GRÆCUM LEXICON
MANUALE

PRIMUM A

BENJAMINE HEDERICO

INSTITUTUM

MOX ASSIDUO LABORE

SAM. PATRICII

AUCTUM MYRIADE AMPLIUS VERBORUM

POSTREMO

INNUMERIS VITIIS REPURGATUM PLURIMISQUE NOVIS SIGNIFICATIBUS VERBORUM LOCUPLETATUM

CURA

JO. AUGUSTI ERNESTI

ATQUE ITERUM

RECENSITUM ET QUAMPLURIMUM IN UTRAQUE PARTE AUCTUM

A

T. MORELL S.T.P.

THESAURI GRÆCÆ POESEΩS AUTORE.

EDITIO NOVA

CUI ACCEDIT MAGNUS VERBORUM ET EXEMPLORUM NUMERUS EX SCHEDIS

PETRI HENR. LARCHERI

TYPIS ET CURA R. ET A. TAYLOR.

LONDINI

IMPENSIS F. C. ET J. RIVINGTON; G. WILKIE; PAYNE ET FOSS; SCATCHERD ET LETTERMAN; WINGRAVE ET COLLINGWOOD; J. CUTHELL; J. NUNN; J. DEIGHTON ET FILIORUM; LONGMAN, HURST, REES, ORME, ET SOC.; LAW ET WHITTAKER; CADELL ET DAVIES; E. WILLIAMS; W. GINGER; W. OTRIDGE; S. BAGSTER; BLACK ET FILII; R. SCHOLEY; J. RICHARDSON; LACKINGTON ET SOC.; J. MAWMAN; BALDWIN, CRADOCK, ET JOY; R. S. KIRBY; W. BAYNES; J. BOOKER; J. ROBINSON; T. HAMILTON; WALKER ET EDWARDS; R. SAUNDERS; RODWELL ET MARTIN; SIMPKIN ET MARSHALL; B. REYNOLDS; J. SHELDON; ET WILSON ET FILIORUM, EBORACI.

1816.

350548

MONITUM.

DE hac nova Lexici Hedericiani editione, L. B. paucis accipe. Quarto abhinc anno diem obiit Lutetiæ Parisiorum, senex fere nonagenarius, Petrus Henricus Larcherus, Divionæus, vir tum ob diffusam eruditionem, tum ob singularem ejus humanitatem et candorem, omni laude dignissimus; præsertim vero egregia Herodoti versione meritam per Europam celebritatem nactus. Is autem moriens supellectilem librariam reliquit satis amplam, quæ paullo post, hæredum jussu, sub hasta venum data est. Inter alios, qui tum voci præconis subjiciebantur, libros, exemplar erat hujus Lexici, editionis quæ A. 1755 prodierat, cujus quidem foliis chartæ scriptæ singulis interjectæ sunt, in quas magnum tum vocabulorum, tum exemplorum numerum senex venerabilis inter legendum conjecerat. Hunc vero librum, pretio satis magno comparatum, redemtores nostri, qui novam hujus vocabularii editionem, curis Larcherianis auctam, prelo subjicere cupiebant, in manus mihi tradiderunt, ut si quid in eo vel minus accurate scriptum, vel præter necessitatem adjectum fuisset, id omne transverso calamo notarem; ne lexici, tironum usibus destinati, moles inutiliter augeretur. Hoc igitur effeci, et præterea nihil; quippe qui correctoris munus, molestum sane ac laboriosum, in me suscipere noluerim. Ipse vero Larcherus in thesauro suo locupletando quanta cum diligentia versatus sit, intelligere licet ex sequente notula, quam ad libri calcem reperi: "1682 *additions en Juillet* 1782." In his autem additamentis, haud pauca reperies poetarum scenicorum loca recte explicata; multa etiam tum veterum historicorum, Herodoti, Thucydidis, Xenophontis, tum recentiorum, Polybii scilicet, Appiani, Arriani, item Plutarchi et Eroticôn scriptorum, imo et medicorum, ne quid de poetis, Lycophrone, Apollonio, Nicandro, et Florilegii auctoribus, dicam.

Animadvertent tirones multa esse vocabula, quæ unius Oppiani vel Nonni auctoritate nituntur; non tamen idcirco Græca civitate donanda; quia Cynegetica, quæ sub Oppiani nomine circum-

 feruntur,

feruntur, et Nonni poemata insulsissima, verbis ac locutionibus scatent, quas in probatis auctoribus frustra quæsiveris. Alia sunt haud pauca, quæ nullum, præter Heliodorum, fidejussorem habent; attamen episcopus ille Tricensis Græce longe melius sciebat, imo melior erat poeta, quam Nonnus iste, vel pseudonymus Cynegeticôn scriptor.

Porro in hac nova editione vocabula, quæ Morellii Appendicem occupabant, suo quodque loco interseruntur, cura ac diligentia Typographi. Idem vero eo nomine laudandus est, quod Larcheri additamenta, minuta manu et perplexo ordine scripta, magno cum labore enuclearit, et secundum litterarum seriem disposuerit.

Quod præterea dicam nihil fere habeo, nisi ut exoptem fore aliquando, qui Bastii τοῦ μακαρίτου egregios in librum Hederici labores publici juris faciat; quo nescio an quidquam ad Græcarum litterarum cognitionem utilius accidere possit.

C. J. B.

Scripsi Non. Jul. 1816.

M. BENJ.

G. Burnidge
Mealcheapen Street
Worcester
1820

M. BENJ. HEDERICI PRÆFATIO.

ALTERUM hoc Lexicon est, *Lector benevole*, quod juventuti bonarum artium studiosæ commodare sategi. Græcum, ut vides, illud est, et, velut in priori disciplinas atque veterum Scriptorum monumenta, quæ Scholas fere occupatas habent, dilucidare pro viribus sum annixus; ita hoc, quod jam exhibeo, literas in primis Græcas adjuvare studui. Neque vero operam hanc, ut quidem confido, præter rem necessitatemque suscepisse jure existimari potero. Etenim, quæ Linguæ Græcæ cum præstantia sit, tum utilitas, atque ad omne propemodum studiorum genus necessitas, ab aliis jam ostensum est pluribus: attamen Lexicon, quo illa contineatur, satisque idoneum Scholis, adhuc deesse experiuntur identidem, quibus hanc eruditionis partem tradere juventuti incumbit. Quotquot enim hujus generis libri exstant, vel mole sua usum sufflaminant sui, vel jejunitate qua laborant, sæpius destituunt paulo serius literis Græcis operaturos, vel ordinis implicatione linguæ adhuc minus gnaros plus justo fatigant, efficiuntque haud raro, ut tot illi tantisque difficultatibus præpediti non sine indignatione ac tædio in hoc studiorum genere versentur.

Singula igitur illa, quantum quidem fieri potuit, amoliturus, librum in tres Partes dispescui, Hermeneuticam scilicet, Analyticam, atque Syntheticam: primæ, quæ ad intelligendos omnis generis scriptores, quos antiquiora tempora dedere, facere debet, eam Vocabulorum copiam inserere allaboravi, quam ad negotium hoc, amplum licet ac vastum satis, suffecturam omnino putavi. Certe, quæ ex ingenti Henrici Stephani Thesauro, volumine satis etiam grandi, Joannes exhibet Scapula, ea tantum non omnia hic etiam suppeditavi. Quinimmo ipsorum non solum numerum, sed in primis etiam, quas obtinent, significationes ex Suida, Polluce, Suicero, Leighio, Scriptoribusque similibus aliis, non parum earumdem hinc inde adauxi. Hasce quoque pro ea, qua differunt varietate, suis fere distinxi numeris, et sic clarius ordinatiusque, spero, se oblaturas cuique; eodemque fere modo quo Voces potissimum ipsas ordine, quem vocamus, alphabetico disponere visum est. Equidem virtutes naturalis illius, quo Voces derivatæ primigeniis, compositæ simplicibus subjiciuntur, non ignoro, neque me præterit etiam, quantopere eum in Stephano aliisque prædicent bene multi; sed non æque tamen intricatus hic alter est, longeque facilius linguæ nondum satis peritis Vocabula, quæ inquirunt ipsi, suggerit. Et, si omnino ad indagandam genuinam Vocis potestatem momenti maximi est nosse originem ejusdem, singulis etiam Vocabulis hanc subjeci, ut adeo nec adminiculo isto, necessario certe ad feliciorem cujusvis Scriptoris interpretationem, destitutos Lexico hoc usuros conqueri possint, qui id ordinis naturalis laudem, atque virtutem ferme præcipuam, habere solent.

Quemadmodum autem hæc primæ Lexici hujus Partis ratio est; ita altera illa, cui Analyticæ, ut dixi, nomen feci, ea Vocabula grammatice, quomodo loqui consuevimus, resoluta complexus sum, quæ difficultatibus suis, sive a Dialecto aliqua, sive aliunde subortis, [illegible]itare tironum patientiam possunt. Est certe eadem hæc opera, quæ liberalius paulo a Schrevelio juventuti [illegible], ipsum tam acceptum huic reddidit, ut unus fere ex sui ordinis Lexicographis in Scholis huc usque locum vindicaverit sibi. Ac tametsi non desint, qui eamdem ignaviæ potius subsidium habeant, quam ut emolumenti quidquam juventuti illam credant adferre, eo quod hæc a penitiori Grammatices studio avocet, ad quod potissimum solidior linguæ cognitio redit: attamen, qui rectius justiusque rem expendunt, satius utique existimant, velificari nonnihil discentium a labore molestiore aversioni, quam quidem committere, ut miseri succumbant inscitiæ suæ, vel etiam, quod sæpius usu in Scholis evenire videmus, difficultatibus his absterriti linguæ pulcherrimæ studium plane abjiciant. Ne igitur habeant, quod et ipsi suo quasi jure desiderare possint, hac etiam in re illis deesse nolui. Quin potius non solum Vocabula prope omnia, quæ Schrevelius ex appendice Scapulæ Lexico subnexa, Pasoris in Hesiodum Indice, aliisque id genus operibus attulit, in Partem hanc alteram conjeci: sed locupletavi quoque passim ex Jo. Vorstii Veterum Poetarum

Græcorum

Græcorum excerptis, Celeberrimi item Viri, Dn. Jo. Davidis Schreberi, in Hortulo Græco ex omnibus Plutarchi Operibus adornato, et Clarissimi Dn. Hieronymi Freyeri Fasciculo Poematum Græcorum, libellis vere aureis atque ad perdiscendam Græcam linguam accommodatissimis. Attamen, ne nimis etiam indulsisse discentium inertiæ videri possem, satis habui, digitum in cibum hunc intendere, præmansum vero ipsum atque hoc tantillum laboris recusantibus, ut eumdem sumere ipsi dignentur, inserere in ora utique supersedi.

Tertia libri Pars, quæ Syntheticæ titulum præfert, iis destinata est, quibus Latina sermone Græco, eoque prosaico, reddere collibet; adjutusque a Scriptoribus laudatissimis, Benzio, Posselio, Devario, Scheidio, aliisque, hic quoque eum Vocum Formularumque loquendi apparatum, suis fere ubique auctoritatibus munitum, suggessi: qui, nisi me omnia fallant, ad institutum hoc, quantum quidem in Scholis illud exigi, vel certe usui hodie esse solet, abunde suppeditabit. Et, si omnino contingat, ut quædam adhuc desideres, ea tamen forsitan hæc erunt, quæ omissa facile pati, vel ex iis etiam, quæ allata sunt, compensare non incommode poteris. Ita quippe sæpius Nomina illa a Verbis deducta, qualia sunt *Accumulator*, *Admodulator*, *Adoptator*, item *Accumulatrix*, *Admodulatrix*, et similia, perinde qualia *Accumulatio*, *Admodulatio*, *Adoptatio*, et quæ sunt hujus generis alia, frustra hic quæsiveris. Præterquam enim quod magna eorum pars ipsa civitate Latina deficitur, adeoque soli formationis innititur Analogiæ, certe, si Græce eadem reddenda sunt, alia fere per Participia, alia per Infinitivos Verborum, a quibus descendunt, tuto enunciari possunt. Ita videlicet *Accumulatorem*, vel ipsius Demosthenis exemplo, rectius ἐπισωρεύοντα, *Admodulatricem*, προσᾴδουσαν, et *Accumulationem*, quæ ipsum in primis accumulandi actum significat, τὸ ἐπισωρεύειν interpretaberis, quam ut nomina vel plane nova confingas, vel sua etiam carentia auctoritate usurpes. Quumque adeo hæc talia a Verbis allatis, si quidem ipsis opus sit, nec suo ista loco reperiantur, formare perquam sit facile, operæ chartæque tanto justius eorum me omissione pepercisse arbitror, quo magis Lexicon hoc manus impleat, nomenque suum excedat. Nec alia quoque causa fuit, cur Nomina etiam, quæ propria Grammatici vocant, omiserim, utpote quod ipsa quoque facile Græce efferri possunt, quippe ex Grammatica constet, quæ literarum utriusque linguæ natura sit atque cognatio. At vero, quod in Prima præcipue Parte nec auctores addiderim Vocibus, nec locutionum etiam, quas hæ ex se progignunt, subjecerim exempla, forsitan mirabuntur, qui ex his propemodum solis Lexici perfectionem æstimare solent. Sed et his adferendis locus plane defuit. Nec vero etiam video, si vel maxime ipse suppetivisset, ecquis eorum in Lexico hermeneutico sit usus. Sua enim Scriptori cuivis interpretando, auctoritas sufficit, et, qui ex Vocum significationibus tam distincte copioseque subministratis sensum effati alicujus Græci indagare nequit, eum vel plane a Grammatica non instructum, vel rei, quam continet illud, prorsus ignarum esse oportet. Secus statuendum esse de Lexico synthetico facile concedo, quum Græce scripturus utique non solum de Vocis, qua usurus est, probitate, sed et de Constructionis, qua gaudet, eadem ratione certus esse debet. Quare id etiam mihi quam maxime commendatum habui, ut ne facile in Tertia hujus libri Parte Vox aliqua sine auctore suo compareat, vel Constructionis etiam exemplum non habeat adjunctum. Quod si tamen vel hic etiam alterutrum, immo utrumque deesse nonnunquam deprehendas, auctorem quidem Vocis idoneum me fugisse non inficior, licet de bonitate ejus Lexicographorum saltem præstantissimorum auctoritas dubitare me non siverit; Constructionis vero modus ideo a me neglectus est, quod Regulas ille notissimas atque adeo Græcæ etiam Linguæ cum Latina communes sequatur.

Atque hæc fere ea sunt, *Lector benevole*, quæ te scire, e re tua, immo et mea, esse existimavi. Tute labori etiam huic meo, si merebitur, fave: sin minus, eum ante ne damnes, quam cogitaveris, contingere haud raro, ut tuo arbitrio stare non possis. Vale.

Expositio Notarum quæ in priore Lexici hujus Parte inter alias occurrunt.

Gl. V. Glossaria Veterum a Labbeo edita.
Ph. Philoxenus, Glossographorum facile princeps.
Lex. Gr. Lexicographi Græci, Hesychius, Suidas, auctor Etymologici magni, Varinus, Phavorinus.
Hes. Hesychius, Alexandrinus.
Suid. Suidas.
Etym. vel *E. M.* Etymologicum magnum.
R. Gulielmus Robertsonus, Anglus.
Suicer. Jo. Casp. Suicerus, Tigurinus.

Atque hos Lexicographos ad eas voces allegare placuit, de quarum auctoritate aliunde, quam ex ipsis, non constat; quum e contrario Philoxenus et Glossaria Veterum eo laudentur nomine, quod multas easque aptissimas vocum significationes suppeditant, quæ alibi non facile sunt obviæ.

EX PRÆFATIONE JO. AUGUSTI ERNESTI.

IN causis, propter quas tam pauci ad linguæ Græcæ vel mediocrem scientiam perveniant, Moses Solanus* jure numerat vitia Lexicorum quibus puerilis ætas utitur. Eorum duo maxime impediunt verum verborum intellectum. Primum est, quod significationes sæpenumero vel prorsus alienæ verbis tribuuntur, vel parum accurate distincteque traduntur: alterum, quod tam pueriliter atque inepte Latinis vocabulis exprimuntur Græca, ut intellectus impediatur potius interpretando, quam adjuvetur. Hoc fit maxime, et hanc ob causam, quod interpretatio nimis etymologiæ rationibus accommodetur, neglecto usu loquendi, qui solus in hoc genere dominatur, in primis in compositis ex præpositione una pluribusve, in quibus incredibile dictu est quam pueriliter peccetur; item ex εὖ, φίλος, aliisque. Talibus igitur erroribus, vitiis, ineptiisque cum plena sint Lexica vulgaria, quæ sunt in tironum manibus........&c.

Itaque cum rogatus essem, ut Hedericiani Lexici Græci, quod nunc maxime versatur in manibus tironum, putaturque esse in hoc compendiario genere optimum, recensendi curam susciperem; eam provinciam, quanquam duram et tædii plenam, defugiendam non putavi, qui vitiis ejus, et ortis inde apud tirones noxis, sæpe doluissem, iisque tollendis, omninoque opere illo emendando locupletandoque, plurimum adjumenti me allaturum discentibus putarem. *Non is ego sum*, cui aut jucundum, aut adeo opus sit, de aliis detrahere, et hac via ad famam contendere. Melioribus artibus laudem parare didici. Itaque non libenter dico, quod præsens institutum dicere cogit: Hedericum illum, virum bonum cetera et laboriosum, at Græce doctum, et ad tale Lexicon rite conficiendum, satis a lectione Græcorum scriptorum instructum non fuisse. Totus ille, id quod per totum opus observare licuit, e Scapula aliisque vulgaribus Lexicis pendebat: attamen tot præclaras doctorum hominum de verbis plurimis, post Stephanum et Scapulam, observationes ignorabat, nec ipse e lectione ipsorum scriptorum meliora didicerat. Itaque non modo totidem verbis e Scapula in suum Lexicon retulit verborum interpretationes parum idoneas aut perspicuas, sed subinde etiam ne assecutus quidem est ejus aliorumque Lexicographorum mentem, vitiisque operarum se decipi passus est: unde manarunt innumera peccata. [*Aliquot exempla Cl. autor protulit, sed hæc apud illum quærenda mitto.*] Jam incredibile dictu est, quam sæpe, quam absurde interpretatus sit, plerumque post alios, verba composita ex ἀμφὶ, ἐκ, σὺν, κατὰ, ὑπὸ, παρὰ, περὶ, πρὸ, &c. exprimens has præpositiones e vulgari significatione, non ex usu scriptorum in verbo quoque; in quo sane est mira varietas. Idemque notavimus in aliis generibus compositorum. Φιλότμητος est ineptum Nonni verbum in Johannis μεταφράσει; sed id ineptius vertitur in Scapulæ Lexico *sectionis amans*, *incisione gaudens*, sequaci Hederico. Similiterque peccatur in verbis compositis Poetarum, inprimis tragicorum; quorum vim ex illis interpretationibus nemo adsequatur. Illud quoque parum scienter factum erat, ut significationes πολυσήμων parum recte digererentur atque ordinarentur, activa et media, eorumque significatio, itemque temporum significatio diversa, cum v. gr. præsens activam, aor. 2. neutram vim habeat; quod hodie in Lexicis ferri non potest, quamvis sit ad accuratam linguæ Græcæ scientiam scriptorumque intelligentiam pernecessarium.

Enimvero hæc et alia omnia correcta sperabam me reperturum in editione *Sam. Patricii*, Scholæ Carthusianæ apud Londinenses Hypodidascali, qui Hedericianum Lexicon bis recoxit, et magnam diligentiæ laudem apud suos (vid. Scott. præf. ad Append. Steph.) etiamque apud exteros tulit: præsertim qui in præfatione dicat, se diligenter hoc opus correxisse, vivatque in insula ea quæ sibi Græcarum literarum principatum vindicare videtur, et in qua Græce doctissimi homines pæne nasci videantur; adeo mature ibi omnes Græcos scriptores vel difficillimos intelligi et emendari posse. Sed omnia alia deprehendi, intellexique Patricium Britannum non plus

* In Præf. ad Plutarch. Briani.

in

in Græcis potuisse Hederico Germano. Hujus quidem peccata fere omnia sanctissime conservata sunt eaque novis aucta.

Prima igitur nobis cura fuit, ut talia peccata tolleremus, corrigeremusque, si quid parum vel recte, vel accurate, vel perspicue scriptum esset in significationibus vocabulorum tradendis. In quo tamen difficultas quædam objecta est a ratione ipsa talis Lexici, in quo singula tantum verba explicantur: quod nonnulla vocabula, inprimis adverbia, separatim commode explicari non possunt, facilioremque interpretationem habent cum verbo, cui adjungi solent. Tum in verbis, quæ Grammatici proprie dicunt, operam dedimus, primum ut activa et media, etiam tempora interdum, ex usu optimorum scriptorum, distingueremus, deinde ut significationes in πολυσήμοις digereremus diligentius, et, quoad fieri posset, a propria et prima significatione quomodo ceteræ ducerentur, ipso ordine indicaremus, v. gr. σμύχω, τύφω, πομπεύω, πύργος, σηκὸς, τίθημι, ὕβρις, δημιουργὸς, προτείνω. Auximus etiam priorem significationum numerum e nostris aliorumque observatis, qui veteres scriptores Græcos illustraverunt. Sed maxime in hac parte sic laboravimus, ut accurate exponeremus verba e præpositionibus composita, in quibus explicandis omnium adhuc Lexicorum stultitia accusanda est, tribuentium interdum præpositionibus aliquam vim, ubi ex usu loquendi veterum nullam habent, aut ita exprimentium, scilicet e vulgatissima cujusque significatione, ut nemo intelligere possit. Nos in omnibus usum secuti sumus, comparandis, ubi non statim vera significatio succurreret, aut aliquid dubitationis oriretur, exemplis idoneis. Itaque et subinde notavimus, in eodem verbo, modo redundare præpositionem, nec ullam vim habere, modo addere verbo aliquid significationis. Quædam tamen, sed perpauca, fuere, in quibus analogia et conjectura sequenda esset, quod nullum exemplum veteris scriptoris vel ipsi notatum habebamus, vel ab alio notatum reperiebamus: in quibus si forte aberravimus, nobis ut ignoscatur, rogamus. Atque pari ratione usi sumus in aliis compositorum generibus, ut e φίλος, χαίρω, &c. ut facile quivis intelliget, qui vel in his, quæ exempli causa posuimus, nostra cum superioribus velit comparare. Denique ipsis verbis locupletare hoc Lexicon studuimus, &c.

Et hæc fere sunt, quæ in castigando locupletandoque hoc Lexico secuti sumus, quibusque, ut speramus, perfecimus, ut et latius ejus usus pateret, et tutius usurpari a tironibus posset. Unum restat de quo admonendum videtur. Singulis verbis etymologiam addere instituit Hedericus. Id nos non totum mutavimus: sed correximus tamen in nonnullis, plane autem sustulimus, ubi unusquisque tiro sua sponte videre posset, unde verbum ductum aut compositum esset; in quibus addi etymologias, ut εὐποιέω esse ex εὖ et ποιέω, εὐπάσχω ex εὖ et πάσχω, &c. putidum sane et nimis puerile sit: eaque ratione tantum compendifecimus, ut cum tot millia vocabulorum, tot novæ significationes accesserint, tamen aliquot plagulis brevior sit hæc editio superiori. Atque etiam in altera parte deleri curavimus per idoneum virum ea, quæ nemo vel quærat, vel quærere debeat. Nam in eo genere nonnisi rara et difficilia debebant notari: vulgaria, et quæ quisque, formas declinationum et conjugationum rite tenens, ipse sua sponte adsequi possit, poni non modo inutile et supervacuum, sed etiam id quod usu didici, noxium est. Etenim ad ignaviam proniores, ut sunt plerique, libenter abutuntur ista ratione, putantes, hanc esse ad lectiones præparationem, quam vocant, si in tali libello quærant singula verba, et inde descripta recitent a magistris interrogati: qua stultitia committunt, ut nunquam recte percipiant teneantque conjugationum formas. Scr. Lipsiæ a. d. VIII. Kal. Sept. A. C. CIƆIƆCCLIV.

(*Alteram Partem, quam Syntheticam vocavit Hedericus, plane sublatam voluit Cl. Ernestus, totamque igitur illam partem intactam se fatetur reliquisse: sed et hanc etiam, tironum gratia, quibus non potest esse non necessaria, (saltem ut in optima olim schola mihi visum fuit) haud minus auctam ac locupletatam dedi.*) T. M.

LEXI-

LEXICI

MANUALIS GRÆCI

PARS PRIMA.

Thomas Jones,
Ex Dono
Geo: Burnidge
June 17th 1829

A, Vel α, prima litera Alphabeti Græci, quæ Ἄλφα dicitur, et nomen adepta est ab Hebræorum Aleph; (2) nota numeralis significans *unum*, et cum lineola inferne posita ͵α, *mille*; (3) in Apocalypsi Joan. 1, 8. eum notat qui omni principio prior atque antiquior est.

A, in compositione est (1) στερητικὸν, *privativum*, ut ex α et βέβαιος, *stabilis*, fit ἀβέβαιος, *instabilis*: cum ν interjecto, (si vocabulum cui α præfigitur a vocali initium habet) Euphoniæ gr. ut ἄξιος, *dignus*; ἀνάξιος, *indignus*: ὄλβος, *divitiæ*; ἄνολβος, *pauper*. Quædam vero aliquando τῷ ν carent, ut ἄοσμος, ἄοικος, ἄοζος, ἄϋλος, &c. Quamplurima etiam mutant terminationem, ut ex ἡδὺς, ἀηδὴς; ex γραφὴ, ἄγραφος; ex φρὴν, ἄφρων; ex γνωμὴ, ἀγνώμων. Tale est et α quod ὀλίγον vel μικρὸν denotat, ut ἀφυὴς, i. e. μικροφυὴς, ab α et φυὴ, ἀμαθὴς, *indoctus*, vel parum doctus, ab α et μανθάνω; pro δὺς etiam, ut ἄβατος, accessu difficilis: interdum etiam κακὸν significat, ut ἀκερδὴς, ἄβουλος, ἄδωρα δῶρα, &c. (2) Ἐπιτατικὸν, *intensivum*, ut ἄξυλος, ap. *Hom.* (vid. voc.); ἀστεγὴς, i. e. πολυστεγὴς, ap. *Apoll.*; ἀχανὴς, in immensum hians, *Hes.* (3) Ἀθροιστικὸν, *collectivum*, ut ἅπας; et vicina significatione pro ἅμα vel ὁμοῦ, ut ἄδελφος, ἄκοιτις, ἄλοχος, &c. (4) Πλεοναστικὸν, *abundans*, *supervacaneum*, ut ἄσταχυς, ἀστεροπὴ, ἀάσχετος, &c.

Ἆ, Ah! ἆ, ἆ, Ah! ah! Vox admirantis, lamentantis: Ἃ, ἃ, vel ἅ, ἅ, Ha, ha, ridentis.

Ὤ, Ah! O! Oh! Ὤ, ὤ, Ah! ah! Oh! oh! Vox miserantis, admirantis.

Ἁ, nominat. sing. f. g. articuli præpos. *Dorice*, pro ἡ, a masculino ὁ.

ᾇ, *cui*, dativ. sing. f. g. artic. postpos. *Dorice*, pro ᾗ, ab ὅς, *qui*.

Ἅ, *quæ*, nom vel acc. plur. n. g. articuli ejusd.

Ἀάατος, ου, ὁ ϗ ἡ, (pen. comm.) valde noxius, *Od.* 22, 91. (ubi α ὑπερστερητικὸν, *Eustath.* sc. ab α priv. et ἄατος, *innoxius*.) (2) innoxius. Ab α priv. et ἄτη (vel ἄατη), noxa. (Vid. *Thesaur. Græc. Poes.* et *Dawes*, p. 381.)

Ἀαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *Od.* 11, 574, fractu difficilis, robustus, non fractus, firmus. Ex α priv. et ἄγω, *frango*.

Ἄαδε, (pro ἧδε, *Schrev.*) *molestus fuit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi

Ἀαδέω, ἀαδεῖν, non placere, ingratum esse. (Ab α priv. et ἁδεῖν, *placere*, *Steph*) Exp. etiam (2) turbare, molestia afficere; (3) injuria affici, lædi, *Ern.* (4) inopia laborare; cibo abstinere, *Hes. Suid.* Ex α int. et ἀδέω, *tædio afficior*. Vel ab ἀηδεῖν, ex α priv. et ἡδὺς, *jucundus*, (fit ab ἄαδα, *Laconice*, pro ἐνδεία, *Steph.*)

ἈΑ΄ΖΩ, f. άσω, calidum halitum efflo, exhalo (ἀάζω, f. lædo, violo, *Dawes*, p. 183).

Ἀάθικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, incoruptibilis, damno non obnoxius. Ex α pleon. et ἄθικτος, *intactus*.

ἈΑ΄ΜΙΝΣ, θος, ἡ, instrumentum quoddam aucupatorium; venabulum.

Ἀανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui perfici nequit. Ex α priv. et (ἄνω *Poet.* pro) ἀνύω, (ab ἄνη, *effectio operis*. At ἀάνης, ὁ, ἡ, qui efficere nil potest, *Ern.*)

Ἀάομαι, lædo, *Il.* 9, 116. Hinc ἀᾶται.

Ἄαπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non tangendus, intactus, *Gl. V. Il.* 1, 567. (2) inaccessus, (ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω, *Il.* 1, 567. *Odyss.* 22, 70.) Ex α priv. et ἅπτομαι, *tango*. (3) illæsus, lædi nescius. Ex α int. vel (4) qui valde potest lædere. Ex α priv. et ἄπτω vel ἰάπτω.

Ἄασα, *læsi*, a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἆσα.

Ἀασάμην, a. 1. ind. med. *per Dialys.* pro ἠσάμην, ab ἄω. (vel ἄτω. Verbum fictitium et abnorme, *Cl. ad Il.* 1, 116. sed vid. *Dawes*, p. 180.)

Ἀάσθην, *offensus sum*, a. 1. ind. pass. ab ἄω. νήπιστον ἀάσθη, *Hesiod. Oper. et Dies*, 283.

Ἀᾶσι, 3. pl. præs. ind. act. v. ἄημι.

Ἀάσκω, f. άσω, lædo, noceo, adficio damno. Ex α et ἀτάω, (*al.* ἄω, ἀάω, *Ern.*) idem.

Ἀασμὸς, οῦ, ὁ, halitus calidi efflatio, exhalatio. Ab ἀάζω, *halo*.

Ἀάσπετος, ον, immensus, *Callim.* si lectio sana. Ex α int. et ἄσπετος.

Ἀάσχετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui retineri nequit; (2) nemini cedens, *Il.* 5, 892; (3) intolerandus; Μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν. *Il.* 5, 892. (4) insuperabilis. Ex α pleon. et ἄσχετος, idem.

Ἄαται, 3. sing. præs. ind. pass. ἄαμαι (act. ἄημι). Καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο, *Hesiod. Scut. Herc.* 101.

Ἄατος, ου, ὁ ϗ ἡ, innoxius. Ab α priv. (2) valde noxius. Ab α int. et ἄτη, *noxa*. (3) insatiabilis. Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο, *Hesiod. Theog.* 714. Ab α priv. et ἆσαι, *satiasse*.

Ἀάτω, f. άσω, noceo, lædo. Ex α pleon. et ἄτω.

Ἄβαζος, ου, ὁ ϗ ἡ, mutus; (2) taciturnus, quietus. Ex α priv. et βάζω, *loquor*.

Ἀβάζω, f. σω, præclare ago.

Ἀβαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, profunditate carens. Ex α priv. et βάθος, *profunditas*.

Ἆβαι, nom. plur. *Dor.* pro ἧβαι, ab ἥβη, *pubes*. ἐντὶ γὰρ ἆβαι, sunt enim teneræ. *Theocrit. Idyll.* 5, 109.

Ἀβακέω, f. ήσω, sileo, sc. ob ignorantiam; (2) ignoro, nescio. Οἱ δ' ἀβάκησαν πάντες, *Odyss.* 4, 249. Unde

Ἀβακήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mutus; (2) stultus.

Ἀβακέως, *adv.* placide, quiete. Ab

Ἀβακὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, taciturnus, mutus; (2) quietus, placidus. Ex α priv. et βάζω.

Ἀβάκησαν, a. 1. ind. act. v. ἀβακέω.

Ἀβακίζω, f. ίσω, taceo; (2) quietus sum. Ὡς ἀφέλεια μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων· quod simplicitas sit maxima rerum placidarum. Inter *Fragm. Anacr.* p. 272, edit. Barnes.

Ἀβάκιον, ου, τὸ, abaculus, &c. Dim. ab ἄβαξ. q. v.

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, tessella pavimenti, vel operis musivi. Ab eod.

Ἀβάκχευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, alienus a Baccho, i. e. tristis; Bacchi numinis expers, aut male bacchans, (vino carens, vid. *Thes. Gr. P.*) Ab α priv. et βακχεύω: sed et *valde bacchans*, ab α int. explicari posse ait Schol. ad *Eur. Or.* 319. ἀβάκχευτος θίασος, festum dissimile Bacchico.

ἈΒΑ΄ΛΕ, *adv.* (antep. product.) utinam, *Hes.* (2) heu, phy! *Ep.*

ἌΒΑΞ, ακος, ὁ, acc. ἄβακα, abacus; (2) tabula mathematica, in qua lineæ atque figuræ describi solent; (3) tabula calculatoria; (4) tabula aleatoria; (5) tabula, s. mensa, cui vasa imponuntur. *Gl. V.* abacus, armarium.

Ἄβαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, id. quod ἀβακὴς, *Eustath.*

Ἀβάπτιστον, ου, τὸ, terebella, instrumentum medicorum. Ex α priv. et βαπτίζω.

Ἀβάπτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, immersabilis, qui mergi non potest, vel non mergitur; (2) non baptizatus. Ex iisd.

Ἄβαπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, intinctus; (2) cujus acies durata non est. Ex α priv. et βάπτω, *tingo*.

ἌΒΑΡ, αρος, τὸ, placentæ genus.

Ἀβαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non onerosus. *Met.* non molestus. Ex α priv. et βάρος, *onus*.

Ἄβαρις, εως, ἡ, continentis habitator. Ex α priv. et βάρις, *navis*, adeoque proprie, cui non est navis.

Ἅβας, *pubis*, gen. sing. *Dor.* pro ἥβης, ab ἥβη.

Ἀβάσαι, *præclare egisse*, a. 1. infin. act. verbi ἀβάζω, *præclare ago*.

Ἀβασάνιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inexploratus, non examinatus, non spectatus, non tortus, *Hes.* (2) expers doloris. Ex α priv. et βασανίζω.

Ἀβασανίστως, *adv.* temere, re non examinata.

Ἀβασίλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, rege carens, regi non subditus. Ex α priv. et βασιλεύω.

Ἀβάσκανος, ου, ὁ ϗ ἡ, invidia vacuus, non invidens; (2) non mendax, verus. Ex α priv. et βασκαίνω.

Ἀβάσκαντον, ου, τὸ, fascini amuletum. Ex iisd.

Ἀβάσκαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, invidia carens, ab invidia tutus. *Gl. V.* infascinabilis. Ex iisd.

Ἀβασκάντως, *adv.* citra invidiam. *Gl. V.* sine fascino, infascinate, præfiscine.

Ἀβασκάνως, idem.

Ἀβάστακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, q. d. importabilis, portatu impossibilis. Ex α priv. et βαστάζω, *porto*.

Ἀβατὰς, *Dor.* pro ἡβητὴς, puber. Παῖδα τὸν ἀβατὰν Ἀκταίονα, *Callim. Lav. Pall.* 108.

ἌΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, adytum. Ab

Ἄβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, invius, accessu vel aditu difficilis; (2) sacer, non adeundus; (3) desertus, desolatus; (4) παρθένου ἀβάτου; sic et ἵππους ἀβάτους, sc. quæ non conscenduntur, *Lucian.* Ex α priv. et βαίνω. Hinc

Ἀβατόω, ῶ, f. ώσω, desertum reddo.

Ἄβαφος, ου, ὁ ϗ ἡ, non tinctus. Ex βάπτω.

ἈΒΒΑ͂, pater. Nomen Syr. indecl.

Ἄββαλε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἀπέβαλε, vel ἀνέβαλε· ab ἀποβάλλω, vel ἀναβάλλω.

Ἀβδέλυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non exsecrabilis.

Ἀβέβαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconstans, qui facile mutatur, instabilis, infirmus.

Ἀβεβαιότης, ητος, ἡ, infirmitas. *Gl. V.* instabilitas.

Ἀβεβαίως, *adv.* inconstanter.

Ἀβέβηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, non profanus, sacer, sacrosanctus, de loco quem non fas est adire.

Ἀβελτερία, ας, ἡ, stultitia, amentia, insipientia, vesania. Vel Ἀβελτηρία, vecordia. *Gl. V.* ruditas. Ab ἀβέλτερος.

Ἀβελτεροκόκκυξ, γος, ὁ ϗ ἡ, *verbum comicum*, stultus; (2) vanus. Ex ἀβέλτερος et κόκκυξ, *cuculus*.

Ἀβέλτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, stultus, insipiens, vecors, melius non cognoscens. *Gl. V.* stolidus.

Ἀβέρβηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, incompositus, inanis, vel idem quod Ἀβύρβηλος, *Hes. Suid.*

Ἀβίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non coactus, sine violentia. Hinc τὸ ἀβίαστον, ου, libertas. Ex α priv. et βιάζω, *cogo*.

Ἀβιάστως, *adv.* sine violentia, libere, non coacte. A præc.

Ἄβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui non suppetit victus. Ex α priv. et βίος, i. e. βίοτος, *victus*. (2) dives. Ex α int. (3) longævus. Ex α int. et βίος, *vita*. (4) inermis. Ex α priv. et βιὸς, *arcus*. (5) valde robustus. Ex α int. et βία, *vis*. (6) non violentus, non injurius. (1) vel (2) *Il.* 13, 6. incertum quo sensu acceperit Poeta: ejus temporibus, credo, nihil ambigui fuisse.

Ἀβίωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non vitalis, sine vita; (2) malus, injucundus, molestus: ἀβίωτον et ἀβίωτα, *pl.* vita non vitalis, i. e. misera.

Ἀβιώτως, *adv.* cum tædio vitæ.

Ἀβλάβεια, ας, ἡ, incolumitas; (2) innocentia. Ἐπ' ἀβλαβίῃσι νόοιο, *Hom. Hymn. in Merc.* 393. Ab ἀβλαβής.

Ἀβλαβέως, et Ἀβλαβῶς, *adv.* innoxie; *pass.* citra noxam, illæse. Ἀβλαβέως ἀπὸ ποσσὶν ἐδήσατο, absque damno sub pedibus ligavit. *Hom. Hymn. in Merc.* 83. Ab

Ἀβλαβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, innoxius, innocuus, non nocens; (2) noxæ expers, illæsus. Ex α priv. et βλάπτω.

Ἄβλαπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, noxæ expers; (2) innocuus. Ex iisd.

Ἀβλαστέω, ῶ, f. ήσω, male germino, non succresco. Ex α priv. et βλαστέω, seu βλαστάνω.

Ἀβλαστὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, male germinans, infecundus. Ex iisd.

Ἄβλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀβλαύτος, sine soleis, discalceatus. Ἀβλαύτοισι πόδεσσιν ἀν' οὔρεα πάντ' ἀλάληται, *Opp. Cyn.* 4, 369.

Ἀβληχρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, audacia carens, imbellis, iners. Ex α priv. et βλιμεαίνω, a βλέμμα, *Eustath.* (vid. *Thes. Gr. P.*) Hinc

Ἀβλεμέως, *adv.* imbeciliter, ignave, *al.* negligenter. Sed et pro ἀμελέως, *E. M. Suid.* ab ἀμελὴς. q. v.

Ἀβλεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, despectus, vilis, indignus qui videatur. Ex α priv. et βλέπω, *video*.

Ἀβλεπτέω, f. ήσω, non video, conniveo, cæcutio; (2) pecco. Ex iisd. Hinc

Ἀβλέπτημα, ατος, τὸ, peccatum, erratum.

Ἀβλεψία, ας, ἡ, cæcitas; (2) inconsiderantia.

Ἀβλὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, nondum jactus, *Il.* 4, 117. (male jactus, *E. M.*) Ex α priv. et βάλλω, *jacio*.

Ἄβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, nondum missus, nondum jactus; (2) non ictus, non vulneratus, illæsus, *Il.* 4, 540. Ex iisd.

Ἀβληχὴς, ὲς, ubi nulli sunt balatus, *Ep.* Ex α priv. et βληχή.

Ἄβληχρος, ου, ὁ ϗ ἡ, al. ἀβληχρὸς, ρὰ, ρὸν, debilis, infirmus; (2) fortis. Ex α priv. vel pleon. et βληχρὸς, *debilis*.

Ἀβλίμαστος, ὁ ϗ ἡ, intactus. Ab α priv. et βλιμάζω, *premo*.

Ἀβλόει, *sacrifica*, 2. sing. præs. imper. act. *contract.* pro ἀβλόεε, a verbo ἀβλοέω.

Ἀβοηθησία, ας, ἡ, auxilii defectus. Ex α priv. et βοηθέω, *auxilior*.

Ἀβοήθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, auxilio destitutus; (2) remedio carens, immedicabilis. Ex iisd.

Ἀβοητὶ, *adv.* sine clamore, sine pugna. Ab α priv. et βοή.

Ἀβόητος, ον, ubi nullus est clamor, vel sine pugna, *Nonn.* Ex α et βοή.

Ἀβολέω, occurro. Ὡς τ' ἀβόλησαν Λητοΐδῃ κατὰ νῆσον, *Apoll. Rhod.* 11, 770.

Ἀβόλησα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠβόλησα, a verbo ἀβολέω, *occurro*.

Ἀβολήτωρ, ορος, ὁ, qui occurrit seu convenit, *E. M.* Ab ἀβολέω.

Ἄβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, (pullus equinus) qui nondum amisit dentes ætatis indices. Ex α priv. et βάλλω, *jacio*.

Ἄβοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, pascuis carens, non pastus. Ex α priv. et βόσκω, *pasco*.

Ἀβουκόλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, injucundus, (vid. *Thes. Gr. P.*) fastidiosus, repudiandus, *Ern.* Ex α priv. et βουκολέω, *demulceo*.

Ἀβουλεὶ, *adv.* inconsulte, temere.

Ἀβουλεύτως, *adv.* inconsulto, sine deliberatione. Ex α priv. et βουλεύω, *consulto*.

Ἀβουλέω, f. ήσω, nolo; (2) non consulto. Ex α priv. et βουλή.

Ἀβουλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nolens, invitus; (2) inconsultus. Ex α priv. et βούλομαι, vel βουλή.

Ἀβουλησία, ας, ἡ, nolentia. Ex α priv. et βούλομαι. Potius ex ἀβουλέω. Et hinc

Ἀβούλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, invitus, non voluntarius; (2) quem nolumus, qui nobis invitis accedit.

Ἀβουλήτως, *adv.* involuntarie, præter voluntatem; (2) fortuito.

Ἀβουλία, ας, ἡ, consilii inopia; (2) temeritas, imprudentia; (3) amentia, stultitia; (4) consilii pravitas. Ex α priv. et βουλή.

Ἄβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, consilii expers; (2) stultus. *Gl. V.* incogitans, inconsultus, id. quod δύσβουλος, *Soph.*—vel κακόβουλος, *Thucyd.*

Ἀβουλότατα, *adv.* inconsultissime, inconsideratissime, *Herodot.*

Ἀβούλως, *adv.* temere, imperite, male, inconsulte, sine ratione. Ab ἄβουλος.

Ἀβούτεω, gen. sing. *Ion.* pro ἀβούτου, ab

Ἀβούτης, ου, ὁ, bobus carens. Ex α et βοῦς, *bos*: *al.* egenus. Κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω, *Hesiod. Oper. et Dies*, 449 et 451. Ex α priv. et βοτὸν, *pecus*. *E. M.*

ἌΒΡΑ, vel ἄβρα, ας, ἡ, ancilla honestior, pedissequa.

Ἀβράκησαν, *sonuerunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠβράκησαν, ab ἀβρακέω.

Ἄβραχε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤβραχε, ab ἀβράχω, *sono*.

Ἄβρεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non madefactus, ubi non pluit. Ex α priv. et βρέχω.

Ἁβρίζομαι, delicato cultu utor, delicate me orno. Ab ἁβρός.

Ἀβρίζω, f. ίξω, mox a cibo dormito; (2) dormito. Ex α int. et βρίζω.

Ἀβριθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sine pondere, levis. Ex α priv. et βρίθω, *sum gravis*.

Ἀβρίξαι, a. 1. inf. act. v. ἀβρίζω. Unde

Ἄβρικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, insomnis, vigil; (2) surdaster, ex parte tantum audiens.

Ἁβροβάτης, ου, ὁ, molli incessu utens. Ex ἁβρὸς et βαίνω.

Ἁβρόβιος, ὁ ϗ ἡ, qui mollioris vitæ est, delicatus, ἁβροβίων Ἀράβων γένος, *Dionys.* 968.

Ἁβρογόος, ου, ὁ ϗ ἡ, molles gemitus edens. *Æschyl. Pers.* 541.

Ἁβρόδαις, ὁ, idem quod ἁβροδίαιτος, *Ath.*

Ἁβροδιαιτάομαι, ῶμαι, vitam mollem et delicatam ago. Ex ἁβρὸς et δίαιτα.

Ἁβροδίαιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, molliter et delicate vivens. *Gl. V.* ἁβροδίαιτον, delicatum.

Ἁβροείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, delicate vestitus. Ex ἁβρὸς et εἶμα, *vestis*.

Ἁβρόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, molles et delicatos fructus ferens.

Ἁβροκομάω, f. ήσω, capillos orno; (2) molli coma sum; (3) deliciosus sum. Ex κόμη.

Ἁβροκόμης, *Dor.* ἁβροκόμας, ου, ὁ, qui molli et delicata coma est. Ex iisd.

Ἁβρόκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. *Suid.*

Ἀβρομία, ας, ἡ, tenebræ. Ab ἄβρομος, quia tenebræ strepitu carent.

Ἀβρόμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, abstinens a vino, abstemius.

Ἄβρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, strepitum magnum edens, tumultuosus, *Il.* 13, 41. Ex α int. et βρόμος, *strepitus*.

Ἁβρόπηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, molli et subtili stamine contextus. Ex ἁβρὸς et πήνη, *Ern.* πῆνος, tela, *Hes.*

Ἁβρόπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, molli et opulento ornatu condecoratus.

Ἁβρὸς, ὰ, ὸν, mollis, delicatus; (2) lautus; (3) festivus; (4) gravitatem præ se ferens.

Ἁβροσταγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mollitie diffluens. Ex ἁβρὸς et στάζω, *stillo*.

Ἁβροσύνη, ης, ἡ, mollities, deliciæ, luxus; (2) splendor, nitor. Ab ἁβρός.

Ἀβροτάζω, f. άσω, noctu vagor; (2) aberro, *Il.* 10, 56. Ab ἀβρότη, *nox*.

Ἀβροτέω, nocte occurro; (2) pecco. Ab eod.

ἈΒΡΟΤΉ, ης, ἡ, nox, aliquando cum nomine νὺξ, (*Il.* 14, 78.) Quasi ex α priv. et βροτὸς, *homo*, quia noctu homines latent, et nox illis quasi favet.

Ἀβροτήμων, ονος, ὁ, peccator. Ab ἀβροτέω.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, mollities. Ab ἁβρός.

Ἁβρότιμος, ὁ ϗ ἡ, delicatus, pretiosus. Ex ἁβρὸς et τιμὴ, *decus*, *pretium*.

Ἀβροτόνινος, ίνη, ινον, confectus ex abrotono.

Ἀβροτονίτης, ου, ὁ, ut ἀβροτονίτης οἶνος, vinum abrotonites. Ab

ἈΒΡΌΤΟΝΟΝ, ου, τὸ, abrotonum, genus herbæ perpetuo virentis. *Angl.* SOUTHERNWOOD.

Ἄβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immortalis, incorruptus, divinus, *Hom.*—carens mortalibus, *Æsch.*—sensu non præditus, *Suid.*—inhumanus, *Hes.*

Ἁβροχαίτης, ου, ὁ, *Dor.* ἁβροχαίτας, qui tenera et molli coma est. Ex ἁβρὸς et χαίτη.

Ἀβροχία, ας, ἡ, siccitas, pluviæ defectus. Ab

Ἁβροχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, molli tunica indutus.

Ἄβροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, immadidus, non madefactus, ubi non pluit, siccus. Ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη, *Call. in Jov.* 19. Ex α priv. et βρέχω, *madefacio*.

Ἀβρόχως, *adv.* sine pluvia.

ἌΒΡΥΝΑ, vel ἄβρυνα, ων, τὰ, mora. (f. ab ἁβρὸς, *Steph.*)

Ἁβρύνω, ἁβρύνομαι, ornor, deliciis indulgeo, nitesco, cultum mihi comparo, glorior, insolesco. Ab ἁβρός.

Ἄβρωμος, ὁ ϗ ἡ, sine fœtore, sine salsugine.

Ἁβρῶς, *adv.* molliter, delicate.

Ἀβρὼς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Ἄβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non voratus, non exesus; (2) cariem non sentiens; (3) esui ineptus. *Gl. V.*

Gl. V. ἄβρωτον, irrosum, inesum. Ex α priv. et βρώσκω, *voro, edo.*

Ἄβυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod

Ἄβυσσος, *adj.* fundo carens; ut passim usurpatur. Sed et substantive abyssus, infinitæ profunditatis vorago; (2) in sacris, gehenna, infernus; (3) *Trop.* adfluentia rerum. Ex α priv. et βυσσός, *Ion.* pro βυθός.

ἈΒΥΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, multus, magnus, satietatem adferens; (2) impudens, invisus, *Hes. Suid.* Ἀβύρβητον, *E. M.*

Ἀβυρτάκη, ἡ, barbarium ἐπίτριμμα, et edulium, *Alex. ap. Athen.* Hinc

Ἀβυρτακοποιός, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ conficit ἀβυρτάκην, *Demetr. ib.*

Ἀβυσσοτόκος, ον, abyssum habens seu pariens, *Cyr.*

Ἀγάασθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro ἄγασθαι, ab ἄγαμαι.

Ἀγάγας, *qui duxit*, a. 2. part. act. *Ion.* pro ἀγαγών, et hoc *Att.* pro ἀγών, ab ἄγω.

Ἀγαγεῖν, *duxisse*, a. 2. inf. act. *Dor.* pro ἀγαγεῖν, et hoc *Att.* pro ἀγεῖν.

Ἀγάγετε, 2. pl. a. 2. imper. act. *Att.* pro ἄγετε.

Ἀγάγοι, 3. sing. a. 2. opt. act. *Att.* pro ἄγοι.

Ἀγαγῶ, *ducam*, f. 2. ind. act. *Att.* pro ἀγῶ.

Ἀγάζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, invidus; (2) qui valde æmulatur, *Steph.* Ex ἄγαν et ζῆλος.

Ἀγάζομαι, admiror, suspicio; (2) veneror; (3) indignor, succenseo, *Il.* 14, 111. (4) invideo. Ἀγάζομαι σοῦ τὸ φρόνημα, σὲ τοῦ φρονήματος, ἀνδρὸς ἀρετῆς, ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Ab ἀγάω.

Ἀγαθαρχία, ας, ἡ, boni principium. Ex ἀγαθός et ἀρχὴ, *principium.*

Ἀγάθεος, *Pind.* p. 9. Vid. ἠγάθεος.

Ἀγαθεωρέω, ῶ, admirabundus intueor. Ex ἀγαν.

Ἀγαθίζομαι, bona dico, bonis omnibus prosequor. Ab ἀγαθός, *bonus.*

Ἀγαθικός, ἡ, όν, probus; (2) recte et cum virtute factus. Ab eod.

ἈΓΑΘΙΣ, ίδος, ἡ, glomus.

Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, bonorum dator. (Et Ἀγαθοδότις, ἡ, fem. *Steph.*)

Ἀγαθοεργέω, benefacio, bene ago. Ex ἔργον.

Ἀγαθοεργία, ας, ἡ, beneficentia. Ex iisd.

Ἀγαθοεργοί, qui ex equitibus exibant quinque quot annis apud Spartiatas, *Hes.* vel ut *Suidas*, illi qui ex ephoris deligebantur strenuitatis ergo. Ἐς δὲ δὴ Λίχης τῶν ἀγαθοεργῶν καλεομένων Σπαρτιητέων ἀνεῦρεν, *Herodot.* 1, 67.

Ἀγαθοεργός, οῦ, beneficus, bene meritus.

Ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, bonorum electio, sive voluntas, adfectus eligendi bona, *Suid.* Ex θέλω.

Ἀγαθοποιέω, f. ήσω, bene recteque ago; (2) beneficio adficio; (3) prosum.

Ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ, beneficentia, boni efficientia; (2) beneficiorum collatio; (3) benefactum. Ab

Ἀγαθοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, bonum vel bona efficiens; (2) munificus, beneficus. Ex ποιέω.

Ἀγαθοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, bonos decens; (2) benignus. Ex ἀγαθός et πρέπω.

Ἀγαθοπρεπῶς, ut bonum decet; (2) benigne.

Ἀγαθόῤῥυτος, ον, pure fluens. Ex ἀγαθός et ῥέω, *Synes.*

ἈΓΑΘΟΣ, ἡ, όν, bonus, probus; (2) fortis, strenuus; (3) prudens; (4) præstans, excellens; (5) peritus alicujus rei; (6) utilis; (7) faustus, secundus, felix; (8) lautus, opiparus; (9) benevolus; (10) frugifer; (11) purus; (12) dives; (13) servit et ironiæ in allocutionibus. Ἀγαθὸν, οῦ, τὸ, bonum; (2) commodum, emolumentum; (3) hinc formula ἐπ' ἀγαθῷ, auspicato, item bono consilio; (4) ap. *Scriptores Eccl.* S. Cœna. Ἀγαθὰ, τὰ, divitiæ, opes; (2) res secundæ; (3) virtutes. Hinc

Ἀγαθοσύνη, ης, ἡ, bonitas, *Gl. V.* adfectus ad benefaciendum proximo, *N. T.*

Ἀγαθοτέλεια, ας, ἡ, boni efficientia, boni perfectio. Ab

Ἀγαθοτελής, έος, ὁ καὶ ἡ, boni efficiens; (2) perfecte bonus. Ex ἀγαθός et τέλος.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas, probitas, benevolentia. Ab ἀγαθός.

Ἀγαθουργέω, ῶ, f. ήσω, benefacio. Ab ἀγαθουργός.

Ἀγαθουργής, beneficus. Ex ἀγαθός et ἔργον.

Ἀγαθουργία, ας, ἡ, *Ion.* ἀγαθουργίη, beneficentia; (2) bonum opus.

Ἀγαθουργικός, ἡ, όν, beneficus, benignus.

Ἀγαθουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, beneficus, benignus.

Ἀγαθοφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, natura seu indole bonus. Ex ἀγαθός et φυή. Hinc

Ἀγαθοφυΐα, ας, ἡ, bonitas a natura proveniens.

Ἀγαθυνθείς, *gavisus*, a. 1. part. pass. verbi

Ἀγαθύνω, f. υνῶ, benefacio, bonum efficio; (2) beneficio adficio; (3) exhilaro; et ἀγαθύνομαι, bene adfectus sum.

Ἀγαθῶς, *adv.* bene; (2) utiliter; (3) valide.

Ἀγαθώτατος, *optimus*, ab ἀγαθός.

Ἀγαίεται, 3. sing. præs. med. v. ἀγαίομαι.

Ἀγαῖος, αία, αῖον, admirabilis; (2) invidiosus. *Gl. V.* invidus; (3) elegans. Ab ἀγάω, *demiror*, (potius ab ἄγη, *E. M.*)

Ἀγαίω, et quod usitatius, ἀγαίομαι, admiror; ἀγαιόμενος προσέειπεν, mirabundus, *Apoll. Rhod.* 1, 899; (2) obstupefacio, perterrefacio; (3) succenseo, indignor. Τῷ δὴ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, irascitur, *Hesiod. Oper. et Dies*, 331; (4) invideo. Ab ἀγάω.

ἈΓΑΙΩΝ, ονος, ὁ, Sol. *V. L.*

Ἀγακλεής, έος, ὁ καὶ ἡ, valde gloriosus, percelebris. Ex ἄγαν et κλέος, *gloria.* Hinc

Ἀγακλειτός, ἡ, όν, valde celebris, præclarus, inclytus, *Il.* 2, 564.

Ἀγακλεῶς, studio gloriæ, *Ern.* celeberrime, valde gloriose, *Hipp.*

Ἀγακλήεις, εσσα, εν vide ἀγακλεής, *Apoll.*

Ἀγακλυτός, ἡ, όν, percelebris, inclytus.

Ἀγακτίζω, bene condo, perf. part. ἀγακτισμένη (vel ἀγακτιμένη) πόλις, urbs pulchre extructa, *Pind. Pyth.* 5, 107. Ex ἄγαν et κτίζω.

Ἀγάλακτες, ων, οἱ, collactanei, sc. qui idem lac suxerunt; (2) consanguinei; (3) æquales, ætate pares; (4) simul educati; (5) fratres; (6) sacrorum gentilitiorum participes; (7) lacte carentes. Οὐδ' ἀγάλακτες ὄϊες, οὐδ' ἄκυθοι, neque sine lacte oves, aut steriles fuerint, *Call. in Apoll.* 52. Sing. ἀγάλαξ reperitur in *Hesychio.* Ex α notante ὁμοῦ et γάλα, *lac.*

Ἀγαλακτία, ας, ἡ, lactis penuria; (2) lactis abundantia. Ex α priv. vel int. et γάλα.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, lacte carens; (2) collactaneus, *Ern.* Idem quod ἀγάλαξ. vide supra in ἀγάλακτες. Ἔθρεψεν δὲ λέοντα σίνιν δόμοις ἀγάλακτον, leonem educavit exitialem ædibus lacte nutritum, *Æschyl. Agam.* 726. Ex iisd.

Ἀγαλακτοσύνη, ης, ἡ, cognatio, qu. lactis communicatio; (2) lactis inopia. Ab α i. e. ὁμοῦ, vel α priv. *Ern.*

Ἀγαλέος, vide ἠγαλέος, *E. M.*

Ἀγαλλητόν, οῦ, τὸ, delectabile; (2) admirabile. Ab ἀγάλλω.

Ἀγαλλίαμα, ατος, τὸ, exsultatio præ gaudio magno, *Ph.* exultatio, al. *Gl. V.* jubilum. Ab ἀγαλλιάομαι.

Ἀγαλλιᾶσθε, *exultate*, 2. pl. præs. imperat. med. *contr.* pro ἀγαλλιάεσθε, ab ἀγαλλιάω.

Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exultatio, lætitia, *N. T.*

Ἀγαλλιάω, ῶ, et frequentius ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, exsulto, gestio, tripudio. *Gl. V.* ἀγαλλιῶμαι, jubilo. Ab ἀγάλλω.

ἈΓΑΛΛΟΧΟΝ, ου, τὸ, lignum Indicum, odoratum et gustu austeriori, *Diosc.*

ἈΓΑΛΛΩ, f. αλῶ, orno, insignio, facio delectabile; et ἀγάλλομαι, glorior, oblecto me aliqua re, gaudeo, gestio, exsulto: a. 1. inf. ἀγῆλαι, decorare.

Ἄγαλμα, ματος, τὸ, ornamentum, oblectamentum; (2) simulacrum, statua, imago, *Il.* 4, 144. (3) res ornata, ut victima sertis, auro ornata; (4) simulacrum dei. Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, regi vero est repositum deliciis, *Il.* 4, 144; (5) de liberis, ἄγαλμα πατρὸς, de filia, *Eurip. Sup.* 1154. Νηρέως ἀγάλματα, Nerei quinquaginta filiæ. *Id. Iph. in Tauris*, 273. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα καὶ Διὸς γόνος, Cadmeæ decus o puellæ et Jovis soboles, *Soph. Antig.* 1115. Εἰ γὰρ πατέρος ἄγαλμα φόνιον ἀξέλοι, utinam auferat meos filios occisos, *Eurip. Suppl.* 369, 370; *Il.* 4, 144. Ἱρὸν ἄγαλμα Κύπριδος, *Callim. in Delum*, 307. *Id. in Lav. Pall.* 39. *Epig.* 35, 1. Ab ἀγάλλω.

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, simulacrum parvum, imaguncula, statua parva. Dim. ab ἄγαλμα.

Ἀγαλματογλύφος, ου, ὁ, marmorarius, *Ph.* sculptor. Ab ἄγαλμα et γλύπτω, *sculpo.*

Ἀγαλματοποιέω, ῶ, statuas conficio. Hinc

Ἀγαλματοποιητικός, ἡ, όν, conficiens statuas. Hinc ἡ ἀγαλματοποιητική, ῆς, sc. τέχνη, ars statuaria, seu conficiendi statuas.

Ἀγαλματοποιΐα, ας, ἡ, simulacrorum confectio, *Ern.* Ab

Ἀγαλματοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, statuarum et simulacrorum fabricator, statuarius. *Gl. V.* fictor simulacri, sigillarius.

Ἀγαλματουργία, ας, ἡ, ars statuaria, seu conficiendi statuas et simulacra. Hinc

Ἀγαλματουργικός, ἡ, όν, conficiens statuas, vel pertinens ad confectionem statuarum. Ab

Ἀγαλματουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, statuarius. Ex ἔργον.

Ἀγαλματοφορέομαι, οῦμαι, quasi simulacrum gestor, in animo circumferor. Exp. etiam decorari, insigniri, *Hes.*

Ἀγαλματόω, ῶ, f. ώσω, in simulacrum verto; (2) simulacrum facio. Ab ἄγαλμα.

Ἀγαλμοτύπης, ες, idem quod ἀγαλματοποιός, *Maneth.* Ex ἄγαλμα et τύπτω.

Ἄγαμαι, admiror, *Il.* 3, 180. (2) probo, laudo. a. 1. ἠγάσθην. part. ἀγασθείς, admiratus. Ἄγαμαί σε τοῦτο, σοῦ τοῦτο, τῆς ἀρετῆς. Ab ἀγάω.

Ἀγαμένως, *adv.* mirabiliter, mirifice, cum admiratione. Ab ἄγαμαι· part. ἀγαμένος.

Ἀγάμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cælebs, nuptiarum expers. Ex α priv. et γαμέω, *nubo.*

Ἀγαμία, ας, ἡ, cælibatus. Ab ἄγαμος.

Ἀγάμιον, ου, τὸ· ἀγαμίου δίκη, crimen cælibatus, id. et ab eod.

Ἄγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cælebs, qui uxorem non duxit, vel quæ non nupsit, *Ph.* cælebs, *Il.* 3, 40. (2) viduus, qui uxore mortua factus est cælebs. γάμος ἄγαμος, nuptiæ quæ non sunt nuptiæ, id est, nuptiæ nefariæ, vel infaustæ, inauspicatæ, *Soph. Œd. Tyr.* 1214.

ἊΓΑΝ, *adv.* nimis, immodice, nimium, valde, (aliquando nominis adjectivi formam induit cum articulo, ut τὸν ἄγαν φόβον, *Plut.*) οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν, οὐ γὰρ ἄγαν ἐδόκει, non pulchrum eum dixi: neque multum mihi esse visus est, *Call. Epig.* 47, 2.

ἈΓΑΝΑΚΤΕΩ, ῶ, f. ήσω, indignor, stomachor, ægre fero, conqueror, succenseo, excandesco, ringor. Ἀγανακτεῖν τινι, πρός τινα, κατά τινος. Hinc

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, indignatio, stomachatio.

Ἀγανακτητός, ἡ, όν, indigne ferendus. Ab eod.

Ἀγανακτικός, ἡ, όν, querulus, qui facile queritur et ægre fert casus incommodos. Ab eod.

Ἀγανακτικῶς, irate, ægre.

Ἀγανής, έος, ὁ καὶ ἡ, mitis, lenis, placidus, comis. Ex α int. et γάνος, *lætitia.*

Ἀγανῆσι, *Ion.* pro ἀγαναῖς, ab ἀγανός.

Ἀγάννιφος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde nivosus, nivalis, *Il.* 1, 419. Ex ἄγαν et νίφομαι.

Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, blandos habens oculos. Ex ἀγανός et βλέφαρα, *palpebræ.*

Ἀγάνορας, acc. pl. *Dor.* pro ἀγήνορας.

Ἄγανος, fractus, vel qui facile frangitur, *Suid.* Ab ἄγω, *frango.*

Ἀγανός, ἡ, όν, mitis, placidus, blandus, *Il.* 2, 164. (2) desiderabilis. Ex α int. et γάνος.

Ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, comitas, mansuetudo, lenitas, jucunditas, *Il.* 24, 471. Ab

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mitis, blandus, mansuetus, placidus, *Il.* 20, 467. Ex φρήν.

Ἀγανώπης, ου, ὁ, qui blandis est oculis. Ex ἀγανός et ὤψ. Hinc

Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ, placidum adspectum habens, blando adspectu intuens.

Ἀγάνωρ, *Dor.* pro ἀγήνωρ, strenuus.

Ἀγαπάζοντι, *Dor.* pro ἀγαπάζουσι, ab

Ἀγαπάζω, amo, comiter excipio, amplexor; (2) curo, condo, *de funere.* Ab

ἈΓΑΠΑΩ, f. ήσω, amo, diligo; (2) amice et hilare

hilare excipio; (3) osculor; (4) præfero; (5) contentus sum, adquiesco, probo. Ἠγάπα, εἰ δύναιτο τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν. *Xenoph. Hist.* 3. contentus erat si modo regionem a direptione immunem servare posset. ἀγάπησον, dilige, *Ph.* a. 1. act. ἀγαπηθεὶς, dilectus, *Ph.* a. 1. part. pass. ἠγαπημένος, dilectus, *Ph.* dilectissimus, perf. part. pass. Ἀγαπᾷν τὰ χρήματα, τὸ ἀντὶ, seu πρὸ ἐκείνε, μᾶλλον ἢ, præferre; τοῖς παρȣ͂σι, sorte contentus esse.

Ἀγαπαστὸς, ὁ ϗ ἡ, amplectendus.

Ἀγάπη, ης, ἡ, amor, dilectio, caritas; (2) osculum. ἀγάπαι, convivia Christianorum sacra. Ab ἀγαπάω.

Ἀγάπημα, ματος, τὸ, dilectio; (2) res, seu persona, quæ amatur. Ab eod.

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ, fortis, strenuus, virtutis amans, *Il.* 8, 114. Ex ἀγαπάω et ἠνορέη, *Ion.*

Ἀγάπησις, εως, ἡ, dilectio. Ab ἀγαπάω.

Ἀγαπησμὸς, ȣ͂, ὁ, idem. Ab eod.

Ἀγαπητέον, sc. ἐςὶ, adquiescendum est, contentum esse oportet. Ab eod.

Ἀγαπητέος, έα, έον, amandus. Ab eod.

Ἀγαπητικὸς, ἡ, ὸν, vim diligendi habens.

Ἀγαπητικῶς, *adv.* amanter, benevole.

Ἀγαπητὸς, ἡ, ὸν, dilectus, carus, amabilis; (2) unicus, sc. unigenitus; (3) vir cum diaconissa habitans, ut ἀγαπητὴ, virgo habitans cum monachis cælibatum professis; (4) ἀγαπητόν ἐςι, boni consulendum est, non respuendum est. Ab ἀγαπάω.

Ἀγαπητῶς, *adv.* grate, amabiliter; (2) cupide, libenter; (3) satis. (ἀγαπητῶς ἔχειν, contentus esse, *Herodian.*) (4) vix, ægre, *Ern.* Δεινὸν γὰρ ἦν, τοὺς ἀγαπητῶς ὀλίγῳ πρότερον σεσωσμένους, ἐφ᾽ ἕτερον κίνδυνον ἰέναι, *Lysias, Def. pro Mantitheo,* 307.

Ἀγαπῴην, *diligam,* 1. sing. præs. opt. act. *Att.* pro ἀγαπάοιμι.

Ἀγαπωμένη, ης, ἡ, amasia, amica. Ab

Ἀγαπώμενος, ȣ, ὁ, amasius, amicus. Ab ἀγαπάω.

Ἀγαπῶν, præs. part. act. *contr.* pro ἀγαπάων.

Ἀγαπῶντας, pro ἀγαπάοντας.

ἈΓΑΡΙΚΌΝ, ȣ͂, τὸ, agaricum. Nomen fungi arboris.

Ἀγάῤῥητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde ingratus et invisus, *Phav.* Ex ἄγαν et ῥητός.

Ἀγάῤῥοος, *contr.* ἀγάῤῥȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, celeriter fluens, æstuosus, *Il.* 2, 845. Ex ἄγαν et ῥέω, *fluo.*

Ἀγασαίμην, *admiratus sim,* a. 1. opt. med.

Ἀγάσαντο, 3. plur. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἠγάσαντο, ab ἄγαμαι.

Ἄγασθαι, præs. inf. med. verbi ἄγαμαι.

Ἀγασθεὶς, *admiratus,* a. 1. part. pass.

Ἀγασθενὴς, fortis. ἀγασθενέων ἡρώων, fortium heroum, *Oppian. Cyneget.* 11, 3.

Ἀγάσιος, ȣ, ὁ, inclytus, celebris. Ab ἄγαμαι.

Ἄγασμα, ματος, τὸ, veneratio; (2) res veneratione digna. Ab eod.

Ἀγάσομαι, *admirabor,* f. 1. ind. act. verb. ejusd.

Ἀγασσάμενος, a. 1. part. med. *Poet.* pro ἀγασάμενος.

Ἀγάςαχυς, υ, abundans spicis, prægrandes spicas habens, *Naz.*

Ἀγάςονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, multum gemens, valde suspirans; (2) luctuosus. Ex ἄγαν et ςόνος.

Ἀγαςὸς, ἡ, ὸν, admirandus; (2) stuporem adferens. Ab ἄγαμαι, *admiror.*

Ἀγάςωρ, ορος, ὁ, frater uterinus; (2) gemellus; (3) consanguineus. Ex α notante ὁμȣ͂, et γαςὴρ, *venter.*

Ἀγαςῶς, admirabiliter. Καὶ τοῦτ᾽ ἂν ἀγαςῶς ἔδοξε πρᾶξαι, hoc etiam admirabiliter fecisse visus est, *Xenoph. Agesil.* 1.

ἈΓΑΣΥΛΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, frutex unde liquor ammoniacus elicitur. *Diosc.*

Ἀγατὸν, *adv.* admirabiliter, *Hom. Ap.* 515.

Ἀγαύομαι, admiror. Ab ἀγάω.

Ἀγαυὸς, ἡ, ὸν, admirabilis, præclarus, nobilis; (2) superbus, arrogans. Ab eod.

Ἀγαυρίαμα, τος, τὸ, elevatio animi. Ab

Ἀγαυριάω, ῶ, valde insolesco. A seq.

Ἀγαυροῖο, gen. sing. *Ion.* pro ἀγαυρȣ͂.

Ἀγαυρὸς, ρὰ, ρὸν, superbus, insolens, ferox; (2) elegans; (3) inops; (4) delicatus. Ex α int. et γαῦρος, *superbus.*

Ἀγάφθεγκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde sonans. Ex ἄγαν et φθέγγομαι, *sono.*

ἈΓΆΩ, ῶ, et -άομαι, ῶμαι, *usitatius,* demiror, stupeo; (2) invideo; (3) odi. Ἄγασθαί τινος τὴν πρόνοιαν.

Ἄγγαρα, ων, τὰ, mansiones, seu stationes, in quas οἱ ἄγγαροι, peracto diei penso, divertebant. Ab ἄγγαρος.

Ἀγγαρεία, ας, ἡ, servitus coacta et invita, ministerium, officium expressum. *Ph.* prensatio. Ab ἀγγαρεύω.

Ἀγγαρεῖον, ȣ, τὸ, *Ion.* ἀγγαρήϊον, cursus angarorum. Ab eod.

Ἀγγαρευτὴς, ȣ͂, ὁ, qui alium cogit ad cursum, aut ad aliud servitium præstandum. Ab eod.

Ἀγγαρεύω, f. σω, angario, jubeo currere, vel aliquid ferre; (2) adigo, impello. Ab

ἌΓΓΑΡΟΣ, -ȣ, ὁ, nuncius vel tabellarius regum Persarum, qui in statione sua positus literas ab altero angaro acceptas alteri tradebat, ut ita celerius perferrentur; (2) quivis, qui aliquid bajulat, vel perfert: servus, minister, operarius.

Ἀγγαροφορέω, ῶ, f. ήσω, bajulo velut ἄγγαρος.

Ἀγγείδιον, ȣ, τὸ, vasculum. *Dim.* ab ἀγγεῖον.

Ἀγγειολογέω, ῶ, venas lego. Ex ἀγγεῖον, *vena,* et λέγω, *lego.* Hinc

Ἀγγειολογία, ας, ἡ, ipse actus venas legendi. Vel pars doctrinæ anatomicæ ea quæ venarum cursus persequitur et demonstrat, *Ern.*

Ἀγγεῖον, ȣ, τὸ, vas liquoris capax, receptaculum; (2) vena, ap. medicos. Ab ἄγγος.

Ἀγγειοσπερμος, et ἀγγειοσπέρματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vasculo sive vasculis semen inclusum habens. Ex ἀγγεῖον et σπέρμα.

Ἀγγειώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, vasis formam vel capacitatem habens. Ab ἀγγεῖον.

Ἀγγελέȣσι, *nunciabunt,* 3. plur. f. 1. ind. act. *Ion.* pro ἀγγελȣ͂σι, ab ἀγγέλλω.

Ἀγγελέων, f. 1. part. act. *Ion.* pro ἀγγελῶν.

Ἀγγελία, ας, ἡ, nuncium, denunciatio; (2) mandatum a nuncio perlatum; (3) rumor, relatio. Σεῦ ἕνεκ᾽ ἀγγελίης, causa mandati te spectantis, *Il.* 3, 206, sic interpretandum est cum *Eustathio* et celeb. *Ernesti.* Ab ἀγγέλλω, *nuncio.* Hinc

Ἀγγελίας, ȣ, ὁ, nuncius, *Il.* 3, 206.

Ἀγγελιαφορέω, tabellarius sum, nuncio, (*Sch. ad Æsch. Pr.* 965.)

Ἀγγελιαφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nuncius, tabellarius. *Gl. V.* famiger. Ab ἀγγελία et φέρω.

Ἀγγελίεια, ἡ, nuncia, *Orph. H.*

Ἀγγελίζομαι, nuncio.

Ἀγγελίη, *res quæ nunciatur,* item, *potestas renunciandi oracula, Ion.* pro ἀγγελία.

Ἀγγελικὴ, ῆς, ἡ, saltatio quædam, quæ exercebatur inter pocula. Ab ἀγγέλλω.

Ἀγγελικὸς, ἡ, ὸν, angelicus, ad angelum pertinens; ab angelis ortum, datum. Ab ἄγγελος.

Ἀγγελιώτης, ȣ, ὁ, idem quod ἄγγελος, *Hom.* Θήκαο δ᾽ οἰωνὸν μέγ᾽ ὑπείροχον ἀγγελιώτην, fecisti autem avium longe maximam nunciam, *Callim. in Jov.* 68. Ἠοῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην. Herus nocte-nubentis nuptias-ornantem nuncium, *Musæus,* 7.

Ἀγγελιῶτις, ἡ, fœm. *Call.* Τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις, adeo celeriter ad te accurrit nuncia. *Call. in Delum,* 216.

Ἀγγελλόντων, g. pl. part. qui *Att.* etiam poni solet pro 3. pl. præs. imp. act. ab

ἈΓΓΈΛΛΩ, f. ελῶ, p. ἤγγελκα, nuncio, certiorem facio: a. 1. ἤγγειλα, in med. ἠγγειλάμην. Ἀγγέλλειν τί τινι, νίκην εἰς τὴν πόλιν, τινὶ περί τινος.

Ἄγγελμα, ματος, τὸ, nuncium, res quæ nunciatur. Ab ἀγγέλλω.

Ἄγγελος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nuncius, nuncia, *Il.* 1, 333. (2) angelus, sc. nuncius Dei; (3) nuncium. Ab eod.

Ἀγγελτρία, ἡ, nuncia, *Sibyl.*

Ἄγγεσιν, *vasis,* dat. pl. cum ν ἐφελκ. ab ἄγγος.

Ἀγγήϊον, *vas, Ion.* pro ἀγγεῖον.

Ἀγγοθήκη, ης, ἡ, apotheca vasorum; (2) capsa et theca poculi. Ex ἄγγος et θήκη.

Ἀγγοσῆναι, ῶν, αἱ, favi, seu crates favorum et quasi contextus, *Hes. Suid.* Ex ἄγγος et σήνη, *tela,* quia in modum telæ structæ sunt. Unde

Ἀγγοσήνια, ων, τὰ, idem, *Hes. Suid.*

Ἄγγος, εος, τὸ, vas quodlibet, ut dolium, urna, &c. *Il.* 2, 471. (2) uterus, *ap. Hippoc.*

ἈΓΓΟΥ'ΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, cucumis.

Ἄγγȣρον, ȣ, τὸ, idem.

ἌΓΓΟΥΡΟΣ ȣ, ὁ, placentæ genus, *Hes.*

Ἀγγρίζω, f. ίσω, irrito, dolore adficio. Ab

ἌΓΓΡΙΣ, ἡ, dolor, *Hes. Phav.*

Ἀγγρισμὸς, ȣ͂, ὁ, irritatio, *Gl. V.* Ab ἀγγρίζω.

Ἀγγριςὴς, ȣ͂, ὁ, irritator, *Gl. V.* Ab eod.

ἈΓΓΥ'ΛΗ, ης, ἡ, lorum in modum catenæ intortum. (ἀγκύλη, *Steph.*)

Ἄγε, *adv. hortantis,* age, agedum, agesis, eja, *Il.* 1, 61. Ab ἄγω.

Ἀγείοχα, perf. ind. act. *Bœot.* pro ἀγήοχα, ab ἄγω.

Ἄγειραν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤγειραν.

Ἀγέρατος, ὁ ϗ ἡ, inhonoratus; (2) valde honoratus, *Rob.* Ex α priv. vel int. et γέρας.

ἈΓΕΙ'ΡΩ, f. ερῶ, p. ἤγερκα, *Att.* ἀγήγερκα, pass. ἀγήγερμαι, congrego, colligo; (2) mendicando corrogo, circulatorum more peto; (3) vagor, victoriæ aut alius rei causa. Ἀγείρειν τὰ χρήματα, δωτίνας ἐκ τῶν πόλεων, τὴν δύναμιν.

Ἀγείσσωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, suggrunda non instructus. Ex α priv. et γεῖσσον, *suggrunda.*

ἈΓΕΙ'ΤΗΣ, ȣ, ὁ, injurius, *Hes. Etym. Ern.* al. ἀγιςής, rixator, contumeliosus. f. ἀτίτης, *Kust.*

Ἀγεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Dor.* et *contr.* pro ἡγέετο ab ἡγέομαι, *duco.*

Ἀγείτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, vicinum non habens.

Ἀγελάζω, f. άσω, congrego: ἀγελάζεσθαι, congregari, gregatim vivere. Ab ἀγέλη, *grex.*

Ἀγελαιοκομικὸς, ἡ, ὸν, ad pecorum curam pertinens. Ex ἀγέλη et κομέω, *curo.*

Ἀγελαῖος, αία, αῖον, armentalis, qui est e grege, *Gl. V.* gregarius, gregalis, *Il.* 11, 728. (2) congregabilis, socialis; (3) e trivio, vilis; (4) imperitus, rudis. Ab ἀγέλη.

Ἀγελαιοτροφία, ας, ἡ, pecuaria, *Ern.* gregaria nutritio, *Plut.*

Ἀγελαιοτροφικὸς, pecuarius, *Ern.* qui gregarie ali solet: ab

Ἀγελαιὼν, ῶνος, ὁ, locus armenti, locus in quo pascuntur armenta. Ab ἀγέλη.

Ἀγελαρχέω, ῶ, f. ήσω, præsum armento vel gregi. Ex ἀγέλη et ἀρχὴ, *principatus.* Unde

Ἀγελάρχης, ȣ, ὁ, armenti præfectus, armentarius, gregarius, *Ph.* (2) taurus, armenti dux.

Ἀγέλαρχος, ȣ, ὁ, idem et ex iisdem, *Suid.*

Ἀγελαςέω, ῶ, f. ήσω, risu abstineo, non rideo. Ex α priv. et γελάω, *rideo.*

ἈΓΕΛΑΣΤΗ'Σ, ȣ͂, ὁ, anguilla, *Hes.*

Ἀγελαςὶ, *adv.* sine risu, citra risum, seriò.

Ἀγελαςία, ας, ἡ, risus abstinentia; (2) vultus tetricus. Ab

Ἀγέλαςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, risu non dignus; (2) risus expers, non ridens; (3) tetricus, severus. Ex α priv. et γελάω.

Ἀγελεία, ας, ἡ, epitheton Palladis, qu. dux populi, vel quæ prædam ducit, *Il.* 4, 128. *Gl. V.* Ex ἄγω et λαὸς· vel etiam ex ἄγω et λεία, *præda,* qu. prædatrix.

ἈΓΕ'ΛΗ, ης, ἡ, armentum, grex, proprie boum, deinceps etiam equorum, luporum, avium, hominum, &c. *Il.* 2, 480.

Ἀγεληδὸν, *adv.* gregatim; (2) turmatim, catervatim. Ab ἀγέλη.

Ἀγέληθεν, *adv.* ex armento, e grege. Ab eod.

Ἀγεληΐς, ίδος, ἡ, congregatilis. Ab eod.

Ἀγελήτης, ȣ, ὁ, qui ex armento vel grege est.

Ἀγέληφι, in armento: syllaba φι poetice additur, *Il.* 2, 480. Vide φι.

Ἀγέλως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, non ridens, severus. Ab α priv. et γελάω, *rideo.*

Ἀγέμεν, *ducere,* præs. inf. act. *Ion.* pro ἄγειν.

Ἁγεμονεύειν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἡγεμονεύειν.

Ἁγεμόνι, dat. sing. *Dor.* pro ἡγεμόνι, ab ἡγεμών.

Ἆγεν, *ducebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἦγεν, vel *Dor.* pro ἄγειν, ab ἄγω.

Ἄγεν, *fracti sunt*, *Bœot.* pro ἄγησαν, aor. 2. ind. pass. v. ἄγνυμι, frango, *Il.* 4, 214.

Ἀγενεαλόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine genealogia, sine serie generis; vel cujus prosapia enarrari non potest.

Ἀγένεια, ας, ἡ, ignobilitas; (2) vilitas; (3) animus ignobilis, non generosus. Ab ἀγενής.

Ἀγένειος, ου, ὁ καὶ ἡ, imberbis. Ex α priv. et γένειον.

Ἀγενείως, *adv.* sine barba, *Philostr. ap. Phav.*

Ἀγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, ignobilis, humili loco natus; (2) degener, ignavus, minime generosus; (3) abjectus, vilis, humilis, improbus; (4) qui est sine prole. Ex α priv. et γένος.

Ἀγένητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non generatus, non creatus; (2) non generans; (3) ignobilis.

Ἀγεννάδας, ὁ, generosus. Ex α int. et γεννάδας, idem.

Ἀγέννεια, (sive ἀγέννια, *Suid.*) ας, ἡ, ignobilitas generis; (2) ignavia, ἀ ανδρία, *Ern.* Ab

Ἀγεννής, έος, ὁ καὶ ἡ, ignobilis, idem quod ἀγενής. Ex α priv. et γεννάω. Unde

Ἀγεννησία, ας, ἡ, sterilitas, orbitas; (2) apud *Scriptores Eccles.* est character Dei patris.

Ἀγέννητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non creatus, non genitus, non natus; (2) ignobilis, qui claro genere non est ortus; Κἀξ ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν, vel ignobilium ex ore sermones recti prodeunt, *Soph. Trach.* 61.

Ἀγεννῶς, *adv.* ignobiliter; (2) timide, ignaviter, parum viriliter. Ab ἀγεννής.

Ἄγεο, *duc*, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* et *Ion.* pro ἥγεο, ab ἡγέομαι.

Ἄγεο, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro ἄγεσο, ab ἄγω.

Ἀγεόμενοι, *qui ducuntur*, nom. plur. præs. part. med. *Dor.* pro ἡγεόμενοι, ab ἡγέομαι.

Ἀγέραστος, ὁ καὶ ἡ, sine munere, præmio carens, *Il.* 1, 118. Ex α priv. et γέρας.

Ἀγερέθω, colligo, congrego. Vocabulum poeticum. Νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο, *Il.* 2, 303. Ab ἀγείρω.

Ἀγέρεσθαι, præs. inf. pass. *Att.* pro ἀγείρεσθαι, ab ἀγείρω.

Ἄγερθεν, *congregati sunt*, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐγέρθησαν.

Ἀγέρθην, 1. sing. a. 1. *Ion.* pro ἠγέρθην.

Ἀγερμὸς, οῦ, ὁ, congregatio. Idem quod ἀγυρμός.

Ἀγέροντο, *congregati sunt*, 3. pl. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐγέροντο.

Ἀγέῤῥω, *congrego*, *Æol.* pro ἀγείρω.

Ἀγερσικυϐῆλις, qui mactatoriam securim in sese concitat, quasi ἐγερσικυϐῆλις, *Steph.* ex *E. M.* idem quod ἀγύρτης, et κυϐηλιστής, *Hes.*

Ἄγερσις, εως, ἡ, collectio.

Ἀγερώσατο, *neglexit*, 3. sing. a. 1. ind. med *Ion.* pro ἠγερώσατο, ab ἀγερώομαι.

Ἀγερωχία, ας, ἡ, superbia, ferocia. *Gl. V.* arrogantia; (2) strenuitas. Ab

ἈΓΕΡΩΧΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, superbus, ferox, *Il.* 2, 654. *Gl. V.* protervus, insolens; (2) valde honoratus. Ab α int. (vel ἄγαν) γέρας ἔχων, *Eustath.* ἀγείρων ὀχήν, *Hes.* ἄγαν αὐχεῖν, vel γεροῦχεῖν, *E. M.* Hinc

Ἀγερώχως, *adv.* superbe, ferociter.

Ἄγες, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ἄγεις, ab ἄγω.

Ἄγεσθαι, *duci*, præs. inf. pass. verbi ejusd.

Ἀγεσίλαος, ου, ὁ, epitheton Plutonis, qu. ductor populi, quoniam mortales omnes ad se ducit. Ab ἄγω et λαὸς, *populus.*

Ἀγεσίλας, ου, ὁ, idem et ab eod.

Ἄγεσκεν, *ducebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *cum* ν ἐφελκ. pro ἦγε.

Ἀγέστρατος, ου, ὁ, dux exercitus. Ab ἄγω et στρατός.

Ἀγέτης, ου, ὁ, dux, ductor. Ab ἄγω, *duco.*

Ἀγέτρια, ας, ἡ, obstetrix, *Hes.* al. ἀναγέτρια.

Ἀγευστία, ας, ἡ, jejunium, inedia. Ab

Ἄγευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui gustari non potest, vel gustatus non fuit. *Gl. V.* insipidus; (2) qui non gustavit. *Gl. V.* impastus, jejunus. Ex α priv. et γεύομαι, *gusto.*

Ἀγεωμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, geometriæ ignarus. Ex α priv. et γεωμετρία, *geometria.*

Ἀγεωργησία, ας, ἡ, agriculturæ neglectus, imperitia. Ex α priv. et γεωργέω. Unde

Ἀγεώργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incultus, desertus.

Ἄγη, ης, ἡ, admiratio cum stupore conjuncta; (2) honor, veneratio; (3) gaudium; (4) diffidentia; (5) æmulatio. Ab ἀγάω.

Ἀγὴ, ῆς, ἡ, fractura, contusio. Πρὸς ἁρμάτων ἀγαῖσι, circa fractos currus, *Eurip. Suppl.* 693; (2) littus ubi fluctus frangitur; (3) fractio fluctus; (4) pernicies. Ab ἄγω

Ἄγη, *fractus est*, 3. sing. a. 2. ind. pass. *Ion.* pro ἤγη, ab ἄγνυμι.

Ἀγηγέραται, *Il.* 4, 211. 3. pl. perf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro ἠγερμένοι εἰσὶ, ab ἀγείρω.

Ἀγήγερκα, perf. ind. act. *Att.* et *Ion.* pro ἤγερκα.

ἈΓΗΛΑΖΩ, servo, *Hes. Etym.*

Ἀγῆλαι, a. 1. inf. act. v. ἀγάλλω. Πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι, priusquam connubium et uxorem et nuptiales lectos ornarim, *Eurip. Med.* 1026.

Ἀγηλατέω, ῶ, f. ήσω, fugo, abigo, ut piaculum; ab ἄγος, *piaculum*, et ἐλάω; (2) impello, ago.

Ἀγηλατίζω, f. ίσω, persequor, fugo, abigo. Ab

Ἀγήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde manu impulsus, plur. ἀγήλατοι, fulmina, *Suid.* Ex ἄγαν et ἐλαύνω.

Ἄγημα, τος, τὸ, agmen; cohors prætoria; agmen delectorum equitum, peditumve. Αὐτὸς δ' ἀναλαϐὼν τὸ ἄγημα καὶ τοὺς ὑπασπιστὰς...κατὰ τὸ εὐώνυμον ἦγεν, ipse agem sumens et scutatos in lævum cornu duxit, *Arr. Exped. Alex.* 1, 1. (2) stupor, *Gl. V.* ubi etiam vehementia. Ab ἄγω, vel ἄγη.

Ἀγηνορέω, ῶ, f. ήσω, superbio, insolesco. Et

Ἀγηνορία, ας, ἡ, virilitas, strenuitas; (2) audacia; (3) arrogantia, insolentia. Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, nunc vero eum multo magis in insolentiam conjecisti, *Il.* 9, 696. Ab

Ἀγήνωρ, ορος, ὁ, admodum virilis; strenuus, fortissimus; (2) audax, præfidens; (3) superbus, arrogans, *Il.* 2, 276. Ex ἄγαν et ἀνήρ.

Ἀγήοχας, *Il.* 1, 98. *duxisti*, 2. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἦχας, ab ἄγω. Non reperi in Homero. Legitur ἀγηόχασι *Genes.* 46, 32. ἀγηοχὼς, part. perf. 3 *Macc.* v. 45. ἀγήοχει plusq. perf. *Polyb. Excerp. Legat.* Larcher.

Ἀγήραντος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀγήραος, immortalis, *Ep.*

Ἀγήραος, ου, ὁ καὶ ἡ, senectutis expers, *Il.* 2, 447. *Gl. V.* insenescibilis; (2) incorruptus. Ex α priv. et γῆρας, *senectus.*

Ἀγήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀγήραος. Κλέος ἀγήρατον, gloriam non senescentem, *Eurip. Iphig. in Aul.* 567.

Ἀγήρατον, ου, τὸ, *Dioscor.* 4, 59. Ageraton herba, *Plin.* l. 27, 84, c. 4. Angl. MAUDLIN TANSIE.

Ἀγηγέραθ', pro ἀγηγέραται, *Att.* et *Ion.* pro ἠγερμένοι εἰσὶν, *congregati sunt*, 3. plur. perf. ind. pass. vel pro ἀγηγέρατο, *Att.* et *Ion.* pro ἠγερμένοι ἦσαν, 3. plur. plusq. perf ind. pass. Περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι, circumque ipsum congregati erant quique præstantissimi, *Il.* 4, 211.

Ἀγήρων, accus. sing. *Att.* ab ἀγήρως. Χάριν τ' ἀγήρων ἕξομεν, habebimusque non senescentem gratiam, *Eurip. Suppl.* 1178.

Ἀγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀγήραος.

ἈΓΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, scelestus, frequentius ἐναγής. Ab ἄγος.

Ἀγήσανδρος, ου, ὁ, epitheton Plutonis, qu. ducens homines, s. viros. Ab ἄγω et ἀνήρ.

Ἁγήσασθαι, *narrasse*, a. 1. inf. med. *Dor.* pro ἡγήσασθαι, ab ἡγέομαι.

Ἄγησι, 3. sing. præs. ind. act. v. ἄγημι.

Ἀγησίλαος, ου, ὁ, idem quod Ἀγεσίλαος.

Ἀγησίχορος, ου, ὁ καὶ ἡ, ducens vel moderans chorum. Ex ἄγω et χορός.

Ἁγητὴρ, dux, ductor, *Dor.* pro ἡγητήρ.

Ἀγητὸς, ἡ, ὸν, admirabilis, *Il.* 5, 788. Ab ἀγάω, *admiror.*

Ἁγιάζω, f. άσω, sanctifico, consecro; (2) veneror; (3) Deo sacrifico et sancte adoleo. Ab ἅγιος. Hinc

Ἁγίασμα, τος, τὸ, sanctificatio, purificatio; (2) sanctimonia; (3) templum Dei.

Ἁγιασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἁγιαστήριον, ου, τὸ, sanctuarium.

Ἁγιαστία, ας, ἡ, sanctitas, sanctimonia.

Ἁγίζω, f. ίσω, sanctifico, consecro; (2) adoleo, sancte uro. Ab ἅγος, *veneratio*, vel etiam pro ἁγιάζω.

Ἀγινέσκω, idem quod ἀγινέω, *Ion. Hom.*

Ἀγινέω, ago, duco, *Il.* 18, 692; (2) congrego, colligo, *Ern.* Vox Ionica qua utitur *Herodot.* Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, novem dies quidem hi adducebant immensam materiam, *Il.* 24, 784. ἀγινεῖ, fert, *Odyss.* 14, 105. ἀγίνησασι, ferent, *Hom. Hymn. in Apol.* 57. ἀγινέμεναι, inf. pro ἀγίνειν, ferre, *Odyss.* 20, 213. ἀγινῶσι, *Dor.* pro ἀγινοῦσι, ferunt, *Call. in Apoll.* 82. Ab ἄγω.

Ἀγίνω, idem et ab eod.

Ἁγιόγραφα, ων, τὰ, Scripta sancta, pars ultima sacrorum librorum. Ex ἅγιος et γράφω.

Ἁγιόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, a divinis viris scriptus. Ex iisd.

Ἅγιον, ου, τὸ, sanctuarium; pars templi Hierosolymitani solis sacerdotibus adeunda. Ab ἅγιος.

Ἁγιοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sanctis conveniens, sanctus. Ex ἅγιος et πρέπει.

Ἁγιοπρεπῶς, *adv.* convenienter sanctis.

Ἅγιος, ία, ιον, sanctus, sacer; (2) purus; (3) venerandus. Hinc

Ἁγιοσύνη, ης, ἡ, sanctitas, sanctimonia; *potius* ἁγιωσύνη, *N. T.*

Ἁγιότης, ητος, ἡ, idem et ab eod.

Ἁγιόω, ῶ, f. ώσω, sanctifico, sanctum reddo.

Ἁγιστεία, ας, ἡ, sanctimonia, puritas; (2) cultus Deorum, sacrorum peractio, sacrum, res divina, ceremoniæ. Ab

Ἁγιστεύω, f. εύσω, sanctifico; (2) veneror; (3) pietatem colo; (4) castimoniam servo. Ab ἅγιος.

Ἁγιστέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.

Ἁγιστία, ας, ἡ, idem quod ἁγιστεία. Vid. *Steph.*

Ἁγίως, *adv.* sancte. Ab ἅγιος.

Ἀγκάζω, f. άσω, ulnis amplector, ulnis attollo, in ulnas sumo. Ab ἀγκαί.

Ἄγκαθεν, pro ἀνέκαθεν, quod vide. (2) in ulnis. (1) Στέγαις Ἀτρειδῶν ἄγκαθεν, super ædes Atridarum, *Æschyl. Agam.* 3. Παλαιὸν ἀγκάθεν λαϐὼν βρέτας, antiquum ulnis amplexus simulacrum, *Id. Eumen.* 80.

ἈΓΚΑΙ, ῶν, αἱ, ulnæ, *Il.* 5, 371.

Ἀγκαλέω, *Poet.* pro ἀνακαλέω, revoco.

Ἀγκάλη, ης, ἡ, ulna, *Gl. V.* gremium. Ab ἀγκαί.

Ἀγκαλιάζω, idem quod ἀγκάζω.

Ἀγκαλιδαγωγέω, ῶ, f. ήσω, manipulos seu fasciculos veho. Ab

Ἀγκαλιδαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui manipulos seu fasciculos navigio aut super jumento vehit; (2) bajulus. Ex ἀγκαλὶς et ἄγω.

Ἀγκαλιδοπώλης, ου, ὁ, qui manipulos vendit, *E. M.*

Ἀγκαλιδοφορέω, ῶ, f. ήσω, manipulos porto, fasciculos gesto. Ab

Ἀγκαλιδοφόρος, et ἀγκαλιδηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui manipulos seu fasciculos portat; (2) bajulus. Ex ἀγκαλὶς et φέρω.

Ἀγκαλίζω, *usitatius* ἀγκαλίζομαι, ulnis amplector, in ulnis gesto. Ab ἀγκάλη.

Ἀγκαλιδὸν, *adv.* ulnis gestando vel complectendo. Ab eod.

Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, ulna, *Il.* 18, 555. Σὲ μὲν ἀγκαλίδεσσι φέρουσα, te in ulnis gestans, *Call. in Dian.* 73. (2) manipulus, fasciculus.

Ἀγκάλισμα, τος, τὸ, quod ulnis amplexamur, quod in ulnis gestamus, quantum complecti ulnis possumus. Ab ἀγκαλίζω.

Ἄγκαλος, ου, ὁ, fasciculus. Ab ἀγκάλη.

ἈΓΚΑΛΠΙΣ, ίδος, ἡ, præcipitium; (2) fovea, *Hes.*

Ἀγκὰς, *adv.* in ulnis. Ἣδ' ἀγκὰς ἐλάζετο, hæc autem

autem ulnis complectebatur, *Il.* 5, 371.
Ἀγκὰς ἔχειν, *Theoc.* amplecti. Ab ἀγκαί.
Ἄγκεα, *valles*, nom. pl. ab ἄγκος, εος.
Ἄγκειται, *recubas*, 2. sing. præs. ind. med. *Poet.* pro ἀνάκειαι, ab ἀνάκειμαι.
Ἀγκεῖσθαι, *positum esse*, pro ἀνακεῖσθαι, *Call. Epig.* 53, 2. item *consecratum esse*, Id. ibid. 60, 3.
Ἀγκεράτεσσι, *supra cornua*, *Poet.* pro ἀνακεράτεσσι, pro ἀνακεράτεσι, quod est ex ἀνὰ, *supra*, et κέρας, *cornu*.
Ἀγκίον, ου, τὸ, vallis parva. Dim. ab ἄγκος.
Ἀγκιστρεία, ας, ἡ, piscatio quæ fit hamo. Ab ἄγκιστρον.
Ἀγκιστρευτὴς, οῦ, ὁ, piscator hamo utens. Ab ἀγκιστρεύω.
Ἀγκιστρευτικὸς, ὴ, ὸν, piscatorius ad piscationem pertinens. Hinc ἡ ἀγκιστρευτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars piscatoria. Ab eod.
Ἀγκιστρεύω, f. εύσω, inesco, allicio. *Gl. V.* uncino, hamo, adhamo. *Metaph.* venari, *Hes.* Ab ἄγκιστρον.
Ἀγκιστριώδης, εος, ὁ ἡ, hamatilis, *Gl. V.*
Ἀγκιστρόδετος, ὁ ἡ, hamo vinctus seu captus, *Ep.*
Ἀγκιστροειδὴς, έος, ὁ ἡ, hamatus, aduncus in hami modum. Ab ἄγκιστρον et εἶδος.
ἌΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus; (2) uncus quilibet.
Ἄγκιστρος, ου, ὁ, idem.
Ἀγκιστροφάγος, ου, ὁ ἡ, hamivorus: (2) avarus. Ex ἄγκιστρον et φάγος, *vorax*.
Ἀγκιστρόω, ῶ, f. ώσω, capio hamo. ἠγκιστρωμένος, hamo captus; perf. part. pass. Ab ἄγκιστρον.
Ἀγκιστρωτὸς, οῦ, ὁ, hamatus, hami formam habens; (2) hamis consertus. Ab ἀγκιστρόω.
Ἀγκλείνω, pro ἀνακλείνω, *Hom.*
Ἄγκλειτον, pro ἀνάκλειτον, *jactabundum*.
ἈΓΚΛΕΥ'Ω, servo, *Varin.*
Ἄγκλιμα, ατος, τὸ, locus in nave ad quem reclinatur gubernator. Ab
Ἀγκλίνω, *Poet.* pro ἀνακλίνω. Ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας, ad terram inclinans, *Il.* 4, 113.
ἈΓΚΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, obliquus, tortuosus, *Hes.* (pro ἀγκύλος, *Steph.*)
ἈΓΚΟΙ'ΝΗ, ης, ἡ, ulna, quod tamen usitatius in plurali est. Ζηνὸς...ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, Jovis in ulnis dormis, *Il.* 14, 213. Unde
Ἀγκοινίζω, idem quod ἀγκαλίζομαι, *Steph.*
Ἀγκομίζειν, *Poet.* pro ἀνακομίζειν.
Ἀγκονεύω, idem quod ἀγκονέω. Ex ἀνὰ et κονέω.
Ἀγκονέω, ῶ, f. ήσω, studiose in opere versor, opus accelero. Ex ἀνὰ et κονέω, *moveo*.
Ἀγκονὶς, ίδος, ἡ, ministra, serva, *V. Lex.* Ab
Ἄγκονος, ου, ὁ, minister, famulus, *Hes.* Ab ἀγκονέω.
ἌΓΚΟΣ, εος, τὸ, vallis, convallis.
Ἀγκρεμάννυμι, suspendo, ἀγκρεμάσας, aor. 1. part. Dicitur pro ἀνακρεμάσας, qualia plura.
Ἀγκρίνει, *Poet.* pro ἀνακρίνει.
Ἄγκρισις, pro ἀνάκρισις, *Æsch.*
Ἀγκρούομαι, pro ἀνακρούομαι, *Theoc.*
Ἀγκρούσομαι, *Poet.* pro ἀνακρούσομαι, ab ἀνακρούω.
Ἀγκταλιάζω, f. άσω, suffoco, strangulo, *Hes.* Ubi ἀγκτηριάζω, *Voss.*
Ἀγκτὴρ, ῆρος, ὁ, id quo constringimus aliquid, quale vinculum; fibula; (2) locus in collo in quo fit suffocatio. Ab ἄγχω. Hinc
Ἀγκτηριάζω, f. άσω, anctere constringo.
Ἀγκτηριασμὸς, οῦ, ὁ, constrictio per ancterem.
Ἀγκυλέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, jaculor. Ab
ἈΓΚΥ'ΛΗ, ης, ἡ, jaculi genus; (2) amentum; (3) curvatura cubiti; (4) flexus poplitis. *Phil.* poples; (5) genus poculi; (6) adstrictio vel contractio articuli; (7) vitium linguæ; (8) antennarum cornua; arcus. Vide in χρυσόστροφος.
Ἀγκυλιδωτὸν, οῦ, τὸ, ansulatum, vel ansulam habens. A præc.
Ἀγκυλίζομαι, jaculor. Ab ἀγκύλη. Unde
Ἀγκύλιον, ου, τὸ, hamus, seu annulus catenæ; (2) genus scuti, ancile; (3) vitium linguæ.
Ἀγκυλιστὴς, οῦ, ὁ, jaculator. Ab ἀγκυλίζομαι.
Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τὸ, palpebrarum commissura. Ex ἀγκύλη et βλέφαρον, *palpebræ*.

Ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, linguæ impedimentum. Ex ἀγκύλη et γλῶσσα, *lingua*.
Ἀγκυλόγλωσσος, ου, ὁ ἡ, præpeditam habens linguam. Ex iisd.
Ἀγκυλόδους, οντος, ὁ ἡ, curvis dentibus, epith. falcis, *Opp.*
Ἀγκυλοειδὴς, ὲς, cavus, depressus et simul tortuosus, *de locis*, *vallibus*.
Ἀγκυλόεις, id. quod ἀγκύλος, *Poet.*
Ἀγκυλομήτεω, gen. sing. *Ion.* pro ἀγκυλομήτου, ab
Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, dolosis consiliis utens, versipellis, versutus, *Gl. V.* habens curva consilia, *Il.* 2. 205. Ex ἀγκύλος et μῆτις, *consilium*. Hinc
Ἀγκυλόμητις, ιος, ἡ, versuta, vafra.
Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, incurvo; (2) laboro ἀγκυλίῳ, morbo seu vitio linguæ. Ab ἀγκύλη.
Ἀγκυλόπους, οδος, ὁ, curulis sella, *Phil.*
ἈΓΚΥ'ΛΟΣ, η, ον, curvus, aduncus, tortuosus.
Ἀγκυλοτόμον, ου, τὸ, instrumentum chirurgicum, quo ἀγκύλη, seu vitium linguæ, tollitur. Ab ἀγκύλη et τέμνω, *seco*.
Ἀγκυλότοξος, ὁ ἡ, qui curvo arcu utitur, *Il.* 2, 848. Ex ἀγκύλος et τόξον.
Ἀγκυλοχεῖλαι, nom. pl. ab
Ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ, incurvum habens rostrum. Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, *Hes. Scut. Herc.* 405. Ex ἀγκύλος et χεῖλος.
Ἀγκυλόχειλος, ου, ὁ ἡ, idem. *Gl. V.* Ex iisd.
Ἀγκυλοχῆλαι, nom. pl. ab
Ἀγκυλοχήλης, ου, ὁ, habens aduncas chelas, aduncos ungues. Ex ἀγκύλος et χηλὴ, *chela*.
Ἀγκυλόω, ῶ, f. ώσω, curvo, tortuosum reddo. ἠγκυλωμένος, curvatus, curvus; perf. part. pass. Ab ἀγκύλος.
Ἀγκύλω, curvo, retro flecto. Ὀπισθότονος δὲ κατόπιν ἀγκύλει τὸν ἄνθρωπον, *Aret.* 1, 6.
Ἀγκύλως, *adv.* adunce, tortuose. Ab ἀγκύλος.
Ἀγκύλωσις, εως, ἡ, incurvatio, recurvatio; (2) morbus quidam articularis. Ab ἀγκυλόω.
Ἀγκυλωτὸς, ὴ, ὸν, incurvus. Ab eod.
ἌΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, ancora; (2) præsidium, columen; (3) uncus; (4) membrum genitale.
Ἀγκυρίζω, f. ίσω, supplanto. Ab ἄγκυρα.
Ἀγκύριον, ου, τὸ, ancora parva. Dim. ab eod.
Ἀγκύρισμα, ματος, τὸ, supplantatio, genus artificii in lucta; (2) instrumentum quo ficus decerpuntur. Ab ἀγκυρίζω.
Ἀγκυροβολέω, ancoram jacio; (2) insero ita ut tenaciter hæreat.
Ἀγκυροβόλιον, ου, τὸ, ancora, seu instrumentum ad jaciendam ancoram. Ex ἄγκ. et βολέω.
Ἀγκυροειδὴς, έος, ὁ ἡ, ancoræ formam habens Ex ἄγκυρα et εἶδος
Ἀγκυρομήλη, ης, ἡ, hamus seu uncus.
Ἀγκυρουχία, ας, ἡ, ancoræ retentio. Ex ἔχω.
Ἀγκυρόω, ῶ, f. ώσω, ancora firmo. Ab ἄγκυρα.
Ἀγκυρωτὸς, ὴ, ὸν, ancoris firmatus, fundatus.
ἈΓΚΩ'Ν, ῶνος, ὁ, cubitus, flexus brachii, *Il.* 5, 582. (2) quælibet curvatura; (3) cornua citharæ; (4) jugum montis, promontorium, angulimontium. Οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ἰόντες, *Soph. Aj.* 805.
Ἀγκωνίζομαι, sinuo me, sinuor. Ab ἀγκών.
Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ, parvus cubitus; (2) catenatio, commissura; (3) instrumentum torturæ et carnificinæ. Dim. ab eod.
Ἀγκωνόδεσμος, ου, ὁ, cubital, *Gl. V.* Ab eod.
Ἀγλαέθειρος, ου, ὁ ἡ, splendidam comam habens. Ex ἀγλαὸς et ἔθειρα, *coma*.
Ἀγλαΐα, ας, ἡ, splendor, nitor; (2) pulchritudo; (3) ornatus, decus; (4) voluptas, lætitia; (5) una ex tribus Gratiis. Ab ἀγλαός.
Ἀγλαϊάων, gen. pl. *Æol.* pro ἀγλαϊῶν.
Ἀγλαϊεῖσθαι, *Il.* 10, 331. f. 1. inf. med. *Att.* pro ἀγλαΐσεσθαι, ab
Ἀγλαΐζω, f. ίσω, illustro, splendidum reddo; (2) decoro, orno. Inde ἀγλαΐζομαι, illustror; (3) splendeo, splendesco, niteo; (4) gaudeo. Ab eod. Hinc
Ἀγλάϊσμα, λαΐσματος, τὸ, ornamentum.
Ἀγλαϊσμὸς, οῦ, ὁ, ornatus, splendor.
Ἀγλαϊστὸς, ὴ, ὸν, optabilis, pretiosus.
Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ ἡ, pulchra membra habens; (2) pulchra membra faciens. Ex ἀγλαὸς et γυῖον, *membrum*.
Ἀγλαόδενδρος, ου, ὁ ἡ, qui pulchras fert arbores. Ex ἀγλαὸς et δένδρον, *arbor*.
Ἀγλαόδωρος, splendidus. Θήρην ἀγλαόδωρον ἐπιστείχων, *Opp. Cyneget.* 4, 17.
Ἀγλαοθηλὴς, έος, ὁ ἡ, tener. Ex ἀγλαὸς et θάλλω, ἀ θάλλω, *vireo*.
Ἀγλαόθρονος, ου, ὁ ἡ, splendida sede residens.
Ἀγλαόθωκος, ου, ὁ ἡ, pulchram sedem vel splendidum solium habens.
Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ ἡ, qui pulchrum habet fructum; (2) formosus; (3) fertilis. Παρ' ὄχθαις ἀγλαοκάρποις Νείλου πυροφόροιο, *Opp. Cyneget.* 2, 84.
Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ ἡ, splendidum lectum habens; (2) valde honoratus.
Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ ἡ, pulchros habens pueros.
Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ ἡ, Epitheton *vocis seu cantus*, ap. *Pind. Ol.* 3. oblectans convivium vel ornans.
Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, consilio clarus, prudentia insignis. Ex ἀγλαὸς et μῆτις, *consilium*.
Ἀγλαομητία, ας, ἡ, præclarum et illustre consilium, magnus senatus, (vox suspecta, *Hes.*)
Ἀγλαόμητις, ιος, ἡ, consilio clara.
Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ ἡ, conspicuus forma, splendidam formam habens. Ex ἀγλαὸς et μορφή.
Ἀγλαόπαις, αιδος, ὁ ἡ, pulchros pueros aut liberos habens.
Ἀγλαόπεπλος, ὁ ἡ, splendida veste, *Cal.*
Ἀγλαόπιστος, ου, ὁ ἡ, præclare fidelis.
ἈΓΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, splendidus, clarus, fulgens, limpidus, illustris, insignis.
Ἀγλαότιμος, ου, ὁ ἡ, valde honoratus. Ex ἀγλαὸς et τιμὴ, *honor*.
Ἀγλαοτριαίνης, ου, ὁ, tridente inclytus, *Pind.*
Ἀγλαοφάρης, εος, splendida veste, *Sibyl.* A φᾶρος.
Ἀγλαόφημος, præclarus, celeberrimus.
Ἀγλαόφωνος, ου, ὁ ἡ, præclaram vocem habens. Ex ἀγλαὸς et φωνὴ, *vox*.
ἈΓΛΑΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, stultus, *Hes.* ubi ἀγλανὲς, *Voss.*
ἈΓΛΑΣΙΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, pulcher, venustus, formosus, *Hes.*
Ἄγλαυρος, ου, ὁ ἡ, ubi gratæ auræ flant. Ex ἀγλαὸς et αὔρα, *aura*.
Ἀγλάφυρος, ου, ὁ ἡ, inelegans, invenustus.
Ἀγλαφύρως, *adv.* ineleganter, invenuste.
Ἀγλαῶπις, ιδος, ἡ, pulchros habens oculos. Ex ἀγλαὸς et ὤψ, *oculus*.
Ἀγλαῶς, splendide, liberaliter. Ab ἀγλαός.
Ἀγλαώψ, ωπος, ὁ ἡ, adspectu splendidus, pulchros oculos habens; lucidus. Φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ, *Soph. Œd. Tyr.* 213. Ex ἀγλαὸς et ὤψ.
Ἀγλευκὴς, έος, ὁ ἡ, minime dulcis, insuavis, insipidus. Ex α priv. et γλεῦκος, *mustum*.
Ἄγλευκος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisdem.
Ἄγληνος, ου, ὁ ἡ, pupillas non habens; cæcus. Ex α priv. et γλήνη, *pupilla oculi*.
Ἀγλίθεα, ων, τὰ, spicarum divisiones in allio. Ab
ἈΓΛΙ'ΘΙΟΝ, ου, τὸ, allium.
ἈΓΛΙ'Η, ης, ἡ, subalba cicatrix in oculis.
Ἄγλιθες, ων, αἱ, alliorum capita, seu nuclei. Εἰρμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον, redimitus est crispa corona ex alliorum capitibus, *Callim. Frag.* 140, 2.
Ἄγλισχρος, ου, ὁ ἡ, non lentus, non viscosus.
Ἀγλυκὴς, έος, ὁ ἡ, amarus, expers dulcedinis. Ex α priv. et γλυκὺς, *dulcis*.
Ἀγλύομαι, lædor, offendor, *Hes.*
Ἄγλυφος, ου, ὁ ἡ, non sculptus, non cœlatus, *Gl. V.* Ex α priv. et γλύφω, *sculpo*.
Ἀγλωσσέω, ῶ, f. ήσω, lacero conviciis, maledico. *Hes.* obscœna, inauspicata loquor.
Ἀγλωσσία, vel ἀγλωττία, ας, ἡ, inscitia loquendi, taciturnitas. Ab
Ἄγλωσσος, vel ἄγλωττος, ου, ὁ ἡ, linguam non habens, elinguis; (2) qui loqui non potest, qui obmutuit; (3) dicendi imperitus; (4) barbarus. Οὐθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, nec Græca gens, nec barbara, *Soph. Trach.* 1060. Ex α priv. et γλῶσσα.

Ἄγμα,

"Αγμα, ματος, τὸ, fragmentum. Ab ἄγω.

'ΑΓΜΕΙ'ΟΝΕΣ, ων, οἱ, bubones, seu tumores in inguinibus, *Hes.* ἀγμίονες, *Voss.*

'ΑΓΜΗ', ῆς, ἡ, focus, *Hes.* calculus, *Voss.*

'ΑΓΜΗΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, quietus, *Hes.*

'Αγμίζω, f. ίσω, frango, concutio. Ab ἄγμα.

'Αγμὸς, ῦ, ὁ, fractio; (2) locus præceps ac præruptus; (3) littus. Ab ἄγω, *frango.*

'Αγνᾷ, *castæ*, dat. sing. f. g. *Dor.* pro ἁγνῇ.

'Αγναῖος, purus, castus, *Hes.* Ab ἁγνός.

'Αγναμπτοπόλεμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui invicti est roboris, bello insuperabilis, ex *Hes.* V. *D'Orville, Misc. Obs.* 9, 1. p. 118.

"Αγναμπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui flecti nequit, durus, inexorabilis.

"Αγναπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a fullone nondum purgatus; impexus. Ex α priv. et γνάπτω.

"Αγναφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. *Ph.* rudis. Ex iisd.

'Αγνεία, ας, ἡ, castitas, pudicitia, castimonia, puritas; (2) expiatio, lustratio. Ab ἁγνεύω.

'Αγνευμα, ματος, τὸ, idem et ab eodem.

'Αγνευτήριον, ȣ, τὸ, locus in quo fit expiatio; (2) monasterium; (3) sacrarium, *Gl. V.*

'Αγνευτικὸς, ἡ, ὸν, castitatem servans, non proclivis in Venerem: ἁγνευτικόν, piaculare, *Gl. V.* ab eodem.

'Αγνεύτρια, ας, ἡ, piatrix, *Gl. V.* ab eod.

'Αγνεύω, f. εύσω, castus sum, castitatem colo; (2) purus sum ab aliqua re; Οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, abstinent enim ab occidendo nullum animal: hi enim puros se esse statuunt, si nullum animal occiderint, *Herodot.* 1, 140. (3) purum reddo, expio. Ab ἁγνός.

'Αγνήκαμεν, *ignoravimus*, 1. pl. perf. ind. act. *Æol.* pro ἠγνοήκαμεν, ab ἀγνοέω.

'Αγνὴς, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἁγνός.

'Αγνίζω, f. ίσω, purifico, lustro, expio; (2) adoleo; (3) corrumpo. Ab ἁγνός. Hinc

"Αγνισμα, ματος, τὸ, purificatio, lustratio, expiatio, *Ph.* ἁγνίσματα, piacula; (2) combustio in sacris.

'Αγνισμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eodem.

'Αγνιστήριον, ȣ, τὸ, locus ubi fit expiatio seu lustratio. Ab eodem.

'Αγνιστὴς, ῦ, ὁ, purificus, *Gl. V.* Ab eodem.

'Αγνιστικὸς, ἡ, ὸν, expiandi vim habens.

'Αγνίτης, ȣ, ὁ, expiatus a scelere; (2) qui alium expiat. Ab eodem.

'Αγνοέω, ῶ, f. ήσω, ignoro, non intelligo. Ex α priv. et νοέω; (2) pecco, erro. Hinc

'Αγνόημα, νοήματος, τὸ, ignoratio; (2) peccatum per ignorantiam commissum, erratum.

'Αγνοητέον, ignorandum. Ab eodem.

"Αγνοια, ας, ἡ, ignorantia, inscitia, imperitia, imprudentia. "Ην ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς, quam te nosse dissimulabas, *Soph. Trach.* 419. Ab eodem.

'Αγνοιέω, *Il.* 1, 536. idem quod ἀγνοέω.

'Αγνοίησιν, *ignoret*, 3. sing. præs. conjunct. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἀγνοῇ, ab ἀγνοιέω.

'Αγνομάντις, ὁ ϗ ἡ, castus vates.

'Αγνοῦν, præs. part. act. *contr.* pro ἀγνοέον.

'Αγνοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, purificans, purum reddens. Ex ἁγνὸς et ποιέω.

'Αγνοπόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, purus. Ex ἁγνὸς et πολέω.

'Αγνόῤῥοιος, pure fluens; pro ἁγνόῤῥοος.

'Αγνόῤῥυτος, ον, idem quod ἁγνόῤῥοιος, *Æsch.*

'ΑΓΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, castus, pudicus, purus, nullo scelere pollutus; *cum gen.* ut ἁγνὸς γάμων, ἁγνὸς φόνȣ. οὐχ ἁγνὸν, nefas. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν, nam tenes locum quo intrare nefas est, *Soph. Œdip. Col.* 37.

"ΑΓΝΟΣ, ȣ, ἡ, vitex, salix amerina; (2) piscis quidam; (3) avis, *Suid.*

'Αγνοτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, absolute purus. Ab ἁγνὸς et τέλος.

'Αγνοτρὴς, ὲς, castus, *Orph.* nisi sit pro ἁγνοτελής.

'Αγνότης, ητος, ἡ, castitas, puritas, sanctitas.

'ΑΓΝΥΘΕΣ, ων, lapides, quos stamini intertexendum appendunt textores.

"Αγνυμι, seu ἀγνύω, f. ἄξω, a. 1. ἔαξα, p. act. ἔαχα, p. m. ἔαγα, a. 2. pass. ἐάγην. Ab ἄγω.

'Αγνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, q. d. viticeus. Ab ἄγνος.

'Αγνωμονέω, ῶ, f. ήσω, ignoranter et imperite ago; (2) inique et improbe ago; (3) ingrate me gero, *Gl. V.* ἀγνωμονῶ, tergiversor, fidem rumpo. ἀγνωμονεῖ, inficiatur, *Gl. V.* Ab ἀγνώμων. Unde

'Αγνωμονεύω, idem, *ap. Plut* (si vera lectio.) *Ern.*

'Αγνωμόνως, *adv.* stulte; (2) ingrate. 'Εν πόλει δ' ὄντα, οὕτως ἀπερισκέπτως καὶ ἀγνωμόνως ἀναστρέφεσθαι τίνος σοι φαίνεται; cum autem in urbe sis, adeo inconsiderate et stulte vitam agere, cujus tibi videtur esse? *Arrian. in Epictet.* 4, 11.

"Αγνωμος, ὁ ϗ ἡ, stultus, imperitus; (2) malignus; (3) ingratus. Ex α et γνώμη.

'Αγνωμοσύνη, ης, ἡ, mens consilii expers; (2) stoliditas; (3) malignitas, culpa; μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην Εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων, nempe εἰδότες ἀγνωμοσύνην ἔργων εἶναι θεοῖς, culpamque in deos conferentes. *Soph. Trach.* 1266. (4) improbitas; (5) inficiatio debiti. *Ph.* perfidia, fraus, fraudatio. Ab

'Αγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mente et consilio carens, stolidus; expers prudentiæ, mente &c. et οὐκ ἀγνώμων, prudens, *Soph. Trach.* 473; (2) improbus, malignus; (3) inclemens, qui veniam non dat; (4) non agnoscens debitum, ingratus; (5) carens dentibus, qui gnomones dicuntur, annosus; (6) sententiam contrariam habens. Ex α priv. et γνώμη. (7) Qui est ejusdem sententiæ, *Hes.* ubi α pro ὁμῶ, *Steph.* sed f. ibi, et lege ἀσυμψήφος.

'Αγνωρίζω, f. ίσω, ignoro, (vox suspecta, *Steph.*)

'Αγνώριστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non agnitus, qui non innotuit, incertus, incognitus. A præc.

'Αγνὼς, νῶτος, ὁ ϗ ἡ, ignarus, inscius, qui oblitus est; (2) incertus, incognitus, non notus; (3) durus, inclemens, sævus; (4) inglorius. (1) 'Αλλ' ἐγὼ σαφῶς ἀγνῶτ' ἀναμνήσωσιν· sed quæ excidere, jam ei clare in memoriam reducam, *Soph. Œd. Tyr.* 1133. (2) Δόκησις ἀγνὼς λόγων· incerta suspicio de sermonibus. *Id. ibid.* 681. ἀγνῶτ' ἀκέω φθόγγον ὀρνίθων· ignotum audio sonum avium. *Id. Antig.* 1001. (3) Σὺ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος· durum te expertus. *Id. Œd. Tyr.* 677.

'Αγνῶς, *adv.* pure, caste, sancte. Ab ἁγνός.

'Αγνώσασκε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠγνόησε. Ab ἀγνοέω.

'Αγνωσία, ας, ἡ, ignorantia, ignoratio; (2) ignobilitas. Ex α priv. et γνῶσις, *cognitio.*

'Αγνωσσάσκω, ignoro; supponitur propter ἀγνώσσασκε, rectius ἀγνώσσεσκε, quod est imperf. *Ion.* Ab

'Αγνώσσω, ignoro, nescio. Ex α et γινώσκω.

"Αγνωστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, incognitus, ignotus; (2) ignobilis, inglorius; (3) obscurus, in sermone.

'Αγνώστως, ignobiliter, inglorie, *Steph.*

"Αγνωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

'Αγόγγυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non murmurans, non mussans, *Suid.* Ex α priv. et γογγύζω.

'Αγοήτευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui fascinari non potest. Ex α priv. et γοητεύω. Hinc

'Αγοητεύτως, *adv* citra præstigias et fucum.

"Αγοι, 3. sing. præs. opt. act. v. ἄγω.

'Αγοίατο, 3. pl. præs. opt. pass. *Ion.* pro ἄγοιντο.

'Αγόμφωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nullis compactus clavis; (2) incompactus.

'Αγόνατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, genu carens, non geniculatus. Ex α priv. et γόνυ.

"Αγον, 1. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἦγον. Ab ἄγω.

'Αγονέω, ῶ, f. ήσω, sterilesco; (2) sterilis sum, infecundus sum.

'Αγονία, ας, ἡ, sterilitas, infertilitas, *Gl. V.* Ab ἄγονος.

'Αγονόμοχθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mulus, seu mula, *Hes.* Ex ἄγονος et μόχθος, quoniam sterile animal.

"Αγονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non natus, *Il.* 3, 40. (2) sterilis, infecundus; (3) *Exp.* male genitus, (*ap Soph.*) *cum gen.* ut βίος ἄγονος κακῶν. Ex α priv. et γόνος.

"Αγοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἄγουσι, ab ἄγω.

"Αγοος, ὁ ϗ ἡ, indefletus. Ab α priv. et γόος.

'ΑΓΟΡΑ', ᾶς, ἡ, forum judiciale; (2) concio populi. 'Επεὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, πρὶν παντάπασιν ἡ ἀγορὰ λυθῇ· quoniam discessurus non sim prius quam penitus finis concionis fuerit, *Xen. Œcon.* 12, 1. (3) forum rerum venalium; (4) annona, commeatus venalis; (5) nundinæ, ταῖς δὲ πόλεσιν...προεῖπεν ἀγορὰν παρασκευάζειν, civitatibus...commeatum imperavit, *Xen. Ages.* 1, 14. παρέχειν ἀγορὰν, commeatum præbere, *Id. ibid.* 2, 30. (6) idem quod ἀγορητὺς, *Il.* 2, 370.

'Αγοράασθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro ἀγοράεσθαι, ab ἀγοράομαι, *Il.* 1, 72.

'Αγοράζω, f. άσω, in foro rerum venalium versor, emo, mercor, αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι. feminæ quidem in foro versantur cauponanturque, *Herodot.* 2, 35. hoc sensu præsertim adhibuerunt veteres Attici. (2) consulto, delibero; ἠγόρασα, emi, *Gl. V.* a. 1. act. ἀγορασθεῖν, emptum, *Ph.* a. 1. part. pass. ἀγορασθείη, ematur, *Ph.* a. 1. opt. pass. Ab ἀγορά.

'Αγοραῖος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, forensis, qui in foro est, vel ad forum pertinet; (2) Deus fori præses, cujus statua in foro stat, colitur; (3) patronus causarum; (4) mercator imprimis pusillus, qui emit, quæ statim vendat; (5) subrostranus, concionalis.

'Αγόραιος, ȣ, (sub. ἡμέρα) dies quo forum agitur, conventus; (2) qui forensibus sordibus et artibus inquinatus est. Ab eod. Hinc

'Αγοραίως, *adv.* circumforaneorum modo; (2) scurriliter, non graviter.

'Αγορανομέω, ῶ, f. ήσω, ædilitatem gero, præfectum fori seu annonæ ago.

'Αγορανομία, ας, ἡ, ἀγορανόμιον, τὸ, *Suid.* ædilitas, agoranomi munus.

'Αγορανομικὸς, ἡ, ὸν, ædilitius, ad agoranomum pertinens.

'Αγορανόμος, ȣ, ὁ, ædilis, magistratus, qui foro rerum venalium præest, præfectus annonæ. respondet fere Romanorum Ædilibus, quod ad curam rerum venalium attinet. "Ως δοκεῖς ἐμοὶ, κἂν εἰ τοῖς ἀγορανόμοις ἀφισταίης ὥσπερ ἄρτους τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀζήμιος ἂν γενέσθαι, *Xen. Symp.* 2, 20. Ex ἀγορὰ et νέμω, *distribuo.*

'Αγοράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, concionor; (2) consulto; (3) dico. Ab ἀγορά.

'Αγοράσδειν, *Dor.* pro ἀγοράζειν, ab ἀγοράζω.

'Αγορασείω, empturio, emere cupio. Ab eod.

'Αγορασία, ας, ἡ, emptio. Ab eod.

'Αγόρασις, εως, ἡ, idem et ab eodem.

'Αγόρασμα, ματος, τὸ, res venalis.

'Αγορασμὸς, ῦ, ὁ, merces, res venalis; (2) emptio. Ab eod.

'Αγοράσομεν, *ememus*, 1. plur. f. 1. ind. act.

'Αγόρασον, *eme*, 2. sing. a. 1. imperat. act.

'Αγοραστὴς, ῦ, ὁ, emptor, opsonator. Ab ἀγοράζω. Hinc

'Αγοραστικὸς, ἡ, ὸν, ad emptionem pertinens.

'Αγοραστὸς, ἡ, ὸν, emptitius, emptus, *Gl. V.*

'Αγοράστρια, ας, ἡ, emptrix, *Gl. V.* Ab eod.

'Αγορευέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀγορεύειν, ab

'Αγορεύω, f. εύσω, concionor in foro, *Il.* 1, 109. (2) orationem quamlibet habeo; (3) dico, loquor, denuncio; (4) appello, nomen impono. 'Αγορεύειν τινὶ, ὑπὲρ seu περὶ τινος. 'Εγὼ τοὺς τοιέτους κακῶς ἠγόρευον, *Luc.* vituperabam. 'Αγορὰς ἀγόρευον, conciones habebant, *Il.* 2, 781. Ab ἀγορά.

'Αγορέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eodem. Usitatum in compositis.

'Αγορέων, *fororum*, gen. pl. *Ion.* pro ἀγορῶν.

'Αγορὴ, *forum*, *Ion.* pro ἀγορά.

'Αγορῆθεν, *adv.* e foro, e concione.

'Αγορῆνδε, *adv.* in forum, *Il.* 1, 53.

'Αγορήσατο, *concionatus est*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἠγορήσατο, ab ἀγοράω.

'Αγορητὴς, ῦ, ὁ, orator, concionator, *Il.* 1, 247. Ab ἀγορέω.

'Αγορητὺς, ύος, ἡ, eloquentia, concionandi facultas. Ab eod.

"Αγορος, ȣ, ὁ, congregatio, exercitus; (2) concionator. Ab ἀγορά.

"ΑΓΟΣ, εος, τὸ, veneratio, admiratio; (2) res sacra,

sacra, quam veneramur; (3) puritas; (4) lustratio, purificatio; (5) piaculum, scelus; (6) cubitus.

Ἀγὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, dux, *Il.* 3, 231. Ab ἄγω.

Ἀγοςέω, ῶ, f. ήσω, immundus sum, sordibus inquinatus sum, unde apud *Il.* 6, 506. ἀγοςήσας, ut aliqui Veterum legebant, pro ἀκοςήσας. Ab ἄγος, vel ἄγος.

ἈΓΟΣΤΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, interior pars manuum, vola, *Il.* 11, 425. (2) extrema pars manus; (3) cubitus, ulna; (4) palma, *Il.* 11, 425.

ἌΓΡΑ, ας, ἡ, captura; (2) venatio; (3) piscatio; (4) res quam capimus aut venamur; præda. (2) Θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης, *Call. in Delum*, 229.

Ἀγραῖος. Ἀγραία Ἄρτεμις, Diana capturæ præses; venatrix. Ab ἄγρα.

Ἀγραμματία, ας, ἡ, literarum imperitia. Ab

Ἀγράμματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, illiteratus, indoctus, expers literarum. Ex α priv. et γράμμα.

Ἄγραπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non scriptus.

Ἀγραυλέω, ῶ, f. ήσω, ruri seu in agris pernocto, excubo die vel nocte. *Gl. V.* ruro, rusticor, villico; item vigilo. Ab ἄγραυλος.

Ἀγραυλὴς, ὲς, idem quod ἄγραυλος, sc. sub dio, quod fit in agro, *Nic.* Ab eod.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, stabulatio in agro, pernoctatio ruri. Ab eod.

Ἄγραυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in agro stabulans, *Il.* 10, 155. sub dio manens, *Hesiod. Theog.* 26. Ex ἀγρὸς et αὐλὴ, *stabulum.*

Ἀγραυλέοντες, nom. pl. part. præs. *contr.* pro ἀγραυλέοντες, ab ἀγραυλέω.

Ἀγράφιον· ἀγραφίȣ δίκη, lis non scripti aut delati nominis. Vid. *Poll.* A seq.

Ἄγραφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non scriptus, ut lex non scripta, ut crimen ἄγραφον stellionatus: quod nullum certum nomen habet, contra quod e nulla certa lege actio est, cujus delatio est εἰσαγγελία; (2) quod sine scriptura ac literis fit, ut ἄγραφος διαθήκη, nuncupatio, *Gl. V.* item qui nondum adscriptus, est alicui numero, societati, &c. Ex α priv. et γράφω, seu γραφὴ, *scriptura.* Hinc

Ἀγράφως, *adv.* citra scripturam, sine scripto.

Ἄγρει, *Il.* 5, 765. 7, 459. 11, 512. 14, 271. *Od.* 21, 176. et in pl. ἀγρεῖτε, *Od.* 20, 149. imper. age, agesis, agite. Ab ἀγρέω.

Ἀγρεῖος, εία, εῖον, rusticus. Ab ἀγρός.

Ἀγρειτάω, ῶ, violenter ago. Ab ἀγρέω.

ἈΓΡΕΙ'ΦΝΑ, sive ἀγρύφνη, ης, ἡ, furcilla, rastellum, *Suid.*

Ἀγρέμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in venatione captus est. Ab ἄγρα.

Ἄγρεμον, τὸ, ridica; hasta, *Æsch.* Ab ἄγρα.

Ἀγρεμὼν, όνος, ὁ, vel ἀγρέμων, ονος, venator, *Hes.* ab ἄγρα.

Ἀγρεσία, ας, ἡ, venatio, captura. Ab eod.

Ἀγρέται, ων, αἱ, duces. ἀγρέταν, Ἡγεμόνα, *Hes.* hinc corrigendus *Æsch. Pers.* 997. ubi nunc legitur ἀγδόται nullo sensu. βεβᾶσι γὰρ οἵπερ ἀγρέται στρατοῦ.

Ἄγρευμα, ματος, τὸ, quod venatu captum est, præda; (2) res omnis studio ac labore parta; (3) spolium; (4) rete, reticulum, *Æsch.* Ab ἀγρεύω.

Ἀγρεὺς, έως, ὁ, venationi præfectus, ut Pan et Apollo. Ab ἄγρα.

Ἄγρευσις, εως, ἡ, venatio; (2) prædatio. Ab ἀγρεύω.

Ἀγρευτέω, ῶ, infero injuriam, *Hes.* ubi ἀγρευτεῖ, ὑβρίζει. Ab ἀγρευτής, *Ern.* sed q.

Ἀγρευτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. *Call. in Dian.* 218. Ab ἀγρεύω.

Ἀγρευτὴς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eodem. ὡγρευτὴς, ἐπικυδὴς, ἐν ὄρεσι πάντα λαγωὸν διφᾷ, *Call. Epig.* 33, 1.

Ἀγρευτικὸς, ἡ, ὸν, venandi peritus. *Gl. V.* captiosus. A præc.

Ἄγρευτος, ὁ ϗ ἡ, venationis studiosus, *Sch. ap. Arist.*

Ἀγρεύω, f. εύσω, venor, venatu capio feras, pisces, aves, &c. (2) capto, allicio. Ἀγρεύειν ἰχθῦς, δόξαν, ὕπνον; ἀγρευθεὶς δὲ ἤγρευσε, ipse captus cepit. Ab ἄγρα.

Ἀγρέω, ῶ, idem et ab eodem.

Ἄγρηθεν, *adv.* ex venatione. Ab ἄγρα.

Ἄγρην, acc. sing. *Ion.* pro ἄγραν.

Ἄγρηνον, ȣ, τὸ, rete; (2) vestis lanea reti similis. Ab ἄγρα.

Ἀγρία, ας, ἡ, aquifolia; arboris nomen.

Ἄγρια, τὰ, (*sub.* ζῶα) feræ; (2) pro ἀγριότητα, *Il.* 24, 41. (3) adv. pro ἀγρίως.

Ἀγριάζω, ferus sum, efferor, *Hes.* Ab ἄγριος.

Ἀγριαίνω, f. ανῶ, agrestem reddo; (2) effero, exaspero. *Gl. V.* ferum facio, irrito, instigo: item asper sum, ἀγριαίνομαι, ferocio, sævio, *Gl. V.* Ἀγριανθήσεται βασιλεὺς τȣ̃ Νότȣ, *Dan.* 11, 11. Ab eod.

Ἀγριάμπελος, ȣ, ἡ, labrusca, *Ph.*

Ἀγριὰς, άδος, ἡ, agrestis. Ab ἀγρός. Unde

Ἀγρίδιον, ȣ, τὸ, agellus, villula, *Gl. V.* Dim.

Ἀγριελαία, ας, ἡ, agrestis oliva, oleaster.

Ἀγριέλαιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, oleaster; (2) ex agresti olivâ, seu oleastro, confectus, *Theocriti Schol. in Idyl.* 4, 7. Ex iisdem.

Ἀγριεὺς, ὁ, rusticus, *Hes.*

Ἀγριζομαι, irritor, ferocio, aspere ago.

Ἀγρικὸς, ον, idem quod ἄγροικος, *Mosch.*

Ἀγριμαῖος, αία, αῖον, ferinus, ferus. Ab ἀγρός.

Ἀγριμέλισσα, ἡ, apis sylvestris, *Hes.* ἀγρία μέλιττα, *Suid.*

Ἀγριόεις, όεσσα, εν, agrestis; (2) ferum reddens. Ab ἄγριος.

Ἀγριόθυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fero animo præditus.

Ἀγριοκάρδαμον, ȣ, τὸ, nasturtium agreste, herba Iberis.

Ἀγριοκάρυον, τὸ, nux sylvestris, *Hes.*

Ἀγριοκήπιον, ȣ, τὸ, hortulus incultus. Ex ἄγριος et κῆπος, *hortus.*

Ἀγριομελιντζάνα, idem quod τρύχνος, solanum, *Schol. Theoc. in Idyl.* 10, 37.

Ἀγριόμηλα, ων, τὰ, mala sylvestria.

Ἀγριόμορφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui adspectu agresti et truculento est, ferinam faciem habens. Ex ἄγριος et μορφή.

Ἀγριομυρίκη, ης, ἡ, myrica agrestis.

Ἀγριόμωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ferociter, rustice stultus, *Suid.* Ex ἄγριος et μωρὸς, *stultus.*

Ἀγριοπηγοὶ, ῶν, οἱ, carpentarii, plaustrorum artifices; (2) qui ex quibusvis agrestibus lignis opera conficiunt. Ex ἄγριος et πήγνυμι.

Ἀγριοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, ferum reddens, feritatem inducens; (2) flagitiosus, immanis. Ex ἄγριος et ποιέω.

Ἀγριορίγανος, ȣ, ὁ, origanum sylvestre.

Ἀγριόρνιθες, ων, αἱ, gallinæ feræ. Ex ὄρνις.

Ἀγριόῤῥοδον, ȣ, τὸ, saliunca.

Ἄγριος, ια, ιον, agrestis, ruralis, rusticus; (2) inurbanus; (3) ferus, ferinus; (4) ferox; immanis, atrox, barbarus. ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν, sævam injecit famem, *Cal. in Cererem*, 67; (5) fortis; (6) pæderasta; κἂν μὲν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων τȣ́των, et, si videant crinitum aliquem pæderastam, ex istis hirsutis, *Arist. Nub.* 347, 8. ἐὰν δ' ὑμᾶς ἀναμνήσας ἐπιδείξω, ὑπερβαίνων τȣ́σδε τȣ̀ς ἀγρίȣς ἄνδρας, Κηδονίδην καὶ Αὐτοκλείδην, καὶ Θέρσανδρον, ἀλλ' ἐπιδείξω αὐτȣ̀ς, λέγων ὡς ἐν ταῖς οἰκίαις ἀνειλημμένος γέγονε, &c. sin refricata vestra memoria, omissis istis pæderastis, Cydonide, Autoclide, Thersandro, demonstraro ipsos, commemoratis iis in quorum fuerit ædes receptus, &c. *Æsch. contra Timarchum*, 30, 16. ἄγριος ταῦρος, bos agrestis, *Ælian. Hist. Var.* 12. 22, 4. ἄγριοι κύνες, *Id. ibid.* 12, 40, 2. Ab ἀγρός.

Ἀγριοσέλινον, ȣ, τὸ, apium silvestre.

Ἀγριοσταφυλὶς, ίδος, et ἀγριοστάφυλις, ιος, ἡ, uva agrestis seu silvestris.

Ἀγριοσύνη, ης, ἡ, feritas, immanitas, sævitia. Ab ἄγριος.

Ἀγριότης, ητος, ἡ, idem et ab eodem.

Ἀγριότης, ȣ, ὁ, agricola, apud *Theocrit.* si lectio vera. Ab ἄγριος.

Ἀγριόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mente ferox. Ex φρήν.

Ἀγριόφυλλον, ȣ, τὸ, peucedanum.

Ἀγριόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, feram et immanem vocem habens. Ex ἄγριος et φωνή.

Ἀγριοχηνάρια, ων, τὰ, anserculi feri. Ex χήν.

Ἀγριόψυχος, ὁ ϗ ἡ, ferox, sævus.

Ἀγριοψωρία, ας, ἡ, scabies fera. Ex ψώρα.

Ἀγριόω, ῶ, f. ώσω, agreste vel ferum reddo, exaspero; ἠγριωμένος, efferatus, *Ph.* perf. part. pass. Ab ἀγρός.

ἈΓΡΙΠΠΟΣ, ȣ, oliva silvestris, oleaster.

ἈΓΡΙ'ΦΗ, ης, ἡ, ligo bidens, rastrum, *Suid.*

Ἀγριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ferus, feritatem præ se ferens. Ab ἄγριος.

Ἀγριωπὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui vultu fero est; (2) impudens; (3) insolens; (4) sævus, horribilis, *Ern.* Ex ἄγριος et ὤψ, *vultus.*

Ἀγρίως, *adv.* fere, immaniter, duriter, aspere.

Ἀγριῶτις, ἡ, *fœm.* ab ἀγριώτης, *Sapph.*

Ἀγριωτὸς, ἡ, ὸν, efferatus. Ab ἀγριόω.

Ἀγροβότης, ȣ, ὁ, qui in agris pascit, ἀγροβώτης, *Ern.* Ex βόω. ὡς ποιμὴν ἀγροβότας, agrestis ut pastor, *Soph. Phil.* 214.

Ἀγρογείτων, ονος, ὁ, vicinum agrum habens, accola, *Gl. V.* Ex ἀγρὸς et γείτων.

Ἀγρογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, rurigena, *Gl. V.* Ex ἀγρὸς et γίνομαι.

Ἀγροδίαιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in agro vitam agens, rusticam vivendi rationem sectans. *Gl. V.* agricola; (2) rusticus, inscitus, illepidus. Ex ἀγρὸς et δίαιτα, *vitæ ratio.*

Ἀγροδότης, ȣ, ὁ, agrorum dator. Ex ἀγρὸς et δότης· vel venationis dator. Ex ἄγρα.

Ἀγρόθεν, *adv.* rure, ex agro. Ab ἀγρός.

Ἄγροθι, *adv.* ruri, in agro; ex agris. Φέρε δ' ἄγρόθι νόστιμα πάντα, et ex agris fer matura omnia, *Call. in Cererem*, 136. Ab eodem.

Ἀγροικεύομαι, f. εύσομαι, sum moribus agrestibus et rusticis. Ab ἄγροικος.

Ἀγροικία, ας, ἡ, rusticorum habitatio, ager, rus, villa; (2) inurbanitas, rusticitas.

Ἀγροικίζω, f. ίσω, rustice ago vel loquor; (2) ineptio; (3) morosus sum. Ab ἄγροικος.

Ἀγροικικὸς, ἡ, ὸν, rusticanus. Ab eod.

Ἀγροῖκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ruri seu in agro habitans; rusticus, ab ἀγρός: aliter *Att.* pro ἄγροικος, ὁ ϗ ἡ, imperitus, illepidus, inurbanus, *Ern.* vid. *Steph.*

Ἀγροικοτέρως, subrustice.

Ἀγροικοτόνος, ὁ ϗ ἡ, agreste sonans, *Ern.*

Ἀγροίκως, *adv.* rustice; (2) imperite.

Ἀγροιώτης, ȣ, ὁ, homo rusticus, pastor, *Il.* 11, 548. Ab ἀγρός.

Ἀγροκόμος, ȣ, ὁ, villicus. Ab ἀγρὸς et κομέω.

Ἀγροκύδοιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in agris tumultuatur.

Ἄγρομαι, congrego, seu congregor.

Ἀγρομένης, ȣ, ὁ, in agro manens, vitam in agro degens, *Hes.* ἀγρόμεναι ἐπὶ πηγῆς, habitantes prope fontem, *Apoll. Rhod.* 3, 882. Ex ἀγρὸς et μένω, *maneo* (portius ab ἀγρόμενος).

Ἀγρομένῃσιν, *Il.* 2, 481. *congregalis*, dat. plur. f. g. part. præs. *Ion.* pro ἀγρομέναις, per *Syncop.* pro ἀγειρομέναις, ab ἀγείρω.

Ἀγρόνδε, *adv.* in agrum. Ex ἀγρός.

Ἀγρονομία, ας, ἡ, agri suburbani administratio; (2) agrorum distributio; (3) ædilitas, magistratus, *Ern.* Ab

Ἀγρόνομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in agro pascitur; (2) vitam in agro degens. Ex ἀγρὸς et νέμω.

Ἀγρονόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in agro pascens, aut agrestia pascens, pastor, agricola, villicus. (2) magistratus, administrans quæ ad rura suburbana pertinent; ædilis. Τῷ γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι, huic enim planities in summitate montium in quibus pascuntur agrestia, omnes gratæ sunt, *Soph. Œd Tyr.* 1002. Ex iisdem.

ἈΓΡΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, rus, ager, fundus, prædium, villa; (2) fines, regio, ditio; (3) rusticitas.

Ἀγρότερος, έρα, ερον, rusticus, agrestis, *Il.* 2, 852. Ἀγροτέρα Ἄρτεμις, Diana venatrix. Ab ἀγρὸς, vel ἄγρα.

Ἀγροτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀγρότης, *Eur.*

Ἀγρότης, ȣ, ὁ, rusticus, ruricula, pastor.

Ἀγρότης, ητος, ἡ, rusticitas.

Ἀγροτὶς, ίδος, rustica, ruri educata; (2) venatrix. Ab ἀγρὸς, vel ἄγρα.

Ἄγροφος, montanus, *Suid. Ph.*

Ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ, agri custos, saltuarius.

Ἀγρόω, id. quod ἀγρεύω, *Steph.*

Ἀγρυξία, ας, ἡ, silentium, taciturnitas. Ex α priv. et γρύζω, *hisco.*

Ἀγρυπνέω, ῶ, f. ήσω, vigilo, insomnem noctem duco; (2) invigilo, vigili et attentâ mente observo, lucubro, *Gl. V.* Ἀγρυπνεῖν τὴν νύκτα τοῖς καιροῖς. Ab ἄγρυπνος. Unde

Ἀγρυπνητὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀγρυπνητὴς, *Maneth.*

Ἀγρυπνητὴς, ȣ̃, ὁ, vigil, excubitor, *Gl. V.*

Ἀγρυπνητικὸς, ὴ, ὸν, vigil, insomnis.

Ἀγρυπνία, ας, ἡ, insomnia, vigiliæ, pervigilium, lucubratio. Ab eodem.

Ἀγρυπνίη, *Ion.* pro ἀγρυπνία.

Ἀγρυπνὶς, ίδος, ἡ, festum quoddam pervigilium Bacchi.

Ἄγρυπνος, ȣ, ὁ ἡ, insomnis, vigil. Ex α priv. et ὕπνος, insertisque per Epenthesin literis γρ, pro ἄυπνος.

Ἀγρυπνώδης, vigilias afferens.

Ἀγρωνεὺς, έως, ὁ, rusticus, *Hes.* Ab ἀγρός.

Ἀγρώσσω, venor, in venatu capio; dicitur et de piscatu. Ἄρτεμις ἀγρώσσȣσα, Diana venari solita, *Callim. in Apoll.* 60. Ab eod.

Ἀγρώστης, ȣ, ὁ, venator; (2) operarius; (3) genus phalangii. Ab eod.

Ἀγρωστῖνος, ȣ, ὁ, venator; (2) rusticus. Ab ἄγρα, vel ἀγρός.

Ἄγρωστις, ιος, ἡ, genus herbæ, gramen, herbæ genus quod arbores, virgulta, aliasque plantas hederæ more amplectitur: quidam vero volunt esse quoddam herbæ genus simile porro. Εἰλιτενὴς ἄγρωστις, *Theocrit. Idyl.* 13, 42. Ab ἀγρός.

Ἀγρώστωρ, ορος, ὁ, venator. Ab ἄγρα.

Ἀγρώτης, ȣ, idem quod ἀγρότης.

ἈΓΥΙΑ', ᾶς, ἡ, vicus, via, sc. urbis; regio, platea; (2) vicinia; (3) angiportum. *Callim. in Dian.* 78.

Ἀγυιάτης, ȣ, ὁ, cognomen Apollinis, quatenus viis præest urbanis. Ab ἀγυιά.

Ἀγυιάτις, ιδος, ἡ, ad Apollinem ἀγυιάτην pertinens, sc. ara. Οὐδ' ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι, *Eurip. Ion.* 186. Ab eod.

Ἀγυιεὺς, έως, ὁ, columna acuminata ante fores, sacra Apollini viarum in urbe præsidi; (2) cognomen Apollinis, qui viis præesse credebatur. Hic deus columnæ tantum in speciem figuratus erat, obelisci in morem acute desinentis. Καὶ σὺ Φοῖβ' ἄναξ ἀγυιεῦ, *Eurip. Phœniss.* 634. Ab eod.

Ἀγυιοπλαστέω, in vico, via, fingo; de avibus, v. g. hirundinibus, nidos ponentibus. Ex ἀγυιὰ et πλάστης, *fictor.*

Ἄγυιος, ȣ, ὁ ἡ, inarticulatus, carens membris; (2) imbecillis, infirmus. Ex γυῖον.

Ἀγυίω, eo. Ab ἀγυιά.

Ἀγυμνασία, ας, ἡ, exercitationis omissio, defectus; (2) inertia, desidia.

Ἀγύμναστος, ȣ, ὁ ἡ, inexercitatus; (2) qui non est adsuetus exercere corpus; (3) valde exercitatus, *Hes.* Ex α priv. vel intens. et γυμνάζω.

Ἀγυμνάστως, *adv.* inexercitate, imperite.

Ἀγύναικος, ȣ, qui uxore caret, cælebs.

Ἀγυνὴς, ȣ̃, ὁ, idem. Ex α priv. et γυνή.

Ἀγύναιος, ȣ, ὁ, idem.

Ἄγυνος, ȣ, ὁ, idem.

Ἀγυρέω, ῶ, congrego, colligo in unum. In Hesychio legitur ἀγυρεῖ· ἀθροίσματι ἢ συγκροτεῖ. Sed viri docti legunt ἀγύρει· ἀθροίσματι ἢ συγκροτήσει.

Ἀγυρίζω, f. ίσω, idem, et ab

ἈΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, cœtus, multitudo congregata. Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει, *Il.* 16, 661. Ὡς οἵγ' ἐν νηῶν ἀγύρει, *ib.* 24, 141.

Ἀγυρισμὸς, ȣ̃, ὁ, congregatio, collectio. Ab ἀγυρίζω.

Ἀγυρμὸς, ȣ̃, ὁ, cœtus, turba; (2) strepitus; (3) circuitio colligendæ stipis causa; (4) mendicitas. Ab ἄγυρις.

Ἀγυρμοσύνη, ης, ἡ, cœtus. Πιστῇσιν ἀγυρμοσύνην ἑτάρῃσιν ἔντυον ἰθῦσαι, et cursum dirigere parabant sociis fidis comitatæ, *Oppian. Cyneget.* 4, 251.

Ἀγυρτάζω, f. άσω, congrego, cogo in unum, colligo, χρήματα, *Odyss.* 19, 284. agyrtam, circulatorem ago. Ab ἀγύρτης.

Ἀγύρτεια, ας, ἡ, circulatio, præstigiæ, imposturæ; (2) mendicitas; (3) cœtus, congregatio. Ab

Ἀγυρτέω, idem quod ἀγυρτάζω, τὸν ἀγύρτην agere, *Athen.*

Ἀγυρτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀγύρτης, *Man.*

Ἀγύρτης, ȣ, ὁ, qui congregat ac cogit in unum; (2) circulator et præstigiator circumforaneus; (3) mendicus, qui stipem colligit; (4) jactus quidam tesserarius; (5) confusaneus. Ab ἄγυρις. Hinc

Ἀγυρτικὸς, ὴ, ὸν, futilis, mendax, vanus, de trivio.

Ἀγυρτὸς, ȣ̃, ὁ, congregatus, collectus.

Ἀγύρτρια, ἡ, circulatrix, mendica.

Ἀγυρτώδης, εος, ὁ ἡ, confusaneus.

Ἄγχαζε, *Poet.* pro ἀνάχαζε, ab ἀναχάζω.

Ἀγχαλάω, relaxo, *Poet.* pro ἀναχαλάω.

Ἄγχαζε, *recede*, 2. sing. præs. imp. act. *Dor.* pro ἄγχαζε, ab ἀγχάζω, pro ἀναχάζω.

Ἄγχαυρος, ȣ, ὁ, mane gelidum ac pruinosum; diluculum, crepusculum, *Suid.* Οὔ ποτε νύκτα ἄγχαυρον κνώσσȣσιν, nunquam noctem stertunt proximam diluculo, appropinquante diluculo, *Apoll. Rhod.* 4, 110. Ex αὔρα.

Ἀγχεῖος, εία, εῖον, propinquus, vicinus, *Suid.* Ab ἄγχι.

Ἀγχέμαχος, ȣ, ὁ ἡ, cominus pugnans; (2) qui cominus pugnatur. Τὰ δ' ἀγχέμαχα ὅπλα καλȣ́μενα· quibus utuntur cominus pugnando. *Xenoph. Cyri Inst.* 1, 2. Ex ἄγχι et μάχομαι, *pugno.*

ἌΓΧΙ, *adv.* prope, juxta; (2) brevi.

Ἀγχίαλος, ȣ, ὁ ἡ, mari vicinus, maritimus, littoralis. Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλȣ, Salaminiæ (insulæ) qui tenet sedem maritimæ, *Soph. Ajac. Mastigoph.* 135. Ποτὶ δὲ λειμῶνα ἔβαινον ἀγχιάλȣς, et in prata exibant maritima, *Moschi Idyll.* 2, 34. Ex ἄγχι et ἅλς, *mare.*

Ἀγχιβαθὴς, έος, ὁ ἡ, vicinus profundo, qui prope fundum est; (2) prope littus vel ripam profundus; (3) profundus, altus, prælatus, *Gl. V.* (Ἀγχιβαθὲς, τὸ, altitudo, profunditas, *Steph.*) Ἀγχιβαθὲς στόμα λίμνης, *Apoll. Rhod.* 4, 1572. Ex ἄγχι et βάθος.

Ἀγχιβαίνω, f. ήσω, prope accedo.

Ἀγχιβατέω, ῶ, f. ήσω, prope accedo; (2) ambigo, dubito. Ἀγχισβατέω, disceptare, et contendere inter se, *Varin.* Ex iisd.

Ἀγχιβάτης, ȣ, ὁ, qui propius accedit.

Ἀγχιβέβακα, *prope accessi*, 1. sing. perf. ind. act. *Dor.* pro ἀγχιβέβηκα, ab ἀγχιβαίνω.

Ἀγχίγειος, ȣ, ὁ ἡ, terræ nostræ vicinus; (2) conterminus, propinquus. Ex ἄγχι et inus. γέα, *terra.*

Ἀγχιγείτων, ονος, vicinus.

Ἀγχίγυος, ȣ, ὁ ἡ, arvis nostris vicinus; (2) vicinus. Ex ἄγχι et γύα, *arvum.*

Ἀγχιθάλασσος, et ἀγχιθάλαττος, ȣ, ὁ ἡ, vicinus mari, maritimus. Ex θάλασσα.

Ἀγχιθανὴς, έος, ὁ ἡ, morti vicinus, semimortuus. Ex ἄγχι et inus. θανέω, *morior.*

Ἀγχίθεος, ȣ, ὁ ἡ, propinquus seu similis Deo. Ex ἄγχι et Θεὸς, *Deus.*

Ἀγχίθρονος, ὁ ἡ, sedem alteri propinquam habens. Ex ἄγχι et θρόνος, *thronus.*

Ἀγχίθυρος, ȣ, ὁ ἡ, propinquus foribus; (2) vicinus, proximus. Ἀγχίθυρος ναιοῖσα κατεύξατο, *Theoc.* 2, 71. Ex ἄγχι et θύρα, *janua.*

Ἀγχικέλευθος, ȣ, ὁ ἡ, qui prope viam est.

Ἀγχιμαχητὴς, ȣ̃, ὁ, cominus pugnans, *Il.* 2, 604. (2) in pugna stataria præstans. Ex ἄγχι et μάχομαι, *pugno.*

Ἀγχίμαχος, ȣ, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀγχίμολον, *adv.* e propinquo, prope; (2) confestim. Ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε θόας, *Il.* 4, 529. Ab

Ἀγχίμολος, ȣ, ὁ ἡ, e propinquo veniens; (2) qui prope accedit, *Il.* 4, 529. Ex ἄγχι et μολέω, s. μολῶ, *venio.*

Ἀγχινεφὴς, έος, ὁ ἡ, nubibus propinquus; (2) altus. Ex ἄγχι et νέφος, *nubes.*

Ἀγχίνοια, ας, ἡ, solertia, ingenii acumen, sagacitas. Ab

Ἀγχίνοος, *contr.* ἀγχίνȣς, ȣ, ὁ ἡ, qui quasi mentem in propinquo habet, vel cum mente sua ad rei veritatem prope accedit; ingeniosus, perspicax, solers, sagax. Hinc

Ἀγχινόως, *adv.* solerter, sagaciter, ingeniose.

Ἀγχίνωψ, herba quædam, al. φοίνιξ, ικος, *Diosc.*

Ἀγχίπλοος, *contr.* ἀγχίπλȣς, ȣ, ὁ ἡ, prope navigans, brevis, non longinquus, *Eurip.*

Ἀγχίπολις, propinquus urbi, vicinas urbes colens. Ἰν' ἀγχίπολις Ἄρης, ubi Mars vicinas urbes colens, *Soph. Antig.* 970.

Ἀγχίπορος, ȣ, ὁ ἡ, prope accedens; (2) propinquus.

Ἀγχίπȣς, οδος, ὁ ἡ, prope nos pedem habens; (2) propinquus.

Ἀγχίπτολις, εως, ὁ ἡ, urbi propinquus.

Ἀγχίῤῥοος, *contr.* ἀγχίῤῥȣς, ȣ, ὁ ἡ, cujus fluenta prope sunt, vicina fluenta habens.

Ἀγχίσαο, *Æol.* pro Ἀγχίσȣ, ab Ἀγχίσης.

Ἀγχίσπορος, ȣ, ὁ ἡ, propinquus, adfinis genere. Ex ἄγχι et σπόρος, *satio, semen.*

Ἄγχιστα, *adv.* proxime; (2) maxime, *Il.* 2, 58. Superlat. ab ἄγχι.

Ἀγχιστεία, ας, ἡ, propinquitas, adfinitas, proximitas; (2) jus propinquitatis; (3) jus successionis legitimæ; (4) jus succedendi ab intestato. Ab ἀγχιστεύω.

Ἀγχιστεῖον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.

Ἀγχιστεὺς, έως, ὁ, vicinus, proximus; (2) cognatus, genere propinquus, affinis; ἀγχιστεῖς, cognati, *Gl. V.* Ab ἄγχιστα. Hinc

Ἀγχιστεύω, f. εύσω, genere propinquus sum; (2) jure propinquitatis hæreditatem cerno, aut peto; (3) jure cognationis rem venditam redimo; (4) jure propinquitatis uxorem duco, vel retineo.

Ἀγχιστῆνος, ήνη, ῆνον, prope stans; (2) densus. Ex ἄγχι et ἵστανai, *stare*, vel potius ab ἀγχιστάω, vel ἀγχιστέω, vel ἀγχιστῖνος, quæ melior est scriptio. *Ern.*

Ἀγχιστὴρ, ῆρος, ὁ, vicinus, propinquus. Ab ἄγχιστα· (2) auctor, causa alicujus rei. Διώμοσεν ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους δȣλώσειν, juramento semetipsum obstrinxit, eum, qui causa hujus dedecoris sibi exstitisset, in servitutem redacturum, *Soph. Trach.* 255.

Ἀγχιστικὸς, ὴ, ὸν, ad propinquitatem pertinens. Ab ἄγχιστα.

Ἀγχιστίνδην, *adv.* secundum gradum propinquitatis, pro jure propinquitatis. Ab eod.

Ἀγχιστῖνος, ίνη, ῖνον, prope stans; (2) coacervatus; *Il.* 5, 141. Ex ἄγχι et ἵημι.

Ἄγχιστος, ȣ, ὁ ἡ, proximus, maxime propinquus; proximus genere, *Soph. El.* 1105. Ab ἄγχι.

Ἀγχίστροφα, *adv.* celeriter. Ab

Ἀγχίστροφος, ȣ, ὁ ἡ, conversioni mutationique propinquus, obnoxius; (2) subinde mutabilis, versatilis, volubilis; (3) qui versatili ingenio est. Hinc τὸ ἀγχίστροφον, ȣ, inconstantia. Ex ἄγχι et στρέφω, *verto.* Hinc

Ἀγχιστρόφως, *adv.* subita et repentina conversione seu mutatione.

Ἀγχιτέλεστος, ȣ, ὁ ἡ, cujus eventus prope est. Ex ἄγχι et τέλος.

Ἀγχιτέρμων, ονος, ὁ ἡ, metæ proximus; (2) conterminus, finitimus, vicinus. *Philox.* affinis. Ὠκινάρȣ δίναισιν ἀγχιτέρμονα, *Lycoph.* 729. Τὰς ἀγχιτέρμονας πόλεις ἐκ ἀνάγκη διὰ τὰς ἀεὶ ἐν ὅπλοις ὄντας, καὶ εἰρήνης μάλιστα ἐπιθυμεῖν, *Xenoph. Hier.* 10, 7.

Ἀγχίτοκος, ȣ, ὁ ἡ, in propinquo natus; ἀγχιτόκος, partui vicina. Ex τίκτω, *pario.*

Ἀγχιφανὴς, ὁ ἡ, ex propinquo apparens; (2) propinquus. Ex φαίνομαι.

Ἀγχίων, ονος, ὁ ἡ, propior. Ab ἄγχι.

Ἀγχόθεν, *adv.* cominus, e propinquo.

Ἀγχόθι, *adv.* prope; *Il.* 14, 412. Ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίȣ Ἰνωποῖο, *Callim. in Dian.* 170.

Ἀγχονάω, ῶ, f. ήσω, strangulo, suffoco; (2) suspendo.

Ἀγχόνειος, strangulans, ad strangulandum comparatus. Epith. laquei. Ab ἀγχόνη.

Ἀγχονέω, idem quod ἀγχονάω, *Man.*

Ἀγχόνη, ης, ἡ, suffocatio, strangulatio; (2) laqueus, restis; (3) suspendium; (4) res quæ angit et cruciat. Ab ἄγχω.

Ἀγχονή, ῆς, ἡ, ipsa actio strangulandi (rejicit hanc distinctionem *Steph.*).

Ἀγχονιμαῖος, ου, ὁ, ad laqueum pertinens, *Steph.*

Ἀγχονιστής, οῦ, ὁ, necator, quasi ab ἀγχονίζω, quod est *strangulo.*

Ἄγχουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, conterminus. Ab ὅρος.

Ἄγχος, suffocatio, strangulatio. Ab ἄγχω.

Ἀγχοτάτω, *adv.* proximè. Τῆς γὰρ ἀγχοτάτω ἡ χώρης οὗτος ὁ Θεός, etenim deus hic cuicunque regioni proximus existat, *Herodot.* 2, 24. Ab ἄγχι.

Ἀγχότερος, έρα, ερον, propinquior. Ab eod.

Ἀγχοῦ, *adv.* prope. Genitivo adjungitur, *Il.* 24, 709. Dativo, *Aret.* 2, 7.

Ἄγχου, 2. sing. præs. imper. pass. *Att.* pro ἄγχεο, et hoc *Ion.* pro ἄγχεσο, ab ἄγχω.

Ἄγχουσα, ης, ἡ, anchusa, herba quædam vim suffocatoriam habens. *Gl. V.* ebulum, vaccinium. *Angl.* ALKANET. Ab ἄγχω.

Ἀγχουσίζω, f. ίσω, anchusa inficio, anchusa coloro. Ab ἄγχουσα.

ἌΓΧΩ, f. ξω, neco, strangulo, suffoco, fauces constringo, *Il.* 3, 371. (2) constringo, coarcto quovis modo; (3) mœrore adficio. Ἄγχομαι, angor.

Ἀγχώμαλα, *adv.* æqualiter, æqua vi. Ab

Ἀγχώμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, propemodum æqualis, anceps; (2) æqualis. Ἀλλ' ἐγίγνοντο ταῖς γνώμαις ἀγχώμαλοι, ancipiti fuerunt sententia, *Appian. de Rebus Samniticis:* Τῆς μάχης ἐπὶ πολὺ ἀγχωμάλου γενομένης, postquam diu ancipiti prælio pugnatum est, *Id. de Rebus Hispan.* lib. vi. § 45. Ex ἀγχι et ὁμαλός. Hinc

Ἀγχωμάλως, *adv.* ferme æqualiter; (2) ex æquo, æquo Marte.

Ἄγω, f. ἄξω, p. ἦχα, *Att.* ἀγήοχα, duco, adduco, adfero. ἤγαγον, duxi. aor. 2. ἤγαγεν, detulit, *Philox.* ἀχθείς, perductus, *Philox.* aor. 1. part. pass. ago; (2) æstimo, duco; (3) appendo; (4) rego; (5) accipio, aufero, rapio, abigo; (6) habet et alias significationes quæ e constructione pendent, nec possunt verbo simpliciter tribui. Δι' αἰτίας ἄγειν, accusare, *Ælian. Var. Hist.* 9, 32. Βάκτρον ὃ οἱ πόδας ἐς δέον ἄξει, baculum qui ipsi pedes regat, *Callim. in Lav. Pall.* 127. ᾧ ἔνι δαῖτας ... θυμαρέας ἄξω, in quo convivia . . . jucunda agitabo, *Id. in Cererem,* 55. ἑορτὴν ἄγειν, festum celebrare, *Ælian. Hist. Var.* 5, 20. ἡσυχίαν ἄγειν, quiescere, *Id. ib.* 9, 33. Ψῆφον ἄγειν, sententiam ferre, *Id. ib.* 1, 34. Δι' ἐπαίνων ἄγειν, laudare, *Id. ib.* 6, 6. εἰς μνήμην ἑαυτῷ ἄγειν, in memoriam sibi revocare, *Id. ib.* 14, 23. Ἄγειν σπονδάς, inducias conservare, in iis manere, *Xenoph. Ages.* 1, 10. Ἄγειν πένθος, lugere; εἰρήνην, quiescere; ἀπασίαν, jejunare; γέλωτα, ridere; ἐπὶ τῷ θανάτῳ, rapere; εἰς ὑποψίαν, adducere; ἐν ἰσητιμῇ, æstimare; διὰ φροντίδος, curare; διὰ μνήμης, mandare; δι' εὐχῆς, optare; δι' αἰδοῦς, venerare; παρ' οὐδέν, παρὰ πολύ, nihili, plurimi facere: ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους, *Isocrat. in Archid.* agitare et diripere; ἐπ' ἀγκυρῶν, in ancoris stare. Ἄγομαι, *duco, ducor;* ἄγεσθαι φόνου, accusari; καλῶς, erudiri; ἐν τιμῇ, honorari; υἱῷ γυναῖκα πρὸς γάμον, despondere; differt etiam act. et med. ἄγω νύμφην et ἄγομαι, hoc de sponsa, illud vero de patre nuptiarum auctore dicitur. Εἰ δὴ ἄλοχον ἄγεται, ducit uxorem, *Eurip. Orest.* 248. Καὶ εὔδωον γαμετὴν ἠγάγετο, in matrimonium duxit, *Ælian. Var. Hist.* 13, 38.

Ἄγω, f. ξω, frango, rumpo, pro quo usitatius dicitur ἄγνυμι, quod videndum.

Ἀγωγαῖος, α, ον, quo duci potest vel solet, *Ep.* Ab ἄγω.

Ἀγωγεύς, έως, ὁ, dux viæ; (2) qui litem intendit, actor; (3) lorum equi, habena. Τρεῖς ἅμα καὶ τέτταρας τοῖς ἀγωγεῦσιν, ἑνὸς ἀνδρὸς ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους καὶ πρύμνης οἰακίζοντος, ex utroque latere cujusque puppis, unus homo loris regebat tres simul vel quatuor equos, *Polyb. Hist.* 3, 43.

Ἀγωγή, ῆς, ἡ, ductus, adductio; (2) abductio; (3) portatio, importatio; (4) vectio, vectura; (5) onus quod vehitur; (6) sensus, v. g. legis; (7) eductio; (8) mutatio; (9) institutio, educatio, disciplina, secta; (10) ratio victus, diæta; (11) ratio vitæ; (12) cultura herbarum et arborum; (13) contextus et structura orationis; (14) via; (15) profectio novæ nuptæ ad maritum. Ab ἄγω, *duco.*

Ἀγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, duci aut vehi facilis, ductilis; (2) proclivis, pronus; (3) qui advehi vel importari potest, vel solet; ἀγώγιμα, merces; (4) in quem jus est prehensionis; (5) qui a creditore domum velut in servitutem ductus est. Ab ἀγωγή.

Ἀγώγιον, ου, τό, onus quod plaustro vehitur.

Ἀγώγιον, ου, τό, lenocinium, illecebræ.

Ἀγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, dux viæ; (2) valens ad ducendum vel alliciendum; (3) habens vim educendi, eliciendi, ciendi; (4) *Subst.* aquæ ductus. Ἀγωγότερος, *Aret. Chron.* 1, 2.

Ἀγώμενος, *demirans,* præs. part. med. *contr.* pro ἀγαόμενος, ab ἀγάομαι.

ἈΓΩ'Ν, ῶνος, ὁ, certamen, solennes ludi, certamina ludorum; (2) locus in quo certamen editur, *Il.* 23, 273. (3) cœtus, multitudo, certamen spectantium, *Il.* 23, 617. (4) bellum, belli certamen, *Il.* 23, 530. (5) concertatio quævis; (6) judicium, actio forensis; (7) cum quis reus est; (8) periculum, discrimen; Καὶ κοινὸς ἀγὼν βροτοῖς, *Eurip. Iph. in Aul.* 1096. (9) molestia; (10) templum, *Il.* 7, 298. (11) exercitatio ad certamen.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, qui ludis et certaminibus præest, præses certaminis, agonotheta. *Soph. Aj.* 572. Ex ἀγὼν et ἄρχων, *princeps.*

Ἀγωνία, ας, ἡ, certamen; δοριπετὴς ἀγωνία, bellicum certamen, *Eurip. Troad.* 1003. Προσφέρων ἀγωνίας, afferens certamina, *Eurip. Suppl.* 525. (2) palæstra; (3) sollicitudo, angor, trepidatio. Ab ἀγών. Hinc

Ἀγωνιάζω, f. άσω, certo; (2) trepido.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, certator; (2) qui trepidat. Ab

Ἀγωνιάω, ῶ, certo; (2) anxius sum, doleo: (3) vereor, timeo; (4) periclitor; ἀγωνιῶντα, suspensum, *Phil.* Ab ἀγωνία.

Ἀγωνίδαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἠγωνισμένοι εἰσί. Πολλοὶ μὲν γὰρ ἄνδρες Σπαρτιῆται ἀγῶνες ἀγωνίδαται, multæ enim pugnæ, viri Spartiatæ, pugnatæ sunt, *Herod.* 9, 34. Ab ἀγωνίζω.

Ἀγωνιεῦμαι, f. 1. ind. med. *Dor.* pro ἀγωνιοῦμαι, quod *Attice* dicitur pro ἀγωνίσομαι.

Ἀγωνίζομαι, f. ίσομαι, certo, certamen ineo, dimico, prælior, prælium ineo; (2) ago fabulam; (3) certo judicio, causam dico. Καὶ πῶς δή, ἔφην ἐγώ, ἀγωνίζῃ; et quomodo, inquam ego, causam agis? *Xenoph. Oeconom.* 2, 25. Καὶ σὺ τοῦδε ἀγωνιεῖ φόνου κλέος, atque tu istius cædis infamiam lues, *Eurip. Andr.* 336; (4) in aliquâ re tritus et versatus sum. Ἀγωνίζεσθαι μάχην, κίνδυνον, κρίσιν, τὰ τοιαῦτα, αὐτῷ, τοῦτο πρός τινα, περί s. ὑπὲρ δόξης· ἐπιτάφιον, in ludis funebribus. Ab ἀγών. Unde et

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad certamen pertinens; (2) trepidationem s. angorem adferens; (3) cognomen Mercurii, certaminum præsidis; cognomen Jovis, certaminum arbiter. *Soph. Trach.* 26.

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, angulo carens. Ex α priv. et γωνία, *angulus.*

Ἀγωνίσαι, *certavisse,* a. 1. inf. act.

Ἀγώνισαι, *certato,* 2. sing. a. 1. imperat. med.

Ἀγώνισις, εως, ἡ, concertatio. Ab ἀγωνίζομαι.

Ἀγώνισμα, τος, τό, certamen; (2) præmium certamini propositum, omninoque præmium alicujus rei, ut virtutis; (3) studium, diligentia; (4) quicquid ostendandæ artis ingenii ve causa fit; (5) actio fabulæ; (6) recitatio; (7) res qua quis maxime in certamine confidit, argumentum gravissimum. Ἀρᾶς ἀγώνισμ' Οἰδίπου, certamen ortum ex diris Œdipi, *Eurip. Phœn.* 1364. Ab eod.

Ἀγωνισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἀγωνιστέον, certandum, *Phil.* Ab ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνιστήριον, ου, τό, locus certaminis; (2) præmium quod datur certatoribus. Ab eod.

Ἀγωνιστής, οῦ, ὁ, certator, pugil, athleta; Πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν, Ἡ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ, *Callim. Fragm.* 103, 5. (2) propugnator; (3) ludio, histrio, actor scenicus. Ab eod.

Ἀγωνιστικός, ή, όν, certatorius; (2) aptus ad certamina. Ab ἀγωνιστής.

Ἀγωνιστικῶς, *adv.* certatorie, certatorum more.

Ἀγωνοδίκης, ου, ὁ, designator, judex certaminis. Ex ἀγὼν et δίκη.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, constitutio certaminis; (2) munus agonothetarum. Ex ἀγὼν et τίθημι.

Ἀγωνοθετέω, ῶ, f. ήσω, certaminibus præsum; (2) certamina s. ludos instituo, edo; (3) cieo, moveo, auctor sum alicujus rei. Ab

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, certaminum arbiter s. moderator, agonotheta, qui præest ludis scenicis. *Gl. V.* munerarius. Ex ἀγὼν et θέτης.

Ἀγωνοθέτις, ιδος, ἡ, fœm. ab ἀγωνοθέτης, *Soph. ap. Steph.*

Ἅδα, *orco,* dat. sing. *Dor.* pro ᾅδῃ, ab ᾅδης, *orcus.*

Ἀδαγμός, οῦ, ὁ, pruritus, *Hes.* (2) cruciatus. ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος, cruciatus convellens artus, *Soph. Trach.* 770. Ab ἀδάξαι, *al.* α pleon. et δαγμός s. δηγμός.

Ἄδαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, tædam non habens. Ex α priv. et δάς, *tæda.*

Ἀδαδούχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui fax prælata non est. Οἱ λαθραῖοι παῖδες ἐξ ἀδαδουχήτων γάμων γενόμενοι, nothi liberi ex clandestinis nuptiis, ex nuptiis quibus fax prælata non est, *Schol. Eurip. ad Alc.* 992. Ex α priv. δάς, et ἔχω.

Ἀδαημονία, ας, ἡ, imperitia. Ab

Ἀδαήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, imperitus, indoctus, inscius, *Il.* 5, 634.

Ἀδαής, έος, ὁ καὶ ἡ, ignarus, imperitus: Γραικοὶ, καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς, *Callim. Fragm.* 160. (2) ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος, nescia sustinere immensas ærumnas, ut Horatius dixit: *indocilis pauperiem pati.* *Soph. Phil.* 1167. Ex α priv. et δαίω, *scio.*

Ἀδάητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incognitus. Ex iisd.

Ἀδαίδαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non varius, non variegatus; (2) artificio carens. Ex α priv. et δαιδάλλω, *variego.*

Ἀδαίετος, ὁ καὶ ἡ, indivisus, integer. Ab α pr. et δαίω, *divido.*

Ἀδάϊκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dilaceratus, *Hes.* ἀδάϊκτον, purum, mundum. A δαΐζω.

Ἀδάϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, bello non devastatus. Ex α pr. et δάϊος, *hostilis.*

Ἀδαής, οῦ, ὁ καὶ ἡ, largus, *Hes.* ab ἅδην, *Ern.* sed f. pro ἀδαῖον, *Steph.*

Ἀδαῖος, αία, αῖον, qui satiat, abundans, largus, satietatem adducens. Ab ἄδω: (2) non ustus. Ex α priv. et δαίω, *uro.*

Ἀδαϊστί, *adv.* imperite. Ex α pr. et δάϊος.

Ἄδαιτος, ὁ καὶ ἡ, non epulandus, ex quo non comeditur, epith. victimæ humanæ. Σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαιτον, *Æschyl. Agam.* 155. Ab α priv. et δαίς. (Vid. *Thes. Gr. P.*)

Ἀδαίτρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ. indivisus, de cibo. Ex α priv. et δαιτρεύω, *divido.*

Ἄδαιτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, *Hes.*

Ἄδακρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, non lacrymans, lacrymarum expers, qui sine lacrymis fit, lacrymis carens. Ex α priv. et δάκρυ.

Ἀδακρυτί, *adv.* sine lacrymis. Ab ἄδακρυς.

Ἀδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non lacrymans. *Gl. V.* illacrymabilis, infletus; (2) multum lacrymans; (3) multis lacrymis dignus. Ab eod. Vel ab α int.

Ἀδαλής, ές, illæsus, integer. A δηλέω, *Dor.* δαλέω, *Ern.* Sanus, innocuus, *Hes. Phav.*

Ἀδαμάντινος, ίνη, ινον, adamantinus; (2) validissimus, firmissimus; (3) solidissimus, durissimus. Ab ἀδάμας.

Ἀδαμαντόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, adamante ligatus, compactus clavis ferreis; (2) tenax, firmus. Ex ἀδάμας et δέω, *ligo.*

Ἀδάμας, αντος, ὁ, adamas, lapis durissimus; (2) ferrum. Ex α priv. et δαμάω.

Ἀδαμαστί, *adv.* indomite, effrænate, *Ern.*

Ἀδάμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indomitus, qui domari nequit, qui domitus non est; indomabilis. *Gl. V.*

Gl. V. Il. 9, 159; (2) ἡ, quæ nondum nupsit, non compressa; (3) epitheton Minervæ. Ex α priv. et δαμάζω.

Ἀδάματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, indomitus; (2) refractarius, *Hesych.* Ex α priv. et δαμάω.

Ἀδαμὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, fortis, robustus, validus; (2) durus. Ex iisdem.

Ἀδαξέω, f. ήσω, pruritum moveo. A δάκνω.

Ἀδαξῆσαι, *prurire*, a. 1. inf. act.

Ἀδάξω, et ἀδάξομαι, ἀδαξάομαι, *Ern.* ἀδακτῶ, *Hes.* prurio, appeto, cupio. A δάκνω.

Ἁ͵δαο, genit. *Dor.* pro Ἅ͵δου, ab Ἅ͵δης Ἁ͵δαό τε πύλας, *Eurip. Alc.* 124. Ψυχᾶς ἐξ Ἅ͵δαο, animæ ex inferis, *Id. Alc.* 464. (*perperam pro* Αΐδα.)

Ἀδαπάνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inexhaustus, inconsumptus; (2) qui sumptuum nil erogat, *Ern.* Ex α priv. et δαπανάω.

Ἀδάπανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sumptum non faciens; (2) qui sine sumptu fit, contigit. Ex iisd.

Ἀδαπάνως, *adv.* sine sumptu; ἀδαπάνοις τέρψαι φρένα, *Eur. Or* 1176. Ab ἀδάπανος.

Ἄδαπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui dilaniatus non est; (2) qui dilaniari nequit; (3) nudus, excoriatus; (4) apella. Ex α priv. et δάπτω.

ἈΔΑ'ΡΚΗΣ, ȣ, ὁ, adarces, salsugo quædam gelata seu concreta.

Ἄδαρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, flagris non cæsus. *Gl. V.* incæsus. Ex α priv. et δέρω, *flagris cædo.*

Ἄδασμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tributum non solvens.

Ἄδαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non divisus. Ex α pr. et δαΐζω.

ἈΔΑΧΕ'Ω, ῶ, pruriginem excito, titillo, scabo. V. ἀδαξέω.

Ἀδδεὲς, audax, *Poet.* pro ἀδεὲς, ab ἀδεής.

Ἀδδεὴς, pro ἀδεὴς, *Hom.*

Ἀδδηκότες, *Il.* 10, 98, *qui laboribus defessi fuerunt*, nom. pl. perf. part. act. *Poet.* pro ἀδηκότες, ab ἀδέω.

Ἄδδην, affatim, *Poet.* pro ἄδην.

Ἀδδηφάγος, pro ἀδηφάγος, quod vide.

ἌΔΔΙΞ, mensura quatuor chœnicum.

Ἇ͵δε, huc, *Dor.* pro ᾗδε.

Ἀδεέστερον, *adv.* securius, tutius. Ab

Ἀδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, metu carens, metus expers; (2) periculo vacuus; (3) audax, intrepidus; (4) contumax, temerarius; (5) tutus, securus. Ex α priv. et δέος, *metus.*

Ἀδεὴς, ὲς, non indigus. Ab α priv. et δεῖσθαι, *Ern.* Hinc

Ἀδέητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἅ͵δει, *cantat*, 3. sing. præs. ind. act. verbi ᾄδω, quod *contr.* dicitur pro ἀείδω, *canto.*

Ἁδέϊ, *dulci*, dat. sing. *Dor.* pro ἡδέϊ, ab ἡδύς.

Ἄδεια, ας, ἡ, vacuitas a metu, securitas, fiducia; (2) libertas, immunitas. Ab ἀδεής.

Ἀδειὴς, *Il.* 7, 117. *Dor.* pro ἀδεής.

Ἀδείμαντος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, impavidus, intrepidus; (2) a spectris liber, terriculamentorum expers. Ex α priv. et δεῖμα, *metus.* Hinc

Ἀδειμάντως, impavide.

Ἄδειμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἁδεῖν, *placere*, præs. inf. act. *Poet.* pro ἁδέειν, ab ἁδέω, *placeo;* vel *placuisse*, a. 2. inf. act. ab ἅδω, immo etiam ab eod. ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν, utinam mors mihi placuisset. *Il.* 3, 173.

Ἄδειπνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, incœnatus. Ex α priv. et δεῖπνον, *cœna.*

Ἀδεισιδαιμονία, ἡ, sine superstitione, *Hipp.*

Ἀδεισιδαιμόνως, *adv.* Ab

Ἀδεισιδαίμων, ὁ ϗ ἡ, liber a superstitione.

Ἀδέκαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, muneribus non corruptus, incorruptus. Ex α priv. et δεκάζω.

Ἀδεκάστως, *adv.* incorrupte, sincere; recte, integre; (2) sine ulla participatione.

Ἀδεκάτευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, decimis solvendis liber. Ex α priv. et δεκατεύω, *decimo.*

Ἄδεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non acceptus, non admissus; (2) qui non accepit; (3) incredibilis. Ex α priv. et δέχομαι.

Ἀδελφεὰ, soror. *Soph. Œd. Col.* 535.

Ἀδελφεοκτόνος, fratricida. Ex ἀδελφεὸς et κτείνω.

Ἀδελφεὸς, *Il.* 2, 409. et ἀδελφειὸς, *ib.* 5, 21. *Callim. Epigram.* 21, 3. frater, pro ἀδελφός.

Ἀδελφὴ, ῆς, ἡ, soror, germana; (2) *adject.* similis, congrua. Ab ἀδελφός.

Ἀδελφιδῆ, ῆς, ἡ, neptis ex sorore vel ex fratre.

Ἀδελφίδιον, ȣ, τὸ, fraterculus. Ab eod.

Ἀδελφιδέος, *contr.* quod usitatius, ἀδελφιδȣ̃ς, ȣ̃, ὁ, filius fratris vel sororis, nepos ex fratre vel sorore; (2) patruelis, *Gl. V.* ἀδελφιδοῖ, fratrueles. Ab eod.

Ἀδελφίζω, f. ίσω, fratrem meum appello; ἀδελφίζεσθαι, conjungi proximitate. *Isocr.* 390. *edit. Hen. Steph.* Ab eod.

Ἀδελφικὸς, ἡ, ὸν, fraternus, germanus; (2) adfinis. Ab eod.

Ἀδελφικῶς, *adv.* fraterne.

Ἀδέλφιξις, εως, ἡ, fraterna communio et societas, fraternitas, germanitas. Ab ἀδελφός.

Ἀδελφόθεος, ȣ, ὁ, frater Dei, seu Christi. Cognomen D. Jacobi.

Ἀδελφόθερος, ȣ, ὁ, patruus, patris frater.

Ἀδελφοκτονέω, ῶ, f. ήσω, fratrem occido.

Ἀδελφοκτονία, ας, ἡ, fratricidium, sororicidium, *Gl. V.* Ab

Ἀδελφοκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fratricida. Ex ἀδελφὸς et κτείνω.

Ἀδελφόπαις, δος, ὁ ϗ ἡ, nepos, vel neptis ex fratre vel sorore. *Gl. V.* fratris filius.

Ἀδελφοποιέω, ῶ, fratrem reddo vel facio. *Suid.* Ex ἀδελφὸς et ποιέω.

Ἀδελφοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, fratres faciens. Epith. Amoris.

Ἀδελφοπρεπῶς, *adv.* pari cum fratribus decore, virtute, *Joseph. Maccab.* 10.

Ἀδελφὸρ, frater, *Æol* pro ἀδελφός.

ἈΔΕΛΦΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, frater; (2) cognatus, consanguineus, adfinis; (3) proximus; (4) christianus; (5) popularis; (6) qui ejusdem est sectæ; (7) *adject.* -ὸς, -ὴ, -ὸν, geminus; (8) similis, congruens; τȣ́των ἀδελφὰ, et τȣ́τοις ἀδελφὰ, his similia. Καὶ τὰ τȣ́των ἀδελφὰ, et his similia. *Xenoph. Hier.* 1, 22. Οἱ δὲ κατελθόντες αὐτῶν, ἀδελφὰ τὰ βȣλεύματα τοῖς ἔργοις τῶν ἐνθάδε κειμένων ἐπιδεικνύντες, ex iis vero qui redierunt consilio usi eorum factis qui hic jacent consimili, *Lysias.* Ἐπιταφ. *pag.* 61 *edit. Londinensis, pag.* 196 *edit. Hen. Steph.* Hinc

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, fraternitas, germanitas, *Gl. V.* (2) cœtus fratrum.

Ἀδέματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, corpore exutus; (2) mortuus. Ex α priv. et δέμας; (3) fortis, imperterritus, ab α priv. et δέμα pro δεῖμα, *metus*, Ern.

Ἀ͵δέμεν, *canere*, præs. inf. act. *Ion.* pro ᾄδειν.

Ἀδέμνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, expers cubilis, qui cubile non habet. Ex α priv. et δέμνιον, *lectus.*

Ἀδένδρεος, ον, idem quod ἄδενδρος, *Opp.*

Ἄδενδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, purus ab arboribus, arboribus carens. Ex α priv. et δένδρον.

Ἀδενώδης, et ἀδενοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, glandulosus. Ab ἀδήν.

Ἀδέξιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, minime seu parum dexter; (2) incivilis. Ex α priv. et δεξιά.

Ἀδεξιώτως, *adv.* sine dextræ apprehensione, sine ulla blanda salutatione. Ex iisd.

Ἀδέρκης, εος, ὁ ϗ ἡ, non videns; (2) invisibilis, obscurus. Ex α priv. et δέρκω.

Ἄδερκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀδέρκτως, *adv.* limis et conniventibus seu aversis oculis.

Ἀδέσμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non ligatus, non vinctus, liber. Ex α priv. et δέσμιος, *ligatus.*

Ἄδεσμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. ὁ δ' ἐκεῖνον μὲν ἐν φυλακῇ ἀδέσμῳ εἶχεν. ipse vero eum in custodia sine vinculis servari jussit. *Thucyd.* 3. 34. Ἐπεὶ ϗ νῦν ἀδέσμῳ φυλακῇ φυλάσσεσθαι πρὸς αὐτῶν Βῆσσον, in custodia enim libera Bessum teneri apud se, *Arrian. Exped. Alex.* 3. 29. *Id.* 7. 24. Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος, astricta autem vinculo non vincienti frontis sacræ. *Eurip. Suppl.* 32.

Ἀδέσποτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non habens dominum. *Gl. V.* indominabilis; (2) sine auctore; (3) de navi quæ gubernatore caret, *Ern.* Ab α priv. et δεσπότης, *herus.* Hinc

Ἀδεσπότως, *adv.* sine hero.

Ἄδετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non ligatus.

Ἀδεύητος, id. q. ἄδευτος. Item non egens, *Ern.*

Ἀδευκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, amarus, acerbus, gravis; Ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων ϗ ἀδευκέα πότμον, nuncium de sociis relaturus, et amarum fatum, ubi possis interpretari, *inopinatum.* ἀδευκῆ τὴν θάλασσαν vocat *Apoll. Rhod.* 2, 390. ἤέ τις ὤλεθ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἧς ἐπὶ νηός· an quisquam periit morte inopinata, sua in nave, *Odyss.* 4, 8, 489. *Schol. cum Hesychio* ἀδευκέϊ, ἀπροσδοκήτῳ, χαλεπῷ. Ex α priv. et δεῦκος, *dulcedo.*

Ἄδευτος, non madefactus, non subactus aqua. Ab α et δεύομαι, *Ern.*

Ἀδέψητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inelaboratus, rudis, crudus, de corio; Κὰμ μὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσε, substravit quidem crudam bubulam pellem, *Odyss.* 20, 2. Ex α priv. et δεψέω.

ἉΔΕ'Ω, ῶ, placeo; (2) gratificor. Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, *Il.* 3, 173.

Ἀδέω, ῶ, f. ήσω, tædio adficior. Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες, ἠδὲ ϗ ὕπνῳ. *Il.* 10, 98. Ab ἄδω. v. ἀηδέω.

Ἀδεῶς, *adv.* absque metu; Ἀδεῶς δὴ τὸ ἀπὸ τȣ́τȣ ἐστρατεύετο, *Xenoph. Ages.* 1, 34. (2) tuto; (3) impune, licenter, *Gl. V.* (4) imprudenter. Ab ἀδεής.

Ἁδῇ, 3. sing. a. 2. conj. act. v. ἁδέω, *placeo.*

Ἀδήϊος, η, ον, non perturbatus, inoffensus, quietus; δι' ἔθνεα μυρία Κελτῶν περόωντες ἀδήϊοι· inoffense trajicientes Celtorum innumeras gentes, *Apoll. Rhod.* 4. 646. Ab α priv. et δηΐς.

Ἀδηκότες, *qui laboribus defessi fuerunt*, nom. pl. part. perf. act. *Ion.* pro ἠδηκότες, ab ἀδέω.

Ἄδηκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non morsus, immorsus, *Gl. V.* (2) qui cariem non sensit; (3) non mordax, *Diosc.* Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ ὕλη, quando minime cariei est obnoxia cæsa ferro materia, *Hesiod. Op.* 418. Ex α priv. et δάκνω, *mordeo.*

Ἀδήκτως, *adv.* sine morsu, sine ægritudine.

Ἀδήλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, illæsus, incolumis, ab omni noxa integer. Ex α priv. et δηλέω, *lædo.*

Ἀδηλία, ἡ, incertitudo; (2) ignorantia. Ab

Ἄδηλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui non apparet, imperspicuus, non manifestus, obscurus, occultus; (2) incertus, dubius. Hinc

Ἀδηλότης, ητος, ἡ, incertitudo, obscuritas.

Ἀδηλοποιὸς, abolendi vim habens, *Ern.*

Ἀδηλόφλεβος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, habens venas latentes, cujus venæ non apparent. Ex ἄδηλος et φλὲψ, *vena.*

Ἀδηλόω, ῶ, f. ώσω, obscuro; (2) ignotum reddo. Ab ἄδηλος.

Ἀδήλως, *adv.* obscure, non manifesto; (2) incerto.

Ἀδημιȣ́ργητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rudis, imperfectus. Ex α priv. et δημιȣργέω.

Ἀδημοκράτητος, ὁ ϗ ἡ, a statu populari reip. abhorrens. Ex α priv. et δημοκρατέομαι.

ἈΔΗΜΟΝΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, gravissime angor, præ dolore pene exanimor; (2) terreor, terrefio, pavesco. Ἀδημονῆσαι τὰς ψυχὰς, *Xen.* Hinc

Ἀδημονία, ας, ἡ, anxietas animi, ingens mœror, cura, sollicitudo. *Gl. V.* angor, tædium.

Ἀδημονιάω, ῶ, idem quod ἀδημονέω.

Ἄδημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, absens a populo seu patria, peregrinans. Ex α priv. et δῆμος.

Ἀδημοσίευτος, ȣ, non publicatus.

ἌΔΗΝ, *adv.* adfatim, abunde, largiter; (2) ad satietatem usque; (3) vehementer.

ἈΔΗ'Ν, ένος, ὁ, glandula, tonsilla.

Ἀδηνέως, *adv.* sine consilio; (2) simpliciter, citra dolum; (3) negligenter, incuriose; (4) sine molestia. Ab

Ἀδηνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui est sine consilio. Ex α priv. et δῆνος, *consilium.*

Ἀδῆος, inexpugnabilis, tutus a vastatione. *Soph. Œdip. Col.* 1533.

Ἄδηρις, non contentiosus; contentione carens; (2) non controversus; (3) invictus; (4) expers prælii; (5) qui nullo labore fatigari potest. Ex α priv. et δῆρις, *contentio.*

Ἀδήριτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem. Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος, necessitatis est inexpugnabile robur, *Æschyl. Prom. Vinct.* 105.

Ἀδηρίτως, *adv.* sine contentione; (2) sine controversia, haud dubie.

ᾍΔΗΣ, ου, ὁ, orcus, tartarus, inferi; (2) Pluto, deus inferorum; ἵν᾽ ᾍδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν· *Eurip. Hecub.* 2. (3) mors; (4) sepulchrum. Φεύγουσι γάρ τοι χ᾽ οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας ἤδη τὸν ἅδην εἰσορῶσι τοῦ βίου. *Soph. Antig.* 586.

Ἀδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, injucundus, insuavis. Ex α priv. et ἡδὺς, *suavis.*

Ἁδήσεις, 2. sing. f. 1. indic. act. v ἁνδάνω.

Ἁδήσω, *placebo*, f. 1. ind. act. verbi ἁνδάνω.

Ἀδηφαγέω, ῶ, f. ήσω, ad satietatem usque comedo; (2) vorax sum.

Ἀδηφαγία, ας, ἡ, voracitas, edacitas, insatiabilis edendi aviditas; (2) esus ad satietatem usque; οὐ γὰρ ὅγε .... παύσατ᾽ ἀδηφαγίης. *Callim. in Dian.* 159 & 160. Ab

Ἀδηφάγος, ὁ ϗ ἡ, ad satietatem comedens, cibo se ingurgitans, gulosus, vorax; (2) in quem magni erogantur sumptus; (3) insatiabilis. *Gl. V.* edax. Ex ἄδην et φαγεῖν.

Ἀδῄωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non vastatus, καὶ τὴν μὲν τῶν φίλων χώραν ἀδῄωτον παρέχων, cumque amicorum agrum a vastatione tutum præstaret, *Xenoph. Ages.* 1, 34. Ex α priv. et δηόω, *vasto.*

Ἀδιάβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaccessus; (2) qui transiri, seu trajici, nequit; (3) non diductus, ut σκέλη ἀδιάβατα, *crura non distincta*, in statua, *Ern.* Ex α priv. et διαβαίνω.

Ἀδιάβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, irreprehensibilis, omnis calumniæ expers. Ex α priv. et διαβάλλω.

Ἀδιαβλήτως, *adv.* sine reprehensione, infamia.

Ἀδιαβόλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀδιάβλητος.

Ἀδιάγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad dignoscendum difficilis. Ex α priv. et διαγινώσκω, *dignosco.*

Ἀδιάδοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, jugis, perpetuus, *proprie* successoribus carens. Ex α et διάδοχος.

Ἀδιάδραστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inevitabilis. Ex α priv. et διαδιδράσκω, *effugio.*

Ἀδιάθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui dispositus non est, indispositus, inordinatus; (2) intestatus; (3) non vendibilis, emtorem non inveniens, *Ern.* Ex α priv. et διατίθημι, *dispono.*

Ἀδιαθέτως, ab intestato, *Gl. V.* A præc.

Ἀδιαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, indiscretus, indivisus, inseparabilis, individuus, partium expers.

Ἀδιαίτητος, ὁ ϗ ἡ, alienus, insuetus, *Suid.* Ab α priv. et διαιτάομαι.

Ἀδιάκλειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non interclusus. Ex α priv. et διακλείω, *intercludo.*

Ἀδιακόνητος, ον, cui non obeditur, paretur. Καὶ γράφει τάδε πρὸς τὸν Γαίον ἐπ᾽ ἀπολογίᾳ τοῦ ἐκλιπεῖν ἀδιακόνητον τὴν ἐπιστολήν, et illa scripsit ad Caium ut semet excusaret quod mandatis ejus non fuerat obsecutus, *Joseph. Antiq. Jud.* 19. *cap.* 1. Epith. legis, præcepti.

Ἀδιακόνιστος, ον, spissus, crassus, et propterea stupidus; (2) vulnerabilis, *de corio.* Ex α priv. et διακονίζω, *perimo.* Φασὶ παχύτατον γενέσθαι τὴν διάνοιαν οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ τὸ δέρμα ἔχοντα ἀδιακόνιστον, Πολύδωρόν τινα. Comici poetæ Polydorum quemdam stupidissimum mente fuisse aiunt, cutemque durissimam, quæ vulnerari non posset, habuisse. *Ælian. Var. Hist.* 13. *cap.* 15.

Ἀδιάκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, indiscretus, individuus, non interruptus, non diremptus. Ex α priv. et διακόπτω.

Ἀδιακόπως, *adv.* sine divisione, non interrupte.

Ἀδιακόσμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inordinatus, qui composite distinctus non est. Ex α priv. et διακοσμέω, *ordino.*

Ἀδιακρισία, ἡ, tarditas, error judicii, confusio rerum.

Ἀδιάκριτος, ου, ὁ, qui discerni seu distingui non potest; (2) indistinctus, indiscretus; (3) non judicatus, non dijudicatus, qui est absque disceptatione; (4) qui nescit quid cuique loco et tempori conveniat, imperitus, stultus. Ex α priv. et διακρίνω.

Ἀδιακρίτως, *adv.* non distincte, promiscue, sine judicio, perperam.

Ἀδιάλειπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non intermissus, indesinens, assiduus, perpetuus, continuus, *Philox.* Ex α priv. et διαλείπω, *intermitto.*

Ἀδιαλείπτως, *adv.* sine intermissione, jugiter, indesinenter.

Ἀδιάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, implacabilis, irreconciliabilis, cum quo in gratiam rediri non potest, inexorabilis, *Philox.* Ex α priv et διαλλάττω.

Ἀδιαλλάκτως, *adv.* implacabiliter, odio capitali.

Ἀδιάλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, indissolubilis, *Phil.* ἀδιάλυτα, inexplicabilia. Ex α priv. et διαλύω.

Ἀδιαλώβητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non mutilatus, illæsus. Ex α priv. et διαλωβάω.

Ἀδιαμέριστος, ον, indivisus.

Ἀδιανέμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non dissectus; (2) indivisus. Ex α priv. et διανέμω.

Ἀδιανόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non intelligendus: (2) stultus, insulsus. Ex α priv. et διανοέομαι.

Ἀδιανοήτως, obscure; (2) stulte, imperite.

Ἀδίαντον, ου, τὸ, herba perpetuo virens, capillus Veneris. Ab ἀδίαντος, *non adspersus*, quia folium ejus aqua perfusum non madescit. *Angl.* MAIDEN-HAIR.

Ἀδίαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, non humectatus, siccus. Ex α priv. et διαίνω, *humecto.*

Ἀδιάνυτος, ὁ ϗ ἡ, inextricabilis, *Gl. V.* qui perfici non potest. Ab α priv. et διανύω.

Ἀδιάπαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non desinens, non sedandus, vehemens. Ex α priv. et διαπαύομαι.

Ἀδιαπαύστως, *adv.* indesinenter, assidue, sine intermissione.

Ἀδιάπλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, informis, rudis. Ex α priv. et διαπλάσσω.

Ἀδιάπνευστος, ον, qui aliquid sine respiratione facit, assiduus; (2) non ventilatus auris, *Ern.* Ex α et διαπνέω, *respiro.*

Ἀδιαπνεύστως, sine respiratione, assidue.

Ἀδιαπτωσία, ἡ, vacuitas ab errore, ἀναμαρτησία.

Ἀδιάπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non labitur; (2) stabilis, firmus; (3) in quo error non admittitur. Ex α priv. et διαπίπτω, *intercido.*

Ἀδιαπτώτως, *adv.* sine lapsu et errore.

Ἀδιάρθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, inarticulatus, articulis et nodis non distinctus; (2) non perspicuus. Ex α priv. et ἄρθρον, *articulus.*

Ἀδιάρθρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex α priv. et διαρθρόω, *articulatim discerno.*

Ἀδιαρθρώτως, confuse, obscure.

Ἀδιαῤῥίπιστος, ον, *proprie* vento non perflatilis, non perflatus; (2) imperitus, stultus. Ab α et διαῤῥιπίζω, *perflo.*

Ἀδιάσειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconcussus, *Gl. V.* Ex α priv. et διασείω, *concutio.*

Ἀδιασκέδαστος, ον, non dissipatus.

Ἀδιάσκευος, ου, ὁ ϗ ἡ, incompositus, inornatus, incultus, neglectus, non instructus. Ex α priv. et διασκευόω.

Ἀδιάσπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, indistractus, indivulsus. Ex α priv. et διασπάομαι, *distraho.*

Ἀδιασπάστως, indistractè, sine divulsione.

Ἀδιάστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, nullis intervallis discretus, non distinctus, indivulsus; (2) dimensione carens. Ex α priv. et διάστατος.

Ἀδιαστάτως, *adv.* sine intervallo; (2) sine controversia.

Ἀδιαστίκτως, indistincte, *Gl. V.*

Ἀδιάστολος, ον, confusus, obscurus. Ab α priv. et διαστέλλω.

Ἀδιάστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, non distortus, non perversus; (2) inconcussus.

Ἀδιαστρόφως, firmiter, inconcusse.

Ἀδιάσχιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non diffissus, indivisus. Ex α priv. et διασχίζω, *diffindo.*

Ἀδιάτακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inordinatus, confusus. Ex α priv. et διατάσσω, *ordino.*

Ἀδιάτμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non dissectus, indivisus; (2) insecabilis. Ex α priv. et διατέμνω.

Ἀδιάτομος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀδιάτρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immotus, firmus. Ex α priv. et διατρέπω, *muto.*

Ἀδιατρέπτως, *adv.* firmissime, constanter.

Ἀδιατρεψία, ἡ, constantia, firmitas in proposito tenendo; (2) pervicacia; (3) impudentia.

Ἀδιατύπωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non figuratus, informis; καὶ ὁ ἀὴρ ἀδιατύπωτος πρὸς ψόφον· aer quoque omni informatione carens ad sonum refertur, *Ocellus Lucan. cap.* 2. Vide et *Philonem de Mercede Meretricis* sub finem. Ex α priv. et διατυπόω, *informo.*

Ἀδιαφθαρσία, ας, ἡ, incorruptibilitas, integritas, quum quis corrumpi non potest. Ex α priv. et διαφθείρω.

Ἀδιάφθαρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, incorruptus, integer; (2) corruptioni non obnoxius. Ex iisd.

Ἀδιαφθορία, ας, ἡ, idem quod ἀδιαφθαρσία.

Ἀδιάφθορος, ου, ὁ ϗ ἡ, incorruptus, integer; inviolatus, *Philox.*

Ἀδιαφθόρως, incorrupte.

Ἀδιαφορέω, ῶ, f. ήσω, rem aliquam pro media habeo; (2) neglectim transmitto, contemno, negligo. Hinc

Ἀδιαφόρησις, εως, ἡ, contemptus, neglectus.

Ἀδιαφορία, ας, ἡ, indifferentia, quum quis rem pro media habet, negligentia, rei alicujus neglectus vel contemptus. Ex

Ἀδιάφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, medius, promiscuus; (2) qui nihil pensi habet, negligens et discrimen rerum non attendens.

Ἀδιαφόρως, *adv.* indifferenter; (2) licentius, promiscue, *Philox.*

Ἀδιάφρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non interseptus, non septus. Ex α priv. et διαφράσσω, *intersepio.*

Ἀδιαφράκτως, *adv.* sine sepimento.

Ἀδιάχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non diffunditur aut diffluit, i. e. frugalis, modestus, in cultu, victu, &c. Ex α priv. et διαχύω.

Ἀδιαχώριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inseparabilis. Ex α priv. et διαχωρίζω, *separo.*

Ἀδιάψευστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui falli aut decipi nequit. Ex α priv. et διαψεύδομαι, *fallo.*

Ἀδίδακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, indoctus, ignarus; indocilis, *Gl. V.* (2) a seipso doctus; (3) quod tradi doctrina nequit, *Ern.*

Ἀδιδάκτως, nullo docente, citra doctrinam.

Ἀδιεκδίκητος, ου, ὁ ϗ ἡ, indefensus, inultus. Ex α priv. et διεκδικέω, *defendo.*

Ἀδιεκδύτως, *adv.* sine tergiversatione. Ex α priv. et διεκδύνω, *elabor.*

Ἀδιεξέταστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui perquiri nequit; (2) inenarrabilis. Ex α priv. et διεξετάζω.

Ἀδιεξίτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui percursus non est, transitu carens, qui percurri nequit oratione et cogitatione. Ex α priv. et διέξειμι.

Ἀδιεξόδευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, viam non inveniens; (2) inextricabilis, impervius, invius. Ex α priv. et διεξοδεύω, *exeo per.*

Ἀδιέξοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, qua transiri nequit; (2) unde exire non licet; (3) detentus. Ex α priv. et διέξοδος.

Ἀδιέργαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inelaboratus, incultus, Ex α priv. et διεργάζομαι, *elaboro.*

Ἀδιερευνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inexploratus, inscrutabilis, impervestigabilis, *Vet. Lex.* Ex α priv. et διερευνάω, *pervestigo.*

Ἀδιερεύνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, impervestigatus, imperscrutabilis. Ex iisd.

Ἀδιευκρίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, indistinctus. Ex α priv. et διευκρίνω, *bene secerno.*

Ἀδιήγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inenarrabilis, inexplicabilis. Ex α priv. et διηγοῦμαι, *enarro.*

Ἀδιήθητος, ον, non colatus, vel quod nequit colari. Ab α et διηθέω, *percolo.*

Ἀδικαίαρχος, ου, ὁ ϗ ἡ, injustus magistratus. Ex α priv. et δικαιαρχία.

Ἀδικαιοπραγέω, ῶ, f. ήσω, inique vel injuste ago. Ex α priv. et δικαιοπραγέω. Hinc

Ἀδικαιοπραγία, ας, ἡ, injusta actio.

Ἀδίκαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non judicatus, indemnatus. Ex α priv. et δικάζω, *in jus voco.*

Ἀδικέσσαι, a. 1. inf. act. *Ion.* et *Æol.* pro ἀδικῆσαι, à verbo

Ἀδικέω, ῶ, f. ήσω, injuste ago, contra fas ac jus ago, scelus admitto, injuria adficio, injurius sum in aliquem, lædo, noceo; ἀδικοῦμαι, lædor, injuriam patior, *Gl. V.* τοῖς ἀδικουμένοις, injuriam accipientibus, *Philox.* præt. part. pass. ἠδικημένος, injuriam passus; ἀδικηθεὶς, idem, a. 1. part. pass. Ἀδικῶ τοῦτό σε, σε εἰς τοῦτο, περί σε, περὶ τοὺς θεοὺς· πάνθ᾽ ὅσα ἠδίκησέ με, *Dem.* Οἵ γέ με πρόσθεν τολμῶσ᾽ ἀδικεῖν, *Eur. Med.* 165. Ex ἄδικος.

Ἀδίκηλος,

Ἀδίκηλος, seu ἀδδίκηλος, ον, sine effigie. Ex α priv. et δίκηλον, *Man.*

Ἀδίκημα, τος, τὸ, injusta actio, scelus, maleficium; (2) injuria, læsio, *Gl. V.*

Ἀδικητικὸς, ϐ, ὁ ϗ ἡ, injurius, injuriosus, proclivis ad inferendam injuriam. Ab eod.

Ἀδίκητος, ον, idem; (2) inultus, *Ern.*

Ἀδικία, ας, ἡ, injustitia, injuria, iniquitas, *Philox.* Ex ἄδικος.

Ἀδικοδοξέω, maledico, obtrecto, *Ern.* Unde

Ἀδικοδοξία, ας, ἡ, obtrectatio, maledicentia, *Suid.* (2) injustum consilium, *Polyb.* Ex ἄδικος et δόξα, *gloria.*

Ἀδικοπραγέω, ῶ, f. ήσω, injuste, inique ago. Ex α priv. δίκη, *jus,* et πραγέω pro πράττω.

Ἀδικοπραγία, ας, ἡ, injusta actio.

Ἄδικος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, injustus, iniquus, *tam de re quam de homine,* improbus, injurius. Ἀδικώτατος, periniquus, iniquissimus, *Gl. V.* (2) præter modum magnus, ut *Lat.* improbus. Ex α priv. et δίκη.

Ἀδίκως, injuste, inique, per injuriam, immerito, abs re, injuria.

ἈΔΙΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, confertus, densus, multus, frequens, *Il.* 2, 87. (2) continuus, non intermissus; (3) non magnus, gracilis; μῆλ' ἀδινὰ σφάζεσι pecora gracilia mactant. Vocantur gracilia ad differentiam boum. Possis tamen referre ad (1) et interpretari cum Sam. Clarkio, Sam. Clarkii filio, pecora plurima mactant, *Od.* 1, 92. (4) mollis, *Od.* 1, 99. (5) miserabilis, gemendus.

Ἀδινῶς, confertim; (2) miserabiliter; (3) sensim, paullatim. Ab ἀδινός.

Ἀδινώτερον, *adv.* miserabilius. Ab eod.

Ἀδιόδευτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, invius, impervius. Ex α priv. et διόδευτος, *pervius.*

Ἀδιοίκητος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, nondum constitutus, aut in ordinem redactus. Ab α priv. et διοικέω.

Ἁδιον, *suavius, Dor.* pro ἥδιον, ab ἡδὺς, *suavis.*

Ἀδίοπος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, incustoditus, administratore et rectore carens. Ex α priv. et διέπω.

Ἀδιόρθωτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, inemendabilis, non correctus. Ex α priv. et διορθόω, *corrigo.*

Ἀδιορθώτως, *adv.* sine correctione, aut correctionis spe, *Ern.*

Ἀδιόριςος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, indistinctus, promiscuus. Ex α priv. et διορίζω, *distermino.*

Ἀδιορίςως, indistincte, promiscue.

Ἀδιςακτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, indubitatus, certus. Ex α priv. et διςάζω, *dubito.*

Ἀδιςάκτως, haud dubie, *Gl. V.* aliquando active, sine dubitatione petere quid.

Ἄδιψος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, non sitiens; (2) sitim extinguens; item, non adferens, non incendens, *Ern.* Ex α priv. et δίψα, *sitis.*

Ἀδμὴς, μῆτος, ὁ ϗ ἡ, indomitus, nondum subactus; Epith. virginis, ut ἀδάμαςος, *Od.* 4, 637. Ex α priv. et δαμάω, *domo.*

Ἀδμῆτις, ιδος, ἡ, indomita, nondum subacta; *Il.* 23, 655. sed quidam legunt hoc loco ἀδμήτην. (2) nondum a viro compressa, *Suid.* Ex iisdem.

Ἀδμήτος, η, ον, *Il.* 10, 293, idem quod ἀδμής. Οὐ μὰ τὰν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν, at enim ita me juvet casta semper Diana, *Soph. El.* 1239.

Ἀδμολία, seu ἀδμωλία, ἡ, ignorantia, imperitia, *Call. ap. Suid.*

Ἅδοιμι, *placuerim,* a. 2. optat. act. verbi ἁδέω.

Ἀδόκητος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, inopinatus, improvisus; (2) qui expectationem fallit. Ex α priv. et δοκέω, *videor.*

Ἀδοκήτως, *adv.* inopinato, ex improviso.

Ἀδοκία, ας, ἡ, inopinatus eventus, *Hes.*

Ἀδοκίμαςος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, non probatus, non exploratus. Ex α priv. et δοκιμάζω, *probo.*

Ἀδοκιμάςως, *adv.* temere, inexplorato.

Ἀδόκιμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, reprobus, non probatus, rejectus; (2) adulterinus.

Ἀδόκως, idem quod ἀδοκήτως, *Eur.*

Ἀδολεσχέω, ῶ, f. ήσω, loquax sum, deblatero, garrio; (2) meditor aliquid, *in bonam partem.* Ab ἀδόλεσχος.

Ἀδολέσχης, ϐ, ὁ, nugator, garrulus; (2) sophista; (3) fabulosus. Ab eodem.

Ἀδολεσχία, ἡ, intempestiva loquacitas, continua garrulitas, nugatio, *Gl. V.* argutia. (2) assidua meditatio, *Gl. V.* exercitatio. Ab eodem.

Ἀδολεσχικὸς, ἡ, ὸν, garrulus.

Ἀδόλεσχος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, garrulus, loquax, qui ad nauseam usque sermocinatur; verbosus, *Gl. V.* Καὶ ταῦτα ἂν ἀνὴρ ὃς ἀδολεσχεῖν δοκῶ, præsertim cum ego sim is qui hominum opinione inepte garriam, *Xenoph. Œconom.* 11, 2. Ab ἅδος et λέσχη.

Ἄδολος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, doli expers, dolo carens, candidus; (2) non callidus; (3) non adulteratus, purus. Ex α priv. et δόλος.

Ἀδόλως, *adv.* sincere, candide, sine dolo, incorrupte. *Philox.* sedulo.

Ἅδον, imperf. ind. act. *Dor.* pro ἧδον, ab ἅδω.

Ἀδονὰ, voluptas, *Dor.* pro ἡδονή.

Ἀδόνευτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, inconcussus, immobilis. Ex α priv. et δονεύω, *agito.*

Ἀδόνητος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex δονέω.

Ἀδόξαςος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, insperatus; (2) nihil opinans. τὸ ἀδόξαςον, certum. Τὸ ἀληθὲς ϗ τὸ θεῖον ϗ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη (ψυχὴ), verumque et divinum certumque contemplans (anima), *Plato Phæd.* 34. Ex α priv. et δοξάζω, *opinor.*

Ἀδοξέω, ῶ, f. ήσω, inglorius sum, ignobilis sum; (2) malæ sum fame, male audio; (3) non honestum puto; (4) non habeo in pretio, improbo. Καὶ εἰκότως μέν τοι πάνυ ἀδοξῦνται πρὸς τῶν πόλεων, et merito in civitatibus ignobiles sunt, *Xenoph. Œconom.* 4, 2. Ἡδόξεν ἀναιμωτὶ φεύγειν, *Joseph.* Ex α priv. et δόξα, *opinio.*

Ἀδοξία, ἡ, infamia, dedecus, ignominia; (2) conditio privata, conditio hominis privati, qui magistratuum expers est, adeoque populari gloria caret; τὸ τῆς ἀδοξίας ὄνειδος, ignominia conditionis privatæ, *Polyb.* 6. § 57. Εἰ δὲ δὴ ϗ σφαλείη, συναπολέσθαι τῇ βασιλείᾳ, μετὰ ἀκεραίου τῦ φρονήματος μᾶλλον, ἢ στερηθεὶς αὐτῆς, ἐν τε ταπεινότητι ϗ ἐν ἀδοξίᾳ ζῆν ἤθελεν, si vero successus eum frustraretur, potius sibi cum regno pereundum, integro adhuc animo, quam si regno excidisset, in abjecto statu et sorte privata vivendum, ducebat, *Dio. Cass.* tom. 1. pag. 118. Ab

Ἄδοξος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, inopinabilis; (2) ignobilis, inglorius; (3) ignominia notatus; (4) privatus, honoris et publici muneris exsors; τῶν ἀδόξων τὶς ἡρέθη βασιλεὺς. quidam ex eorum numero qui nunquam publica munia gesserint, rex designatus fuit. *Diodor. Sicul.* 1. § 62. Ex α priv. et δόξα, *gloria, opinio.*

Ἀδόξως, *adv.* inglorie, ignominiose, probrose.

Ἀδοξοπόιητος, qui non regitur opinionibus, *Polyb.*

Ἀδορατία, ας, ἡ, cessatio sive vacatio a bello et armis; (2) ignavia, socordia, otium. Ex α priv. et δόρυ, *hasta.*

Ἀδορεὶ, sine excoriatione. Ex α priv. et δέρος.

Ἄδορος, ὁ ϗ ἡ, non excoriatus. Ex iisd.

Ἀδορύληπτος, ὁ ϗ ἡ, qui hasta capi nequit; (2) hasta non captus; (3) invictus, inexpugnabilis. Ex α priv. δόρυ, et λαμβάνω.

Ἀδορυφόρητος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, satellitibus non stipatus. Ex α priv. et δορυφορέω.

Ἅδος, εος, τὸ, et ἅδος, ϐ, ὁ, satietas; (2) defatigatio, fastidium, *Il.* 11, 88. Ab ἅδω, *satio.*

Ἅδος, ϐ, ὁ, gaudium. Ab ἅδω, *placeo.*

Ἄδοτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, indotatus, cui nihil datum est. Ex α priv. et δίδωμι.

Ἀδέλευτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui uni domino servivit, nec iterum venditus alii, *Hesych.* Ex α priv. et δυλεύω.

Ἀδυλία, ας, ἡ, servorum inopia, quum quis servum non habet. Ab

Ἄδυλος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, servos non habens. *Gl. V.* sine servo.

Ἀδύλωτος, ὁ ϗ ἡ, non redactus in servitutem; (2) invictus; (3) servitutis impatiens. Ex α priv. et δυλόω.

Ἀδύπητος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, expers strepitus. Ex α priv. et δῦπος, *sonitus.*

Ἀδρακὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cæcus; (2) cæcutiens. Ex α priv. et δέρκω.

Ἀδράνεια, ας, ἡ, imbecillitas, ignavia, inertia, socordia, *Ph.* Ab ἀδρανής.

Ἀδρανέω, ῶ, f. ήσω, debilis sum, langueo. Ab

Ἀδρανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, infirmus, imbecillus, *Ph.* segnis, inefficax, socors, ignavus, iners, ineptus, futilis. Ex α priv. et δραίνω, *facio.*

Ἀδρανία, ας, ἡ, idem quod ἀδράνεια.

Ἄδραςος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, a fuga alienus; (2) infectus, irritus; (3) inevitabilis, *Gl. V.* Ex α priv. et δράω, *fugio, facio.*

ἈΔΡΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, adrachne. Arbor unedoni similis.

Ἀδρέπανος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, falce carens. Ex α priv. et δρέπανον, *falx.*

Ἀδρεπήβολος et ἁδρεπίβολος, ὁ ϗ ἡ, felix in assequendis rebus magnis. Ex ἁδρὸς et ἐπίβολος. Τὸ ἁδρεπήβολον, id quod natura valde uber et sublime est. Πρῶτον μὲν ϗ κράτιστον, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον, primum enim et valentissimum est felix in sensibus audacia. *Longin. de Sublim.* 8.

Ἄδρεπτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, non carptus; (2) quem decerpere non licet. Ex α priv. et δρέπω.

Ἁδρέω, ῶ, f. ήσω, ad maturitatem perduco. Unde ἡδρηκὼς, adultus. Ab ἁδρός.

Ἅδρησις, εως, ἡ, maturitas. Ab ἁδρέω.

Ἄδρησις, εως, ἡ, desidia, *Varin.* Ex α priv. et δράω.

Ἄδρηςος, *minime fugitivus, Ion.* pro ἄδραςος.

Ἄδριμυς, εος, ὁ ϗ ἡ, minime acerbus, non amarus.

Ἁδροβατικὸς, ἡ, ὸν, terram seu solum calcans. Ex ἁδρὸς et βαίνω.

Ἁδρόβωλος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui crassis seu grandibus glebis est; (2) plenus glebis; (3) fertilis, uber. Ex ἁδρὸς et βῶλος.

Ἁδρομερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, crassis particulis constans, crassus. Ex ἁδρὸς et μέρος, *pars.*

Ἁδρόμισθος, ον, qui permagnam mercedem exigit, velut meretrices.

ἉΔΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, multus, abundans, magnus, crassus, opulentus, validus, vehemens, largus, maturus, adultus. *Philox.* grandis, gravis. Καίτοι δὲ ἀσθενεῖ χαλεπὸν πολλὰς ἁδρὰς χοίρως ἐκτρέφειν, sicut et imbecillæ sui difficile est multos porcellos robustos (majusculos) alere, *Xenoph. Œcon.* 17, 10.

Ἀδροσία, inopia roris, siccitas.

Ἁδροσύνη, ης, ἡ, magnitudo; (2) robur; (3) proceritas; (4) crassitudo; (5) abundantia, exuberantia. Ab ἁδρός.

Ἁδρότης, ητος, idem et ab eod.

Ἁδροτέρως, *adv.* copiosius.

Ἁδρόχωρος, vel Ἁδροχῶρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui uberem regionem habitat.

Ἁδρόω, ad maturitatem perduco; ἁδρόομαι, -ῦμαι, ad maturitatem pervenio, adolesco. Βλαςάνει τε ϗ ἁδρῦται, *Plat.* Ab ἁδρός.

Ἄδρυνσις, εως, ἡ, densatio; (2) maturitas, perfectio fructuum. Ab

Ἁδρύνω, f. υνῶ, crassum reddo; (2) in justam magnitudinem adduco; ἁδρύνομαι, crassesco, turgesco; (3) superbio. Ἁδρύνει τὰς ὄγκυς, τὸν καρπὸν, *Theophr.* Ab ἁδρός.

Ἄδρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, carens arboribus.

Ἀδρύφακτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, non circumseptus, cancellis non circumdatus; (2) incustoditus; (3) carens judicio, sc. quia locus judicii cancellis circumdatur. Ex α priv. et δρύφακτος.

Ἁδὺ, *dulce,* nom. sing. n. g. *Dor.* pro ἡδύ.

Ἁδυγέλως, dulce ridens, *Dor.* pro ἡδυγέλως.

Ἁδύγλωσσος, dulcilinguis, *Dor.* pro ἡδύγλωσσος.

Ἁδυεπὴς, dulciloquus, *Dor.* pro ἡδυεπής.

Ἁδυλόγος, suaviloquus, *Dor.* pro ἡδυλόγος.

Ἁδυμελὴς, dulcisonus, *Dor.* pro ἡδυμελής.

Ἀδύναμαι, non possum.

Ἀδυναμία, ας, ἡ, imbecillitas; (2) virium defectus ad aliquid agendum; item, pecuniæ, *Ern.* (3) impotentia, inscitia. Ex α priv. et δύναμις.

Ἀδυναμίη, impossibilitas, *Ion.* pro ἀδυναμία.

'Αδύναμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, imbecillis, viribus defectus. Ex iisd.

'Αδυνασία, et ἀδυνασία, ας, ἡ, imbecillitas.

'Αδυνασὶ, *adv.* invalide.

'Αδυνατέω, ῶ, f. ήσω, non possum, *Gl. V.* ἀδυνατεῖ, nequit. 'Αδυνατῶ γράφειν· ἀδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν, *Matt.* 17, 20. Ab

'Αδύνατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non potens, invalidus ad aliquid, impotens, infirmus, *Philox.* Al. *Gl. V.* inops. Imprimis Athenis sic dicti, qui ob corporis debilitatem laborare non poterant, eaque de causa stipendium publice obolum indies accipiebant; unde Patres Gr. sic vocant viduas, pupillos, aliosque publice alendos, *Ern.* (2) ἀδύνατον, quod fieri nequit, impedimentum. Extat Lysiæ oratio πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν περὶ τȣ̃ μὴ διδόσθαι τῷ ἀδυνάτῳ ἀργύριον, adversus delationem quod pecunia publica ei conlata esset qui impotens non erat. Vid. *Clar. Taylori notas ad hunc locum.* Ex α priv. et δυνατός.

'Αδυνάτως, *adv.* impossibiliter; (2) invalide, absque viribus; (3) inscite, inepte.

'Αδύοσμος, suaviter olens, *Dor.* pro ἡδύοσμος.

'Αδύπνοος, dulce spirans, *Dor.* pro ἡδύπνοος.

'Αδὺς, suavis, *Dor.* pro ἡδύς.

'Αδυσώπητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, impudens; (2) inexorabilis, durus, *Philox.* Ex α priv. et δυσωπέω, *pudore adficio.*

'Αδυσωπήτως, *adv.* sine pudore, inverecunde.

"Αδυτον, ȣ, τὸ, adytum, sacrarium, *Gl. V.* Ab

"Αδυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad quem non patet ingressus; (2) non accessibilis. Ex α priv. et δύνω, vel δύω, *subeo.*

"ΑΔΩ, f. ἄσω: a. 1. inf. ἆσαι: imperat. m. ἆσαι, satio, expleo.

"Αδω, f. ἄσω, p. act. ἦκα, p. pass. ἦσμαι, cano, canto; (2) celebro; ᾄδειν τὴν φωνὴν, τὰ ἐλεγεῖα, τῷ Θεῷ ᾄσματα. Pro ἀείδω.

'Αδῶ, *placebo*, f. 2. ind. act. verbi ἁνδάνω, sive ἅδω, *placeo.*

'Αδώμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui structus non est. Ex α priv. et δωμάω, *exstruo.*

'Αδὼν, *qui placuit*, a. 2. part. act. verbi ἅδω.

'Αδὼν, όνος, ἡ, pro ἀηδὼν, *Mosch.*

'Αδωνεῖȣ, *Adonici*, gen. sing. ab 'Αδώνειος.

'Αδωνιάζω, sacra Adonidis celebro.

'Αδωνιασμὸς, ȣ̃, ὁ, celebratio sacrorum Adonidis. Vide quæ notarunt eruditi de fletu Thammuz ad *Ezech.* 8, 14. ὅτ' ἀδωνιασμὸς οὗτος δὑπὶ τῶν τεγῶν, et illa in tectis Adonidis deploratio, *Aristoph. Lysist.* 390. fletibus enim ejus sacra celebrabantur.

'Αδώρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, indonatus. Ab ἄδωρος.

'Αδωρία, ας, ἡ, quum quis donis corrumpi se non sinit, integritas. Ab eod.

'Αδωροδόκητος, ὁ ϗ ἡ, qui muneribus non corrumpitur. *Gl. V.* immunis. Ex α priv. et δωροδοκέω, *muneribus corrumpo.*

'Αδωροδοκήτως, *adv.* integre, incorrupte.

'Αδωροδοκία, ἡ, abstinentia a donis accipiendis, integritas.

'Αδωρόδοκος, ον, idem quod ἀδωροδόκητος, *Ep.*

'Αδωρόληπτος, ὁ ϗ ἡ, incorruptus donis.

"Αδωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, donorum expers, qui munera non accipit; (2) qui non dat; (3) incorruptus muneribus; (4) muneris mali et inauspicati. 'Εχθρῶν ἄδωρα δῶρα κȣ̓κ ὀνήσιμα, hostium dona, non dona, nec utilia, *Soph. Aj.* 665. ἀδωρότατα, integerrime. Ex α priv. et δῶρον, *munus.*

'Αδώρως, *adv.* gratis, sine præmio; (2) incorrupte.

'Αδώσιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, muneribus non corruptus, de judice, *Hesych.* (*corrupte*). Ex α priv. et δόσις, *donatio.*

'Αδώτῃ, dat. sing. ab

'Αδώτης, ȣ, ὁ, qui nihil dat. Ex α priv. et δώτης.

"Αεδνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dotis expers; (2) dotatus, *Hesych.* Ex α priv. vel. int. et ἕδνα, *dos.* Hinc

'Αέδνωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, indotatus; (2) innuptus.

'Αεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ, certator. Ab

'Αεθλεύω, f. εύσω, certo, dimico, pugno; (2) mala perfero, malis exerceor. 'Αεθλεύειν βασιλῆϊ, πρὸ ἄνακτος. 'Οππότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν. *Hesiod. Theog.* 435. Ab ἄεθλος.

'Αεθλεύωσιν, *colluctentur*, 3. pl. præs. conjunct.

'Αεθλέω, ῶ, f. ήσω, certo, dimico.

'Αεθλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator. Ab ἀεθλέω.

'Αεθλητὴς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.

'Αέθλιον, ȣ, τὸ, certaminis præmium, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος ἐσσόμεναι, regi præmia magni laboris futura, *Call. in Delum*, 187. (2) certamen ipsum. ἀέθλιον 'Ηρακλῆϊ ὕστατον ὄφρα γένοιτο, certamen Herculi ultimum ut foret, *Idem in Dianam*, 108. Ab eod.

'Αέθλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, præmium reportans; οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας, non tamen equum curulem insedisti, *Call. in Delum*, 113. (2) aptus ad certamen. Ab eod.

'Αεθλοθέτης, ȣ, ὁ, certaminis auctor; (2) qui certaminum curam agit. Ex ἄεθλον, *certamen*, et τίθημι, *pono.*

"Αεθλον, ȣ, τὸ, præmium certaminis; (2) labor; (3) certamen. "Ηνθον 'Ιτωνιάδος μὲν 'Αθαναίας ἐπ' ἄεθλα. venerant Itoniæ Minervæ ad certamina, *Call. in Cererem*, 75. Ab ἄεθλος.

'Αεθλονικία, ας, ἡ, victoria quæ ex certamine reportatur. Ex ἄεθλον et νίκη, *victoria.*

"ΑΕΘΛΟΣ, ȣ, ὁ, certamen; (2) labor.

'Αεθλοσύνη, ης, ἡ, certamen, concertatio; (2) miseria. Ab ἄεθλος.

'Αεθλοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui præmium ex certamine reportat. Καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν. . . . Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον, καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον, et bovem devoravit . . . et curulem bellicumque equum, *Call. in Cererem*, 109. Ex ἄεθλον et φέρω.

'ΑΕΙ', *adv.* semper, perpetuo, *Il.* 1, 51; (2) sine intermissione; (3) usque ad, donec; (4) subinde; (5) perpetua quadam successione. Hinc ὁ ἀεὶ, sc. ὢν, qui semper est; ἀείποτε, semper; ἐς ἀεὶ, idem; δεῦρ' ἀεὶ, huc usque. In compositione interdum ι abjicitur, ut ἀέναος, pro ἀείναος.

'Αειβλαστέω, f. ήσω, semper germino. Unde

'Αειβλαστὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper germinans.

'Αειβλάστησις, εως, ἡ, perpetua germinatio.

'Αειβλύω, semper adfluo, perpetuo scaturio, *Hes.*

'Αειβρυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper scaturiens; (2) semper germinans. Ex ἀεὶ et βρύω.

'Αειγενετάων, *sempiternarum*, gen. plur. *Æol.* pro ἀειγενετῶν. Ab

'Αειγενέτης, ȣ, ὁ, sempiternus.

'Αειγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui semper fuit et erit, sempiternus. Ex ἀεὶ et γίνομαι, *sum, fio.*

'Αείγνητος, ὁ ϗ ἡ, idem.

'Αείδελος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inconspicuus, qui non cernitur; (2) obscurus. Ex α priv. et εἴδω. (3) α int. valde conspicuus, *Steph. ex Nic.*

'Αείδεν, *canere*, præs. inf. *Dor.* pro ἀείδειν.

'Αείδεο, *cane*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἀείδεσο, a verbo eod.

'Αείδηλος, ὁ ϗ ἡ, valde conspicuus, *Nic.* Ex α int. et εἰδεῖν.

'Αειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui non cernitur, qui cerni non potest, obscurus, tenebricosus; (2) deformis. Ex α priv. et εἶδος, *species.*

'Αειδία, ας, ἡ, deformitas, *Suid.* Ex iisd.

'Αειδίνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semper in vorticem seu gyrum actus, qui semper circumagitur. Ex ἀεὶ et δινέω, *gyro.*

'Αΐδιος, ία, ον, sempiternus, perpetuus, æternus, perennis, *Gl. V.* Ab ἀεί.

'Αϊδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas, perennitas, *Gl. V.* A præc.

'Αειδοίσα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀείδουσα.

"Αειδον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ᾖειδον.

'Αείδοντι, *Dor.* pro ἀείδουσι, ab ἀείδω.

'Αειδȣλία, ας, ἡ, perpetua servitus. Ex δȣ̃λος.

'Αείδρομος, ον, semper currens, *Cyr.*

'ΑΕΙ'ΔΩ, f. είσω, cano, canto, carmine celebro.

'Αειεστὼ, όος, ἡ, sempiternitas, æternitas. Ab ἀεὶ et ἐστὶ, *est*, vel ἑστάναι, *stare.*

'Αειζωΐα, ας, ἡ, vitæ sempiternitas, æterna vita. Ex ἀεὶ et ζωὴ, *vita.*

'Αείζωον, ȣ, τὸ, sedum, *Philox. Angl.* SENGREEN.

'Αείζωος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semper vivens.

'Αείζωτος, ὁ ϗ ἡ, semper cinctus, semper paratus, pro ἀείζωστος. Ex ἀεὶ et ζώννυμι.

'Αειζώων, οντος, ὁ, semper vivus, perennis. "Ενθεν ἀειζώοντα Θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ Κεκροπίδαι πέμπουσι, hac de causa perennia Theoridis sacra Phœbo Cecropidæ mittunt, *Call. in Delum*, 314.

'Αειθαλέω, ῶ, f. ήσω, semper vireo. Ab

'Αειθαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper virens, semper florens. Ex ἀεὶ et θαλέω, s θάλλω.

'Αειθανὴς, ὲς, semper moriens, *Man.* Ex ἀεὶ et θνήσκω.

'Αειθερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper calidus, seu calefaciens. Ex ἀεὶ et θέρος, *æstas.*

'Αείκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semper fructificans, semper fructus habens. Ex ἀεὶ et καρπός.

'Αεικέα, *durum*, acc. sing. ab ἀεικής. Unde

'Αεικεία, ας, ἡ, et ἀεικία, indecentia; (2) contumelia; (3) indignitas, indignum facinus, peccatum. Ab ἀεικής.

'Αεικείη, indignitas, *Ion.* pro ἀεικεία.

'Αεικέλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, indecorus, *Il.* 14, 84. (2) indignus; (3) vilis, contemnendus, contemptus. Ab eod.

'Αεικελίως, *adv.* indecenter, indigne.

'Αεικὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non consentaneus, indecens, indecorus, *Il.* 1, 340. (2) fœdus, *Il.* 10, 453. (3) indignus; (4) durus, asper. Ex α priv. et εἴκω, *similis sum.* Hinc

'Αεικίζω, f. ίσω, indecenter aliquem tracto, *Il.* 3, 546. (2) contumelia adficio. 'Αεικίζειν τὸν νεκρὸν, τὴν γῆν. "Ως ὁ μὲν "Εκτορα δῖον ἀεικίζεν μενεαίνων. *Il.* 24, 22.

'Αεικινησία, ας, ἡ, motus sempiternus. Ex ἀεὶ et κίνησις, *motus.*

'Αεικίνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semper motus, qui semper et assidue movetur.

'Αεικινήτως, *adv.* cum perpetuo motu.

'Αείκωμοι, οἱ, semper lætantes seu comessantes, *Man.*

'Αεικῶς, *adv.* indecenter, indigne, præter morem. Ab ἀεικὴς, *indecens.*

'Αείλαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semper loquax. Ex ἀεὶ et λαλέω, *loquor.*

'Αειλαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper lucens, et splendens. Ex ἀεὶ et λάμπω, *luceo.*

'Αειλιβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper distillans et defluens; (2) perennis. Ex ἀεὶ et λείβω.

'Αειλογέω, ῶ, f. ήσω, semper loquor. Ex ἀεὶ et λόγος, *sermo.* Unde

'Αειλογία, ας, ἡ, verbositas, multiloquium, loquacitas, vel earundem rerum in loquendo inepta iteratio, vel perpetua garrulitas; (2) facultas, qua quis semper rei gestæ vel gerendæ rationes in promptu habet.

"Αειλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sole carens, opacus. Ex α priv. et εἵλη, *solis splendor.*

'Αείμαργος, ὁ ϗ ἡ, semper insaniens, *Opp.*

'Αείμεναι, *spirare*, præs. inf. act. *Poet.* pro ἀέμεναι, et hoc *Dor.* pro ἄειν, a verbo ἄω.

'Αειμνημόνευτος, ον, immortalis memoriæ.

'Αειμνήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, semper memor.

'Αείμνηστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semper memorandus, *Gl. V.* memorabilis. "Ενθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὐρώεντα καθέξει, *Soph. Aj.* 1166. Ex ἀεὶ et μιμνήσκω.

'Αειμνήστως, immortaliter.

'Αειναόντων, gen. pl. ab ἀειναών.

'Αείναος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semper fluens: (2) perennis, perpetuus. Ex ἀεὶ et νάω, *fluo.*

'Αείνας, αντος, ὁ, idem et ex iisdem.

'Αειναῦται, ων, οἱ, quasi semper nautæ, magistratus quidam Milesiorum. Ex ἀεὶ et ναύτης.

'Αεινεφὶς, ίδος, ἡ, cæcitas, quum oculi alicui semper nubecula sunt obducti, *Etym.* Ex ἀεὶ et νέφος, *nubes.*

'Αειπάθεια, ας, ἡ, passio perpetua, nunquam deficiens adfectio. Ab

'Αειπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper patiens, sempiternæ passioni obnoxius. Ex ἀεὶ et πάθος.

'Αείπαις, αιδος, ἡ, semper virgo, *Suid.*

'Αειπαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui semper vibratur, qui perpetuo motu agitur. Ex ἀεὶ et πάλλω.

'Αειπαρθένος, ȣ, ἡ, semper virgo.

'Αειπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper vagus, qui perpetuis erroribus jactatur, vagabundus; (2) nugatorius, futilis. Ex ἀεὶ et πλάνης.

'Αείπλανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἄειρα, *suscepi*, 1. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤειρα, a verbo ἀείρω, *suscipio.*

Ἀεῖραι, *suscepisse*, a. 1. inf. act. verbi ejusd.

Ἄειρον, *suscipe*, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Ἀειρέεθρος, ὁ ϗ ἡ, semper fluens, *Cyr.* Ex ἀεὶ et ῥεῖθρον.

Ἀείῤῥοος, *contr.* ἀείῤῥους, ου, ὁ ϗ ἡ, semper et jugiter fluens. Ex ἀεὶ et ῥέω, *fluo.*

Ἀείῤῥυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀείρυτος, semper et jugiter fluens. Ἐξ ἀειρύτου κρήνης, e fonte perenni, *Soph. Œd. Col.* 469.

ἈΕΙ'ΡΩ, tollo, attollo, erigo, eveho; (2) adfero, præbeo, infero. Ἀείρειν τεύχεα, θάρσος, οἶνόν τινι· ἀείρεσθαι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ, *inferre.* Εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων, cum illi, malleis super humeros elatis, *Call. in Dian.* 59.

Ἀεὶς, *flans*, præs. part. act. verbi ἄημι, *flo.*

Ἀείσατ' pro ἀείσατο, *cecinit*, 3. sing. a. 1. indic. med. verbi ἀείδω, *cano.*

Ἀείσατε, *canite*, 2. plur. a. 1. imperat. act.

Ἀείσῃς, *cecineris*, 2. sing. a. 1. conjunct. act.

Ἀεισθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper viribus pollens. Ex ἀεὶ et σθένος, *robur.*

Ἄεισιν, *spirant*, *Æol.* et *cum* ν ἐφελκ· pro ἄεισι.

Ἀείσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quotidie victum ex publico Athenis in Prytaneo accipiebat. Ex ἀεὶ et σῖτος, *cibus.*

Ἀεισκῶπες, ων, αἱ, noctuæ certi generis. Ex ἀεὶ et σκὼψ, *noctua.*

Ἄεισμα, τος, τὸ, cantio; (2) laus. Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα, Hesiodi hic est versus, *Call. Epig.* 29, 1. Ab ἀείδω.

Ἀεισόος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper servans. Ex ἀεὶ et σόω, *servo.*

Ἀειστρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper volubilis. Ex ἀεὶ et στρέφω, *verto.*

Ἀείσυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper trahens, vel qui tarde incedit. Ex ἀεὶ et σύρω, *traho.* (*dubium.*)

Ἀείτας, α, ὁ, aquila, *Bœot.* pro ἀήτης, ut dixere Ϛείϐαθεν, Ϛείϐαθι, *apud Aristoph.* Σκύμνον παρ' ἀγκάλῃσιν ἀείτα βράσας, aquilæ catulum in ulnis quatiens, *Lycoph.* 461.

Ἀείυπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper dormiens. Epith. mortis, vel mortui. Ex ἀεὶ et ὕπνος.

Ἀειφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper apparens, semper conspicuus. Ex ἀεὶ et φαίνομαι.

Ἀειφλεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semper ardens. Ex ἀεὶ et φλέγω, *uro.*

Ἀειφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper ferens; (2) semper vernans; (3) semper ferens fructus. Ex φέρω.

Ἀειφρούρητος, ὁ ϗ ἡ, semper custoditus, seu præsidio instructus. Ex ἀεὶ et φρουρέω.

Ἀείφρουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) semper custodiens. Ex iisdem.

Ἀειφυγία, ας, ἡ, perpetuum exilium. Ex φεύγω.

Ἀειφυλλία, ας, ἡ, frondium perpetuitas. Ab

Ἀείφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper frondens, perpetuo virens. Ex ἀεὶ et φύλλον, *folium.*

Ἀείχλωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper virens.

Ἀείχρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, semper utilis, perpetuo bonus. Ex ἀεὶ et χρηστὸς, *utilis.*

Ἀεκαζόμενος, *invitus*, præs. part. pass. Ab

Ἀεκάζω, cogo. Πολλ' ἀεκαζομένη, *Il.* 6, 458. Ex α priv. et ἑκών.

Ἀεκήλεος, idem quod ἀεικέλιος, *Hom.*

Ἀεκήλιος, ου, idem quod ἀεικέλιος, *Suid. Steph.* al. *Hes. Eustath. Il.* 6, 77.

Ἀέκητι, *adv.* invito, *Gl. V.* ἀεκῆτι, ingratis, *Il.* 11, 636. Ab iisdem.

Ἀέκοντε, *inviti*, nom. dual. Ab ἀέκων.

Ἀεκούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, invitus; (2) invito factus, expressus. Ex α priv. et ἑκούσιος.

Ἀέκων, ουσα, ον, invitus, *Il.* 1, 300. (2) imprudens, imperitus. Ex α priv. et ἑκών.

Ἀελίοιο, gen. sing. *Dor. Poet.* et *Ion.* pro ἡλίου.

ἌΕΛΛΑ, ης, ἡ, procella, turbo.

Ἀελλαῖος, α, ον procellosus, rapidus.

Ἀελλὰς, ἄδος, idem quod ἀελλαῖος, *Soph. ap. Hes.*

Ἀελλέω, ῶ, f. ήσω, vi convolvo. Ab ἄελλα.

Ἀελλήεις, εσσα, εν, procellosus, turbinis in morem convolutus. Ab eod.

Ἀελλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Ἀελλόθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, densos habens capillos; (2) capillos habens varie intortos. Ab ἄελλα et θρὶξ, *capillus.*

Ἀέλλομαι, flo, spiro, *Etym.* Ab ἄελλα.

Ἀελλόμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, pugnans cum procella. Ex ἄελλα et μάχη, *pugna.*

Ἀελλόποδες, *Hom. Hymn. in Vener.* veloces, nom. pl. ab ἀελλόπους, *velox, celeripes.*

Ἀελλοπόδης, ου, ὁ, idem quod ἀελλόπους, *Call.*

Ἀέλλοπος, ὁ ϗ ἡ, velox tanquam procella, *Il.* 8, 409. Ex ἄελλα et πούς, *pes.*

Ἀελλόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀελλὼ, nomen Harpyiæ; et unius ex canibus Actæonis *apud Ovid.*

Ἀελλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, procellosus; (2) velox.

Ἀελπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, insperatus, præter spem; item, spe carens. Ex α priv. et ἐλπίς.

Ἄελπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀελπτέον, diffidendum. Ab

Ἀελπτέω, ῶ, despero. Ab ἄελπτος.

Ἀελπτία, ας, ἡ, desperatio. Vel potius rei improvisæ insperatæ interventus. Ἐξ ἀελπτίης, ex improviso, *Archiloch. apud Heraclid. Pontic.* pag. 412, edit. Galei, Amstel. 1688. Ab eod.

Ἄελπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, insperatus, insperabilis, desperandus. Ἐξ ἀέλπτου, ex improviso, *Herod.* 1, 111. Ἄελπτα νείκη, jurgia desperata, quæ componi nunquam posse nemo speret. Εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων, siquidem post magna et desperata jurgia iram Atridis condonavit Ajax, *Soph. Aj.* 716.

Ἀέλπτως, *adv.* ex insperato, præter spem.

Ἀέλπω, non spero, despero. Καί ῥ' ἦγον ποτὶ ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι, *Il.* 7, 310.

Ἄεμμα, ατος, τὸ, nervus, chorda, qua tenditur arcus; (2) arcus; (3) vestimentum. Quasi ἄμμα, ab ἄπτω, *necto.*

Ἀέναος, *perpetuo fluens*, *Poet.* pro ἀείναος.

Ἀέναος, vel ἀένναος, ου, ὁ ϗ ἡ· ἀέναον ὕδωρ, jugis aqua, *Gl. V.* idem quod ἀείναος, abjecto scilicet ι. Ex ἀεί.

Ἀέναων, οντος, idem quod ἀέναος, *Hesiod.*

Ἀενάως, jugiter. A præc.

Ἀεννάεσθαι, *perfundi*, præs. inf. pass. *Poet.* pro ἀεννᾶσθαι, a verbo ἀεννάομαι, *perfundor.*

Ἀενόητος, ον, inopinatus, inexpectatus.

Ἀέντων, gen. pl. part. præs. act. ab ἄημι, *flo.*

Ἄεξε, *augebat*, *Ion.* pro ἤεξε, ab ἀέξω.

Ἀεξίγυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, membra augens; (2) corpus roborans. Ex ἀέξω et γυῖον.

Ἀεξίνοος, ὁ ϗ ἡ, quasi augens mentem, *Proc.*

Ἀεξιτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœtum augens, (2) prolificus, fœtificus. Ex ἀέξω et τόκος.

Ἀεξιτρόφος, ον, bene nutriens.

Ἀεξίφυτος, ὁ ϗ ἡ, plantas augens, plantis dans incrementum. Ex ἀέξω et φυτόν.

ἈΕ'ΞΩ, augeo, accumulo, *Il.* 6, 261. (2) proveho, promoveo; ἀέξομαι, cresco. Ἄδηλον ἀέξει, extollit, *Hesiod. Op.* 6. Ποίη ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο, *Id. Theog.* 195. Ἄλλως βούταν φόνον Ἑλλὰς ἀέξει, frustra mactationes boum promovet Græcia. frustra Græcia victimas immolat, *Eurip. Hippol.* 535 537. Δίκης σέϐας οὔποτ' ἀέξων, justitiæ nullam curam habens, *Opp. Hal.* 2, 409.

Ἄεπτος, ον, volare nondum valens, *Æsch.* (*si lectio sana.*)

Ἀεργέω, ῶ, f. ήσω, cesso ab omni opere; otior; (2) sum deses, piger.

Ἀεργηλὸς, λὴ, λὸν, iners; (2) otiosus, negotiis vacuus; qui jugum non passus est, (Epith. vituli) *Apoll. Rhod.* 4. 1186. Ab

Ἀεργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui feriatur ab omni opere, nullum opus agens; (2) iners, piger, deses. Ex α priv. et ἔργον, *opus.* Hinc

Ἀέργητος, ον, idem.

Ἀεργία, ας, ἡ, cessatio ab opere; (2) inertia, desidia, pigritia; (3) cessatio ab aratione terræ.

Ἀεργίῃ, *otio*, dat. sing. *Ion.* pro ἀεργίᾳ.

Ἀεργὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἀεργής. Ἐπεὶ χέλυς ἦκεν ἀεργός, quando quidem lyra non amplius otiosa fuit, *Call. Apoll.* 16.

Ἀέρδην, *adv.* portando sublate. Ab ἀείρω, *tollo.*

Ἀεροδινὴς, ὴς, volans, qui in aëre versatur, *Ep.* Ex ἀὴρ et δίνη.

Ἀερέθω, tollo, *Il.* 2, 449. (2) suspendo; ἀερέθομαι, pendeo, suspensus sum; (3) inconstans sum, dubius sum, pendeo animi. Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, *Il.* 2, 448. Ab ἀείρω, *tollo.*

Ἀερθεὶς, *evectus*, a. 1. part. pass. verbi seq.

Ἄερθεν, *Il.* 8, 74, *everti sunt*, 3. plur. a. 1. indic. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἠέρθησαν, a verbo ἀείρω, *tollo.*

Ἀέριος, ου, ὁ ϗ ἡ, aërius; (2) multus, immensus. Ab ἀὴρ, *aër.* Unde

Ἀερία, ας, ἡ, caligo, aër tenebrosus.

Ἀερίζω, f. ίσω, aërius sum, aëria natura præditus sum. Ἀερίζων ἀτμὸς, *Diosc.* Ab ἀέριος.

Ἀερίσιμος, ον, aërius, de avibus, &c.

Ἀέριος, ου, ὁ ϗ ἡ, aërius, qui est in aëre; (2) altus, magnus. Ab ἀήρ.

Ἀερὶς, ίδος, ἡ, apis, *Hes.* ubi al. ἀκρίδες.

Ἀερώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, aërius; (2) obscurus, caliginosus. Ab ἀέριος.

Ἀερκὴς, ὴς, idem quod ἄερκτος, seu immensus, *Call.*

Ἄερκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non septus, nullo septo cinctus. Ex α priv. et ἕρκος, *septum.*

Ἀεροϐατέω, ῶ, f. ήσω, *proprie*, incedo vel ambulo per aërem; (2) nugas sublimes capto, superbio. Ἀεροϐατῶ ϗ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, *Aristoph. Nub.* 225. Ex ἀὴρ et βαίνω.

Ἀεροϐάτης, ου, ὁ, res sublimes et inanes tractans, superbus, alta petens.

Ἀεροδόνητος, ον, volans, ales. Ab ἀὴρ et δονέω.

Ἀεροδρομέω, ῶ, f. ήσω, per aërem curro. Ex ἀὴρ et inus. δρέμω, *curro.*

Ἀερόεις, εσσα, εν, caliginosus, obscurus. Ab ἀὴρ, *aër.*

Ἀεροειδὴς, ὴς, idem; item aërius.

Ἀερολέσχης, εος, ὁ ϗ ἡ, inflato sermone utens; (2) qui de rebus inanibus et nugatoriis multum et magnifice loquitur. Ex ἀὴρ et λέσχη, *sermocinatio.*

Ἀερομαχέω, ῶ, f. ήσω, in aëre pugno.

Ἀερομαχία, ας, ἡ, pugna aëria, quæ fit in aëre, i. e. inanis et imaginaria.

Ἀερόμελι, ιτος, τὸ, aërium mel, quod quidam manna biblicum esse putant. Ex ἀὴρ et μέλι, *mel.*

Ἀερομετρέω, ῶ, f. ήσω, aërem metior; (2) res inanes et captum humanum transcendentes consector. Καὶ ταῦτα ὢν ἀνὴρ, ὃς ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ καὶ ἀερομετρεῖν, *Xenoph. Œcon.* 11, 3. Ex ἀὴρ et μετρέω, *metior.*

Ἀερομιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, permixtus aëri. Ex ἀὴρ et μίγνυμι, *misceo.*

Ἀερόμορφος, ον, aërius, aëriformis.

Ἀερονηχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, per aërem, sive in aëre natans, *Arist. Nub.* 336. Ex ἀὴρ et νήχω, *nato.*

Ἀερονομέω, de saltatore, cum pedibus in aëre velut suspensus est. Ex ἀὴρ et νόμος, ut χειρονομέω.

Ἀεροπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ex aëre delapsus. Ex ἀὴρ et πίπτω, *cado.*

Ἀεροπέτης, εος, ὁ ϗ ἡ, in aëre volans. Ex ἀὴρ et πέτομαι, *volo.*

Ἀεροπορέω, ῶ, f. ήσω, in aëre gradior. Ab

Ἀεροπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aërigradus, aërivagus. Ex ἀὴρ et πόρος, *transitus.*

Ἀεροσκοπία, ας, ἡ, divinatio ex aëre. Ex ἀὴρ et σκοπός.

Ἀεροτόμος, ου. ὁ ϗ ἡ, aërem secans et findens. Ex ἀὴρ et τέμνω, *seco.*

Ἀεροφεγγὴς, ὁ ϗ ἡ, splendens, lucidus, sc. in modum aëris. Ab ἀὴρ et φέγγος, *lumen.*

Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, aërem colens, in aëre versans. Ex ἀὴρ et φοιτάω, *ventito.*

Ἀερόχροος, *contr.* ἀερόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, colorem aëris tenuem ac dilutum habens. Ex ἀὴρ et χρόα, *color.*

Ἄερσα, ros, *Dor.* pro ἕρση.

Ἀερσίλοφος, ου, ὁ, conum habens altum et sublimem. Ex ἀείρω, *tollo*, f. *Æol.* ἀέρσω, et λόφος.

Ἀερσίνοος, *contr.* ἀερσίνους, ου, ὁ ϗ ἡ, elatus animo, superbus. Ab ἀείρω et νόος.

Ἀερσίπνοος, ὁ ϗ ἡ, quod facit ut animi tollantur, spiritus sumentur. Ex ἀείρω et πνέω, *spiritus.*

Ἀεροίποδες, *celeres*, nom. pl. ab ἀερσίπους, οδος.
Ἀερσιπότης, ου, ὁ, vel potius ἀερσιπέτης, alte volans. Ab ἀείρω, *tollo*, et πέτομαι, *volo*.
Ἀερσιπότητος, ου, ὁ ϗ ἡ, in sublimi se librans. Ex ἀείρω et πετάομαι, *volo*.
Ἀερσίπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, pedes in currendo, seu saltando, in altum tollens; (2) agilis, celer, *Il.* 3, 327. Ex ἀείρω et πούς.
Ἀέρσω, *tollam*, f. 1. ind. act. *Æol.* pro ἀερῶ, a verbo ἀείρω, *tollo*. Unde
Ἀερτάζω, f. άσω, tollo, attollo, elevo; (2) aufero. Ἠέρταζε χερὶ ἐπωμαδὸν, *Apoll.* Ἡ μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος. illa quidem attollens magnum frustum, *Callim. Fragm.* 19, l. Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον, leonis exuvias circa humeros gestans, *Id. ibid.* 211.
Ἀερτάω, idem et ab eodem.
Ἀερώδης, ὁ ϗ ἡ, obscurus, caliginosus.
Ἀέσαι, *spirasse*, a. 1. inf. act. ab ἀέω, *spiro*.
Ἄεσαν, *dormierunt*, 3. plur. aor. 1. verbi ἀέω, ἀῶ, *Apoll. Rhod.* 4. 884.
Ἀεσίμαινα, ης, ἡ, (ut θαλάσσα, mare) ventis agitatum, inquietum. Ex ἄω, *flo*, et μαίνομαι, *furo*.
Ἀεσίφρονα, *stolidum*, acc. sing. ab ἀεσίφρων.
Ἀεσιφροσύνη, ης, ἡ, levitas, stultitia. Ab
Ἀεσίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, ventosus, levis, inconstans; (2) stultus, temerarius; (3) vanus. Ex ἄω, *flo*, et φρὴν, *mens*.
Ἀέτειος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquilinus. Ab ἀετός.
Ἀετιδεὺς, έος, ὁ, pullus aquilæ, ἀετιδεῖς, aquilæ pulli. Ab eod.
Ἀετίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, aëtites lapis. Ab
ΑΕΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, aquila; (2) fastigium ædificiorum, quod et ἀέτωμα· (3) uniuscujusque radii in rota ferramentum; (4) omen, ut οἰωνός.
Ἀετοφόρος, ὁ, ου, aquilifer, signifer. A φέρω.
Ἀετώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, aquilinus. Hinc τὸ ἀετῶδες, genus aquilinum, item mos aquilinus. Ab ἀετὸς, *aquila*.
Ἀέτωμα, ατος, τὸ, fastigii quoddam genus in tectis ædificiorum, præcipue templorum. *Gl. V.* fastigium. Vide ἀετός.
Ἀεχῆνες, ων, οἱ, pauperes, *Hes.* Ex ἀεὶ et χαίνω, *inhio, appeto.* (sed leg. est ἀχῆνες quorum loculi vacui sunt. v. ἀχήν, *Ern.*)
Ἀέω, (inusit.) spiro; (2) dormio. Unde ἀέσαμεν, *Hom.*
ἌΖΑ, ης, ἡ, fuligo, sordes ex ignis flammis adhærentes camino; (2) nigredo, ex putredine; squalor; (3) reliquiæ lactis in vase arefactæ. *Scholiast. Theocr. in Idyll.* 5, 109. voc. Ἄζαι.
Ἀζαίνω, sicco, exsicco. Ab ἄζω. Hinc
Ἀζάλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, aridus, siccus.
Ἀζαλέος, έα, έον. *Il.* 7, 239. idem.
Ἀζαλέοιο, *aridi*, gen. sing. *Ion.* pro ἀζαλέου.
Ἀζάνω, arefacio, sicco. Ab eod.
Ἀζαχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *Dor.* pro ἀζηχής.
Ἄζει, *siccat*, 3. sing præs. ind. act. verbi ἄζω.
Ἀζείθω, ferveo, *Suid.* Ex α intens. et ζέω.
Ἀζειρέω, ῶ, sicco, *Hesych.* Ab ἀζαίνω.
Ἄζειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, non variegatus, nullis distinctus coloribus. Ex α priv. et ζειρός.
Ἄζεο, *cole*, 2. sing. præs. imper. med. *Ion.* pro ἄζεσο, seu ἄζου, à verbo ἄζομαι, *colo*.
Ἄζευ, *cole*, 2. sing. præs. ejusd. sed *Dorice*.
Ἄζευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non jugatus; (2) cælebs, virgo; (3) non jugandus, non copulandus; Ἀνεστροίνωσας ἐπ' ἀζεύκτοισι πόθοισι, concitasti ad amores illicitos. *Oppian. Cyneg.* 2. 425. Ex α priv. et ζεύγνυμι, *jungo*.
Ἀζεχὴς, *Hes.* V. ἀζηχής.
Ἀζηχὲς, *adv.* incessanter, *Hom.*
Ἀζηλία, ἡ, ab æmulatione vacuitas. Ab
Ἄζηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem nullus æmulatur; (2) levis, vilis, neglectus; (3) qui zelo, seu zelotypia, non ducitur; (4) miser, miserandus; (5) detestandus; (4) καὶ μάλ' ἄζηλος θέα, et spectaculum prorsus miserandum, *Soph. Elect.* 1482. Τὰς δ', ὥσπερ εἰσορᾷς, ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον, χωροῦσι πρὸς σε, ad miseram vitam lapsæ, *Id. Trach.* 284. (5) ἄζηλον ἔργον, detestandum facinus, *Soph. Trach.* 745. Ex α et ζῆλος.

Ἀζηλοτύπητος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem æmulari, aut cui invidere, nemo solet. Ab
Ἀζηλότυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, zelotypia et invidia carens, a suspicione alienus. Ex α priv. et ζηλότυπος, *invidia percussus*.
Ἀζήλωτος, ον, præter modum magnus, et supra invidiam aut spem assequendi positus; (2) contemptibilis, non invidendus, *Ern.*
Ἀζήμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, indemnis, damni expers; (2) impunitus. Inde τὸ ἀζήμιον, ου, impunitas; (3) nulla pœna dignus; Χ' ὦ φράσας ἀζήμιος, et qui indicavit (viam) nulla pœna dignus, *Soph. Elect.* 1108. Alludit ad legem Atheniensium qua pœna statuebatur adversus eos qui falso indicarant viam. Ex α priv. et ζημία, *damnum*.
Ἀζημίως, *adv.* sine damno; (2) impune.
ἈΖΗ'Ν, ἦνος, barba, *Etymol.*
Ἀζηρέω, sicco, *Suid.*
Ἀζηρὸς, ἡ, ὸν, aridus, ab ἄζω, *Ern.*
Ἀζήτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo quæstio non est habita. Ex α priv. et ζητέω.
Ἀζητὸς, ἡ, ὸν, augustus, venerandus, *Suid.* Ab ἄζω, *veneror*.
Ἀζηχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, magnum sonum edens, *Il.* 15, 25. (2) durus et aridus; [quia arida fracta fortius crepitant, *Ern.*] (3) continuus, perpetuus, qui fit sine intermissione. Hinc ἀζηχὲς, *adv.* *Il.* 4, 435, magno cum clamore, vel indesinenter. Ex α int. et ἦχος, *sonus*.
ἌΖΟΙ, ων, οἱ ϗ αἱ, servi, servæ; famuli, famulæ.
Ἀζυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, injugatus; (2) cælebs. Ex α priv. et ζυγὸς, *jugum*.
Ἀζυγία, ας, ἡ, q. d. injugatio, cælibatus. Ab
Ἄζυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀζυγὴς, et ab eod. *Philox.* impar, dispar.
Ἄζυμα, ων, τὰ, festum apud Judæos, quo a fermentatis abstinebant. Ab
Ἄζυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, non fermentatus, fermenti expers; (2) sincerus. Ex α priv. et ζύμη.
Ἀζυμοφαγία, ας, ἡ, usus panis infermentati, *Suid.* Ex ἄζυμος et φαγεῖν.
Ἄζυξ, γος, ὁ ϗ ἡ, qui non est sub jugo; (2) cælebs, innupta; (3) singularis, cum alio non junctus. Ex α priv. et ζυγός.
ἌΖΩ, sicco, arefacio, unde et ἄζομαι, aresco. Κεφαλὴν ϗ γόνατα Σείριος ἄζει, *Hesiod. Op.* 585. (2) tristor, cura et mœrore conficior; (1) Ἀζομένη κεῖται, arescens jacet, *Il.* 4, 487. (2) Εἰ γάρ τις . . . ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος· siquis enim tristetur animo dolens, *Hesiod. Theog.* 98.
ἌΖΩ, veneror, colo, *Il.* 1, 20. Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱὸν, *Hesiod. Theog.* 532. Τοῦτον ἄρ' ἀζόμενος παύσθη χόλου· eum itaque veneratus remisit iram.
ἈΖΩΛΕ'Ω, ῶ, irascor, *Hes.*
Ἄζωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sine zona est, discinctus. Ex α priv. et ζώνη.
Ἄζωος, ου, ὁ ϗ ἡ, animal non procreans; (2) vita carens. Ex α priv. et ζῶον, *animal*, vel ζωή, *vita*.
Ἄζωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene temperatus. Ex α int. et ζωρὸς, *merus*.
Ἄζωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non est cinctus, *Gl. V.* discinctus. Ex α priv. et ζωννύω.
Ἄζωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ἄη, *spirabat*, 3. sing. imp. ind. act. v. ἄημι.
Ἀηδέω, ῶ, tædio afficior, fastidio. Ab ἀηδής.
Ἀηδηκότες, *tædio adfecti, laboribus defessi*, nom. plur. perf. part. act. *Poet.* pro ἠηδηκότες.
Ἀηδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, insuavis, fœdus, odiosus, *Philox.* Ex α priv. et ἡδύς.
Ἀηδία, ας, ἡ, fœditas, injucunditas, molestia; (2) tædium. Ab ἀηδής.
Ἀηδίζομαι, f. ίσομαι, tædio adficior, fastidio; (2) abhorreo. Ἀηδίζεσθαι τῷ ξένῳ, a novitate rei abhorrere. Ab ἀηδία.
Ἀήδιζον, *infestabant*, 3. plur. imperf. indic. act. *Ionicè* pro ἠήδιζον, a verbo ἀηδίζω.
Ἀηδόνειος, ου, ὁ ϗ ἡ, et ἀηδόνιος, cantui lusciniæ similis, lugubris. Ab ἀηδών.
Ἀηδονῆες, nom. pl. *Ion.* pro ἀηδονίδες.
Ἀηδονὶς, ἴδος, ἡ, lusciniola; (2) luscinia.

Dim. γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων, flebilium luctum lusciniarum, *Callim. Lavac. Pall.* 94. Οἷαι ἀηδονίδες, *Theocr.* 15, 121.
ἈΗΔΩ'Ν, όνος, ἡ, luscinia; (2) tibiarum lingula. Ζωοῖσιν ἀηδόνες, sed Philomela tamen vivit tua, (tua musa, tua carmina,) *Callim. Epigr.* 2, 5.
Ἀηδῶς, *adv.* insuaviter, fœde; tædiose, *Gl. V.* (2) gravatim; (3) inimice. Ab ἀηδής.
Ἀήθεια, ας, ἡ, insolentia, insueta novitas; desuetudo, *Gl. V.* Ab ἀηθής.
Ἀηθίη, insolentia, *Ion.* pro ἀηθεία.
Ἀήθεσσον, *Il.* 10, 493, *insuetus eram*, 1. sing. imp. ind. act. *Ion.* pro ἠήθεσσον· ab
Ἀηθέσσω, insuetus sum. Ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, *Il.* 10, 493. Ab ἀηθής.
Ἀηθέω, ῶ, f. ήσω, insuetus sum. Ab eod.
Ἀήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, insuetus, insolens; (2) qui non format et instituit mores. Ex α priv. et ἦθος, *mos*.
Ἀηθίζομαι, desuesco, *Gl. V.* non fero propter insolentiam, *apud Strab.* Ab ἀηθής.
Ἀήθως, *adv.* præter morem; (2) inexperte.
Ἀήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, aciem non habens, non acutus, obtusus, hebes. Ex α priv. et ἀκή.
Ἄημα, ατος, τὸ, spiritus, flatus, flatus venti, spiraculum. Ἐπὶ μέγα πουλύ τ' ἄημα φυσάων· vastumque spiritum follium. *Callim. in Dian.* 55. Ab ἄω, seu ἄημι, *spiro*.
Ἀήμεναι, præs. inf. med. *Dor.* pro ἀῆναι. Ab
Ἄημι, flo, spiro, ἄη, flabat, ἀεὶς, ἀέντος, spirans, part. ἄημαι, spiro, ἄητο, spirabat. Τοῖον ἄηθ' οἷον τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης, *Hesiod. Scut.* 8. Ab ἄω, *spiro*.
Ἀημερία, ας, ἡ, immitis animi adfectio; (2) immanitas. Ex α priv. et ἥμερος, *mitis*.
ἈΗ'Ρ, ἔρος, ὁ, aër; (2) cœli temperies; (3) ἡ ἀὴρ, caligo, aër tenebrosus; Ἐρεβεννὴ ἀὴρ, nigra caligo, *Il.* 5, 864.
Ἄησις, εος, ἡ, ventus, flatus, spiritus. Ab ἄω, *flo*.
Ἀήσσατος, ου, ὁ ϗ ἡ, invictus; (2) incomparabilis, *Dor.* pro ἀήσσητος, ἀήττητος. Ex α priv. et ἡσσάομαι, *vincor*.
ἈΗ'ΣΥΛΟΣ, ύλη, υλον, molestus; (2) iniquus, injustus, *Il.* 5, 876. V. αἰσυλος.
Ἀήσυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, levis, agilis; (2) tenuis; (3) sublimis, in sublimi degens, qui in aëre suspensus fertur. Ex ἀὴρ, *aër*, et σύρω.
Ἀήτας, accus. plur. ab ἀήτης, ου, *flatus*.
Ἀητέομαι, volo, cum auris vagor. Ab ἀήτης.
Ἀήτη, ης, ἡ, ventus, flatus. Ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας, quando ei obstrinxeras ventos, *Callim. in Dian.* 230. Ab ἄω, *flo*.
Ἀήτης, ου, ὁ, idem et ab eod. *item* avis, apud *Arat.*
Ἄητο, *spirabat*, 3. sing. imperf. med. verbi ἄημαι.
Ἀητόῤῥοος, *contr.* ἀητόῤῥους, ου, ὁ ϗ ἡ, ventis fluens, seu ex quo fluente venti oriuntur, *vox ficta Platonis.* Ex ἀήτη, *ventus*, et ῥέω, *fluo*.
Ἄητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vento perflatur, ventis ac flatibus expositus, *Il.* 18, 410. (2) insatiabilis; (3) magnus. Ab ἄω, *flo*.
Ἀητὸς, ὁ, aquila, apud *Arat.*
Ἀήττητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inexpugnabilis, invictus, insuperabilis; (2) qui nulli labori succumbit, nulli largitioni, &c. Ex α priv. et ἡττάομαι, *vincor*.
Ἄηχος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine voce: ἄηχος φωνὴ, *Aret. De causis et signis diut. morb.* 1, 2. Ab α priv. et ἦχος, *sonus, vox*.
Ἀθ' pro ἀτ', ob sequentem adspiratam, et ἀτ' pro ἀτε, quippe.
Ἀθάλασσος, seu ἀθάλαττος, ου, ὁ ϗ ἡ, maris expers. Ex α priv. et θάλασσα. Unde
Ἀθαλάσσωτος, seu ἀθαλάττωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, maris inexpertus, rei nauticæ rudis, insolens navigandi.
Ἀθαλλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non virens, aridus. Ex α priv. et θάλλω, *vireo*.
Ἀθαλπέως, *adv.* sine calore seu æstu. Ex α priv. et θάλπω, *calefacio*.
Ἀθαμβεὶ, *adv.* intrepide, impavide. Ab
Ἀθαμβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, intrepidus, impavidus. Ex α priv. et θάμβος, *stupor*. Unde

Ἀθαμβία, ας, ἡ, terroris vacuitas.
Ἄθαμβος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀθαμβής.
Ἀθάνα, Minerva, *Dor.* pro Ἀθήνη. *Callim. Lav. Pall.* 79.
Ἀθαναία, idem quod Ἀθηναίη, Minerva. *Callim. Lav. Pall.* 5.
Ἀθανασία, ας ἡ, immortalitas.
Ἀθανάταν, acc. sing. *Dor.* pro ἀθανάτην.
Ἀθανάτησι, dat. pl. *Ion.* pro ἀθανάταις.
Ἀθανατίζω, f. ίσω, immortalem reddo.
Ἀθανατισμὸς, ῦ, ὁ, immortalitas, in deos relatio.
Ἀθάνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, immortalis; (2) sempiternus, æternus, perpetuus; et *in plurali* οἱ ἀθάνατοι, dii immortales; (3) decem millia militum selectorum in exercitu Persarum, qui ita dicebantur, quod, uno mortuo vel occiso, statim legeretur alius, numerusque adeo idem semper maneret. Ex α priv. et θάνατος, *mors.*
Ἄθαπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, insepultus, inhumatus. Ex α priv. et θάπτω, *sepelio.*
ἈΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, pultis genus, apud *Aristoph.*
Ἀθαρσὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, fiduciæ expers, timidus. Ex α priv. et θάρσος, *fiducia.*
Ἀθαυμασία, ας, ἡ, et ἀθαυμαςία, vacuitas ab admiratione. Ab
Ἀθαύμαςος, ον, expers admirationis. Ab α priv. et θαυμάζω, *miror.* Hinc
Ἀθαυμαςὶ, et ἀθαυμαςεὶ, *adv.* citra admirationem.
Ἀθεάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui non spectat. Ex α priv. et θεάομαι, *specto.* Unde
Ἀθέατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non spectatur, invisibilis, non visus; (2) qui non vidit.
Ἀθεεὶ, *adv.* sine Deo, sine numine. Ex α priv. et Θεὸς, *Deus.*
Ἀθέητα, nom. pl. n. g. *Ion.* pro ἀθέατα, ab ἀθέατος.
Ἀθεησίη, ης, ἡ, *Ion.* pro ἀθεασία, copia videndi adempta, *Aret. De curat. diut. morb.* 1, 4. Ex α priv. et θεάομαι, *specto.*
Ἀθεΐα, ας, ἡ, impietas. Ex ἄθεος.
Ἀθείαςος, ου, ὁ ϗ ἡ, numine divino non adflatus, non divinus. Ex eod.
ἈΘΕ'ΛΓΩ, f. ξω, mulgeo; (2) sugo, *Hes.*
Ἀθέλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, quod præter voluntatem fit. Ab ἀθέλω.
Ἀθελήτως, *adv.* involuntarie; præter voluntatem, *Ath.*
Ἄθελκτος, ον, immitis, implacabilis. Ab α priv. et θέλγω, *lenio.*
Ἄθελξις, εως, ἡ, suctio, mulctus, *Ern.* apud *Hippocr.* explic. *attractio.* Sed vox est suspecta. Ab ἀθέλγω.
Ἀθέλω, f. θελήσω, nolo.
ἈΘΕΜΒΕ'Ω, ῶ, lascivio, *Hes.*
Ἀθεμέλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, fundamento carens, sine fundamento. Ex α priv. et θεμέλιον.
Ἀθέμηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ἄθεμις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, illicitus, nefastus. Καὶ τότε γνὺς ἴσχυος ἄθεμιν δόλον, etiam tunc sentiens ischyis nefariam fraudem, *Pind. Pyth.* 3, 55.
Ἀθεμιςία, ας, ἡ, actio nefaria. Καὶ τοὺς ὑποστρατευομένους ἐς ὁμοίας ἀθεμιςίας ἄγουσιν, et milites suos ad eadem facinora ducunt, *App. Bell. Civ.* 2, 77.
Ἀθεμίςιος, ου, ὁ ϗ ἡ, injustus. Ex α priv. et θέμις, *jus.*
Ἀθέμιςος, ου, ὁ ϗ ἡ, injustus, nefarius. Τοὺς τὰ τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν πυνθανομένους ἀθέμιςα ποιεῖν ἡγεῖτο, ea qui a diis quærerent, nefarie ducebat agere, *Xenoph. Memor. Socr. Dicta,* 1, 1, 9.
Ἀθεμιςεργία, ας, ἡ, facinus nefarium, scelus. Ex ἀθέμιςος et ἔργον, *opus.*
Ἀθεμιςογαμέω, seu ἀθεμιςογαμέω, incestas nuptias celebro, *Pseudo-Clem.* apud *Euseb.*
Ἀθεμιτογαμία, ας, ἡ, incestæ nuptiæ, *Suid.* Ex ἀθέμιτος et γάμος, *nuptiæ.*
Ἀθεμιτόγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui incestas init nuptias, *Suid.* Ex iisd.
Ἀθεμιτοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, infanda faciens, infanda gerens, *Gl. V.* Ex ἀθέμιτον et ποιῶ.
Ἀθέμιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nefarius, infandus, nefandus, illicitus, *Philox.* Hinc τὸ ἀθέμιτον, ου, nefas. Ex α priv. et θεμιτός.

Ἀθεμιτουργέω, ῶ, nefanda patro, *Suid.* Ex ἀθέμιτος et ἔργον, *opus.*
Ἀθεμιτουργὸς, ὁ ϗ ἡ, qui vel quæ nefaria patrat. Ἀθεμιτουργὸν ϗ μοιχαλίδα ὡς ὅτι τάχιστα τιμωρήσασθε, de scelerata et moscha quam primum sumite pœnas, *Heliodor.* lib. 8.
Ἄθεος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sine Deo est, Deum tollit, impius. Ex α priv. et Θεός. Hinc
Ἀθεότης, ητος, ἡ, ignoratio Dei, impietas.
Ἀθεραὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀθερὴς, *Nic.*
Ἀθεραπευσία, ας, ἡ, cultus negligentia, item omnino, cum corpus male habetur; (2) neglectus, contemptus, sc. ejus quem servare, curare, tueri debebamus. Ex α priv. et θεραπεύω, *colo.*
Ἀθεράπευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, incultus, qui corpore horrido et inculto est; (2) neglectus; (3) immedicabilis, insanabilis. Ex iisd.
Ἀθερειγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, spicas seu aristas habens vel generans. Ex ἀθὴρ et γίνομαι.
Ἀθερηγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ἀθερηῒς, ίδος, spicatus, acutus. Ἠρύγγου πετόμοις ἀθερηΐδα ῥίζαν, eryngi spicatam radicem cædas, *Nic. Ther.* 849.
Ἀθερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inspicatus, acutus; (2) contemptus. Ab ἀθὴρ, (prius debet esse ἀθερὴεις, posterius repetendum, ab α priv. et θέρω, *foveo,* unde θεραπεύω, *Ern.*)
Ἀθεριβόσκης, ου, ὁ, aristis vescens, ap. *Diog. L.*
Ἀθέριζον, *parvi penderunt,* 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠθέριζον, a verbo
Ἀθερίζω, f. ίσω, sperno, rejicio, contemno, sc. velut spicas degeneres. Ἀνδράσιν ὡμίλησα, ϗ ὅ ποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον *Il.* 1, 261. Ab ἀθὴρ, *spica.*
Ἀθερίνη, ης, ἡ, atherina piscis. Ab eod.
Ἀθέριξ, ικος, ὁ, arista, cuspis spicæ. Ab eod.
Ἀθερίσσω, f. ίξω, idem quod ἀθερίζω.
Ἀθέριςος, ου, ὁ ϗ ἡ, non demessus, adhuc in spica; (2) neglectus. Ab ἀθερίζω, vel ex α priv. et θέρος *messis.*
Ἀθέρμαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, non calefactus; (2) qui non calefit.
Ἄθερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, calore vacans.
Ἀθερολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, spicilegus, qui aristas seu spicas colligit. Ex ἀθὴρ et λέγω.
Ἀθερώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, aristas habens. Ab ἀθήρ.
Ἀθέρωμα, et Ἀθήρωμα, ατος, τὸ, tuberculum in capite nasci solitum. Ab ἀθάρα.
Ἀθεσία, ας, ἡ, inconstantia, perfidia. Ex α priv. et θέσις, *positio.*
Ἀθεσμία, ας, ἡ, transgressio legis, iniquitas, scelus. Ab ἄθεσμος.
Ἀθέσμιος, et Ἄθεσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, lege carens, exlex, qui legem non observat; (2) de quo lex non est posita; (3) illicitus, iniquus. Ab α priv. et θεσμὸς, *lex.*
Ἀθεσμόβιος, ον, improbus, nullis legibus obediens.
Ἀθεσμόλεκτρος, ον, incestas nuptias celebrans, in incesto matrimonio vivens.
Ἀθεσμοφάγος, ὁ ϗ ἡ, vetita edens, *Man.*
Ἀθέσμως, *adv.* illicite, nefarie, contra leges.
Ἀθέσφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, ineffabilis, ingens, *Il.* 3, 3. Ex α priv. et θέσφατος, *a Deo pronunciatus.*
Ἀθετεῖ, *rejicit,* 3. sing. præs. pro ἀθετέει, ab
Ἀθετέω, ῶ, f. ήσω, abrogo, aboleo, irritum facio; (2) rejicio, improbo; (3) sperno; (4) contumeliose tracto; (5) prævaricor. *Philox.* ἀθετῶ, reprobo, decipio; ἀθετεῖ, refellit, decipit, *idem.* ἠθέτησα, reprobavi, *Gl. V.* decepi: ἠθέτησαν, deceperunt, *Philox.* aor. 1. ἠθετημένος, abrogatus, perf. part. pass. Ἀθετεῖν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀρχῶν. Οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι, *Marc.* 6, 26. (2) παραχωρῆσαι δύναιτ' ἄν τι, ἢ ἀθετῆσαι, concedere aliquid posset, aut improbare, *Arrian. in Epictet.* 230. Hinc
Ἀθέτημα, ατος, τὸ, abrogatio, improbatio.
Ἀθέτησις, εως, ἡ, abrogatio; (2) deceptio.
Ἄθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, irritus, abdicatus; (2) ineptus, inutilis. *Gl. V.* inhabilis. Ex α priv. et θετὸς, *positus.* Hinc
Ἀθέτως, *adv.* inconstanter; (2) inepte; (3) improbe.
Ἀθεωρησία, ἡ, negligentia, in spectando, considerando.

Ἀθεωρητὶ, *adv.* sine contemplatione, negligenter. Ab
Ἀθεώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non spectabilis, in adspectum non cadens; (2) improvisus; (3) a contemplatione alienus, negligens in cognoscendo, considerando. Ex α priv. et θεωρητὸς, *spectabilis.*
Ἀθεωρήτως, *adv.* non spectabiliter, invisibiliter; (2) imperite, negligenter, temere.
Ἀθέως, *adv.* impie, scelerate, sine Deo. Ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης, numinis ira adflictæ, *Soph. Œd. Tyr.* 254.
Ἀθήητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non perspicuus, non visus, latens, occultus: *Ion.* pro ἀθέατος.
Ἄθηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ablactatus; (2) qui lac non suxit. Ex α priv. et θηλή.
Ἀθήλυντος, ου, ὁ ϗ ἡ, non effeminatus, virilis; (2) indomitus; (3) durus. Ex α priv. et θῆλυς, *femineus.*
Ἄθηλυς, εως, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
ἈΘΗΝᾺ, ᾶς, ἡ, Minerva, Pallas.
Ἀθήναζε, *adv.* Athenas. Ab Ἀθῆναι.
Ἀθῆναι, ῶν, αἱ, Athenæ, urbs Atticæ.
Ἀθηναίη, ης, ἡ, idem quod Ἀθηνᾶ, *Ionic.*
Ἀθηναῖον, ου, τὸ, Athenæum, templum Minervæ. Ab Ἀθηνᾶ.
Ἀθηναῖος, αία, αῖον, Atheniensis.
Ἀθήνη, ης, ἡ, Minerva, Pallas, *poetice.*
Ἀθήνηθεν, *adv.* Athenis, *from Athens.*
Ἀθήνησι, *adv.* Athenas, *to Athens.* Ab eod.
Ἀθηνογέρων, οντος, ὁ, senex scholasticus, qui in senectute literis operam navat. Ex Ἀθήνη, Minerva, quæ studiorum præses credebatur, et γέρων, *senex.*
ἈΘΗ'Ρ, έρος, ὁ, pars spicæ acuta; (2) spica; (3) spica degener; (4) summa pars cuspidis sagittæ; (5) mucro gladii. (1) χαλεπὸν γὰρ, οἶμαι, ϗ τοῖς ὄμμασι ϗ ταῖς χερσὶ γίγνεται ἀντίον ἀχύρων ϗ ἀθέρων θερίζειν, nam et oculis et manibus, ut mihi videtur, molestia quædam exhibetur, si quis adversus paleas et aristas motat, *Xenoph. Œcon.* 18, 1.
Ἀθήρα, ας, ἡ, idem quod ἀθάρα.
Ἀθήρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a venatore non indagatus; (2) a venatore non captus; (3) sine feris. A θηρεύω, *venor.*
Ἀθηρηλοιγὸς, ῦ, ὁ, ventilabrum minutissimas paleas dissipans. Ex ἀθὴρ et λοιγός.
Ἀθηρία, ας, ἡ, penuria ferarum. Ab ἄθηρος.
Ἀθηρόβρωτον, ου, τὸ, ventilabrum; (2) cochlear; quo puls in olla agitatur. Ex ἀθὴρ, *arista,* vel ἀθήρα, *puls,* et βρώσκω, *comedo.*
Ἄθηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, feris seu belluis carens; (2) expers venationis; (3) qui capi non potest. Ex α priv. et θὴρ, *fera.*
Ἀθησαύριςος, ου, ὁ ϗ ἡ, non repositus in thesauro; (2) qui recondi et adservari nequit; (3) qui nihil recondit in crastinum, prodigus. Ex α priv. et θησαυρίζω.
Ἀθήτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nemini mercenarius, qui nulli servit ob mercedem. Ex α priv. et θητεύω, *mercede servio.*
Ἀθίγγανος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tangi non vult, intactus. Ex α priv. et θιγγάνω, *tango.*
Ἀθιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, intactus. Ex θίγω.
Ἄθικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, intactus; (2) integer, illibatus, intemeratus. (1) μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι, *Call. Dian.* 201. (2) ἑνὸς δ' ἄθικτος, ᾧ με νῦν ἐλεῖν δοκεῖς, unius vero *criminis sum* immunis, *Eurip. Hipp.* 1002. Ab iisd.
Ἀθίκτωρ, ορος, ὁ, idem et ex iisd. *Hes.*
Ἀθλεύω, f. εύσω, certo, certamen ineo, *Il.* 7, 453. (2) mala tolero, malis exerceor. Ab ἄθλος, *certamen.*
Ἀθλέω, ῶ, f. ήσω, *Il.* 7, 453. idem et ab eod. Ἐὰν δὲ ϗ ἀθλῇ τις, ὁ ςεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ, 2 *Tim.* 2, 5.
Ἄθλημα, ατος, τὸ, certamen, pugna. Ab ἀθλέω.
Ἄθλησις, εως, ἡ, certatio athletica; (2) certamen seu certatio quævis. Ab eod.
Ἀθλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator, athleta; (2) certaminum peritus. Ab eod.
Ἀθλητὴς, ῦ, ὁ, idem et ab eod. (2) in quocunque genere peritus et exercitatus; (3) profusus in aliquo genere, ut libidine. Hinc
Ἀθλητικὸς, ἡ, ὸν, athleticus, ad athletas seu

certatores pertinens; (2) robustus ac firmus.

Ἀθλητικῶς, *adv.* athletice, athletarum more.

Ἀθλητῶν. *luctatorum*, gen. plur. ab ἀθλητής.

Ἄθλιος, ία, ιον, miser, ærumnosus, malis exercitus. Πῶς ἂν τούτους ἀθλίους ἄν τις ἢ πένητας δικαίως νομίζοι; *Xenoph. Hier.* 4, 10. Ab ἆθλος. Hinc

Ἀθλιότης, ητος, ἡ, miseria, ærumna.

Ἀθλίως, *adv.* misere, ærumnose, infeliciter.

Ἀθλοθεσία, ας, ἡ, præmii propositio, ipsum munus et officium athletarum, *Steph.*

Ἀθλοθετέω, ῶ, f. ήσω, ludos præbeo; præmium certatoribus propono, sicut athlotheta; vel generaliter præmia cuilibet propono. Ἠθλοθέτει ἀρετὴ, præmium proponebat virtus, *Joseph. Maccab.* 17. Ab ἆθλον et τίθημι, *pono.*

Ἀθλοθετὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Ἀθλοθέτης, ου, ὁ, munerarius certaminis, seu qui præmium certaminis constituit; (2) qui quodvis præmium proponit. Ex iisd.

Ἆθλον, ου, τὸ, certaminis præmium; (2) præmium quodlibet; (3) merces sceleris, *i. e.* pœna; (4) labor, ærumna; (5) certamen. (5) ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα, certamina in honorem Patrocli, *Ælian. Hist. Var.* 13, 14. Ab ἄεθλος.

Ἆθλος, ου, ὁ, certamen; (2) labor, laboriosum negotium. Ab eod.

Ἀθλοθεσία, ἡ, præmiorum constitutio; (2) ipsum munus et officium athletarum; (3) item mutua depositio utriusque concertantium, *Aristoph.*

Ἀθλοφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, victor, qui præmium certaminis reportat, *Il.* 9, 124. Ex ἆθλον et φέρω, *fero, reporto.*

Ἄθολος, ου, ὁ ἢ ἡ, non turbidus, non turbatus, purus, limpidus. Ex α priv. et θολός.

Ἀθόλωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non turbatus, limpidus. Κρήνης τ' ἀενάου ἢ ἀποῤῥύτου, ἥτ' ἀθόλωτος, quique limpidus sit, *Hesiod. Oper. et Di.* 595. Ex α priv. et θολόω, *turbulentum reddo.*

Ἄθορος, qui nondum iniit fœminam. ᾧ καθ' ἕκαστον ἔτος αἱ παρθένοι χίμαρον ἄθορον ἐκρήμνων, in hujus honorem quotannis virgines suspendebant hircum, qui nondum capras inierat, *Anton.* lib. cap. 13.

Ἀθορύβητος, ου, ὁ ἢ ἡ, non perturbatus; (2) qui non perturbatur. Νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τό, τε ἀτρεμὲς ἢ ἀνεκπληκτότατον ἢ ἀθορυβητότατον ἢ ἀναμαρτητότατον ἢ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι, quippe qui existimabat in ejusmodi *ordine* et quietem suorum militum, et summam a terrore et tumultuatione, et peccatis et insidiis vacuitatem esse sitam, *Xenoph. Agesil.* 6, 7. Ex α priv. et θόρυβος.

Ἀθόρυβος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀθορύβως, *adv.* sine tumultu, tranquille.

ἈΘΡΑΓΕ'ΝΗ, ης, ἡ, arbor quædam ex qua optima igniaria fiunt.

Ἀθραυστος, ου, ὁ ἢ ἡ, infractus, inquassatus; (2) integer, non vulneratus, aut diminutus.

Ἄθρεπτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non nutriens, nutriendi expers, *Ern.*

ἈΘΡΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, video, cerno, intueor; (2) dispicio, considero, perpendo; (3) circumspicio et cum intentione intueor. Ἀθρεῖν τὰς τῶν ἄλλων συμφοράς· πῶς πότερον, μή τι γίνηται. Ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ, *Eur. Hec.* 674. Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται, ἀθρήσῃ, μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ, *Callim. Lav. Pall.* 101. Ἐς δ' ἐμὰ φέγγη ἀθρήσας, φησεῖς . . . . *Id. Epigr.* 58, 3.

Ἀθρήματα, των, τὰ, munera a cognatis novæ sponsæ missa, quum se primum conspiciendam præbebat, *Hes.* Ab ἀθρέω.

ἈΘΡΗ'ΝΗ, ης, ἡ, genus apis, *Suid.*

Ἀθρηνὶ, seu ἀθρηνεὶ, *adv.* absque luctu, sine lacrymis. Ex α priv. et θρῆνος, *luctus.*

Ἀθρητέος, ὃν, diligenter inspiciendus, inquirendus. Ἀθρητέον δὲ γὰρ, πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφήσας, νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκεν, *Xenoph. Sympos.* 8, 39.

Ἀθρίγγωτος, ὁ ἢ ἡ, non septus, non loricatus. Ab α priv. et θριγγὸς, *septum, lorica.*

Ἄθριπτος, ον, illæsus, indeceptus, *Ern.*

Ἄθριξ, τριχος, ὁ ἢ ἡ, capillis sive pilis carens, glaber, *Aret.* Ex α priv. et θρὶξ, *pilus.*

Ἀθριπήδεστος, ου, ὁ ἢ ἡ, a vermibus non arrosus, sive exesus. Ex α priv. et θρὶψ, *vermis*, et ἐδεστὸς, *edulis*, ab ἔδω, *edo.*

Ἀθροίζω, f. οίσω, congrego, colligo, coacervo; et (2) *in passivo*, sum apud me, potens mei. Ἀθροίζειν εἰς ἕνα τόπον, πολλοὺς πολίτας· ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, apud se esse. Ἄλλος δὲ Καδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω, *Soph. Œd. Tyr.* 143. Πολλὴν ἀθροίζας ἀσπίδ' Ἀργείων, exercitum. *Eur. Ph.* 78. (1) ἄγει magnas quas collegit Danaidum copias secum trahit, *Eur. Phœn.* 78. *Xenoph. Œconom.* 9, 6. Ab ἀθρόος.

Ἀθροίσασα, *quæ congregavit*, part. f. aor. 1.

Ἀθροίσιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, frequens, celebris, confertus; (2) congregans, congregando inserviens. Ab ἀθροίζω.

Ἄθροισις, εως, ἡ, congregatio, coacervatio, conventus, *Philox.* Ab ἀθροίζω.

Ἄθροισμα, ατος, τὸ, congeries, collectio, acervus; (2) cœtus, multitudo, *Philox.* globus, caterva. Ab eod. Hinc

Ἀθροισματικὸς, ἡ, ὸν, congregativus, collectivus.

Ἀθροισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἄθροισμα.

Ἀθροιστήριον, ου, τὸ, congregationis locus.

Ἀθροιστὴς, οῦ, ὁ, congregator, collector.

Ἀθροιστικὸς, ἡ ὸν, vim congregandi habens, collectivus. Ab ἀθροίζω, *congrego.*

Ἀθροιστικῶς, *adv.* catervatim, *Gl. V.*

Ἀθρόον, *adv.* pro ἀθρόως, quod vide.

ἈΘΡΟ'ΟΣ, όα, όον, *contr.* ἀθροῦς, *quod minus frequens*, confertus, in unum collectus, coacervatus; (2) universus, simul totus. Ἀθρόον, ἢ ἡδὺν, ἢ γνήσιον ὕπνον ἐδέξατο, *Chrysostom. Homil.* 2. *Il.* 22, 270. (3) frequens, densus. Comp. ἀθροώτερος.

Ἄθροος, ου, ὁ ἢ ἡ, nullam edens vocem vel strepitum. Ex α priv. et θρόος.

Ἀθροότης, ητος, ἡ, universitas. Ab ἀθρόος.

Ἀθρόως, *adv.* confertim; (2) universe, summatim; (3) confestim, celeriter.

Ἄθρυπτος, ου, ὁ ἢ ἡ, infragilis; (2) non fractus deliciis, non delicatus; (3) non mollis, virilis; (4) non inflatus. Ex α priv. et θρύπτω, *frango.*

Ἀθρύπτως, *adv.* non delicate; (2) viriliter.

Ἀθυμέω, ῶ, f. ήσω, animum despondeo, animum abjicio, animo sum dejecto, animo sum fractus; (2) timeo, angor metu. Ἀθυμεῖν τοῖς παροῦσι πράγμασι, ἐπὶ τούτοις, τὴν τελευτήν· ἀθυμῶ ἐπιχειρήσειν. Τοῖς αὐτῶν νεκροῖς ἀθυμοῦντες, ob cædem suorum, *Plut.* (1) μηδέν τι, ἔφην, ἀθυμήσῃς, ὦ γύναι, ὅτι οὐκ ἔχεις δοῦναι ὅ,τι σε αἰτῶν τυγχάνω, ne sis dejecto animo. *Xenoph. Œcon.* 8, 2. (2) δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ, valde metuo, *Soph. Œdip. Tyran.* 766. Ab ἄθυμος. Hinc

Ἀθυμήτης, ου, ὁ, anxius, mœrore adfectus.

Ἀθυμία, ας, ἡ, animi dejectio; (2) tristitia; (3) anxietas; (4) desperatio. Ab ἄθυμος.

Ἀθυμίην, acc. sing. *Ion.* pro ἀθυμίαν.

Ἄθυμος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui animo est dejecto; (2) anxius; (3) mœstus, tristis; (4) pusillanimus, non animosus. Ex α priv. et θυμός.

Ἀθύμως, *adv.* animo dejecto, anxie.

Ἀθυρεύομαι, f. εύσομαι, ludo, lusito; (2) saltito. Ab ἀθύρω.

Ἀθυρέω, f. ήσω, idem et ex iisd.

Ἀθυρίδωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, fenestris vel valvis carens. Ex α priv. et θυρὶς, *fenestra.*

Ἄθυρμα, ατος, τὸ, ludus puerilis; (2) ludus quilibet; (3) oblectamentum; (4) ornamentum, *Il.* 15, 363. Ab ἀθύρω.

Ἀθυρμάτιον, ου, τὸ, idem, sed diminutive.

Ἀθυρόγλωσσος, idem quod ἀθυρόγλωττος. Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, vir quidam lingua effreni, valde loquax, *Eurip. Or.* 901. Δάκρυσον ἰδὼν μυρία πένθη τᾶς ἀθυρογλώσσου Ταντάλιδος Νιόβας, *Theodorides apud Anthologiam.*

Ἀθυρογλωττέω, ῶ, nugas, ludicra loquor; item, petulanter loquor, linguæ non tempero, *Suid.* Ex ἄθυρος, *incontinens*, et γλῶσσα.

Ἀθυρογλωττία, ας, ἡ, incontinentia linguæ, garrulitas, studium nugandi, lasciviendi. Ab

Ἀθυρόγλωττος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui lingua est effreni, loquax, garrulus, cui fores oris semper patent.

Ἀθυρονόμος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui leges ludos facit, iisque pro sua libidine abutitur. Ex ἀθύρω et νόμος, *lex.*

Ἄθυρος, ου, ὁ ἢ ἡ, janua carens, janua non clausus; (2) incontinens. Ex α priv. et θύρα.

Ἀθυροστομέω, idem quod ἀθυρογλωττέω.

Ἀθυροστομία, ας, ἡ, oris seu linguæ incontinentia et petulantia. Ab

Ἀθυρόστομος, ου, ὁ ἢ ἡ, cujus os apertum est; (2) qui linguæ temperare nequit, loquax, garrulus. Ab ἄθυρος et στόμα, *os.*

Ἄθυρσος, ον, sine vel cum thyrso, *Eur.* Ex α priv. vel int.

ἈΘΥ'ΡΩ, ludo, lusito. Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν ἢ χερσὶν, ἀθύρων, *Il.* 15, 364.

Ἀθύρωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, janua carens, nullis foribus clausus; (2) incontinens, effrenis, effrenatus, et qui regi nescit. Ab ἄθυρος.

Ἄθυτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non sacrificatus, non immolatus; (2) qui est sine sacrificio, sacrificiis carens. Ex α priv. et θύω, *sacrifico.*

Ἀθώωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, cui mulcta imposita non est, impunis. Ab

Ἀθῷος, ου, ὁ ἢ ἡ, mulctam non passus, impunis, indemnis, damni expers; (2) innocens, innoxius, insons, criminis expers. Τοὺς δ' οὕτω μεγάλου ἢ σεμνοῦ καταψευδομένους πράγματος ἢ ὀνόματος, ἀθώους ἀπαλλάττεσθαι δεῖ; num impuniti abibunt? *Arrian. in Epict.* 3, 24. Ex α priv. et θωὴ, *mulcta.* Hinc

Ἀθωόω, ῶ, f. ώσω, absolvo mulcta, seu pœna libero; (2) innoxium declaro. Ἀθωοῦν τινα τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ φόνου.

Ἀθώπευτος, et ἀθώπιυτος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui blanditiis et adulatione emolliri nequit, immitis, misericordiæ expers; (2) incorruptus, qui adulatione et blanditiis, &c. capi non potest. Ἀθωπεύτους δίκας φθιτοῖσι ῥητρεύων, incorrupta jura mortuis dicens, *Lycoph.* 1399. Ὡς ἀθώπευτόν γέ σε γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς, *Eurip. Androm.* 459. Ex α priv. et θωπεύω, *adulor.*

Ἀθωράκιστος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui thoracatus aut loricatus non est; (2) inermis. Ex α priv. et θωρακίζομαι, *lorica munior.*

Ἀθώρηκτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non ebrius, non temulentus, *Hipp.* Ex α priv. et θωρήσσομαι, *poto.*

Ἀθώως, *adv.* citra mulctam et damnum; (2) innoxie. Ex ἀθῷος.

Ἀθώωσις, εως, ἡ, impunitas; (2) absolutio rei. Ab ἀθωόω, *absolvo.*

Αἶ, heu! hei! eheu! (2) utinam!

Αἰ, *si*, *Dor.* pro εἰ.

Αἴ, heu! eheu! *interject.*

Αἶα, per aphær. pro γαῖα, terra, *Hom.* et montes Melidis terræ, *Callim. in Del.* 287.

Αἴαγμα, τος, τὸ, luctus, gemitus, querelæ. Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων, *Eur. Phœn.* 337. Ab

Αἰάζω, f. άξω, lugeo, lamentor. Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα, *Eur. Med.* 1350. Ab αἶ, *heu!*

Αἰακίδαο, *Ion.* pro Αἰακίδου, ab Αἰακίδης.

Αἰακτὸς, ἡ, ὸν, deflendus, gemitu dignus, lamentabilis, luctuosus. Ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν, *Aristoph. Acharn.* 1193. Ab αἰάζω, *lugeo.*

Αἰαλοὶ, οἱ, qui duas sorores in matrimonio habent, *Phavor. Lexic. Ern.*

Αἶαν, *Ajax*, voc. sing. ab Αἴας, αντος.

ΑἸΑΝΗ'Σ, ὲς, ὁ ἢ ἡ, gravis, acerbus, luctuosus; (2) tenebricosus; (3) perpetuus. (1) Ἐμβαλλὼν τ' ἐριπλεύρῳ φυᾷ κέντρον αἰανὲς, stimulum gravem, *Pindar. Pyth.* 4, 419. Γαστρὶ δὲ πὰς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τίταται, famem tetram, *Id. Isth.* 1, 69. (2) ἡμεῖς γάρ ἐσμεν νυκτὸς αἰανῆ τέκνα, tenebrosæ filiæ, *Æschyl. Eumen.* 420.

Αἰανὸς, ἡ, ὸν, tenebricosus. Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, *Soph. Aj.* 672.

Αἰανῶς, *adv.* perpetuo; (2) graviter.

Αἴαντε, *Ajaces duo*, Telamonius et Oileius, nom. dual. ab Αἴας.

ΑἸΒΟΙ', *vox dolentis seu indignantis*, heu! hei! (2) ad-

(2) *admirantis*, papæ! (1) αἰβοῖ πόνηροί γ', οἶδα, *Arist. Nub.* 102. (2) αἰβοῖ τῆς λήρου; *Id. ibid.* 827.

Αἶγα, acc. sing. ab αἴξ.

Αἰγάγριος, et αἴγαγρος, ου, ὁ, capra vel caper silvestris. Ex αἴξ, *capra*, et ἄγριος.

Αἰγᾶθεν, ab Ægis, *Dor.* pro Αἰγῆθεν.

Αἰγαῖος, ον, mare Ægæum, *Callim. in Del.* 53. Ὅς Αἰγαίῳ πρῶνας (suppl. ἔχεις), *Aristoph. Ran.* 678.

Αἰγαίων, ονος, ὁ, Ægeon, centimanus gigas, quem Briareum vocant dii; (2) Neptunus. (1) ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον, ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίων'. *Il.* 1, 402. (2) Καί μιν Ἀλητιάδαι, πολὺ γηραιότερον τῶδε παρ' Αἰγαίωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα, *Callim. Fragm.* 103, 1.

ΑἸΓΑΝΕ´Α, ας, ἡ, *Ion.* αἰγανέη, jaculum, spiculum, tragula. Αἰγανέῃσιν ἱέντες, *Il.* 2, 774.

Αἶγδην, *adv.* subito; (2) impetuose. Ab ἀΐσσω, *ruo, cum impetu feror.*

Αἰγέη, ης, ἡ, pellis caprina. Ab αἴξ, *capra.*

Αἴγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel ειος, εία, ειον, caprinus. Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, *Il.* 3, 247. Ab eodem.

Αἰγείπυρος, ου, ὁ, herbæ nomen, quasi capræ triticum. Ex αἴξ, *capra*, et πυρὸς, *triticum.*

Αἰγείρινον, τὸ, unguentum populeum, *Rob.* Ab

ΑἸΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, populus, alnus, *Philox.*

Αἰγειροτόμος, ου, populorum succisor, *Steph.* Ab ἄγειρος et τέμνω, *cædo.*

Αἰγελάτης, ου, ὁ, caprarius, quasi caprarum agitator. Ex αἴξ et ἐλάω vel ἐλαύνω.

Αἴγεος, idem quod αἴγειος.

Αἰγιαλεὺς, έως, ὁ, piscator. Ab αἰγιαλὸς.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, littoreus; (2) in littore habitans. Ab eodem. Hinc

Αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ, littorea; (2) quæ in littore habitat.

ΑἸΓΙΑΛΟ´Σ, οῦ, ὁ, littus, ora maritima, *Il.* 2, 210. Hinc

Αἰγιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, littoreus.

Αἰγίβοσκος, capras alens, sc. terra. Ex αἴξ, *capra*, et βόσκω, *pasco.*

Αἰγιβότης, ου, ὁ, capras pascens, pastor caprarum. Ex iisdem.

Αἰγίβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, capras pascens, capris pascendis aptus. Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο, *Odyss.* 4, 606. Ex iisdem.

Αἰγίδ', pro αἰγίδα, acc. sing. ab αἰγίς.

Αἰγίδιον, ου, τὸ, capella, hœdus. Dim. ab αἴξ.

Αἰγίζω, f. ίσω, dilacero, dilanio, flo vehementius, tempestate adfligo; (2) capras pasco. Ab αἴξ, *capra*, &c.

ΑἸΓΙΘΑΛΟ´Σ, οῦ, ὁ, parus, avis quædam; *Aristoph. Av.* 889. (2) certa herba; (3) quoddam saltationis genus.

ΑἸΓΙ´ΘΟΣ, ου, ὁ, salus, avis quædam.

Αἰγίκναμος, *Dor.* pro

Αἰγίκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, crura caprina habens. Ex αἴξ et κνήμη, *crus.*

Αἰγικορεὺς, έως, ὁ, caprarius, qui capras satiat et pascit; (2) cujusvis pecoris pastor; *usitatum plurale* αἰγικορεῖς, pars Atheniensium. Ex αἴξ, *capra*, et κορέω, *satio.*

Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ καὶ ἡ, præaltus. *Epith.* scopuli. Αἰγίλιπος πέτρης, *Il.* 9, 14. Ex αἴξ, *capra*, et λείπω, *linquo*, qu. *ad cujus fastigium pervenire capræ nequeant; sive* ex αἴξ, procella, *Hes. quem fluctus et procellæ* attingere nequeunt.

Αἴγιλος, ου, ὁ, herba quædam capris grata. Ab αἴξ, *capra.*

Αἰγίλω, *Ægili* sive *Capraria*, genit. sing. *Dor.* pro Αἰγίλου. Ab Αἴγιλος, Ægilus, *insula maris Ligustici.*

Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, vitium oculi capris familiare; (2) festuca, avenæ quoddam genus; (3) herba, quæ hordeum enecat; (4) arboris glandiferæ genus. Ex αἴξ et ὤψ.

Αἰγίνηθεν, Ægina, *from Ægina. Callim. Epigr.* 19, 3.

Αἰγινόεις, εσσα, εν, capris abundans.

Αἰγινόμος, capras pascens.

Αἰγιόχοιο, *Ion.* pro αἰγιόχου, ab

Αἰγίοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ægida gestans, seu habens, vel etiam a capra nutritus. Jovis epith. *Il.* 1, 201. Ex αἰγὶς, *ægis*, et ἔχω, *habeo*, vel ex αἴξ et ὀχὴ, *cibus.* Vera autem prior explicatio. Vid. *Il.* 4, 167. 5, 238, &c.

Αἰγίπαν, ανος, ὁ, semicaper Pan, qui caprino fuisse corpore fingitur. *Gl. V.* semicaper. Ex αἴξ et Πάν.

Αἰγιπόδης, ου, ὁ, capripes. Ab

Αἰγίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, pedibus caprinis præditus. Ex αἴξ et πούς, *pes.*

Αἰγίπυρος, ου, ὁ, planta spinis carens. αἰγίπυρος, καὶ κνύζα . . . *Theocr. Idyll.* 4, 24. idem quod αἰγείπυρος.

Αἰγὶς, ίδος, ἡ, pellis caprina; (2) munimentum pectoris, ægis; (3) genus retis; (4) quiddam quod meditullio pini arboris innascitur; (2) αἰγίδος ἡνίοχος, ægidæ quæ moderaris (Epith. Minervæ), *Aristoph. Nub.* 602. Ab αἴξ, *capra.*

Αἰγίσκος, ου, ὁ, caper juvenis, hœdus. Dim.

Αἰγλάζω, illumino, *Man.* Ab αἴγλη.

ΑἸΓΛΗ, ης, ἡ, fulgor, splendor.

Αἰγλᾶντα, *Dor. et contr.* pro αἰγλήεντα. Οὐρανίων πιδάκων ἐνίψαντ' αἰγλᾶντα σώματ' ἐν ῥοαῖς, nitentia corpora, *Eur. Androm.* 284. Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον, radiantem imponit ornatum, *Pindar. Pyth.* 12, 19. Ab

Αἰγλήεις, ήεσσα, ῆεν, fulgens, splendidus, coruscus. Εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, in mare desiliit profundum e splendido Olympo, *Il.* 1, 532. Ab αἴγλη.

Αἰγλήτης, ου, ὁ, idem quod αἰγλήεις, epith. Apollinis.

Αἰγλοβολέω, radios vibro seu jacio, *Man.*

Αἰγοβοσκὸς, οῦ, ὁ, caprarius, pastor caprarum. Ex αἴξ et βόσκω, *pasco.*

Αἰγοβότας, *Dor.* pro

Αἰγοβότης, ου, ὁ, idem ac αἰγοβοσκός.

Αἰγογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, caprigena, *Gl. V.* Ex αἴξ et γίνομαι, *nascor.*

Αἰγοδίωξ, capras persequens. Ex αἴξ et διώκω.

Αἰγοθήλης, ου, ὁ, caprimulgus, avis quædam. Ex αἴξ et θηλὴ, *mamma.*

Αἰγόκερας, ατος, τὸ, fœnum Græcum, sic dictum, quod semen habet corniculis simile. Ex αἴξ et κέρας, *cornu.*

Αἰγοκερεὺς, έος, ὁ, capricornus. Ex iisd.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, idem et ex iisd.

Αἰγοκέφαλος, ου, ὁ, capriceps, caprinum caput habens; (2) avis quædam. Ex αἴξ et κεφαλὴ, *caput.*

Αἰγόλεθρος, ου, ὁ, herba capris noxia. Ex αἴξ et ὄλεθρος, *perditio.*

Αἰγομελὴς, pastor caprarum. Ab αἴξ et μέλει.

Αἰγονομεὺς, έος, ὁ, caprarius, pastor caprarum.

Αἰγονόμιον, ου, τὸ, grex caprarum. Ex

Αἰγονόμος, ου, ὁ, caprarius; (2) locus qui capris pascua suppeditat. Ex αἴξ et νέμω.

Αἰγόνυξ, υχος, ὁ καὶ ἡ, ungulas caprinas habens. Ex αἴξ et ὄνυξ, *ungula.*

Αἰγοπόδης, ου, ὁ, capripes. Ex αἴξ et πούς.

Αἰγοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, caprinam habens faciem. Ex αἴξ et πρόσωπον, *facies.*

Αἰγὸς, *capræ*, gen. sing. ab αἴξ, *capra.*

Αἰγοτριχέω, ῶ, caprarum in morem hirtus sum, *Suid.* Ex αἴξ et θρὶξ, *pilus.*

Αἰγοτριχόω, idem quod αἰγοτριχέω.

Αἰγοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, caprivorus, capras comedens. Ex αἴξ et φαγεῖν, *comedere.*

Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, oculos habens caprinos. Ex αἴξ et ὀφθαλμὸς, *oculus.*

ΑἸΓΥΠΙΟ´Σ, οῦ, ὁ, vultur, *Il.* 7.

Αἰγυπτιάζω, f. άσω, Ægyptios imitor; (2) vafrè me gero, ut Ægyptii; (3) aduro. (2) οὐκ ἐτὸς πάλαι ἠγυπτιάζετ', de Ægypto nescio quid muginatæ estis. Certe αἰγυπτιάζειν est vox anceps; tam enim significare potest *de Ægypto quædam garrire*, quam *Ægyptiorum versutiam et fraudulentos mores imitari.* Ægyptios autem male audivisse notat Schol. Aristoph. ex Æschylo, δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι, valent indolis nectendis Ægyptii.

Αἰγυπτιογενὴς, ὲς, et Αἰγυπτογενὴς, Ægyptius.

Αἰγύπτιος, ια, ιον, Ægyptius.

Αἰγυπτιόω, nigrum reddo, *Hes.*

Αἰγυπτιστὶ, dolose, more Ægyptiorum; (2) lingua Ægyptiaca. (1) πανοῦργον Αἰγυπτιστὶ, dolose subiens more Ægyptio, *Theoc.* 15, 48.

ΑἸ´ΓΥΠΤΟΣ, ου, ἡ, Ægyptus; (2) Nilus.

ΑἸΓΩΛΙΟ´Σ, οῦ, ἡ, ulula.

Αἰγὼν, ῶνος, ὁ, caprile. Ab αἴξ, *capra.*

Αἰγωπὸς, οῦ, ὁ, habens oculos caprinos. Ex αἴξ et ὤψ, *oculus.*

Ἀΐδαο, *Æol.* pro Ἀΐδου, ab Ἀΐδης.

Αἶδε, *quæ*, nom. pl. a masc. sing. ὅδε.

Αἰδεῖσθαι, inf. med. *contr.* pro αἰδέεσθαι, ab

Αἰδέομαι, οῦμαι, f. έσομαι et ήσομαι, perf. ἤδεσμαι, veneror, revereor, *Il.* 1, 22. (2) timeo, metuo; (3) pudet me, verecundor; (4) non audeo; (5) placor, injuriam remitto; (6) placo, exoro; ᾐδέσθην, a. 1. pass. *veritus sum.* Αἰδεῖσθαι τοὺς πρεσβυτέρους, θεὸς· αἰδοῦμαι τάδε, pudet. Ἀλλ' αἰδέομαι μὲν πατέρα τὸν σὸν, ἐν λυγρῷ γήρᾳ προλείπων, *Soph. Aj.* 506. Ab αἰδώς.

Ἀϊδὲς, *obscurum*, neutr. Ab ἀϊδής.

Αἴδεσθεν, *Il.* 6, 93. 3. pl. aor. 1. ind. pass *Ion.* et *Bœot.* pro ᾐδέσθησαν, ab αἰδέομαι.

Αἰδέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, venerabilis, reverentia dignus; honestus, *Gl. V.* observabilis, *Gl. V.* (2) dignus qui exoret; (3) inviolatus, intactus. Ab eod. Hinc

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, veneratio.

Αἴδεσις, εος, ἡ, veneratio, reverentia; (2) venia; (3) misericordia. Ab αἰδέομαι.

Αἴδεσσαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. *Poet.* pro αἴδεσαι, a verbo eod.

Αἰδεστικὸς, ἡ, ὸν, pudicus, *Philox.* Ab αἰδοῦμαι.

Αἰδεστικῶς, pudenter, *Philox.* A præc.

Αἰδεστὸς, ἡ, ὸν, reverentia dignus. Ab eod.

Αἰδεύμεθα, *reveremur*, 1. plur. præs. ind. med. *Dor.* pro αἰδόμεθα, vel αἰδεόμεθα.

Ἀΐδεω, *Ion.* pro Ἀΐδου, ab Ἀΐδης.

Ἀΐδῃ, *inferno, Orco*, dat. sing. ab eod.

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus; (2) arcanus; (3) inexpectatus; (4) e conspectu tollens, exitialis. Πῦρ ἀΐδηλον, *Il.* 2, 455. flamma vastatrix, infesta: nam δηλεῖν est vastare, affligere. Φυὴν ἀΐδηλοι forma incerta, *Apoll. Rhod.* 4, 681. Ἀΐδηλα δείκηλα, exitiosa phantasmata, *Id. ibid.* 1671. Ab ἀϊδὴς, vel ex α priv. et δῆλος, *manifestus.*

Ἀϊδήλως, *adv.* obscure, ut conspectus adimatur; (2) exitiose. Σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως, tu autem interficis omnes penitus, *Il.* 21, 220. Ab ἀΐδηλος.

Αἰδημονέστερος, verecundior. Ab αἰδήμων.

Αἰδημονέω, ῶ, f. ήσω, verecundus sum, verecundiam servo. Ab αἰδήμων.

Αἰδημόνως, *adv.* verecunde, pudenter. Αἰδημόνως φθέγγεσθαι, verecunde loqui. *Xenoph. Sympos.* 4, 58. Ab

Αἰδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, verecundus; pudicus, *Gl. V.* Ab αἰδώς.

Ἀϊδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui cerni nequit; (2) abolitus. Ex α priv. et εἴδω, *video.*

ἈΪ´ΔΗΣ, ου, ὁ, orcus; (2) mors; (3) sepulchrum; (4) inferi. *Callim. in Delum*, 277.

Αἴδηψος, Ædepsus, urbs Eubœæ, celebris æris et ferri metallis. Hinc

Αἰδήψιος, η, ον, Ædepsius: Αἰδήψιον ἄορ, quivis ferreus vel æneus ensis, nam epitheton est commune, et ἀχελώϊον ὕδωρ, quia prope Ædepsum erant æris et ferri metalla. *Callim. Fragm.* 51.

Ἀϊδίζω, perpetuo, *Gl. V.* A seq.

Ἀΐδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, perpetuus, æternus. Εἰς τὴν ἀΐδιον οἴκησιν κατηγάγετο (de sepulcro dicitur), *Xenoph. Ages.* 11, 16. Ab ἀεὶ, *semper.*

Ἀϊδιότης, ητος, ἡ, æternitas. Ab ἀΐδιος.

Ἀϊδίως, *adv.* sempiterne, in perpetuum.

Ἀϊδνῇς, *tenebricosis*, dat. plur. *Ion.* pro ἀϊδναῖς, ab ἀΐδνη, quod est fem. ab ἀϊδνός.

Ἀϊδνὴς, et ἀϊδνὸς, ἡ, ὸν, tenebricosus. Ex α priv. et ἰδεῖν, *videre.*

Αἰδοῖ, *contr.* pro αἰδόϊ, ab αἰδώς, όος.

Αἰδοιέστατος, maxime venerandus, *superl. Poet.* pro αἰδοιότατος, ab αἰδοῖος, *venerandus.*

Αἰδοίης, gen. *Ion.* pro αἰδοίας, ab eod.

Αἰδοιϊκὸς, ἡ, ὸν, ad inguen pertinens. Ab

Αἰδοῖον, ου, τὸ, inguen, veretrum; αἰδοῖα, pudenda. Ab αἰδώς.

Αἰδοῖος, οία, οῖον, venerabilis, venerandus; (2) verecundus, *Il.* 2, 514. Ab eod.

Αἰδοιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, formam inguinis habens. Ab αἰδοῖον.

Αἰδοίως, *adv.* cum reverentia. Ab αἰδοῖος.

Αἴδομαι, revereor. Αἰδομένων τ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, *Il.* 5, 531. Ἠὲ πέφανται, verecundantium utique virorum plures salvi quam interfecti sunt. Ab αἰδώς.

Αἰδομένω, *reveriti*, dual. ab αἰδόμενος.

Ἄϊδος, *Orci*, gen. sing. ab Ἄϊς, *Orcus*.

Αἶδος, εος, τὸ, idem quod αἰδώς.

Αἰδοῦ, *reverere*, 2. sing. præs. imp. med. *contr.* pro αἰδέου, ab αἰδέομαι.

Αἰδοῦς, gen. sing. *contr.* pro αἰδόος, ab αἰδώς.

Ἀΐδου, *Orci*, gen. sing. ab Ἀΐδης, ου, *Orcus*.

Ἀϊδοφοίτης, ου, ὁ, qui ad inferos ventitat. Ex ἀΐδης, *orcus*, *inferi*, et φοιτάω, *ventito*.

Αἰδόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, verecundus. Ex αἰδὼς et φρήν.

Ἀϊδρείη, ας, ἡ, et ἀϊδρία, inscitia, imprudentia, *Od.* 12, 41. Ex α priv. et ἰδρεία.

Ἀϊδρείῃσι, dat. pl. *Ion.* pro ἀϊδρείαις.

Ἀϊδρείης, gen. sing. *Ion.* pro ἀϊδρείας.

Ἀϊδρήεις, ήεσσα, ῆεν, inscius, imprudens.

Ἄϊδρις, εως, et *Poet.* ιος, ὁ ϗ ἡ, ignarus, inscius, imperitus, imperito viro similis. Ἀΐδρει φωτὶ ἐοικὼς, *Il.* 3, 219. Ex α priv. et ἴδρις, *sciens*.

Ἀϊδροδίκης, ου, ὁ, *Poet. proprie* justitiæ nescius; (2) perniciosus, sævus.

Ἀΐδρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, instabilis. Ex α priv. et ἱδρυτὸς, *fundatus*.

Ἀϊδρῶς, *adv.* imperite. Ab ἄϊδρις.

ἈΙ'ΔΥΛΟΣ, η, ον, audax, *Hes. Suid.*

Αἰδῶ, acc. sing. *contr.* pro αἰδόα, ab αἰδώς.

Ἀϊδωνεὺς, έως, ὁ, Pluto, Orcus, *Il.* 5, 190. Ab ἀΐδης.

Ἀϊδωνῆος, gen. sing. *Ion.* pro ἀϊδωνέος.

ΑΙ'ΔΩ'Σ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, pudor: φόβος τῆς ἀδοξίας, (ut definiunt Stoici,) metus infamiæ, verecundia; (2) reverentia, veneratio, observantia; (3) membrum genitale, inguen, pudenda.

Ἀϊδῶς, *adv.* invisibiliter; (2) modo incomprehensibili. Ab ἀϊδής.

Αἰεὶ, *semper*, Poët. pro ἀεί. Ὁ αἰεὶ βίοτος, senilis vita, *Soph. Œd. Col.* 1584.

Αἰειγενετάων, *Il.* 2, 400. gen. pl. *Poet.* et *Æol.* pro ἀειγενετῶν, ab ἀειγενέτης.

Αἰέλιοι, οἱ, iidem qui Αἰαλοί.

Αἰετόεις, όεσσα, εν, aquilinus. Αἰετόεντά τε φῦλα, *Oppian. Cyneget.* 3, 117.

Αἰετὸν, *Il.* 8, 247. *Att.* pro ἀετόν.

Αἰζήϊος, ου, ὁ, juvenilis. Ab

ἈΙ'ΖΗΟ'Σ, οῦ, ὁ, juvenis, qui robore juvenili viget, *Il.* 2, 660.

Αἰηνὴς, έος, dirum, lamentabile; (2) grave valde et molestum; (3) æternum. Ab αἰ.

Αἴης, *Il.* 2, 162. *Ion.* pro αἴας.

Αἰήταο, *Æol.* pro Αἰήτου, ab

Αἰήτης, ου, Aieta, rex Colchorum, unde αἰητίνη, filia vel neptis ipsius.

Αἴητος, vide ἄητος, item ardens, *Hom.*

Αἴθ', ob seq. literam aspiratam pro αἴτ', et hoc pro αἴτε, nom. pl. f. g. ab ἥτε, *quæ*.

Αἰθαλέος, έα, έον, cineritius, sc. color. Ab

Αἰθάλη, ης, ἡ, fuligo, favilla. Ab αἴθω, *uro*.

Αἰθαλὴς, ὶς, splendidus, illustris, *Ern.*

Αἰθαλὶς, ἡ, splendida.

Αἰθαλίτης, ου, ὁ, fumosus, fuliginosus.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, ardens, vel calore solis gaudens, et est Epith. cicadarum. Αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγοῦντες, *Theoc. Idyll.* 7, 138.

Αἰθαλόεις, εσσα, εν, ardens, *Il.* 2, 415. Ἔχων αἰθαλόεντα κεραυνὸν, *Hesiod. Theog.* 72, et 504. Ab αἰθάλη.

Αἰθαλοκομπία, ας, ἡ, fumi instar vana jactantia, magniloquentia. Ex αἰθάλη, *fuligo*, et κομπέω, *jacto*.

Αἴθαλος, ὁ, idem quod αἰθάλη, *Eur.*

Αἰθαλοῦσσα, *contr.* pro αἰθαλόεσσα. Αἰθαλοῦσσα φλὸξ, ardens flamma, fulmen, *Æsch. Prom. Vinct.* 1000.

Αἰθαλόω, ῶ, f. ώσω, uro, comburo; (2) nigrefacio. Ab αἰθάλη. Hinc

Αἰθαλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fuliginosus, fumeus, obscurus; (2) in favillas conversus.

Αἰθαλωτὸς, ὴ, ὸν, ustus, combustus.

Αἰθᾶν, gen. pl. *Dor.* pro αἰθῶν, ab αἰθὴ, *nigra*, quod est fœm. ab αἰθός.

Αἴθε, utinam, *Il.* 1, 127, *Dor.* pro εἴθε. Τὸ αἴθε sæpe præponitur verbo ὄφελον, sequente mox infinitivo; usurpatur autem ut adverbium optandi: factum ex aor. 2. verbi ὀφείλω, *debeo*, et aliquando reperitur in prima, secunda, et tertia persona. Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν.....ἧσθαι, utinam apud naves sederes, *Il.* 1, 415.

Αἰθερεμβατέω, ῶ, f. ήσω, per æthera incedo. Ex αἰθὴρ et inus. βατέω, *vado*.

Αἰθέρι, *adv.* in æthere. Ab αἰθήρ.

Αἰθέριος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel αἰθέριος, ία, ιον, æthereus. Ab eod. Hinc

Αἰθερίως, *adv.* pure, instar aëris, *Steph.*

Αἰθεριώδης, (et αἰθερώδης, *Steph.*) εος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Αἰθεροβατέω, ῶ, idem quod αἰθερεμβατέω.

Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, per ætherem currens. Εἴδωλα πετεινῶν αἰθεροδρόμων, *Aristoph. Aves*, 1393. Ex αἰθὴρ, *æther*, et inus. δρέμω, *curro*.

Αἰθεροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ætheris formam habens. Ex αἰθὴρ et εἶδος, *forma*.

Αἰθερονόμος, ου, ὁ, qui in aëre aut in altis locis pascitur.

Αἰθερόπλαγκτος, η, ον, qui in aëre vagatur, ut avis, vel cœlo, ut stellæ. Ex πλάζω, *erro*.

Αἰθήεις, εσσα, εν, ex ustione niger. Ab αἴθω.

ΑΙ'ΘΗ'Ρ, έρος, ὁ, æther; (2) aër; (3) cœlum, deorum domicilium, *Il.* 2, 412; (4) inflammatio.

Αἴθινος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui comburi potest, qui facile comburitur, *Etym.* Ab αἴθω, *uro*.

Αἰθίοπα, acc. sing. ab Αἰθίοψ.

Αἰθιόπαις, Bacchus; fortasse propter αἰθίοπα οἶνον, inter *Fragmenta Anacreontis*.

Αἰθιοπεὺς, έως, ὁ, Æthiops. Μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη, *Il.* 1, 423. Vide κρημνός.

Αἰθιοπῆας, acc. plur. *Ion.* pro Αἰθιοπέας, ab Αἰθιοπεὺς, *Æthiops*.

Αἰθιοπίζω, more Æthiopum utor.

Αἰθιοπικὸς, ὴ, ὸν, Æthiopicus.

Αἰθιόπις, ίδος, ἡ, Æthiopica fœmina, lingua, &c.

Αἰθίοψ, οπος, ὁ, Æthiops, *Il.* 1, 422. (2) fuscus. Ex αἴθω, *uro*, et ὤψ, *facies*.

Αἴθοκες, ων, *Hes. rectius* αἰθόλικες, *Suid.* αἰθὺλ, *Gal.* pustulæ in summa cute, ex igne vel aliunde. Ab αἴθω.

Αἰθομένοιο, *Ion.* pro αἰθομένου, ab αἴθομαι.

Αἴθοπα, *ardentem*, acc. sing. ab αἴθοψ.

Αἶθος, εος, τὸ, æstus, ardor; (2) ignis, flamma. Ab αἴθω.

Αἰθὸς, ὴ, ὸν, niger, in carbonem redactus, *Eustath.* (2) ambustus. (2) αἰθὸς γεγένη μοι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν, *Aristoph. Thesmoph.* 253. Ab eod.

Αἴθουσα, ης, ἡ, porticus, *Il.* 6, 243.

Αἰθούσῃ, dat. sing. præs. part. act. f. g. ab αἴθω.

Αἴθοψ, οπος, ὁ ϗ ἡ, niger, *Il.* 1, 462. (2) rutilus; (3) calidus; (4) splendidus. Epithet. vini apud Homerum et alios. Hinc fortasse Bacchus vocatur Αἰθιόπαις, inter *Fragm. Anacreont.* quæ collegit Jos. Barnes. (3) οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν, fervidi animi viro, *Soph. Aj.* 221. Ex αἴθω et ὄψις, *facies*.

ΑΙ'ΘΡΑ, ας, ἡ, aëris serenitas, suda tempestas, *Il.* 17, 646.

Αἰθρέω, ῶ, f. ήσω, conturbo tempestate seu procella. Ab αἴθρα.

Αἰθρηγενέτης, ου, ὁ, in æthere natus; (2) frigus et pruinam vel etiam serenitatem inducens. Ex αἰθὴρ et γίνομαι.

Αἰθρηγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. *Il.* 15, 171. serenificus, sudificus. Boreæ epitheton.

Αἰθρήεις, έσσα, εν, serenus, sudificus. Αἰθρήεντος ἐγειρομένου βορέαο, *Oppian. Cyneget.* 4, 73.

Αἴθρης, *æthræ*, gen. sing. *Ion.* pro αἴθρας.

Αἰθρία, ας, ἡ, aër sudus, serenitas, sudum; (2) serenitas nocturna; (3) dium, ut ἐν αἰθρίᾳ, sub dio. Ab αἴθρα.

Αἰθριάζω, f. άσω, sereno, serenum induco; (2) sub dio versor. Αἰθριάζειν τὸν ἀέρα, τὰς νεφέλας. Ab αἰθρία.

Αἰθριάω, ῶ, f. άσω, idem; ab eod.

Αἰθρινὸς, ὴ, ὸν, matutinus. Ab eod.

Αἰθριοκοιτέω, ῶ, f. ήσω, sub dio cubo. Ἁδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν, *Theoc. Idyll.* 8, 78. Ex αἰθρία et κοίτη, *cubile*.

Αἴθριος, ου, ὁ ϗ ἡ, serenus, sudus, apricus, clarus, *Gl. V.* (2) subdialis, qui est sub dio; ab αἴθρα· (3) frigidus. Ab αἶθρος.

Αἰθριόω, sereno, *Gl. V.* Ab αἴθρα.

Αἰθροβάτης, ου, ὁ, qui in aëre ambulat.

Αἰθροδόνητος, ον, in splendore agitatus, *Man.* Ex αἴθρα et δονέω.

Αἰθρολαμπὴς, ὲς, lucidi ætheris, in æthere splendens, *Man.*

Αἰθροπολεύω, in æthere versor, vel idem quod αἰθερεμβατέω, *Man.*

Αἶθρος, ου, ὁ, pruina, frigus matutinum.

Αἰθρὸς, οῦ, ὁ, ventus a serena parte cœli flans. Ab αἴθρα.

Αἰθροτόκος, ον, in æthere procreans, *Man.*

Αἴθυγμα, ατος, τὸ, fomes, suscitabulum; (2) incitamentum.

ΑΙ'ΘΥΙΑ, ας, ἡ, mergus, fulica.

Αἰθυιόθρεπτος, ον, epith. piscatoris qui perpetuo in mari versatur, et e mari victum quærit, ut mergi, ex αἴθυια et τρέφομαι, *alor*.

Αἰθυκτὴρ, ῆρος, ἡ, violentus, impetuosus. Ab αἰθύσσω.

Αἰθυλικώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui refert formam pustularum. Ab αἰθύλικες, quod idem est ac αἰθόλικες.

Αἰθύσσω, f. ξω, splendeo; (2) calefacio; (3) suscito; (4) moveo, quatio; (5) jacio; (6) extendo; (7) prorumpo. Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης, *Ep.* Ab

ΑΙ'ΘΩ, uro, accendo; cremo, *Gl. V.* (2) fulgeo, splendeo; (3) ardeo. Σέλας, ὡς πυρὸς αἰθομένοιο ἐσταότ' ἐν δίφρῳ, *Hesiod. Scut.* 60. Αἴθειν ἱερὰ, sacra facere, *Soph. Phil.* 1066.

Ἀΐθω, respiro, *Ern.* expiro, *V. Lat.* ab *Hom. sed perperam* pro ἀΐσθω, q. v.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ardens, flagrans, vehemens; et dicitur de fame; (2) comburendi vim habens; (3) splendidus, fulgidus; (4) fervidus, agilis; (5) niger, seu rutilus. (1) ἔμβαλε λιμὸν αἴθωνα, *Call. in Cerer.* 67. Ab αἴθω.

Αἴκ' vel αἴκεν, *Il.* 1, 66, pro αἴκε, siquidem, *Dor.* pro εἴκε.

ΑΙ'ΚΑ'ΛΛΩ, blandior, adsentior, adulor. Τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με, *Aristoph. Eq.* 211. Ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τὴν καρδίαν ἐμήν, *Id. Thesmoph.* 876. Hinc

Αἰκάλος, ου, ὁ, adulator, adsentator.

Ἀΐκη, ῆς, ἡ, motus alicujus qui irruit; (2) motus violentus quivis, impetus, *Il.* 15, 709. Ab ἀΐσσω, *ruo*.

ΑΙ'ΚΙ'Α, ας, ἡ, plaga, verberatio, pulsatio; (2) injuria quæ fit cædendo aut pulsando. Βλέπειν αἰκίαν, esse irato vultu et minaci, *Aristoph. Aves*, 1670.

Αἰκίζω, f. ίσω, verberibus indigne adficio, pulso; (2) virgis supplicii causa cædo; (3) supplicio adficio; (4) contumeliose tracto, mutilo, ut statuas; αἰκίζει, cruciat, *Ph.* αἰκίζομαί σε, verbero, affligo te, mulcto te; αἰκίζομαι ὑπό σου, affligor de te, mulctor de te, *Gl. V.* unde et de iis dicitur qui gravius lugendo se ipsi male tractant, lacerant, &c. Καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται, *Soph. Aj.* 65. Ἢ τις τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη, χαίρεις κλύουσα; *Eurip. Med.* 1133. *Polyb.* 69. 11. A præc.

Αἰκίον, ου, τὸ, læsio, damnum. Ab αἰκία.

Αἴκισμα, ατος, τὸ, idem quod

Αἰκισμὸς, οῦ, ὁ, verbera, pulsatio, flagellatio, mutilatio, &c. Ab αἰκίζω.

Αἰκιστικὸς, ὴ, ὸν, ad pulsandum proclivis, contumeliosus. Ab eod.

Αἰκίστρια, ας, ἡ, quæ pulsat. Ab eod.

Αἶκλον, ου, τὸ, vespertina cœna; (2) postcœnium. Vox usitata Laconibus. *Athen.* 140. *Eustath.* 1141. 9. Ab

Αἶκνον, idem quod αἶκλον, *Hes. Etym.*

Ἀΐκτηρ

'Αἴκτης, ῆρος, ὁ, impetuosus, *Opp.* Ab ἀΐσσω.

"Αϊκτος, ου, ὁ, inaccessus; (2) ingens. Ex α priv. et ἱκνέομαι, *venio*.

'Αἰκῶς, *adv.* indecenter, turpiter, contumeliose, *Il.* 22, 336. Ab αἰκία· vel etiam pro ἀεικῶς, quod suo loco videndum.

Αἴλινα, *adv.* lugubriter. Κινύρεται αἴλινα μήτηρ, (Achillem) luget flebiliter mater, *Callim. Apoll.* 20. Ab

Αἴλινος, miser, lamentabilis.

Αἰλέριος, ου, ὁ, radix quædam qua cati vescuntur. Ab αἴλουρος.

Αἰλουρόμορφος, ου, ὁ ϰ ἡ, cati seu felis formam habens. Ex αἴλουρος et μορφή.

ΑΙ'ΛΟΥΡΟΣ, ου, ὁ ϰ ἡ, felis, catus; (2) piscis quidam.

ΑΙ'ΜΑ, ατος, τὸ, sanguis, cruor; (2) cædes, homicidium; (3) consanguinitas; (4) genus, nati, posteri; (5) gladius, audaci metaphora; (6) cæsa corpora. (2) αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος, patrata cæde abominabili matris, *Eur. Or.* 1624. (4) στρατὸν 'Αργείων ἐπιπνεύσας αἵματι Θήβας, in Thebes progeniem, *Eurip. Phœn.* 796. (5) νεακόνητον αἷμα χειρῶν ἔχων, recens acutum gladium, *Soph. Elect.* 1410. (6) τρισσὰ φέρουσα τάδ' αἵματα σύγγονα, ferens hæc tria cruenta cognata cadavera, *Eurip. Phœn.* 1507.

Αἱμακουρία, et αἱμακουρίαι, parentatio, inferiæ. Ex αἷμα et κορέω, *satio*.

Αἱμακτὸς, ἡ, ὸν, sanguinolentus. Ab αἷμα.

Αἱμάλεος, εα, εον, idem et ab eod.

Αἱμαλωπὶς, ίδος, ἡ, color sanguineam speciem habens, vel sanguineus. Ab

Αἱμάλωψ, ωπος, ὁ, cruenta suffusio, præsertim in oculis; (2) cui oculi sunt cruentati. Item adjective, sanguineus, ut χυμὸν αἱμάλωπα, *Aret.* Ex αἱμαλέος et ὤψ.

Αἱμάξασα, aor. 1. part. act. fem. gen. verbi αἱμάσσω.

Αἱμαπότης, ου, ὁ, idem quod αἱμοπότης, *Lys.*

Αἱμὰς, άδος, ἡ, sanguis. "Ος τὸν θερμοτάτον αἱμάδα κατευνάσειεν, *Soph. Phil.* 696.

Αἱμασιὰ, ᾶς, ἡ, *Od.* 18, 358, sepes, *proprie*, quæ spinas habet, *Suid.* maceria e lapidibus temere congestis sine luto aut calce structa. Ab αἱμάσσω, quia scandentes talem maceriam αἱμάττονται (2) septum quodlibet, *Ern.* Hinc

Αἱμασιώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, ad modum maceriæ structus.

Αἱμάσσω, vel αἱμάττω, fut. ξω, cruento, lacerando sanguinem elicio; (2) sanguinem fundo, cruentus sum; ᾑμαγμένος, cruentatus, perf. part. pass. "Ως ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βροτοῖς, *Soph. Aj.* 453. Ab αἷμα.

Αἱμασφόρος, ον, sanguineus, *Ath.*

Αἱματεκχυσία, ας, ἡ, sanguinis effusio. Ex αἷμα et ἔκχυσις, *effusio*.

Αἵματη, ης, ἡ, ensis, gladius, *Etym.*

Αἱματηρὸς, ρὰ, ρὸν, sanguinolentus, cruentus.

Αἱματηφόρος, ον, idem.

Αἱματία, ας, ἡ, jus nigrum apud Lacedæmonios in primis usitatum.

Αἱματιάτις, idem quod αἱματῖτις, seu *farta sanguine*, Ath.

Αἱματίζω, f. ίσω, sanguinem elicio.

Αἱματικὸς, ἡ, ὸν, sanguineus.

Αἱμάτινος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem.

Αἱμάτιον, ου, τὸ, exiguus sanguis. Dim. ab αἷμα.

Αἱματίτης, ὁ, λίθος, hæmatites, lapis. Hinc

Αἱματῖτις, ιδος, ἡ, sanguinaria.

Αἱματόεις, εσσα, εν, cruentus; (2) purpureus. Ab αἷμα.

Αἱματόεσσαι, nom. pl. fem. gen. ab αἱματόεις.

Αἱματολοιχὸς, ὁ, sanguinem lambens. Ab αἷμα et λείχω, *lambo*.

Αἱματοποιητικὸς, ἡ, ὸν, sanguificandi vim habens, sanguificus. Ex αἷμα et ποιέω.

Αἱματοποτέω, ῶ, sanguinem poto. Ab

Αἱματοπότης, ου, ὁ, sanguinem bibens, *Aristoph. Equit.* 198.

Αἱματοπώτης, ου, ὁ, idem quod αἱμοπότης, *Lys.*

Αἱματοπῶτις, ἡ, *fœm. Man.*

Αἱματοῤῥοέω, sanguine fluo.

Αἱματοῤῥόφος, ου, ὁ ϰ ἡ, sanguinem sorbens. Ab αἷμα et ῥοφέω, *sorbeo*.

Αἱματόῤῥυτος, ου, ὁ ϰ ἡ, sanguine fluens. Ex αἷμα et ῥυτὸς, *fluidus*.

Αἱματοσταγὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, sanguine distillans. Σκόπελος αἱματοσταγὴς, *Aristoph. Ran.* 474. Ex αἷμα et στάζω, *stillo*.

Αἱματοσφαγὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, jugulatus. Ex αἷμα et σφάζω, *jugulo*.

Αἱματοφλεβοστάσεις, αἱ, suppressiones supertumescentis sanguinis; (2) plenæ sanguine et tumescentes venæ. Ex αἷμα, *sanguis*, φλὲψ, *vena*, et στάσις, *statio*.

Αἱματόφυρτος, ου, ὁ ϰ ἡ, sanguine permixtus, sanguinolentus. Ex αἷμα et φύρω, *misceo*.

Αἱματοχαρὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, sanguine gaudens, sanguinarius. Ex αἷμα et χαίρω, *gaudeo*.

Αἱματόω, ῶ, fut. ώσω, et αἱματάω, et αἱμάττω, f. ξω, cruento, cruore seu sanguine inficio; (2) interficio; (3) in sanguinem verto. Καὶ τὰ ἀκόντια ἐδείκνυε μὲν οὔ, κατέθηκε δὲ ἡματωμένα ὅπως ᾤετο τὸν πάππον ὄψεσθαι, *Xen. Cyr.* 1, 17. Ab αἷμα.

Αἱματώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, sanguinolentus, sanguineus, cruentus. Ab eod.

Αἱματωπὸς, οῦ, ὁ, sanguineum adspectum habens, cruentus. Αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ, oculorum lacerationes, *Eurip. Phœn.* 877. Ex αἷμα et ὤψ, *oculus*.

Αἱμάτωσις, εως, ἡ, quasi sanguificatio. Ab αἱματόω.

Αἱμευτὴς, οῦ, ὁ, salgamarius. Ab αἷμα.

Αἱμηπότης, ου, ὁ, sanguinis potor.

Αἱμηρὸς, ὰ, ὸν, idem quod αἱματηρός.

Αἵμιον, ου, τὸ, vas quo excipitur sanguis. Ab αἷμα.

Αἱμοβαφὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, sanguine tinctus, cruentus, *Soph. Aj.* 219. Ex αἷμα et βαφὴ, *tinctura*.

Αἱμοβόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, sanguivorus. Ex αἷμα et βορὰ, *pabulum, cibus*.

Αἱμοδίψος, ου, ὁ ϰ ἡ, sanguinem sitiens.

Αἱμοδόχος, ου, ὁ ϰ ἡ, sanguinem recipiens. Ex αἷμα et δέχομαι, *recipio*.

Αἱμόδωρον, ου, τὸ, genus herbæ.

Αἱμόκεγχρον, ου, τὸ, quidquid in sanguinis profluvio faucibus inducit κέγχρον, *Hippoc.* Ex αἷμα et κέγχρος.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ, qui suo sanguine miscetur; (2) incestus, incestuosus. Ex μικτός.

Αἵμονα, acc. sing. per *Aphæresin*, pro δαίμονα, ab αἵμων pro δαίμων, *sciens*.

Αἱμοπότης, ου, ὁ, sanguinem appetens, sugens, epith. serpentis, *Gl. V.* idem quod αἱματοπότης.

Αἱμοπτυικὸς, ἡ, ὸν, sanguinem exspuens. Ex αἷμα et πτύω, *exspuo*.

Αἱμορέω, idem quod αἱμοῤῥοέω, *Man.*

Αἱμοροῒς. Vide αἱμοῤῥοΐς. *Nicand. Ther.* 315.

Αἱμορόος, idem quod αἱμόῤῥοος, *Nicand. Ther.* 318.

Αἱμοῤῥαγέω, ῶ, f. ήσω, sanguinis eruptione opprimor, sanguinem sponte erumpentem emitto. Ex αἷμα et ῥήγνυμι.

Αἱμοῤῥαγὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, sanguinis eruptione oppressus, sanguinem stillans, *Soph. Phil.* 825.

Αἱμοῤῥαγία, ας, ἡ, sanguinis eruptio.

Αἱμοῤῥαγικὸς, ἡ, ὸν, idem quod αἱμοῤῥαγής.

Αἱμόῤῥαντος, ου, ὁ ϰ ἡ, sanguine conspersus. Ex αἷμα et ῥαντὸς, *adspersus*.

Αἱμοῤῥοέω, ῶ, f. ήσω, sanguinis profluvio laboro. Γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα, *Matt.* 9, 20. Ex αἷμα et ῥόος, *fluxus*.

Αἱμοῤῥοία, ας, ἡ, fluxus sanguinis, sanguinis profluvium.

Αἱμοῤῥοῒς, ίδος, ἡ, hæmorrhois, sanguinis fluxus, sc. per venas ani; (2) genus quoddam serpentum.

Αἱμοῤῥοϊκὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Αἱμόῤῥοος, *contr.* αἱμόῤῥους, ου, ὁ ϰ ἡ, sanguine fluens; (2) profluvio sanguinis laborans; (3) ἡ, femina menstruum patiens. Ex αἷμα et ῥέω.

Αἱμοῤῥοώδης, ες, idem.

Αἱμοῤῥυγχία, ας, ἡ, rostri cruentatio. Ex αἷμα et ῥύγχος, *rostrum*.

Αἱμορυγχία, ας, ἡ, idem et ex iisd.

Αἷμος, ου, ὁ, locus arboribus densus, dumus. Ab αἷμα, v. αἱμασία.

Αἱμοσταγὴς, ές, sanguine stillans. Ab αἷμα et στάζω, *stillo*.

Αἱμόσταγμα, τος, τὸ, stillatio sanguinis.

Αἱμοφόβος, ου, ὁ ϰ ἡ, sanguinem metuens; (2) metuens sanguinis missionem. Ex αἷμα.

Αἱμοφόρυκτος, ου, ὁ ϰ ἡ, sanguine inquinatus. Ex αἷμα et φορύσσω, *polluo*.

Αἱμόφυρτος, ου, ὁ ϰ ἡ, *Polyb. Hist.* 15, 14. idem quod αἱματόφυρτος.

Αἱμοχαρὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, idem quod αἱματοχαρής.

Αἱμόχροος, *contr.* αἱμόχρους, ου, ὁ ϰ ἡ, sanguinei coloris. Ex αἷμα et χρόα.

Αἱμόω, idem quod αἱματόω, *Hes.*

Αἱμύλα, *adv.* blande, &c. *Hes.*

Αἱμυλία, ας, ἡ, festivitas, lepor.

Αἱμύλιος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem quod αἱμύλος.

Αἱμύλλω, decipio. Ab αἱμύλος.

Αἱμυλομήτης, ου, ὁ, blanditiarum autor, *Hom. M.*

ΑΙ'ΜΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ ϰ ἡ, blandus, festivus, lepidus, adfabilis; (2) illiciens, blanditiis decipiens. Αἱμύλα ῥήματα, *Aristoph. Equit.* 684. Καὶ τῶν αἱμυλῶν ἀλωπέκων παυσαίμεθ', *Id. Lysist.* 1271.

Αἱμωδέω, ῶ, f. ήσω, dentibus stupeo, hebesco, sc. ex acidis aut acerbis cibis, *Ern.* (2) dentium dolore adficior; (3) obstupeo. Ex αἷμα et ὀδούς.

Αἱμώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, sanguine suffusus aut mistus; (2) sanguineus, sanguinem habens. Ab αἷμα.

Αἱμωδία, ας, ἡ, *proprie* suffusio sanguinis, aut admistio sanguinis in saliva, &c. *Ern.* (2) dentium dolor, stupor, ac torpor. Ex αἷμα et ὀδοὺς, *dens*.

Αἱμωδιασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ex iisdem.

Αἱμωδιάω, idem quod αἱμωδέω.

Αἵμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, *Il.* 5, 49. peritus, gnarus, *Hes.* (2) cruentus. (2) λύκου αἵμονι χαλᾷ σφαζομέναν, cruento ungue, *Eurip. Hec.* 91. Vel pro δαίμων, *peritus*; vel ab αἷμα, *sanguis*.

Αἱμωπὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, idem quod αἱματωπός.

Αἰνὰ, *adv.* infeliciter, graviter, malo fato, *Il.* 1, 414.

Αἰνὰ, *adv.* Vide αἰνῶς, *Call.*

Αἰναὶ, *graves*, nom. pl. f. g. ab αἰνὸς, ἡ, όν.

Αἰναρέτης, ου, ὁ, cujus virtus gravis est et perniciosa, *Il.* 16, 31. male fortis, abutens fortitudine ad perniciem aliorum, *Ern.* Ex αἰνὸς et ἀρετή.

Αἰνείω, *Ion.* ab Αἰνείας *poetice* pro Αἰνέας, *Il.* 5, 534.

Αἰνεῖτε, *contr.* pro αἰνέετε, ab αἰνέω, *laudo*.

Αἰνεσία, ας, ἡ, consilium, cohortatio, instinctus. Ab αἴνεσις, (sed vox est vitiosa, pro ἐννεσία vel ἐνεσία, v. *Call. H. in Dian.* 104. *Ern.*) Unde

Αἰνέσιμος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem quod αἰνετὸς, *Hes.*

Αἴνεσις, εως, ἡ, laudatio; laus, *Gl. V.* (2) adsensus. Ab αἰνέω, *laudo*.

Αἰνέτης, ου, ὁ, laudator.

Αἰνετὸς, οῦ, ὁ, laudabilis, laude dignus.

Αἰνέω, ῶ, f. ήσω, vel έσω, laudo; (2) approbo, comprobo; (3) adsentior; (4) renuo, recuso; (5) dico; (6) promitto. Αἰνέω σε προθυμίας· σοι, assentior. (1) αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη, *Soph. Aj.* 526. (5) ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, fabulam prodigiosam, *Soph. Phil.* 1424. (6) ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα, omnia promisit, *Eurip. Med.* 1157. "Α δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς, ἐμῆς θιγὼν, ταῦτά μοι πρᾶξον, promisisti, *Soph. Phil.* 1388. "Εδωχ' ὅσονπερ ἔχρῃζεν, ἐπείπερ ᾔνεσεν, quandoquidem promisit. *Eurip. Hippol.* 1319. Ab αἶνος.

Αἴνη, ης, ἡ, laus, pro αἴνησις vel αἴνεσις, *Ern.* 'Εόντα ἐν αἴνῃ μεγίστῃ, cum esset in maxima existimatione, *Herodot.* 3, 74.

Αἰνήθετος, et αἰνόθετος, ον, precibus non facile placandus, *Hes.* ex αἰνὸς et θέσσομαι.

Αἰνησ',

Αἴνησ' pro αἴνησε, et hoc *Ion.* pro ᾔνησε, ab αἰνέω.

Αἰνῆσιν, *gravibus*, dat. pl. *Ion.* cum ν ἐφελκ. pro αἰναῖς, quod ab αἰνός.

Αἰνήσεια, *laudaverim*, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* et *Poet.* pro αἰνήσαιμι, a verbo αἰνέω.

Αἴνιγμα, ατος, τὸ, ænigma, obscurus sermo; (2) occulta significatio alicujus rei, *Gl. V.* quæstio, prodigium. Ab αἰνίσσομαι.

Αἰνιγματίζομαι, ænigmatice loquor, obscuro sermone utor. Ab αἴνιγμα. Unde

Αἰνιγματικῶς, idem quod αἰνιγματωδῶς, *Ern.*

Αἰνιγματιστὴς, ȣ, ὁ, sermone ænigmatico utens.

Αἰνιγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ænigmaticus, ænigmatice dictus vel scriptus; (2) obscurus, *Gl. V.* monstrosus. Ab αἴνιγμα.

Αἰνιγματωδῶς, *adv.* ænigmatice, per ænigmata, obscure.

Αἰνιγμὸς, ȣ, ὁ, idem quod αἴνιγμα. Ὅμως γε μέν τοι σοὶ δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ, *Aristoph. Ran.* 61.

Αἰνίζομαι, f. ίσομαι, laudo, admiror, *Il.* 13, 374; (2) idem quod αἰνίσσομαι, per parabolas, fabulas significo, *Ern.* Ab αἶνος.

Αἰνικτήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ænigmaticus, obscure dictus. Ab αἰνίζομαι.

Αἰνικτηρίως, *adv.* ænigmatice, obscure.

Αἰνικτὸς, ἡ, ὸν, ænigmaticus, obscurus, *Soph. Œd. Tyr.* 447. Ab

Αἰνίσσομαι, vel αἰνίττομαι, f. ίξομαι, obscure significo, occulte seu ænigmatice innuo; (2) alludo ad aliquid etiam sensu reprehendendi, et irridendi: ᾐνίξατο ἄρα ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη, *Plat. de Rep.* 1. Ab αἶνος, *oratio obscura.*

Αἰνοβάκχευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, graviter bacchans; (2) horribili furore percitus. Ex αἰνὸς, *gravis*, et βακχεύω, *bacchor.*

Αἰνοβίας, *Ion.* αἰνοβίης, ȣ, ὁ, immani robore et vi præditus; (2) fortis, strenuus. Ex αἰνὸς et βία.

Αἰνόγαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infelici item incesto matrimonio junctus; (2) adulter, furtivis amoribus deditus. Ex αἰνὸς et γάμος.

Αἰνογένεθλος, ον, in nativitate miser, *Man.*

Αἰνογένειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, terribiles malas habens; (2) terribilis, sævus. Θηρίον αἰνογένειον, *Call. in Delum*, 92. Ex αἰνὸς, *terribilis*, et γένειον, *mentum.*

Αἰνοδότειρα, ας, ἡ, dirorum malorum datrix. Ex αἰνὸς et δότειρα, *datrix.*

Αἰνόθεν, *adv.* a re gravi, *Il.* 7, 97. Ab αἰνός.

Αἰνόθρυπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quem male decent deliciæ; (2) perdite delicatus, valde mollis, luxu diffluens. Ex αἰνὸς et θρύπτομαι.

Αἰνολαμπὴς, ὲς, terribiliter fulgens.

Αἰνόλεκτρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod αἰνόγαμος.

Αἰνολεχὴς, ὲς, idem.

Αἰνολέτης, ȣ, ὁ, horrendum in modum perditus; (2) grave exitium inferens. Ex αἰνὸς, *horribilis*, et ὄλλυμι, *perdo.*

Αἰνολέων, οντος, ὁ, sævus ac formidabilis leo. Ex αἰνὸς et λέων.

Αἰνόλυκος, ȣ, ὁ, horrendus ac sævus lupus. Ex αἰνὸς et λύκος, *lupus.*

Αἰνομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gravi et immani furore percitus. Ex αἰνὸς et μαίνομαι.

Αἰνόμορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infelix, miserandus, gravi cum fortuna conflictans. Ex αἰνὸς et μόρος.

Αἰνοπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gravia patiens. Ex αἰνὸς, *gravis*, et πάσχω, *patior.*

Αἰνόπαρις, exitiosus Paris. Αἰνόπαριν κατάρα διδοῦσα, *Eurip. Hec.* 945.

Αἰνοπατὴρ, έρος, parens infelix.

Αἰνοπέλωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde monstrosus, immanis. Ex αἰνὸς et πέλωρος.

Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, graviter percutiens. Ex αἰνὸς et πλήττω, *percutio.*

Αἰνόποτμος, ον, infelix, sævi fati homo.

ΑΙ'ΝΟΣ, ȣ, ὁ, apologus, 'fabula; (2) proverbium, item dictum quodlibet; (3) adsensio; (4) laus, oratio laudatoria, collaudatio.

ΑΙ'ΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, gravis; (2) horribilis, horrendus, terribilis; (3) malus, infelix; (4) vehemens. Hinc

Αἰνότης, ητος, ἡ, gravitas.

Αἰνοτόκεια, ας, ἡ, quæ male peperit, mater infelix. Ὢς ἐγὼ αἰνοτόκεια, *Mosch. Idyll.* 4, 27. Ab αἰνὸς et τίκτω.

Αἰνοτόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cum gravi dolore pariens, vel infeliciter, *hoc est*, malos vel infelices liberos pariens. Ex iisd.

Αἰνοτύραννος, ȣ, ὁ, gravis, horrendus tyrannus, *Steph.*

Αἰνεύντων, gen. plur. part. præs. act. *contr.* pro αἰνεόντων, a verbo αἰνέω, *laudo.*

ΑΙ'ΝΥΜΑΙ, capio, aufero, *Il.* 4, 531. *Hesiod. Scut.* 41.

Αἰνῶς, *adv.* graviter; (2) horrende; (3) valde.

ΑΙ'Ξ, αἰγὸς, ἡ, vel ὁ, capra, caper; (2) signum cœleste.

Ἄϊξ, ϊκος, ἡ, motus violentus, impetus fluctus. Ab ἀΐσσω, *ruo.*

Ἀΐξας, nom. sing. part. a. 1. act. verbi ἀΐσσω.

Αἶξιν, *capris*, dat. plur. cum ν ἐφελκ. Ab αἴξ.

Αἰξωνεὺς, έως, ὁ, caprarum emptor, *Suid.* Ex αἴξ et ὠνέομαι, *emo*: nomen populi Athenis. Unde

Αἰξωνεύεσθαι, maledicere, maledicum esse. Et

Αἰξωνεία, ας, ἡ, maledicentia, *Ern.*

Ἀΐουσα, *audiens*, part. præs. act. f. g. *Dor.* pro ἀΐωσα, ab ἀΐω.

Αἰολάω, ῶ, seu αἰολάομαι, vagor, erro, *Hippocr.*

Αἰολέω, ῶ, f. ήσω, vario, variego; (2) verto, volvo. Ab αἰόλος.

Αἰολῆς, *Æolica*, Poet. pro Αἰολίς.

Αἰολίας, ȣ, ὁ, nomen piscis, coracinus, *Ath.*

Αἰολίδα, *Æoliam*, acc. sing. ab Αἰολίς.

Αἰολίζω, f. ίσω, vario, variego; (2) versute ago; (3) Æolûm more loquor. Ab eod.

Αἰολιστὶ, et Αἰολικῶς, *adv.* Æolûm more.

Αἰόλλησις, ἡ, variegatio; (2) conversio, *Ern.*

Αἰόλλω, idem quod αἰολάω. Ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, mutant colorem, *Hes. Scut.* 399.

Αἰολόβȣλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, callidus, versutus in consiliis. Ex αἰόλος et βȣλὴ, *consilium.*

Αἰολοβρόντης, *Dor.* αἰολοβρόντας, qui velocia tonitrua excitat. Ex αἰόλος et βροντή.

Αἰολόδειρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, versicolorem cervicem vel pellem habens Ab αἰόλος et δειρὴ vel δέρος.

Αἰολόδερμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, variam habens cutem seu pellem. Ex αἰόλος et δέρμα.

Αἰολόδεικτος, ὁ ϗ ἡ, epith. solis. Ex αἰόλος et δείκω, *jacio*, vel a δείκω, δείκνυμι, qui varias sui formas ostendit, *Ern.*

Αἰολόδωρον, ȣ, τὸ, donum ex variis rebus constans. Ab

Αἰολόδωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, varia donans. Ex δῶρον.

Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ ϗ ἡ, vario *i. e.* pulchro thorace indutus. Ex αἰόλος et θώραξ.

Αἰολομήτας, *Dor.* pro

Αἰολομήτης, ȣ, ὁ, varius consiliis, astutus. Ex αἰόλος et μῆτις, *consilium.*

Αἰολομῆτις, ἡ, callida.

Αἰολομίτρης, ȣ, ὁ, qui mitram varie ornatam gerit, mitram variegatam habens, *Il.* 5, 708. Ex αἰόλος et μίτρα, *mitra.*

Αἰολόμορφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, multiformis. Ex αἰόλος et μορφὴ, *forma.*

Αἰολόνωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, variegatum seu maculosum tergum habens. Ex αἰόλος et νῶτον.

Αἰολοπάλης, ȣ, ὁ, variis luctæ generibus versatus, *Man.* Ex αἰόλος et πάλη.

Αἰολόπωλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, velocem equum habens vel maculosum; (2) bene equitans, *Il.* 3, 185. Ex αἰόλος et πῶλος, *pullus equinus.*

ΑΙ'Ο'ΛΟΣ, η, ον, varius, variegatus; (2) multiplex, implicitus; (3) velox; (4) *Subst.* species scari piscis. Αἴολος, *quoque*, deus ventorum, Æolus.

Αἰολοσκόπος, ον, varie speculans, *Naz.*

Αἰολόστομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, habens os varium; (2) ambiguus, obscurus, perplexa loquens. Ex αἰόλος et στόμα, *os.*

Αἰολόφυλος, ον, diversi generis, seu ex alia tribu, *Opp.* A φῦλον.

Αἰολόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, varie sonans, variam vocem edens. Ex αἰόλος et φωνὴ, *vox.*

Αἰολοχαίτης, ȣ, ὁ, varios *i. e.* crispos capillos habens. Ex αἰόλος et χαίτη, *Steph.*

Ἄϊον, imp. ind. act. *Ion.* pro ᾔϊον, ab ἀΐω.

ΑΙ'ΟΝΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, adspergo, perfundo, irrigo. Ἐλαίῳ αἰονᾷν, *Gal.* Hinc

Αἰόνημα, ατος, τὸ, humectatio, adspersio, irrigatio. Τοῖς δὲ αἰονήμασι καὶ τοῖς ἠπίοις φαρμάκοις τὰ πλεῖω μαλθάσσοντες θεραπεύουσι, *Dio Cass.* 55, 17.

Αἰόνησις, εως, ἡ, idem. Ab αἰονάω.

Αἰπεῖαν, acc. sing. f. g. ab αἰπύς.

Αἰπεινὸς, ἡ, ὸν, excelsus, in edito loco positus, *Il.* 2, 573. Ab αἰπὺς, *altus.*

Αἶπερ, *adv.* ubi, *Dor.* pro ἧπερ.

Αἰπήεις, ήεσσα, ῆεν, altus. Ab αἰπύς.

Αἴποκα, pro εἴποτε. Anonym. inter *Fragm. Pythagor.*

Αἰπολέω, ῶ, f. ήσω, sum pastor caprarum; (2) versor inter capras. Αἰ δέ τι λῆς με ϗ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι, *Theoc. Id.* 8, 85. Ab αἴξ et πολέω, *versor.*

Αἰπολικὸς, ἡ, ὸν, caprariis usitatus, utilis; (2) pastoritiæ vitæ deditus. Ab αἰπόλος.

Αἰπόλιον, ȣ, τὸ, grex caprarum. Παρ' αἰπολίοισι νομεὺς, *Opp. Cyneget.* 2, 42. Ab

Αἰπόλος, ȣ, ὁ, caprarius, pastor caprarum, *Il.* 2, 474. Ex αἴξ et πολέω.

Αἶπος, εος, τὸ, altitudo, celsitas; (2) cacumen montis; (3) labor. Ab αἰπὺς, *altus.*

Αἰπὸς, ἡ, ὸν, altus, unde usitatius αἰπύς.

Ἀΐπτω, valde noceo. Ab α int. et ἴπτω.

Αἰπύδμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, alte structus. Ex αἰπὺς et δομέω, *ædifico*, *exstruo.*

Αἰπύκερως, ω, ὁ ϗ ἡ, cornua alta gerens. Ex αἰπὺς et κέρας, *cornu.*

Αἰπυμήτης, ȣ, ὁ, consilia alta capiens, alta appetens; (2) prudens, callidus; (3) grandiloquus. Ex αἰπὺς et μῆτις.

Αἰπύνωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, altus. Epith. urbis in alti montis dorso sitæ. Ex αἰπὺς et νῶτον, *tergum.*

Αἰπυπλανὴς, ὲς, in summo errans, *Man.* Ex αἰπὺς et πλάνης.

ΑΙ'ΠΥ'Σ, εῖα, ὺ, altus, excelsus, in alto positus, *Il.* 2, 538; (2) gravis; (3) ingens; (4) difficilis.

Αἰπύτιος, ία, ιον, altus. Ab αἰπύς.

ΑΙ'ΡΑ, ας, ἡ, malleus; (2) securis; (3) lolium, graminis genus. Αἰράων ἔργα διδασκόμενοι, *Call. Frag.* 129, 2. *Angl.* DARNEL.

Αἴρας, nom. sing. a. 1. part. act. ab αἴρω.

Αἵρεε, *capiebat*, 3. sing. imp. ind. act. *Ion.* pro ᾕρει, a verbo αἱρέω, *capio.*

Αἱρεθέωσι, *capti sint*, *Ion.* pro αἱρεθῶσι, ab eodem.

Αἱρέθη, *captus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion* pro ᾑρέθη.

Αἱρεθήσομαι, *capiar*, f. 1. ind. pass.

Αἱρέθητι, *capiaris*, 2. sing. a. 1. imperat. pass.

Αἱρεῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro αἱρέει.

Αἱρεῖσθαι, *contr.* pro αἱρέεσθαι, a verbo eod.

Αἱρεσιαρχέω, ῶ, f. ήσω, sum auctor sectæ. Ab

Αἱρεσιάρχης, ȣ, ὁ, sectæ auctor ac caput. Ex αἵρεσις et ἀρχὸς, *princeps.*

Αἱρεσίαρχος, ȣ, ὁ, idem et ex iisd.

Αἱρεσιμάχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hæreseos seu sectæ propugnator, qui pro secta pugnat; (2) qui sectas impugnat. Ex αἵρεσις et μάχομαι.

Αἱρέσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui capi potest. Ab

Αἵρεσις, εως, ἡ, expugnatio; (2) optio, electio; (3) conditio; (4) animus, voluntas, propositum; (5) secta, dogma; (6) institutum, vitæ ratio. Ab αἱρέω, *capio*, *eligo.* Unde

Αἱρεσιώτης, ȣ, ὁ, hæreticus. Hinc

Αἱρεσιῶτις, ιδος, ἡ, hæretica.

Αἱρετέος, έα, έον, eligendus. Ab αἱρετός.

Αἱρέτης, ȣ, ὁ, elector. Ab αἱρέω.

Αἱρετιεῖ, *eliget*, 3. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro αἱρετίσει, a verbo seq.

Αἱρετίζω, f. ίσω, eligo, deligo, optabile duco, amplector; (2) sectæ adhæreo; (3) amo, *N. T.* Ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιὼν, ᾑρετίσατο αὐτὴν, *Psal.* 132, 13. Ab αἵρεσις.

Αἱρέτις, ιδος, ἡ, electrix. Ab αἱρέτης.

Αἱρετιστὴς, ȣ, ὁ, qui sectam aliquam suscepit; (2) sectator etiam in politicis. Γραμματοφόρον εἰσήγαγον ὡς ἀπεσταλμένον ὑπὸ τῶν ἐκ Σαρδόνος αἱρετιστῶν, earumdem partium secta-

sectatoribus, *Polyb. Hist.* 1, 79. Ab αἰρε-τίζω.

Αἱρετὸς, ἡ, ὸν, eligendus præ aliis, optabilis, expetendus; (2) electus, delectus, creatus: αἱρετώτερον, potius. Hinc τὸ αἱρετὸν, bonum; (2) ἡδονὴ δέ ἐστιν ἄλογος ἔπαρσις ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν, propter bonum quod videatur adesse, *Diog. Laert.* 7, 114. Ab αἱρέω.

Αἵρευ, 2. sing. præs. imp. med. *Dor.* pro αἵρου, ab αἱρέω.

ΑΙ'ΡΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, capio, prehendo, corripio, invado, occupo; (2) deturbo, everto; (3) expugno, subigo; (4) vinco, obtineo, teneo; (5) convinco et damno; (6) interficio, tollo; (7) perdo aliquem. Et αἱρέομαι adhuc; (8) capesso, eligo; (9) antepono, pluris facio; (10) volo; (11) opinor, censeo; (12) sectam aliquam consector; ἡρημένοι, optati, *Gl. V.* p. pass. part. Αἱρεῖν τινα κλέπτοντα, convincere aliquem furti, *Aristoph. Equit.* 821. Ἰλεῖν τινα δώρων καὶ κλοπῆς, damnare aliquem furti et acceptorum munerum, *Id. ibid.* 591. Αἱρεῖν τὴν ἀρχὴν, πόλιν· τὴν δίκην, γραφὴν, vincere judicio; τί παρά τινος· αἱρεῖ αὐτὸν τὰ δημόσια γράμματα, reum peragunt; αἱρεῖσθαι ὕπνον, σῖτον· ἀντὶ πάντων τὸ καλὸν, πόλεμον πρὸ εἰρήνης, ζωὴν θανάτου, malle; ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, eligere; αἱρεθεὶς ἀρχὴν, evectus ad. Τὸν ἐμὸν εἷλον βίον προδότον, prodiderunt, *Soph. El.* 209. Πόθῳ τῆς νεοδμήτου κόρης αἱρῇ, *Eur. Med.* 623.

Αἱρῇ, ceperil, vel capial, 3. sing. præs. conjunct. act. *contr.* pro αἱρέῃ, a verbo αἱρέω.

Αἱρησιτείχης, εος, ὁ ἡ, murorum urbis expugnator. Ex αἱρέω, *capio*, et τεῖχος.

Αἱρήσω, capiam, f. 1. ind. act. verbi αἱρέω.

Αἱρικὸς, ἡ, ὸν, loliaceus. Ab αἶρα, *lolium*.

Αἴρινος, ίνη, ινον, idem et ab eod.

Αἱρόπινον, ου, τὸ, cribrum, *Etym.* Ex αἴρω, *tollo*, et πίνος, *sordes*.

Ἄϊρος, ου, ὁ, miser, cui infeliciter nomen Iri inditum. Ex α notante κακὸν, et Ἶρος, *Irus*.

Αἱρούμεθα, *contr.* pro αἱρεόμεθα, ab αἱρέω.

ΑΙ'ΡΩ, f. ἀρῶ, p. ἦρκα, tollo, attollo, sursum tollo, eveho; (2) augeo, amplifico; (3) capio, sumo; (4) tollo e medio, interficio, subverto; (5) proficiscor, abeo; sic et αἴρομαι, med. (6) erigo; (7) porto, gesto; (8) suscipio, aggredior; (9) fero, reporto; (10) occido. Αἴρειν φορτίον ἐπὶ τῶν ὤμων, κλέος, seu δόξαν, θάρσος· ναῦν, solvere; ὄγκον, superbire; τραπέζας, apponere; χεῖρας, supplicis ritu extendere; αἴρεσθαι δίκας παρὰ τῶν φονευσάντων, φυγὴν, μισθὸν, πόλεμον, κίνδυνον· ἀρθεὶς εἰς ὕψος, ταῖς ἐλπίσι. Ἄρασθαι κίνδυνον, πόλεμον, πόνον, in se suscipere periculum, bellum, laborem. Ἤρατο νίκας, victorias reportavit, *Phot. in Biblioth. Cod.* 243, pag. 1113, 45; nempe milites αἴρουσιν in activo, alteri, nempe duci cujus sunt arma victricia *reportant victoriam*, at ipse dux cujus et milites et arma sunt, ἄρασθαι νίκην *reportare victoriam*, in media voce dici debet: αἴρεσθαι τὰ στρώματα, stragula humeris imponere portanda, *Aristoph. Ran.* 607. Ἔς τ' ἂν οὗτος ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, donec sol iste hac quidem exorietur, *Soph. Phil.* 1330.

Αἰρώδης, εος, ὁ ἡ, lolio plenus, sive lolio permixtus, loliaceus. Ab αἶρα, *lolium*.

Ἅϊς, ιδος, ὁ, Orcus, Pluto, *Il.* 1, 3; (2) imbecillis; (3) invisibilis, qui non videtur. Vel pro ἀΐδης, vel ex α priv. et ἶς, *virtus*. Vel ex α priv. et εἴδω, *video*.

Αἷς, dat. pl. f. g. art. postpos. ab ὅς, *qui*.

ΑΙ'ΣΑ, ης, ἡ, Parca, fati præses, *Il.* 1, 416; (2) fatum; (3) sors; (4) pars, portio; (5) insania, *Soph.* (6) ævum, vita. (2) τὸν αἶσ' ἄπλατος ἔχει, quem fati vis inexpugnabilis urget, *Soph. Aj.* 256. (6) ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, ævum breve, *Il.* 1, 416. Servit etiam periphrasi, ut ἤματος αἶσα, dies, *Apoll. Rhod.* 4, 961. Ἐλπίδος αἶσα, spes, *Od.* 19, 84.

ΑΙ'ΣΑΚΟΣ, ου, ὁ, ramus lauri vel myrti, *Hes. Etym.*

ΑΙ'ΣΑ'ΛΩΝ, ὁ, æsalo, accipitris species.

Αἰσεῦμαι, *canam*, 1. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro ἀσοῦμαι, et hoc pro ᾄσομαι, ab ᾄδω.

ΑΙ'ΣΘΑ'ΝΟΜΑΙ, f. αἰσθήσομαι, sentio, *proprie* sensu corporis; (2) audio; (3) sentio sensu quolibet; (4) mente percipio, intelligo, cognosco; (5) scio; ᾐσθόμην, sensi, a. 2. ᾔσθημαι, sensi, p. pass. Αἰσθάνεσθαι ψυχῆς, κραυγῆς, φωνῆς· τῇ ἀκοῇ· τὸν ψόφον, φωνὴν, περί τινος. Πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς, πολλὰς δὲ ἀντήρεις ᾔσθου, *Soph. El.* 88. Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένην, lædi, *Eurip. Med.* 26.

Αἴσθημα, ατος, τὸ, sensio, ipse sentiendi actus. Ab αἰσθάνομαι.

Αἴσθησις, εως, ἡ, sensus; (2) sensio, sentiendi actio vel passio; (3) cognitio, notitia, intelligentia. Ab eod.

Αἰσθήσομαι, *sentiam*, 1. sing. f. 1. indic. med. verbi αἰσθάνομαι.

Αἰσθητήριον, ου, τὸ, sentiendi instrumentum; (2) domicilium sensus; (3) intelligendi et judicandi facultas, *Gl. V.* αἰσθητήριος, sensificus. Ab αἰσθητός.

Αἰσθητικὸς, ἡ, ὸν, sentiendi vim habens, sensu præditus; (2) qui sentiri potest, qui in sensus cadit. Ab eod.

Αἰσθητικῶς, *adv.* sensibiliter, ut sentias.

Αἰσθητὸς, ἡ, ὸν, sensibilis, qui sensu percipi potest. Ab αἰσθάνομαι.

Αἰσθητῶς, *adv.* sensibiliter, ita ut sensu percipiatur. Ab αἰσθητός.

Αἴσθοιντο, 3. pl. a. 2. opt. med. v. αἰσθάνομαι.

Ἀΐσθω, audio; (2) exspiro. Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, *Il.* 20, 403. Ab ἀΐω, *audio*, vel ἄω, *fluo*.

Αἰσιᾶν, gen. pl. *Dor.* pro αἰσιῶν, ab αἰσία, fem. ab αἴσιος, *faustus*.

Αἰσίῃσι, *faustis*, dat. plur. *Ion.* pro αἰσίαις.

Αἰσιμία, ας, ἡ, divinatio, vaticinium; (2) officium, quod decet. Ἐν αἰσιμίαις Πλούτου, in divitiis, in bonis fortunæ, *Æsch. Eumen.* 999. Ab αἶσα. Unde

Αἴσιμος, ου, ὁ ἡ, fatalis, *Il.* 8, 72; (2) decens; (3) bonus, utilis, *Il.* 6, 62.

ΑΙ'ΣΙΜΟ'Ω, ῶ, f. ώσω, insumo, impendo.

Αἴσονται, *canent*, pro ᾄσονται, 3. pl. f. 1. ind. med. verbi ᾄδω, *cano*.

Αἰσιοποιῶ, obsecundo, secundo, prospere facio, *Gl. V.* αἰσιοποιηθήσεται, prosperabitur, *Gl. V.* f. 1. pass. Ex αἴσιος et ποιῶ.

Αἴσιος, ου, ὁ ἡ, faustus, auspicatus, fortunatus, prosper, secundus. Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται Ἤλιθα, *Call. Lavac. Pall.* 123. Ab αἶσα, *fatum*.

Αἰσιόω, ῶ, f. ώσω, auspicatum seu faustum reddo; (2) auspicium accipio. Αἰσιούμενος τὸ χωρίον. Αἰσιοῦμαι, faustum credo, faustum existimo. Αἰσιούμενος ἴσως διὰ τὸν πατέρα, *App. Bell. Civ.* 5, 97. Ab αἴσιος.

Αἰσίως, *adv.* fauste, auspicate, prospere; (2) decenter.

Ἄϊσος, η, ον, inæqualis, impar.

Ἀΐσσοντο, 3. pl. imperf. ind. med. verbi

ΑΙ'ΣΣΩ, vel ἀΐττω, f. ξω, ruo, cum impetu feror, ingruo, irruo; (2) erumpo, prosilio; (3) festino; (4) vagor; (5) impellor. Ἀΐσσειν κατ' ἴχνος, τοῖς ὅπλοις, ἐπί τινα. Ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται, *Il.* 6, 510. Ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ ἀΐξας, una cum tympano irruens, *Aristoph. Vesp.* 119. aor. 1. ἦϊξα vel ἦξα, velut ab ἀΐσσω.

Αἰστὴρ, ῆρος, ὁ, torris, titio; (2) qui incendit. Ab αἴθω, *uro*.

Ἄϊστος, ου, ὁ ἡ, de quo nihil sciri potest; obscurus, incertus, *Il.* 14, 258; (2) qui quod de medio sublatus est, ideo conspici nusquam potest, *Ern.* Ex α priv. et ἴσημι, *scio*.

Ἀϊστόω, ῶ, f. ώσω, memoriam alicujus aboleo; (2) deleo, simpliciter. Σὺ γὰρ μὲ πατρίδ' ἠΐστωσας δόρι, *Soph. Aj.* 516. (3) interimo; (4) irritum reddo. (3) δύο ἡμίων ἠΐστωσε, *Herodot.* 3, 127. Κόρην ἀϊστώσας πυρὶ, *Soph.* ex trag. incerta. (4) ἀΐστωσαν δέ τε θήρην, et irritam venationis operam reddiderunt, *Opp. Cyneget.* 4, 419. Ex iisdem.

Ἀϊστώθην, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἠϊστώθην, ab ἀϊστόω, *Od.* 10, 259.

Ἄϊστωρ, ορος, ὁ ἡ, imperitus, inscius, ignarus. Ὅπλων γὰρ ὄντες καὶ μάχης ἀΐστορες, *Eurip. Androm.* 683. Ex α priv. et ἵστωρ, *peritus*.

Αἰσυητὴρ, ῆρος, ὁ, *Il.* 24, 347. adolescens valde robustus; (2) decens, moderatus; (3) pastor; (4) qui facile huc illucve movetur. Ex α intens. et σύω, *ruo*, vel ab αἶσα, *officium*, vel ab ἀΐσσω, *ruo*, *Eustath. ad Il.* 24, 347. (idem quod αἰσυμνητὴρ, ex quo et corruptum quidam putant. Unde αἰσύω, *E. M. Ern.*)

Αἰσυήτης, ου, ὁ, idem et ex vel ab iisd.

Αἰσυλοεργὸς, οῦ, ὁ ἡ, qui nefaria perpetrat. Ex αἴσυλος et ἔργον, *opus*.

ΑΙ'ΣΥΛΟΣ, ου, ὁ ἡ, vel αἴσυλος, ύλη, υλον, iniquus, nefarius, injustus, flagitiosus. *Il.* 5, 403. *Call. Frag.* 316.

ΑΙ'ΣΥΜΝΑ'Ω, ῶ fut. ήσω, regno, impero. Ὃς αἰσυμνᾷ χθονὸς, *Eurip. Med.* 19. suam cuique αἶσαν, sortem, munium, seu provinciam attribuo, *Ern.*

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, regia potestas per electionem alicui data. Ab αἰσυμνήτης.

Αἰσυμνητὴρ, ῆρος, ὁ, certaminis præses et curator; (2) rex. Ab αἰσυμνάω.

Αἰσυμνήτης, ου, ὁ, idem et ab eod. *Od.* 8, 258.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, regina.

Αἴσχεσι, dat. plur. ab αἶσχος, εος.

Αἴσχεσις, εος, ἡ, dedecoratio. Ab

Αἰσχέω, ῶ, f. ήσω, dedecoro, infamo. Ab αἶσχος, *turpitudo*.

Αἴσχιστος, η, ον, turpissimus; αἰσχίων, turpior. Ab αἰσχρός.

ΑΙ'ΣΧΟΣ, εος, τὸ, turpitudo, fœditas, deformitas; (2) probrum, dedecus, infamia.

Αἰσχρανδράποδα, famosa mancipia, *Gl. V.* Ex αἰσχρὸς et ἀνδράποδον, *mancipium*.

Αἰσχρεόμυθος, ον, idem quod

Αἰσχρεορρήμων, v. αἰσχρορρήμων, *Man.*

Αἰσχρεόφημος, ον, turpis famæ. Ex αἰσχρὸς et φήμη.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ ἡ, turpis. Ab αἰσχρός.

Αἰσχρόβιος, ον, turpiter vivens, *Sibyl.*

Αἰσχρογέλως, ωτος, ὁ, turpiter ridiculus, *Man.*

Αἰσχροδιδάκτης, ου, ὁ, turpium magister, *il.*

Αἰσχροεπέω, turpia loquor, *Steph.*

Αἰσχροεπὴς, έος, ὁ ἡ, qui turpia loquitur. Ex αἰσχρὸς et ἔπος, *verbum*.

Αἰσχροεργέω, ῶ, turpiter ago. Ex αἰσχρὸς et ἔργον, *opus*.

Αἰσχροκέρδεια, et αἰσχροκερδία, ας, ἡ, turpis quæstus studium. Ex αἰσχρὸς et κέρδος.

Αἰσχροκερδέω, ῶ, f. ήσω, turpiter lucrum facio.

Αἰσχροκερδὴς, έος, ὁ ἡ, deditus turpi lucro, turpis lucri cupidus, *Gl. V.* turpilucris. Οἱ δ' ἀτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς, *Aristoph. Pac.* 622.

Αἰσχροκερδῶς, *adv.* cum turpi lucro, faciendo turpe lucrum, turpiter adsectato lucro, studio turpis lucri.

Αἰσχρολογέω, ῶ, f. ήσω, fœda loquor.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ, turpitudo verborum, sermo turpis et obscœnus; (2) maledicentia fœda, exprobratio rerum fœdarum, *Ern.*

Αἰσχρολόγος, ου, ὁ ἡ, turpia loquens, obscœnus. Ex αἰσχρὸς et λόγος.

Αἰσχρόμητις, turpia consilia capiens, ad fœda consilia descendens.

Αἰσχρομυθέω, turpia loquor.

Αἰσχρόπεπλος, ον, turpiter vestitus, *Diosc.* A πέπλον.

Αἰσχροποιέω, ῶ, f. ήσω, turpia (imprimis in Venere) facio. Ex αἰσχρὸς et ποιέω.

Αἰσχροποιΐα, ας, ἡ, fœda actio, turpe et flagitiosum facinus. Ab

Αἰσχροποιὸς, οῦ, ὁ ἡ, turpia perpetrans; (2) fœdus; (3) fellator; *Mart.* obscœnus.

Αἰσχροπραγέω, ῶ, f. ήσω, turpia ago. Ex *αἰσχρὸς* et *πράττω*. Hinc

Αἰσχροπραγία, ας, ἡ, turpis actio.

Αἰσχροπρόσωπος, ὁ, ἡ, fœdus ore, vultu, facie.

Αἰσχρορρημοσύνη, ης, ἡ, turpiloquium, fœda et turpis oratio. Ab

Αἰσχρορρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, fœda loquens. Ex *αἰσχρὸς* et *ῥῆμα*, *verbum*.

Αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, turpis, fœdus, deformis; (2) inhonestus, probrosus. Compar. *αἰσχρότερος* et *αἰσχίων*. Superlat. *αἰσχρότατος* et *αἴσχιστος*, turpissimus, fœdissimus. *Αἰσχρὸν φαίνεσθαι*, turpe visu. Ab *αἶσχος*.

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, turpitudo, fœditas, obscenitas, dedecus. Ab *αἰσχρὸς*, *turpis*.

Αἰσχρουργέω, ῶ, f. ήσω, fœde et turpiter ago.

Αἰσχρουργία, ας, ἡ, fœdum facinus. Ab

Αἰσχρουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, fœda patrans. *Αἰσχρουργότατα*, turpissime, *Dio Cass.* 79, 3. Ex *αἰσχρὸς* et *ἔργον*, *opus*.

Αἰσχρῶς, *adv.* turpiter, fœde. Ab *αἰσχρός*.

Αἰσχυνέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro *αἰσχύνειν*.

Αἰσχύνεο, *fac te pudeat*, 2. sing. imperat. pass. *Ion.* pro *αἰσχύνεσο*, ab *αἰσχύνω*.

Αἰσχύνη, ης, ἡ, pudor, verecundia. Hanc philosophi definiunt *φόβον δικαίου ψόγου*, *id est*, metum justæ reprehensionis, *Gel.* 29, 7; (2) ignominia, dedecus; (3) pudenda. Ab *αἶσχος*.

Αἰσχυνθείην, 1. sing. aor. 1. opt. pass.

Αἰσχυνθήμεν, aor. 1. inf. pass. *Ion.* pro *αἰσχυνθῆναι*. Ab

Αἰσχύνομαι, pudet me, pudefio, verecundor, *Gl. V.* *ᾐσχύνθη*, pudefactus, veritus est, a. 1. *Αἰσχύνομαι γράφειν, γράφων, τοῖς αἰσχροῖς*, erubescere ob turpia, *Aristoph. Nub.* 988; *τῇ αἰτίᾳ*, ob culpam; *ἐπί τινι, ἐν τοῖς ἔργοις· τὸν Θεὸν*, revereor.

Αἰσχυνομένως, *adv.* reverenter, *Suid.*

Αἰσχυντέον, verecundandum est. Ab *αἰσχύνω*.

Αἰσχυντηλία, ας, ἡ, verecundia. Ab

Αἰσχυντηλὸς, ἡ, ὸν, verecundus, pudens, pudicus. Ab *αἰσχύνη*.

Αἰσχυντὴρ, ῆρος, ὁ, fœda perpetrans, ut adulter, &c.

Αἰσχυντηρὸς, ρὰ, ρὸν, verecundus. Ab *αἰσχύνω*.

Αἰσχυντία, ας, ἡ, pudor, verecundia. Ab

Αἰσχυντὸς, ἡ, ὸν, pudendus. Ab *αἰσχύνη*, *pudor*.

Αἰσχύνω, f. υνῶ, pudefacio, pudorem incutio; (2) infamo, dedecore adficio, *Il.* 6, 209; (3) vitium offero, stupro. Hinc *αἰσχύνομαι*, pudefio, me pudet, revereor. *Αἰσχύνειν πρόσωπον, γένος, εὐνήν*. *Αἰσχύνομαι τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφορᾶς*, *Aristoph. Plut.* 773. *Αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις*, *Id. Eq.* 1351. Ab *αἶσχος*, *pudor*.

Ἄϊτας, *Dor.* pro *ἀΐτης*.

Αἴτε, sive, vel; *Dor.* pro *εἴτε*.

Αἴτει, 2. sing. præs. imperat. act.

Αἰτεῦ, *pete*, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* et *Æol.* pro *αἰτοῦ*.

Αἰτεύμενος, præs. part. med. *Dor.* pro *αἰτούμενος*. Ab

ΑἸΤΕ΄Ω, ῶ, f. ήσω, peto, postulo, posco. *αἰτοῦμαι*, m. peto utendum, mutuum; (2) postulo. *Αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τ' ἀγαθὰ, τοῦτο παρὰ σοῦ, θυγατέρα πρὸς γάμον· αἰτῶ λαβεῖν, σὲ τὴν γνώμην· αἰτεῖσθαι δίκαια, ἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν. Αἰτήσομαι δὲ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαβεῖν*, *Soph.*

Αἴτημα, ατος, τὸ, petitio; (2) postulatum, quod petitur. Ab *αἰτέω*.

Αἴτημι, idem quod *αἰτέω*.

Αἴτης, ου, ὁ, mendicus. Ab *αἰτέω*.

Ἀΐτης, ου, ὁ, socius, qui amatur libidinose. Ab *ἄω*, *flo*, (ab *α* pro *ἅμα*, et *ἴτης*, ab *ἴω* vel *εἶμι* *eo*, quia suum amatorem utrinque comitatur et assectatur, et a latere ejus non discedit, *Ern.*)

Αἰτῇς, *petas*, 2. sing. præs. conjunct. act. *contr.* pro *αἰτέῃς*, a verbo *αἰτέω*, *peto*.

Αἰτῆσαι, *petere*, seu *petivisse*, aor. 1. infin. act.

Αἴτησις, εως, ἡ, petitio, postulatio.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, petitor, postulator.

Αἰτητικὸς, ἡ, ὸν, qui amat petere.

Αἰτητὸς, ἡ, ὸν, petendus, qui peti debet, vel potest. Ab *αἰτέω*, *peto*.

ΑἸΤΙ΄Α, ας, ἡ, caussa, ratio, occasio; (2) culpa, crimen; (3) accusatio; (4) controversia, lis; (5) petitio. Alia præterea significat cum certis verbis junctum, quæ simpliciter verbo tribui non possunt. (1) *διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν*, eandem ob causam, *Æsch. Socrat.* 2, 31. *Αἰτίαν ἔχειν*, dici, prædicari, nominari, *Plato in Alcib.* 1. *Æsch. Socrat.* 1, 2. *Aristid.* 2, 363, edit. Carteri. *Plutar. de Musica.* (2) *διπλῆν αἰτίαν φέρεσθαι*, duplicem culpam ferre, *Ælian. Var. Hist.* 3, 14, 2. (3) *αἰτίαν ἔχειν*, accusari, reprehendi. Sic etiam Latini dicunt *crimen habere*, ut docet *Burman. ad Phæd.* 1, 3, 11. *Xen. Memor. Socrat.* 2, 8, 4. *Œcon.* 3, § 11. *Ἐν αἰτίᾳ εἶναι*, reprehendi, *id. Mem. Socrat.* 2, 8, 5. *Δι' αἰτίας ἄγειν τινὰ*, accusare aliquem, *Ælian. Hist. Var.* 9, 32, 2. (5) *Ὥστε ἡ κατά σε παρθενία κωλύει τὴν οὐκ οἶδ' ὅπως γιγνομένην αἰτίαν*, quod cum ita sit, tua virginitas impedit hanc, quæ unde oriatur haud scio, petitionem, *Heliodor.* lib. 10.

Αἰτιάζω, f. άσω, accuso, culpo. Ab *αἰτία*.

Αἰτίαμα, ατος, τὸ, criminatio, accusatio. Ab

Αἰτιάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, caussam attribuo, adsigno, imputo, acceptum fero, caussor, *Gl. V. Il.* 10, 220. *αἰτιῶμαι*, criminor, accuso, culpo, incuso. *Αἰτιᾶσθαι τινὰ ὕβρεως, ἑαυτὸν συμβεβηκότων, αὐτὸν τῆς κακίας τοὺς θεοὺς*, acceptum referre; *αὐτὸν εἰς ὑπερηφανίαν*, de superbia. *Τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα*, accusamus, *Aristoph. Ach.* 519. *Κ' οὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τοὺς ἐν τέλει*, *Soph. Phil.* 384. Ab *αἰτία*, *caussa*.

Αἰτίασις, εως, ἡ, accusatio, querela, litis principium, *Gl. V.* conquestio, incusatio. Ab *αἰτιάζω*.

Αἰτιατέον, accusandum est, caussa tribuenda. Ab *αἰτιῶμαι*.

Αἰτιατικὸς, ἡ, ὸν, criminatorius, accusatorius, accusativus; *αἰτιατικὴ*, sc. *πτῶσις*, accusativus, scil. casus. Ab eod.

Αἰτιατικῶς, accusatorie; (2) in accusativo.

Αἰτιατὸς, ἡ, ὸν, ex alio tamquam ex caussa procedens, effectus; (2) qui pro caussa, sc. ratione adfertur. Ab *αἰτία*, *caussa*.

Αἰτίης, *caussæ*, gen. sing. *Ion.* pro *αἰτίας*.

Αἰτίζω, f. ίσω, peto, mendico, *Call. in Dian.* 31: *in Cererem*, 115. Ab *αἰτέω*.

Αἰτιολογέω, ῶ, f. ήσω, rationem seu caussam reddo; *αἰτιολογοῦμαι*, idem.

Αἰτιολογία, ας, ἡ, caussæ redditio, demonstratio.

Αἰτιολογικὸς, ἡ, ὸν, peritus reddendi rationem ejus, quod versatur in quæstione; (2) sensualis, rationalis, caussativus, juridicialis, *Ph.* Ab

Αἰτιολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui caussam seu rationem reddit, qui sequitur rationem et utitur probationibus. Ex *αἰτία*, *caussa*, et *λόγος*, *sermo*, vel *λέγω*, *dico*.

Αἴτιον, ου, τὸ, caussa, ratio; (2) culpa, accusatio; (3) noxa; (4) *τὰ αἴτια* sc. *πράγματα*, origines, res antiquissimæ, quo nomine et argumento scripsit libros Callimachus, *Ern.* Ab *αἰτία*.

Αἴτιος, ία, ιον, qui in caussa est, culpandus, accusandus; (2) auctor. Ab *αἰτία*.

Αἰτιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caussæ vim habens, vel caussam indicans, ut conjunctio causalis in gramm.; (2) formalis, in sensu metaphysico; *τὸ αἰτιῶδες*, *forma*.

Αἰτιωδῶς, *adv.* caussaliter, *Ern.*

Αἰτιῷντο, 3. pl. præs. opt. med. *contr.* pro *αἰτιάοιντο*, ab *αἰτιάομαι*.

Αἶτος, τὸ, hospitium, item lucus, *Pind. Eust.*

Αἰτοῦντι, *petenti*, dat. sing. part. præs. act. *contract.* pro *αἰτέοντι*, a verbo *αἰτέω*, *peto*.

Αἰτῶμεν, 1. pl. præs. conjunct. act. *contr.* pro *αἰτέωμεν*.

Αἴφνης, *adv.* repente, subito. Ab *ἄφνω*, *repente*.

Αἰφνίδιον, *adv.* idem. Ab *αἴφνης*.

Αἰφνίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, repentinus, improvisus, ex improviso adveniens. Ab eod.

Αἰφνιδίως, *adv.* repente, statim, ex improviso.

Ἀϊχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi *ἀΐσσω*.

Αἰχμάζω, f. άσω, vibro, jaculor, *Il.* 4, 324. *Ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα*, *Soph. Aj.* 97: (2) bellum gero, suscipio. (2) *ἔρως δέ νιν μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε*, induxisse bellum hoc ut susciperet, *Soph. Trach.* 355. Ab *αἰχμή*.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captivitas. Ex *αἰχμὴ*, *bellum*, et *ἅλωσις*, *captura*.

Αἰχμαλωτεύω, f. εύσω, captivum duco. *Αἰχμαλωτεύοντες τὰ γυναικάρια*, 2 *Tim.* 3, 6. Ab *αἰχμάλωτος*.

Αἰχμαλωτίζω, f. ίσω, captivum abduco, in servitutem abduco. *Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον —— αἰχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας*, *Rom.* 7, 23. *Αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη*, *Luc.* 21, 24. Ab eod.

Αἰχμαλωτικὸς, ἡ, ὸν, captivus. *Ἐν αἰχμαλωτικοῖς καθηρίθμηται*, *Eurip. Troad.* 871. Ab eod.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, captiva. Ab eod.

Αἰχμαλωτίσθην, *captivus abductus sum*, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro *ᾐχμαλωτίσθην*.

Αἰχμαλωτιστὴς, οῦ, ὁ, captivator, *Gl. V.* qui captivos ducit. Ab *αἰχμαλωτίζω*.

Αἰχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bello captus, manu captus, captivus. Ex *αἰχμὴ* et *ἁλωτός*.

Αἰχμάσσω, idem quod *αἰχμάζω*.

Αἰχματὰς, bellator, *Dor.* pro *αἰχμητής*.

ΑἸΧΜΗ΄, ῆς, ἡ, cuspis, mucro; (2) hasta, lancea, hastile, spiculum, telum; (3) bellum, arma; (4) unguis, ut belluarum et avium rapacium, *Ern.* *Ἴδρις αἰχμῆς*, peritus armorum, *Call. in Jov.* 74.

Αἰχμήεις, εντος, ὁ, bellicosus.

Αἰχμητὰ, *bellator*, voc. sing. ab *αἰχμητής*.

Αἰχμητάων, gen. plur. *Æol.* pro *αἰχμητῶν*.

Αἰχμητήριος, α, ον, bellicus.

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, bellator, bellicosus, *Il.* 1, 150. Ab *αἰχμή*.

Αἰχμητὶς, ίδος, ἡ, bellatrix, perita hastæ.

Αἰχμίον, ου, τὸ, hastile, telum, hasta, *Hes.* Dim. ab *αἰχμή*.

Αἰχμόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, bello captus et vinctus. Ex *αἰχμὴ* et *δέω*, *vincio*.

Αἰχμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, hastam gerens, hastatus; (2) satelles. Ex *αἰχμὴ* et *φέρω*.

ΑἾΨΑ, *adv.* statim, continuo, cito, celeriter, *Il.* 1, 303.

Αἰψηροκέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter viam conficiens. Ex *αἶψα* et *κέλευθος*, *via*.

Αἰψηρὸς, ρὰ, ρὸν, celer, velox. Ab *αἶψα*.

ἈΐΩ, audio, *Il.* 10, 160; (2) efflo; (3) intelligo, scio.

ΑἸΩ΄Ν, ῶνος, ὁ, ævum, æternitas; seculum, quasi *ἀεὶ ὢν*, *Gl. V.* (2) vita, tempus vitæ hominis, *Il.* 4, 478. hominum memoria; (3) improbi homines, *N. T.* (4) spinæ medulla.

Ἀϊὼν, littus, *Dor.* pro *ἠϊών*.

Αἰωνίζω, f. ίσω, æternum reddo; (2) perenno, duro perpetuo. Ab *αἰών*.

Αἰώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, et *αἰώνιος, ία, ιον*, æternus, sempiternus, perennis, *Call. Dian.* 6. Ab eod.

Αἰωνίως, *adv.* æterne, æternum.

Αἰωνοτόκος, ον, seculorum parens, *Synes.* Ab *αἰὼν* et *τίκτω*.

Αἰώρα, ας, ἡ, exaltatio; (2) gestatio, sc. lectus, sella, in qua gestatur aliquis, ut leniter agitetur corpus; (3) vas pensile; (4) suspendium; (5) restis, quo quis ad suspendium utitur. *Ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω, ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῇ*, hæc autem oscillum, *Plat. Phæd.* 60.

Αἰωρεόμην, imperf. ind. pass. *Ion.* pro *ᾐωρεόμην*.

ΑἸΩΡΕ΄Ω, ῶ, f. ήσω, in sublime attollo, sursum tollo, elevo, eveho; (2) suspendo; et ad hæc *αἰωροῦμαι*, pendeo, spe suspensus sum; (3) rebus novis immineo. *Αἰωρῶν τι ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς, αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ ἐλπίσι· αἰωρηθεὶς ὑπὲρ μεγάλων*, magna aggressus. Hinc

Αἰώρημα, ατος, τὸ, elatio, elevatio, exaltatio, subvectio; (2) suspensio; (3) gestatio, agitatio

tatio corporis, quæ fit gestando in sede vel lecto. *Vox medicorum.* V. *αἰώρα*, *Ern.*

Αἰώρησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Αἰώρητο, *evectus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ᾐώρητο, a verbo *αἰωρέω*.

Αἰωρίζω, f. *ίσω*, gesto, *Gl. V.* *αἰωρίζεται*, gestatur. Ab *αἰώρα*.

Ἀκᾷ, *tacite*, *Dor.* pro ἀκῇ.

Ἀκαδήμεια, sive Ἀκαδημία, ας, ἡ, Academia, gymnasyum publicum Athenis. Reperitur etiam Ἀκαδήμειον, τὸ. Ab Ἀκάδημος, *Academus.*

Ἀκαδημιακὸς, ἡ, ὸν, Academicus; (2) Philosophus Academicus.

Ἀκάζω, f. *άσω*, acuo. Ab ἀκὴ, *acies.*

Ἀκαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non ustus, ustionem non expertus. Ex α priv. et καίω, *uro.*

Ἀκαθαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, inexpugnabilis, qui everti seu dirui non potest. Ex α priv. et καθαιρέω, *everto.*

Ἀκαθαρσία, ας, ἡ, immundities, impuritas, spurcitia, illuvies. Ex α priv. et καθαίρω.

Ἀκαθάρτης, ητος, ἡ, immunditia. Ex iisd. (sed aut ἀκαθαριότης, aut ἀκαθαρτὺς, leg. *Ern.*)

Ἀκάθαρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, impurus, immundus, spurcus, obscœnus, pollutus, scelestus.

Ἀκαθαρτοφαγία, ας, ἡ, impurorum comestio, *Suid.* Ex ἀκάθαρτος et φαγεῖν.

Ἀκάθεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non potest retineri. Ex α priv. et κατέχω, *contineo.*

Ἀκαθέκτως, *adv.* incontinenter.

Ἄκαινα, ης, ἡ, spina; (2) stimulus; (3) virga decempedalis. Ab ἀκὴ, *acies.*

Ἀκαιρέομαι, οῦμαι, opportunitate temporis destituor. Ἐφ' ᾧ ϗ ἐφρονεῖτε, ἠκαιρεῖσθε δὲ, *Phil.* 4, 10. Ab ἄκαιρος.

Ἀκαιρία, ας, ἡ, intempestivitas, non opportunum tempus; (2) molestia incommode interpellans; (3) immodestia. Ab eod.

Ἀκαίριμος, η, ον, intempestivus.

Ἀκαιροβόας, ου, ὁ, intempestive clamans; (2) loquax, blatero. Ex ἄκαιρος et βόης.

Ἀκαιρολογία, ας, ἡ, intempestiva sermocinatio. Ex ἄκαιρος et λόγος, *sermo.*

Ἄκαιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, intempestivus, non opportunus; (2) importunus, tempus opportunum non observans; (3) qui non habet vacuum tempus; (4) immodicus. Ex α et καιρός.

Ἀκαίρως, *adv.* intempestive, non opportune; (2) immodice.

ἈΚΑΚΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, semen fruticis Ægyptiaci.

Ἀκακέμφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, mala fama liberatus, qui male audire desiit. Ex α et κακέμφατος.

Ἀκάκης, εος, ὁ ϗ ἡ, non nocens; (2) nullo malo dignus. Ab ἄκακος.

Ἀκακήσιος, (ἀκάκητος, *Suid.*) Epith. Mercurii ab urbe, seu monte, ubi cultus, *Ern. Call. Dian.* 143.

Ἀκάκητα, ὁ, nominativus Macedonicus pro ἀκάκητης, *Il.* 16, 185. ut ἱππηλάτα, *ibid.* 7, 125: ἱππότα, *ibid.* 2, 336; sexcentaque alia.

Ἀκακήτης, ου, ὁ, et ἀκακήτα, *apud Poet.* nihil male faciens; (2) nullo malo dignus; (3) pacificus. Ab ἄκακος.

Ἀκακία, ας, ἡ. innocentia, simplicitas, mens ab omni malo abhorrens. Ab eod.

Ἄκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, minime malus, ab omni malitia alienus; (2) innocens, simplex; (3) apertus.

Ἀκακούργητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a malo intactus, nullo maleficio læsus aut depravatus. Ex α priv. et κακουργέω, *maleficus sum.*

Ἀκάκουργος, ου, ὁ ϗ ἡ, innocens, a maleficio vacuus, *Suid.*

Ἀκακόφρων, ὁ, bonæ seu innoxiæ mentis homo; innocens.

Ἀκάκως, *adv.* pure, simpliciter, sine fraude.

Ἀκάκωτος, ὁ ϗ ἡ, non affectus malo; molestiæ expers, *Hes.* Ab α priv. et κακόω.

ἈΚΑΛΑΝΘΙ'Σ, ίδος, ἡ, carduelis, avis; (2) canis. (2) ἡ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει, latrator canis, *Aristoph. Pax*, 1078.

Ἀκαλαῤῥείταο, *quiete fluentis*, gen. sing. *Æol.* pro ἀκαλαῤῥείτου, ab

Ἀκαλαῤῥείτης, ου, ὁ, placide et quiete fluens, *Il.* 7, 422. Ab ἀκαλὸς et ῥέω.

Ἀκαλάῤῥοος, ον, idem.

Ἀκαλάῤῥος, η, ον, idem.

ἈΚΑΛΗ'ΦΗ, ης, ἡ, urtica; (2) spina; (3) concha quædam marina exigua, Ἀπὸ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι, ab iracundia urticam demere, nempe asperitatem, mordacitatem, *Aristoph. Vesp.* 878. Nota hanc vocem ἀκαλήφη Atticis propriam esse, κνίδη vero dici Ἑλληνικῶς.

Ἀκαλλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, invenustus, deformis, inelegans. Ex α priv. et κάλλος, *pulchritudo.*

Ἀκαλλιέρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non litavit. Ex α priv. et καλλιερέω, *secunda sacra facio.*

Ἀκαλλιερήτως, *adv.* non litato, sine litatione.

Ἀκαλλώπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non comptus, non ornatus; (2) curam pulchritudinis negligens; (3) qui non gloriatur. Ex α priv. et καλλωπιστὴς, *culturæ nimium studiosus.*

ἈΚΑΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, quietus.

Ἀκάλυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non tectus, inopertus, apertus. Ex α priv. et καλυπτὸς, *tectus.*

Ἀκαλύψεις, acc. pl. *contr.* pro ἀκαλύψιας, ab

Ἀκάλυψις, ἡ, revelatio.

Ἀκαλῶς, *adv.* quiete, leniter, sine strepitu.

Ἀκάμαντι, *indefesso*, dat. sing. ab ἀκάμας.

Ἀκαμαντόδετος, ον, adamantinus, *Æsch*

Ἀκαμαντολόγχης, ὁ, infatigabilis hasta, seu fortissimus bellator.

Ἀκαμαντομάχης, ου, ὁ, idem. Ex μάχομαι.

Ἀκαμαντόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, qui pedes habet indefessos, strenuus viator.

Ἀκάμας, αντος, ὁ ϗ ἡ, indefessus, infatigabilis. Ex α priv. et κάμνω, *fatigor.*

Ἀκαμάτῃσι, dat. plur. f. g. *Ion.* pro ἀκαμάταις, ab

Ἀκάματος, ου, ὁ ϗ ἡ, labore carens, laborem non sentiens; (2) infatigabilis, indefessus, *Il.* 5, 4. (3) qui non laboravit, *Aristoph.* Ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται, sine fine coruscat, *Nub.* 284. Ἀκάματος αἰὼν, indefessa ætas, immortalitas, *Apoll. Rhod.* 4, 1656. Hinc *adv.* ἀκάματα, indefesse, sine intermissione, sine lassitudine. Ex iisd.

Ἀκαματοχάρμης, ου, ὁ, indefatigabilis bello. Ex ἀκάματος et χάρμη, *bellum.*

Ἀκαμάτως, *adv.* sine defatigatione, indefesse.

Ἀκάμμυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non connivens. Ex α priv. et καμμύω, *conniveo.*

Ἀκαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inflexibilis, rigidus. Ex α priv. et κάμπτω, *flecto.*

Ἀκαμπίας, ου, ὁ, qui recta currit. Ex iisdem.

Ἀκάμπιος, ου, ὁ ϗ ἡ, rectus in longitudinem, non reflexus. Ex iisd.

Ἄκαμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, con flexus, qui flecti nequit. Ex iisd. Unde

Ἀκαμψία, ας, ἡ, rigiditas; (2) constantia.

ἌΚΑΝΘΑ, ης, ἡ, spina vepres, sentis; (2) carduus, ut interpret. *Schol. Theocriti ad Idyll.* 6, 15. (3) aculei piscium *vulgo* arretes, *Plut. de Valet.* (4) spina dorsi, *Herodot.* 4. (5) difficultas, molestia, salebræ. Unde

Ἀκανθεὼν, ῶνος, ἡ, spinetum, senticetum, dumetum.

Ἀκανθήεις, ήεσσα, ῆεν, spinosus, spinis abundans. Ab eod.

Ἀκανθίας, ου, ὁ, cicadæ species, vel potius epitheton tantum cicadæ, ex eo quod inter spinas cantet; (2) spinax, piscis. Ab eodem.

Ἀκανθίζω, f. *ίσω*, spinosum reddo; (2) spinosus sum, spinis horreo. Ab eod.

Ἀκανθικὸς, ἡ, ὸν, spinosus. Ab eod.

Ἀκανθιλὶς, ίδος, ἡ, carduelis: idem quod ἀκανθὶς, *Schol. Theoc. ad Idyll.* 7, 141.

Ἀκάνθινος, ινη, ινον, spineus, ex spinis factus et contextus. Ab eod.

Ἀκάνθιον, ου, τὸ, spina.

Ἀκανθὶς, ίδος, ἡ, carduelis. Ab eod.

Ἀκανθίων, ωνος, ὁ, echinus, *Gal.*

Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, per spinas seu sentes gradiens, spinigradus. Ex inus. βατέω.

Ἀκανθοβάτις, ιδος, ἡ, quæ per spinas incedit.

Ἀκανθοβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, spinas jaciens vel emittens. Ex βολέω, *jacio.*

Ἀκανθολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, spinas colligens. Ex λέγω, *lego*, i. e. *colligo.*

Ἀκανθόνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, dorsum spinis horrens habens; (2) echinus. Ex νῶτος.

Ἀκανθοπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, a spina vel stimulo ictus; (2) pastinacæ radio vulneratus. Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ, titulus unius e Sophoclis dramatibus, quod laudat *Stephanus Byz.* in Δωδώνη. Titulum dramatis imperite verterunt Stephani interpretes, *Ulysses spinis flagellatus*, vel, *flagris cæsus:* verti debuit, Ulysses pastinacæ radio vulneratus. Pastinaca est piscis marinus, de quo vide *Plin.* 9, 48. Ex ἄκανθα et πλήττω, *percutio.*

Ἄκανθος, ου, ἡ, acanthus, frutex. *Angl.* BRANK-URSINE, or BEARSBREECH; (2) ὁ, echinus, erinaceus. Ab ἄκανθα, *spina.*

Ἄκανθος, ου, ὁ ϗ ἡ, carduo fullonio non carminatus. Ab eod.

Ἀκανθοστεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, spinis cinctus. Ex ἄκανθα et στέφω, *cingo.*

Ἀκανθοφαγέω, spinis vescor, *Steph.*

Ἀκανθοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, spinis vescens. Ex ἄκανθα et φάγος, *edax.*

Ἀκανθοφορέω, f. φορήσω, spinas fero. Ex φέρω, *fero.*

Ἀκανθοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, spiniger, spinas ferens.

Ἀκανθοφυέω, ῶ, f. ήσω, spinas produco. Ex ἄκανθα et φύω, *gigno, profero.*

Ἀκανθόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, spinosa folia habens.

Ἀκανθόχοιρος, ου, ὁ, porcus spinis horrens, i. e. echinus terrestris.

Ἀκανθόω, spinosum reddo, *Steph.*

Ἀκανθυλλὶς, ίδος, ἡ, carduelis. Ab ἄκανθα.

Ἀκανθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, spinosus, senticosus, sentus, *Gl. V. Metaph.* molestiis plenus. Ab ἄκανθα. Unde

Ἀκανθὼν, ῶνος, ὁ, dumetum, vepretum.

Ἀκανίζω, f. *ίσω*, acanum imitor, acani speciem gero. Ab ἄκανος.

Ἀκανικὸς, ἡ, ὸν, acanicus, qui acani est.

Ἀκάνιον, ου, τὸ, spinula. Dim. ab eod.

Ἀκανόνιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non canonicus, in canonem non relatus. Ex α priv. et κανών.

Ἀκανονίστως, *adv.* non canonice, contra canones et regulas ecclesiæ vel conciliorum.

Ἄκανος, ου, ὁ ϗ ἡ, acanus, spinæ genus.

Ἀκαπήλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non cauponatur; (2) integer, simplex, sincerus, non adulteratus. Ex α priv. et καπηλεύω.

Ἀκάπηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, caupone carens. Ex α priv. et κάπηλος, *caupo.*

Ἀκάπνιστος, η, ον, epith. mellis, idem quod ἄκαπνος, acapnum, *apud Plin.*

Ἄκαπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, libera fumo; (2) incruentus, cum est epith. sacrificii.

Ἀκάρδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vecors, sine corde, excors. Ex α priv. et καρδία, *cor.*

Ἀκαρεὶ, *adv.* puncto temporis, momento.

Ἀκαρέως, *adv.* idem.

Ἀκαρῆ, *adv.* idem. οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ, ne tantillum quidem. Ἀκαρῆ διαλιπὼν, quum pauxillum remisissem, *Aristoph. Nub.* 496. Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμος ἔστ', οὐδ' ἀκαρῆ, nec hilum, *Id. Vesp.* 538. Πλὴν τοῦτ', ὃ φέρεις, ἀκαρῆ, *Id. ibid.* 699. Τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι, *Id. Aves*, 1648. Ab ἀκαρής.

Ἀκάρηνος, ον, caput non habens.

Ἀκαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, brevis, individuus; (2) exiguus; (3) minimum interjectum habens spatium, *Gl. V.* momentarius; ἀκαρὲς, momentum, *Gl. V.* (4) fere, prope. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, brevissimo tempore, *Aristoph. Plut.* Ex α priv. et κείρω, *secare.*

Ἄκαρι, animal minutissimum, quale innascitur ceræ, caseis, et cuti hominum. Ex iisd.

Ἀκαριαῖος, αία, αῖον, minimus, pauxillus; (2) brevis, momentaneus. Ab ἀκαρής.

Ἀκαρίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

ἌΚΑΡΝΑ, ης, ἡ, genus plantæ.

Ἀκαρὸς, cerebrum; (2) caput, *Etym.* Ex α pleon. et κάρη, *caput.*

Ἀκαρπέω, ῶ, f. ήσω, sine fructu sum, sterilis sum, fructum non gigno. Ab ἄκαρπος.

Ἀκαρπία, ας, ἡ, sterilitas.

Ἀκάρπιστος. Ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων, *Euripid. Phœn.* 218. Idem quod

Ἄκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infructuosus, fructus expers, sterilis; (2) inutilis.

Ἀκάρπως, *adv.* sine fructu; (2) sine prole, de mulieribus.

Ἀκάρπωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ex quo nullus fructus percipitur. Ex α priv. et καρπῶμαι, *fruiscor.*

Ἀκαρτέρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, intolerabilis. Ex α priv. et καρτερέω, *tolero.*

Ἄκαρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, intonsus. Ex α priv. et καρτὸς, *tonsus.*

Ἀκαρφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui arefactus non est, nec succo plane caret. Ex α priv. et κάρφω.

Ἀκαρῶς, *adv.* puncto temporis. Ab ἀκαρής.

Ἀκάσκα, vel ἀκασκᾶ, quiete, placide, molliter, lente, pedetentim, *Etym.* Ab ἀκὴν.

Ἀκασκαῖος, ον, valde ornatus, *apud Æsch.*

Ἀκαστόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, prudens, acuta mente præditus, *Hes.* Ex ἀκάζω et φρήν.

Ἀκαταβίαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non coactus, *Suid.* Ex α priv. κατὰ, et βιάζω, *cogo.*

Ἀκατάβλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui dejici non potest; (2) invictus, invincibilis. Τὸν ἀκατάβλητον λόγον, invictum illum sermonem, *Aristoph. Nub.* 1230. Ex α priv. et καταβάλλω, *dejicio.*

Ἀκατάγγελτος, ὁ ϗ ἡ, non denunciatus, sine denunciatione illatus. Ὡς ἀκατάγγελτον ἐξενηνοχότος πρὸς αὐτὸς πόλεμον, *Plut. in Numa.* Epith. belli.

Ἀκατάγνωστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui damnari aut reprehendi nequit, in quem reprehensio non cadit. Ex α priv. et καταγινώσκω. Hinc

Ἀκαταγνώστως, *adv.* sine reprehensione, ut condemnari nequeat, *Ern.*

Ἀκαταγώνιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inexpugnabilis, invictus. Ex α priv. et καταγωνίζω.

Ἀκαταδίκαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, indemnatus, *Gl. V.* Ex α priv. et καταδικάζω, *condemno.*

Ἀκαταθύμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ingratus, injucundus, parum arridens.

Ἀκαταιτίατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non accusabilis, culpa vacans. Ex α priv. et καταιτιάομαι, *accuso.*

Ἀκατακάλυπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non velatus, non opertus, non tectus.

Ἀκατάκλαστος, qui frangi nequit. *Hesych.* in ἄκαμπτος.

Ἀκατακόσμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inexornatus, indispositus. Ex α priv. et κατακοσμέω, *orno.*

Ἀκατάκριτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non damnatus, *Ph.* indemnatus; (2) cui indicta caussa pœna infligitur. Ex α priv. et κατακρίνω, *damno.*

Ἀκατακρίτως, *adv.* sine judicio, indicta caussa.

Ἀκαταληκτικὸς, versus in cujus fine nulla syllaba redundat.

Ἀκατάληκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non cessans, non desinens. Ex α priv. et καταλήγω, *desino.*

Ἀκαταλήκτως, *adv.* indesinenter.

Ἀκατάληπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui comprehendi, includi, circumiri non potest, *de locis*; (2) quem assequi quocunque modo non licet; (3) *philosophis*, incomprehensibilis, qui percipi non potest.

Ἀκαταλήπτως, ita ut assequi eum non liceat: *cursu*, ubi est velocissime; *oculis*, ubi est vel tenuissime vel celerrime; vel *mente*, ubi est obscurissime, *Ern.*

Ἀκαταληψία, ας, ἡ, incomprehensibilitas, *vox philos.* quæ adimit facultatem rerum percipiendarum sine metu erroris. Ex α priv. et καταλαμβάνω, *comprehendo.*

Ἀκατάλλακτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, implacabilis. Ex α priv. et καταλλάσσω, *placo.*

Ἀκαταλλάκτως, *adv.* implacabiliter.

Ἀκατάλληλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, incongruus, absonus. *Gl. V.* præposterus, mutabilis.

Ἀκαταλλήλως, *adv.* incongrue, inconcinne.

Ἀκατάλυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, indissolubilis, æternus, perpetuus, invictus. Ex α priv. et καταλύω.

Ἀκαταμάθητος, η, ον, qui disci, intelligi non potest.

Ἀκαταμάκτος, ον, qui propter duritiem contundi aut molliri vel subigi, et alteri rei illini non potest.

Ἀκαταμάχητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inexpugnabilis, qui nullis laboribus frangi potest, ineluctabilis, *Ph.* Ex α priv. et καταμάχομαι.

Ἀκαταμέτρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immensus. Ex α priv. et καταμετρέω, *dimetior.*

Ἀκατανόητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui intelligi aut percipi nequit. *Gl. V.* inconsideratus, item immensus. Ex α priv. et κατανοέω, *intelligo.*

Ἀκαταπάλαιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, insuperabilis, lucta non superandus, *Gl. V.* inextricabilis. Ex α priv. et καταπαλαίομαι.

Ἀκατάπαυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, irrequietus, cessare nescius, finem non habens; (2) qui sedari seu cohiberi nequit. Ex α priv. et καταπαύω.

Ἀκαταπαύστως, *adv.* irrequiete, sine quiete; (2) sine fine.

Ἀκατάπληκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non attonitus, imperterritus. Ex α priv. et καταπλήττω.

Ἀκαταπλήκτως, *adv.* intrepide.

Ἀκαταπόνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infatigabilis, invictus. Ex α priv. et καταπονέω, *fatigo.*

Ἀκατάποτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui deglutiri nequit. Ex α priv. et καταπίνω, *absorbeo, deglutio.*

Ἀκαταπτόητος, ον, qui terreri non potest.

Ἀκαταπράϋντος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sedari et deliniri nequit, implacabilis, implacatus. Ex α priv. et καταπραΰνω, *delinio, placo.*

Ἀκατάρδευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non rigatus, siccus. Ex α priv. et ἀρδεύω, *rigo.*

Ἀκατάσειστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui decuti seu deturbari non potest, firmus, inconcussus. Ex α priv. et κατασείομαι, *decutio.*

Ἀκατασήμαντος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui non est obsignatus. Ex α priv. et κατασημαίνω.

Ἀκατάσκεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inconsideratus. Ex α priv. et κατασκέπτομαι, *considero.*

Ἀκατασκέπτως, *adv.* inconsiderate.

Ἀκατασκεύαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non elaboratus; (2) informis, rudis, inconditus, incompositus, *Gl. V.*

Ἀκατασκευάστως, *adv.* incondite, incomposite.

Ἀκατάσκευος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, solutus, incompositus; (2) non probatus argumentis; (3) carens elocutionis arte; (4) omnino simplex, sine apparatu, magnificentia, ut βίος ἀκατάσκευος. Ex α priv. et κατασκευή.

Ἀκατασκεύως, *adv.* sine ulla arte; (2) temere, sine opera humana, *Ern.*

Ἀκατάσκιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non opacus, non umbrosus; (2) apertus. Ex α priv. et κατάσκιος.

Ἀκατάσκοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inconsideratus, qui nihil explorat. Ex α priv. et κατασκοπέω.

Ἀκατάσκωπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, reprehensioni, irrisioni, non obnoxius, *Suid.* Ex α et κατασκώπτω.

Ἀκαταστασία, ας, ἡ, turba, tumultus, seditio; (2) confusio, opponitur ordini, *N. T.* (*Jac.* 3, 16.); (3) trepidatio; (4) inconstantia, *Ern.* Ex α priv. et καθίσημι, *consisto.*

Ἀκατάστατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inconstans, incertus, infirmus. Ex iisd.

Ἀκαταστάτως, *adv.* incomposite, confuse.

Ἀκατάστροφος, ον, finem, exitum non habens.

Ἀκατάσχετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui coerceri nequit. Ex α priv. et κατέχω, seu κατάσχετος.

Ἀκατασχέτως, *adv.* incontinenter.

Ἀκατάτριπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui absumi non potest, *Suid.* Ex α priv. et κατατρίβω.

Ἀκατάφρακτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui non est cataphractus, seu armis septus. Ex α priv. et κατάφρακτος.

Ἀκαταφρόνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non contemnendus, satis fortis, doctus. Ἀκαταφρόνητος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διετέλεσεν, *Xenoph. Agesil.* 6, 8. Ex α priv. et καταφρονέω, *contemno.*

Ἀκατάψαυστος, intractabilis. A ψαύω.

Ἀκατάψεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui non vituperatur, vel reprehenditur, vel nequit culpari, *Suid.* Ex α priv. κατὰ, et ψεκτὸς, *reprehensibilis.*

Ἀκαταψέκτως, *adv.* citra reprehensionem.

Ἀκατάψευστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, haud ementitus, non fictus. Ex α priv. κατὰ, et ψεύδω, *mentior.*

Ἀκατέργαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, incompositus, rudis, impolitus; (2) inchoatus; (3) qui nequit confici, domari, frangi. *Gl. V.* infectus. Ex α priv. et κατεργάζομαι.

Ἀκατεύναστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, insomnis, vigilans. Ex α priv. et κατευνάζω.

Ἀκατηγόρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, accusationi non obnoxius, irreprehensibilis. Ex α priv. et κατηγορέω; *accuso.*

Ἀκατηγορήτως, *adv.* citra reprehensionem vel accusationem, *Suid.*

Ἀκατήχητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non initiatus, qui prima religionis Christianæ fundamenta nondum percepit. Ex α priv. et κατηχέω.

Ἀκάτιον, ȣ, τὸ, parvi navigii genus, genus naviculæ piscatoriæ, *Gl. V.* cymba. Dim. ab ἄκατος.

Ἀκατοπτὸς, non conspicuus, non oculis expositus. Ἡ γὰρ πρεσβῦτις ἀνενοχλήτου καὶ ἀκατόπτου σχολῆς ἐπειλῆφθαι νομίσασα, *Heliodor.* 6.

ἌΚΑΤΟΣ, ȣ, ὁ vel ἡ, genus navigii actuarii; (2) genus poculi. (1) τὴν ἄκατον παράβαλλε, lembum habe paratum, *Aristoph. Equit.* 559.

Ἀκατονόμαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, innominatus, qui nomen non habet; (2) obscurus, ignobilis. Ex α priv. κατὰ, et ὀνομάζω, *nomino.*

Ἄκαυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sine caule est, caulis expers. Ex α priv. et καυλὸς, *caulis.*

Ἀκαυστηρίαστος, (et -αστος,) non signatus cauterio. A καυστηριάζω. Ἀγέλην ἀπελάσαντα ἀκαυστηριάστων, *Strab.* 5.

Ἄκαυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non ustus; (2) qui aduri nequit. Ex α priv. et καυστός.

Ἀκαυχησία, ας, ἡ, jactantiæ odium, orationis modestia, *Suid.* Ex α priv. et καυχέω.

Ἀκαχείατο, *tristati erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀκάχηντο, ab

Ἀκαχέω, ῶ, f. ήσω, et ἀκάχημι, tristitia adficio. Hinc ἀκαχήμενος, tristis. Κραδίην ἀκαχήμενος, *Hesiod. Theog.* 99. Ex α pleon. et ἄχος, *tristitia.*

Ἀκαχήμενος, *Il.* 5, 24. *animo dolens*, præs. part. pass. verbi ἀκάχημι.

Ἀκάχησα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠκάχησα.

Ἀκαχῆσθαι, perf. inf. pass. *Ion.* pro ἠκαχῆσθαι.

Ἀκαχίζω, f. ίσω, idem, *Il.* 6, 486.

Ἀκαχμένος, perf. part. pass. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἠκαχημένος, ab ἀκάχημι.

Ἀκαχμέω, ῶ, fut. ήσω, acuo. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, *Odyss.* 1, 99. Ab ἀκμὴ, *acies.*

Ἀκάχω, dolore, mœstitia, tristitia adficio, *Hesiod. Theog.* 868. Ex α pleon. et ἄχος.

Ἀκέανος, ȣ, leguminis genus rotundum ac durum ita ut ægre frangi queat. Ex α priv. et κέω, *findo.*

Ἀκέαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui frangi, findi, aut dissolvi nequit. Ex α priv. et κεάζω, *findo.*

Ἀκειόμενος, *sanans*, part. præs. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἀκεόμενος, a verbo ἀκέομαι.

Ἀκειροκόμας, intonsus, *Dorice* pro

Ἀκειροκόμης, ȣ, ὁ, non tonsus. Ex α priv. κείρω, *tondeo*, et κόμη, *coma.*

Ἀκειρόκομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀκέλευθος, ȣ, invius. Ex α priv. et κέλευθος.

Ἀκέλευστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, injussus. Ex α priv. et κελεύω.

Ἀκέλυφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nullo putamine tectus, non tectus, nudus. Ex α priv. et κέλυφος.

Ἀκενοδοξία, ας, ἡ, contemptus vanæ gloriæ.

Ἀκενόδοξος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vanæ gloriæ non appetens, vacuus ostentatione.

Ἀκενόσπουδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vanarum rerum non appetens, contemptor. Ab α priv. κενὸς, et σπουδὴ, *studium gloriæ.*

Ἀκέντητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, stimulo seu aculeo non ictus, non percussus cuspide teli. Ex α priv. et κεντέω, *stimulo.*

Ἄκεντρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, stimulo, aculeo, calcaribus carens. Ex α priv. et κέντρον.

Ἀκένωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non evacuatus vel exhaustus. Ex α priv. et κενόω, *vacuo.*

ἈΚΕ΄ΟΜΑΙ,

'AKE'OMAI, ῦμαι, fut. ἔσομαι, et ήσομαι, sano, medeor, medicor; (2) *metaphor.* expio, sarcio, resarcio, revoco, retracto. Ἀκεῖσθαι ἕλκος, δίψαν, τὰ διεῤῥωγότα, ὑποδήματα, θυσίαις ἀδικήματα. Βελόμενοι ἀκέσασθαι τὴν ἁμαρτάδα, volentes crimen expiare, *Herodot.* 1, 167.

Ἀκέσσα, fœm. ab ἀκέων, tacita, quieta, *Apoll. Rhod.* 3, 85.

Ἀκέραιος, ε, ὁ ϗ ἡ, sincerus, purus, integer, illibatus; (2) innocens, placidus. Ex α priv. et κεράω, *misceo.* Hinc

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ, sinceritas, integritas.

Ἀκεραίως, *adv.* sincere, *Phil.* Ab ἀκέραιος.

Ἀκέρατος, ε, ὁ ϗ ἡ, cornibus vacans. Ex α priv. et κέρας, *cornu.*

Ἀκεραύνωτος, ε, ὁ ϗ ἡ, non tactus, non ictus fulmine. Ex α priv. et κεραυνόω.

Ἀκέρδεια, ας, ἡ, detrimentum, damnum. Ab

Ἀκερδής, έος, ὁ ϗ ἡ, non lucrosus; (2) damnosus. Ex α priv. et κέρδος, *lucrum.*

Ἄκερκος, ε, ὁ ϗ ἡ, cauda carens.

Ἀκερμία, ας, ἡ, rei pecuniariæ summa inopia. Ex α priv. et κέρμα, *nummulus.*

Ἄκερος, ε, ὁ ϗ ἡ, cornua non habens. Ex α priv. et κέρας, *cornu.*

Ἀκερσεκόμης, ε, ὁ, intonsus, *Il.* 20, 39. Ex α priv. κείρω, *tondeo,* et κόμη, *coma.*

Ἀκερσέκομος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀκέρχνος, ε, ὁ ϗ ἡ, expers asperitatis ejus quæ medicis κέρχνος dicitur. Φάρμακον ἀρτηρίῃ ἀκέρχνον, *Aret.*

Ἀκέρως, ω, ὁ ϗ ἡ, qui cornua non habet, cornibus carens. Ex α priv. et κέρας, *cornu.*

Ἀκεσάμην, a. 1. ind. med. *Ionice* pro ἠκεσάμην.

Ἀκεσάσθαι, aor. 1. inf. med. v. ἀκέομαι.

Ἀκεσίμβροτος, ε, ὁ ϗ ἡ, mortales sanans. Ex ἀκέομαι et βροτός.

Ἀκέσιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, medicabilis, sanabilis; (2) valens ad sanandum. Ab ἀκέομαι.

Ἀκέσιος, ε, ὁ ϗ ἡ, epith. Apollinis, ab arte medendi.

Ἀκεσίπονος, ε, ὁ, dolorem mitigans, qui vim medendi habet. Ex ἀκέομαι et πόνος.

Ἄκεσις, εως, ἡ, sanatio, medela.

Ἄκεσμα, ατος, τὸ, idem; (2) sanitatis recuperatio. Ab ἀκέομαι.

Ἀκέσμιος, ε, ὁ ϗ ἡ, sanabilis, medicabilis.

Ἀκεσμὸς, ε, ὁ, idem quod ἄκεσμα.

Ἀκεσσάμην, *Poet.* idem quod ἀκεσάμην.

Ἀκεστήριος, ε, ὁ ϗ ἡ, sanans, vim habens sanandi. Ab ἀκέομαι.

Ἀκεστὴρ, ῆρος, idem quod

Ἀκεστής, ε, et ἀκέστης, ε, ὁ, medicus; (2) sartor; (3) domitor, qui regit. (3) Ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν κτίσας, frænum instituisti rectorem equorum, *Soph. Œd. Col.* 713. Ab eod.

Ἀκεστικὸς, ἡ, ὸν, ad sarciendum aptus, sarciendi peritus. Ab ἀκεστής.

Ἀκεστὶς, ίδος, ἡ, fornacis ferreæ genus, *Dioscor.*

Ἀκεστορία, ας, ἡ, *Ionice* ἀκεστορίη, medicina, ars medica. Ab ἀκέστωρ.

Ἀκεστορικὸς, ἡ, ὸν, medicinalis. Ab ἀκέστωρ.

Ἀκεστὸς, ἡ, ὸν, sanabilis, medicabilis.

Ἀκέστρα, ας, ἡ, acus.

Ἀκέστριον, τὸ, idem. *Eustath.*

Ἀκέστρια, ας, ἡ, medicatrix; (2) sartrix. *Gl. V.* sarcinatrix.

Ἀκεστρὶς, ίδος, ἡ, idem.

Ἀκέστρον, τὸ, medicamentum. *Soph. Hes.*

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, medicus. Ab ἀκέομαι, *sano.*

Ἀκεσφόρος, ε, ὁ ϗ ἡ, remedium adferens, salutaris. Ex ἄκεσις et φέρω, *fero.*

Ἀκεσώδυνος, ε, ὁ ϗ ἡ, dolores sanans, doloribus medens. Ex ἄκεσις et ὀδύνη, *dolor.*

Ἄκευμα, ατος, τὸ, idem quod ἄκεσμα.

Ἀκεύμενος, *audiens,* part. præs. med. *Æol.* et *Dor.* pro ἀκεόμενος, a verbo ἀκέω, *audio.*

Ἀκέφαλος, ε, ὁ ϗ ἡ, caput non habens. *Ph.* truncus; (2) qui caret principio; (3) qui sine auctore certo est; (4) imperfectus; (5) honoris et dignitatis expers; (6) nomen herbæ certæ. Ex α priv. et κεφαλή.

Ἀκεφάλως, *adv.* sine capite; (2) sine exordio.

Ἀκέω, tacitus sum, inhio. Κείνους κ' εἰσορόων ἀκέοις, *Apoll. Rhod.* 1, 765.

Ἀκέω, vide ἀκέομαι. *Apoll.*

Ἀκέων, εσα, tacitus, ne hiscens quidem. *Il.* 1, 33. Ex α priv. et χαίνω, *hisco.*

Ἀκέων, *adv.* tacite. Ex iisd.

'AKH', ῆς, ἡ, acies ferri; (2) cuspis; (3) quies; (4) urbs Phœniciæ.

Ἀκῆ, *adv.* Dor. idem quod ἦκα, *Pind.*

Ἀκηδὲς, *adv.* negligenter, sine cura, *Æsch.* Ex α et κῆδος.

Ἀκήδεστον, *adv.* idem, *Apoll.*

Ἀκήδεια, ας, ἡ, incuria, neglectus; (2) mœror, tristitia. Μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμηθῆτε λιπόντες, *Apoll. Rhod.* 2, 219. Ab ἀκηδής.

Ἀκηδεμόνευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, quem nemo curat, neglectus. Ex α priv. et κηδεμονεύω, *curo.*

Ἀκήδεστος, ε, ὁ ϗ ἡ, non curatus, neglectus, cujus nulla cura habetur; (2) insepultus, inhumatus, *Il.* 6, 60. Ex α priv. et κηδέω, *curo.*

Ἀκηδέστως, *adv.* sine ulla cura, temere; (2) sine misericordia, inhumaniter.

Ἀκήδευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, inhumatus. Ex α priv. et κηδεύω, *funero.*

Ἀκηδέω, ῶ, f. ήσω, negligo, non curo. Τῶν δ' ἄλλων ὅτις εὖ ἀκήδησ', ubi εὖ pro ἕο vel ὗ ponitur, h. e. αὐτῦ, *Il.* 14, 427. Ab

Ἀκηδής, έος, ὁ ϗ ἡ, nullam curam gerens, negligens; (2) neglectus, cui curæ non est; (3) inhumatus, insepultus; (4) tristitia vacuus; (5) securus, *Il.* 21, 123. Ἀκηδέες Ὠκεανῖναι, sine timore, *Call. in Dian.* 62. Ex α priv. vel intens. et κῆδος, *cura.* Hinc

Ἀκηδία, ας, ἡ, vacuitas mœroris; (2) mœroris abundantia; (3) contumelia; (4) incuria; (5) dolor; (6) tristitia.

Ἀκηδιάω, ῶ, fut. άσω, negligenter ago; (2) animo concido; (3) mœrore gravi adficior. Μὴ ἀκηδιάσωμεν πρὸς τὰ παρόντα, *Basil.* Ab eod.

Ἀκηδῶς, *adv.* sine sepultura. Ab ἀκηδής.

Ἀκήκοα, *audivi,* 1. sing. perf. med. *Att.* pro ἤκοα, a verbo ἀκέω.

Ἀκήλητος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui decipi nequit; (2) qui deliniri nequit. Ex α priv. et κηλέω.

Ἀκηλίδωτος, ε, ὁ ϗ ἡ, immaculatus, maculæ expers; (2) incorruptus. Ex α priv. et κηλιδόω.

Ἄκημα, ατος, τὸ, sanatio, medela; (2) remedium. Ab ἀκέομαι, *sano.*

Ἀκῆν, *adv.* tacite, quiete, *Il.* 3, 95. Ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, fuerunt taciti. Ex α priv. et χαίνω, (ab ἀκὴ, v. ab ἀνακῶς, *Ern.*)

Ἄκηπος, ον, horto carens, horti nomine indignus.

Ἀκηράσιος, ε, ὁ ϗ ἡ, purus, incorruptus; (2) illæsus; (3) immortalis. Ex α priv. et κεράω, (α priv. et κὴς vel κηραίνω, *Ern.*)

Ἀκήρατος, ε, ὁ ϗ ἡ. Κλῆρος ἀκήρατος, patrimonium integrum, *Il.* 15, 498. Φιλία ἀκήρατος, *Xenoph. Hier.* 3, 4. Ἀκήρατον ἄλγεσι θυμὸν, *Eurip. Hippol.* 1114. Idem.

Ἀκήριος, ε, ὁ ϗ ἡ, exanimis, cor non habens, *Il.* 5, 199. Ex α priv. et κῆρ, *cor;* (2) immortalis, fato lethifero non obnoxius; (3) illæsus; (4) *act.* non lethifer, *Schol. ap. Nic.* (1) Δέος ἴσχει ἀκήριον, timor exanimans, *Il.* 5, 812. (3) ἐν ἄστει δ' ᾧ κεν ἐκεῖνοι πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο, *Call. in Apoll.* 40. Ex α priv. et κὴρ, *fatum.*

Ἀκηροφανὴς, ὲς, idem quod ἀκραιφνής.

Ἀκηρυκτεὶ, *adv.* nullo feciali misso, sine denunciatione; (2) implacabiliter. (1) ἐν ᾧ ὅτε ἐπιμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλες, sine caduceatore, *Thucyd.* 2, 1. Ab

Ἀκήρυκτος, ε, ὁ ϗ ἡ, per caduceatorem non denuntiatus; (2) inglorius, ignotus; (3) implacabilis, *Steph.* qui nuntium non remisit, *Soph. Trach.* 45. Ex α priv. et κηρύσσω.

Ἀκηρύκτως, *adv.* idem quod ἀκηρυκτεί.

Ἀκήρωτος, ον, non ceratus, non oblitus cera. Ab α priv. et κηρὸς, *cera.*

Ἀκηχέαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀκήχηνται, ab ἀκαχέω.

Ἀκηχέατο, *tristitia adfecti erant,* 3. plural. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀκήχηντο.

Ἀκηχέδαται, *Il.* 17, 636. 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀκήχηνται.

Ἀκηχεδὼν, όνος, ὁ, dolor, tristitia.

Ἀκήχεμαι, vel ἀκήχημαι, tristor. Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, *Il.* 18, 29. Ex α pleon. et ἄχος, *mœror.*

Ἀκιβδήλευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, non adulteratus, sincerus, incorruptus. Ex α priv. et κιβδηλεύω, *adultero.*

Ἀκίβδηλος, ε, ὁ ϗ ἡ, cui scoria nulla admixta est; (2) purus, sincerus. Ex α priv. et κίβδηλος, *cui scoria admixta est.*

Ἀκιβδήλως, *adv.* sine scoria; (2) sincere, pure. *Ph.* sedulo.

Ἀκιδνὸς, ἡ, ὸν, infirmus, qui se vix movere potest. Ex α priv. et κινέω, *moveo,* (vel potius pro ἀκηδινὸς, quietus, segnis, piger, ab ἀκὴ, ἀκὴν· vel ab α priv. et κήδω, κηδέω, qui nil pensi habet, *Ern.*)

Ἀκιδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cuspidatus, acuminatus in modum cuspidis. Ab ἀκίς.

Ἀκιδωτὸς, ε, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eodem.

Ἀκίζω, f. ίσω, acuo. Ab eodem.

Ἄκικυς, υος, ὁ ϗ ἡ, impotens, imbecillis; (2) qui non est velox. (1) ὀλιγοδρανίην ἄκικυν, *Æsch. Prom. Vinct.* 549. Καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ἄκικυς, *Odyss.* 9, 515. Ex α priv. et κίκυς.

Ἀκίναγμα, ατος, τὸ, concussio, complosio, *Etym.* Ex α pleon. et τινάσσω, *quatio,* mutato sc. τ in κ (quidni potius a κινάσσω a κίνω, κινάω, quanquam usitatius est κινέω, *Ern.*)

Ἀκίναιδος, ε, ὁ, pudicus, castus, qui cinædus non est, *Suid.* Ex α priv. et κίναιδος.

'AKINA'KHΣ, ε, ὁ, acinaces, gladius Persicus. Reperitur in dat. ἀκινάκει, *Herod.* 152. ἀκινάκῃ, *Paus.* pag. 99. In accus. ἀκινάκεα, *Herod.* pag. 129. ἀκινάκην, *Idem.* pag. 256. τοὺς ἀκινάκεας et ἀκινάκας, *apud eundem,* pag. 132 et 256.

Ἀκινδυνὶ, *adv.* citra periculum, sine periculo.

Ἀκίνδυνος, ε, ὁ ϗ ἡ, sine periculo, extra periculum constitutus. Ἐν ἀκινδύνῳ ἐστὶν, *Suppl.* τόπῳ, in tuto est, *Xenoph. Hier.* 2, 10. Ex α priv. et κίνδυνος, *periculum.*

Ἀκινδυνώδης, ῶδες, idem.

Ἀκινδύνως, *adv.* sine periculo, secure.

Ἀκινησία, ας, ἡ, immobilitas, quies. Ex α priv. et κίνησις, *motio.*

Ἀκινήτα, *Dor.* pro ἀκινήτη, ab ἀκίνητος.

Ἀκινητέω, ῶ, f. ήσω, immobilis sum.

Ἀκινητίζω, f. ίσω, idem, caveo ne movear, quiescere cupio. Ab

Ἀκίνητος, ε, ὁ ϗ ἡ, immobilis; (2) qui moveri aut mutari nequit, immotus; (3) non movendus; (4) segnis. (4) οὐδ' ἀκίνητοι φρένες, *Aristoph. Ran.* 899. Αὐδᾷν τἀκίνητα ἔπη, tacendas res fari, *Soph. Œd. Col.* 624. Ex α priv. et κινέω.

Ἀκινήτως, *adv.* sine motu, citra motionem.

"AKINOΣ, ε, ὁ, acinus; (2) herbæ genus.

Ἄκιος, ε, ὁ ϗ ἡ, vermibus non obnoxius, a vermibus non arrosus; (2) incorruptus. Ex α priv. et κὶς, *vermis.* Ἀκιώτατοι ἰσοβοῆες, *Hesiod. Op.* 432.

Ἀκιρὸς, ὰ, ὸν, ignavus, nihil agens, *ap. Theocr.* (28, 15.) sed ibi est ἀχίρως pro ἀχείρως, a χεὶρ, *manus.* Ern. (2) Boreas, Aquilo, *Ern.*

Ἀκιρῶς, *adv.* remisse, sine motu, *Hes.*

Ἀκὶς, ίδος, ἡ, cuspis ferrea, spiculum, *Gl. V.* Metaph. dolor acutus. Ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρέμενον, *Aristoph. Pax,* 442. Dim. ab ἀκὴ, *acies.*

Ἀκίχητα, *Il.* 17, 75. pro ἀκιχήτως, *adv.* ita ut tu consequi nequeas. Ab

Ἀκίχητος, ε, ὁ ϗ ἡ, quem non possumus adsequi cursu, telo, &c. qui comprehendi nequit; (2) inaccessus; (3) quem mente et cogitatione comprehendere non possumus. Ex α priv. et κίχημι, *comprehendo.*

Ἀκίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, nullis fultus columnis.

'Ακιώτατοι, *firmissimi*, nom. pl. ab ἀκιώτατος, quod est superlat. ab ἄκιος.
'Ακκίζομαι, f. ίσομαι, simulare recuso. Ab 'Ακκώ, muliere, quæ simulate recusabat quod maxime cupiebat. Μικρὰ μὲν ἂν ἠκκίσαντο παραιτέμενοι, *Plut.* Hinc
'Ακκισμὸς, ȣ̃, ὁ, simulata recusatio.
'Ακκορίζειν, perdere cimices, *Ep. ap. Steph.*
'Ακλαιὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, illacrymabilis. Ex α priv. et κλαίω, *fleo.*
'Ακλάρωτος, exsors, *Dorice* pro ἀκλήρωτος.
'Ακλὰς, άδος, ἡ, non fracta. Epith. vitis, cui sarmenta non sunt amputata. Ex α priv. et κλάω, *frango.* Unde
'Ακλαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non fractus, infractus.
'Ακλαυςὶ, seu ἀκλαυςεὶ, *adv.* sine fletu. Ab
'Ακλαυςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, indeploratus, indefletus. *Gl. V.* indeflebilis. Ex α priv. et κλαίω.
'Ακλαυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
'Ακλαυτὶ, *adv.* sine fletu, *Call. in Dian.* 167.
'Ακλεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inglorius, turpis, fœdus. Τοῖς φίλοις ἀκλεέςατον ὁρᾶν, *Xenoph. Œconom.* 8, 4. 'Ακλεὴς δ' ἕδρα στολὰς ἄνευ χιτῶνος, *Aristoph. Aves,* 945. Ex α et κλέος. Hinc
'Ακλεΐα, ας, ἡ, seu ἀκλεΐα, ignobilitas, infamia.
'Ακλειὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *Poet.* pro ἀκλεής.
'Ακλειςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non clausus.
'Ακλειῶς, *Poet. adv.* sine gloria. Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, perierim, *Il.* 22, 304. Ab ἀκλειής.
'Ακλεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non furans; (2) qui non aliud in corde occultum, aliud in lingua promptum habet. Ex α priv. et κλέπτω.
'Ακλεῶς, *adv.* inglorie. Ab ἀκλεής.
'Ακληδονίςως, *adv.* sine gloria, fama. Ab α priv. et κληδὼν, *fama.*
'Ακλήϊςος, ον, *Poet.* pro ἄκλειςος. Ἔχε γὰρ τεῖχος ἀκλήϊςτον, *Call. Frag.* 41, 2.
'Ακληρέω, ῶ, f. ήσω, sum exsors, miseriis adfligor. Ex α priv. et κλῆρος, *sors.* Hinc
'Ακλήρημα, ατος, τὸ, infortunium, calamitas.
'Ακληρία, ας, ἡ, egestas, infelicitas. Ab
'Ακληρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, exsors; (2) pauper, egenus; (3) infelix, miser. Ex α priv. et κλῆρος.
'Ακληρωτεὶ, *adv.* citra sortem.
'Ακληρωτὶ, *adv.* idem; ab
'Ακλήρωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sorte non lectus; (2) exsors, expers. Ex α priv. et κληρόω.
'Ακλητος, ον, idem quod ἄκλειςος.
'Ακλητὶ, *adv.* sine vocatione, invitatione, ἀκλήτως, *Steph.* Ab
'Ακλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non vocatus, non invitatus; (2) nomine carens. Νομίσας γελοιότερον εἶναι τὸ ἄκλητον, ἢ τὸ κεκλημένον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, *Xenoph. Sympos.* 1, 13.
'Ακλινέως, *adv.* in neutram partem vergendo. Ἤνυεν ἀκλινέως τὸν κυπρίδος δόλιχον, *Anthol. inedita. Epig.* 298, 4.
'Ακλινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non vacillans; (2) firmus, rigidus, qui flecti nequit, aut deflexus non est. *Ph.* durus. Ex α priv. et κλίνω. Unde
'Ακλινῶς, *adv.* idem quod ἀκλινέως.
'Ακλιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui non declinatur.
'Ακλίτως, indeclinabiliter, sine declinatione.
'Ακλόνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, imperturbatus, non agitatus, inconcussus. Ex α priv. et κλονέω.
'Ακλονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex α priv. et κλόνος.
'Ακλοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, furum injuriæ non expositus, non deceptus; (2) non furtivus. Ex α priv. et κλοπὴ, *furtum.*
'Ακλυδώνιςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fluctibus non agitatus, tranquillus. Ex α priv. et κλυδωνίζομαι.
'Ακλυδωνίςως, *adv.* sine fluctibus, tranquille.
'Ακλυςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non ablutus; (2) undis non agitatus; tranquillus, ut portus. Ex α priv. et κλύζω, *abluo.*
'Ακλώνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ramulis carens. Ex α priv. et κλὼν, *ramulus.*
'Ακλωςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nendo non ductus, tortus, seu connexus. Ex α priv. et κλώθω, *neo.*
'Ακμάζω, f. άσω, floreo ætate, ætate sum firma; (2) sum vegetus et validus per ætatem, polleo robore juvenili; (3) facio ea quæ juvenes decent; (4) polleo, vigeo, floreo re quacumque. *Gl. V.* vigeo, adolesco, pubesco, viresco, vireo; ἀκμάζων, vegetus, vigens, *Phil.* ἀκμάζουσα, vivida, fortis, *Phil.* 'Ακμάζειν τὴν ἡλικίαν, νεότητι πολλῇ, πλούτῳ, χρήμασι, πεζῇ στρατιᾷ, πρὸς δύναμιν· ἀκμάζων σῖτος, maturum, μῆλα, πόλεμος· ἀκμάζουσα ἡμέρα, νὺξ, θέρος, medius. Ab ἀκμή.
'Ακμαῖος, αία, αῖον, vigens, florens ætate, florens re quacumque; (2) juvenis, adultus; (3) vegetus; (4) maturus, tempestivus; (5) vigoris plenus, *Ph.* (6) opportunus; (7) qui in ipso temporis articulo rem aliquam aggreditur. Ab eod.
'Ακμαίως, *adv.* in flore; (2) cum vigore; (3) mature.
'Ακμὰν, acc. sing. *Dor.* pro ἀκμὴν, ab ἀκμή.
'Ακμαςὴς, ȣ̃, ὁ, strenuus, validus, robustus. Ab ἀκμάζω.
'ΑΚΜΗ', ῆς, ἡ, cuspis, acies, *Il.* 10, 173; (2) vigor, maturitas seu flos ætatis, firma ætas, juventus; (3) ἐν ἀκμῇ dicuntur esse omnia, cum sunt in summa vi, optima conditione, &c. (4) articulus temporis, quo aliquid agi debet, tempus rei agendæ; (5) ἀκμαὶ, vari, quia in juvenili ætate nasci solent in facie, *Ern.* (1) 'Επὶ ξυρȣ̃ ἵςαται ἀκμῆς, in novacula sita est (res) acie. Hinc posses referre ad tertiam significat, *Il.* 10, 173. (2) πάντας ἐν ἀκμᾷ, omnes florentes ætate, *Call. in Cererem,* 34. (3) ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν, *Aristoph. Plut.* 255. Ὡς ἀκμὴ καλεῖ. Ἡκάζη παρεῖναι Τρωάσιν τι συμμάχȣς, tempus vocat, *Eurip. Hecub.* 1042. Οὐκ ἕδρας ἀκμὴ, non est sedendi tempus, *Soph. Ajax,* 818. 'Ακμαὶ, summitates digitorum. ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς, utraque manu. *Soph. Œd. Tyr.* 1243. ποδῶν ἀκμαὶ, summitates pedum. λύω σ' ἔχοντα διατόρȣς ποδοῖν ἀκμὰς, *Id. ibid.* 1034. ἀκμὴ ἥβης, ætas. τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης τότε, *Id. ibid.* 741.
'Ακμὴν, *adv.* adhuc, etiam nunc; (2) sedulo, strenue; (3) cum maxime; (4) aliquamdiu. Ab ἀκμή, vel etiam pro κατ' ἀκμήν.
'Ακμηνὸς, ῆ, ὸν, adultus; (2) florens; (3) exuberans. Ab eod.
'ΑΚΜΗΝΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, jejunus, qui non gustavit; item, qui non bibit, siccus. Ἄκμηνος σίτοιο, expers cibi, *Il.* 19, 163. 'Ακμήνȣς βορᾶς *Lycoph.* 672.
'Ακμὴς, ῆτος, ὁ, non defatigatus, non defessus, recens, integer; pro ἀκαμὴς, *Il.* 11, 801. Ex α priv. et κάμνω.
'Ακμήτης, ȣ, ὁ, idem.
'Ακμητὶ, *adv.* sine lassitudine. Ab ἀκμής.
'Ακμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, et ἄκμητος, η, ον, idem.
'Ακμόθετον, ȣ, τὸ, lignum incudis, basis, *Il.* 18, 410. Ex ἄκμων et τίθημι.
'Ακμονας, *incudes,* acc. pl. ab ἄκμων.
'Ακμονίδας, *Acmonides, Dor.* pro 'Ακμονίδης.
'Ακμων, ονος, ὁ, incus, *Il.* 15, 19. indefessus. Λόγχης ἄκμονες, *Æsch. Pers.* 51. Τιρύνθιος ἄκμων, *Callim. Dian.* 146. Hinc Ἄκμων, substant. incus.
'Ακναμπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inflexibilis. Ex α priv. et κάμπτω, *flecto.*
'Ακναπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fullonem non expertus, a fullone non purgatus, subactus. Ex α priv. et κνάπτω.
'Ακναφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem; *Gl. V.* rudis, impolitus. Ex iisd.
'Ακνημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tibiis seu cruribus carens, qui non habet suras. Ex α priv. et κνήμη.
'Ακνηςις, ιδος, ἡ, spina dorsi. Ex α priv. et κνάω, *scalpo* seu *scabo,* quia animalia eam scabere non possunt (vel potius pro ἀκάνησις, v. ἄκανος, ἀκάνιον, *Ern.*)
'Ακνισσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, insulsus, insipidus; *proprie* nidoris expers. Ex α priv. et κνίσση.
'Ακνίσσωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vacuus a nidore, expers sacrificiorum.
'Ακοᾶς, *auditus,* gen. sing. *Dor.* pro ἀκοῆς.
'Ακοὴ, ῆς, ἡ, auditus; (2) fama, rumor, sermo; (3) auris; (4) strepitus qui audiri potest. (4) Φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω, *Eurip. Or.* 1281. (5) *ap. historicos* traditio, *Ern.* Ab ἀκȣ́ω.
'Ακοιλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui cavus non est, in quo est nihil cavum, cavitatis expers. Ex α priv. et κοῖλος, *cavus.*
'Ακοίμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, insomnis, non dormiens, pervigil. Ex α priv. et κοιμάω.
'Ακοιμήτων, gen. pl. ab ἀκοίμητος.
'Ακοινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non communis; (2) non pollutus. Ex α priv. et κοινὸς, *communis.*
'Ακοινωνησία, ας, ἡ, cum nullum est commercium, nulla societas; (2) nulla benignitas, quæ de suo aliquid impertiat; (3) excommunicatio. Ex α priv. et κοινωνέω. Unde
'Ακοινώνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, incommunicabilis; (2) sine societate, insociabilis; (3) parcus, tenax, non communicatus. Τὴν μίαν μοι ςεργέτω πόσις γάμοις ἀκοινώνητον εὐνὰν, maritus in nuptiis uno sit contentus lecto, non communicato cum aliis, *Eurip. Andr.* 470.
'Ακοινωνήτως, *adv.* insociabiliter.
'Ακοίτης, ȣ, ὁ, commune cubile habens, maritus. Ex α pro ὁμȣ̃, et κοίτη.
'Ακοιτις, ιδος, ἡ, uxor, marita. A præc.
'Ακοιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sine cubili, cubili carens; (2) at τὸ ἄκοιτον est mel sedimento carens.
'Ακολάκευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui adulationibus capi nequit, aut adulatoribus caret, *Ern.* Ex α priv. et κολακεύω, *adulor.*
'Ακόλακος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, alienus ab adulatione. Ex α priv. et κόλαξ, *adulator.*
'Ακολασία, ας, ἡ, intemperantia, luxuria, incontinentia in quocunque cupiditatum genere. *Gl. V.* protervia. Ex α priv. et κόλασις.
'Ακολαςαίνω, intemperanter seu petulanter ago; (2) proterve et libidinose vivo. *Gl. V.* nepotor, protervio. Ab ἀκόλαςος.
'Ακολαςέω, ῶ, idem et ab eod. Hinc
'Ακολάςημα, ατος, τὸ, factum petulans; (2) scelus; (3) stuprum per proterviam illatum.
'Ακόλαςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, intemperans, protervus, lascivus, libidinosus, flagitiosus; (2) non punitus; (3) audax; (4) insolens; (5) castigatione dignus. Ex α priv. et κολάζω, *punio.*
'Ακολαςοτέρως, comp. ab ἀκολάςως, intemperantius, petulantius.
'Ακολάςως, *adv.* intemperanter, petulanter. *Gl. V.* impune.
'Ακόλλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non glutinatus. *Gl. V.* qui conglutinari vel uniri nequit. Ex α priv. et κολλῶ, *glutino.*
'Ακολλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, glutinis expers; (2) qui conglutinari nequit; (3) qui coire nequit. Ex α priv. et κόλλα, *gluten.*
'Ακολος, ȣ, ὁ, frustum panis, parva buccella; (2) cibus. Αἰτίζων ἀκόλȣς, *Odyss.* 17, 222. Ex α ex parte priv. et κόλον, *cibus.*
'Ακολȣθέω, ῶ, fut. ήσω, sequor, comitor; (2) facio idem aliis, imitor, congruo, similis fio; (3) obsequor, obtempero. 'Ακολȣθεῖν τινι, μετά τινος, κατόπιν τινος, ἀλλήλοις· τῷ λόγῳ, animo assequi, intelligere. Ab ἀκόλȣθος.
'Ακολȣ́θημα, ατος, τὸ, consequentia; (2) adsectatio, consectatio. Ab ἀκολȣθέω.
'Ακολȣ́θησις, εως, ἡ, idem et ab eod.
'Ακολȣθητικὸς, ἡ, ὸν, sequax, proclivis ad sequendum. Ab eod.
'Ακολȣθία, ας, ἡ, adsectatio, comitatus; (2) series, nexus, consequentia, *Gl. V.* (3) convenientia, congruentia; (4) officium; (5) formula cæremoniarum, seu rituum sacrorum. Ab
'ΑΚΟ'ΛΟΥΘΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pedissequus vel pedissequa, assecla, comes, adsectator; (2) consequens, consentaneus, conveniens, congruens, similis; (3) minister ecclesiæ veteris, qui sequitur cum cereo accenso diaconum, cum procedit ad prælegendum evangelium, *Eccl.*
'Ακολȣθȣ̃σιν, *sequentibus,* dat. plur. præs. part.
'Ακολȣ́θως, *adv.* consequenter; (2) convenienter. Ab ἀκόλȣθος.

'Ακόλυμβος,

Ἀκόλυμβος, ου, ὁ ᾗ ἡ, natandi inscius. Ex α priv. et κολυμβάω, *nato*.

Ἀκομία, ας, ἡ, comæ defectus; (2) neglectus cultus et munditiei, *Ern.* Ab ἄκομος.

Ἀκομιςία, ας, ἡ, neglectus, incuria. Ὄλεσσεν ἄλλη τ' ἀκομιςίητε, *Odyss.* 21, 284. Ἀκομιςία δὲ οὐχ ἵππον μόνον διαλλύει, *Themist.* Ab

Ἀκόμιςος, ου, ὁ ᾗ ἡ, neglectus, squalidus, sine cura necessaria. Ex α priv. et κομίζω.

Ἄκομος, ου, ὁ ᾗ ἡ, cui nulla est coma, qui comatus non est. Ex α priv. et κόμη.

Ἀκόμπαςος, ου, ὁ ᾗ ἡ, alienus a jactantia et ostentatione. Ex α priv. et κομπός.

Ἄκομπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem et ab eod.

Ἀκόμψευτος, ον, non curiose aut insidiose ad illecebras ornatus.

Ἄκομψος, ου, ὁ ᾗ ἡ, inelegans, non festivus; (2) vilis, simplex, (ineptus, *Steph.*) Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, ego vero ineptus sum ad verba faciendum apud turbam, *Eurip. Hipp.* 986.

Ἀκόμψως, *adv.* ineleganter, illepide.

Ἆκον, neutrum ab ἄκων, invitum, involuntarium. Πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις, *Soph. Œd. Col.* 977.

Ἀκονᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀκονάειν.

Ἀκονάω, ῶ, f. ήσω, acuo, exacuo; (2) impello, incito. Τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες, *Luc.* Ex ἀκόνη, cos.

Ἀκόνδυλος, ον, expers tuberum. Ab α et κονδύλη.

ἈΚΟ΄ΝΗ, ης, ἡ, cos.

Ἀκόνημα, ατος, τὸ, incitamentum. Ab ἀκονάω.

Ἀκονητὴς, ῦ, ὁ, qui acuit. *Ph.* cotiarius.

Ἀκόνιον, ου, τὸ, coticula. Dim. ab ἀκόνη.

Ἀκονιτὶ, *adv.* sine pulvere; (2) sine pugna, citra laborem, facile, nemine impediente. Ex α priv. et κόνις.

Ἀκονιτικὸς, ἡ, ὸν, ex aconito confectus. Ab

Ἀκόνιτον, ου, τὸ, aconitum, herba venenata, quæ ἐν ταῖς ἀκόναις, seu cautibus, nascitur. *Angl.* WOLFSBANE, MONKSHOOD.

Ἀκόνιτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, pulveris expers; (2) qui sine pulvere fit, sine labore; (3) non illitus calce, opere tectorio non obductus; (4) non picatus. Ex α priv. et κόνις, *pulvis, cinis.*

Ἀκονίτως, *adv.* sine pulvere; (2) sine difficultate.

Ἄκοντε, *inviti*, nominat. dual. ab ἄκων.

Ἀκοντὶ, *adv.* invito, coacte. Ex α priv. et ἑκοντὶ, *sponte.*

Ἀκοντίας, ου, ὁ, jaculus, serpentis genus; (2) *in plur.* stellæ, quæ jaculi modo feruntur. Ab ἀκόντιον. Unde

Ἀκοντίζω, f. ίσω, jaculor, jaculum vibro, intorqueo; (2) jaculo peto. Ἀκοντίζειν τὸν φεύγοντα εἰς τοῦτον, τινὰ ἔγχει, τινός. Ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ, *Il.* 4, 496. Hinc

Ἀκόντικον, ου, τὸ, medicamentum ad sananda vulnera ἀκοντίων, seu jaculorum.

Ἀκόντιον, ου, τὸ, jaculum, telum, spiculum, pilum; (2) teli jactus; (3) spina dorsi. Ab ἄκων, *jaculum.*

Ἀκόντισις, εως, ἡ, jaculatio, jactus. Ab ἀκοντίζω.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, idem; (2) jaculum.

Ἀκοντισμὸς, ῦ, ὁ, jaculatio.

Ἀκοντίσσαι, aor. 1. inf. act. *Poet.* pro ἀκοντίσαι.

Ἀκοντιςὴρ, ῆρος, ὁ, jaculator; (2) jaculandi peritus. Ab eod.

Ἀκοντιςὴς, ου, ὁ, idem. Hinc

Ἀκοντιςικὸς, ἡ, ὸν, jaculandi peritus.

Ἀκοντιςὺς, ύος, ἡ, jaculatio. οὐδὲ τ' ἀκοντιςὺν ἐνδύσεαι, neque jaculorum certamen inibis, *Il.* 23, 622; (2) jaculandi peritia. Ab ἀκοντίζω.

Ἀκοντοβόλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, jaculi vibrator, jaculator. Ex ἄκων, -οντος, et βάλλω, *jacio.*

Ἀκοντοδόκος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui jacula observat, ut eorum ictus evitet. Ex ἄκων et δέχομαι, *recipio*, vel potius δοκάζω, *observo.*

Ἀκοντοφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, jaculum ferens. Ex ἄκων, *jaculum*, et φέρω, *fero.*

Ἀκόντως, *adv.* invite. Ab ἄκων.

Ἀκοπητὶ, sine labore ac molestia. Ex α priv. et κόπος.

Ἀκοπίαςος, ου, ὁ ᾗ ἡ, indefessus, indefatigabilis; (2) lassitudinem et laborem nullum adferens. Ex α priv. et κοπιάω, *laboro.*

Ἀκοπιάςως, *adv.* sine labore.

Ἄκοπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, indefessus; (2) corruptioni non obnoxius. Ex α priv. et κόπος, *labor.*

Ἀκόπριςος, ου, ὁ ᾗ ἡ, non stercoratus, cui fimus non est ingestus. Ex α priv. et κόπρος, *stercus.*

Ἄκοπρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀκοπρώδης, ῶδες, purus a stercore, comp. ἀκοπρωδέςερον, minus stercoris habens.

Ἀκόπως, *adv.* sine lassitudine; (2) sine vermium noxa.

Ἀκόρεςος, ου, ὁ ᾗ ἡ, inexplebilis, insatiatus, insatiabilis. Ex α priv. et κορέω, *satio.*

Ἀκορέςως, sine satietate.

Ἀκόρητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, *Il.* 7, 117, idem; (2) non ornatus, non mundatus. Ab eod.

Ἀκορία, ας, ἡ, insatiabilitas. Ab eod.

Ἀκορίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum ex acoro confectum. Ab

ἌΚΟΡΟΝ, ου, τὸ, acorum, herba sive radix quædam medica. *Angl.* THE SWEET-SMELLING FLAG, or CALAMUS.

ἌΚΟΡΝΑ, ης, ἡ, nomen plantæ cujusdam, quæ putatur a nonnullis esse carduus benedictus sylvestris.

Ἄκορος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἀκόρητος.

Ἀκόρυφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, verticem seu fastigium non habens. Ex α priv. et κορυφὴ, *vertex.*

Ἄκος, εος, τὸ, medela, medicina, sanatio, curatio, remedium, *Il.* 9, 250. Ab ἀκέομαι.

Ἀκοσμέω, ῶ, f. ήσω, incomposite me gero; (2) improbus sum. Κολάσουσι τοὺς ἀκοσμοῦντας, *Isocr.* (2) Οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν, *Soph. Phil.* 387. Ex α priv. et κοσμέω, *orno.*

Ἀκοσμήεις, εσσα, ῆεν, inornatus. Ab ἀκοσμέω.

Ἀκόσμητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem et ab eod.

Ἀκοσμήτως, *adv.* confuse, sine ornatu.

Ἀκοσμία, ας, ἡ, status rerum perturbatus, res incompositæ; dedecus, *Philox.* indecentia, λόγων ἀκοσμία, *Eurip. Iphig. in Aul.* 317. Ab eod.

Ἄκοσμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, inornatus, indecorus, incultus, inordinatus, incompositus, incomptus; inhonestus, *Gl. V.*

Ἀκόσμως, *adv.* idem quod ἀκοσμήτως.

Ἀκοςάω, ῶ, futur. ήσω, abundo esu hordei, pascor hordeo. Ἀκοςήσας ἐπὶ φάτνῃ, *Il.* 6, 506. Ab

ἈΚΟΣΤΗ΄, ῆς, ἡ, hordeum; (2) quilibet cibus.

Ἄκοτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui simultates non alit.

Ἀκουάζω, audio; (2) invocor, *Il.* 4, 343. Ab ἀκούω.

Ἀκουέμεν, *audire*, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀκούειν.

Ἀκουέτω, *audiat*, 3. sing. præs. imperat. act.

Ἀκουὴ, ῆς, ἡ, auditus, auditio. Ab eod.

Ἄκουκα, 1. sing. perf. ind. act. *Ion.* pro ἤκουκα.

Ἀκούοντα, *audientem*, acc. sing. præs. part. act.

Ἀκουόντεσσι, dat. pl. part. præs. *Ionice* et *Poet.* pro ἀκούουσι.

Ἀκούοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἀκούουσι.

Ἀκούρευτος, ου, ὁ, intonsus, *Gl. V.* Ex α priv. et κουρεύω, *tondeo.*

Ἄκουρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, intonsus; (2) qui est sine liberis. Ex α priv. et κείρω, vel κόρος.

Ἄκους, οντος, ὁ, jaculum, telum. Ab ἄκων.

Ἀκούσαιεν, *audiverint*, 3. pl. aor. 1. opt.

Ἀκούσαις, α. 1. part. act. *Æol.* pro ἀκούσας.

Ἀκούσας, *qui audivit*, vide anteced. ἀκούσαις.

Ἀκουσάτωσαν, *audiant*, 3. pl. a. 1. imperat. act.

Ἀκούσεαι, *audies*, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Ionice* pro ἀκούσεσαι, vel ἀκούσῃ.

Ἀκουσιάζω, cogo. Ab ἀκούσιος.

Ἀκουσίθεος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui a Deo exauditur. Ex ἀκούω et Θεὸς, *Deus.*

Ἀκούσιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vel ἀκούσιος, ία, ον, (prima producta) non voluntarius, coactus, invitus, *Gl. V.* Ex α priv. et ἑκὼν, *sponte.*

Ἄκουσις, εως, ἡ, auditio. Ab ἀκούω, *audio.*

Ἀκουσίως, *adv.* præter voluntatem, invite.

Ἄκουσμα, ατος, τὸ, res quæ auditur, auditio; (2) auditio discipuli, quod discipulus ex præceptore audit; (3) fama, rumor; (4) quod oblectationis causa auditur, ut cantus, res auditu jucunda, *Ern.* Ex ἀκούω.

Ἀκουσμάτιον, ου, τὸ, auditiuncula, narratiuncula. Dim. ab ἄκουσμα.

Ἀκουςὴς, ῦ, ὁ, auditor, qui audit; (2) discipulus. Ab ἀκούω. Hinc

Ἀκουςιάω, gestio audire.

Ἀκουςικὸς, ἡ, ὸν, ad auditum pertinens.

Ἀκουςικῶς, attente, ad audiendum parate.

Ἀκουςὸς, ἡ, ὸν, sub auditum cadens. Ab ἀκούω.

Ἀκούσωσιν, 3. pl. aor. 1. conj. act.

Ἀκουτιεῖς, *audire facies*, 2. sing. f. 1. indic. act. *Att.* pro ἀκουτίσεις. Ab

Ἀκουτίζω, f. ίσω, audire facio, *pass.* audior. Ab

ἈΚΟΥ΄Ω, fut. ούσω, audio, auribus percipio, ausculto; (2) auditor seu discipulus sum; (3) audiens sum dicto, obtempero; (4) intelligo et interpretor, item sentio; (5) vocor, appellor, dicor; (6) novi, teneo; (7) *est ubi verti potest*, lego: ducta inde significatione, qua olim anagnostæ utebantur, *Ern.* Ἀκούειν τινὸς, θορύβου· φωνὴν τινος· τοῦτο παρὰ σοῦ, πρὸς σοῦ, ex; ταῦτα περὶ σοῦ, περὶ τοῦ πράγματος· σοῦ περὶ τούτων, σὲ ὄντα· ἐσθλὸς, κακὸς, appellor; εὖ ἀκούειν ἀπὸ, ὑπὸ, πρὸς τινος, laudari; κακῶς, vituperari; ἀκούομαι ὑπὸ σοῦ, audior. Λόγους δ' ἀκούσον, οὓς ἥκω φέρων, *Soph. Phil.* 1255. Ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη, qui ubique pessima audit, probrisque oneratur omnibus, *Soph. Phil.* 607. Ἀκούομαι, perhibeor. Ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, *Id. Œd. Col.* 988.

Ἀκουῶ, *audiam*, futur. 2. indic. act. verbi ἀκούω.

Ἄκρα, ας, ἡ, summitas, fastigium, culmen; (2) arx; (3) promontorium; (4) littus, omnino de extremitate dicitur, maxime extremitatibus corporis. Ab ἄκρος.

Ἀκράαντος, ου, ὁ ᾗ ἡ, imperfectus. Ἄμμι δ' ἔργον αὔτως ἀκράαντον, *Il.* 2, 137. Ex α priv. et κραιαίνω, *efficio.*

Ἀκραγὴς, ὲς, mutus. Ab α priv. et κράζω.

Ἀκράδαντος, ου, ὁ ᾗ ἡ, inconcussus, immotus. Ex α priv. et κραδαίνομαι, *metu concutior.*

Ἀκραὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, vehemens, acer, secundus. Epith. venti; pure spirans, leniter spirans. secundus, apud *Hom. passim.* Οὖρος ἀκραὴς, *Apoll. Rhod.* 4, 1223. ἀκραεῖ, vento secundo, *Arr. Ind.* 24, 1. Ex ἄκρος, *summus*, et ἄω, *flo.*

Ἀκραῖος, ου, ὁ, summus; (2) qui in arce colitur, epith. Dei; (3) qui præest arci, (unde Ἀκραία Venus, vid. *Thes. Med.*) Ex ἄκρος, vel ἄκρα, *arx.*

Ἀκραιπάλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, non sentiens crapulam; (2) alienus a crapula; (3) arcens crapulam. Ex α priv. et κραιπάλη, *crapula.*

Ἀκραιφνὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, purus; (2) alacer; (3) recens. Ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων, illæsas omnibus quæ minitabatur, *Soph. Œd. Col.* 1147. (1) καὶ πᾶς ἀκραιφνὴς, ἐν νέοις ςρωφωμένη ἔςαι; pura erit, *Eurip. Alc.* 1055. Ex ἀκραῖος et φαίνομαι, (ex ἄκρος, quia in summo suo vigore apparet, *Ern.*)

Ἀκραιφνῶς, *adv.* sincere. Ab ἀκραιφνὴς.

Ἀκράλιπος, τὸ, pinguedo, unguentum, *Call. Ep.*

Ἄκραντος, ου, ὁ ᾗ ἡ, imperfectus; (2) irritus, *ut promissum, prædictio.* Ex α priv. et κραίνω.

Ἀκραξόνιον, ου, τὸ, summa pars axis. Ex ἄκρος et ἄξων, *axis.*

Ἀκρασία, ας, ἡ, intemperies, intemperantia, incontinentia. Ex α priv. et κρᾶσις. Hinc

Ἀκράσιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, intemperans.

Ἀκρατεύομαι, fut. εύσομαι, intemperanter vivo. Ab ἀκρατὴς.

Ἀκρατευτικὸς, ἡ, ὸν, incontinens.

Ἀκρατὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, incontinens, intemperans; (2) invalidus, debilis; (3) qui continere nequit. (2) ἀκρατὲς γῆρας, viribus defecta senectus, *Soph. Œd. Col.* 1236. Ex α priv. et κράτος.

Ἀκράτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui contineri et cohiberi domarique et compesci nequit. Ex α priv. et κρατέω.

Ἀκρατὶ, impotenter, per impotentiam. Ex α priv. et κράτος, *robur.*

Ἀκρατίζω, f. ίσω, jento; (2) merum bibo; ἀκρατίζομαι, jento, *Gl. V.* Ab ἄκρατος. Hinc

Ἀκράτισμα, ατος, τὸ, jentaculum.

Ἀκρατισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. Plutarchus in Symposiacis a meracius potandi consuetudine nomen hoc inflecti conjectat, quoniam panis buccellam mero tingerent.

Ἀκράτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non jentavit; (2) qui jentaculo non facile caret; (3) validus. Ex α priv. et κρατίζω, vel α int. et κράτος.

Ἀκρατόεις, εσσα, εν, instabilis, intemperans, *Man.* Ab ἀκρατής.

Ἄκρατον, ου, τὸ, vinum, merum, meracum. Ex α priv. et κεράννυμι, *misceo.*

Ἀκρατοποσία, ας, ἡ, meracioris vini potatio. Ex ἄκρατος et πόσις, *potatio.*

Ἀκρατοποτέω, ῶ, fut. ήσω, merum bibo. Ab

Ἀκρατοπότης, ου, ὁ, qui merum potat.

Ἄκρατος, ου, ὁ, merus, meracus; (2) purus, sincerus; (3) validus, vehemens in utramque partem, immoderatus, immitis; (4) perspicuus. Ex α priv. et κεράω, *misceo,* vel α intens. et κράτος, *robur.*

Ἀκρατότης, *Ion.* ἀκρητότης, meracitas.

Ἀκρατοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui meracum fert; *nomen vasis vinarii.* Ex ἄκρατος et φέρω.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ, impotens; (2) incontinens. Ex α priv. et κράτος.

Ἀκρατῶς, *adv.* incontinenter, intemperanter; (2) graviter, vehementer, impense.

Ἀκράτως, *adv.* mere, pure, sine admixtione.

Ἀκρατωσύνη, *Poet.* pro ἀκρατοσύνη, intemperantia, instabilitas, *sed nimis licentiose, Steph.*

Ἀκραχολία, ας, ἡ, ira repentina et levi de causa. Ab

Ἀκράχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad iram valde proclivis, iracundus. Ex ἄκρος et χολή, *ira.*

Ἀκρέδεμνος, ον, sine vitta, *Ep.*

Ἀκρεμονικὸς, ή, όν, ramos grandes habens. Ab

ἈΚΡΕ´ΜΩΝ, ονος, ὁ, ramus major, ramus prægrandis; (2) ramus quivis.

Ἄκρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel ἄκρεος, εα, εον, non carneus. Ex α priv. et κρέας, *caro.*

Ἀκρέσπερον, *adv.* summa vespera, extremo vespere. Ab

Ἀκρέσπερος, ου, ὁ καὶ ἡ, vesperæ principium faciens, vesperam inducens. Ex ἄκρος et ἕσπερος, *vesper.*

Ἄκρη, *summa, Ion.* pro ἄκρα.

Ἀκρήβης, εος, ὁ καὶ ἡ, valde juvenis. Ex ἄκρος et ἥβη, *ætas.*

Ἀκρηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἄκρητος, *Ion.* pro ἄκρατος, merus, meracus: σπονδαί τ' ἄκρητοι, meracæ libationes, i. e. fœdera vini libatione sancita, *Il.* 2, 341. Οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ, *Odyss.* 24, 73.

Ἀκρητόχολος, idem quod ἀκρόχολος, *Hipp.*

Ἀκρία, ας, ἡ, Minerva, ita dicta; (2) jugum montis Διʼ ἄκριας ἔρχεαι οἶος, *Odyss.* 10, 281. Χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας, per juga, *Id. ibid.* 14, 2. [Sic Larcherus. Sed refer ad v. ἄκρις, q. v. infra in suo loco.] Vid. ἀκραῖος.

Ἀκριβάζω, f. άσω, probo, diligenter tracto, exploro. Ab ἀκριβής. Hinc

Ἀκριβασμὸς, οῦ, ὁ, accuratio, exquisitum examen.

Ἀκριβαστής, οῦ, ὁ, diligens explorator, inquisitor, *Gl. V.* scrupulosus. Ab eod.

Ἀκρίβεια, ας, ἡ, accuratio, accurata diligentia, summa cura; (2) summum jus; (3) tenacitas, parsimonia. Χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος, *Plut. in Pericle,* c. 36. (4) vita exacta; (5) accuratum examen; (6) forma eximia. Ab

ἈΚΡΙΒΗ´Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, certus, accuratus, subtilis, exquisitus, diligens, scrupulosus; (2) certus, exploratus; (3) plenus, justus, copiosus; (4) ad rem attentus, tenax. Sic *Angl.* dicitur, AN EXACT MAN.

Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, summo jure utens, seu agens. Hinc τὸ ἀκριβοδίκαιον, ου, jus summum. Ex ἄκρος et δίκη, *jus.*

Ἀκριβολογέω, ῶ, f. ήσω, accurate perpendo, examino.

Ἀκριβολογία, ας, ἡ, accurata discussio et examinatio. Ab

Ἀκριβολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, accurata et curiosa diligentia utens; (2) accurato sermone utens. Ex ἀκριβής et λόγος, *sermo.*

Ἀκριβόω, ῶ, f. ώσω, plane cognosco, diligenter exploro; (2) probe calleo, compertum exploratumque habeo; (3) summa cura ac diligentia aliquid facio; (4) facio, ut aliquis sit accuratus, et exquisitus. Ἀκριβοῦν λόγους, τὰς τάξεις, τὰς αἰσθήσεις, δικαιοσύνην, περί τι· ἠκριβωμένη σύνεσις. Ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος, *Matt.* 2, 7. (2) σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες, *Eurip. Hec.* 1192. Ab ἀκριβής.

Ἀκριβῶς, *adv.* diligenter, exacte, accurate, exquisite; (2) plane, plene, penitus, perfecte; (3) summo jure; (4) severe.

Ἀκρίβωσις, ἡ, diligentia, accuratio.

Ἀκρίδιον, ου, τὸ, locustula. Dim. ab ἄκρις.

Ἀκριδοθήρα, ας, ἡ, decipula ad capiendas locustas. Ab ἄκρις et θήρα, *captura.*

Ἀκριδοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui locustis victitat, locustas comedens. Ex ἄκρις et φάγος.

Ἀκρίζω, f. ίσω, cacumina seu summa loca perambulo; (2) summis pedibus ambulo; (3) summa cædo. Ab ἄκρις, *summitas.*

Ἄκριον, ου, τὸ, summitas. Ὑπὲρ ἄκρια ῥινὸς, super summum nasum, *Oppian. Cyneget.* 11, 552. [refer ad ἄκρις.]

ἈΚΡΙ´Σ, ίδος, ἡ, locusta.

Ἄκρις, ιος, ἡ, summitas, cacumen montis. Ab ἄκρος, *summus.*

Ἀκρισία, ας, ἡ, inconsiderantia; (2) res controversa et non judicata; (3) judicii inopia, et temeritas; (4) malum judicium; (5) perturbatio, confusio, turbulentus rerum status. Ex α priv. et κρίσις.

Ἄκριτα, *adv.* idem quod ἀκριτὶ, *Hom.*

Ἀκριτὶ, *adv.* indicta causa; (2) nullo judicio, sine judicio, sine delectu; (3) indiscrete, confuse, nullo discrimine. Ab ἄκριτος.

Ἀκριτόβουλος, ον, imprudens.

Ἀκριτόδακρυς, ὁ καὶ ἡ, futiliter aut immense lacrymans, epith. Tantali, *Ep.*

Ἀκριτόμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui loquitur inconsiderate et sine judicio. Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, *Il.* 2, 246. Ex ἄκριτος et μῦθος, *verbum.*

Ἄκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, injudicatus, indemnatus: (2) confusus, indiscretus; (3) anceps; (4) qui in controversiam non cadit; (5) qui componi aut discerni non potest; (6) sine ratione et judicio factus, inconsideratus; (7) immodicus, immensus, innumerabilis.

Ἀκριτόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, frondosus; (2) multis arboribus consitus, ita ut folia arborum discerni nequeant; (3) umbrosus, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον, *Il.* 2, 868. Ex φύλλον.

Ἀκριτόφυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, confertus, miscellaneus. Ex ἄκριτος et φύρω, *misceo.*

Ἀκριτόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, indistinctam et confusam vocem habens. Ex ἄκριτος et φωνή.

Ἀκρίτως, *adv.* idem quod ἀκριτί.

Ἀκρόαμα, ατος, τὸ, acroama, quod auditur; (2) spectaculum omne jucundum, et oblectans etiam per oculos, *Ern.* (3) ipsa persona quæ auditur, ut musicus lector. Ab ἀκροάομαι. Hinc

Ἀκροαματικὸς, ἡ, ὸν, quod auditione percipitur, discitur; epith. doctrinæ; (2) in auditione, seu nuda scientia et contemplatione positum.

ἈΚΡΟΑ´ΟΜΑΙ, ῶμαι, f. ἀκροάσομαι, audio; (2) audio discendi causa; (3) dicto sum audiens, pareo. Ἀκροᾶσθαί τινος λέγοντος, τῶν λεγομένων, ἐπῳδῶν· τῶν ἀρχόντων, τοῦ προστάττοντος, parere. Ἀκροατέον ἡμῖν τῶν κρειττόνων, cedere oportet. Hinc

Ἀκρόασις, εως, ἡ, auditio, ipsa audiendi actio; (2) recitatio; (3) obedientia, *Thuc.*

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, auditorium; (2) locus in quo judices ad cognoscendam causam conveniunt. Ab eod.

Ἀκροατὴς, οῦ, ὁ, auditor, discipulus; (2) qui obedit præceptis. Ab eod. Hinc

Ἀκροατικὸς, ἡ, ὸν, ad auditionem pertinens; epith. mercedis, quæ pro audiendi labore datur, *Ern.*

Ἀκροβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui erectus in summos pedum digitos incedit. Ex ἄκρος et βαίνω.

Ἀκροβατέω, ῶ, f. ήσω, pedibus suspensis incedo. Ex ἄκρος et βατέω.

Ἀκροβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, summa parte tinctus, leviter imbutus. Ex ἄκρος et βάπτω, *mergo.*

Ἀκροβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, acutam cuspidem habens. Ex ἄκρος et βέλος, *telum.*

Ἀκροβολὶς, ίδος, ἡ, jaculi genus, velitaris hasta. Ex iisd.

Ἀκροβηματίζομαι, f. ίσομαι, sto in summo suggestu, vel tribunali. Ex ἄκρος et βῆμα.

Ἀκρόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, germen in cacumine habens. Ex ἄκρος et βλαστὸς, *germen.*

Ἀκροβολέω, ῶ, futur. ήσω, e summo jaculor; (2) jaculor. Ex ἄκρος et βάλλω. Hinc

Ἀκροβολία, ας, ἡ, velitatio, præludium pugnæ. Hinc

Ἀκροβολίζω, et frequentius ἀκροβολίζομαι, e longinquo jaculor; (2) velitor; (3) velitor verbis et certamen lacesso.

Ἀκροβόλισις, ἡ, idem quod

Ἀκροβολισμὸς, οῦ, ὁ, jaculatio; (2) velitatio, præludium pugnæ; (3) irritatio; (4) omnino lapidum aliorumque missilium conjectus.

Ἀκροβολιστὴς, οῦ, ὁ, jaculator; (2) veles.

Ἀκροβόλος, ου, ὁ, idem.

Ἀκροβυστία, ας, ἡ, præputium; (2) gentes profanæ, non circumcisæ; (3) corruptio humanæ naturæ. Ab

Ἀκρόβυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, præputiatus. Ab ἄκρος et βύω, *tego,* quod præputium extremam membri virilis partem tegat.

Ἀκρογωνιαῖος, αία, αῖον, angularis, quod in summo angulo est; (2) imus. Ex ἄκρος et γωνία, *angulus.*

Ἀκρόγωνος, ον, in extremo angulo positus, *Nax.* Ex ἄκρος et γωνία.

Ἀκροδακτύλιον, ου, τὸ, summa pars digiti. Ex ἄκρος et δάκτυλος, *digitus.*

Ἀκρόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, in summo ligatus.

Ἀκροδίκαιον, ου, τὸ, summum jus. Ex δίκη.

Ἀκρόδρυα, ων, τὰ, fructus arborei, et proprie quidem qui putamen lignosum habent. *Gl. V.* cacumen rami. ἀκρόδρυα, baccæ. Ex ἄκρος et δρῦς.

Ἀκρόζεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, leviter fervefactus; (2) leviter coctus. Ex ἄκρος et ζεστός.

Ἀκροζώνη, ης, ἡ, instita, *Philox.*

Ἀκρόθαλπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in summo calefactus et tostus; (2) leviter calefactus. Ex ἄκρος et θάλπω, *foveo, calefacio.*

Ἀκροθιγγάνω, leviter attingo.

Ἀκροθιγὴς, ἐς, raptim, carptim datus. Δοίη καί τι φίλημ' ἀκροθιγές, *Meleag. in Anthol.*

Ἀκροθιγῶς, summis digitis, *Gl. V.* summatim, carptim. A præced.

Ἀκροθινιάζω, f. άσω, summam partem attingo; (2) primitias offero; (3) aliquid pro primitiis offero; (4) diligo quod egregium, optimum. *In med.* diligo mihi, mea causa. Ab

Ἀκροθίνιον, ου, τὸ, et quod usitatius, ἀκροθίνια, ων, τὰ, primitiæ frugum; (2) primitiæ quælibet; (3) primitiæ manubiarum, quæ Diis offeruntur; (4) manubiæ, spolia. Ex ἄκρος et θὶν, θινὸς, *acervus,* quod primitiæ a summitate acervi sumebantur. (2) ἀπ' ἧς οἱ ἀκροθίνια τοιαῦτα γενέσθαι, *Herod.* 90. (3) ἀκροθίνια ταῦτα καταγιεῖν θεῶν ὅτεῳδὴ, *ibid.* 86.

Ἀκροθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, leviter ebrius. Ex ἄκρος et θωρήσσω, *inebrio.*

Ἀκρόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, in summitate fructum habens. Ex ἄκρος et καρπός.

Ἀκροκελαινιάω, ῶ, in summo vel superficie nigrico, seu ater sum. Hinc ἀκροκελαινιόων pro ἀκροκελαινιῶν. Ex ἄκρος et κελαινός.

Ἀκροκέραια,

Ἀκροκέραια, ων, τὰ, extremitates seu cornua antennarum. Ex ἄκρος et κέρας.

Ἀκροκιόνιον, ου, τὸ, summa columnæ pars, fastigium columnæ. Ex ἄκρος et κίων.

Ἀκροκνέφαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vespertinus. Ex ἄκρος et κνέφας, *tenebræ, caligo.*

Ἀκροκνεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀκροκόμης, ου, ὁ, in vertice comam alens; (2) largiter comatus. Ex ἄκρος et κόμη.

Ἀκρόκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Θρήϊκες ἀκρόκομοι, *Il.* 4, 533.

Ἀκροκόρυφος, ον, summus. Ex κορυφή.

Ἀκροκυματόω, ῶ, summis innato fluctibus.

Ἀκροκωλία, ας, ἡ, extremitas membrorum, *i.e.* brachiorum, ubi humeris inseruntur. Ex ἄκρος et κῶλον, *membrum.*

Ἀκρόλειον, ου, τὸ, primitiæ manubiarum, seu prædæ; (2) primitiæ quælibet. Ex λεία.

Ἀκρόλιθος, ου, ὁ ϗ ἡ, in summo lapide positus; (2) summus lapis, seu summitas lapidis.

Ἀκρολίνος, extremitas ratis. Κλῖνον δοιαῖς ἑκάτερθε κεραιαῖς ἀνέρας ἀκρολίνους, collocant in utroque cornu viros ad extremitates retium, *Oppian. Cyneget.* 4, 382.

Ἀκρολίπαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, per summa pinguis, in superficie pinguis.

Ἀκρολογέω, ῶ, f. ήσω, in summitate lego, seu carpo, summa lego. Ex ἄκρος et λέγω.

Ἀκρολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, summa colligens.

Ἀκρολοφία, ας, ἡ, summitas collis.

Ἀκρολοφίτης, ου, ὁ, qui in summitatibus collium et tumulis versatur. Ab

Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, summitas collis, aut galeæ; item, montosa loca, collis; (2) altus. (2) πρώνεσσιν ἐοικότες ἀκρολόφοισι, *Oppian. Cyneget.* 1, 417. Ex ἄκρος et λόφος.

Ἀκρόμαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, summe villosus.

Ἀκρομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, summe insanus, extrema insania laborans. Ex ἄκρος et μαίνομαι.

Ἀκρομάσθιον, ου, τὸ, papilla, *Philox.* Ex ἄκρος et μασθὸς, *mamma.*

Ἀκρομέθυσος, plane plenus, depositus vino.

Ἀκρομόλιβδον λίνον, rete plumbum in extrema seu ima sui parte habens. Ex ἄκρος et μόλιβδος, *plumbum.*

Ἀκρομφάλιον, ου, τὸ, media umbilici pars, umbilici meditullium. Ex ὀμφαλός.

Ἀκρόμφαλον, ου, τὸ, idem et ex iisdem.

Ἄκρον, ου, τὸ, apex, summum cacumen, fastigium, culmen; (2) crepido, margo.

Ἀκρόνηον, ου, τὸ, summa seu extrema pars navis. Ex ἄκρος et ναῦς, *Ion.* νηῦς, *navis.*

Ἀκρονύκτιον, ου, τὸ, prima noctis pars. A seq.

Ἀκρόνυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vespertinus. A seq.

Ἀκρόνυξ, κτος, ἡ, prima pars noctis, primæ noctis tempus. Ex ἄκρος et νὺξ, *nox.*

Ἀκρόνυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, vespertinus.

Ἀκροπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in summo fixus. Ex ἄκρος et πηγνύω, *figo.*

Ἀκρόπαθος, ου, ὁ ϗ ἡ, in summa parte adfectus, *Hipp.* Ex ἄκρος et πάθος, *adfectus.*

Ἀκρόπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, per summa leviter conspersus. *Gl. V.* ἀκρόπαστον, parce salsum. Ex ἄκρος et πάσσω, *conspergo.*

Ἀκροπενθὴς, ές, summe tristis.

Ἀκρόπηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde cœnosus, lutulentus. Ex ἄκρος et πηλὸς, *lutum.*

Ἀκροποδητὶ, al. scrib. ἀκροποδιτὶ, *adv.* summis pedibus insistendo, summis pedum digitis. Ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ, *Lucian.* Ex ἄκρος et πὲς, ποδός.

Ἀκροποδιτὶ, *adv.* idem et ex iisdem.

Ἀκροπολεύω, sublimis meo, *Man.*

Ἀκρόπολις, εως, ἡ, arx; (2) quod summum est. Ex ἄκρος et πόλις, *urbs.*

Ἀκρόπολος, ου, ὁ ϗ ἡ, altissimum habens verticem. Ex ἄκρος et πόλος, *vertex.*

Ἀκρόπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, summa parte acutus. Ex ἄκρος et πείρω, *transadigo, infigo.*

Ἀκροπόρφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, in extremitate vel summitate purpuram habens, purpura prætextus. Ex ἄκρος et πορφύρα.

Ἀκροποσθία, ας, ἡ, præputium; (2) glans. Ex ἄκρος et πόσθη.

Ἀκροπόσθιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Ἀκρόπρωρον, ου, τὸ, summa pars proræ.

Ἀκρόπτερα, τὰ, summæ alæ. Διπλῶν ἀκρόπτερα φωτῶν, *Oppian. Cyneget.* 4, 127.

Ἀκρόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, in superficie habens radicem, leviter radicatus. Ex ἄκρος et ῥίζα.

Ἀκροῤῥίνιον, ου, τὸ, tota nasi summitas, totus ambitus nasi. Ex ἄκρος et ῥὶν, *nasus.*

Ἀκροῤῥύμιον, ου, τὸ, summus temo, extrema temonis pars. Ex ἄκρος et ῥυμὸς, *temo.*

ΑΚΡΟΣ, ρα, ρον, summus, extremus; (2) summus, i. e. supremus; (3) summum in aliqua re gradum obtinens; perfectus, præstantissimus, singularis; dicitur que etiam in malam partem, ut ἄκρος ὀργὴν, *Ern.*

Ἀκροσαπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui in superficie putrescit; (2) qui leviter putrescere et mutari cœpit. Ex ἄκρος et σήπω, *putrefacio.*

Ἀκρόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, impense sapiens, peritus.

Ἀκροσπάθια, ων, τὰ, hypochondria, ita dicta, quod velut in extremitate costarum sita sint. Ex ἄκρος et σπάθαι, *costarum ossa.*

Ἀκροστήθιον, ου, τὸ, summa pars pectoris. Ex ἄκρος et στῆθος, *pectus.*

Ἀκροστιχὶς, ίδος, ἡ, initium versus; (2) carmen, in quo deinceps e primis versuum literis aliquid connectitur. Ex ἄκρος et στίχος.

Ἀκρόστιχον, ου, τὸ, idem et ex iisdem.

Ἀκροστόλιον, ου, τὸ, aplustre, ornamentum navis in prora. Ex ἄκρος et στόλος, *pars navis in prora.*

Ἀκροστόμιον, τὸ, summa et extrema pars oris.

Ἀκροσφαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, proclivis ad lapsum; (2) lubricus, pronus, proclivis. Ex ἄκρος et σφάλλομαι, *labor.*

Ἀκρόσφυρον, ου, τὸ, extrema malleoli pars; (2) genus calceamenti muliebris.

Ἀκροσχιδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, summa vel extrema sui parte scissus, in cacumine divisus. Ex ἄκρος et σχίδη, *fissura.*

Ἀκροτελεύτιον, ου, τὸ, finis seu extremitas carminis. Ex ἄκρος et τελευτὴ, *finis.*

Ἀκρότης, ητος, ἡ, summitas, extremitas, apex, fastigium. Ab ἄκρος.

Ἀκροτήριος, ου, τὸ, auditorium.

Ἀκρότητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non pulsatus; (2) non congruens ad numeros, illaboratus, impolitus. Ex α priv. et κρότος.

Ἀκροτομέω, ῶ, f. ήσω, summas partes amputo. Ἀκροτομεῖν τὸν σῖτον, de messoribus, *Xen. Gl. V.* ἀκροτομεῖ, truncat. Ab

Ἀκρότομος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus summæ partes sectæ sunt; (2) durus; (3) excelsus; (4) asper et transitu difficilis. Ex τέμνω.

Ἀκρότονος, ου, ὁ ϗ ἡ, in summo tentus; (2) qui extremas partes, sc. manus et brachia, summa vi intendit. Ex ἄκρος et τείνω.

Ἄκροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, plausu carens, cui non applauditur. Ex α priv. et κρότος, *strepitus.*

Ἀκρουρανία, ας, ἡ, summitas cœli, vertex cœli, *Luc. in Lex.* Ex ἄκρος et οὐρανὸς, *cœlum.*

Ἀκροφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, summo diluculo apparens; (2) qui tenuem tantum et non plenam lucem habet; (3) qui apparere incipit. Ex ἄκρος et φαίνομαι, *appareo.*

Ἀκροφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in cacumine proveniens, in summo nascens; (2) excelsa indole præditus. Ex ἄκρος et φυὴ, *natura.*

Ἀκροφύλαξ, ακος, ὁ, arcis præfectus. Ex ἄκρα.

Ἀκρόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, in summitate folia habens. Ex ἄκρος et φύλλον.

Ἀκροφύσιον, ου, τὸ, follium pars summa seu extrema, quæ fornacis ori immittitur. Ex ἄκρος et φῦσα, *follis.*

Ἀκροχάλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, supra modum ebrius. Ex ἄκρος et χάλιξ, *vinum.*

Ἀκρόχαλις, idem quod ἀκροχάλιξ.

Ἀκροχανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in summo vel extremo hians, apertus; (2) immani vastus hiatu. Ex ἄκρος et χαίνω, *hisco.*

Ἀκρόχειρ, ρος, ἡ, pars brachii a cubito ad extremos usque digitos.

Ἀκροχειρία, ας, ἡ, idem cum ἀκροχειρισμός.

Ἀκροχειριασμὸς, ου, idem.

Ἀκροχείρισις, εως, ἡ, idem.

Ἀκροχειρίζομαι, summa manu capto, et quidem proprie, velut pancratiastæ solent. Ex ἄκρος et χεὶρ, *manus.* Hinc

Ἀκροχειρισμὸς, ου, ὁ, exercitatio pancratiastarum, qua alter alterum manu tantum captat.

Ἀκροχειριστὴς, ου, ὁ, qui se exercet ἀκροχειρισμῷ. Ab eodem.

Ἀκροχηνίσκοι, ων, οἱ, extremitates ejus partis jugi quæ ζεύγλη dicitur. Ex ἄκρος et χηνίσκος, *anserculus.*

Ἀκρόχλιαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde tepidus.

Ἀκροχλιάρως, *adv.* valde tepide.

Ἀκροχολέω, ῶ, f. ήσω, excandesco ira.

Ἀκροχολία, ας, ἡ, iracundia. Ab

Ἀκρόχολος, ου, ὁ ϗ ἡ, iracundus; (2) qui leviter irascitur. Ex ἄκρος et χολὴ, *ira.*

Ἀκροχορδόνιον, ου, τὸ, verruca, *Philox.* Et

Ἀκροχορδονώδης, ώδες, verrucosus. Cognomen Fabii Maximi. Ab

Ἀκροχορδὼν, όνος, ἡ, verruca rotunda et callosa. *Gl. V.* verruca, nævus. Ex ἄκρος et χορδὴ, *chorda,* eo quod vertice suo similis est resectæ chordæ secundum extremitatem.

Ἀκρόχωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde claudus.

Ἀκρόψιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, in summo nudus; (2) plane nudus, *Ern.*

Ἀκρόψωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in summa tantum parte recutitus est, glandem nudam habet, libidinosus. Ex ἄκρος et ψωλός.

Ἀκροῶ, imperativ. verbi ἀκροάομαι. Ἀκροῶ δὴ, ausculta jam, *Aristoph. Lysist.* ver. 503. Πρόσεχε τὸν νοῦν κ' ἀκροῶ, *Pherecrat. apud Athen.* 122.

Ἀκρόωντ' pro ἀκροῶνται, *audiunt,* 3. plur. præs. indic. med. *contr.* pro ἀκροάονται.

Ἄκρω, *summi,* gen. sing. *Dor.* pro ἄκρου.

Ἄκρυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non occultus, incelatus, *Gl. V.*

Ἀκρύσταλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, glacie carens, non glaciatus; (2) nihil crystallini habens.

Ἀκρωβελία, ας, ἡ, extremitas panis, qui ὀβελίας dicitur. Ex ἄκρος et ὀβελίας.

Ἀκρωλένιον, ου, τὸ, summitas vel extremitas cubiti; (2) montis cacumen. Ex ἄκρος et ὠλένη, *cubitus.*

Ἀκρωμία, ας, ἡ, eminentia vel summitas humeri; (2) montis vertex. Ex ἄκρος et ὦμος, *humerus.*

Ἀκρώμιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Ἄκρων, ωνος, ὁ, extremitas membri. Ab ἄκρος.

Ἀκρωνία, ας, ἡ, partium extremarum amputatio, *Æsch. Eumen.* 126. A præc.

Ἀκρώνυξ, υχος, ὁ, qui summis fit, seu imprimitur unguibus; (2) summa unguis pars; (3) montis cacumen. Ex ἄκρος et ὄνυξ.

Ἀκρωνυχία, ας, ἡ, extremitas unguium.

Ἀκρώνυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀκρώνυξ. *Philox.* ἀκρώνυχον, articulare.

Ἀκρώρεια, ας, ἡ, summitas sive summa pars montis; collis jugum, *Gl. V.* vertex montis, *Philox.* Ex ἄκρος et ὄρος, *mons.*

Ἄκρως, summe, in utramque partem, excellenter, eximie, *Philox.*

Ἀκρωτηριάζω, f. ήσω, extremitates corporis amputo, corpus mutilo, *Gl. V.* trunco, mutilo, decacumino; ἀκρωτηριάζει, obtruncat, mutilat, detruncat, *Philox.* ἠκρωτηριασμένος, mutilus, *Gl. V.* detruncatus, *Philox.* perf. part. pass. Ἀκρωτηριάζειν τὸ πρόσωπον, τὰς ῥῖνας, τὰς πρώρας τῶν νηῶν, τὰς τριήρεις· ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, labefactantes, *Dem.* Ab ἀκρωτήριον.

Ἀκρωτηρίασις, εως, ἡ, truncatio, mutilatio, *Gl. V.* A præc.

Ἀκρωτηριασμὸς, ου, idem.

Ἀκρωτηρίασμα, ατος, τὸ, quod resecatur ab extremo corpore, ut manus, pedes, &c.

Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, extremitas, summitas, cacumen, vertex speciatim; (2) promontorium; (3) extremitates corporis, ut *manus, pedes,* &c.; (4) rostrum navis; (5) pinnæ murorum; (6) simulacra, vexilla et similia in fastigio ædium, turrium, navium, quæ vel ornamenti vel venti indicandi causa imponuntur. Ab ἄκρος.

Ἀκτάζω, vel ἀκταίζω, in littore genio indulgeo, *Plut Symp.* 4. *Probl.* 4. (2) hilari sum animo, exhilaro me. Ab ἀκτή.

Ἀκταία, ας, ἡ, sambucus, *Gl. V.* Ab ἀκτή.

Ἀκταίνω, tollo, attollo. Ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν, *Æsch. Eumen.* 36.

Ἀκταιονὶς, ίδος, ἡ, ad Actæonem pertinens, *Ep.*

Ἀκταῖος, αία, αῖον, littoralis, maritimus.

Ἀκταιωρέω, ῶ, f. ήσω, littora custodio. Ab

Ἀκταίωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, littorum custos. Ex ἀκτὴ, *littus*, et οὖρος, *custos.*

Ἀκτίανος, ου, ὁ ϗ ἡ, nihil possessionum habens; (2) pauper, egenus. Ex α priv. et κτέανον.

Ἀκτένιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, impexus. Ex α priv. et κτεὶς, ενὸς, *pecten.*

Ἀκτερέϊστος, ου, ὁ ϗ ἡ, infuneratus, cui non justa facta sunt. Ex α priv. et κτέρεα, *exsequiæ.*

Ἀκτέριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

ἈΚΤΗ', ῆς, ἡ, littus, *Il.* 2, 395. Ἀκταὶ (inquit *Ammonius*) sunt loca maris petricosa, θῖνες vero arenosa; (2) farina, fruges, *Il.* 11, 630; (3) sambucus, *Dioscor.* 4. Δημήτερος ἀκτὴν, Cereris fruges, *Il.* 13, 322. Πὰρ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν, *Ibid.* 11, 630. Παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ, *Odyss.* 14, 429. Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν, habere corpus purum a farina Cereris. Cereris fructibus abstinere, *Eurip. Hipp.* 138.

Ἀκτημοσύνη, ης, ἡ, paupertas. Ab

Ἀκτήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, inops, pauper. Ex α priv. et κτάομαι, *possideo.*

Ἀκτησία, ας, ἡ, paupertas, inopia. Ex iisd.

Ἄκτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non possessus; (2) qui adquiri non potest. Ex iisd.

ἈΚΤΙ'Ν, ῖνος, ἡ, radius solis, *Il.* 10, 537; (2) fulminis, *Luc. in Timon.* lucis, rotæ, *Ern.*

Ἀκτινηβολία, ἡ, idem quod ἀκτινοβολία, *Man.*

Ἀκτινηδὸν, *adv.* in formam radiorum vel radii. Ab ἀκτίν.

Ἀκτινοβολέω, ῶ, f. ήσω, radios ejaculor, *Gl. V.* ἀκτινοβολῶ, radio; ἀκτινοβόλεισθαι, radiare.

Ἀκτινοβολία, ας, ἡ, radiorum ejaculatio. Ab

Ἀκτινοβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, radios ejaculans. Ex ἀκτὶν et βάλλω.

Ἀκτινοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, radiatus. Ex ἀκτὶν et εἶδος, *species.*

Ἀκτινοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, radiatus capite, *Philox.*

Ἀκτινωτὸς, ἡ, ὸν, radiatus, quasi ab ἀκτινόω.

Ἄκτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, littoralis; (2) cognomen Apollinis et Panis. Ab ἀκτὴ, *littus.*

Ἀκτὶς, ῖνος, ἡ, radius; (2) sambucus; (3) vas in quo conjiciuntur oboli, *Eustath.* Ab ἀκτίν.

Ἄκτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non creatus, inconditus, *Gl. V.* Ex α priv. et κτιστός.

Ἀκτίτης, ου, ὁ, littoralis, in littore commorans. Ab ἀκτὴ, *littus.*

Ἀκτίτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non ædificatus. Ex α priv. et κτίζω, *condo, ædifico.*

Ἄκτωρ, ορος, ὁ, ductor, princeps, rex, *Æsch.* (2) lorum, vel funis, quo ducimus aliquid. Ab ἄγω.

Ἀκτωρέω, ῶ, ago custodem littorum. Ab

Ἀκτωρὸς, οῦ, ὁ, littorum custos. Ex ἀκτὴ et οὖρος, *custos.*

Ἀκυβέρνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, gubernatore carens. Ex α priv. et κυβερνάω.

Ἀκύβευτος, ον, nihil temere faciens, nihil fortunæ permittens.

Ἀκυητήριον, ου, τὸ, medicamentum conceptum impediens, *Hes.* Ex α priv. et κύω. Unde

Ἄκυθος, ου, ἡ, quæ non concipit, sterilis. Οὐδ' ἀγάλακτες οἶϊες, οὐδ' ἄκυθοι, *Call. in Apoll.* 52.

Ἀκύκλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ambitum disciplinarum non comprehendit, indoctus. Ex α priv et κύκλιος, *circularis.*

Ἀκύλιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non volvitur; (2) aut nequit volutari, immotus, stabilis; (3) rigidus. Ex α priv. et κυλίω, *volvo.*

ἌΚΥΛΟΣ, ου, ἡ, glans ilicis.

Ἀκύμαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, fluctibus non agitatus; (2) sedatus, tranquillus; ex α priv. et κῦμα, *fluctus*; (3) fœtu carens, sterilis. Ex α priv. et κῦμα, *fœtus.*

Ἀκυμάντως, *adv.* sine fluctu, tranquille, placide.

Ἀκύμαστος, ον, idem quod ἀκύμαντος.

Ἀκύματος, ον, idem quod ἀκύμαντος.

Ἄκυμος, fluctibus non agitatus; (2) tranquillus. (2) μοχθήτας τὸν ἄκυμον θῆκεν βίοτον βροτοῖς, *Eurip. Herc. Fur.* 698.

Ἀκύμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fluctibus non agitatus; (2) tranquillus; (3) fœtu carens, sterilis. (1) ἀκύμονα πόντου στίθησι νῶτα πορθμεύων πλάτη, *Eurip. Iphig. in Taur.* 1444. (3) νηδὺς δ' ἀκύμων διά σέ μοι διόλλυται, sine fœtu, *Id. Andr.* 158.

Ἄκυπρος, ου, ὁ ϗ ἡ, Veneris expers, Venerem non appetens, aut haud amabilis, *Hes.* Ex α priv. et Κύπρις, *Venus.*

Ἀκύρημα, ατος, τὸ, infortunium, cum quis non potitur eo quod petiit. Ab

Ἀκυρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui nihil adquirit; (2) infortunatus. Ex α priv. et κύρω, *nanciscor.*

Ἀκυρία, ας, ἡ, improprietas. Ab ἄκυρος.

Ἀκυρίευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nullius dominio subjectus, aut impatiens imperii. Ex α priv. et κυριεύω, *dominor.*

Ἄκυρμα, ατος, τὸ, idem quod ἀκύρημα.

Ἀκυρολογέω, ῶ, f. ήσω, improprie loquor.

Ἀκυρολογία, ας, ἡ, improprium loquendi genus, sermonis improprietas; (2) absurditas. Ab

Ἀκυρολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui improprie loquitur.

Ἀκυρολόγως, *adv.* valde improprie.

Ἄκυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, auctoritate privatus, jus et potestatem non habens; (2) irritus; (3) improprius; (4) obsoletus, abolitus; (5) incertus. Ex α priv et κῦρος, *auctoritas.* Hinc

Ἀκυρόω, ῶ, f. ώσω, auctoritate privo; (2) infirmo, irritum reddo, abrogo, antiquo. Ἠκυρώσατε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, *Matt.* 15, 6.

Ἀκύρωσις, εος, ἡ, antiquatio, abrogatio.

Ἀκύρωτος, ον, non firmatus, sancitus; irritus.

Ἀκυτήριον, ου, τὸ, idem quod ἀκυητήριον.

Ἄκυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄκυθος.

Ἀκωδώνιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, nondum exploratus. Ex α priv. et κωδωνίζω, *tintinnabuli sono et strepitu exploro*, veluti solebant explorari equi, an bellicos strepitus ferre possent.

Ἀκωκὴ, ῆς, ἡ, mucro, cuspis, acumen, *Il.* 5, 16. Per reduplicationem. Ab ἀκή.

Ἀκώλιστος, membro aliquo carens, vel truncatus. Ex ἀκωλίζω. Ab

Ἄκωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, membris truncus; (2) speciatim pedibus carens. Ex α priv. et κῶλον.

Ἀκώλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non impeditus. Ex α priv. et κωλύω, *impedio.*

Ἀκωλύτως, *adv.* nemine prohibente, libere.

Ἀκωμωδήτως, sine ludibrio. Ab α priv. et κωμωδέω.

ἌΚΩΝ, et ἄκους, οντος, ὁ, ab ἀκὴ, jaculum, spiculum, telum, *Il.* 4, 187.

Ἄκων, οντος, ὁ, ἄκουσα, ης, ἡ, ἆκον, τὸ, invitus, a, um. Ex α priv. et ἑκών.

Ἄκωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, cono et fastigio carens.

Ἄκωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, remo carens. Ex α priv. et κώπη, *remus.*

Ἅλα, *mare*, acc. sing. ab ἅλς, *mare.*

Ἄλαβα, atramentum. Vox Cypria.

Ἀλαβάρχης et ἀλάβαρχος, ὁ, alabarcha, proprie magister scripturæ, vectigalibus præfectus, deinde idem qui Ethnarcha.

Ἀλαβαρχία, ἡ, (seu ἀλαβαρχίη, *Poet.*) principatus sc. Ethnarchæ.

Ἀλαβαρχέω, sum alabarcha. Quidam autem volunt ἀραβ. in his omnibus, *Ern.*

Ἀλάβαστος, idem quod ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστροειδὴς, ὲς, alabastri speciem referens.

Ἀλαβάστριον, ου, τὸ, parvus alabaster, *Dim.*

Ἀλαβαστρίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, alabastrites, sc. lapis. Ab eod.

Ἀλαβαστρῖτις, ιδος, ἡ, sc. λίθος, idem.

Ἀλαβαστροθήκη, ης, ἡ, vas in quo pyxides unguentariæ reponuntur. Ex ἀλάβαστρον et θήκη.

ἈΛΑ'ΒΑΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, alabastrum; (2) genus vasis unguentarii (ex alabastro) sine ansis, myrotheca lapidea; lecythus.

Ἀλάβαστρος, ου, ὁ vel ἡ, idem.

Ἀλαβαστροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, alabastra ferens.

Ἀλαβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in quo nihil est quod prehendi queat, ansa seu manubrio carens; (2) qui prehendi, capi, teneri nequit. Ex α priv. et λαβὴ, *prehensio.*

Ἅλαδ', per *Apostr.* pro ἅλαδε, *adv.* ad mare.

Ἁλαδρόμος, ον, in mari vagans, ut nauta, mercator.

Ἀλαζονεία, ας, ἡ, fastus, ostentatio, jactatio, gloriatio, vaniloquentia, jactantia, insolentia, arrogantia. Ab ἀλαζών.

Ἀλαζόνευμα, ατος, τὸ, gloriatio, jactatio, propter aliquod facinus; (2) verbum vel facinus insolens. Ab

Ἀλαζονεύομαι, f. εύσομαι, me ostento, me vendito, falsa de me prædico, glorior; (2) mentior, per jactantiam. Τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς σύνοντας, *Xenoph.* τὰ ἤθη, *Arist.*

Ἀλαζονικὸς, ἡ, ὸν, ad ostentationem pertinens, compositus; (2) ostentator, jactator, vanitati deditus. Ab ἀλαζών.

Ἀλαζονικῶς, jactanter, gloriose.

Ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, ου, ὁ, ostentator, animo tamen remisso et nugax in futilibus et nugis sese jactans, *Ern.* Vox Comica. Ex ἀλαζὼν, *jactator*, χαῦνος, *laxus*, et φλύαρος, *ineptiæ.*

ἈΛΑΖΩ'Ν, όνος, ὁ ϗ ἡ, inanis jactator, ostentator, gloriosus, superbus, arrogans; (2) mendax; (3) vagus.

Ἀλάθεια, *veritas*, *Dor.* pro ἀλήθεια.

Ἀλαθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἀλάω, sive ἄλημι, *vagor, erro.*

Ἀλάθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui latere nequit, qui oblivioni mandari non potest; (2) quem nihil latet. Ex α priv. et λανθάνω, *lateo.*

Ἀλαίνω, erro, vagor. Μανίαις ἀλαίνων, καὶ φόβοις, *Eur. Or.* 531. Ab ἀλάομαι.

Ἀλάϊος, αΐα, άϊον, cæcus, captus oculis. Ab ἀλαός.

Ἀλαιὸς, antiquus. A παλαιός.

Ἀλακάτα, *colus*, *Dor.* pro ἠλακάτη.

Ἀλάκητος, ου, ὁ ϗ ἡ, strepitum non edens. Ex α priv. et λακέω, *sono, strepo.*

Ἀλαλὰ, vox inarticulata ciendo Marti, quæ a militibus ante pugnam edi solebat.

Ἀλαλαγὴ, ῆς, ἡ, lætus clamor; (2) tristis clamor. (2) σὺν ἀλαλαγαῖς αἰαγμάτων, *Eurip. Phœn.* 337.

Ἀλάλαγμα, ατος, τὸ, lætus clamor militum; (2) læta vociferatio. Ab ἀλαλάζω.

Ἀλαλαγμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) hymnus, qui ob partam victoriam canitur. Ab eodem.

Ἀλαλάζω, f. άξω, clamo alala, fremitum edo inter pugnandum; (2) tollo clamorem lætum; (3) tristem ululo; (4) tinnio, *Gl. V.* ululo, tintinno; ἀλαλάζων, tinnulus, *Gl. V.* Κύμβαλον ἀλαλάζον, 1 *Cor.* 13, 1. Ab ἀλαλά.

Ἀλαλὴ, idem quod ἀλαλά.

Ἀλάλημαι, *Il.* 23, 73. *erravi*, perf. ind. pass. *Ion.* pro ἠλάλημαι, a verbo ἀλάομαι.

Ἀλάλημι, vagor, erro. Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους, ἀλάληται, *Hesiod. Op.* 100.

Ἀλαλητέω, idem.

Ἀλαλητὸς, οῦ, ὁ, clamor militum dicentium ἀλαλὴ; (2) fremitus militum quivis in pugna, vociferatio militaris. Τοὶ δ' ἀλαλητῷ νῆας ἐπεσσεύοντο, *Il.* 2, 149. Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ, *ibid.* 18, 149. Ab ἀλαλή.

Ἀλάλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui verbis non exprimitur vel profertur, *Il.* 2, 149. Ex α priv. et λαλητός.

Ἀλαλκέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀλαλκεῖν.

Ἀλαλκέμεναι, *arcere*, idem, sed *Dor.*

Ἀλαλκέω, ῶ, f. ήσω, depello, propulso, arceo, *Il.* 19, 30. Ab ἀλκέω.

Ἀλαλκομένειον, templum Minervæ auxiliatricis, *Plutarc. Quæst. Græc.* 301.

Ἀλαλκομενηΐς, ΐδος, ἡ, auxiliatrix, epitheton Minervæ, *Il.* 4, 8: 5, 908: vel Alalcomeneis dicta ab Alalcomenis vico Bœotiæ ubi colebatur: mentio ejus apud *Ælian. Var. Hist.* 12, 57; ubi vide interpretes. Ex ἀλάλκω, *juvo*, et μένος, *robur.*

Ἀλαλκομένιος, nomen mensis, ap. *Bœot.*

Ἄλαλκον, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤλαλκον.

Ἀλαλκτήριον, ου, τὸ, remedium, auxilium. Ab ἀλκτὴρ, *auxiliator.*

Ἀλάλκω, depello, arceo, *Il.* 23, 185. Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι, a Trojanis, *Il.* 21, 138. Ab ἀλκέω.

Ἄλαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui loqui non potest, mutus. Ex α priv. et λαλέω, vel λάλος.

Ἀλάλυγξ, γος, ἡ, error, vagatio. Κακῇ ἀλάλυγγι βαρῦνον, *Nic. Alexiph.* 18.

Ἀλαλύκτημαι, erro; (2) moleste fero; (3) metuo. Οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι, *Il.* 10, 94. Ab ἀλύσσω.

Ἀλάμπετος, ου, ὁ καὶ ἡ, splendoris expers, non splendens, obscurus, *Soph. Œd. Col.* 1662. Ὀρφνὴ καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον, *Epig. in Heraclitum apud Diog. Laertium.* Ab

Ἀλαμπής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Ἀλαμπὴς ἡλίου, procul a solis radiis, *Soph. Trach.* 691. Ex α priv. et λάμπω, *luceo, splendeo.*

Ἀλάμπτεος, α, ον, idem.

ἈΛΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, vagor, erro; (2) incertus sum. Ἤτοι ὁ καππέδιον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, *Il.* 6, 201.

ἈΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ καὶ ἡ, non videns, cæcus; (2) obscurus, caliginosus, *Steph.*

Ἀλαοσκοπίη, ας, ἡ, *Il.* 10, 515. *Ion.* ἀλαοσκοπίη, cæca, i. e. negligens speculatio, error oculi vel opinionis. Ex ἀλαὸς et σκοπέω, *speculor.*

Ἀλαοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cæcos fœtus gignit; (2) cæcum pariens. Ex ἀλαὸς et τίκτω.

Ἀλαόω, ῶ, f. ώσω, cæco; (2) irritum reddo, frustro; (3) ærumnis frango. Νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος—ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, *Odyss.* 9, 516. Ab ἀλαός.

Ἀλαπαδνὸς, ἡ, ὸν, vastatu facilis, imbecillis, *Il.* 2, 675. Ab

Ἀλαπάζω, f. άξω, vasto, diripio, dissipo, exinanio, solo æquo. Νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας, *Il.* 11, 503. Ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν, *Il.* 5, 166.

Ἀλάπαξ, pro ἀλάπαξα, *dissipavi*, vel ἀλάπαξε, *dissipavit*, a. 1. ind. act.

Ἅλας, ατος, τὸ, sal. Ab ἅλς.

Ἀλαστέω, crucior, mœrore adficior. Ab

Ἀλαστέω, ῶ, f. ήσω, idem. Καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα, *Il.* 12, 163. Ab ἄλαστος, *gravis.*

Ἄλαστον, *adv.* in perpetuum. Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι, *Odyss.* 14, 174.

Ἀλαστορία, ας, ἡ, ultrix conscientia; (2) diræ, mores pestiferi.

Ἄλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obliviscendus, cujus indelebilis est memoria, *Il.* 12, 163. (2) intolerabilis, gravis, *Il.* 22, 260. (3) scelestus. (3) μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν, *Soph. Œdip. Col.* 1483.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, qui perpetravit non obliviscenda; (2) scelestus, exsecrandus; (3) dæmon crudelis et sanguinarius; (4) genius scelerum vindex, ultor homicidarum. Παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ Ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες, *Lucian. Necyom.* 11. Ὅστις μὴ ἀλαστόρων νοσοῖ, *Soph. Trach.* 1235. Ex α priv. et λανθάνομαι, *obliviscor*, aut λάζυμαι, *capio, qui ferri aut capi nequit.*

Ἀλατεία, ας, ἡ, error, vagatio. Δυσπλάνοις ἀλατείαις, *Æsch. Prom.* 908.

Ἀλᾶτο, 3. sing. imp. ind. med. *Ion.* pro ἠλᾶτο, et hoc *contr.* pro ἠλαίετο, ab ἀλάομαι.

Ἅλατο, *saliit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἥλατο, a verbo ἅλλομαι, *salio.*

Ἁλατοπωλία, ας, ἡ, salis venditio; (2) arbitrium vendendi salis. Ex ἅλς et πωλέω.

Ἀλάχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, oleribus carens. Ex α priv. et λάχανον, *olus.*

Ἀλαῶπις, ιδος, ἡ, cæca, obscura. Ex ἀλαὸς et ὤψ, *oculus.*

Ἀλαωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, cæcus, obscurus.

Ἀλάωσα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠλάωσα.

Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas; (2) error. Ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν, *Odyss.* 9, 502. Ab ἀλαὸς, vel ἀλάομαι.

Ἀλγεινὸς, ἡ, ὸν, molestus, asper, gravis, dolorem adferens. Ἀλγεινὸν, τὸ, et ἀλγεινὰ, τὰ, dolor, ærumna. Ab ἄλγος.

Ἀλγεινῶς, *adv.* moleste, cum dolore.

Ἀλγεσίδωρος, ον, dans dolorem, *Opp.*

Ἀλγεσίθυμος, ον, dolore animum afficiens, *Ep.*

Ἀλγέω, ῶ, f. ήσω, doleo de animo et de corpore. Ἀλγεῖν παιδὸς τοῖς κακοῖς, ἐπὶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, θάνατόν τινος· τὴν κεφαλὴν, τὸν δάκτυλον. Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; *Soph. Aj.* 377. Ab eod. Hinc

Ἀλγηδὼν, όνος, ὁ, dolor, cruciatus.

Ἄλγημα, ατος, τὸ, dolor, ægritudo.

Ἀλγηρὸς, ὰ, ὸν, dolorem adferens, molestus.

Ἀλγήσας, a. 1. part. act. verbi ἀλγέω.

Ἄλγησις, εως, ἡ, dolor. Ab ἀλγέω.

Ἀλγητικὸς, ἡ, ὸν, dolori exprimendo aptum; epith. verbi; (2) dolorem afferens.

Ἀλγινόεις, εσσα, εν, molestus, acerbus. Ab

ἌΛΓΟΣ, εος, τὸ, *Il.* 1, 2, dolor; (2) mœror, tristitia; (3) molestia; (4) calamitas, malum. Hinc compar. ἀλγίων, et superlat. ἄλγιστος, molestior, molestissimus.

Ἀλγῦσα, part. præs. act. f. g. *contr.* pro ἀλγέουσα.

Ἀλγύνθην, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἠλγύνθην, a verbo ἀλγύνω.

Ἀλγύνω, f. υνῶ, dolore adficio; (2) mœrorem creo; ἀλγύνομαι, doleo, mœreo. Τοῖσδε δὲ οὐκ ἀλγύνομαι, *Soph. Antig.* 474. Μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις, *Id. Trach.* 489. Τέμνον ἀλγύνει κέαρ, *Eurip. Med.* 398. Ab ἄλγος.

Ἀλδαίνω, augeo. Ἀθήνη ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν, *Odyss.* 18, 69. Ab

ἈΛΔΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, augeo, do incrementum, foveo, orno, colo.

Ἀλδησκάνω, idem.

Ἀλδήσκω, fut. ἀλδήσω, augeor, cresco, incrementum capio, *Il.* 23, 599.

ἈΛΕ'Α, ας, ἡ, calor, seu tepor, qui est ex sole; (2) calor quilibet; (3) vitatio, declinatio, effugium; (4) Palladis cognomen apud Tegeatas, a delubro quod struxerat Ἀλεύς.

Ἀλεάζω, fut. άσω, tepeo, caleo, calore fruor; (2) vito. Ab ἀλέα.

Ἀλεαίνω, caleo; (2) calefacio. Ab eod.

Ἀλέασθαι, *Il.* 13, 436, *vitare*, a. 1. inf. med. *Poet.* pro ἀλεύασθαι, a verbo ἀλεύω.

Ἀλεγεινὸς, ἡ, ὸν, curæ plenus, molestus, *Il.* 2, 787; (2) tristis; (3) difficilis. Ab ἄλγος, *dolor.*

Ἀλεγίζω, f. ίσω, curo. Πατρὸς γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω, *Hesiod. Theog.* 171. Ab ἀλέγω.

Ἀλεγύνω, accuro, apparo. Θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα, *Odyss.* 8, 38. Ἔμπεδον ὡς ἀλέγυνε, sic firmiter curabat, id est, tuebatur, *Apoll. Rhod.* 4, 1203. Ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν, quibus (conviviis) decet principem virum curari. Ibi non sumitur sensu activo, quasi Telemachus debeat parare cœnas, sed sensu neutro; et ad ἃς est ellipsis præpositionis κατὰ, κατὰ ἃς· pessime interpretes. *Odyss.* 11, 185. Ab eod.

ἈΛΕ'ΓΩ, curo, rationem habeo alicujus rei. Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, *Il.* 16, 388. et *Hes. Op.* 249. Οὐ σεῦ ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω, *Il.* 8, 483.

Ἀλέεινον, imp. ind. act. *Ion.* pro ἠλέεινον.

Ἀλεεινὸς, ἡ, ὸν, tepidus, calidus; (2) æstivus. Ab ἀλέα, *tepor.*

Ἀλεείνω, effugio, declino, evito. Ὑπερβασίας ἀλεείνων, *Hesiod. Op.* v. ult. πάτον ἀνθρώπων, *Il.* 6, 202. *Odyss.* 6, 273: 13, 148; (2) fugio, refugio. Ἂψ τ' ἀλέεινον εἴσω, *Apoll. Rhod.* 3, 650. Ab ἀλέομαι.

Ἀλέες, in unum congregati; (2) frequentes, conferti. Εἰς τὸ πρὸ τείχεος ἱερὸν ἀλέες δεῦτε, *Callim. Fragm.* 86, 1. Ab ἀλής.

Ἀλεὴ, ῆς, ἡ, fuga. Ab ἀλέω, *vito.*

Ἀλέη, *Ion.* pro ἀλέα, calor. Ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται, *Odyss.* 17, 23.

Ἁλεία, ας, ἡ, piscatus, ut ἁλιεία.

Ἀλεία, ας, ἡ, peregrinatio.

Ἀλείαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lævigatus aut complanatus non est; (2) qui lævigari nequit; (3) non mollitus. A λειαίνω, *lævigo.*

Ἄλειαρ, ατος, τὸ, farina; vel, ut vult Eustath., farina triticea. Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, *Odyss.* 20, 108. Alii legunt ἀλείφατα. Ab ἀλέω, *molo.*

Ἄλειμμα, ατος, τὸ, unctio, ipsa actio ungendi; (2) unguentum; (3) incitamentum, *verbum ductum a palæstra.* Ab ἀλείφω, *ungo.*

Ἀλεινὸς, ἡ, ὸν, tenuis, imbecillus; (2) idem quod ἀλεεινός.

Ἀλείπτηρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀλείπτης, *Man.*

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, unctuarium, locus in balneo unctui destinatus. Ab eod.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, unctor; (2) qui alios ad certamina instruit et exercet; (3) certaminis moderator, excitator, cohortator.

Ἀλειπτικῶς, *adv.* more pædotribarum, *Ern.*

Ἀλειπτὸν, οῦ, τὸ, suffitus præparatus.

Ἀλείπτρον, ου, τὸ, vas unguentarium, *Athen.*

Ἀλεὶς, præs. part. act. verbi ἄλημι, ractus, contractus, conversus, vel concitus. Ἧστο ἀλεὶς, sedebat contractus, *Il.* 16, 403. Ἀχιλλῆα ἀλεὶς μένεν, conversus, *Il.* 21, 571. Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, conversus, *Il.* 22, 308. *Odyss.* 24, 537.

ἌΛΕΙΣΟΝ, ου, τὸ, poculum cælatum, *Il.* 11, 773; (2) poculum.

Ἀλειτεία, ας, ἡ, peccatum, *Suid.* Ab ἀλείτω.

Ἀλείτης, ου, ὁ, peccator, *Il.* 3, 28.

Ἀλειτουργησία, ας, ἡ, immunitas ab obeundis muneribus, vectigalibus. Ex α et λειτουργέω.

Ἀλειτούργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunis, *Gl. V.* vel qui munera nulla obit, aut ea recusat obire.

Ἀλείτω, idem quod ἀλιτέω, *Hom.*

Ἄλειφα, unguentum, pro ἄλειφαρ. Ἀπ' ὀπλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει, de capillis semper unguentum fluit, *Callim. Fragm.* 12. sed locus vitiosus videtur Clar. Valckenario.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, unguentum; (2) oleum; (3) adeps; (4) pix, et quocunque aliquid oblinitur. Πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο, unguento novenni, *Il.* 18, 351.

ἈΛΕΙ'ΦΩ, fut. ψω, ungo, oleo vel unguento lino, illino; (2) incito, instigo, exhortor. Ἀλείφειν μύρῳ· τοῖχον, dealbare. Τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, *Il.* 14, 175. (2) Ἤλειφεν ἐπὶ τὸν Κλώδιον, adversus Clodium concitavit, *App. Bell. Civ.* 11, 16.

Ἄλειψις, εως, ἡ, unctio. Ab ἀλείφω.

Ἀλείψωσιν, *ungerent*, 3. plur. a. 1. conj. act. cum ν ἐφελκ' a verbo ἀλείφω.

Ἀλεκτὴρ, ῆρος, ὁ, propulsator, *per Syncop.* pro ἀλεξητήρ. Ab ἀλέξω, *arceo.*

Ἀλεκτόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad gallum vel gallinam pertinens. Ab ἀλέκτωρ, *gallus.*

Ἀλεκτορὶς, ίδος, ἡ, gallina. Ab eod.

Ἀλεκτορόλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, gallinacei cristam habens. Ex ἀλέκτωρ et λόφος, *crista.*

Ἀλεκτοροφωνία, ας, ἡ, gallicinium. Ex ἀλέκτωρ, *gallus*, et φωνὴ, *cantus.*

Ἄλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis; (2) non dicendus, celandus; (3) non lectus, non collectus. Ex α priv. et λέγω, *dico.*

Ἀλέκτρινος, *Dor.* pro ἠλέκτρινος. Τὸδ', ὡς ἀλέκτρινον, ὕδωρ, electroque similis aqua, *Callim. Cer.* 29.

Ἀλεκτρὶς, ίδος, ἡ, gallina.

Ἄλεκτρος, ὁ καὶ ἡ, cœlebs, innupta, *Eur.* Ex α priv. et λέκτρον.

Ἀλεκτρυονοπώλης, ου, ὁ, gallinarum venditor. Ex ἀλεκτρυὼν et πωλέω, *vendo.*

Ἀλεκτρυοπώλης, ου, ὁ, idem.

Ἀλεκτρυοπωλητήριον, ου, τὸ, locus ubi venduntur gallinæ. Ex iisd.

Ἀλεκτρυὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, gallus, gallina. Ab

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, gallus. Ex α priv. et λέκτρον, *lectus*, quia cantu suo facit ut homines lectos relinquant. Ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ, donec cecinit gallus, *Hom. Batrach.* 191.

Ἀλέκτωρ, ορος, ἡ, conjux; (2) innupta. Ex α congr. vel priv. et λέκτρον, *lectus.*

Ἁλέλαιον, ου, τὸ, oleum sali mixtum, *Ern.*

Ἀλέματος, *Dor.* pro ἠλέματος, irritus.

Ἀλεμάτως, frustra, *ap. Call.*

Ἅλεν, *Il.* 22, 11. pro ἅλησαν, *conclusi sunt, compulsi sunt, in unum locum coacti*, aor. 2. pass. *Ion.* verbi ἁλίσκω, *capio.*

Ἀλὲν, part. neut. ab ἀλείς· ἢ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, qua hiemalis collecta aqua, *Il.* 23, 420.

Ἀλέξαι, *juvisse*, a. 1. inf. act. verbi ἀλέξω.

Ἀλεξανδρίζω, Alexandrum imitor; (2) ejus partes defendo. Ab Ἀλέξανδρος.

Ἀλεξανδρῖνος, ίνη, ῖνον, Alexandrinus.

Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventum, frigus arcens. Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσσατ' ἀλεξάνεμον, *Odyss.* 14, 529. Ab ἀλέξω, *arceo*, et ἄνεμος, *ventus.*

Ἀλέξασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἀλέξω.

Ἀλεξεῖν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀλεξέειν.

Ἀλεξέμεναι, præs. inf. act. *Dor.* et *Ion.* pro ἀλέξειν.

Ἀλεξέω, ῶ, fut. ήσω, arceo, depello; (2) opitulor, auxilior, juvo. (1) Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ, *Il.* 9, 251. Ab ἀλέξω. Hinc

Ἀλέξημα, ατος, τὸ, id quod arcet, remedium.

Ἀλεξήνωρ, ὁ ϗ ἡ, adjuvans homines, epith. Æsculapii. *Arist.*

Ἀλεξήσεις, *avertisset*, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀλεξήσαι.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, propulsatio; (2) defensio, opitulatio; (3) remedium.

Ἀλεξήσω, *Il.* 6. 109, *juvabo*, futur. 1. ind. act. verbi ἀλέξω, pro ἀλεξέω, *juvo.*

Ἀλεξήτειρα, ας, ἡ, propulsatrix; (2) auxiliatrix. Ab

Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ, qui arcet, propulsator; (2) defensor, auxiliator. Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, *Il.* 20, 396. Ab ἀλεξέω. Hinc

Ἀλεξητήριον, ου, τὸ, remedium; (2) amuletum; (3) munimen.

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, propulsatorius; (2) defensorius; (3) remedium præstans.

Ἀλεξητικὸς, ἡ, ὸν, arcendi depellendique vim habens. Ab ἀλεξέω.

Ἀλεξήτωρ, ορος, ὁ, idem quod ἀλεξητήρ. Ζεῦ ἀλεξῆτορ, *Soph. Œd. Col.* 143.

Ἀλεξιάρη, ης, ἡ, dirarum expultrix. Ex ἀλέξω, *arceo*, et ἀρὰ, *imprecatio, diræ.*

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, dirarum depulsor.

Ἀλεξιβέλεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, arcens seu depellens sagittas; epith. scuti. Ex ἀλέξω et βέλος.

Ἀλεξίκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, arcens seu depellens malum, *Il.* 10, 20; (2) qui a vitio purgat et liberat. Ex ἀλέξω et κακόν.

Ἀλεξίλογος, ον, adjuvans orationem, dicendi facultatem.

Ἀλεξίμαχος, ον, arcens bellum, vim hostilem.

Ἀλεξίμβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, propulsans ab hominibus mala. Ex ἀλέξω, sc. κακὰ, et βροτός.

Ἀλεξίμορος, ου, ὁ ϗ ἡ, arcens mortem.

Ἀλέξιμος, ον, idem quod ἀλεξητήριος, *Nic.*

Ἀλέξιον, τὸ, idem quod ἀλεξητήριον, *Ib.*

Ἀλεξιφάρμακον, ου, τὸ, remedium adversus venenum, amuletum; (2) remedium quodvis; (3) præsidium. Ab

Ἀλεξιφάρμακος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ab ἀλέξω et φάρμακον, *venenum.*

ἈΛΕ'ΞΩ, fut. ξήσω, depello, arceo, *Il.* 1, 589; (2) auxilior. Ἀλέξειν τοῖς φίλοις, *Xen.* ἀλλήλοις, *Il.* 3, 9.

Ἀλεὸς, οῦ, ὁ, calidus, tepidus. Ab ἀλέα. (2) demens, pro ἠλεὸς, *Ern.*

Ἀλεότης, ητος, ἡ, collectio, congeries. Ab ἀλέω, *congrego.*

Ἀλεόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, demens, mente captus. Ex ἀλεὸς pro ἠλεὸς, et φρήν.

Ἀλέπαδνος, ου, ὁ ϗ ἡ, non habens lora lata. Ex α priv. et λέπαδνα, *lora lata.*

Ἀλεπίδωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non squamatus, squamis carens. Ex α priv. et λεπιδωτός.

Ἀλέπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non decorticatus, vel negans decorticari. Ex α priv. et λεπίζω, *decortico.*

Ἀλεστέον, molendum est. Ab ἀλέω.

Ἀλεστέος, έα, έον, molendus. Ab eodem.

Ἀλεστὴ, ῆς, ἡ, acus, gluma. Ab eod.

Ἀλεστὴς, οῦ, ὁ, molendinarius, *Gl. V.* Ab ἀλέω. Unde

Ἄλετος, ου, ὁ, ipsa molendi actio, molitura.

Ἀλετρεύω, fut. εύσω, molo. Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν, *Odyss.* 7, 104.

Ἀλετρίβανος, ου, ὁ, pistillus quo sal teritur. Ex ἀλέω et τρίβω, *tero.*

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, molitoris uxor. Μηδ' ὅθι δειλαὶ δυσαχέες μογέουσιν ἀλετρίδες, *Callim. in Del.* 241.

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, pistrinum. Ab ἀλέω.

Ἀλευάμενος, *devitans*, aor. 1. part. med. *Poet.* pro ἀλευσάμενος, a verbo ἀλεύω, *devito.*

Ἀλεῦμαι, *vitor*, vel *vito*, præs. indic. pass. vel med. *Dorice* pro ἀλῶμαι, a verbo ἀλέω, *vito.*

Ἀλεῦμαι, *saliam*, fut. ind. *Dor.* pro ἀλοῦμαι, a verbo ἅλλομαι, *salio.* Εἰς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι, *Theocr. Idyll.* 3, 25.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ, farinaceus. Ab ἄλευρον.

Ἀλευρόμαντις, εως, ὁ, qui ex farina divinat; cognomen Apollinis, *Steph.* Ex ἄλευρον et μάντις.

Ἄλευρον, ου, τὸ, farina. Ab ἀλέω.

Ἀλευροποιέω, ῶ, fut. ήσω, farinam facio, pinso, molo. Ex ἄλευρον et ποιέω, *facio.*

Ἀλευρότησις, εως, ἡ, farina in cribro tenuiori agitatio, ut tenuissima farina transeat, unde et quidam interpretantur *pollen.*

Ἀλευσάμην, a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἠλευσάμην.

Ἀλεύω, fut. εύσω, fugio, vito. Νῦν αὖτ' τ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι (γρ ἄλευε) χάλκεον, *Il.* 22, 285. Ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, mortem, *Il.* 14, 462. Ἄλευ' ὦ δᾶ, averte terra, *averruncationis formula. Æschyl. Prometh.* 570. Ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε, *Id. Sept. adv. Theb.* 88. Ab

ἈΛΕ'Ω, ῶ, fut. έσω, vel ήσω, molo; (2) caveo, vito; (3) congrego. Ὥσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ' ἄλεσαν, *Aristoph. Nub.* 1361; (2) Ἐκ τ' ἀλέοντο, at evitabant, *Il.* 18, 586.

Ἀλεώμεθα, 1. pl. præs. conj. med. verb. præc.

Ἀλεωρὴ, ῆς, ἡ, evitatio, *Hesiod. Op.* 402; (2) munimentum. Ab ἀλέω.

Ἁλέως, *adv.* confertim. Ab ἅλις, *satis, abunde.*

Ἄλη, ης, ἡ, error, erratio, vagatio; (2) error mentis, insania. Αἰὲν ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι, *Odyss.* 10, 464; 21, 284. Ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς, *Callim. in Del.* 205, ex conject. Clar. Ernesti. (2) Ἡ Διὸς δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη, insania, *Eurip. Med.* 1285. Ab ἀλάω.

Ἀληγὴς, ὲς, incessans, *Diosc.* Ex α et λήγω.

Ἀληθάργητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui lethargo seu veterno non corripitur. Ex α priv. et λήθαργος, *veternus.*

Ἀλήθεια, ας, ἡ, veritas. Ex α et λήθη, *oblivio.*

Ἀληθείη, *veritas, Ion.* pro ἀλήθεια. Ἀληθείην ἀποείπω, *Il.* 23, 361.

Ἀληθὲς, *adv.* revera, profecto; (2) *adv. admirantis*, itane vero! itane? Inservit ironicæ interrogationi, *Soph. Œd. Tyr.* 350. *Antig.* 758. *Aristoph. Ran.* 840, et passim. Ab ἀληθής.

Ἀληθευτικὸς, ἡ, ὸν, verax. Ab ἀληθεύω.

Ἀληθεύω, f. εύσω, vera loquor; (2) verus sum; (3) integer, sincerus sum, non fucatus; (4) verum esse doceo, pro vero probo. Ἀληθεύω σοι τοῦτο, ἀληθεύομαι, idem. Ὥστε ἐχθρὸς ὑμῶν γέγονα ἀληθεύων ὑμῖν; *Gal.* 4, 16. Ab

ἈΛΗΘΗ'Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, verus, verax; (2) certus; (3) rectus, conveniens, idoneus; (4) memor; (5) sincerus. Hinc

Ἀληθίζω, et ἀληθίζομαι, vera dico.

Ἀληθίη, pro ἀλήθεια, *Diosc.*

Ἀληθινολογία, ας, ἡ, veritas, *ap. Plat.*

Ἀληθινὸς, ἡ, ὸν, verus, verax; (2) non fictus, non fucatus; (3) certus, firmus. Ab eod.

Ἀληθινῶς, *adv.* vere, veraciter.

Ἀλῆθις, festum Athenis.

Ἀληθογνωσία, ας, ἡ, veri cognitio. Ab ἀληθὴς et γνῶσις, *cognitio.*

Ἀληθοεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, veriloquus, verax. Ex ἀληθὴς et ἔπω, *dico.*

Ἀληθόμαντις, εως, ὁ, vates verus.

Ἀλήθω, f. ἀλήσω, molo. Ab ἀλέω, *molo.*

Ἀληθῶς, *adv.* vere. Ab ἀληθής.

Ἀλήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, arvis vel satis carens; (2) sine præda; (3) pauper. Οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο, *Il.* 9, 125 et 267. Ex α priv. et λήϊον, *seges*, vel ληΐη, *præda.*

Ἀλήϊστος, ου, ὁ ϗ ἡ, tutus a prædonum injuria; non direptus. Ex α priv. et ληστής.

Ἄληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, indesinens, qui nunquam cessat. Ex α priv. et λήγω, *desino.*

Ἄληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, communis, sorte non divisus. Ἄληκτον πολεμίζειν, indesinenter bellare, *Il.* 2, 452, 453. Ex α priv. et λαγχάνω, *sortior.*

Ἀλήλεκα, *molui*, 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἤλεκα.

Ἀληλεσμένος, perf. part. pass. *Att.* pro ἠλεσμένος.

Ἀλάλημαι, *vagor*, perf. pass. ind. *Æol.* verbi ἄλημι: vel *erravi*, *Att.* pro ἤλημαι.

Ἀλήλιμμαι, *unctus sum*, 1. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro ἤλειμμαι, a verbo ἀλείφω, *ungo.*

Ἀλήλιφα, 1. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἤλειφα.

Ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio; (2) fraus, machinatio; (3) homo astutus et fraudulentus. (2) κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ, impurissime veterator exercitus, *Soph. Aj.* 381. Ab ἀλάομαι, *erro.*

Ἀλήμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro ἀλῆναι.

Ἄλημι, erro, congrego. (2) Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας, *Il.* 5, 823.

Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, error, vagatio; (2) peritia regionum e peregrinationibus multis et diuturnis. (1) *Dionys. Perieg.* 715. (2) *Apollod.*

Ἀλήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, erro, vagus. Ἦ οὐχ ἅλις ἥμιν ἀλήμονες εἰσι, an non satis nobis errones sunt? *Odyss.* 17, 376. Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι, *Ibid.* 19, 74. Ab eod.

Ἀλῆναι, *Il.* 2, 374, *captum esse*, aor. 2. inf. pass. verbi ἀλίσκω, pro ἁλόω, *capio.*

Ἄληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui captus non est; (2) qui capi aut vinci nequit; (3) reprehensionis expers; (4) incomprehensibilis. Ex α priv. et ληπτὸς, *captus.*

Ἀλήπτως, *adv.* ita ut capi nequeat; (2) sine reprehensione, absque crimine vel condemnatione

Ἁλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, congregatus, confertus. Ab ἅλις, *affatim.*

Ἀλήσιον, quidquid moli potest. Ab ἀλήθω.

Ἄλησις, ἡ, idem quod ἄλη, de via solis in zodiaco, *ap. Arat.*

Ἀλήστευτος, ον, latronibus non obnoxius. Ab α priv. et ληστεύω, *prædor.*

Ἄληστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄλαστος.

Ἄληται, 3. sing. aor. 1. conj. med. verbi ἅλλομαι, salio.

Ἀλήτας, *vagus, Dorice* pro ἀλήτης.

Ἀλητεία, ας, ἡ, idem quod ἄλη.

Ἀλητεύω, fut. εύσω, vagor, erro. Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα, mendicantium more vagatur, *Odyss.* 17, 501. Ab

Ἀλήτης, ου, ὁ, vagus, erro. Κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, *Odyss.* 17, 578. Ab ἀλάομαι. Hinc

Ἀλῆτις, ιδος, ἡ, erratrix, vagabunda.

Ἀλητιβόρος, ον, mendicivorus, epith. Iri. *Naz.*

Ἀλητοειδὴς, ὲς, farinæ similis, *Hipp.* Ab

Ἀλητὸν, οῦ, τὸ, farina.

Ἀλητὺς, υος, ἡ, erratio. *Callim. Fragm.* 277.

Ἀλθαία, et *Ionice* ἀλθαίη, ας, ἡ, malvæ silvestris genus. Ab ἄλθω, *sano.*

Ἀλθαίνω, medeor. Ab eod.

Ἄλθεξις, εως, ἡ, sanatio, *Hipp.* reperitur et ἄλθαξις, *Ern.* Ab eod.

Ἄλθετο, *sanabatur*, 3. sing. imp. pass. *Ion.* pro ἤλθετο, *Il.* 5, 425.

Ἀλθεὺς, έως, ὁ, medicus. Ab

Ἀλθέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod ἀλθαίνω.

Ἀλθήεις, εσσα, ῆεν, sanitati utilis, saluber.

Ἀλθήσκω, f. θήσω, sano, medeor.

Ἀλθηστήριον, ου, τὸ, medela, remedium.

Ἄλθος, εος, τὸ, sanatio, medela, medicamentum. Ab

ἌΛΘΩ, sano; (2) augeo. V. ἀλθέω.

Ἁλία, ας, ἡ, congregatio, cœtus, consilium. Ab ἅλις, *satis, abunde.* V. ἡλιαία.

Ἁλία, ας, ἡ, vas in quo sal terebratur aut reponebatur. Ab ἅλς, *sal.*

Ἁλιάδης, ου, ὁ, piscator. Τίς ἂν φιλοπόνων ἁλιαδᾶν ἔχων ἀΰπνους ἄγρας, *Soph. Aj.* 879.

Ἁλιάετος, et ἁλιαίετος, ου, ὁ, aquila marina. Ex ἅλς, *mare*, et ἀετὸς, *aquila.*

Ἁλιαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, per mare flans. Οὐδέ ποτ' οὖροι πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, *Odyss.* 4, 360. Ex ἅλς, *mare*, et ἄημι, *flo.*

Ἁλιανθὴς, ὲς, in mari florens, *Ep.* Ex ἅλς et ἀνθέω.

Ἁλίαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, sale conditus. Ab ἅλς.

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, navicula, cumba; (2) piscatrix, *Joseph. Bell. Jud.* 11, 214. Ab eod.

Ἀλίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inevitabilis, *Il.* 2, 727; (2) vehemens, capi et teneri negans; (3) non desinens. (3) μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμὸν, nec perpetuo mœre tuo in animo, *Il.* 24, 549. Οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος φρίσσει, ταρβεῖ, *Eurip. Hec.* 85. Ex α priv. et λιάζω, *propero, agito, exeo.*

Ἀλιβάνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui thure accenso honos non est habitus.

Ἀλίβας, αντος, ὁ, mortuus, defunctus; (2) fluvius apud inferos; (3) acetum, exclusum a libationibus; aceto enim non fiebat; ἀλίβαντες, anni. (3) ἔβηξαν, οἷον ἀλίβαντα πίνοντες, tussierunt, tanquam qui acetum bibunt, *Callim. Fragm.* 88. Ex α priv. et λιβὰς, *fons*, quasi expers vitalis humoris.

Ἁλίβατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per mare vadens; aut in undis constitutus, *Ern.* Ex ἅλς, *mare*, et inus. βατέω, *gradior*.

Ἀλίβατος, altus, *Dor.* pro ἠλίβατος, q. v.

Ἁλιβδύω, fut. ύσω, submergo in mari; (2) occulto. Αἱ νῆας ἁλιβδύȣσι, *Callim. Fragm.* 269. Ex ἅλς, *mare*, et δύω, *mergo*.

Ἁλίβρεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mari immersus, madefactus. Ex ἅλς et βρέχω. Unde

Ἅλιβρος, ον, idem quod ἁλίβρωτος, *Lycurg.*

Ἁλίβρομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, marinum quendam fremitum edens. Ex ἅλς et βρέμω.

Ἁλίβροχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui mari abluitur.

Ἁλιβρὼς, idem quod ἁλίβρωτος.

Ἁλίβρωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, salem comedens; (2) a mari exesus. Ex ἅλς, *sal*, vel *mare*, et βρώσκω, *comedo*.

Ἁλίγδȣπος, ον, idem quod ἁλίδȣπος, *Opp.*

Ἁλιγείτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mari vicinus. Αἰολίδα Σμύρνην ἁλιγείτονα, *Hom. Epigr.* 4, 5. Ex ἅλς et γειτὼν, *vicinus*.

Ἁλιγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mari genitus vel natus. Ex ἅλς, *mare*, et γείνομαι, *nascor*.

ΑΛΙ´ΓΚΙΟΣ, ȣ, ὁ, similis. Εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν, *Odyss.* 8, 174.

Ἁλιδινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui in mari versatur, qui per mare circumagitur. Ex ἅλς et δίνη.

Ἁλίδȣπος, ον, qu. d. maristrepus, epith. Neptuni; (2) sonorus, strepens, epith. maris. *Ern.*

Ἁλίδρομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per mare currens. Ex ἅλς, *mare*, et δρομέω, *curro*.

Ἁλιδύω, submergo in mari. Ex ἅλς et δύω.

Ἁλιεία, ας, ἡ, piscatio, piscatus. Ab ἁλιεύς.

Ἁλιεῖς, pro ἁλιέες, vel ἁλιέας, *piscatores*, nom. vel accus. plur. ab ἁλιεὺς, έως.

Ἁλιεργὴς, ὲς, in mari laborans, piscator; (2) purpureus, quasi e mari factus.

Ἁλιερκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mari cinctus. Ab ἅλς, *mare*, et ἕρκος, *septum*.

Ἁλίευμα, ατος, τὸ, piscatio; (2) captura. Ab ἁλιεύω.

Ἁλιεὺς, έος, ὁ, piscator; (2) marinator. Ab ἅλς, *mare*.

Ἁλιευτὴς, ȣ̃, ὁ, idem. Ab ἁλιεύω. Hinc

Ἁλιευτικὸς, ὴ, ὸν, piscatorius, ad piscationem seu piscatorem pertinens. Hinc ἁλιευτικὰ, sc. ἔπη, carmina vel præcepta de captura piscium, ἡ ἁλιευτικὴ, scil. τέχνη, ars piscatoria.

Ἁλιευτικῶς, *adv.* more piscatorio.

Ἁλιεύω, f. εύσω, piscor. Ὑπάγω ἁλιεύειν, *Joan.* 21, 3. Ab ἁλιεύς.

Ἁλίζω, fut. ίσω, congrego, colligo; (2) sale condio, conspergo. Ἁλίζειν ϛρατὸν, ἀλλ' ἁλισθήσεται, sale condietur. Ἐὰν τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; *Matt.* 5, 13. Ab ἅλς, *sal*, vel ἅλις, *satis*, vel ἁλὴς, *confertus*, *Ern.*

Ἁλίζωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mari cinctus, bimaris. Epith. isthmi. Ex ἅλς, *mare*, et ζωννύω, *cingo*.

Ἁλίζωος, ον, in mari vivens, *Ep.*

Ἁλιῆες, nom. plur. ab ἁλιεὺς, *Ion.* piscatores, *Odyss.* 22, 384.

Ἁλιήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, per mare remigans; (2) marinus. (2) ἁλιήρει κώπᾳ πεμπομέναν, *Eurip. Hec.* 455. Ex ἅλς et ἐρέσσω, *remigo*.

Ἁλιήτωρ, ορος, ὁ, piscator. Ab ἅλς, *mare*.

Ἁλιηχέα, *marisonum*, accus. sing. ab

Ἁλιηχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, marisonus. Ex ἅλς, *mare*, et ἦχος, *sonus*.

Ἀλίθιος, *stultus*, *Dor.* pro ἠλίθιος.

Ἄλιθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, minime lapidosus.

Ἁλιθρέμμων, ον, in mari nutritus, *Cyr.*

Ἁλικὶς, ίδος, ἡ, salsilago, salsugo. Ab ἅλς.

Ἁλίκλυϛος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui mari alluitur: ut littus, urbes maritimæ; qui in mari habitat, ut Nymphæ: in mari situs est, ut insulæ. Ex ἅλς et κλύζω, *alluo*.

Ἁλικὸς, ὴ, ὸν, maritimus. Ab ἅλς, *mare*.

Ἁλίκος, *quantus*, *Dor.* pro ἡλίκος.

Ἁλίκρας, ατος, ὁ ϗ ἡ, mari, seu salsugini marinæ commistus. Ex ἅλς et κεράω, *misceo*.

Ἁλικρείων, οντος, ὁ, maris regnum obtinens.

Ἁλικρηπὶς, ίδος, ἡ, maritima, habens fundamentum a mari. Ex ἅλς et κρηπίς.

Ἁλικρόκαλος, ον, calculis e mari in littus ejectis obsitus. Ex ἅλς et κροκάλη.

Ἁλίκτυπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mari, seu undis marinis resonans, marisonus; (2) ventus qui in mari strepitum excitat; (3) est et epith. maris ipsius; (4) piscator. (4) ἄκλυον ἁλικτύπων τινὸς, ex quodam piscatore, *Eurip. Or.* 373. Ex ἅλς et κτυπέω.

Ἁλικώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, salsus. Ab ἁλικίς.

Ἄλιμα, τὰ, genus fruticis, *Ern.*

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, mari imperans, maris imperator. Ex ἅλς et μέδω, *regno*.

Ἀλίμενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, portu carens. *Gl. V.* importuosus. Ex α priv. et λιμὴν, *portus*.

Ἀλιμένωτος, ον, idem, *Hes.*

Ἀλιμενότης, ητος, ἡ, defectus portuum, *Ern.* Φοβȣ́μενος δὲ τήν τε ἀλιμενότητα τῆς χώρας, *Xenoph. Hell.* 4, 8.

Ἁλιμηδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in mari artem exercens, e mari quæstum faciens. Epith. mercatoris. Ex ἅλς et μῆδος.

Ἁλίμικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mari permistus, vel cum mari consuetudinem habens, mare frequentans, *Ern.* Ex ἅλς, *mare*, et μίγνυμι, *misceo*.

Ἅλιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, maritimus; (2) aridus. Ab ἅλς, *mare*.

Ἄλιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, famem pellens.

Ἁλιμυρήεις, εσσα, ῆεν, in mare cum sonitu fluens, *Il.* 21, 190. Ex ἅλς et μύρω.

Ἁλιμυρὴς, έως, ὁ ϗ ἡ, salsus, a mari adspersus, *Apoll. Argon.* 1, 913.

Ἀλινδέω, ῶ, fut. ήσω, volvo, voluto. Ab ἀλίω.

Ἀλινδήθρα, ας, ἡ, volutabrum. Συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν, spargere multa involucra verborum, *Aristoph. Ran.* 935.

Ἀλίνδησις, εως, ἡ, volutatio in pulvere.

Ἀλινδὸς, ȣ̃, ὁ, certamen quod fit cursu. Ab α et λίνδω.

Ἀλινέω, et ἀλίνω, ungo, lino.

Ἁλινήκτειρα, ας, ἡ, in mari natans. Ex ἅλς, *mare*, et νήχω, *nato*. Unde

Ἁλινηχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἁλίνιτρον, ȣ, τὸ, salpetrum, salpetræ. Ex ἅλς et νίτρον, *nitrum*.

Ἅλινος, ίνη, ινον, ex sale confectus. Ex ἅλς.

Ἄλινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quod retibus caret, vel retibus non fit. Ex α priv. et λίνον, *rete*.

Ἀλινὸς, ὸν, venustus, lepidus; sed vid. ἀδινός.

Ἅλιξ, *statura*, *Dor.* pro ἧλιξ.

Ἁλίοιο, *Ion.* pro ἁλίȣ, ab ἅλιος.

Ἁλιόκαυϛος, *sole tostus*, *Dor.* pro ἡλιόκαυϛος.

Ἅλιος, *sol*, *Dor.* pro ἥλιος.

Ἅλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vel ἅλιος, ία, ον, marinus, maritimus, *Odyss.* 4, 349. *Il.* 18, 342. (2) vanus, irritus, *Il.* 4, 26, 158. Ab ἅλς, *mare*.

Ἁλιοτρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in mari nutritus. Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή, *Od.* 4, 441. Ex ἅλς et τρέφω, *nutrio*.

Ἁλιόω, fut. ώσω, vanum seu irritum reddo. Οὐδ' ἁλίωσε βέλος, frustra misit, *Il.* 16, 737. Ab ἅλς, *mare*.

Ἀλίπαινα, ων, τὰ, quæ constant ex medicamentis non pinguibus. Ab ἀλιπής.

Ἀλιπαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, squalidus; τὸ ἀλιπαρὲς, negligens cultus, nitore carens, *Ern.* Barbara vox, et e Græcis lexicis eximenda. Vide λιπαρής. Ab eod.

Ἁλίπαϛος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sale conspersus; (2) mari, seu unda marina conspersus. Ex ἅλς, *mare*, seu *sal*, et πάσσω, *conspergo*; sed ἀλίπαϛος, non unctus, non saginatus.

Ἁλίπεδον, ȣ, τὸ, solum quod aliquando mari coopertum fuit; (2) quilibet campus; (3) planities sive ager juxta mare. Ex ἅλς, *mare*, et πέδον, *campus*.

Ἀλιπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pinguedine seu oleo carens; (2) macilentus; (3) siccus, aridus. Ex α priv. et λίπος, *pinguedo*.

Ἁλίπλαγκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, marivagus, pontivagus; (2) mari circumfusa (de insula), *Soph. Aj.* 602. (1) Πὰν ἁλίπλαγκτε, *Id. ibid.* 704. Ex ἅλς et πλαγκτὸς, *vagus*.

Ἁλιπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex ἅλς et πλάνος, *erro*, *vagus*. Hinc

Ἁλιπλανία, ας, ἡ, vagatio in mari.

Ἁλίπλανος, mari vagus. Ἔνθα κίχανον πρέσβυν ὁμȣ̃ τεκνέσσιν ἁλίπλανον, *Oppian. Cyneget.* 4, 257.

Ἁλιπλὴξ, a mari verberatus; epith. littoris. Οἷά θ' ἁλιπλὴξ, *Callim. in Del.* 11.

Ἁλίπλοος, *Il.* 12, 26. *contr.* ἁλίπλȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per mare navigans, seu natans. Ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι, *Callim. in Del.* 15. Ἁλίπλοοι, nautæ, *Id. ibid.* 52. Ex ἅλς, *mare*, et πλόος, *navigatio*.

Ἁλίπνοος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, odorem maris habens, mare redolens; (2) per mare, in mari flans. Ex ἅλς et πνέω, *spiro*.

Ἁλιπόρφυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, marinæ purpuræ colorem habens, purpureus; (2) seu qui ab undis susque deque agitatur, *Ern.* Ἠλάκατα ϛρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, *Odyss.* 6, 53. Ex ἅλς, *mare*, et πορφύρα.

Ἁλιῤῥαγὴς, ὲς, in quo undæ seu fluctus franguntur. Epith. scopuli, *Ern.* Ab ἅλς et ῥήγνυμι.

Ἁλιῤῥαίϛης, ȣ, ὁ, maris corruptor, epith. Draconis, *Naz.*

Ἁλίῤῥαντος, ον, mari conspersus, *Ep.* Ex ἅλς et ῥαίνω.

Ἁλίῤῥηκτος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἁλιῤῥαγὴς, *Ep.*

Ἁλιῤῥόθιον, ȣ, τὸ, fluctus marinus.

Ἁλιῤῥόθιος, ον, marinus. Ab

Ἁλιῤῥόθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, marifluus, in mari fluens; (2) qui fluctibus marinis agitatur; (3) *Subst.* ὁ, fluctus maris. Ex ἅλς, *mare*, et ῥόθος, *undarum strepitus*.

Ἁλίῤῥοος, *contr.* ἁλίῤῥȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, marifluus, circa mare, ad mare, in mare vel in mari fluens. Ex ἅλς, *mare*, et ῥέω, *fluo*.

Ἁλίῤῥυτος, ον, marinus, quod mari alluitur.

ἍΛΙΣ, *adv.* satis, abunde; (2) adfatim, magna copia; (3) confertim, coacervatim; (4) moderate. Ἀλλ' ἔμπας ἔφερε κακὸν ἅλις, sed moderate ferebat malum, *Eur. Alc.* 909.

Ἁλὶς, ίδος, ἡ, salsugo. Ab ἅλς, *sal*.

Ἆλις, *Elis*, *Dor.* pro Ἦλις.

ἈΛΙΣΓΕ´Ω, ῶ, fut. ήσω, contamino, polluo, *Malach.* 1, 12. *Dan.* 1, 8. Hinc

Ἀλίσγημα, ατος, τὸ, contaminatio, pollutio, contagio ex cibo vetito.

Ἅλισις, εως, ἡ, salitura *Gl. V.* Ab ἁλίζω.

ἉΛΙ´ΣΚΩ, fut. ἁλώσω, p. ἑάλωκα, capio; (2) deprehendo; (3) convinco, reum perago; (4) damno; (5) vinco; ἑάλω, captus est; *Gl. V.* a. 2. Ἁλίσκειν τὴν πόλιν· ἁλῶναι τῆς κόρης ἔρωτι, ἐπὶ κακοῖς ἔργοις, μανίᾳ, ἀπάταις, capi; κλοπῆς, μιᾷ ψήφῳ, damnari; ἁλίσκεσθαι ψευδόμενος, convinci; τὴν γραφὴν, damnari; ἀπὸ τῶν λῃϛῶν, capi. Γυναῖκες δὲ ὅσαι ξυνείποντο αὐτοῖς, ἑάλωσαν πᾶσαι· ϗ τὰ παιδάρια, ϗ ἡ λεία πᾶσα ἑάλω. Mulieres, quotquot eos sequebantur, omnes captæ sunt. Pueri quoque et præda omnis abducta. *Arrian.* 1, 1. Ἀσεβῶν ȣ̃τος ἥλωκε, convictus est impietatis, *Dem.* (1) Μανίᾳ ἁλȣς, furore actus, *Soph. Aj.* 216. Ἀλλ' ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος χ' αἱ περισκελεῖς φρένες, vincitur, *Soph. Aj.* 648 (3) Ἵνα μὴ ἐλεγχόμενος ἁλίσκεται, ne argumentis convinceretur, *Herodot.* 1, 147. (5) Θέμις δ' ȣ̓κ ἔϛιν ἁλῶναι, non vero fas est ut vincatur, *Apoll. Rhod.* 11, 614.

ἈΛΙ´ΣΜΑ, ατος, τὸ, alisma, planta.

Ἁλισμήκτος, maris fluctibus verberatus. Λίνȣ θ' ἁλισμήκτοιο δειραίαν ἄκραν, *Lycoph.* 994.

Ἁλισμὸς, ȣ̃, ὁ, salitura, ipse actus saliendi. Ab ἁλίζω, *salio*. Unde

Ἁλισθήσομαι, fut. 1. ind. pass. v. ἁλίζω.

Ἁλίσπαρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sale conspersus (per contumeliam); (2) graviter per injuriam verberatus, et vix sanabilia vulnera inde habens; *ap. Com.* Ern.

Ἁλιϛέφανος, mari cinctus. Ἁλιϛέφανον πτολίεθρον, *Hom. Hymn. in Apoll.* 410.

Ἁλιστεφὴς, ὲς, mari cinctus.
Ἁλίστονος, ον, a maris allapsu strepens, resonans. Ex ἅλς et στένω.
Ἁλιστὸς, ἡ, ὸν, salitus, sale conditus.
Ἀλίστρα, ας, ἡ, volutabrum, locus ubi se volutant animalia. Ab ἀλίω, voluto.
Ἁλίστρεπτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, marivagus. Ex ἅλς, mare, et στρέφω, verto.
Ἁλιστρεφὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.
Ἀλίσω, volvam, f. 1. ind. act. verbi ἀλινδέω, pro ἀλίω, volvo.
Ἀλιταίνω, pecco, offendo, lædo. Ab ἀλιτέω.
Ἀλιτάνευτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cui supplicari non potest; (2) qui supplicando exorari non potest, inexorabilis; (3) cui preces adhibitæ nullæ sunt. Ex α priv. et λιτανεύω, supplico.
Ἁλιτενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, mari adjacens; maritimus; (2) demissus, humilis; (3) vadosus. Ex ἅλς, mare, et τείνω, tendo.
Ἁλιτέρμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, mari finitimus, seu conterminus. Ex ἅλς et τέρμα, terminus.
Ἀλιτεύω, fut. εύσω, pecco. Ab
ἈΛΙΤΕ΄Ω, ῶ, f. ήσω, pecco, delinquo; (2) scelus admitto; (3) violo; (4) offendo; (5) decipio, fallo. Hinc ἀλιτήμενος, peccans, peccator, nocens. Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμὰς, *Il.* 24, 586. (1) Ἃ δειλὸς βασιλέων ὅσον ἤλιτεν, *Call. in Dian.* 255. Hinc
Ἀλίτημα, ατος, τὸ, peccatum, scelus, flagitium.
Ἀλιτημοσύνη, ης, ἡ, idem.
Ἀλιτημένος, part. perf. pass. *Ion.* pro ἠλιτημένος.
Ἀλιτήμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, peccator, peccatrix, *Il.* 24, 156; (2) inexorabilis.
Ἀλιτήμωρος, al. ἀλιτήμορος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, mente captus, stultus. Ex ἀλιτέω et μωρός.
Ἀλιτήριος, ȣ, ὁ, peccator, sceleratus, flagitiosus; (2) qui voto ac spe excidit, qui scopum non est adsecutus.
Ἀλιτηριώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, exsecrabilis, exitiosus. Ab ἀλιτήριος.
Ἀλιτηρὸς, ὸν, sceleratus, fœdus. Ab ἀλιτέω.
Ἀλιτόκαρπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, vanam seu inanem habens prolem. Ex ἀλιτέω et καρπὸς, fructus.
Ἀλίτοντο, offendebant, 3. pl. imperf. indic. med. *Ion.* pro ἠλίτοντο, a verbo ἀλίτομαι.
Ἀλιτόξενος, ον, qui hospitem violavit.
Ἀλιτοφροσύνη, ἡ, peccatum; malus animus. Ex ἀλιτέω et φρὴν, *Ep.*
Ἀλιτραίνω, pecco, scelerate ago. Ὥς τέ ται ἀφραδίῃς ἀλιτραίνῃσι ὀρφανὰ τέκνα, *Hesiod. Op.* 328. Ab ἀλιτρός.
Ἁλιτρεφὴς, ὲς, mare nutritus, *Call.* Ex ἅλς, et τρέφω.
Ἁλιοτρεφὴς, idem, *Hom.*
Ἀλιτρία, ας, ἡ, scelus. Ab ἀλιτρός.
Ἀλιτρόβιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, improbe vivens. Ab ἀλιτρὸς et βίος, vita.
Ἀλιτρόνοος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, dira et scelesta consilia agitans. Ex ἀλιτρὸς et νόος, mens.
Ἁλίτροπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui huc illuc in mari jactatur. Ex ἅλς, mare, et τρέπω, verto.
Ἀλιτρὸς, ȣ̃, ὁ, nefarius, sceleratus, *Il.* 8, 361. Ab ἀλιτέω. Hinc
Ἀλιτροσύνη, ης, ἡ, improbitas, audacia.
Ἁλίτροφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui ex mari alitur, v. gr. piscatu, vel esu piscium marinorum, seu etiam mercatura maritima; (2) mari innutritus. (2) ἁλίτροφα φῦλα, *Oppian. Halieut.* 1, 76. Ex ἅλς, mare, et τρέφω.
Ἁλίτρυτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, vel ἁλίτρυτος, ύτη, υτον, in mari vexatus, in mari absumptus, vel attritus. Ex ἅλς et τρύω, vexo.
Ἁλίτυπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, a mari percussus. Ex ἅλς et τύπτω, percutio, verbero.
Ἁλίτυπτος, idem et ex iisd.
Ἁλιτύρος, ȣ, ὁ, caseus sale aspersus, *Ep.*
Ἁλιφθορία, ας, ἡ, *Ion.* ἁλιφθορίη, pestis in mari, naufragium. Ab
Ἁλιφθόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, prædo marinus. Ex ἅλς, mare, et φθείρω, perdo.
Ἁλίφλοιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, species quercus. Ex ἅλς et φλοιὸς, cortex.

Ἁλίφρων, ονος, ὁ, satis prudens, *Naum. ap. Stob.*
Ἁλίχλαινος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, purpuratus. Ex ἅλς et χλαῖνα, læna.
ἈΛΙ΄Ω, fut. ίσω, volvo, voluto.
Ἁλίως, *adv.* frustra. Ab ἅλιος, irritus.
Ἀλκὰ, robur, *Dor.* pro ἀλκή. Unde
Ἀλκάζω, fortiter ago, pugno, *Etym.*
Ἀλκαία, ας, ἡ, cauda leonis, quia caudam quatiendo leo sibi robur addere et animos ciere solet; item cæterorum animalium. Ἀλκαίας ἀφάσσων, caudas palpans, contractans, *Call. Fragm.* 317. Ab eod.
Ἀλκαίοιο, *Alcæi*, *Ion.* pro Ἀλκαίȣ.
Ἄλκαρ, αρος, τὸ, auxilium, remedium, tutamen, munimentum, præsidium, *Il.* 5, 644. Ab ἀλκή.
Ἀλκέα, ας, ἡ, alcea, malvæ silvestris genus.
Ἀλκείδαο, *Alcidæ*, gen. sing. *Æol.* pro Ἀλκείδȣ, ab Ἀλκείδης, *Alcides*, i. e. *Hercules*.
Ἀλκέω, ῶ, fut. ήσω, arceo, auxilior. Ab
ἈΛΚΗ΄, ῆς, ἡ, robur, vires, validitas; (2) fortitudo, strenuitas; (3) auxilium, remedium; (4) impetus, dum conferuntur manus, quia tum res venit ad vim pugnantium; (5) ardor fortis malum illatum aut imminens a se propulsandi aut ulciscendi, *Ern.* (3) ἀλκὴν ποιεῖσθαι, auxiliari, *Soph. Œd. Col.* 459. Ὡς ἀλκὴν ὅδε γειτόνων ἀεὶ τιθῆ, ut sit tibi semper præsidio contra vicinos, *Id. ibid.* 1524. Ἐς ἀλκὴν ἔρχομαι, venio in certamen, pugno, *Eurip. Phœn.* 424.
Ἀλκήεις, ήεσσα, ῆεν, robustus; (2) fortis, strenuus. A præc.
Ἀλκὶ, robori, dat. sing. ab ἄλξ, robur.
Ἀλκιβιάδιος, herba quædam faciens contra ictum serpentum, species anchusæ.
ἈΛΚΙ΄ΒΙΟΣ, idem.
Ἀλκίμα, *Dor.* pro ἀλκίμη, ab ἄλκιμος.
Ἀλκίμαχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, strenuus in pugna, strenue pugnans. Ex ἀλκὴ et μάχομαι.
Ἀλκιμοποιὸς, ὸν, roborans.
Ἄλκιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, *Il.* 3, 338. vel ἄλκιμος, ίμη, ιμον, robustus, fortis. Ab ἀλκὴ, robur.
Ἀλκίφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, magnanimus, strenuus. Ex ἀλκὴ et φρὴν, mens.
Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, defensor, propugnator, *Il.* 14, 485. Ab ἀλκή. Hinc
Ἀλκτήριον, ȣ, τὸ, auxilium, remedium. Κακῆς ἀλκτήρια λιμȣ̃, Poeta nescio quis *apud. Suid.* V. λιμός.
Ἀλκυδὼν, όνος, ἡ, halcedo, avis marina. Ex ἅλς, mare, et κύω, gravida sum, quoniam in mari nidificat et parit.
Ἁλκυόνειον, sive ἁλκυόνιον, ȣ, τὸ, spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, ex qua nidificant halcyones.
Ἁλκυόνειος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, halcedonius. Ab ἁλκυών.
Ἁλκυονὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἁλκυδών· et (2) *adjective* halcyonia, tranquilla. Ab eod.
Ἁλκυονίτιδες, αἱ, dies brumales 14 sereni, qui Halcyonia dicuntur.
Ἁλκυὼν, όνος, ἡ, halcedo, sive halcyone. Ex ἅλς et κύω. Vide ἁλκυδών.
Ἄλκω, vel ἀλάλκω, f. ξω, idem quod ἀλκέω.
Ἀλλὰ, sed, ast, at, quin. ἀλλὰ γὰρ, quin, *Phil.* ast enim, ἀλλὰ δὴ καὶ, quinimo, *Gl. V.* sed ἀλλ' ἐπειδὴ, quoniam vero, *Philox.* ἀλλὰ μὴν, quin, verum etiam, *Philox.* imo, vero, sed enim, *Gl. V.* ἀλλ' ὅμως, attamen, *Philox.* quare, quapropter, *Ern.* Ἀλλ' ἦ; *interrogative*, num? Ἀλλ' ἦ τις εἰς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει φίλων; *Eurip. Hippol.* 932. Ἀλλ' ἦ σ' ἐφείην; μὴ φρονοῦσαν, ὡς θάνοις, *Id. Androm.* 847.
Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, commutatio, permutatio; (2) contractus, commercium; (3) vicissitudo; (4) mansio iter facientium, ubi permutantur equi. Ab ἀλλάττω.
Ἄλλαγμα, ατος, τὸ, idem et ab eodem.
Ἀλλαγμὸς, ȣ̃, ἡ, idem quod ἄλλαγμα, *Man.*
Ἀλλακτικὸς, ἡ, ὸν, ex pacto sequens, pacto consentaneus; (2) habilis permutationibus faciendis. Ab eod.
Ἀλλακτὸν, ȣ̃, τὸ, lignum quo gestabantur onera; verbum novæ Græcitatis, Ern. Ab ἀλλάσσω.
Ἀλλάλοισι, *Dor.* et *Ion.* pro ἀλλήλοις.
Ἀλλαλοφονία, *Dor.* pro ἀλληλοφονία.
Ἄλλαν, aliam, *Dor.* pro ἄλλην, ab ἄλλος.
Ἀλλαντοποιέω, ῶ, fut. ήσω, farcimina vel lucanicas facio. Ab
Ἀλλαντοποιὸς, ȣ̃, ὁ, qui facit lucanicas, fartor. Ex ἀλλᾶς et ποιέω, facio.
Ἀλλαντοπωλέω, vendo farcimina.
Ἀλλαντοπώλης, ȣ, ὁ, qui facit lucanicas, seu farcimina quævis vendit. *Gl. V.* ἀλλαντοπῶλαι, fartores. Ex ἀλλᾶς et πωλέω, vendo.
Ἀλλὰξ, *adv.* permutatim, mutatis vicibus, vicissim. Ab ἀλλάττω.
Ἀλλάξαιτο, 3. sing. a. 1. opt. med. v. ἀλλάσσω.
Ἄλλαξις, εως, ἡ, mutatio, permutatio.
ἈΛΛΑ΄Σ, ᾶντος, et ᾶντος, ὁ, lucanica, botulus, farcimen.
ἈΛΛΑ΄ΣΣΩ, seu ἀλλάττω, f. άξω, muto, immuto, commuto; (2) permuto, vendo; (3) excuso, a culpa libero; ἀλλάσσομαι, mutor, et muto; ἠλλάγη, mutatus est, a. 2. pass. ἠλλαγμένος, mutatus, *Gl. V.* Ἀλλάσσειν χρυσȣ̃ ἀργύριον, τὸ ἑαυτȣ̃ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, χροιάν· ἀλλάσσεσθαι οἶνον σίτȣ, νόμισμα χρημάτων, ἡδονὰς ἀντὶ τῶν δικαίων· τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς, cæde redimere; τοσȣ̃τον ἤλλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν, *Luc.*
Ἀλλαχῆ, *adv.* alibi, alio. Ab ἄλλος.
Ἀλλαχόθεν, *adv.* aliunde.
Ἀλλαχόθι, *adv.* alibi.
Ἀλλαχόσε, *adv.* alio, aliorsum, alibi. Ab eod.
Ἀλλαχȣ̃, *adv.* alibi; (2) alio.
Ἀλλάων, *Æol.* pro ἄλλων, ab ἄλλος.
Ἄλλεγον, congregabam, imperf. indic. act. *Poet.* et *Ion.* pro ἀνέλεγον, a verbo ἀναλέγω, congrego. Ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην, collegerunt, *Il.* 23, 253.
Ἀλλέες, *Poet.* pro ἀολλέες, ab ἀολλής.
Ἀλλέξαι, congregasse, a. 1. infin. act. *Poet.* pro ἀναλέξαι, a verbo ἀναλέγω, congrego. Οὐδέ οἱ ὀστ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ ἀλλέξαι, *Il.* 21, 320.
Ἀλλεπαλληλία, ας, ἡ, alternitas; (2) granitas. Ab
Ἀλλεπάλληλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, alternus; (2) creber, continuus. Ex ἄλλος, ἐπὶ, et ἀλλήλων.
Ἄλλη, *adv.* aliter, alia ratione; (2) alio, ad alium locum; (3) alibi, alio in loco; (4) alio itinere. Ab ἄλλος.
Ἀλληγορέω, ῶ, fut. ήσω, aliud verbis, aliud sensu ostendo; (2) aliter interpretor, ac verba præ se ferunt. Ἅ τινά ἐστιν ἀλληγορȣ̃μενα, *Gal.* 4, 24. Ex ἄλλο et ἀγορέω, prædico. Hinc
Ἀλληγόρημα, ατος, τὸ, interpretatio allegorica. Ab
Ἀλληγορητὴς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, interpres allegoriæ.
Ἀλληγορία, ας, ἡ, figura, qua aliud dicitur, aliud significatur. Hinc
Ἀλληγορικὸς, ἡ, ὸν, allegoricus, per allegoriam dictus.
Ἀλληγορικῶς, *adv.* allegorice.
Ἀλληγορȣ́μενα, nom. pl. præs. part. pass. n. g. ab ἀλληγορέω.
Ἄλληκτος, non cessans, *Æol.* pro ἄληκτος. Σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν, implacabilem, *Il.* 9, 632. Ἄλληκτος ἄη νότος, perpetuus, *Odyss.* 12, 325.
Ἀλληλέγγυοι, ων, οἱ, qui mutua fidejubent, satisdant. Ex ἀλλήλων et ἐγγύη. Hinc
Ἀλληλέγγυον, ȣ, τὸ, mutua fidejussio.
Ἀλληλεγγύως, *adv.* cum mutua fidejussione.
Ἀλλήλῃσι, *Ion.* pro ἀλλήλαις.
Ἀλληλίζω, aliud atque aliud loquor, seu dico, *Hes.* Ab ἀλλήλων.
Ἀλληλοβόροι, οἱ, qui se mutuo devorant. E βορὰ, devoratio.
Ἀλληλογονία, ας, ἡ, mutua procreatio, *Suid.* Ex ἀλλήλων et γίνομαι, nascor.
Ἀλληλογραφία, ας, ἡ, mutua scriptio. Ex ἀλλήλων et γράφω.
Ἀλληλοδιάδοχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, continua serie succedens.

cedens. Ab ἀλλήλων et διάδοχος, *successor.*

Ἀλληλοβωδόται, οἱ, qui se mutuo devorant. Ab ἐδωδὴ, *cibus.*

Ἀλληλοκτονεῖν, mutuo se interficere. Ab ἀλλήλους et κτείνειν.

Ἀλληλοκτονίαι, αἱ, mutuæ cædes.

Ἀλληλοκτόνος, ον, mutuas cædes gignens.

Ἀλληλομαχεῖν, mutuo pugnare. Ex ἀλλήλων et μάχομαι, *pugno.* Hinc

Ἀλληλομαχία, ας, ἡ, mutua pugna.

Ἀλληλοτομέω, ῶ, f. ήσω, mutuo seco. Ex τέμνω, *seco.*

Ἀλληλοτυπέω, ῶ, f. ήσω, mutuo ferio. Hinc

Ἀλληλοτυπία, ας, ἡ, mutua conflictio.

Ἀλληλούϊα, Alleluja, laudate Dominum. Vox Hebraica.

Ἀλληλουχέω, ῶ, fut. ήσω, connecto, compingo. Ab ἔχω, ut alterum ab altero sustentetur.

Ἀλληλουχία, ας, ἡ, nexus inter se, series rerum inter se connexarum. *Gl. V.* compago, compages. Ab

Ἀλληλοῦχος, ου, ὁ ἡ ἡ, mutuam connexionem habens. Ex ἀλλήλων et ἔχω, *habeo.*

Ἀλληλοφαγεῖν, mutuo vorare se, seu vexare. Ex ἀλλήλους et φαγεῖν, *comedere.* Hinc

Ἀλληλοφαγία, ας, ἡ, mutua devoratio.

Ἀλληλοφάγοι, ων, οἱ ἡ αἱ, mutuo se devorantes, vexantes litibus, maledictis.

Ἀλληλοφθονία, ας, ἡ, mutua invidia.

Ἀλληλοφθορεῖν, mutuo se destruere, perdere. Ex ἀλλήλους et φθορὰ, *perditio.*

Ἀλληλοφθορία, ας, ἡ, mutua grassatio, perditio. Ex iisd.

Ἀλληλοφονία, ας, ἡ, mutua cædes. Ab

Ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ ἡ αἱ, mutuo se interficientes, mutua cæde pereuntes. Ex ἀλλ. et φόνος, *cædes.*

Ἀλληλοφόνται, οἱ, idem.

Ἀλληλοφυεῖς, ῶν, οἱ ἡ αἱ, ex se invicem nati. Ex ἀλλ' et φυὴ, *natura*, sive φύω, *nascor.*

Ἀλλήλων, dat. ἀλλήλοις, αις, οις, acc. ἀλλήλους, invicem, mutuo; alius alium, alter alterum. Ab ἄλλος, *alius.*

Ἀλλήλως, *adv.* mutuo, *Gl. V.* A præc.

Ἄλλην, *adv.* aliorsum; ἄλλην ἡ ἄλλην, hinc atque illinc, alias atque alias. Ab eodem.

Ἄλληστος, ον, idem quod ἄληστος, *Ep.*

Ἀλλογενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, aliunde genus habens, alienigena, peregrinus, ex alia tribu aliave gente oriundus. Ex ἄλλος et γένος.

Ἀλλογλωσσία, ας, ἡ, diversitas linguæ.

Ἀλλόγλωσσος, ου, ὁ ἡ ἡ, aliena lingua utens; (2) externus, peregrinus. Ex ἄλλος et γλῶσσα, *lingua.*

Ἀλλογνοῶν, desipiens, delirans, aliena comminiscens. Ex ἄλλος et γινώσκω, *cognosco.*

Ἀλλογνώσας, non cognoscens. Ἦε γάρ τῶν τις Περσέων ἀλλογνώσας Κροῖσον ὡς ἀποκτινέων, Crœsum sibi incognitum interfectus erat quidam Persa, *Herod.* 1, 85.

Ἀλλόγνωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, aliis cognitus, nobis ignotus, externus, peregrinus. Ab eod.

Ἀλλοδαπὸς, ἡ, ὸν, externus, extraneus, peregrinus, *Il.* 3, 48. Ex ἄλλος et δάπεδον, *solum.*

Ἀλλοδημία, ας, ἡ, peregrinatio seu commoratio in populo, seu domo aliena, *Ern.* Ab ἄλλος et δῆμος.

Ἀλλοδοξέω, ῶ, f. ήσω, aliud opinor quam verum est. Ex ἄλλος et δόξα, *opinio.* Hinc

Ἀλλοδοξία, ας, ἡ, opinionis diversitas.

Ἀλλοεθνὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, alius gentis, alienigena, externus. Ex ἄλλος et ἔθνος, *gens.*

Ἀλλοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, aliam formam habens. Ex ἄλλος et εἶδος, *forma.*

Ἀλλοεθνία, ας, ἡ, diversitas nationis, originis.

Ἄλλοθεν, *adv.* aliunde. Ab ἄλλος.

Ἄλλοθι, *adv.* alibi, alio loco. Ab eod.

Ἀλλόθροος, ου, ὁ ἡ ἡ, alia voce utens; (2) externus; (3) inimicus, hostis. (2) πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμον τε, πόλιν τε, *Odyss.* 14, 43. (3) τὰ μὲν ἔτι προσέβαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου γνώμας μόλοντα, ab infenso animo, *Soph. Trach.* 844. Ex ἄλλος et θρόος, *vox.*

Ἀλλόθρους, idem: exterus, *Soph. Phil.* 540.

Ἀλλοινία, ας, ἡ, varietas et mutatio vini. Ex ἄλλος et οἶνος, *vinum.*

Ἀλλοιόθετος, ου, ὁ ἡ ἡ, varie positus vel affectus. Ex ἀλλοῖος et τίθημι.

Ἀλλοῖος, οία, οῖον, alius atque alius, diversus, varius. Ἠ μὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ, tum in bello, tum alio in opere, *Il.* 4, 258. Ab ἄλλος. Hinc

Ἀλλοιόστροφος, ον, e diversis versibus compositum carmen.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ, diversitas, variatio.

Ἀλλοιοτροπέω, ῶ, f. ήσω, varie muto. Ab

Ἀλλοιότροπος, ου, ὁ ἡ ἡ, variis moribus præditus, versipellis. Ex τρόπος, *mores.*

Ἀλλοιόω, ῶ, f. ώσω, diversum reddo, muto, immuto, vario; ἀλλοιόομαι, οῦμαι, mutor. Ὀλλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους, deformatas, *Eurip. Suppl.* 944.

Ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας, *Thuc.* Ab ἀλλοῖος.

Ἀλλοιωδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, mutabilis.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio.

Ἀλλοιωτικὸς, ἡ, ὸν, mutandi vim habens, ad mutandum aptus. Ab

Ἀλλοιωτὸς, ἡ, ὸν, mutabilis, mutationis capax. Hinc τὸ ἀλλοιωτὸν, οῦ, mutabilitas.

Ἀλλοκόταιος, ον, idem quod ἀλλόκοτος, *Eur.*

Ἀλλόκοτος, ου, ὁ ἡ ἡ, monstrosus, prodigiosus; (2) inusitatus; (3) absurdus, rationi non consentaneus; (4) peregrinis moribus præditus. Ex ἄλλος et τόκος, *partus.*

Ἀλλοκότως, *adv.* absurde.

ἌΛΛΟΜΑΙ, futur. οῦμαι, salio, salto; ἥλατο, a. 1. Κἂν εἰς πῦρ ἄλλοιτο, *Xen.* Ἀνήρετ' Ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας, scil. περὶ, *Aristoph. Nub.* 145.

Ἀλλόπας, ὁ ἡ ἡ, velox.

Ἀλλοπρόσαλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, ab alio ad alium se transferens, nunc huic, nunc illi adhærens; mutabilis, inconstans, epith. Martis, sc. fortunæ bellicæ. *Gl. V.* versipellis, *Il.* 5, 831 et 889.

ἌΛΛΟΣ, η, ον, alius, a, ud; (2) alter; (3) reliquus. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, fieri aliter nequit, *Aristoph. Nub.* 698. *Vesp.* 1166. *Pac.* 110.

Ἄλλοσε, *adv.* alio, alium in locum. Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος, *Odyss.* 23, 184.

Ἄλλοτε, *adv.* alias, alio in tempore. Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν, *Il.* 5, 595. Ἡ δ' ὅτε μὲν .... ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο... ἄλλοτε δ' εἱαμενῇσιν, *Call. in Dian.* 192.

Ἀλλότερρος, *alienus, Æol.* pro ἀλλότριος.

Ἄλλοτι, *adv.* utrum? numquid? Ab eodem. Ἄλλο τι ἤ; num, numquid? quasi esset, τί ἄλλο ἤ; quid aliud, quam? Ἄλλοτι ἢ περὶ πλείους ποιῇ ὅπως ὅτι βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται, id est, *numquid hoc plurimi facis, quomodo juniores evadant quam optimi?* quasi esset, τί ἄλλ' ἢ περὶ πλείους ποιῇ; *quid aliud, nisi plurimi facis?*

Ἀλλοτριόγαμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui alienum sectatur torum, *Suid.* Ex ἀλλότριος et γάμος.

Ἀλλοτριοεπίσκοπος, ου, ὁ ἡ ἡ, alienarum rerum inspector, alieni speculator, curas alienas agens, ardelio, qui sese alienis et nihil ad se attinentibus rebus immiscet. Ex ἀλλότριος et ἐπίσκοπος, *inspector.*

Ἀλλοτριολογέω, aliena, absurda loquor.

Ἀλλοτριομορφοδίαιτος, η, ον, aliam semper speciem habens. Epith. Naturæ.

Ἀλλοτριονομέω, ῶ, f. ήσω, alieno more vivo, alienas leges imitor. Ex ἀλλότριος et νόμος, *lex.*

Ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, f. ήσω, alienas res ago, aliena negotia curo; (2) res novas molior, descisco a fide. Ex ἀλλότριος et πράττω.

Ἀλλοτριοπραγία, ας, ἡ, alienorum cura.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ης, ἡ, mala sedulitas in alienis. Ex ἀλλότρια et πράσσω, *ago.*

Ἀλλότριος, ία, ιον, alienus, non proprius, qui est alterius; (2) peregrinus, extraneus; (3) non consentaneus. (1) ἀλλότριος φὼς, *Odyss.* 16, 102. Ab ἄλλος. Hinc

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, alienus animus, abalienatio animi; (2) peregrinitas; (3) absurditas.

Ἀλλοτριούσιος, ου, ὁ ἡ ἡ, diversæ naturæ, *Suid.* Ex ἀλλότριος et οὐσία.

Ἀλλοτριοφαγέω, ῶ, alienis vivo.

Ἀλλοτριοφάγος, ου, ὁ ἡ ἡ, aliena comedens, aliena vivens quadra.

Ἀλλοτριοφθονέω, ῶ, alienis bonis invideo. Οὐδέ τί σε χρὴ ἀλλοτριοφθονέειν, *Odyss.* 18, 17. Sed quidam ibi legunt ἀλλοτρίων φθονέειν.

Ἀλλοτριοφρονέω, diversa sentio, diversas partes sequor; item, alieno sum animo.

Ἀλλοτριόχωρος, ου, ὁ, alienigena.

Ἀλλοτριόω, ῶ, fut. ώσω, alieno, abalieno, alii attribuo, reddo; ἀλλοτριωθέντα, abalienata, *Philox.* a. 1. pass. part. Ἀλλοτριοῦντες σωμάτων τὴν πόλιν, evacuantes, *Thuc.* Ab ἀλλότριος. Unde

Ἀλλοτρίως, *adv.* aliene.

Ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ, alienatio, abalienatio.

Ἀλλοτροπέω, ῶ, fut. ήσω, muto, immuto. Ab ἄλλος et τρέπω, *verto.*

Ἀλλοτρόπως, alio modo, aliter.

Ἀλλοτύπωτος, ον, aliis characteribus, *Man.*

Ἀλλοφανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui alius et diversus apparet. Ex ἄλλος et φαίνομαι, *appareo.*

Ἀλλοφάσσω, aliud loquor; (2) animo turbato et anxio sum; (3) desipio. Ex ἄλλος et φάσσω, *dico.*

Ἀλλόφατος, ου, ὁ ἡ ἡ, ab alio interfectus. Ex ἄλλος et φάω, *occido.*

Ἀλλοφράζω, aliter dico, pronuncio.

Ἀλλοφρονέω, ῶ, f. ήσω, aliud ago, seu in animo habeo, *Il.* 23, 697. mentem non ad id attendo, quod cerno; (2) insanio, *Il.* 23, 698. (3) exanimor. Ex ἄλλος et φρὴν, *mens.*

Ἀλλόφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, diversa sentiens, *Man.* Ex ἄλλος et φρήν.

Ἀλλοφυὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui alius naturæ est.

Ἀλλοφυλέω, sum ἀλλόφυλος· (2) ritus, mores externos amplector. Οὐδαμῶς ἴσχυσεν ἀναγκάσαι τοὺς Ἱεροσολυμίτας ἀλλοφυλῆσαι, *Joseph. Maccab.* 18. *Ern.*

Ἀλλοφυλισμὸς, οῦ, ὁ, ritus extraneus, vel alienigenarum; (2) degeneratio in alienos mores. Ab

Ἀλλόφυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est ex alia tribu, qui diversæ est gentis seu nationis, externus, peregrinus, diversi generis, seu diversæ naturæ. *Gl. V.* extraneus, alienigena. Ex ἄλλος et φυλὴ, *tribus.*

Ἀλλοφωνία, ἡ, diversitas linguæ.

Ἀλλόφωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, alia vel peregrina voce utens. Ex ἄλλος et φωνὴ, *vox.*

Ἀλλοχροέω, ῶ, f. ήσω, alium atque alium colorem induo, colorem muto, alio colore sum. Ab

Ἀλλόχροος, *contr.* ἀλλόχρους, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est alio colore, in quo color subinde mutatur, *Philox.* ἀλλόχροος, discolor, ἀλλόχροοι, discolores. Ex ἄλλος et χρόα, *color.*

Ἀλλόχρως, ωτος, ὁ ἡ ἡ, aliam corporis speciem gerens. Ἀλλόχρως τις ἔκδημος ξένος, *Eurip. Andr.* 880. Ex ἄλλος et χρόα, vel χρώς.

Ἄλλυδις, *adv.* alibi; (2) alio; (3) aliorsum, *Il.* 11, 486. Ab ἄλλος.

Ἀλλύεσκε, *resolvebat, Poetice* pro ἀνέλυε; (2) dissolvebat, Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, *Odyss.* 2, 105: et 19, 150.

Ἀλλύουσαν, part. præs. *Poet.* pro ἀναλύουσαν, dissolventem, *Odyss.* 2, 109.

Ἄλλυτος, *insolubilis, Poet.* pro ἀνάλυτος· idem quod ἄλυτος, *Ep.*

Ἄλλως, *adv.* aliter, aliorsum, alio modo, alia ratione; (2) alioqui; (3) præcipue; in illa phrasi, ἄλλως τε καὶ, &c. *h. e.* et alias, et tum, cum; (4) frustra, incassum.

Ἄλλωστε, *adv.* ἄλλως τε, præsertim, *Gl. V.* præsertim cum, *Philox.* Ab eod.

Ἅλμα, ατος, τὸ, saltus. Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν, *Odyss.* 8, 128. Ab ἅλλομαι, *salio.*

Ἁλμὰς, άδος, ὁ ἡ ἡ, in muria conditus, al. tepidus, *Hes.*

Ἅλμενος, *saltans*, præs. part. med. *per Syncop.* pro ἀλλόμενος, a verbo ἅλλομαι.

Ἅλμευσις, εως, ἡ, muria; (2) actio condiendi vel servandi in muria. Ab ἁλμεύω.

Ἀλμευτὴς,

Ἁλμευτὴς, οῦ, ὁ, qui condituras facit in muria, salgamarius; (2) salsamentarius. Ab eod.

Ἁλμεύω, f. εύσω, muria condio, in muria servo. Ab ἅλμη.

Ἅλμη, ης, ἡ, salsugo, salsilago; (2) mare. Στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην, *Odyss.* 5, 322. Ab ἅλς, *mare.* Hinc

Ἁλμήεις, ήεσσα, ῆεν, salsus, salsuginosus.

Ἁλμοπότις, ἡ, muriam bibens.

Ἁλμυρίζω, salsus sum.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, salsilago, aqua salsa, muria.

Ἁλμυρὸς, ρὰ, ρὸν, salsus. Ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ, *Odyss.* 4, 511. Ab ἅλμη.

Ἁλμυρότης, ἡ, salsugo.

Ἁλμυρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἁλμυρός.

Ἁλμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eodem.

Ἄλξ, ἀλκὸς, ἡ, occurrit dativus ἀλκὶ, robur.

Ἀλοαθεὶς, *tritus,* a. 1. part. pass. Ab ἀλοάω.

ἈΛΟΆΩ, ῶ, fut. ήσω, et άσω, trituro; (2) comminuo; (3) cædo, percutio. Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα, 1 *Corinth.* 9, 9. Λίθοις ἀλοῶν τινα, *Ælian.*

Ἄλοβος, ου, ὁ ϗ ἡ, non habens λοβὸν: epith. victimæ, cujus exta, velut jecur, cor, non habent caput, *Ern.*

Ἀλογεύομαι, f. εύσομαι, a ratione aberro, non sum compos rationis. Ab ἄλογος. Unde

Ἀλογέω, ῶ, f. ήσω, adspernor, negligo, non curo; ἀλογοῦμαι, ratione destituor, item nullo in loco habeor; item decipior, *Polyb.* Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει, *Il.* 15, 162 et 178.

Ἀλογία, ας, ἡ, rationis privatio; (2) incogitantia; (3) contemptus; (4) silentium; (5) absurditas; (6) res infeliciter gesta, *Suid.*

Ἀλογιστὶ, *adv.* sine ratione. Ex α priv. et λογίζομαι.

Ἀλογιστία, ας, ἡ, incogitantia, temeritas. Ab

Ἀλόγιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine ratione et consilio aliquid faciens, inconsideratus, irrationabilis. *Gl. V.* qui est nullius pretii. Ἀλόγιστον δέ τι τὸ πλῆθος, *Eurip. Or.* 1156. Ex α priv. et λογίζομαι.

Ἀλογίστως, *adv.* inconsiderate, incogitanter.

Ἀλογοθέτητον, indiscussum, *Gl. V.* Ex α priv. et λογοθετῶ, *ratiocinor, discutio.*

Ἄλογος, ου, ὁ ϗ ἡ, rationis expers, *in neut.* a ratione alienum; (2) bestia, imprimis equus; (3) sermonis expers; hoc est, cum quis non loquitur, aut qui orationem alterius non audit, ut surdus; (4) nefandus, non dicendus; (5) irritus; (6) innumeratus; (7) *in neut.* incommodum, molestum, *ap. Plat.* Ex λόγος.

Ἀλογοτροφεῖον, ου, τὸ, brutorum animantium stabulum. Ex ἄλογος et τροφεῖον.

Ἀλόγως, *adv.* sine ratione, immerito, *Philox.* (2) brutorum more; (3) absurde; tacite, *Soph. Œd. Col.* 131.

ἈΛΌΗ, ης, ἡ, aloe, herba.

Ἀλοηδάριον, ου, τὸ, medicina ad solvendum ventrem aloen habens. Ab ἀλόη.

Ἀλόησις, εως, ἡ, tritura, *Philox.* Ab ἀλοᾷν.

Ἀλοητὸς, οῦ, ὁ, tritura; (2) triturandi tempus. Ab ἀλοάω, *trituro.*

Ἁλόθεν, *adv.* e mari. Εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν, ibo e mari, *Il.* 21, 335. Ab ἅλς, *mare.*

Ἀλοία, 3. sing. imperf. indic. act. *Ion.* et *contr.* pro ἠλοίαε, ab

Ἀλοιάω, ῶ, fut. ήσω, percutio, contundo. Γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία, *Il.* 9, 564. Ab ἀλοάω.

Ἀλοιδόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, conviciis non obnoxius. Ex α priv. et λοιδορέω, *convicior.*

Ἀλοιδορήτως, *adv.* sine conviciis.

Ἀλοίδορος, ον, idem.

Ἁλοίην, *captus sim,* vel *interimar,* 1. sing. a. 2. ind. pass. Ἕλοιμί κεν, ἤ κεν ἁλοίην, interimam certe, vel interimar, *Il.* 22, 253; verbi ἁλίσκω, pro ἁλόω, *capio,* vel verbi αἵρω, *interficio.*

Ἀλοιητὴρ, ῆρος, ὁ, percussor, pulsator. Ab ἀλοιάω.

Ἁλοίμαν, *saliverim,* 1. sing. aor. 2. optat. med. *Dor.* pro ἁλοίμην, a verbo ἅλλομαι.

Ἀλοιμὸς, οῦ, ὁ, tectorium parietum, *Eust.* Ab ἀλείφω, *Ad Hom.* 764, 15.

Ἀλοίτις, ιδος, ἡ, aloe Gallica. Ab ἀλόη.

Ἀλοιτὸς, οῦ, ὁ, peccator. Ab ἀλιτέω, *pecco.*

Ἀλοιφαῖος, ον, unctorius, unctioni serviens.

Ἀλοιφὴ, ῆς, ἡ, pinguedo, unguentum, oleum, *Il.* 2, 208; (2) unctio. Ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ, *Il.* 17, 392. Ῥάχιν, τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, *Ibid.* 9, 208. Ab ἀλείφω.

Ἀλοκίζω, f. ίσω, sulco: ἠλοκίσμεθα, lauratæ sumus, *Eurip. Suppl.* 826. Ab ἄλοξ.

Ἁλόντε, *capti,* nom. dual. a. 2. partic. act. verbi ἁλίσκω, pro ἁλόω, *capio.*

Ἄλοξ, οκος, ὁ, sulcus, vulnus, *Eurip. Herc. Fur.* 164; (2) nuptiæ, conjugium; (3) pudendum muliebre, *Ern.* Δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα, velocis hastæ sulcum, i. e. vulnera, *Eurip. Herc. Fur.* 464. Idem quod αὖλαξ.

Ἁλοπήγια, ων, τὰ, salinæ, locus in quo sal concrescit. Ab

Ἁλοπηγὸς, οῦ, ὁ, qui in salinis salem concrescere facit, salarius. Ex ἅλς, *sal,* et πήγνυμι.

Ἄλοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, cortice carens, quod deglubi nequit; (2) squamarum expers. Ex α priv. et λέπος.

Ἆλος, *clavus, Dor.* pro ἧλος.

Ἁλοσάχνη, ης, ἡ, arida spuma maris. Ex ἅλς, *mare,* et ἄχνη, *spuma.*

Ἁλοσύδνη, ης, ἡ, una Nereidum; (2) epitheton Thetidos, *Il.* 20, 207. marina: Θύγατρες ἁλοσύδναι, filiæ marinæ, *Apoll. Rhod.* 4, 1599. Ex ἅλς, *mare,* et ὕδωρ, *aqua.*

Ἁλόσυδνος, η, ον, Exp. marinus, *Apoll.*

Ἀλοσύνη, ης, ἡ, dementia, *apud Nicand.*

Ἁλότριψ, ιβος, ὁ, pistillus quo sal teritur. Ex ἅλς, *sal,* et τρίβω, *tero.*

Ἁλουργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, purpureus; (2) violaceus. Ex ἅλς, *mare,* et ἔργον, *opus.*

Ἁλουργιαῖος, α, ον, idem.

Ἁλουργὶς, ίδος, ἡ, vestis purpurea. *Gl. V.* palmaris. Ex iisd.

Ἁλουργὸν, οῦ, τὸ, purpureus color; (2) purpura. Ex iisd.

Ἁλουργοπώλης, ου, ὁ, venditor purpuræ. Ex ἁλουργὸν et πωλέω, *vendo.* Hinc

Ἁλουργοπωλικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, mercatura purpuraria.

Ἁλουργοπώλιον, ου, τὸ, locus ubi purpura venditur. Ab eod.

Ἁλουργὸς, ὴ, ὸν, purpureus, marinæ purpuræ colore tinctus. Ex ἅλς, *mare,* et ἔργον.

Ἁλοὺς, *captus, Il.* 2, 374, a. 2. part. pass. verbi ἁλίσκω, pro ἁλόω, *capio.*

Ἀλουσία, ας, ἡ, illuvies, quum quis non lavatur. Διὰ μακρᾶς ἀλουσίας, *Eurip. Or.* 226. Ex α priv. et λούω, *lavo.*

Ἀλουτέω, ῶ, f. ήσω, illotus sum, abstineo a lotionibus.

Ἄλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, illotus.

Ἄλοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, cristam non habens, *Hom.*

Ἀλόχευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, partu non editus; (2) non conceptus, aut genitus; (3) quæ non peperit. Ex α priv. et λοχεύω, *pario.*

Ἄλοχος, ου, ὁ, sterilis; (2) virgo quæ nondum peperit; (3) conjux, uxor. Ex α priv. vel pro ὁμοῦ et λέχος, *lectus.*

ἉΛΌΩ, f. ώσω, capio (inusitatum). Unde ἁλίσκω sumit tempora quædam.

Ἀλόω, *erra,* 2. sing. imperat. med. *Poet.* pro ἀλῶ, et ἀλάου, a verbo ἀλάομαι, *vagor.*

Ἀλπνὸς, ὴ, ὸν, suavis; ἄλπνιστος, superl. pro ἀλπνίστατος, *Pind.*

Ἅλς, ἁλὸς, sal; (2) mare; ἅλες, sales, lepores. Ἁλῶν ἐκοινωνοῦμεν, eodem convictu usi sumus, *Luc.*

Ἀλσηΐδες, ων, αἱ, nemorenses. Cognomen Nympharum. Ab ἄλσος, *nemus, lucus.*

Ἀλσηΐτιδες, αἱ, idem.

Ἀλσίνη, ης, ἡ, alsine, herba in lucis nasci solita. *Angl.* CHICKWEED. Ab eod.

Ἅλσις, vel ἄλσις, εως, ἡ, saltatio; (2) palpitatio. Ab ἅλλομαι, *salio.*

Ἀλσοκομικὸς, ὴ, ὸν, qui pertinet ad saltuarios. Ab

Ἀλσοκόμος, ου, ὁ, qui luci curam gerit, luci custos, saltuarius. Ex ἄλσος et κομέω.

ἌΛΣΟΣ, εος, τὸ, lucus, nemus, saltus.

Ἀλσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nemorosus, frondosus. Μητ' ἀλσώδεις ἴξου κρήνας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 141.

Ἁλτῆρες, ων, οἱ, halteres, pondera plumbea, instrumenta exercitii gymnastici. Ab ἅλλομαι, *salio.*

Ἁλτικὸς, ὴ, ὸν, saltatorius, ad saltum pertinens; (2) agilis; (3) *subst.* saltator. *Gl. V.* ἁλτικοὶ, saltatores. Ab eodem.

Ἄλτις, ἡ, idem quod ἄλσος, *Pind. Hes.*

Ἅλτο, *Il.* 1, 531, *saliit,* 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἥλατο.

Ἄλυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sine flagello est, *Hes.* Ex α priv. et λύγος, *flagellum.*

Ἀλύζω, jactor, hæsito.

ἈΛΥΉ, ης, ἡ, lignum cui infigitur stiva.

Ἀλύκη, ης, ἡ, anxietas, quæ cum molesta corporis jactatione conjuncta est. *Ap. Hipp.*

Ἁλυκὶς, ίδος, ἡ, salsula aqua.

Ἁλυκὸς, ὴ, ὸν, salsus. Ab ἅλς, *sal.* Hinc

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, salsugo, salsedo.

Ἀλυκρὸς, pro θαλυκρὸς, *E. M.*

Ἀλυκτάζω, f. άσω, rationem solvendi me non invenio; (2) metuo, anxius sum, animo concido. Ab ἀλύω, *animo inquieto sum.*

Ἀλυκτέω, ῶ, f. ήσω, non sum quietus. Ab ἄλυκτος.

Ἀλυκτοπέδη, ης, ἡ, indissolubilis pedica. Ex ἄλυκτος et πέδη, *pedica.*

Ἀλυκτοπέδῃσι, dat. pl. *Ion.* pro ἀλυκτοπέδαις.

Ἄλυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, insolubilis, ineluctabilis; (2) inevitabilis. Ex α priv. et λυκτὸς, pro λυτὸς, (potius pro ἀάλυκτος. Ex α priv. et ἀλύκω, *fugio,* Ern.)

Ἀλυκτοσύνη, ης, ἡ, status incompositus, tumultuatio. Ab ἄλυκτος.

Ἀλύμαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui detrimentum inferri nequit; (2) illæsus. Ex α priv. et λυμαίνω.

Ἀλύξας, a. 1. part. act. v. ἀλύσκω.

Ἄλυξις, εως, ἡ, evitatio, effugium; (2) anxietas. Ab ἀλύσσω.

Ἀλύξω, fut. 1. ind. act. v. ἀλύσκω.

Ἀλύπητος, ου, ὁ ϗ ἡ, tristitia non adfectus; (2) qui tristitia adfici nequit. Ex α priv. et λυπέω, *tristitia adficio.*

Ἀλυπήτως, *adv.* citra dolorem.

Ἀλυπία, ας, ἡ, vacuitas doloris. Ab

Ἄλυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, doloris et tristitiæ expers: γήρως ἄλυπα, senectutis doloris expertia, *id est,* quæ senium numquam sentient, quæ nullo consenescent ævo, *Soph. Œd. Col.* 1519. Ex α priv. et λύπη, *tristitia.*

Ἀλύπως, *adv.* sine dolore et molestia, absque animi ægritudine.

Ἄλυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sine lyra est: ἄλυρος μοῦσα, triste carmen, *Eurip. Phœn.* 1035. ἄλυροι ὕμνοι, carmina lugubria, sive threni. *Id. Alc.* 449. Ex α priv. et λύρα, *lyra.*

Ἄλυς, υος, ἡ, *proprie,* error; (2) sollicitudo, anxietas animi, mœror. Ab ἀλύω.

Ἀλυσηδὸν, *adv.* catenatim, *Man.* Ab ἄλυσις.

Ἀλυσθαίνω, viribus destituor; (2) dolore adficior ex anxietate et inquietudine. Ab ἄλυς.

Ἀλυσθένω, idem, *Hes.* vitiose pro præc.

Ἀλυσθένεια, ας, ἡ, imbecillitas.

Ἀλυσθμαίνω, idem, *ap. Call. vox suspecta.*

Ἀλυσίδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, catenatus, catena vinctus. Ex ἄλυσις, *catena,* et δετὸς, *vinctus.*

Ἀλυσιδωτὸς, οῦ, ὁ, ex hamis consertus. Epith. loricæ.

Ἀλύσιον, ου, τὸ, catenula. Dim. ab ἄλυσις.

Ἄλυσις, vel ἅλυσις, εως, ἡ, catena; (2) compages: (2) τῶν κλείθρων ἡ ἅλυσις, *Heliodor.* 7. Ex α priv. et λύω, *solvo.*

Ἄλυσις, εως, ἡ, anxietas animi, mœror. Ab ἀλύω.

Ἀλυσιτέλεια, ας, ἡ, incommodum, inutilitas, cum ex re non modo fructus nullus percipitur, sed ne impendium quidem recuperatur. Ab

Ἀλυσιτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quasi qui non solvit vectigalia; non refert sumptus in se factos, inutilis, noxius. Ex α priv. λύω, et τέλος.

Ἀλυσιτελῶς, *adv.* inutiliter. Ab ἀλυσιτελής.

Ἀλυσκάζω,

Ἀλυσκάζω, idem quod ἀλύσκω. Οὐ γάρ μοι γεννaῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, *Il.* 5, 253.
Ἀλύσκω, fut. ύξω, evito, fugio. Αὐτή τε χ' ἡ ξύναιμος ἐκ ἀλύξετον μόρε κάκιστε, *Soph. Antig.* 494. Θράσες τεδ' ἐκ ἀλύξεις, *Idem, El.* 629. Ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν, *Hesiod. Op.* 361. Ab ἀλέομαι.
Ἀλυσμὸς, ε̃, ὁ, anxietas animi, mœror. Ab ἀλύω. Hinc
Ἀλυσμώδης, έος, ὁ ϗ ἡ, anxius, mœstus.
Ἄλυσσον, ε, τὸ, *Dioscor.* 3, 105. Alysson, nomen accepit quod a cane commorsos rabiem sentire non patitur, potus ex aceto adalligatusque, *Plin.* 24. § 57. c. 11. *Angl.* MADWORT.
Ἀλύσσω, f. ξω, anxius sum; (2) indignor; (3) rabie percitus sum, insanio, non sum compos mentis; (4) tremo. Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ, *Il.* 22, 70. Ab ἀλύω.
Ἀλυσταίνω, rectius ἀλυσθαίνω.
Ἄλυτος, ε, ὁ ϗ ἡ, indissolubilis; (2) inexplicatus; (3) τὰ ἄλυτα, philosophis sunt, quæ explicari, refelli non possunt; sophismata acuta. Ex α et λύω.
Ἀλύτως, *adv.* indissolubiliter.
Ἄλυφλος, genus quercus, *ap. schol. Theoc.*
Ἄλυχνος, ον, sine lychno, *Eur.*
ἈΛΥ'Ω, *proprie*, vagor, erro; (2) animo per varias rerum imagines tacite erro. Unde (3) animo inquieto, fracto, incerto consilii, hincque adeo sollicito, mœsto sum: item ad desperationem furoremve redigor; (4) nihil ago, a negotiis vacuus sum; ei enim licet indulgere cogitationum varietati; (5) læto hilarique animo sum. (3) *Soph. Œd. Tyr.* 713. Ἡ δ' ἀλύσσ' ἀπεβήσατο, *Il.* 5, 352. Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην, exultas, *Odyss.* 18, 332. Ab ἄλυς.
Ἀλυώδης, ώδες, amœnus, Epith. loci *ap. Hipp.*
ἌΛΦΑ, τὸ, prima litera alphabeti Græci; (2) qui primas in re aliqua tenet; (3) principium.
Ἀλφάζω, excogito, *Varin.* Ab ἄλφα.
Ἀλφαίνω, invenio, *Eurip. Med.* 297. Ab eod.
Ἀλφαίω, idem et ab eodem.
Ἀλφάνω, idem et ab eodem. Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνεσι δυσμενῆ, sibi conciliant ab, *Eurip. Med.* 297.
Ἀλφεσίβοιαι, ων, αἱ, virgines, quæ propter formam sponsos invenerunt, atque ab his boves, *i. e.* lautam rem familiarem, dono accepere, *Il.* 18, 593; (2) plurium boum pretio dignæ; (3) bene dotatæ; (4) formosæ. Ex ἀλφέω et βȣ̃ς.
Ἀλφέω, ῶ, invenio. Ab ἄλφα.
Ἀλφὴ, ῆς, ἡ, inventio; (2) honor. Ab eod. Hinc
Ἀλφηςὴς, ε̃, ὁ, inventor, excogitator; (2) vir honoratus; (3) piscis quidam.
Ἀλφηςῇσιν, dat. pl. *Ion.* pro ἀλφηςαῖς.
Ἄλφι, τὸ, indecl. farina, *Hes. Suid.* Ab ἄλφιτον.
Ἀλφιταμοιβὸς, ε̃, ὁ, permutator farinæ, pistor. Ex ἄλφιτον et ἀμείβω, *permuto.*
Ἀλφιτεῖον, ε, τὸ, pistrinum. Ab ἄλφιτον.
Ἀλφιτεὺς, έως, ὁ, farinam faciens.
Ἀλφιτικὸς, ἡ, ὸν, polentarius, *Gl. V.*
Ἀλφιτοθήκη, ης, ἡ, theca servandæ farinæ.
Ἀλφιτόμαντις, εος, ὁ, e farina vaticinans.
ἌΛΦΙΤΟΝ, ε, τὸ, farina hordeacea, *Il.* 11, 630; (2) polenta; (3) τὰ ἄλφιτα, ad victum necessaria.
Ἀλφιτοποιΐα, ας, ἡ, farinæ confectio; (2) molitura; (3) ars conficiendi pultem. Ex ἄλφιτον et ποιέω, *facio.*
Ἀλφιτοπώλης, ε, ὁ, farinæ venditor. Ex ἄλφιτον et πωλέω, *vendo.*
Ἀλφιτόπωλις, ιδος, ἡ, farinæ venditrix.
Ἀλφιτοσκόπος, ε, ὁ, farinæ inspector, seu divinans ex farina. Ex σκοπέω, *inspicio.*
Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, farinæ colorem habens, albus, candidus. Ex χρόα, *color.*
ἈΛΦΟ'Σ, ἡ, ὸν, albus, *Hes.*
Ἀλφὸς, ε̃, ὁ, species albæ vitiliginis; impetigo, *Gl. V.*
Ἄλφω, invenio, *Il.* 21, 79. Ab ἄλφα.

Ἀλῶ, *ceperim*, 1. sing. a. 2. conjunct. act. v. ἁλίσκω.
Ἅλωα, ας, ἡ, area, in qua trituratur frumentum; (2) locus vitibus vel arboribus consitus, arbustum, arboretum, vinea, *Il.* 5, 90. (3) campus frumentarius; (4) seges, sata. Ab ἅλως.
Ἀλῶα, ων, τὰ, festum arvale in honorem Cereris Athenis celebrari solitum. Ab eod.
Ἀλωαῖος, α, ον, et
Ἀλωὰς, ἄδος, ἡ, arealis. Epith. Cereris.
Ἀλώβητος, ε, ὁ ϗ ἡ, illæsus, nulla injuria adfectus. Ex α priv. et λωβέω.
Ἁλωεινὸς, ἡ, ὸν, arealis, idem quod ἀλώϊος.
Ἀλωεὺς, έως, ὁ, qui in area frumentum terit; (2) vinitor; (3) agricola. Ab ἅλως.
Ἀλῴη, *Il.* 9, 588, *captus sit, caperetur*, 3. sing. a. 2. opt. act. *Dor.* et *Att.* pro ἁλοίη, verbi ἁλίσκω pro ἁλόω, *capio.*
Ἀλωῆς, *Aloei, Ion.* pro Ἀλωέος, ab Ἀλωεύς.
Ἄλωθι, 2. sing. a. 2. imperat. pass. v. ἅλωμαι.
Ἁλώϊος, ε, ὁ ϗ ἡ, arealis, cujus usus est ad areas; qui fit, agitur in area. Ab ἅλως.
Ἥλωκα, *cepi, Ion.* pro ἥλωκα, ab ἅλωμι.
Ἀλώμενος, part. verbi ἀλάομαι, ἀλῶμαι, vagus, exsul. Ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμενον, esse exsulem, *Eurip. Phœn.* 1699.
Ἅλων, ωνος, ἡ, area. Ab ἅλως.
Ἁλῶναι, *cepisse*, a. 2. inf. med. verbi ἅλωμι.
Ἀλωνεύομαι, trituro frumentum in area, *Suid.* Περσεὺς μὲν ἐν τοῖς πεδίοις ἀλωνευόμενος, *Suid. ex Appiano.*
Ἀλώνητος, ε, ὁ ϗ ἡ, sale emptus; (2) mancipium, quia Thraces olim mancipia sale emebant. Ex ἅλς, *sal*, et ὠνέομαι, *emo.*
Ἀλωνία, ας, ἡ, area. Ab ἅλων.
Ἀλωνίζω, f. ίσω, in area versor seu commoror. Ab eod.
Ἀλώνιος, ία, ιον, qui areæ vel ex area est, *Gl. V.* ἀλώνιον, area. Ab eod.
Ἀλωπεκάω, ῶ, idem quod ἀλωπεκίζω.
Ἀλωπεκῆ, ῆς, ἡ, vulpina pellis, *contr.* pro ἀλωπεκέη. Ab ἀλώπηξ, *vulpes.*
Ἀλωπεκία, ας, ἡ, defluvium capillorum; (2) defluvium pilorum quorumlibet; (3) vulpis latibulum, seu cavernula. Ab eod.
Ἀλωπεκίας, ε, ὁ, vulpinaris; (2) piscis quidam. Ab eod.
Ἀλωπεκίασις, εως, ἡ, idem quod ἀλωπεκία.
Ἀλωπεκίζω, fut. ίσω, vulpinor, astute ago, dolis utor. Οὐκ ἔςιν ἀλωπεκίζειν, ἐδ' ἀμφοτέροις γίγνεσθαι φίλον, *Aristoph. Vesp.* 1232. Ab ἀλώπηξ.
Ἀλωπέκιον, ε, τὸ, vulpecula. Dim.
Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, catulus vulpis; (2) canis e vulpe et cane progenitus; (3) vitis genus.
Ἀλωπέκερος, ε, vulpinæ cauda, genus herbæ. Ex ἀλώπηξ et ἐρά. *Angl.* FOXTAIL.
Ἀλωπεκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, vulpinus, vulpinaris; (2) vulpem imitans; (3) fraudulentus, astutus, dolis et imposturis utens. Ab
ἈΛΩ'ΠΗΞ, εκος, ἡ, vulpes; (2) homo astutus; (3) piscis quidam; (4) avis quædam; (5) genus saltationis; (6) idem quod ἀλωπεκία; (7) *plur.* partes musculosæ circa clunes, vel etiam interiores musculi lumborum.
Ἀλωπὸς, ὸν, fraudulentus, *Soph. ap. Hes.*
Ἀλωπόχροος, *contract.* ἀλωπόχρȣς, ὁ ϗ ἡ, vulpicolor, vulpis colorem habens; (2) canus. Ex ἀλώπηξ et χρόα, *color.*
ἍΛΩΣ, ω, ἡ, area, in qua teritur frumentum; (2) corona, seu circulus siderum; (3) circulus lucidus circa solem aut lunam; (4) circumferentia clypei; (5) circulus quidam in oculis.
Ἁλώσιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui facile capi vel expugnari potest; τὸ ἁλώσιμον, quod capi, confici potest. Τοὐδ' ἁλώσιμον ἐμῇ φροντίδι, *Soph. Phil.* 863. Ab ἅλωσις.
Ἅλωσις, εως, ἡ, captura, excidium. Ab ἁλόω.
Ἁλωσομένης, *expugnandæ* seu *expugnaturæ*, gen. sing. part. fut. 1. indic. med. v. ἁλόω.
Ἁλωτὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἁλώσιμος.
Ἀλώφητος, ε, ὁ ϗ ἡ, indesinens, jugis, adsiduus. Ex α priv. et λωφάω, *respiro.*

ἍΜΑ, *adv.* una cum, simul cum, eodem tempore. Dativo jungitur: Ἅμα τῷ βασιλεῦς ἀναδειχθῆναι, *Herod.* 3, 2.
Ἀμαγγάνευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, mangonio carens; (2) purus, sincerus. Ex α et μαγγανεύω.
Ἁμαδρυάδες, ων, αἱ, Hamadryades, genus Nympharum, quæ cum arboribus, imprimis quercubus, nasci et interire credebantur. Ex ἅμα, *simul cum*, et δρῦς, *quercus, arbor.*
Ἀμαζονὶς, ἡ, Amazonis, *Apoll.*
Ἀμαθαίνω, in ignorantia versor, indoctus sum, imperite, stulte, turpiter me gero. Ἀμαθαίνειν ταῦτα seu εἰς ταῦτα, *Plat.* Ab ἀμαθής.
Ἀμαθεὶ, *adv.* sine disciplina, sine doctrina.
Ἀμάθεια, ας, ἡ, inscitia, ignorantia, imperitia rerum; (2) rusticitas; (3) imprudentia, inconsiderantia; (4) stupiditas. Ab
Ἀμαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, indoctus, literarum rudis; (2) rusticus; (3) imperitus, ignarus, nescius; (4) insuetus; alienus ab aliqua re; qui non didicit aliquid facere. (2) Ἀμαθέςερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέςερον, *Aristoph. Ran.* 1445. Ex α et μανθάνω, *disco.*
Ἀμαθία, ας, ἡ, idem quod ἀμάθεια. Et nomin. dualis ab ἀμαθία. Ἀμαθία δυοῖν ἐς ταὐθ' ὅταν μόλητον, αἴσχιςον κακόν, *Eurip. Phœn.* 587.
Ἀμαθίτιδες, ων, αἱ, gaudentes arena littoreæ. Epith. quarumdam concharum. Ab ἄμαθος.
Ἀμαθόεις, εσσα, εν, arenosus, *Il.* 2, 76.
Ἄμαθος, ε, ὁ, arena; (2) campi pulvis. Hinc
Ἀμαθύνω, redigo in pulverem; (2) perdo, destruo. Πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, *Il.* 9, 589.
Ἀμαθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, arenosus. Ab eodem.
Ἀμαθῶς, *adv.* inscite, imperite, indocte; (2) rustice, more hominis imperiti.
Ἀμαία, ας, ἡ, apud Trœzenios Ceres sic appellabatur.
Ἀμαίευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, obstetricis manum non expertus. Epith. virginis, *Nonn.* Ex α priv. et μαία, *obstetrix.*
ἈΜΑΙΜΑ'ΚΕΤΟΣ, ε, ὁ ϗ ἡ, inexpugnabilis, indomitus, invictus, *Il.* 9, 179; (2) qui animo in prælia prono est; (3) immensus.
Ἀμαίωτος, carens obstetricio auxilio.
Ἀμαλακισία, ἡ, firmitas. Ex α priv. et μαλακίζω.
Ἀμάλακτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui molliri nequit, durus, rigidus. Ex α priv. et μαλάττω.
Ἀμαλάπτω, perdo, corrumpo, destruo. Ὅν ποτε γνάθοις Τρίτωνος ἠμάλαψε κάρχαρος κύων, scil. cetus, *Lycoph.* 34. Ab ἀμαλός.
Ἀμαλδύνω, corrumpo, consumo, ut molle; (2) demolior, everto, solo æquo; (3) deleo, oblitero. Τεῖχος ἀμαλδῦναι, *Il.* 12, 18. ἀμαλδύνηται, *Il.* 7, 463. Ab eod.
Ἀμαλητόμος, ε, ὁ, messor, *Oppian. Cyneget.* 1, 521.
ἈΜΑ'ΛΘΕΙΑ, ας, ἡ, capra cœlestis, quæ Jovem lactasse dicitur.
Ἀμαλθεύω, dito, *Hes.* a præc.
ἌΜΑΛΛΑ, ης, ἡ, manipulus, fasciculus manipulorum, *Plut.* Hinc
Ἀμαλλεύω, fut. εύσω, in manipulos colligo.
Ἀμάλλιον, ε, τὸ, funis ad ligandos manipulos.
Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος, ὁ, manipulorum vinculum; (2) messor, collector, et manipulorum ligator, *Il.* 18, 552. Ex ἄμαλλα et δέω.
Ἀμαλλοδέτης, ε, ὁ, idem et ex iisd.
Ἀμαλλοφόρος, ε, ὁ ϗ ἡ, manipulos ferens.
ἈΜΑΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, mollis, tener; (2) debilis, imbecillis.
Ἀμαλόω, ῶ, futur. ώσω, aboleo. Ab ἀμαλός.
Ἀμαλῶς, *adv.* molliter; (2) imbecille.
ἈΜΑ'ΜΥΞ, υκος, sive ἀμάμυξις, vel ἀμάμαξυς, ἡ, vitis quoddam genus.
Ἀμᾶν, *metere, contr.* pro ἀμάειν, ab ἀμάω.
Ἀμάνδαλος, ον, evanidus, *Alcæ.*
ἈΜΑΝΙ'ΤΑΙ, fungi.
Ἀμάντευτος, ε, ὁ ϗ ἡ, non vaticinans; (2) de quo nemo vaticinatus est, aut vaticinatur; (3) qui vatibus non paret; (4) futurum non prospiciens, facultate divinandi carens. Ex α priv. et μαντεύω, *vaticinor.*
ἌΜΑΞΑ, vel ἅμαξα, ης, ἡ, currus, plaustrum; (2) septemtriones, a figura plaustri.
Ἀμαξαία, ας, ἡ, currus, *Ionice.* Ab ἅμαξα.

Ἁμαξάριον, ου, τὸ, parvus currus. Dim.
Ἁμαξεία, ας, ἡ, vehes, onus, quod vehitur curru. Ab eod.
Ἁμαξεύω, fut. εύσω, plaustrum duco, aurigor.
Ἁμαξήλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, vehicularis, seu plaustraria via. Ex ἅμαξα et ἐλαύνω.
Ἁμαξήποδες, ων, οἱ, idem quod ἁμαξόποδες, usitatius.
Ἁμαξήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, plaustrarius, plaustralis. Τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον, in hac via publica, *Eurip. Or.* 1251. Ab ἅμαξα.
Ἁμαξητὸς, οῦ, ὁ, via vehicularis. Ab eod.
Ἁμαξία, ας, vel ἁμαξιὰ, ᾶς, ἡ, via qua plaustrum agitur. Ab eod.
Ἁμαξιαῖος, αία, αῖον, plaustralis, plaustrum implens. Ab eod.
Ἁμαξεὺς, έως, ὁ, auriga, aurigator; (2) compactor, faber curruum.
Ἁμαξικὸς, ἡ, ὸν, plaustralis, ad plaustrum pertinens.
Ἁμάξιον, ου, τὸ, plaustellum. Dim. ab ἅμαξα.
Ἁμαξὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod. Unde
Ἁμαξίτης, ου, ὁ, plaustralis, curulis.
Ἁμαξιτὸς, οῦ, ἡ, via vehicularis, seu plaustralia, per quam agitur vel agi potest currus seu plaustrum; (2) via publica.
Ἁμαξόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, in plaustro vivens. Epith. Scytharum. Ex ἅμαξα et βίος.
Ἁμαξοβίτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Ἁμάξοικοι, ων, οἱ, in curribus degentes. Ex οἰκέω, *dego, habito.*
Ἁμαξοκυλισταὶ, ῶν, οἱ, quasi currus devolutores, quomodo quidam Megaris dicebantur. Ex ἅμαξα et κυλίω, *volvo.*
Ἁμαξοπηγέω, ῶ, f. ήσω, plaustra fabricor. Et
Ἁμαξοπηγία, ας, ἡ, plaustrorum fabricatio. Ab
Ἁμαξοπηγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, curruum fabricator. Ex ἅμαξα et πήγνυμι, *fabricor.*
Ἁμαξοπληθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, plaustrum implens. Ex ἅμαξα et πλήθω.
Ἁμαξόποδες, ων, οἱ, quasi dicatur plaustripides, arbusculæ in quibus versantur rotarum axes. Ex ἅμαξα et ποῦς, *pes.*
Ἁμαξοτροχία, ας, ἡ, curriculi orbita. Ex ἅμαξα et τροχὸς, *orbita.*
Ἁμαξουργία, ας, ἡ, plaustri fabricatio. Ab
Ἁμαξουργὸς, οῦ, ὁ, plaustrorum fabricator. Ex ἅμαξα et ἔργον, *opus.*
Ἁμαξοφόρητος, ον, qui in plaustris fertur. Ἁμαξοφόρητος οἶκος, currus, cui domus ad veterum Scytharum morem inædificata est, *Fragm. Pindari ex Schol. Aristoph. ad Aves,* 942.
Ἆμαρ, *dies, Dor.* pro ἦμαρ.
ἈΜΑ'ΡΑ, ας, ἡ, aquæductus, sulcus in prato, per quem aqua ducitur irrigandæ terræ causa; (2) cloaca, meatus subterraneus; (3) fossa; (4) fons, scatebræ, *Call.*
Ἀμαράκινος, ίνη, ινον, amaracinus, ex amaraco confectus, aut amaraco conditus.
Ἀμαρακόεις, όεσσα, όεν, amaraco similis. Ab
ἈΜΑ'ΡΑΚΟΝ, ου, τὸ, et ἀμάρακος, ου, ὁ, antepenult. product. amaracum, amaracus, herba. *Angl.* MARJORAM.
Ἀμαράντινος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est ex amaranto. Ex α priv. et μαραίνω, *marcesco.*
Ἀμαράντιος, α, ον, idem quod ἀμαράντινος, *Apoll.*
Ἀμάραντος, ου, ὁ ϗ ἡ, immarcescibilis; (2) amarantus, flos. *Ph.* veneria. *Angl.* FLOWER GENTLE.
Ἀμαρασκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor sulcorum, *Man.*
Ἀμάργαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, margaritis carens. Ex α priv. et μάργαρον.
Ἀμάρευμα, ατος, τὸ, aquæ, aut sordes, quæ per aquarum sulcum aut cloacam defluunt. Ab
Ἀμαρεύω, f. εύσω, permeo more aquarum, quæ per aquarios sulcos derivantur.
Ἀμαρία, ας, ἡ, idem cum primitivo ἀμάρα.
Ἀμαραῖος, αία, αῖον, qui per aquarios sulcos influit. Ab ἀμάρα.
Ἀμαρὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμάρα.
ἉΜΑΡΤΑ'ΝΩ, fut. ἁμαρτήσω, p. ἡμάρτηκα, ab inusitat. ἁμαρτέω, aberro, *proprie* a scopo vel via; (2) erro, fallor, allucinor, pecco, delinquo, peccatum admitto; ἥμαρτον, peccavi, *Gl. V.* aor. 2. Ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, παντὸς δικαίου, τῆς πράξεως, τῆς ἐλπίδος· ἐν λόγοις, ἐν πολέμῳ· εἰς τοὺς γονεῖς· περὶ τοῦτο ἁμαρτανόμενα περὶ τὴν πόλιν, τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ, depravata. Οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ', οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ, non consequi, *Soph. Phil.* 240. Hinc
Ἁμαρτὰς, άδος, ἡ, peccatum. Καὶ μεγάλα ποιησάμενος ὅτι τε ἡ ἁμαρτὰς οἱ ἐς θεὸν ἐγεγόνεε, *Herodot.* 1, 119.
Ἅμαρτεν, *erravit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ionice* pro ἥμαρτεν, cum ν ἐφελκ· ab ἁμαρτάνω.
Ἁμαρτηθὲν, *peccatum*, a. 1. part. pass. n. g.
Ἁμάρτημα, ατος, τὸ, peccatum, erratum, lapsus. Ab eod.
Ἁμαρτηρὸς, ρὰ, ρὸν, erroneus. Ab eod.
Ἁμαρτήσω, *peccabo*, 1. sing. f. 1. ind. act.
Ἁμαρτητικὸς, ἡ, ὸν, qui sæpe offendit in aliqua re, offensator, *Gl. V.* Ab eod.
Ἁμαρτία, ας, ἡ, peccatum, culpa, delictum, error, noxa. Ab eod.
Ἁμαρτίνοος, ου, ὁ ϗ ἡ, mente errans; cujus mens est prava; (2) furiosus. Ex ἁμαρτάνω et νόος.
Ἁμαρτοεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, errans verbis. Ex ἁμαρτάνω et ἔπος, *verbum.*
Ἁμαρτόλογος, ον, idem.
Ἁμαρτοσύνη, ἡ, idem quod ἁμαρτία, *Ep.*
Ἀμαρτύρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens testibus. *Gl. V.* intestabilis. Ex α priv. et μαρτυρέω, *testor.*
Ἀμάρτυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex μάρτυρ.
Ἀμαρτύρως, *adv.* sine testimonio.
Ἁμαρτωλὴ, ἡ, idem quod ἁμαρτία, *Theogn.*
Ἁμαρτωλὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, peccator vel peccatrix; qui peccatis deditus est, noxius. Ab ἁμαρτάνω.
Ἀμαρυγὴ, ῆς, ἡ, fulgor, splendor emicans. Οὔπερ κάλλισται ἔασιν ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαὶ, *Apoll. Rhod.* 2, 41. Et
Ἀμάρυγμα, ατος, τὸ, idem. Ab
ἈΜΑΡΥ'ΣΣΩ, splendeo, fulgeo. Ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε, *Hesiod. Theog.* 827.
Ἀμαρυνθιὰς, άδος, ἡ, idem quod ἁμαρτία, *Ep.* 1, 6.
Ἀμᾶς, *nos, Dor.* pro ἡμᾶς.
ἉΜΑ'Σ, αδὸς, ἡ, navis, *Etym.*
Ἀμάσας, *Dor.* pro ἀμήσας, ab ἀμάω, *meto.*
Ἀμάσητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non mansus. Ex α priv. et μασάομαι, *mando, manduco.*
Ἀμᾶσθαι, inf. med. *contr.* pro ἀμάεσθαι.
Ἀμαστίγωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non flagellatus; (2) flagris non examinatus. A μαστιγόω.
Ἁμασυκάδες, ων, αἱ, mala, seu pyra, quæ una cum ficis florent et proveniunt. Ex ἅμα, *simul*, et συκῆ, *ficus.* Unde
Ἁμάσυκον μῆλον, malum simul cum ficu florens.
Ἁματροχάω, ῶ, simul curro. Ex ἅμα, *simul*, et τρέχω, *curro.* Hinc
Ἁματροχία, ας, ἡ, rotarum concursus, nisi sit ἁρματροχία, *curruum certamen*, Ern.
Ἀμάτωρ, ορος, *Dor.* pro ἀμήτωρ. Ἀμάτορος Παλλάδος φρουραῖσι, *Eurip. Phœn.* 670.
Ἀμαυρόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, otiose, molliter, adeoque obscure vivens. Ex ἀμαυρὸς et βίος, *vita.*
Ἀμαυρόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, nigrum fructum ferens. Ex ἀμαυρὸς et καρπός.
ἈΜΑΥΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, obscurus; (2) evanidus, elanguidus; (3) ignobilis; (4) obsoletus, *Gl. V.*
Ἀμαυρότης, ητος, ἡ, obscuratio. Ab eod.
Ἀμαυρόω, ῶ, fut. ώσω, obscuro, obfusco, oblittero, et tantum non extinguo; deformo, decoloro. *Gl. V.* ἀμαυροῦμαι, evanesco, dispareo. Ἀμαυροῦν τὴν πρᾶξίν τινος, ὑπὸ πλήθους ἠμαυρωμένος τὸ ἀξίωμα, dignitate, τὰς ὄψεις. Τὰ δὲ φορτὶ ἀμαυρωθείη, *Hesiod. Op.* 691. Ab ἀμαυρός.
Ἀμαυρωθείη, *interierit*, 3. sing. a. 1. opt. pass. verbi ἀμαυρόω.
Ἀμαυρῶς, *adv.* obscure, ita ut oculis vix percipi queat. Ab eod.
Ἀμαύρωσις, εως, ἡ, obscuratio; (2) hebetatio, obtusio. Ab ἀμαυρόω.
Ἀμαυρωτικὸς, ἡ, ὸν, obscurandi vim habens, obscurans, hebetans. Ab eod.
Ἀμαχανία, *difficultas, Dor.* pro ἀμηχανία.
Ἀμάχανος, *Dor.* pro ἀμήχανος, *Theocrit.* 1, 85. Vide in δύσερως.
Ἀμαχεὶ, *adv.* sine pugna, sine controversia.
Ἀμαχητὶ, *adv.* idem et ab eod.
Ἀμαχὶ, idem.
Ἀμάχετος, pro ἀμάχητος, idem quod ἄμαχος No. 2. qui sustineri, inhiberi nequit. Βρέμει δ' ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροτύπου, *Æsch. Sept. ad Thebas,* 84.
Ἄμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non pugnat, non litigiosus; (2) invictus, inexpugnabilis; (3) qui difficulter expugnari potest, qui difficulter fieri potest; difficilis. Ex α et μάχη.
ἈΜΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, meto; (2) colligo, accumulo; (3) abscindo, demeto; (4) fructum et utilitatem percipio. Ἀμᾷν θέρος ἀλλότριον· ἀμᾶσθαι καρπὸν, κάματον ἀλλότριον ἐς σφετέρην γαστέρα, immittere. Ἰδοὺ, ὁ μισθὸς τῶν ἐργατῶν τῶν ἀμησάντων τὰς χώρας ὑμῶν, *Jac.* 5, 4.
Ἀμβαίνειν, *Poet.* pro ἀναβαίνειν.
Ἀμβάλεο, *differ, fac distuleris,* 2. sing. aor. 2. imper. med. *Dor.* et *Poet.* pro ἀναβάλου. Ab
Ἀμβάλλομαι, *differo, Poet.* pro ἀναβάλλομαι.
Ἄμβασε, *imposuit in,* 3. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* et *Poet.* pro ἀνέβησε.
Ἀμβάσῃ, *ascendes,* 2. sing. fut. 1. ind. med. *Poet.* et *Dor.* pro ἀναβήσῃ, ab ἀναβαίνω.
Ἄμβασις, vid. ἀνάβασις. Πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων ἄμβασις, *Soph. Œd. Col.* 1068.
Ἀμβάτης, vid. ἀναβάτης, sessor, conscensor equi, currus. Τοὺς ἄλλους πάντας ἀπήξιε ἀμβάτας, *Arr. Hist. Alex.* 5, 19.
Ἄμβη, ης, ἡ, supercilium petræ, superciliosa prominentia petræ, crepido.
ἌΜΒΙΞ, ικος, ὁ, olla; (2) cadus; (3) calix.
Ἀμβλήδην, interrupte, velut alternis, aut cum singultu, de lamentante et plorante, unde et vehementer explicant; item cum proœmio. Vid. ἀναβάλλω (4).
Ἀμβλισκάνω, abortior. Τῶν δὲ ἐρώτων τούτων οἱ πολλοὶ ἀμβλισκάνουσι, *Max. Tyr.* 36, 6.
Ἀμβλίσκω, abortior. Ab ἀμβλὺς, *Plutar.*
Ἀμβλόω, ῶ, f. ἀμβλώσω, p. ἤμβλωκα, obtundo et hebeto; (2) abortior, abortum pario. Ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ, *Theoph.*
Ἀμβλυγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, obtusum angulum habens. Ex ἀμβλὺς et γωνία, *angulus.*
Ἀμβλυντικὸς, ἡ, ὸν, hebetandi vim habens. Ab
Ἀμβλύνω, f. υνῶ, obtundo, hebeto; (2) tardo, impetum frango; ἀμβλύνομαι, hebesco, *Gl. V.* Ἀμβλύνειν τὴν δύναμιν, *Plutar.* τὴν ὄρεξιν, τὸ ἄλγος, *Aret.* Ab
ἈΜΒΛΥ'Σ, εῖα, ὺ, *genit.* έος, είας, έος, obtusus, hebes, cujus acies est obtusa; (2) cæcutiens, cujus acies oculorum obtusa est; (3) languidus, remissus.
Ἀμβλυόεις, εσσα, εν, obscurans, *Man.* Ab ἀμβλύς.
Ἀμβλυτέρως, *adv.* obtusius; (2) remissius, negligentius, minus cupide.
Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, hebetudo; (2) tarditas ingenii, inscitia; (3) remissio animi, ignavia. Ab ἀμβλύς.
Ἀμβλυωγμὸς, οῦ, ὁ, hebetudo oculorum. Ab
Ἀμβλυωπέω, ῶ, fut. ήσω, cæcutio, sum obtusis et hebetibus oculis. Ab
Ἀμβλυωπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hebetem habens oculorum aciem. Ex ἀμβλὺς et ὤψ.
Ἀμβλυωπία, ας, ἡ, visus obtusus, hebes oculorum acies. Ab
Ἀμβλυωπὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀμβλυωπής.
Ἀμβλυώσσω, vel ἀμβλυώττω, fut. ώξω, cæcutio, sum obtusis et hebetibus oculis. Ab ἀμβλύς.
Ἀμβλωθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass. v. ἀμβλόω.
Ἀμβλωθρίδιον, ου, τὸ, partus abortivus; (2) medicamentum ad partum abigendum. Ab ἀμβλόω.
Ἄμβλωμα, ατος, τὸ, abortus, *Hes.*; hebetatio, item abortio, *Naz.* Ab ἀμβλόω.
Ἀμβλωπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cæcutiens, qui hebetibus est oculis. Ex ἀμβλὺς et ὤψ.
Ἀμβλώσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. v. ἀμβλόω.
Ἄμβλωσις, εως, ἡ, et ἄμβλωμα, apud Theophrastum.

phrastum excæcatio est oculorum in vitibus. Dicitur etiam de mulieribus abortum parientibus. Ab ἀμβλόω.

Ἀμβλωσμός, ȣ, ὁ, abortio, abortus, *Aret.*

Ἀμβλώσσος, ὁ ϗ ἡ, abortiens, *Man.*

Ἀμβλώψ, ὁ ϗ ἡ, cæcutiens, *Eur.* Ex ἀμβλὺς et ὤψ, *oculus.*

Ἀμβολάδην, cunctanter differendo; (2) valde, *de aqua ebulliente præ æstu,* Herod. V. ἀναβολάδην.

Ἀμβολαδὶς, *adv.* summa vi, ope, alte elatis brachiis, vel sic alternis, *Call.*

Ἀμβολὴ, ῆς, ἡ, rejectio, dilatio; (2) agger. Pro ἀναβολή.

Ἀμβολιεργὸς, ȣ, ὁ, dilator operis, cunctator. Ex ἀμβολὴ et ἔργον.

Ἀμβολίη, ης, ἡ, dilatio. Ab ἀμβολή.

Ἀμβροσία, ας, ἡ, ambrosia, cibus Deorum. Ab ἄμβροτος.

Ἀμβροσιᾶν, *ambrosiarum,* gen. plur. *Dor.* pro ἀμβροσιῶν, ab ἀμβροσία.

Ἀμβροσίοδμος, ον, ambrosiam redolens. Ex ἀμβροσία et ὀσμὴ, *odor.*

Ἀμβρόσιος, ία, ιον, immortalis, divinus; (2) excedens vim et potestatem humanam; (3) dulcis; (4) placidus.

Ἀμβροτέω, ῶ, aberro, pro ἀβροτέω, ab ἀβρότη.

Ἄμβροτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immortalis; (2) divinus; (3) incorruptus. Ex α priv. et βροτὸς, *mortalis,* inserto μ.

Ἀμβρότω, aberro. Ab ἀβρότη, *nox,* inserto μ.

Ἀμβωμοῖσι, *Poet.* et *Ion.* pro ἀνὰ βωμοῖς.

ἌΜΒΩΝ, ωνος, ὁ, umbo clypei, et quidquid in plano protuberat; (2) acclivitas et fastigium montis; (3) pulpitum, suggestus, cathedra.

Ἀμβώσας, *qui exclamavit,* a. 1. part. act. *Poet.* et *Ion.* pro ἀναβοήσας, ab ἀναβοάω. Ὁ δ' ἀμβώσας εἶπε, *Herodot.* 1, 8.

Ἀμὲ, *Dor.* pro ἐμὲ, ab ἐγὼ, *ego.*

Ἀμέγαρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immensus, magnus; (2) invidia carens; (3) cui non invidetur; (4) non invidendus, quod carpi et minui ab invidia nequit. (1) πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν, laborem vero magnum augebat, *Il.* 2, 420. Ex α et μέγας, vel μεγαίρω, *invideo.*

Ἀμεγέθης, εος, ὁ ϗ ἡ, magnitudine carens, tenuis, humilis. Ex α priv. et μέγεθος.

Ἀμέθεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non communis, cujus quis non potest fieri particeps, *Suid.* Ex α priv. et μέθεκτος, *particeps.*

Ἀμεθέκτως, *adv.* citra participationem, *Suid.*

Ἀμεθεξία, ας, ἡ, quum quis alicujus rei particeps fieri nequit, *Suid.* Ex α priv. et μέθεξις.

Ἀμέθοδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, et ἀμεθόδευτος, *Ern.* via, ratione, arte carens, male ordinatus et digestus. Ex α priv. et μέθοδος, *via.*

Ἀμέθυσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non ebrius; (2) ebrietatem arcens; (3) herba et gemma ebrietati resistens. Ex α priv. et μεθύω, *ebrius sum.*

Ἀμέθυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀμεθυστίζω, refero colore aut alia similitudine amethystum.

Ἀμείβετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἀμείβω.

Ἀμείβοντες, οἱ, tigna tecti, quæ pedibus distant, capitibus vero sibi invicem obnituntur, trabes ædificium sustinentes. Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τὸς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων, δώματος ὑψηλοῖο, *Il.* 23, 712.

Ἀμείβω, fut. ψω, muto, commuto, permuto; (2) alterno; (3) succedo; (4) prætereo, transeo; (5) *med.* remuneror gratiam, par pari refero; (6) respondeo; ἀμείβομαι σε, rependo tibi, *Philox.* Ἀμείβει ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος χρῶμα, γῆν τȣ̃ ὀρανȣ̃· γόνυ γενός· ἀλλήλες τὴν ὁδὸν· ἴσα ἴσοις, τίνα τῆς φιλίας· ἀμείβεται φόνος, vicissim fit cædes: τοιάτοισι ἀμείψατο Κροῖσον, *Herodot.* respondit; χρηστοῖσί τινα, gratiam referre; ἄμειψον δώματα τάδε, domos has exi, *Eurip. El.* 750. In prima significatione accusativus ponitur Latine in ablativo, et genitivus in accusativo. Ἢ λῷας φρένας τῶν νῦν παρεσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν, vel meliori mente eam, quæ nunc adest tibi, cuicuimodi commutasse, *Soph. Trach.* 736. (5) τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται, *Soph. ex incerta Tragœdia.* Hinc

Ἀμείβων, οντος, ὁ, trabs ædificium sustinens.

Ἀμειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tristis, non ridens. Ex α priv. et μειδάω.

Ἀμείδητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Ἀμείλικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, implacabilis, asper, durus, inflexibilis. Ex α priv. et μειλίσσω.

Ἀμείλιχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Ἀμεινότερος, pro ἀμείνων, *Alcæ.*

Ἀμείνων, ὁ ϗ ἡ, et τὸ ἄμεινον, ονος, melior, commodior, aptior, potior. Compar. irreg. Ab ἀγαθός.

Ἀμείρω, privo aliquem portione. Ex α priv. et μείρω, *distribuo.*

Ἀμείρθην, aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἠμείρθην.

Ἀμείψεται, *transibit,* 3. sing. fut. 1. ind. med. verbi ἀμείβω.

Ἄμειψις, εως, ἡ, mutatio; (2) compensatio; (3) responsio. Ab ἀμείβω.

Ἀμείωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non imminutus, integer; (2) de quo nihil imminui potest. Ex α priv. et μειόω, *minuo.*

Ἀμέλαθρος, ον, extorris, *Man.* Ex α et μέλαθρον.

Ἀμέλγες, *Dor.* pro ἀμέλγεις. Ab

ἈΜΕ'ΛΓΩ, f. ξω, mulgeo; (2) fructus immaturos decerpo, ut fur. Ἀμέλγεις τῶν ξένων τὰς καρπίμες, *Aristoph. Eq.* 326. Μυρίαι ἑστήκασιν, ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν, *Il.* 4, 434.

Ἀμελδέω, idem quod ἀμελέω, *Hes.*

Ἀμέλει, *ne cura,* 2. sing. imper. act. *contr.* pro ἀμέλεε, a verbo ἀμελέω, *non curo*; item *adv.* certe, profecto, utique, plane, sane, omnino. *Gl. V.* etenim, nimirum, ab eod. q. d. noli de hoc, quod aio, animo angi aut dubitare, *Ern.* Unde

Ἀμέλεια, ας, ἡ, negligentia, incuria.

Ἀμελετησία, ας, ἡ, ignavia, negligentia, incogitantia. Ex α priv. et μελετάω, *meditor.*

Ἀμελέτητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non exercitatus. *Gl. V.* ἀμελέτητον, extemporaneum.

Ἀμελετήτως, sine exercitatione; cum ἔχω, imparatus sum, non exercui me ad hanc rem.

Ἀμελέω, ῶ, f. ήσω, supersedeo, curæ non habeo, negligo, contemno. Ἀμελεῖν τῆς ὑγιείας, περί τινος. Πῶς ἐστὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν; *Soph. El.* 239. Ἀμελῶ τȣ̃ ὀργίζεσθαι, missam facio, *Xen.* Οὐκ ἠμελημένοι, non ignobiles, passim apud *Arrianum in Hist. Alex.* Ab ἀμελής.

Ἀμελημένος, *neglectus,* part. perf. pass. *Ion.* pro ἠμελημένος, a verbo ἀμελέω.

Ἀμελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui curam non gerit, negligens; (2) qui negligitur, cujus cura non geritur. Ex α priv. et μέλει, *curæ est.*

Ἀμελησία, ας, ἡ, securitas. Ab ἀμελέω.

Ἀμελητέον, non oportet curare, negligere oportet. Ab eod.

Ἀμελητέος, έα, έον, negligendus, contemnendus. Ab eod.

Ἀμελητὶ, *adv.* negligenter, sine cura.

Ἀμελλητὶ, sine mora, sine cunctatione. Ab

Ἀμέλλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non futurus; (2) non differendus; (3) qui non differtur. Ex α priv. et μέλλω, *futurus sum.*

Ἀμελλήτως, *adv.* sine mora.

Ἀμέλξῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. ab ἀμέλγω.

Ἄμελξις, εως, ἡ, mulsio. Ab ἀμέλγω.

Ἀμελῶς, *adv.* sine cura et studio, negligenter, contemptim. Ab ἀμελής.

Ἄμεμπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inculpatus, irreprehensibilis; (2) non querulus. Ex α priv. et μέμφομαι, *queror.*

Ἀμέμπτως, *adv.* inculpate, ita ut queri nemo possit; (2) sine querelis.

Ἀμεμφὴς, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄμεμπτος. Hinc

Ἀμεμφία, ας, ἡ, nulla querela; (2) probri aut sceleris immunitas; (3) de facto, quod reprehensione caret.

Ἀμέμφως, *adv.* sine querela.

Ἀμεμψίμοιρος, qui sua sorte contentus est, non queritur de conditione sua.

Ἀμενηνὸς, ἡ, ὸν, debilis; (2) evanidus, qui cito perit. Ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπα. Hanc lectionem mutavit Brunckius, ἐμὲ δ' ἀμενηνὸν, et refert ad socium navalem qui quærebat Ajacem. Sed intelligendus est qui non potest dici ἀμενηνός. Lege minima mutatione ἀλλὰ μεμηνότα ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπα, *Soph. Aj.* 900. Ex α priv. et μένος, *robur,* vel μένω, *maneo.* Hinc

Ἀμενηνόω, ῶ, fut. ώσω, imbecillem reddo, debilito, *Il.* 13, 562.

Ἀμενητὶ, *adv.* impatienter, *Suid.* Ab ἀμενής.

Ἀμέρα, *dies, Dor.* pro ἡμέρα.

Ἀμέραισι, dat. plur. *Dor.* et *Ion.* pro ἡμέραις.

Ἀμερβὲς, έος, τὸ, nox intempesta. Ab ἀμορβής.

ἈΜΕ'ΡΓΩ, f. ξω, exsugo, proprie amurcam exprimo; (2) stringo.

Ἀμέρδω, fut. σω, privo visu, excæco; (2) obscuro; (3) obtundo. Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς, spoliaveris, *Hesiod. Scut.* 331. Αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς, *Il.* 22, 58. Ex α priv. et μέρδω, *intueor.*

Ἀμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, individuus; (2) indivisus, partes non habens. Ex μέρος. Hinc

Ἀμερία, ας, ἡ, cum res non habet partes, nec dividi potest.

Ἀμερία, ας, *Dor.* pro ἡμερία, dies. Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἥδε βάρος; *Soph. Aj.* 208.

Ἀμεριμνάω, ῶ, fut. ήσω, securus sum, animo sum libero. Et

Ἀμεριμνία, ας, ἡ, securitas. Ab

Ἀμέριμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, securus, vacuus curis; (2) neglectus. (2) κεῖμαι δ' ἀμέριμνος ὅτως, *Soph. Aj.* 1207. Ex α priv. et μέριμνα, *cura.*

Ἀμέριμνον, τὸ, pro ἀμεριμνία, *Herodian.*

Ἀμερίμνως, *adv.* sine cura, secure.

Ἁμέριος, *Dor.* pro ἡμέριος, humanus, mortalis. Οὐδεὶς ἔσθ' ἀμερίων ἀνθρώπων, *Soph. Antig.* 788. Ἀμερίῳ γέννᾳ, *Eurip. Phœn.* 132. Αἵματος ἀμερίε, *Id. ibid.* 1513. Vide ἡμέριος.

Ἀμέριστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, individuus, qui dividi nequit, indivisus. Ex α priv. et μερίζω.

Ἀμερίστως, *adv.* vide ἀμερῶς, *Synes.*

Ἀμερμηρὶ, *adv.* citra curam et sollicitudinem. Ex α priv. et μέρμηρα, *cura.*

Ἀμέρσαι, aor. 1. inf. act. *per Syncop.* pro ἀμερίσαι, ab ἀμερίζω.

Ἀμέρσῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. v. ἀμέρδω.

Ἀμερσίγαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui nuptiis privat. Ex ἀμείρω, *privo,* et γάμος.

Ἀμερσίνοος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mente privans. Ex νόος, *mens.*

Ἀμερσίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀμερῶς, *adv.* non per partes, ex toto, integre. Ab ἀμερής.

Ἁμερώσας, *qui mansuefecit,* a. 1. part. act. *Dor.* et *Æol.* pro ἡμερώσας, ab ἡμερόω.

Ἄμες, nos, *Dor.* pro ἡμεῖς, ab ἐγὼ, *ego.*

Ἄμεσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, medio carens, immediatus.

Ἀμέσως, *adv.* sine medio, immediate.

Ἀμετάβατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, intransitivus. Ex α priv. et μεταβαίνω, *transeo.*

Ἀμεταβάτως, *adv.* intransitive; (2) perpetuo.

Ἀμεταβλησία, ας, ἡ, immutabilitas, incommutabilitas. Ex α priv. et μεταβάλλω.

Ἀμετάβλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immutabilis.

Ἀμετάβολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀμετάγνωστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immutabilis, *Philox.* qui sententiam non mutat. Ex α priv. et μεταγινώσκω, *sententiam muto.*

Ἀμετάδοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui nihil impertit, haud munificus, avarus; (2) qui cum altero communicari, alteri impertiri nequit, *Ern.* Ex α priv. et μεταδίδωμι, *dono.*

Ἀμεταδότως, *adv.* nemini quidquam impertiendo.

Ἀμετάθετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immutabilis, constans. Ex α priv. et μετατίθημι.

Ἀμετακίνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immotus, constans, certus. Ex α priv. et μετακινέω, *commoveo.*

Ἀμετακινήτως, *adv.* immutabiliter.

Ἀμετάκλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, irrevocabilis, qui revocari nequit. Ex α priv. et μετακαλέω.

Ἀμετάληπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus expositio adferri non potest. Ex α priv. et μεταληπτός.

Ἀμετάλλακτος, ον, immutabilis.
Ἀμεταμελήτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus nos non pœnitet; (2) qui pœnitentia non ducitur. Ex α priv. et *μεταμέλομαι*.
Ἀμεταμελήτως, *adv.* sine ulla pænitentia.
Ἀμετανόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, animum mutare nescius; (2) quem non pœnitet. Ex α priv. et *μετανοέω*, *resipisco*.
Ἀμετανοήτως, *adv.* sine ulla pœnitentia: (2) non mutato animo, firma sententia.
Ἀμετάπειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in aliam sententiam traduci, ab sententia deduci, non potest. Ex α priv. et *μεταπείθω*.
Ἀμεταπείστως, *adv.* pertinaciter, contumaciter.
Ἀμετάπλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non transformatus; (2) qui transformari nequit. Ex α priv. et *μεταπλάσσω*, *transformo*.
Ἀμεταποίητος, ου, ὁ ϗ ἡ, immutabilis. Ex α priv. et *μεταποιέω*, *muto*.
Ἀμετάπταιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cadere seu offendere nequit; (2) constans, immutabilis. Ex α priv. *μετὰ*, et *πταίω*, *laboro*.
Ἀμετάπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui transire in aliam speciem ac degenerare nequit; (2) immutabilis. Ex α priv. et *μεταπίπτω*.
Ἀμεταπτώτως, *adv.* sine lapsu.
Ἀμετάστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, immutabilis, constans. Ex α priv. et *μεθίστημι*, *muto*.
Ἀμεταστρεπτεὶ, et -στρεπτὶ, sine conversione. Oculo irretorto, *Plut. de Leg.* 10. Continuato cursu. Εἰς Ἐλάτειαν ἀμεταστρεπτὶ διέδραμεν, *Appian. Syr.* 20. Ex α priv. et *μεταστρέφω*.
Ἀμετάστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui converti nequit, immutabilis. Ex iisd.
Ἀμετάτρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immutabilis, mutationis seu conversionis expers; (2) inexorabilis, inflexibilis. Ex α priv. et *μετατρέπω*.
Ἀμετάτροπος, idem et ex iisdem.
Ἀμετάφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, immutabilis, qui transferri nequit. Ex α priv. et *μεταφέρω*.
Ἀμεταχείριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, intractabilis. Ex α priv. et *μεταχειρίζω*, *tracto*.
Ἀμετέρα, *nostra*, *Dor.* pro ἡμετέρα.
Ἀμετεώριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non movetur leviter, constans, firmus, *Suid.* Ex α priv. et *μετεωρίζω*.
Ἀμέτοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, non particeps, expers.
Ἀμέτρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, immensus, immodicus. Ex α priv. et *μετρέω*, *mensuro*, *metior*.
Ἀμετρήτως, *adv.* sine mensura, sine modo.
Ἀμετρὶ, *adv.* idem.
Ἀμετρία, ας, ἡ, excessus mensuræ, immodicitas; (2) intemperies. Ab ἄμετρος.
Ἀμετροβαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, immense profundus. Ex ἄμετρος et βάθος.
Ἀμετρόβιος, ον, longævus, *Man.*
Ἀμετροεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sine modo loquax, immoderatus in verbis. Ex ἔπω, *loquor*.
Ἀμετρόκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, plus quam dici potest malus, qui est malitia immensa. Ex ἄμετρος et κακὸς, *malus*.
Ἀμετρολογέω, sum loquax, garrio.
Ἀμετροπότης, ου, ὁ, immodice bibens, *Ep.*
Ἄμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, mensura carens; (2) certam mensuram non habens; (3) immoderatus, immodicus. *Gl. V.* abnormis, enormis. Ex α priv. et μέτρον.
Ἀμέτρως, *adv.* immodice, infinite.
Ἀμευσιεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, respondens verbis seu sermonibus, mutuos sermones reddens, mutuo compellans. Ex ἀμεύω et ἔπω.
Ἀμεύσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, pertransibilis, pervius, Ab ἀμεύω.
Ἀμευσίπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, gressus repetens. Ex ἀμεύω et πόρος, *transitus*.
ἈΜΕΎΩ, f. εύσω, transeo, pertranseo, vado; (2) muto, idem quod ἀμείβω.
Ἄμη, ης, ἡ, falx; (2) ligo. Ab ἀμάω.
Ἀμῆγε, *adv.* ubique; (2) quoquo modo; (3) quodammodo, quadantenus. Ab ἀμός.
Ἀμηγέπη, *adv.* idem et ab eod.
Ἀμηγέποι, *adv.* quemcunque ad locum.
Ἀμηγέπου, *adv.* ubique, ubivis.
Ἀμηγέπως, *adv.* aliquo modo.
Ἀμὴν, *adv.* Hebr. vere. *Gl. V.* certe.

Ἄμηνις, ὁ ϗ ἡ, non iratus, ira vacuus. Ἵλεων καὶ ἄμηνιν, *Joseph. Antiq.* 19, 4, 6.
Ἀμήνιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non iratus, ira vacuus. Ex α priv. et *μηνίω*, *irascor*.
Ἀμηνίτως, *adv.* sine ira, animo placido.
Ἀμήρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, colo non deductus; (2) imperfectus; (3) multus, perpetuus, evolvi ad instar glomeris, et explicari non facilis. Ex α priv. et *μηρύω*, *revolvo*, *filum deduco*.
ἊΜΗΣ, ητος et ου, ὁ, genus placentæ lacteæ.
Ἀμήσεις, 2. sing. fut. 1. ind act. v. ἀμάω. Unde
Ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, messor; (2) deletor.
Ἀμητίσκος, ου, ὁ, parvus ἄμης. Dim.
Ἄμητος, ου, ὁ, messis; (2) ipsa metendi actio. Ab ἀμάω, *meto*.
Ἀμητὸς, οῦ, ὁ, messis tempus. Ab eod.
Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, qui caret matre; sive sine matre natus, ut Minerva; sive matre orbatus; (2) matrem sævam seu negligentem habens; (3) obscura et sordida matre natus; (4) cujus mater ignoratur. (1) Θυγατρὶ ἀμήτορι, *Herodot.* 4, 154. (5) ἀμήτορα μητέρα, matrem non-matrem, *Oppian. Cyneget.* 1, 261. A μήτηρ.
Ἀμηχανέω, ῶ, fut. ήσω, sum inops consilii, sum anxius animi; (2) non possum. Ἀμηχανεῖν τῷ ἔρωτι, περί τινος, τοῦτο. Ἔνθα ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενὸς, *Herodot.* Ab ἀμήχανος.
Ἀμηχανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inops consilii, anxius.
Ἀμηχάνητος, ον, invictus.
Ἀμηχανία, ας, ἡ, mentis et consilii inopia; (2) difficultas et angustiæ rerum. (2) τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα δυσπέρατον αἰῶνα, habens vitam ægre transigendam egestatis plenam. *Eurip. Med.* 647.
Ἀμηχανίη, *inopia consilii*, *Ion.* pro ἀμηχανία.
Ἀμηχανοεργὸς, ὸν, male fabricans machinas, epith. Satyrorum, *Hes.*
Ἀμηχανοποιέεσθαι, male fabricari machinas, vel ineptas machinas conficere. Ex α priv. et *μηχανοποιὸς*, *machinarum fabricator*.
Ἀμήχανος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui nullum commentum suppetit ad aliquid agendum; stupidus, minime solers; (2) nullis machinis expugnabilis; omnia artificia et commenta superans et irrita reddens; invictus; (3) cujus magnitudo æstimari non potest; singularis etiam in malis rebus; (4) impossibilis. *Gl. V.* intractabilis. Ex α priv. vel κακὸν notante, et μηχανή.
Ἀμηχάνως, *adv.* nullo modo.
ἈΜΙΆ, ας, ἡ, piscis genus.
Ἀμίαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, immaculatus, impollutus, purus, de luce; (2) lapis ex quo fila duci possunt, et telæ fieri; quæ comburi non possunt. Ex α priv. et *μιαίνω*, *polluo*.
Ἀμιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non mixtus, purus, sincerus. Ex α priv. et *μίγνυμι*, *misceo*.
Ἀμιγῶς, immixtim. *Gl. V.* citra mixturam, pure. A præc.
Ἁμίθεος, *semideus*, *Dor.* pro ἡμίθεος.
Ἀμιθρεῖν, *per Metath.* pro ἀριθμεῖν, *Hes. ex Call.*
Ἄμικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀμιγὴς; (2) abhorrens ab alio; (3) inhospitalis, difficilis aditu, trux; (4) qui commerciis caret. (3) διφυῆ τ' ἄμικτον, *Soph. Trach.* 1095. (4) οἳ πάντα ἄμικτα καὶ ἄπλωτα ταῖς πόλεσιν ἐς ἀλλήλους ἐποίουν, *App. Mithr.* 119.
Ἀμίκτως, *adv.* sine mistura, pure, sincere.
ἊΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, certamen, contentio; (2) studium.
Ἁμιλλάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, certo, contendo, enitor; (2) æmulor, invideo. Ἁμιλλᾶσθαι πρός τινα, τινὶ περί τινος, τόνδε λόγον, πρὸς τὴν τύχην, ἐπὶ τὰ θηρία, ὑπέρ τινος, περὶ δόξης, ἵπποις. Τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον, *Eurip. Hec.* 277. Γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ, *Eurip. Or.* 456; (3) contendo, comparo, *et in passivo* comparor. (3) μόνον δέ φασι τοῦθ' ἁμιλλᾶσθαι βίῳ, γνώμην δικαίαν, ὅτῳ παρῇ, animum comparari cum vita, *Eurip. Hipp.* 426. Ab ἅμιλλα. Hinc
Ἁμίλλημα, ατος, τὸ, certatio, contentio.
Ἁμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator, contentiosus, qui succedit. Τροχοὶ ἁμιλλητῆρας ἡλίου, rotarum solarium vices, *Soph. Antig.* 1065.

Ἁμιλλητήριον, ου, τὸ, locus in quo certatur.
Ἁμιλλητικὸς, ἡ, ὸν, ad pugnam aptus, pertinens.
Ἁμιλλῶ, imperat. *contract.* pro ἁμιλλάου. Ἄλλως ἁμιλλῶ ταῦτ', *Eurip. Iphig. in Aul.* 309.
Ἀμιμητόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, inimitabilem vivens vitam. Ex ἀμίμητος et βίος, *vita*.
Ἀμίμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inimitabilis.
Ἁμῖν, *nobis*, dat. pl. *Dor.* pro ἡμῖν.
Ἀμιξία, ας, ἡ, dicitur esse inter eos, quibus nihil est commercii; (2) confusio, *Polyb.* (3) truculentia animi et morum, abhorrens ab hominum congressu. Ex α priv. et μίξις.
Ἅμιππος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cum equis est, equis adjunctus; et in plur. ἅμιπποι, pedites equitibus juncti; (2) ipsi equi copulati sine rheda, equi desultorii; (3) equites desultorii; (4) celeritatem equorum cursu æquans. (4) ἅμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου, *Soph. Antig.* 985. Ex ἅμα et ἵππος.
ἈΜΙ῀Σ, ίδος, ἡ, vas urinarium, matula.
Ἀμίσαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis et morosus, *Etymol.* Ex α priv. *μίσγω*, *misceo*, et ἄλλος, *alius*; quasi qui aliis non miscetur.
Ἀμισγὴς, ὲς, idem quod ἀμιγὴς, *Nic.*
Ἀμισὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, carus, sine odio, non odiosus. Ex α priv. et *μῖσος*, *odium*.
Ἀμισθεὶ, *adv.* gratis, sine mercede.
Ἀμισθὶ, *adv.* idem. Ab
Ἄμισθος, ου, ὁ ϗ ἡ, mercedem non merens, mercede non redemptus aut redimendus, gratuitus; (2) non mercenarius, stipendio carens, mercedis expers. Ex α priv. et μισθός.
Ἀμίσθωτος, ον, mercede non conductus; (2) non corruptus, de judice.
Ἀμίστυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, nondum sectus in frusta. Ex α priv. et μιστύλλω.
Ἄμισχος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens pediculo sive caule.
Ἄμιτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, mitram seu zonam non habens. Epith. virginis immaturæ. Ex α priv. et μίτρα.
Ἀμιτροχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, cujus tunica cincta non est. Ex α priv. μίτρα, et χιτών.
Ἀμιχθαλόεις, όεσσα, όεν, inaccessus, importuosus. Ex ἄμικτος et ἅλς, *mare*.
Ἅμμα, ατος, τὸ, nexus, vinculum, amentum. Ab ἅπτω, *necto*.
Ἄμμας, *nos*, acc. plur. *Æol.* pro ἡμᾶς.
Ἁμματίζω, necto. Ἁμματίσας περὶ σῶμα περιστερεῶνα τὸν ὀρθὸν, *Vetus Poeta de Viribus Herbarum.*
Ἄμμε, *nos*, acc. plur. *Poet.* pro ἡμᾶς.
Ἀμμέγα, *permagnum*, *Poet.* pro ἀνὰ μέγα.
Ἀμμείνας, *qui expectavit*, a. 1. part. act. *Poet.* pro ἀναμείνας, a verbo ἀναμένω.
Ἄμμεναι, *satiatum esse*, præs. infin. pass. *Dor.* pro ἄειν, a verbo ἄω.
Ἄμμενος, *sedens*, præs. part. med. *Dor.* pro ἥμενος, ab ἧμαι.
Ἀμμένομεν, *exspectamus*, 1. plur. præs. ind. act. *Æol.* et *per Syncop.* pro ἀναμένομεν.
Ἀμμένω, pro ἀναμένω, moror: *apud tragicos*. Οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει, *Soph. El.* 1389.
Ἀμμέσον, *in medio*, *Poet.* pro ἀνὰ μέσον.
Ἀμμέων, *nostri*, gen. pl. *Æol.* pro ἡμῶν.
ἊΜΜΙ, εως, τὸ, nomen seminis cujusdam cumino minoris. *Angl.* BISHOPSWEED.
Ἄμμιγα, *adv.* simul, una cum, quasi mixtim, *Nic.* promiscue, *Apoll. Rhod.* 1, 573. Quasi ex ἀνὰ et *μίγνυμι*, *misceo*.
Ἀμμίγδην, *adv. Poet.* pro ἀναμίγδην, idem.
Ἄμμιν, seu ἄμμι, dat. plur. *Dor.* pro ἡμῖν.
ἊΜΜΙΟΝ, ου, τὸ, minium.
Ἀμμίξας, *qui miscuit*, a. 1. part. act. *Poet.* pro ἀναμίξας, a verbo ἀναμίγνυμι.
Ἀμμοβάτης, ου, ὁ, per arenam incedens; (2) dipsas, serpentis genus. Ex ἄμμος, *arena*, et *βαίνω*, *vado*, *incedo*.
Ἀμμοδύτης, ου, ὁ, arenam subiens, serpens quidam. *Gl. V.* arenarius serpens. Ex ἄμμος et *δύω*, *subeo*.
Ἀμμοδυώτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Ἀμμοιρία, ας, ἡ, infortunium, calamitas. Ab
Ἄμμοιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, expers, non particeps; (2) immortalis, lethali fato non obnoxius, *Hes.*

Hes. (3) orbus, orba. (3) ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοιροι τέκνων, *Eurip. Hec.* 421. Ex α priv. et μοῖρα, *pars*, item *fatum*.
Ἀμμοκονία, ας, ἡ, arena calci admixta.
Ἀμμόνιτρον, ου, τὸ, arena nitro immista. Ex ἄμμος et νίτρον, *nitrum*.
Ἀμμορία, ας, ἡ, infortunium. Ab
Ἄμμορος, ου, ὁ ϗ ἡ. V. ἄμορος.
Ἄμμος, ου, ἡ, arena, sabulum. A ψάμμος.
Ἀμμόχρυσος, ου, ὁ, gemma, in qua aurum videtur arenis mistum. Ex ἄμμος. Unde
Ἀμμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, arenosus, sabulosus.
ἈΜΝΑΜΟΣ, ου, ὁ, nepos, *Suid. Etymolog.* (2) omninoque proles, filius.
Ἀμνάμων, *immemor, Dor.* pro ἀμνήμων.
Ἀμνὰς, άδος, ἡ, agna. Ab ἀμνὸς, *agnus*.
Ἀμνάσει, *in mentem revocabit*, 3. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* et *per Syncop.* pro ἀναμνήσει.
Ἄμναστος, *ignotus, Dor.* pro ἄμνηστος.
Ἀμνεῖος, εία, εῖον, agninus.
Ἀμνὴ, ῆς, ἡ, agna.
Ἀμνημόνευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immemorabilis; (2) immemoratus, silentio præteritus. Ab
Ἀμνημονεύω, non memoro, mentionem non facio; (2) obliviscor. Ἀμνημονεύειν τοῦ καθήκοντος. Ab ἀμνήμων.
Ἀμνημονέω, ῶ, fut. ήσω, immemor sum.
Ἀμνημοσύνη, ῆς, ἡ, oblivio.
Ἀμνημόνως, *adv.* sine recordatione. Ab
Ἀμνήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, immemor, obliviosus. Ἵν' ἀμνήμων τύχη γένοιτο, in oblivionem abiret, *Eurip. Phœn.* 64. Ab α et μνάω.
Ἀμνησικακέω, ῶ, fut. ήσω, illatæ injuriæ obliviscor; (2) non ulciscor.
Ἀμνησικακία, ας, ἡ, injuriæ oblivio. Ab
Ἀμνησίκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, injuriæ immemor, *Suid.* (2) vindictæ non studiosus.
Ἀμνησικάκως, *adv.* sine illatæ injuriæ memoria, *Suid.*; (2) absque vindictæ studio.
Ἀμνηστεία, ας, ἡ, oblivio præteritorum, sc. injuriarum, &c. Ab ἄμνηστος.
Ἀμνήστευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, innuptus, a. Ex α priv. et μνηστεύω, nuptias ambio.
Ἀμνηστέω, immemor sum, obliviscor, *in passivo* ἀμνηστούμενα, oblivioni tradita.
Ἀμνηστία, ας, ἡ, abolitio, *Philox.* Idem quod ἀμνηστεία.
Ἄμνηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, oblivione deletus. Ex α priv. et μνάομαι, *recordor*.
ἌΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, membrana fœtum involvens; (2) vas ad excipiendum sanguinem.
Ἀμνὶς, ίδος, ἡ, agna. Ab ἀμνός.
Ἀμνοκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, pastor seu tonsor ovium. Ex κόπτω, *Hes.* sed vox est suspecta, *Ern.*
Ἀμνοκῶν, ῶντος, ὁ, agni mentem habens; (2) simplex, fatuus, vox comica. Ex ἀμνὸς et κοέω, pro νοέω, *intelligo*.
ἈΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, agnus.
Ἀμνοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ovis fœta. Ex φέρω.
Ἀμογητὶ, *adv.* sine labore. Ab
Ἀμόγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, indefessus. Ex α priv. et μογέω, *laboro*.
Ἀμόθεν, unde? (2) ab aliqua parte, ex parte.
Ἀμοθὶ, usquam. Ab ἀμός.
Ἀμοῖ, *adv.* in aliquem locum. Ab ἀμῆ.
Ἀμοιβάδιος, ον, idem quod ἀμοιβαῖος, *Opp.*
Ἀμοιβαδὶς, *adv.* vicissim, alternatim.
Ἀμοιβαδὸν, *adv.* idem et ab eod. *Gl. V.* invicem, alternatim.
Ἀμοιβαῖος, αία, αῖον, et ἀμοιβαῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, alternus, mutuus, quod permutari potest.
Ἀμοιβαίως, *adv.* alternis, vicissim; alternatim, *Gl. V.*
Ἀμοιβὰς, άδος, ἡ, mutatoria. Ab
Ἀμοιβὴ, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio; (2) vicissitudo; (3) compensatio, retributio; *Gl. V.* vicis, talio. Ab ἀμείβω.
Ἀμοιβηδὴν, *adv.* vicissim, per vices, alternatim. Ab ἀμοιβή.
Ἀμοιβηδὶ, *adv.* idem.
Ἀμοιβηδὶς, *adv.* idem, *Hom.*
Ἀμοιβηδὸν, *adv.* idem.
Ἀμοιβὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, mutuus. Ab ἀμείβω.
Ἀμοιρέω, ῶ, fut. ήσω, expers sum, careo, destituor. Ἀμοιρεῖν τῆς ἀληθείας, συμφορᾶς, χάριτος. Ab ἄμοιρος.
Ἀμοίρημα, ατος, τὸ, quando quis exsors est rei; (2) infortunium, in eo genere.
Ἄμοιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, expers, carens; (2) expers communis juris, *Soph. Œd. Tyr.* 248. Ex α priv. et μοῖρα, *sors*.
Ἀμολγάζω, meridior, *Hes.* Ab ἀμολγός.
Ἀμολγαῖος, αία, αῖον, lacteus, qui mulgetur, pastoritius. Ab ἀμέλγω, *mulgeo*.
Ἀμολγεὺς, έως, ὁ, mulctra. *Gl. V.* mulctrale. Ab eod.
Ἀμόλγιον, ου, τὸ, mulctra. Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχε, *Theocrit.* 25, 106. Ab ἀμέλγω.
Ἀμολγὸς, οῦ, ὁ, tempus quo mulgetur; (2) vespera; (3) nox extrema. Ab eod.
Ἀμόλυντος, ου, ὁ ϗ ἡ, impollutus, intemeratus, *Gl. V.* Ex α priv. et μολύνω, *polluo*.
Ἀμομφήτος, ον, et
Ἄμομφος, ον, inculpatus, non reprehendendus. Ab α et μέμφομαι.
Ἀμὸν, *nostrum, Dor.* pro ἡμέτερον.
ἈΜΟ'ΡΑ, ας, ἡ, similago cocta cum melle.
Ἀμορβαῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, tenebricosus, obscurus; (2) pastoralis. Ab ἀμορβός. Unde
Ἀμορβὰς, άδος, ἡ, pedissequa, sectatrix, comes.
Ἀμορβεὺς, έως, ὁ, pastor; (2) sequax.
Ἀμορβεύω, f. εύσω, sequor, adsector, comitor.
Ἀμορβὴς, et ἀμορβὲς, media nox, *Etym.* Ex α intens. et ὄρφνη, quasi ἀμορφνής.
Ἀμόρβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, tenebricosus. Ab
ἈΜΟΡΒΟ'Σ, ἡ, ὄν, tenebricosus, obscurus; (2) comes, adsecla, sectator; (3) pastor gregem sequens et coram se agens, *Ern.*
Ἀμοργεὺς, έως, ὁ, qui quasi exsugit seu exprimit oleas, unde fit amurca. Ab
Ἀμόργη, ης, vel ἀμοργὴ, ῆς, ἡ, amurca, oleæ expressæ recrementum; (2) herba quædam purpurea. Ab ἀμέργω, *exsugo*.
Ἀμοργίδιον, ου, τὸ. Dim. ab ἀμοργίς.
Ἀμόργινος, ου, ὁ ϗ ἡ, purpureus, ruber.
Ἀμοργὶς, ίδος, ἡ, vestimentum purpurei coloris.
Ἀμοργὸς, ἡ, ὄν, qui exsugit, *tropice*, hirudo ærarii, reip.; (2) frondator, lignator. Ab ἀμόργη.
Ἀμορία, ας, ἡ, confinium. Ex ἅμα, *simul*, et ὅρος, *terminus*.
Ἀμορίτης, ου, ὁ, panis mellitus et dulciarius. Ab ἀμόρα.
Ἀμορμεύω, idem quod ἀμορβεύω.
Ἄμορος, ου, ὁ ϗ ἡ, expers, infelix, non particeps; (2) infortunatus, calamitosus. (1) Στείχω δισσῶν ἄμορος τέκνων, *Eurip. Med.* 1395. Ex α priv. et μόρος, *portio, fatum*.
Ἀμορφέστερος, deformior. Ab ἄμορφος.
Ἀμορφία, ας, ἡ, deformitas, deformatio, *Gl. V.* Ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία, præter opinionem, *Eurip. Or.* 391. Ab
Ἄμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, formam non habens, informis, deformis, squalidus, incultus. Ὅσαι δὲ ἄμορφοι αὐτέων εἰσὶ, *Herodot.* 1, 199. Ex α priv. et μορφὴ, *forma*.
Ἀμόρφως, *adv.* deformiter, turpiter.
Ἀμόρφωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui formatus non est, formam suam justam non habens, non elaboratus. Ex α priv. et μορφόω.
Ἄμος, ὁ, *per Sync.* pro ἄμαθος, arena.
ἈΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, cum spiritu levi, *Attic.* unus, aliquis; (2) meus, noster. (2) Δέχομαι χερὶ δώμασί τ' ἀμοῖς, recipio manu et in ædes meas, *Theocr.* 8, 1175.
Ἁμὸς, cum spiritu aspero, *Doric.* pro ἡμέτερος, noster. Τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν; quis noster auditor erit? *Theocr.* 8, 25.
Ἄμοτον, *adv.* vehementer, cupide. Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα, insatiabiliter furens, *Il.* 4, 440. Ab
Ἄμοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, quod linimentis vulnerariis oppleri nequit; (2) inexplebilis, insatiabilis; (3) vehemens. Ex α priv. et μοτὸς, potius ab antiquo μέτω, *melior*, Ern.
Ἀμουσία, ας, ἡ, imperitia, inelegantia; (2) discrepantia modulorum musicorum.
Ἀμουσολογία, ας, ἡ, inerudita et intempestiva oratio. Ex ἄμουσος et λόγος, *oratio*.
Ἄμουσος, ου, ὁ ϗ ἡ, Musis non initiatus; (2) musicorum modulorum imperitus; (3) indoctus, rudis; (4) insulsus, illepidus, rusticus; absonus. Superl. ἀμουσότατος. Ἀμουσοτάτησι σὺν ᾠδαῖς, *Eurip. Phœn.* 814. Ex α priv. et μοῦσα, *musa*.
Ἀμούσως, *adv.* imperite, inscite, illepide.
Ἀμοχθεὶ, *adv.* citra laborem. Et
Ἀμοχθὶ, *adv.* idem. Ab ἄμοχθος.
Ἀμοχθήτος, laboris expers. Στείβουσι δ' ἀμοχθήτοισι ὀπωπαῖς, nullo indagant labore oculorum, *Oppian. Cyneget.* 1, 455.
Ἄμοχθος, ου, ὁ ϗ ἡ, labore carens, laboris expers. Ex α priv. et μόχθος, *labor*.
Ἀμόχθως. Vide ἀμοχθεί, *Man.*
Ἀμπαιανίζω, f. ίσω, pæanem recanto. Ex ἀνὰ et παιανίζω, *pæanem canto*.
Ἀμπαιδὲς, ων, οἱ, puerorum curatores apud Lacedæmonios. Ex ἀνὰ et παῖδες, *pueri*.
Ἀμπαλίνορος pro ἀναπαλίνορος, qui rursus obit. Οὐ πρὸς γυναικὸς ὄχλος· οἴχεθ', ὦ κόρη, ἄπιθ' ἀμπαλίνορος. Sic legendus locus *apud Suid.* in Ἀμπαλίνωρος vel potius ἀμπαλίνορος.
Ἀμπάλλω pro ἀναπάλλω, quod vid.
Ἄμπαλος, *resortitio, Poet.* pro ἀνάπαλος.
Ἀμπαλὼν, a. 2. part. act. *Poet.* pro ἀναπαλών.
Ἀμπαύω, vide Ἀναπαύω, et sic etiam cætera, in quibus αμ per Syncopen ponitur pro ἀνά. Ἀμπαύσασθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, *Herodot.*
Ἀμπεδιηρὴς, ὲς, campestris, *Æsch.* A πεδίον.
Ἀμπεδίον, *per campum, Poet.* pro ἀνὰ πεδίον, *Il.* 5, 87.
Ἀμπείρας, *transgressus*, aor. 1. part. act. *Poet.* pro ἀναπείρας.
Ἀμπέλαγος, *Poet.* pro ἀνὰ πέλαγος, in pelago, *Apoll. Rhod.* 4, 1744.
Ἀμπέλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, viteus, vitigineus, vinealis. Ab ἄμπελος. Unde
Ἀμπελεὼν, ῶνος, ὁ, vinetum, vinea.
Ἀμπελικὸς, ἡ, ὄν, vinearius, *Gl. V.*
Ἀμπέλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, et ἀμπέλινος, ίνη, ινον, viteus, vinealis.
Ἀμπέλιον, ου, τὸ, viticula, Dim.
Ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, vitis, *Gl. V.* viticula; (2) avis quædam.
Ἀμπελῖτις, ιδος, ἡ, vinealis.
Ἀμπελογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vitigineus, vites gignens. Ex ἄμπελος et γίνομαι, *nascor*.
Ἀμπελόεις, όεσσα, όεν, vitifer. Ab ἄμπελος.
Ἀμπελοεργὸς, *contr.* ἀμπελουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, vinitor. Ex ἄμπελος et ἔργον, *opus*.
Ἀμπελόκαρπον, ου, τὸ, herba quædam; (quæ et ἀπαρίνη, *Diosc.*) Ex ἄμπελος et καρπός.
Ἀμπελολευκὴ, ῆς, ἡ, alba vitis: sic dicta vel a qualitate coloris, vel quod ejus radix contrita et corpori infricata, teneriorem et candidiorem reddat cutem.
Ἀμπελομιξία, ας, ἡ, commistio cum vitibus. Ex ἄμπελος et μίγνυμι, *misceo*.
Ἀμπελόπρασον, ου, τὸ, porrum agreste, quod nascitur in vineis; species allii. Ex ἄμπελος et πράσον, *porrum*. *Angl.* VINE-LEEKE.
ἌΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, vitis; (2) vinea.
Ἀμπελουργεῖον, ου, τὸ, vinea.
Ἀμπελουργέω, ῶ, f. ήσω, vites colo, vel puto, vinitorem ago; (2) ex aliquo prædari, cum *accus.* Ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, *Æschin.* Ex ἄμπελος et ἔργον.
Ἀμπελουργία, ας, ἡ, vineæ cultura.
Ἀμπελούργημα, ατος, τὸ, idem.
Ἀμπελουργικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars vitium colendarum. Ab
Ἀμπελουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, vinitor.
Ἀμπελοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, vites rodens, exedens.
Ἀμπελοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitifer, vini ferax.
Ἀμπελοφύτης, ου, ὁ, vitisator. *Gl. V.* Ex ἄμπελος et φύω, *sero*.
Ἀμπελόφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitibus consitus. Ex ἄμπελος et φυτὸς, *satus*.
Ἀμπελοφυτωρ, ορος, ὁ, vitium sator.
Ἀμπελώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, vinealis, *Gl. V.*
Ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, vinea. Ab ἄμπελος.
Ἀμπέλως, acc. pl. *Dor.* pro ἀμπέλους.
Ἄμπεμψας, *remisisti*, 2. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἀναπέμψας, ab ἀναπέμπω.
Ἀμπεπαλὼν, *sursum vibrans*, a. 2. part. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἀναπαλὼν, ab ἀναπάλλω.

Ἀμπίσαι, *induisse*, a. 2. inf. act. *Lacon*, vel *Æol.* pro ἀμφιέσαι, ab inus. ἀμπίω, pro ἀμφιέννυμι.

Ἀμπίτασον, *fac explicueris*, 2. sing. a. 1. imperat. act. *Poet.* pro ἀναπίτασον, ab ἀναπιτάζω.

Ἀμπεχόνη, ης, ἡ, cultus corporis, vestitus; (2) vestimentum, indumentum exterius.

Ἀμπέχονον, ου, τὸ, indumentum. Ab

Ἀμπέχω, f. ἀμφέξω, circumdo, occupo; (2) induo, amicio. Πέπλους ποικίλους ἠμπέσχητο, induit, *Eurip. Med.* 1162. Ex ἀμφὶ et ἔχω, *habeo.*

Ἀμπηδάω, pro ἀναπηδάω, *Hom.*

Ἀμπισχνέομαι, idem. Ex ἴσχω, pro ἔχω.

Ἀμπίσχω, idem et ex iisdem. Σκότος ἀμπίσχων, *Eurip. Hipp.* 192. Γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερὶ, *Id. Suppl.* 165. Σὴν σάρκα ἀμφέξεις καλῶς, *Id. Cycl.* 343.

Ἀμπλακίω, f. ήσω, erro, pecco. aor. 2. ἤμπλακον aberro, frustror. Κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου; si tua sorte frustror, *Soph. Antig.* 560. Εἰ τοῦδ' ἤμπλακον, *Id. ibid.* 910. Ἤμπλακες, ictu aberravit, *Id. ibid.* 1234. Ὃς ἀρίστης ἀμπλακὼν ἀλόχου, *Eurip. Alc.* 241. Ab inusitat. πλακέω.

Ἀμπλάκημα, ατος, τὸ, peccatum. A præc.

Ἀμπλάκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non aberrans; pro ἀναπλάκητος, q. v. vel potius ἀπλάκητος, *Ern.*

Ἀμπλακία, ας, ἡ, erratum, peccatum, *Poet.*

Ἀμπλάκιον, ου, τὸ, peccatum, erratum. Τὸ δὴ νέαις ἀλόχοις ἔχθιστον ἀμπλάκιον, *Pindar. Pyth. Od.* 11, 41.

Ἀμπλάκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, peccato carens, justus.

Ἀμπλακὼν, a. 2. part. act. ab ἀμπλακέω.

Ἀμπνοὴ, ἡ, *Ion.* pro ἀναπνοὴ, respiratio. Ἀμπνοὰς ἔχειν, vitales auras carpere, *Soph. Aj.* 417.

Ἀμπνύνθη, *respiravit*, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἀνεπνύνθη, a verbo ἄμπνυμαι, *respiro.*

Ἀμπολεῖν, pro ἀναπολεῖν, ab ἀναπολέω.

Ἀμπόλιν, *per urbem*, *Ion.* pro ἀνὰ πόλιν.

Ἀμπρεύω, f. εύσω, traho more boum seu jumentorum; (2) bajulo. Ab

ἌΜΠΡΟΝ, ου, τὸ, funis quo boves onera trahunt, helcium.

Ἀμπτάμενα, *revolantia*, a. 2. part. med. *Poet.* pro ἀναπτάμενα, ab ἀνίπταμαι, *revolo.*

Ἀμπυγμὼν, ονος, ὁ, vide ἄμπυξ, *Nic.*

Ἀμπυκάζω, f. άσω, religo comas, jubas; (2) freno; (3) corono. Ab ἄμπυξ.

Ἀμπυκίζω, f. ίσω, comas religo et adstrictas teneo. Ab eod.

Ἀμπυκτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἄμπυξ in equis.

Ἀμπυκτήριος, equus cui comæ religantur funiculo aurato. Ἀμπυκτήρια φάλαρα, phaleræ, *Soph. Œd. Col.* 1068.

ἌΜΠΥΞ, υκος, ὁ, funiculus auratus, quo comæ in equorum frontibus religantur; (2) reticulum muliebre, vitta; (3) rota; (4) operculum vasis, omne in orbem fastigiatum.

Ἄμπωσις, εως, ἡ, reciprocatio æstus marini; (2) æstus; (3) revocatio humoris ab externis corporis partibus ad interiores. *Gl. V.* gurges. Ex ἀνὰ et πῶμι pro πίνω.

Ἀμπωτίζω, f. ίσω, resorbeo. Ab

Ἄμπωτις, εως vel ιδος, ἡ, idem quod ἄμπωσις.

ἈΜΥΓΔΑΛΕ'Α, ας, *contr.* ἀμυγδαλῆ, ῆς, ἡ, amygdala, seu amygdalus arbor. Hinc

Ἀμυγδάλη, ης, ἡ, amygdala, fructus.

Ἀμυγδάλεος, εα, εον, vide ἀμυγδάλινος, *Nic.*

Ἀμυγδάλινος, ίνη, ινον, amygdalinus, confectus ex amygdalis.

Ἀμυγδαλὶς, ίδος, ἡ, amygdala seu amygdalum, fructus.

Ἀμυγδαλίτης, ου, ἡ, amygdalites, similitudinem aliquam habens cum amygdalo.

Ἀμυγδαλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amygdalæ speciem habens. Ex ἀμυγδάλη et εἶδος.

Ἀμυγδαλόεις, όεσσα, όεν, amygdalæ speciem habens. Ab ἀμυγδάλη.

Ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, amygdalarum fractor, homo, vel instrumentum quoddam. Ex ἀμυγδάλη et καταγνύω, *frango.*

Ἀμύγδαλον, ου, τὸ, amygdalum, fructus.

Ἀμύγδαλος, ου, ἡ, amygdalus, arbor.

Ἀμυγδαλώδης, εος, ὁ ἡ, amygdalæ similis.

Ἄμυγμα, ατος, τὸ, laniatus et laceratio cutis; (2) evulsio capillorum. Ab ἀμύσσω.

Ἀμυγνὸς, ὸν, purus, *Soph. ap. Suid.*

Ἄμυδις, *adv.* simul, cum. Ab ἅμα.

Ἀμυδρόεις, όεσσα, όεν, idem quod primitivum.

ἈΜΥΔΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, subobscurus; (2) exilis, tenuis; (3) hebes. Hinc

Ἀμυδρότης, ητος, ἡ, hebetudo, languor in pulsu arteriarum.

Ἀμυδρόω, ῶ, f. ώσω, obscuro, hebeto, vim detraho.

Ἀμυδρῶς, *adv.* obscure; (2) exiliter.

Ἀμύδρωσις, εως, ἡ, obscuratio, hebetatio. Ab ἀμυδρόω.

Ἀμύελος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens medulla.

Ἀμύζω, f. ύσω, sugo; (2) lac premo; (3) sicco. Ex α pleon. et μύζω, *sugo.*

Ἀμύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non initiatus sacris arcanis, profanus; (2) nondum baptizatus; (3) imperitus, ignarus. *Philox.* ἀμύητοι, profani. Ex α priv. et μυέω, *initio.*

Ἀμύθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis. Ex α priv. et μυθέομαι, *dico.*

Ἄμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, fabularum expers, in quo sunt nullæ fabulosæ narrationes.

Ἀμυκαλαὶ, ῶν, αἱ, cuspides jaculorum, *Hes.* Ab ἀμύσσω.

Ἀμύκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers mugitus, vacuus bubus, de stabulo. Ex α et μυκάω.

Ἀμυκλαΐσδειν, *Laconice loqui*, præs. infin. act. *Dor.* pro ἀμυκλαΐζειν, a verbo ἀμυκλαΐζω, *Laconice, sive ut Amyclæi, loquor.*

Ἀμυκτὴρ, ῆρος, ὁ, naso carens, *ap. Strab.*

Ἀμυκτικὸς, ἡ, ὸν, vim habens dilacerandi et dilaniandi. Ab ἀμύσσω.

Ἀμυκτικῶς, *adv.* vellicatim discerpendo, dilaniando.

Ἀμύλιον, ου, τὸ, amylium, placentæ genus.

Ἄμυλον, ου, τὸ, amylum, farina triticea sine mola facta. Ab

Ἄμυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non molitus. Ex α priv. et μύλη, *mola.*

Ἄμυλος, ου, ἡ, species quercus, *apud Schol. Theocriti.*

ἈΜΥ'ΜΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, inculpatus; (2) laudabilis, præclarus, egregius, in quocunque genere, elegans; (3) faustus.

Ἄμυνα, ης, ἡ, ultio; (2) injuriæ propulsatio; (3) auxilium. *Philox.* adminiculum, ultio. Ab ἀμύνω.

Ἀμυνάθω, auxilior; (2) ulciscor. (1) ὦ σ' ἀμυνάθειν χρῄζων, *Eurip. Iphig. in Aul.* 910. (2) αἱ δὲ συμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν, vindice digna, *Soph. Œd. Col.* 1014. Εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυνάθειν χρῄζεις τὸ πραχθὲν, si per tuos amicos ulcisci vis factum, *Eurip. Androm.* 1080. Ab eod.

Ἀμῦναι, *auxiliari*, a. 1. inf. act. verbi ἀμύνω.

Ἀμυνέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀμύνειν.

Ἀμυνέμεναι, *auxiliari*, præsens item, sed *Dorice.*

Ἀμυνεῦσι, *auxiliabuntur*, 3. pl. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀμυνοῦσι, a verbo eod.

Ἀμύνη, *ultio*, *Ion.* pro ἄμυνα.

Ἀμυνίας, ου, ὁ, auxiliatorius; (2) vindictæ cupidus.

Ἀμύντειρα, ας, ἡ, ultrix, *Philox.* auxiliatrix. Ab

Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, auxiliator; (2) ultor; (3) propulsator; (4) pars cornu cervini. Ab ἀμύνω.

Ἀμυντήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, auxiliatorius, propulsatorius, idoneus vindictæ. Τὸ ἀμυντήριον, omne illud quo possis aggredi aliquem, vel vim alicujus propellere, arma. Εἰ δὲ εὐπορήσειεν ἀμυντηρίῳ, *Heliod. Æth.* 2. Ab ἀμυντήρ.

Ἀμυντικὸς, ἡ, ὸν, ad injuriam propulsandam aptus. Ab ἀμύνω.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ, auxiliator; (2) ultor. Ab

ἈΜΥ'ΝΩ, f. υνῶ, auxilior, opem fero; (2) defendo aliquem ab injuria; (3) propello, arceo; (4) ulciscor; et *in medio* (5) dimico pro, propugno; (6) resisto; (7) par pari refero. Ἀμύνειν αὐτοῖς, περὶ σοῦ τεθνηκότος. Ἀμύνεσθαι περὶ, ὑπὲρ, πρὸς πατρίδος, pugnare pro; τοὺς ἀδικοῦντας. τινὰ ὑπὲρ τούτου. τινὰ τούτου. τοῖς ἴσοις, ὁμοίοις. Εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε, *Soph. Œd. Col.* 1228. Οἵπερ ἔργ' ἀμύνεσιν κακά, *Id. Philox.* 603. Ἕως ἠμύνατο ὁ Θεὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, *Josuæ* 13, 13. (3) τίς ἔτι θυμῷ βέλη ἔξει ψυχᾶς ἀμύνειν; *Soph. Œd. Tyr.* 892. *Philox.* ἀμύνεται, ulciscitur, refutat.

Ἀμὺξ, *adv.* vellicando, laniando.

Ἄμυξ, υχος, ἡ, vellicatio, laniatio, laceratio.

Ἄμυξις, εως, ἡ, idem, scarificatio. Ab

ἈΜΥ'ΣΣΩ, f. ξω, rado unguibus, vellico, lacero, discerpo; (2) lancino; (3) scarifico; (4) exulcero animum, saucio mentem alicujus. Σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος, *Il.* 1, 243. Τὴν γνώμην ἀμύξει, *Æschin.*

Ἀμυσταγώγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, mysteria non edoctus, ad sacra arcana non admissus. Ex α priv. et μυσταγωγέω.

Ἀμυστηρίαστος, ὁ καὶ ἡ, non initiatus, *Sch. Theoc.*

Ἀμυστὶ, *adv.* integris amystidibus, vel sine labiorum compressu, patente ore. Ex α priv. et μύω.

Ἀμυστίζω, f. ίσω, hiante ore, large et avide bibo. Ab

Ἄμυστις, ιδος vel ιος, ἡ, potandi genus, quum poculum largius ἀμυστὶ, sive sine respiratione et labiorum compressione exhauritur; (2) poculi genus, *Eurip. Rhes.* 419. Ab ἀμυστί.

Ἄμυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμύητος.

Ἀμυσχρὸς, ὰ, ὸν, nullo contaminatus scelere et piaculo, *Etym.* (pro quo ἀμυγνὸς, *Suid.*) Ἀμυσχρὸν οὔνομ' ἔσσετ' Ἀρχελαΐδος, *Parthen. apud Heph.* 4. Ex α priv. et μύσος, (sine dubio leg. ἀμύσαρος, *Ern.*)

Ἀμυχὴ, ῆς, ἡ, vellicatio, laceratio; (2) ulcus parvum, vulnus leve, quo summa tantum cutis perstringitur. Ab ἀμύσσω. Hinc

Ἀμυχηδὸν, *adv.* idem quod ἀμύξ.

Ἀμυχὶ, *adv.* idem.

Ἀμυχιαῖος, α, ον, qui est in superficie, de ulcere levi, vel incisura levi in cute. Ab ἀμυχή.

Ἀμυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis ταῖς ἀμυχαῖς, in quo cutis velut carpta et vellicata unguibus videtur. Ab eod.

Ἀμφ' pro ἀμφὶ, *circa.*

Ἀμφαγαπάζω, caritate amplector, valde diligo. Ex ἀμφὶ et ἀγαπάω.

Ἀμφαγαπάω, f. ήσω, idem et ex iisd.

Ἀμφαγείρω, fut. ερῶ, undique congrego, *in pass.* coeo ad vel circa aliquem. Θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο πᾶσαι, *Il.* 18, 37.

Ἀμφαγνοέω, ῶ, fut. ήσω, ex parte ignoro; (2) dubito; (*vox incertæ fidei*, Ern.)

Ἀμφαδὰ, *adv.* palam. Ex ἀνὰ et φαίνομαι.

Ἀμφαδίῃ, palam. Ὅσσα μὲν ἀμφαδίῃ ῥέξειν θέμις, palam facere, *Apoll. Rhod.* 11, 1020.

Ἀμφαδίην, *adv.* palam. Ab

Ἀμφάδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, manifestus.

Ἀμφαδὸν, et ἀμφανδὸν, *adv.* palam, manifeste, *per Syncop.* pro ἀναφανδόν.

Ἄμφαδος, ον, idem quod ἀμφάδιος, *Apoll.*

Ἄμφαινε, *ostendebat*, 3. sing. imperf. indic. act. *Poet.* pro ἀνέφαινε, a verbo ἀναφαίνω.

Ἀμφάκης, *utrimque acutus*, *Dor.* pro ἀμφήκης, *Soph. Elect.* 485.

Ἀμφαλάλημαι, circumvagor. Ἀμήχανος ἀμφαλάλησαι, *Oppian. Cyneget.* 3, 423.

Ἀμφαλλάσσω, muto, idem quod ἀμείβομαι, *Opp.*

Ἀμφαμιῶται, ῶν, οἱ, servi apud Cretenses indigenæ, sed tamen bello capti, qu. ἀφημιῶται, fama, nomine, nobilitate carentes, *Ern.*

Ἄμφανε, *ostendit*, 3. sing. aor. 1. indic. act. *Poet.* pro ἀνέφανε, a verbo ἀναφαίνω, *ostendo.*

Ἀμφαξονέω, ῶ, exorbito, quum ἄξων currus in utrumque latus labat, et non firmiter hæret. Ex ἀμφὶ et ἄξων, *axis.*

Ἀμφαραβέω, ῶ, f. ήσω, circumstrepo. Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε, *Il.* 21, 408.

Ἀμφαραβίζω, idem. Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον, *Hesiod. Scut.* 64. Ex ἀμφὶ et ἄραβος, *strepitus.*

Ἀμφα-

'Αμφαριστερὸς, ρὰ, ρὸν, qui dextra ut sinistra utitur; (2) sinister, infelix. Ex ἀμφὶ et ἀριστερὸς, *sinister*.

'Αμφασία, ας, ἡ, *Poet.* pro ἀφασία, *Hom.*

'Αμφαυξις, ιως, ἡ, truncus arboris ramis recisis. Ex ἀμφὶ et αὔξω.

'Αμφαυτέω, idem quod ἀμφαύω, *Opp.*

'Αμφαύω, circumsono, *Hes.* Ex ἀμφὶ et αὔω.

'Αμφαφάασθαι, *circumtractari*, præs. inf. pass. pro ἀμφαφᾶσθαι, a verbo seq.

'Αμφαφάω, et ἀμφαφάομαι, contrecto; ἀμφαφόων, *Ion.* et *Poet.* pro ἀμφαφῶν, et ἀμφαφάων. Μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ, *Il.* 22, 373. Ex ἀμφὶ et ἀφάω, *tango*.

'Αμφείπετο, *fovebat*, 3. sing. imperf. ind. med verbi ἀμφίπομαι, *foveo*.

'Αμφεκάρη, *circumtruncatus* seu *circumtonsus est*, 3. sing. aor. 2. ind. pass. verbi ἀμφικείρω.

'Αμφελαύνω, circumtraho, *Hom.*

'Αμφελελίττω, concutio, tremefacio. Γαῖαν.... γαιήοχος ἀμφελελίξη, *Orph. Pronost.* 6.

'Αμφελίσσω, circumplico, constringo, ἀμφελίξαντες χέρας, *Eurip. Andr.* 425. Idem quod ἀμφιελίσσω. Hinc

'Αλφέλικτος, ον, circumvolutus, convolutus.

'Αμφέλκω, fut. ἑλξω, circumquaque traho.

'Αμφελυτρόω, involvo, tego. Ab ἀμφὶ et ἔλυτρον, *involucrum*.

'Αμφελύτρωσις, εως, ἡ, involutio.

'Αμφέξω, *induam*, f. 1. ind. act. verbi ἀμπέχω.

'Αμφεπονήθη, *consumspit*, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀμφιπονέομαι, *consumo*.

'Αμφέπω, amplector, circumdo; (2) tracto, versor, circa aliquid; (3) curo, foveo; (4) persequor. Ὅσος ὄχλος νὶν ὕστερου ποδὶ πάνοπλος ἀμφέπει, *Eurip. Ph.* 150. Τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ Τιτῆνας χθονίους, *Hesiod. Theog.* 696. (2) ἀμφέπων πάγχρυσον δέρας, *Eurip. Med.* 480. (3) Ξένων τε κῆδος ἀμφέπειν, peregrinamque adfinitatem curare, *Eurip. Phœn.* 342 Ex ἀμφὶ et ἕπω, *curo*.

'Αμφέρεσθαι, *rejicere*, præs. infin. med *Poet.* pro ἀναφέρεσθαι, a verbo ἀναφέρω, *rejicio*.

'Αμφερυθαίνω, idem quod simpl. *Call.*

'Αμφέστην, *circumsteti*, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀμφίστημι, *circumcolloco*.

'Αμφετήτυμος, verus, ut *simplex* ἐτήτυμος.

'Αμφεφόβηθεν, 3 plur. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἀμφεφοβήθησαν, a verbo ἀμφιφοβέω.

'Αμφέφυγες, *evasisti*, 2. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀμφιφεύγω, *evado*.

'Αμφέχυτο, *circumfusus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass *Ion.* pro ἀμφικέχυτο, ab ἀμφιχύω.

'Αμφηκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, utrimque acutus, anceps. 'Αμφάκης γένυς, anceps bipennis, *Soph. Elect.* 485. Ex ἀμφὶ et ἀκὴ, *mucro, cuspis*.

'Αμφῆλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, adolescens ad justam ætatem accedens. Ex ἀμφὶ et ἡλικία.

'Αμφημερινὸς, ὴ, ὸν, quotidianus. Ex ἀμφὶ et ἡμέρα, *dies*.

'Αμφήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

'Αμφηρεφέα, *undique tectum*, accus. sing. ab

'Αμφηρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, undique tectus. Ex ἀμφὶ et ἐρέφω, *tego*.

'Αμφήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, utrimque instructus remis, a cujus utraque parte remigari potest; (2) utrimque instructus dentibus, utrimque comedens. Ex ἀμφὶ et ἐρέσσω.

'Αμφηρικὸς, ὴ, ὸν, ambiremis. Ab ἀμφήρης.

'Αμφήριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, anceps, controversus. Ex ἀμφὶ et ἔρις, *contentio*.

'ΑΜΦΙ', *præpositio*, circa, circum, circiter, jam, juxta; *aliquando* propter, præ, οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, Socratici; οἱ ἀμφὶ 'Ορφέα, Orphici. Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, Priamus et Panthous, *Il.* 3, 146. 'Οτρύνοντα μάχεσθαι, ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, hortantem ad pugnandum magnum Pelagonta, *Ib.* 4, 294. 'Αμφὶ θυμῷ, præ ira, *Soph. in Achivorum cœtu.* Cum *gen.* de, propter, per; *dat.* circum, propter, prope, apud; *accus.* circa, ad.

'Αμφιάζω, f. άσω, induo. 'Αμφιασθῆναι τὴν στολὴν, *Herodot.* Ab ἀμφιέννυμι.

'Αμφίαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque mare habens, mari circumfusus, in mari situs Epith. insulæ, *Odyss.* 1, 386, 395, 401. Ex ἀμφὶ et ἅλς, *mare*.

'Αμφιάνακτες, ων, οἱ, Poetæ dithyrambici, ita dicti, quod carmina eorum fere inciperent: 'Αμφί μοι αὖθις ἄνακτα——vel etiam 'Αμφί μοι αὖτε Φοῖβε ἄναξ Δήλιε. Ex ἀμφὶ et ἄναξ, *rex*.

'Αμφιανακτίζω, fut. ίσω, procœmio utor; (2) hymnos in Apollinem cano, imprimis vero istum Terpandri: 'Αμφί μοι αὐτὸν Ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω φρήν.

'ΑΜΦΙ'ΑΣ, ου, ὁ, genus vini, *Hes.*

'Αμφίασις, εως, ἡ, amictus, indumentum, vestis; (2) actio induendi. Ab ἀμφιάζω, *induo*.

'Αμφίασμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

'Αμφιασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

'Αμφιαχέω, ῶ, f. ήσω, circumsono. Ab ἀμφὶ et ἠχέω vel ἰάχω, *sono*.

'Αμφιάχω, idem et ab eod.

'Αμφιαχὼς, ἀμφιαχυῖα, circumsonans, valde clamitans, part. præt. *Il.* 2, 316.

'Αμφιβαίνω, fut. βήσομαι, p. βέβηκα, circumeo, lustro; (2) defendo, tueor, sto super vel coram aliquo diductis cruribus, *Ern.* 'Αμφιβαίνει μοι θράσος, πόνος φρένας. Ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, *Il.* 1, 37.

Αμφιβάλῃ, *circumjecerit*, 3. sing. aor. 2. conjunct. med. verbi ἀμφιβάλλω.

'Αμφιβάλλω, fut. βλήσω, p. βέβληκα, circumjicio, circumpono, induo, accingo; (2) dubito, *Philox.* (3) conjicio, conjector. (3) τὴν Ζακυνθίων ἄκρον προσκοπεῖν ἀμφιβάλλομεν, videre tanquam e longinquo conjectabamur, *Heliod.* 5. 'Αμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι ματρὸς, *Eurip. Ph.* 313.

'Αμφιβὰς, a. 2. part. act. verbi ἀμφιβαίνω.

'Αμφιβασία, ας, ἡ, contentio, altercatio, defensio. Ab ἀμφιβαίνω. Unde et

'Αμφίβασις, εως, ἡ, circumventio, sc. ab hostibus; (2) protectio, defensio; (3) contentio, altercatio.

'Αμφιβατὴρ, ῆρος, ὁ, circumventor, *Synes.*

'Αμφιβεβάω, ῶ, circumeo, obeo. Ex ἀμφὶ et βαίνω, *vado, eo*.

'Αμφιβέβηκας, *circumivisti*, 2. sing. perf. indic. act. verbi ἀμφιβαίνω.

'Αμφίβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, in terra et in aqua vivens. Ex ἀμφὶ et βίος, *vita*.

'Αμφίβλημα, ατος, τὸ, vestimentum, indumentum. Πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα, *Eurip Phœn.* 786. Ex ἀμφιβάλλω.

'Αμφιβληστρευτικὴ, ἡ, sub. τέχνη, ars piscatorum qui reti utuntur, *Poll.*

'Αμφιβληστρικὸς, ὴ, ὸν, retiformis, retis vim et usum præstans. Σχεδὸν γὰρ αὐτὸν περιειλήφαμεν ἐν ἀμφιβληστρικῷ τινι τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων, *Plato in Sophista.*

'Αμφιβληστροειδὴς, ὲς, retiformis, *Poll.*

'Αμφίβληστρον, ου, τὸ, rete; (2) tunica; (3) munitio.

'Αμφιβόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde celeber. Ex βοάω, *clamo*.

'Αμφιβολεὺς, έως, ὁ, piscator. Ab ἀμφιβάλλω.

'Αμφιβολία, ας, ἡ, ambiguitas in sermone, dictio duas aut etiam plures res proprie significans, ita ut eandem diverso sensu intelligere possimus. Ab

'Αμφίβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui undique feritur; (2) ambiguus, dubius, anceps, in utramque partem jactabilis; (3) circumstans, circumjectus. (1) οἱ δ' ἔπιπτον ἤδη λάβρως καὶ ἀθρόως, ἀμφίβολοι γεγονότες, utrimque petiti, *Appian. Bell. Annibal.* 48. (3) στεφάνην διέκερσεν ἀμφιβόλων ὀρέων, *Oppian. Cyneget.* 11, 132.

'Αμφιβολῶς, ambigue, *Athen.*

'Αμφιβόσκομαι, depascor. Μή τις μ' ἐχίδνης ἰὸς ἀμφιβόσκεται; *Lucian. Tragopod.* 302. Ex βόσκω.

'Αμφίβουλος, ον, ambiguus, incertus animi

'Αμφιβράγχια, ων, τὰ, loca circum tonsillas.

'Αμφίβραχυς, εος, ὁ, utrimque brevis, ab initio et a fine brevis, pes prosodicus, Amphibrachys, ut *labore*.

'Αμφίβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, hominem undique tegens, epith. scuti, *Hom.*

'Αμφίβροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, undequaque madidus; (2) ebrius, temulentus. Ex βρέχω.

'Αμφιβώτης, idem quod ἀμφιβόητος.

'Αμφιγάννυμαι, lætor, *Call.*

'Αμφιγέγηθε, *circum oblectatus est*, 3. sing. perf. ind. med. verbi ἀμφιγηθέω.

'Αμφιγεῖος, ον, quasi conterraneus, finitimus, *Steph. ex Dion.* sed leg. ἀγχίγυοι, v. 215.

'Αμφιγηθέω, ῶ, fut. ήσω, et ἀμφιγήθω, valde gaudeo.

'Αμφιγνοέω, ῶ, fut. ήσω, aliqua ex parte cognosco; (2) dubito. Ἵνα περὶ ὧν ἂν ἀμφιγνοῇς ἔχῃς τοὺς συνδοκιμάζοντας, *Isocr.* Ex νοέω, *intelligo*.

'Αμφίγονος, ου, ὁ, privignus, qui ex priore uxore est. Ex γίνομαι, *nascor*.

'Αμφιγυήεις, ήεσσα, ῆεν, utroque pede claudus; (2) epitheton Vulcani, *Philox.* Mulciber. Ex γυιὸς, *claudus*.

'Αμφίγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque acutus: epith. hastæ, quæ superne et inferne habet ferrum; (2) fortis, robustus. (1) ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν, *Il.* 13, 147. (2) ἀμφίγυοι κατέβαν τινὲς, *Soph. Trach.* 504.

'Αμφιγυόω, ῶ, f. ώσω, extremas partes amputo; (2) utrimque terræ infigo, utrimque depango. Ex γυιόω.

'Αμφιδαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, utrimque secans. Ex δαίω, *seco, divido*.

'Αμφιδαίω, circum accendo. Σέο δ' εἵνεκ' ἀϋτή τε, πτόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε, *Il.* 6, 329.

'Αμφιδάκρυτος, ον, flebilis, luctuosus. Πόθον ἀμφιδάκρυτον αἰεὶ κατέχων, *Eurip. Phœn.* 332.

'Αμφιδάσειαν, acc. sing. f. g. ab

'Αμφίδασυς, δάσεια, δασυ, ubique hirsutus, valde hirsutus; (2) epith. ægidis, *Hom.*

'Αμφίδεα, ων, τὰ, armillæ. Ex δέω.

'Αμφιδέαι, ῶν, αἱ, catenæ; (2) armillæ; (3) periscelides.

'Αμφιδέδια, 1. sing. perf. ind. med. v. ἀμφιδαίω.

'Αμφιδέες, ων, αἱ, catenæ; (2) annuli.

'Αμφιδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, admodum meticulosus. Ex δέος, *metus*.

'Αμφιδέμω, circumædifico. Τὸ ἱερὸν ἀμφιδείμαντο, *Joseph.*

'Αμφιδέξιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ambidexter. *Gl. V.* æquimanus; (2) valde aptus, egregius; (3) ambiguus; (4) anceps (de gladio); (5) uterque. (5) κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς, utraque manu, *Soph. Œd. Tyr.* 1243. 'Ερείσατε πλευρὸν ἀμφιδέξιον, utrumque latus, *Id. Œd. Col.* 1112. Οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον σίδηρον, ancipitem gladium, *Eurip. Hipp.* 780. Ex δεξιὰ, *dextra*.

'Αμφιδεξίως, *adv.* admodum dextre et apte.

'Αμφιδέρκομαι, et ἀμφιδέρκω, circumspicio.

'Αμφιδέρχθης, *circumspectus es*, 2. sing. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἀμφεδέρχθης.

'Αμφίδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumligatus, undique septus. Ex ἀμφιδέω.

'Αμφιδεύτατος, ου, ὁ ϗ ἡ, postremus; (2) minutissimus.

'Αμφιδέω, ῶ, fut. ήσω, circumligo.

'Αμφιδηριάομαι, ῶμαι, decerto, contendo. Δειναῖσιν ἀρχαῖς ἀμφιδηριωμένων, *Lycoph.* 1437.

'Αμφιδήριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, anceps, dubius; ut victoria. Ex δῆρις, *pugna*.

'Αμφιδιαίνω, irrigo, madefacio, penitus.

'Αμφιδινεύω, circumvolvo.

'Αμφιδινέω, idem: ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται, *Il.* 23, 562.

'Αμφιδοκεύω, f. σω, speculor; (2) insidior.

'Αμφιδονέω, ῶ, f. ήσω, agito, in orbem.

'Αμφιδοξέω, ῶ, fut. ήσω, ambigo, dubito. Ab

'Αμφίδοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, anceps, dubius. Ex δόξα, *opinio*.

'Αμφίδορος, ου, ὁ ϗ ἡ, pelle undique tectus; (2) excoriatus, seu cui detracta pellis est. Ex δορὰ vel δέρμα, *pellis*.

'Αμφι-

Ἀμφίδουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, natus utroque parente servo et ipse servus.

Ἀμφίδοχμος, palmaris, qui palma *seu* manu comprehendi potest. Ex *ἀμφὶ* et *δοχμὴ*, *palma. Xenoph. de Re Equest.* 4, 4.

Ἀμφιδρόμια, ων, τὰ, dies quintus a natis infantibus, quo obstetrices illos circa focum ferebant currentes. Ex

Ἀμφίδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, circum currens; (2) qui cursu obiri potest; (3) qui in gyrum rotatur.

Ἀμφίδρυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, undique laceratus. Ex *δρύπτω*, *lacero.*

Ἀμφιδρυφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. Ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, ambas-laceratas-genas uxor, *Il.* 2, 700.

Ἀμφίδρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀμφίδυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quod utrimque potest subiri, geminos aditus habens, undique patens, ut portus, littus; (2) duplex. Ῥάχις ἀμφίδυμος, spina duplex, *Oppian. Cyneget.* 1, 186. Ex *δύω*, *subeo.*

Ἀμφιδὺς, *indutus*, a. 2. part. act. verbi

Ἀμφιδύω, fut. *ύσω*, induo, Φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν κεῖνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῒ, *Soph. Trach.* 614.

Ἀμφίειμαι, perf. indic. pass. et

Ἀμφιειμένος, perf. part. pass. verbi *ἀμφιέννυμι.*

Ἀμφιελαύνω, circumduco, *Hom.*

Ἀμφιέλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, volubilis, qui circumagitur, ut rota; (2) orbem suum conficit, ut luna, stellæ.

Ἀμφιέλισσος, ίσση, ισσον, qui utrimque agitur, impellitur, ut navis. Ab

Ἀμφιελίσσω, fut. *ίξω*, circumvolvo, circumplico.

Ἀμφίεμαι, induor. Ab

Ἀμφιέννυμι, vel *ἀμφιεννύω*, fut. *ἀμφιέσω*, induo, *ἠμφιεσμένος*, indutus, perf. pass. part. Ἠμφίεσε ἐκεῖνον τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα, *Xenoph.* Ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονὶ, *Aristoph. Plut.* 934. Στολὴν γυναικὸς ἠμφιεσμένον, *Id. Thesm.* 98.

Ἀμφιέποντες, præs. part. act. verbi

Ἀμφιέπω, tracto; circa quidpiam versor, curo; (2) persequor. Ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο, *Il.* 24, 804.

Ἀμφίεργος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui dimidia ex parte irrigatur aquis cœlestibus, et dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, adeoque utrumque naturæ opus experitur. Epith. soli. Ex *ἔργον.*

Ἀμφιέρχομαι, circumvenio, *Hom.*

Ἀμφιεσάμενος, a. 1. part. med. v. *ἀμφιέννυμι.*

Ἀμφιέσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act.

Ἀμφίεσμαι, 1. sing. perf. ind. pass.

Ἀμφίεσμα, ατος, τὸ, vestimentum, indumentum. Ab *ἀμφιέννυμι.*

Ἀμφιεστρὶς, ίδος, ἡ, pænula, amiculum.

Ἀμφιέσω, *induam*, fut. 1. ind. act.

Ἀμφιετάζομαι, quotannis recurro, et quasi in orbem redeo. Ex *ἀμφὶ* et *ἔτος*. Unde

Ἀμφιετεὶ, *adv.* quotannis, unoquoque anno.

Ἀμφίετες, *adv.* idem et ex iisd.

Ἀμφιετέω, ῶ, quotannis ago, celebro.

Ἀμφιετηρὶς, ίδος, ἡ, festum anniversarium.

Ἀμφιέτηρος, ον, annuus, anniversarius; item cui quotannis certa die sacra sunt, *Ern.*

Ἀμφιετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀμφιετίζομαι, idem quod *ἀμφιετάζομαι.*

Ἀμφιζάνω, adhæreo, undique obsitum teneo. Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη, *Il.* 18, 25. Ex *ἱζάνω*, *sedeo.*

Ἀμφίζευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque junctus. Ex *ζευγνύω*, *jungo.*

Ἀμφιηκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, utrimque acutus. Ex *ἀκὴ*, *acies.*

Ἀμφιθάλαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque thalamos habens.

Ἀμφιθάλασσος, vel *ἀμφιθάλαττος*, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque mare habens, ut bimaris.

Ἀμφιθαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, isthmus; (2) utrumque parentem superstitem habens, patrimus et matrimus; undique floridus, florentissimus.

Ἀμφιθάλλω, undique vireo, valde floreo; *ἀμφιτέθηλα*, perf. med.

Ἀμφιθέατρον, ου, τὸ, amphitheatrum.

Ἀμφίθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. phialæ, incertæ significationis; quæ utrimque poni potest, quæ ex omni parte potest statui, vel quæ utrinque prehendi potest, *Hom.* vel cui appositæ sunt ansæ duæ. Ex *τίθημι*, *pono.*

Ἀμφιθέω, fut. *-θεύσομαι*, circumcurro.

Ἀμφίθηκτος, ον, utrimque acutus. Ἀμφιθήκτῳ ξίφει, *Soph. Antig.* 1309. A *θήγω.*

Ἀμφιθλασθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi *ἀμφιθλάω.*

Ἀμφίθλασις, ἡ, contusio undique facta. Ab

Ἀμφιθλάω, ῶ, fut. *άσω*, undique frango, contundo, quatio. A *θλάω*, *frango.*

Ἀμφιθοάζω, circumcurro, *Man.*

Ἀμφιθορέω, undique assulto.

Ἀμφίθρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, circum concretus et coagulatus. Ἀμφίθρεπτον αἷμα, concretus sanguis, *Soph. Trach.* 572. Ex *τρέφω.*

Ἀμφίθρυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, undique fractus, contusus. A *θρύπτω.*

Ἀμφίθυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque januam habens, fores anticas et posticas habens. *Subst.* janua, aliam sibi oppositam habens; item pugillares, binis tabulis, *Ern.* A *θύρα.*

Ἀμφικαλύπτω, fut. *ύψω*, circumtego, *Hesiod. Op.* 553.

Ἀμφικαλύψῃ, 3. sing. a. 1. conj.

Ἀμφικάρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque caput habens, biceps.

Ἀμφικαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) utrimque ansatus. Ex *κάρη*, *caput.*

Ἀμφίκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque vel ab utraque parte, vel undique fructum habens. Verbum incertæ significationis.

Ἀμφίκαυσις, vel *-καυτις*, εως, ἡ, genus hordei; (2) ap. *Comicos*, pudenda. A *καίω.*

Ἀμφικεάζω, fut. *άσω*, circumscindo; excortico, *Ern.* Τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας, *Odyss.* 14, 12.

Ἀμφικεάσσας, *circumscindens*, aor. 1. part. act. *Poet.* pro *ἀμφικεάσας.*

Ἀμφίκειμαι, jaceo, circumjaceo. Σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ ἀμφικεῖσθαι μόρον, accedere, *Soph. Antig.* 1291. Ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι, se invicem amplexi, *Id. Œdip. Col.* 1620.

Ἀμφικείρω, fut. *ερῶ*, circumtondeo.

Ἀμφικέλευθος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque viam habens; sc. in media via situs, undique accessui parens, *Ern.*

Ἀμφίκερως, ὁ ϗ ἡ, utrimque cornuta; epith. lunæ, *Man.*

Ἀμφικεύθω, fut. *εύσω*, diligenter occulto, circumtego.

Ἀμφικέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque caput habens, biceps; *ἀμφικέφαλος κλίνη*, genus lecti ita dictum, quod utrimque pulvinar habeat. Ex *κεφαλὴ*, *caput.*

Ἀμφικινύρομαι, circumlamentor, ubique valde queror.

Ἀμφικίων, ονος, ὁ, columnis fultus. Epith. templi, *Soph. Antig.* 285.

Ἀμφίκλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex omni parte fractus, undique fractus. Ex *κλάω*, *frango.*

Ἀμφίκλαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ubique ab omnibus fletur. Ex *κλαίω*, *fleo.*

Ἀμφικλύζω, circumluo, undique alluo, colluo, vel abluo.

Ἀμφίκλυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui utrimque abluitur vel alluitur, circumfluus. Ex *κλύζω.*

Ἀμφικνέφαλος, ον, utrimque pulvinum habens.

Ἀμφικνεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, undique caliginosus seu tenebrosus, circumquaque nebulis tectus. Ex *κνέφας.*

Ἀμφίκοιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque cavatus; epith. ligni, cui ex utroque fine suspensa onera gestant bajuli, *Ern.*

Ἀμφίκοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, lectum ambiens.

Ἀμφίκολλος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque glutinatus, seu ab utraque parte glutine coagmentatus. Ex *κόλλα*, *gluten.*

Ἀμφικομέω, curo, orno, ut *simplex κομέω.*

Ἀμφικόμη, ης, ἡ, genus gemmæ, ap. *Plin. Ern.*

Ἀμφίκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, undique comas habens, bene comatus; (2) bene frondosus. Ex *κόμη.*

Ἀμφίκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque scindens. Ex *κόπτω*, *scindo.*

Ἀμφίκορος, ου, ὁ ϗ ἡ, medius inter tres fratres, *Hes. Suid.* Ex *κόρος*, *puer.*

Ἀμφίκουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumquaque rasus; (2) ἡ, quam ab utraque parte viri amplectuntur. Ex *κείρω* vel *κοῦρος.*

Ἀμφικραδαίνω, quasso, roto, torqueo, sc. jaculum.

Ἀμφικραδάω, ῶ, idem.

Ἀμφίκρανος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque habens caput. Ex *κράνον.*

Ἀμφικρέμαμαι, f. *άσω*, circumpendeo. Unde

Ἀμφικρεμὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, utrimque pendens.

Ἀμφίκρημνος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque præcipitium habens, valde præceps.

Ἀμφικτίονες, ων, οἱ, vicini. Ex *κτίζω*, i. e. *οἰκίζω*, *habito.*

Ἀμφικτύονες, Græcæ civitates, ad concilium Græcorum apud Thermopylas haberi solitum, convenientes.

Ἀμφικτυονὶς, ίδος, epith. civitatis ad fœdus Amphictyonum pertinentis.

Ἀμφικτυονία, ας, ἡ, fœdus et societas Amphictyonum.

Ἀμφικυλίσσαις, *qui circumvolvit*, aor. 1. part. act. *Æol.* et *Poet.* pro *ἀμφικυλίσας*, ab

Ἀμφικυλίω, fut. *ίσω*, circumvolvo.

Ἀμφικύπελλον, ου, τὸ, poculum rotundum et utrimque ansas habens.

Ἀμφίκυρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque declivis, gibbosus, ut luna apparet nondum semiplena.

Ἀμφιλαβὴς, ὲς, ambiguus.

Ἀμφιλαῖος, utraque manu lævus.

Ἀμφίλαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, loquax.

Ἀμφιλαμβάνω, amplector.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ, amplitudo, exuberantia. Ab

Ἀμφιλαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, amplus, multus, copiosus; (2) undique plenus, exuberans; (3) umbrosus, densus, epith. silvæ; (4) tectus ab omni parte, munitus, cinctus. Ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας, vastos elephantes, *Herodot.* 3, 114. Ἵππος ἀμφιλαφὴς, *Apoll. Rhod.* 4, 1366. Ἀμφιλαφὴς περιουσία· ἀμφιλαφῆ κτήματα. De personis, *ἀμφιλαφὴς ἀνὴρ*, amplus vir. (2) τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον, ὅσσον Ἀπόλλων, arte nemo abundat ut Apollo, *Callim. Hymn. in Apoll.* 42. (3) ἔνθα πλάτανος μὲν ἀμφιλαφὴς, *Aristænet.* 1, 3. (4) ἀμφιλαφὴς παστὰς, tectus ab omni parte, *Theoc. Idyll.* 24, 46. Ἀμφιλαφὴς πίειρα κεραυνίη εἰν ἁλὶ νῆσος, undique cincta mari, *Apoll. Rhod.* 4, 983. Ex *λαμβάνομαι*, quasi *ἀμφιλαβὴς*, *qui utraque manu prehendi potest, qui utrinque cingit, ambit, amplectitur.*

Ἀμφιλαφῶς, *adv.* ample, abunde. Ab eod.

Ἀμφιλαχαίνω, circumcirca fodio.

Ἀμφιλέγω, futur. *ξω*, quasi ab utraque parte dico, in utramque partem dico, discepto, contendo; (2) dubito, ambigo, (sed in usu est *ἀμφιλογέω*.) Hinc

Ἀμφίλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, dubius, anceps.

Ἀμφιλέκτως, *adv.* dubie, ambigue.

Ἀμφίλινος, ον, utrinque lineis vinculis evinctus, *Hes.*

Ἀμφιλογέω, ῶ, fut. *ήσω*, idem quod *ἀμφιλέγω.*

Ἀμφιλογία, ας, ἡ, ambiguitas sermonis, sermo ambiguus; (2) disceptatio. *Gl. V.* altercatio. Ab

Ἀμφίλογος, ου, ὁ ϗ ἡ, controversus, de quo dubitatur; (2) qui ambigit, dubius. Μηδὲ ποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς προσβάλλοιμι, ambigua certamina, *Eurip. Med.* 638. Ex *λόγος*, *ratio.*

Ἀμφιλόγως, idem quod *ἀμφιλέκτως.*

Ἀμφίλοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, obliquus.

Ἀμφίλοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque cristam vel collem habens. Ἀμφίλοφον ζυγὸν, jugum cervicibus impositum, *Soph. Antig.* 351. Ex *λόφος*, *crista*, vel *collis.*

Ἀμφιλύκη νὺξ, sublustris nox, ultima pars noctis sub exortum auroræ. Ex *λύκη.*

Ἀμφίλυκος, antelucanus, *Gl. V.*

Ἀμφίμακρος, ου, ὁ ϗ ἡ, pes prosodicus ex brevi utrimque longam syllabam habente. Amphimacrus, vel Amphimacer.

Ἀμφίμαλλος,

Ἀμφίμαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque villosus et hirsutus.
Ἀμφιμάρπτω, prenso, usitatius, μαρπτέω.
Ἀμφιμάσσομαι, abstergo, *Hom.*
Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, tunica utrimque manicata. Οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας, nunquam dignatus es Domum veste utrimque manicata, *Aristoph. Eq.* 882. Ex μασχάλη, *axilla.*
Ἀμφιμάτωρ, *Dor.* pro ἀμφιμήτωρ.
Ἀμφιμάχητος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo pugnatur, seu pugnandum est; (2) excellens. Ab
Ἀμφιμάχομαι, pro aliquo pugno. Ἀχαιοί τε Τρῶές τε τείχεος ἀμφεμάχοντο Θοάων ἔκτοθι νηῶν, *Il.* 15, 391.
Ἀμφιμάχωμαι, 1. sing. præs. conj. med.
Ἀμφιμέλαινα, omnino nigra.
Ἀμφιμέμυκα, *circummugii*, 1. sing. perf. ind. med. verbi ἀμφιμυκάω.
Ἀμφιμερίζομαι, divido, in duas partes seco.
Ἀμφιμήτορες, οἱ, fratres ex diversa matre. Ἀμφιμάτορας κόρους, liberos ex diversa matre, *Eurip. Androm.* 467.
Ἀμφιμήτριος, ου, ὁ ϗ ἡ, quod circum matricem est in utero. Ex μήτρα, *matrix.*
Ἀμφιμιγής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene mixtus. Ab
Ἀμφιμίγνυμι, admisceo.
Ἀμφιμυκάω, ῶ, circummugio.
Ἀμφινεικής, κέος, et
Ἀμφινείκητος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo contenditur; (2) excellens. Τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας, *Soph. Trach.* 527. Ex νεῖκος, *rixa.* Hinc
Ἀμφίνεικος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo est contentio.
Ἀμφινέμομαι, circumquaque pascor; (2) circumhabito, incolo, habito. Οὐδέ τις ἄλλος ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται, *Il.* 18, 186. Ex νέμω.
Ἀμφινοέω, ῶ, fut. ήσω, ambigo. Ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε, considero, refero, *Soph. Antig.* 382.
Ἀμφίνοος, ον, dubius, *Diog. L.*
Ἀμφιξέω, fut. ξέσω, circumrado. Unde
Ἀμφίξοος, *contr.* ἀμφίξους, ου, ὁ ϗ ἡ, utraque parte radens; (2) bene dolans, vel poliens.
Ἀμφίον, ου, τὸ, indumentum, amictus, pallium. Ab ἀμφιέννυμι.
Ἀμφιορκία, ας, ἡ, jusjurandum ab utroque litigatorum præstitum. Ex ὅρκος.
Ἀμφιπαγής, έος, ὁ ϗ ἡ, circumquaque firmus; (2) firmiter hærens. Ex πήγνυμι.
Ἀμφίπαλτος, ου, ὁ ϗ ἡ, peltis densus, i. e. bene instructus. Ex παλτὸν, *jaculi genus.*
Ἀμφιπαλύνω, undique conspergo.
Ἀμφιπατάσσω, assidue, crebro percutio.
Ἀμφιπάτορες, οἱ ϗ αἱ, ex diversis patribus sed eadem matre nati. Ex πατήρ.
Ἀμφίπεδος, ου, ὁ ϗ ἡ, campis cinctus. Ex πέδον.
Ἀμφιπελέκη, vel -λέκκη, ης, ἡ, securis anceps, bipennis. Ex πέλεκυς, *securis.*
Ἀμφιπέλεκος, ου, ὁ, capulus securis, bipennis, manubrium.
Ἀμφιπέλομαι, adsum, exsisto.
Ἀμφιπένομαι, operam do, in aliqua re elaboro, Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο, *Il.* 13, 661.
Ἀμφιπερικλάω, ῶ, fut. άσω, vibro, roto, torqueo.
Ἀμφιπερικτίονες, ων, οἱ, circumhabitantes, vicini. Ex κτίζω, *condo.*
Ἀμφιπερικτίοσι, *vicinis*, dat. pl.
Ἀμφιπεριπλάζω, oberro.
Ἀμφιπεριπλέγδην, circumplexe, ita ut circumplectantur, &c.
Ἀμφιπερισκαίρω, circumsilio. Ἀμφιπερισκαίροντες ἐΰζυγον ἅρμα θαλάσσης, *Oppian. Halieut.* 1, 190.
Ἀμφιπεριστρέφω, fut. ψω, converto, undique circumago, *Hom.* Unde
Ἀμφιπεριστρώφα, *circumvertebat*, 3. sing. imp. act. *contr.* et *Ion.* pro ἀμφιπεριστρώφαε. Ab
Ἀμφιπεριστρωφάω, idem.
Ἀμφιπεριτρίζω, vel ἀμφιπεριτρύζω, fut. σω, vel ξω, circumstrideo.
Ἀμφιπεριφθινύθω, plane corrumpor et pereo.
Ἀμφιπεσούσης, *amplexæ*, gen. sing. aor. 2. part. pass. f. g. a verbo ἀμφιπίπτω.
Ἀμφίπηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque plane mutilus, mancus.
Ἀμφιπιάζω, fut. άσω, circumcirca premo, vel constringo. Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος, *Theoc. Ep.* 6. 4.
Ἀμφιπίπτω, collum alicujus invado et amplector, præ luctu imprimis; amplector. Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, *Odyss.* 8, 523.
Ἀμφιπιτνέω, idem: ad genua procumbo, eaque amplector.
Ἀμφιπλεκής, ἐς, convolutus, implicitus.
Ἀμφίπλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ab
Ἀμφιπλέκω, f. ξω, circumnecto, amplector.
Ἀμφίπληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque percutiens, vel feriens; (2) qui utrimque percutitur. Ex πλήσσω, *percutio.*
Ἀμφιπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, utrimque impetens, anceps (de gladio) Ἀμφιπλὴξ ἀρὰ, utrimque impetentes diræ, *Soph. Œd. Tyr.* 417. Ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ, ancipiti gladio, *Soph. Trach.* 930.
Ἀμφιπλὶξ, *adv.* pedibus alternatim motis. Item circumeundo. Ab
Ἀμφιπλίσσω, circumeo.
Ἀμφιπλύνω, bene eluo, vel abluo, vel subigo.
Ἀμφίπνευμα, τὸ, respiratio fortis et difficilis.
Ἀμφίποκος, ου, ὁ ϗ ἡ, lanatus, seu villosus.
Ἀμφιπολεύω, fut. εύσω, comitor; (2) famulor alicui; (3) laboro circa quidpiam ceu famulus. Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν, *Hesiod. Dies*, 39.
Ἀμφιπολέω, ῶ, fut. ήσω, versor circum; (2) obeo, lustro; (3) ministro, famulor, curo. Θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις, *Soph. Œd. Col.* 672. Ex πολέω, *versor.* Unde
Ἀμφίπολος, ου, ὁ ϗ ἡ, famulus, famula; (2) adjutor, adjutrix. Ἁ δ' ἀμφίπολος Κύπρις, *Soph. Trach.* 860.
Ἀμφιπονέω, ῶ, fut. ήσω, satago, occupor in aliqua re; (2) absumo. Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο, *Il.* 23, 681.
Ἀμφιπορφύρεος, idem quod simpl. *Eur.*
Ἀμφιποτάομαι, ῶμαι, circumvolito. Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο, ὀδυρομένη φίλα τέκνα, *Il.* 2, 315. Ex πέτομαι, *volo.*
Ἀμφίπποι, ων, οἱ, milites, qui duobus equis una ligatis, sine ephippiis vehuntur, ut ex uno in alterum transiliant; desultores.
Ἀμφιπποτοξόται, ῶν, οἱ, equites sagittarii. Ex ἀμφὶ, ἵππος, et τόξον, *arcus.*
Ἀμφιπρονεύω, undique promineo, seu propendeo.
Ἀμφιπρόστυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ab anteriore et posteriore parte columnas habens.
Ἀμφιπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, bifrons, cognomen Jani. Ex πρόσωπον, *facies.*
Ἀμφίπρυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque puppim habens. Epith. navis, quæ sine conversione in utramque partem agi potest.
Ἀμφίπταμαι, fut. πτήσομαι, circumvolo.
Ἀμφίπτολις, quæ urbem cingit, *Æsch.*
Ἀμφίπυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque portas habens; porta, qua pars ædium ab alia divisa est. Ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου βοὰν ἔκλυον, ad fores medias. Ἀμφιπύλου non construitur cum μελάθρου· substantivum est, *Eurip. Med.* 134. Ex πύλη, *porta.*
Ἀμφίπυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, undique ardens, totus in igne. Ex πῦρ.
Ἀμφιῤῥεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, utramque in partem inclinans; (2) ambiguus, anceps. Ex ῥέπω.
Ἀμφιῤῥηδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, undique adspersus, probe irrigatus. Ex ῥάζω, *adspergo.*
Ἀμφίῤῥυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumfluus. Ex ῥέω.
Ἀμφιῤῥὼξ, ῶγος, ὁ ϗ ἡ, undiquaque ruptus.
Ἀμφίρυτος, idem quod ἀμφίῤῥυτος.
Ἀμφὶς, *adv.* utrimque; (2) in medio; (3) sine, seorsum, extra. Ab ἀμφί.
Ἀμφίσβαινα, ης, ἡ, serpentis genus, quasi utrinquegradus, qui videtur duo capita habere. Ab ἀμφιβαίνω, quia ἀμφοτέρωθεν βαίνει.
Ἀμφίσβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, controversus, ambiguus, quasi de quo in utramque partem itur, vel quod statui in utrovis veluti capite graduve potest, *Ern. Hes. Suid.* Ex βαίνω.
Ἀμφισβασία, ας, ἡ, *Ion.* ἀμφισβασίη, controversia, contentio. Ab
ΑΜΦΙΣΒΗΤΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, controversor, contendo de aliqua re, contendo in judicio, litigo; (2) ambigo, dubito. Ἀμφισβητεῖν περὶ τῶν λόγων, τοῖς φαινομένοις, τοῦτο, ταῦτα, τὴν ἰσότητα τοῦ πράγματος σοὶ ἀρχῆς, tecum de; μετὰ γένος, πρὸς ἀλλήλους. Hinc
Ἀμφισβήτημα, ατος, τὸ, controversia, res de qua disceptatur; (2) quæstio; (3) dubitatio.
Ἀμφισβητήσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, controversus, dubius.
Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, disceptatio, contentio; (2) dubitatio; (3) actionis quoddam genus.
Ἀμφισβητικὸς, ἡ, ὸν, contentiosus, contentionibus deditus.
Ἀμφίσγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, diverso semine genitus.
Ἀμφίσθμαινα, ης, ἡ, idem quod ἀμφίσβαινα, *Etym.*
Ἀμφίσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, undique umbram habens. Ex σκιά, *umbra.*
Ἀμφίσκω, induo, induor. Ab ἀμφιέννυμι.
Ἀμφίσκωμοι, qui circumjacentes pagos inhabitant, *Hes.* Ex κώμη, *pagus.*
Ἀμφίσταμαι, undique circumsto. Ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ ἀμφίσταντο δὴ, *Il.* 11, 732. Ex ἵσταμαι, *sto.*
Ἀμφίσταυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, bifurcatus, *Gl. V.*
Ἀμφιστειλάμενος, *colligatus*, a. 1. part. med. ab
Ἀμφιστέλλω, amicio, vel orno; (2) adstringo, cohibeo. Καμφιστειλαμένα τὰν ξύστιδα τᾶς Κλεαρίστας, *Theoc. Idyll.* 2, 74.
Ἀμφιστεφής, έος, ὁ ϗ ἡ, coronatus, redimitus; (2) plenus, redundans; (3) sibi mutuo innexus. Ex στέφω, *corono.*
Ἀμφίστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, versipellis, bilinguis; (2) utrimque acutus. *Gl. V.* anceps. Ἀμφίστομος φάλαγξ est ea quæ a fronte et a tergo adversus hostem incurrentem dirigitur; in hac aciei forma, qui medii stant, terga habent opposita, *Arr. Hist. Alex.* 5, 17. Ex στόμα, ατος, *acies.*
Ἀμφιστρατάομαι, circum pugno, *Hom.*
Ἀμφιστρεφὴς, ἐς, al. ἀμφιστεφὴς, ἐς, *Il.* 11, 40.
Ἀμφιστρόγγυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, plane rotundus.
Ἀμφιστροφὴ, ἡ, deflexio, conversio, *Hes.*
Ἀμφισωπὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, undique conspicuus et patens. Ex ὤψ, *oculus.*
Ἀμφιταθεὶς, aor. 1. part. pass. ab ἀμφιτείνω.
Ἀμφιτάλαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, libratus. Ex τάλαντον.
Ἀμφιτάμνω, seco vomere agrum, &c. *Ern.*
Ἀμφιτάπης, ητος, ἡ, tapes villosus. Ex ἀμφὶ et τάπη, *tapes.*
Ἀμφίταπις, ιδος, ἡ, idem et ex iisdem.
Ἀμφίταπος, ου, ὁ, idem; (2) ὁ ϗ ἡ, tapetibus circumdatus. Ex iisd.
Ἀμφιταράσσω, turbo, ut ventus mare.
Ἀμφιταρβὴς, ἐς, exterritus. Ex τάρβος, *timor.*
Ἀμφιτείνω, circum extendo.
Ἀμφιτειχὴς, ὁ ϗ ἡ, mœnia circumdans, obsidens.
Ἀμφιτέμνω, circumcido. Ex τέμνω.
Ἀμφίτερμος, ον, exterminatus, *Hes. ex Soph.*
Ἀμφιτίθει, *circumpone*, 2. sing. præs. imperat. act. verbi inus. ἀμφιτιθέω, pro
Ἀμφιτίθημι, circumpono; (2) involvo, velo. Ἀμφιθεὶς κάρᾳ πέπλοις, *Eurip. Hec.* 434. Δὴ τότ' Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα, *Il.* 10, 271.
Ἀμφιτινάσσω, fut. άξω, utrimque quatio.
Ἀμφιτιττυβίζω, circumpipio, *Ar.*
Ἀμφίτομος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrimque scindens, anceps; (2) circumcisus, undiquaque amputatus. Ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι, *Eurip. Hipp.* 1375. Ex τέμνω, *seco.*
Ἀμφίτορνος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene tornatus.
Ἀμφιτόρνωτος, ου, idem.
Ἀμφιτρέμω, valde tremo. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε, *Il.* 21, 507.
Ἀμφιτρέφω, circumquaque nutrio, *Steph.*
Ἀμφιτρέχω, circumcurro, circumfundo.
Ἀμφιτρὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, *Eurip. Cycl.* 703. Ab utraque parte perforatus, pertusus. Ex ἀμφὶ et τράω, *foro.*

Ἀμφίτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀμφιτρίτη, ης, ἡ, Amphitrite, conjux Neptuni; (2) mare. Ex τρίζω, sono.

Ἀμφιτρομέω, ῶ, tremo ab omni parte, omnibus membris.

Ἀμφιτρυγής, έος, ὁ καὶ ἡ, valde attritus. Ex ἀμφὶ et τρύω, tero.

Ἀμφιτρυχής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀμφιφαείνω, vide ἀμφιφάω, Hom.

Ἀμφιφαής, έος, ὁ καὶ ἡ, plenam ubique lucem habens, conspicuus. Ex φάω, luceo.

Ἀμφίφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Epith. galeæ ornatæ undique aureis clypeolis seu cristis.

Ἀμφιφανής, idem quod ἀμφιφαής, de astris, est stella mane et vesperi conspicua, omnibus notus, manifestus de facinore.

Ἀμφιφάω, ῶ, circumcirca luceo, colluceo igni, seu facibus accensis.

Ἀμφίφλοξ, ογος, ὁ καὶ ἡ, dubiæ et ancipitis flammæ, vel undique flammans.

Ἀμφιφοβέω, circa terreo, vel in fugam conjicio, Hom.

Ἀμφιφορεύς, έως, ἡ, amphora, seu vas utrimque auriculas habens, quibus gestari potest. Ex φέρω.

Ἀμφιφύα, ας, ἡ, idem quod ἀμφαυξις.

Ἀμφιφῶν, ῶντος, ὁ, placentæ genus, quæ in ædem Munychiæ Dianæ ferebatur, facibus ardentibus circumcirca adfixis. Ab ἀμφιφάω.

Ἀμφιχαίνω, inhio; (2) absorbeo, devoro.

Ἀμφίχαιτος, ὁ καὶ ἡ, bene comatus.

Ἀμφιχαλκοφάλαρος, ὁ καὶ ἡ, æreus, ære ornatus. Vox comica ap. Aristoph. Ex χαλκὸς et φάλαρα, phaleræ.

Ἀμφιχαράσσω, circumcirca figuro, Man.

Ἀμφιχέαι, circumfudisse, aor. 1. inf. act. Poet. pro ἀμφιχεῦσαι, a verbo seq.

Ἀμφιχέω, ῶ, circumfundo, fundo seu spargo circa. Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην, Hesiod. Op. 65.

Ἀμφιχολόομαι, irascor circum vel propter, Naz.

Ἀμφιχορεύω, f. εύσω, circum choreas ago.

Ἀμφίχροος, contr. ἀμφίχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, undique coloratus; (2) bicolor. Ex χρόα, color.

Ἀμφιχρύσος, ον, inauratus.

Ἀμφιχυθεῖσα, circumfusa, a. 1. part. pass. f. g. verbi ἀμφιχύω.

Ἀμφίχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumfusus; (2) terra adgesta utrimque munitus. Ab

Ἀμφιχύω, idem quod ἀμφιχέω.

Ἀμφίχωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, utroque pede claudus.

Ἀμφοδάρχης, ου, ὁ, magister pagi, Ph. Ex ἄμφοδον et ἄρχω, impero.

Ἀμφοδικός, ἡ, όν, circumbivia, Man.

Ἀμφόδιον, ου, τὸ, parvus vicus, parva platea; ἀμφόδια, compitalia, Ph. Dim. ab

Ἄμφοδον, ου, τὸ, via urbis, platea, vicus; compitum, Ph. Ab

Ἄμφοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, bivium, vicus; (2) circuitus. Ex ἀμφὶ et ὁδὸς, via.

Ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, utrimque dentatus, utrimque dentes habens. Ex ἀμφὶ, vel ἄμφω, et ὀδοὺς, dens.

Ἀμφοῖν, gen. vel dat. dual. ab ἄμφω.

Ἀμφόνον, per cædem, Poet. pro ἀνὰ φόνον.

Ἀμφορεαφορέω, amphoram gesto, Arist.

Ἀμφορεαφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, amphoræ gerulus, qui amphoras bajulat mercede conductus; (2) mercenarius. Ex ἀμφορεὺς et φέρω.

Ἀμφορεύς, έως, ὁ, idem quod ἀμφιφορεύς vel pro ἀναφορεύς.

Ἀμφορία, ας, ἡ, Exp. circumspectio, Man.

Ἀμφορίδιον, ου, τὸ, amphorula, vasculum testaceum vinarium. Dim.

Ἀμφορίσκος, idem.

Ἀμφορικός, ἡ, όν, testaceus, ut amphora vinaria.

Ἀμφοτεράκις, adv. utroque modo. Ab ἀμφότερος. Unde

Ἀμφοτερίζω, f. ίσω, in utramque partem vergo; (2) utrimque cingo vel attingo.

Ἀμφοτερόγλωσσος, vel -ωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, in utramque partem disputans; (2) callidus, acutus in disputando. Ex γλῶσσα.

Ἀμφοτεροδέξιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ambidexter, qui sinistra pro dextra utitur; et hanc illa debiliorem habet; item ad utrumque paratus.

Ἀμφοτερόπλοος, contr. ἀμφοτερόπλους, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ab utraque parte navigari potest.

Ἀμφοτερόπλουν, fœnus nauticum, pro itu et reditu, Bud.

Ἀμφότερος, έρα, ερον, uterque; ἀμφότεροι, ambo. Ab ἄμφω. Hinc

Ἀμφοτέρωθεν, adv. utrimque.

Ἀμφοτέρωθι, adv. utrobique.

Ἀμφοτέρως, adv. utroque modo.

Ἀμφοτέρωσε, adv. utroque, in utramque partem.

Ἀμφουδὶς, adv. in terram, humi. Ex ἀμφὶ et οὖδος, solum, humus.

Ἀμφράσσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. med. Poet. pro ἀναφράσαιτο, a verbo ἀναφράζω.

Ἀμφυλάω, ῶ, circumlatro, undique oblatro.

Ἀμφύω, f. σω, undique adnascor, vel adhæreo. Ab ἀμφὶ et φύω, nascor.

ΑΜΦΩ, οἱ, αἱ, τὰ, ambo, ambæ; gen. et dat. ἀμφοῖν· accus. ἄμφω.

Ἀμφώβελα, ων, τὰ, vaticinia ex inspectione viscerum. Ex ἀμφὶ et ὀβελὸς, veru.

Ἀμφώβολος, missile. Ἔκλυτοι τ' ἀμφώβολοι, Eurip. Andr. 1134. Ab ἄμφω et βολή.

Ἀμφώδων, οντος, ὁ καὶ ἡ, utrimque dentes habens. Ex ἀμφὶ et ὀδοὺς, dens.

Ἀμφώης, εος, ὁ καὶ ἡ, utrimque aures habens; (2) utrimque ansatus. Ex οὖς, auris.

Ἀμφωλένιον, ου, τὸ, armilla. Ex ὠλένη, ulna.

Ἀμφωμοσία, ας, ἡ, juramenti utrimque præstatio, quum utraque litigantium pars jurat. Ex ἄμφω et ὄμνυμι, juro.

Ἄμφωτις, ιδος, ἡ, poculi genus utrimque ansas habens. Ex ἀμφὶ et οὖς, auris.

Ἀμφωτὶς, ίδος, ἡ, idem; (2) tegmen vel munimentum auris; (3) auris seu ansa vasis. Ex iisd.

Ἄμφωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrimque auritus, binas aures habens; (2) utrimque ansatus.

Ἀμωμήτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inculpatus, irreprehensibilis. Ex α priv. et μωμέομαι, culpo.

Ἀμωμήτως, adv. inculpate, irreprehensibiliter.

Ἀμωμὶς, ίδος, ἡ, herba quædam amomo similis. Ab ἄμωμον.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, amomum similitudine aliqua referens, ut vinum odore vel sapore. Ab eod.

ΑΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, amomum, nomen fruticis.

Ἄμωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, maculæ expers, irreprehensibilis. Ph. immaculatus. Ex α priv. et μῶμος, dedecus, probrum.

Ἀμῶνται, metuntur, 3. plur. præs. ind. pass. contr. pro ἀμάονται, a verbo ἀμάω, meto.

Ἀμώντεσσι, pro ἀμῶσι, dat. plur. part. verbi ἀμάω, Poet. Πρὰν ἀμώντεσσι ποταύλει, Theoc. 6, 41.

Ἀμῷς, metas, 2. sing. præs. opt. act. contr. pro ἀμάοις, a verbo eod.

Ἀμῶς, adv. quodammodo. Ex ἀμὸς, unus.

Ἀμωσγέπως, adv. quodammodo, quovis modo, aliquo pacto; omnino; aliquatenus. Plut. in Pericle. Ex ἀμὸς, γε, et πως.

ΑΜΩΤΑ, ων, τὰ, castaneæ.

ΑΝ, Conjunctio potentialis, cum opt. et conjunctivo: imperfecto et aoristis indicativi addit vim optativi et conjunctivi; (2) Conjunctio conditionalis, pro ἐὰν, si.

ΑΝΑ', Præp. per, regit acc. Gl. V. apud Poetas, super, in, cum; ἀνὰ μέρος, vicissim, alternis, Ph. ἀνὰ πέντε, quini. Phil.

Ἄνα, surrexit, 3. sing. aor. 2. indic. act. per Apocop. pro ἀνέστη, quod Ion. dicitur pro ἀνέστη, a verbo ἀνίστημι, surgere facio. Ἄνα pro ἀνάστηθι, surge, Il. 6, 331; 9, 247. Eurip. Troad. 98.

Ἀνάβα, ascende, 2. sing. aor. 2. imperat. act. per Apocop. pro ἀνάβαθι, sive ἀνάβηθι, a verbo ἀναβαίνω, ascendo.

Ἀναβάδην, adv. pedibus in altum extensis, seu exporrectis; vel potius in loco sublimi. Ἀναβάδην ἀναπαύομαι, in superiori ædium parte requiesco, (ubi pauperculi, atque infimæ sortis homines, utplurimum degebant,) Aristoph. Plut. 1124. Alii interpretantur leniter sursum porrectis pedibus; sed hæc interpretatio non mihi arridet. Αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίαν, ipse autem intus in superiore ædium parte facit tragœdiam, Id. Acharn. 398. Fortasse tamen Euripides, ridiculi causa, quasi per machinam ostenditur, ut Socrates in Nub. 218. Σαρδανάπαλος δὲ, ἀνὴρ πεφυκὼς, ἔξαινεν οἴκοι πορφύραν, ἀναβάδην ἐν ταῖς παλλακαῖς καθήμενος, Sardanapalus, virili natus sexu, domi lanam purpuream carpebat, inter pellices desidens sursum porrectis pedibus, Plutarch. 2, 336. [Ex Toupio in Suid. 1, 41.] Ab ἀναβαίνω.

Ἀναβαδὸν, adv. scandendo. Ab eod.

Ἀναβαθμικός, ἡ, όν, gradualis, gradatim factus.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus scalæ. Ab

Ἀναβαθμός, οῦ, ὁ, adscensus; (2) gradus scalæ; (3) sedile; (4) reditus Judæorum ex captivitate Babylonica. Ab ἀναβαίνω.

Ἀναβάθρα, ας, ἡ, scala navis. Ab eod.

Ἀναβάθρον, ου, τὸ, scala; (2) pulpitum; (3) subsellium. Ab eod.

Ἀναβαίνω, fut. ἀναβήσομαι, p. ἀναβέβηκα, adscendo, conscendo; (2) emergo; (3) succresco; ἀνάβα, adscende, Gl. V. pro ἀνάβαθι, ἀνάβηθι, quasi ab ἀνάβημι. Ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δένδρον, εἰς τὸ ὄρος, εἰς ἐκκλησίαν. Καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι, Marc. 4, 7.

Ἀναβαίνω, pervado, incedo per, Hom.

Ἀναβακχεύω, valde bacchor.

Ἀναβακχιόω, exagito. Ματέρος αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχιοῖ, Eurip. Or. 338.

Ἀναβάλλειν (γῆν), egerere terram fodiendo, Xen. attollo, item sterno, excutio, ut equus sessorem, Bud.

Ἀναβάλλεσθαι, differri, præs. inf. pass. verbi

Ἀναβάλλω, rejicio, retardo, remoror, resupino, Gl. V. protraho, Gl. V. ἀναβάλλομαι, differo, procrastino, Ph. (2) præludo, Gl. V. ἀναβάλλεσθαι, præfari, Gl. V. Ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, sustollere; τινὰ remorari; κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν, Callim. Ἀναβάλλεσθαι τὴν δίκην, μάχας· (3) induo me vel mihi; (4) incipio canere; (5) cano.

Ἀναβάντες, ascendentes, nom. pl. masc. aor. 2. part. act. verbi ἀναβαίνω.

Ἀναβαπτίζω, rebaptizo, baptismum itero. Ex ἀνὰ et βαπτίζω. Hinc

Ἀναβάπτισις, εως, ἡ, iteratio baptismi, Suicer.

Ἀναβάπτισμα, ατος, τὸ, idem.

Ἀναβαπτισμός, οῦ, ὁ, idem. Suicer.

Ἀναβαπτιστής, οῦ, ὁ, qui baptismum iterat.

Ἀναβὰς, nom. sing. part. aor. 2. verbi ἀναβαίνω.

Ἀναβάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ubi ascendere possumus. Ab ἀναβαίνω.

Ἀνάβασις, εως, ἡ, adscensio, adscensus; (2) clivus; (3) augmentum. Ab eod.

Ἀναβασμός, οῦ, ὁ, adscensus. Ab eod.

Ἀναβάσομαι, conscendam, 1. sing. fut. 1. ind. med. Dor. pro ἀναβήσομαι, ab ἀναβαίνω.

Ἀναβαστάζω, fut. άσω, tollo ad portandum. Ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, Luc.

Ἀναβάτης, ου, ὁ, qui equum conscendit, Gl. V. admissarius equus. Ab ἀναβαίνω.

Ἀναβατικός, ἡ, όν, proprie, equos conscendendi peritus, qui celeriter et facile se in equum conjicere potest. Ab eod.

Ἀναβατός, οῦ, ὁ, qui conscendi potest, scansilis. Ab eod.

Ἀναβέβηκεν, 3. sing. perf. ind. act. verbi ejusdem.

Ἀναβεβιωκὼς, perf. part. act. verbi ἀναβιόω.

Ἀναβεβλημένως, adv. tarde, remisse, Ern.

Ἀναβέβρυχεν, scatuit, 3. sing. perf. ind. act. cum v. ἐφελκ· a verbo ἀναβρύω, scateo.

Ἀνάβηθι, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi ἀναβαίνω.

Ἀναβήσσω, vel ἀναβήττω, tussio; (2) tussiendo exspuo; (3) exscreo; (4) rejicio.

Ἀναβιβάζω, fut. άσω, adscendere facio, impono, subduco, proveho, eveho. Ph. subrigo. Ἀναβιβάζειν ἐφ' ἅρμα, τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους,

ἵππους, εἰς τιμήν. Ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, extollis, *Luc.*
Ἀναβιβρώσκω, corrodo, exedo.
Ἀναβιοίην, *reviviscam*, 1. sing. præs. opt. act. *Att.* pro ἀναβιοῖμι, a verbo
Ἀναβιόω, ῶ, f. ώσω, revivisco. Hinc
Ἀναβίωσις, εως, ἡ, reditus ad vitam, reviviscentia, resurrectio.
Ἀναβιώσκομαι, revivisco; (2) reviviscere facio, vitæ restituo. Ab eod.
Ἀναβλαστάνω, fut. ἀναβλαστήσω, regermino, renascor; (2) germino; (3) *act.* edo, profero de terra. Ὅταν δὲ κοπῇ, μετὰ τρίτον ἔτος εὐθὺς ἀναβεβλάστηκε, *Theophr.*
Ἀναβλαστέω, idem. Hinc
Ἀναβλάστημα, ατος, τὸ, quod renascitur.
Ἀνάβλεμμα, ατος, τὸ, adspectus, intuitus in sublime. Ab
Ἀναβλέπω, fut. ψω, oculos attollo; suspicio, *Gl. V.* (2) visum recipio; (3) intueor, conspicio. Ἀναβλέπειν εἰς τὸν οὐρανὸν, εἴς τινα, πρός τινα. Ἀνέβλεψεν πρὸς αὐτὸν γοργὸν, ὥσπερ οἱ λέοντες, sæve, *Dion.*
Ἀναβλέψασαι, nom. pl. part. aor. 1. act. f. g.
Ἀνάβλεψις, εως, ἡ, visus recuperatio.
Ἀναβληδὸν, *adv.* in modum amiculi. Ab ἀναβάλλω. Unde
Ἀνάβλησις, εως, ἡ, procrastinatio, dilatio.
Ἀναβλητικῶς, tarde, cunctanter.
Ἀναβλύζω, fut. ύσω, scaturio; scateo, ebullio, redundo, *Gl. V.* Φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, *Aristot.*
Ἀνάβλυσις, εως, ἡ, scaturigo. Ab ἀναβλύζω.
Ἀναβοᾷ, *proclamat*, 3. sing. præs. act. *contr.* verbi ἀναβοάω.
Ἀναβοᾷ, *proclamaris*, 2. sing. præs. pass. *contr.* ejusd. verbi. *Eurip. Or.* 103.
Ἀναβοάω, ῶ, fut. ήσω, exclamo, inclamo.
Ἀναβόημα, τὸ, idem quod ἀναβόησις.
Ἀναβοῆσαν, aor. 1. part. act. n. g.
Ἀναβόησις, εως, ἡ, exclamatio.
Ἀναβοθρεύω, effodio, effodiendo egero, *Hes.*
Ἀναβολάδην, *adv.* idem quod ἀναβλητικῶς.
Ἀναβόλαιον, ου, τὸ, amictus. *Ph.* amiculum. Ex ἀνὰ et βάλλω.
Ἀναβολαίω, indico, *V. Lex.*
Ἀναβολεὺς, έως, ὁ, id in quod imposito pede adscendimus equum; stapes, stapeda; (2) homo cujus ministerio utimur ad hoc ipsum, qui alios in equum levat. *Ph.* strator. (1) Ἵππευε χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινε, *Appian. in Lybic.* 64. (2) ἅμα δ' ἵππος τῷ Κράσσῳ παρέστη χρυσοχάλινος, οἵτε ἀναβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι περιέβαλον, *Plut. in Crasso*, 3, 292. Ab ἀνὰ et βάλλω.
Ἀναβολὴ, ῆς, ἡ, egestio; (2) terra egesta; (3) cunctatio, dilatio; (4) amictus; (5) procemium carminis. (2) σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς, sudes defixæ in terra egesta, *Xenoph.* 5, 260. Ab eod.
Ἀναβολικῶς, *adv.* per dilationem, cunctanter.
Ἀναβόλιμος, ον, rejectitius, seu dilatitius, *Hes.*
Ἀναβορβορίζω, vel ἀναβορβορύζω, exclamo, *Ar.*
Ἄναβος, *Dor.* pro ἄνηβος.
Ἀναβουλεύω, consultationem instituo, delibero, *Ern.*
Ἀναβράζω, fut. άσω, fervefacio, bullire facio. *Gl. V.* bullio; fervendo ejicio; de mari, v. gr. spumam. Hinc
Ἀνάβρασις, εως, ἡ, æstuatio, ebullitio.
Ἀναβράσσω, vel -ττω, idem quod ἀναβράζω.
Ἀνάβραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fervefactus, elixus.
Ἀναβρέχω, f. ξω, madefacio; insono, resono, *Hes. Hom.*
Ἀναβρομέω, efferveo cum murmure, *Ern.*
Ἀναβρόξειαι, *resorbuerim*, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀναβρόξαιμι, ab
Ἀναβρόχω, fut. ξω, resorbeo. Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξει θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, *Odyss.* 12, 240.
Ἀναβρυάζω, vocifero, exclamo.
Ἀναβρυχάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, infremo, fremitus seu rugitus edo; (2) cum fremitu et rugitu defleo.
Ἀναβρύχω, fut. ξω, scaturio, subsilio. Οἷ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, *Il.* 17, 54.
Ἀναβρύω, fut. ύσω, idem. Ex ἀνὰ et βρύω.

Ἀναβρωθεὶς, εῖσα, ὲν, undique corrosus, aor. 1. part. pass. verbi ἀναβρώσκω.
Ἀνάβρωσις, εως, ἡ, corrosio, exesio. Ab
Ἀναβρώσκω, fut. ώσω, corrodo, exedo.
Ἀναβρωτικὸς, ἡ, ὸν, exedendi, corrodendi vim habens. Ab eod.
Ἀναβωλακία, ας, ἡ, glebarum eversio per arationem. Ab ἀνὰ et βῶλαξ, *gleba.*
Ἀναγαγγανεύω, exclamo, *Hes. E. M.*
Ἀνάγαιος, ον, idem quod ἀνώγεως, *V. T.*
ἈΝΑΓΑΛΛΙΣ, ίδος, ἡ, *Dioscor.* 2, 209. anagallis, *Plin.* 25. § 92. c. 13. morsus gallinæ, herba. *Angl.* BROOK LIME, PIMPERNEL.
Ἀναγαργαρίζω, futur. ίσω, gargarizo, fauces colluo.
Ἀναγαργαρίσιον, sc. φάρμακον, medicamentum quo fauces colluuntur in angina.
Ἀνάγγειλαι, a. 1. inf. act.
Ἀνάγγειλον, 2. sing. a. 1. imperat. act.
Ἀναγγελεῖ, 3. sing. f. 1. indic. act. verbi
Ἀναγγέλλω, f. λῶ, renuncio, nuncio, expono, narro. Ἀναγγέλλειν τινί τι, περί τινος. Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτὸς, ipsum cecidisse, *Plut.* Ex ἀνὰ et ἀγγέλλω.
Ἀνάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuncio carens, cujus ne nuncius quidem relictus est. Ex α priv. et ἄγγελος, *nuncius.*
Ἀναγεῖσθαι, *narrare*, præs. inf. med. *Dor.* et *contr.* pro ἀνηγέεσθαι, a verbo ἀνηγέομαι.
Ἀναγελάω, ῶ, fut. άσω, rideo.
Ἀναγεννάω, ῶ, f. ήσω, regenero. Ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν, 1 *Pet.* 1, 3. Hinc
Ἀναγέννησις, εως, ἡ, regeneratio; (2) baptismus; (3) resurrectio.
Ἀνάγευσις, ἡ, ipsa gustandi actio, *V. L.*
Ἀναγεύω, f. εύσω, gustandum præbeo.
Ἀναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impurus. Ex α priv. et ἄγος, *veneratio.*
Ἀναγινώσκω, f. ἀναγνώσομαι, p. ἀνέγνωκα, agnosco, recognosco, *Gl. V.* (2) lego, ἀνέγνων, legi, a. 2. Ἀναγινώσκειν βίβλους, τὰ γράμματα· τὸν ἐκεῖνον μεταβουλεύεσθαι, a sententia revocare; ἀναγνωσθεὶς χρήμασι, corruptus, *Herodot.* (3) persuadeo. (3) τίς σε ἀνθρώπων ἀνέγνωσε; quisnam hominum tibi persuasit, *Herodot.* 1, 87.
Ἀναγινώσκω, pro simpl. *Hom.*
Ἀναγκάζω, fut. άσω, cogo, compello, adigo; de rebus animatis proprie dici annotat Ammonius, quemadmodum βιάζεσθαι de inanimatis; (2) urgeo, vexo. (1) ἠναγκασμένος, præt. pass. part. coactus, vi factus. Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος, Argivus non natura, sed vi. Homo, qui hic innuitur, vi legibus facta, civitati se obstruserat, malis que artibus civilia jura, inter quæ præcipuum illud, quo jam abutitur, publicis interesse deliberationibus, adeptus fuerat, *Eur. Or.* 902. Ἠνάγκασε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, *Marc.* 6, 45. Ab ἀνάγκη.
Ἀναγκαίη, ας, ἡ, necessitas, *Ion.* pro ἀνάγκη.
Ἀναγκαῖον, ου, τὸ, necessarium, necessitas; (2) carcer. (2) Ἦλθε πρὸς τὸ ἀναγκαῖον, venit ad carcerem, *Xenoph. Hellen. Hist.* 5, 329. Ab
Ἀναγκαῖος, αία, αῖον, vel ἀναγκαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, necessarius, necessario eveniens; (2) necessarius, cujus usus est necessarius; (3) necessarius, necessitudine conjunctus. Ἀναγκαία τύχη, servitus, *Soph. Aj.* 485. Ἦμαρ ἀναγκαῖον, dies servilis, servitus, *Il.* 16, 836. Τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης, violenta morte, *Soph. El.* 48. (3) Ἄλλως δ' ἦν ἀναγκαία δόμοις, sed necessitudine erat juncta, *Eurip. Alcest.* 536. Hinc
Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, propinquitas generis; (2) amicitia.
Ἀναγκαιοφαγέω, v. ἀναγκοφαγέω.
Ἀναγκαίως, *adv.* necessario. Θανεῖν ἀναγκαίως ἔχει, *Eurip. Herc. Fur.* 502, mori necesse est.
Ἀνάγκασμα, ατος, τὸ, necessitas, *Ern.*
Ἀνάγκασον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. verbi ἀναγκάζω.
Ἀναγκαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cogit, qui necessitatem imponit. Δικαιοσύνης ἀναγκαστήρια, *Dionys. Halic. Antiq. Rom.* 11, 75. Ab ἀναγκάζω.

Ἀναγκαστικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.
Ἀναγκαστὸς, ἡ, ὸν, coactus, non voluntarius.
Ἀναγκαστῶς, *adv.* coacte.
ἈΝΑΓΚΗ, ης, ἡ, necessitas; (2) rerum difficultas; (3) quidquid animum quodammodo cogit; (4) tormentum, quæstio; (5) miseriæ e tormentis aliisque vexationibus; (6) supplicium, mors; (7) quivis casus adversus; (8) necessitudo quæ inter cognatos aut amicos intercedit. (4) ὁ δὲ, ἀγόμενος ἐς τὰς ἀνάγκας, ad tormenta, *Herodot.* 1, 116. (6) τὰ Δάμωνος ἀπαγομένα πρὸς τὴν ἀνάγκην, ad supplicium, *Diod Sicul.* 2, 555. (8) τὰς ἀνάγκας οἱ χρόνοι διώρισαν, amicitias, *Eurip. Hec.* 847.
Ἀναγκιππεῖν, necessario equitare, *Eur. apud Suid.*
Ἀναγκοσιτέω, idem quod ἀναγκοφαγέω· (2) invitus aliquem alo, *Crates ap. Ath.*
Ἀναγκόσιτος, idem quod ἀναγκοφάγος· (2) qui invitus aliquem alit.
Ἀναγκοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod seq. Ex τρέφω.
Ἀναγκοφαγέω, ῶ, f. ήσω, coactus comedo; (2) copiosiore victu uti cogor, ut athletæ; (3) molestiam aliquam devorare cogor.
Ἀναγκοφαγία, ας, ἡ, victus athleticus; nam athletæ frugaliter admodum victitabant. Ab
Ἀναγκοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui victu athletico utitur. Ex ἀνάγκη et φάγος, *edax.*
Ἀναγκοφορέω, ῶ, necessitate coactus perfero.
Ἀνάγκυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, obliquus.
Ἀναγλυκαίνω, dulcem reddo.
Ἀναγλυκανθῶσι, *dulcedinem ceperint*, 3. pl. a. 1. conj. pass. verbi præc.
Ἀνάγλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, sculptus, cælatus, cælaturis asper.
Ἀνάγλυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Ἀναγλυφὴ, ῆς, ἡ, cælatura, signum cælatum. Ab
Ἀναγλύφω, fut. ψω, sculpo.
Ἀναγνάμπτω, fut. ψω, flecto, reflecto, curvo, incurvo; (2) solvo, dissolvo. *Il.* 3, 348.
Ἀναγνεία, ας, ἡ, scelus. Ab ἀναγνος.
Ἀνάγνιστος, impurus, non expiatus.
Ἀναγνόντες, *qui agnoverunt*, nom. plur. part. a. 2. act. verbi ἀναγινώσκω, *agnosco.*
Ἄναγνος, ου, ὁ καὶ ἡ, impurus; (2) scelestus; (3) impudicus. (1) ἡ τὴν ἐμὴν ἄναγνον ἐκλιπὼν φρένα, pollutam, *Eurip. Hipp.* 1459. Ex α priv. et ἁγνὸς, *purus.*
Ἀναγνωρίζω, futur. ίσω, recognosco, agnosco. Ἀνεγνωρίσθη Ἰωσὴφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, *Act.* 7, 13.
Ἀναγνώρισις, εως, ἡ, agnitio rei vel personæ ante notæ, sed diuturnitate obliteratæ. A præc.
Ἀναγνωρισμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) specimen, documentum. Ab eod.
Ἀναγνώρισμα, ατος, τὸ, id ex quo aliquid agnoscitur.
Ἀναγνωσείω, lecturio, *Gl. V.* Ab ἀναγινώσκω.
Ἀνάγνωσις, εως, ἡ, agnitio; (2) recognitio; (3) lectio; ipsa legendi actio; (4) persuasio. Ab eod.
Ἀνάγνωσμα, ατος, τὸ, agnitio; (2) lectio, quæ legitur, recitatio. Ab eod.
Ἀναγνωστήριον, ου, τὸ, locus in quo lectiones vel recitationes fiunt. Ab eod.
Ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector, cujus munus est prælegere alicui. Ab eod.
Ἀναγνωστικὸς, ἡ, ὸν, ad legendum aptus.
Ἄναγον, *reducebant*, 3. pl. imperfect. act. *Ion.* pro ἀνῆγον, a verbo ἀνάγω, *reduco.*
Ἀναγορὰν, *in forum*, pro ἀνὰ ἀγοράν.
Ἀναγόρευσις, εως, ἡ, prædicatio, proclamatio; (2) renunciatio, declaratio. *Ph.* nuncupatio, recitatio. Ab
Ἀναγορεύω, fut. εύσω, publice pronuncio, proclamo, per præconem declaro, renuncio, per consulem, imperatorem, prædico. Ἀναγορεύειν ἐν τῷ θεάτρῳ τινὰ αὐτοκράτορα. Νικῶν ἀναγορεύετο, vicisse, *Dem.* Σεβαστόν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ, *Herod.*
Ἀνάγραμμα, ατος, τὸ, literarum trajectio et transpositio, qua vocabuli alicujus literis trajectis fit alia (et diversum significans) vox, ut ἀρετὴ, ἐρατὴ, μῦθος, θυμὸς, &c. Unde

Ἀναγραμματίζω, f. ίσω, transpositis literis effero et dico. Hinc

Ἀναγραμματισμὸς, ῦ, ὁ, idem quod ἀνάγραμμα.

Ἀναγραπτὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, perscriptus, literis proditus; (2) in acta, literas publicas, relatus.

Ἀναγραφεὺς, έως, ὁ, scriptor, scriba publicus.

Ἀναγραφὴ, ῆς, ἡ, scriptio; (2) commentarius, breviarium, descriptio, enumeratio; (3) perscriptio, acta. *Gl. V.* titulus. Ab

Ἀναγράφω, fut. ψω, scribo, conscribo, perscribo, literis mando; (2) proscribo, propono; (3) perscribo, in acta refero; (4) inscribo; (5) adscribo; (6) pingo; (7) colores addo imaginibus delineatis. Ἀναγράφειν εἰς κατάλογον, τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, εἰς τὸν τοῖχον, τὰ ὑποτυπωθέντα. Νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, *Luc.*

Ἀναγρεύομαι, venor.

Ἀναγρία, ας, ἡ, tempus quo venari non licet. Ex α priv. et ἄγρα, *venatio.*

Ἀναγρύζω, f. ύξω, grunnio; (2) hisco, mutio.

Ἀναγυμνόω, ῶ, f. ώσω, nudo.

ἈΝΑ'ΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, vel ἀνάγυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, anagyris, vel anagyrus, frutex.

Ἀνάγω, fut. ἀνάξω, tollo, eveho; (2) reduco, refero; (3) defero; (4) redhibeo; (5) offero; (6) abduco; (7) rejicio, remitto; (8) evado; (9) educo, extraho, ejicio; (10) retrocedo; (11) instituo, educo, doceo; (12) indico sceleris auctorem et in eum tendo; (13) acceptum fero, adscribo; (14) idem quod simplex ἄγω· ἀνήγαγον, aor. 2. ἀναχθεὶς, subductus, evectus, aor. 1. part. pass. Ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν ἰσθμὸν, per pelagus deducere; κατάγειν, ad terram appellere; εἰς θεὸς, referre: εἰς τιμὰς, promovere; ἐπὶ πόδα, ἔξω βέλȣς retrocedere; τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ αὐτῦ, narrare. Ἀνάγεσθαι ἀπὸ τόπȣ, solvi, ναυσὶ ἐς τόπον. Κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κάρα, *Soph. Phil.* 868.

Ἀναγωγεὺς, έως, ὁ, quod adligatur alicui rei, quasi ad eam sustollendam, qu. funis, catena; (2) corrigiæ calceorum, *Ern.* Ab ἀνάγω.

Ἀναγωγὴ, ῆς, ἡ, subductio, subvectio, elatio; (2) exitus e portu; (3) reductio, relatio; (4) rejectio ad aliquem, remissio; (5) redhibitio; (6) institutio, disciplina. Ab eod.

Ἀναγώγια, τὰ, festum in honorem Veneris, quo die e Sicilia in Africam abire (ἀνάγεσθαι) creditur, et universe numinum omnium, quæ post annuam absentiam redire fingebantur ad suas sedes, visitandi ergo. *Call.*

Ἀναγωγία, ας, ἡ, defectus disciplinæ, mala educatio; (2) vita dissoluta, animus indomitus, &c. Ex α priv. et ἀγωγή.

Ἀναγωγικὸς, ἡ, ὸν, sursum ferens; (2) mysticus, qui a sensibus subvehit ad intellectualia; (3) sensus remotissimos et abstractissimos exquirens. Ab ἀνάγω.

Ἀναγωγικῶς, *adv.* mystice.

Ἀναγώγιος, ον, in cœlum revocans, vel cœlestia affectans, *Synes.*

Ἀναγωγὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in sublime evehens, in theol. mystica; (2) vim eliciendi, attollendi habens.

Ἀνάγωγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui recte institutus non est; hinc (2) contumax, intractabilis; (3) intemperans, petulans; (4) indoctus, imperitus; (5) ineptus. Ex α priv. et ἀγωγή.

Ἀναγώγως, *adv.* contumaciter; (2) petulanter, injuriose, contumeliose; (3) imperite, indocte; (4) inepte; (5) citra inductionem et certum nexum.

Ἀναγώνιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui non certat, qui certamine non experitur; (2) iners. Ex α priv. et ἀγωνίζομαι, *certo.*

Ἀναδάζομαι, fut. άσομαι, et act. ἀναδάζω, divido. Ἀναδασάμενος τὴν χώραν, *Plut.*

Ἀναδαίω, fut. ἀναδαίσω, divido.

Ἀναδαίρετον, perspicue, *apud Aristoph.*

Ἀναδάκνω, f. δήξω, remordeo; (2) mordeo.

Ἀναδάσασθαι, a. 1. ind. med. v. ἀναδάζομαι.

Ἀναδαρκὴς, ὲς, idem qui ἀνερκὴς, *Ern.*

Ἀναδασμὸς, ȣ, ὁ, divisio, Ab ἀναδάζομαι.

Ἀνάδαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, divisus, distributus; (2) viritim æqua portione divisus; (3) rescissus, irritus. Ab eod.

Ἀναδάστως, *adv.* inequaliter, *Hes.* (2) indivisim.

Ἀναδέδρομα, *percurri,* 1. sing. perfect. ind. med. verbi ἀνατρέχω, pro ἀναδρέμω.

Ἀναδεδράμεν, *sursum cucurrimus,* 1. plur. perf. ind. med. *per Sync.* pro ἀναδεδρόμαμεν, a verbo eod.

Ἀναδείγματα, ων, τὰ, sigilla seu imagunculæ quæ in tragicis scenis ostenduntur; (2) lora seu habenæ circa equorum colla.

Ἀναδίγματα. τὰ, sigilla, *Hes. item* lora, *Id.* potius ἀναδείγματα, *Steph.*

Ἀναδείκνυμι, vel ἀναδεικνύω, f. δείξω, demonstro, ostendo; (2) designo, creo; (3) edo; (4) dedico, consecro; (5) instituo, constituo; (6) pando, *de portis.* Ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτόν· ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι τῷ σεβαστῷ· τὰς πύλας τινί. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνέδειξεν ὁ Κύριος ϗ ἑτέρȣς ἑβδομήκοντα, *Luc.* 10, 1.

Ἀναδεῖξαι, *ostendisse,* aor. 1. inf. act. verbi præc.

Ἀνάδειξις, εως, ἡ, demonstratio; (2) designatio, creatio; (3) dedicatio, consecratio, de qua etiam Scriptoribus Eccles. dicitur in eucharistia. Ab eod.

Ἀναδείπνια, ων, τὰ, mensa secunda, bellaria. Ex δεῖπνον, *cœna.*

Ἀναδέκεσθαι, *recipere,* præs. inf. med. *Ionice* pro ἀναδέχεσθαι, a verbo ἀναδέχομαι.

Ἀνάδελφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fratre carens. Ex α priv. et ἀδελφὸς, *frater.*

Ἀναδέμω, ædificium instauro; (2) exædifico.

Ἀναδενδρὰς, άδος, ἡ, vitis arbustiva, vitis arborem conscendens; labrusca, *Ph.* (2) locus vitibus consitus; (3) ramus, arbustum. Ex δένδρον. Hinc

Ἀναδενδρίτης, ȣ, ἡ, scil. οἶνος, vinum ex vite arbustiva.

Ἀναδενδρομαλάχη, ης, ἡ, althæa, ibiscus, species malvæ silvestris.

Ἀναδέξαι, *ostendisse,* aor. 1. inf. act. *Ion.* pro ἀναδεῖξαι, a verbo ἀναδείκνυμι.

Ἀναδέρκω, suspicio; (2) adspicio.

Ἀναδέρω, fut. ερῶ, excorio; (2) nudo, revelo; (3) aperte dico.

Ἀνάδεσις, εως, ἡ, religatio. Ab ἀναδέω. Hinc

Ἀναδεσμεύω, fut. εύσω, religo.

Ἀναδεσμέω, idem.

Ἀναδέσμη, ης, ἡ, ornamentum capitis, redimiculum, simile quidpiam diademati.

Ἀνάδετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, religatus, revinctus.

Ἀναδεύω, f. εύσω, irrigo, imbuo, misceo, subigo, sc. farinam. Ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμȣς, *Plut.*

Ἀναδέχομαι, fut. ξομαι, suscipio, recipio, excipio; (2) suscipio apud me, receptum apud me do; (3) recipio in me, polliceor sc. me præstiturum; (4) recipio in me, sc. crimen, offero me crimini, agnosco rem perpetratam; (5) do pœnas; (6) expecto patienter, sustineo; (7) promitto pro infante in baptismo, ago susceptorem. Ἀναδέχεσθαί τινα φιλοφρόνως, τινὰ ἐπὶ τῶν νώτων, τὸν παῖδα· ἀναδέχομαι ἥξειν, ἐφ' ἑαυτόν τι· δίκην, τὸ ἔγκλημα· τὴν τιμωρίαν, pœnas dare.

Ἀναδέω, ῶ, f. ήσω, religo, vincio; (2) redimio, corono. Ἀναδεῖν χρυσέῳ στεφάνῳ, δᾷδας πρὸς ἕκαστον κέρας· εἰς θεὸν, referre. Λήροις ἀναδῶν τὰς νικῶντας, *Aristoph. Plut.* 5, 588. Hinc

Ἀνάδημα, ατος, τὸ, diadema, fascia.

Ἀναδῆσαι, *religasse,* aor. 1. inf. act.

Ἀναδηχθεὶς, *remorsus,* a. 1. part. pass. verbi ἀναδάκνω, pro ἀναδήκω, *remordeo.* Unde

Ἀνάδηξις, εως, ἡ, morsus, morsio.

Ἀναδιδάσκω, fut. άξω, doceo; (2) meliora edoceo. Τῷ θεῷ τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν, ὡς ἔχει, *Aristoph. Eq.* 153.

Ἀναδίδωμι, fut. ώσω, reddo; (2) emitto, produco. Ἀναδιδόναι καρπὸν, ὀσμὴν, τὴν πίστιν, ἐπιστολήν· ψῆφον, permittere ut sententiam dicat.

Ἀναδικάζω, denuo judico, sc. judicata, sed irrita.

Ἀναδικία, ας, ἡ, lis, seu judicium de re, judicata quidem, sed irrita. Ab

Ἀνάδικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in jus retrahendus, priori judicio irrito. Ex ἀνὰ et δίκη, *jus, lis.*

Ἀναδικτὴς, ῦ, ὁ, species laquei seu pedicæ. A δίκω.

Ἀναδινέω, ῶ, f. ήσω, in vorticem seu gyrum revolvo. Ex δίνη, *vortex.*

Ἀναδιπλασιάζω, fut. άσω, duplico. Hinc

Ἀναδιπλασιασμὸς, ȣ, ὁ, duplicatio.

Ἀναδιπλόω, ῶ, f. ώσω, duplico. Hinc

Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ, duplicatio; (2) figura rhetorica.

Ἀναδοθεὶς, aor. 1. part. pass. v. ἀναδίδωμι.

Ἀναδοιδυκίζω, fut. ίσω, commisceo, confundo, proprie pistillo in mortario. Ex δοίδυξ

Ἀναδομὴ, ἡ, divisio, *Suid.* reædificatio, *Steph.* A δέμω.

Ἀναδορὴ, ῆς, ἡ, detractio cutis, excoriatio, nudatio. Ab ἀναδέρω, *excorio.*

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, productio; (2) eruptio, quæ sursum versus fit; (3) scaturigo; (4) distributio. Ab ἀναδίδωμι.

Ἀναδοτικὸς, ἡ, ὸν, distributivus. Ab eod.

Ἀνάδοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, reddendus. Ab eod.

Ἀνάδȣ, *redde,* aor. 2. imperat. med. *Att.* pro ἀνάδοσο, a verbo ἀναδίδωμι.

Ἀναδουλόω, in servitutem retraho. Ἀνεδούλωσαν τοῖς παισὶ τῦ προγεγραμμένου, *App. Bell. Civ.* 4, 29.

Ἀναδούλωσις, εως, ἡ, revocatio seu retractio in servitutem. Ex δουλόω.

Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ, idem quod ἀνάδοχος.

Ἀναδοχὴ, ῆς, ἡ, receptio; (2) sponsio, repromissio; (3) susceptio in baptismo. Ab ἀναδέχομαι.

Ἀνάδοχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, receptor, receptum dans alicui; (2) repromissor, sponsor, fidejussor. *Ph.* præs, redhibitor; (3) susceptor in baptismo. Ab eodem.

Ἀναδράω, idem quod ἀνατράσσω, *Hes.*

Ἀναδρομὴ, ῆς, ἡ, recursus; (2) elevatio in altum; (3) germinatio; (4) adscensio, adscensus. Ab ἀνατρέχω.

Ἀναδρύπτειν, carpere unguibus, *Hes. Steph.*

Ἀναδύμι, vel ἀναδύω, f. ύσω, exsisto, emergo, prodeo; (2) orior; (3) retrocedo, pedem refero; (4) respuo, recuso, fugio, detrecto; (5) retracto. ἀναδύομαι, recuso. Ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, *Il.* 1, 359. Ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, emersit, *Il.* 1, 496. Hinc

Ἀνάδυσις, εως, ἡ, emersio, v. gr. ex aqua; (2) retrocessio; (3) fuga; (4) perfugium; (5) retractatio pacti; (6) emersio in baptismo.

Ἀναδύνω, idem quod ἀναδύω, *Hom.*

Ἀνάεδνος, ȣ, ἡ, dote carens, indotata. Ex α priv. et ἕδνα, *dos.*

Ἀναείρω, tollo, elevo. Ex ἀείρω.

Ἀναέλπτα, *insperata,* nom. plur. n. g. ab

Ἀνάελπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, insperatus.

Ἀναεροτάζω, f. άσω, tollo in altum. Ab ἀναείρω.

Ἀναζάω, ῶ, fut. ήσω, revivisco, ad vitam redeo; (2) resipisco ab improba vita; (3) innovor. Ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν, *Rom.* 7, 9.

Ἀναζείω, *Poet.* pro ἀναζέω, *Ep.*

Ἀνάζεμα, ατος, τὸ, ebullitio. Ab ἀναζέω.

Ἀναζεύγνυμι, vel ἀναζευγνύω, f. εύξω, equos rursum jungo; (2) redeo; (3) moveo, sc. castra; (4) solvo, de classe; (5) reduco domum, redeo. Ἀναζευγνύειν διὰ τόπȣ, εἰς τόπον, ἐπ' οἴκȣ, οἴκον· τὰς νῆας, solvere; τὸν στρατὸν, abducere.

Ἀναζεῦξαι, *movere* vel *movisse,* aor. 1. inf. act.

Ἀνάζευξις, εως, ἡ, castrorum motio; (2) reditus domum. Ab ἀναζεύγνυμι.

Ἀναζέω, ῶ, futur. ήσω, efferveo, ebullio; (2) fervefacio, et ad hæc ἀναζέομαι, scaturio, effundo.

Ἀναζητέω, ῶ, fut. ήσω, requiro; (2) inquiro. Ἀνεζήτουν αὐτὸν ἐν τοῖς συγγενέσι, *Luc.* 2, 44. Τὰ ὑπὸ γῆν πάντα ἀνεζητηκὼς, *Plat.*

Ἀναζήτησις, εως, ἡ, inquisitio. A præc.

Ἀναζυγὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἀνάζευξις.

Ἀναζυγόω, ῶ, f. ώσω, jugo exsolvo; (2) refero, pando. Ab ἀναζεύγνυμι.

Ἀναζυμόω, ῶ, f. ώσω, fermento.

Ἀναζωγραφέω, ῶ, f. ήσω, delineo, pingo.

Ἀναζωγρέω,

Ἀναζωγρέω, ῶ, f. ήσω, in vitam revoco, exsuscito; (2) instauro.

Ἀναζωννύω, vel ἀναζώννυμι, f. ζώσω, succingo. Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, 1 *Pet.* 1, 13.

Ἀναζωοποιέω, ῶ, f. ήσω, in vitam revoco.

Ἀναζωόω, ῶ, f. ώσω, focillo, recreo.

Ἀναζωπυρέω, ῶ, f. ήσω, exsuscito, resuscito; (2) in vitam revoco; (3) renovo. Ἀναζωπυρεῖ καὶ τρέφει τὴν ὄψιν, *Plut.* τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, 2 *Tim.* 1, 6.

Ἀναζωπύρησις, εως, ἡ, refectio virium.

Ἀναζωσάμενος, *qui succinxit*, aor. 1. part. med. verbi ἀναζώννυμι, pro ἀναζώω. Unde

Ἀναζωτικός, ἡ, όν, refocillandi vim habens, recreans.

Ἀναθαλέω, ῶ, idem quod

Ἀναθάλλω, fut. αλῶ, repullulo, regermino; (2) vegetor, convalesco, vires reparo; (3) revirescere facio. Ἐγὼ Κύριος ἀναθάλλων ξύλον ξηρόν, *Ezek.* 17, 24.

Ἀναθάλπω, f. ψω, refoveo, refocillo.

Ἀναθαῤῥέω, ῶ, fut. ήσω, fiduciam resumo, animum recipio.

Ἀναθαῤῥύνω, fut. υνῶ, fiduciam, seu spem, animum reddo, confirmo. Ἀναθαῤῥύνωμεν τοὺς ἄνδρας, *Xen.*

Ἀναθαρσέω, ῶ, f. ήσω, idem quod ἀναθαῤῥέω.

Ἀναθαρσύνω, f. υνῶ, idem quod ἀναθαῤῥύνω.

Ἀναθεῖσα (ἡμέρα) τοῦ κατθανεῖν, dies mortis quæ differtur in aliud tempus, *Soph. Aj.* 476.

Ἀναθείην, *retulerim*, 1. sing. a. 2. opt. act. verbi ἀνατίθημι, pro ἀναθέω, *refero.* Unde

Ἀνάθεμα, ατος, τό, exsecratio; (2) separatio, alienatio; (3) segregatio a communi usu ad usum sacrum; (4) homo exsecrabilis, homo sacer, exitio destinatus; (5) donarium dedicatum, numini consecratum. *Ph.* donum.

Ἀναθεματίζω, f. ίσω, exsecror, diris devoveo, anathema declaro. Ποιήσαντές τινες τῶν Ἰουδαίων συστροφήν, ἀνεθεμάτισαν ἑαυτούς, *Act.* 23, 12. Ab ἀνάθεμα. Hinc

Ἀναθεματισμός, οῦ, ὁ, exsecratio, anathematismus.

Ἀναθέμεν, *imponere*, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro ἀναθεῖναι, a verbo ἀνατίθημι, *impono.*

Ἀναθερμαίνω, calefacio.

Ἀνάθεσις, εως, ἡ, dicatio, consecratio; (2) dilatio, cunctatio; (3) attributio, *h. e.* cum alicui aliquid, velut culpam, tribuimus; ad aliquem auctorem, ad causam referimus, *Ern.* Ab ἀνατίθημι.

Ἀναθέω, ῶ, fut. εύσομαι, sursum curro; (2) recurro; (3) cursito.

Ἀναθεωρέω, ῶ, f. ήσω, attente contemplor, diligenter considero. Διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν, *Act.* 17, 23. Hinc

Ἀναθεώρησις, εως, ἡ, diligens consideratio, contemplatio.

Ἀναθεωρισμός, οῦ, ὁ, recognitio. Ab eod.

Ἀναθήκη, ης, ἡ, idem quod ἀνάθεσις, *Hes.*

Ἀναθηλέω, reviresco. A θάλλω, *vireo.*

Ἀνάθημα, ατος, τό, donarium Deo in templo suspensum; (2) persona Deo consecrata ac dicata; (3) ornamentum quodlibet. Ab ἀνατίθημι, *sepono.*

Ἀναθηματικός, ἡ, όν, ad consecrandum seu dicandum comparatus, aptus, *Ep.*

Ἀναθήσουσι, *seponent*, 3. plur. f. 1. ind. act.

Ἀναθλίβω, fut. ψω, elido; (2) exprimo.

Ἄναθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, certaminibus inhabilis, imbecillis. Ex ἀνὰ et ἄθλος, *certamen.*

Ἀναθολόω, ῶ, fut. ώσω, obscuro, sc. admistis fecibus, atramento, &c. aquam, urinam, &c.; dicitur etiam metaphorice; (2) turbo, cieo. (2) ἀναθολώντων ἐπ' αὐτὸν τοὺς Ἀθηναίους, *Philostrat.* 559.

Ἀναθόλωσις, εως, ἡ, perturbatio, obscuratio.

Ἀναθορέω, ῶ, exsilio; (2) prosilio; (3) resilio. Ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, ἐκ τῆς στιβάδος. Ἀναθορόντες ἔφυγον, *Synes.*

Ἀναθορύνω, irruo, *Ern.* Αἱ τῶν πεφονευμένων ὑπ' αὐτοῦ ψυχαὶ πᾶσαι ἅμα ἐπ' αὐτὸν ἀναθορύνουσι, *Dio Cass.* 63, 28.

Ἀναθορυβέω, ῶ, f. ήσω, tumultuor (2) rebello; (3) adstrepo, id est, cum strepitu applaudo. (3) ταῦτα ἀκούσαντες οἱ στρατιῶται ἀνεθορύβησαν ὡς εὖ λέγοι, *Xenoph. Cyr. Anab.* 5, init.

Ἀνάθρεμμα, ατος, τό, alumnus, omne quod nutritur, alitur, educatur.

Ἀνάθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, alumnus.

Ἀνάθρεψις, εως, ἡ, instauratio, reparatio, refectio. Ab ἀνατρέφω.

Ἀναθρέω, ῶ, f. ήσω, perspicio, attente considero. Ex α intens. et ἀθρέω, *video.*

Ἀνάθρησις, ἡ, attenta consideratio, *Tim. ap. Polyb.* Ab ἀναθρέω.

Ἀναθρώσκω, f. θρώσω, exsilio, saltu conscendo; resulto, *Gl. V.* Ὕψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται, *Il.* 13, 140.

Ἀναθυάω, ῶ, subsiliendo lascivio, ut *simpl. Ern.*

Ἀναθυμιάζω, fut. άσω, suffio, exhalare facio. *Gl. V.* exhalo.

Ἀναθυμίαμα, ατος, τό, suffitus, suffimen, vapor; (2) vaporatio, suffitio.

Ἀναθυμίασις, εως, ἡ, exhalatio, vaporatio, suffitus; (2) respiratio. Ab

Ἀναθυμιάω, ῶ, fut. άσω, idem quod ἀναθυμιάζω. Ἀναθυμιᾶσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης, ὑπὸ θερμότητος.

Ἀνάθυρμα, ατος, τό, lusus, ludus, ludicrum; (2) id quo quis ludit. Ex ἄθυρμα.

Ἀνάθυσις, εως, ἡ, immolatio.

Ἀναθύω, f. ύσω, rursus impetum capio; (2) in re venerea, ut θυάω, *Hes.* (3) erumpo, prorumpo, *de aqua vel sanguine.*

Ἀναθωΰσσω, vociferor, exclamo.

Ἀναίδεια, ας, ἡ, impudentia, importunitas. Ab ἀναιδής.

Ἀναιδείηφι, *impudentiæ*, dat. sing. *Ionice* et *per Paragogen* τοῦ φι, ab ἀναίδεια.

Ἀναιδεύομαι, impudentia utor, impudenter me gero. Ab eod.

Ἀναιδημόνως, *adv.* absque ulla reverentia, impudenter. Ab eod.

Ἀναίδην, *adv.* idem et ab eod.

Ἀναιδής, έος, ὁ καὶ ἡ, impudens, inverecundus. Hinc τὸ ἀναιδές, έος, inverecundia. Πρὸς τὸ ἀναιδές, inverecunde, impudenter, *Eurip. Iphig. in Aul.* 379. Ex α priv. et αἰδώς, *pudor.*

Ἀναίδητος, ον, quasi non verecundatus, *Apoll.* Ex α et αἰδέομαι.

Ἀναιδῶς, impudenter, *Gl. V.* Ab ἀναιδής.

Ἀναιθύσσω, quatiendo, movendo, excito flammam: *unde* (2) accendo; (3) moveo; (4) prorumpo.

Ἀναίθω, uro, accendo.

Ἀναιμακτί, *adv.* sine sanguine, incruente. Ab

Ἀναίμακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incruentus.

Ἀναιμία, ας, ἡ, sanguinis defectus. Ab

Ἄναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exsanguis. Ex α priv. et αἷμα.

Ἀναιμόσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus caro sanguinis est expers. Ex α priv. αἷμα, et σάρξ.

Ἀναιμόχροος, *contr.* ἀναιμόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est colore exsangui, pallidus. Ex α priv. αἷμα, et χρόα, *color.*

Ἀναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, exsanguis. Ex α priv. et αἷμα.

Ἀναιμωτί, *adv.* sine cruore. Ex iisdem.

Ἀναιμωστί, *adv.* idem et ex iisd.

Ἀναίνεται, *recusat*, 3. sing. præs. indic. Ab

ἈΝΑΙ'ΝΟΜΑΙ, abnuo, renuo, recuso, detrecto; (2) inficior; (3) respuo, repudio. Οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν, licet repudiare, *Eur. Med.* 237. Σὲ δ' ἀναίνεται, ἠδὲ τὰ δῶρα, *Il.* 9, 675.

Ἀναΐξας, a. 1. part. act. verbi ἀναΐσσω.

Ἀναιρεθῆναι, aor. 1. ind. pass. v. ἀναιρέω.

Ἀναίρεμα, ατος, τό, præda, spolium, *Schol. Apollon. Rhod. ad lib.* 2, 264.

Ἀναίρεσις, εως, ἡ, ablatio, sublatio; (2) sublatio mortuorum; (3) eversio; (4) abrogatio; (5) interfectio, cædes. (2) Εἴργουσι δ' οἱ κρατοῦντες, οὐδ' ἀναίρεσιν δοῦναι θέλουσι, *Eurip. Suppl.* 18. Ab ἀναιρέω. Unde

Ἀναιρέτης, ου, ὁ, ablator, fur, latro; (2) eversor; (3) interfector, interemptor.

Ἀναιρετικός, ἡ, όν, exitialis, lethalis, mortifer.

Ἀναιρέω, ῶ, f. ήσω, aufero, tollo; (2) everto; (3) abrogo; (4) tollo de medio, interficio; (5) condemno; (6) capio, in manus sumo; *Steph.* (sed delet *Ern.*) (7) reddo responsum, *de oraculo*; et *in medio*, (8) tollo, *de liberis*, pro suscipio, vel educo; (9) suscipio, adgredior; (10) excipio, recipio ad me; (11) eligo; (12) demereor, vel concilio mihi aliquem; (13) concipio, gravida fio; (14) vinco, reporto præmium; (15) tollo mortuum, sepelio. Ἀναιρεῖν τι ἐκ τῆς πόλεως, πόλεις, νόμους, ἑαυτόν· ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφήν, expungere; παῖδας, tollere; τοὺς νεκρούς, efferre ad sepulturam; πόλεμον, ἔχθρας, πόνους, suscipere. Ab ἀνὰ et αἱρέω.

Ἀναίρω, tollo, sursum tollo.

Ἀναισθησία, ας, ἡ, defectus sensuum, stupor; (2) stoliditas, dementia. Ex α priv. et αἴσθησις.

Ἀναισθητεύομαι, f. εύσομαι, idem quod

Ἀναισθητέω, ῶ, f. ήσω, careo sensu, non sentio; (2) sum stupidus vel vecors. Ἐπεπείσμην δ' ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, *Dem.* Ab

Ἀναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens sensu, expers facultatis sentiendi; (2) qui non sentitur, sensum effugiens, qui non cadit sub sensum; (3) stupidus, stolidus, demens. Ex α priv. et αἰσθητός, *sensibilis.*

Ἀναισθήτως, *adv.* sine sensu; (2) stupide, stolide; (3) lente, patienter.

Ἀναισιμοῦν, *impendere*, præs. inf. act. *contr.* pro ἀναισιμόειν, a verbo

Ἀναισιμόω, ῶ, f. ώσω, insumo, impendo. Ἀναισιμώθη ἐκ τοῦ τάφρου ἡ γῆ, *Her.* Εὐζώνῳ ἀνδρὶ πέντε ἡμέραι ἀναισιμοῦνται, *Herodot.* ., 72. Hinc

Ἀναισίμωμα, ατος, τό, sumptus.

Ἀναΐσσω, fut ξω, sursum ruo, surgo, prosilio. Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν, *Il.* 4, 114. Ex ἀνὰ et ἀΐσσω, *ruo.*

Ἀναισχυντέω, ῶ, f. ήσω, impudens sum, impudenter ago. Τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτα τις, ὅτε τοιαῦτα ποιῶν οὐδ' ἀναισχυντεῖ; *Aristoph. Thesm.* 715.

Ἀναισχύντημα, ατος, τό, facinus impudens.

Ἀναισχυντία, ας, ἡ, impudentia, inverecundia. Ab

Ἀναίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impudens, inverecundus. Ex α priv. et αἰσχύνω.

Ἀναισχύντως, *adv.* impudenter, inverecunde.

Ἀναιτιολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus ratio reddi non potest. Ex α priv. et αἰτιολογία.

Ἀναιτία, ας, ἡ, innocentia.

Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, causam non habens, cujus causa nulla est; qui in causa non est, cur aliquid fiat; (2) innocens; qui culpari vel accusari nequit. Ex α priv. et αἰτία.

Ἀναιτίως, *adv.* sine causa, sine culpa.

Ἀνακαγχάζω, fut. άσω, cachinnor, effuse rideo. Ἀνεκάγχασε μάλα Σαρδόνιον, *Plut.*

Ἀνακαθαιρέομαι, depono, *V. L.* Ex ἀνά, κατά, et αἱρέομαι.

Ἀνακαθαίρω, expurgo, perpurgo. Hinc

Ἀνακάθαρσις, εως, ἡ, purgatio; (2) explanatio allegoriarum.

Ἀνακαθαρτικός, ἡ, όν, purgativus. Ab eod.

Ἀνακάθημαι, sedeo erectus; (2) recumbo, resideo.

Ἀνακαθίζω, f. ίσω, resideo. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρός, *Luc.* 7, 15.

Ἀνακαινίζω, fut. ίσω, innovo, instauro. Ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, *Psal.* 104, 30. Ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, *Heb.* 6, 6. Ex ἀνὰ et καινός, *novus.* Hinc

Ἀνακαίνισις, εως, ἡ, renovatio, instauratio.

Ἀνακαινισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἀνακαινόω, ῶ, fut. ώσω, innovo, instauro. Ἐνδυσάμενοι τὸν νέον, τὸν ἀνακαινούμενον, &c. *Col.* 3, 10. Ab ἀνὰ et καινός. Hinc

Ἀνακαίνωσις, εως, ἡ, renovatio, instauratio.

Ἀνακαῖον, ου, τό, carcer in quem conjiciebantur servi mali et liberti qui a dominis suis defecerant, *Suid. Harpocration.*

Ἀνακαίω, fut. καύσω, accendo, incendo; (2) incito. Ἀνακαύσαντες τὸ πῦρ, *Herodot.*

Ἀνακαλέω, ῶ, fut. ήσω, p. κέκληκα, inclamo, alta voce appello, voco; (2) invoco; (3) revoco; (4) sarcio, rependo. Ἀνακαλεῖν τὸν εὐεργέτην, ἀγαθόν· ἀνακαλεῖσθαι τῇ σάλπιγγι τὰς ςρατιώτας, τὰς ἐν ὑπερορίαις· τὴν ςάσιν, labantem reparare.

Ἀνακαλινδέω, ῶ, f. ήσω, verso, volvo.

Ἀνακαλυπτήρια, τὰ, dies quo sponsa facie retecta prodit; (2) munus quod sponsæ eo die a marito aliisque dabatur, pro honore et gratia revelati oris.

Ἀνακάλυπτρα, τὰ, idem quod præc. (2). Ab

Ἀνακαλύπτω, fut. ψω, revelo, retego, patefacio. Ἀνακαλύπτειν μυςήρια· λόγες, aperte loqui; βλέφαρον. Ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίε κατοπτριζόμενοι, 2 *Cor*. 3, 18.

Ἀνακάλυψις, εως, ἡ, revelatio.

Ἀνακάμπτω, f. ψω, reflecto; (2) revertor, redeo; (3) declino, deflecto. Πάλιν δὲ ἀνακάμψω πρὸς ὑμᾶς, *Act*. 18, 21.

Ἀνακάμψαι, *reverti*, a. 1. inf. act.

Ἀνακάμψερως, ἔρωτος, ἡ, herba quæ amorem reducere credebatur. Ex ἀνακάμπτω et ἔρως.

Ἀνακαμψίπνοος, ε, ὁ & ἡ, qui reflexo itinere flat, qui reflexos flatus habet, *apponitur* εὐθύπνοος, *Aristot*. Ex ἀνακάμπτω, *reflecto*, et πνόος, *flatus*.

Ἀνάκαμψις, εως, ἡ, reflexio; (2) reciprocatio. Ab ἀνακάμπτω.

Ἀνάκανθος, ε, ὁ & ἡ, spinis seu aculeis carens. Ex α priv. et ἄκανθα, *spina*.

Ἀνακάπτειν, *deglutire*, præs. inf. act. verbi

Ἀνακάπτω, f. ψω, devoro, deglutio, absorbeo.

Ἀνάκαρ, *adv*. sursum versus, in superiorem partem. Ex ἀνὰ et κὰρ, pro κάρα, *caput*.

Ἀνακάρδιον, ε, τὸ, arbor quædam Indica fructu aviculæ corculo non dissimili. Ex ἀνὰ et καρδία, *cor*.

Ἀνάκαρδος, ε, ἡ, idem et ex iisd.

Ἀνάκαυσις, εως, ἡ, accensio, incensio. Ab ἀνακαίω, *incendo*.

Ἀνακαχλάζω, ebullio, effervesco, ut *simplex*. *Schol. Soph. ad Trach*. 704.

Ἀνακάχλασις, εως, ἡ, ebullitio, æstus, *Schol. Æschyl. ad Prometh. Vinct*. 365.

Ἀνάκαψις, εως, ἡ, devoratio. Ab ἀνακάπτω.

Ἀνακεάζω, f. άσω, findo.

Ἀνακέαται, *dicati sunt*, 3. plur. præs. indic. med. *Ion*. pro ἀνάκεινται, a verbo ἀνάκειμαι.

Ἀνάκεια, ων, τὰ, festum Dioscurorum, Castoris et Pollucis, qui et Ἄνακες dicti.

Ἀνάκειμαι, f. κείσομαι, accumbo, recumbo; (2) consecratus, dicatus sum; (3) deditus; addictus sum; (4) situs, repositus sum; (5) tribuor, adscribor alicui. Ἀνάκειται εἰς ὀλίγους, ἐπί σοι, πᾶν ἐς σέ· τοῖς βιβλίοις, συμποσίοις, incumbere; τῶν θείων, deditus; τῷ θεῷ· ἀνάκειται ὑπομνήματα.

Ἀνάκειον, ε, τὸ, templum Ἀνάκων, seu Dioscurorum. Ab ἄνακες.

Ἀνακείρω, tondeo; (2) abscindo; (3) disseco, lacero.

Ἀνακεκαλυμμένως, *adv*. sine velo, aperte. Ab ἀνακαλύπτω.

Ἀνακεκραγὼς, part. perf. act. v. ἀνακράζω.

Ἀνακελαδέω, strepo, garrio. *Schol. Eurip. ad Or*. 184. Ab

Ἀνακέλαδος, ε, ὁ, susurrus, strepitus, sonitus. Φυλασσομένα ςόματος ἀνακέλαδον, *Eurip. Or*. 184.

Ἀνακεράννυμι, vel ἀνακεραννύω, vel ἀνακεράω, commisceo, permisceo; (2) tempero. Ἀνακραθέντων καιναῖς ἐπιγαμίαις τῶν γενῶν, *Plut*.

Ἄνακες, ων, οἱ, Dioscuri, Castor et Pollux. Ab ἄναξ. V. ἀνακῶς.

Ἀνάκεςος, ε, ὁ & ἡ, immedicabilis, insanabilis. Ex α priv. et ἀκέομαι, *sano, medeor*.

Ἀνακεφαλαιῦται, 3. sing. præs. ind. pass. *contr*. pro ἀνακεφαλαιόεται.

Ἀνακεφαλαιόω, ῶ, f. ώσω, capitulatim et summatim repeto; (2) peroro; (3) partes disjectas in unum corpus colligo; (4) renovo, instauro; (5) impleo, perficio. Ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριςῷ, *Eph*. 1, 10. Ἐν τέτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιῦται, *Rom*. 1, 13. Hinc

Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria repetitio; (2) repetitio ante dictorum per capita; (3) consummatio; (4) relatio.

Ἀνακεφαλαιωτικὸς, ἡ, ὸν, ad repetitionem pertinens, quo quid repetitur.

Ἀνακηκίω, sursum feror, erumpo, ut *aqua, sanguis*, scaturio, prosilio. Ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶν πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρὼς, *Il*. 13, 709.

Ἀνακήρυκτος, ε, ὁ & ἡ, præconis voce renunciatus, designatus, ad munus in rep. gerendum, aut venditionis ergo, *Ern*. Et

Ἀνακήρυξις, εως, ἡ, renunciatio, proclamatio, declaratio per præconem.

Ἀνακηρύσσω, vel ἀνακηρύττω, f. ξω, voce præconis renuncio, proclamo; (2) renuncio quovis modo, denuncio; (3) laudo, prædico. Ἀνακηρύσσομαι νικηκὼς, *Luc*. edicta proclamo. Κἀνακηρύσσων φόνον τὸν Λαΐειον, edicta proclamans de cæde Laii, *Soph. Œd. Tyr*. 450.

Ἀνακινδυνεύειν, præs. inf. act. verbi

Ἀνακινδυνεύω, fut. εύσω, periclitor, periculum adeo. Ἀνακινδυνεύω συμβάλλων ναυμαχίᾳ.

Ἀνακινέω, ῶ, f. ήσω, moveo, impello; (2) suscito, excito; (3) excito, i. e. produco. Hinc

Ἀνακίνημα, ατος, τὸ, idem quod

Ἀνακίνησις, εως, ἡ, commotio; (2) suscitatio. Ἀνακίνησις φρενῶν, *Soph. Œd. Tyr*. 727.

Ἀνακίρναμαι, permisceo. Μετρίας φιλίας ἀνακίρνασθαι, mediocres jungere, contrahere amicitias, *Eurip. Hippol*. 254. Ex ἀνὰ et κιρνάω.

Ἀνακλάζω, fut. άγξω, clango, clamo.

Ἀνακλαίω, f. αύσω, defleo; (2) vehementer fleo; (3) vicissim fleo; (4) *in medio*, ploratum incipio, quem deinde alii sequantur. Ἀνακλαίομαι παρῶσι τοῖς εἰωθόσιν, *Soph. Phil*. 933.

Ἀνάκλασις, εως, ἡ, reflexio, repercussio. Ab ἀνακλάω. Unde

Ἀνακλασμὸς, ῦ, ὁ, fractio, reflexio.

Ἀνάκλαςος, ε, ὁ & ἡ, reflexus, vel reflecti valens. Ab eod.

Ἀνακλαυθμὸς, ῦ, ὁ, fletus. Ab ἀνακλαίω.

Ἀνάκλαυσις, εως, ἡ, deploratio. Ab eod.

Ἀνακλαυσμὸς, ῦ, ὁ, fletus. Ab eod.

Ἀνακλάω, ῶ, f. άσω, refringo, reflecto, repercutio.

Ἀνακλέπτομαι, retrocedo sensim, clam me proripio.

Ἀνακλέπτω, rursus furor, *Hom*.

Ἀνάκλημα, ατος, τὸ, idem quod ἀνάκλησις· (2) pars cantus. Ab ἀνακαλέω.

Ἀνάκλησις, εως, ἡ, inclamatio, appellatio; (2) revocatio; (3) revocatio ab exilio; (4) invocatio et evocatio quæ fit cantu; (5) imploratio auxilii; (6) compellatio, adlocutio. Ab eod.

Ἀνακλητικὸν, ῦ, τὸ, cantus tubæ revocantis ad prælium; (2) signum receptus. Ab eod.

Ἀνακλητικὸς, ἡ, ὸν, excitans, evocans, revocans. Ab eod.

Ἀνάκλητος, ε, ὁ & ἡ, revocatorius. Ab eod.

Ἀνακλιθῆναι, *repositum esse*, a. 1. inf. pass.

Ἀνακλιθήσονται, 3. plur. fut. 1. ind. pass.

Ἀνακλῖναι, a. 1. inf act. verbi ἀνακλίνω.

Ἀνακλιντήριον, ε, τὸ, lectulus in quo quiescimus interdiu. Ab

Ἀνακλίνω, f. ινῶ, p. κέκλικα, repono, reclino; (2) discumbere facio; (3) aperio, expando, explico. Ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, ἐπὶ δείπνῳ, ἐν τῇ φάτνῃ. Ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ, *Matt*. 8, 11. Hinc

Ἀνάκλισις, εως, ἡ, discubitus, accubatio, recubatio.

Ἀνακλισμὸς, idem; (2) recubitorium.

Ἀνακλιτικὸς, ἡ, ὸν, discubitorius.

Ἀνάκλιτος, ε, ὁ & ἡ, idem et

Ἀνάκλιτον, ε, τὸ, *subst*. sella, quæ habet in quod reclinari dorsum possit.

Ἀνακλύζω, fut. ύσω, abluo.

Ἀνακλώθω, f. ώσω, filum retorqueo; (2) involutos fusos revolvo; (3) retracto mutando fatum; de Parca.

Ἀνάκλωσμα, ατος, τὸ, revolutio, *ap. Nic*. (si lectio vera, *Ern*.)

Ἀνακοαὶ, ῶν, αἱ, aures. Πρὸς τὰς ἀνακοὰς πέσει, *Phurnut. de Nat. Deor*. 32, 227.

Ἀνακογχίζω, contineo, cohibeo, fulcio; sed videtur leg. esse ἀνακωχίζω, *Ern*.

Ἀνακογχυλιάζω, f. άσω, os seu fauces colluo, gargarizo. Ὕδατι ἀνακογχυλίασον, aqua intus allue fauces, *Plat. Sympos*. 3, 185. Οἱ δὴ ἰατροὶ, τὰ πρὸ τῦδε ἀνακογχυλιάζειν τὸ ἐκέλευον, *Aristid*. 1, 349. ex edit. Jebb. Ex ἀνὰ et κογχύλιον. Hinc

Ἀνακογχυλιασμὸς, ῦ, ὁ, gargarizatio, oris collutio. Et

Ἀνακογχυλιαςὸς, ἡ, ὸν, quo fauces colluuntur; (2) qui gargarizari solet vel potest.

Ἀνακογχυλίζω, fut. ίσω, idem quod ἀνακογχυλιάζω. Ὁ δὲ ἀποῤῥοφεῖ τε καὶ ἀνακογχυλίζει, τῦ νεωρῦς ἐπιτίθεσθαι τοῖς μέλεσι, fauces colluit gargarizatu, *Synes. Dion*. 55. Hinc

Ἀνακογχυλισμὸς, ῦ, ὁ, gargarizatio.

Ἀνακοὶ, ῶν, οἱ, idem quod Ἄνακες.

Ἀνάκοιλος, ε, ὁ & ἡ, cavus.

Ἀνακοίλωμα, ατος, τὸ, cavum, v. gr. arboris.

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι, dormio, cubo.

Ἀνακοίνει, *communica*, 2. sing. præs. imperat. et ἀνακοίνεο, quoque *communica*, præs. imperat. act. *Ion*. pro ἀνακοίνε, verbi

Ἀνακοινόω, ῶ, f. ώσω, communico aliquid cum aliquo; (2) communico cum aliquo de re aliqua, consulo cum aliquo de re quapiam; ἀνακοινώσασθαι, communicare, *Ph*. Ἀνακοινῦν τι τῷ φίλῳ, περί τινος, μετά τινος, τινί. Βυλεύσασθε, & τοῖς συμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε, *Aristoph. Lys*. 1181.

Ἀνακοίνωσις, εως, ἡ, communicatio; (2) schema quoddam rhetoricum.

Ἀνακοιρανέω, ῶ, dominor, rego; (2) obeo.

Ἀνακολλάω, ῶ, f. ήσω, conglutino, glutine adstringo et contineo. Hinc

Ἀνακόλλημα, ατος, τὸ, glutinamentum quo aliquid constringitur.

Ἀνακόλλησις, εως, ἡ, restrictio quæ fit glutine. Ab eod.

Ἀνακολυθία, ας, ἡ, consequentiæ defectus, quum sequentia prioribus non respondent. Et

Ἀνακόλυθον, ε, τὸ, vitium orationis, quando non sequitur quod superioribus respondeat.

Ἀνακόλυθος, ε, ὁ & ἡ, inconsequens, non respondens præcedentibus; (2) non consentaneus, ineptus. Ex α priv. et ἀκόλυθος.

Ἀνακολύθως, *adv*. neglecta consecutione legitima; (2) parum convenienter.

Ἀνακολπάζω, succingo, *al*. ἀνακολπίζω, *ap. Aristoph*. nam κολπάζω non reperitur.

Ἀνακολυμβάω, ῶ, f. ήσω, emergo, supernato; (2) emergens adfero.

Ἀνακομάω, ῶ, comas recipio; (2) refloresco.

Ἀνακομιδὴ, ῆς, ἡ, relatio, reportatio; (2) recuperatio, receptio; v. gr. spiritus e suffocatione, vel pristinæ valetudinis e morbo gravi; (3) reditus; (4) delatio mortuorum ex uno sepulchro in aliud. Ab

Ἀνακομίζω, f. ίσω, refero; (2) eveho; ἀνακομίζομαι, redeo, revertor, retro trajicio. Ἀνεκομίσαντο τὴν βασιλείαν, receperunt, *Plut*. Τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, *Xen*.

Ἀνακοντίζω, f. ίσω, ejaculor; (2) erumpo.

Ἀνάκοος, *Dor*. pro ἀνήκοος.

Ἀνακοπὴ, ῆς, ἡ, impedimentum; (2) repercussio, reciprocatio. Ab

Ἀνακόπτω, fut. ψω, retundo, inhibeo, impedio; (2) arceo, propulso; (3) elido. Ἀνακόπτειν τὸ ῥεῦμα, σὲ τῆς ὁρμῆς, τὰς ὀφθαλμὰς. Οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, *Luc*. Τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι; *Gal*. 5, 7.

Ἀνάκυςος, ε, ὁ & ἡ, sub auditum cadens. Ex ἀνὰ et ἀκυςός.

Ἀνακυφίζω, f. ίσω, sublevo. Ἐς βραχὺ ἀνεκυφίσθησαν, *Aret*. Hinc

Ἀνακύφισις, εως, ἡ, sublevatio, allevatio.

Ἀνακύφισμα, ατος, τὸ, idem.

Ἀνακύω,

Ἀνακέω, inaudio, ausculto. Θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων; *Soph. Elec.* 81.

Ἀνακραγγαίνω, succlamo, *Hes.* Ab ἀνακράζω. *Voss.* habet ἀναγαργαρεύω, *Ph.* ἀναγαγγανεύω.

Ἀνακραδαίνω, vibro, quatio, quasso.

Ἀνακραδάω, ῶ, idem.

Ἀνακράζω, f. άξω, exclamo; (2) loquor, proloquor. Ἀνέκραξε φωνῇ μεγάλῃ, *Luc.* 4.

Ἀνακραθεὶς, *permixtus*, aor. 1. part. pass. verbi ἀνακεράννυμι, pro ἀνακράω, *permisceo*.

Ἀνάκρασις, εως, ἡ, permistio, commistio, temperatio. Ab ἀνακεράννυμι, *immisceo*.

Ἀνακράτης, ες, admodum firmus, validus. A κράτος, *Hes.*

Ἀνακρέκομαι, sono, loquor. Ex ἀνὰ et κρέκω, *pectine pulso*.

Ἀνακρέμαμαι, suspensus sum, pendeo ex alto.

Ἀνακρέμασαν, *suspenderunt*, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἀνεκρέμασαν.

Ἀνακρεμάω, ῶ, vel

Ἀνακρεμάννυμι, vel

Ἀνακρεμαννύω, vel

Ἀνακρέμνημι, et ἀνακρήμνημι, suspendo in altum; (2) spe suspendo. Ἀνακρέμασαν εἰς ἀκρόπολιν, *Herodot.* Ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, *Æschin.* Ex ἀνὰ et κρεμάω.

Ἀνάκρησις, ἡ, *Ion.* pro ἀνάκρασις.

Ἀνακρίνω, f. ινῶ, quæstionem habeo, scrutor; (2) dijudico; (3) examino, æstimo. Ἀνακρίνειν τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων ταῖς ἡδοναῖς, *Isocr.* Ἀνακρίνεται ὑπὸ πάντων, 1 *Cor.* 14, 24. Hinc

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, interrogatio; (2) inquisitio, maxime quam singuli magistratus faciunt ante judicia de rebus ad litem pertinentibus; (3) disceptatio, judicium.

Ἀνακριτικὸς, ἡ, ὸν, interrogatorius, interrogativus. Ab eod.

Ἀνακροταλίζω, plaudo, ut seq.

Ἀνακροτέω, ῶ, f. ήσω, plaudo, edo plausum, plausu comprobo; (2) celebro.

Ἀνάκρουσις, εως, ἡ, retractio, inhibitio. Ab

Ἀνακρούω, fut. ούσω, navem reprimo, coerceo; (2) ἀνακρούεσθαι, canendi initium facere; (3) retro remigare, inhibere remis. Ἀνακρούεσθαι τὴν ναῦν εἰς πέλαγος, τὸ στόμα τοῦ ἵππου· τὸν αὐτὸν λόγον, exordiri.

Ἀνακρουστέος, qui sursum impellitur, qui retro agitur. Ἀνακρουστέον μὲν τὸ στόμα τοῦ ἵππου, *Xenoph. de Re Equ.* 10, 12.

Ἀνακρωτηρίαστος, ον, integer, illæsus. Ab α priv. et ἀκρωτηριάζω.

Ἄνακτα, *regem*, acc. sing. ab ἄναξ, *rex*.

Ἀνακτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, recupero, recipio, reparo; (2) refocillo, recreo; (3) demereor, mihi concilio, mihi amicum facio. Ἀνακτᾶσθαι τὴν ἀρχὴν, τὴν δύναμιν τοῦ σώματος, ἀνεκτήσατο τοὺς πολίτας.

Ἀνακτέον, reducendum, subvehendum: ab ἀνάγω.

Ἀνακτήσασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἀνακτάομαι. Hinc

Ἀνάκτησις, εως, ἡ, recuperatio; (2) recreatio; (3) conciliatio gratiæ.

Ἀνακτητικὸς, ἡ, ὸν, recuperatorius, recuperandi vim habens.

Ἀνακτίζω, f. ίσω, renovo, reædifico, rursum creo, reformo.

Ἀνάκτισις, εως, ἡ, instauratio.

Ἀνακτίτης, ου, ὁ, gemma, quæ alias γαλακτίτης.

Ἀνακτόρειος, idem quod ἀνακτόριος, *Christod.*

Ἀνακτορία, ας, ἡ, imperium, regnum. Ab ἀνάκτωρ.

Ἀνακτόριος, ου, ὁ καὶ ἡ, seu ἀνακτόριος, ία, ον, herilis. Ἀμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἕπεσθαι, *Odyss.* 15, 396. A præc.

Ἀνάκτορον, ου, τὸ, regium palatium; (2) templum, imprimis Dioscurorum.

Ἀνακτοτελέσται et ἀνακτοτελέται, sacerdotes Dioscurorum, omninoque Deorum.

Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ, rex; (2) herus. Ab ἄναξ.

Ἀνακυΐσκω, abortum facio. Ex ἀνὰ et κύω.

Ἀνακυκάω, ῶ, fut. ήσω, permisceo, commisceo. Ἀνακυκᾶν τὰ φάρμακα, *Aristoph. Plut.* 302.

Ἀνακυκλέω, evolvo, explico, extendo. Ἀνακύκλει δέμας, extende corpus, *Eurip. Or.* 231. Vide ἀνακυκλόω, *Eur.*

Ἀνακύκλησις, εως, ἡ, idem quod ἀνακύκλωσις.

Ἀνακυκλισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἀνακυκλόω, ῶ, f. ώσω, cingo, circumdo; (2) repeto; (3) revolvo.

Ἀνακύκλωσις, εως, ἡ, circumactio, circulatio; (2) conversio in orbem. A præc.

Ἀνακυλισμὸς, οῦ, ὁ, revolutio, conversio. Ab

Ἀνακυλίω, f. ίσω, replico, revolvo; (2) sursum volvo.

Ἀνακυμβαλιάζω, f. άσω, cum sonitu everto.

Ἀνακυντέω, sterto, *Hes.*

Ἀνακυπόω, everto, *Nic.* Et

Ἀνακυπτόω, ῶ, f. ώσω, subverto, in dorsum reclino et resupino, *Hes.* Ab

Ἀνακύπτω, f. ψω, oculos et caput erigo, ut aves bibentes solent; (2) exsisto, emergo; proprie et tropice, ut e malis, curis, &c. (3) orior; (4) spe erigor, animoque recreor. Μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελὲς, *Luc.* 13, 11.

Ἀνακυρίωσις, εως, ἡ, auctoritas. Ex ἀνὰ et κυρόω: leg. igitur ἀνακύρωσις.

Ἀνάκυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, repandus, *Gl. V.*

Ἀνακύψατε, *suspicite*, 2. pl. aor. 1. imperat. act. verbi ἀνακύπτω, *suspicio*.

Ἀνακωδωνίζω, vide simp. *Hes.*

Ἀνακωκύω, fut. ύσω, deploro, defleo.

Ἀνάκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, brevissimus. Ex ἀνὰ et κῶλον, *membrum*.

Ἀνακωλύω, f. ύσω, arceo.

Ἀνακωμῳδέω, ῶ, f. ήσω, comice decanto vel dico; (2) comice irrideo.

Ἀνακῶς, *adv.* sedulo, ab α priv. et ἀκῶς, antiquo, quod est ab eodem vocabulo, unde ἀκὴν, unde colligitur fuisse in usu ἀκὸς, ἡ, ὸν, *sedatus*, *tranquillus*; (2) regie, regum more, *Ern.*

Ἀνακωφάω, ῶ, f. ήσω, surdum reddo.

Ἀνακωφόω, ῶ, f. ώσω, idem.

Ἀνακωχεύω, f. εύσω, navem in ancoris retineo; (2) retineo, inhibeo, recedo. Κἀνακωχεύει, fræna inhibet, *Soph. El.* 732.

Ἀνακωχέω, idem, *Hes.*

Ἀνακωχὴ, ῆς, ἡ, est, cum naves in salo tenentur in ancoris, ne a vento illidantur scopulis; recessio navium a littore versus altum in tempestate; (2) induciæ; sed in hoc sensu scribendum ἀνοκωχὴ potius. Ab ἀνέχω, vel ἀνεκέχω, *Ern.*

Ἀναλαβεῖν, aor. 2. inf. act. verbi ἀναλαμβάνω.

Ἀναλάζομαι, fut. άσομαι, rursum capio.

Ἀναλακτίζω, calcitro, repudio.

Ἀναλαλάζω, f. άξω, ululo, exclamo, tripudio. Ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται καὶ ἀνηλάλαζον, *Xenoph. Cyri Exped.* 4, 207.

Ἀναλαμβάνω, f. λήψομαι, p. ἀνείληφα, recipio, recupero; (2) reparo, instauro; (3) repeto, itero, revoco; (4) assumo; (5) excipio, sc. convivio, &c. (6) animo voluto, cogito; (7) corrigo; (8) retineo; (9) cohibeo, &c. Ἀναλαμβάνειν τι ἔκ τινος, τόπον τινι· εἰς μνήμην, εἰς διάνοιαν· τὴν ἰσχὺν, ἑαυτὸν, ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου, ἐκ τῆς νόσου· τινὰ ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, τινὰ ἑστιάσεσι καὶ θεαῖς κίνδυνον, suscipere; τὸν ἵππον, sistere; αἰτίαν τὴν ἐπενεχθεῖσαν, culpam objectam delere; τὴν ἀρχὴν, recuperare; τὴν διασκεδασθεῖσαν δύναμιν, resumere. (7) τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτὼν ἀναλαβεῖν πειράσομαι, turpe quod admisi peccatum, emendare conabor, *Soph. Philoct.* 1248. resarcire.

Ἀναλάμπω, futur. ψω, resplendeo, reluceo; (2) illustro.

Ἀναλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, doloris expers, durus, stupidus. Ex α priv. et ἄλγος. Hinc

Ἀναλγησία, ας, ἡ, indolentia.

Ἀνάλγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine dolore, expers doloris; (2) crudelis, qui nullo dolore aut misericordia tangitur. Ἀναλγήτων ἐθρόησας ἄναυδον ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει, immisericordium, *Soph. Aj.* 946.

Ἀναλγήτως, *adv.* inhumaniter; (2) absque doloris sensu, absque molestia. (1) Μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν, *Soph. Aj.* 1333.

Ἀναλδαίνω, augeo, do incrementum. Ex α intens. et ἀλδέω, *augeo*.

Ἀναλδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non crescens, incrementum non capiens. Ex iisd.

Ἀναλδήσκω, succresco, augeor. Ab ἀναλδής.

Ἀναλδὸς, idem quod ἀναλδὴς, *Hes.*

Ἀναλεαίνω, contero.

Ἀναλεγομένων, gen. pl. part. præs. pass. verbi

Ἀναλέγω, f. ξω, colligo; ἀναλέγομαι, recito, lego, *Gl. V.* Ἀναλέγειν τὰ πάντα εἰς ἑαυτὸν, *Phil.* Ἀναλέγεσθαι τὰς βίβλους· τὸν χρόνον ταῖς διαδοχαῖς τῶν βεβασιλευκότων, supputare.

Ἀνάλειπτος, η, ον, non unctus.

Ἀναλειφὴ, cum quis non ungitur. Ex α priv. et ἀλείφω.

Ἀναλείχω, fut. ξω, lambo, delingo.

Ἀνάλεκτα, ων, τὰ, reliquiæ ciborum. Ab

Ἀνάλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, collectitius, collectus, collectaneus. Ab ἀναλέγω, *colligo*.

Ἀναλέκτης, ου, ὁ, collector, *Steph.*

Ἀναλεκτίδες, αἱ, conveniunt scapulis tenues analectides altis, *Ovid. de Art. Am.* 3.

Ἀναλήθης, ὲς, falsus.

Ἀναλήθως, *adv.* falso.

Ἀνάλημμα, ατος, τὸ, altitudo; (2) quicquid in edito est, ut horti pensiles, &c. Ab ἀναλαμβάνω.

Ἀναληπτὴρ, ῆρος, ὁ, hamula, *Jos.* vulgo ἀναλημπτὴρ, male, *Steph.* Item *medicamentum* ad sanandum proficiens. Epith. remedii, *Ern.*

Ἀναληπτικὸς, ἡ, ὸν, recuperatorius; (2) refocillandi, recreandi vim habens.

Ἀναληπτικῶς, *adv.* apte ad refocillandum corpus.

Ἀνάληψις, εως, ἡ, resumptio, recuperatio, receptio; (2) virium refectio; (3) adoptio; (4) perceptio rei alicujus; (5) schema rhetoricum. Ab ἀναλαμβάνω.

Ἀναλθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, insanabilis, incurabilis. Ex α priv. et ἀλθέω, *sano*.

Ἀνάλθητος, insanabilis, immedicabilis. Πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὰν τοῦδ' ἀναλθήτου πάθους; *Eurip. Hipp.* 1396. Vide *Brunck.* et *Musgrave.*

Ἀναλίγκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissimilis. Ex α priv. et ἀλίγκιος, *similis*.

Ἀναλικμάω, ventilo, vanno purgo.

Ἀνάλιπος, *Dor.* pro ἀνήλιπος, *Theoc.*

Ἀνάλιπος, *discalceatus*, *Dor.* pro ἀνήλιπος.

Ἀναλίσκοισα, *Dor.* pro ἀναλίσκουσα, ab

Ἀναλίσκω, fut. ἀναλώσω, p. ἀνήλωκα, absumo, insumo, impendo; (2) mercedem do, impensas suppedito; (3) consumo, extinguo, perdo, interficio. Ἀναλίσκειν χρόνον, πόνον, λόγους ἐπί τινι· τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας, τινὶ ἀργύριον· κάλλος, *Isoc.* Ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνήλωκει, *Xen. Pæd.* 1. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον; *Soph. Aj.* 1049. Βλέπετε μὴ ὑπὸ ἀλλήλων ἀναλωθῆτε, *Gal.* 5, 15. Ex ἀνὰ et ἁλίσκω, *capio*.

Ἀναλιχμάομαι, lambo.

Ἀνάλκεια, ας, ἡ, impotentia; (2) ignavia, timiditas. Ex α priv. et ἀλκὴ, *robur*.

Ἀναλκία, ας, ἡ, idem et ex iisd.

Ἀνάλκιδας, *impotentes*, acc. pl. ab ἀναλκίς.

Ἀναλκίη, *ignavia*, *Ion.* pro ἀναλκία.

Ἄναλκις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, impotens, carens animo impatiente et ultionis studioso. Ex iisd.

Ἀνάλλακτος, ον, immutabilis, irreconciliabilis.

Ἀναλλέξας, *qui collegit*, aor. 1. part. act. *Poet.* pro ἀναλέξας, a verbo ἀναλέγω, *colligo*.

Ἀναλληγόρητος, ὸν, proprie et sine allegoria dictus.

Ἀναλλοίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immutabilis; (2) qui ægre mutatur. Ex α priv. et ἀλλοιωτός.

Ἀνάλλομαι, assilio, insilio.

Ἄναλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, salsuginis expers. Ex ἀνὰ et ἅλμη.

Ἀναλογάδην, *adv.* secundum proportionem. Ex ἀνάλογος.

Ἀναλογεῖον, ου, τὸ, locus in quo reponuntur libri, sc. rationum. Ab eod.

'Αναλογέω, ῶ, f. ήσω, proportione respondeo, similis sum: τὸ ἀναλογȣ̃ν, simile.
'Αναλογία, ας, ἡ, proportio, similis ratio.
'Αναλογίζομαι, ratiocinor, reputo, æstimo. 'Αναλογίζεσθαι τȣ̀ς χρόνȣς, τȣ̀ς τόπȣς. 'Αναλογίσασθε γὰρ, &c. *Heb.* 12, 3.
'Αναλογικὸς, ὴ, ὸν, proportionalis.
'Αναλόγισμα, ατος, τὸ, idem quod
'Αναλογισμὸς, ȣ̃, ὁ, ratiocinatio, subductio; (2) cogitatio.
'Αναλογιστικῶς, probabiliter, per conjecturam.
'Ανάλογος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, consentaneus. Ex ἀνὰ et λόγος, *ratio.*
'Αναλογȣ̃σα, *quæ similis est,* part. præs. act. f. g. *contr.* pro ἀναλογέȣσα, a verbo ἀναλογέω.
'Αναλόγως, *adv.* convenienter, congrue.
"Αναλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, insulsus, non salitus. Ex α priv. et ἅλς, *sal.*
'Αναλόω, idem quod ἀναλίσκω, consumo, perdo. Λόγȣς ἀναλοῖς, *Eurip. Med.* 325.
"Αναλτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inexplebilis, insatiabilis; (2) non augescens; (3) non salitus. Ex α priv. et ἄλω, *alo*; vel ἄλδω, *augeo*; vel ἅλς, *sal.*
'Αναλυέμεν, *resolvere,* præs. inf. act. *Ion.* pro ἀναλύειν, a verbo ἀναλύω.
'Αναλύζω, ingemisco, singultio.
'Ανάλυσις, εως, ἡ, resolutio, dissolutio; (2) abrogatio, remissio; (3) migratio, discessus, abitus, præsenti e vita; (4) explicatio. Ab ἀναλύω.
'Αναλυτὴρ, ῆρος, ὁ, liberator.
'Αναλυτικὸς, ὴ, ὸν, qu. resolutorius, totum in suas partes, elementa, &c. resolvens; vel modum resolvendi demonstrans.
'Αναλυτρόω, ῶ, f. ώσω, redimendum concedo, redemtum reddo. *In med.* redimo.
'Αναλύω, f. ύσω, resolvo, dissolvo, retexo; (2) abrogo; (3) redeo, revertor; (4) abeo, discedo, migro. 'Αναλύειν τὰ γινόμενα, irrita facere; οἴκαδε, reverti. Πότε ἀναλύσει ἐκ τῶν γάμων, *Luc.* 12, 36.
'Αναλφάβητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ne alphabetum quidem callet, plane illiteratus. Ex α priv. ἄλφα, et βῆτα.
'Ανάλωκα, *consumpsi,* 1. sing. perf. ind. act. *Ion.* pro ἀνήλωκα, a verbo ἀναλίσκω.
'Ανάλωμα, ατος, τὸ, sumptus, impensa.
'Ανάλωσα, aor. 1. verbi ἀναλίσκω, *Att.* pro ἀνήλωσα. Τίνος χάριν τοσόνδε ἀνάλωσας λόγον; *Soph. Aj.* 1049.
'Αναλῶσαι, *consumpsisse,* a. 1. inf. act. verbi ἀναλίσκω, pro ἀναλόω.
'Ανάλωσις, εως, ἡ, consumptio, et
'Αναλωτὴς, ȣ̃, ὁ, consumptor. Ab eod.
'Αναλωτικὸς, ὴ, ὸν, absumens, vim consumendi habens. Ab
'Ανάλωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, invictus, inexpugnabilis. Ex α priv. et ἁλωτὸς, *expugnabilis.*
'Αναλωφάω, ῶ, f. ήσω, respiro, interquiesco, mitesco, desævio, *Odyss.* 9, 460. *Aretæus,* ii. 11, 112.
'Αναμάθω, aor. 2. sub. ab ἀναμανθάνω.
'Αναμαιμάω, ῶ, furibundo impetu sursum deorsum feror, furo, *Il.* 20, 490.
'Αναμαλάσσω, vel ἀναμαλάττω, fut. άξω, remollio, subigo.
"Αναμανθάνω, fut. θήσομαι, de integro disco; (2) disco, attendo; (3) dedisco, melius disco.
'Αναμαντεύομαι, augurium capio, vaticinor.
'Ανάμαξευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui nullis plaustris permeari potest, aut tritus nondum est. Ex α priv. et ἅμαξα, *currus, plaustrum.*
'Αναμαρμαίρω, splendesco.
'Αναμαρτησία, ας, ἡ, cum quis non peccat, non errat, innocentia. Ex α priv. et ἁμαρτάνω.
'Αναμάρτητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, peccati expers, qui sine peccato est; (2) qui peccare nequit, in quo lapsus vel error locum non habet. Ex iisd.
'Αναμαρτήτως, *adv.* sine peccato, juste et recte.
'Αναμαρτοεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui verbis non peccat, qui falsum non dicit, *Suicer.*
'Αναμαρυκάομαι, (al. ἀναμηρ.) idem quod
'Αναμασάομαι, ῶμαι, it. ἀναμασσ. iterum mando, rumino; (2) diligenter, iterum iterumque cogito, exploro.
'Αναμάσσω, vel ἀναμάττω, f. ξω, pinso, subigo farinam; (2) abstergo; (3) luo, de pœna, et *in med.* (4) exprimo, imitor; (5) tollo colores penicillo, et in tabulam transfero, *Ern.* 'Αναμάσσειν τι ἑαυτȣ̃ κεφαλῇ, in periculum se inferre. 'Εν θυείᾳ στρογγύλῃ ἀναμάττετο, mortario rotundo subigebat, *Aristoph. Nub.* 676. (3) καὶ ἐγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω, ego meo capite pendo, *Herodot.* 1, 155. "Ο σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, *Odyss.* 19, 91.
'Αναμαστεύω, f. εύσω, quæro; (2) requiro; (3) diligenter quæro, pervestigo.
'Αναμασχαλιστὴρ, ῆρος, ὁ, axillaris. Ex ἀνὰ et μασχάλη, *axilla.*
'Ανάματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aquis carens, *Hes.* Ex α priv. et νᾶμα, *fluentum.*
'Αναμάχεσθαι, præs. infin. med. verbi
'Αναμάχομαι, f. έσομαι, vel ήσομαι, rursum seu denuo pugno, pugnam repeto, item cum effectu; iterum pugnando rem restituo, aciem reparo. 'Αναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθορὰν, compensat, *Aristot.*
'Ανάμβατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui conscendi non potest. Ex α priv. et ἀμβατὸς, pro ἀναβατὸς, *scansilis.*
'Αναμέλγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non emulctus; (2) qui nequit mulgeri. Ex α priv. et ἀμέλγω.
'Ανάμελκτος, ον, idem.
'Αναμέλπω, f. ψω, cano, celebro cantu.
'Αναμεμιγμένως, *adv.* mixtim, promiscue.
'Αναμεμίχαται, *permixti sunt,* 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀναμεμιγμένοι εἰσὶ, a verbo ἀναμίγνυμι, *permisceo.*
'Αναμένω, f. ενῶ, expecto; (2) permaneo, constans maneo; (3) maneo aliquem, vel aliquid; (4) differo, moror. (4) ἀνάμεινον δὲ φασγάνȣ τομὰς, *Eurip. Or.* 1101. 'Αναμένειν τὴν ὥραν, ἐν τοῖς ἤθεσι· κίνδυνοι ἕτεροι ἀναμένȣσι. 'Αναμένειν τὸν υἱὸν αὐτȣ̃ ἐκ τῶν ȣ̓ρανῶν, 1 *Thess.* 1, 10.
'Αναμέσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est medius aliquo in loco, intermedius.
'Ανάμεστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, plenus, refertus. Hinc
'Αναμεστόω, ῶ, f. ώσω, repleo. Κἀτ' ἐκ τȣ́τȣ ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη, *Aristoph. Ran.* 1202.
'Αναμετρέω, ῶ, f. ήσω, metior; (2) denuo metior, remetior; (3) iter eundo remetior; (4) narro, commemoro, *in med.* fere eadem notat: item per mensuram dividere, ut agros colonis. Λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι δυσμενέων, aciem hostilem metiri, *Theoc.* 24, 125, pessime interpres. 'Αναμετρεῖν τὸ χωρίον, τὴν θάλασσαν, τὰς πράξεις· ἀναμετρεῖσθαι τȣ̀ς κινδύνȣς· Τί ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; *Eur. Or.* 14. Hinc
'Αναμέτρησις, εως, ἡ, dimensio.
'Αναμηρυκάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, rumino, remando. 'Αναμηρυκώμενος τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα, *Luc.*
'Αναμηρύκομαι, rumino, *V. L.*
'Αναμηρύομαι, f. ύσομαι, fila dilapsa, seu fluentia, fuso circumacto recolligo.
'Αναμηχανάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, rursum machinor; rursus molior; irritum conatum nova calliditate vel arte reparo.
'Ανάμιγδα et 'Αναμίγδην, *adv.* mixtim, promiscue. Ab
'Αναμίγνυμι, f. ίξω, immisceo, permisceo, commisceo. 'Αναμιγνύναι τὴν ἀρετὴν πρὸς ἀνθρωπείας χρείας, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει, πρὸς ἀλλήλȣς.
'Αναμιγνύω, idem.
'Ανάμιλλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non controversus; (2) non contentiosus. Ex α priv. et ἅμιλλα.
'Αναμιμνήσκω, in mentem revoco. 'Αναμιμνήσκειν τινά τινος, τῆς παιδείας. "Ος ὑμᾶς ἀναμνήσει τὰς ὁδȣ́ς μȣ, 1 *Cor.* 4, 17. 'Αναμιμνήσκεσθε δὲ τὰς πρότερον ἡμέρας, *Heb.* 10, 32. Ex ἀνὰ et μνάομαι, *recordor.*
'Αναμίμνω, maneo. Ex ἀνὰ et μένω, *maneo.*
'Αναμινυρίζω, f. ίσω, cantillo, parva sc. et querula voce.
'Αναμὶξ, *adv.* promiscue, mixtim.
'Ανάμιξις, εως, ἡ, permistio, commistio.
'Αναμίσγω, f. ίξω, permisceo, remisceo.
'Αναμισθαρνέω, ῶ, f. ήσω, mercedem capio. Ex ἀνὰ, μισθὸς, *merces,* et ἄρνυμαι, *capio.*
"Αναμμα, ατος, τὸ, quod accensum est, ignitum; (2) fax ardens seu accensa. Ab ἀνάπτω, *accendo.*
'Ανάμματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, enodis, vinculo seu nodo carens. Ex α priv. et ἅμμα.
'Αναμμένος, *amictus,* part. perf. pass. *Ion.* pro ἀνημμένος, a verbo ἀνάπτομαι, *induo.*
'Αναμνάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, reminiscor, recordor. 'Αναμνησθεὶς, τὰς τȣ̃ πατρὸς προαιρέσεις, περί τινος.
'Αναμνάω, ῶ, f. ήσω, suggero, admoneo, in mentem revoco.
'Αναμνησθῶμεν, *recordemur,* sive *recordati simus,* 1. pl. a. 1. conjunct. pass. verbi ἀναμνήσκομαι pro ἀναμνάομαι, *recordor.* Hinc
'Ανάμνησις, εως, ἡ, reminiscentia, recordatio; differt ab ὑπόμνησις, vide Ammonium; (2) commonefactio.
'Αναμνηστικὸς, ὴ, ὸν, qui reminiscentia valet; (2) facile reminiscens. Ab eod.
'Αναμολύνω, fœdo, inquino, ut simplex.
'Αναμονὴ, ῆς, ἡ, remansio, sustentatio, toleratio, patientia. Ab ἀναμένω, *remaneo.*
'Αναμόργνυμι, f. ξομαι, imprimo, rejicio, *Ern.*
'Αναμορμύρω, cum murmure ebullio, æstuo. Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, *Odyss.* 12, 238.
'Αναμορφόω, ῶ, f. ώσω, reformo. Hinc
'Αναμόρφωσις, εως, ἡ, reformatio.
'Αναμοχλεύω, f. εύσω, vectibus submoveo, amolior; (2) tollo, submoveo. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας; *Eur. Med.* 1317.
'Αναμπέχονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non habens ἀμπεχόνην, seu certum vestitum; non togatus, seu lænatus. Ex α priv. et ἀμπεχόνη.
'Αναμπλάκητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non errans, peccato carens, justus. Ex ἀνὰ et πλακία, *error.*
'Ανάμπυξ, υκος, ὁ ϗ ἡ, non habens vittam. Ex α priv. et ἄμπυξ.
'Αναμυρίζω, f. ίσω, iterum inungo. Hinc
'Αναμυρισμὸς, ȣ̃, ὁ, unctio repetita.
'Αναμυχθίζομαι, f. ίσομαι, irrideo; (2) suspiro.
'Αναμύω, f. ύσω, aperio oculos, dispicio; (2) visum recipio. Ex ἀνὰ et μύω, *conniveo.*
'Αναμφήριστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, certus, indubitatus, non controversus. Ex α priv. et ἀμφήριστος.
'Αναμφηρίστως, *adv.* sine dubio vel controversia.
'Αναμφίβολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, minime dubius, non ambiguus. Ex α priv. et ἀμφίβολος.
'Αναμφιβόλως, *adv.* sine dubitatione.
'Αναμφίδοξος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, minime dubius. Ex α priv. et ἀμφίδοξος, *dubius.*
'Αναμφιδόξως, *adv.* proculdubio; (2) omnium consensu.
'Αναμφίεστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non indutus, nudus, *Suicer.* Ex α priv. et ἀμφιέννυμι, *induo.*
'Αναμφιέστως, *adv.* nude, sine vestibus, *Suicer.*
'Αναμφίλεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non dubius, extra controversiam positus. Ex α priv. et ἀμφίλεκτος, *in controversia positus.*
'Αναμφιλέκτως, *adv.* sine controversia.
'Αναμφίλογος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non dubius, certus, non controversus; (2) carens difficultatibus. Οὐκ ἄπορον ȣ̓δὲ ἀναμφίλογον, *App. Bell. Civ.* 2, 128. Ex α priv. et ἀμφίλογος.
'Αναμφιλόγως, *adv.* sine controversia.
'Αναμφισβητήσιμος, ὁ ϗ ἡ, idem quod
'Αναμφισβήτητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non controversus. Ex ἀνὰ et ἀμφισβητέω, *controversor.*
'Αναμφισβητήτως, *adv.* sine controversia, haud dubie.
'Αναμωκάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, irrideo.
'Ανανάγκαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, voluntarius, minime coactus. Ex α priv. et ἀναγκαστός.
'Ανανδρία, ας, ἡ, et ἀνανδρεία, ignavia, improbitas, levitas degeneris et imbellis animi.
'Ανανδρεῖς, οἱ, eunuchi, *ap. Hipp.*
"Ανανδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, parum virilis, ignavus, effeminatus, mollis; (2) viris vacuus; (3) ἡ, innupta, conjugii expers. 'Εγὼ οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων, viris vacuam, *Soph. Œd. Col.* 939. 'Ανάνδρȣς ἀλωμένας,

μίνας, conjugii expertes, *Id. Œd. Tyr.* 1505.
'Ανανδρος, ἡ τεκνῶσσα, *Id. Trach.* 308. Ex α priv et ἀνὴρ, *vir*. Hinc
'Ανανδρόω, ῶ, f. ώσω, ignavum reddo, eviro.
'Ανάνδρως, adv. non viriliter, ignave.
'Ανάνδρωτος, ε, ἡ, viduata, marito orbata. Εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, *Soph. Trach.* 109.
'Ανανεάζω, f. άσω, renovo, instauro; ἀνανεάζομαι, muto me in novam formam. 'Ανανεάζειν σαυτὸν αἰεὶ, *Aristoph. Ran.* 602.
'Ανανέμω, recenseo; (2) distribuo. 'Ανανεμέετο τῆς μητρὸς τὰς μητέρας, *Herodot.* quæ lectio suspecta est.
'Ανανεῶσθαι, *renovari*, præs. inf. pass. *contr.* pro ἀνανεόεσθαι. Ab
'Ανανεόω, ῶ, fut. ώσω, renovo, instauro; (2) percontor quid sit novi de aliquo, vel de aliqua re. (2) πρὶν ἡμᾶς ἀνανεώσασθαι λόγους, priusquam didicerim quid vobis interea contigerit novi, *Soph. Trach.* 396: vel, priusquam novos tecum instaurem sermones de Herculis rebus (quod rectius). 'Ανανεώσασθαι τὰς ξενίας, τὴν ἀρχὴν, τὴν μαχήν. 'Ανανεῦσθαι δὲ τῷ πνεύματι τοῦ νοὸς ὑμῶν, *Ephes.* 4, 23. Τὴν εὐνομίαν τὴν ἐπὶ τῆς πατρίδος ἀνανεωσάμενοι, renovata lege patria, *Joseph. Maccab.* 18.
'Ανάνετος, ε, ὁ ἡ ἡ, remissionis expers, qui non remittitur. Ex α priv. et ἄνετος.
'Ανανεῦσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀνανεύω.
'Ανάνευσις, εως, ἡ, recusatio, repulsa; (2) rejectio capitis et oculorum; (3) requies a malis, ac liberatio.
'Ανανεύω, fut. εύσω, renuo, abnuo, nutu veto; (2) suspicio, oculos et caput attollo; (3) emergo; (4) respiro ab ærumnis. 'Ανὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ, *Odyss.* 9, 468.
'Ανανέωσις, εως, ἡ, renovatio, instauratio, regeneratio. Ab ἀνανεόω, *renovo*.
'Ανανεωτικὸς, ἡ, ὸν, epith. sacrificii, *apud Jos.* quod fit ad instaurandam memoriam et gratiam beneficiorum superiorum, *Ern.*
'Ανανηπιεύομαι, repuerasco.
'Ανανηπιόομαι, idem quod ἀνανηπιεύομαι, *Gaz.*
'Ανανήφω, f. ψω, ad sobrietatem redeo ab ebrietate; (2) resipisco; (3) cum ἐκ, liberor ab aliquo malo, expedio me e malo; item (4) desino. Καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, 2 *Tim.* 2, 26.
'Ανανήχομαι, f. ξομαι, enato, emergo; (2) recreor e calamitate.
'Ανανθέω, ῶ, fut. ήσω, refloresco. Ab
'Ανανθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, flore carens; (2) infirmus. Ex α priv. et ἄνθος, *flos*.
'Ανάνιος, ε, ὁ ἡ ἡ, mœrore carens; (2) innocuus, innoxius; (3) superbus. (*Dor.* pro ἀνήνιος, effrænis, superbus. Ex α et ἡνία, *Steph.*) Ex α priv. et ἀνία, *mæror*. Hinc
'Ανανίως, adv. sine dolore et molestia.
'Ανανομὴ, ῆς, ἡ, distributio; (2) iterata recensio. Ab ἀνανέμω, *distribuo*.
'Ανανοσέω, ῶ, fut. ήσω, in morbum recido.
'Άναντα, τὰ, acclivia: *adv.* sursum, in arduum, adverse.
'Ανανταγώνιστος, ε, ὁ ἡ ἡ, cui nullus est æmulus, unde pro invicto. Ex α priv. et ἀνταγωνίζομαι, *depugno*.
'Ανανταπόδοτον, ε, τὸ, ubi consequens in oratione omittitur. Ex α priv. et ἀνταποδίδωμι, *reddo debitum*.
'Ανάντης, εος, ὁ ἡ ἡ, acclivis, arduus, sursum tendens; (2) difficilis. Ex α priv. et ἀντάω.
'Αναντίβλεπτος, ε, ὁ ἡ ἡ, contra quem non ausit aliquis oculos aperire, vel attollere. Ex α priv. et ἀντιβλέπω, *contra adspicio*.
'Αναντίλεκτος, ε, ὁ ἡ ἡ, quem contra dici non potest. Ex α priv. et ἀντίλεκτος.
'Αναντιλέκτως, adv. citra controversiam.
'Αναντίῤῥητος, ε, ὁ ἡ ἡ, quem contra dici nequit. Ex α priv. et ἀντίῤῥητος.
'Αναντιῤῥήτως, adv. citra controversiam.
'Αναντιφώνητος, ε, ὁ ἡ ἡ, cui nihil respondetur, aut carens alternatione cantus; (2) quem contra dici non potest. Ex α priv. et ἀντιφωνέω, *respondeo*.
'Αναντλέω, haurio, ut *simplex*.

'Ανάνυτα, *inutiliter*, *Dor.* pro ἀνήνυτα.
'ΑΝΑΞ, ακτος, ὁ, rex, ἡ, regina; ab ἄκος, quod medelam significat, testibus *Plutarcho* et *Eustathio*; (2) herus, dominus; (3) nomen diis commune, *Eurip. Iphig. Aul.* 739. 'Αναξ κώπης, remex, *Id. Cycl.* 86.
'Άναξα, *regnavi*, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤναξα, a verbo ἀνάσσω, *regno*.
'Αναξαίνω, f. ανῶ, rursum carmino; (2) iterum discerpo, lacero. 'Αναξαίνεσθαι, recrudescere, de dissidio, *Polyb.*
'Αναξηραίνω, f. ανῶ, sicco. Hinc
'Αναξήρανσις, εως, ἡ, exsiccatio.
'Αναξιδώρα, ας, ἡ, munera e terra submittens. Cognomen Cereris ab ἀνάγω, *submitto*, et δῶρον, *munus*; vel principatum tenens in liberalitate munerum elargiendorum. Ab ἀνάσσω, *Ern.*
'Αναξιοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, indigna patior; (2) indignitate rei commoveor, irascor, &c. Ex ἀνάξιος et πάσχω.
'Αναξιοπαθέω, idem et ex iisdem.
'Αναξιοπαθῶσα, a. 2. part. act. f. g. verbi ἀναξιοπάσχω, pro ἀναξιοπαθέω.
'Αναξιοπάθεια, ας, ἡ, indignitas, cum quis indigna patitur, aut injuriarum indignitatem queritur, *Ern.*
'Ανάξιος, ε, ὁ ἡ ἡ, indignus; (2) inhonoratus, qui nullo habetur loco. Ex α et ἄξιος.
'Αναξιόω, idem quod ἀπαξιόω, *Eur.*
'Αναξιφόρμιγξ, γος, ὁ ἡ ἡ, in cithara regnans. Epith. hymni, *Pind.* Ex ἀνάσσω et φόρμιγξ.
'Αναξίως, adv. indigne, immerito.
'Αναξυρὶς, ίδος, ἡ, subligaculum; *in plur.* ἀναξυρίδες, tibialia, braccæ. Ex ἀνὰ et σύρω.
'Αναξύω, fut. ύσω, rado.
'Αναπαιδεύω, fut. εύσω, rursus instituo.
'Ανάπαιστος, ε, ὁ, pes carminis primam et secundam syllabam breves, tertiam longam habens; (2) versus anapæsticus. Ab ἀναπαίω, *repercutio*.
'Αναπαιστρίδες, ων, αἱ, mallei fabrorum. Ab
'Αναπαίω, fut. αίσω, repercutio, referio.
'Αναπαλαίω, fut. αίσω, luctam redintegro, certamen luctæ reparo; (2) pugnam reparo, instauro.
'Αναπάλειπτος, ε, ὁ ἡ ἡ, indelebilis. Ex ἀνὰ et ἀπαλείφω, *deleo*, *deungo*.
'Αναπάλη, ης, ἡ, genus saltationis. Ex ἀνὰ et πάλη, *lucta*.
'Ανάπαλιν, adv. e contrario, in vice.
'Αναπαλινδρομέω, ῶ, recurro.
'Αναπάλλομαι, exsilio. 'Αναπάλλεται ἰχθὺς θῖν' ἐπὶ φυκιόεντι, *Il.* 23, 692. *Poet.* pro ἀνεφάλλομαι. Ab ἀνὰ, ἐπὶ, et ἅλλομαι, *salio*.
'Αναπάλλω, f. αλῶ, vibro, evibro; vibro alas, i. e. volo. Αἴ τε τὸν τανᾶὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθε, quæ per latum aerem volatis, *Eurip. Or.* 322; (2) percutio, τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, pro ἀνα———, *Aristoph. Ran.* 1486. Hinc
'Ανάπαλσις, εως, ἡ, vibratio, quassatio.
'Ανάπαλος, seu ἄμπαλος, ὁ, resortitio, *Pind*
'Αναπαριάζω, f. άσω, muto sententiam, pactum irritum facio, more sc. Pariorum. Ex ἀνὰ et Πάριος, *Parius*.
'Αναπάρτιστος, ον, imperfectus, mancus.
'Ανάπας, ασα, αν, *Gen.* αντος, άσης, αντος, omnis, universus. Ex ἀνὰ et πᾶς.
'Αναπάσσω, f. άσω, adspergo; (2) affero, addo alicui rei; item edo, *in med.*
'Αναπατάσσομαι, idem quod ἀναπηδάομαι.
'Αναπατέω, ῶ, f. ήσω, sursum versus gradior, adverso flumine navigo.
'Αναπαύδητος, ε, ὁ ἡ ἡ, indefatigabilis. Ex α priv. et ἀπαυδάω, *defatigor*.
'Ανάπαυλα, ης, ἡ, quies, requies; (2) cessatio; (3) diversorium, locus quietis; (4) finis periodi, ap. *rhetores*; (5) intervalla respirandi. Ab ἀναπαύω.
'Ανάπαυλις, idem et ab eod.
'Ανάπαυμα, ατος, τὸ, requies, intermissio a labore. Ab eod.
'Ανάπαυσις, εως, ἡ, idem et ab eod.
'Αναπαυστήριον, ε, τὸ, locus quietis, seu in quo quies capitur; (2) lituo datum signum ad castrametanda. Ab eod.

'Αναπαυστήριον, ε, τὸ, idem et ab eod.
'Αναπαύω, f. αύσω, sedo, do requiem seu laxationem; (2) recreo, refocillo; ἀναπαύομαι, quiesco, requiesco, cesso a re aliqua; (3) donor immunitate; (4) confero me cubitum; (5) morior, excedo e vita. 'Αναπαύειν σαυτὸν, τὸ στράτευμα, τὰς ἵππους τοῦ βαδίζειν· ἀναπαύεσθαι τῶν πόνων, ἐκ καμάτου τοῦ βίου, mori. 'Ανάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ, *Philem.* 20. 'Αναπέπαυται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἀπὸ πάντων ὑμῶν, 2 *Cor.* 7, 13.
'Αναπείθω, fut. είσω, persuadeo; (2) sollicito ad mutandam sententiam, ad rebellandum. Τὰς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεὸς, *Aristoph. Thesm.* 458. Παρὰ τὸν νόμον οὗτος ἀναπείθει τὰς ἀνθρώπους σέβεσθαι τὸν Θεὸν, *Act.* 18, 13.
'Ανάπειρα, ας, ἡ, experimentum; (2) exercitatio; (3) communis usus; (4) conatus, inceptum; (5) recensio copiarum.
'Αναπειράω, ῶ, fut. άσω, vel ήσω, iterum experior, iterum tento; (2) tento, experior.
'Αναπείρω, fut. ερῶ, transadigo, transfigo.
'Ανάπεισμα, ατος, τὸ, funis quo aliquid religatur, et præsertim quo naves religantur ad littus; (2) fiducia aggrediendi aliquid. Ab ἀναπείθω.
'Αναπειστήριος, ε, ὁ ἡ ἡ, persuasorius, aptus ad persuadendum. Ab eod.
'Ανάπειστος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui in aliam opinionem impellitur. Ab eod.
'Αναπεμπάζω, f. άσω, iterum numero, repeto; (2) animo verso, præterita repeto, rumino; "Ωσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, *Luc.* 'Αναπεμπάζων φρενὶ πυκνῇ, *Lycurg.* 9.
'Αναπέμπω, fut. ψω, remitto; (2) emitto; (3) sursum mitto; (4) exhalo, exhalando sursum mitto. 'Αναπέμπειν χρήματα, τί ἔκ τινος, δυσωδίαν. 'Επὶ δὲ τοῖσδε τοῦδ' ἀνέπεμψεν ἱερὸν, *Aristoph. Thesm.* 1054.
'Αναπεπλήρωνται, *completæ sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. verbi ἀναπληρόω, *compleo*.
'Αναπεπταμένος, *apertus*, part. perf. pass. *per Syncop.* pro ἀναπεπετασμένος. Ab ἀναπετάζω.
'Αναπέπτω, fut. ψῶ, iterum coquo, recoquo.
'Αναπεπτωκὼς, *qui discubuit*, part. perf. act. v. ἀναπίπτω, pro ἀναπτόω.
'Ανάπεσαι, *accumbe*, 2. sing. a. 1. imperat. med. verbi ἀναπίπτω, pro ἀναπέτω.
'Αναπεσεῖν, *discumbere*, a. 2. inf. act. v. ejusd.
'Αναπεστάζω, f. άσω, idem quod
'Αναπετάννυμι, expando, explico; (2) aperio; (3) laxo. 'Αναπετάσαι ἱστία λευκὰ, τὰς θύρας, τὸ συνεζηκὸς τῶν πόρων. Ἦν ἅπασιν ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα, *Luc.* 'Ανὰ δ' ἱστία λευκὰ πετάσσας, *Odyss.* 10, 506. Ex ἀνὰ et πετάω, *pando*.
'Αναπεταννύω, idem et ex iisdem.
'Αναπετάω, ῶ, f. άσω, idem et ex iisdem.
'Αναπέτομαι, f. ἀναπτήσομαι, in altum evolo.
'Αναπέττω, f. ψω, recoquo.
'Αναπέφηνα, *visus sum*, 1. sing. perf. indic. med. verbi ἀναφαίνω, *exhibeo*.
'Αναπηγάζω, f. άσω, emitto in modum fontis et scaturiginis.
'Αναπήγνυμι, fut. ήξω, suffigo, suspendo. Πῆξαι κεφαλὴν ἀνὰ σκολόπεσσι, *Il.* 18, 177.
'Αναπηδάω, ῶ, f. ήσω, subsilio, sursum salio; (2) prosilio, exsilio; (3) resilio, retrorsum salio. 'Αναπηδᾶν ἐπὶ τὸν ἵππον, πρὸς τὸν πάππον, ἐκ μέσων. 'Επὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν, *Aristoph. Ran.* 575. Hinc
'Αναπήδησις, εως, ἡ, exsultatio, procursio.
'Αναπηνίζω, f. ίσω, fuso circumacto recolligo.
'Αναπηρία, ας, ἡ, mutilatio, læsio, membri alicujus vitium, seu vitiatio. Ab
'Ανάπηρος, ε, ὁ ἡ ἡ, mutilus, quovis corporis membro mancus, ut cæcus, claudus, &c. Hinc
'Αναπηρόω, ῶ, f. ώσω, mutilo, mutilum reddo.
'Αναπιδύω, f. ύσω, scaturio, erumpo e scaturigine.
'Αναπιέζω, f. σω, iterum vel sursum retrove premo. 'Αναπιέζει φλέγμονας, *Aret.*
'Αναπιμπλάναι, *perferre*, præs. inf. act. verbi

'Αναπίμ-

Ἀναπίμπλημι, f. ήσω, repleo, impleo. Ἀναπιμπλησεῖν τινα φόβε, θλίψιν ἀπιςίας.

Ἀναπίνω, absorbeo, resorbeo, *Hippocr.*

Ἀναπιπράσκω, f. άσω, revendo, emptum vendo.

Ἀναπίπτω, recumbo, decumbo, procumbo; (2) accumbo ad mensam; (3) supinus sum; (4) animo concido, animum abjicio; (5) frigeo, remissus sum; (6) pœnitentia ducor, sententiam muto. Ἀναπίπτειν ἐπὶ τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς γῆς, παρά τινα. Νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιςον ἀναπίπτεσι, *Thuc.* Ἀλλ' ὅταν κληθῇς, πορευθεὶς ἀνάπεσον εἰς τὸν ἔσχατον τόπον, *Luc.* 14, 10.

Ἀναπιςεύω, f. εύσω, confido, spero, bono animo esse incipio.

Ἀναπιτνάμεν, præs. inf. act. *Dor.* et *Ion.* pro ἀναπιτνάναι, ab ἀναπίτνημι pro ἀναπίτνω, *supinus jacio.*

Ἀναπίτνημι, expando, explico. Ab ἀνὰ et πιτάω, *pando.*

Ἀναπλάκητος, ον, *Poet.* pro ἀναμπλάκητος, *Soph.*

Ἀναπλάσαντες, *qui formavere*, nom. pl. a. 1. part. act. verbi ἀναπλάσσω, *formo, fingo.*

Ἀνάπλασις, εως, ἡ, fictio seu formatio de integro, ut restitutio membri fracti in integrum; (2) regeneratio.

Ἀνάπλασμα, ατος, τὸ, figmentum, id quód fictum est; (2) mendacium, commentum.

Ἀναπλασμὸς, ȣ, ὁ, qu. dic. refictio, reformatio; (2) fictio, formatio de integro; fictio, seu ipsa fingendi actio; (3) fictio rerum quæ non sunt aut esse possunt. Ab

Ἀναπλάσσω, vel ἀναπλάττω, f. πλάσω, denuo fingo, reformo; (2) fingo, comminiscor, imaginor apud me, quæ non sunt. Ἀναπλάσσειν τὴν οἰκίαν, τι εἰς τροχίσκες.

Ἀναπλέκοντι, *implicant*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ἀναπλέκȣσι. Ab

Ἀναπλέκω, f. ξω, implico, innecto; (2) redimio.

Ἀναπλεύσεσθαι, f. 1. ind. med. verbi ἀναπλέω.

Ἀναπλέω, f. εύσω, provehor in altum, e portu solvo; (2) navigo; (3) ἀναπλεῖσθαι dicuntur v. gr. flumina, in quibus naves commeant. Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον, *Il.* 11, 21.

Ἀνάπλεως, ω, ὁ ᾗ ἡ, plenus, refertus.

Ἀναπλήθω, f. ήσω, impleo, expleo. Ἀναπλήθειν τινά τινος· Κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται, *Il.* 8, 35.

Ἀναπλημμυρέω, ῶ, f. ήσω, redundo, exundo.

Ἀναπληρόω, ῶ, f. ώσω, expleo, suppleo, impleo. Τὸ ὑμῶν ὑςέρημα ȣ̃τοι ἀνεπλήρωσαν, 1 *Cor.* 16, 17. Καὶ ἀναπληρȣ̃ται ἐπ' αὐτοῖς ἡ προφητεία, *Matt.* 13, 14. Hinc

Ἀναπλήρωμα, ατος, τὸ, supplementum, explementum.

Ἀναπληρωματικὸς, ἡ, ὸν, expletivus, explendi vim habens, explendo aptus.

Ἀναπλήρωσις, εως, ἡ, expletio.

Ἀναπλῆσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀναπλήθω. Unde

Ἀναπλησικὸς, ἡ, ὸν, expletivus.

Ἀνάπλοος, *contr. usitatius* ἀνάπλȣς, ȣ, ὁ, evectio e portu; (2) remigatio navalis.

Ἀναπλόω, ῶ, f. ώσω, expando, explico.

Ἀναπλύνω, f. υνῶ, eluo. Hinc

Ἀνάπλυσις, εως, ἡ, ablutio, elotio.

Ἀναπλώειν, *solvere portu*, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀναπλέειν, a verbo ἀναπλώω.

Ἀνάπλωσις, εως, ἡ, explicatio, interpretatio.

Ἀναπλώω, f. ώσω, idem quod ἀναπλέω.

Ἀναπνέειν, præs. inf. act. verbi ἀναπνέω.

Ἀναπνείω, *Poet.* pro ἀναπνέω.

Ἀνάπνευσις, εως, ἡ, respiratio; (2) recreatio, relaxatio. Ab ἀναπνέω.

Ἀναπνευςικὸς, ἡ, ὸν, vi respirandi præditus, respirationi serviens. Ab eod.

Ἀνάπνευςος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui respirare non potest; (2) exanimis; (3) flatu venti carens. Ex α pleon. et ἄπνευςος.

Ἀναπνέω, f. εύσω, respiro; (2) recreor, relaxor animo; (3) desidero, adspiro ad aliquid. Ἀνέπνευσε τῆς νόσȣ, *Soph. Aj.* 274. Ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν, *Il.* 11, 799. Hinc

Ἀναπνοὴ, ῆς, ἡ, respiratio; (2) relaxatio animi.

Ἀναπόβλητος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, non rejiciendus, non contemnendus, qui amitti vel rejici non potest. Ex α priv. et ἀποβάλλω.

Ἀναπόγραφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, a publicano non recensus nec scriptus. Ex α priv. et ἀπογράφω.

Ἀναπόδεικτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, improbabilis, qui demonstrari aut probari nequit. Ex α priv. et ἀπόδεικτος.

Ἀναποδείκτως, *adv.* sine probatione vel demonstratione.

Ἀναπόδεκτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, non recipiendus. Ex α priv. et ἀποδέχομαι, *recipio.*

Ἀναποδίζω, f. ίσω, retrocedo, pedem refero; (2) revoco, retro ago; (3) diligenter perpendo, excutio, volvo rem revolvoque animo. Ἀναποδίζειν εἰς τὰ ὀπίσω τὰ γράμματα. Hinc

Ἀναπόδισις, εως, ἡ, remeatio, retrocessio in pedem.

Ἀναποδισμὸς, ȣ, ὁ, diligens inquisitio; (2) regressus, retrogradus motus; (3) resolutio.

Ἀναπόδοσις, ἡ, remeatio, retrocessio. *Scholia Triclinii* ad *Soph. Electr.* 142. [Sed vid. ἀναπόδισις]

Ἀναπόδοτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, non redditus; (2) non reddendus, gratuitus; (3) cui deest pars altera necessaria superiori respondens, *Ern.* Ex α priv. et ἀποδίδωμι.

Ἀναπόδραςος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, inevitabilis. Ex α priv. et ἀποδράω, *effugio.*

Ἀναποικίλλω, variego, orno. *Schol. Pindari ad Ol.* 10, 114.

Ἀνάποινος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, non redemtus pretio, gratuitus. Ex α priv. et ἄποινον.

Ἀναποίνως, *adv.* gratis. *Eustath. ad Il.* A. 56, 39.

Ἀναπόκριτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cui non respondetur, seu cui responsum non est, qui non respondet. Ex α priv. et ἀποκρίνομαι.

Ἀναπόλαυςος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, jejunus; (2) vacans voluptate; (3) quo frui non licet. Ex α priv. et ἀπολαύω, *fruor.*

Ἀναπολεμέω, bellum infero, cieo, in bellum conjicio. Κριθέντος δὲ πάλιν τȣ̃ ἀναπολεμεῖν, *Strab.* 17.

Ἀναπολέω, ῶ, f. ήσω, revoco in animum, instauro rem abolitam memoria hominum, in animo volvo; (2) rumino (de brutis). Δὶς ταῦτα βέλει ᾗ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη; repetere, *Soph. Phil.* 1267.

Ἀναπόλησις, εως, ἡ, ipsa actio revolvendi in animo, recordatio, revocatio in mentem, ruminatio. Ab ἀναπολέω.

Ἀναπολητικὸς, ἡ, ὸν, revolvendi facultatem habens. Ab eod.

Ἀναπολίζω, aro; (2) celebro carmine vel oratione, *ap. Pind.* proprie instauro. (2) Ἀφροδίτας ἄρȣραν ἢ χαρίτων ἀναπολίζομεν, *Pind. Pyth.* 6, 1.

Ἀναπολόγητος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, inexcusabilis; (2) non defensus. Ex α priv. et ἀπολογέομαι, *excuso.*

Ἀναπόλυτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, non absolutus; (2) indissolubilis; (3) non dimissus. Ex α priv. et ἀπολύω, *solvo.*

Ἀναπομπὴ, ῆς, ἡ, sursum missio; (2) effossio, recogitatio, revolutio rei in animo. Ex ἀνὰ et πέμπω, *mitto.*

Ἀναπόμπιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui remittitur, aut remitti potest.

Ἀναπομπὸς, ἡ, ὸν, qui mittit, ducit ad superos.

Ἀναπόνιπτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, illotus. Ex α priv. et ἀπονίπτω, *abluo.*

Ἀναπορεύομαι, procedo, in locum editiorem imprimis.

Ἀναπόσβεςος, inextinctus, semper lucens vel ardens. Ex α et ἀποσβέννυμι.

Ἀναποσκευὴ, ἡ, impedimentum, *V. L.*

Ἀναπόςατος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui non descivit a fide, vel desciscere nequit. Ex α priv. et ἀφίςημι, *deficio.*

Ἀναποτάομαι, avolo.

Ἀναποτνιασμὸς, ȣ, ὁ, lamentatio cum imploratione divini auxilii, *Greg.*; (2) divini numinis imploratio.

Ἀναπότριπτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui detergi aut excuti, depelli nequit; (2) indelebilis. Ex α priv. et ἀποτρίβω.

Ἀνάπραξις, ἡ, exactio.

Ἀνάπρασις, εως, ἡ, qu. dic. revenditio, iterata venditio. Ab ἀναπιπράσκω, *revendo.* Unde

Ἀναπράτης, ȣ, ὁ, qui sibi vendita revendit.

Ἀναπράσσω, vel ἀναπράττω, f. άξω, exigo, reposco, recupero. Ἀναπράσσειν τὰ χρήματα. Διὰ δύο ὑποσχέσεις τὴν μὲν βυλόμενος ἀναπράξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδȣ̃ναι, *Thuc.*

Ἀναπρεσβεύω, legatos mitto; (2) alteram legationem obeo.

Ἀναπρήθω, f. ήσω, incendo, inflammo; (2) cum gemitu effundo, *Il.* 9, 433.; (3) de vento vela implente, *Ern.*

Ἀναπρίω, frendeo, *Nic.*

Ἀναπροοιμιάζομαι, incipio cantum, *in Phavorino*, 76, 2.

Ἀνάπταιςος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, inoffensus, qui non offendit. Ex α priv. et ἄπταιςος.

Ἀναπτᾶσθαι, a. 2. inf. med. v. ἀνίπταμαι.

Ἀναπτερȣ̃ν, *animum addere*, præs. inf. act. *contract.* pro ἀναπτερόειν. Ab

Ἀναπτερόω, ῶ, f. ώσω, pennis seu alis instruo; (2) excito, instigo, animum addo, in spem præsertim levem et temerariam erigo; (3) suspensum teneo. (2) ἄγγελμ' ἀνεπτέρωσε Δαναϊδῶν πόλιν, *Eurip. Or.* 874. (3) ὡς φόβος μ' ἀναπτεροῖ, *Id. Suppl.* 89. Ἀναπτερῶσαι (δεῖ) πᾶν τὸ σῶμα, totum corpus extollere, *Aristoph. Lys.* 669. Ex ἀνὰ et πτερὸν, *ala.*

Ἀνάπτημι, sursum volo.

Ἀναπτῆναι, a. 2. inf. act. verbi præc.

Ἀναπτικὸς, ἡ, ὸν, incendendi vim habens, *V. L.* Ab ἅπτω.

Ἀναπτοέομαι, ȣ̃μαι, consternor, pavefio, perterreor; ἀνεπτόημαι, spe erigor et animo, perf. pass.

Ἀναπτοιόω, concito, amore incendo, Θῆρας ἀνεπτοίησας ἐπὶ πόθοισι, *Oppian. Cyneget.* 11, 425.

Ἀναπτομένοιο, *Ion.* pro ἀναπτομένȣ. Ab ἀνάπτω.

Ἄναπτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, intactus; (2) suspensus et nexus per fibulam. Epith. vestis. Ex α priv. et ἅπτομαι, *tango.*

Ἀναπτύξας, a. 1. part. act. verbi ἀναπτύσσω.

Ἀνάπτυξις, εως, ἡ, expansio, apertio; (2) explicatio, explanatio. Ab

Ἀναπτύσσω, f. ξω, expando, explico, ut vestem, telam; (2) aperio, ut librum; (3) explano, expono; (4) patefacio, revelo; (5) rumino (de brutis). (5) μήλοισιν ἀναπτύσσων, ἶσα φορβὴν, cibum ruminatur ad instar ovium, *Oppian. Halieut.* 1, 137. Ἀναπολεῖ ȣ̃ν, ἀναπτάσσει, μηρυκίζεται, Suidas in Σκάρος. Ἀναπτύξας τὸ βιβλίον, *Luc.* 4, 17. τὰς χεῖρας, προβλήματα. Οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει πρὸς φῶς, *Soph. El.* 641. Hinc

Ἀναπτυχὴ, ῆς, ἡ, explanatio, expositio. Ἡλίȣ τ' ἀναπτυχαὶ, solisque exortus, *Eurip. Hipp.* 601.

Ἀνάπτυχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui aperiri potest; (2) apertus; (3) explicatus.

Ἀναπτύω, f. ύσω, exspuo, exspuendo ejicio; *Gl. V.* sputo; (2) despuo, conspuo; (3) contemno.

Ἀνάπτω, f. ψω, ligo, religo, suspendo ad; (2) circumpono, appono; ἀνάπτομαι, induo. Ἀνάπτειν τί τινι, αὐτῷ τὴν χάριν.

Ἀνάπτω, f. ψω, p. ἀνῆφα, p. pass. ἀνῆμμαι, accendo, incendo. *Metaph.* suscito, stimulo, impello. Ἀνάπτειν ὕλην, πυράν. Ἐγὼ δ' ἔτέ σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις, *Eur. Ph.* 346. Νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ, *Id. Med.* 107. Ἤδη ἀνήφθη (τὸ πῦρ), *Luc.* 12, 49.

Ἀνάπτωσις, εως, ἡ, decubitio, accubitio; (2) resupinatio; (3) animi remissio, consiliorum vel cœptorum mutatio, spei conversio, *Ern.* Ab ἀναπίπτω.

Ἀναπυνθάνομαι, interrogo, percunctor. Hinc

Ἀνάπυςος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, pervulgatus, passim auditus, omnibus notus.

Ἀναπυρόω, ῶ, f. ώσω, accendo, inflammo.

Ἀναπυρσεύω, incendo.

Ἀναπω-

'Ανασωλέω, ῶ, f. ήσω, rursus vendo, revendo.

'Ανάπωσις, εως, ἡ, discessus et reciprocatio maris. 'Αλλὰ Ζηνὸς τέχναις ἀνάπωσιν ἐξαίφνας ἄντλον ἑλεῖν, resorptam esse statim undarum colluviem. *Pindar. Olymp.* 9, 77.

'Ανάπωτις, εως, ἡ, discessus et reciprocatio maris; quasi ἀνάποσις, quia resorbetur. Reperitur et ἀνάπωσις. Frequentius ἄμπωτις, quod vide.

'Αναρραΐζω, fut. ίσω, convalesco, ex morbo recreor.

'Αναραιρηκὼς, *qui sustulit*, perf. part. act. *Att.* pro ἀνῃρηκὼς, a verbo ἀναιρέω, *tollo.*

'Αναράομαι, ῶμαι, diras revoco, resecro, votum factum revoco. Ex ἀνὰ et ἀράομαι, *precor.*

'Ανάρβυλος, ον, discalceatus.

'Ανάργυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, argento carens, pecunia destitutus; (2) qui largitionibus non corrumpitur; (3) qui gratis aliquid facit, ut medicus gratis sanans. Ex α priv. et ἄργυρος.

'Ανάρδευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non irrigatus, siccus. Ex α priv. et ἀρδεύω, *irrigo.*

'Αναρθρία, ἡ, articulorum seu artuum debilitas. Ab ἄναρθρος, *Steph.*

"Αναρθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, inarticulatus, articulis carens. Ex α priv. et ἄρθρον, *articulus.*

'Αναριθμέω, ῶ, f. ήσω, enumero, dinumero; recognosco. *Gl. V.* ἀναριθμεῖ, renumerat.

'Αναρίθμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, innumerabilis; (2) immensus; (3) imperitus numerorum, *Eur. Hel.* 1695. Ab α priv. et

'Ανάριθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, innumerus; (2) qui in nullo numero est, vilis.

'Αναριστάω, ῶ, non prandeo; unde ἀνηριστηκὼς, impransus, perf. pass. part. Ab ἀνάριστος.

'Αναρίστησις, εως, ἡ, abstinentia a prandio.

'Αναριστία, ας, ἡ, idem.

'Αναρίστητος, ου, ὁ ϗ ἡ, impransus.

'Ανάριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, impransus, non pransus; (2) prandio carens. Ex α priv. et ἄριστον.

'ΑΝΑΡΙ'ΤΗΣ, ου, ὁ, piscis e concharum genere.

'Αναριτοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, nutriens vel alens anaritas. Ex ἀναρίτης et τρέφω.

"Αναρκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nullius imperio subjectus; (2) ei non parens in cujus autoritate est; (3) non ortus, principio carens. Ex α priv. et ἄρχω, vel ἄρχομαι, *incipio.*

'Αναρμόδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, non idoneus, inconveniens et incongruens. Ex α priv. et ἁρμόζω.

'Αναρμοδίως, *adv.* non convenienter.

'Αναρμόζω, f. όσω, adapto, copulo. Πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας, *Dion.*

'Αναρμοστέω, ῶ, non congruo, non quadro.

'Αναρμοστία, ας, ἡ, incongruentia, inconvenientia; (2) ineptiæ. Ab

'Ανάρμοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, haud incongruens, inconveniens, non quadrans, non habilis, incompositus, ineptus, *Ph.* ἀνάρμοστον, absonum, absurdum. Ex α priv. et ἁρμοστὸς, *aptus.*

'Αναρμόστως, *adv.* incongrue, inconvenienter, inepte.

'Αναρμόττω, idem quod ἀναρμοστέω.

'Αναρπάγδην, *adv.* cum impetu, vi, revulsione. Καὶ τότ' ἀναρπάγδην ὀλοὴ Βορέαο θύελλα, tunc Boreæ perniciosa procella cum impetu, *Apoll. Rhod.* 4, 1232. Ab

'Αναρπάζω, f. άσω, sursum rapio, abripio; (2) subito e medio tollo; (3) ad pœnam rapio; (4) sede sua revello, v. ἀνάρπαστος, 3. (5) diripio; (6) vi opprimo. 'Ανηρπασμένος εἰς θεάς· πρὸ ὥρας, morte præreptus. 'Αλλά μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα, *Odyss.* 23, 316.

'Αναρπάσας, a. 1. part. act.

'Αναρπάξανδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, homines devorans.

'Ανάρπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, abreptus, sursum raptus; (2) repente raptus; (3) e sedibus suis emotus, et alio migrare coactus; (4) oppressus. *Gl. V.* abreptitius.

'Αναρραγήσεσθαι, f. 2. inf. pass. v. ἀναρρήγνυμι.

'Αναρραιρηκὼς, *qui sustulit*, perf. part. act. *Ion.* pro ἀνῃρηκὼς, a verbo ἀναιρέω, *tollo.*

'Αναρράπτω, f. ψω, resarcio, reconcinno; (2) consuo, consarcino.

'Αναρραψῳδέω, rhapsodi more decanto.

'Αναρρέω, f. εύσω, refluo; (2) sursum fluo.

'Αναρρήγνυμι, f. ξω, diffindo, dirumpo, abrumpo, defringo, effringo, disturbo; ἀναρρήγνυμαι, diffringor; (2) erumpo; (3) confero sc. pugnam; ἀνεῤῥάγη, erupit, a. 2. ἀνεῤῥωγὼς, passus, patens, *Gl. V.* Τεῖχος ἀναρρήξας, *Il.* 7, 461.

'Αναρρηγνύω, idem.

'Αναρρήκτως, *adv.* sine disruptione, ita ut effringi, perrumpi nequeat; pro simplici ἀρρήκτως, vel pro ἀναρρήκτως, *Ern.* Συνωμόσαμεν, ὅπως ἀναρρήκτως ἔχῃ, rata sint, *Aristoph. Lys.* 182.

'Ανάρρημα, ατος, τὸ, edictum præconis voce enunciatum. Ex ἀνὰ et ῥέω, *dico.*

'Αναρρῆξιν, f. 1. inf. act. v. ἀναρρήσσω.

'Ανάρρηξις, εως, ἡ, disruptio, discissio. Ex ἀνὰ et ῥήγνυμι, *rumpo.*

'Ανάρρησις, εως, ἡ, renunciatio, creatio, proclamatio; (2) refutatio. Ex ἀνὰ et ῥέω, *dico.*

'Αναρρήττω, et ἀναρρήσσω, idem quod ἀναρρήγνυμι.

'Ανάρρινον, ου, τὸ, per nares rediens. Ex ἀνὰ et ῥὶν, *nasus.*

'Αναρριπίζω, f. ίσω, ignem extinctum flatu resuscito; (2) accendo, suscito, exsuscito. 'Αναρριπίζειν πόλεμον, *Chrys.*

'Αναρριπτέω, ῶ, f. ήσω, sursum, seu in altum, jacio, sublime jaculor; (2) temere et præcipitanter adeo periculum, in aleam do; (3) adeo, suscipio; (4) pœnitet me, muto consilium. 'Αναρρίπτειν τὸν κίνδυνον, μάχην, κύβον. 'Αναρρίπτειν ἅλα πηδῷ, remis percutere, *Odyss.* 7, 328. Ex

'Αναρρίπτω, f. ψω, idem. *Gl. V.* subacto, jacto.

'Αναρριχάομαι, ῶμαι, f. χήσομαι, manibus et pedibus in altum enitor. Ex ἀνὰ et ἀρριχάομαι, vel potius ab antiquo ῥίγω, unde Lat. *rego*, *arrigo*, *erigo*, et similia, *Ern.*

'Αναρρίχομαι, idem et ex iisdem.

'Αναρρίχησις, actio enitendi in murum pedibus et manibus, *Porphyr. de Prosodia, in Anecdotis Græcis*, 2, 114.

'Ανάρριψις, εως, ἡ, ipsa actio sursum jaciendi.

'Ανάρροια, ας, ἡ, refluxus undarum. Ex ἀνὰ et ῥέω, *fluo.*

'Αναρροιβδέω, ῶ, f. ήσω, resorbeo, absorbeo cum magno stridore, *Odyss.* 12, 104. Hinc

'Αναρροίβδησις, εως, ἡ, absorptio.

'Αναρροπία, ας, ἡ, motus versus superiores partes. Ab

'Ανάρροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, sursum vergens; (2) retrocedens, retro fugiens. Ex ἀνὰ et ῥέπω.

Ανάρρους, ου, refluxus. Ex ἀνὰ et ῥοῦς.

'Αναρροφάω, vel ἀναρροφέω, ῶ, f. ήσω, resorbeo, absorbeo. Ex ἀνὰ et ῥοφέω, *sorbeo.*

'Αναρρόφησις, εως, ἡ, resorptio, absorptio.

'Αναρροχθέω, cum strepitu retroruo (de fluctu).

'Ανάρρυσις, εως, ἡ, redemptio; (2) sacrificium; (3) libertatis recuperatio. Ab

'Αναρρύω, f. ύσω, redimo, libero captivum; (2) reparo, resarcio; (3) macto, sacrifico.

'Αναρρωγὼς, *apertus*, perfect. part. med. *Ion.* pro ἀνεῤῥωγὼς, a verbo ἀναρρήγνυμι, *aperio.*

'Αναρρώννυμι, vel ἀναρρώω, f. ώσω, robur pristinum reddo; ἀναρρώννυται, convalescit, *Ph.*

'Αναρρωσθέντες, nom. plur. a. 1. part. pass.

'Ανάρρωσις, εως, ἡ, confirmatio, convalescentia.

'Ανάρσιος, ου, ὁ, implacabilis; (2) intolerabilis; (3) improbus, sceleratus, qu. male congruens civili civitate, *Ern.*; (4) illætabilis; (5) hostis. (2) ἀνάρσια πρήγματα ἔφη πεπονθέναι, rem intolerandam, *Herodot.* 1, 114. (4) αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν, lætabilem edens cantum, *Soph. Trach.* 641. (5) οἷον ἀναρσίων ὕπο 'πέμολεν πάθος, ab hostibus, *Id. ibid.* 853. Vide ἐπιμολεῖν. Ex α priv. et ἄρω, *apto.*

'Αναρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo; ἀναρτῶμαι, suspendor, suspensus sum, pendeo; (2) concilio mihi, adscisco; (3) promptus et paratus sum; *Gl. V.* devincio. 'Αναρτᾷν τινὰ βρόχῳ· ἑαυτὸν εἴς τινα, præsidium in eo locare; ἀναρτᾶσθαι ἐλπισιν, ἐξ ἐλπίδων, ἐκ τοῦ νεύματός τινος, ἑαυτοὺς εἰς τὸν δῆμον, τῷ λόγῳ τινά. Ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο, *Xen.* (3) ἀναρτημένου σεῦ ἀνδρὸς βασιλέως χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποίειν, *Herod.* 1, 90. Μαθὼν δὲ τότε τοὺς 'Αθηναίους ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς, *Id.* 6, 88. Hinc

'Ανάρτησις, εως, ἡ, suspensio; (2) obstrictio, devinctio. Ab ἀναρτάω.

'Ανάρτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, impar. Ex α priv. et ἄρτιος, *par.*

'Αναρτύω, adorno, exstruo, molior.

'Αναρύκα, arbor eadem quæ φιλλόδρυς.

'Αναρυστὴρ, ῆρος, ὁ, vas quo hauritur vinum. Ab

'Αναρύτω, et ἀναρύω, f. ύσω, haurio. Ex ἀνὰ et ἀρύτω.

'Αναρχία, ας, ἡ, status reip. ubi nullus est magistratus; (2) soluta licentia. Ab ἄναρχος.

'Ανάρχομαι, denuo ordior. Ex ἀνὰ et ἄρχομαι, *incipio.*

"Αναρχος, ου, ὁ ϗ ἡ, principio carens, seditiosus. Ναυτικὸν στράτευμ' ἄναρχον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 914. Ex α priv. et ἀρχὴ, *principium*, seu *principatus.*

'Ανασαλεύω, f. εύσω, concutio, quasso, agito; succutio, *Gl. V.*

'Ανασειράζω, f. άσω, retraho catena; (2) retraho, revoco, averto; (3) refreno, reprimo; (4) a sana mente revoco: metaphora ducta ab eis qui loris equos retrahunt a directo cursu. (4) ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει; *Eurip. Hipp.* 237. Ex ἀνὰ et σειρὰ, *catena.*

'Ανασεισίφαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, concutiens penem. Ex ἀνασείω, *concutio*, et φαλλός.

'Ανασεισμὸς, οῦ, ὁ, conquassatio, concussio. Ab

'Ανασείω, f. είσω, concutio, quatio, ut sinum vestis; (2) incito, concito, impello, ut ad defectionem vel res novas. *Ph.* ἀνασείει, solicitat, concitat. 'Αρχιερεῖς ἀνέσεισαν τὸν ὄχλον, *Marc.* 15, 11. Αἰγίδ' ἀνασσείσασα, *Hes.* 344.

'Ανασελγαίνομαι, petulanter ago, petulanti injuria adficior. Ex ἀνὰ et ἀσελγέω.

'Ανασεσυρμένος, perf. part. pass. v. ἀνασύρω.

'Ανασηκόω, ῶ, f. ώσω, addo quod deest; (2) ad æquabilitatem libro; (3) par pari refero, rependo.

'Ανασημαίνω, f. ανῶ, significo.

'Ανάσιλλος, ου, ὁ, et

'Ανάσιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, comam e fronte, versus verticem capitis, versam habens: quæ forma comæ et ipsa τὸ ἀνάσιλον vel ἀνάσιλλον vocatur.

'Ανάσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, resimus, repandus; (2) informis, deformis. Ex ἀνὰ et σιμός.

'Ανασιμόω, ῶ, resimo, resimum facio; (2) odoror, quia, cum odorem captamus, nares sursum attrahuntur, et quasi repanduntur, *Ern.*

'Ανασκαλεύω, f. εύσω, sarculo, laxo, refodio, effodio; (2) exsuscito; (3) scrutor, scrutando eruo, ut ignem cineribus obsitum.

'Ανασκάπτω, f. ψω, effodio; (2) evello radicitus; (3) exscindo, de urbe. Ex ἀνὰ et σκάπτω.

'Ανασκέπτομαι, f. ψομαι, considero.

'Ανασκευάζω, f. άσω, *et med.* ἀνασκευάζομαι, labefacto, destruo; (2) reædifico, instauro, reparo; (3) refuto; (4) vasa colligo, migro. 'Ετάραξαν ὑμᾶς λόγοις, ἀνασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ὑμῶν, *Act.* 15, 24. Καὶ ἀνασκευασάμενοι, ἐς τὰς ναῦς ἐμβάντες, omnibus fortunis convasatis, *Thucyd.* 1, 18. Dicitur etiam exercitus ἀνασκευάζεσθαι qui collectis vasis castra movet, *Pausan. in Bœot.*

'Ανασκευαστικὸς, ἡ, ὸν, instaurandi vim habens; (2) destructivus, refutatorius. A præc.

'Ανασκευὴ, ῆς, ἡ, reædificatio, instauratio, molitio; (2) destructio, eversio, refutatio. Ex ἀνὰ et σκεῦος, *instrumentum.*

'Ανασκήπτω, f. ήψω, irruo, ingruo.

'Ανασκησία, ας, ἡ, inertia, imperitia. Ex α priv. et ἀσκέω, *exerceo.*

Ἀνάσκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexercitatus, inexercitus. Ex iisd.
Ἀνασκήτως, *adv.* sine exercitio.
Ἀνασκίδναμαι, sursum deorsumque dissipor, huc illuc dispergor. Ex ἀνὰ et σκεδάω.
Ἀνασκινδυλεύομαι, vel ἀνασχινδυλεύομαι, in crucem seu palum tollor, suspendor.
Ἀνασκιρτάω, ῶ, f. ήσω, exsilio, lascivio exsiliendo; (2) prosilio; (3) resilio.
Ἀνασκολοπίζω, f. ίσω, in crucem tollo, cruci adfigo, suspendo. Ἀνασκολοπίζειν ἐπὶ ξύλα, *Luc.* Ex ἀνὰ et σκολοπίζω, *cruci adfigo.*
Ἀνασκολόπισις, εως, ἡ, crucifixio, *Ern.*
Ἀνασκολύπτειν, nudare glandem penis.
Ἀνασκοπέω, ῶ, f. ήσω, considero, meditor. Πάντ' ἀνασκόπει καλῶς, *Aristoph. Thesm.* 673.
Ἀνασμύχω, f. ξω, lento igne absumo vel corrumpo, sive idem quod σμύχω.
Ἀνασοβέω, ῶ, f. ήσω, sursum rejiciendo expello, excutio; (2) terreo, *Polyb.* Διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοβήσοι με, *Plut.*
Ἀνασπαράσσω, dilacero.
Ἀνάσπασις, εως, ἡ, exscidium; (2) contractio.
Ἀνασπαστήριος, ὸν, vim vel convellendi vel contrahendi habens.
Ἀνάσπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, extractus alicunde; (2) pulsus, ablegatus e loco aliquo, vid. ἀνασπάω, n. 4. (3) e provincia successore misso revocatus; (4) occlusus. (4) κλεῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης, *Soph. Antig.* 1186. Ab
Ἀνασπάω, ῶ, f. άσω, haurio, revello, convello, evello, exscindo; (2) attollo ut supercilia; (3) contraho; (4) expello, velut in exilium; dicitur in primis de incolis eversæ urbis, cum alio traducuntur; (5) eripio v. gr. e periculo, *Ern.* Ἀνασπάσει αὐτὸν, *Luc.* 14, 5. Τέλος δ' ἐπαίξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινὶ λόγους ἀνέσπα, truci voce confabulatus est, *Soph. Aj.* 301; *vel potius* cum vocis contentione confabulatus est. (1) ὕδωρ ἀνασπάσαντας ὑδρεύεσθαι, aquam haurire, *Thucydid.* 4, 97.
Ἀνασπογγίζω, f. ίσω, spongia detergo.
Ἄνασσα, ης, ἡ, regina, emphatice de quavis dearum, *Eur. Andr.* 934. Ab ἄναξ, *rex.*
Ἀνάσσατοι, *invicti, Dor.* pro ἀνήσσατοι.
Ἀνασσείσασα, *quatiens,* a. 1. part. act. f. g. *Poet.* pro ἀνασείσασα, a verbo ἀνασείω, *quatio.*
Ἀνασσέμεν, *Ion.* pro ἀνάσσειν.
Ἄνασσον, *regnabam,* 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤνασσον.
Ἀνάσσυτος, ον, revulsus, sursum vadens, ruens.
Ἀνάσσω, f. άξω, reguo, impero; regno, imperio potior. Ἀνάσσειν τινὸς, τινὶ, ἐν ἀθανάτοισιν. Μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν, *Il.* 1, 252. Ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ, reguntur, *Odyss.* 4, 177. Ab ἄναξ.
Ἀνάστα, *surge,* a. 2. imperat. act. *per Syncop.* pro ἀνάσταθι, ab ἀνίστημι. Unde
Ἀνασταδὸν, *adv.* stando desuper, consurgendo.
Ἀνασταλμένος, *sublatus,* perf. part. pass. *Ion.* pro ἀνεσταλμένος, a verbo ἀναστέλλω.
Ἀνασταλτικὸς, ἡ, ὸν, reprimendi et cohibendi vim habens. Ab ἀναστέλλω, *reprimo.*
Ἀναστὰς, a. 2. part. act. verbi ἀνίστημι.
Ἀναστὰς, άδος, ἡ, porticus, *ap. Ap. Rh.*
Ἀναστάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, resuscitandi vim habens. Ab
Ἀνάστασις, εως, ἡ, resurrectio a sedili, vel cubili, vel e somno; (2) resurrectio a morte; (3) resurrectio a lapsu; (4) eversio; (5) expulsio e sede, evocatio; (6) erectio, exstructio, prominentia; (7) reditus ab exilio; (8) migratio; (9) consurrectio ex insidiis; (10) seditio, *Ern.* Ab ἀνίστημι, *erigo.*
Ἀναστατὴρ, ῆρος, ὁ, eversor, vastator, qui victis necessitatem emigrandi admovet.
Ἀναστατήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, epith. victimæ factæ ob valetudinis recuperationem.
Ἀναστάτης, ου, ὁ, eversor.
Ἀναστατικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἀναστάσιμος.
Ἀναστατικῶς, *adv.* seditiose. A præc.
Ἀνάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, eversus, vastatus; (2) sede expulsus; exsul, extorris. Ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι, *Soph. Trach.* 39. Ab eod. Hinc
Ἀναστατόω, ῶ, f. ώσω, everto, vasto; (2) sedibus expello; (3) conturbo, seditionem, tumultum excito. Οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες, *Act.* 17, 6.
Ἀναστάτωσις, εως, ἡ, eversio; (2) conturbatio.
Ἀνασταυρόω, ῶ, f. ώσω, in crucem attollo, cruci adfigo. Ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, *Heb.* 6, 6.
Ἀνασταύρωσις, εως, ἡ, suspendium, *Gl. V.*
Ἀνασταχύω, spicas emitto, et cresco, surgo (de segete).
Ἄναστε, *surgite,* 2. plur. a. 2. imperat. act. *per Sync.* pro ἀνάστητε, ab ἀνίστημι.
Ἀναστεγνόω, ῶ, f. ώσω, adstringo, constipo.
Ἀναστείλασα, aor. 1. part. act. f. g.
Ἀναστέλλω, f. ελῶ, inhibeo, reprimo, coerceo; (2) sursum tollo; ἀναστέλλεσθαι, tergiversari, *Gl. V.* item dissimulare, tegere, *ap. Polyb.* ἀνεσταλμένος, alticinctus, *Gl. V.*, p. pass. part. Ἀνεστάλησαν εἰς τὰς Ἄλπεις, se receperunt, *Plut.*
Ἀναστενάζω, f. άξω, alte ingemisco; suspiro, *Ph.* (2) vehementer deploro. Ἀναστενάξας τῷ πνεύματι αὐτοῦ, *Marc.* 8, 12.
Ἀναστενάχω, graviter suspiro. Τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοὶ, *Il.* 23, 211.
Ἀναστένω, gemo, gemitus et suspiria duco.
Ἀνάστερος, ον, sine astris, *Man.* Ex α et ἄστρον.
Ἀναστέφω, f. ψω, corono, redimio, cingo.
Ἀναστῇ, 3. sing. a. 2. conj. act. v. ἀνίστημι.
Ἀναστηλόω, ῶ, f. ώσω, erigo, statuo cippum. Εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλώσας, *Plut.*
Ἀνάστημα, ατος, τὸ, erectio; (2) quod adsurgit in altum; (3) statura; (4) proceritas; (5) altitudo montis, ædificii; (6) animal, *ap. LXX.* (4) Θαυμαστὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τὸ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάστημα, *Joseph. Antiq. Jud.* 2, 9, 6. Ab ἀνίστημι, *erigo.*
Ἀναστῆναι, *surrexisse,* a. 2. inf. act. verbi ejusd.
Ἀναστήσειεν, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.*
Ἀναστήσεται, 3. sing. f. 1. indic. med.
Ἀνάστητε, *surgitote,* 2. plur. a. 2. imperat. act.
Ἀναστίζω, rursum compungo; (2) pungo.
Ἀναστοιχειόω, ῶ, f. ώσω, informo, quasi ab elementis incipiendo; (2) resolvo, quasi in elementa; (3) reformo, regenero, *ap. Eccles.* Hinc
Ἀναστοιχείωσις, εως, ἡ, informatio quæ fit a primis elementis; (2) resolutio qu. in elementa; (3) renovatio, regeneratio, reformatio.
Ἀνάστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, apertus, laxus, dehiscens. Ex ἀνὰ et στόμα, -τος, *os.* Hinc
Ἀναστομόω, ῶ, f. ώσω, laxo, relaxo, capaciorem reddo, aperio; (2) angusto, in fauces comprimo; (3) evacuo, purgo; (4) lato ore effundo, de fluminibus in mare se exonerantibus; (5) fluvium derivo, diduco effossione ripæ. Ἀναστομοῦν τὸ χεῖλος, τὰς τάφρους. (5) εἰ μή τις ἀναστομώσας αὐτὸν κατὰ τὸν Παλλακόπαν ἐς τὰ ἕλη τε ἐκτρέψειε καὶ τὰς λίμνας, *Arriani Hist. Alex.* 7, 21.
Ἀναστόμωσις, εως, ἡ, laxatio, relaxatio; (2) arctatio, compressio in fauces; (3) exacutio palati; (4) exitus venæ alterius in alteram, quo sanguis ex illa in hanc exoneratur.
Ἀναστομωτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod
Ἀναστομωτικὸς, ἡ, ὸν, aperiendi vim habens et oris patefaciendi; (2) exacuendi palati vi pollens. Ab ἀνάστομος.
Ἀναστοναχίζω, idem quod ἀναστοναχέω, *Hom.*
Ἀναστραγαλίζω, f. ίσω, tesseris ludo.
Ἀναστράγαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, talo seu talis carens. Ex α priv. et ἀστράγαλος, *talus.*
Ἀναστρατεύομαι, f. εύσομαι, militiam itero.
Ἀναστρατοπεδεία, ας, ἡ, castrorum motio. Ab
Ἀναστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra moveo, revertor cum exercitu.
Ἀναστρέφω, f. ψω, inverto, converto; (2) revertor, regredior, remeo, *Gl. V.* convertor, *Ph.* ἀναστρέφομαι, invertor; (2) versor; ἀνεστραμμένον, contortum, *Ph.* p. pass. part. Ἀναστρέφειν τὰ πράγματα, τοὺς στρατιώτας· ἀπὸ τῆς νομῆς· τὸν λόγον, perpendere; ἀναστρέφεσθαι τὴν γῆν, ἐν πράγμασι πολιτικοῖς, ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, περί τι versari. Ἐπ' ἀλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδὶ, *Aristoph. Thesm.* 994. Τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε, *Joan.* 2, 15. Ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι, *Heb.* 13, 18.
Ἀναστρολόγητος, ον, expers astronomiæ.
Ἄναστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, astris carens, obscurus.
Ἀναστροφάδην, *adv.* inverse, præpostere, ordine inverso. Ab ἀναστροφή.
Ἀναστροφᾶν, præs. inf. act. pro ἀναστροφάειν.
Ἀναστρωφάω, ῶ, *Poet.* verto, verso; (2) converto, subverto. Πάντῃ ἀναστρωφῶν, *Hes. Scut.* 121. Ab ἀναστροφή.
Ἀναστρωφάω, vide ἀναστροφάω, *Hes.*
Ἀναστροφή, ῆς, ἡ, inversio, conversio; retrorsum, seu in contrariam partem, reciprocatio; (2) reditus, reversio; (3) conversatio, commoratio; (4) vitæ genus, vel ratio; (5) tempus, mora, dilatio. (1) ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν δαίμων δίδωσι, in conversionem, *Eurip. Androm.* 1008. Ab ἀναστρέφω.
Ἀνασύνταξις, εως, ἡ, recensio, census cognitio, census iterum habitus. Ab
Ἀνασυντάσσω, vel ἀνασυντάττω, f. άξω, recognosco census, iterum constituo census.
Ἀνασύομαι, erumpo, *Hom.*
Ἀνάσυρμα, ατος, τὸ, quod sursum retractum est, aut sursum retrahendo retectum. Ab
Ἀνασύρω, sursum traho, seu retraho vestes tegentes pudenda; (2) detego quod latet.
Ἀνασφαδάζω, f. άσω, resilio, recalcitro, exsilio.
Ἀνασφάλλω, resurgo ex lapsu vel morbo; ἀνέσφηλε, convaluit, a. 1. (2) relabor in partem contrariam.
Ἀνασφῆλαι, a. 1. inf. act. v. ἀνασφάλλω.
Ἀνασφραγίζω, f. ίσω, resigno, signum tollo.
Ἀνασχέθω, attollo, erigo. Ex ἀνὰ et σχέθω.
Ἀνάσχεο, *suffer,* 2. s. præs. imp. med. *Ion.* pro ἀνάσχεσο, seu ἀνάσχου, a verbo ἀνασχέω.
Ἀνάσχεσις, εως, ἡ, emersio, ortus, exortus; (2) toleratio, tolerantia. Ab ἀνασχέω, *orior.*
Ἀνασχετὸς, ἡ, ὸν, tolerabilis. Ab
Ἀνασχέω, ῶ· occurrit in futuro ἀνασχήσω, pro ἀνέχω, emergo, orior, existo; (2) molestiam adfero. Ex ἀνὰ et σχέω pro ἔχω, *habeo.*
Ἀνασχίζω, f. ίσω, discindo, seco, disseco.
Ἀνασχοίμην, 1. sing. a. 2. optat. med.
Ἀνασχὼν, a. 2. part. act. verbi ἀνέχω.
Ἀνασώζω, f. ώσω, servo, salvum præsto; (2) recupero. Ἀνασώζειν τινὰ φονεῦ· ἀνασώζεσθαι τὴν πατρῴαν δόξαν, στρατηγήματι τὰς ἐκ παρατάξεως ἐλαττώσεις. Ἀνασωθεὶς εἰς τὴν πατρίδα, restitutus, *Diod.*
Ἀνασώσασθαι, a. 1. inf. med.
Ἀνατανύω, idem quod ἀνατείνω, *Call.*
Ἀναταράσσω, vel ἀναταράττω, f. άξω, conturbo, perturbo, permisceo; (2) commoveo, agito. Ὥστε τὴν πόλιν αὖθις ὑπὸ τῶν λόγων τούτων ἀναταράττεσθαι, *Plut.*
Ἀνάτασις, εως, ἡ, extensio, porrectio; (2) altitudo; (3) superbia, minax, vultus et oratio, *Ern.* (4) minæ. (4) ἡ δὲ τῆς ζημίας ἀνάτασις, pœnæ comminatio, *Porphyr. de Abstin.* 1, 8. Ab ἀνατείνω.
Ἀνατάσσω, vel ἀνατάττω, f. άξω, compono; (2) colloco, ordino. Ἀνατάξασθαι διήγησιν, *Luc.* 1, 1. τὰ μαθήματα, *Plut.*
Ἀνατατικὸς, ἡ, ὸν, extensus, porrectus; (2) aptus ad extendendum sursum; (3) vehemens, gravis, minax. Ab ἀνατείνω.
Ἀνατατικῶς, *adv.* cum extensione quadam, elato quodam modo; (2) rigide, imperiose, minaciter, iracunde.
Ἀνατεὶ, *adv.* sine damno, impune. Ex α priv. et ἄτη, *noxa.*
Ἀνατείλαντος, *exorti,* gen. sing. part. a. 1. act. verbi ἀνατέλλω, *exorior.*
Ἀνατείνω, f. ενῶ, sursum extendo, attollo; (2) intento, v. gr. manus, gladium; (3) porrigo manum, ut amicitiæ signum; (4) surrigo, v. gr. gladium, quod est signum fatentis se victum, *Ern.* Ἀνατείνειν τὰς ὄψεις πρὸς οὐρανὸν, τὸ ξίφος, τὰς χεῖρας· ἀνατείνεσθαι τὰς μαχαίρας, unde *Met.* minor. Ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν εἶχεν ὑμῖν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, *Dem.*

Ἀνατειχίζω,

'Ανατειχίζω, f. ίσω, instauro mœnia. Hinc

'Ανατειχισμὸς, ῦ, ὁ, instauratio et resectio murorum.

'Ανατελεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi

'Ανατέλλω, f. ελῶ, p. ἀνατέταλκα, produco, emitto, extrudo, ut cum vitis gemmam; aut cum quis facem ardentem extollit, *Ern.* (2) enascor, exsisto, orior, ut sol, luna; ἀνατείλας, ortus, *Ph.* a. 1. part. Τὸν ἥλιον αὐτῦ ἀνατέλλει, *Matt.* 5, 45. Conf. *Eurip. Herc. Fur.* 1596. 'Εξ 'Ιέδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος, *Heb.* 7, 14.

'Ανατέμνω, f. εμῶ, reseco, disseco, incido.

'Ανατέταλκα, 1. s. perf. ind. act. v. ἀνατέλλω.

'Ανατεταμένως, valde, magna vi et minis.

'Ανατετμημένος, *dissectus*, perf. part. pass. verbi ἀνατέμνω, *disseco*.

'Ανατήκω, f. ξω, liquefacio, liquo; (2) macero, consumo, tabefacio; (3) mollio; (4) attenuo.

'Ανατὶ, *adv.* idem quod ἀνατεί.

'Ανατιθέασι, *transferunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Ion.* pro ἀνατιθεῖσι, a verbo ἀνατίθημι.

'Ανατιθέτω, *reponito*, 3. sing. præs. imperat. act.

'Ανατίθημι, f. ήσω, sursum pono, tollo; (2) impono alicui pro onere; (3) impono, injungo aliquid; (4) expono, narro, refero; (5) attribuo, acceptum fero, adscribo, imputo et refero, ut auctori; (6) dedico, consecro; ἀνατίθεμαι, differo, rejicio in crastinum, retracto, revoco. 'Ανατιθέναι ἐπὶ κρημνόν τινα, σκεύη τινὶ, τινὶ τὰ πράγματα, ταῦτα εὐνοίᾳ θεῶν, ἀσπίδας πρὸς τὸν καινὸν νεὼν, εἰς τὸ 'Ηραῖον· ἀνατίθεσθαι τὴν πρᾶξιν τινὶ, committere, τὰ κατηγορημένα, revocare. 'Ανεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, *Gal.* 2, 2.

'Ανατίλλω, evello, ut comam, spicas.

'Ανατιμᾶν, *contr.* pro ἀνατιμάειν. Ab

'Ανατιμάω, ῶ, f. ήσω, augeo pretium, supra modum magni facio. Ex ἀνὰ et τιμή.

'Ανατιναγμὸς, ῦ, ὁ, concussio, traductio e loco in alium. Ab

'Ανατινάσσω, f. άξω, concutio, vehementer quatio.

'Ανατιταίνω, idem quod ἀνατείνω.

'Ανατιτραίνω, f. ανῶ, perforo, terebro.

'Ανατιτράω, ῶ, f. ἀνατρήσω, idem. 'Ανατιτρᾶται ὑπὸ τῶν σκωλήκων, *Diosc.*

'Ανατλὰς, a. 2. part. act. v. ἀνάτλημι, pro

'Ανατλάω, f. ήσω, perfero, tolero. 'Ανατλᾶν πόνον, *Xen.* τὰ φάρμακα, *Odyss.* 10, 327. Εἴπης ὁππόθεν ἐσσὶ, ϰ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης, *Ibid.* 14, 47. Hinc

'Ανάτλημα, ατος, τὸ, tolerantia, *Suid.*

'Ανάτλημι, idem quod ἀνατλάω.

'Ανατμηθεὶς, *sectione apertus*, a. 1. part. pass. verbi ἀνατέμνω, *sectione aperio*.

'Ανατοιχέω, ῶ, modo in hoc, modo in illud navis latus jactor. Ex ἀνὰ et τοῖχος.

'Ανατοκίζω, f. ίσω, usuram renovo. Ex ἀνὰ et τόκος, *usura*, *fœnus*. Hinc

'Ανατοκισμὸς, ῦ, ὁ, usuræ renovatio anniversaria, seu usurarum usuræ.

'Ανατολὴ, ῆς, ἡ, ortus, oriens. Ab ἀνατέλλω.

'Ανατολικὸς, ἡ, ὸν, orientalis. Ab ἀνατολή.

'Ανατολμάω, ῶ, f. ήσω, audeo, animum recipio, animum recolligo. 'Αλλ' ἀνατόλμα, *Eurip. Alc.* 277.

'Ανατομὴ, ῆς, ἡ, dissectio, præcipue corporis. Ab ἀνατέμνω, *disseco*.

'Ανατομικὸς, ἡ, ὸν, ad anatomen pertinens, anatomicus.

'Ανάτονος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, sursum tendens; (2) nimis in altum tendens. Ab ἀνατείνω.

"Ανατος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, illæsus; (2) innocuus. Ex α priv. et ἄτη, *noxa*.

'Ανατράω, perforo. Δέος ἦν πολὺ μὴ σφᾶς ἀνατρήσειεν, *App. Bell. Civ.* 2, 59. [Vid. ἀνατιτραίνω.]

'Ανατρεπτικὸς, ἡ, ὸν, perniciosus, evertendi vim habens. Ab

'Ανατρέπω, f. ψω, subverto, everto, prosterno; ἀνετράπη, sublatus est, *Ph.* a. 2. pass. diruo, tollo, labefacto, confuto, *Ph.* 'Ανατρέπειν τὸ πλοῖον, τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν, τὰς πόλεις. 'Ανατρέπυσι τήν τινων πίστιν, 2 *Tim.* 2, 18. 'Ανατρέψεις ἔτι τὰν πόλιν, ἀδ' ἔχεται ῥοπᾶς, quæ vergit ad ruinam, *Aristoph. Vesp.* 1227. ἀνατρέπεσθαι ψυχῇ, animo concidere vel animum mutare.

'Ανατρέφω, f. ψω, nutrio, alo, educo. 'Ανεθρέψατο αὐτὸν ἑαυτῇ εἰς υἱὸν, *Act.* 7, 21.

'Ανατρέχω, recurro, redeo currens; (2) attollor, in altum erigor, cresco, cursum muto, emendo peccata, *Ern.* (3) augere, v. gr. divitiis. 'Ανατρέχειν ἐπὶ τὴν παρέκβασιν τῆς διηγήσεως, πρὸς τὸν ἐρανὸν· τοῖς χρόνοις, altius repetere.

'Ανάτρησις, εως, ἡ, perforatio, perfossio. Ab ἀνατράω, *perforo*. Unde

'Ανάτρητος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, perforatus, pertusus.

'Ανατριαίνω, vel potius ἀνατριαινόω, permisceo, perturbo, *Eur.* quasi tridenti concutio. A τρίαινα, *fuscina*.

'Ανατρίβω, f. ψω, contero, frico; (2) affrico, ut sordes, scabiem; (3) misceo Hinc

'Ανάτριπτος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, attritus, affrictu adspersus.

'Ανάτριψις, εως, ἡ, attritus, frictio.

'Ανατροπεὺς, έως, ὁ, subversor, eversor. Ab ἀνατρέπω, *everto*.

'Ανατροπὴ, ῆς, ἡ, eversio, subversio. Ab eod.

'Ανατροφὴ, ῆς, ἡ, nutritio, educatio. Ab ἀνατρέφω, *nutrio*.

'Ανατροχάω, ῶ, idem quod ἀνατρέχω.

'Ανατυλίττω, f. ξω, revolvo animo; (2) verso, reglomero, revolvo.

'Ανατυπόω, ῶ, reformo, iterum formo; (2) informo aliquid animo, imaginor. Hinc

'Ανατύπωμα, ατος, τὸ, species rei, figura.

'Ανατύπωσις, εως, ἡ, reformatio, formatio; (2) imaginatio.

'Ανατυρβάζω, f. άσω, conturbo, perturbo. Καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακὼς, *Aristoph. Eq.* 310.

'Ανανύγητος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, ater, obscurus, non splendens. Ex α priv. et αὐγῆ, *lux*.

'Αναυδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, mutus, non vocalis; (2) ineffabilis, non fandus. Ex α priv. et αὐδὴ, *vox*. Hinc

'Αναύδητος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, idem; inenarrabilis. 'Αναύδητον λόγον ἐμοὶ θροεῖς, *Eurip. Ion.* 783. Κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἂν, omnia dici posse aio, *Soph. Aj.* 715.

'Αναυδία, ας, ἡ, loqui non posse, obmutescentia.

"Αναυδος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, idem quod ἀναυδής. "Αναυδον ἔργον, nefandum facinus, *Soph. Aj.* 947.

'Αναύδως, *adv.* sine voce, tacite.

'Αναύλα, *adv.* sine tibiis, *Plut.* Ex α et αὐλός.

'Αναυλεὶ, *adv.* sine naulo. Ex α priv. et ναῦλον.

"Αναυλος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, tibiarum expers, sine tibiis; (2) imperitus tibiarum; (3) non pervius, non pertusus, *Ern.* (4) minime tibiis congruus, inconcinnus; (5) non pervius, non pertusus. (4) κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, *Eurip. Phœn.* 797. Ex α priv. et αὐλός.

'Αναυλόχητος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, epith. navis parvæ, quæ in iis quæ in portu sunt non numeratur, cujus ratio nulla habetur.

'Αναυμάχιον, ϐ, τὸ, desertio pugnæ navalis, quum quis ad navale prælium non venerat. Ex α priv. et ναυμαχία.

'Αναύξας, a. 1. part. act. *Dor.* pro ἀναύσας.

'Αναυξὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, qui non auget; (2) qui non augetur. Ex α priv. et αὔξω. Hinc

'Αναυξησία, ας, ἡ, quum quid incrementum non capit, *R.*

'Αναύξητος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, qui non augetur.

'Αναύξω, incresco, multum augeo. Ex α intens.

"Αναυος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, vocis expers. Ex α priv. et αὔω, *clamo*.

"Αναυρος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, qui est sine aura. Ex α priv. et αὔρα.

'Ανάυσαν, *exclamarunt*, 3. plur. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀνήυσαν, a verbo ἀναύω, *acclamo*.

'Αναυσία, ἡ, nausea nulla, *Suid.*

"Αναυτος, ον, nautis carens, navibus impervius, *Hes.*

'Αναύχην, ενος, ὁ ϰ ἡ, cervice carens. Ex α priv. et αὐχὴν, *cervix*.

'Αναύω, f. αύσω, accendo. Ex ἀνὰ et αὔω, *arefacio*.

'Αναύω, acclamo. Ab ἀνὰ et αὔω, *clamo*.

'Αναΰω, exclamo, *Theoc.*

'Αναφαίνω, f. ανῶ, manifesto, ostendo, exhibeo, edo; ἀναφαίνομαι, conspicuus fio, manifestus reddor; ἀναφαίνεται, extat, *Ph.* ἀνεφάνη, exorta est, apparuit, *Ph.* a. 2. ἀναφαινόμενος, extans, *Ph.* 'Αναφαίνεσθαι ἔχων, habere; γράφων, scribere. "Ετερον αὖ τι λῆμα τῦτο, κομψότερον ἔτ' ἢ τὸ πρότερον ἀναπέφηνεν, *Aristoph. Thesm.* 467.

'Αναφαίρετος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, qui auferri non potest. Ex α priv. et ἀφαιρέω, *aufero*.

'Αναφαλαντίας, ϐ, ὁ, calvus, recalvus, recalvaster. Ab

'ΑΝΑΦΑ'ΛΑΝΤΟΣ, ϐ, ὁ ϰ ἡ, idem.

'Αναφαλαντίασις, εως, ἡ, calvities in superciliis; (2) calvities omnino. A præc.

'Αναφαλάντωμα, ατος, τὸ, idem.

'Αναφανδὰ, *adv.* aperte, manifeste, palam. Ab ἀναφαίνω.

'Αναφανδὸν, *adv.* idem et ab eod. Αἰσχρὰ, ἀναφανδὸν (ἐστὶ ποιέειν χρεών). *Herodot.* 2, 35.

'Αναφανέντες, a. 2. part. pass. verbi ἀναφαίνω.

'Αναφαντάζω, f. άσω, apparere facio, phantasia adficio.

'Αναφέρπω, recedo, *V. L. ex Theoc.* Ex ἀνὰ, ἀπὸ, et ἕρπω.

'Αναφέρω, f. ἀνοίσω, a. 1. ἀνήνεγκα, sursum fero, sustollo, subveho; (2) perfero, fero, patior; (3) produco, edo, emitto, evomo; (4) offero, de sacrificiis; (5) refero, attribuo; (6) refero, ut ad senatum, fero ad populum, *Ern.* (7) refero, commemoro; (8) transfero, rejicio; (9) recreor, reficior, colligo me, convalesco; (10) de vectigalibus vel fructibus ex aliqua re redeuntibus, *Ern.* 'Αναφέρειν εἰς τόπον, τὰς ὀδόντας, θυσίας τῷ Θεῷ, τὴν τῦ γένυς διαδοχὴν εἴς τινα, τὶ πρὸς τὴν σύγκλητον, εἰς τὴν σύγκλητον περί τινος, τὸ πρᾶγμα πρός τινα, τὴν αἰτίαν ἐπ' ἄλλον· ἐκ τῆς ἀῤῥωσίας, πληγῆς, μέθης.

'Αναφεύγω, f. εύξομαι, sursum fugio; (2) refugio, confugio. 'Αναφεύγειν ὄλεθρον ἀνέστιον, effugere.

'Αναφὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, intactilis, non tactus. Ex α priv. et ἀφὴ, *tactus*.

'Αναφθέγγομαι, f. ξομαι, reclamo, respondeo; (2) exclamo, proclamo. 'Αναφθέγγεται χρησμὸς, *Plut.*

'Αναφθείρομαι, iterum corrumpor; (2) intereo.

'Αναφθεὶς, *accensus*, a. 1. part. pass. v. ἀνάπτω.

'Αναφλασμὸς, ῦ, ὁ, masturbatio. Ab

'Αναφλάω, f. άσω, masturbo.

'Αναφλεγμαίνω, rursus ardeo vel æstuo; (2) rursum intumesco.

'Αναφλέγω, f. ξω, rursum incendo; rursum comburo; (2) inflammo, excito; ἀναφλέγομαι, exardeo ira.

'Αναφλεχθῆναι, *excandescere*, a. 1. inf. pass.

'Αναφλογίζω, f. ίσω, incendo.

'Αναφλύζω, f. φλύσω, rursum ferveo; (2) ferveo.

'Αναφλυκταίνωτος, ϐ, ὁ ϰ ἡ, ex quo pustulæ non erupere, nec erumpunt, *R.* Ex α priv. et φλύκταινα, *pustula*.

'Αναφλύω, idem quod ἀναφλύζω. *Ph.* ἀναφλύει, emanat.

'Αναφοβέω, ῶ, f. ήσω, terreo, minor.

'Αναφοιβάζω, f. άσω, repurgo, februo.

'Αναφοιτάω, ῶ, f. ήσω, rursum eo, redeo, repeto. Εἰς ἐρανὸς ἀνεφοίτησεν, *Herodot.*

'Αναφορὰ, ᾶς, ἡ, elatio sursum versus, subvectio, emersio; (2) relatio; (3) criminis relatio in alium; (4) perfugium, præsidium; (5) oblatio; (6) reditus, proventus; (7) erectio ejus quod cecidit; (8) virium et animi collectio; (9) Anaphora, figura rhetorica. Ab ἀναφέρω. Unde

'Αναφορεὺς, έως, ὁ, vectis; (2) lorum; (3) bajulus, qui humeris aliquid gestat; (4) genus lignei vectis, quod media parte exca-

vatum, ut apte cervicibus sedeat, gestatur. Vide ἀμφίκισιλος.

'Αναφορέω, ῶ, f. ήσω, in altum erigo, attollo, impono.

'Αναφορικὸς, ἡ, ὸν, relativus, *ap. Gram.* (2) qui cruenta e pectore extussit, *Diosc.*

'Αναφορικῶς, *adv.* relative. Ab ἀναφορά.

'Ανάφορον, ου, τὸ, fulcimentum oneris, quo bajuli utuntur; clitellæ. Ab ἀναφέρω.

'Αναφορύσσω, vel ἀναφορύττω, f. ύξω, subigo in modum farinæ; (2) commisceo; (3) fœdo, v. gr. pulvere.

'Αναφράσσω, vel ἀναφράττω, f. άξω, obstipo, occludo; (2) aperio, explico, quod septo clausum erat.

'Αναφρίσσω, vel ἀναφρίττω, f. ξω, horreo pilis; (2) horreo.

'Αναφροδισία, ας, ἡ, rerum venerearum contemptus; (2) invenustas, inelegantia. Ex α priv. et 'Αφροδίτη, *Venus.* Unde

'Αναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non venereus, a re venerea alienus; (2) invenustus.

'Αναφρονέω, ῶ, resipisco.

'Αναφροντίζω, f. ίσω, animo volvo, excogito.

"Αναφρος, ου, ὁ καὶ ἡ, spumæ expers, non spumans, non spumosus. Ex α priv. et ἀφρός.

'Αναφυγὴ, ἡ, vide ἀνάφυξις, *Æsch.*

'Ανάφυμι, idem quod ἀναφύω.

'Ανάφυξις, εως, ἡ, effugium, perfugium. Ab ἀναφεύγω, *refugio.*

'Αναφυράω, ῶ, f. ήσω, idem quod

'Αναφύρω, f. ῶ, commisceo, permisceo, confundo; (2) inquino, fœdo.

'Αναφυσάω, ῶ, sursum flo; (2) sufflo, inflo; (3) elatum reddo, ad superbiam attollo. Hinc

'Αναφύσημα, ατος, τὸ, inflatio; (2) evaporatio, spiraculum.

'Αναφύσησις, εως, ἡ, inflatio; (2) spiraculum.

'Αναφυσιάω, ῶ, anhelo; hinc ἀναφυσιόωντες, *Ion.* pro ἀναφυσιῶντες, ἀναφυσιάοντες.

'Αναφυτεύω, resero, *Gl. V.* rursus sero.

'Αναφύω, f. ύσω, renasci facio; (2) produco, emitto; ἀναφύομαι, recresco, *Gl. V.* ἀνεφύη, orta est, *Gl. V.* a. 2. pass.

'Αναφωνέω, ῶ, f. ήσω, alta voce pronuncio, exclamo, proloquor, pronuncio. 'Ανεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ, *Luc.* 1, 42. Hinc

'Αναφώνημα, ατος, τὸ, exclamatio, pronunciatio rei alta voce.

'Αναφώνησις, εως, ἡ, idem.

'Αναχάζω, f. άσω, retrocedo, gressum inhibeo. Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω, *Il.* 5, 443.

'Αναχαίνω, f. ανῶ, hisco, dehisco.

'Αναχαιτίζω, f. ίσω, ferocio, de equis; (2) contumaciter efferor, in licentiam erumpo, parere recuso; (3) inhibeo, retro ago, reprimo, *Eur. Bacch.* 1070; (4) excutio, *proprie* de equo qui sessorem excutit. Hinc labi facio, præcipito. "Εως . . . κἀνεχαίτισεν, *Eurip. Hippolyt.* 1232. Ex ἀνὰ et χαίτη, *juba.*

'Αναχαλασμὸς, οῦ, ὁ, relaxatio.

'Αναχαλαστικὸς, ἡ, ὸν, relaxandi vim habens. Ab

'Αναχαλάω, ῶ, f. άσω, relaxo, remitto.

'Αναχαράσσω, vel ἀναχαράττω, f. άξω, denuo sculpo, rursum incido; sulcis ducendis scabrum, asperum reddo, ut limam, *Ern.*

'Αναχάσκω, hisco, dehisco.

'Αναχάσσασθαι, *recessisse*, a. 1. inf. med. *Poet.* pro ἀναχάσασθαι, a verbo ἀναχάζω.

'Αναχειρίζομαι, impedio; (2) tracto, in manu verso.

'Αναχελύσσομαι, exscreo, extussio.

'Αναχέω, f. εύσω, refundo; (2) infundo, perfundo; (3) conturbo, moveo.

'Αναχλαινόω, ῶ, f. ώσω, induo, vestio. Ex ἀνὰ et χλαῖνα, *læna.*

'Αναχλιαίνω, f. ανῶ, tepefacio, calefacio.

'Αναχνοαίνομαι, lanugine obsitus sum; (2) primam lanuginem emitto. Ex ἀνὰ et χνόος.

'Αναχοὴ, ῆς, ἡ, refusio; (2) meatus. Ab ἀναχέω.

'Αναχορεύω, f. εύσω, tripudio, salto, choreas ago; (2) celebro cantu et choreis.

'Αναχόω, ῶ, f. ώσω, aggero, e terra congesta extruo, vel fossam aut lacunam expleo. Τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, *Dem.*

'Αναχράομαι, interficio, ut καταχράομαι, q. v.

'Αναχρέμπτω, exscreo, seu screatu egero. Hinc

'Αναχρέμψις, ἡ, exscreatio, *Hipp.* ebullitio, *H.*

'Αναχριαίνω, f. ανῶ, rursus ungo, inungo.

'Αναχρώννυμι, f. ώσω, colore aliquo inficio, tingo; (2) contagio inficio; affrico, aspergo labem; (3) ungo.

'Αναχρωννύω, idem. Hinc

'Ανάχρωσις, εως, ἡ, infectio; (2) inunctio; (3) contagium.

'Αναχύρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, a paleis purus, non aceratus. Ex α priv. et ἀχυρόω, *paleis admisceo.*

'Αναχυθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἀναχύω.

'Ανάχυσις, εως, ἡ, refusio; (2) maris æstuarium navigabile; (3) confusio; (4) animi viriumque resolutio, mollities, hilaritas. Ab

'Αναχύω, f. ύσω, refundo.

'Ανάχωμα, τὸ, agger. Unde

'Αναχωματισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

'Αναχωνεύω, f. εύσω, conflo; (2) refundo.

'Αναχώννυμι, idem quod ἀναχόω.

'Αναχωρέω, ῶ, f. ήσω, retrocedo, redeo, revertor; (2) remotus sum a via; (3) abhorreo. 'Αναχωρεῖν ἐπὶ τὰς ναῦς, εἰς φυγὴν ἀπ' οἴκου, ἔκ τινος. Κελεύσαντος βασιλέως σημῆναι τὸ ἀνακλητικὸν, ἀνεχώρησαν εἰς τὸ στρατόπεδον, receptui canere, *Diod.* Hinc

'Αναχώρημα, ατος, τὸ, recessus, secessus; (2) locus qui est in secessu.

'Αναχωρησάντων, *digressorum*, gen. plur. a. 1. part. act. verbi ἀναχωρέω.

'Αναχώρησις, εως, ἡ, recessus, secessus; (2) reditus; (3) receptus ex pugna et periculo; (4) locus semotus, solitudo; (5) locus perfugii, perfugium. Ab eod.

'Αναχωρητὴς, οῦ, ὁ, qui in solitudine vivit, eremita, anachoreta; (2) qui ad privatam conditionem aut ad otium a reip. administratione se recipit, *Ern.*

'Αναχωρίζω, f. ίσω, separo, secerno; (2) facio reverti aut secedere; in locum reduco, suæ terræ restituo. Ὁ λοχαγὸς αὐτοὺς ἀνεχώριζεν, *Xen.*

'Αναψαλάσσω, contundo, retundo.

'Αναψάω, ῶ, f. ήσω, tergo, detergo; (2) manu demulceo.

'Αναψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio; (2) investigatio, indagatio. (2) ἐλθὼν ἐκ Τυρσηνίας εἰς ἀναψηλάφησιν τοῦ πατρὸς, *Eustath. ad Odyss.* 1676.

'Ανάψῃς, *adfigas*, sive *adfixeris*, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi ἀνάπτω, *adfigo.*

'Αναψηφίζω, f. ίσω, rursus in suffragia mitto; (2) abrogo; (3) retracto. Hinc

'Αναψήφισις, εως, ἡ, repetitio suffragiorum; (2) abrogatio; (3) retractatio.

'Αναψήχω, f. ήξω, idem quod ἀναψάω.

"Αναψις, εως, ἡ, accensio. Ab ἀνάπτω.

'Αναψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, recreator.

'Αναψυκτικὸς, ἡ, ὸν, refrigeratorius, *Gl. V.*

'Αναψῦξαι, a. 1. inf. act. verbi ἀναψύχω.

'Ανάψυξις, εως, ἡ, refrigeratio; (2) recreatio, refocillatio:

'Αναψυχὴ, ῆς, ἡ, idem. Ab

'Αναψύχω, f. ξω, refrigero, eventilo; (2) abstergo, sicco; (3) focillo, recreo; (4) animum reduco. 'Αναψύχειν τὰς νέας, reficere; τινὰ σίτῳ καὶ ποτῷ. "Οτι πολλάκις με ἀνέψυξε, 2 *Tim.* 1, 16. Οἵ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ, *Il.* 13, 84.

'Ανγνοίη, *agnoverit*, 3. sing. a. 2. opt. act. *Dor.* pro ἀναγνοίη, a verbo ἀναγινώσκω, *agnosco.*

'Ανδάνον, ου, τὸ, placitum. Ab

'ΑΝΔΑ'ΝΩ, placeo. 'Αλλ' οὐκ 'Ατρείδῃ 'Αγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ, *Il.* 1, 24, et 378. Δίχα δὲ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, *Il.* 18, 510.

'Ανδεῖσθαι, *coronari*, præs. inf. pass. *Dor.* pro ἀναδεῖσθαι, a verbo ἀναδέω, *corono.*

"Ανδιμα, *villa*, Poet. pro ἀνάδιμα, *Æol. per Sync.* pro ἀνάδεμα, seu ἀνάδημα, *Ep.*

"ΑΝΔΗΡΟΝ, ου, τὸ, summitas, cacumen; (2) fluviorum labrum seu agger, *Hes.* (3) areola in horto; idem quod ἡ πρασία. Τῶν ἀνδήρων παρ' αἱμασιαῖσι πέφυκε, *Theocrit.* 5, 93. Σικυὸς πρῶτος τοι ἐπ' ἀνδήροισιν ὁρασθεὶς τίμιος, qui primus conspicitur in areolis, *Epigr. ineditum.* (2) Θράσκουσιν ἐπ' ἀνδήροισι θαλάσσης, littora, *Oppian. Halieut.* 4, 319.

'Ανδησάμενος, *qui religavit*, a. 1. part. med. *Poet.* pro ἀναδησάμενος, a verbo ἀναδέω.

'Ανδίκτης, *laqueus*, Poet. pro ἀναδίκτης, *E. M.*

"Ανδιτον, ου, τὸ, articulus.

"Ανδιχα, divisim, inter, seorsum. "Ανδιχα τοῖο ἄνακτος, *Apoll. Rhod.* 1, 908. Διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν, diversa sentientem animum, *Hesiod. Op. et Dies,* 13. Ex ἀνὰ et δίχα.

'Ανδοχάδην, *Æol. Sync.* pro ἀναδοχάδην, alternis vicibus, per successionem, *Hes.*

'Ανδοχεὺς, pro ἀναδοχεὺς, vel ἀνάδοχος, *Hes.*

'Ανδραγαθέω, ῶ, f. ήσω, fortiter seu strenue me gero, virum me præbeo. Ex ἀγαθός. Hinc

'Ανδραγάθημα, ατος, τὸ, facinus viro forti dignum, actio fortis viri, res fortiter et præclare gesta. *Gl. V.* facinus; ἀνδραγαθήματα, merita, *Gl. V.*

'Ανδραγαθητὴς, οῦ, ὁ, qui facinora edit viro forti digna, fortiter se gerens.

'Ανδραγαθία, ας, ἡ, strenuitas, fortitudo; (2) actio digna forti viro; (3) officium boni viri; (4) probitas. Hinc

'Ανδραγαθίζομαι, f. ίσομαι, fortiter me gero; (2) bonum virum me præsto.

'Ανδράγρια, ων, τὰ, spolia homini detracta. Ex ἀνὴρ et ἄγρα, *præda, spolium.*

"Ανδραγχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui homines strangulat, *Eust.* Ex ἀνὴρ et ἄγχω, *strangulo.*

"Ανδραγχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisdem.

'Ανδράδελφος, ου, ὁ, levir, *Ph.* Ex ἀνὴρ et ἀδελφὸς, *frater.*

'Ανδρακὰς, *adv.* viritim. Ab ἀνὴρ, *vir.*

'Ανδραποδιεῦνται, *mancipabuntur*, 3. plur. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ἀνδραποδιοῦνται, quod *Attice* dicitur pro ἀνδραποδίσονται, ab

'Ανδραποδίζω, f. ίσω, in servitutem redigo, captivum abduco liberum hominem; (2) servum alteri furor et meum facio; (3) subjugo, in potestatem redigo, velut urbem. Ab ἀνδράποδον. Hinc

'Ανδραποδισμὸς, οῦ, ὁ, redactio in servitutem eo quo de ἀνδραποδιστῇ dictum est modo; (2) plagium.

'Ανδραπόδισις, εως, ἡ, idem.

'Ανδραποδιστὴς, οῦ, ὁ, qui liberum furatur et in servitutem redigit, vel legitimo domino furatur et suum facit aut vendit. *Gl. V.* plagiarius.

'Ανδραποδιστήριος, α, ον, plagio serviens, aptus.

'Ανδραποδιστικὸς, ἡ, ὸν, idem.

'Ανδραποδοκάπηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mancipia vendit, mango, venalitiarius. Ex

'Ανδράποδον, ου, τὸ, mancipium. Ex ποῦς. Hinc

'Ανδραποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, servilis; (2) illiberalis, servilis ingenii, degener; voluptatibus et cupiditatibus serviens. *Gl. V.* flagitiosus.

'Ανδραποδωδία, ας, ἡ, servilis turpitudo, vita flagitiosa.

'Ανδραποδωδῶς, *adv.* serviliter.

'Ανδράριον, ου, τὸ, homuncio, homo contemnendus. Ab ἀνὴρ, *vir.*

'Ανδραφονέω, cædis accuso.

'Ανδραχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, virum gravans, seu onerans, sufficiens ad onerandum virum valentem. Ex ἀνὴρ et ἄχθος, *pondus.*

'ΑΝΔΡΑ'ΧΛΗ, ης, ἡ, scabellum muliebre, foramina habens et subjectos carbones.

'ΑΝΔΡΑΧΑΟΣ, herba quædam.

'ΑΝΔΡΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, portulaca, *herba.* Angl. PURSLAIN.

'Ανδρεία, ας, ἡ, virilis ætas. *Gl. V.* vigor; (2) virilitas, fortitudo. Ab ἀνήρ.

'Ανδρείκελον, ου, τὸ, simulacrum, statua; (2) purpurissum, coloris genus. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφομένους ἀνδρεικέλῳ, oculos sublitus purpurisso, *Xenoph. Œconom.* 10, 5. Ab

'Ανδρείκελος,

'Ανδρείκελος, ου, ὁ ϗ ἡ, viro seu homini similis. Ex ἀνὴρ et εἴκελος, *similis.*

'Ανδρειόθυμος, ον, fortis, virili animo præditus.

'Ανδρεῖον, ου, τὸ, virile robur, fortitudo. "Εβησαν εἰς τἀνδρεῖον, profecerunt ad fortitudinem, *Eurip. Andr.* 684. Ab

'Ανδρεῖος, εία, εῖον, virilis; (2) fortis, strenuus. Ab ἀνήρ.

'Ανδρειοφόντης, ου, ὁ, homicida. Ex φένω.

'Ανδρείως, *adv.* viriliter, strenue. Ab ἀνδρεῖος.

'Ανδρεράστρια, ας, ἡ, virorum amatrix. Ex ἀνὴρ et ἐράστρια, *amatrix.*

'Ανδρεύομαι, virilem ætatem attingo.

'Ανδρεύμενος, *vir factus*, præs. part. pass. *Dor.* pro ἀνδρεόμενος, quod est *contr.* ex ἀνδρεόμενος, a verbo ἀνδρέω, *Herod.* 1, 123.

'Ανδρεών, ῶνος, ὁ, idem quod ἀνδρών· (2) domus magna.

'Ανδρέων, *virorum*, gen. plur. *Ion.* pro ἀνδρῶν.

'Ανδρηΐη, *Ion.* pro ἀνδρεία, item ἀνδρήϊος, pro ἀνδρεῖος, *Herod.*

'Ανδρηλατέω, ῶ, f. ήσω, in exsilium pello, in exsilium mitto; (2) ex asylo detraho. Ex ἐλαύνω.

"Ανδρια, ων, τὰ, convivia quædam apud Cretenses, ad quæ soli viri admittebantur.

'Ανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνδρεία.

'Ανδριάντα, acc. sing. ab. ἀνδριάς. Unde

'Ανδριαντίσκος, ου, ὁ, parva statua. Dim. ab ἀνδριάς.

'Ανδριαντογλύφος, ου, ὁ, idem quod

'Ανδριαντοπλάστης, ου, ὁ, statuarius. Ab ἀνδριὰς et πλάστης, *fictor.* Hinc

'Ανδριαντοπλαστική, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars fingendi statuas.

'Ανδριαντοποιέω, ῶ, f. ήσω, statuas facio, artem sigillariam exerceo. Ex ἀνδριάς. Hinc

'Ανδριαντοποιητική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars statuaria.

'Ανδριαντοποιΐα, ας, ἡ, statuarum confectio, ipsa actio faciendi statuas; (2) ars statuaria.

'Ανδριαντοποιός, οῦ, ὁ, statuarius, statuarum artifex. A præc.

'Ανδριαντουργέω, statuas facio.

'Ανδριάς, άντος, ὁ, statua, cippus, *Gl. V.*

'Ανδρίζω, f. ίσω, et ἀνδρίζομαι, ætatem virilem ingredior, viriliter ago. 'Ανδρίζεσθε, κραταιοῦσθε, 1 *Cor.* 16, 13. τῷ σώματι, roborari, *Luc.*

'Ανδρικός, ἡ, ὀν, virilis, ad viros pertinens; (2) virilis, fortis, strenuus; (3) viro forti dignus. Ab ἀνήρ.

'Ανδρικῶς, *adv.* viriliter, fortiter, strenue; (2) valide, robuste; (3) vehementer.

'Ανδρίον, ου, τὸ, parvus vir, homuncio. Dim.

'Ανδρισμός, οῦ, ὁ, idem quod ἀνδρία, *Poll.*

'Ανδριστί, *adv.* viriliter, fortiter, strenue; (2) more virorum, *Theocrit.* 17, 23.

'Ανδρίφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, viri amans, viri amicus.

'Ανδριφόντης, ου, ἡ, homicida. Ex ἀνὴρ et φένω.

'Ανδροβαρής, ὲς, viros gravans.

'Ανδρόβασμος, ου, ὁ, via angusta, quæ uni tantum homini sufficit, *Hes.* Ex ἀνὴρ et βαίνω, *vado, eo.*

'Ανδροβατέω, ῶ, cum viris seu pueris consuesco, rem habeo, amore sc. nefando.

'Ανδροβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, hominem vorans. Ex ἀνὴρ et βόρος, *vorax.*

'Ανδρόβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, virilis consilii, fortis, seu viris insidians.

'Ανδροβρώς, viros devorans. A βιβρώσκω, *edo.*

'Ανδρόβρωτος, idem.

'Ανδρογένεια, ας, ἡ, virorum genitura, hominum propagatio; (2) per viros successio generis. Ex ἀνὴρ et γένος, *genus.*

'Ανδρογίγας, αντος, ὁ, gigas.

'Ανδρογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, marem gignens, viripara. Ex ἀνὴρ et γέγονα, a γίνομαι.

'Ανδρογύνης, ου, ὁ, idem quod

'Ανδρόγυνος, ου, ὁ, androgynus, semimas, semifemina, semivir, *Gl. V.* (2) castratus; (3) debilis, imbecillis, invalidus; (4) effeminatus, muliebri animo præditus; (5) socors, parum strenuus. Ex ἀνὴρ et γυνή.

'Ανδροδάϊκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, viros seu homines perimens. Ex ἀνὴρ et δαΐζω, *occido.*

'Ανδροδάμαν, acc. sing. *Dor.* pro ἀνδροδάμην.

'Ανδροδάμας, αντος, ὁ, et ἀνδροδάμη, ης, ἡ, virum domans; (2) gemma quædam. Ex δαμάω, *domo.*

'Ανδρόδομος, ου, ὁ, triclinium, pars ædium solis viris consecrata, *Hes. Suid.*

'Ανδρόθεν, *adv.* ex viro. Ab ἀνήρ.

'Ανδροθνής, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, homines perdens, vexans, ærumnosus. 'Ανδροθνῆτας 'Ιλίου φθορὰς, *Æschyl. Ag.* 823, [uti vulgo legitur].

'Ανδροκάς, άδος, ἡ, pars, *Hes. Nic.*

'Ανδροκμής, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, a viro interfectus; (2) homines perdens, vexans, ærumnosus; (3) in quo viri occumbunt, pereunt, interfecti sunt; (3) ὡς ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας, *Eurip. Suppl.* 525: passim *apud Æschylum.* Ex κάμνω. Unde

'Ανδρόκμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, ab homine laboratus seu factus; (2) in quo vir jacet, epith. sepulchri.

'Ανδροκόβαλος, ου, ὁ, homo maleficus, nequam, veterator, *Hes. Suid.*

'Ανδροκτασία, ας, ἡ, *Ion.* ἀνδροκτασίη, cædes virorum.

'Ανδροκτονέω, viros interficio.

'Ανδροκτονία, ας, ἡ, homicidium. Ab

'Ανδροκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, homicida, virum occidens. Ex ἀνὴρ et κτείνω, *occido.*

'Ανδρολέτειρα, ας, ἡ, viros perdens.

'Ανδρολήμη, ης, ἡ, virilem habens animi celsitudinem, *Hes.* Ex ἀνὴρ et λῆμα.

'Ανδροληψία, ας, ἡ, jus homines prehendendi, quo scil. Athenienses, si civis extra Atticam interfectus esset, tres ejus urbis incolas prehendebant, cædis pœnam daturos, nisi ipse criminis reus traderetur; clarigatio, *Gl. V.* Ex ἀνὴρ et λαμβάνω, *prehendo.*

'Ανδρολήψιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

'Ανδρολογέω, ῶ, f. ήσω, viros lego, delectum militarem habeo. Ex ἀνὴρ et λέγω. Hinc

'Ανδρολογία, ας, ἡ, virorum collectio ad militiam, delectus; (2) collectio quævis, quæ viritim fit.

'Ανδρολογίζω, f. ίσω, idem quod ἀνδρολογέω.

'Ανδρομανής, έος, ὁ ϗ ἡ, virorum amore insaniens, viros insane appetens, libidinosa. Ex μαίνομαι. Hinc

'Ανδρομανία, ας, ἡ, insanus virorum amor.

'Ανδρομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum viris vel viro pugnans. Ex ἀνὴρ et μάχομαι, *pugno.*

'Ανδρόμεος, έα, εον, virilis; (2) humanus.

'Ανδρομήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, staturam ad altitudinem viri æquans. Ex μῆκος.

'Ανδρονῖτις, ίτιδος, ἡ, locus ubi viri versantur, domicilium virorum, locus in domo ubi soli viri habitant, sicut γυναικονῖτις ubi solæ mulieres.

'Ανδρόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, virile robur, vel ætatem virilem, attingo, ad ætatem virilem pervenio, vir fio; *in med.* stupro fœminam; ἀνδρωθεὶς, adultus, *Gl. V.* ἀνδρωθεῖσα, compressa a viro virgo, a. 1. part. pass.

'Ανδρόπαις, αιδος, ὁ, puer virili animo, qui ante ætatem virilem viriliter sentit, cogitat, agit.

'Ανδροπλαστία, ας, ἡ, virorum formatio. Ex πλάσσω, *formo.*

'Ανδροπλήθεια, ας, ἡ, hominum multitudo seu conventus. Ex πλῆθος, *multitudo.*

'Ανδρόπορνος, ου, ὁ, scortum masculinum.

'Ανδροπρεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, virum decens. Ex ἀνὴρ et πρέπε, *decet.*

'Ανδρόπρωρος, ον, hominis faciem habens, *in neut.* humana facies. Ex ἀνὴρ et πρῶρα, *prora*, metaph. *facies.*

'Ανδροσάκης, εος, ὁ, virilia grandiora habens. Ex ἀνὴρ et σάθη.

'Ανδροσάθων, ονος, ὁ, idem et ex iisd.

'Ανδρόσαιμον, ου, τὸ, *Dioscorid.* 3, 173. ruta silvestris, *Plin.* 17, 4. Ex ἀνὴρ et αἷμα, *sanguis*, quia herba hæc digitis trita sanguineo succo fluit. *Angl.* ST. JOHN'S-WORT.

'Ανδρόσαιμος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

'Ανδρόσινις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, hominibus noxius, pestifer. Ex ἀνὴρ et σίνω, *noceo.*

'Ανδρόσφιγξ, γγος, ὁ, statua quæ viri et sphingis figuram habet.

'Ανδρότης, ητος, ἡ, virilitas, fortitudo.

'Ανδροῦσθαι, *fieri virum*, præs. inf. pass. *contr.* pro ἀνδροεσθαι, ab ἀνδρόομαι, *vir fio.*

'Ανδροτυχής, ὲς, maritum nactus; in matrimonio agens femina.

'Ανδροφαγέω, ῶ, humana carne vescor. Ab

'Ανδροφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, humana carne vescens.

'Ανδροφθόρος, ον, ab homine periens, vel ἀνδροφθόρος, homines perdens, *Soph.*

'Ανδροφονέω, ῶ, f. ήσω, sum homicida; (2) occido.

'Ανδροφονία, ας, ἡ, homicidium. Ab

'Ανδροφόνος, ου, ὁ, homicida, sicarius; ἀνδροφόνος, ἡ, interfectrix viri. Ex φένω.

'Ανδροφόντης, ου, ὁ, homicida.

'Ανδρόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, virilem vocem habens. Ex φωνή, *vox.*

'Ανδρόω, ῶ, f. ώσω, virilem reddo, virile robur subministro. Ab ἀνήρ. Hinc

'Ανδρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, virilis, virum decens, forti viro dignus; (2) forti animo præditus, magnanimus.

'Ανδρωδῶς, *adv.* viriliter, fortiter.

'Ανδρωθείς, a. 1. part. pass. verbi ἀνδρόω.

'Ανδρών, ῶνος, ὁ, pars domus in qua viri a mulieribus seorsim agunt; (2) exponitur etiam schola, ubi studiosi sapientiæ erudiuntur. Ab ἀνήρ.

'Ανδρωνῖτις, ιδος, ἡ, idem et ab eodem.

'Ανδρῷος, ῴα, ῷον, virilis, ad virum pertinens.

'Ανδύεται, *emersit*, 3. sing. præs. ind. med. *Poet.* pro ἀναδύεται.

'Ανδύομαι, pro ἀναδύομαι, *Hom.*

"Ανδωκε, *reddidit*, 3. sing. perf. ind. act. *Dor.* et *Poet.* pro ἀνέδωκε, ab ἀναδίδωμι, *reddo.*

'Ανέβη, *conscendit, adscendit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀναβαίνω.

'Ανεβορβόρυξαν, *exclamarunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἀναβορβορύζω, *exclamo.*

'Ανέβραχε, *insonuit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀναβρέχω.

'Ανέβωσε, *clamavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἀνεβόησε, a verbo ἀναβοάω.

'Ανεγγυάω, ῶ, f. ήσω, fidejubeo.

'Ανέγγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine sponsione actus; ἀνέγγυος, ἡ, non desponsa. Ex α priv. et ἔγγυος, *satis dationi obnoxius.*

'Ανεγείρω, f. ερῶ, expergefacio, excito; (2) ædifico; ἀνεγείρομαι, resurgo. *Gl. V.* evigilo. 'Οδυσῆα ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε, *Il.* 10, 138. Hinc

'Ανέγερτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non experrectus.

'Ανεγέρτως, *adv.* citra restitutionem vitæ.

'Ανεγκάλυπτος, ον, non intectus, seu tectus, *Hes.*

'Ανέγκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inculpatus, irreprehensus. *Gl. V.* inaccusabilis. Ex α priv. et ἐγκαλέω, *culpo.*

'Ανεγκλήτως, *adv.* citra reprehensionem, culpam, sine vitio.

'Ανέγκυος, ου, ἡ, quæ uterum non fert, quæ non est gravida. Ex α priv. et ἔγκυος.

'Ανεγκωμίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, illaudatus, nulla laude adfectus. Ex α priv. et ἐγκώμιον, *laus.*

'Ανεγνάμπτοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. Ex ἀναγνάμπτω.

'Ανεγνωρίσθη, *agnitus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀναγνωρίζω, *notum facio.*

'Ανέγνωσμαι, *lectus sum*, 1. sing. perf. ind. pass. verbi ἀναγινώσκω, pro ἀναγνόω, *lego.*

'Ανέγνωτε, *legistis*, 2. pl. a. 2. ind. act. verbi ejusd.

'Ανέγρετο, *concitabatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. *per Syncopen*, pro ἀνεγείρετο, a verbo

'Ανέγρομαι, expergiscor; *per Sync.* pro ἀνεγείρομαι.

'Ανεγχώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui fieri, concedi, admitti nequit, quod locum non habet in rerum natura. Ex α priv. et ἐγχωρέω, *admitto.*

'Ανεδάφιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pavitus non est, qui solo æquatus non est. Ex α priv. et ἐδαφίζω.

'Ανεδέγμεθα, *suscepti eramus*, 1. pl. plusq. perf. ind.

ind. pass. *per Sync.* pro ἀνεδεδέγμεθα, ab ἀναδέχομαι.

Ἀνεδέξατο, *suscepit*, 3. sing. a. 1. ind. med.

Ἀνέδειξεν, *demonstravit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναδείκνυμι, pro ἀναδείκω.

ἈΝΕ'ΔΗΝ, *adv.* licenter, impune; (2) effuse; (3) promiscue; (4) palam, aperte. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὰν βούλωνται ἀνέδην τοῖς παρ' αὐτοῖς ξυγγενέσθαι σοφισταῖς, *Plat. in Protag.* 342.

Ἀνέδρακον, *suspexi*, 1. sing. a. 2. ind. act. *per Metathes.* pro ἀνέδαρκον, verbi ἀναδέρκω.

Ἀνέδραμον, *recurri*, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀνατρέχω pro ἀναδρέμω, *recurro.*

Ἀνέδραστος, ον, non stabilis. Ab α pr. et ἕδρα.

Ἀνέδυ, *prodiit*, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀναδῦμι.

Ἀνεδύσατο, *emersit*, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀναδύω.

Ἀνέδωκεν, *reddidit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναδίδωμι, *reddo.*

Ἀνέεργε pro ἀνείργε, aor. 1. verbi ἀνείργω, cohibeo, *Hom. Il.* 3, 77.

Ἀνέζευξεν, *discessit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναζεύγνυμι pro ἀναζεύγω, *discedo.*

Ἀνεζήτουν, *requirebant*, 3. pl. imp. ind. act. *contr.* pro ἀνεζήτεον· ab ἀναζητέω.

Ἀνέζω, f. ήσω, sublatum in sede colloco et pono. Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντος ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν, *Il.* 13, 657. Ex ἀνὰ et ἕζω.

Ἀνεζωπύρησε, *revixit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναζωπυρέω, *revivisco.*

Ἀνεθελησία, ας, ἡ, conditio hominis inviti, cum quis non vult, coactio, *Suicer.* Ex α priv. et ἐθέλω, *volo.*

Ἀνεθέλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, coactus; invitus; (2) inexspectatus; (3) tristis, adversus. Ex iisd.

Ἀνέηκεν, *remisit*, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀνίημι, *remitto.*

Ἀνεθάλετε, *reviruistis*, 2. pl. a. 2. ind. act. verbi ἀναθάλλω, *reviresco.*

Ἀνεθεὶς, *remissus*, a. 1. part. pass. verbi ἀνίημι, *remitto.* Κἀνεθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν, liberatus a morte, in crastinum dilatus, *Soph. Aj.* 476.

Ἀνέθεστος, ον, non adsuefactus.

Ἀνέθη, *laxatus est*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀνίημι, *remitto, laxo.*

Ἀνέθηκα, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀνατίθημι, pro ἀναθέω, *repono.*

Ἀνεθρεψάμην, *nutrivi*, 1. sing. a. 1. ind. med. verbi ἀνατρέφω, *nutrio.*

Ἀνείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, forma carens, informis. Ex α priv. et εἶδος, *forma.*

Ἀνειδωλοποιέω, ῶ, f. ήσω, speciem et imaginem fingo, animo propono.

Ἀνειδωλοποιΐα, ἡ, imaginum effictio in animo.

Ἀνείκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nulla imagine exprimi potest, quem nulla conjectura adsequi possis. *Ph.* inexistimabilis. Ex α priv. et εἰκάζω.

Ἀνεικόνιστος, ον, qui imagine exprimi non potest, ut Deus.

Ἀνειλείθυια, seu ἀνειλήθυια, ας, ἡ, quæ nondum peperit, Lucinæ labores nondum experta. Ex α priv. et Εἰλείθυια, *Lucina.*

Ἀνειλέω, ῶ, f. ήσω, evolvo, involutum explico; (2) involvo, circumplico. (1) ἐντελλόμενος ἡμέρᾳ μιᾷ πάντας ἀνειλήσαντας αὐτὰς ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκελευσμένοις, ut uno die aperirentur omnes litteræ, *App. Bell. Civ.* 5, 131. Ex ἀνὰ et εἰλέω. Hinc

Ἀνείλημα, ατος, τὸ, evolutio; (2) involutio, involucrum.

Ἀνείληπται, *contractum est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἀναλαμβάνω pro ἀναλάβω.

Ἀνείλησις, εως, ἡ, convolutio, *Aret.*

Ἀνειλίσσω, et ἀνειλίττω, revolvo.

Ἀνείλλω, idem quod ἀνειλέω.

Ἀνεῖλον, *sustuli*, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναιρέω pro ἀνέλω, *tollo.*

Ἀνειμένη, perf. part. pass. f. g. verbi ἀνίημι.

Ἀνειμένος, part. præt. pass. verbi ἀνίημι, solutus; (2) violens, quasi sit solutus fræno, laxans frænum, laxans habenas animo, iræ. (2) ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος, violens quædam res senum genus. proni sunt ad iram senes, *Eurip. Andr.* 728.

Ἀνειμένως, *adv.* remisse, solute, licenter, negligenter. Ab ἀνειμένος.

Ἄνειμι, reddo, redibo. Ex ἀνὰ et εἶμι, *eo.*

Ἀνείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non vestitus, nudus; (2) male vestitus. Ex α priv. et εἷμα, *vestis.*

Ἄνειν, *conficere*, præs. inf. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἀνύειν, a verbo ἀνύω, *conficio.*

Ἀνεῖναι, *remisisse*, a. 2. inf. act. verbi ἀνίημι.

Ἀνειπεῖν, edicere, proclamare, publice pronunciare. Ex ἀνὰ et εἰπεῖν.

Ἀνείργω, f. ξω, arceo, repello, inhibeo.

Ἀνείρεαι, *interrogas*, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro ἀνείρεσαι, a verbo ἀνείρομαι.

Ἀνείρξις, εως, ἡ, inhibitio. Ab ἀνείργω.

Ἀνείρυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. Ab

Ἀνειρύω, f. ύσω, sursum traho. Ἀνειρύσαι τὰς νῆας, in terram subducere, *Herodot.* Ab ἐρύω, *traho.*

Ἀνείρω, necto, adnecto. Ex ἀνὰ et εἴρω, *necto.*

Ἀνειρώτευν, *Ion.* pro ἀνειρώτων, *Eust.*

Ἀνεῖσαν, *adscenderunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἄνειμι.

Ἀνεῖσθαι, perf. inf. pass. verbi ἀνίημι.

Ἀνείσοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaccessus, ad quem non patet ingressus, *R.* Ex α priv. et εἴσοδος.

Ἀνεισφορία, ας, ἡ, immunitas a tributo.

Ἀνείσφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunis, qui tributum non solvit. Ex α priv. et εἰσφορὰ, *tributum.*

Ἀνεῖτε, 2. plur. a. 2. verbi ἀνίημι, pro ἄνετε. Πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, remisistis, *Soph. Œd. Tyr.* 1404.

Ἀνεῖχον, 1. sing. imperf. ind. act. v. ἀνέχω.

Ἀνείω, *remitto*, præs. ind. act. *Poet.* pro ἀνέω, sive ἀνίημι.

Ἀνέκαθεν, *adv.* desuper, e loco alto; (2) ab origine generis et juxta seriem priscorum, quibus quis ortus est. Ab

Ἀνεκὰς, *adv.* sursum, superne, eminus. Ex ἀνὰ et ἑκὰς, *procul.*

Ἀνέκβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex quo non est egressus; (2) invius; (3) carens eventu. Ex α priv. et ἐκβαίνω, *exeo.*

Ἀνεκβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vi compelli nequit, inviolabilis. Ex α priv. et ἐκβιάζω.

Ἀνεκβιάστως, *adv.* inviolabiliter.

Ἀνεκδαρτὶ, *adv.* sine excoriatione.

Ἀνέκδαρτος, ον, non excoriatus. Ab α priv. et ἐκδέρω, *excorio.*

Ἀνεκδήμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non peregrinatur, seu qui nunquam domo abfuit, aut nunc domi versatur, non peregre. Ex α priv. et ἐκδημέω, *peregrinor.*

Ἀνεκδιήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inenarrabilis, ineffabilis. Ex α priv. ἐκ, et διηγέομαι, *enarro.*

Ἀνεκδιηγήτως, inenarrabiliter. A præc.

Ἀνεκδίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inultus, indefensus. Ex α priv. et ἐκδικέω, *ulciscor.*

Ἀνέκδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non editus, non vulgatus; (2) non elocata (de filia). Ex α priv. et ἔκδοτος.

Ἀνέκδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, excursum et effugium non habens, impervius. Ex α priv. et δρόμος.

Ἀνεκθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui calefieri non potest. Ex α priv. et ἐκθερμαίνω.

Ἀνέκθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpiabilis. Ex α priv. et ἐκθύομαι, *expio.*

Ἀνέκλαγον, 3. pl. a. 2. ind. act. v. ἀνακλάζω.

Ἀνεκκλησίαστος, ον, cœtu populi carens, inanis; item, de re quæ ad populum non est lata, cujus causa concio commissa non est.

Ἀνεκλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis. Ex α priv. ἐκ, et λαλέω, *loquor.*

Ἀνέκλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non deficiens; (2) perpetuus; (3) inexhaustus. Ex α priv. et ἐκλείπω, *deficio, cesso.*

Ἀνεκλείπτως, *adv.* perpetuo, semper, sine fine.

Ἀνέκλινεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀνακλίνω.

Ἀνεκλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non deficiens, indefinitus. Ex α priv. et ἐκλιπὴς, *deficiens.*

Ἀνεκλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, a quo rationes non petuntur, cujus rationes subduci non possunt. Ex α priv. et ἐκλογίζομαι.

Ἀνεκλογίστως, *adv.* sine ratione, sine modo, intemperanter.

Ἀνέκνιπτος, ον, elotu difficilis. Ab α priv. et ἐκνίπτω, *eluo.*

Ἀνεκόμισε, 3. s. a. 1. ind. act. v. ἀνακομίζω.

Ἀνεκόπη, *percussus, repressus est*, 3. sing. a. 2. ind. pass. v. ἀνακόπτω.

Ἀνεκπίμπλημι, repleo, expleo.

Ἀνέκπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obstupefactus, imperterritus, impavidus. Ex α priv. et ἐκπλήττομαι, *obstupesco.*

Ἀνεκπλήκτως, *adv.* impavide, intrepide.

Ἀνεκπλήρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexplebilis, *Gl. V.* Ex α priv. et ἐκπληρῶ, *expleo.*

Ἀνέκπλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indelebilis, non elutus. Ex α priv. et ἐκπλύνω, *eluo.*

Ἀνεκποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non potest educi, extrahi, aut expelli; qui emancipari et in alienam potestatem dari nequit. Ex α priv. et ἐκποιέω.

Ἀνεκπύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod ad suppurationem perduci non potest. Ἀνεκπύητον ἕλκος, *Aret.* Ex α priv. et ἐκπυέω, *suppuro.*

Ἀνέκπυστος, ον, non divulgatus, celatus; (2) non divulgandus, celandus.

Ἀνέκραγον, 3. pl. a. 2. indic. act. v. ἀνακράζω.

Ἀνεκρίζωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non radicitus evulsus, aut quod eradicari, extirpari nequit. Ex α priv. et ἐκριζόω, *eradico.*

Ἀνεκτικὸς, ἡ, ὸν, patiens, qui tolerare potest.

Ἀνεκτὸς, ἡ, ὸν, tolerabilis, commodus. Ab ἀνέχω, *tolero.*

Ἀνεκτῶς, *adv.* tolerabiliter, commode.

Ἀνέκτριπτος, ον, qui deleri, deteri non potest.

Ἀνέκφευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem nemo effugere potest; (2) cui non licet effugere. Ex α priv. et ἐκφεύγω.

Ἀνεκφοίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non prodiens foras, non emanans. Ex α priv. et ἐκφοιτάω.

Ἀνέκφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod efferre non licet. Ex α priv. et ἐκφέρω, *effero.*

Ἀνέκφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis. Ex α priv. et ἐκφράζω, *eloquor.*

Ἀνεκφώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis; qui exprimi, seu verbo pronunciari, non potest. Ex α priv. et ἐκφωνέω, *exclamo.*

Ἀνέλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine oleo. Ex α priv. et ἔλαιον.

Ἀνέλεγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, irreprehensibilis; (2) qui refelli non potest, aut non convinci; (3) manifestus, convictus, *ap. Plat.* si *locus sanus, quod Stephano non videtur*, Ern. Ex α priv. et ἐλέγχω.

Ἀνελέγκτως, *adv.* sine reprehensione; (2) sine probatione.

Ἀνελέγχω, arguo, convinco.

Ἀνελεήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, immisericors, durus, rigidus. Ex α priv. et ἐλεήμων.

Ἀνελεημόνως, *adv.* crudeliter.

Ἀνελεὴς, ὲς, immisericors. Hinc

Ἀνελεῶς, *adv.* sine misericordia.

Ἀνελεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀναιρέω, pro ἀνέλω, *tollo.*

Ἀνελευθερία, ας, ἡ, illiberalitas, illiberalis morositas; (2) avaritia, sordes.

Ἀνελευθεριότης, ητος, ἡ, idem. Ab

Ἀνελεύθερος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiberalis; (2) sordidus, avarus; (3) inhonestus, indecens.

Ἀνελευθέρως, *adv.* illiberaliter; (2) sordide.

Ἀνέλευσις, εως, ἡ, reditus.

Ἀνελθέμεναι, *Dor.* pro ἀνελθεῖν. Ab ἀνέρχομαι.

Ἀνέλιγμα, ατος, τὸ, convolutio, cincinnus. Ab ἀνελίττω.

Ἀνελιννύω, tempus tero, cunctor, cesso.

Ἀνέλιξις, εως, ἡ, involutio, volutatio; (2) explicatio. Ab ἀνελίσσω.

Ἀνέλιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, non torquens, non trahens pedem, i. e. non incedens. Ex ἀνελίσσω, *verso*, et ποῦς, *pes.*

Ἀνελίσσω, vel ἀνελίττω, f. ίξω, volvo, evolvo, revolvo, voluto, verso; (2) explico, aperio. Ἀνελίσσειν τὰ βιβλία, ἱστορίας.

Ἄνελκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui trahi non potest.

Ἀνελκύω, f. ύσω, idem quod

Ἀνέλκω, f. ξω, sursum traho, attollo attrahendo; (2) subduco; (3) extraho, retro traho;

traho; (4) traho. Ἀνέλκων κῶλον, accelerans gradum, *Eurip. Med.* 1181. Ἀνέλκειν ἰχθὺν ἀγκίστρῳ, τὰς ναῦς. Ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε, *Il.* 13, 583. Ex ἀνὰ et ἕλκω.

Ἀνέλκωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non ulceratus, qui ulcus non sensit. Ex α priv. et ἑλκόω, *ulcero.*

Ἀνέλλην, ὁ ϗ ἡ, alienus a moribus Græcorum.

Ἀνελλήνιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, alienus a Græca consuetudine, qui Græcis moribus aut imbutus non est, aut iis nequit imbui. Ex α priv. et ἑλληνίζω, *cum Græcis facio.*

Ἀνελλιπής, έος, ὁ ϗ ἡ, cui nihil deest, non deficiens; (2) cui nihil detrahi potest; (3) non cessans, perpetuus. Ex α priv. et ἐλλείπω, *deficio.*

Ἀνελλιπὴς, ὁ, claudus.

Ἀνελόντα, *cum qui abstulit*, acc. sing. a. 2. part. act.

Ἀνέλοντο, *sumserunt*, 3. pl. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἀνείλοντο. Ab ἀναιρέω, pro ἀνέλω.

Ἀνελπίζω, spei expers sum.

Ἄνελπις, ὁ ϗ ἡ, qui est sine spe.

Ἀνελπίσῃς, *desperes*, seu *desperaveris*, 2. sing. a. 1. conjunct. act. verbi ἀνελπίζω, *despero.*

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, desperatio. Ab

Ἀνέλπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, insperatus, præter spem accidens; (2) non sperans, desperans, nullam spem habens. Ex α priv. et ἐλπίς.

Ἀνελπίστως, *adv.* sine spe, citra spem, præter spem, insperato.

Ἀνέλυτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, non involutus, sine tegmine, velamine. Ex α priv. et ἔλυτρον.

Ἀνέλωσι, *sustulerint*, 3. pl. a. 2. conj. act. verbi ἀναιρέω, pro ἀνέλω.

Ἀνέμβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaccessus, invius. Ex α priv. et ἐμβαίνω, *accedo.*

Ἀνέμεινε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναμένω.

Ἀνεμέσητος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens invidia, non invisus. Ex α priv. et νεμεσάω.

Ἀνεμεσήτως, *adv.* citra invidiam.

Ἀνεμέτως, *adv.* sine vomitu, *Ern.* Ab

Ἀνεμέω, ῶ, f. ήσω, vomo. Ex ἀνὰ et ἐμέω.

Ἀνέμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, indivisus, individuus, non distributus. Ex α priv. et νέμω.

Ἀνεμιαῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ἀνεμιαῖος, αία, αῖον, vento plenus, vanus, evanidus; (2) levis, inconstans. Ab ἄνεμος.

Ἀνεμίδιον, ου, τὸ, ventulus, Dim. Ab eod.

Ἀνεμίδιος, ία, ιον, idem quod ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμίζω, f. ίσω, ventis agito. *Gl. V.* ventilo. Ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ ϗ ῥιπιζομένῳ, *Jac.* 1, 6. Ab ἄνεμος.

Ἀνέμιος, ία, ιον, idem quod ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμνήσθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀναμνάομαι.

Ἀνεμόδρομος, ου, ὁ, cursor, qui ventos cursu æquat, vel velocissimus. Ex ἄνεμος et δρόμος.

Ἀνεμόεις, όεσσα, όεν, ventosus, vento plenus.

Ἀνεμοκοῖται, ῶν, οἱ, qui apud Corinthios incantamentis ventos sedabant. Ex κοῖτος.

ἌΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, ventus; (2) anima.

Ἀνεμοσκεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, a vento tegens, ventum arcens, ventis inaccessus. Ex σκέπω, *tego.*

Ἀνεμόστροφος, ον, a vento agitatus, et in orbem actus.

Ἀνεμοσφάραγος, ου, ὁ ϗ ἡ, vento perstrepens. Ex ἄνεμος et σφάραγος.

Ἀνεμοτραφής, έος, ὁ ϗ ἡ, a vento nutritus, a vento auctus et corroboratus. Ex τρέφω.

Ἀνεμοτρεφής, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀνεμότροπος, ον, ventis agitatus, *Anac.* Ex ἄνεμος et τρέπω.

Ἀνεμοφθορία, ας, ἡ, corruptio quæ fit a vento. Ab

Ἀνεμόφθορος, ου, ὁ ϗ ἡ, a vento corruptus, disperditus, vanus, futilis, *Schol. ad Il.* 4, 355. Ex ἄνεμος et φθείρω.

Ἀνεμοφόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a ventis sublatus; a ventis in diversas partes dispersus. Ex φορέω.

Ἀνεμόω, ῶ, f. ώσω, ventilo, vento expono.

Ἀνεμπλήκτως, *adv.* intrepide, audacter. Ex α priv. et ἔμπληκτος.

Ἀνέμπλοος, ου, ὁ ϗ ἡ, non navigans, quiescens. Ex α priv. et ἐμπλέω, *navigo.*

Ἀνεμπόδιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui nihil impedimento est, non impeditus, liber. Ex α priv. et ἐμποδίζω, *pedes implico.*

Ἀνεμποδίστως, *adv.* sine impedimento, et libere.

Ἀνέμπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui incidere non potest; (2) irreprehensus, qui nihil peccat. Ex α priv. et ἐμπίπτω, *incido.*

Ἀνέμφαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, non demonstratus. Ex α priv. et ἐμφαίνω, *ostendo.* Unde

Ἀνέμφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens efficacia; (2) sine emphasi seu significatione expressa; (3) luculentam speciem non præbens.

Ἀνεμφάτως, *adv.* sine efficacia; (2) non expresse.

Ἀνεμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, vento plenus, ventosus; (2) venti naturam habens. Ab ἄνεμος.

Ἀνεμώκης, εος, ὁ ϗ ἡ, venti celeritatem habens, *Eurip. Phœniss.* 166. Ex ἄνεμος et ὠκὺς, *celer.*

Ἀνεμωλία, ας, ἡ, nomen herbæ.

Ἀνεμωλία, *adv.* inutiliter, *Il.* 5, 216.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, futilis, ventosus, vanus. Ἀνεμώλια βάζεις, *Il.* 4, 355. Ab ἄνεμος.

Ἀνεμώνη, ης, ἡ, anemone, herba, *Gl. V.* vaccinium, saliuncula; (2) vanitas.

Ἀνεμῶτις, ιδος, ἡ, cognomen Minervæ, ventum perniciosum sedantis.

Ἀνενδεής, έος, ὁ ϗ ἡ, non indigus. Ex α priv. et ἐνδεής.

Ἀνενδείκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, alienus ab ostentatione. Ex α priv. et ἔνδειξις.

Ἀνένδεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui fieri nequit, impossibilis. Ex α priv. et ἐνδέχομαι, *fieri possum.*

Ἀνενδεῶς, *adv.* sine necessitate, ex inopia; (2) largiter, abunde. Ab ἀνενδεής.

Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, indubitatus, indubitabilis. Ex α priv. et ἐνδοιάζω, *dubito.*

Ἀνενδοιάστως, *adv.* indubitanter, haud dubie.

Ἀνένδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non remissus, non languidus; (2) in quo non est remissio nec languor; (3) rigidus, inexorabilis. Ex α priv. et ἐνδίδωμι, *remissior fio.*

Ἀνενδότως, *adv.* non remisse, non languide, non perfunctorie.

Ἀνένδυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non indutus. *Gl. V.* investis. Ex α priv. et ἐνδύομαι, *induor.*

Ἀνενέγκαι, *sustulisse*, a. 1. inf. act. v. ἀναφέρω.

Ἀνενείκατο, *emisit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἀνηνέγκατο, a verbo eod.

Ἀνενεκτέον, referendum, *Greg. Naz.* Ex ἀνὰ et φέρω.

Ἀνενεργής, έος, ὁ ϗ ἡ, effectu carens; (2) quiescens, segnis, otiosus, ab exercitatione vel actione alienus, *Ern.* Ex α priv. et ἐνεργής, *efficax.*

Ἀνενέργητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inefficax. *Gl. V.* effectu carens. Ex α priv. et ἐνεργῶ, *operor.*

Ἀνένευσεν, *renuit*, a. 1. ind. act. verbi ἀνανεύω.

Ἀνενηνοχυῖα, *erumpens, quæ erupit*, part. perf. med. f. g. *Att.* pro ἀνηνοχυῖα. Ab ἀναφέρω, pro ἀνενέγκω.

Ἀνενθουσίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non adflatus divino numine, non fanaticus, non vesanus, non insanus. Ex α priv. et ἐνθουσιάζω.

Ἀνεννόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, indoctus, qui non cogitat aliquid, non memor est; (2) inexcogitatus, imperceptus; (3) cujus notio mente formari, quod percipi mente nequit, *Ern.* Ex α priv. et ἐννοέω.

Ἀνενοχλησία, ἡ, tranquillitas, *Bud.* Ab

Ἀνενόχλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non perturbatus, placatus, quietus; (2) carens turbis, molestiis. (2) οὐδὲ ἐπὶ τῆς ἐρημίας ἀνενόχλητον εἶχεν ἡ Χαρίκλεια τὸ κάλλος, *Heliod.* 5. Ex α priv. et ἐνοχλέω.

Ἀνέντες, nom. pl. a. 2. part. act. v. ἀνίημι.

Ἀνέντευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non adfabilis, hominum congressus refugiens, insociabilis, morosus, difficilis, superbus. Ex α priv. et ἐντυγχάνω, *convenio, alloquor.*

Ἀνεντρεχής, ὲς, tardus, non velox.

Ἀνέντρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, irreverens, *Gl. V.* Ex α priv. et ἐντρέπομαι, *revereor.*

Ἀνεξάκουστος, ον, non audiendus, non auditus, *Ern.*

Ἀνεξάλειπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, indelebilis. Ex α priv. et ἐξαλείφω, *deleo.*

Ἀνεξάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immutabilis, invariabilis, constans, *Suicer.* Ex α et ἐξαλλάσσω.

Ἀνεξάντλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inexhaustus. Ab α priv. et ἐξαντλάω, *exhaurio.*

Ἀνεξαπάτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui decipi, falli, non potest. Ex α priv. et ἐξαπατάω.

Ἀνεξάρνητος, ον, qui non abnegat.

Ἀνεξέλεγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui refutari et coargui non potest. Ex α priv. et ἐλέγχω, *arguo.*

Ἀνεξελέγκτως, *adv.* citra refutationem, ut nil contra dici queat.

Ἀνεξέλευστος, ον, idem quod ἀνεξίτητος, *Hes.* Ex α et ἐξέρχομαι.

Ἀνεξέργαστος, idem quod ἀνέργαστος.

Ἀνεξερεύνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, imperscrutabilis. Ex α priv. et ἐξερευνάω, *perscrutor.*

Ἀνεξετάζω, f. άσω, exploro, examino.

Ἀνεξέταστος, non examinatus, non exploratus, diligenti examine non cognitus. *Gl. V.* inconsultus. Ex α priv. et ἐξετάζω.

Ἀνεξετάστως, *adv.* sine examine, inexplorato, sine delectu vel discrimine; (2) sine rationis reddendæ necessitate.

Ἀνεξεύρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui inveniri nequit; (2) non inventus, incompertus. Ex α priv. et ἐξευρίσκω, *invenio.*

Ἀνεξήγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non expositus, non explicatus, non enarratus; (2) inenarrabilis, inexplicabilis. Ex α priv. et ἐξηγέομαι.

Ἀνεξικακέω, ῶ, f. ήσω, malos tolero.

Ἀνεξικακία, ας, ἡ, tolerantia malorum, tolerantia, patientia. Τέχνῃ καὶ ἀνεξικακίᾳ μᾶλλον, ἢ φανερᾷ θρασύτητι, *App. Bell. Civ.* 3, 14. Ab

Ἀνεξίκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, tolerans malorum, vel injuriarum patiens. *Gl. V.* Ex ἀνέχομαι.

Ἀνεξικάκως, *adv.* cum incommodo, animo malorum et cladium patiente.

Ἀνεξίκμαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui exsiccari non potest; (2) qui exsiccatus non est; (3) non exsuccus. Ex α priv. et ἰκμάζω, *humecto.*

Ἀνεξίλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, implacabilis, qui placari nequit. Ex α priv. et ἐξιλάομαι, *propitio.*

Ἀνεξίτηλος, ον, non delendus, non eluendus.

Ἀνεξίτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, exitum non habens, impervius. Ex α priv. et ἔξειμι, *exeo.*

Ἀνεξιχνίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, impervestigabilis. Ex α priv. et ἐξιχνιάζω, *investigo.*

Ἀνέξοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nullum habet exitum, unde exiri non potest, impervius; (2) cui exitus non permittitur. Ex α priv. et ἔξοδος.

Ἀνέξοιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem efferre non licet, non evulgandus. Ex α priv. et ἐκφέρω.

Ἀνέξομαι, *tolerabo*, f. 1. ind. med. verbi ἀνέχω.

Ἀνέονται, *laxati sunt*, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀνεῖνται, a verbo ἀνίημι.

Ἀνεόρταστος, ον, parum festus, festo diei non aptus.

Ἀνέορτος, ου, ὁ ϗ ἡ, incultus, incelebris; (2) non feriatus, non hilariter transactus. *Gl. V.* profestus. Ex α priv. et ἑορτή.

Ἄνεως, mutus, vocis expers, *Hes.* (2) tacitus, quietus; (3) quietus ab aliquo incommodo, *cum gen.* ut κακῶν, *Herod.* Ern.

Ἀνεωσίη, ἡ, stupore attonitus, *Hes.*

Ἀνεπάγγελτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non vocatus; (2) non denunciatus, non indictus. Ex α priv. et ἐπαγγέλλω, *denuncio.*

Ἀνεπαίσθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non sentitur; qui non sentit. Ex α priv. et ἐπαισθάνομαι.

Ἀνεπαισθήτως, *adv.* citra sensum, ita ut non sentiatur.

Ἀνεπάϊστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non auditus, qui audiri nequit. Ex α priv. et ἐπάϊστος.

Ἀνεπαίσχυντος, ου, ὁ ϗ ἡ, inverecundus, impudens. Ex α priv. et ἐπαισχύνομαι.

Ἀνεπαισχύντως, *adv.* inverecunde, impudenter.

Ἀνεπαιτίατος, ον, innocens. Ex α priv. et ἐπαιτιάομαι, *criminor*, *Ern.*

Ἀνεπάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non alternans, seriem continuam habens; (2) cui sunt dentes continui. Ex α priv. et ἐπαλλάττω, *alterno.*

'Ανεπάλμενος, *resiliens*, Poet. et *per Sync.* pro ἀνεφαλλόμενος, ab ἀνεφάλλομαι, *resilio*.

'Ανέπαλτο, *resilüt*, 3. sing. a. 1. ind. med. *per Sync.* et *Dor.* pro ἀνεφήλατο. Ab eod.

'Ανεπανόρθωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui corrigi aut emendari non potest, non emendabilis; inemendatus. Ex α priv. et ἐπανορθόω.

'Ανέπαφος, ου, ὁ ϗ ἡ, intactus, liber, quem attingere nequeas; (2) sincerus, purus. Ex α priv. et ἐφάπτομαι, *attingo*.

'Ανεπαφρόδιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sine venere et gratia est; invenustus, illepidus.

'Ανεπαχθής, έος, ὁ ϗ ἡ, non molestus; (2) non invidiosus, nullam invidiam faciens. (2) ὡς ἀνεπαχθέστατα ἐπεξήει, *Appian. Hist. Alex.* 2, 7.

'Ανεπαχθῶς, *adv.* non moleste, non gravate; (2) sine invidia vel offensione.

'Ανέπεισε, *persuasit*, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναπείθω.

'Ανεπέλευστος, ον, non redux. Ab α priv. et ἐπέρχομαι.

'Ανεπέμψα, 1. s. a. 1. ind. act. v. ἀναπέμπω.

'Ανεπεξέργαστος, elaboratus, *Eustath. ad Il.* 3, 449.

'Ανέπεσε, *discubuit*, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναπίπτω.

'Ανεπήδησε, *saltavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναπηδάω.

'Ανεπηρέαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inoffensus, injuria nulla petitus. Ex α priv. et ἐπηρεάζω.

'Ανεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, nihil dicens, mutus, *Hes. Etym.* Ex α priv. et ἔπος, *verbum*.

'Ανεπίβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaccessus, impervius. Ex α priv. et ἐπιβαίνω, *accedo*.

'Ανεπιβούλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui insidiari nemo potest, insidiis non obnoxius, ab insidiis tutus. Ex α priv. et ἐπιβουλεύω.

'Ανεπίγνωστος, ον, non prævisus, non intellectus. Ab α priv. et ἐπιγινώσκω. Unde

'Ανεπιγνώστως, ut agnosci, cerni nequeat, *Ern.*

'Ανεπίγραφος, ου, ὁ ϗ ἡ, titulo carens, carens inscriptione, cujus auctor ignoratur. Ex α priv. et ἐπιγραφή.

'Ανεπιδεής, έος, ὁ ϗ ἡ, non indigens, nullius rei indigus. Ex α priv. et ἐπιδεής.

'Ανεπίδεικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est sine ostentatione, non ostentator. Ex α priv. et ἐπιδείκνυμι.

'Ανεπίδεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non capax, non admittens, qui recipere non potest; (2) qui non accidit, fieri non potest. Ex α priv. et ἐπιδέχομαι, *recipio*.

'Ανεπίδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, non obligatus. Ex α priv. et ἐπίδετος, *obligatus*.

'Ανεπίδηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, minime mordens. Ex α priv. ἐπὶ, et δάκνω, *mordeo*.

'Ανεπίδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, purus et controversia vacuus, de quo nulla controversia est; (2) puella, de cujus patrimonio et matrimonio contendi inter consanguineos fas non est, *Ern.* Ex α priv. et δίκη, *jus*.

'Ανεπιδίω, resudo, sudorem refundo, *Plut.*

'Ανεπίδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nihil proficiens, nulla incrementa capiens. Ex α priv. et ἐπιδίδωμι.

'Ανεπιείκεια, ας, ἡ, durities, immanitas, iniquitas. Ab

'Ανεπιεικής, έος, ὁ ϗ ἡ, durus, immitis, iniquus, sævus. Ex α priv. et ἐπιεικής.

'Ανεπιεικῶς, *adv.* inique, immaniter.

'Ανεπιθύμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, vacuus concupiscentia, *Suicer.* Ex α priv. et ἐπιθυμέω.

'Ανεπικαλύπτως, *adv.* sine tegmine, nude; (2) aperte, palam.

'Ανεπίκαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non adustus. Ex α priv. et ἐπικαύω, *aduro*.

'Ανεπίκαυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

'Ανεπίκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, nulli criminationi obnoxius, irreprehensus, inculpatus. Ex α priv. et ἐπικαλέω, *crimini do, reprehendo*.

'Ανεπικλήτως, *adv.* citra reprehensionem.

'Ανεπικοινώνητος, ον, incommunicabilis.

'Ανεπικούρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, auxilio destitutus, cui nemo fert opem. Ex α priv. et ἐπικουρέω.

'Ανεπίκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconsultus, temerarius, inconsulte et temerarie factus, Ex α priv. et ἐπικρίνω, *comprobo*.

'Ανεπίκρυπτος, ον, qui non occultat.

'Ανεπικώλυτος, ον, liber, non interdictus.

'Ανεπικωλύτως, *adv.* sine impedimento, nemine impediente, libere, fortiter.

'Ανεπίληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui reprehendi non potest, reprehensioni non obnoxius, vitii expers. *Gl. V.* irreprehensibilis. Ex α priv. et ἐπιλαμβάνω.

'Ανεπιλήπτως, *adv.* sine reprehensione, culpa.

'Ανεπίληστος, ου, ὁ ϗ ἡ, memor, quem oblivio rei non incessit, sine oblivione; (2) non absconditus. Ex α priv. et ἐπιλανθάνομαι, *obliviscor*.

'Ανεπιλόγιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconsideratus. *Gl. V.* inrecogitatus. Ab ἐπιλογίζομαι.

'Ανεπιλογίστως, *adv.* inconsiderate.

'Ανεπιμέλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, incuriosus, qui nullam curam habet; incuratus, *Gl. V.* Ex α priv. et ἐπιμελέομαι, *curo*.

'Ανεπίμικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non permixtus; (2) ab omni commercio sejunctus, nulla commercia exercens. Ex α priv. et ἐπιμίγνυμι.

'Ανεπιμίκτως, *adv.* sine omni permistione; (2) sine commercio vel aditu.

'Ανεπιμιξία, ας, ἡ, abstinentia ab aditu, commercio, &c. *Polyb.*

'Ανεπίμονος, ου, ὁ ϗ ἡ, non permaneus, non durabilis. Ex α priv. et ἐπιμένω.

'Ανεπίμωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, inculpabilis.

'Ανεπινόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconsideratus; (2) improvisus; (3) incogitabilis, qui mente concipi nequit. Ex α priv. et ἐπινοέω

'Ανεπίξεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, impolitus, imperfectus. Ex α priv. et ἐπιξέω.

'Ανεπίπλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, nulla simulatione fucatus, non fictus. Ex ἐπιπλάσσω.

'Ανεπίπλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aliis non permiscetur. Ex α priv. et ἐπιπλέκω.

'Ανεπίπληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inculpatus, irreprehensus. Ex α priv. et ἐπιπλήττω. Hinc

'Ανεπιπλήκτως, *adv.* sine reprehensione.

'Ανεπιπληξία, ας, ἡ, vacuitas a reprehensione.

'Ανεπίῤῥεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nondum confectus vel libatus. Ex α priv. et ἐπιῤῥέζω, *conficio*.

'Ανεπισήμαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, non notabilis, nulla nota insignitus; non insignis, ut veste, &c. (2) de oratione vel facto, quod neque laus neque reprehensio insequitur, *Ern.* (3) inglorius, obscurus. Ex α priv. et ἐπισημαίνω, *noto*.

'Ανεπισημείωτος, ον, non notatus seu explicatus, sc. scholiis aut commentariis.

'Ανεπίσκεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconsideratus; (2) inexplicatus; (3) neglectus. Ex α priv. et ἐπισκέπτομαι.

'Ανεπισκέπτως, *adv.* inconsiderate, inexplorate.

'Ανεπισκεύαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, irreparabilis. Ex α priv. et ἐπισκευάζω, *reparo*.

'Ανεπισκόπητος, ου, ὁ ϗ ἡ, rectore et inspectore carens, *Suicer.* Ex ἐπισκοπέω.

'Ανεπισκότητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui tenebræ non offunduntur, *Suicer.* Ex α priv. et ἐπισκοτέω.

'Ανεπιστάθμευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immunis ab hospitiis prœbendis exercitui in transitu, a parochi munere immunis. Ex α et ἐπισταθμεύω.

'Ανεπιστασία, ας, ἡ, inconsiderantia, incogitantia. Ex α priv. et ἐφίστημι, *considero*.

'Ανεπιστάτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sine curatore est, incustoditus, inobservatus. Ex α priv. et ἐπιστατέω, *præsum, præfectus sum*.

'Ανεπίστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui animum non advertimus, nulla diligentia consideratus. Ex α priv. et ἐφίστημι, *considero*.

'Ανεπιστάτως, *adv.* sine animadversione, inconsiderate, incaute.

'Ανεπιστημόνως, *adv.* imperite, inscite, inepte.

'Ανεπιστημοσύνη, ης, ἡ, inscitia, imperitia. Ab

'Ανεπιστήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, insciens, ignarus, nescius; (2) inscius, indoctus, imperitus.

'Ανεπιστρεπτὶ, *adv.* idem quod ἀνεπιστρέπτως.

'Ανεπιστρεπτέω, non converto me, non respicio. Ἀποδημοῦντα ἐπὶ τοῖς ὅροις ἀνεπιστρεπτεῖν, ad fines ne respicito, *Diogen. Laert.* 8, 17. sub finem.

'Ανεπιστρεπτὶ, *adv.* sine reditu, sine reversione. Ab

'Ανεπίστρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non mutatur, qui non convertitur. Ex α et ἐπιστρέφω.

'Ανεπιστρέπτως, *adv.* ita ut non convertaris, nec faciem convertendo, nec pedem reflectendo.

'Ανεπιστρεφής, έος, ὁ ϗ ἡ, securus; (2) negligens, v. gr. scelera; (3) inexorabilis, ad veniam flecti nescius.

'Ανεπίστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) qui non redit.

'Ανεπιστρόφως, *adv.* sine retrogressu: (2) incuriose.

'Ανεπιστρεψία, ας, ἡ, neglectus.

'Ανεπίσχετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui inhibitus aut repressus non est; (2) qui inhiberi aut reprimi nequit, effrenatus. Ex ἐπέχω.

'Ανεπισχέτως, *adv.* sine remissione, ut reprimi nequeat.

'Ανεπίτακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, injussu aliquid agens; (2) invictus, fortis, qui indignatur aliena imperia. Ex α priv. et ἐπιτάττω.

'Ανεπιτάκτως, *adv.* injussu.

'Ανεπίτατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui intendi non potest, aut tentus non est. Ex α priv. et ἐπιτείνω.

'Ανεπίτευκτος, ον, infelix, non consequens petita. Ex eod. et ἐπιτυγχάνω.

'Ανεπιτεχνήτως, *adv.* sine arte; (2) inconsulto, non ex industria. Ex ἐπιτεχνητός.

'Ανεπιτήδειος, ου, ὁ ϗ ἡ, non idoneus, ineptus. *Gl. V.* incongruus, inhabilis. *Ph.* importunus; (2) dissentiens, alienus; (3) non cognatus, non conciliatus amicitia; (4) incommodus. (4) τοῖσι ὅκως τι μέλλοι ἀνεπιτήδειον ἔσεσθαι αὐτοῖσι, *Herodot.* 1, 175. Hinc

'Ανεπιτηδειότης, ητος, ἡ, inhabilitas.

'Ανεπιτήδευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non accuratus, sine arte; (2) incompositus. Ex α priv. et ἐπιτηδεύω.

'Ανεπιτηδεύτως, *adv.* non accurate, negligenter.

'Ανεπιτίμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, irreprehensus; (2) impunis. Ex α priv. et ἐπιτιμάω.

'Ανεπίτροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, tutoribus carens; (2) qui non revertitur; (3) qui non curat aliquid. Ex α priv. et ἐπιτρέπω.

'Ανεπιφανής, ές, obscurus, ignobilis.

'Ανεπίφαντος, ον, idem; (2) parum ornatus, non conspicuus.

'Ανεπιφάντως, *adv.* sine ostentatione.

'Ανεπίφθονος, ου, ὁ ϗ ἡ, non invidendus, minime invidiosus. *Gl. V.* sine invidia; (2) non reprehensus, reprehensioni non obnoxius. Ex α priv. et ἐπίφθονος.

'Ανεπιφθόνως, *adv.* non invidiose; (2) citra reprehensionem.

'Ανεπίφραστος, ον, ineffabilis, *Suid.*

'Ανεπιχείρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, insuperabilis, inaccessus, quem conatu nullo adsequaris. Ex α priv. et ἐπιχειρέω, *manum admoveo*.

'Ανεπόπτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non inspexit, proprie, sc. mysteria Cereris. Ex α priv. et ἐποπτεύω, *inspicio*.

'Ανεπόψιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non videtur, inadspectabilis, *Suid.* Ex α priv. et ἐπόπτομαι.

'Ανεπτάμαν, *sursum volavi*, 1. sing. a. 1. ind. med. *Dor.* pro ἀνεπτήμην, ab ἀνίπταμαι.

'Ανεπτοίητο, *obstupuerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἀναπτοιέομαι, *obstupesco*.

'Ανέραστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inamabilis; (2) *act.* ab amore alienus. Ex α priv. et ἐράω.

'Ανέργαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inelaboratus, incultus, rudis, qui factus seu fabrefactus non fuit. *Gl. V.* infectus. Ex α priv. et ἐργάζομαι.

"Ανεργος, ον, idem quod ἀνέργαστος, inefficax, *Eur.* Ex α et ἔργον.

'Ανερεθίζω, f. ίσω, instigo, irrito. Παντὶ δὲ τρόπῳ, ἀνηρέθιστο ἡ πόλις, *Thuc.* τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς, excitari ad, *Xen.*

'Ανέρεικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non fresus seu fractus, mola sc. aut pistillo; (2) non cribratus; (3) qui cribrari non potest. Ex α priv. et ἐρείκω.

'Ανερείπτω, f. ψω, rapio sursum, corripio. Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν, *Il.* 20, 234.

'Ανερειψαμένη, part. a. 1. med. f. g.

Ἀνερεύγω, f. ξω, eructo, emitto. Ἀνερεύγεσθαι εἰς ἅλα, *Apoll.*
Ἀνερευνάω, ῶ, f. ήσω, investigo, scrutor, invenio. Hinc
Ἀνερεύνησις, εως, ἡ, perscrutatio.
Ἀνερίναστος, ου, ὁ ἢ ἡ, non caprificatus, cui non sunt admoti fructus caprifici, ut maturescat. Ex α priv. et ἐρινός, *caprificus.*
Ἀνέριστος, ου, ὁ ἢ ἡ, de quo non contenditur. Ex α priv. et ἐρίζω, *contendo.*
Ἀνερμάτιστος, ου, ὁ ἢ ἡ, non saburratus, saburra non stabilitus; (2) non fulcris fixus. Ex α priv. et ἐρματίζω.
Ἀνερμήνευτος, ου, ὁ ἢ ἡ, inexplicabilis, ineffabilis. Ex α priv. et ἑρμηνεύω.
Ἀνερμηνεύτως, *adv.* ut explicari nequeat, modo inscrutabili.
Ἀνέρομαι, interrogo, rogito, percontor, *Gl. V.*
Ἀνερπύζω, f. ύσω, sursum serpo; (2) adrepo; (3) eo.
Ἀνέρπω, idem. Καὶ πιτρούμενος ἀνεῖρφε, *Euripid. Phœniss.* 1184. Ex ἀνὰ et ἕρπω, *serpo.*
Ἀνεῤῥάγην, *diffractus sum,* 1. sing. a. 2. ind. pass. verbi ἀναῤῥήγνυμι pro ἀναῤῥήγω.
Ἀνεῤῥημένος, *consutus,* part. perf. pass. *Ion.* pro ἀνεῤῥαμμένος, verbi ἀναῤῥάπτω, *consuo.*
Ἀνέῤῥωγε, *rescissum est,* 3. sing. perf. ind. med. verbi ἀναῤῥήγνυμι.
Ἀνερυθριάω, fut. άσω, erubesco.
Ἀνερύω, f. ύσω, sursum traho; (2) retraho. Ἀνὰ δ' ἱστία λευκ' ἐρύσαντες, *Odyss.* 9, 77.
Ἀνέρχομαι, f. ἀνελεύσομαι, adscendo, scando, conscendo. *Gl. V.* subeo; (2) redeo; a. 2. ἀνῆλθον, part. ἀνελθών. Οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα, *Gal.* 1, 17.
Ἀνερωτάω, ῶ, f. ήσω, interrogo; (2) sæpe rogo. Καί μιν ἀνηρώτων, *Odyss.* 4, 251.
Ἀνερωτίζω, idem quod ἀνερωτάω, *Suid.*
Ἄνες, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἀνίημι.
Ἀνέσαιμι, *reduxero,* 1. sing. a. 1. opt. act. verbi ἀνέζω.
Ἀνεσθίω, exedo, erodo, *Hipp.*
Ἀνεσία, ἡ, idem quod ἄνεσις, *Suid.*
Ἄνεσις, εως, ἡ, relaxatio, *Ph.* requies, remissio, otium, imprimis diebus festis; (2) segnis et diffluens otio vita; (3) immodica libertas, lascivia; (4) condonatio, v. gr. debitorum, delictorum. Ab ἀνίημι.
Ἀνέσιμος, ον, otiosus.
Ἀνέσπερος, ου, ὁ ἢ ἡ, vespere carens. Ex α priv. et ἕσπερος, *vesper.*
Ἀνέσπομαι, sursum versus sequor, *Hes.*
Ἀνέσσυτο, *exsiliebat,* 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *per Metath.* pro ἀνασέσυτο, ab ἀνασύω.
Ἀνέσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἀνίημι.
Ἀνεστᾶσι, *resurrexerunt,* 3. plur. perf. ind. act. *Ion.* pro ἀνεστήκασι, a verbo ἀνίστημι.
Ἀνεστησία, ας, ἡ, privatio sensuum.
Ἀνέστην, *surrexi,* 1. sing. a. 2. ind. act.
Ἀνέστιος, ου, ὁ ἢ ἡ, domo et sede propria carens. Ex α priv. et ἑστία, *domus.*
Ἀνεστραμμένως, *adv.* perverse, præpostere. Ab ἀναστρέφω, *verto.*
Ἀνέσχετο, 3. sing. a. 2. ind. med. v. ἀνέχω.
Ἀνετάζω, f. άσω, inquiro, quæstioni subjicio. Ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ οἱ μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν, *Act.* 22, 29. Ἐκέλευσεν——μάστιξιν ἀνετάζεσθαι αὐτόν, *Ibid.* 24.
Ἀνέταιρος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui nullos habet amicos, carens sodalibus. Ex α priv. et ἑταῖρος.
Ἀνέτειλα, a. 1. ind. act. verbi ἀνατέλλω.
Ἀνετέος, έα, έον, remittendus, laxandus; (2) condonandus, ignoscendus. Ab ἀνίημι.
Ἀνετερολωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non mutatus; (2) immutabilis. Ex α priv. et ἑτεροιόω, *muto.*
Ἀνετίθετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. ἀνατίθημι. Unde
Ἀνετικός, ή, όν, vim habens remittendi, resolvens; (2) remissionem indicans.
Ἀνέτοιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, imparatus, invitus.
Ἀνετοίμως, *adv.* imparate. Οὐκ ἀσθενῶς, οὐδὲ ἀνετοίμως ἔχοντος πρὸς ἄμυναν, *Appian. Mithr.* 12.
Ἄνετος, ου, ὁ ἢ ἡ, laxus; (2) patens, apertus; (3) remissus, dissolutus; (4) solutus omni imperio; *Gl. V.* otiosus; ἀνετώτεροι, remissiores, *Ph.* ἀνετώτερον, remissius, *Gloss. Vet.* Ab ἀνίημι, *remitto.*
Ἀνέτως, *adv.* solute, laxe, remisse, licenter, otiose.
ἌΝΕΥ, *adv.* absque, sine, præter, citra; (2) injussu alicujus.
Ἀνευάζω, f. άσω, evan clamo; bacchor; (2) ovando celebro, *Arrian. Hist. Alex.* 5, 2. Ex ἀνὰ et εὐάζω, idem.
Ἄνευθε, *adv.* absque, sine. Ab ἄνευ.
Ἄνευθεν, *adv.* idem et ab eod. Ἄνευθεν ἐών, *quanquam absens sit, Il.* 2, 64. Μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν, *Id.* 16, 89.
Ἀνεύθετος, ου, ὁ ἢ ἡ, non appositus, ineptus, indignus.
Ἀνευθυνία, ας, ἡ, immunitas a reddenda ratione. Ab
Ἀνεύθυνος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui rationes non reddit; (2) crimine carens, sine pœna, non obnoxius, noxa solutus. *Gl. V.* insons, innocens. Ex α priv. et εὐθύνω.
Ἀνευθύνως, *adv.* sine rationibus reddendis, non redditis rationibus.
Ἀνευκτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non optabilis; (2) non optans, non petens. Ex α et εὔχομαι.
Ἀνευλαβής, έος, ὁ ἢ ἡ, irreligiosus; (2) non timens, irreverens; (3) incautus, non circumspectus. Ex α priv. et εὐλαβής.
Ἀνευπαράδεκτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non acceptus, non admissus, ingratus, *Suicer.* Ex α priv. εὖ, et παραδέχομαι.
Ἀνεύρεσις, εως, ἡ, inventio. Ab ἀνευρίσκω.
Ἀνεύρετος, ου, ὁ ἢ ἡ, non inventus, incompertus, irrepertus; (2) quod inveniri seu excogitari nequit; (3) quod investigari aut quærendo erui non potest, aut erutum est. Ab
Ἀνευρίσκω, f. ήσω, reperio, invenio, adinvenio. Πυκνῶς τε ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους, *Aristoph. Thesm.* 445.
Ἀνεῦρον, *inveni,* 1. sing. a. 1. ind. act.
Ἄνευρος, ου, ὁ ἢ ἡ, enervis, non nervosus; (2) debilis, infirmus, sine vi. Ex α priv. et νεῦρον, *nervus.*
Ἀνευρύνω, f. υνῶ, dilato, amplio, diffundo. Hinc
Ἀνεύρυσμα, ατος, τό, dilatatio; *ap. Med.* arteriæ, et inde ortus tumor, *Ern.* Idem quod
Ἀνευρυσμός, οῦ, ὁ ἢ ἡ, dilatatio.
Ἀνευφημέω, ῶ, f. ήσω, celebro faustis ominibus prosequens; (2) lamenta edo seu clamorem cum ejulatu, præ dolore exclamo, detestor ut rem abominandam, ut cum dicimus, *bona verba quæso, dii meliora, Ern.* (3) infaustum sonum edo. (3) ἐπ' ἀξίοισιν ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος, *Eurip. Or.* 1335. Ex ἀνά, vel etiam α priv. et εὐφημέω, *celebro.*
Ἀνεύφραντος, ον, non lætabilis, molestus.
Ἀνευφωνέω, ῶ, idem quod ἀνευφημέω, *R.* Ex α priv. et εὔφωνος, *canorus.*
Ἀνεύχομαι, deprecor, *R.*
Ἀνεφαίνετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἀναφαίνομαι.
Ἀνεφάλλομαι, resilio. Ab ἀνά, ἐπί, et ἅλλομαι
Ἀνεφάνετο, *apparuit,* 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀναφαίνομαι.
Ἀνέφαπτος, ου, ὁ ἢ ἡ, intactus, aut tangi recusans. Ex α priv. et ἐφάπτομαι.
Ἀνέφελος, ου, ὁ ἢ ἡ, non nubilus, serenus.
Ἀνέφικτος, ου, ὁ ἢ ἡ, incomprehensibilis; intactus, *Ph.* inaccessus, quo perveniri nequit. Ex α priv. et ἐφικτός.
Ἀνεφώνησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναφωνέω.
Ἀνεχάζετο, *recedebat,* 3. sing. imperf. ind. med. v. ἀναχάζω.
Ἀνεχέγγυος, ου, ὁ ἢ ἡ, ab α priv. et ἐχέγγυος, ut fidejussor minime idoneus, *Thucyd.*
Ἀνεχθέντος, *attracti,* gen. sing. a. 1. part. pass. ab ἀνάγω, al. ab ἀνέχω, al. ab ἀναφέρω.
Ἀνεχοίμαν, *sustineam,* 1. sing. præs. opt. med. *Dor.* pro ἀνεχοίμην, a verbo ἀνέχω.
Ἀνέχοιτο, 3. sing. præs. opt. med.
Ἀνεχώρησα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναχωρέω.
Ἀνέχω, f. ἀνέξω, seu ἀνασχήσω, p. ἀνέσχηκα, sursum tollo, in altum erigo; (2) promineo, orior; (3) retineo, inhibeo; ἀνέχομαι, patior, sustineo, tolero, fero; (4) suscipio; (5) colo. Τοὺς ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων, *Eurip. Alc.* 311. (5) ἐπεί σε σέβας ἀνέχει θούριος Αἴας, colit, *Soph. Aj.* 211. Τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων, honorans, *Eurip. Hec.* 123. Ἀνέχειν χεῖρας, τὰς ἑαυτοῦ ναῦς· τοῦ πολέμου cessare. Ἀνέχεσθαι δυσχερῆ, πολλὰ κακά, ψύχη, θάλπη· οὐκ ἀνέχομαι ζῶν, ἀνέχε τὸ ἴσον ἔχειν. Ἀνέσχον σοὶ φάος, σωτήριον, attuli, *Eur. Med.* 482.
Ἀνέψανος, ου, ὁ ἢ ἡ, incoctilis. Ex α priv. et ἕψω, *coquo.*
Ἀνεψέω, ῶ, fut. ήσω, coquo, elixo. Αἰσχύλος ἱστορεῖ ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφὸς ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε, *Argum. Medeæ.*
Ἀνέψητος, ου, ὁ ἢ ἡ, incoctus, non coctus, non elixus. Ex α priv. et ἕψω, *coquo.*
Ἀνεψιά, ᾶς, ἡ, consobrina, patruelis.
Ἀνεψιαδῆ, ῆς, ἡ, filia consobrini, vel consobrinæ, vel patruelis, sive amitæ.
Ἀνεψιαδοῦς, οῦ, ὁ, sobrinus, *Ph.* Ab
ἈΝΕΨΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, *Ph.* consobrinus, sobrinus, frater patruelis; ἀνεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν ἀῤῥένων, *ex duobus fratribus maribus* patrueles, sobrini, consobrini, *Gl. V.* ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν, *ex duabus sororibus,* amitis, *Gl. V.* Hinc
Ἀνεψιότης, ητος, ὁ, consobrinitas, sobrinitas.
Ἀνέψυχθεν, *refrigerati sunt,* 3. plur. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἀνεψύχθησαν, ab ἀναψύχω.
Ἄνεω, *adv.* mute, tacite (nisi sit nom. pl. *Ern.*) Ab ἄνεως.
Ἀνέῳγα, *aperui,* 1. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἄνῳγα, a verbo ἀνοίγω, *aperio.*
Ἀνέῳγμαι, *apertus sum,* perf. ind. pass.
Ἀνεωγμένος, *apertos,* acc. plur. part. perf. pass.
Ἀνεωγότως, *adv.* patule, *Gl. V.* Ab ἀνέῳγε, *patet.*
Ἀνέωνται, *dimissi sunt,* 3. plur perf. ind. pass. *Att.* pro ἀνεῖνται, a verbo ἀνίημι.
Ἀνέῳξα, *aperui,* 1. sing. a. 1. ind. act. *Att.* pro ἤνοιξα, a verbo ἀνοίγω, *aperio.*
Ἄνεως, ω, ὁ, silens, mutus, tranquillus. Ex α priv. et αὔω, *clamo.* (Ex α priv. et νέω, *nato, huc illuc feror,* Ern.)
Ἀνέῳχα, 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἤνοιχα.
Ἀνεῴχθησαν, *aperti sunt,* 3. plur. a. 1. ind. pass. *Att.* pro ἠνοίχθησαν, a verbo eod.
Ἄνη, ης, ἡ, perfectio, absolutio; *Æschyl. in Sept.* 724. (2) factum ipsum quod opponitur *consilio.* Ab ἄνω, *perficio.*
Ἀνῇ, *dimiserit,* 3. sing. a. 2. conj. act. verbi ἀνίημι.
Ἀνηβᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀνηβάειν.
Ἀνηβάσκω, idem quod
Ἀνηβάω, ῶ, f. ήσω, repubesco; (2) pubesco. Νῦν δεῖ ἀνηβῆσαι πάλιν, *Aristoph. Lys.* 671.
Ἀνηβητήριος, ου, ὁ ἢ ἡ, repubescens, revigescens. A præc.
Ἄνηβος, ου, ὁ ἢ ἡ, impuber, qui nondum ad maturam seu justam pervenit ætatem. Ex α priv. et ἥβη.
Ἀνήγαγον, *subduxi,* 1. sing. a. 2. ind. act. *Att.* pro ἀνῆγον, ab ἀνάγω.
Ἀνήγγειλαν, 3. plur. a. 1. ind. act. v. ἀναγγέλλω.
Ἀνηγεμόνευτος, ου, ὁ ἢ ἡ, duce et rectore carens. Ex α priv. et ἡγεμονεύω, *duco.*
Ἀνήγρετος, ου, ὁ ἢ ἡ, epith. somni, ex quo excitari aliquis nequit. Ex α priv. et ἐγείρομαι, *excito.*
Ἀνήδονος, ου, ὁ ἢ ἡ, illætabilis, injucundus, gravis, molestus. Ex α priv. et ἡδονή.
Ἀνήδυντος, ου, ὁ ἢ ἡ, insuavis, insulsus, inconditus. Ex α priv. et ἡδύνω.
Ἀνήδυστος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem et ex iisd.
Ἀνηδῶς, *adv.* moleste. Ex α priv. et ἡδύς.
Ἀνῄεσαν, *redierant,* 3. plur. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro ἀνῄεσαν, a verbo ἄνειμι, *redeo.*
Ἀνήη, *dimisisset,* 3. sing. a. 2. conjunct. act. *Poet.* pro ἀνῇ, a verbo ἀνίημι, pro ἀνέω.
Ἀνηθίκευτος, *adv.* mores non bene exprimens, servans, *de poeta.* Ex α priv. et ἠθικός.
Ἀνήθινος, ίνη, ινον, anethinus, ex anetho confectus. Ab
ἌΝΗΘΟΝ, ου, τό, anethum, herba, *Angl.* DILL.
Ἀνηθοποίητος, ου, ὁ ἢ ἡ, non moratus, in quo mores personæ convenientes redditi non sunt;

sunt; (2) non instructus bonis moribus. Ex α priv et ἠθοποιέω.

Ἀνῆξα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναΐσσω.

Ἀνῆκα, *adscendi*, perf. ind. act. verbi ἀνήκω.

Ἀνῆκε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀνίημι.

Ἀνηκὴς, pro ἀνῆκον, *Hes*. vel aciem non habens, *Steph*. Ex α et ἀκή.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, insanabilis. *Ph.* intolerabilis, intolerandus, atrox, implacabilis, gravis. Omnia gravia mala dicuntur ἀνήκεστα; (2) irrevocabilis, ubi pœnitentiæ locus non est. Ex α priv. et ἀκέομαι, *sano*.

Ἀνηκέστως, *adv.* insanabiliter, atrociter; (2) nullo pœnitentiæ loco relicto.

Ἀνηκοΐα, ας, ἡ, auditionis defectus; (2) imperitia; (3) contumacia. Ab

Ἀνήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non audit, expers auditus; (2) ignarus, imperitus; (3) qui audire monentem non vult, contumax. Ex α priv. et ἀκούω, *audio*.

Ἀνηκουστέω, ῶ, f. ήσω, non audio; (2) non obtempero, non sum dicto audiens. Ἀνηκουστεῖν τοῖς στρατηγοῖς. Οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων, *Il.* 15, 236.

Ἀνηκουστία, ας, ἡ, surditas; (2) contumacia, obsequii detrectatio. Ab

Ἀνήκουστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui audiri nequit; (2) non auscultandus, non admittendus; (3) qui non audivit; (4) contumax, morem gerere recusans. (2) ἀνήκουστα τᾶς τυράννου πάθεα, *Eurip Hipp.* 362.

Ἀνηκόως, *adv.* sine auditione; (2) ignare, imperite. Ab ἀνήκοος.

Ἀνήκω, convenio, *Ph.* ἀνήκει, attinet, pertinet; ἀνῆκεν, competit, pertinet, attinet, *Id.*; (2) adscendo, evado, pervenio; (3) conjunctus sum cum aliquo, ut cognatione, &c. Τοῦτο ἐς οὐδὲν ἀνήκει, nullius est momenti; ἐς τοῦτο θράσεος ἀνήκει, ἐς τὰ μέγιστα ἀρετῆς πέρι· χρήμασι ἐς τὰ πρῶτα, ad maximos honores.

Ἀνήκων, ουσα, ον, adscendens, perveniens; (2) elatus. Ab ἀνήκω.

Ἀνηλάκατος, ου, ὁ ϗ ἡ, destitutus colo, colum non tractans; (2) coli tractandi imperitus. Ex α priv. et ἠλακάτη.

Ἀνήλατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀνάλλομαι.

Ἀνήλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, inobediens, contumax, nondum domitus. Ex α priv. et ἐλαύνω.

Ἀνηλεγέως, *adv.* contemptim, inconsiderate. Ab

Ἀνηλεγής, έος, ὁ ϗ ἡ, nil curans; (2) neglectus Ex α priv. et ἀλέγω, *curo*.

Ἀνηλεής, έος, ὁ ϗ ἡ, immisericors, crudelis, immitis.

Ἀνηλέητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non miserandus; (2) commiserationem non expertus. Ex α priv. et ἐλεῶ, *misereor*.

Ἀνήλειφος, et ἀνήλιφος, ου, ὁ ϗ ἡ, non unctus, non oblitus; (2) non venenatus. Ex α priv. et ἀλείφω. Unde

Ἀνηλειψία, ας, ἡ, squalor, qui contrahitur ob diutius intermissa balnea et unctionem.

Ἀνηλεῶς, *adv.* immaniter, crudeliter.

Ἀνήλθεν, *rediit*, 3. sing. a. 1. ind act. *contr.* et cum ν ἐφελκ. pro ἀνήλυθε, ab ἀνέρχομαι.

Ἀνηλιάζω, f. άσω, soli expono.

Ἀνήλικος, impuber.

Ἀνήλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, opacus, sine sole. Ex α priv. et ἥλιος, *sol*.

Ἀνήλιπος, ου, ὁ ϗ ἡ, excalceatus, discalceatus. Ex α priv. et ἦλιψ, *calceus*.

Ἀνηλιφής, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀνήλειφος.

Ἀνήλυσις, εως, ἡ, adscensus, reditus. Ab ἀνέρχομαι.

Ἀνηλώθην, *absumptus sum*, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀναλίσκω, pro ἀναλόω, *absumo*.

Ἀνήλωκα, *insumpsi*, 1. sing. perf. ind. act.

Ἀνῆμεν, *dimisimus*, 1. plur. a. 2. ind. act. pro ἀνεῖμεν, a verbo ἀνίημι, pro ἀνίω, *dimitto*.

Ἀνήμελκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non mulctus, qui non mulgetur. Ex α priv. et ἀμέλγω, *mulgeo*.

Ἀνήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, immansuetus, immitis, agrestis, ferus, ferox. Δαῖτ' ἀνήμερον, dapes immanes, *Eurip. Hec.* 1078. Ex α et ἥμερος. Hinc

Ἀνημερότης, ητος, ἡ, inclementia, *Gl. V.*

Ἀνημερόω, ῶ, f. ώσω, mansuefacio, cicuro.

Ἀνημιωβολαῖος, αία, αῖον, semiobolaris, valens pretium semioboli. Ab

Ἀνημιωβόλιον, ου, τὸ, semiobolus. Ex ἀνὰ et ἡμιώβολος.

Ἀνήμυκτος, ον, qui unguibus carptus scissusque non est, *Hes.*

Ἀνῆν, *relaxavi*, 1. sing. a. 2. verbi ἀνίημι.

Ἀνήνασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἀναίνομαι.

Ἀνήνεγκα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀναφέρω.

Ἀνηνεμία, ας, ἡ, ventorum vacuitas, tranquillitas, malacia. Ab

Ἀνήνεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine ventis, tranquillus. Ex α priv. et ἄνεμος, *ventus*.

Ἀνηνέχθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass.

Ἀνήνηται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἀνανέω.

Ἀνήνοθα, 1. sing. perf. ind. med. *Att.* et *per Epenthes.* τοῦ ο, pro ἦνθα, ab ἀνθέω.

Ἀνήνοθα, ἀνήλυθα, *per Sync.* ἄνηλθα, *Dor.* ἄνηνθα, *per Epenth.* ἀνήνοθα, *Steph.*

Ἀνήνορα, *inertem*, accus. sing. ab ἀνήνωρ, *iners.*

Ἀνήνυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui perfici nequit, infectus; (2) qui expleri non potest. (1) ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, infecto in opere, *Odyss.* 16, 3 Ἀνηνύστῳ ἐπ' ἀέθλῳ, *Apoll. Rhod.* 4, 1307. (2) τὸν ἀνήνυστον οἶτον ἔχουσα κακῶν, ærumnas inexhaustas habens, *Soph. El.* 167. Ex α priv. et ἀνύω, *perficio*.

Ἀνήνυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀνηνύτως, *adv.* impossibiliter. Ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει, *Soph. in Scyriis.*

Ἀνήνωρ, ορος, ὁ, non virilis, ignavus, iners. Ex α priv. et ἀνήρ.

Ἀνῆξε, præt. verbi ἀναΐσσω, *Eurip. Phœn.* 333.

Ἀνῆπται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἀνάπτω.

ἈΝΗ'Ρ, ἀνέρος, *per Syncop.* ἀνδρὸς, vir; (2) homo; (3) vir, *i. e.* virilem ætatem habens; (4) vir, *i. e.* virili animo præditus, strenuus, fortis; (5) vir, *i. e.* maritus; (6) illè, ipse.

Ἀνηρέθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀναιρέω.

Ἀνήρεικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non fractus. Ex α priv. et ἐρείκω, *frango*.

Ἀνηρείψαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. ἀνερείπτομαι.

Ἀνηρεφής, έος, ὁ ϗ ἡ, altus, alte tectus; (2) tecto carens. Ex ἀνὰ, vel α priv. et ἐρέφω.

Ἀνῃρηκὼς, part. perf. act. verbi ἀναιρέω.

Ἀνηρὴς, ὲς, virilis, *Hes. ex Æsch.*

Ἀνηριθμησάμην, *enumeravi*, 1. sing. a. 1. ind. med. verbi ἀναριθμέω, *enumero*.

Ἀνήριθμος, ον, idem quod ἀνάριθμος.

Ἀνηρὸς, *per Sync.* pro ἀνιαρὸς, ærumnosus, *Nic. Sch.* illæsus, innocens, *E. M.*

Ἀνηροσίη, ἡ, ubi nulla aratio, *Sibyl.*

Ἀνήροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaratus. Ex α priv. et ἀρόω, *aro*. Od. 9, 110.

Ἀνήρπασε, *rapuit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναρπάζω, *rapio*.

Ἀνηρώτων, *interrogabant*, 3. plur. imperf. ind. act. *Dor.* et *Ion.* pro ἀνηρώτων, a verbo ἀνερωτάω, *interrogo*.

Ἀνησίδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, munera emittens, spargens. Ex ἀνίημι, *dimitto*, et δῶρος, *munus*.

Ἀνησίδωρος, ώρα, ωρον, idem. A δῶρον.

Ἀνήσσητος, vel ἀνήττητος, ου, ὁ ϗ ἡ, invictus, insuperabilis. Ex α priv. et ἡσσάομαι.

Ἄνηστις, εως, ὁ ϗ ἡ, jejunus; (2) non jejunus. Ex α pleon. vel priv. et νῆστις.

Ἀνήσω, 1. sing. f. 1. ind. act. verbi ἀνίημι.

Ἀνήφαιστος, ον, ignis expers, qui fit sine igni. Ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί, *Eur. Or.* 620.

Ἀνήφθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀνάπτω.

Ἀνηχέω, ῶ, f. ήσω, resono. Ἀνήχει μολπὴν, *Epigr.* Ex ἀνὰ et ἠχέω, *sono*.

Ἀνήχθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀνάγω.

Ἀνήω, 1. sing. a. 2. conjunct. act. *Æol.* pro *Ionico* ἀνέω, et hoc pro ἀνῶ, a v. ἀνίημι.

Ἀνθαιρέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, in locum alterius eligo, sufficio in locum alicujus; (2) antefero, antepono. Οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται, *Eur. Hec.* 655. Ex ἀντὶ et αἱρέω.

Ἀνθαλίσκομαι, contra, vicissim damnor.

Ἀνθάμιλλος, æmulus, qui alicui in certamine est adversarius. Ex ἀντὶ et ἅμιλλα.

Ἀνθάπτομαι, f. ψομαι, contra manus injicio; (2) e contrario attingo; (3) præsto, efficio; (4) increpo, reprehendo. Ἀνθάπτεσθαι πολέμου, ἔργου, suscipere; φρενῶν, affligere; τῶν πραγμάτων, res publicas administrare. Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο, attigit, *Eur. Med.* 1182. Τῆς σῆς καρδίας ἀνθηψάμην, sauciavi, *Ibid.* 1363. Ex ἀντὶ et ἅπτομαι.

Ἀνθάψω, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro ἀνθάψατο, ab ἀνθάπτομαι.

Ἀνθείλαντο, *in alterius locum delegerunt*, 3. pl. a. 2. ind. med. verbi ἀνθαιρέω, pro ἀνθεῖλον.

Ἀνθεινὸς, ἡ, ὸν, floridus. Ab ἄνθος, *flos*.

Ἀνθεκτέον, inhærendum, amplectendum, consequendum, vindicandum, resistendum est. Ab ἀντέχομαι, *amplector*, &c.

Ἀνθελιγμὸς, οῦ, ὁ, volutatio, convolutio contraria; (2) contrarius vortex. Ex ἀντὶ et ἑλίσσω, *voluo*.

Ἀνθέλιξ, ικος, ἡ, pars auris, in cujus medio cavum seu κόγχη est. Ex ἀντὶ et ἕλιξ.

Ἀνθελκόντως, *adv.* in contrariam partem trahendo. Ab ἀνθέλκων, quod est ab

Ἀνθέλκω, f. ξω, contra traho, in diversum traho; (2) manum distineo; (3) distineo, remoror; (4) resisto. Ἀνθέλκειν πρὸς αὐτὸν τὴν δύναμιν· ἕκαστον τοῖς ἄλλοις νεύροις, resistere. Ex ἀντὶ et ἕλκω, *traho*.

Ἄνθεμα, *per Sync.* pro ἀνάθεμα, donarium. Ἄνθεμά σοι Μιλήσγρος Θῆτο, *Anal. Br.* 33.

Ἀνθέμενος, *qui reposuit*, a. 2. part. med. *Poet.* pro ἀναθέμενος, a verbo ἀνατίθημι.

Ἀνθεμίζομαι, defloror. Ab ἄνθος, *flos*.

Ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, argemona, hodie chamomila, *Angl.* CHAMOMILE *Gl. V.* ἄνθεμις, ligustrum. Ab eodem.

Ἀνθεμοειδὴς, ὲς, floridus.

Ἀνθεμόεις, όεσσα, όεν, idem.

Ἄνθεμον, ου, τὸ, flos; ἄνθεμα, flores.

Ἀνθεμόῤῥυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a flore fluens. Ex ἄνθεμον et ῥύω, *fluo*.

Ἄνθεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, floridus.

Ἀνθεμουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, ex floribus opus suum conficiens, ut apis. Ex ἔργον.

Ἀνθεμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, floridus, florens, vernans. Ab ἄνθεμον, *flos*.

Ἄνθεξις, εως, ἡ, retentio, amplexus mutuus. Ab ἀντέχομαι, *retineo*.

Ἀνθέξομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. ἀντέχω.

Ἄνθεο, *depone*, 2. sing a 2. imperat. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἀνάθεσο, a verbo ἀνατίθημι.

Ἀνθερεὼν, ῶνος, ὁ, mentum, locus sub mento qui barba vestitur et efflorescit. Sic dictus a flore barbæ, quod ibi maxime vigeat. Quandoque de muliere dicitur per Catachresin. Ab ἄνθος.

ἈΝΘΕ'ΡΙΚΟΣ, ου, ὁ, asphodeli fructus, seu caulis; (2) albacum. Hinc

Ἀνθερικώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, antherici formam habens.

Ἀνθέριξ, ικος, ὁ, arista. Ab ἀθήρ.

Ἄνθεσαν, 3. plur. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἀνέθεσαν, ab ἀνατίθημι.

Ἀνθεσιπότητος, ον, *Ath.*

Ἀνθέστηκα, 1. sing. perf. ind. act. v. ἀνθίστημι.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, floralia, seu festa Bacchi, Dionysia. Ab ἄνθος, *flos*. Hinc

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος, ὁ, Anthesterion, octavus anni mensis, Dionyso seu Baccho sacer.

Ἀνθεστιάω, ῶ, f. άσω, vicissim et mutuo convivio accipio. Ex ἀντὶ et ἑστιάω.

Ἀνθεσφόρια, ων, τὰ, festum Proserpinæ. Ex ἄνθος et φέρω, quod Pluto istam Deam flores legentem rapuerat.

Ἀνθεσφόρος, ον, florea serta gerens.

Ἄνθετο, *superposuit*, 3. sing. a. 2. ind. med. *Poet.* pro ἀνέθετο, a verbo ἀνατίθημι.

Ἀνθεῦσαν, *florentem*, acc. sing. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro ἀνθοῦσαν, a verbo ἀνθέω.

Ἀνθεῦσι, 3. pl. *Dor.* pro ἀνθοῦσι.

Ἀνθέω, ῶ, f. ήσω, floreo; (2) floreo, *metaphorice*, velut artes florent; (3) scateo, exubero. Ὥστε ἤστραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσι ἡ στρατιά, *Xen. Cyr.* 6, 24. Ἀνθεῖν πολλαῖς τε ϗ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις, *Luc.* Περὶ

Πρὶν σφῶϊν ὑπὸ χερσὶν ἰάλλειν ἀνθῆσαι, *Odyss.* 11, 319. Ab ἄνθος.

Ἄνθη, ης, ἡ, pro ἄνθησις, flos.

Ἀνθηδὼν, όνος, ἡ, apis. *Gl. V.* vespa. Ex ἄνθος et ἔδω, *edo.*

Ἀνθήλη, ης, ἡ, panicula, *i. e.* lanosus flos panici, milii et similium. Hinc

Ἀνθήλιον, ου, τὸ, flosculus. Dim.

Ἀνθήλιος, ου, ὁ ἡ ἡ, soli obversus vel oppositus. Ἀνθήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν, *Eurip. Ion.* 1550. Deorum ostendit faciem solis instar splendentem.

Ἄνθημα, ατος, τὸ, florum proventus et copia. Ab ἀνθέω.

Ἀνθηματικὸς, ἡ, ὸν, floridus, floribus ornatus.

Ἀνθήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, floridus. Ab eod.

Ἀνθηρογραφέω, ῶ, floride scribo, varie orno, ut vestem variis coloribus.

Ἀνθηρὸς, ρὰ, ρὸν, floridus.

Ἀνθηρῶς, *adv.* floride.

Ἄνθησις, εως, ἡ, florum progeneratio.

Ἀνθησίχρως, ωτος, ὁ ἡ ἡ, floridi coloris, *Ath.*

Ἀνθησσάομαι, ῶμαι, vicissim vincor, vicissim succumbo; (2) cedo. Ex ἀντὶ et ἡσσάομαι.

Ἀνθησυχάζω, e contra sileo, taceo. Ὁ δ' ἀνθησύχαζε, *App. Bell. Civ.* 2, 93.

Ἀνθητικὸς, ἡ, ὸν, flores efferens; (2) florendi vim habens; (3) floribus fœcundus.

Ἀνθηφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, floriger.

Ἀνθηφόρος, ον, florifer, *Ep.*

Ἀνθίας, ου, ὁ, piscis quidam, *Aristot.*

Ἀνθιερόω, ῶ, f. ώσω, vicissim consecro. Ex ἀντὶ et ἱερόω, *sacro.*

Ἀνθίζω, f. ίσω, floribus orno; (2) varie orno, variego.

Ἀνθινὸς, ἡ, ὸν, floridus, plenus floribus, e floribus factus; (2) *de veste,* variis coloribus picta, *Ein.*

Ἀνθιππάζομαι, equitans occurro; (2) contra aliquem equo invehor. Ex ἀντὶ et ἱππάζω.

Ἀνθιππασία, ας, ἡ, decursio equestris.

Ἀνθιππεύω, f. εύσω, idem quod ἀνθιππάζω. Ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις, *Xen.*

Ἀνθιστάμενος, præs. part. pass. v. ἀνθίστημι.

Ἀνθίστατο, *resistebat,* 3 sing. imperf. act.

Ἀνθίστημι, f. ἀνθιστήσω, ex adversum colloco; ἀντέστη, obstitit, restitit, *Ph.* a. 2. Τῷ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε; *Rom.* 9, 19. Ἀνθέστασαν τροπαῖον, *Thuc.* e regione statuerunt. Ex ἀντὶ et ἵστημι, *statuo.*

Ἀνθοβαφὴς, ἐς, pulchre coloratus.

Ἀνθοβάφος, ου, ὁ, tinctor. Ex βάπτω.

Ἀνθοβολέω, ῶ, fut. ήσω, flores jacio, spargo; (2) fragro, redoleo. Ab

Ἀνθοβόλος, ου, ὁ ἡ ἡ, flores jaciens vel emittens; (2) fragrans; (3) florulentus. Ex ἄνθος et βάλλω.

Ἀνθοβόσκον, flores alens, *Hes.* Ex βόσκω.

Ἀνθοδίαιτος, ον, floribus vescens, epith. apis, *Ep.*

Ἀνθοδμὸν, οῦ, τὸ, flos odoratus, floris odor. Ex ἄνθος et ὄζω, *oleo.*

Ἀνθοκάρηνος, ον, floribus caput redimitum habens, *Oppian. Cyneget.* 4, 265.

Ἀνθοκομέω, flores edo. Εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας, *Anthol.*

Ἀνθοκόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, floriger. Λειμῶνας πνεῖει ἐπ' ἀνθοκόμους, *Anthol.*

Ἀνθοκρατέω, floribus abundo, *Lucian. Pseudolog.*

Ἀνθοκρόκος, ου, ὁ ἡ ἡ, subtemen habens quod flores varii coloris exprimit. Epith. vestis pictæ. Ἀνθοκρόκοισι πήνεις, floridis liciis, *Eurip. Hec.* 471. Ex ἄνθος et κρόκη.

Ἀνθολκὴ, ῆς, ἡ, tractus in contrariam partem; (2) repugnandi, contra disserendi studium. Ex ἀντὶ et ἕλκω.

Ἀνθολογέω, ῶ, f. ήσω, flores decerpo, colligo.

Ἀνθολογία, ας, ἡ, florum collectio, florilegium.

Ἀνθολόγιον, ου, τὸ, idem. Ab

Ἀνθολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, florilegus, flores decerpens. Ex ἄνθος et λέγω.

Ἀνθομιλέω, versor cum aliquo.

Ἀνθόμοια, *adv.* pariter, perinde, æque. Τίς μοι τοῦ ἀνθόμοια μισητὸν κρέας πίμπτει; in carmine laudato a schol. *Soph. ad Œd. Col.* 1375.

Ἀνθομολογέω, ῶ, f. ήσω, paciscor, conventum et pactum ineo; (2) adstipulor; (3) confiteor; (4) laudo, celebro, gratias ago. Ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ, *Luc.* 2, 38. χάριν τινί. Ex ἀντὶ et ὁμολογέω, *confiteor.* Hinc

Ἀνθομολόγησις, εως, ἡ, promissum; (2) laus, gratiarum actio.

Ἀνθομολογία, ας, ἡ, repromissio, *Gl. V.*

Ἀνθονόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, flores depascens.

Ἀνθοπλίζω, f. ίσω, contra armo.

Ἀνθοποιὸς, οῦ, ὁ, florificus, flores procreans.

Ἀνθοπωλέω, ῶ, f. ήσω, flores vendo.

Ἄνθορε, *exsiliit,* 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἀνέθορε, a verbo ἀναθρώσκω, *exsilio.*

Ἀνθορίζω, f. ίσω, contrariam definitionem facio, contrario modo definio. *Ph.* ἀνθορίζει, restipulat. Ex ἀντὶ et ὁρίζω, *definio.*

Ἀνθορισμὸς, οῦ, ὁ, restipulatio, *Ph.* A præc.

Ἀνθορμέω, ῶ, f. ήσω, sto contra in statione. Ἀνθορμεῖν πρός τινα, ἀλλήλοις, *Thuc.*

ἌΝΘΟΣ, εος, τὸ, flos; (2) præcipuum rei alicujus; (3) decor corporis, orationis, &c. (4) ornamentum; (5) color venustus.

Ἀνθοσμίας, ου, ὁ, ut οἶνος, vinum habens odorem suavem, fragrans; (2) floriger, floribus abundans, ut pratum. Ex ὀσμή.

Ἀνθοσύνη, ης, ἡ, flos.

Ἀνθοφορέω, ῶ, f. ήσω, flores fero.

Ἀνθοφόρια, ων, τὰ, idem quod ἀνθεσφόρια. Ab

Ἀνθοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, floriger, florifer.

Ἀνθοφυὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, florulentus, producens flores. Ex ἄνθος et φύω, *gigno, produco.*

Ἀνθρακεὺς, έως, ὁ, carbonarius. Ab ἄνθραξ.

Ἀνθρακεύω, f. εύσω, carbones conficio. Ἀπειλοῦντας ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν, *Aristoph. Lys.* 342.

Ἀνθρακιὰ, ας, ἡ, carbonum congeries.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, ater, ut carbonarius. Ab eod.

Ἀνθρακίζω, f. ίσω, in carbones redigo; (2) carbonis seu carbunculi speciem habeo.

Ἀνθρακιὴ, *Ion.* pro ἀνθρακιά.

Ἀνθράκιος, ου, ὁ ἡ ἡ, niger, ut carbo, carbonis colorem habens.

Ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, pruna; (2) ignis e congestis carbonibus.

Ἀνθρακόεις, όεσσα, όεν, e carbonibus factus.

Ἀνθρακοκαύστης, ου, ὁ, carbonum confector. A καίω, *uro.*

Ἀνθρακοπώλης, ου, ὁ, carbonum venditor.

Ἀνθρακόω, ῶ, f. ώσω, in carbones redigo, in carbones converto. Ab ἀνθρακεύς.

Ἀνθρακώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens. Ab eod.

ἌΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo; (2) carbunculus, gemma; (3) carbunculus, ulcus; (4) species piscis.

ἈΝΘΡΗ'ΝΗ, ης, ἡ, crabro, vespa. Hinc

Ἀνθρήνιον, ου, τὸ, favus vespæ, alvear.

Ἀνθρηνιώδης, favi ad instar cellulis distinctus, multicavus, multicavatus, ut apud Varronem *de Re Rust.* 3, 16, ubi agitur de apibus; Ὁ δὲ πολύπους τήν τε σάρκα προσιδεῖν αὐτόθεν ἀνθρηνιώδης καὶ πολύπορος, *Plutarch. Quæst. Nat.* 916.

Ἀνθρηνώδης, ες, referens crabronem seu vespam. Ex ἀνθρήνη et εἶδος, *Theoph.*

Ἀνθρωπαρεσκεία, ας, ἡ, studium placendi hominibus. Ab

Ἀνθρωπάρεσκος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui studet hominibus placere, qui aurem captat popularem; (2) placens hominibus. Ex ἀρέσκω, *placeo.*

Ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, homulus, homuncio. Dim.

Ἀνθρωπῆ, ης, *contr.* ἀνθρωπῆ, ῆς, ἡ, humana pellis.

Ἀνθρώπειος, εία, ειον, humanus, ad homines, ad humanum genus pertinens.

Ἀνθρωπείως, *adv.* humano more, hominum more, ut homines decet, humanitus.

Ἀνθρωπίζομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, homo fio.

Ἀνθρωπεύομαι, humano more ago, ea quæ hominis sunt usurpo, ex humana natura ago.

Ἀνθρώπησις, εως, ἡ, incarnatio, *Suicer.*

Ἀνθρωπίζω, f. ίσω, homines imitor, humaniter ago; (2) hominem facio, et *in pass.* homo fio, incarnor. Ab ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπικὸς, ἡ, ὸν, humanus, ad homines pertinens. Ab eod.

Ἀνθρωπικῶς, *adv.* humano more, ut hominem decet.

Ἀνθρώπινος, ίνη, ινον, humanus, ad homines pertinens, humanæ naturæ conveniens.

Ἀνθρωπίνως, *adv.* humanitus, humano more, homini convenienter.

Ἀνθρώπιον, ου, τὸ, homuncio, homulus, homunculus. Dim. ab ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Ἀνθρωπισμὸς, οῦ, ὁ, humanitas, humani et compositi mores. Ab ἀνθρωπίζω.

Ἀνθρωποβορέω, ῶ, f. ήσω, homines voro. Ab

Ἀνθρωποβόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, homines vorans. Ex βορὰ, *cibus.*

Ἀνθρωποβρῶτες, ου, ὁ ἡ ἡ, ab hominibus devoratus, *Suicer.* Ex βρώσκω.

Ἀνθρωπόγλωσσος, vel -γλωττος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui humana loquitur lingua.

Ἀνθρωπογναφεῖον, ου, τὸ, balneum, *Suicer. Clem. Alex.* Ex γναφεῖον, *officina fullonis.*

Ἀνθρωπογονία, ας, ἡ, hominum generatio. Ex γόνος, *generatio.*

Ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, deus ex homine factus.

Ἀνθρωπόδηκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, ab homine morsus. Ex δάκνω, *mordeo.*

Ἀνθρωποδίδακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, ab homine doctus, *Suicer.* Ex διδάσκω, *doceo.*

Ἀνθρωποειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, humanam formam habens. Ex εἶδος, *forma.*

Ἀνθρωποειδῶς, *adv.* humana specie.

Ἀνθρωποθηρία, ας, ἡ, captura hominum, venatio. A θήρα.

Ἀνθρωπόθυμος, ου, ὁ ἡ ἡ, hominum animum vel iram habens. Ex θυμός.

Ἀνθρωποθυσία, ας, ἡ, hominum immolatio. Ab

Ἀνθρωποθυτέω, f. ύσω, hominem immolo vel sacrifico. Ex θύω, *sacrifico.*

Ἀνθρωποθυτέω, idem.

Ἀνθρωποκτονέω, ῶ, f. ήσω, hominem vel homines occido. Ab

Ἀνθρωποκτόνος, ου, ὁ ἡ ἡ, hominem vel homines occidens, homicida. Ex κτείνω.

Ἀνθρωπολατρεία, ας, ἡ, hominum cultus, *Suicer.*

Ἀνθρωπολατρέω, ῶ, hominem colo, *Suicer.*

Ἀνθρωπολάτρης, ου, ὁ, hominum cultor. Ex λάτρης, *servus.*

Ἀνθρωπόλεθρος, ου, ὁ ἡ ἡ, homicida; (2) homini perniciosus. Ex ὄλεθρος.

Ἀνθρωπολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, de hominibus loquens. Ex λέγω, *dico.*

Ἀνθρωπολοιγὸς, ὁ ἡ ἡ, hominem perdens, *Naz.*

Ἀνθρωπομορφιανοί, ων, οἱ, hæretici, Deo humanam formam tribuentes, *Suicer.*

Ἀνθρωπομορφῖται, ων, οἱ, iidem.

Ἀνθρωπόμορφος, ου, ὁ ἡ ἡ, humanam formam habens, *Suicer.* Ex μορφή. Hinc

Ἀνθρωπομορφόω, ῶ, f. ώσω, humanam formam tribuo.

Ἀνθρωπονομικὸς, ἡ, ὸν, ad homines pascendos pertinens. Ex νέμω, *pasco.*

Ἀνθρωπόομαι, οῦμαι, homo fio; (2) homo sum.

Ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ, humanus adfectus.

Ἀνθρωποπαθέω, ῶ, f. ήσω, humano more adficior. Ab

Ἀνθρωποπαθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, humanis adfectibus obnoxius. Ex πάθος.

Ἀνθρωποπαθῶς, *adv.* humano adfectu; (2) humano more.

Ἀνθρωποποιΐα, ας, ἡ, humanarum formarum fabricatio. Ab

Ἀνθρωποποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, hominum seu humanarum formarum fictor. Ex ποιέω.

Ἀνθρωποπρεπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, homini decens, homini conveniens. Ex πρέπει.

Ἀνθρωποπρεπῶς, *adv.* convenienter humanæ naturæ.

ἈΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ ἡ ἡ, homo. Socrates apud Platonem in Cratylo dici putat ἄνθρωπον quasi ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε id est, contemplans quæ vidit. Nam reliqua (inquit) animantia quæ vident, non expendunt neque considerant. Hinc

Ἀνθρωπότης, ητος, ἡ, humanitas, humana natura; (2) genus humanum.

Ἀνθρωποτόκος, ου, ἡ, quæ hominem peperit, hominipara, *Suicer.* Ex τίκτω.

Ἀνθρωπουργία, ας, ἡ, hominum fabricatio. Ab

Ἀνθρωπουργὸς, οῦ, ὁ, hominum fabricator. Ex ἔργον, *opus.*

Ἀνθρωποφαγέω, ῶ, homines voro. Ab

Ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, hominum vorator, homines vorans, humana carne vescens.

Ἀνθρωποφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, hominis naturam habens. Ex φυὴ, *natura.*

Ἀνθρωπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, humanus.

Ἀνθυβρίζω, f. ίσω, vicissim contumelia adficio. Καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι, *Eurip. Phœn.* 623. Ex ἀντὶ et ὑβρίζω.

Ἀνθυλακτέω, ῶ, f. ήσω, vicissim latro, oblatro. Ex ἀντὶ et ὑλακτέω, *latro.*

Ἀνθύλλιον, ου, τὸ, anthyllium, flosculus.

Ἀνθυλλὶς, ίδος, ἡ, idem. Ab ἄνθος.

Ἀνθυπάγω, recriminor, vicissim accuso. Ex ἀντὶ et ὑπάγω, *accuso.*

Ἀνθυπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutua commutatio. Ex

Ἀνθυπαλλάσσω, -ττω, commuto, inverto.

Ἀνθυπατεία, ας, ἡ, proconsulatus.

Ἀνθυπατεύω, f. εύσω, proconsul sum, proconsule provinciam administro. Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας, *Act.* 18, 12.

Ἀνθυπατικὸς, ἡ, ὸν, proconsularis. Ab

Ἀνθύπατος, ου, ὁ, proconsul. Ex ὕπατος.

Ἀνθυπείκω, f. ξω, cedo, vicissim do locum. Ex ἀντὶ et ὑπείκω, *cedo.* Hinc

Ἀνθύπειξις, εως, ἡ, cessio qua vicissim alicui locum damus; (2) submissio, obsequium.

Ἀνθυπερβάλλω, invicem supero.

Ἀνθυπηρετέω, ῶ, f. ήσω, ei qui mihi gratificatus est, vicissim gratificor, obsequium reddo.

Ἀνθυπισχνέομαι, contra polliceor.

Ἀνθυποβάλλω, suggero contra, objicio loquenti. Ex ἀντὶ et ὑποβάλλω, *subjicio.*

Ἀνθυποκαθίστημι, in locum alicujus substituo, sufficio. Ex ἀντὶ et ὑποκαθίστημι.

Ἀνθυποκρίνομαι, vicissim simulo. Ex ἀντὶ et ὑποκρίνω, *simulo.*

Ἀνθυποκρίνω, vicissim dissimulo. Καὶ ἀνθυποκριθῶμεν ἐλάσσονα παθεῖν, vicissimque dissimulemus nos inferiores fuisse, *App. Bell. Civ.* 4, 114.

Ἀνθυπόμνυμαι, litem differo interposito jurejurando, est rei jurantis, se justa de causa abesse. Ex ἀντὶ et ὑπόμνυμι.

Ἀνθυποπτεύω, f. εύσω, vicissim suspicor, contra suspectum habeo.

Ἀνθυποστρέφω, revertor.

Ἀνθυπότακτος, subjunct. modus, *ap. Gramm.*

Ἀνθυποτιμάομαι, mulctam tertio loco æstimo. Vid. ὑποτιμῶμαι.

Ἀνθυπουργέω, ῶ, f. ήσω, penso beneficium, remunero. Ἀνθυπουργῆσαι χάριν, gratiam referre pro benefactis, *Soph. in Cholchis.* Μήτ᾽ ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις, *Eur. Hipp.* 999. Ex ἀντὶ et ὑπουργέω. Hinc

Ἀνθυπούργημα, ατος, τὸ, mutuum officium.

Ἀνθυπούργησις, εως, ἡ, idem.

Ἀνθυποφέρω, f. ἀνθυποίσω, a. 1. ἀνθυπήνεγκα, statim objicio, refero. Ἀνθυποφέρομεν αὐτοῖς, *Naz.* Ex ἀντὶ et ὑποφέρω, *subjicio.* Hinc

Ἀνθυποφορὰ, ᾶς, ἡ, exceptio, sc. quæ objectioni opponitur.

Ἀνθυποχώρησις, εως, ἡ, reditus, recessus, regressus. Ex ἀντὶ et ὑποχωρέω, *sensim redeo.*

Ἀνθυφαίρεσις, εως, ἡ, spoliatio, subductio, quum quid vicissim subducitur; (2) adsumptio, quæ opponitur Prolepsi. Ex ὑφαιρέω.

Ἀνθυφαιρέω, eximo. Καὶ δηλονότι ἀνθυφῃρέθη αὖθις, *Dio Cass.* 48, 33.

Ἀνθυφίσταμαι, pariter sustineo vel suscipio aliquid. Ab ἀντὶ et ὑφίσταμαι.

Ἀνθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flore plenus, florulentus. Ab ἄνθος, *flos.*

Ἀνθωμολογεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro ἀνθωμολογέετο, a verbo ἀνθομολογέομαι, *palam confiteor.*

Ἀνθ᾽ ὧν, quia, quapropter, *Soph. Œd. Tyr.* 264. *Œd. Coll.* 275, 953. *Antig.* 1068.

Ἀνθωραΐζομαι, f. ίσομαι, vicissim decorem ostento, æmula pulchritudine certo. Ex ἀντὶ et ὡραΐζω, *decoro.*

ἈΝΙ´Α, ας, ἡ, tristitia, mœror.

Ἀνιάζω, f. άσω, tristitiam adfero, mœrore adficio. Τρώων δ᾽ ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, *Il.* 18, 300. Ab ἀνία. Unde

Ἀνιαρὸς, ρὰ, ρὸν, mœrorem adferens, tristis, mœstus; (2) gravis, adversus: comp. ἀνιαρότερος; reperitur tamen et ἀνιαρέστερος.

Ἀνιαρῶς, *adv.* moleste, acerbe, cum mœrore, misere.

Ἀνιασθῶ, a. 1. conj. pass. v. ἀνιάζω,

Ἀνιᾶσι, *sursum jaciunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Att.* pro ἀνιεῖσι, a verbo ἀνίημι.

Ἀνίατος, ου, ὁ καὶ ἡ, insanabilis, immedicabilis. Ex α priv. et ἰάομαι, *medeor.*

Ἀνιάτρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sanabilis; (2) non sanatus.

Ἀνιατρολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignarus eorum quæ de medicina disseruntur, rationis medicæ expers. Ex α priv. et ἰατρολογέω.

Ἀνιάτως, *adv.* insanabiliter. Ab ἀνίατος.

Ἀνίαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, streperus, resonans. Ab

Ἀνιάχω, et -έω, resono, clamo; (2) alta voce celebro, *de Poetis.* Ex ἀνὰ et ἰάχω.

Ἀνιάω, ῶ, idem quod ἀνιάζω, ἀνιῶμαι, mœreo, discrucior, lugeo, *Gl. V.* Ἀνιᾶσθαι τῷ πράγματι, διά τι. Ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνὼν, *Soph. Aj.* 273.

Ἀνιγρὸς, οῦ, ὁ, molestus, contristans, malus; pro ἀνιαρός.

Ἀνίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, nihil habens proprium. Ex α priv. et ἴδιος, *proprius.*

Ἀνιδριτὶ, et ἀνιδιτὶ, *adv.* sine sudore, sine labore. Ex α priv. et ἰδίω, *sudo*, vel ἱδρώς.

Ἄνιδρος, ον, sudoris expers.

Ἀνιδρόω, ῶ, f. ώσω, resudo, denuo sudorem emitto:

Ἀνίδρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non fixus, instabilis, sine fundamento; vagus, irrequietus. Δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ᾽ ἀεὶ, *Eurip. Iphig. in Taur.* 971. Ex α priv. et ἱδρύω.

Ἀνιδρύω, colloco, consecro. Ex iisd.

Ἀνίδρωσις, εως, ἡ, sudatio, sudor.

Ἀνιδρωτὶ, *adv.* sine sudore vel labore, *Herodian.* 2, 14. Ex α priv. et ἱδρόω.

Ἀνίδρωτος, ον, qui non sudavit. Ab ἀνιδρόω.

Ἀνεὶς, *relaxans*, præs. part. act. verbi ἀνίημι.

Ἀνίεμαι, nudo, vestes ab inferioribus partibus reduco, retraho: hinc (2) excorio. (2) εὗρε δ᾽ ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν Αἶγας ἀνιεμένους, capras excoriantes, *Odyss.* 2, 299. Vid. ἀνίημι.

Ἀνιέρειος, ον, cui sacra non fiunt, *Suid.*

Ἀνίερος, ου, ὁ καὶ ἡ, profanus, pollutus.

Ἀνιερόω, ῶ, f. ώσω, sacrum facio, consecro, voveo. Ex ἀνὰ et ἱερόω, *sacro.* Hinc

Ἀνιέρωσις, εως, ἡ, consecratio, dedicatio.

Ἀνίεσκε, *relaxabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἀνίη, a verbo ἀνίημι, *relaxo.*

Ἀνιεῦνται, *relaxantur*, 3. pl. præs. ind. pass. *Dor.* et *Ion.* pro ἀνιοῦνται, ab ἀνιέω, pro ἀνίημι.

Ἀνίη, *mœror*, *Ion.* pro ἀνία.

Ἀνιηθεὶς, aor. 1. partic. passiv. v. ἀνιάω.

Ἀνίημι, f. ἀνήσω, p. ἀνεῖκα, remitto, relaxo; (2) emitto, submitto; (3) dimitto, relinquo; (4) omitto, intermitto; (5) condono, remitto; (6) stimulo, urgeo. Ἀνιέναι τὴν ψυχὴν, τὰ σώματα ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, τῆς φιλονεικίας· τὸ πρόσωπον, exporrigere; τὸν πόλεμον, τὶ τῆς ὀργῆς, omittere; τῇ τύχῃ, condonare; τοῦ προσεύχεσθαι, desistere; τὰ σήμαντρα, obsignatas literas aperire. Πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη, *Act.* 16, 26. Νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας, versatur, *Aristoph. Nub.* 953. (5) οὐδ᾽ ἀνίεσαν στέρνων ἀραγμοὺς, intermiserunt, *Soph. Œdip. Col.* 1068. *In med.* edo, submitto; *in pass.* permittor, concedor; (2) consecror; (3) ab omnibus adiri possum, omnibus expositus sum; (4) negligenter, dissolute vivo, *Ern.* (4) Κᾀνεθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν. Vide in ἀνεθείς.

Ἀνίην, *tristitiam*, acc. sing. *Ion.* pro ἀνίαν.

Ἀνιηρὰ, *tristia*, neut. plur. *Ion.* pro ἀνιαρά.

Ἀνιήσειε, *molestet*, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀνιήσαι, a verbo ἀνιάω, *molesto.*

Ἀνίησι, 3. sing. præs. ind. act. v. ἀνίημι.

Ἀνίκα, *quando*, *Dor.* pro ἡνίκα.

Ἀνίκανος, non idoneus. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνίκανος δῶρόν γε λαμβάνειν, *Hesiod. Æthiop.* 2.

Ἀνίκατος, *invictus*, *Dor.* pro ἀνίκητος.

Ἀνικεὶ, *adv.* sine certamine, atque adeo sine parta victoria.

Ἀνικέτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui supplicatum non est; (2) non supplex. (2) εἴτ᾽ ἀνικέτευτος ἦς, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1003. Ex α et ἱκετεύω.

Ἀνίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, invictus, insuperabilis. Ex α priv. et νικάω, *vinco.*

Ἀνικμάζω, f. άσω, humecto; (2) exsicco. Ab

Ἄνικμος, ου, ὁ καὶ ἡ, siccus, humore carens, squalidus, aridus. Ex α priv. et ἰκμάς.

Ἀνίλαστος, ον, non placatus.

Ἀνίλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, immisericors. Ex α priv. et ἵλαος, *Attice*, ἵλεως, *misericors.*

Ἀνίλλομαι, dedignor, despicio, *Suid.* Ex ἀνὰ et ἴλλω, *oculis conniveo.* Unde

Ἀνίλλωμα, ατος, τὸ, adspectus, despectus, *Poll.*

Ἀνίμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, loris non cæsus. Ex α priv. et ἱμάσσω, *loris cædo.*

Ἀνιμάω, ῶ, f. ήσω, fune sursum traho, extraho, haurio; (2) elevo, sustollo, eveho. Ἀνιμᾷν ἀλλήλους τοῖς δόρασι, τὸ σῶμα τῇ ἀριστερᾷ, τὸ ἀγκύριον, τὴν ἀλήθειαν. Ἀνιμήσθω ὁ ἰχθὺς, *Luc.* Ex ἀνὰ et ἱμὰς, *lorum.*

Ἀνίμησις, εως, ἡ, extractio, quæ fit fune aut loro, extractio in altum. Ab ἀνιμάω.

Ἀνίον, *habena*, *Dor.* pro ἡνίον.

Ἀνίουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, impubes. Ex α et ἴουλος.

Ἀνίοχος, *auriga*, *Dor.* pro ἡνίοχος.

Ἀνιππεύω, equito, equos ago.

Ἄνιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est sine equo.

Ἀνίπταμαι, f. πτήσομαι, sursum volo. Ἀνέπταν φόβῳ, *Soph. Antig.* 1307. Περιχαρὴς ἀνεπτόμαν, *Id. Aj.* 693.

Ἀνιπτόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, illotos pedes habens; (2) qui ob puritatem lotione non eget. Ex α priv. νίπτω, *abluo*, et πούς, *pes.*

Ἄνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus. Ex νίπτω.

Ἄνις, *adv.* sine, absque: *Bœot.* pro ἄνευ.

Ἀνισάζω, f. άσω, compenso, adæquo. Ex ἀνὰ et ἰσάζω, *æquo.*

Ἀνισοειδὴς, ὲς, qui disparem formam habere videtur.

Ἀνισόμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine justa vel æquali mensura. Πολυποσίη ἀνισόμετρος, *Aret.*

Ἀνισοσμὸς, οῦ, ὁ, compensatio, remuneratio.

ἌΝΙΣΟΝ, ου, τὸ, anisum.

Ἄνισος, ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis, impar, diversus, superior. Ex α priv. et ἴσος. Hinc

Ἀνισότης, ητος, ἡ, inæqualitas, dissimilitudo.

Ἀνισότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis dignitatis. Ex α priv. et ἰσότιμος.

Ἀνισοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dissimilis naturæ. Ex α priv. ἴσος, *æqualis*, et φυὴ, *natura.*

Ἀνισόω, ῶ, f. ώσω, idem quod ἀνισάζω.

Ἀνιστάμενος, præs. part. pass. v. ἀνίστημι.

Ἀνίστη, 3. sing. imperf. ind. act. Ab

Ἀνίστημι, f. ήσω, surgere facio, erigo, excito jacentem vel mortuum; (2) everto, subverto; (3) exstruo, ædifico; (4) excito, exstimulo; ἀνίσταμαι, surgo, resurgo, exsurgo; ἀνέστη, surrexit, a. 2. Ἀνιστάναι πόλιν, ædificare; τοὺς δήμους, ex suis sedibus ejicere; ἐς τὴν ἀρχὴν, promovere; τὸ στρατόπεδον, movere; τινὰ ἀπὸ τῆς ἐργασίας, submovere; πόλεις ἐκ βάθρων, evertere. Ἀλλ᾽ οὔτοι τόν γ᾽ ἐξ ἀΐδα παγκοίνου λίμνας πατέρ᾽ ἀνστάσεις, οὔτε γόοισιν, οὔτε λιταῖς, *Soph. El.* 136.

Ἀνιστορέω, ῶ, f. ήσω, interrogo, sciscitor; (2) commentor. Οὐδ᾽ ἀνιστόρουν μακρὰν, *Soph.*

Ἀνιστορησία, ας, ἡ, historiarum ignoratio. Ex α priv. et ἱστορία.

Ἀνιστόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui historias non novit; (2) cujus nulla in historia fit mentio; (3) qui rem, locum non exploravit.

Ἀνιστορήτως, *adv.* sine cognitione historiæ; (2) imperite, ex neglecta indagatione.

Ἀνίστω, *surge*, 2. sing. præs. imperat. pass. *Att.* et *Ion.* pro ἀνίστασο, ab ἀνίστημι.

Ἀνίσχεο, *sustine*, 2. sing. præs. imperat. act. *Ion.* pro ἀνίσχεσο, a verbo ἀνίσχω, *erigo.*

Ἀνίσχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, clunium tumore vacans. Ex α priv. et ἴσχις, *lumbus*.

Ἀνίσχυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, invalidus, infirmus.

Ἄνισχυς, υος, ὁ καὶ ἡ, infirmus. Ex α priv. et ἰσχὺς, *robur*.

Ἀνίσχω, attollo; (2) orior; (3) emitto, produco; (4) sustineo. Πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, *Il.* 8, 347. Ἂν δ' ἴσχων πελαμῶνα, *Il.* 5, 798. Ex ἀνὰ et ἴσχω.

Ἀνίσως, *adv.* inæqualiter. Ab ἄνισος.

Ἀνίσωσις, εως, ἡ, adæquatio, exæquatio. Ex ἀνισόω, *adæquo*.

Ἀνιχθυς, υος, ὁ καὶ ἡ, carens piscibus.

Ἀνιχνεύω, f. εύσω, pervestigo, indago, persequor. Ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ, *Il.* 22, 192. Διὰ γῆς καὶ θαλάσσης ἀνιχνεύων, *Plut.* Ex ἀνὰ et ἰχνεύω.

Ἀνίχνευτος, idem quod

Ἀνιχνίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui investigari nequit, impervestigabilis. Ex α priv. et ἰχνιάζω.

Ἀνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, molestus, gravis. Ab ἀνία, *molestia*.

Ἀνιώμεθα, 1. plur. præs. ind. pass. v. ἀνιάω.

Ἀνιῶν, *tristitiarum*, genit. pl. ab ἀνία.

Ἀνίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, rubiginem non sentiens, æruginem non contrahens. Ex α priv. et ἰός.

Ἀνιῷτο, *mœstum reddat*, 3. singul. præs. optat. med. *contr.* pro ἀνιάοιτο, a verbo ἀνιάω.

Ἄννα, ης, ἡ, Anna. Nomen mulieris, Ebr. Gratiosa.

Ἄννας, α, ὁ, Annas. Nomen viri, Ebr. Gratiosus.

Ἄννειν, *perficere*, præs. inf. act. *Poet.* pro ἄνειν, a verbo ἄνω pro ἀνύω, *perficio*.

Ἀννέμω pro ἀνανέμω, lego. Ὡς παριών τις ἀννείμῃ, *Theocrit.* 18, 47.

Ἄννεται, metri causa pro ἄνεται, perficitur. *Pindar. Olymp.* 8, 10. Vide ἄνω.

Ἀννέφελος, *sine nubibus*, *Poet.* pro ἀνέφελος.

Ἀνοδία, ας, ἡ, iter impervium. Ex α et ὁδός.

Ἄνοδμος, ου, ὁ καὶ ἡ, odore carens, non odoratus. Ἄνοδμα οὖρα, *Aret.* Ex α priv. et ὀδμή.

Ἄνοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, invius; (2) ἡ, jugum montis, *Polyb.* (3) idem quod ἀνάβασις.

Ἀνόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, edentulus, cui dentes sunt rari aut nulli. Ex α priv. et ὀδούς.

Ἀνοδύρομαι, lamentor, vehementer deploro.

Ἀνόδυρτος, ον, indeploratus.

Ἄνοζος, ου, ὁ καὶ ἡ, enodis, sine nodo.

Ἀνοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non compos mentis, stultus, insipiens. Ex α priv. et νοήμων.

Ἀνοησία, ας, ἡ, insipientia. Ex α et νόησις.

Ἀνοηταίνω, desipio, insipiens sum, imprudenter et temere ago:

Ἀνοητεύω, f. εύσω, idem. Ab

Ἀνόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, demens, insipiens, mente carens, stultus; (2) qui intelligi nequit.

Ἀνοήτως, *adv.* imprudenter, stulte.

Ἀνόθευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, germanus, non fictus, legitimus, non spurius. Ex α et νοθεύω.

Ἄνοια, ας, ἡ, et *Ion.* ἄνοιη, amentia, stultitia; (2) amor, amoris amentia; (2) τὴν ἄνοιαν τοῦ φέρειν, τῷ σωφρονεῖν νικῶσα, amoris amentiam, *Eurip. Hippol.* 398. Ab ἄνοος, *amens*.

Ἄνοιγμα, ατος, τὸ, apertio, reseratio.

Ἀνοιγνύω, idem quod

Ἀνοίγω, f. ξω, p. pass. ἀνέῳγμαι, aperio, resero, pando, expando, patefacio, *Gl. V.* ἀνοίγομαι, patesco, *Gl. V.* ἀνέῳγμαι, pateo, *Gl. V.* perf. pass. (2) palam facio, retego. (2) μὴ, πρὸς ξενίας, ἀνοίξῃς, τᾶς σᾶς, *Soph. Œd. Col.* 515. Πύλας ἀνοίξας τῶν τέκνων ὄψει φόνον, *Eur. Med.* 1316. Ἀνεῴχθη δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ παραχρῆμα, *Luc.* 1, 64.

Ἀνοιδαίνω, tumefacio; (2) tumeo, intumesco.

Ἀνοιδέω, *Ion.* et *Poet.* pro ἀνοιδίω.

Ἀνοιδέω, ῶ, f. ήσω, intumeo, intumesco, turgeo; (2) irascor. Ἀνοιδέει θυμὸς, *Herodot.*

Ἀνοίδησις, εως, ἡ, tumor. Ab ἀνοιδέω.

Ἀνοιδίσκω, idem quod et ἀνοιδαίνω.

Ἀνοίκειος, εία, ειον, et ἀνοίκειος, ου, ὁ καὶ ἡ, non familiaris, non domesticus; (2) non conveniens, non congruus; (3) improbabilis, incredibilis. Ex α priv. et οἰκεῖος. Hinc

Ἀνοικειότης, ητος, ἡ, nulla familiaritas; (2) mores a familiaritate alieni.

Ἀνοίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhabitabilis. Ex α priv. et οἰκέω, *habito*.

Ἀνοικίζω, f. ίσω, instauro, reædifico; (2) migro, habitationem transfero. Ἀνοικίζειν τὰς πόλεις· ἀνοικίσασθ' ἐς Ὄλυνθον, *Thuc.* Ab ἄνοικος.

Ἀνοικισμὸς, οῦ, ὁ, instauratio. Ab ἀνοικίζω.

Ἀνοικοδομέω, ῶ, f. ήσω, instauro ædificium. Ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, *Act.* 15, 16. Ex ἀνὰ et οἰκοδομέω.

Ἀνοικονόμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, prodigus; (2) male dispositus. Ex α priv. et οἰκονομέω.

Ἄνοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, extorris, sine domo.

Ἀνοικτίρμων, ὁ καὶ ἡ, immisericors.

Ἀνοίκτιστος, ον, indefletus, *Ep.*

Ἀνοικτὸς, ἡ, ὸν, apertus; (2) apertilis. Ab ἀνοίγω.

Ἄνοικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immisericors. Ex οἶκτος.

Ἄνοικτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, non miserandus, immiserabilis. Ex α priv. et οἰκτρὸς, *miserandus*.

Ἀνοίκτως, *adv.* sine misericordia. Ab ἄνοικτος.

Ἀνοιμώζω, f. ξω, ingemisco, fleo, edo gemitum. Ex α priv. et οἰμώζω. Hinc

Ἀνοιμωκτὶ, *adv.* sine fletu, impune. Τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν, *Soph. Aj.* 1226.

Ἀνοίμωκτος, ον, indefletus.

Ἀνοῖξαι, a. 1. inf. act. verbi ἀνοίγω.

Ἀνοίξαντες, nom. plur. a. 1. part. act.

Ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio, reseratio; (2) ostium. Ab ἀνοίγω, *aperio*.

Ἄνοισις, εως, ἡ, revectio. Ab ἀναφέρω, *refero*.

Ἀνοιστέον, referendum est. Ab eod.

Ἀνοιστὸς, ἡ, ὸν, res de qua refertur. Ἀνοιστοῦ γενομένου ἐκ προνοίης τῆς Κλεομένεος ἐς τὴν Πυθίην (sed ibi legitur ἀναίστου, quod vide), *Herodot.* 6, 66.

Ἀνοιστρέω, ῶ, f. ήσω, incito, stimulo.

Ἀνοίσω, 1. sing. f. 1. ind. act. v. ἀναφέρω.

Ἀνοκωχὴ, induciæ. Ab ὀκωχή.

Ἀνολβία, ας, ἡ, miseria:

Ἀνόλβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, infelix, miser. Ab

Ἄνολβος, ου, ὁ καὶ ἡ, infelix, miser; (2) stolidus. (2) τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνυβρίζει παρών, *Soph. Aj.* 1156. Ex α priv. et ὄλβος.

Ἀνόλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab exitio et damno immunis, *Il.* 13, 761. Ex α et ὄλεθρος.

Ἀνολκὴ, ῆς, ἡ, tractio quæ fit sursum versus. Ab ἀνέλκω, *sursum traho*. Hinc

Ἀνολκητὸν, οῦ, τὸ, id quo aliquid sursum trahitur.

Ἀνολολύζω, f. ξω, cum clamore ploro, ejulo, exclamo. Ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, *Soph. El.*

Ἀνολοφύρομαι, deploro, lamentor.

Ἄνομαι, perficior. Dicitur de re quæ jam in opere est et procedit, *Poet.* et *Ion.* idem quod ἀνύομαι. Μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς, *Il.* 10, 251. Ὅππως Ἥφαιστός τ' ἰδίλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο, *Id. ibid.* 18, 473. *Apollon. Rhod.* dixit νέον ἤματος ἀνομένοιο de inchoante die, 2, 496. Ἤνυτο μὲν τὸ ἔργον, progrediebatur, *Herodot.* 1, 189, sub finem. Πέμπτῳ δὲ ἔτεϊ ἀνομένῳ ἐστρατηλάτεε, quinto autem procedente anno exercitum duxit, *Id.* 7, 20.

Ἀνομβρέω, ῶ, f. ήσω, pluo, pluendo emitto; (2) scaturio; (3) effundo tanquam pluviam, effundo more imbris.

Ἀνομβρήεις, ήεσσα, ῆεν, pluvialis, pluvius, pluviosus:

Ἀνομβρία, ας, ἡ, pluviæ, seu aquarum inopia. Ab

Ἄνομβρος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbribus carens.

Ἀνομέω, ῶ, f. ήσω, inique ago, leges transgredior. Ἀνομεῖν ἐς ἱερὸν, *Herodot.* Ex α priv. et νόμος, *lex*. Hinc

Ἀνόμημα, ατος, τὸ, iniquitas, flagitium.

Ἀνομία, ας, ἡ, legum contemptus, iniquitas. Ab ἄνομος.

Ἀνομίζω, idem quod ἀνομέω.

Ἀνομιλέω, versor cum aliquo; (2) concumbo cum aliqua vel aliquo.

Ἀνομίλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, insociabilis.

Ἀνόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, illegitimus. Ab ἄνομος.

Ἀνόμιχλος, ου, ὁ καὶ ἡ, innubilus, innubis, nebula vacans. Ex α priv. et ὀμίχλη, *nebula*.

Ἀνόμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, oculorum expers, oculorum usu privatus, non videns. Ὦ 'νὴρ δ' ἀνόμματος, *Soph. Phil.* 856. Ex α priv. et ὄμμα, *oculus*.

Ἀνομοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est diversæ speciei, specie dissimilis. Ex α priv. et ὁμοειδής.

Ἀνομοθέτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, lege male ordinatus; (2) nullis legibus constitutus. Ex α priv. et νομοθετέω, *legibus constituo*.

Ἀνομογενῶς, *adv.* e diversis generibus.

Ἀνομοιοειδὴς, ὲς, diversæ speciei, *Steph.*

Ἀνομοιομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, partibus dissimilibus constans. Ex α priv. et ὁμοιομερής.

Ἀνομοιόπτωτος, ον, dissimiliter desinens.

Ἀνόμοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissimilis, absimilis, dispar.

Ἀνομοιόστροφος, ον, e dissimilibus versibus compositus ac mixtus:

Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, dissimilitudo, diversitas.

Ἀνομοιόχρονος, disparem quantitatem habens; *de syllabis*.

Ἀνομοιόω, ῶ, f. ώσω, dissimilem facio.

Ἀνομοίως, *adv.* inæqualiter, non perinde.

Ἀνομοίωσις, εως, ἡ, dissimilitudo.

Ἀνομολογέω, ῶ, f. ήσω, fateor, adsentior; (2) concedo. Ἀνομολόγηται παρὰ τοῖς ἀληθῆ δοξάζουσι, *Philo*.

Ἀνομολογία, ας, ἡ, incongruentia; (2) dissensio inter aliquos de re aliqua. Ex α priv. et ὁμολόγος, *consentiens*.

Ἄνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, exlex, lege carens; (2) iniquus; (3) improbus. Ex α priv. et νόμος.

Ἀνόμως, *adv.* inique, improbe, *Eur.*

Ἀνόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inutilis, futilis; (2) injucundus. Περισσὰ κἀνόνητα σώματα, *Soph. Aj.* 758. Ex α priv. et ὄνημι, *juvo*.

Ἀνονόμαστος, ον, obscurus, ignobilis.

Ἄνοος, *contr. usitatius*, ἄνους, ου, ὁ καὶ ἡ, amens.

Ἀνόπαια, seu ἀνοπαῖα, ας, ἡ, anopæa, avis ex aquilarum genere.

Ἀνόπιν, *adv.* retro, retrorsum. Ex ἀνὰ et ὀπίσω, *retro*. ὤψ, *Ern.*

Ἄνοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, inermis.

Ἀνόπλως, sine armis.

Ἄνοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, invisibilis. Ex ὄπτομαι.

Ἀνόρατος, ον, idem.

Ἀνοράω, ῶ, sursum adspicio, *Euseb. in translat. Eclogæ Virgil. in Vita Constantini*, 50.

Ἀνοργάζω, f. άσω, commoveo; (2) exsilio.

Ἀνόργανος, ου, ὁ καὶ ἡ, instrumentorum expers.

Ἀνοργία, ας, ἡ, quando quis orgiis seu sacris non est initiatus. Ex α priv. et ὄργια.

Ἀνοργίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, sacris non initiatus.

Ἄνοργος, ου, ὁ καὶ ἡ, ira carens. Ex ὀργή.

Ἀνορέα, ας, ἡ, fortitudo, strenuitas, *Dor.* pro ἠνορέη. Ab ἀνὴρ, *vir*.

Ἀνορεκτέω, ῶ, f. ήσω, fastidio cibos. Ab

Ἀνόρεκτος, ου, ὁ, cibum fastidiens, cujus stomachus omnia respuit. Ex α et ὀρέγομαι.

Ἀνορέκτως, *adv.* sine ulla ciborum appetentia, *Gal.*

Ἀνορεξία, ας, ἡ, fastidium cibi.

Ἀνορθόω, ῶ, f. ώσω, surrigo, rursum erigo; (2) instauro; (3) corrigo, emendo. Ἀνορθώσω αὐτὴν, *Act.* 15, 16. Παραχρῆμα ἀνωρθώθη, *Luc.* 13, 13.

Ἀνορμάω, ῶ, f. ήσω, animo incitor, commoveor, magno impetu in aliquid feror; (2) surgo, ad dicendum, agendum, *Ern.*

Ἀνορμίζω, e portu propello, sc. naves. *med.* e portu progredior.

Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stationem navium non habens, incommodus stationi navium.

Ἀνόρνυμι, excito.

Ἀνόρουσε, *surrexit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠνόρουσε, ab

Ἀνορούω, f. ούσω, exsurgo, prosilio. Ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε, *Il.* 10, 162. Ὁ δ' ἄρ' ἐκ λίμνης ἀνορούσας, *Il.* 21, 246. Ex ἀνὰ et ὀρούω.

Ἀνόροφος, ον, tecto carens, non tectus.

Ἀνορροπύγιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui cauda deest; (2) qui inter volandum non regitur cauda. Ex α priv. et ὀρροπύγιον.

Ἀνορταλίζω, incipio in altum ferri, *Aristoph. Eq.* 1240.

Ἀνορύξας, a. 1. part. act. verbi

Ἀνορύσσω, vel ἀνορύττω, f. ξω, effodio, quod defossum erat, eruo e terra; (2) exstirpo, subverto.

subverto. Τῶν δ' ἀποθανόντων τοὺς νεκροὺς ἀνορύξαντες ἐξέῤῥιψαν ὑπὲρ τοὺς ὅρους, *Plut.* Τὰς ὑδρίας ἀνορύττω, *Aristoph. Av.* 609.

Ἀνορχέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, exulto, exsilio; (2) salto.

Ἄνορχος, ον, testiculis carens. Ex ὄρχις.

Ἀνόρω, excito.

Ἀνόσητος, ου, ὁ & ἡ, non ægrotus. Ex νοσέω.

Ἀνόσιος, ου, ὁ & ἡ, non sanctus, impius, sceleratus; profanus, scelestus, nefarius, *Gl. V.* (2) cui justa funebria non sunt persoluta. Ἀνόσιον νέκυν, *Soph. Antig.* 1071.

Ἀνοσιότης, ητος, ἡ, impietas. A præc.

Ἀνοσιουργέω, ῶ, f. ήσω, impia perpetro, impie ago. Hinc

Ἀνοσιούργημα, τὸ, impium factum, scelerata actio.

Ἀνοσιουργία, ας, ἡ, idem.

Ἀνοσιουργὸν, ὁ & ἡ, impie et scelerate agens. Ex ἀνόσιος et ἔργον, *opus.*

Ἀνοσίως, *adv.* impie, scelerate.

Ἄνοσμος, ου, ὁ & ἡ, sine odore, non odoratus. Ex α priv. et ὀσμὴ, *odor.*

Ἄνοσος, ου, ὁ & ἡ, immunis a morbis.

Ἀνόσως, sine morbo.

Ἀνόστεος, ου, ὁ & ἡ, sine ossibus, exossis. Ἀνόστεος προβολὴ, *Aret.* Ex α priv. et ὀστέον, *os.*

Ἀνόστητος, ου, ὁ & ἡ, reditus expers. Ex α priv. et νοστέω, *redeo.*

Ἀνόστιμος, ου, ὁ & ἡ, idem. Ex

Ἄνοστος, ου, ὁ & ἡ, idem; (2) insuavis. (2) νοστιμώτερα ἢ ἀνοστότερα, suaviora, insuaviorave, *Theoph. de Causis Plantar.* 4, 14, 317.

Ἄνοστος, ου, ὁ & ἡ, exos, *Gl. V.* ossibus carens. Ex α priv. et ὀστοῦν, *os.*

Ἀνότιστος, ου, ὁ & ἡ, siccus, non humidus. Ex α priv. et νοτίζω, *humecto.*

Ἀνοτοτύζω, lamentor, per ὀνοματοποιΐαν, e sono lamentantis.

Ἀνούατος, ου, ὁ & ἡ, auribus carens. Ξόανον ἀνούατον, *Theocr. Epigr.* 4, 2.

Ἀνουθέτητος, ου, ὁ & ἡ, repudians admonitionem. Ex α priv. et νουθετέω, *admoneo.*

Ἄνους, ου, ὁ & ἡ, amens, demens, vecors, stultus, *Ph.* mente captus, sine sensu: et fluvii nomen in Pamphilia.

Ἀνούσιος, ου, ὁ & ἡ, carens substantia. Ex α priv. et οὐσία, *substantia.*

Ἀνούτατος, ου, ὁ & ἡ, non vulneratus. Ex α priv. et οὐτάω, *vulnero.*

Ἀνουτητὶ, *adv.* sine vulnere.

Ἄνουτος, idem quod ἀνούτατος, *Ern.*

Ἀνόχευτος, ου, ὁ & ἡ, expers coitus, qui non coit. Ex α priv. et ὀχεύω, *coeo.*

Ἀνοχὴ, ῆς, ἡ, tolerantia: ἀνοχαὶ, induciæ. Ἐσπείσθησαν ἀνοχαὶ, induciæ factæ fuerunt, *Plut. in Rom.* 53. Σχολῆς οὔσης καὶ ἀνοχῶν. *Id. in Timol.* 1, 447. Ποιεῖσθαι ἀνοχὰς πρός τινα, *Demosth.* Ab ἀνέχομαι.

Ἀνοχλίζω, f. ίσω, vecte submoveo, vel elevo; revello. Ἂν δὲ βαρείας ὀχλίζων λάϊγγας, *Apoll. Rhod.* 4, 1677.

Ἄνοχλος, ου, ὁ & ἡ, inoffensus, nulla molestia adfectus, turba, seu hominum multitudine carens. Ex α priv. et ὄχλος, *turba.*

Ἀνοχμάζω, f. άσω, gesto tollens in altum, sublatum gesto. Ex ἀνὰ et ὀχμάζω.

Ἀνόχυρος, ον, non munitus.

Ἀνοψία, ας, ἡ, opsonii penuria. Ab

Ἄνοψος, ου, ὁ & ἡ, opsonio carens. Ex ὄψον.

Ἀνσπάω, pro ἀνασπάω, *Pind.*

Ἄνστα, 2. sing. a. 2. imperat. act. *Dor.* et *Poet.* pro ἀνάστηθι, a verbo ἀνίστημι.

Ἀνστὰς, a. 2. part. act. *Poet.* pro ἀναστάς.

Ἀνστήμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* et *Att.* pro ἀναστῆναι.

Ἀνστήτην, 3. dual. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἀνεστήτην.

Ἀνστρέφεται, 3. sing. præs. ind. pass. *Poet.* pro ἀναστρέφεται, ab ἀναστρέφω.

Ἀνσχεθέειν, *emergere*, præs. inf. act. verbi ἀνσχεθέω, quod *Poet.* dicitur pro ἀνέχω, *emergo.*

Ἀνσχέο, *tolera*, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Poet.* et *Ion.* pro ἀνάσχεο, seu ἀνάσχε, ab ἀνασχέω sive ἀνάσχημι, pro ἀνέχω, *sustineo.*

Ἀνσχήσεσθαι, f. 1. inf. med. *Poet.* pro ἀνασχήσεσθαι.

Ἄνσχοιτο, *toleraret*, 3. sing. a. 2. opt. act. *Poet.* pro ἀνάσχοιτο.

Ἄντα, *adv.* coram, e regione, *Il.* 2, 626. Ab ἀντί.

Ἀνταγοράζω, vicissim emo; (2) permuto.

Ἀνταγορεύω, adversarium me gero, liti me offero; (2) obloquor. Ex ἀντὶ et ἀγορεύω.

Ἀνταγωνίζομαι, f. ίσομαι, decerto; (2) repugno. Πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι, *Heb.* 12, 4. Hinc

Ἀνταγώνισμα, ατος, τὸ, adversatio, obstaculum, *Suicer.*

Ἀνταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui cum aliquo certat, adversarius; æmulus, *Gl. V.*

Ἀνταγωνιστῶς, *adv.* more adversantium.

Ἀντάδελφος, ου, ὁ, qui est loco fratris.

Ἀνταδικέω, ῶ, f. ήσω, injuriam illatam ulciscor, vicissim injuria adficio.

Ἀντᾴδω, occino; (2) cantu provoco; (3) cantu respondeo. Ex ἀντὶ et ᾄδω.

Ἀνταείρω, adversus aliquem aliquid tollo, vel suscipio. Ἀνταείρειν τὰς χεῖράς τινι, πόλεμον βασιλεῖ, πρός τινα. Ex ἀντὶ et ἀείρω, pro αἴρω.

Ἀντάσις, contrarius, *Dor.* pro ἀντήσις.

Ἀντάθλος, qui adversus aliquem pugnat ut præmium obtineat. Τί δ' ἐμοὶ τὸν ὑπερμενέων βασιλῆα ἄνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαβεῖν, *Meleager. Anthol.*

Ἀνταῖος, αία, αῖον, adversus; (2) hostis infensus; (3) exorabilis, propitius. (3) ἀνταίη δαίμων, *Apoll. Rhod.* 1, 1141. Ἀνταία (nempe πληγὴ) vulnus lethale, vel ictus corpus trajiciens, *Soph. Antig.* 1308. Ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγὰ, securis ictu trajectum est corpus, *Id. Electr.* 197. Ab ἀντὶ vel ἄντα.

Ἀνταίρω, idem quod ἀνταείρω; (2) *Gl. V.* rebello; (3) arma contrafero, etiam *in med.* omninoque; (4) resisto, repugno.

Ἀνταιτέω, peto, ambio, pro aliquo, suffragor petenti honores, vicissim peto; (2) peto aliquid pro aliqua re; (1) ἀνταιτήσας τῷ τε Μίλωνι τὴν ὑπατείαν, *Dio Cass.* 40, 53. (2) ἆρ' ὑμῖν ὀλίγα ἢ σμικρὰ τῆς ἀμνηστίας τὴν βουλὴν ἀνταιτῆσαι δοκῶ; ecquid pauca vel parva pro injuriarum oblivione a senatu poscere vobis videor? *App. Bell. Civ.* 3, 35.

Ἀνταιτιάομαι, contra accuso. Προσήκει δ' ἐμοὶ τὰ μὲν ἀπολύσασθαι, τὰ δὲ ἀνταιτιάσασθαι, *Dio Cass.* 46, 1.

Ἀντακολουθέω, ῶ, f. ήσω, vicissim sequor.

Ἀντακολουθία, ἡ, mutuus comitatus.

Ἀντακοντίζω, contra jaculor.

Ἀντακούω, f. ούσω, vicissim audio.

Ἀντακροάομαι, idem.

Ἀνταλαλάζω, f. άξω, reclamo vicissim, vel contra clamorem attollo.

Ἀντάλλαγμα, ατος, τὸ, commutatio; (2) expiatio; (3) pretium redemptionis. (1) ἀλόγιστον δέ τι τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γεννικῷ φίλου, *Eur. Or.* 1156. Ab

Ἀνταλλάσσω, vel ἀνταλλάττω, f. άξω, muto, permuto. Ἀντήλλαξε τῇ δικαιώσει τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα, *Plut.*

Ἀνταμείβετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἀντημείβετο, ab

Ἀνταμείβομαι, f. ψομαι, gratiam rependo, compenso, remunero.

Ἀνταμείβω, submuto, *Gl. V.* Σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', *Eur. Ph.* 293. Ἀθέοις ἔργοις γὰρ ἀνταμειψόμεσθά σ', ὥσπερ εἰκὸς, ἀντὶ τῶν δε, *Aristoph. Thesm.* 728. Hinc

Ἀντάμειψις, εως, ἡ, retributio, compensatio; permutatio, submutatio, *Gl. V.*

Ἀνταμοιβὴ, ῆς, ἡ, idem et ab eod.

Ἀνταμοιβὸς, οῦ, ὁ & ἡ, remuneratorius.

Ἀνταμύνομαι, vicissim auxilior; (2) obsisto rursum; (3) me ulciscor.

Ἀνταμφοδεύω, obviam eundo aberro. Ex ἀντὶ et ἄμφοδος, *bivium, circuitus.*

Ἀντανιβιβάζω, vicissim impono.

Ἀνταναγινώσκω, vicissim lego; (2) relego.

Ἀντανάγνωστης, ου, ὁ, qui vicissim legit, qui relegit, recognitor. A præc.

Ἀντανάγω, et ἀντανάγομαι, ex adverso in hostem prodeo, obviam hosti prodeo; vel solvere; ut hosti obviam eatur, de classe. Ἀντανῆγον ναυσὶ, *Thuc. App. H. Alex.* 2, 20.

Ἀνταναδίδωμι, remitto, ut in reciprocatione serræ.

Ἀνταναιρέομαι, οῦμαι, vicissim sumo seu accipio. Ex ἀντὶ et αἱρέω, *capio.*

Ἀνταναίρεσις, ἡ, idem quod ἀνθυφαίρεσις.

Ἀνταναίρω, contra attollo, sustollo, erigo; (2) contra destruo. Ex ἀντὶ et αἴρω, *tollo.*

Ἀντανάκλασις, εως, ἡ, repulsus, repercussio; (2) motio reciproca et retracta; (3) figura rhetorica:

Ἀντανακλασμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἀντανακλαστικὸς, ἡ, ὸν, reciprocus. Ab

Ἀντανακλάω, ῶ, f. άσω, refringo, reflecto, repercutio. Ex ἀντὶ et ἀνακλάω, *refringo.*

Ἀντανακοπὴ, ῆς, ἡ, repercussio. Ab

Ἀντανακόπτω, repercutio.

Ἀντανελίσκω, f. ἀνταναλώσω, pr. ἀντανήλωκα, vicissim consumo, vicissim perdo, vicissim interficio. Ἵν' ἀνταναλώσωμεν, οἵ με προὔδοσαν, *Eurip. Or.* 1165.

Ἀνταναμένω, vicissim exspecto.

Ἀνταναπληρόω, ῶ, f. ώσω, suppleo, expleo. Ἀνταναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου, *Col.* 1, 24.

Ἀνταναπλήρωσις, idem.

Ἀνταναστῆσαι, a. 1. inf. act. v. ἀντανίστημι.

Ἀνταναφέρω, refero.

Ἄντανδρος, ου, ὁ & ἡ, in alius viri locum substitutus, succedaneus, vicarius. Ex ἀνήρ.

Ἀντάνειμι, ex adverso insurgo, contra surgo. Ἀντανῄει αὐτῷ, *Thuc.*

Ἀντανίσταμαι, f. ἀντανάστήσομαι, contra insurgo, adversus quempiam insurgo, resisto, reluctor. Ἀντανάστῆναι ἔρωτι, *Plut.*

Ἀντανίστημι, e regione excito.

Ἀντανίσχω, orior, contra exorior.

Ἀντανίσωμα, ατος, τὸ, parilis quantitas, v. gr. numerus militum occisis par. Ex ἀντὶ et ἀνισόω, *æquo.*

Ἀντανύω, pro ἀναταννύω, *Call.*

Ἀντάξ, *adv.* vicissim, *Hes.* Ab ἀντί.

Ἀντάξιος, ία, ιον, existimatione par, æqualis pretii, *Il.* 1, 135. Hinc

Ἀνταξιόω, ῶ, f. ώσω, paria rependo.

Ἀνταπαιτέω, ῶ, f. ήσω, reposco.

Ἀνταπαμείβομαι, respondeo.

Ἀνταπαστράπτω, f. ψω, contra fulguro, fulguro adversus fulgurantem.

Ἀνταποδείκνυμι, contra demonstro.

Ἀνταποδίδωμι, vicissim reddo; (2) rependo, retribuo; (3) *in pass.* dicitur de opposito *ap. philosophos.* Ἀνταποδιδόναι τὸ ὅμοιον, par pari referre. Δίκαιον παρὰ Θεῷ ἀνταποδοῦναι τοῖς θλίβουσιν ὑμᾶς θλίψιν, 2 *Thess.* 1, 6. Ἀνταποδοθήσεται γάρ σοι ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων, *Luc.* 4, 14. Hinc

Ἀνταποδοθήσομαι, 1. sing. fut. 1. ind. pass.

Ἀνταπόδομα, ατος, τὸ, retributio.

Ἀνταπόδοσις, εως, ἡ, retributio, satisfactio. Unde

Ἀνταπόδοσιν ποιεῖν, alicui in quacunque re satisfacere; (2) dicitur etiam de commutatione rerum in contrarium, *Polyb. Ern.*

Ἀνταποδοτέον, reddendum.

Ἀνταποδοτικὸς, ἡ, ὸν, retributivus.

Ἀνταποδοτικῶς, consecutive, in consequente.

Ἀνταπόδοτον, ου, τὸ, vel ut alii ἀνανταπόδοτον, figura orationis Atticis familiaris, quum orationi aliquid deest, quod subaudire necessum est, ut sententia perfecta sit, *Budæ. Pand.*

Ἀνταποδύομαι, vicissim me accingo, contra aliquem accingor.

Ἀνταποδώσω, f. 1. ind. act. v. ἀνταποδίδωμι.

Ἀνταποκρίνομαι, respondeo; (2) altercor. Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ πρὸς ταῦτα, *Luc.* 14, 6. Hinc

Ἀνταπόκρισις, εως, ἡ, responsio.

Ἀνταποκτείνω, vicissim occido, contra interficio.

Ἀνταπολαμβάνω, vicissim accipio. Ἀνταπολαμβάνειν χάριν, *Dem.*

Ἀνταπόλλυμαι, pereo. Αὖτις ἀνταπώλετο, *Eurip. Suppl.* 743.

Ἀνταπόλλυμι, vicissim perdo.

Ἀντα-

Ἀνταπολογοῦμαι, vicissim excuso, defendo.
Ἀνταποπέμπω, vicissim dimitto seu amando.
Ἀνταποπέρδω, crepitum ventris emittenti vicissim oppedo.
Ἀνταποστέλλω, vicissim emitto, remitto.
Ἀνταποστροφή, ῆς, ἡ, digressus, divortium, duarum rerum in diversas partes situs.
Ἀνταποσταυρόω, vicissim vallo includo. Πομπήιος δ' αὐτὸν ἀνταπεσταύρου, *App. Bell. Civ.* 2, 61.
Ἀνταποτειχίζω, vicissim obstruo, contra munio.
Ἀνταποτίω, f. ίσω, vicissim solvo, rependo.
Ἀνταποφαίνω, vicissim ostendo, demonstro.
Ἀνταποχή, ῆς, ἡ, scriptum quo debitum creditori fatetur debitor, aut quo quis se obligat.
Ἀντάπτεσθαι, *capessere*, præs. inf. med. *Ion.* pro ἀνθάπτεσθαι, ab ἀνθάπτομαι.
Ἀνταπωθέω, ῶ, vicissim repello; (2) retrudo, repello. Hinc
Ἀνταπώθησις, εως, ἡ, repulsio, renixus.
Ἀνταράτης (vitiosa lectio pro ἀντάρτης), *Ern.*
Ἀντάρης, Antares, stella in corde Scorpii, *Ptol. Magna Constr.* 10, 3, 240.
Ἀνταρκέω, ῶ, f. ήσω, par sum ad resistendum; (2) resisto, ad ultimum usque resisto.
Ἀνταρκτικός, ἡ, όν, septentrionali oppositus.
Ἄνταρσις, εως, ἡ, insurrectio, ipsa actio attollendi manus adversus aliquem. Ex ἀνταίρω, *attollo*. Unde
Ἀντάρτης, ου, ὁ, qui manus attollit adversus legitimum regem, rebellis.
Ἀντασπάζομαι, f. άσομαι, vicissim saluto, resaluto, vicissim amplector.
Ἀνταστράπτω, idem quod ἀνταπαστράπτω.
Ἀνταυγάζω, resplendeo. Hinc
Ἀνταυγασία, ας, ἡ, reluminatio, *Ph.*
Ἀνταύγεια, ας, ἡ, lucis seu splendoris repercussio. *Gl. V.* reluminatio:
Ἀνταυγέω, ῶ, lucem seu splendorem remitto, effulgeo. Δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον, *Eurip. Orest.* 1519.
Ἀνταυγής, έος, ὁ ϗ ἡ, lucem seu splendorem remittens. Ex ἀντὶ et αὐγή.
Ἀνταυδάω, ῶ, vicissim loquor, respondeo, adloquor. Οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; *Soph. El.* 1477.
Ἀνταφαιρέω, ῶ, vicissim aufero.
Ἀνταφίημι, vicissim dimitto aut emitto. Καὐτὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν, (sc. δάκρυα,) *Eurip. Iphig. in Aul.* 478.
Ἀνταχάτης, ου, ὁ, lapis, seu gemma achates, quum uritur, myrrham redolens; seu succini species bituminosa.
Ἀντάω, ῶ, f. ήσω, obvius fio, occurro; (2) consequor, nanciscor. Ἀντᾶν τι ὑπό τινος, pati; τινός, consequi; (3) intersum, versor. Μή σοί γέ που δύσηνος ἀντήσας θάνοι, *Soph. Aj.* 533. Τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε, ea quæ a Cyro pertulisset, *Herodot.* 1, 114. (2) ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν, genus ducebat, *Soph. Antig.* 981. (3) οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα, non enim ego interfui, *Il.* 4, 374. Ab ἀντὶ vel ἄντα.
Ἀντεβόλησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. Ab ἀντιβολέω, *occurro*.
Ἀντεγγράφω, rescribo in locum ejus quod deletum est; (2) in aliorum loco sufficio.
Ἀντεγείρω, contra erigo, alterius loco erigo. Ἀράμενοι τὴν εἰκόνα, καὶ πλησίον τῆς Χαρικλείας ἀντεγείραντες, *Heliodor.* 10.
Ἀντεγκαλέω, ῶ, vicissim criminor, recriminor, recriminando objicio; (2) excuso culpam alicujus.
Ἀντέγκλημα, ατος, τὸ, recriminatio.
Ἀντεγκληματικός, ἡ, όν, ad recriminandum pertinens.
Ἀντεγχειρίζω, vicissim trado.
Ἀντεικάζω, f. άσω, vicissim adsimilo, comparo. Ἀντῄκασ' αὐτὸν πάρνοπι, *Aristoph. Vesp.* 1300.
Ἀντείλας, 2. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἀνέτειλας, ab ἀνατέλλω.
Ἄντεινον, 2. sing. a. 1. imperat. act. *Poet.* pro ἀνάτεινον, ab ἀνατείνω.
Ἀντειπεῖν, *contradicere* sive *contradixisse*, a. 2. inf. act. verbi ἀντέπω. Ἀντειπεῖν δίκαιον λόγον τινί, πρὸς τοὺς λόγους τινός. Οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς, *Soph. Antig.* 1065.
Ἀντείρεσθαι, præs. infin. med. verbi
Ἀντείρομαι, vicissim interrogo; item (2) contra dico; fut. ἀντειρήσομαι, velut ab ἀντειρέομαι. Κρέοντος ἀντειρηκότος, *Soph. Antig.* 47. Κοὐδὲν ἀντειρήσεται, *Soph. Trach.* 1184.
Ἀντεισάγω, f. άξω, vicissim introduco, vel in alterius locum introduco. Ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, *Naz.* Hinc
Ἀντεισαγωγή, ῆς, ἡ, introductio quæ fit vicissim, vel in alterius locum; *Ph.* subrogatio.
Ἀντεισβάλλω, contra irrumpo, bellum infero.
Ἀντεισέρχομαι, f. ελεύσομαι, vicissim ingredior, in alterius locum subeo, succedo.
Ἀντεισφέρω, contra infero, in locum alterius infero, refero, v. gr. gratiam. Ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα, *Naz.*
Ἀντεκδραμόντες, a. 2. part. act. v. ἀντεκτρέχω.
Ἀντεκθλίβω, rursus, vicissim extero, exprimo.
Ἀντεκκλέπτω, vicissim furor, furto eripio.
Ἀντεκκομίζω, rursus effero.
Ἀντεκκόπτω, f. ψω, vicissim exscindo.
Ἀντέκλινεν, *ex adverso innitebat*, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a verbo ἀντικλίνω.
Ἀντεκπέμπω, vicissim emitto, copias, classem.
Ἀντεκπλέω, classe exeo, obviam navigantibus obnato.
Ἀντέκτασις, εως, ἡ, contentio, collatio, comparatio. Ex
Ἀντεκτείνω, contendo, confero, comparo.
Ἀντεκτίθημι, contra expono.
Ἀντεκτίνω, vicissim luo, rependo.
Ἀντέκτισις, εως, ἡ, repensio, mulcta. Ab
Ἀντεκτίω, f. ίσω, idem quod ἀντεκτίνω.
Ἀντεκτρέφω, vicissim enutrio et educo.
Ἀντεκτρέχω, procurro, prorumpo, sc. in hostes. Ἀντεξέδραμον ἀπὸ τῆς Ἀγησιλάου φάλαγγος, *Xenoph. Agesil.* 2.
Ἀντεκφέρω, vicissim effero et exporto.
Ἀντελαττοῦμαι, vicissim vincor.
Ἀντέλεγεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀντιλέγω.
Ἀντελιγμός, οῦ, ὁ, conversio et replicatio contraria. Ex ἀντὶ et ἑλίσσω, *volvo*.
Ἀντέλλοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀντέλλουσα, a verbo ἀντέλλω, *orior*.
Ἀντελοιδόρει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἀντελοιδόρεε, ab ἀντιλοιδορέω.
Ἀντελπίζω, f. ίσω, novam spem concipio; (2) contra spero. Ex ἀντὶ et ἐλπίζω.
Ἀντεμβάλλω, vicissim injicio, vel in locum alterius repono; (2) rependo, refundo; (3) contra irruo, contra impetum facio.
Ἀντεμβιβάζω, substituo, addo supplementum, vicissim impono.
Ἀντεμβολή, ῆς, ἡ, injectio unius in locum alterius; (2) substitutio, suffectio. Ex ἀντεμβάλλω.
Ἀντεμμάσσομαι, rependo, *Hes.*
Ἀντεμπαίζω, vicissim illudo.
Ἀντεμπίμπρημι, vicissim incendo.
Ἀντεμπλέκω, f. ξω, mutuo implico, seu amplector.
Ἀντεμπλήθω, f. ήσω, vicissim impleo. Τήν τ' οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων, *Xen.*
Ἀντεμπλοκή, ῆς, ἡ, mutuus complexus, complexus mutuo hærentium. Ab ἀντεμπλέκω.
Ἀντεμφαίνω, contra dico, refellere tento.
Ἀντέμφασις, εως, ἡ, diversitas speciei externæ.
Ἀντεναγωγή, ῆς, ἡ, compensatio; (2) mutua accusatio. Ex ἀντὶ et ἐναγωγή.
Ἀντεναντίωσις, εως, ἡ, figuræ nomen, quum per contrarium dicimus quod velut per adfirmationem dictum intelligi volumus.
Ἀντενδείκνυμι, contra indico, contrarium indicium habeo. Hinc
Ἀντένδειξις, εως, ἡ, obnunciatio, consilii capti et agitati diremptio.
Ἀντενδύομαι, vicissim induor, seu induo me.
Ἀντενέδραι, ῶν, αἱ, mutuæ insidiæ.
Ἀντενεδρεύω, contra insidior.
Ἀντενεργέω, efficacem vim habere contra aliquid, operari adversus aliquid.
Ἀντενεχυράζομαι, vicissim pignus capio.
Ἀντενέχυρον, ου, τὸ, pignus quod contra datur vel accipitur.
Ἀντεξάγω, vicissim educo, e contrario educo in hostem; (2) resisto, repugno. Ἀντεξῆγον τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι, *Plut.*
Ἀντεξαιτέω, ῶ, f. ήσω, vicissim exposco.
Ἀντεξαπατάω, vicissim decipio.
Ἀντέξειμι, contra prodeo in aciem. Ἐπεὶ μέντοι οὐδεὶς ἀντεξῄει, *Xenoph. Agesil.* 1.
Ἀντεξελαύνω, f. λάσω, vicissim invado; (2) repello. Ἀντεξελάσας ἐκείνους ἱππεῦσιν ἀγαθοῖς, *Plut.*
Ἀντεξέρχομαι, idem quod ἀντέξειμι.
Ἀντεξετάζω, f. άσω, contra vel vicissim examino, quæro; (2) contendo, comparo; ἀντεξετάζομαι, contra examinor; ad causam accurro, judicio me sisto, adversor. Hinc
Ἀντεξέτασις, εως, ἡ, collatio, comparatio.
Ἀντεξετασμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Ἀντεξορμάω, ῶ, f. ήσω, contra irruo et impetum facio. Hinc
Ἀντεξόρμησις, εως, ἡ, impetus acierum in primo concursu; (2) contrarius incursus.
Ἀντεπάγω, refero, *Gl. V.* reduco in aciem adversus aliquem; contra eo; (2) vicissim duco contra aliquem. (2) ἀντεπῆγε δὲ καὶ ὁ Ὑδάσπης, *Heliodor.* 9.
Ἀντεπᾴδω, contra accino.
Ἀντεπαινέω, ῶ, vicissim laudo.
Ἀντεπανάγω, vicissim reduco, occurro.
Ἀντεπανέρχομαι, rursus redeo.
Ἀντέπειμι, occurro, contra eo, ut ἀντέξειμι.
Ἀντεπεισάγω, vicissim seu e contrario induco.
Ἀντεπείσοδος, ου, ἡ, mutuus seu alternus ingressus, aditus alternus. Ex ἐπὶ et εἴσοδος.
Ἀντεπεισφέρω, vicissim adfero vel addo.
Ἀντεπεξάγω, ex adverso progredior; (2) invadendi hostiliter occurro.
Ἀντεπέξειμι, idem.
Ἀντεπεξελαύνω, idem.
Ἀντεπεξέρχομαι, idem.
Ἀντεπεξῄεσαν, *ierant*, 3. plur. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἀντεπεξῄεισαν, ab ἀντεπέξειμι.
Ἀντεπέξοδος, eruptio in hostes irruentes.
Ἀντεπερείδομαι, obnitor, renitor, *Gl. V.*
Ἀντεπερώτησις, εως, ἡ, restipulatio, *Gl. V.*
Ἀντεπερωτῶ, restipulor, *Gl. V.*
Ἀντεπηχέω, ῶ, vicissim resono, clamorem reddo.
Ἀντεπιβαίνω, contra adscendo; (2) adversor.
Ἀντεπιβουλεύω, insidiantibus e diverso insidior, contra insidias tendo.
Ἀντεπιγράφω, in locum alterius, v. gr. nomen, inscribo; titulum muto, alium repono.
Ἀντεπιδείκνυμι, vicissim ostendo.
Ἀντεπίθεσις, εως, ἡ, insidiæ vicissim factæ.
Ἀντεπιθυμέω, ῶ, et ἀντεπιθυμοῦμαι, contra cupio, rivalis, competitor, sum. Ἀντεπιθυμεῖσθαι τῆς ξυνουσίας, *Xen.*
Ἀντεπικηρύττω, contra proscribo aliquem.
Ἀντεπικουρέω, ῶ, contra vel vicissim auxilior.
Ἀντεπικρατέω, vicissim vinco.
Ἀντεπιλαμβάνομαι, contra nitens retineo.
Ἀντεπιμελέομαι, οῦμαι, vicissim curam gero. Ἡμῶν δ' οὐδεὶς οὐδὲ ἀντεπιμελεῖται ὅπως, *Xenoph. Cyri Exped.* 3, 135.
Ἀντεπιμέλλω, contra cunctor in re aliqua, vicissim cunctor.
Ἀντεπιμετρέω, ῶ, remetior, eadem mensura retribuo.
Ἀντεπινοέω, ῶ, vicissim seu contra alium excogito et comminiscor.
Ἀντεπίξηνον, altera mensa coquinaria, *Æsch.* Ex ἀντὶ et ἐπίξηνον.
Ἀντεπιπλέω, contra tendo, obnavigo, hostium classi occurro.
Ἀντεπιρρέω, vicissim adfluo.
Ἀντεπίρρημα, pars parabaseos chori respondens ἐπιρρήματι.
Ἀντεπισκώπτω, repungo dicterio.
Ἀντεπιστέλλω, per epistolam rescribo, respondeo.
Ἀντεπιστρατεύω, vicissim bellum infero.
Ἀντεπιστρέφω, vicissim vel contra converto.
Ἀντεπιστροφή, ῆς, ἡ, conversio mutua, vel contraria, vel in contrariam partem.

'Αντεπιτάττω, contra injungo, vicissim impono.
'Αντεπιτειχίζω, vicissim munitionem excito.
'Αντεπιτίθημι, vicissim vel contra aliquid impono; (2) rescribo, respondeo nuncio, contra do mandata alicui ad aliquem.
'Αντεπιφέρω, refero, *Gl. V.* ἀντεπενεχθεὶς, relatus, *Gl. V.*
'Αντεπιφιλοτιμοῦμαι, per ambitionem seu honoris causa cum aliquo certo, contendo.
'Αντεπιφορὰ, ᾶς, ἡ, relatio, *Gl. V.* A præc.
'Αντεπιχειρέω, ῶ, contra adgredior, vicissim molior; (2) contra invado; (3) contra argumentor. Hinc
'Αντεπιχείρησις, εως, ἡ, ex adverso adgressio.
'Αντέπνεεν, *contra spirabat*, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a verbo ἀντιπνέω.
'Αντερανίζω, f. ίσω, vicissim corrogo, vicissim exigo; ἀντερανιζόμενον, quod sic exigitur.
'Αντεραστὴς, ȣ, ὁ, rivalis, æmulus alicujus in amore. Ex ἀντὶ et ἐραστὴς, *amator.*
'Αντεράστρια, ας, ἡ, pellex, *Gl. V.*
'Αντεράω, ῶ, redamo, vicissim amo, mutuo amore prosequor.
'Αντεργολαβέω, ῶ, contendo cum aliquo in redemptura operis faciendi.
'Αντερείδω, renitor; (2) innitor; (3) certo cum aliquo. 'Αντέρειδε νῦν βάσιν σὴν, siste, *Soph. Phil.* 1394.
'Αντερεῖν, *contradicere*, præs. inf. act. *contr.* pro ἀντερέειν· ἀντείρηκα, *contradixi.*
'Αντερείσαις, a. 1. part. act. masc. gen. *Æol.* pro ἀντερείσας, a verbo ἀντερείδω. Unde
'Αντέρεισις, εως, ἡ, renixus, obluctatio.
'Αντέρεισμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.
'Αντεριδαίνω, et
'Αντερίζω, contendo cum aliquo, certo cum aliquo per æmulationem.
"Αντερις, ιδος, ἡ, obluctatio. Ex ἀντὶ et ἔρις.
'Αντέρομαι, vicissim interrogo. 'Εγώ σε ἀντερήσομαι, *Naz.*
'Αντερύσασθαι, a. 1. inf. med. v. ἀντερύω.
'Αντέρως, ωτος, ὁ, amor mutuus.
'Αντερωτάω, ῶ, f. ήσω, vicissim interrogo, vicissim percontor.
'Αντερώτησις, εως, ἡ, mutua interrogatio, interrogatio quæ fit vicissim.
"Αντεσθαι, præs. inf. med. verbi ἄντομαι.
'Αντέστην, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀνθίστημι.
'Αντεστραμμένος, *in contrarium versus*, partic. perf. pass. verbi ἀντιστρέφω. Hinc
'Αντεστραμμένως, *adv.* vice versa.
'Αντέταται, 3. sing. perf. indic. pass. *Poet.* pro ἀνατέταται, ab ἀνατείνω.
'Αντέτευξε, *erexit*, 3. sing. a. 1. ind. act.
'Αντετέτυξο, *Il.* 8, 163, *similis eras* seu *fueras*, 2. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἀντιτεύχω.
'Αντετόρησεν, *Il.* 5, 337, *transfixit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀντιτορέω.
'Αντευεργετέω, ῶ, vicissim benefacio, gratiam refero. Hinc
'Αντευεργέτης, ȣ, ὁ, qui gratiam refert.
'Αντευεργετικὸς, ἡ, ὸν, beneficium reddens seu referens.
'Αντεύκρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, epith. zonæ quæ temperatæ opposita est. Ex εὔκρατος.
'Αντευνοέω, ῶ, vicissim benevolus sum, redamo.
'Αντευπάσχω, vicissim beneficium accipio.
'Αντευποιέω, ῶ, beneficium rependo.
'Αντεφέροντο, *referebantur*, 3. pl. imperf. ind. pass. v. ἀντιφέρω.
'Αντεφεστιάω, ῶ, vicissim convivio accipio.
'Αντεφίλασε, *redamavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀντεφίλησε, ab ἀντιφιλέω.
'Αντεφοδιάζω et ἀντεφοδιάζομαι, ingruo, irruo.
'Αντεφορμάω, adversus aliquem impetum facio. Οὐ μὴν ἐδέξαντό γε ἀντεφορμήσαντας, *Heliod.* 8.
'Αντεφορμέω, ῶ, naves in statione habeo ad prælium paratas.
'Αντεφόρμησις, εως, ἡ, impetus adversus aliquem. Τὴν ἀντεφόρμησιν ἐθάῤῥησαν, *Heliod.* 8.
'Αντέχρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀντιχράω.
'Αντέχω, f. ἀνθέξω, detineo, inhibeo, prohibeo, *Gl. V.* retineo, duro, possum; ἀντέχομαι, retineo, v. gr. benevolentiam; (2) vendico; (3) animum adjicio ad aliquid agendum, expetendum, &c., *Ern.* ἀντέσχεν, inhibuit, *Ph.* 'Αντέχειν τῷ πόνῳ, sustinere; τίσιν, suppeditare; τοῖς πολεμίοις, resistere; ἀντέχεσθαί τινος πράγματος, adhærere. "Ερως με ἀπόλλυσι, ϗ ȣκ ἔτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινὸν, *Luc.* 'Αντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, 1 *Thess.* 5, 14.
'Αντέω, *Il.* 7, 423, *Ion.* pro ἀντάω, obviam eo, occurro. Ab ἀντί.
'Αντηλίος, orientalis. 'Αγχῶνας ἀντηλίȣς ἰόντες, *Soph. Aj.* 805.
'Αντημείβετο, *respondebat*, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἀνταμείβομαι.
'Αντημοιβὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, remuneratorius.
"Αντην, *adv.* coram; (2) ex adverso; (3) manifeste, aperte. Ab ἀντί.
'Αντήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui contra remigat; (2) adversarius, hostis, oppositus. 'Αντήρεις στέρνων πλευρὰς, *Soph. Elect.* 89. Non est ab ἐρέσσω seu ἄρω, ut somniarunt grammatici, sed est paragoge ab ἀντί. Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν, fratrem habere oppositum, *Eurip. Phœn.* 761. Ex ἀντὶ et ἐρέσσω.
'Αντηρὶς, ίδος, ἡ, sublica, fulcrum subjectum ædificio; ἀντηρίδες, tibicines, *Gl. V.* Ab ἀντερείδω.
'Αντήρισε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀντερίζω.
"Αντησις, εως, ἡ, occursus; supplicationes, supplices preces. Ab ἀντάω, vel ἀντέω.
"Αντησις, ἡ, pro ἄντησις, *E. M.*
'Αντηχέω, ῶ, f. ήσω, resono; (2) vicissim cano. 'Επεὶ ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γέννᾳ, *Eurip. Med.* 426.
'Αντηχοῦσης, g. sing. præs. part. act. v. ἀντηχέω.
'ANTI', pro, loco, vice, *Ph.* contra; *in Comp.* revicissim, et quandoque parilitatem significat, ut ἀντίθεος, Deo par; interdum ante, dudum. Idem valet quod πρὸς in obtestationibus. 'Αντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, per hasce tuas filias et tuam vitam, *Soph. Œd. Col.* 1326. 'Ανθ' ὧν vide in voce. Præ. Μὴ τέρξει γυναῖκα κείνος ἀντὶ σȣ πλέον, nullam feminam magis amabit quam te, *Soph. Trach.* 577. 'Ο γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τȣ τάχȣς κρείσσω δίδωσι, *Eurip. Suppl.* 420. (Sic L. minus recte: in his locis ἀντὶ significat *vice.*)
'Αντία, *adv.* ex adverso, contra. *Neutrum plur.* ab ἀντίος.
'Αντιάασθε, 2. plur. imperf. indic. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἠντιᾶσθε, ab ἀντιάω.
'Αντιάγχη, ης, ἡ, est tumor inveteratus faucium, qui discuti nequit. Ex ἀντὶ et ἄγχω.
'Αντιάζω, f. άσω, obviam procedo; (2) obtestor. 'Αντιάζειν τὸν στρατὸν, occurrere. Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεςίȣ Διὸς, *Soph. Aj.* 492. 'Αλλ' ἀντιάζω μή με καταλίπῃς μόνον, *Id. Phil.* 805. Ab ἀντίος.
'Αντιαμοιβὸς, idem quod ἀνταμοιβός.
'Αντιάνειρα, ας, ἡ, virago, viris æquiparanda, *Il.* 3, 189. Ex ἀντὶ et ἀνὴρ, *vir.*
'Αντιάξει, 3. sing. f. 1. ind. *Dor.* pro ἀντιάσει, ab ἀντιάω.
'Αντιάξων, ονος, ὁ, axis seu polus qui nostro oppositus est; (2) ora australis nobis incognita. Ex ἀντὶ et ἄξων, *axis.*
'Αντιάομαι, intersum, *Il.* 24, 62.
'Αντιαόμην, *occurrebam*, imperf. ind. med. *Ion.* pro ἠντιαόμην.
'Αντιὰς, άδος, ἡ, tonsillæ glandula. Ab ἀντίος.
'Αντιάσας, *qui occurrit* vel *assecutus est, Il.* 1, 67, a. 1. part. act. verbi ἀντιάζω non ἀντιάω· hujus enim penultima in aoristis et futuris longa est.
'Αντιάσειν, *occursurum esse*, f. 1. inf. act.
'Αντιαχέω, ῶ, reclamo, contradico; *item*, proclamo versus aliquem.
'Αντιάχω, idem quod ἀντιαχέω, *Orph.*
'Αντιάω, ῶ, f. άσω, obviam eo vel venio, occurro; (2) adsequor, consequor; (3) precor, supplico; (4) curo, colo. (2) Εἴ κε δίκης ἀλιτήμονος ἀντιάσειε, *Apoll. Rhod.* 4, 1057. "Ετι γὰρ πολέμοιο μενοινᾷ ἀντιάαν, *Il.* 13, 215. Ab ἀντί.
'Αντιβάδην, *adv.* obnixe, contra nitendo.
'Αντιβαίνω, refragor, adversor, obnitor; obsto.
'Αντιβάλανος, ȣ, ἡ, galla, *Hes.*
'Αντιβάλλω, contra jacio, ex adverso jacio; (2) inter se confero, reputo. *Gl. V.* confero, recognosco, retracto. Τίνες οἱ λόγοι ȣ̃τοι ȣ̃ς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλȣς; *Luc.* 24, 17.
'Αντιβασιλεὺς, έως, ὁ, prorex, qui regis locum obtinet; *ap. Hist. Rom.* interrex.
'Αντιβασιλεύω, interrex, prorex sum, *Ern.*
'Αντίβασις, εως, ἡ, contraitio, occursus; (2) refragatio. Ab ἀντιβαίνω.
'Αντιβάτης, ȣ, ὁ, repagulum januæ, quod velut renititur et obsistit. Ab eod.
'Αντιβατικὸς, ἡ, ὸν, obvius, reluctans.
'Αντιβῆναι, a. 1. inf. act. v. ἀντιβαίνω.
'Αντιβίᾳ, *adv.* contra, e contrario, ex adverso; (2) coram, in conspectu. *Dativus fœm.* ab ἀντίβιος.
'Αντιβιάζομαι, f. άσομαι, reluctor, vi obsisto.
'Αντιβιβρώσκω, vicissim comedo.
'Αντιβίη, *contraria, Ion.* pro ἀντιβία.
'Αντιβίην, *adv.* idem quod ἀντιβίᾳ.
'Αντίβιον, *adv.* idem. Ab
'Αντίβιος, ία, ιον, et ἀντίβιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, contrarius, adversus. Ex ἀντὶ et βία, *vis.*
'Αντιβλάπτω, f. ψω, vicissim noceo.
'Αντιβλέπω, f. ψω, ex adverso intueor; (2) adversis oculis adspicio; (3) renitor, obsisto.
'Αντίβλεψις, εως, ἡ, obtutus. A præc.
'Αντιβοάω, ῶ, contra clamo, cum clamore respondeo.
'Αντιβοηθέω, f. ήσω, vicissim auxilior.
'Αντίβοιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bovis pretium æquans, tantum valens quantum valet bos.
'Αντιβολεῖν, præs. inf. act. verbi
'Αντιβολέω, ῶ, f. ήσω, occurro, consequor, intersum; (2) supplico, oro. *Gl. V.* ἀντιβολῶ, oro, quæso, precor, sodes, obsecro, obtestor. Μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι, *Il.* 4, 342. "Ιθί μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν, *Aristoph. Vesp.* 1377. Et
'Αντιβολὴ, ῆς, ἡ, occursus; (2) conflictus; (3) collatio. Ab ἀντιβάλλω.
'Αντιβόλησα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἀντεβόλησα, ab ἀντιβολέω. Unde
'Αντιβόλησις, εως, ἡ, supplicatio, postulatio, adhortatio, deprecatio.
'Αντιβολία, ας, ἡ, idem.
'Αντιβουκολέω, vicissim decipio, deludo.
'Αντιβραδύνω, vicissim cunctor.
'Αντιβροντάω, ῶ, f. ήσω, contra tonantem tono.
'Αντιγεγωνέω, ῶ, reclamo.
'Αντιγενεαλογέω, ῶ, f. ήσω, e diverso aliter progeniem recenseo.
'Αντιγεραίρω, honores, præmia rependo. Τὰ ἴσα τὴν ἐκτίμησιν ἀντιγεραίρειν, *App. Bell. Civ.* 2, 140.
'Αντιγηροτροφέω, ῶ, vicissim in senectute alo.
'Αντιγνωμονέω, ῶ, contra sentio, dissentio, refragor. Ab
'Αντιγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis. Ex ἀντὶ et γνώμη.
'Αντίγραμμα, ατος, τὸ, contrarium scriptum.
'Αντιγραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio. *Gl. V.* rescriptum; ἀντιγραφαὶ, constitutiones, *Ph.* item accusatio ejus, a quo ante reus factus sis; denique lites, controversiæ.
'Αντίγραφον, ȣ, τὸ, exemplar, exemplum, v. gr. libri.
'Αντίγραφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ex alio scriptus, descriptus. Ab
'Αντιγράφω, f. ψω, rescribo, scripto respondeo.
'Αντιδάκνω, f. δήξομαι, remordeo.
'Αντιδειπνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vicarius alicujus in sumenda cœna, alterius loco in cœna suffectus.
'Αντιδεξιόομαι, ȣ̃μαι, f. ώσομαι, vicissim amice excipio, vicissim dextram porrigo; item vicissim gratificor, liberaliter, comiter tracto.
'Αντιδέρκομαι, contra tueor, non timeo aliquem; quod aliis ἀσκαρδαμύττειν, *Ern.*
'Αντιδέχομαι, f. ξομαι, vicissim accipio.
'Αντιδημαγωγέω, ῶ, vicissim mihi populum concilio, vel contra apud populum dico; contrariam sententiam in concionandi tueor, *Ern.*
'Αντιδημιουργέω, ῶ, f. ήσω, vicissim (simile quid) fabricor, opus contrarium fabricor, *Suicer.*

'Αντι-

'Αντιδιαβαίνω, vicissim transeo, sc. mare.

'Αντιδιαβάλλω, vicissim criminor.

'Αντιδιαίρεσις, εως, ἡ, divisio in contraria, ut virtus, vitium, &c. Ab

'Αντιδιαιρέω, ῶ, in contrarias formas divido; oppono.

'Αντιδιάκονος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicissim serviens.

'Αντιδιακοσμέω, ῶ, f. ήσω, ex adverso aciem instruo. Ἔνθα καὶ ὁ Καῖσαρ ἀντιδιεκόσμει, *App. Bell. Civ.* 2, 75.

'Αντιδιαλλάσσομαι, vel ἀντιδιαλλάττομαι, permuto, velut captivos; muto in contrarium, contrario modo, v. gr. narro.

'Αντιδιαπλέκω, qu. contra involvo; *metaph.* quod contra dicam; excogito, respondeo.

'Αντιδιαστέλλω, distinguo. Hinc

'Αντιδιαστολή, ῆς, ἡ, discrimen, differentia, distinctio.

'Αντιδιαστροφή, ῆς, ἡ, idem.

'Αντιδιατάσσω, vel ἀντιδιατάττω, contra statuo seu decerno.

'Αντιδιατιθέμενος, *contrario animo adfectus*, præs. part. pass. verbi ἀντιδιατίθημι.

'Αντιδιατίθημι, contrarie dispono; *in med.* repello, ulciscor. Hinc ἀντιδιαθέμενος, resistens, contrario animo adfectus. Ἐν πραότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους, 2 *Tim.* 2, 25.

'Αντιδιδάσκω, alia, contraria doceo.

'Αντιδίδοται, 3. sing. præs. ind. pass. verbi

'Αντιδίδωμι, f. ώσω, do vicissim, rependo; (2) mutuo dare, cum se uterque dat; (3) offero permutationem fortunarum, v. gr. ἀντίδοσις. Ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπαιτούσης ἐμοῦ, ἄκουσον, *Eur. Hec.* 278.

'Αντιδιέξειμι, contra enarro, dissero.

'Αντιδιεξέρχομαι, idem.

'Αντιδιίστημι, distinguo in contraria.

'Αντιδικάζω, f. άσω, contra judicio contendo.

'Αντιδικασία, ας, ἡ, adversatio, *Gl. V.* A præc.

'Αντιδικέω, ῶ, f. ήσω, ad causam occurro, judicio me sisto; (2) contra litigo, *Gl. V.* ἀντιδικῶ, adversor, reluctor. Ab ἀντίδικος.

'Αντιδίκησις, εως, ἡ, refragatio, *Gl. V.*

'Αντιδικία, ας, ἡ, contra litigatio, oppositio litigantium inter se. Ab

'Αντίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, adversarius in lite, litigans contra aliquem; (2) hostis, adversarius. Ex ἀντὶ et δίκη, *lis.*

'Αντιδιορύττω, contra cuniculos ago.

'Αντιδογματίζω, f. ίσω, contraria dogmata introduco vel tueor.

'Αντιδοκέω, ῶ, contra censeo, contrariam sententiam habeo.

'Αντιδοξάζω, f. άσω, opinionis contrariæ sum, contrarium scitum foveo; (2) glorifico.

'Αντιδοξέω, ῶ, f. ήσω, dissentio; (2) refragor. Ab

'Αντίδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est contrariæ sectæ vel opinionis. Ex ἀντὶ et δόξα, *opinio.*

'Αντίδορον, ου, τὸ, cuticula, quæ subjicitur et opponitur tergori et pelli, *Suid.* Ex δέρας.

'Αντίδοσις, εως, ἡ, retributio, remuneratio; (2) verbum forense actionis, qua is qui recusat tributum vel munus impositum, propterea quod id suas facultates superet, defert alium, qui censum habeat, cui tributum illud conveniat, eoque negante, permutationem rei familiaris se cum illo facturum promittit. Sic est hæc vox accipienda in *Isocratis* Orat. περὶ ἀντιδόσεως, *Ern.* Ab ἀντιδίδομαι. Unde

'Αντίδοτον, ου, τὸ, remedium veneni, medicamentum quod adversus malum aliquod datur.

'Αντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui remedii gratia contra malum datur.

'Αντίδοτος, ου, ἡ, idem quod ἀντίδοτον.

'Αντίδοτος, ον, vicissim datus, contradatus, *Nonn.*

'Αντιδουλεύω, vicissim servio. Τοῖς τεκοῦσι γὰρ, δύστηνος, ὅστις μὴ 'ντιδουλεύει, τέκνων, nam qui parentibus vicissim non servit filius, infelix est, *Eurip. Suppl.* 361.

'Αντιδουλέω, vicissim servio.

'Αντίδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui loco servi est, vicarius servi; (2) vicissim serviens, seu ministrans.

'Αντίδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, contra sonans.

'Αντιδράω, ῶ, f. άσω, vicissim facio; (2) rependo.

'Αντιδυσχεραίνω, contra irascor.

'Αντιδωρεά, ᾶς, ἡ, remuneratio, retributio.

'Αντίδωρον, ου, τὸ, idem, scriptores eccl. de eulogiis utuntur.

'Αντιδωροῦμαι, remuneror. Ὁ δὲ σφέας τῷδε ἀντιδωρέεται, *Herodot.* 2, 30.

'Αντιζέσθαι, *castra castris opposita habere*, præs. inf. med. *Ion.* pro ἀνθίζεσθαι, a verbo ἀνθίζω.

'Αντιζηλοῦμαι, æmulor.

'Αντιζητέω, contra, pariter quæro me quærentem, vel interrogo interrogantem.

'Αντίζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex adverso respondens; (2) adversus, oppositus.

'Αντιζυγόω, obnitor.

'Αντίη, *adversa*, *Ion.* pro ἀντία, ab ἀντίος.

'Αντιθάλπω, vicissim, mutuo foveo.

'Αντίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquiparandus Deo, similis Deo, divinus, *Il.* 1, 262; (2) semideus; (3) Diis inimicus; (4) Deus inimicus, contrarius. (4) ἀλλά μοι ἀντίθεός τις ἔοικεν ἐμποδίζειν τὴν πρᾶξιν, *Heliod.* 4.

'Αντιθεραπεύω, f. εύσω, vicissim colo et observo, mutua observantia colo.

'Αντιθερμαίνω, f. ανῶ, contra calefacio.

'Αντίθεσις, εως, ἡ, oppositio. Ab ἀντιτίθημι.

'Αντιθετός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, contra positus, oppositus. Ab eod.

'Αντιθευσόμενος, *qui contra aliquem est cursurus*, fut. 1. part. med. verbi ἀντιθέω.

'Αντιθέω, contra currentem curro, occurro.

'Αντιθλίβω, fut. ψω, vicissim premo, contra premo.

'Αντίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex opposito sedens.

'Αντίθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicissim vel contra sonans.

'Αντιθύρετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicem januæ præstans.

'Αντίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, januæ oppositus, januæ obversus; vestibulum. Βᾶτε κατ' ἀντιθύρων, *Soph. Elect.* 1433. Ex ἀντὶ et θυρά.

'Αντικαθαιρέω, vicissim perdo, everto: aor. 2. inf. ἀντικαθελεῖν.

'Αντικαθέζομαι, bellum gero contra aliquem.

'Αντικάθημαι, in conspectu hostium castra habeo; castra castris oppono.

'Αντικαθίζω, f. ίσω, ex adverso colloco; (2) *in med.* ex adverso sedeo; (3) castra castris opposita habeo.

'Αντικαθίστημι, contra statuo, adversus aliquem statuo, oppono; (2) substituo, sufficio in locum alterius; subrogo, *Gl. V.* ἀντικαθίστησι, repræsentat, *Ph.* ἀντικαθίσταμαι, suffero, sufficio, *Gl. V.* in aor. 2. et perf. adversarius sum, contra pugno; ἀντικαθιστάμενος, altercator, *Gl. V.* Οὔπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε, *Heb.* 12, 4. (2) ἀντικαθίστανται μὲν ἐς τὸ τὴν γῆν διανέμων, subrogati sunt, *App. Bell. Civ.* 1, 18.

'Αντίκαινος, ον, similis et par novo, *Hes.*

'Αντικακουργέω, ῶ, vicissim malum infero, *Suic.*

'Αντικακόω, idem.

'Αντικαλέω, ῶ, vicissim voco, invito. Μήποτε καὶ αὐτοί σε ἀντικαλέσωσι, *Luc.* 14, 12.

'Αντικανονίζω, contra canones constituo vel decerno, *Suicer.* Ex ἀντὶ et κανὼν, *canon.*

'Αντικάρδιον, ου, τὸ, cavum illud quod sub pectore est, carneum molleque os ventris.

'Αντικαρτερέω, resisto incommodo, perfero incommodum.

'Αντικαταθνήσκω, invicem morior, *Æsch.* (*si lectio sana.*)

'Αντικαταλαμβάνω, e regione occupo.

'Αντικαταλέγω, lego in locum aliorum; *de militibus.*

'Αντικαταλείπω, vicissim relinquo, v. gr. liberos, hæreditatem liberis.

'Αντικαταλλαγή, ῆς, ἡ, permutatio. A seq.

'Αντικατάλλαγμα, ατος, τὸ, remuneratio, compensatio.

'Αντικαταλλάσσομαι, vel ἀντικαταλλάττομαι, commuto, permuto; (2) *pass.* reconcilior, *Polyb.*

'Αντικαταλλάσσω, permuto, *Gl. V.*

'Αντικαταμύω, contra seu vicissim conniveo.

'Αντικαταπλήττω, vicissim perterrefacio.

'Αντικατασκευάζω, contra apparo, v. gr. bellum, naves.

'Αντικατάστασις, εως, ἡ, restitutio, refectio, redhibitio; (2) dimicatio, refutatio, contra disputatio; (3) disceptatio causæ. Ab ἀντικαθίστημι.

'Αντικαταστρατοπεδεύω, castra castris oppono.

'Αντικατάσχεσις, εως, ἡ, retentio, v. gr. spiritus, urinæ. Ex κατασχέω, *retineo.*

'Αντικατατείνω, contra contendo, contra dissero.

'Αντικατατρέχω, vicissim incursionibus infesto.

'Αντικαταφρονέω, contemnentem me contemno.

'Αντικατηγορέω, ῶ, fut. ήσω, vicissim accuso. Hinc

'Αντικατηγορία, ας, ἡ, mutua accusatio, recriminatio.

'Αντικάτησθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro ἀντικάθησθαι, a verbo ἀντικάθημαι.

'Αντικατίζεσθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro ἀντικαθίζεσθαι, a verbo ἀντικαθίζω.

'Αντίκειμαι, fut. είσομαι, ex adverso situs seu positus sum, oppositus sum; obsto, refragor, officio, *Gl. V.* ἀντίκειται, obest, *Gl. V.* ἀντικείμενος, adversarius, obtrectator, objectus, adversus, *Gl. V.* ἀντικεῖσθαι, obesse, officere, *Ph.* Καὶ εἴ τι ἕτερον, τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται, 1 *Tim.* 1, 10.

'Αντικειμένως, *adv.* ex opposito.

'Αντικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, obvius; (2) adversus, oppositus.

'Αντικελεύω, f. εύσω, contra jubeo, vicissim jubeo; (2) contraria jubeo.

'Αντίκεντρον, ου, τὸ, par stimulo, stimuli vim habens, incitamentum. Τοῖς σώφροσι γὰρ ἀντίκεντρα γίνεται, *Æsch. Eumen.* 136. Ἄλγη ἀντίκεντρα καρδίᾳ, *Id. ibid.* 469.

'Αντικηδεύω, colo in modum, v. gr. patris. Ἀντικηδεύω πατρὸς, colo patris loco, *Eurip. Ion.* 734.

'Αντικήδομαι, rursus colo.

'Αντικηρύσσω, vel ἀντικηρύττω, contra prædico, dico, edico. Κεδὲν Κρέων τοῖς δ' ἀντεκήρυξεν λογοῖς, *Eurip. Suppl.* 673.

'Αντικινέω, ῶ, f. ήσω, contra moveo; *pass.* occurro hosti ad resistendum.

'Αντικιχράω, ῶ, vicissim commodo.

'Αντικλάζω, f. γξω, reboo, clangorem vicissim edo. Κραυγὴ δὲ πέτραισιν ἀντέκλαγξεν, *Eurip. Andr.* 1144.

'Αντικλαίω, contra, vicissim ploro.

'Αντικλάω, refringo, *de radiis solis.*

'Αντίκλειθρον, ου, τὸ, adulterina clavis, *Gl. V.*

'Αντικλίνω, contra declino et dejicio; (2) ex adverso adnuo.

'Αντικνήμιον, ου, τὸ, pars suræ opposita, pars cruris anterior. *Ph.* tibia. Ex κνήμη.

'Αντικολάζω, vicissim punio; (2) contra supplicio adficio, sc. loco præmii.

'Αντικολακεύω, f. εύσω, vicissim adulor, adsentando par pari refero.

'Αντικομίζομαι, f. ίσομαι, vicissim reporto; (2) vicissim recipio. Ex ἀντὶ et κομίζω.

'Αντικομπάζω, contra, vicissim me jacto.

'Αντικόντωσις, εως, ἡ, renixus, qui fit conto, quum quis loco cruris conto corpus fulcit. Ex ἀντὶ et κόντος, *contus.*

'Αντικοπή, ῆς, ἡ, repulsus, ipse repellendi actus; (2) conflictatio, collisio. Ab

'Αντικόπτω, f. ψω, retundo, refero, repercutio; (2) propulso.

'Αντικορύσσομαι, vel ἀντικορύττομαι, oppugno; (2) ad prælium me comparo.

'Αντικοσμέω, ῶ, vicissim orno; (2) contra orno, instruo, apparo. Hinc

'Αντικόσμησις, εως, ἡ, apparatus ad bellum contra aliquem.

'Αντικράζω, contra clamo.

'Αντικρατέω, vicissim impero, *Ep.*

'Αντικρίνω, comparo.

'Αντίκρουσις, εως, ἡ, repulsus, impulsus contrarius, seu in contrariam partem; (2) repugnantia. Ab

Ἀντικρέω, f. ύσω, retundo, repello; (2) incurro, offendo; (3) resisto, repugno, dissentio; (4) præter opinionem evenio. (2) πρῶτον ἀντικεκρόυκει, *App. Bell. Civ.* 4, 82.

Ἀντικρὺ, *adv.* e regione, contra, *Il.* 3, 359.

Ἄντικρυς, *adv.* plane, perspicue, aperte. Οὔτι μάλ' ἄντικρυς νοέω φάτιν, *Apoll. Rhod.* 4, 1334. Ἄντιχρυς μακάρεσσιν ἔικτο, *Id. Ibid.* 1612. Οὐ περιπλοκὰς, ὀδὲ περιαγωγὰς, ἀλλ' ἄντικρυς, aperte, *Plut. Fab. Max.* 3.

Ἀντικτάομαι, ῶμαι, f. κτήσομαι, emo pecunia, vel alterius rei permutatione mihi comparo.

Ἀντικτερίζω, contra vel vicissim funero.

Ἀντικτόνος, ον, vicissim interficiens.

Ἀντικτυπέω, contra fragorem, strepitum edo.

Ἀντίκτυπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, obstrepens, contra sonans.

Ἀντικυμαίνομαι, undabundus jactor contra aliquid. Ex ἀντὶ et κυμαίνω, *fluctuo.*

Ἀντικυρία, ας, ἡ, potestas opposita. Ex κῦρος.

Ἀντικύρικον, ε, τὸ, helleborus, sic dictus ab Anticyra insula.

Ἀντικύρσας, a. 1. part. act. verbi

Ἀντικύρω, f. ύρσω, incido in aliquem, nanciscor, offendo. Ὅτῳ μήτ' Ἄρης, μήτε πόντος ἀντέκυρσεν, in quem neque Mars incidit, neque pontus; id est, quem nec Mars, nec pontus sustulit, *Soph. Œd. Col.* 1679.

Ἀντικωλύω, impedio.

Ἀντιλαβεὺς, έως, ὁ, scuti fibula, vel uncus scuti fibulam accipiens. Ab ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιλαβὴ, ῆς, ἡ, apprehensio; (2) apprehensionis ansa; (3) sententia brevis hemistichio potissimum comprehensa.

Ἀντιλάβοις, 2. sing. a. 2. opt. act. verbi ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιλαγχάνω, subsortior, vel vicissim sortior; (2) denuo judicio experior in eadem causa.

Ἀντιλάζομαι, et Ἀντιλάζυμαι, prehendo; (2) opitulor. (1) ἡ δ' ἀντελάζετο, *Eurip. Med.* 1216. (2) πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι παρών, *Id. Or.* 751.

Ἀντιλακτίζω, f. ίσω, recalcitro.

Ἀντιλαμβάνω, recipio, vicissim accipio, velut beneficium; (2) rem aliam alterius loco accipio; (3) intelligo, percipio, *quo sensu usitatius est med.* ἀντιλαμβάνομαι, *quod præterea significat* (2) prehendo, manum injicio; (3) teneo; (4) capesso, *Gl. V.* suscipio; (5) affecto, vindico mihi; (6) corripio, reprehendo; (7) opitulor, sustineo cadentem, *cum genit.* Ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, *Dem.* Κἄπειτ' ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τῦ θρόνυ, *Aristoph. Ran.* 795. Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτῦ, *Luc.* 1, 54.

Ἀντιλάμπω, f. ψω, e contrario splendeo seu fulgeo; (2) splendorem reflecto, refulgeo, renideo, *Gl. V.*

Ἀντιλεγόμενον, acc. sing. part. præs. pass. ab

Ἀντιλέγω, f. ξω, contradico; (2) nego, recuso; (3) ambigo; (4) altercor, dissentio, reclamo, *Gl. V.* Κἀγὼ βέλομαι μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι τῷ Μελανίωνι, contra hunc narrare, *Aristoph. Lys.* 809. Hinc

Ἀντίλεκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, controversus, dubius.

Ἀντίλεξις, εως, ἡ, contradictio: in tragœdiis et comœdiis opponuntur μονῳδίαις, suntque partes, quibus duo aut plures colloquuntur, *Ern.*

Ἀντιλεσχαίνω, oggannio adversus aliquem, effutio aliquid.

Ἀντιλέων, ὁ, similis leoni.

Ἀντιληκτικὸς est genus versus Iambici.

Ἀντίληξις, εως, ἡ, qu. subsortitio, cum in causa ea in qua v. gr. ob vadimonium ante desertum, damnatus sis, iterum adversus actorem et victorem experiare. Ab ἀντιλαγχάνω.

Ἀντιληπτέος, έα, έον, suscipiendus. Et

Ἀντιληπτικὸς, ἡ, ὸν, susceptivus, apprehensivus; (2) ad percipiendum aptus, comprehensibilis; (3) sustinendo seu opitulando aptus. Ab ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, defensor, adjutor, propugnator. Ab eod.

Ἀντίληψις, εως, ἡ, apprehensio, correptio; (2) opitulatio, subsidium, patrocinium; (3) reprehensio, objectio; (4) perceptio sementis; (5) perceptio alicujus commodi. Ab eod.

Ἀντιλίβανος, ε, ὁ, Antilibanus, mons Libano oppositus.

Ἀντιλιτανεύω, vicissim supplico.

Ἀντιλόβιον, ε, τὸ, pars auris contra posita λοβῷ.

Ἀντιλοβὶς, ίδος, ἡ, idem.

Ἀντιλογέω, contradico, nego, *Soph.*

Ἀντιλογητικὸς, idem quod ἀντιλογικὸς, *Ph.*

Ἀντιλογία, ας, ἡ, contradictio, disputatio doctorum hominum, seu altercatio, convicium; (2) oratio contraria, refutatio prioris orationis. Ab ἀντιλέγω.

Ἀντιλογίζομαι, f. ίσομαι, vicissim vel rursum cogito; contendo, *Gl. V.* Ab eod.

Ἀντιλογικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars contentionum et concertationum Sophistarum. Ab eod.

Ἀντιλογικὸς, ἡ, ὸν, disputandi et refutandi peritus; (2) argutus. Ab eod.

Ἀντιλογικῶς, contra dicendi causa, contra dicentium modo.

Ἀντίλογος, ον, contra dicens, contrarius.

Ἀντιλοιδορέω, ῶ, f. ήσω, convicium regero, *Gl. V.* ἀντιλοιδορῶ, remaledico, Ὃς λοιδορέμενος ὀκ ἀντελοιδόρει, 1 *Pet.* 2, 23.

Ἀντιλυπέω, ῶ, f. ήσω, vicissim molestus sum, vicissim negotium facesso. Hinc

Ἀντιλύπησις, εως, ἡ, molestia quæ vicissim alicui exhibetur.

Ἀντίλυρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, lyræ respondens, lyræ consonans; (2) æmulus. (2) θείας ἀντίλυρον μέσας, *Soph. Trach.* 643. Ex ἀντὶ et λύρα, *lyra.*

Ἀντίλυτρον, ε, τὸ, redemptionis pretium. Hinc

Ἀντιλυτρόω, ῶ, f. ώσω, redimo.

Ἀντιμαίνομαι, furo contra aliquem, per furorem alicui adversor.

Ἀντιμανθάνω, contra disco; (2) vicissim disco.

Ἀντιμαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, contrarium testor; (2) reclamo; (3) palam attestor. Ἀντιμαρτυρῶ πρὸς αἴσθησιν, *Plut.*

Ἀντιμάχησις, εως, ἡ, depugnatio adversus aliquem; repugnatio, refragatio, *Gl. V.* Ab

Ἀντιμάχομαι, pugno adversus aliquem; (2) repugno, reluctor, adversor. Ἀντιμάχεται τῇ κράσει, τέτω.

Ἀντίμαχος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui pugnat adversus aliquem, adversarius.

Ἀντιμεθέλκω, f. έλξω, in contrariam partem traho. Τῇ ᾗ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος, scil. βίος, *Epigramm.*

Ἀντιμεθίστημι, contrariam partem transfero; (2) vicissim loco moveo et muto; ἀντιμεθίσταμαι, in locum discedentis subeo. Ψηφίσματα ᾗ νόμον ζητεῖσ' ἀντιμεθιστάναι, *Aristoph. Thesm.* 369.

Ἀντιμειρακεύομαι, f. εύσομαι, vicissim erga aliquem juveniliter vel adolescentis more ago.

Ἀντιμελίζω, f. ίσω, contra modulor.

Ἀντιμέλλω, contra cunctor, vicissim cunctor.

Ἀντιμέμφομαι, f. ψομαι, vicissim queror et expostulo.

Ἀντιμένω, contra perduro, permaneo resistendo.

Ἀντιμέρεια, vel ἀντιμερία, ας, ἡ, partis unius pro alia positio. Ex ἀντὶ et μέρος, *pars.*

Ἀντιμεσερανέω, ῶ, in opposito cœli umbilico sum.

Ἀντιμεταβάλλω, in contrarium muto. Hinc

Ἀντιμεταβολὴ, ῆς, ἡ, mutatio in contrarium.

Ἀντιμετάβασις, εως, ἡ, obluctatio in transitu. Ex ἀντὶ et μεταβαίνω, *transeo.*

Ἀντιμεταλαμβάνω, vicissim accipio; (2) suscipio, velut odium. Hinc

Ἀντιμετάληψις, εως, ἡ, participatio, quæ vicissim fit; (2) commutatio quum vices redduntur.

Ἀντιμεταλλεύω, idem quod ἀντιδιορύττω.

Ἀντιμεταῤῥέω, refluo.

Ἀντιμεταστάω, alio traduco.

Ἀντιμετάστασις, εως, ἡ, in contrariam partem translatio seu transmutatio. Ab ἀντιμεθίστημι.

Ἀντιμετατάσσομαι, pugno, prælior contra aliquem.

Ἀντιμεταχωρέω, progredior in contrarias partes.

Ἀντιμετέρχομαι, vicissim seu contra ambio.

Ἀντιμετρέω, ῶ, f. ήσω, remetior; (2) rependo. Τῷ γὰρ αὐτῷ μέτρῳ, ᾧ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν, *Luc.* 6, 38.

Ἀντιμετρηθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. act.

Ἀντιμέτρησις, εως, ἡ, æqua remensio.

Ἀντιμέτωπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, oppositam frontem habens. Ex ἀντὶ et μέτωπον, *frons.*

Ἀντιμηνίω, f. ίσω, vicissim irascor, ob illatam injuriam irascor.

Ἀντιμηχανάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, machinis machinas oppono, repugno, vim defendo, vim vi repello.

Ἀντιμηχάνημα, remedium adversus vim, fraudes, insidias, machinationes.

Ἀντιμίμησις, εως, ἡ, imitatio hostium, *hoc est,* cum vim vi, fraudes fraudibus defendas.

Ἀντίμιμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui aliquem imitatur æmulatione; (2) similis.

Ἀντιμισέω, ῶ, f. ήσω, odi vicissim. Κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει τὰς πονηρὰς ἄνδρας ἀεὶ, *Aristoph. Lys.* 820.

Ἀντιμισθία, ας, ἡ, merces, meritis respondens, remuneratio; *Gl. V.* mercedis retributio.

Ἀντιμισθωτὸς, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui est vice mercenarii, qui pro alio mercede est conductus.

Ἀντιμοιράω, vicissim sortiri, *i. e.* partem accipere tantam quantam alter accepit.

Ἀντιμολέω, ῶ, f. ήσω, obviam eo.

Ἀντίμολπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, contrarius in cantu, diversi cantus. Εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτόν, *Eurip. Med.* 1176. Ex ἀντὶ et μολπή.

Ἀντίμορφος, ε, ὁ ᾗ ἡ, adversam formam imitans, *veluti speculum.*

Ἀντιμυκάομαι, contra mugio, remugio.

Ἀντιμυκτηρίζω, f. ίσω, vicissim subsanno, seu irrideo.

Ἀντιναυπηγέω, ῶ, f. ήσω, vicissim naves fabricor, contra machinor in navium fabricatione.

Ἀντινήχομαι, nato contra seu adversum.

Ἀντινικάω, vicissim vinco victorem.

Ἀντινομία, ας, ἡ, legis adversus legem repugnantia, legum inter se pugna, leges contrariæ. Hinc

Ἀντινομικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad ἀντινομίαν.

Ἀντινομοθετέω, ῶ, f. ήσω, legem fero adversum.

Ἀντινεθετέω, ῶ, f. ήσω, vicissim admoneo.

Ἀντίνωτοι, οἱ ᾗ αἱ, opposita invicem terga habentes.

Ἀντιξοεῖν, contrarium esse. Ab

Ἀντίξοος, ε, *contr.* ἀντίξες, ε, ὁ ᾗ ἡ, et ἀντιξος, adversus, contrarius. Ex ἀντὶ et ξέω.

Ἀντιξύω, f. ύσω, vicissim scalpo, seu distringo, mutuum scabo.

Ἀντίον, *adv.* adverso, e regione, contra.

Ἀντίον, ε, τὸ, liciatorium, lignum teres, quo circumagendo textores licium intendunt. *Gl. V.* insubulum, insubula; (2) magnus malus nauticus.

Ἀντιόομαι, ῦμαι, obsisto, adversor. Ἀντιῦσθαι τοῖς τινὸς πράγμασι, τινὶ ἐς μάχην. Ἀντιῦμαι τὸν βάρβαρον, *Herodot.* Ab

Ἀντίος, ία, ίον, adversus, ex adverso stans, qui est in conspectu; (2) obvius. Ab ἀντί.

Ἀντιοστατέω, idem quod ἀντιστατέω, contrarius sum. Νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ, *Soph. Phil.* 640.

Ἀντιῦσθαι, *adversari,* præs. inf. med. *contr.* pro ἀντιόεσθαι, a verbo ἀντιόομαι.

Ἀντιόφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, contraria sentiens. Ex ἀντὶ et φρὴν, *mens.*

Ἀντιόω, et όομαι, adversor, repugno. Ab ἀντίον.

Ἀντιόων, præs. part. act.

Ἀντιπαγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, e contrario compactus, ex adverso fixus. Ex ἀντὶ et πηγνύω.

Ἀντιπάθεια, ας, ἡ, naturalis dissensio et repugnantia. Ab

Ἀντιπαθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, contrariam adfectionem habens, contrarius. Hinc τὸ ἀντιπαθὲς, έος, remedium

remedium adversus aliquid. Ex ἀντὶ et πάθος, *adfectus.*

Ἀντιπαιδία, ας, ἡ, pubertas. Ab ἀντίπαις.

Ἀντιπαίζω, obludo, ludo contra ludentem; (2) vicissim jocor, colludo.

Ἀντίπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, puer jam adultus, adolescens, valde juvenis. *Gl. V.* puerаster, juvenis. Θυγατρὸς ἀντίπαιδος, *Eurip. Andr.* 326.

Ἀντιπαίω, f. αίσω, repercutio; (2) resisto.

Ἀντιπαλαιστὴς, ȣ, ὁ, colluctator.

Ἀντιπαλαίω, f. αίσω, reluctor, obluctor, resisto.

Ἀντιπαλαμάομαι, idem.

Ἀντίπαλος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, colluctator, adversarius in lucta; (2) adversarius, hostis, inimicus, æmulus; (3) æquas vires habens, viribus par; (4) oppositus, contrarius. Unde de pugna ambigua, de timore mutuo dicitur. Ex ἀντὶ et πάλη, *lucta.*

Ἀντιπάλως, *adv.* æquis viribus, æquo Marte.

Ἀντιπανεργέω, fraudes fraudi oppono.

Ἀντιπαραβάλλομαι, se æquiparo. Ἑταιρόμενός τε ἐπὶ τῷδε, ἀντιπαρεβάλλετο ἤδη καὶ Πομπηΐῳ, *App. Bell. Civ.* 2, 15.

Ἀντιπαραβάλλω, confero inter se, comparo. Ἀντιπαραβάλλει τὰ ἑαυτȣ̃ ταῖς ἐκείνȣ πράξεσι, *Plut.* Hinc

Ἀντιπαραβολὴ, ῆς, ἡ, collatio, comparatio.

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ, ipse actus quo quis renunciat mulieris παραγγελίαν, seu denunciationem de graviditate ex se negat; (2) omnino, certamen, velut candidatorum, &c. ejusque professio, denunciatio, *Ern.* Ab

Ἀντιπαραγγέλλω, mulieris παραγγελίαν contradico; (2) competitor sum alicui magistratum petenti; (3) denuncio, sc. me arma capere contra hostes. (2) Πομπηΐῳ δ' ἐς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγελλε, *App. Bell. Civ.* 2, 17.

Ἀντιπαραγραφὴ, ῆς, ἡ, formula qua quis occurrit ei, qui exceptione utitur. *Gl. V.* replicatio, proscriptio, perscriptio. Ab

Ἀντιπαραγράφω, exceptione utenti occurro. *Ph.* remancipo.

Ἀντιπαράγω, ex adverso procedo; (2) hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito. Hinc

Ἀντιπαραγωγὴ, ῆς, ἡ, copiarum suarum copiis hostium oppositio; (2) prælium; (3) *in pl.* inimicitiæ, factiones. Ἀλέξανδρος ἐς ἔθος αὐτὸν τῆς ἀντιπαραγωγῆς καθίστη, consuetudinem sese opponendi hostili aciei, *Arr. Hist. Alex.* 5, 10.

Ἀντιπαραδίδωμι, reddo, trado alteri, sc. quod et ipse ab alio accepi.

Ἀντιπαράθεσις, εως, ἡ, rerum contentio, seu comparatio. Ex ἀντὶ et παρατίθημι.

Ἀντιπαραινέω, vicissim cohortor.

Ἀντιπαρακαλέω, ῶ, in contrariam partem hortor; (2) vicissim hortor, animo. (2) ȣ̓ πολλὰ παρακαλέσας τε καὶ ἀντιπαρακληθεὶς πρὸς τῶν ἡγεμόνων, *Arr. Hist. Alex.* 3, 10.

Ἀντιπαρακελεύω, f. εύσω, vicissim hortor; (2) contraria suadeo.

Ἀντιπαράκειμαι, in locum alterius pono.

Ἀντιπαραλυπέω, ῶ, vicissim molestia adficio.

Ἀντιπαραπλέω, vicissim prætermavigo; (2) adversus hostem tendens navigo.

Ἀντιπαραπορεύομαι, ad latus et e regione, v. gr. exercitus hostilis, iter facio, seu exercitum duco, *Polyb.*

Ἀντιπαρασκευάζομαι, vicissim instruo, apparo bellum, sc. naves, &c. contra aliquem. Ὁ δὲ δὴ Ἀντωνῖνος ἀντιπαρεσκευάζετο, *Dio Cass.* 78, 4.

Ἀντιπαρασκευάζω, vicissim instruo, contra suborno. Νίγνιον δημαρχȣ̃ντα ἐναντιωθῆναι πᾶσι σφίσιν ἀντιπαρεσκεύασεν, *Dio Cass.* 38, 14.

Ἀντιπαρασκευὴ, ῆς, ἡ, apparatus qui fit ex parte contraria.

Ἀντιπαράστασις, εως, ἡ, contrariis frontibus conflictio; acies contra instructa; (2) genus argumentationis rhetoricæ, quo in refellendo magna cum vi nituntur, *Ern.* Ex ἀντὶ et παρίστημι, *sisto.*

Ἀντιπαραστατικὸς, ἡ, ὸν, quo quid negatur non simpliciter, sed cum diligenti explicatione ac demonstratione.

Ἀντιπαραστρατοπεδεύω, castra contra castra pono.

Ἀντιπαρασχεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἀντιπαρέχω, pro ἀντιπαρασχέω, *retribuo.*

Ἀντιπαράταξις, εως, ἡ, acies contra instructa.

Ἀντιπαρατάσσω, vel ἀντιπαρατάττω, contra colloco in acie, aciem contra instruo; unde *in voce med. (ap. Thucyd.)* Καὶ οἱ Μακεδόνες ἐπὶ πεῖς ἀντιπαρετάξαντο ὡς κωλύσοντες.

Ἀντιπαράτασις, εως, ἡ, contentio; (2) comparatio, collatio. Ab

Ἀντιπαρατείνω, contendo, compono, comparo; (2) prætendo, ex adversum; *item* aciem contra instruo.

Ἀντιπαρατίθημι, contra pono, oppono; (2) confero, *acc.* et *dat.* Τὰς ἄλλας νύκτας τε καὶ ἡμέρας τὰς τȣ̃ βίȣ τȣ̃ ἑαυτȣ̃ ἀντιπαραθέντα ταύτῃ τῇ νυκτὶ, &c. comparatione cum hac nocte, *Plat. in Apol.*

Ἀντιπαραχωρέω, ῶ, alicui invicem cedo. *Gl. V.* ἀντιπαραχωρῶ, reconcedo.

Ἀντιπάρειμι, contra eo, vicissim contra aliquem eo, insequor. Πορευομένων δὲ αὐτῶν ἀντιπαρῄεσαν αἱ τάξεις τῶν ἱππέων, *Xenoph. Cyr. Exped.* 4, 206.

Ἀντιπαρέκτασις, εως, ἡ, idem quod ἀντιπαράτασις.

Ἀντιπαρεκτείνω, contra oppono secundum longitudinem, v. gr. murorum, aciei.

Ἀντιπαρεξάγω, contra duco exercitum in hostes, infesto exercitu eo in hostes. Ἀντιπαρεξάγοντες τῇ ἐλάσει, *Arr. Hist. Alex.* 5, 17.

Ἀντιπαρέξειμι, idem; (2) decedo invicem via alicui; (3) adversor; (4) persequor.

Ἀντιπαρεξετάζω, contra disquiro et perscrutor, oppono; (2) vicissim compono, ex adverso comparo.

Ἀντιπαρέρχομαι, idem quod ἀντιπάρειμι; (2) ex adverso prætereo. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἀντιπαρῆλθεν, *Luc.* 10, 31.

Ἀντιπαρέχω, refero, retribuo.

Ἀντιπαρηγορέω, ῶ, consolor; (2) in contrariam partem cohortor, contra suadeo, dissuadeo.

Ἀντιπαρήκω, contrario gradu incedo, contravenio, me contra infero. Ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις ὁ πόντος, *Aristot. de Mundo.*

Ἀντιπαρῆλθε, 3. sing. aor. 2. ind. act. v. ἀντιπαρέρχομαι, *prætereo.*

Ἀντιπαριππεύω, contra adequito, equestrem aciem admoveo, agmen equitum adversus aliud agmen duco. Ἐπειδὰν τὸ κατὰ σφᾶς σίφος τῶν ἱππέων ἴδοντες οἱ βάρβαροι ἀντιπαριππεύωσιν αὐτῶν, *Arr. Hist. Alex.* 5, 16.

Ἀντιπαρίστημι, repræsento, *Ph.*

Ἀντιπαροδεύω, obviam eo, occurro. Ἀντιπαρώδευον ἀλλήλοις, sibi invicem occurrerunt, *App. Pun.* 107. Ἀντιπαρώδευσεν ἐκ Μακεδονίας, obviam ei ivit, *Id. Bell. Civ.* 2, 55.

Ἀντιπαῤῥησιάζομαι, f. άσομαι, vicissim libere loquor.

Ἀντιπάσχω, contrariam adfectionem habeo; (2) vicissim beneficio adficior, vel maleficio; (3) resisto, adversor. (2) πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γε, *Soph. Phil.* 583.

Ἀντιπαταγέω, ῶ, contra vel vicissim strepo, obstrepo.

Ἀντιπατέω, ῶ, vicissim vel contra calco, seu conculco.

Ἀντίπατρος, ȣ, ὁ, inimicus patri, epitheton Jovis *ap. Theocritum,* quod patrem Saturnum regno exuerit.

Ἀντιπελαργέω, ῶ, f. ήσω, vicem rependo, beneficium retribuo. Ex ἀντὶ et πελαργὸς, *ciconia,* quæ parentes senio confectos vicissim alere creditur. Hinc

Ἀντιπελάργησις, εως, ἡ, idem quod

Ἀντιπελαργία, ας, ἡ, beneficii accepti remuneratio (reperitur etiam ἀντιπελάργωσις).

Ἀντιπέμπω, f. ψω, remitto; (2) vicissim mitto, pariter mitto, mitto quoque. Ἀντιπέμπȣσι ταῖς φωναῖς ἦχον. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀκȣ́σαντες ταῦτα, ἀντέπεμψαν Τιμαγόραν τε καὶ Λέοντα, *Xenoph. Hellen.* 7, 1.

Ἀντίπεμψις, εως, ἡ, repercussio. Τῇ ἀντιπέμψει τȣ̃ κτύπȣ, *Arr. Hist. Alex.* 5, 3.

Ἀντιπεπονθὸς, ότος, τὸ, talio, beneficium vel maleficium redditum. Ab ἀντιπάσχω.

Ἀντιπεπονθότως, *adv.* beneficio vel maleficio recipiendo, cum sensu respondente actioni vel affectioni alienæ.

Ἀντιπεραῖος, αία, αῖον, ex adverso situs, *Il.* 2, 635. Ex ἀντὶ et πέραν, *trans.*

Ἀντιπέραν, *adv.* e regione, ex adverso, trans.

Ἀντιπέρας, et ἀντιπέρα, *adv.* idem.

Ἀντιπέρηθεν, *adv.* idem.

Ἀντιπεριάγω, converto, circumago, v. gr. navem, ut impetus in hostem fiat.

Ἀντιπεριΐστημι, circumpono, sc. oppugnandi causa, ut naves, exercitum, &c. (2) oppugno, resisto; (3) comprimo, cohibeo; (4) retorqueo in partem contrariam, quam alter noluerit, aut non expectarit, *Ern.*

Ἀντιπεριλαμβάνω, vicissim amplector.

Ἀντιπερίσπασμα, ατος, τὸ, stratagema, quum hostes distinemus, vim alio convertere cogimus. Ab

Ἀντιπερισπάω, ῶ, retraho, revello; (2) distineo, in aliam partem vim convertere cogo; (3) adversor.

Ἀντιπερίστασις, εως, ἡ, circumsessio, obsidio; (2) in humano corpore, quum e loco superiore spiritus coercetur infra, aut contra. Ab ἀντιπεριΐστημι.

Ἀντιπεριστρέφω, circumagendo verto in contrariam partem. Hinc

Ἀντιπεριστροφὴ, ῆς, ἡ, circumactio e contrario, vel circumactio in partem contrariam.

Ἀντιπεριχωρέω, circumvenio hostem, circumeo a tergo.

Ἀντιπεριψύχω, vicissim refrigero.

Ἀντιπερωθέω, ῶ, comprimo, coarcto, cohibeo; (2) trudo in partem contrariam vel alienam, *Ern.* Hinc

Ἀντιπερίωσις, εως, ἡ, obnixus et compressio.

Ἀντίπετρος, ον, valde durus, ut saxum; saxi locum tenens.

Ἀντιπεφάσθαι, perf. inf. pass. verbi ἀντιφάω, *occido pro altero.*

Ἀντιπηδάω, ῶ, f. ήσω, vicissim et ipse salio.

Ἀντίπηξ, γος, ἡ, arca lignea, cista, *Eurip. Ion.* 19, et 1338. Ex πήγνυμι.

Ἀντιπηρόω, ῶ, f. ώσω, mutilum reddo, mutilo.

Ἀντιπιέζω, f. έσω, vicissim premo, prementem premo.

Ἀντιπίμπλημι, rursus, vicissim impleo.

Ἀντιπίμπρημι, vicissim incendo, vicissim uro.

Ἀντιπίπτω, contra irruo, obnitor, repugno; (2) secus, contra spem evenire. Ὑμεῖς ἀεὶ τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, *Act.* 7, 51. (2) ἦν δ' ἀντιπίπτῃ τι παρὰ τὴν μάχην, *App. Bell. Civ.* 4, 124.

Ἀντίπλαστος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, similiter seu e simili materia fictus; (2) ad exemplar alterius fictus. Τὸν ἀντίπλαστον νόμον ἔχει τεθνηκότων, simili lege mortuorum tenetur, *Soph. in Inacho.* Ex ἀντὶ et πλάσσω, *fingo.*

Ἀντιπλέκω, retorqueo, *Gl. V.*

Ἀντίπλευρος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui adverso est latere. Ex ἀντὶ et πλευρά.

Ἀντιπλέω, contra navigo, navi occurro.

Ἀντιπληκτίζω, contra percutio.

Ἀντιπλὴξ, γὸς, ὁ καὶ ἡ, percussus, ictibus crebris obnoxius, ut litus. *Soph. Antig.* 592.

Ἀντιπληρόω, ῶ, f. ώσω, vicissim impleo; (2) vires exhaustas repleo; (3) suppleo quod deest.

Ἀντιπλήσσω vel ἀντιπλήττω, f. ήξω, repercutio, referio.

Ἀντίπλοια, ας, ἡ, navigatio, quæ fit averso utrimque remorum actu et impulsu; (2) *metaph.* æquabilitas, parilitas, *Polyb. si lectio sana est,* Ern. Ex πλέω, seu πλόος.

Ἀντιπνεῖν, præs. inf. act. verbi

Ἀντιπνέω, reflo, contrarium flatum emitto; (2) adversus sum. Ἀντιπνέειν ἀνέμοισι, *Phocyl.* Ex ἀντὶ et πνέω, *flo.* Unde

Ἀντιπνοὴ, ῆς, ἡ, reflatus, flatus contrarius.

Ἀντίπνοια, ας, ἡ, idem.

Ἀντίπνοος, *contr.* ἀντίπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, spirans adversus, reflans.

Ἀντιπνόως, *adv.* in contrarium.

Ἀντίποδες, ων, οἱ, adversipedes, *Ph.*

Ἀντιποθέω, ῶ, f. ήσω, mutuo alicujus desiderio tangor.

Ἀντιποιέω, ῶ, f. ήσω, contra facio, assimulo; (2) *in pass.* contra fio, vicissim fio; *in med.* (3) ἀντιποιοῦμαι, vindico, mihi attribuo; (4) adfecto, adsequi conor, item utor aliqua re.

Ἀντιποίησις, εως, ἡ, studium alicujus rei comparandæ, ut ἀρετῆς.

Ἀντίποινον, ου, τὸ, pœna pro delicto; compensatio quævis.

Ἀντιποιούμενος, præs. part. pass.

Ἀντιπολεμέω, ῶ, f. ήσω, belligero adversus; (2) armis lacessitus vicissim infesto.

Ἀντιπολέμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, bellum contra aliquem gerens, hostis. Ex πόλεμος.

Ἀντιπόλεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἀντιπολίζω, urbem vel munimenta urbis instar exstruo, ad oppugnandam urbem. Ex

Ἀντίπολις, εως, ἡ, urbs urbi opposita et æmula.

Ἀντιπολιορκέω, ῶ, f. ήσω, vicissim obsideo, obsessorem obsidione cingo, obsideo eum a quo obsidebar antea.

Ἀντιπολιτεία, ας, ἡ, contraria factio, proprie in reip. administratione; vel in re quacunque gerenda, sensus et artes adversæ; ἀντιπολιτεῖαι, simultates, *Ph.*

Ἀντιπολιτεύομαι, f. εύσομαι, adversor alicui in administranda republica; (2) contrariam factionem sequor; (3) contrario modo rempubl. administro; (4) reclamo, refragor, intercedo; (5) artes, cœpta, instituta alicujus, contrariis labefacto. Ἀντιπολιτεύεσθαι τοῖς παλαιοῖς βασιλεῦσι, *Plut.*

Ἀντιπορεύομαι, f. εύσομαι, contra eo, vado in contrariam partem; (2) resisto, refragor.

Ἀντιπορέω, idem.

Ἀντιπορθέω, ῶ, f. ήσω, vasto vicissim.

Ἀντίπορθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositus ultra mare, ut Sicilia Italiæ.

Ἀντίπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, contra gradiens, in contrariam partem tendens; (2) oppositus, e regione situs. (2) ἃ νῦν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον, *Eur. Med.* 209. Ex ἀντὶ et πόρος, *transitus.*

Ἀντίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, adversa vestigia figens; (2) pedes nobis obvertens.

Ἀντιπρακτικὸς, ὴ, ὸν, adversarius, inimicus.

Ἀντίπραξις, εως, ἡ, refragatio; (2) oppugnatio. Ab

Ἀντιπράσσω, vel ἀντιπράττω, f. ξω, contra facio; in contrarium laboro; (2) resisto, repugno, renitor. *Gl. V.* officio.

Ἀντιπρεσβεύομαι, f. εύσομαι, e contrario legatos mitto, qui sc. alios legatos impediant, &c. Ex ἀντὶ et πρέσβευς. Hinc

Ἀντιπρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, prolegatus, *Gl. V.*

Ἀντιπρήσσειν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀντιπράσσειν.

Ἀντιπροβάλλομαι, contra propono et nomino designandum. Hinc

Ἀντιπροβολὴ, ῆς, ἡ, nominatio alterius contra alterum, ut rejectio judicum.

Ἀντιπρόειμι, ex adverso prodeo, seu progredior.

Ἀντιπροῄεσαν, *obviam prodierant*, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro ἀντιπροῄεισαν.

Ἀντιπροθυμοῦμαι, curo alterum, alterius vice curo; (2) officium, gratiam acceptam refero studio meo.

Ἀντίπροικα, ων, τὰ, quæ vili pretio venduntur. Ἐπεὶ γὰρ διὰ τὸ πολλὰ χρήματα εἰλήφθαι ἀντίπροικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο, *Xenoph. Agesil.* 1, 18.

Ἀντιπροΐσχω, vicissim do, retribuo, *Hes.*

Ἀντιπροκαλέομαι, οῦμαι, vicissim provoco; (2) optione provoco, vicissim conditionem fero, vel offero, vicissim conditionem stipulor. *Gl. V.* ἀντιπροκαλεῖσθαι, restipulari.

Ἀντιπρόκλησις, εως, ἡ, mutua provocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferenti. A præc.

Ἀντιπροπίνω, mutuo propino.

Ἀντιπροσαγορεύω, resaluto, vicissim saluto.

Ἀντιπροσαμάομαι, ῶμαι, aggero terram, v. gr. arbori.

Ἀντιπρόσειμι, contra in aciem eo.

Ἀντιπροσειπεῖν, resalutare.

Ἀντιπροσελαύνω, e contraria parte adequito.

Ἀντιπροσέρχομαι, e contraria parte adcurro, accedo.

Ἀντιπροσκυνέω, vicissim adoro, veneror.

Ἀντιπροσρέω, resaluto, mutuo alloquor.

Ἀντιπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositam faciem habens; (2) contraria fronte alium adspiciens. Ex ἀντὶ et πρόσωπον, *facies.*

Ἀντιπρότασις, εως, ἡ, opposita propositio. Ab

Ἀντιπροτείνω, vicissim porrigo, v. gr. manum.

Ἀντιπροτίθημι, contra vicissim propono, v. gr. edicta.

Ἀντίπρωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui proram habet in aliquem conversam; (2) adversus; (3) conspicuus, qui est ante oculos. (2) κατ' ἀντίπρωρα ναυστάθμων, ex adverso navium stationum, *Eurip. Rhes.* 136. (3) τάδ' ἀντίπρωρα δῆτά σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ, coram, *Soph. Trach.* 223.

Ἀντίπτωσις, εως, ἡ, figura quæ casus permutat. Hinc

Ἀντιπτωτικῶς, *adv.* casuum permutatione facta.

Ἀντίπυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, adversas clunes habens.

Ἀντιπυκτεύω, repugno, adversor, obluctor.

Ἀντίπυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositam januam seu portam habens. Ex ἀντὶ et πύλη.

Ἀντιπυνθάνομαι, contra interrogo, percunctor.

Ἀντίπυργος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod turri opponi et comparari potest. Ex ἀντὶ et πύργος.

Ἀντιπυργόω, contra munio, turres ædifico.

Ἀντιπυρσεύω, vicissim signum ignibus dare, *Polyb.*

Ἀντιρρητορεύω, contra concionor.

Ἀντιῤῥέπω, in contrariam partem vergo.

Ἀντιῤῥηθῆναι, contradici.

Ἀντίῤῥησις, εως, ἡ, contradictio, responsio contradicens; (2) refutatio. *Gl. V.* altercatio, refragatio, controversia. A præc.

Ἀντιῤῥητικὸς, ὴ, ὸν, refutatorius. Ex iisd.

Ἀντίῤῥινον, ου, τὸ, herba quædam ita dicta, quod semine sit vituli naribus simili. *Angl.* CALVES-SNOUT, SNAP-DRAGON.

Ἀντιῤῥοπία, ας, ἡ, *Ion.* ἀντιῤῥοπίη, nisus in contrariam partem, æquilibrum.

Ἀντίῤῥοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, in contrariam partem vergens; (2) æquipollens, æquale pondus seu libramentum habens. *Gl. V.* æquilibris. Ἄγειν ἀντίῤῥοπον, æquilibrio tenere, id est, parem ferendo esse. Hinc Μόνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος, *Soph. Electr.* 118. Ex ῥέπω.

Ἀντιῤῥόπως, *adv.* æqua vi, æqualiter.

Ἀντιρύσασθαι, a. 1. inf. m. *rependi.* Ab ἀντερύομαι, *Theog.*

Ἀντισάζω, f. άσω, idem quod ἀντισόω.

Ἀντισέβομαι, vicissim colo.

Ἀντισεμνύνομαι, f. νοῦμαι, gravitati gravitatem oppono, liberaque contumacia respondeo, gravitatem præ se ferenti pari gravitate occurro; vicissim glorior et me jactito.

Ἀντισηκόω, ῶ, f. ώσω, quasi ad æquilibrium rependo, ex æquo rependo. Ἀντισηκώσας δέ σε φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας, *Eurip. Hec.* 57; id est, malorum pondus, priori felicitati æquum, rependens. Hinc

Ἀντισήκωμα, τὸ, æquipondium; remuneratio.

Ἀντισήκωσις, εως, ἡ, adæquatio in pondere; (2) repensio, remuneratio.

Ἀντισημαίνω, f. ανῶ, contra significo, significationem do in contrariam partem; (2) contrarium et adversum futuri præsagium edo.

Ἀντισιωπάω, ῶ, f. ήσω, alternis sileo, ut et alius loqui possit.

Ἀντισκευάζω, e contrario comparo. Ὁ δὲ οὕτως ἀντεσκευάσατο τὸν οἶκον, *Xenoph. Agesil.* 8.

Ἀντισκώπτω, f. ψω, vicissim mordacibus dictis incesso. Ex ἀντὶ et σκώπτω, *cavillor.*

Ἀντισοφίζομαι, f. ίσομαι, sophismatibus certo contra, sophismatibus contra sophistam argumentor; (2) fraudem fraudi oppono. Hinc

Ἀντισοφιστὴς, οῦ, ὁ, qui contra sophismatibus certat; (2) qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum, qui callide oppugnat.

Ἀντισόω, f. ώσω, æquo, comparo; (2) permuto.

Ἀντίσπασις, εως, ἡ, tractio in contrariam partem, abstractio in diversum: revulsionem medici vocant in arte sua.

Ἀντίσπασμα, ατος, τὸ, distractio, ut ἀντιπερίσπασμα; (2) causa dissidii vel discordiæ; (3) quicquid contra dicitur, vel dici potest, quicquid alicui opponitur, ut sententiam mutet, adversatio, *Ern.*

Ἀντισπαστικὸς, ὴ, ὸν, antispastis constans:

Ἀντίσπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, in contrarium abstractus; (2) contra nitens; (3) pes prosodicus, syllaba brevi, duabus longis, interjecta brevi, constans. Ab

Ἀντισπάω, f. άσω, in contrariam partem traho, revello, in diversum averto; (2) contrarius sum, repugno, dissideo; (3) reprehendo. Ἀντίσπασε πέτρης σκαιῇ, prehendit, *Apollon. Rhod.* 11, 598.

Ἀντισπεύδω, f. εύσω, contra contendo, contrarium efficere enitor, repugno, obsisto.

Ἀντισποδάζω, obtrecto, *Ph.* (2) contra aliquem studeo, studio meo adversor alicui.

Ἀντίσποδος, ου, ὁ καὶ ἡ, cineris vicem præstans, qui est pro cinere.

Ἀντισταθμέω, ῶ, f. ήσω, rependo.

Ἀντισταθμίζω, f. ίσω, rependo. *Gl. V.* repenso. Ab

Ἀντίσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquale pondus habens; (2) æquipollens, æquivalens, æqualis, seu paris momenti; vice repensionis, multæ loco. Ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην, *Soph. El.* 371.

Ἀντιστὰς, a. 2. part. act. v. ἀνθίστημι.

Ἀντιστασιάζω, f. άσω, contrariam factionem moveo vel sequor. Ex ἀντὶ et στάσις. Hinc

Ἀντιστασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui est contrariæ factionis.

Ἀντιστάσιος, ejusdem ponderis, par.

Ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, qui est contrariæ factionis.

Ἀντίστασις, εως, ἡ, resistentia, obluctatio, renixus, obstaculum, *Gl. V.* (2) comparatio; (3) intentio; (4) factio contraria. Ab ἀνθίστημι. Hinc

Ἀντιστατέω, ῶ, f. ήσω, obsisto, obluctor, reluctor, contra eo in prælium; (2) factiosus sum; factiones cogo.

Ἀντιστάτης, ου, ὁ, reluctator, adversarius.

Ἀντιστατικὸς, ὴ, ὸν, vim reluctandi habens, adversarius.

Ἀντίστερνον, ου, τὸ, spina dorsi quæ pectori opponitur; (2) carnes ossi pectoris insidentes, aut utrinque oppositæ.

Ἀντιστῆναι, a. 2. inf. act. v. ἀντίστημι.

Ἀντιστήριγμα, ατος, τὸ, fulcimentum, seu firmamentum sustinendæ molis, ne corruat. Ab

Ἀντιστηρίζω, f. ίξω, contra fulcio; (2) protego.

Ἀντιστοιχέω, ῶ, f. ήσω, oppositus sum e regione, ex adverso respondeo.

Ἀντιστοιχεία, ας, ἡ, duarum rerum opposita collocatio. Ab

Ἀντίστοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, e regione oppositus; (2) æqualis. Σκιὰ γὰρ ἀντίστοιχος ὢς, φωνὴν ἔχεις, tanquam umbra quæ respondet corpori, *Eurip. Andr.* 746. subintelligendum σώματι.

Ἀντιστοίχως, *adv.* opposita serie.

Ἀντίστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, os, seu faciem adversam habens. Ex ἀντὶ et στόμα, *os.*

Ἀντιστρατεύω, f. εύσω, expeditionem suscipio contra aliquem; (2) adversor alicui, repugno; ἀντιστρατεύομαι, adversus milito, *Gl. V.* Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου, *Rom.* 7, 23.

Ἀντιστρατηγέω, ῶ, f. ήσω, imperatoris locum obtineo; (2) sum hostium dux. Ab

Ἀντιστράτηγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris. *Gl. V.* proprætor, pro prætore; (2) contrariæ partis imperator, hostium imperator.

Ἀντιστρατοπεδεία, ας, ἡ, idem quod ἀντιστρατοπέδευσις.

Ἀντιστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra ex adverso metor.

'Αντιςρατοπέδευσις, εως, ἡ, castrametatio adversus castra hostium, castra castris collata.

'Αντιςρέφω, f. ψω, in contrarium verto; obverto, converto, reciproco, retorqueo, *Gl. V.* (2) retrorsus ago, seu repello; (3) τὸ ἀντιςρέφον, argumentum quod fit alterius argumento invertendo. *Ern.*

'Αντιςροφὴ, ῆς, ἡ, inversio, conversio retrorsum, reciprocatio; (2) schema rhetoricum; (3) dramatis et odæ Pindaricæ pars. A præc.

'Αντίςροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, oppositus, e regione situs, obversus. *Gl. V.* reciprocus; (2) contrarius; (3) ex adverso respondens; (4) æquipollens.

'Αντιςρόφως, *adv.* converso, reciproce; (2) contrario modo.

'Αντισυγκρίνω, comparo.

'Αντισυλλογίζομαι, f. ίσομαι, contrario syllogismo refuto. Hinc

'Αντισυλλογισμὸς, ȣ̃, ὁ, syllogismus contrarius.

'Αντισυμποσιάζω, rursus convivio excipio.

'Αντισυμφωνέω, ῶ, f. ήσω, vicissim consentio.

'Αντισφαιρίζω, f. ίσω, pila contra ludo.

'Αντισφάττω, f. άξω, vicissim occido.

'Αντισχηματίζω, f. ίσω, eadem figura contra utor, imitor figuram alterius. Hinc

'Αντισχηματισμὸς, ὁ, imitatio ejusdem figuræ.

'Αντίσχειν, præs. inf. act. verbi ἀντίσχω.

'Αντισχυρίζω, f. ίσω, e contrario adfirmo, seu corroboro, obfirmo; (2) obnitor. Δεῖ δὲ ἀντισχυρίζεσθαι πρὸς ἀμφότερα, *Plut.*

'Αντισχύω, f. ύσω, obnitor viribus, contra nitor, obluctor, resisto.

'Αντίσχω, teneo ante, oppono; (2) arceo. 'Αντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν ὠκυμόρων, *Odyss.* 22, 74. (2) ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τανῦν, et ab oculis arceas splendorem, *Soph. Phil.* 830.

'Αντισώζω, f. ώσω, vicissim servo; (2) instauro.

'Αντίταγμα, τος, τὸ, quod alicui opponitur, quo vim alterius arcemus.

'Αντιτακτικὸς, ἡ, ὸν, vim repugnandi habens.

'Αντιταλαντεύω, f. εύσω, rependo, æquali pondere retribuo.

'Αντιτάλαντος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui paris seu æqualis est ponderis; (2) paris momenti; (3) æqualis. Ex τάλαντον.

'Αντιτάλλω, f. λῶ, virere facio, alo, *Ion.* pro ἀντιθάλλω, (nisi vitiosa est hæc lectio pro vera ἀτιτάλλω, *Ern.*) Vid. *Il.* 24, 280.

'Ἀντιταμίας, ȣ, ὁ, proquæstor.

'Αντίταξις, εως, ἡ, aciei instructio adversus hostem; (2) repugnantia. *Gl. V.* refragatio. Ab ἀντιτάσσω.

'Αντίτασις, εως, ἡ, reluctatio, obsistentia. Ab ἀντιτείνω.

'Αντιτάσσω, vel ἀντιτάττω, f. άξω, ex adverso instruo ad prælium; (2) oppono; ἀντιτάσσομαι, refragor, *Gl. V.* 'Αντιτασσεσθαι καλοῖς ϗ ἀγαθοῖς, τινὶ, περί τινος, πρός τινα. 'Ο Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, *Jac.* 4, 6

'Αντιτείνω, f. ενῶ, in contrariam partem tendo, seu traho; (2) vicissim tendo, obtendo, oppono; (3) renitor, repugno, refragor; (4) oppositus sum. 'Αντιτείνειν τινὶ, τί ἀντί τινος, πρός τι.

'Αντιτειχίζω, f. ίσω, contra mœnibus munio; (2) contra munio, munitionem oppono.

'Αντιτείχισμα, ατος, τὸ, munitio alteri opposita. A præc.

'Αντιτέμνω, remedium præbeo, *ap. Eurip.* de medico, unde ἀντίτομον, ab herbis, quæ in potionem conciduntur, *Ern.* Πολυτόνοις ἀντιτεμὼν βροτοῖσι, *Eurip. Alcest.* 974. Vide ἀντίτομον.

'Αντιτέρπω, f. ψω, vicissim delecto.

'Αντιτεύχομαι, similis sum; ἀντιτέτυξο, 2. sing. plusq. p. pass. *Hom.*

'Αντίτευχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, contrarius.

'Αντιτεχνάζω, f. άσω, alterius artificiis alia oppono, contra machinor.

'Αντιτεχνάω, ῶ, f. ήσω, idem.

'Αντιτεχνέω, ῶ, f. ήσω, aliquem in arte quapiam æmulor, eandem artem exerceo. Hinc

'Αντιτέχνησις, εως, ἡ, æmulatio alterius eandem artem profitentis; (2) contraria machinatio, contraria molitio:

'Αντίτεχνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, adversarius alicui in arte quapiam; (2) æmulus; (3) contrarius commodis alicujus. Ex τέχνη, *ars.*

'Αντιτιεῖν, *luere*, præs. inf. act. verbi ἀντιτίω.

'Αντιτίθημι, ex adverso pono; (2) comparo, confero; (3) pono rem aliquam loco alterius; (4) pendo, contra pendo, obdo, obtendo, objicio, oppono, *Gl. V.* ἀντιτίθεται, refertur, *Ph.* 'Αντιτιθέναι τὰ χρήματα τῇ βασιλείᾳ, λίθȣς ἀντὶ τῶν λίθων. (4) ἀλλ' ἀντιθέντας ἢ χρυσὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκȣ̃ βάρος, *Eurip. Hippol.* 620.

'Αντιτιμάω, ῶ, f. ήσω, vicissim honoro; (2) contra æstimo. 'Αντιτιμῆσαί τινα πᾶσι τοῖς καλοῖς. 'Εγὼ δὲ τινὸς ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι, *Plat.* Hinc

'Αντιτίμημα, ατος, τὸ, æstimatio litis, quam reus actoris æstimationi opponit; multa, quæ reus sibi contra actorem statuit.

'Αντιτίμησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

'Αντίτιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quem aliquis vicissim punit, qui vicissim pœnas luit; (2) τὸ ἀντίτιμον, quod pœna contra abrogatur, *Ern.* Ab ἀντιτίω.

'Αντιτιμωρέω, ῶ, f. ήσω, vicissim punio, pœnas reposco.

'Αντιτινάσσω, vicissim percutio, reconcutio.

'Αντιτίνω, vicissim luo, vicissim pendo:

'Αντίτισις, εως, ἡ, mutua pœnæ luitio:

'Αντίτιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vicissim punitus. Ab

'Αντιτίω, f. ίσω, vicissim punio, seu ulciscor, vicissim pœnas sumo; (2) *in pass.* vicissim pœnas luo.

'Αντιτολμάω, ῶ, f. ήσω, contra audeo, adversor alicui sumpta audacia, audacter obsisto.

'Αντίτολμος, ον, adversarius.

'Αντίτομον, antidotum, remedium. Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα στερεῶν ὀδυνᾶν δῶκε χρίεσθαι, *Pind. Pyth.* 4, 393. Vid. ἀντιτέμνω, *Hom. Hymn. in Cerer.* 228.

'Αντίτονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in contrarium tendens, renitens. Ab ἀντιτείνω.

'Αντιτονȣ̃μαι, adversor, *Ern.*

'Αντιτοξεύω, f. εύσω, contra sagittas mitto.

'Αντιτορέω, ῶ, f. ήσω, transfodio, perfodio. Εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν, *Il.* 5, 337.

"Αντιτος, pro ἀντίτιτος, *per Syncopen*, vicissim punitus. Τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμȣ̃, *Il.* 24, 213.

'Αντιτρέφω, f. ψω, vicissim alo, alimenta reddo.

'Αντιτρέχω, f. θρέξομαι, curro contra, seu in contrariam partem.

'Αντιτρυτανεύω, f. εύσω, rependo, compenso.

'Αντιτυγχάνω, vicissim adipiscor, vicissim adsequor. Γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο, *Il.* 8, 163.

'Αντίτυπα, *adv.* idem quod ἀντιτύπως. 'Αντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντταλωθεὶς, *Soph. Antig.* 134.

'Αντιτυπέω, ῶ, f. ήσω, repercutio, relido; (2) renitor, resisto. (2) ἀντιτυπεῖ δὲ ἔνδοθεν ταῖς τῶν λόγων ὁδοῖς, *Max. Tyr.* 33, 9.

'Αντιτυπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ictum repellens, repercutiens; (2) durus, difficilis, refractarius:

'Αντιτυπία, ας, ἡ, renixus; (2) durities, asperitas; (3) contrarietas, *Ph.* repercussio:

'Αντίτυπον, ȣ, τὸ, exemplum, exemplar, typus, et figura; (2) exemplum ex alio expressum:

'Αντίτυπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ictum repellens, repercutiens; (2) refractarius, durus, asper; (3) contrarius, adversarius; (4) eandem formam et figuram habens, similis. (2) σκληρȣ̀ς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπȣς ἀνθρώπȣς, *Plato in Theætete*, 1, 155 et 156. Ex

'Αντιτύπτω, repercutio, *Gl. V.*

'Αντιτύπως, *adv.* repercussive, cum repercussione; (2) cum renixu; (3) dure, aspere.

'Αντιτύχοις, 2. sing. aor. 2. opt. act. verbi ἀντιτυγχάνω, pro ἀντιτεύχω, *consequor.*

'Αντιφάρμακον, ȣ, τὸ, resistens venenis, antidotum; *Ph.* remedium.

'Αντίφασις, εως, ἡ, responsio; (2) contradictio. Ab ἀντίφημι.

'Αντιφατικὸς, ἡ, ὸν, contradictorius. Ab eod.

'Αντιφάω, f. άσω, occido loco alterius. Τῶν ἑνὸς ἀντιπιφάσθαι, *Il.* 13, 447. Αἶψ' ἅμα πάντες "Εκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι, *Il.* 24, 254.

'Αντιφερίζω, f. ίσω, obviam me offero; (2) contendo, concerto, æquiparo me, oppono. "Ηφαιςʼ, ȣ̓ τις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν, *Il.* 21, 357. Τῷ δὲ ἀτ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει, *Hesiod. Theog.* 609.

'Αντιφερίξαι, *obviam se obtulisse*, a. 1. inf. act. *Poet.* et *Dor.* pro ἀντιφερίσαι.

'Αντίφερνα, ων, τὰ, ea quæ vicissim a marito sponsæ dotis loco dantur. Ex ἀντὶ et φερνή.

'Αντιφέρω, oggero, regero, *Gl. V.* ἀντιφέρομαι, obviam me fero, offero me, occurro, resisto. Οὔ τί ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, contra ferebantur, *Il.* 5, 701. 'Αργαλέος γὰρ 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι, resisti, *Il.* 1, 589.

'Αντιφερίζω, idem; (2) par sum, ut ἰσοφ.

'Αντιφεύγω, alterius loco fugio, in exilium eo.

'Αντίφημι, respondeo; (2) contradico.

'Αντιφθέγγομαι, f. ξομαι, obloquor, contradico; (2) vicissim sonum edo; resono, de echo; *Gl. V.* respondeo, reclamo.

'Αντίφθεγμα, ατος, τὸ, echo.

'Αντίφθογγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vicissim sonum edens; (2) contrarium sonum edens.

'Αντιφιλέω, ῶ, f. ήσω, redamo, vicissim amo.

'Αντιφίλησις, εως, ἡ, redamatio, mutuus amor. Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεὶς, *Theoc.* 12, 16. Ab ἀντιφιλέω.

'Αντιφιλοδοξέω, ῶ, f. ήσω, gloriæ cupiditate certo vel æmulor cum aliquo. 'Αντιφιλοδοξȣ̃ντες οἱ τῶν ἐλεφάντων ὀπιςάται πρὸς τὸν "Ασδρȣβαν, *Polyb.*

'Αντιφιλονεικέω, ῶ, f. ήσω, contendo cum aliquo; (2) pertinaciter et contentiose resisto.

'Αντιφιλοσοφέω, contraria statuo, argutor, doceo; contrariæ sectæ addictus sum.

'Αντιφιλοσοφία, ας, ἡ, sectæ philosophorum alteri contraria. Ab

'Αντιφιλόσοφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sectæ contrariæ addictus, philosophus alteri contraria defendens.

'Αντιφιλοτιμέομαι, ȣ̃μαι, invicem certo, seu contendo; (2) ex adverso largior; (3) munificentia cum aliquo certo.

'Αντιφιλοφρονέω, ῶ, f. ήσω, vicissim amore complector.

'Αντιφλέγω, vicissim illustro, vel uro, *Ern.*

'Αντιφονεύω, vicissim interficio.

'Αντίφονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cædem compensans; (2) qui pro cæde rependitur. 'Αντιφόνȣς δίκας, *Soph. Elect.* 247. 'Αντίφονον κορέσαι ςόμα, *Id. Phil.* 1155.

'Αντιφορικῶς, *adv.* idem quod ἀντιφραςικῶς.

'Αντιφορτίζομαι, f. ίσομαι, pro pretio rerum venditarum alias merces emo, et mecum absporto. Ex ἀντὶ et φορτίζω, *onero.*

'Αντιφράζω, f. άσω, per contrarium loquor; (2) contraria appellatione nomino. Hinc

'Αντίφρασις, εως, ἡ, oppositio, objectio; *Ph.* adversitas; (2) figura grammatica, qua quid ex contrario appellatur.

'Αντίφραξις, εως, ἡ, obstructio, oppositio. Ab

'Αντιφράσσω, vel άττω, f. ξω, contra obstruo, obstructioni obstructionem oppono; (2) obstruo; (3) oppono. 'Εκλείπει ἡ σελήνη διὰ τὸ ἀντιφράττειν τὴν γῆν αὐτῇ, *Alex. Aphr.*

'Αντίφρȣρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est loco custodis; (2) contrariam aut æqualem custodiam habens.

'Αντιφυλακὴ, ῆς, ἡ, mutua custodia, custodia quæ fit ex altera parte.

'Αντιφυλάσσω, vel ἀντιφυλάττω, f. άξω, contra vel vicissim custodio; ἀντιφυλάσσομαι, vicissim caveo.

'Αντιφυτεύω, f. εύσω, vicissim gigno.

'Αντιφωνέω, ῶ, f. ήσω, contra clamo, contra dico; (2) proclamo; (3) reclamo; (4) respondeo, etiam literis, γράμματα ἀντιπεφωνημένα; (5) constituo me soluturum, expromitto, obloquor, *Soph. Steph.* Hinc

'Αντιφώνησις, εως, ἡ, contradictio; (2) sonus contrarius; (3) expromissio; pecunia constituta, *Ph.*

'Αντιφωνία,

Ἀντιφωνία, ας, ἡ, responsio; (2) sonus contrarius:

Ἀντίφωνον, ου, τὸ, ecloga ex Psalmo aliquo in Liturgiis Græcorum, qua sacerdoti chorus respondet. Ab

Ἀντίφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, contra sonans; (2) respondens; (3) qui est contrariæ vocis, dissonus. Ex ἀντὶ et φωνὴ, *vox.*

Ἀντιφωτισμὸς, οῦ, ὁ, adversum lumen, i. e. quod sit ante oculos positum.

Ἀντιχαίρω, pariter gaudeo.

Ἀντιχαλεπαίνω, contra sævio; (2) vicissim succenseo.

Ἀντιχαρεὶς, invicem gratificans, aor. 2. part. pass. *Soph.* Ab ἀντιχαίρω.

Ἀντιχαρίζομαι, f. ίσομαι, gratiam repono, beneficium rependo, mutuam gratiam refero. Ab

Ἀντίχαρις, ιτος, ἡ, beneficii remuneratio.

Ἀντιχασμάομαι, ῶμαι, vicissim oscito.

Ἀντίχειρ, ειρος, ὁ, pollex. Ex ἀντὶ et χεὶρ, *manus*, quod solus tantum valet, quantum reliqui quatuor digiti, seu quod oppositus est et adversus manui, vel quod est ante manum, in principio manus positus, *Ern.*

Ἀντιχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, contraria scisco suffragia ferendo, refragor. Hinc

Ἀντιχειροτονία, ας, ἡ, refragatio, suffragatio contraria.

Ἀντίχθων, ονος, ἡ, opposita pedibus nostris terra, terra antipodum. Ex χθών.

Ἀντίχορδος, ου, ὁ καὶ ἡ, contrarias chordas habens, contrarium sonum chordis edens; (2) contrarius; (3) consonus, respondens. Ex ἀντὶ et χορδὴ, *chorda.*

Ἀντιχορεύω, contrario motu feror, *Synes.*

Ἀντιχορηγέω, ῶ, in choragio certo, vel æmulor.

Ἀντιχόρηγος, ου, ὁ καὶ ἡ, antichoragus, æmulus alterius choragi, qui in choragio certat cum alio chorago, de choragis aliarum tribuum, qui eodem tempore fabulas edunt suo sumptu, *Ern.*

Ἀντιχορία, ας, ἡ, opposita chori pars; (2) quod opposita chori pars canit. Ex χορός.

Ἀντιχρᾷν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀντιχράειν, a verbo ἀντιχράω, *sufficio.* Unde

Ἀντίχρησις, εως, ἡ, mutuus usus. Ab ἀντιχράω.

Ἀντίχριστος, ου, ὁ, Antichristus, Christi adversarius, pseudochristus.

Ἀντιχρόνισμα, ατος, τὸ, temporis pro tempore positio. Ex ἀντὶ et χρόνος, *tempus.*

Ἀντιχρονισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ex iisdem.

Ἀντιψάλλω, psallo vicissim; (2) alteri in psallendo respondeo; (3) plaudo vicissim. Τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, *Aristoph. Av.* 225. Hinc

Ἀντίψαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vicissim canitur, ex adverso respondens carmini.

Ἀντιψέγω, vicissim invideo, vel reprehendo.

Ἀντιψηφίζομαι, f. ίσομαι, contra decerno, contra statuo, seu scisco; *Gl. V.* refragor.

Ἀντίψηφος, ου, ὁ καὶ ἡ, adversarius, qui alteri refragatur.

Ἀντίψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicem animæ præstans, qui pro altero se devovet et mori cupit; (2) qui pro anima seu vita datur. Ex ψυχή.

Ἀντιψύχω, f. ξω, vicissim refrigero.

Ἀντιωθῆναι, a. 1. inf. verbi ἀντιόομαι, *adversor.*

Ἀντλέω, ῶ, f. ήσω, haurio, exhaurio; (2) infundo; (3) exhaurio laborem, exantlo. Πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ, *Soph. El.* 1304. Οἱ ἠντληκότες τὸ ὕδωρ, *Joan.* 2, 9. Ab ἄντλος.

Ἄντλημα, ατος, τὸ, haustus; (2) haustrum; (3) perfusio. Ab ἀντλέω.

Ἀντλῆσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀντλέω.

Ἀντλήσαντες, *qui hauserunt*, nom. pl. part.

Ἄντλησις, εως, ἡ, haustus, actio hauriendi.

Ἀντλητήριον, ου, τὸ, vas ad hauriendum, haustrum. Ab eod.

Ἀντλητὴρ, ῆρος, ὁ, haustor. Ab eod.

Ἀντλητὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἀντλία, ας, ἡ, sentina; (2) ministerium et pœna hauriendi sentinam; *Gl. V.* haustus.

Ἀντλίον, ου, τὸ, haustrum:

Ἄντλον, ου, τὸ, sentina. Ab

ἌΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, sentina; (2) mare; *Eurip.* (3) manipulorum acervus. (2) ἄντλον εἰς ἐδέξατο, aquam marinam non recepit, *Æsch. Sept. ad Th.* 798. Ἀλίμενόν τις ὡς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχριος, *Eurip. Hec.* 1024. Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει, nam mare malum navis occupat, *Alcæus apud Heraclidem*, 413.

Ἀντοικοδομέω, alterius loco ædifico, si quid collapsum, vel periculum sit, ne diruatur, v. gr. murus in obsidione; (2) murum vel munitionem exstruo oppositam alteri munitioni. (2) Πομπήϊος δ' αὐτὸν ἀντεπετάφρευε καὶ ἀντοικοδόμει, *App. Bell. Civ.* 2, 61.

Ἀντοικοδομία, ας, ἡ, extructio muri talis qualis ante dicta: dicitur et in plurali de obsessis, cum pro muris per arietes dejectis intra struunt alios. Τῶν δὲ πολιορκουμένων ταῖς μὲν ἀντοικοδομίαις ἐνεργῶς χρωμένων, *Polyb.* 1, 48.

Ἄντοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex adverso habitans.

Ἀντοικτίζω, f. ίσω, vicissim misereor.

Ἀντοικτείρω, idem.

Ἀντοίομαι, contra, aliter opinor.

Ἀντολὴ, et ἀντολίη, *ortus*, *Ion.* ἀνατολή.

Ἄντομαι, occurro, obvius fio; (2) supplico. Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι, *Aristoph. Thesm.* 986. Διπλόος ἤντετο θώρηξ, *Il.* 4, 133. Ab ἄντα.

Ἀντομματέω, ῶ, oculis rectis adversis intueor; (2) obnitor, obsisto, *Suicer.* Ex ὄμμα, *oculus, adspectus.*

Ἀντόμνυμι, f. ἀντομόσω, juro vicissim; proprie de juramento calumniæ.

Ἀντομνύω, idem. Hinc

Ἀντομοσία, ας, ἡ, jusjurandum de calumnia a parte rei, vel accusatoris.

Ἀντομόω, ῶ, f. ώσω, contra juro; (2) adjuro vicissim, adhortor.

Ἀντονομάζω, f. άσω, nomen commuto; (2) contrario vel alio nomine appello crimen objectum. Hinc

Ἀντονομασία, ας, ἡ, pronominatio, figura, qua nomen proprium ponitur pro communi, aut contra.

Ἀντοργίζομαι, f. ίσομαι, vicissim irascor.

Ἀντορύσσω, vel ἀντορύττω, f. ξω, contra, e diverso, fodio.

Ἀντορχέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, vicissim vel contra salto, saltationem alterius imitor, ut simiæ faciunt. Ex ὀρχέομαι, *salto.*

Ἀντοφείλω, f. οφειλήσω, seu οφλήσω, p. ωφείληκα, seu ὤφληκα, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod officium.

Ἀντοφθαλμέω, ῶ, f. ήσω, coram intueor; (2) contra intueor; (3) obluctor, obnitor; (4) audacter contra eo, non timeo; *item*, contemno etiam pecuniam, dona, *Ern.* Ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, *Act.* 27, 15. Μὴ δύνασθαι τοῖς χρήμασιν ἀντοφθαλμεῖν, *Polyb.* 28, 17, 18. Ab

Ἀντόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, adversis oculis intuens, obtuens; (2) qui est ante oculos, coram.

Ἀντοχὴ, ῆς, ἡ, mutua retentio, seu firma, tenax apprehensio vel retentio. Ab ἀντέχω.

Ἀντοχυρόω, ῶ, f. ώσω, e contrario munio.

Ἀντραῖος, αία, αῖον, cavernosus. Ab ἄντρον.

Ἀντριὰς, άδος, ἡ, quæ libenter in antris versatur. Ab eod.

Ἀντροδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in spelunca vivens.

Ἀντροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, antri formam habens.

ἌΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, antrum, caverna, spelunca.

Ἀντροπαία, ας, ἡ, pro ἀνατροπαία, seu ἀνατροπὴ, mutatio, *Æsch. si lectio sana.*

Ἀντροφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in antris natus. Ex ἄντρον et φύω, *nascor.*

Ἀντροχαρὴς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, antris gaudens, libenter in antris agens.

Ἀντρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cavernosus.

Ἄντυγες, *habenæ*, nom. plur. ab ἄντυξ.

Ἀντυγωτὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, colligatus, ut orbes rotarum ferro. Ab

ἌΝΤΥΞ, γος, ἡ, orbiculus additus summæ sellæ currus, e quo habenæ suspendi possunt, si currus sistendus sit, *Ern.* (2) currus; (3) ambitus aliarum rerum, orbis, fornix. *Ph.* ἄντυγες, clitellæ; (4) jugum citharæ. (1) ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, *Il.* 5, 262. Αὐτὸς εἴχετο τῆς ἄντυγος, *Lucian. Deor. Dial.* 25, 2. Δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι, *Il.* 5, 728. (4) μέσα δ' ὕπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον, *Eurip. Hipp.* 1135.

Ἀντυπερεγεῖν, *vicissim inservire*, præs. inf. act. *Ion.* et *contr.* pro ἀνθυπερεγέειν.

Ἄντω, occurro, obvius fio, *med.* ἄντομαι. Ab ἀντὶ, vel ἄντα.

Ἀντῳδὴ, ῆς, ἡ, cantus qui alteri occinitur, cantus alteri respondens. Ex ἀντὶ et ᾠδή.

Ἀντῳδὸς, οῦ, ὁ, qui cantu mutuo respondet, qui occinit. Ex ἀντὶ et ᾠδὸς, *cantor.*

Ἀντωθέω, ῶ, f. θήσω, vel ώσω, repello, renitor, obnitor.

Ἀντωμοσία, ας, ἡ, idem quod ἀντομοσία.

Ἀντωνέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, vicissim vel contra emo; (2) in auctione mercor contra licendo; (3) emo loco alterius.

Ἀντωνυμία, ας, ἡ, pronomen, pars orationis. Ex ἀντὶ et ὄνομα, *nomen.* Hinc

Ἀντωνυμικὸς, ἡ, ὸν, ad pronomen pertinens, pronominalis: reperitur et ἀντωνυμιακός.

Ἀντωνυμικῶς, *adv.* usu vel loco pronominis.

Ἀντωπέω, ῶ, f. ήσω, obtueor, contra intueor.

Ἀντωπὴς, ές, idem quod ἀντωπός, *Man.*

Ἀντώπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, obtuens; (2) adversus:

Ἀντωπὸν, *adv.* adversa facie, e regione, ex adverso. Ab

Ἀντωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ex adverso intuens; (2) splendidus; (3) similis, par. (1) τὰς Ἑλένας ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν ἔρωτα δέδωκας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 583. (3) ἀντωπὸν μακάρεσσι κάμεν γένος, æqualem, *Opp. Hal.* 5, 7. Ex ἀντὶ et ὢψ, *oculus.*

Ἄντωσις, εως, ἡ, occursus; (2) repulsus. Ab ἄντω, *obvio*, vel ἀντωθέω, *repello.*

Ἀντωφελέω, ῶ, f. ήσω, vicissim adjuvo; (2) refero gratiam, beneficium rependo.

Ἀνύβριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, contumeliæ expers. Ex α priv. et ὕβρις, *contumelia.*

Ἀνυγίαστος, ον, insanabilis. Ab ὑγιάζομαι.

Ἀνυγραίνω, humecto, madefacio. Ex ἀνὰ vel α pleon. et ὑγραίνω, *madefacio.*

Ἀνύδατος, ον, sine aqua, *Man.* Ab α et ὕδωρ.

Ἀνυδρεύομαι, ex fonte haurio, exhaurio. Ex ἀνὰ et ὑδρεύω.

Ἀνύδρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non rigatus. Ex α priv.

Ἀνυδρία, ας, ἡ, aquæ inopia, ariditas. Ab

Ἄνυδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, aridus, siccus, aqua carens, Ex α priv. et ὕδωρ, *aqua.*

Ἀνύδρων, *arentium*, gen. plur. ab ἄνυδρος.

Ἄνυε, *perficiebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤνυε, a verbo ἀνύω.

Ἀνύκτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, non caliginosus, *Suicer.*

Ἄνυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, silva carens, non sylvosus; (2) expers materiæ, incorporeus. Ex ὕλη.

Ἀνυμέναια, *adv.* sine ritibus usitatis in hymenæo. Ἀνυμέναια δ' ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη λουτροφόρου χλιδᾶς, *Eurip. Phœn.* 349.

Ἀνυμέναιος, ου, ἡ, carens honoribus nuptialibus, justos hymeneos non passa. Ex α priv.

Ἄνυμες, *perficiebamus*, 1. pl. imperf. ind. act. *Dor.* et *per Syncop.* pro ἠνύομεν, ab ἀνύω.

Ἀνυμνέω, ῶ, f. ήσω, celebro, laudo, decanto. Ex ἀνὰ et ὑμνέω, *celebro hymno.*

Ἀνύμφευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, innupta. Ex α priv. et νυμφεύω, *nubo.*

Ἄνυμφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sponsam non habet, expers connubii; (2) quæ nuptum dari nequit, illocabilis.

Ἀνυπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, insons, innocens.

Ἀνύπαρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non exsistens, commentitius; (2) qui in rerum natura esse nequit. Ex α priv. et ὑπάρχω, *exsisto.* Unde

Ἀνυπαρξία, ας, ἡ, essentiæ privatio.

Ἀνύπεικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immitis, indomitus, non cedens. Ex α priv. et ὑπείκω, *obedio.*

Ἀνυπεξαιρέτως, *adv.* sine exceptione.

Ἀνυπέρβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexsuperabilis, *Gl. V.* (2) incredibilis; (3) eximius. Ex α priv. et ὑπερβάλλω, *supero.*

Ἀνυπερβλήτως, *adv.* magnopere, summopere, vehementissime.

Ἀνυπερήφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, minime superbus.

'Ανυπέρθετος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui differri et procrastinari nequit. Ex α priv. et ὑπερτίθημι. Hinc

'Ανυπερθέτως, *adv.* sine mora, absque dilatione et cunctatione. *Gl. V.* incunctanter.

'Ανυπεύθυνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, innoxius; (2) legibus non obnoxius, qui rationem reddere non tenetur. Ex α priv. et ὑπεύθυνος, *reus.*

'Ανυπευθύνως, *adv.* cum summa libertate agendi, quæ velis, ut rationem reddere nemini cogare, seu ita ut non sis obnoxius; (2) libere, quasi nemini sis obnoxius.

"Ανυπη, ἡ, idem quod ἄνυσις, *Ep.*

'Ανυπήκοος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non obediens, non obtemperans. Ex α priv. et ὑπήκοος.

'Ανύπηνος, ε, ὁ, imberbis. Ex α priv. et ὑπήνη.

'Ανυπηρέτητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ministris carens. Ex α priv. et ὑπηρέτης, *minister.*

'Ανυπόδατος, *discalceatus, Dor.* pro ἀνυπόδητος.

'Ανυποδησία, et -εσία, ας, ἡ, pedum nuditas:

'Ανυποδητέω, ῶ, calceis careo, non sum calceatus. Ab

'Ανυπόδητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non calceatus, qui est nudis pedibus. Ex α priv. et ὑποδέω.

'Ανυπόθετος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non suggestus, non suppeditatus; (2) non suppositus, non spurius. Ex ὑποτίθημι.

'Ανύποιςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, intolerabilis, non ferendus. Ex α priv. ὑπὸ, et οἰςός.

'Ανυποίςως, *adv.* intolerabiliter.

'Ανυπόκριτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, minime simulatus, non fucatus. *Gl. V.* non fictus, sincerus. Ex α priv. et ὑποκρίνομαι, *simulo.*

'Ανυποκρίτως, *adv.* sine simulatione.

'Ανυπομένητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, intolerabilis, *Gl. V.*

'Ανυπομόνητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui sustineri nequit, intolerabilis, item impatiens. Ex α priv. et ὑπομένω.

'Ανυπονόητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non suspicans, incuriosus, v. gr. futuri; (2) non suspectus; non provisus; inopinatus.

'Ανυπονοήτως, *adv.* non suspiciose; (2) inopinato, insperato, improviso.

'Ανυπόπτευτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non suspectus, suspicione vacans. Ex α priv. et ὑποπτεύομαι.

'Ανύποπτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem, et *act.* nihil mali de aliquo cogitans.

'Ανυπόπτως, *adv.* citra suspicionem.

'Ανυποσημείωτος, ον, non annotatus.

'Ανυπόςατος, ε, ὁ ᾗ ἡ, intolerabilis; (2) cujus impetus sustineri nequit; (3) fundamento carens, *Polyb.* (4) *Theologis,* qui non potest subsistere, subsistentiam non habens. Ex α priv. et ὑφίςημι, *subsisto.*

'Ανυπόςολος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui in dicendo nihil timet, nulla utitur dissimulatione, qui libere loquitur, non prævaricans. Ex α priv. et ὑποςέλλομαι.

'Ανυποςόλως, *adv.* sine timore, libere; (2) citra prævaricationem; (3) nihil remittendo.

'Ανυπόςρεπτος, ον, idem quod

'Ανυπόςροφος, ε, ὁ ᾗ ἡ, irremeabilis, irreparabilis, *Ph.* Ex α priv. et ὑποςρέφω, *reverto.*

'Ανυπότακτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, refractarius. *Gl. V.* indomitus; (2) confusus, perturbatus, ordine carens, *Polyb.* Ex α priv. et τάττω.

'Ανυποτίμητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non census, non æstimatus; (2) cui lis æstimata non est, mulcta vel pœna non æstimata; (3) impunitus, unde (4) effrænis, insolens, impius. Ex α priv. et ὑποτιμάω, *censeo, æstimo,* (nisi quædam horum potius ad ἀνεπιτίμητος sint referenda,) *Ern.*

'Ανυποτιμήτως, *adv.* impune; (2) licenter, libere.

'Ανυπότροφος, ον, idem quod ἀνυπόςροφος, *Orph.*

'Ανύπελος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non simulatus, sincerus; sine suspicione; sine vitio occulto; proprie sub cujus cicatrice nullum vitium latet.

'Ανύπες, οδος, ὁ ᾗ ἡ, qui pedibus celeriter confecit, *Hes.* Ex ἀνύω, *perficio,* et πές.

'Ανυσάμαν, *confeci,* 1. sing. a. 1. ind. med. *Dor.* et *Ion.* pro ἠνυσάμην, a verbo ἀνύω.

'Ανύσας, *qui perfecit,* a. 1. part. act.

"Ανυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤνυσε.

'Ανυσίεργος, ε, ὁ ᾗ ἡ, laboriosus; efficax in agendo. Ab ἄνυσις et ἔργον.

'Ανύσιμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, expeditus, efficax; (2) utilis. Ab ἀνύω, *perficio.*

'Ανυσίμως, *adv.* efficaciter, strenue; (2) utiliter, cum effectu et emolumento.

"Ανυσις, εως, ἡ, perfectio; effectio. *Gl. V.* efficacitas, effectus, efficacia, *Gl. V. Il.* 2, 347. (2) profectus, commodum; (3) finis. Ab ἀνύω.

'Ανύσσας, *qui perfecit, Poet.* pro ἀνύσας.

'Ανυςέον, perficiendum. Ab eod.

'Ανυςικὸς, ἡ, ὸν, efficax, effectum magnum et celerem habens. Ab eod.

'Ανυςὸς, ἡ, ὸν, qui effici potest, facilis, promptus. Ὡς ἀνυςὸν, quoad fieri posset, *Arrian. Hist. Alex.* 1, 14. Ab eod.

"Ανυτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἤνυτο, a verbo ἀνύω, *perficio.*

'Ανύτω, iter facio, proficiscor; subaudito ὁδὸν. "Ηνυτον σχολῇ βραδὺς, *Soph. Antig.* 231. Τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον τήνδ' 'Αντιγόνην ἀνύτεσαν elliptice pro ὁδὸν ἀνύτεσαν εἰς τὸν παγκοίταν θάλαμον, *Id. Antig.* 804. Idem quod ἀνύω.

'Ανυφαίνω, retexo, *Gl. V.* Ex ἀνὰ et ὑφαίνω.

'Ανύφαμμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non arenosus.

'Ανύφαντος, ε, ὁ ᾗ ἡ, rudis, non textus, intextus, *Gl. V.* Ex α priv. et ὑφαντὸς, *textus.*

'Ανυψόω, ῶ, f. ώσω, elevo, erigo, sublevo.

'ΑΝΥ'Ω, f. ύσω, perficio, efficio, conficio, perago; (2) prosum; (3) impleo; (4) perdo; (5) lucror; (6) iter facio, consumo, *in med.* festino; (7) impetro; (8) consequor, lucror. Σιγῇ τέμον ἔργον ἤνυτον, *Soph. Trach.* 323. Τῶδ' εὐφημοσύνα κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλες ἀρωγὰν, *Id. Phil.* 1135. Οὐ γὰρ οἴω τέτε γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα, perfectum iri, *Odyss.* 16, 373. (6) ἀνύσας τρέχε, properans curre, *Aristoph. Plut.* 229. 'Ανύσειν τὸν "Αδαν, migrem ad Orcum, *Soph. Aj.* 606. Vide 'Ανύτω. (9) ἀνυσάμαν τὸν ἀμνὸν, agnum acquisivi, *Theocrit. Idyll.* 5, 144. Ὡς ἀνύσαιο, ut tu consequerere *nempe* nuptias, *Theocrit.* 18, 17. Κ' ἂν ταῦτ' ἀνύσηται, si hæc consecutus fuerit, *Aristoph. Plut.* 196. Νίκας δυσαριθμήτες ἀνύσαντας, innumerabiles victorias adeptas, *App. Bell. Civ.* 2, 73. *Item* tolero. 'Αλλὰ τὸν αὐτῷ ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας, sed suum tolerabat amorem acerbum, atque *in illo fortiter ferendo* vitam ad finem usque transigebat, *Theocr.* 1, 92.

"ΑΝΩ, *adv.* sursum, supra, in loco, vel ad locum. Hinc ὁ, ἡ, τὸ, ἄνω, superior, superius; ἄνω τε ᾗ κάτω, sursum et deorsum, *Eurip. Bacch.* 740.

"Ανω, imperfect. ἦνον, finio, perficio; ἄνομαι, finior, perficior. "Ενθα ἦνον ὁδὸν, hinc finiebant iter, *Odyss.* 3, 496. Μάλα νὺξ ἄνεται, nox mox finit se, properat ad finem, *Il.* 10, 251. "Οπως ἔργον ἄνοιτο, quemadmodum opus perfici posset, et ad perfectionem suam postularet, *Ibid.* 18, 473. "Ηνετο μὲν τὸ ἔργον, perficiebatur quidem opus, *Herodot.* 1, 190.

'Ανῶ, *deseram,* seu *deseruerim,* 1. sing. a. 2. conj. act. verbi ἀνίημι, pro ἀνέω, *desero.*

"Ανωγα, *jussi,* 1. sing. perf. ind. med. *Ion.* pro ἤνωγα, a verbo ἀνώγω.

'Ανωγέμεν, *jubere,* præs. inf. act. *Ion.* pro ἀνώγειν

'Ανώγεον, ε, et ἀνώγεων, ω, τὸ, cœnaculum. Ab

'Ανώγεως, ω, ὁ ᾗ ἡ, qui supra terram est, editior domus locus. Ex ἄνω et γῆ, vel potius illud γεως est mera terminatio, *Ern.*

'Ανωγέω, suadeo. Ab

'Ανωγὴ, ῆς, ἡ, jussum, adhortatio. Ab ἀνώγω.

'Ανώγηθι, *jube,* 2. sing. præs. imperat. act. v. ἀνώγημι.

'Ανῷγμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. ἀνοίγω.

'Ανώγεν, *jubebam,* 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἠνώγεον, a verbo ἀνωγέω.

'ΑΝΩ'ΓΩ, jubeo, hortor, suadeo, instigo. Τί δῆτ' ἀνώγας; *Soph. Phil.* 53. Σιωπὴν λαὸν ἀνώγει, *Il.* 2, 280.

'Ανώγων, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠνώγων.

'Ανώδινος, ε, ὁ ᾗ ἡ, partus dolores non sentiens; doloris expers. Ex α priv. et ὠδίν.

"Ανῳδος, ον, non canens, epith. avis.

'Ανωδυνία, ας, ἡ, doloris absentia. Ab

'Ανώδυνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, doloris expers; (2) ἡ, quæ dolores partus non sentit, sine dolore pariens; (3) dolores pellens. Ex ὀδύνη.

'Ανωδύνως, *adv.* sine dolore. A præc.

"Ανωθεν, *adv.* desuper, superne, e loco superiori; (2) cœlitus, e cœlo; (3) a principio, altius repetendo; (4) denuo, rursum; οἱ ἄνωθεν dicuntur majores nostri, omnino veteres, antiqui, prisci. Ab ἄνω.

'Ανωθέω, ῶ, f. θήσω, vel ὠσω, sursum impello; (2) repello, retrudo. Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, *Odyss.* 15, 552. 'Ανῶσαι εἰς πολεμίας τὴν πόλιν, objectare, *Thuc.* Ex ἀνὰ et ὠθέω, *pello.* Hinc

'Ανώθησις, εως, ἡ, impulsio sursum versus; (2) repulsio.

'Ανωϊςὶ, *adv.* clam, inopinato, insperato. Λάθρη, ἀνωϊςὶ, δόλῳ ἐλομένης ἀλόχοιο, *Odyss.* 4, 92. Ab

'Ανώϊςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, inopinatus, improvisus. Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊςον κακὸν ἤλυθε δῖος 'Αχιλλεὺς, *Il.* 21, 39. (2) incognitus. 'Ανώϊςος δ' ἐπέτυκτο πᾶσιν ὁμῶς, *Apoll. Rhod.* 4, 255. (3) res de qua refertur. 'Ανωΐςε γενομένε ἐκ προνοίης τῆς Κλεομένεος ἐς τὴν Πυθίην, *Herodot.* 6, 66. Sed ibi legendum videtur ἀνοιςὲ. Vid. ἀνῷσαι. Ex α priv. et οἴομαι.

'Ανωΐςως, *adv.* inopinato, præter opinionem; (2) non suspecte, non suspiciose. Ὡς οἱ μὲν πυκινοῖσιν ἀνωΐςως δονάκεσσι μίμνον, *Apoll. Rhod.* 3, 6.

'Ανῴχθην, *apertus sum,* 1. sing. a. 1. ind. pass. *per Dialysin,* pro ἀνῴχθην, ab ἀνοίγω.

'Ανῷκται, *apertus est,* 3. sing. perf. ind. pass.

'Ανώλεθρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, interitus expers, interitui non obnoxius. Ex α priv. et ὄλεθρος, *perditio.*

'Ανωλοφυρτος, ον, indefletus. Ab α priv. et ὀλοφύρομαι.

'Ανωμαλὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, non planus, salebrosus, confragosus; (2) inæqualis, non æquabilis. Ex α priv. et ὁμαλὸς, *planus.* Hinc

'Ανωμαλία, ας, ἡ, asperitas; (2) inæqualitas; (3) inconstantia; (4) aberratio a regula.

'Ανώμαλος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἀνωμαλής· (3) inconstans. (3) ἐν αἷς (ἐν μάχαις) τὸ δαιμόνιον ἀνώμαλον, *Appian. Punic.* 59.

'Ανωμαλότης, ητος, ἡ, idem quod ἀνωμαλία.

'Ανωμάλως, *adv.* salebrose; (2) inæqualiter, inæquabiliter; (3) contra regulam.

'Ανωμάλωσις, εως, ἡ, inæqualis distributio.

"Ανωμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, humero carens.

'Ανωμοτὶ, *adv.* sine jurejurando. Ab

'Ανώμοτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, injuratus; (2) non addictus jurejurando, citra jusjurandum. (2) καὶ θεῶν ἀνώμοτος, *Eurip. Med.* 737. Ex α priv. et ὄμνυμι, *juro.*

"Ανων, præs. part. act. v. ἄνω, pro ἀνύω.

'Ανωνύμιη, sine nomine, *Arat.*

"Ανωνις, *Dioscorid.* anonis, herbæ genus. *Angl.* REST-HARROW, or CAMMOCK.

'Ανωνόμαςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, quasi innominabilis, nefandus; (2) qui sine nomine est. (1) ἄῤῥητ', ἀνωνόμαςα, *Eurip. Hec.* 714.

'Ανωνυμὶ, et ἀνωνυμεὶ, *adv.* sine nomine. Ab

'Ανώνυμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, expers nominis, sine nomine; (2) non nominatus, incelebris; ἀνώνυμα, etiam dicuntur, quæ narrantur, suppresso nomine ejus a quo veniunt, aut ad quem pertinent; ut indicium ἀνώνυμον. Ex α priv. et ὄνομα, *nomen.*

'Ανῶξαι, *jussisse,* a. 1. inf. act. verbi ἀνώγω.

"Ανωξις, εως, ἡ, jussum. Ab ἀνώγω.

'Ανώπιον, ε, τὸ, locus editior et a conspectu semotus. Ex α priv. et ὤψ, *oculus,* vel a terminatione πος et πιος, *Ern.*

'Ανωρθώθην, *in altum erectus sum,* 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀνορθόω, *surrigo.*

'Ανωρία, ας, ἡ, intempestivitas. Ab

"Ανωρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, intempestivus; (2) immaturus, præcox. Ex α priv. et ὥρα, *tempus.*

'Ανώροφος,

Ἀνώροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tectum non habens. Ab α priv. et ὄροφος, *tectum.*
Ἀνωῤῥοθία, ας, ἡ, unda, quæ ad summam navis marginem attollitur. Ex ἄνω et ῥόθος.
Ἀνώῤῥοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sursum vergens, resupinus. Ex ἄνω et ῥοπὴ, *inclinatio.*
Ἀνωρύομαι, magno cum ululatu exclamo; (2) graviter ejulo, lamentor.
Ἀνωσάμενος, part. a. 1. med. v. ἀνωθέω, pro ἀνώθω, *propello.*
Ἀνῶσαι, *retulisse*, a. 1. inf. act. *Ion.* pro ἀνοῖσαι, a verbo ἀναφέρω, pro ἀνοίω, *refero.* Ἐς θεὸν ἀνῶσαι, ad deum referre, *Herodot.* 1, 157.
Ἀνώτατος, η, ον, summus, supremus, *Gl. V.*
Ἀνωτάτω, *adv.* in supremo loco. Ab ἄνω.
Ἀνωτερικὸς, ἡ, ὸν, supernus, *Ph.* aliter, *Gl. V.* superans. Ab
Ἀνώτερος, α, ον, superior, *Gl. V.* Ab ἄνω.
Ἀνωτέρω, *adv.* superius. A præc.
Ἀνωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inutilis, infructuosus, incommodus, *Gl. V.* ἀνωφελῆ, irrita, *Ph.* (3) damnosus. Ἀνωφελὴς εὐηθία, *Eur. Hippol.* 638. Ex α priv. et ὠφελέω.
Ἀνωφέλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non adjutus, nullo commodo affectus; (2) inutilis. Ex iisd.
Ἀνωφελῶς, *adv.* inutiliter, nullo commodo.
Ἀνωφέρεια, ας, ἡ, adscensus, acclivitas. Ab
Ἀνωφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ad superna tendens, sublimis, sursum ferens. Ex ἄνω et φέρω.
Ἀνώφοιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sursum tendens. Ex ἄνω et φοιτάω.
Ἀνωφορέω, sursum fero, veho.
Ἀνώφορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀνωφερής.
Ἀνῶχα, *aperui*, 1. s. perf. ind. act. v. ἀνοίγω.
Ἄνωχθε, *jubete.* Pro ἀνώχθητε, *Eurip. Herc. Fur.* 241. A verbo ἀνώγημι, *jubeo.*
Ἄνωχθι, *jube*, 2. sing. præs. imperat. act. *per Sync.* pro ἀνώγηθι, *Il.* 10, 63.
Ἀνώχθω, *jubeto*, 3. sing. præs. imperat. act. *per Sync.* pro ἀνωγέτω, *Il.* 11, 189.
Ἀνώχυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non munitus, intutus, indefensus. Ex α priv. et ὀχυρός.
Ἄξαιμι, *fregerim*, 1. sing. a. 1. opt. act. verbi ἄγω, vel ἄγνυμι, *frango.*
Ἄξας, a. 1. part. act. verbi ἄγω, *duco.*
Ἄξας, part. aor. 1. verbi ἄσσω, *Soph. Aj.* 257.
Ἄξε, *age*, præs. imperat. v. poet. ἄξω pro ἄγω.
Ἄξεια, *fregerim*, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἄξαιμι, a verbo ἄγω, *frango.*
Ἄξεινος, *sine hospite*, *Poet.* pro ἄξενος.
Ἄξεινος, *Poet.* et ἀξείνιος, vide ἄξενος, *Hes. Call.*
Ἀξεναγώγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non ductus ab hospite, non receptus. Ex α et ξεναγωγέω.
Ἀξενία, ας, ἡ, inhospitalitas, inhumanitas erga peregrinos.
Ἄξενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inhospitalis, inimicus, sævus hospitibus; (2) cui non est hospes, a quo suscipiatur.
Ἀξενώτερος, compar. ab ἄξενος, *Eur. Alcest.* 559.
Ἄξεστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, radendo non politus.
Ἀξία, ας, ἡ, dignitas, meritum, dignatio; (2) æstimatio, justum pretium. Ab ἄξιος.
Ἀξιαγάπητος, ον, amore dignus.
Ἀξιάγαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, admiratione dignus; (2) fide dignus; *Gl. V.* memorabilis; ἀξιάγαστον, operæ pretium, memorabile, *Gl. V.* Ex ἄξιος et ἀγαστὸς, *admirabilis.*
Ἀξιάκȣστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, auditu dignus; (2) memorabilis. Ex ἄξιος et ἀκȣ́ω, *audio.*
Ἀξιακρόατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex ἀκροάομαι.
Ἀξιαπήγητος, *Ion.* idem quod ἀξιαφήγητος. Ἄλλα δὲ ἔργα ἀπεδέξατο ἐὼν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀξιαπηγητότατα, *Herod.* 1, 16.
Ἀξιαφήγητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus memoratione, memorabilis. Ex ἄξιος et ἀφηγέομαι.
Ἀξιεπαίνετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus laude. Ex ἔπαινος, *laus.*
Ἀξιέπαινος, laude dignus, *Xenoph. Cyrip.* 3, 175. Ἐλεεινοὶ τȣ̃ πάθȣς, ἀξιέπαινοι δὲ τῆς ἀρετῆς γενόμενοι, *App. de Reb. Ital. apud Suid.*
Ἀξιεπιθύμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus qui expetatur. Ex ἐπιθυμέω, *desidero.*
Ἀξιέραστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus amore, amabilis. Ex ἐράω, *amo.*
Ἀξιεῦμαι, *dignum censeo*, 1. sing. præs. indic. med. *Dor.* pro ἀξιȣ̃μαι, ab ἀξιόομαι.

Ἀξινάριον, ȣ, τὸ, parva ascia; *Gl. V.* dolabella. Dim. ab.
ἈΞΙ'ΝΗ, ης, ἡ, ascia, dolabra, securis. Εἵλετο καλὴν ἀξίνην, εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, *Il.* 13, 616. Hinc
Ἀξινίδιον, ȣ, τὸ, ascia parva. Dim.
Ἀξινομαντεία, ας, ἡ, divinatio per secures.
Ἀξιοβίωτος, ον, idem quod βιωτός.
Ἀξιοδάκρυτος, ον, deflendus, lacrymabilis.
Ἀξιοεπιθύμητος, ον, appetendus, studio dignus.
Ἀξιόεργος, ον, dignus labore; *item* par labori, operi.
Ἀξιόζηλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus æmulatione, imitatione, appetitione; (2) optabilis, præclarus.
Ἀξιοζήλως, *adv.* laudabiliter, præclare.
Ἀξιοζήλωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀξιόζηλος.
Ἀξιοθάνατος, ον, morte dignus.
Ἀξιοθαύμαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus admiratione.
Ἀξιοθέατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, spectatu dignus, spectabilis. Ex ἄξιος et θεάομαι, *specto.*
Ἀξιοθέητος, *spectatu dignus*, *Ion.* pro ἀξιοθέατος.
Ἀξιόθρηνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus lamentatione, lamentabilis. Ex ἄξιος et θρῆνος.
Ἀξιοκοινώνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus quocum communicemus, dignus cujus consortium expetamus. Ex κοινωνέω.
Ἀξιόκτητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus qui quæratur et possideatur, digno vel justo pretio quæsitus, vel quærendus. Ex κτάομαι.
Ἀξιόλεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dictu dignus, laudabilis. Ex ἄξιος et λέγω, *dico.* Unde
Ἀξιόλογος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mentione dignus, memorabilis, laudabilis; (2) non aspernandus, magni pretii, *Ph.* honestus, egregius; ἀξιόλογον, operæ pretium, *Gl. V.* ἀξιολογώτατος, dignissimus, perfectissimus, *Ph.*
Ἀξιολόγως, *adv.* egregie, præstanter, ita ut sit mentione dignum, laudabiliter.
Ἀξιομακάριστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus, quem beatum omnes prædicent. Ex μακαρίζω.
Ἀξιόμαχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, par viribus, idoneus ad pugnam. Ex μάχομαι.
Ἀξιομιμέομαι, imitor.
Ἀξιομισὴς, ὁ ϗ ἡ, odio dignus.
Ἀξιόμισος, ον, odio dignus, *Æsch.*
Ἀξιομίσητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex μισέω.
Ἀξιομνημόνευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, memorabilis, commemorabilis, *Gl. V.* Ex μνημονεύω.
Ἀξιόμορφος, ον, visu dignus, *Man.* A μορφή.
Ἀξιόνικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, victoria dignus, *Gl. V.* ἀξιόνικον, palmarium. Ἀξιονικότεροι εἶμεν Ἀθηναίων ταύτην τὴν τάξιν ἔχειν, *Herodot.* 9, 26. Ab ἄξιος et νίκη, *victoria.*
Ἀξιοπενθὴς, dignus luctu. Ἀξιοπενθεῖς φῆμαι μᾶλλον κατέχȣσιν, *Eurip. Hipp.* 1465.
Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, verisimilitudo, species, auctoritas fide digna. *Ph.* honestas. Ab
Ἀξιόπιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fide dignus, gravis; (2) verisimilis, certus. *Ph.* severus, honestus, idoneus. Ex πίστις.
Ἀξιοπιστοσύνη, ἡ, fidei dignitas, *Man.*
Ἀξιοπίστως, *adv.* fideliter, ita ut fide sit dignum.
Ἀξιόποινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pœna dignus; (2) qui meritas pœnas accipit. Ex ποινὴ, *pœna.*
Ἀξιοπραγία, ας, ἡ, rerum honestarum susceptio, actio.
Ἀξιοπρέπεια, ας, ἡ, dignitas. Ab ἀξιοπρεπής.
Ἀξιοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dignus, decorus, laude dignus. Ex πρέπω, *convenio.*
Ἀξιοπρεπῶς, *adv.* digne, decore.
Ἀξιοπροστάτευτος, ον, imperio dignus.
ἌΞΙΟΣ, ία, ιον, dignus; (2) æstimabilis, pretium et æstimationem habens; (3) salubri pretio parandus. Ἐπ' ἀξίοισιν, idem quod ἀξίως, merito, *Eurip. Or.* 1335.
Ἄξιος, pro ἀντάξιος, æquiparandus, *Hom.*
Ἀξιόσκεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus consideratione, seu animadversione, considerandus. Ex σκέπτομαι, *considero.*
Ἀξιοσπȣ́δαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dignus studio, dignus quem studiose sectemur. Ex σπȣδάζω.
Ἀξιοστρατήγητος, ον, dignus imperatore; imperatori laudem gignens.
Ἀξιοστρατηγικὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἀξιοστράτηγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Τῶν στρατηγῶν ἀξιοστρατηγότεροι, *Xenoph. Cyri Expedit.* 3,
137. Superl. ἀξιοστρατηγότατος, *apud Dion.* et *Arrian. Hist. Alex.* 4, 11.
Ἀξιοτέκμαρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, probatus sufficientibus argumentis. Ex ἄξιος et τεκμαίρομαι.
Ἀξιότης, ητος, ἡ, dignitas; (2) dignatio.
Ἀξιοτίμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pretiosus, *Ph.* Ex ἄξιος et τιμȣ̃μαι, *æstimo.*
Ἀξιόχρεως, ω, ὁ ϗ ἡ, qui est solvendo; (2) fide dignus; (3) idoneus ad aliquid; (4) dignus; (5) satis magnus et amplus.
Ἀξιόω, ῶ, f. ώσω, dignum censeo, dignor; (2) peto, postulo, volo, cupio; (3) existimo, puto; (4) statuo, instituo, aggredior; (5) oportet me, decet me; τὸ ἀξιȣ̃ν, opinio; ἀξιȣ̃μαι, mereo, *Gl. V.* dignus habeor; ἀξιωθῇ, meruerit, *Ph.* (1) καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιȣμένη, *Eurip. Or.* 1210. Ἀξιȣ́μενος θυγατρὸς τῆς σῆς, τῆς βȣλῆς, τιμωρίας, τῶν δωρεῶν, τȣ̃ ἐπακȣ́ειν, πάντων πρὸς σȣ̃ βȣλευμάτων. Οὐχ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων, *Soph. Phil.* 61. Οὐδὲ ἐμαυτὸν ἠξίωσα πρός σε ἐλθεῖν, *Luc.* 7, 7. Πλείονος γὰρ δόξης ȣ̃τος παρὰ Μωσῆν ἠξίωται, *Heb.* 3, 3. (3) εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγȣ τινὸς γυνὴ, *Eurip. Med.* 962. Ab ἄξιος.
Ἀξίφυλλος, *Æsch.* lege ἀξιόφυλλος, vel ἀεξίφυλλος, *Pau.* αὐξίφυλλος, *Heath.*
Ἀξίωμα, ατος, τὸ, dignitas, auctoritas; dignatio, honos, meritum, *Ph.* (2) decretum; (3) enunciatio, effatum, pronunciatum, conceptio animi communis, manifesta et indubitata, *ap. Dial.* (4) voluntas: (5) supplex oratio, preces. (3) μάτην γὰρ ȣ̓δὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι, *Soph. Œd. Coll.* 1451. Ab ἀξιόω.
Ἀξιωματικὸς, ἡ, ὸν, habens auctoritatem, auctoritate præditus; unde Axiomatici pro senatoribus et aliis honoratis accipiuntur; (2) dignatione et majestate venerandus; honorarius, *Gl. V.* in precibus consumptus, sc. sermo, &c. *Ern.*
Ἀξιωματικῶς, *adv.* cum auctoritate, cum dignitate; (2) pro axiomate, *ap. Dial.*
Ἀξίως, *adv.* merito, digne, prout dignum est; (2) modico et salubri pretio. Ab ἄξιος.
Ἀξιώσεια, *dignum censuerim*, 1 sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀξιώσαιμι, ab ἀξιόω. Unde
Ἀξίωσις, εως, ἡ, postulatio, rogatio, postulatum, *Gl. V.* (2) dignitas, auctoritas, gravitas; prærogativa, *Gl. V.* (3) opinio, imprimis de se, virtutibusque suis; (4) significatio, vis verborum; (5) salutatio honorifica, omninoque honos qui alteri habetur. (2) ἄμφω στρατηγικȣ̀ς κατ' ἀξίωσιν, ambos prætoria dignitate, *App. Syr.* 51.
Ἄξιφος, ον, ense carens, quod sine gladio peragitur.
Ἀξόανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sculptili imagine carens; epith. templi. Ex α priv. et ξόανον.
Ἄξομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. ἄγω.
Ἄξον, *frange*, vel *duc*, 2. s. a. 1. imperat. act.
Ἀξονήλατος, ον, axe agitatus. Ex ἐλαύνω.
Ἀξόνιος, ία, ιον, ad axim pertinens. Ab ἄξων.
Ἄξοος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non politus. Ex α et ξέω.
Ἀξυγκρότητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui conflatus seu coactus non est; (2) qui conflari seu cogi nequit. Ex α priv. et συγκροτέω.
Ἀξύλευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, epith. silvæ incæduæ in quam nemo lignatum ivit, in quo ligna non cæduntur. Ex α priv. et ξυλεύω, *lignor.*
Ἀξυλία, ας, ἡ, lignorum inopia.
Ἀξύλιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, unde nemo ligna petiit.
Ἄξυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non lignosus, ligno carens; (2) lignis plenus, ex quo nemo ligna petiit. Ὡς τε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, *Il.* 11, 155. Ex α priv. vel intens. et ξύλον, *lignum.*
Ἀξύμβατος, vid. ἀσύμβατος.
Ἀξύμβλητος, ον, ὁ ϗ ἡ, non conferendus; (2) non adeundus, aditus difficiles habens, asper; (3) intelligi non potest, conjectura non assequendus. Ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν, *Soph. Trach.* 707.
Ἀξύνετος, vid. Ἀσύνετος; (2) obscurus, sermo lingua peregrina, qui, ob eam rationem, intelligi non potest; (2) ἀξύνετα βαρβαρισὶ τȣ̀ς κτείναντας παρακαλȣ́ντων, *App. Mithr.* 50.
Ἀξυρὴς, ὲς, idem quod ἄξυρος, *Hes.*

Ἄξυρος,

"Αξυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, irrasus. *Gl. V.* intonsus. Ex α priv. et ξύρομαι, *rador.*

"Αξυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, irrasus. *Gl. V.* rudis. Ex α priv. et ξύω, *rado.*

"Αξω, 1. sing. f. 1. ind. act. verbi ἄγω.

"ΑΞΩΝ, ονος, ὁ, axis, *Il.* 16, 378.

"Αοδμος, ου, ὁ καὶ ἡ, odore carens, inodorus. Ex α priv. et ὀδμή, *odor.*

"Αοζος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est sine nodis, enodis; (2) ramosus, plenus ramorum; (3) nodosus; (4) qui multa ligna comburit. Ex α priv. vel intens. et ὄζος, *nodus arboris.*

Ἀοῖ, dat. sing. *Dor.* pro ἠοῖ. Ab ἠώς.

Ἀοιδᾶν, *cantuum*, gen. plur. *Dor.* pro ἀοιδῶν, ab

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, cantus; (2) carmen; (3) fama; (4) cantatrix; (4) Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδᾶν, *Eurip. Hippol.* 742. Ab ἀείδω, *cano.*

Ἀοιδιάω, ῶ, cano, canto. Καλὸν ἀοιδιάει, *Odyss.* 10, 227. Ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ, *Odyss.* 5, 61. Ab eod. Unde

Ἀοίδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, celebris, decantatus.

Ἀοιδοθέτης, ου, ὁ, poeta, qui componit cantilenas. Ex ἀοιδὴ et τίθημι, *pono.*

Ἀοιδομάχος, ου, ὁ, qui cantando certat.

Ἀοιδόπολος, ου, ὁ, qui versatur circa carmina, poeta. Ex ἀοιδὴ et πολέω.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ, cantor; (2) poeta; (3) cantus peritus. Ab eod.

Ἀοιδοσύνη, ης, ἡ, cantio, cantilena. Ab ἀοιδός.

Ἀοζέω, seu ἀοζέω, ministro, *Hes. Suid.*

"Αοζοι, seu ἀοζοὶ, ministri, *Call. ap. Hes.*

Ἀοίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habitatus, inhabitabilis, *Gl. V.* Ab

"Αοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, domo carens; (2) extorris; (3) pauper; (4) vix habitabilis (de domo). Προσκύσαντες τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν, *Soph. Phil.* 534.

"Αοιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, invius, vagus. Ex οἴμη, *via.*

Ἀοινέω, ῶ, vino abstineo, non utor.

Ἀοινία, ας, ἡ, abstinentia a vino.

"Αοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vino carens; (2) abstemius.

Ἀοκνία, ας, ἡ, strenuitas. Ab

"Αοκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, impiger; (2) intrepidus; indefessus, *Gl. V.* Ex α priv. et ὄκνος.

Ἀόκνως, *adv.* impigre. A præc.

Ἀολλέω, ῶ, f. ήσω, confertos reddo, congrego. Καὶ δ' ἄρ' ἀόλλισαν (alii ἀόλλισσαν) κατὰ ἄστυ γεραιὰς, *Il.* 6, 287.

Ἀολλήδην, *adv.* confertim, simul. Ab

ἈΟΛΛΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, confertus, congregatus; ἀολλέες, conferti, densi.

Ἀολλίζω, f. ίσω, idem quod ἀολλέω. Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοὶ, *Il.* 19, 54.

"Αοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, inermis. Ex ὅπλα.

"Αοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nullam vocem edit, mutus; (2) invisibilis. Ex α priv. et ὄψ.

"Αοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, invisibilis. Ex ὄπτομαι.

"ΑΟΡ, seu ἄορ, ορος, τὸ, ensis. *Gl. V.* spatha.

Ἀορασία, ας, ἡ, cæcitas; (2) ea conditio rei, ut oculis usurpari nequeat. Ex α priv. et ὁράω.

Ἀόρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, invisibilis; (2) quem nefas est videre; (3) quem ipsi non vidimus. *act.* qui non videt. Hinc

Ἀοράτως, *adv.* invisibiliter.

Ἀοργησία, ας, ἡ, iræ expers, aut non assequenda animi sedatio, lenitudo. Ex α priv. et ὀργή.

Ἀόργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non irascitur, aut irasci solet. Ex iisd.

Ἀοργήτως, *adv.* sine ira, leniter, sedate.

"Αορες, ων, αἱ, mulieres, *Hes.* (2) tripodes.

Ἀοριστάνω, hæsito, dubito. Ab ἀόριστος. Unde

Ἀοριστέω, ῶ, f. ήσω, infinitus sum.

Ἀοριστία, ας, ἡ, infinitas.

Ἀοριστικὸς, ἡ, ὸν, indefinitivus. Ab eod.

Ἀόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, infinitus, indefinitus, indeterminatus. Ex α priv. et ὁρίζω.

Ἀορίστως, *adv.* infinite, indeterminate.

"Αορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, avibus carens; (2) Avernus, lacus. Ex α priv. et ὄρνις, *avis.*

ἈΟΡΤΗ', ῆς, ἡ, arteria magna, quæ a sinistro cordis sinu oritur. Ab ἀείρω.

Ἀορτηθεὶς, suspensus, appensus, affixus, a. 1. part. pass. ab ἀορτεῖσθαι, *suspendi.*

ἈΟΡΤΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, lorum seu funis, quo ensis, vel clypeus, vel pera appenditur. Hinc

"Αορτρον, τὸ, pars pulmonis utrimque suspensa.

"Αορτο, *sublatus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἤρτο, rejecto augmento et inserto ο. Ab ἀείρω, *tollo.*

Ἀόρχης, ου, ὁ, cui testiculi exsecti sunt. Eunuchus. Ex α priv. et ὄρχις.

Ἀοσμία, ας, ἡ, odoris defectus, odor nullus; (2) odor malus, fœtor. Ab

"Αοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, odoris omnis expers; (2) odore gravis et fœtidus; (3) *Subst.* ὁ, idem quod ἀοσμία. Ex α priv. et ὀσμή.

Ἀοσσέω, ῶ, auxilior, *Steph.* adjuvo, *Mosch.* Unde

Ἀοσσητὴρ, ῆρος, ὁ, auxiliator, adjutor, qui juvat: ἄνευ ὄσσης, nec omine nec augurio aliquo impulsus, sed sponte.

"Αουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illæsus. Ex α priv. et οὐτάω; (2) carens auribus, auditu. Ab οὖς.

Ἀοχλησία, ας, ἡ, vacuitas a turbis. Ex α priv. et ὄχλος.

Ἀόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui turba et molestia vacat. Ex iisd.

"Αοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, visus expers, cæcus. Ex α priv. et ὄπτομαι, *video.*

Ἀπαγγεῖλαι, a. 1. inf. act. verbi ἀπαγγέλλω.

Ἀπαγγείλατε, 2. plur. a. 1. imperat. act.

Ἀπαγγελεὺς, ὁ, internuncius, *Man.*

Ἀπαγγελία, ας, ἡ, narratio; (2) recitatio, quæ fit memoriter; (3) phrasis; (4) oratio; (5) notatio, explicatio. Ab

Ἀπαγγέλλω, f. ελῶ, annuncio, refero, narro, de historicis; (2) pronuncio; (3) enuncio; (4) memoriter recito; (5) salutem nuncio ab aliquo; ἀπήγγειλεν, retulit, *Ph.* a. 1. ἀπηγγέλθη, relatum est, *Ph.* a. 1. pass. Ex ἀπὸ et ἀγγέλλω, nuncio. Hinc

Ἀπαγγελτέον, pronunciandum, renunciandum.

Ἀπαγγελτὴρ, ῆρος, ὁ, index renuncius.

Ἀπαγγελτικὸν, οῦ, τὸ, enunciatio.

Ἀπαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, enunciativus, commemorans, explicans.

"Απαγε, *adv.* apage, apagesis; (2) aufer; (3) absit, ne feceris. Ex ἀπὸ et ἄγε.

Ἀπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui compactus non est. Ex α priv. et ἐπάγην, a πήγνυμι.

Ἀπαγινέω, abduco, aufero. Ἀπαγινεῖν φορτία, ἀργύριον, φόρον, pendere tributum, *Herodot.*

Ἀπαγκαλίζω, in ulnis foveo. Ab ἀγκάλαι.

Ἀπαγκυλόω, ῶ, f. ώσω, curvo, obliquo.

Ἀπαγκωνίζομαι, f. ίσομαι, cubitos intendo. Ex ἀπὸ et ἀγκὼν, *cubitus.*

Ἀπαγλαΐζω, f. ίσω, deturpo, dehonesto.

Ἀπαγόρευμα, ατος, τὸ, interdictum magistratus, edictum prohibitorium.

Ἀπαγόρευσις, εως, ἡ, interdictum, prohibitio; (2) renunciatio; (3) defatigatio.

Ἀπαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, prohibitorius, vetans.

Ἀπαγορεύω, fut. εύσω, abdico; (2) interdico; (3) renuncio; (4) succumbo oneri, labori, *Gl. V.* ἀπαγορεύει, execrat, *Ph.* ἀπηγορευμένον, interdictum, *Ph.* ἀπηγορευμένος, intestabilis, *Ph.* Ἀπαγορεύειν τινὶ φόνον· πρὸς τὰς πόνας, abhorrere; μὴ στεφανῶν. Κάπαγορεύοντ' μήτ' ἐξελθεῖν, μήτ' ἐγχύψασαν ἁλῶναι, *Aristoph. Thesm.* 797.

Ἀπαγρεύω, f. εύσω, eripio, aufero, proprie quidem venatione.

Ἀπαγριόω, ῶ, f. ώσω, agreste reddo, effero, exaspero; ἀπαγριοῦμαι, efferor, exasperor. Ex ἀπὸ et ἄγριος, *agrestis.* Hinc

Ἀπαγρίωσις, εως, ἡ, efferatio, exasperatio.

Ἀπαγροικίζομαι, ad mores rusticos reducor.

"Απαγρος, ου, ὁ, infelix et infortunatus, proprie in venando, *Hes.* Ex ἀπὸ et ἄγρα.

Ἀπαγχονέω, ab ἀγχόνη, et

Ἀπαγχονίζω, f. ίσω, strangulo, suffoco.

Ἀπάγχω, f. άγξω, idem, *in med.* strangulare se laqueo, sibi gulam frangere; (2) ita ægro animo aut irato esse, ut parum absit quin tibi laqueo vitam finias. Ὁ μὲν λάξ νεβρὸν ἀπάγχων, *Odyss.* 19, 230. Καὶ ἀπελθὼν, ἀπήγξατο, *Matt.* 27, 5. Ex ἀπὸ et ἄγχω.

Ἀπάγω, f. άξω, abduco, avoco; (2) abduco in carcerem, ad supplicium; (3) reduco; (4) pendo, solvo. Ἀπάγειν τινὰ ἐπὶ τὴν βουλὴν, deducere in senatum; τινὰ τῆς ἐπιθυμίας, abducere; φόρον, δασμὸν, pendere; οἴκαδε, reducere. Εἴ μ' ἔτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ, *Soph. Phil.* 979. Μετὰ πολλῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀπήγαγε, *Act.* 24, 7. Hinc

Ἀπαγωγὴ, ῆς, ἡ, abductio; (2) abductio in carcerem, vel ad supplicium; (3) reductio; (4) pensio tributi; (5) reductio, ut ad impossibile, ad absurdum; (6) libellus, quo quis magistratui aliquem defert, reum facit.

Ἀπαγωγὸς, οῦ, ὁ, expulsor, abductor.

Ἀπαγώνιος, *Æsch.* rectius ἐπαγώνιος.

Ἀπαδεῖν, *displicere*, seu *displicuisse*, a. 1. inf. act. verbi ἀπάδω.

"Απαδις, ἡ, vis mentis, providentia, *ap. Pind.*

Ἀπᾴδω, in cantu discrepo; (2) dissentio, discrepo; ἀπᾴδει, abhorret, discrepat; ἀπᾴδων, abhorrens. *Gl. V.* Ex ᾄδω, *cano.*

Ἀπαειρόμενος, *discedens*, part. præs. med. verbi ἀπαείρω, *discedo.*

Ἀπαείρω, f. ερῶ, tollo ab, attollo. *Metaph.* discedo. Μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ, *Il.* 21, 563.

Ἀπαθανατίζω, f. ίσω, reddo immortalem, in deos refero.

Ἀπαθανάτισις, εως, ἡ, consecratio, relatio in deos.

Ἀπάθεια, ας, ἡ, adfectuum vacuitas; (2) indolentia; (3) stupor. Ab

Ἀπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non obnoxius adfectibus, carens passionum et adfectuum animi perturbatione, unde et placidus, lenis, velut ἔρως, ἀπαθὴς; (2) illæsus; (3) nullis malis obnoxius; (4) immunis; (5) qui non commovetur aliqua re. Ex α priv. et πάθος. Hinc

Ἀπάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi impatibilis, patiendi necessitati non obnoxius.

Ἀπαθῶς, *adv.* sine ullo adfectu, ut ἀπαθῶς ὁρᾶν, non amore capi ejus quem videas.

Ἀπαὶ, *præpos. Poet.* a, ab, pro ἀπό.

Ἀπαιγειρόομαι, in alnum commutor. Ab αἴγειρος.

Ἀπαιδαγώγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui regi nequit; (2) indocilis, intractabilis; (3) qui rectorem non habet. Ex α priv. et παιδαγωγέω.

Ἀπαιδάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἀπαιδαγωγήτως, *adv.* sine institutione; (2) indocte, imperite.

Ἀπαιδευσία, ας, ἡ, inscitia, imperitia. Ex α priv. et παιδεύω, *instituo.* Unde

Ἀπαίδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineruditus, imperitus, indoctus.

Ἀπαιδεύτως, *adv.* imperite, indocte.

Ἀπαιδία, ας, ἡ, orbitas liberorum. Ab ἄπαις.

Ἀπαιδοιόομαι, præputium mihi reseco, vel resecari sino, *Poll.* (2) glandem penis nudatum habeo; unde (3) libidinosus sum, *Ern.* Ex τὰ αἰδοῖα.

Ἀπαιδοτρίβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sub magistro non exercitatus; (2) inexercitatus. Ex α priv. παῖς, et τρίβω, *exerceo.*

Ἀπαιθαλόω, ῶ, f. ώσω, comburo, torrefacio.

Ἀπαιθριάζω, f. άσω, sub dio ago; (2) sereno, serenum reddo. Ex ἀπὸ et αἴθριος.

Ἀπαιθύσσω, ventilo, concutio facem, sc. ignis excitandi causa.

Ἀπαίνυμαι, aufero. Κῦδος ἀπαίνυτο, *Il.* 15, 594.

Ἀπαιολάω, et έω, decipio, fraudo, *Eur. I.* 549. Ab αἰόλος.

Ἀπαιόλη, ης, ἡ, fraus, impostura. Εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη, o Fraus regina, *Aristoph. Nub.* 1150.

Ἀπαιόλημα, τος, τὸ, fraus, deceptio. Εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς κἀπαιόλημα, *Aristoph. Nub.* 729.

Ἀπαιόλησις, εως, ἡ, fraudatio, imprimis in mercede, usura, &c.

Ἀπαιρεθέω, *privarer*, 1. sing. a. 1. conj. pass. *Ion.* pro ἀφαιρεθῶ, a verbo ἀφαιρέω.

Ἀπαιρερημένοι, fraudati, nom. plural. partic. perf. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἀφῃρημένοι.

Ἀπαίρω, tollo, aufero; (2) discedo, abeo, solvo, discedo navi; (3) morior. Ἡμεῖς μὲν

μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ, discedimus, *Eur. Med.* 938. Καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, a patria, *Luc.* Ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, *Luc.* 5, 35. Μακρὰν γ' ἀποίρας λίπων ἐμέ; procul navigas, *Euripid. Iphig. in Aul.* 664.

Ἄπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, liberis carens.

Ἀπαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, infaustus, inauspicatus, mali augurii, obscœnus, *Ph.* Ex ἀπὸ et αἶσα.

Ἀπαισίως, *adv.* inauspicato.

Ἀπαΐσσω, f. ξω, prosilio cum impetu; (2) aberro. Κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν τῆς ἐμῆς, resiluerunt, *Soph. Aj.* 447.

Ἀπαισχύνομαι, pudorem exuo.

Ἀπαιτέω, ῶ, f. ήσω, reputo, postulo, exigo, Ἀπαιτεῖν τι παρά τινος, τινὰ ἀργύριον. Τάδ' ἐπεὶ ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς, *Soph. Phil.* 361. Εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο μεῖζον ἀπαιτήσειας, *Il.* 23, 593. Οὐκ ἀπαιτέμεσθα, nolim reposci, *Eurip. Phœn.* 605. Hinc

Ἀπαίτησις, εως, ἡ, exactio, repetitio.

Ἀπαιτητέος, έα, έον, repetendus, efflagitandus.

Ἀπαιτητικὸς, ἡ, ὸν, repetens, agens repetitorem, importunus exactionis.

Ἀπαιτίζω, f. ίσω, postulo, exigo. Χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη, *Odyss.* 2, 78. Ab ἀπαιτέω.

Ἀπαιωρέω, ῶ, ἀπαιωροῦμαι, immineo, impendeo, dependeo. Ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε δοιὼ ἀπῃωρεῦντ', *Hesiod. Scut.* 234.

Ἀπακοντίζω, f. ίσω, jaculor.

Ἀπακριβόω, ῶ, f. ώσω, diligenter aliquid facio, elaboro accurate; (2) studiose exquiro; (3) exacte respondeo. Ex ἀκριβής.

Ἀπακτέος, έα, έον, retrahendus, abducendus. Ab ἀπάγω, *abduco*. Unde

Ἄπακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ablatus, abductus.

Ἀπακτόω, abduco, *Soph.* ubi al. πακτόω.

Ἀπαλὰ, *mollis*, *Dor.* pro ἀπαλή, ab ἀπαλός.

Ἀπάλαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, lucta, vel calliditate, vel imposturis invictus, insuperabilis.

Ἀπάλαιστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, palæstræ imperitus, inexercitatus.

Ἀπαλαλκέμεν, *repellere*, *Dor.* pro ἀπαλάλκειν.

Ἀπαλάλκοι, *repellat*, 3. s. a. 1. opt. act. Ab

Ἀπαλάλκω, arceo, depello. Ὥς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι, *Il.* 22, 348.

Ἀπάλαμος, et ἀπάλαμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, industria carens; (2) consilii inops; (3) difficilis. Ex α et παλάμη.

Ἀπαλάομαι, ῶμαι, deerro, vagor. Αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη χώρου αἴδρις ἐών, *Hesiod. Scut.* 400. Ex ἀπὸ et ἀλάομαι, *erro*.

Ἀπαλαστέω, indignor, *Hes.*

Ἀπαλγέω, ῶ, f. ήσω, dedoleo, dolere desino; (2) animum despondeo, despero; (3) de stupore et inscitia summa. Οἵ τινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ, *Eph.* 4, 19.

Ἀπάλγησις, εως, ἡ, cessatio doloris, remedium contra dolorem. Ταχεῖαν ἀπάλγησιν παρασκευάζουσα, *Heliodor.* 6.

Ἀπάλειψον, 2. sing. a. 1. imperat. act. Ab

Ἀπαλείφω, f. ψω, præs. deungo; (2) deleo, oblitero. Δίκη δ' ἀπάλειψον ἄμυναν, *Phocyl.*

Ἀπαλεξέω, idem quod ἀπαλέξω, *Hom.*

Ἀπαλέξησις, ἡ, propugnaculum, auxilium.

Ἀπαλεξίκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, a quo malum depelli non potest. Ex ἀπὸ, ἀλέξω, et κακόν.

Ἀπαλέξω, propulso, repello; (2) auxilior, *Il.* 24, 371.

Ἀπαλεύομαι, devito, evito, effugio.

Ἀπαληθεύω, f. εύσω, verum dico.

Ἀπαλήσεται, 3. sing. f. 1. ind. med. v. ἀπαλάομαι.

Ἀπαλθέομαι, f. ήσομαι, curo. Οὐ δέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, *Il.* 8, 405 et 419. Ex ἀλθέω.

Ἀπαλίας, ου, ὁ, hædus tenellus et delicatus. Ab ἀπαλὸς, *mollis, tener.*

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, discessus, migratio; (2) reconciliatio; (3) liberatio; (4) effugium; (5) alienatio, cum rem, seu venditione seu alio modo, e jure nostro emittimus, et velut emancipamus. (4) πεπρωμένης συμφορᾶς ἀπαλλαγή, *Soph. Antig.* 1338.

Ἀπαλλακτικὸς, ἡ, ὸν, liberandi vim habens, salutaris.

Ἀπαλλακτικῶς ἔχειν, liberari, defungi velle.

Ἀπαλλὰξ, *adv.* vicissim.

Ἀπαλλαξείω, defungi cupio, volo discedere, liberari. Desiderativum a fut. 1. verbi ἀπαλλάσσω, *discedo.* Ἀπαλλαξείοντες τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, *Thuc.*

Ἀπάλλαξις, εως, ἡ, discedendi facultas, discessus; (2) liberatio; (3) amissio; (4) alienatis. Vide ἀπαλλαγή. Ab

Ἀπαλλάσσω, vel ἀπαλλάττω, f. άξω, dimitto, abire jubeo; (2) libero; (3) amoveo, dimoveo; (4) tollo e medio; (5) defungor vita; ἀπαλλάσσομαι, abeo, discedo; ἀπηλλαγμένος, liberatus, perf. part. pass. ἀπηλλαγὴ, discessit, a. 2. pass. Ἀπαλλάττειν ἀπό τινος, discedere; ἐκ τῆς χώρας, τινὰ τῆς ὀφθαλμίας· ἀπαλλάττεσθαι δουλοσύνης, τῶν κακῶν ἐς τὰ οἰκία. Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν, *Soph. Antig.* 496. Μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί, *Id. El.* 291. Ἀπήλλαγμαι φόβου πρὸς τῆσδε, quod ad hanc, *ibid.* 785. Καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων, omissis, *ibid.* 1335. Ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή, urget autem occasio rei gerendæ, *Soph. El.* 1338. (1) ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον, finio, *Eurip. Med.* 790. Ἐμέρα γὰρ τῆσδ' ἀπήλλαγμαι φόβου, *Soph. Elect.* 783.

Ἀπαλλοτριόω, ῶ, f. ώσω, abalieno; ἀπηλλοτριωμένος, abalienatus, *Gl. V.* p. part. pass. Ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ, *Ephes.* 2, 12. Τῶν σωφρονούντων λογισμῶν αἰφνιδίως ἀπαλλοτριωθεὶς, *Plut. de Fluviis.* Πιεῖν διδόασι τοῖς ἀπηλλοτριωμένας ἔχουσι τὰς φρένας, *Id. Ib.* Hinc

Ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ, abalienatio.

Ἀπαλόθριξ, χος, ὁ καὶ ἡ, mollem comam habens.

Ἀπαλοιάω, ῶ, fut. ήσω, idem quod

Ἀπαλοιάω, ῶ, f. ήσω, contero, confringo; (2) tero, trituro. Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς ἄχρις ἀπηλοίησεν, *Il.* 4, 522.

Ἀπαλοιφὴ, ῆς, ἡ, litura. Ab ἀπαλείφω.

Ἄπαλον, *adv.* molliter, delicate, *Hom.*

Ἀπαλοκορὶς, ίδος, ἡ, tenera delicata virgo, *Athen.*

ἉΠΑΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, tener, mollis, delicatus.

Ἀπαλόσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, carne mollis, molli carne præditus. Ex σάρξ, *caro.*

Ἀπαλότης, ητος, ἡ, teneritas, mollities.

Ἀπαλοτρεφὴς, έος, ου, ὁ καὶ ἡ, delicate nutritus, saginatus. Ex τρέφω.

Ἀπαλοφόρος, ον, delicatis vestibus utens.

Ἀπαλόφρων, molli animo præditus. A φρήν.

Ἀπαλόχροος, *contr.* ἀπαλόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, cute tenera et molli præditus. Ex χρόα.

Ἀπαλόψυχος, ον, idem quod ἀπαλόφρων, *Ep.*

Ἀπαλύνω, f. υνῶ, tenerum reddo, emollio. *Gl. V.* mollio, mollifico; ἀπαλύνομαι, mollesco, *Gl. V.* Ab ἀπαλός.

Ἀπαλῶς, *adv.* molliter; (2) delicate.

Ἀπαμαλδύνω, perdo, corrumpo, deleo, oblitero, demolior, everto, solo æquo.

Ἀπαμαυρόω, ῶ, f. ώσω, tenebras offundo.

Ἀπαμάω, f. ήσω, meto, abscindo. Ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, *Od.* 21, 300.

Ἀπαμβλακέω, *Hes.* deerro vel oberro, *Steph.* potius ἀπαμπλακέω, *Soph.*

Ἀπαμβλόω, abortior, *Plut.* ubi al. ἐξαμβλόω.

Ἀπαμβλύνω, hebeto, obtundo, *Hom. Hymn.*

Ἀπαμβρότω, aberro, deerro. Σαρπηδόνος δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ, *Il.* 16, 466.

Ἀπαμείβετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi

Ἀπαμείβομαι, f. ψομαι, respondeo. vices sermonis meas alteri, qui suas dependerat, rependo, *Ern.*

Ἀπαμείρω, separo, privo, aufero. *pass.* privor; (2) expers sum, careo. Εὐνάετις δὲ θεῶν ἀπαμείρεται αἰὲν ἐόντων, *Hes. Theog.* 801. Τὸν δ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας, *Apoll. Rhod.* 3, 186. Κεῖνος ὅτε Ζωῆς ἀπαμείρεται, *Id.* 3, 785.

Ἀπαμελέω, ῶ, negligo, prorsus negligo.

Ἀπαμέρδω, privo, ut simplex. V. ἀπαμείρω.

Ἀπαμμένος, *suspensus*, part. perf. pass. *Ion.* pro ἀφημμένος, a verbo ἀφάπτω.

Ἀπαμπίσχω, exuo.

Ἀπαμπλακέω, aberro. Ἀπήμπλακες, aberravit a proposito, *Soph. Trach.* 1139.

Ἀπαμύνω, propello, arceo; (2) resisto. Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ, *Il.* 9, 593. ἀπαμύνεσθαι τὴν πενίαν, *Herodot.* Ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί, *Odyss.* 11, 578.

Ἀπαμφιάζω, vestimenta detraho, nudo, spolio.

Ἀπαμφιασμὸς, οῦ, ὁ, denudatio. Τὸν παρὰ τοὺς πότους γινόμενον ἀπαμφιασμὸν τοῦ τρόπου, *Phurnut. de Nat. Deor.* 30.

Ἀπαμφιέννυμι, f. φιέσω, idem.

Ἀπαμφίσκω, idem.

Ἀπανάγω, decedo, abeo.

Ἀπανάνατο, *recusavit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* et *Dor.* pro ἀπανήνατο.

Ἀπανήνασθαι, *recusare*, a. i. inf. med. Ab

Ἀπαναίνομαι, respuo, renuo, recuso, rejicio: ἀπαναίνεται, aspernatur, *Ph.* Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι, παρὰ δ' ἔργα βόεσσιν, *Hesiod. Op.* 452. Θεοῦ εὐνὴν, *Odyss.* 10, 297. Μὴ ξενοπαθῇ, μηδὲ ἀπαναίνηται, *Plutarch. de tuenda Sanitate Præcepta,* 132.

Ἀπαναισχύνομαι, impudenter attento; impudenter ago; ἀπηναισχύντησε, depuduit, *Ph.* a. 1. (ἀπὸ in hoc et talibus habet vim τοῦ penitus, funditus, *Ern.*)

Ἀπαναισχυντέω, ῶ, f. ήσω, impudenter me gero, impudentia utor. Ἀλισκόμενοι δὲ ἀπαναισχυντοῦσιν, *Heliodor.* 8.

Ἀπαναλίσκω, f. αλώσω, absumo, detero, erogo. Hinc

Ἀπανάλωσις, εως, ἡ, consumptio.

Ἀπανάστασις, εως, ἡ, demigratio, transmigratio; (2) emotio, extractio a sedibus patriis. Ab ἀπανίστημι.

Ἀπανδρόω, ῶ, f. ώσω, virilem reddo; ἀπανδροῦμαι, virilitatem seu viriles annos consequor.

Ἀπάνευθε, *adv.* sine, procul, seorsim.

Ἀπανθέω, ῶ, f. ήσω, defloreo, emarcesco, florem amitto. Hinc

Ἀπάνθησις, εως, ἡ, deflorescendi actio; (2) florum marcor et fluxus.

Ἀπανθίζω, f. ίσω, defloro, decerpo. Hinc

Ἀπάνθισμα, ατος, τὸ, actio decerpendi florem, *Schol. Pindari ad Olymp.* 1, 23.

Ἀπανθισμὸς, οῦ, ὁ, linea subtilis et visum effugiens; (2) defloratio.

Ἀπανθρακίζω, f. ίσω, carbones accendo; (2) torreo, asso; (3) anthracas, seu pisces ita dictos, comedo. Ex ἀπὸ et ἄνθραξ. Hinc

Ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, piscis genus cui convenit assatio; (2) placentæ seu lagani genus.

Ἀπανθράκισμα, ατος, τὸ, quidvis tostum in prunis.

Ἀπανθρακόω, ῶ, f. ώσω, in carbones verto, seu redigo, exuro.

Ἀπανθρωπεύομαι, inhumaniter, crudeliter ago.

Ἀπανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas, crudelitas. Ab

Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhumanus, crudelis; (2) hominum frequentia carens, solitarius.

Ἀπανθρώπως, *adv.* inhumaniter, crudeliter.

Ἀπανιστάμενος, *discedentis*, præs. part. med. f. g.

Ἀπανιστάω, ῶ, idem quod

Ἀπανίστημι, f. στήσω, excito alicunde, surgere facio; ἀπανίσταμαι, surgo, exsurgo, discedo, migro. Ἀπανίσταμαι ἀπὸ τῆς πόλιος, *Herodot.*

Ἀπανοίγω, idem quod simplex, *Hom.*

Ἀπάνουργος, ον, simplex a calliditate, fraudibus alienus; (2) non exquisitus.

Ἀπανούργως, *adv.* simpliciter, tenuiter, sine arte.

Ἀπαντᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀπαντάειν.

Ἀπανταχῆ, *adv.* ubique passim, Ab ἅπας.

Ἀπανταχόθεν, *adv.* undique, undiquaque.

Ἀπανταχόθι, *adv.* idem quod ἀπανταχῆ.

Ἀπανταχόσε, *adv.* quaquaversum.

Ἀπανταχοῦ, *adv.* in omnem partem, quoquoversum; (2) ubique. Ab ἅπας.

Ἀπαντάω, ῶ, f. ήσω, obviam procedo, occurro;

curro; (2) me confero quo; (3) pervenio; (4) respondeo; (5) congruo; (6) evenio; contingo; (7) *ap. LXX.* percutere, interficere; (8) supplico, veneror; (9) addico, id est, consensum et approbationem deorum significo. Ὡς ἱεροῖς αὐτοῖς ἀπήντων, quasi sacra venerabantur, *Porphyr. de Abstin.* 2, 6. (9) τῶν δὲ ἱερῶν ἐκ ἀπαντώντων, sed cum non addicerent victimæ, *Appian. de Rebus Samniticis.*——Ἀπαντᾷν τοῖς πολεμίοις εἰς τὸν ἀγῶνα· εἰς τὴν τίμησιν, deprecari; πρός σε, ἐπὶ τὴν μνηστείαν· πρὸς τὸ δικαστήριον· τοῖς εἰρημένοις.

Ἁπάντη, ubique, undiquaque. Ab ἅπας.

Ἀπάντημα, ατος, τὸ, occursus, congressus; (2) pernicies, *Sym.* Περᾷν εἰς ἀπάντημα, venire in occursum, *Eurip. Or.* 512. Ab ἀπαντάω. Unde

Ἀπάντησις, εως, ἡ, occursus; (2) responsio; (3) supplicatio, dies festus; (4) apparatus, comitatus; (5) consuetudo, conversatio, congressio; (6) idem quod ἀποδοχὴ, 2.

Ἀπαντικρὺ, *adv.* e regione.

Ἀπαντίον, *adv.* idem. Ex ἀπὸ et ἀντί.

Ἀπαντλέω, ῶ, f. ήσω, exhaurio; (2) minuo; (3) lenio. (3) ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν, *Eurip. Alcest.* 354.

Ἀπάντομαι, resisto. Ab ἀπαντάω.

ἍΠΑΞ, *adv.* semel; (2) omnino, prorsus.

Ἅπαξάπας, ασα, απαν, simul omnis, universus, cunctus.

Ἁπαξαπλῶς, *adv.* universe, in universum, omnino.

Ἀπαξία, ας, ἡ, indignitas. Ab

Ἀπάξιος, ε, ὁ ᾗ ἡ, indignus. Hinc

Ἀπαξιόω, ῶ, f. ώσω, dedignor, indignum reputo; (2) recuso, deprecor, ut indignum, iniquum. Οὐδ' αὐτὴν τῶν καλλίςων ἀπηξίωσε, *Aristot.* Hinc

Ἀπαξίωσις, εως, ἡ, dedignatio, contemptio, despicientia.

Ἀπάορος, *remotus*, *Dor.* pro ἀπήορος.

Ἄπαππος, ον, non cognatus, alienus; (2) sine avo, cujus avus non superstes est, aut ignobilis est.

Ἀπαράβατος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non transitorius; (2) perpetuus; qui non transit in alium, v. gr. honos; (3) qui non violatur, inviolabilis, epith. legis; (4) *act.* qui non fallit, peccat, legem violat. Ex ἀπὸ et παραβαίνω.

Ἀπαραβάτως, *adv.* citra transgressionem.

Ἀπαράβλαςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, nullam sobolem proferens; (2) non renascens, non recrescens, a radice non regerminans. Ex α priv. et παραβλαςάνω.

Ἀπαράβλητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, incomparabilis; (2) dissimilis; (3) insociabilis.

Ἀπαραγγέλτως, *adv.* injussu; (2) sine denunciatione prægressa. Ex α priv. et παραγγέλλω, *jubeo.*

Ἀπαράγραφος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui definiri, circumscribi nequit, *Polyb.*

Ἀπαράγωγος, ε, ὁ ᾗ ἡ, perpetuus, constans, qui a proposito aut suscepta sententia abduci et depelli nequit.

Ἀπαράδεκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non receptus, non traditus a majoribus; (2) qui accipi nequit; (3) non recipiens. Ex παραδέχομαι.

Ἀπαράθετος, ε, ὁ ᾗ ἡ, epith. libri in quo nulla ex aliis loca afferuntur; *ap. Diog. L.* Ex α priv. et παρατίθεμαι.

Ἀπᾶραι, *sustulisse*, a. 1. inf. act. verbi ἀπαίρω.

Ἀπαραιρημένος, *spoliatus*, part. perf. pass. *Ion* et *per reduplic.* pro ἀφῃρημένος. Ab ἀφαιρέω.

Ἀπαραίτητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, inexcusabilis; (2) implacabilis, inexorabilis, severus, qui nec precibus nec pretio flecti potest; (3) inevitabilis, necessario subeundus; (4) *in neut.* durum, grave, ut ἀνίκητον, *Polyb.* Ex παραιτέομαι.

Ἀπαραιτήτως, *adv.* inexorabiliter; (2) ut evitari nequeat, necessario.

Ἀπαρακάλυπτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non occultatus, apertus, manifestus, nulla verecundia, nulla dissimulatione utens. Ex α priv. et παρακαλύπτω.

Ἀπαρακαλύπτως, *adv.* manifeste, aperte; (2) impudenter.

Ἀπαράκλητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, inconsolabilis; (2) non vocatus, se offerens, spontaneus.

Ἀπαρακολέθητος, ον, innumerabilis, quem mens nulla assequi potest.

Ἀπαρακολεθήτως, *adv.* temere, sine consilio.

Ἀπαράλειπτος, ον, non deficiens, perennis, perpetuus.

Ἀπαράλεκτος, ον, cui superflui crines dempti ac velut ablecti non sunt, *Steph.* al. idem quod ἀπαράτιλτος.

Ἀπαράλλακτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, immutabilis; (2) non differens, per omnia similis.

Ἀπαραλλάκτως, *adv.* absque ulla differentia, similiter per omnia, constanter.

Ἀπαραλλαξία, ας, ἡ, immutabilitas, constantia. Ex α priv. et παραλλάττω, *muto.*

Ἀπαραλόγιςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui decipi nequit; (2) non decipiens, non confictus ad decipiendum. Ex α priv. et παραλογίζομαι.

Ἀπαραλογίςως, *adv.* ita ut non decipiaris vel decipi possis.

Ἀπαράλογος, ον, non absurdus, non adeo inopinatus.

Ἀπαραμίλλητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non comparabilis, qui in certamen et contentionem non venit, nihil par habens. Ex ἁμιλλάομαι.

Ἀπαραμύθητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui flecti, exorari nequit; ferus, durus; qui agi secum non patitur; (2) inconsolabilis. Ex α priv. et παραμυθέομαι.

Ἀπαράμυθος, idem; qui nequit verbis mulceri. Φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικὸν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 620.

Ἀπαραμυθήτως, *adv.* nullo solatio relicto.

Ἀπαραπόδιςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non præpeditus, liber ab impedimentis, non intricatus. Ex α priv. et παραποδίζω, *pedes implico.*

Ἀπαραποδίςως, *adv.* sine impedimento.

Ἀπαραποίητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non adulteratus, germanus, genuinus, verus. Ex παραποιέω.

Ἀπαραποιήτως, *adv.* genuine, non simulato.

Ἀπάρας, *qui sustulit*, a. 1. part. verbi ἀπαίρω.

Ἀπαρασάλευτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, inconcussus, immutatus, firmus. Ex α priv. et παρασαλεύω.

Ἀπαρασαλεύτως, *adv.* inconcusse.

Ἀπαράσημαντος, ε, ὁ ᾗ ἡ, nulla nota insignitus; (2) incelebris. Ex παρασημαίνω.

Ἀπαρασημείωτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non insignitus, non adnotatus. Ex παρασημειόω.

Ἀπαράσημος, ε, ὁ ᾗ ἡ, nullo insigni notus; (2) incorruptus, illæsus, integer, sanus.

Ἀπαρασκευασία, ας, ἡ, negligentia vel defectus necessarii ad rem agendam apparatus.

Ἀπαρασκεύαςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, imparatus.

Ἀπαράσκευος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem; item simplex, tenuis, nullo ambitioso molestoque apparatu, frugalis, de genere vitæ. Ex α priv. et παρασκευὴ, *apparatus.*

Ἀπαρασκεύως, *adv.* imparate, sine præmeditatione.

Ἀπαράσπειςος, ον, implacabilis. A σπένδομαι.

Ἀπαράσσω, vel ἀπαράττω, f. άξω, abscindo, amputo; (2) vi depello, deturbo. Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε, *Il.* 16, 116. Ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε, *Il.* 14, 497. Οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίᾳ θέλει μολὼν τῇ συγγεῷ, *Soph. Trach.* 1032.

Ἀπαρασχημάτιςος, ον, qui mutari non potest.

Ἀπαρατήρητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, inobservatus, memoriæ non traditus; (2) inobservabilis. Ex ἀπὸ et παρατηρέω.

Ἀπαρατηρήτως, *adv.* sine observatione, negligenter.

Ἀπαράτιλτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui vulsus non est, hirsutus. Ex ἀπὸ et παρατίλλω, *vello.*

Ἀπάρατος, ε, ὁ ᾗ ἡ, execrabilis, execrandus; (2) deprecandus. Ex ἀπὸ et ἀράομαι.

Ἀπαράτρεπτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, indeclinatus; (2) indeclinabilis, non mutabilis, flecti non facilis; (3) non declinans. Ex α priv. et παρατρέπω.

Ἀπαρατρέπτως, *adv.* recta, rigide, severe, nullo diverticulo.

Ἀπαράτρωτος, ον, inconcussus, illæsus. A τρώω.

Ἀπαράφθαρτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, incorruptus, *Suicer.* Ex α priv. et παραφθείρω, *corrumpo.*

Ἀπαράφθορος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀπαραφυλάκτως, *adv.* incaute, nulla observatione, animadversione. Ex παραφυλάσσω.

Ἀπαραχάρακτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non perperam, falso signatus; (2) non adulterinus; (3) illæsus, inviolatus. Ex παραχαράσσω.

Ἀπαράχυτος, ον, merus, epith. vini.

Ἀπαραχώρητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, nihil cedens, pertinax; (2) de milite, fortis, cedere nescius. Ex παραχωρέω.

Ἀπαραχωρήτως, *adv.* pertinaciter, constanter, fortiter.

ἈΠΑΡΓΙ'Α, ας, ἡ, herbæ certæ nomen.

Ἀπάργματα, τὰ, primitiæ. Ex ἀπάρχομαι.

Ἀπαργυρίζω, f. ίσω, ære præsente, pecunia numerata muto, vendo. Τὸν οἶνον ᾗ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων, *Themist.*

Ἀπαργυρισμὸς, ε̃, ὁ, æstimatio rei in pecunia numerata. A præc.

Ἀπαργυρόω, ῶ, f. ώσω, in argentum verto, argento muto; ἀπαργυρεῦσθαι, in argentum verti. Ab ἄργυρος.

Ἀπαρεγχείρητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, inviolandus, non mutandus vel movendus, quem comprehendere manibus non licet, adversus quem nihil moliri possumus, inexpugnabilis, *Suicer.* Ex α priv. et παρεγχειρέω.

Ἀπαρεγχειρήτως, *adv.* ut nemo audeat aggredi rem, perfecte; *ap. Diod. Sic.*

Ἀπαρέγχυτος, ον, idem quod ἀπαράχυτος.

Ἀπαρεμπόδιςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, minime implicitus, non impeditus, qui impediri non potest. Ex α priv. et παρεμποδίζω, *impedio.*

Ἀπαρέμφατος, ε, ὁ ᾗ ἡ, cui nulla subest declaratio certæ, proprie designatæ rei; infinitus; ἀπαρέμφατον, infinitivum, *Gl. V.* Ex παρεμφαίνω.

Ἀπαρεμφάτως, *adv.* absque declaratione, indefinite, per modum infinitivum, *ap. Gramm.*

Ἀπαρενθύμητος, ον, attentus, diligenter cogitans, ita ut cogitationes omnes alienas excludat. Ab ἐνθυμέομαι.

Ἀπαρενθυμήτως, *adv.* diligenter, cogitate. A pr.

Ἀπαρενόχλητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, minime perturbatus. Ex α priv. et παρενοχλέω.

Ἀπαρέσκω, f. έσω, displiceo, improbor; (2) improbo, repudio; et (3) ἀπαρέσκομαι, ægre fero. Ἀπαρέσκει μοι τῦτο γράφειν. Ἐν μέντοι με τῷ ῥηθέντων ἀπαρέσκει, *Plat.* Hinc

Ἀπάρεςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ingratus, injucundus, ita ut non placeat.

Ἀπαρηγόρητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, inconsolabilis. Ex α priv. et παρηγορέω, *consolor.*

Ἀπαρηγορήτως, *adv.* inconsolabiliter.

Ἀπαρήγω, f. ξω, juvo, auxiliando propulso.

Ἀπαρθένευτα, *adv.* (vel potius accus. plur adjectivi ἀπαρθένευτος, adverbialiter sumptus) indecore, non more virginum. Ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα, indecore errans, *Eurip. Phœn.* 1729.

Ἀπαρθένευτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non decens virginem. Ἀπαρθένευτα μὲν τάδε, *Eurip. Iphig. in Aul.* 993. Ex α priv. et παρθενεύω, *in virginitate maneo.*

Ἀπάρθενος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non amplius virgo, vitiata virgo.

Ἀπαρθρόω, sejungo, ut sit peculiaris pars, velut articuli sunt ἀπηρθρωμένοι.

Ἀπαρθῶ, 1. sing. a. 1. conj. pass. v. ἀπαίρω, *tollo.*

Ἀπαριθμέω, ῶ, f. ήσω, pernumero, percenseo; (2) numero, enumero, recenseo. Ἀπαριθμησάμενος ἅπαν τὸ ςράτευμα, *Xen.*

Ἀπαριθμήσας, a. 1. part. act.

Ἀπαρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio, recensio.

ἈΠΑΡΙ'ΝΗ, ης, ἡ, Aparine, herba quædam. *Angl.* CLEAVERS, GOOSE-GRASS.

Ἀπαρκέω, ῶ, f. έσω, sufficio, satis sum.

Ἀπαρκὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, sufficiens. A præc.

Ἀπαρκτίας, ε, ὁ, ventus septentrionalis. Ex ἄρκτος, *septentrio.*

Ἀπαρνέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, abnego, denego, recuso. Οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι, *Marc.* 14, 31. Hinc

Ἀπάρνησις, εως, ἡ, abnegatio, *Gl. V.*

Ἀπαρνητὴς, ᾶ, ὁ, abnegator, *Gl. V.*

Ἄπαρνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui pernegat.

Ἀπάρνυμαι, aufero. Ex ἄρνυμαι, *capio.*

Ἀπαρόδευτος, ον, inaccessus, per quem via non datur, non munita est, &c. Ex ὁδεύω, *iter facio.*

Ἆπαρον, *tolle*, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἀπαίρω.

Ἀπαρόρμητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui nulla re incitatur, immotus, languidus, stupidus. Ex α priv. et παρορμάω, *incito.*

Ἀπαρρενόω, ῶ, f. ώσω, masculum reddo.

Ἀπαρρησίαστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui libere loqui non audet; (2) qui omni fiducia laudabili destituitur, adeoque semper inter spem metumque vivit; (3) libertate privatus.

Ἄπαρσις, εως, ἡ, profectio, abitio, discessus. Ab ἀπαίρω, n. 2.

Ἀπαρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo; (2) dirimo, semoveo, seorsim suspendo; (3) colloco; (4) proficiscor; (5) perficio, consummo. Τῇ γὰρ προθυμίᾳ τὸ πᾶν ἀπήρτησας, *Joh. Chrysost. in Matth. Homil.* 7. Ἀπαρτᾷν τὰς ἐλπίδας ἔκ τινος, *Luc.* ἀπαρτῶμαι, separor, disto. Hinc

Ἀπάρτησις, εως, ἡ, appensio.

Ἀπαρτὶ, *adv.* plane, omnino, *al.* ἀπάρτι, ab hoc tempore; *nullo idoneo auctore.*

Ἀπάρτια, τὰ, supellex, sarcina. Ab ἀπαίρω.

Ἀπαρτία, ας, ἡ, supellex; (2) profectio; (3) auctio bonorum. Ab eod.

Ἀπαρτιζόντως, *adv.* absolute et perfecte, consummato et completo numero. Ab

Ἀπαρτίζω, f. ίσω, perfectum et absolutum reddo, omnibus numeris expleo; (2) quadro, æquiparo, adæquo; (3) in jure antiquo, transigo; (4) divido, disjungo; (5) definio, finior; (6) præparo. *Gl. V.* perficio, consumo; ἀπαρτίζεται, peragitur, *Ph.* ἀπαρτισθέντων, peractis, *Ph.* a. 1. part. pass. Ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος ᾗ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, *Aristot.* Ex ἀπὸ et ἄρτιος, *perfectus.*

Ἀπαρτιλογέω, plane, perspicue loquor.

Ἀπαρτιλογία, ας, ἡ, integra summa, rotunda ratio Ex ἀπὸ, ἄρτιος, et λόγος.

Ἀπάρτισις, εως, ἡ, perfectio, consummatio. Ab ἀπαρτίζω.

Ἀπαρτισμὸς, ᾶ, ὁ, consummatio. Ab eod.

Ἀπαρτιστικὸς, ἡ, ὸν, absolutorius, ad perfectionem et absolutionem alicujus rei pertinens.

Ἀπαρτίως, *adv.* accurate, perfecte.

Ἀπαρυστέον, auferendum, *Aristoph.*

Ἀπαρύτω, idem quod

Ἀπαρύττω, f. ξω, idem quod

Ἀπαρύω, f. ύσω, haurio, detraho.

Ἀπαρχαΐζω, f. αΐσω, antiquum reddo; (2) antiquo nomine appello; (3) antiquitatis formam tribuo.

Ἀπαρχαιόω, ῶ, f. ώσω, antiquum reddo, obsolescere facio; ἀπαρχαιᾶμαι, antiquor, obsolesco. Ex ἀπὸ et ἀρχαῖος, *antiquus.*

Ἀπάρχεσθαι, præs. inf. med. v. ἀπάρχομαι.

Ἀπαρχὴ, ῆς, ἡ, primitiæ. Ex ἀπὸ et ἀρχή.

Ἀπάρχημα, ατος, τὸ, idem. Ab ἀπαρχέω.

Ἀπαρχῆς, *adv.* statim, ab initio.

Ἀπάρχομαι, f. ἄρξομαι, primitias solvo et decerpo; (2) libamenta facio; (3) primas partes recipio, primitias occupo. Ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν, *Odyss.* 14, 442. Ex iisd.

Ἄπαρχος, ε, ὁ, dux, præfectus, *ap. Æsch.*

Ἅπας, ασα, αν, *Gen.* άντος, άσης, άντος, omnis, universus; (2) omnino, cum additur numero; ἅπαντες, universi. Ex α collect. et πᾶς.

Ἀπασβολόομαι, ᾶμαι, fuliginem excutio. Ex ἀπὸ et ἀσβόλη, *fuligo.*

Ἁπασέων, gen. pl. *Ion.* pro ἁπασῶν, ab ἅπας.

Ἀπασκαρίζω, f. ίσω, desilio, desulto; (2) exsilio præ gaudio.

Ἀπασπαίρω, palpito, singultio, *ut simplex.*

Ἀπάσσω, idem quod ἀπαΐσσω, resilio, aberro. Γνώμης ἀπῇξαν τῆς ἐμῆς, *Soph. Aj.* 447.

Ἀπαστὶ, *adv.* jejune. Ab ἄπαστος.

Ἀπαστία, ας, ἡ, jejunium; (2) de eo qui nondum cibum sumpsit, ἀσιτία, *Ern.* Ab eod.

Ἄπαστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui non gustavit; (2) jejunus. Ex α priv. et πάω, *gusto.*

Ἀπαστράπτω, f. ψω, fulguro, corusco.

Ἀπασχολέω, ῶ, f. ήσω, negotium facesso; (2) impedio, occupo, abstraho.

Ἀπασχολία, ας, ἡ, occupatio, *ut simplex.*

Ἀπατᾷ, *defraudat*, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἀπατάει.

Ἀπαταγὶ, *adv.* sine strepitu, seu crepitu.

Ἀπατάτω, *decipiat*, 3. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἀπαταέτω. Ab

ἈΠΑΤΑ΄Ω, ῶ, f. ήσω, fallo, decipio, impono. Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις, *Eph.* 5, 6. Καὶ Ἀδὰμ ὀκ ἠπατήθη, 1 *Tim.* 2, 14.

Ἀπάτερθε, et ἀπάτερθεν, *adv.* procul, seorsum. Ex ἀπὸ et ἄτερ, *sine.*

Ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, deceptor, veterator. Ab

Ἀπάτη, ης, ἡ, deceptio, fallacia, fraus; (2) delectatio, suavitas inanis. Ab ἀπατάω.

Ἀπατηθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi ἀπατάω.

Ἀπατήλιος, ε, ὁ ᾗ ἡ, fallax, deceptorius, fraudulentus, dolosus. Ab ἀπάτη.

Ἀπατηλὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.

Ἀπάτημα, ατος, τὸ, fallacia, impostura, fraus; (2) oblectamentum. Ab ἀπατάω.

Ἀπατήνωρ, ορος, ὁ ᾗ ἡ, virum decipiens. Ex ἀπατάω et ἀνὴρ, *vir.*

Ἀπατήσει, 3. sing. f. 1. ind. act. v. ἀπατάω.

Ἀπάτησις, εως, ἡ, deceptio. Ab eod.

Ἀπατητικὸς, ἡ, ὸν, ad decipiendum aptus.

Ἀπάτητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non calcatus; (2) qui calcari nequit. Ex α priv. et πατέω, *calco.*

Ἀπατιμάζω, et

Ἀπατιμάω, ῶ, f. ήσω, dedecore afficio. Οὕνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλείωνα, *Il.* 13, 113.

Ἀπατμίζω, f. ίσω, exhalo, emitto vaporem.

Ἀπατῶντες, nom. pl. part. præs. act. *contr.* pro ἀπατάοντες. Ab ἀπατάω.

Ἀπάτωρ, ορος, ὁ ᾗ ἡ, sine patre natus; Vulcani cognomentum *apud Theocritum. Apud Plutarch. in Problem.* ἀπάτορες, σπόριοι vertuntur; (2) patre orbatus; (3) posthumus; (4) abdicatus a patre, aut neglectus; (5) spurius, extra matrimonium natus; (6) obscuro, sordido patre natus; (7) cujus pater ignoratur.

Ἀπαυαίνω, exsicco, *Call.*

Ἀπαυγάζω, f. άσω, lucem edo, splendorem reddo. Ex ἀπὸ et αὐγὴ, *splendor.* Hinc

Ἀπαύγασμα, ατος, τὸ, splendor.

Ἀπαυγασμὸς, ᾶ, ὁ, idem.

Ἀπαυγὴ, ῆς, ἡ, idem.

Ἀπαυδᾷν, præs. inf. act. pro ἀπαυδάειν. Ab

Ἀπαυδάω, ῶ, f. ήσω, renuncio; (2) veto, interdico, prohibeo; (3) deficio, defatigor. Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' ὑπὲρ τ' Ἀτρειδῶν, τᾶ τε σύμπαντος ςρατᾶ, *Soph. Phil.* 1282. Ὑπὸ λιμᾶ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηύδηκως, *Luc.*

Ἀπαυδήσαντες, nom. plur. a. 1. part. act.

Ἀπαυθαδιάζομαι, f. άσομαι, arroganter me gero; (2) pertinaci contumacia utor. (2) ταῦτα μεγάλως τι ἐπαινῶ Ἀλεξάνδρε, τὸ μήτε ἀπαυθαδιάσασθαι ἐπὶ κακῷ, quod non contumaciter perdurarit in malo, *Arr. Hist. Alex.* 4, 9.

Ἀπαυθαδιεῖσθαι, *ausurum esse*, f. 1. inf. med. *Att.* pro ἀπαυθαδιάσεσθαι. Ab

Ἀπαυθαδίζομαι, f. ίσομαι, idem.

Ἀπαυθημερίζω, f. ίσω, eo ipso die redeo.

Ἀπαύλια, ων, τὰ, dies quo sponsus apud socerum seorsim a sponsa pernoctat. Ex αὐλή.

Ἀπαυλίζομαι, f. ίσομαι, seorsim stabulor, seorsim stationem habeo; (2) seorsim pernocto. Ex iisd.

Ἀπαυλιςήριος, ία, ιον, qui die ἀπαυλίων a sponsa mittitur sponso. Ab ἀπαύλια.

Ἀπαυλόσυνος, innoxius, qui non nocet, *Ern.* seorsim stabulans, *Steph.*

Ἀπαυράω, ῶ, qu. dic. respirationem aufero, i. e. occido; (2) aufero, eripio; (3) fruor, delibo de re, fructum capio, mercedem nanciscor. (1) μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα, *Hesiod. Sc. Herc.* 428. (3) αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα, *Eurip. Andr.* 1028. Ab αὔρω.

Ἀπαυρίσκω, accipio, fruor. A præc.

Ἀπαυςὶ, *adv.* sine fine, sine requiete. Ab

Ἄπαυςος, ε, ὁ ᾗ ἡ, indesinens, non cessans, irrequietus; (2) fine carens, perpetuus. Ex α priv. et παύω, *finio.*

Ἀπαυτίκα, *adv.* statim, illico.

Ἀπαυτοματίζω, f. ίσω, sponte subministro.

Ἀπαυτομολέω, ῶ, f. ήσω, perfuga sum.

Ἀπαυχενίζω, f. ίσω, cervicem incido, seu frango; (2) contumaciter reluctor; (3) fræno. Ex ἀπὸ et αὐχὴν, *cervix.*

Ἀπαφαναίνω, exsicco, *Suid.*

Ἀπαφίσκω, fallo, decipio. Οὔτι σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει, *Odyss.* 11, 216. Ab ἀπάφω.

Ἀπαφρίζω, f. ίσω, despumo. Ex ἀφρός.

ἈΠΑ΄ΦΩ, decipio, fallo. Μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν, *Odyss.* 23, 216.

Ἀπαχθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀπάγω.

Ἀπαχλυόμενος, ε, ὁ ᾗ ἡ, caligine offuscatus, *Aret.* Ex ἀπὸ et ἀχλὺς, *caligo.*

Ἀπαχλύω, idem quod simpl. *Call.*

Ἀπαχρειόομαι, obsolesco, mutilis fio; ex usu hominum tollor, ineptus reddor. Ab ἀχρεῖος.

Ἀπάψας, *qui nexuit*, a. 1. part. act. *Ion.* pro ἀφάψας, a verbo ἀφάπτω, *necto.*

Ἀπέβα, *successit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἀπέβη, a verbo ἀποβαίνω, pro ἀποβάω.

Ἀπέβαλε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. ἀποβάλλω.

Ἀπέβη, *discessit*, 3. sing. a. 2. ind. act. et

Ἀπεβήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀποβαίνω.

Ἀπεγαλακτίσθην, 1. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ἀπογαλακτίζω, *ablacto.*

Ἀπέγγονος, ε, ὁ, pronepos. Ex ἀπὸ et ἔγγονος, *nepos.*

Ἀπεγγυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, in manus porrigo, præbeo.

Ἀπεγλυκάνθη, *dulcis evasit*, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀπογλυκαίνω, *dulcem reddo.*

Ἀπεγνωκότως, *adv.* desperate, per desperationem. Ex ἀπογινώσκω, *despero.* Unde

Ἀπεγνώθη, 3. sing. a. 1. ind. pass.

Ἀπεδανὸς, ᾶ, ὁ ᾗ ἡ, pro ἠπεδανὸς, *Steph.*

Ἀπεδάσσαο, *divisisti*, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἀπεδάσασο, seu ἀπεδάσω. Ab ἀποδάζομαι.

Ἀπέδειξα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποδείκνυμι.

Ἀπεδειροτόμησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. Ab ἀποδειροτομέω, *caput amputo.*

Ἀπεδέξατ' pro ἀπεδέξατο, *recepit*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἀποδέχομαι, *recipio.*

Ἀπεδέω, abedo, ambedo, derodo.

Ἀπεδήμησα, *peregre profectus sum*, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀποδημέω.

Ἀπεδίδε, 2. sing. imperf. ind. pass. v. ἀποδίδωμι.

Ἀπεδίδεν, *reddebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἀπεδίδοσαν. A verbo eod.

Ἀπέδιλος, ε, ὁ ᾗ ἡ, calceis carens, excalceatus. Ex α priv. et πέδιλον, *calceus.*

Ἀπεδίλωτος, ον, idem quod ἀπέδιλος, *Call.*

Ἀπεδοκιμάσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἀποδοκιμάζω, *reprobo.*

Ἀπέδοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. v. ἀποδίδωμι.

Ἄπεδος, ε, ὁ ᾗ ἡ, planus, campestris. Ex α idem quod ὁμᾶ, et πέδον, *Steph.* et idem quod ἀπὸ ut *Lat.* α. sic ἄποινα qu. ἀπόποινα, et hinc ἀπόπεδος, solum, quod est a pedibus proximum, *Ern.*

Ἀπέδοτε, *reddidistis*, 2. pl. a. 2. v. ἀποδίδωμι.

Ἀπέδρα, *aufugi*, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* et *per Apocopen*, pro ἀπέδρασα, a verbo ἀποδιδράσκω, pro ἀποδράω, *aufugio.*

Ἀπεδύσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀποδύω.

Ἀπέδω, abedo, inus. sed hinc ἀπηδέσθη, a. 1. pass. Βρύκεσθ' ἀπέδεσθαι φησί με τὰς δακτύλες, *Aristoph. Av.* 26. (ἀπεδέω, *Ern.*)

Ἀπέδωχ' ob seq. adspiratam, et ἀπέδωκ' pro ἀπέδωκε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποδίδωμι.

Ἀπέειπεν, *negabat*, 3. sing. imperf. indic. act. *Ion.* pro ἀπεῖπεν, a verbo ἀπείπω, *nego.*

Ἀπέεργεν, *arcebat*, 3. sing. imperf. indic. act. *Ion.* pro ἀπεῖργεν, a verbo ἀπείργω, *arceo.*

Ἀπέζος,

Ἄπεζος, ον, pedem non habens. A πέζα, *pes.*

Ἀπεζωσμένος, *exauctoratus*, part. perf. pass. verbi ἀποζώννυμι, *exauctoro.*

Ἀπέην, *aberat*, 3. sing. imperf. ind. *Poet.* pro ἀπῆν, a verbo ἄπειμι, *absum.*

Ἀπέθανον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀποθνήσκω.

Ἀπέθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. v. ἀποτίθημι.

Ἀπέθηλε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποβάλλω.

Ἀπεθίζω, f. ίσω, desuefacio; ἀπεθισμένος, desuetus, *Ph.* perf. part. pass.

Ἄπει, *abi*, 2. sing. præs. imperat. pro ἄπιθι. Ab ἄπειμι.

Ἀπείδω, inusit. unde aor. 2. ἀπεῖδον, respicio, oculos converto ad aliquid, animum ad aliquid intendo. Ἀπιδὼν, *Joseph. Maccab.* 17.

Ἀπειθαρχία, ας, ἡ, inobedientia, recusatio. Ex πειθαρχέω, *obedio.*

Ἀπειθέω, ῶ, f. ήσω, non parco; (2) non credo; Ὁ δὲ ἀπειθῶν τῷ υἱῷ, *Joan.* 3, 36. Ab eod.

Ἀπείθη, *dimissus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἀφείθη, a verbo ἀφίημι, *dimitto.*

Ἀπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, contumax, inobediens; (2) incredulus. Ex α priv. et πείθω. Hinc

Ἀπειθία, ας, ἡ, persuasionis obedientiæque contraria contumacia; diffidentia; (2) incredulitas.

Ἀπειθῶς, *adv.* non obedienter, &c.

Ἀπεικάζω, f. άσω, adsimilo; (2) comparo. Ὡς καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν, *Luc.* Ἀπεικάζεται τοῖς μέρεσι, *Plat.* Hinc

Ἀπεικασία, ας, ἡ, adsimilata et expressa figura.

Ἀπείκασμα, ατος, τὸ, simulacrum, imago.

Ἀπεικονίζω, f. ίσω, effingo ad imaginem, seu exemplar. Ἀνάγκη πρὸς τὸν ἐκπέμποντα τὸν δεχόμενον ἀπεικονίζειν, *Philo.* Hinc

Ἀπεικόνισμα, ατος, τὸ, adumbratio, imago, effictio ad exemplar; (2) effigies; specimen, simulacrum, *Gl. V.*

Ἀπεικὼς, υῖα, ὸς, absimilis, surdus, incongruus. Ab ἀπέοικα.

Ἀπειλεῦσα, part. præs. act. *Poet.* pro ἀπειλέουσα.

ἈΠΕΙΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, minor, minitor, interminor; (2) graviter præcipio, cum minis jubeo; (3) glorior; (4) voveo. (4) εὖδ' ἠπείλησεν ῥέξειν ἑκατόμβην, *Il.* 23, 863. Ἀπειλεῖν θάνατόν τινι, τινὶ εἰ μὴ, κατά τινος. Ἆρ' ἀπειλοῦσί γε νῶϊν; *Aristoph. Av.* 315. Μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, *Plut.*

Ἀπειλέω, involvo, implico. Ἀπειληθέντα δὲ τὸν Ἀρίονα ἐς ἀπορίην, *Herodot.* 1, 24. Τὸν δὲ ἱρέα ἐς ἀπορίην ἀπειλημμένον, *Id.* 2, 141. Ἄνδρας ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, *Id.* 8, 109. Ex ἀπὸ et εἰλέω.

Ἀπειλὴ, ῆς, ἡ, comminatio, minæ; (2) gloriatio. A præc.

Ἀπείλημα, ατος, τὸ, minæ.

Ἀπειλήτειρα, ας, ἡ, quæ minatur.

Ἀπειλήτην, *minati sunt*, 3. dual. a. 1. ind. act. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἀπειλησάτην. Ab ἀπειλέω.

Ἀπειλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui minatur, minax.

Ἀπειλητήριος, ία, ον, idem.

Ἀπειλητικὸς, ὴ, ὸν, idem.

Ἀπειλητικῶς, *adv.* minaciter.

Ἀπειληφόρος, ον, minax.

Ἀπειλήφασιν, *receperunt*, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro ἀπολελήφασι, ab ἀπολαμβάνω.

Ἀπείμι, f. έσομαι, absum. Ex ἀπὸ et εἰμί.

Ἄπειμι, abeo, proficiscor; (2) abibo. Ex ἀπὸ et εἶμι, *vado, eo.*

Ἀπειπάμην, 1. sing. a. 1. ind. med.

Ἀπεῖπη, *abdicavit*, 3. sing. a. 1. vel 2. ind. act.

Ἀπειπεῖν, abnuere, interdicere; (2) deponere honorem, abdicare se magistratu; (3) repudiare; (4) deficere, desperare; (5) negare alicui, interdicere, vetare; (6) dissuadere. *med.* ἀπείπασθαι, repudiare, negare, &c. Τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν διὰ τῆς χώρας ὑμετέρας μὴ διαφοιτᾶν, *Aristoph. Av.* 564.

Ἀπειραγαθία, ας, ἡ, nimia, *item* infinita beneficentia, *item* nimia magnificentia, imperitia; *Gl. V.* infirmitas. Ab

Ἀπειράγαθος, ου, ὁ καὶ ἡ, infinite bonus; (2) imperitus. Ex ἄπειρος et ἀγαθὸς, *bonus.*

Ἀπειραγάθως, *adv.* imperite.

Ἀπειράκις, *adv.* infinitis modis seu vicibus.

Ἀπείραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, infinitus; pro ἀπέραντος.

Ἀπείραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intentatus; (2) qui tentari nequit. Ex α priv. et πειράζω, *tento.*

Ἀπείρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpertus; (2) intentatus, cujus periculum non est factum. Ex α priv. et πειράω, *tento.*

Ἀπειραχῶς, *adv.* infinitis modis. Ab ἄπειρος.

Ἀπείργω, f. ξω, arceo, excludo, prohibeo; (2) deterreo, abigo; (3) inhibeo; (4) dirimo; (5) relinquo, prætereo; (6) propulso. (6) τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; *Soph. Aj.* 1280. Τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις, *Aristoph. Vesp.* 465.

Ἀπειρέσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, et ἀπειρέσιος, ία, ιον, infinitus, immensus. Ab ἄπειρος.

Ἀπειρέω, ῶ, f. ήσω, defatigor, viribus concido.

Ἀπειρηκὼς, fessus, *Gl. V.* part. perf. act. ἀπειρημένος, interdictus, *Gl. V.* odiosus, *Heliod.* 4, 180. v. ἀπειρέω.

Ἀπείρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀπείρατος· (2) inexpertus.

Ἀπειρία, ας, ἡ, imperitia. Ex α priv. et πεῖρα.

Ἀπειρίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, indeterminatus. Ex α priv. et πέρας, *terminus.*

Ἀπείριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, infinitus. Ex iisd.

Ἀπεῖρξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀπείργω.

Ἄπειρξις, εως, ἡ, repulsio, cohibitio. Unde

Ἀπειρόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuptiarum expers, cælebs. Ex ἄπειρος et γάμος.

Ἀπειρόγνωστος, ον, immensa scientia præditus.

Ἀπειρόδακρυς, υ, sine fine et modo plorans.

Ἀπειροδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, infinitam habens potestatem, *Suicer.* Ex ἄπειρος et δύναμις.

Ἀπειρόζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers jugi, *Suicer.*

Ἀπειροθάλασσος, vel ἀπειροθάλαττος, ου, ὁ καὶ ἡ, maris seu navigandi inexpertus.

Ἀπειροκακέω, ῶ, fut. ήσω, malitia careo, simplicitate utor. Ab

Ἀπειρόκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, malorum inexpertus; (2) minime malus, simplex.

Ἀπειροκαλεύομαι, ineptio, inepte ago, *Æsch. ap. Steph.*

Ἀπειροκαλέω, ineptio, parum eleganter, frigide facio, loquor.

Ἀπειροκαλία, ας, ἡ, ignorantia boni honestique. *Gl. V.* insolentia, infirmitas. Ab

Ἀπειρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, decori ignarus, ineptus; insolens, *Ph.* Ex ἄπειρος et καλός.

Ἀπειροκάλως, *adv.* inepte, præter decorum.

Ἀπειρολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, expers tori, cælebs.

Ἀπειρομάχης, εος, ὁ καὶ ἡ, *Dor.* ἀπειρομάχας, imperitus prælii. Ex ἄπειρος et μάχη.

Ἀπειρομεγέθης, ες, immensus.

Ἀπείρονα, *infinitum*, acc. sing. ab ἀπείρων.

Ἀπειροπάθεια, ας, ἡ, multitudo perturbationum; (2) vacuitas a perturbationibus, seu molestiis; prosperitas vitæ nullas clades passæ. Ab

Ἀπειροπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multis perturbationibus obnoxius; (2) vacuus a turbis animi, a molestiis. Ex ἄπειρος et πάθος.

Ἀπειροπλάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, multiplex, innumerabilis modus. Ab ἄπειρος.

Ἀπειρόπλους, ου, ὁ καὶ ἡ, navigationem non expertus, navigationis imperitus. A πλοῦς.

Ἀπειροπόλεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, rei militaris imperitus.

Ἀπειροπολέμως, *adv.* contra rationem belli bene gerendi. Ἐπέκειτο φεύγουσιν ἀπειροπολέμως, fugientes imprudenter, *Appian. de Rebus Hispan.* 58.

Ἄπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperitus; (2) infinitus, immensus, interminatus. Ex α priv. et πεῖρα, *experimentum*, vel πέρας, *terminus.* Hinc

Ἀπειροσύνη, ης, ἡ, inexperientia, inscitia.

Ἀπειροτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, quæ non peperit, sterilis, *Suicer.* Ex ἄπειρος et τίκτω, *pario.*

Ἀπειρωδὶν, ῖνος, ἡ, dolores partus non experta.

Ἀπείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, infinitus, fine carens. Sic vocatur ἄλιθος δακτύλιος, id est, annulus gemma non insignitus concinnatusque, quasi dicas omni carens fine, quod sit rotundationis absolutæ, nec appareat unde initium sumas. Meminit *Aristot.* lib. 3, *Auscult. Phys.* *Homerus* item terram vocat ἀπείρονα, id est, σφαιροειδῆ, orbicularem, ut interpretatur *Eustathius* et *Jo. Grammaticus*; intentatus, inexpertus. Ἀπείρων οὐκ ἔσει, experieris, *Soph. Œd. Tyr.* 1088. Πόνων καὶ πλάνης ἀπείρων, *Plutarch. in Æmilio*: proba lectio male sollicitata a Reiskio. Ab

Ἀπείρως, *adv.* infinite, immense.

Ἀπείρως, *adv.* imperite. Ἀπείρως ἔχειν, ignarus esse, *Herodot.* 2, 45.

Ἀπεισαγγελία, ας, ἡ, denunciatio læsæ majestatis. (Eadem putatur esse quæ εἰσαγγελία, *Ern.*)

Ἀπεῖσι, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἄπειμι.

Ἀπειστέω, ῶ, f. ήσω, recuso parere, aut verbis fidem habere.

Ἄπειστον, ου, τὸ, pertinacia, contumacia. Ab

Ἄπειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla persuasione flexibilis, contumax. Ex α priv. et πείθω.

Ἀπεῖχεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀπέχω.

Ἀπεκάλει, *nominabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἀπεκάλεε, ab ἀποκαλέω.

Ἀπεκάλυψε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποκαλύπτω.

Ἀπέκγονος, ου, ὁ, abnepos. Ab ἔκγονος.

Ἀπεκδέχομαι, f. έξομαι, exspecto; (2) intelligo, colligo aliquid ex aliqua oratione. Τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται, *Rom.* 8, 19. Hinc

Ἀπεκδοχὴ, ῆς, ἡ, exspectatio; collectio alicujus sententiæ vel sciti ex aliqua oratione.

Ἀπεκδύω et -δύμι, fut. ύσω, exuo; (2) *in med.* accingor ad aliquid, qu. depositis vestibus. Ex ἀπὸ et ἐκδύω. Hinc

Ἀπέκδυσις, εως, ἡ, ipse exuendi actus.

Ἀπεκλαίοντο, 3. plur. imperf. pass. v. ἀποκλαίω.

Ἀπεκλανθάνω, obliviscor.

Ἀπέκλασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀποκλάω.

Ἀπεκλέγομαι, reprobo, non éligo.

Ἀπέκλεισαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀποκλείω.

Ἀπεκλελαθόμην, 1. sing. a. 2. ind. med. *Poet.* et *Att.* pro ἀπεξελαθόμην, ab ἀπεκλανθάνω.

Ἀπεκλογὴ, ῆς, ἡ, reprobatio. Ab ἀπολέγομαι.

Ἀπεκλούω, f. ούσω, eluo, abluo, eluendo abstergo.

Ἀπεκλύω, f. ύσω, resolvo; (2) debilito; (3) libero.

Ἀπέκοψε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποκόπτω.

Ἀπεκρίθη, *respondit*, 3. sing. a. 1. ind. pass.

Ἀπεκρίνατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀποκρίνομαι.

Ἀπεκροφέω, ῶ, f. ήσω, exhaurio, exsorbeo.

Ἀπεκρυψάμην, 1. sing. a. 1. ind. med. verbi ἀποκρύπτω.

Ἀπέκτανα, præt. ab ἀποκτείνω, (ἀπέκταγκα, *V. T.*) præt. m. ἀπέκτονα.

Ἀπέκτανεν, 3. sing. a. 2. ind. act. cum ν add. Ab ἀποκτείνω.

Ἀπεκτείνω, extendo, diffundo, prolato.

Ἀπέκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, impexus. Ex πεκτέω.

Ἄπεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. A πέκω, *pecto.*

Ἀπελάζω, concionor, quod et ἀπελλάζω scribitur, et vocabulum Laconicum est.

Ἀπελάμπετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἀπολάμπω.

Ἀπελασία, ας, ἡ, abactio, depulsio, *Hes.* Ex ἀπελαύνω.

Ἀπέλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaccessus, cui appropinquare non est tutum. Ex πελάζω.

Ἀπελάτης, ου, ὁ, abigens, abigator, abactor, *Ph.* Ab ἀπελαύνω.

Ἀπελαύνω, f. άσω, expello, abigo, arceo, abduco; (2) redeo, regredior. Τῆς ἐμῆς ἀπηλάθην πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων, a mea sobole, *Soph. Œd. Col.* 591. (2) ἀπήλαυνε ἐς τὰς Σάρδεις, *Herod.* 1, 77.

Ἀπέλαυσα, 1. sing. a. 1. ind. act. ab ἀπολαύω.

Ἀπελαφρύνω, sublevo. Ex ἀπὸ et ἐλαφρός.

Ἀπελάω, *Poet.* pro ἀπελαύνω, *Arist.*

Ἀπέλεγμα, ατος, τὸ, refutatio, confutatio, reprobatio, contemptio;

Ἀπελεγμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) probrum:

Ἀπέλεγξις, εως, ἡ, idem. Ab

Ἀπελέγχω,

Ἀπελέγχω, f. ξω, redarguo, refuto, confuto. Ἀπελέγξαι τινὰ ψευδόμενον, *Chrys.*

Ἀπέλεθρον, *adv.* vehementer, procul, *Hom.*

Ἀπέλεθρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, immensus. Ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας, *Il.* 5, 245. Ex α priv. et πέλεθρον, *jugerum.*

Ἀπελέκητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non dedolatus, securi non complanatus. Ex α priv. et πέλεκυς.

Ἀπελέσθαι, a. 2. inf. med. *Ion.* pro ἀφελέσθαι, ab ἀφαιρέω pro ἀφέλω.

Ἀπελευθερία, ας, ἡ, manumissio, adsertio in libertatem, *Vulg. Lex.*:

Ἀπελευθερικὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, libertinus:

Ἀπελευθέριος, ȣ, ὁ, idem. Ab

Ἀπελεύθερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, libertus, libertate donatus. Ex ἀπὸ et ἐλεύθερος, *liber.* Hinc

Ἀπελευθερόω, ῶ, f. ώσω, libero, manumitto.

Ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ, manumissio.

Ἀπελευθερωτὴς, ȣ, ὁ, manumissor.

Ἀπέλευσις, εως, ἡ, abitus, discessus. Ab ἀπέρχομαι.

Ἀπελεύσονται, 3. pl. f. 1. ind. med. v. ἀπέρχομαι.

Ἀπέληγεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀπολήγω.

Ἀπελήλακε, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἀπήλακε, a verbo ἀπελαύνω, pro ἀπελάω.

Ἀπελήλατο, *abactus fuerat,* 3. sing. plusq. perf. ind. pass.

Ἀπελήλυθε, *abiit,* 3. sing. a. 2. ind. act. et

Ἀπελθέ, *abi,* 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi ἀπέρχομαι, pro ἀπελεύθω, *abeo.*

Ἀπέλιπον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀπολείπω.

Ἀπελλάζω, vide ἀπελάζω.

ἈΠΕΛΛΑΙ΄, ῶν, αἱ, fana; (2) conciones, *Hes.*

Ἀπελοίατο, *Ion.* pro ἀφέλοιντο, aor. 2. optat. med. verbi ἀφαιρέω, aufero, *Herodot.* 1, 70.

Ἀπελόμενοι, *qui eripuerunt,* nom. pl. a. 2. part. med. *Ion.* pro ἀφελόμενοι, a verbo ἀφαιρέω.

ἈΠΕΛΟΣ, ȣ, ὁ, ulcus; (2) vulnus.

Ἀπελπίζω, f. ίσω, despero; (2) ad desperationem adduco; (3) spero. Δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, *Luc.* 6, 35.

Ἀπελπίσας, *qui vicissim speravit,* a. 1. part. act.

Ἀπελπισμὸς, ȣ̃, ὁ, desperatio.

Ἀπελύθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀπολύω.

Ἀπελυμαίνοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. v. ἀπολυμαίνω.

Ἀπέλυσε, *absolvit, dimisit,* 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀπολύω.

Ἀπελωβήθη, *contumeliam accepit,* 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀπολωβάω.

Ἀπέμαθον, *dedidici,* 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀπομανθάνω, pro ἀπομαθέω, *dedisco.*

Ἀπεμαράνθη, *emarcuit,* 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀπομαραίνω.

Ἀπέμεσσε, 3 sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἀπήμεσε, ab

Ἀπεμέω, ῶ, f. έσω, revomo, evomo, vomitu ejicio. Ex ἀπὸ et ἐμέω, *vomo.*

Ἀπεμνήσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. ἀπομνάομαι.

Ἀπεμόργνυ, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀπομόργνυμι.

Ἀπεμπολέω, ῶ, f. ήσω, vendo, venundo; (diciturque imprimis de meretricibus;) (2) ut emptum abduco, seu rapio; (3) trado, projicio. (1) τὰς δ' ἄρνας ἡμῖν ὅτος ἀντ' οἴνȣ σκύφȣ ἀπεμπόλα, *Eurip. Cycl.* 255. Κἀνταῦθα λανθάνεσθ' ἀπεμπολώμενοι, *Aristoph. Achar.* 374. (2) τίς ἂν γε τήνδ' ἀπεμπολᾷ χθονὸς; *Eurip. Iphig. in Taur.* 1360. (3) μήτε Πολυνείκȣς χάριν ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, *Id. Phœn.* 1233. Hinc

Ἀπεμπολὴ, ῆς, ἡ, venditio; (2) nundinatio; (3) negotiatio.

Ἀπεμπόλησις, εως, ἡ, venditio; (2) nundinatio.

Ἀπεμπολητὴς, ȣ̃, ὁ, venditor, seu qui lucrum e venditionibus facit, institor.

Ἀπεμυθεόμην, 1. sing. a. 2. ind. med. v. ἀπομυθέω.

Ἀπεμφαίνω, abhorreo, dissimilis sum. Hinc

Ἀπέμφασις, εως, ἡ, declaratio, expositio, demonstratio.

Ἀπεμφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dissimilis, absimilis.

Ἀπέναντι, *adv.* coram; (2) e regione, contra.

Ἀπεναντίον, *adv.* idem.

Ἀπεναντίως, *adv.* contra.

Ἀπεναρίζω, spolio, aufero, *Hom.*

Ἀπενέγκασθαι, *abstulisse,* a. 1. inf. med. verbi ἀποφέρω, pro ἀπενέγκω, *aufero.*

Ἀπενεγκȣ̃σα, part. a. 2. fem. gen.

Ἀπενειχθεὶς, a. 1. part. pass. *Ion.* pro ἀπενεχθείς.

Ἀπενείχθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἀπενέχθη.

Ἀπενέπω, seu ἀπεννέπω, interdico, veto; (2) dehortor; (3) deprecor; (4) adversor. (1) ἐγὼ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις, *Eurip. Phœn.* 1651. (2) δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε, *Id. Med.* 813. (3) ἀπενέπω νιν ἀμετέρων θαλάμων, *Id. Iphig. in Aul.* 552.

Ἀπενεχθῆναι, a. 1. inf. pass. v. ἀποφέρω.

Ἀπενήνοχε, præt. med. verbi ἀποφέρω, *aufero, rapio.* Καλλιῤῥόη ἀπενήνοχε, *Charit.* 3, 3.

Ἀπενθεῖν, *abiisse,* a. 2. inf. act. *Dor.* pro ἀπελθεῖν, a verbo ἀπέρχομαι, pro ἀπελεύθω.

Ἀπενθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, luctu carens. Ex α priv. et πένθος, *luctus.* Hinc

Ἀπένθητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quem luctu nemo prosecutus est, vel prosequitur; (2) indefletus.

Ἀπενιαυτίζω, f. ίσω, per annum absum, vel cesso. Ἀπενιαυτιζέτω τȣ̀ς ἐνιαυτȣ̀ς, *Plat.* Ex ἀπὸ et ἐνιαυτὸς, *annus.* Hinc

Ἀπενιαυτισμὸς, ȣ̃, ὁ, exsilium seu omnino absentia et discessus in unum annum.

Ἀπενόσφισεν, *separavit,* 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. a verbo ἀπονοσφίζω, *separo.*

Ἀπέντες, *qui dimiserunt,* nom. pl. a. 2. part. act. *Ion.* pro ἀφέντες, a verbo ἀφίημι.

Ἀπεξαμαρτάνω, delinquo, pecco.

Ἀπεξεδυσάμην, 1. sing. a. 1. ind. med. v. ἀπεκδύω.

Ἀπεξελαθόμην, *oblitus sum,* 1. sing. a. 2. ind. med. verbi ἀπεκλανθάνω pro ἀπεκλήθω.

Ἀπεξεργάζομαι, perficio, absolvo.

Ἀπεξηραμμένος, perf. part. pass. *Ion.* pro ἀπεξηρασμένος, ab ἀποξηραίνω.

Ἀπέοικα, absimilis et dissimilis sum, abhorreo, repugno rectæ rationi; p. med. Ex ἀπὸ et εἴκω, *similis sum.* Hinc

Ἀπεοικότως, *adv.* absimili modo, diversimode; (2) non verisimiliter, absurde:

Ἀπεοικὼς, υῖα, ὸς, absimilis, dissentaneus, absurdus, incongruus.

Ἀπέοντα, acc. sing. *Ion.* pro ἀπόντα, ab ἀπών.

Ἀπέπαντος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad maturitatem non perductus. Ex α priv. et πεπαίνω, *coquo.*

Ἀπέπειρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀπεπλάγχθη, *resiliit, aberravit,* 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀποπλάζω.

Ἀπέπλευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀποπλέω.

Ἄπεπλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, peplo carens. Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, expers candidarum vestium, *Eurip. Phœn.* 328.

Ἀπέπλυναν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀποπλύνω.

Ἀπέπνει, *spirabat,* 3. sing. imperf. ind. act. *contract.* pro ἀπέπνεε, a verbo ἀποπνέω.

Ἀπέπνευσε, *exspiravit,* 3 sing. a. 1. ind. act.

Ἀπέπνιξα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποπνίγω.

Ἀπέπομαι, abdico, renuncio. Ἀπειπάμεθα τὰ κρυπτὰ τῆς αἰσχύνης, 2 *Cor.* 4, 2. Ab ἀπὸ et ἔπω, *dico.*

Ἀπεπτάμην, 1. sing. a. 2. ind. med. v. ἀφίπταμαι.

Ἀπέπτην, 1. sing. a. 2. ind. act.

Ἀπεπτέω, ῶ, cibum non concoquo. Ab

Ἄπεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non coctus; (2) qui coqui nequit. Ex α priv. et πέπτω.

Ἀπέπτως, *adv.* crude.

Ἀπεράντεια, civitas Thessaliæ: unde

Ἀπεραντοὶ, gentile nomen.

Ἀπεραντολογία, ας, ἡ, verbositas inepta, vana loquacitas. Ab

Ἀπεραντολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nullam finem loquendi faciens, verbosus, loquax.

Ἀπέραντος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infinitus; (2) qui difficulter trajici potest. (2) πόντȣ κλῄδ' ἀπέραντον, *Eurip. Med.* 212. Ex α priv. et περαίνω, *termino.*

Ἀπεράντως, *adv.* infinite.

Ἀπέρασις, εως, ἡ, rejectio per vomitum. Ab ἀπὸ et ἐράω, *fundo, vomo.*

Ἀπέρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infinitus, non habens exitum; (2) qui transiri nequit, impervius. Ex α priv. et πέρας, *finis,* vel περάω, *transeo.*

Ἀπέρατος, ον, *Aristoph.* al. ἀπέραντος.

Ἀπεράτωτος, ον, finem, exitum non habens. Ex α priv. et περατόω.

Ἀπεργάζομαι, f. άσομαι, efficio, facio, conficio. Τὰ ξύλινα τȣ̃ τείχȣς, τίνες ἀπειργάσαντ'! *Arist. Av.* 1159. Hinc

Ἀπεργασία, ας, ἡ, effectio, absolutio; (2) amolitio, ut morbi curatio.

Ἀπεργάθω, separo, abscindo. Ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν, *Il.* 5, 147.

Ἀπεργαστέος, έα, έον, peragendus.

Ἀπεργαστικὸς, ἡ, ὸν, operosus, efficax.

Ἀπεργαστικῶς, *adv.* efficaciter, operose.

Ἀπέργειν, *Ion.* pro ἀπείργειν, ab ἀπείργω.

Ἀπεργμαι, 1. sing. perf. ind. pass.

Ἀπέργω, idem quod ἀπείργω.

Ἀπερείδω, f. ρείσω, firmiter figo, defigo; ἀπερείδομαι, incumbo, innitor; (2) repono, depono; (3) confero in alium, ut culpam. Ἀπηρεισάμην τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀπενὲς, *Luc.* Ἀπερείδοιτο ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας, *Polyb.*

Ἀπερείσασθαι, *effudisse,* a. 1. inf. med.

Ἀπερείσι', pro ἀπερείσια, et hoc *per Metathesin* pro ἀπειρέσια. Ab

Ἀπερείσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infinitus, multus, *per Metathes.* pro ἀπειρέσιος. Ab ἄπειρος.

Ἀπέρεισις, εως, ἡ, innixus, actio innitendi. Ab ἀπερείδω.

Ἀπερεύγω, f. εύξω, eructo, sursum ructo; (2) effundo, emitto, *de fluviis.*

Ἀπέρευξις, εως, ἡ, eructatio, *Aret.*

Ἀπερέω, inusitatum; sed hinc ἀπείρηκα, p. act. deficior; tam de hominibus cum fatigati sunt, quam de rebus cum deesse cœperunt; ἀπείρηται, p. pass. interdictum est; ἀπερῶ, negabo, renuam, f. 2. quod *Ionice* ἀπερέω.

Ἀπερημόω, ῶ, f. ώσω, desolo, eremum facio; ἀπερημȣ̃μαι, desolor, *Gl. V.*

Ἀπερητύω, f. ύσω, reprimo, cohibeo.

Ἀπερίβλεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non circumspectus seu cautus; (2) non illustris, non spectatus; (3) cujus non facilis circumspectus, qui non facile cavetur. Ex α et περιβλέπω.

Ἀπερίβλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non vestitus, purus, nudus. Ex α priv. et περιβάλλω.

Ἀπεριγένητος, ον, insuperabilis, non facile circumveniendus. A περιγίνομαι, *vinco.*

Ἀπερίγραπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non circumscriptus; (2) incomprehensibilis; (3) perpetuus, æternus. Ex α priv. et περιγράφω, *circumscribo.*

Ἀπεριγράπτως, *adv.* incircumscripte, *Suicer.*

Ἀπερίγραφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non circumscriptus.

Ἀπεριγράφως, *adv.* idem quod ἀπεριγράπτως.

Ἀπερίεργος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non exquisitus; (2) non superfluus, non supervacaneus; (3) incuriosus.

Ἀπεριέργως, *adv.* non exquisite, incuriose.

Ἀπεριήγητος, ον, non explicatus.

Ἀπεριήχητος, ον, quem nullus strepitus aut sonus circumsonat.

Ἀπερικάθαρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non mundatus, immundus. Ex α priv. et περικαθαίρω.

Ἀπερικάλυπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, detectus, apertus, sine dissimulatione.

Ἀπερικτύπητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀπεριήχητος.

Ἀπερικόπως, *adv.* sine molestia, nemine impediente; (2) sine ambitione luxuriosa in vestitu, &c.

Ἀπεριλάλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infans, fari nescius; (2) quem non facile verbis compescas; (3) qui blaterandi finem non facit, garrulus. Ex α priv. vel intens. περὶ, et λαλέω, *loquor.*

Ἀπερίληπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nullo loco vel tempore circumscriptus nec comprehensus, *Gl. V.* item finem non habiturus, sc. de oratione, *ap. Jos.* Ex περιλαμβάνω, *comprehendo.*

Ἀπεριμέριμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui nullas animo curas versat, inconsideratus. Ex μέριμνα.

Ἀπεριμερίμνως, *adv.* inconsiderate.

Ἀπερινόητος,

Ἀπερινόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mente comprehendi nequit. Ex α priv. et περινοέω

Ἀπερινοήτως, *adv.* temere atque inconsiderate; (2) præter opinionem.

Ἀπερίοδος, ον, periodis carens, non periodo expressus, de oratione.

Ἀπερίοπτος, ον, negligens.

Ἀπεριόπτως, *adv.* negligenter.

Ἀπεριόριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, indeterminatus, indefinitus. Ex α priv. et περιορίζω.

Ἀπερίπτυκτος, non tectus, obvolutus.

Ἀπερίπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui talis est ut non impingat, immunis lapsus, erroris, ultra offensiones adversæ fortunæ positus. Ex α priv. et περιπίπτω.

Ἀπερισάλπιγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tubarum clangore non circumsonat; (2) quem nihil circumsonat. Ex α priv. et περισαλπίζομαι.

Ἀπερίσκεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non circumspectus, inconsideratus. Ex α pr. et περισκέπτομαι.

Ἀπερισκέπτως, *adv.* inconsiderate, imprudenter; incaute, *Gl. V.*

Ἀπερισκεψία, ἡ, negligentia, imprudentia.

Ἀπερισκόπητος, et ἀπερίσκοπος, ον, idem quod ἀπερίβλητος.

Ἀπερίσπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconcussus; (2) non distractus, qui non occupatur multis, non distinetur; (3) otiosus. Ex α et περισπάω.

Ἀπερισπάστως, *adv.* sine ulla distractione seu cura, otiose, tranquille, constanter; (2) assidue; (3) omissa omni alia cura, &c.

Ἀπερισσεία, ας, ἡ, cum in aliqua re nil redundat.

Ἀπερισσόχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, suppar ætate, qui non excedit alium tempore.

Ἀπερίστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem nihil circumstat, premit, urget, distrahit; (2) omnis periculi expers, *Polyb.* (3) desertus, derelictus. Ex α priv. et περιΐστημι, *circumsto.*

Ἀπερίστρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non circumvertitur; (2) qui circumagi nequit. Ex α priv. et περιστρέφω, *circumago.*

Ἀπερίτμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non circumcisus. Ex α priv. et περιτέμνω, *circumcido.*

Ἀπερίτρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui circumagi nequit, qui non commutatur, non volubilis, non versatilis; (2) non revertens; (3) non curans. Ex α priv. et περιτρέπω, *circumago.*

Ἀπερίτρεπος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀπέριττος, vel ἀπέρισσος, ου, ὁ ϗ ἡ, supervacaneum nil habens; (2) magnificentia et copia in cultu et victu carens; (3) simplex, elegans; (4) negligenter factus; (5) par (de numero); nam ut περισσὸς significat impar, sic cum alpha privato debet habere significationem contrariam. (5) τὸ μὲν κέρας ἀπέριττον καὶ ἀδιάστροφον ὀξύνοντες, cornua paria et minime intorta in acutum desinentia, *Heliod. Æthiop.* 3.

Ἀπερίττως, *adv.* negligenter, simpliciter, sine sollicita cura elaborandi vel ornandi.

Ἀπερίττωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, excrementis carens, quæ περιττώματα.

Ἀπεριφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non orbiculatus. Ex α priv. et περιφέρω, *circumfero.*

Ἀπέρξας, a. 1. part. act. v. ἀποῤῥίζω.

Ἄπεῤῥε, *abi in malam rem*, 2. sing. præs. imperat. act. verbi ἀπέῤῥω, *Æol.* pro ἄπειρω.

Ἀπέῤῥω, abeo, facesso in malam rem.

Ἀπεῤῥωγὼς, perf. part. med. v. ἀποῤῥήγνυμι.

Ἀπερυθριάω, ῶ, f. άσω, pudorem depono, impudenter ago. Ἀλλὰ κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον, ἢ σχεῖν πράγματα, *Aristoph. Nub.* 1218.

Ἀπερυκόμενος, *prohibens*, præs. part. med. Ab

Ἀπερύκω, f. ξω, repello, propulso, abigo. Ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων, *Xen.* τινὸς τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν τινα. Αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωὴν, *Il.* 4, 542.

Ἀπερυσιβόω, ῶ, rubiginem ingenero, rubigine consumo; ἀπερυσιβοῦμαι, rubiginem sentio.

Ἀπερύω, f. ύσω, abstraho, detraho. Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, *Odyss.* 14, 134.

Ἀπέρχομαι, f. ελεύσομαι, a. 2. ῆλθον, abeo, discedo; (2) morior. Ἀπελθεῖν τῶν οἰκείων, abesse a domesticis; τοῦ λόγου, omittere; τοῦ βίου, mori; ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἐς τὴν πόλιν, πρός τινα.

Ἀπερωεὺς, έως, ὁ, qui impetum alicujus impedit seu inhibet. Ab

Ἀπερωέω, ῶ, cohibeo; (2) discedo. Τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, *Il.* 16, 723.

Ἀπερωήσειας, 2. sing. a. 1. opt. act. *Æol.*

Ἀπέρωτος, ον, durus, asper, immitis. Ab ἀπὸ et ἔρως.

Ἄπες, *dimitte*, 2 sing. a. 2. imperat. *Ion.* pro ἄφες, a verbo ἀφίημι, *dimitto.*

Ἀπέσαξα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποσάττω.

Ἀπέσβας, 2. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἀπέσβης, ab ἀποσβέννυμι pro ἀποσβέω.

Ἀπέσβεσε, *exstinxit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἀπέσβην, a. 2. verbi ἀποσβέννυμι, *extinctus sum, interii.* Χρόνῳ δ' ἀπέσβη, *Eurip. Med.* 1218.

Ἀπεσθίω, abedo, exedo, erodo.

Ἀπεσκίμφθαι, a. 1. inf. pass. v. ἀποσκίμπτω.

Ἀπεσκολυμμένος, perf. part. pass. v. ἀποσκολύπτομαι.

Ἀπέσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. ἄπειμι.

Ἀπέσπασα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποσπάω.

Ἀπέσσυθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Æol.* vel *Bœot.* et *Poet.* pro ἀπεσύθησαν, ab ἀποσύομαι.

Ἀπέσσυτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro ἀπεσέσυτο.

Ἀπεστάλην, 1. sing. a. 2. ind. pass. v. ἀποστέλλω.

Ἀπέσταλκε, *misit*, 3. sing. perf. ind. act.

Ἀπεσταλμένοι, *missi*, nom. pl. perf. part. pass.

Ἀπέστασαν, *destiterunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἀπέστησαν, a verbo ἀφίστημι.

Ἀπέστειλε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποστέλλω.

Ἀπεστέρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποστερέω.

Ἀπέστην, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀφίστημι.

Ἀπέστιχον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀποστείχω.

Ἀπέστολε, 3. sing perf. ind. med. v. ἀποστέλλω.

Ἀπεστραμμένος, perf. part. pass. v. ἀποστρέφω.

Ἀπέστραφον, *averti*, 1. sing. a. 2. ind. act.

Ἀπέστρεψε, *avertit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἀπέστω, *absit*, 3. sing. præs. imperat. act. v. ἄπειμι.

Ἀπεστὼ, οῦς, οῖ, ἡ, absentia. Ab ἄπειμι.

Ἀπεσφάλην, 1. sing. a. 2. ind. pass. v. ἀποσφάλλω.

Ἀπεσχαρόομαι, pass. Vid. simpl. exp. act. *Eustath.*

Ἀπέσχηκα, *abfui*, 1. sing. perf. ind. act. verbi ἀπέχω pro ἀποσχέω, *abstineo.*

Ἀπέσχον, *abstinui*, 1. sing. a. 2. ind. act.

Ἀπέταμον, 1. sing. a. 2. ind act. v. ἀποτέμνω.

Ἀπετέθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀποτίθημι.

Ἀπέτηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens foliis. A πέταλον.

Ἀπετίννυον, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἀποτιννύω.

Ἀπέτραγον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀποτρώγω.

Ἀπετρωπῶντο, *non audebant*, 3. pl. imperf. ind. pass. *contr.* pro ἀπετρωπάοντο, ab ἀποτρωπάω.

Ἀπευδιασμὸς, οῦ, ὁ, serenitas, tranquillitas cœli, aeris, maris. Ex ἀπὸ et εὐδία.

Ἀπευδοκέω, ῶ, f. ήσω, improbo, repudio.

Ἀπευθανατίζω, f. ίσω, felicem mortem oppeto, honesta morte perfungor. Ex εὐθάνατος.

Ἀπευθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, fama inauditus, incognitus; (2) imperitus. A πυνθάνομαι.

Ἄπευθος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀπευθύνω, adæquo; (2) rego, dispono, dirigo; (3) corrigo, emendo; (4) punio. Ἀπευθύνειν τὴν πόλιν, *Soph. Œd. Tyr.* 103. Σὲ τὸν τὰς χεῖρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ, *Idem*, *Aj.* 72.

Ἄπευκος, ου, ὁ ϗ ἡ, tædis inutilis, ex quo tædæ fieri nequeunt. Ex α et πεύκη.

Ἀπευκταῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Ἀπευκτὸς, ἡ, ὸν, abominandus, exsecrandus; (2) vitandus, aversandus. Ab ἀπεύχομαι.

Ἀπευνάζω, f. άσω, sopio. Σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ, *Soph. Trach.* 1242.

Ἄπευστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inauditus. A πυνθάνομαι.

Ἀπευτακτέω, idem quod εὐτακτέω.

Ἀπεύχετος, ον, idem quod ἀπευκτός.

Ἀπεύχομαι, f. ξομαι, deprecor, precor, seu opto non evenire; (2) abominor, exsecror. (1) ἀπεύχου ταῦτα πάλιν, *Eurip. Hippol.* 891. (2) τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς ἀπεύχομαι, abominor, *Aristoph. Thesmop.* 714.

Ἀπευωνίζω, f. ίσω, vilem reddo. Ex ἀπὸ et εὔωνος, *vilis.*

Ἀπέφευγον, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἀποφεύγω.

Ἀπεφηνάμην, *ostendi*, 1. sing. a. 1. ind. med. v. ἀποφαίνω.

Ἀπέφηνε, *ostendit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἀπεφθαρμένος, perf. part. pass. v. ἀποφθείρω.

Ἀπεφθέγξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀποφθέγγομαι

Ἀπέφθιτο, *interierat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἀποφθίω, *corrumpo.*

Ἄπεφθος, ου, ὁ ϗ ἡ, sæpe coctus, ut ἄπεφθος χρυσὸς, aurum excoctum, obryzum. Pro ἄφεπτος, decoctus.

Ἀπέφυγον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀποφεύγω.

Ἀπέχει, *sufficit*, impersonal. *alias* 3. sing. præs. ind. act. v. ἀπέχω, *abstineo.*

Ἀπεχθαίρω, f. αρῶ, odio prosequor; (2) invisum reddo. Τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, *Il.* 3, 415.

Ἀπεχθάνομαι, f. χθήσομαι, invisus sum, odio sum; (2) odi, infensus sum. Ὅστις, ὦ δύστην', ἀπήχθου πᾶσι ϗ τοῖς γείτοσιν, *Aristoph. Lys.* 702.

Ἀπέχθεια, ας, ἡ, inimicitia, odium, simultas. Ab ἀπεχθής.

Ἀπεχθέμεναι, *odio prosequi*, præs. inf. act. *Dor.* pro ἀπέχθειν· a verbo ἀπέχθω.

Ἀπέχθηαι, *odio sis*, 2. sing. præs. conj. pass. *Ion.* pro ἀπέχθησαι, seu ἀπέχθη.

Ἀπέχθημα, ατος, τὸ, res odiosa et invisa.

Ἀπεχθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, invisus, infensus. Ex ἀπὸ et ἔχθος, *invidia, odium.*

Ἀπεχθήσομαι, *odio ero*, 1. sing. f. 1. ind. med. verbi ἀπεχθάνομαι, *odio sum.*

Ἀπεχθητικὸς, ἡ, ὸν, qui hominum odia solet incurrere. Ab ἀπεχθής.

Ἀπέχθομαι, f. θήσομαι, offendor; (2) sum hostis; (3) tristor; (4) odio sum; ἀπέχθημαι, idem. Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, *Eur. Med.* 290. Ὅταν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι, *Il.* 4, 52. Ab eod.

Ἀπεχθόμην, 1. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἀπηχθόμην.

Ἀπεχθῶς, *adv.* odiose.

Ἀπεχρέετο, *satis erat*, imperf. pro ἀπέχρη.

Ἀπέχρη, *satis erat*, imperf. ind. verbi impersonalis ἄποχρη, *satis est.*

Ἀπεχυρόω, ῶ, f. ώσω, munio.

Ἀπέχω, f. ἀφέξω, abstineo; (2) disto, absum, differo; (3) recipio, reporto; (4) satis sum, sufficio; ἀπέχομαι, abstineo. Οἴνου τ' ἀπέχει, ϗ γυμνασίων, abstineas, *Aristoph. Nub.* 416. Τοσοῦτον ἀπέχετο τοῦ τὶ καταπράξασθαι ὧν ἐβούλετο, tantum abfuit, ut conficeret, *Them.* Οὐδ' ἀπείχοντο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων, *Plut.* τοῦ λέγειν, *Id.* Ex ἀπὸ et ἔχω.

Ἀπεψέω, *Ion.* pro ἀφεψέω.

Ἀπεψία, ας, ἡ, indigestio. Ex α et πέψις.

Ἀπεψύχοντο, 3. pl. imperf. ind. med. v. ἀποψύχω.

Ἀπέψω, decoquo, coquo, pro ἀφέψω.

Ἀπεὼν, *absens, mortuus*, *Ion.* et *Poet.* pro ἀπὼν, ab ἄπειμι.

Ἀπέωσε, *repulit*, 3. sing. a. 1. indic. act. *Att.* pro ἄπωσε, a verbo ἀπωθέω, *repello.*

Ἀπῇ, *absit*, 3. sing. præs. conj. verbi ἄπειμι.

Ἀπήγαγεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Att.* et cum ν ἐφελκ· pro ἀπῆγεν, ab ἀπάγω.

Ἀπήγγειλε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀπαγγέλλω.

Ἀπήγημα, τὸ, *Ion.* pro ἀφήγημα.

Ἀπηγήσασθαι, *narrasse*, a. 1. inf. med. *Ion.* pro ἀφηγήσασθαι, a verbo ἀφηγέομαι.

Ἀπηγξάμην, 1. sing. a. 1. ind. med. v. ἀπάγχω.

Ἀπηγορέω, ῶ, f. ήσω, accusationi respondeo; (2) enarro. Ex ἀπὸ et ἀγορέω. Hinc

Ἀπηγόρημα, ατος, τὸ, responsio ad accusationem; (2) narratio, relatio.

Ἀπηγορία, ἡ, idem quod ἀπηγόρημα, *V. L.*

Ἀπῆγχε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀπάγχω.

Ἀπήδαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, gubernaculo carens. Ex α priv. et πηδάλιον.

Ἀπήειν, 1. sing. plusq. perf. ind. med v. ἄπειμι.

Ἀπηθέω, ῶ, f. ήσω, percolo, per colum trajicio, deliquo. Ex ἀπὸ et ἠθέω. Hinc

Ἀπήθημα, ατος, τὸ, cremor percolatus; (2) quicquid percolatum est.

Ἀπῇα, præt. med. ab ἄπειμι, *Plat.*
Ἀπῆκεν, *dimisit*, 3. sing. perf. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ· pro ἀφῆκε, a verbo ἀφίημι.
Ἀπήκοος, idem quod ἀνήκοος, *Hes.*
Ἀπηκριβωμένως, *adv.* absolute, summa cum diligentia, ad amussim. Ab ἀπηκριβωμένος, quod est ab ἀποκριβόω.
Ἄπηκτος, ου, ὁ ἢ ἡ, incompactus; (2) non concretus. Ex α priv. et πηγνύω, *compingo.*
Ἀπήλακε, *abegit*, 3. sing. perf. ind. act. verbi ἀπελαύνω, pro ἀπελάω, *abigo.*
Ἀπήλασα, *abegi*, 1. sing. a. 1. ind. act.
Ἀπήλαυνον, 1. sing. imperf. ind. act. v. ἀπελαύνω.
Ἀπηλεγέω, non curo, contemno;
Ἀπηλεγέως, *adv.* sæve, intrepide, atrociter; præcise, abscisse, abrupte. Ἀπηλεγέως ἐξεῖρεαι, *Apoll. Rhod.* 3, 19.
Ἀπηλεγής, έος, ὁ ἢ ἡ, nullius curam gerens, nullius respectum habens; (2) sævus, atrox. Ex ἀπὸ et ἀλέγω.
Ἀπῆλθον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. ἀπέρχομαι.
Ἀπηλιαστής, οῦ, ὁ, alienus a judiciis et litibus, seu causis judiciariis, alienus a foro. Ex α priv. et ἡλιαία, q. v.
Ἀπηλιθιόω, ῶ, f. ώσω, fatuum reddo, ad fatuitatem redigo.
Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, ventus subsolanus. Ex ἀπὸ et ἥλιος, *sol.*
Ἀπηλλάγη, 3. sing. a. 2. ind. pass. v. ἀπαλλάττω.
Ἀπηλλοτρίωκε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀπαλλοτριόω.
Ἀπηλοίησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀπελοιάω.
Ἀπήλτικε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀπελπίζω.
Ἀπήμαντος, ου, ὁ ἢ ἡ, illæsus. A πημαίνω.
Ἀπήμαρτεν, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* et cum ν ἐφελκ· pro ἀφήμαρτεν, ab ἀφαμαρτάνω.
Ἀπημελημένος, perf. part. pass. v. ἀπαμελέω.
Ἀπημελημένως, *adv.* neglectim.
Ἀπῆμεν, 1. pl. plusq. perf. ind. act. *per Sync.* pro ἀπῄειμεν, a verbo ἄπειμι, *abeo.*
Ἀπημονίη, ης, ἡ, incolumitas. Δῶρον ἀπημονίης, *Callim. Hymn. in Jov.* 92.
Ἀπημοσύνη, ης, ἡ, incolumitas. Ab ἀπήμων.
Ἀπήμυνεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ· ab ἀπαμύνω.
Ἀπήμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, nullo damno adfectus, illæsus, salvus, incolumis; (2) non nocens; innoxius. Ex α priv. et πῆμα, *damnum.*
Ἀπῆν, 1. sing. imperf. ind. verbi ἄπειμι.
Ἀπήνεγκε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀποφέρω.
Ἀπήνεια, ας, ἡ, crudelitas, sævitia. Ab ἀπηνής.
Ἀπήνεμος, ου, ὁ ἢ ἡ, vento carens. Ex ἀπὸ et ἄνεμος, *ventus.*
Ἀπηνηνάμην, 1. sing. a. 1. ind. med. v. ἀπαναίνομαι.
Ἀπηνέος, *atrocis*, gen. sing. ab ἀπηνής, *atrox.*
Ἀπηνεόω, reddo ἀπηνέα, *Suid.*
Ἀπηνεώθη, *obstupefactus est*, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀπηνεόομαι, *Dan.* 4, 18.
ἈΠΉΝΗ, ης, ἡ, rheda, carpentum, præsertim muliebre vehiculum. Ἀπήνας ὁμοστέρας, *Eurip. Phœn.* 331.
ἈΠΗΝΗ'Σ, έος, ὁ ἢ ἡ, crudelis, immitis, sævus; durus, trux, *Gl. V.*
Ἀπῆνθεν, *abiit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* et cum ν ἐφελκ· pro ἀπῆλθε, ab ἀπέρχομαι.
Ἀπήντησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀπαντάω.
Ἀπηνῶς, *adv.* inclementer, crudeliter.
Ἀπῆξαν, 3. plur. aor. 1. verbi ἀπάσσω, quod vide.
Ἀπηόριος, ου, ὁ ἢ ἡ, desuper impendens; (2) altus, sublimis, in alto situs. Ex ἀπὸ et ἀείρω, *tollo*, vel αἰώρα, *oscillum*, Ern.
Ἀπήορος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem et ex iisd. item distans, remotus.
Ἀπήραξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. ab ἀπαράσσω.
Ἀπηρεισάμην, a. 1. ind. med. verbi ἀπερείδω.
Ἀπηρής, έος, ὁ ἢ ἡ, nullo membro captus, aut mutilus; incolumis. Σὺν ἀπηρέσιν ἑταίροις, *Apoll. Rhod.* 1, 888; ad quem locum vide nota. Brunckii. Ex α priv. et πηρός, *mutilus.*
Ἀπήρθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀπαίρω.
Ἄπηρος, ου, ὁ ἢ ἡ, pera carens. A πήρα.

Ἄπηρος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem quod ἀπηρής.
Ἀπηρτημένος, perf. part. pass. v. ἀπαρτάω.
Ἀπήρτισμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. ἀπαρτίζω.
Ἀπηρτισμένως, plane, perfecte. Ab ἀπαρτίζω.
Ἀπηρυθριασμένως, *adv.* impudenter, deposito pudore, perfricta fronte. Ab ἀπερυθριάω.
Ἀπήρωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non mutilatus, integer, illæsus. Ex α priv. et πηρόω.
Ἀπήσων, f. 1. part. act. *Ion.* pro ἀφήσων, ab ἀφίημι.
Ἀπηύρα, *auferebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἀπηύραε, a verbo ἀπαυράω, *aufero.*
Ἀπηύρα, *privavi*, a. 1. ind. act. per *Syncop.* pro ἀπηύρησα.
Ἀπηύρων, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἀπηύραον.
Ἀπηχέω, ῶ, f. ήσω, dissono; (2) resono. Hinc
Ἀπήχημα, ατος, τὸ, resonantia; imprimis quæ in fine auditur, durante aliquamdiu sono. Unde (2) pro effectu alicujus rei naturali.
Ἀπηχής, έος, ὁ ἢ ἡ, absonus; (2) ingratus, odiosus. Ex ἀπὸ et ἦχος, *sonus.*
Ἀπήχησις, εως, ἡ, idem quod ἀπήχημα.
Ἀπήχθετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. ἀπάχθομαι sive ἀπεχθάνομαι.
Ἀπήχθημαι, *odio exceptus fui*, perf. ind. pass.
Ἀπήχθην, *abductus fui*, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀπάγω, *abduco.*
Ἀπήχθηρε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἀπεχθαίρω.
Ἀπηχθόμην, a. 2. ind. med. Vid. ἀπήχθετο.
Ἀπηχῶς, *adv.* absurde, odiose.
Ἀπῃωρεῦντ᾽, *suspensi erant*, pro ἀπῃωρεῦντο, 3. plur. imperf. ind. pass. *Dor.* pro ἀπῃωροῦντο, *contr.* ex ἀπῃωρέοντο, a verbo ἀπαιωρέω.
Ἀπήωρος, ου, ὁ ἢ ἡ, suspensus, elevatus; (2) distans. Ex ἀπὸ et αἰωρέω, *suspendo.*
Ἀπία, ἡ, Apia dicta olim quæ nunc Peloponnesus. Alii appellativum esse volunt, *Il.* 1, 270. *Item* Scythis dicitur Tellus, Dea, *ap. Herod.*
Ἀπιάλλω, f. αλῶ, dimitto, *Thuc.*
Ἀπίασι, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro ἀπίσι, ab ἄπειμι.
Ἀπίδω, 1. sing. a. 2. conj. verbi ἀπείδω.
Ἀπίεμεν, *emittimus*, 1. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro ἀφίεμεν, a verbo ἀφίημι.
Ἀπιέναι, *abire*, præs. inf. act. verbi ἄπειμι.
Ἀπίενται, *emittunt*, 3. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro ἀφίενται, a verbo ἀφίημι, *emitto.*
Ἀπίεσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. v. ἄπειμι.
Ἀπίῃς, *abeas*, 2. sing. præs. conjunct. act.
Ἀπίθανος, ου, ὁ ἢ ἡ, improbabilis; (2) cui non creditur, non paretur. *Gl. V.* ineptus.
Ἀπιθανότης, ητος, ἡ, improbabilitas; (2) defectus auctoritatis in suadendo, jubendo.
Ἀπιθάνως, *adv.* improbabiliter; (2) inscite, absurde.
Ἀπιθεῖν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀπιθέειν.
Ἀπιθέω, ῶ, f. ήσω, inobediens sum, non obtempero. Ἀπιθεῖν τῷ ἄρχοντι, *Xen.* Ex α priv. et πείθω, *persuadeo.*
Ἀπίθησα, 1. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠπίθησα.
Ἀπιθύνω, dirigo, *Gl. V.* Ἀπιθύνειν τῆς ὄψιος τὰ διάστροφα, *Aret.*
Ἀπίκαται, 3. pl. perf. pass. *Ion.* pro ἀφίκαται, et hoc pro ἀφιγμένοι εἰσὶ, ab ἀφικνέομαι.
Ἀπίκῃ, 2. sing. a. 2. conj. med. *Ion.* pro ἀφίκῃ.
Ἀπικνεῖσθαι, *Ion.* et *contr.* pro ἀφικνέεσθαι.
Ἀπικόμενος, a. 2. part. med. *Ion.* pro ἀφικόμενος.
Ἄπικρος, ου, ὁ ἢ ἡ, non amarus.
Ἀπικρόχολος, ου, ὁ ἢ ἡ, non biliosus, flavæ bilis expers. Ex α priv. πικρὸς, et χολή.
Ἀπιλλήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀπιλλέω.
Ἀπίλλω, vel ἀπείλλω, arceo, excludo. Ex ἀπὸ et ἴλλος, *oculus*, (ἴλλω, *volvo*, Ern.)
Ἀπιμελής, έος, ὁ ἢ ἡ, pinguedinis expers.
Ἀπίμελος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem.
Ἀπινής, έος, ὁ ἢ ἡ, purus a sordibus. Ex α priv. et πῖνος, *sordes.*
Ἀπινύσσω, desipio; (2) efflo. Κῆρ᾽ ἀπινύσσων, *Il.* 15, 10. Δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν, *Odyss.* 6, 258. Ex α priv. et πινύσσω.

Ἀπίξεται, *veniet*, 3. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ἀφίξεται, ab ἀφικνέομαι.
Ἄπιον, 3. pl. a. 2. ind. act. ab ἄπειμι.
Ἄπιον, ου, τὸ, pirum. Ab
ἌΠΙΟΣ, ου, ἡ, pirus; (2) Apios, Thymalli species. *Angl.* KNOBBED SPURGE.
Ἄπιος, ία, ιον, longinquus. Ab ἀπό.
Ἀπιπόω, ῶ, exprimo. Οἱ μὲν κόψαντες ἀπιπῶσι, *Herodot.* 2, 94.
Ἀπισόω, ῶ, f. ώσω, adæquo, exæquo. Εἶτα δεήσειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, *Luc.*
Ἀπίσσωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, non picatus. Ex α priv. et πίσσα, *pix.*
Ἀπιστάναι, *Ion.* *discedere*, præs. inf. act. v. ἀφίστημι.
Ἀπιστέαται, *defecerunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀφέσταντai, ab eod.
Ἀπιστέω, ῶ, f. ήσω, diffido; unde ἀπιστητέον, diffidendum; (2) suspectum habeo. (2) Οὐδέν σ᾽ ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, *Soph. Aj.* 940, facile credo. Οὔτι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις, *Eur. Med.* 927. Ab ἄπιστος.
Ἀπίστημι, *Ion.* pro ἀφίστημι.
Ἀπιστητικὸς, ἡ, όν, incredulus.
Ἀπιστία, ας, ἡ, diffidentia, incredulitas; (2) incredibilitas; (3) perfidia. Ab eod.
Ἀπιστόκορος, ον, infidelis, *Sibyl.*
Ἄπιστος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui non credit; (2) incredibilis; (3) infidus, cui non creditur; perfidus. Ex α et πίστις. Hinc
Ἀπιστοσύνη, ης, ἡ, perfidia.
Ἀπίστως, *adv.* fraudulenter, perfide, infide, incredibiliter. Ab eod.
Ἀπισχναίνω, emacio, extenuo.
Ἀπισχνόω, f. ώσω, idem.
Ἀπισχυρίζομαι, f. ίσομαι, obnitor; (2) ad fortitudinem me compono; (3) abnuo, pernego; (4) aio, assevero.
Ἀπίσχω, abstineo; (2) aversum teneo, amoveo. Ex ἀπὸ et ἴσχω, *habeo.*
Ἀπίσωσις, εως, ἡ, adæquatio. Ab ἀπισόω.
Ἄπιτ᾽ pro ἄπιτε, 2. pl. præs. imp. act. v. ἄπειμι.
Ἀπίτης, ου, ὁ, ut οἶνος ἀπίτης, vinum e piris factum. Ab ἄπιον, *pirum.*
Ἀπίττωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem quod ἀπίσσωτος.
Ἄπιχθυς, υος, ὁ ἢ ἡ, qui non vescitur piscibus. Ex ἀπὸ et ἰχθύς.
Ἀπίων, ονος, ὁ ἢ ἡ, non pinguis.
Ἀπλάκητος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui nihil peccat, *Hes.* e *Soph. Tr.* 122. (*nisi verum est* ἀμπλάκητος.) inevitabilis, immunis ab aliqua re, incolumis. Κῆρες ἀπλάκητοι, inevitabiles parcæ, *Soph. Œd. Tyr.* 472. Τὶς θεῶν αἰὲν ἀπλάκητον Ἀΐδα σφε δόμων ἐρύκει, incolumem ab Orci limine, *Id. Trach.* 119. Ab α et πλάζομαι, *Ern.* V. *Prisc. Obs.* 1, 102.
Ἀπλάνεια, ας, ἡ, stabilitas, constantia, erroris et mutationis expers. Ab
Ἀπλανής, έος, ὁ ἢ ἡ, non erraticus, non vagabundus. Ex α priv. et πλάνη, *error.*
Ἀπλάνητος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem et ex iisd. *Suicer.*
Ἀπλανῶς, *adv.* sine errore.
Ἄπλαστος, ου, ὁ ἢ ἡ, informis, ineffigiatus; (2) simplex, verus, sincerus; *Gl. V.* infictus.
Ἄπλαστος, *Dor.* pro ἄπληστος, insatiabilis. Τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου κοίτας ἔρος, *Eurip. Med.* 150.
Ἀπλάστως, *adv.* simpliciter, non ficte, non dissimulanter.
Ἀπλατής, έος, ὁ ἢ ἡ, latitudine carens. Ex α priv. et πλάτος, *latitudo.*
Ἄπλατος, ου, ὁ ἢ ἡ, inaccessus, *et inde* inexpugnabilis; (2) immensus. Ex α priv. et πλάω pro πελάω vel *Dor.* pro ἄπλητος. (1) τόν αἰσ᾽ ἄπλατος ἔχει, inexpugnabilis, *Soph. Aj.* 256.
Ἄπλατος, *Dor.* pro ἄπλητος.
Ἀπλεονέκτητος, ον, non fraudatus. Ex α priv. et πλεονεκτέω· *vel potius*, avaritia vacuus, *Clem. Alex. Stromat.* 5.
Ἀπλετομεγέθης, ες, immensus. Ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλετομεγέθεις, *Schol. Apoll. Rhod.* ad 3, 41.
Ἄπλετος, ον, immensus. Ἐπὶ βάθος ἄπλετον, *Soph. Trach.* 982. Κονιορτῶ γὰρ αρθέντος, οἷον εἰκός,

εἰκὸς, ἀπλίτου, *Plutarch. in Mario.* magnus: inaccessus, *Apoll.*

Ἄπλευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui latus non est stipatum. Ex α priv. et πλευρά.

Ἄπλευστος, ον, innavigabilis, pars maris quæ non navigata est. Τὸ δὲ πεπλευσμένον, οὐδὲν οἰκειότερον τοῦ ἀπλεύστου, καταλείπουσιν, *Xenoph. Cyrip.* 6, 1.

Ἁπλήγιος, ου, ὁ καὶ ἡ, simplex, innocens, innocuus. Ab

Ἁπληγὶς, ίδος, ἡ, vestis simplex. Ab ἁπλόος.

Ἀπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non plenus; (2) strigosus. Ex α priv. et πλῆθος.

Ἄπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non percussus. Φροῦδοι δ' ἄπληκτοι, illæsi, *Rhes.* 814. Ex α priv. et πλήττω, *percutio.*

Ἀπλημμελὴς, ἐς, delicti expers, insons. Ab α priv. et πλημμελέω.

Ἀπλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, inexplebilis. Ex α priv. et πλέος, *plenus.*

Ἀπλὴξ, γὸς, ὁ καὶ ἡ, non percussus, non læsus. Οὐκ ἀπλὴξ ἀνέστη, (*in sensu nequam,*) *Luciani Amor.* 54.

Ἀπλήρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpletus, non completus. *Gl. V.* incomplebilis, insatiabilis.

Ἀπληρώτως, *adv.* insatiabiliter.

Ἀπληστεύομαι, f. εύσομαι, sum insatiabilis; (2) sum avidus. Ab ἄπληστος.

Ἀπληστία, ας, ἡ, inexplebilitas, insatiabilitas: *Ph.* avaritia; (2) immensitas. Ab eodem.

Ἀπλήστοινος, ον, insatiabilis vini.

Ἄπληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexplebilis, insatiabilis; (2) immensus. Ex α priv. et πλήθω.

Ἀπλήστως, *adv.* insatiabiliter, avare, *Gl. V.* (2) immense.

Ἄπλητον, *adv.* insatiabiliter. Ἄπλητον μεμάασιν ἐπήτριμοι, *Apoll. Rhod.* 4, 1455.

Ἄπλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, immensus, tam vastum hians ut impleri nequeat. *Poet.* ἄπλεστος. A πλέω, antiq. Unde πλῆμι, πιμπλῆμι.

Ἁπλόη, ης, ἡ, simplicitas, candor. Ab ἁπλόος.

Ἁπλόθριξ, χος, ὁ καὶ ἡ, qui promissum vel porrectum capillum habet; (2) qui raro est capillitio. *Gl. V.* recto capillo.

Ἄπλοια, ας, ἡ, tempus quo navigari non potest, impossibilitas navigandi. Ἀπλοίᾳ χρώμενοι, cum non possimus navigare, *Eurip. Iphig. in Aul.* 88. Ex α priv. et πλόος, *navigatio.*

Ἁπλοΐζομαι, f. ίσομαι, simplicitate utor. Ἁπλοΐζεσθαι πρός τινα, *Xen.* Ab ἁπλόος.

Ἁπλοϊκὸς, ἡ, ὸν, simplex, non versutus; (2) inadfectatus. Ab eod.

Ἁπλοϊκῶς, *adv.* simpliciter, citra dolum.

Ἁπλοῒς, ΐδος, ἡ, vestis simplex. Ab ἁπλόος.

Ἀπλόκομος, calvus.

Ἄπλοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, non plicatus. Ex α priv. et πλέκω, *plico.*

Ἁπλοκύων, ὁ, Cynicus verissimus. Ex ἁπλόος et κύων, *canis.*

ἉΠΛΟ'ΟΣ, όη, όον, usitat. ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, simplex; (2) candidus, ingenuus; sincerus, *Gl. V.* (3) stultus; (4) plane verus et extra controversiam positus.

Ἄπλοος, *contr.* ἄπλους, ὁ καὶ ἡ, navigatione carens; (2) impar navigationi, innavigabilis (2) οἰόθι δ' ἄλμη ἄπλοος εἰλεῖται, *Apoll. Rhod.* 4, 1270.

Ἁπλοσχήμων, eandem simplicem speciem habens. Ab ἁπλόος et σχῆμα.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, simplicitas, candor.

Ἄπλους, ὁ καὶ ἡ, *contr.* ex ἄπλοος. Κατέδυσαν ναῦς ἑβδομήκοντα, καὶ τὰς λοιπὰς ἄπλους ἐποίησαν, *Appian. de Rebus Samniticis.*

Ἀπλούστεραι, naves, *apud Thucydidem.*

Ἁπλουστέρως, *adv.* simplicius. Ab ἁπλόος.

Ἄπλουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, divitiis carens, pauper.

Ἁπλόω, ῶ, f. ώσω, explico, expando, extendo; ἁπλοῦμαι, pandor, *Gl. V.* ἁπλοῦσθαι, porrigi, *Ph.* ἡπλωμένος, patulus, *Gl. V.* perf. part. pass. ἅπλωσον, expande, *Gl. V.* a. 1. imperat. Ἥπλωτο ὕπτιος ἐπιπλεῖστον, porrectim jacuit, *Heliodor.* 10. Ab ἁπλόος.

Ἀπλυσία, ας, ἡ, immundities, illuvies; (2) spongia quæ elui nequit. Ex α priv. et πλύνω, *lavo.* Unde

Ἄπλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus, immundus.

Ἅπλωμα, τος, τὸ, expansio, dilatatio. Ab ἁπλόω.

Ἁπλῶς, *adv.* simpliciter; (2) non accurate, negligenter; (3) temere, frustra; (4) uno modo; (5) omnino, prorsus; (6) ingenue, candide; (7) necessario. Ab ἁπλοῦς.

Ἄπλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, innavigabilis. Ex α priv. et πλώω, *navigo.*

Ἀπνεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde spirans; (2) non spirans, flatu destitutus. Ex α intens. vel priv. et πνέω, *spiro.*

Ἀπνεύματος, ου, ὁ καὶ ἡ, vento non perflatus. Ex α priv. et πνεῦμα, *spiritus.*

Ἀπνευστὶ, *adv.* uno spiritu, sine respiratione; (2) confertim; (3) sine labore.

Ἀπνευστία, ας, ἡ, spiritus repressio. Hinc

Ἀπνευστιάζω, f. άσω, spiritum reprimo et contineo.

Ἄπνευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui respirare non potest; (2) sine anhelitu; (3) exanimis.

Ἄπνοια, ας, ἡ, ubi nullus est flatus; (2) sedata tempestas, tranquillitas a ventis. Ab

Ἄπνοος, όου, *contr.* ἄπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, flatu seu respiratione carens, flatum non emittens; (2) mortuus, exanimis. Ex α priv. et πνέω, *spiro.*

Ἄπνουν, *mortuum*, acc. sing. *contr.* pro ἄπνοον.

ἈΠΟ', *præpos.* a, ab, abs, de, e, re-, dis-, *Ph.* Soli Gen. jungitur. Ἀφ' ἡλίου βολαὶ, pars occidentalis. Ἡ πρὸς ἡλίου βολὰς, via quæ ducit ad orientem, *Eurip. Orest.* 1266: hinc colligas legendum esse in *Sophoclis Ajace* 886, Τὴν ἐφ' ἡλίου βολῶν· non ut Brunckius, Τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν, (nam ibi agitur *de* Oriente.)

Ἄπο, *adv.* longe, procul.

Ἀποαίνυμαι, aufero, detraho, adimo. Τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι, *Il.* 13, 262. Θεός δ' ἀποαίνυτο νόστον, *Odyss.* 12, 419.

Ἀποαιρεῖσθαι, *Ion.* et *contr.* pro ἀφαιρέεσθαι.

Ἀποαίρεο, *aufer*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἀφαίρεσο, seu ἀφαιροῦ. Ab

Ἀποαιρέομαι, οῦμαι, *Ion.* pro ἀφαιρέομαι, aufero, adimo. Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, *Il.* 1, 230. Μή τε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην, *ib.* 275.

Ἀποβαδίζω, f. ίσω, abeo, discedo.

Ἀποβάθρα, ας, ἡ, scala navalis. Ex

Ἀποβαίνω, descendo; (2) discedo, abeo; (3) evenio, contingo, accido; ἀπέβη, evenit, *Gl. V.* a. 2. ἀποβὰς, digressus, *Ph.* part. a. 2. Ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν, τῆς νήσου, παρά τινος, τοῦ ἵππου, ἀπὸ τῶν πλοίων. Τροίας πεδίων ἀπέβησαν, *Eur. Hec.* 143. Ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσι, evadunt, fiunt, *Luc.* Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα, *Eur. Med.* 1422.

Ἀποβάλητε, 2. pl. a. 2. conj. act. Ab

Ἀποβάλλω, abjicio; (2) amitto; (3) repudio, rejicio; ἀποβληθεὶς, repulsus, *Ph.* a. 1. part. pass ἀποβληθεῖσα, explosa, *Ph.* Ἀποβάλλειν τὴν τυραννίδα, τὰ ἀγαθὰ, τὰ πατρῷα, στρατόν. Μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν παῤῥησίαν ὑμῶν, *Heb.* 10, 35.

Ἀποβάπτω, f. ψω, intingo, immergo. Ἀποβάπτειν εἰς ὕδωρ, *Diosc.* Αὐτοῖσι ἱματίοισι ἀπ' ὧν ἔβαψε ἑωυτὸν, cum ipsis vestimentis demersit se, *Herodot.* 2, 47.

Ἀπόβασις, εως, ἡ, descensus, *Ph.* digressio; (2) exitus, eventus. Ab ἀποβαίνω.

Ἀποβαστάζω, deporto, *Ph.* ἀποβασταχθεὶς, devectus, *Ph.* a. 1. part. pass.

Ἀποβάτη, ης, ἡ, genus festi, et certaminis equestris.

Ἀποβεβληκότων, *eorum qui abjecerunt*, gen. plur. part. perf. act. verbi ἀποβάλλω.

Ἀποβελίζειν, veru detrahere, *Ath.*

Ἀποβῆναι, a. 2. inf. act. verbi ἀποβάω.

Ἀποβήσομαι, *descendam*, f. 1. ind. med.

Ἀποβήσσω, vel ἀποβήττω, f. ξω, extussio, tussiendo ejicio.

Ἀποβιάζομαι, f. άσομαι, vim adfero, vi cogo; (2) enitor, de muliere pariente. Ἀποβιάζεσθαι ταῖς ἐπιμελείαις, *Xen.*

Ἀποβιβάζω, f. άσω, descendere in terram facio; (2) trajicio. Ἀποβιβάσας εἰς νῆσον, *Aristid.* Ἐς τὴν Τανάγραν ἀπεβίβασεν αὐτοὺς, *Thuc.*

Ἀποβιῶναι, præs. inf. act. v. ἀποβίωμι. Ab

Ἀποβιόω, ῶ, f. ώσω, de vita decedo, morior; ἀποβιώσας, defunctus, *Gl. V.* a. 1. part. Ex ἀπὸ et βίος, *vita.* Hinc

Ἀποβίωσις, εως, ἡ, mors, obitus, interitus.

Ἀποβλάπτω, f. ψω, lædo; (2) privo. Ἀποβλαφθῆναι φίλου, *Soph.*

Ἀποβλαστάνω, f. στήσω, germino, egermino; nascor, originem duco, *Soph. Œd. Col.* 533. Vide ὠδίν.

Ἀποβλάστημα, ατος, τὸ, germen; (2) proles. A præc.

Ἀποβλάστησις, εως, ἡ, germinatio. Ab eod.

Ἀποβλαφθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἀποβλάπτω.

Ἀπόβλεμμα, ατος, τὸ, adspectus; (2) respectus.

Ἀπόβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, conspicuus; (2) celeber; (3) venerandus. Παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα, *Eurip. Hec.* 355. Ab

Ἀποβλέπω, f. ψω, respicio, intueor, adspicio; (2) suspicio, admiror, colo; (3) rationem habeo; (4) specto. Ἀποβλέπειν εἴς τινα, πρός τινα. Εἴς σε πάντες ἀποβλέψονται, *Luc.*

Ἀποβληθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἀποβάλλω.

Ἀπόβλημα, ατος, τὸ, rejiculum, quod abjicitur. Ab ἀποβάλλω.

Ἀποβλητικὸς, ἡ, ὸν, qui abjecit vel amisit; (2) abjiciendus. Ab

Ἀπόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, abjectus, abjiciendus, respuendus. *Ph.* rejectus, amotus; ἀπόβλητα, rejectanea, idem. Ab ἀποβάλλω.

Ἀποβλίττω, f. σω, aufero, detero. Οὐδ' ἀπέβλισε θοἰμάτιόν μου, *Aristoph. Av.* 504.

Ἀποβλύζω, f. ύσω, scaturio, emitto aquas; (2) vomo, evomo. Ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ, *Il.* 9, 487.

Ἀποβλύω, idem.

Ἀποβλώσκω, discedo, digredior. Ὥρη ἀποβλώσκειν, *Apoll. Rhod.* 3, 1143.

Ἀποβολεὺς, έως, ὁ, rejector. Ab ἀποβάλλω.

Ἀποβολὴ, ῆς, ἡ, abjectio, rejectio, ejectio, amissio, repudium, projectio, jactura, *Ph.*

Ἀποβολιμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, rejectaneus. *Gl. V.* rejectitius. Ab eod.

Ἀποβόσκομαι, depasco. Ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο, *Aristoph. Av.* 755.

Ἀποβουκολέω, ῶ, f. ήσω, segrego, e grege abduco; (2) aberrare facio, decipio. Τῇ θυγατρὶ τὸν παῖδά τινος ἀποβουκολῆσαι, *Xen.* Μὴ ἀποβουκοληθῇ, *Luc.* Hinc

Ἀποβουκόλημα, ατος, τὸ, e grege alieno abductio; (2) impostura, deceptio.

Ἀποβουκολίζω, f. ίσω, idem quod ἀποβουκολέω.

Ἀποβράζω, f. άσω, fervendo seu æstuando exspuo, per æstum exspuo; (2) exæstuo, defervesco. Hinc

Ἀπόβρασμα, ατος, τὸ, spuma; (2) furfur tritici.

Ἀποβράσσω, vel βράττω, idem quod ἀποβράζω.

Ἀπόβρεγμα, ατος, τὸ, dilutum; (2) aqua qua quid perfusum est. Ab

Ἀποβρέχω, f. ξω, perfundo, madefacio, intingo.

Ἀποβρίζω, f. ίξω, crapulam edormio; (2) dormio. Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν, *Odyss.* 9, 151.

Ἀποβρίθω, f. ίσω, degravo; (2) præ pondere devergo.

Ἀποβροχὴ, ῆς, ἡ, perfusio, madefactio. Ab ἀποβρέχω.

Ἀποβροχθίζω, sorbeo, glutio, voro.

Ἀποβροχίζω, illaqueo, laqueis implico.

Ἀποβρύκω, f. ύξω, demordeo.

Ἀποβρωθεὶς, a. 1. part. pass. verbi

Ἀποβρώσκω, abedo, comedendo consumo.

Ἀποβύω, f. ύσω, obturo, obstruo.

Ἀποβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non in altari peragitur, sed in terra, sc. (2) impius, contemptor deorum, ab altaribus abigendus, sacrorum expers. Ex ἀπὸ et βωμός.

Ἀπόβωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab altari remotus, profanus, *Hes.* Ex iisd.

Ἀπόγαιον, ου, τὸ, funis quo navis in terra alligatur. Ab

Ἀπόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, a terra remotus; terrestris, *Gl. V.* Ex ἀπὸ et γαῖα.

Ἀπογαιοῦσθαι, in terram verti. Ex iisd.

Ἀπογαλακτίζω, f. ίσω, ablacto, a lacte depello. Ex ἀπὸ et γάλα, *lac.* Hinc

Ἀπογαλακτισμὸς, οῦ, ὁ, ablactatio.

'Απογεία, ας, ἡ, ventus qui e terra ortus in mare fertur.

'Απόγειον, ου, τὸ, funis quo navis alligatur in littore; *Ph.* ἀπόγεια, retinacula; (2) summa planetæ altitudo et maxima a terra distantia. Ab

'Απόγειος, ου, ὁ ϗ ἡ, a terra remotus. *Ph.* terrestris. Ex ἀπὸ et γαῖα, vel γῆ.

'Απογειόω, fundamenta destruo, *Suid.*

'Απογεισσόω, ῶ, f. ώσω, imbrico, imbricatim vel suggrundiorum modo tego. A γεῖσσον.

'Απογεμίζω, impleo; (2) exonero.

'Απογέμω, demo ex eo quod plenum est, minus plenum reddo, *Hes.*

'Απογεννάω, ῶ, genero, produco, *Vet. Lex.*

'Απογέννημα, τὸ, proles, fœtus. A præc.

'Απογέννησις, ἡ, idem.

'Απογεοὶ, οἱ, venti quia terra consurgunt, non quidem semper aut qualibet, sed ex uliginosa et humefacta, quasi terra oriundi, ut tradit *Aristoteles* lib. περὶ κόσμου. Hos matutino imprimis tempore spirare, vapore refrigerato, *Theophrastus* prodit.

'Απογεύομαι, f. εύσομαι, degusto, tento aliquid, leviter delibo seu attingo.

'Απογεφυρόω, ῶ, f. ώσω, ponte jungo, pontem impono. Ex ἀπὸ et γέφυρα, *pons.*

'Απογηράσκοντας, acc. pl. præs. part. act. Ab

'Απογηράσκω, f. ράσω, consenesco.

'Απογίγνομαι, et ἀπογίνομαι, fut. ἀπογενήσομαι, absum; (2) decedo; (3) morior.

'Απογινώσκω, f. γνώσομαι, p. γνωκα, rejicio, non agnosco, repudio; (2) censeo, statuo aliquid non esse faciendum; (3) absolvo; (4) despero; ἀπεγνωσμένος, perditus, *Ph.* perf. part. pass. 'Απογινώσκειν τὴν γραφὴν, τὴν ἔνδειξιν, τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, absolvere; ἑαυτῶν, τῆς πάτριδος, τὴν σωτηρίαν, desperare.

'Απογλαυκόω, ῶ, f. ώσω, cæsium reddo. Ex ἀπὸ et γλαυκὸς, *cæsius.* Hinc

'Απογλαύκωσις, εως, ἡ, glaucoma, glaucedo.

'Απόγλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui exiguis est clunibus, depygis.

'Απογλυκαίνω, dulce reddo; ἀπογλυκαινέσθαι, dulcescere.

'Απογλωττίζω, elinguo. *Gl. V.* mutum reddo. Ex ἀπὸ et γλῶττα, *lingua.*

'Απόγνοια, ας, ἡ, desperatio. Ab ἀπογινώσκω

'Απογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui dentes ætatis indices amisit. Ab eod.

'Απογνῷς, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi ἀπογινώσκω.

'Απόγνωσις, εως, ἡ, desperatio; (2) negatio, vel absentia. Ab eod.

'Απογνώστης, ου, ὁ, qui desperat. Ab eod.

'Απογομῶ, exonero, *Gl. V.* Vide ἀπογέμω.

'Απογονὴ, ῆς, ἡ, progenies, posteritas, *Ph.* Ab

'Απόγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, nepos, et qui longius distant; unde ἀπόγονος τρίτος, pronepos; ἀπόγονος τέταρτος, abnepos. Historici tamen et pro *filio* dixere. Ex ἀπὸ et γείνομαι.

'Απογραΐζω, florem lactis decerpo, *Schol. Nicandri ad Alexiph.* 91. Vide γρηῢς.

'Απογραφὴ, ῆς, ἡ, descripitio; (2) census; (3) enumeratio, professio, *Gl. V.*

'Απόγραφον, ου, τὸ, exemplum libri vel tabulæ, descriptum, exscriptum.

'Απόγραφος, ου, ὁ ϗ ἡ, ab exemplari vel ad exemplar descriptus seu effictus. Ab

'Απογράφω, f. ψω, describo; (2) in tabulas refero; (3) depingo; (4) ἀπογράφομαι, nomen do, seu profiteor quacunque de causa, in primis in censu. Πρὸς τὴν στρατείαν ἀπογράφεσθαι, *Diod.* Πανηγύρει ϗ ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, *Heb.* 12, 23.

'Απόγυιος, extemporalis, secretus, de precibus, *Ern.*

'Απογυιόω, ῶ, f. ώσω, enervo, membra debilito, delumbo. Μή μ' ἀπογυιώσῃς, *Il.* 6, 265. Ex ἀπὸ et γυῖον.

'Απογυμνάζομαι, exerceor, exerceo me.

'Απογυμνάζω, exerceo, *Æsch.*

'Απογυμνόω, ῶ, f. ώσω, nudo, denudo. Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν ϗ ἀνήνορα θείη, *Odyss.* 10 301.

'Απογυμνωθεὶς, a. 1. part. pass.

'Απογύμνωσις, εως, ἡ, denudatio.

'Απογυναίκωσις, εως, ἡ, effœminatio. Ex γυνή.

'Απογωνιόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, in angulum me colligo. Ex ἀπὸ et γωνία, *angulus.*

"Αποδα, *pedibus carentem*, acc. sing. ab ἄπους.

'Αποδάζομαι, f. άσομαι, divido, distribuo, impertio; (2) accipio sortem attributam. 'Αποδασάμενος τῆς στρατιῆς μόριον, *Herodot.* "Αμα τ' ἀμφὶς 'Αχαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, *Il.* 22, 118. Ex ἀπὸ et δαίω, *divido.*

'Αποδαιμονίζω, f. ίσω, furo, insanio.

'Αποδάκνω, f. δήξω, demordeo, præmordeo.

'Αποδακρύω, f. ύσω, cum lacrymis narro, dico; (2) illacrymo; (3) lacrymarum more destillo. *Gl. V.* delacrymo; (4) lacrymis prosequor cladem acceptam, et flendo acerbitatem ejus exhaurio, *Ern.*

'Αποδαμεῖν, *peregre proficisci*, præs. inf. act. *Dor.* pro ἀποδημεῖν, a verbo ἀποδημέω.

'Αποδάπτω, demordeo, reseco.

'Αποδάσμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in divisione, v. gr. prædæ datur, epith. portionis, *Nic.* (2) divulsus, sejunctus a ceteris, *Herod.* 1, 146. (3) qui tributum pendit. Ab

'Αποδασμὸς, οῦ, ὁ, divisio, partitio; (2) pars, portio. Ab ἀποδάζομαι, *divido.*

'Αποδαστὺς, ύος, ἡ, idem.

'Αποδάσσασθαι, a. 1. inf. med. *Poet.* pro ἀποδάσασθαι, a verbo ἀποδάζομαι.

'Αποδαυλίζω, titione dedolo, vel contundo; (2) contundo. Ex ἀπὸ et δαυλὸς, *titio.*

'Αποδέδεγμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. ἀποδέχομαι.

'Αποδεδεγμένος, *receptus*, part. perf. ejusd.

'Αποδεδεγμένος, part. pass. *Ion.* pro ἀποδεδειγμένος. Vide ἀποδείκνυμι.

'Αποδεδειλιακότως, *adv.* timide, meticulose, eorum more qui animo concidere. Ab ἀποδεδειλιακὼς, quod est ab ἀποδειλιάω.

'Αποδεδράκασι, *aufugerunt*, 3. plur. perf. ind. act. verbi ἀποδιδράσκω, pro ἀποδράω.

'Αποδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inferior, deficiens, vacuus, cui aliquid deest. Ab ἀποδέω.

'Αποδειδίσσομαι, vel ἀποδειδίττομαι, imperf. ἀποδειδισσόμην, deterreo, absterreo. 'Από γὰρ δειδίσσετο τάφρος εὐρεῖ, *Il.* 12, 53.

'Αποδείκνυμι, f. ξω, ostendo, demonstro, rationibus probo; (2) efficio, reddo, præsto, præsens sisto; (3) creo, designo, v. g. consulem; (4) edo, pario, *de fœmina*; (5) ἀποδεδειγμένον, probatum, *Gl. V.* item quod ad certos usus destinatum et accommodatum iisque consecratum est. 'Ο Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, 1 *Cor.* 4, 9. (5) τοῖσί ἐστι χῶρος ἐν μέσῃ τῇ πόλει ἀποδεδεγμένος, destinatus, *Herodot.* 1, 153. Hinc

'Αποδεικτικὸς, ή, όν, demonstrativus.

'Αποδεικτικῶς, *adv.* demonstrative.

'Απόδεικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, demonstrabilis.

'Αποδειλίασις, εως, ἡ, timor, timiditas. Διὰ τὸ δοκεῖν . . . . τὴν ἀπραγίαν τῶν στρατοπέδων μὴ παρὰ τὴν τῶν δυνάμεων ἀποδειλίασιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν τοῦ προεστῶτος εὐλάβειαν, γεγονέναι, *Polyb.* 3, 103. Ab

'Αποδειλιάω, ῶ, f. άσω, reformido; præ timore refugio. Πρὸς τὸν θάνατον ἀποδειλιᾶς, *Luc.*

'Αποδεῖξαι, aor. 1. inf. act. v. ἀποδείκνυμι.

'Απόδειξις, εως, ἡ, demonstratio, declaratio, probatio; (2) specimen. Οὐκ ἀπόδειξις, incertitudo, *Eur. Hipp.* 195. Ab ἀποδείκνυμι.

'Αποδειπνέω, ῶ, ἀποδειπνῆσαι, percœnare, *Gl. V.*

'Αποδειπνίδιος, ον, e cœna reliquus.

'Απόδειπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cœnam finiit, qui cœnatus est; (2) cœnæ expers.

'Αποδείρειν, *verberibus cædere*; (2) *excoriare*, præs. inf. act. *Poet.* pro ἀποδέρειν, a verbo ἀποδέρω.

'Αποδειροτομέω, ῶ, f. ήσω, obtrunco, cervicem abscindo, decollo, abscindo a cervice. Τῆς δ' ὅτι δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτομήσεν, *Hesiod. Theog.* 280. 'Αποδειροτομήσω Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, *Il.* 18, 336.

'Αποδειχθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἀποδείκνυμι.

'Αποδεκάτευσις, εως, ἡ, edecumatio, *Gl. V.* Ab

'Αποδεκατεύονται, decimantur, *Ph.*

'Αποδεκατόω, ῶ, f. ώσω, decimo, decimas accipio; (2) decimas do. *Gl. V.* edecumo. 'Εντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον, *Heb.* 7, 5. Hinc

'Αποδεκάτωσις, εως, ἡ, decimatio, vel decimi cujusque sorte ducti supplicium, decimarum exactio.

'Αποδέκεσθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro ἀποδέχεσθαι, a verbo ἀποδέχομαι.

'Αποδεκτέος, έα, έον, recipiendus, admittendus. 'Αλλ' ἀποδεκτέα ταῦτ' ἐστὶν ὅμως, *Aristoph. Lys.* 502. Ab ἀποδέχομαι. Hinc

'Αποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

'Αποδέκτης, ου, ὁ, receptor, coactor tributi et vectigalis. *Gl. V.* ærarii tribunus.

'Απόδεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, dignus qui admittatur et recipiatur; (2) acceptus, gratus, probatus.

'Αποδεκτῶς, *adv.* grate, jucunde, recte, probabiliter.

'Αποδενδρόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, arboresco, in arborem mutor.

'Αποδέξαι, *demonstrasse*, a. 1. inf. act. *Ion.* pro ἀποδεῖξαι, a verbo ἀποδείκνυμι.

'Απόδεξις, *demonstratio*, *Ion.* pro ἀπόδειξις.

'Απόδερμα, ατος, τὸ, cutis seu pellis detracta; (2) spolium. Ab ἀποδέρω. Hinc

'Αποδερματόω, ῶ, f. ώσω, excorio, corium detraho; (2) *pass.* de scuto, cujus corium humore laxatum est, *Polyb.*

'Αποδέρω, f. ρῶ, deglubo, excorio, *Gl. V.* (2) verberibus cædo. Κάθ' ὅτ' ἀπεδειρόμην, *Aristoph. Vesp.*

'Απόδεσις, εως, ἡ, religatio. Ab ἀποδέω.

'Αποδεσμεύω, f. εύσω, religo, devincio.

'Αποδεσμέω, ῶ, f. ήσω, idem. Ab

'Απόδεσμος, ου, ὁ, fasciculus; (2) linteum; (3) fascia circa caput mulierum, vel mammas earum continens, strophium. *Gl. V.* alligamen. Ab ἀποδέω. Hinc

'Αποδεσμόω, ῶ, f. ώσω, colligo, religo.

'Αποδεχθεὶς, a. 1. part. pass. verbi

'Αποδέχομαι, f. ξομαι, excipio, recipio, admitto; (2) probo, approbo; (3) commendo, laudo. 'Αποδέξασθαι γνώμην χρησιμωτάτην, dare; λαμπρὸν ἔργον, edere; στρατείαν, expeditionem facere; ἐμοὶ, ἡ περὶ αὐτῶν ἀποδέχεται, a me sententia dicta est; ἐς τοὺς ὑπηκόους εὐεργεσίας, conferre.

'Αποδέχου, *recipe*, 2. sing. præs. imperat. *contr.* pro ἀποδέχεο, ex ἀποδέχεσο.

'Αποδέω, ῶ, f. ήσω, religo, alligo, præligo, adnecto.

'Αποδέω, absum; ἀποδεῖ, abest, deest. Τοσοῦτον ἀποδέω τοῦ δεδοικέναι τὸν θάνατον, ὥστε ἤδη ϗ ἔχειν αὐτοῦ ἔρωτα, tantum abest, ut extimescam, *Plat.* Ex ἀπὸ et δέω, *deficio.*

'Αποδηλόω, ῶ, f. ώσω, manifestum reddo, declaro, demonstro.

'Αποδημέω, ῶ, f. ήσω, absum domo seu patria, peregrinor, peregre proficiscor. Πάσαισιν ἡμῖν ἐστιν ἀποδημῶν ἀνὴρ, *Aristoph. Lys.* 101. 'Απεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν, *Luc.* 15, 13. Ab ἀπόδημος. Hinc

'Αποδημητὴς, οῦ, ὁ, peregrinator.

'Αποδημητικὸς, ή, όν, peregrinari solitus.

'Αποδημία, ας, ἡ, peregrinantis absentia, peregrinatio. Ab

'Απόδημος, ου, ὁ ϗ ἡ, peregre agens, absens a domo vel patria. Ex ἀπὸ et δῆμος.

'Αποδία, ας, ἡ, pedum defectus.

'Αποδιαιρέομαι, οῦμαι, divido, disjungo.

'Αποδιαιτάω, ῶ, f. ήσω, arbitrio absolvo. 'Αποδιαιτᾷν τινὸς τὴν δίκην, *Dem.* Ex ἀπὸ et δίαιτα, *arbitrium.*

'Αποδιαστέλλω, dispesco, intersepio, divido.

'Αποδιατρίβω, f. ψω, immoror, consumo tempus; (2) anceps sum, rem differo; (3) aliquem distineo; (2) ἀποδιέτριβεν ἡ βουλὴ, rem differebat senatus, *App. Bell. Civ.* 2, 13. (3) οἱ δ' 'Αντώνιον μὲν πρὸ θυρῶν ἀποδιατρίβειν ἐν ὁμιλίᾳ Τρεβώνιον ἐξ ἑαυτῶν ὑπελίποντο, *Id. Ibid.* 117.

'Αποδιδάσκω, f. ξω, dedoceo.

'Αποδιδόειν, præs. inf. act. verbi ἀποδίδωμι, adeoque pro ἀποδιδόναι, ab ἀποδιδόω.

Ἀποδιδόντες, nom. pl. præs. part. act.

Ἀποδιδράσκω, f. δράσω, aufugio.

Ἀποδίδωμι, f. ώσω, reddo; (2) attribuo, adsigno; (3) permitto, concedo; (4) explico, narro, definio; (5) *imprimis eleganter* facio, efficio, perficio, præsto, exhibeo; (6) *in med.* vendo; ἀποδοῦναι, dependere, *Ph.* a. 2. inf. Legitur et divisim, *apud Herodot.* 2, 39, Οἱ δὲ φέροντες ἐς τὴν ἀγορὴν, ἀπ' ὧν ἔδοντο. Ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάσῃ τέχνῃ, *Aristoph. Ran.* 1235. Ἀποδιδόναι τὸ σῶμα τῇ γῇ χάριν, ὅρκους τινὶ τὸ πρωτεῖον, ἐς τὸν δῆμον, deferre; τῆς ἀξίας ἀποδιδόσθαι, vendi; ἑκάστῳ τοῦ ἰδίου, τινὶ τὴν ὁμοίαν, referre. Ὅστις ἀποδόσηται (seu ut nonnulli ἀποδώσεται) μοὶ τὴν ψῆφον, *Luc. Anab.* Οὐκ ἀποδώσει ταχέως ὁ Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ Δρυκολάπτῃ, *Aristoph. Av.* 486.

Ἀποδιΐστημι, f. στήσω, p. στακα, dirimo, disjungo; ἀποδιΐσταμαι, disto, intervallo sejungor.

Ἀποδικάζω, f. άσω, absolvo; abjudico, *Gl. V.*

Ἀποδικέω, ῶ, f. ήσω, causam meam defendo. Ex ἀπὸ et δίκη, *jus.*

Ἀποδίκω, abjicio, removeo, repello. Πάρες ἀπ' ὀμμάτων πέπλον· ἀπόδικε, *Eurip. Hercul. Fur.* 1203.

Ἀποδινέω, ῶ, f. ήσω, devolvo, circumactu in orbem, aut quassatione excutio; (2) trituro, frumentum excutio; et dicitur de bove ungulis frumentum excutiente more Orientalium. Ἀποδινήσας δὲ τῇσι ὑσὶ τὸν σῖτον, οὕτω κομίζεται, *Herodot.* 2, 14. Idem quod simplex δινέω.

Ἀποδίομαι, idem quod simplex δίω, expello.

Ἀποδιοπομπέω, ῶ, et έομαι, οῦμαι, ablego, procul amando; (2) abjicio; (3) expurgo, expio, lustro; (4) invocando Jove depello, velut abominabile exsecror, detestor. Ex ἀπὸ, Διὸς, et πομπή. Hinc

Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, sacrum piaculare, piamentum.

Ἀποδιοπομπητέον, amandandum, repudiandum. Ἐκεῖνα δ' ἀποδιοπομπητέον, *Plutarch. de Discrimine Adulat. et Amici.*

Ἀποδιορίζω, segrego suis limitibus; (2) separo. Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες ἑαυτοὺς, *Judæ* 19.

Ἀποδισκεύω, discum jacio; (2) disci more jacio. Ex ἀπὸ et δίσκος.

Ἀποδιφθογγόω, ῶ, in diphthongum conflo sive contraho. Ex ἀπὸ et δίφθογγος.

Ἀποδιφθόγγωσις, εως, ἡ, conflatio in diphthongum.

Ἀποδίωγμα, sacrum quoddam in Thesmophoriis. Vide δίωγμα, No. 3.

Ἀποδιωθέω, expello, extrudo, amolior trudendo. Τοῖς δ' ἀσθενῆ τὸν στόμαχον ἔχουσι, καὶ μὴ ῥᾳδίως ἀποδιωθοῦσι τὴν τροφὴν εἰς τὸ κύτος τῆς κοιλίας χρήσιμοι, *Athen.* 3, 10.

Ἀποδιώκτρια, ἡ, expultrix, propulsatrix. *Scholiastes Lycophr. ad vers.* 368.

Ἀποδιώκω, f. ώξω, abigo, expello. Hinc

Ἀποδίωξις, εως, ἡ, expulsio.

Ἀποδοθείης, 2. sing. a. 1. opt. pass. v. ἀποδίδωμι.

Ἀποδοθῆναι, *reditum esse*, a. 1. inf. pass.

Ἀποδοκεῖ, non videtur; ἀπέδοξε, non visum est, non placuit. Ex ἀπὸ et δοκέω.

Ἀποδοκιμάζω, f. άσω, rejicio; reprobo, *Gl. V.* ἀποδοκιμάζεσθαι, refutari, *Ph.* Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, *Matt.* 21, 42. Hinc

Ἀποδοκιμασία, ας, ἡ, improbatio, rejectio; repulsio, repulsa, *Gl. V.*

Ἀποδοκιμαστέος, έα, έον, reprobandus.

Ἀποδοκιμέω, ῶ, improbo, abjicio. Ab

Ἀποδόκιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, minime probus, non probandus, adulterinus.

Ἀπόδομα, ατος, τὸ, munus, donum, oblatio:

Ἀποδόμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro ἀποδοῦναι, a verbo ἀποδίδωμι, *reddo.*

Ἀποδόντωσις, εως, ἡ, sordium circa dentes expurgatio. Ex ἀπὸ et ὀδοὺς, *dens.*

Ἀποδόσιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui reddi aut restitui debet. Ab ἀποδίδωμι.

Ἀπόδος, *redde*, 2. sing. a. 2. imperat. act.

Ἀπόδοσις, εως, ἡ, redditio, retributio, solutio; (2) enarratio, explicatio; (3) propositio; προτάσει, respondens. Ab eod.

Ἀποδοτὴρ, ῆρος, ὁ, redditor. Ab eod.

Ἀπόδουλος, ου, ὁ ἢ ἡ, ex servo genitus.

Ἀποδοῦναι, *reddidisse*, a. 2. inf. act. verbi ἀποδίδωμι.

Ἀποδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, receptorium. Ab ἀποδέχομαι.

Ἀποδοχὴ, ῆς, ἡ, receptio, admissio; (2) honos, qui (in excipiendo) habetur; auctoritas; (3) benevolentia; (4) approbatio; (5) admiratio; (6) gaudium ex re aliqua. Ab eod.

Ἀποδοχεύω, recipio, exigo, vectigal sc. *ap. Jos. e lectione C. Vat.*

Ἀποδοχεὺς, έος, ὁ, exactor.

Ἀποδοχμόω, ῶ, f. ώσω, obliquo, incurvo. Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, *Odyss.* 9, 372.

Ἀπόδραγμα, ατος, τὸ, quod manu decerptum prehenditur. Ab ἀποδράττω.

Ἀποδραθεῖν, *dormiisse*, a. 2. inf. act. *per Metath.* pro ἀποδαρθεῖν, a verbo ἀποδαρθάνω.

Ἀπόδραθι, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἀπόδρημι.

Ἀποδραίη, *aufugerit*, 3. sing. a. 2. opt. ind. act. verbi ἀποδιδράσκω, pro ἀποδράω.

Ἀποδρὰς, a. 2. part. act. v. ἀπόδρημι.

Ἀποδράσεια, *aufugerim*, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀποδράσαιμι. Ab ἀποδιδράσκω.

Ἀπόδρασις, εως, ἡ, fuga, vitatio, desertio. Ab ἀποδράω.

Ἀποδράττω, et ἀποδράττομαι, decerpo.

Ἀποδράω, ῶ, f. άσω, fugio, aufugio, effugio. Ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, *Soph. Aj.* 167. Ἐκ νηὸς ἀποδρὰς ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, *Odyss.* 16, 65.

Ἀποδρέπω, f. ψω, et ἀποδρέπομαι, decerpo, *Ph.* ἀποδρέπεται decerpit.

Ἀποδρῆναι, *aufugisse*, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἀποδρᾶναι, a verbo ἀποδιδράσκω.

Ἀποδρομὴ, ῆς, ἡ, perfugium. Ὁ δὲ τόπος ἀλίμενος, καὶ σκάφαις μόνον τὴν ἀποδρομὴν ἔχων, *Arrian. Peripl. Maris Erythr.*

Ἀπόδρομος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui recurrit, cursu revertens; (2) cursu inferior. Ex ἀπὸ et τρέχω, vel *potius* δρέμω, *curro.*

Ἀποδρύπτω, f. ψω, dilacero, dilanio, discerpo. Ἀποδρύψωσι δὲ πάντα, *Odyss.* 17, 480.

Ἀποδρύφω, f. ψω, idem.

Ἀποδρῴην, *aufugerem*, 1. sing. præs. opt. act. *Att.* pro ἀποδράοιμι, a verbo ἀποδιδράσκω.

Ἀποδυρμὸς, οῦ, ὁ, deploratio, *Gl. V.* A seq.

Ἀποδύρομαι, f. δυροῦμαι, lamentor, graviter conqueror; defleo, deploro, ejulo, *Gl. V.* ἀποδύρονται, queruntur, *Ph.*

Ἀποδὺς, præs. part. act. v. ἀπόδυμι.

Ἀπόδυσις, εως, ἡ, ipsa actio exuendi, vestimentorum depositio. Ab ἀποδύω.

Ἀποδυσπετέω, ῶ, f. ήσω, stomachor, ægre fero, impatienter agitor; (2) renitor, resisto, difficulter cedo. Hinc

Ἀποδυσπέτησις, εως, ἡ, stomachatio in rebus adversis, impatientia.

Ἀποδυτήριον, ου, τὸ, locus ubi vestimenta exuuntur, *Gl. V.* spoliarium, consternium. Ab

Ἀποδύω, f. ύσω, exuo, aliquem spolio, despolio, detraho, *in med.* exuo me; (2) amoveo, repudio; (3) accingor, aggredior. Ἀποδύου τὰς καταράτους ἐμβάδας, *Aristoph. Vesp.* 1151. Ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς ἢ ταύτην (ἐξωμίδα) ἀπέδυν ἐγὼ, *Id. Lys.* 1024. Ἀπέδυσάς με τὸ παιδίον τυνοῦτο ὄν, *Id. Thesm.* 751.

Ἀποδῶ, 1. sing. a. 2. conj. act. v. ἀποδίδωμι.

Ἀποδῴην, 1. sing. a. 2. opt. act. *Att.* pro ἀποδοίην.

Ἀποδωροῦμαι, dono. Μὴ δ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντα, *Critias apud Athen.* 432.

Ἀπόδων, *pedibus carentium*, gen. plur. ab ἄπους.

Ἀποδῷς, *reddideris*, 2. sing. a. 2. conj. act.

Ἀπόειπ' pro ἀπόειπε, *fac refutaveris*, 2. sing. a. 2. imperat. act verbi ἀποεἴπω, *refuto.*

Ἀποείπω, nego, *Hom.*

Ἀποέννυμι, exuo, spolio.

Ἀποεργάθω, separo, prohibeo, coerceo. Ab

Ἀποέργω, idem, *Poet.* pro ἀπέργω, seu ἀπείργω. *Il.* 8, 325.

Ἀποέρρω, f. σω, perdo, corrumpo abreptum. Ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε, *Il.* 6, 348.

Ἀπόερσα, 1. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* et *Æol.* verbi ἀποέρρω.

Ἀποζάω, ῶ, f. ήσω, parce et tenuiter vivo, vitam quoquo modo ago; inf. ἀποζῆν.

Ἀποζεύγνυμι, vel ἀποζευγνύω, f. εύξω, disjungo, sejungo, separo, divido; ἀπεζευγμένον, sejunctum, *Ph.*

Ἀπόζεμα, ατος, τὸ, decoctum. Ab

Ἀποζέω, ῶ, f. έσω, fervefacio.

Ἀποζυγόω, ῶ, f. ώσω, dejugo, *Gl. V.*

Ἀπόζω, redoleo, oleo. Ex ἀπὸ et ὄζω.

Ἀποζωγραφέω, ῶ, f. ήσω, effingo, depingo, *Ph.* Ἀποζωγραφεῖ, depingit.

Ἀποζώννυμι, seu ἀποζωννύω, f. ζώσω, discingo, zonam aufero; (2) exauctoro, *Gl. V.* decingo, *Ph.* ἀπέζωσεν, discinxit, a. 1.

Ἀποζωσθῆναι, a. 1. inf. pass.

Ἀποθάλλω, defloresco.

Ἀποθανεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἀποθνήσκω.

Ἀποθανοῖσα, *mortua*, a. 2. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀποθανοῦσα.

Ἀποθαῤῥέω, ῶ, f. ήσω, confido, magnopere fido.

Ἀποθαρσέω, ῶ, idem.

Ἀποθαυμάζω, f. άσω, demiror, suspicio. Ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον, *Odyss.* 6, 49.

Ἀποθεάομαι, ῶμαι, despecto ex alto.

Ἀποθειάζω, numine divino adflor, divinitus pronuncio.

Ἀποθεμελιόω, ῶ, funditus everto.

Ἀποθέμενος, a. 2. part. med. v. ἀποτίθημι.

Ἄποθεν, *adv.* longe, seorsim, eminus, extra, procul; unde ὁ, ἡ, τὸ ἄποθεν, remotus.

Ἀπόθεος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui sine deo est; (2) impius.

Ἀποθεόω, ῶ, f. ώσω, facio deum, in deos vel divos refero, consecro, divinos honores tribuo; ἀποθεοῦμαι, ad deos abeo, inter cœlites referor.

Ἀποθεραπεία, ας, ἡ, cultus, veneratio; (2) cura post remedia vehementiora; (3) cura post exercitationem adhibita. Ab

Ἀποθεραπεύω, fut. εύσω, curo, sano; (2) colo.

Ἀποθεράπευσις, εως, ἡ, curatio.

Ἀποθερίζω, f. ίσω, demeto; (2) abscindo, succido.

Ἀπόθερμος, ου, ὁ ἢ ἡ, caloris expers, *Aret.*

Ἀποθέσθαι, a. 2. inf. med. v. ἀποτίθημι.

Ἀποθέσιμος, repositus, reconditus.

Ἀπόθεσις, εως, ἡ, depositio, abjectio; (2) expositio partus; (3) finis, clausula, v. g. scenæ, chori, *vox Gramm.* Ab ἀποτίθημι.

Ἀποθεσπίζω, f. ίσω, vaticinor, oraculum profero, edo.

Ἀποθέσπισις, εως, ἡ, oraculum. Οὐχ ὥσπερ ἐν Δελφοῖς καὶ Βραγχίδαις τὰς ἀποθεσπίσεις, *Strab.* 17. A præc.

Ἀπόθεστος, ου, ὁ ἢ ἡ, detestabilis, abominandus, contemptus. Ex ἀπὸ et θέσσομαι, *potius* ab α et ποθέω, *Ern.*

Ἀπόθετος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui reponi solet in apothecis; (2) repositus, reconditus, conditus. Ab ἀποτίθημι.

Ἀποθευσόμενος, f. 1. part. med. verbi

Ἀποθέω, f. θεύσομαι, curro, aufugio.

Ἀποθεωρέω, ῶ, f. ήσω, longe prospecto; (2) speculor, exploro; (3) diligenter animadverto.

Ἀποθέωσις, εως, ἡ, relatio inter deos seu divos, consecratio. Ab ἀποθεόω.

Ἀποθήκη, ης, ἡ, repositorium, reconditorium; (2) horreum, granarium. Ab ἀποτίθημι.

Ἀποθηλασμὸς, οῦ, ὁ, exsuctio, suctus, qu. ex ἀποθηλάζω.

Ἀποθηλύνω, effemino, emollio.

Ἀποθηριόω, ῶ, effero, efferatum reddo, ad feritatem seu crudelitatem incito.

Ἀποθησαυρίζω, f. ίσω, recondo, congero pro thesauro. Ἀποθησαυρίζοντας, ἑαυτοῖς θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, 1 *Tim.* 6, 19.

Ἀποθησαυρισμὸς, οῦ, ὁ, coacervatio pecuniarum aut alius rei.

Ἀποθήσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. ἀποτίθημι.

Ἀπόθητος, ου, ὁ ἢ ἡ, non concupitus, qui non deside-

desideratur. *Gl. V.* inamabilis. Ex α priv. et ποθέω, *desidero, concupisco.*

Ἀποθινόω, ῶ, f. ώσω, cumulo; (2) aggere obstruo; (3) exaggero. Ex ἀπὸ et θὶς.

Ἀποθλασμὸς, ȣ͂, ὁ, fractio, fractura, elisio quæ pressu fit. Ab

Ἀποθλάω, extundo; *Gl. V.* defringo.

Ἀποθλίβω, f. ψω, exprimo; (2) elido; (3) affligo vehementer; (4) excludo, abigo. Οἱ ὄχλοι συνέχȣσί σε κ̀ ἀποθλίβȣσι, *Luc.* 8, 45. Hinc

Ἀπόθλιμμα, ατος, τὸ, succus expressus.

Ἀπόθλιψις, εως, ἡ, expressio; (2) elisio; (3) adflictio, calamitas.

Ἀποθνήσκοι, 3. sing. præs. opt. verbi

Ἀποθνήσκω, f. 2. m. θανȣ͂μαι, morior; ἀποθανεῖν, emori, *Ph.* a. 2. inf. ἀποθανόντος, defuncto, *Ph.* ἀποθνήσκων, moribundus, *Gl.V.* ἀποθνήσκει, decedit, *Ph.*

Ἀποθορεῖν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀποθορέειν.

Ἀποθορέω, ῶ, desilio. Ἀποθορȣ͂ντες ἀπὸ τῶν ἵππων, *Herod.*

Ἀποθȣ͂νται, 3. pl. præs. ind. pass. v. ἀποθέω.

Ἀποθρασύνω, seu ύνομαι, fiduciam adfero, animum reddo, *in med.* animum sumo.

Ἀπόθραυσις, εως, ἡ, fractura, decussio; (2) friatura, comminutio.

Ἀπόθραυσμα, ατος, τὸ, fragmentum. Ab

Ἀποθραύω, f. αύσω, confringo, perfringo; (2) frio.

Ἀποθρηνέω, ῶ, f. ήσω, vehementer lugeo, lamentor.

Ἀποθριάζω, f. άσω, folia fici arboris decerpo et colligo; (2) aufero; (3) demeto, amputo. (3) τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν; *Aristoph. Acharn.* 158. Ex ἀπὸ et θρίον.

Ἀποθρίζω, pro ἀποθερίζω, *Epigr.*

Ἀπόθριξ, τριχος, ὁ κ̀ ἡ, impubes; (2) depilis, carens pilis.

Ἀπόθρισμα, τος, τὸ, frustum, segmentum.

Ἀποθρομβȣ͂ν, exgrumare, degrumari, *Gl. V.* Ex ἀπὸ et θρόμβος, *grumus.*

Ἀπόθρονος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, a throno veniens, a sede emanans.

Ἀποθρύπτω, f. ψω, frango luxu et deliciis.

Ἀποθρώσκωσιν, 3. pl. præs. conj. verbi

Ἀποθρώσκω, desilio; (2) exsilio; (3) resilio. (3) πάντες ἀποθρώσκȣσι, καὶ ὀκέτι νηυσὶν ἕπονται, *Oppian. Halieut.* 1, 706.

Ἀποθυμέω, ῶ, animum despondeo.

Ἀποθυμίασις, ἡ, exhalatio, evaporatio. Ab

Ἀποθυμιάω, ῶ, f. άσω, evaporo, exhalo; (2) odorem cieo.

Ἀποθύμιος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, ingratus animo, invisus, molestus. Ex ἀπὸ et θυμὸς, *animus.*

Ἀπόθυμος, ον, remissus, negligens, animo a re alienus, animo dejectus.

Ἀποθυννίζω, expungo, repudio, decipio.

Ἀποθυρίζω, evalvo, *Gl. V.* Ex ἀπὸ et θύρα.

Ἀποθυρόω, ῶ, excludo, foras ejicio; (2) oppono fores, obturo, *Ern.*

Ἀποθυσάνιον, ȣ, τὸ, genus poculi. Ab

Ἀποθύω, f. ύσω, polluceo, in sacrificium absumo; (2) offero, defungor, sacris. Δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσε, *Xen.*

Ἀποθώμεθα, 1. pl. a. 2. conj. med. verbi ἀποτίθημι.

Ἀποθωρακίζομαι, thoracem exuo.

Ἀποίδησις, εως, ἡ, tumor. Ex ἀπὸ et οἰδέω.

Ἀποίητος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, sine arte factus. *Gl. V.* inhabilis. Ex α priv. et ποιέω. Hinc

Ἀποιήτως, *adv.* non curiose, simpliciter, sine affectatione artis.

Ἀποικέω, ῶ, f. ήσω, aliunde habitatum venio; (2) migro in coloniam; (3) procul habito. Ἀποικεῖν ἐκ τῆς πόλεως, εἰς τόπον, μακρόν. Ex ἀπὸ et οἶκος, *domus.* Unde

Ἀποικία, ας, ἡ, colonia, transmigratio.

Ἀποικίζω, f. ίσω, in coloniam deduco; (2) cogo migrare, amando, dissitas in sedes traduco. Υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένος συγγένειαν, adoptatus, *Plut.* (2) αὖρα, ἥ τις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, *Soph. Trach.* 953 et seq.

Ἀποίκιλος, ον, simplex.

Ἀποίκιλτος, ον, non variegatus.

Ἀποικὶς, ίδος, ἡ, in coloniam missa. Ἀποικὶς πόλις, colonia, *App. Bel. Civ.* 3, 31.

Ἀποικισμὸς, ȣ͂, ὁ, coloniæ deductio; (2) deportatio; (3) migratio. Ab ἀποικίζω.

Ἀποικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, obstruo; (2) destruo, demolior. Ἀποικοδομεῖν τὰς ὁδȣ̀ς, *Thuc.*

Ἀποικονομέω, ῶ, f. ήσω, administratione seu dispensatione removeo; (2) removeo.

Ἄποικος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, *proprie* domo absens, aut domo emissus, ejectus; (2) colonus, in coloniam missus; (3) peregrinus, externus.

Ἀποικτίζω, f. ίσω, misereor, defleo, defleo miserabiliter; (2) conqueror.

Ἀποίμαντος, ον, carens pabulo, seu pascuis, seu pastore. Ex ποιμαίνω.

Ἀποιμώζω, f. ώξω, ejulo, lamentor; (2) defleo, lamentor. Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον, *Eur. Med.* 31. Ποῖ ἀποιμῶξαι (δοκεῖς) κακὰ; *Soph. Phil.* 277.

Ἀποινᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀποινάειν. Ab

Ἀποινάω, ῶ, f. ήσω, debita pœna eximo; (2) redimo; (3) pecuniam exigo. Ab ἄποινον.

Ἀποινόδορπος, ον, donivorus, *Lycurg.*

Ἄποινον, ȣ, τὸ, pretium, aut munus, quod loco pœnæ debitæ offertur, seu quo pœna debita pensatur; (2) pœna; (3) pecunia, cujus usus est in recompensatione rerum:

Ἀποινεὶ, *adv.* sine pœna. Ex ἀπὸ et ποινή.

Ἀποίνητος ον, impunitus. Ex iisd.

Ἀποινόδικος, ον, ultor, ultrix.

Ἄποιος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, sine qualitate, qualitatis expers. Ex α priv. et ποῖος, *qualis.*

Ἀποίσετον, 2. vel 3. dual. f. 1. ind. act. verbi ἀποφέρω.

Ἀποιστέον, auferendum, perferendum.

Ἀποισῶ, 1. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀποίσω, a verbo ἀποφέρω.

Ἀποιωνίζομαι, abominor, *Gl. V.*

Ἀποίχομαι, f. χήσομαι, abeo, discedo.

Ἀποιχόμενος, præs. part. med.

Ἀποκαθαίρω, expurgo, abstergo.

Ἀποκαθαρίζω, purgo, mundo, *Suicer.* Hinc

Ἀποκάθαρμα, ατος, τὸ, purgamentum, excrementum; (2) piaculum, piamentum.

Ἀποκάθαρσις, εως, ἡ, expurgatio; (2) expiatio, lustratio.

Ἀποκαθαρτικὸς, ἡ, ὸν, purgatorius, purgandi vim habens; (2) expiatorius.

Ἀποκαθέζομαι, resideo.

Ἀποκαθεύδω, f. θευδήσω, seorsim dormio, secubo; (2) obdormio.

Ἀποκαθηλόω, ῶ, f. ώσω, refigo. Hinc

Ἀποκαθήλωσις, εως, ἡ, quasi dic. refixio.

Ἀποκάθημαι, deses sum, desideo; (2) languidus sum; (3) seorsim sedeo; ἀποκαθήμενος, sessilis, reses, *Gl. V.*

Ἀποκαθίζομαι, sedem repeto; (2) seorsim sedeo; (3) dicitur de judice.

Ἀποκαθιςᾷ, *restituit*, 3. sing. præs. indic. act. *contr.* pro ἀποκαθιςάει, a verbo ἀποκαθιςάω.

Ἀποκαθιςάνω, et

Ἀποκαθιςάω, idem quod ἀποκαθίςημι. *Ph.* ἀποκαθιςῶ, remancipo, resarcio: ἀποκαθιςᾷν, repræsentare, *Ph.* ἀποκαταςῆσαι, repræsentare, *Ph.* a. 1. inf. restituere in integrum, revocare ad veram et primigeniam conditionem.

Ἀποκαθίςημι, reddo. *Ph.* restituo, repræsento, redintegro; ἀποκαθίςησι, exhibet, redintegrat, *Ph.*

Ἀποκαθίςων, *restituebam*, vel *restituebant*, 1. sing. vel 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἀποκαθίςαον, a verbo ἀποκαθιςάω.

Ἀποκαίνυμαι, vinco, supero, interficio. Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίςȣς, *Odyss.* 8, 127.

Ἀποκαίριος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, intempestivus; (2) absurdus. Ex ἀπὸ et καιρὸς, *tempus.*

Ἀποκαίω, f. αύσω, aduro, exuro.

Ἀποκακέω, ῶ, f. ήσω, præ mali magnitudine deficio, succumbo malo; (2) succumbo; (3) male me habeo; (4) ignaviter fugio. Ex ἀπὸ et κακὸν, *malum*, vel κακὴ, *ignavia.* Unde

Ἀποκάκησις, εως, ἡ, detrectatio laboris, fuga militiæ, præ mollitie et formidine, *Ern.*

Ἀποκακίζω, degenero; (2) malum, degenerem, ignavum appello.

Ἀποκαλέω, ῶ, voco, appello, per opprobrium et invidiam appellito. *Gl. V.* sevoco; (2) invoco; (3) interdico, veto; ἀποκαλȣ͂μαι, devoco, *Gl. V.* Ἀποκεκλήκαμεν Διογενεῖς θεȣ̀ς μηκέτι γε τὴν ἐμὴν διαπερᾷν πόλιν, clamando vetuimus, *Aristoph. Av.* 1267.

Ἀποκαλλωπίζω, ornatu privo.

Ἀποκαλυπτικὸς, ἡ, ὸν, qui revelare seu patefacere solet, aut potest. Ab

Ἀποκαλύπτω, f. ψω, detego, revelo. Σὰρξ κ̀ αἷμα ȣ̓κ ἀπεκάλυψέ σοι, *Matt.* 16, 17. Ἀποκαλύπτεται γὰρ ὀργὴ Θεȣ͂, *Rom.* 1, 18.

Ἀποκαλυφθῆναι, a. 1. inf. pass.

Ἀποκάλυψις, εως, ἡ, revelatio, patefactio.

Ἀποκάμνω, f. αμῶ, defatigor, deficio, fatisco; ἀποκαμȣ͂σα, lassa, defessa, *Ph.*, a. 2. part.

Ἀποκάμπτω, f. ψω, deflecto; (2) deflecto me a recto cursu. *Ph.* ἀποκάμψαι, degenerare.

Ἀπόκαμψις, εως, ἡ, deflexus. A præc.

Ἀποκαπνίζω, f. ίσω, suffio, suffumigo. Hinc

Ἀποκαπνισμὸς, ȣ͂, ὁ, exceptio rei suffitæ per infundibulum sive arundinem.

Ἀποκαπύω, efflo, *Hom.*

Ἀποκαραδοκέω, ῶ, f. ήσω, solicite et quasi exserto capite exspecto. Hinc

Ἀποκαραδοκία, ας, ἡ, exspectatio.

Ἀποκαρατομέω, caput abscindo.

Ἀπόκαρμα, ατος, τὸ, quod tondendo resecatur. Ab ἀποκείρω, *detondeo.*

Ἀποκαρπίζω, fructus decerpo; *item* privo bono aliquo.

Ἀποκαρπόω, ῶ, fructum edo, pullulo.

Ἀπόκαρσις, εως, ἡ, tonsura. Ab ἀποκείρω.

Ἀποκαρτερέω, f. ήσω, inedia mortem mihi conscisco; (2) non sustineo, animo deficio, impar sum dolori. Hinc

Ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ, mors quæsita per inediam; (2) tolerantia doloris victa, abruptio patientiæ præ dolore.

Ἀποκαρφολογέω, ῶ, f. ήσω, paleas seu festucas alicunde lego.

Ἀποκαταβαίνω, descendo.

Ἀποκαταλλάσσω, vel ἀποκαταλλάττω, f. άξω, reconcilio. Καὶ δι' αὐτȣ͂ ἀποκαταλλάξαι τὰ πάντα εἰς αὐτὸν, *Col.* 1, 20.

Ἀποκατάςασις, εως, ἡ, reditus solis, lunæ, et aliarum stellarum errantium anno vertente ad eadem signa; (2) restitutio in pristinam formam vel statum. *Gl. V.* restitutio, redhibitio. Ab ἀποκαθίςημι.

Ἀποκατάσχεσις, εως, ἡ, detentio. *Ph.* abstentio. Ab ἀποκατέχω.

Ἀποκατέονται, *resident*, 3. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro ἀποκάθηνται. Ab ἀποκάθημαι.

Ἀποκατεςάθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἀποκαθίςημι.

Ἀποκατατίθημι, depono.

Ἀποκαταφαίνω, de speculo, figuram reddente rei objectæ inspicienti.

Ἀποκατέχω, detineo, *Ph.* ἀποκατασχεθῆναι, detineri, *Ph.*

Ἀποκαυλέω, ῶ, fut. ήσω, decaulesco, caulem amitto. Ab ἀπόκαυλος. Hinc

Ἀποκαύλησις, εως, ἡ, caulis amissio et abjectio, extirpatio.

Ἀποκαυλίζω, f. ίσω, decutio, decurto; (2) revello una cum caule. Ἀποκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς, educebat, *Thuc.* Ὁμȣ͂ τραχήλȣς, κἀπικείμενον κάρα κυνέας θερίζων, κἀποκαυλίζων ξύλῳ, *Eurip. Suppl.* 717. Ex ἀπὸ et καυλὸς, *caulis.* Unde

Ἀπόκαυλος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, caule reciso non germinans.

Ἀπόκαυσις, εως, ἡ, ambustio, deustio. Ab ἀποκαίω.

Ἀποκεῖλαι, aor. 1. ab ἀποκέλλω.

Ἀπόκειμαι, f. κείσομαι, seponor, reponor; (2) statutus sum; (3) immineo, impendeo; ἀπόκειται, depositum est, *Gl. V.* ἀποκείμενος, conditus, repositus, condititius, *Gl. V.* ἀποκείμενον, reconditum, *Ph.* Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, *Heb.* 9, 27.

Ἀποκείρω,

Ἀποκείρω, tondeo, detondeo; (2) amputo, abscindo; (3) privo, spolio, imminuo. Ἀποκείρειν τὰ πρόβατα, τὰς κεφαλάς. Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, *Il.* 23, 141. ἀποκεκαρμένα, detonsa, *Ph.* (3) ἀπὸ δὲ στεφάνων κέκαρσαι πύργων, *Eurip. Hec.* 910.

Ἀποκεκαλυμμένως, *adv.* aperte, palam. Ab ἀποκεκαλυμμένος, quod est ab ἀποκαλύπτω.

Ἀποκεκλέατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀπεκέκλειντο. Ab ἀποκλείω.

Ἀποκεκλεισμένες, acc. pl. part. perf. pass.

Ἀποκεκληρωμένως, *adv.* distribute, discrete.

Ἀποκεκρυμμένων, *occultatorum*, gen. plur. part. perf. pass. verbi ἀποκρύπτω, *occulto.*

Ἀποκεκρυμμένως, *adv.* occulte. Ab ἀποκρύπτω.

Ἀποκεκύλισαι, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἀποκυλίω.

Ἀποκέλλω, deflecto, declino a via quæ ad portum tendit; (2) declino a recta via.

Ἀπόκενος, ε, ὁ ϗ ἡ, vacuus, inanis. Hinc

Ἀποκενόω, ῶ, f. ώσω, evacuo.

Ἀποκεντέω, ῶ, f. ήσω, compungo, transfigo.

Ἀπόκεντρος, ον, extra centrum, *Man.*

Ἀποκένωσις, εως, ἡ, exinanitio, vacuitas, *Gl. V.*

Ἀποκερδαίνω, lucrifacio, lucror ex aliqua re.

Ἀποκερματίζω, f. ίσω, in æris minutulos nummos redigo; (2) facultates dissipo.

Ἀποκέρσω, *detondebo*, 1. sing. f. 1. ind. act. *Æol.* pro ἀποκερῶ, a verbo ἀποκείρω.

Ἀποκεφαλίζω, f. ίσω, capite privo, caput amputo. *Ph.* decollo. Ἰωάννην ἐγὼ ἀπεκεφάλισα, *Luc.* 9, 9. Ex κεφαλή. Hinc

Ἀποκεφάλισμα, ατος, τὸ, capitis amputatio; (2) sordes quibus caput repurgatum fuit.

Ἀποκεφαλισμὸς, ȣ, ὁ, capitis amputatio.

Ἀποκηδεύω, et

Ἀποκηδέω, ῶ, f. ήσω, negligo, non curo, luctum finio. Ex ἀπὸ et κῆδος, *cura.*

Ἀποκήρυκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, abdicatus, excommunicatus;

Ἀποκήρυγμα, ατος, τὸ, et

Ἀποκήρυξις, εως, ἡ, venditio per præconem; (2) proscriptio; (3) abdicatio; (4) excommunicatio. Ab

Ἀποκηρύσσω, vel ἀποκηρύττω, f. ξω, per præconem vendo, auctionor; (2) proscribo; (3) abdico; (4) finibus expello, in exsilium ejicio; (5) excommunico; (6) edicto publico interdico. Ἀποκηρύσσειν τὰ ὄντα, τὰ πατρῷα, τῆς πανηγύρεως. Πόσȣ τȣ̃τον ἀποκηρύττεις, *Luc.*

Ἀποκίδναμαι, dissipor; (2) divergo, diverto. (2) ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμȣ̃ κελάδοντος Ἀράξεω, *Apoll. Rhod.* 4, 133.

Ἀποκίδνημι, dissipo.

Ἀποκικλήσκω, avoco. Ab ἀποκαλέω.

Ἀποκινδυνεύω, f. εύσω, periculum facio, periclitor; (2) periculum adeo, aleam subeo. Ἀποκινδυνεύειν περί τινος, πρός τινα.

Ἀποκινέω, ῶ, f. ήσω, amoveo, removeo, *Gl. V.* ἀποκινῶ, dimoveo, (*verius* demoveo,) summoveo; ἀποκινηθεὶς, amotus, *Ph.* ἀποκινηθέντες, emoti, *Ph.* ἀποκινηθῆναι, summoveri, *Ph.* a. 1. pass. Hinc

Ἀποκινήσασκε, *submovisset*, 3. sing. a. 1. indic. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἀπεκίνησε.

Ἀποκίνησις, εως, ἡ, remotio, emotio, *Ph.*

Ἀπόκινος, ȣ, ὁ, recessus, discessus, fuga; (2) genus saltationis. Ἀλλ' εὗρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τȣ̃ δεσπότȣ, *Aristoph. Eq.* 20.

Ἀποκισσόομαι, ȣ̃μαι, in hederam degenero, hedera fio. Ex ἀπὸ et κισσός.

Ἀποκίω, abscedo, *Hom.*

Ἀποκλάζω, f. άγξω, clango, clangorem edo; (2) cano, veluti cum clangore quodam.

Ἀποκλαίω, f. αύσω, defleo; (2) lacrymari desino. (2) ἐπεὰν ἀποκλαύσωνται, *Lucian. Syriæ Dea*, 6.

Ἀποκλάξας, *qui exclusit*, a. 1. part. act. *Dor.* pro ἀποκλείσας, ab ἀποκλείω, *excludo. Theocrit.* 15, 77.

Ἀποκλάξον, *exclude*, 2. sing. a. 1. imperat. act. *Dor.* pro ἀπόκλεισον, a verbo eod. *Theocrit.* 15, 43.

Ἀπόκλαρος, *exsors*, *Dor.* pro ἀπόκληρος.

Ἀπόκλασμα, ατος, τὸ, abruptio, fragmentum. Ab

Ἀποκλάω, ῶ, f. άσω, defringo; ἀποκλῶ, præfringit, *Gl. V.*

Ἀπόκλεισις, εως, ἡ, exclusio, interclusio.

Ἀπόκλεισμα, ατος, τὸ, locus quo aliquid includitur; (2) res qua aliquid includitur; (3) carcer.

Ἀπόκλειστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inclusus. Ab

Ἀποκλείω, excludo, arceo, prohibeo; (2) includo; (3) claudo. Ἀποκλείσθαι τῆς ὁδȣ̃, τȣ̃ ἄστεος, τὴν ὄψιν. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν, *Aristoph. Lys.* 426.

Ἀποκλέπτω, f. ψω, furor, surripio.

Ἀποκληρονόμος, ȣ, ὁ, expers hæreditatis, exhæredatus.

Ἀπόκληρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) exsors, expers, liber. Hinc

Ἀποκληρόω, ῶ, f. ώσω, sortior, sorte lego; (2) sorte distribuo; (3) segrego, sorte privo, exhæredo. Τοῖς δὲ στρατιώταις χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλὴν, *Plut.*

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, electio, seu creatio, quæ fit per sortes; delegatio, deputatio, *Ph.*

Ἀπόκλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vocatus, evocatus. Ab ἀποκαλέω, *evoco.*

Ἀπόκλιμα, ατος, τὸ, declivitas.

Ἀποκλινθεὶς, a. 1. part. pass. *Poet.* pro ἀποκλιθεὶς. Ab

Ἀποκλίνω, declino, inclino, vergo, deflecto; (2) inclino animo ad aliquid; (3) deflecto, deficio ab aliquo; ἀποκλίνει, devertit, *Ph.* Ἀποκλίνειν πρὸς τὰ ἥττω, εἰς εἰρήνην, τὸ ῥαθυμεῖν· ἀποκλίνεσθαι εἰς ὕπνον, εἰς ὀργήν.

Ἀπόκλισις, εως, ἡ, inclinatio. A præc.

Ἀποκλύζω, f. ύσω, eluo, abluo; deluo, *Gl. V.* Ἀποκλύζεται τὰ νοσώδη, *Aristot.*

Ἀπόκναισις, εως, ἡ, molestatio, vexatio. Ab

Ἀποκναίω, f. αίσω, tædio adficio, adfligo; (2) obtundo; (3) exhaurio, accido. Ὁ δ' ἄν ἔρως τῆς γυναικὸς ȣ̓ μετρίως ἀποκναίει με, *Luc.*

Ἀποκνάω, ῶ, f. ήσω, scalpo, abrado.

Ἀποκνέω, ῶ, f. ήσω, metu ab aliquo deterreor; (2) per ignaviam aliquid adgredi recuso. (1) εἰ δ' οἱ τρεῖς ἀποκνοῖεν, *App. Bell. Civ.* 2, 58. Hinc

Ἀπόκνησις, εως, ἡ, detrectatio alicujus rei ex ignavia aut metu.

Ἀποκνίζω, f. ίσω, vellico, ungue aliquid abscindo, vel abrumpo; (2) ungue vulnero; (3) dedolo, extenuo. Hinc

Ἀπόκνισις, εως, ἡ, vellicatio, abscissio quæ fit ungue.

Ἀπόκνισμα, ατος, τὸ, frustum rei alicujus proprie ungue abscissum; (2) segmentum.

Ἀποκογχίζω, f. ίσω, concha aut testa excipio, aut in ipsam diffundo ac repono. Ex ἀπὸ et κόγχη, *concha.*

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, seorsim dormio, secubo; (2) dormio; (3) foris dormio.

Ἀποκοιμίζω, idem quod

Ἀποκοιτέω, ῶ, f. ήσω, secubo, obnocto; emaneo, *Gl. V.* Ab

Ἀπόκοιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, secubans, seorsim dormiens, *Ph.* emanens; discretus lectus, *Ph.* ἀπόκοιτοι, emansores, *Gl. V.* emansiones, *Ph.* ablegati ad castella in finibus agri patrii, in confinio hostium, præsidii ergo, *Demosth.* Ex ἀπὸ et κοίτη, *cubile.*

Ἀποκολακεύω, eblandior, *Gl. V.*

Ἀποκολάπτω, f. ψω, tundendo, sculpendo, dolando aufero; (2) pertundo; (3) insculpo.

Ἀποκολάω, f. άσω, detrunco, mutilo; (2) infringo.

Ἀποκολπόω, ῶ, f. ώσω, sinuo, in sinus excavo.

Ἀποκολυμβάω, ῶ, f. ήσω, enato, natando evado.

Ἀποκομάω, ῶ, f. ήσω, comis nudo, tondeo.

Ἀποκομιδὴ, ῆς, ἡ, asportatio; (2) deportatio; (3) reditus. Ab

Ἀποκομίζω, f. ίσω, asporto, porto, deporto; aufero, *Gl. V.* ἀποκομισθεὶς, latus, *Ph.* ablatus, a. 1. part. pass. Κόσμον εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν, *Aristot.* Ἀπεκομίζαντο πέμπτῳ μηνὶ τȣ̀ς ἐκ τȣ̃ φρȣρίȣ, *Xen.*

Ἀπόκομμα, ατος, τὸ, frustum, fragmentum; ἀποκόμματα, segmenta, præsegmina, *Gl. V.* Ab ἀποκόπτω.

Ἀποκομπάζω, f. άσω, insolentius me effero, vel jacto.

Ἀποκοντόω, projicio. Ὁ δὲ βυθὸς ἐν τισὶ μὲν ἀπόκοπος, ἐν τισὶ δὲ πετρώδης ϗ ἀπόξυρος, ὥστε τέμνεσθαι τὰς παρακειμένας ἀγκύρας ἀντέχειν ἀποκοντȣμένας, navis retinendæ causa projectæ, *Arrian. Peripl. Mar. Erythr.* 165. Ἀορθȣμένη τε ϗ τὰ ὀπίσω ἀποκοντȣ̃σα, clunes projiciebat, id est, rursum prorsum succutiebat, *Procop. Arcana Hist.*

Ἀποκοπείσης, gen. sing. a. 2. part. pass. f. g. verbi ἀποκόπτω.

Ἀποκοπὴ, ῆς, ἡ, abscissio, amputatio; præfectio, defectio, *Gl. V.* (2) figura grammatica, qua a fine vocis aliquid aufertur.

Ἀπόκοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, abscissus; (2) spado, debilis, imbecillis; *Ph.* eviratus; castratus, *Gl. V.* Ab

Ἀποκόπτω, f. ψω, abscindo, amputo, recido, præcido, minuo; (2) repello, abjungo, separo, avoco, abstraho. Ἀπέκοψεν αὐτȣ̃ τὸ ὠτίον τὸ δεξιόν, *Joan.* 18, 10.

Ἀποκορέννυμι, obsaturo, *Gl. V.*

Ἀποκορσόω, ῶ, f. ώσω, detondeo.

Ἀποκορυφȣ̃ν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀποκορυφόειν. Ab

Ἀποκορυφόω, ῶ, f. ώσω, in verticem attollo; (2) figuræ verticem efficio; (3) paucis rem expedio; (1) ῥέοντες παρ' ἑκατέραν τὴν πλευρὰν, ἀποκορυφȣ̃σιν αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλȣς σύμπτωσιν, fastigiatam ejus figuram reddunt, *Polyb.* 3, 49. (2) πυθόμενος δὲ πρὸς τῶν ἀγγέλων ἀπεκορύφȣ σφι τάδε, summatim hæc eis dixit, *Herodot.* 5, 73. Ex ἀπὸ et κορυφή.

Ἄποκος, ον, intonsus, epith. ovis.

Ἀποκοσμέω, ῶ, f. ήσω, ordine collocata aufero; (2) ornatum aufero, ornatu privo; *omninoque* privo, *sed re pulchra, ut regno,* &c. ἀποκοσμȣ̃σι, dedecorant, *Ph.* Ex ἀπὸ et κόσμος, *ornatus.*

Ἀποκόσμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui procul a cœtu hominum degit, qui in secessu seu monasterio vivit. Ex ἀπὸ et κόσμος, *mundus.*

Ἀποκοτταβίζω, f. ίσω, effundo cum sonitu, quod a potu in poculo remanserat. Hinc

Ἀποκοτταβισμὸς, ȣ̃, ὁ, certamen illud potorum, quo, postquam biberant, reliquum sic e poculo ejiciebant, ut resonaret.

Ἀποκȣρεύω, detondeo.

Ἀποκȣρὴ, ῆς, ἡ, tonsura.

Ἀποκȣ́ριμος, ον, tonsus, vel tondendus.

Ἀποκȣφίζω, f. ίσω, levo, sublevo, exonero. Οὐδὲν παθὼν ἀποκȣφίζȣσ', *Eur. Hec.* 105. Ἀποκȣφίζων πολυπράγμονος ὄχλȣ τὴν πόλιν, *Plut.*

Ἀποκόψειν, f. 1. inf. act. v. ἀποκόπτω. Unde

Ἀποκόψιμον, succedaneum, *Gl. V.*

Ἀποκραδίζω, e ramo ficulneo aufero. Ex ἀπὸ et κράδη.

Ἀποκραιπαλάω, ῶ, crapulam edormio, seu exhalo. Ἐξυπνισθεὶς ϗ ἀποκραιπαλήσας, *Plut. in Anton.* 30.

Ἀποκραιπαλίζομαι, f. ίσομαι, idem. Ex ἀπὸ et κραιπάλη, *crapula.* Unde

Ἀποκραιπαλισμὸς, ȣ̃, ὁ, crapulæ exhalatio, reditus ad sobrietatem.

Ἀποκρανίζω, f. ίσω, caput amputo et reseco. Ex ἀπὸ et κράνιον, *caput.*

Ἀποκρατέω, ῶ, f. ήσω, cohibeo, compesco; (2) retineo.

Ἀποκρεμάω, ῶ, f. άσω, suspendo; ἀποκρέμαμαι, dependeo, *Gl. V.*

Ἀποκρεόω, in carnem muto, carnem facio. Ex ἀπὸ et κρέας, *Att.* κρέως.

Ἀπόκρεως, ω, ὁ, abstinentia carnis, tempus quo a carne abstinetur. Ex iisd.

Ἀπόκρημνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, abruptus, præruptus, præceps; ἀπόκρημνον, præceps, *Ph.* abruptum, præcipitium, *Gl. V.*

Ἀποκριδὸν, *adv.* separatim. Ab ἀποκρίνω.

Ἀποκριθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἀποκρίνομαι.

Ἀποκριθῆναι, *respondisse*, aor. 1. inf. pass.

Ἀποκριθύνω, f. υνῶ, secerno, excerno.

Ἀπόκριμα, ατος, τὸ, responsio, responsum; (2) condemnatio; (3) sententia.

Ἀποκρίνασθαι, *respondisse*, a. 1. inf. med.

Ἀποκρινθέντε, *semoti*, nom. dual. part. a. 1. pass. *Poet.* pro ἀποκριθέντε, ab

Ἀποκρίνω, f. ινῶ, secerno, eximo, separo, deligo, eligo; (2) excerno; (3) rejicio, improbo, abjudico; ἀποκρίνομαι, respondeo; *in pass.* desino, pertineo, vergo. Ἀποκρίνειν ἓν δυοῖν κακοῖν· Ἀποκρίνεσθαί τί τινι, πρός τινα. Σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδὶ, *Aristoph. Thesm.* 747. Ἀπεκρίθη ἐς τοῦτο πάντα, convertebantur, *Thuc.* Τὼ δὲ, ἀποκρινθέντε, hi semoti a suis, *Il.* 5, 12. Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, duorum malorum alterum eligens, *Soph. Œd. Tyr.* 640. Hinc

Ἀποκρίνεσιν, dat. pl. cum ν ἐφελκ· Ab

Ἀπόκρισις, εως, ἡ, responsio, responsum; (2) excretio, seu ipsa actio excernendi; (2) χῶρος ἀποκρίσεως, locus aptus ventri levando, latrina, *Anthol.* 495.

Ἀποκριτικὸς, ἡ, ὸν, excernendi vim habens.

Ἀπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, selectus; ἀπόκριτον, excretum, *Gl. V.* Ab eod.

Ἀποκροτέω, ῶ, f. ήσω, crepito, plausito:

Ἀποκρότημα, ατος, τὸ, digitorum crepitus.

Ἀπόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, durus, asper, rigidus; (2) pavitus. Ex ἀπὸ et κρότος, *pulsus.*

Ἀποκρούεσθαι, præs. inf. med. v. ἀποκρούω.

Ἀπόκρουσις, εως, ἡ, depulsio, repulsio, propulsatio:

Ἀποκρουστικὸς, ἡ, ὸν, depulsivus, vim depellendi habens:

Ἀπόκρουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui repellitur, seu rejicitur. Ab

Ἀποκρούω, f. ούσω, repello, depello, propulso, reprimo; (2) excutio: et ἀποκρούομαι, propulso, refello, refuto. Ἀποκρούειν τί τινος· ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου, *Xen.* Ἀπεκρούσθησαν ταύτης τῆς μηχανῆς, repulsi sunt ab hoc astu, *Polyb.* 22, 11, 5.

Ἀποκρύπτασκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἀπέκρυπτε, ab

Ἀποκρύπτω, f. ύψω, abscondo, occulto, contego, operio, celo, obscuro; (2) dignitate et præstantia supero, vinco; (3) conspectum amitto alicujus rei: ἀποκρύπτομαι, deliteo, delitesco, celo, *Gl. V.* ἀποκεκρυμμένον, abditum, abstrusum, absconditum, reconditum, *Ph.* ἀπέκρυψεν, abdidit, *Ph.* Ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, *Matt.* 11, 25. Οὐδὲν ἀποκρύψομαι σε, *Plut.* Ἀποκρύπτειν τί τινα, πρός τινα, περί τινος. (3) νήσους Ὀξείας ἀποκρύψαντες, cum conspectum insularum Oxiarum amisissemus, *Heliod.* 5.

Ἀποκρύπτομαι. Ταύτην τὴν ἐπιβολὴν πάντας ἀπεκρύψατο, hoc inceptum celavit omnes, *Polyb.* 10, 9, 1.

Ἀποκρυφὴ, ῆς, ἡ, latebra, latibulum. A præc.

Ἀπόκρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, occultus, absconditus; ἀπόκρυφον, abditum, absconditum, absconsum, secretum, arcanum. *Ph.* obscurum.

Ἀπόκρυψις, εως, ἡ, occultatio. *Gl. V.* latitatio.

Ἀποκρυσταλλοῦμαι, in glaciem concresco, conglacio.

Ἀποκτάμεν, a. 1. inf. act. *Ion.* pro ἀποκτεῖναι, a verbo ἀποκτείνω.

Ἀποκταθῆναι, *interfectum esse,* a. 1. inf. pass.

Ἀποκτάομαι, ῶμαι, possessionem alicujus rei amitto; alieno, emancipo.

Ἀπόκτητος, ον, alienatus.

Ἀποκτεῖναι, a. 1. inf. act.

Ἀποκτείνας, *qui interfecit,* a. 1. part. act. ab

Ἀποκτείνω, f. ενῶ, interficio, occido; perimo, *Gl. V.* Ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι, *Joan.* 5, 16.

Ἀποκτενεῖτε, 2. plur. f. 2. ind. act.

Ἀποκτεννύω, idem.

Ἀποκτενοῦσιν, 3. pl. f. 1. ind. act. v. ἀποκτείνω.

Ἀποκτένω, idem.

Ἀποκτίννυμι, et ἀποκτιννύω, idem. Τοὺς πολίτας ἀποκτιννύναι, μέγιστον ἀσέβημα τίθεται, *Polyb.* 2, 56, 15.

Ἀποκτιννύντα, acc. sing. præs. part.

Ἀποκτονέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.

Ἀπόκτισις, εως, ἡ, colonia. Ab ἀπὸ et κτίζω.

Ἀποκτυπέω, ῶ, f. ήσω, sonum edo, vel cieo.

Ἀποκυβεύω, aleam tento, fortunæ casum subeo.

Ἀποκυβιστάω, desilio, præcipitem me do.

Ἀποκυέω, ῶ, pario, gigno; ἀποκυήσασα, enixa, connixa, *Ph.* effœta, al. *Gl. V.* a. 1. act. part. Ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον, *Jac.* 1, 15. Hinc

Ἀποκύησις, εως, ἡ, partus, puerperium:

Ἀποκυίσκω, pario, fœtum depono. Ex κύω.

Ἀποκυλίζω, f. ίσω, devolvo, volvendo amoveo, volvendo amolior. Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; *Marc.* 16, 3.

Ἀποκυλινδέω, ῶ, f. ήσω, idem.

Ἀποκυλίσει, 3. sing. f. 1. ind. act. v. ἀποκυλίζω.

Ἀποκυλίω, f. ίσω, devolvo; (2) amoveo.

Ἀποκυματίζω, undis agito. Ex κῦμα.

Ἀπόκυνον, ου, τὸ, frutex, qui canes in primis ab ipsis comestus necare traditur. Ex ἀπὸ et κύων, *canis.* *Angl.* DOGSBANE.

Ἀποκυρτόω, gibbosum reddo.

Ἀποκυρόω, ῶ, f. ώσω, abrogo, irritum facio, auctoritate privo; ἀποκυροῖ, abroget, *Ph.*

Ἀποκύρωσις, εως ἡ, abrogatio, *Gl. V.* A præc.

Ἀποκύω, gigno.

Ἀποκωκύω, flendo conficio.

Ἀποκωλύω, f. ύσω, prohibeo, veto, impedio.

Ἀποκώλυσις, ἡ, impeditio.

Ἀποκωφόω, ῶ, mutum reddo; (2) surdum reddo.

Ἀπολάβωμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. v. ἀπολαμβάνω.

Ἀπολαγχάνω, sortior. Ἀπολαγχάνειν τῶν κτημάτων, τῆς γῆς, τοῦ μέρεος τινός.

Ἀπολαιμοτομέω, ῶ, jugulum incido.

Ἀπολαιμότομος, ον, cui gula præcisa est.

Ἀπολακτίζω, f. ίσω, calce ferio, calce repello; (2) despicio, sperno. Hinc

Ἀπολακτισμὸς, οῦ, ὁ, calcitratio.

Ἀπολαλέω, ῶ, f. ήσω, enuncio, eloquor; (2) renuo, sermone recuso.

Ἀπολαμβάνω, f. λήψομαι, recipio, recupero, *Gl. V.* (2) seduco; (3) intercludo, intercipio, dirimo; (4) capio, accipio; ἀπείληφεν, recepit, *Ph.* ἀπολάβωσιν, consequerentur, *Ph.* Ἀπολαμβάνειν τὴν ἀρχὴν τὸν μισθὸν, τοὺς ὅρκους, τὶ παρά τινος· τὶ πρὸς λόγον, reducere. adimere. Εἰ δέ τινες ἐξ ὧν ἀπολαμβάνουσιν οἱ Ῥωμαῖοι πόλεων, quas regi auferunt, *Polyb.* 22, 26, 8. (3) εὐελπις γενόμενος ἐπὶ τῷ δοκεῖν μέσους κατὰ πορείαν ἀπωληφέναι τοὺς Κελτοὺς, *Id.* 2, 27, 4.

Ἀπολαμπρύνω, splendidum reddo, illustro, polio; *pass.* ἀπολαμπρύνεται, gloria quæritur, paratur.

Ἀπολάμπω, f. ψω, emico, effulgeo, resplendeo; (2) ejaculor, emitto. Ὀρθαὶ πανταχῆ ἀκτῖνες ἀπολάμπωσιν, *Aristoph. Av.* 1015. Χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλὴ, *Il.* 14, 183.

Ἀπολαμφθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. *Ion.* pro ἀποληφθέντες, quod a fut. λάμψω, pro λήψω, ab ἀπολαμβάνω.

Ἀπολάπτω, f. ψω, lambendo absorbeo.

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ, fruitio, usus, commodum, fructus, quem ex aliqua re percipimus; (2) voluptas, oblectatio.

Ἀπόλαυσμα, ατος, τὸ, oblectamentum.

Ἀπολαυστικὸς, ἡ, ὸν, in voluptate vivens; (2) voluptatem adferens. Ἀπολαυστικὸς οἶνος, *Polyb.* 12, 2, 7. Ab

Ἀπολαυστὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ad voluptatem pertinens, cujus dulcedo percepta est. Ab

Ἀπολαύω, f. αύσω, fruor; commodum, fructum, emolumentum capio; (2) *in deteriorem partem,* damnum capio, punior. Φίλων ἡδίστης καὶ ποθεινοτάτης ὄψεως ἀπολαῦσαι, *Philo.* Ἀπολαύσομαι τί γ', εἰ διασυρφήσομαι; *Aristoph. Av.* 178. (2) Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν, *Eurip. Phœn.* 1210.

Ἀπολάω, in lapidem verto, al lapido, *Steph.*

Ἀπολαφθέντες, *Dor.* pro ἀποληφθέντες.

Ἀπολαχεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀπολαγχάνω.

Ἀπολεαίνω, lævigo, complano; (2) contero, comminuo.

Ἀπολέγω, f. ξω, deligo, seligo; (2) decerpo; (3) rejicio, repudio; (4) declaro; (5) interdico, veto. Ἀπολέγειν τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν· ἀπολέγεσθαι τὴν δίκησιν, πόνον, τὴν ψυχὴν, despondere. (3) ἀπέλεγεν ὁ ἀδελφὸς τὴν κλῆσιν, recusabat, *Anton.* 15.

Ἀπολεῖ, *peribis,* f. 2. ind. med. *Att.* pro ἀπολῇ, a verbo ἀπόλλυμι pro ἀπολέω, *perdo.*

Ἀπολείβω, distillo, fundo. Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, *Odyss.* 7, 107.

Ἀπόλειμμα, ατος, τὸ, reliquum, reliquiæ. Ab ἀπολείπω.

Ἀπολειπὴς, ἐς, pro ἀπολειπόμενος, seu ἀπολελειμμένος, *Hipp.*

Ἀπολείπω, f. ψω, relinquo; (2) desero, destituo; (3) supero, vinco, præsto, a tergo relinquo; (4) desisto, desino; *eleganter cum particip.* (5) absum, *in formula,* parum abest, *cum gen. et infin.* Μικρὸν ἀπέλιπε τοῦ μὴ πίπτειν, ἀπολείπεσθαι τῆς κυρίας, vadimonium deserere; τῆς ἐπιβολῆς, abesse; (1) ἀποληφθεῖσα δ' αἰάζω τύχας, privata ea, *Eurip. Or.* 80. Ἦπου σε ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρήματα; *Aristoph. Plut.* 832. Ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω, *Soph. Phil.* 1150.

Ἀπολεῖς, 2. sing. f. 2. ind. act. v. ἀπόλλυμι.

Ἀπολεῖσθε, *peribitis,* 2. plur. f. 2. ind. act.

Ἀπολειτουργέω, ῶ, munere defungor.

Ἀπολείχω, f. ξω, lambendo tollo, aufero. Οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ, *Luc.* 16, 21.

Ἀπόλειψις, εως, ἡ, relictio, derelictio; (2) defectus, deliquium. Ab ἀπολείπω.

Ἀπόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, electus, eximius; item piscium genus, quos synodontidas vocant, de quo *Hermol. in Plinium.* Ab ἀπολέγω.

Ἀπολελεγμένως, *adv.* negligenter.

Ἀπολελαμμένος, part. perf. pass. v. ἀπολαμβάνω.

Ἀπολέλαυκα, 1. sing. perf. ind. act. verbi ἀπολαύω.

Ἀπολελοιπότες, nom. pl. perf. part. med. verbi ἀπολείπω, *relinquo.*

Ἀπολελυμένος, perf. part. pass. v. ἀπολύω.

Ἀπολελυμένως, *adv.* solute, libere. Grammaticis dicitur etiam de positivo adjectivorum gradu. Ab ἀπολύω.

Ἀπολέμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, bello non vexatus, bello non lacessitus. Ab

Ἀπόλεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbellis, inhabilis ad bellum; (2) inexpugnabilis; (3) pacificus.

Ἀπολέμως, *adv.* non pugnaciter et instanter.

Ἀπόλεμμα, ατος, τὸ, corium, pellis. A λέπω. Unde

Ἀπολεπίζω, f. ίσω, decortico.

Ἀπολέπισμα, ατος, τὸ, cortex resectus, *item* minutæ partes olerum, plantarum, resectæ.

Ἀπολεπτύνω, f. υνῶ, in mucronem colligo; (2) extenuo.

Ἀπολέπω, f. ψω, decortico.

Ἀπολέσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀπόλλυμι.

Ἀπολέσκομαι, pereo; quasi hinc sit ἀπολέσκετο, imperf. quod tamen *Ionicum* est pro ἀπώλετο, ab ἀπόλλυμι.

Ἀπολέσθαι, a. 2. infin. med.

Ἀπόλεσσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἀπώλεσαν.

Ἀπολέσω, *perdam,* 1. sing. f. 1. ind. act.

Ἀπολευκαίνω, dealbo, candefacio. A λευκός.

Ἀπολήγοι, *desinat,* 3. sing. præs. opt. verbi

Ἀπολήγω, desino. Ἀλλά τε ἐ περὶ θυμὸς πεπαρμένη ἐκ ἀπολήγει ἀλκῆς, *Il.* 21, 577.

Ἀποληκέω, ῶ, crepo, crepitum edo.

Ἀποληκυθίζω, f. ίσω, detraho ληκύθιον, seu ornamentum oratorium.

Ἀπόληξις, εως, ἡ, finis clausula.

Ἀποληρέω, ῶ, f. ήσω, nugor, deliro.

Ἀπόληται, 3. sing. a. 2. conjunct. med. v. ἀπόλλυμι.

Ἀποληφθεὶς, part. a. 1. pass. verbi ἀπολαμβάνω. Unde

Ἀπόληψις, εως, ἡ, receptio, retentio, recuperatio; (2) interclusio, suppressio.

Ἀπολιαίνομαι, livesco, *Hipp.*

Ἀπολιβάζω, f. άξω, recedo, aufugio. Οὐκ ἀπολιβάξεις ὦ κάκιστ' ἀπολέμενος; *Aristoph. Av.* 1473. Ab ἀπολείβω, *destillo.*

Ἀπολιγαίνω, strepitum facio, turbas excito.

Ἦν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους, καλῶ, *Aristoph. Ach.* 973.

Ἀπολιθόω, ῶ, f. ώσω, in lapidem verto, lapidescere facio; ἀπολιθοῦμαι, lapidesco. Ex ἀπὸ et λίθος, *lapis*. Hinc

Ἀπολίθωσις, εως, ἡ, mutatio in lapidem.

Ἀπολιμπάνω, relinquo. Ab ἀπολείπω.

Ἀπολινόω, ῶ, f. ώσω, lino vincio. Hinc

Ἀπολίνωσις, εως, ἡ, ligatio, proprie quæ fit lino.

Ἀπολιόρκητος, ον, qui obsideri, expugnari non potest.

Ἄπολις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, extorris, patria pulsus, erro, cui nulla est patria; civitate dignus ejici, *Soph. Antig.* 370.

Ἀπολισθαίνω, delabor; (2) non attingo, non adhæresco, defluo.

Ἀπολισθέω, ῶ, f. ήσω, delabor; (2) lapsante gressu, ut in loco lubrico; aberro ab eo quod petebam; (3) non attingo, non adhæresco; (4) labor.

Ἀπόλιστος, ον, sine urbe, *Man.* Ex α et πόλις.

Ἀπολιταργίζω, celeri gradu a foribus me proripio, celeriter aufugio, me abripio; ἀπολιταργιῶ, f. 1. *Att.* pro ἀπολιταργίσω. Οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς ἀπὸ τῆς θύρας; *Aristoph. Nub.* 1253. Ex ἀπὸ, λίτη, *janua*, et ἀργὸς, *celer*.

Ἀπολίτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nequaquam civilis, non urbanus, sine politia, nulli civitati adscriptus, extra leges et consortium civilis societatis agens; *item* alienus a rep. gerenda. Ex α priv. et πολιτεύω.

Ἀπολίτης, ου, ὁ, qui civis esse desit; (2) alienus a reip. negotiis. Ab ἄπολις, *extorris*.

Ἀπολιτικὸς, ἡ, ὸν, qui non est πολιτικὸς, qui est reip. ignarus. Ab eod.

Ἀπολιχμάω, ῶ, delambo, delingo. Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, *Il.* 21, 123.

Ἀπολλήγω, *desino*, *Poet.* pro ἀπολήγω.

Ἀπόλλυμι, seu ἀπολλύω, perdo, vasto; f. 1. ἀπολέσω, f. 2. ἀπολῶ, p. ἀπολώλεκα, a. 1. ἀπώλεσα· ἀπόλλυμαι, pereo, intereo, dispereo; ἀπώλετο, periit, *Gl. V.* a. 2. Τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις ϗ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι ϗ ἀνατρέπει, *Plat.* Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, *Soph. El.* 26. Ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς, *Ibid.* 1376.

Ἀπόλλυται, 3. sing. præs. ind. pass.

Ἀπόλλω, accus. *Att.* pro Ἀπόλλωνα, *Soph. Œd. Col.* 1091.

Ἀπολλώνιον, τὸ, templum Apollinis. Χωρὶς τῶν ἐς τὸ Ἀπολλώνιον ἁμαρτόντων, *Appian. Punic.* 133.

Ἀπολογαριάζω, rationem ineo, computo.

Ἀπολογαριασμὸς, οῦ, ὁ, supputatio. A præc.

Ἀπολογεῖται, 3. sing. præs. ind. med. *contr.* pro ἀπολογέεται, ab

Ἀπολογέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, defendo sermone; (2) excuso. Ἀπολογεῖσθαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, περί τινος, τῷ δήμῳ, ὑπέρ τινος. Εὐθυμότερον τὰ περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι, *Act.* 24, 10. Ex λόγος.

Ἀπολόγημα, ατος, τὸ, excusatio; (2) refutatio. A præc.

Ἀπολογησαμένῳ, dat. sing. a. 1. part. med.

Ἀπολογητικὸς, ἡ, ὸν, defensorius, ad defensionem pertinens. Ab eod.

Ἀπολογία, ας, ἡ, defensio, excusatio, purgatio, satisfactio, *Ph.* Ex ἀπὸ et λόγος.

Ἀπολογίζομαι, f. ίσομαι, rationes reddo, seu refero; (2) expensum refero; (3) rationem ineo, ratione inita colligo. Καὶ τἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτὸν, *Xen.* Hinc

Ἀπολογισμὸς, οῦ, ὁ, rationis redditio et relatio; (2) expensi relatio; (3) rationum codex; (4) narratio, expositio rei qua apparet rem bene actam; (5) mentis abalienatio.

Ἀπόλογος, ου, ὁ, narratio longa et verbosa; (2) fabula, apologus, narratio ficta; (3) *pl.* tabulæ expensarum.

Ἀπόλοιπος, ου, ὁ ϗ ἡ, reliquus.

Ἀπόλοιτο, *pereat*, 3. sing. a. 2. opt. med.

Ἀπολολύζω, f. ύξω, clamore et vociferatione lætitiam præ me fero.

Ἀπολυθήσεσθε, 2. pl. f. 1. ind. pass. verbi ἀπολύω.

Ἀπολοῦμαι, f. 2. ind. med. verbi ἀπόλλυμι.

Ἀπόλουμα, ατος, τὸ, lavacrum, seu quod lavando abluitur, sordes e lotione.

Ἀπόλουσις, εως, ἡ, lotio. Ab

Ἀπολούω, f. ούσω, abluo. Πάτροκλον λούσειαν ἀπὸ βρότον αἱματόεντα, *Il.* 18, 245. Ἀπόλουσαι τὰς ἁμαρτίας σου, *Act.* 22, 16.

Ἀπολοφύρομαι, ejulatibus prosequor, deploro.

Ἀπολοχμόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, frutico, fruticesco, densis fruticibus silvesco. Ex ἀπὸ et λόχμη.

Ἀπολυμαίνεσθαι, præs. inf. pass. verbi

Ἀπολυμαίνομαι, purgor; (2) corrumpo. Λαοὺς δὲ Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν, *Il.* 1, 313. Hinc

Ἀπολυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, corruptor, perniciem adferens, pernicies.

Ἀπολύματα, τὰ, retrimenta. Ἀπολύματα δαιτὸς, epularum retrimenta, *Nic. Ther.* 919.

Ἀπολύομαι, vita solvor. Ποίῳ δὲ κἀπελυσάτο ἐν φοναῖς τρόπῳ; *Soph Antig.* 1314. Ἀπελύθης, vita exsolutus es, *Id. ib.* 1268.

Ἀπολῦσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀπολύω.

Ἀπολυπραγμόνητος, ον, nihil laboris habens, rerum alienarum incurius.

Ἀπολυπραγμονήτως, *adv.* sine multo labore.

Ἀπολύπραγμων, ον, non curiosus.

Ἀπολύσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberativus, absolutivus. Ab ἀπολύω. Unde

Ἀπόλυσις, εως, ἡ, liberatio, absolutio; (2) refutatio; (3) discessus, profectio; (4) decessus, obitus; (5) confectio, sc. negotiorum.

Ἀπόλυσον, *dimitte*, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Ἀπολύσωσι, 3. plur. a. 1. conjunct.

Ἀπόλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, solutus, liberatus.

Ἀπολυτρόω, ῶ, f. ώσω, redimo; (2) accepto pretio dimitto. Χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορος νεκρὸν ἀπελύτρωσας, *Luc.* Hinc

Ἀπολύτρωσις, εως, ἡ, redemptio.

Ἀπολύτως, *adv.* solute, libere; (2) absolute.

Ἀπολύω, f. ύσω, solvo, exsolvo, sejungo; (2) absolvo reum; (3) dimitto, remitto; do veniam abeundi; (4) libero, dato pretio redemtionis; (5) ἀπολύομαι, diluo, refuto; (6) discedo, proficiscor; (7) dimitto redemtum ab altero. Ἀπολύειν σαυτὸν αἰτίας, τὸν φονέα, τὰ κατηγορημένα, τὴν γυναῖκα. Ἐμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας, *Xen.* Ἀπολύεσθαι τὰς διαβολὰς, *Plat.*

Ἀπολωβάω, ῶ, f. ήσω, injuria adficio, contumelia lacesso. Μανία γὰρ ἁλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς Νύκτερος Αἴας ἀπολωβήθη, *Soph. Aj.* 216.

Ἀπόλωλα, 1. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἄπωλα.

Ἀπολώλει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἀπώλει.

Ἀπολώλεκα, perf. ind. act. *Att.* pro ἀπώλεκα.

Ἀπολωλεκέναι, *perdidisse*, inf. perfecti ejusd.

Ἀπολωλὸς, neutr. sing. part. perf. med.

Ἀπολωλότα, *perdita*, acc. pl. n. g. part.

Ἀπολωπίζω, f. ίσω, vestem exuo.

Ἀπολωτίζω, detraho, evello, more eorum qui lotum carpunt, h. e. optimum quodque. Τίς ἄρα μὴ οὐ πλοκάμους κόμας ἀπολωτιεῖ; *Eur. Iph. in Aul.* 791. Ὅταν τις τόλμας ἀφαιρῇ κἀπολωτίζῃ νέους, *Id. Suppl.* 449.

Ἀπολωφάω, ῶ, f. ήσω, sedo, relevo.

Ἀπομαγδαλία, ας, ἡ, seu ἀπομαγδαλιὰ, ᾶς, ἡ. Vide μαγδαλία, quod idem est. Ἦ μάτην γ' ἂν ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην, offis nutritus, quibus manus absterguntur, *Aristoph. Equit.* 413. Ab ἀπομάσσω, *abstergo*. Unde

Ἀπόμαγμα, ατος, τὸ, verrimentum, sive id quod ex abstersione colligitur; (2) lustratio, *Hes.*

Ἀπομαδαρόω, tondeo.

Ἀπομαδίζω, idem.

Ἀπομάθημα, τὸ, quod oblivioni dedimus.

Ἀπομάθησις, εως, ἡ, doctrinæ oblivio.

Ἀπομαθοῖσα, a. 2. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀπομαθοῦσα, ab ἀπομανθάνω.

Ἀπομαίνομαι, f. νοῦμαι, furo, insanio; (2) furere, insanire desino.

Ἀπομακρύνω, longe removeo; (2) in longum extendo.

Ἀπομάκτης, ου, ὁ, abstergens, lustrator. Δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν, *Soph. in Captivis*. Ab ἀπομάττω.

Ἀπομαλακίζομαι, f. ίσομαι, effeminatus sum, ob mollitiem ad rem quampiam parum animatus sum. Ex ἀπὸ et μαλακίζω.

Ἀπομαλθακίζομαι, idem.

Ἀπομαλθακόομαι, idem.

Ἀπομανεῖσα, a. 2. part. pass. f. g. v. ἀπομαίνομαι

Ἀπομανθάνω, dedisco. Ὥστε ἀπέμαθον ϗ ταῦτα ἃ πρότου ᾤμην εἰδέναι, *Plat.*

Ἀπομαντεύομαι, divino.

Ἀπομάξῃ, *absterges*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro ἀπομάξεσαι, ab ἀπομάττω.

Ἀπόμαξις, εως, ἡ, detersio. Ab ἀπομάσσω.

Ἀπομαραίνω, tabefacio; ἀπομαραίνομαι, deficio, flaccesco.

Ἀπομαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, testor, attestor, testimonium perhibeo; (2) renuncio.

Ἀπομάσσω, vel ἀπομάττω, fut. ξω, abstergo; (2) exprimo, effingo, mentior aliquem, i. e. similis ei plane sum; *in med.* (3) veneficiis defixum et devotum libero; (4) imitor, ad exemplum ejus me compono; (5) ejicio. Καὶ τὸν κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἐν τῆς πόλεως ὑμῶν ἀπομασσόμεθα ὑμῖν, *Luc.* 10, 11. (5) Πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην, *Call. Hymn. in Del.* 14.

Ἀπομαστιγόω, ῶ, f. ώσω, flagello vehementer.

Ἀποματαΐζω, f. ίσω, crepitum ventris emitto.

Ἀπομάχομαι, propugno, propulso hostes, pugnam sustineo; item, arceo *simpliciter*.

Ἀπόμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est extra pugnam; (2) pugnæ inutilis. Ex ἀπὸ et μάχη.

Ἀπομεθύσκομαι, ebrietate liberor, crapulam dormio. Ex ἀπὸ et μεθύσκω.

Ἀπομειλίσσω, vel ίττω, f. ίξω, demulceo, delinio, placo.

Ἀπομείρεται, 3. sing. præs. ind. med. verbi

Ἀπομείρομαι, f. ροῦμαι, præbeo, distribuo; (2) sortior. Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν, *Hesiod. Op.* 576.

Ἀπομείωσις, εως, ἡ, diminutio.

Ἀπομελαίνω, denigro, nigrum reddo.

Ἀπόμελι, ιτος, τὸ, decoctum dulcissimorum favorum aceto mixtorum.

Ἀπομέμαρμαι, 1. sing. perf. ind. pass. verbi ἀπομείρομαι.

Ἀπομέμαχε, 3. sing. perf. ind. act. verbi ἀπομάσσω.

Ἀπομέμφομαι, f. ψομαι, accuso, incuso; (2) reprehendo. Ἀπομεμφομένων θ' ἑτέρων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παραβάσεσι τῶν ὅρκων, *Plut.*

Ἀπομένω, f. ενῶ, remaneo; (2) permaneo; (3) maneo. Κῆν ἀπομένωσι, si convalescant a morbo, *Aret.*

Ἀπομερίζω, f. ίσω, dispertio, divido, separo; tribuo, *Gl. V.* (2) partem rei, v. gr. prædæ, do.

Ἀπομερμηρίζω, f. ίσω, depositis curis dormio.

Ἀπομετρέω, f. ήσω, metior, demetior. Hinc

Ἀπομέτρημα, ατος, τὸ, demensum, *Ph.*

Ἀπομηκύνω, f. υνῶ, in longum extraho, produco.

Ἀπομηνίσαντος, gen. sing. a. 1. part act. verbi

Ἀπομηνίω, f. ίσω, irascor. Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν, *Il.* 2, 762. Ex ἀπὸ et μῆνις, *ira*.

Ἀπομίγνυμι, f. ίξω, misceo, commisceo.

Ἀπομιμεῖσθαι, *imitari*, præs. inf. med. *contr.* pro ἀπομιμέεσθαι, ab

Ἀπομιμέομαι, οῦμαι, imitor, effingo. Ἀπομιμεῖσθαι βροντὰς ϗ κεραυνοὺς, *Plut.* Hinc

Ἀπομίμημα, τὸ, imitatio, simulacrum.

Ἀπομίμησις, εως, ἡ, imitatio, expressio ad exemplar alicujus.

Ἀπομιμνήσκομαι, fut. μνήσομαι, recordor. Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο ϗ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ, *Il.* 24, 428. Ab ἀπομνάομαι.

Ἀπόμιξις, εως, ἡ, commistio. Ab ἀπομίγνυμι.

Ἀπόμισθος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui merces non datur, cui merces aut stipendium detrahitur; (2) mercede aliquid faciens, mercenarius. Hinc

Ἀπομισθόω, f. ώσω, loco, mercede eloco; (2) conduco:

Ἀπομίσθωμα, ατος, τὸ, res mercede conducta aut locata.

Ἀπομνάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, recordor; (2) memorem me ostendo beneficii referendo gratiam, vel injuriæ ulciscendo.

Ἀπομνημόνευμα, ατος, τὸ, dictum memorabile; (2) res quæ memoratur, historia; (3) *pl.* commentarii rerum gestarum:

Ἀπομνημόνευσις, εως, ἡ, commemoratio. Ab

Ἀπομνημονεύω, f. εύσω, recordor, reminiscor; (2) memoriter recito; *Gl. V.* commemoro; (3) idem quod ἀπομνάομαι (2).

Ἀπόμνησαι, 2. sing. a. 2. imperat. med. verbi ἀπομνάομαι.

Ἀπομνησικακέω, ῶ, f. ήσω, memor sum injuriæ; (2) injuriæ memoriam ex animo deleo.

Ἀπόμνυμι, seu ἀπομνύω, f. ἀπομόσω, abjuro, jurejurando nego, ejuro; (2) adjuro. (2) ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας, *Soph. Phil.* 1289. Ἐπίορκον ἀπώμοσε, *Il.* 10, 332. Ἀπώμοσα μὴ τάδ' ἐξιδὰν ἐγὼ ξένοισι χρήματα, *Eurip. Cycl.* 265. ἀπομόσαι, inficiari, dejerare, *Gl. V.* a. 1.

Ἀπόμοιρα, ας, ἡ, pars, portio; (2) pars reditus, ab agro, v. gr. decimæ. Hinc

Ἀπομοιράομαι, tribuo, largior.

Ἀπομονόω, ῶ, f. ώσω, derelinquo, desero; (2) privo, separo, excludo; (3) non comprehendo, v. gr. studio.

Ἀπόμοργμα, ατος, τὸ, quod est expressum ex alio; ut signum annulo impressum.

Ἀπομόργνυμι, seu ἀπομοργνύω, f. ξω, exprimo; (2) abstergo; (3) lacrymor. Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ, *Il.* 18, 415. Hinc

Ἀπόμορξις, εως, ἡ, abstersio; (2) expressio.

Ἀπομόσαι, a. 2. inf. act. verbi ἀπόμνυμι. Unde

Ἀπόμοσις, εως, ἡ, abjuratio, inficiatio.

Ἀπομοτικῶς, *adv.* ejurandi sensu.

Ἀπόμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Musis alienus; (2) indoctus. (1) οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν, nec a Musis alienum est mulierum genus, *Eurip. Med.* 1089. Ex ἀπὸ et Μοῦσα, *Musa.*

Ἀπομούσως, *adv.* indocte.

Ἀπόμυγμα, ατος, τὸ, excretio muci. Ab ἀπομύττω.

Ἀπομύζουρις, ιδος, ἡ, fellatrix.

Ἀπομυθέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, dissuadeo, prohibeo. Μάλα γάρ τοι ἔγωγε πόλλ' ἀπεμυθεόμην, *Il.* 9, 109. Ex ἀπὸ et μῦθος.

Ἀπόμυιος, ου, ὁ, qui abigit muscas; (2) cognomen Jovis. Ex ἀπὸ et μυῖα, *musca.*

Ἀπομυκάομαι, ῶμαι, mugio.

Ἀπομυκτηρίζω, subsannando repudio.

Ἀπομυκτίζω, superbe et cum strepitu quodam narium aliquem rejicio, *Lucian.*

Ἀπομυλλαίνω, intorqueo, incurvo. Ex ἀπὸ et μυλλὸς, *curvus.*

Ἀπομυξία, ας, ἡ, id quod emungendo detrahimus. Ab

Ἀπομύσσω, vel ἀπομύττω, f. ξω, mungo, emungo; (2) decipio, argento emungo. Ἀπομύσσειν τὴν ῥῖν' τῇ χειρὶ, *Epigr.* (2) γέρων ἀπεμέμυκτ' ἄθλιος λέμφος, stolidus senex argento emunctus est, *Menand.*

Ἀπομύω, f. ύσω, claudo, tego.

Ἀπομφολύγωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bullas non excitans, non erumpens in bullas. Ex πομφολυγόω.

Ἀπομωρόω, ῶ, fatuum reddo. Ex μωρός.

Ἀποναίω, migro, sedem muto, alio habitatum eo.

Ἀπόναμαι, vel ἀπόνημι, f. ἀπονήσομαι, utilitatem ex aliqua re capio, fruor. Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα, *Soph. El.* 213. Σὺ δὲ τῶν δ' ἀπόναιο, *Il.* 24, 556. Ex ἀπὸ et ὄνημι, *fruor.*

Ἀπόναντο, 3. plur. imperf. ind. med.

Ἀποναρκάω, et όω, torpesco, torpeo, piger sum.

Ἀπονάσσωσιν, 3. pl. a. 1. conj. act. *Poet.* pro ἀπονάσωσι, ab

Ἀπονάω, f. άσω, commigro, ad habitandum me confero; (2) migrare facio. Ἀτὰρ ο περικαλλέα κούρην ἂψ ἀπονάσσωσιν, *Il.* 16, 85. *in passivo* discedo. Ὧν ἀπενάσθην αἰσχρῶς, *Eurip. Med.* 166.

Ἀπονέεσθαι, *redire*, præs. inf. med. v. ἀπονέομαι.

Ἀπονεκρόομαι, emorior, item obrigeo (frigore) et emorior.

Ἀπονέμησις, εως, ἡ, distributio; attributio, adsignatio, deputatio, *Ph.*

Ἀπονεμητικός, ἡ, ὸν, distributivus.

Ἀπονεμητὴς, οῦ, ὁ, distributor, *Gl. V.* Ab

Ἀπονέμω, f. μῶ, tribuo, attribuo, adsigno, dispertio, *Gl. V.* ἀπονεμηθεὶς, disputarius, *Ph.* a. 1. part. pass. ἀπονενεμημένος, deputatus, tributus, *Gl. V.* p. part. pass. Ἀπονέμειν χάριν τινι, agere gratias; εὐεργεσίαν, referre; ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν, συγγνώμην τινι, tribuere. Εἶτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα, *Aristoph. Av.* 1294. Τῷ γυναικείῳ ἀπονέμοντες τιμὴν, 1 *Pet.* 3, 7.

Ἀπονενοημένος, part. perf. pass. v. ἀπονοέομαι.

Ἀπονενοημένως, *adv.* dementer, fatue, desperate.

Ἀπονέομαι, f. νήσομαι, abeo; (2) redeo, revertor. Ex ἀπὸ et νέω.

Ἀπονεοττεύω, f. εύσω, nidifico; (2) nidificare desino.

Ἀπόνευμα, τὸ, declivitas.

Ἀπονευρόω, ῶ, enervo, nervos incido. Hinc

Ἀπονεύρωσις, εως, ἡ, enervatio, nervorum incisio; (2) coitio multorum nervorum; (3) tendo.

Ἀπονεύω, f. εύσω, abnuo, respuo, aversor; (2) nuto, declino, flecto, vergo, inclino. Ἀπονεύειν πρὸς τὸν αἰθέρα, *Philo*: πρὸς τὴν γεωμετρίαν, *Plat.*

Ἀπόνημαι, f. ονήσομαι, utilitatem ex aliqua re capio; (2) fruor. Σὺ δὲ τῶν δ' ἀπόναιο, *Il.* 24, 556.

Ἀπονηρευσία, ας, ἡ, simplicitas, integritas, innocentia.

Ἀπόνηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, minime malus, non depravatus, noxa carens, fraudis expers.

Ἀπονηστίζομαι, jejunium finio.

Ἀπονητὶ, *adv.* facile, sine labore, *Xenoph. Cyropæd.* 2, 9. Ab

Ἀπόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, illaboratus; (2) labore carens, facilis. Ab ἄπονος.

Ἀπονήχομαι, f. νήξομαι, nato; (2) enato. Ἀπονήξασθαι πρὸς ῥεῦμα, *Plut.*

Ἀπονία, ας, ἡ, *Ion.* ἀπονίη, vacatio e labore; (2) aversatio laboris, laborum detrectatio; (3) desidia, inertia. Ab ἄπονος.

Ἀπονίζω, f. ίσω, abluo, abstergo. Τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην, agnovi, *Odyss.* 23, 75. Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ ἐσβάντες, *Il.* 10, 572.

Ἀπονικάω, f. ήσω, vinco, supero; (2) exoro.

Ἀπονικῆσαι, a. 1. inf. act.

Ἀπόνιμμα, ατος, τὸ, malluvium.

Ἀπόνιπτρον, ου, τὸ, idem. Ab

Ἀπονίπτω, f. ψω, abstergo, abluo; post mensam proprie, quemadmodum τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, ante mensam, *authore Polluce.* Ἀλλά μιν ἀμφίπολοι ἀπονίψατε, *Odyss.* 19, 317. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων, ἀπονίψομαι, *Aristoph. Av.* 1168.

Ἀπονοέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, nihil pensi habeo, mentem et rationem abjicio; (2) insolesco, vesana mente efferor; dicitur de omnibus generibus robustioris improbitatis, ut maledicere improbe, incestare. &c. de quibus Latini furorem dicunt, *Ern.* ἀπονενοημένος, temerarius, demens, desperatus. Ex ἀπὸ et νόος, *mens.*

Ἀπονοέω, ad amentiam, &c. redigo: *Gl. V.* ἀπονοῶ, amento.

Ἀπόνοια, ας, ἡ, amentia, vecordia. *Ph.* dementia; (2) vesania, confidentia, insolentia et animi elatio; contumacia, *Ph.* (3) de insigni fortitudine pugnantium. Ex iisd.

Ἀπονομάζω, f. άσω, denomino, appello.

Ἀπονομὴ, ῆς, ἡ, partitio, distributio. Ab ἀπονέμω.

Ἄπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, labore carens; (2) minime impeditus; (3) lenis; (4) non dolens; (5) facile. Ἀπονώτερος, *comp.* legitur *apud Thucyd.* et ἀπονώτατος *apud Aretæum et Arrianum Hist. Alex.* 2, 7. Ἀπονώτατά τε καὶ μαλακώτατα τῆς Ἀσίας γένη.

Ἀπονοστάσας, part. a. 1. act. *Dor.* pro ἀπονοστήσας, ab

Ἀπονοστέω, ῶ, f. ήσω, redeo, revertor. Μὴ δ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα, *Hesiod. Op.* 733. Ἂψ ἀπονοστήσειν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν, *Il.* 8, 499.

Ἀπονοστήσας, *qui alicunde redit*, a. 1. part. act.

Ἀπονοστήσειν, *rediturum esse*, f. 1. inf. act.

Ἀπονόστησις, εως, ἡ, reversio, reditus.

Ἀπονοσφίζω, f. ίσω, separo, sejungo; (2) privo, spolio; (3) fugio, effugio. (2) ξυλλαβών με, κἀπονοσφίσας ὅπλων, *Soph. Phil.* 978. (3) τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα, *Soph. Œd. Tyr.* 480.

Ἀπονυκτερεύω, pernocto foris, abnocto.

Ἀπονύμφης, ου, ὁ, qui a contrahendis sponsalibus, h. e. ducenda uxore abhorret; (2) qui mulierum commercio non delectatur:

Ἀπόνυμφος, ου, ὁ, idem. Ex ἀπὸ et νύμφη.

Ἀπονυστάζω, f. άξω, obdormisco, dormito; (2) negligenter ago; (3) secubo, foris cubo.

Ἀπονυχίζω, f. ίσω, ungues reseco. Hinc

Ἀπονύχισμα, ατος, τὸ, unguium segmentum. Ab ὄνυξ.

Ἀπόνως, *adv.* facile, sine labore. Ab ἄπονος.

Ἀπονωτίζω, exdorsuo, *Gl. V.* (2) fugo; (3) fugio. (2) κατενώτιζον φυγῇ γυναῖκες ἄνδρας, *Eurip. Bacch.* 762. Ex ἀπὸ et νῶτος, *dorsum.*

Ἀποξαίνω, flagris cædo, discerpo, lanio. Ἀπεξαίνετο ταῖς μάστιξι, flagris cædebatur, *Joseph. Maccab.* 6.

Ἀπόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhospitalis, inhospitus.

Ἀποξενίζω, idem quod

Ἀποξενόω, ῶ, f. ώσω, peregre abigo, expello; (2) in exsilium ablego; (3) abalieno; (4) abdico: ἀποξενόομαι, οῦμαι, extra patriam dego, peregrinor; (2) reus agor peregrinitatis; (3) externum me simulo; (4) degenero in morem externum. (1) Πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις, *Eurip. Hec.* 1221. Ἀπεξενοῦντο πολὺν χρόνον ἔξω τῆς οἰκίας, *Aristot.* Hinc

Ἀποξένωσις, εως, ἡ, peregrinatio, migratio in externam regionem; (2) commoratio extra patriam; (3) degeneratio a patrio more.

Ἀποξενωτέος, α, ον, repudiandus, abjiciendus, *Aret.* Ab eod.

Ἀποξέω, f. ήσω, abrado, dedolo, *Gl. V.* (2) polio, expolio.

Ἀποξηραίνω, exsicco, arefacio; ἀποξηραίνομαι, exaresco, *Gl. V.*

Ἀποξιφίζω, idem quod simplex.

Ἀποξυλίζω, f. ίσω, lignum, seu quod est ligneum, detraho; (2) ligno spolio.

Ἀποξύνω, f. υνῶ, acidum reddo; (2) acutum reddo, exacuo; ὀξύνομαι, acesco. Ἀποξύνεσιν ἐρετμὰ, *Odyss.* 6, 269.

Ἀποξυράω, ῶ, f. ήσω, novacula rado, detondeo.

Ἀποξυρέω, ῶ, f. ήσω, idem. Ὅς μ' ἀπεξύρησε πρῶτον, *Aristoph. Thesm.* 1052.

Ἀποξύρομαι, rador, detondeor.

Ἀπόξυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, abrasus; (2) dedolatus, radendo acutus; (3) exesus. (2) τὸ δὲ βάθος ἐν τισὶ μὲν ἀπόκοπος, ἐν τισὶ δὲ πετρώδης καὶ ἀπόξυρος, *Arrian. Peripl. Mar. Erythr.*

Ἄποξυς, έος, ὁ καὶ ἡ, acuminatus, in mucronem fastigiatus.

Ἀποξύσας, a. 1. part. act. v. ἀποξύω. Unde

Ἀπόξυσμα, ατος, τὸ, quod abrasum est, ramentum:

Ἀποξυστρόω, ῶ, f. ώσω, strigili derado; (2) hebeto aciem gladii, vel aufero. Ab

Ἀποξύω, f. ύσω, abrado, derado; (2) destringo; (3) abstergo; (4) lævigo; (5) detraho; demo, ut γῆρας, *Hom. In med.* exuo, depono.

Ἀποπαγήσομαι, *concrescam*, 1. sing. f. 2. ind. pass. verbi ἀποπήγνυμι, pro ἀποπήγω.

Ἀποπαίζω, f. ξω, et σω, ludo, lusito; (2) ludere desino.

Ἀποπαλέω, pro ἀποπάλλω, *Hipp. ap. Steph.*

Ἀποπαλαιόω, ῶ, f. ώσω, abrogo, antiquo.

Ἀποπάλλω, evibro, ejaculor. Ὄψεαι τὴν ἰουνίδα, ἄλλοτε μὲν προσφυομένην ἐς πλάτος τοῦ οὐρανοῦ,

ῥαγῆ, ἄλλοτε δὲ ἀποπαλλομένην βίῃ ὠκέως, Aret.

Ἀπόπαππος, ου, ὁ, abavus.

Ἀποπαππόω, ῶ, in pappos verto.

Ἀποπαρθενεύω, f. εύσω, idem quod

Ἀποπαρθενόω, ῶ, devirgino, virginitate privo.

Ἀπόπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non gustavit, jejunus. Ex ἀπὸ et πάσομαι, *gusto*.

Ἀποπατέω, ῶ, f. ήσω, a via recedo, a via deflecto; (2) ventrem exonero. Hinc

Ἀποπάτημα, ατος, τὸ, excrementum.

Ἀπόπατος, ου, ὁ, secessus quem quærimus ad levandum ventrem; locus ubi venter exoneratur; (2) evacuatio ventris.

Ἀποπαύεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἀποπαύεσο, seu ἀποπαύου.

Ἀπόπαυσις, εως, ἡ, et *Ion.* ιος, finis, cessatio, vel decessio, *Aret.* Ab

Ἀποπαύω, f. αύσω, sisto, inhibeo, compesco, cohibeo; ἀποπαύομαι, desisto, desino. Ἤ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι, *Od.* 12, 126. Οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι, cessabo, *Soph. El.* 233.

Ἀπόπειρα, ας, ἡ, experimentum, periculum; (2) conatus, inceptum. Ex πεῖρα. Hinc

Ἀποπειράζω, f. άσω, tento, periculum facio; (2) conor, nitor; (3) exploro consilia alicujus. Πολλοὺς δ' ἀποπειράζοντας τῶν ἀγραυλούντων, *Aristot. Mir. Auscult.* (3) οἳ τῷ μὲν ἔργῳ, τῆς βουλῆς ἀποπειράσειν ἔμελλον, *App. Syriac.* 6.

Ἀποπειράω, ῶ, f. άσω, experior, periclitor; (2) lacesso hostes; (3) exerceo. Ἀποπειρᾶσθαι γνώμης τινὸς, τῶν μαντείων, τόπου. Τόδι δ' αὖθις ἀποπειράσομαι, *Aristoph. Ran.* 667. Ἀποπειρᾶσαι ταῖς ναυσὶν ἐβούλοντο, *Thuc.* (3) ἐν τούτῳ δὲ πολλάκις μὲν τοῦ ναυτικοῦ ἀπεπειρᾶτο, classem exercebat, *Arr. Hist. Alex.* 7, 23. Ab eod.

Ἀποπέκω, f. ξω, detondeo.

Ἀποπελεκάω, ῶ, f. ήσω, securi decido; (2) securi dolo et complano. Πελεκάντες, οἳ τοῖς ῥύγχεσιν ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας, *Aristoph. Av.* 1161.

Ἀποπέμπομαι, abominor. Ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν, abominor nocturnam visionem, *Eurip. Hec.* 72.

Ἀποπεμπτόω, ῶ, f. ώσω, quintam partem persolvo, vel deligo. Ex πέμπτη.

Ἀπόπεμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, dimissus; (2) dignus qui rejiciatur ob improbitatem. Ab

Ἀποπέμπω, dimitto, potestatem abeundi concedo; (2) dimitto cum comitatu; (3) amando, ablego; (4) in exsilium mitto; (5) remitto; (6) emitto, evulgo; (7) rejicio, repudio; (8) non agnosco. Ἀποπέμπειν τινὰ ἐς τὸν τόπον, ἐξ ὀφθαλμῶν· τὰ πόῤῥητ' ἐκ τόπου, evulgare, *Aristoph. Ran.* 361. Κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω, hac de causa, *Soph. El.* 682.

Ἀποπεμψεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀποπέμψει.

Ἀπόπεμψις, εως, ἡ, dimissio; (2) missio; (3) rejectio, repudiatio; (4) repudium.

Ἀποπενθέω, ῶ, f. ήσω, lugeo; (2) elugeo.

Ἀποπεπλάνηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀποπλανάω.

Ἀποπέπλευκε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀποπλέω.

Ἀποπέπνιχας, 2. sing. perf. ind. act. v. ἀποπνίγω.

Ἀποπέπτωκε, 3. sing. perf. ind. act. v. ἀποπίπτω pro ἀποπτόω, *decido*.

Ἀποπεραίνω, f. ανῶ, ad finem perduco, efficio.

Ἀποπερατόω, ῶ, f. ώσω, idem.

Ἀποπεράω, ῶ, trajicio alicunde.

Ἀποπέρδω, f. 2. ἀποπαρδῶ, crepitum ventris emitto.

Ἀποπερισπάω, ῶ, f. άσω, averto; (2) circumductum abstraho.

Ἀποπερκάω, maturesco, nigresco, vario, varior *de uvis*. Κλίνεταί γε κἀποπερκοῦται βότρυς, vergit dies, et uva nigrescit et ad maturitatem tendit, *Soph. in Thyeste.*

Ἀποπέτομαι, avolo; (2) revolo. Εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου, κἀκεῖ μάχου, *Aristoph. Av.* 1375. Οἴκαδ' οἴκαδ' ἀποπετώμεθα, *Id. Pace*, 719. Ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον, *Ibid.* 1135.

Ἀποπεφασμένως, *adv.* palam, manifeste. Ab ἀποπεφασμένος, quod est ab ἀποφαίνω.

Ἀποπήγνυμι, f. ξω, frigore cogo et adstringo, concrescere facio. Εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια, *Aristoph. Ran.* 126.

Ἀποπηδάω, ῶ, f. ήσω, desilio; (2) resilio; (3) aufugio, celeriter abscedo. Ἀποπηδᾷ ἀπὸ τοῦ πυρὸς, *Theophr.*

Ἀποπιέζω, f. έσω, exprimo, comprimo. Hinc

Ἀποπίεσμα, ατος, τὸ, retrimentum ab expresso succo reliquum, fraces.

Ἀποπίμπλημι, f. πλήσω, impleo, expleo; (2) satio, saturo. Ἀποπιμπλάνοι αὐτοῦ τὸν θυμὸν, ipsius iræ satisfacere, *Herodot.* 2, 129.

Ἀποπινόω, ῶ, f. ώσω, sordibus emaculo; (2) sordibus inquino.

Ἀποπίνω, bibo.

Ἀποπίπτω, decido; (2) excido spe, &c. (3) aberro a via recta vel cursu. Ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, *Odyss.* 24, 7.

Ἀποπιστεύω, f. εύσω, fido, credo.

Ἀποπλάζω, f. γξω, a. 1. pass. ἀπεπλάγχθην, aberrare vel evagare facio; ἀποπλάζομαι, aberro, evagor. Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε, *Il.* 13, 583. Ἀποπλαγχθέντες ἀρωγῆς, auxilio orbati, *Apoll. Rhod.* 2, 774.

Ἀποπλανάω, ῶ, f. ήσω, aberrare facio, evagor; (2) impello in errorem, decipio; ἀποπλανῶμαι, aberro. Ἀποπλανᾷν τῆς ὑποθέσεως, ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως. Ἀποπλανᾷν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, *Luc.* Ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, 1 *Tim.* 6, 10. Hinc

Ἀποπλάνησις, εως, ἡ, aberratio, evagatio; (2) figura certa rhetorica.

Ἀποπλανίης, ὁ, errabundus, *Ep.*

Ἀπόπλανος, ου, ὁ, impostor.

Ἀποπλάστωρ, ορος, ὁ, effictor, *Man.*

Ἀποπλείειν, præs. inf. act. *Poet.* pro ἀποπλέειν.

Ἀποπλέω, f. εύσω, navi discedo, solvo.

Ἀποπλήθω, f. ήσω, impleo, expleo; saturo, satio.

Ἀποπληκτικὸς, ἡ, ὸν, attonitus; (2) ad apoplexiam pertinens. Ab

Ἀπόπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui laborat apoplexia; (2) insanus, amens, attonitus. Ab ἀποπλήσσω, *percutio, attonitum reddo.*

Ἀποπλήκτως, *adv.* insane, stupide, stolide.

Ἀποπληρόω, ῶ, f. ώσω, impleo, compleo; (2) perficio, præsto, v. gr. promissa; (3) satio; (4) sarcio.

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, absolutio.

Ἀποπληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid complet ac perficit, exsecutor.

Ἀποπλήσσομαι, linquor animo, *Soph. Antig.* 1189.

Ἀποπλήσσω, vel ἀποπλήττω, f. ξω, percutio; (2) repercutio; (3) attonitum reddo, perterrefacio.

Ἀποπλίσσομαι, vel ἀποπλίττομαι, f. ξομαι, saltu me proripio, seu aufugio.

Ἀπόπλοος, *contr. usitatius* ἀπόπλους, ου, ὁ, discessus, proprie navi. Ab ἀποπλέω.

Ἀποπλουτέω, ῶ, f. ήσω, divitias amitto, divitias absumo, vel profundo, minuor copiis.

Ἀπόπλυμα, ατος, τὸ, aqua sordida in qua aliquid purgatum est. Ab

Ἀποπλύνω, f. υνῶ, abluo. Οἱ δὲ ἁλιεῖς ἀποβάντες ἀπ' αὐτῶν ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα, *Luc.* 5, 2.

Ἀποπλώειν, *renavigare*, præs. inf. act. verbi *Ionici* ἀποπλώω, pro ἀποπλέω.

Ἀποπνείουσα, *respirans*, præs. part. act. fem. g. *Poet.* pro ἀποπνέουσα, a verbo ἀποπνέω.

Ἀπόπνευσις, εως, ἡ, exhalatio, exspiratio. Ab

Ἀποπνέω, f. εύσω, efflo, exhalo, spiro. *Gl. V.* redoleo, prospiro; (2) efflo animam, morior; (3) pedo, flatum ventris emitto. Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο, *Hesiod. Theog.* 324. Θυμὸν ἀποπνείων, *Il.* 4, 524.

Ἀποπνιγησόμενος, part. f. 2. pass. Ab

Ἀποπνίγω, f. ξω, suffoco, strangulo; (2) vexo, discrucio. Ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνίξαι βούλεται, *Aristoph. Vesp.* 1128.

Ἀποπνίξαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἀποπνίξας.

Ἀποπνοὴ, ῆς, ἡ, exhalatio, exspiratio, efflatio. Ab ἀποπνέω.

Ἀπόπνοια, ας, ἡ, flatus, exhalatio. Ab eod.

Ἀποποιέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, abduco, amoveo; *Gl. V.* ἀποποιοῦμαι, ablego; (2) improbo, non admitto, repudio; (3) renuncio alicui amicitiam. Hinc

Ἀποποίησις, εως, ἡ, abdicatio, rejectio, repudiatio.

Ἀποπομπαῖος, αία, αῖον, depulsorius, ad depellendum aptus, (2) depulsor malorum; (3) emissarius, de hirco, *Levit.* 16. Ab ἀποπέμπω. Unde

Ἀποπομπέω, ῶ, procuro prodigium.

Ἀποπομπὴ, ῆς, ἡ, dimissio; (2) missio; (3) rejectio, repudiatio; (4) ablegatio; (5) procuratio, aut expiatio prodigii, sceleris; (6) status dies quo sacrificabatur.

Ἀποπονέω, ῶ, f. ήσω, finem laborandi facio, laborare desino. Ἀλλ' οὐκ ἔτ' οὐδὲν πρᾶγμά σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἀποπεπόνηκας, *Aristoph. Thesm.* 252.

Ἀποποντόω, in mari submergo.

Ἀποπορδὴ, ῆς, ἡ, crepitus ventris. Ab ἀποπέρδω, *pedo.*

Ἀποπορεία, ας, ἡ, abitus, discessus; (2) reditus, reversio. Ab

Ἀποπορεύομαι, f. εύσομαι, discedo, abscedo, abeo, transeo. Ἀποπορεύεσθαι πρὸς τοὺς ἐναντίους, *Aristot.* Hinc

Ἀποπορευτέον, abeundum est.

Ἀπόπρεμνος, ον, ἀπόπρεμνα φυτευτήρια, plantæ particula stipitis suffultæ, *Theophr.*

Ἀποπρεσβεία, ας, ἡ, expositio actorum in legatione; (2) renunciatio legationis. Ab

Ἀποπρεσβεύω, f. εύσω, acta legationis renuncio; (2) mandata expono ad eum ad quem legatus sum.

Ἀποπρίαμαι, emo.

Ἀπόπρισμα, ατος, τὸ, scobs, scobis. Ab

Ἀποπρίω, f. ίσω, serra deseco, serra abscindo.

Ἀποπρίω, *eme*, aor. 1. imperat. verbi ἀποπρίαμαι. Ἀποπρίω τὴν λήκυθον, *Aristoph. Ran.* 1227.

Ἀποπρὸ, *adv.* procul. Ex ἀπὸ et πρό.

Ἀποπροαιρέω, promo, sumo, *Hom.*

Ἀποπροβάλλω, procul abjicio.

Ἀποπροέηκε, 3. sing. a. 1. ind. v. ἀποπροίημι.

Ἀποπροηγμένα, τὰ, rejecta, postposita. Vox Stoicorum de malis corporis et fortunæ; opponuntur προηγμένα.

Ἀπόπροθε, seu ἀπόπροθεν, e longinquo, eminus; (2) sine. Ab ἀποπρό.

Ἀπόπροθι, *adv.* procul, longe. Ab eod.

Ἀποπροθέω, procul, longe fugio.

Ἀποπροθόρω, prosilio. Νηὸς ἀποπροθορών, *Apoll. Rhod.* 3, 1280.

Ἀποπροΐημι, emitto. Τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε, *Odyss.* 14, 26. Ἰὸν ἀποπροϊεὶς βάλλε στῆθος παρὰ μαζὸν, *Ibid.* 22, 82.

Ἀποπρολείπω, relinquo longe.

Ἀποπρονοσφίζω, f. ίσω, separo.

Ἀποπροσποιοῦμαι, proprie nego ad me pertinere, repudio, rejicio.

Ἀποπροσωπίζομαι, f. ίσομαι, faciem purgo, sordes faciei abstergo. Ex πρόσωπον.

Ἀποπροτέμνω, f. μῶ, abscindo. Νώτου (υἱὸς) ἀποπροταμὼν, *Odyss.* 8, 475.

Ἀποπτάμενος, a. 2. part. med. v. ἀπόπταμαι pro ἀφίπταμαι, *avolo.*

Ἀποπτάνω, circumspicio.

Ἀποπτανέουσι, *Ion.* pro ἀποπτάνουσι.

Ἀποπτερνίζω, f. ίσω, calce peto, calce contusum subigo. A πτέρνα.

Ἀποπτερύσσομαι, f. ξομαι, alas pando et quatio, quod est avium volare nitentium.

Ἀποπτῆναι, a. 2. inf. med. v. ἀφίπταμαι.

Ἀπόπτης, ου, ὁ, spectator, qui ex editiore loco aliquid spectat. Ab ἀπόπτομαι.

Ἀποπτήσομαι, *avolabo*, f. 2. ind. v. ἀφίπταμαι.

Ἀποπτιλόω, pinnam sive apicem detraho. Τοῦ κίονος ἀπεπτιλώθη μέρος, *Malal.* 2, 227.

Ἀποπτοέω, ῶ, exterrefacio, obstupefacio.

Ἀπόπτολις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, extorris, exsul; (2) peregre profectus. Ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν ἀμμένουσαι, *Soph. Trach.* 647.

Ἀπόπτομαι, f. ψομαι, despicio, despecto, ex altiore loco adspicio.

Ἄποπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui spectari ex alto potest; (2) qui videri alicunde potest; (3) qui eminus conspicitur; (4) procul a conspectu, procul; (5) invisibilis. (4) ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος, *Soph. Œd. Tyr.* 762. Ἄποπτον ἡμῶν, longe a nostro conspectu, *Id. Elect.* 1489. Ἐξ ἀπόπτου, procul, *Id. Phil.* 467. (5) κἂν ἄποπτος ᾖς, et si invisibilis sis, *Id. Aj.* 15. Ab ἀπόπτομαι.

Ἀποπτύρω, absterreo, deterreo, *Gl. V.*

Ἀποπτυσμὸς, οῦ, ὁ, aversatio, aspernatio, qu. desputatio, *Ern.*

Ἀποπτυστὴρ, ῆρος, ὁ, aspernator, contemptor:

Ἀπόπτυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, aspernandus, aversandus, detestandus. Ab

Ἀποπτύω, spuo, exspuo; (2) respuo, aversor. Ἀπέπτυσε δ' ἁλὸς ἄχνην, *Il.* 4, 426.

Ἀπόπτωμα, ατος, τὸ, casus, prolapsio, ruina. Ab ἀποπίπτω.

Ἀπόπτωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἀποπυδαρίζω, salto nates calce feriendo. Ἀπεπυδάρισα μόθωνα, *Aristoph. Eq.* 694.

Ἀποπυητικὸς, ἡ, ὸν, purulentus, vel pus creans et maturans. A πύος.

Ἀποπυΐσκομαι, purulentus fio.

Ἀποπυνθάνομαι, f. πεύσομαι, sciscitor ex aliquo, interrogo.

Ἀποπυργίζω, in modum turris exstruo.

Ἀποπυρίας, ου, ὁ, ut ἀποπυρίας ἄρτος, panis qui super carbonibus coquitur. Ex πῦρ.

Ἀποπυρίδες, ων, αἱ, pisces quidam.

Ἀποπυρίζω, f. ίσω, asso, igni torreo.

Ἀποπυρόω, ῶ, f. ώσω, inflammo, incendo: ἀποπυρόομαι, οῦμαι, ignesco.

Ἀποπυτίζω, f. ίσω, respuo, spuendo ejicio vel eructo. Ἀποπυτίζει τὴν θάλασσαν, *Aristot.*

Ἀποραφανίδωσις, εως, ἡ, raphani in podicem intrusio, raphani per podicem trajectio, quæ pœna erat mœchorum. Ex ἀπὸ et ῥαφανιδοῦσθαι a ῥάφανος, *raphanus*.

Ἀποργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, iracundus. Ex ὀργή.

Ἀποργίζω, f. ίσω, irrito; et ἀποργίζομαι, irascor

Ἀπορέγχω, f. γξω, desterto.

Ἀπορέγω, præbeo; (2) extendo, protendo, *Hipp.*

Ἀπορεῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro. ἀπορέει.

Ἀπορέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, dubito, perplexus sum. Ἀπορούμενος δὲ ἐγὼ εἰς τὴν περὶ τούτου ζήτησιν, *Act.* 25, 20.

Ἀπόρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qua iter non est, invius. Ex α priv. et πορεύομαι, *eo*.

Ἀπορέω, ῶ, f. ήσω, ad angustias detrusus inexplicabiles hæsito; (2) dubito, æstuo, nescio quo me vertam; (3) nequeo, non possum; (4) egeo, destitutus sum. Ἀπορεῖν τῷ πράγματι, τὴν αἰτίαν· τινὸς, egere. Οὐδεὶς πώποτε λόγων ἠπόρησεν, *Isocr.* Μήτιν' ἀπορήσειν γεράων, *Hesiod. Theog.* 393. Ὡς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω, ut multum mihi æstuat animus, *Soph. Trach.* 1243. Ab ἄπορος. Hinc

Ἀπόρημα, ατος, τὸ, res de qua quæritur, dubitatio in medium allata; (2) dubitatio.

Ἀπορηματικὸς, ἡ, ὸν, dubitandi vim habens.

Ἀπορηματικῶς, *adv.* vi dubitandi, ad modum quæstionis.

Ἀπορητικὸς, ἡ, ὸν, qui dubitare solet, dubitator. Ab eod.

Ἀπόρθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inexpugnabilis; (2) incolumis. Ex ἀπὸ et πορθέω.

Ἀπορθόω, f. ώσω, erigo; (2) dirigo, directum reddo. (2) γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς, rectis præditus consiliis regis, *Soph. Antig.* 635. Ex ὀρθόω.

Ἀπόρθωσις, εως, ἡ, planatio, *Gl. V.* A præc.

Ἀπορία, ας, ἡ, inopia consilii, res dubiæ et perplexæ, anxietas, angustia, difficultas; (2) inopia, egestas; imbecillitas. Κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίνεται, *Eurip. Or.* 315. Ab ἄπορος.

Ἀπορνεόω, ῶ, f. ώσω, in avem converto. Ab ἀπὸ et ὄρνεον.

Ἀπορνιθόω, ῶ, f. ώσω, idem et ex iisd. Hinc

Ἀπορνίθωσις, εως, ἡ, conversio in avem.

Ἀπορνύμεναι, nom. pl. præs. part. pass. f. g.

Ἀπόρνυμι, excito, concito; et ἀπόρνυμαι, prodeo cum impetu, concitus alicunde feror. Εἰ ἐτεόν με ὦρσεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενον Λυκίηθεν, *Il.* 5, 105.

Ἄπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, invius, non pervius; (2) difficultatibus impeditus; (3) consilii inops, stupidus, hebes; (4) difficilis; (5) pauper, inops, egenus, indigus; (6) perplexus, dubius. Ex α priv. et πόρος, *via, transitus*.

Ἀπόρουσε, 3. sing. a. 1. ind. act. Ab

Ἀπορούω, f. ούσω, prosilio, erumpo; (2) discedo. Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον, *Il.* 5, 20.

Ἀποῤῥαγείην, 1. sing. a. 2. optat. pass. v. ἀποῤῥήγνυμι.

Ἀποῤῥαθυμέω, ῶ, f. ήσω, pigresco, ignavia impedior, quo minus aliquid suscipiam.

Ἀποῤῥαΐδες, αἱ, murices, *Aristot. Steph.*

Ἀποῤῥαίνω, spargo, adspergo, irroro. Ἀποῤῥαίνειν τοῦ θορῦ, *Herodot.* τὴν ὑγρότητα, *Aristot.* Ex ἀπὸ et ῥαίνω, *profundo*. Hinc

Ἀποῤῥαντήριον, ου, τὸ, lavacrum, lustratio.

Ἀποῤῥαίω, destruo; (2) privo. Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις ἀέκοντα βίηφι κτήματ' ἀποῤῥαίσει, *Odyss.* 1, 404. Τὸν ῥ' ἔθελον φθίσαι, ϗ ἀποῤῥαῖσαι φίλον ἦτορ, *Id.* 16, 428.

Ἀποῤῥὰξ, quod amputatum seu avulsum est. Ab ἀποῤῥάσσω.

Ἀπόῤῥαξις, εως, ἡ, modus ludendi pila, cum fortiter solo illisa ei remittitur, qui emiserat. Ab eod.

Ἀποῤῥαπίζω, obturo, obstruo; (2) colaphis retundo, abigo.

Ἀποῤῥάπτειν, præs. inf. act. verbi

Ἀποῤῥάπτω, f. ψω, consuo, consuendo obstruo Ἀποῤῥάπτειν τὸ βαλάντιον, *Plut.* τὸ στόμα, *Æschin.*

Ἀποῤῥάσσω, vel ἀποῤῥάττω, f. ξω, amputo, revello.

Ἀποῤῥαψῳδέω, ῶ, f. ήσω, carmen recito vel canto.

Ἀποῤῥέμβομαι, latius evagor, aberro.

Ἀποῤῥέω, f. εύσω, effluo, defluo; (2) emano, promano, profluo; (3) elabor, fugio. Φήσας δὲ ἀποῤῥεῖν φύλλα τῶν στεφάνων, *Dem.* Ὅτε δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος, beneficii, *Soph. Aj.* 523.

Ἀποῤῥέω, veto. Ex ἀπὸ et ῥέω, *inus.* dico.

Ἀπόῤῥηγμα, ατος, τὸ, segmentum, fragmentum avulsum, *Hesych.* Ab

Ἀποῤῥήγνυμι, vel ἀποῤῥηγνύω, f. ξω, abrumpo, disrumpo, frango; (2) abrumpo, divello; (3) erumpo. Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων, *Il.* 6, 507. Ἀποῤῥῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν, *Æsch.* τὸν βίον, *Eur.*

Ἀποῤῥηθὲν, vetitum est, ἀποῤῥηθεὶς, vetitus, *item* abdicatus, repudiatus; ἀποῤῥηθήσεσθαι, dissolvi, de induciis, *ap. Lys.*

Ἀπόῤῥημα, τὸ, interdictum. *Gl. V.* diverbium. Ex ἀπὸ et ῥέω, *dico*, inusit.

Ἀποῤῥήξας, a. 1. part. act. v. ἀποῤῥήγνυμι. Unde

Ἀπόῤῥηξις, εως, ἡ, et *Ion.* ιος, eruptio, *Aret.*

Ἀπόῤῥησις, εως, ἡ, interdictio; (2) renunciatio; (3) inopia, *Hes.* (sed videtur esse debere ἀπόρησις); (4) defatigatio, *Ern.*

Ἀποῤῥήσσω, vel ἀποῤῥήττω, f. ξω, idem quod ἀποῤῥήγνυμι.

Ἀπόῤῥητος, ου, ὁ ϗ ἡ, legibus vetitus; (2) arcanus; (3) inenarrabilis, ineffabilis; (4) contumeliosus, in contumeliam dictus aut factus, et quidem majorum; (5) nefandus; ἀπόῤῥητον, penetrale, secretum, arcanum, inauditum, nefandum, *Ph.* ἀπόῤῥητα, sacra, *Ph.* arcana, *Gl. V.* item merces quas exportare non licet, (idque maxime) denique maledicta graviora, quæ lege nominatim vetita erant, ut ἀνδροφόνος, ῥίψασπις, &c.

Ἀποῤῥήτως, *adv.* clam, secreto; (2) ita ut dici nequeat, seu non debeat.

Ἀποῤῥιγέω, ῶ, f. ήσω, exhorreo, extimesco. Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεῤῥίγασι νέεσθαι, *Odyss.* 2, 52.

Ἀποῤῥιζόω, ῶ, f. ώσω, radicitus evello. Ex ἀπὸ et ῥίζα, *radix*.

Ἀπόῤῥιμμα, ατος, τὸ, retrimentum, *Gl. V.* Ab ἀποῤῥίπτω, (nisi potius sit leg. ἀποῤῥίνημα, *Ern.*)

Ἀποῤῥινάω, ῶ, f. ήσω, lima aufero, limo. Ex ἀπὸ et ῥίνη, *lima*. Hinc

Ἀποῤῥίνημα, τὸ, limatura.

Ἀποῤῥιπίζω, f. ίσω, flatu discutio, depello, abigo.

Ἀποῤῥίπτω, f. ψω, abjicio, rejicio, projicio, *Gl. V.* (2) dicitur et ut jacio *ap. Lat.* de maledicta in aliquem conferentibus. ἀπεῤῥιμμένος, abjectus, despectus, spretus, *Gl. V.* perfect. part. pass. Μηνιθμὸν ἀποῤῥίψαι, *Il.* 16, 282. Ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι, *Soph. Aj.* 1031. Hinc

Ἀποῤῥίψαντα, acc. sing. a. 1. part. act.

Ἀπόῤῥιψις, εως, ἡ, abjectio, projectio.

Ἀποῤῥοὴ, ῆς, ἡ, profluvium, defluvium; (2) effluxus, profluentia, emanatio; (3) succus alicunde effluens. Ex ἀπὸ et ῥέω, *fluo*.

Ἀπόῤῥοια, ας, ἡ, idem et ex iisd.

Ἀποῤῥοιζδέω, ῶ, f. ήσω, cum sonitu eructo seu emitto.

Ἀπόῤῥοος, *contr. usitatius* ἀπόῤῥους, ου, ὁ ϗ ἡ, profluens, manans, emanans. Ex ῥέω.

Ἀποῤῥοφάω, ῶ, et ἀποῤῥοφέω, ῶ, f. ήσω, absorbeo, exhaurio.

Ἀποῤῥύπτω, f. ψω, abluo, sordibus expurgo, detergo, velut sapone.

Ἀπόῤῥυσις, εως, ἡ, defluxus. Ab ἀποῤῥύω.

Ἀποῤῥυταλίζω, detraho, voc. *rutrum*, Lat. *Ern.*

Ἀπόῤῥυτος, ὁ ϗ ἡ, effluens, defluens. Ab

Ἀποῤῥύω, f. ύσω, effluo, defluo.

Ἀποῤῥωγὰς, άδος, ἡ, rupta, seu avulsa.

Ἀποῤῥὼξ, ῶγος, ὁ ϗ ἡ, abruptus, præruptus; *substant.* fragmentum avulsum, pars, portio, emanatio, latex, rivus. Ἀποῤῥῶγες τοῦ σπλάγχνου, *Aret.* Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥὼξ, *Il.* 2, 755. Ab eod.

Ἀπορύσσω, seu ἀπορύττω, f. ξω, defodio.

Ἀπόρυψις, εως, ἡ, detersio, ut simplex.

Ἀπορφανίζω, f. ίσω, orbo, orphanum reddo. Ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν πρὸς καιρὸν ὥρας, 1 *Thess.* 2, 17. Ex ἀπὸ et ὀρφανός.

Ἀπόρφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, nulla purpura insignis.

Ἀπορχέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, desulto, id est, imperite saltando perdo. Ἀπωρχήσαο τὸν γάμον, *Herodot.*

Ἀπόρως, *adv.* perplexe; (2) tenuiter.

ἌΠΟΣ, εος, τὸ, labor, lassitudo.

Ἀποσαλεύω, f. εύσω, e portu in altum proveho; (2) in salo sto, jactis ancoris commoror; unde additur interdum, ἐπ' ἀγκυρῶν, ἐπ' ἀγκυραῖς; (3) me stabilio. Ἀποσαλεύσας ἡμέραν ϗ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου, *Thuc.*

Ἀποσαρκόω, ῶ, f. ώσω, in carnem concrescere facio; ἀποσαρκόομαι, οῦμαι, in carnem concresco, in carnem vertor; (2) me totum carni dedo, carnis voluptates sector. Ex ἀπὸ et σὰρξ, *caro*.

Ἀποσάττω, f. ξω, depono clitellas, deonero.

Ἀποσαφέω, ῶ, f. ήσω, declaro, significo, ostendo. Ex ἀπὸ et σαφὴς, *clarus, manifestus*.

Ἀποσβέννυμι, et ἀποσβεννύω, f. σβέσω, exstinguo, cessare facio. Hinc

Ἀπόσβεσις, εως, ἡ, et *Ion.* ιος, extinctio. Ἢν δὲ σφυγμοὶ πρὸς ἀπόσβεσιν ἴωσι, *Aret.*

Ἀποσβέσσωσι, 3. pl. aor. 1. conj. *Poet.* pro ἀποσβέσωσι. Ab ἀποσβέννυμι.

Ἀποσεισάμενος, a. 1. part. med. v. ἀποσείω.

Ἀπόσεισις, εως, ἡ, excussio; (2) saltatio quædam impudica. Ab

Ἀποσείω, f. είσω, excutio; (2) *in med.* concutiendo a me repello; (3) amolior, ablego; (4) de medio tollo. Ἀποσείσασθαι τὸ γῆρας, *Aristoph. Lys.* 673.

Ἀποσεμνύνω, magnifice celebro; (2) *in med.* jacto me, ostendo, vendito, arrogans sum.

Ἀποσεύω, idem quod ἀποσείω, quod vide.

Ἀποσήθω, excutio, cribro.

Ἀποσηκόω, ῶ, f. ώσω, in stabulo includo, includo tanquam in stabulo. Ex ἀπὸ et σηκός.

Ἀποσημαίνεσθαι, *designare*, præs. inf. med. verbi

Ἀποσημαίνω,

'Αποσημαίνω, f. ανῶ, indico, significo; ἀποσημαίνομαι, annoto.

'Αποσήπω, f. ψω, putrefacio.

'Απόσηψις, ἡ, putrefactio.

'Αποσίγησις, ἡ, reticentia, taciturnitas.

'Αποσιμόω, ῶ, simum reddo; (2) e loco cavo elevo; (3) extollo, effero.

'Αποσίμωσις, εως, ἡ, incussus navis in aliam navem ex alto factus. Αἱ δὲ ἐμβολαὶ καὶ ἀποσιμώσεις ἐς βαρυτέρας τὰς 'Ρωμαίων ναῦς ἀσθενεῖς ἐγίγνοντο, ex alto facti incursus, *Appian. Bell. Civ.* 4, 71.

'Αποσιτέω, ῶ, (ἀποσιτίζω, *Ern.*) a cibo abstineo. Ab ἀπόσιτος.

'Αποσιτία, ας, ἡ, abstinentia a cibo, inedia; (2) cibi fastidium. Ab eod.

'Αποσιτικὸς, ἡ, ὸν, abstinentiam a cibo inducens. Ab eod.

'Απόσιτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, a cibo abstinens, abhorrens a cibo. Ex ἀπὸ et σῖτος, *cibus.*

'Αποσιωπάω, ῶ, f. ήσω, sileo, taceo; (2) conticesco. Καὶ μεταξὺ λόγων ἀπεσιώπα ᾗ διέλειπε, *Plut.* Hinc

'Αποσιώπησις, εως, ἡ, reticentia; (2) figura rhetorica.

'Αποσκάπτω, defodio, fodiendo detraho.

'Αποσκαρίζω, f. ίσω, palpitans pedes in adversum jacto; (2) palpitans animam efflo. *Anthol. Judic.* cap. 4. (3) cachinnum tollo. 'Αποσκαριῶ ἐγὼ γέλωτι τήμερον, *Menand.*

'Αποσκεδάζω, seu ἀποσκεδάω, f. άσω, dissipo, dispello. "Ως εἰπὼν, ἄλλες μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας, *Il.* 19, 309. 'Αλλ' αὐτὸς αὐτȣ̃ τȣ̃τ' ἀποσκεδῶ μύσος, *Soph. Œd. Tyr.* 137.

'Αποσκεδάννυμι, seu ἀποσκεδαννύω, idem.

'Αποσκεδῶ, fut. *Att.* pro ἀποσκεδάσω. Τȣ̃τ' ἀποσκεδῶ μύσος, *Soph. Œd. Tyr.* 138.

'Αποσκεπάζω, detego, retego, *Gl. V.* ἀπεσκεπασμένα, detecta, *Ph.*

'Αποσκεπαρνισμὸς, ȣ̃, ὁ, certa fractura cranii. Ex ἀπὸ et σκεπαρνίζω, *ascia percutio.*

'Αποσκέπτομαι, f. ψομαι, ex alto speculor.

'Αποσκέπω, detego.

'Αποσκευάζω, f. άσω, vasa aufero; (2) abjicio, depono, excutio; (3) onus ventris depono; (4) rejicio, repudio, non admitto; (5) amolior, de medio submoveo; (6) ablego, amando; (7) tollo de medio; (8) demolior, everto; (9) refuto, refello. 'Αποσκευασάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς 'Ιερȣσαλήμ, *Act.* 21, 15. Ex ἀπὸ et σκεῦος.

'Αποσκευὴ, ῆς, ἡ, vasa viatoria et sarcinæ; (2) impedimenta exercitus; (3) amolitio, sublatio de medio; (4) exoneratio alvi, et ipse locus ubi alvus exoneratur. Ex iisd.

'Απόσκημμα, ατος, τὸ, firmamentum, fulcimentum; (2) decubitus, id est, humor, qui, relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Ab

'Αποσκήμπτω, f. ψω, idem quod ἀποσκήπτω.

'Απόσκηνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, semotum ab aliis tentorium seu tabernaculum habens; (2) procul ab alio habitans. Ex ἀπὸ et σκηνή.

'Αποσκηνόω, ῶ, f. ώσω, seorsim seu longe remotum tabernaculum habeo; (2) seorsum habito; (3) tentorium moveo.

'Αποσκήπτω, f. ψω, decumbo in, incumbo, innitor; (2) decido, allidor; (3) evado, erumpo; (4) desino. 'Αποσκήψαντος εἰς φλαῦρον, *Herodot.* 33, 10.

'Αποσκήψας, a. 1. part. act.

'Αποσκιάζω, f. άσω, obumbro. Hinc

'Αποσκίασμα, ατος, τὸ, obumbratio; (2) umbra.

'Αποσκιασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.

'Αποσκίδναμαι, dissipor. Μυρμιδόνας δ' ȣ̓κ εἴα ἀποσκίδνασθαι 'Αχιλλεὺς, *Il.* 23, 4.

'Αποσκίμπτω, fulcio.

'Αποσκιῤῥόω, ῶ, f. ώσω, in scirrhum induro, induro; ἀποσκιῤῥȣ̃σθαι, occallescere. Hinc

'Αποσκίῤῥωμα, ατος, τὸ, durities quæ in scirrhum abiit.

'Αποσκιρτάω, ῶ, f. ήσω, resilio.

'Αποσκλῆμι, exaresco; (2) morior; (3) tabefio; (4) obduresco; ἀπεσκληκὼς, tabidus, *Gl. V.* perf. part. pass. Ex σκλέω.

'Αποσκλῆναι, *emortuum esse*, a. 2. inf. act.

'Αποσκληρόω, ῶ, f. ώσω, duro, induro, obduro; ἀποσκληρȣ̃μαι, obduresco, induresco.

'Αποσκληρύνω, induro; præduro, *Gl. V.* duriter habeo quem, οἱ ὁ. ἀποσκληρύνομαι, induresco.

'Αποσκολύπτω, f. ψω, decortico, excorio; (2) detrunco, mutilo; (3) circumcido.

'Αποσκοπεύω, f. εύσω, diligenter considero et intueor, contemplor.

'Αποσκοπέω, f. ήσω, ex alto despicio; (2) eminus contueor; (3) custodio, observo, *Gl. V.* speculor, *pro* ignoro, *Jos.* (2) πόλιν τ' ἀποσκοποῦσα, *Eurip. Hec.* 939. Ab

'Απόσκοπος, ȣ, ὁ, eminus intuens; (2) a meta aberrans.

'Αποσκορακίζω, f. ίσω, ad corvos abire jubeo, contumeliose repello; (2) in locum desertum amando; (3) vilipendo, contemptui habeo. Hinc

'Αποσκορακισμὸς, ȣ̃, ὁ, amandatio alicujus in malam rem, contumeliosa repulsio; (2) increpatio.

'Αποσκοτίζω, f. ίσω, obtenebro, obscuro; (2) in tenebras submoveo corpus, quo obumbrabam aliquid, amoveo.

'Αποσκοτόω, ῶ, f. ώσω, obtenebro, obscuro, tenebris obductum oculis eximo; (2) adumbro, picturam umbra decoro. *Ph.* ἀποσκοτῶ, obsto, obsum. A σκότος.

'Αποσκυβαλίζω, f. ίσω, rejicio, repudio, tamquam rem contemnendam.

'Αποσκυδμαίνω, irascor, succenseo. "Ηρη μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν, *Il.* 24, 65.

'Αποσκύζω, f. ύσω, irrito.

'Αποσκυθίζω, f. ίσω, Scythico more tondeo; cutem capitis una cum pilis detraho; (2) contumeliosa tonsura illudo. (1) τὸ δέρμα .... ἀπεσκύθιζον, *Joseph. Maccab.* 10. (2) κεφαλὴν ἀποσκυθίσαι, crines evellere, *Athen.* 12, 3, 524. Κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένην, raso capite, *Eurip. Troad.* 1026.

'Αποσκυλάω, ῶ, f. ήσω, deprædor, eripio prædando.

'Αποσκυλεύω, f. εύσω, idem.

'Απόσκωμμα, ατος, τὸ, dicterium mordax, irrisio per scomma. Ab

'Αποσκώπτω, f. ψω, scommata jacio, scommate incesso. 'Αποσκώπτειν ἐς τȣ̀ς φιλοσοφȣ̃ντας, *Luc.*

'Αποσμάω, ῶ, f. ήσω, detergo, abstergo. 'Αποσμῶν τὸν ῥύπον, *Luc.*

'Απόσμηγμα, ατος, τὸ, retrimentum. Ab

'Αποσμήχω, f. ξω, detergo. 'Ακριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, *Luc.*

'Αποσμικρύνω, ad parvitatem redigo, imminuo. Τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον καταστρώμενον, *Luc. pro imagine.*

'Αποσμίλευμα, τὸ, segmen scalpello factum, rasura, id quod scalpello deteritur, abraditur. Ab

'Αποσμιλεύω, scalpello amputo, seu reseco; (2) scalpro purgo; (3) polio, expolio.

'Αποσμύχω, fut. ξω, igni cæco absumo; (2) lenta tabe absumo; (3) dolore occulto et diuturno conficio.

'Αποσοβέω, ῶ, abigo, expello; (2) perterrefacio. 'Αποσοβῆσαι τὸν γέλων, *Aristoph. Ran.* 45. Οὐκ ἀποσοβήσεις; ȣ̓ ταχέως, εὐρὰξ, πατάξ; *Id. Av.* 1263. Hinc

'Αποσόβησις, εως, ἡ, abactio, propulsatio.

'Αποσοβητήριον, ȣ, τὸ, remedium mali, vim propulsandi habens.

'Αποσοβητὴς, ȣ̃, ὁ, propulsator, averruncus.

"Αποσος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, quantitatis expers.

'Αποσπάδιον, ȣ, τὸ, decerptum, lacinia avulsa. Ab ἀποσπάω, *extraho, evello.*

'Αποσπάδων, οντος, ὁ, cui testiculi sunt avulsi, vel exsecti. Ab eod.

'Αποσπαράσσω, lacerando avello.

'Αποσπαργανόω, ῶ, f. ώσω, fascia exsolvo.

'Αποσπαρθάζω, palpito, vibro, pulso. Ex ἀπὸ et σπαίρω, *palpito.*

'Απόσπασις, εως, et *Ion.* ιος, avulsio, evulsio, *Aret.* Ab ἀποσπάω. Unde

'Απόσπασμα, ατος, τὸ, pars rei avulsa; (2) evulsio. *Gl. V.* lacinia, fragmentum.

'Αποσπασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem.

'Αποσπασμάτιον, ȣ, τὸ, particula excerpta, seu avulsa. Dim. ab ἀπόσπασμα.

'Αποσπάω, ῶ, f. άσω, abstraho, avello ab aliqua re, imprimis uxorem abduco ab aliquo; (2) ἀποσπάσαι, recedere. 'Αποσπᾶσθαι τῆς μνήμης Θεȣ̃, *Basil.* Πῶς σ' ἀποσπάσω πικρȣ̃ τȣ̃δ' αἰόλȣ κνώδοντος; *Soph. Aj.* 1043. ἀποσπασθεὶς, avulsus, item regressus, *Gl. V.* a. 1. part. pass.

'Αποσπείρω, dissemino.

'Αποσπένδω, f. σπείσω, libo, effundo. *Ph.* delibo; ἀπέσπεισεν, delibavit, *Ph.* a. 1. Πολλὰ δ' 'Αθήνῃ εὔχετ' ἀποσπένδων, *Od.* 3, 394.

'Αποσπερμαίνω, semen jacio.

'Αποσπερματίζω, f. ίσω, semen emitto, semine genitali polluor.

'Αποσπεύδω, f. εύσω, ab aliqua re deterreo, dehortor. Τῶν Μαντινέων τινὲς ἀπέτρεπον ᾗ ἀπέσπευδον, *Thuc.*

'Αποσπογγίζω, f. ίσω, spongia abstergo, seu detergo. Hinc

'Αποσπόγγισμα, ατος, τὸ, purgamentum, sordes spongia detersæ.

'Αποσποδέω, ῶ, f. ήσω, cinerem detergo; (2) ictu decutio; (3) in cinerem redigo; (4) a medio tollo. 'Αποσποδῆσαι τȣ̀ς ὄνυχας τῶν δακτύλων, attrivisse, *Aristoph. Av.* 8.

'Απόσπονδος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, alienus et excludendus a libationibus; (2) impius, profanus. Ex ἀπὸ et σπονδή.

'Απόσπορος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, satus ab aliquo, ab aliquo oriundus. Ab ἀποσπείρω, *semino.*

'Αποσπȣδάζω, f. άσω, studiosus alicujus rei esse desino; (2) negligo, contemno, repudio. 'Αποσπȣδάζειν τῶν κοινῶν, *Philost.*

'Απόσσυτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, excitatus; (2) depulsus. Ab ἀποσσεύομαι.

'Απόσταγμα, ατος, τὸ, liquor defluens; (2) distillatio; (3) stiria, stilla. Ab ἀποστάζω.

'Αποσταδὰ, *adv.* eminus. Ab ἀφίστημι.

'Αποσταδὸν, *adv.* idem et ab eod.

'Αποστάζω, f. ξω, distillo, stillatim fundo. 'Αποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσὸς, *Luc.*

'Ἀποσταθμάω, ῶ, f. ήσω, dependo, appensum trado.

'Ἀποσταλάζω, distillo. Ab ἀποστάζω.

'Ἀποσταλάω, ῶ, idem et ab eod.

'Ἀπόσταξις, ἡ, distillatio. Ab eod.

'Ἀποστασία, ας, ἡ, defectio, discessio, discidium, *Gl. V.*

'Ἀποστάσιον, ȣ, τὸ, repudium; (2) derelictio justi domini; unde ἀποστασίȣ δίκη.

'Ἀπόστασις, εως, ἡ, abscessio, defectio; rebellio, segregatio, abitus, discidium, prævaricatio. (2) distantia, intervallum; (3) ve. d tio per libram; (4) cella. (2) τέλος δ' ȣ̓ δυνάμενοι μὲν ἀμύνασθ ι τȣ̀ς ἀκοντίζοντας, διὰ τὴν ἀπόστασιν, *Polyb.* 2, 30. Πάσης δὲ τῆς δυνάμεως προσέσης τȣ̃ς εὐζώνȣς ἐν ἀποστάσει, *Id.* 3, 118. (4) καταλιπεῖν δὲ αὐτὸν (τὸν οἶνον) ἐν τῇ ἀποστάσει ȣ̓δενὶ παραδιδόντα, *Heraclides Ponticus de Politiis, cap. de Aphytæis.* Ab ἀφίστημι.

'Ἀποστατέον, desistendum est. Ab ἀφίσταμαι.

'Ἀποστατέω, ῶ, f. ήσω, non adsum, non præsto sum; (2) deficio, desero; (3) discrepo, sum dissimilis. Οὑτοσὶ πάλαι πάρειμι, κȣ̓κ ἀποστατῶ φίλων, *Arist ph. Av.* 320. (3, μορφῆς δὲ τῆς σῆς ȣ̓κ ἀπεστάτει πολὺ, *Soph. Œd. Col.* 743. Ab ἀποστάτης.

'Ἀποστατὴρ, ῆρος, ὁ, qui deficit, qui secessionem facit; (2) retractator.

'Ἀποστάτης, ȣ, ὁ, transfuga, desertor; (2) rebellis; (3) religionis Christianæ desertor.

'Ἀποστατικὸς, ἡ, ὸν, rebellis, contumax. *Gl. V.* suppuratorius. A præc.

'Ἀποστάτις, ιδος, ἡ, rebellis, defectrix.

'Ἀποσταυρόω, ῶ, f. ώσω, vallis, seu palis ligneis in terram depactis munio seu cingo; (2) adfigo cruci.

'Ἀποσταφιδόω, ῶ, f. ώσω, in uvam passam converto, seu muto. Ex ἀπὸ et σταφὶς, *uva.*

'Ἀποστεγάζω, f. άσω, detego; (2) tego, operio undique. 'Απεστέγασαν τὴν στέγην ὅπȣ ἦν, *Marc.* 2, 4. Hinc

'Αποστί-

Ἀποστέγασμα, ατος, τὸ, tegmen, operculum; (2) protectio.
Ἀποστεγνόω, ῶ, f. ώσω, tego.
Ἀποστέγω, intus coerceo, cohibeo; (2) arceo, inhibeo, propulso.
Ἀποστείβω, abeo.
Ἀποστεινόω, *Ion.* pro ἀποστενόω, in angustum cogo. Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπω, *Theocrit.* 20, 101.
Ἀποστείχω, f. ξω, abeo, discedo. Οἴκαδ' ἀποστείχειν, *Odyss.* 11, 131.
Ἀποστελέγγισμα, τὸ, strigmentum, *id. quod simp.*
Ἀποστελεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act.
Ἀποστέλλω, f. ελῶ, mitto; (2) mitto cum mandatis; (3) amando, ablego; (4) vi submoveo, *ap. Thuc.* ἀποστέλλει, renunciat. ἀποστέλλεσθαι, *pass. etiam dicuntur*, quos abeuntes prosequuntur; ἀποσταλεὶς, directus, *Ph.* a. 2 part. pass. Τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις; *Eur. Med.* 282. Φυγὰς ἀποσταλεὶς ὁμαίμου λώβᾳ, *Id. Ph.* 323. Κατ' ὀμφὴν σὴν ἀποσταλεὶς, fama tua accitus, *Soph. Œd. Col.* 550.
Ἀποστενόω, ῶ, f. ώσω, angustum reddo. Ex ἀπὸ et στενὸς, *angustus.*
Ἀποστενωτικὸς, ἡ, ὸν, ad brevitatem, in pauca verba redigens sententiam.
Ἀποστεπτικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad ademptionem coronæ. Ab ἀποστέφω, *adimo coronam.*
Ἀποστέργω, f. ξω, ejicio ex animo amorem, desino amare; (2) sustineo, tolero, *Suid.*
Ἀποστερέω, ῶ, f. ήσω, privo, fraudo, defraudo, abnego, *Gl. V.* ἀποστερεῖ, inficiatur, *Ph.* Ἀποστερεῖν τινα τὰ χρήματα, τοῦ χρήματος· ἀποστερεῖσθαι συντυχίας τινός. Ἀποστερήκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἑλών, *Soph. Phil.* 954. Τοῦ μόνου τέκνου μου περιόψεσθ' ἀποστερουμένην; *Aristoph. Thesm.* 705. Ἀποστερεῖς τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος; *Id. Av.* 1611. Οὔτε παρακαταθήκην ἀπεστέρηκα, *Porphyr. de Abstin.* 4, 10. Hinc
Ἀποστέρησις, εως, ἡ, privatio, defraudatio.
Ἀποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator, fraudulentus, inficiator, *Ph.* Ab eod.
Ἀποστερητὶς, ίδος, ἡ, fraudatrix.
Ἀποστερητικὸς, ἡ, ὸν, ad fraudandum valens. Ab eod.
Ἀποστερίζω, et ρίσκω, privo.
Ἀποστεφανόω, ῶ, f. ώσω, corona privo; ἀποστεφανοῦμαι, corona privor, *med.* coronam depono.
Ἀποστέφω, f. ψω, idem.
Ἀποστῇ, 3. sing. a. 2. conj. act. v. ἀφίστημι.
Ἀποστηθίζω, f. ίσω, ex pectore depromo, aut eloquor, memoriter recito. A στῆθος.
Ἀπόστημα, ατος, τὸ, abscessus, apostema. *Gl. V.* vomica, suppuratio, ulcus; (2) spatium et intervallum quo absistimus; (3) locus remotior ac secretior. Ab ἀφίστημι.
Ἀποστηματίας, ου, ὁ, qui abscessu seu apostemate laborat. A præc.
Ἀποστηματίζω, resisto, subsisto. Ab eod.
Ἀποστηματικὸς, ἡ, ὸν, separativus. Ab eod.
Ἀποστημάτιον, ου, τὸ, parvum apostema, parvus abscessus. Dim. Ab eod.
Ἀποστημάτιος, ία, ον, apostemate laborans.
Ἀποστηματώδης, εος, ὁ ἡ, apostematis seu abscessus naturam habens. Ab eod.
Ἀποστῆναι, a. 2. inf. act. v. ἀφίστημι.
Ἀποστήριγμα, ατος, τὸ, fulcrum. Ab
Ἀποστηρίζω, f. ξω, fulcio, sustento. Τοῖς σκέλεσι τοὺς μηροὺς ἀποστηριζόμενοι, *Aristot.*
Ἀποστῆσαι, a. 1. inf. act. v. ἀφίστημι.
Ἀποστησόμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med.
Ἀποστίβης, qui abiit, qui discessit a recta via, *Soph. in Scyriis.*
Ἀποστιλβόω, ῶ, splendidum reddo.
Ἀποστίλβω, f. ψω, splendeo, niteo, rutilo, illustro, splendorem emitto. Ἀποστίλβοντες ἀλείφατος, *Od.* 3, 408. *Gl. V.* reniteo.
Ἀπόστιχε, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἀποστείχω.
Ἀποστλεγγίζω, destringo, abrado strigile. Hinc
Ἀποστλέγγισμα, ατος, τὸ, strigmentum.
Ἀποστολεὺς, έως, ὁ, qui classi præest, rei nauticæ præfectus. Ab
Ἀποστολὴ, ῆς, ἡ, missio; (2) dimissio; (3) remissio; (4) profectio navi; (5) munus apostolicum; (1) χρόνῳ δ' ἰδὼν πυθίαις ἀποστολαῖσιν, *Eurip. Phœn.* 1050. (2) ἀποστολαὶ γὰρ μακάριαι μὲν, ablegatio, *Id. Iphig. in Aul.* 688.
Ἀποστολικὸς, ἡ, ὸν, ad apostolos pertinens; (2) apostolos decens; (3) ab apostolis profectus:
Ἀποστολιμαῖος, αία, αῖον, missitius, emissitius:
Ἀπόστολος, ου, ὁ, apparatus classium et expeditio maritima; classis, *Gl. V.* (2) imperator classis; (3) literæ dimissoriæ; (4) qui cum mandatis ab aliquo mittitur; (5) *in S. Libr.* κατ' ἐξοχὴν, apostolus; et (6) *adjective*, ὁ ἡ, qui huc illucve mitti solet; *Gl. V.* missus. Ab ἀποστέλλω.
Ἀποστοματίζω, f. ίσω, memoriter recitare jubeo; (2) allicio ad loquendum; (3) memoriter recito, refero. Ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς —— ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων, *Luc.* 11, 53. (3) ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα, *Plat. in Euthydemo*, 1, 276. *Gl. V.* dicto. Ex ἀπὸ et στόμα, *os.* Unde
Ἀποστομίζω, f. ίσω, idem; (2) os obstruo; (3) aciem retundo, hebeto. Πέλεκυν λαβὼν ἀποστομισμένον ὑπὸ τοῦ πλήττειν, *Philostr.*
Ἀποστομόω, ῶ, os obturo, occludo; (2) aciem hebeto; (3) ore facto aperio. Hinc
Ἀποστόμωσις, εως, ἡ, apertio facto ostio; (2) apertura, patefactio.
Ἀπόστοργος, ου, ὁ ἡ, amoris expers; (2) inimicus. Ex α priv. et στοργή, *amor.*
Ἀποστρακίζω, f. ίσω, testulis in urnam conjectis damno, relego.
Ἀποστρακόω, f. ώσω, in testam muto; (2) induro in testæ modum.
Ἀποστράπτω, fulguro, corusco, emitto. Στράπτεν ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα, *Apoll. Rhod.* 3, 1018.
Ἀποστρατεύω, f. εύσω, dimittor a militia, exauctoror; ἀποστρατεύομαι, emereor, *Gl. V.* ἀποστρατευσάμενος, emeritus.
Ἀποστράτηγος, ου, ὁ ἡ, dux exauctoratus, imperatoris vel ducis loco motus.
Ἀποστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra moveo, castris motis revertor.
Ἀποστραφείης, 2. sing. a. 2. opt. pass. v. ἀποστρέφω.
Ἀποστραφῶ, *aversor*, a. 2. conjunct.
Ἀποστρεβλόω, ῶ, f. ώσω, torqueo.
Ἀποστρέφω, f. ψω, averto; (2) obverto; (3) retro ago, retro flecto; (4) converto; (5) discedo, alio iter flecto; ἀποστρέφομαι, devertor, avertor, aversor, abhorresco, fastidio, *Gl. V.* ἀπεστραμμένος, aversus, *Ph.* part. perf. pass. Ἀποστρέφοντα τὸν λαὸν, *Luc.* 23, 14. Ἀποστρεφομένων τὴν ἀλήθειαν, *Tit.* 1, 14. Νυνὶ δ' ἀποστρέψαντες αὖ ὀρνιθομανοῦσι, *Aristoph. Av.* 1289. Ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, aversa refugit, *Id. Pace*, 681. Hinc
Ἀποστρέψας, a. 1. part. act.
Ἀποστροφὴ, ῆς, ἡ, aversio, aversatio; (2) perfugium, receptus; unde v. gr. ἀποστροφὴ τοῦ βίου, subsidium vitæ tolerandæ; (3) effugium; (4) depulsio, purgatio; (5) figura rhetorica. (4) ἀρκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφὴν, *Eurip. Hipp.* 1036.
Ἀποστροφία, ας, ἡ, cognomen Veneris homines ab inconcessa libidine avertentis. Ab
Ἀπόστροφος, ου, ὁ ἡ, aversus, abhorrens. *Subst.* figura gramm. literæ abjectæ nota. Βάκτριον οἷα δὲ φῦλον ἔχουσιν ἀπόστροφα λέκτρα, sed aversæ ut Bactriani cameli coeunt, *Oppian. Cyneg.* 3, 501.
Ἀποστυγέω, ῶ, f. ήσω, abhorreo, avertor. Ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρὸν, *Rom.* 12, 9.
Ἀποστυγοῦντες, nom. pl. part. præs. act.
Ἀποστυφελίζω, depello, deturbo. Τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων, *Il.* 16, 703.
Ἀποστύφω, f. ψω, adstringo.
Ἀποστῶ, *discesserim*, 1. sing. a. 2. conj. act. v. ἀφίστημι.
Ἀποσυκάζω, f. άσω, ficus decerpo; (2) exploro more eorum qui ficus carpunt; (3) ficus comedo.
Ἀποσυλᾶσαι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro ἀποσυλῆσαι. Ab
Ἀποσυλάω, ῶ, f. ήσω, spolio, deprædor, depeculor, spoliando aufero, eripio. *Gl. V.* ἀποσυλῶ, expilo.
Ἀποσυμβολάω, ῶ, concurro, occurro. A συμβολή.
Ἀποσυμβουλεύω, f. εύσω, dehortor, dissuadeo.
Ἀποσυνάγω, disgrego, dispello.
Ἀποσυνάγωγος, ου, ὁ ἡ, synagoga motus, cui interdictum est synagoga.
Ἀποσύνακτος, ον, idem; cui synaxi, seu sacræ cœnæ communione interdictum est.
Ἀποσύομαι, erumpo, prosilio, exsilio.
Ἀποσυριγγόω, ῶ, f. ώσω, in fistulam converto; ἀποσυριγγοῦσθαι, in fistulam verti.
Ἀποσυρίζω, sibilo, cum sibilo emitto.
Ἀποσυρίσσω, sive ἀποσυρίττω, f. ίξω, exsibilo, sibilis ejicio.
Ἀπόσυρμα, ατος, τὸ, id quod detractum seu abrasum est, frustum alicunde abrasum, evulsum, excussum; (2) locus desquamatus. Ab
Ἀποσύρω, detraho, retraho; abstraho, subtraho, subduco, dejicio; *Gl. V.* ἀποσύρεσθαι, præcipitem trahi sc. ab aliis ruentibus.
Ἀποσυσσιτέω, ῶ, desum sodalitati, absum a sodalitio seu convivio.
Ἀποσύστασις, εως, ἡ, destructio.
Ἀποσφαγεὶς, a. 2. part. pass. v. ἀποσφάζω.
Ἀπόσφαγμα, ατος, τὸ, fæculentum, quod per colum transmissum est; *Hipp.* (2) cruor jugulati animalis. Ab
Ἀποσφάζω, seu ἀποσφάττω. f. ξω, jugulo, macto; (2) interficio. Αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μαλ' αὐτίκα, *Aristoph. Thesm.* 757.
Ἀποσφαιρίζω, fut. ίσω, ejaculor et pilam repello; (2) retorqueo et relido in modum pilæ.
Ἀποσφαίρισις, ἡ, excussio.
Ἀποσφαιρόω, in globi formam redigo.
Ἀποσφακελίζω, f. ίσω, infestor seu laboro σφακέλῳ, sive membri inflammationem passi mortificatione; (2) σφάκελον induco; (3) debilito, putrefacio. Hinc
Ἀποσφακέλισις, εως, ἡ, inflammatio membri alicujus torporem afferens.
Ἀποσφαλεὶς, a. 2. part. pass. verbi
Ἀποσφάλλω, subverto, pessumdo; (2) a via aberrare facio; (3) facio excidere ab incepto, impedio. Ἀποσφάλλεσθαι τῆς ὁδοῦ, τῆς ἐλπίδος. Μέγα δὲ σφεας ἀποσφήλειε πόνοιο, *Il.* 5, 567.
Ἀποσφαλμάω, ῶ, collabor, concido. Ὁ δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμήσας, *Polyb.*
Ἀποσφὰξ, άγος, ἡ, excelsum præcipitium, præcipitium in rupibus a se divulsis. Ab
Ἀποσφάξειν, f. 1. inf. act. verbi
Ἀποσφάττω, f. ξω, idem quod ἀποσφάζω· ἀποσφάττει, enecat, *Ph.*
Ἀποσφενδονάω, ῶ, seu ἀποσφενδονέω, ῶ, f. ήσω, funda torqueo, funda tortum emitto. Ἀποσφενδονοῦντες ἀλλήλοις, *Luc.* Hinc
Ἀποσφενδόνητος, ου, ὁ ἡ, funda emissus; (2) funda repulsus.
Ἀποσφενδονίζω, idem quod ἀποσφενδονάω.
Ἀποσφήλειε, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀποσφήλαι. Ab ἀποσφάλλω.
Ἀποσφηνόω, in cunei formam redigo.
Ἀποσφίγγω, f. ξω, stringo, adstringo, comprimo, coarcto, restringo, *Gl. V.* Οἷς μοῦ τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε, *Luc.*
Ἀπόσφιγξις, ἡ, constrictio.
Ἀποσφραγίζω, f. ίσω, resigno; (2) signo; (3) reddo, perfero. Μαθόντα δὴ τοῦτο τὰ θεοπρόπια ἀποσφραγίσαι, *Diog. Laert.* (4) Ἀποσφραγίζομαι, *metaphorice*, in tuto sum, nam quæ signantur tuta sunt. (4) καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται, *Eur. Or.* 1108. Hinc
Ἀποσφράγισμα, ατος, τὸ, signaculum, sigillum.
Ἀποσφραγιστὴς, οῦ, ὁ, resignator, *Gl. V.*
Ἀποσφραίνομαι, odoror, olfacio.
Ἀποσφραίνω, olfacio, *Ep.*
Ἀποσχάζω, f. άσω, scarifico, venam aperio. Τὴν φλέβα ἀποσχάσαι, *Hippocr.*
Ἀποσχαλιδόω, ῶ, plagas erigo, et furcis fulcio. Ex ἀπὸ et σχαλὶς, *furcula.*
Ἀποσχάω, ῶ, idem quod ἀποσχάζω.

'Αποσχεδιάζω, f. άσω, ex tempore dico; (2) temere et inconsulte ago.

'Αποσχεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀποσχέω.

'Απόσχου, *abstine*, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Ion.* pro ἀπόσχεσο, seu *Attice* ἀπόσχου.

'Απόσχεσις, ἡ, abstinentia, temperantia. Ab

'Αποσχέω, abstineo. Ab ἀπέχω.

'Αποσχήσουσι, *arcebunt*, 3. plur. f. 1. ind. act.

'Αποσχίζω, futur. ίσω, abscindo, reseco, fissu avello. 'Αποσχίζειν τινὰ τοῦ λόγου, *Aristot.* Hinc

'Απόσχις, ιδος, ἡ, *Aret.* (propago, *Ern.*) idem quod

'Απόσχισις, εως, ἡ, abscissio, avulsio, quæ scindendo aut findendo fit.

'Απόσχισμα, ατος, τὸ, idem.

'Αποσχιστὴς, οῦ, ὁ, diremtor.

'Αποσχοινίζω, f. ίσω, fune circumscriptum sejungo; (2) sejungo, separo.

'Αποσχολάζω, f. άσω, vaco rei alicui.

'Αποσχόμενος, a. 2. part. med. v. ἀποσχέω.

'Αποσώζω, f. ώσω, servo, sanitati restituo. Πρὸς τοὺς μὲν οὖν σὲ τήν δὲ τ' ἔμπυον βάσιν παύοντας ἄλγους, κἀποσώζοντας νόσου, *Soph. Phil.* 1369.

'Αποσωθῆναι, a. 1. inf. pass.

'Αποταγὴ, ῆς, ἡ, renunciatio. Ab ἀποτάττω.

'Αποταδὴν, *adv.* extente. Ab ἀποτείνω.

'Αποταθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἀποτείνω.

'Αποτακεὶς, a. 2. part. pass. v. ἀποτήκω.

'Απότακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad certum usum sepositus. Ab ἀποτάττω.

'Αποταμιεύω, f. εύσω, recondo.

'Αποτάμνω, *Ion.* pro ἀποτέμνω, quod vide.

'Απόταξις, εως, ἡ, renunciatio.

'Απότασις, εως, ἡ, extensio; (2) consilium, propositum, argumentum, materia tractanda. Ab ἀποτείνω.

'Αποτάσσω, seu ἀποτάττω, f. ξω, colloco certo in loco, sepono, secerno; (2) centurio, in stationibus certis pono; (3) destino, despondeo; ἀποτάττομαι, renuntio, jubeo valere, a me submoveo, abstineo; (4) vale dico, de abeunte. Τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει, *Polyb.* 'Επίτρεψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου, *Luc.* 9, 61. Καὶ ἀποταξάμενος αὐτοῖς, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι, *Marc.* 6, 46.

'Αποτάτω, *adv.* longissime. Ab ἀπὸ, *a.*

'Απόταυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tauro carens.

'Αποταυρόω, ῶ, f. ώσω, taurum facio; et ἀποταυροῦμαι, taurinas iras concipio, tauri in modum efferor. Καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης ἀποταυροῦται δμωσὶν, *Eur. Med.* 188.

'Απόταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, privatus sepulchro; (2) seorsum ab aliis sepultus.

'Αποτάφρευσις, εως, ἡ, circumvallandi actio, circumvallatio. Ab

'Αποταφρεύω, f. εύσω, circumdo fossa, muro includo, murum duco, circumvallo, munio. 'Ελεῖν δὲ οὐ δυνάμενος ἀπετάφρευε, *Appian.*

'Αποτέγγομαι, mano, decido, de lacrymis. "Ομβρος χαλάζης αἵματος ἀπετέγγετο, *Soph. Œd. Tyr.* 1278.

'Αποτεθεῖεν, *reserventur*, 3. pl. a. 1. opt. pass. *per Sync.* pro ἀποτεθείησαν. Ab ἀποτίθημι.

'Αποτείνω, extendo, produco in longum, v. gr. orationem, convivium; (2) intendo; ἀποτείνομαι, invehor, *Gl. V.* Οἱ δ' ἔτι τούτων μακροτέρους ἀποτείνουσι μισθοὺς παρὰ θεῶν, *Plat.*

'Αποτεκνωθῶ, 1. sing. a. 1. conj. pass. v. ἀποτεκνόω.

'Αποτειχίζω, f. ίσω, muro obstruo, muro intersepio; (2) muro arceo, exitu vel aditu; vallum condo adversus aliquem, urbem circumvallo. 'Απετείχισε τὰς καταδρομὰς τῶν Θρᾳκῶν, *Plut.* Hinc

'Αποτείχισις, εως, ἡ, obstructio per murum; (2) murorum destructio.

'Αποτείχισμα, ατος, τὸ, murus circumductus ad obstruendum munimentum loci.

'Αποτειχισμὸς, οῦ, ὁ, obstructio quæ fit muro circumducto; (2) circumvallatio, munitio.

'Αποτεκμαίρομαι, judico, colligo argumentando. Πόρους ἀπετεκμήραντο, *Apoll. Rhod.* 4, 1538.

'Αποτεκνόω, liberis orbo.

'Αποτέλειοι, magistratus, *Polyb.* Vide τέλος.

'Αποτελειόω, ῶ, perficio; (2) consecro, initio.

'Αποτέλεσμα, ατος, τὸ, effectio, effectus; (2) effectus stellarum; (3) eventus. Ab ἀποτελέω. Hinc

'Αποτελεσματικὸς, ή, ὸν, effectum habens; unde ἡ ἀποτελεσματικὴ, scilicet τέχνη, scientia docens, ἀποτελέσματα, *imprimis* ars auguralis; ἀποτελεσματικοὶ post Homeri ætatem dicti sunt, qui mathematici vocantur et Chaldæi.

'Αποτελεσματικῶς, cum vi efficiendi, effective.

'Αποτελεστικὸς, ή, ὸν, efficiendi vim habens.

'Αποτελευτάω, ῶ, f. ήσω, finem habeo, desino; (2) finem do, termino.

'Αποτελεύτησις, ἡ, finis, determinatio.

'Αποτελέω, ῶ, f. έσω, efficio, perficio, præsto; consummo, *Gl. V.* 'Αποτελεῖν τὰ νομιζόμενα· τὸν καρπὸν, producere; εἰς τὴν ἡλικίαν, adhibere. 'Η δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον, *Jac.* 1, 15.

'Αποτέμνω, f. εμῶ, abscindo; deseco, recido, reseco, *Gl. V.* Κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερὶ, *Soph. Phil.* 1198.

'Αποτεμὼν, f. 1. part. act.

'Αποτέξεσθαι, f. 1. inf. med. v. ἀποτίκτω.

'Απότεξις, εως, ἡ, partus. Ab ἀποτίκτω.

'Αποτερματίζω, f. ίσω, definio, determino; (2) extermino, excludo. Hinc

'Αποτερματισμὸς, οῦ, ὁ, definitio, determinatio, descriptio.

'Αποτερμάτωσις, εως, ἡ, finis, extremitas. Κάρα, ἡ ἀποτερμάτωσις ἀνθρώπου, *Etymol. Mag.* 490, 27.

'Αποτερμίζω, f. ίσω, finio, definio. A τέρμα.

'Αποτεταμένος, perf. part. pass. v. ἀποτείνω.

'Αποτέτμητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἀπετέτμητο. Ab ἀποτέμνω.

'Απότευγμα, ατος, τὸ, res quæ male et præter animi sententiam successit; (2) damnum. Ab ἀποτυγχάνω, *non adsequor.*

'Αποτευκτικὸς, ή, ὸν, qui solet aberrare et frustrari. Ab eod.

'Απότευξις, εως, ἡ, repulsa, sinister et infelix successus; *Gl. V.* offensatio. Ab eod.

'Αποτεφρόω, ῶ, f. ώσω, in cinerem redigo.

'Αποτηγανίζω, f. ίσω, e sartagine comedo.

'Αποτήκω, f. ξω, liquo; (2) macero, tabefacio, consumo.

'Αποτῆλε, *adv.* procul. Ex ἀπὸ et τῆλε.

'Απότηξις, εως, ἡ, distillatio quæ fit humore liquefacto. Ab ἀποτήκω.

'Αποτίβατος, *Dor.* pro ἀπρόσβατος, *Soph.*

'Αποτιεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro ἀποτίσει. Ab ἀποτίω, *luo.*

'Αποτίθημι, depono, repono, *Gl. V.* ἀποτίθεμαι, omitto, depono, recondo, condo, *Gl. V.* 'Αποτίθεσθαι τὴν ὀργὴν, ἔχθραν, ὀργὴν, ἐπ' ἀνθρώπων, εἰς ἀγγεῖον. *In medio*, rejicio. Καὶ μετέχοιμι τᾶς ἀφροδίτας, πολλάν τ' ἀποθείμαν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 557.

'Αποτίκτω, partum emitto; (2) gigno.

'Αποτίλλω, avello, revello. 'Αναχίσας τοῦτο τὴν γαστέρα, καὶ ἔσω ἀποτίλας, *Herodot.* 1, 123. *pessime Gronovius* ἀποτίλας. Hinc

'Απότιλμα, ατος, τὸ, id quod avulsum est, seu vellendo abstractum.

'Αποτιμᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀποτιμάειν.

'Αποτιμάω, ῶ, f. ήσω, æstimo; (2) æstimatum do; (3) pignus conductionis domus do; at ἀποτιμάομαι, pignus ejusmodi accipio; (4) ignominia adficio, *Gl. V.* ἀποτιμῶμαι, censeor. 'Αποτιμήσασθαι τὸ χωρίον, *Dem.* Hinc

'Αποτίμημα, ατος, τὸ, pignus, quod dotis loco datur; (2) pignus, quod dare cogebatur, qui domum pupilli ab Archonte conducebat.

'Αποτίμησις, εως, ἡ, descriptio, census. *Gl. V.* æstimatio; (2) vectigal, tributum.

'Αποτιμητὴς, οῦ, ὁ, qui pignus conductionis certo pretio æstimatum accipit. *Gl. V.* censor.

'Απότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, honore carens, inhonoratus; (2) oppigneratus. Ex τιμή.

'Αποτίναγμα, ατος, τὸ, id quod decutitur seu excutitur. Ab

'Αποτινάξασθαι, a. 1. inf. med. verbi

'Αποτινάσσω, vel ἀποτινάττω, f. ξω, excutio, decutio; ἀποτίναξεν, decussit, *Ph.* a. 1. Τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινάξατε, *Luc.* 9, 5.

'Αποτιννύμενος, præs. part. med. verbi

'Αποτίνυμαι, pœnas sumo. "Η νίας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν, *Hesiod. Op.* 245. Ab ἀποτίω

'Αποτινύω, persolvo, luo, *Gl. V.*

'Αποτίνω, luo pœnas, solvo, dependo. Τρεῖς δραχμὰς τῷ ἰδιώτῃ, δύω δ' ἄλλας ἀποτίνειν εἰς τὸ δημοτικόν, *Plut.*

'Αποτισάμενος, a. 1. part. med. v. ἀποτίω.

'Αποτίσει, *luet*, 3. sing. f. 1. ind. act.

'Απότισις, εως, ἡ, restitutio, redhibitio, *Gl. V.*

'Απότιτθος, ου, ὁ καὶ ἡ, a matris uberibus amotus.

'Αποτίω, f. ίσω, punio; (2) persolvo, luo, rependo, reddo; (3) luo pœnas: ἀπέτισεν, luit, *Ph.* 'Επειδὰν ἀποτίσω τὰ τρία τάλαντα, ἃ ὤφελον, *Dem.* Τὰ παράνομα τάδ' ἀνόσια θεὸς ἀποτίνεται. *Aristoph. Thesm.* 692. 'Αποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης, h. e. post, *Id. Vesp.* 1246. (3) μεγάλοι δὲ λόγοι μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων ἀποτίσαντες, gravibus plagis adfecti, magnorum dictorum pœnas luerunt, *Soph. Antig.* 1350.

'Αποτμήγω, f. ξω, abscindo. Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, *Il.* 16, 391.

'Αποτμὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, abscissus, abruptus. Ab ἀποτμήσσω.

'Αποτμήξας, a. 1. part. act. v. ἀποτμήγω.

'Απότμηξις, εως, ἡ, prosectio, abscissio. Ab ἀποτέμνω.

'Αποτμήσσω, abscindo, abrumpo.

"Αποτμος, ου, ὁ καὶ ἡ, miser, infelix. "Αποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος, *Eurip. Phœn.* 1316. 'Εγὼ δὲ σῇ δυσχλίᾳ δάκρυσι διοίσω πότμον ἄποτμον, *Id. Hippol.* 1142.

'Απότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, enascens, enatus. Τοιγαροῦν τὰ ἀπότοκα τοῦδε νοσήματα ἄφυκτα γίγνεται, *Aret.* Ab ἀποτίκτω.

'Αποτολμάω, ῶ, f. ήσω, confidenter audeo, confidenter aggredior. 'Ησαΐας δὲ ἀποτολμᾷ, *Rom.* 10, 20.

'Απότολμος, ου, ὁ καὶ ἡ, audax. A τολμάω.

'Αποτομὰς, άδος, ἡ, abrupta, abscissa; (2) jaculi genus. Ab ἀποτέμνω. Unde

'Αποτομεὺς, έως, ὁ, abscissor:

'Αποτομὴ, ῆς, ἡ, abscissio, scissura; prosectio, *Gl. V.* (2) jaculum parvum.

'Αποτομία, ας, ἡ, abscissio, incisio; (2) severitas nimia, qua res omnes ad vivum resecantur; *Ph.* crudelitas, al. *Gl. V.* temeritas, severitas, acerbitas.

'Απότομος, ου, ὁ καὶ ἡ, abscissus, abruptus, præruptus; (2) durus, rigidus, severus, inexorabilis, *Ph.* crudelis, immanis, acerbus, durus; ἀποτομώτατος, durissimus, *Gl. V.* (2) οὐδέ τις ἀποτόμου λήματός ἐστιν αἰδώς, *Eurip. Alc.* 985.

'Αποτόμως, *adv.* abscisse, abrupte; (2) severe, rigide; (3) plane, præcise, temere, *Gl. V.* (4) omnino.

'Αποτοξεύω, f. εύσω, sagitta appeto; (2) sagitta arceo, propulso.

'Αποτορνεύω, f. εύσω, detorno; (2) expolio, elaboro, exorno; (3) in orbem redigo.

"Αποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine potu vivit; (2) ad potandum non idoneus. "Ασιτος ὡ 'νὴρ, ἄποτος, *Soph. Aj.* 324. Ex πίνω.

'Αποτραγεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀποτρώγω. Unde

'Αποτράγημα, ατος, τὸ, cibi reliquiæ.

'Αποτραχηλίζω, f. ίσω, strangulo, frango collum. *Gl. V.* decollo, detrunco. Ex ἀπὸ et τράχηλος.

'Αποτραχύνω, exaspero; (2) audeo.

'Αποτρεπτικὸς, ή, ὸν, avertendi seu depellendi vim habens; (2) dissuasorius, dehortatorius. Ab

'Αποτρέπω, f. ψω, averto; (2) avoco, revoco, deterreo, dehortor; ἀποτρέπομαι, pedem averto, retro converto; (3) aversor, repudio, repello.

repello. Ἀποτρέπειν τῆ γάμȣ, τῶν ἁμαρτημάτων. Ὅπως ἀποτρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην; *Aristoph. Nub.* 774. Οὐδὲν τέτων ἀπέτρεψέ σε, μὴ ȣ̓χὶ τίθειν παρ' αὐτῶ. prohibuit, quo minus, *Luc.* ἀποτετραμμένος, alienus ab aliqua re; ȣ̓κ ἀποτετραμμένος, non alienus, immo cupiens aliquid facere.

Ἀποτρέφω, f. ψω, alo, *Ern.*

Ἀποτρέχω, currendo abeo, recurro, revertor.

Ἀπότρεψις, εως, ἡ, aversio. Ex ἀποτρέπω.

Ἀποτριάζω, tres ictus infligo; (2) vinco, supero; (3) triumphum cano.

Ἀποτριακδίζω, idem.

Ἀποτριάσσω, f. άξω, idem.

Ἀποτριβή, ῆς, ἡ, attritus, detrimentum. Ab

Ἀποτρίβω, f. ψω, detero, attero, contero; (2) aboleo, expello; (3) frictu seu tritu abstergo; ἀποτρίβομαι, detergo, diluo; (4) submoveo, amolior, deflecto, impedio, *Gl. V.* ἀπότριψον, defrica. Πλευρὰ ἀποτρίψεσι, *Odyss.* 17, 232. Ἀποτρίβειν διαβολὰς, *Diod. Sic.* Hinc

Ἀπότριμμα, ατος, τὸ, quod deterendo decidit, ramentum deterendo detractum. *Gl. V.* retrimentum, recrementum.

Ἀποτριτόω, ῶ, f. ώσω, ad tertiam partem redigo. *Ph.* ἀποτριτοῖ, decoquit.

Ἀπότριχες, ων, οἱ ȣ̓ αἱ, impuberes. Ex ἀπὸ et θρὶξ, *crinis, pilus.* Unde

Ἀποτρίχω, f. θρίξω, pilos avello. Εἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθριξε τρίχας, *Eur.*

Ἀπότριψις, εως, ἡ, detersio; tritura, *Ph.* Ab ἀποτρίβω.

Ἀποτροπάσθαι, præs. inf. med. v. ἀποτροπάομαι.

Ἀποτρόπαιος, ȣ, ὁ ȣ̓ ἡ, malorum depulsor; (2) averruncus; (3) averruncandus, avertendus, abominandus, fugiendus, odio dignus. Ab ἀποτροπή.

Ἀποτροπάομαι, ῶμαι, aversor, declino.

Ἀποτροπάω, ῶ, averto. Ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω αὐτόθεν, *Il.* 20, 119.

Ἀποτροπή, ῆς, ἡ, aversio; (2) amolitio, depulsio; (3) dehortatio, dissuasio. Ab ἀποτρέπω, *averto.* Hinc

Ἀποτροπιάζομαι, f. άσομαι, aversor, abominor, odio prosequor, exsecro; (2) placo, expio.

Ἀποτροπιάζω, pro piaculo expio, *Gl. V.* Ab ἀποτροπή. Hinc

Ἀποτροπίασμα, ατος, τὸ, sacrificium quod fit malorum avertendorum causa, expiatio.

Ἀποτροπιασμὸς, ȣ̃, ὁ, amolitio iræ deorum; (2) aversatio. Ab eod.

Ἀποτρόπιος, ον, avertendi vim habens.

Ἀπότροπος, ȣ, ὁ ȣ̓ ἡ, aversandus, abominandus, refugiendus; (2) separatus ac quasi exterminatus; (3) depulsor mali, averruncus. Ἰὼ σκότȣ νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, detestabilis, *Soph. Œd. Tyr.* 1313. Τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον ᾅδαν, *Id.* 612. Ab ἀποτρέπω.

Ἀποτροφή, ῆς, ἡ, cibus, alimentum.

Ἀπότροφος, ȣ, ὁ ȣ̓ ἡ, qui procul a parentibus nutritus fuit; (2) peregrinus. (1) καὶ τὸν Ἄρεα ἀπότροφον γινόμενον. *Herodot.* 2, 64 Ab τρέφω.

Ἀποτρυγάω, ῶ, f. ήσω, vindemio.

Ἀποτρύχω, f. ξω, attero, consumo, exhaurio. Ἀποτρύχειν ἑαυτȣ̀ς, *Plut.*

Ἀποτρύω, f. ύσω, detero, attero; (2) abjicio; (3) defatigo, conficio laboribus. Φαμὶ γὰρ ȣ̓κ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρῆναί σε, *Soph. Trach.* 126.

Ἀποτρώγω, f. ξομαι, abedo, avello morsu.

Ἀπότρωκτος, ον, demorsus, resectus; Grammatici de Apocope dicunt.

Ἀποτυγχάνω, aberro, non adsequor; (2) frustror; (3) perdo, amitto; et (4) ex voto non succedo, præter spem evenio; repulsam fero, *Gl. V.* ἀπέτυχον, deceptus sum, *Ph.* a. 2. ἀποτυχὼν, deceptus, *Ph.* part. Ἀποτυγχάνειν τȣ̃ σκοπȣ̃, τῆς ἐλπίδος, *Dem.*

Ἀποτυλόω, ῶ, f. ώσω, callum obduco; ἀποτυλȣ̃μαι, occalleo, *Gl. V.* ἀποτυλȣ̃σθαι, callescere.

Ἀποτυμπανίζω, f. ίσω, fustibus concido; (2) fidiculis extendo; (3) crudeliter interficio.

Ἀποτυπόω, ῶ, f. ώσω, effingo, exprimo, *Gl. V.* ἀποτυπῶ, effingo; ἀποτυποῖ, effingit, *Ph.* Πρὸς τὴν τȣ̃ παραδείγματος ἀποτυπȣ́μενος φύσιν, *Plat.*

Ἀποτύπτεσθαι, præs. inf. med. verbi

Ἀποτύπτω, f. ψω, verberare desino. *In med.* verberare me desino, plangere desino. Ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται, *Herodot.* 2, 40.

Ἀποτύπωμα, ατος, τὸ, effigies expressa ex exemplari. Ab ἀποτυπόω, *Ern.*

Ἀποτυφλόω, ῶ, f. ώσω, excæco; (2) obturo, sc. fontem, fenestram.

Ἀποτύχημα, ατος, τὸ, infortunium, frustratio. Ab ἀποτυγχάνω. Unde

Ἀποτυχία, ας, ἡ, spei frustratio, repulsa.

Ἀποτυχίζω, a lapide assulas et cementa malleo rostrato decutio ad eum complanandum. Ex ἀπὸ et τύχος, seu τύκος, quod vide.

Ἀποτυχόντως, *adv.* præter spem, præter votum. Ab ἀποτυγχάνω.

Ἀποτυχὼν, aor. 2. part. act. v. ἀποτυγχάνω.

Ἀπουλόω, ῶ, f. ώσω, cicatrice obduco. Hinc

Ἀπȣ́λωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio.

Ἀπȣλωτικὸς, ἡ, ὸν, cui vis inest cicatricem inducendi.

Ἀπȣραγέω, ῶ, f. ήσω, extremum agmen duco, agmen claudo.

Ἀπȣράμενος, aor. 1. part. med. *per Sync.* pro ἀπȣρισάμενος. Ab ἀπȣρίζω, pro ἀφορίζω, *definio.*

Ἀπȣρανόθεν, cœlitus.

Ἀπȣ́ρας, a. 1. part. act. *per Sync.* pro ἀπȣρίσας, a verbo eod.

Ἀπȣρέω, ῶ, f. ήσω, cum urina excerno.

Ἀπȣ́ρησις, εως, ἡ, et *Ion.* ιος, ipsa actio mingendi, vel urinam reddendi. Ἀπȣρήσιος προθυμίη, *Aret.*

Ἀπȣρίζω, f. ίσω, aufero, separo, *Il.* 22, 498. Ab ἀφορίζω, *aufero.*

Ἄπȣρος, ȣ, ὁ ȣ̓ ἡ, qui abest a terminis, longe a terminis. Πάτρας ἄπȣρον, longe a mea patria, *Soph. Œd. Tyr.* 194. Ex ἀπὸ et ὅρος, *terminus.*

Ἀπȣρόω, ῶ, f. ώσω, destituor vento secundo, adverso vento utor. Ex ἀπὸ et ȣ̓̃ρος.

Ἄπȣς, οδὸς, ὁ ȣ̓ ἡ, pedibus carens.

Ἀπȣ̃σα, absens, præs part. f. g. verbi ἄπειμι.

Ἀπȣσία, ας, ἡ, absentia; (2) detrimentum. Ἡ ᾽πιȣ̃σα ἀπȣσία, *Eurip. Iphig. in Aul.* 651.

Ἀπȣσιάζω, f. άσω, bonorum partem do alicui.

Ἀποφάγω, comedo.

Ἀποφαίνω, ostendo, demonstro, palam facio; (2) probo; (3) exhibeo, profero; (4) defero; (5) efficio, reddo, effectum exhibeo; (6) declaro, explico; ἀποφαίνομαι, pronuncio, decerno, sententiam dico. Ἀποφαίνειν γνώμην περί τινος, τὴν διαθήκην, τὶ πρὸς τὸ δημόσιον, εἰς τὸ κοινόν.

Ἀποφανȣ̃μες, 1. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀποφανȣ̃μεν.

Ἀπόφανσις, εως, ἡ, enunciatio verum vel falsum significans, nomine et verbo constans; (2) sententia, breve dictum; (3) rei quæsitæ probatio; (4) index, recensio, commentarius. Ab ἀποφαίνω. Unde

Ἀποφαντικὸς, ἡ, ὸν, enunciativus, pronunciativus, adfirmationem aut negationem habens, qui sive adfirmans sive negans aliquid pronunciat; (2) qui aliquid negat. Hinc

Ἀποφαντικῶς, *adv.* enunciative, more eorum qui de aliqua re aliquid pronunciant. Ab

Ἀποφαντὸς, ἡ, ὸν, enunciatus, pronunciatus.

Ἀπόφασθε, 2. pl. a. 1. imperat. med. verbi ἀπόφημι.

Ἀπόφασις, εως, ἡ, negatio; accipitur *apud Plutarchum* pro sententia et dicto brevi, hoc est apophthegmate; (2) descriptio bonorum, qua particulatim indicatur quantum quis in bonis habeat, (sed vide potius ἀπόφανσις, *Ern.*) Ab ἀπόφημι.

Ἀποφάσκω, nego, inficior; (2) enuncio aliquid; (3) interdico. Ex ἀπὸ et φάω.

Ἀποφατικὸς, ἡ, ὸν, negativus, negans.

Ἀποφατικῶς, *adv.* negative.

Ἀπόφατις, ἡ, idem quod ἀπόφασις, *Eur.*

Ἀποφαυλίζω, f. ίσω, pro vili habeo, parvi, flocci facio; verbis elevo.

Ἀποφέρβομαι, pascor seu alor ex, pasco seu alo me ex. Ἀποφερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν, *Eurip. Med.* 827. Ex ἀπὸ et φέρβω, *alo.*

Ἀποφεροίατο, 3. pl. præs. opt. pass. *Ion.* pro ἀποφέροιντο. Ab

Ἀποφέρω, aufero, abduco, tollo; (2) refero, reporto; (3) pendo, persolvo; (4) adfero; (5) renuncio, designo, nomen alicujus edo; (6) refero; ἀποφέρομαι, effluo, emano, expiro, *Gl. V.* Ἀποφέρειν τὸν φόρον, solvere; νόσος ἀπήνεικε αὐτὸν, necavit; παρανόμων γραφὴν κατά τινος, accusare. Ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν, *Aristoph. Pac.* 287. Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κȣ̓κ ἀποστερεῖν, reddere; *Id. Conc.* 449.

Ἀποφεύγω, f. ξομαι, effugio, evado; (2) absolvor crimine, judicio. Ἀποφεύγειν τὸν τόπον, νόσον, πάθος, αἰτίαν· τὸ ἔγκλημα, δίκην, ψηφίσματα, absolvi. Εὖ γνῶθι, ὅτι σοὶ κῆρα τάνδ' ἀποφευγεῖν, *Soph. Phil.* 1158. Εἰ μή τι τάτῳ δόντες ἀποφευξȣ́μεθα, *Aristoph. Av.* 933. Hinc

Ἀποφευκτικὸς, ἡ, ὸν, effugiendi peritus; (2) qui habet fortunam, ut facile effugiat.

Ἀπόφευξις, εως, ἡ, effugium, (ἀπόφυξις, *Ern.*)

Ἀποφηληκίζω, decerpo seu deligo ficus immaturas; (2) vim adfero, cogo, *Suid.* Ex ἀπὸ et φήληξ, *ficus immatura.*

Ἀπόφημι, f. φήσω, contradico; (2) nego, inficior; (3) profiteor, effero; (4) censeo; (5) declaro; (6) demonstro. Ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, ȣ̓ ἀγγελίην ἀπόφασθε, *Il.* 9, 645.

Ἀπόφημος, ȣ, ὁ ȣ̓ ἡ, qui est mali ominis, inominatus. Ex ἀπὸ et φήμη, *omen.*

Ἀποφῆναι, a. 1. inf. act. v. ἀποφαίνω.

Ἀπόφθαρμα, ατος, τὸ, pharmacum abortum faciens. Ex ἀποφθείρω, *corrumpo.*

Ἀποφθέγγομαι, f. ξομαι, eloquor, sententiose dico; vaticinor, oraculum edo. Ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτȣ̃, ȣ̓ ἀπεφθέγξατο αὐτοῖς, *Act.* 2, 14.

Ἀποφθεγκτήριον, ȣ, τὸ, revelatio, *Man.*

Ἀποφθεγκτος, ȣ, ὁ ȣ̓ ἡ, a sermone remotus et separatus, indignus quem alloquamur:

Ἀπόφθεγμα, ατος, τὸ, acute dictum et breve:

Ἀποφθεγματικὸς, ἡ, ὸν, peritus apophthegmata loquendi; (2) qui apophthegmatibus loqui gaudet. Ab ἀποφθέγγομαι.

Ἀποφθείρω, corrumpo, perdo; (2) corruptum fœtum edo, abortum pario. Ἀποφθείρειν τὸ ἔμβρυον, *Hippocr.*

Ἀποφθίμενος, part. præs. med. *per Syncop.* pro ἀποφθιόμενος. Ab ἀποφθίω.

Ἀποφθινύθω, perdo, profligo; (2) pereo, intereo. Ἀποφθινύθȣσι δὲ λαοὶ, *Il.* 5, 643.

Ἀποφθίνω, idem. Οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσει θάλασσα, *Hes. Op.* 664.

Ἀποφθίσει, 3. sing. a. 1. opt. act.

Ἀποφθίσθω, 3. sing. præs. imperat. med. vel pass. *per Syncop.* pro ἀποφθιέσθω. Ab

Ἀποφθίω, f. ίσω, perdo, inficio; ἀποφθίμενος, perditus, interfectus, mortuus. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, *Od.* 5, 110.

Ἀποφθορὰ, ᾶς, ἡ, abortus, editio fœtus in utero corrupti. Ab ἀποφθείρω.

Ἀποφιμόω, ῶ, f. ώσω, fiscella capistro; (2) os obturo.

Ἀποφλαυρίζω, f. ίσω, floccifacio; (2) derideo; (3) malum aversor.

Ἀποφλαυρίξασα, a. 1. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀποφλαυρίσασα. A præc.

Ἀποφλεγμαίνω, inflammari tumore desino, tumorem depono.

Ἀποφλεγματίζω, f. ίσω, pituita purgor, pituitam elicio. Ex ἀπὸ et φλέγμα. Hinc

Ἀποφλεγματισμὸς, ȣ̃, ὁ, purgatio a pituita; (2) id quo utimur ad eliciendam pituitam.

Ἀπόφλημα, τὸ, debitum, *Dem. ap. Hes.*

Ἀποφλοιόω, ῶ, f. ώσω, decortico. A φλοιός.

Ἀποφλύζω, efflo, ebullio.

Ἀποφοιβάζω, expurgo; (2) oracula reddo.

Ἀποφοιτάω, ῶ, f. ήσω, abeo, abscedo, resilio, recedo; (2) non frequento scholam, derelinquo scholam; (3) renuncio; (4) morior. Ἀπεφοίτα τῶν ἐκκλησιῶν, *Philostr.* (2) παρ' Αἰσχίνην

Αἰσχίνην ἀποφοιτήσας, priore magistro derelicto, ad Æschinem se contulit, *Suidas.* Hinc

Ἀποφοίτησις, εως, ἡ, abitio, discessus.

Ἀπόφονος φόνος, injusta cædes, cædes infanda, *Eurip. Or.* 163. Ἀπόφονον αἷμα, sanguis quem effundere fas non est, *Id. Ibid.* 192.

Ἀποφορά, ᾶς, ἡ, ablatio; (2) lucrum, emolumentum; (3) vectigal, tributum; (4) pensio, pensitatio; (5) exhalatio, exspiratio, effluxio; (6) reditus, proventus; (7) graveolentia. Ab ἀποφέρω, *aufero.*

Ἀποφόρητος, ον, auferendus; τὰ ἀποφόρητα, dona convivis data.

Ἀπόφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, infirmus, imbecillis, qui non est oneri ferendo; (2) non tolerandus, aversandus. Ab eod.

Ἀποφορτίζομαι, f. ίσομαι, exonero, onus abjicio. Ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον, *Act.* 21, 3. A φόρτος.

Ἀποφράγνυμι, sive ἀποφραγνύω, obstruo, obturo, communio velut septo. Καταφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα, munis, *Soph. Antig.* 241. Ex ἀπὸ et φράσσω, *sepio.*

Ἀπόφραξις, ἡ, obturatio, obstructio.

Ἀποφράς, άδος, ἡ, nefastus, sceleratus, infandus, inauspicatus; ἀποφράδες, nefasti dies, *Ph.* Ex ἀπὸ et φράζω, *loquor.*

Ἀποφράσσω, sive ἀποφράττω, f. άξω, obstruo, obturo, intersepio. Ἀποφράσσειν τὸ στόμα.

Ἀπόφρικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhorrescens, exterritus, *Aret.* Ex ἀπὸ et φρικτὸς, *horrendus.*

Ἀποφυάδες, adnata, id est, adnascentes ramuli ramis majoribus. Sic *Aristoteles* item vocat intestinorum appendices.

Ἀποφυάς, άδος, ἡ, appendix; (2) ramulus adnascens majoribus. Ab ἀποφύω.

Ἀποφυγεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀποφεύγω. Unde

Ἀποφυγή, ῆς, ἡ, effugium.

Ἀπόφυλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, tribum non habens; (2) peregrinus; (3) inimicus, infensus. A φυλή.

Ἀποφυλλάς, άδος, ἡ, *Nic.* Vide ἀποφύλλισις.

Ἀποφυλλίζω, folia seu frondes amputo. *Gl. V.* defolio. Ex ἀπὸ et φύλλον. Hinc

Ἀποφύλλισις, εως, ἡ, foliorum amputatio, frondatio.

Ἀποφυσάω, ῶ, f. ήσω, efflo; (2) perflo; (3) flatu expello, flatu dissipo, flatu dejicio; (4) respuo. Ἀποφυσᾶσθαι πλέτα μεγέθει, *Philo.*

Ἀποφύσια, ας, ἡ, eminentia; (2) bulla. Ab

Ἀπόφυσις, εως, ἡ, excrescentia, pars ab alia enata et procedens; (2) pars ossis extuberans. Ab ἀποφύω.

Ἀποφυτεία, ας, ἡ, transplantatio, quum stolo evulsus seritur. Ab

Ἀποφυτεύω, f. εύσω, stolonem evulsum sero; (2) transplanto.

Ἀποφύω, emitto surculum; ἀποφύομαι, enascor, exorior, abnascor; (2) adnascor.

Ἀποφώλιον, *adv.* frustra, incassum. Καὶ νέκυν αὐτίκ' ἔθηκ' ἀποφώλιον ἐκπτύουσαν, frustra exspuentem, *Oppian. Cyneget.* 3, 447.

Ἀποφώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vanus, irritus; (2) monstrosus, prodigiosus; (3) indoctus. Ex ἀπὸ et φωλεὸς, *lustrum in quo feræ latent.*

Ἀπόφωλος, idem quod ἀποφώλιος, *Man.*

Ἀποχάζω, f. άσω, abscedo, recedo. Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, *Odyss.* 11, 94.

Ἀποχαιρετίζω, saluto, adloquor, *Glossa ad Soph. Trach.* 531.

Ἀποχαλασμὸς, οῦ, ὁ, relaxatio. Ab

Ἀποχαλάω, ῶ, f. άσω, relaxo, remitto, resolvo. Ἀποχαλᾶν τὴν φροντίδα.

Ἀποχαλινόω, ῶ, f. ώσω, frenum detraho, effreno. *Gl. V.* refreno.

Ἀποχαλκεύω, f. εύσω, ære tego; (2) fabricor.

Ἀποχαλκίζω, f. ίσω, ære privo, seu spolio.

Ἀποχαρακόω, ῶ, f. ώσω, vallo seu aggere includo.

Ἀποχάραξις, εως, ἡ, vestigii impressio. Ab

Ἀποχαράσσω, seu ἀποχαράττω, f. ξω, scarifico, derado; (2) impresso vestigio signo, vel noto.

Ἀποχαρίζομαι, f. ίσομαι, elargior.

Ἀποχειμάζει, hiems desinit, desæviit.

Ἀποχειρίζω, f. ίσω, manum amputo, manu privo.

Ἀποχειρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, manibus victum quærens, manuum labore victitans, artem sellulariam exercens.

Ἀποχειροβίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. *Gl. V.* mechanicus.

Ἀποχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, suffragio meo improbo, vel antiquo; (2) veto, abrogo; (3) plebiscito absolvo. Ἀποχειροτονηθῆναι πρὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, *Aristoph. Pace,* 665. Τὰ πεπραγμένα ἀκούσας ὁ δῆμος ἀπεχειροτόνησε Μειδίου, *Dem.* Hinc

Ἀποχειροτονία, ας, ἡ, antiquatio, quæ fit suffragio; (2) abrogatio.

Ἀποχετεύω, f. εύσω, per canalem in alium locum deduco, derivo; (2) averto rem molestam.

Ἀποχέω, et ἀποχεύω, effundo.

Ἀποχή, ῆς, ἡ, distantia; (2) scriptum, quo pecuniam debitam creditor se accepisse testatur. *Gl. V.* apocha, acceptilatio; (3) abstinentia. Ex ἀπὸ et ἔχω, *habeo.*

Ἀποχλωρίας, ου, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut insania, proprie in pallorem. Ex ἀπὸ et χλωρός.

Ἀπόχορδος, ου, ὁ καὶ ἡ, absonus. Ex χορδή.

Ἀποχόω, ῶ, f. ώσω, terra adgesta averto; (2) aggere communio.

Ἀποχρᾷ, sufficit, satis est.

Ἀποχραίνειν, colorare, *Steph.*

Ἀποχρᾶν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἀποχρῆν, a verbo impers. ἀπόχρη, *satis est.* Ab

Ἀποχράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, abutor; (2) utendo consumo, usu attero; (3) valde, sæpe utor; (4) utor; ἀποχρῆται, usurpat, *Ph.* (5) interficio; (6) contentus sum. Ἀποχρᾶτο τῷ στρατοπέδῳ, *Aristot.*

Ἀπόχρεμμα, ατος, τὸ, exscreatum. Ab

Ἀποχρέμπτομαι, f. ψομαι, exscreo, screatu ejicio. Hinc

Ἀποχρεμπτικὸς, ἡ, ὸν, exscreabilis.

Ἀπόχρεμψις, εως, ἡ, exscreatio.

Ἀποχρεώμενος, *contentus, Ion.* pro ἀποχρώμενος, quod est ab ἀποχράομαι.

Ἀπόχρη, f. ήσει, satis est, sufficit. Ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι, *Aristoph. Av.* 1609. Ex ἀπὸ et χρῆμι pro χράομαι.

Ἀπόχρησις, εως, ἡ, abusus; (2) interfectio, occisio. Ab ἀποχράομαι.

Ἀποχρίω, f. ίσω, detraho, seu derado, quod inunctum fuit; (2) derado. *Gl. V.* relino.

Ἀποχρυσόω, ῶ, f. ώσω, inauro, deauro.

Ἀποχρώντως, *adv.* satis; abunde. Ab ἀποχρῶν, *sufficiens,* quod est ab ἀποχρᾷ.

Ἀπόχρωσις, εως, ἡ, coloratio, tinctura. Ex ἀπὸ et χρόω, *coloro.*

Ἀποχυθεὶς, part. pass. a. 1. verbi ἀποχύω.

Ἀποχυλίζω, f. ίσω, succum extraho.

Ἀπόχυμα, ατος, τὸ, id quod effusum est.

Ἀποχυρόω, ῶ, f. ώσω, munio, ut *simp.*

Ἀπόχυσις, εως, ἡ, effusio; (2) spicæ emissio, in frumento. Ab

Ἀποχύω, effundo, profundo.

Ἀποχωλεύω, f. εύσω, claudum reddo.

Ἀποχωλόω, ῶ, f. ώσω, idem.

Ἀποχωρέω, ῶ, f. ήσω, abscedo, discedo, recedo, decedo, *Gl. V.* Ἀποχώρησον δόμων, *Aristoph. Ach.* 460. Δεῦρ' ὡς ἐμ' ἀποχώρησον, accede, *Id. Av.* 1653. Ἀποχωρήσας ἀπ' αὐτῶν, *Act.* 13, 13. Hinc

Ἀποχώρημα, ατος, τὸ, excrementum.

Ἀποχώρησις, εως, ἡ, abscessus, discessus, decessus; (2) egestio; (3) secessus ad levandum ventrem. (3) ἕτερος δέ τις ἰδὼν ϑακεύοντας ἐν ἀποχωρήσει ἐπὶ δίφρων ἀνθρώπους, *Plutarch. in Lycurgo.*

Ἀποχωρίζω, f. ίσω, sejungo, secerno, segrego, revoco, sequestro, abstraho, abjungo, *Gl. V.* Ἐγένετο οὖν παροξυσμὸς, ὥστε ἀποχωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, *Act.* 15, 39. Hinc

Ἀποχωριστὴς, οῦ, ὁ, sevocator, *Gl. V.*

Ἀπόχωσις, εως, ἡ, munitio quæ fit aggere. Ab ἀποχόω.

Ἀποψαλίζω, forfice reseco.

Ἀποψάλλω, perstringendo revello.

Ἀποψάω, ῶ, f. ήσω, abstergo, detergo. Ἀλλ' ἀποψήσασθ' ἐγὼ καί τοι γε πάνυ πόνηρος εἶ, *Aristoph. Lys.* 1036.

Ἀποψεύδομαι, f. ψεύσομαι, mentior, fingo.

Ἀπόψηγμα, ατος, τὸ, ramentum, strigmentum, purgamentum. Ab ἀποψήχω, *derado.*

Ἀπόψημα, ατος, τὸ, quod abstergendo seu radendo detractum est. Ab ἀποψάω. Unde

Ἀπόψηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, detersus, derasus.

Ἀποψηφίζομαι, suffragio meo absolvo, absolvo; (2) suffragio meo antiquo, abrogo; amoveo suffragio meo aliquem a magistratu; (3) censeo; (4) sententiam fero. Εἰ γὰρ ἀποψηφιεῖσθε τότε, absolveretis, *Dem.*

Ἀποψήφισις, εως, ἡ, absolutio; (2) rejectio.

Ἀποψήχω, f. ξω, derado, detergo, destringo.

Ἀποψιλόω, ῶ, f. ώσω, nudo, privo; (2) deglabro, depilo. Hinc

Ἀποψίλωσις, εως, ἡ, nudatio; (2) depilatio.

Ἄποψις, εως, ἡ, adspectus, conspectus, prospectus, *Gl. V.* Ex ἀπὸ et ὄπτομαι.

Ἀποψοφέω, ῶ, magnum strepitum edo; (2) crepitum ventris emitto, pedo.

Ἀπόψυγμα, ατος, τὸ, idem quod excernitur, stercus.

Ἀπόψυξις, εως, ἡ, refrigeratio; (2) extinctio. Ἡ ῥίζα τῶν κακῶν πάντων, αὐτή ἐστιν ἡ ἀπόψυξις τῆς ἀγάπης, *Theophylact. ad vers.* 31, *cap.* 1, *ad Romanos.*

Ἀπόψυχος, frigidus. Δῆλον δὲ ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα, ἅτε παρὰ μῆκος ἄκαιρον ἀναχαλώμενα, frigida et emortua, *Longin. Sublim.* 42.

Ἀποψύχω, f. ξω, frigefacio; (2) restinguo; (3) exspiro, animam efflo, morior, *Gl. V.* derigeo; (4) animi deliquium patior; (5) exsicco, depurgo; (6) excerno, alvum exonero; (7) consumo. Ἐς' ἀπέψυξεν βίον, *Soph. Aj.* 1050. Ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου, *Luc.* 21, 26.

Ἀποψωλέω, ῶ, f. ήσω, præputium detraho, glandem nudo; (2) apellam facio. Ex ἀπὸ et ψωλὸς, *apella, verpus.*

Ἀποψώμενος, part. pass. vel med. verbi ἀποψάω, *abstergo.* Εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον, *Xenoph. Cyri Instit.* 1, 3.

Ἀπώμνυς, 2. sing. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἀπώμνυες. Ab ἀπόμνυμι.

Ἄππας, ου, ὁ, genitor, *apud Callim.*

Ἀππαπαί, *adverbium annuentis et approbantis.*

Ἀπραγέω, facultate agendi destituor, nihil ago, otior, *Ern.*

Ἀπραγία, ας, ἡ, cessatio a rebus agendis, otium. A πράσσω.

Ἀπραγμάτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, circa quem studium adhibitum non fuit, non curiose excogitatus, levi labore partum; (2) de terra, commerciis carens; (3) homo socors, tardus, a rerum scita et astuta tractatione seu voluntate, seu ingenio, alienus. A πραγματεύω.

Ἀπραγμόνως, *adv.* sine molestia; (2) incuriose; (3) modeste, quiete; (4) sine affectatione imperii, potentiæ.

Ἀπραγμοσύνη, ης, ἡ, vacatio a negotiis; (2) tranquillitas, a negotiis vacui; (3) negligentia. *Gl. V.* otium, incuriositas, incuria. Ab

Ἀπράγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, negotiis vacuus, quietus; (2) a negotiis abhorrens, iners; (3) qui placidis est moribus et nulli negotium facessit; (4) qui lites non amat, fugitans litium; (5) ignarus rerum et incuriosus. Ex α priv. et πρᾶγμα, *negotium.*

Ἀπραγόπολις, εως, ἡ, urbs negotiis vacua, otii altrix. Ex α priv. πρᾶγος, et πόλις.

Ἀπρακτέω, ῶ, nihil proficio; (2) non impetro quod peto; (3) nihil ago, otiosus sum. Παρὰ ἀνθρώποις ἀπρακτεῖν, *Xen.*

Ἄπρακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, infectus, non factus; (2) inultus, impunitus; (3) qui nihil efficit, inefficax, et qui effici nequit; (4) intractabilis; (5) ignavus, otiosus, *Gl. V.* (6) in quo a laboribus et negotiis abstinetur, ut ἄπρακτοι ἡμέραι, feriæ, *Gl. V.* (7) unde nil redit, ut γῆ ἄπρακτος, non vectigalis.

Ἀπράκτως, *adv.* re infecta, sine profectu.

Ἀπραξία, ας, ἡ, cessatio a rebus agendis; (2) otium; (3) ignavia, inertia; (4) justitium.

Ἀπρασία, ας, ἡ, emptorum penuria, quum nihil vendere possumus. Ex α et πράω.

Ἄπρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nondum venditus est; (2) qui non venditur. *Gl. V.* invenalis, non vendibilis. Ex iisd.

Ἀπράϋντος, ον, implacabilis. A πραΰνω.

Ἀπρέπεια, ας, ἡ indecentia, indecorum, dedecus, fœditas, *Gl. V.* Ab ἀπρεπής.

Ἀπρεπέστερον, *adv.* indecentius.

Ἀπρεπέως, *adv.* indecenter, contra decorum, *Ion.* pro ἀπρεπῶς.

Ἀπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, indecens, indecorus. Ex α priv. et πρέπει, *convenit.* Hinc

Ἀπρεπῶς, *adv.* indecenter. *Gl. V.* dedecore, illicite.

Ἀπρήκτοισι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ἀπράκτοις.

Ἄπρηκτος, idem quod ἄπρακτος, *Ion.*

Ἀπριάτην, *adv.* absque pretio, gratis. Ex πρίαμαι.

Ἄπριγδα, idem quod ἀπρίξ.

Ἀπριγκτόπληκτος, ον, enixe percussus, *Æsch. Heath.*

Ἀπρὶξ, *adv.* tenaciter, ita ut secari nequit; (2) mordicus, totis viribus, enixe, firmiter. Κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερὶ, *Soph. Aj.* 310. Ex πρίω.

Ἀπροαιρεσία, ας, ἡ, temeritas, inconsiderantia. Ex ἀπὸ et προαιρέω.

Ἀπροαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, involuntarius, qui non fit consulto. Ex iisd.

Ἀπροαιρέτως, *adv.* involuntarie, non sponte, non consulto, non de industria.

Ἀπροβούλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, temerarius, inconsultus; (2) res quæ non fuit antea in Senatu deliberata. (2) εἰσηγοῦντό τι, μηδὲν ἔτι ἀπροβούλευτον ἐς τὸν δῆμον ἐσφέρεσθαι, *Appian. Bell. Civ.* 1, 69. Ex α priv. et προβουλεύω.

Ἀπροβούλητος, ον, idem.

Ἀπροβουλεύτως, *adv.* inconsulto, non præmeditate.

Ἀπροβουλία, ας, ἡ, temeritas. Ex α priv. πρὸ, et βουλὴ, *consilium, deliberatio.*

Ἀπροβούλως, *adv.* improvide, incaute.

Ἀπροδιηγήτως, sine duce. Ex α, πρὸ, διὰ, et ἡγοῦμαι.

Ἀπροδιορίστως, *adv.* indefinite. A διορίζω.

Ἀπροθέτως, *adv.* sine certo consilio, temere. Ex ἀπὸ et προτίθημι, *propono.*

Ἀπρόθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, minime alacer, invitus, segnis.

Ἀπροθύμως, *adv.* non alacriter, non libenter, tergiversando.

Ἀπροϊδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, improvisus, non prævisus, inopinatus. Ex α priv. et προείδω.

Ἄπροικος, ου, ὁ ϗ ἡ, dotis expers, indotatus. Ex α priv. et πρόϊξ, seu προῖξ, *dos.*

Ἀπροκαλύπτως, *adv.* sine velamento et colore quæsito, prætextu nullo, aperte, palam. Ex α priv. et προκαλύπτομαι.

Ἀπροκατασκεύαστος, ον, necessaria præstructione aut præparatione carens.

Ἀπρόκοπος, ον, sine progressu, *Man.*

Ἀπρόλογος, ον, prologo carens.

Ἀπρομήθεια, ας, ἡ, incogitantia, temeritas.

Ἀπρομύθητος, ον, non prædictus.

Ἀπρονοησία, ας, ἡ, imprudentia. A προνοέω.

Ἀπρονόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non provisus; (2) qui providentia non regitur; (3) improvidus, imprudens; (4) inexploratus.

Ἀπρονοήτως, *adv.* imprudenter, incaute, non proviso eventu.

Ἀπρονόμευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non direptus, in quem excursiones non sunt factæ, ante nondum pastus. Ex προνομεύω.

Ἀπρόοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, improvisus.

Ἀπροόπτως, *adv.* ex improviso, præter exspectationem.

Ἀπροόρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, non provisus, improvisus. Ex α priv. et προοράω.

Ἀπροοράτως, *adv.* ex improviso, de improviso.

Ἀπροπτωσία, ἡ, vacuitas a temeritate in assentiendo, abstinentia a temeraria assentione. Ex α et προπίπτω, Unde

Ἀπρόπτωτος, ον, non temere adsentiens.

Ἀπροσάντητος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad quem non patet accessus, inaccessus. Ex προσαντάω.

Ἀπροσαύδητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non compellatus, insalutatus. Ex α priv. et προσαυδάω.

Ἀπρόσβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaccessus.

Ἀπρόσβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui nemo resistere potest, inaccessus. Ex α priv. et προσβάλλω.

Ἀπροσδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui nulla re indiget.

Ἀπροσδέητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem, *Ern.*

Ἀπρόσδεικτος, *Æschyl.* et

Ἀπρόσδεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui admittendus non est. Ex α priv. et προσδέχομαι.

Ἀπροσδιόνυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nihil ad rem facit; (2) absurdus. Ex α et Διόνυσος.

Ἀπροσδιόριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, indefinitus. Ex α priv. et προσδιορίζω, *definio.*

Ἀπροσδιορίστως, *adv.* indefinite.

Ἀπροσδόκητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inexspectatus, inopinatus.

Ἀπροσδοκήτως, *adv.* præter exspectationem, ex improviso, inopinato.

Ἀπροσέγγιστος, ab ἐγγίζω, idem quod

Ἀπροσέλευστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaccessus, ad quem accedere non licet. Ex α priv. et ἔρχομαι.

Ἀπρόσεκτος, ον, negligens.

Ἀπροσεξία, ας, ἡ, negligentia, segnities. Ex α priv. et προσέχω, *deditus sum rei alicui.*

Ἀπροσηγόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, insalutatus. Ex α priv. et προσηγορέω, *saluto.*

Ἀπροσηγορία, ας, ἡ, silentium, taciturnitas; (2) neglectum salutandi officium. Ab

Ἀπροσήγορος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem nemo appellare nec salutare ob severitatem audet, qui propter morum asperitatem non est adfabilis; (2) qui non libenter salutat.

Ἀπρόσηλος, vel ἀπρόσειλος, ον, non expositus solis calori, *Hes.*

Ἀπρόσθικτος, ον, intactus.

Ἀπροσίδητος, ον, non adspectabilis, *Man.*

Ἀπρόσικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaccessus; non adsequendus. Ex προσίκομαι, *venio.*

Ἀπρόσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaccessus, *Gl. V.* inaccessibilis, *Gl. V.* Ex πρὸς et εἶμι, *eo.*

Ἀπρόσκεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, improvisus, inconsideratus. Ex α priv. et προσκέπτομαι.

Ἀπροσκέπτως, *adv.* inconsiderate.

Ἀπρόσκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non est rite vocatus in jus. Ex α priv. et προσκαλέω.

Ἀπροσκλινὴς, ές, non inclinans se, non adsentiens, non amans, non studiosus.

Ἀπροσκλινῶς, *adv.* sine adsentione, accessione ad partes alicujus, studio alicujus rei.

Ἀπρόσκλιτος, ον, idem quod ἀπροσκλινής.

Ἀπροσκοπέω, sum ἀπρόσκοπος et improvidus, *Steph.*

Ἀπρόσκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui inoffenso gradu procedit; (2) inoffensus, inviolatus. Ex α priv. et προσκόπτω, *allido.*

Ἀπροσκόπως, *adv.* sine offendiculo.

Ἀπροσκορὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, satietatem nullam adferens, *Suicer.* Ex α priv. et προσκορής.

Ἀπρόσληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non adsumptus, *Suicer.*

Ἀπρόσλογος, ον, ineptus, abhorrens a re proposita, alienus.

Ἀπροσλόγως, *adv.* inepte, alieno loco.

Ἀπρόσμαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, intractabilis, qui tangi nequit, intactus. A προσμάσσω.

Ἀπρόσμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, inexpugnabilis, invictus; (2) intolerabilis. A προσμάχομαι.

Ἀπροσμήχανος, ου, ὁ ϗ ἡ, contra quem nullæ valent machinæ, inexpugnabilis. Ex α priv. πρὸς, et μηχανή.

Ἀπρόσμικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui nullum cum alio commercium est, insociabilis. A προσμίγνυμι.

Ἀπροσόδευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nullis adiri viis potest, inaccessus. A προσοδεύω.

Ἀπρόσοιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, intolerandus, non ferendus, quem quocunque modo tractes arduum sit non offendere. Ex α priv. et προσφέρω, *tolero.*

Ἀπροσοίστως, *adv.* intolerabiliter, intractabiliter.

Ἀπρόσοιτος, idem, *Hes. V. Misc. Obs.* 4, 176.

Ἀπροσόμιλος, ον, idem; abhorrens a consuetudine familiaritatis, morosus. Ἀπροσόμιλον γῆρας, *Soph. Œd. Col.* 1236.

Ἀπρόσοπτος, ον, idem quod

Ἀπροσόρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, adspectu sævus, horrendus; (2) qui nequit adspici.

Ἀπροσόρμιστος, ον, stationem navium non habens.

Ἀπροσπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀπροσκλινής.

Ἀπροσπαθῶς, *adv.* idem quod ἀπροσκλινῶς.

Ἀπροσπέλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inaccessus. Ex α priv. et προσπελάζω, *adpropinquo.*

Ἀπρόσπλοκος, ον, dissonus, qui conjungi, complicari, conseri nequit. Ab α, πρὸς, et πλέκω.

Ἀπροσπόριστα, ων, τὰ, quæ patrifamilias per filium non adquiruntur, bona adventitia. Ex α priv. et προσπορίζω, *adquiro.*

Ἀπρόσπταιστος, ον, in quo nihil offensionis est, planus, tutus. A προσπταίω.

Ἀπροσπτωσία, ας, ἡ, securitas ab hostili impetu. Ex α priv. et προσπίπτω.

Ἀπρόσπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri non est tutum.

Ἀπρόσρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non ulli adfabilis; (2) in quo salutationibus supersedetur.

Ἀπροστάσιον, ου, τὸ· crimen ἀπροστασίου Athenis intendebatur inquilinis, qui nullum προστάτην, patronum, adoptassent, quod e legibus necesse erat facere.

Ἀπροστάτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, rectore et adjutore carens, desertus. A προστατεύω.

Ἀπροστάτητος, ον, idem.

Ἀπρόστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui acuta cuspide præfixus non est, non acutus in summa sui parte.

Ἀπρόσφιλος, crudelis. Πρὸς τὴν ἐράσμιον θέαν καὶ ἀπρόσφιλος ὀφθαλμὸς ἡμεροῦται, *Heliodor.* 5.

Ἀπρόσφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, incommodus, inconveniens. Ναυβάταις ἀπροσφόροις, *Eurip. Iphig. in Aul.*

Ἀπρόσφυλος, peregrinus, alienus, abhorrens.

Ἀπροσφώνητος, inexorabilis, qui flecti nequit.

Ἀπρόσφωτος, ον, *Nic.*

Ἀπρόσψαυστος, intactus, non tangendus.

Ἀπροσωπολήπτης, ου, ὁ, respectu personarum carens. V. Lat. reperitur et ἀπροσωπόληπτος.

Ἀπροσωπολήπτως, *adv.* citra personarum respectum.

Ἀπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, impersonalis, cum personæ non fit mentio; (2) qui personam i. e. larvam non habet; (3) qui faciem pulchram non habet, adspectu turpis, deformis.

Ἀπροσώπως, *adv.* sine persona, impersonaliter.

Ἀπροτίελπτος, ον, pro ἀπρόσελπτος, insperatus. Κακὸν ἐν λαγόνεσσι φέρων τόσον ἀπροτίελπτον, *Oppian. Cyneget.* 3, 422.

Ἀπροτίμαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, intactus, incontaminatus, *Il.* 19, 262. A προτιμάσσω.

Ἀπροτίοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem adspicere non licet, invisibilis. Ex α priv. et ὄπτομαι.

Ἀπροτίοπτος, ον, pro ἀπρόσοπτος, *Man.*

Ἀπροφαιὲς, *adv.* repente, *Orph.*

Ἀπροφανὴς, ές, improvisus.

Ἀπροφάσιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, prætextu et excusatione carens; (2) qui sine prætextu et simulatione aliquid agit, inflexibilis, implacabilis. Ex α priv. et προφασίζομαι, *prætexo.*

Ἀπροφασίστως, *adv.* sine prætextu et excusatione; (2) præcise, simpliciter, ἀποτόμως.

Ἀπρόφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀπροφάσιστος· (2) non prædictus, ex improviso accidens. Ex α priv. πρὸ, et φάω, *dico.*

Ἀπροφάτως, *adv.* sine prætextu.

Ἀπροφύλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, incustoditus; (2) nulla cautione prævisus. A προφυλάσσω.

Ἀπροφυλάκτως, *adv.* incaute, improvide.

Ἀπταισία, ας, ἡ, immunitas a peccato. Ex α priv. et πταίω.

Ἄπταιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non impingens. *Gl. V.* irreprehensibilis. Ex iisdem.

Ἀπταίστως, *adv.* sine offensione, citra offensionem, sine peccato.

Ἀπτερέως, *adv.* velocissime, idem quod ἀπτέρως. Κῦδιν δ' ἀπτερέως, *Apoll. Rhod.* 4, 1765. Ex α pro ἅμα, et πτερόν.

Ἄπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, non alatus, alas non habens. *Gl. V.* implumis. Ex α priv. et πτερὸν, *ala.*

Ἀπτέρυγος,

Ἀπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, alas non habens. Ex α priv. et πτέρυξ, *ala*.

Ἀπτερύομαι, alas quatio, signum lætitiæ in volatilibus.

Ἀπτέρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄπτερος. (2) velox.

Ἀπτέσθον, 2. dual. imperf. med. verbi ἅπτομαι.

Ἀπτὴν, ῆνος, ὁ καὶ ἡ, involucris, implumis.

Ἀπτῆσι, dat. plur. ab ἀπτήν.

Ἀπτικὸς, ἡ, ὸν, tangendi vim habens. Ex ἅπτομαι, *tango*.

Ἄπτιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, implumis, non volucris. Ex α priv. et πτίλον, *penna, pinna*.

Ἄπτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pinsus et tusus non est; (2) integer, indivisus. A πτίσσω.

Ἀπτοεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in dicendo intrepidus; (2) mordax in verbis, audax. Ex α priv. πτοέω, et ἔπος· vel ex ἅπτομαι, *tango*.

Ἀπτόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, intrepidus; impavidus, *Ph.* Ex α priv. et πτοέω, *consterno*.

Ἀπτοίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἀπτολέμιστος, ον, idem quod ἀπτόλεμος, *Ath.*

Ἀπτόλεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbellis.

Ἅπτομαι, fut. ψομαι, tango, hæreo, attingo, *Gl. V.* ἥψατο, tetigit, attigit, *Gl. V.* Ἅπτεσθαι πολιτικῶν πραγμάτων, πολιτείας, λόγων, μουσικῆς, πολέμου. Μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων, *Soph. Antig.* 185. Ὥς μου χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν, *Aristoph. Eq.* 1233.

Ἀπτὸς, ἡ, ὸν, qui tangi potest, sub tactum cadens, tractabilis. Ab ἅπτω, *tango*.

Ἅπτω, f. ψω, necto, annecto, alligo, apto; ἧψεν, aptavit, a. 1. ἡμμένος, aptatus, annexus, perf. part. pass.

Ἅπτω, f. ψω, accendo; ἅπτομαι, accendor; ἡμμένος, accensus, perf. part. pass. Τὴν λίθον ταύτην ἑώρας, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι, *Aristoph. Nub.* 766. Ἧπταί μου νόσος, *Soph. Trach.* 1027.

Ἀπτὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, qui non cadit, stabilis, firmus, constans. Ex α priv. et πίπτω. Unde

Ἄπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indeclinabilis; carens πτώσει, casu; (2) qui non labitur, peccat.

Ἀπτώτως, *adv.* citra lapsum, sine defectu.

Ἀπτωχεύτως, *adv.* sine pauperie.

Ἄπυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, nates non habens, perexiles nates habens. Ex α priv. et πυγή.

Ἀπύθμενος, ου, ὁ καὶ ἡ, fundum non habens.

Ἄπυκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui densus seu creber non est.

Ἀπύλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui porta clausus seu munitus non est, qui obstrui nequit, patens; (2) effrænis, *de lingua*. Ex α priv. et πυλόω.

Ἀπυνδάκωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, fundo carens. Ex α priv. et πύνδαξ, *fundus*.

Ἄπυος, ου, ὁ καὶ ἡ, inulceratus, qui sine ulcere sive sine pure est. Ex α priv. et πύον.

Ἄπυργος, ου, ὁ καὶ ἡ, turres non habens, turribus non munitus.

Ἀπύργωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀπύρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, febri non laborans. Ex α priv. et πυρέσσω.

Ἀπυρεξία, ας, ἡ, vacuitas a febri, intermissio febris.

Ἀπύρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀπύρεκτος.

Ἀπύρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, nucleum non habens. Ex α priv. et πυρὴν, *nucleus*.

Ἀπύρινα, τὰ, mala Punica seu granata, proprie dulcia.

Ἀπυρομήλη, ης, ἡ, specillum quod acumen non habet. Ex α priv. πυρὴν, et μήλη, *specillum*.

Ἄπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignis expers, ignem non expertus, crudus; (2) procul ab igne. (2) τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον σώζειν, procul ab igne servare, *Soph. Trach.* 685. Ex α priv. et πῦρ. Ἄπυροι τρίποδες, crateres qui ornatus gratia domibus dicati erant vel templis, prorsus ignibus immaculati intactique. Dicuntur etiam ἀναθηματικοί.

Ἀπύρως, *adv.* sine igne.

Ἀπύρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄπυρος.

Ἄπυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fando, inauditus, de quo nihil fama aut auditione cognoscitur; (2) qui fando non audivit. Ἄπυστα φωνῶν, submisse loquens, *Soph. Œd. Col.* 489. Ex πυνθάνομαι.

ἈΠΥ'Ω, sono, sonitum reddo; (2) vociferor, clamo; (3) loquor; (4) dico. Τί ποτ' ἀπύσω, *Eur. Hec.* 156.

Ἀπφὰ, *Suid.* ἀπφία, *Hes.* frater, vel soror, velut a blandientibus sic appellantur.

Ἀπφάριον, ου, τὸ, amasius.

Ἀπφίον, ου, τὸ, amasia.

ἈΠΦΥ'Σ, ύος, ὁ, pater. Vide ἀπφά.

Ἀπώγων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, imberbis.

Ἀπῳδέω, ῶ, f. ήσω, in cantu discrepo; (2) sum absonus; (3) abhorreo. Ab

Ἀπῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, absonus, dissonus; (2) abhorrens; (3) non placens. Ex α et ᾠδή.

Ἀπωδύρετο, 3. sing. imperf. med. verbi ἀποδύρομαι.

Ἀπωθεν, *adv.* procul, eminus. Ab ἀπὸ, *ab*.

Ἀπωθέω, ῶ, f. ἀπώσω, vel -ωθήσω, repello, abjicio, detrudo, *Gl. V.* ἀπωθῶ, detrudo, repello, repudio, depello, trudo; ἀπωθοῦμαι, expellor, repellor, propellor; (2) pello, depello, depulso, propulso, retrudo, repudio; ἀπώθησεν, dispulit, *Ph.* a. 1. act. ἀπωθηκέναι, depulsitasse, *Gl. V.* ἀπώσασθαι, propellere, *Ph.* a. 1. inf. med. ἀπωσθεὶς, repudiatus, repulsus, abactus, *Gl. V.* a. 1. part. pass. ἀπωσθῆναι, depelli, *Ph.* a. 1. inf. pass. Ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη, *Soph. Aj.* 446. Αὐθαδίᾳ φίλους ἀπωθῇ, *Eurip. Med.* 622. Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονὸς, *Id. Ph.* 76. Σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ' ἐμοῦ τοῦ φίλου χορεῦσον, *Aristoph. Pace*, 776. Ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν, detraxitque cutem, *Il.* 5, 308. Hinc

Ἀπώθητος, ον, repudiatus, repulsus.

Ἀπῳκισμένος, perf. part. pass. verbi ἀποικίζω.

Ἀπώλεια, ας, ἡ, exitium, perditio, amissio. Ab ἀπόλλυμι, *perdo*.

Ἀπώλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non domitus eruditusque, ut pulli domari erudirique solent. Ex α priv. et πωλεύω, *pullos equinos domo*.

Ἀπώλεσα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἀπόλλυμι.

Ἀπωλόμεν, a. 2. ind. med.

Ἀπώλοντο, *extincti sunt*, 3. plur. ejusd.

Ἀπωμοσία, ας, ἡ, abjuratio, inficiatio per jusjurandum. Ab ἀπόμνυμι, *abjuro*.

Ἀπώμοσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἀπωμοτικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui abjurare solet, vel abjuratur.

Ἀπωμοτικῶς, *adv.* abjurando.

Ἀπώμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitandus, lege interdictus.

Ἀπὼν, *absens*, part. præs. verbi ἄπειμι, *absum*.

Ἀπώρυξ, υγος, ὁ, canalis sub terra fossus; (2) propago in vite; (3) propago; (4) scissura, fissura. Ab ἀπορύσσω, *defodio*.

Ἀπωρχήσαο, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἀπωρχήσασο vel ἀπωρχήσω, ab ἀπορχέομαι.

Ἀπώρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui callum non obduxit, adeoque nondum coiit. Ex α priv. et πῶρος.

Ἀπωσάμην, a. 1. ind. med. v. ἀπωθέω. Unde

Ἄπωσις, εως, ἡ, repulsio, rejectio, deturbatio.

Ἀπωσμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἀπωσόμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med. v. ἀπωθέω.

Ἀπωστικὸς, ἡ, ὸν, vim habens expellendi.

Ἀπωστὸς, ἡ, ὸν, expulsus, detrusus. Οὐδὲ ἀπωστοὶ ἔσονται, *Herodot.* 1, 71. Ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι, *Soph. Aj.* 1019.

Ἀπώτερος, έρα, ερον, remotior, et ἀπώτατος, άτη, ατον, remotissimus. Ab ἀπὸ, *procul*.

Ἀπωτέρω, *adv.* remotius, et ἀπωτάτω, remotissime. A præc.

Ἀπῴχοντο, 3. pl. imperf. ind. med. v. ἀποίχομαι.

ἈΡ, *apud Poetas* pro ἄρα, ergo, utique, certe.

ἌΡΑ, utique, nempe; (2) tandem; (3) forte; (4) nam, *Adjectio*, ut quis *nam*? (5) igitur, ergo; cum γε, vel οὖν, ut ἄραγε, ἄρα οὖν, *igitur, quamobrem*?

Ἆρα, *adv.* an, utrum. Hinc (2) ἆρά γε, utrum, numquid? (3) ἆρα οὖν, utrum, nonne igitur? (4) ἆρα μὴ, numquid? (5) ἆρ' οὐκ, nonne? ἆρ' οὖν οὐ, nonne? Ἆρα μὴ πατρὶ λυσσαίνων πάρει; num patri infensus ades? *Soph. Ant.* 633. Ἆρα μὴ δοκεῖς λυπηρὶ μὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; *Id. Elect.* 446. Ἆρα μὴ διαβαλλεσθαι δόξεις ὑπ' ἐμοῦ; *Xenoph. Memorab.* 2, 6, 39.

ἈΡΑ', ᾶς, ἡ, preces; (2) preces supplices; (3) diræ, imprecatio; (4) noxa, damnum.

Ἀράβδος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est sine virga seu baculo. Ex α priv. et ῥάβδος.

Ἀραβεῦσαι, *concutientes non sine stridore*, nom. pl. f. g. part. præs. act. *Dor.* pro ἀραβοῦσαι, ab

Ἀραβέω, ῶ, f. ήσω, strepitum seu fragorem edo. Λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας, *Hesiod. Scut.* 249. Ab ἄραβος.

Ἀράβησε, *insonuit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἀραβία, ας, ἡ, Arabia, regio Asiæ. Ab Ἄραψ.

Ἀραβίζω, f. ίσω, Arabice loquor; (2) partibus Arabum faveo. Ab eod.

Ἀραβικὸς, ἡ, ὸν, Arabicus; (2) repentinus et procellosus. Ab ἄραβος.

Ἀράβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) Arabs.

ἌΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, strepitus, stridor dentium in frigore aut consternatione.

Ἄραγμα, τος, τὸ, et

Ἀραγμὸς, οῦ, ὁ, collisio, pulsatio, strepitus. Ab ἀράττω, *pulso*.

Ἀραδέω, commoveo, conturbo, *Hes.*

Ἀραδιόεργητος, ον. Vide ἀῤῥαδιούργητος.

ἌΡΑΔΟΣ, ου, ὁ, pulsus cordis post vehemens exercitium.

Ἆραι, *sustulisse*, a. 1. inf. act. verbi αἴρω.

Ἀραιὰ, ᾶς, ἡ, venter et intestina, ubi est multa ἀραιότης. Ab ἀραιός.

Ἀραιόπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, meatus seu foramina rara habens. Ex ἀραιὸς et πόρος.

ἈΡΑΙΟ'Σ, ὰ, ὸν, rarus; (2) tenuis; (3) angustus; (4) imbecillis.

Ἀραῖος, α, ον, imprecationibus et diris devotus; (2) *active*, qui imprecatur et diris devovet; (3) dirarum vindex, (epith. Jovis.) (1) Ὥσπερ μ' ἀραῖον εἷλες, ut me exsecratione hac obligasti, *Soph. Œd. Tyr.* 276. (2) μενῶ σ' ἐγὼ ἀραῖος εἰσαεὶ βαρὺς, omnibus locis adero et te diris devovens persequar, *Id. Trach.* 1202. Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος, utinam mortalium genus deos exsecrari posset! *Eurip. Hippol.* 1415. (3) μὴ πρὸς ἀραίου Διὸς, ἔλθῃς, ἱκετεύω, per Jovem obsecro dirarum vindicem, *Soph. Phil.* 1181. Ab ἀρὰ, *imprecatio*.

Ἀραιόσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, raram seu laxam carnem habens. Ex ἀραιὸς et σὰρξ, *caro*.

Ἀραιόστημος, ον, rarum stamen habens.

Ἀραιόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, raras columnas habens. Ex ἀραιὸς et στῦλος, *columna*.

Ἀραιοσύγκριτοι, quibus corpus est laxe concretum, cui libera corporis transpiratio est. Ex ἀραιὸς et συγκρίνομαι, *concresco*.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas spongiosa. Ab ἀραιός.

Ἀραιόφυλλος, ον, rara folia habens.

Ἀραιρημένος, perf. part. pass. *Att.* et *Ion.* pro ᾑρημένος, a verbo αἱρέω, *capio*.

Ἀραίρητο, *captus est*, 3. sing. plusq. perf. pro ᾕρητο, *Herodot.* 1, 191 et passim.

Ἀραιῶς, *adv.* rare, raris intervallis, leviter.

Ἀραιόω, ῶ, f. ώσω, rarefacio; ἀραιοῦμαι, raresco, rarefio. Ab eod. Hinc

Ἀραίωμα, ατος, τὸ, interstitium, rima, hiatus, raritas:

Ἀραίωσις, εως, ἡ, laxatio, rarefactio.

Ἀραιωτικὸς, ἡ, ὸν, rarefaciendi vim habens.

Ἀρακίδες, species leguminis.

Ἄρακος, ου, ὁ, species leguminis.

ἈΡΑΚΤΟ'Ν, οῦ, τὸ, atramenti sutorii species.

Ἀράμενος, a. 1. part. med. verbi αἴρω.

Ἄραξαν, 3. plur. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤραξαν, a verbo ἀράσσω, *amputo*.

Ἀραξεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀράξει.

Ἀράσο, *amabas*, 2. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἠρᾶσο, a verbo ἔραμαι.

Ἀράομαι, ῶμαι, precor, facio vota; (2) imprecor, maledico. Ἥ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν, *Soph. Aj.* 509. Ab ἀρὰ, *preces*.

Ἀραρὰ, *me accommodavi*, 1. sing. perf. ind. med. *Poet.* pro ἦρα, a verbo ἄρω, *apto*. Ἀραρεν, decretum est, *Eurip. Or.* 1330. Τοῦτ' ἄραρε, hoc decretum est, *Id. Med.* 322.

Ἀραρίσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠράρισκε. Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν . . . καλοπέδιλ' ἀραρίσκε, *Theocr.* 25, 102. Ab

Ἀραρίσκω, apto. Ab ἄρω.

P Ἀραροίατο,

Ἀραροίατο, *convenissent*, 3. pl. a. 2. opt. med. *Att.* et *Ion.* pro ἄροιντο, a verbo ἄρω.

Ἄραρον, 1. sing. aor. 2. ind. act. verbi ἄρω. Ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας, sed animo meo complacita est, *Soph. El.* 147.

Ἀράρω, apto. Ab ἄρω.

Ἀραρότως, et ἀρηρότως, apte, commode, firmiter. Ἀλλ' ἀραρότως ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε, *Eurip. Med.* 1192; *id est*, corona aurea firmiter adhærebat capiti, perinde quasi constricta esset.

Ἀραρῶς, *adv.* idem.

Ἀραρὼς, *qui se accommodavit, qui placuit*, perf. part. med. *Att.* pro ἠρὼς, a verbo ἄρω.

Ἄρας, *qui sustulit*, a. 1. part. act. verbi αἴρω.

Ἀράσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, exsecrandus, detestabilis. Ab ἀράομαι.

Ἄρασθαι, *solvisse*, a. 1. inf. med. verbi αἴρω.

ἈΡΑ'ΣΣΩ, vel ἀράττω, f. ξω, pulso, illido, ferio. Ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν, *Soph. Aj.* 736. Ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν, *Ibid.* 373. Πρώτην ἀράξας νύσσαν ὡς πτηνὸς δρομεὺς, *Lycurg.* 15. Ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα, *Soph. Œd. Tyr.* 1276.

Ἀρᾶται, 3. sing. præs. ind. med. *contr.* pro ἀράεται, ab ἀράομαι.

Ἀρατροφορέω, ῶ, aratrum fero.

Ἀράτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. v αἴρω.

ἈΡΑΧΙ'ΔΝΑ, ης, ἡ, planta quædam.

Ἀραχναίη, ἡ, aranea, *Ep.*

Ἀραχναῖος, αία, αῖον, ad araneam pertinens; (2) ab aranea factus. Ab ἀράχνη.

Ἀράχνειος, εία, ειον, idem et ab eod.

Ἀράχνη, ης, ἡ, aranea; (2) tela aranea:

Ἀραχνήεις, εσσα, εν, idem quod ἀραχναῖος, *Nic.* Ab

ἈΡΑ'ΧΝΗΣ, ου, ὁ, araneus vel aranea.

Ἀραχνικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἀραχναῖος.

Ἀράχνιον, ου, τὸ, araneæ tela; (2) araneus vel aranea; (3) vitium olivis et vitibus peculiare. Ab ἀράχνης.

Ἀραχνιόω, ῶ, et ἀραχνιόομαι, οῦμαι, araneis squaleo, araneis vitior. Ab eod.

Ἀραχνιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀραχνικός· (2) araneæ speciem imitans.

Ἄραψ, αβος, ὁ, Arabs.

ἌΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, scalprum, culter sutorius.

ἈΡΒΥ'ΛΗ, ης, ἡ, genus quoddam calceamenti cavi et profundi, idoneique in primis ad lutum calcandum. Hinc

Ἀρβυλὶς, ίδος, ἡ, idem; (2) calceus venatorius.

Ἀρβυλόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, alas adfixas habens calceis. Ex ἀρβύλη et πτερὸν, *ala.*

Ἀργαίνω, albico, albesco. Ab ἀργὸς, *albus.*

Ἀργαλέος, έα, έον, difficilis, molestus, qui alicui operosus est. Ab ἔργον, *opus*; aliis ab ἄλγος, *dolor*, quasi ἀλγαλέος.

Ἀργαλέως, *adv.* difficulter, ægre.

ἈΡΓΑ͂Σ, ᾶντος, seu ἄργας, ᾶ, seu ἄργης, vel ἀργῆς, genus serpentis; (2) callidioris quam pro ætate ingenii; (3) ferinis et violentis moribus.

Ἀργεῖαι, ῶν, αἱ, genus pretiosorum calceamentorum, quæ Argis conficiebantur.

Ἀργείης, ου, ὁ, albus. Ab ἀργός.

Ἀργεινὸς, idem quod ἀργεννὸς, *Steph.*

Ἀργεῖος, εία, εῖον, Argivus. Ab Ἄργος.

Ἀργειφόντης, ου, ὁ, Argi occisor, (epitheton Mercurii) A φόντης, pro φοντής.

Ἀργέλοφοι, οἱ, extremæ et inutiles rei partes.

Ἄργεμα, ατος, τὸ, albugo, vel oculi ulcusculum quod in iridis circulo nascitur. Ab ἀργός.

Ἄργεμον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ἄργεμος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Ἀργεννὸς, ἡ, ὸν, albus. Ab eod.

Ἀργεοφάντης, ου, ὁ, Argivorum sacerdos, *Ep.*

Ἀργὴς, ἀργέτος, pro ἀργὴς, ἀργῆτος, *Hom.*

Ἀργεστὴρ, ῆρος, ὁ, albus, splendidus:

Ἀργεστὴς, οῦ, ὁ, albus; (2) velox; ἀργέστης, ventus quidam, (ἀργηστὴς, *Ern.*) Ab eod.

Ἀργέτι, *albo*, dat. sing. ab ἀργὴς, pro ἀργῆς.

Ἀργεύω, cesso, ferior, pigresco, *Gl. V.*

Ἀργέω, ῶ, f. ήσω, otior, *Gl. V.* feriatus sum, cesso, vaco. Οἷς τὸ κρῖμα ἔκπαλαι οὐκ ἀργεῖ,

2 Pet. 2, 3. Οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πράττεσθαι δεομένων, *Xen.* Ab ἀργός.

Ἀργήεις, ήεσσα, ῆεν, albus. Ab ἀργός.

Ἀργὴς, ῆτος, ὁ, albus; (2) velox. Ab ἀργός.

Ἀργηστὴρ, ῆρος, ὁ, vide ἀργεστὴρ, *Hes. Steph.*

Ἀργία, ας, ἡ, otium; (2) segnities, socordia; (3) festivitas qua Deo otiamur. (3) Προῦγραψαν ἡμερῶν ἀργίας πολλῶν, *Appian. Bell. Civ.* 1, 55. Ab ἀργός.

Ἀργιάω, minor, *E. M.*

Ἀργικέραυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, albicans, seu velox fulmen mittens.

Ἀργικὸς, pro ἀργὸς, (2) vel Ἀργεῖος, *Eur.*

ἌΡΓΙΛΛΟΣ, seu ἄργιλος, ου, ὁ, argilla, terra alba et pura. Hinc

Ἀργιλώδης, seu ἀργιλλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, argillosus, argillaceus; (2) sordidus.

Ἀργινεφὴς, ὲς, albus, *Soph.*

Ἀργινόεις, όεσσα, όεν, albus, candidus, splendidus. Ab ἀργὸς, *albus.*

Ἀργιόδους, οντος, ὁ ϗ ἡ, albos dentes habens.

Ἀργιόδων, οντος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀργίπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, celer, velox; (2) albis pedibus.

Ἄργμα, ατος, τὸ, primitiæ. Ab ἄρχομαι.

Ἀργμένος, *qui cœpit, qui inceptus est*, perf. part. pass. *Ion.* pro ἠργμένος, ab ἄρχομαι.

Ἀργολίζω, Argivorum partibus faveo.

Ἀργολογέω, ῶ, verba otiosa et supervacua facio.

Ἀργολογία, ας, ἡ, sermo otiosus et supervacuus.

Ἀργομόνη, ης, ἡ, Romani liburnicam vocarunt vel concordialem: herba est similis agresti papaveri.

Ἀργοναύτης, ου, ὁ, Argonauta, qui in navi Argo Jasonem comitatus est. Ex Ἀργώ.

Ἀργοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, inertiam adferens; inertem reddens. Ex ἀργὸς, *otiosus*, et ποιέω.

ἌΡΓΟΣ, εος, τὸ, Argos, urbs Peloponnesi celeberrima, unde et pro ipsa Græcia quandoque ponitur; (2) ου, ὁ, Argus, pastor centum oculis præditus, a Mercurio demum occisus.

ἈΡΓΟ'Σ, ἡ, ὸν, albus; (2) otiosus, piger; (3) incultus, *Gl. V.* segnis, socors, lentus; (4) neglectus; (5) rudis, de lapide non cæso. (4) κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο, *Soph. Œd. Col.* 1605. Ἐν ἀργοῖς, negligenter, *Soph. Œd. Tyr.* 287, pro ἀργῶς. Ἓν δ' ἡμῖν ἀργόν ἐστιν, unum omisimus, neglexius, *Eurip. Phœn.* 773.

Ἀργοτροφέομαι, otiose et molliter vivo.

Ἀργοφάγος, ον, inutilis homo, fruges consumere natus.

Ἀργόχρως, ωτος, albus, *Cyr.*

Ἀργυράγχη, ης, ἡ, quum quis muneribus corruptus tacet, et ab argento quasi suffocatur. Ex ἄργυρος et ἄγχος, *suffocatio.*

Ἀργυραμοιβικῶς, *adv.* argentariorum more.

Ἀργυραμοιβὸς, οῦ, ὁ, nummularius, argentarius, trapezita, qui nummos vendit, permutat. Ab ἄργυρος et ἀμείβω, *muto.*

Ἀργύρασπις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, argenteum clypeum habens. Ex ἄργυρος et ἀσπὶς, *clypeus.*

Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, argentarii officina; (2) argentifodina. Ab ἄργυρος.

Ἀργύρειος, ον, argenteus, *Gl. V.* Ab eod.

Ἀργυρεῖος, εία, εῖον, idem.

Ἀργυρέος, έα, έον, *contr.* ἀργυροῦς, ᾶ, οῦν, idem.

Ἀργύρεος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀργυρευτὴς, οῦ, ὁ, metalli fossor, *Diod.* Ab

Ἀργυρεύω, f. εύσω, argentum effodio.

Ἀργυρηλάτης, ου, ὁ, argenti cusor, vascularius. Ex ἄργυρος et ἐλαύνω.

Ἀργυρήλατος, ον, ex argento factus.

Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, pecunia. Ab ἄργυρος.

Ἀργυρίζω, f. ίσω, pecunia corrumpo. *In med.* capturas facio, nundinor, lucror; corrumpi me patior.

Ἀργυρικὸς, ἡ, ὸν, pecuniarius.

Ἀργυριοθήκη, ης, ἡ, et ἀργυροθήκη, argenti seu pecuniæ theca.

Ἀργυριοκόπος, ου, ὁ, vascularius, cœlator; (2) argentarius. A κόπτω.

Ἀργύριον, ου, τὸ, argentum, pecunia, nummi argentei; (2) nummus argenteus minutior.

Ἀργυρὶς, ίδος, ἡ, argentea phiala, item argenteum vas quodvis.

Ἀργυρισμὸς, οῦ, ὁ, capturarum consectatio, quæstus ejus qui pecuniam facit, ut mercator. Ab ἀργυρίζω.

Ἀργυρίτης, ου, ὁ, qui pecunia abundat.

Ἀργυρῖτις, ιδος, ἡ, quæ pecunia abundat; (2) quæ argento abundat, ut terra.

Ἀργυρόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, arcum argenteum habens. Ex βιὸς, *arcus.*

Ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, argenti spectator, qui argentum ad Lydium lapidem probat.

Ἀργυροδέκτης, ὁ, argenti seu pecuniæ receptor, *Naz.* A δέχομαι.

Ἀργυροδίνης, ου, ὁ, argenteos, i. e. limpidos, habens vortices. A δίνη, *vortex.*

Ἀργυροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, argenti speciem habens. Ex εἶδος, *species.*

Ἀργυρόηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, argenteis clavis distinctus. Ex ἧλος, *clavus.*

Ἀργυροκάπηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui argentariam exercet. Ex κάπηλος.

Ἀργυροκοπεῖον, ου, τὸ, officina argentaria, in qua nummi argentei cuduntur, vel argentum elaboratur. Ab

Ἀργυροκοπέω, ῶ, f. ήσω, argenteos nummos cudo, argentum signo. Ab

Ἀργυροκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, argentarius, argenti signator; monetarius, *Gl. V.* Ex κόπτω.

Ἀργυροκοπιστὴρ, ῆρος, ὁ, idem.

Ἀργυρολογέω, ῶ, f. ήσω, pecuniam exigo.

Ἀργυρολόγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad pecuniam colligendam institutus; (2) is a quo tributa sunt exacta. Ab ἀργυρολογέω.

Ἀργυρολογία, ας, ἡ, pecuniæ exactio. Ab

Ἀργυρολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pecuniam colligit. Ex ἄργυρος et λέγω, *colligo.*

Ἀργυρομιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, argento mixtus. Ex ἄργυρος et μίγνυμι, *misceo.*

Ἀργυρόπεζα, ας, ἡ, quæ pedes argenteos, i. e. candidos et formosos, habet.

Ἀργυρόπεζος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀργυρόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, argenteis pedibus præditus sive instructus.

Ἀργυροπράκτης, ου, ὁ, nummularius. A πράττω (sed lege ἀργυροπράτης, *Ern.*)

Ἀργυροπρακτικὸς, ἡ, ὸν, ad argentariam pertinens; unde ἀργυροπρακτικὴ, ῆς, ἡ, argentaria, sc. ars (sed lege ἀργυροπρατικὴ, *Ern.*)

Ἀργυροπράτης, ου, ὁ, nummularius.

Ἀργυροπωλέω, ῶ, f. ήσω, vendo.

Ἀργυρόριζος, ον, argenteas radices, origines habens, *Ern.*

Ἀργυρόρρυτης, ου, ὁ, qu. dic. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia. Ex ῥύω, *fluo.*

ἌΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, argentum: (2) pecunia; (3) vasa argentea.

Ἀργυροστερὴς, ὲς, furax. Ex ἄργυρος et στερέω.

Ἀργυρότοιχος, parietes argento ornatos habens.

Ἀργυρότοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, argenteo arcu decorus.

Ἀργυροτράπεζα, ης, ἡ, mensa argentaria; (2) mensa argentea.

Ἀργυροῦν, *argenteum*, nom. sing. n. g. *contr.* pro ἀργύρεον, ab ἀργύρεος, *contr.* ἀργυροῦς.

Ἀργυροφάλαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, argenteis phaleris insignis. Ex ἄργυρος et φάλαρα.

Ἀργυροφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, instar argenti splendens. Ex ἄργυρος et φαίνομαι, *splendeo.*

Ἀργυροφεγγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, argento splendens.

Ἀργυροφύλαξ, ακος, ὁ, argentarius, *Gl. V.*

Ἀργυροχάλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, argenteis frenis ornatus.

Ἀργυροχοέω, ῶ, f. ήσω, argentum fundo, vel conflo, de vasculariis. Ab

Ἀργυροχόος, ου, ὁ, argenti fusor, faber argentarius. Ex ἄργυρος et χέω, *fundo.*

Ἀργυρόω, ῶ, argento induco. Hinc

Ἀργυρώδης, ες, argentum habens; epith. montium in quibus argenti fodinæ.

Ἀργύρωμα, ατος, τὸ, vas argenteum.

Ἀργυρώνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, argento emptus, v. gr. servus. Ex ὠνέομαι, *emo.*

Ἀργυφέϊ, dat. sing. ab ἀργυφής.

Ἀργύφεος, ου, ὁ ϗ ἡ, albus propter texturam, ex alba textura constans; (2) albus. Ex ἀργὸς,

ἀργὸς, *albus*, et ὑφὴ, *textura* (vel potius υφεος est mera terminatio, *Ern.*)
Ἀργυφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ἄργυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
ἈΡΓΩ΄, όος, ἡ, Argo, navis Jasonis; (2) sidus quoddam.
Ἀργῶς, *adv.* otiose, segniter; (2) temere, frustra. Ab ἄργος, *otiosus.*
Ἄρδα, inquinamentum. Hinc
Ἄρδαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, immundus. Hinc
Ἀρδαλόω, ῶ, inquino, contamino.
Ἀρδάνιον, ου, τὸ, vas fictile; (2) vas ex quo pecudes bibunt; (3) vas quod ante fores defunctorum ponebatur, ut ex eo se adspergerent introeuntes. Ab ἄρδω. Unde
Ἀρδεία, ας, ἡ, irrigatio, seu e pluvia seu e rivis.
Ἀρδεῖν, præs. inf. act. *Att.* et *Dor.* pro ἄρδειν.
Ἄρδευσις, εως, ἡ, irrigatio:
Ἀρδευτὴς, οῦ, ὁ, rigator, *Man.* Ab ἀρδεύω.
Ἀρδεύω, f. εύσω, rigo, irrigo; (2) adaquo. Ἀρδευόμενα τοῖς ψυχροῖς, *Theophr.* Ab ἄρδω.
Ἀρδηθμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἄρδευσις.
Ἄρδην, *adv.* funditus, plane, omnino. Εἰ δυνηθείη τοὺς ἐχθροὺς ἄρδην ἀφανίσαι, *Polyb.* 1, 82. Ab αἴρω, *tollo.*
ἌΡΔΙΣ, εος, ἡ, cuspis teli; (2) arma quibus cominus pugnabant.
Ἀρδμὸς, οῦ, ὁ, irrigatio; (2) adaquatio: vel potius ἀρδηθμὸς, *Ern.*
Ἄρδοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἄρδουσι. Ab
ἌΡΔΩ, f. σω, rigo, irrigo; (2) potum præbeo, adaquo. Ἄρδειν τοὺς κήπους, ἵππον. Ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ, τὸν νοῦν ἵν᾽ ἄρδω, *Aristoph. Eq.* 96. Ἄρδω σ᾽, ὅπως ἀναβλαστάνῃς, *Id. Lys.* 387.
Ἀρειὰ, ᾶς, ἡ, *Poet.* ἀρειὴ, minæ. Ab ἀρά.
Ἀρειβύσανος, ου, ὁ, fimbria Martis.
Ἀρεικὸς, ἡ, ὸν, Mavortius, *Gl. V.* Ab Ἄρης.
Ἀρειμανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Marte furens, bellicosus. Ex Ἄρης, *Mars*, et μαίνομαι.
Ἀρειμάνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ἀρειομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Arianus, Arii studio furens. Ab Ἄρειος, *Arius*, et μαίνομαι.
Ἀρειομανίτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Ἀρειοπαγίτης, ου, ὁ, Areopagita, senator Areopagi; (2) *proverbialiter* homo tetricus, severus et taciturnus. Ab
Ἀρειόπαγος, ου, ὁ ϗ ἡ, Areopagus, curia Athenis, qs. Martis collis. Ex Ἄρης.
Ἄρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, Martius; (2) Marti sacer, seu ad Martem pertinens; (3) bellicosus, τὰ Ἄρεια, ludi Martiales. Ab Ἄρης.
Ἀρειότολμος, ου, ὁ ϗ ἡ, Marte audaciam sumens, Martius; (2) bellicosus. Ex Ἄρης, *Mars*, et τόλμα, *audacia.*
Ἀρεῖται, 3. sing. f. 2. ind. med. verbi αἴρω.
Ἀρείτολμος, ον, bellicosus, *Ep.* Vid. ἀρειότολμος.
Ἀρείφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, Martius, bellicosus, fortis, proprie in bello sive a Marte interemptus. Οἱ δ᾽ ἀρείφατος φόνοι, *Eurip. Suppl.* 603. Ex Ἄρης et φάω.
Ἀρείων, ονος, ὁ ϗ ἡ, ϗ τὸ ἄρειον, præstantior, proprie Marte; (2) melior, potior, præstantior. Ab Ἄρης, *Mars.*
Ἀρέμβαστος, immotus, constans. Ab α priv. et ῥεμβάζω, (ῥέμβομαι, *vagor*, Ern.)
Ἄρεος, *Martis*, gen. sing. ab Ἄρης, *Mars.*
Ἀρέσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀρέσκω.
Ἀρεσαίμαν, 1. sing. a. 1. opt. med. *Dor.* pro ἀρεσαίμην.
Ἀρέσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἠρέσαντο.
Ἀρέσασθαι, ab ἀρέσκω, aor. 1. infin. verbi med. Τῷ κεν τυμάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν, *Theocrit.* 1, 60.
Ἀρέσεια, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀρέσαιμι.
Ἀρέσθαι, *sustulisse*, a. 2. inf. med. verbi αἴρω.
Ἀρέσκεια, ας, ἡ, comitas adsentatrix, lepos in sermone, facetosa urbanitas, blanditia. *Gl. V.* venustas. Ab ἀρέσκω, (ἄρεσκος, *Ern.*)
Ἀρέσκευμα, ατος, τὸ, blanda et adulatoria appellatio. Ab
Ἀρεσκεύομαι, comiter appello, comiter cum aliquo ago. Ἀρεσκεύεσθαί τινι τῇ κρίσει, τοῖς παροῦσι, θεοὺς ἱεροῖς, *Xen.*
Ἀρεσκόντως, *adv.* grate:
Ἄρεσκος, έσκη, εσκον, blandus, placendi studiosus, gratiæ occupator. Ab
ἈΡΕ΄ΣΚΩ, f. έσω, placo, amicum reddo; (2) placeo; ἀρέσκομαι, adquiesco, placet conditio, satis fit mihi; ἀρέσκῃ, libeat, *Gl. V.* a. 1. conj. ἀρέσαν, placitum, *Gl. V.* ἀρέσκων, placitus, *Gl. V.* ἀρέσκει, placet, libet, juvat, *Gl. V.* ἀρέσκομαι, placo, *Gl. V.* Σὲ δὲ ταῦτ᾽ ἀρέσκει; *Aristoph. Ran.* 103. Τὸ χρῶμα τοῦτό μ᾽ οὐκ ἀρέσκει τῆς χρόης, *Aristoph. Thesm.* 413. Οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες, θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται, *Rom.* 8, 8. *In med.* benigne excipio; (2) gratificor: εὐξείνως ἀρέσαντο, benigne exceperunt, *Apoll. Rhod.* 1, 963.
Ἀρέσομαι, *placebo*, 1. sing. f. 1. ind. med. verbi ἀρέσκω, pro ἀρέω, *placeo.*
Ἀρεσσάμενος, a. 1. part. med. *Poet.* pro ἀρεσάμενος.
Ἀρεστὴρ, ῆρος, ὁ, libum, genus placentæ diis gratum. Ab ἀρέσκω, qu. *placator.* Hinc
Ἀρεστήριον, ου, τὸ sacrificium placandi ergo.
Ἀρεστὸν, οῦ, τὸ, decretum, placitum. Ab ἀρέσκω Unde
Ἀρεστὸς, ἡ, ὸν, gratus, æquus; placidus, *Gl. V.*
Ἀρεστῶς, *adv.* grate.
Ἀρεταίνω, idem quod ἀρετάω.
Ἄρετ᾽ pro ἄρετο, 3. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἤρετο, a verbo αἴρω, *tollo.*
Ἄρεται, 3. sing. præs. ind. med. verbi ἄρω.
Ἀρεταλογία, ἡ, sermo de virtute, *Man.* Ex ἀρετὴ et λόγος.
Ἀρετᾶν, gen. pl. *Dor.* pro ἀρετῶν.
Ἀρετάω, ῶ, virtutis felicitatem adsequor; (2) feliciter procedo; (3) virtutis studiosus sum; (4) virtutis laudem quæro. (1) ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ, feliciter degunt, *Odyss.* 19, 114. Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, *Odyss.* 8, 329. Ab
ἈΡΕΤΗ΄, ῆς, ἡ, virtus; (2) industria, fortitudo, navitas, *Gl. V.* (3) benignitas.
Ἄρευς, *Martis*, gen. sing. *Dor.* pro Ἄρεος, ex Ἄρεος, ab Ἄρης, *Mars.* Ἄρευς αἱματόεντα λάφυρα, *Anthol.*
Ἀρέων, gen. plur. *Ion.* pro ἀρῶν.
Ἄρη᾽, pro Ἄρηα, *Martem*, acc. sing. ab Ἄρης.
Ἄρηαι, 2. sing. a. 2. conj. med. *Ion.* pro ἄρῃ.
Ἀρηγέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἀρήγειν.
Ἀρήγοισα, præs. part. act. *Dor.* pro ἀρήγουσα.
ἈΡΗ΄ΓΩ, f. ξω, auxilior, opem fero, proprie in bello; ἀρήγειν, opitulari, *Ph.* Ἀρήγειν τοῖς φίλοις, *Xen.* Καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν, *Il.* 1, 521. Hinc
Ἀρηγὼν, όνος, ὁ ϗ ἡ, auxiliator; (2) defensor.
Ἀρηΐθοος, ου, ὁ ϗ ἡ, bellicosus, proprie agilis in prælio. Ex Ἄρης et θοὸς, *velox.*
Ἀρήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄρειος.
Ἀρηΐφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀρείφατος.
Ἀρηΐφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, Marti carus, Martis amicus; (2) cui Mars est carus, bellator.
Ἀρημένος, *læsus*, part. ab ἀράομαι. Γήραϊ λυγρῷ ἀρημένος, senectute confectus, *Il.* 18, 635.
Ἀρὴν, ut hinc sit ἀρνὸς, ἀρνὶ, ἄρνα, ἄρνες, *per Sync.* pro ἀρενὸς, in gen. &c. agnus, agna.
Ἄρην, *Martem*, acc. sing. ab Ἄρης, Ἄρεος. Passim *apud tragicos*, imprimis Euripidem.
Ἀρῆξαι, a. 1. inf. med. verbi ἀρήγω.
Ἄρηξις, εως, ἡ, auxilium. Ab ἀρήγω.
Ἀρήος, martius, *Eurip. Phœn.* 840.
Ἄρηρα, 1. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἦρα. Ab ἄρω.
Ἀρήρειν, 1. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἤρειν.
Ἀρήρομαι, apto, congruo: formatur a præterito medio ἄρηρα. part. ἀρηρόμενος. aor. 1. ἀρηράμην. part. ἀρηράμενος. Εὐτύκτοισιν ἀρηραμένας σανίδεσσιν, *Apoll. Rhod.* 1, 787.
Ἀρηρὼς, constans, conveniens. Ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ, *Theocrit.* 25, 112. Vid. ἀράρω.
ἌΡΗΣ, εος, ὁ, Mars; Gradivus, *Gl. V.* (2) prælium; (3) bellum; (4) vulnus, plaga, cædes, ferrum, &c.
Ἄρης, εος, et ητος, ὁ, *Steph.*
Ἀρῆς, gen. sing. *Ion.* pro ἀρᾶς.
Ἀρησόμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med. verbi ἀράομαι.
Ἄρηται, 3. sing. a. 2. conj. verbi αἴρω.
Ἀρήτειρα, ας, ἡ, sacerdos. Ab ἀρὰ, *preces.*
Ἀρητὴρ, ῆρος, ὁ, precator; (2) sacerdos. (2) ὅς ῥα Σκαμάνδρου ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, *Il.* 5, 77.
Ἀρητιὰς, άδος, ἡ, Martia, bellicosa. Ab Ἄρης.
Ἀρητὸς, ἡ, ὸν, funestus, noxius, perniciosus. Ab ἀράομαι, *damno adficio.*
Ἀρηφαίνων, *Martem præ se ferens*, quasi part. præs. act. ab ἀρηφαίνω, ex Ἄρης et φαίνω.
Ἀρθεὶς, *sublatus*, a. 1. part. pass. verbi αἴρω.
Ἄρθεν, *sublati sunt*, 3. plur. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἤρθησαν, a verbo eod.
Ἄρθης, 2. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἤρθης.
Ἀρθήσονται, *surgent*, 3. plur. f. 1. ind. pass.
Ἄρθητι, *sublatus esto*, 2. sing. a. 1. imperat. pass.
Ἀρθμέω, ῶ, f. ήσω, amicitiæ vinculo jungor cum aliquo. Ἠδ᾽ αὖτ᾽ ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε, *Il.* 7, 302. Ab ἀρθμός.
Ἀρθμία, ας, ἡ, amicitia, concordia.
Ἄρθμιος, ου, ὁ, amicus. Ab eod.
Ἀρθμὸς, οῦ, ὁ, amicitia. Ab ἄρω, *apto.*
Ἀρθρέμβολα, τὰ, tormenta, equulei. Ab ἄρθρον et ἐμβάλλω, *Joseph. Macc* 8.
Ἀρθρίδιον, ου, τὸ, membrum parvum. Dim.
Ἀρθρικὸς, ἡ, ὸν, articularis, articulis quadrans et conveniens; (2) ex articulis laborans, podagricus, chiragricus:
Ἀρθριτικὸς, ἡ, ὸν, idem.
Ἀρθρῖτις, ιδος, ἡ, morbus articularis, dolor articulorum: Ab
ἌΡΘΡΟΝ, ου, τὸ, artus, articulus, naturalis ossium compages; copula, *Gl. V.* τὰ ἄρθρα, genitalia; Τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρὶ, attrectatis manu hujus equæ genitalibus, *Herodot.* 3, 87. (2) Articulus, vox Grammaticorum. (3) ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, qua flectitur cruris junctura, *Soph. Trach.* 779. Inservit periphrasi ἄρθρον ποδὸς, pes, *Soph. Phil.* 1201. Hinc
Ἀρθρόω, ῶ, f. ώσω, articulo, fingo, formo.
Ἀρθρώσαι, *formaverit*, 3. sing. a. 1. opt. act.
Ἀρθρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, articulosus.
Ἀρθρωδία, ας, ἡ. Vide *Steph.*
ἌΡΙ, particula inseparabilis, quæ vocabulis præfixa significationem eorum auget, pervalde, vehementer, multum, cito, statim, facile, ut ἀρίδηλος, valde clarus, manifestus.
ἈΡΙ΄Α, ας, ἡ, arbor quædam sero florens, *Angl.* THE WHITE BEAM-TREE.
Ἀρίγνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde notus, clarissimus, qui facile nosci potest. A γινώσκω.
Ἀριγνὼς, ῶτος, idem, *Ern.*
Ἀριδάκρυος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum lacrymans, propensus ad lacrymandum. A δάκρυ.
Ἀρίδακρυς, εος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.
Ἀριδάκρυτος, ον, multum lacrymabilis et multum lacrymans, *Hes.*
Ἀριδείκετος, ου, ὁ ϗ ἡ, præclarus, valde inclytus. Ex ἄρι et δείκνυμι, *ostendo.*
Ἀρίδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde clarus, præclarus; valde manifestus.
Ἀριδήλως, *adv.* manifeste.
Ἀρίζηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum æmulandus; (2) valde clarus, manifestus, ζ posito pro δ. (2) τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, *Il.* 2, 318.
Ἀριζήλως, *adv.* clare, manifeste; (2) studiose.
Ἀριζήλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde æmulandus. Ex ἄρι et ζηλόω, *æmulor.*
Ἀριήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, obediens, dicto audiens; (2) acute audiens. Ex ἄρι et ἀκούω.
Ἀριθμεῦνται, 3. pl. præs. ind. pass. *Dor.* pro ἀριθμοῦνται. Ab
Ἀριθμέω, ῶ, f. ήσω, numero. Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ τὰ χρήματ᾽ ἀριθμήσω, *Odyss.* 13, 215. Ἀλλὰ ϗ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἠρίθμηνται, *Luc.* 12, 7. Ab ἀριθμός. Hinc
Ἀριθμηθήμεναι, aor. 1. inf. pass. *Dor.* pro ἀριθμηθῆναι.
Ἀρίθμημα, τὸ, numerus.
Ἀρίθμησις, εως, ἡ, numeratio, enumeratio.
Ἀριθμητικὴ, sc. τέχνη, ης, ἡ, arithmetica, ars numerorum et numerandi. Ab
Ἀριθμητικὸς, ἡ, ὸν, numerandi peritus; (2) ad arithmeticam pertinens.
Ἀριθμητικῶς, *adv.* numerando; (2) more arithmeticorum, arithmetica ratione. Ab

Ἀριθμητὸς, ἡ, ὸν, numerabilis; (2) paucus; (3) dicitur et de paucis eleganter.

Ἀρίθμιος, ον, adnumerandus, *Suid.*

ἈΡΙΘΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, numerus; (2) homo nullius pretii, ut *Lat.* numerus.

Ἀρικύμων, ονος, ἡ, quæ facile fit gravida; (2) fœcunda. Ex ἀρι et κύω.

Ἄριν, ινος, ὁ ᾗ ἡ, naso seu naribus carens; (2) non sagax. Ex α priv. et ῥὶν, *nasus.*

Ἄρινος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀριοβαρζάνιος, ȣ, ὁ, nomen emplastri. Ab Ariobarzane.

Ἀρίπικρος, ον, valde amarus.

Ἀριπρεπέες, nom. pl. ab. ἀριπρεπής.

Ἀριπρέπεια, ας, ἡ, decus eximium.

Ἀριπρεπέως, *adv.* valde decenter. Ab

Ἀριπρεπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde decorus; (2) valde illustris et excellens. Ex ἀρι et πρέπω.

Ἄρις, ινος, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἄριν.

ἈΡΙ'Σ, ἴδος, ἡ, instrumentum fabrile; (2) herba quædam. *Angl.* FRIAR'S COWL.

Ἀρίσαμος, *bello clarus, Dor.* pro ἀρίσημος.

Ἀρίσημος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, clarus, conspicuus; (2) illustris, insignis. Ex ἀρι et σῆμα.

Ἀρισήμως, *adv.* clare, perspicue. Φωνῇ τὴν μαντείαν ἀρισήμως δηλȣ̃ν ἐπαναγκάζȣσα, *Heliod.* 6.

Ἀρισθάρματος, victor certamine curuli.

Ἀρισκυδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde indignans seu iracundus, *Etymol.* Ex ἀρι et σκύζομαι.

Ἄριστα, *adv.* optime, *Gl. V.* Ab ἄριστος.

Ἀρίσαθλος, ȣ, ὁ, optime decertans, præstantissimus in certaminibus. Ex ἆθλος.

Ἀρισαρχεῖον, τὸ, templum Dianæ. Ab

Ἀρισαρχέω, ῶ, optime impero, optime gero magistratum. Ex ἄριστος et ἄρχω, *impero.*

Ἀρισάφυλος, ον, abundans uvis.

Ἀριςάω, ῶ, f. ήσω, prandeo. Ἠρώτα αὐτὸν Φαρισαῖός τις ὅπως ἀριςήσῃ παρ' αὐτῷ, *Luc.* 11, 37. Ab ἄριστον, *prandium.*

Ἀριστεία, ας, ἡ, fortitudo, strenuitas; ἀριστεῖαι, fortia facta, *Gl. V.* Ab Ἄρης, *Mars.*

Ἀριστεῖον, ȣ, τὸ, præmium, proprie fortitudinis ergo datum. Ab eod.

Ἀριστερὰ, ᾶς, ἡ, sc. χεὶρ, sinistra sc. manus. *Ph.* læva. Ab

ἈΡΙΣΤΕΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, sinister; (2) infaustus; (3) stultus. Οὔποτε φρενόθεν ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας, stultitiæ deflexisti, *Soph. Aj.* 183.

Ἀριστεροστάτης, ȣ, ὁ, qui a sinistra stat. Ex ἀριστερὰ et στατὸς, *qui stetit.*

Ἀριστερόχειρ, ρος, ὁ ᾗ ἡ, qui tantum sinistram habet; (2) qui sola sinistra utitur.

Ἀριστεύεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠρίστευε, ab ἀριστεύω.

Ἀρίστευμα, τος, τὸ, præclarum facinus.

Ἀριστεύοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἀριστεύȣσα.

Ἀριστεὺς, έος, ὁ, princeps; (2) omnium fortissimus. Ab ἀριστεύω.

Ἀριστεύσασα, a. 1. part. act. fem. gen.

Ἀριστευτικὸς, ἡ, ὸν, qui quasi a natura ita est comparatus, ut omnium fortissime se gerat; (2) strenuus. Ab

Ἀριστεύω, f. εύσω, fortissime me gero; (2) strenuum me præsto; fortiter facio, *Gl. V.* (3) excello; (4) principatum teneo. Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατῷ, nactus summa præmia, *Soph. Aj.* 435. Ab ἄριστος.

Ἀριστῆες, nom. pl. *Ion.* pro ἀριστέες, ab ἀριστεύς.

Ἀριστήϊον, τὸ, *Ion.* pro ἀριστεῖον, *Herod.*

Ἀριστητὴς, ȣ̃, ὁ, pransor, qui prandere solet.

Ἀριστίζω, f. ίσω, prandio excipio, prandium præbeo; (2) prandeo, *in act. et med.* Ab ἄριστον.

Ἀριστίνδην, *adv.* optimos quosque deligendo, secundum delectum virtutis. Ab ἄριστος.

Ἀριστόβȣλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cujus optimum est consilium. Ex ἄριστος et βȣλή.

Ἀριστογένεθλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui optimos generat.

Ἀριστογόνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, parens optimæ prolis.

Ἀριστόδειπνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, prandium cœnæ conjunctum, ad cœnam perductum.

Ἀριστοεπέω, recte loquor, dico.

Ἀριστοεπὴς, ὲς, recte loquens.

Ἄριστοι, ων, οἱ, optimates, primores, viri præcipui ac præstantissimi.

Ἀριστοκλεὴς, ὲς, percelebris, *Ep.*

Ἀριστοκράτεια, ας, ἡ, status reipubl. quæ ab optimatibus gubernatur. Ab ἄριστος et κρατέω.

Ἀριστοκρατέω, ῶ, f. ήσω, optime impero; et (2) ἀριστοκρατέομαι, ȣ̃μαι, sub optimatum regimine vivo, ab optimatibus gubernor. Ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν, *Aristoph. Av.* 123. Ex iisd.

Ἀριστοκρατία, ίας, ἡ, idem quod ἀριστοκράτεια.

Ἀριστοκρατικὸς, ἡ, ὸν, ad aristocratiam, sive imperium optimatum, pertinens; (2) aristocratiæ studiosus. Ab iisd.

Ἀριστοκρατικῶς, *adv.* ut convenit aristocratiæ, more optimatum remp. gubernantium.

Ἀριστολοχεία, ἡ, idem quod ἀριστολοχία, *Nic.*

Ἀριστολοχία, ας, ἡ, herba puerperis opitulans. Ex λοχὸς, *gravida.* Angl. BIRTH-WORT.

Ἀριστόμαντις, εως, ὁ ᾗ ἡ, optimus vates.

Ἀριστόμαχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, præstantissimus in prælio. Ex μάχη, *prælium.*

ἌΡΙΣΤΟΝ, ȣ, τὸ, prandium.

Ἀριστονομία, ας, ἡ, optimatum regimen seu imperium. Ex νομὸς, *præfectura.*

Ἀριστόνοος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, benevolus, optima mente præditus. Ex νόος, *contr.* νȣ̃ς.

Ἀριστοποιέω, ῶ, prandium facio, cibum apparo; ἀριστοποιέομαι, ȣ̃μαι, prandeo.

Ἀριστοπονεὺς, έος, ὁ, optimus operarius, *Man.*

Ἀριστοπόνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, optime laborans.

Ἀριστοπόσεια, præstantissimum maritum habens. Νύμφη ἀριστοπόσεια, *Opp. Cyneg.* 1, 6.

Ἄριστος, ίστη, ιστον, optimus, præstantissimus, proprie Marte, sive armis; (2) optimus, generaliter; egregius; (3) maxime idoneus. Ab Ἄρης, *Mars*, vel ἀρι, *bene*, vel ἄρω, *apto.*

Ἀριστοσαλπιγκτὴς, ȣ̃, ὁ, præstantissimus tubicen.

Ἀριστοτέχνης, ȣ, ὁ, optimus artifex.

Ἀριστοτόκεια, optimæ prolis genitrix, *Theocrit.* 24, 72.

Ἀριστοτόκος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, quæ optimos liberos parit. Ex τίκτω, *pario.*

Ἀριστοφάνειον, τὸ, nomen emplastri. Vid. *Steph.*

Ἀριστοφόρον, τὸ, vas in quo prandium fertur, *Steph.*

Ἀριστόχειρ, ειρος, ὁ ᾗ ἡ, manibus strenuus. Ἀριστόχειρ ἀγὼν, certamen virtutis, *Soph. Aj.* 935.

Ἀριστώδιν, ινος, ὁ ᾗ ἡ, optimos parturiens, *Ep.*

Ἀριστωτὴς, ȣ̃, ὁ, tempus prandii, *Hes.* Ab ἄριστον (an ἀριστητὼς ut γεννητὺς, *N.*)

Ἀρισφαλὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde lubricus; (2) fallax. Ex ἀρι et σφάλλω, *decipio.*

Ἀριφραδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde manifestus, insignis, cognitu facilis. Ἀριφραδέα δὲ τέτυκται, *Il.* 23, 240. Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, *Id. Ibid.* 326. Ex ἀρι et φραδὴς, *prudens.*

Ἀριφραδῶς, it. έως, *adv.* valde perspicue, *Hom.*

Ἀρίφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, valde prudens. A φρήν.

Ἀρκεῖ, *sufficit*, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἀρκέει. Ab ἀρκέω.

Ἄρκειον, ȣ, τὸ, personata, *Plin.* 25, 58, 9. herba quædam palustris. *Angl.* BURDOCK. Ab

Ἄρκειος, εία, ειον, ursinus. Ab ἄρκος.

Ἀρκεσθησόμεσθα, *arcebimur*, 1. plur. f. 1. ind. pass. *Dor.* pro ἀρκεσθησόμεθα.

Ἀρκέσει, 3. sing. f. 1. ind. act. v. ἀρκέω.

Ἀρκεσίγυιος, ον, roborans membra. Ex ἀρκέω et γυῖον.

Ἄρκεσις, εως, ἡ, auxilium; (2) utilitas.

Ἄρκεσμα, ατος, τὸ, auxilium:

Ἀρκετὸς, ἡ, ὸν, sufficiens. Ab ἀρκέω.

Ἀρκετῶς, *adv.* sufficienter.

Ἀρκευθὶς, ίδος, ἡ, bacca juniperi maturitate nigrescens. *Gl. V.* juniperus. Ab

ἈΡΚΕΥΘΟΣ, ȣ, ἡ, juniperus, arbor et fructus.

ἈΡΚΕ'Ω, ῶ, f. έσω, propulso; (2) auxilior, opitulor; (3) sufficio, satis sum; (4) par sum; (5) contentus sum, adquiesco; (6) facio; ἀρκεῖ, sufficit, satis est, *Ph.* ἀρκεῖσθε, contenti estote, *Gl. V.* imperat. ἀρκέσθητι, contentus esto, *Ph.* a. 1. imperat. pass. Πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις, *Soph. El.* 324. (6) Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς, neque minoribus rebus manu gestis (ubi χειρὸς regitur a præpositione διὰ subintellecta), *Soph. Aj.* 439. (2) ὡς ȣ̓κ ἀρκέσει τὸ μὴ οὐ θανεῖν, nihil fore ei præsidii, quin moriatur, *Id. Aj.* 727. Ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν, *Luc.* 3, 14.

Ἄρκιλοι, ursorum catuli, *Eust.* ἀρκτύλοι, *Poll.*

Ἄρκιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, sufficiens; (2) possibilis; (3) satis dignus, ab ἀρκέω· (4) septentrionalis. (2) μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται, *Il.* 10, 304. (2) οὐ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται, *Id.* 2, 392. Ab

Ἄρκος, ursa, pro ἄρκτος.

Ἀρκούντως, *adv.* sufficienter, satis, abunde. Ab ἀρκέων, quod est ab ἀρκέω.

Ἀρκτεία, ας, ἡ, consecratio virginum Dianæ. Ab ἀρκτεύω.

Ἄρκτειος, εία, ειον, ursinus. Ab ἄρκτος.

Ἀρκτέος, έα, έον, incipiendus; (2) imperandus; (2) ἀρκτέον γ' ὅμως, *Soph. Œd. Tyr.* 628. Ab ἄρχω.

Ἀρκτεύω, f. εύσω, in ursæ occisæ honorem virgines Dianæ consecro. Ab ἄρκτος. Ἀρκτεύειν apud Athenienses dicebantur virgines, quæ ante nuptias Dianæ initiarentur, et sacra quædam peragerent. Voce hinc ducta quod ob ursam interfectam Dianæ sacram, non prius cessaturam pestem respondit oraculum, quam deæ virgines dicarentur antequam viro congrederentur. Unde et puellæ ipsæ ἄρκτοι, id est ursæ, appellabantur, ut perspicue docent *Euripides* et *Aristophanes.* Vide *Pollucem*, lib. 5. ὀνομαστικῶν.

Ἀρκτῆ, ἡ, *sub.* δορὰ, ursina pellis, *Steph.*

Ἀρκτικὸς, ἡ, ὸν, septentrionalis. Ab eod.

Ἀρκτομῦς, ὸς, ἡ, mus ursinus, sic dictus quod velut ursus binis pedibus incedit.

ἌΡΚΤΟΣ, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, ursus, ursa; (2) signum cœleste; (3) piscis quidam; (4) pars orbis septentrionalis.

Ἀρκτȣ̃ρος, ȣ, ἡ, Arcturus, stella post ursæ majoris caudam. Ex ἄρκτος et ȣ̓ρά.

Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, Arctophylax, custos ursæ, sidus quod et Bootes.

Ἀρκτῷος, ῴα, ῷον, arctous, septentrionalis. Ab ἄρκτος.

Ἄρκυον, ȣ, τὸ, reticulum, *Gl. V.* Ab ἄρκυς.

Ἀρκυοστασία, ας, ἡ, retium collocatio; retium tentio, *Poll.* A στάσις.

ἌΡΚΥΣ, υος, ἡ, rete; ἄρκυες, casses, *Gl. V.*

Ἀρκυστάσιον, ȣ, τὸ, locus ubi tenduntur retia.

Ἀρκύστατα, ων, τὰ, loca ubi retia tenduntur, *item* retia ipsa. Τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωχ' ὁ τλήμων; *Soph. El.* 1476. Ex στατός. Unde

Ἀρκύστατος, ὁ ᾗ ἡ, vel ἀρκυστάτη, ον, retiarius. ἀρκυστάτη μηχανὴ, rete. Τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα Τυνδαρίδ', *Eurip. Orest.* 1422.

Ἀρκυωρέω, ῶ, ήσω, et ἀρκυωρέομαι, retia custodio, sto ad retia, seu ad indaginem. Ab

Ἀρκυωρὸς, ȣ̃, ὁ, custos, qui retia custodit. Ex ἄρκυς et ȣ̓ρος, *custos.*

ἍΡΜΑ, ατος, τὸ, currus, vehiculum, quadrigæ.

Ἅρμα, ατος, τὸ, onus; τὰ ἅρματα, arma. Ab αἴρω, *Ern.*

Ἁρμαλιὰ, seu *Ionice* ἁρμαλιὴ, cibus, alimentum, demensum. Ab ἄρω, *adapto.*

Ἁρμάμαξα, ης, ἡ, carruca, plaustrum. Ab ἅρμα.

Ἁρμάτειος, εία, ειον, ad currum pertinens, curulis, *Eurip.* (al. ἁρμάτιος, ία, ιον.) Ab ἅρμα.

Ἁρμάτειος νόμος, modus musicus lugubris. Ἁρμάτειον, ἁρμάτειον μέλος, *Eurip. Or.* 1385.

Ἁρματεύω, f. εύσω, aurigo, aurigor. Ab eod.

Ἁρματηλασία, ας, ἡ, agitatio currus. Ab

Ἁρματηλατέω, ῶ, f. ήσω, aurigo, currum ago. Ab

Ἁρματηλάτης, ȣ, ὁ, auriga, agitator currus, *Ph.* quadrigarius, al. *Gl. V.* vehicularius. Ab ἅρμα et ἐλαύνω.

Ἁρματονίκη, ἡ, curulis victoria, *Pind.*

Ἁρμάτιον, ȣ, τὸ, curriculum. *Gl. V.* curriculus. Dim. ab ἅρμα.

Ἁρμάτιος νόμος, modus musicus lugubris. Τὸν δὲ καλȣ́μενον ἁρμάτιον νόμον λέγεται ποιῆσαι ὁ πρῶτος Ὄλυμπος, *Plut. de Mus.*

Ἁρματῖται, ῶν, οἱ, bigarii. Ab ἁρμάτιον.

Ἁρματοδρομία, ας, ἡ, certamen curule. Ex ἅρμα et δρόμος, *cursus*.

Ἁρματόδρομος, curru certans auriga.

Ἁρματόεις, όεσσα, όεν, curulis. Ab ἅρμα.

Ἁρματόκτυπος, ον, epith. strepitus e motu curruum.

Ἁρματομαχέω, ῶ, f. ήσω, ex curru pugno.

Ἁρματοπηγέω, ῶ, currus fabricor. Ab

Ἁρματοπηγὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, curruum fabricator, plaustrorum compactor. Ex πήγνυμι.

Ἁρματοποιὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἁρματοτροφέω, ῶ, f. ήσω, equos curules alo. Ex ἅρμα et τρέφω, *alo*.

Ἁρματοτροφία, ας, ἡ, equorum curulium nutritio. Ex iisd.

Ἁρματοτροχία, ας, ἡ, et ἁρματοτροχιὰ, ᾶς, ἡ, orbita. Ex ἅρμα et τροχὸς, *rota*.

Ἁρματωλία, ας, ἡ, aurigatio; vox Comica *Aristophanis*, in qua confunduntur ἁρματηλασία et ἁμαρτωλία, peccatum.

Ἅρμενα, nom. vel acc. pl. præs. part. pass. n. g. *per Sync*. pro ἀρόμενα, ab ἄρω.

Ἁρμενίζω, velifico, *Gl. V.* A. seq.

Ἅρμενον, ȣ, τὸ, velum navis, carbasus; (2) instrumentum; armamentum, *Gl. V.* Ab ἄρω, *apto*.

Ἅρμενος, ȣ, ὁ, idem et ab eodem; (2) aptus, idoneus. (2) οἵ τ' ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον, *Apoll. Rhod.* 4, 1461.

Ἁρμὴ, ῆς, ἡ, compages, commissura.

Ἁρμηλατέω, ῶ, f. ήσω, aurigor; (2) aurigatione certo in certamine curuli. Ab

Ἁρμηλάτης, ȣ, ὁ, auriga. Ex ἅρμα et ἐλαύνω.

Ἁρμίως, idem quod ἁρμοῖ, *Gal.*

Ἁρμίως, *adv.* confestim. Ab ἁρμοῖ.

Ἁρμογὴ, ῆς, ἡ, apta junctura seu commissura, compages, coagmentatio, aptus ordo, aptatio. Ab ἁρμόζω.

Ἁρμοδίαις, dat. pl. f. g. ab

Ἁρμόδιος, ία, ιον, aptus, concinnus, idoneus. *Ph.* adfabilis. ἁρμόδιον, congruum, *Gl. V.*

Ἁρμοδίως, *adv.* competenter, *Gl. V.* A præc.

Ἁρμόζοισα, præs. part. act. *Dor.* pro ἁρμόζουσα.

Ἁρμοζόντως, *adv.* convenienter, congruenter.

Ἁρμόζω, fut. όσω, quadro, convenio, congruo; (2) apto, adapto; (3) jungo connubio, do nuptum. Ἁρμόζεσθαι τὰς νόμȣς τοῖς πολίταις. Ἃ δ' ἁρμόσει μοὶ τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ, σήμαιν', *Soph. El.* 1306. Ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ, 2 *Cor.* 11, 2. Βάσει βάσιν ἁρμόσαι, *Soph. Œd. Col.* 199. Ab ἁρμός.

Ἀρμοῖ, *adv.* modo, nuper.

Ἁρμοῖ, *adv.* convenienter, congruenter.

Ἁρμολογέω, ῶ, coagmento, coapto. Ἡρμολόγησε τάφον, *Epigr.*

Ἁρμολόγησις, εως, ἡ, compaginatio, *Gl. V.*

Ἁρμολογία, ας, ἡ, coaptatio, conjunctio.

Ἁρμολόγος, ȣ, ὁ, coagmentarius, *Ph.*

Ἁρμονία, ας, ἡ, compages; (2) concentus. Ab ἁρμός.

Ἁρμονίης, gen. sing. *Ion.* pro ἁρμονίας.

Ἁρμονικὸς, ἡ, ὸν, ad harmoniam pertinens; (2) musicæ peritus. Ab ἁρμονία.

Ἁρμόνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, conveniens.

Ἁρμὸς, ȣ̃, ὁ, commissura, compages, articulus. Ab ἄρω, *apto*, mutato spiritu.

Ἁρμοσία, ας, ἡ, gubernatio. Ab ἁρμόζω.

Ἅρμοσις, εως, ἡ, aptatio, compaginatio, *Gl. V.*

Ἅρμοσμα, ατος, τὸ, idem.

Ἁρμόσσω, vel ἁρμόττω, f. όσω, idem quod ἁρμόζω. Ἁρμόσσειν τινι, πρός τι. Τόδε πρὸς τὰς συνθήκας ἁρμόττει, *Isoc.* Ab ἁρμός.

Ἅρμοσται, 3. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἥρμοσται.

Ἁρμοστὴρ, ῆρος, ὁ, moderator, gubernator, nomen magistratus Spartani. Ab eod.

Ἁρμοστὴς, ȣ̃, ὁ, idem. *Gl. V.* aptator.

Ἁρμοστικὸς, ἡ, ὸν, sponsalis, *Gl. V.* Ab

Ἁρμοστὸς, ἡ, ὸν, conveniens, congruens. *Gl. V.* aptus, habilis; ἁρμοστὴ, sponsa.

Ἁρμόστωρ, ορος, ὁ, idem quod ἁρμοστήρ.

Ἁρμόσυνοι, οἱ, moderatores, apud Laced.

Ἁρμόττοιεν, 3. pl. præs. opt. act. v. ἁρμόττω.

Ἁρμοττόντως, *adv.* apte.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, pellis agni, pellis ovina cum lana; *Ph.* pellis lanata. Ab ἀρός.

Ἄρνας, *agnos*, accus. plur. ab ἀρὸς, ἀρνός.

Ἀρνεῖον, ȣ, τὸ, locus ubi agninæ carnes venduntur, *Hes.* Ab eod.

Ἄρνειος, εία, ειον, agninus. Ab eod.

Ἀρνειὸς, ȣ̃, ὁ, agnus adultus, aries. Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, *Il.* 3, 197. Ab eod.

Ἀρνεῖσθαι, præs. inf. med. Ab ἀρνέομαι.

Ἀρνεοθοίνης, ȣ, ὁ, agnis vescens. Ex θοίνη.

ἈΡΝΈΟΜΑΙ, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, recuso, nego, inficior, denego, detrecto. Οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μȣ, *Apoc.* 3, 8.

Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, urinator, παρὰ τὰς ἄρνας.

Ἀρνευτηρία, ας, ἡ, ars urinatoria.

Ἀρνησάμενοι, nom. pl. a. 1. part. med.

Ἀρνήσασθαι, a. 1. inf. med.

Ἀρνησίθεος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Deum negans, atheus. Ex ἀρνέομαι, *nego*, et Θεός.

Ἀρνήσιμος, ον, negandus, *Soph.* Ab ἀρνέομαι.

Ἄρνησις, εως, ἡ, negatio, recusatio.

Ἀρνῆται, 3. sing. præs. conj. *contr.* pro ἀρνέηται.

Ἀρνητικὸς, ἡ, ὸν, negativus. Ab eod.

Ἀρνητικῶς, *adv.* negative, negando.

Ἀρνίον, ȣ, τὸ, agnellus. Dim. ab ἀρὸς, *agnus*.

Ἀρνόγλωσσον, ȣ, τὸ, plantago, seu lingua agnina. *Angl.* PLANTAIN.

Ἀρνόγλωσσος, ȣ, ὁ, idem.

Ἀρνὸς, *agni*, gen. sing. ab ἀρὸς, *agnus*.

Ἀρνοφάγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui agnum devorat vel comedit. Ex ἀρὸς et φάγος, *edax*.

Ἀρνόφυλλον, ȣ, τὸ, qu. dic. agnifolium, cytisus, herba qua agni delectantur.

ἌΡΝΥΜΑΙ, capio, consequor. Ὧν ἐγὼ μεθύστερον, ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι, cum nil prodest, *Soph. Trach.* 724. Καιρὸς——πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυται, suppeditat, *Id. Phil.* 833.

Ἀρνύσθην, 3. plur. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἠρνύσθησαν.

Ἀρνῳδὸς, ȣ̃, ὁ, cantor, cui agnus propositus est præmium. Ex ἀρὸς et ἀείδω, *cano*.

Ἀρνὼν, ῶνος, ὁ, agnile, *Gl. V.* Ab ἀρός.

Ἀρξάμενος, a. 1. part. med. v. ἄρχομαι.

Ἀρξεῦμαι, *incipiam*, 1. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* et *Æol.* pro ἄρξομαι.

Ἀρόῃς, 2. sing. præs. conj. act. v. ἀρόω.

Ἀροίμαν, 1. sing. a. 2. opt. med. *Dor.* pro ἀροίμην. Ab αἴρω.

Ἀροίμεθα, *retulerimus*, 1. pl. a. 2. opt. med.

Ἄροιο, *tuleris*, 2. sing. a. 2. ejusd.

Ἄρομα, τὸ, idem quod ἄροσις, *Hes.*

Ἀρόμμεναι, præs. inf. act. *Poet.* et *Dor.* pro ἀρόειν.

ἌΡΟΝ, ȣ, τὸ, arum, herba. *Angl.* CUCKOO-PINTLE, WAKE-ROBIN.

Ἄρον, *tolle*, 2. sing. a. 2. imp. act. verbi αἴρω.

Ἄροντο, *Ion. tulerint*, 3. pl. a. 2. ind. med.

Ἄρος, ȣ, ὁ, utilitas, *apud Æschylum*.

Ἀρόσῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. v. ἀρόω.

Ἀρόσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, arabilis, segetibus accipiendis aptus. Ab

Ἄροσις, εως, ἡ, aratio; (2) agricultura; (3) ager frumentarius. Ab ἀρόω.

Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator; (2) pater. Ab ἀρόω.

Ἀρότης, ȣ, ὁ, idem et ab eod.

Ἀροτήσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, arabilis. Ab eod.

Ἀροτήσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad arationem pertinens.

Ἀρότοιο, *arationis*, gen. sing. *Ion.* pro ἀρότȣ.

Ἄροτος, ȣ, ὁ, aratio; (2) seges, sementis, messis, fruges; (3) annus; (4) generatio prolis. (2) εὔχομαι θεὸς μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ, *Soph. Œd. Tyr.* 269. (3) τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον, anno præterito, *Id. Trach.* 69 & 825. Ab eod.

Ἀροτὸς, ȣ̃, ὁ, tempus arandi. Ab eod.

Ἀροτὸς, ἡ, ὸν, arabilis. Ab eod.

Ἀροτραῖος, α, ον, Cerealis, rusticus, *Ep.*

Ἀροτρεὺς, έος, ὁ, arator. Ab eod.

Ἀροτρευτὴρ, ῆρος, ὁ, arator. Ab

Ἀροτρεύω, f. εύσω, aro. Ab ἀροτρεύς.

Ἀροτρητὴς, ȣ̃, ὁ, rusticus, arator.

Ἀροτριάζω, f. άσω, aro. Ab ἄροτρον. Hinc

Ἀροτρίασις, εως, ἡ, aratio, aratura, *Ph.*

Ἀροτριασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem, *Ern.*

Ἀροτριάω, ῶ, f. άσω, aro. Ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾷν, 1 *Cor.* 9, 10.

Ἀρότριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rusticus, arationi favens, &c.

Ἀροτρίωμα, ατος, τὸ, ager aratus.

Ἀροτρίωσις, εως, ἡ, aratio. Ab ἀροτριόω.

Ἀροτροειδὴς, ὲς, aratri figuram habens.

Ἄροτρον, ȣ, τὸ, aratrum. Ab ἀρόω.

Ἀροτροπόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aratro laborans.

Ἀροτρόπους, οδος, ὁ, vomer.

Ἀροτροφορέω, aratrum traho, *de bubus*, &c.

Ἀρῶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀρόειν.

Ἄρȣρα, ας, ἡ, arvum, arata terra, ager. *Gl. V.* seges; (2) terra, tellus; (3) terræ mensura centum cubitorum; (2) ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρȣρα, *Il.* 3, 115. Ab ἀρόω. Hinc

Ἀρȣραῖος, αία, αῖον, ruralis.

Ἀρȣ́ριον, ȣ, τὸ, agellus. Dim. Ab ἄρȣρα.

Ἀρȣροπόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in arvo laborans, agricola. Ex ἄρȣρα et πόνος.

Ἀρȣ̃σι, *tollent*, 3. pl. f. 1. ind. act. verbi αἴρω.

ἈΡΌΩ, ῶ, f. ώσω, aro. Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόῃς χθόνα δῖαν, *Hes. Op.* 477. *Metaphorice*, arvum muliebre aro: *passive*, nascor. Τὴν τεκȣ̃σαν ἤροσεν, corpus miscuit cum matre, *Soph. Œd. Tyr.* 1497. Πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην, genitor extiti unde ipse genitus fueram, *Id. Ibid.* 1485.

Ἁρπάγδην, *adv.* raptim. Ab ἁρπάζω. Unde

Ἁρπαγέντα, acc. sing. a. 2. part. pass.

Ἁρπαγὴ, ῆς, ἡ, raptus, ipsa rapiendi actio; rapina. Ab eod.

Ἁρπάγη, ης, ἡ, harpago, irpex, instrumentum quo e puteis attolluntur vasa aquaria.

Ἁρπαγιμαῖος, α, ον, idem quod

Ἁρπάγιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rapto quæsitus.

Ἁρπαγίμως, *adv.* raptim, *Ph.*

Ἁρπάγιον, τὸ, vas clepsydræ simile, *Steph.*

Ἅρπαγμα, ατος, τὸ, quod raptum est, rapina, præda rapta.

Ἁρπαγμὸς, ȣ̃, ὁ, ipsa rapiendi actio, raptus.

Ἁρπάζοντε, dual. num. part. præs. act. verbi

ἉΡΠΆΖΩ, f. άσω, vel άξω, rapio; prædor, *Gl. V.* ἥρπασα, rapui, *Gl. V.* a. 1. ἡρπαγμένος, raptus, *Ph.* p. part. pass. Ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἥρπασαν, *Luc.* Καὶ ȣ̓δεὶς δύναται ἁρπάζειν ἐκ τῆς χειρὸς τȣ̃ πατρός μȣ, *Joan.* 10, 29. Καὶ ἡρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς τὸν Θεὸν, *Apoc.* 12, 5. Πεῖραν ἐχθρῶν ἁρπάσαι, *Soph. Aj.* 2. hostium consilia præripere, *Cic. Off.* 1, 30. Hinc

Ἁρπάκτειρα, ἡ, prædatrix.

Ἁρπακτήριος, α, ον, rapax, *Lycurg.*

Ἁρπακτὴρ, ῆρος, ὁ, raptor.

Ἁρπακτὴς, ȣ̃, ὁ, idem. Hinc

Ἁρπακτικὸς, ἡ, ὸν, rapiendi peritus, rapax.

Ἁρπακτικῶς, *adv.* rapacium more; (2) raptim.

Ἁρπακτὸς, ἡ, ὸν, ereptus. Ab ἁρπάζω.

Ἁρπακτὺς, ύος, ἡ, raptus, direptio. Ab eod.

Ἁρπάλαγος, ὁ, telum leporarium, *Oppian. Cyneget.* 1, 153.

Ἁρπαλέος, έα, έον, rapax, rapidus; (2) celer; (3) qui cupide appetitur.

Ἁρπαλέως, *adv.* cupide; (2) raptim.

Ἁρπαλίζω, aufero, *Æsch.*

Ἁρπάλιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui cupide appetitur; (2) qui rapitur.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax, raptor. Ab ἁρπάζω.

Ἁρπάξαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἁρπάξας.

Ἁρπάξασα, *quæ rapuit*, a. 1. part. act. f. g.

Ἁρπαξίβιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rapto vivens.

Ἁρπαξῶ, 1. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἁρπάσω.

Ἅρπασμα, ατος, τὸ, rapina. Ab ἁρπάζω.

Ἁρπαστικὸς, ἡ, ὸν, rapax. Ab eod.

Ἁρπαστὸν, ȣ̃, τὸ, harpastum, genus pilæ grandioris. Ab

Ἁρπαστὸς, ἡ, ὸν, ad rapiendum expositus, qui rapi potest.

Ἁρπάω, rapio; ἁρπάομαι, idem, falce utor, *Hes.*

Ἁρπεδὶς, solo æquale, planum. Κάρη γε μὲν ἁρπεδὲς, planum illi caput, *Nic. Ther.* 420. Ex ἄρω et πέδον, *solum*. Hinc

Ἁρπεδίζω, solo æquo, complano, pavio, *Hes.*

Ἁρπεδόεις, όεσσα, όεν, planus.

Ἀρπεδόνη, ης, ἡ, laqueus, funis. Hinc

Ἀρπεδονίζω, f. ίσω, prædor, illaqueo.

Ἀρπεδὼν, όνος, ἡ, funis, laqueus. Ab ἁρπάζω.

Ἀρπίζα, ης, ἡ, pes vel imum montis. Ἀλλ' ἤ γ' ἀρπίζαις . . . φωλεῖει βαθύντος, *Nic. Ther.* 393. Ex ὄρος (vel potius ἄρω, *Ern.*) et πέζα.

Ἄρπη, ης, ἡ, falx; (2) avis quædam, harpe, e genere aquilarum.

Ἀρπὶς, seu ἀρπὶς, ίδος, ἡ, crepidæ aut calcei genus. A ῥαπίζω, *suo*, quasi ῥαπίς.

Ἄρπυια, ας, ἡ, Harpyia, monstrum rapax fictitium; (2) procella. Ab ἅρπυς.

Ἀρπυιόγενος, ον, aviformis, *Lycurg.*

Ἅρπυς, υος, ὁ, amor, *Hes.* ἀρπὺς, *Salm.*

Ἀῤῥάβδωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non virgatus.

ἈῬῬΑΒΩ΄Ν, ῶνος, ὁ, arrhabo, arrha, pignus.

Ἀῤῥαβωνίζομαι, in pignus do.

Ἀῤῥαβωνίζω, arrabone confirmo contractum emptionis, *Steph.*

Ἀῤῥαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non fractus; (2) haud fragilis. Ἀῤῥαγὲς ὄμμα, oculus lacrymis non madens, siccus, qui non lacrymatur, *Soph. ex Trag. deperdita.* Ex α priv. et ῥήσσω, *frango.*

Ἀῤῥαδιούργητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non temerarius. Ex α priv. et ῥᾳδιουργέω.

Ἄῤῥαιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non corruptus, incorruptus. Ex α priv. et ῥαιστος.

Ἄῤῥαξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* et *Poet.* et cum ν ἐφελκ· pro ἤραξε. Ab ἀράσσω.

Ἄῤῥαφος, ου, ὁ ϗ ἡ, insutilis, inconsutus, *Gl. V.* Ex α priv. et ῥάπτω, *suo.*

Ἀῤῥαφὴς, ές, idem.

Ἄῤῥεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, infectus, imperfectus. Ex α priv. et ῥέζω, *facio.*

Ἀῤῥενικὸς, ἡ, όν, masculinus. Ab ἄῤῥην, *mas.*

Ἀῤῥενικῶς, *adv.* masculino genere, *ap. Gramm.*

Ἀῤῥενογονία, ας, ἡ, masculorum generatio, seu procreatio; virilis sexus, *Ph.* Ab

Ἀῤῥενογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, mares generans. Ex ἄῤῥην, *mas*, et γίνομαι, *genero.*

Ἀῤῥενόθηλυς, εος, ὁ ϗ ἡ, mas et femina, incerti seu ambigui sexus.

Ἀῤῥενοκοίτης, ου, ὁ, qui cum maribus concumbit. Ex ἄῤῥην et κοίτη, *cubile.*

Ἀῤῥενοκυέω, prolem masculam edo.

Ἀῤῥενομανέω, ῶ, f. ήσω, masculos depereo, *Suicer.* Ex ἄῤῥην et μαίνομαι, *insanio.*

Ἀῤῥενοτοκέω, ῶ, f. ήσω, partum virilem edo. Ab

Ἀῤῥενοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, masculum pariens vel generans. Ex ἄῤῥην et τίκτω, *pario.*

Ἀῤῥενοφθορέω, ῶ, f. ήσω, masculos corrumpo, *Suicer.* Ex ἄῤῥην et φθείρω.

Ἀῤῥενόω, ῶ, f. ώσω, masculum reddo; ἀῤῥενοῦσθαι, masculum evadere. Ab ἄῤῥην. Hinc

Ἀῤῥενώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, masculus, fortis.

Ἀῤῥενωδῶς, *adv.* mascule, fortiter.

Ἀῤῥενωνυμέω, masculino nomine appello.

Ἀῤῥενωπὸν, οῦ, τὸ, mascula facies; (2) animus virilis et generosus. Ab

Ἀῤῥενωπὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui virili facie est; (2) fortis, virilis. Ex ἄῤῥην et ὤψ.

Ἀῤῥενωπῶς, *adv.* viriliter, strenue.

Ἀῤῥενὼψ, et ἀῤῥενώπας, ου, ὁ, idem quod ἀῤῥενωπος, sed in malam partem utrumque, *Steph. Eust.*

Ἀῤῥεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non vergens quoquam, in neutram partem inclinans.

Ἀῤῥεπῶς, *adv.* non vergendo in alterutram partem.

Ἀῤῥεψία, ας, ἡ, animus in neutram partem magis inclinans. Ex α priv. et ῥέπω.

Ἄῤῥηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non fractus. A ῥήσσω.

Ἀῤῥήκτως, *adv.* firme, stabiliter.

Ἀῤῥήκτοισι, dat. pl. *Poet.* pro ἀῤῥήκτοις.

Ἀῤῥήκτου, gen. sing. *Dor.* pro ἀῤῥήκτου.

Ἀῤῥημοσύνη, ης, ἡ, taciturnitas, silentium. Ab

Ἀῤῥήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, tacitus, taciturnus, mutus. Ex α priv. et ῥῆμα, *verbum.*

ἌῬῬΗΝ, ενος, ὁ, mas, masculus; (2) ὁ ϗ ἡ, fortis, virilis.

Ἀῤῥήνειν, vel ἀῤῥηνεῖν, rixari, conviciis sævire, *Hes.* Ab

Ἀῤῥηνὴς, ές, sævus, ferox, *Theoc.* 25, 83. *Ern.* ἀῤῥηνεῖν dicitur de fœmina quæ cum viro contendat, *Rust.*

Ἀῤῥησία, ας, ἡ, silentium. Ex α priv. et ῥέω.

Ἀῤῥητοποιΐα, ας, ἡ, nefandum facinus, imprimis fœda Venus. Ab

Ἀῤῥητοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, nefanda perpetrans. Ex ἄῤῥητος et ποιέω.

Ἄῤῥητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non dictus, indictus; inauditus, ineffabilis; (2) non dicendus, celandus; (3) non dicendus ex lege, de conviciis gravioribus lege prohibitis. Unde ἄῤῥητα, fœda convicia; (4) infandus, nefandus, nefastus, *Gl. V.* (5) fœdus, odiosus. (2) ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων, maxime infanda, *Soph. Œd. Tyr.* 465. Ex α priv. et ῥέω.

Ἀῤῥητουργία, ίας, ἡ, nefandum facinus, nefanda libido. Ex ἄῤῥητος et ἔργον, *opus.*

Ἀῤῥήτως, *adv.* infande, ineffabiliter, arcane.

Ἀῤῥηφορέω, ῶ, sacra arcana fero.

Ἀῤῥηφορία, ας, ἡ, arcanorum gestatio. Ab

Ἀῤῥηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, nefanda et arcana gestans. Ex ἄῤῥητος et φέρω, *fero.*

Ἄῤῥηχος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum aptus sepimentis. Ex α intens. et ῥηχὸς, *sepimentum.*

Ἀῤῥίγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, exhorrescere nescius, impavidus. Ab

Ἄῤῥιγος, ου, ὁ ϗ ἡ, non frigens, frigori non obnoxius. Ex α priv. et ῥῖγος, *frigus.*

Ἄῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, radicibus carens, radices nullas agens. Ex α priv. et ῥίζα, *radix.*

Ἀῤῥίζωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex ῥιζόω.

Ἄῤῥιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, naso aut naribus carens; (2) malum habens nasum, non sagax. Ex α priv. et ῥὶν, *nasus.*

Ἄῤῥις, ινος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

ἈῬῬΙΧΑ΄ΣΘΑΙ, manibus et pedibus sursum tendere, *Hes.* al. ἀναῤῥιχᾶσθαι.

ἌῬῬΙΧΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, cophinus, vas vimineum.

Ἄῤῥοια, ας, ἡ, retentio mensium seu menstrui. Ex α priv. et ῥοὴ, *fluxus.*

Ἀῤῥοπὸς, όν, idem quod ἀῤῥεπὴς, *Steph.*

Ἀῤῥυθμέω, dissono, *Gall.* Ex α et ῥυθμὸς.

Ἀῤῥυθμία, ας, ἡ, dissonantia, discrepantia. Ab ἄῤῥυθμος.

Ἀῤῥυθμοπότης, ου, ὁ, qui non bibit ad rhythmum et mensuram, sed plenis poculis et sine ordine. Ex ἄῤῥυθμος et πίνω, *bibo.*

Ἄῤῥυθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, numeris et modulatione carens, inconcinnus; (2) immoderatus. (2) μηδ' ἄῤῥυθμος ἔλθοις, *Eurip. Hippol.* 529. Ex α priv. et ῥυθμός.

Ἀῤῥύθμως, *adv.* sine numeris, inconcinne.

Ἀῤῥύπαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, non sordidatus, non contaminatus. Ex α priv. et ῥύπος. Unde

Ἀῤῥύπαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, non sordidus.

Ἀῤῥύπωτος, ον, idem.

Ἀῤῥυσίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pignoris loco captus non est. Ex α et ῥυσιάζω.

Ἀῤῥύσονται, *haurient*, 3. pl. f. 1. ind. med. *Poet.* pro ἀναρύσονται, a verbo ἀναρύω.

Ἀῤῥυτίδωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui rugas non habet. Ex α et ῥυτιδόω, *corrugo.*

Ἀῤῥωδέω, non timeo, contemno. Ex α priv. et ὀῤῥωδέω, *timeo*, ap. Ammon. sed *Herod.* dixit pro ὀῤῥωδέω.

Ἀῤῥὼξ, ῶγος, ὁ ϗ ἡ, non fractus, non scissus. Ex α priv. et ῥὼξ, *fissura.*

Ἀῤῥωστέω, ῶ, f. ήσω, infirmus sum, adversa valetudine laboro. *Gl. V.* ἀῤῥωστῶ, ægroto, languesco. Ex α priv. et ῥώννυμι. Hinc

Ἀῤῥώστημα, ατος, τὸ, languor, ægritudo.

Ἀῤῥωστία, ας, ἡ, infirmitas, morbus, ægritudo, invaletudo, *Gl. V.* Ab

Ἄῤῥωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, infirmus, ægrotus.

Ἀῤῥώστως, *adv.* languide, invalide.

ἌΡΣ, ἀρνὸς, ὁ ϗ ἡ, agnus.

Ἀρσάμενος, a. 1. part. med. *Æol.* pro ἀράμενος.

Ἄρσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. *Æol.* pro ἄραντες. Ab ἄρω.

Ἀρσενικὸς, ἡ, όν, masculinus; ἀρσενικὸν, masculinum: auripigmentum, *Gl. V.*

Ἀρσενογενὴς, ές, masculini generis.

Ἀρσενόθηλυς, idem quod ἀῤῥενόθηλυς.

Ἀρσενοκοίτης, idem quod ἀῤῥενοκοίτης.

Ἀρσενόμορφος, ον, masculina facie præditus.

Ἀρσενόπαις, ὁ, ἡ, cui masculus est filius.

Ἀρσενοπληθὴς, ές, plenus maribus.

Ἄρσην, *Attice*, idem est quod ἄῤῥην, unde et reliqua ab ἄρσην incipientia sub ἄῤῥην videnda sunt.

Ἄρσις, εως, ἡ, elevatio, subvectio; (2) ablatio, detractio; (3) onus, tributum. Ab αἴρω, *tollo.*

Ἄρσον, a. 1. imperat. act. *Æol.* pro ἆρον. Ab ἄρω.

Ἄρσω, 1. sing. f. 1. ind. *Æol.* pro ἀρῶ.

ἈΡΤΑ΄ΒΗ, ης, ἡ, genus mensuræ Persicæ sive Medicæ medimnum Atticum capiens.

Ἀρταμέω, ῶ, f. ήσω, concido in frusta; (2) trucido. Ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηροῖς γνάθοις, *Eurip. Alcest.* 497. Ab

ἌΡΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, lanius; (2) coquus.

Ἀρτάνη, ης, ἡ, laqueus; (2) suspendium. (1) πλεκταῖσιν ἀρτάναισι, *Soph. Antig.* 54. Ab

ἈΡΤΑ΄Ω, ῶ, f. ήσω, suspendo, appendo; et (2) ἀρτάομαι, ῶμαι, pendeo ex aliquo, spem in aliquo collocatam habeo. Ἐξ ὧν ὦλλοι πάντες ἀρτέαται Πέρσαι, ex quibus alii omnes pendent Persæ, *Herodot.* 1, 125. Pessime Gronovius, aliique editores, excepto Wesselingio, qui hic nobis obtruserunt nescio quam tribum Arteatarum. Καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατὸς, *Id.* 3, 19. Ταῦτα ὧν πάντα ἐς σε νῦν τείνει, καὶ ἐκ σεο ἄρτηται, *Id.* 6, 109.

Ἀρτέαται, *Ion.* pro ἤρτηνται, pendent. *Herodot.* 1, 125. Ab ἀρτάομαι, quod vide.

Ἀρτεμέα, *integrum*, acc. sing. ab. ἀρτεμής.

Ἀρτεμέω, ῶ, f. ήσω, incolumis sum, valeo, sum integris viribus. Ab

ἈΡΤΕΜΗ΄Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, incolumis, integer, sanus, salvus. Hinc

Ἀρτεμία, ας, ἡ, incolumitas, salus, sanitas.

Ἀρτεμιδόβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Diana sive Luna percussus; lunaticus, lymphaticus. Ex Ἄρτεμις et βλητός.

Ἄρτεμις, ιος, vel ιδος, ἡ, Diana.

ἈΡΤΕΜΙΣΙ΄Α, ας, ἡ, artemisia, herba. *Angl.* MUGWORT.

Ἀρτεμίσιον, ου, τὸ, Dianæ statua, festum, aut templum; urbs Dianæ sacra. Ab Ἄρτεμις.

ἈΡΤΕ΄ΜΩΝ, ωνος, ὁ, artemon, velum navis majus, seu ut alii volunt troclea.

Ἀρτεπίβουλος, ου, ὁ, pani insidians; nomen muris in *Batrach.* Ab ἐπίβουλος.

Ἀρτέω, ῶ, f. ήσω, paro, apparo. Ab ἄρτιος, (vel ἄρω, *Ern.*)

Ἄρτημα, ατος, τὸ, quidquid pendet ex aliquo loco, suspensum, appensum, etiam monilia, inaures; (2) de centro, ad quod nituntur partes corporis, v. gr. terræ, quia ex eo corpus quasi suspensum est.

ἈΡΤΗ΄Ρ, ῆρος, ὁ, calceamenti genus; (2) instrumentum bajulorum.

ἈΡΤΗΡΙ΄Α, ας, ἡ, arteria, spiritus semita, spiritus conceptaculum. *Gl. Vet.* vena vitalis; (2) omnis vena pulsans a motu oscillatorio.

Ἀρτηριακὸς, ἡ, όν, arteriacus, ad arteriam pertinens; (2) raucus. A præc.

Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ, arteriæ asperæ sectio. Ex ἀρτηρία et τέμνω, *seco.*

Ἀρτηριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, arteriæ similis.

ἌΡΤΙ, *adv.* modo, paullo ante, nuper; (2) nunc, jamprimum; (3) in compositione notat perfectionem, brevitatem, vel novitatem; ἕως ἄρτι, huc usque; ἀπ' ἄρτι, seu ἀπάρτι, ex hoc tempore, jam, nunc.

Ἀρτιάζω, f. άσω, ludo par impar; (2) præparo. Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν χρυσοῖς, *Aristoph. Plut.* 816. Ab ἄρτιος.

Ἀρτιάκις, *adv.* pariter, pari numero, secundum numerum parem. Ab eod.

Ἀρτιασμὸς, οῦ, ὁ, lusus eorum qui ludunt par impar, micatio. Ab ἀρτιάζω.

Ἀρτιβλαστὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, et ἀρτίβλαστος, ον, recens germinans. Ex βλαστάνω, *germino.*

Ἀρτιβρεχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nuper irrigatus. Ex ἄρτι et βρέχω, *irrigo.*

Ἀρτίγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui modo uxorem duxit, vel recens nupta.

Ἀρτιγένεθλος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens genitus, modo natus. Ex ἄρτι et γενέθλη.
Ἀρτιγένειος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. lanuginis. Ex ἄρτι et γένειον, *barba*.
Ἀρτιγενής, έος, ὁ ϗ ἡ, modo natus. Ex ἄρτι et γίνομαι, *nascor*.
Ἀρτιγέννητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A γεννάω.
Ἀρτιγλυφής, ὲς, recens sculptus, *Theoc.*
Ἀρτίγνωστος, recens cognitus. Ἀρτιγνώστων οἱ τῶν συνόντων σχεδὸν ὄντων ἁπάντων, *Appian. Civ.* 3, 12.
Ἀρτίγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, modo natus, recens genitus. Ex ἄρτι et γόνος, *generatio*.
Ἀρτιγραφής, ὲς, modo scriptus.
Ἀρτιδαής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui nuper didicit; (2) qui nuper discere cœpit; (3) qui nuper cognitus et mente perceptus est. Ex δαίω.
Ἀρτιδάκρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, qui modo lacrymavit. Ὡς ἀρτιδακρύς εἰμι, καὶ φόβε πλέα, *Eur. Med.* 902.
Ἀρτιδίδακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens doctus, qui modo didicit. Ex ἄρτι et διδάσκω, *doceo*.
Ἀρτίδιον, ου, τὸ, parvus panis. Dim. ab ἄρτος.
Ἀρτίδομος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens exstructus. Ex ἄρτι et δέμω, *struo*.
Ἀρτιέπεια, ας, ἡ, verum dictum; (2) vera dicendi studium. Ab
Ἀρτιεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, verborum concinnator, in dicendo perfectus; (2) garrulus, loquax; (3) veridicus. Ab ἄρτιος et ἔπω, *dico*.
Ἀρτιζυγία, ας, ἡ, recens conjunctio.
Ἀρτίζω, f. ίσω, compono, perficio; (2) paro, instruo. Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο, *Theoc.* 13, 43. Ab ἄρτιος.
Ἀρτίζωος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est brevis vitæ. Ex ἄρτι et ζωή, *vita*.
Ἀρτιθαλής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens ortus, ut flos, planta, &c. Ex ἄρτι et θάλλω.
Ἀρτιθανής, έος, ὁ ϗ ἡ, modo vel recens mortuus. Κλαίων ἄλοχον νέκυν ἐν δώμασιν ἀρτιθανῆ, *Eurip. Alcest.* 602. Ex ἄρτι et θνήσκω.
Ἀρτίκολλος, ον, recens seu accurate conglutinatus. Προσπτύσσετο πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος, *Soph. Trach.* 767. Ab ἄρτι et κόλλα.
Ἀρτικροτέω, et ἀρτικροτέομαι, consono, *Ep.*
Ἀρτιλόχευτος, ον, recens partu editus, recens natus, *Ep.*
Ἀρτιμαθής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui nuper discere cœpit; (2) qui nuper certior factus est. Ἐξ ἀλάστορος ἀρτιμαθὴς κακῶν, *Eurip. Hec.* 885. Ex ἄρτι et μανθάνω, *disco*.
Ἀρτιμελής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui membris est integris et perfectis. Ex ἄρτιος et μέλος.
Ἀρτίμπασα, ἡ, cœlestis Venus Scythica vocatur *ab Herodoto*, lib. 9.
Ἀρτίνοος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui mens est sana.
Ἀρτιοπέρισσος, ου, ὁ ϗ ἡ, par impar.
Ἄρτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, par, ut numerus; (2) integer, perfectus, omnibus partibus suis constans; (3) integer, sanus, incolumis; (4) consentaneus; (5) consummatus pleneque instructus ad omnia pietatis officia; (6) paratus ad aliquid faciendum. (2) ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, quia ei mente *inesse* prudentia consilia norat, *Il.* 5, 326.
Ἀρτιπαγής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens compactus et coagmentatus. Ex ἄρτι et πηγνύω.
Ἀρτίπαις, αιδος, ὁ, adultus puer.
Ἀρτίπλουτος, ον, recens ditatus. Λαβὼν πένης ὢν ἀρτίπλουτα χρήματα, *Eurip. Suppl.* 742.
Ἀρτιπόλεμος, novellus miles. Ἐν πλήθει συγκλύδων ἀνδρῶν ἀρτιπολέμων, *Appian. Syr.* 37.
Ἀρτίπος, idem quod ἀρτίπους, *Hom.*
Ἀρτίπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, pedibus integer et valens, integros pedes habens; (2) celer. (2) ἀρτίπους θρώσκει δόμους, *Soph. Trach.* 58.
Ἄρτισις, εως, ἡ, cultus, ornatus. Ab ἀρτίζω.
Ἀρτίσκαπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens fossus, nuper effossus. Ex ἄρτι et σκάπτω, *fodio*.
Ἀρτίσκος, ου, ὁ, parvus panis, pastillus, *Athen.* Dim. ab ἄρτος.
Ἀρτιστομέω, ῶ, f. ήσω, expedite et articulate loquor. Ab
Ἀρτίστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui distincte, plane, et perfecte verba pronunciat, minime blæsus; (2) qui jam fari potest. Ex ἄρτι vel ἄρτιος et στόμα, *os*
Ἀρτιστράτευτος, ον, tiro.
Ἀρτισυζυγία, ας, ἡ, idem quod ἀρτιζυγία.
Ἀρτιτελής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens initiatus. Ex ἄρτι et τελέω, *initio*.
Ἀρτίτοκος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper natus. Ὠὰ ἐκ ζώων ἀρτίτοκα, *Aret.* Ex ἄρτι et τίκτω.
Ἀρτιτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui, vel quæ, nuper peperit. Ex iisd.
Ἀρτίτομος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper cæsus, nuper vel recens sectus. Ex ἄρτι et τέμνω, *seco*.
Ἀρτιτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nuper secuit seu incidit; (2) qui nunc secat. Ex iisd.
Ἀρτιτρεφής, ὲς, epith. infantis.
Ἀρτίτροπος, ον, puerilem ætatem vix egressus, *Æschyl.* proprie integris adhuc moribus.
Ἀρτίτυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens formatus.
Ἀρτιύπωχρος, ον, vepallidus. Ab ἄρτι, ὑπὸ, et ὠχρός.
Ἀρτιφαής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui visum modo recuperavit. Ex ἄρτι et φάος, *lux*.
Ἀρτιφανής, έος, ὁ ϗ ἡ, nuper in lucem editus. Ex ἄρτι et φαίνω.
Ἀρτίφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens peremptus. Ex ἄρτι et φάω, *interficio*.
Ἀρτιφρονέω, ῶ, sana mente præditus sum. Ab
Ἀρτίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mente integra, sana præditus. Ex ἄρτι et φρήν.
Ἀρτιφυής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens natus. A φύω.
Ἀρτίφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper plantatus vel natus. Ex eod.
Ἀρτίφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui vox est integra et perfecta; (2) qui verba accurate et integre pronunciat. Ex ἄρτι et φωνή, *vox*.
Ἀρτιχανής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui recens hiare cœpit. Ex ἄρτι et χαίνω, *hisco*.
Ἀρτιχάρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recenter sculptus seu insculptus. Ex ἄρτι et χαράσσω.
Ἀρτίχειρ, ειρος, ὁ ϗ ἡ, cui manus sunt integræ et perfectæ; (2) qui utraque manu utitur. Ex ἄρτι et χείρ.
Ἀρτίχνους, ουν, recens lanuginosus, *Ep.*
Ἀρτιχόρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens choreis celebratus. Ex ἄρτι et χορεύω.
Ἀρτίχριστος, ον, recens unctus. Ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που, *Soph. Trach.* 687.
Ἀρτίχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens fusus. A χύω.
Ἀρτίως, *adv.* modo, nuper, recens, paullo ante; (2) integre, perfecte, prorsus; (3) apte, ut cohæreat. Ab ἄρτιος.
Ἀρτόδειγμα, ατος, τὸ, specimen frumenti in pane ex eo confecto. Ex ἄρτος et δεῖγμα.
Ἀρτοδοτέω, ῶ, f. ήσω, panem do, panem distribuo. Ex ἄρτος et δίδωμι, *do*.
Ἀρτοζήτης, cibum quærens, ad cibum veniens.
Ἀρτοθήκη, ης, ἡ, locus in quo panis reponitur, panariam. Ex ἄρτος et θήκη.
Ἀρτοκοπεῖον, ου, τὸ, pistrinum. Ex κόπτω.
Ἀρτοκοπέω, ῶ, f. ήσω, pistrinum exerceo.
Ἀρτοκοπιακὸς, vel ἀρτοκοπικὸς, ἡ, ὸν, ad pistrinum pertinens. *Gl. V.* pistrinicus, Cerealis.
Ἀρτοκόπιον, ου, τὸ, idem quod ἀρτοκοπεῖον. Ab
Ἀρτοκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, pistor, pistrix. Ex ἄρτος et κόπτω, *scindo, pinso*.
Ἀρτόκρεας, ατος, τὸ, panis carni mixtus, cibus pane et carne constans. *Ph.* visceratio.
Ἀρτολάγανον, ου, τὸ, panis genus delicatum, (opus pistorium tenuioris generis, *Ern.*)
Ἀρτολάγυνος πήρα, pera panem et lagenam habens. Ex ἄρτος et λάγυνος, *lagena*.
Ἀρτοποιέω, ῶ, f. ήσω, conficio panem, artem pistoriam exerceo; (2) in panes formo. Ab ἀρτοποιός. Hinc
Ἀρτοποιΐα, ας, ἡ, panificium, *Gl. V.*
Ἀρτοποιϊκὸς, et ἀρτοποιητικὸς, ἡ, ὸν, ad pistoriam seu pistrinum pertinens; pistorius.
Ἀρτοποιεῖον, ου, τὸ, panificium, *Gl. Vet.* Ab
Ἀρτοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, unde panis coquitur; (2) pistor vel pistrix. Ex ἄρτος et ποιέω.
Ἀρτοπτεῖον, ου, τὸ, vas vel officina ubi panes coquuntur. Ex ἄρτος et ὀπτάω, *coquo*.
Ἀρτόπτης, ου, ὁ, qui panes coquit. Ex iisd.
Ἀρτοπωλεῖον, ου, τὸ, taberna in qua panes venduntur. Ab
Ἀρτοπωλέω, ῶ, f. ήσω, panes vendo. Ex ἄρτος et πωλέω, *vendo*. Unde
Ἀρτοπώλης, ου, ὁ, qui panem vendit. *Gl. V.* panarius.
Ἀρτοπώλιον, ου, τὸ, locus ubi panis venditur.
Ἀρτοπωλὶς, ίδος, ἡ, quæ vendit panem.
ἌΡΤΟΣ, ου, ὁ, panis; (2) quivis cibus.
Ἀρτοσιτέω, ῶ, f. ήσω, pane vescor. Ex ἄρτος et σιτέω, *nutrio*.
Ἀρτοτροφέω, ῶ, f. ήσω, pane alo. Ex ἄρτος et τρέφω, *alo*.
Ἀρτοφαγέω, ῶ, f. ήσω, pane vescor. Ex ἄρτος et φαγέω, *edo*. Hinc
Ἀρτοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, panivorus, qui pane vescitur.
Ἀρτοφόρον, ου, τὸ, vas quo panis fertur; panarium, *Gl. V.* Ex ἄρτος et φέρω.
Ἀρτοχάριτες, ων, αἱ, placentarum genus. Ex ἄρτος et χάρις, *gratia*.
ἈΡΤΥΑΙ'Α, ας, ἡ, testamentum, *Hes*
Ἄρτυμα, ατος, τὸ, condimentum; conditura, pulmentum, *Gl. V.* Ab ἀρτύω. Hinc
Ἀρτυματώδης, εως, ὁ ϗ ἡ, in condiendis cibis usum habens.
Ἀρτῦναι, οἱ, quidam Argivorum magistratus; ἄρτυνοι, idem Epidauriorum, *Hes.*
Ἀρτύνω, apto, adorno. Ἀρτύνειν τὴν ἐπιβουλὴν, parare, *Herodot.* Οἱ δέ τι πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, *Il.* 12, 43.
Ἄρτυσις, εως, ἡ, ipsa actio condiendi. *Gl. V.* conditura.
Ἀρτυτικὰ, ῶν, τὰ, fructus cinaræ.
Ἀρτυτικὸν, ῦ, τὸ, conditaneum, *Gloss. Vet.* Ab
Ἀρτυτὸς, ἡ, ὸν, condimentarius, conditaneus, conditus, *Gl. V.* Ex
ἈΡΤΥ'Ω, f. ύσω, apparo, adorno, instruo; (2) condio; ἠρτυμένον, conditum, *Gl. V.* perf. part. pass.
Ἀρύβαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀρύβαλλος, *Hes. E. M.*
Ἀρύβαλλος, ου, ὁ, marsupium quod trahendo clauditur et aperitur, crumena. Ex ἀρύω, *traho*, et βάλλω, *jacio*.
Ἀρυσάμενος, α. 1. part. med. v. ἀρύω.
Ἀρυσάνη, ης, ἡ, cyathus. Ab ἀρύω.
Ἀρυσήρ, ῆρος, ὁ, quoddam mensuræ genus, cyathus; (2) haustrum. Ab eod.
Ἀρύστιχος, ὁ, idem quod ἀρυστήρ, *Hes. Ath.*
Ἀρυστρὶς, ἡ, quasi haustrix, *Ep.*
Ἀρύταινα, ης, ἡ, genus cyathi aut poculi; (2) haustrum. Ab ἀρύω.
Ἀρυταινοειδὴς, ὲς, una e tribus laryngis cartilaginibus. Vid. *Steph.*
Ἀρυτίδωτος, ον, non rugosus, *Ep.* Ex α et ῥυτίς.
Ἀρυτήρ, ῆρος, ὁ, cochlear; (2) haustrum.
Ἀρύτω, idem quod
ἈΡΥ'Ω, f. ύσω, haurio, ex profundo traho; ἀρύομαι, haurio, *Gl. V.* ἀρύεται, exantlat, *Ph. in med.* est etiam destringo, extraho, sc. gladium; item orior, de sole et stellis.
Ἀρχάγγελος, ου, ὁ, archangelus, princeps angelorum. Ex ἄρχων et ἄγγελος.
Ἀρχαγέτας, *dux*, *Dor.* pro ἀρχηγέτης.
Ἀρχᾶθεν, *antiquitus*, *Dor.* pro ἀρχῆθεν.
Ἀρχαὶ, ων, αἱ, primitiæ; (2) principia.
Ἀρχαΐζω, f. ίσω, antiquitatem seu antiquos imitor, antiquo, *Gl. V.* Ab ἀρχαῖος.
Ἀρχαϊκὸς, ἡ, ὸν, antiquitatem seu antiquam rusticitatem præ se ferens, sine moribus; (2) stultus, simplex. Ab eod.
Ἀρχαϊκῶς, *adv.* antiquo more loquendi et vivendi.
Ἀρχαιογονία, ας, ἡ, antiqua origo, antiquitas, *Gl. V.* origo, originalis. Ab
Ἀρχαιόγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, primigenius, primordialis. Ex ἀρχαῖος et γίνομαι, *nascor*.
Ἀρχαιογράφος, ου, ὁ, antiquarius, *Ph.* Ex ἀρχαῖος et γράφω, *scribo*.
Ἀρχαιοειδὴς, ὲς, antiquitatem redolens.
Ἀρχαιόθεν, *adv.* antiquitus, *Gl. V.*
Ἀρχαιολογέω, ῶ, f. ήσω, de rebus antiquis dissero; (2) antiquo sermone utor.
Ἀρχαιολογία, ας, ἡ, historia de rebus antiquis. *Gl. V.* origo; *verius*, origines, antiquitates.

Ἀρχαιολογικὸς, ἡ, ὸν, qui antiquitatem rimatur; antiquitatis peritus. Ab

Ἀρχαιολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, de rebus antiquis disserens; (2) antiquo sermone utens. *Ph.* ἀρχαιολόγοι, Attellani. Ex ἀρχαῖος et λόγος.

Ἀρχαῖον, ου, τὸ, sors usurarum; (2) bonum avitum, bona, unde fructus et reditus veniunt.

Ἀρχαιοπινὴς, ὲς, antiquitatem redolens. Ab ἀρχαῖος et πῖνος.

Ἀρχαιόπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, jam inde a majoribus dives, qui divitias avitas habet.

Ἀρχαιοπρεπὴς, ὲς, antiquitatem referens, more antiquo factus.

Ἀρχαῖος, αία, αῖον, pristinus, antiquus, vetustus; (2) stultus, ineptus, fatuus, simplex; (3) rusticus. Hinc

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, antiquitas, vetustas.

Ἀρχαιοτροπία, ας, ἡ, prisca vivendi ratio. Ab

Ἀρχαιότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, antiquis moribus præditus, *ap. Thuc. sed in contumeliam.*

Ἀρχαιοτρόπως, *adv.* more antiquo. A præc.

Ἀρχαιότυπος, ον, antiquus, exempli vetusti.

Ἀρχαιρεσία, ας, ἡ, magistratuum electio seu creatio; (2) magistratuum eligendorum tempus; (3) magistratus electi. *Gl. V.* ἀρχαιρεσίαι, comitia. Ex ἀρχὴ et αἵρεσις.

Ἀρχαιρέσια, ίων, τὰ, comitia magistratibus creandis. *Gl. V.* comitia. Ex iisd. Unde et

Ἀρχαιρεσιάζω, f. άσω, ad magistratus creandos convenio, magistratum creo; (2) magistratum peto, (quo sensu et *in med.* dicitur;) (3) gratiam hominum capto; ambitione utor.

Ἀρχαιρεσιακὸς, ἡ, ὸν, comitialis, *Gl. V.*

Ἀρχαϊσμὸς, οῦ, ὁ, veterum seu priscorum imitatio; (2) antiqua loquendi ratio. *Ph.* antiquitas. Ab ἀρχαΐζω.

Ἀρχαίως, *adv.* antique, antiquo more; (2) stulte. Ab ἀρχαῖος.

Ἄρχανος, ὁ, piscis nomen, *Aristot.*

Ἀρχάριος, ου, ὁ, tiro, novellus, incipiens, *Suicer.* Ab ἄρχομαι.

Ἀρχᾶς, gen. sing. *Dor.* pro ἀρχῆς.

Ἀρχεγόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, primigenius, prior natu; (2) priscus. *Gl. V.* primævus; (3) auctor generis; item causa genitrix, causa gignendi.

Ἀρχεδίκης, ου, ὁ, proprie, auctor juris, justus possessor.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, magistratuum curia; (2) tabularium publicum, archivum. Ab ἀρχή.

Ἀρχεῖος, εία, εῖον, antiquus, priscus.

Ἀρχέκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, auctor seu origo malorum. Τεκτήνατο νῆας ἐΐσας, ἀρχεκάκους, *Il.* 5, 62. Ex ἀρχὴ et κακὸς, *malus.*

Ἀρχέλαος, ου, ὁ ϗ ἡ, populi rector, princeps; (2) nomen proprium. Ex ἀρχὴ et λαός.

Ἀρχέλειος, ου, ὁ, rector populi, princeps. Τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν τῶν ἀρχελείων; *Æschyl. Pers.* 297. [dubia lectio.]

Ἀρχένεως, ω, ὁ ϗ ἡ, qui nunc primum navigat; (2) navi imperans. Ex ναῦς.

Ἀρχέπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, penes quem administrandarum ac dispensandarum divitiarum potestas est; (2) dominus divitiis et pristinæ fortunæ restituendus. Ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων, avitas opes possidens, *Soph. Elect.* 72.

Ἀρχέπολις, εως, ὁ ϗ ἡ, civitati imperans.

Ἀρχεσίμολπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cantui præest. Ex ἀρχὴ et μολπὴ, *cantus.*

Ἀρχεσίφωτος, ον, autor luminis, epith. solis, *Cyr.*

Ἀρχέσπερος, ου, ὁ ϗ ἡ, vesperæ principium afferens. Ex ἀρχὴ et ἕσπερος.

Ἀρχέτης, ου, ὁ, regius, *Eur.*

Ἄρχετο, 3. s. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἤρχετο.

Ἀρχετυπία, ἡ, exemplar, idea, *Bud.*

Ἀρχέτυπον, ου, τὸ, exemplar primigenium, exemplar primum, ad quod reliqua effinguntur; *Ph.* principale. Ab

Ἀρχέτυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, archetypus, qui alteri dat initium, qui primam rei alicujus formam exhibet. Ex ἀρχὴ et τύπος.

Ἄρχευ, imperat. med. *Dor.* pro ἄρχου.

Ἀρχεύω, f. εύσω, impero. Ab ἀρχή.

Ἀρχίχορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui præest choro, choragus. Ex ἀρχὴ et χορός.

ἈΡΧΗ', ῆς, ἡ, principium, exordium, initium, fundamentum; (2) principatus, imperium, dominatus, magistratus; (3) causa, origo, *in. accus. adverbialiter,* ἀρχὴν, principio, ante omnia, in primis; (4) omnino, ἀρχὰς, ab initio, statim, *Polyb.* (5) extremitas alicujus rei; *in accus. adverbialiter,* principio, ante omnia, in primis, primo, statim: *sed cum vel præcedit vel sequitur particula negativa, valet* omnino. Vide *Lennepium ad Phalaridis Epistolas,* 16. (5) ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς, *Eurip. Hippol.* 761.

Ἀρχηγενὴς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, auctor.

Ἀρχηγετεύω, f. εύσω, principatum obtineo, præsum:

Ἀρχηγετέω, ῶ, f. ήσω, auspicor, incipio. Ab

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, præses, princeps, dux; (2) auctor. Ab ἀρχηγός.

Ἀρχηγέτις, ιδος, ἡ, præses, princeps, dux femina; (2) metropolis imperii.

Ἀρχηγικὸς, ἡ, ὸν, principalis, præcipuus. Ab

Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, præses, dux, auctor, magister, inventor, causa rei; (2) præcursor, prænuncius. (2) κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον, prænuncia, *Eurip. Hippol.* 881. *In Christi Patientis Tragœdia adscripta Gregorio Nazian.* 418, ἀρχηγὸς κακῶν, reddi debet *causâ malorum.* Ex ἀρχὴ et ἡγέομαι, *dux sum, præeo.*

Ἀρχῆθεν, *adv.* ab initio, antiquitus, denuo, *Ph.* Ab ἀρχή.

Ἀρχθέντα, acc. sing. a. 1. part. pass. v. ἄρχω.

Ἀρχίατρος, ου, ὁ, medicorum princeps, primarius inter medicos. *Gl. V.* archiater.

Ἀρχιβούκολος, ου, ὁ ϗ ἡ, bubulcorum princeps.

Ἀρχίβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, princeps consilii.

Ἀρχιγένεθλος, ου, ὁ ϗ ἡ, auctor vitæ.

Ἀρχιγραμματεὺς, έως, ὁ, scribarum præfectus, inter scribas primarius; ἀρχιγραμματεῖς, cancellarii.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, custos et princeps seu præfectus carceris.

Ἀρχιδεσμώτης, ου, ὁ, idem, *Suicer.*

Ἀρχιδιάκονος, ου, ὁ, archidiaconus, primarius inter diaconos.

Ἀρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ, præses seu præfectus judicum et magistratus Ægyptiorum.

Ἀρχίδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, præses judicii, qui exercet judicium, judex quæstionis. Ex ἀρχὴ et δίκη, *jus.*

Ἀρχίδιον, ου, τὸ, imperiolum, parvum imperium, parvus magistratus. Dim. ab ἀρχή.

Ἀρχειρεσία, ας, ἡ, principatus inter remiges, remigatio, *Suid.* Ex ἀρχὴ et εἰρεσία.

Ἀρχιεράομαι, ῶμαι, summus sacerdos sum, summo sacerdotio fungor.

Ἀρχιερατεύω, f. εύσω, idem.

Ἀρχιερατικὸς, ἡ, ὸν, pontificius, ad summum sacerdotem pertinens. Ab ἀρχιεράομαι.

Ἀρχιέρεια, ας, ἡ, pontificatus maximus.

Ἀρχιερεὺς, έος, ὁ, summus pontifex, summus sacerdos. Ex ἀρχὴ et ἱερεύς. Hinc

Ἀρχιέρεως, *nomin. Attice,* idem.

Ἀρχιερωσύνη, ης, ἡ, summum sacerdotium. *Gl. V.* pontificatus. Ab ἀρχιερεύς.

Ἀρχιεταῖρος, ου, ὁ, princeps sodalium.

Ἀρχιευνοῦχος, ου, ὁ, eunuchorum præfectus seu princeps.

Ἀρχίζωος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitæ initium præbens, vitæ auctor. Ex ἀρχὴ et ζωὴ, *vita.*

Ἀρχιθάλασσος, ον, maris imperator, epith. Neptuni, *Ep.*

Ἀρχιθεωρέω, sum ἀρχιθέωρος. Hinc

Ἀρχιθεώρησις, ἡ, munus, seu dignitas architheorica.

Ἀρχιθεωρία, ἡ, idem, *Hes. Poll.*

Ἀρχιθέωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, præfectus eorum qui sacrorum causa aliquo mittebantur.

Ἀρχιθιασίτης, ου, ὁ, dux chori Bacchici.

Ἀρχικέραυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, auctor vel moderator fulminis.

Ἀρχικλὼψ, et ἀρχίκλοπος, princeps furum, *Steph.*

Ἀρχικὸς, ἡ, ὸν, primarius, princeps. *Gl. V.* principalis; (2) peritus imperandi, aptus ad regendum; (3) imperans. Ab ἀρχή.

Ἀρχικυβερνήτης, ου, ὁ, præfectus summus.

Ἀρχικυνηγὸς, οῦ, ὁ, magister rei venaticæ.

Ἀρχιλῃστὴς, οῦ, ὁ, princeps prædonum seu latronum.

Ἀρχιμάγειρος, ου, ὁ, præfectus seu magister coquorum.

Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, Archimandrita, præfectus cœnobii, abbas. Ex ἀρχὴ et μάνδρα.

Ἀρχιμανδρῖτις, ιδος, ἡ, abbatissa. *Gl. V.* præfecta cœnobio.

Ἀρχίμιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, mimorum princeps; (2) princeps histrionum.

Ἀρχιοινοχοΐα, ας, ἡ, dignitas et officium ejus qui principatum inter pocillatores tenet. Ab

Ἀρχιοινοχόος, ου, ὁ, princeps pocillatorum.

Ἀρχιπατριῶται, οἱ, principes familiarum.

Ἀρχιπειρατὴς, οῦ, ὁ, piratarum princeps, archipirata.

Ἀρχίπιλανοι, οἱ, principes Scythorum, *Luc.*

Ἀρχιποιμὴν, ένος, ὁ, pastorum princeps.

Ἀρχιποσία, ας, ἡ, principatus bibendi; (2) primus bibendi locus. Ex ἀρχὴ et πόσις.

Ἀρχιπρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, princeps legationis.

Ἀρχιραβδοῦχος, ου, ὁ, lictor primus.

Ἀρχισιτοποιὸς, οῦ, ὁ, pistorum princeps.

Ἀρχιστράτηγος, ου, ὁ, imperator exercitus, princeps militiæ, summus imperator.

Ἀρχισύμβολον, ου, τὸ, inter symbola princeps, *Suicer.* Ex ἀρχὴ et σύμβολον, *symbolum.*

Ἀρχισυνάγωγος, ου, ὁ, princeps synagogæ.

Ἀρχισωματοφύλαξ, ακος, ὁ, præfectus satellitum, princeps stipatorum, præcipuus custos corporis.

Ἀρχιτεκτονέω, ῶ, f. ήσω, fabricor, architector.

Ἀρχιτεκτόνημα, ατος, τὸ, opus ab architecto fabricatum, structura. Ab ἀρχιτεκτονέω.

Ἀρχιτεκτονία, ας, ἡ, architectectonica ars.

Ἀρχιτεκτονικὴ, sc. τέχνη, idem, architectura.

Ἀρχιτεκτονικὸς, ἡ, ὸν, architectonicus, ad architecturam pertinens. Ab

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, architectus, fabrorum princeps, structor, machinator.

Ἀρχιτελώνης, ου, ὁ, magister publicanorum.

Ἀρχιτρίκλινος, ου, ὁ, architriclinus, symposiarcha, qui præest apparando convivio.

Ἀρχιϋπασπιστὴς, οῦ, ὁ, princeps satellitum.

Ἀρχίφυλοι, οἱ, præfecti seu principes tribuum.

Ἀρχιφὼρ, ῶρος, ὁ, princeps furum; nomen magistratus, *ap. Diodor.*

Ἀρχίφωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, princeps seu auctor luminis. Ex ἀρχὴ et φῶς, *lumen.*

Ἀρχμενος, præs. part. pass. *per Syncop.* pro ἀρχόμενος.

Ἀρχογλυπτάδης, ου, ὁ, magistratus ambiens, *Etym. Eust.* Ex ἀρχὴ et γλύφω, *sculpo.*

Ἀρχοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, principii formam habens; (2) primigenius; (3) primarius. Ex ἀρχὴ et εἶδος, *forma, species.*

Ἀρχολάβος, ου, ὁ ϗ ἡ, magistratuum hospes. Ex ἀρχὴ et λαμβάνω.

Ἀρχολίπαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, magistratum ambiens; (2) ex magistratu pinguescens. Ex λιπαρὴς, *studiosus,* vel λιπαρὸς, *pinguis.*

Ἄρχομαι, f. ξομαι, incipio, cœpto, inchoo, cœpi, *Gl. V.* ἀρχομένου, ineuntis, *Ph.* ἠρξάμην, orsus sum, cœpi, inchoavi, a. 1. med. *Gl. V.* ἀρξάμενος, orsus, exorsus, part. a. 1. med. *Gl. V.* Ἄρχεσθαί τινος, ἔκ τινος, ὑπό τινος, τὴν ἀρχὴν, τοῦ γράφειν.

Ἀρχοντιάω, ῶ, principatum ambio, *Suicer.* Ab ἄρχων.

Ἀρχοντικὸς, ἡ, ὸν, ad magistratum pertinens.

Ἀρχὸς, οῦ, ὁ, princeps, dux; (2) podex, intestinum rectum. Ab

Ἄρχω, f. ξω, perf. pass. ἦργμαι, incipio, initium facio; (2) principium, auctor, vel origo sum; (3) priores partes occupo, prior aliquid incipio; (4) principatum obtineo, impero, dominor, præsum; (5) magistratu fungor; ἄρχομαι, incipio; (6) sum sub imperio alterius; pareo, obtempero; ἀρχομένων, subjectorum, *Ph.* Ἄρχειν τῆς μάχης, τῆς διαφορᾶς, τὴν ἀρχήν. Οὐκ ἔστιν εὖ ἄρχειν μὴ

μὴ ἀρχθέντα, nemo potest bene imperare, nisi ipse sub imperio fuerit, *Aristot.* Ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, pro ἦρχον τοῦ χαλεπαίνειν, *Il.* 2, 378. Ἄρχω καθυβρίζουσα pro ἄρχω ὕβρεως, *Soph. Elect.* 524. Ab ἀρχή.

Ἀρχώμεσθα, 1. pl. præs. conj. med. *Dor.* pro ἀρχώμεθα.

Ἄρχων, οντος, ὁ, principatum seu imperium obtinens, princeps, *Ph.* præpositus, moderator, rector, præses, magistratus. Ab ἄρχω.

ἌΡΩ, f. ἀρῶ, apto, adapto; (2) congruo, quadro. Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν, *Odyss.* 1, 280.

Ἀρωγή, ῆς, ἡ, auxilium, remedium. Ab ἀρήγω.

Ἀρωγοναύτης, ου, ὁ, nautarum auxiliator, sive fautor. Ex ἀρωγὸς et ναύτης, *nauta*.

Ἀρωγός, οῦ, ὁ & ἡ, auxiliator, vindex; (2) defensor: ἐλπίδων ἀρωγοί, auxiliatores spei, *id est*, spes auxilii, *Soph. Elect.* 857. Item *adj.* ut Πυρὶ μὲν ὢν καίειν τὸ πάθος ἀρωγόν, *Aret.* Ab ἀρήγω.

ἌΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, odoramentum, suavitas odorum, *Gl. V.* ἀρώματα, odores, *Ph.*

Ἀρωματίζω, f. ίσω, aromata resipio; (2) aromatibus imbuo. Ab ἄρωμα. Unde

Ἀρωματικός, ή, όν, aromaticus, odoratus:

Ἀρωματίτης, ου, ὁ, aromaticus, ex aromatibus confectus. Ab eod.

Ἀρωματῖτις, ιδος, ἡ, ex aromatibus confecta, aromatica, sc. πόσις.

Ἀρωματοπώλης, ου, ὁ, aromatum venditor. *Gl. V.* odorarius. Ex ἄρωμα et πώλης.

Ἀρωματοφορέω, ῶ, f. ήσω, aromata fero. Ab

Ἀρωματοφόρος, ου, ὁ & ἡ, aromata ferens.

Ἀρωματώδης, εος, odoratus, aromata redolens, *Ath.*

Ἀρωραῖος, pro ἀρουραῖος.

Ἀρώσιμος, ον, idem quod ἀρόσιμος.

Ἄρως, *heros*, *Dor.* pro ἥρως.

Ἅς, *quas*, acc. pl. artic. postpos. ὅς, *qui*.

Ἆσα, a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἦσα, ab ἄσω.

Ἆσα, *cecini*, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi ᾄδω.

Ἀσαγήνευτος, ου, ὁ & ἡ, non captus, vel non capiendus, *Suicer.* Ex α priv. et σαγηνεύω.

Ἀσαγής, έος, ὁ & ἡ, oneribus ferendis non adsuetus, *Suicer.* Ex α priv. et σάγη.

Ἀσάζω, fastidio, nauseo; (2) tristor. Ab ἄση.

Ἆσαι, *saltasse*, a. 1. inf. act. verbi ἄδω, *salio*; sed ἆσαι est ab ᾄδω, *cano*.

Ἀσαίνω, idem quod ἀσάζω.

Ἄσακτος, ου, ὁ & ἡ, non conculcatus, non refertus, non oneratus. Ex α et σάττω.

Ἀσαλαμίνιος, ου, ὁ & ἡ, rei nauticæ imperitus, maris expers. Ex Σαλαμίνιος, quia Salaminii rei navalis fuere peritissimi.

Ἀσαλία, ας, ἡ, tranquillitas, securitas; (2) incogitantia, *Etym.* Ab ἀσαλής, (nisi potius sit exarandum ἀσάλεια, *Ern.*)

Ἀσάλευτος, ου, ὁ & ἡ, inconcussus, immotus.

Ἀσαλεύτως, *adv.* intrepide, constanter.

Ἀσαλής, έος, ὁ & ἡ, tranquillus, cura vacuus, *Etym.* Ex α et σάλος.

Ἀσάλπιγκτος, ου, ὁ & ἡ, tuba non proclamatus. Ἀσάλπιγκτος ὥρα, media pars noctis, hora in qua tuba non canebatur; nam tuba canebatur tantum vesperi et diluculo. *Soph. ex Trag. deperdita.* Ex α priv. et σάλπιγξ, *tuba*.

ἈΣΑ'ΜΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, pelvis, solium, labrum, in quo veteres se lavabant, balneis nondum repertis.

Ἀσᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ἀσάειν, ab ἀσάω, *fastidio adficio*.

Ἀσάνδαλος, ου, ὁ & ἡ, sandaliis carens.

Ἄσαντος, ου, ὁ & ἡ, non blandiens, sc. more canum caudam agitantium, *Hes.* Ex α priv. et σαίνω, (*Æsch. Ch.* 420.)

Ἀσάομαι, ῶμαι, nauseo, fastidio; (2) contristor, molestia afficior; (3) irascor. (2) ὅταν τὸν θυμὸν ἀσηθῇς, *Theogn.* 983. Ἐδίζετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένω τῶν κειμηλίων, *Herodot.* 3, 41. Ab ἄση.

Ἀσαπής, έος, ὁ & ἡ, non putrefactus, putredini non obnoxius. Ex α priv. et σήπω.

Ἀσαρίτης οἶνος, asarites, seu vinum ex asaro herba confectum. Ab ἄσαρον.

Ἀσαρκέω, gracilis seu macilentus sum:

Ἀσαρκία, ας, ἡ, macies, gracilitas. Ab

Ἄσαρκος, ου, ὁ & ἡ, carnis expers; (2) gracilis, macilentus. Ex α priv. et σάρξ, *caro*.

Ἀσαρκώδης, εος, ὁ & ἡ, idem. *Aret.*

ἌΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, asarum, nardus silvestris. *Angl.* ASARABACCA.

Ἀσάρωτος, ον, qui non verritur; τὸ ἀσάρωτον, pavimentum, ex marmore, &c. quod non purgatur verrendo. Ab α et σαρόω.

Ἆσας, 2. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἦσας, ab ἄδω.

Ἀσάφεια, ας, ἡ, obscuritas. Ab

Ἀσαφής, έος, ὁ & ἡ, obscurus; (2) incertus.

Ἀσαφῶς, *adv.* obscure.

Ἄσβεστος, η, ον, et ἄσβεστος, ου, ὁ & ἡ, inextinguibilis, inextinctus, nunquam cessans. *Ph.* calx; (2) nomen lapidis unde telæ fiunt quæ non comburuntur in igne. Ex α priv. et σβέννυμι.

Ἀσβολαίνω, fusco. *Gl. V.* ἀσβολαίνεται, fuscatur. Ab

ἈΣΒΟ'ΛΗ, ης, ἡ, fuligo, favilla. Hinc

Ἀσβολόεις, όεσσα, όεν, fuliginosus.

Ἄσβολος, ου, ἡ, idem quod ἀσβόλη. Hinc

Ἀσβολόω, ῶ, f. ώσω, fuligine inficio.

Ἀσβολώδης, εος, ὁ & ἡ, idem quod ἀσβολόεις.

Ἀσέβεια, ας, ἡ, contemptus cultus divini, impietas. Ab ἀσεβής.

Ἀσεβέω, ῶ, fut. ήσω, irreligiosus et impius sum, impie ago; impie tracto aliquem; *in pass.* impie tractari, et impie fieri. Ἐξελέγξαι —— περὶ πάντων τῶν ἔργων ἀσεβείας αὐτῶν ὧν ἠσέβησαν, *Judæ* 15. Ab eod. Hinc

Ἀσέβημα, ατος, τὸ, facinus impium, facinus nefarium. *Gl. V.* nefas.

Ἀσεβής, έος, ὁ & ἡ, qui numen divinum vel Deum non colit; irreligiosus, impius; qui Deum non novit. Ex α priv. et σέβω.

Ἀσέβησις, εως, ἡ, actio impia et nefaria; irreverentia.

Ἀσεβῶς, *adv.* impie, *Ph.* Ab ἀσεβής.

Ἄσειρος, ου, ὁ & ἡ, habena carens; (2) non vinctus. Ex α priv. et σειρά, *catena*.

Ἀσείρωτος, ου, ὁ & ἡ, idem et ex iisd.

Ἄσειστος, ου, ὁ & ἡ, inconcussus, immotus, non quassatus. *Gl. V.* inquassatus; (2) qui quassari et concuti nequit. Ex α et σείω.

Ἀσελγαίνω, petulanter et lascive ago; (2) petulanter aliquem injuria adficio; (3) nefandæ libidini indulgeo. Οὐκ εἰς ἐμὲ ἠσέλγαινε μόνον, *Dem.* *Gl. V.* lascivio.

Ἀσέλγεια, ας, ἡ, petulantia, protervitas, improbitas; (2) petulans et proterva injuria, lascivia, luxus, impudicitia.

Ἀσελγέω, ῶ, f. ήσω, idem quod ἀσελγαίνω.

Ἀσελγέως, *adv.* proterve, petulanter, libidinose. Ab

ἈΣΕΛΓΗ'Σ, έος, ὁ & ἡ, petulans, insolens, protervus, improbus, petulanter injurius; (2) lascivius. *Ph.* ganearius, libidinosus, luxuriosus, obscœnus, flagitiosus, impudicus, incestus, al. *Gl. V.*

Ἀσελγόκερως, ωτος, ὁ & ἡ, cornibus lasciviens, item magna cornua habens. Ex κέρας.

Ἀσελγομανέω, ῶ, per lasciviam insanio, insana impudicitia teneor, vel prurio. Ex μαίνομαι.

Ἀσελγῶς, *adv.* idem quod ἀσελγέως.

Ἀσέληνος, ου, ὁ & ἡ, illunis; (2) obscurus. Ex α priv. et σελήνη, *luna*.

Ἄσεμνος, ου, ὁ & ἡ, minime venerandus, inhonoratus; (2) incastus, impudicus, *Gl. V.*

Ἀσέμνως, *adv.* parum decore.

Ἀσεπτέω, impius sum. Χρὴ δὲ τά γ' ἐς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν, *Soph. Antig.* 1349. Ab

Ἄσεπτος, ου, ὁ & ἡ, impius, irreligiosus. Ex α priv. et σέβω.

Ἀσεῦμαι, *canam*, f. 1. ind. med. *Dor.* pro ᾄσομαι, a verbo ᾄδω, *cano*.

Ἄση, ης, ἡ, fastidium, nausea; (2) molestia animi; (3) sordes; (4) dolor. Ex ἄδω, *satio*.

Ἀσῇ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro ᾄσῃ, ab ᾄδω.

Ἀσηθείην, 1. sing. a. 1. opt. pass. v. ἀσάομαι.

Ἀσηθῇς, 2. sing. a. 1. conj. pass.

Ἀσήκορος, ου, ὁ & ἡ, fastidiens e satietate.

Ἀσήμαντος, ου, ὁ & ἡ, non signatus, nullo sigillo obsignatus; (2) incustoditus; (3) incertus; (4) rectore carens; (5) infectus (de auro et argento); (6) qui nulla imperii insignia habet, qui nullum legitimum imperium habet. (5) χρυσὸν καὶ ἄργυρον, τὸν μὲν ἐν σκεύεσι πεποιημένον, τὸν δὲ ἐπίσημον, τὸν δὲ ἀσήμαντον, *Appian. de Reb. Hispan.* 448. (6) παραστρατοπεδεύσαντα ἡμῖν ἀσήμαντον, qui nos obsedit, quanquam ne insignia quidem imperii habens, *Appian. de Bell. Civ.* 3, 58. A σημαίνω.

Ἀσημείωτος, ου, ὁ & ἡ, non notatus aut insignitus. A σημειόω.

Ἀσημόγραφος, ον, obscure scriptus; ἀσημογράφος, obscure scribens. A γράφω.

Ἄσημος, ου, ὁ & ἡ, cui signum seu nota non est impressa; (2) obscurus; (3) qui nihil significat. Ἄσημα βοῆς pro ἄσημος βοή, vox inarticulata, *Soph. Antig.* 1223. Ex α priv. et σῆμα.

Ἀσημότης, ητος, ἡ, ignobilitas. A præc.

Ἀσήμων, ονος, ὁ & ἡ, idem quod ἄσημος· haud indistinctus, clarus. Γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι, *Soph. Œd. Col.* 1668.

Ἀσήμως, *adv.* obscure; (2) ignobiliter. Οὐ πάνυ ἀσήμως, *Aret.*

Ἄσηπτος, ου, ὁ & ἡ, putredine non vitiatus; (2) non putredini obnoxius. A σήπω.

Ἀσηρός, οῦ, ὁ & ἡ, fastidium adferens, molestus; (2) impurus, ab ἄση· (3) nullos habens vermes, *Suid.* A σῆρες, *vermes*.

Ἀσηρής, ές, idem quod ἀσηρὸς (2) *Suid.*

Ἀσηρῶς, *adv.* moleste. Ab ἀσηρός.

Ἀσήσῃ, 2. sing. a. 1. conj. med. v. ἀσάομαι.

Ἀσθείς, a. 1. part. pass. verbi ἄδω.

Ἀσθένεια, ας, ἡ, imbecillitas, debilitas; (2) ægritudo, languor, infirmitas, fragilitas, *Gl. V.* (3) ignavia. (2) ἀσθένεια βίου, egestas, victus tenuitas, *Herodot.* 2, 47.

Ἀσθενέω, ῶ, f. ήσω, imbecillis, infirmus sum; (2) langueo, ægroto; (3) nihil ago. Καὶ μὴ ἀσθενήσας τῇ πίστει, *Rom.* 4, 19.

Ἀσθενέωσις, εως, ἡ, idem quod ἀσθένεια.

Ἀσθένημα, ατος, τὸ, idem.

Ἀσθενής, έος, ὁ & ἡ, imbecillis, invalidus; debilis, æger, infirmus, ægrotus, tenuis, *Gl. V.* Ex α priv. et σθένος, *robur*. Hinc

Ἀσθενικός, ή, όν, imbecillis, languidus, valetudinarius; (2) pauper.

Ἀσθενοποιός, όν, languidum faciens.

Ἀσθενόῤῥιζος, ου, ὁ & ἡ, imbecilli radice hærens. Ex ἀσθενὴς et ῥίζα, *radix*.

Ἀσθενεύντων, gen. pl. præs. part. act. *contr.* pro ἀσθενεόντων, ab ἀσθενέω.

Ἀσθενόψυχος, ον, imbecillis animo.

Ἀσθενόω, ῶ, f. ώσω, infirmum reddo, debilito, robur viresque alicujus frango. Ab ἀσθενής.

Ἀσθενῶς, *adv.* imbecilliter, invalide.

Ἄσθη, *detrimentum passus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἤσθη, a verbo ἄω.

ἈΣΘΜΑ, ατος, τὸ, flatus, spiritus, anhelitus, anhelatio; (2) respiratio difficilior, suspirium. Hinc

Ἀσθμάζω, f. άσω, anhelo.

Ἀσθμαίνω, anhelo, halo; (2) suspiria duco, anxius sum. (1) ἐν γὰρ τοῖσι παροξυσμοῖσι ἀσθμαίνουσι & οἰδέουσι, *Aret.* (2) ἧλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυός, *Callimach. Hymn. in Delum*, 81.

Ἀσθματικός, ή, όν, ad anhelationem seu respirationem pertinens; (2) suspiriosus, difficulter spirans. *Gl. V.* anhelator.

Ἀσθμότοκος, ον, anhelans, *Man.* pro ἀσθματικός.

Ἀσία, ας, ἡ, Asia, nomen regionis.

Ἀσιανός, οῦ, ὁ, Asianus. Ab Ἀσία.

Ἀσιάρχης, ου, ὁ, Asiarcha, nomen magistratus Asiatici qui curam sacrorum habet.

Ἀσιατογενής, ές, Asiaticus.

Ἀσιγησία, ας, ἡ, tacendi impotentia. Ex α priv. et σιγάω, *taceo*.

Ἀσίγητος, ου, ὁ & ἡ, non tacens, non silens, tacere non valens, garrulus. Ex iisd.

Ἄσιγμος, ου, ὁ ϗ ἡ, stridore carens; (2) carens litera Sigma. Ex σιγμὸς vel σίγμα.

Ἀσίδηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sine ferro est; (2) qui sine ense est.

Ἀσιηγενὴς, Asiaticus. Τῶν Περσῶν Ἀσιηγενέων βασιλῆα, *Oppian. Cyneg.* 1, 235.

Ἀσίης, gen sing. *Ion.* pro ἀσίας, ab ἄσιος.

Ἄσιχχος, ου, ὁ ϗ ἡ, delicatioris cibi non appetens; (2) non injucundus, robustus. Τὰ βρέφη ποιεῖν εὔκαλα ταῖς διαίταις, καὶ ἄσιχχα, pueros ad victum faciles reddere et robustos, *Plutarch. in Lycurgo*, 107. vel 49, *ex ed. Parisina.* Ὄψων ἀσιχχότατον, gratissimum appetitionibus nostris, *Idem de tuenda Sanitate Præcepta*, 132.

ΑΣΙ΄ΝΗ, ης, ἡ, herba quædam aliis sese implicans.

Ἀσινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, illæsus, nullo malo adfectus, innocuus, *Æschyl. Agam.* 1530. *Gl. V.* sine vitio. Ex α priv. et σίνω, *noceo.*

Ἀσινῶς, *adv.* innocue, innoxie, sine noxa.

Ἄσιος, ία, ιον, limosus. Ab ἄσις, *limus.* (Ex *Il.* 2, 461, ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. Sed ibi videtur potius ἀσκίῳ leg. esse; i. e. *umbroso.* Ern.)

ΑΣΙ΄ΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, locustæ genus carens pinnis.

ἌΣΙΣ, εως, ἡ, limus, sordes, cœnum.

Ἀσιτέω, ῶ, f. ήσω, cibum non capio, abstineo a cibo, panem non comedo. Ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου, *Eurip. Hipp.* 277.

Ἀσιτία, ας, ἡ, inedia, esuries, jejunium, abstinentia a cibo; (2) inopia frumenti seu commeatus. (1) ἔνθ' ἀσιτίαις ἐμὸν δέμας γεραιὸν συντακεὶς ἀποφθερῶ, *Eurip. Suppl.* 1105. Ab

Ἄσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cibum non sumpsit, jejunus, impastus. Ex α priv. et σῖτος.

Ἀσίτως, *adv.* jejune.

ἈΣΚΑ΄ΛΑΒΟΣ, ου, ὁ, stellio, animal lacertæ simile.

Ἀσκαλαβώτης, ου, ὁ, idem.

ἈΣΚΑ΄ΛΑΦΟΣ, ου, ὁ, avis nomen.

Ἀσκάλαφος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde durus. Ex ἀσκαλὴς et ἀφὴ, *Suid.* (vel potius a σκαλάπτω, *Ern.*)

Ἀσκάλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non fossus, non circumfossus, seu sarritus. Ex α priv. et σκαλεύω, *fodio.*

Ἄσκαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. (2) τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ὑπὸ σποδῷ ἄσκαλα πάντα, *Theocr.* 10, 14. Ex σκάλλω.

Ἀσκαλὴς, ὲς, idem; (2) valde durus.

Ἄσκαλτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

ἈΣΚΑΛΩ΄ΠΑΣ, ου, ὁ, gallinago, avis gallinæ magnitudine.

Ἀσκαμωνία, ας, ἡ, genus herbæ medicæ.

Ἀσκανδάλιστος, ον, non offensus, *Ern.*

ἈΣΚΑ΄ΝΤΗΣ, ου, ὁ, vilis lectus non habens stoream, grabbatus; (2) scamnum, sellæ genus.

Ἀσκαρδαμυκτεὶ, et ἀσκαρδαμυκτὶ, *adv.* oculis fixis, oculis intentis, ita ut non nicteris:

Ἀσκαρδαμυκτέω, ῶ, non conniveo, non nictor, fixis et immotis oculis intueor. Ab

Ἀσκαρδαμυκτὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, non nictans, non connivens. Ex α priv. et σκαρδαμύσσω.

Ἀσκαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non exsultans, non palpitans. Ex α priv. et σκαίρω, *salio.*

Ἄσκαρθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀσκαριδώδης, εως, ὁ ϗ ἡ, scatens ascaridibus, seu vermibus sic appellatis. Ab ἀσκαρίς.

Ἀσκαρίζω, f. ίσω, salio, exsulto. Ex α pleon. et σκαρίζω, *salio.*

ἈΣΚΑΡΙ΄Σ, ίδος, ἡ, genus lumbricorum.

Ἀσκάριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non saliens, non exsultans. Ab ἀσκαρής.

ἌΣΚΑΡΟΣ, ου, ὁ, calceorum seu sandaliorum genus, *Hes.* (2) genus crepitaculi, *Poll.* Vide ἀσκέρα.

Ἄσκαφος, ου, ὁ ϗ ἡ, non fossus. Ex α priv. et σκάπτω, *fodio.*

Ἀσκεθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀσκηθής.

Ἀσκεία, ας, ἡ, idem quod ἄσκησις.

Ἀσκεῖον, idem quod ἀσκίον.

Ἀσκελὲς, *adv.* dure, graviter. Ab ἀσκελής.

Ἀσκελέως, *adv.* duriter; (2) assidue; (3) graviter; (4) sine cruribus; (5) pari mensura. Ab

Ἀσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui non obduruit; (2) qui supra modum exaruit vel obduruit, prædurus; (3) cruribus carens; (4) immobilis, adsiduus, indesinens. Ex α priv. vel intens. et σκέλλω, *sicco*, vel σκέλος, *crus.*

Ἀσκέπαρνος, ου, ὁ ϗ ἡ, rudis, impolitus, non elaboratus, non exasciatus, securi non tactus. Ex α priv. et σκέπαρνον.

Ἀσκέπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Ph.* intectus. Ex α priv. et σκεπάζω, *tego.*

Ἀσκέπαστρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tectus non est, operimento carens. Ex α priv. et σκέπαστρον.

Ἀσκεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex α et σκέπη.

Ἄσκεπος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἄσκεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconsideratus, non circumspectus; inconsultus, incognitus, *Gl. Vet.* Ex α priv. et σκέπτομαι, *contemplor.* Hinc

Ἀσκέπτως, *adv.* inconsiderate, temerarie, inconsulto, temere.

ἈΣΚΕ΄ΡΑ, ας, ἡ, calceamenti Attici genus, quod hirsutum erat et commodum tempore hiemali.

Ἀσκερικὸν, οῦ, τὸ, idem.

Ἀσκευὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, imparatus.

Ἄσκευος, ου, ὁ ϗ ἡ, vasis utensilibusque carens, omni instrumento ac supellectile carens, non instructus, inops; (2) simplex et omni apparatu carens. Ex α et σκεῦος.

Ἀσκευώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, sagaci curiosaque perscrutatione non excussus. Ex α priv. et σκευωρέω, *perscrutor.*

ἈΣΚΕ΄Ω, ῶ, f. ήσω, colo, exerceo, percolo, meditor, *Gl. V.* ἀσκοῦμεν, erudimus, *Ph.* ἤσκησα, percolui, *Ph.* a. 1. (2) polio; ἠσκημένος, politus, *Ph.* p. part. pass. Ἀσκεῖν ἀνδρείαν, ἀληθείαν· τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον; *Aristoph. Plut.* 47. Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ, scil. ἐμαυτὸν, *Act.* 24, 16. (3) orno: Ἐν οἰκήματι ἠσκημένῳ, *Herodot.* 2, 130. Παστὰς ἠσκημένη στάλοισι, *Id. ibid.* 169. Ὁπότε ἀσκηθείη τῇ ἱερᾷ στολῇ, *Phil. Jud. Leg. Cai.* 1033. D. ubi Th. Mangey reponit ἐνσκευασθείη, non intellecta scilicet vi vocis.

Ἀσκηθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non læsus, incolumis. Ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος, *Solon apud Plutarch.*

Ἄσκημα, ατος, τὸ, quod exercemus, institutum. Ab ἀσκέω.

Ἄσκηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, tentorio sive tabernaculo carens; (2) subdialis, sub dio positus; (3) non fictus. Ex α priv. et σκηνή.

Ἀσκήνως, *adv.* non ficte.

Ἄσκησις, εως, ἡ, exercitatio, institutio, industria, cultus. *Gl. V.* studium; (2) vita monastica. Ab ἀσκέω.

Ἀσκητέος, έα, έον, exercendus. Ab eod.

Ἀσκητήριον, ου, τὸ, locus in quo exercitatio instituitur, gymnasium; (2) cœnobium, monasterium. Ab eod.

Ἀσκητὴς, οῦ, ὁ, qu. dic. exercitator. *Gl. V.* curator; (2) athleta; (3) qui in rerum divinarum meditatione se exercet. *Ph.* ἀσκηταὶ, cælibes. Ab eod. Hinc

Ἀσκητικὸς, ὴ, ὸν ad exercitationem comparatus; (2) exercitationi vacans; (3) meditationi sacræ incumbens; (4) discendi cupidus, sapientiæ studiosus.

Ἀσκητὸς, ὴ, ὸν, elaboratus arte, affabre factus; (2) ornatus; (3) quod exercitatione adquiri ac disci potest ac debet. Ab ἀσκέω.

Ἀσκήτρια, ας, ἡ, virgo, seu quævis mulier meditationibus sacris vacans, monialis. *Gl. V.* ἀσκήτριαι, sanctimoniales. Ab ἀσκητής.

Ἀσκίαστος, ον, qui occultari non potest.

Ἀσκίδιον, ου, τὸ, parvus uter. Dim. ab ἀσκός.

Ἀσκίον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ἄσκιος, ία, ιον, umbrosus, opacus; qui densam habet umbram; (2) umbra carens; inopacus, *Gl. V.* Ex α int. vel priv. et σκιά.

Ἀσκίπων, ονος, ὁ ϗ ἡ, scipione non nitens, qui sine baculo incedit, cui adhuc vegeta est senecta. Ex α priv. et σκίπων, pro σκίμπων.

Ἀσκίτης, ου, ὁ, ut ἀσκίτης ὕδρωψ, species aquæ intercutis, sive hydropis, in quo humor aquosus cum exiguo spiritu in membrana abdominis interiore inter peritonæum et intestina, velut in utre quodam continetur. Ab ἀσκός.

Ἀσκληπιάδαι, οἱ, medici; filii Æsculapii, posteri Æsculapii. Οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαισι παρέδωκε, *Eurip. Alcest.* 972. Ab Ἀσκληπιὸς, οῦ, ὁ, Æsculapius.

Ἀσκληπίδης, Æsculapii filius, medicus. Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν, *Soph. Phil.* 1333.

Ἀσκοδέτης, *Nic.*

Ἀσκοκήλης, ου, ὁ, herniosus, *Gl. V.* Ex ἀσκὸς et κήλη, *hernia.*

Ἀσκοπήρα, ας, ἡ, marsupium, pera, crumena.

Ἄσκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconsideratus, non circumspectus; (2) mente et cogitatione non perceptus; (3) multus, longus; (4) inopinatus; (5) non feriens scopum.

Ἀσκοπυτίνη, ης, ἡ, lagena coriacea.

Ἀσκόπως, *adv.* inconsiderate; (2) inopinate.

Ἀσκορδίνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non agitans membra, vertigine non circumactus. Ex α priv. et σκορδινάομαι, *pandiculor.*

ἈΣΚΟ΄Σ, οῦ, ὁ, uter, pellis; follis, culeus, *Gl. V.*

Ἀσκοτεινὸς, ὸν, non tenebrosus.

Ἀσκοῦμες, 1. pl. præs. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro ἀσκέομεν, ab ἀσκέω.

Ἀσκουρῶτις, ἡ, ursa minor.

Ἀσκοφορέω, utres fero in sacris Bacchanalibus, *E. M.*

Ἀσκοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrem ferens.

Ἀσκύλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inspoliatus, non spoliatus. Ex α priv. et σκυλεύω, *spolio.*

Ἄσκυλτος, ου, ὁ ϗ ἡ, infatigabilis, *Gl. V. item* illæsus; integer, *Ern.* Ex α priv. et σκύλλω, *fatigo.* Hinc

Ἀσκύλτως, *adv.* sine molestia et vexatione.

ἌΣΚΥΡΟΝ, ου, τὸ, hyperici genus, herba. *Angl.* ST. PETER'S-WORT.

Ἀσκώλια, ων, τὰ, Ascolia, festum Bacchi Athenis. Ab ἀσκὸς, quia super ἀσκοὺς, utres unctos, uno pede saltabant, ut lapsi risum excitarent. Hinc

Ἀσκωλιάζω, f. άσω, super utrem salio; (2) salto unico pede innitendo; (3) claudico.

Ἀσκωλιασμὸς, οῦ, ὁ, saltatio ἀσκωλιαζόντων.

Ἄσκωμα, ατος, τὸ, pellis muniens remos, qua parte scalmo incumbunt; (2) lorum, quo remus scalmo alligatur. Ab ἀσκός.

Ἆσμα, ατος, τὸ, cantus, canticum, cantilena, carmen. Ab ᾄδω, *cano.*

Ἀσμάραγος, ον, strepitum non edens, *Opp.*

Ἀσμάτιον, ου, τὸ, cantiuncula. Dim.

Ἀσματοκάμπτης, ου, ὁ, cantuum artifex, qui nimis exquisito artificio utitur, velut poetæ Dithyrambici solent; vox Aristophanica. Ex ᾆσμα et κάμπτω.

Ἀσματόκομπος, ον, cum grandiloquentia et fastu canens, *Tzetz.*

Ἀσματοποιὸς, ὸν, cantilenas faciens, *E. M.*

Ἀσμενίζω, f. ίσω, libens suscipio, comiter accipio; (2) adquiesco, contentus sum, gratum et acceptum habeo, amplector lætus. (2) ἀσμενίζοντες, εἰ μή τις ἐγχειροίη καὶ βιάζοιτο κινδυνεύειν, *Polyb.* 4, 2. Ἀσμενίζων ἐπὶ τῷ γεγονότι προτερήματι διὰ τὸ παράδοξον, *Id.* 5, 87. Ab ἄσμενος.

Ἀσμενίσεια, 1. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἀσμενίσαιμι.

ἌΣΜΕΝΟΣ, ένη, ενον, gaudens, alacris. *Gl. V.* ultroneus, libens. Οὔ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ, *Soph. Trach.* 755.

Ἀσμένως, *adv.* cum gaudio, libenter; jucunde.

Ἀσμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ᾆσμα. Ab ᾄδω, *cano.*

Ἀσολοικίστως, *adv.* sine solœcismo.

Ἀσόλοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitio carens, non solœcus, non barbarus; simplex, nullo artis lenocinio corruptus: κρέας ἀσόλοικον, caro simplex, *Eubulus apud Athen.* 63.

Ἀσολοίκως, *adv.* sine vitio; (2) simpliciter.

Ἀσοφία, ας, ἡ, insipientia, stultitia. Ab ἄσοφος.

Ἀσόφιστος, cui non potest imponi. Ἀσόφιστοι λόγων παρασκευαῖς, verborum eloquentia

non

non potest eis fucum facere, *Joseph. contra Ap.* 2, 41.

Ἄσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, insipiens, imperitus. Φοῖβε τ' ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί, *Eurip. Elect.* 1302.

Ἀσόφως, *adv.* insipienter, stulte.

ἈΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ, f. άσομαι, amplector, amplexor, comiter accipio, amanter complector, saluto, complector, cupide apprehendo; ἄσπασαι, saluta, *Gl. V.* a. 1. imperat. med. Καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς ἐμβάντα πᾶς ἠσπάζετο; *Soph. Phil.* 355. Μηδένα κατὰ τὴν ὁδὸν ἀσπάσησθε, *Luc.* 10, 4.

Ἀσπάθητος, ον, qu. non σπάθῃ colliditur, *Steph.*

Ἀσπαίρω, tremo, palpito. Τὰς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας, hos quidem deposuit super terram palpitantes, *Il.* 3, 293. Ex α pleon.

ἈΣΠΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, frutex multis spinis horrens.

ἈΣΠΑ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, talpa; (2) herbæ genus.

Ἀσπαλιεία et ἀσπαλεία, ας, ἡ, piscatus (*pro quo vitiose vulgo* ἀσπαλία, *Ern.*) Unde

Ἀσπαλιεὺς, έως, ὁ, piscator. Ab ἄσπαλος.

Ἀσπαλιεύομαι, f. εύσομαι, piscor. Hinc

Ἀσπαλιευτὴς, οῦ, ὁ, piscator.

Ἄσπαλος, ου, ὁ, piscis, *Hes.*

Ἀσπαραγία, ας, ἡ, asparagi plantarium. Ab

ἈΣΠΑ'ΡΑΓΟΣ, ου, ὁ, asparagus.

Ἀσπαρίζω, fut. ίσω, tremo, palpito. Ab ἀσπαίρω.

Ἄσπαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non satus, non seminatus, inseminatus; (2) cui semen non committitur, qui non seminatur. Ex α priv. et σπείρω, *semino.*

Ἀσπάρτως, *adv.* semente non facta, citra sationem.

Ἄσπασαι, 2. sing. a. 1. imperat. med. verbi ἀσπάζομαι.

Ἀσπάσασθαι, *salutavisse,* a. 1. inf. med.

Ἀσπάσησθε, 2. pl. a. 1. conj. med.

Ἀσπάσιος, ία, ιον, et ἀσπάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, amplectendus, optatus, gratus, acceptus.

Ἀσπασίως, *adv.* grate, lubenter, comiter, amice, amanter.

Ἄσπασμα, ατος, τὸ, res quam amplexamur:

Ἀσπασμὸς, οῦ, ὁ, amplexatio, amplexus; salutatio.

Ἀσπιστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀσπιστὴς, *Soph.*

Ἀσπαστικὸν, οῦ, τὸ, salutatorium, quod erat locus extra basilicam ubi peregrini excipiebantur:

Ἀσπαστικὸς, ἡ, ὸν, salutatorius, *Gl. V.* Ab

Ἀσπαστὸς, ἡ, ὸν, quem quis amplecti velit; amplectendus, optatus, gratus, jucundus; divinam speciem præ se ferens:

Ἀσπαστὺς, ύος, ἡ, salutatio, *Call.* Ab ἀσπάζομαι.

Ἀσπαστῶς, *adv.* lubenter. Ab ἀσπαστός.

Ἄσπειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, implacabilis; de bello nullis induciis, nulla pace componendo Ex α priv. et σπένδω.

Ἄσπερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine semine et prole, semine carens. Ex α priv. et σπέρμα, *semen.*

Ἀσπερχὲς, *adv.* sedulo, studiose, sine cessatione, diligenter, continue. Ex α intens. et σπέρχω, *urgeo.*

Ἄσπετος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem adsequi oratione nequeas; (2) multus, immensus. Ἄσπετόν τι θαῦμα, ingens quoddam miraculum, *vel potius,* horrendum visu, *Soph. Trach.* 961. Ex α priv. et ἕπομαι, (ἔπω, *dico,* Ern.)

Ἀσπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ, qui aspidem sive clypeum abjecit, desertor militiæ; vox comica. Ex ἀσπὶς et ἀποβάλλω, *abjicio.*

Ἀσπιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in clypei modum rotundus. Ab ἀσπίς.

Ἀσπιδηστρόφος, ον, idem quod

Ἀσπιδηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, clypeum ferens, scutatus, scutiger. Ex ἀσπὶς et φέρω, *fero.*

Ἀσπίδιον, ου, τὸ, parvus clypeus, clypeolus, scutulum. Dim. ab ἀσπίς.

Ἀσπιδισκάριον, ου, τὸ, parma. *Gl. V.* parmula. Ab

Ἀσπιδίσκη, ης, ἡ, idem et ab eod. *Hes.*

Ἀσπιδίσκιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ἀσπιδιώτας, *Dor.* pro

Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, scutatus, clypeum gerens. Ἀνέρας ἀσπιδιώτας, *Il.* 2, 554.

Ἀσπιδόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab aspide morsus sive ictus. Ex ἀσπὶς et δάκνω, *mordeo.*

Ἀσπιδόδουπος, ον, scutum pulsans, item scutatus. Ex ἀσπὶς et δοῦπος.

Ἀσπιδόεις, όεσσα, όεν, scutatus, in clypei formam factus. Ab ἀσπίς.

Ἀσπιδοειδὴς, ὲς, idem.

Ἀσπιδοθρέμμων, ον, bello vivens, bellicosus.

Ἀσπιδόν, *adv.* clypeatim, testudine facta, *Suid.* pro ἀσπιδηδὸν, *Ern.*

Ἀσπιδοπηγεῖον, ου, τὸ, locus ubi clypei compinguntur.

Ἀσπιδοπήγιον, ου, τὸ, idem.

Ἀσπιδοπηγὸς, οῦ, ὁ, clypeorum fabricator. Ex ἀσπὶς et πηγνύω, *compingo.*

Ἀσπιδοποιΐα, ας, ἡ, clypeorum fabricatio. Ab

Ἀσπιδοποιὸς, οῦ, ὁ, clypeorum fabricator. *Gl. V.* scutarius. Ex ἀσπὶς et ποιέω, *facio.*

Ἀσπιδοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vescitur aspidibus sive serpentibus. Ex ἀσπὶς et τρέφω.

Ἀσπιδοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, clypeum tenens, clypeatus, scutum habens. Ἆρ' ἀσπιδοῦχος ἔτι ποτ' ἀντιτίσομαι σὸν φόνον, *Eurip. Suppl.* 1144. Ab ἔχω.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui clypeo se alit, qui bello vivit, bellicosus. Ἀσπιδοφέρμονα θίασον εὔοπλον, *Eurip. Phœn.* 802. Ex φέρβω.

Ἀσπιδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, clypeum gerens, clypeatus. Ex ἀσπὶς et φέρω, *fero.*

Ἀσπίζω, f. ίσω, clypeo protego, defendo. Ab ἀσπίς.

Ἄσπιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, immaculatus, intemeratus. Ex α priv. et σπίλος.

Ἀσπίλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

ἈΣΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, clypeus, scutum, clypeatorum agmen; ἐξ ἀσπίδος, a sinistra; (2) aspis, serpentis genus. Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδα, magnum conscribens exercitum, *Eurip. Phœn.* 78. Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν, ad pugnam venturos, *Id. Ibid.* 1135. Ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων, per sedecim ordines, *Aristoph. Lysistrat.* 282.

Ἀσπιστάων, gen. pl. *Æol.* pro ἀσπιστῶν, ab

Ἀσπιστὴς, οῦ, ὁ, clypeatus miles. Ab ἀσπίζω.

Ἀσπίστωρ, ορος, ὁ, idem. Λιπὼν δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους λογχίμους τε, *Æschyl. Agam.* 413.

Ἀσπλαγχνία, ας, ἡ, durities animi. Ab

Ἄσπλαγχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens cor; (2) timidus, ignavus; (3) immitis, crudelis, inhumanus. *Gl. V.* immisericors; (2) δηλώσω μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς, *Soph. Aj.* 472. Ex α priv. et σπλάγχνον, *viscus.*

Ἄσπληνον, ου, τὸ, medicamentum ad curanda lienis vitia; (2) herba quædam. Ab

Ἄσπληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, lienis expers. Ex α priv. et σπλὴν, *splen.*

Ἀσπονδεὶ, *adv.* sine amicitia; (2) sine sacrificio, sine libationibus:

Ἀσπονδέω, ῶ, f. ήσω, fœdus aut inducias non servo; (2) fœdus non admitto. Ab

Ἄσπονδος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœderis seu induciarum expers; (2) qui est sine libamento; (3) implacabilis; (3) τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ, *Eurip. Alcest.* 426. Ex α priv. et σπένδω, *libo.*

Ἀσπορία, ἡ, ubi nulla seminatio est, *Sibyll.*

Ἄσπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, non seminatus; (2) seminis expers. Ex α priv. et σπείρω.

Ἀσπούδαστος, ὁ καὶ ἡ, neglectus. *Gl. V.* insedulus, improperatus. Ex α priv. et σπουδή.

Ἀσπουδεὶ, *adv.* sine cura, sine studio, negligenter, sine labore. Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε, *Il.* 15, 475. Ex iisd.

Ἀσπουδὶ, *adv.* sine molestia. Ex iisd.

ἌΣΠΡΟΣ, ου, ἡ, quercus species.

Ἀσσάομαι, idem quod ἀσάομαι, *Aret.*

Ἀσσάριον, ου, τὸ, assarium, assis, quarta pars unciæ. Vox Lat.

Ἄσσιστα, *adv.* proxime, *Æsch. ap. Hes.* Ab ἆσσον.

ἌΣΣΟΝ, *adv.* prope, propius. Item, prope, fere omnia, pleraque. Ὧν τοῖς ξυγγράμμασι ἆσσόν μοι πρόσθεν γεγράφαται, *Aret.* Hinc ἀσσοτέρω, propius, et ἀσσοτάτω, proxime.

Ἀσσότατος, η, ον, proximus. Ab ἆσσον.

Ἀσσότερος, α, ον, propior. Ab eod.

Ἄσσω, *Attice* pro ἀΐσσω, irruo. Κατ' ἴχνος ᾄσσω, *Soph. Aj.* 32. *Active sumitur interdum:* Πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἧξεν χέρα; *Id. Ibid.* 40. Vide ἧξεν, ᾖξασα.

Ἀσσύτερον, *propius, Æol.* pro ἀσσότερον.

Ἀστώδης, idem quod ἀσώδης.

Ἀσταγὲς, *adv.* copiose, incessanter. Τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς, *Apoll. Rhod.* 3, 805.

Ἀσταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non stillatus vel stillativus, non destillans, sed copiose fluens. Ex α priv. et στάζω, *stillo.*

Ἀσταθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, instabilis. Ex ἵστημι.

Ἀστάθμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunitatem habens ab tributis publicis; (2) qui caret castris. (2) Ἰδόντι δ' ἡμᾶς ἀσταθμεύτους οἱ πολέμιοι, *App. Bell. Civ.* 2, 74. Ex α priv. et σταθμεύω.

Ἀστάθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, instabilis, incertus; (2) improvisus, inopinatus. *Gl. V.* inconsideratus; (3) a quo nemini cautum est, quod omnibus accidere potest.

ἈΣΤΑΚΟ'Σ, οῦ, ὁ καὶ ἡ, astacus, cancer marinus. *Gl. V.* locusta, squilla.

Ἀστακτὶ, *adv.* non stillatim; (2) affatim; (3) cum multis lacrymis. Ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὡμαρτοῦμεν, *Soph. Œd. Col.* 1646. Ab

Ἄστακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non destillans. Ex α priv. et στάζω, *destillo.* Unde

Ἀστάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non stillatus, non stillativus, non destillans.

Ἀσταλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non instructus, vestimentis non indutus. Ex α priv. et στέλλω.

ἈΣΤΑ'ΝΔΗΣ, ου, ὁ, nuntius, seu tabellarius Persicus, angarus.

Ἀστάρτη, ης, ἡ, Astarte Syriorum numen, Venus.

Ἀστασία, ας, ἡ, instabilitas, inconstantia. Ex α priv. et στάσις, *statio.*

Ἀστασίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, seditione carens, nullis seditionibus turbatus. Ex iisd.

Ἀστατέω, ῶ, f. ήσω, inconstans sum, vacillo; (2) incertis sedibus vagor, 1 *Cor.* 4, 11.

Ἄστατον, ου, τὸ, instabilitas, inconstantia.

Ἄστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, instabilis, inconstans; (2) parum accuratus. Hinc

Ἀστάτως, *adv.* inconstanter.

Ἀσταφὶς, ίδος, ἡ, uva passa. Ex α pleon.

Ἀσταφιδίτις, ίτιδος, ἡ, ex uva passa decerpta, *Ern.*

Ἀσταφύλινος, ου, ὁ, pastinaca herba; (2) genus quoddam insecti. Ex α pleon.

Ἀστάφυλος, ον, uvis carens. Α σταφυλή.

Ἄσταχυς, υος, ὁ, spica, arista, culmus, *Gl. V.* Ex α pleon.

Ἀστέγαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tectus.

Ἀστεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non tectus; (2) multis tectis clausus. Ex α priv. vel int. et στέγω.

Ἄστεγος, ου, ὁ καὶ ἡ, tecto ædibusque destitutus; (2) qui non retinet arcana in pectore, loquax; (3) qui sustineri nequit, intolerabilis. Ex α priv. et στέγω, *tego, tolero.*

Ἀστειεύομαι, (*Ern.*) idem quod

Ἀστεΐζομαι, f. ίσομαι, urbanitate sermonis utor, festivus sum, jocor. Ab ἄστυ.

Ἀστειολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, eloquens, disertus, *Ph.* Ex ἀστεῖος et λέγω, *dico.* Hinc

Ἀστειολογία, ας, ἡ, urbanitas, lepos orationis.

Ἀστειορρημονέω, lepore orationis utor.

Ἀστειορρημοσύνη, ἡ, idem quod ἀστειολογία, *Steph.*

Ἀστεῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, urbanus, festivus, lepidus, comis, venustus, elegans, honestus, bellus. Ab ἄστυ. Hinc

Ἀστειοσύνη, ης, ἡ, urbanitas; (2) festivitas.

Ἀστειότης, ητος, ἡ, festivitas, elegantia, sales, facetiæ, *Gl. V.*

Ἀστείπτος, ον, non tritus, *Soph.* Ex α et στείβω.

Ἀστεϊσμὸς, οῦ, ὁ, urbanitas; (2) festivitas; (3) figura rhetorica. Ab ἀστεΐζομαι.

Ἀστείως, *adv.* festive, urbane. Ab ἀστεῖος.

Ἄστεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄστεγος. Hinc

Ἀστεκτὶς, *adv.* intolerabiliter, intoleranter.

Ἀςελέχης, εος, ὁ ϗ ἡ, caudice, trunco carens.
Ἀςέλεχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἀςεμβακτα, *adv.* lamentabiliter, flebiliter. Ab
Ἀςέμβακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, contumeliis probrisque carens; (2) firmus, stabilis. Ex α priv. et ςέμβω, *contumelia adficio, moveo.*
Ἀςεμϐὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, immotus, firmus; (2) non perturbatus, stupore non attonitus, metu non perculsus. Ex iisd.
Ἀςεμφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. Ἔχων ἀςεμφέα βωλὴν, *Il.* 2, 344. Ἀλλ' ἀςεμφὲς ἔχεσκεν, *Id. Ibid.* 3, 219.
Ἀςεμφέως, idem quod ἀςεμφῶς, *Steph.*
Ἀςεμφῶς, *adv.* immote, rigide, firmiter.
Ἀςεναχτὶ, *adv.* sine gemitu:
Ἀςενακτὶ, *adv.* idem. Ab
Ἀςένακτος, ου, ὁ ἡ ϗ, non gemebundus; (2) qui non gemit, qui sine gemitu aliquid agit. Ex α priv. et ςενάζω.
Ἀςενάκτως, *adv.* sine gemitu.
Ἀςέον, canendum est, *Aristoph.* Ab ᾄδω.
Ἄςεπτος, ον, non coronis ornatus, honoratus, sc. cultus, de diis, *Eur.* Ex α priv. et ςέφω.
Ἀςεργάνωρ, ορος, ἡ, non grata marito. Ab ἀνὴρ· et
Ἀςεργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inamabilis; (2) inexorabilis, implacidus. Ex α priv. et ςέργω.
Ἀςέρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, stellans, sidereus. Ab ἀςήρ.
Ἀςερίας, ου, ὁ, stellarius.
Ἀςερίζω, f. ίσω, in stellam verto.
Ἀςέριον, ου, τὸ, phalangium.
Ἀςέριος, ου, ὁ ϗ ἡ, stellans.
Ἀςερίσκος, ου, ὁ, stellula, asteriscus *, signum criticorum locis pulcrioribus adponi solitum; (2) herba quædam. Dim. ab ἀςήρ.
Ἀςεροειδὴς, ὲς, stellatus. Ab εἶδος.
Ἀςερόεις, όεσσα, όεν, stellatus, stellis distinctus et ornatus. *Gl. V.* sidereus. Ab eod.
Ἀςερόομματος, ον, epith. noctis, stellata, *proprie*, oculorum loco stellas habens. Ab ὄμμα.
Ἀςεροπᾷ, dat. sing. *Dor.* pro ἀςεροπῇ.
Ἀςεροπὴ, ῆς, ἡ, fulgur. Ab ἀςράπτω. Hinc
Ἀςεροπητὴς, ῦ, ὁ, fulgurator, fulminator.
Ἄςερος, idem quod, vel pro, ἀςέριος, *Lycurg.*
Ἀςεροσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, stellarum contemplator. Ex ἀςὴρ et σκοπὸς, *spectator.*
Ἀςεροφεγγὴς, ὲς, stellis fulgens.
Ἀςερωπὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, stellarum faciem habens, stellatus. Ἀςερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, *Eurip. Phœn.* 131. Ex ἀςὴρ et ὤψ, *facies.*
Ἀςέφανος, ου, ὁ ϗ ἡ, coronam non habens, corona non redimitus. Καὶ φονίυς ἀνδρῶν ἁμίλλας ἄθετ' ἀςεφάνυς, *Eurip. Androm.* 1020.
Ἀςεφάνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἀςὴ, ῆς, ἡ, civis femina. Ab ἀςός.
Ἄςηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cippum non habens, epith. sepulti vel sepulchri. Ex α priv. et ςήλη.
Ἀςὴν, ῆνος, ὁ ϗ ἡ, infortunatus, infelix, ærumnosus, qui nullam stationem nec sedem habet, *Hes.* Ex α priv. et ςῆναι, *stare.*
Ἄςηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. *Hes.*
Ἀςὴρ, έρος, ὁ, stella.
Ἀςήρικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, instabilis, infirmus. Ex α priv. et ςηρίζω, *stabilio.*
Ἀςὴς, ῦ, ὁ, cantor, *Gl. V.* Ab ᾄδω, *cano.*
Ἀςιατικὸς, ἡ, ὸν, pro ἀςικὸς, *Steph.*
Ἀςιβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non calcatus, non tritus; (2) non pervius. Ex α priv. et ςείβω.
Ἀςίβητος, ον, idem quod ἀςιβὴς, *Lycurg.*
Ἀςικὸς, ἡ, ὸν, canorus. *Gl. V.* Ab ἀςής.
Ἀςικὸς, ἡ, ὸν, qui in urbe habitat; (2) urbanus, civilis, scitus, festivus; (3) prudens, circumspectus. Ab ἄςυ, *urbs.*
Ἀςικῶς, *adv.* festive, urbane, prudenter.
Ἄςικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui punctus non est; (2) nullo stigmate signatus.
Ἀςίοχος, ου, ὁ, vas rotundum, quod infusa pice, sulphure, et stuppa, injectoque igne ejaculabatur; malleolus, *Hes.*
Ἀςίτης, ου, ὁ, urbis incola, civis. Οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀςίταις πρέπει, *Soph. in Fragm. Alexandri.* Βοτῆρα νικῶν ἄνδρας ἀςίτας, *Id. Ibid.*

Ἀςοιχείωτος, ον, *proprie* elementis carens; (2) rudis literarum, indoctus. Ex ςοιχεῖα.
Ἄςοιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, in quo versus seu ordines nulli sunt. Ex α priv. et ςοῖχος, *ordo, versus.*
Ἄςολος, ον, veste carens, non stolatus, *Soph. ap. Plut.*
Ἄςομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui os non habet; (2) qui loquendi facultate destitutus est; (3) cui parvum est os; (4) durioris oris; (5) ingratus ori. (4) ἄςομοι πῶλοι, contumaces durique oris equi, *Soph. El.* 724. Ex α priv. et ςόμα, *os.*
Ἀςόμωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui exacutus non est; (2) epith. ferri, quod non tinctum est, postquam candefactum fuit. Ex α priv. et ςομόω.
Ἄςονος, ον, dolore vacuus; (2) valde tristis. Ex α et ςένω.
Ἀςόξενος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus majores erant cives, quum ipse sit peregrinus. Ex ἀςὸς et ξένος
Ἄςοργος, ου, ὁ ϗ ἡ, naturalis amoris expers. *Ph.* inamabilis, sine affectione. Ex α priv. et ςοργὴ, *amor naturalis.*
Ἀςὸς, ῦ, ὁ, civis. Ab ἄςυ.
Ἀςοχέω, ῶ, f. ήσω, non recta ad scopum tendo; aberro a scopo; (2) non gratificor, desum alicui, *ap. Polyb.* Περὶ τὴν πίςιν ἠςόχησαν, 1 *Tim.* 6, 21. Ὧν τινες ἀςοχήσαντες, *Ibid.* 1, 6. Ab ἄςοχος. Hinc
Ἀςόχημα, ατος, τὸ, erratum, proprie ejus qui non recte ad scopum tendit, imprudenter factum.
Ἀςοχία, ας, ἡ, quum quis non bene collineat; quum quis aberrat a scopo; (2) opinionis et spei frustratio. Ab
Ἄςοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non bene collineat; (2) qui non bene conjicit, male consulit. Ex α priv. et ςοχάζομαι.
Ἀςόχως, *adv.* imprudenter, infeliciter.
ΑΣΤΡΑΒΗ, ης, ἡ, sella lignea, ephippium; (2) asinus, mulus.
Ἀςραβηλάτης, ου, ὁ, agaso, mulio. Ex ἀςράβη et ἐλαύνω, *agito.*
Ἀςράβηλος, ου, ὁ, idem quod ςράβηλος.
Ἀςραβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non tortus seu tortuosus, planus; (2) qui non fallit, certus. Ex α priv. et ςρέφω. Hinc
Ἀςραβίζω, et ἀςραβαλίζω, complano.
Ἀςραγαλίζω, f. ίσω, talis ludo:
Ἀςραγάλιον, ου, τὸ, taxillus, parvus talus. Dim. ab ἀςράγαλος.
Ἀςραγάλισις, ἡ, idem quod ἀςραγαλισμὸς, *Aristot.*
Ἀςραγαλίσκος, ου, ὁ, taxillus, *Ph.* Ab eod.
Ἀςραγαλισμὸς, ῦ, ὁ, lusus taxillorum, vel aleæ. Ab ἀςραγαλίζω. Unde
Ἀςραγαλιςικὸς, vel ἀςραγαλιτικὸς, ἡ, ὸν, talarius.
Ἀςραγαλίτης, ου, ὁ, astragalo similis.
ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, vertebra, spondylus; (2) talus lusorius.
Ἀςραγαλωτὸς, ἡ, ὸν, talaris, *Philox.* A præc.
Ἀςραπαῖος, αία, αῖον, fulguralis. Ab
Ἀςραπὴ, ῆς, ἡ, fulgur, coruscatio. Ab ἀςράπτω.
Ἀςραπηφορέω, ῶ, f. ήσω, fulgura fero. Τῷ ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀςραπηφορεῖ, *Aristoph. Pace*, 721. Ab
Ἀςραπηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, fulgura ferens.
Ἀςραποειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, coruscus, *Gl. V.* Ex ἀςραπὴ et εἶδος, *forma.*
Ἀςραπτεὺς, έος, ὁ, fulgurator, epith. Jovis.
Ἀςραπτὴς, ῦ, ὁ, fulgurator, *Orph.*
Ἀςραπτικὸς, ἡ, ὸν, fulgurans.
ΑΣΤΡΑΠΤΩ, f. ψω, fulguro; (2) fulgeo, corusco, mico; (3) ejaculor, emitto, spiro. Κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀςράπτει, *Eur. Ph.* 111. Ἤςραπτε χαλκῷ, *Xen. Cyr.*
Ἀςράρχης, ου, ὁ ϗ ἡ, princeps siderum.
Ἄςραρχος, ου, ον, astrorum princeps, epith. lunæ, *Orph.*
Ἀςρατεία, ας, ἡ, militiæ vacatio; (2) desertio militiæ; (3) pax. Ἀςρατεία Minerva vocabatur, cujus templum erat in Laconia. Ex α et ςρατός.
Ἀςράτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immunis a militia; (2) qui non militavit. Ex α priv. et ςρατεύω.

Ἀςρατηγησία, ας, ἡ, imperatoriæ artis imperitia. Ex α priv. et ςρατηγέω.
Ἀςρατήγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, imperitus ducendi exercitum; (2) duce carens. Ab iisd.
Ἀςρατηγήτως, *adv.* sine duce, sine imperio; (2) imperite, temere.
Ἀςρατηγικὸς, ἡ, ὸν, imperatoriæ artis ignarus, malus imperator. Ex α priv. et ςρατηγός.
Ἀςραφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui flecti nequit; (2) durus, immobilis. Ex α priv. et ςρέφω.
Ἄςρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui flecti aut torqueri nequit; (2) quem vertere aut circumagere non licet. Ex iisd.
Ἀςρίαι, et ἄςριες, taxilli. Vid. ἄςρις. Hinc
Ἀςρίζω, f. ίσω, taxillis ludo.
Ἀςρικὸς, ἡ, ὸν, sideralis. Ab ἄςρον.
Ἄςρις, ιος, ἡ, taxillus; talus lusorius, *Call. Steph.* Dim. Ab ἀςράγαλος.
Ἀςροβάκχος, ου, ὁ, astronomus, qui de astris loquitur. Ex ἄςρον et βάζω, *loquor.*
Ἀςροβλὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, sideratus, a sidere perculsus. Ex ἄςρον et βάλλω, *jacio.*
Ἀςροβλησία, ας, ἡ, sideratio. Ex iisd.
Ἀςροβολέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, sideror. Ex iisd.
Ἀςροβόλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, sideratus. Ex iisd.
Ἀςροβολία, ας, ἡ, idem quod ἀςροβλησία.
Ἀςροβολίζεσθαι, siderari, *Gl. V.* ἀςροβολιζόμενοι, siderati, *Gl. V.* Ex ἄςρον et βολή.
Ἀςροβολισμὸς, ῦ, ὁ, sideratio. A præc.
Ἀςρογείτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, ita editus ut astris vicinus videatur. Ex ἄςρον et γείτων.
Ἀςρογοητεία, ας, ἡ, astrologia præstigiatrix, *Suicer.* Ex ἄςρον et γοητεία, *præstigiæ.*
Ἀςροδίαιτος, ον, sub dio etiam noctu agens, epith. pastoris. Ex δίαιτα, *vitæ ratio.*
Ἀςροειδὴς, ὲς, sideribus similis, sc. motu, aut alia re. Ex εἶδος.
Ἀςροθεσία, ας, ἡ, plures stellæ simul positæ, quæ astrum sive sidus efficiunt; (2) constellatio, positus siderum. Ex θέσις.
Ἀςροθετέω, stellas quasdam vicinas conjungere, (imaginem ἀςερισμὸν vocant) eisque nomen tribuere. Οὐδὲ γὰρ οἰκὸς ἦν πω, τὴν ἑτέραν ἠςροθέτησαι, *Strabo* 6.
Ἀςροθέτημα, τὸ, asterismus, astrum ipsum.
Ἀςροθέτης, ου, ὁ, qui conjungit stellas et iis nomen facit. Οὐράνιον νόμον, ἀςροθέτην, stellis suum locum adsignantem, *Orph. Hym.* 63.
Ἀςρόθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad stellarum positum pertinens. Οὕτω Πήγασος ἵππος ἀπώλεσε Βελλεροφόντην βυληθέντα μαθεῖν ἀςροθέτυς κανόνας, *Anal. Brunck.* 2, 420. Ex ἄςρον et τίθημι, *pono.*
Ἀςροθύτης, ου, ὁ, qui astris sacrificat, astrorum cultor. Ex ἄςρον et θύω, *sacrifico.*
Ἀςρόκυνος, ὁ, canis siderius, *Steph.*
Ἀςρολογέω, ῶ, f. ήσω, astrologiam tracto, profiteor:
Ἀςρολόγημα, ατος, τὸ, constellatio, horoscopus.
Ἀςρολογία, ας, ἡ, astrologia, scientia astrologorum.
Ἀςρολογικὸς, ἡ, ὸν, ad astrologiam pertinens. Ab
Ἀςρολόγος, ου, ὁ, qui ex astris futura prædicit, astrologus. Ex ἄςρον et λόγος, *sermo.*
Ἀςρόμαντις, εως, ὁ, qui ex astrorum contemplatione futura prædicit.
Ἄςρον, ου, τὸ, sidus, astrum, congregatio stellarum; (2) stella; (3) signum; (4) canis, canicula. Ὦ τὴν ἐν ἄςροις οὐρανῦ τέμνων ὁδὸν, *Eur. Phœn.* 1. Ab ἀςήρ.
Ἀςρονομέω, ῶ, astronomiam tracto:
Ἀςρονομία, ας, ἡ, astrorum scientia, astronomia. Οἱ ἐν ἀςρονομίᾳ, astronomi; ut οἱ ἐν τέλει, magistratus. Σοφὸς παρὰ τοῖς ἐν ἀςρονομίᾳ, *Suidas, voc.* Ζωροάςρης.
Ἀςρονομικὸς, ἡ, ὸν, ad astronomiam pertinens, astronomicus. Ab
Ἀςρονόμος, ου, ὁ, astrorum scientiæ peritus, astronomus. Ex ἄςρον et νέμω, *distribuo.*
Ἀςροπλὴξ, siderosus, *Ph.* Ex πλήσσω, *ferio.*
Ἀςροπολέω, ῶ, f. ήσω, circa astrorum scientiam versor. Ex ἄςρον et πολέω.
Ἀςρύθιςος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui radiculæ succo elotus purgatusque non est. Ex α priv. et ςρυθίζω, *radiculæ succo purgo.*

Ἀστροφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, stellis, seu in modum stellarum, resplendens. Ex φάω.

Ἀστροφέρητος, ον, idem quod ἀστροφόρος, *Synes.*

Ἀστροφόρος, ου, ὁ, astrifer. Ex ἄστρον et φέρω.

Ἄστροφος, qui terga non vertit, qui non respicit. Ἀφέρπειν ἄστροφος, *Soph. Œd. Col.* 490.

Ἀστροχίτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, stellis velut tunica indutus, stellis amictus. Ex ἄστρον et χιτών.

Ἀστρῷος, ου, ὁ ϗ ἡ, sidereus. Ab ἄστρον.

Ἀστρωπὸς, ὸν, sidereus, sideris modo splendens. Ἀστρωποὺς τε κατέσχεν οἴκους, *Eurip. Herc. Fur.* 406. Ab ὤψ.

Ἀστρωσία, ας, ἡ, cubatio sine stragulis. Ex α priv. et στρωννύω, *sterno.* Unde

Ἄστρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui stratus seu instratus non est, stragula non tectus, item sine stragulis cubans. Ἄστρωτος εὐνὴ χαμαὶ, *Aret.* Ἀστρώτῳ πέδῳ πλευρὰς τιθέντες, *Eurip. Herc. Fur.* 52.

ἌΣΤΥ, υος, τὸ, urbs, astu, seu asty; peculiariter Athenæ.

Ἀστυάναξ, ὁ, urbis princeps, *Æsch.*

Ἀστυβοώτης, ου, ὁ ϗ ἡ, per urbem clamitans. Ex ἄστυ et βοάω, *clamito.*

Ἀστυγειτονέω, in vicinia (urbis) habito.

Ἀστυγειτονικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Ἀστυγείτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, urbi vicinus, vicinus, conterminus, finitimus, propinquus; confinis, proximus urbi, *Gl. V.*

Ἀστυδρομέω, per urbem vagor.

Ἀστυκὸς, ἡ, ὸν, qui in urbe habitat, oppidanus; (2) urbanus, scitus. Τὸ ἀστυκὸν, cives, urbana multitudo, *Appian. Bell. Civ.* 1, 107. Ab ἄστυ.

Ἄστυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, columnis carens.

Ἀστυμέριμνος, ον, mundanas res curans, *Synes.*

Ἀστυνομέω, ædilis sum:

Ἀστυνομία, ας, ἡ, viarum ædificiorumque publicorum curam gerendi munus; ædilitas.

Ἀστυνομικὸς, ἡ, ὸν, ædilitius.

Ἀστυνόμιον, ου, τὸ, edictum ædilitium. Ab

Ἀστυνόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui viarum ædificiorumque curam gerit; ædilis, curator urbis. Ex ἄστυ et νέμω, *distribuo, colo, rego.*

Ἀστύοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, urbem tuens seu protegens. Ex ἄστυ et ἔχω, *teneo.*

Ἀστυπολέω, ῶ, per urbem incedo, in publicum prodeo, in forum, &c.

Ἄστυρον, vel ἀστυρὸν, οῦ, τὸ, oppidulum. Dim. Ἄστυρον ἐκτίσσαντο, *Callim, Epig.* 104. Ἄστυρά τε Πριόλαο καταστρεφθέντα δίδουσι, *Nicand. Alexiph.* 15.

Ἄστυτος, ου, ὁ, qui penem erigere nequit. Ex α priv. et στύομαι.

Ἀστυφέλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non disturbatus, inconcussus, immotus; (2) non dissectus. Ex α priv. et στυφελίζω, *disturbo.*

Ἀστύφελος, ου, ὁ ϗ ἡ, minime durus, non asper vel salebrosus.

Ἀστυφίη, ης, ἡ, adstrictionis vacuitas. Ex α priv et στύφω, *adstringo.*

Ἀστυψία, ας, ἡ, idem et ex iisd.

Ἀσυγγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nihil adfinitatis habens, alienus genere.

Ἀσυγγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, non propensus ad ignoscendum; (2) qui veniam non dat; (3) immitis, immisericors.

Ἀσύγγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, indignus venia, indignus cui ignoscatur.

Ἀσυγγνώστως, *adv.* ita ut ignosci non possit, vel non debeat, vel sine venia.

Ἀσύγγραφος, ον, epith. pecuniæ sine syngrapha datæ. A συγγραφή.

Ἀσυγγύμναστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non exercetur.

Ἀσυγκέραστος, ου, ὁ ϗ ἡ, intemperatus, *Gl. V.* (2) qui cum alio commisceri, coalescere nequit. Ex α priv. et συγκεράννυμι.

Ἀσύγκλειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non conclusus; (2) qui concludi nequit. Ex συγκλείω.

Ἀσύγκλωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nendo connexus aut girgillo contortus in unum glomerem non est; (2) qui connecti nequit. Ex α priv. et συγκλώθω, *consuo, necto, connecto.*

Ἀσυγκόμιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui comportatus seu collectus non est. Ex συγκομίζω.

Ἀσύγκρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, simplex, non mixtus; (2) qui cum altero conciliari, coire, non potest, plane contrarius.

Ἀσύγκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui concretus non est; (2) qui concrescere aut coalescere nequit; (3) qui cum alio commercium non habet; (4) qui cum alio contendi et comparari nequit: incomparabilis, *Gl. V.* Ex α priv. et συγκρίνω.

Ἀσυγκρίτως, *adv.* citra concretionem, more eorum quæ concreta non sunt.

Ἀσυγκρότητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui conflatus, seu coactus, item compactus non est; (2) qui conflari aut cogi non potest. *Gl. V.* sine sustentatione. Ex α priv. et συγκροτέω.

Ἀσυγκροτήτως, *adv.* disperse, negligenter, raro filo, tenuiter.

Ἀσύγχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non confusus, non permixtus. Ex α priv. et συγχύω.

Ἀσυγχύτως, *adv.* citra confusionem, distincte.

Ἀσυγχώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non concedendus, non permittendus; (2) venia non dignus, cui non est ignoscendum; (3) qui ad veniam dandum non est propensus, non placabilis; (4) nimium severus, inclemens. Ex α priv. et συγχωρέω, *concedo.*

Ἀσυγχωρήτως, *adv.* ita ut venia dari non possit, citra veniam.

Ἀσύζευκτος, ον, insociabilis, abhorrens, qui coire cum altero non potest. A ζεύγνυμι.

Ἀσυκοφάντητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui a sycophanta delatus non est; (2) qui calumniose deferri nequit. *Gl. V.* sine calumnia. Ex α priv. et συκοφαντέω.

Ἀσυκοφαντήτως, *adv.* citra calumniam.

Ἀσυλαῖος, αία, αῖον, ad asylum pertinens. Ab ἄσυλον.

Ἀσυλάρχης, ου, ὁ, inviolabilis et sacer magistratus, qualis apud Romanos tribuni plebis erant; (2) præfectus, magister, curator asylorum. Ex ἄσυλος, vel ἄσυλον, et ἀρχή.

Ἀσυλεὶ, *adv.* tuto, sine spoliationis periculo; (2) ita ut sine scelere summo violari nequeas.

Ἀσύλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non spoliatus, inviolatus, firmus, item non violandus.

Ἀσυλία, ας, ἡ, sanctitas loci; (2) jus libertatis et veniæ quod quis apud aras consequitur; (3) asylum ipsum, *ap. Jos.*

Ἀσύλληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui comprehendi non potest, seu manu, seu mente. *Gl. V.* incomprehensus; ἡ, quæ concipere nequit. Ex α priv. et συλλαμβάνω.

Ἀσυλληψία, ας, ἡ, impotentia concipiendi. Ex iisd.

Ἀσυλλόγιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non probe collectus, et ratiocinando conclusus; ἀσυλλόγιστον, inexplicabile, *Gl. V.* (2) qui nequit ratiocinando aliquid colligere. Ex α priv. et συλλογίζομαι.

Ἀσυλλογίστως, *adv.* sine ratiocinatione; (2) inconsiderate, imprudenter.

Ἄσυλον, ου, τὸ, asylum, locus sacrosanctus, *sub.* τέμενος, vel χωρίον. Ab

Ἄσυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, inspoliatus, tutus. *Gl. V.* intemeratus; (2) a violentia tutus, sacer, inviolabilis. Tribuni plebis erant apud Romanos ἄσυλοι, sic et caduceatores, *Budæ Pandect.* Ex α priv. et σύλη, *spolium.*

Ἀσύλωτος, ον, idem. Ex α et συλόω.

Ἀσύμβαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Ἀσύμβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui compositionem non admittit, a pacificatione alienus; (2) non conveniens, non congruens, non cohærens. Ex α priv. et συμβαίνω, *convenio.*

Ἀσυμβάτως, *adv.* animo a compositione alieno.

Ἀσύμβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non comparandus, impar; (2) non adsequendus, obscurus. (2) δέρκομαι φάτιν ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν, *Soph. Trach.* 693. Ex α priv. et συμβάλλω.

Ἀσύμβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui symbolam non confert; (2) iners, inutilis; (3) qui nihil in medium attulit. Ex iisd.

Ἀσυμβόλως, *adv.* sine symbolo, gratis.

Ἀσυμβούλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nemine consultore utitur; (2) quem nemo consilio adjuvat; ἀσυμβούλευτον, insuasum, *Ph.* Ex α priv. et συμβουλεύω, *consilium do.*

Ἀσύμβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, consilio vacans, inconsultus. Ex α priv. et συμβουλὴ, *consilium.*

Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, symmetriæ carentia; (2) chorda in circulo. Ab

Ἀσύμμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, inconcinnus, incongruus. *Gl. V.* immoderatus; (2) qui nullam quantitatis proportionem, sive nullum commensum habet cum alio.

Ἀσυμμέτρως, *adv.* sine symmetria.

Ἀσυμμιγὴς, ὲς, qui misceri cum altero non potest, nihil cum altero commercii, consuetudinis habet.

Ἀσύμμικτος, ον, idem; (2) immanis, insociabilis.

Ἀσυμπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui compactus et coagmentatus non est. Ex συμπήγνυμι.

Ἀσυμπάθεια, ας, ἡ, vacuitas ab adfectu, inclementia, nulla misericordia. Ab

Ἀσυμπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, adfectu seu naturæ consensu carens, cui nullus est consensus adfectuum cum alio; (2) qui commiseratione alieni mali non tangitur; *Ph.* inclemens, immitis. Ex α priv. et συμπαθής.

Ἀσυμπαθῶς, *adv.* sine misericordia.

Ἀσύμπλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui copulatus vel consertus non est; (2) qui complicari aut connecti nequit. A συμπλέκω.

Ἀσυμπλήρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, incompletus; (2) qui compleri nequit. Ex συμπληρόω.

Ἀσύμπλοκος, ον, qui conjungi, coire cum altero non potest, insociabilis. A συμπλέκω.

Ἀσύμπτωτος, ον, qui non considit, et compressus est, *Steph.* Ex α et συμπίπτω.

Ἀσυμπώρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non consolidatus. Ex α priv. et συμπωρόω.

Ἀσυμφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non conspicuus, non perspicuus. Ex α priv. et συμφανής.

Ἀσυμφανῶς, *adv.* obscure, tecte.

Ἀσύμφιλος, ον, alienus ab amicitia.

Ἀσύμφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, inutilis, damnosus; (2) qui non potest se accommodare. (2) καὶ ἄλλως τῷ βαρβαρικῷ τρόπῳ τῆς διαίτης οὐκ ἀξύμφορον, *Arr. Hist. Alex.* 6, 30.

Ἀσυμφόρως, *adv.* inutiliter, damnose.

Ἀσυμφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non coalescens.

Ἀσύμφυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, nullam cognationem habens; (2) abhorrens, alienus.

Ἀσύμφυρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non commixtus, non confusus.

Ἀσύμφυτος, ον, alienus, abhorrens ab alterius natura.

Ἀσυμφωνία, ας, ἡ, inconcentio, *Gl. V.* Ab

Ἀσύμφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, absonus, discors, dissentiens, abhorrens.

Ἀσυμφώνως, *adv.* absone, inconvenienter, absurde.

Ἀσυνάγωγος, ου, ὁ ϗ ἡ, alienus a synagoga, exclusus a synagoga. Ex συναγωγή.

Ἀσυναίρετος, ον, non contractus, vox grammaticorum. Hinc

Ἀσυναιρέτως, *adv.* absque contractione. Ex α priv. et συναιρέω, *contraho.*

Ἀσύνακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui congregari non potest, insociabilis; (2) qui se abstinet a συνάξει seu communione Christiana, vel ab ea arcetur. Ex α priv. et συνάγω.

Ἀσυναλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ab omni commiseratione alienus, *Suicer.* Ex α priv. et συναλγέω.

Ἀσυναλείπτως, *adv.* sine synalœphe, sine elisione: vox gramm.

Ἀσυνάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum quo contrahi vel commercium haberi non potest; (2) cui nihil est commercii cum vita civili; (3) insociabilis. Ex α priv. et συναλλάττω.

Ἀσύναπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non conjunctus, non cohærens; (2) qui conjungi nequit, insociabilis. Ex α priv. et συνάπτω.

Ἀσύναρθρος, vox gramm. qui articulo non copulatur substantivo.

Ἀσυνάρθρως, *adv.* sine articulo.

Ἀσυναρίθμητος, ον, qui connumerari non potest.

Ἀσυνάρτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non connexus, non cohærens;

hærens; (2) non consentaneus, non conveniens. Ex α priv. et συγκροτάω, connecto.

Ἀσυγκροτήτως, *adv.* non connexe.

Ἀσύνδετον, ου, τὸ, conjunctionis copulativæ defectus, figura grammatica. Ab

Ἀσύνδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non conjunctus, non copulatus. Ex α priv. et συνδέω, copulo.

Ἀσυνδέτως, *adv.* sine copula; (2) modo Asyndeti.

Ἀσύνδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non manifestus, non cognitus.

Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non copulatus; (2) qui copulari aut conjungi nequit; (3) cælebs. Ex α priv. et συνδυάζω.

Ἀσυνδυάστως, *adv.* sine copulatione.

Ἀσυνείδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non conscius, inconsciens, *Gl. V.* Ex α priv. et συνειδέναι.

Ἀσυνειδότως, *adv.* inscio alio. Ex συνειδώς.

Ἀσυνείκαστος, ον, obscurus, nulla conjectura aut ingenio assequendus.

Ἀσυνεσία, ας, ἡ, insipientia, inscitia. Οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας, neque compensat mortalium imprudentiam, *Eurip. Phœn.* 1718. Ex α priv. et συνίημι.

Ἀσυνετέω, ῶ, desipio; (2) non intelligo. Ab

Ἀσύνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, insipiens; qui in judicando non est perspicax; (2) difficilis intellectu, obscurus. (1) Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγὼ, *Eurip. Phœn.* 1606. Τὰ μὲν ὑπὸ γνώμας πολιτῶν ἀσυνέτου, *Id. Iphig. in Aul.* 368. (2) Αἴνιγμα παρθένου κόρας ἀσύνετον εὑρὼν, *Id. Phœn.* 1721. *Gl. V.* imprudens. Ex α priv. et συνετός.

Ἀσυνετοποιέω, stulte facio, dementer ago.

Ἀσυνέτως, *adv.* dementer, stulte.

Ἀσυνηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, patrocinio destitutus. Ex α priv. et συνηγορέω, *patrocinor.*

Ἀσυνήθεια, ας, ἡ, insolentia, novitas insueta. *Gl. V.* desuetudo. Ab

Ἀσυνήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, insuetus, insolens.

Ἀσυνήθως, *adv.* insolenter.

Ἀσυνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ignarus, *Æsch.* Ex α et συνίημι.

Ἀσυνθεσία, ας, ἡ, transgressio et violatio pactorum seu fœderis. Ex συντίθεμαι.

Ἀσυνθετέω, sum ἀσύνθετος, non sto pactis, *V. T.*

Ἀσύνθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non compositus aut concretus, simplex; incompositus, *Gl. V.* (2) qui fœdera et pacta non servat; (3) qui pacta non iniit, qui non est pactus, qui fœdus non fecit, cum quo nemo pactum inire potest, ab omni commercio cum aliis abhorrens; (4) implacabilis.

Ἀσυνθέτως, *adv.* distracte, divulse, *per Tmesin.*

Ἀσυνίστωρ, ορος, ὁ, inconscius, *Gl. V.*

Ἀσύννους, parum prudens.

Ἀσυνόδευτος, ον, non comitatus.

Ἀσύνοπτος, ον, obscurus, quem oculis adsequi non licet.

Ἀσυνουσίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cum nemine versans, cum nemine consuetudinem habens. Ex α priv. et συνουσιάζω.

Ἀσύντακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, indispositus; (2) immunis a muneribus. Ex α priv. et συντάττω, *compono.*

Ἀσυνταξία, ας, ἡ, ordinis perturbatio. Ex α priv. et σύνταξις, *ordo.*

Ἀσυντέλεστος, ον, imperfectus.

Ἀσυντελής, έος, ὁ καὶ ἡ, imperfectus, ad finem non perductus; (2) inutilis, qui nihil prodest; (3) immunis; ἀσυντελῆ χωρία, immunes fundi, *Gl. V.* Ex α priv. et συντελέω, *perficio.*

Ἀσυντελῶς, *adv.* imperfecte; (2) ut nihil tributorum conferas.

Ἀσύντονος, ου, ὁ καὶ ἡ, non contentus, laxus, remissus, languidus. Ex α priv. et συντείνω.

Ἀσυντόνως, *adv.* sine contentione, remisse.

Ἀσύντριπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inquassatus, *Gl. V.* A συντρίβω, *contero.*

Ἀσυνύπαρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui simul non subsistit. *Vox eccles. Suicer.* Ex α priv. et συνυπάρχω.

Ἀσυρής, έος, ὁ καὶ ἡ, scelestus, temerarius; (2) abjectus, sortis infimæ. Ex α priv. et σύρω.

Ἀσύρικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non exsibilatus, vel irrisus. Ex α priv. et συρίσσω.

Ἀσυσκεύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non complicatus, ut sarcina, non convasatus; (2) inconditus, non digestus. Ex α priv. et συσκευάζω.

Ἀσυστασία, ας, ἡ, discordia, confusio. Ab

Ἀσύστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, male compactus, non cohærens, qui consistere non potest, parum sibi constans; ἀσύστατα, repugnantia. Ex α priv. et συνίσταμαι.

Ἀσυστόλως, *adv.* citra systolen sive correptionem. Ex α priv. et συστολή.

Ἀσύστροφος, ον, inconcinnus, incompositus.

Ἀσύφηλος, ὁ καὶ ἡ, vilis, abjectus; (2) contumelia affectus; (3) stolidus. *Ph.* absurdus. (*reperitur et ἀσύμφηλος, sed dubia scriptura,* Ern.) Ex ἄτω et φῆλος, *impostor,* (potius ab α priv. et σοφὸς, *Ern.*)

Ἄσυχα, *quiete, Dor.* pro ἥσυχα.

Ἀσυχίμως, acc. pl. *Dor.* pro ἡσυχίμους.

Ἀσυχίω, gen. sing. *Dor.* pro ἡσυχίου.

Ἀσφάδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non jactat pedes. Ex α priv. et σφαδάζω.

Ἀσφαδάστως, *adv.* sine palpitatione, ita ut pedibus terram non pulses.

Ἀσφακέλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non infestatus σφακέλῳ, quod vide.

Ἄσφακτος, ον, non mactatus. Ab α et σφάττω.

Ἀσφάλεια, ας, ἡ, securitas; (2) cautio, pignora, sponsores; cautela, *Gl. V.* (3) fides publica, libera potestas commeandi; (4) præsidium firmum, munitio; (5) veritas, certitudo; stabilitas, *Gl. V.* (6) tabulæ pactorum, quibus reges seu magistratus quicunque civibus de modo futuri sui regiminis cavent; vulgo, *capitulatio,* Ern.

Ἀσφαλέως, *adv.* tuto, secure, sine periculo; (2) certo, haud dubie; (3) diligenter, accurate. Ab

Ἀσφαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, minime lubricus, de via. stabilis; (2) tutus, non periculosus; (3) qui non potest everti et dejici, firmus; (4) tutus adversus fortunæ incursus seu insidias; cautus, *Gl. V.* ἀσφαλὲς, cautum, *Gl. V.* Ἀσφαλέστεροι, ἐς κίνδυνον, minus periculosi, *Aret.* (4) Πρὸς δὲ τῶν ἐξαπατώντων μὴ ἁλῶναι ἀσφαλέστατος, *Arr. Hist. Alex.* 7, 28. Ex α priv. et σφάλλω.

Ἀσφαλίζω, f. ίσω, tutor, firmo, stabilio, proprie in lubrico lapsantem; (2) confirmo, adfirmo, pro certo adsevero; (3) tutum reddo, munio; (4) caveo sponsoribus, sive pignoribus; (5) propulso, arceo; (6) occludo fores seris; ἀσφαλίζομαι, caveo, communio, munio, *Gl. V.* ἠσφαλίσω, cavisti, *Ph.* a. 1. med. ἠσφαλισμένον, munitum, cautum, perf. part. pass. Τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον, *Act.* 16, 24. Τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται, *Polyb.* Ab ἀσφαλής. Unde

Ἀσφάλιος, ου, ὁ, stabilitor; epith. Neptuni, quia inconcussa terræ fundamenta servat.

Ἀσφαλίσασθε, 2. pl. a. 1. imperat. med. verbi ἀσφαλίζω.

Ἀσφάλισις, εως, ἡ, munitio; (2) adservatio; (3) occlusio.

Ἀσφάλισμα, ατος, τὸ, cautela. *Gl. V.* munitio; (2) firmamentum, πλοίου, saburra. *Gl. V.* ἀσφαλίσματα, instrumenta. Ab ἀσφαλίζω, *caveo.*

Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, et *in fem.*

Ἀσφαλτῖτις, ιδος, ἡ, sc. λίμνη, bitumen fundens. Ab

Ἄσφαλτος, ου, ἡ, bitumen. Hinc

Ἀσφαλτόω, ῶ, f. ώσω, bitumine illino.

Ἀσφαλτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bituminosus.

Ἀσφάλτωσις, εως, ἡ, bituminis inductio, qu. dic. bituminatio. Ab ἀσφαλτόω.

Ἀσφαλῶς, *adv.* tuto, firmiter, stabiliter, certe. Ab ἀσφαλής.

Ἀσφαραγέω, ῶ, valde strepo.

Ἀσφάραγος, ου, ὁ, sonus, strepitus; (2) asparagus.

Ἀσφῆλος, ον, invalidus, imbecillis, *Hes.* potius, idem quod ἀσφαλής, *Ib. Steph.*

Ἄσφιγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui constringi nequit; (2) non constrictus. Ex α priv. et σφίγγω.

ἈΣΦΟ'ΔΕΛΟΣ, ου, ὁ, asphodelus, planta Proserpinæ et Manibus sacra. *Ph.* ebulum. *Angl.* KING'S SPEAR, or ASPHODEL.

Ἀσφοδελὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, asphodelum generans, ubi asphodelus invenitur. A præc.

Ἀσφοδελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, asphodelo similis, qui de asphodeli genere est. Ab eod.

Ἀσφράγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non signatus, non obsignatus; (2) non custoditus; (3) non baptizatus. Ex α priv. et σφραγίζω.

Ἀσφυκτέω, ῶ, pulsu arteriarum careo; (2) quiesco, perturbatione animi vaco. Ab

Ἄσφυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non pulsans, pulsu destitutus, ubi pulsus tam exilis est ut deprehendi nequeat. Ex α priv. et σφύζω.

Ἀσφυξία, ας, ἡ, privatio seu defectio pulsus in animali. Ex α priv. et σφύξις.

Ἀσχαλάω, ῶ, idem quod seq. Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, *Il.* 2, 297.

ἈΣΧΑ'ΛΛΩ, doleo, mœreo, tristor; (2) indignor, ægre fero. Ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ τίνων ἀσχάλλῃς, *Odyss.* 2, 193.

Ἀσχέτος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis; (2) qui cohiberi nequit. Ex α priv. et σχῶ pro ἔχω.

Ἀσχέτως, *adv.* immoderate.

Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, figura carens, figuras seu schemata non habens, non figuratus; non habens formam legitimam; (2) male figuratus. Ex α priv. vel κακὸν notante, et σχηματίζω, *figuro.*

Ἀσχήματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἀσχηματίστως, *adv.* sine figura certa legitima.

Ἀσχημονέω, ῶ, f. ήσω, indecore ago, turpiter me gero; ἀσχημονήσαντες, deformati, *Ph.* a. 1. part. Ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ, 1 *Cor.* 7, 36.

Ἀσχημόνως, *adv.* indecore, indecenter.

Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ, fœda actio; (2) deformitas, turpitudo. Ab

Ἀσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, figura seu forma sua carens, indecorus, turpis. *Gl. V.* inhonestus, ignominiosus. Ex α priv. et σχῆμα.

Ἀσχιδής, έος, ὁ καὶ ἡ, non fissus, indivisus, individuus. Ex α priv. et σχίζω.

Ἀσχιζής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἄσχιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) qui scindi nequit. Ex iisd.

Ἀσχίδωρος, ου, ὁ, idem quod σύαγρος, ap. Siculos, *Athen. ex Æsch.*

Ἀσχίον, τὸ, tuber terræ, *Theophr.*

Ἀσχολέω, ῶ, f. ήσω, negotium facesso, occupo, in opere detineo. *Gl. V.* ἀσχολῶ, avoco; ἀσχολοῦμαι, occupatus sum, *Ph.* ἀσχοληθεὶς, districtus, *Ph.* negotiis distringor. Ἀσχολοῦσθαι πρός τι, *Æsop.* Ab ἄσχολος.

Ἀσχόλημα, ατος, τὸ, negotium, occupatio.

Ἀσχολία, ας, ἡ, idem. Ab

Ἄσχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui otium non est, occupationibus et negotiis districtus. Ὡς ἄσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ, *Eurip. Or.* 93. A σχολή

Ἀσχόλως, *adv.* sine otio.

Ἀσῶ, 2. sing. præs. imperat. pass. pro ἀσάου, ab ἀσάομαι, *contristor.*

Ἀσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fastidio et nausea laborans, ex repletione vel alia ventriculi labe cibum fastidiens; (2) palustris, *Ern.* Ἀσῶδες πῦρ, *Aret.* Ex ἄση.

Ἀσωματοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, corpoream formam non habens, incorporeus, *Suicer.*

Ἀσώματος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorporeus: Hinc

Ἀσωματότης, ητος, ἡ, incorporea natura, *Suicer.*

Ἀσωμάτως, *adv.* sine corpore:

Ἄσωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorporeus, incorporalis, cui corpus non est. Ex α priv. et σῶμα.

Ἄσωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄσωτος.

Ἀσωτεία, ας, ἡ, luxus, luxuria, profusio; (2) nequitia. Ab ἄσωτος.

Ἀσωτεῖον, ου, τὸ, locus in quo homines luxuriose epulantur ac libidines exercent, ganeum. Ab eod.

Ἀσωτεύομαι, f. εύσομαι, luxuriose vivo, omnia per luxum profundo. *Gl. V.* luxurior, prodigo, helluor. Ab eod.

Ἀσωτία, ας, ἡ, idem quod ἀσωτεία. *Gl. V.* luxus, luxuria, lascivia.

Ἀσωτοδι-

Ἀσωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ ἡ, luxuriæ præceptor. Ex ἄσωτος et διδάσκαλος.

Ἀσωτοποσία, ας, ἡ, luxuriosa potatio, crapula. Ex ἄσωτος et πόσις, potatio.

Ἄσωτος, ου, ὁ ἡ, qui servari nequit, de cujus salute spes nulla est, vel potius qui bona sua servare nequit; perditus, desperatus. Ph. ganearius, lascivus, luxuriosus, prodigus, profusus, sumptuosus, helluo, exoletus, balatro. Ἡ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, Soph. Aj. 190. Ex α priv. et σώζω.

Ἀσώτως, adv. luxuriose. Gl. V. prodige.

Ἀσωφρόνιστος, ου, ὁ ἡ, non castigatus aut emendatus; (2) qui non castigat et emendat. Ex α priv. et σωφρονίζω.

Ἄταισι, damnis, dat. plur. Ion. pro ἄταις.

Ἀταίω, stupeo, obstupesco, cum stupore admiror. E. M. nisi est pro ἀγαίω, Ern.

Ἀτακτέω, ῶ, f. ήσω, inordinatus sum, ordinem non servo; (2) in manipulo aut turma me non contineo; (3) inhoneste et petulanter me gero, flagitiose vivo, a bono vivendi ordine descisco. Gl. V. ἀτακτῶ, tumultuor. Οὐκ ἠτακτήσαμεν ἐν ὑμῖν, 2 Thess. 3, 7. Ab ἄτακτος. Hinc

Ἀτάκτημα, ατος, τὸ, petulans factum; (2) confusio; (3) turbatus rerum status.

Ἀτακτιδακρύω, intempestive lacrymor; (2) affatim lacrymor. Ex ἄτακτος, nisi sit leg. ἀτακτὶ δακρύω.

Ἄτακτος, ου, ὁ ἡ, perturbatus, confusus; (2) in numerum non redactus, de milite; (3) incompositis moribus; (4) qui nulla moderatione utitur; (5) male curiosus et qui præter officium ac decorum aliquid facit. Ph. inquietus, inordinatus, petulans; ἀτακτότεροι, tumultuosiores, Ph. Ex α priv. et τάττω, ordino.

Ἀτάκτως, adv. incomposite, indigeste; (2) more ejus qui incompositis est moribus; (3) nulla moderatione; (4) petulanter. comp. ἀτακτοτέρως.

Ἀταλαίπωρος, ου, ὁ ἡ, laborum et ærumnarum expers; molestiis carens; (2) segnis, iners; (3) qui ex tempore et sine demonstratione dicitur; (4) facilis et manifestus.

Ἀταλαιπώρως, adv. segniter, negligenter, incuriose.

Ἀταλαιπώρητος, ον, durus, immisericors.

Ἀταλαιπωρήτως, adv. sine misericordia.

Ἀτάλαντος, ου, ὁ ἡ, paris ponderis; (2) æqualis, par, similis; (3) incomparabilis. Ex α ὁμοῦ notante et τάλαντον, pondus.

Ἀταλάφρων, ονος, ὁ ἡ, puerilia sapiens, tener, impotens. Ex ἀταλὸς et φρήν.

Ἀτάλλω, delicate nutrio; (2) cresco, adolesco; (3) præ gaudio exsulto. Ἀτάλλειν νέαν ψυχὴν, Soph. Aj. 560. Ab

ἈΤΑΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, tener, puerilis, juvenilis.

Ἀταλόφρων, ονος, ὁ ἡ, idem quod ἀταλάφρων.

Ἀταλόψυχος, ου, ὁ ἡ, pusilli et angusti animi; (2) animi mollis et teneri. Ex ψυχή.

Ἀταμίευτος, ου, ὁ ἡ, non reconditus, qui non reconditur; (2) qui nihil recondit; (3) non providens res in futurum necessarias; (4) qui vim suam uno impetu effundit, qui abutitur potentia, opibus, imperio, ad crudelitatem, luxuriam, &c. Ex α priv. et ταμιεύω, recondo.

Ἀταμιεύτως, adv. more eorum quæ non reconduntur, non recondendo.

Ἀταξία, ας, ἡ, confusio; (2) incontinentia; (3) ordinis in militia desertio. Gl. V. enormitas, tumultuatio. Ex α priv. et τάξις.

Ἀτάξιος, ου, ὁ ἡ, confusus, minime regularis. Ἀτάξιοι σφυγμοὶ, Aret. Ab eod.

Ἀταπείνωτος, ου, ὁ ἡ, celsus, minime abjectus. Ex α priv. et ταπεινόω.

ἈΤΑ'Ρ, conjunct. sed, verum, cæterum, at.

Ἀταρακτέω, constanti, impavido animo sum.

Ἀταρακτοποιησίη, ης, ἡ, animi constantia res suas sine perturbatione atque trepidatione peragentis. Ex ἀτάρακτος et ποιέω, facio.

Ἀτάρακτος, ου, ὁ ἡ, imperturbatus, qui perturbari nequit, tranquillus, quietus. Ex α priv. et ταράττω, turbo.

Ἀταράκτως, adv. sine pavore.

Ἀταραξία, ας, ἡ, animus imperturbatus, tranquillitas animi. Ex α priv. et τάραξις.

Ἀτάραχος, ου, ὁ ἡ, vacuus a perturbationibus; (2) intrepidus; (3) sedatus ac defæcatus. Ex α priv. et ταράττω, turbo.

Ἀταράχως, adv. citra perturbationem, intrepide, tranquille, placide.

Ἀταρβὴς, έος, ὁ ἡ, intrepidus, minime pavidus et meticulosus. Ex α priv. et τάρβος.

Ἀτάρβητος, ου, ὁ ἡ, idem; (2) inculpatus, irreprehensus. Ex α priv. et ταρβέω.

Ἀταρβήτως, adv. intrepide, impavide.

Ἀταρίχευτος, ου, ὁ ἡ, non conditus aut maceratus sale. Ex α priv. et ταριχεύω.

Ἀτάρμυκτος, ου, ὁ ἡ, qui oculos non claudit, non connivet; (2) intrepidus, impavidus. Ex ἄτερ et μύω, vel α priv. et ταρμύσσω.

Ἄταρνον, ου, τὸ, ferrum in modiolo rotæ.

Ἀταρπιτὸς, et ἀταρπὸς, οῦ, ἡ, via; ut ἀτραπιτὸς, ἀτραπὸς, Ern.

Ἀταρτηρὸς, ρὰ, ρὸν, et ἀτάρτηρος, ου, ὁ ἡ, noxius, damnosus; (2) contumeliosus. Ex α priv et ἀτηρὸς, noxius.

Ἀτάρχυτος, ου, ὁ ἡ, insepultus. A ταρχύω.

Ἀτασθαλία, ας, ἡ, improbitas, amentia, vesania, vecordia, petulantia. Σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, Il. 4, 409.

Ἀτασθαλέω, Naz. idem quod

Ἀτασθάλλω, inepte ago, proterve me gero. Ab

ἈΤΑ'ΣΘΑΛΟΣ, ου, ὁ ἡ, magnorum damnorum auctor, improbus, scelestus, perniciosus, injustus, impius.

Ἄταυρος, ου, ὁ ἡ, qu. a tauro non tactus, virum non experta. Ex α priv. et ταῦρος. Hinc

Ἀταύρωτος, ου, ὁ ἡ, idem; (2) expers conjugii femina: reperitur etiam ἀταυρώτη· (2) ἁγνὰ ἀταύρωτος, virgo viri expers, Æschyl. Agam. 252.

Ἀταφία, ας, ἡ, jactura sepulchri; pœna scelerosorum qui honores sepulturæ amiserunt. Ab

Ἄταφος, ου, ὁ ἡ, sepulchro carens, non sepultus; inhumatus, insepultus, Gl. V.

ἈΤΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, lædo, noceo, noxam seu damnum infero.

ἌΤΕ, utpote, quippe, quia, quasi, quum, veluti; ἅτε δὴ, utpote, quippe, Ph.

Ἄτεγκτος, ου, ὁ ἡ, non tinctus et madefactus; (2) qui tingi et humectari nequit; ( ) cujus animus molliri non potest; (4) qui nullis solatiis mitigari potest, qui nulla solatia admittit; (5) qui nulla miseratione movetur.

Ἀτέγκτως, adv. ita u[illegible]mectari et aqua tingi nequeat; (2) durite[illegible]rigide, immobiliter.

Ἀτειρὴς, έος, ὁ ἡ, indo[illegible] Κραδίη . . . . ἀτειρὴς, Il. 3, 60. Ex α priv. et τείρω, domo.

Ἀτείχιστος, ου, ὁ ἡ, sine muris; (2) non circumvallatus; (3) non munitus. Ex α priv. et τεῖχος, murus.

Ἀτεκμαρτὶ, adv. sine certis signis, indiciis aut argumentis, Rob. Ab

Ἀτέκμαρτος, ου, ὁ ἡ, qui ad finem et exitum perduci nequit; (2) de quo nulla certa conjectura fieri potest, obscurus; (3) inconsideratus; (4) nullas conjecturas sequens; (5) ex cujus volatu nullum augurium capi potest. Ex α priv. et τέκμαρ.

Ἀτεκμάρτως, adv. sine conjectura, nullam sequendo conjecturam; sine certo signo.

Ἀτέκμων, ὁ ἡ, sterilis, Man.

Ἀτεκνέω, ῶ, f. ήσω, liberis seu prole careo, sterilis sum:

Ἀτεκνία, ας, ἡ, orbitas. Ab

Ἄτεκνος, ου, ὁ ἡ, liberis seu prole carens. Ph. orbus, sine liberis, sterilis. A τέκνον.

Ἀτεκνόω, ῶ, f. ώσω, liberis et prole orbo; (2) sterilem efficio. Ab eod.

Ἀτέλεια, ας, ἡ, imperfectio; (2) immunitas a publicis vectigalibus et tributis.

Ἀτελείωτος, ου, ὁ ἡ, imperfectus; (2) qui effici nequit. Ab ἀτελής.

Ἀτέλεστα, adv. frustra; (2) sine fine. Ab

Ἀτέλεστος, ου, ὁ ἡ, infectus, imperfectus; (2) rudis, Ph. (3) infinitus, Ph. (4) non initiatus, non baptizatus. Ex α priv. et τελέω.

Ἀτελεσφόρητος, ου, ὁ ἡ, ad maturitatem non perductus. Ex ἀτελὴς et φέρω, fero.

Ἀτελεύτητος, ου, ὁ ἡ, interminatus, ad finem non perductus; (2) fine carens, æternus; ἀτελεύτητον, sempiternum, Gl. V. (3) inflexibilis, pervicax. (3) ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ, rigidus pervicaxque videberis, Soph. Œd. Tyr. 336. Ex α priv. et τελευτάω, finio.

Ἀτέλευτος, idem.

Ἀτεληΐης, gen. sing. Ion. pro ἀτελείας.

Ἀτελὴς, έος, ὁ ἡ, imperfectus; (2) mutilus; (3) immunis a pendendo vectigali; (4) immunis; (5) qui nihil perficit; (6) non sumptuosus. Ph. inefficax. (7) impuber. Οὐ συμφέρειν σφίσιν ἡγούμενοι τελειότερον ἄρχειν Σύρων ἀντὶ παιδὸς ἀτελοῦς, Appian. Syr. 46. A τέλος.

Ἀτελίη, Ion. pro ἀτελεία, Herod.

Ἀτελώνητος, ου, ὁ ἡ, ex vel de quo vectigal non penditur. Ex α priv. et τελωνέω.

Ἀτέμβιος, ου, ὁ ἡ, querulus, miser. Ab

ἈΤΕ'ΜΒΩ, contristo, tristitia adficio; (2) privo, frustror. Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, Odyss. 2, 90. Ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος, Il. 23, 444. Apud recentiores, convicior, queror, expostulo, incuso, vitio verto. Ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν, Apoll. Rhod. 2, 56.

Ἀτενὲς, adv. intentis seu fixis oculis, valde attente; (2) omnino; (3) confestim; (4) valde, vehementer; (5) simpliciter. Ab

Ἀτενὴς, έος, ὁ ἡ, intentus; (2) admodum intentus; (3) qui intentis et fixis oculis aliquid intuetur; (4) qui eumdem semper tenorem servat, rigidus, inflexilis; (5) pervicax, obstinatus. Hinc

Ἀτενίζω, f. ίσω, intentis oculis adspicio, oculos defigo. Gl. V. contemplor, contueor, intueor: ἀτενίζων, intuens, Ph. Ἀτενίζειν τινὶ, εἴς τινα, εἰς τὸ πρόσωπόν τινος. Ἀτενίσαντες εἰς αὐτὸν ἅπαντες, Act. 6, 15.

Ἀτενισμὸς, οῦ, ὁ, intuitus fixus et rigidus, obtutus, intuitus, Gl. V. A præc.

Ἀτενῶς, adv. idem quod ἀτενές. Ab ἀτενής.

Ἄτεξ, ἡ, sterilis, orba, Suicer. Ex α et τίκτω.

ἌΤΕΡ, adv. sine, citra, extra, præter, absque.

Ἀτεραμνίη, ης, ἡ, incoctilis natura, Ion. Ab

Ἀτέραμνος, ου, ὁ ἡ, durus, præfractus, indomitus, pervicax, qui non facile mutatur, fatigatur, vel mollitur; (2) inhabilis concoctioni, de cibo dicitur et de alvo dura. Gl. V ἀτέραμνοι, capitones. Hinc

Ἀτεραμνότης, ητος, ἡ, durities et cruditas cibi, ob quam concoqui non potest, item de aqua.

Ἀτεράμνω, duri, gen. sing. Dor. pro ἀτεράμνου.

Ἀτεραμνώδης, εος, ὁ ἡ, et

Ἀτεράμνων, ονος, ὁ ἡ, idem quod ἀτέραμνος.

Ἀτέρεμνος, ου, ὁ ἡ, idem, Ern.

Ἀτερηδόνιστος, ου, ὁ ἡ, a teredinibus non exesus; (2) teredinibus non obnoxius. Ex α priv. et τερηδονίζομαι.

Ἄτερθα, Æol. pro ἄτερθε, seu ἄτερθεν, absque, sine, præter. Ab ἄτερ.

Ἀτερμάτιστος, ου, ὁ ἡ, interminatus, infinitus; (2) infirmus, instabilis; (3) incertus, fundamento carens. Ex α priv. et τέρμα.

Ἀτέρμων, ονος, ὁ ἡ, idem et ex iisd. rotundus. Χρυσέων ἐνόπτρων λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς, rotundos splendores, Eurip. Hec. 925. Sic interpretatur Scholiastes; sed hæc vox isto sensu adhibita nullibi inveni.

Ἅτερος, aliter, Att. pro ὁ ἕτερος.

Ἀτερπὴς, έος, ὁ ἡ, insuavis, injucundus. Εἴ τις ὑπερβάλλοι τὸ μέτριον, τὰ ἐπιτερπέστατα ἀτερπέστατα ἂν γίγνοιτο, Stob.

Ἄτερπος, ου, ὁ ἡ, idem. Ex α priv. et τέρπω.

Ἀτερψία, ας, ἡ, molestia. A τέρψις.

Ἀτευκτέω, ῶ, f. ήσω, non attingo, non adsequor; (2) aberro; (3) spe frustror. Ab

Ἄτευκτος, ου, ὁ ἡ, qui consecutus non est, voti non compos. Ex α priv. et τυγχάνω.

Ἀτευχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, armis destitutus, inermis. Ex α priv. et τεῦχος.

Ἀτεχνὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, rudis, imperitus, sine arte. *Gl. V.* iners; (2) qui est sine fraude. Ex α priv. et τέχνη, *ars, fraus.*

Ἀτεχνία, ας, ἡ, imperitia, nulla ars. *Gl. V.* inertia. Ex iisd.

Ἀτεχνίτευτος, ον, non elaboratus arte.

Ἄτεχνος, ου, ὁ ἡ ἡ, inartificialis; (2) calidus, astutus; (3) imperitus; (4) artibus dolosis carens. *Ph.* rudis, iners. Ex α priv. vel intens. et τέχνη, *ars, dolus.* Hinc

Ἀτέχνως, *adv.* sine artificio, sine arte, imperite, negligenter; infabre, *Gl. V.*

Ἀτεχνῶς, *adv.* utique, certe; ut in ea re nulla calliditas, nulla fraus, versetur, et tu ei tuto confidere possis; (2) prorsus, omnino; (3) valde, vehementer; (4) absque versutia, simpliciter; (5) fere; (6) fortasse, ni fallor. Ab ἀτεχνὴς, (quatenus hoc dicitur pro ἀτενὴς, *Hes.*)

Ἀτέω, lædo, noceo, damno adficio; ἀτέων, demens, *Hom.*

Ἄτη, ης, ἡ, damnum, noxa; ærumna, *Gl. V.* (2) peccatum; (3) Ate, dea hominibus nocens.

Ἄτηκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non liquescens; (2) non liquefactus. Ex α priv. et τήκω.

Ἀτημέλεια, ας, ἡ, negligentia, incuria, contemptus:

Ἀτημελέω, ῶ, f. ήσω, negligo. Ab

Ἀτημελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, incuratus, inornatus, neglectus. Ex α priv. et τημελής.

Ἀτημέλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Ἀτημελήτως, *adv.* negligenter, incuriose; (2) inornate, inscite, inculte.

Ἀτημελία, ας, ἡ, idem quod ἀτημέλεια.

Ἀτημελῶς, *adv.* idem quod ἀτημελήτως.

Ἀτηρὴς, ὲς, idem quod ἀτηρὸς, *Ep.*

Ἀτηριὸς, idem, *Æsch.*

Ἀτηρὸς, ρὰ, ρὸν, noxius, contumeliosus, ærumnosus. Ab ἄτη.

Ἀτηρία, ἡ, noxa, calumnia, *Suid.*

Ἀτθὶς, ίδος, ἡ, Attica, v. gr. dialectus.

Ἀτίετος, ου, ὁ ἡ ἡ, inultus; (2) qui non valet punire; (3) qui non punit aut ulciscitur, *Rob.* Ex α priv. et τίω, *punio.* Unde

Ἀτίζω, f. ίσω, vilipendo; (2) privo.

Ἀτιθάσσευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui mansuefieri nequit, intractabilis, indomitus. Ex α priv. et τιθασσεύω, *mansuefacio.*

Ἀτίθασσος, ου, ὁ ἡ ἡ, asper, intractabilis.

Ἀτιμαγέλας, *Dor.* pro ἀτιμαγέλης.

Ἀτιμαγελέω, ῶ, f. ήσω, gregem sperno, armentum fastidio; (2) seorsim pascor a grege; (3) segregor, separor a grege. Vid. *Erasm. Adag.* p. 44. b. Ex ἀτιμάω et ἀγέλη. Unde

Ἀτιμαγέλης, ου, ὁ, qui spernit gregem; (2) refractarius et gregem domini deserens; (3) separatus a grege; seorsim a grege pascens. (3) οἱ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην ἐν νομῷ, *Theoc.* 25, 132. Κέρας ταύρου κλάσεν ἀτιμαγέλου, *Epigr. in Anth.*

Ἀτιμάζεσκε, 3. sing. imperf. act. *Ion.* pro ἠτίμαζε. Ab

Ἀτιμάζω, f. άσω, contemno, dedignor; (2) contumelia adficio; (3) honore privo, nihil honoris tribuo. *Ph.* contumelior, dehonesto, infamo, deformo; ἠτιμασμένον, dehonestatum, *Ph.* perf. part. pass. Ἀτιμάζειν τινά. Ἀτιμάζεσθαι πρός τινος, ὑπό τινος. Ὑμεῖς δὲ ἠτιμάσατε τὸν πτωχὸν, *Jac.* 2, 6. Τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε, *Soph. Antig.* 77. Ex α priv. et τίω.

Ἀτιμαλφέω, nullum honorem invenire, *Hes.* Ex α, τιμὴ, et ἀλφέω.

Ἀτιμασθῆναι, a. 1. inf. pass.

Ἀτιμασμὸς, ὁ, idem quod ἀτίμωσις, al. ignominia, *Steph.*

Ἀτιμάσιος, ία, ιον, qui contemni debet, contemnendus. Ab ἀτιμάζω.

Ἀτιμαστὴς, οῦ, ὁ, contumeliosus, *Ph.* a præc.

Ἀτιμαστὴρ, ῆρος, ὁ, idem.

Ἀτίμαστος, ον, inhonoratus, *Mimn.*

Ἀτιμάω, ῶ, f. ήσω, despicio, vitupero, dehonesto, *Ph.* ἀτιμῶ, dehonesto, inhonoro. Μὴ νῦν ἄτιμα θεῖς, *Soph. Aj.* 1143. Ἠτίμηται, ὅτι ἐψεύσατο, *Dem.* Ab ἄτιμος.

Ἀτιμήσει, 3. sing. f. 1. ind. act. v. ἀτιμάω.

Ἀτίμητος, ου, ὁ ἡ ἡ, inhonoratus, contemptus, neglectus; (2) non æstimatus; (3) qui non æstimari solet, epith. δίκης, causæ, in qua leges pœnam constituerunt, ut non sit opus τιμήσει actoris vel judicis. Ab ἀτιμάω.

Ἀτιμία, ας, ἡ, ignominia, infamia, contumelia, famositas, ignobilitas, dehonestamentum, dehonestatio, *Ph.* Ab

Ἀτίμιος, ου, ὁ, inhonoratus, *Ph.*

Ἀτιμοπενθὴς, ὲς, contumeliam lugens.

Ἀτιμοποιὸς, οῦ, ὁ, qui alium ignominia adficit, ignominiosus. *Gl. V.* famosus. *Ph.* capitalis. Ex ἄτιμος et ποιέω, *facio.*

Ἄτιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, inhonoratus, honore carens; (2) ab omni honore exclusus. *Ph.* famosus, ignobilis, infamis, al. *Gl. V.* inhonoratus, intestabilis, infimus; (3) inultus; idem eo sensu quod ἀτιμώρητος. Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν, *Æschyl. Agam.* 1288. Οὐ γὰρ . . . ἄτιμοι Κύπριδος ὀργαὶ κατασκήψουσιν ἐς τὸ σὸν δέμας, *Eur. Hipp.* 1427. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι, *Soph. Antig.* 78. Ex α priv. et τιμὴ, *honor.* Hinc

Ἀτιμόω, ῶ, f. ώσω, ignominia adficio, infamia noto. Ἀπέστειλαν ἠτιμωμένον, *Marc.* 12, 4.

Ἀτιμωρησία, ας, ἡ, impunitas, *Ph.* Ex α priv. et τιμωρέω, *punio.* Unde

Ἀτιμωρητὶ, et -τεὶ, *adv.* impune. Ab

Ἀτιμώρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, de quo pœna non est sumpta; (2) cujus injuriam nemo ultione prosecutus est, inultus; (3) cui auxilium non est latum; (4) malus, improbus. *Gl. V.* inultus, impunitus. Hinc

Ἀτιμωρήτως, *adv.* impune.

Ἀτίμως, *adv.* sine honore; (2) ignominiose, cum infamia. (2) γυναῖκα δυστυχῆ κτείνεις ἀτίμως, *Eurip. Andr.* 634. Ab ἄτιμος.

Ἀτίμωσις, εως, ἡ, ignominiosa damnatio. Ab ἀτιμόω. Unde

Ἀτιμωτικὸς, ἡ, ὸν, ignominiosum reddens, ad contumeliam valens.

Ἀτιμωτικῶς, *adv.* cum ignominia et infamia.

Ἄτιν, pro ἅτινα, *quæ*, neutr. plur. Ab ὅτις.

Ἀτίνακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, inconcussus, immotus, non agitatus, inquassatus, *Gl. V.* Ex α priv. et τινάσσω, *concutio.*

Ἀτισανδρέω, ῶ, contemno virum, *Hesych.* Ex ἀτίζω et ἀνὴρ, *vir.*

Ἀτιταλλέμεναι, *Dor.* pro ἀτιτάλλειν.

Ἀτιτάλλω, delicate nutrio, curo; (2) augeo. Πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν, *Theoc.* 15, 111. Ab ἀταλὸς, *mollis.*

Ἀτιτέω, ῶ, f. ήσω, injuria adficio. Ex α priv. et τιέω, seu τίω, *punio.*

Ἀτίτης, ου, ὁ, inhonoratus:

Ἄτιτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem; (2) impunitus, inutilis. Ex α priv. et τίω.

Ἀτίω, idem quod ἀτίζω, *Suid.*

Ἀτλαγενέων, gen. plur. ab

Ἀτλαγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Atlante genitus. Ex Ἄτλας et γίνομαι, *nascor.*

Ἄτλας, αντος, ὁ, Atlas, nomen proprium; (2) extrema colli vertebra; (3) qui aliquid more Atlantis cæliferi bajulat; (4) statua aliquid capite sustinens; (5) qui non est audax; (6) qui nihil patitur. Ex α priv. vel pleon. et τλάω, *perfero.*

Ἄτλατος, *Dor.* pro ἄτλητος.

Ἀτλησία, ας, ἡ, intolerantia, impatientia.

Ἀτλητέω, ῶ, f. ήσω, tolerare vel perpeti non possum; (2) sum intolerabilis; (3) metuo, animo sum abjecto. Πάρειμ' ἀτλητῶν, *Soph. Œd. Tyr.* 515. Ab

Ἄτλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, intolerabilis, intolerandus. Ex α priv. et ταλάω, seu τλῆμι.

Ἀτμᾷ, *vapori*, dat. sing. *Dor.* pro ἀτμῇ.

Ἀτμενία, ας, ἡ, servitus; (2) infortunium, calamitas; (3) administratio. (1) ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς δμῶας μνιοσόου ῥύομαι ἀτμενίης, *Anthol.* 4.

Ἀτμένιος, ου, ὁ ἡ ἡ, laboriosus. Ab

ἈΤΜΕΝΟΣ, ου, ὁ, famulus, servus, minister; (2) subjectus alterius potestati.

Ἀτμεύω, servio. Pro ἀτμενεύω, ab ἄτμενος. Ἀτμεύειν ἀνέμοις πόρον ἐννοσίγαιος, *Nic. Alexiph.* 172.

Ἀτμὴ, ῆς, ἡ, vapor. Ab ἀτμός.

Ἀτμὴν, ένος, ὁ, idem quod ἄτμενος.

Ἄτμητος, ου, ὁ ἡ ἡ, non sectus, sectionem non passus; (2) non exsectus, non castratus; (3) indivisibilis. *Gl. V.* imputatus, incæduus. Ex α priv. et τέμνω, *seco.*

Ἀτμιάω, ῶ, exhalo, vaporo. Ab ἀτμός.

Ἀτμιδοῦχος, ου, ὁ, vaporem habens, vaporosus. Ex ἀτμὶς et ἔχω, *habeo.*

Ἀτμιδώδης, ώδες, idem.

Ἀτμίζω, f. ίσω, vaporo, exhalo. Ab

Ἀτμὶς, ίδος, ἡ, flatus, halitus, exhalatio, vapor, fumus.

Ἄτμισις, ἡ, vaporatio, vaporum emissio.

Ἀτμισμὸς, οῦ, ὁ, idem, *Steph.*

Ἀτμοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, fumi speciem habens, vapori similis. Ex ἀτμὸς et εἶδος.

Ἀτμοειδῶς, *adv.* in fumi seu vaporis modum.

ἈΤΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, flatus, vapor, halitus, fumus. Hinc

Ἀτμώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, plenus vaporis, vaporiferus, vapores multos emittens.

Ἄτοιχος, ου, ὁ ἡ ἡ, parietem non habens.

Ἀτοκεὶ, *adv.* sine prole; (2) sine usura.

Ἀτόκιον, ου, τὸ, medicamen sterilitatem inducens. Ab

Ἀτόκιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui conceptionem impedit, qui sterilitatem adfert. Ab

Ἄτοκος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui nondum peperit; (2) sterilis; (3) mutuo datus sine usura. Ex α priv. et τίκτω, *pario.*

Ἀτόκως, *adv.* idem quod ἀτοκεὶ (2).

Ἀτολμάτου, gen. sing. *Dor.* pro ἀτολμήτου.

Ἀτολμάω, ῶ, f. ήσω, timidus sum, cunctor, expavesco, reformido. Hinc

Ἀτόλμητος, ον, non audendus, non sustinendus.

Ἀτολμία, ας, ἡ, timiditas, formido, ignavia. Ab

Ἄτολμος, ου, ὁ ἡ ἡ, confidentiæ expers, timidus, imbellis, formidolosus. Ex α priv. et τόλμα.

Ἀτόλμως, *adv.* timide. A præc.

Ἄτομος, ου, ὁ ἡ ἡ, insecabilis, individuus; (2) qui sectus non est; (3) ἡ, corpusculum minutissimum, quod divisionem non admittit; dicuntur item ἄτομοι minuta quædam corpuscula qualia videmus in sole, per fenestram radios ac lumen immittente; (4) momentum, temporis spatium brevissimum. (2) Οἵτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις, intonsum, *Soph. Trach.* 200. Ex α priv. et τέμνω, *seco.*

Ἀτονέω, ῶ, f. ήσω, deficio, infirmus sum, langueo. *Ph.* ἀτονεῖ, deficit.

Ἀτονία, ας, ἡ, defectio, imbecillitas, languor, infirmitas. Ab

Ἄτονος, ου, ὁ ἡ ἡ, incontentus, infirmus, inefficax, lassus, *Ph.* Ex α priv. et τείνω.

Ἀτόνως, *adv.* leviter, remisse.

Ἀτόξευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, quem sagitta non possis attingere; (2) qui sagitta non est ictus. Ex α priv. et τοξεύω, *sagitta ferio.*

Ἄτοξος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui sine arcu est; (2) qui arcu uti nescit. Ex α priv. et τόξον, *arcus.*

Ἀτόπαστος, ον, qui conjici nequit, *Hes.* Ex α et τοπάζω.

Ἀτόπημα, ατος, τὸ, factum vel dictum inepte atque absurde. *Ph.* flagitium, facinus. Ab ἄτοπος.

Ἀτοπηματοποιὸς, οῦ, ὁ, fascinorosus, *Gl. V.* Ex ἀτόπημα et ποιέω, *facio.*

Ἀτοπία, ας, ἡ, insolentia, insolita novitas; (2) turpitudo, malitia; (3) absurditas, disconvenientia; (4) de symptomatibus morborum molestis, insolitis, haud prævisis. Ab

Ἄτοπος, ου, ὁ ἡ ἡ, insolens, novus, etiam mirabilis; (2) incommodus, importunus; (3) absurdus; (4) stolidus; (5) improbus. *Gl. V.* absurdus, inconsequens; *item* facinorosus, flagitiosus, *Gl. V.* Ex α et τόπος.

Ἀτόπως, *adv.* absurde, inconvenienter, inepte. A præc.

Ἀτόρνευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, incælatus, *Gl. V.*

Ἄτος,

*Ἄτος, ου, ὁ ἡ, insatiabilis. Ἄτος πολέμοιο, *Il.* 5, 388. Ex α priv. et ἄδω.

Ἀτραγῳδής, έος, ὁ ἡ, tragœdiæ non similis; (2) indecens. Ex α priv. et τραγῳδός.

Ἀτραγῴδητος, ου, ὁ ἡ, tragico fastu et ostentatione carens; (2) qui tragice decantatus aut exaggeratus non est. Ex iisd.

Ἀτραγῴδως, *adv.* sine tragico tumore, sine strepitu, tumultu; leniter, modeste.

Ἀτράκτιον, ου, τὸ, fusus, *Gl. V.* Ab ἄτρακτος.

Ἀτρακτοειδής, έος, ὁ ἡ, fuso similis.

ἌΤΡΑΚΤΟΣ, ου, ὁ ἡ, fusus, colus; (2) jaculum, sagitta. Hinc

Ἀτρακτυλὶς, ίδος, ἡ, spinæ genus. *Gl. V.* colus. *Angl.* THE DISTAFF-THISTLE.

*Ἀτράνωτος, ου, ὁ ἡ, qui declaratus non est, non manifestus, obscurus. Ex α et τρανός.

Ἀτράπεζος, ον, expers convivii, *Man.*

Ἀτράπελος, ου, ὁ ἡ, qui difficulter moveri potest; (2) morosus. Ex α priv. et τρέπω.

Ἀτραπίζω, eo, vado, viam carpo, iter facio, *Hes.* Ab ἀτραπὸς, *via.*

Ἀτραπιτὸς, οῦ, ὁ, idem quod

Ἀτραπὸς, οῦ, ἡ, via trita, semita, callis, trames, *Ph.* Ex α int. et τραπέω, *calco.*

Ἀτραυμάτιστος, ου, ὁ ἡ, invulneratus; (2) invulnerabilis. Ex α priv. et τραυματίζω.

*ΑΤΡΑ'ΦΑΞΙΣ, εως, ἡ, atriplex, genus oleris. *Angl.* ORRACHE.

*Ἀτράφαξυς, υος, ἡ, idem.

Ἀτράχηλος, collo carens, *Ep.*

Ἀτρειάδαι, *Atridæ*, *Dor.* pro Ἀτρεΐδαι.

Ἀτρείδα, *Atridæ*, nom. dual.

Ἀτρέκεια, ας, ἡ, veritas, certitudo, perspicuitas. Ab

*ΑΤΡΕΚΗ'Σ, έος, ὁ ἡ, verus, certus; (2) accuratus; (3) numeris additum ἀτρεκὲς est omnino; (4) eximius, illustris. (1) βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις, accurata vitæ studia, *Eurip. Hipp.* 266. (4) δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκής, μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη, neque eximia, neque mala, *Id. Ibid.* 1115. Ab α et τρέω.

* Ἀτρεκίη, ης, ἡ, *Ion.* pro ἀτρέκεια.

Ἀτρεκῶς, *adv.* vere. Ab ἀτρεκής.

Ἀτρέμα, *adv.* sine aliquo motu, quiete, tacite, tranquille; (2) intrepide. Ab ἄτρομος.

Ἀτρεμαῖος, αία, αῖον, quietus, intrepidus.

Ἀτρέμας, *adv.* idem quod ἀτρέμα.

Ἀτρεμέεσθαι, præs. inf. med. verbi

*Ἀτρεμέω, ῶ, f. ήσω, immotus maneo. Ἀτρεμέει ἡ χολὴ, *Aret.* Ab ἄτρομος.

Ἀτρεμὴς, ὲς, imperterritus, immotus. Ab α et τρέμω.

Ἀτρέμητος, ον, immotus, *Hes.* Ex α et τρέμω.

Ἀτρεμία, ας, ἡ, quies, audacia. Hinc

Ἀτρεμίζω, immotus subsisto; (2) stabilio, firmo. Ἀτρεμίζειν τὴν ψυχὴν, *Herodot.*

* Ἄτρεπτος, ου, ὁ ἡ, immutabilis, immotus, firmus, constans; (2) rectus; qui verti nequit, rigidus, crudelis, inhumanus. Ἀτρέπτοιο λυτήριον φόνοιο, *Apoll. Rhod.* 4, 704. Ex α priv. et τρέπω, *verto.* Hinc

*Ἀτρεπτότης, ητος, ἡ, immutabilitas, nulla conversio, *Suicer.*

*Ἀτρέπτως, *adv.* immutabiliter; (2) recte.

*Ἄτρεστος, ου, ὁ ἡ, intrepidus. Ex α priv. et τρέω, *tremo.* Hinc

Ἀτρέστως, *adv.* intrepide.

Ἀτρεψία, ας, ἡ, idem quod ἀτρεπτότης, *Suicer.*

Ἄτρητος, ου, ὁ ἡ, non cavus, non perforatus nec pertusus, non terebratus; (2) cui meatus ani coaluit.

Ἀτρήτως, *adv.* sine foramine. A præc.

Ἀτρήχυντος, ου, ὁ ἡ, asperitatis expers. Ἀτρήχυντον ἔλαιον, *Aret.* Ab α priv. et τρηχύνω, *Ion.* pro τραχύνω, *exaspero.*

Ἀτρίακτος, ου, ὁ ἡ, invictus.

Ἀτρίβαστος, ον, idem quod ἄτριψ, *Xen.*

Ἀτριβὴς, έος, ὁ ἡ, non tritus, inusitatus; (2) inexercitatus, imperitus. Ex α et τρίβω.

Ἀτριβὶ, *adv.* sine mora, sine detrimento, *Steph.*

Ἀτρίβων, ωνος, ὁ ἡ, pallio carens trito; (2) non tritus in aliqua re.

Ἀτρίπτος, ου, ὁ ἡ, idem quod ἀτριβής· (2) indomitus, laboris inexpertus.

Ἄτριχος, ου, ὁ ἡ, sine capillis, capillis carens. Ex α priv. et θρὶξ, *capillus.*

Ἄτριψ, ιβος, ὁ, imperitus, in re aliqua non versatus. Ex α priv. et τρίβω, *tero.*

Ἀτρομέω, ῶ, f. ήσω, non tremo. Ab

Ἄτρομος, ου, ὁ ἡ, intrepidus. Ἄτρομον μένος, *Il.* 5, 126. Ex α priv. et τρομέω.

Ἀτροπία, ας, ἡ, male morata natura, improbitas, malignitas; (2) temeritas; (3) immutabilitas; (4) nox intempesta, media nox. Ab

Ἄτροπος, ου, ὁ ἡ, immutabilis, perpetuus, æternus; (2) ἡ, una Parcarum, Atropos. Ex α priv. et τρέπω, *verto.*

Ἀτροφέω, ῶ, f. ήσω, tabefio, non nutrior. *Gl. Vet.* tabesco. Ex α priv. et τρέφω, *nutrio.*

Ἀτροφία, ας, ἡ, alimenti defectus; inedia, *Gl. V.* (2) tabes; (3) morbus. Ab

Ἄτροφος, ου, ὁ ἡ, impastus; (2) non alens. Ex α priv. et τροφὴ, *alimentum.*

Ἀτρύγετος, ου, ὁ ἡ, sterilis, infructuosus, epith. maris, vel indomitus, indomabilis. A τρύχω, *Ern.*

Ἀτρυγὴς, έος, ὁ ἡ, qui vindemiari non potest, ineptus vindemiæ. A τρυγή.

Ἀτρυγηφάγος, ον, helluo, *Hes.*

Ἄτρυγος, ου, ὁ ἡ, fæce carens; (2) purus. Ex α priv. et τρὺξ, *vinum recens.*

Ἀτρύμων, ον, idem quod ἄτρυτος.

Ἀτρύπητος, ου, ὁ ἡ, non perforatus, nullo foramine pervius. *Gl. V.* infossus; (2) solidus. Ex α priv. et τρυπάω.

Ἀτρύπονος, ου, ὁ ἡ, ærumnosus; (2) qui multos subit labores, nec iis frangitur. Ex ἄτρυτος et πόνος, *labor.*

Ἄτρυτος, ου, ὁ ἡ, indefessus, indomitus; (2) vehemens; (3) ingens. Ex α priv. et τρύω, *tero.* Hinc

Ἀτρυτώνη, ης, ἡ, indomita, epith. Minervæ.

Ἀτρύτως, *adv.* sine defatigatione, fortiter, constanter.

Ἀτρύφερος, ου, ὁ ἡ, minime mollis, non delicatus, deliciis non addictus; (2) incultus. Ex α priv. et τρυφὴ, *deliciæ.*

Ἀτρύφητος, ου, ὁ ἡ, idem.

Ἄτρυφος, idem; (2) delicatus, *ap. Ath.*

Ἀτρὼς, ῶτος, ὁ ἡ, invulneratus; (2) illæsus; (3) inoffensus. Ex α priv. et τιτρώσκω, *vulnero.*

Ἀτρωσία, ας, ἡ, qu. dic. invulnerabilitas, corpus quod vulnerari nequit, quale fuit Cœneo.

Ἄτρωτος, idem quod ἀτρὼς, invulneratus, incolumis. Ἄτρωτον οὐ μαθήκ' ἂν, *Soph. Œd. Col.* 906.

Ἀτρώτως, *adv.* sine vulnere; (2) invicte.

ἌΤΤΑ, ων, τὰ, pro ἄτινα, aliqua, quædam; (2) vocula in sermone plane abundans.

ἌΤΤΑ, vox qua juniores senes compellant, sodes, amabo, pater, *Lat.* attæ, *senes.*

Ἀττάγας, seu ἀτταγᾶς, avis picto dorso, gallinago, rusticula, coturnix, attagen.

ἈΤΤΑΓΗ'Ν, ῆνος, ὁ, idem.

ἈΤΤΑ'ΡΑΧΟΣ, vel ἀττάραγος, ου, ὁ, pustula, seu minutum fragmentum, quod pani nimium cocto deraditur, aut sponte decidit, mica.

ἈΤΤΑΤΑΙ', *interjectio*, atat.

ἈΤΤΑΤΑΙΑ'Ξ, *interjectio flentis.*

ἈΤΤΕ'ΛΑΒΟΣ, ου, ὁ, locustæ species.

Ἀττέλεβος, ου, ὁ, idem.

Ἀττελεβόφθαλμος, ον, locustæ oculos habens.

Ἀττικὴ, ῆς, ἡ, Attica, Atticus ager.

Ἀττικίζω, f. ίσω, partes Atheniensium sequor; (2) Atticorum dicendi genus imitor. Ab Ἀττικός.

Ἀττικισμὸς, οῦ, ὁ, sermo Atticus, Attica dialectus. Ab ἀττικίζω.

Ἀττικὸς, ἡ, ὸν, Atticus.

Ἀττικιστὶ, *adv.* Attice, more Attico.

Ἀττικουργέω, more Attico facio, elaboro.

Ἀττικουργὴς, ὲς, more Attico factus. Ab ἔργον.

ἌΤΤΩ, prosilio, subsilio, subsulto. Ἄττων δεῦρο κἀκεῖσε, *Dem.* Ὀρέξεις τῷ ὁμοίῳ πρὸς τὸ ὅμοιον ἀττούσης φύσει, *Max. Tyr.* 26, 4.

Ἀτυζηλὸς, ἡ, ὸν, terribilis, terrificus. Ab

ἈΤΥ'ΖΩ, f. ξω, terreo, metu percello; (2) perturbo; (3) obstupefacio, stupore percello, attono; (4) emitto. Πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, *Il.* 6, 468. (4) ὁ δ' ἠέρα παῦρον ἀτύζει, paulum aeris emittit, parum respirat, *Nic. Alexiph.* 193.

Ἄτυκτος, ου, ὁ ἡ, infectus. Ex α et τεύχω.

Ἀτύλωτος, qui non est callosus, de humero. Ἀτύλωτοι δέ φιν ὦμοι, *Callimach. Hymn. in Dian.* 213: ubi male legitur ἀσύλωτοι, quæ vox Græca non est.

Ἀτύμβευτος, ου, ὁ ἡ, carens sepultura, insepultus. Ex α priv. et τυμβεύω.

Ἄτυμβος, ου, ὁ ἡ, idem.

Ἄτυπος, ου, ὁ ἡ, qui non satis expedite lingua utitur, non satis verba exprimens, aerem nempe non recte feriendo; (2) justa membrorum proportione destitutus. Ex α priv. et τύπος.

Ἀτύπτητος, ου, ὁ ἡ, non verberatus, incæsus, *Gl. V.* Ex α priv. et τύπτω.

Ἀτύπωτος, ου, ὁ ἡ, non formatus, non expressus; (2) rudis. Ex α priv. et τυπόω.

Ἀτυράννευτος, ου, ὁ ἡ, liber a tyrannis sive a dominatu tyrannico. Ex τυραννεύω.

Ἀτυραννεύτως, *adv.* libere a tyrannide.

Ἀτύρωτος, ου, ὁ ἡ, qui in caseum densatus et coagulatus non est; (2) qui lac coagulari non sinit. Ex α priv. et τυρόω.

Ἀτυφία, ας, ἡ, modestia, vacuitas a fastu. Ab

Ἄτυφος, ου, ὁ ἡ, minime fastuosus.

Ἀτύφως, *adv.* sine fastu, modeste, quasi sine jactantiæ fumo, aut stultitiæ caligine.

Ἀτυχέω, ῶ, f. ήσω, miser sum, non adsequor. Ab ἀτυχής. Hinc

Ἀτύχημα, ατος, τὸ, miseria, infortunium; (2) flagitium, scelus.

Ἀτυχὴς, έος, ὁ ἡ, infelix; (2) impos voti; (3) scelestus, impurus.

Ἀτύχησις, εως, ἡ, et

Ἀτυχία, ας, ἡ, casus adversus, infortunium; (2) culpa, flagitium, *ap. Polyb.* Ex α priv. et τύχη, *fortuna.*

Ἀτυχῶς, *adv.* infeliciter; (2) præter votum.

Ἄτω, f. άσω, lædo, noceo. Ab ἄτη, *noxa.*

ΑΥ', *adv.* rursum; (2) retro, retrorsum; (3) vice versa, contra; (4) vicissim; (5) vero, pro δὲ· (6) αὖ αὖ, vox ficta latratum canis exprimens.

Αὐαίνω, vel αὑαίνω, f. ανῶ, arefacio, exsicco. Ἄφιλος αὐανῶ βίον, *Soph. El.* 819. Ab αὔω, *sicco.*

Αὐαλέος, έα, έον, siccus, aridus; (2) squalidus, horridus, *de capillis.* Ab αὖος.

Αὐάνθης, 2. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ηὐάνθης, a verbo αὐαίνω.

Αὔανος, ου, ὁ, placentarum genus, *Poll.*

Αὔανσις, εως, ἡ, arefactio; (2) senium et tabes plantarum. Ab αὐαίνω.

Αὐαντὴ, ῆς, ἡ, nomen morbi, *ap. Hipp.*

Αὐαντικὸς, ἡ, ὸν, exsiccans aliquid.

Αὐασμὸς, οῦ, ὁ, exsiccatio; (2) siccitas.

Αὐάτη, ης, ἡ, *Æol.* pro ἄτη, damnum. Ἀλλὰ νιν ὕβρις εἰς αὐάταν ὑπεράφανον ὦρσεν, *Pindar. Pythic.* 2, 52.

Αὐγάζω, f. άσω, illustro; (2) video, adspicio; (3) splendeo, illucesco. Εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν, 2 *Cor.* 4, 4. Ab αὐγή.

Αὐγαλέος, α, ον, splendidus, *Diosc.*

Αὐγάσδεο, *inspice*, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro αὐγάζεο, et hoc *Ion.* pro αὐγάζεσο, seu αὐγάζου, a verbo αὐγάζομαι.

Αὐγάσσαι, *respicies*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro αὐγάσεαι, seu αὐγάσῃ.

Αὔγασμα, ατος, τὸ, splendor. Ab αὐγάζω.

Αὐγασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Αὐγέω, ῶ, f. ήσω, splendeo. Ab

ΑΥ'ΓΗ', ῆς, ἡ, splendor, lux; jubar, lumen, *Gl. V.* (2) locus illustratus; (3) oculus; (4) diluculum. Hinc

Αὐγήεις, ήεσσα, ῆεν, splendidus; (2) oculorum acie valens.

Αὐγάςειρα, ας, ἡ, illuminatrix, epith. lunæ.

Αὐγοειδὴς, ὲς, splendidus, *Suid.*

Αὐδάζομαι, loquor, proloquor.

Αὐδάξασθαι, a. 1. inf. med. *Ion.* pro αὐδήσασθαι.

Αὐδάσομαι, f. 1. ind. med. *Dor.* pro αὐδήσομαι. Ab

Αὐδάω, ῶ, f. ήσω, vocem edo, loquor, dico, jubeo, *Soph. Œd. Col.* 1630. (2) alloquor. Χρὴν ἀντὶ τȣ́των αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρὸν, *Soph. Phil.* 430. Ab αὐδή.

Αὐδάομαι, ῶμαι, vocor; (2) *active*, dico. (1) αὐδῶμαι δὲ παῖς Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος, *Soph. Phil.* 240. (2) οἶσθα γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι, scis enim quem dico, *Id. Ibid.* 852.

ΑΥ'ΔΗ', ῆς, ἡ, vox, oratio, sermo; (2) nuncium.

Αὐδήεις, ήεσσα, ῆεν, voce præditus, vocalis; (2) clarus, celebris, qui voce hominum celebratur. Ab αὐδή.

Αὐδήσασκε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ηὔδησε, a verbo αὐδάω.

Ἀυδρία, ας, ἡ, aquæ penuria. Ab

Ἄυδρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, aqua carens. Ex α priv. et ὕδωρ.

Αὖθ', *rursus*, pro αὖθι.

Αὐθάδεια, ας, ἡ, arrogantia; (2) morositas; (3) amor sui; (4) pertinacia; (5) temeritas. *Ph.* contumacia, præsumptio, temeritas, insolentia. Ab

Αὐθάδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, sibi placens, se ipsum admirans; (2) superbus; (3) contumax; procax, insolens, præfractus, cerebrosus, petulans, ferox, *Gl. V.* Ex αὐτὸς et ἅδέω.

Αὐθαδία, ας, ἡ, idem quod αὐθάδεια. Hinc

Αὐθαδιάζω, f. άσω, contumacem reddo; et αὐθαδιάζομαι, pertinaciter resisto.

Αὐθαδίζομαι, insolenter, temere ago. *Gl. V.* præsumo.

Αὐθαδικὸς, ἡ, ὸν, idem quod αὐθάδης.

Αὐθάδισμα, ατος, τὸ, procacitas, contumacia, protervia.

Αὐθαδόςομος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, contumaci ore et temerario. Ex αὐθάδης et ςόμα, ος.

Αὐθαδῶς, *adv.* contumaciter, pertinaciter.

Αὔθαιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui est ejusdem sanguinis. Ex αἷμα, *sanguis.*

Αὐθαίμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, idem. Ὦ Διὸς αὐθαίμων, *Soph. Trach.* 1039.

Αὐθαίρετος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, voluntarius, ultroneus, *Gl. V.* Τȣ́των δ' αὐθαίρετον ȣ̓δὲν, *Soph. Œd. Col.* 523. Πρὶν.... φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν αὐθαίρετος, *Eurip. Suppl.* 930. Ex αὐτὸς et αἱρέομαι.

Αὐθαιρέτως, *adv.* sponte, ultro.

Αὐθέκαςος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, severus, rigidus; (2) justus. Ex ἕκαςος, (potius ἑκὼς, *Ern.*)

Αὐθεντέω, ῶ, auctoritatem in aliquem usurpo, dominor; (2) auctoritate mea probo; (3) auctorem me præbeo. *Gl. V.* αὐθεντῶ, auctoro. Αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, 1 *Tim.* 2, 12. Ab αὐθέντης. Hinc

Αὐθέντημα, ατος, τὸ, auctoramentum, *Gl. V.*

Αὐθέντης, ȣ, ὁ, qui sua manu se perimit; (2) auctor cædis; (3) auctor quilibet; (4) dominus, auctor, qui suo jure aliquid facit. (3 et 4) istæ duæ significationes veteribus Græcis ignotæ. Vide εὐθύντης. Ex αὐτὸς et ἵεσθαι, *mittere.* Hinc

Αὐθεντία, ας, ἡ, potestas, auctoritas, jus.

Αὐθεντικὸς, ἡ, ὸν, authenticus, auctoritate justa munitus. *Gl. V.* αὐθεντικὸν, auctoratitium, authenticum.

Αὐθεντικῶς, *adv.* cum auctoritate, authentice.

Αὐθερμήνευτος, ον, facilis explicatu. Ex ἑρμηνεύω, qu. seipsum interpretans.

Αὐθημερίζω, eodem die perficio.

Αὐθημερὸν, *adv.* eodem die, eo ipso die.

Αὐθήμερος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, eodem die factus, qui est ejusdem diei, subitus, extemporalis. Ex αὐτὸς et ἡμέρα, *dies.*

Αὐθημερινὸς, idem.

Αὖθι, *adv.* illic, ibi; (2) huc; (3) statim. Ab αὐτόθι. Quandoque etiam idem quod αὖθις.

Αὐθιγενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, indigena, in aliquo loco natus; (2) perennis, de fonte. Ex γίνομαι.

Αὐθιμένης, εος, ὁ ᾗ ἡ, indigena, nativus, *Lex. Vulg.* Ex αὖθι et μένω, *maneo.*

Αὖθιν, *adv.* idem quod

Αὖθις, *adv.* denuo, rursus, iterum; (2) posthac, in posterum; (3) retro. Hinc (4) ὁ, ἡ, τὸ, αὖθις, sequens, posterus. Ab αὖ.

Αὐθόμαιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, consanguineus; (2) frater. (2) οἱ δ' αὐθόμαιμοι τȣ̃ νεανίαι πονεῖν; *Soph. Œd. Col.* 335. Ex αὐτὸς et αἷμα, *sanguis.*

Αὐθομολογέομαι, ȣ̃μαι, ultro profiteor.

Αὐθύπαρκτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, per se subsistens. Ex αὐτὸς et ὑπάρχω, *subsisto.*

Αὐθυπόςατος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem. Ex αὐτὸς et ὑφίςημι, *subsisto.*

Αὐθυπότακτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui per se est subjunctivi modi. Ex αὐτὸς et ὑποτάσσω.

Αὐθυποτάκτως, *adv.* ita ut per se sit subjunctivi modi.

Αὐθωρεὶ, *adv.* ea ipsa hora, ilico. Κελεύειν αὐθωρεὶ ἀπηλλάχθαι, *Synes. de Regno*, 18.

Αὐθωρὸν, *adv.* ea ipsa hora, eadem hora. Ex αὐτὸς et ὥρα, *hora.*

Αὐΐαχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, clamans, ut canes latrantes; (2) clamosus. Ex αὖ et ἰάχω.

Αὐλαία, ας, ἡ, aulæum, cortina, velum scenæ vel januæ, sc. ταπίς. Ab αὐλή.

Αὐλακεργάτης, ȣ, ὁ, sulcorum efficiens, epith. vomeris. Ex αὖλαξ, *sulcus*, et ἐργάτης, *operarius.*

Αὐλακίζω, f. ίσω, sulco, hiulco, imporco, *Ph.* Αὐλακίζειν τὸ χωρίον, *Aristot.* Ab

ΑΥ῍ΛΑΞ, ακος, ἡ, sulcus, lira, *Gl. V.*

Αὐλακισμὸς, ȣ̃, ὁ, sulcatio, *Gl. V.* αὐλακισμοὶ, insectiones. Ab αὐλακίζω.

Αὐλάρχης, ȣ, ὁ, aulæ princeps, *Suicer.*

Αὐλεία, ας, ἡ, aulæ janua. Ab αὐλή.

Αὔλειον, ȣ, τὸ, vestibulum, atrium.

Αὔλειος θύρα, janua atrii, h. e. viæ proxima, antica.

Αὔλειος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, vestibularis, atriensis.

Αὐλείτης, ȣ, ὁ, villicus, pastor, opilio qui ovium stabulum curat, purgat. Εἵπετο δ' ἀνὴρ αὐλείτης, *Apoll. Rhod.* 4, 1486. Ab αὐλή.

Αὐλέω, ῶ, f. ήσω, tibia cano. Ab αὐλός.

ΑΥ'ΛΗ', ῆς, ἡ, locus subdialis; (2) atrium; (3) stabulum, caula, ovile; (4) domus regia, seu principis aula. Olim sic dictus fuit locus ad quem capite condemnati ducebantur; postea dictus est ἀρχεῖον.

Αὔλημα, ατος, τὸ, carmen ad tibiarum sonum; (2) tibiarum inflatio. (2) ἐπειδὴ κυρτωμένην αὐτῇ τὴν παρειὰν ἐν τοῖς αὐλήμασιν εἶδε, *Hesiod. Æthiop.* 2. Ab αὐλέω.

Αὐλησεῦντι, *tibia laudabunt*, 3. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro αὐλήσȣσι, ab αὐλέω. Unde

Αὔλησις, εως, ἡ, ipsa tibiarum inflatio.

Αὔλησον, *tibia cane*, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, tibicen.

Αὐλητὴς, ȣ̃, ὁ, tibicen: idem quod αὐλείτης, *Hesych.* Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾷν, *Soph. in Pastoribus. Harpocrat. in* Νάννιον, quo in loco pessime interpres *tibicinem* reddit.

Αὐλητικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars inflandi tibias, seu canendi tibiis. Ab

Αὐλητικὸς, ἡ, ὸν, ad tibicinem pertinens.

Αὐλητικῶς, *adv.* more tibicinum.

Αὐλητρία, ας, ἡ, theca tibiarum.

Αὐλητρίδιον, ȣ, τὸ, tibicinula. Dim. ab

Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, tibicina. Ab αὐλητής.

Αὐλιὰς, άδος, ἡ, incola, *Ep.*

Αὐλίδιον, ȣ, τὸ, Dim. ab αὐλή, conisterium, *ap. Theophr.*

Αὐλίζομαι, f. ίσομαι, diversor, stabulor, pernocto, dormio; (2) castra loco. *Gl. V.* commoror, imprimis in castris. Αὐλίζεσθαι ἀπό τινος, abesse; ἐπὶ τῆς γῆς, jacere. Ab αὐλή.

Αὐλικὸς, ἡ, ὸν, tibialis, fistularis; (2) tibicen, fistulator. Ab αὐλός.

Αὔλιον, ȣ, τὸ, stabulum; (2) domicilium. Αὔλιον βοτῆρα, *Apoll. Rhod.* 4, 1249.

Αὔλιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, ad stabulum pertinens, vel ducens. Ἀςὴρ αὔλιος, vesper, hesperus, *Apoll. Rhod.* 4, 1629. Ab αὐλή. Unde

Αὖλις, ιδος, ἡ, aula; (2) tentorium; (3) cubile, lectus; (4) stabulum; (5) castra; (6) locus septus, in quo retia avibus tensa stant; (7) nidus avium; (8) portus in Bœotia.

Αὐλίσκος, ȣ, ὁ, parva tibia, fistula, Dim.

Αὐλισμὸς, ȣ̃, ὁ, pernoctatio, stabulatio. Ab αὐλίζομαι.

Αὐλοειδὴς, ὲς, tibiæ formam habens, *Bud.*

Αὐλοθετέω, ῶ, f. ήσω, fistulas seu tibias compingo, *pessime.* Αὐλὸς *tibia* diversum quid est a *fistula*; hanc Pan invenit, illam Minerva. Eadem compositionis est ratio quæ in verbo ἀγωνοθετέω· vertendum igitur, tibiarum concentus instituo. Ἡ γὰρ παρθένος αὐλοθετεῖ· diva enim virgo tibiarum concentus instituit, *seu* tibiæ inventrix est. *Leonidas Tarent. in Anthologia H. Steph.* 437. Ex αὐλὸς et τίθημι, *compono.*

Αὐλοθήκη, ης, ἡ, loculus tibiarum.

Αὐλοποιητικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars conficiendi tibias.

Αὐλοποιητικῶς, *adv.* ex arte tibiarum conficiendarum. Ab

Αὐλοποιΐα, ας, ἡ, idem quod sequens.

Αὐλοποιΐη, ῆς, ἡ, ars tibiarum conficiendarum.

Αὐλοποιὸς, ȣ̃, ὁ, qui fistulas conficit. *Gl. V.* tibiarius. Ex αὐλὸς et ποιέω, *facio.*

Αὐλοπρεπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, aulæ conveniens. Ex αὐλὴ et πρέπω, *convenio.*

ΑΥ'ΛΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, tibia; (2) follis; (3) pars hastilis, annulus fibulæ; (4) sanguinis e naribus torrens.

Ἄυλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, materiæ expers. Ex α priv. et ὕλη, *materia.*

Αὐλοτρύπης, ȣ, ὁ, qui tibias perforat. Ex αὐλὸς et τρύπα, *foramen.* Unde *adv.* αὐλοτρυπητικῶς.

Αὐλȣρὸς, et αὐλωρὸς, ȣ̃, ὁ, custos aulæ, *Ern.* domus custos, *Hes.*

Αὐλῳδία, ας, ἡ, tibiarum cantus, tibiæ sonus.

Αὐλῳδικὸς, ἡ, ὸν, tibialis, fistularis. Ab

Αὐλῳδὸς, ȣ̃, ὁ, cantor, auletes, tibicen. Ex αὐλὸς et ᾠδὴ, *cantus.*

Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, vallis, convallis, locus planus montibus inclusus. Ab αὐλός. Hinc

Αὐλωνίσκος, ȣ, ὁ, parva vallis. Dim.

Αὐλωνιὰς, άδος, ἡ, in vallibus commorans, habitans, v. gr. Nympha.

Αὐλωνίζω, in convalle dego, *Suid.*

Αὐλωνοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, vallis figuram habens, anfractuosus, habens speciem seu formam αὐλῶνος, *Diod.* Ex αὐλὼν et εἶδος.

Αὐλώπιδι, *galeæ*, dat. sing. ab

Αὐλῶπις, ιδος, ἡ, epith. galeæ, a figura foraminis per quod prospectus patet, vel coni, cui crista inseritur. Ab

Αὐλωπὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, fistulæ similes habens oculos; (2) piscis quidam, qui et αὐλωπίας. Ex αὐλὸς et ὤψ.

Αὐλωτὸς, ἡ, ὸν, ad fistulæ formam factus, vel fistula ut dolone instructa.

Αὐξάνω, f. ξήσω, augeo, incrementum do; αὐξάνομαι, cresco, glisco, olesco, integresco, augesco, *Gl. V.* αὐξῆσαι, augere, *Ph.* a. 1. inf. αὐξηθέντα, creta, *Ph.* a. 1. pass. part. ηὐξημένος, ampliatus, *Ph.* perf. part. pass. (2) *interdum tamen est*, cresco. Ταῖς κατὰ μικρὸν προσθήκαις αὐξάνεσθαι, *Greg.* Ἰάσων ȣ̔́τως αὐτὸν ηὔξησε, *Isocr.* Αὐξάνονται αἱ πόλεις ἐν ταῖς ἡσυχίαις, *Id.* Ab αὔξω.

Αὖξε, 2. sing. præs. imperat. act. ab αὔξω.

Αὔξη, ης, ἡ, incrementum. Παντὶ σθένει τὴν αὔξην κωλύειν, *Agathias*, 1.

Αὐξηθεὶς, a. 1. part. pass. v. αὐξάνω.

Αὔξημα, ατος, τὸ, incrementum, *Gl. V.*

Αὐξῆσαι, a. 1. inf. act. v. αὐξάνω.

Αὔξησις, εως, ἡ, incrementum, augmentum, auctus, *Gl. V.* Ab eod.

Αὔξηται, 3. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro ηὔξηται.

Αὐξητὴς, ȣ̃, ὁ, augens, *Orph.*

Αὐξητικὸς, ἡ, ὸν, augendi vim habens, auctificus; (2) crescens, crescendi vim habens. *Gl. V.* augmentarius.

Αὐξητικῶς, *adv.* augendi causa, rem verbis augendo.

Αὐξιθαλής, ὲς, viriditatem largiens, virescens. Ex αὔξω et θάλλω.

Αὔξιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, ad augendum et incrementum accommodatus. Ab

Αὔξις, εως, ἡ, idem quod αὔξησις.

Αὐξιτρόφος, alens; αὐξίτροφος, adolescens.

Αὐξιφαής, ὲς, crescens, epith. lunæ, *Man.*

Αὐξόμενος, præs. part. med. verbi αὔξω.

Αὐξοσέληνον, ε, τὸ, plenilunium; metaphorice, florens ætas. Τὸ δ' αὐξοσέληνον ἐξέλιπεν, abiit ætas vegeta, *Anthol. Brunck.* 3, 112.

Αὔξω, f. ξήσω, augeo, amplifico, cumulo. *Gl.* Ϝ. cresco, glisco; αὔξομαι, cresco, olesco, *Gl. Vet.* Ἐνδόξῳ προσθήκῃ τῆ Ἑλληνικῆ αὔξειν τὴν ἀρχὴν, *Aristid.* Τὰ μὲν γὰρ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις, ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπεδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε, *Isocr.* Ab ἀέξω, *augeo.*

Αὐόνη, ης, ἡ, siccitas, ariditas, *Etym.* (2) clamor, *Varin.* Ab αὔω, vel ἀΰω, *sicco*, vel *clamo.*

Αὖος, αὔα, αὖον, siccus, aridus; (2) qui (terrore) obriguit, obstupefactus. (2) ἀχανής τε καὶ αὖος ἐγεγόνει, *Heliodor.* 10. Ab αὔω.

Αὐότης, ητος, ἡ, siccitas, ariditas. Ab αὖος.

Αὐπνία, ας, ἡ, insomnia, vigiliæ. Ab

Ἄϋπνος, ε, ὁ ϗ ἡ, insomnis, somnum non capiens, vigil, pervigil; (2) in quo somnus non capitur. Epith. fluvii, fontis qui incessanter fluit, perennis. Ἄϋπνοι κρῆναι Κηφισσῶ, *Soph. Œd. Col.* 685. Ex α priv. et ὕπνος.

ΑΥ'ΡΑ, ας, ἡ, aura, ventus lenior; (2) exspiratio ex humido prodiens; (3) ventus.

Αὐρίζω, procrastino, in crastinum diem differo; a præc. (2) algeo, *Etym.* Ab

Αὔριον, *adv.* cras, crastino die. Unde ὁ, ἡ, τὸ, αὔριον, *crastinus.*

Αὐροχάς, άδος, ἡ, vitis, *E. M.*

Αὐροφόρητος, ον, aura vel vento ablatus; ferri, vel impelli, valens, *Ern.*

Ἀῦσαι, *clamasse*, a. 1. inf. act. verbi ἀΰω.

Ἄϋσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤϋσε.

Αὐσταλέος, έα, έον, siccus, aridus; (2) squalens, squalidus. Ab αὖος.

Αὐστηρία, ας, ἡ, austeritas, tetricitas. Ab

ΑΥ'ΣΤΗΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, austerus, severus, agrestis; tetricus, durus, *Gl. V.* Hinc

Αὐστηρότης, ητος, ἡ, austeritas, severitas.

Αὐστηρῶς, *adv.* austere; (2) severe; (3) tenuiter.

Αὖτ', *rursus*, pro αὖτε.

Αὐτὰ, *ipsa*, *Dor.* pro αὐτή.

Ἀϋτὰ, *pugna*, *Dor.* pro ἀϋτή.

Αὐτάγαθος, idem quod αὐτοάγαθος, *Cyr.*

Αὐτάγγελος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui sibi est nuncius, qui sua ipse nunciat; (2) qui ultro nuncius venit. Πῶς ἂν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' ἐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἕτοιμος, operam suam non ultro obtulit, *Soph. Phil.* 568. Ex αὐτὸς et ἀγγέλλω, *nuncio.*

Αὐτάγγελτος, ε, ὁ ϗ ἡ, nuncius, qui rei interfuit, qui non alio utitur nuncio. Ex iisd.

Αὐτάγαστος, ε, ὁ ϗ ἡ, sui ipsius admirator. Ex αὐτὸς et ἄγαμαι, *admiror.*

Αὐτάγητος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Αὐτάγρετος, ε, ὁ ϗ ἡ, electus; (2) τὰ αὐτάγρετα, quæ sunt arbitrii nostri, in potestate nostra; *item*, quæ ipsi volumus et optamus. Ab ἀγρέω, (ab ἄγρω, *capio, sumo*, Ern.)

Αὐτάδελφος, ε, ὁ, frater germanus, frater ex utroque parente.

Αὗται, *hæ*, nom. plur. f. g. ab ὗτος, *hic.*

Αὐταιώρητος, ον, qui a seipso in sublime evehitur, *Hes.*

Αὐτὰν, *ipsum*, acc. sing. f. g. *Dor.* pro αὐτήν.

Αὐτανδρὶ, *adv.* cum ipsis viris, v. gr. navis capta; (2) ipse. Ab

Αὔτανδρος, ε, ὁ ϗ ἡ, cum ipsis hominibus, seu viris. Ex αὐτὸς et ἀνὴρ, *vir.*

Αὐτανεψιός, ῦ, ὁ, consobrinus, patruelis; fratris vel sororis filius. Αὐτανέψιος νεκρῶ τῶδε, *Eurip. Rhes.* 944.

ΑΥ'ΤΑ'Ρ, sed, autem; (2) cæterum; (3) deinde.

Αὐταρέσκεια, ας, ἡ, nimius amor sui, suarumque rerum. Ab

Αὐτάρεσκος, ε, ὁ ϗ ἡ, sibi placens. Ex αὐτὸς et ἀρέσκω, *placeo.*

Αὐτάρκεια, ας, ἡ, animus sua sorte contentus, sufficientia; (2) frugalitas.

Αὐταρκέω, ῶ, sufficio, satis sum, duro; αὐταρκησον, contentus esto, *Ph.* a. 1. imp. Ab

Αὐτάρκης, εος, ε, ὁ ϗ ἡ, contentus, frugalis; (2) sibi sufficiens, habens necessaria, nec aliena ope indigus; (3) opportunus, commodus, idoneus; (4) αὐταρκεῖ βοῆ, haud impari pugna, *Soph. Œd. Col.* 1057. Ex αὐτὸς et ἀρκέω.

Αὐταρκία, ας, ἡ, idem quod αὐτάρκεια.

Αὐτάρκως, *adv.* sufficienter, contente, satis; abunde, prolixe, commode, *Gl. V.*

Αὐταρχέω, ῶ, f. ήσω, summæ rerum præsum. Ab

Αὐτάρχης, ε, ὁ, et αὐταρχος, qui summæ rerum præest, qui summam rerum potestatem obtinet. Ex αὐτὸς et ἄρχων, *princeps.* Hinc

Αὐταρχία, ας, ἡ, summa rerum potestas.

Αὐτᾶς, gen. sing. f. g. *Dor.* pro αὐτῆς.

Αὐτάων, *ipsarum*, gen. plur. *Dor.* pro αὐτῶν.

Αὖτε, *adv.* rursum, iterum, postea. Ab αὖ.

Αὐτενέργητος, ε, ὁ ϗ ἡ, ipse per se operans et efficiens. Ex αὐτὸς et ἐνεργέω, *operor.*

Αὐτεξέσιον, ε, τὸ, liberum arbitrium. Ab

Αὐτεξέσιος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui sui juris sive suæ potestatis est; (2) de imperio infinito, de regno, cujus potestas nullis limitibus circumscribitur. Ex αὐτὸς et ἐξεσία. Hinc

Αὐτεξεσιότης, ητος, ἡ, libera potestas.

Αὐτεξεσίως, *adv.* libere.

Αὐτέη, *ipsa*, *Ion.* pro αὐτή.

Ἀΰτεον, *exclamabant*, 3. plur. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠΰτεον, a verbo ἀϋτέω, *exclamo.*

Αὐτεπάγγελτος, ε, ὁ ϗ ἡ, sponte aliquid indicans vel pollicens; *Ph.* ultroneus, *Isocrat.* etiam qui cœnam condicit. Ex ἐπαγγέλλω.

Αὐτεπίβελος, ε, ὁ ϗ ἡ, suis ipsius captus insidiis. Ex αὐτὸς et ἐπίβελος.

Αὐτεπίσκοπος, ε, ὁ, sui juris, sui ipse curam gerens.

Αὐτεπίσπαστος, ε, ὁ ϗ ἡ, quem quis sibi ipse accersivit atque attraxit. Ex ἐπισπάω.

Αὐτεπιτάκτης, ε, ὁ, qui ipse per se aliquid injungit, qui jure suo jussa imponit.

Αὐτεπίτακτος, ὁ, idem. Ex ἐπιτάσσω.

Αὐτεπιτακτική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars suo imperio regendi. Ab

Αὐτεπιτακτικὸς, ἡ, ὸν, ad imperium absolutum pertinens. Ab αὐτεπιτάκτης.

Αὐτεπιτακτικῶς, *adv.* more eorum qui per se jubendi potestatem habent.

Αὐτεπώνυμος, ε, ὁ ϗ ἡ, cui idem nomen est impositum, cognominis. Σῶ πατρὸς αὐτεπώνυμον, qui nomen habet patris tui, *Eurip. Phœn.* 776. Ex αὐτὸς et ὄνομα.

Αὐτερέτης, ε, ὁ, miles, qui ipsemet remigat.

Ἀΰτευν, 3. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἠΰτευν, ab

Ἀϋτέω, ῶ, clamo. Ab

Ἀϋτὴ, ῆς, ἡ, clamor, vox pugnæ commissæ; (2) pugna. Ab αὔω.

Αὐτήγε, *ipsa*, *Att.* pro αὐτή.

Αὐτήκοος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui suis aliquid auribus audivit; (2) qui sui est juris. Ex ἀκέω.

Αὐτῆμαρ, *adv.* eodem die.

Αὐτῇς, *ipsis*, dat. plur. f. g. *Ion.* pro αὐταῖς.

Αὐτίκ', *statim*, pro αὐτίκα.

Αὐτίκα, *adv.* mox, statim, protinus, illico, continuo, extemplo, illicet, actutum, *Gl. V.* (2) exempli causa; (3) primum, jam primum; (4) vicissim.

Αὖτις, *adv.* idem quod αὖθις.

Αὐτίτης, ε, ὁ, hornus, qui unius ejusdemque anni est; (2) purus, merus; (3) solus in solitudine vivens. Ex αὐτὸς et ἔτος, *annus.*

Αὐτίχ', pro αὐτίκ', ob sequentem adspiratam.

ΑΥ'ΤΜΗ', ῆς, ἡ, halitus, spiritus; (2) vapor; (3) fumus; (4) ardor. (Ab αὔω.)

Ἀϋτμὴν, ένος, ὁ, idem.

Αὐτοάγαθος, ε, ὁ ϗ ἡ, ipse per se bonus. Hinc

Αὐτοαγαθότης, ητος, ἡ, ipsamet bonitas.

Αὐτοαγιότης, ητος, ἡ, sanctitas naturæ interna et perfectissima.

Αὐτόγα, *hic profecto*, *Dor.* pro αὐτόγε.

Αὐτοαδάμας, αντος, ὁ, ipsissimus adamas, *Suicer.*

Αὐτοαλήθεια, ας, ἡ, ipsa veritas.

Αὐτοαληθῶς, *adv.* verissime.

Αὐτοάνθρωπος, ε, ὁ, homo verissimus.

Αὐτοάπειρος, ε, ὁ ϗ ἡ, a se infinitus, *Suicer.*

Αὐτοαπλότης, ητος, ἡ, ipsa simplicitas, *Bud.*

Αὐτοαρετὴ, ῆς, ἡ, ipsa virtus, *Suicer.*

Αὐτοβοάω, ῶ, ipse me mea voce prædico, ipse mei præconem ago. Ex αὐτὸς et βοάω.

Αὐτοβοεὶ, *adv.* ipso clamore, primo statim clamore, seu impetu. Ex αὐτὸς et βοή.

Αὐτοβοηθὸς, ῦ, ὁ, qui sibi ipse sufficit, consulere potest, alieno auxilio non indiget.

Αὐτοβόητος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui ipse sua voce de se testatur. Ab αὐτοβοάω.

Αὐτοβορέας, ε, ὁ, ipse boreas.

Αὐτόβελος, ε, ὁ ϗ ἡ, sua sponte, suo instinctu, per se aliquid volens; homo sui arbitrii ac consilii; *Ph.* arbiter. Ex βελή.

Αὐτογένεθλος, ε, ὁ ϗ ἡ, cui ex se ipso genus est, qui a se ipso est. A γενέθλη.

Αὐτογενής, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex γίνομαι.

Αὐτογένητος, ε, ὁ ϗ ἡ, ex se genitus.

Αὐτογέννητος, ε, ὁ ϗ ἡ, ex se genitus. Κοιμήματ' αὐτογέννητα, *Soph. Antig.* 864.

Αὐτογλωχὶν, ῖνος, ὁ, spiculum nativum, ex eadem materia. Αὐτογλώχινα τὸν ὀϊςὸν ἀπεργάζεται, *Heliodor.* 9.

Αὐτογνωμονέω, ῶ, f. ήσω, ex animi mei sensu et arbitratu facio ac judico. Ab

Αὐτογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui suam dumtaxat sententiam sequitur. Ex αὐτὸς et γνώμη.

Αὐτογνωμόνως, *adv.* suo arbitrio, consilio.

Αὐτόγνωτος, ε, ὁ ϗ ἡ, suam sententiam secutus; pervicax. Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργὰ, *Soph. Antig.* 875. Ex αὐτὸς et γιγνώσκω, *cognosco.*

Αὐτόγονος, ε, ὁ ϗ ἡ, ipse per se genitus, a se ortum habens. Ex αὐτὸς et γόνος.

Αὐτογραμμὴ, ῆς, ἡ, linea mathematica.

Αὐτόγραφον, ε, τὸ, scriptum propria manu exaratum. Ab

Αὐτόγραφος, ε, ὁ ϗ ἡ, sua manu scriptus.

Αὐτόγυον, ε, τὸ, aratri dentale, lignum cui vomer includitur. Ex αὐτὸς et γύα.

Αὐτοδαής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ex se ipso et sine magistro didicit. Ὀρχήματ' αὐτοδαῆ, *Soph. Aj.* 709. Ex αὐτὸς et δαίω, *disco.*

Αὐτοδάϊκτος, ε, ὁ ϗ ἡ, a se ipso interfectus. Ex αὐτὸς et δαΐζω, *occido.*

Αὐτόδαιτος, idem quod αὐτόδειπνος.

Αὐτοδὰξ, *adv.* mordicus, ipsis dentibus; pertinaciter. Ὡς ἂν ὤζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων, *Aristoph. Lysistr.* 687. Τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον, præfractum ingenium, *Id. Pac.* 607.

Αὐτόδειπνος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui vocatus secum ipse adfert, quæ cœnet, (*sive potius* pauper, parasitus, *ut* αὐτόσιτος, *Ern.*) Ex δεῖπνον.

Αὐτοδεκαέτης, ε, ὁ, qui est omnino decem annorum. Ab ἔτος.

Αὐτοδέσποτος, ε, ὁ, dominus absolutus, summus.

Αὐτόδετος, sponte vinctus. Αὐτόδετοι βαίνεσι, *Oppian. Cyneget.* 2, 376.

Αὐτόδηλος, ε, ὁ ϗ ἡ, per se manifestus.

Αὐτοδημιέργητος, ον, a se factus.

Αὐτοδιακονία, ας, ἡ, quum quis sui ipsius ministerio, non alieno, utitur. Ab

Αὐτοδιάκονος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui ipse sibi ministrat et famulatur. Ex αὐτὸς et διακονέω.

Αὐτοδίδακτος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui sua ipsius industria aliquid didicit, a se ipso doctus; cujusmodi dicitur fuisse Heraclitus Ephesius philosophus. Apud *Homerum*, *Odyss.* 10, quidam αὐτοδίδακτον se vocat, quod non ex hominum institutione, sed ex afflatu dei caneret; (2) suapte natura aliquid faciens. Hinc

Αὐτοδιδάκτως, *adv.* naturæ instinctu.

Αὐτοδιήγητος, ε, ὁ ϗ ἡ, ab ipso seu per se narratus, ab ipso auctore commemoratus:

Αὐτοδιηγέμενος, ε, ὁ, ipse ex sua persona narrans. Ex διηγέομαι, *narro.*

Αὐτοδικαιοσύνη, ης, ἡ, ipsa justitia.

Αὐτοδικέω, ῶ, f. ήσω, legibus et judicibus suis uti. Ex αὐτὸς et δίκη.
Αὐτοδίκη, ης, ἡ, litigatio per se ipsum, et non per alium; libertas legum et judiciorum.
Αὐτόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non externo judice utitur, sed domestico.
Αὐτόδιον, *adv.* statim, e vestigio. Ex ὁδός.
Αὐτοδόξα, ας, ἡ, opinio, vel gloria ipsa per se spectata.
Αὐτοδόξαστος, ον, proprie et magis opinabilis.
Αὐτόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, per se et sua natura currens; (2) qui per se et sua natura movetur. Ex αὐτὸς et inus. δρέμω, *curro.*
Αὐτοδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, per se potens. Ex αὐτὸς et δύναμαι, *possum.*
Αὐτόδωρον, ου, τὸ, donum ipsum, totum.
Αὐτοειδὴς, ὲς, prorsus similis.
Αὐτοεῖναι, ipsum esse, per seipsum esse.
Αὐτοέκαστος, ου, ὁ, pro se quisque.
Αὐτοέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, sua sponte volutatus, qui per se contorquetur, vel vorticibus circumagitur. Ex αὐτὸς et ἑλίσσω.
Αὐτοενεργητικὸς, ἡ, ὸν, formam passivam sed activam significationem habens.
Αὐτοεντεὶ, *adv.* propria manu. Ab
Αὐτοέντης, ου, ὁ, interfector, percussor; (2) qui sibi ipsi manum infert; (3) dominus, *ap. Eur. Ern.* (1) τοὺς αὐτοέντας τιμωρεῖν, *Soph. Œd. Tyr.* 107. Ἴδω δὲ .... τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, *Soph. El.* 271. Ex αὐτὸς et ἵημι, *mitto.*
Αὐτοεξουσία, ας, ἡ, libera potestas.
Αὐτόετες, *adv.* eodem anno, annuo spatio. Ab
Αὐτοετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, eodem anno, qui ejusdem anni est. *Gl. V.* anniculus. Ex ἔτος.
Αὐτοζήμιος, ον, qui se ipse punit. A ζημία.
Αὐτοζήτητος, qui se ipse offert, qui non quæsitus reperitur. A ζητέω.
Αὐτοζωὴ, ῆς, ἡ, ipsa vita, cùm quis per se vivit. Ex αὐτὸς et ζωή.
Αὐτόζως, *adv.* per se vivens, *Bud.*
Αὐτοθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ipse sibi mortem intulit.
Αὐτοθελεὶ, *adv.* ultro. Ab
Αὐτοθελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, voluntarius. A θέλω.
Αὐτοθέμεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, per se habens fundamentum. Ex αὐτὸς et θέμεθλον.
Αὐτόθεν, *adv.* illic, istinc, inde, ex isto loco, indidem, *Gl. V.* (2) ab hoc tempore; (3) ex tempore, confestim, protinus; (4) jam inde. Ab αὐτός.
Αὐτόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, per se Deus vel Dea; (2) Deus verissimus, *Suicer.*
Αὐτοθήριον, ου, τὸ, ipsa verissima bellua, *Suicer.*
Αὐτόθι, *adv.* illic, istic, ibi; inibi, *Gl. V.*
Αὐτόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex sua ipsius voce profectus, quem quis de se ipso dicit. Ex αὐτὸς et θρέω, *clamor, loquor.*
Αὐτοῖο, *ipsius*, gen. sing. *Ion.* pro αὐτοῦ.
Αὐτοκάβδαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, utcumque subactus; (2) brevi tempore et levi opera compactus, tumultuarie factus. Ὡς αὐτοκάβδαλα φαίνηται, ἐὰν μὴ ἔχῃ, *Aristot. Rhetor.* 3. Ex αὐτὸς et κάβος, *farina*, de qua proprie dicitur.
Αὐτοκαβδάλως, *adv.* tenuiter. Ἐὰν μήτε περὶ εὐόγκων αὐτοκαβδάλως λέγηται, *Aristot. Rhetor.* 3.
Αὐτοκάθαρσις, εως, ἡ, ipsamet purgatio, sponte facta purgatio.
Αὐτόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, per se bonus, *Suicer.*
Αὐτοκάνδαλος, ον, tumultuarius, *Lycurg.*
Αὐτοκασιγνήτη, ης, ἡ, soror germana. Αὐτοκασιγνήτας νύμφας ὁμόγαμος κυρεῖ, uxoris ipsam sororem sponsam maritus habet, *Eurip. Phœn.* 137.
Αὐτοκασίγνητος, ου, ὁ, frater germanus.
Αὐτοκατάκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, suopte judicio condemnatus. Ex αὐτὸς et κατακρίνω.
Αὐτοκατασκεύαστος, ον, non factus opera humana, epith. domicilii in antro, &c.
Αὐτοκέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, per se iter faciens.
Αὐτοκέλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, injussus, sua sponte. Ex αὐτὸς et κελεύω, *jubeo.*
Αὐτοκελὴς, ὲς, (a κέλομαι) idem.
Αὐτόκερας, ατος, ὁ καὶ ἡ, ipse per se mixtus ac temperatus. Ex αὐτὸς et κεράννυμι.
Αὐτοκέρατος, ον, idem.
Αὐτοκέφαλον, ου, τὸ, ipsum caput. A κεφαλή.
Αὐτοκινησία, ας, ἡ, motus ultroneus, motus quo res aliqua sua sponte vel suopte impulsu movetur, aut moveri potest. Ex κίνησις.
Αὐτοκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui per se movetur, aut moveri potest, suapte natura mobilis. Τὸ αὐτοκίνητον, mentis celeritas, ingenii dotes, ingenium. Ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσήνθει τῇ φιλομαθίᾳ, sed mens non æque florebat ut discendi studium, *Damascius apud Photium*, 1044. Ex αὐτὸς et κινέω, *moveo.*
Αὐτόκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, cum ipsis ramis.
Αὐτόκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, a se ipso vocatus, qui non invitatus ad epulas venit; (2) sua sponte. (2) ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων πορεύεται, *Soph. Trach.* 392.
Αὐτοκλήτως, *adv.* sua ipsius vocatione.
Αὐτοκμὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, a se sua sponte fabricatus et elaboratus. Ex κάμνω.
Αὐτόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ipse per se comatus, sua sponte comatus. Ex αὐτὸς et κόμη.
Αὐτόκοπον ἱμάτιον, ου, τὸ, vestis comica, vulgo συρία dicta. Ex κόπτω, *Poll.* sed vide αὐτόποκος.
Αὐτοκραὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ipse per se mistus et temperatus; (2) cui aliunde temperamentum accersere opus non est. Ex κεράννυμι.
Αὐτόκρας, ατος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, idem.
Αὐτοκράτειρα, ας, ἡ, imperatrix, liberum imperium habens.
Αὐτοκρατὲς, έος, τὸ, libera potestas.
Αὐτοκρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui sui juris est, qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit. Ex κράτος.
Αὐτοκρατορεύω, imperator sum, summum imperium teneo. Ab αὐτοκράτωρ.
Αὐτοκρατορία, ας, ἡ, libera postestas, potestas αὐτοκράτορος, *Gl. V.* principatus.
Αὐτοκρατορικὸς, ἡ, ὸν, ex libero arbitrio manans; (2) imperatorius, pertinens ad imperatorem; imperialis, *Gl. V.* Hinc
Αὐτοκρατορικῶς, *adv.* pro suo arbitrio, plena et sua potestate.
Αὐτοκρατορὶς, ίδος, ἡ, epith. urbis in qua est sedes imperii, *Jos.*
Αὐτόκρατος, ου, ὁ, vinum sapore medium inter dulcem et austerum, ut nova contemperatione non indigeat. A κεράννυμι.
Αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, qui sui juris est, qui liberam plenamque potestatem habet, ut legatus, dux belli. Unde (2) imperator Rom. a Græcis sic vocatur. Ex κράτος.
Αὐτοκρηὴς, *Ion.* pro αὐτοκραής.
Αὐτοκτείνω, ipse interficio me.
Αὐτόκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, sua sponte structus. Ex κτίζω. Vide αὐτοκατασκεύαστος.
Αὐτόκτιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
Αὐτόκτονος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui se ipsum interfecit, qui sibi manus intulit. Ex κτείνω.
Αὐτοκτόνως, *adv.* sua cæsus manu. A præc.
Αὐτοκυβερνητὶ, *adv.* sua ipsius gubernatione.
Αὐτοκύλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, per se volutus, suapte natura volubilis.
Αὐτοκύριος, ου, ὁ καὶ ἡ, per se dominus.
Αὐτόκωλος, ον, integro corpore, *Simon.* A κῶλον.
Αὐτόκωπος, ον, adnatum capulum vel manubrium habens, v. gr. ensis. A κώπη.
Αὐτολάλητος, ον, secum loquens. A λαλέω.
Αὐτολεξεὶ, *adv.* verbo tenus, ad verbum. A λέξις.
Αὐτολετὴρ, ῆρος, ὁ, peremtor. Ex ὄλλυμι.
Αὐτολήκυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, pauper, qui sibi ipsi portat lecythum; scurra; (2) parasitus. Τοῦ αὐτοληκύθου, pueri, qui illi erat in deliciis, *Philostrat.* 409.
Αὐτολίθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapideus, saxeus; (2) durus, qui flecti nequit.
Αὐτολόγος, ου, ὁ, ipsum verbum, filius Dei.
Αὐτολόχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, a se genitus. Ex αὐτὸς et λοχεύω, *pario.*
Αὐτολυρίζω, f. ίσω, ipsemet lyra cano.
Αὐτομαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ex se ipso didicit; qui nullo præceptore usus est. Ex αὐτὸς et μανθάνω, *disco.* Hinc
Αὐτομαθῶς, *adv.* discendo a se, sine præceptore.
Αὐτομανὴς, ὲς, ex ipso furibundus, *Man.* Ex αὐτὸς et μαίνομαι.
Αὐτομαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, de me ipso testor.
Αὐτομάρτυς, υος, ὁ καὶ ἡ, qui sibi ipsi testis est.
Αὐτοματεὶ, *adv.* sponte, ultro;
Αὐτομάτην, *adv.* idem:
Αὐτοματὶ, *adv.* idem:
Αὐτοματία, ας, ἡ, fortunæ temeritas, eventus fortuitus. Ab αὐτόματος.
Αὐτοματίζω, f. ίσω, sponte facio; injussus, non coactus. Hinc
Αὐτοματισμὸς, οῦ, ὁ, actio quæ sponte fit.
Αὐτόματος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex se ipso aliquid faciens, non alieno impulsu, sponte, ultro; (2) fortuito eveniens; αὐτομάτη, sub. τύχη, τὸ αὐτόματον, sub. τὸ συμβὰν, casus fortuitus. (1) αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε, *Il.* 2, 408. Ex μάτην, *frustra*, vel μάομαι, *excitor.*
Αὐτομάτως, *adv.* sponte, ultro, sine alieno impulsu; (2) temere, fortuito.
Αὐτοματουργοὶ, οἱ, qui αὐτόματα faciunt. Ab ἔργον.
Αὐτοματουργὸς, οῦ, ὁ, faber, αὐτομάτου, artifex operis se ipsum moventis. Ex ἔργον.
Αὐτομαχέω, ῶ, per me, meis viribus pugno; (2) per me ipse, non per alium, litigo ac judicio contendo. Ex μάχομαι.
Αὐτομεγάνωρ, valde potens, *Ern.*
Αὐτομήτηρ, ηρος, ἡ, ipsissima mater.
Αὐτομήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, eadem matre natus.
Αὐτομολέω, ῶ, f. ήσω, transfugio, meos desero et ad hostes deficio, ut ipsis militem; (2) ruo in aliquid, amplexor aliquod. Αὐτομολεῖν πρός τινα, εἴς τινα, ἔκ τινος. Ab αὐτόμολος. Unde
Αὐτομολία, ας, ἡ, transfugium, defectio, cum quis sponte ad hostes transit; (2) stolo, seu soboles e trunco vitis nata.
Αὐτόμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sua sponte et a nullo incitatus it; (2) qui sua sponte ad partem alteram transit ac deficit; transfuga, *Ph.* perfuga, al. *Gl. V.* Ex μολέω.
Αὐτομόλως, *adv.* more transfugæ, in modum proditoris ac transfugæ, *Hes. ex Soph.*
Αὐτονομέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, meis legibus utor, meique juris sum:
Αὐτονομία, ας, ἡ, libertas publica, potestas vivendi suis legibus, vel suo jure utendi. *Gl. V.* privilegium. Ab
Αὐτόνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui suis legibus vivit; magister morum, *Ph.*
Αὐτονόμως, *adv.* suis vivendo legibus, suo utendo jure.
Αὐτοντιμωρούμενος, ου, ὁ, se ipsum puniens. Ex αὐτὸς et τιμωρέομαι.
Αὐτονυκτὶ, αὐτονυχεὶ, et αὐτονυχὶ, ea ipsa nocte.
Αὐτόξυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ligno rudi confectus, non dolatus aut elaboratus. A ξύλον.
Αὐτοουδέτερον, ου, τὸ, per se, sive absolute neutrum. Vox gramm. ex αὐτὸς et οὐδέτερος.
Αὐτοπαγὴς, ὲς, a semet ipso factus sibi.
Αὐτοπάθεια, ας, ἡ, innata passio; (2) reciprocatio, qua persona agit et patitur. Ab
Αὐτοπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex se, vel intrinsecus patiens; (2) reciprocus; (3) intimo sensu adfectus. A πάθος.
Αὐτοπαθῶς, *adv.* passione interna, patiendo intus et a se, ut ipse sentias quæ dicas; (2) ex proprio adfectu; (3) ex vero animi sensu.
Αὐτόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, filius genuinus, filius germanus. Τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, *Soph. Trach.* 826.
Αὐτοπαράκλητος, ου, ὁ, qui sponte aliquid facit, non indigens adhortatione.
Αὐτοπάρακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, a se ipso productus.
Αὐτοπαραξία, ας, ἡ, per se ipsum productio, *Suicer.* Ex παράγω, *produco.*
Αὐτοπάτωρ, ορος, ὁ, qui a se est, nullo patre natus.
Αὐτοπήμων, ονος, ὁ, sibi ipsi nocens. A πῆμα.
Αὐτόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, per se fidem faciens, per se credibilis.
Αὐτοποδητὶ, *adv.* idem quod αὐτοποδὶ, *Luc.*

A ὑποποδὶ,

Αὐτοποδὶ, suis pedibus:

Αὐτοποδία, ας, ἡ, quum quis suis pedibus iter facit. Ex *αὐτὸς* et *πȣ̃ς*, *pes*.

Αὐτοποίητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a se ipso factus.

Αὐτοποιὸς, ȣ̃, ὁ, sua sponte et per se factus, seu faciens; sponte natus, nullius manu satus. *Φύτευμα αὐτόποιον*, *Soph. Œd. Col.* 698.

Αὐτόποκος, ον, (vestis) lanea, non tonsa, non tincta colore, adeoque rudis. A *πόκος*, *vellus*, Ern.

Αὐτόπολις, έως, ἡ, civitas quæ suis ipsius legibus utitur, urbs quæ per se sola civitatis nomine censetur.

Αὐτοπόνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per se non manu humana elaboratus. Ex *πονέω*.

Αὐτοπόνος, ον, idem quod *αὐτοπόνητος*, *Nic.*

Αὐτόπȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, qui suis ipsius pedibus iter facit; (2) sine duce incedens.

Αὐτοπραγία, ας, ἡ, actio quum quis per se et suo arbitrio aliquid facit; (2) potestas vivendi ut velis. Ex *αὐτὸς* et *πράττω*.

Αὐτοπραγματεύτως, *adv.* sine arte.

Αὐτόπρεμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, epith. arboris quæ cum ipsis radicibus evellitur, *Soph. An.* 725. A *πρέμνον*.

Αὐτοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, se ipsum decens, sibi ipsi conveniens; (2) difficilis; (3) magnus. Ex *πρέπω*.

Αὐτοπροαίρετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, libero arbitrio agens, ultro susceptus; *Gl. V.* ultroneus, voluntarius.

Αὐτοπροαιρέτως, *adv.* suo ipsius arbitratu, sua sponte. A præc.

Αὐτοπρόσωπον, ȣ, τὸ, scriptum, in quo auctor ex sua persona docet, nulla extrinsecus adsumpta. Ab

Αὐτοπρόσωπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non personatus; (2) personam veram gerens.

Αὐτοπροσώπως, *adv.* in vel sub propria persona; (2) coram. A præc.

Αὐτοπτέω, ῶ, ipse meis oculis cerno. Ab

Αὐτόπτης, ȣ, ὁ, qui suis oculis vidit, oculatus testis. Ex *αὐτὸς* et *ὄπτομαι*. Unde

Αὔτοπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ipse visus et deprehensus.

Αὐτοπυρίτης, ȣ, ὁ, sc. *ἄρτος*, panis cui furfur non ademptus: opponitur qui est ex polline.

Αὐτόπυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex *πυρός*.

Αὐτοπώλης, ȣ, ὁ, qui non vendit ab alio empta. Unde

Αὐτοπωλικὴ, ῆς, ἡ, mercatura rerum non aliunde emptarum, ut frugum in agro suo natarum.

Αὐτορέγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, epith. mali, quod ipsi sibi quis conscivit. Ex *ῥέζω*, *struo*.

Αὐτόροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tectum ex se ipso habens, se ipsum contegens, *Opp.* Ex *αὐτὸς* et *ὀροφή*.

Αὐτόῤῥεκτος, a se ipso factus, sponte factus. *Αὐτόῤῥεκτα φύει καὶ ἀμήτορα φῦλα*, *Oppian. Cyneget.* 2, 557.

Αὐτόῤῥιζος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cum ipsa radice, cujus radix non avulsa est; (2) radices, fundamenta habens a se. *Αὐτόριζον ἑϛίαν χθονὸς*, priscum terræ larem. Nempe *αὐτόριζον* vocat Idam, quod radix esset gentis, nec incolæ ejus aliunde aut ab alia radice advenissent, *Eurip. Rhes.* 288.

Αὐτοῤῥιφὴς, ὲς, sua sponte cadens. A *ῥίπτω*.

Αὐτόῤῥοος, ον, sponte profluens, *Pind.*

Αὐτόῤῥυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. A *ῥύω*.

ΑΥ'ΤΟ'Σ, ἡ, ὸ, ipse, ipsa, ipsum; (2) ipsemet; (3) qui sponte aliquid facit; (4) solus, ab aliis non adjutus; (5) idem; (6) ego; (7) dominus. Hinc *Superl.* *αὐτότατος*, ipsissimus.

Αὐτόσαρκες, οἱ ϗ αἱ, cuticulam nimis curantes, voluptarii. A *σὰρξ*, *σαρκός*.

Αὐτόσε, *adv.* illuc, huc; (2) eodem.

Αὐτοσίδηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ferreus. *Αὐτοσίδαρος ἅμιλλα*, certamen ferreum; id est, impetus propriæ manus ferrum adigentis, *Eurip. Hel.* 362.

Αὐτόσιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ipse sibi cibum comparat; (2) pauper; (3) parasitus.

Αὐτοσκεύαϛος, ον, idem quod

Αὐτόσκευος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rudis, simplex et inconditus, nullo factus artificio.

Αὐτόσπορος, ον, a seipso semen habens, *Æsch.*

Αὐτόσσυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sponte excitus, veniens. Ex *αὐτὸς* et *σύομαι*, *excito*.

Αὐτοϛαδία, ας, ἡ, pugna stataria, qua sc. pede collato cum hoste pugnatur. Ex *ϛάδιος*.

Αὐτόϛεγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tecta natura sua instructus; (2) perfectus, absolutus, epith. domus.

Αὐτόϛοιχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui solus et cogitatus ambulat, qui ad se animum advertit, *Suid.*

Αὐτόϛολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sine navi trajicit, ipse sibi navis est, *de natante*; (2) ipse navi deductus. (1) *αὐτόϛολος, αὐτόματος νῆυς* (de Leandro natante), *Musæus* 255. (2) *αὐτόϛολον*, ipsum navi adductum. *Ἔϛελλον αὐτὸν ..... αὐτόϛολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις*, *Soph. Phil.* 496.

Αὐτοϛόνος, ον, tacite gemens.

Αὐτοϛράτηγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, summus dux belli, penes quem auspicia sunt.

Αὐτόϛυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per se et suapte natura columnis fultus.

Αὐτοσφαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ipse a se jugulatus, qui se ipse occidit. Ex *αὐτὸς* et *σφαγή*.

Αὐτοσχεδὰ, *adv.* illico; (2) cominus:

Αὐτοσχεδία, ας, ἡ, sc. *μάχη*, pugna quæ cominus fit. Ab *αὐτοσχέδιος*.

Αὐτοσχεδιάζω, f. *άσω*, ex tempore et tumultuarie facio, sive (2) temere, inconsulte, v. gr. judico, loquor, &c. (3) sponte ago. *Αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν πραγμάτων*, *Isocr.* *εἰς τὰ σώματα*, *Æschin.* Ab eod. Hinc

Αὐτοσχεδίασμα, ατος, τὸ, opus ex tempore et tumultuarie factum.

Αὐτοσχεδιασμὸς, ȣ̃, ὁ, dictio extemporalis; (2) temeraria quævis actio;

Αὐτοσχεδιαϛὴς, ȣ̃, ὁ, qui extemporalem habet orationem; (2) qui ex tempore et tumultuarie aliquid facit:

Αὐτοσχεδιαϛὶ, *adv.* ex tempore, sine meditatione vel præparatione.

Αὐτοσχεδιαϛικὸς, ἡ, ὸν, extemporalis.

Αὐτοσχεδιὴν, idem quod *αὐτοσχεδίως*, *Hom.*

Αὐτοσχέδιος, ία, ιον, et *αὐτοσχέδιος*, ȣ, ὁ ϗ ἡ, extemporalis, ex tempore factus, inelaboratus, tumultuarius, *Gl. V.* *αὐτοσχέδιον*, præ oculis dictio.

Αὐτοσχεδίως, *adv*, ex tempore, tumultuarie; (2) temere, fortuito casu; (3) sponte sua.

Αὐτοσχεδὸν, *adv.* cominus. Ex *αὐτὸς* et *σχεδόν*.

Αὐτοτέλεια, ας, ἡ, perfectio, absolutio; (2) integritas. Ab *αὐτοτελής*.

Αὐτοτέλεϛος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per se perfectus. Ab

Αὐτοτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in se finem suum habens; (2) per se finem faciens seu imponens; (3) per se absolutus et consummatus; (4) ipse sibi sufficiens, cui propriæ vires ad aliquid perficiendum sufficiunt. *Ph.* *αὐτοτελὲς*, absolutum. Ex *αὐτὸς* et *τέλος*.

Αὐτοτελῶς, *adv.* absolute, perfecte; (2) suo arbitrio.

Αὐτότεχνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per se peritus, per se artem tenens. Ex *αὐτὸς* et *τέχνη*, *ars*.

Αὐτότοκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, editus cum ipso partu. Ex *αὐτὸς* et *τίκτω*, *pario*.

Αὐτότροφος, idem quod *αὐτόσιτος*.

Αὐτότυπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a se ipso impressus.

Αὐτȣ̃, *adv.* ibi, illic; (2) hic. (1) *τȣ̀ς μὲν λίπεν αὐτȣ̃*, *Il.* 4, 364. Ab *αὐτός*.

Αὐτȣ̃, tribus personis servit, et valet *ἐμαυτȣ̃* mei ipsius, *σεαυτȣ̃* tui ipsius, *ἑαυτȣ̃* sui ipsius: exempla passim apud scriptores Atticos, tragicos præsertim.

Αὐτοϋπερȣ́σιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per se præstantioris naturæ, *Suicer.*

Αὐτȣργέω, ῶ, f. *ήσω*, per me, manu mea facio:

Αὐτȣ́ργημα, ατος, τὸ, quod quis ipse facit.

Αὐτȣ́ργητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, extemporalis, inelaboratus; (2) sponte natus.

Αὐτȣργία, ας, ἡ, quicquid sua quis manu ipse facit; (2) peritia rerum ex usu suo, vel usus ipse rerum agendarum, *Ern.*

Αὐτȣργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui per se facit et operatur, non aliena opera utens; (2) qui manu sua victum sibi quærit; (3) opifex; (4) qui sua manu cædit, pulsat, vel pugnat, *Gl. V.* auctor rei. (2) *αὐτȣργὸς, οἵπερ καὶ μόνοι σώζȣσι γῆν*, *Eurip. Or.* 918. Ex *αὐτὸς* et *ἔργον*. Hinc

Αὐτȣργικὸς, ȣ̃, ὁ, qui sua manu victum quærit potius quam ab alio datis fruitur.

Αὐτȣργότευκτος, ον, subito, ex tempore factus.

Αὐτόφι, seu *αὐτόφιν*, *adv.* ibi; (2) ipsis, pro *Dativo αὐτοῖς*.

Αὐτοφιλανθρωπία, ας, ἡ, humanitas ipsissima.

Αὐτοφίλαυτος, ον, sui valde amans.

Αὐτόφλοιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ipsum corticem adhuc habens, nondum a cortice sejunctus.

Αὐτοφονευτὴς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui se ipsum peremit.

Αὐτοφόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Αὐτοφόντης, ȣ, ὁ, idem; (2) qui alii sua manu cædem infert. *Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι συνῳδὰ θεόθεν πιτνȣ̃σ' ἐπὶ δόμοις ἄχη*, *Eurip. Med.* 1269.

Αὐτοφόνως, *adv.* suo ictu, sua manu.

Αὐτόφορβος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ipse voravit. Ex *αὐτὸς* et *φέρβω*, *voro*.

Αὐτόφορτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cum ipso onere et mercibus, epith. navis pereuntis.

Αὐτοφρȣ́ρητος, ον, a semetipso servatus.

Αὐτοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nativus, opere non factus, arte carens; (2) genuinus, germanus. *Gl. V.* spontaneus, naturalis. Ex *φύω*.

Αὐτόφυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ex se ipso natus, ex se ipso procreatus. Ex *αὐτὸς* et *φυτός*.

Αὐτοφυῶς, *adv.* suapte natura, sponte, natura; (2) genuine; (3) sine arte, elaboratione.

Αὐτόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sua ipse voce utitur ad dicendum. Ex *φωνή*.

Αὐτόφωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, deprehensus in ipso furto, deprehensus in ipsa re, sive scelere, ita ut non sit inficiando. *Gl. V.* manifestarius; *ἐπ' αὐτοφώρῳ*, in furto, in scelere ipso; *Gl. V.* manifesto. Ex *φὼρ* vel *φῶρος*.

Αὐτοφῶς, τὸ, ipsa lux; de Spiritu Sancto.

Αὐτόχαρις, ιτος, ἡ, ipsa per se gratia, *Suicer.*

Αὐτόχειρ, ρος, ὁ ϗ ἡ, qui sua manu aliquid facit; (2) qui sua manu victum quærit; (3) qui sua manu vim facit, cædem patrat; (4) quod sua manu patratur; (5) qui se ipsum interficit; (6) *αὐτόχειρ τινὸς* est etiam qui aliquem sua manu capit, v. gr. in prælio. *Αὐτόχειρ* periisse dicitur, cuicumque violentæ manus illatæ fuerunt, sive a se ipso, sive ab alio. *Αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται*, *Soph. Antig.* 1175. Vide *Brunck. ad Sophoclis locum laudatum.* Hinc

Αὐτοχειρὶ, *adv.* sua manu, suo Marte.

Αὐτοχειρία, ας, ἡ, homicidium manu sua patratum, neque solum in semet ipso, sed et in aliis, *unde interdum* facinus *possis vertere:*

Αὐτοχειρία, *adv.* sua ipsius manu:

Αὐτοχειρίζω, f. *ίσω*, mea manu facio.

Αὐτόχειρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui se ipsum occidit.

Αὐτοχειροτόνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, suo ipsius suffragio electus, per se creatus. Ex *αὐτὸς* et *χειροτονέω*, *creo*.

Αὐτοχείρως, idem quod *αὐτοχειρί*.

Αὐτόχθων, ονος, ὁ ϗ ἡ, ex ipsa terra ortus, ex ipsa tellure oriundus in qua vivit; (2) indigena, domesticus; patricius, *Ph.* *αὐτόχθονες*, aborigines, *Ph.*

Αὐτοχόλωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sua sponte iram concipit; (2) sibi ipsi iratus, infestus. *Ὦ γένος ἀνθρώπων ἀνεμώλιον, αὐτοχόλωτον*, *Palladas in Anthol.* 181, *ed. Steph.* Ex *χολόω*.

Αὐτοχόωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, crassa Minerva fusus, veluti sua sponte fusus. Ex *αὐτὸς* et *χῶνος*.

Αὐτόχρημα, *adv.* re ipsa, re vera, plane; (2) statim, confestim. Ex *χρῆμα*, *res*, *negotium*.

Αὐτόχροος, *contr.* ȣς, ὁ ϗ ἡ, nativi coloris, *Gl. Vet.* *αὐτόχροος*, nativa.

Αὐτόχυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per se et sponte sua fusus vel diffusus. Ex *αὐτὸς* et *χύω*.

Αὐτοχώνευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod *αὐτοχόωνος*. Ex *αὐτὸς* et *χωνεύω*, *fundo*.

Αὐτόχωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Αὐτοψεὶ, *adv.* videndo suis oculis. Ab

Αὐτοψία, ας, ἡ, quum quis suis oculis vidit, oculata fides. *Gl. V.* in conspectu. Ex *αὐτὸς* et *ὄψις*, *visus*.

Αὐτῷ, *sibi ipsi*, dat. sing. *Att.* pro *ἑαυτῷ*.

Αὔτως, sive αὕτως, *adv.* sic, hoc modo; (2) eodem modo, pariter; (3) utcumque; (4) temere, frustra. Ab αὐτός.

Αὐφένα, *cervicem, Dor.* pro αὐχένα.

Αὐχενίας, ου, ὁ, cervicosus, *Gl. V.* Ab αὐχήν.

Αὐχενίζω, f. ίσω, cervicem incido, cervicem frango; (2) loro caput equi constringo:

Αὐχενιστὴρ, ὁ, gulam frangens, epith. laquei.

Αὐχένιος, ου, ὁ ἢ ἡ, ad cervicem pertinens.

ΑΥ'ΧΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, glorior, jacto me. Αὐχεῖν τὴν εὐγένειαν, *Aristid.* Ξεῖνε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι, *Hom. Batr.* 57. Hinc

Αὐχὴ, ῆς, ἡ, gloriatio, animi elatio, jactatio.

Αὐχήεις, ήεσσα, ῆεν, jactabundus, gloriabundus, ad jactantiam comparatus; (2) alacris, cui cervix erecta est. Ex αὐχὴ vel αὐχήν.

Αὔχημα, ατος, τὸ, gloriatio, jactatio. fastus.

ΑΥ'ΧΗ'Ν, ένος, ὁ, cervix; (2) angustia loci, locus angustus; (3) pars clavi et gubernaculi, in quam gubernator incumbit. *Gl. V.* αὐχένες, gubernaculum; αὐχὴν πλοίου, gubernaculum, *Gl. V.* αὐχὴν πηδαλίου, temo, *Ph.*

Αὐχητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod αὐχήεις.

Αὐχμάω, ῶ, f. ήσω, areo præ æstu; (2) squaleo. Ab αὐχμός.

Αὐχμέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.

Αὐχμαλέος, η, ον, et

Αὐχμήεις, ήεσσα, ῆεν, squalidus. Ab eod.

Αὐχμηρὸς, ρὰ, ρὸν, squalidus, hispidus, hirsutus, *Gl. V.* (2) obscurus, caliginosus; (3) siccus; (4) pauper. Ab eod.

Αὐχμηροκόμης, ου, ὁ, comam squalidam habens.

ΑΥ'ΧΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, siccitas ex æstu vehementi; (2) squalor, situs, pædor, illuvies.

Αὐχμώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, æstuosus, aridus præ æstu; (2) squalidus. A præc.

ΑΥ'Ω, vel αὔω, sicco, arefacio, accendo.

Αὔω, et *per dialys.* ἀΰω, clamo, resono, boo. Αὖε δ' ἑταίρους, *Il.* 11, 461.

Αὔως, Aurora, dies: *Æolice* pro ἕως, *Sapph.* et communiter ἠώς.

Ἀφ', *ab*, pro ἀπὸ, ob sequentem literam aspiratam.

Ἀφαγίζω, f. ίσω, purifico, expio; (2) consecro; (3) spolio, exuo. Ex ἀπὸ et ἁγίζω.

Ἀφαγιστεύω, f. εύσω. Vide ἐφαγιστεύω. Ab eod.

Ἀφαγνίζω, idem; purifico, expio. Πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις ἀφαγνίσηται, *Eurip. Alc.* 1148. Unde

Ἀφαγνισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio, consecratio.

Ἀφάδιος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui non placet, ingratus; (2) hostis, inimicus. Ex ἀπὸ et ἁδέω.

Ἀφαίμαξις, εως, ἡ, sanguinis detractio. Ab

Ἀφαιμάσσω, vel -άττω, sanguinem elicio, sanguinem detraho. Ex ἀπὸ et αἱμάσσω.

Ἀφαιρεθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἀφαιρέω.

Ἀφαιρείσθων, 3. pers. plur. imperat. *Attice* pro ἀφαιρείσθωσαν, *Soph. Aj.* 100.

Ἀφαιρεῖται, *aufert*, 3. sing. præs. ind. med. *contr.* pro ἀφαιρέεται.

Ἀφαίρεμα, ατος, τὸ, quod aufertur; (2) ablatio; (3) quod pro donario eximitur et seligitur. Ab ἀφαιρέω. Hinc

Ἀφαιρεματικὸς, ἡ, ὸν, ablativus, abstractivus:

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio, ablatio, abstractio; (2) Figura grammatica, quum principio vocabuli aliquid detrahitur; (3) id quod ex cæsi animalis interaneis extrahitur:

Ἀφαιρετικὸς, ἡ, ὸν, eripiendi vim habens.

Ἀφαιρέτις, ιδος, ἡ, ereptrix, epith. Parcæ.

Ἀφαίρετος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui auferri potest; (2) exemptilis. *Fœm.* quoque ἀφαιρετὴ occurrit:

Ἀφαιρέω, ῶ, f. ήσω, aufero, adimo, detraho; (2) vindico, adfero; (3) eximo, *Ph.* ἀφαιροῦμαι, adimo, demo, deripio, detraho, aufero, eximo, subtraho; ἀφείλετο, abstulit, dempsit, *Gl. V.* a. 2. ἀφῃρημένων, detractis, *Ph.* perf. part. pass. Ἀφαιρεῖν τί τινος, τί τινι, τί τινα, ἀπό τινος. Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων ὀργὰς ἀφῄρουν, *Eur. Med.* 456. Ἄνθρωπ' ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν; auferes? *Aristoph. Ach.* 469. Εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτο με, *Soph. Phil.* 374. Τὸν βίον μὴ μ' ἀφέλῃς, *Ibid.* 926. Ex ἀπὸ et αἱρέω, *capio.*

Ἀφαίρημα, ατος, τὸ, idem quod ἀφαίρεμα.

Ἀφαιρήσεσθαι, f. 1. inf. med. verbi ἀφαιρέω.

Ἀφαιρητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἀφαιρετικός.

ἈΦΑ'ΚΗ, ης, ἡ, leguminis et quidem in specie viciæ genus. *Gl. V.* vicia. *Angl.* YELLOW VETCHLING.

Ἀφάλλομαι, desilio, ex uno loco in alium salio, resilio; exilio, desilio, *Gl. V.*

Ἄφαλος, ου, ὁ ἢ ἡ, clavis seu scutulis ex auro splendentibus non insignis; (2) sine cono aut crista. Ex α priv. et φαλός.

Ἄφαλσις, εως, ἡ, resultatio. Ab ἀφάλλομαι.

Ἄφαλτος, ου, ὁ ἢ ἡ, resiliens. Ab eod.

Ἀφαμαρτάνω, f. ήσω, aberro; (2) privor. Ἀφαμαρτάνεσθαι τῇ πάσῃ ὁδῷ, *Prov.*

Ἀφάμαρτε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἀφήμαρτε.

Ἀφαμαρτοεπὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, errans in verbis, a veritate et a modo; gerro, nugator. Ex ἀφαμαρτάνω et ἔπος.

Ἀφανδάνω, displiceo. Ex ἀπὸ et ἁνδάνω.

Ἀφάνερον, non manifestum, *Gl. V.*

Ἀφάνεια, ας, ἡ, obscuritas; (2) incertitudo. Ab

Ἀφανὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, obscurus, non manifestus, occultus, latens; (2) incertus; (3) ignotus, ignobilis; (4) qui e medio sublatus est, periit, discerptus a bestiis, &c. Ex α priv. et φαίνω, *ostendo.* Hinc

Ἀφανίζω, f. ίσω, ab adspectu removeo, e conspectu aufero, ex oculis tollo; (2) perdo, interficio; (3) inquino, polluo, contamino; (4) quovis modo corrumpo, deformo, vasto, excido; (5) levo, imminuo v. gr. laborem, ne sentiatur; (6) in exilium pello; (7) in deos refero, *cum additur* ἐξ ἀνθρώπων· (8) abeo, e conspectu discedo, *int.* ἐμαυτὸν ἀφανίζομαι, evanesco, abolesco, pereo, &c. Κεραννύουσι τ' ἀφανίζουσί τε, vinum eis miscent et calicem exsiccant, *Alcæus Comicus apud Athen.* 424, pessime interpres.

Ἀφάνισις, εως, ἡ, abolitio, ex conspectu hominum ablatio. Ab ἀφανίζω. Unde

Ἀφανισμὸς, οῦ, ὁ, abolitio, excidium, interitus, exterminium. *Gl. V.* obscuratio rei, v. gr. veritatis:

Ἀφανιστὴς, οῦ, ὁ, destructor, exterminator, vastator, corruptor.

Ἀφανιστικὸς, ἡ, ὸν, vim habens e medio tollendi, perdendi.

Ἀφανιστὸς, ἡ, ὸν, destructilis, *Gl. V.*

Ἀφάνναι, αἱ, locus in Sicilia ignobilis, unde sumptum, ut de rebus incertis dicatur, In Aphannis.

Ἀφαντασίαστος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui nullis perturbatur visis et insomniis. Ex φαντασία.

Ἀφαντασίωτος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui non habet vim perspicuas rerum imagines concipiendi.

Ἀφάντασος, ου, ὁ ἢ ἡ, visionibus carens.

Ἄφαντος, ου, ὁ ἢ ἡ, ab adspectu remotus, qui non videtur; (2) qui discessit, abiit quocunque modo et quacunque de causa; (3) cujus memoria nulla est, funditus extinctus. Ex α et φαίνω, *ostendo.*

Ἀφανῶς, *adv.* ita ut non appareat, occulte, clanculum. *Gl. V.* obscure, pedetentim.

Ἀφάπτω, fut. ψω, suspendo; (2) alligo; (3) admoveo, applico. Ex ἀπὸ et ἅπτω.

ἈΦΑΡ, *adv.* statim, continuo, facile. Hinc

Ἀφαρεὶ, vel ἀφαρὶ, *adv.* festinanter et inconsiderate, statim, celeriter.

ἈΦΑΡΕΥ'Σ, έως, ὁ, pinna, quam thynnus fœmina sub ventre habet.

ἈΦΑ'ΡΚΗ, ης, ἡ, apharca, arbor semper virens.

Ἀφαρμάκευτος, ου, ὁ ἢ ἡ, medicamenti expers, medicamentis non usus. Ex α priv. et φαρμακεύω.

Ἀφάρμακος, ου, ὁ ἢ ἡ, non venenatus. Ex α priv. et φάρμακον.

Ἀφάρμακτος, ου, ὁ ἢ ἡ, veneficio non infectus. *Gl. V.* innocuus. Ex φαρμάσσω.

Ἀφαρμόζω, f. όσω, non convenio, dissonus sum. Ex α priv. et ἁρμόζω, *quadro.*

Ἀφαρμόττω, idem et ex iisd.

Ἀφαρμόζωμος, ου, ὁ, jusculum extempore vel cito factum. Ex ἄφαρ et ζωμὸς, (vel potius ex ἀπὸ ἁρμοῖ, *nunc modo*, et ζωμὸς, *Ern.*)

Ἄφαρος, ου, ὁ ἢ ἡ, investis; ex φᾶρος, *vestis*; (2) inaratus, incultus. Ex φάρος, *aratio, Etym.* Hinc

Ἀφάροτος, ου, ὁ ἢ ἡ, inaratus, *Etym.*

Ἀφαρόω, ῶ, aro, *Suid.* Ex ἀπὸ et ἀρόω.

Ἀφαρπάζω, f. άσω, vel άξω, abripio, eripio, diripio, arripio, rapto; deripio, *Gl. V.* ἀφαρπάξαι, deripere, *Ph.* ἀφήρπασε, diripuit, *Ph.* a. 1. Ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα, *Aristoph. Plut.* 676.

Ἀφάρτερος, έρα, ερον, celerior. Ab ἄφαρ.

Ἀφασία, ας, ἡ, loquendi impotentia, stupor, præ quo loqui non possumus. Ἀφασία μ' ἔχει, *Eurip. Iphig. in Aul.* 837. Ex α priv. et φημὶ, *loquor.*

Ἀφάσσω, vel -άττω, tango, contrecto. Ἐν χερσὶν ἀφάσσειν, *Apoll.* Ab ἁφὴ, *tactus.*

Ἄφατος, ου, ὁ ἢ ἡ, ineffabilis, non dicendus. *Gl. V.* nefandus; (2) incelebris. Hinc

Ἀφάτως, *adv.* ineffabiliter.

Ἀφαυαίνω, arefacio, exsicco. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι, *Aristoph. Conc.* 146.

ἈΦΑΥΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, imbecillis, debilis.

Ἀφαύω, f. αύσω, sicco, uro; ἀφαύομαι, siccor, inedia exaresco. Ἄφαυε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας, *Aristoph. Pace*, 1153. Ex ἀπὸ et αὔω, *sicco.*

Ἀφάω, ῶ, tango, contrecto. Ex ἀπὸ et ἁφή.

Ἀφεγγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, cæcus, obscurus, lumine carens; (2) infaustus. (2) εἴ τι γᾶ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων, *Soph. Œd. Col.* 1481. Ex α priv. et φέγγος.

Ἀφεδράζω, eloco. *Gl. V.* de sede pello.

Ἀφεδρεία, ας, ἡ, idem quod ἄφεδρος.

Ἀφεδρεύω, f. εύσω, sellæ insideo, in sella sedeo. Ex ἀπὸ et ἕδρα, *sella.* Unde

Ἄφεδρος, ου, ὁ, purgatio menstrua mulierum.

Ἀφεδρὼν, ῶνος, ὁ, latrina, cloaca, *Gl. V.*

Ἀφέητε, *dimiseritis*, 2. pl. a. 2. conjunct. act. *Ion.* pro ἀφῆτε, ab ἀφίημι.

Ἀφεθεὶς, aor. 1. part. pass. a verbo eod.

Ἀφειδέω, ῶ, f. ήσω, non parco; (2) contemno, nullam curam habeo. Ἀφειδεῖν τῶν ἀλλοτρίων, τῶν σωμάτων. Ab ἀφειδής.

Ἀφειδέως, *Ion.* et ἀφειδείως, pro ἀφειδῶς, non parce, ad satietatem, nemini parcendo, liberaliter.

Ἀφειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, non parcens, profusus; (2) nullam curam habens, nihil curans. *Gl. V.* largus; (3) rigidus, asper, *Gl. V.* (2) ἀφειδέες ἑλκομένοιο δείματος, *Apoll. Rhod.* 4, 1252. Ex α priv. et φείδομαι, *parco.*

Ἀφειδήσαντα, *securum, qui non pepercit*, acc. sing. a. 1. part. act. verbi ἀφειδέω.

Ἀφειδία, ας, ἡ, severitas disciplinæ; (2) crudelitas; (3) profusio. Ab ἀφειδής.

Ἀφειδωλία, ἡ, munificentia, profusio, *Poll.* Ex α et φειδωλός.

Ἀφειδῶς, *adv.* sine parsimonia, *Gl. V.* (2) aspere, crudeliter. Ab ἀφειδής.

Ἀφείθης, 2. sing. a. 1. ind. pass. v. ἀφίημι.

Ἀφεῖλεν, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀφαιρέω.

Ἀφεῖμαι, 1. sing. perf. pass. verbi ἀφίημι.

Ἀφεῖμεν, 1. pl. a. 2. opt. *per Sync.* pro ἀφείημεν.

Ἀφεῖναι, *dimisisse*, aor. 2. inf. act.

Ἀφεὶς, *derelinquens*, a. 2. part. act.

Ἀφεκτέον, abstinendum est. Ab ἀπέχομαι.

Ἀφεκτικὸς, ἡ, ὸν, abstinens. *Gl. V.* distans. Ab ἀπέχομαι, *abstineo*, vel ἀπέχω, *disto.*

Ἀφέλεια, ας, ἡ, simplicitas orationis, cultus, &c. Ab ἀφελής.

Ἀφελεῖν, a. 2. inf. act. v. ἀφαιρέω.

Ἀφελεῖται, *auferet*, 3. sing. f. 2. med.

Ἀφελέσθαι, *abstulisse*, aor. 2. inf. med.

ἈΦΕΛΗ'Σ, έος, ὁ ἢ ἡ, simplex; (2) tenuis, frugalis; (3) nudus arboribus, ut planities. (3) διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, *Aristoph. Equit.* 527.

Ἀφελκόω, ῶ, f. ώσω, exulcero, vulnero; ἀφελκοῖ, exulcerat, *Ph.* Ex ἀπὸ et ἕλκος.

Ἀφέλκυσις, εως, ἡ, deductio, *Gl. V.* Ab

Ἀφελκύω, f. ύσω, abstraho, retraho, avoco, abduco; ἀφέλκυσεν, abstraxit, *Ph.* ἀφελκύσαι, a. 1. inf. detrahere, *Ph.* Ex ἀπὸ et ἑλκύω.

Ἀφέλκω, abstraho, substraho, detraho, *Gl. V.* ἀφέλκεται, detrahit, *Ph.* ἀφέλκεσθαι, detrahi, *Ph.* Κᾆτα κεινὸν τὸν θύλακον οἴκαδ' ἀφέλκον,

κον, *Aristoph. Av.* 509. Φέρε δὴ κατίδω ποῖ τὰς λίθους ἀφίλξομεν, *Id. Pace*, 361.

Ἀφέλκωσις, εως, ἡ, exulceratio. Ab ἀφελκόω.

Ἀφελόμην, a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἀφειλόμην.

Ἀφελότης, ητος, ἡ, simplicitas. Ab ἀφελής.

Ἀφέλωμαι, 1. sing. a. 2. conj. med. v. ἀφαιρέω.

Ἀφελὼν, *auferens*, a. 2. part. act.

Ἀφελῶς, *adv.* simpliciter, tenuiter, sine artis affectione. Ab ἀφελής.

Ἄφεμα, ατος, τὸ, id quod dimittitur. Ab ἀφίημι, *dimitto.*

ἌΦΕΝΟΣ, ε, ὁ, vel ἄφενος, εος, τὸ, divitiæ, opes, qu. reditus annui, lucrum, (pro ἄπενος,) ex ἀπὸ et ἔνος, inde Lat. *penus.*

Ἀφέντες, nom. pl. a. 2. part. act. Ab ἀφίημι.

Ἀφέντι, *relinquenti*, dat. aor. ejusd.

ἈΦΕΝΤΙΝΔΑ, ης, ἡ, nomen lusus.

Ἄφεξις, εως, ἡ, abstinentia. Ἄφεξις δριμέων, *Aret.* Ab ἀπέχω, *abstineo.*

Ἀφέξω, 1. sing. f. 1. indic. act. v. ἀπέχω.

Ἀφερέπονος, ον, qui laborem ferre nequit.

Ἄφερκτος, ε, ὁ ϗ ἡ, conclusus, inclusus, velut carcere. Ex ἀπὸ et εἴργομαι.

Ἀφερμηνεύω, f. εύσω, enarro, explico.

Ἀφερπύζω, idem quod

Ἀφέρπω, f. ψω, abeo. Ἀφέρπειν ἄσκοπος, *Soph. Œd. Col.* 490. Ex ἀπὸ et ἕρπω.

Ἄφερτος, ε, ὁ ϗ ἡ, non ferendus, non tolerabilis, minime tolerandus; ἀφέρτερος, ἀφέρτατος, minus, minime ferendus.

Ἀφερψῶ, *serpendo abibo*, f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀφέρψω, a verbo ἀφέρπω.

Ἄφες, a. 2. imperat. act. verbi ἀφίημι.

Ἀφέσιος, ε, ὁ, qu. dicit. dimissor, liberator Epith. Jovis. Ab ἀφίημι, *dimitto.* Unde

Ἄφεσις, εως, ἡ, dimissio uxoris, &c. (2) carceres, ultima meta; (3) remissio debiti, v. gr. delicti, pœnæ. *Gl. V.* emancipatio. Δρόμῳ δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα, metam carceribus cursu jungens, *Soph. Elect.* 686

Ἀφεσμὸς, ε̃, ὁ, examen, congregatio apum; (2) agmen. Ex ἀπὸ et ἑσμὸς, *examen.*

Ἀφεσταίην, *dimitterem*, 1. sing. a. 2. opt. act. *Poet.* pro ἀφεσταίην, a verbo ἀφίστημι.

Ἀφεστᾶσι, *cessant*, 3. plur. præs. ind. act. pro ἀφιστᾶσι, a verbo ἀφίστημι, *cesso.*

Ἀφέστατε, *cessaveritis*, 2. plur. perf. imperat. act. *per Syncop.* pro ἀφεστήκατε.

Ἀφεστήκω, absisto, absum. Ἅμα ταῦτα ποιεύντων ἡμῶν εὐθὺς Ἀριαῖος ἀφεστήξει, *Xenoph. Cyri jun. Expedit.* 2, 4, 3.

Ἀφέστιος, ε, ὁ ϗ ἡ, absens, qui a domo abest; (2) non domesticus, alienus. Ab ἑστία.

Ἀφέταιρος, ον, sodalibus privatus, vel sodalitio amotus, *Poll.*

Ἄφετε, 2. pl. a. 2. imperat. act. v. ἀφίημι.

Ἀφετέος, έα, έον, dimittendus. A præc.

Ἀφετὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀφέτης.

Ἀφετηρία, ας, ἡ, sc. γραμμὴ, θύρα, &c. carceres, unde equi cursu certaturi dimittuntur; (2) principium ineundæ viæ, aut profectionis; (3) quodlibet principium.

Ἀφετήριον, ε, τὸ, portus unde navigatur.

Ἀφετήριος, ε, ὁ ϗ ἡ, missilis, qui mittere seu dimittere potest. Ab ἀφίημι.

Ἀφέτης, ε, ὁ, qui emittit vel demittit, minister tormenti qui emittit jacula, &c. (2) manumissus, e servitute dimissus, libertus. Ab eod. Hinc

Ἀφετικὸς, ἡ, ὸν, remittendi vel emittendi potestatem et vim habens:

Ἄφετος, ε, ὁ ϗ ἡ, dimissus, liber; (2) solutus et cujusque libidini expositus; (3) pro derelicto habitus; (4) absolutus.

Ἀφευκτος, ον, non effugiendus. Unde

Ἀφεύκτως, *adv.* sine ullo effugio, inevitabili lege.

Ἀφεύω, f. εύσω, accendo, inflammo. Ἀποξυρεῖν ταδὶ, τὰ κάτω δ' ἀφεύειν, *Aristoph. Thesm.* 223. Ἀφευσεν αὐτὸν, *Ibid.* 597. Ex εὕω.

Ἀφεψέω, ῶ, f. ήσω, decoquo. Ex ἀπὸ et ἕψω.

Ἀφεψὴ, ῆς, ἡ, decoctio. Ab eod.

Ἀφέψημα, ατος, τὸ, decoctum.

Ἀφέψησις, εως, ἡ, coctio, decoctio.

Ἀφεψιάομαι, non confabulor, non in cœto versor, *Hes. ex Soph.*

Ἄφεψις, εως, ἡ, coctio, decoctio.

Ἀφέψω, idem quod ἀφεψέω.

Ἀφέωκα, *remisi*, 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἀφεῖκα, a verbo ἀφίημι.

Ἀφέωνται, 3. pl. perf. ind. pass. *Att.* pro ἀφεῖνται.

Ἀφεώρα, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἀφώρα, et hoc pro ἀφώρας. Ab ἀφοράω.

Ἀφὴ, ῆς, ἡ, tactus, contrectatio; (2) commissura; (3) ictus, plaga; (4) accensio, incensio; (5) color lepræ. Ab ἅπτομαι, *tango*, vel ἅπτω, *incendo.*

Ἀφηβάω, ῶ, f. ήσω, ex pubertate egredior. Ab ἄφηβος. Hinc

Ἀφηβηκὼς, ότος, ὁ, vergens ad senectutem.

Ἄφηβος, ε, ὁ ϗ ἡ, pubertatem egressus. Ex ἀπὸ et ἥβη, *adolescentia.*

Ἀφηγέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, duco, sum dux, præco; (2) narro, enarro, commemoro. Ἀφηγεῖσθαι τῆς χολῆς· πᾶν τὸ γέγονος, τὴν συμφορὰν. Ex ἀπὸ et ἡγέομαι. Hinc

Ἀφήγημα, ατος, τὸ, narratio.

Ἀφηγηματικὸς, ἡ, ὸν, narratione constans, narrationem continens.

Ἀφηγηματικῶς, *adv.* modo narrationis.

Ἀφηγήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, dux viæ.

Ἀφήγησις, εως, ἡ, narratio.

Ἀφηγητὴς, ε̃, ὁ, narrator; (2) dux viæ.

Ἀφηδύνω, f. υνῶ, jucundum reddo.

Ἀφῆκα, *dimisi*, a. 1. ind. act. verbi ἀφίημι.

Ἀφήκω, f. ήξω, pervenio. Ex ἀπὸ et ἥκω.

Ἀφήλατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ἀφάλλομαι.

Ἀφῆλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, qui florentes annos exegit, adultæ ætatis, *Ph.* (2) impuber. *Ph.* minor; Ἀφηλικέστερος, adultior, jam senior, quæ antiqua est significatio, *Ern.* Ex ἀπὸ et ἧλιξ, *coœvus.*

Ἀφηλιώτης, ε, ὁ, subsolanus, *Gl. V.* Ab ἥλιος.

Ἀφήμαρτον, a. 2. ind. act. v. ἀφαμαρτάνω.

Ἀφήμενος, ε, ὁ, sedens procul, sedens seorsim. Ex ἀπὸ et ἧμαι, *sedeo.*

Ἀφημερεύω, f. εύσω, interdiu absum; (2) diem unum absum. Ex ἀπὸ et ἡμερεύω.

Ἄφημος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui fama celebris non est, non nominatus, ignobilis, non memoratus. Ex α priv. et φήμη, *fama.*

Ἀφήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀφήμως, *adv.* tacite; (2) indecore.

Ἀφηνιάζω, f. άσω, habenas detracto, et excutio, frena respuo; (2) contumax sum, non pareo, contumaciter recedo. Ἀρετῆς δ' ἀφηνιάσαντας, spernentes, *Philo.* Ex ἀπὸ et ἡνία, *frenum.* Hinc

Ἀφηνιασμὸς, ε̃, ὁ, frenorum excussio, ferocia habenas non admittens; (2) contumacia; (3) rebellatio.

Ἀφηνιαστὴς, ε̃, ὁ, qui habenas excutit; (2) ferox:

Ἀφηνιάω, ῶ, idem quod ἀφηνιάζω.

Ἀφηρέθην, a. 1. ind. pass. v. ἀφαιρέω.

Ἀφηρωΐζω, ἀφηρώζω, et *Dor.* ἀφηροΐζω, heroum honore adficio; in numerum heroum refero. Ab ἥρως. Ex inscrip. ant.

Ἀφησυχάζω, ad quietem redigor, conquiesco.

Ἀφῆτε, 2. plur. a. 2. conj. act. v. ἀφίημι.

Ἀφητόριος, α, ον, qui est Apollinis; ἀφήτορος, *Steph.*

Ἀφήτωρ, ορος, ὁ, jaculator, epith. Apollinis; (2) vaticinator. Ab ἀφίημι. Hinc

Ἀφητορία, ας, ἡ, vaticinatio; (2) jaculatio.

ἈΦΘΑΙ, ῶν, αἱ, ulcera maligna in oris superficie; *item*, in ore uteri.

Ἀφθαρσία, ας, ἡ, incorruptibilitas; (2) immortalitas. Ex α priv. et φθάρσις, *corruptio.*

Ἀφθαρτίζω, f. ίσω, incorruptibilem reddo; (2) immortalem reddo. Ab

Ἄφθαρτος, ε, ὁ ϗ ἡ, incorruptibilis, immortalis. *Ph.* incorruptus, inviolatus, inlibatus, intemeratus, al. *Gl. V.* Ex φθείρω.

Ἀφθὰς, pro φθὰς, quæ dictio Vulcanum significat apud Memphiticos; sicut pro στάχυς, ἄσταχυς.

Ἀφθάστως, *adv.* celerrime, ut adsequi nemo possit. Ex α et φθάω.

Ἀφθάω, ῶ, aphthis laboro. Ἀφθῶντα παιδάρια, *Soranus de vita Hippocr. apud Fabricium Bibl. Gr.* 12, 678. Ab ἄφθαι.

Ἄφθεγκτος, ε, ὁ ϗ ἡ, non vocalis.

Ἀφθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἅπτομαι.

Ἄφθη, *conflagravit*, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἥφθη, a verbo ἅπτω, *incendo.*

Ἀφθιτόμητις, ιος, ὁ ϗ ἡ, qui consilium habet incorruptum. Ex ἄφθιτος et μῆτις.

Ἀφθιτόμισος, ον, æternum invisus, *Man.*

Ἄφθιτος, ε, ὁ ϗ ἡ, incorruptibilis. Ex α priv. et φθίω, *corrumpo.*

Ἄφθιφος, ε, ὁ ϗ ἡ, aphthis laborans. Ab ἄφθαι.

Ἄφθογγος, ε, ὁ ϗ ἡ, mutus, non vocalis.

Ἀφθονέω, non invideo, *Eur.*

Ἀφθόνητος, ε, ὁ ϗ ἡ, invidiæ non obnoxius. Ex α priv. et φθονέω, *invideo.*

Ἀφθονήτως, *adv.* sine invidia.

Ἀφθονία, ας, ἡ, invidiæ carentia; (2) *usitatius* abundantia; copia, *Gl. V.* Ex

Ἄφθονος, ε, ὁ ϗ ἡ, invidia carens; nulli invidens, sine invidia, *Gl. V.* (2) copiosus. *Gl. V.* opimus.

Ἀφθόνως, *adv.* sine invidia, copiose, affatim.

Ἀφθορία, ας, ἡ, incorrupta conditio, integritas. *Ph.* pudicitia. Ab

Ἄφθορος, ε, ὁ ϗ ἡ, incorruptus; (2) investis. (2) Φλάβις Τέρπνος Κιθαρῳδὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐτῶν κγ ἄφθορος, Flavius Terpnus, Citharœdus Alexandrinus, annorum 23, investis. *Inscriptio in Muratorio.* Inepte Muratorius vertit Glossæ Philoxeni *investis* ἄφθορος. [Sed *investis* idem valet ac *incorruptus.* Vide *Ruhnken. ad Tim.* 133.] A φθείρω.

Ἀφθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, aphthis laborans. Ab ἄφθαι.

ἈΦΙ´Α, ας, ἡ, genus plantæ.

Ἀφιδρόω, ῶ, f. ώσω, desudo, exsudo, sudo. Ex ἀπὸ et ἱδρὼς, *sudor.*

Ἀφίδρυμα, ατος, τὸ, statua; simulacrum, delubrum, effigies, *Ph.* Περὶ τὰ ἀφιδρύματα στρέφονται, *Porph. de Abstin.* 2, 35. Ab ἀφιδρύω.

Ἀφιδρύνω, idem quod ἀφιδρύω.

Ἀφίδρυσις, εως, ἡ, collocatio, dedicatio. Ab

Ἀφιδρύω, f. ύσω, statuo, colloco, firmum stare facio. *Gl. V.* erigo. Ex ἀπὸ et ἱδρύω.

Ἀφίδρωσις, εως, ἡ, sudatio, desudatio; (2) sudoris evacuatio. Ab ἀφιδρόω.

Ἀφιερίζω, f. ίσω, sacrum et sanctum reddo, purifico. Ex ἀπὸ et ἱερὸς, *sanctus.*

Ἀφιερόω, ῶ, f. ώσω, consecro, dedico, devoveo; ἀφιερωθέντες, dicati, *Ph.* ἀφιερωμένος, sacrosanctus, *Ph.* Ex iisd. Hinc

Ἀφιέρωμα, ατος, τὸ, donarium.

Ἀφιέρωσις, εως, ἡ, consecratio, dedicatio.

Ἀφιζάνω, f. ζήσω, e sede surgo ac descendo.

Ἀφίζω, idem. Ex ἀπὸ et ἵζω, *sedere facio.*

Ἀφίημι, f. ήσω, p. εἷκα, dimitto, repudio; (2) absolvo reum, remitto culpam; (3) omitto, missum facio; (4) permitto, sino; (5) emitto; v. gr. vinculis; *item* aquas de fonte, &c. (6) projicio, conjicio; (7) jacio, ἀφίεμαι, dimittor, *Gl. V.* emereor; ἄφες, sine, omitte, dimitte, remitte. *Gl. V.* a. 2. part. ἀφειμένος, solutus, *Ph.* perf. part. pass. ἀφεθεὶς, missus, *Ph.* a. 1. part. pass. Ἀφεῖναι τινὰ ἐπὶ τόπον, τὴν ψυχὴν, τὴν γυναῖκα, τινὰ τῦ ἐγκλήματος, τινὰ τῦ χρέως· ἀφεῖσθαι τῆς δόξης, sententiam repudiare; τῦ ἐγκλήματος, absolvi. Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες, *Soph. El.* 1301. Ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς, liberati sunt, *Eur. Med.* 1002. Ex ἀπὸ et ἵημι.

Ἀφίησιν, 3. sing. præs. ind. act.

Ἀφίενται, *remittuntur*, 3. plur. præs. ind. act.

Ἀφικάνω, advenio, pervenio. Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει, *Il.* 6, 388.

Ἀφικέσθαι, a. 2. inf. med. v. ἀφικνέομαι.

Ἀφίκευ, 2. sing. a. 2. imp. med. *Dor.* pro ἀφίκε̃.

Ἀφίκηαι, *adveneris*, 2. sing. a. 2. conjunct. med. *per Paragogen*, pro ἀφίκη.

Ἀφικνέομαι, ῦμαι, f. ἀφίξομαι, pervenio, advenio, adsequor, sc. cursu, virtute quacunque, similitudine, &c. Ἀφικνεῖσθαι ἐς τοσῦτον τύχης· διὰ μάχης τινὶ, prælium committere cum; ἐς λόγους τινὶ, ἐς λέσχην περί τινος, colloqui; ἐς διαπειράν τινος, periculum facere; ἐς χειρῶν νόμον, manus conserere.

Κἀγὼ

Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχισθ' ἀφίξομαι, *Eur. Med.* 757. Ex ἀπὸ et ἱκνέομαι, *venio.* Hinc

'Αφίκτωρ, ορος, ὁ & ἡ, supplex.

'Αφιλάβουλος, ον, non amans consilium, *Ep.*

'Αφιλάγαθος, ου, ὁ & ἡ, minime amans bonorum aut bona. Ex α, φίλος, et ἀγαθός.

'Αφιλάλληλος, ον, carens mutuo amore.

'Αφιλανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas, inclementia. Ab

'Αφιλάνθρωπος, ου, ὁ & ἡ, inhumanus, inclemens. Ex α priv. φίλος, et ἄνθρωπος.

'Αφιλανθρώπως, *adv.* inhumane, inclementer, inhumaniter.

'Αφιλαργυρέω, absum ab avaritia, cupiditate pecuniæ careo.

'Αφιλαργυρία, ας, ἡ, ab avaritia continentia.

'Αφιλάργυρος, ου, ὁ & ἡ, alienus ab avaritia.

'Αφιλαρύνω, exhilaro. Ὃν τρόπον ἀφιλαρύνεται τὰ ζῶα, καὶ θάλλει τὰ φυτά, *Diog. Laert.* 7, 86.

'Αφιλαύτως, *adv.* sine amore sui illiberali.

'Αφιλεργέω, idem quod ἀφιλοργέω.

'Αφιλεργία, ας, ἡ, fuga laboris.

'Αφιλέταιρος, ου, ὁ & ἡ, qui suos sodales odit, inimicus sodalium.

'Αφιλέχθρως, *adv.* sine amore inimicorum; (2) animo ab inimicitiis et simultatibus abhorrente.

'Αφιλήδονος, ον, voluptatem contemnens.

'Αφίλητος, ου, ὁ & ἡ, inamabilis, *Gl. V.*

'Αφιλία, ας, ἡ, amicorum defectus; (2) inimicitiæ, odium inimicitiarum colendarum.

'Αφιλίωτος, ου, ὁ & ἡ, qui conciliari nequit, cum quo familiaritas iniri non potest. Ab

Ἄφιλος, ου, ὁ & ἡ, alienus ab amicitia, amicis carens.

'Αφιλοδοξία, ας, ἡ, gloriæ contemptus. Ab

'Αφιλόδοξος, ου, ὁ & ἡ, minime gloriæ cupidus. Ex α priv. φίλος, et δόξα.

'Αφιλοδόξως, *adv.* sine gloriæ cupiditate.

'Αφιλοεργέω, ῶ, f. ήσω, in otio dego, nihil ago, abhorreo a navitate.

'Αφιλοθεάμων, ονος, ὁ & ἡ, non cupidus spectandi, spectaculorum non amans.

'Αφιλοθεΐα, ας, ἡ, impietas, *Suicer.* Ab

'Αφιλόθεος, ου, ὁ & ἡ, Dei non amans, *Suicer.*

'Αφιλοικτίρμων, ονος, ὁ & ἡ, immisericors, immitis.

'Αφιλοκαλία, ας, ἡ, rerum honestarum negligentia vel inscitia. Ab

'Αφιλόκαλος, ον, rerum honestarum minime studiosus.

'Αφιλοκομπέω, ῶ, fastum, jactantiam contemno, *Suicer.*

'Αφιλοκομπία, ας, ἡ, arrogantiæ et fastus contemptus, *Suicer.* Ab

'Αφιλόκομπος, ου, ὁ & ἡ, alienus ab arrogantia et fastu, *Suicer.*

'Αφιλομαθής, έος, ὁ & ἡ, discendi non cupidus; (2) imperitus, *Suicer.* Hinc

'Αφιλομαθία, ας, ἡ, ruditas, imperitia, *Suicer.*

'Αφιλόμαχος, ου, ὁ & ἡ, a pugna abhorrens.

'Αφιλόνεικος, ου, ὁ & ἡ, a contentione alienus, non pertinax. Ex α priv. et φιλόνεικος.

'Αφιλονείκητος, ον, idem.

'Αφιλονείκως, *adv.* sine contentionis studio.

'Αφιλοξενέω, ῶ, ab hospitalitate alienus sum.

'Αφιλοπλουτία, ας, ἡ, divitiarum contemptus.

'Αφιλοπόλεμος, ου, ὁ & ἡ, belli non amans, non bellicosus.

'Αφιλόπονος, ου, ὁ & ἡ, ignavus, iners.

Ἄφιλος, ου, ὁ & ἡ, amicis carens; (2) ab amicitia alienus.

'Αφιλοσόφητος, ου, ὁ & ἡ, philosophiæ et literarum expers. Ex α priv. et φιλοσοφέω.

'Αφιλόσοφος, ου, ὁ & ἡ, a philosophia alienus; (2) philosophiæ non conveniens; (3) parum diligens in aliqua re explicanda, de Historico, *Polyb.*

'Αφιλοστοργέω, ῶ, f. ήσω, a caritate sum alienus.

'Αφιλόστοργος, ου, ὁ & ἡ, non amans, a caritate alienus.

'Αφιλοτεκνία, ας, ἡ, contemptus liberorum.

'Αφιλοτιμία, ας, ἡ, animus ab honoris, laudis, cupiditate alienus. Ab

'Αφιλότιμος, ου, ὁ & ἡ, liber ab ambitione; (2) illiberalis, qui laudem non meretur.

'Αφιλοτίμως, *adv.* sine gratia aut partium studio; (2) sine vanitate et splendore externo.

'Αφιλοχρηματία, ας, ἡ, contemptus neglectusque divitiarum.

'Αφιλοχρήματος, ου, ὁ & ἡ, qui pecuniam non amat, qui opes contemnit, *Suicer.*

'Αφιματόω, ῶ, f. ώσω, vestes exuo, veste exuo, vestimentis spolio. Ex ἀπὸ et ἱμάτιον.

Ἄφιξις, εως, ἡ, adventus, accessus, interventus; (2) discessus, profectio. Ab

'Αφίξομαι, f. 1. ind. med. v. ἀφικνέομαι.

'Αφιππάζομαι, f. άσομαι, equo aufugio. Ex ἀπὸ et ἵππος, *equus.*

'Αφιππεύω, f. εύσω, idem et ex iisdem.

'Αφίππεια, vel ἀφιππία, ας, ἡ, inscitia equitandi; (2) fuga quæ fit equo.

Ἄφιππος, ου, ὁ & ἡ, equitandi imperitus; (2) equitari non aptus:

'Αφιπποτοξότης, ου, ὁ, sagittarius equester.

'Αφίπταμαι, avolo. *Gl. V.* morior.

'Αφιστάνω, et ἀφιστάω, idem quod

'Αφίστημι, sejungo, amoveo; *Gl. V.* ἀφίσταμαι, absto, absisto, desero; abscedo, discedo, recedo, desisto, suppuro, *Gl. V.* ἀπόστησον, remove, *Ph.* a. 1. imperat. ἀποστῆσαι, per libram vendere; ἀποστήσασθαι, libra appensum accipere; ἀπέστη, destitit, *Ph.* a. 2. 'Αφιστάναι τινα τῶν πολεμικῶν, ἀπό τινος, τὴν διάνοιαν τῶν ἐχομένων, avocare; ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς, abdicare; ἀφιστάναι φρενῶν, deficere, *Soph. Phil.* 867. Παμπολὺ τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἀφεστηκώς, remotus, *Luc.* Τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν φύσεος ἣν ἔχει τις ἀεί, *Aristoph. Vesp.* 1446.

'Αφῖχθαι, perf. inf. pass. v. ἀφικνέομαι.

Ἄφλαστον, ου, τὸ, summa pars et ornamentum puppis, aplustre puppis. Ex α priv. et φλαστὸς, *qui contundi nequit.*

Ἄφλεβος, ου, ὁ & ἡ, venis carens seu privatus. Ex α priv. et φλὲψ, *vena.*

'Αφλέγμαντος, ου, ὁ & ἡ, inflammatione carens; (2) inflammationem prohibens. Ex α priv. et φλεγμαίνω, *inflammo.*

Ἄφλεκτος, ου, ὁ & ἡ, non ustus; (2) non coctus, non tostus. Ex α priv. et φλέγω.

'Αφλόγιστος, ου, ὁ & ἡ, non ustulatus. Ex α priv. et φλογίζω, *ustulo.*

Ἄφλογος, ον, igni carens.

Ἄφλοιος, ου, ὁ & ἡ, cortice carens.

'Αφλοισμὸς, οῦ, ὁ, (et ἀφλυσμὸς) spuma. Ab ἀφρὸς, mutato ρ in λ· vel qu. ab ἀπὸ et φλύω, *Ern.*

'Αφλύαρος, ον, nugis, garrulitate abstinens.

'Αφλυκταίνωτος, ου, ὁ & ἡ, pustulas non sentiens, ex quo pustulæ non erumpunt. Ex α priv. et φλυκταινόομαι, *in pustulas erumpo.*

'Αφνειόομαι, ditesco. Ab

'Αφνειὸς, οῦ, ὁ & ἡ, idem quod ἀφνεὸς· ἀφνειότερος, ditior; ἀφνειέστατος, ditissimus.

'Αφνεὸς, οῦ, ὁ & ἡ, dives, opulentus; ἀφνεώτερος, ditior. Ὅπως ἀφνεωτέροις χερσὶ στέφωμεν, *Soph. El.* 457. Ab ἄφνος.

'Αφνέω, ῶ, ditesco, *Eust.* Ab ἀφνεός. Hinc

'Αφνήμων, ονος, ὁ, dives, opulentus.

Ἄφνος, εος, τὸ, idem quod ἄφενος, q. v.

'Αφνύνω, dito. A præc.

'Αφνύω, dito. Ab eod.

Ἄφνω, *adv.* repente, subito; protinus, *Gl. V.* Ab ἀφανῶς (potius ἀπίνως, ἀπιναίως).

'Αφόβητος, ου, ὁ & ἡ, metu non perculsus, non metuens. Ex α priv. et φοβέομαι.

'Αφοβία, ας, ἡ, securitas, imperterritus animus. Ab

Ἄφοβος, ου, ὁ & ἡ, metu carens, intrepidus; interritus, *Gl. V.* (2) metum non adferens.

'Αφοβόσπλαγχνος, ον, audax, timoris expers.

'Αφόβως, *adv.* sine metu, intrepide.

'Αφόδευμα, ατος, τὸ, stercus, *Gl. V.*

'Αφοδευτήριον, ου, τὸ, latrina, *Steph. Nic.*

'Αφοδεύω, f. εύσω, caco, alvum exonero. Ab

Ἄφοδος, ου, ἡ, discessus, digressus; (2) reditus; (3) secessio ad exonerandam alvum; (4) latrina; (5) excrementum, stercus. Ex ἀπὸ et ὁδὸς, *via.*

'Αφοίτητος, ου, ὁ & ἡ, qui frequentari nequit, inaccessibilis. Ex α priv. et φοιτάω.

Ἄφολκος, ου, ὁ & ἡ, levis. 'Αφολκότερος, *Strabo*, 15. Ex ἀπὸ et ὁλκὴ, *pondus.*

'Αφόμοιος, ου, ὁ & ἡ, absimilis, dissimilis. Hinc

'Αφομοιόω, ῶ, f. ώσω, similem reddo, adsimilo.

'Αφομοίωμα, ατος, τὸ, similitudo alicujus rei ficta, simulacrum, effigies, *Gl. V.*

'Αφομοίωσις, εως, ἡ, adsimilatio. Ab eod.

'Αφοπλίζω, f. ίσω, armis spolio; ἀφοπλίζομαι, arma exuo. Οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος χάλκεια, *Il.* 23, 26.

'Αφοράω, ῶ, f. άσω, intueor, respicio; *Gl. V.* adspecto. 'Ατενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμὲ, *Luc.* 'Αφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν, *Heb.* 12, 2.

'Αφόρδιον, ου, τὸ, excrementum. Ab ἄφοδος, *inserto* ρ (si sana lectio).

'Αφόρητος, ου, ὁ & ἡ, intolerabilis, molestus. Ex α priv. et φορέω. Hinc

'Αφορητότης, ητος, ἡ, intolerabilitas, *Gl. V.*

'Αφορήτως, *adv.* ut tolerari nequeat.

'Αφορία, ας, ἡ, infœcunditas, sterilitas frugum, agrorum. Ab ἄφορος.

'Αφοριεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro ἀφορίσει. Ab

'Αφορίζω, f. ίσω, separo, segrego, distinguo; (2) finio, termino; (3) designo, adsigno, attribuo. *Gl. V.* delego, destino, determino, limito; (4) extermino, excommunico; (5) repudio; (6) alicui abjudico aliquid, ut virtutem, &c. ἀφορίζομαι, destinor, deportor, deputor, *Gl. V.* aboleo, perdo. Τιμὰς ἐνέρων ἀφοριζόμενος, *Eurip.* 31. ἀφώρισεν, delegavit, *Ph.*, a. 1. act. ἀφωρισμένα, destinata, *Ph.*, perf. part. pass. 'Αφώρισε τοὺς μαθητὰς, *Act.* 19, 9. 'Αφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, *Matt.* 25, 32. Ex ἀπὸ et ὁρίζω. Hinc

'Αφόρισμα, ατος, τὸ, suis terminis descriptum et definitum.

'Αφορισμένος, part. perf. pass. *Ion.* pro ἀφωρισμένος.

'Αφορισμὸς, οῦ, ὁ, determinatio, distinctio, separatio; (2) brevis sententia. Ab eod.

'Αφοριστικὸς, ἡ, ὸν, secernendi et distinguendi vim habens. Ab eod.

'Αφοριστικῶς, *adv.* distinguendi causa.

'Αφόρμακτος, ον, *Nic.*

'Αφορμάω, ῶ, proripio me ex aliquo loco; (2) discedo, proficiscor. Δέδοκται ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς, *Eur. M.* 1240.

'Αφορμέω, ῶ, f. ήσω, e statione navium discedo, solvo, enavigo. 'Αφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην, *Polyb.*

'Αφορμὴ, ῆς, ἡ, impetus; (2) perfugium, auxilium; (3) materia alicujus rei perficiendæ, occasio, opportunitas; (4) pecunia, et res familiaris universa; (5) merces, mercatus; (6) occasio et causa rerum. Ex ἀπὸ et ὁρμή. Unde

Ἄφορμος, ον, erumpens, profugus, abiens.

'Αφόρμιγκτος, ου, ὁ & ἡ, qui cithara caret. Ex α priv. et φόρμιγξ, *cithara.*

'Αφορολόγητος, ου, ὁ & ἡ, a quo non exigitur tributum. Ex α priv. et φορολογέω.

Ἄφορος, ου, ὁ & ἡ, sterilis, non frugifer. Ἄφοροι γυναῖκες, *Hippocr.* Ex α priv. et φέρω.

'Αφόρυκτος, ου, ὁ & ἡ, impollutus, non inquinatus. Ex α priv. et φορύσσω, *polluo.*

'Αφοσιόω, ῶ, ἀφοσιόομαι, οῦμαι, expio; (2) sacro, devoveo; (3) justa facio; (4) abominor; (5) perfunctorie ago; *unde est*, leviter defungor, velut auspicandi tantum causa; (6) deprecor, recuso. Πόλιν τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, *Æschin.* Ex ἀπὸ et ὅσιος, *sanctus.* Hinc

'Αφοσίωμα, ατος, τὸ, piaculum.

'Αφοσίωσις, εως, ἡ, expiatio. Ab eod.

Ἀφοῦ, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Att.* pro ἄφεσο, et hoc *Ion.* pro ἄφεσο, ab ἀφίημι.

'Αφόωντα, acc. sing. præs. part. act. *Poet.* pro ἀφῶντα, et ἀφάωντα. Ab ἀφάω.

'Αφραδέοντι, dat. sing. part. præs. act. verbi

'Αφραδέω, ῶ, f. ήσω, inconsulte ago; (2) stulte loquor, insanio. Ab ἀφραδής.

'Αφραδέως, *adv.* stulte, temere, inconsiderate.

'Αφραδὴς, έος, ὁ & ἡ, temerarius, inconsultus. Ex α priv. et φράζω. Hinc

Ἀφραδία, ας, ἡ, imprudentia, temeritas, stultitia; imperitia. Ἀφραδίῃ πολέμοιο, *Il.* 2, 368.

Ἀφραδμόνως, *adv.* idem quod ἀφραδέως.

Ἀφράδμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἀφραδής.

Ἀφράζω, desipio, stulte ago.

Ἀφραίνω, f. ανῶ, insanio, desipio. Ἀφραίνεις Μενέλαε διοτρεφὲς, *Il.* 7, 109. Ex φρήν.

Ἄφρακτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non septus; (2) incautus, non munitus, non armatus adversus insidias. (2) εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν, ἄφρακτος, ᾑρέθην, *Eurip. Hipp.* 657.

Ἀφράσμων, idem quod ἀφράδμων.

Ἀφρασμόνως, *adv.* idem quod ἀφραδμόνως.

Ἄφραστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ineffabilis; (2) improvisus, inexspectatus; (3) occultus. (2) κῆλις ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινὸς, (*non provisa*,) *Eur. Hipp.* 819. Sic capienda est vox ἄφραστος cum Scholiaste. Φάτις ἄφραστος, res infanda, *Soph. Trach.* 693. Ex α priv. et φράζω, *dico.* Hinc

Ἀφραστότης, ητος, ἡ, ineffabilitas.

Ἀφραστὺς, ύος, ἡ, idem quod ἀφραδία.

Ἀφράστως, *adv.* inconsiderate; (2) ex improviso. (2) ἐπεί σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον, *Soph. El.* 1262.

Ἀφρέω, ῶ, f. ήσω, spumo, spumesco. Ab ἀφρὸς, *spuma.*

Ἀφρηλόγος, ον, spumilegus, *Ep.*

Ἀφρήτωρ, ορος, ὁ, qui est extra tribum; (2) inimicus civilis societatis. A φράτωρ.

Ἀφρίζω, f. ίσω, spumo, spumam excito, *Marc.* 9, 18. Ab ἀφρὸς, *spuma.* Hinc

Ἀφρισμὸς, ε, ὁ, spumatio.

Ἀφρικτὶ, *adv.* sine horrore. Ab α et φρικτός.

Ἀφριόεις, έσσα, εν, spumosus, *Ep.*

Ἀφρόγαλα, ακτος, τὸ, spuma lactis, lac spumosum, lac quod in spumam abiit. Ex ἀφρὸς et γάλα, *lac.*

Ἀφρογένεια, ας, ἡ, spuma genita. Epith. Veneris. Ex ἀφρὸς et γίνομαι. Unde

Ἀφρογενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, spuma prognatus.

Ἀφροδίσια, ων, τὰ, res Venereæ; (2) festum Veneris. Ab Ἀφροδίτη.

Ἀφροδισιάζω, et ἀφροδισιάζομαι, utor rebus Venereis, Venerem exerceo; (2) *passive*, muliebria patior. Ab eod.

Ἀφροδισιακὸς, ἡ, ὸν, Venereus; (2) ὁ, sc. λίθος, gemma Aphrodisiaca. Ab eod.

Ἀφροδισιὰς, άδος, ἡ, Acoron, Veneria.

Ἀφροδισιασμὸς, ε, ὁ, rerum Venerearum usus.

Ἀφροδισιαστικὸς, ἡ, ὸν, Venereus, salax, libidinosus.

Ἀφροδίσιος, ία, ιον, seu ἀφροδίσιος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem. Ab

ἈΦΡΟΔΙ'ΤΗ, ης, ἡ, Venus, Dea amoris; quam sic dictam διὰ τὴν τε ἀφρε γένεσιν tradunt *Hesiodus* et *Plato*, quod e maris spuma sit enata. (2) Venerea libido; (3) venustas, gratia.

Ἀφρόκομος, ε, ὁ ᾗ ἡ, spumicomus, spumantes capillos habens. Ex ἀφρὸς et κόμη.

Ἀφρολόγος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qu. spumilegus. Ex λέγω.

Ἀφρονέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, desipio, amens sum. Ex α priv. et φρὴν, *mens.* Hinc

Ἀφρόνησις, εως, ἡ, dementia.

Ἀφρόνιτρον, ε, τὸ, spuma nitri, aphronitrum.

Ἄφροντις, ιδος, ὁ ᾗ ἡ, curæ expers, securus.

Ἀφροντισία, ας, ἡ, negligentia. A præc.

Ἀφροντιστέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, non curo, negligo. Ab eod.

Ἀφροντιστὶ, *adv.* sine cura.

Ἀφρόντιστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, curis vacuus, securus; (2) curis abundans. Ex α priv. vel intens. et φροντίζω, *curo.*

Ἀφροντίστως, *adv.* sine cura, secure; (2) negligenter, contemptim; (3) amenter. (1) ἐκ ἀφροντίστως, non sine cura singulari, *Soph. Trach.* 366. (3) δηλοῖ δὲ τἔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει, res ipsa indicat quam insanus sit, *Id. Aj.* 355.

Ἀφρόνως, *adv.* insipienter, imprudenter. Ab ἄφρων.

ἈΦΡΟ'Σ, ε, ὁ, spuma; (2) piscis quidam.

Ἀφροσέληνος, ε, ὁ, spuma lunæ, lapis quidam. Ex ἀφρὸς et σελήνη, *luna.*

Ἄφροσι, *insipientibus*, dat. plur. ab ἄφρων.

Ἀφροσκόροδον, ε, τὸ, allii prægrandis genus. Ex ἀφρὸς et σκόροδον, *allium*, eo quod tritum multam spumam reddat.

Ἀφροσύνη, ης, ἡ, amentia, imprudentia. Ab ἄφρων.

Ἀφρέρητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, incustoditus, nullo præsidio munitus. Ex α priv. et φρερέω.

Ἄφρερος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem; (2) immunis ab excubiis. Ex α priv. et φρερὰ, *custodia.*

Ἀφροφόρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, spumans. Ex ἀφρὸς et φέρω.

Ἀφροφυὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, spumam innatam habens. Ex ἀφρὸς et φύω, *nascor.*

Ἀφρύη, ης, ἡ, apua, piscis e spuma nasci creditus. Ab ἀφρός. Vid. ἀφύη, quod melius.

Ἀφρὼ, ἔς, ἡ, Venus: idem quod Ἀφροδίτη.

Ἀφρώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, spumosus. Ἀφρώδη πέλανον, *Eurip. Or.* 220. Ab ἀφρός.

Ἄφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, amens, desipiens, stolidus, stultus, imprudens. Ex α priv. et φρήν.

Ἀφυβρίζω, f. ίσω, desævio, petulantiam meam compesco, injuria vel contumelia adficere desino. Ex ἀπὸ et ὑβρίζω.

Ἀφυγιάζω, sanum reddo, sano. Hinc

Ἀφυγιασμὸς, ε, ὁ, sanatio.

Ἀφυδραίνω, abluo.

Ἀφύδιον, τὸ. Dim. ex

Ἀφύη, ης, ἡ, apua, piscis quidam. Athenienses ἀφύας vocabant πτωχικὸν ὄψον, id est, mendicorum opsonium ob rei minimam affluentiam, authore *Chrysippo.* Vid. ἀφρύη.

Ἀφυὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, natura minime aptus ad aliquid, simplex, minime callidus; (2) indocilis, indoctus, imperitus. (1) ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ ψυχὴ νιν ἀφυῆ τ' ὄντα κ' ἐ θέλοντ' ἐν κακοῖς εὖ προὐδίδαξεν, simplicem illum, *Soph. Phil.* 1013. Ex α priv. et φυὴ, *natura.* Hinc

Ἀφυΐα, ας, ἡ, natura ad aliquid inepta.

Ἄφυκος, ε, ὁ ᾗ ἡ, fuco carens.

Ἄφυκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, inevitabilis, necessarius. Τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι, *Eurip. Hipp.* 1422.

Ἀφύκτως, *adv.* sine spe fugæ, inevitabiliter.

Ἀφυλακτέω, ῶ, f. ήσω, mihi non caveo, incaute me gero. Ab

Ἀφύλακτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui sibi non cavet, incautus, securus; (2) incustoditus, non observatus. Ex α priv. et φυλάττω, *custodio.*

Ἀφυλάκτως, *adv.* incaute; (2) incustodite.

Ἀφυλαξία, ας, ἡ, custodiæ defectus; (2) incuria custodum. Ex α priv. et φύλαξ.

Ἀφυλίζω, f. ίσω, defæco. Ex ἀπὸ et ὑλίζω.

Ἀφύλισμα, ατος, τὸ, sedimentum. A præc.

Ἄφυλλος, ε, ὁ ᾗ ἡ, foliis carens; (2) destitutus ramo supplicatorio. (1) καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζησιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον, *Il.* 2, 425. (2) ἀφύλλε στόματος ἐξάπτων λιτὰς, *Eurip. Or.* 383. A φύλλον.

Ἀφύξιμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui hauritur; (2) exhaustus. Ἀφύξιμος οἶνος, *Nicand. Ther.* 603. Ab ἀφύσσω, *haurio.*

Ἀφυξῶ, *hauriam*, 1. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἀφύξω, a verbo ἀφύσσω, *haurio.*

Ἀφυπνίζω, f. ίσω, expergefacio, e somno excito: ἀφύπνισον, excita a somno, *Eurip. Rhes.* 25. Ἐκ τέτων ὁ Γέλων ἅμα τε ἀφυπνίσθη, καὶ τε ὄϊος ἀφέθη, *Ælian. Var. Hist.* 1, 13. Ex ἀπὸ et ὕπνος, *somnus.* Unde

Ἄφυπνος, ον, expergefactus.

Ἀφυπνόω, ῶ, f. ώσω, sopior, obdormisco. Πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύπνωσε, *Luc.* 8, 23.

Ἀφύρητος, ον, non mixtus vel subactus. Ab α et φυράω.

Ἀφυσγετὸς, ε, ὁ, haustus; (2) sordes, cœnum. Ab ἀφύω, *haurio.*

Ἀφύσητος, ον, non inflatus. Ab α et φυσάω.

Ἀφυσιολόγητος, ον, alienus a scientia naturali, non consentiens doctrinæ naturali.

Ἀφυσμὸς, ε, ὁ, haustio, exhaustio. Ab ἀφύω.

Ἄφυσος, ε, ὁ ᾗ ἡ, expers flatuum, non inflans. Ex α priv. et φύσα.

Ἀφύσσαι, a. 1. inf. act. *Poet.* pro ἀφύσαι. Ab ἀφύω.

Ἀφύσσω, f. ξω, p. χα, haurio, hauriendo promo. Ἄφενος ᾗ πλῦτον ἀφύξειν, *Il.* 1, 171. Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι, *Il.* 3, 295. Ab ἀφύω.

Ἀφυστερέω, ῶ, f. ήσω, non assequor præeuntem, relinquor; (2) defraudor.

Ἀφύτευτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non plantatus, non satus; (2) non consitus. A φυτεύω.

ἈΦΥ'Ω, f. ύσω, p. υκα, haurio, hauriendo promo; (2) album colorem traho. Εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι δῶρα Διωνύσε πολυγηθέος, *Hesiod.*

Ἀφυώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, apuam referens, in apuæ modum albidus. Ab ἀφύη.

Ἀφυῶς, *adv.* natura inhabili; (2) male temperata. Ab ἀφυής.

Ἀφωμοιωμένος, part. perf. pass. v. ἀφομοιόω.

Ἀφώνητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, privatus facultate edendi vocem. Ex α priv. et φωνέω, *vocem edo.*

Ἀφωνία, ας, ἡ, defectus vocis; (2) silentium:

Ἄφωνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, mutus, voce destitutus. Ex α priv. et φωνὴ, *vox.*

Ἀφώνως, *adv.* tacite, sine ullo vocis usu, vocem non emittendo.

Ἀφώρατος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non deprehensus in furto; (2) non deprehensus in fraude quacunque. Ex α priv. et φωράω.

Ἀφώριζον, 1. sing. imperf. ind. act. verbi ἀφορίζω.

Ἀφωρισμένως, *adv.* separatim. Ab ἀφορίζω.

Ἀφώτιστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, lucis expers; (2) non illuminatus; (3) mysteria religionis Christianæ non edoctus; (4) non baptizatus. Ex α priv. et φωτίζω, *illumino.*

Ἀφῶσιν, 3. pl. a. 2. conj. act. v. ἀφίημι.

Ἀχαία, ἡ, epith. Cereris, *Ar. Schol.*

ἈΧΑΙ'Α, ας, ἡ, Achaia. Nomen regionis.

Ἀχαῒς, ΐδος, ἡ, et Ἀχαιῒς, idem.

Ἀχαΐνη, ης, ἡ, hinnulus. Θάμβος, ὅταν ἀχαΐνης πτερόεντες ἀτταγέες .... θορόντες, stupendum est quando hinnulo pennati attagenes insiliunt, *Oppian. Cyneget.* 2, 426.

Ἀχαϊκὸς, ἡ, ὸν, et Ἀχαιϊκὸς, Achaicus, pertinens ad Achæos.

ἈΧΑΙΟ'Σ, ὰ, ὸν, Achæus, Achivus.

Ἀχάλινος, ε, ὁ ᾗ ἡ, effrenatus, freno carens.

Ἀχαλίνωτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem.

Ἀχάλκευτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui non est ex ære fabricatus. Ex α priv. et χαλκεύω.

Ἀχαλκέω, ῶ, f. ήσω, sum sine ære, pecuniam non habeo. Ab

Ἀχαλκὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, ære carens; (2) non habens pecuniam. Ex α priv. et χαλκός.

Ἄχαλκος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem. Ἄχαλκος ἀσπίδων, sine scuto ferreo, *Soph. Œd. Tyr.* 191.

Ἀχανάφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, stupidus, *Sibyl.* Ex ἀχανὴς (2) et φρήν.

Ἀχανδὴς, ὲς, pauper, *Anac.*

ἈΧΑ'ΝΗ, ης, ἡ, genus mensuræ frumentariæ apud Persas; (2) cista frumentaria.

Ἀχανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, non hians, unde (2) mutus, ob defectum virium vel animi; qui hiscere non potest, silentio defixus. Ab α priv. et χαίνω· (3) at α *int.* valde hians, vastum hiatum habens, *unde* et (4) non tectus, *de ædificio*; (5) vastus, immensus. Hinc

Ἀχάνεια, ας, ἡ, immensa vastitas.

Ἀχάρακτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, nullas sibi impressas habens notas, nullis notatus signis; (2) ineffigiatus, informis. Ex α et χαράσσω.

Ἀχαράκωτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, vallo non munitus. —καὶ τὸ στρατόπεδον αὐτὸ Καίσαρος, ἀχαράκωτον ὂν, διαρπάζειν, *App. Bell. Civ.* 2, 75. Ex α priv. et χαρακόω, *vallo munio.*

Ἄχαρις, ιτος, ὁ ᾗ ἡ, ingratus, insuavis, invenustus, illepidus, insulsus, molestus; (2) tristis, durus, acerbus; (3) ingratus, officii immemor.

Ἀχαριστέω, ῶ, f. ήσω, ingratus sum; (2) non gratificor, non indulgeo, non obsequor; et (3) *in passivo*, non accipio debitam gratiam, ingratum aliquem experior. Ἀχαριστεῖν πρὸς τὲς φίλες ἄδικόν ἐστι, *Xen.*

Ἀχαριστία, ας, ἡ, animus ingratus, animus beneficii immemor. Ab

Ἀχάριστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ingratus, beneficii immemor; (2) ingratus, injucundus. (2) ἀχάριστος ὄλοιτο, invisus pereat, *Eurip. Med.* 659.

Ἀχαρίστως, *adv.* ingrate, animo ingrato; (2) gravate, non libenter.

Ἀχαρίτη, ης, ἡ, ingratus animus. Ab ἄχαρις (nisi

(nisi vitiosa sit ea lectio pro ἀχαριτίη, *Ion.* pro ἀχαριτία, *Ern.*)

Ἀχαρίτως, *adv.* ingrato animo.

Ἀχαρίτωτος, ον, invenustus, indecorus. Ab α et χαριτόω.

ἈΧΑ'ΤΗΣ, ου, ὁ, achates, gemma.

Ἄχει, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro ἤχει, ab ἠχέω.

Ἄχειλος, ου, ὁ ϗ ἡ, labiis carens; (2) qui sine ora sive margine est.

Ἀχείμαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, tranquillus, nullis tempestatibus agitatus. Ex α priv. et χεῖμα.

Ἀχείμαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἄχειρ, ρος, ὁ, ἡ, τὸ, manibus carens, mancus. Ex α priv. et χεὶρ, *manus.*

Ἀχειραγώγητος, ον, immansuetus, sævus.

Ἀχειρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀχειρία, ἡ, *opp.* εὐχειρία, defectus manus, tarditas manus.

Ἀχειρογιώργητος, ον, non cultus manu humana.

Ἀχειρόπλαστος, ον, non fictus manu.

Ἀχειροποίητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non manu vel manibus factus; (2) non humano structus opere.

Ἀχειροποιήτως, *adv.* sine manuum opera.

Ἄχειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄχειρ.

Ἀχειρότευκτος, ον, non factus manu humana.

Ἀχειροτόνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nullis electus est suffragiis.

Ἀχείρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui subigi non potest, insuperabilis; (2) manu non factus, manu non satus. Φύτευμ' ἀχείρωτον, *Soph. Œd. Col.* 698.

Ἀχέοισα, part. præs. act. f. g. *Dor.* pro ἠχέουσα. Ab ἀχέω, *doleo.*

ἈΧΕΡΔΟΣ, ου, ὁ, spina quædam.

Ἀχεροντιὰς, άδος, ἡ, Acherusa, infernalis, *Ep.*

Ἀχερόντιος, α, ον, Acherusus, *Ar.*

ἈΧΕΡΩΙ'Σ, ίδος, ἡ, populus alba.

Ἀχεῦσιν, *resonant*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor. Æol.* et cum ν ἐφελκ. pro ἠχοῦσι.

Ἀχεύω, fut. εύσω, doleo, ægre fero. Θυμὸν ἀχεύων, *Il.* 5, 869.

Ἀχέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.

Ἀχέω, *resono, Dor.* pro ἠχέω.

Ἀχὴν, ῆνος, ὁ ϗ ἡ, pauper, mendicus. Ex α priv. et ἔχω, (vel ab α int. et χάω, χαίνω, *hisco*, ut sit valde avidus, admodum famelicus, *Ern.*)

Ἀχηνία, ας, ἡ, pauperies, mendicitas. Προσπίζει χρημάτων ἀχηνία, *Æschyl. Choeph.* 299.

Ἀχηρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vel potius ἀχήρης, dolorificus, molestus. Ab ἄχος.

Ἄχης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀχήν.

Ἀχήση, *Dor.* pro ἠχήση, ab ἀχέω.

Ἀχθεινὸς, ἡ, ὸν, gravis, onerosus; (2) molestus; (3) invisus; (4) laboriosus Ab ἄχθος.

Ἀχθεινῶς, *adv.* moleste, graviter.

Ἀχθεὶς, *ductus*, a. 1. part. pass. verbi ἄγω.

Ἀχθέσει, 2. sing. f. 1. ind. med. *Att.* pro ἀχθέση, a verbo ἀχθέω, *doleo.*

Ἀχθηδὼν, όνος, ἡ, dolor, tristitia. Ab eod.

Ἀχθῆναι, *adduci*, a. 1. inf. pass. verbi ἄγω.

Ἀχθηρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, onerosus, gravis, molestus. Ab ἀχθέω, (nisi potius sit ἀχθήρης, ab ἄρω, *apto*, Ern.)

Ἀχθηρῶς, *adv.* gravate, gravatim.

Ἀχθήσομαι, *dolebo*, f. 1. ind. med. verbi

Ἄχθομαι, f. θέσομαι, vel θήσομαι, gravor, pondere premor, ingemo sub pondere; (2) gravate fero, ægre et moleste fero; (3) succenseo. Ἄχθεσθαι περί τινος πράγματος. Ἀνὴρ δ' ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν, *Eurip. Med.* 244. τοῖς πρέσβεσι, *Aristoph. Ach.* 62. Οὕτω τοῖς παισὶν ἄχθομαι, *Soph. Phil.* 961. Πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι, *Aristoph. Lys.* 10. Ab ἄχθος.

ἌΧΘΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus; (2) dolor, gravis molestia, quasi ἄχος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ. Stoici λύπην βαρύνουσαν definiunt, id est, ægritudinem prementem.

Ἀχθοφορέω, ῶ, f. ήσω, onera fero, onera sustineo. Ex ἄχθος et φορέω. Unde

Ἀχθοφορία, ας, ἡ, *Ion.* ἀχθοφορίη, molestia in oneribus ferendis, bajulatio.

Ἀχθοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sarcinas et onera fert, bajulus, sarcinarius. Ex iisd.

Ἀχὶ, vel ἄχι, *adv.* facile, *Suid.*

Ἅχι, *ubi, Dor.* pro ἧχι.

Ἀχιλῆα, acc. sing. *Ion.* et *Poet.* pro Ἀχιλλέα, ab Ἀχιλλεύς.

Ἄχιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine succo aut nutrimento; (2) pabulo destitutus; (3) pabulo abundans. Ex α priv. vel intens. et χιλός.

Ἀχίτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui tunicam non habet.

Ἀχλαινία, ας, ἡ, defectus lænæ. Ab

Ἄχλαινος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est sine læna vel veste. Ex α priv. et χλαίνη.

ἌΧΛΑΞ, ακος, ὁ, arena lapidosa, glarea; (2) lapillus. Vid. κάχληξ.

Ἀχλόητος, ον, idem quod

Ἄχλοος, ἄχλους, ου, ὁ ϗ ἡ, virore destitutus. Ex α priv. et χλόα, *herba virens.*

Ἀχλυόεις, όεσσα, όεν, caliginosus. Ab ἀχλὺς.

Ἀχλυόπεζα, ἡ, caliginosos pedes habens, *Tryph.*

ἈΧΛΥ'Σ, ύος, ἡ, caligo; (2) tenebræ; (3) nebula; (4) oculorum caligatio. Hinc

Ἀχλύω, f. ύσω, et ἀχλυόω, f. ώσω, caligo, obtenebror; (2) obtenebro.

Ἀχλυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, caliginosus, nebula obtectus. Ab eod.

ἌΧΝΑ, vel ἄχνη, ης, ἡ, gluma, acus; (2) fumus, fuligo; (3) spuma; (4) sordes; (5) tenuissima et minima pars alicujus rei. *Sophocles* pro rore usurpavit. (3) ἁλὸς ἄχνην, maris spumam, *Il.* 4, 426. Οὐρανίη ἄχνη, ros, *Soph. Œd. Col.* 681. Οἰνωπὸς ἄχνη, vinum in libationibus humi sparsum, *Eurip.* In genere ἄχνη dicitur de rebus non cohærentibus sed minutatim sparsis. Ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν, densarum lacrimarum fundit rorem, *Soph. Trach.* 847. Et ἄχναι, somni, *apud Hippocratem.*

Ἄχνοος, ου, *contr.* ἄχνους, ου, ὁ ϗ ἡ, lanugine carens, imberbis; (2) impuber.

Ἄχνυμαι, f. ύσομαι, doleo. Ab ἄχος.

Ἀχνύμενος, præs. part. med.

Ἀχνὺς, ύος, ἡ, mœror. Ab ἄχνυμαι.

Ἀχοῖ, *Echo*, dat. sing. *Dor.* et *contr.* pro ἠχόϊ, ab ἠχὼ, *Echo.*

Ἀχολία, ἡ, mens non biliosa, nulla bilis. Ab

Ἄχολος, ου, ὁ ϗ ἡ, bile seu felle carens. Ex α priv. et χολὴ, *fel, bilis.*

Ἄχομαι, idem quod ἄχνυμαι, *Hom.*

Ἀχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, sine fidibus. A χορδὴ, *chorda.*

Ἀχόρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens choreis; (2) illætabilis. (2) ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη, *Soph. El.* 1069. Ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύτους, *Eurip. Troad.* 121. Ex α priv. et χορεύω, *choreas duco.*

Ἀχορηγία, ας, ἡ, inopia commeatus seu apparatus.

Ἀχορηγησία, ας, ἡ, idem. Ex α et χορηγέω.

Ἀχορήγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui non subministratur, non suppetit, egens. Ex iisd.

Ἄχορος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀχόρευτος. (1) ὅτε Μοῖρ' ἄχορος ἀναπέφηνε, *Soph. Œd. Col.* 1022. (2) ἀχόρους στοναχὰς μέλποντο, *Eurip. Andr.* 1038.

Ἀχόρταστος, ου, ὁ ϗ ἡ, insatiatus, inexpletus, inexplebilis. Ex α priv. et χορτάζω.

ἌΧΟΣ, εος, τὸ, mœror, dolor, tristitia. Οὐράνιον ἄχος, aeris præcipua pestis, *Soph. Antig.* 418.

Ἀχραὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, impollutus, incontaminatus, purus, intactus. Ex α priv. et χραίω.

Ἀχρανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Ἄχραντος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

ἈΧΡΑ'Σ, άδος, ἡ, pirus sylvestris; (2) fructus piri silvestris.

Ἀχρειόγελως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, temere vel sine causa ridens; (2) qui in re tristi ridet; (3) ineptus, stultus. Ex ἀχρεῖος et γέλως.

Ἀχρεῖον, *adv.* leviter, indecore, alieno loco; inutiliter, *sed eo sensu quo sæpe apud Latinos, ut apud Hirtium*, Multa Romæ male et inutiliter (hoc est perniciose) administrari. Ἀχρεῖον ἰδὼν, deforme tuens, fœdo vultu, *Il.* 2, 269. Ab ἀχρεῖος.

Ἀχρειοποιὸς, οῦ, ὁ, inutilia faciens.

Ἀχρεῖος, εία, εῖον, inutilis; (2) ineptus; (3) *cum de homine malo dicitur, verti debet* maxime nequam, perniciosus, *ut sexcentis in locis apud Latinos vox hæc* inutilis. Ex α priv. et χρεία. Hinc

Ἀχρειόω, ῶ, f. ώσω, inutilem reddo; et (2) *in pass.* inutilis fio (2) τοὺς δὲ λοιποὺς ἠχρειωκότα, reliquos inutiles futuros, *Polyb.* 3, 64.

Ἀχρείως, *adv.* turpiter. Ab eod.

Ἀχρήεις, ήεσσα, ῆεν, inutilis. Ab eod.

Ἀχρήϊστος, idem quod ἄχρηστος, *Mus.*

Ἀχρηματία, ας, ἡ, inopia pecuniæ. Ab

Ἀχρήματος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens pecunia, inops. Ex α priv. et χρήματα, *opes.*

Ἀχρημονέω, ῶ, f. ήσω, pecunia careo, sum inops. Ab ἀχρήμων. Unde

Ἀχρημοσύνη, ης, ἡ, inopia, pecuniæ defectus.

Ἀχρήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀχρήματος. Ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς, *Eurip. Med.* 461.

Ἀχρὴς, ὲς, inutilis, molestus, *E. M.*

Ἀχρησία, ας, ἡ, idem quod ἀχρηστία.

Ἀχρήσιμος, ον, inutilis.

Ἀχρηστέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, inutilis sum; (2) inusitatus sum.

Ἀχρηστία, ας, ἡ, inutilitas; (2) desuetudo, omissio usurpationis. Ab

Ἄχρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inutilis, incommodus; (2) inusitatus; (3) improbus.

Ἀχρήστως, *adv.* inutiliter; (2) inusitate.

Ἄχρι, vel ἄχρις, *adv.* dicitur ut μέχρι, q. v.

Ἄχριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non unctus, non illitus.

Ἀχροέω, f. ήσω, et ἀχροιέω, sum coloris expers; (2) nativum colorem amisi; (3) sum pallidus. Ab ἄχροος.

Ἄχροια, ας, ἡ, coloris carentia, nullus color; (2) pallidus color; (3) color amisso colore nativo. Ab eod.

Ἄχροιος, ον, exsanguis, coloris expers.

Ἄχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, expers temporis, æternus.

Ἀχρόνως, *adv.* sine tempore, citra temporis principium; (2) subito, statim.

Ἀχρονοτριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, celeriter seu subito factus; (2) qui tempus non terit. Ex α priv. et χρονοτριβέω, *tempus tero.*

Ἄχροος, *contr.* ἄχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, coloris expers, nullo colore imbutus; (2) qui nativum colorem amisit, decolor. A χρόα.

Ἀχρυσόπεπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, carens veste aurea.

Ἄχρυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro carens, pauper.

Ἀχρωμάτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, nullo colore imbutus, coloris expers. Ex χρωματίζω.

Ἄχρωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) turpis, impudicus. Ἦν γὰρ αὐτῷ ἡ ἐργασία ἄχρωμος, *de lenone. Artemidor.* 4, 43. A χρῶμα, *color.*

Ἄχρωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) inverecundus, impudens. Ex α priv. et χρώζω.

Ἄχυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, exsuccus; (2) insipidus; (3) fatuus. Ex α priv. et χυλὸς, *succus.*

Ἄχυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀχύμωτος, ον, idem. Ab α et χυμόω.

Ἀχύνετος, ου, ὁ ϗ ἡ, longe lateque et in multas partes fusus, copiose fluens. Ex α intens. et χύνω, *fundo.*

Ἀχύρινος, η, ον, e paleis constans.

Ἀχυρμιὰ, ᾶς, ἡ, acervus palearum. Ab ἄχυρον.

Ἀχυροδόκη, ης, ἡ, locus ubi paleæ volitantes coguntur, palearium. Ex ἄχυρον et δέκομαι, pro δέχομαι, *recipio.*

Ἀχυροθήκη, ης, ἡ, idem.

ἌΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, palea, acus, festuca; (2) folliculus tritici.

Ἀχυρότριψ, βος, ὁ ϗ ἡ, paleam terens. Ex ἄχυρον et τρίβω, *tero.*

Ἀχυροφαγέω, paleas comedo.

Ἀχυρόω, f. ώσω, paleis sterno et respergo; (2) paleis immisceo. Ab ἄχυρον.

Ἀχυρίδες, αἱ, paleolæ, *Ep.*

Ἀχυρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, acerosus. Ab eod.

Ἀχυρὼν, ῶνος, ὁ, acervus palearum; (2) receptaculum palearum; palearium, *Arist.* Ab eod.

Ἀχύρωσις, εως, ἡ, qu. dic. paleatio, constructio quæ fit paleis. Ab ἀχυρόω.

Ἀχὼ, *Echo, Dor.* pro ἠχώ.

Ἀχώνευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non conflatus, qui conflari nequit. Ex α priv. et χωνεύω, *conflo.*

ἈΧΩ'Ρ, ῶρος, ὁ, manans capitis ulcus, sordes capitis.

Ἀχώρητος,

Ἀχώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui capi seu comprehendi non potest, immensus. Ex α priv. et χωρέω.

Ἀχώριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inseparabilis. Ex α priv. et χωρίζω, *separo*.

Ἀχωρίστως, *adv.* inseparabiliter, indivise.

Ἄχωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sine loco est, extorris, cui igni et aqua interdictum est.

ἌΨ, *adv.* retro, retrorsum, in aversum; (2) rursus, iterum; (3) ἂψ δ' αὖθις, rursus autem.

Ἀψάλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tactus non est; (2) qui tangi nequit; (3) immotus, immobilis. Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος, inultum tulit, *Aristoph. Lys.* 270. Ex α et ψαλάσσω.

Ἄψαλτος, ου, ὁ ϗ ἡ, fidium pulsu vel cantu carens; qui cani ad fides nequit. Ex α priv. et ψάλλω.

Ἀψάμαθος, ου, ὁ ϗ ἡ, arenis carens, non sabulosus.

Ἄψαμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἄψαο, *tetigisti*, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἥψω, a verbo ἅπτω, *tango*.

Ἅψασθαι, *tetigisse*, a. 1. inf. med. v. ejusd.

Ἀψαυστέω, ῶ, f. ήσω, non tango, non attingo:

Ἀψαυστὶ, *adv.* citra tactum. Ab

Ἄψαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, intactus, illibatus; (2) non tangendus; (3) qui non tetigit. (3) ἄψαυστος ἔγχους, *Soph. Œd. Tyr.* 969. Ex α priv. et ψαύω, *tango*.

Ἀψεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, irreprehensus. Ex α priv. et ψέγω, *reprehendo*.

Ἀψεγῶς, *Ion.* ἀψεγέως, sine reprehensione.

Ἄψεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἀψεύδεια, ας, ἡ, veracitas, veritas.

Ἀψευδέω, ῶ, f. ήσω, verum dico, non mentior.

Ἀψευδέως, *adv.* vere, citra mendacium. Ab

Ἀψευδῶς, *Ion.*

Ἀψευδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mentiri nesciens, verax; (2) certus, de rebus.

Ἀψευστέω, ῶ, f. ήσω, non mentior, veritatem loquor.

Ἄψευστος, ου, ὁ ϗ ἡ, non mentiens, minime fallax. Ex α priv. et ψεύδω.

Ἀψεφὴς, ὲς, curis vacuus, *Hes.*

Ἄψηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non rasus; (2) non detersus; (3) durus, non emollitus. Ex α priv. et ψήχω, *rado*.

Ἀψηλάφητος, ου, ὁ ϗ ἡ, intactus; (2) non bene ponderatus et consideratus.

Ἀψήφιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non tulit suffragium; (2) non computatus. Τὸ ἀψήφιστον, lex naturæ, quæ non hominum suffragiis nititur, sed constans et sempiterna est. Ὁ κατέχων τὸ ἀψήφιστον γνώμῃ, ἐπιτελεῖ πᾶσαν τὴν γραφὴν, *Theologus nescio quis apud Suidam.* Ex α priv. et ψηφίζω.

Ἄψηφος, ου, ὁ ϗ ἡ, suffragio carens.

Ἀψηφοφόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nondum suffragium tulit. Ex ἄψηφος et φορέω, *fero*.

Ἀψιδοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in modum apsidis formatus seu structus. Ex ἀψὶς et εἶδος.

Ἀψικάρδιος, ον, vim habens animum movendi. Ex ἅπτω et καρδία.

Ἀψικορία, ας, ἡ, fastidium. Ab

Ἀψίκορος, ου, ὁ ϗ ἡ, fastidiosus. Ex ἅπτω et κόρος.

Ἄψιλος, ον, non nudus, vel glaber, *Hes.*

Ἀψιμαχέω, ῶ, f. ήσω, velitor, proludo pugnæ.

Ἀψιμαχία, ας, ἡ, velitaris pugna, velitatio; (2) quælibet rixa. Ab

Ἀψίμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, pugnam leviter attingens; veles, qu. accendens pugnam; (ex ἅπτω, *accendo*, et μάχη· non ab ἅπτομαι, *tingo*, Ern.)

Ἀψιμισία, ας, ἡ, odium vel simultas non diuturna. Ex ἅπτομαι et μῖσος.

ἈΨΙ'ΝΘΙΟΝ, ου, τὸ, absinthium, herba amara. *Angl.* WORMWOOD. Hinc

Ἀψινθίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, absinthites, vinum absinthio conditum.

Ἄψινθος, ου, ὁ, absinthium.

Ἀψὶς, vel ἁψὶς, ῖδος, ἡ, connexio, vinculum; (2) testudo, fornix, arcus; (3) ligneus rotæ circulus. Dicuntur item ἀψῖδες circuli in stellis, teste *Plinio* libro secundo. Ab ἅπτω, *necto*.

Ἄψις, εως, ἡ, tactus; (2) contrectatio. Ab ἅπτομαι, *tango*.

Ἀψίχολος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui fel facile exardescit, qui cito irascitur, sed iram etiam facile deponit. Ex ἅπτω et χολή.

Ἄψογος, ον, in quo nil reprehendi potest.

Ἀψόγως, *adv.* sine reprehensione.

Ἄψορρον, *adv.* retro, retrorsum; (2) iterum.

Ἀψόρροος, *contr.* ἀψόῤῥους, ου, ὁ ϗ ἡ, retrograda seu reciproca fluenta habens, refluus. Ex ἂψ et ῥόος, *fluentum*.

Ἄψοῤῥος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus, retro vestigia referens. Ὅδ' ἐκ δόμων ἄψοῤῥος εἰς δέον περᾷ, *Soph. Antig.* 386. Ex iisd.

Ἄψος, εος, τὸ, junctura membrorum; (2) membrum. Ab ἅπτω, *connecto*.

Ἀψοφητὶ, *adv.* sine strepitu; *Antonin.* 1, 6: sed in sensu metaphorico. Ab

Ἀψόφητος, ου, ὁ ϗ ἡ, nullum edens sonum vel strepitum. Ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων, *Soph. Aj.* 321. Ex α priv. et ψοφέω.

Ἄψοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἀψυδρακίωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non infestatus pustulis, quæ ψύδρακες dicuntur.

Ἄψυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui refrigerari nequit; (2) qui refrigerationem non sentit. Ex α priv. et ψύχω, *refrigero*.

Ἀψυχαγώγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, non jucundus.

Ἀψυχέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, animæ expers sum; (2) animo linquor, exanimor:

Ἀψυχία, ας, ἡ, exanimatio; (2) animi deliquium; (3) timiditas, ignavia. Ab

Ἄψυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, anima carens, inanimus; (2) timidus, ignavus; mortuus. Ἀψύχοισι ἐοικότες εἰδώλοισιν, *Apoll. Rhod.* 4, 1280. Τῶν δὲ πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τε καὶ ἱστορικῶν ἀψύχους ὥσπερ εἰσαγόντων τὰς συγγραφὰς, *Marcellin. in Vita Thucydid.* Ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, animam inanimem, *Aristoph. Ran.* 1334 (1370). Ex α priv. et ψυχή.

ἌΩ, f. ἀήσω, (et ἀέω, f. ἄσω, ἀέσω, ἀήσω,) flo, spiro; (2) dormio, quiesco. (2) νύκτα μὲν ἀέσαμεν pro ἤσαμεν, per noctem dormivimus, *Odyss.* 3, 151. Πολλεὶ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κάτῃ ἄεσα pro ἤεσα, quievi, *Id.* 19, 341.

Ἀώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, inodorus, non olens. Ex α priv. et ὄζω, *oleo*.

Ἀῶθεν, *mane*, *Dor.* pro ἠῶθεν, *Theoc.* 15, 132.

Ἀωρέω, ῶ, f. ήσω, non custodio, negligo.

Ἀωρὶ, *adv* intempestive.

Ἀωρία, ἡ, intempestivitas, immaturitas.

Ἀωρόλειος, ον, cui cutis intempestive lævis et glabra fit, *Suid.*

Ἄωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, intempestivus, *act. et pass.* (2) indecorus; (3) difficilis custoditu; (4) non curans, negligens. Ex α priv. et ὥρα, *tempus*, sive οὖρος, *custos*, vel ὤρα, *cura*.

Ἀώριος, idem.

Ἀωρόνυκτος, ον, media nocte veniens, abiens, &c.

Ἀωρότοκος, ου, ὁ ϗ ἡ, immaturo seu intempestivo partu editus. Ex ἄωρος et τόκος.

Ἄωρτο, *Il.* 3, 272, *pependerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *per Syncop. et Ion.* pro αἰώρητο, a verbo αἰωρέω, *sursum volo*.

Ἀὼς, *aurora*, *Dor.* pro ἠώς.

Ἀωτεύω, f. εύσω, flores decerpo; (2) carpo, ut somnum. Ab

Ἀωτέω, ῶ, f. ήσω, idem. Ab

ἌΩΤΟΝ, ου, τὸ, flos; (2) præstantissimum cujusque rei; (3) *translate* lana. (3) ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, *Il.* 13, 599. Φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ, *Theocrit. Idyll.* 2, 2.

Ἄωτος, ου, ὁ, idem.

Ἄωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, aures non habens; (2) ansa carens. Ex α priv. et οὖς, ὠτός.

B.

B, Secunda litera Alphabeti, quæ βῆτα dicitur ab Hebræorum Beth; (2) nota numeralis significans *duo*, et cum lineola inferne posita, ͵β, *duo millia*.

Βᾶ, *incede*, 2. sing. a. 2. imperat. *Dor.* et *per Apoc.* pro βῆθι, a βαίνω, *eo*.

ΒΑΑ'ΡΑΣ, radix quædam.

Βαβάζω, f. άσω, vel άξω, idem quod βαμβαίνω, *Gl. V.* βαβάζειν, lallare. A βάζω.

ΒΑΒΑΙ', *interjectio admirantis*, papæ! (2) βαβαὶ, βαβαιὰξ, idem.

Βαβαιὰξ, ὁ, idem quod βάβαξ, *Aristoph.*

Βαβάκτης, ου, ὁ, loquax, garrulus, nugator; (2) insanus; (3) saltator. A βαβάζω.

Βαβάλιον, ου, τὸ, cunabula. A βάβαλον.

Βαβαλιστήρια, ων, τὰ, cunæ. A præc.

Βάβαλον, ου, τὸ, pudenda, seu βάμβαλον.

Βάβαξ, ακος, ὁ, garrulus, nugator, loquax; (2) vanus; (3) impudens. A βάζω. Unde βὰξ, et per reduplicationem βάβαξ.

Βαβάξαι, saltare, *Hes.*

Βαβραδὼν, όνος, item βαμβραδὼν, et βεβραδὼν, stridulus. Ex βαβράζω, *strideo*; proprie de cantu cicadarum, turdorum, &c. Ex βράζω, *Ern.*

Βάβρικες, vel βαβρῆκες, gingivæ, *Hes.*

Βάγμα, ατος, τὸ, sermo, oratio; (2) rumor, fama; (3) vaticinium. A βάζω.

Βαγώας, ὁ, eunuchus. Vox Persica.

Βάδαν, *pedetentim*, *Dor.* pro βάδην.

Βάδας, ὁ, cinædus, *Hes.*

Βαδδὶν, linea vestis, stola. Vox Hebræa.

Βάδδομαι, *V. L.* βάδομαι, *Hes.* deligo.

Βάδην, *adv.* pedetentim, gradatim, lento gradu. A βαίνω.

Βαδίζοντι, *Dor.* pro βαδίζουσι.

Βαδίζω, f. ίσω, p. ικά, vado, eo. Βαδίζειν ὁδὸν, ὁδῷ, πρὸς, ἐπὶ, εἰς οἰκίαν· εἰς τὸ πολίτευμα, se conferre; ἐπὶ τὸ βῆμα. Ἁπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, *Luc.* Διὰ ταῦτα τὸν βάδον βαδίζομεν, *Aristoph. Av.* 42. Ab eod. seu a βάδος.

Βαδιζῶ, 1. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro βαδίσω.

Βαδιοῦμαι, 1. sing. f. 1. ind. med. *Att.* pro βαδίσομαι.

Βάδισις, εως, ἡ, ambulatio, ingressus. A βαδίζω. Hinc

Βάδισμα, ατος, τὸ, gressus, incessus:

Βαδισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Βαδισματίας, ὁ, idem quod βαδιστικός.

Βαδιστέον, *adv. posit.* eundum est, *Aristoph. Ran.* 671. Ab eod.

Βαδιστὴς, οῦ, ὁ, tolutarius, cursor. Ab eod.

Βαδιστικὸς, ἡ, ὸν, qui ambulare potest, qui veloces pedes habet. Ab eod.

Βαδιστὸς, ἡ, ὸν, per quem incedi potest.

Βαδιῶ, *ibo*, futur. idem ac βαδιοῦμαι, et eadem dialecto formatum in activo.

Βάδος, ου, ὁ, iter; (2) gressus. Ab eod.

ΒΑ'ΖΩ, f. άσω, et άξω, loquor, dico.

Βαθέην, acc. sing. *Ion.* pro βαθεῖαν, a βαθύς.

Βαθεῖ, *profundo*, dat. sing. *contr.* pro βαθέϊ.

Βάθεσσιν, dat. plur. *Ion.* et *Poet.* pro βάθεσι, a βάθος, εος.

Βαθέως, *adv.* profunde, alte; (2) graviter.

Βαθμηδὸν, *adv.* gradatim. A βαθμός.

Βαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus; (2) basis. Ab eod.

Βαθμὸς, οῦ, ὁ, gradus; (2) limen; (3) gradus dignitatis; (4) statio pœnitentium. A βαίνω, *scando*.

ΒΑ'ΘΟΣ, εος, τὸ, profunditas; (2) locus penitior, locus intimus; (3) acies militaris; (4) magnitudo quælibet; (5) solertia, prudentia singularis, patientia; (6) εἰς βάθος, penitus, introrsum, alte; *item* omnino.

Βαθράδιον, ου, τὸ. Dim. ex

Βάθρα, ας, ἡ, scala domus vel navis. A βαίνω.

Βαθρεία, ἡ, idem quod βάθρον, *Æsch.*

Βάθρον, ου, τὸ, scala; (2) fundamentum, basis; (3) scamnum, subsellium. Ab eod.

Βαθυαγκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, altas valles habens. Ex βαθὺς et ἄγκος.

Βαθυαὴς, ὲς, longe vel graviter spirans, *Nic.*

Βαθύβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, profundi consilii, prudentissimus. Ex βουλὴ, *consilium*.

Βαθύγειος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus solum profundum est; fertilis, pinguis. Ex γῆ.

Βαθυγένειος, ου, ὁ ϗ ἡ, prolixam barbam habens, egregie barbatus. Ex γένειον.

Βαθύγεως, ω, ὁ ϗ ἡ, idem quod βαθύγειος.

Βαθυγήρως, ω, ὁ ϗ ἡ, provectam senectutem agens; decrepitus senex. Ex γῆρας.

Βαθύγλωσσος, ου, ὁ ϗ ἡ, eloquens. Ex γλῶσσα.

Βαθύγνοφος, ον, profundam caliginem habens, *Naz.*

Βαθυγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, homo abstrusi ingenii et consilii; taciturnus. Ex *γνώμη.*

Βαθυδίνης, ου, ὁ ϗ ἡ, *βαθυδινήεις*, profundos vortices habens; altus, de flumine. Ex *δίνη.*

Βαθύδοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, gloriosissimus, celeberrimus. Ex *βαθὺς* et *δόξα, gloria.*

Βαθύζωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, late cinctus, latum et pulchrum cingulum gerens, *Hom.* Ex *ζώνη* (et ex eo, summi ordinis et clarissimi generis fœmina, *Ern.*)

Βαθυζώνως, acc. pl. *Dor.* pro *βαθυζώνους.*

Βαθύθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, bene lanatus, comatus.

Βαθυκαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde curvus. Ex *καμπή.*

Βαθυκήτης, εος, ὁ ϗ ἡ, piscosus; (2) profundus, altus; (3) in profundis recessibus cetos habens. Ex *βαθὺς* et *κῆτος.*

Βαθυκλεὴς, ὲς, illustris. Ex *κλέος.*

Βαθύκληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, opulentus.

Βαθύκολπος, ου, ὁ ϗ ἡ, profundum sinum habens; (2) magnos sinus habens, de veste.

Βαθυκόμης, ου, ὁ, bene comatus. A *κόμη.*

Βαθύκρημνος, ου, ὁ ϗ ἡ, profunda præcipitia habens.

Βαθυκρηπὶς, ίδος, ὁ ϗ ἡ, profundum fundamentum habens.

Βαθυκτέανος, ου, ὁ ϗ ἡ, prædives.

Βαθυκύμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, habens undas profundas. Ex *κῦμα.*

Βαθύλειμος, ου, ὁ ϗ ἡ, læta pascua habens:

Βαθυλείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem:

Βαθυλήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, ferax, fertilis. Ex *βαθὺς* et *λήϊον.*

Βαθύμαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, villosus.

Βαθυμήτης, ου, ὁ, prudentissimus. Ex *μῆτις.*

Βαθύνους, ουν, idem quod *βαθύφρων*, epith. Nestoris, *Ep.*

Βάθυνσις, εως, ἡ, excavatio. A

Βαθύνω, f. υνῶ, p. υγκα, excavo, profundum facio. A *βαθύς.*

Βαθύξυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, opacus, densus arboribus. Ex *ξύλον.*

Βαθυπέδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, seu *βαθυπέδιος, ία, ιον*, latum campum seu planitiem habens.

Βαθύπελμος, altisoleatus, de calceo. *Βαθύπελμος εὔμαρις*, calceus altisoleatus, *Anthol.* 3, 339, sic legendum.

Βαθύπεπλος, ον, promissum peplum habens, *Call.*

Βαθύπικρος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde amarus.

Βαθυπλεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde nexus, perplexus. Ex *βαθὺς* et *πλέκω, necto.*

Βαθυπλόκαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, comam densis cincinnis nexam habens.

Βαθυπλούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, prædives.

Βαθύπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Βαθύπνοος, ον, longe seu valde spirans, *Nic.*

Βαθυπόλεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui magnum et grave bellum movet.

Βαθύπρωρος, ἡ, navis alta prora.

Βαθυπώγων, ὁ, valde barbatus.

Βαθυῤῥείταω, gen. sing. *Æol.* pro *βαθυῤῥείτου*, a

Βαθυῤῥείτης, ου, ὁ ϗ ἡ, profunde fluens, profundum alveum habens. Ex *βαθὺς* et *ῥέω.*

Βαθυῤῥιζία, ας, ἡ, radicis profunditas:

Βαθύῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, altas radices habens.

Βαθύῤῥοος, *contr.* *βαθύῤῥους*, ου, ὁ ϗ ἡ, profunde fluens. Ex *βαθὺς* et *ῥέω, fluo.*

Βαθύῤῥωχμος, ον, profundam scissuram habens, *Call.*

Βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus; (2) longus et extremus; (3) crassus; (4) plenus; (5) *in compositione*, profundus, magnus, gravis. *Comp.* *βαθύτερος, βαθίων*, et *βάσσων. Superl.* *βαθύτατος*, et *βάθιστος.* Ἐς *βαθὺ τῆς ἡλικίας*, in extrema senectute, *Aristoph.* A *βάθος.*

Βαθυσκαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, alte effossus. Ex *βαθὺς* et *σκάπτω.*

Βαθύσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, umbrosus. Ex *σκία.*

Βαθυσκόπελος, ον, altas rupes habens.

Βάθυσμα, τὸ, profunditas, altitudo. A *βαθύς.*

Βαθύσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui profunde seritur; (2) in quo profundæ sationes fieri possunt.

Βαθύστερνος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui altum est pectus; (2) profundos habens recessus. Ex *στέρνον.*

Βαθυστήριγξ, γος, ὁ ϗ ἡ, fulcimentum profundum habens, alte defixus. A *στηρίζω.*

Βαθύστομος, ον, altas fauces habens. A *στόμα.*

Βαθύστρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, alte stratus, molliter stratus. Ex *στρώννυμι, sterno.*

Βαθύσχοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, densos juncos ferens, juncis obsitus, juncosus.

Βαθυτέρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, profundus, ingens, ad profundum depressus, epith. navis. *Φαίνης κεν κατὰ γαῖαν ἴμεν βαθυτέρμονα νῆα*, *Oppian. Cyneget.* 2, 87.

Βαθύτης, ητος, ἡ, profunditas. A *βαθύς.*

Βαθύτριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, villosus, multos et prolixos capillos habens. A *θρίξ.*

Βαθύυδρος, ον, altus, de puteo. Ab *ὕδωρ.*

Βαθύϋπνος, alto mersus somno, *Nic. Ther.* 394.

Βαθύφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, profunda mente præditus, callidus, prudens. Ex *φρήν.*

Βαθύφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, densa folia habens, frondosus. Ex *φύλλον.*

Βαθύφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, profundus labio, ex quo non exit vox distincta. Ex *φωνή.*

Βαθυχαῖος, ον, valde nobilis. *Ἅγιος ἐγὼ βαθυχαῖος*, *Æschyl. Supplic.* 865. Ex *χαός.*

Βαθυχαιτήεις, έσσα, εν, idem quod *βαθυχαίτης*, *M. Mus.*

Βαθυχαίτης, ου, ὁ, qui densam habet cæsariem. Ex *χαίτη, coma.*

Βαθύχειλος, ου, ὁ ϗ ἡ, profunda habens labia.

Βαθυχεύμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, profundæ effusionis, *Procl.*

Βαθύχθων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fertilis, pinguis.

Βαθυχρήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, opulentissimus, *Man.*

Βαθύχροος, *contr.* *βαθύχρους*, ου, ὁ ϗ ἡ, profunde coloratus, qui denso et saturo est colore. Ex *βαθὺς* et *χρόα, color.*

Βαῖεν, *iverint*, 3. plur. aor. 2. opt. act. *per Syncop.* pro *βαίησαν*, a verbo *βαίνω, eo.*

Βαϊνὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, palmeus. A *βάϊον.*

ΒΑΙ'ΝΩ, f. *βήσω*, vel *βήσομαι*, p. *βέβηκα*, gradior, incedo, eo; (2) abeo; (3) coeo, ineo, de animalibus; (4) *in perf. etiam* situs et fixus sum, fundatus sum. *Βαίνειν ἐπὶ σμικροῦ*, basin exiguam habere; *ἐν ῥυθμῷ, πρὸς ῥυθμόν· μεγάλα, ἴσα, ἅβρα*, superbe, æquis passibus, molliter; *εὖ*, bene succedere; *ἄνδρας ἐπὶ τὰς καμήλους ἔβησεν*, imposuit; *βεβηυῖα ἐν δαπέδῳ*, fundata. *Ὃν δὴ πάλαι ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκοι*, mortuus sit, *Soph. Phil.* 494.

Βαΐον, ου, τὸ, Dim. a *βάϊς.*

Βαιὸν, *adv.* paullisper, parum. A

ΒΑΙΟ'Σ, ὰ, ὸν, parvus, modicus, paucus, unus.

Βαϊοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, palmifer. Ex *βαΐον.*

ΒΑ'Ϊ'Σ, ἡ, ramus palmæ.

ΒΑΙ'ΤΑ, ης, ἡ, læna consuta ex corio seu pellibus, *Dor.*

Βαϊφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod *βαϊοφόρος.*

ΒΑΙΩ'Ν, όνος, ὁ, piscis gobio adsimilis, alias *βλέννος* dictus.

ΒΑΚΑΝΟ'Ν, οῦ, τὸ, raphani sive brassicæ semen.

ΒΑ'ΚΗΛΟΣ, ου, ὁ, homo magnæ staturæ, sed excors et effeminatus; (2) eunuchus, spado; (3) mollis.

Βακίζειν, de Bacide loqui seu Bacidem crepare, *Aristoph.*

Βακκάριον, ου, τὸ, unguentum ex baccari. A

ΒΑ'ΚΚΑΡΙΣ, εως, ἡ, baccar, seu baccaris, herba odorata.

Βακτηρεύω, f. εύσω, baculo nitor. A

ΒΑΚΤΗΡΙ'Α, ας, ἡ, baculus, scipio.

Βακτήριον, ου, τὸ, idem.

Βακτηρίδιον, ου, τὸ, bacillum.

Βάκτρευμα, ατος, τὸ, nixus in baculum; (2) baculus ipse, quo nitimur. *Τί με βακτρεύμασι τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς*; *Eurip. Phœn.* 1534. A

Βακτρεύω, fut. εύσω, idem quod *βακτηρεύω.*

Βάκτρον, ου, τὸ, idem quod *βακτήριον.*

Βακτροπροσαίτης, epith. Cynici, baculum gestantis et mendicantis.

Βακχίβακχος, sic vocabatur Dionysius in sacrificiis.

Βακχεία, ας, ἡ, bacchatio. A *Βάκχος.*

Βακχεῖον, ου, τὸ, templum Bacchi. Ab eod.

Βακχεῖος, εία, εῖον, furore Bacchico adflatus; (2) Bacchicus, ad Bacchum pertinens; sed *subst.* ὁ, Bacchicus, pes poeticus syllaba brevi et duabus longis constans. *Εἴς τι βακχεῖον πεσὼν*, et cum se inebriasset, *Eurip. Phœn.* 21.

Βακχειώτας, ου, ὁ, *Dor.* pro *Βακχειώτης.*

Βακχειώτης, ου, ὁ, bacchans, bacchator. *Ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει*, ubi bacchans semper Dionysus inambulat, *Soph. Œd. Col.* 678.

Βακχεύματα, ων, τὰ, Bacchanalia:

Βάκχευς, ὁ, Bacchus, *Orph.*

Βακχεύσιμον, τὸ, bacchatio. *Τὸ γὰρ βακχεύσιμον μαντικὴν πολλὴν ἔχει*, *Eurip. Bacch.* 298.

Βάκχευσις, εως, ἡ, Bacchatio. *Πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδὼν*, *Eurip. Bacch.* 357.

Βακχευτὴς, οῦ, ὁ, bacchicus. A *βακχεύω.*

Βακχευτικὸς, ὴ, ὸν, bacchativus, ad bacchationem pertinens. Ab eod.

Βακχεύτωρ, ορος, ὁ, bacchator, Ab eod.

Βακχεύω, f. εύσω, bacchor, Orgia celebro; (2) exagito: *βακχεύομαι*, furiosus sum. (2) *αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ*, *Eur. Or.* 411. *Βεβάκχευται μανίαις*, furoribus exagitatur, *Id. ibid.* 833.

Βάκχη, ης, ἡ, furore percita; (2) sacerdos Bacchi.

Βακχία, ας, ἡ, debacchatio, insania.

Βακχιάδαι, οἱ, Bacchiadæ, Milesii, item Corinthii, sic dicti a Baccho, *Ap.*

Βακχιάζω, Bacchor.

Βακχικὸς, ὴ, ὸν, Bacchicus:

Βακχιακὸς, ὴ, ὸν, et *Βάκχιος*, α, ον, idem. A

ΒΑ'ΚΧΟΣ, ου, ὁ, furore percitus; (2) Bacchus, Deus vini; (3) Orgia celebrans; (4) coronæ quoddam genus.

Βακχώδης, rerum Bacchicarum peritus. *Καταστῆσαι βασιλέα τῆς χώρης Σπαρτέμβαν, τῶν ἑταίρων ἕνα, τὸν Βακχωδέστατον*, *Arr. Ind.* 8.

Βάκχων, ονος, ὁ, Bacchulus. Dim. a *Βάκχος.*

Βαλανάγρα, ας, ἡ, clavis, qua immissa in *βάλανον* ipse extrahitur, *Ern.*

ΒΑΛΑΝΕΙ͂ΟΝ, ου, τὸ, balineum, balneum.

Βαλανεὺς, έως, ὁ, balneator. A præc.

Βαλανεύτρια, ας, ἡ, balneatrix.

Βαλανεύω, f. εύσω, aquam in balneo administro; (2) servio, ministro. *Ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω*, *Aristoph. Pace*, 1112.

Βαλανηρὰ, ῶν, τὰ, quæ glandium genere comprehenduntur. A *βάλανος.*

Βαλανηφαγέω, glandibus vescor.

Βαλανηφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui glandes edit, qui glandibus vescitur. Ex *βάλανος* et *φαγεῖν.*

Βαλανηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui glandes fert, glandifer. Ex eod. et *φέρω.*

Βαλανίζω, f. ίσω, glandes excutio; (2) glandem sedi subjicio. A *βάλανος.*

Βαλάνινος, ίνη, ινον, qui e glande fit.

Βαλανὶς, ίδος, ἡ, balneatrix.

Βαλανίτης, ου, ὁ, glandem referens.

Βαλανοδόκη, ης, ἡ, foramen vectis (*μοχλοῦ*) cui immittitur *βάλανος.* A *δέχομαι.*

ΒΑ'ΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, glans, fructus quercus; (2) fructus similis quivis; (3) arbor glandifera; (4) animalculum quoddam aquatile; (5) medicamentum in glandis forma, quod ano immittitur ad dejiciendam alvum; (6) extrema pars penis; (7) obex, pessulus. Hinc

Βαλανόω, ῶ, f. ώσω, obice objecto, obsero. *Νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν*, *Aristoph. Conc.* 361.

Βαλαντίδιον, ου, τὸ, crumenula. Dim. a

ΒΑΛΑ'ΝΤΙΟΝ, ου, τὸ, crumena, marsupium.

Βαλαντιοτομέω, crumenas seco. A

Βαλαντιοτόμος, ου, ὁ, sector crumenarum, zonarum; saccularius, manticularius. Ex *βαλάντιον* et *τέμνω.*

Βαλανώδης, ες, glandibus plenus; *τὰ βαλανώδη*, glandes, *V. L.*

ΒΑΛΑΥ'ΣΤΙΟΝ, ου, τὸ, flos mali silvestris Punici.

Βαλὴν, vel βαλλὴν, O rex. Unde

Βαληναῖος, vel βαλληναῖος, regius.

ΒΑΛΒΙ'Σ, ῖδος, ἡ, repagulum, locus unde ii qui cursu certant emittuntur.

Βάλε, 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi βάλλω.

Βάλε, et βάλεν, *demisit*, 3. sing. a. 2. indic. act. *Ion.* pro ἔβαλε.

Βαλέειν, a. 2. inf. act. *Ion.* et *Poet.* pro βαλεῖν.

Βαλεόντι, dat. sing. f. 2. part. *Ion.* pro βαλοῦντι.

Βαλέω, 1. sing. a. 2. conj. *Ion.* pro βαλῶ.

Βαλῇς, *jeceris*, 2. sing. a. 2. conjunct. act.

Βαλήσω, *jaciam*, fut. 1. indic. act.

Βαλιὸς, ὰ, ὸν, et βαλίος, ία, ίον, varius, maculosus; (2) velox, rapidus. A βάλλω.

Βάλλεαι, 2. sing. præs. conj. pass. *Ion.* pro βάλλῃ.

Βάλλεο, præs. imperat. med. *Ion.* pro βάλλου.

Βαλλέσκετο, *jaciebat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐβάλλετο.

Βάλλετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐβάλλετο.

Βάλλευ, præs. imperat. med. *Dor.* pro βάλλου.

Βαλλέω, inus. pro βάλλω· unde βαλλησεῖν, et ἐβάλλησα, *Ar.*

Βάλλησα, *jeci*, 1. sing. a. 1. ind. *Ion.* et *Poet.* pro ἐβάλλησα, a verbo inus. βαλλέω.

Βαλλητὺς, ἡ, jactus; ut λιθίνη βαλλητὺς, *Ath.*

Βαλλίζω, f. ίσω, tripudio, jacto crura.

Βαλλισμὸς, οῦ, ὁ, tripudium. A præc.

ΒΑ'ΛΛΩ, f. βλήσω, p. βέβληκα, jacio, jaculor; (2) ferio, figo, saucio; (3) attingo; (4) projicio; (5) emitto, profundo; (6) pono, immitto; (7) trado, committo; (8) condo, ædifico; (9) verro, flecto. Βάλλειν πέτροις, petere; λόγοις, lacessere; σκοπὸν, seu ἐπὶ σκοπὸν, attingere; δάκρυα, effundere; ἐν θυμῷ seu ἐν φρεσὶ, cogitare; βάλλεσθ' εἰς νοῦν, animum advertere; ἐφ' ἑαυτοῦ, apud se cogitare; τὶ ἐς θυμόν.

ΒΑΛΛΩΤΗ', ῆς, ἡ, marrubium nigrum. *Angl.* STINKING HOREHOUND.

Βάλοι, 3. sing. a. 2. optat. act. v. βάλλω.

Βαλοῖσαι, nom. pl. a. 2. act. f. g. *Dor.* pro βαλοῦσαι, a verbo βάλλω.

Βαλσαμίνη, ης, ἡ, balsamine, herba quædam. A

ΒΑ'ΛΣΑΜΟΝ, ου, τὸ, balsamum. Hinc

Βαλσαμώδης, εος, ἡ, cassia quædam, odore similis balsamo.

Βάλλωμεν, 1. plur. a. 2. conj. act. a βάλλω.

Βαλῶ, *jaciam*, f. 2. ind. act. verbi βάλλω.

Βᾶμα, *incessus, gressus*, *Dor.* pro βῆμα.

Βάμβα, *tinctura*, *Dor.* pro βάμμα.

ΒΑΜΒΑΙ'ΝΩ, βαμβάλω, et βαμβαλίζω, tremo (labiis), strideo, ut folia vento agitata; (2) balbutio, confusum quemdam sonum edo; (3) dentibus præ metu crepito, *Hom.*

Βαμβαλίζω, tremo labiis, strideo.

Βαμβάλω, idem.

Βᾶμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. *Dor.* pro βῶμεν, a verbo βαίνω, *eo.*

Βάμμα, ατος, τὸ, tinctura. A βάπτω, *tingo.*

Βαμμάτιον, τὸ, Dim. a βάμμα, *Ath.*

Βᾶν, *iverunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἔβησαν, a βαίνω.

Βαναυσία, ας, ἡ, ars quæ ad caminum exercetur; (2) opus quod ad ignem conficitur; (3) opificium, ars illiberalis; (4) inepta et prodiga magnificentia.

Βαναυσικὸς, ἡ, ὸν, ad artifices mechanicos pertinens; (2) illiberalis. Vide *Ern.* A

ΒΑ'ΝΑΥΣΟΣ, ου, ὁ ϰ ἡ, artifex mechanicus et illiberalis, proprieque, qui opus suum ad ignem conficit, qui manibus sibi victum quærit, sellularius, sedentarius; (2) inepte magnificus; (3) trivialis, vilis; (4) negligens. (3) ὁ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην, *Soph. Aj.* 1121.

Βαναυσοτεχνέω, opificium exerceo.

Βαναυσουργέω, idem. A

Βαναυσουργὸς, οῦ, ὁ, qui manu opera conficit, quæ sunt artis sedentariæ et sellulariæ. Ex βάναυσος et ἔργον, *opus.*

Βαναύσως, *adv.* more βαναύσων.

Βάντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi βαίνω.

Βάξις, εως, ἡ, fama, sermo; (2) oraculum. Θεῶν κατὰ βάξιν, *Apoll. Rhod.* 1, 8. A βάζω.

Βαπτίζω, f. ίσω, mergo, immergo, aqua obruo; (2) abluo, lavo; (*quibuscunque in rebus tropice mergere dicitur Latinis, inde et pro opprimere, urgere, v. gr. tributis, ære alieno; ebriare, Ern.*) (3) baptizo, *significatu sacro.* Βαπτίζειν εἰς τὴν λίμνην, *Heliod.* 5. Ψυχὴ τοῖς μὲν συμμέτροις αὔξεται πόνοις, τοῖς δὲ ὑπερβάλλουσι βαπτίζεται, *Plut. de Educat.* Τῇ σύμφορᾳ βεβαπτισμένος, *Heliod.* 2. Τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, *Æsop.* A βάπτω.

Βαπτισθῆναι, *baptizari*, aor. 1. inf. pass.

Βαπτισθήσεσθε, 2. pl. f. 1. ind. pass.

Βάπτισις, εως, ἡ, lavacrum. A βαπτίζω.

Βάπτισμα, ατος, τὸ, immersio, intinctio; (2) baptismus:

Βαπτισμὸς, οῦ, ὁ, idem:

Βαπτιστήριον, ου, τὸ, lavacrum; (2) baptisterium, locus ubi baptismus peragitur:

Βαπτιστὴς, οῦ, ὁ, qui immergit, qui abluit; (2) baptizator, baptista. Ab eod.

Βαπτὸς, ἡ, ὸν, tinctus, infectus colore aliquo; (2) hauriendus; (3) gemma quædam. (2) βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν, *Eurip. Hippol.* 123.

Βάπτρια, ας, ἡ, tinctrix:

ΒΑ'ΠΤΩ, f. ψω, mergo, immergo; (2) tingo, intingo; (3) lavo; (4) haurio, impleo hauriendo; (5) pereo, de navi, *in pass.* (1) ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; *Soph. Aj.* 95. (4) σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε, *Callim. Hymn. in Lav. Pall.* 45. Βάψας ἀρύταιναν, *Theophr. Char.* 9. Βάπτειν τὶ ἐς ὕδατα· ἔγχος πρὸς Ἀργείων στρατῷ, *Soph. Aj.* 95.

ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, fovea in terra excavata; (2) hiatus terræ profundior; (3) locus apud Athenienses in quem malefici præcipitabantur; (4) pernicies. Hinc

Βαραθρόω, ῶ, f. ώσω, in barathrum præcipito.

Βαραθρώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, barathro similis; (2) profundæ altitudinis voraginosus.

Βαρβαρίζω, f. ίσω, barbaris faveo; (2) barbaros imitor; (3) barbarice loquor:

Βαρβαρικὸς, ἡ, ὸν, barbaricus, ad barbarorum mores accedens. A βάρβαρος.

Βαρβαρικῶς, *adv.* barbare, barbarorum more.

Βαρβαρισμὸς, mores et idioma barbarorum, adfectatio utendi moribus et lingua barbarorum. Τῷ βαρβαρισμῷ αὐτοῦ ἔχαιρεν Ἀλέξανδρος, *Arr. Hist. Alex.* 7, 6. A βαρβαρίζω.

Βαρβαριστὶ, *adv.* barbaros imitando, barbarice. Ab eod.

Βαρβαρόγλωσσος, ου, ὁ ϰ ἡ, barbare loquens.

Βαρβαρογνώμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, idem quod βαρβαρόθυμος, *Sibyl.*

Βαρβαρόκτονος, ου, ὁ ϰ ἡ, a barbaris interfectus.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, ου, ὁ ϰ ἡ, barbarus, pronunciatione insuavi et peregrina utens; omninoque peregrinus, cujus orationem non intelligimus; (2) ineruditus, imperitus; (3) agrestis; (4) non Græcus.

Βαρβαροστομία, ας, ἡ, vitium, cum quis linguam barbare pronunciat. A

Βαρβαρόστομος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui barbare verba linguæ alicujus effert. Ex στόμα.

Βαρβαρότης, ητος, ἡ, barbaries.

Βαρβαροφωνέω, ῶ, f. ήσω, barbare loquor; (2) barbaro sermone utor. A

Βαρβαρόφωνος, ου, ὁ ϰ ἡ, barbaram vocem habens. Ex βάρβαρος et φωνὴ, *vox.*

Βαρβαρόω, ῶ, f. ώσω, barbarum reddo, effero agrestem, ferum facio; (2) barbarorum potestati subjicio. A βάρβαρος.

Βαρβάρως, *adv.* barbare.

ΒΑ'ΡΒΙΛΟΣ, ου, ὁ, barbilus. Nomen arboris.

Βαρβιτίζω, f. ίσω, barbitum pulso, barbito cano. A

ΒΑ'ΡΒΙΤΟΝ, ου, τὸ, barbitum, instrumentum musicum multis chordis intentum.

Βάρβιτος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem.

Βαρβιτῳδὸς, οῦ, ὁ, qui barbito canit.

Βάρδιστος, *tardissimus*, pro βράδιστος, *Hom.*

Βαρείσθω, *gravetur*, 3. sing. præs. imperat. pass. *contr.* pro βαρείεσθω, a

Βαρέω, ῶ, f. ήσω, gravo, degravo, deprimo pondere. A βαρύς.

Βαρέως, *adv.* graviter, moleste, valde. Ab eod.

Βαρηκοέω, difficulter audio. Ab ἀκούω, (sed βαρυηκοέω melior est lectio, *Ern.*)

Βάρημα, ατος, τὸ, gravitas, pondus. A βαρέω.

Βαρία, ας, ἡ, et *Ion.* βαρίη, gravitas. Ὑπὸ βαρίης τοῦ ἥπατος, *Aret.* A βάρος, *pondus*

ΒΑ'ΡΙΣ, ιος vel ιδος, ἡ, *proprie* quodvis ædificium, οἰκοδόμημα, respondetque Lat. *mœnia.* Deinde de variis speciebus dicitur, ut navi Ægyptiis peculiari; (2) turri; (3) domo turrita et regia; (4) muro; (5) porticu; (6) sphæra. (1) Καὶ ἕλκει τὴν βάριν, et trahit navigium, *Herodot.* 2, 96. Βαρβάρους βάριδας, *Eurip. Iph. in Aul.* 297. male Barnesius. Αἰγυπτίαν δὲ βάριν οὐχ ὑπερθορῇ, *Æsch. Suppl.* 880. Βαρίδεσσι πόντιαις, *Id. Pers.* 553.

ΒΑ'ΡΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus; (2) molestia; (3) auctoritas, gravitas; (4) opes, potentia. Ἐπὶ βάρος ἄπλετον, ad mali pondus intolerandum, *Soph. Trach.* 982.

Βαρυαὴς, gravem sonum edens, altus, profundus (de somno). Ἐξ ὕπνου βαρυάεος ἔγρετο δειλὸς, ex alto sopore expergiscitur miser, *Oppian. Cyneget.* 3, 421.

Βαρυαλγὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, gravi dolore percitus, graviter dolens; item gravem dolorem inferens. Epith. Furiarum. Ex βαρὺς et ἄλγος.

Βαρυάλγητος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem; (2) qui gravem dolorem adfert. Βαρυάλγητα, quæ dolorem adferunt, acerba, *Soph. Aj.* 200. Vide καγχάζω.

Βαρύαρος, ον, firmiter compactus, *Hes.* Ex βαρὺς et ἄρω.

Βαρυβάμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, graviter means, *Man.* A βαίνω.

Βαρυβόας, gravi clamore boans. Ex βοάω.

Βαρυβρεμέτης, ου, ὁ, graviter fremens, tonans; *Fœm.* βαρυβρεμέτειρα.

Βαρύβρομος, ου, ὁ ϰ ἡ, graviter fremens vel strepens. Ex βρέμω, *fremo.*

Βαρυβρὼς, ῶτος, ὁ ϰ ἡ, valde mordens, acerbus. Βαρυβρὼς νόσος, morbus edax. (Vide νόσος (2.) *Soph. Philoct.* 693.

Βαρύγδουπος, ου, ὁ ϰ ἡ, graviter sonans.

Βαρύγλωσσος, vel βαρύγλωττος, ου, ὁ ϰ ἡ, cujus lingua gravis est; (2) maledicus.

Βαρυγύνατος, genibus gravatus, præ lassitudine vel alia causa, *Theocr.* 18, 10.

Βαρύγυνος, idem quod βαρυγύνατος. Ἀσωπὸς βαρύγυνος, Asopus tardigradus, *Callim. H. in Del.* 78.

Βαρύγυιος, ον, gravans, conficiens membra; item membra gravatus, tardus. A γυῖον.

Βαρυδαιμονέω, ῶ, f. ήσω, gravi fortuna premor, miser sum:

Βαρυδαιμονία, ας, ἡ, gravis fortuna. A

Βαρυδαίμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, infelix, miser.

Βαρύδακρυς, υος, ὁ ϰ ἡ, graviter lacrymans.

Βαρυδάκρυος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem et ex iisd.

Βαρύδεσμος, ου, ὁ ϰ ἡ, gravi vinculo ligatus.

Βαρύδικος, ον, graviter ulciscens. A δίκη.

Βαρυδότειρα, ας, ἡ, graviter adfligens, vexans.

Βαρύδουπος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem quod βαρύγδουπος.

Βαρυεγκέφαλος, ου, ὁ, gravedo.

Βαρυεργὴς, ὁ, qui non leviter rem tractat, qui serio et studiose rei incumbit, qui anxie et sollicite rem curat. Καὶ πάνυ Ῥωμαίων ὄντων ἐς τὰ τοιαῦτα βαρυεργῶν, Romanis anxie et sollicite istas res curare solitis, *App. Bell. Civ.* 1, 83.

Βαρύζηλος, ου, ὁ ϰ ἡ, æmulus, invidus; (2) invidiosus; (3) infestus.

Βαρυηκοΐα, ἡ, hebetudo aurium. A

Βαρυήκοος, ου, ὁ ϰ ἡ, cui hebetes sunt aures. Βαρυήκοοι νόσοι, *Hippocr.* Ex ἀκοή.

Βαρυηχὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, gravisonus. Ex ἦχος.

Βαρυθυμέω, ῶ, f. ήσω, irascor, graviter animo commoveor; (2) animum despondeo, tristis, mœstus sum:

Βαρυθυμία, ας, ἡ, ira; (2) abjectio animi. A

Βαρύθυμος, ου, ὁ ϰ ἡ, difficilis, animo ferox; (2) abjectus animo.

Βαρυθύμως, *adv.* irate, ægre.

Βαρύθω, f. ύσω, gravor, premor. Βαρύθει δὲ δ' ὑπ' αὐτῆς, *Hesiod. Op.* 213. A βαρύς.
Βαρυκάρδιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, excors. Ex καρδία.
Βαρυκέφαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, grave caput habens.
Βαρύκομπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, gravem strepitum edens.
Βαρύκοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, invisus; (2) gravem simultatem gerens.
Βαρυκτυπής, ὲς, idem quod βαρύκτυπος, *Sibyl.*
Βαρύκτυπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, graviter strepens.
Βαρυλαίλαψ, valde sonans, fremens.
Βαρύλλιον, ȣ, τὸ, ponderculum, Dim. a βάρος.
Βαρυλόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, maledicus.
Βαρύλυπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, graviter dolens; (2) gravem dolorem adferens. Ex λύπη.
Βαρύμαστος, ον, mammosus.
Βαρυμάνιος, *Dor.* pro
Βαρυμήνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, iracundus, valde iratus. A
Βαρύμηνις, ιος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Βαρυμηνιάω, valde irascor, gravem simultatem gero.
Βαρύμιτον, ȣ, τὸ, idem quod βάρβιτον.
Βαρύμοχθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, laboriosus.
Βάρυνθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐβαρύνθησαν, a βαρύνω.
Βαρύνοσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, gravi morbo laborans; (2) graves morbos adferens.
Βαρυντικὸς, ἡ, ὸν, gravandi vim habens. A
Βαρύνω, f. υνῶ, gravo, premo; (2) molestia adficio. Βαρύνειν τὰς δικαστὰς τινὶ τινι βαρύνεσθαι καμάτως, χόλῳ, γήρᾳ ὑπό τινος. A βαρύς.
Βαρύνωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, gravi testa, seu tergore onustus.
Βαρυοδμία, ας, ἡ, graveolentia. A
Βαρύοδμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, graviter olens. Ab ὀδμή.
Βαρυόπας, *gravisonus*, *Dor.* pro βαρυόπης.
Βαρυόργητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui gravi ira exardescit. Ex βαρὺς et ὀργή.
Βαρύοσμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod βαρύοδμος.
Βαρυπαθέω, ægre fero.
Βαρυπειθής, έος, ὁ ϗ ἡ, tardus ad parendum. Ex βαρὺς et πείθομαι.
Βαρυπενθής, έος, ὁ ϗ ἡ, gravi luctu oppressus. Ex βαρὺς et πένθος. Hinc
Βαρυπένθεια, ας, ἡ, gravis luctus.
Βαρύπενθος, ον, idem quod βαρυπενθής.
Βαρυπεσής, ὲς, graviter cadens, *Æsch.* A πίπτω.
Βαρυπήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, gravi detrimento adfectus; (2) gravia detrimenta adferens. Ex βαρὺς et πῆμα, *damnum.*
Βαρυπνείω, graviter flo.
Βαρύπνοος, ȣ, ὁ, grave olens. Ex πνοή.
Βαρύποτμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, miser, infelix. Οἴ μοι βαρυποτμωτάτας, *Eurip. Phœn.* 1354.
Βαρύπȣς, ȣν, gravis, seu gravipes, *Ep.*
Βαρυπρεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, valde decorus; (2) sumptuosus. Ex βαρὺς et πρέπω.
Βαρύπυκνος, ȣ, ὁ, valde densus; (2) sonus in musicis spissior, *Marc. Cap.*
Βαρὺς, εῖα, ὺ, ponderosus, gravis; (2) robustus; (3) gravis, de sono; (4) violentus; (5) molestus, onerosus; (6) opulentus, potens, amplus; (7) gravis, constans, severus, ratione morum. (5) ᾧ μηδὲν ἐς' οἴκοις βαρὺ, cui nihil domi grave est, id est, quem nulla premit sceleris conscientia, *Soph. Trach.* 730. Μενῶ σ' ἐγὼ εἴσωσι βαρὺς, *Id. ibid.* 1201. Ἐν γήρᾳ βαρὺς, senio morosus, *Id.* 1017. A βάρος.
Βαρυσίδηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, gravis ferro.
Βαρυσταθμέω, ῶ, f. ήσω, pondus et gravitatem addo; (2) valde sum ponderosus:
Βαρυσταθμίζω, f. ίσω, idem. A
Βαρύσταθμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ponderosus, gravis.
Βαρυστενάχω, f. άξω, graviter gemo.
Βαρύστομος, ον, profundo ore, *Opp.* A στόμα.
Βαρύστονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, graviter suspirans; (2) infelix; (3) luctuosus.
Βαρυστόνως, *adv.* ægre, magno cum gemitu.
Βαρυσύμφορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infelix. A συμφορά.
Βαρυσυμφορώτατα, *adv.* infelicissime.
Βαρυσφάραγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui gravem edit strepitum.
Βαρύσωμος, ον, robustus. A σῶμα.
Βαρυταρβὴς, ὲς, terribilis.
Βαρύτης, ητος, ἡ, gravitas, acerbitas, dolor; (2) importunitas, odiosa morum sævitas. Προσκόψαντες τῇ βαρύτητι τȣ̃ Μάρκȣ, insuper offensi duritia Marci *vel* insolentia postulatorum Marci, *Polyb.* 1, 31. Διὰ τὴν βαρύτητα τῶν πλοίων, *Id.* 1, 51. A βαρύς.
Βαρύτιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pretiosus; (2) qui pretium nimis grande exigit. (2) μὴ βαρύτιμον εἶναι περὶ τὴν διάπραξιν, *Heliod. Æth.* 2. Ex τιμή.
Βαρύτλητος, ον, intolerabilis.
Βαρυτονέω, ῶ, gravi tono profero: Hinc
Βαρυτόνησις, pronunciatio cum tono gravi. A
Βαρύτονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui gravi tono pronunciatur.
Βαρυτόνως, *adv.* gravi tono.
Βαρύϋμνος, hymnus grave sonans.
Βαρύφθογγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, gravem sonum edens.
Βαρύφλοισβος, ον, graviter sonans, *Procl.*
Βαρύφορτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, gravis, onustus.
Βαρυφρονέω, ῶ, f. ήσω, graviter mente sum adfectus.
Βαρυφροσύνη, ης, ἡ, ægritudo animi. A
Βαρύφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, æger animo. Ex φρήν.
Βαρύφυλλος, ον, gravia folia habens, seu gravis foliis, *Ep.*
Βαρυφωνία, ας, ἡ, gravis vox, gravitas vocis. A
Βαρύφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui vox est gravis. Ex βαρὺς et φωνὴ, *vox.*
Βαρυχειλος, ον, vaste loquens.
Βαρύχθων, ονος, ὁ ϗ ἡ, gravem humum habens, *Æsch.*
Βαρύψυχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ignavo vel graviter sauciato est animo, *Soph. Aj.* 319. Ex ψυχή.
Βαρυώδης, ες, graviter olens, *Nic.*
Βαρυώδυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui graves dolores patitur; (2) qui graves dolores adfert. Ex ὀδύνη.
Βαρυωπέω, ῶ, f. ήσω, visu sum obtusiore. Ex βαρὺς et ὤψ, *oculus.*
Βὰς, *qui ivit*, a. 2. part. act. verbi βαίνω, seu potius βῆμι, ex βάω, *eo.*
Βάσαν, acc. sing. a. 2. part. act. f. g.
Βασανεύω, idem quod βασανίζω, *Hes.*
Βασανηδὸν, *adv.* in tormentis, *Man.* Ab eod.
Βασανιζόμενος, *qui cruciatur*, præs. part. pass. v.
Βασανίζω, f. ίσω, exploro, probo, examino; (2) torqueo ad eruendam veritatem, quæstionem habeo de aliquo; (3) torqueo, adfligo quocumque modo; (4) tento aliquem. Βασανίζειν ταῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα, τὸν ἀλάστορα. Βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τȣτονὶ λαβὼν, *Aristoph. Ran.* 636. Ἐγὼ δὲ βασανιῶ τȣ̃τον μόνος, *Id. Ach.* 110. A βάσανος.
Βασανισμὸς, ȣ̃, ὁ, exploratio, quæstio, tormenta, cruciatus. A βασανίζω. Unde
Βασανιστέον, ferendum. Ἀλλὰ βασανιστέον τόδε σοι τὸ πάθος μετ' ἐμȣ̃, *Aristoph. Lys.* 481.
Βασανιστήριον, ȣ, τὸ, instrumentum ad explorandum; (2) locus in quo habetur quæstio; (3) locus cruciatus quivis. Ab eod. et
Βασανιστής, ȣ̃, ὁ, explorator; (2) tortor:
Βασανίστρια, ας, ἡ, exploratrix; (2) tortrix.
ΒΑ'ΣΑΝΟΣ, ȣ, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis Lydius; (2) exploratio, probatio, inquisitio, examen; (3) quæstio per tormenta; (4) tormenta; (5) cruciatus quivis; (6) documentum, specimen, quo nempe quis, ut amicus verus, &c. cognoscatur.
Βασεῦμαι, *ibo*, 1. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* et *Æol.* pro βήσομαι, a verbo βαίνω.
Βασεῦνται, *progredientur*, 3. plur. futuri ejusd.
Βασίλεια, ας, ἡ, regina. A βασιλεύς.
Βασιλεία, ας, ἡ, regnum; (2) diadema. Ab eod. Hinc
Βασιλειάω, ῶ, f. άσω, regnum adfecto.
Βασιλείδης, ȣ, ὁ, regis filius, *Suid.* Ab eod.
Βασιλείδιον, ȣ, τὸ, regulus. Dim. a βασιλεύς.
Βασίλειον, ȣ, τὸ, regia, regia domus. A
Βασίλειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, regalis. A βασιλεύς.
Βασιλεύεμεν, præs. inf. *Ion.* pro βασιλεύειν.
ΒΑΣΙΛΕΥ'Σ, έως, ὁ, rex; (2) regulus, avis.
Βασιλεύτερος, ȣ, ὁ, qui regiam majestatem magis præ se fert quam cæteri, augustior; (2) regno dignior. A βασιλεύς.
Βασιλευτὸς, ἡ, ὸν, qui regnum ferre natura aptus est. A
Βασιλεύω, f. εύσω, regno, impero, rex sum; (2) regnum adipiscor; (3) regnum creo. Βασιλεύειν τῆς Ἀσίας, ἐν Πέρσαις· Βασιλεύεσθαι ὑπό τινος. Πάσης γῆς βασιλεύσεις, *Aristoph. Eq.* 1048. A βασιλεύς.
Βασιλὴ, ἡ, regnum, *Hes. ex Soph.*
Βασιλῆϊ, regi, dat. sing. *Ion.* pro βασιλεῖ.
Βασιλῆϊδα, *regiam*, acc. sing. a
Βασιληῒς, ΐδος, ἡ, regia. Συμπάντων δὲ βασιληΐδα τιμὰν τῶνδε μόνα κρατύνεις, *Eurip. Hippol.* 1280.
Βασιλίζομαι, f. ίσομαι, regis more ago, regiam speciem præ me fero, insolenter ago, regiam potestatem affecto. A βασιλεύς.
Βασιλικὸς, ἡ, ὸν, regius, regalis. Hinc βασιλικὴ, ῆς, ἡ, regia domus; (2) basilica, ædificium amplum, imprimis porticus ampla; (3) βασιλικοὶ, aulici, regis amici et ministri. Ab eod.
Βασιλικῶς, *adv.* rege, regaliter.
Βασιλίνδα, ης, ἡ, ludi genus in quo qui sorte rex factus facienda imperat.
Βασίλιννα, ης, ἡ, regina, *apud Men.*
Βασιλὶς, ΐδος, ἡ, regina. A βασιλεύς.
Βασιλίσκος, ȣ, ὁ, regulus; (2) avicula quædam; (3) serpens quidam; (4) stella in corde Leonis. Dim. a βασιλεύς.
Βασίλισσα, et βασιλίττα, ης, ἡ, regina.
Βάσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pervius, meabilis, calcabilis; (2) accessibilis; (3) accessus; (4) stabilis, fixus, constans. A
Βάσις, εως, ἡ, gressus, gradus, incessus; (2) pes, planta pedis; (3) fulcimentum, fundamentum, vestigium, locus in quo pes figi potest. (2) σε τῆνδε τ' ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλγȣς, *Soph. Phil.* 1378. A βαίνω, *eo*, *incedo.*
ΒΑΣΚΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, fascino; (2) invideo; (3) criminor, reprehendo. Βασκαίνειν τινι, τί τινι, ἐπί τινι.
Βασκανητικὸς, ἡ, ὸν, ad invidiam pronus.
Βασκανία, ας, ἡ, fascinatio; (2) invidia, invidentia; (3) obtrectatio.
Βασκάνιον, ȣ, τὸ, fascinum; (2) odium. A
Βάσκανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fascinator, fascinatrix; (2) invidus; (3) obtrectator, malevolus; (4) invisus, intolerandus, dirus, execrabilis, nefarius. A βασκαίνω.
Βασκάνως, *adv.* animo invido.
Βασκοσύνη, ης, ἡ, idem quod βασκανία.
Βάσκω, vado, *Poeticum.*
Βασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod βαθμός.
Βασȣ̃νται, *gradientur*, 3. pl. f. 1. ind. med. *Æol.* pro βήσονται, a verbo βαίνω.
Βάσσα, *concavitas*, *Dor.* pro βῆσσα.
ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, ας, ἡ, genus calceamenti; (2) Baccha; (3) meretrix; (4) vulpes. Hinc
Βασσάρειος, εία, ειον, vulpinus.
Βασσαρέω, Bacchico seu lymphato furore agitari, *Ath.* A βασσάρα.
Βασσαρικὸς, ἡ, ὸν, Bacchicus. Ab eod.
Βασσάριον, et ειον, τὸ. Dim. a βασσάρα.
Βασσαρὶς, ΐδος, ἡ, Baccha; (2) vulpes femina; (3) meretrix. A βασσάρα.
Βάσσων, pro βασσότερος, seu βαθίων, *E. M.*
Βασταγὴ, ῆς, ἡ, onus, quod portatur:
Βάσταγμα, ατος, τὸ, onus, gestamen. A
ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, f. άσω, vel *Dor.* άξω, porto, bajulo; (2) examino, exploro, proprie scilicet onus libratu; (3) exporto; (4) tolero, suffero; (5) e medio tollo, deleo, sepelio; (6) contrecto, tango. Vide *Suidam* in voce. Βαστάζειν τι ἐπὶ τῶν ὤμων, *Aristot.* ὕβριν, *Epig.* Πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ, *Aristoph. Thesm.* 444. Καὶ τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε, *Soph. Œd. Col.* 1104. Φιλίας ἀλόχȣ χέρα βαστάζων, *Eurip. Alc.* 927.
Βασταχτικῶς, *adv.* bajulantis modo.
Βαστὸν, ȣ̃, τὸ, calceus.
Βαστάσαι, a. 1. inf. act. verbi βαστάζω.
Βαστάσασι, dat. pl. a. 1. part. act.
Βάσωμεν, 1. pl. præs. conj. act. *Dor.* pro βήσωμεν.
Βαταλίζομαι, f. ίσομαι, turpiter et effeminate vivo. A
ΒΑ'ΤΑΛΟΣ, ȣ, ὁ, mulierosus, effeminatus, cinædus; (2) podex.
Βατάνιον, ȣ, τὸ, patella. Dim. a πατάνα.

Βάτι,

Βᾶτε, *ite*, 2. pl. a. 2. imperat. act. *Dor.* pro βῆτε, a βαίνω.

Βατεύω, f. εύσω, coeo, de maribus, ut βατεύομαι, de feminis. A

Βατέω, ῶ, idem; (2) calco, pro πατέω.

Βάτην, 3. dual. a. 2. ind. act. verbi βαίνω.

Βατὴρ, ῆρος, ὁ, qui incedit; (2) meta; (3) limen. Ab eod.

Βατήριος, ία, ιον, scansorius. A præc.

Βατία, ας, ἡ, rubus. A βάτος.

ΒΑΤΙΑ'ΚΗ, ης, ἡ, poculi genus.

Βατιδοσκόπος, et βατισσκόπος, idem qui ὀψοφάγος. Ex βάτις vel βατία, *piscis*, et σκοπτομαι.

Βάτινος, ίνη, ινον, rubeus, e rubo. A βάτος.

Βάτιον, ȣ, τὸ, parvus cadus. Dim. a βάτος.

Βατὶς, ίδος, ἡ, herbæ nomen; (2) piscis quidam, raia, *Gl. V.* avis quædam.

Βατοδρόπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rubos decerpens. Ex βάτος et δρέπω, *decerpo.*

Βατόεις, όεσσα, εν, idem quod βατώδης, *Theoc.*

ΒΑ'ΤΟΣ, ȣ, ἡ, rubus, sentis.

ΒΑ'ΤΟΣ, ȣ, ὁ, batus, mensura liquidorum apud Hebræos.

Βατὸς, ἡ, ὸν, pervius, aditum admittens, accessu facilis. A βαίνω, *eo.*

Βατράχειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. ranalis, ad ranas pertinens, *nomen coloris.*

Βατράχεος, α, ον, idem quod βατράχειος, *Ath.*

Βατραχίζω, f. ίσω, p. ικα, more ranæ nato, imitor ranam, vel coaxo. A βάτραχος.

Βατράχιον, ȣ, τὸ, ranunculus; (2) genus herbæ, *Plin.* cujus succo inficiebant faciem ante inventas personas. Scribitur et βατράχειον, unde et color sic dictus. Dim. ab eod. *Angl.* CROW-FOOT.

Βατραχὶς, ίδος, ἡ, vestis habens colorem qui ex βατραχίῳ fit.

Βατραχίσκος, ȣ, ὁ, pars quædam in cithara.

Βατραχίτης, ȣ, ὁ, sc. λίθος, batrachites lapis.

Βατραχομυομαχία, ας, ἡ, ranarum et murium pugna, titulus carminis Homero tributi. Ex βάτραχος, μῦς, et μάχη.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, ȣ, ὁ, rana.

Βατταρίζω, f. ίσω, balbutio, lingua titubo et hæsito; (2) blatero, garrio. A βάττος.

Βατταρισμὸς, ȣ̃, ὁ, titubantia et hæsitantia linguæ, linguæ offensio in loquendo. A præc.

Βατταριστὴς, ȣ̃, ὁ, titubator, hæsitator, qui impedite loquitur.

Βαττολογέω, ῶ, f. ήσω, idem quod βατταρίζω. Ex βάττος et λόγος, *sermo.* Hinc

Βαττολογία, ας, ἡ, inanis eorundem repetitio; (2) loquacitas.

ΒΑ'ΤΤΟΣ, ȣ, ὁ, Battus, princeps Cyrenæorum, balbus ex exili voce præditus.

ΒΑΤΤΥ'ΑΗ, ης, ἡ, femina nana.

Βάτω, 3. sing. a. 2. imperat. verbi βαίνω.

Βατώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rubeus, rubo similis; (2) spinis obsitus. A βάτος.

Βαυβάω, ῶ, f. ήσω, dormio; (2) sopio. A

Βαυβὼ, όος, *contr.* ȣ̃ς, ἡ, Baubo, nutrix Cereris.

Βαΰζειν, præs. inf. act. *Dor.* pro βαΰζειν.

ΒΑΥ'ΖΩ, f. ξω, latro, baubor. Βαΰζε, τὸ μὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ, *Aristoph. Thesm.* 902.

Βαυκαλάω, ῶ, f. ήσω, sopio cantu nutricum more. A βαυβάω.

Βαυκαλίζω, f. ίσω, idem.

Βαυκάλιον, ȣ, τὸ, vas angusti oris. A βαΰζω.

Βαύκαλις, εως, ἡ, vas ad refrigerandum.

Βαυκίδες, genus calceamentorum.

Βαυκίζω, f. ίσω, delicior, lascivio. A βαυκός.

Βαύκισμα, ατος, τὸ, deliciæ. A βαυκίζω.

Βαυκισμὸς, ȣ̃, ὁ, genus lascivæ saltationis.

Βαυκοπανοῦργοι, οἱ, gloriosi veteratores, *Aristot.*

ΒΑΥΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, jucundus, delicatus.

Βαύνη, ἡ, idem quod βαῦνος, *Hes.*

ΒΑΥ'ΝΟΣ, ȣ, ὁ, fornax, caminus.

Βαφεῖον, ȣ, τὸ, officina tinctoris seu infectoris.

Βαφεὺς, έως, ὁ, tinctor. A βάπτω.

Βαφὴ, ῆς, ἡ, immersio; (2) tinctura; (3) color; (4) macula. Ab eod.

Βαφικὸς, ἡ, ὸν, tinctorius. Hinc ἡ βαφικὴ, sc. τέχνη, ars tinctoria. Ab eod.

Βάψας, aor. 1. part. act. verbi βάπτω.

Βάψις, εως, ἡ, tinctio, ipse tingendi aut mergendi actus. Ab eod.

ΒΑ'Ω, inus. unde βῆμι, et βαίνω, *eo.*

ΒΔΑ'ΛΛΩ, f. αλῶ, mulgeo; (2) sugo. Hinc

Βδάλσις, εως, ἡ, mulctus; (2) suctus.

Βδέλλα, ης, ἡ, hirudo, sanguisuga; *Prov.* 30, 15. (2) arbor quædam. Ab eod.

Βδέλλιον, ȣ, τὸ, arbor quædam Arabica; (2) lacryma istius arboris. Dim. a βδέλλα.

Βδελλολάρυγξ, γος, ὁ, convicium in parasitum. Vide *Ern.*

Βδέλλω, idem quod βδάλλω.

Βδέλυγμα, ατος, τὸ, exsecratio, abominatio; (2) res exsecranda. A βδελύσσω.

Βδελυγμία, ας, ἡ, abominatio; (2) fastidium, quale pedor et peditum movent. A

Βδελυγμὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod βδέλυγμα.

Βδελυκτὸς, ἡ, ὸν, abominabilis, exsecrabilis.

Βδελυκτρόπος, idem. A præc. et τρέπω.

Βδελυρεύομαι, idem quod βδελύσσομαι.

Βδελυρία, ας, ἡ, summa impudentia, ingens protervia; (2) scurrilitas; (3) vita impura et flagitiosa, turpido morum nauseam creans. A

Βδελυρὸς, ρὰ, ρὸν, qui est frontis prostitutæ, protervus, flagitiosus, impurus, fœdæ libidini, avaritiæ, &c. deditus. A βδέω.

Βδελυρῶς, *adv.* impure, flagitiose.

Βδελύσσομαι, vel βδελύττομαι, f. ξομαι, exsecror, abominor, detestor, proprie ob fœtorem; (2) formido, exhorreo, detestor. Βδελύττομαι γὰρ τȣ̀ς λάφȣς, *Aristoph. Ach.* 592. Οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη κεῖνος, *Id. Lys.* 797. A βδέω.

Βδελυχρὸς, ὰ, ὸν, idem quod βδελυρός.

Βδέννυμαι, idem quod βδέω.

Βδέσμα, ατος, τὸ, flatus ventris tacite editus, peditum.

ΒΔΕ'Ω, f. έσω, vel ήσω, pedo, flatum ventris emitto; (2) fœteo, puteo. Hinc

Βδόλος, ȣ, ὁ, flatus ventris; (2) crepitus; (3) fœtor gravis, ut extinctæ lucernæ.

Βδύλλω, idem quod βδέω· (2) timeo, tremo. Τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; *Aristoph. Lys.* 356.

Βέβαα, 1. sing. perf. ind. act. *Ion.* pro βέβηκα, a βαίνω.

Βεβαιόπιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, firmus et constans in fide. Ex βέβαιος et πίστις, *fides.*

ΒΕ'ΒΑΙΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, et αιος, αία, αιον, firmus, stabilis; (2) de quo fiducia concipitur, de quo nobis aliquid certo persuademus. Hinc

Βεβαιότης, ητος, ἡ, firmitas, stabilitas.

Βεβαιόω, ῶ, f. ώσω, stabilio, firmo, firmum reddo; (2) confirmo; (3) præsto, ut ei habere liceat, cui sponsione et stipulatione evictionis cautum est; (4) fidem facio, adfirmo. Βεβαιȣ̃ν τὴν εἰρήνην, νόμȣς, τὴν ἀρχήν τινι. Ab eod.

Βεβαίως, *adv.* firmiter; (2) certo, explorato.

Βεβαιῶσαι, *confirmasse*, a. 1. inf. act.

Βεβαίωσις, εως, ἡ, confirmatio, firmamentum. A βεβαιόω. Unde

Βεβαιωτὴς, ȣ̃, ὁ, confirmator, sanctor, auctor:

Βεβαιωτικὸς, ἡ, ὸν, confirmandi vim habens.

Βεβακὼς, perf. part. act. *Dor.* pro βεβηκώς.

Βεβάλως, *profanos*, acc. pl. *Dor.* pro βεβήλȣς.

Βέβαμεν, 1. pl. perf. ind. act. *per Sync.* pro βεβήκαμεν, a βαίνω.

Βεβαρημένος, part. perf. pass. verbi βαρέω.

Βεβαρηὼς, perf. part. act. *Ion.* pro βεβαρηκώς.

Βέβασαν, *ingressi erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἐβεβήκεισαν.

Βέβαφε, 3. sing. perf. ind. act. v. βάπτω.

Βεβαὼς, perf. part. act. *Ion.* pro βεβηκὼς, a βαίνω.

Βέβηκας, *ivisti*, 2. sing. perf. ind. act.

Βέβηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi ejusd. *abiit, mortuus est.* Θανάσιμον βεβηκότα, *Soph. Œd. Tyr.* 959. *plene* βεβηκότα θανάσιμον ὁδόν. Βέβηκε τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν, *Id. Trach.* 874.

Βεβηκὼς, perf. part. act. verbi βαίνω. Ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτε, summis opibus pollentibus, *Soph. El.* 979.

Βέβηλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, profanus, non initiatus. A βηλὸς, *limen domus.* Hinc

Βεβηλόω, ῶ, f. ώσω, profano, contamino. Hinc

Βεβήλωσις, εως, ἡ, profanatio.

Βεβιασμένως, *adv.* coacte. A βιάζω.

Βεβίηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. βιάω.

Βεβίωμαι, 1. sing. perf. ind pass. v. βιόω.

Βέβλαβε, 3. sing. perf. ind med. v. βλάπτω.

Βέβλαμμαι, 1. sing. perf. indic. pass.

Βεβλάστηκε, 3. sing. perf. indic. act. v. βλαστάνω.

Βέβλαφε, 3. sing. perf. ind. act. v. βλάπτω.

Βέβληαι, *vulneratus es*, 2. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro βέβλησαι, a βάλλω.

Βεβλήαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro βέβληνται.

Βεβλήατο, 3. pl. plusq. perf. pass. *Ion.* pro βεβλημένοι ἦσαν.

Βέβληκας, *jaculatus es*, 2. sing. perf. ind. act.

Βέβληται, *decumbit*, 3. sing. perf ind. pass.

Βεβοήαται, *clamati sunt*, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro βεβόηνται, a βοάω.

Βέβοκα, et βεβόσκηκα, *pavi*, perf. ind. act. verbi βόσκω.

Βεβολήαται, *ejecti sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro βέβληνται, a βάλλω.

Βεβολημένος, perf. part. pass. v. βολέω.

Βέβωλα, 1. sing. perf. ind. med. v. βȣ́λομαι.

Βεβȣ́λευμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. βȣλεύω.

Βεβȣλευμένως, *adv.* consulto.

ΒΕΒΡΑ'Σ, άδος, ἡ, species piscis.

Βέβρεγμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. βρέχω.

Βεβρόμηκε, *strepuit*, 3. sing. perf. ind. act. verbi βρέμω, *strepo.*

Βέβριθε, 3. sing. perf. ind. med. v. βρίθω.

Βεβριθότι, *onusto*, dat. sing. perf. part. med.

Βεβρισμένος, *obrutus*, perf. part. pass.

Βέβροχας, 2. sing. perf. ind. act. *Att.* pro βέβρεχας, a βρέχω.

Βέβρυχε, 3. sing. perf. ind. act. verbi βρύχω.

Βέβρωθα, *comedi*, perf. ind. med.

Βεβρώθοις, 2. sing. perf. optat. med. a βρώσκω.

Βεβρώθω, f. ώσω, comedo, depasco. A βρώθω, inusitato, vel perf. βέβρωκα.

Βέβρωκας, 2. sing. perf. ind. act. verbi βρώσκω, βιβρώσκω, βρῶμι, βρόω, vel βρόω.

Βέβωκε, *pavit*, 3. sing. perf. ind. act.

Βεβρώκοσιν, dat. pl. perf. part. act.

Βεβρὼς, *qui comedit*, perf. part. act. *per Sync.* pro βεβρωκὼς, a verbo eod.

Βεβωμένος, *celebris, clarus*, perf. part. pass. *Ion.* et *Dor.* pro βεβοημένος, a verbo βοάω.

Βεβὼς, perf. part. act. *Att.* et *Ion.* pro βεβηκὼς, a βαίνω.

Βέῃ, 3. sing. a. 2. conjunc. act. *Ion.* pro βῇ.

Βεινητιάω, ῶ, Venerem appeto. A

ΒΕΙ'ΝΩ, in usu βινεῖν, ineo, coeo.

Βείομαι, *vivam*, 1. sing. f. 1. ind. med. *Poet.* pro βείσομαι, a verbo inus. βείω, *vivo.*

Βείω, pro βέω, *Ion.* βῶ, vado, *Hom.*

Βείω, *iverο*, 1. sing. a. 2. conj. *Poet.* pro βῶ.

Βὲκ, panis, Phrygum vox est, de quo *Herod.* 2.

Βεκκεσεληνικὸς, ἡ, ὸν, idem quod seq. e *Plut.*

Βεκκεσέληνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, delirus, stupidus; (2) antiquus, quasi ante βέκκον, *panem*, et σελήνην, *lunam.*

ΒΕ΄ΚΚΟΣ, ȣ, ὁ, panis, Phrygum lingua, *Hes.* (2) stultus, delirus.

Βέκυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pecuinus, ovillus, *Suid.*

Βέλεκκος, idem quod βέλεκος, *Aristoph.*

ΒΕ'ΛΕΚΟΣ, legumen lathyro simile, *Suid.*

Βέλεμνον, ȣ, τὸ, telum, sagitta. A βέλος.

Βελεμνίτης, ȣ, ὁ, lapis qui sagittæ effigiem habet. Ab eod.

ΒΕ'ΛΕΝΟΣ, ȣ, ὁ, piscis quidam.

Βέλεσσιν, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro βέλεσι, a βέλος, *telum.*

Βελεσσιχαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sagittis sive jaculis gaudens, venator. Ex βέλος et χαίρω.

Βελόακον, ȣ, τὸ, qu. dic. telorum remedium, dictamnus. Ex βέλος et ἀκέομαι, *sano.*

Βελοθήκη, ης, ἡ, pharetra.

Βελομαντία, ας, ἡ, genus vaticinationis, quum sagittæ nominibus inscriptæ mittuntur in pharetram miscenturque, ut videatur, cujus nomen primum exeat, ex eoque consilium capiatur. Ex βέλος et μαντεία.

Βελόνη, ης, ἡ, acus; (2) piscis quidam. A βέλος.

Βελονὶς, ίδος, ἡ, acicula. Dim. a βελόνη.
Βελονοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, acus formam habens.
Βελονοποικίλτης, ου, ὁ, qui acu vestes variegat. Ex βελόνη et ποικίλλω, *variego.*
Βελονοπώλης, ου, ὁ, qui acus vendit. A πωλέω.
Βελονόπωλις, ιδος, ἡ, quæ acus vendit.
Βελοποιΐα, ας, ἡ, telorum fabricatio. A
Βελοποιὸς, οῦ, ὁ, telorum fabricator. A ποιέω.
ΒΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, telum, jaculum, sagitta, et quicquid vulnerat; (2) fulmen; (3) ictus, et dolor ex ictu illatus. Ψυχῆς βέλη, stimuli conscientiæ, *Soph. Œd. Tyr.* 893.
Βελόστασις, εως, ἡ, locus ad tela explodenda; (2) machina bellica, aries, balista.
Βελοσφενδόνη, ης, ἡ, phalarica; (2) sagitta.
Βελοτόκος, ου, ὁ, dictamnus, quod sagittas et fœtus expellat.
Βελουλκέω, ῶ, f. ήσω, tela extraho:
Βελουλκία, ας, ἡ, teli infixi extractio.
Βελουλκικὸς, ἡ, ὸν, ad telorum extractionem pertinens. A
Βελουλκὸς, ἡ, ὸν, tela missilia extrahens. Ex βέλος et ἕλκω, *traho.*
ΒΕ'ΛΤΕΡΟΣ, έρα, ερον, melior. Compar. irreg. ab ἀγαθὸς. (Ab ant. βελὸς, ἡ, ὸν, a v. βέλω, unde βέλομαι, et *volo*, idem quod appetitur, quod voluntas sequitur, *Ern.*)
Βελτιόω, ῶ, f. ώσω, meliorem reddo. A βελτίων.
Βέλτιστα, *adv.* optime.
Βέλτιστος, ίστη, ιστον, optimus. Ab ἀγαθὸς.
Βελτίω, nom. et acc. pl. comp. n. g. *Ion.* et *Att.* pro βελτίονα. A
Βελτίων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, melior.
Βελτίωσις, εως, ἡ, in meliorem statum restitutio; (2) emendatio; (3) profectus. A βελτιόω.
Βεμβεύω, f. εύσω, idem quod βεμβηκίζω.
Βεμβέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.
Βεμβηκιάω, idem quod
Βεμβηκίζω, f. ίσω, in gyrum ago, velut turbinem, quo pueri ludunt; circumago, volvo. Ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβηκίζωσιν ἑαυτοὺς, *Ar. Vesp.* 1506. A
ΒΕ'ΜΒΗΞ, ηκος, ἡ, turbo, trochus.
Βεμβὶξ, ικος, ἡ, idem. Hinc
Βεμβικώδης, ες, turbinis formam habens.
Βεμβὶς, ίδος, ἡ, apum species, *Nic. Sch.* item Dim. pisciculus, *Hes.*
Βεμβρὰς, idem quod βεβρὰς, piscis genus.
Βεμβρεύω, f. εύσω, idem quod βεμβεύω.
Βεμβρέω, ῶ, f. ήσω, idem quod βεμβέω.
Βένθος, εος, τὸ, profunditas, fundum. A βάθος.
Βένθιστος, *optimus*, *Dor.* pro βέλτιστος.
Βέομαι, *vivam*, 1. sing. f. 1. ind. *Poet.* pro βειόσομαι, a verbo inus. βειόω, *vivo.*
ΒΕ'ΡΒΕΡΙ, τὸ, concha uniones continens. Vox Indica.
Βέρεθρον, barathrum, fossa, *Att.* pro βάραθρον.
Βερέσχεθος, ου, stultus, *Aristoph.*
Βερόκκια, idem quod πραικόκκια, præcocia. Περσικὰ ᾗ βερόκκια ᾗ κεράσια ᾗ πάντα τὰ ὅμοια, πλὴν συκαμίνων, προσκαίρους ἡδονὰς ᾗ ἀπάτας σημαίνει, *Artemid. Oneirocr.* 1, 75. *Angl.* APRICOTS.
ΒΕ'ΤΙΟΝ, ου, τὸ, betium, herba; (2) dictamnus.
ΒΕΥ~ΔΟΣ, εος, τὸ, vestis genus varium, purpureum.
Βεῦθος, τὸ, idem quod βεῦδος, *Sapph.*
Βέω, -ομαι, vado, *E. M.*
ΒΗ~, vox ovium balantium.
Βῆ, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔβη.
Βῆγμα, ατος, τὸ, quod tussiendo exspuitur; (2) tussis ipsa. A βήσσω, *tussio.*
Βῆζω, clamo βῆ, ut oves; (2) clamo. A βῆ.
Βῆθι, *vade*, 2. sing. a. 2. imperat. verbi βαίνω.
Βῆκα, ων, τὰ, oves, *Hes.* βηκία τὰ, *Hipp.* A βῆ.
ΒΗΛΟ'Σ, οῦ, ὁ. Sunt qui hoc nomine astrorum ac ætheris ambitum intelligant, alii supremum omnia circumplectentem aera, nonnulli secundum Dryopas etiam Olympum. Chaldæi cœlum. Significat item pavimentum, ἀπὸ τοῦ βαίνειν, id est ab incessu, ut placuit *Eustathio*, et limen domus vel templi quod calcatur. A βάω.
Βῆμα, ατος, τὸ, gressus; (2) vestigium; (3) tribunal, suggestus. A βαίνω. Hinc

Βηματίζω, ῶ, f. ήσω, pedibus calco, ingredior.
Βηματίζω, f. ίσω, per passus metior; (2) rem divinam in suggestu perago. (1) ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται ᾗ σεσημείωται κατὰ σταδίους ὀκτὼ, *Polyb.* 3, 39. Secunda significatio obtinet apud auctores ecclesiasticos. Hinc
Βηματιστὴς, οῦ, ὁ, mensor itinerum.
Βήμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro βῆναι, a βαίνω.
Βῆν, *ivi*, 1. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔβην.
ΒΗ'Ξ, βηχὸς, ἡ, tussis.
ΒΗ'ΡΗΚΕΣ, ων, αἱ, mazæ factæ e farinis percolatis; (2) gladii recti.
Βηρύλλιον, ου, τὸ, beryllus, gemma. Dim. a
ΒΗ'ΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem; (2) herbæ genus.
Βησάμενος, a. 1. part. med. a βαίνω.
Βῆσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔβησαν.
Βῆσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔβησε.
Βήσεσθαι, *iturum esse*, f. 1. inf. med.
Βήσετο, 3. sing. imp. ind. *Ion.* pro ἐβήσετο.
Βήσομαι, *progrediar*, 1. sing. f. 1. ind. med.
Βησόμεν, *ibimus*, 1. pl. f. 1. ind. act.
ΒΗ~ΣΣΑΙ, ῶν, αἱ, loca in montibus per quæ gradi possumus; (2) saltus; (3) convalles, valles profluæ: reperitur et *Sing.*
Βησσήεις, ήεσσα, ῆεν, saltuosus. A præc.
Βήσσης, *vallibus*, dat. plur. *Ion.* pro βήσσαις.
ΒΗ~ΣΣΟΣ, εος, τὸ, caverna.
Βήσσω, vel βήττω, f. ξω, tussio. Ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην ἔβηττε, τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλησμένος, *Aristoph. Conc.* 56. A βήξ.
Βηταρμὸς, οῦ, ὁ, saltatio concinno gressu, seu ad sonum. Ex βάω et ἁρμόζω.
Βητάρμων, ονος, ὁ, saltator ad sonum.
Βήτην, 3. dual. a. 2. ind. *Poet.* et *Ion.* pro ἐβήτην.
Βηχικὸς, ἡ, ὸν, ad tussim pertinens. A βήξ.
Βήχιον, ου, τὸ, tussilago, *Plin.* tussicularis, *Cæl. Aur.* herba. Ab eod. *Angl.* COLTSFOOT.
Βηχώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, tussi laborans. A βήξ.
ΒΙ'Α, ας, ἡ, vis, robur; (2) violentia, violentus impetus; (3) injuria, contumelia violenta: βίαι, pl. *Hom.* (4) Inservit periphrasi: e. g. Ἡρακληείη, forti Herculi, *Il.* 2, 658. Sic *apud Horat.* 1, 3, Herculeus labor. Βία τῶν πολλῶν, invita multitudine, *Demost. advers. Leptinem*, 548. Πρὸς βίαν, ingratiis. Μηδὲ πρὸς βίαν φύσῃ φρένας, neque ingratiis, sapere discat, id est, atque ultro ad sana consilia redeat, non vi coactus, *Soph. Elect.* 1462. Πρὸς βίαν, per tormenta. Εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις, si videaris tormenta admovere velle, *Soph. Trach.* 388.
Βιάζεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro βιάζεσο, et
Βιάζευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro βιάζου.
Βιάζω, f. άσω, usitatius βιάζομαι, vim adfero, urgeo; (2) opprimo; (3) vi efficio; (4) pervinco; (5) stupro, stuprum infero. Βιάζεσθαι ῥοῦν ποταμοῦ, *Eccl.* 4, 31, adversus flumen navigare. Μηδ' ἂν βιάζηται (supple λέγων) πείθεσθε, neque etiam cum auscultetis, si velit dicere invitis judicibus, *Demosth. contra Mid.* 609. Βιαζόμενοι τοὺς νόμους, legum violatores, *Id. Ibid.* 612. Βιαζόμεναι ἄγρα, reluctantibus, sive non faventibus astris, *Theoc.* 22, 9. A βία.
Βιαιοκλὼψ, ῶπος, ὁ, vi extortus.
Βιαιομάχης, ου, ὁ, violentus pugnator, strenuus bellator, proprie qui vi corporis, non dolo, pugnat. Ex βίαιος et μάχομαι.
Βιαιομαχεῖν, vi certare. A præc.
Βίαιος, αία, αιον, et βίαιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, violentus, injurius, vehemens; (2) coactus. A βία. Hinc
Βιαιότης, ητος, ἡ, violentia.
Βιαίως, *adv.* vi, violenter.
Βιαρκὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, ad vitam sufficiens, vitam et victum suppeditans. Ex βίος et ἀρκέω, *sufficio.*
Βίαρχος, ου, ὁ, victui seu commeatui præfectus. Ex βίος et ἀρχός.
Βιᾶσθαι, *cogere*, præs. inf. med. verbi βιάω.
Βιάσθω, 3. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro βιαέσθω, a verbo eod.

Βιασμὸς, οῦ, ὁ, violatio, vis adhibita. A βιάζω. Unde
Βιαστὴς, οῦ, ὁ, qui vim infert, latro; *Dor.* βιατὴς, fortis, strenuus, *ap. Pind.*
Βιαστικὸς, ἡ, ὸν, violentus. A præc.
Βιατὴς, idem quod βιαστὴς, *Pind.*
Βιάω, ῶ, et βιάομαι, βιῶμαι, vim infero, violo. A βία.
Βιβάζω, f. άσω, vi admoveo, adigo, venire facio; (2) admitto, admissario admoveo. A βαίνω.
Βιβαίομαι, cogor, aut tarde seu ægre venio ad coitum, *Arat.*
Βιβὰς, præs. vel a. 2. part. act. verbi βίβημι, pro βαίνω, s. βάω, eo.
Βιβάσθω, vado, transeo, ambulo. Ab eod.
Βίβασις, εως, ἡ, genus saltationis apud Lacedæmonios. A βιβάω.
Βιβαστὴς, οῦ, ὁ, admissarius. Ab eod.
Βιβάω, ῶ, eo, gradior, incedo; *sensu transitivo*, effero. Καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν, nempe αὐτὸν, seque ab illis ad astra sublatum iri, *Soph. Œd. Col.* 381. A βαίνω.
Βίβημι, idem et ab eod.
Βιβλαρίδιον, ου, τὸ, libellus. Dim. a
Βιβλάριον, ου, τὸ, idem. Dim. a βίβλος. Unde
Βιβλιακὸς, ἡ, ὸν, in librorum lectione versatus; (2) ad libros pertinens.
Βιβλιαφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tabellarius.
Βίβλινος, ίνη, ινον, Biblinus, natus in Biblinis montibus Thraciæ; (2) chartaceus.
Βιβλιογραφία, ας, ἡ, librorum scriptio. A
Βιβλιογράφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, librorum scriptor. Ex βιβλίον et γράφω, *scribo.*
Βιβλιοθήκη, ης, ἡ, bibliotheca, libraria.
Βιβλιοκάπηλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, venditor librorum, qui libros venales habet.
Βιβλίον, ου, τὸ, liber; (2) scheda; et *in Plur.* τὰ βιβλία, Biblia, Scriptura sacra.
Βιβλιοπώλης, ου, ὁ, bibliopola, venditor librorum. Ex βιβλίον et πωλέω, *vendo.*
Βιβλιοτάφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui libros occultat, et illis lucem invidet. Ex θάπτω.
Βιβλιοφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, libellio, tabellarius.
Βιβλιοφυλάκιον, ου, τὸ, locus ubi libri custodiuntur et adservantur. Ex φυλακή.
ΒΙ'ΒΛΟΣ, ου, ἡ, liber; (2) liber arboris, ut tiliæ, *Ern.*
Βιβλοφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem quod βιβλιοφόρος.
Βιβρώσκω, f. βρώσω, p. βέβρωκα, edo, comedo, depasco. A βρώσκω.
Βιεῦντες, n. pl. præs. part. act. *Dor.* pro βιοῦντες.
Βιήμαχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vi et robore, non arte, pugnans. Ex βία et μάχη, *pugna.*
Βίης, gen. sing. *Ion.* pro βίας.
Βιήσατο, *cogebat*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐβιήσατο, verbi βιάω, *cogo.*
Βίηφι, *vi*, *per Paragog. Poet.* et *Ion.* pro βίᾳ.
Βικίδιον, ου, τὸ, idem quod
Βικίον, ου, τὸ, urceolus. Dim. a
ΒΙ'ΚΟΣ, ου, ὁ, urna ansata; (2) urceus; (3) doliolum.
ΒΙΝΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, ineo, coeo. Hinc
Βινητιάω, ῶ, coire cupio, libidinor.
Βιοδότης, ου, ὁ, vitæ dator. Ex βίος et δίδωμι.
Βιοδώτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Βιοδώτωρ, ορος, ὁ, idem.
Βιόδωρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, victum largiens, altor. Βιοδώρα, ας, ἡ, altrix. Ὅσα τρέφει γᾶ βιόδωρος, *Soph. Phil.* 1162.
Βιοθάλμιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui diuturnæ vitæ est, longævus. Ex βίος et θάλλω, *vigeo.*
Βιοθανατέω, violenta morte pereo. A
Βιοθάνατος, qui violenta morte periit. A βία.
Βιοθρέμμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, vitam alens et sustentans. Ex βίος et τρέφω, *alo.*
Βιοθρέπτειρα, ας, ἡ, vitæ nutrix.
Βιοῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro βιόει.
Βιόλυτος, ον, vi solutus, *Man.* A βία et λύω.
Βιομηχανία, ας, ἡ, industria in vita sustentanda, et victu comparando. A
Βιομήχανος, ου, ὁ ᾗ ἡ, docilis et ad vitæ munera ingeniosus, qui omnia ad vitam sustentandam machinatur. Ex μηχανή.
Βιοπλανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui victus parandi causa huc illuc vagatur; mendicus.

Βιοποριστικὸς, ἡ, ὸν, victum parans et suppeditans. Ex βίος et πορίζω, paro.

ΒΙ'ΟΣ, ȣ, ὁ, vita; (2) victus; (3) facultates; (4) vivendi ratio, instituta; (5) annona; (6) res omnis ad vitam sustentandam necessaria; (7) vulgus, populus.

Βιὸς, ȣ̃, ὁ, arcus; (2) nervus arcus. (1) λίγξε βιὸς, Il. 4, 125. A βία.

Βιοσσόος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vitam servans, salutifer. Ex βίος et σόω, servo.

Βιοστερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui victus et ad vitam sustentandam necessaria non suppetunt. Ex βίος et στερέω, privo, Soph. Œd. Col. 747.

Βιοτεία, ας, ἡ, vitæ institutum. A βιοτή.

Βιοτέρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, vitam definiens, Man.

Βιοτεύω, vivo; (2) victum quæro. A

Βιοτὴ, ῆς, ἡ, vita; (2) vivendi ratio. A βίος.

Βιότης, ητος, ἡ, idem et ab eod.

Βιοτήσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vitalis. A βιοτή.

Βιοτικὸς, ἡ, ὸν, vitalis, ad vitam sustentandam pertinens. Dim. a βίοτος.

Βιότιον, ȣ, τὸ, parvus victus. Ab eod.

Βιότοιο, victus, gen. sing. Ion. pro βιότȣ· a

Βίοτος, ȣ, ὁ, vita; (2) victus; (3) facultates. A βίος.

Βιὰς, a. 2. part. act. verbi inus. βίωμι.

Βιȣ̃σθαι, vivere, præs. inf. med. a verbo βιόω.

Βιοφθορία, ἡ, pernicies vitæ, pestis. A

Βιοφθόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vitam corrumpens. Ex βίος et φθείρω, corrumpo.

Βιόχρηστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vitæ utilis.

Βιόω, ῶ, f. ώσω, vivo. Ab hoc βίωμι, unde usitata ἐβίων, βιὰς, βιῶναι. A βίος.

Βίττινα, crepidæ, sandalia, Suid.

Βιῴατο, urgerent, 3. pl. imperf. opt. Ion. pro βιῷντο· a verbo βιάω. Et opt. pass. Ion. pro βιῷντο, contr. ex βιάοιντο, coacti sunt, Apoll. Rhod. 4, 1236.

Βιῴην, viverem, 1. sing. præs. opt. act. Att. pro βιοίην, a βιόω.

Βίωθι, vive, 2. sing. a. 2. imperat. act.

Βιῶναι, a. 2. inf. act. verbi inus. βίωμι.

Βιώνης, ȣ, ὁ, qui bona alicujus sub hasta emit, sector. Ex βίος et ὠνέομαι, emo.

Βιῶσαι, vixisse, a. 1. inf. act. verbi βιόω.

Βιώσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, spem vitæ servandæ habens, sanabilis; (2) vitalis. Τί γὰρ μόνῃ μοι τῶδ' ἄτερ βιώσιμον; Soph. Antig. A βιόω.

Βιωσίμως, adv. vitaliter. Βιωσίμως ἔχω, vitalis sum, Greg. Naz.

Βίωσις, εως, ἡ, ipsa vivendi actio; (2) vita anteacta. A βιόω.

Βιώσκομαι, vivisco. Ab eod.

Βιωτικὸς, ἡ, ὸν, vitalis, ad vitam sustentandam pertinens; (2) civilis, ad vitam civilem pertinens, opp. sacris, spiritualibus.

Βιωτικῶς, adv. ut fit in communi vita, populariter.

Βιωτὸς, ἡ, ὸν, vitalis. A βιόω.

Βιώτω, vixerit, 3. sing. a. 2. imperat. act. verbi βίωμι, pro βιόω, vivo.

Βιωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vitæ utilis.

Βλαβεὶς, a. 2. part. pass. verbi βλάπτω.

Βλαβεραυγὴς, ὲς, in damnum splendens, Man. A βλαβερὸς et αὐγή.

Βλαβερὸς, ρὰ, ρὸν, noxius, damnosus. A βλάβη.

Βλαβερῶς, adv. perperam.

Βλάβη, ης, ἡ, noxa, damnum, detrimentum. A βλάπτω, noceo. Unde

Βλαβόεις, όεσσα, όεν, noxius.

Βλάβος, εος, τὸ, idem quod βλάβη.

Βλάβω, antiquum pro βλάπτω.

Βλαβῶ, nocebo, 1. sing. f. 2. ind. act.

Βλαδαρὸς, ρὰ, ρὸν, flaccidus, dissolutus.

Βλαδὸς, ἡ, ὸν, tardus, imbellis, Hes. A

Βλάζω, stultus sum. A βλάξ.

Βλαινώδης. Vide βλεννώδης.

Βλαισοπόδης, ȣ, ὁ, idem quod βλαισόπȣς, Suid.

Βλαισόπȣς, οδος, ὁ vel ἡ, pedibus mancus vel debilis. Ex βλαισὸς et πȣ̃ς, pes.

ΒΛΑΙΣΟ'Σ, ἡ, ὸν, valgus, distorta habens crura; (2) blæsus, balbus. Hinc

Βλαισότης, ητος, ὁ, distortio:

Βλαισόω, ῶ, f. ώσω, p. ωκα, distorqueo.

Βλαίσωσις, εως, ἡ, distortio. A præc.

Βλάκευμα, ατος, τὸ, quod per socordiam fit; (2) arrogantia; (3) stupor, dementia. A

Βλακεύω, f. εύσω, socordiæ me dedo, torpeo, stupeo; cunctor. Ὡς βλακεύειν αὐτῷ οἱ Μακεδόνες ἐδόκȣν οἱ φέροντες τὰς κλίμακας, Arr. Hist. Alex. 6, 9. A βλάξ. Unde

Βλακεία, ας, ἡ, socordia, stupor, mollities:

Βλακικὸς, ἡ, ὸν, ignavus, socors, mollis, stultus.

Βλακικῶς, adv. ignave, tarde, molliter.

Βλακωδῶς, βλακωδέστερον, ignave, ignavius, Poll.

Βλάμμα, ατος, τὸ, detrimentum. A βλάπτω.

Βλαννὸς, idem quod βλεννός.

ΒΛΑ'Ξ, βλακὸς, ὁ, piscis quidam inutilis; (2) stultus, ignavus, iners, socors, mollis: comp. βλακώτερος· sup. βλακώτατος, βλακίστατος.

Βλάπτῃ, 3. sing. præs. conj. act. v. βλάπτω.

Βλαπτήριος, α, ον, noxius, Opp.

Βλαπτικὸς, ἡ, ὸν, noxius, lædens, nocens. A

ΒΛΑ'ΠΤΩ, f. ψω, lædo, noceo, damno adficio. Οὐ νῦν με πρῶτον ἔβλαψε δόξα, Eur. Med. 293. Βλάπτεις δέ τοι σὺ σεαυτον, Aristoph. Av. 1648. Cum duobus accusativis, alterum rei quæ damno adficitur, alterum personæ quæ adfecta est. Οὐκ ἠξίȣν ἐπὶ τοσαῖσδε συμφοραῖς ἄλλως τοσάσδε βλαβῆναι τὴν πόλιν, App. Annibal. 28. Τὴν δὲ πόλιν τȣ̀ς ὑπολοίπȣς αἰδȣ́μεθα βλάψαι, Id. Bell. Civ. 2, 131. (2) privo, cum genitivo rei qua privamur. Νόȣ βεβλαμμένος ἐσθλȣ̃, Theogn. 223.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, f. βλαστήσω, p. βεβλάστηκα, germino, fruticor, pullulo; (2) originem duco; (3) produco, profero. Τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βȣλεύματα, manant, Aristoph. Lys. 409. Hinc

Βλαστεῖον, ȣ, τὸ, germen, propago.

Βλάστη, ης, ἡ, idem et ab eod. Παιδὸς δὲ βλαστὰς, Soph. Œd. Tyr. 717.

Βλάστημα, ατος, τὸ, idem et ab eod. Τέκνων γλυκερὸν βλάστημα, Eurip. Med. 1099. Γῆς τεμεῖν βλαστήματα, Id. Hecuba, 1204.

Βλαστήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem quod βλαστικὸς, Nic.

Βλαστησάτω, germinet, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi βλαστάνω, pro βλαστέω. Unde

Βλάστησις, εως, ἡ, germinatio; (2) fructuum inchoatio.

Βλαστήσω, germinabo, 1. sing. f. 1. ind. act.

Βλαστητικὸς, ἡ, ὸν, germinandi vim habens; (2) ad germinandum propensus. Ab eod.

Βλαστοκοπέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, germina detraho, germina corrumpo. Ex κόπτω.

Βλαστολογέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, lego germina, pampino. Ex βλαστὸς et λέγω. Hinc

Βλαστολογία, ας, ἡ, germinum collectio, pampinatio.

Βλάστον, τὸ, idem quod βλάστος, Hes.

Βλαστὸς, ȣ̃, ὁ, germen. A βλαστάνω.

Βλασφημέω, ῶ, f. ήσω, obscœna, fœda, male ominata loquor; (2) impie loquor, maledictis lacesso. Βλασφημεῖν περί τινος, εἴς τινα, κατά τινος.

Βλασφημία, ας, ἡ, obscenitas sermonis et fœditas; (2) impietas sermonis; (3) maledicentia:

Βλάσφημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, obcenus, infaustus; (2) impius in Deum; (3) maledicus; ἀπὸ τȣ̃ βλάπτειν τὴν φήμην.

Βλασφημόσυνη, idem quod βλασφημία, Synes.

ΒΛΑ'ΤΤΙΟΝ, ȣ, τὸ, os anterius narium purpuræ; (2) concha Indica.

ΒΛΑΥ~ΤΑΙ, ῶν, αἱ, genus calceamenti.

Βλαυτίον, ȣ, τὸ, solea, crepida. A præc.

Βλαφθεὶς, læsus, a. 1. part. pass. verbi βλάπτω.

Βλαψιγονία, ας, ἡ, fœtus seu partus læsio. Ex βλάψις et γόνος.

Βλάψις, εως, ἡ, læsio. A βλάπτω.

Βλαψίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, cui mens est læsa, stolidus. Ex βλάψις et φρὴν, mens.

Βλείμην, percusserim, 1. sing. a. 2. opt. act. verbi βλῆμι, percutio, a βάλλω.

Βλεὶς, percussus, a. 2. part. act. v. ejusd. vel jactus, a. 2. part. pass. per Sync. pro βαλείς.

Βλεκίμυξος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Hes. mucosus; (2) ignavus; (3) deceptu facilis. Ex βλὰξ et μύξα, mucus.

Βλεμεαίνω, trucibus oculis circumspicio. A

Βλέμμα, ατος, τὸ, adspectus, intuitus, vultus. A βλέπω.

ΒΛΕ'ΝΝΑ, ης, ἡ, mucus. Hinc

Βλεννὸς, ἡ, ὸν, ignavus.

Βλεννώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, mucosus.

Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, horrifico adspectu intuens; (2) strabus; (3) attonitus. Ex βλέπω et δαίμων.

Βλέπησις, εως, ἡ, et βλέπος, εος, τὸ, adspectus.

Βλέποισα, Dor. pro βλέπȣσα.

Βλέπος, εος, τὸ, vide βλέμμα, Aristoph. A βλέπω.

Βλεπτικὸς, ἡ, ὸν, acute cernens:

Βλεπτὸς, ἡ, ὸν, spectabilis, Soph. A

ΒΛΕ'ΠΩ, f. ψω, adspicio, intueor; (2) specto, vergo; (3) sedulo caveo; (4) rationem habeo; (5) vivo. Βλέπειν φιλοφρονῶς πρός τινα, amice intueri; πρὸς seu εἴς τινα, exspectare aliquid ab; ἀπὸ, cavere. Βλέπȣσι εἰς σὲ κἀμὲ, Aristoph. Av. 316. Vide σκότος. (6) vultum habeo, similis sum. (6) ἀλλ' ὥς τις Ἀΐδα παρακείμενος βλέπει, Soph. Phil. 861.

Βλεσὸς, ἡ, ὸν, idem quod βλαισός.

Βλεστρὶς, potius βλυστρὶς, ίδος, ἡ, scaturiens, Ep.

Βλέτυγες, Hesych. nugæ.

Βλεφαρίζω, f. ίσω, nicto, crebro conniveo. A

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, cilium, pili palpebrarum; (2) palpebræ. A

ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, ȣ, τὸ, palpebra, pellis tegens oculos.

Βλεφαρόξυστον, τὸ, chirurgicum instrumentum, Gorr. A βλέφαρον et ξύω.

Βλέψις, εως, ἡ, intuitus. A βλέπω.

Βλήδην, adv. jaciendo. A βάλλω.

Βληθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ejusd.

Βληθῆναι, projici, a. 1. inf. pass. verbi ejusd.

Βληθήσῃ, conjiciaris, 2. sing. f. 1. conj. pass.

Βλῆμα, ατος, τὸ, jactus, ictus; (2) vulnus.

Βλημάζω, alias βλιμάζω, βλημάττω, contrecto, tactu exploro; impr. mammas fœminæ contrecto. Vox comica. Unde appeto.

Βλήμενος, ictus, perf. part. pass. per Sync. pro βεβλημένος, a βάλλω.

Βλῆσθαι, pro βεβλῆσθαι, perf. inf. pass.

Βληστρίζω, fut. ίσω, jacto. Βληστρίζεσθαι ἐν τῇ πλατείῃ κοίτῃ, Aret. Βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν, jactantes mea opera per Græciam, id est, adplaudentes, Diog. Laert. 9, 19. A βάλλω. Hinc

Βληστρισμὸς, ȣ̃, ὁ, jactatio assidua et vehemens corporis, v. gr. ægrotantium, Hippocr. End. 1.

Βλήσω, jaciam, f. 1. ind. act. verbi βάλλω.

Βλητὴρ, ῆρος, ὁ, jaculator, Ep.

Βλῆτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. Ion. pro ἐβέβλητο, a verbo eod.

Βλητίζω, dejicio, vinco.

Βλητὸς, ἡ, ὸν, ictus, attonitus, apoplecticus. Vox medicorum de iis qui e lateris inflammatione difficulter respirant, et livores in latere habent, velut e percussione. A βάλλω.

Βλῆτρον, ȣ, τὸ, clavus ferreus, pessulus. Hinc

Βλητρόω, immitto, v. gr. clavum.

Βλήττω, pro βλίττω, ap. Pind. (si lectio sana est, Ern.)

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, f. ήσομαι, balo ut ovis; (2) vagio ut infans.

Βλήχεσθαι, balare, v. βλήχομαι pro βληχάομαι.

Βληχὴ, ῆς, ἡ, balatus. A præc.

Βλήχημα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Βλῆχρον, ȣ, τὸ, filix, herba. A βληχρός.

Βληχρὸν, ȣ̃, τὸ, leguminis genus. Ab eod.

ΒΛΗΧΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, debilis, imbecillus; (2) validus, robustus.

Βληχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. balatorius; (2) mente similis ovi. A βληχάομαι.

Βλήχων, ωνος, ἡ, pulegium, herba. Vide γλήχων.

Βληχωνίας, ȣ, ὁ, ut βληχωνίας κυκεὼν, potio cui pulegium admistum. A præc.

Βλιμάζω, idem quod βλημάζω. Οἶδ' ὠνȣ̃νται βλιμάζοντες, Aristoph. Av. 536.

Βλιμάττω, idem quod βλημάττω, Ar. Sch.

ΒΛΙ'ΤΟΝ,

ΒΑΙ'ΤΟΝ, ȣ, τὸ, blitum, olus insipidum; (2) fatuus.
Βλιτομάμας, ȣ, ὁ, stultus, fatuus. Vox comica.
ΒΛΙ'ΤΤΩ, f. βλίσω, exprimendo aufero, ut mel e favis, *item* quæ βλιμάζω notat. Ἢν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με κἀρεθίζῃ, *Aristoph. Lys.* 478.
Βλιχανώδης, (seu βλιχώδης,) pituitosus.
Βλοσριςμὸς, ὁ, E *Gal.* laudat *Phav.* et interp. ἀπορίαν, (sed l. βληστρισμὸς, q. v. *Ern.*)
Βλοσυρονύχιος, α, ον, acerrime pungens. A βλοσυρὸς et νύσσω, vel ὄνυξ.
Βλοσυρόφρων, sævus, immitis. A φρήν.
Βλοσυροῖο, gen. sing. *Ion.* pro βλοσυρȣ̃, a
ΒΛΟΣΥΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, terribilis adspectu, torvus, truculentus.
Βλοσυρῶπις, ιδος, ἡ, habens oculos truces. Ex βλοσυρὸς et ὤψ, *oculus.* Unde
Βλοσυρωπὸς, ἡ, ὸν, terribilis adspectu.
ΒΛΥ'ΖΩ, f. βλύσω, scaturio, mano; (2) effundo.
Βλύσσω, et βλύττω, idem.
Βλυσμὸς, ȣ̃, ὁ, scatebra. A βλύζω.
Βλυστηρὶς, ίδος, ἡ, qu. dic. scaturitrix, scaturiens et fluens. Ab eod.
Βλύω, f. ύσω, p. υκα, idem quod βλύζω.
Βλωθρὸς, ρὰ, ρὸν, celsus, procerus; (2) viridis; (3) tener. A βλώσκω, *adscendo.*
Βλωμίδιον, ȣ, τὸ, buccella, offula; Dim. a
ΒΛΩΜΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, buccella, fragmentum panis, portio.
Βλωμίαιοι, sc. ἄρτοι, panes qui incisuras habent, a Romanis dicti quadrati, *Philem. ap. Ath.*
Βλῶσις, εως, ἡ, adventus. A
ΒΛΩ'ΣΚΩ, f. ώσω, p. ωκα, advenio; (2) adscendo; (3) cresco.
Βλώσω, *veniam*, f. 1. ind. act. verbi βλώσκω.
Βοᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro βοάει.
Βοάα, 3. sing. præs. ind. act. *Poet.* pro βοάει.
Βοάασκον, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐβόων.
Βοάγριον, ȣ, τὸ, scutum indutum corio bubulo. Ex βȣ̃ς et ἄγριος, *agrestis.*
Βοαθόος, bellator, *Dor.* pro βοηθόος.
Βοάνθεμον, τὸ, al. βούφθαλμον, vel χρυσόφθαλμον, *Gal.*
Βόαξ, ακος, ὁ, piscis quidam, qui et βόηξ, item βῶξ, dicitur. A βοάω.
Βοαρμία, ἡ, epith. Minervæ, *Steph.* A βȣ̃ς et ἄρω.
Βοᾶσαι, 2. sing. præs. ind. pass. *Dor.* pro βοάῃ.
Βοάσας, *Dor.* pro βοήσας.
Βοᾶσι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro βοῶσι.
Βοᾶτις, ἡ, clamosa, *Æsch.*
Βοαύλιον, ȣ, τὸ, boum stabulum, bubile. Ex βȣ̃ς et αὐλὴ, *aula.*
Βοαῦλον, τὸ, idem quod βοαύλιον, *Ap.*
Βόαυλος, ȣ, ὁ, bovium stabulum. Ἰὼν θηεῖτο βοαύλȣς, *Theocrit.* 25, 108.
ΒΟΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, boo, clamo; (2) vociferor; (3) clamando dico, cum clamore dico; (4) inclamo, clamando voco; (5) celebro; (6) usurpatur et de inanimatis. Τήνδ' ἔκτοσθεν βοᾶν ἐᾶ τάδ' αὐτῆς ϗ τὰ τῶν φίλων κακὰ, *Soph. El.* 805. Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην, *Aristoph. Av.* 60.
Βοεία, ας, ἡ, pellis bubula; (2) scutum, sive clypeus e corio bubulo factus. A βȣ̃ς.
Βοειακὸς, ἡ, ὸν, e bubula pelle factus; (2) bubulus. Ab eod.
Βοεικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.
Βόειος, εία, ειον, bovinus, bubulus. Ab eod.
Βόεος, έα, εον, idem et ab eod.
Βόες, *boves*, nom. plur. a βȣ̃ς, *bos.*
Βοεὺς, έως, ὁ, lorum e corio bubulo. Ab eod.
Βοὴ, ῆς, ἡ, clamor; (2) pugna. (2) αὐτάρκει βοᾷ, haud impari pugna, *Soph. Œd. Col.* 1057. A βοάω.
Βοῇ, 3. sing. præs. conj. act. v. βοάω.
Βοηγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bove genitus; Epith. apis. Βοηγενέεσσι μελίσσαις, *Analecta Br.* 31. Ex βȣ̃ς et γείνομαι, *nascor.*
Βοηδρομέω, ῶ, f. ήσω, currens vociferor; (2) auxilior. (1) ἐβοηδρόμȣν βασιλέα καὶ τύραννον ἀνελεῖν, *App. Bell. Civ.* 2, 119. Ἐβοηδρόμει ἀνὰ τὸ στρατόπεδον, ἅπαντα ἔχειν ἀσφαλῶς, discurrens per castra clamavit, *Id. Annibal.* 42.
Βοηδρόμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, auxiliaris. A
Βοηδρόμος, ȣ, ὁ, ad clamorem alicujus accurrens, auxiliator, opitulator. Ex βοὴ et δρέμω, *curro.*
Βοήθαρχος, ȣ, ὁ, præfectus auxiliorum.
Βοήθει, *succurre*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro βοήθεε, a verbo βοηθέω.
Βοήθεια, ας, ἡ, adjumentum, auxilium; (2) depulsio malorum; (3) persecutio fugientium, &c. A
ΒΟΗΘΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, auxilior, opitulor, succurro; (2) occurro hostibus, propugnatum advenio; (3) patrocinor. Βοηθεῖν τινι πρὸς τȣ̀ς ὁπλίτας ἐπὶ τȣ̀ς πολεμίȣς, adversus; ἔς τινα τόπον, procurrere.
Βοήθημα, ατος, τὸ, auxilium; (2) remedium.
Βοηθηματικὸς, ἡ, ὸν, auxiliandi vim habens. A præc.
Βοηθητικὸς, ἡ, ὸν, auxiliaris, qui auxiliari potest, aptus ad auxiliandum. A βοηθέω.
Βοηθὸς, ȣ̃, ὁ, auxiliator, opitulator. Ab eod.
Βοηλασία, ας, ἡ, boum abactio; (2) præda:
Βοηλατέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, boves ago, pasco; (2) boves abigo; (3) voce, clamore agito. Ex βοὴ, *clamor.* (3) βοηλατέωσι τε πόντῳ αὔροις ἀντιάσαντες, *Oppian. Cyneget.* 4, 64. A
Βοηλάτης, ȣ, ὁ, bubulcus; (2) boum abactor. Ex βȣ̃ς et ἐλαύνω, *agito.*
Βοηλάτις, ιδος, ἡ, boum agitatrix.
Βόημα, ατος, τὸ, clamor, *Dor.* βόαμα. A βοάω.
Βοῆν, *clamare*, *Dor.* et *contr.* pro βοάειν.
Βοηνόμος, ȣ, ὁ, boum pastor, bubulcus. Ex βȣ̃ς et νέμω, *pasco.*
Βόης, ὁ, clamosus vociferator, *Luc.*
Βόησον, 2. sing. a. 1. imperat. act. v. βοάω.
Βοητὺς, ύος, ἡ, clamor. Ab eod.
Βοθρίζω, f. ίσω, obruo. A βόθρος, *fovea.*
Βοθρίον, ȣ, τὸ, parva scrobs. Dim. ab eod.
Βοθροειδὴς, ὲς, in scrobis modum cavatus.
ΒΟ'ΘΡΟΣ, ȣ, ὁ, fovea, scrobs.
Βόθυνος, ȣ, ὁ, idem. A βαθύνω, *excavo.*
Βοθρεῦσθαι, lacunam facere, *Gal.* A βόθρος.
Βοϊδάριον, ȣ, τὸ, bucula. A βȣ̃ς.
Βοΐδιον, seu βοΐδιον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.
Βοΐδης, ὁ, stolidus, fatuus, *Man.* Ab eod.
Βοϊκὸς, ἡ, ὸν, bubulus. Ab eod.
Βοΐκλεψ, πος, ὁ, boum fur. Ex κλέπτω.
Βοϊστὶ, bubulci more.
Βοιωτιάζω, et βοιωτίζω, Bœotorum partibus faveo, studeo.
Βοκέρριος, ὁ, bubulcus, *Ep.*
Βολαῖος, αία, αῖον, impetuosus; (2) irretitus. A βολὴ, *jactus.*
Βολαύγη, ἡ, jactus lucis, *Man.* A βολὴ et αὐγή.
Βολαυγὴς, ὲς, splendidus, *Man.* Ab iisd.
Βολβάριον, ȣ, τὸ, bulbulus, parvus bulbus:
Βόλβιον, ȣ, τὸ, idem. Dim. et ab eod.
Βολβίνη, ἡ, bulbi species, *Theophr.*
Βόλβιτον, ȣ, τὸ, stercus bubulum; (2) fimus. A βάλλω, *jacio*, quoniam ejicitur.
Βολβοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bulbosus, bulbum referens. A
ΒΟΛΒΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, bulbus; (2) radix quævis rotunda. Hinc
Βολβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, bulbosus.
Βολέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, jacio. A βάλλω.
Βολεὼν, ῶνος, ὁ, fimetum, sterquilinium.
Βολὴ, ῆς, ἡ, jactus; (2) ictus, plaga. A βάλλω.
Βολίζω, f. ίσω, p. ικα, bolidem demitto. A
Βολὶς, ίδος, ἡ, jaculum, sagitta; (2) funis cum alligato plumbo, quo nautæ profunditatem maris explorant. A βάλλω.
Βολίτινος, ίνη, ινον, stercoreus. A βόλιτον.
Βόλιτον, ȣ, τὸ, stercus, fimus. A βάλλω.
Βόλιτος, ȣ, ὁ, idem et ab eod.
Βολοκτυπία, ας, ἡ, jactus tesserarum in alea; (2) fremitus quem cadentes edunt. Ex seq. et κτυπέω.
Βόλος, ȣ, ὁ, jactus vel tesseræ aut tali, vel retis, unde et captura; (2) dentitio.
Βομβαίνω, sonum bombo similem edo. A βόμβος.
Βόμβαξ, et βομβαλοβόμβαξ, *adv.* voces fictæ, *Aristoph.*
Βομβαύλιος, ȣ, ὁ, tibicen. Vox comica. Ex βόμβος et αὐλὸς, *tibia.*
Βομβεῦντι, *Dor.* pro βομβȣ̃σι, a
Βομβέω, ῶ, fut. ήσω, bombum edo. A βόμβος.
Βομβηδὸν, *adv.* edendo bombum. Ab eod.
Βομβήεις, ήεσσα, ῆεν, bombum edens; (2) stridulus. Ab eod.
Βόμβησις, εως, ἡ, cum bombus editur. A βομβέω.
ΒΟ'ΜΒΟΣ, ȣ, ὁ, bombus, sonus quem edunt apes; (2) strepitus quivis. Hinc
Βομβύλη, ης, ἡ, genus apis streperæ, *item* insectum quodlibet streperum; ampulla olearia, *Hes.*
Βομβύλιον, τὸ, Dim. a βόμβυξ, *Aristoph.*
Βομβυλιάζω, f. άσω, p. ακα, ventris murmur edo. A
Βομβύλιος, ȣ, ὁ, idem quod βομβύλη· (2) insecta canora omnia; (3) genus poculi. A βόμβος.
Βομβυλὶς, ίδος, ἡ, bulla, *Hes.*
Βόμβυξ, υκος, ὁ, bombyx, vermis. A βόμβος.
ΒΟ'ΝΑΣΟΣ, ȣ, ὁ, animal silvaticum.
Βοοβοσκὸς, ȣ̃, ὁ, boum pastor. Ex βȣ̃ς et βόσκω.
Βοόγληνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pulchris oculis præditus. Ex βȣ̃ς et γλήνη, *pupilla, oculus.*
Βοοδμητὴρ, ῆρος, ὁ, boves domans seu vincens, *Call.* A δμάω.
Βοοζύγιον, ιος, τὸ, boum jugum. Ex ζυγός.
Βοοθύτης, ȣ, ὁ, qui bovem mactat. Ex θύω.
Βοοκλόπος, ὁ, boum raptor. Ex κλέπτω.
Βοόκρανος, ὁ, bubulum caput habens.
Βοοκτασία, ας, ἡ, boum occisio. Ex κτείνω.
Βοονόμος, ȣ, ὁ, bubulcus. Ex νέμω.
Βοόσκραιος, bovinum caput habens, *Nonn.*
Βοοσσόος, ον, boves incitans, *Cal.* ὁ, boves agitans, epith. stimuli. Βοοσσόα κέντρα φέροντες, boum agitatores stimulos gerentes, *Quint. Calab.* 5, 64.
Βοόστασις, ἡ, idem quod βȣ́στασις, *Call.*
Βοοσφαγία, ας, ἡ, boum mactatio. Ex σφαγή.
Βοοτρόφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui boves alit vel pascit. Ex βȣ̃ς et τρέφω.
ΒΟΡΑ', ᾶς, ἡ, esca, pabulum, proprie brutorum. Τράπεζα βορᾶς, mensa, *Soph. Œd. Tyr.* 1464.
Βορβόρειος, α, ον, cœnosus, lutosus, *Steph.* A βόρβορος.
Βορβορώδης, ες, idem, cœno plenus vel cœnum referens, *Cyr.*
Βορβορίζω, f. ίσω, cœno similis sum; (2) cœno inquino. A βόρβορος.
Βορβορόθυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cœnosus, stercus olens.
Βορβοροκοίτης, ȣ, ὁ, qui cubat in cœno. Ex βόρβορος et κοίτη, *cubile.*
ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ, ȣ, ὁ, cœnum, limus, lutum.
Βορβορόω, ῶ, f. ώσω, cœno contamino. A præc.
Βορβοροτάραξις, εως, ὁ, turbulentus, qui statum civitatis fœdum et turbulentum reddit. Vox comica. Ex ταράσσω, *commoveo.*
Βορβορυγὴ, ῆς, ἡ, idem quod
Βορβορυγμὸς, ȣ̃, ὁ, intestinorum strepitus. A
ΒΟΡΒΟΡΥ'ΖΩ, f. ύσω, strepo, proprie de intestinis crepitantibus.
Βορβορωπὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui cœni speciem refert, fœdus, turpis. Ex βόρβορος et ὤψ.
Βορέαο, *boreæ*, gen. sing. *Æol.* pro βορέȣ, a
ΒΟΡΕ'ΑΣ, ȣ, ὁ, boreas, aquilo; (2) septentrio.
Βορεὰς, ἡ, filia Boreæ, *Soph. Antig.* 985.
Βορέηθεν, *adv.* a plaga septentrionali, a septentrione. A βορέας.
Βόρειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, borealis, septentrionalis.
Βορήιος, et βορειαῖος, *Poet.* pro βόρειος, *Ap.*
Βορῆν, *pabulum*, acc. sing. *Ion.* pro βοράν.
Βόρος, ρα, ρον, edax, vorax. A βορά.
Βορὸς, ρὰ, ρὸν, idem et ab eod.
Βοῤῥᾶς, ᾶ, ὁ, Boreas. A βορέας.
Βόσις, εως, ἡ, pastus, cibus; (2) pascuum. Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, *Theocrit.* 25, 8. A βόω, *pasco.*
Βοσκάδιος, ία, ιον, pascens, altilis. A
Βοσκὰς, άδος, pascens, a βόσκω· (2) avis quædam

dam marina; (3) piscis quædam species. (1) Φορέει δέ τε βοσκάδα νηδὺν εὐρείαν, *Nic. Ther.* 782.
Βοσκὴ, ἡ, pastus, *Æsch.*
Βόσκημα, ατος, τὸ, pecus; (2) pascua; (3) cibus. (1) ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα, *Soph. Trach.* 761. (3) ἔμοι γὰρ ἔσω τοῦμε νιν λυπεῖν μόνον βόσκημα, id enim solum mihi pro cibo sit, quod eos angam, *Id. El.* 363.
Βόσκησις, εως, ἡ, pastio.
Βοσκήσω, *pascam*, f. 1. ind. act.
Βοσκησεῖσθε, *pascemini*, 2. pl. f. 1. ind. med. *Dor.* pro βοσκήσεσθε, a βοσκέω, vel βόσκω.
Βοσκὸς, οῦ, ὁ, pastor, *V. L.* bubulcus. Διηγείρατε τὸν βοσκὸν, *Anal. Brunck.* 2, 107.
Βόσκοντι, pro βόσκουσι, a
Βόσκω, f. βοσκήσω, pasco. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας ὡς λόγος, *Eur. Ph.* 399. Βόσκου κένοις πνεύμασιν, *Soph. Aj.* 559. Ἃ (παιδάρια) ἐγὼ μόλις τρεφαινηπλοκοῦσ' ἔβοσκον, *Aristoph. Thesm.* 455. Οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, nempe ἡ κὴρ οἰκτρὰ ὥστε βόσκειν αὐτὴν, hic morbus miserabilis est ali, *Soph. Phil.* 1167. A βόω.
Βόσκομαι, vide præc. Ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι, spe mulceor, *Soph. Antig.* 1246. Τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, *Soph. Aj.* 558.
Βόσμορος, frumenti Indici genus, *Strabo.* Quasi βόσεως μόρον, *morum esculentum.*
Βοσοῤῥαίστης, ὁ, boves profligans, *Tryph.* A ῥαίω.
Βοσπόριος, ου, ὁ ϗ ἡ, bosporius. A
Βόσπορος, ου, ὁ, bosporus, quasi boum trajectus, fretum. Ex βοῦς et πόρος.
ΒΟ'ΣΤΡΥΞ, χος, ὁ, cincinnus, cirrus muliebris; (2) capillus, cæsaries. Hinc
Βοστρυχηδὸν, *adv.* in cincinni modum, in formam cirri. A præc.
Βοστρυχίζω, f. ίσω, in cincinnos plecto, capillum compono, calamistro. Ab eod.
Βοστρύχιον, ου, τὸ, cincinnulus. Dim. ab eod.
Βοστρυχόομαι, οῦμαι, unde βεβοστρυχωμένος, cincinnatus.
Βόστρυχος, ου, ὁ, idem quod βόστρυξ.
Βοστρυχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cincinni seu cirri formam habens. A præc.
Βόσω, *pascam*, f. 1. ind. act. a βόω.
Βοτάμια, ὧν, τὰ, pascua. A βόω.
Βοτάνη, ης, ἡ, herba, gramen. Ab eod. Hinc
Βοτανίζω, f. ίσω, herbas carpo, vello.
Βοτανηφάγος, ον, herbas comedens, *Opp.*
Βοτανικὸς, ἡ, ὸν, herbarius, ad herbas pertinens. Hinc ἡ Βοτανικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Botanica, peritia herbarum. Ab eod.
Βοτάνιον, ου, τὸ, herbula, herba pusilla. Dim.
Βοτανισμὸς, οῦ, ὁ, evulsio herbarum. A βοτανίζω.
Βοτανολογέω, ῶ, f. ήσω, herbas lego, colligo. Ex βοτάνη et λέγω.
Βοτανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, herbaceus, herbosus, herbis abundans. A βοτάνη.
Βότειρα, ας, ἡ, femina pastoris. A
Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, pastor. Καὶ βοτῆρας ἱππονόμους, *Soph. Aj.* 232. Adjective sumitur; Κατευγάσαντο βοτῆρα αὔλιον, *Apoll. Rhod.* 4, 1248. A βόσκω. Hinc
Βοτηρικὸς, ἡ, ὸν, pastoralis. A βοτήρ.
Βοτὸν, οῦ, τὸ, pecus, armentum, quod pascitur. *Plur.* τὰ βοτὰ, ῶν, oves. Ὀλέσαι Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν, *Soph. Aj.* 144. A βόσκω.
Βοτὸς, οῦ, ὁ, pascuum, alimentum. Ab eod.
Βοτρύδιον, ου, τὸ, racemulus; (2) acinus. Dim.
Βοτρυδὸν, *adv.* dense, instar racemi. A βότρυς
Βοτρυηρὸς, οῦ, ὁ, qui e botrufero genere est; τὰ βοτρυηρὰ pro ipsis botris, *Steph.*
Βοτρυηφόρος, et βοτρυοφόρος, idem quod βοτρυφόρος, *Eust.*
Βοτρυόδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, racemos elargiens, dans uvas, botrorum largitor. Ex δῶρον.
Βοτρυόεις, όεσσα, όεν, racemosus, racemi instar collectus et intortus. A βότρυς.
Βοτρυόκοσμος, ὁ ϗ ἡ, racemis ornatus.
Βοτρυόομαι, οῦμαι, racemor. A βότρυς.
Βοτρυόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, vitis, quia botros, ut liberos seu prolem, fert.
Βοτρυοσταγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ab uvis distillans. Ex βότρυς et στάζω, *stillo.*
Βοτρυοστέφανος, ου, ὁ ϗ ἡ, serto ex uvis redimitus. Epith. Bacchi.
Βοτρυοχαίτης, ου, ὁ, botros crinibus implexos habens. Ex βότρυς et χαίτη, *coma.*
ΒΟ'ΤΡΥΣ, υος, ὁ, botrus, uva; (2) racemus; (3) nomen herbæ; (4) *met.* de capillis.
Βοτρυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, racemosus. A præc.
Βοτρυφόρος, ὁ ϗ ἡ, uvas ferens.
Βου, *particula* augendi, ut βούλιμος, βούπαις.
Βουάγωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, pastor, armenti ductor. Ex βοῦς et ἄγω, *ago, duco.*
Βούβαλις, ιδος, ἡ, bubala, vacca silvestris. A
Βούβαλος, ὁ, bubalus, bos silvestris. A βοῦς.
Βουβάρος, ὁ, qui instar bovis est gravis; (2) tardus, stupidus. Ex βοῦς et βάρος.
Βουβαστικὸν ἕλκος, ulcus præhumidum, *Gorr. ex Aret.*
Βουβάστις, ἡ, Isis, *Ep.*
Βουβόσιον, ου, τὸ, locus ubi pascuntur boves. Ex βοῦς et βόσκω.
Βούβοσις, εως, ἡ, voracitas. Ex iisd. Unde
Βουβότας, boum pastor, *Dor.* pro
Βουβότης, ου, ὁ, boum pastor, bubulcus:
Βούβοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, pabulo abundans.
Βούβρωσις, εως, ἡ, magna fames; (2) tristitia, acerbus dolor. Ex βοῦ et βρῶσις.
ΒΟΥΒΩ'Ν, ῶνος, ὁ, inguen; (2) tumor circa inguina, vel in quacunque corporis parte. Hinc
Βουβωνιάω, ῶ, laboro tumore circa inguen; (2) laboro tumore quovis.
Βουγάϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, convicium in hominem magnæ staturæ, et viribus stulte ferocem. Ex βοῦ et γαίω, *glorior.*
Βουγενὴς, εος, ὁ ϗ ἡ, bove genitus. Ex βοῦς et γίνομαι, *nascor.*
Βούγληνος, ον, bubulas pupillas habens, *Nonn.*
Βούγλωσσον, ου, τὸ, lingua bubula, herba. *Angl.* BUGLOSS, BORAGE.
Βούγλωσσος, ου, ὁ, idem; (2) solea, piscis.
Βουδέψιον, ου, τὸ, bovinum corium. Ex δέψω.
Βούδορος, ου, ὁ ϗ ἡ, boves excorians. Ex δέρω.
Βουδρομέω, ῶ, f. ήσω, cursu incitato curro. Ex δρόμος.
Βουδρομία, ας, ἡ, cursus citus seu incitatus.
Βουζυγία, appellabatur Athenis familia quædam sacerdotio prædita, sic dicta a Buzyge quodam heroe, qui omnium primus junctis bobus arasse terram creditur.
Βουζύνιος, ον, pertinens ad juncturam bovis cum asino; ἀρὰ, diræ dictæ in eum qui junxerit, *Ern.*
Βουθερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui a bobus depascitur, herbosus. Ἐν βουθερεῖ λειμῶνι, herboso in prato, *Soph. Trach.* 188. Ex βοῦς et θέρος.
Βουθοίνης, boum comestor. Epith. Herculis, *Anthol. Steph.* 4, 8, 40.
Βούθορος, ὁ, insiliens vaccis, epith. tauri.
Βουθυσία, ας, ἡ, immolatio boum. A θύω.
Βουθυτέω, ῶ, f. ήσω, boves macto et immolo; (2) sacrifico. Ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει, *Eur. Hec.* 263. (2) βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ', *Soph. Œd. Col.* 887. A
Βουθύτης, ου, ὁ, qui boves mactat.
Βούθυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad boum mactationem pertinens. A βοῦς et θύω.
Βουϊρεύω, et βουτελέω, idem quod βουθετέω, *Hes.*
Βουκαῖος, ου, ὁ, bubulcus; (2) agricola rusticus, messor, *Theocr.* 10, 1. A βοῦς.
Βουκανάω, *Polyb.* Vide βυκανάω.
Βουκάπαι, ων, αἱ, boum præsepia. Ex κάπη.
Βουκάρδιος, ου, ὁ, sc. λίθος, bucardia, sc. gemma. Ex βοῦς et καρδία, *cor.*
Βούκεντρον, ου, τὸ, stimulus boum.
Βουκέραος, idem quod βούκερως, *Nic.*
Βουκέρας, fœnum Græcum.
Βούκερως, ω, ὁ ϗ ἡ, bubulis præditus cornibus; (2) fœnum Græcum. Ex κέρας.
Βουκέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, taurino et magno capite præditus; (2) equus Alexandri Magni.
Βουκεφάλειος, ον, idem. A præc.
Βουκινέω, boves abigere, *Varin.*
Βουκολέω, ῶ, f. ήσω, boves pasco; (2) pasco; (3) *pass.* erro, vagor; (4) inani spe lacto; *item,* blandis verbis, narratiunculis, &c. fallo ac decipio; *item* demulceo, delinio, Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται, *Aristoph. Pace,* 153. Βουκολεῖν τὸν δῆμον. *Idem Conc.* 81. A βουκόλος. Hinc
Βουκόλημα, ατος, τὸ, lenimen, solamen:
Βουκόλησις, εως, ἡ, delinitio, deceptio:
Βουκολητὴς, οῦ, ὁ, deceptor, *Hes.* A βουκολέω.
Βουκολία, ας, ἡ, armentum, grex boum:
Βουκολιάζω, f. άσω, et άξω, *Dorice,* pastoritium carmen cano. Ab eod.
Βουκολιάσδεις, *Dor.* pro βουκολιάζεις.
Βουκολιασμὸς, οῦ, ὁ, pastoritii carminis modulatio. A præc.
Βουκολιαστὴς, οῦ, ὁ, pastoritii carminis modulator. Ab eod.
Βουκολικὸς, ἡ, ὸν, pastoritius. A βουκόλος.
Βουκόλιον, ου, τὸ, armentum boum.
Βουκολὶς, ἡ, ad boves pascendos apta, v. gr. herba.
Βουκολισμὸς, οῦ, ὁ, pastoralis cantilena.
Βουκόλος, ου, ὁ, bubulcus, armentarius. Ex βοῦς et κόλον, *cibus.*
Βουκόρυζα, ἡ, magna gravedo.
Βουκόρυζος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum mucosus; (2) stolidus. Ex βοῦς et κορύζα.
Βοῦκος, ου, ὁ, pro βῶκος, bubulcus; (2) messor, ὑποκοριστικῶς pro βουκαῖος. A βοῦς.
Βουκράνιον, ου, τὸ, vitis nigra. A
Βούκρανον, τὸ, caput bubulum; (2) galea facta ex corio bubulo. Ex βοῦς et κράνον.
Βούκρανος, ον, bubulum caput habens. Ex
Βουλαῖος, αία, αῖον, consiliarius. Βουλαία θεὸς, dea quæ præsidet curiæ, senatui. Φείσασθε βουλαίας θεοῦ, *Appian. Pun.* 84. A βουλή.
Βουλαρχέω, ῶ, f. ήσω, consilii vel curiæ sum princeps. Ex βουλὴ et ἄρχω.
Βούλαρχος, ὁ, consilii publici princeps.
Βουλαφόρως, acc. pl. *Dor.* pro βουληφόρους.
Βούλει, *vis,* 2. sing. præs. ind. *Att.* pro βούλῃ.
Βουλεία, ἡ, munus senatorium.
Βουλεῖον, ου, τὸ, curia, *Herodot.* A βουλή.
Βούλεο, *velis,* 2. sing. præs. imperat. *Dor.* pro βούλου, seu βουλέσο, a verbo βούλομαι.
Βουλεύεσθαι, *in med.* cum de pluribus dicitur; inter se conferre consilia, seu deliberare, consultare inter se: at de uno, significat, secum deliberare vel consultare.
Βουλεύεο, *consultare,* 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro βουλεύεσο, a βουλεύω.
Βουλεύησθα, 2. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro βουλεύῃς.
Βούλευμα, ατος, τὸ, consilium, consultatio, deliberatio, molimen. Ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν, *Soph. Aj.* 44. A βουλεύω.
Βουλευμάτιον, parvum consilium, consiliolum. Πάντα ταυτὶ καταπάσω βουλευματίων, pro βουλευματίοις, omnia ista conspergam consiliolis, *Aristoph. Eq.* 99.
Βουλεύμενος, *volens,* præs. part. med. *Dor.* et *Poet.* pro βουλόμενος, a verbo βούλομαι.
Βουλεύομαι, consulo; ἡμῖν, nobis; ὑπὲρ σοῦ, tibi. Οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσται, neque nobis male consuluerimus, *Herodot.* 1, 112. Ἀστυάγης δέ μιν οὐκ εὖ βουλεύεσθαι ἔφη, Astyages dixit non bene sibi illum consulere, *Id. Ibid.* 116.
Βούλευσαι, 2. sing. a. 1. imperat. med. v. βουλεύω.
Βουλεύσαντε, nom. dual. a. 1. part. act.
Βούλευσεν, *consultavit,* 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἐβούλευσε.
Βούλευσις, εως, ἡ, consultatio; (2) accusatio insidiarum vitæ nostræ factarum, vel pecuniæ in publicum per calumniam petitæ, *Harpoc.* Ab eod.
Βουλευτήριον, ου, τὸ, consilii locus, curia, senatus; (2) consultor, senator. (2) δόλια βουλευτήρια, dolosi consultores, *Eurip. Andr.* 447. Ab eod.
Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, consultor, senator. Ab eod.
Βουλευτικὸς, ἡ, ὸν, consultus; (2) senatorius, ad senatum pertinens. Ab eod.
Βουλευτὸς, ἡ, ὸν, in deliberationem cadens.
Βουλεύω, f. εύσω, p. ευκα, consulto, delibero, consilia agito. Βουλεύειν νεώτερα περί τινος, ὄλεθρόν τινι, moliri. Ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον, *Soph. Aj.* 1074. Ἀλλ' ἄμεινον βεβούλευμαι τάδε, *Eur. Med.* 893. Τί

 βεβου-

βεβέλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν, *Aristoph. Lys.* 515. A βουλή.

Βουλέων, *consiliorum*, gen. pl. *Ion.* pro βουλῶν.

BOΥΛΗ', ῆς, ἡ, consilium; (2) consultatio.

Βούληαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro βούλῃ.

Βουληθείην, *voluerim*, 1. sing. a. 1. opt. pass.

Βουληγορεύω, apud senatum concionor. Δείσας δ' ὁ Κικέρων ἐβουληγόρησεν ὧδε, *App. Bell. Civ.* 3, 51.

Βουληθεὶς, *qui voluit*, a. 1. part. pass.

Βούλημα, ατος, τὸ, voluntas, arbitrium propositum. A βουλή.

Βουλῇσιν, *consiliis*, dat. plur. *Ion.* pro βουλαῖς.

Βούλησις, εως, ἡ, idem.

Βουλητικὸς, ἡ, ὸν, voluntarius. A

Βουλητὸς, ἡ, ὸν, sub voluntatem cadens; τὸ βουλητὸν, voluntas.

Βουληφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, consultor, consiliarius, princeps, magistratus. Ex βουλὴ et φέρω.

Βουλιμία, ας, ἡ, ingens fames. Ex λιμός.

Βουλιμίασις, εως, ἡ, idem. A

Βουλιμιάω, ῶ, f. άσω, fame ingenti et intolerabili premor. A βουλιμία.

Βούλιμος, ου, ὁ, idem quod βουλιμία.

Βουλιμώττω, idem quod βουλιμιάω.

Βούλιος, α, ον, consultus, *Æsch.*

BOΥ'ΛΟΜΑΙ, f. βουλήσομαι, volo, cupio; (2) malo; (3) opto.

Βουλόμαχος, ὁ, pugnandi semper cupidus, idem quod θυμομαχῶν.

Βουλόμενον, ου, τὸ, voluntas. Οὐδ' ἐπὶ τὸ κείνου βουλόμενον ἐλήλυθα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1270. Τὰ βουλόμενα, voluntas. Τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἐστὶ, *Id. Ibid.* 33.

Βουλυτὸς, οῦ, ὁ, vespera, tempus quo boves solvuntur, *Arriani Hist. Alex.* 2, 3. Ex βοῦς et λύω, *solvo.*

Βούμασθος, vel βούμαστος, ου, ὁ, uva quædam a crassitudine ita dicta. Ex βοῦ et μαστός.

Βουμελία, ας, ἡ, qu. dic. bubula fraxinus, species fraxini. Ex βοῦς, seu βοῦ, et μελία.

Βουμέλιος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Βουμολγὸς, οῦ, ὁ, qui vaccas mulget. Ex βοῦς et ἀμέλγω, *mulgeo.*

Βουμυκαὶ, et βούμυκοι, mugitus. A μυκή.

Βούνεβρος, ου, ὁ, hinnulus magnus.

Βουνιὰς, napi genus. A βουνός.

Βουνίζω, f. ίσω, accumulo, adgrego. Ab eod.

Βούνιον, ου, τὸ, idem quod βουνιάς.

Βουνὶς, ίδος, ἡ, sc. γῆ, terra collibus frequens.

Βουνοβατέω, ῶ, per colles incedo. Ex βαίνω.

Βουνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, montosus. Ex εἶδος.

Βούνομος, a bobus depastus.

Βουνόμος, bobus pascendis aptus, pascuis abundans, *Soph. El.* 181. (2) bubulcus. Ἀγέλαι βουνόμοι, armenta boum, *Id. Œd. Tyr.* 26. Ex νέμω.

Βουνοπατέω, ῶ, f. ήσω, colles calco, per colles ingredior. Ex βουνὸς et πατέω.

BOΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, collis, tumulus, clivus; (2) tumulus, acervus.

Βουνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, collibus seu tumulis frequens, clivosus, colli similis. A βουνός.

Βούπαις, αιδος, ὁ, puer vel adolescens grandis, et apicularum epitheton, quia e bobus nascuntur. Ex βοῦ et παῖς, *puer.*

Βουπάλειος, ον, magnus.

Βούπαλις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, multam luctam habens. Ex βοῦ et πάλη, *lucta.*

Βούπαλος, ου, ὁ, magnus luctator; (2) magnus; (3) magnus asinus. Ex iisd.

Βουπάμμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, boum possessor, pecoris dives. Ex βοῦς et πάω, *possideo.*

Βούπεινα, ης, ἡ, magna fames.

Βουπελάτης, ου, ὁ, bubulcus. Βουπελάται τε βοῶν, bubulci, *Apoll. Rhod.* 1342. Ex πελάζω, (nisi sit potius ab ἐλάτης, ut Lat. *subsequa*, Ern.)

Βουπλανόκτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, locus ubi boves vagantur. Ἄτης ἀπ' ἄκρων βουπλανοκτίστων λόφων, *Lycophr.* 29.

Βουπλάστης, ου, ὁ, qui boves fingit.

Βούπλευρον, ου, τὸ, herba quædam. A πλευρά.

Βούπληκτρον, ου, τὸ, bovis stimulus.

Βουπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex πλήσσω.

Βουποίμην, ενος, ὁ, boum pastor, bubulcus.

Βουπόλος, ου, ὁ, idem. Ex πολέω, *verso.*

Βουπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. veru magni. Ex βοῦς et πείρω, *transfigo.*

Βούπρησις, εως, ἡ, insectum ex cantharidum genere, scarabæo simile; (2) oleris sylvestris species. Ex βοῦς et πρήθω, *inflammo*, quia a bobus in herba devorata eos inflammat ac rumpit.

Βούπρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bovem vel caput bovinum in prora habet; (2) in quo bos antecedit. Ἄλλος ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος, *Soph. Trach.* 12. Ex βοῦς et πρῶρα.

BOΥ'ΡΑΣΣΟΣ, ου, ὁ, fructus qui clauditur spathe, seu elate, i. e. palma suo involucro inclusa.

BOΥ~Σ, βοὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, taurus, vacca; (2) bovina pellis; (3) flagellum factum e corio bubulo, *item* scutum; (4) piscis quidam; (5) numisma Atticum bovis imagine signatum.

Βουσκαφέω, subruo, proruo. Τοῦ μόσσυνας Ἐκτήνων ποτὲ στερρᾷ δικέλλῃ βουσκαφήσαντος γόνον, *Lycoph.* 433. E σκάπτω.

Βουστάθιον, ου, τὸ, bubile. A βοῦς et ἵσταμαι.

Βούσταθμον, ου, τὸ, idem. A σταθμός.

Βούσταθμος, ὁ, idem quod βούσταθμον, *Eur.*

Βουστάσιον, ου, τὸ, idem. A στάσις.

Βουστασία, ἡ, et βούστασις, εως, ἡ, idem.

Βουστροφηδὸν, *adv.* vertendo et flectendo se more boum arantium, i. e. a sinistra ad dextram, et a dextra ad sinistram; unde de scriptura antiqua Græcorum tali dicitur. Ex βοῦς et στρέφω.

Βούστροφος, ον, aratus, ad arandum aptus. Οἱ δ' ἐν μεταφρένοισι βουστρόφοις χθονὸς, *Lycoph.* 1438. Ex iisd.

Βουσφαγέω, ῶ, f. ήσω, boves macto. Ex σφάζω.

Βουσφαγία, ας, ἡ, boum mactatio. A præc.

Βούτας, *Dor.* pro βούτης, pastor; (2) bubulus. Ἂν ἐν Ἴδᾳ κρίνει ἀνὴρ βούτας, *Eurip. Hec.* 644. (2) βούταν φόνον Ἑλλὰς αἴξει, bubulam cædem, *Id. Hippol.* 537.

Βούτης, ου, ὁ, pastor boum, bubulcus. A βοῦς.

Βούτιμος, ου, ὁ, bovis pretium æquans. Ex βοῦς et τιμή, *pretium.*

Βούτομον, ου, τὸ, frutex palustris et pratensis, *Theocr.* Ex βοῦς et τέμνω.

Βούτομος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Βούτορος, ου, ὁ ϗ ἡ, boves penetrans et transfigens, epith. magni veru. Ex τορέω.

Βουτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, boves alens. Ex τρέφω.

Βουτύπος, ου, ὁ ϗ ἡ, boves cædens, qui boves mactat; (2) species animalculi vexantis boves, œstrus. Ὅτ' ἐπιζέσῃ ὀξὺ κελεύων βουτύπος, *Oppian. Hal.* 2, 528. Ex τύπτω.

Βουτύρινος, ίνη, ινον, e butyro factus. A

Βούτυρον, ου, τὸ, butyrum. Ex βοῦς et τυρός.

Βουφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, boves vorans; (2) valde vorax, valde edax. A βοῦς, vel βοῦ, et φαγεῖν.

Βούφθαλμον, ου, τὸ, buphthalmum, herba. Ex βοῦς et ὀφθαλμὸς, quia flores ejus oculis bovinis similes sunt. *Angl.* OX-EYE.

Βουφονέω, ῶ, f. ήσω, boves macto:

Βουφόνια, ων, τὰ, boum mactationes, festus dies apud Athenienses. A

Βουφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui boves cædit et mactat; (2) Jovis Polici sacerdos, *Paus.* Ex βοῦς et φονὴ, *cædes.*

Βουφορβέω, ῶ, f. ήσω, boves pasco.

Βουφόρβια, ων, τὰ, armenta. Τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα νικῶσι, πυγμὴν καὶ πάλην, βουφόρβια (ἣν ἄγεσθαι), *Eurip. Alc.* 1033. A

Βουφορβὸς, οῦ, ὁ, qui boves pascit, bubulcus. Ex βοῦς et φέρβω, *pasco.*

Βουφόρτος, ον, onustus valde gravibus sarcinis, *Ep.* A βοῦς et φέρω.

Βουχανδὴς, έος, οῦς, valde capax, amplissimus, de cratere, lebete, &c. Ex βοῦ et *Poet.* χανδάνω, *capio.*

Βουχέτιος, α, ον, a Βούχετα, nom. pl. urbe Epiri, *Call.*

Βούχιλος, ον, herbosus, alendo pecori aptus. Βουχίλου κράντορες Ἀρκαδίης, pascuis abundantis domini Arcadiæ, *Analecta Brunck.* 2, 107.

Βοῴην, 1. sing. præs. opt. *Att.* pro βοῷμι, a verbo βοάω, *clamo.*

Βόων, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐβόαον.

Βοώνης, ου, ὁ, boum emptor, sive ad sacra, sive in macellum, nomine publico, nomen curationis publicæ, ejusdem valde honestæ. Ex βοῦς et ὠνέομαι, *emo.*

Βοώνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bove emptus. Ex iisd.

Βοῶντι, *clamantibus*, dat. plur. præs. part. act. *Dor.* pro βοῶσι, a verbo βοάω.

Βοώπης, ου, ὁ, et βοῶπις, ιδος, ἡ, magnos (i. e. pulcros) oculos habens. Ex ὤψ.

Βοωτέω, bobus agitatis aro. Γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, *Hesiod. Dies et Opera*, 389.

Βοώτης, ου, ὁ, bubulcus, nomen astri.

Βόωψ, βόωπος, piscis quidam.

Βραβεία, ας, ἡ, actio moderandi certamen et constituendi de eo; (2) dijudicatio et disceptatio quævis. Ὅπως κλύοιμι σου κοινὰς βραβείας, *Eurip. Phœn.* 452. A βραβεύς.

Βραβεῖον, ου, τὸ, victoriæ præmium. Ab eod.

Βραβευέτω, *palmam ferat*, 3. sing. præs. imp. act. verbi βραβεύω, *palmam fero.*

BΡΑΒΕΥ'Σ, έως, ὁ, qui dat præmium certaminis, judex certaminis; (2) arbiter rerum aliarum et præmia diribens, vel certamina quæque disceptans. (2) σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς, *Eurip. Or.* 1065.

Βραβευτὴς, οῦ, ὁ, idem.

Βραβεύω, f. εύσω, præmium do certaminis; (2) certaminis sum arbiter et moderator; (3) moderor, dispenso, guberno, rego, præsum; (4) *simpliciter*, tribuo, præbeo, do. Βραβεύειν τὴν δίκην, *Plut.* A βραβεύς.

Βραβῆς, *Att.* pro βραβεῖς, nom. plur. a recto βραβεὺς, *Soph. El.* 690.

BΡΑ'ΒΥΛΟΝ, ου, τὸ, prunum Damascenum.

Βραγχαλέος, έα, έον, raucus. A βράγχος.

Βραγχάω, idem quod βραγχιάω, *Poll.*

Βράγχη, ἡ, *Suid.* Βράγχος, τὸ, *Hes.* morbus in suibus.

Βράγχια, ων, τὰ, branchiæ quibus pisces spirant; (2) fauces porci. A βράγχος.

Βραγχιάω, ῶ, raucesco. Ab eod.

Βραγχιοειδὴς, ἐς, branchiis similis.

BΡΑ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, raucedo, raucitas.

Βράγχω, laqueis irretitus hæreo, *E. M.*

Βραγχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, raucus. A βράγχος.

Βραδέως, *adv.* tarde, sero; (2) segniter, cunctanter. A βραδύς.

Βράδος, τὸ, idem quod βραδύτης, *Xen.*

Βραδύγλωσσος, vel βραδύγλωττος, ου, ὁ ϗ ἡ, tardiloquus, qui tardioris est linguæ.

Βραδυδινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui tardo vortice circumagitur; (2) tardus ad motum. Ex βραδὺς et δίνη, *vortex.*

Βραδύκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, tardos seu seros dans fructus.

Βραδυκίνητος, ον, tardus, tarde incedens. A κινέω.

Βραδύνοια, ας, ἡ, tarditas ingenii. A

Βραδύνοος, *contr.* βραδύνους, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tarda est mente et ingenio. Ex νόος.

Βραδύνω, f. υνῶ, tardo, cunctor. A βραδύς.

Βραδυπειθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ægre sibi persuaderi sinit. Ex βραδὺς et πείθω.

Βραδυπεπτέω, ῶ, f. ήσω, tarde coquo; (2) tarde concoquo. Ex βραδὺς et πέπτω, *coquo.*

Βραδυπεψία, ας, ἡ, tarda et imbecilla concoctio. Ex iisd.

Βραδυπλοέω, f. ήσω, tarde navigo. Ἐν ἱκαναῖς δὲ ἡμέραις βραδυπλοοῦντες, *Act.* 27, 7. Ex βραδὺς et πλοῦς, *navigatio.*

Βραδύπνοος, ου, ὁ ϗ ἡ, spiritum ægre trahens.

Βραδυπορέω, ῶ, f. ήσω, tarde progredior. A

Βραδυπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, tarde transiens.

Βραδύπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, tardigradus; (2) lentus.

BΡΑΔΥ'Σ, εῖα, ὺ, *Gen.* έος, είας, έος, tardus, segnis; (2) tardus ingenio. *Comp.* βραδίων, vel βράσσων, vel βραδύτερος. *Superl.* βράδιστος, vel βραδύτατος.

Βραδυσκελὴς, έος, tardigradus, tarde incedens. Ex σκέλος, *crus.*

Βραδυ-

Βραδυςομέω, ῶ, f. ήσω, impedite et difficulter loquor. Ex ςόμα, ος.

Βραδύτης, ητος, ἡ, tarditas, cunctatio; (2) segnities. A βραδύς.

Βραδυτόκος, ȣ, ἡ, tarde pariens. Ex τίκτω.

Βραδύφωνος, ον, idem quod βραδύγλωσσος, *Cyr.*

Βραδυχρόνιος, ον, serus.

ΒΡΑ'ΖΩ, fut. άσω, ferveo, bullio; (2) agito, quatio. Βρασθῇ τὰ ἔνδον τȣ̃ θώρηκος, *Aret.* (2) σκύμνον παρ' ἀγκάλησιν ἀῦτȣ βράσας, *Lycoph.* 461.

ΒΡΑ'ΘΥ, υος, τὸ, sabina, seu savina, herba.

Βράκανα, τὰ, olera agrestia quæ non facile purgantur.

Βράκος, pro ῥάκος, *Theocr.*

Βρασθεὶς, a. 1. part. pass. verbi βράζω.

Βράσμα, ατος, τὸ, æstus, fervor; (2) agitatio, velut aquæ ferventis. A βράζω. Hinc

Βρασματίας, ȣ, ὁ, qui fit cum fervore; (2) ebullitioni similis, *de vento.*

Βρασματώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, immodicus, qui quasi fervet. Ab eod.

Βρασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod βράσμα.

Βράσσω, idem quod βράζω.

Βράσσων, pro βραδίων, *Hom.*

Βράχε, 3. sing. imperf. vel a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔβραχε, a βράχω.

Βραχέα, τὰ, brevia. Quasi a βράχος, εος.

Βραχέη, nom. sing. f. g. *Ion.* pro βραχεῖα.

Βραχεὶς, *perfusus*, a. 2. part. pass. verbi βρέχομαι, seu βρέχω, *madefacio.*

Βραχέως, *adv.* breviter; (2) paucis; (3) ad breve tempus.

Βραχιόνιον, τὸ, ornamentum brachii, armilla, *Xen.*

Βραχιονιςὴρ, ῆρος, ὁ, armilla. Ἐπιθυμήσασα τῶν χρυσῶν βραχιονιςήρων, *Plutar. in Romulo,* 5.

ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, brachium, lacertus; (2) armus, v. gr. vituli.

Βραχύβιος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui brevis est vitæ. Hinc

Βραχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ brevitas.

Βραχυβλαβὴς, ὲς, parum, leviter nocens.

Βραχύβωλος, ον, parum glebæ habens, Epith. prædioli parvi.

Βραχυγνώμων, ὁ ϰ ἡ, tardus et tenuis consilii.

Βραχύδρομος, ον, tardus, tarde currens.

Βραχυεπὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, breviloquus, brevitatis in dicendo studiosus. Ex ἔπος.

Βραχυεπῶς, *adv.* breviter, paucis verbis.

Βραχυκαταληκτέω, ῶ, f. ήσω, in brevem sc. syllabam desino; (2) pede uno brevior sum:

Βραχυκατάληκτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, in brevem desinens; pede uno brevior. Ex βραχὺς et καταλήγω, *desino, terminor.*

Βραχυκομέω, ῶ, f. ήσω, comam brevem gesto. Ex κόμη.

Βραχυκωλία, ἡ, membrorum brevitas, cola brevia, *Hermog.*

Βραχύκωλος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, brevibus membris constans. Ex κῶλον.

Βραχύλεκτος, ον, brevis in dicendo. Ex λέγω.

Βραχυλογέω, brevis sum in loquendo.

Βραχυλογητέον, brevi oratione utendum, *Steph.*

Βραχυλογία, ας, ἡ, breviloquentia. A

Βραχυλόγος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, brevis in sermone.

Βραχυμέρεια, ας, ἡ, tenuitas partium. A

Βραχυμερὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, cujus partes sunt breves et exiguæ, tenuis. Ex μέρος.

Βραχυμογὴς, ὲς, brevi temporis spatio laborans, *Hipp.*

Βραχυμυθία, ας, ἡ, breviloquentia. A μῦθος.

Βραχυντικὸς, ἡ, ὸν, breviandi vim habens. A

Βραχύνω, fut. υνῶ, corripio, breve reddo. A βραχύς.

Βραχύνωτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, brevis tergo, breve dorsum habens. Ex βραχὺς et νῶτος.

Βραχυόνειρος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, pauca habens somnia.

Βραχυπαραληκτέω, ῶ, f. ήσω, penultimam brevem habeo. A

Βραχυπαράληκτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, cujus penultima brevis est. Ex βραχὺς et παραλήγω.

Βραχύπνοος, *contr.* βραχύπνȣς, ȣ, ὁ ϰ ἡ, breves simulque tardos spiritus ducens. Ex βραχὺς et πνοὴ, *spiritus.*

Βραχύπολις, parva, epith. urbis.

Βραχύπορος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, breves meatus habens.

Βραχυπότης, ȣ, ὁ, parum potans.

Βραχύποτος, ȣ, ὁ, parum potans.

Βραχυῤῥιζία, ας, ἡ, brevitas radicum. A

Βραχύῤῥιζος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, breves radices habens. Ex βραχὺς et ῥίζα, *radix.*

ΒΡΑΧΥ'Σ, εῖα, ὺ, *Gen.* έος, είας, έος, brevis, parvus, exiguus. Hinc (2) ἐν βραχεῖ, brevi, brevi tempore, subito, repente, paucis; (3) κατὰ βραχὺ, sensim, paullatim; (4) βραχὺ, aliquantum, interdum, paullisper, parvi momenti.

Βραχυσίδηρος, brevis, levis, epith. teli.

Βραχυςελέχης, qui parvo seu brevi caudice est. Ex βραχὺς et ςέλεχος, *caudex.*

Βραχυςομία, ἡ, brevitas oris. A

Βραχύςομος, ὁ ϰ ἡ, qui brevi est ore, sive parvo orificio. Ex βραχὺς et ςόμα.

Βραχυσυλλαβία, ας, ἡ, brevitas orationis, carminis.

Βραχυσύλλαβος, ὁ ϰ ἡ, paucis syllabis constans, epith. pedis, numeri. A συλλαβή.

Βραχυσύμβολος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui parvum seu exiguum symbolum ad convivium confert.

Βραχυτελὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, brevem finem habens. Ex βραχὺς et τέλος.

Βραχύτης, ητος, ἡ, brevitas. A βραχύς.

Βραχυτομέω, ῶ, f. ήσω, curte recido. A

Βραχύτομος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, curte recisus. Ex βραχὺς et τέμνω, *seco.*

Βραχυτράχηλος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, breve collum habens.

Βραχύυπνος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, brevi contentus somno.

Βραχυφαγία, ἡ, tenuitas victus, paucitas.

Βραχυφεγγίτης, ȣ, ὁ, breve et exiguum lumen habens; exiguum lumen præbens, *Suid.* Ex βραχὺς et φέγγος.

Βραχύφυλλος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, brevia habens folia.

Βραχυχρόνιος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, brevi tempore durans.

Βραχυώτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, breves habens auriculas. Ex βραχὺς et ȣ̃ς, *auris.*

ΒΡΑ'ΧΩ, sono, sonitum seu crepitum edo, strepo. Est onomatopœia. Hinc ἔβραχε, et βράχε, *apud Poetas.* Ἔβραχε χαλκὸς, *Il.* 4, 420.

Βρέγμα, ατος, τὸ, sinciput. A βρέχω.

Βρεγμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.

Βρέμεσθαι, *fremere,* præs. inf. med. verbi

ΒΡΕ'ΜΩ, fremo, murmuro. Μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων, *Eur. Ph.* 113.

ΒΡΕ'ΝΘΙΞ, vel βρένθις, lactuca:

Βρένθιον, et βρένθειον, τὸ, unguentum e floribus. Unde βρενθινὰ, *fucus.*

ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, ȣ, ὁ, tumor, fastus; (2) avicula incerta.

Βρενθύομαι, et βρενθύνομαι, superbio, elato animo sum, eumque gestu et vultu prodo. *Ap. antiquiores,* vox comica; (2) *apud posteriores,* varia quæ ab superbia fiunt, aut cum superbia quadam conjuncta sunt, ut indignor, irascor, fastidio; aut superborum moribus insunt, ut severo et composito vultu aliquid facere, v. gr. meditari, *Ern.* Ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται, *Aristoph. Pac.* 26. A βρένθος.

Βρέξις, εως, ἡ, pluvia. A βρέχω.

Βρέξαι, *pluere,* a. 1. inf. act. verbi βρέχω.

ΒΡΕ'ΤΑΣ, τὸ, simulacrum rude e ligno.

Βρεφικὸς, ἡ, ὸν, infantilis. A βρέφος.

Βρεφικῶς, infantiliter.

Βρεφοκτονία, ας, ἡ, infanticidium:

Βρεφοκτόνος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, infanticida. Ex κτείνω.

ΒΡΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, infans; (2) fœtus animalis cujuscunque, etiam ova; (3) βρεφόθεν, ab infantia.

Βρεφοτροφεῖον, ȣ, τὸ, locus alendis et educandis infantibus destinatus. Ex τρέφω.

Βρεφουργέω, infantem efficio, *Ep.* A βρέφος et ἔργον.

Βρεφύλλιον, ȣ, τὸ, infantulus. Dim. a βρέφος.

Βρέχμα, ατος, τὸ, sinciput: et

Βρεχμὸς, ȣ̃, ὁ, idem: A

ΒΡΕ'ΧΩ, f. ξω, madefacio, irrigo, pluo. Ἤρξατο βρέχειν τȣ̀ς πόδας αὐτȣ̃ τοῖς δάκρυσι, *Luc.* 7, 38. Βρέχει ἐπὶ δικαίȣς ϰ ἀδίκȣς, *Matt.* 5, 45.

ΒΡΙ˜, *partic.* insep. quæ in *compositione* intensionem notat, redditurque fere per *valde,* vel *vehementer.*

Βριαρὸς, ρὰ, ρὸν, fortis, validus.

Βριαρόχειρ, ὁ ϰ ἡ, robustus.

ΒΡΙΑ'Ω, ῶ, f. άσω, robustum reddo; (2) robustus sum; (3) extollo; (4) tumesco. Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει, *Hesiod. Op.* 5.

Βριζόμαντις, εως, ὁ ϰ ἡ, qui ex somniorum interpretatione futura prædicit. Ex βρίζω.

ΒΡΙ'ΖΩ, f. ίσω, vel ξω, post cibum dormio. Ἔνθ' ȣ̓κ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, *Il.* 4, 223.

Βριήπυος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, vehementer clamans. Ex βρῖ et ἠπύω, *clamo.*

Βρίθος, εος, τὸ, pondus, gravitas. A βρίθω.

Βριθοσύνη, ης, ἡ, idem et ab eod. Ut et

Βριθὺς, εῖα, ὺ, *Gen.* έος, είας, έος, gravis.

Βριθύκερως, ω, ὁ ϰ ἡ, gravia habens cornua. Ex βριθὺς et κέρας, *cornu.*

Βριθύνοος, *contr.* βριθύνȣς, ȣ, ὁ ϰ ἡ, gravem et prudentem mentem habens.

ΒΡΙ'ΘΩ, sum gravis, ingravesco, onustus sum; (2) deorsum vergo præ pondere, inclinor; (3) ingruo, impressionem facio; (4) abundo; (5) gravo. Ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακρȣ̃ πλȣ́τȣ βάρει, *Soph. Aj.* 130.

Βριμάζω, f. άσω, leonis voce utor: et

Βριμαίνω, f. ανῶ, idem; (2) excandesco. A

Βριμάω, ῶ, fremo, irascor. A

Βρίμη, ης, ἡ, robur, potentia. Μηδείης βρίμη, *Apoll. Rhod.* 4, 1677. A βριάω.

Βριμηδὸν, *adv.* cum fremitu.

Βρίμημα, ατος, τὸ, fremitus.

Βρίμηνις, ἡ, iracundia. A βρῖ et μῆνις.

ΒΡΙΜΟ'ΟΜΑΙ, ȣ̃μαι, idem quod βριμάομαι. Ἐβριμȣ̃το τῷ τε Κύρῳ, ϰ τοῖς Μήδοις, *Xen.*

Βριμὼ, όος, ἡ, Proserpina.

Βρισάρματος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, currum gravans. Ex βρίθω et ἅρμα.

ΒΡΙ'ΣΣΟΣ, ȣ, ὁ, echini marini genus.

Βριτομάρτις, Dianæ cognomen.

Βρόγχια, ων, τὰ, pulmonis concava. A βρόγχος.

Βρογχία, ἡ, arteria cartilaginea, aspera.

Βρογχιάζω, f. άσω, p. ακα, deglutio, devoro.

Βρογχοκήλη, ης, ἡ, struma, tumor in gutture seu aspera arteria. A βρόγχος et κήλη.

ΒΡΟ'ΓΧΟΣ, ȣ, ὁ, guttur, fauces; (2) aspera arteria.

Βρογχοπαράταξις, εως, ἡ, qu. prælium gulæ. Vox per jocum ficta, *apud Athen.*

Βρομέω, ῶ, f. ήσω, fremo. A βρέμω.

Βρομιάζω, f. άσω, bacchor. A

Βρόμιος, ȣ, ὁ, Bromius, cognomen Bacchi. A βρόμος.

Βρομιῶτις, τιδος, ἡ, Baccha; (2) vinosa. Πᾶσαι δ' ἐςάλαον βρομιώτισι δάκρυ παρειαί, *Oppian. Cyneget.* 4, 300. (2) πίδακι δ' ἐμπέλασαν βρομιώτιδι, *Id. ibid.* 4, 340.

Βρόμοεις, εσσα, εν, fremens, *Naz.* A βρόμος.

Βρόμος, ȣ, ὁ, fremitus, fragor; (2) avena.

Βρομώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, murmur edens. A præc.

Βρονταῖος, αία, αῖον, tonitrualis, tonans:

Βροντάω, ῶ, f. ήσω, tono:

Βροντεῖον, ȣ, τὸ, machina theatralis, qua tonitruum fragores imitantur. A

ΒΡΟΝΤΗ', ῆς, ἡ, tonitru:

Βρόντημα, ατος, τὸ, idem. A βροντάω.

Βροντησικέραυνος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, tonans et fulminans.

Βροντογενὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, filius vel filia tonitru. Ex βροντὴ et γείνομαι, *nascor.*

Βροντόπαις, αιδος, ὁ ϰ ἡ, idem.

Βροντοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϰ ἡ, tonitru faciens. Ex ποιέω.

Βροντόφωνος, ον, vocem gravem, tonitrubus similem, habens. Ex φωνή.

Βροτεᾶν, gen. pl. f. g. *Dor.* pro βροτέων. A

Βρότειος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, mortalis, humanus:

Βρότεος, έα, εον, idem:

Βροτήσιος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, idem. Βεβλήσεται τις θεῶν βροτησίᾳ χερὶ; *Eurip. Or.* 271. Κακῶν ἀπαλλάξασα τῶν βροτησίων, *Id. Androm.* 1256. A βροτός.

Βροτοβάμων, *Dor.* pro

Βροτοβήμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, calcator hominum. Ex βροτὸς et βῆμα, *gressus.*

Βροτόγηρυς, υος, ὁ ϰ ἡ, voce humana loquens.

Βροτοδαίμων, ὁ, semideus, *Hes.*

Βροτοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, qui est humana specie; (2) homini similis. Ex εἶδος.

Βροτόεις, όεσσα, όεν, saniosus, cruore respersus. A βρότος, *cruor.*

Βροτοκλωστεῖρα, ἡ, hominibus faticina, *Man.* A βροτὸς et κλωστήρ.

Βροτοκτονέω, hominem interficio. A

Βροτοκτόνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, homicida. Ex κτείνω.

Βροτολοιγὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, idem.

ΒΡΟΤΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, mortalis; (2) homo.

ΒΡΟ'ΤΟΣ, ȣ, ὁ, sanies, cruor; (2) sanguis pulvere permixtus. Hinc

Βροτοσκόπος, ον, homines eorumque actiones spectans, inspiciens, epith. Furiarum.

Βροτόσσοος, ον, salutaris hominibus.

Βροτοστυγὴς, ὲς, invisus hominibus. A στύγος.

Βροτοφθόρος, ον, hominibus perniciosus. A φθορά.

Βροτόω, ῶ, f. ώσω, cruore inficio, cruento. A βρότος.

Βροτόω, reddo hominem mortalem, *Naz.*

ΒΡΟΥ͂ΚΟΣ, seu βρȣ̃χος, ȣ, ὁ, species locustarum, *Lev.* 11, 22.

Βρόχειτος, ὁ, laqueus. A βρόχος.

Βροχὴ, ῆς, ἡ, pluvia vehemens, nimbus. A βρέχω, *humecto.*

Βροχθίζω, f. ίσω, sorbeo; (2) voro; helluor. A

Βρόχθος, ȣ, ὁ, guttur; (2) lagena. A βρόγχος.

Βροχθώδης, έος, ὁ ᾗ ἡ, cavus, aridus, epith. lacus. Ἐπὶ βροχθώδει λίμνῃ, *Nic. Ther.* 366.

Βρόχιος μόρος, suspendio, qu. dic. laquearis mors, *Nonn.*

Βροχὶς, ίδος, ἡ, laqueus.

Βρόχος, ȣ, ὁ, idem.

Βρόχω, sorbeo, voro, deglutio: *inus.* unde ἀναβρόξειε, καταβρόξειεν, *apud Hom.*

Βρυάζω, f. άσω, floreo, germino; (2) lætor, exsulto. A βρύω.

Βρύγδην, *adv.* cum stridore dentium; (2) fuse. A βρύχω.

Βρύγμα, ατος, τὸ, morsus. Ab eod.

Βρυγμὸς, ȣ̃, ὁ, stridor dentium; (2) fremitus; (3) rugitus. Ab eod.

ΒΡΥ'ΚΩ, f. ξω, mordeo; (2) rodo; (3) deglutio. (2) ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει, exedit, *Soph. Trach.* 987. Βρύκουσά σȣ τὰς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω, *Aristoph. Lys.* 367.

Βρύλλω, potito, subbibo; (2) sorbeo, sorbillo; inebrior. A

ΒΡΥ͂Ν, vox infantium potum petentium.

Βρυόεις, όεσσα, όεν, *Gen.* όεντος, όεσσης, όεντος, muscosus; (2) mollis, friabilis. A

ΒΡΥ'ΟΝ, ȣ, τὸ, muscus. *Angl.* MOSS. (2) alga, *Plin. Angl.* SEA-WRACK.

Βρυοφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, musci fertilis. Ex φέρω.

Βρυόω, ῶ, f. ώσω, musco oppleo. A βρύον.

Βρύσις, εως, ἡ, quasi dic. scaturitio. A βρύω.

Βρύτεα, ων, τὰ, reliquiæ granorum post excoctam cerevisiam, *item* fraces vinaceæ. A

ΒΡΥ'ΤΟΝ, ȣ, τὸ, cerevisia, potus ex hordeo.

Βρύτος, ȣ, ὁ, idem.

Βρύττω, idem quod βρύχω, edo, devoro, *E. M.* (2) ab hoc, febri laboro, *Id.*

Βρυχαλέος, έα, έον, rugiens. A βρύχω.

Βρυχανάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, ejulo. Ab eod.

Βρυχάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, rugio, mugio, infremo. Δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας, *Soph. Œd. Tyr.* 1265 βρυχώμενον σπασμοῖσι, *Id. Trach.* 805. Ἐβρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτȣσα, *Id. ibid.* 904. Ὑπεστέναζε, ταῦρος ὡς, βρυχώμενος. Ab eod.

Βρυχὴ, ἡ, stridor e contritu, v. gr. dentium, fremitus. Hinc

Βρυχηδὸν, *adv.* cum rugitu, cum fremitu:

Βρυχηθμὸς, ȣ̃, ὁ, rugitus, ejulatio, gemitus:

Βρυχήμα, ατος, τὸ, idem.

Βρύχιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, submersus, mergens, obruens, et strepens fluctibus. A βρύω, (vel potius a βρέχω, unde βροχὴ, *Ern.*)

Βρυχμὸς, ȣ̃, ὁ, morsus, rosio, strepitus. A

ΒΡΥ'ΧΩ, f. ξω, frendo, strideo, mordeo cum stridore dentium; (2) fremo; (3) mugio; (4) gemo; (5) *in med.* furo. Ἔβρυχον τȣ̀ς ὀδόντας ἐπ' αὐτὸν, *Act.* 7, 54. (1) ὅστις, ὥστε παρθένος βέβρυχα κλαίων, *Soph. Trach.* 1071. (5) ὑπεστέναζε, βρυχώμενος, *Soph. Aj.* 321.

Βρυχώδης, ες, strepens fluctibus.

ΒΡΥ'Ω, f. ύσω, scateo; (2) fundo; (3) germino; (4) floreo; (5) abundo, circumfluo; (6) scatere facio; (7) mano. Μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ ᾗ τὸ πικρὸν; *Jac.* 3, 11. Βρύων μελίτταις ᾗ προβάτοις; *Aristoph. Nub.* 45.

Βρυώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, idem quod βρυόεις.

Βρυώνη, ἡ, idem quod βρυωνία, *Nic.*

Βρυωνία, ας, ἡ, vitis genus, bryonia. A βρύον. *Angl.* BRYONY.

Βρυωνὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Βρωθεὶς, *rosus,* a. 1. part. pass. verbi βρώσκω.

Βρῶμα, ατος, τὸ, esca, cibus; (2) quod exesum et erosum est. A βρώσκω.

Βρωμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, proprie, (1) de ruditu asinorum; tum, (2) de clamore aliarum belluarum, ut leonis atque etiam hominum iratorum; (3) fœteo. A βρῶμος.

Βρωματίζω, f. ίσω, cibum do. A βρῶμα.

Βρωμέω, ῶ, f. ήσω, fœteo. A βρῶμος.

Βρώμη, ης, ἡ, cibus, edulium, esca. A βρώσκω· (2) ruditus. A βρέμω, *Ern.*

Βρωμήεις, ήεσσα, ῆεν, rudens. A βρωμάομαι.

Βρώμησις, εως, ἡ, ruditus. Ab eod.

Βρωμήτης, ȣ, ὁ, qu. dic. ruditor, rudens.

Βρωμήτωρ, ορος, ὁ, asinus. Νȣ̃σον δ' ἀργαλέην βρωμήτορος δέξατο, *Nic. Ther.* 357. Ab eod.

Βρωμολόγος, ȣ, ὁ, fœtores loquens. Vox inepta *apud Lucian.*

ΒΡΩ͂ΜΟΣ, ȣ, ὁ, graveolentia, fœtor; (2) virus. Hinc

Βρωμώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, fœtidus.

Βρωσείω, esurio, edere cupio. A βρώσκω.

Βρώσιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, esculentus, edulis. A

Βρῶσις, εως, ἡ, cibus, edulium; (2) ipsa comedendi actio; (3) erosio. A

ΒΡΩ'ΣΚΩ, f. βρώσω, comedo, depasco, consumo. Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', gramina, *Il.* 22, 94. Hinc

Βρωτικὸς, ἡ, ὸν, edulis, cibo aptus.

Βρωτὴρ, ῆρος, ὁ, comestor, *Nic.* A βρώσκω.

Βρωτὸς, ἡ, ὸν, edulis, esculentus, *Æsch.*

Βρωτὺς, ἡ, cibus, esca, *Hom.*

ΒΥ͂, vox infantis vagientis.

ΒΥ'ΑΣ, ȣ, ὁ, bubo, avis nocturna.

Βυβλάριον, ȣ, τὸ, chartula ex papyro. Dim.

Βύβλινος, ίνη, ινον, chartaceus, papyraceus.

Βυβλίον, τὸ, papyracea charta, in qua nihil scriptum est; (2) funiculus nauticus. A

ΒΥ'ΒΛΟΣ, ȣ, ὁ, papyrus Ægyptia; (2) herba quædam papyro similis; (3) liber.

Βύζην, *adv.* dense. Τὰς μὲν ȣ̂ν ἔπλȣς ταῖς ναυσὶν ἀντιπρώροις βύζην κλῄσειν ἔμελλον, navibus confertim collocatis, *Thucyd.* 4, 8. A

Βύζω, f. ύσω, refercio: (2) vagio; (3) bubulo. A βύω, *obturo,* vel βῦ, *voce infantium,* vel βύας, *bubo.*

Βυθίζεσθαι, *demergi,* præs. inf. pass. verbi

Βυθίζω, f. ίσω, mergo. A βυθός.

Βύθιος, ία, ιον, qui est in profundo, profundus, unde τὰ βύθια, aquatilia; (2) marinus, navalis. Ἐν πτολέμῳ βυθίῳ, *Oppian. Cyneget.* 2, 62. Ab eod.

Βυθῖτις, quæ est in profundo. Βυθῖτις ψάμμος, *Anthol.* 41. Ab eod.

Βυθίως, *adv.* sub fluctibus. A βύθιος.

ΒΥΘΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, gurges, profundum.

Βυθοτρεφὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, in profundo nutritus. Ex βυθὸς et τρέφω, *nutrio.*

Βυκανάω, buccina cano. A

ΒΥΚΑ'ΝΗ, ης, ἡ, buccina. Hinc

Βυκάνημα, ατος, τὸ, clangor buccinarum.

Βυκανίζω, f. ίσω, buccino. Ab eod.

Βυκανιστήριον, ȣ, τὸ, buccina. A

Βυκανιστὴς, ȣ̃, ὁ, buccinator. A βυκανίζω.

Βύκτης, ȣ, sonans, spirans. Ἠῦτε βυκτάων ἀνέμων βρόμος, *Apoll. Rhod.* 1323. A βύζω.

ΒΥ'ΝΗ, ης, ἡ, hordeum madefactum et tostum ad coquendam cerevisiam.

Βυπτίω, ῶ, f. ήσω, vel βύπτω, *Hes. Æol.* pro βάπτω, *Alb.* mergo. Vide βάπτω.

ΒΥ'ΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis.

Βυρσαίετος, ȣ, ὁ, aquila raptrix τῆς βύρσης, *Ar.*

Βυρσεὺς, έως, ὁ, coriarius. Unde

Βυρσεύω, f. εύσω, corium apparo, concinno.

Βυρσικὸς, pro βεβυσμένος, oppletus, refertus, *Ar.*

Βυρσίνη, ης, ἡ, lorum, *Ar.*

Βύρσινος, ίνη, ινον, coriaceus. A βύρσα.

Βυρσὶς, ίδος, ἡ, corium, pellis. Dim.

Βυρσοδεψέω, ῶ, f. ήσω, corium subigo.

Βυρσοδέψης, ȣ, ὁ, coriarius. Ex iisd. Hinc

Βυρσοδεψικὸς, ἡ, ὸν, ad coriarios pertinens.

Βυρσοπαγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, corio contectus, corio compactus. Ex βύρσα et πηγνύω.

Βυρσοποιὸς, ȣ̃, ὁ, coriarius.

Βυρσοπώλης, ȣ, ὁ, corii venditor.

Βυρσοτενὴς, ὲς, corio obductus; Epith. tympani.

Βυρσότονος, ον, idem. A τείνω.

Βυρσοτομὸς, ȣ̃, ὁ, pellio, *Man.* A τέμνω.

Βυρσόω, ῶ, f. ώσω, corio contego. A βύρσα.

Βυσαύχην, ενος, ὁ, qui humeros adducens humeros contrahit, *Arist.*

Βύσιος, ȣ, ὁ, mensis quidam apud Delphos. A φύω, *germino,* quia eo omnia germinant.

Βύσμα, ατος, τὸ, obturamentum. A βύω.

Βύσσινος, ίνη, ινον, byssinus. A βύσσος.

Βυσσοβαρὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, in profundum labens præ pondere. Ex βυσσὸς et βάρος.

Βυσσοδομεύω, f. εύσω, profunde cogito, machinor. A βυσσὸς et δομεύω pro δομέω.

Βυσσόθεν, *adv.* ex imo. A

Βυσσὸς, ȣ̃, ὁ, fundum, imum maris, &c. A βυθός.

ΒΥ'ΣΣΟΣ, ȣ, ἡ, byssus, lini pretiosissimi genus.

Βυσσόφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, prudens, callidus, tectus animi et consiliorum. Βυσσόφρων Ἐριννὺς, *Æschyl. Chœph.* 649. A φρήν.

Βύσσωμα, ατος, τὸ, profunditas. A βυσσός.

Βύστρα, idem quod βύσμα.

ΒΥ'Ω, f. ύσω, obturo, obstruo; (2) impleo; (3) tego. Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιȣ́ντων ἐβύσεν τὸ στόμα, *Aristoph. Pace,* 643. Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, *Odyss.* 4, 134.

Βῶ, 1. sing. a. 2. conj. act. v. βαίνω.

Βώδιον, τὸ, bucula. Ex βοίδιον, Dim. a βȣ̃ς.

Βωθεῖν, præs. inf. act. *Ion.* et *contr.* pro βοηθεῖν.

Βωκολιάξεις, 2. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro βȣκολιάσεις, a βȣκολιάζω.

Βωκόλω, *bubulci,* gen. sing. *Dor.* pro βȣκόλȣ.

Βῶκον, *bubulcum,* acc. sing. *Dor.* pro βȣ̃κον.

Βῶκος, ὁ, idem quod βȣκόλος, *Theocr.*

Βωλάκιον, ȣ, τὸ, glebula. Dim. a

Βῶλαξ, κος, ὁ, gleba. *Job* 7, 5. A βῶλος.

Βωλάριον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.

Βωληδὸν, *adv.* in glebæ modum. Ab eod.

Βώλιον, ȣ, τὸ, glebula. Dim. ab eod.

Βωλίτης, ȣ, ὁ, boletus, fungi genus.

Βωλοκοπέω, ῶ, f. ήσω, glebas frango, occo. Ex βῶλος et κόπτω.

Βωλοκοπία, ας, ἡ, glebarum comminutio, occatio. Ex iisd.

Βωλοποιέω, glebas facio, *Ern.*

ΒΩ͂ΛΟΣ, ȣ, ὁ, gleba; (2) ager; (3) massa; (4) bolus. A βάω, cujus spatium seu moles mensuram fere vestigii pedis exæquat, *Id.*

Βωλοστροφία, ας, ἡ, glebarum inversio. Ex στρέφω.

Βωλοτόμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, glebas secans. Ex τέμνω.

Βωλώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, glebosus. A βῶλος.

Βωμάκευμα, ατος, τὸ, scurrile factum aut dictum. A

Βώμαξ, ακος, ὁ ᾗ ἡ, sacrilegus, scurra; (2) ara parva. A βωμός. Unde

Βώμευσις, εως, ἡ, aræ exstructio.

Βωμιαῖος, ον, ad aram pertinens. Καὶ βωμιαῖον ἐσχάραν λαβὼν, *Soph. in captivis mulieribus.*

Βώμιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, in ara positus, cultus. Οὐδὲ βώμιοι πιτνȣ̃ντες, *Eurip. Andr.* 357. Μητέρα γεραιὰν βωμίαν ἐφημένην, *Id. Suppl.* 93.

Βωμὶς, ίδος, ἡ, arula. Dim. ab eod.

Βωμίστρια, ας, ἡ, quæ ad aram sacra peragit, sacerdos, antistita sacri. Ab eod.

Βωμοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, aræ similis.

Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, scurrile factum aut dictum. (Vid. *Ern.*) A

Βωμολοχεύω, f. εύσω, scurram ago.

Βωμολοχέω, idem.

Βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas:

Βωμολοχικὸς, ἡ, ὸν, scurrilis. A

Βωμολόχος, ου, ὁ & ἡ, *proprie*, adsiduus aræ, et quasi insidians. Hinc (2) parasitus; (3) adulator; (4) scurra; (5) avis quædam e monedularum genere. Ex βωμὸς et λόχος.

Βωμονίκης, ου, ὁ, qui ad aram contendit, conviciatur, vel rixatur. Ex νεικέω.

ΒΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, basis; (2) ara.

Βῶν, *bovem*, acc. sing. *Ion.* et *Dor.* pro βοῦν.

Βωνίτης, οῦ, ὁ, bubulcus. A βοῦς.

Βῶξ, κὸς, ὁ, vide βόαξ.

Βῶς, *boves*, accus. plur. *Dor.* pro βόας.

Βῶσαι, *vocare*, a. 1. inf. act. *Ion.* et *Dor.* pro βοῆσαι, a βοάω.

Βώσαντι, *Poet.* pro βοήσαντι.

Βώσας, a. 1. part. act. *Poet.* pro βοήσας.

Βωτρέομες, *vocemus*, 1. pl. præs. conj. act. *Dor.* et *Poet.* pro βωτρέωμεν. A

Βωτρέω, f. ήσω, clamo, voco. Τί με βωτρεῖς; *vocas? Aristoph. Ach.* 964. Ποιήσω τήμερον τοὺς δημότας βωτρεῖν σ' ἐγὼ πεπτέμενον, *Id. Lys.* 688. Τόν τε Μανῆν ἢ Σύρα βωτρησάτω τοῦ χωρίου, *Id. Pace*, 1155. A βοάω, *clamo*.

Βώταν, *pastorem*, acc. sing. *Dor.* pro βώτην.

Βώτας, *Dor.* pro βώτης, pastor boum, bubulcus. Βώτας μὰν ἐλέγευ, *Theocr.* 1, 86.

Βώτης, pastor, *Fem.* βῶτις. A βόσκω, *pasco*.

Βωτιανείρῃ, *populosæ*, dat. sing. f. g. a

Βωτιάνειρος, ου, ὁ & ἡ, alens et educans viros. Epith. agri, ex cujus cultura colonis victus satis redit. Ex βώτης et ἀνὴρ, *vir*.

Βώτωρ, ορος, ὁ, pastor. A βόσκω, vel βόω.

Γ.

Γ Tertia Alphabeti Græci litera, quæ Γάμμα, ab Hebræorum *Gimel*, dicitur; (2) nota numeralis, significans *tria*, at cum lineola inferne apposita γ, *tria millia*.

Γ', pro γε, per apostrophen, ob sequentem vocalem vel diphthongum.

Γᾶ, *Dor.* pro γῆ, *terra*, vel ead. dial. pro γέ.

ΓΑΓΑ'ΤΗΣ, ου, ὁ, Gagates, lapis.

ΓΑΓΓΑΛΙ'ΖΩ, f. ίσω, titillo.

Γαγγαμεὺς, έος, ὁ, qui rete in aquam ejectum extrahit, piscator. A

ΓΑΓΓΑ'ΜΗ, ης, ἡ, sagena, rete piscatorium. Γάγγαμά τ', ἠδ' ὑποχαὶ πειρηνέες, ἠδὲ σαγῆναι, *Opp. Halieut.* 3, 81.

Γάγγαμον, ου, τὸ, idem.

Γαγγαμουλκὸς, οῦ, ὁ, idem quod γαγγαμεύς. Ex ἕλκω.

Γαγγαμὼν, όνος, ὁ, idem quod γάγγαμον, *Æsch.*

Γαγγίτης, οῦ, ὁ, vel γαγγιτὶς, Gangites, gemma.

ΓΑΓΓΑΙ'ΟΝ, ου, τὸ, nervi præter naturam contorsio, (tuberculum circa nervos sub cute nasci solitum, *Ern.*)

Γαγγλιώδης, εος, ὁ & ἡ, ganglio similis; (2) e gangliorum genere. A γαγγλίον.

ΓΑ'ΓΓΡΑΙΝΑ, ης, ἡ, gangræna, partis alicujus corporis mortificatio. Hinc

Γαγγραινικὸς, ἡ, ὸν, gangrænæ similis.

Γαγγραινόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, gangræna laboro, gangræna corripior. Ab eod. Hinc

Γαγγραίνωσις, εως, ἡ, gangrænæ ingruescentia.

Γαδαρεὺς, έως, ὁ, Gadarensis. A Γάδαρα, quæ urbs fuit in Cœlo-Syria.

Γαδαρηνὸς, οῦ, ὁ, Gadarenus. Ab eod.

ΓΑ'ΖΑ, ης, ἡ, gaza, opes, divitiæ; (2) thesaurus. Vox Persica.

Γαζοφυλάκιον, ου, τὸ, gazophylacium; (2) ærarium ecclesiasticum. A

Γαζοφύλαξ, ακος, ὁ & ἡ, thesauri custos.

'γαθὲ, *bone*, voc. sing. *per Aphæres.* pro ἀγαθέ.

Γαθεῖν, *gaudere*, præs. inf. act. *Dor.* pro γηθεῖν.

Γαθέμεναι, præsens ejusdem, *Dor.* pro eod.

Γάθησεν, *gavisus est*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* et *Ion.* cum ν ἐφελκ. pro verbo ἐγήθησε.

Γαθυλλὶς, vel γηθυλλὶς, ίδος, ἡ, cepæ genus, *Nic.*

Γαῖ, *terra*, per apostr. pro γαῖα.

ΓΑΙ'Α, ας, ἡ, terra, tellus; (2) regio; (3) patria.

Γαιάοχος, *Dor.* pro γαιήοχος, *Soph. Œd. Tyr.* 160.

Γαίῃ, *terræ*, dat. sing. *Ion.* pro γαίᾳ.

Γαιηγενὴς, ὲς, terra natus.

Γαίηθεν, *adv.* a terra. A γαία.

Γαιήϊος, ου, ὁ & ἡ, terrenus, terrestris.

Γαιήοχος, ου, ὁ & ἡ, terram tuens, moderans, Epith. Dianæ; (2) terram cingens et continens, ambiens, Epith. Neptuni; (1) γαιάοχον τ' ἀδελφεὰν Ἄρτεμιν, *Soph. Œd. Tyr.* 160. (2) καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον Ῥέας φίλον υἱὸν, *Id. Œd. Col.* 1072.

Γαιηφάγος, ου, ὁ & ἡ, qui terra vescitur.

Γαιογράφος, ου, ὁ & ἡ, qui terram describit. Ex γαία et γράφω, *scribo.*

Γαιοδότης, ου, ὁ, terræ dator.

Γαιοῦχος, idem quod γαιήοχος.

ΓΑΙΣΟ'Σ, οῦ, et γαῖσον, γαῖσα, gæsum, teli genus.

Γαίτης, ὁ, agricola, *Hes.*

ΓΑΙ'Ω, glorior, superbio, efferor fiducia et gloriatione roboris et virtutum mearum. Κύδεϊ γαίων, *Il.* 1, 405.

Γαιώδης, εος, ὁ & ἡ, terreus. A γαῖα.

Γαιωμορία. Vide γεωμορία.

ΓΑ'ΛΑ, γάλακτος, τὸ, lac; (2) succus plantæ vel arboris apud medicos, ut Lat. *lac.*

Γαλαθηνὸς, ἡ, ὸν, lacteus. A γάλα. Unde

Γαλακτιάω, ῶ, lacte abundo.

Γαλακτίζω, f. ίσω, candorem lactis imitor.

Γαλακτικὸς, ἡ, ὸν, lac referens, lacteus.

Γαλάκτινος, ίνη, ινον, lacteus.

Γαλάκτιον, τὸ, idem quod γάλα.

Γαλακτὶς, ίδος, ἡ, et

Γαλακτίτης, ου, ὁ, lapis quidam, ita dictus quod lacteum quendam succum emittat.

Γαλακτοδόχος, ον, lacti recipiendo factus, ut mulctra.

Γαλακτοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, lacteus, lac referens.

Γαλακτοθρέμμων, ον, lacte nutritus. A τρέφω.

Γαλακτοκόμος, ου, ὁ, pastor. Ex κομέω.

Γαλακτόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, lactesco, in lac vertor, in naturam lactis degenero. A γάλα.

Γαλακτοπίνω, lac bibo.

Γαλακτοποιητικὸς, ἡ, ὸν, lacti augendo aptus. A

Γαλακτοποιΐα, ἡ, lactis augendi vis.

Γαλακτοποσία, ας, ἡ, usus lactis ad bibendum.

Γαλακτοπόταν, acc. sing. *Dor.* pro γαλακτοπότην.

Γαλακτοποτέω, ῶ, f. ήσω, lac bibo. A

Γαλακτοπότης, ου, ὁ, qui lac bibit.

Γαλακτοτροφέω, ῶ, f. ήσω, lacte alo. Ex γάλα et τροφὴ, *cibus.*

Γαλακτοτροφία, ας, ἡ, nutricatio quæ fit lacte.

Γαλακτουργέω, lacticinia conficio.

Γαλακτουργὸς, οῦ, ὁ & ἡ, lacticiniorum confector. Ex γάλα et ἔργον, *opus.*

Γαλακτουχέω, ῶ, f. ήσω, lacto. A γαλακτοῦχος.

Γαλακτουχία, ας, ἡ, lactatio. Ab eod.

Γαλακτοῦχος, ου, ὁ & ἡ, lac habens, lactans, lacte nutriens. Ex γάλα et ἔχω, *habeo.*

Γαλακτοφάγος, ου, ὁ & ἡ, lacte victitans, lac comedens. Ex γάλα et φαγεῖν, *comedere.*

Γαλακτοφόριος, ου, ὁ & ἡ, lacti generando aut augendo utilis.

Γαλακτοφόρος, lactifer, lactans. Εἰδομένους αὐτῇσι γαλακτοφόροισι τιθήναις, *Oppian. Cyneg.* 1, 442.

Γαλακτόχροος, *contr.* γαλακτόχρους, ου, ὁ & ἡ, lactei coloris. Ex γάλα et χρόα, *color.*

Γαλακτώδης, εος, ὁ & ἡ, lacteus, albidus; unde τὸ γαλακτῶδες, εος, lac et lactis serum.

Γαλάκτωσις, εως, ἡ, mutatio in lac.

Γαλάνας, gen. sing. *Dor.* pro γαλήνης.

Γαλανάω, pro γαληνιάω, *Suid.*

Γαλαξίας κύκλος, circulus lacteus in cœlo. Et γαλαξίας λίθος, lapidis genus.

Γαλαξίεος, pro γαλαξίας, *Man.*

Γαλάτης, ου, ὁ, Gallus; (2) Gallo-græcus. Hinc

Γαλατία, ας, ἡ, Gallia; (2) Gallo-græcia.

Γαλατικὸς, ἡ, ὸν, Galaticus; (2) Gallicus.

Γαλεάγρα, ας, ἡ, cavea ferrea et quoddam carceris genus; (2) decipula.

ΓΑΛΕ'Η, ης, *contr.* γαλῆ, ῆς, ἡ, mustela; (2) catus, felis, *Lev.* 11, 29.

Γαλεοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, qui ex mustelino genere est; (2 mustelæ similis. Ex γαλεός.

Γαλεομυομαχία, ας, ἡ, prælium inter felem et mures. Ex γαλῆ, μῦς, *mus*, et μάχη.

Γαλεὸς, οῦ, ὁ, mustela; (2) piscis quidam; (3) stellio. [?] γαλῆ.

Γαλερὸς, ρὰ, ρὸν, tranquillus, serenus; (2) hilaris. A γαλήνη.

Γαλερωπὸς, οῦ, ὁ, oculis lætus et hilaris. Ex γαλερὸς et ὤψ, *oculus.*

Γαλεώδης, εος, ὁ & ἡ, idem quod γαλεοειδής.

Γαλεώτης, ου, ὁ, stellio. A γαλῆ.

Γαλῆ, ῆς, ἡ, mustela. A γαλέη, ex quo contractum est; (2) *quidam interpretantur etiam* felis; *parum bene.* Ern.

Γαληναῖος, αία, αῖον, tranquillus. A γαλήνη.

ΓΑΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, serenitas; (2) tranquillitas et hilaritas vultus.

Γαληνὴς, έος, ὁ & ἡ, idem quod γαληνός.

Γαληνιάω, ῶ, serenus sum, tranquillus sum.

Γαληνίζω, f. ίσω, serenum reddo, tranquillo.

Γαλήνιος, ία, ιον, tranquillus, serenus; (2) hilaris. A γαλήνη.

Γαληνισμὸς, οῦ, ὁ, serenitas. A γαληνίζω.

Γαληνιῶσαν, acc. sing. part. præs. act. f. g. a γαληνιάω.

Γαληνόμορφος, ον, tranquillus, *J. Damasc.*

Γαληνὸς, ἡ, ὸν, idem quod γαλήνιος. Hinc

Γαληνότης, ητος, ἡ, serenitas, tranquillitas.

Γαληνόω, ῶ, f. ώσω, sereno, tranquillo.

Γαληνῶς, *adv.* tranquille, tranquillo animo.

Γαληρωπὸς, οῦ, ὁ & ἡ, serenum et hilarem vultum habens. Ex γαληρὸς, pro γαλερὸς, et ὤψ.

Γαλιάγκων, ὁ & ἡ, qui est breviori brachio, qu. mustelæ cubitum habens, ancus. Ex γαλῆ et ἀγκών.

Γάλιον, ου, τὸ, galium, herba. A γάλα, quod lac coaguli modo cogat.

ΓΑΛΙΌΨΙΣ, εως, ἡ, frutex, urticæ similis, urtica mortua, lamium, *Plin. Angl.* ARCHANGEL.

Γαλλαῖος, αία, αῖον, pertinens ad gallos. A

ΓΑ'ΛΛΟΣ, ου, seu γαλλὸς, οῦ, ὁ, gallus, eviratus, spado.

Γαλλομάνης, ὁ, qui est in castratorum sacris, *Man.*

Γαλουχέω, ῶ, f. ήσω, lacte abundo, lac habeo. Ex γάλα et ἔχω, *habeo.*

Γαλουχία, ας, ἡ, abundantia lactis. Ex iisd.

Γάλοως, ἡ, τῆς γάλοω· et γάλως, ἡ, τῆς γάλω, item γάλωος, glos, soror mariti; *Il.* 3, 122. (2) uxor fratris.

Γᾶμαι, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro γαμῆσαι.

Γαμβρεύω, f. εύσω, connubio jungo, vel socio. Ἐγεγάμβρευτο δὲ ἤδη καθ' ὁμολογίαν τῷ Ὑρκάνου γένει, *Joseph.*

Γάμβρια, ων, τὰ, munus seu convivium a genero dari solitum. A

Γάμβριος, α, ον, pretiosus, v. gr. vestitus, qualis rex Persarum generis dabat. A

ΓΑΜΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, gener; (2) socer; (3) frater uxoris; (4) sponsus, impr. *ap. Dor.* et *Æol.*

Γαμβροκτόνος, ὁ, genericida, *Lycurg.* A κτείνω.

Γαμείτωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. v. γαμέω.

Γάμεν, 3. sing. a. 1. ind. *Ion.* et *Bœot.* pro ἠγάμησεν.

Γαμέσσεται, pro γαμέσεται, 3. sing. f. 1. ind. med. *Poet.*

Γαμετὴ, ῆς, ἡ, uxor. A γαμέω.

Γαμέτης, ου, ὁ, maritus.

Γαμέτις, ιδος, ἡ, uxor, conjux. Ab eod.

ΓΑΜΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, uxorem duco; (2) nubo. Εἰ κακὸν ἐσμὲν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς; *Aristoph. Thesm.* 796. Οὐ γὰρ γαμοῦμαι τῷ κασιγνήτῳ ποτὲ, *Ib.* 907.

Γαμηλία, ἡ, pecunia quam dat novus maritus pro uxore, cum in curiales suos inducit.

Γαμηλιάω, idem quod γαμέω, *Ath.*

Γαμήλιον, ου, τὸ, munus nuptiale. A γαμέω.

Γαμήλιος, ου, ὁ & ἡ, nuptialis, conjugalis.

Γαμηλιὼν, ῶνος, ὁ, October, vel Januarius.

Γαμησείω, nupturio, uxorem ducere cupio, nuptias desidero. A γαμέω.

Γαμητεὸν, uxor ducenda, vel nubendum, *Steph.*

Γαμίζω, f. ίσω, nuptum do. Ab eod.

Γαμικὸς, ἡ, ὸν, nuptialis. A γάμος.

Γάμιος, ία, ιον, idem et ab eod.

Γαμίσκω, idem quod γαμίζω.

Γάμοιο, gen. sing. *Ion.* pro γάμου.

Γαμοῖτο, *nubat*, 3. sing. præs. opt. med. *contr.* pro γαμέοιτο. A γαμέω.

Γαμοκλοπέω, ῶ, f. ήσω, furtivas nuptias quæro, uxorem alienam corrumpo. A

Γαμοκλόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuptiarum fur, adulter. A κλέπτω.

Γαμοκλοπία, ἡ, furtivæ nuptiæ, adulterium, *Sibyl.*

Γαμοποιΐα, ἡ, nuptiarum apparatio.

Γάμορος, ὁ, colonus. A γῆ et μείρω, *Æsch.*

Γαμόρω, gen. sing. *Dor.* pro γημόρου.

Γάμος, ου, ὁ, nuptiæ; (2) connubium, matrimonium, conjugium; (3) uxor. (3) Ἔξωθεν δέ με γάμοι γ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν, Thessalorum uxores, *Eurip. Alc.* 953. Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν ἠγάγετ', *Id. Androm.* 103. Ἐγάμει γάμους πλείονας, *Plutarch. in Antonio.* A γαμέω.

Γαμοστολέω, ῶ, f. ήσω, nuptias paro. A

Γαμοστόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuptias parans, ornans. Ex γάμος et στέλλω, *orno.*

Γαμοστολία, ἡ, nuptiarum paratio, *Soph.*

Γαμοτελέω, ῶ, nuptias celebro, perago.

Γαμουμένη, dat. s. pr. part. pass. f. g. v. γαμέω.

Γαμφαί, ῶν, αἱ, maxillæ. A γαμψός.

Γαμφηλαί, ῶν, αἱ. A præc.

Γαμψός, ἡ, όν, incurvus, inflexus, aduncus. A κάμπτω, *flecto.* Hinc

Γαμψότης, ητος, ἡ, curvitas, curvatura.

Γαμψωλή, ῆς, ἡ, idem et ab eod.

Γαμψῶνυξ, χος, ὁ καὶ ἡ, cui curvi sunt ungues. Ex γαμψὸς et ὄνυξ, *unguis.*

Γαμψώνυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Γανάω, idem quod γανόω, *Hes.*

ΓΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, lætitia, voluptas; (2) splendor; *item* quod est in quaque re pulchrum, nitidum, hilare, venustum. Hinc

Γανόω, ῶ, f. ώσω, lætitia adficio; (2) splendeo; (3) lævigo, polio:

Γάνυμαι, lætor, gaudeo. Γάνυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, *Luc.* Τοῖσιν ἐγὼ γάνυμαι, *Aristoph. Ves.* 610.

Γανύομαι, f. ύσομαι, idem.

Γάνυσμα, τὸ, idem quod γάνος, *Naz.*

Γανυτελέω, ῶ, opipare apparo; (2) lætitiam efficio, jucunditatem adfero. Ex γάνος.

Γανώδης, ες, (γῆ) plenum solum, *Theophr.*

Γάνωμα, ατος, τὸ, lætitia; (2) splendor. A γανόω.

Γάνωσις, εως, ἡ, idem quod γάνωμα· (2) laquear. (2) ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως, *Etymol. Magn. in* Ἀλκιμός.

Γαπετής, *Dor.* pro γηπετής, in terram delapsus. Γαπετεῖς δίχ' ὀδόντας, *Eurip. Phœn.* 672.

Γάποτος, ον, *Dor.* pro γήποτος, a terra bibendus.

ΓΑ'Ρ, *conj.* enim; (2) igitur; (3) quippe, scilicet; (4) interdum et redundat: εἰ γὰρ, utinam. Vide in εἰ.

ΓΑΡΓΑΙ'ΡΩ, f. αρῶ, plenus sum; (2) moveor, palpito.

ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, f. ίσω, titillo; (2) lætitia adficio. Γαργαλίζειν τὸν ἄνθρωπον, *Cebes.*

Γαργαλισμὸς, οῦ, ὁ, titillatio. A præc.

Γάργαλος, ου, ὁ, idem:

Γάργαρα, ων, τὰ, dicitur de multitudine insigni. Alioquin urbs Troadis. A γαργαίρω.

ΓΑΡΓΑΡΕΩ'Ν, ῶνος, ὁ, gurgulio: ab

Γαργαρίζω, f. ίσω, gargarizo. Ab eod. Hinc

Γαργαρισμὸς, οῦ, ὁ, ipsa gargarizandi actio.

ΓΑ'ΡΟΝ, ου, τὸ, garum, liquamen piscium sale conditorum.

Γάρος, ου, ὁ, idem.

Γαρύεμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro γηρύειν.

Γαρύεν, præs. idem *Dor.* formatum.

Γαρύομαι, conqueror, *Dor.* pro γηρύομαι.

Γᾶς, *terræ*, gen. sing. *Dor.* pro γῆς, a γῆ.

Γάσος, ὁ, veterator, *Hes.*

ΓΑΣΤΗ'Ρ, έρος, *per Syncop.* γαστρὸς, ἡ, venter: (2) ventriculus in quem cibus recipitur; (3) uterus. Hinc

Γάστρα, ας, ἡ, fundum vasis, navis, et similium; (2) vas ventricosum.

Γάστρη, ης, ἡ, idem et ab eod.

Γαστρίδιον, ου, τὸ, parvus venter. Dim.

Γαστρίζω, f. ίσω, ventrem expleo, ventrem saburro; (2) opipare et laute accipio; (3) ventrem cædo. Παράβαινε κύκλῳ καὶ γάστριζον σαυτὸν, *Aristoph. Vesp.* 1517. Ab eod.

Γαστριμαργία, ας, ἡ, ingluvies, helluatio. A

Γαστρίμαργος, ου, ὁ, gulosus, cibi avidus.

Γαστριμάργως, cum cibi aviditate.

Γάστρις, ιος, ὁ, gulosus, lurco, ventri deditus; (2) lumbricus. A γαστήρ.

Γαστρισμὸς, οῦ, ὁ, ventris impletio, ingluvies. A γαστρίζω.

Γαστρόβουλος, ὁ, helluo.

Γαστροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, formam ventris habens, ventrosus. Ex γαστὴρ et εἶδος, *forma.*

Γαστροκνημία, ἡ, sura, pars tibiæ posterior; (2) pulpa carnis. Ex γαστὴρ et κνήμη.

Γαστροκνήμιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Γαστρολογία, ίας, ἡ, liber de ventris cupediis, ridiculi causa Archestrati opus. A

Γαστρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui de rebus ventri gratis disserit et eas exponit.

Γαστρομαντεύομαι, f. εύσομαι, ventre vaticinor.

Γαστρονομία, ας, ἡ, lex ventris, jocose de Archestrati libro. Ex γαστὴρ et νόμος, *lex.*

Γαστροιδής, εος, ὁ καὶ ἡ, qui ventre tumidus est. Ex γαστὴρ et οἰδέω, *tumeo.*

Γαστροῤῥαφία, ας, ἡ, ventris vulnerati connexio, fibula facta consutio. Ex γαστὴρ et ῥάπτω, *suo.*

Γαστρόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventri deditus.

Γαστροφορέω, ventre aufero, vel in ventre fero.

Γαστρόχειρ, ρος, ὁ καὶ ἡ, manuum labore vivens. Ex γαστὴρ et χεὶρ, *manus.*

Γαστρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ventrosus. A γαστήρ.

Γάστρων, ωνος, ὁ, gulosus, lurco. Ab eod.

Γαυλικὸς, et γαυλιτικὸς, ἡ, όν, navalis; χρήματα γαυλικὰ, pecunia de navibus coacta. A

Γαῦλος, ου, ὁ, navigii genus; (2) sentina.

ΓΑΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, mulctra, mulctrale, situla.

Γαυλὼς, *mulctras*, acc. plur. *Dor.* pro γαυλούς.

Γαυνάκη, ἡ, mantile villosum, *ap. Cl. Alex.*

Γαυρίαμα, ατος, τὸ, exsultatio, gloriatio. A

Γαυριάω, ῶ, f. άσω, glorior, superbio, efferor, me jacto. Οἱ ἐγαυριῶντο ἐπὶ ξίφεσιν, *Job* 3, 14. Γαυριῶντες ἐπὶ τῷ συγκόψαι τὸν παιδαγωγὸν, *Plut.* A γαῦρος.

Γαυρικὸς, ἡ, όν, elatus, superbus. Ab eod.

Γαυριόωντες, *superbientes*, nom. pl. præs. part. act. *Poet.* pro γαυριῶντες. A γαυριάω.

Γαυροειδὴς, ές, superbus, *Suid.*

Γαυρόομαι, οῦμαι, superbio, glorior, effero. Τοὔνομ' ᾧ σὺ κατθανῇ γαυρουμένη, *Eurip. Hippol.* 502.

Γαῦρος, ρα, ρον, superbus, arrogans, ferox; (2) qui elatus est et aliqua re exultat. Hinc

Γαυρότης, ητος ἡ, superbia, elatio, ferocia.

Γαυρόω, ῶ, f. ώσω, superbio, glorior, efferor.

Γαύρωμα, τὸ, idem quod γαυρότης, *Eur.*

Γαύσαπος, ὁ, gausape.

ΓΑΥΣΟ'Σ, ἡ, όν, vel γαῦσος, η, ον, curvus, tortuosus. Hinc

Γαυσόω, ῶ, f. ώσω, curvo.

ΓΕ', *particula*, aliis vocibus fere adnecti solita, certe; (2) cum pronominibus, quidem; (3) quum abundat, omnino; (4) saltem; (5) καίγε, idem quod γε; (6) διάγε, tamen; (7) καίτοιγε, etsi; (8) μενοῦνγε, imo, vero.

Γέα, ας, *contr.* γῆ, ῆς, ἡ, terra; (2) patria.

Γεάοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, terram complectens. Ex γέα et ἔχω, *contineo.*

Γέγαα, 1. sing. perf. ind. med. *Ion.* pro γέγηκα, a verbo *Poet.* γάω, pro γείνομαι.

Γεγάασιν, *geniti sunt*, 3. plur. perf. ejusd.

Γεγάατε, *geniti estis*, 2. plur. perf.

Γεγαὼς, perf. part. act. *Dor.* pro γεγηθὼς, et hoc *per Syncop.* pro γεγηθηκὼς, a γηθέω.

Γεγάμεν, *natum esse*, perf. inf. med. *Dor.* et *Poet.* pro γεγήκεναι, a verbo γάω.

Γεγανωμένος, perf. part. pass. verbi γανύω pro γανόω.

Γεγεναμένος, *genitus*, perf. part. pass. *Dor.* pro γεγενημένος, a verbo γίνομαι, *fio, nascor.*

Γεγένημαι, *natus fui*, 1. sing. perf. ind. pass.

Γεγενημένον, *factum*, acc. sing. perf. part. pass.

Γεγενῆσθαι, *fuisse*, præs. inf. pass.

Γεγενοίμην, *Poet.* et *Ion.* pro γενοίμην.

Γέγηθα, *per Sync.* pro γεγήθηκα, a γηθέω.

Γεγηθότως, *adv.* cum gaudio, cum lætitia. A γεγηθὼς, quod est a γηθέω.

Γεγήρακα, 1. sing. perf. ind. act. v. γηράσκω.

Γεγόναμεν, *facti sumus*, 1. plur. perf. ind. med.

Γεγόνει, *natus fuerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* pro ἐγεγόνει, a verbo γίνομαι, *sum.*

Γέγονεν, *factum est*, 3. sing. perf. ind. med.

Γεγραμμένος, perf. part. pass. verbi γράφω.

Γέγραπται, *scriptum est*, 3. sing. perf. ind. pass.

Γεγυμνασιαρχηκὼς, perf. part. act. v. γυμνασιαρχέω.

Γεγυμνασμένος, perf. part. pass. v. γυμνάζω.

Γέγωνα, præt. m. verbi γνόω inus. *per metath.* pro γέγνωα, *Steph.*

Γεγωνέμεν, præs. inf. act. *Dor.* pro γεγωνεῖν.

Γεγωνέω, ῶ, f. ήσω, clamo, vociferor. Hinc

Γεγώνησις, εως, ἡ, vociferatio, altus clamor.

Γεγωνίσκω, idem quod γεγωνέω.

Γεγωνόκωμος, valde notus, fama per oppidum pervulgatus. A seq. et κώμη.

Γεγωνὸς, ἡ, όν, alto clamore enunciatus, clare pronunciatus; (2) clarum pronuncians; quæ quis audire possit. Πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη, *Æschyl. Sept. contra Theb.* 445. Σαφῆ δ' οὐκ ἔχω γεγωνόν τ' ὄπα, *Eurip. Hipp.* 585.

Γεγὼς, *natus*, perf. part. med. pro γεγαὼς, et hoc pro γεγηκὼς, a verbo γάω, *nascor.*

ΓΕ'ΕΝΝΑ, ης, ἡ, gehenna, vallis Hinnom; (2) locus suppliciorum. Vox Hebr.

Γεηπονία, ας, ἡ, terræ seu agri cultura. A

Γεηπόνος, ὁ καὶ ἡ, agricola. Ex γέα et πόνος.

Γεηρὸς, ρὰ, ρὸν, terrenus, terrestris. Ex γέα.

Γεαρότης, ου, ὁ, agricola. Ex γέα et ἀρόω.

Γειναμένοιο, *nati*, gen. sing. part. a. 1. med. *Ion.* pro γειναμένου, a verbo γείνομαι.

Γεινάμην, 1. sing. a. 1. med. *Ion.* pro ἐγεινάμην.

Γείναο, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro γείνατο.

Γείνασθαι, *natum esse*, a. 1. inf. med. verbi ejusd.

Γείνεαι, 2. sing. præs. ind. *Ion.* pro γείνῃ.

ΓΕΙ'ΝΟΜΑΙ, a. 1. ἐγεινάμην, gignor, nascor; (2) *active de mare et femina*, gigno, procreo; (3) sum.

Γειοκόμος, ου, ὁ, agricola. Ex γῆ et κομέω.

Γειομόροι, ων, οἱ, coloni, qui agrum inter se dividunt. Γειομόροι μύρμηκες ὁμιλαδὸν, *Apoll. Rhod.* 4, 1453. Ex γῆ et μόρος, *portio.*

Γειοπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, agricola.

Γειοτόμον, ου, τὸ, aratrum. A

Γειοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui terram scindit, agricola. Ex γεία, pro γῆ, et τέμνω, *seco.*

Γείσιον, ου, τὸ, septum, lorica; (2) suggrundium. A γεῖσον.

Γεισιποδίζω, f. ίσω, suggrundia fulcio. A γεισίπους. Hinc

Γεισιπόδισις, εως, ἡ, suggrundatio.

Γεισιπόδισμα, ατος, τὸ, suggrundiorum fulcrum.

Γεισίπους, οδος, ὁ, idem. Ex γεῖσον et πούς.

ΓΕΙ'ΣΟΝ, ου, τὸ, suggrunda; pinna muri, pinnaculum. Ῥῆξας παλαιὰ γεῖσα, *Eurip. Or.* 1570. Γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο, *Id. Phœn.* 1165.

Γεῖσος, εος, τὸ, idem; (2) capitellum.

Γεισόω, vel γεισσόω, f. ώσω, suggrunda munio; (2) in suggrundæ modum conformo. Hinc

Γείσσωμα, ατος, τὸ, suggrundatio.

Γείσσωσις, εως, ἡ, idem.

Γείταινα, ης, ἡ, vicina. A γείτων.

Γειτνία, ης, ἡ, vicinitas. Ab eod. Hinc

Γειτνιάζω, f. άσω, vicinus sum; (2) adfinis, cognatus sum.

Γειτνίασις, εως, ἡ, vicinitas. A præc.

Γειτνιάω, ῶ, f. άσω, idem quod γειτνιάζω. Unde

Γειτνιῶσα, *vicina*, præs. part. act. fem. gen.

Γειτονέω, ῶ, f. ήσω, idem quod γειτνιάω.

Γειτονεύω, f. εύσω, idem.

Γειτόνευμα, ατος, τὸ, vicinitas, *Aret.*

Γειτόνησις, εως, ἡ, idem:

Γειτόνημα, ατος, τὸ, idem. A γειτονέω.

Γειτονία, ας, ἡ, idem. A γείτων.

Γείτοσι, *vicinis*, dat. plur. a γείτων.

Γειτόσυνος, ύνη, υνον, vicinus. Ab eod.

ΓΕΙ'ΤΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, vicinus; (2) adfinis; (3) similis.

Γειώρας, ου, ὁ, peregrinus; (2) proselytus; al. γιώρας. Vox Syro-Chaldaica ap. τοὺς ό.

Γελᾷ, *ridet*, 3. sing. præs. ind. act. pro γελάει.
Γελαῖς, *rides*, 2. sing. præs. ind. act. *Æol.* pro γελᾷς, et hoc per *contr.* pro γελάεις.
Γελᾶν, *ridens*, præs. part. act. *Dor.* pro γελῶν.
Γελανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hilaris. A γελάω.
Γελάξω, *ridebo*, 1. sing. f. 1. *Dor.* pro γελάσω.
Γελάοισα, præs. part. f. g. *Dor.* pro γελάουσα.
Γελασείω, ridere cupio. Ab eod.
Γελάσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ridiculus, risu dignus.
Γελάσινος, ου, ὁ, Democriti cognomentum a ridendo.
Γέλασμα, ατος, τὸ, risus. Ab eod.
Γελάσσαι, a. 1. inf. act. *Poet.* pro γελάσαι.
Γελαστικὸς, ἡ, ὸν, ridendi facultate præditus. Unde γελαστικῶς, ridicule.
Γελαστὴς, οῦ, ὁ, risor, irrisor:
Γελαστὸς, ἡ, ὸν, risu dignus:
Γελαστὺς, ύος, ἡ, risus. Ab eod.
Γελάσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act.
ΓΕΛΑ'Ω, ῶ, f. άσω, rideo; (2) irrideo: (3) splendeo, niteo, floreo, hilaris sum. Γελώμενος πρὸς σοῦ γε ϗ τῶν Ἀτρέως διπλῶν στρατηγῶν, derisus ab, *Soph. Phil.* 1014. Ἐγέλων μέγα κεκραγότα μ' οἱ θεώμενοι, *Aristoph. Vesp.* 1278.
Γελεῦσα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro γελοῦσα, a γελέω, *Ion.* pro γελάω.
ΓΕ'ΛΓΗ, ης, ἡ, omnis generis merces, scruta; (2) color, tinctura. Ἐπὶ τὴν γελγὴν ἀπαντῶν, occurrere in foro ubi scruta venduntur, *Lucian. Lexiph.* sic legendus iste locus.
Γελγηθεύω, f. εύσω, decipio. A præc.
Γελγιθόομαι, οῦμαι, in γέλγιθας evado, in nucleos seu spicas divido et discerno. A
ΓΕ'ΛΓΙΣ, ιος, et γελγὶς, ῖδος, ἡ, allii caput seu nucleus.
Γελγοπωλέω, ῶ, f. ήσω, scruta vendo.
Γελγοπώλης, ου, ὁ, scrutorum venditor.
Γελγόπωλις, ιδος, ἡ, scrutorum venditrix.
Γελῇς, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro γελᾷς.
Γελοιάζω, fut. άσω, ridicula dico, jocor. A γελοῖος. Hinc
Γελοιασμὸς, οῦ, ὁ, jocatio.
Γελοιαστὴς, οῦ, ὁ, jocator, facetus. Ab eod.
Γελοιάω, idem quod γελάω, *Hom.*
Γελοίης, gen. sing. *Ion.* pro γελοίας.
Γελοίϊος, idem quod γελοῖος, *Hom.*
Γελοίοιο, *ridiculi*, gen. sing. *Ion.* A
Γελοῖος, οία, οῖον, jocosus, facetus, urbanus; at γελοιὸς, ut Grammaticis placet, ridiculus, irridendus. A γέλως.
Γελοιότης, ητος, ἡ, ridiculum rei.
Γελοίωντες, *ridentes*, *Poet.* pro γελῶντες.
Γελοίως, *adv.* ridicule. A γελοῖος.
Γελόω, idem quod γελάω, *Ep.*
Γέλων, accus. a recto γέλως. Πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων, *Soph. Antig.* 647. Κἀτ' ἐς γέλων τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας, *Aristoph. Vesp.* 1260. Ξυντιθεὶς γέλων πολὺν, multa ridicula jactans, *Soph. Aj.* 303.
Γελῶος, ου, ὁ, scurra, *Ep.*
Γέλως, ωτος, vel ω, ὁ, risus; (2) maris serenitas. Ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ, *Soph. Antig.* 551. A γελάω.
Γελωτοποιέω, ῶ, f. ήσω, risum excito; scurrilia loquor. Ex γέλως et ποιέω.
Γελωτοποιΐα, ας, ἡ, scurrilitas. A
Γελωτοποιὸς, οῦ, ὁ, scurra.
Γεμίζω, f. ίσω, impleo; (2) onero. Γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος, *Joan.* 2, 7. Ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων, *Luc.* 15, 16. A γέμω. Hinc
Γεμίσας, a. 1. part. act.
Γεμίσατε, *implete*, 2. plur. a. 1. imperat. act.
Γεμισθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass.
Γέμισμα, ατος, τὸ, impletio, implementum.
Γέμομες, *pleni sumus*, *Dor.* pro γέμομεν.
ΓΕ'ΜΩ, plenus sum, onustus sum, proprie de navi, tum vero de variis aliis, adeoque et de rebus animi. Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, *Soph. Œd. Tyr.* 4.
Γενάρχης, ου, ὁ, gentis et familiæ auctor; unde Aborigines, γενάρχαι (2) princeps, nomen magistratus. Ex γένος et ἀρχή.
Γενεὰ, ᾶς, ἡ, natales, ἀπὸ γενεᾶς, a natalibus, a puero; (2) generatio, stirps; (3) progenies, genus; (4) liberi; (5) tempus spatii non satis certi: non tamen infra 25 annos.
Γενεαλογέω, ῶ, f. ήσω, genus recenseo, natales progenitorum investigo; (2) annumero in prosapia aliqua. A γενεαλόγος.
Γενεαλόγημα, ατος, τὸ, idem quod
Γενεαλογία, ας, ἡ, genealogia, generis recensio.
Γενεαλογικὸς, ἡ, ὸν, ad generis recensionem, sive ad genealogiam pertinens. A
Γενεαλόγος, ου, ὁ, qui originem et genus alicujus recenset. Ex γενεὰ et λέγω, *dico*.
Γενεῆθεν, genere.
Γενεῆφιν, *generationi*, dat. sing. *Ion.* et per *Paragogen*, τοῦ φιν, pro γενεᾷ, a γενεά.
Γενέθλη, ης, ἡ, genus, progenies, genitura. Ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, *Il.* 2, 857. A γενεά.
Γενέθλια, ων, τὰ, natalitia. A præc.
Γενεθλιάζω, natalitia ago, celebro. Βοῦτον δὲ ἔν τε Σάμῳ γενεθλιάζοντα φασὶ, *App. Bell. Civ.* 4, 134.
Γενεθλιακὸς, ἡ, ὸν, ad natalitia pertinens; (2) genethliacus.
Γενεθλιαλογία, ας, ἡ, prædictio ex natali die, notatio ex sideribus natalitiis. A
Γενεθλιαλογέω, exerceo artem e natali die fata hominum colligendi, et ex illa arte quæstum facio.
Γενεθλιαλόγος, ου, ὁ, qui prædictiones e natali die facit. Ex γενέθλια et λέγω, *dico*.
Γενεθλιὰς, άδος, ἡ, dies natalis, nativitas.
Γενεθλίδιος, ου, ὁ, natalitius:
Γενεθλιολόγος, ου, ὁ, idem quod γενεθλιαλόγος.
Γενέθλιον, ου, τὸ, dies natalis hominis, urbis, &c. A γενέθλη. Hinc
Γενέθλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, natalis, natalitius, θεοὶ γενέθλιοι, penates.
Γενέθλιωμα, ατος, τὸ, genus, sexus.
Γένεθλον, ου, τὸ, genus, filius vel filia, proles.
Γένει, dat. sing. *contr.* pro γένεϊ, a γένος.
Γενειάζω, f. άσω, pubesco. A γένειον, *barba*.
Γενειᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro γενειάειν.
Γενειὰς, άδος, ἡ, lanugo; (2) barba; (3) genæ. (3) Ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, *Eur. Med.* 709. Ἢ γ' ἐμὴν γενειάδα προσήγετ' αἰεὶ στόματι, *Id. Suppl.* 1099.
Γενειάσδων, præs. part. *Dor.* pro γενειάζων.
Γενειάσκω, barbam emittere incipio. A
Γενειάω, ῶ, barbatus sum; (2) pubesco. A γένειον. Hinc
Γενειήταν, acc. sing. *Dor.* pro γενειήτην, a
Γενειήτης, ου, ὁ, et γενειάτης, barbatus.
Γένειον, ου, τὸ, mentum; (2) barba. A γένυς.
Γένεο, *fuisti*, 2. sing. a. 2. med. *Ion.* pro ἐγένου, a verbo γίνομαι, *sum*.
Γενέσεως, *Att.* et *Ion.* pro γενέσιος, a γένεσις.
Γενέσθαι, a. 2. inf. med. verbi γίνομαι.
Γενέσια, ων, τὰ, natalitia, et quidem proprie de mortuo cujus natalis celebratur. A γένεσις.
Γενεσιάρχης, ου, ὁ, originis auctor. Ex ἀρχή.
Γενεσιουργὸς, οῦ, ὁ, originis caussa. Ex ἔργον.
Γένεσις, εως, ἡ, ortus, origo; (2) creatio; (3) generatio, nativitas; *apud Platonem*, id quod semper fluit, et nunquam vere est; (4) genitura, positus cœli tempore nativitatis. A γίνομαι.
Γενέτειρα, ας, ἡ, genitrix, parens. A γενετήρ.
Γενετὴ, ῆς, ἡ, ortus, nativitas. A γίνομαι.
Γενετὴρ, ῆρος, ὁ, genitor, pater. Ab eod.
Γενέτης, ου, ὁ, idem et ab eod.
Γενέτωρ, ορος, ὁ, idem et ab eod.
Γενέτο, *fuit*, 3. sing. a. 2. *Ion.* pro ἐγένετο.
Γένευ, 2. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἐγένου.
Γένῃ, *fueris*, 2. sing. a. 2. conj. med.
Γενηὶς, ΐδος, ἡ, securis. Ἐκεῖ γὰρ οὔ τε τοῦ γενῆδος ἦν πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολὴ, *Soph. Antig.* 255. Ξίφος εἴ ποθεν, ἢ γένυν, ἢ βελέων τι, προπέμψατε, *Id. Phil.* 1249.
Γενηθεὶς, *natus*, a. 1. part. pass. verbi γίνομαι.
Γενήθητι, *nascaris*, 2. sing. a. 1. imperat. pass.
Γενηθήτω, *fiat*, 3. sing. a. ejusd.
Γενήσεται, *erit*, 3. sing. f. 1. ind. med.
Γένησθε, *fueritis*, 2. plur. a. 2. conj. med.
Γενήσομαι, *ero*, 1. sing. f. 1. ind. med.
Γενῆται, ῶν, οἱ, qui ejusdem generis sunt, gentiles. Ab eod.
Γένηται, 3. sing. a. 2. conjunct. med.
Γενηταῖος, α, ον, Genetæus, epith Jovis, *Ap.*
Γενητήριος, α, ον, paternus, *Synes.*
Γενητὸς, ἡ, ὸν, creatus, factus. A γίνομαι.
Γενικὸς, ἡ, ὸν, generalis, γενικὴ πτῶσις, genitivus casus. A γένος. Hinc
Γενικῶς, *adv.* generaliter.
Γέννα, ης, ἡ, genus, progenies. Hinc
Γεννάδας, ου, ὁ, generosus; (2) ingenuus.
Γενναιοπρεπῶς, generose.
Γενναῖος, αία, αῖον, ingenuus; (2) nobili loco ortus; (3) naturalis, avitus, insitus; (4) generosus, strenuus; (5) vehemens, validus. (3) Οὐ γάρ μοι γενναῖον, non enim mihi avitum est, *alii interpretantur* decorum est. *Sed perinde est, Il.* 5, 253. (5) γενναία δύη, acer dolor, *Soph. Aj.* 951. Περιστεταίχιστό τε γενναίῳ τε καὶ μεγίστῳ ἡ πόλις τείχει, *Herodian.* 3, 2. Ab eod.
Γενναιότης, ητος, ἡ, generositas. Γενναιότης σοι ἔνεστι, generosus tibi inest animus, *Eurip. Phœn.* 1674. A γενναῖος.
Γενναίως, *adv.* generose, fortiter. Ab eod.
Γεννᾶται, *nasceretur*, 3. sing. præs. conjunct. pass. *contr.* pro γεννάηται, a γεννάω.
Γέννατο, *fuit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Æol.* pro ἐγείνατο, a verbo γείνομαι, *sum*.
Γεννάω, ῶ, genero, progigno, *de viris*; pario, *de mulieribus*; (2) pario, *Metaph.* Σῶμα γεννῶν μέγα, magna corporis mole esse, *Soph. Aj.* 1077.
Γεννηθεὶς, *natus*, masculinum gen.
Γεννηθὲν, aor. 1. part. pass. n. g. A γεννάω.
Γεννηθέντος, gen. sing. a γεννηθείς.
Γέννημα, ατος, τὸ, quod natum seu procreatum est, progenies; (2) fructus. A γεννάω.
Γεννῆσαι, a. 1. inf. act. verbi γεννάω. Unde
Γέννησις, εως, ἡ, nativitas, generatio:
Γεννήτειρα, ας, ἡ, genitrix, parens, mater:
Γεννητὴς, οῦ, ὁ, generator:
Γεννητικὸς, ἡ, ὸν, generandi vim habens, genitalis:
Γεννητὸς, ἡ, ὸν, genitus, natus; (2) mortalis;
Γεννήτωρ, ορος, ὁ, genitor, parens.
Γεννικὸς, ἡ, ὸν, generosus, fortis. A γέννα.
Γεννικῶς, *adv.* generose, fortiter.
Γεννοδότειρα, genitrix, epith. Veneris.
Γεννῶσα, *generans*, præs. part. act. *contr.* pro γεννάουσα, a verbo γεννάω.
Γενοίατο, 3. pl. a. 2. opt. med. *Dor.* pro γενοίντο.
Γενόμενος, *natus*, aor. 2. part. med.
Γένος, εος, τὸ, genus, progenies, familia; (2) gens, natio; (3) stirps; (4) Genus, cui opponitur Species. A γίνομαι.
Γενοῦ, *sis*, 2. sing. aor. 2. imperat. med.
Γενοῦμαι, *fiam*, f. 2. ind. med.
Γένους, *generis*, g. sing. *contr.* pro γένεος, a γένος.
Γενέστης, ου, ὁ, genere propinquus. A γένος.
ΓΕ'ΝΤΑ, ων, τὰ, carnes, viscera. Γέντα συὸς φλιδόωντος ἀλοιφῇ, viscera suis rupti e pinguedine, *Nic. Alexiph.* 556. Γέντα βοὸς μέλδοντες, artus bovis elixantes, *Callim. Fragm.* 309.
ΓΕΝΤΙΑΝΗ', ῆς, ἡ, gentiana, herba. *Angl.* GENTIAN, OR FELWORT.
Γέντο, *fuit*, 3. sing. a. 2. med. *Poet.* pro ἐγένετο, a verbo γίνομαι, *sum*, *nascor*.
ΓΕ'ΝΥΣ, υος, ἡ, mentum, maxilla; (2) barba; (3) securis. Παγχάλκων γενύων πλαγὰ, *Soph. Elect.* 195.
Γένωμαι, *fiam*, a. 2. conj. med. v. γίνομαι.
Γενώμεθα, *efficeremur*, 1. plur. a. ejusd.
Γεοειδὴς, ὲς, terreus. Ex εἶδος.
Γεόομαι, οῦμαι, in terram vertor.
Γεοῦχος, ου, ὁ, terram continens, qui terram suo ambitu complectitur. Ex γέα et ἔχω.
Γέρα, nomen plurale contractum ex γέραα, ultima longa, a recto γέρας, munus. Γέρα τάδ' ὥν τάφοισιν δέξασθαι νέκυς, *Soph. Elect.* 443. Οὔτε γὰρ γέρα πατρὶ διδόντες, *Eurip. Phœn.* 881.
Γεράεσσι, vel γεράεσσιν, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro γέρασι, a γέρας, *munus*.
Γεραιὰ, ᾶς, ἡ, anus; (2) matrona. Γεραιαὶ, Bacchæ mulieres. (1) γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσουσι, *Eurip. Hec.* 52. A

Γεραιὸς, ὰ, ὸν, senilis; (2) *masc.* senex, vir venerabilis, magnæ autoritatis. A γέρων.

Γεραιόφλοιος, ον, senili cortice, maturus, *Ep.*

Γεραίρω, muneror honoris caussa, orno; (2) veneror, magni facio. Τραγικοῖσι χοροῖσι αὐτὸν ἐγέραιρον, *Herodot.* Μέλπε, καὶ γέραιρε φωνῇ πᾶσα, χορομανεῖ τρόπω, *Aristoph. Thesm.* 970. A γέρας.

Γεραίτερος, *senior*, per Syncop. pro γεραιότερος, *natu major*, Soph. Œd. Col. 1294.

Γεράνδρυον, ȣ, τὸ, (al. γεράνδριον) arbor annosa. Ex γέρων et δρῦς, *arbor.*

Γεράνιον, ȣ, τὸ, grus, machina; (2) Geranium, herba, *Plin.* *Angl.* CRANESBILL.

Γερανίτης, ȣ, ὁ, sc. λίθος, geranites, lapis quidam. A γέρανος.

Γερανοβοτία, ας, ἡ, grex gruum pascentium. A βόσκω.

Γερανομαχία, ας, ἡ, pugna cum gruibus.

ΓΕ'ΡΑΝΟΣ, ȣ, ἡ, grus, avis; (2) saltationis genus; (3) machina scenica; (4) machina tollendis oneribus comparata.

Γερανὸς, ȣ, ὁ, senex; (2) honoratus. A γέρων.

Γεραραι, a. 1. inf. act. verbi γεραίρω.

Γεραρὸς, ρὰ, ρὸν, honorandus, venerandus, augustus. Οὐδ' ὄτω γεραρόν, *Il.* 3, 170. Ab eod.

ΓΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, præmium, munus; (2) honor. Τὸ γὰρ γέρας ἐςὶ γερόντων, *Il.* 4, 323. Hinc

Γεράσμιος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, honoratus, honore et præmio dignus; (2) honorificus; (3) senilis. Πρὸς σὲ γονάτων, καὶ τριχὸς γερασμίȣ, *Eurip. Phœn.* 930.

Γερασφόρος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, præmium ferens; (2) præmium capiens. Ex γέρας et φέρω.

Γερατοφόρος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Γεράων, gen. pl. *Ion.* pro γεράτων, a γέρας.

Γεργέριμος, ὁ καὶ ἡ, epith. olivæ, estque decidua, quæ ob maturitatem sponte decidit.

Γέρεα, nom. pl. *Ion.* pro γέρατα, a γέρας.

Γερήνιος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, epith. Nestoris, *ap. Hom.* honoratus. A γέρας, aut a loco Γερῆνα.

Γερηφορία, ἡ, honores. A φέρω.

Γέρον, *senex*, vocat. sing. a γέρων, *senex.*

Γεροντανωγέω, ῶ, f. ήσω, senem instituo; (2) senem duco, *Soph. Œd. Col.* 348. A

Γεροντανωγὸς, ȣ, ὁ, qui senem instituit.

Γερόντειος, εία, ειον, senilis. A γέρων.

Γεροντιαῖος, αία, αῖον, idem et ab eod.

Γεροντία, ἡ, senectus; (2) Lacedæm. senatus.

Γεροντιάω, ῶ, senium et delirium resipio, ad senilem modum deliro, desipio. Ab eod.

Γεροντικὸς, ἡ, ὸν, senilis. Ab eod.

Γερόντιον, τὸ, vetulus, senex; (2) senatus.

Γεροντικῶς, *adv.* seniliter.

Γεροντοδιδάσκαλος, ȣ, ὁ, qui senis, atque adeo parum docilis præceptor est.

Γεροντοκομεῖον, ȣ, τὸ, locus ubi senes tractantur et curantur. Ex γέρων et κομέω, *curo.*

Γέρȣσι, *senibus*, dat. plur. a γέρων.

Γερȣσία, ας, ἡ, senatus. A γερȣσιος. Hinc

Γερȣσιαςὴς, ȣ, ὁ, senator.

Γερȣσιος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, ad senes vel principes reip. pertinens; (2) honorabilis. A γέρων.

Γερράδια, ων, τὰ, storeæ ex vimine, aut junco. A

ΓΕ"ΡΡΟΝ, ȣ, τὸ, scutum Persicum ex vimine textum; (2) quodvis instrumentum defensionis.

Γερροφόρος, miles qui scuto vimineo utitur.

Γέρυνος, ὁ, parva rana. *Nic.* al. γυρῖνος, et γερῖνος, *Eust.*

ΓΕ'ΡΩΝ, οντος, ὁ, senex; (2) *in plural.* senatores, curia; (3) colus.

Γερωχία, ἡ, pro γερȣχία, i. e. γερȣσία senatus.

Γευθμὸς, ȣ, ὁ, gustus. A γεύω.

Γεῦμα, ατος, τὸ, idem et ab eod. Hinc

Γευματίζω, f. ίσω, gusto.

Γεύμεθα, 1. plur. perf. ind. pass. *Ion.* et *Dor.* pro γεγεύμεθα, a γεύω.

ΓΕΥ'ΟΜΑΙ, gusto, experior, periculum facio. Εἰ μὴ γεύσεταί σφι ἡ χώρη τὰ ἀπὸ Διὸς, irrigetur pluviis, *Herodot.* Μὴ διατρίψης ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας, *Aristoph. Ran.* 461. Ἐγευσάμην βραχύ τι μέλιτος, 1 *Sam.* 14, 29. Ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην, *Soph. Trach.* 1101. Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος, *Eurip. Hippol.* 363.

Γευσάμενος, a. 1. part. med.

Γεῦσις, εως, ἡ, gustatio. A γεύω. Unde

Γευςήριον, ȣ, τὸ, gustandi instrumentum; (2) poculum quo vinum gustatur.

Γευςικὸς, ἡ, ὸν, gustatorius.

Γευςὸς, ἡ, ὸν, qui gustari potest.

ΓΕΥ'Ω, fut. εύσω, gustare facio, gustandum præbeo, cibum potumve do.

ΓΕ'ΦΥΡΑ, ας, ἡ, pons; (2) intervallum inter binos instructæ aciei ordines; (3) locus quisque patulus, unde elabi et aliquo in tutum pervenire licet, *Ern.* (2) τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; *Il* 4, 371.

Γεφυρίζω, f. ίσω, e ponte scommata in aliquem jacio; (2) derideo, cavillor, subsanno. A præc.

Γεφύριον, ȣ, τὸ, ponticulus. Dim. a γέφυρα.

Γεφυρισμὸς, ȣ, ὁ, derisio, cavillatio. A γεφυρίζω. Unde

Γεφυριςὴς, ȣ, ὁ, cavillator, irrisor.

Γεφυροποιέω, ῶ, f. ήσω, pontem facio, viam aliquam munio. A

Γεφυροποιὸς, ȣ, ὁ, pontifex, qui pontem facit.

Γεφυρȣ̃ν, præs. inf. pro γεφυρόειν. A

Γεφυρόω, ῶ, f. ώσω, ponte jungo, pontem impono. Γεφυρȣ̃ν διάβασιν, *Polyb.* τȣ̀ς ποταμȣ̀ς νεκροῖς, *Luc.* Ex γέφυρα. Hinc

Γεφύρωμα, ατος, τὸ, ipsum opus jungendi ponte fluvium; (2) transitus fluminis.

Γεφύρωσις, εως, ἡ, pontium exstructio:

Γεφυρωτὴς, ȣ, ὁ, qui pontes exstruit.

Γεωγραφέω, ῶ, f. ήσω, terrarum orbem describo oratione. A γεωγράφος.

Γεωγραφία, ας, ἡ, descriptio terræ. Ab eod.

Γεωγραφικὸς, ἡ, ὸν, ad terræ descriptionem pertinens; (2) terræ descriptionis peritus; hinc (3) γεωγραφικὰ, ῶν, τὰ, commentarii de terræ descriptione. Ab eod.

Γεωγραφικῶς, geographice, more geographi.

Γεωγράφος, ȣ, ὁ, qui terram, seu terræ situm, describit. Ex γέα et γράφω, *scribo.*

Γεωδαισία, ας, ἡ, terræ divisio, distributio, partitio. Ex γέα et δαίω, *divido.*

Γεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terreus, terrenus. A γέα.

Γεωλοφία, ας, ἡ, tumulus, collis. A γεώλοφον.

Γεώλοφον, ȣ, τὸ, collis, tumulus. A

Γεώλοφος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, e terra instar tumuli, seu collis elevati; (2) *Subst.* ὁ, tumulus; (3) homo crassus, stupidus, inutile terræ pondus.

Γεωμετρέω, ῶ, f. ήσω, terram metior; (2) disco vel exerceo geometriam. Γεωμετρῆσαι βȣ́λομαι τὸν ἀέρα ὑμῖν, *Aristoph. Av.* 1001. A

Γεωμέτρης, ȣ, ὁ, geometra, agri mensor. Hinc

Γεωμετρία, ας, ἡ, geometria, terram dimetiendi scientia.

Γεωμετρικὸς, ἡ, ὸν, ad geometriam seu geometram pertinens; (2) geometriæ peritus. Ab eod.

Γεωμετρικῶς, *adv.* geometrice, proportione.

Γεωμιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, terra mixtus; (2) terrenus. Ex γέα et μίγνυμι, *misceo.*

Γεωμορία, ας, ἡ, agricultura. A γεωμόρος.

Γεωμόριον, ȣ, τὸ, terræ portio. Ab eod.

Γεωμορικὸς, ἡ, ὸν, (νόμος,) agrarius.

Γεωμόρος, ȣ, ὁ, agricola, colonus. Ex γέα et μείρω, *divido.*

Γεωνόμος, ȣ, ὁ, qui agrum distribuit. Ex νέμω.

Γεωπείνης, ȣ, ὁ, qu. dic. qui terræ fame laborat, qui parum terræ possidet; (2) famelicus. Ex γέα et πεῖνα, (potius a πένομαι, *laboro*, Ern.)

Γεωπονέω, ῶ, f. ήσω, terram colo. Ex πόνος.

Γεωπονία, ας, ἡ, agricultura.

Γεωπονικὸς, ἡ, ὸν, ad agriculturam pertinens.

Γεωπόνος, ȣ, ὁ, agricola.

Γεωργέω, ῶ, f. ήσω, terram colo, agriculturam exerceo. Γεωργεῖν τὴν γῆν, *Dem.* A γεωργός.

Γεώργημα, ατος, τὸ, agricolatio. A præc.

Γεωργήσιμος, ὁ καὶ ἡ, ad colendum idoneus, fertilis.

Γεωργία, ας, ἡ, agricultura. A γεωργός.

Γεωργικὸς, ἡ, ὸν, ad agriculturam pertinens: hinc γεωργικὰ, τὰ, libri de agricultura.

Γεώργιον, ȣ, τὸ, agricolatio; (2) arvum, ager aratus. Ab eod.

Γεωργὸς, ȣ, ὁ, agricola; (2) vinitor; (3) colonus quivis. Ex γέα et ἔργον. Hinc

Γεωργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rusticus. Κατὰ τὸ γεωργῶδες, agricolarum sive rusticorum more.

Γέωρες, ων, οἱ, et γεῶραι, οἱ, qui terram custodiunt, agrorum custodes. Ex ὄρος.

Γεωρυχέω, ῶ, f. ήσω, terram fodio. A

Γεωρύχος, ȣ, ὁ, qui terram fodit. Ex γέα et ὀρύσσω, *fodio.*

Γεωτόμος, ȣ, ὁ, qui terram scindit, agricola. Ex γέα et τέμνω, *scindo.*

Γεωτρωγία, ἡ, victus e rebus terræ natis; pro *infantibus opponitur* lacti, et est cibus non liquidus quivis. Ex γέα et τρώγω.

Γεωφάνιον, ȣ, τὸ, locus in quo metalla nascuntur seu apparent. Ex γέα et φαίνομαι, (nisi potius sit γεωψάνιον ubi glebæ terrestres metallis fœtæ excoquuntur, *Ern.*)

Γεωφύλαξ, ακος, ὁ, custos agri.

Γεωχαρὴς, ὲς, gaudens terra, libenter in terra versans. Ex χαίρω.

Γῆ, γῆς, ἡ, terra; (2) regia. *Contr.* e γέα.

Γηγενέτης, ȣ, ὁ, terrigena, terræ filius. Γίγαντι γηγενέτᾳ προσόμοιος, *Eurip. Phœn.* 129. Ex γῆ et γίνομαι, *nascor.*

Γηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) indigena; (3) gigas. Ex iisd.

Γήδιον, ȣ, τὸ, agellus. Dim. a γῆ.

Γῆθεν, *adv.* e terra. Ab eod.

Γήθεον, *Ion.* pro ἐγήθεον. A

ΓΗΘΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, gaudeo, lætor. Τίς ἂν τάδε γηθήσειε; *Il.* 9, 77. Γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη, *Hesiod. Theog.* 173.

Γήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. *Ion.* pro ἐγήθησαν.

Γηθήσειε, *lætatus sit*, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro γηθήσαι.

Γήθειον, τὸ, pro γήθυον, *Ar.*

Γῆθος, εος, τὸ, gaudium. Φρονήματος μεςοὶ καὶ γήθȣς, *Plutarch. in Agesilao*, 612. A γηθέω.

Γηθόσυνη, ης, ἡ, idem. A γῆθος.

Γηθόσυνος, ύνη, υνον, lætus, lætabundus.

Γηθοσύνως, *adv.* læte.

Γηθυλλὶς, ίδος, ἡ, idem; (2) olus porro simile.

ΓΗ'ΘΥΟΝ, ȣ, τὸ, genus cepæ.

Γήθω, idem quod γηθέω.

Γήϊνος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, terrenus; (2) corruptioni obnoxius; (3) mortalis. A γῆ.

Γήϊος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eod.

Γηΐτης, ȣ, ὁ, agricola, rusticus. Ab eod.

Γηκινία, ἡ, terræ motus, *Hes.*

Γήκινος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui terram quatit vel movet. Ex γῆ et κινέω, *moveo.*

Γηλεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, humi cubans, cui humi lectus est. Ex γῆ et λέχος, *lectus.*

Γήλοφος, ȣ, ὁ, tumulus, pro γεώλοφος.

Γῆμαι, aor. 1. inf. *per Sync.* pro γαμῆσαι.

Γήμας, *qui uxorem duxit*, part. aor. 1.

Γημάσθαι, aor. 1. inf. med. *per Sync.* pro γαμήσασθαι.

Γημόρος, ȣ, ὁ, agricola. Ex γῆ et μείρω.

Γηȣχέω, ῶ, f. ήσω, agrum habeo, possideo. Ex γῆ et ἔχω.

Γήȣχος, ȣ, ὁ, terram habens; (2) terram continens, *de Neptuno.* Ex iisd.

Γηπάτταλος, ȣ, ὁ, paxillus terræ.

Γήπεδον, ȣ, τὸ, ager, fundus, solum; (2) solum, quod adjacet prædiis urbanis.

Γηπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in terram delapsus. Ex γῆ et πίπτω, *cado.*

Γηπονέω, ῶ, f. ήσω, agrum colo. A γηπόνος.

Γηπονία ας, ἡ, agricultura. Ab eod.

Γηπονικῶς, *adv.* rustice, more agricolarum.

Γηπόνος, ȣ, ὁ, agricola. Ex γῆ et πόνος.

Γήποτος, ον, terræ epotandus, *Æsch.*

Γήρᾳ, dat. sing. *Ion.* et *Att.* pro γήρατι, *senectuti* vel *senectute*; aliquoties redditur *tandem*, ut in hoc Sophoclis versu, Γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξεν, sapere tandem docentur, *Antig.* 1353. A γῆρας.

Γηραιὸς, αιὰ, αιὸν, senex, senilis, senio confectus, grandævus. A γῆρας.
Γηραλέος, έα, έον, idem et ab eod.
Γηράλιος, α, ον, idem; (2) tristis, acerbus.
Γήραμα, ατος, τὸ, senium; (2) floccus vanescentis floris. (2) οἱ πάπποι οἵ τινές εἰσι γηράματα ἀκάνθης, σημεῖον ἐγένοντο ἀνέμου, *Scholiast. ad Aratum*, 118, 1. A γηράω.
Γηράναι, præs. inf. act. v. γήρημι, *senesco*.
Γηράντεσσι, *senescentibus*, dat. pl. a. 1. part. act. *Poet.* et *Ion.* pro γηράσι, et hoc pro γηράσασι, a γηράσας, verbi γηράω, *senesco*.
Γηρὰς, *senescens*, præs. part. verbi γήρημι.
ΓΗ͂ΡΑΣ, ατος, τὸ senectus, senium.
Γηράσῃς, *senueris*, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi
Γηράσκω, f. άσω, senesco. A
Γηράω, ῶ, f. άσω. idem. Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα, *Il.* 7, 148. A γῆρας.
Γήρειον, ου, τὸ, idem quod γήραμα. Ab eod.
Γηροβοσκέω, ῶ, f. ήσω, in senectute alo. Εἶχον ἐλπίδας πολλὰς ἐν ὑμῖν γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, *Eurip. Med.* 1032.
Γηροβοσκία, ας, ἡ, sustentatio senis:
Γηροβοσκὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, senum nutritor, qui aliquem in senectute alit. Ex γῆρας et βόσκω.
Γηροκομεῖον, ου, τὸ, locus quo aluntur senes. Ex γηροκόμος. Unde
Γηροκομέω, ῶ, f. ήσω, curam senis gero.
Γηροκομία, ας, ἡ, cura et nutritio senum.
Γηροκομικὸς, ἡ, ὸν, ad curam alendi senes pertinens.
Γηροκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui curam habet senum. A γῆρας et κομέω, *curam gero.*
Γηροτροφεῖον, ου, τὸ, locus in quo senes aluntur.
Γηροτροφέω, ῶ, f. ήσω, in senectute alo.
Γηροτροφία, ας, ἡ, actio et cura alendi senes:
Γηροτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, senes nutriens. Ex γῆρας et τρέφω. Obs. *Hæc verba omnia scribuntur et per* ω, Ern.
Γηρυόνας, gen. sing. *Dor.* pro γηρυόνης, a γηρυόνη, *garrula.*
ΓΗ͂ΡΥΣ, υος, ἡ, vox: ἴα γῆρυς, *Il.* 4, 437.
Γήρυμα, ατος, τὸ, vox. A
Γηρύω, f. ύσω, sono; velut pro mugire, canere, &c. (2) loquor, dico, conqueror. Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, *Hesiod. Op.* 258. A γῆρυς.
Γήρως, gen. sing. *Ion.* et *Att.* pro γήρατος.
Γήτειον, ου, τὸ, idem quod γήθυον.
Γήτης, ου, ὁ, agricola, rusticus. A γηΐτης.
Γητομέω, ῶ, f. ήσω, terram scindo seu findo. A
Γητόμος, ου, ὁ, qui terram findit seu scindit. Ex γῆ et τέμνω.
Γηφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui terra vescitur; (2) pauper, qui terræ oleribus se sustentat.
Γήχυτον, ου, τὸ, exterior pars terræ mollis et minime lapidosa. Ex γῆ et χύω, *fundo.*
Γιγανταῖος, αία, αῖον, giganteus. A γίγας.
Γιγάντειος, εία, ειον, idem. Ab eod.
Γιγαντιάω, ῶ, gigantes imitor, gigantum similis sum.
Γιγαντολέτειρα, ας, ἡ, gigantum perditrix, epith. Minervæ.
Γιγαντολέτης, ου, ὁ, gigantum perditor et extinctor. Ex γίγας et ὄλλυμι, *perdo.*
Γιγαντολέτις, ιδος, ἡ, idem quod γιγαντολέτειρα.
Γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, idem quod γιγαντολέτης.
Γιγαντομαχία, ας, ἡ, pugna gigantum.
Γιγαντοραιστὸς, (a ῥαίω) idem quod
Γιγαντοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui gigantes interficit.
Γιγαντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, giganti similis.
ΓΙ'ΓΑΡΤΟΝ, ου, τὸ, quod in acino osseum seu lapidosum est, granum acini. *Numb.* 6, 4. (2) uva, pars pro toto. (2) ἀπ' ὧν ἄνευ γιγάρτων, *Aristoph. Pax.* 634. Hinc
Γιγαρτώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, plenus γιγάρτων.
ΓΙ'ΓΑΣ, αντος, ὁ, gigas.
ΓΙΓΓΙ'ΔΙΟΝ, ου, τὸ, herbula, pastinacæ sylvestri similis.
ΓΙΓΓΑΙΣΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, titillatio; (2) risus petulans.
Γιγγλυμοειδὴς, έος, ῦς, ὁ ϗ ἡ, cardini similis, de commissura articulorum, ut cubiti et brachii. A seq. et εἶδος.
ΓΙΓΓΛΥΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, cardo januæ; (2) ossium quædam junctura instar vertebræ.

Γιγγλυμοῦσθαι, jungi velut cardine.
Γιγγλυμώδης, idem quod γιγγλυμοειδής.
Γιγγραίνω, f. ανῶ, cano tibia quæ gingras dicitur. A γίγγρας. Hinc
Γιγγραντὸς, ἡ, ὸν, qui ad gingras cantatur.
ΓΙ'ΓΓΡΑΣ, ου, ὁ, parvula quædam tibia lamentabilem sonum edens.
Γιγγρασμὸς, ῦ, ὁ, cantus, seu sonitus τῦ γίγγρυ.
Γίγνομαι, vide γίνομαι.
Γιγνώσκω, vide γινώσκω.
Γίνεσθαι, *fieri*, præs. inf. med. verbi γίνομαι.
Γίνετ', *fiebat*, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *per Apostr.* pro ἐγίνετο. A γίνομαι.
ΓΙ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, equuleus, equus parvulus; (2) fœtus asininus, vel equinus, qui in ventre matris corrumpitur, et inde membris depravatis nascitur.
ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, vel γίγνομαι, f. γενήσομαι, p. m. γέγονα, nascor, gignor; (2) orior; (3) sum, fio; (4) accido, evenio, contingo. Γίνεσθαι πρός τινος, μετά τινος, ab aliquo stare; ἀπό τινος, opponere; ἐπὶ πῆμα, incidere; ἐν ποιήσει, versari; ἐξ ἴσυ, æquare; τινὶ δι' ἔχθρας, inimicus esse; ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης, idem sentire; ἐπ' ἐλπίδος, sperare; ἐπὶ τῆς γῆς, appellere.
Γινώσκειν, præs. inf. act. *Dor.* pro γινώσκειν.
Γινώσκετε, *scitis*, 2. plur. præs. ind. act.
Γινώσκοντι, *Dor.* pro γινώσκυσι.
ΓΙΝΩ'ΣΚΩ, vel γιγνώσκω, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα, nosco, cognosco, agnosco, intelligo, novi; (2) meum agnosco; (3) approbo; (4) censeo, existimo, judico, statuo; (5) sentio; (6) coeo cum aliqua, *N. T.* Ἔγνως ἄνδρα δυστυχέστατον, *Aristoph. Thesm.* 9, 8. Ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμῦ ὁ Ζεὺς, statuit, *Luc.* (5) ἀλλὰ κρατεῖ μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι, *Eurip. Hippol.* 248.
Γλαγερὸς, ῦ, ὁ, et
Γλαγόεις, όεσσα, όεν, lacteus. A γλάγος.
Γλαγοπῆξ, ῆγος, qui lac concrescere facit, seu in quo lac concrescit. E seq. et πήγνυμι.
Γλάγος, εος, τὸ, lac. A γάλα.
Γλαγότροφος, ον, qui lacte alitur. A τρέφω.
Γλαγόφρων, lac habens, epith. uberis.
Γλαγόων, οντος, ὁ, lactescens et nondum satis adultus. A γλάγος.
Γλάζω, cano.
Γλακκάω, lacte plenus sum. A γλάξ.
Γλακτοφάγος, ον, pro γαλακτοφάγος, *Hom.*
Γλαμάω, ῶ, f. ήσω, gramia laboro, lippio. A
Γλάμη, ης, ἡ, gramia, lippitudo; (2) oculorum sordes. A λήμη, *lippitudo.*
Γλαμυξιάω, ῶ, idem quod γλαμάω. A
Γλάμυξος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. oculi cujus anguli scabri sunt, seu scabra lippitudine laborant. A γλάμη et μύξα (nisi υξος mera terminatio est).
Γλαμυρὸς, ρὰ, ρὸν, gramiosus, lippus.
Γλαμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Γλάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem. A γλάμη.
ΓΛΑΝΙ'Σ, ίδος, ἡ, piscis quidam.
Γλανὸς, ὁ, Hyæna.
Γλὰξ, *antiq.* lac; (2) herba, *ap. Plin.*
Γλαρὶς, ίδος, ἡ, instrumentum fabrorum ad lapides poliendos, &c.
Γλαυκιάω, ῶ, *Poet.* γλαυκιόω, glaucis oculis terribiliter intueor; (2) glaucesco. A γλαυκὸς.
Γλαυκίδιον, τὸ, idem quod γλαυκίσκος, *Ath.*
Γλαυκίζω, f. ίσω, ad glaucum colorem accedo; (2) obtuse video. Ab eod.
Γλαύκιον et γλαυκίον, herba quædam; (2) avis a glaucis oculis nomen habens.
Γλαυκιόων, part. act. *Poet.* pro γλαυκιῶν.
Γλαυκίσκος, ου, ὁ, piscis quidam, qui et γλαυκίδιον. Ab eod.
Γλαυκόμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, glaucos oculos habens, cæsius. Ex γλαυκὸς et ὄμμα.
ΓΛΑΥΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, glaucus, cæsius, cæruleus. Γλαυκὴ ὀπώρα, *Soph. Trach.* 703. Hinc
Γλαυκότης, ητος, ἡ, glaucus color.
Γλαυκοφεγγὴς, ὲς, cæruleum splendorem habens, *Diosc.*
Γλαυκόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cæsiis est oculis.

Γλαυκοχαίτης, ου, ὁ ϗ ἡ, cæsiam jubam vel comam habens. Ex χαίτη.
Γλαυκόχροος, *contr.* γλαυκόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, glauci coloris. Ex χρόα.
Γλαυκόω, ῶ, cæsium reddo. A γλαυκὸς.
Γλαυκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, noctuæ speciem gerens. Ab eod.
Γλαύκωμα, ατος, τὸ, vitium in oculo, glaucedo, suffusio, glaucoma. A γλαυκόω.
Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, cæsios habens oculos, vel truces, cujusmodi sunt oculi noctuæ, quæ avis Minervæ erat consecrata: Minervæ epith. Ex γλαυκὸς et ὤψ.
Γλαυκωπὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, glaucis oculis præditus.
Γλαυκώψ, ῶπος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Γλαύκωσις, εως, ἡ, idem quod γλαύκωμα.
Γλαὺξ, κὸς, ἡ, ulula, noctua. A γλαυκὸς.
Γλαύσσω, splendeo, cerno. Ab eod.
Γλάφυ, τὸ, spelunca, antrum, caverna. A γλάφω.
Γλαφυρῆσι, et γλαφυρῇς, *Ion.* pro γλαφυραῖς.
Γλαφυρία, ας, ἡ, elegantia, concinnitas. A
Γλαφυρὸς, ρὰ, ρὸν, cavus, profundus; (2) scitus, elegans, venustus; (3) lautus; (4) aptus, appositus. A γλάφω.
Γλαφυρῶς, *adv.* scite, eleganter, venuste.
ΓΛΑ'ΦΩ, f. ψω, cavo; (2) sculpo.
Γλευκαγωγὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, mustum vehens. Ex γλεῦκος et ἄγω, *fero, veho.*
Γλεύκινος, ίνη, ινον, musteus. A
ΓΛΕΥ͂ΚΟΣ, εος, *contr.* γλεύκυς, τὸ, mustum, decoctum, defrutum; (2) dulce, *h. e.* potus quilibet dulcis factitius.
Γλεῦξις, εως, ἡ, idem.
Γλευκοπότης, ου, ὁ, musti seu dulcioris potionis amans.
Γλήμη, ης, ἡ, lippitudo. A λήμη.
Γλήνεα, ων, τὰ, res ornatæ, pretiosæ, spectaculo dignæ. A γλήνη.
ΓΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, pupilla oculi; (2) oculus; (3) pupa; (4) puella; (5) cavitas ossis quæ aliud os recipit, *item* favus.
Γλῆνος, εος, τὸ, stella; (2) lumen. A γλήνη.
ΓΛΗ'ΧΩΝ, ῶνος, ἡ, pulegium, herba. *Angl.* PENNYROYAL. Hinc
Γληχωνίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum e pulegio confectum.
ΓΛΙ'Α, ας, ἡ, gluten.
ΓΛΙ͂ΝΟΣ, seu γλεῖνος, genus aceris campestris, gallica.
Γλισχραίνω, f. ανῶ, viscosum sive lentum reddo. A γλίσχρος.
Γλισχραντιλογεξεπίτριπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, homo ineptæ et odiosæ contumaciæ, deorum ira et internecione dignus, quod ob res nauci multum et pertinaciter obloquitur et contendit. Ex γλίσχρος, ἀντιλογία, ἐξ, et ἐπίτριπτος. Vox comica.
Γλίσχρασμα, ατος, τὸ, viscositas. A γλίσχρος.
Γλισχρεύομαι, fut. εύσομαι, parcus et tenax sum:
Γλισχρία, ίας, ἡ, miseria. Ab eod.
ΓΛΙ'ΣΧΡΟΣ, ρα, ρον, lentus, viscosus, tenax, glutinosus; (2) lubricus; (3) tenax, parcus; (4) strictus; (5) jejunus; (6) valde sordidus; (7) ærumnosus; (8) gulosus; (9) suavis; (10) humilis; (11) adulator.
Γλισχρότης, ητος, ἡ, viscositas, lentor, tenacitas; (2) lubricitas; (3) parcitas, avaritia, sordes. A γλίσχρος.
Γλισχρόχολος, ον, glutinosus et biliosus; γλισχρόχολα, excrementa glutinosa et biliosa. Ex χολὴ, *bilis.*
Γλισχρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lentus, tenax, viscosus:
Γλίσχρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui aliquid discupit; (2) infelix, infortunatus:
Γλίσχρως, *adv.* tenaciter, more viscosorum; (2) lubrice; (3) parce, tenuiter; (4) vix, difficulter, ægre. A γλίσχρος.
ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ, cupio, adfecto, appeto. Γλίχεσθαί τινος, τί, περί τινος. Τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεσθαι, *Aristot.*
Γλοιάζω, oculos sensim claudo, conniveo.
Γλοιὰς, άδος, ἡ, equa maligno ingenio, *item*, femina.
Γλοίης, ητος, ὁ, malignus. A

ΓΛΟΙΟ'Σ, ȣ, ὁ, invalidus; (2) sordidus; (3) malignus, malis imbutus moribus; *Subst.* (4) sordes olei, strigmenta.

Γλοιόω, ῶ, f. ώσω, lentum et viscosum reddo; *Pass.* lentesco, viscosus fio. A præc.

Γλοιώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, glutinosus, viscidus.

Γλοιωδῶς, *adv.* more eorum qui nutant capite inter dormiendum; (2) connivendo.

Γλȣρὸς, ȣ, ὁ, aurum (Phrygia vox). Εἰς γὰρ βωμὸν ὀρῆς με μήτε γλȣρῷ πλίνθοις, *Dosiad. Ara.* 1, 7.

Γλȣ́τια, ων, τὰ, naticulæ, corpora duo dura in cerebro ad latera illius eminentia. A

ΓΛΟΥΤΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, nates, clunes.

Γλυκάζω, f. άσω, dulce reddo; (2) dulcesco, dulcem saporem imitor. A γλυκύς. Hinc

Γλυκαίνω, f. ανῶ, idem: et hinc

Γλύκανσις, εως, ἡ, qu. dic. dulcificatio.

Γλύκασμα, ατος, τὸ, dulcedo. A γλυκάζω.

Γλυκασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.

Γλυκεροῖο, *dulcis*, gen. sing. *Ion.* pro γλυκερȣ̃.

Γλυκερὸς, ρὰ, ρὸν, dulcis. A γλυκύς.

Γλυκεροσταφύλος, dulces uvas efficiens. Γλυκεροσταφύλῳ φθινοπώρῳ, *Oppian. Cyneget.* 1, 464.

Γλυκερόχρως, ὁ ϰ ἡ, formosus, tener.

Γλυκόεις, όεσσα, όεν, subdulcis.

Γλυκύδακρυς, υος, ὁ ϰ ἡ, dulces fundens lacrymas. Ex γλυκὺς et δάκρυ.

Γλυκυδερκὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, dulce videns aut adspiciens, qui dulcis adspectus est.

Γλυκύδωρος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui suavia vel dulcia largitur. Ex γλυκὺς et δῶρον.

Γλυκυηχὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, dulcisonus. Ab ἠχέω.

Γλυκυθυμία, ας, ἡ, animi hilaritas. A

Γλυκύθυμος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, exhilarans; (2) delicatus; (3) placido et miti animo præditus.

Γλυκύκαρπος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, dulcem fructum ferens.

Γλυκυκρέω, dulcem carnem habens.

Γλυκυμείλιχος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, dulciter mitis, dulciloquus. Ex

Γλυκύμηλον, ȣ, τὸ, malum prædulce.

Γλυκυπάρθενος, ον, virginea suavitate præditus.

Γλυκύπικρος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, dulcedinem amaritudini permixtam habens.

Γλυκύπνοος, ον, dulce spirans, *Cyr.*

Γλυκύῤῥιζα, ης, ἡ, dulcis radix, glycyrrhiza. *Angl.* LIQUORICE.

Γλυκύῤῥιζον, ȣ, τὸ, idem.

Γλυκύῤῥοος, ον, dulcifluus, *Cyr.*

ΓΛΥΚΥ'Σ, εῖα, ὺ, dulcis; (2) jucundus; (3) mollis, clemens; γλυκεῖα, *subst.* de radice dulci.

Γλυκυσίδη, Glycyside, pæonia.

Γλυκύστρυφνος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, sapore dulci simul et acerbo præditus.

Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo.

Γλυκυτράχηλος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, dulcem, *i. e.* mollem, pulcram cervicem habens.

Γλυκύφθογγος, ον, dulce sonans.

Γλυκυφωνία, ας, ἡ, dulcis vox, cantus dulcis:

Γλυκύφωνος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, cui dulcis est vox.

Γλυκύχυλος, ον, dulcem succum habens.

Γλύμμα, ατος, τὸ, scalptura, cælatura, quod sculptum est, opus cælatum. A γλύφω.

Γλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, scalptor, cælator.

Γλύπτης, ȣ, ὁ, idem et ab eod.

Γλυπτὸς, ὴ, ὸν, scalptus.

Γλύσσων, a γλυκίων, pro γλυκύτερος, a γλυκὺς, *Arist.*

Γλυφάνοιο, gen. sing. *Ion.* pro γλυφάνȣ. A

Γλύφανον, ȣ, τὸ, scalprum, instrumentum ferreum quo metalla scalpuntur et cælantur.

Γλύφανος, ȣ, ὁ, scalptura, cælatura; (2) idem quod

Γλυφεῖον, ȣ, τὸ, scalprum.

Γλυφεὺς, έως, ὁ, scalptor.

Γλυφὴ, ῆς, ἡ, scalptura, cælatura.

Γλυφὶς, ίδος, ἡ, incisura et crena sagittæ; (2) sagitta ipsa; (3) sculptura. Χαλκήρησιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει, *Apoll. Rhod.* 3, 218. (2) ȣ̓χ ὁρᾶθ' ἑκηβόλων τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξωρμημένας, *Eurip. Or.* 273.

Γλύφω, f. ψω, scalpo, cælo. A γλάφω.

Γλώχες, αἱ, spicæ seu aristæ, *Hes. Scut.* 398. Al. περιγλῶχες.

ΓΛΩ͂ΣΣΑ, *Attice* γλῶττα, ης, ἡ, lingua; (2) dicendi facultas; (3) sermo unicuique genti peculiaris; (4) vocabulum peregrinum obscurum et exoletum; (5) lingua seu lingula tibiæ; (6) calceamentorum vincula.

Γλωσσαλγέω, ῶ, f. ήσω, lingua doleo; (2) lingua prurio, continere os a loquendo non possum.

Γλωσσαλγία, ας, ἡ, linguæ dolor; (2) linguæ prurigo; (3) loquax maledicentia. (3) τὴν σὴν στόμαργον γλωσσαλγίαν, *Eurip. Med.* 525. Ex ἄλγος.

Γλωσσαργία, ας, ἡ, garrulitas, loquacitas. A

Γλωσσαργὸς, ȣ, ὁ ϰ ἡ, garrulus, locutuleius, blatero, nugator. Ex γλῶσσα et ἀργός.

Γλωσσάριον, ȣ, τὸ, lingula, Dim. A γλῶσσα.

Γλωσσάσπις, ιδος, ὁ ϰ ἡ, qui lingua pro clypeo utitur, qui sua se defendit facundia.

Γλωσσηματικὸν, ȣ̃, τὸ, vocabulum peregrinum aut rarum, explicatione indigens.

Γλωσσηματικῶς, voce antiqua, rara, exquisita.

Γλωσσογάστωρ, ορος, ὁ, qui linguæ ministerio ventrem alit, qui lingua victum quærit.

Γλωσσογράφος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui de glossarum interpretatione scribit. Ex γράφω.

Γλωσσοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, linguæ similis.

Γλωσσοκάτοχος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, linguam continens. Ex κατέχω, *contineo.*

Γλωσσοκομεῖον, ȣ, τὸ, vas quod lingulas tibiarum recipit; (2) receptaculum quodvis. A

Γλωσσόκομον, ȣ, τὸ, theca condendis lingulis tibiarum idonea; (2) loculus cui Ægyptii includebant cadavera condita; (3) marsupium; (4) arca in templo collocata, in quam conjiciebatur pecunia. Ex κομέω, *curo.*

Γλωσσοκρατέω, ῶ, f. ήσω, linguam coerceo, taceo.

Γλωσσομανία, ἡ, linguæ incontinentia, petulantia, &c.

Γλωσσοστροφέω, ῶ, f. ήσω, linguam agiliter verso, blatero. A στρέφω.

Γλωσσότμητος, ȣ̃, ὁ ϰ ἡ, cui lingua præcisa est. A τέμνω, *scindo, seco.* Unde

Γλωσσοτομέω, ῶ, f. ήσω, linguam amputo: vel simpl. aufero. Οὐ γὰρ παρὰ τȣ̃το τὸν λογισμὸν ἡμῶν γλωσσοτομήσεις, *Joseph. Maccab.* 10.

Γλωσσοχαριτέω, ῶ, f. ήσω, lingua blandior, oratione gratificor. A χάρις, *gratia, blanditiæ.*

Γλωσσώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, lingulatus; (2) linguæ similis; (3) linguax, locutuleius.

Γλῶττα, ης, ἡ, vide γλῶσσα· (2) ἐπιστεύθη ἐκ βασιλέως τὴν τȣ̃ ταμιεῖȣ γλῶτταν, ab imperatore fisci advocatus constitutus est, *Philostr. Vit. Soph.* 2, 29, 621. Αὐτή τε ἀττικίσεις, εἰ παρὰ τὴν Ἡρώδȣ γλῶσσαν βασανίζοιτο, *Idem*, 2, 3, 568. Ἡρώδειω γλῶσσαν δέ τε μιν καλέȣσιν Ἀθῆναι, illum linguam Herodis vocant Athenæ. Herodis lingua cognominatus est, quod dicendi virtute maxime similis esset patri. *Dedicatio Statuæ Regillæ*, 37.

Γλωττικὸς, ὴ, ὸν, ad linguam pertinens.

Γλωττισμὸς, ȣ̃, ὁ, et γλώττισμα, ατος, τὸ, osculum, quo linguæ basiantium se contingunt mutuo. Ab eod.

Γλωττοδεψέω, ῶ, fello, ore morigeror.

Γλωττόκομον, ȣ, τὸ, idem quod γλωσσόκομον.

Γλοττοποιέω, verba fingo, formo, sed talia fere qualia philosophi solent.

Γλωττοστροφέω, ῶ, idem quod γλωσσοστροφέω.

ΓΛΩΧΙ'Ν, ῖνος, ὁ, cuspis teli, angulus, acies.

Γλωχὶς, ῖνος, ὁ, idem.

Γναθμὸς, ȣ̃, ὁ, mala, maxilla. A

ΓΝΑ'ΘΟΣ, ȣ, ἡ, mala, maxilla; (2) dentes; (3) bucca. Hinc

Γναθόω, ῶ, f. ώσω, cædo in malas.

Γνάθων, ωνος, ὁ, parasitus, qui buccas inflatas cædendas dat.

Γναμπτοῖσι, dat. pl. *Ion.* pro γναμπτοῖς. A

Γναμπτὸς, ὴ, ὸν, incurvus, flexibilis. A

Γνάμπτω, et γνάπτω, f. ψω, inflecto, carpendo vel vellicando polio, mollio, carmino. A κάμπτω.

Γνάπτωρ, ὁ, politor, *Man.* A γνάπτω.

Γναφάλιον, ȣ, τὸ, herba, cujus foliis nonnulli pro gnaphalo utuntur. A

Γνάφαλον, ȣ, τὸ, floccus fullonico carduo detractus e panno inter pectendum; (2) tomentum, quod culcitris infarcitur. A γνάπτω.

Γναφαλώδης, ες, mollis, lanuginosus, in modum τȣ̃ γναφάλȣ, *Diosc.*

Γναφεῖον, ȣ, τὸ, officina fullonis. A

Γναφεὺς, έως, ὁ, fullo; (2) piscis quidam.

Γναφευτικὴ, sc. τέχνη, ης, ἡ, fullonica, sc. ars.

Γναφευτικὸς, ὴ, ὸν, ad fullones pertinens.

Γναφεύω, fullonicam exerceo. A γναφεύς.

Γναφικὸς, ὴ, ὸν, fullonicus, *Ep.*

Γνάφος, ȣ, ὁ, carduus fullonis. A γνάπτω.

Γνάψις, εως, ἡ, politio quæ fit a fullonibus carpendo et vellendo. Ab eod.

Γνήσιος, ία, ιον, vel γνήσιος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, legitime genitus; (2) genuinus, sincerus. (2) φρονȣ̃ντα γνήσια, liberalia sentientem, *Eur. Hipp.* 309. A γίνομαι. Hinc

Γνησιότης, ητος, ἡ, sinceritas, germanitas.

Γνησίως, *adv.* legitime, genuine. Ab eod.

Γνοίην, 1. sing. a. 2. opt. v. γινώσκω.

Γνȣ̃ς, *sciens*, a. 2. part. act. verbi ejusd.

Γνόφαλλον, τὸ, idem quod γνάφαλον, *Alcæ.*

Γνοφερὸς, ρὰ, ρὸν, tenebrosus, caliginosus, v. sequent.

Γνοφέω, ῶ, f. ήσω, obtenebro.

ΓΝΟ'ΦΟΣ, ȣ, ὁ, caligo, tenebræ; (2) turbo.

Γνοφόω, ῶ, f. ώσω, obtenebro. A præc.

Γνοφώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, caliginosus. Ab eod.

Γνύθος, εος, τὸ, specus. Δίκελλη πᾶν μεταλλεύων γνύθος, *Lycophr.* 485.

Γνὺξ, *adv.* genu flexo. A γόνυ, *genu.*

Γνῶ, *cognovit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔγνω, a verbo γινώσκω.

Γνῶμα, ατος, τὸ, indicium, documentum. Τῶν ἔχομεν γνῶμα μέγιστον, *Herodot.* 7, 52. Ὡς δὲ, εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη, *Soph. Trach.* 992.

Γνώμας, *mentis*, gen. sing. *Dor.* pro γνώμης. A γνώμη, *mens.*

Γνωμάτευμα, τὸ, decretum, judicium. A

Γνωματεύω, f. εύσω, sententiose loquor; (2) dignosco, judico. A γνώμη.

Γνώμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro γνῶναι.

Γνώμη, ης, ἡ, sententia, mens; (2) voluntas; (3) consilium; (4) sententia, seu dictum aliquod insigne; (5) rogatio ad populum, relatio ad senatum; (6) senatus auctoritas, sc. cum intercesssione tribuni senatus consultum impeditur. Ἄνευ γνώμης γὰρ ȣ̓ με χρὴ λέγειν, non enim, nisi re cognita, me decet loqui, *Soph. Œd. Col.* 594. Δύσφορος γνώμη, imago falsa, *Id. Aj.* 51. A γινώσκω.

Γνωμηδὸν, *adv.* per singulorum sententias:

Γνωμίδιον, ȣ, τὸ, sententiola, Dim.

Γνωμικὸς, ὴ, ὸν, sententiosus. A γνώμη.

Γνωμοδοτέω, ῶ, f. ήσω, consilium do, sententiam pronuncio. Ex γνώμη et δίδωμι.

Γνωμολογέω, ῶ, f. ήσω, sententiose dico, sententias loquor. A γνωμολόγος. Unde

Γνωμολογία, ας, ἡ, dictio sententiæ; (2) sententiarum collectio.

Γνωμολογικὸς, ὴ, ὸν, sententiis utens.

Γνωμολογικῶς, sententiose.

Γνωμολόγος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, sententiis frequenter utens; (2) collector rhapsodiarum præcepta morum complectentium. Ex γνώμη et λέγω.

Γνωμονικὸς, ὴ, ὸν, peritus, sciens, doctus; (2) ad sciatherica pertinens. Hinc ἡ γνωμονικὴ, sc. τέχνη, gnomonica, quæ est ars conficiendi solaria. A γνώμων.

Γνωμονικῶς, *adv.* gnomonice.

Γνωμοσύνη, ἡ, scientia, acumen judicii.

Γνωμοτυπέω, sententiis acutis utor. Hinc

Γνωμοτυπικὸς, ὴ, ὸν, frequens acutis sententiis

Γνωμότυπος, ον, cum consilio excusus, seu fabricatus, *Ar.* A γνώμη et τύπτω.

Γνώμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, cognitor; (2) index, nempe, v. gr. in horologio; (3) norma, amussis; (4) dens, ætatis index. A γινώσκω.

Γνῶναι, a. 2. inf. act. verbi γινώσκω.

Γνωριζέσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. A

Γνωρίζω, f. ίσω, noscito, agnosco, cognosco; (2) probo, exploro; (3) notum facio, indico; (4) in memoriam revoco, *in N. T.* (5) commendo. Γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τινές εἰσι, *Isoc.* γνωρίζεσθαι πρός τινος, *ab Luc.* (5) Φλαμινῖνε δὲ αὐτὸν τῇ βουλῇ γνωρίζοντος ἰσχυρῶς, *Appian. Macedon. Eclog.* 7, 4.

Γνώριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, notus; (2) familiaris; (3) clarus, celebris; (4) discipulus. A γνωρίζω.

Γνωρίμως, *adv.* familiariter.

Γνώρισμα, ατος, τὸ, indicium, nota; (2) proprietas; (3) insigne, ornamentum, decus.

Γνωρισμὸς, οῦ, ὁ, agnitio e signis, &c.

Γνωριστικὸς, ἡ, ὸν, notitiam præbens, indicans.

Γνωριῶ, *notum faciam*, 1. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro γνωρίσω, a verbo γνωρίζω.

Γνώσαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro γνώσεσαι.

Γνώσῃ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro γνώσεσαι, a γινώσκω.

Γνωσθεὶς, *cognitus*, a. 1. part. pass.

Γνωσθήτω, *notum sit*, 3. sing. a. 1. imperat. pass.

Γνωσιμαχέω, ῶ, f. ήσω, fluctuo animo, repugno sententiæ meæ eamque muto, pœnitentiam ago, resipisco. Ex γνῶσις et μάχομαι.

Γνωσίμαχος, inimicus scientiæ; nomen hæreticorum. Ex iisd.

Γνῶσις, εως, ἡ, cognitio, notitia; (2) cognitio judicis; (3) scientia, doctrina, sapientia; (3) coitus cum femina, *Hebr.* A γινώσκω.

Γνώσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. γινώσκω.

Γνώστης, ου, ὁ, divinator, ariolus. Ab eod. Hinc

Γνωστικὸς, ἡ, ὸν, cognoscendi facultate præditus. Hinc οἱ γνωστικοὶ, qui in mysteria Dei altius quam cæteri se penetrasse credebant, (iique vel Christiani recte sentientes, ut *ap. Cl. Al.* vel hæretici, *ap. Epiphan.* Ern.)

Γνωστὸς, ἡ, ὸν, notus, cognitus; (2) amicus.

Γνωστὴ, ῆς, ἡ, soror. A

Γνωτὸς, οῦ, ὁ, notus; (2) consanguineus, propinquus, frater; (3) nobilis, clarus. (3) ἴσθι δ' ἐκ χάρτα βοῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνὴρ, *Soph. in Inacho.* A γινώσκω.

Γνωτοφόντις, ἡ, intersectrix fratris propinqui.

Γνώτω, *noscito*, 3. sing. a. 2. imperat. act.

Γνῶσι, 3. pl. a. 2. conj. act. *Poet.* γνῶσι.

Γοάοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro γοάουσι.

ΓΟΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, et γοάομαι, ῶμαι, gemo, deploro, defleo. Γοᾶσθέ μ' ὦ γυναῖκες, *Aristoph. Thesm.* 1045.

Γόγγρος, ου, ὁ, congrus vel conger, piscis; (2) arborum tuberculum rotundum, olivæ simile.

Γογγροειδὴς, ἐς, congro similis. Ab εἶδος.

Γογγροκτόνος, ὁ, qui congrum occidit. A κτείνω.

Γογγρώνη, ης, ἡ, tumor gutturis, aliarumque nervosarum partium. A γόγγρος.

Γογγύζω, f. ύσω, murmuro, musso.

Γογγύλευμα, ατος, τὸ, coagmentum rotundum, opus teres, orbis. A

Γογγυλεύω, f. εύσω, rotundo, rotundum efficio.

Γογγυλέω, ῶ, f. ήσω, idem. A γογγύλος.

Γογγύλη, ης, ἡ, rapum rotundum, *Angl.* TURNIP; (2) maza rotunda. Γογγύλην μεμαγμένην, *Aristoph. Pac.* 28. Ab eod.

Γογγυλίδιον, ου, τὸ, rapulum; (2) pilulæ minutæ. Dim. a γογγύλη.

Γογγυλίζω, f. ίσω, idem quod γογγυλεύω.

Γογγύλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod γογγύλος.

Γογγυλὶς, ίδος, ἡ, rapa. A

Γογγύλος, η, ον, rotundus. Idem quod στρογγύλος.

Γογγυλόσκηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, tabernaculum, seu domicilium habens rotundum. A σκηνή.

Γογγυλωπὸς, ἡ, ὸν, qui rotunda est facie, rotundus visu seu adspectu. Ex ὤψ.

Γογγυσμὸς, οῦ, ὁ, murmur, mussitatio, fremitus.

Γογγυστὴς, οῦ, ὁ, murmurator. A γογγύζω.

Γογγυστικὸς, ἡ, ὸν, ad murmurationem propensus.

Γοέδνος, ον, qu. dic. luctu dotatus, lugens. Ex γόος et ἕδνον.

Γοερὸς, ρὰ, ρὸν, lugubris, flebilis, lamentabilis.

Γοερῶς, lamentabiliter.

Γοήμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro γοῆναι, a γόημι, *gemo.*

Γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, gemibundus, lamentabilis. Ab eod.

Γοηπλανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. luctivagus. (Vel potius ad modum circulatoris vagabundus. A seq. et πλάνος, *Ern.*)

ΓΟ'ΗΣ, ητος, ὁ, incantator, præstigiator; (2) impostor quivis. Hinc

Γοητεία, ας, ἡ, præstigiæ, incantamentum:

Γοήτευμα, ατος, τὸ, idem:

Γοητευτικῶς, incantandi, fascinandi caussa:

Γοητεύω, f. εύσω, incanto, fascino, incantatione et præstigiis decipio; (2) illicio, pellicio. Ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες, *Plat.*

Γοητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod γόης.

Γόμος, ου, ὁ, onus navis; (2) merces. A γέμω.

Γομοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, sarcinarius. Ex φέρω.

Γομόω, ῶ, f. ώσω, onero. A γόμος.

Γομφάριον, ου, τὸ, parvus clavus; (2) piscis quidam.

Γομφίασις, εως, ἡ, idem quod

Γομφιασμὸς, οῦ, ὁ, stridor vel stupor dentium.

Γομφιόδουπος, ον, circa molares dentes strepens, *Ep.*

Γομφίος, ου, ὁ, dens molaris. A γόμφος.

Γομφόδετος, ον, clavis firmatus. A δέω.

Γομφοπαγὴς, ἐς, idem; (2) accuratus, exquisitus. A πήγνυμι.

ΓΟ'ΜΦΟΣ, ου, ὁ, cuneus; (2) clavus; (3) piscis quidam. Hinc

Γομφοτήριον, ου, τὸ, clavus ligneus, id quo fit coagmentatio, *Steph.* clavus.

Γομφότομος, ου, ὁ, clavis fixus. A τέμνω.

Γόμφωμα, ατος, τὸ, coagmentatio per clavos:

Γόμφωσις, εως, ἡ, idem:

Γομφωτὴρ, ῆρος, ὁ, coagmentator, fabricator:

Γομφωτικὸς, ἡ, ὸν, pertinens, aptus ad fabricandum, struendum:

Γομφωτὸς, ἡ, ὸν, coagmentatus, compactus. A

Γομφόω, ῶ, f. ώσω, clavis compingo; (2) compingo quovis modo. A γόμφος.

Γονατίζω, f. ίσω, genua flecto; (2) in genua procumbere facio. A γόνυ.

Γονάτιον, ου, τὸ, geniculum. Dim. ab eod.

Γονατόδεσμος, ου, ὁ, periscelis.

Γονατόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, geniculor, in geniculum nodor.

Γονατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus.

Γονεία, ας, ἡ, fœtificatio. A γονεύς.

Γονεῖς, *parentes*, nom. pl. *contr.* pro γονέες. A

Γονεὺς, έως, ὁ, parens. A

Γονὴ, ῆς, ἡ, genitura; (2) semen genitale; (3) fœtus, soboles.

Γονῆος, gen. sing. *Ion.* pro γονέος, a γονεύς.

Γόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, genitalis; (2) fœcundus; (3) generosus. Ab eod. Hinc

Γονίμως, *adv.* fœcunde:

Γονιμότης, ητος, ἡ, fœcunditas:

Γονιμώδης, ῶδες, fœcundus. A

Γονοειδὴς, ἐς, semini humano similis.

Γονόεις, όεσσα, όεν, fœcundus, fertilis. A γόνος.

Γονοποιέω, fœtifico.

Γονοποιΐα, ας, ἡ, fœtura, fœtificatio.

Γονόῤῥοια, ας, ἡ, seminis genitalis profluvium.

Γονόῤῥοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui seminis fluxum patitur. Ex γόνος et ῥέω, *fluo.* Unde

Γονοῤῥύα, idem quod γονόῤῥοια.

Γονοῤῥυὴς, ου, ὁ, idem quod γονόῤῥοιος.

Γονοῤῥυέω, ῶ, f. ήσω, fluxum seminis patior.

Γόνος, ου, ὁ, soboles, proles; (2) generatio; (3) genus; (4) genitura, semen. Ab *ant.* γένω.

Γονὸς, οῦ, ὁ, locus, vel solum fertile. Ab eod.

ΓΟ'ΝΥ, υος, et γόνατος, et *Poet.* γουνὸς, τὸ, genu; (2) internodium.

Γονυαλγὴς, ὁ καὶ ἡ, genuum dolore laborans.

Γονυκλινέω, ῶ, f. ήσω, genu flecto. A

Γονυκλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, genua flectens. Ex γόνυ et κλίνω, *flecto.*

Γονυκλισία, ας, ἡ, genuflexio, supplicatio quæ fit genibus flexis. Ex γόνυ et κλίσις.

Γονύκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui genua trepidant; (2) timidus; (3) cinædus, mollis.

Γονυπετέω, ῶ, f. ήσω, ad genua accido. A

Γονυπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, accidens ad genua alicujus. Γονυπετεῖ σ' ἕδρα προσπιτνῶ, *Eurip. Phœn.* 300. Ex πίπτω pro πίτω.

Γοοπλανὴς, ἐς, luctivagus, *Nonn.*

Γόος, ου, ὁ, luctus. A γοάω.

Γοργεῖος, εία, εῖον, Gorgonius. A Γοργώ.

Γοργεύω, f. εύσω, gradum cito, festino. A γοργός.

Γοργιάζω, Gorgiæ dictionem et artificia imitor.

Γοργόνειος, α, ον, γοργόνειος, et γοργονώδης, idem quod γοργεῖος.

Γοργολόφα, ης, ἡ, galeam habens ex capite Gorgonis, caput Gorgonis in cono galeæ gestans. Ex Γοργὼ et λόφος.

Γοργολόφας, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Γοργόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in tergore Gorgonis caput pictum habens. Ex Γοργὼ et νῶτος.

Γοργόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, agilem et acrem me præbeo; (2) ferocio, efferor. A

ΓΟΡΓΟ'Σ, ἡ, ὸν, acer, vividus; (2) torvus.

Γοργότης, ητος, ἡ, torvitas; (2) strenuitas; (3) in oratione, genus dicendi incitatum. A præc.

Γοργοῦς, *Gorgonis*, gen. sing. *contr.* pro Γοργόος, a nom. Γοργώ, *Gorgo.*

Γοργόφθαλμος, idem quod γοργῶπις.

Γοργοφόνη, ης, ἡ, Gorgonis interfectrix.

Γοργοφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, interfector, vel idem.

Γοργύρα, canalis subterraneus per quem aqua effluit; fossa subterranea; carcer subterraneus. Ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο, *Herodot.* 3, 145.

Γοργὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, celeritas; (2) Gorgo, una filiarum Phorci, Medusa scilicet, vel Stheno, vel Euryale, quæ junctim Γοργόνες dicuntur. A

Γοργὼν, όνος, ὁ, idem; (2) animal noxium in Africa.

Γοργώδης, ες, idem quod γοργεῖος.

Γοργῶπις, ιδος, ἡ, adspectu horrenda, ut Gorgo.

Γοργωπὸς, οῦ, ὁ, adspectu horrendus, ut Gorgo.

Γοργὼψ, ὁ καὶ ἡ, idem, *Ern.*

Γοῦν, igitur; (2) certe, quidem; (2) saltem; (4) etiam. Ex γὲ et οὖν.

Γουνάζομαι, f. άσομαι, genua amplectens oro. Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων, *Il.* 15, 665. A γόνυ.

Γούνατα pro γόνατα, acc. pl. *Ion.* pro γόνατα.

Γουναλγὴς, ἐς, idem quod γονυαλγής.

Γούνασμα, ατος, τὸ, supplicatio. A γουνάζομαι.

Γουνοῖσιν, dat. pl. *Ion.* pro γουνοῖς. A γουνός.

Γουνόομαι, οῦμαι, genua amplector supplex.

Γουνοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, genua pinguia, tumida habens. Ex γόνυ et παχύς.

Γουνὸς, ἡ, ὸν, fertilis; (2) *substantive* solum fertile vel ferax, pro γόνος.

Γούνων, gen. pl. *Ion.* pro γονύων, a γόνυ.

Γόω, idem quod γοάω, *Hom.*

Γοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lugubris. A γοάω.

Γοῶσα, *contr.* pro γοάουσα, a γοάω.

Γραβδὴν, *adv.* expresse, quasi depictim. A γράφω.

ΓΡΑ'ΒΙΟΝ, ου, τὸ, tædæ genus.

ΓΡΑΙ'ΓΑ, ας, ἡ, anus, vetula; (2) cutis circa umbilicum, quia in ea rugæ senectutem indicant; (3) una Γραιῶν, quæ certæ Deæ gentilium erant. *Hes.* Ceres.

Γραία, ας, ἡ, arca panaria. A γράω, *edo.*

Γραΐδιον, ου, τὸ, anicula. Dim. a γραῖα.

Γραικίτης, ὁ, Græcus, *Lycurg.*

Γραϊκὸς, ἡ, ὸν, anilis.

ΓΡΑΙΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, Græcus. Unde γραικῶς.

Γραιόομαι, οῦμαι, anus fio, senesco. A γραῖα.

Γραῒς, ΐδος, ἡ, anus.

Γράμμα, ατος, τὸ, litera, scriptum; (2) *antiq. pro* libro; (3) scriptum quodcunque, ut tabulæ publicæ, leges, libri rationum, &c. et *in plurali* (4) epistola, literæ; (5) literæ, doctrina; (6) acta publica, tabulæ; (7) chirographum. Hinc

Γραμμάριον, ου, τὸ, scrupulum, vigesima quarta pars unciæ.

Γραμματεία, ας, ἡ, scriptura, literatura.

Γραμματεῖον, ου, τὸ, tabella, libellus, codicillus, album; (2) volumen quodcunque; (3) testamentum, testamenti exemplum; (4) chirographum, cautio; (5) ludus literarius;

rius; et *in plural.* (6) acta et documenta publica; (7) rationes argentarii. A

Γραμματεὺς, έως, ὁ, scriba; (2) magistratus nomen, variæ in variis civitatibus potestatis; (3) *in S. libr.* legis divinæ interpres, theologus.

Γραμματεύω, f. εύσω, sum scriba, scribæ munus gero. A præc.

Γραμματίδιον, ου, τὸ, epistolium *impr.* amatorium; (2) schedula testificantis; (2) tabella, libellus. Dim. a γράμμα.

Γραμματίζω, f. ίσω, literas, initia linguæ trado, *i. e.* legendi et scribendi scientiam.

Γραμματικεύομαι, fut. εύσομαι, grammaticum seu literatorem ago, seu interpretem poetarum:

Γραμματικὴ, ῆς, ἡ, grammatica, sc. ars. A

Γραμματικὸς, ἡ, ὸν, literator, grammaticus; (2) calculo, numeris tractandis peritus.

Γραμματικῶς, *adv.* grammatice.

Γραμμάτιον, ου, τὸ, idem quod γραμματίδιον.

Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ, grammaticæ præceptor. A γραμματίζω.

Γραμματοδιδασκαλεῖον, ου, τὸ, ludus literarius.

Γραμματοδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui literas docet, ludi literarii magister.

Γραμματοεισαγωγεὺς, έως, ὁ, publicarum literarum promulgator; (2) literarum doctor.

Γραμματόκον (μέλασμα), atramentum, *Ep.* A τίκτω.

Γραμματοκύφων, ονος, ὁ, pueros docens, sc. legere vel scribere (vilis et contemptibilis ut γραμματιστής). Ex κύφων, a κύπτω.

Γραμματολικριφίδεις, οἱ, literarum depravatores, *Ep.*

Γραμματοφορέω, ῶ, fut. ήσω, literas fero. A

Γραμματοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, tabellarius.

Γραμματοφυλάκιον, ου, τὸ, locus ubi scripta publica adservantur. Ex φυλακή.

Γραμμὴ, ῆς, ἡ, linea; (2) carceres sive initium curriculi, quod olim ducta linea notabatur; (3) *pl.* tabula, in qua latrunculis ludebatur. A γράφω. Hinc

Γραμμίζω, fut. ίσω, latrunculis ludo.

Γραμμικὸς, ἡ, ὸν, linearis; (2) linearum peritus. Ab eod.

Γραμμισμὸς, οῦ, ὁ, ludus latrunculorum. A γραμμίζω.

Γραμμοποίκιλος, ον, lineis variis distinctus, virgatus, scutulatus.

Γραμμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lineæ similis.

Γραολογία, ἡ, aniles nugæ, fabulæ aniles.

Γραοπρεπὴς, ὲς, aniculas decens, anilis.

Γραοσόβης, ου, ὁ, qui vetulas abigit, *proprie* ab emendis piscibus. Vox comica. A σοβέω.

Γραόφιλος, ὁ, aniculæ amans.

Γράπις, ιδος, ἡ, senecta, seu exuviæ serpentis, cicadæ, et similium; (2) avis species.

Γραπτὴρ, ῆρος, ὁ, scriptor. A γράφω.

Γράπτης, ου, ὁ, rugosus. Ab eod.

Γραπτὸς, ἡ, ὸν, scriptus. Ab eod.

Γραπτὺς, ύος, ἡ, laceratio vel laniatio cutis, genarum, &c. (2) scarificatio; (3) lex scripta. In plurali γραπτύες, γραπτῦς· acc. plur. γραπτύας, γραπτῦς. (3) οἳ δή τοι γραπτῦς πατέρων ἔθεν εἰρύονται, *Apoll. Rhod.* 4, 279. Ab eod.

ΓΡΑ'ΣΟΣ, ου, ὁ, sordes quæ in ovium lanis colliguntur; (2) alarum fœtor.

ΓΡΑ'ΣΣΟΣ, ου, ὁ, clamor militum in conflictu primo.

Γράστις, εως, ἡ, gramen. A γράω.

Γράσων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, hircosus, cui fœtent alæ; (2) fatuus, stultus, demens. A γράσος.

Γραῦς, αὸς, ἡ, anus. A γραῖα.

Γραφείδιον, ου, τὸ, stilus; (2) penicillus.

Γραφεῖον, ου, τὸ, idem. A

Γραφεὺς, έως, ὁ, scriptor; (2) pictor.

Γραφὴ, ῆς, ἡ, scriptura, scriptio; (2) pictura; (3) accusatio.

Γραφήτωσαν, 3. pl. a. 2. imperat. pass. v. γράφω.

Γραφίδιον, ου, τὸ, stilus. Dim.

Γραφικὸς, ἡ, ὸν, scriptorius; (2) pingendi peritus.

Γραφικῶς, *adv.* graphice, expresse.

Γραφὶς, ίδος, ἡ, stilus. A

ΓΡΑ'ΦΩ, f. ψω, scribo; (2) pingo; (3) insculpo; (4) fero legem ad populum, sancio. Γράφω σε μυρίας δραχμὰς, *Aristoph. Av.* 1057. Γράφεσθαί τινα παράνομον, ἐπί τινος, accusare coram; δίκην, impingere.

Γραψείω, scripturio.

Γράψῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi γράφω.

Γράψον, *scribe,* 2. sing. a. 1. imperat. act.

ΓΡΑ'Ω, ῶ, f. άσω, comedo.

Γραώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, anilis. A γραῦς.

Γρηγορέω, ῶ, f. ήσω, vigilo. Pro ἐγρηγορέω.

Γρηγόρησις, εως, ἡ, vigilantia. A præc.

Γρηγορικὸς, ἡ, ὸν, vigil, pervigil. Ab eod.

Γρηγορὸς, ὸν, vigil, *Sibyl.*

Γρηγορὼς, perf. part. med. *Ion.* pro ἐγρηγορώς.

Γρήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, anilis; (2) antiquus. A γραῖα.

Γρηῦς et γρηῢς, anus, vetula; (2) spuma, *sive* flos lactis, cremor; crustula quæ concrevit et innatat polentæ, spuma ferventi aquæ supernatans. (2) φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρηῦν, *Nicand. Alexiph.* 91. Γλυκεῖρα προσενέγκασα γάλα παρεκάλει ῥοφῆσαι· ὁ δὲ, οὐ θέλω, εἶπεν· ἦν γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ, stabat enim super lacte cana spuma, *Athen.* 13.

Γριπάομαι, et γριφάομαι, item γρίπομαι, et γρίφομαι, *ap. Hipp.* vellico, lancino, de doloribus e spasmo.

Γριπεὺς, έως, ὁ, piscator; (2) qui consuit vel sarcit retia. A γρῖπος.

Γριπεύω, piscor. A præc.

Γριπίζω, f. ίσω, piscor. Hinc

Γρίπισμα, ατος, τὸ, lucrum, captura.

ΓΡΙ'ΠΟΣ, ου, ὁ, rete.

Γρίπων, ὁ, piscator. A præc.

Γριφεύω, f. εύσω, griphos dissolvo. A

Γρῖφος, ου, ὁ, vel γρῖφος, εος, τὸ, rete; (2) sagena; (3) convivalis quæstio ænigmatica; (4) ænigmaticus et ambiguus sermo quivis, griphus. A γρῖπος. Hinc

Γριφώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, gripho similis, intricatus.

ΓΡΟ'ΝΘΩΝ, primum rudimentum tibicinum, modulus quem primum docentur, scil. qui tibias inflare discunt.

ΓΡΟ'ΣΦΟΣ, ου, ὁ, teli genus, pilum, hastæ cuspis, quam terræ infigimus; (2) glans qualis funda excutitur.

Γροσφομάχος, ου, ὁ, miles levis armaturæ, veles.

Γροσφοφόρος, ου, ὁ, idem.

Γροῦνος, ὁ, griphus, *Lycurg.*

ΓΡΥ˜, vel γρὺ, quicquid minimum est; (2) sordes quæ sunt sub unguibus; (3) genus quoddam parvi numismatis; (4) vox suum, item eorum qui dedignantur respondere.

Γρύζω, f. ύξω, grunnio; (2) hisco, leniter loquor; (3) fremo, allatro. Οὐ γὰρ γρύζειν εἰᾶθ' ἡμᾶς, *Aristoph. Lys.* 511. A γρύ.

Γρυκτὸν, (ἐστὶν ὑμῖν;) hiscere audetis? *Ar.* A γρύζω.

Γρύλλη, ης, ἡ, grunnitus. A γρῦ. Unde

Γρυλλίζω, f. ίσω, grunnio. Hinc

Γρυλλισμὸς, οῦ, ὁ, grunnitus.

Γρυλλίων, ονος, ὁ, idem. Diminut. a

Γρύλλος, ου, ὁ, idem quod γρύλλη.

Γρυμαία, ας, ἡ, peræ genus; (2) res vilis et minimi pretii. A γρῦ.

Γρυμαιοπώλης, ου, ὁ, qui peras et scruta vendit.

Γρυπαίετος, ὁ, adunca aquila; potius avis mixta ex aquilarum et gryphum genere, *Ar.*

Γρυπαίνω, incurvo. A γρυπός.

Γρυπαλώπηξ, ηκος, ὁ, genus satyri.

Γρυπὸς, οῦ, ὁ, qui naso vel rostro est adunco.

Γρυπὸς, ἡ, ὸν, incurvus, aduncus, inflexus. A γρύψ. Hinc

Γρυπότης, ητος, ἡ, aduncitas nasi.

Γρυπόω, ῶ, f. ώσω, aduncum reddo, incurvum et inflexum facio. Ab eod.

Γρύπωσις, ἡ, incurvatio, inflexio, *Steph.*

Γρυσμὸς, οῦ, ὁ, grunnitus. A γρύζω.

Γρυτάρια, ων, τὰ, scruta. A γρῦ.

Γρύτη, ης, ἡ, idem et ab eod.

Γρυτοπωλεῖον, locus ubi scruta venduntur:

Γρυτοπώλης, ου, ὁ, scrutorum venditor. Ex γρύτη et πωλέω.

ΓΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ, et γρῶνος, ὁ, saxum exesum, excavatum. Ἀνὰ γρώνῃσιν ἔδυσαν μυοδόκοις, *Nic. Ther.* 794.

ΓΥ'Α, ας, ἡ, arvum, jugerum; (2) via; (3) fossa. Hinc

Γύαια, ων, τὰ, funes quibus naves terræ alligantur.

Γυάλαι, ων, αἱ, pocula. Vox Megarica.

Γυάλοιο, gen. sing. *Ion.* pro γυάλου.

ΓΥ'ΑΛΟΝ, ου, τὸ, cavitas; unde (2) vola, vallis, &c. Hinc

Γυαλὸς, ἡ, ὸν, qui manu comprehendi potest.

Γυαρκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui facit membra apta ad ferendos labores; (2) vegetus. Ex ἀρκέω.

Γύης, ου, ὁ, dentale, pars aratri. A γύα.

Γυιαλθὴς, ὲς, membra sanans, *Nic.* A γυῖον et ἄλθω.

Γυιαλκὴς, (παλαισμοσύνη, lucta,) quæ nititur membrorum robore, *Opp.*

Γυιήτης, ου, ὁ, claudus, *Hes.* A γυιός.

Γυιοβαρὴς, ὲς, membra gravans, male afficiens.

Γυιοβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, membra depascens.

Γυιοδάμας, α, ὁ, qui membra domat. Ex γυῖον et δαμάω.

Γυιόκολλος, ου, ὁ ϗ ἡ, membra, pedes constringens. Ex κόλλα.

Γυιοκόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, membra depascens; (2) membra fatigans. Ex γυῖον et κείρω.

ΓΥΙ'ΟΝ, ου, τὸ, membrum, in primis majus, ut pes manusve.

Γυιοπαγὴς, ὲς, qui membra facit torpida, rigida, ut frigus. A πήγνυμι.

Γυιοπέδη, ῆς, ἡ, pedica.

Γυιὸς, ἡ, ὸν, claudus. A γυῖον.

Γυιοτακὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, membra tabefaciens. Ex γυῖον et τήκω.

Γυιοτόρος, ὁ ϗ ἡ, membra transfigens, lacerans.

Γυιοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, membra exedens.

Γυιόω, ῶ, f. ώσω, membra frango; (2) claudum reddo: (3) enervo. A γυιός.

Γυιωθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi γυιόω.

Γυλιαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, cervicem prælongam et gracilem habens. Vox comica. Ex γυλιὸς et αὐχὴν, *cervix.*

ΓΥΛΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, et γύλιος, vasculum militare, vimineum in primis, in quo cibus adservabatur.

Γυμνάζω, f. άσω, exerceo. A γυμνός.

Γυμνὰς, άδος, ὁ ϗ ἡ, exercitatus; (2) gymnasia frequentans. Γυμνάδος ἵππου, *Eurip. Hipp.* 1133. (2) ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον, στείχοντα θεωρὸν, ἐκ τρόχων πεπαυμένον, *Frag. Eurip. ex Alopa.* Ab eod.

Γυμνασία, ας, ἡ, exercitatio. A γυμνάζω.

Γυμνασιαρχέω, ῶ, f. ήσω, exercitationibus præsum, sum gymnasiarcha. A

Γυμνασιάρχης, ου, ὁ, gymnasii præfectus, gymnasiarcha. Ex γυμνάσιον et ἄρχων.

Γυμνασιαρχία, ας, ἡ, gymnasii præfectura.

Γυμνασίαρχος, ου, ὁ, idem ac ἄρχης.

Γυμνάσιον, ου, τὸ, exercitatio; (2) palæstra, gymnasium, locus in quo se nudi exercent. A γυμνάζω. Unde

Γύμνασις, εως, ἡ, exercitatio.

Γύμνασμα, ατος, τὸ, idem.

Γυμναστὴς, οῦ, ὁ, præfectus pueris exercendis.

Γυμναστικὸς, ἡ, ὸν, palæstricus.

Γυμναστικῶς, more palæstrico.

Γυμνηλὸς, ἡ, ὸν, inops. A γυμνός.

Γυμνὴς, ῆτος, ὁ, miles levis armaturæ, veles. Ab eod.

Γυμνησίαι, et γυμνήτιδες, insulæ Baleares. (Ab exercitatione artis sagittandi. Sed erant arcus et tela in armatura τῶν γυμνήτων, *Ern.*)

Γυμνητεία, et γυμνητία, ἡ, armatura, *i. e.* milites levis armaturæ. A γυμνής.

Γυμνητεύω, f. εύσω, sum miles levis armaturæ; (2) nudus sum. Γυμνητεύομεν ϗ κολαφιζόμεθα, 1 *Cor.* 4, 11. Ab eod.

Γυμνήτης, ου, ὁ, idem quod γυμνής. Hinc

Γυμνητικὸς, ἡ, ὸν, levis armaturæ; (2) qui nudus degit.

Γυμνικὸς, ἡ, ὸν, gymnicus. A γυμνός.

Γυμνίτης, ὁ, nudus, *Lycurg.*

Γυμνοδερκέομαι, οῦμαι, nudus conspicior.

Γυμνόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus fructus nudi sunt, qui non habet fructus involucro tectos.

Γυμνο-

Γυμνοπαιδία, ας, ἡ, nudorum puerorum exercitatio, *Plut.*

Γυμνοποδέω, ῶ, f. ήσω, nudis pedibus incedo; (2) nudipedalia exerceo. A γυμνόπους.

Γυμνοπόδης, idem quod γυμνόπους. Hinc

Γυμνοποδία, ας, ἡ, incessus nudis pedibus; (2) nudipedalia.

Γυμνόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, qui nudis pedibus est, vel incedit. Ex γυμνὸς et πούς.

ΓΥΜΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, nudus; (2) investis, i. e. impubes; inermis; (3) destitutus rebus quibusvis, pauper, inops; (4) solus; (5) puer imberbis, qui sola tunica vel prætexta utebatur, nondum togam gestabat; (6) sola tunica indutus, sine pallio vel amiculo; (7) manifestus, apertus. (2) κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνὸς, *Apoll. Rhod.* 2, 707.

Γυμνοσοφισαὶ, ῶν, οἱ, Indorum sapientes, qui nudi vitam voluptatis expertem agebant.

Γυμνόσπερμος, et γυμνοσπέρματος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus semen nudum, i. e. nullis involucris tectum est.

Γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas; (2) paupertas:

Γυμνόω, ῶ, fut. ώσω, nudo; (2) spolio, privo; (3) aperio, detego. A γυμνός.

Γυμνωθέντα, acc. sing. m. g. a. 1. part. pass.

Γυμνώσις, εως, ἡ, nudatio; (2) nuditas.

Γυνὰ, mulier, *Dor.* pro γυνή.

Γύναι, *o mulier!* voc. sing. ab inus. γύναιξ.

Γυναικάδελφος, ὁ, uxoris frater.

Γυναικάνηρ, mollis, effeminatus.

Γυναικάριον, ου, τὸ, muliercula. Dim. a γυνή.

Γυναικεῖον, ου, τὸ, gynæceum, conclave mulierum. A

Γυναικεῖος, εία, εῖον, muliebris. Hinc τὰ γυναικεῖα, ων, menstrua.

Γυναικείως, *adv.* muliebriter.

Γυναικίας, ου, ὁ, muliebris, effeminatus.

Γυναικίζω, f. ίσω, cultu gestuque feminam reddo; (2) effemino. *In med.* (1) cultu femineo utor; (2) muliebriter, effeminate vivo, muliebria patior.

Γυναικικὸς, ἡ, ὸν, effeminatus, muliebris.

Γυναίκισις, ἡ, imitatio muliebris.

Γυναικισμὸς, οῦ, ὁ, superstitio, metus, mollities, luxuria, pravitas, aliave indolis et moris muliebris. A γυναικίζω.

Γυναικιστὶ, muliebriter.

Γυναικόβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, muliebriter consulens, a muliere excogitatus, muliebris. A βουλή.

Γυναικοειδὴς, έος, οῦς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui est specie muliebri. Ex γυνὴ et εἶδος.

Γυναικόθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui muliebri est animo.

Γυναικοθύμως, *adv.* muliebriter.

Γυναικοϊέρακες, ων, οἱ, qui mulieribus, ut accipitres avibus, inhiant. Ex γυνὴ et ἱέραξ.

Γυναικοκήρυκτος, ον, a muliere celebratus, laudatus.

Γυναικόκλωψ, adulter.

Γυναικόκοσμοι, ων, οἱ, magistratus, qui Athenis mulieres petulantiores multa adficiebant.

Γυναικοκρασία, ἡ, mollitudo muliebris.

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, feminarum imperio regor, feminæ pareo. Unde

Γυναικοκρατία, ας, ἡ, muliebre imperium.

Γυναικοκρατούμενοι, qui uxoriæ potestati parent. *Plin.* lib. 6. eo nomine populos appellat quosdam Amazonum vicinos, bello ab Amazonibus victos, ex eo sic dictos, quod victricibus obsequebantur ad procreandum eis sobolem.

Γυναικομανέω, ῶ, amore mulierum insanio. Γυναικομανῶ γὰρ, προξενῶ δ' ὑμῶν ἀεὶ, *Aristoph. Thesm.* 583. A

Γυναικομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mulierum amore insanus, mulierosus. Ex μαίνομαι. Hinc

Γυναικομανία, ίας, ἡ, insanus mulierum amor.

Γυναικόμιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, mulieres imitans.

Γυναικόμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, mulieris formam habens. Ex μορφὴ, *forma.*

Γυναικονομία, ας, ἡ, mulierum disciplina. A

Γυναικονόμοι, ων, οἱ, magistratus modestiæ matronali præfecti. Ex νόμος.

Γυναικοπαθέω, ῶ, f. ήσω, muliebria patior, effeminor. Ex πάσχω.

Γυναικοπίπης, ὁ, venator mulierum.

Γυναικοπληθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mulieribus plenus. Ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς, *Eurip. Alcest.* 754.

Γυναικοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mulieres decens.

Γυναικοπρεπῶς, *adv.* muliebriter, ita ut mulieres decet.

Γυναικὸς, *mulieris*, gen. sing. a γυνή.

Γυναικοφίλας, *Dor.* pro

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, mulierum amator; (2) effeminatus. Ex γυνὴ et φίλος.

Γυναικόφρων, muliebriter sentiens, cogitans.

Γυναικόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, muliebrem vocem habens. Ex φωνὴ, *vox.*

Γυναικώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, muliebris, effeminatus. A γυνή.

Γυναικὼν, ῶνος, ὁ, mulierum conclave. Ab eod.

Γυναικωνίτης, ου, ὁ, idem. A præc.

Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, idem; (2) cœtus mulierum.

Γυναιμανὴς, idem quod γυναικομανής.

Γύναιον, ου, τὸ, muliercula. Dim. a γυνή.

Γύνανδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui masculi et feminei sexus est.

ΓΥΝΗ', γυναικὸς, γυναικὶ, γυναῖκα, γύναι, mulier, femina; (2) uxor. Hinc

Γύννις, et γυνὶς, ἴδος, ὁ, mollis, effeminatus. Ποδαπὸς ὁ γύννις, *Aristoph. Thesm.* 136.

Γυπαίετος, ου, ὁ, aquila vulturis speciem referens

Γυπάριον, ου, τὸ, avis nidus. A

Γυπὴ, ῆς, vel γύπη, ης, ἡ, vulturis nidus; (2) tugurium; (3) lustrum, domicilium subterraneum. A γύψ.

Γύπινος, ίνη, ινον, vulturinus, qui e vulture est. Ab eod.

Γυραλέος, έα, έον, inflexus, curvus. A γυρός.

ΓΥ'ΡΓΑΘΟΣ, ου, ὁ, canistrum e vimine.

Γυρεία, ας, ἡ, fossio, scrobs, repastinatio, ambitus. A

Γυρεύω, f. εύσω, in orbem verso; (2) fodio; (3) in scrobibus condo. A γῦρος.

Γυρήτομος, ου, ὁ ϗ ἡ, in orbem scissus:

Γυρητόμος, in orbem findens. A τέμνω.

Γυρῖνοι, ranæ rotundæ minores et imperfectæ. A γῦρος. Ἐξ ὕδατος πατέρες βοόωσι γυρίνων, *Aratus* 947.

Γύριος, ία, ιον, orbicularis. Ab eodem.

ΓΥ'ΡΙΣ, εως, ἡ, pollen.

Γυρόδρομος, ου, ὁ, in orbem currens.

Γυροειδὴς, ὲς, circularem formam habens, rotundus, *Steph.*

ΓΥΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, curvus, incurvus; (2) rotundus; (3) ὁ, *subst.* scrobs.

Γῦρος, ου, ὁ, gyrus, circulus, ambitus; (2) placentæ quoddam genus. A γυρός. Unde

Γυρόω, ῶ, f. ώσω, incurvo; (2) in gyrum colligo, in orbem verto; (3) in scrobem condo. Hinc

Γύρωμα, ατος, τὸ, circumactio in orbem; (2) circus.

Γύρωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

ΓΥ'Ψ, γυπὸς, ὁ, vultur.

ΓΥ'ΨΟΣ, ου, ἡ, gypsum. Hinc

Γυψόω, ῶ, f. ώσω, gypso illino, gypso obduco.

Γὼ, ego, *per Aphæresin*, pro ἐγώ.

ΓΩΛΕΑ', ῶν, τὰ, speluncæ et latibula, seu lustra ferarum. Φωλειῷ λοχάδην ὑπὸ γωλεὰ δίψας ἰαύει, *Nicand. Ther.* 125.

Γωλεῖον, τὸ, gurges, *Lycurg.*

Γῶν, *saltem*, *Ion.* pro γοῦν.

Γώνατα, nom. vel acc. pl. *Dor.* pro γόνατα.

ΓΩΝΙ'Α, ας, ἡ, angulus; (2) locus abditus.

Γωνιαῖος, αία, αῖον, angularis. A γωνία.

Γωνιασμὸς, οῦ, ὁ, angulus concurrentium parietum. A γωνιάζω.

Γωνίδιον, ου, τὸ, parvus angulus; (2) locus angustus et abditus. Dim. a γωνία.

Γωνιειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, anguli formam habens, angularis. Ex γωνία et εἶδος, *forma.*

Γωνιοβόμβυξ, ὁ, quasi angularis bombyx, *Ep.*

Γωνιόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, angulo, in angulum formo, angulare reddo. A γωνία.

Γωνιόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, angulosa folia habens.

Γωνισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod γωνιασμός.

Γωνιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, angulosus, angularis.

Γωνιωδῶς, *adv.* in formam anguli.

ΓΩΡΥΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, pharetra.

Δ.

Δ, Quarta alphabeti litera, quæ Δέλτα, ab Hebræorum *Daleth*, dicitur; (2) nota numeralis significans *quatuor*, et cum lineola inferne apposita, ͵δ, *quatuor millia*; (3) pars Ægypti.

Δα, *particula* inseparabilis, augens significationem vocum quibus componitur, v. gr. δάσκιος, valde umbrosus, ex δα et σκιά, *umbra*; δαφοινὸς, cædis admodum avidus, ex δα et φόνος, *cædes.*

Δᾶ pro γῆ, terra (mutata littera γ in δ, ut in δημήτηρ pro γημήτηρ, alma terra,) Ceres. Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ, *Eurip. Phœn.* 1304.

Δαγκάνω, mordeo. Ex δάκνω.

Δᾶγμα, τὸ, *Dor.* pro δῆγμα, *Nic.*

ΔΑΓΥ'Σ, ύδος, ἡ, *Theocr.* 2, 110. ubi exponunt (1) glacies; (2) simulacrum cereum; (3) ornamentum quoddam muliebre; (4) corolla.

ΔΑ'ΔΙΞ, ικος, ἡ, mensuræ genus.

Δᾳδίον, ου, τὸ, facula, scidulæ piceæ arboris, omninoque minuta materia piceæ, *Hipp.* A δᾴς.

Δᾳδοκοπέω, ῶ, f. ήσω, faces incido (sc. e picea). Ex δᾴς et κόπτω.

Δᾳδουργέω, ῶ, f. ήσω, tædas conficio. A

Δᾳδουργὸς, οῦ, ὁ, qui tædas conficit. Ex ἔργον.

Δᾳδουχέω, ῶ, f. ήσω, facem præfero, præluceo; (2) illumino, illustro. A δᾳδοῦχος.

Δᾳδουχία, ας, ἡ, facis gestatio. Ab eod.

Δᾳδουχίης, gen. sing. *Ion.* pro δᾳδουχίας.

Δᾳδοῦχος, ου, ὁ, facem gestans. Ex δᾴς et ἔχω.

Δᾳδοφορέω, ῶ, f. ήσω, facem gesto. A

Δᾳδοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δᾳδοῦχος.

Δᾳδόω, ῶ, fut. ώσω, in tædam converto, *Steph.* δᾳδόομαι, tædæ similis fio, resinosus fio, *Ern.* A δᾴς.

Δᾳδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, tædæ similis; (2) tædis abundans. Ab eodem.

Δᾳδῶν, gen. plur. a δᾴς, *tæda.* A δαΐς.

Δᾴδωσις, εως, ἡ, in tædam mutatio, *Steph.* vitium arboris, *item* radicis, cum resina repletur, *Ern.*

Δάειρα, ἡ, Proserpina, Atticis dicta, *Etym. Mag.*

Δαειρίτης, ου, ὁ, Proserpinæ sacerdos.

Δαεὶς, *doctus*, a. 2. part. pass. verbi δαίω.

Δαείω, disco. A δαέω.

Δαέω, ῶ, disco, doceor; (2) scio; (3) doceo. (2) ὄφρα δαῶμεν, ut sciamus, *Il.* 2, 299. (3) ὅν ποτέ μιν δίδαξε πότνια Κίρκη, docuit, *Odyss.* 8, 448. A δαίω.

Δάζομαι, f. δάσομαι, p. δέδασμαι, divido; (2) lacero, disseco.

Δάη, ης, ἡ, pugna. A δαίω, *incendo.*

Δαηθμὸς, οῦ, ὁ, incendium. Ab eod.

Δαήμεναι, a. 2. inf. pass. *Dor.* pro δαῆναι, a δαίω.

Δαημόνεσσι, *peritis*, dat. plur. *Ion.* et *Poet.* pro δαήμοσι, a δαήμων, *peritus.*

Δαημοσύνη, ης, ἡ, peritia, scientia. A

Δαήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, doctus, gnarus, peritus. A δαέω.

Δαῆναι, aor. 2. infin. pass. verbi δαίω.

ΔΑΗ'Ρ, έρος, ὁ, levir, mariti frater.

Δαήσω, *discam*, f. 1. ind. act. verbi δαίω.

Δαὶ, vero. A δὲ, *Attice*, in interrog.

Δαιδαλέοιο, gen. sing. *Ion.* pro δαιδαλέου.

Δαιδαλέος, έα, έον, vel δαιδάλεος, vel δαιδάλειος, artificiosus, artificiose factus; (2) varius.

Δαιδαλέοδμος, ον, suavissime olens. Epith. unguenti. Ex ὀδμή.

Δαιδαλεύτρια, ἡ, artifex, artificiosa femina.

Δαιδάλλω, f. αλῶ, artificiose facio; (2) variego. Hinc

Δαίδαλμα, ατος, τὸ, opus artificiosum.

Δαιδαλογλώσσος, ὁ ϗ ἡ, varia loquens, *Syn.*

ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, Dædalus, artifex summe ingeniosus; (2) artificiosus; (3) varius.

Δαιδαλόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, artificiose sonans.

Δαιδαλόχειρ, ρος, ὁ ϗ ἡ, artificiosas manus habens, solers.

Δαιδαλόω, ῶ, idem quod δαιδάλλω.
Δαΐδων, *facum*, gen. pl. a δαΐς, *fax*.
Δαῖε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδαιε, a δαίω.
Δαΐζω, fut. ίσω, vel ΐξω, divido, partior; (2) discerpo, lanio; (3) occido. A δαίω.
Δαϊθμὸς, et δαϊσμὸς, divisio. Ex δαίω et δαΐζω.
Δαΐκτης, ὁ, et δαΐκτωρ, vi cogens, domans, infestus, hostilis. A δαΐζω.
Δαϊκτὸς, ὸν, *Anac.* 42, 10: al. δαΐκτην, laniatricem, *Pausan.*
Δαιμονάω, ῶ, fut. ήσω, insanio, furore correptus sum:
Δαιμονιάζω, f. άσω, idem. A δαίμων.
Δαιμονιακὸς, ή, ὸν, a dæmone obsessus, aut adflatus, aut vexatus. Ab eod.
Δαιμονιάω, ῶ, idem quod δαιμονάω.
Δαιμονίζω, f. ίσω, pro dæmone habeo, et δαιμονίζομαι, a dæmone vexor, torqueor.
Δαιμονίη, *Ion.* pro δαιμονία, a δαιμόνιος.
Δαιμονικὸς, ὴ, ὸν, dæmonicus, idem quod δαιμονιακός.
Δαιμονιόληπτος, ον, a dæmone afflatus.
Δαιμόνιον, ου, τὸ, dæmonium, *i. e.* spiritus impurus, diabolus *in N. T.*; (2) larva; (3) genius; (4) fortuna.
Δαιμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, divinus; (2) felix; (3) admiratione dignus; (4) præter modum magnus; (5) miser, miserandus, turpis, scelestus, insanus, furiosus.
Δαιμονιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis dæmoni; (3) præter modum magnus.
Δαιμονίως, *adv.* divinitus; (2) vehementer, mirum in modum.
Δαιμονοβλαβεία, ἡ, ira vel pœna divina.
Δαιμονολάτρης, ου, ὁ, dæmonum cultor.
Δαιμονομανία, ας, ἡ, insana idololatria.
Δαιμονοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui a dæmone agitatur. A φορέομαι.
ΔΑΙ'ΜΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, Deus; (2) dæmon, medium genus entium rationalium dæmones proprie sunt, qui secundum a diis locum implentes humanam naturam præcedunt, primisque ultima interveniendo connectunt; (3) fortuna cum bona, tum adversa; (4) diabolus, *in N. T.* (5) furor. Τύχη Δαιμόνων est fortuna sive bona sive mala nobis divinitus oblata. Τὰς δὲ Δαιμόνων τύχας ὅστις φέρει κάλλιστ' ἀνὴρ οὗτος σοφός, *Eurip. apud Stob.* 568. Ἀνακομίζομαι τύχαν δαιμόνων ἀμπλακίαισι τῶν πάροιθέν τινος, *Eurip. Hippolyt.* 831. (5) δαίμων, κυδεῖς ἀνδρῶν, *Soph. Aj.* 243. Δαιμόνων κατάστασις, fortunæ status, *Eurip. Phœn.* 1272.
Δαίνυ, 2. sing. præs. imperat. act. *per Apocopen*, pro δαίνυθι, a δαίνυμι.
Δαίνυμαι, epulor. A δαίνω, quia antiquitus convivis, sua cuique portio dapum apponebatur. Κιχήσατο Καδμείωνας δαινυμένους, *Il.* 4, 385. Hinc
Δαίνυμι, epulas do, convivium præbeo.
Δαίνυνθ' pro δαίνυντο, 3. plur. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐδαίνυντο, a δαίνυμαι.
Δαίνυσθ' pro δαίνυσθαι, *epulari*, præs. inf. med.
Δαΐξαι, *divisisse*, a. 1. inf. act. verbi δαΐζω.
Δάϊος, ΐα, ΐον, peritus, prudens; (2) hostilis. (2) Θῦμα δάϊον, *Eurip. Andr.* 507. Τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις, *Soph. Aj.* 365. Ὁ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι, *Aristoph. Ran.* 1022. Στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμάν, *Aristoph. Nub.* 335.
Δαίρα, Proserpina. Δαίραν μουνογένειαν, *Apoll. Rhod.* 3, 846.
Δαίρω, flagello, verbero, cædo. A δέρω.
Δαΐς, ΐδος, ἡ, tæda; (2) pugna, prælium, bellum. A δαίω.
Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, epulum, convivium.
Δαισάμενος, aor. 1. part. med. verbi δαίω.
Δαίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, edulis, vescus. Ab eod.
Δαῖτα, *cibum*, acc. sing. a δαὶς, *cibus*.
Δαιταλεὺς, έως, ὁ, conviva; (2) epulo. A δαίτη.
Δαιταλουργία, ας, ἡ, coquendi ars. Ex eod. et ἔργον.
Δαιταλόω, ῶ, fut. ώσω, convivor, epulor, qu. a δαιταλός.

Δαίτη, ης, ἡ, epulum, epulæ. A δαίω.
Δαίτηθεν, *adv.* e convivio. A præc.
Δαΐτις, ιδος, ἡ, fax major; (2) alliorum capita colligata. A δαίω.
Δαιτρεύω, f. εύσω, divido cultro; (2) coquum ago. A δαιτρός.
Δαιτροπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pistor, coquus:
Δαιτρὸν, *adv.* divisim, particulatim, viritim. Δαιτρὸν πίνωσιν, portionibus certis bibant, *Il.* 4, 262. A
Δαιτρὸς, οῦ, ὁ, qui carnes dividit, coquus.
Δαιτροσύνη, ης, ἡ, scientia ministrandi more δαιτροῦ.
Δαιτυμονεὺς, ὁ, idem quod δαιτυμὼν, *Nonn.*
Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, epulo, conviva; (2) qui convivium instruit. A
Δαιτὺς, ύος, idem quod δαίς.
Δαΐφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, bellicosus; (2) prudens. (1) Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο, *Il.* 4, 370. Ex δαῒς et φρήν.
Δαϊχθεὶς, a. 1. part. pass. verbi δαΐζω.
ΔΑΙ'Ω, f. αίσω, perf. m. δέδηα, plusq. perf. ἐδεδήειν, disco; (2) epulum præbeo; (3) divido; (4) incendo, uro; (5) epulor, edo; (6) celebro. (6) δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, *Il.* 19, 299. Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους, *Eurip. Iphig. in Aul.* 122.
ΔΑ'ΚΑΡ, genus cassiæ.
Δάκε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔδακε, a δάκνω.
Δακέειν, a. 2. inf. act. *Poet.* pro δακεῖν.
Δακέθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, mordens animum; (2) gravis, molestus. A δάκνω et θυμός.
Δάκετον, ου, τὸ, animal venenosum. A δάκος.
Δακνάζω, idem quod
ΔΑ'ΚΝΩ, f. δήξω, perf. δέδηχα, aor. 1. ἔδακον, mordeo; (2) pungo, molestia adficio. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι δάκοιμι, *Eur. Med.* 1347. Δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ægre ferens, *Soph. Phil.* 377.
Δακνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mordax. A δάκνω.
Δακόντος, gen. sing. aor. 2. part. act. v. δάκνω.
Δάκος, εος, τὸ, animal venenatum; (2) bestia fere major. Dicitur de apro, sphinge, panthera, equo Trojano, animali veneno. (2) χερῶν δ' ἄφθογγα αὐταῖς ξυγκατοικίζειν δάκη θηρῶν, *Eurip. Hipp.* 646.
ΔΑ'ΚΡΥ, υος, τὸ, lacryma; (2) humor vel succus e plantis distillans; (3) effectus pro causa, sæpe apud tragicos, ut δάκρυα φέρεις φίλα, cineres gestas amicos, nempe, combustorum ducum, *Eurip. Suppl.* 1128.
Δακρυγέλως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, fletu misto ridens.
Δακρύδιον, ου, τὸ, lacrymula. Dim. a δάκρυ.
Δάκρυμα, ατος, τὸ, lacryma, fletus.
Δακρυντὸς, ὴ, ὸν, lacrymabilis, flebilis.
Δακρυογόνος, ον, lacrymas ciens, lacrymabilis, Epith. Martis, *Æsch.*
Δακρυόεις, όεσσα, όεν, lacrymosus, lacrymabundus. Δακρυόεσσαν ἱεῖσα, supple φωνὴν, *Eurip. Phœn.* 327.
Δακρυόεν, *adv.* lacrymis effusis, *Apoll. Rhod.* 4, 1291.
Δάκρυον, ου, τὸ, idem quod δάκρυ, *Hom.*
Δακρυοπετὴς, ὲς, lacrymis cadentibus, *Æsch.*
Δακρυοποιὸς, ὴ, ὸν, lacrymas ciens. Ex ποιέω.
Δακρυόστακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, lacrymis stillans, lacrymosus.
Δακρυότιμος, ον, merito defletus, *Orph.*
Δακρυπλώω, lacrymis exundo. A πλώω, pro πλέω.
Δακρυρροέω, ῶ, f. ήσω, lacrymis fluo, lacrymor. Δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχων δακρυρροῶν, *Eurip. Phœn.* 373. A
Δακρύρροος, ου, ὁ καὶ ἡ, lacrymis fluens, lacrymas fundens. Ex δάκρυ et ῥέω, *fluo*.
Δακρύσας, a. 1. part. act. v. δακρύω.
Δάκρυσι, *lacrymis*, dat. plur. a δάκρυ, *lacryma*.
Δακρυσίστακτος, idem quod δακρυόστακτος.
Δακρυτὸς, ὸν, lacrymabilis, *Æsch.*
Δακρυχέω, f. εύσω, lacrymas fundo.
Δακρύω, f. ύσω, lacrymor; δεδακρυμένος, lacrymans. Ἐδάκρυσά γ' ἐμῶν πατέρων κάκην, *Aristoph. Av.* 547. A δάκρυ.
Δακρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacrymosus.

Δακτυλήθρα, ας, ἡ, digitale, digitorum involucrum; (2) tormentum digitis manuum et pedum adhiberi solitum; (3) annuli pala. A δάκτυλος. Unde
Δακτυλιαῖος, αία, αῖον, digitalis.
Δακτυλίδιον, ου, τὸ, annellus. A δακτυλίς.
Δακτυλικὸς, ή, ὸν, digitalis; (2) dactylicus, dactylicis pedibus constans.
Δακτυλικῶς, *adv.* per dactylos.
Δακτυλιογλυφία, ας, ἡ, annulorum scalptura sive cælatura. A
Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui annulos scalpit aut cælat. Ex δακτύλιος et γλύφω.
Δακτυλιοθήκη, ης, ἡ, annulorum theca, sive repositorium.
Δακτύλιος, ου, ὁ, annulus. A δάκτυλος.
Δακτυλιουργὸς, οῦ, ὁ, annulorum artifex.
Δακτυλὶς, ίδος, ἡ, digitalis. A δάκτυλος.
Δακτυλῖτις, ιδος, ἡ, dactylitis, herbæ genus.
Δακτυλιώτης, ου, ὁ, digitus annularis.
Δακτυλοδεικτέω, ῶ, digito monstro. A
Δακτυλοδείκτης, ου, ὁ καὶ ἡ, qui digito monstrat. Ex δάκτυλος et δείκνυμι.
Δακτυλόδεικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui digito monstratur.
Δακτυλοδειξία, ἡ, demonstratio facta digito.
Δακτυλοδόχμη, ης, ἡ, palmus minor.
Δακτυλοειδὴς, ὲς, digito similis.
ΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, digitus; (2) pes metricus, e syllaba longa et duabus brevibus constans; (3) fructus palmæ; (4) gramen aculeatum; (5) conchæ genus; (6) sacerdotes Cybeles.
Δακτυλότριπτος, ον, digito tritus. A τρίβω.
Δακτυλωτὸς, ή, ὸν, digitatus. A δάκτυλος.
Δακὼν, a. 2. part. act. verbi δάκνω.
Δᾶλε, *Dele*, voc. sing. *Dor.* pro Δῆλε, a Δῆλος.
Δαλεῖτο, *lædebat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Dor.* et *Ion.* pro ἐδηλεῖτο, a verbo δηλέω.
Δαλερὸς, ρὰ, ρὸν, torridus, calidus. A δαλός.
Δαλίον, ου, τὸ, torris, titio. Ab eod.
Δάλιος, *Dor.* pro Δήλιος, *Delius.*
Δαλματικὴ, ἡ, vestis sacerdotalis, fere clavata.
Δαλὸς, οῦ, ὁ, titio, torris; (2) funale. A δαίω.
Δαμᾷ, pro δαμάει, a δαμάω. Unde
Δαμάζω, f. άσω, domo, interficio. Ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν τοῖς βελέεσσι δαμάζει, *Epigr.* Τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν, *Il.* 5, 106, *et passim.* Δαμασσάμενοί περ, licet victores, *Id. Ibid.* 15, 476.
Δαμάλη, ης, ἡ, juvenca, vitula, bucula.
Δαμαλήβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, depastus a juvencis. A δαμάλη et βόσκω, *pasco.*
Δαμαληφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui buculas devorat.
Δαμαλίζω, idem quod δαμάζω.
Δάμαλις, εως, ἡ, juvenca, vitula, bucula.
Δαμάλλω, lacero, avide voro.
Δάμαρ, αρτος, ἡ, uxor. A δαμάω, quia domatur jugo mariti (vel quia δαμᾷ imperat, præest familiæ, eamque suis imperiis regit, qu. *domina*).
Δαμάσαι, a. 1. inf. act. verbi δαμάω.
Δαμάσδειν, *Dor.* pro δαμάζειν.
Δαμασίβροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, domitor mortalium.
Δάμασις, εως, ἡ, domitio, domitura; (2) colum. A δαμάζω.
Δαμασίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui domat mentem, ferociam, &c. Ex δαμάζω et φρὴν, *mens.*
Δαμασίφως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, hominum domitor.
Δάμασσα, *Ion.* et *Poet.* pro ἐδάμασσα.
Δαμαστήριον, ου, τὸ, tormentum quo quis cogitur fateri, aut facere, quæ nolit. A δαμάζω.
Δαμασώνιον, ου, τὸ, herba quædam.
Δαμάτειρα, ας, ἡ, victrix, domitrix, Domina.
Δαμάτωρ, ορος, ὁ, domitor, victor. A
ΔΑΜΑ'Ω, ῶ, fut. άσω, p. ακα, aor. 2. ἔδαμον, domo, subigo; (2) adfligo; (3) occido; (4) obscœno sensu, *Ern.* Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς, *Il.* 1, 61. Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστὸς, *Il.* 12, 478.
Δαμείη, *domitus sit*, 3. sing. aor. 2. opt. pass. verbi δέμω, vel δάμνω, pro δαμάω.
Δάμεν, 3. pl. aor. 2. ind. pass. *Poet.* et *Bœot.* pro ἐδάμησαν, a verbo δαμάω.
Δαμέντε, nom. dual. a. 2. part. pass.
Δαμήμεναι, aor. 2. inf. pass. *Dor.* pro δαμῆναι.

Δαμναίμαν, *domer*, 1. sing. præs. opt. pass. *Dor.* pro δαμναίμην, a δάμνημι.
Δαμνάω, ῶ, idem quod δαμάω.
Δάμνημι, idem et ab eod.
Δάμνησι, 3. sing. præs. ind. act. verbi δάμνημι.
Δαμνίππος, ου, eques, bene equitans.
Δαμογέρων, *Dor.* pro δημογέρων, quod vide. Πεῖον οὐκ ἐλίσσετο δαμογερόντων, *Eurip. Androm.* 299.
Δᾶμον, acc. sing. *Dor.* pro δῆμον, a δῆμος.
Δαμόταν, acc. sing. *Dor.* pro δημότην.
Δαμωσώμεθα, 1. plur. a. 2. conjunct. med. *Dor.* pro δημωσώμεθα, a verbo δημόομαι.
ΔΑΝΑ'Η, ης, ἡ, laurus Alexandrina ; (2) nomen mulieris.
Δαναΐδαι, ῶν, οἱ, Argivi. A Δαναοί.
Δανάκη, ης, ἡ, nummus quidam barbaricus : (2) obolus Charonti solvi solitus. A δαίω.
Δαναοί, ῶν, οἱ, Danai, sive Græci a Danao, Beli filio, sic dicti.
Δανειακὸς, ἡ, ὸν, mutuus. A δάνειον.
Δανείζω, f. είσω, mutuum do, fœnero. Ἐς χοιρίδιον μοι νῦν δανείσον τρεῖς δραχμάς, *Aristoph. Pace*, 374. *in med.* mutuum sumo. A
Δάνειον, ου, τὸ, fœnus, mutuum, æs alienum. A δάνος, *donum*.
Δανείσασθαι, a. 1. inf. med. v. δανείζω. Unde
Δανεῖσμα, ατος, τὸ, pecunia fœneratitia ; (2) ipsa fœneratio.
Δανεισμὸς, ῦ, ὁ, fœneratio, mutuatio.
Δανειστὴς, ῦ, ὁ, fœnerator, creditor. Hinc
Δανειστικὸς, ἡ, ὸν, fœneratitius.
Δανίζω, idem quod δανείζω, *Ep.*
ΔΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, donum ; (2) mutuum ; (3) mors, Macedonibus.
Δανὸς, ἡ, ὸν, aridus. A δαίνω, *uro*.
Δάος, ου, vel δαὸς, ῦ, ὁ, lumen ; (2) ignis ; (3) lampas ; (4) lupus, Phrygibus ; (5) Davus. Ab eod.
Δαπανᾶν, præs. inf. act. pro δαπανάειν.
Δαπανάσαιμι, 1. sing. a. 1. opt. act. A
ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, consumo, impendo, sumptus facio ; (2) exhaurio ; (3) splendide vivo et bona abligurio. Δαπανᾶν τὴν οὐσίαν, πολλὰ εἰς ἡδονὰς, τὴν πόλιν. Hinc
Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus, impendium.
Δαπάνημα, ατος, τὸ, impensa, sumptus.
Δαπανηρὸς, ρὰ, ρὸν, sumptuosus, profusus ; (2) in quem magni sumptus fiunt. A δαπάνη.
Δαπανηρῶς, *adv.* sumptuose.
Δαπανητικὸς, ἡ, ὸν, consumendi vim habens.
Δαπανὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, idem ; (2) sumptuosus.
ΔΑ'ΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, pavimentum ; (2) solum.
Δαπίδιον, ου, τὸ, parvus seu vilis tapes. A
Δάπις, ιδος, ἡ, tapes, tapetum. A τάπης.
Δάπτης, ου, ὁ, vorax : at δαπταὶ μυῖαι, mordaces muscæ, a δάπτω.
Δάπτρια, ου, ὁ, lacerator, edax. Ab eod.
ΔΑ'ΠΤΩ, f. ψω, voro, dilanio, dilaniando voro. Πέπλοι δὲ λεπτοὶ λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος, *Eur. Med.* 1192.
Δάρατος, ου, ὁ, panis non fermentatus, *Nic. ap. Ath.*
Δαρδάπτω, f. ψω, idem quod δάπτω, cum reduplicatione. Καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσι, *Aristoph. Nub.* 710. Τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος Εὐριπίδου invadit, *Id. Ran.* 66.
Δάρεικος, ου, ὁ, nummus aureus Persicus.
Δαρήσομαι, 1. sing. f. 2. indic. pass. a δέρω.
ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, f. δαρθήσομαι, a. 2. ἔδαρθον, dormio. Ἔδραθεν ἐν προδόμῳ, per *metath.* pro ἔδαρθεν, *Odyss.* 23, 143. A
Δαρθέω, ῶ, dormio. *Inusitatum.*
Δαρόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, longævus. Ex δηρός.
Δάρσις, εως, ἡ, excoriatio. A δέρω, *excorio*.
Δαρτὸς, ἡ, ὸν, excoriatus ; (2) pellicula scroti, *Ern.*
Δᾶς, δαδὸς, ἡ, tæda, fax. Ex δαΐς.
Δάσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐδάσαντο, a δάζω.
Δάσας, a. 1. part. act. *Dor.* pro δήσας, a δέω.
Δασάσκετο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* et *Ion.* pro ἐδάσατο, a δάζω.
Δασεῖται, 3. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro δάσεται.

Δασέως, *adv.* aspirate. A δασύς.
Δασθήσομαι, *dividar*, f. 1. ind. pass. v. δάζω.
ΔΑ'ΣΚΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, dascillus, piscis quidam.
Δάσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, umbrosus. Ex δὰ et σκιά.
Δάσμα, ατος, τὸ, partitio. A δάζομαι.
Δάσμευσις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Δασμογράφος, ου, ὁ, tributi scriba, *Steph.*
Δασμολογέω, ῶ, f. ήσω, tributum exigo ; et δασμολογοῦμαι, tributum pendo. Δασμολογεῖν τὰς νησιώτας, *Isoc.* παρὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν, *Dem.*
Δασμολογία, ας, ἡ, tributi collectio. A
Δασμολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, tributorum exactor. Ex δασμὸς et λέγω, *colligo*.
Δασμὸς, ῦ, ὁ, divisio ; (2) portio ; (3) tributum. A δάζομαι.
Δασμοφορέω, ῶ, f. ήσω, tributum solvo. A
Δασμοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tributum pendit, tributarius. Ex δασμὸς et φέρω.
Δάσος, εος, τὸ, locus sylvosus, fruticetum. A δασύς.
ΔΑΣΠΛΗ'Σ, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, difficilis, sævus, atrox. Ex δὰ intens. et πίμπλημι, repleo, quasi malo augens ; vel a πελάζω, quasi accessu arduus et nocens.
Δασπλῆτις, εως, ἡ, gravis ; Erynnis, epitheton Hecates ; (2) accessu difficilis. A præc.
Δάσσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐδάσαντο, verbi δάζω.
Δασυγένειος, ὁ, barbatus. A γένειον.
Δασύξυλος, ον, arboribus densus, *Cyr.*
Δασύθριξ, ιχος, ὁ ϗ ἡ, qui denso capillo est.
Δασύκερκος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui villosa est cauda.
Δασυκέρκως, *Dor.* pro δασυκέρκους.
Δασύκνημος, ον, idem quod δασυκνήμων, *Ep.*
Δασυκνήμων, ὁ, hirsutos pedes habens.
Δασύμαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, lanosus.
Δασύνω, fut. υνῶ, denso, pilosum reddo ; (2) spiritu aspero vocabulum signo. A δασύς.
Δασυπόδειος, ου, ὁ ϗ ἡ, leporinus. A
Δασύπους, οδος, ὁ, lepus ; (2) cuniculus.
Δασύπρωκτος, ον, hirsutum anum habens ; purus a nefanda et præpostera venere.
Δασυπώγων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, densam barbam habens, hispida et hirsuta barba præditus.
ΔΑΣΥ'Σ, εῖα, ὺ, *Gen.* έος, εἴας, έος, densus ; (2) pilosus, hirsutus. Hinc δασὺ πνεῦμα, spiritus asper, sive densus, *apud Grammaticos.*
Δασύσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, densam umbram faciens. Ex δασὺς et σκιά.
Δασυσμὸς, ῦ, ὁ, densatio, densitas. A δασύνω.
Δασύστερνος, ου, ὁ ϗ ἡ, hirsutum pectus habens. A στέρνον.
Δασύτης, ητος, ἡ, densitas ; (2) pilositas ; (3) adspiratio vocis, *apud Gramm.* A δασύς.
Δασυτόνως, idem quod δασέως, *ap. Gramm.*
Δασύτριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δασύθριξ.
Δασύφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, hirsutum habens corticem.
Δασυχαίτης, ου, ὁ, densam jubam seu comam habens.
Δασύφυλλος, ον, foliis densus, *Cyr.*
Δατέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, divido, partior ; (2) absumo, comedo, portiones ciborum appositas devoro. Ἀποφθιμένοιο δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται χηρωσταί, *Hesiod. Theog.* 606. Ἀρμαλιὴν δατεῖσθαι, *Id. Di.* 3.
Δατέοντο, 3. plur. imperf. ind. *Ion.* pro ἐδατοῦντο, *contr.* ἐδατοῦντο.
Δατεῦντο, *Ion.* pro ἐδατοῦντο.
Δατεώμεθα, *diviserimus*, 1. pl. præs. conj.
Δατήριος, α, ον, dividens.
Δάτησις, εως, ἡ, divisio, partitio. A δατέομαι.
Δατητὴς, ῦ, ὁ, divisor, distributor. Ab eod.
ΔΑΤΙΣΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, Datismus, *i. e.* barbarismus vel solœcismus, v. gr. χαίρομαι pro χαίρω, quo loquendi genere in Græcia utebatur Datis, Persarum satrapa.
Δατύσσω, helluor, voro. A δαίω.
Δαυκίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum dauci radice conditum. A
ΔΑΥ'ΚΟΣ, ου, ἡ, herba quædam Cretica ; rubia.
Δαύλια, τὰ, seu γαύλια mulctralia. A *Fab. in Call.*
Δαυλὸς, ἡ, ὸν, densus. Ex δὰ et ὕλη, *sylva.*

Δαυλὸς, ῦ, ὁ, titio, torris. *Æolicum*, a δαλός.
Δαύω, dormio. Δαύοις ἀπαλᾶς ἐν στήθεσιν, *Soph. Fragm.* 199.
Δαφναῖος, ου, ὁ, Daphnæus, epith. Apollinis :
Δαφνέλαιον, ου, τὸ, laurinum oleum. A
ΔΑ'ΦΝΗ, ης, ἡ, laurus ; (2) nomen proprium nymphæ in laurum conversæ.
Δαφνήεις, ήεσσα, ῆεν, laureus. A δάφνη.
Δαφνηφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, dicitur de vaticinantibus, ut Pythia.
Δαφνηφορέω, ῶ, f. ήσω, laurum fero ; sum laureatus. A
Δαφνηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, lauriger. A φέρω.
Δαφνιακὸς, ἡ, ὸν, laureus, laurinus. A δαφνίς.
Δαφνικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.
Δάφνινος, ίνη, ινον, idem et ab eod.
Δαφνὶς, ίδος, ἡ, laurea ; (2) bacca laurina.
Δαφνίτης, ου, ὁ, idem quod δαφναῖος· (2) qui laurum aliqua similitudine refert. Ab eod.
Δαφνῖτις, ιδος, ἡ, planta quædam lauro quodammodo similis. A præc.
Δαφνογηθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lauro gaudens. Ex δάφνη et γηθέω, *gaudeo*.
Δαφνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lauri speciem gerens.
Δαφνοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, laureatus. A κόμη.
Δαφνοπώλης, ὁ, epith. Apollinis.
Δαφνόσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, lauris umbrosus.
Δαφνοφορέω, ῶ, f. ήσω, idem quod δαφνηφορέω.
Δαφνοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, lauriger.
Δαφνοφόρως, *adv.* cum lauro seu laurea.
Δαφνώδης, ες, lauris consitus.
Δαφνὼν, ῶνος, ὁ, lauretum, locus consitus lauris. A δάφνη.
Δαφοίνεος, ου, ὁ ϗ ἡ, cædis avidus, valde cruentus ; (2) rufus, rutilus, valde fulvus. Ex δὰ intens. et φόνος.
Δαφοινὸς, ἡ, ὸν, idem et ex iisd.
Δαψίλεια, ας, ἡ, copia, abundantia.
Δαψιλεύομαι, f. εύσομαι, copiose et abundanter subministro ; (2) valde solicitus sum ; (3) in quacunque re multum et copiosum esse.
Δαψιλέως, *contr.* δαψιλῶς, *adv.* copiose, abundanter, laute. A
ΔΑΨΙΛΗ'Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, dapsilis, largus ; (2) multus, etiam in malam partem.
Δάωμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. verbi δαίω.
ΔΕ', *conj.* vero, autem ; (2) sed, verum ; (3) enim ; (4) igitur ; (5) sane.
Δέας, τὸ, idem quod δέος, *Hes.*
Δέαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro δεδίαται, et hoc pro δέδενται, a δέω.
Δέγμενος, perf. part. pass. *Æol.* pro δεδέγμενος. A δέχομαι.
Δέδαα, *didici*, perf. ind. act. *Ion.* pro δεδάηκα, a δαίω, disco. Ἰητροὶ δεδάασιν, medici didicere, *Call. Hymn. in Apoll.* 46.
Δεδάηκα, *didici*, *novi*, 1. sing. perf. ind. act.
Δεδαίαται, *divisi sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro δεδαίνται, a verbo δαίω, *divido*.
Δεδαϊγμένος, perf. part. pass. verbi δαΐζω.
Δέδαιμαι, *divisus sum*, perf. ind. pass. v. δαίω.
Δεδάκρυσαι, 2. sing. perf. ind. pass. v. δακρύω.
Δεδάμασμαι, 1. sing. perf. ind. pass. verbi δαμάζω.
Δέδαον, *divisi*, 1. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔδαον, a verbo δαίω, *divido*.
Δεδάρθηκα, perf. ind. act. verbi δαρθάνω.
Δέδαρμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δέρω.
Δέδασμαι, perf. ind. pass. A δάζω.
Δεδαὼς, *doctus*, perf. part. med. *al.* perf. part. act. *Ion.* pro δεδαηκὼς, a verbo δαίω.
Δεδέημαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δέομαι.
Δέδειγμαι, perf. ind. pass. verbi δείκνυμι.
Δέδεικα, *timui*, perf. ind. act. verbi δείδω.
Δεδείπναμεν, 1. pl. perf. ind. med. a δειπνέω.
Δεδεῖσαι, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro δεῖσαι, a δείδω.
Δέδειχα, 1. sing. perf. ind. act. v. δείκνυμι.
Δέδεκται, 3. sing. perf. ind. pass. v. δέχομαι.
Δέδεμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δέω.
Δεδεμένην, acc. sing. perf. part. pass. f. g.
Δεδέμηκα, 1. sing. perf. ind. act. v. δέμω.
Δέδεντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδέδεντο, verbi δέω, *ligo*.
Δεδέξεται, *mox capiet*, 3. sing. paulo post fut. ind. pass. verbi δέχομαι, *capio*.

Δέδειξο, 2. sing. perf. imperat. pass.

Δέδερχα, *vidi*, perf. ind. act. verbi δέρκω.

Δέδεσθαι, perf. ind. pass. verbi δέω.

Δέδετο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδέδετο.

Δεδέχαται, *ceperunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro δεδεγμένοι εἰσὶ, a verbo δέχομαι.

Δέδηα, 1. sing. perf. ind. med. v. δαίω.

Δέδηγμαι, perf. ind. pass. verbi δάκνω.

Δεδηλώκαμεν, 1. plur. perf. ind. act. v. δηλόω.

Δεδημιούργηται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi δημιουργέω.

Δέδημαι, *ligatus sum*, perf. ind. pass.

Δεδῆσθε, 2. pl. perf. opt. pass. pro δεδημένοι εἴητε, a δέω, *ligo*.

Δεδήσομαι, 1. sing. paulo post fut. verbi ejusd.

Δέδηχα, 1. sing. perf. ind. act. verbi δάκνω.

Δεδήωμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δηόω, seu δηϊόω.

Δέδι', pro δέδια, 1. sing. perf. ind. med. v. δείδω.

Δεδίγηθι, 2. sing. a. 2. imperat. pass. v. δεδίττομαι.

Δεδιδάχθαι, perf. infin. pass. v. διδάσκω.

Δεδιηκόνηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi διακονέω.

Δεδιῄτηκα, *arbitratus sum*, pro δεδιαίτηκα, 1. sing. perf. ind. act. verbi διαιτάω.

Δεδίθι, 2. sing. a. 2. imperat. pass. v. δεδίττομαι.

Δεδικαίωμαι, perf. indic. pass. v. δικαιόω.

Δέδιμεν, *veremur*, 1. plur. perf. ind. med. *per Sync.* pro δεδίαμεν, a verbo δείδω.

Δεδιότως, *adv.* timide.

Δεδίσσομαι, idem quod

Δεδίττομαι, f. ίξομαι, terreo, terrefacio; (2) metuo, trepido, timeo. Τῷ χάσματι δεδιττόμενος, *Luc.* A δείδω.

Δεδιωγμένοι, nom. pl. part. perf. pass. verbi διώκω.

Δεδιῴκηται, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro διῴκηται, a verbo διοικέω.

Δέδμανθ' pro δέδμανται, 3. plur. perf. ind. pass. *Dor.* pro δέδμηνται, a δέμω.

Δεδμήατο, *domiti sunt*, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδεδμήντο, a verbo δαμάω.

Δέδμηκα, *ædificavi*, perf. ind. act. *per Syncop.* pro δεδέμηκα, a verbo δέμω.

Δέδμημαι, perfect. ind. pass. *per Syncop.* pro δεδέμημαι, ab inus. δέμω, pro δαμάω.

Δέδμητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἐδεδέμητο, a δέμω.

Δέδογμαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δοκέω.

Δέδοια, *timui*, perf. ind. med. *Ion.* pro δέδοικα.

Δέδοιγμεν, 1. plur. perf. ind. med. *per Sync.* pro δεδοίκαμεν, a δέδοικα, euphoniæ gr. pro δέδοιδα, a δείδω.

Δεδοίκαμες, *timuimus*, *Dor.* pro δεδοίκαμεν.

Δεδόκηκα, perf. ind. act. verbi δοκέω.

Δεδόκημαι, 1. sing. perf. ind. pass.

Δεδοκιμάσμεθα, 1. pl. perf. ind. pass. verbi δοκιμάζω.

Δέδοκται, *visum est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi δοκέω, *videor*.

Δεδόνατο, *percussus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Dor.* et *Ion.* pro ἐδεδόνητο. A δονέω.

Δεδοξάσμενος, perf. part. pass. v. δοξάζω.

Δέδορκα, 1. sing. perf. ind. med. v. δέρκω.

Δέδοται, 3. sing. perf. ind. pass. v. δίδωμι, *do*.

Δεδούλευκα, 1. sing. perf. ind. act. v. δουλεύω.

Δεδουλώμενοι, nom. pl. perf. part. pass. v. δουλόω.

Δέδουπα, 1. sing. perf. ind. med. v. δουπέω.

Δέδοχα, perf. ind. act. v. δόκω, pro δοκέω.

Δέδρακα, 1. sing. perf. ind. act. v. δράω.

Δεδράμηκα, 1. sing. perf. ind. act. v. τρέχω.

Δέδραται, *excoriatus est*, 3. sing. perf. ind. pass. *per Metath.* pro δέδαρται, a δέρω.

Δέδροκα, *vidi*, 1. sing. perf. ind. med. *per Metath.* pro δέδορκα, a verbo δέρκω, *video*.

Δέδρομας, 2. sing. perf. ind. med. v. τρέχω.

Δεδροσωμένος, part. perf. pass. verbi δροσόω.

Δέδυκα, *subii*, 1. sing. perf. ind. act. v. δύω vel δύνω.

Δεδύκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐδεδύκει.

Δεδύνημαι, 1. sing. perf. ind. pass. v. δύναμαι.

Δεδυστύχηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. δυστυχέω.

Δέδωκας, 2. sing. perf. ind. act. verbi δίδωμι.

Δεδώρηται, 3. sing. perf. ind. pass. v. δωρέομαι.

Δέελος, *Poet.* pro δῆλος, id. qu. δείελος, *Ern.*

Δέῃ, 3. sing. præs. conj. act. v. δεῖ, *oportet*.

Δεήθητε, 2. pl. a. 1. imperat. pass. a δέομαι.

Δέημα, ατος, τὸ, precatio, preces. A δέομαι.

Δεῆσαν, a. 1. part. act. n. g. v. δεῖ, *oportet*.

Δεήσει, dat. sing. *contr.* pro δεήσεϊ, a

Δέησις, εως, ἡ, obsecratio; indigentia, *Harpocr.* A δέομαι.

Δεήσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. δέομαι.

Δεητικὸς, ὴ, ὸν, precatorius, rogatorius; (2) supplex. Ab eod.

Δεῖ, fut. δεήσει, aor. 1. ἐδέησε, oportet, convenit; (2) caret, vacat, deest. Δεῖ σ' ὅπως πατρὸς δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου τράφης, *Soph. Aj.* 588. Ἔῤῥεψε δεῖν πειρατέον εἶναι, tentandum putavit, *Plut.* Οὐδὲν ἐπιτεχνήσεως αὐτῷ δεῖ, *Aristot.* Πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν, multum abest, *Plat.* Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, *Luc.* A δέω. Unde

Δεία, ας, ἡ, penuria, indigentia, *Hes.*

Δειγᾶνες, οἱ, magistratus ap. Seleucienses, *Pol.*

Δεῖγμα, ατος, τὸ, exemplum; (2) specimen mercis quod ostenditur emturientibus; (3) locus in Piræo ubi specimina talia proponebantur mercium; (4) conjectura. A δείκνυμι.

Δειγματίζω, f. ίσω, palam traduco, infamo, spectaculi ergo expono. Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, *Col.* 2, 15. A δεῖγμα.

Δείδεκτ' pro δείδεκτο, 3. sing. plusq. perf. indic. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐδέδεκτο, a v. δέχομαι.

Δειδέχαται, *exceperunt*, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro δεδεγμένοι εἰσὶ, a verbo eod.

Δειδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timidus, meticulosus.

Δειδία, ας, ἡ, nox obscura, nox obscuritate sua terrorem incutiens, *Suid. Eust.*

Δείδια, *timui*, 1. sing. perf. ind. med. *Poet.* pro δέδια, a verbo δείδω, *timeo*.

Δειδίζομαι, timeo. A δείδω.

Δείδιθι, *timueris*, 2. sing. perf. imperat. med. *Poet.* pro δέδιθι, et hoc pro δέδιε.

Δείδιμεν, *timuimus*, 1. pl. perf. ind. med. *Poet.* pro δεδίαμεν.

Δειδίξεται, *perterrebit*, 3. sing. f. 1. indic. med. *Poet.* pro δεδίξεται, a δεδίττομαι.

Δειδιότες, nom. pl. perf. part. med. v. δείδω.

Δειδίσκομαι, timeo; (2) humaniter excipio; (3) porrigo, ostendo. (3) φίλῳ δειδίσκετο πατρί, *Apoll. Rhod.* 1, 558.

Δειδίσσεο, præs. imp. *Ion.* pro δειδίσσου. A

Δειδίσσομαι, vel δειδίττομαι, f. ίξομαι, terreo; (2) metuo. Ὣς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστὰ Ἕκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι, *Il.* 18, 163, 164. Δαιμόνι' οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὣς, δειδίσσεσθαι, *Il.* 2, 190.

Δείδοικα, *timui*, 1. sing. perf. ind. med. *Poet.* Vide δεδοίγμεν.

ΔΕΙ'ΔΩ, f. δείσω, timeo, paveo, trepido. Ἔδδεισα, aor. 1. *Il.* 1, 568. Δείσαιεν, aor. 1. opt. *Isocr.* Δείσω, aor. 1. subj. *Idem.* Δείσωσιν, 3. plur. aor. 1. subj. *Xenoph. Apomn.* 3, 5 et 6. Δεισασα, aor. 1. part. *Soph. Aj.* 317. Δέδοικα, perf. med. *Soph. Aj.* 280. Δέδοικας, *Xenoph. Apomn.* 2, 7, 3. Δέδια, perf. med. *Soph. Œd. Col.* 1538. Δεδίασιν, *Isocr.* Ἐδεδίει, *Dio Cass.* 7. plusq. perf. med. Δεδίει, *Plat. Phæd.* Ἐδεδίεσαν, *Isocr.* Δέδιθι, perf. med. imperat. *Lucian.* Δεδιέναι, perf. med. inf. *Xenoph. Apomn.* 1, 1, 14. Δεδοικέναι, *Aristoph. Plut.* 354. Δείδειν τὴν τίσιν, περί τινος, ὑπέρ τινος, περὶ τοῖσιν Ἕλλησι, ἀμφί τινι. Ἢν σὺ μὴ δείσῃς πόθ', *Soph. El.* 1322. Ὑπὲρ ληστῶν δέδοικε, *Isoc.*

Δειελιέω, ῶ, f. ήσω, meridior, *Odyss.* 17, 599. δειελιήσας, ubi exponunt etiam cœnans, merendam sumens.

Δειελινὸς, ὴ, ὸν, pomeridianus; (2) vespertinus.

Δειελίτης, ὁ, maleficus, *Varin.*

Δείελον, ου, τὸ, merenda; (2) crepusculum.

Δείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, vespertinus. A δείλη.

Δεικανάειν, præs. inf. act. verbi inus. δεικανάω, *ostendo*.

Δεικανᾶσθαι, comiter et benigne excipere, salutare, *Il.* 15, 86; ubi δεικανόωντο, pro ἐδεικανῶντο, quasi a δέκομαι, *Ion.* pro δέχομαι, *ap. Theoc.* autem est vel porrigere vel simile quid. Vid. δεκατάομαι.

Δεικελιστὴς, οῦ, ὁ, qui velut imaginem quotidianæ vitæ in scena repræsentat, mimus; quasi a δεικελίζω, simulacrum repræsento. Hujus verbi f. 1. δεικελίξω, *Dor.* unde ὁ δεικελίκτας *Dor.* idem quod δεικελιστής.

ΔΕΙ'ΚΕΛΟΝ, ου, τὸ, simulacrum.

Δεικηλίκτας, ου, ὁ, idem quod δεικελιστής.

Δείκηλον, ου, τὸ, idem quod δείκελον.

ΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, vel δεικνύω, fut. δείξω, ostendo, monstro, indico, declaro, manifesto; pro δείκω. Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰ 'πιτίμια τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται θεοὶ, *Soph El.* 1398. Δείκνυμι οἰκοδομῶν, me ædificare, *Plat.* Δεικνύσθω ἐὼν πολέμιος, (*locutior rarior*,) Herod. 3, 72.

Δεικνύναι, præs. infin. act. verbi δείκνυμι.

Δεικτηριὰς, άδος, ἡ, prostibulum ap. Alexandrinos.

Δεικτήριον, ου, τὸ, pulpitum, suggestum. A δείκνυμι. Unde

Δείκτης, ου, ὁ, demonstrator.

Δεικτικὸς, ὴ, ὸν, demonstrativus, ostensivus.

Δεικτικῶς, *adv.* demonstrative.

Δειλαινόομαι, timidus sum. A δειλός.

Δείλαιος, αία, αιον, timidus; (2) miser.

Δειλαῖος, *Dor.* et *Att.* pro δείλαιος.

Δειλαιότης, ητος, ἡ, timor. A præc.

Δειλακρίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, extreme timidus. *Aristoph.* A

Δείλακρος, ρα, ρον, *Aristoph.* idem. Ex δειλὸς et ἄκρος, *summus*.

Δείλαν, *vesperi*, *Dor.* pro κατὰ δείλην.

Δειλανδρέω, ῶ, f. ήσω, terreor, paveo. Ex δειλὸς et ἀνὴρ, *vir*.

Δειλανδρία, ας, ἡ, timiditas. Ex iisd.

Δείλετο, quod a δείλομαι, in vespertinum tempus vergo, *Hom.*

Δειλιάτω, *formidet*, 3. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro δειλιαέτω, a verbo δειλιάω.

ΔΕΙ'ΛΗ, ης, ἡ, tempus pomeridianum; (2) vespera; (3) diluculum; (4) crepusculum.

Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timidus, meticulosus:

Δειλία, ας, ἡ, timiditas. Μήδε δειλίαν ἀρεῖς, ne formida, *Soph. Aj.* 75. A δειλός.

Δειλιάζω, f. άσω, formido, ob ignaviam defugio. Ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσουσι, *Psal.* 104, 7. A præc.

Δειλιαίνω, f. ανῶ, terrefacio. Ab eod.

Δειλίασις, εως, ἡ, pavor, formido. A

Δειλιάω, ῶ, f. άσω, idem quod δειλιάζω.

Δειλινοῖο, gen. sing. *Poet.* et *Ion.* pro δειλινοῦ.

Δειλινὸν, οῦ, τὸ, merenda. A δείλη.

Δειλινὸν, *adv.* vesperi, vespertino tempore.

Δειλινὸς, ὴ, ὸν, pomeridianus, vespertinus.

Δειλόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, timeo, paveo. A

ΔΕΙΛΟ'Σ, ὴ, ὸν, timidus, ignavus; (2) miser; (3) debilis; (4) improbus, malus. Hinc

Δειλότης, ητος, ἡ, timiditas.

Δειλόψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, timidus, timidi animi.

Δεῖμα, ατος, τὸ, timor, metus; (2) terriculamentum.

Δειμαίνω, f. ανῶ, timeo. Δειμαίνειν τὴν δύναμίν τινος, περὶ ἑαυτοῦ, ὑπέρ τινος. Δειμαίνω τὰν σὰν ἄλκαν, *Eur. Ph.* 264.

Δειμαλέος, έα, έον, timidus; (2) terribilis.

Δειμάομαι, ῶμαι, timeo, *Hes.* A δεῖμα.

Δείμας, aor. 1. part. act. verbi δέμω.

Δειματόεις, όεσσα, όεν, timidus, pavidus.

Δειματοσταγὴς, ὲς, terribilis, *Æsch.*

Δειματόω, ῶ, f. ώσω, terrefacio. Ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας, *Herodot.* Ab eod. Hinc

Δειματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terribilis, terrificus.

Δειμάω, idem quod δέμω, *Herod.*

Δειμὸς, οῦ, ὁ, terror, metus. A δείδω. Hinc

Δειμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terribilis, terrificus.

Δεῖν, *oportere*, præs. inf. act. v. imperson. δεῖ.

ΔΕΙ'ΝΑ, ὁ, ἡ, τὸ, *Gen.* δεῖνος, *Dat.* δεῖνι, *Acc.* δεῖνα, quidam.

Δεινὰ, *adv.* vehementer. A δεινός.

Δεινάζω, f. άσω, ægre fero, indignor. Ab eod.

Δεῖναι, vortices, alias δῖναι, *Hes.*

Δείνακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, acutissimus, acerrimus. Ex δεινὸς et ἄκρος, *acutus*. (nisi κρος sit mera terminatio, *Ern.*)

Δεινεύω, f. εύσω, contorqueo, in gyrum circumago; (2) in orbem salto, circumagor:
Δεινέω, ῶ, f. ήσω, idem. A δῖνος.
Δείνησις, εως, ἡ, conversio. A præc.
Δείνημα, τὸ, volutatio, *Man.*
Δεινοβίης, ε, ὁ, fortissimus. A δεινὸς et βία.
Δεινοθέταν, acc. sing. *Dor.* pro δεινοθέτην, a
Δεινοθέτης, ε, ὁ, maleficus, noxius, qui atrocia patrat. Ex δεινὸς et τίθημι.
Δεινοῖο, *terribilis*, gen. sing. *Ion.* pro δεινῦ.
Δεινοκάθεκτος, magna vi coercens, præpotens. Ex δεινὸς et κατέχω.
Δεινολεχὴς, ὲς, infelix conjugii. A λέχος.
Δεινόλινος, ον, infelix. Ex λίνον, *filum*, sc. Parcarum.
Δεινολογέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, graviter conqueror. Ex δεινὸς et λέγω, *dico*.
Δεινολογία, ας, ἡ, oratio amplificans et exaggerans rei indignitatem. Ex iisd.
Δεινοπάθεια, ας, ἡ, querela gravis.
Δεινοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, ægre fero.
Δεινοπαθὴς, έος, ὁ & ἡ, gravi adfectus injuria, ægre ferens. Ex δεινὸς et πάσχω.
Δεινοποιέω, ῶ, f. ήσω, augeo crimen amplificoque dicendo. Ex δεινὸς et ποιέω.
Δεινόπυς, ὁ & ἡ, celer; (2) cujus adventus gravis est.
Δεινοπροσωπέω, ῶ, terribili sum visu seu adspectu. Ex δεινὸς et πρόσωπον.
ΔΕΙΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, *universe*, qui est in aliquo genere multus, vehemens, excellens; *unde speciatim*, (2) dirus; (3) gravis; (4) solers; (5) peritus; (6) validus; (7) magnus; (8) nefarius, improbus; (9) terribilis; (10) graviter aliquid faciens; (11) splendidus; (12) τὰ δεινὰ, mala quævis, etiam mors. A δέω, vel δείδω.
Δεῖνος, ε, ὁ, gyrus, turbo; (2) vortex, gurges; (3) poculi genus; (4) saltationis genus. A δῖνος.
Δεινότης, ητος, ἡ, atrocitas, acerbitas; (2) calliditas, solertia; (3) eloquentia, dicendi vis. A δεινός. Unde
Δεινόω, ῶ, f. ώσω, contorqueo, in orbem ago; (2) exaggero. Δεινώσας πάντα ἐπὶ τὸ μεῖζον, *Thuc.* Ἔοικεν ἐνταῦθα δεινῶσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφορὰς, *Plut. in Pericle.*
Δεινὼ, *terribiles*, nom. dual. a δεινὸς, *terribilis*.
Δεινωπὸς, ῦ, ὁ & ἡ, torvus. Ex δεινὸς et ὤψ.
Δεινῶς, *adv.* vehementer, graviter; (2) terribiliter; (3) mire; (4) acute; (5) indigne.
Δείνωσις, εως, ἡ, exaggeratio.
Δεινωτικῶς, *adv.* cum exaggeratione.
Δεινωτὸς, ὴ, ὸν, conversus; (2) tornatus.
Δεινώψ, ωπὸς, ὁ & ἡ, terribilis adspectu. Ὦ πότνιαι δεινῶπες, *Soph. Œd. Col.* 84.
Δείξαις, 2. sing. a. 1. opt. act. v. δείκνυμι.
Δεῖξε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔδειξε.
Δεῖξις, εως, ἡ, ostensio, ostentatio; (2) indicium; (3) argumentum. A δείκνυμι.
Δεῖξον, 2. sing. a. 1. imperat. act. v. δείκνυμι.
Δείξω, *ostendam*, 1. sing. fut. 1. ind. act.
Δεῖος, *Poet.* pro δέος, *Hom.*
Δειπνάριον, ε, τὸ, cœnula. Dim. a δεῖπνον.
Δειπνεῦντες, *Dor.* pro δειπνῦντες. A
Δειπνέω, ῶ, f. ήσω, cœno; (2) comedo. Ἀποδειπνίζων δειπνεῖν, *Plato.* Δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, *Luc.* Ab eod.
Δείπνημι, unde δειπνάναι, idem et ab eod.
Δειπνηστὸς, ῦ, ὁ, cœnæ tempus, *Odyss.* 17, 170. Scrib. etiam δειπνιστὸς, δειπνηστὺς, δείπνηστος.
Δειπνήσω, *cœnabo*, 1. sing. f. 1. ind. act. verbi δειπνέω.
Δειπνητήριον, ε, τὸ, cœnaculum, cœnatorium.
Δειπνητικὸς, ὴ, ὸν, ad cœnam pertinens; (2) cœnæ instruendæ peritus.
Δειπνητικῶς, *adv.* laute, opipare.
Δειπνητὸς, ὴ, ὸν, lautus in epulando.
Δειπνίδιον, ε, τὸ, cœnula. Dim. a δεῖπνον.
Δειπνίζω, f. ίσω, cœnam præbeo. Δειπνίζοντες Ξέρξεα, *Herodot.* Τοιέτοις πόλλοις δειπνίζεσαι, *Xen.* Ab eod.
Δειπνῖτις, ἡ, convivalis, *Epith.* στολῆς, qua in cœna utebantur.
Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, qui ad cœnam vocat. Ex δεῖπνον et κλήτωρ.

Δειπνοκλητόριον, ε, τὸ, epulæ, convivium.
Δειπνολογία, ας, ἡ, sermo de cœna. A
Δειπνολόγος, ε, ὁ & ἡ, qui de cœnis loquitur. Ex δεῖπνον et λέγω, *dico, loquor.*
Δειπνολόχος, ε, ὁ & ἡ, qui conviviis insidiatur; (2) parasitus.
Δειπνομανὴς, έος, ὁ & ἡ, qui insano cœnarum amore ducitur. Ex μαίνομαι.
ΔΕΙ͂ΠΝΟΝ, ε, τὸ, cœna; (2) cibus; (3) convivium, epulum.
Δειπνοποιέω, ῶ, f. ήσω, cœnam paro.
Δειπνοποιΐα, ἡ, apparatio cœnæ vel convivii.
Δειπνοποιὸς, ῦ, ὁ, qui cœnam aut convivium parat. Ex δεῖπνον et ποιέω, *facio.*
Δειπνοσοφιστὴς, ῦ, ὁ, qui inter cœnam de rebus editis disserit.
Δειπνοσύνη, ης, ἡ, cœna. Fictum ridiculi caussa in Parodia, εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων, ut Hom. εὖ εἰδὼς τοξοσυνάων. A δεῖπνον.
Δειπνῦντα, acc. sing. præs. part. act. *contr.* pro δειπνέοντα, a δειπνέω.
Δειπνοφορία, ας, ἡ, cœnæ portatio; (2) ministerium conviviale. A
Δειπνοφόρος, ε, ὁ & ἡ, cœnæ minister.
Δειραῖος, α, ον, jugosus, *Lycurg.*
Δειρὰς, άδος, ἡ, jugum montis. A δέρη.
Δειρὰς, a. 1. part. act. verbi δέρω.
Δειραχθὴς, έος, ὁ & ἡ, collo onerosus, satis gravis. Ex δειρὴ et ἄχθος.
Δείρειν, præs. inf. *Ion.* pro δέρειν, a δέρω.
Δειρὴ, ῆς, ἡ, collum; (2) cervix. A δέρη.
Δειριάω, ῶ, f. άσω, probris scindo. *Lacon.*
Δειροκύπελλον, ε, τὸ, poculum oblongo collo.
Δειρόπαις, αιδος, ἡ, filios ore pariens, epith. mustelæ. Τῆς δειρόπαιδος μαρμαρώπιδος γαλῆς, *Lycophr.* 843.
Δειρόπαις, ὁ & ἡ, ex collo pariens, *Lycurg.*
Δειροπέδη, ης, ἡ, monile, torquis, collare.
Δειρὸς, ῦ, ὁ, collis, *Hes.* A δέρη.
Δειροτομέω, ῶ, f. ήσω, caput amputo. Ex δειρὴ et τέμνω, *seco.*
ΔΕΙ͂ΣΑ, vel δεῖσσα, ης, ἡ, humor; (2) stercus; (3) fœtor, *L. G.* Unde
Δεισαλέος, έα, έον, stercoreus.
Δεισαλία, ας, ἡ, impuritas.
Δείσαντε, nom. dual. a. 1. part. act. v. δείδω.
Δεῖσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔδεισε.
Δεισήνωρ, ὁ & ἡ, virum metuens, *Æsch.*
Δεῖσθαι, præs. inf. *contr.* pro δέεσθαι, a verbo δέομαι.
Δεισιδαιμονέω, superstitiosus, religiosus sum.
Δεισιδαιμονία, ας, ἡ, metus deorum, superstitio; (2) religio. A δεισιδαίμων.
Δεισιδαιμόνως, *adv.* religiose. Τὰ πρὸς τὲς Θεὲς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω, *Lucian. pro Imag.* 7.
Δεισιδαίμων, ονος, ὁ & ἡ, superstitiosus.
Δεισίθεος, ὁ & ἡ, idem.
ΔΕ'ΚΑ, οἱ, αἱ, τὰ, decem. Hinc οἱ δέκα, decemviri.
Δεκάβοιος, ε, ὁ & ἡ, decem boum pretio estimabilis. Ex δέκα et βῦς. (vel βοιος est mera terminatio, *Ern.*)
Δεκαγονία, ας, ἡ, generatio ad decimum usque gradum. Ex δέκα et γονὴ, *generatio.*
Δεκαγράμματος, ε, ὁ & ἡ, decem literis, lineis, vel versibus constans. Ex γράμμα.
Δεκαδάκτυλος, ε, ὁ & ἡ, decem digitos habens, non numeratis pollicibus, *Hippocr. de Morbis.*
Δεκαδάρχης, ε, ὁ, decurio; (2) decemvir.
Δεκαδαρχία, ας, ἡ, decemviratus; (2) decurionatus. A
Δεκάδαρχος, ε, ὁ, idem quod δεκαδάρχης.
Δεκάδελτος, ε, ὁ & ἡ, decem tabulis constans.
Δεκαδεὺς, έως, ὁ, decurialis. A δέκα.
Δεκαδικὸς, ὴ, ὸν, denarius. Ab eod.
Δεκάδεχος, ε, ὁ, decemvir, *Lys.* Ex ἔχω.
Δεκάδυο, duodecim. Ἄκλιτον.
Δεκάδωρος, ε, ὁ & ἡ, decem palmos longus. Ex δῶρον, *palmus.*
Δεκαεννέα, novemdecim. Ἐβασίλευσεν ἔτη δεκαεννέα, *Diod. Sic.* 12, 71.
Δεκαὲξ, οἱ, αἱ, τὰ, sexdecim.
Δεκαεπτὰ, οἱ, αἱ, τὰ, septemdecim.

Δεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, decennale tempus, decennium. A δεκαετής.
Δεκαέτηρος, ε, ὁ & ἡ, decem annos natus. Ex iisd.
Δεκαέτης, έος, ὁ & ἡ, idem. Ex ἔτος.
Δεκαετία, ας, ἡ, decennium. Ex δεκαετής.
Δεκάζω, f. άσω, donis corrumpo, ingero, obtrudo alicui donum; (2) corrumpo, perverto. Τὴν σπεῖραν ἐδέκαζε χρυσῦν ἑκάστῳ διανέμων, *Plut.*
Δεκάκις, *adv.* decies. A δέκα.
Δεκάκλινος, ον, decem lectos habens. A κλίνη.
Δεκακότυλος, ον, decem cotylas habens.
Δεκακυμία, ας, ἡ, decumanus, i. e. magnus fluctus. Ex κῦμα.
Δεκάκωλος, ον, decem versiculis constans. A κῶλον.
Δεκάλιτρος, ε, ὁ & ἡ, qui decem librarum vel obolorum est. Ex λίτρα, *libra.*
Δεκάλογος, ε, ὁ, decalogus, decem præcepta Dei.
Δεκαμηναῖος, αία, αῖον, decimum mensem agens, decimestris. Ex δέκα et μήν.
Δεκάμηνος, ε, ὁ & ἡ, idem et ex iisd.
Δεκαμναῖος, αία, αῖον, qui decem minarum est. Ex μνᾶ, *mina.*
Δεκάμνες, idem et ex iisd.
Δέκαμνον, ε, τὸ, merces decem minarum.
Δεκάμφορος, ον, decem amphoras capiens.
Δεκαναΐα, ας, ἡ, decem naves. A ναῦς.
Δεκανία, ἡ, idem; *ap. Strab.*
Δεκανία, ας, ἡ, decuria. A δέκα.
Δεκανάομαι, ῶμαι, humaniter excipio, *Hes.* unde δεικανᾶσθαι, q. v.
Δεκαοκτὼ, οἱ, αἱ, τὰ, octodecim.
Δεκαπάλαι, *adv.* qu. dic. decies olim, jampridem.
Δεκάπεντε, quindecim.
Δεκάπηχυς, εος, ὁ & ἡ, decem cubitorum.
Δεκαπλασιάζω, f. άσω, decuplo.
Δεκαπλάσιος, ε, ὁ & ἡ, decuplus. A δεκάπλοος.
Δεκαπλέθρος, ε, ὁ & ἡ, qui decem jugerum est. Ex πλέθρον.
Δεκαπλῦς, decuplus. A δέκα.
Δεκάπολις, εως, ἡ, decem habens urbes; (2) regio quædam Judææ. Hinc
Δεκαπολίτης, ε, ὁ, qui e regione Decapoli.
Δεκάπυς, οδος, ὁ & ἡ, qui decem pedum est.
Δεκαπρωτεία, ας, ἡ, decemprimatus. A
Δεκάπρωτοι, ων, οἱ, decemprimi senatores.
Δεκάρχης, ε, ὁ, decurio. Ex ἀρχή.
Δεκαρχία, ας, ἡ, decurionatus. A δεκάρχης.
Δεκαρχικὸς, ὴ, ὸν, decurionalis. Ab eod.
Δεκὰς, άδος, ἡ, decas, numerus denarius; (2) decuria. (1) ἧς καὶ σὺ φαίνῃ δεκάδος, ex qua decuria tu quoque es, quo in numero tu quoque videris esse, *Eurip. Suppl.* 219. Οἱ δὲ λόχοισιν εἴκελοι, ἢ δεκάδεσσιν, *Oppian. Hal.* 1, 443. A δέκα.
Δεκάσκαλμος, ε, ὁ & ἡ, decem scalmis instructus.
Δεκασμὸς, ῦ, ὁ, decimatio; (2) decimæ; (3) corruptio munerum largitione. A δεκάζω.
Δεκάσπορος, ε, ὁ & ἡ, in quo decem sementes factæ sunt; (2) decennalis.
Δεκαστάτηρος, ε, ὁ & ἡ, decem stateribus valens; (2) qui stipendium decem staterum accipit. (2) ἐπὶ τύτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα & δεκαστάτηρον, *Arr. Hist. Alex.* 7, 23. Ex στατήρ.
Δεκάστεγος, ε, ὁ & ἡ, decem tabulata habens.
Δεκάστυλος, ε, ὁ & ἡ, decem columnas habens.
Δεκάσχοινος, ε, ὁ & ἡ, decem schœnos habens.
Δεκαταῖος, αία, αῖον, qui decimo die v. gr. venit.
Δεκαταλαντία, ας, ἡ, decem talenta. A
Δεκατάλαντος, ε, ὁ & ἡ, qui decem talentorum est.
Δεκατέσσαρες, ων, οἱ & αἱ, quatuordecim.
Δεκατεύματα, τὰ, decimæ, *Call.*
Δεκάτευσις, εως, ἡ, decimatio. A δεκατεύω.
Δεκατευτήριον, ε, τὸ, locus in quo decimæ persolvuntur. Ab eod.
Δεκατευτὴς, ῦ, ὁ, qui decimas exigit; (2) decumanus, genus publicani.
Δεκατεύω, f. εύσω, decimo, decimam partem excerpo, decimas exigo; (2) decimum

quemque

quemque interficio. Δεκατεύειν τὴν οὐσίαν, *Herodot.* A δέκα.

Δεκάτη, ης, ἡ, decima pars, decimæ. Τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων, decumam de venientibus e Ponto navibus exigebant, *Xenoph. Hist. Græc.* 1, 1.

Δεκάτην ἑστιάσαι, dicebatur Atheniensibus, quum decimo die congregatis necessariis, et infantibus nominibus impositis, peracta re divina, splendidum pararent convivium

Δεκατηλογία, ας, ἡ, decimarum exactio.

Δεκατηλόγιον, ου, τὸ, locus in quo decimæ exiguntur et penduntur. A

Δεκατηλόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, decimarum exactor. Ex δέκα et λέγω, *colligo.*

Δεκατημόριον, ου, τὸ, decima pars. A μόρος.

Δεκατηφόρος, ον, decimifer, *Call.*

Δέκατος, άτη, ατον, decimus. A δέκα. Hinc

Δεκατόω, ῶ, f. ώσω, idem quod δεκατεύω. Δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραὰμ, *Heb.* 7, 6. δεδεκάτωται, *Ibid.* 5, 9.

Δεκατώνης, ου, ὁ, qui decimas redimit, decumanus. Ex δεκάταιος et ὠνέομαι.

Δεκαφύϊος, ον, idem quod δεκαπλάσιος, *Call.*

Δεκάφυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, decem tribus habens, in decem tribus divisus. Ex φυλή.

Δεκάχαλκον, ου, τὸ, decem chalci, decem ærei nummi, denarius. Ex χαλκός.

Δεκάχιλοι, αι, α, decies mille. Pro δεκακισχίλιοι, *Hom.*

Δεκάχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, decem chordas habens. Ex χορδή.

Δεκέμβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, decem instructus rostris.

Δεκετηρὶς, ίδος, ἡ, decennalis; (2) decennium; (3) ludi deno quoque anno recurrentes.

Δεκέτηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, decennalis. A

Δεκέτης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem. Fœm. δεκέτις.

Δέκευ, *accipe*, Dor. et Ion. pro δέχου, a δέχομαι.

Δεκήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, decem ordines remorum habens navis. Ex δέκα et ἐρέσσω, *remigo.*

Δέκομαι, *capio*, Ion. pro δέχομαι. Unde

Δεκτέος, έα, έον, accipiendus, excipiendus, recipiendus.

Δεκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui accipit vel suscipit.

Δέκτης, ου, ὁ, acceptor; (2) mendicus.

Δεκτικὸς, ἡ, ὸν, ad recipiendum aptus.

Δέκτο, *Ion.* pro ἐδέδεκτο. A δέχομαι.

Δεκτὸς, ἡ, ὸν, acceptus, gratus. Ab eod.

Δέκτρια, ας, ἡ, acceptrix, receptrix. A

Δέκτριος, ου, ὁ, susceptor. A δεκτός.

Δέκτωρ, ὁ, idem.

Δελεάζω, f. άσω, inesco, esca capio; (2) escam impono; (3) *metaphorice* allicio. Δελεάζοντες ψυχὰς ἀστηρίκτους, 2 *Pet.* 2, 14. Ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος ϗ δελεαζόμενος, *Jac.* 1, 14. A

ΔΕ'ΛΕΑΡ, ατος, τὸ, esca qua animalia capiuntur; (2) illecebræ quævis; (3) fraus, dolus. A δέλω.

Δελεάρπαξ, γος, ὁ ϗ ἡ, escam rapiens.

Δελέασμα, ατος, τὸ, quod escæ loco imponitur hamo vel laqueis, illectamentum. A δελεάζω. Hinc Dim.

Δελεασμάτιον, ου, τὸ, inescamentum exiguum.

Δελεασμὸς, οῦ, ὁ, illectamentum. A δελεάζω.

Δελέαστρα, ας, ἡ, decipula, laqueus, transenna, in quam esca imponitur. Ab eod.

Δελεαστρεὺς, έως, ὁ, qui esca decipit. Ab eod.

ΔΕ'ΛΕΤΡΟΝ, ου, τὸ, laterna, fax.

Δέλευρον, τὸ, idem quod δέλεαρ, *ap. Ath.*

Δελητήριον, ου, τὸ, idem.

Δελήτιον, ου, τὸ, idem.

Δέλτα, τὸ, litera quarta alphabeti Græci; (2) pars Ægypti; (3) pudendum muliebre.

Δελτάριον, ου, τὸ, tabellula. Dim. a δέλτος.

Δελτίον, ου, τὸ, Dim. ab eod.

Δελτογράφος, ὁ, qui aliquid in literas refert.

Δέλτοισιν, *libellis*, dat. pl. *Ion.* et cum ν ἐφελκ· pro δέλτοις, a δέλτος, *liber.*

Δέλτος, ου, ὁ, pugillares, qui a forma literæ Δ plicabantur; (2) liber quilibet; (3) tabula legum, testamenti, pictoris, &c.

Δελτόω, ῶ, f. ώσω, in formam literæ Δ plico vel effingo.

Δελτωτὸς, ἡ, ὸν, in formam triangularem literæ Δ effectus. Hinc δελτωτὸν, triangulum, signum quoddam cœleste, et δελτωτοὶ, libri in Δ figuram complicati. A δελτόω.

Δελφάκειος, ον, porcinus. A δέλφαξ.

Δελφάκινος, η, ον, idem.

Δελφάκιον, ου, τὸ, porcellulus lactens; (2) pudendum muliebre. Dim. a δέλφαξ.

Δελφακόομαι, succresco in porcam. A

ΔΕ'ΛΦΑΞ, ακος, ὁ ϗ ἡ, porcellus.

Δελφὶν, ῖνος, ὁ, delphin, piscis; (2) nauticum instrumentum, quo utebantur ad demergendas naves. Vocabantur etiam Delphines, qui Delphicum custodiebant oraculum. *Leand. et Callim.* Hinc

Δελφινίζω, delphinos imitor.

Δελφίνιον, ου, τὸ, delphinium, herba. *Angl.* LARKSPUR; (2) templum Apollinis hoc nomine Athenis fuit, et hinc judicium ἐπὶ δελφινίῳ.

Δελφινίσκος, ου, ὁ, parvus delphin. Dim. a δελφίν.

Δελφινοειδὴς, ές, delphini formam habens. Ex δελφὶν et εἶδος.

Δελφινόσημος, ον, delphino signatus; (2) mensa Delphica, abacus marmoreus. A σῆμα et δελφίς.

Δελφινοφόρος, ον, delphinas ferens, *Æsch.*

Δελφὶς, ῖνος, ὁ, idem quod δελφίν.

Δελφὶς, ἡ, delphica, *Eur.*

ΔΕΛΦΥ'Σ, ύος, ἡ, vulva, uterus.

Δέλω, inesco.

Δέμα, ατος, τὸ, vinculum; (2) fasciculus. A δέω.

ΔΕ'ΜΑΣ, τὸ, corpus, quasi vinculum animæ. *Nomen indecl.* Δέμας, *adv.* instar. Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, *Il.* 18, 1. Δέμας inservit periphrasi: ex. gr. οἰκετῶν δέμας, famuli, *Soph. Trach.* 908. Δανάης δέμας, Danae, *Id. Antig.* 915.

Δεμάτιον, ου, τὸ, parvus fasciculus. A δέμα.

Δέμειν, *ædificare*, præs. inf. act. verbi δέμω.

ΔΕ'ΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, stratum, lectus. Εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύντα, *Soph. Trach.* 901.

Δεμνιοτήρης, ου, ὁ, custos lecti. Ex τηρέω.

ΔΕ'ΜΩ, *ædifico, struo*; est inusitatum sicut et δέμομαι. In usu hæc, ἔδειμα, ἐδειμάμην, δέδμηκα.

Δενδαλὶς, ἡ, quidam flos, *Steph. ex Ap. Sch.*

Δενδίλλω, oculos huc illuc verto; (2) oculis nuo vel adnuo. A δινέω et ἴλλος, *oculus*, (nisi potius ab *ant.* δένω, unde δόνος, δένδω, ut a τένω, *tendo*, hinc δένδιλος, δενδίλλω) *Ern.*

Δένδρεα, *arbores*, nom. plur. a δένδρεον, *arbor.*

Δενδρεόθρεπτος, ον, arbores nutriens, *Diog. L.*

Δένδρεον, έου, τὸ, arbor. A δένδρον.

Δενδρήεις, ήεσσα, ῆεν, nemorosus, arboribus abundans. A δένδρον. Hinc

Δενδριακὸς, ἡ, ὸν, arboreus, *Ep.*

Δενδρίζω, arboresco, arboris figura sum.

Δενδρικὸς, ἡ, ὸν, arboreus.

Δένδριον, ου, τὸ, arbuscula.

Δενδρίτης, ου, ὁ, fautor arborum, cognomen Bacchi. Διονύσῳ δὲ δενδρίτῃ, πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, Ἕλληνες θύουσιν, *Plutarchi Symp.* 5, 675.

Δενδρῖτις, ιδος, ἡ, vitis arborescens, *Strabo.*

Δενδροβατέω, ῶ, fut. ήσω, arbores scando. Ex βαίνω, *scando.*

Δενδροειδὴς, έος, οῦς, ὁ ϗ ἡ, arboris figuram habens. Ex εἶδος, *species.*

Δενδροκολάπτης, ου, ὁ, picus. A κολάπτω, *tundo.*

Δενδροκόμης, ὁ, idem quod δενδρόκομος, *Ep.*

Δενδρόκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, arboribus ornatus. Ex κόμη.

Δενδροκοπέω, ῶ, f. ήσω, arbores exscindo. Ex κόπτω.

Δενδρολάχανα, ων, τὰ, olera arborescentia.

Δενδρολίβανος, ου, ἡ, thus arbor, seu arbor ipsa quæ thus fert; (2) rosmarinus coronarius.

Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, malva arborescens, althæa.

ΔΕ'ΝΔΡΟΝ, ου, τὸ, arbor; (2) stirps.

Δενδροπήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, arboribus nocens. Ex πῆμα, *damnum.*

Δένδρος, εος, τὸ, (unde δένδρεσι,) id. q. δένδρον.

Δενδρότης, ητος, ἡ, arborum incrementum.

Δενδροτομέω, ῶ, f. ήσω, arbores exscindo, vasto, populor. Ex τέμνω.

Δενδροφορία, ἡ, feracitas arborum; (2) functio dendrophori, *Ern.*

Δενδροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, arborum ferax; (2) dendrophorus. A φέρω.

Δενδρόφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, arboribus consitus. Ex φύομαι.

Δενδρυάζω, fut. άσω, quercus subeo, inter quercus me abscondo; (2) quovis modo me abscondo. A δένδρον.

Δενδρύδιον, ου, τὸ, arbuscula. Ab eod.

Δενδρύφιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Δενδρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, arboreus; (2) ad arboris magnitudinem accedens. Ab eod.

Δενδρώεις, ώεσσα, ῶεν, arboribus abundans.

Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, arbustum, arboretum.

Δενδρῶτις, ἡ, arboribus densa.

Δεννάζω, f. άσω, probris incesso, *Eur. Rhes.* 926. Ἀλλ' οὐ χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ, *Soph. Antig.* 758. Κακὰ δεννάζων ῥήματα, *Id. Aj.* 243. A δέννος.

Δενναστὸς, ἡ, ὸν, convitiis et maledictis obnoxius. A

ΔΕ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, probrum, contumelia. Δέννος μέγιστός ἐστι, *Herod.* 9, 107.

Δέξαι, 2. sing. a. 1. imperat. med. A δέχομαι.

Δεξαμενὴ, ῆς, ἡ, receptaculum; (2) lacus; (3) cisterna; (4) piscina. A δέχομαι.

Δεξάμενος, a. 1. part. med. v. δέχομαι.

Δέξασθαι, *recepisse*, aor. 1. inf. med.

Δέξασθε, *suscipite*, 2. pl. a. 1. imperat. med.

Δέξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐδέξατο.

Δεξιὰ, ᾶς, ἡ, sc. χεὶρ, dextra, sc. manus; (2) fides per dextram data; (3) pacta conventa; (4) potentia et auxilium.

Δεξιάδην, *adv.* a dextra. A δεξιά. Hinc

Δεξιάομαι, ῶμαι, dextra prehendo, dextra prehensum amplector, saluto. Hinc Homericum δεξιόωντο, pro ἐδεξιῶντο.

Δεξίδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, dono accipiens. A δέχομαι et δῶρον.

Δεξίμηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, oves excipiens vel suscipiens. Epitheton aræ, templi in quo sacrificatur. Λεῖπε δεξίμηλον δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ, *Eurip. Andr.* 129. Θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα, *Id. Phœn.* 635. Ex μῆλον, *ovis.*

Δεξιόβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui dextra manu telum jacit, jaculator. Ex δεξιὸς et βάλλω.

Δεξιόγυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui dextra et agilia membra habet. Ex δεξιὸς et γυῖον.

Δεξιολάβος, ου, ὁ, satelles, stipator. A δεξιὰ et λαμβάνω, *sumo.*

Δεξιόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, dextram jungo, dextra prehendo; (2) humaniter ac comiter excipio. A δεξιά.

ΔΕΞΙΟ'Σ, ὰ, ὸν, dexter; (2) faustus, prosper; (3) solers, acutus, ingenii dexteritate præditus; (4) scitus, eruditus, catus, urbanus, lepidus; (5) agilis, promptus, expeditus.

Δεξιόσειρος, ου, ὁ, scil. ἵππος, equus jugali equo ad dextrum latus alligatus. Hinc metaphorice δεξιόσειρος Ἄρης, *apud Soph.* (A. 144.) Mars in dexterum cornu inclinans. A σειραὶ, *habenæ.*

Δεξιοστάτης, ου, ὁ, qui a dextra stat; (2) qui in dextra chori parte præsidet. Ex ἵστημι.

Δεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas, solertia. A δεξιός.

Δεξιότοιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, in dextra parte navis remigans. Ex τοῖχος, *paries.*

Δεξιόωντο, 3. plur. imperf. ind. med. *Poet.* pro ἐδεξιοῦντο, a δεξιόομαι.

Δεξίπυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignem suscipiens, vel excipiens. Ἔμολον δεξιπύρους θεῶν θυμέλας, *Eurip. Suppl.* 64. A δέχομαι et πῦρ.

Δέξις, εως, ἡ, modus alicujus excipiendi, tractandi. A δέχομαι.

Δεξιτερὸς, ρὰ, ρὸν, dexter. A δεξιός.

Δεξίωμα, ατος, τὸ, idem quod comiter accipimus, et quasi dextra prehendimus, res grata, jucunda, expetita; (2) exceptio liberalis, modus liberalis excipiendi adeuntem; (3) fides pacta junctis dextris. Τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα ἐν δορὶ διασκεδῶσιν, *Soph. Œd. Col.* 619. A δεξιόομαι.

Δεξιώνυμος, ον, faustus, auspicatus.

Δεξιῶς, *adv.* dextre; (2) prospere; (3) solerter.

Δεξίωσις, εως, ἡ, idem quod δέξις, et fere in bonam partem; amplexus, gratulatio, etiam si cui occurrimus gratulabundi, eumque amplectimur. A δεξιόομαι.

Δεξιώτατα, *adv.* commodissime. A δεξιώτατος, quod est superl. a δεξιός.

Δέξομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. δέχομαι.

Δέξωνται, 3. pl. a. 1. conj. med.

Δέομαι, f. δεήσομαι, oro, rogo; (2) indigeo, mihi opus est; (3) δεόμενοι etiam, qui aliquem cupiunt conventum. Δέομαι τοίνυν γ' ὑμῶν τινὶ πάνυ μικρὸν, *Aristoph. Nub.* 428. πτωχικοῦ βακτηρίου, *Id. Ach.* 452. Παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοὶ, *Lucian. Vitar. Auct.* 12. A δεῖ, *opus est.*

Δέον, οντος, τὸ, decens, æquum, commodum; (2) deficiens; (3) necessarium. (1) ἡ ἁμαρτάς οἱ ἐς δέον ἐγεγόνει, commode cesserat, *Herodot.* 1, 119. Ἐς δέον πάρεστι, commodum advenit, *Soph. Œd. Tyr.* 1416. Ab eod.

Δέον, *ligabant*, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδεον, a verbo δέω, *ligo.* Hinc

Δεόντως, *adv.* decenter; (2) commode.

Δέος, δέους, τὸ, metus. A δείδω.

Δεπάεσσιν, dat. pl. *Ion.* pro δέπασι, a δέπας.

ΔΕ'ΠΑΣ, ατος, et αος, τὸ, poculum; (2) patera.

Δεπαστραῖος, α, ον, potulentus. Πολλὰ χείλεσι καὶ δεπαστραίων ποτῶν, *Lycoph.* 489.

Δέπαστρον, ου, τὸ, poculum, crater. A δέπας.

Δεραγχὴς, έος, ὁ ἡ, collum constringens et suffocans. Ex δέρη et ἄγχω, *strangulo.*

Δέραιον, ου, τὸ, collare, torques. A δέρη. Hinc

Δεραιοπέδη, ης, ἡ, laqueus quo aves capiuntur, laqueus aucupatorius.

ΔΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, pellis, corium.

Δερβιστὴρ, ῆρος, ὁ, pellis, corium, *Suid.* A δέρας, (nisi potius sit δερμιστὴρ, *Ern.*)

Δέργμα, ατος, τὸ, adspectus. A δέρκομαι.

Δεργμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ΔΕ'ΡΗ, ης, ἡ, cervix, collum.

Δέρις, collum, *Hes.* A δέρη.

Δερκέσκετο, *apud Homerum* est a δέρκομαι, video, *Imperfectum Ionicum*, ut τύπτεσκον, et τυπτέσκετο.

Δερκέσκομαι, idem quod δέρκομαι, *Hom.*

Δερκευνὴς, έος, ὁ ἡ, inter dormiendum videns. Ex δέρκω et εὐνὴ, *cubile.*

Δερκιάομαι, ῶμαι, video. A δέρκω.

Δερκιόωνται, *vident*, 3. pl. præs. ind. med. *Poet.* et *contr.* pro δερκιάονται.

ΔΕ'ΡΚΟΜΑΙ, vel δέρκω, video, *Poet.*

Δερκομενάων, *Æol.* pro δερκομένων.

Δερκομένοιο, *Ion.* pro δερκομένου.

Δέρμα, ατος, τὸ, pellis, cutis. A δέρω.

Δερματικὸς, ἡ, ὸν, coriaceus, *Lycurg.*

Δερμάτινος, ίνη, ινον, coriaceus. A δέρμα.

Δερμάτιον, ου, τὸ, pellicula, Dim. Ab eod.

Δερματουργικὸς, ἡ, ὸν, e corio conficiens, cerdo. Τὴν τῶν ὁλοσχίστων σκεπασμάτων θεραπείαν δερματουργικὴν ἀφείλομεν, *Plat. Politic.* 280.

Δερματοφαγέω, pellem edo. Ὥστε μὴ κρεωφαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀστοφαγεῖν, καὶ δερματοφαγεῖν, *Strab.* 16.

Δερματοφορέω, ῶ, f. ήσω, pellem gesto, pelle amictus sum. Ex δέρμα et φέρω.

Δερματώδης, εος, ὁ ἡ, coriaceus; (2) cuteus. A δέρμα.

Δερμηστὴς, οῦ, ὁ, animalculum quoddam a consumendis pellibus ita dictum.

Δερμόπτερος, ου, ὁ ἡ, cui membranulæ loco pinnarum sunt. Ex πτερόν.

Δερμύλλω, sanguinem acute sugo; (2) excorio; (3) masturbo.

Δέρξις, εως, ἡ, visio, ipsa actio videndi. A δέρκομαι.

Δέρος, εος, τὸ, pellis, corium. A δέρας.

Δερρίδιον, ου, τὸ, umbraculum coriaceum, umbella ex pellibus confecta. A δέῤῥις.

Δέῤῥιον, ου, τὸ, cilicium. A δέρας.

Δέῤῥις, εως, ἡ, pellis; (2) crassum seu vile vestimentum, cilicium.

Δεῤῥιστὴρ, ῆρος, ὁ, monile equi, *Hes.*

Δέρτρον, ου, τὸ, membrana; (2) omentum; (3) rostrum. A δέρας.

Δερχθεὶς, *obtuitus*, aor. 1. part. pass. v. δέρκω.

Δέρω, f. δερῶ, a. 2. ἔδαρον, excorio, pellem detraho; (2) cædo, verbero. Εἴ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει, 2 *Cor.* 11, 20.

ΔΕ'ΣΙΟΣ, ου, ὁ, mensis Junius apud Macedones, ut nonnulli volunt.

Δέσις, εως, ἡ, ligatio; (2) nodus; (3) junctura, conjunctio. A δέω.

Δέσμα, ατος, τὸ, vinculum. Ab eod.

Δεσμευτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad ligandum. A

Δεσμεύω, f. εύσω, ligo, vincio, colligo. Δεσμεύων ὕδωρ ἐν νεφέλαις, *Job.* 26, 8. A δεσμός.

Δεσμέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.

Δέσμη, ης, ἡ, fasciculus. A δέω.

Δέσμιος, ου, ὁ ἡ, vinctus. Ab eod.

Δεσμὶς, fasciculus. Dim. a δεσμός.

Δεσμοβρόχος, ου, ὁ, laquei vinculum, *Man.*

Δεσμὸς, οῦ, ὁ, vinculum, ligamen. A δέω.

Δεσμοτόκος, ον, vincula pariens, *Apollin.* A τίκτω.

Δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ ἡ, commentariensis, custos vinctorum. A δεσμὸς et φύλαξ.

Δεσμόω, ῶ, f. ώσω, vincio, ligo; (2) in carcerem conjicio. A δεσμός.

Δέσμωμα, ατος, τὸ, vinculum. A δεσμόω.

Δεσμωτήριον, ου, τὸ, carcer. Ab eod.

Δεσμώτης, ου, ὁ, vinctus, captivus. Ab eod.

Δεσμῶτις, ἡ, captiva, *Soph.*

ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, f. όσω, dominor; (2) et *in pass.* dominio alicujus pareo, adquiror. Hinc

Δέσποινα, ης, ἡ, hera, domina, regina.

Δεσπόσιος, ου, ὁ ἡ, herilis. Ab eod.

Δεσποσιοναύτης, ὁ, qu. dic. herilis navis magister; genus libertorum Laconicorum, quorum opera in navibus utebantur, *Athen.* 6, 271. F.

Δέσποσμα, τὸ, imperium, *Man.* A δεσπόζω.

Δεσποσύνη, ης, ἡ, dominium, imperium. A

Δεσπόσυνος, ου, ὁ ἡ, herilis; δεσποσύνη, filia herilis. A δεσπόζω.

Δεσπότεια, ας, ἡ, dominatus:

Δεσπότειος, α, ον, herilis. Ταῖς δεσποτείαις ὠλέναις ὠγκωμένον, *Lycoph.* 1183.

Δεσπότειρα, ας, ἡ, domina, hera:

Δεσποτεύω, f. εύσω, idem quod

Δεσποτέω, f. ήσω, dominor. A

Δεσπότης, ου, ὁ, herus, dominus; (2) rex, imperator; (3) rei alicujus possessor. Hinc

Δεσποτικὸς, ἡ, ὸν, herilis; (2) qui dominari novit; (3) imperiosus, dominandi cupidus.

Δεσποτίη, ἡ, idem quod δεσποτεία, *Poll.*

Δεσποτικῶς, *adv.* heriliter, more dominorum.

Δεσπότις, ιδος, ἡ, hera, domina. A δεσπότης.

Δεσποτίσκος, ὁ, herus, vel blandiendo vel contemnendo. Ὦ δεσποτίσκε, *Eurip. Cyclop.* 266.

Δεσποτὸς, ἡ, ὸν, dominabilis. A δεσπόζω.

Δέτας, gen. sing. *Dor.* pro δέτης. A

Δέτη, ης, ἡ, fistula. A δέω.

Δετὴ, ῆς, ἡ, faces in fasciculum colligatæ.

Δετὸς, ἡ, ὸν, vinctus, ligatus. Ab eod.

Δευάω, idem quod δεύω, *E. M.*

Δεῦε, imperf. ind. *Ion.* pro ἔδευε, a δεύω.

Δεύεαι, *inferior es*, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro δεύῃ, v. δεύομαι, *Poet.* pro δέομαι.

Δευήσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro δευήσῃ.

Δευήσομαι, *indigebo*, 1. sing. f. 1. ind. med. *Poet.* pro δεήσομαι, a verbo δέομαι.

Δεῦκος, τὸ, idem quod γλεῦκος, *Schol. App. Rhod.* 1, 1037.

Δεῦμα, ατος, τὸ, irrigatio. A δεύω.

Δευοίατο, *indigerent*, 3. pl. præs. opt. *Ion.* et *Poet.* pro δέοιντο, a verbo δέομαι.

Δεύομαι, egeo, indigeo, *Poet.* pro δέομαι. Θυμοῦ δευομένους, anima carentes, *Il.* 3, 294. Οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, *Id.* 1, 468, 602, et passim.

Δευόμενοι, *madentes*, nom. pl. part. præs. pass. f. g. a verbo δεύομαι, *madefio.*

Δεῦρ', pro δεῦρο, huc. Δεῦρ' ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ μέχρι νῦν, huc usque. Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχοῖς, *Eurip. Phœn.* 1215. Ἥ σε μυρίοις πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε, *Id. Or.* 1662. Vide διανύω.

ΔΕΥ'ΡΟ, *adv.* huc; (2) adesdum.

Δεύσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. v. δεύω.

Δευσοποιέω, tingo, inficio, (v. gr. fuco,) humecto, *Origen contra Celsum*, 1, 40, 3, 151. Παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς, *Alciphr.* 3, 11. A δεύω, idem.

Δευσοποιΐα, ἡ, infectio, fucatio, &c. Ταριχεύσαντές τε ἐπὶ δευσοποιΐαν, *Pollux*, 1, 49.

Δευσοποιὸς, οῦ, ὁ, infector, tinctor; (2) bene tinctus; (3) indelebilis, *passim apud Platonem, Lucianum, Plutarchum, Synesium.* Ex δεύω et ποιέω.

Δεύτατος, άτη, ατον, ultimus, postremus.

Δεῦτε, *adv.* huc adeste, venite. A δεῦρο.

Δευτεραγωνιστέω, ῶ, f. ήσω, secundas fabulæ partes ago; (2) secundam in judicio orationem habeo. A

Δευτεραγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui secundas fabulæ partes agit. Ex δεύτερος et ἀγωνίζομαι.

Δευτεραῖος, αία, αῖον, secundarius; (2) qui secunda die aliquid agit. A δεύτερος.

Δευτερεῖα, τὰ, secundæ partes. Ab eod.

Δευτερεύω, f. εύσω, secundus sum, secundas fero, locum secundum obtineo; (2) vincor, superor; (3) dissimilis sum. Ab eod.

Δευτεριάζω, f. άσω, secundas partes ago.

Δευτερίας, sc. οἶνος, vinum secundarium, lora.

Δευτέριον, ου, τὸ, secundæ, partus quasi secundarius. Ab eod.

Δευτέριος, ία, ιον, secundarius. Ab eod.

Δευτεροβόλος, ου, ὁ ἡ, qui secundum dentes indices jacit. Ex δεύτερος et βάλλω.

Δευτερογαμέω, secundas nuptias celebro.

Δευτερογαμία, ἡ, secundæ nuptiæ.

Δευτερόγαμος, iterum maritatus.

Δευτεροδεκάτη, ης, ἡ, secundæ decimæ.

Δευτερόζυγος, ου, ὁ ἡ, qui est secundæ conjugationis. *Vox Gram.* Ex ζυγός.

Δευτεροκοιτέω, ῶ, secundus vel secunda sum in lecto, socium habeo in cubili. A κοίτη.

Δευτερολογέω, ῶ, f. ήσω, secundo loco verba facio.

Δευτερολογία, ας, ἡ, secunda actio, secundæ dicendi vices.

Δευτερὸν, *adv.* secundo. A δεύτερος.

Δευτερονόμιον, ου, τὸ, repetitio legis, secunda lex, liber quintus Mosis. Ex νόμος.

Δευτερόποτμος, qui pro mortuo habitus, ideoque justis et exequiis de more honoratus, salvus redit ex bello vel peregrinatione.

Δευτεροπροσωπέω, ῶ, sum secundæ personæ. *Vox Gram.* A

Δευτεροπρόσωπος, ου, ὁ ἡ, qui secundæ personæ est. *Vox Gram.* Ex δεύτερος et πρόσωπον, *persona.*

Δευτερόπρωτος, ου, ὁ ἡ, alter primus, a secundo primus; epith. Sabbathi primi a secundo Paschatis die, *Scal.*

ΔΕΥ'ΤΕΡΟΣ, έρα, ερον, secundus, alter, posterior. Ἐκ δευτέρου, secunda vice. Δεύτερα ἡγεῖσθαι, posthabere. Δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, *Soph. Œd. Col.* 351. Ὡς τἄλλ' ἅπαντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεὺς, *Id. Phil.* 1442.

Δευτερόσχετος, ου, ὁ ἡ, secundo loco sequens, secundarius. Ab ἔχω.

Δευτεροτόκος, ου, ἡ, quæ secundo parit vel peperit. A τίκτω.

Δευτερότοκος, ου, ὁ ἡ, qui secundo partu editus est. Ex iisd.

Δευτερουργὸς, οῦ, ὁ ἡ, qui secundas actionis partes vel secundum in agendo locum obtinet; (2) manuarius. Ex ἔργον.

Δευτερούχος, ὁ, qui secundas tenet. Ab ἔχω.

Δευτερόω, ῶ, f. ώσω, secundo facio; (2) itero, repeto. A δεύτερος.

Δευτέρωμα, ατος, τὸ, secundus actus, repetitio.

Δευτέρως, *adv.* secundo. Ab eod.

Δευτέρωσις, εως, ἡ, secundus actus aut ordo, iteratio, repetitio; (2) traditio, *Eccles.*

Δευτερωτὴς, οῦ, ὁ, traditionum doctor.

Δευτὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum pistorum et coquorum. A

ΔΕΥ'Ω, rigo, madefacio, imbuo; (2) fundere, profundere. (1) ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, *Il.* 2, 471. (2) ἐρυθρὸν αἷμ' ἔδευσα, effudi, *Soph. Aj.* 376.

ΔΕ'ΦΩ, f. δέψω, excorio; (2) glandem penis denudo.

Δεχάμματος, ου, ὁ ἡ, decem nodos seu vincula habens. Ex δέκα et ἅμμα.

Δέχαται, pro δεδέχαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro δεδεγμένοι εἰσί, a verbo δέχομαι.

Δέχεσθε, *capite*, 2. plur. præs. imperat. med.

Δεχήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, decem dies durans. Ex δέκα et ἡμέρα.

Δέχθαι, *suscepisse*, perf. inf. pass. *Ion.* et *Poet.* pro δεδέχθαι, a verbo δέχομαι.

Δέχμενος, *per Syncop.* pro δεχόμενος.

Δέχνυμαι, capio. A

ΔΕ'ΧΟΜΑΙ, f. δέξομαι, capio, accipio; (2) excipio, suscipio; (3) admitto, recipio; (4) admitto, approbo; (5) credo; (6) expecto, operior. Δέχεσθαι χάριν, τὸν ὅρκον, τινὰ χώραν, τοὺς στρατιώτας τῷ τείχει, τὶ παρά τινος. "Οστις ξένους δέξαιτο ποντίῳ σάλῳ κάμνοντας, *Aristoph. Thesm.* 479. Τίς με δέξεται πόλις; *Eur. Med.* 286.

Δέψα, ης, ἡ, pellis, corium, *Suid.* A δέφω.

Δεψέω, ῶ, fut. ήσω, depso, subigo, mollio coriariorum more. Ab eod.

ΔΕ'Ω, f. δέσω, vel δήσω, ligo, vincio; (2) in vincula conjicio. Κ' ὀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ, a tergo liga. *Aristoph. Lys.* 437.

ΔΕ'Ω, f. δεήσω, qu. a δεύω, absum, opus habeo, deficio. Τοσούτου δέουσι χάριν ἔχειν, *Isocr.* Τοῦτο τὸ πρᾶγμα φροντίδος δεῖται πτερῶν, *Aristoph. Av.* 1381. 'Ελαχίστου ἐδέησαν διαφθαρῆναι, parum abfuerunt, quin, *Thuc.* Τί δεῖ μοχλῶν; opus est? *Aristoph. Lys.* 434. Unde δεῖ, oportet, ἔδει, ἐδέησε.

ΔΗ', sane, profecto; (2) porro, vero; (3) igitur, proinde; (4) videlicet, scilicet; (5) demum, duntaxat; (6) interrogationi servit; (7) ironicum est; (8) abundat.

Δῆγμα, ατος, τὸ, morsus. A δήκω, *mordeo.*

Δηγμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Δήετε *invenietis*, 2. plur. præs. ind. act. verbi δήω, *invenio.*

Δηθὰ, *adv.* diu; (2) frequenter, crebro, *Poet.* A δήν.

Δηθαγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, loquax, qui diu loquitur. Ex δηθὰ et ἀγορεύω, *loquor.*

Δηθαίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, longævus, annosus. Ex δηθὰ et αἰών, *ævum.*

Δηθάκι, vel δηθάκις, *adv.* diu; (2) crebro.

Δῆθεν, *adv.* videlicet, scilicet. A δή.

Δηθύνω, f. υνῶ, tardo, moror. A δηθά.

Δηϊάασκω, *Ion.* pro δηϊάω, *Ap.*

Δηϊάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bello captus. Δορὶ καὶ πυρὶ δηϊάλωτον, *Eurip. Andr.* 105. Ex δήϊος et ἁλίσκω, *capio.*

Δηϊάω, ῶ, igne ferroque vasto, hostiliter depopulor. Hinc δηϊάασκον, *Ion. imperfect.* pro ἐδήϊων, quod est ex ἐδήϊαον, A δήϊος.

Δήϊον, acc. sing. *Ion.* pro δάϊον, a

Δήϊος, ϊα, ϊον, hostilis, infestus, et *substantive,* hostis. A δαΐω. Hinc

Δηϊότης, ῆτος, ἡ, pugna; (2) bellum.

Δηϊόω, ῶ, f. ώσω, idem quod δηϊάω.

Δηΐς, ΐδος, ἡ, pugna; (2) bellum. A δαΐω.

Δηκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mordax. A δήκω.

Δήκτης, ου, ὁ, idem et ab eod.

Δηκτικὸς, ή, όν, idem et ab eod.

ΔΗ'ΚΩ, f. δήξω, mordeo. Verbum inusit.

Δηλαδὴ, *adv.* videlicet, scilicet, profecto. A δῆλον, δῆλα, et partic. δή.

Δηλαίνω, lædo, corrumpo. A δηλέω.

Δηλέεις, έσσα, εν, idem quod δηλήμων, *Orph.*

Δηλεύμενος, *Dor.* pro δηλούμενος. A

ΔΗΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, lædo, noceo, *impr.* incantando et veneficiis; (2) deludo, decipio. Οὐδεὶς κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα, *Theoc.* 15, 48. Hinc

Δήλημα, ατος, τὸ, nocumentum.

Δηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, nocivus.

Δήλησις, εως, ἡ, læsio, maleficium. A δηλέω.

Δηλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui lædit. Ab eod.

Δηλητήριον, ου τὸ, nocivum pharmacum, venenum.

Δηλητηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nocivus. Ab eod.

Δηλίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cui mens est oblæsa, stolidus, *apud Naum.*

Δηλονότι, *adv.* nimirum, omnino, profecto, quippe. Quasi ex δῆλον et ὅτι.

Δηλοποιέω, ῶ, f. ήσω, manifestum reddo,

Δηλὸς, οῦ, ὁ, vox Sicula pro πηλὸς, vinum. 'Εκ πίθω ἀντλεῖς δηλὸν, *Theoc. Idyll.* 10, 13.

ΔΗ'ΛΟΣ, η, ον, manifestus, perspicuus.

Δηλόω, ῶ, f. ώσω, manifesto, declaro, indico. "Εδοξεν ἄν μοι πρός σε δηλῶσαι τὸ πᾶν, *Soph. Trach.* 373. A δῆλος. Hinc

Δήλωμα, ατος, τὸ, indicium.

Δήλως, *adv.* manifeste, aperte. A δῆλος.

Δήλωσις, εως, ἡ, declaratio, manifestatio, significatio, enunciatio; (2) *ap. LXX*, Urim et Thummim. A δηλόω. Hinc

Δηλωτικὸς, ή, όν, declarandi vim habens.

Δηλωτέον, ostendendum. A δηλόω.

Δημαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, populum duco quo volo, populi gratiam capto, auræ populari servio; (2) aliquem capio, concilio mihi; et *in pass.* ab aliquo capi, delectari, *impr.* oratione. Δημαγωγῶν τοὺς πολλοὺς, *Plut.* A

Δημαγωγία, ας, ἡ, populi ductus et regimen; (2) concio; (3) administratio reipublicæ; (4) gratia et auctoritas qua quis valet apud populum; (5) ars qua quis utitur ad conciliandum sibi populum. Ab eod.

Δημαγωγικὸς, ή, όν, popularis, *Ar.*

Δημαγωγὸς, οῦ, ὁ, orator in rep. populari, cujus consiliis populus obsequitur, utpote sibi gratiosi, popularis.' Ex δῆμος et ἄγω, *duco.*

Δημαγωγικῶς, *adv.* populariter, more demagogorum.

Δημάζω, ludo.

Δημακίδιον, ου, τὸ, popellus. A δῆμος, δήμαξ, δημάκιον.

Δημάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, populi precibus et votis expetitus. Ex δῆμος et ἀράομαι, *precor.*

Δημαρχέω, ῶ, f. ήσω, tribunus plebis sum, magistratu fungor. A δήμαρχος.

Δημαρχία, ας, ἡ, tribunatus plebis. Ab eod.

Δημαρχικὸς, ή, όν, tribunitius. Ab eod.

Δήμαρχος, ου, ὁ, tribunus plebis, magistratus plebis quicunque etiam apud Græcos. Ex δῆμος et ἄρχων, *princeps.*

Δημεραστὴς, οῦ, ὁ, populi studiosus, popularis.

Δημεραστία, ας, ἡ, popularitas. A præc.

Δημευσία, ας, ἡ, proscriptio. A δημεύω.

Δήμευσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Δημεύω, f. εύσω, publico; (2) in exilium mitto; et in *pass.* bonorum publicatione multor; (3) exulo. Δημεύσειν ἡμῶν τοὺς ἀγροὺς, *Dion. Hal.* A δῆμος.

Δημηγορέω, ῶ, fut. ήσω, concionor. 'Εδημηγόρει πρὸς αὐτοὺς, *Act.* 12, 21.

Δημηγορία, ας, ἡ, concio, oratio:

Δημηγορικὸς, ή, όν, concionalis, concionatorius. A

Δημηγορὸς, οῦ, ὁ, concionator, orator. *Adject.* concionatorius. Ex δῆμος et ἀγορέω.

Δημηλάσιος, et δημήλατος, ον, populiscito in exilium actus. Ex δῆμος et ἐλαύνω.

Δημήτηρ, τερος, τρος, ἡ, et Δήμητρα, ας, Ceres. A δῆ, i. e. γῆ, et μήτηρ. *Doribus autem usitatum* δᾶ pro γῆ. Unde et *Attici* Δάματερ *in vocativo.* (2) fruges. Hinc

Δημήτρεια, ων, τὰ, Cerealia, festum Cereris.

Δημητριακὸς, ή, όν, Cerealis. Ab eod.

Δημητριάζω, et ομαι, cunctor more Demetrii, *Ern.*

Δημήτριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eodem; (2) Demetrius: nomen viri.

Δημητρίουλος, vel Δημήτρουλος, ου, ὁ, hymnus qui in Cererem canitur. Ex Δημήτηρ et ἴουλος seu οὖλος, *hymnus.*

Δημίδιον, ου, τὸ, popellus, plebecula, vel potius δημίδιον.

Δημίζω, f. ίσω, populo sum addictus, faveo, ut Μηδίζω. 'Υπὸ τῶν αἰεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅποι ἐγκεκύκλησαι, qui populo se studere simulant semper, *Aristoph. Vesp.* 698.

Δημιοεργὸς, pro δημιουργὸς, *Hom.*

Δημιοπληθὴς, ές, quo populus abundat.

Δημιοπρασία, ας, ἡ, publica auctio.

Δημιόπρατα, quæ publicantur. Ex δήμιος et πιπράσκω, *vendo.*

Δήμιος, ία, ιον, publicus, plebeius; (2) *subst.* ὁ, servus publicus, lictor, carnifex. A δῆμος.

Δημιουργεῖον, ου, τὸ, officina.

Δημιουργέω, ῶ, f. ήσω, sum opifex, opificium exerceo; (2) efficio, fabricor, condo.

Δημιούργημα, τὸ, opus artificis cujusque, item quicquid ab aliquo effectum est.

Δημιουργία, ας, ἡ, rerum popularium administratio; (2) opificium; (3) administratio, gubernatio, effectio.

Δημιουργικὸς, ή, όν, ad opifices pertinens, fabrilis.

Δημιουργικῶς, *adv.* artificiose. A

Δημιουργὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, quilibet opifex et artifex; (2) auctor operis, creator, *unde* de Jove fabricatore mundi, secundum Orpheum et Platonem, legislatore, architecto, &c. dicitur, *item*, et conciliatrice nuptiarum; (3) administrator, gubernator, præfectus; *unde* interdum est nomen magistratus, v. ἐπιδημιουργὸς, et συνδημιουργὸς, *Ern.* Ex δήμιος et ἔργον, *opus.*

Δημοβορέω, populum devoro, *Steph.*

Δημοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui bona populi devorat vel consumit. Ex δῆμος et βορά.

Δημογέρων, οντος, ὁ, senator; (2) qui in populo honoratior est propter ætatem.

Δημοδιδάσκαλος, ου, ὁ, populi doctor; (2) concionator ecclesiasticus.

Δημόθεν, *adv.* e populo. A δῆμος.

Δημοθοινία, ας, ἡ, epulum publicum, sacrificium publicum; (2) dies festus. Ex θοίνη.

Δημόθρους, ὁ καὶ ἡ, rumore vulgi celebratus, vulgatus, popularis.

Δημοκατάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, publicæ exsecrationi obnoxius.

Δημοκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, poplicola, qui populum colit. Ex δῆμος et κήδομαι.

Δημοκήρυξ, υκος, ὁ, fecialis.

Δημόκοινος, ου, ὁ, publicorum tormentorum minister, carnifex.

Δημοκόλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, adulator populi.

Δημόκομπος, ου, ὁ, *proprie* qui se jactat ad populum. Ex κομπὸς, (potius a κόπτω, *Ern.*)

Δημοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, populi favorem capto. A δημοκόπος.

Δημοκόπημα, ατος, τὸ, popularitas, favor populi. 'Ο δὲ, τοῦ δημοκοπήματος ἐκπεσὼν, ἐς Λέσβον..... διέπλευσεν, *App. Bell. Civ.* 1, 24.

Δημοκοπία, ας, ἡ, captatio gratiæ populi, popularitas. A δημοκόπος.

Δημοκοπικὸς, ή, όν, ad popularem gratiam captandam aptus, popularis.

Δημοκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui populum velut concutit, obrepens ei arte aliqua, qui popularitate sua populum sibi conciliat, popularis. E δῆμος et κόπτω, (terminatio κόπος significat eum qui rem quamque miscet, versat, tractat, in ea paranda laborat, *Ern.*)

Δημοκρατέομαι, οῦμαι, populi imperio subsum. "Ετι δημοκρατουμένης τῆς πόλεως, *Plat.*

Δημοκρατία, ας, ἡ, democratia, imperium populare. Hinc

Δημοκρατίζω, f. ίσω, imperio populari faveo.

Δημοκρατικὸς, ή, όν, ad democratiam sive imperium populare pertinens.

Δημοκρατικῶς, *adv.* juxta popularem statum.

Δημόκρατος, ον, popularis.

Δημολάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, populi sermone jactatus. Ex δῆμος et λαλέω.

Δημόλευστος, ὁ καὶ ἡ, a populo lapidibus obrutus.

Δημολογέω, concionor.

Δημολογικὸς, ὁ, concionator plebeius.

Δημόομαι, οῦμαι, populum lenociniis capto, nugor, fucum facio, illudo. Καὶ ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; *Plato in Theæteto*, 1, 161. *Lexicogr. Græci*; propter δαμώματα, *Dor.* apud Aristoph. pro δημώματα, ludicra et carmina publica. A δῆμος.

Δημοπίθηκος, ου, ὁ, qui simiam se exhibet erga populum, vel adulatione vel fraudulentia.

Δημόπρακτος, ον, publicus, a populo factus, decretus, &c.

Δημορριφὴς, ές, a populo jactatus, seu vulgatus, popularis. A δῆμος et ῥίπτω.

ΔΗ'ΜΟΣ, ου, ὁ, populus, plebs, vulgus; (2) partes tribuum Atheniensium dictæ δῆμοι.

ΔΗΜΟ'Σ,

ΔΗΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, pinguedo, adeps.

Δημοσία, *adv.* publice, in loco publico.

Δημοσιακὸς, ἡ, ὸν, publicus. A δημόσιος.

Δημοσίευσις, εως, ἡ, promulgatio, divulgatio; (2) auctio.

Δημοσιεύω, f. εύσω, promulgo, divulgo, publico; (2) publica persona fungor, publica civitatis negotia tracto. Δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν, *Plat.* A δημόσιος.

Δημόσιον, ου, τὸ, ærarium publicum, fiscus; (2) carcer; (3) publice vendo, in primis cujus in carcere opera utitur civitas; (4) dicitur tamen de honestioribus hominibus qui operas suas civitati præstant, ut scriba.

Δημόσιος, ία, ιον, publicus, solennis; (2) *subst.* servus publicus. Hinc

Δημοσιόω, ῶ, fut. ώσω, publico; (2) divulgo.

Δημοσιώνης, ου, ὁ, publicanus, publici redemptor, vilis, contemptus, *Ern.* Ex δημόσιος et ὠνέομαι. Hinc

Δημοσιώνιον, ου, τὸ, proventus publicus.

Δημοσίως, *adv.* publice. A δημόσιος.

Δημοστροφέω, ῶ, f. ήσω, in populo versor. Ex δῆμος et στρέφω, *verto, verso.*

Δημοτελέω, ῶ, f. ήσω, publicis expensis aut publico nomine facio. A

Δημοτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, publicis expensis factus; (2) publicus. Ex δῆμος et τελέω.

Δημοτελῶς, *adv.* publicis impensis; (2) publice.

Δημότερος, ον, popularis, civis. Δημότεραι ἐπεκλονέοντο γυναῖκες, *Apoll. Rhod.* 1, 783. Ἄσχετα ἔργα πιφαύσκετο δημοτέροισι, *Apoll. Rhod.* 3, 606.

Δημοτερπὴς, έος, οῦς, ὁ ϗ ἡ, populo jucundus.

Δημοτεύομαι, f. εύσομαι, popularis sum, municeps sum, populo alicui accenseor. A

Δημότης, ου, ὁ, homo plebeius; (2) popularis; item eidem δήμῳ adscriptus. A δῆμος.

Δημοτικὸς, ἡ, ὸν, plebeius; (2) popularis status amans; (3) popularis, civilis, comis. Ab eod.

Δημοτικῶς, *adv.* populariter, more popularium seu plebeiorum; (2) humaniter, comiter.

Δημότις, ἡ, fœm. a δημότης, *Theoc.*

Δημοῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, præses, gubernator, rector populi. Ξὺν παισὶ ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς, *Soph. Œd. Col.* 458. Ex δῆμος et ἔχω.

Δημοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, plebivorus.

Δημοφελὴς, idem quod δημωφελὴς, *Diosc.*

Δημοφθόρος, populum corrumpens. A φθείρω.

Δημοχαριστὴς, οῦ, ὁ, qui populo libenter gratificatur, popularis, gratiam populi captans, *Eurip. Hec.* 134. Ex χαρίζομαι.

Δημόω, publico; usibus populi concedo, *ap. Dion.*

Δημώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, plebeius, popularis; (2) publicus; (3) pervulgata, de muliere quæ usum sui præbet pro mercede. (3) ἤδη δὲ ὅσαι δημώδεις γυναῖκες, *Heliodor.* 3. A δῆμος.

Δημώματα, τὰ, *Dor.* δαμώματα, vulgaria carmina quæ publice canuntur. Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων τὸν σοφὸν ποιητὴν ὑμνεῖν, *Aristoph. Pac.* 798.

Δημωφελέω, ῶ, f. ήσω, populo prosum.

Δημωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, populo utilis. Hinc τὸ δημωφελὲς, έος, publica utilitas.

Δημωφελῶς, *adv.* populo utiliter; δημωφελίστατα, ad utilitatem populi aptissime.

ΔΗ'Ν, *adv.* diu; (2) dudum, pridem.

Δηναιὸς, ὰ, ὸν, diuturnus, longævus; (2) vetus, qui jam olim fuit. A δήν.

Δηνάριον, ου, τὸ, denarius.

Δήνεον, ου, τὸ, consilium. A

ΔΗ'ΝΟΣ, εος, τὸ, consilium; (2) ars; (3) vafrities. (1) ἤπια δήνεα οἶδε, *Il.* 4, 361.

Δὴξ, δηκὸς, ἡ, teredo, vermis lignum corrodens. A δήκω pro δάκνω, *mordeo.*

Δηξίθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, animum mordens; (2) molestus. Ex δῆξις et θυμός.

Δῆξις, εως, ἡ, morsus. A δήκω, *mordeo.*

Δήξω, 1. sing. f. 1. ind. act. verbi δάκνω.

Δῆον, *comburebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* et *Ion.* pro ἐδήιον. A

Δηόω, ῶ, f. ώσω, vasto, hostiliter populor. Δηώσασθαι τὴν νῆσον, *Herodot.* A δήιος.

Δῆπερ, *adv.* saltem.

Δήποθεν, *adv.* undecunque.

Δήποτε, *adv.* aliquando, tandem, unquam.

Δήπου, *adv.* utique, certe, profecto; (2) nimirum.

Δήπουθεν, *adv.* videlicet, scilicet; (2) utique, certe; (3) alicunde, ex aliquo loco.

Δήρη, ης, ἡ, pugna, contentio. A δῆρις.

Δηριάω, ῶ, contendo, pugno. Ab eod.

Δηρίζω, idem.

Δηρινθῆναι, et Δηρίσασθαι, ejusdem significationis. Ab inusitatis δηρίνω et δηρίζω.

Δηρινθήτην, *contendebant*, 3. dual. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐδηρινθήτην, a verbo δηρίνω.

ΔΗ~ΡΙΣ, εως, ἡ, pugna, prælium, contentio, rixa.

Δηρισάντοιν, *certantibus*, gen. vel dat. dual. a. 1. part. act. verbi δηρίζω, *certo.*

Δηρίω, f. ίσω, contendo, certo. A δῆρις.

Δηρόβιος, ον, longævus, immortalis, *Æsch.*

Δηρὸν, *adv.* diu, admultum tempus. A

Δηρὸς, ρὰ, ρὸν, diuturnus, longævus. A δήν.

Δῆσαν, 3. pl. aor. 1. *Ion.* pro ἔδησαν, a δέω.

Δησάσκετο, *colligabat*, 3. sing. imperf. ind. verbi *Poet.* δησάσκομαι, vel potius pro ἐδήσατο, 3. sing. aor. 1. med. verbi δέω.

Δήσατε, *colligate*, 2. pl. a. 1. imperat. act.

Δῆσε, 3. sing. aor. 1. *Ion.* pro ἔδησε, a δέω.

Δῆτα, *adv.* demum, certe, sane, igitur. A δὴ, *sane.*

ΔΗ'Ω, invenio, vel potius in significatione futuri, inveniam.

Δηὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, Ceres. A δῆ, pro γῆ.

Δηώσειν, f. 1. inf. act. verbi δηόω, pro δηϊόω.

Δὶ, pro δὶς. Vide δίς.

ΔΙΑ', *præpos.* cum *genitivo*, per; (2) ex; (3) in; (4) post; (5) inter; (6) notat *caussam instrumentalem*, et redditur Latine ablativo; (7) cum nominibus temporis redditur per *quoque*, vel *quaque*, v. gr. διὰ δέκα ἐτῶν, decimo *quoque* anno; (8) facit periphrasin *adverbii*, v. gr. διὰ τάχους, celeriter; διὰ βραχέων, breviter; (9) notat *spatium* vel *intervallum*, διὰ βίου, tota vita; δι' ἔτους, toto anno; (10) cum *accusativo*, per; (11) propter; in *compositione* notat (12) *diversitatem*, ut διασκεδάζω, dispergo; (13) *medium*, per quod, ut διαβαίνω, transeo sive eo per; (14) *continuum*, ut διαμένω, permaneo; (15) *vehementiam* aut *excellentiam*, διορῶ, perspicio; (16) *rem fieri inter duos pluresve*, ut διαγωνοθετέω; (17) redditurque adeo per *di*, vel *dis*, *per*, *trans*, *de*, *circum*, *ex*, *post*, *ob*, *contra*, et *sub*, *cum*, *inter*; (18) præter, ut διὰ στίχου ἀνδρῶν ἔρχεσθαι; (19) sæpissime significationem simplicis non mutat. Διὰ τύχης ἰέναι, in discrimine versari, *Soph. Œd. Tyr.* 773. Δι' ὀδύνης βαίνειν, in dolore esse, dolore affici. Διὰ φόνου χωρεῖν, necem intentare, dare. Διὰ πόθου, διὰ φόβου ἐλθεῖν, desiderare, formidare. Διὰ ἐκ, *cum genitivo*, per et extra. Ὦρτο δ' ἐκ προθύρου, *Il.* 15, 124.

Διαβαδίζω, f. ίσω, pertranseo.

Διαβάθρα, ας, ἡ, scala nautica, pons; (2) scala qua in muros adscenditur. Ex βάθρα.

Διάβαθρον, ου, τὸ, calceamentum quo lutum permeatur.

Διαβαίνω, f. βήσομαι, permeo, transeo, trajicio; (2) divarico. Εὖ διαβὰς, magno gradu, *Hom.* Διαβαίνειν τὸν ποταμὸν εἰς τόπον. Πίστει διέβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, *Heb.* 11, 29.

Διαβάλλω, f. βαλῶ, p. βέβληκα, trajicio, transfero; (2) calumnior; (3) defero, criminor; (4) invidiam facio: unde διαβεβλημένοι, qui male audiunt, invisi sunt; (5) fallo, decipio. Οὐ γάρ με ϗ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, calumniabitur, *Aristoph. Ach.* 507. Μή με διαβάλλῃς στρατῷ, *Soph. Phil.* 583. Διέβαλλε μ' ὁ γραῦς, *Aristoph. Thesm.* 1226. Διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, *Id. Av.* 1654. (1) πρὶν .... φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν αὐθαίρετος, *Eurip. Suppl.* 930. Quandoque de maris transitu: Ἔσχε τὰς νέας ἐς Καύκασα, ὡς ἐντεῦθεν βορέῃ ἀνέμῳ ἐς τὴν Νάξον διαβάλοι, *Herodot.* 5, 33. Διαβάλομεν τὸ πέλαγος εἰς Μεσσαπίους, *Demetrius Comicus apud Athen.* 3, 425.

Διαβὰς, a. 2. part. act. verbi διαβαίνω.

Διαβασανίζω, diligenter examino, exploro. Πειθοῖ πάσῃ καὶ ἱκανῷ χρόνῳ διαβασανίσαντες, *Plat. de Legib.* 5.

Διαβασείω, transiturus sum, gestio transire.

Διαβασιλίζομαι, f. ίσομαι, regis more ago, regiam speciem præ me fero, regnum mihi vindico, regem ago.

Διάβασις, εως, ἡ, transitus; (2) divaricatio crurum, gradus vastus et firmus. A διαβαίνω.

Διαβάσκω, circumeo. Ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει, *Aristoph. Av.* 492.

Διαβαστάζω, f. άσω, porto.

Διαβαστάσαι, *portasse*, a. 1. inf. act.

Διαβατήρια, ων, τὰ, sacrificia pro transitu. A διαβαίνω.

Διαβατήριος, ου, ὁ, qui felicem transitum largitur, epith. Jovis. A διαβαίνω.

Διαβάτης, ου, ὁ, trajector. Ab eod.

Διαβατὸς, ἡ, ὸν, qui trajici vel transiri potest.

Διαβεβαιόομαι, οῦμαι, affirmo, assevero. Περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιοῦσθαι, *Tit.* 3, 8.

Διαβεβαίωσις, εως, ἡ, affirmatio.

Διαβῇ, 3. sing. a. 2. conj. act. verbi διαβαίνω.

Διάβημα, ατος, τὸ, transitus; (2) gressus.

Διαβησείω, transire cupio, conor.

Διαβήτης, ου, ὁ, perpendiculum; *item* funiculus fabrorum rubrica illitus, quo exprimunt lineam rectam in ligno; (2) circinus, seu radius, quo describitur circulus; (3) *ap. medicos*, morbus, cum vitio renum omne serum in corpore proliciunt, et per urinam continuo et copiose effundunt, qu. transitus urinæ. Ab eod.

Διαβιάζομαι, cogere conor, cogo, *Eur.*

Διαβιβάζω, f. άσω, trajicio; (2) traduco. Κατὰ τὰς γεφύρας διεβίβασε τὸν στρατὸν, *Herod.*

Διαβιβάσκω, idem.

Διαβιβρώσκω, peredo, exedo, corrodo. Διεβρώθη ἡ χιονὶς, *Aret.*

Διαβιόω, ῶ, f. ώσω, vitam transigo. Τῶν χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ, *Xen.* εὐτυχῆ βίον, *Isoc.* unde διαβιωτέον.

Διαβλαστάνω, f. στήσω, germino, pullulo. Hinc

Διαβλάστησις, εως, ἡ, germinatio.

Διαβλέπω, f. ψω, perspicio, visu penetro; (2) despicio. Καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος, &c. *Luc.* 6, 42.

Διαβλέψεις, 2. sing. f. 1. ind. act.

Διαβλήτωρ, ορος, ὁ, calumniosus, vituperator, *Man.* A διαβάλλω.

Διαβοάω, ῶ, f. ήσω, divulgo; (2) celebro. Διαβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους, *Plut.*

Διαβόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, celebris, insignis; (2) famosus. A διαβοάω.

Διαβολὴ, ῆς, ἡ, criminatio, obtrectatio. A διαβάλλω. Unde

Διαβολία, ας, ἡ, idem.

Διαβολίῃ, dat. sing. *Ion.* pro διαβολίᾳ.

Διαβολικὸς, ἡ, ὸν, criminosus.

Διάβολος, ου, ὁ, calumniator, criminator; (2) satan. Hinc

Διαβόλως, *adv.* per calumniam, criminando.

Διαβομβέω, ῶ, f. ήσω, perstrepo.

Διαβορβορύζω, et διαβορβορίζω, strepitum edo.

Διαβόρειος, ον, adversus Boream porrectus in latitudinem.

Διάβορος, ου, ὁ ϗ ἡ, adsumptus, exesus; (2) peredens, exedens. Ex διὰ et βορά.

Διαβοστρυχόω, cincinnis orno.

Διαβουκολέω, ῶ, f. ήσω, permulceo, delinio; (2) decipio. Διαβουκολεῖ αὐτοὺς ϗ ἐπελπίζει, *Luc.*

Διαβουλεύομαι, f. εύσομαι, delibero, decerno.

Διαβουλία, ας, ἡ, deliberatio, dubitatio. Ex βουλή.

Διαβούλιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Διάβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, dubius, consilii dubii vel duplicis, *Hes.*

Διαβρέχω, f. ξω, perfundo, adspergo, humecto.

Διαβρεχὴς, humefactus.

Διαβρίθω, f. ίσω, gravo.

Διαβροχὴ, ῆς, ἡ, perfusio, irrigatio, adspersio.

Διάβρο-

Διάβροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, madidus, uvidus. A διαβρέχω.

Διάβρωμα, τος, τὸ, quod exesum est vetustate.

Διάβρωσις, εως, ἡ, consumtio. A

Διαβρώσκω, idem quod διαβιβρώσκω.

Διαβρωτικὸς, ἡ, ὸν, peredendi vim habens.

Διαβυνέεσθαι, præs. inf. med. verbi

Διαβυνέομαι. Verbum rarissimum. *Ap. Herod.* διαβυνέονται, trajiciunt, transfigunt.

Διαβύω, infercio, indo.

Διαβῶ, 1. sing. a. 2. conj. act. verbi διαβαίνω.

Διαγαληνίζω, f. ίσω, sereno, tranquillo.

Διαγανακτέω, ῶ, f. ήσω, ægre fero, indignor.

Διαγανόω, exhilaro.

Διάγαυος, η, ον, splendidus, *Man.*

Διαγγελία, ας, ἡ, præceptum, jussum; (2) renunciatio, relatio, v. gr. quid legatione sua peregerit, *Ern.*

Διαγγέλλω, f. ελῶ, annuncio, divulgo. Διάγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, *Luc.* 9, 60. Hinc

Διάγγελμα, ατος, τὸ, idem quod διαγγελία.

Διάγγελος, ου, ὁ, internuncius.

Διᾶγε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro διῆγε, a διάγω.

Διαγείρω, f. ερῶ, congrego, colligo.

Διαγελάω, ῶ, f. άσω, derideo; (2) de serenitate et tranquillitate.

Διαγενόμενος, a. 2. part. med. verbi διαγίνομαι.

Διαγίγνομαι, idem quod διαγίνομαι.

Διαγιγνώσκω, idem quod διαγινώσκω.

Διαγίνομαι, f. γενήσομαι, intersum; (2) intercedo; (3) duro, permaneo; (4) vitam tolero; (5) evado. Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων τινῶν, *Act.* 25, 13.

Διαγινώσκω, f. γνώσομαι, pernosco, plane cognosco; (2) statuo; (3) delibero; (4) discerno visu. Εἴ γε παῦσαί με διεγνώκατε, *Luc.* Διαγνώσομαι τὰ καθ' ὑμᾶς, *Act.* 24, 22.

Διαγκυλέω, ῶ, f. ήσω, digitos amento jaculi insero. [Nullum reperire exemplum potui, nisi in passiva voce.] Ex ἀγκυλέω.

Διαγκυλίζω, f. ίσω, idem. Διηγκυλισμένους τοὺς ἀκοντιστὰς, *Xenoph.* 4, 209. Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε διηγκυλισμένους ἰέναι, ὡς ὁπόταν σημήνη, ἀκοντίζειν δεήσον, *Id.* 5, 262. Ex ἀγκύλη.

Διαγκυλόω, ῶ, f. ώσω, idem et ex iisd.

Διαγκωνίζομαι, f. ίσομαι, cubito innitor, in cubitum reclinatus sedeo; (2) cubito impacto vel adacto obstantia propello. Hinc

Διαγκωνισμὸς, οῦ, ὁ, nixus in cubitum.

Διαγλαύκιον, τὸ, collyrium, *Gorr.*

Διαγλαύσσω, illumino; (2) dispicio.

Διαγλαύω, idem quod διαγλαύσσω, *E. M.*

Διαγλάψασα, *Hom.* quasi a διαγλάφω, aut διαγλάπτω, *inus.* excavans.

Διάγλυμμα, ατος, τὸ, opus cælatum. A

Διαγλύφω, f. ψω, scalpo, cælo.

Διαγνοία, ας, ἡ, deliberatio, decretum.

Διαγνώμη, ης, ἡ, statutum, decretum, plebiscitum; (2) consilium, (3) deliberatio, consultatio. A διαγινώσκω.

Διάγνωμι, determino, *Æsch.*

Διαγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui dijudicat, arbiter. Ab eod.

Διαγνωρίζω, f. ίσω, notifico, divulgo. Διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς, *Luc.* 2, 17.

Διάγνωσις, εως, ἡ, discretio; (2) judicium causæ, cognitio; (3) judicium. (3) τὸ γὰρ δάκνον σε τὴν διάγνωσιν κρατεῖ, *Eurip. Hipp.* 696. A διαγινώσκω.

Διαγνώσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. verbi διαγινώσκω.

Διαγνώστης, ου, ὁ, idem quod διαγνώμων.

Διαγνωστικὸς, ἡ, ὸν, dijudicandi et dignoscendi peritus. Ab eod.

Διαγογγύζω, f. ύσω, obmurmuro. Διεγόγγυζον οἱ Φαρισαῖοι ϗ οἱ γραμματεῖς, *Luc.* 15, 2.

Διαγορεύω, f. εύσω, explicate dico, scribo, edissero; (2) jubeo, edico. Διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, traducit, *Luc.*

Διάγραμμα, ατος, τὸ, titulus; (2) breviarium; (3) decretum, edictum; (4) descripta tabella, (Vid. *Ern.*) (5) diagramma, figura geometrica, item musicorum tabulæ musicis notis conscriptæ. A διαγράφω.

Διαγραμμισμὸς, οῦ, ὁ, tesserarii ludi species. A διαγραμμίζω, verbo in ea re usitato, *h. e.* lineis describo, in areolas divido.

Διάγραπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, (δίκη,) deleta lis.

Διαγραφεὺς, έως, ὁ, qui publico scribendi munere fungitur.

Διαγραφὴ, ῆς, ἡ, edictum; (2) descriptio et delineatio, v. gr. ædificii; (3) tabulæ rationum; (4) antiquatio cœptæ controversiæ et sublatio ex actis publicis. A

Διαγράφω, f. ψω, describo; (2) conscribo, deligo; (3) deleo, abrogo; (4) præscribo. Διέγραψεν ὁ ἄρχων κατὰ τὸν νόμον τὴν τοῦ ἀμφισβήτησιν, *Dem.*

Διαγράψομες, *describemus*, 1. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro διαγράψομεν, a verbo διαγράφω.

Διαγρηγορέω, ῶ, f. ήσω, evigilo. Διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ, *Luc.* 9, 32.

Διαγριαίνω, f. ανῶ, exacerbo, effero.

Διαγρυπνέω, ῶ, fut. ήσω, insomnem noctem transigo. Ἤδη πότ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα, *Aristoph Ran.* 962.

Διαγρυπνητὴς, οῦ, ὁ, qui noctem vigilando consumit, vel in custodiis, vel in conviviis, &c.

Διαγυμνάζομαι, f. άσομαι, exerceo me.

Διάγχω, f. ξω, suffoco, strangulo.

Διάγω, f. ξω, traduco, trajicio, transmitto; (2) vitam dego, traduco; (3) rego; (4) abduco; (5) diduco, divarico; (6) procrastino, in longum traho vel duco. διάγειν τὸν βίον μετὰ φρονήσεως, in studio; ἐν ἡσυχίᾳ, ἡδέως· τὴν στρατιὰν, trajicere; ἀπὸ τοῦ λόγου, abducere. Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ, ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις, *Aristoph. Nub.* 462. Ταῦτα κἂν πείθησθέ μοι, εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε, *Id. Conc.* 240. Διήγαγες τὰ σκέλη, *Ezech.* 16, 25.

Διαγωγὴ, ῆς, ἡ, traductio; (2) productio; (3) vita, vitæ institutum; (4) conversatio; (5) oblectamentum; (6) statio. A διάγω.

Διαγώγιον, ου, τὸ, transvectionis merces, aut portorium.

Διαγωνιάω, ῶ, f. άσω, valde anxius sum, trepido; (2) vereor, timeo.

Διαγωνίζομαι, fut. ίσομαι, certo, dimico, prælior; (2) certo ad finem sive extremam dimicationem; (3) conor. Διαγωνίζεσθαί τινι πρός τινά. Διαγωνίζομαι πρὸς τοὺς πολεμίους, *Xen.*

Διαγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ab angulo ad angulum perductus, diagonalis. Ex γωνία.

Διαγωνοθετέω, certamen committo inter, &c.

Διαδάζομαι, f. άσομαι, divido, distribuo, unde διεδάσαντο.

Διαδάκνω, mordendo lacero.

Διαδακρύω, lacrymor.

Διαδάπτω, f. ψω, dilacero; (2) percutio, vulnero. Διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν, *Il.* 5, 858.

Διαδάσασθαι, a. 1. inf. med. v. διαδάζομαι.

Διαδατέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, dispertior. Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο, *Il.* 5, 158.

Διαδείκνυμι, f. δείξω, ostendo, do documentum et specimen.

Διαδέκτωρ, ορος, hæreditate acceptus.

Διαδεξάμενος, a. 1. part. med. v. διαδέχομαι.

Διαδέξιος, ου, ὁ ϗ ἡ, faustus, lætus, prosper.

Διάδεξις, εως, ἡ, successio, propagatio ab alio ad alium, ut humorum ex parte in aliam, *Hippocrat.* A διαδέχομαι.

Διαδέρκω, fut. ξω, et διαδέρκομαι, perspicio, transpicio.

ΔΙΑ'ΔΕΣΜΑ, ατος, τὸ, malva hortensis.

Διάδεσμος, ίσμου, ὁ, fascia, ligamentum.

Διαδεσμόω, ῶ, f. ώσω, vincio, ligo.

Διάδετος, vinctus.

Διαδέχομαι, f. ξομαι, excipio, accipio; (2) succedo. Διαδεξάμενος ἀρχὴν οὐκ ἄδοξον, *Plut.*

Διαδέω, f. ήσω, cingo, redimio; (2) connecto; (3) intertexo. Διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, *Luc.*

Διαδηλέω, ῶ, f. ήσω, valde lædo; (2) premo. Ἦ ὀλίγου, σε κύνες διεδηλήσαντο, *Odyss.* 14, 37.

Διάδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, manifestus, perspicuus; (2) valde manifestus, *Aret.*

Διαδηλόω, manifesto, declaro.

Διάδημα, ατος, τὸ, diadema, fascia candida qua redimitur caput regum. A διαδέω.

Διαδηματοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, diadema gestans.

Διαδιδράσκω, f. άσω, aufugio, effugio. Διαδιδρήσκουσι ὄλεθρον, *Aret.* Ex διδράω.

Διαδίδωμι, f. ώσω, trado per manus, et hinc doceo; (2) distribuo; (3) dissemino, spargo, divulgo sermonibus. Τὴν ἐξουσίαν ἑαυτῶν τῷ θηρίῳ διαδιδώσουσιν, *Apoc.* 17, 13. Κόρας διάδοτε βοστρύχων πάντη διὰ, mittite pupillas undique per capillos, *Eurip. Or.* 1267.

Διαδικάζω, f. άσω, dijudico, judicium fero; et quidem *interdum* definitivum; et *in medio*, judicio contendo, ut actor.

Διαδικαιόω, ῶ, f. ώσω, justum censeo.

Διαδικασία, ας, ἡ, disceptatio, altercatio; (2) contentio inter duos, uter dignior honore aut munere, ut divinatio, *Lat.* (3) controversia de pecuniis publicatis aut publicandis, *ap. Lys.* (4) judicium definitivum, ut vocant. A διαδικάζω. Unde

Διαδίκασμα, ατος, τὸ, actio, petitio, in jure.

Διαδικασμὸς, οῦ, ὁ, lis, disceptatio.

Διαδικέω, ῶ, f. ήσω, judicio contendo seu discepto; (2) injuria adficio. A

Διάδικος, ου, ὁ, litigator. Ex δίκη, *lis.*

Διάδιπλοος, ου, ὁ ϗ ἡ, duplex

Διαδιφρεύω, curru conficio. Πέλοψ ὅτε πελάγεσσι διεδίφρευσε Μυρτίλου φόνον, *Eur. Or.* 991.

Διαδοιδυκίζω, indecenter salto. Ex δοῖδυξ.

Διαδοκιμάζω, f. άσω, internosco, dijudico. Hinc

Διαδοκιμαστικὸς, ἡ, ὸν, cui internoscendi et dijudicandi vis inest; (2) probandi vi præditus.

Διαδοκὶς, ίδος, ἡ, lignum transversarium, quod cæteras trabes sustinet. Ex δοκίς.

Διαδονέω, ῶ, f. ήσω, agitando discutio, disturbo.

Διαδορατίζομαι, f. ίσομαι, hasta dimico vel pugno, jaculor. Ex δόρυ.

Διάδος, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. διαδίδωμι.

Διαδόσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui per manus traditur, qui propagatur. A διαδίδωμι.

Διάδοσις, εως, ἡ, traditio; (2) divisio, distributio. Ab eod.

Διαδοχὴ, ῆς, ἡ, successio, et quicquid fit per vices; (2) liberi, proles. A διαδέχομαι.

Διάδοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, successor, succedens; (2) vicarius; (3) διάδοχα, quæ per vices fiunt. (3) ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται, factisque facta respondentia vicissim accipiet, *Eurip. Andr.* 744. Διάδοχα δακρύω (διάδοχα adverbialiter sumtum) lacrimæ respondent lacrimis, id est, indesinenter lacrimor, *Id. Ibid.* 1202.

Διαδράκοι, 3. sing. a. 2. opt. act. v. διαδέρκω.

Διαδραματίζω, f. ίσω, fabulam vel aliquod poema ago; (2) comœdiæ, tragœdiæ, vel alterius poematis dramatici auctor sum. Ex δρᾶμα, *fabula.*

Διαδραμοῦσα, nom. sing. a. 2. part. act. f. g. *Dor.* pro διαδραμοῦσα, a διατρέχω.

Διαδράναι, *aufugisse*, a. 2. inf. verbi inus. διαδρῆμι, pro διαδράσκω, *aufugio.*

Διαδρᾶσα, nom. sing. f. g. a. 2. part. act.

Διαδράσκω, f. σω, et inus. διάδρημι, aufugio.

Διαδρασιπολῖται, qui reip. munia subterfugiunt; *vox Aristophanica.*

Διαδρήσηται, *diffugiat*, 3. sing. a. 1. conjunct. med. *Ion.* pro διαδράσηται.

Διάδρασις, εως, ἡ, effugium, fuga.

Διαδρομέω, ῶ, discurro. A διὰ et δρόμος.

Διαδρομὴ, ῆς, ἡ, discursus, discursio; (2) excursio ad lacessendam pugnam. Ex iisd.

Διάδρομος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Διαδρυφὴς, ὲς, attenuatus, *Nic.*

Διαδύνω, f. ύσω, subeo per medium, permeo, perlabor; (2) effugio, elabor, vito.

Διαδύομαι, idem. Ἀπορῶν, ὅπη ποτὲ διαδύσεται, *Plat.* Δίκην δοῦναι διαδὺς, *Dem.*

Διαδὺς, *subiens*, aor. 2. part. act. verbi διαδύνω.

Διάδυσις, εως, ἡ, transitus; (2) detrectatio, tergi-

tergiversatio, latitatio, elusio. Διαδύσεως οὐκ οὔσης, καλεῖ σὺν δάκρυσι τὸν Θεὸν, *Liban. in Julian. apud Fabric. Biblioth. Græ.* 7, 240. A

Διαδύω, f. ύσω, idem quod διαδύνω.

Διάδω, f. διάσω, dissono. Ex διὰ et ᾄδω.

Διαδωρέομαι, donando distribuo.

Διαείδω, perspicio, cognosco. Unde *apud Homerum* διαείδεται, et in fut. διαείσεται.

Διαείμενος, *trajectus*, perf. part. pass. *Ion.* pro διείμενος, a verbo διίημι, *trajicio.*

Διαείπω, idem quod διείπω, *Hom.*

Διαείσομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. διαείδω.

Διαέριος, ου, ὁ ϗ ἡ, aerius. Ex ἀέριος.

Διαζάω, ῶ, f. ήσω, vivo, vitam ago, vitam tolero. Ὥς με καὶ μάθης ἀφ' ὧν διέζων, *Soph. Phil.* 534. Ἀλλ' ἔστιν ἕτερα, νὴ Δί', ἔργα σώφρονα, ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρῆν τοσουτονὶ, victum sibi parare, *Aristoph. Av.* 1433.

Διαζευγμὸς, οῦ, ὁ, disjunctio. A

Διαζεύγνυμι, f. εύξω, disjungo, disgrego; (2) repudio. Hinc

Διαζευγνύω, idem et ex iisd.

Διαζευκτικὸς, ἡ, ὸν, disjunctivus.

Διάζευξις, εως, ἡ, separatio, disjunctio.

Διαζηλεύομαι, æmulor, affecto, studiose facio.

Διαζηλοτυπέομαι, οῦμαι, æmulor, invideo.

Διαζητέω, exquiro, excogito. Ποικίλους λόγους ἀνευρεῖν εὖ διεζητημένους, *Aristoph. Thesm.* 446.

Διάζομαι, stamen telæ devincio, initium texendi facio; (2) plecto, nodo capillos, *LXX.*

Διαζυγία, ας, ἡ, separatio.

Διαζύγιον, ου, τὸ, divortium. A ζυγός.

Διαζωγραφέω, ῶ, f. ήσω, depingo.

Διάζωμα, ατος, τὸ, septum transversum; (2) cingulum, cinctus, zona.

Διαζωμεύω, bene decoquo.

Διαζώννυμι, f. ζώσω, præcingo, succingo. Καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτὸν, *Joan.* 13, 4. (2) διεζωσμένος τι, *eleganter* instructus, adjutus; *ut Lat.* succinctus.

Διαζωννύω, idem et ex iisd.

Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, duodecima dorsi vertebra, *secundum Pollucem.* A διαζώννυμι.

Διαζώω, idem quod διαζάω.

Διάημι, f. ήσω, perflo.

Διαήσει, *transmittet*, 3. sing. f. 1. ind. act. *Poet.* pro διήσει, a διαΐημι, pro διΐημι.

Διάητι, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro διάησι.

Διαθαλασσεύω, f. εύσω, mari disjungo.

Διαθάλπω, f. ψω, foveo, calefacio; (2) expansis alis apricor.

Διαθαύμαστος, ον, admirandus.

Διαθεάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, dispicio, considero.

Διαθειόω, f. ώσω, sulphure perfumo et expio. Ex θεῖον, *sulphur.*

Διαθερμαίνω, f. ανῶ, calefacio; (2) incalesco.

Διαθερμασία, ας, ἡ, calor; (2) calor diffusus.

Διάθερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, fervidus, præcalidus.

Διαθερμόω, penitus calefacio, *item* calefacio.

Διάθεσις, εως, ἡ, dispositio; (2) testamentum; (3) adfectio, adfectus; (4) venditio; (5) conditio, ratio; (6) constitutio; (7) voluntas, animus erga aliquem; (8) accuratior descriptio; (9) species, habitus externus rei, ut διάθεσις οἰκεία, species domus, &c. (10) dispensatio. A διατίθημι.

Διαθεσμοθετέω, ῶ, instituo; (2) designo.

Διαθεσμὸς, οῦ, ὁ, interstitium, intervallum, *ap. Hipp.*

Διαθετὴρ, ῆρος, ὁ, ordinator, moderator, rector. A διατίθημι.

Διαθέτης, ου, ὁ, dispensator, curator; (2) explanator, interpres. Ab eod.

Διαθετικὸς, ἡ, ὸν, adficiendi vim habens; (2) adfectum denotans. Ab eod.

Διαθέω, f. εύσομαι, discurro, percurro, pervagor. Διαθεῖν πρός τινα, *Xen.*

Διαθήκη, ης, ἡ, testamentum; (2) fœdus, pactum; (3) libri Veteris et Novi Testamenti. A διατίθημι.

Διαθηλύνω, f. υνῶ, effemino; (2) prorsus effemino.

Διαθηράω, ῶ, venor, venando indago.

Διαθηριόω, ῶ, f. ώσω, effero; (2) prorsus effefero, exacerbo.

Διαθῆς, 2. sing. a. 2. conj. act. v. διατίθημι.

Διαθλάω, perfringo, contundo, collido.

Διαθλέω, ῶ, f. ήσω, decerto, laboro.

Διαθλίβω, fut. ψω, premo.

Διαθολόω, ῶ, f. ώσω, turbo, v. gr. aquam; (2) infusco, obscuro.

Διαθορυβέω, ῶ, f. ήσω, valde tumultuor; (2) tumultuari facio, in turbas conjicio.

Διαθραύω, f. αύσω, confringo, lacero.

Διαθρέψαι, a. 1. inf. act. verbi διατρέφω.

Διαθρέω, perspicio, *Ar.*

Διαθροέω, ῶ, f. ήσω, tumultuando clamo seu loquor; (2) perturbo; (3) celebro; (3) διεθρόησαν ἐς ἅπαντας τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἐπίτευξιν τοῦ Σκιπίωνος, *Appian. Pun.* 105.

Διαθρυλλέω, ῶ, fut. ήσω, susurro; (2) rumorem dissemino; (3) sæpius eandem rem inculco.

Διαθρυμματὶς, ίδος, genus placentæ: idem quod θρυμματὶς, *Antiphanes comicus apud Athenæum*, 661.

Διάθρυπτος, ον, tener, delicatus, *Nic.*

Διαθρύπτω, f. ψω, diffringo, comminuo, contero; (2) deliciis frango, effemino; διαθρύπτομαι, delicior, delicias facio; (3) de cantaturo, præludiis mollibus, præludente, v. *Ern.* Διέτρυφην, aor. 2. pass. *diffractus sum*, *Il.* 3, 363. Διαθρύψεις αὐτὰ κλάσματα, *Luc.*

Διάθρυψις, εως, ἡ, enervatio, effeminatio; (2) deliciæ. A διαθρύπτω.

Διάθυρον, ου, τὸ, obex transversarius ductilis aut versatilis, repagulum. Ex θύρα.

Διαΐγδην, *adv.* cum impetu transeundo. A διαΐσσω.

Διαιθριάζω, fut. άσω, dissereno; (2) sub dio ago. A

Δίαιθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, purus, serenus, perspicuus. Ex αἴθρα.

Διαιθύσσω, ruo, irruo. A

Διαίθω, uro, succendo. Διαίθεται πλεύμων, *Aret.*

Δίαιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, sanguinolentus. Δίαιμον φλέγμα, *Aret.* Δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς, cruentum reddens unguem lacerationibus, *Eurip. Hec.* 656. Ex αἷμα.

ΔΙΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, humecto, madefacio, irrigo. Οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων, *Il.* 13, 30.

Διαιολάω, fraudo. Ab αἰόλος.

Διαίρεσις, εως, ἡ, divisio, distributio; (2) discriminatio et differentiarum constitutio; (3) destructio, dissolutio.

Διαιρέτης, ου, ὁ, divisor, distributor.

Διαιρετικὸς, ἡ, ὸν, vim aut facultatem dividendi sive discriminandi habens; (2) aptus ad dividendum.

Διαιρετικῶς, *adv.* cum facultate dividendum; (2) separatim.

Διαιρετὸς, ἡ, ὸν, qui dividi potest; (2) separabilis; (3) divisus; (4) fissilis; (5) explicabilis. A διαιρέω.

Διαιρετῶς, *adv.* divisim, separatim.

Διαιρέω, ῶ, fut. ήσω, divido, distribuo; (2) distinguo; (3) findo, seco; (4) explano, explico; (5) respondeo, v. gr. de jure, cum accusatore; (6) *in med.* differo, interpretor, disputo; (7) *pass.* deligor. Διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας, *Luc. pro Imag.* Διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον, *Luc.* 15, 12. (3) κατὰ μέλεα διελὼν, membratim concidens, *Herodot.* 1, 119. Ex διὰ et αἱρέω, *capio.*

Διαίρω, f. αρῶ, tollo, attollo, erigo; (2) aperio sc. os; (3) trajicio; transfreto. Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, *Dem.* Ex αἴρω.

Διαισθάνομαι, fut. σθήσομαι, persentisco, perspicue percipio, plane sensu percipio. Τά τε ἀδύνατα ϗ τὰ δύνατα διαισθάνεται, *Plat.*

Διαΐσσω, f. ΐξω, cum impetu transeo; (2) emico. Διαΐσσουσιν ὀδύναι, *Hippocr.*

Διαϊστέω, ῶ, f. ώσω, memoriam alicujus aboleo, deleo, extinguo. Αὐτὴν διηΐστωσε, *Soph. Trach.* 881. Ex ἀϊστόω.

Διαισχύνομαι, fut. οῦμαι, vereor, erubesco.

ΔΙΑΙ'ΤΑ, ης, ἡ, vitæ seu vivendi institutum, vitæ ratio, vitæ genus; (2) victus; (3) disciplina; (4) victus ratio a medicis præscripta; (5) judicium, arbitrium; (6) habitatio, domicilium, cubiculum.

Διαίτασεν, *peregit*, 3. sing. a. 1. act. *Poet.* et *Dor.* pro διῄτησεν, a

Διαιτάω, ῶ, f. ήσω, sum arbiter, judico, discepto, disputo; (2) diæta præscripta alo. Διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι, *Plut.*

Διαιτῶμαι, victito, vitam dego; (2) habito, commoror, versor; (3) victus ratione certa utor. Ὑπὸ δέσποτῃ διαιτώμενος μένει, *Xen.*

Διαιτωμένη, *vitam degens*, præs. part. med. f. g. *contr.* pro διαιταομένη, a διαιτάομαι.

Διαίτημα, ατος, τὸ, vitæ institutio et disciplina, vitæ genus quod quisque sequitur; (2) victus ratio. A διαιτάω. Unde

Διαιτήσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad arbitrium pertinens.

Διαιτητήριον, ου, τὸ, locus in quo judicant arbitri.

Διαιτητὴς, οῦ, ὁ, arbiter; (2) procurator ærarii.

Διαιτητικὴ, scil. τέχνη, ης, ἡ, diætetica, medicina victum ordinans.

Διαιτητικὸς, ὁ, λόγος, judicium, arbitrium.

Διαιωνιεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro διαιωνίσει.

Διαιωνίζω, f. ίσω, perenno, perpetuo duro. A

Διαιώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, sempiternus.

Διακαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perustus, ardens. Ex διὰ et καίω, *uro.*

Διακαθαίρω, f. αρῶ, purgo, perpurgo; (2) interputo et interluco, sc. arbores.

Διακαθαριεῖς, *repurgabis*, 2. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro διακαθαρίσεις. A

Διακαθαρίζω, fut. ίσω, perpurgo, purifico, mundo. Διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, *Matt.* 3, 12.

Διακάθαρσις, εως, ἡ, perpurgatio; (2) interlucatio. A διακαθαίρω.

Διακαθίζω, f. ίσω, confessum instituo ad deliberandum.

Διακαίω, f. καύσω, peruro, urendo penetro; (2) accendo; (3) stipulum addo, incito; (4) ira accendo. Ταῦτα διέκαιε ϗ παρώξυνε τὸν Κράσσον, *Plut.*

Διακαλλωπίζω, orno exquisitius.

Διακαλύπτω, f. ύψω, detego; (2) patefacio.

Διακάμπτω, f. ψω, inflecto, incurvo. Hinc

Διάκαμψις, εως, ἡ, inflexio, incurvatio.

Διακανάσσω, dictum de liquore cum murmure canalem permeante. Μῶν τὴν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς; *Eur. Cycl.* 157.

Διακαραδοκέω, expecto. Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαραδοκήσαμεν, *Diphilus apud Suid.*

Διακάρδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, cor transiens.

Διακαρπόομαι, οῦμαι, fructus decerpo.

Διακαρτερέω, ῶ, f. ήσω, ad extremum usque perduro, tolero, perfero.

Διακαταβάλλω, infamo, invisum reddo.

Διακαταδαρθέω, obdormisco, dormio.

Διακατάσχεσις, ἡ, conservatio, v. gr. bonorum.

Διακαταχράομαι, interficio.

Διακατελέγχομαι, magis ac magis redarguo. Εὐτόνως γὰρ τοῖς Ἰουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσίᾳ, *Act.* 18, 28. A κατελέγχω.

Διακατέχω, f. θέξω, moror; (2) obtineo, possideo.

Διακατοχὴ, ῆς, ἡ, possessio, detentio. A præc.

Διακάτοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, possessor, detentor.

Διακαυλίζω, f. ίσω, caulem amitto. A καυλός.

Διάκαυμα, ατος, τὸ, æstus et ardor perurens.

Διακαυνιάζω, sorte divido, *Ar.*

Διάκαυσις, εως, ἡ, perustio, ustio penetrans seu pertransiens. A διακαίω.

Διακαῶς, *adv.* ardenter, v. gr. amare.

Διακεάζω, diffindo, discindo, *Hom.*

Διάκειμαι, f. κείσομαι, constitutus sum, animatus, affectus ab aliquo et in aliquem.

Διακείρω, f. ερῶ, p. αρκα, tondeo, detondeo; (2) interseco.

Διάκεισο, 2. sing. pr. imperat. v. διάκειμαι.

Διακεκριμένως, *adv.* discrete, distincte. A διακεκριμένος, quod est a διακρίνω.

Διακελεύομαι, f. εύσομαι, hortor, adhortor, cohortor; (2) præcipio, præcepta do; (3) jubeo.

jubeo. Τοσοῦτον ὑμῖν διακελεύομαι, μνημονεύειν, *Isoc.* Hinc

Διακελευσμὸς, οῦ, ὁ, et διακέλευσμα, τὸ, adhortatio, jussus.

Διακενῆς, *adv.* inaniter, frustra, nequicquam.

Διάκενος, ου, ὁ ϗ ἡ, vacuus, inanis; (2) macilentus. Hinc

Διακενόω, ῶ, f. ώσω, evacuo.

Διακεντέω, ῶ, f. ήσω, pungo; (2) adfigo; (3) configo, confodio.

Διακένως, *adv.* vane, inaniter. A διάκενος.

Διακένωσις, εως, ἡ, evacuatio; (2) inanitas.

Διακεράννυμι, f. κεράσω, misceo, permisceo, diluo.

Διακερματίζω, in minutas partes seco.

Διακέρσαι, a. 1. inf. act. *Æol.* pro διακεῖραι.

Διακερτομέω, ῶ, f. ήσω, conviciis proscindo.

Διακεχυμένως, *adv.* effuse, sine modo. A διαχέω.

Διακεχωρισμένως, *adv.* discrete, separate.

Διακηρυκεύομαι, f. εύσομαι, per caduceatorem seu præconem pacem peto; (2) mitto legatos de ineundo fœdere.

Διακιγκλίζω, f. ίσω, imitor κίγκλον sive moticillam, moveor sive agitor more κίγκλου· (2) concutio, moveo, motito; (3) dissepio.

Διακινδυνεύω, periculum adeo, et *in pass.* in periculum adducor, cum periculo fio.

Διακινέω, ῶ, f. ήσω, permoveo, incito, concutio. Διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, *Aristoph. Nub.* 475. Χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων διακινήσας φαιδροῖς ὠσὶν, *Id. Pace,* 156.

Διακιρνάω, commisceo, *Ern.*

Διακλάομαι, ῶμαι, corpus molliter moveo, artubus frangor, salto. Διακλῶντ' Ἰωνικῶς, *Aristoph. Thesmoph.* 163. Ἰωνικοὺς καὶ διακλωμένους, *Dionyss. Helicarn.* 2, 310, 18.

Διακλάσσας, a. 1. part. act. *Poet.* pro διακλάσας.

Διακλαυστικὸς, ἡ, ὸν, flebilis, flentis vocem exprimens. A διακλαίω.

Διακλάω, ῶ, f. άσω, frango, comminuo, findo.

Διάκλεισις, ἡ, interclusio, prohibitio. A

Διακλείω, f. είσω, discludo, intercludo, intercipio; (2) ad inopiam redigo.

Διακλέπτω, f. ψω, furto diripio et distraho, subduco, supprimo.

Διακληδονίζομαι, f. ίσομαι, ominor, vaticinor.

Διακληρόω, ῶ, f. ώσω, sorte distribuo seu divido; (2) *in med.* sortior. Hinc

Διακλήρωσις, εως, ἡ, distributio quæ fit sorte; (2) ipsa actio legendi sorte.

Διακλίνω, declino, vito.

Διακλονέω, ῶ, f. ήσω, valde percutio; (2) perturbo.

Διακλύζω, f. ύσω, perluo, colluo. Hinc

Διάκλυσμα, ατος, τὸ, id quod colluimus, seu quo utimur ad colluendum.

Διακλυσμὸς, οῦ, ὁ, collutio. Ab eod.

Διακναίω, f. αίσω, corrumpo, vitio, fœdo; (2) molestia adficio, obtundo, eneco; (3) tabefacio; (4) macero; (5) vellico; (6) discerpo. Ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν, *Aristoph. Ran.* 1345. (2) τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων, quando boni tristantur, *Eurip. Alc.* 108. Ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν, *Id. Iphig. in Aul.* 27. (5) πόθος, ὅς με διακναίσας ἔχει, *Aristoph. Concion.* 956. (6) ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμι αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους, *Eurip. Med.* 163.

Διακνίζω, f. ίσω, vellicatim rumpo, ungue dirumpo.

Διάκοιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cavus.

Διακοινοποιέω, commune pluribus facio.

Διακοιρανέω, ῶ, f. ήσω, regis more obeo et administro. Πολέας διακοιρανέοντα, *Il.* 4, 230.

Διακολλάω, ῶ, f. ήσω, conglutino, coagmento.

Διακολλητικὸς, ἡ, ὸν, ad conglutinationem vel ferruminationem pertinens, vel faciens. A præc.

Διακολυμβάω, ῶ, f. ήσω, transnato.

Διακολυμβώντων, gen. pl. præs. part. act.

Διακομιδὴ, ῆς, ἡ, transportatio, traductio, trajectio, quæ portando vehendoque fit.

Διακομίζω, f. ίσω, transporto, transveho; (2 perfero, ut tabularius, vel bajulus. Hinc

Διακομιστὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid transportat vel transvehit; (2) tabellarius, qui literas perfert.

Διακομπέω, ῶ, f. ήσω, glorior, jacto me.

Διακονάω, ῶ, f. ήσω, exacuo.

Διακονεῖον, ου, τὸ, diaconeum, locus ubi diaconi congregantur, vel convenire solent:

Διακονέω, ῶ, f. ήσω, famulor, ancillor, ministrum ago, inservio, ministro; dicitur de legatis, *impr.* eleganter; (2) cædere, interficere. Ὡς βλακικῶς διακονεῖς; *Aristoph. Av.* 1328. Διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς, *Luc.* 8, 3. A διάκονος.

Διακονηθεῖσα, *fœmina cui alii inserviunt,* a. 1. part. pass. f. g. verbi διακονέω.

Διακόνημα, ατος, τὸ, opera a ministro præstita, ministerium; (2) utensile ad supellectilem pertinens. A διακονέω.

Διακονητὴς, οῦ, ὁ, idem quod διάκονος.

Διακονία, ας, ἡ, ministerium; (2) officium publicum; (3) legatio; (4) diaconatus in ecclesia; (5) instrumentum ad supellectilem pertinens. A διάκονος.

Διακονίζω, f. ίσω, idem quod διακονέω.

Διακονικὸς, ἡ, ὸν, ministratorius, ad ministerium pertinens; (2) promptus ad exsequendum ministeria, peritus exsequendi ministerium. Hinc τὸ διακόνικον, sacrarium.

Διακονικῶς, *adv.* more eorum qui ministrant, sedulo, expedite.

Διακόνιον, ου, τὸ, diaconatus; (2) placentæ genus; (3) placentæ crepido; (4) jus quoddam; (5) maza. A διάκονος.

Διακονὶς, ίδος, ἡ, adornatio; (2) textura quædam; (3) homo gracilis. Ab eod.

Διακόνισσα, ης, ἡ, diaconissa. Ab eod.

Διακονίω, f. ίσω, pulvere perlino; (2) pice perlino; et (3) διακονίομαι, lorico me pulvere more athletæ, in palæstra ad certamen me paro.

Διάκονος, ου, ὁ ϗ ἡ, *proprie,* minister, famulus; (2) legatus; (3) in ecclesia qui eleemosynas distribuebat pauperibus, qui panem et calicem ministrabat in eucharistia; *in compar.* (4) διακονέστερος, expeditior et celerior in ministrando. (2) τὰ τῶν διακόνων idem quod οἱ διάκονοι, legati, ii quibus mandavi, *Soph. Phil.* 497. Ex διὰ et κονέω.

Διακοντίζω, f. ίσω, jaculor.

Διακοπὴ, ῆς, ἡ, intercisio, præcisio, separatio. A

Διακόπτω, f. ψω, discindo, disseco; (2) dirimo, separo; (3) interrumpo, interpello, impedio; (4) perrumpo. Διακόψαι ποταμὸν, τὰς διαλύσεις, ἀμφισβήτησιν.

Διακόρευσις, εως, ἡ, devirginatio, stuprum:

Διακορευτὴς, ὁ, corruptor virginis. A

Διακορεύω, f. εύσω, devirgino, stupro, vitio. Ὥσπερ με διακορεύσειν οὖσαν ἑπτέτιν, *Aristoph. Thesm.* 487.

Διακορέω, ῶ, f. ήσω, idem. A κόρη.

Διακορὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, satur, satiatus, expletus. Ἥγε καινοὺς ϗ προσφάτους ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, οὐ διακορεῖς οὐδὲ ἐξιτήλους ταῖς ἀναίδην κοινωνίαις, *Plut. in Lycurg.* 15. A κόρος.

Διακόρησις, εως, ἡ, devirginatio. A διακορέω.

Διακορίζω, f. ίσω, devirgino; (2) intensis oculis vel pupillis intueor. A κόρη.

Διακορκορυγέω, ῶ, f. ήσω, strepitum edere cogo. Ex κορκορυγὴ, *strepitus.*

Διάκορος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod διακορής.

Διακόρως, *adv.* abunde, adfatim.

Διακόσιοι, ιαι, ια, ducenti; (2) duceni. Ex διὰ et ἑκατὸν, *centum.* Hinc

Διακοσιοντάχους, ουν, ducentiplex.

Διακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, ducentesimus.

Διακοσμέω, ῶ, f. ήσω, ordino, distribuo, digero; (2) compono, adorno, exorno. Στρατιὰ ἐπαργύροις ϗ ἐπιχρύσοις ὅπλοις διακεκοσμημένη, *Philo.* A διάκοσμος.

Διακοσμηθεῖμεν, *distributi simus,* 1. plur. a. 1. opt. pass. *per Syncop.* pro διακοσμηθείημεν.

Διακόσμησις, εως, ἡ, ordinatio; (2) distributio; (3) gubernatio. A διακοσμέω.

Διάκοσμος, ου, ὁ, ordo et rerum digestio, numeros omnes concinnitatis habens.

Διακουράζομαι, f. άσομαι, *Etymolog.* intentis pupillis sive oculis adspicio. Ex κόρη seu κούρη.

Διακούω, audio ut discipulus præceptorem; (2) audio. (1) Ἀριστοτέλους τῶν λόγων διακηκοότα, Aristotelis discipulum, *Arr. Hist. Alex.* 4, 10. Διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, *Plut.* Διακούσομαί σου, *Act.* 23, 35.

Διάκοψις, εως, ἡ, intercisio, dissectio. A διακόπτω.

Διακραδαίνω, f. ανῶ, quasso, concutio.

Διακράζω, f. ξω, clamo. Οἷα πιπίζουσι ϗ τρέχουσι διακεκραγότες; *Aristoph. Av.* 314.

Διακρανοῦν, præs. inf. act. verbi διακρανόω.

Διακρανώσασθαι, *Theocr.* 7, 154. διεκρανώσατε, quod *Schol.* exponit ἀνεῤῥήξατε, aperuistis, et ἐπηγάσατε, i. e. e fonte manare fecistis. Quasi a *Dor.* κράνα, pro κρήνη, *fons.* Al. quasi pro διακαρανώσατε, ut si caput *dolii* aperuistis. Al. quasi διεκεράσατε, i. e. miscuistis.

Διακρατέω, ῶ, f. ήσω, obtineo, dilabi e manibus non sino. Hinc

Διακράτησις, εως, ἡ, retentio, conservatio.

Διακραυγὴ, ῆς, ἡ, clamor.

Διακρέκω, f. ξω, citharam pulso.

Διακρημνίζω, præcipito e saxo supplicii causa.

Διακρηνόω, fundo, e fonte refundo. A κρήνη.

Διακριβολογέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, accurate discutio; (2) accurate edissero.

Διακριβόω, ῶ, f. ώσω, accurate elaboro. Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα, optime finxit, *Simonidis Epigr.*

Διακριδὸν, *adv.* discrete, distincte, diligenter; (2) præter cæteros, præcipue. A διακρίνω.

Διακριθεῖτε, 2. pl. a. 1. opt. pass. *per Syncop.* pro διακριθείητε, a verbo διακρίνω.

Διακριθήμεναι, *discretum esse,* a. 1. inf. pass. *Poet.* et *Dor.* pro διακριθῆναι, *Il.* 3, 98. Poetæ addunt ν in aor. 1. ut διακρίνθην pro διεκρίθην· διακρινθεῖτε, *Att.* pro διακριθείητε, 2. pl. aor. 1. opt. pass. *Il.* 3, 102.

Διακριθῆτε, 2. pl. a. 1. conj. pass.

Διακρινέει, 3. sing. f. 1. ind. act. *Ion.* pro διακρινεῖ.

Διακρινθέντες, *discreti,* nom. pl. a. 1. part. pass. *Poet.* pro διακριθέντες.

Διακρίνομαι, discepto, judicio contendo; (2) dubito, hæsito. A

Διακρίνω, f. ινῶ, discerno, dirimo, secerno; (2) dissipo, discutio; (3) dijudico, discepto; (4) *in pass.* (cum πρὸς) significat etiam adjungo me; (5) deficio, descisco ad aliquem. Διακρίνειν τῷ ἑκουσίῳ τὸ ἀκούσιον· τὸν πόλεμον, dimicare. Μαρδόνιος τὴν στρατιὴν διέκρινε, *Herodot.* delectum habebat; διακρίνεσθαι μάχῃ. Οὐδὲν διέκρινε μεταξὺ ἡμῶν τε ϗ αὐτῶν, *Act.* 15, 9. Καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς, *Jac.* 2, 4.

Διάκρισις, εως, ἡ, discretio, diremptio, secretio; (2) dissolutio; (3) judicium, dijudicatio; (4) certamen.

Διακριτικὸς, ἡ, ὸν, discernendi vim habens; (2) segregans, præditus vi discutiendi.

Διακροβολίζομαι, f. ίσομαι, velitor.

Διακροβολισμὸς, οῦ, ὁ, velitatio.

Διακροτέω, pertundo, pugnis cædo, mulco; (2) *metaph.* subagito. (2) ἅπαντες αὐτὴν διεκροτήσατ' ἐν μέρει; *Eurip. Cycl.* 179.

Διάκρουσις, εως, ἡ, depulsio veluti periculi, calumniæ, &c.

Διακρούσονται, 3. pl. f. 1. ind. med. verbi διακρούω.

Διακρουστικὸς, ἡ, ὸν, eludens, fraudulentus. A

Διακρούω, f. ούσω, pulsando transigo; (2) *in med. potius,* depello; (3) rejicio; (4) retro ago, retro impello; (5) impello; (6) interpello; (7) eludo, fallo; (8) differo; (9) recuso. Ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, *Dion. Hal.*

Διακτενίζω, pecto.

Διακτενισμὸς, οῦ, ὁ, compositio capillorum.

Διακτορία, ας, ἡ, administerium; (2) functio perferendi mandata. A διάκτωρ. Unde

Διάκτορος, ου, ὁ, minister; (2) nuncius, internuncius. Mercurii epith. uti et sequens.

Διάκτωρ, ορος, ὁ, idem. A διάγω.

Διακτυπέω, strepo, sonum gravem edo.
Διακυβερνάω, ῶ, f. ήσω, guberno, rego.
Διακυβεύω, f. εύσω, alea ludo; (2) aleam seu periculum adeo.
Διακυκάω, ῶ, f. ήσω, permisceo; (2) confundo.
Διακυκλόω, ῶ, f. ώσω, voluto.
Διακυλινδέω, ῶ, f. ήσω, pervolvo; (2) in diversas partes volvo.
Διακυμαίνω, fluctus cieo, concito.
Διακυνοφθαλμίζομαι, fut. ίσομαι, caninis, i. e. impudentibus oculis adspicio; (2) in faciem procaciter resisto.
Διακύπτω, f. ψω, per aliquem locum, ut rimam vel simile, perspicio, prospicio.
Διακυρίττεσθαι, dicuntur arietes inter se cornibus decertantes; (2) *metaph.* contendere, *Hes.* *κυρίττω, cornu peto.*
Διακωδωνίζω, f. ίσω, tinnio; (2) tintinnabuli sono exploro, v. gr. equum, an ferre possit, nec consternetur; (3) diligenter exploro, examino; (4) divulgo.
Διακώλυμα, ατος, τὸ, impedimentum.
Διακωλυτὴς, οῦ, ὁ, qui vetat, qui impedimento est.
Διακωλυτικὸς, ὴ, ὸν, impediendi vim habens. A
Διακωλύω, f. ύσω, impedio, prohibeo, veto. Ἐὰν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις, imminentem fratribus, *Soph. Œd. Col.* 1774. Ἦ γάρ σε λιταὶ διακωλύσουσ᾽ ὀρφανὰν εἶναι παιδὸς μελέας, *Eur. Hec.* 151.
Διακωμῳδέω, ῶ, f. ήσω, comice decanto; (2) mordacibus dictis incesso, subsanno.
Διακωπηλατέω, remigo.
Διακωχὴ, ῆς, ἡ, intermissio, cessatio, pausa; (2) induciæ. V. ὀκωχή.
Διαλαγχάνω, sortior, sortito divido; (2) lanio. Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε, *Eur. Ph.* 68. (2) οὕπερ πρὶν Ἀκταίωνα διέλαχον κύνες, *Eurip. Bacch.* 1290.
Διαλακέω, ῶ, disrumpor, cum sonitu dissilio. A ληκέω.
Διαλακτίζω, calcitrando repello.
Διαλαλέω, ῶ, f. ήσω, colloquor; (2) divulgo. Διελάλουν πρὸς ἀλλήλους, *Luc.* 6, 11. Διελαλεῖτο πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα, *ibid.* 1, 65.
Διαλάλησις, ἡ, colloquium; (2) divulgatio.
Διαλαμβάνω, f. λήψομαι, divisim et sigillatim accipio; (2) intercipio, occupo; (3) distinguo, divido, partior; (4) comprehendo, complector; (5) narro vel dissero; (6) interpello; (7) dirimo, diduco; (8) ornandi causa distinguo, orno; (9) intelligo, capio; (10) statuo, censeo, dijudico; (11) consulto; (12) administro, rego. Ὁ δὲ διέλαβεν τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, *Polyb.*
Διαλαμπὴς, ὲς, splendidus, *Nax.*
Διαλάμπω, fut. ψω, illucesco; (2) excello, splendeo.
Διάλαμψις, ἡ, splendor.
Διαλανθάνω, f. λήσω et λήσομαι, p. m. λέληθα, prorsus lateo, clam effugio, fallo. Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθε, *Isocr.*
Διαλαχεῖν, a. 2. inf. act. verbi διαλαγχάνω.
Διαλγέω, ῶ, f. ήσω, vehementer doleo, acri dolore discrucior. A
Διαλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui perdolet, vehementi dolore discruciatur. Ex διὰ et ἄλγος.
Διαλεγδὸν, *adv.* eximie, præcipue, insigniter. A διαλέγω, *deligo.*
Διαλέγομαι, loquor, sermocinor; (2) disputo, dissero. Οὐδ᾽ ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, *Aristoph. Nub.* 424.
Διαλέγω, f. ξω, deligo, secerno, eligo.
Διαλείβομαι, restagno, deliquesco.
Διάλειμμα, ατος, τὸ, interstitium. A
Διαλείπω, f. ψω, intermitto, interjicio, transmitto; (2) disto, absum; (3) *cum participio,* desino. Οὐ διέλιπε καταφιλοῦσά μου τοὺς πόδας, *Luc.* 7, 45. Διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες, transmisso multo æquore, *Apoll. Rhod.* 4, 1765. Διαλείποντες πυρετοὶ, *Hippocr.*
Διαλείφω, f. είψω, perungo, perlino; (2) deleo.
Διαλείχω, f. λείξω, perlambo, perlingo.
Διάλειψις, εως, ἡ, intermissio. A διαλείπω.
Διαλεκτικεύομαι, subtiliter dissero.

Διαλεκτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, dialectica, ars disserendi. *Apud Platonem* apex scientiarum quod per intelligibile totum progrediatur, ac rursus resolvit in illud ad quod processerat ab initio, de omnibus non opinione sed scientia tractans. A
Διαλεκτικὸς, ὴ, ὸν, disserendi peritus. A διαλέγω.
Διάλεκτος, ου, ἡ, modus loquendi peculiaris, idioma linguæ, dialectus. Ab eod.
Διαλελαμμένος, *distinctus,* perf. part. pass. *Ion.* pro διαλελημμένος, a διαλαμβάνω.
Διαλελυμένως, *adv.* dissolute.
Διάλεξις, εως, ἡ, sermocinatio, dissertatio, colloquium. A διαλέγω.
Διαλεπτολογέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, argute dissero, subtiliter discepto, de rebus parvis argute disputo.
Διάλεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, pertenuis, perexilis.
Διάλευκος, ου, ὁ ϗ ἡ, albo intermixtus et distinctus.
Διαλεχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi διαλέγομαι.
Διάλημμα, ατος, τὸ, intercapedo. A διαλαμβάνω.
Διάληξις, εως, ἡ, divisio per sortem. A διαλαγχάνω.
Διαληπτικὸς, ὴ, ὸν, diligens, accuratus.
Διαλήσῃ, 2. sing. f. 1. ind. med. v. διαλανθάνω.
Διάληψις, εως, ἡ, interceptio, intercapedo; (2) consilium, propositum, institutum; (3) disceptatio, ratiocinatio; (4) explicatio rei quæ tractatur; (5) communicatio; (6) opinio, cogitatio, existimatio; (7) constitutio, decretum. A διαλαμβάνω.
Διάλιθος, ου, ὁ ϗ ἡ, gemmatus, gemmis distinctus.
Διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω.
Διαλινέω, ῶ, f. ήσω, e reti evado seu effugio. Ex λίνον, *rete.*
Διαλιπεῖν, a. 2. inf. act. verbi διαλείπω.
Διαλιχμάζω, f. άσω, perlambo. A διαλείχω.
Διαλλαγὴ, ῆς, ἡ, differentia; (2) reconciliatio; (3) permutatio, ut mercium.
Διαλλάγηθι, 2. s. a. 2. imp. pass. v. διαλλάσσω.
Διάλλαγμα, ατος, τὸ, reconciliatio; (2) permutatio. (2) Ἥρα διάλλαγμα, *Eurip. Hel.* 592.
Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, reconciliator, pacis auctor.
Διαλλακτήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, reconciliandi vim habens.
Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, reconciliator. Διαλλακτὴς κακῶν, reconciliator malorum, *Eurip. Phœn.* 471.
Διαλλάσσω, vel διαλλάττω, f. ξω, muto, permuto; (2) differo, discrepo; (3) reconcilio. Καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς, fœdus ferire, *Aristoph. Lys.* 631. Πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, *Matt.* 5, 24.
Διάλλομαι, transilio, desilio.
Διάλμα, ατος, τὸ, saltus.
Διαλογὴ, ῆς, ἡ, delectus, secretio; (2) dinumeratio; (3) oratio; (4) colloquium.
Διαλογίζομαι, f. ίσομαι, dissero, discepto; (2) discerno, distinguo; (3) rationem cum aliquo ineo; (4) ratiocinor, animo verso. Διελογίζοντο πρὸς ἑαυτοὺς, *Luc.* 20, 14. ἐν ἑαυτοῖς, *Marc.* 2, 8. Ex διὰ et λογίζομαι.
Διαλογικὸς, ὴ, ὸν, in dialogo scriptus.
Διαλογισμὸς, οῦ, ὁ, sermocinatio, confabulatio; (2) cogitatio hominis secum ratiocinantis; (3) nugæ, inanis cogitatio; (4) dubitatio. A διαλογίζομαι.
Διαλογιστικὸς, ὴ, ὸν, ratiocinatus, considerationi, meditationi deditus.
Διάλογος, ου, ὁ, sermocinatio, sermo aliquorum inter se differentium aut confabulantium. A διαλέγω.
Διαλοιδορέω, ῶ, f. ήσω, et διαλοιδορέομαι, οῦμαι, conviciis lacero, maledictis insector. Hinc
Διαλοιδόρησις, εως, ἡ, maledictio, maledicentia; (2) convicium, maledictum, jurgium, altercatio probrosa.
Διαλυγίζω, f. ίσω, flecto. Hinc
Διαλύγισμα, ατος, τὸ, flexio, distorsio.
Διαλυμαίνομαι, noceo, detrimentum infero, corrumpo; (2) dilanio, dilacero, excarnifico. Καπηλὶς τοῦ χοὸς ἢ τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται, *Aristoph. Thesm.* 355.
Διαλύσεις, acc. pl. *contr.* pro διαλύσεας. A
Διάλυσις, εως, ἡ, dissolutio; (2) solutio æris alieni et quicquid debeas, *unde* et gratiæ relatio; (3) compositio, fœdus; (4) mors, interitus. A διαλύω.
Διαλυτὴς, οῦ, ὁ, dissolutor. A διαλύω.
Διαλυσίφιλος, ον, amicos solvens, *Ep.*
Διαλυτικὸς, ὴ, ὸν, dissolvendi, expediendi, reconciliandi in gratiam vim habens, paralyticus: νόσοι διαλυτικοὶ, *Hippocr.* Ab eod.
Διαλύτος, ου, ὁ ϗ ἡ, dissolutus. Ab eod.
Διαλυτὸς, ὴ, ὸν, dissolubilis, qui dissolvi potest.
Διαλύτρωσις, εως, ἡ, redemtio.
Διαλύω, f. ύσω, dissolvo, persolvo; (3) tollo, abrogo; (4) pacem inter aliquos compono, *sed sic dicitur sæpius in med.* ubi διαλύεσθαι significat coalescere in concordiam renovata gratia.
Διαλφιτόω, ῶ, f. ώσω, farina conspergo. Verbum Aristophanicum. Ex ἄλφιτον.
Διαλωβάω, ῶ, f. ήσω, mutilo, depravo, fœdo.
Διαμαθύνω, vasto, perdo.
Διαμαλάττω, emollio, penitus emollio.
Διαμαντεύομαι, f. εύσομαι, vaticinor; (2) craculum peto, consulo, augurium capto.
Διαμάομαι, ῶμαι, effodio. Ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι, χαλεπῶς διαμωμένους τὸν κάχληκα, *Arr. Hist. Alex.* 6, 23. Ex διὰ et ἄμη, *sarculum.*
Διαμαρτάνοι, 3. sing. præs. opt. act. A
Διαμαρτάνω, f. αρτήσω, aberro; (2) adsequi nequeo, excido; (3) fallo. Διημαρτηκότες τῶν ἐλπίδων, *Luc.* τῆς δόξης, *Isocr.*
Διαμαρτία, ας, ἡ, error, aberratio, peccatum, delictum.
Διαμάρτημα, τὸ, idem.
Διαμαρτυράμενος, *qui etiam atque etiam obtestatus est,* a. 1. part. med. v. διαμαρτύρομαι.
Διαμαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, exceptione utor, quæ διαμαρτυρία dicitur; et *in med.* (2) testor, contestor.
Διαμαρτυρία, ας, ἡ, contestatio, obtestatio; (2) testimonium; (3) in foro Attico est genus παραγραφῆς, cum actor aut reus contendit adhibitis testibus, actionem dari posse aut non posse.
Διαμαρτύρομαι, testificor, obtestor; (2) demonstro, doceo, *impr.* in re mala. Ἑτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρετο, *Act.* 2, 40.
Διαμασάομαι, et διαμασσάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, mando, commanduco. Hinc
Διαμάσημα, vel διαμάσσημα, ατος, τὸ, mansum, quod mansum est.
Διαμάσησις, εως, ἡ, ipsa actio manducandi.
Διαμασητὸς, ὴ, ὸν, mansus, commansus,
Διαμάσσω, vel διαμάττω, f. ξω, subigo, pinso. Ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει, *Aristoph. Av.* 469.
Διαμαστιγόω, ῶ, f. ώσω, flagello, flagris cædo.
Διαμαστίγωσις, εως, ἡ, flagellatio. A præc.
Διαμαστρωπεύω, f. εύσω, lenociniis concilio, lenonem ago; (2) constupro. (2) Βοῶντος Κάτωνος διαμαστρωπεύεσθαι γάμοις τὴν ἡγεμονίαν, *Appian. Bell. Civ.* 2, 14.
Διαμασχαλίζω, suffarcino.
Διαμάχη, ης, ἡ, pugna, depugnatio.
Διαμάχομαι, f. ήσομαι, έσομαι, et οῦμαι, depugno, acriter pugno; (2) repugno. Διαμάχεσθαί τινι περὶ τῆς χώρης, ὑπὲρ τῆς οὐσίας, πρός τινα, ὑπό τινος, τοῖς λόγοις. Ἀναστάντες οἱ γραμματεῖς τοῦ μέρους τῶν Φαρισαίων διεμάχοντο, *Act.* 23, 9.
Διαμάω, ῶ, f. ήσω, demeto, abscindo. Διάμησε χιτῶνα ἔγχος, *Il.* 3, 359; (2) *in med.* egero, v. gr. nivem, terram, *Polyb.* haurio, *Jos.* disturbo, ut rutro vel ligone.
Διαμεθίημι, demitto, *Eur.*
Διαμείβω, f. ψω, commuto, permuto. Ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς πλοῦτον, *Luc.*
Διαμειδιάω, ῶ, f. άσω, subrideo, aliquantum rideo. Διαμειδία τῷ προσώπῳ, *Plut.*
Διαμειρακιεύομαι, f. εύσομαι, adolescentior; (2) ludo, exulto; (3) juveniliter et jactabunde contendo cum aliquo, &c. Τοῖς σοφισταῖς διαμειρακιευόμενος, *Plut.*

Διάμειψις, εως, ἡ, permutatio. A διαμείβω.
Διαμειψόμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med.
Διαμελαίνω, f. ανῶ, nigro, nigrefacio.
Διαμελεϊστὶ, *adv.* membratim, per partes.
Διαμελετάω, exerceo aliquid.
Διαμελίζω, f. ίσω, membratim concido; (2) contrunco. Hinc
Διαμελισμὸς, οῦ, ὁ, concisio in membra.
Διαμέλλησις, εως, ἡ, cunctatio, mora.
Διαμελλητὴς, οῦ, ὁ, cunctator, procrastinator. A
Διαμέλλω, f. ήσω, futurus sum; (2) cunctor, moror; (3) differo.
Διαμεμενηκότες, *qui permanserunt*, nom. plur. perf. part. act. verbi διαμένω, *permaneo*.
Διαμέμφομαι, f. ψομαι, incuso, conqueror, accuso. Διαμέμφεσθαί τινα ἀχαριστίας.
Διαμένω, f. ενῶ, p. μεμένηκα, permaneo, perduro. Ὑμεῖς δέ ἐστε οἱ διαμεμενηκότες μετ' ἐμοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μου, *Luc.* 22, 28. Διέμειναν εἰς ἡμᾶς, *Plut.*
Διαμερίζω, f. ίσω, partior, distribuo. Διεμέριζον αὐτὰ (κτήματα) πᾶσι, *Act.* 2, 45. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, *Matt.* 27, 35. Διαμερισθήσεται πατὴρ ἐφ' υἱῷ, *Luc.* 12, 53. Hinc
Διαμερισθεῖσα, *divisa*, a. 1. part. pass. f. g.
Διαμερισμὸς, οῦ, ὁ, partitio; (2) discidium.
Διάμεσος, ου, ὁ ϗ ἡ, intermedius; (2) qui mediocris fortunæ est.
Διάμεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, plenus, refertus. Hinc
Διαμεστόω, ῶ, f. ώσω, repleo, impleo, refercio.
Διαμετρέω, ῶ, f. ήσω, dimetior, admetior; (2) distribuo. Πεδίον διαμετρήσασθαι σχοινῷ, *Herodot.*
Διαμετρήσασθαι, *metiri*, a. 1. inf. med.
Διαμέτρησις, εως, ἡ, dimensio. A διαμετρέω.
Διαμετρητὸς, ἡ, ὸν, dimensus. Διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ, *Il.* 3, 344. Ab eod.
Διάμετρος, ου, ἡ, sc. γραμμὴ, diameter lineam dimentiens, per medium secans. Hinc ἐκ διαμέτρου, directe ex opposito. A μέτρον.
Διαμηρίζω, f. ίσω, femora diduco; (2) femoribus diductis ineo. Διαμηριῶ τὴν Ἶριν αὐτὴν, ὥστε θαυμάζειν ὅπως, *Aristoph. Av.* 1260. Ex μηρός. Hinc
Διαμηρισμὸς, οῦ, ὁ, femorum diductio; (2) coitus.
Διαμηχανάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, molior, machinor, conor efficere arte adhibita. Διαμηχανώμενος τινὰ τρόπον ἀνασοβήσει με, *Plut.*
Διαμηχανητέον, elaborandum, quærendum.
Διαμίγνυμι, permisceo.
Διαμίσγω, idem.
Διαμικρολογέομαι, οῦμαι, nimis μικρολόγος, i. e. sordidus sum. Vide μικρολόγος.
Διαμιλλάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, magno studio decerto, contendo.
Διαμινυρίζω, exili voce cantillo.
Διαμισέω, ῶ, f. ήσω, penitus odi.
Διαμισθόομαι, οῦμαι, elocor. Ἡ ἐς τὰ κοινὰ διεμισθοῦτο, quæ in usus reipublicæ elocabatur, *App. Bell. Civ.* 2, 10.
Δίαμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, arenosus.
Διαμνάομαι, recordor.
Διαμνημονεύω, f. εύσω, in memoriam revoco, commemoro. Λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, *Luc.*
Διαμοιράω, divido, discerpo. Τέκν' ἔρημα λιπὼν βάκχαις ᾅδε διαμοιρᾶσαι, *Eurip. Hecub.* 1075. Ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι, ensem ancipitem desidero, quo me secam in partes, *Id. Hippol.* 1375.
Διαμοιράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, dispartior, divido. Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο, *Odyss.* 14, 434. Ὡς διαμοιράσω χρόα, *Eurip. Hec.* 717.
Διαμοιρηδὰ, *adv.* per æquales partes. Μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας, *Apoll. Rhod.* 3, 1029.
Διαμονὴ, ῆς, ἡ, permansio, stabilitas, perennitas. A διαμένω.
Διαμονομαχέω, ῶ, f. ήσω, id. q. μονομαχέω.
Διαμορφοσκοπέω, ῶ, f. ήσω, formas specto, de forma alicujus e diligenti inspectione judico.

Διαμορφόω, ῶ, f. ώσω, deformo, informo, effingo.
Διαμόρφωσις, ἡ, formatio.
Διαμοτόω, ῶ, f. ώσω, linamentum vulneri indo, ne coëat.
Διαμοχλίζω, vectibus amolior, frango, rumpo.
ΔΙΑΜΠΑ'Ξ, *adv.* penitus, prorsus; (2) semper; (3) utrimque.
Διαμπείρω, penitus transfigo. Hinc
Διαμπερὲς, *adv.* prorsus, perpetuo. Βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου, *Il.* 5, 112.
Διαμπερέως, *adv.* idem et ab eod.
Διαμπραθέειν, a. 2. inf. act. *Æol.* et *Poet.* pro διαναπραθεῖν, a διαναπέρθω.
Διαμυδάω, nimio humore, sudore, marcesco.
Διαμυθέομαι, aliter loquor quam res est.
Διαμύθησις, εως, ἡ, *Hes.* fallens ratio, paralogismus. A præc.
Διαμυθολογέω, ῶ, f. ήσω, et διαμυθολογέομαι, confabulor; (2) disputo, differo. Διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους, *Plat.*
Διαμυθολογικὸς, ἡ, ὸν, fabulosus.
Διαμυθολογικῶς, *adv.* fabulose.
Διαμυλλαίνω, f. ανῶ, labra torqueo, rictu os distraho; (2) tortis labris illudo; (3) pastoritia fistula prosequor. Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιὸς, *Aristoph. Vesp.* 1304. Ex μυλλὸς, *curvus.*
Διαμυσίλλω, disseco in frusta.
Διαμφίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, seorsum positus; (2) separatus; (3) diversus; (4) alienus. Διαμφίδιον μέλος, *Æschyl. Prom.* 557, idem quod ἀλλοῖον, διαπαντὸς κεχωρισμένον. Ἀμφὶς γὰρ χωρὶς, *Hesych.* A
Διαμφὶς, *adv.* utrimque; (2) seorsim.
Διαμφισβητέω, ῶ, f. ήσω, controversor, discepto. Διαμφισβητεῖν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἡγεμονίας, *Dem.* Hinc
Διαμφισβήτησις, εως, ἡ, dubitatio; (2) altercatio.
Διαμφοδέω, ῶ, f. ήσω, devio, in bivio ab alio digradior. Ex ἄμφοδος, *bivium.*
Διαμωκάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, irrideo, illudo.
Διαμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio. A præc.
Διαναβάλλω, differo, procrastino.
Διαναγινώσκω, lego.
Διαναγκάζω, f. άσω, invitum cogo.
Διαναγκασμὸς, ὁ, coactio; (2) membri restitutio in locum suum vi instrumenti quod et ipsum sic vocatur, *Ern.*
Διάναι, *humectasse*, a. 1. inf. act. verbi διαίνω.
Διανακαθίζω, idem quod καθίζω.
Διανακλάω, ῶ, f. άσω, reflecto, refringo.
Διαναπαύω, f. αύσω, recreo, quietem do, ut exercitui iter facienti, refocillo, *Hippocr.*
Διανάσσω, vel διανάττω, interfarcio, farciendo premo, *Strabo*, 4.
Διανάστασις, ἡ, conatus assurgendi, assurrectio, et eam consequens discessus.
Διαναυμαχέω, ῶ, navali prælio dimico.
Διανάω, perfluo.
Διάνδιχα, *adv.* bifariam. Διάνδιχα νηὸς ἰέσης, utrinque navi procurrente; *id est* cum ventus incidit in utrumque pedem, *Apoll. Rhod.* 1, 934. Διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν, *Hesiod. Op. et Di.* 13.
Διανεῖμαι, aor. 1. inf. act. verbi διανέμω.
Διανεμηθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass.
Διανενέμημαι, 1. sing. perf. ind. pass.
Διανέμησις, εως, ἡ, divisio, distributio; (2) dissipatio. A διανέμω.
Διανεμητικὸς, ἡ, ὸν, qui distribuit. Ab eod.
Διανεμόω, ῶ, f. ώσω, ventilo; (2) ventis expono.
Διανέμω, distribuo, divido, partior. Τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, *Plat.* Ἵνα ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαὸν, *Act.* 4, 17.
Διανενοημένως, *adv.* cogitate, prudenter.
Διανεύμα, τὸ, actus annuendi.
Διανεύω, f. εύσω, annuo, innuo; (2) *cum acc. rei*, vitare, *Polyb.*
Διανέω, enato; (2) evado periculum, molestiam.
Διανήθω, f. ήσω, neo.
Διάνημα, τὸ, filum, stamen.

Διανηστεύω, jejuno.
Διανηστισμὸς, οῦ, ὁ, jentaculum; (2) jentaculi sumptio. Ex νῆστις, *jejunus.*
Διανήχομαι, f. ξομαι, transno natando, pervenio; (2) transeo.
Διάνηψις, εως, ἡ, evaporatio, exhalatio crapulæ. Ex νήφω.
Διανθέω, ῶ, f. ήσω, floreo. Ex ἄνθος.
Διανθὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, duplicem florem habens. Ex δὶ pro δὶς, et ἄνθος.
Διανθίζω, f. ίσω, floridum reddo, floridis coloribus pingo, variego.
Διανιάω, et ἀομαι, vehementer ango.
Διανίζω, idem quod
Διανίπτω, f. ψω, perluo, eluo, abluo.
Διανίσσομαι, transeo, *Orph. Pronost.* 56.
Διανίστημι, f. στήσω, excito, exsuscito; (2) excito, incito; (3) *in aor.* 2. consurgo; (4) impetum facio, cum εἰς, *in med.* assurgo, surgere conor.
Διάνιψις, εως, ἡ, lotio.
Διανοέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, ratiocinor, mente agito, sentio, statuo. Διανοούμενος πρὸς ἐμαυτὸν, *Plut.* Κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, *Isocr.* Hinc
Διανοηθεὶς, a. 1. part. pass.
Διανόημα, ατος, τὸ, cogitatum; (2) commentatio; (3) sententia.
Διανοῆσθε, 2. plur. præs. conj. pass. v. διανοέομαι.
Διανόησις, εως, ἡ, ipsa actio cogitandi.
Διανοητικὸς, ἡ, ὸν, ad cogitationem pertinens, in cogitatione et commentatione positus; (2) cogitatione valens, ingeniosus. Ab eod.
Διανοητῶς, *adv.* mente et cogitatione.
Διάνοια, ας, ἡ, mentis agitatio, cogitatio vel animæ potentia intellectui proxima, quæ quandam velut viam perficit, dum a propositionibus ad conclusiones trajecit, unde nomen accepit, quod διὰ νοῦ, id est, per intellectum transeat; (2) ingenium; (3) sententia, sensus.
Διανοίγω, f. ξω, adaperio. Διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφὰς, *Luc.* 24, 32. Διηνοίχθησαν αὐτοῦ αἱ ἀκοαὶ, *Marc.* 7, 35.
Διανοίχθητι, 2. sing. a. 1. imperat. pass.
Διάνοιξις, εως, ἡ, apertio, *Ern.*
Διανομεὺς, έως, ὁ, divisor, distributor, dispensator. A διανέμω.
Διανομὴ, ῆς, ἡ, divisio, distributio, largitio.
Διανομοθετέω, ῶ, f. ήσω, fero leges, statuo.
Διανοσέω, diu ægroto.
Διανοσφίζω, f. ίσω, disjungo, dirimo, divido.
Διανούμενος, præs. part. pass. verbi διανοέομαι.
Διανταῖος, αία, αῖον, adversus, ex adverso penetrans. Ξίφος διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ, *Æschyl. Choeph.* 638. Ex διὰ et ἀντὶ, seu ἄντιος.
Διαντλέω, ῶ, f. ήσω, exhaurio velut sentina; (2) tolero, perfero.
Διαντλίζομαι, idem.
Διανυκτερεύω, f. εύσω, pernocto. Ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ, *Luc.* 6, 12.
Διάνυσις, εως, ἡ, confectio itineris.
Διάνυσμα, ατος, τὸ, idem; *item*, quod confectum est.
Διανύω et διανύτω, f. ύσω, absolvo, expedio, perficio, *impr.* iter, uti est, et pervenio. Ἡμεῖς δὲ τὸν πλοῦν διανύσαντες, *Act.* 21, 7. Διανύω sequente participio; ἤ σε μυρίοις πόνοις δίδουσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε pro ἤ σε ἔδωκε πόνοις δεῦρ' ἀεὶ, quæ te indesinenter huc usque innumeris implicuit laboribus, *Eurip. Or.* 1662. Vide δεῦρ' ἀεὶ, in Δεῦρο.
Διαξαίνω, carmino, carpo; (2) cædo.
Διάξεις, 2. sing. f. 1. ind. act. verbi διάγω.
Διαξηραίνω, exsicco.
Διαξιφίζομαι, digladior, gladio decerto. Ex ξίφος.
Διάξυσμα, τὸ, columnæ canaliculus, *strigem* vulgo vocant.
Διαξιφισμὸς, οῦ, ὁ, digladiatio. Ἀγὼν δ' ἦν τῷ Πελοπίδᾳ πρὸς τὸν Λεοντίδην καὶ διαξιφισμὸς ἐν ταῖς θύραις τοῦ θαλάμου στεναῖς οὔσαις, *Plutar. de Genio Socratis*, 2, 597.
Διαξύω, fut, ύσω, radendo strias, canaliculos facio.

Διαπαγκρατιάζω, f. άσω, pancratio certo.

Διαπαιδαγωγέω, ῶ, f. ήσω, instituo pueros; (2) moderor; (3) inservio, accommodo me. *Διαπαιδαγωγοῦντες ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν πολιτείαν, Plut.* Κλεοπάτρα διεπαιδαγώγει τὸν Ἀντώνιον, *Plut. in Ant.* 29.

Διαπαιδεύω, f. εύσω, instituo, erudio, doceo.

Διαπαίζω, f. ξω, et σω, illudo, ludificor, irrideo.

Διαπαλαίω, f. αίσω, colluctor.

Διαπάλη, ης, ἡ, colluctatio.

Διαπάλλω, quasso, concutio.

Διαπαλύνω, in partes minutas comminuo, conspergo, v. gr. farina, nive. Ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε, flavumque caput comminuit, *Eur. Phœn.* 1168.

Διαπαννυχιασμὸς, οῦ, ὁ, pervigilium. *Διαπαννυχιασμοὺς ἐν ἱεροῖς ἀνδρῶν σὺν γυναιξὶν, Dionys. Halic. A. R.* 2.

Διαπαννυχίζω, f. ίσω, totam noctem pervigilio, transigo; pernocto.

Διαπαννυχισμὸς, οῦ, ὁ, pervigilium.

Διαπαντὸς, *adv.* semper. Ex διὰ et πᾶς.

Διαπαπταίνω, circumspicio.

Διαπαρακύπτω, f. ψω, oblique adspicio.

Διαπαρθενευέμεν, *Ion.* pro διαπαρθενεύειν. A

Διαπαρθενεύω, f. εύσω, devirgino, vitio virginem.

Διαπαρθένια, δῶρα, dona quæ dantur pro virginitate adempta. Ex διὰ et παρθένος.

Διαπαροξύνω, exaspero, irrito.

Διάπαρσις, εως, ἡ, transfixio, *Aret.* A διαπείρω.

Διάπασμα, ατος, τὸ, medicamentum corpori vel potui inspersum, unguentum quo crines, &c. adsperguntur. A διαπάσσω.

Διαπασσαλεύω, et διαπατταλεύω, distendo clavis ab extrema parte fixis, ut corium bubulum, *item*, clavis figo. Διαπατταλευθήσει χαμαὶ, *Aristoph. Eq.* 370.

Διαπάσσω, vel διαπάττω, f. άσω, inspergo.

Διαπατάω, ῶ, f. ήσω, fallo, decipio.

Διαπατέω, conculco.

Διάπαυμα, ατος, τὸ, intermissio, cessatio.

Διάπαυσις, εως, ἡ, idem. A

Διαπαύω, f. αύσω, idem quod simplex.

Διαπειλέω, ῶ, f. ήσω, interminor, interpositis minis territo, minitor.

Διαπεινάω, ῶ, f. ήσω, valde esurio.

Διάπειρα, ας, ἡ, experientia, periculum; ἐπὶ διάπειρα, periculi faciendi ergo, quo cognoscatur, aut rei natura, aut successus fortuna, *Ern.*

Διαπειράζω, f. άσω, tento. Διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, *Herodot.*

Διαπειράω, ῶ, f. άσω, tento, sollicito; (2) capto. Διαπειρώμενος τοῦ παιδὸς, *Plut.*

Διαπείρω, f. ερῶ, transfigo, transadigo. Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον, *Eur. Ph.* 26.

Διαπελεκίζω, f. ίσω, securi percutio seu ferio, deglabro, dedolo.

Διαπέμπω, f. ψω, transmitto; (2) dimitto, in varia loca mitto. Διαπέμπειν φίλους πρός τινα, τινί. Κατὰ τὴν χώραν φρέαρας διεπέμψαν.

Διαπενθέω, ῶ, f. ήσω, lugeo. Διεπένθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ, *Plut.*

Διαπεπονημένως, elaborate, eleganter, fabre.

Διαπέπτω, sive διαπέσσω, f. ψω, percoquo.

Διαπεραίνω, f. ανῶ, ad finem perduco, absolvo. Σελήνη ἐν μηνὶ τῆς ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον, *Aristot.* Φέρε δὴ, διαπεράνωμεν λόγους, *Eurip. Androm.* 333.

Διαπερᾶναι, a. 1. inf. act.

Διαπεραιόω, ῶ, trajicio, transveho. Ὡς εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν κουλεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη, stringerentur, *Soph. Aj.* 741. Hinc

Διαπεραίωσις, εως, ἡ, trajectus.

Διαπέραμα, τὸ, trajectus; (2) fretum.

Διαπεράσας, aor. 1. part. act.

Διαπεράσιμος, pervius.

Διαπεράω, ῶ, f. άσω, transjicio, transmitto. Διαπερᾶν πόλιν, *Aristoph. Av.* 1265. Ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, διεπέρασε, *Matt.* 9, 1. Βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρὴ ἄλλον δι' ἄλλου διαπερᾶν Μολοσσίαν, alium ex alio succedere regentem Molossiam, *Eurip. Andr.* 1248.

Διαπέρθω, f. πέρσω, devasto, everto, depopulor, expugno. Τὰς διαπέρσαι, ὅταν τοὶ ἀπέχθωνται περὶ κῆρι, *Il.* 4, 53.

Διαπεριπατέω, deambulo.

Διαπερονάω, ῶ, fibula trajicio, necto.

Διαπέρσομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. verbi διαπέρθω.

Διαπερῶσιν, 3. pl. præs. conj. act. *contr.* pro διαπεράωσι, a διαπεράω.

Διαπεσεῖσθαι, f. 2. inf. med. v. διαπίπτω.

Διαπετάζω, f. άσω, aperio, pando. Ἥξω ταχέως, ὅσον διαπετάσασα ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον, *Aristoph. Lys.* 732.

Διαπετάννυμι, f. τάσω, idem.

Διαπέτομαι, f. πτήσομαι, pervolo. Σιωπῇ διαπέτει διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας, volas, *Aristoph. Av.* 1217.

Διαπεττεύω, calculum aliter pono; *item* ut med. calculis ludo, et ludum finio.

Διαπεύθομαι, inquiro, *Æsch.*

Διάπεψις, ἡ, concoctio. A διαπέπτω.

Διάπηγα, ων, τὰ, intercolumnia, columnæ parvæ inter majores dispositæ. A

Διαπήγνυμι, f. ξω, compingo, concinno, compono. Ex διὰ et πήγνυμι, *compingo.*

Διαπηδάω, ῶ, f. ήσω, transilio, saltu supero. Διαπηδᾶν τάφρους, *Xen.*

Διαπήδησις, εως, ἡ, transitus qui saltu fit.

Διαπηδύω, f. ύσω, scaturio; (2) *Hes.* διαπηδύει, διαπηδᾷ, transilit; (διαπιδύω, *Voss.*)

Διαπηνικίζω, f. ίσω, decipio, fallo.

Διαπήρωμα, ατος, τὸ, quod mutilatum est. Ex πηρόω, *mutilo.*

Διαπιαίνω, f. ανῶ, pinguefacio, pinguedine distendo.

Διαπιέζω, comprimo.

Διαπιθηκίζω, f. ίσω, ludo more simiæ. A πίθηξ, *simia.*

Διαπιδύω, idem quod διαπηδύω.

Διάπικρος, ον, amarus.

Διαπίμπρημι, f. πρήσω, peruro, percalefacio.

Διαπίνω, propino, ad bibendum provoco; (2) bibo strenue.

Διαπιπράσκω, f. πράσω, divendo.

Διαπίπτω, f. πεσοῦμαι, intercido, interlabor, elabor, quasi e manibus, *unde* (2) excido, de verbis, &c. emano in vulgus; (3) vanesco, intereo, diffluo; (4) pecco, labor, dictis factisve aberro a vero et justo. Ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, *Xen.* Λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ στρατεύματα, *Plut.*

Διαπιστεύω, f. εύσω, fidei alicujus committo; (2) διαπιστεύεται, committitur fidei meæ; (3) creditur mihi, fides habetur mihi.

Διαπιστέω, ῶ, f. ήσω, prorsus diffido, fidem non habeo. Νομίζω μᾶλλον ἡμᾶς τούτοις διαπιστήσειν, *Dem.*

Διάπλασις, εως, ἡ, formatio, conformatio; (2) species. A

Διαπλάσσω, vel διαπλάττω, f. πλάσω, fingo, formo; (2) *apud Medicos*, in locum restituo membrum. Τελεώτατον ἔργον διαπλάσασθαι, *Philo.* Hinc

Διάπλασμα, τὸ, formatio, conformatio.

Διαπλασμὸς, ὁ, idem.

Διαπλαστικὸς, ή, όν, effingendi vi præditus.

Διαπλατύνω, dilato. Ex διὰ et πλατύνω.

Διαπλέκω, f. ξω, intertexo; (2) pertexo, contexo; (3) implico; (4) diduco; (5) perrumpo, v. gr. exercitum; (6) traducere sc. vitam. Πάρθοι διαπλέξαι μὴν οὐ δυνάμενοι τὸν στρατὸν, perrumpere, *Plut.* Διαπλέκειν τὸν βίον, *Plat.*

Διαπεπλεγμένα, diducta, divaricata. A præc.

Διαπλέξαισα, *quæ contexuit*, a. 1. part. act. f. g. *Æol.* pro διαπλέξασα.

Διάπλεος, ου, ὁ καὶ ἡ, plenus.

Διαπλεύσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. A

Διαπλέω, f. εύσω, navigando transeo, trajicio. Τό τε πέλαγος τὸ κατὰ τὴν Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν διαπλεύσαντες, *Act.* 27, 5. Διαπλεῖν τὸν βίον εὖ, *Herodot.*

Διαπλήθω, f. ήσω, expleo, compleo.

Διαπληκτίζομαι, f. ίσομαι, usque ad plagas pervenio in altercatione; (2) dimico, pugno.

Διαπληκτισμὸς, οῦ, ὁ, altercatio qua venitur ad manus. A præc.

Διαπλήσσω, f. ξω, ictu perfringo, ictu diffringo, diffindo; (2) dissipo; (3) διαπλήσσεσθαι, divaricari, (nisi hoc sit potius διαπλίσσεσθαι, *Ern.*) Τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ, *Il.* 23, 120.

Διαπλοκὴ, ῆς, ἡ, simultas; (2) permistio, confusio. A διαπλέκω.

Διάπλοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, implicitus. Ab eod.

Διάπλοος, *contr.* διάπλους, ου, ὁ, trajectus, trajectio, transmissio. A διαπλέω. Unde

Διαπλώω, *Poet.* navigationem conficio; (2) emetior, transigo.

Διάπνευμα, τὸ, vapor, exhalatio.

Διάπνευσις, ἡ, halitus, exhalatio.

Διαπνευστικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, dissipandi vim habens, *Aret.* A

Διαπνέω, f. εύσω, perflo, perspiro; (2) diffluo; (3) respiro; (4) flatum ventris emitto. Διαπνεύσαντες τῆς τιμωρίας ἐπ' ὀλίγον, *Philo.* Hinc

Διαπνοὴ, ῆς, ἡ, perflatus.

Διαποδίζω, fut. ίσω, pedibus dimetior; (2) examino. Hinc

Διαποδισμὸς, οῦ, ὁ, genus saltationis.

Διαποιέω, conficio, transigo.

Διαποίκιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, variegatus, diversicolor.

Διαποικίλλω, vario, variego.

Διαπολεμέω, ῶ, bello decerto, debello. Ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα, *Plat.* Ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀσίας διαπεπολεμῆσθαι ἐννόμως, *Arrian. Hist. Alex.* 2, 12. Ἔστ' ἂν διαπολεμηθῇ αὐτῷ πρὸς τοὺς ἄλλους Ἰνδοὺς, *Id. ibid.* 6, 14. Hinc

Διαπολέμησις, εως, ἡ, decertatio; (2) belli confectio.

Διαπολιορκέω, ῶ, f. ήσω, constanter obsideo.

Διαπολιτεία, ας, ἡ, concertatio de rebus ad reipub. administrationem pertinentibus. A

Διαπολιτεύομαι, f. εύσομαι, concerto de rebus ad administrationem reip. pertinentibus; (2) in reipublicæ administratione versor.

Διαπολίτης, ου, ὁ, qui alteri in republica contrarius est, qui diversarum partium est. Ὅσοι δὲ τοῦ Βάρκα διαπολῖται, *Appian. de Reb. Hispan.* 430.

Διαπόλλυμι, f. ολέσω, p. ολώλεκα, perdo, interimo.

Διαπομπὴ, ῆς, ἡ, transmissio, dimissio.

Διαπόμπησις, ἡ, idem; (2) depulsio, amolitio.

Διαπόμπιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, transmissus; (2) trajectui idoneus. A διαπέμπω.

Διαπονέω, ῶ, f. ήσω, elaboro, expolio; (2) operam do; (3) exerceo; (4) factito; (5) excolo; (6) *in pass.* laboribus exerceor; (7) laboro. Διαπεπονημένος, studiosus alicujus artis eamque exercens, fabrifactus. Διαπονεῖσθαι ἐν ὅπλοις, *Plut.* Διαπονούμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν, *Act.* 4, 2. A διάπονος.

Διαπόνημα, ατος, τὸ, labor et exercitatio.

Διαπόνησις, εως, ἡ, idem.

Διαπονηρεύομαι, callide, improbe facio.

Διάπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, laborum patiens.

Διαπόντιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui per mare fertur; (2) maritimus, ut πόλεμος; (3) transmarinus.

Διαπόνως, *adv.* laboriose, magno cum labore.

Διαπορεία, ας, ἡ, iter per aliquem locum; (2) intercessio. A

Διαπορεύομαι, f. εύσομαι, eo per locum aliquem; (2) eo, proficiscor; (3) enarro, ut διέρχομαι. Διεπορεύετο κατὰ πόλεις καὶ κώμας διδάσκων, *Luc.* 13, 22. Διεπορεύοντο τὰς πόλεις, *Act.* 16, 4.

Διαπόρευσις, εως, ἡ, idem quod διαπορεία.

Διαπορέω, ῶ, f. ήσω, hæsito, dubito, ambigo; (2) dubitationem adfero, addubitans quæro; (3) disquiro de re aliqua; (4) egeo, indigeo. Ἐν ἑαυτῷ διηπόρει ὁ Πέτρος, *Act.* 10, 17. Ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τούτου, *Luc.* 24, 4.

Διαπόρημα, τὸ, angor, æstuatio, corporis inquieta jactatio. A præc. Unde

Διαπόρησις, εως, ἡ, dubitatio, addubitatio.

Διαπορητικὸς, ή, όν, dubitativus, dubii plenus.

Διαπορητικῶς, *adv.* dubitanter.

Διαπορθέω, ῶ, f. ήσω, devasto, depopulor. Τὴν χώραν καλῶς κατεσκευασμένην διεπόρθησαν, *Thucyd.*

Διαπορθμευτικῶς, *adv.* transportando, transmittendo.

Διαπορθμεύω, f. εύσω, transfreto; (2) transporto; (3) interpretor. Τὴν στρατιὴν ἐκ Χερσονήσου διεπόρθμευσε ἐς Ἄβυδον, *Herodot.*

Διαπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex quo aliquid purpurei coloris perlucet; purpureus, purpura interstinctus.

Διαποστέλλω, f. ελῶ, amando in diversas partes; (2) dimitto seu emitto nuncium.

Διαποστολὴ, ῆς, ἡ, missio internuncii. A præc.

Διαποσώζομαι, servor. Ἐς τὰ βάθεα διαπεσώθησαν, *Arr. Ind.* 37, 5.

Διαπραγματεύομαι, negotior, idem quod πραγματεύομαι. Ἵνα γνῷ τίς τί διεπραγματεύσατο, *Luc.* 19, 15.

Διαπραθέειν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro διαπραθεῖν, a verbo διαπέρθω, *devasto.*

Διαπράθομεν, 1. plur. a. 2. ind. act. *Ion.* pro διεπράθομεν.

Διαπραξάμενος, a. 1. part. med. v. διαπράττω.

Διάπραξις, εως, ἡ, confectio negotii; (2) negotium ipsum. A διαπράσσω.

Διάπρασις, εως, ἡ, venditio, divenditio. A διαπιπράσκω.

Διαπράσσω, vel διαπράττω, f. ξω, conficio, efficio; (2) obtineo, impetro; (3) transigo cum aliquo; (4) *in med.* dicitur et de iis qui pecunia aliquid conficiunt in malam partem. Διαπράσσειν μοὶ ἐφ' ἃ ἥκοιμι, *Dem.* Διαπράττεσθαι τὴν κατάστασιν παρά τινος, *Luc.*

Διαπρέπεια, ας, ἡ, magnificentia, excellentia.

Διαπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, eximius, illustris.

Διαπρέπω, decorus sum et excello inter alios. Διαπρέπεις μορφώματι, *Plat.*

Διαπρεπῶς, *adv.* decore, eximie, magnifice.

Διαπρεσβεία, ας, ἡ, legatorum intercessio.

Διαπρέσβευσις, εως, ἡ, legatorum missio. Καὶ ἐν ταῖσδε ταῖς διαπρεσβεύσεσιν ἐπιθέσθαι τοῖς ὀκτακοσίοις, *Appian. de Reb. Gallicis.*

Διαπρεσβεύω, f. εύσω, legatos dimitto, et διαπρεσβεύομαι, legatus mittor, legatione fungor.

Διαπρήθω, f. ήσω, penitus inflammo, peruro.

Διαπρήξασθαι, *perfecisse*, a. 1. inf. med. *Ion.* pro διαπράξασθαι, a verbo διαπράττω.

Διαπρήσουσα, f. 1. part. act. f. g. et

Διαπρήσουσι, 3. plur. f. 1. ind. act. a διαπρήσσω, *Poeticum*, a fut. v. διαπεράω, f. ήσω.

Διαπρήσσω, *Ion.* pro διαπράσσω, *apud Herodotum.*

Διαπρήσσω, pertranseo; (2) percurro. Μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, *Il.* 2, 785.

Διαπρηστεύω, indicium defero. Διεπρήστευσε . . . . πρὸς τοὺς Σκύθας, indicium detulit Scythis, indicavit, *Herodot.* 4, 79. (sed locus valde suspectus.)

Διαπρίω, f. ίσω, serra disseco. Οἱ δὲ ἀκούσαντες διεπρίοντο, *Act.* 5, 33.

Διαπριωτὸς, ὸν, dissectus, *Ern.*

Διαπρὸ, *adv.* per totum, penitus, extra. Διαπρὸ δωμάτων, extra domum, *Eurip. Or.* 1495.

Διαπροστατεύω, præsum rei, auctor sum, moderor, *Ern.*

Διαπρύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, et διαπρύσιος, ία, ιον, penetrabilis; (2) penetrans; (3) clarus, qui audiri perspicue potest. A διαπορεύω. Hinc

Διαπρυσίως, *adv.* clare, clara voce.

Διαπταίω, f. αίσω, offendo, titubo. Ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίσεα, *Luc.*

Διαπτᾶσθαι, aor. med. inf. verbi δίιπταμαι, transvolare, volare per, *Eurip. Med.* 1.

Διαπτερνιστὴς, ὁ, calcitro.

Διαπτερόω, f. ώσω, alas explico seu expando; (2) pennis instruo. Διαπτερῶσαι βρόγχον, *Hippocr.*

Διαπτερύσσω, idem. Κόρακες ἐπιφανέντες καὶ διαπτερυξάμενοι τὰ πέριξ ἐπλήρωσαν τὰ δένδρα, corvi apparentes, expansis alis, arbores, quæ circa erant, replevere, *Plut. de Fluv.*

Διαπτέρωσις, ἡ, expansio alarum; (2) purgatio aurium, quæ fere fit penna, *ap. Hipp.*

Διαπτίσσω, f. ίσω, tundo, comminuo.

Διαπτοέω, ῶ, f. ήσω, perterrefacio, *Poet.* διαπτοιέω; (2) amore incendo, *pass.* vehementi amore vel formidine capior, dementor.

Διαπτόησις, et Διαπτοίησις, εως, ἡ, pavor, formido; (2) vehemens libido, amor, &c.

Διαπτυίζω, ventilo, λικμάω. A πτύον.

Διάπτυξις, εως, ἡ, explicatio, solutio. A

Διαπτύσσω, f. ξω, explico quod complicatum est; (2) expando, aperio.

Διάπτυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, despuendus, fœdus.

Διαπτυχὴ, ἡ, volumen, *Eur.*

Διαπτύω, f. ύσω, despuo; (2) contemno, fastidio. Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους, *Dem.*

Διάπτωμα, ατος, τὸ, lapsus, ruina; (2) opinionis vel spei frustratio; (3) peccatum.

Διάπτωσις, εως, ἡ, idem. A διαπίπτω.

Διαπυέω, pus colligo, purulentus fio.

Διαπύημα, ατος, τὸ, collectio puris universi, concocto tumore aliquo, qui præter naturam est. A præc.

Διαπύησις, εως, ἡ, suppuratio. Ab eod.

Διαπυητικὸς, ἡ, ὸν, ad pus ciendum et concoquendum aptus. Ab eod.

Διαπύθω, f. ύσω, penitus putrefacio.

Διαπυΐσκω, f. πυήσω, pus moveo, ad suppurationem perduco. Ex διὰ et πυέω.

Διαπυκτεύω, f. εύσω, pugnis, cæstibus decerto; (2) contendo. Τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, *Luc.*

Διαπύλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui per portam effertur. Ex πύλη.

Διαπυνθάνομαι, fut. πεύσομαι, intelligo, cognosco; (2) sciscitor, percontor.

Διάπυος, ου, ὁ καὶ ἡ, suppuratus. Ex πύον.

Διαπυρίζω, f. ίσω, excandefacio; (2) accendo, inflammo; (3) ad iram commoveo. A

Διάπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, igne excandefactus; (2) fervidus, ardens, vehemens, acer. Hinc τὸ διάπυρον, ardor, fervor. Ex πῦρ.

Διαπυρόω, ῶ, f. ώσω, idem quod διαπυρίζω.

Διαπυρσεύω, f. εύσω, facem accensam præfero; (2) facibus sublatis significo a longinquo.

Διαπύρως, acriter, vehementer.

Διάπυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, auditus, intellectus, notus. A διαπυνθάνομαι.

Διαπυτίζω, idem quod πυτίζω.

Διαπύω, ad suppurationem perduco. Διάπυον ἧπαρ, *Hippocr.*

Διαπωλέω, ῶ, f. ήσω, divendo.

Διαραίνω, vel διαῤῥαίνω, f. ανῶ, respergo, irrigo.

Διαραίρηται, 3. sing. perf. ind. pass. per reduplicationem *Att.* vel *Ion.* pro διῄρηται, a verbo διαιρέω, *Herodot.* 1, 192.

Διαράσσω, vel διαράττω, f. άξω, pertundo, perfringo. Διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε, *Hesiod. Scut.* 364.

Διάργεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, *Suid.* partim albus, partim niger. Ab ἀργὸς, *albus.*

Διάρδω, f. άρσω, irrigo; (2) adaquo.

Διαρέω, (inus.) enuncio, *Eur.*

Διαρθρόω, ῶ, f. ώσω, articulis suis distinguo; (2) jungo, annecto; (3) effingo, conformo, exprimo; (4) membratim et artuatim compono, absolvo; (5) explico, explano. Hinc

Διάρθρωσις, εως, ἡ, artuum commissura; (2) artuum agilitas.

Διαρθρωτικὸς, ἡ, ὸν, articulandi et membra committendi vim habens. Ab eod.

Διαριθμέω, ῶ, f. ήσω, dinumero, distincte numero, numerando discerno. Ὅταν διαριθμῶν ἀργυρίδιον τύχῃ, *Arist. Av.* 1628. Hinc

Διαρίθμησις, εως, ἡ, dinumeratio, supputatio.

Διαρικνόομαι, vide ῥικνόομαι, *Crat.*

Διαριστεύομαι, certo cum aliquo.

Διάρκεια, ας, ἡ, perpetuitas, continuatio, sufficientia. A διαρκής.

Διαρκέω, ῶ, f. έσω, sufficienter vires habeo, par sum; (2) duro, perduro, permaneo; (3) suggero, subministro, suppedito, adjuvo. Διαρκεῖν πρὸς τῷ πίνειν τὸ μέγεθος, *Luc.* τοῖς γεωργοῦσι, *Plut.* Hinc

Διαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sufficiens, abunde instructus; (2) durans, perdurans.

Διαρκῇς, *par sis*, 2. sing. præs. conjunct. act. *contr.* pro διαρκέῃς, a διαρκέω.

Διαρκῶς, *adv.* sufficienter; (2) perseveranter.

Δίαρμα, ατος, τὸ, elatio, sublatio brachii vel gladii ad ictum tanto fortius adigendum; (2) trajectus. A διαίρω, *tollo.*

Διαρμόζω, f. όσω, disjungo, disgrego. Ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀπόπρος δεσποίνας, alium alio avellens procul a domina, *Eurip. Or.* 1452.

Διαρμόττω, f. όσω, idem.

Διαρπαγὴ, ῆς, ἡ, direptio. A

Διαρπάζω, f. άσω, vel άξω, diripio. Τὰ σκεύη αὐτοῦ διαρπάσαι, *Matt.* 12, 29. Ἐξέλεσθε διηρπασμένον ἐκ χειρὸς ἀδικοῦντος, *Jer.* 21, 22.

Διαῤῥαγείης, 2. sing. a. 2. opt. pass. v. διαῤῥήγνυμι.

Διαῤῥαίνω, vide διαραίνω.

Διαῤῥαίσει, 3. sing. f. 1. ind. act. v. διαῤῥαίω.

Διαῤῥαίω, vasto, perdo, corrumpo, destruo. Νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν, ἠὲ σαώσει, *Il.* 9, 78.

Διαῤῥαντίζω, f. ίσω, adspergo, conspergo.

Διαῤῥέπω, divergo, in utramque partem moveo.

Διαῤῥέω, f. εύσω, per mediam regionem fluo, perfluo; (2) diffluo, dilabor. Πᾶσαν (χώραν) διαῤῥέων, *Isocr.* διαῤῥεῖν τρυφῇ.

Διαῤῥήγνυμι, f. ήξω, diffringo, perrumpo. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, *Matt.* 26, 65. Διεῤῥήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, *Luc.* 5, 6.

Διαῤῥηγνύω, idem. Ex διὰ et ῥηγνύω.

Διαῤῥήδην, *adv.* palam, clare, disertis verbis. Ex ῥέω, *dico.*

Διαῤῥήξας, a. 1. part. act. v. διαῤῥήγνυμι. Hinc

Διάῤῥηξις, ἡ, fissio, diruptio, divortium fluminis.

Διαῤῥήσσω, f. ξω, diffringo.

Διάῤῥιμμα, ατος, τὸ, disjectio, disjectus:

Διαῤῥιπίζω, f. ίσω, diventilo, diflo; (2) ventilando vel flando dispergo, disjicio.

Διαῤῥίπτω, f. ψω, disjicio, in diversas partes jacio. Πανταχῇ διάῤῥιψον ὄμμα, *Arist. Thesm.* 672. Τί δ' ἄν, εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν γράφων διαῤῥίπτοιμι, *Ibid.* 781. Hinc

Διάῤῥιψις, ἡ, dispersio, dissipatio.

Διάῤῥοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex rosis compositus. Ex ῥόδον, *rosa.*

Διαῤῥοὴ, ῆς, ἡ, meatus, canalis. Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοάς, *Eurip. Hec.* 567. A διαῤῥέω.

Διαῤῥοθέω, rumores sero; (2) *cum dativo personæ et accusativo rei* tumultuose alicui aliquid injicio. (2) πολίταις διαῤῥοθοῦσ' ἄψυχον κάκην, civibus excitastis exanimem ignaviam, *Æsch. Sept. adv. Th.* 194.

Διάῤῥοια, ας, ἡ, fluxus, fluentum, meatus; (2) profluvium ventris.

Διαῤῥοιζέω, f. ήσω, cum impetu vel stridore fluo, trajicio. Ἐς δὲ πνεύμονας στέρνων διεῤῥοίζησεν, cum stridore trajecta est sagitta, *Soph. Trach.* 577.

Διαῤῥοίζομαι, f. ίσομαι, alvi profluvio laboro. A διάῤῥοια.

Διαῤῥυδάω, diffluo, *Æsch.*

Διαῤῥυέω, diffluo, unde in usu διεῤῥυηκὼς, διαῤῥυεὶς, διαῤῥυῆναι. Διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μαλακίας, *Plut.*

Διαῤῥύπτω, f. ψω, sordes eluo, purgo, abstergo.

Διάῤῥυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, irriguus. A διαῤῥέω.

Διαῤῥωγὴ, *Ion.* διαῤῥηωγὴ, ἡ, fissura, rima, hiatus. A διαῤῥήγνυμι. Unde

Διαῤῥὼξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, disruptus, fissus.

Δίαρσις, εως, ἡ, elatio in altum. A διαίρω.

Διαρτάζω, idem quod διαρτάω, *Æsch.*

Διαρταμέω, ῶ, f. ήσω, concido in frusta; (2) trucido. Ζωὸν δὲ διαρταμέοντες ἔδουσι, *Oppian. Hal.* 2, 622.

Διαρτάω, ῶ, f. ήσω, in altum tollo; (2) diduco, dirimo, intervallo aliquo intercipio; (3) distineo; (4) decipio, fallo.

Διαρτίζω, f. ίσω, compingo, fingo, formo.

Διαρυθμίζω, f. ίσω, coapto.

Διαρυμβονάω, dissipo, disjicio.

Διαρύω, vel διαῤῥύω, f. ύσω, traduco trahendo. Διαρύσαι τὰς νέας τὸν ἰσθμὸν, *Herodot.*

Διάρχω,

Διάρχω, impero usque ad certum finem.

Διασαίνω, adulor, de cane caudam movente.

Διασαλακωνίζω, f. *ίσω*, idem quod *simplex*.

Διασαλεύω, f. *εύσω*, vehementer concutio, quatio, labefacto.

Διασαλπίζω, f. *ίσω*, pervulgo, divulgo.

Διασαρδωνίζω, idem quod *simplex*.

Διασαυλόομαι, *ῦμαι*, *inus*. unde *διασαυλύμενος*, *ένη*, *ενον*, delicians, luxui deditus.

Διασαφέω, *ῶ*, f. *ήσω*, manifestum reddo; (2) explico, doceo. *Διεσάφησαν τῷ κυρίῳ αὐτῶν πάντα τὰ γενόμενα*, *Matt.* 18, 31.

Διασαφηνίζω, f. *ίσω*, accurate et dilucide explico.

Διασάφησις, *εως*, *ἡ*, declaratio, explicatio. A *διασαφέω*.

Διασαφητικὸς, *ἡ*, *ὸν*, declarativus. Ab eod.

Διασαφητέον, explanandum, declarandum, *Theophr.*

Διασεισμὸς, *ῦ*, *ὁ*, concussio magistratus, quæ fit muneribus; corruptio magistratus donatione munerum, vel etiam metu injiciendo minis. A *διασείω*.

Διάσειστος, *ου*, *ὁ ϗ ἡ*, concussus. Ab eod.

Διασείω, vehementer concutio; (2) terreo auctoritate, minis; (3) commoveo dicendo; (4) muneribus corrumpo. *Μηδένα διασείσητε*, *Luc.* 3, 14. *Ὅλον σὲ διασείων ταῖς ἐλπίσι*, *Luc.*

Διασήθω, cribro, incerno; (2) abrado, expungo, deleo.

Διασηκόω, *ῶ*, f. *ώσω*, pondus rei manu æstimo, manu sublatum pondero.

Διασημαίνω, f. *ανῶ*, signum do; (2) manu designo; (3) nota insignio, signo noto. *Διεσήμηνεν αἴτησιν ἡσυχίας ϗ σιωπῆς*, *Plut.* *Διασημαίνει τοῦ ἐῤῥωγότος μέρεος*, *Aret.*

Διάσημος, *ου*, *ὁ ϗ ἡ*, insignis, illustris. A *σῆμα*.

Διασήπω, f. *ψω*, putrefacio, putredine ac tabe consumo. *Διασαπὲν ἔντερον*, *Aret.*

Διάσια, *ων*, *τὰ*, Jovialia, festum in honorem Jovis Milichii Athenis. A *gen.* *Διός*.

Διασιγάομαι, sileo, reticeo.

Διασιγάσομαι, *reticebo*, 1. sing. f. 1. indic. med. *Dor.* pro *διασιγήσομαι*, a verbo *διασιγάω*.

Διασιλλαίνω, irrideo, subsannio.

Διασιλλόω, *ῶ*, f. *ώσω*, idem.

Διασιωπάω, *ῶ*, f. *ήσω*, silentium teneo, conticesco.

Διασκαίρω, transnato; (2) persulto. (2) *ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο*, *Apoll. Rhod.* 1, 574.

Διασκαλιδεύω, f. *εύσω*, sarculo terram verso; (2) discutio, sollicito. A *σκαλὶς*, *sarculum*.

Διασκανδικίζω, *Aristoph.* Euripidis more me gero. A *σκάνδιξ*, *olus vile*, quod vendere solebat Euripidis mater.

Διασκάπτω, f. *ψω*, perfodio, fodiendo everto.

Διασκαριφῆσαι, aves dicuntur unguibus terram scalpentes; *διασκαριφήσασθαι*, dissolvere.

Διασκιδάζω, f. *άσω*, dissipo, disjicio, dispergo; (2) divulgo, dissemino.

Διασκιδάω, *ῶ*, f. *άσω*, et *διασκιδάννυμι*, idem *in pass.* est etiam, pereo *ap. Plut.* *Πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ*, *Aristoph. Vesp.* 229.

Διασκεδῶ, fut. *Att.* verbi *διασκεδάω*, pro *διασκεδάσω*, *Soph. Œd. Col.* 1341. *Διασκεδῶσι* pro *διασκεδάσουσι*, *Id. Ibid.* 620.

Διασκεδῶν, part. fut. pro *διασκεδάσων*. *Τὴν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν*, *Soph. Antig.* 287.

Διασκεδῶσι, 3. plur. fut. *Att.* verbi *διασκεδάω*, pro *διασκεδάσουσι*, *Soph. Œd. Col.* 620.

Διασκεπάζω, tego, obscuro.

Διασκέπτομαι, f. *ψομαι*, dispicio, considero; (2) contemplor, inspecto; (3) consulto, delibero. *Ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς*, *Aristoph. Thesm.* 694.

Διασκευάζω, fut. *άσω*, adorno, compono, instruo; (2) emendo, corrigo; (3) *in med.* distrahere, v. gr. rem familiarem; (4) opus, fabulam iterum recensere, perpolire. *Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε*, *Luc.*

Διασκευὴ, *ῆς*, *ἡ*, ornamentum; (2) apparatus; (3) ordo militaris; (4) iterata recensio, emendatio operis.

Διασκευωρέω, *ῶ*, f. *ήσω*, captiose machinor, insidiose fabrico, dolose tracto; (2) conservo, tueor.

Διάσκεψις, *εως*, *ἡ*, consideratio, deliberatio. A *διασκέπτομαι*.

Διασκέω, *ῶ*, f. *ήσω*, exorno.

Διασκηνάω, *ῶ*, vel *διασκηνέω*, *ῶ*, f. *ήσω*, diversandi caussa tentoria pono; (2) dispertior tentoria; (3) castra metior; (4) tentoria dissolvo, vasa colligo. *Διασκηνούντων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον*, *Xenoph. Cyrip.* 3, 145.

Διασκηνίπτω, dissipo, dispergo. *Πάντα διεσκήνιψε*, *Nic. Ther.* 193.

Διασκηρίπτω, suffulcio.

Διασκιδνᾶσιν, 3. pl. præs. ind. act. verbi

Διασκίδνημι, dissipo, dispergo. *Διασκιδνᾶσί τε νῆας*, *Hesiod. Theog.* 875.

Διασκιρτάω, *ῶ*, f. *ήσω*, exsulto, exsilio, persulto.

Διασκοπέω, *ῶ*, f. *ήσω*, contemplor, speculor; (2) contemplor animo, considero rem; (3) exploro hominem, specto, experior. *Διασκοπεῖν σιώπη*, *Aristoph. Thesm.* 667. *Διασκοπῶν ἥδομαι τὰς λημνίας ἀμπέλους*, *Id. Pace*, 1170.

Διασκοπιάομαι, *ῶμαι*, speculor, e specula observo.

Διασκορπίζω, f. *ίσω*, dissipo, dispergo. *Διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν*, *Luc.* 1, 51. *Διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης*, *Matt.* 26, 31. Hinc

Διασκορπισμὸς, *ῦ*, *ὁ*, dispersio, dissipatio.

Διασκώπτω, f. *ώψω*, scommata et dicteria jacio. *Ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτοντο*, *Xen.*

Δίασμα, *ατος*, *τὸ*, initium telæ texendæ, stamina; (2) licium, *LXX.* A *διάζομαι*.

Διασμᾶν, præs. inf. pro *διασμάειν*. A

Διασμάω, *ῶ*, extergo, detergo.

Διασμέω, *ῶ*, idem.

Διασμήχω, f. *ξω*, extergendo perpurgo.

Διασμιλεύω, f. *εύσω*, scapello perpurgo; (2) accurate expolio.

Διασμύχω, f. *ξω*, lento et latente igne exuro, et cætera quæ ab *ἀποσμύχω*. Th. *σμύχω*.

Διασοβέω, *ῶ*, fut. *ήσω*, dispello, discutio, disturbo.

Διασοφίζομαι, f. *ίσομαι*, astu utor, sophistice ago. *Διασοφίζεται, λέγων, Μενετ' οἱ θεοὶ, ϗ μὴ 'ποδιδῶ*, *Aristoph. Av.* 1625.

Διασπαθάω, *ῶ*, f. *ήσω*, tramam denso; *τῇ σπάθῃ*, instrumento textorio; (2) prodige licia telæ addo; (3) profuse insumo. *Διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν*, *Plut.*

Διασπαρακτὸς, *ἡ*, *ὸν*, dilaniatus, dilaceratus. A

Διασπαράσσω, vel *διασπαράττω*, f. *ξω*, dilacero, dilanio.

Διασπάσιμος, *ου*, *ὁ ϗ ἡ*, qui divelli potest.

Διάσπασις, *εως*, *ἡ*, idem quod

Διάσπασμα, *ατος*, *τὸ*, distractio, diruptio.

Διασπασμὸς, *ῦ*, *ὁ*, idem.

Διασπάω, *ῶ*, convello, divello, dirimo, destruo. *Εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχος μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν*, *Act.* 23, 10. *Διασπασθεὶς τὸν βίον ἐτελεύτησε*, *Isocr.*

Διασπείρω, fut. *ερῶ*, dispergo, dissemino, dissipo. *Πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον*, *Soph. El.* 750. *Πάντες τε διεσπάρησαν κατὰ τὰς χώρας*, *Act.* 8, 1.

Διασπεύδω, f. *σω*, excito ad properandum, festinare jubeo, *in med.* festino.

Διασποδέω, idem quod *simplex*.

Διασπορὰ, *ᾶς*, *ἡ*, disseminatio, dispersio; (2) in sacris literis Israelitæ vel Judæi extorres, et diversis locis domicilium habentes.

Διασπορεὺς, *έως*, *ὁ*, dispersor. A *διασπείρω*.

Διασπουδάζω, f. *άσω*, ambitiose ago aliquid vel expeto; unde et de ambitu dicitur, *διασπουδάσαντες* per ambitum sc. creati sunt. *Dicitur et in med.*

Διάσσω, percurro, penetro. *Ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα διάσσει*, *Soph. Œd. Tyr.* 208. *Ὁ δ' αὖ διῇξε πλευρῶν*, *Id. Trach.* 1082.

Διαςαδὸν, *adv.* eminus, interjecto spatio, intercedente utrimque intervallo, dissitis stationibus. A *διΐςημι*.

Διαςαθμάομαι, *ῶμαι*, f. *ήσομαι*, libro pondus exigo; (2) metor, dispono. (2) *αἰνῶ δ', ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου καὶ θηριώδους, θεῶν διεςαθμήσατο*, *Eurip. Suppl.* 201. Ex *διὰ* et *ςαθμάω*, *pondero*.

Διαςαλήσονται, 3. pl. f. 2. ind. pass. verbi *διαςέλλω*.

Διάςαλσις, *εως*, *ἡ*, fœdus, pactum; (2) distinctio. A *διαςέλλω*. Unde

Διαςαλτικὸς, *ἡ*, *ὸν*, ad distinguendum aptus, distinguendi causa factus.

Διαςαλτικῶς, ad distinguendum accommodate, distinguendi causa.

Διαςασιάζω, f. *άσω*, discordiam vel seditionem inter aliquos excito, dissidiis segrego, *Ὁ δὲ Μάνλιος διεςασίαζε τὴν πόλιν*, *Plut.*

Διάςασις, *εως*, *ἡ*, intervallum; (2) diremptio, distractio in duas partes; (3) dissidium, animorum disjunctio; (4) mutatio in iis quæ degenerant; (5) apta et concinna rerum dispositio; (6) drachma data arbitris ab actore. A *διΐςημι*.

Διαςατέω, *ῶ*, disto; (2) dissidiis implico.

Διαςατικὸς, *ἡ*, *ὸν*, dirimendi vim habens. A

Διαςατὸς, *ἡ*, *ὸν*, distans, diremptus.

Διαςαυρόω, vallo intersepio, munio.

Διάςειλον, 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi *διαςέλλω*.

Διαςείχω, permeo, pervado; (2) discedo. *Διαςείχων πόλιν*, *Eur.*

Διαςέλλω, fut. *ελῶ*, diduco; (2) divido, separo, distermino; unde *διαςεῖλαι*, *pro* dissentire, *ap. Polyb.* (3) dispono, distinguo; *unde et pro* interpungo; (4) mando, edico; præcipio; (5) interdico; (6) *in med.* definio, ambiguitatem distinguendo tollo. *Διέςειλας αὐτοὺς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων λαῶν*, 1 *Reg.* 8, 53. *Διεςείλατο αὐτοῖς, ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν*, *Marc.* 7, 36.

Διάςενος, *ου*, *ὁ ϗ ἡ*, angustus.

Διάςερος, *ου*, *ὁ ϗ ἡ*, stellis distinctus, stellatus. Ab *ἀςήρ*.

Διάςημα, *ατος*, *τὸ*, intervallum. A *διΐςημι*.

Διαςηματίζω, f. *ίσω*, paulisper subsisto et cesso, intervallum facio. A præc.

Διαςηματικὸς, *ἡ*, *ὸν*, intervallis distinctus.

Διαςηρίζω, stabilio, firmo.

Διαςῆσαι, a. 1. inf. act. verbi *διΐςημι*.

Διαςήτην, 3. dual. a. 2. ind. act. *Ion.* pro *διεςήτην*.

Διαςίζω, f. *ξω*, distinguo punctis et notis; (2) in punctum desino.

Διαςίλβω, mico, pelluceo, intermico. *Αἴτε θρίνακες διαςίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον*, *Aristoph. Pace*, 565.

Διάςιξις, *εως*, *ἡ*, interpunctio. Item figura, quando dictio a dictione distinguitur, aut quando syllaba contra naturam extenditur. A *διαςίζω*.

Διαςοιβάζω, f. *άσω*, constipo.

Διαςοιχίζω, fut. *ίσω*, ordine colloco et dispono. *Διεςοιχίζετο ἀρχὴν*, imperium ordinavit, *Æschyl. Prometh.* 230.

Διαςολεὺς, *έως*, *ὁ*, instrumentum chirurgicum quo os ægrotantis aut alia compressa diducuntur. A *διαςέλλω*.

Διαςολὴ, *ῆς*, *ἡ*, distinctio; *unde et* interpunctio; (2) divisio, discretio, distractio; (3) examen rei, disquisitio, disceptatio; (4) pacificatio, reconciliatio animorum; (5) eminentia. Ab eod.

Διαςομόω, *ῶ*, f. *ώσω*, diduco ore patefacto. A *ςόμα*, *os*. Hinc

Διαςόμωσις, *εως*, *ἡ*, diductio et apertio oris.

Διαςομωτρὶς, *μήλη*, specillum quo os clausum deducitur. Ab eod.

Διαςοχάζομαι, f. *άσομαι*, conjector.

Διαςράπτω, f. *ψω*, corusco, fulguro.

Διαςρατεύομαι, conficio, emereor stipendia; legitime stipendia, seu annos militiæ, absolvo; *διαςρατευσαμένοι*, emeriti veterani.

Διαςρατηγέω, *ῶ*, f. *ήσω*, munus imperatoris obeo; (2) *cum acc.* dolis et insidiis peto.

Διαςρεβλόω, torqueo, tormentis distraho.

Διάςρεμμα, *τὸ*, depravatio, perversitas, ut strabonum, &c. A

Διαςρέφω, fut. *ψω*, perverto, distorqueo; (2) depravo. *Ζητῶν διαςρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ*

τῆς

τῆς πίστεως, *Act.* 13, 8. Διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας, *Ib.* 5, 10.

Διαστροβέω, ῶ, f. ήσω, rapido vortice circumago, impetuose pervado.

Διαστροφὴ, ῆς, ἡ, distortio, obliquitas; (2) iniquitas, perversitas; (3) depravatio. A διαστρέφω.

Διάστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, distortus; (2) perversus, præposterus. Διάστροφος ποίκιλως κεφαλὴ, *Aret.* Ab eod.

Διαστρώννυμι, vel διαστρωννύω, sterno, insterno.

Διάστυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, columnis fultus. Hinc

Διαστυλόω, ῶ, f. ώσω, columnis fulcio.

Διασυνίστημι, commendo, jucundum reddo; (2) constituo, instituo, *Gl. V.* (1) ἡδέως πως διασυνίστασθαι, *Antonin.* 3, 2.

Διασύομαι, vel διασεύομαι, transeo. *Poetice*, ut hinc sit διέσσυτο.

Διασυρέω, idem quod διασύρω, *Ath.*

Διασυριγμὸς, ὁ, exsibilatio, irrisio. Ὁ δὲ Διονύσιος πυθόμενος τὸν τῶν ποιημάτων διασυριγμὸν, *Diodor. Sic.* 14, 109. A

Διασυρίζω, sibilum edo; (2) exsibilo.

Διασυρμὸς, οῦ, ὁ, distractio; (2) Diasyrmus, figura rhetorica, qua dictio ad duo diversa significata trahitur; (3) obtrectatio, cavillatio, irrisio.

Διασυρτικὸς, ἡ, ὸν, aptus, *item* pronus ad obtrectandum, cavillatorius. A

Διασύρω, obtrecto, graviter reprehendo, irrideo; (2) distraho, dissipo. Ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος ϗ διασύρων, *Dem.*

Διασφαγὴ, ῆς, ἡ, hiatus in jugulo seu gutture dissecto; (2) hiatus quilibet.

Διάσφαγμα, τὸ, idem. A

Διασφάζω, vel διασφάττω, jugulum seco; (2) disseco. Hinc

Διασφαιρίζω, f. ίσω, in modum pilæ disjicio.

Διασφακτὴρ, ῆρος, ὁ, jugulum alicui resolvens, aptus ad resolvendum jugulum.

Διασφαλίζω, f. ίσω, munio, tutum reddo.

Διασφάλλω, aberrare facio, fallo; (2) fortuna adversa utor. Διέσφηλε τὴν τέχνην, *Æschin.* Διασφαλῆναι τῆς πρὸς τινὸς συμμαχίας, *Id.*

Διασφὰξ, γὸς, ἡ, interstitium quo duæ rupes diruptæ distant, montis hiatus et scissura, rupes hians et diducta; (2) vallis; qu. a διασφάζω.

Διασφενδονάω, vel διασφενδονέω, f. ήσω, funda dissipo, disjicio.

Διασφενδονίζω, f. ίσω, idem.

Διασφετερίζεσθαι, sibi vindicare.

Διασφηκόω, ῶ, fut. ώσω, in vespam converto, vespæ figuram tribuo; (2) clavis ligneis ferreisve trabes configo et vincio.

Διασφηνόω, ῶ, cuneis diffindo.

Διασφίγγω, f. ξω, cohibeo, colligo, connecto.

Διάσφιγξις, εως, ἡ, colligatio, connexio. Διάσφιγξις κρατταιὴ, *Aret.*

Διασφύξις, εως, ἡ, pulsus *arteriarum*, *Aret.* Ex σφύζω, *salio.*

Διασχάω, fut. σω, pertundo, ut venam. Διασχάσαι φλέβα, *Aret.*

Διασχεδάστης, ὁ, dissipator, *Steph.*

Διασχεδαστικὸς, ἡ, ὸν, dissipandi vim habens, *Ib.*

Διασχηματίζω, f. ίσω, figuro, describo.

Διασχιδὴς, ὲς, fissus, sectus. A

Διασχίζω, f. ίσω, diffindo, discindo, disseco. Διέσχισται τοῦ καλοῦ, separatur ab honesto.

Διάσχις, ιδος, ἡ, dissectio, fissio. A præc.

Διάσχισμα ατος, τὸ, frustum e dissectione.

Διασχολέω, fut. ήσω, negotiis distineo, occupo.

Διασχὼν, a. 2. part. act. verbi διασχέω.

Διασώζω, f. ώσω, servo, salvum et incolumem tueor, conservo; (v. *Ern.*) *in pass.* effugio, salvus perfugio. Ἐρωτῶν αὐτὸν, ὅπως ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ, *Luc.* 7, 3. Διεσώθησαν δι' ὕδατος, 1 *Pet.* 3, 20.

Διασώσειε, *servaverit*, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro διασώσαι.

Διασώσῃ, *servaverit*, 3. sing. a. 1. conj. act.

Διασωστὴς, legatus principis, qui legatum ab hostibus venientem in itinere comitatur et defendit, et ad principis audientiam salvum ac sospitem perducit, *Ern.*

Διασωστικὸς, ἡ, ὸν, hominum vitæ conservandæ studiosus. Epith. imperatoris.

Διαταγὴ, ῆς, ἡ, ordinatio, sanctio, mandatum; (2) ministerium. A διατάττω. Hinc

Διάταγμα, ατος, τὸ, edictum, sanctio.

Διατάκτης, ου, ὁ, dispositor.

Διατάκτωρ, ορος, ὁ, idem et ab eod.

Διαταλαιπωρέω, ῶ, f. ήσω, ærumnis et miseriis usque premor.

Διαταμιεύω, f. εύσω, in penu custodio, penum administro.

Διατάμνω, disseco, discindo, *Ion.* et *Poet.* pro διατέμνω.

Διάταξις, εως, ἡ, edictum, constitutio; (2) ordinatio; (3) ordo militaris, acies. A διατάσσω.

Διαταράσσω, vel διαταράττω, f. ξω, perturbo. Διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, *Luc.* 1, 29.

Διάτασις, εως, ἡ, contentio virium et vocis; (2) contentio, seu oratio invectiva, interminatio vehemens; (3) distentio. A διατείνω.

Διατάσσω, vel διατάττω, f. άξω, ordino, dispono; (2) statuo, constituo; (3) impero, præcipio. Διατάσσων τοῖς δώδεκα μαθηταῖς αὐτοῦ, *Matt.* 11, 1. Ἐποίησε τὰ διαταχθέντα αὐτῷ, *Luc.* 17, 9.

Διαταφρεύω, f. εύσω, fossam duco ad dirimendum, fossa dirimo vel separo; (2) perfodio.

Διαταχέων, *adv.* repente, celeriter, prompte, *Strabo.* A ταχύς.

Διατέγγω, f. ξω, humecto, mollio, ut ferrum igni.

Διατεθρυλλημένα, *divulgata*, nom. plur. perf. part. pass. n. g. verbi διαθρυλλέω.

Διατεθρυμμένως, *adv.* delicate, molliter; (2) dissolute. A διατεθρυμμένος, quod est *particip. perf. pass.* a διαθρύπτω.

Διατείνας, a. 1. part. act. verbi διατείνω. Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λεχέων διατείνας, *Sosipater in Anthol.*

Διατείνω, protendo, extendo, porrigo; (2) duro; (3) pertineo, specto; (4) διατείνομαι, omnes nervos intendo, enitor, allaboro; (5) adfirmo, adsevero; (6) oratione contendo cum aliquo, sæpe per contentionem interrogo. Διατείνει ταῦτα διὰ παντὸς βίου, *Aristot.* Διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ πελτὰ, οἱ δὲ τὰ τόξα, *Xen.*

Διατειχίζω, fut. ίσω, dirimo, distermino muro interjecto. Ἡ δὲ ὑψηλὴ ῥὶς διατετείχικε τὰ ὄμματα, *Xen.* Hinc

Διατείχισμα, ατος, τὸ, murus in id structus ut separet qaædam, murus intersepiens; (2) vallum, castra; (2) παραλύσας τι τοῦ διατειχίσματος, *Appian. de Rebus Samniticis.*

Διατεκμαίρομαι, a. 1. m. διετεκμηράμην, certis notis ostendo; (2) conjicio, conjecturis adsequor. Ἔργα τάτ' ἀνθρώποισι Θεοὶ διετεκμήραντο, *Hesiod. Op.* 396.

Διατελευτάω, idem quod διατελέω, *Hom.*

Διατελέω, ῶ, f. έσω, perago, traduco ævum vel vitam; (2) permaneo, persevero. Quando persevero significat neutrum absolutum est. Διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις δέκα ἔτη, *Xen.* Ἄσιτοι διατελεῖτε, *Act.* 27, 33.

Διατελὴς, ὁ ϗ ἡ, perpetuus.

Διατελῶς, *Ion.* διατελέως, semper, perseveranter.

Διατέμνω, f. εμῶ, disseco, divello, perrumpo, discindo. Διατετμηκότα τὴν πολιτείαν, *Æschin.*

Διατενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perpetuus; (2) contendens. A διατείνω.

Διατερσαίνω, exsicco, inarefacio.

Διατεταμένως, *adv.* magna contentione, enixe. A διατείνω.

Διατεταχέναι, perf. inf. act. verbi διατάσσω.

Διατετινάχθαι, perf. inf. pass. v. διατινάσσω.

Διατετραίνω, vel διατιτραίνω, perforo, perterebro, pertundo.

Διατήκω, f. ήξω, liquo, liquefacio; (2) tabefacio, mollio.

Διατηρέω, ῶ, f. ήσω, servo, conservo, tueor; (2) servo, observo; (3) attente observo, caveo. Διετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, *Luc.* 2, 51. Hinc

Διατήρησις, εως, ἡ, observatio, conservatio:

Διατηρητικὸς, ἡ, ὸν, conservans, conservandi vim voluntatemque habens.

Διατίθημι, f. θήσω, dispono, compono; (2) administro quamcunque rem; κακῶς διατιθέναι, male pronunciare, male agere; (3) constituo; (4) aliquo modo adficio, ut exhilaro, placo, concilio mihi; (5) tracto; et *in medio*, (6) testor, testamento mando, vel relinquo; (7) paciscor, pactum ineo, fœdus pango; (8) satisfacio; (9) vendo, venum expono; (10) *in pass.* significat et habitum animi et mores, ut φιλοτίμως διατεθῆναι, cupidum honoris esse; (11) statum et conditionem, ut ἀγῶν' ἀδοξότερον διατεθειμένος, certamen tenue, minus gloriosum, causa male, turpiter acta. Ἡ διαθήκη, ἣν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, *Heb.* 8, 10. Διάθες τάδε κόσμῳ, dispone eleganter, *Aristoph. Av.* 1336.

Διατιλάω, ῶ, f. ήσω, caco, excerno.

Διατίλλω, pervello, evello. Hinc

Διάτιλμα, ατος, τὸ, convulsio, evulsio.

Διατιμάω, ῶ; f. ήσω, æstimo; (2) probo, in honore habeo, curo. Διατετίμηται θεοῖς, *Æschyl.*

Διατίμησις, εως, ἡ, æstimatio. A præc.

Διατιμητικὸς, ἡ, ὸν, æstimandi vim habens, *i. e.* rei venalis pretium constituendi.

Διατινάσσω, f. άξω, discutio, quassatione labefacto; (2) quatio, vibro. Κάρα τε διετίναξε ἄνω κάτω, *Eur.*

Διατινθαλέος, έα, έον, fervidus, ignitus, candens.

Διατιτραίνω, vide διατετραίνω.

Διατιτράω, perforo. Οἱ δὲ τὰς ναῦς ἐν τῷ διάπλῳ διετίτρων, *Appian. de Bello Hispan.* 77.

Διατιτρώσκω, conficio ictu, confodio.

Διατλάω, vel διάτλημι, f. ήσω, perfero, perpetior.

Διατμήγω, f. ξω, disseco, discindo: διέτμαγον, aor. 2. *dividebantur* vel *divisi sunt*, Apoll. Rhod. 2, 298.

Διατμήσσω, idem. Ex διὰ et τμήσσω, *seco.*

Διατμίζω, f. ίσω, in vaporem resolvo. Διατμίσθε τὸ ξύμπαν σκῆνος, *Aret.*

Διατοιχέω, ῶ, f. ήσω, modo in hoc, modo in illud navis latus jactor vel discurro.

Διάτοιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, a pariete ad parietem pertinens.

Διατομὴ, ῆς, ἡ, incisio. A διατέμνω.

Διάτομος, ου, ὁ ϗ ἡ, dissectus, discissus; (2) æquali portione divisus. A διατέμνω.

Διατονθορύζω, murmuro, fremo.

Διατόνια, ων, τὰ, circuli, annuli. A διατείνω.

Διάτονος, ου, ὁ ϗ ἡ, distentus, extentus; (2) contentus, vehemens. Ab eod.

Διατοξεύω, f. εύσω, sagitta penetro vel trajicio; (2) jaculor, telum vibro.

Διατορέω, ῶ, f. ήσω, perforo, perterebro.

Διάτορος, ου, ὁ ϗ ἡ, penetrans; (2) trajectus; (3) qui clare audiri potest, acutus, sonorus.

Διατρανόω, ῶ, f. ώσω, reddo clarum et perspicuum, declaro, manifesto.

Διατραχηλίζω, f. ίσω, præcipitando collum frango; (2) præcipito; (3) disseco et contrunco animal.

Διατρέπω, f. τρέψω, distorqueo, perverto; (2) averto, avoco, deterreo; (3) persuadeo; (4) perterreo, ad inopiam consilii redigo. Διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον, *Herod.*

Διατρεπτικώτατα, efficacissime sc. ad persuadendum, *ap. Cl. Alex.*

Διατρέφω, f. θρέψω, alo, nutrio, enutrio. Ἀπὸ ἀρτοποιΐας οἰκίαν διατρέφει, *Xen.*

Διατρέχω, f. ξομαι, p. δεδράμηκα, discurro, percurro, cursu pertranseo; (2) evado.

Διατρέω, ῶ, f. έσω, intremisco; (2) perterrefactus diffugio; (3) perterebro, perforo. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, *Il.* 11, 486. Ex τρέω, *tremo*, vel τράω, *perforo.* Hinc

Διάτρησις, εως, ἡ, perforatio. Unde

Διάτρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, perforatus, foraminibus pertusus.

Διατριβὴ, ῆς, ἡ, mora, productio temporis in longum,

longum, procrastinatio; (2) commoratio in aliquo loco, conversatio; (3) studium vel opera quæ alicui rei impenditur, exercitium, occupatio; (4) philosophorum congressus et disputatio; (5) locus in quo διατριβὴ fit; (6) schola, locus in quo literæ discuntur. A

Διατρίβω, f. ψω, absumo, attero, perdo; (2) moror, commoror; (3) tempus tero in aliqua re; (4) procrastino, differo, duco, extraho aliquem ostensa varia spe. Διατρίβειν χρόνον ἔπη, τὸν βίον ἔν τινι, ἐπί τινι, περὶ τὰ μαθήματα, πρὸς θυσίαις, Plut. Διέτριβον δὲ ἐκεῖ χρόνον, οὐκ ὀλίγον σὺν τοῖς μαθηταῖς, Act. 14, 28. Τὸν δ' ἐν Ῥώμῃ τοὺς λόγους διαθέμενον ὑπὲρ τῶν Κελτιβήρων . . . . . ἐπὶ πολὺ διέτριβεν, diu retinuit apud se, Appian. de Rebus Hispan. 50. Hinc

Διατρίμμα, ατος, τὸ, intertrigo; (2) intertrimentum.

Διατριπτικὸς, ὴ, ὸν, ex attritu ortus, atterendi vim habens.

Διάτριτος, ου, ὁ, morbus seu febris tertia quaque die rediens.

Διάτριχα, adv. trifariam, tripliciter.

Διάτρομος, tremens, al. διάδρομος, dissiliens, Eur.

Διατροπὴ, ῆς, ἡ, pudor, confusio oris; (2) confusio, perturbatio; (3) commiseratio; (4) mentis mutatio a suasione diversa.

Διάτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, perversus; (2) qui perverti solet; (3) mutabilis; (4) dissimilis moribus. Διάτροποι δὲ τρόποις, Eurip. Iphig. in Aul. 559. Ab eod.

Διατροφὴ, ῆς, ἡ, alimentum, victus, cibus. A διατρέφω.

Διατροχάζω, curru vehor, et quidem fere celeriter, propere; (2) discurro.

Διατρύγιος, ου, ὁ καὶ ἡ, frumento consitus inter vitium ordines; (2) frugifer. A τρύγη.

Διατρυπάω, ῶ, f. ήσω, perterebro, perforo, pertundo; (2) penetro, transfigo; (3) excavo. Hinc

Διατρύπημα, ατος, τὸ, perforatio, foramen.

Διατρύπησις, ἡ, perforatio.

Διατρυπητὸς, ὴ, ὸν, perforatus.

Διατρυφάω, ῶ, f. ήσω, delicate vivo, luxurior, luxu diffluo. Διατρυφήσῃ παιδείᾳ τεθραμμένος, Plat.

Διατρυφεὶς, aor. 2. part. pass. verbi διαθρύπτω.

Διατρώγω, f. τρώξομαι, peredo, perrodo, erodo.

ΔΙΑΤΤΑ'Ω, ῶ, percribro.

Διάττω, huc et illuc salio, emico. Ex ἄττω.

Διατυπόω, ῶ, f. ώσω, constituo, sancio; (2) formo, reformo; (3) apud me constituo, animo concipio. Διατυπῶν νόμους, Luc.

Διατύπωσις, εως, ἡ, informatio; (2) constitutio, statutum, testamentum; (3) figura rhetorica; (4) oratio, velut imaginem rei exhibens.

Διαυαίνομαι, exsiccor. Ab αὖος, siccus.

Διαυανθῆναι, a. 1. inf. pass. v. διαυαίνομαι.

Διαυγάζω, f. άσω, perluceo; (2) illucesco. Ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ, 2 Pet. 1, 19.

Διαυγάσμα, ατος, τὸ, diluculum. A præc.

Διαυγασμὸς, οῦ, ὁ, splendor translucens.

Διαύγεια, ας, ἡ, idem. A

Διαυγὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, pellucidus, translucidus, limpidus. Ex αὐγὴ, splendor.

Διαυγία, ας, ἡ, splendor pellucens.

Διαυγάω, illucesco, ἡμέρα διαυγῶσα, diluculum.

Διαυλακίζω, f. ίσω, persulco, peraro.

Διαύλειον, ου, τὸ, diaulium, quum omnibus in scena tacentibus tibicen intus canit.

Διαύλιον, ου, τὸ, idem. Ab αὐλός.

Διαυλίσκος, ου, ὁ, canaliculus, in dioptris, quo visus dirigitur.

Διαυλοδρομέω, ῶ, a calce seu meta rursum ad carceres redeo. A

Διαυλοδρόμος, ου, ὁ, qui diaulum currit, qui cursum circensem, i. e. δίσταδιον, peragit.

Δίαυλος, ου, ὁ, circumactus curriculi hujusmodi, ut, quum ad metam pervenissent, flectentes eo rursum recurrant, unde cursum inierant: cursus duplex, à carcere ad metam, et a meta ad carcerem; (2) mensura duorum stadiorum; (3) studium abeundi, sed et mox redeundi. Ex αὐλὸς, q. v.

Διαυλωνία, ας, ἡ, locus angustus, in quo aves silvestres capiuntur. A præc. Hinc

Διαυλωνίζω, f. ίσω, per angustum fluo; (2) meatus longos transeo:

Διαυλώνισμος, ὁ, transitus per longos meatus.

Διαυχενίζομαι, f. ίσομαι, cervicem erigo; (2) elata cervice incedo. Ex αὐχήν.

Διαυχένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est in cervice, per cervicem vadit.

Διαυχέω, glorior.

Διαφαγεῖν, exedere, edendo consumere.

Διαφαίνω, f. ανῶ, ostendo, demonstro; (2) eluceo; et διαφαίνομαι, inter alia conspicuus sum; (3) pellucidus sum; (4) in conspectum venio, conspicuus fio. Διεφάνη οὐδὲν πρὸς αὐτὸ ἰσχύος πέρι, ἢ ἀσθενείας, Thucyd. 2, 51.

Διαφανεία, et διαφανία, ἡ, splendor, perspicuitas, pelluciditas.

Διαφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pellucidus, candens; (2) illustris, celebris, clarus. A διαφαίνω.

Διαφανέστατα, adv. clarissime.

Διάφανσις, εως, ἡ, idem quod διαφανεία.

Διαφανῶς, adv. pellucide, clare, manifeste; (2) cum concentu suavi.

Διαφαρμακεύω, f. εύσω, medicamentum purgans præbeo, potionibus medicatis purgo.

Διάφασις, εως, ἡ, idem quod διάφανσις.

Διαφαυλίζω, f. ίσω, pro vili habeo, floccifacio, etiam verbis.

Διαφαύω, f. αύσω, illucesco.

Διαφέγγης, ὁ καὶ ἡ, splendidus.

Διαφενάκισις, ἡ, deceptio, impostura.

Διαφερόντως, adv. excellenter, egregie, etiam vehementer; (2) magis, maxime. A

Διαφέρω, f. διοίσω, a. 1. διήνεγκα, differo, in diversas partes fero; (2) dissipo; (3) divulgo; (4) traduco, agito bellum, ætatem, &c. (5) conficio; (6) fero, perfero, sustineo; (7) differo; (8) antecello, excello, præsto; (9) confero, prosum: et (10) διαφέρομαι, jactor, diffundor; (11) dissideo, dissentio; (12) contendo, ambigo, litigo; (13) perfero, litteras, &c. (14) etiam sententia judicum dicitur διαφέρεσθαι. Διαφέρειν τὰς ψυχὰς, distrahere, ἐν ἑαυτῷ, cogitare, ἀπὸ τόπε, ἐπὶ τόπον, traducere; γυναικῶν οὐδὲν, differre; τῶν ἄλλων τινὶ, antecellere in; ἡμῖν, prodesse; ἀνδρίᾳ, πρὸς πολεμικὰ, præstare. Imperson. ᾧ μάλιστα διαφέρει, cujus maxime interest. Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν, discrepabis, Aristoph. Nub. 503. (5) Ἀλυάττης δὲ ὁ Λυδὸς τὸν πρὸς Μιλησίους πόλεμον διενείκας, confecto cum Milesiis bello, Herod. 1, 25. (13) ὁ δὲ ὑφίσταται γράμματα διοίσειν διὰ τῶν ἐχθρῶν ἐς τὸ Καπιτώλιον, Appian. de Rebus Gallicis. Imperson. Ὧν δὴ καὶ μάλιστα τῇ βουλῇ διέφερεν, qui maxime cordi erant Senatui, App. Bell. Civ. 3, 2. Διαφέρειν τὸν αἰῶνα, vitam agere, ævum traducere, Herodot. 3, 40. Elliptice, Σοῦ διοίσεται μόνος, te orbatus vitam aget, Soph. Aj. 511. Ἄπαις διοίσει, orbus vitam deget, Euripid. Rhes. 982.

Διαφεύγω, f. εύξομαι, effugio, evito. Εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι, Aristoph. Nub. 442. Οἱ ῥαδίως οὕτως ἂν αὐτὰς διέφυγες, Id. Vesp. 459. Hinc

Διαφεύξις, ἡ, effugium.

Διαφημίζω, f. ίσω, spargo famam, divulgo, nomen indo, quod vulgetur mox. Διαφημίζειν τὸν λόγον, Marc. 1, 45. Διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ, Matth. 9, 31.

Διαφθαρῇ, 2. sing. a. 2. conj. pass. verbi

Διαφθείρω, f. ερῶ, corrumpo; (2) stupro; (3) interficio; (4) de legibus est abrogare, de judiciis eludere, perfringere; in fœtu, elidere per abortum. (1) μηδαμῶς πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα, Aristoph. Pac. 323. (4) οὐκ ἔσθ' ὁποίω φαρμάκῳ διαφθερεῖν ἔμελλον, nulla vis medicaminis eorum memoriam abolitura erat. Οὐκ ἔμελλον διαφθερεῖν, non amissura eram, id est, non oblitura eram, Eurip. Hippol. 389. Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ, manum meam non corrumpam misericordia, Id. Med. 1055. Τὰς οὔσας τὲ μὲ, καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν, Soph. El. 308. Hinc

Διαφθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, corruptela; (2) stupratio, vitiatio; (3) abortus; (4) strages, cædes, pernicies; (5) mors.

Διαφθορεὺς, έως, ὁ, corruptor; (2) stuprator.

Διαφθορέω, ῶ, diripio, vasto.

Διαφθονοῦμαι, per invidiam in periculum et mala adducor, Jos.

Διαφίημι, f. ήσω, dimitto; (2) elabi manibus sino. Διαφεῖναι τὴν δύναμιν, Dem.

Διαφιλονεικέω, ῶ, f. ήσω, pervicaciter contendo.

Διαφιλοτιμέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, contendo et magno studio conor aliquid efficere.

Διαφλέγω, f. ξω, exuro.

Διάφλυξις, ἡ, effusio, ebullitio. A φλύω.

Διαφοιβάζω, f. άσω, vaticinor. Τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς, Soph. Aj. 332.

Διαφοινὸς, idem quod δαφοινὸς, Orph.

Διαφοινίσσω, rubefacio, cruento.

Διαφοιτάω, ῶ, f. ήσω, pervagor, percrebresco. Τοὔργου λόγος μείζων διαφοιτήσειν εἰς Ῥώμην, Plut.

Διαφορὰ, ᾶς, ἡ, differentia, discrimen; (2) dissidium, dissensio, controversia, contentio, inimicitia; (3) id quod interest tua, pro fortuna rei. Hinc

Διαφορέω, ῶ, f. ήσω, differo, disjicio, distraho; (2) diripio, spolio, discutio; (3) digero; et in pass. exhaurior, resolvor, dissipor. Διαφορουμένης τῆς αὐτοῦ χώρας ὑπὸ τῶν λῃστῶν, Dem. Ἵν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ, dilanier, Aristoph. Av. 360. Διαφορήσω σ' εἴ τι γρύξεις, Idem Eq. 294. A διαφορά. Hinc

Διαφόρημα, ατος, τὸ, quod dissipatur seu disjicitur; (2) ludicrum, ludibrium.

Διαφόρησις, εως, ἡ, dissipatio, v. gr. per sudorem, resolutio; (2) dissolutio. Ab eod.

Διαφορητικὸς, ὴ, ὸν, discutiendi vim habens, v. gr. per sudorem. Vox medica.

Διάφορον, ου, τὸ, differentia; (2) simultas, odium; (3) pars adversa; (4) controversia; (5) sumptus, impensæ; (6) ipsa pecunia, et pretium rei; (7) tributum; (8) utilitas; (9) præmium.

Διάφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, differens, diversus; (2) præstans, excellens; (3) commodus, utilis; (4) dissidens, dissentiens, atque etiam inimicus, hostis. (4) διάφορος εἰμὶ, dissentio, Eurip. Med. 579. A διαφέρω.

Διαφορότης, ητος, ἡ, idem quod διαφορὸς, secundum Platonem in Theæteto.

Διαφόρως, adv. cum differentia; (2) diverse, varie, multifariam; (3) exquisite, eximie.

Διάφραγμα, ατος, τὸ, intersepimentum, quod intersepit, seu intersepiendo discludit; (2) membrana, quæ cor et pulmonem a jecore et liene distinguit, præcordia:

Διαφράγνυμι, sive διαφράγνυμαι, sepio, munio, obstruo. Διεφράγνυντο ξύλοις πολλοῖς τὸ στρατόπεδον, Plut.

Διαφραδέως, adv. liquide, aperte. A φραδῶς.

Διαφράζομαι, med. (al. διαπεφράδω, Cl.) consilium confero, Hom.

Διαφράζω, indico, monstro. Τοῖσι δὲ καὶ δρυμὸν διεπέφραδε, Oppian. Cyneget. 4, 378.

Διαφράσσω, vel διαφράττω, f. άξω, intersepio, septo interjecto discludo et separo.

Διαφρίττω, inhorresco.

Διαφροντίζω, f. ίσω, curo, curam suscipio et adhibeo.

Διάφρος, ον, spumans. Ab ἀφρὸς, Ern.

Διαφρυκτεύω, suffragia ferre et sortiri, Suid. A calculo, qui φρυκτὴ ψῆφος dicebatur, et φρυκτὸς κύαμος.

Διαφυὰς, άδος, ἡ, fissura.

Διαφυγγάνω, effugio, evado. Διαφύγγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων, Thuc. A διαφεύγω.

Διαφυγὴ, ῆς, ἡ, effugium. Ex διὰ et φυγή.

Διαφύγοι, 3. sing. a. 2. opt. act. v. διαφεύγω.

Διαφυὴ, ῆς, ἡ, interstitium inter artus, intervallum, fissura. A διαφύω.

Διαφυλάξαι, a. 1. inf. act. v. διαφυλάσσω.

Διαφυλάσσω, vel διαφυλάττω, f. άξω, conservo, custodio, tueor, retineo. Διαφυλάσσειν

πόλιν

πόλιν, *Eur.* Ἀδύνατοι γεγῶτες αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 369.

Διαφυράω, ῶ, f. άσω, subigo, pinso.

Διαφυσάω, ῶ, f. ήσω, perflo; (2) flatu discutio, dispergo. Hinc

Διαφύσησις, εως, ἡ, perflatio, dissipatio.

Διάφυσις, εως, ἡ, interstitium inter artus; (2) fissura, rima, res intercurrens et discriminans. A διαφύω.

Διαφύσσω, exhaurio. Ex διὰ et ἀφύσσω.

Διαφυτεύω, sero, planto.

Διαφύω, f. ύσω, internascor; (2) enascor, orior; (3) adsuescor, usu edoctus sum. (3) Θράσυλλον ἄνδρα πάσης ἀστρολογίας διαπεφυκότα ἔχων, *Dio Cass.* 55, 11. Ὡς μέντοι καὶ Ἑλληνικῶν τι αὐτὸν Περτίναξ, ὧν ἐκεῖνος διαπεφύκει, ἀνήρετο, cujus linguæ peritus erat, *Id.* 72, 6.

Διαφωνέω, ῶ, f. ήσω, voce seu sono dissideo, dissentientem sonum edo; (2) dissideo, discrepo. Διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις, *Arist.* (3) a nimia vocis contentione obmutesco, *unde* (4) animam ago, efflo, morior, pereo, *Ern.* (2) Ἔοικε δὲ ταῖς ἐπιστήμαις διαφωνεῖν, a scientiis videntur discrepare, *Aristot. Ethic. Nicomach.* 1, 6. Τοῖς λόγοις δὲ τούτοις τὰ ἔργα διαφωνεῖ, *Idem*, 10, 8. Ὥστε τῷ τετάρτῳ πάλιν διαπεφωνηκέναι, ita ut quarta diei parte rursus discrepavit, *Ptolem. Magna Construct.* 3, 60, 23.

Διαφώνησις, εως, ἡ, dissonantia, discrepantia.

Διαφωνητικὸς, ἡ, ὸν, qui est ingenio ad dissensionem propenso. A præc.

Διαφωνία, ας, ἡ, vocis seu soni discrepantia; (2) dissensio, discordia. A

Διάφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, dissonus; (2) dissentiens. Ex διὰ et φωνὴ, *vox.*

Διαφώνως, diverse ab aliquo. A præc.

Διαφώσκω, illucesco.

Διαφωτίζω, f. ίσω, lucidum reddo, illumino, illustro; (2) in lucem profero.

Διαχαίνω, hisco, magno hiatu diducor.

Διαχάλασμα, τὸ, interstitium, hiatus.

Διαχαλάω, ῶ, f. άσω, laxo, dissolvo; (2) resolvo, dissipo, aperio.

Διαχαράττω, f. ξω, describo, exaro.

Διαχαρίζομαι, dilargior.

Διαχάσκω, hisco.

Διαχεῖαι, a. 1. inf. act. verbi διαχέω.

Διαχειμάζω, f. άσω, hiemem traduco, hiberno.

Διαχειραγωγέω, traduco.

Διαχειρία, ἡ, administratio, tractatio.

Διαχειρίζω, f. ίσω, in manibus habeo, administro, rego, gero, tracto, *in med.* interficio. Διαχειρίζειν τὰ πράγματα, χρήματα, πόλλα τῶν κοινῶν. Ὃν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου, *Act.* 5, 30.

Διαχείρισις, εως, ἡ, idem quod διαχειρία.

Διαχειρισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Διαχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, suffragio meo declaro, utra res ex propositis mihi placeat.

Διαχειροτονία, ας, ἡ, dijudicatio, qua una e duabus rebus alteri suffragio præfertur.

Διαχέω, f. εύσω, diffundo, dispergo, et dissipo fundendo; (2) divulgo; (3) perfundo, transfundo; (4) disseco, in frusta seco; (5) frango, minuo, v. gr. impetum, iram; *unde et* lenio, placo; (6) perdo; (7) *in pass.* hilari animo sum. Καὶ μὲν διέχευαν ἅπαντα, *Il.* 7, 316.

Διαχλευάζω, irrideo.

Διαχλιδάω, ῶ, f. ήσω, luxui deditus sum, in deliciis vivo.

Διαχόω, f. ώσω, aggerem perduco; (2) aggere arceo.

Διαχράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, utor; (2) sustento me; (3) interficio; (4) mutuo sumo. Διαχρᾶσθαι ξεινικοῖσι ἔθεσι, κήρυξι, ἀέθλια. Διεχρήσαντο τοιούτῳ μόρῳ, *Herod.*

Διαχρᾶσθαι, præs. inf. pro διαχράεσθαι, a διαχράομαι.

Διάχρισμα, ατος, τὸ, id quo perungimur, unguentum; (2) perunctio. A

Διαχρίω, fut. ίσω, perungo, perlino

Διαχρόω, f. ώσω, coloro; (2) contamino.

Διαχρύσεος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro distinctus, aurum intextum habens, inauratus.

Διαχρώννυμι, vel διαχρωννύω, f. χρώσω, idem quod διαχρόω.

Διάχυσις, εως, ἡ, diffusio, effusio; (2) profusio, prodigalitas; (3) lætitia, voluptas, &c.

Διαχυτικὸς, ἡ, ὸν, diffundendi et exhilarandi vim habens; (2) prodigus. A

Διαχύω, f. ύσω, diffundo, effundo; (2) late spargo; (3) placo, exhilaro; *unde* διακεχυμένοι, læti, hilares, *præsertim* in conviviis, ludo, item voluptuarii.

Διαχώννυμι, vel διαχωννύω, idem quod διαχόω.

Διαχωρέω, ῶ, fut ήσω, pervado; (2) excerno, onus ventris pono; (3) admittor, probor, *de* nummis. Hinc

Διαχώρημα, ατος, τὸ, excrementum; (2) hiatus.

Διαχώρησις, εως, ἡ, excretio, egestio, maxime per alvum.

Διαχωρητικὸς, egerendi vim habens (per alvum).

Διαχωρίζω, f. ίσω, disgrego, discerno, disjungo. Hinc

Διαχώρισις, εως, ἡ, idem quod

Διαχωρισμὸς, οῦ, ὁ, separatio, sejunctio.

Διαχωριστικὸς, ἡ, ὸν, separandi vim habens, qui discernit ac separat. Ab eod.

Διάχωρος, ου, ὁ, intervallum quod est inter cohortes aut centurias, manipulorum interstitium. A χῶρος.

Διάχωσις, ἡ, aggeris oppositio. A διαχόω.

Διαψαθάλλω, idem quod διαψαλάττω, *Hes.* διαψαθαλάσσω, contrecto, *Poll.*

Διαψαίρω, f. αρῶ, perpurgo; (2) perflo, perspiro; (3) distraho; (4) dissolutus sum, diffluo; (5) quietus sum. Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, *Aristoph. Av.* 1721.

Διαψαλάττω, dimitto ad scrutationem.

Διαψάλλω, f. αλῶ, tango; (2) psallo.

Διάψαλμα, ατος, τὸ, cantus et melodiæ immutatio. A διαψάλλω.

Διαψάω, ῶ, f. ήσω, radendo et tergendo penetro; (2) perforo, perfodio, effodio.

Διαψέγω, f. ξω, vitupero, reprehendo.

Διαψεύδομαι, fut. εύσομαι, fallo, decipio, mentior. Διαψευσθεὶς ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας, *Isocr. in Orat. ad Philip.* Διεψεύσθη τῶν λογισμῶν, *Plut. in Lyc.* opinione sua est falsus.

Διαψηλαφάω, ῶ, f. ήσω, pertrecto.

Διαψηφίζομαι, f. ίσομαι, calculum in urnam conjicio, sententiam fero. Hinc

Διαψήφισις, εως, ἡ, suffragiorum latio; (2) disquisitio; (3) recensio civium populatim tributimque citatorum; examen, quod singuli populi de popularibus instituunt, inquirentes, num quis revera civis sit, an vero peregrinus et perperam adscriptus:

Διαψηφισμὸς, ἡ, ὸν, populi scitum, judicum decretum.

Διαψιθυρίζω, f. ίσω, susurro; (2) fremo.

Διαψιλόω, nudo, ut *simplex* ψιλόω. Στρέψας (τὴν ἰχθύα) καὶ αὐτὸς καὶ διαψιλώσας, φαγὼν ἐπεῖπεν, *Athen.* 8, 344.

Διαψυκτικὸς, ἡ, ὸν, vim refrigerandi, reficiendi habens. A

Διαψύχω, f. ξω, refrigero; (2) recreo, reficio; (3) aëri seu vento perflandum expono. Τὰς ναῦς διαψύξαι, *Thuc.*

Διάω, vel διάημι, perflo, perspiro.

Δίβαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, bipes. Ex δὶς et βαίνω.

Δίβαφος, ου, ὁ ϗ ἡ, bis tinctus. Epith. purpuræ; (2) ἡ δίβαφος, vestis purpurea, purpura prætexta. Ex δὶς et βάπτω.

Δίβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, dupliciter injectus, (infectus, de panno, *Ern.*) (2) anceps; (3) duplex. Ex δὶς et βάλλω.

Δίβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui duplicis est consilii. Ex δὶς et βουλὴ, *consilium.*

Δίβροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, bis madefactus, bis tinctus. Ex δὶς et βρέχω, *madefacio.*

Διγαμέω, alteras nuptias celebro.

Διγαμία, ας, ἡ, secundæ nuptiæ. A

Δίγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui secundo jungitur matrimonio.

Δίγαμμα, duplex gamma. Æolica litera figura et vi similis Latinæ F. Sic dicta quod duorum Γ sibi superimpositorum formam gerat.

Διγένειος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mento est bipartito.

Διγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui duorum est generum; (2) qui duplicis est sexus. Ex δὶς et γένος.

Δίγληνος, ου, ὁ ϗ ἡ, binas pupillas habens.

Δίγλυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, bis incisus, gemina sculptura incisus. Ex δὶς et γλύφω.

Δίγλωσσος, vel δίγλωττος, ου, ὁ ϗ ἡ, bilinguis, duarum linguarum peritus; (2) bilinguis, fallax. (1) Λαομέδοντα δὲ τὸν τούτου ἀδελφὸν, ὅτι δίγλωσσος ἦν ἐς τὰ βαρβαρικὰ γράμματα, ἐπὶ τοῖς αἰχμαλώτοις βαρβάροις κατέστησεν, *Arriani Alex. Exped.* 3, 6. *male interpretes.* (2) ἐξ ὧν καὶ διγλώσσου δόξαν ἐκτήσατο, *Socrat. Hist. Ecclesiast.* 1, 23. A γλῶσσα.

Δίγνωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui duplicis seu dubiæ est sententiæ, anceps. A γνώμη.

Διγόνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, duplici geniculorum nodo cinctus. A γόνυ, *genu.*

Διγονία, ας, ἡ, partus geminus, seu partus geminatio et iteratio. A

Δίγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, geminus, seu bis genitus. Ex δὶς et γίνομαι, *nascor.*

Δίγυιος, vel δίγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui duorum jugerum est. A γύα.

Δίδαγμα, ατος, τὸ, documentum. A διδάσκω.

Διδακτήριον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Διδακτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad docendum, docendi peritus. Ab eod.

Διδακτὸς, ἡ, ὸν, doctus, peritus; (2) qui doceri potest; (3) qui disci potest; (4) docendus, quem docere licet; (5) arte excogitatus, exquisitus. Ab eod.

Δίδακτρον, ου, τὸ, præmium quod magistro pro doctrina traditur, Minerval. Ab eod.

Διδάκτυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui duorum est digitorum.

Διδακτῶς, per doctrinam.

Διδάξαι, a. 1. inf. act. verbi διδάσκω.

Διδάξει, *docebit*, 3. sing. f. 1. ind. act.

Δίδαξις, εως, ἡ, doctrina, docendi actus.

Διδάξω, a. 1. conj. act. v. διδάσκω.

Διδασκαλεῖον, ου, τὸ, locus ubi docetur, gymnasium, schola. A διδάσκαλος. Unde

Διδασκαλία, ας, ἡ, doctrina, institutio.

Διδασκαλικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. doctorius, ad doctrinam pertinens; (2) docendi peritus.

Διδασκαλικῶς, more docentium.

Διδασκάλιον, ου, τὸ, idem quod δίδακτρον. A

Διδάσκαλος, ου, ὁ, magister literarum aut morum; (2) magister quilibet; (3) poeta comicus, tragicus, aut dithyrambicus. A διδάσκω.

Διδασκέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro διδάσκειν.

Διδασκέμεναι, idem, sed *Dorice.*

Διδάσκευ, 2. sing. præs. imperat. pass. *Dor.* pro διδάσκου.

Διδασκῆσαι, a. 1. inf. act. v. διδασκέω, *Att.* pro

ΔΙΔΑ'ΣΚΩ, f. ξω, doceo, erudio, instituo; (2) *in passiv.* disco, certior fio; (3) *in med.* erudiendum curo, loco. Fabulam dicitur poeta *docere* διδάσκειν, cum eam a se conscriptam in scenam producit et spectandam dat. (1 et 2) παρὼν δὲ πρὸς παρόντας ἐμφανῶς γαμβροὺς διδάξω, καὶ διδάξομαι λόγους, *Eurip. Andr.* 739. Διδάσκειν τοὺς πολίτας τὰ συμφέροντα, τινὰ περί τινος, τινὰ μίσθου δρᾶμα, edere. Ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα, *Joan.* 14, 26.

Διδαχὴ, ῆς, ἡ, doctrina, instructio, admonitio. A διδάσκω.

Διδαχθῇς, 2. sing. a. 1. conj. pass. verbi διδάσκω.

Διδέασι, *ligant*, 3. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro διδέασι, vel διδεῖσι, a δίδημι.

Διδέω, vel δίδημι, ligo. A δέω.

Δίδη, *ligabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐδίδη.

Δίδομεν, *damus*, 1. pl. præs. ind. act. *per Epenthes.* pro δίδομεν, a δίδωμι.

Διδοῖ, *dat*, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro διδόει, a διδόω, pro δίδωμι, *do.*

Διδόμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro διδόναι.

Δίδωτι, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro δίδωσι.
Διδότω, *dato*, 3. sing. præs. imperat. act.
Δίδυ, *da*, 2. sing. præs. imperat. med.
Διδῦν, *Ion.* et *Poet.* pro διδόναι.
Διδόω. Unde διδώσομεν, διδώσειν, ἐδίδȣν. Idem quod δίδωμι.
Διδράσκω, fugio, aufugio. A δράω.
Διδράσω, f. 1. ind. act. verbi διδράσκω.
Δίδραχμον, ȣ, τὸ, didrachmum, nummas duas continens drachmas, (Alexandrinis autem idem est quod al. τετράδραχμον, quia drachma Alex. valet duas Atticas, *Ern.*) Ex δὶς et δραχμή. Unde
Δίδραχμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valens duas drachmas.
Διδυμάονε, nom. dual. a διδυμάων.
Διδυματόκος, ȣ, ἡ, et διδυμοτοκὸς, gemellipara, quæ gemellos peperit. Ex δίδυμος et τίκτω, *pario.*
Διδυμάων, άονος, ὁ, geminus. A δίδυμος.
Διδυμεύω, f. εύσω, geminam habeo prolem.
Διδυμογενὴς, eodem partu editus.
Διδυμόθροος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, duplici voce resonans.
ΔΙ'ΔΥΜΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, geminus, duplex; *in pl.* (2) gemini, gemelli; (3) testiculi.
Διδυμότης, ητος, ἡ, duplicitas; gemina natura; (3) geminatio. A præc.
Διδυμοτοκέω, ῶ, f. ήσω, geminos pario.
Διδυμοτοκία, ας, ἡ, geminorum partus.
Διδυμόχροος, *contr.* διδυμόχρȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bicolor. Ex δίδυμος et χρόα.
Δίδωθι, imperat. act. *Poet.* et *Æol.* pro δίδοθι.
ΔΙ'ΔΩΜΙ, f. δώσω, dono, do; (2) concedo, permitto; (3) do nuptum, do in matrimonium; (4) offero, porrigo; (5) dedo; (6) tribuo, adscribo alicui, *in bonam partem*, ut doctrinæ laudem, &c. (7) *in partem deteriorem* affligere, ut διδόναι πόνȣς, &c. (8) mathematicis est indicare, definire numerum, quantitatem, ut ex ea colligatur quod quæritur, *Ern.* Διδόναι τινὶ σοφίας ἀριστεῖον, θυγατέρα εἰς χεῖρας, ἑαυτὸν, dedere; πληγὰς, infligere; τῷ ῥεύματι, projicere; ἀμφιδέας περὶ τȣ̀ς πόδας, injicere. Οὐκ οἶσθ' ὅπῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖρας ποτὲ, *Soph. El.* 1363. Γαμικὴν χλαμίδα διδότω τὶς δεῦρό μοι, *Aristoph. Av.* 1699. Θεῶν διδόντων, ȣ̓κ ἂν ἐκφύγοι κακά, si modo dii faveant, sane perniciem non effugiet, *Æsch. Septem advers. Theb.* 721. Ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν, θεῶν διδόντων, *Id. Pers.* 291. Ἀνθρώποισι δὲ, θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν, *Eurip. Hipp.* 1433.
Διδῶν, *dare*, præs. inf. act. *Dor.* pro διδȣ̃ν, et hoc *Ion.* et *Poet.* pro διδόναι.
Δίδωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui duorum palmorum est. Ex δὶς et δῶρον, *palmus.*
Δίε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδιε, a δίω, pro δείδω, *timeo.*
Διεβίβασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. διαβιβάζω.
Διεβλήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. διαβάλλω.
Διεγγυὰ, ᾶς, ἡ, fidejussio. Ex διὰ et ἐγγυή.
Διεγγυάω, ῶ, sponsione facta recipio et libero, quod fit in adsertione, repignero; (2) oppignero; (3) *in medio* spondeo, promitto, facturum me recipio; (4) sponsores do. Διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, *D. Hal.* Hinc
Διεγγύησις, εως, ἡ, fidejussionis intercessio.
Διεγείρω, f. ερῶ, excito, suscito, expergefacio; (2) exstimulo. Ἐν αἷς διεγείρω ὑμῶν ἐν ὑπομνήσει τὴν εἰλικρινῆ διάνοιαν, 2 *Pet.* 3, 1. Θάλασσα διηγείρετο, *Joan.* 6, 18.
Διεγερθεὶς, a. 1. part. pass. v. διεγείρω. Unde
Διέγερσις, εως, ἡ, excitatio:
Διεγερτικὸς, ἡ, ὸν, excitandi vim habens.
Διεγρηγορέω, ῶ, f. ήσω, evigilo, expergiscor.
Διεδάσσατο, *distribuit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* a διαδάζω.
Διέδεξε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro διέδειξε, a δείκνυμι.
Διεδιδόμην, 1. sing. imp. ind. pass. v. διαδίδωμι.
Διέδοξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διαδοκέω.
Διέδρα, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro διέδρη, a διάδρημι, *effugio.*
Διεδρία, ας, ἡ, dissidium. A διέδρος.
Διέδριον, ȣ, τὸ, sellula. Dim. a διέδρον.
Διέδρον, ȣ, τὸ, bisellium, sellæ genus. A

Διέδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dissidens. Ex διὰ et ἕδρα.
Διέδωκα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi διαδίδωμι.
Διέζωσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. διαζώννυμι.
Διέθετο, 3. sing. a. 2. med. verbi διατίθημι.
Διέθηκα, 1. sing. a. 1. indic. act.
Δίει, *transmittebat*, 3. sing. imperf. ind. act. verbi διέω, aut διΐημι, *transmitto.*
Διεζευγμένως, divise, disjuncte.
Διεθίζω, f. ίσω, et διεθίζομαι, assuefacio. Διεθίζη χρόνῳ μάκρῳ τὸ ἄλγημα, *Aret.*
Διειδέναι, pernoscere, probe tenere.
Διειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, conspicuus, clarus.
Διεῖλε, 3. sing. a. 2. ind. verbi διαιρέω.
Διειλημμένως, *adv.* distincte, divisim; (2) præcise, præcisa formula. A διειλημμένος, quod est a διαλαμβάνω.
Διείλησις, εως, ἡ, turbo, convolutio. Hæc vox nititur tantum auctoritate Platonis, sed corrupta est et legendum divisim in *Platone Legum* 5to, sub finem, 747. δι' εἰλήσεις, per calores. Vide εἵλησις. Ab εἰλέω.
Διειλύω, f. διειλύσσω, clam evolvo, *in pass.* clam abeo, aufugio e media turba.
Δίειμι, transeo, permeo, transmitto; (2) penetro; (3) prosequor; (4) percurro oratione; (5) narro, percenseo. Ἅπαντα γὰρ δίειμι σοὶ τὸν ἀέρα, narro, *Aristoph. Av.* 1398.
Δίειμι, usque sum, pergo esse.
Διείπω, enuncio, expono; (2) administro.
Διείργω, f. ξω, diduco, dirimo, intersepio; (2) intercludo, ut viam. Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, *Plut.*
Διείρεο, imperat. med. *Ion.* pro διείρȣ, a
Διείρομαι, inquiro, interrogo diligenter.
Διείρω, trajicio, infero, innecto; (2) transadigo.
Διειρωνόξενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simulato hospitio fallens, sub hospitalitatis specie decipiens. Vox comica *Aristophanis* de Laconibus, *Pac.* 623. Ex διὰ, εἰρωνεῖα, et ξένος.
Διεισδύνω, f. δύσω, subeo, ingredior.
Διεκβαίνω, exeo per, inter.
Διεκβάλλω, per medium emitto, trajicio. Hinc
Διεκβολὴ, ῆς, ἡ, trajectus, saltus; (2) eruptio; (3) exitus per locum angustum et interceptum, et exitus quicunque.
Διεκβόλιον, τὸ, medicamentum ejiciens fœtum.
Διεκδικέω, ῶ, f. ήσω, tueor, defendo, sive armis sive oratione, ulciscor.
Διεκδρομὴ, ῆς, ἡ, excursus; (2) percursus. Ab ἐκτρέχω.
Διέκδυμι, et διεκδύω, exeo, erumpo. Hinc
Διέκδυσις, εως, ἡ, ambages, fuga et strophæ tergiversationum; (2) exitus, eruptio.
Διέκειτο, 3. sing. imperf. ind. med. v. διάκειμαι.
Διεκθέω, f. θεύσομαι, discurro, excurro.
Διεκθρώσκω, perrumpo, erumpo.
Διεκλύω, resolvo, exsolvo.
Διεκόπην, 1. sing. a. 2. pass. verbi διακόπτω.
Διεκπαίω, proruo, prorumpo, cum impetu egredior. Ἐξέθορε νυκτὸς ἐπὶ τὰς πύλας αὐτῶν, ὡς διεκπαίσων αὐτȣ̀ς, *App. Bell. Civ.* 5, 34. Ἀλλὰ διεκπαῖσαι πᾶς τις τὸ καθ' αὑτὸν ἐπειγόμενοι, *Arr. Hist. Alex.* 3, 15.
Διεκπατέω, e via seu semita digredior, *Diog. L.*
Διεκπεραίνω, f. ανῶ, absolvo et ad finem perduco rem institutam; (2) percurro, dicendo.
Διεκπεράω, ῶ, f. ήσω, vel άσω, e loco aliquo per alium transeo; (2) exeo; (3) trajicio, transeo; (4) trajicio, transfigo.
Διεκπερδικίζω, f. ίσω, perdicis more decipio et effugio. Ex διὰ, ἐκ, et πέρδιξ.
Διεκπίπτω, per medium elabor, et evado; (2) per rimam et foramen evado; (3) intercido. Διεκπίπτω ἐκ τῶν στρατοπέδων, *Plut.*
Διεκπλέω, f. εύσω, impetum classe facio, carptim, *h. e.* irruendo, et mox recedendo, et deinde iterum impetum faciendo; (2) per medium navigo, v. gr. per hostiles naves. Unde talis impetus dicitur
Διέκπλοος, *contr.* διέκπλȣς, ȣ, ὁ, et distinguitur a μάχη, *Ern.*
Διεκπλώειν, *Ion.* et *Poet.* pro διεκπλεῖν.
Διεκπνέω, f. εύσω, exspiro per, perflo. Hinc
Διεκπνοὴ, ῆς, ἡ, perflatus, expiratio, pertransitus.

Διεκπορεύομαι, f. εύσομαι, egredior, exeo per, transeo per; (2) progredior.
Διεκπροαλὴς, ὲς, e superiori loco pondere suo ruens.
Διέκπτωσις, εως, ἡ, effugium. A διεκπίπτω.
Διεκρέω, f. ῥεύσω, perfluo, effluo per. Hinc
Διέκροος, *contr.* διέκρȣς, ȣ, ὁ, meatus per quem aliquid effluit, ostium, exitus aquæ.
Διέκτασις, ἡ, pandiculatio. A διεκτείνω.
Διεκτέμνω, f. εμῶ, disseco; (2) exseco.
Διεκτρέχω, excurro per, percurro.
Διεκφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pellucidus; (2) illustris, clarus. Ex διὰ et ἐκφανής.
Διεκφεύγω, effugio.
Διεκχέω, effundo. Διεκχέῃ τὸ αἷμα, *Aret.*
Διέλαθον, 1. sing. a. 2. ind. act. v. διαλανθάνω.
Διελάλȣν, *divulgabant*, 3. plur. imperf. ind. act. *contr.* pro διελάλεον, a διαλαλέω.
Διελασία, ας, ἡ, decursio militaris.
Διέλασις, εως, ἡ, idem. A
Διελαύνω, f. λάσω, perequito, equitando iter perago; (2) decurro in armis; (3) transfigo, trajicio. Ὃν σὺ δορατίῳ διέλασας, *Luc.*
Διελέγετο, 3. s. imperf. ind. pass. v. διαλέγομαι.
Διελέγχω, f. ξω, redarguo, refuto (2) discepto. Διελέγχων ἅπαντας, *Luc.*
Διελεῖν, *divisisse*, a. 2. inf. act. verbi διαιρέω.
Διελεύσεται, *penetrabit*, 3. sing. et
Διελευσόμεθα, *transibimus*, 1. pl. f. 1. ind. med. verbi διέρχομαι.
Διελέχθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. v. διαλέγω.
Διεληλυθότα, acc. sing. perf. part. med. verbi διέρχομαι, *transeo.*
[Δι]έλῃς, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi διαιρέω.
Διελθεῖν, a. 2. inf. act. verbi διέρχομαι.
Διελιννύω, cesso, desino.
Διελίττω, pervolvo, excutio, sc. librum.
Διελκυσμὸς, ὁ, pertrahendi actio.
Διελκυστίνδα, ης, ἡ, puerorum lusus, in quo una pars singulos alterius partis ad se pertrahere nititur. A
Διελκύω, f. ύσω, traho per, v. gr. annulum, *præcipue dicitur* de navibus quæ per isthmum trahuntur. Vide δίολκος.
Διέλκω, f. ξω, diduco; (2) idem quod præc. Πρὸς πῦρ διέλκων, ad ignem potans, *Arist. Pac.* 1130.
Διελλαμβάνω, undique amplector, λόγος διειλημμένος, oratio intricata, obscura.
Διελοιδορȣ̃ντο, *conviciis adficiebantur*, 3. pl. imperf. ind. pass. verbi διαλοιδορέω.
Διέλοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. pro διείλοντο, a διαιρέω, *divido.*
Δίεμαι, humecto. Voce passiva significationem habet activam. A δίημι.
Διεμαρτυράμην, 1. sing. a. 1. ind. med. verbi διαμαρτύρομαι.
Διεμάχετο, 3. sing. imperf. med. v. διαμάχομαι.
Διεμβάλλω, injicio, immitto.
Διεμερίσθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi διαμερίζω.
Διέμμενω, f. ενῶ, constanter permaneo in.
Διεμπιμπλάω, seu διεμπίμπλημι, seu διεμπιπλάω, f. πλήσω, impleo.
Διεμπολάω, ῶ, f. ήσω, coemo, mercor; (2) divendo. Τί μὲ κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης; dictis obscuris ducit, *Soph. Phil.* 580.
Διεμφαίνω, f. ανῶ, ostendo.
Διενεῖκαι, a. 1. inf. act. *Poet.* pro διενέγκαι, a διαφέρω, *conficio.*
Διενενῶντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. v. διανοέομαι.
Διενήνοχε, *distulit, excelluit*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* verbi διαφέρω, *differo.*
Διενήνοχως, part. præt. medii *Att.* excellens, præstans. Πόλεμον .... πολύ τι τȣ̀ς ἄλλȣς ὠμότητι καὶ παρανομίᾳ διενηνοχότα, *Polyb.* 1, 88.
Διενθυμέομαι, cogito diligenter, cum cura et sollicitudine.
Διενιαυτίζω, f. ίσω, peranno, per totum annum duro; (2) per totum annum alicui rei incumbo.
Διενίσταμαι, f. στήσομαι, occurro disserendo.
Διενοήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. διανοέομαι.

Δίενος, ου, ὁ ϗ ἡ, biennis, bimus, qui est duorum annorum. Ex δὶ vel δὶς, et ἔνος.

Διενοχλέω, molestus sum.

Διεντερεύμα, τος, τὸ, vox comica, ap. *Aristoph.* quæsita de intestino; commentum, *Ar.*

Διεξάγω, f. άξω, traduco; (2) rego, administro; (3) transigo; (4) dirimo. Διεξάγειν τὸν βίον, τὴν ἀμφισβήτησιν, *Polyb.* Hinc

Διεξαγωγὴ, ῆς, ἡ, transactio, compositio, controversiæ diremptio; (2) exitus, finis rei.

Διεξάϊξε, *cum impetu transiit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro διεξῄϊξε, a διεξαΐσσω, *Theocr.* 13, 23.

Διεξάνθημα, ατος, τὸ, pustula. Διεξανθήματα μικρὰ, *Aret.*

Διεξατμίζω, per vaporem emitto, evaporo.

Διεξάττω, f. άξω, erumpo, prosilio.

Διέξειμι, transeo; (2) narro, edissero, mente revolvo; (3) perlego.

Διέξεισιν, 3. pl. præs. ind. act.

Διεξείργω, prohibeo, arceo.

Διεξέλασις, εως, ἡ, transitus. Ἐλυμαίνοντο τὴν ἵππον ὑπὸ τὴν γαστέρα κατὰ τὴν διεξέλασιν τοῖς ξίφεσιν ἀνακόπτοντες, in transitu suffodientes, *Heliodor.* 9.

Διεξελαύνω, f. άσω, transeo.

Διεξελευσόμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med. v. διεξέρχομαι.

Διεξελέγχω, refello.

Διεξέλευξις, ἡ, idem quod διέξοδος.

Διεξελήλυθα, *transii*, perfect. ind. med.

Διεξελθεῖν, *transiisse*, a. 2. inf. act.

Διεξελίσσω, dissolvo. Φακέλους ῥάβδων διεξελίσσουσι, *Herodot.*

Διεξερέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, interrogo, percontor.

Διεξερευνάω, ῶ, f. ήσω, pervestigo, perscrutor. Διεξερευνωμένος χώραν, *Plat.* Hinc

Διεξερευνητὴς, οῦ, ὁ, perscrutator, indagator.

Διεξερπύζω, f. ύσω, erepo, prorepo. A

Διεξέρπω, f. ψω, idem.

Διεξέρχομαι, f. ελεύσομαι, pertranseo, pervado; (2) percurro narrando, explico; (3) percurro legendo; (4) considero, perpendo; (5) interficio. Διεξελθεῖν κατηγορίαν κατά τινος βίου, *Luc.* accusare. Ὅσους πονήσας ϗ διεξελθὼν πόνους, *Soph. Phil.* 1409. (5) διὰ πάντων δὲ διεξελθόντες τῶν παίδων, omnibus interfectis pueris, *Herodot.* 3, 11.

Διεξέρχονται, 3. pl. præs. indic. act.

Διεξετάζω, f. άσω, diligenter inquiro.

Διεξηγέομαι, narro, demonstro, explico.

Διέξις, εως, ἡ, idem quod διέξοδος. A διέχω.

Διεξίμεναι, *enarrare*, præs. inf. act. *Dor.* pro διεξιέναι, a

Διεξίημι, dimitto, emitto per.

Διεξιτέον, pertranseundum, percurrendum, *Steph.*

Διεξοδεύω, exitum reperio, exeo.

Διεξοδικὸς, ἡ, ὸν, pervius; (2) qui aliquid ordine et prolixe narrat et explicat, ἱστορία διεξοδικὴ, *Plut. in Fab.* A διέξοδος.

Διεξοδικῶς, *adv.* copiose, fuse, narratione et explicatione verbosa, perspicua.

Διέξοδος, ου, ἡ, bivium, trivium; (2) effugium, exitus latior; (3) transactio; (4) explicatio verbosa, et enarratio rei; (5) cursus; τρεῖς φαεννὰς ἡλίου διεξόδους, *Eur. Andr.* 1087; (6) excretio per alvum; (7) expeditio bellica.

Διεξουρέω, per urinam emitto.

Διεορτάζω, f. άσω, festum diem perago.

Διεπέρασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διαπεράω.

Διέπεσον, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi διαπίπτω.

Διεπέφραδε, *dixit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro διέφραδε, a verbo διαφράζω, *dico.*

Διέποντι, *Dor.* pro διέπουσι, a διέπω.

Διεπράθομες, *perdidimus*, 1. pl. a. 2. ind. act. *Dor.* pro διεπράθομεν, a διαπέρθω.

Διέπρησσον, *efficiebant*, 3. plur. imperf. ind. act. *Ion.* pro διέπρασσον, a διαπράσσω.

Διέπτατο, 3. sing. a. 2. ind. med. v. διίπταμαι.

Διέπω, administro, rego, guberno. Διέπειν ἀγῶνα, *Herodot.* στρατὸν, *Il.* 2, 207.

Διεπιφράζω, explico, præcipio, moneo.

Διεπιφώσκω, illucesco.

Διέραμα, ατος, τὸ, colum, *vas ad colandum aptum.* Ἆρα οὐ δοκοῦσί σοι διεράματι τοῦ σώματος χρῆσθαι τῇ ψυχῇ, nonne videntur tibi animam pro corporis colo usurpare? *Plutar. ne suaviter vivi posse secundum Epicuri decreta*, 1088.

Διεργάζομαι, f. άσομαι, conficio; (2) interficio. Καὶ μή σέ γ' αὐτὸν ϗ πόλιν διεργάσῃ, perdas, *Soph. Œd. Col.* 1422.

Διερεθίζω, f. ίσω, valde irrito. Hinc

Διερέθισμα, ατος, τὸ, irritamentum.

Διερείδω, f. είσω, infigo, et διερείδομαι, innitor; (2) urgeo, insto. Κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι χερὸς διερειδόμενα, *Eur. Hec.* 65. Διερεισμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ, *Aristoph. Conc.* 150.

Διερέσσω, vel διερέττω, f. ξω, remigo per.

Διερευνάω, ῶ, f. ήσω, indago, perscrutor. Τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διερευνῶν, *App.*

Διερευνητὴς, οῦ, ὁ, inquisitor, scrutator.

Διερῆν, acc. sing. f. g. *Ion.* pro διερὰν.

Διερίζω, f. ίσω, contendo, certo.

Διερμήνευσις, ἡ, interpretatio.

Διερμηνευτὴς, οῦ, ὁ, interpres. A

Διερμηνεύω, f. εύσω, interpretor. Διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ, *Luc.* 24, 27.

Διέρομαι, interrogando insto, interrogo.

Διερὸς, ρὰ, ρὸν, humidus, madidus; (2) recens. A δίημι.

Διερπύζω, f. ύσω, penetro reptando, perrepo.

Διέρπω, f. ψω, idem.

Διερρηγνύμην, 1. sing. imperf. ind. pass. verbi διαρρήγνυμι.

Διερρήγνυτο, 3. sing. imperf.

Διέρρηξε, *dirupit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Διερριμμένως, negligenter; (2) interrupte. A

Διέρριψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διαρρίπτω.

Διέρυθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, rubro colore distinctus, cui ruber color permistus est.

Διερύκω, f. ύξω, inhibeo, impedio; (2) dirimo, quasi medium me interponendo. Διερύκων ἀψιμαχίαν τινὰ, *Plut.*

Διέρχομαι, f. ελεύσομαι, transeo, pertranseo, prætereo; (2) dissero, enarro, oratione percurro; (3) transigo, conficio; (4) pervado, dimano; (5) exire, præterire, *de certo die ac tempore*; (6) nihil prætermittere, v. gr. in narrando, vexando, &c. Διέρχεσθαι τὸν βίον διὰ θεοσεβείας, pie transigere. Διελθόντες δὲ τὴν νῆσον, *Act.* 13, 6. Περὶ ἐμοῦ διῆλθε λόγος, *Plat.* Τὸν βίον, idem; πρὸς ἑαυτὸν, reputare, *Isocr.*

Διερωτάω, ῶ, f. ήσω, interrogo. Διερωτήσαντες τὴν οἰκίαν Σίμωνος, *Act.* 10, 17.

Διεσάφησα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. διασαφέω.

Διεσθίω, f. ίσω, exedo, corrodo, erodo.

Δίεσις, εως, ἡ, divisio; (2) transmissio; (3) perfugio; (4) quarta pars toni musici, quod est elementum toni minimum. *Unde* (5) minima rei pars; (6) transmissio rei liquidæ vel fluidæ, v. gr. per canalem; (7) humectatio. A δίημι, divido, vel διήμι, *perfundo.*

Διεσκέδασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. διασκεδάω.

Διεσκεμμένως, *adv.* prudenter. A διασκέπτομαι.

Διεσκόρπισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διασκορπίζω.

Διεσπάραξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi διασπαράσσω.

Διεσπάρην, 1. sing. a. 2. ind. pass. verbi διασπείρω.

Διεσπασμένως, sparsim, distracte, carptim. A διασπάω.

Διεσπουδασμένως, accurate, diligenter.

Διέσπειρε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. διασπείρω.

Διέσσυτο, *mota est*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro διέσυτο, a διασεύω.

Διεστειλάμην, 1. sing. a. 1. ind. med. verbi διαστέλλω.

Διέστην, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi δΐστημι.

Διέστιχε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi διαστείχω.

Διεστραμμένος, perf. part. pass. verbi διαστρέφω.

Διεστραμμένως, *adv.* distorte, prave. A præc.

Διεστράφην, 1. sing. a. 2. ind. pass.

Διεστὼς, *dissitus*, perf. part. act. *Ion.* et *Att.* pro διεστηκὼς, a δΐστημι.

Διεσφαλμένως, cum noxa; (2) prave, falso, perperam. A διασφάλλω.

Διέσχε, *divisit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi διίσχω, pro διέχω.

Διεσώθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi διασώζω.

Διέσωσε, *servavit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Διέταξα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi διατάσσω.

Διεταράχθη, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διαταράσσω.

Διετεκμήραντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi διατεκμαίρω.

Διετέλει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro διετέλεε, a διατελέω.

Διετετάχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro διατεταγμένοι ἦσαν, a διατάσσω. Ὡς δὲ οἱ πάντες διετετάχατο, *Herodot.* 1, 80.

Διετήρει, *conservabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro διετήρεε, a διατηρέω.

Διετηρὶς, ίδος, ἡ, biennium. A

Διέτης, εος, ὁ ϗ ἡ, bimulus, biennis. Διέτης ὁ τόκος τῶν ἐλεφάντων ἐστὶ, *Aristot. de Gen. Animal.* 4. ¶ Διετὴς et Διέτης, prior de eo dicitur qui perannet; posterior de bimo, *Casaubon. ad Sueton. Vesp.* 5.

Διετήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, per totum annum durans; anniversarius. Ex διὰ et ἔτος.

Διετία, ας, ἡ, biennium. Ex δὶς et ἔτος.

Διετίζω, f. ίσω, totum annum duro, annum compleo; (2) bimatum compleo.

Διέτμαγεν, 3. pl. a. 2. ind. pass. *Bœot.* pro διετμάγησαν, a διατμήγω.

Διέτμαξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro διέτμηξεν.

Διετοῦς, pro διέτεος, gen. sing. a διετής.

Διέτριβον, 1. sing. imperf. ind. act. v. διατρίβω.

Διέτριψεν, *dilapidavit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Διευεργετέω, benefacio cum perseveratione.

Διευθετέω, ῶ, f. ήσω, suo quodque loco pono, colloco; (2) boni consulo. Hinc

Διευθέτησις, ἡ, compositio, bona administratio.

Διευθυμέω, ῶ, f. ήσω, pergaudeo, bono et hilari sum animo.

Διευθυντὴρ, et διϊθυντὴρ, idem quod

Διευθυντὴς, et διϊθυντὴς, οῦ, ὁ, gubernator, *Man.*

Διευθύνω, f. υνῶ, dirigo; (2) corrigo, emendo; (3) examino, discepto; (4) refuto; (5) inquiro disputando. Διευθύνειν τὸν λόγον, *Luc.*

Διευκρινέω, ῶ, f. ήσω, discerno, intelligo; (2) dijudico, disputo, discutio, accurate examino; (3) jus dico. (1) Ὥστε τοὺς συνεστῶτας ἔνια μόλις ἐξ ἐπιστάσεως διευκρινεῖν, *Polyb.* 3, 22. Ex εὐκρινὴς, *dijudicatu facilis.*

Διευκρίνησις, εως, ἡ, discretio, discussio. A præc.

Διευλαβέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, metuo; (2) caveo; (3) vereor; (4) colo.

Διευνάζω, sopio; (2) vitam adimo. Διὰ τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βιοτὸν, *Eurip. Hippol.*

Διευπραγέω, res bene, feliciter gero, fortuna secunda utor.

Διευριπίζω, f. ίσω, huc et illuc vagor, sive Euripi more huc illuc agitor et reciprocor.

Διευρύνω, f. υνῶ, dilato.

Διευστοχέω, adsequor quod petii, volui.

Διευσχημονέω, decore ago, decorum conservo.

Διευτονέω, ῶ, f. ήσω, validus sum, valeo viribus; (2) viribus utor. Ab εὔτονος.

Διευτυχέω, ῶ, f. ήσω, usquequaque prospera utor fortuna.

Διέφαυσεν, *illuxit*, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. verbi διαφαύσκω.

Διεφθάρην, 1. sing. a. 2. ind. pass. v. διαφθείρω.

Διέφθαρμαι, 1. sing. perf. ind. pass.

Διεφθαρμένως, corrupte, vitiose.

Διέφθορα, perf. med. verbi διαφθείρω. Πολλὰ δὴ διέφθορα, multa perperam egi, *Eurip. Med.* 349.

Διεφθὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, bene coctus, concoctus.

Διέφυ, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi διαφύω.

Διεχειρίσασθε, 2. pl. a. 1. ind. med. verbi διαχειρίζω, *interficio.*

Διέχευαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi διαχέω.

Διεχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, disjunctus, discretus. Ex διὰ et ἔχω.

Διεχθρεύω, f. εύσω, inimicus sum, inimicitias gero.

Διεχρήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi διαχράομαι.

Διέχω, disjungo, distineo; (2) pertineo ad locum aliquem; (3) disto, intercedo. Οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς, *Soph. Œd. Tyr.* 717. Διέχων ἀπ' ἀλλήλων, *Thuc.*

Διεψευσμένως, fallaciter, fallendi caussa, falso.

Διέψευσαι, 3. sing. perf. ind. pass. verbi διαψεύδομαι.

Διέψω, coquo, concoquo; bene calefacio.

Δίζεο, *quære*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro δίζεσο, a δίζημαι.

Δίζηαι, *quæris*, 2. sing. præs. ind. act. *Poet.* pro δίζῃ, et hoc *Ion.* pro δίζεται.

Διζήμεθα, *quærimus*, 1. pl. præs. ind act.

Δίζημι, idem quod δίζω.

Δίζημαι, quæro, investigo. A δίζω.

Διζήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, quæsitor, investigator, *Nonnus.* A δίζημι.

Δίζυγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bijugus; (2) duplex.

Δίζυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

ΔΙ'ΖΩ, ambigo, dubito; (2) quæro; (3) do operam, studeo, *Il.* 16, 713.

Δίζων, *geminum*, nom. sing. n. g. *Dor.* pro δίζων, et hoc *contr.* pro δίζοον, a δίζοος.

Δίζωος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui geminam vitam habet, vitæ geminæ vel duplicis. Ex δὶς et ζωὴ, *vita.*

Διήγειρα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi διεγείρω.

Διηγέομαι, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, narro, commemoro, dissero. Τίς ἂν ȣ̃ν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιτο, *Aristoph. Av.* 205. Διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται, *Marc.* 9, 9.

Διήγημα, ατος, τὸ, narratio; (2) expositio, commemoratio. A διηγέομαι. Hinc

Διηγηματικὸς, ἡ, ὸν, qui narrationibus delectatur; fabulator; (2) ad narrationem pertinens, per narrationes scriptus.

Διηγηματικῶς, *adv.* narrando, narratione verbosa.

Διηγημάτιον, ȣ, τὸ, narratiuncula, Dim.

Διήγησις, εως, ἡ, narratio, commemoratio, sed longior quam διήγημα.

Διῄειν, 1. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* a διείμι.

Διηέριος, pro διαέριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aerius, per aerem gradiens vel volans, qui est in aere, ad aerem pertinens. Ex διὰ et ἀέριος.

Διηθέω, ῶ, f. ήσω, et διήθω, percolo; (2) transmitto per angustos meatus, ut lumen, de corporibus pellucidis.

Διήθησις, ἡ, percolatio. A præc.

Διῆκε, 3. sing. præt. perf. verbi διίημι, trajecit, vel potius, transadigere conabatur, *Eurip. Phœn.* 1407.

Διηκόνȣν, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro διηκόνεον, a διακονέω.

Διηκριβωμένως, *adv.* accurate.

Διήκω, f. ήξω, pervado, pertranseo. Ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει, *Aristot.*

Διῆλθον, 3. pl. aor. 2. ind. act. verbi διέρχομαι.

Διηλιόω, ῶ, f. ώσω, insolo, sole peruro.

Διηλιφὴς, ὲς, unctus. Οὗτοι γένειον ὧδε χρὴ διηλιφὲς φορῆναι, *Soph. in Achivorum Cœtu.*

Διήλλαττον, imperf. ind. act. verbi διαλλάττω.

Διηλόω, ῶ, f. ώσω, clavum adigo per, clavo transfigo.

Διήλυσις, εως, ἡ, excursus; (2) separatio, v. gr. hostium per impetum. A διέρχομαι.

Διημαρτήκασι, 3. plur. perf. ind. act. verbi διαμαρτάνω.

Διημερεύω, f. εύσω, diem transfigo, diem totum perduro in aliquo negotio.

Διημερόω, ῶ, f. ώσω, mitigo, emollio, mansuefacio.

ΔΙ'ΗΜΙ, humecto, perfundo, diluo.

Διηνέγκε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. διαφέρω.

Διηνεκέεσσιν, dat. pl. *Poet.* pro διηνεκέσι, a διηνεκής.

Διηνεκέως, *adv.* continua et perpetua serie, jugi et continuo tenore, continuo, perpetuo. A

Διηνεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, continuus, perpetuus. Hinc εἰς τὸ διηνεκὴς vel διηνεκὲς, in perpetuum, jugiter. Ex διὰ et ἠνεκής. Unde

Διηνεκῶς, *adv.* idem quod διηνεκέως.

Διήνεμος, ον, ventosus, vento expositus; hinc (2) altus, celsus. (2) ἐξ ὅτȣ πάτραν διήνεμον λέλοιπεν, *Soph. Trach.* 326. Ab ἄνεμος.

Διήνοιξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. διανοίγω.

Διῆξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro διῇξε, a διαΐσσω.

Διηπειρόω, ῶ, f. ώσω, in continentem redigo, continenti adjungo.

Διηπόρει, 3. sing. imperf. ind. act. v. διαπορέω.

Διηπόρȣν, *mirabantur*, 3. plur. imperf. ind. act. *contr.* pro διηπόρεον, a διαπορέω.

Διήρεσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro διήρεσσε, a διερέσσω.

Διῃρημένως, *adv.* divisim, distincte. A

Διῃρημένος, *divisus*, quod est a διαιρέω.

Διήρες, τὸ, suprema contignatio domus. Μελάθρων δ' ἐς διῆρες ἔσχατον, in extremam contignationem domus, *Eurip. Phœn.* 90. Ab ἄρω.

Διήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, biremis. Ex ἐρέσσω.

Διηρῆσθαι, pro διαιρεῖσθαι, (apud Platonem et Aristotelem).

Διῄρηται, 3. sing. perf. ind. pass. v. διαιρέω.

Διηρμήνευον, imp. ind. act. verbi διερμηνεύω.

Διήρπασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. διαρπάζω.

Διήρχθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. v. διείργω.

Διηρχόμην, 1. sing. imp. ind. med. v. διέρχομαι.

Διῆσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. δίημι.

Διητᾶτο, 3. sing. imperfect. indic. med. *contr.* pro διητάετο, a διαιτάομαι.

Διήτησα, 1. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐδιαίτησα, a διαιτάω.

Διηχέω, ῶ, f. ήσω, persono. Hinc

Διηχὴ, ῆς, ἡ, facultas illa qua velut vehiculo sonitus ad auditum pervehitur.

Διθάλασσος, vel διθάλαττος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bimaris, qui utrimque mari adluitur.

Διθεΐα, ας, ἡ, duplex numen, duo Dii. Ex θεῖον, *numen.*

Διθεῖται, ων, οἱ, qui duos Deos statuunt. A pr.

Διθήκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, utrimque acutus.

Δίθρονος, ον, geminum thronum habens, *Æsch.*

Διθυμία, ας, ἡ, dissensio, discordia. A

Δίθυμος ȣ, ὁ ϗ ἡ, discors.

Διθυραμβικὸς, ἡ, ὸν, ad dithyrambos pertinens:

Διθυραμβικῶς, *adv.* poetarum dithyrambicorum more, dithyrambica licentia et audacia:

Διθυραμβογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quasi duabus januis in lucem editus. Ex γείνομαι.

Διθυραμβοδιδάσκαλος, ȣ, ὁ, dithyrambicus poeta.

Διθυραμβοποιέω, ῶ, f. ήσω, dithyrambos scribo.

Διθυραμβοποιΐα, ας, ἡ, dithyramborum exaratio.

Διθυραμβοποιὸς, ȣ̃, ὁ, dithyramborum poeta.

Διθύραμβος, ȣ, ὁ, Dithyrambus, cognomen Bacchi; (2) genus carminis in honorem Bacchi. Ex δίθυρος, *biforis*, et ἐμβαίνω, *ingredior*, quia Bacchus primum ex Semele, et deinde ex femore Jovis natus, adeoque bis in vitam ingressus fingitur, (al. *Ern.* quem vid.) Hinc

Διθυραμβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, dithyrambicam audaciam, seu dithyrambicum tumorem præ se ferens.

Διθυραμβωδῶς, *adv.* dithyrambico tumore.

Δίθυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, duas januas habens, biforis, τὰ δίθυρα, *ap. Polyb.* exponunt tribunal. Ex δὶς et θύρα.

Δίθυρσον, τὸ, duplex thyrsus.

Διϊαύω, bene dormio, dormio usque ad auroram. Μὴ τὸν εὖ διϊαύοντα . . . εὐνᾶς ἐγείρετε, *Eurip. Herc. Fur.* 1049.

Διΐδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde sudans. Ex ἱδρώς.

Διϊδρόω, ῶ, f. ώσω, sudo, valde sudo.

Διΐημι, transmitto, trajicio; (2) dimitto.

Διϊθυντὴς, ȣ̃, ὁ, rector, moderator. A

Διϊθύνω, dirigo, rego, moderor.

Διϊκμάζω, f. άσω, humecto.

Διϊκνέομαι, ȣ̃μαι, f. διΐξομαι, pervado, permeo; (2) pervenio; (3) oratione percurro, enarro. Διϊκνȣ́μενος ἄχρι μερισμȣ̃ ψυχῆς τε ϗ πνεύματος, *Heb.* 4, 12.

Διϊκτικὸς, ἡ, ὸν, permeabilis, *Aristot.*

Διΐξομαι, 1. sing. f. 1. ind. med. v. διϊκνέομαι.

Δίϊος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Jovialis. A Ζεὺς, Διός.

Διϊπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, a Jove dilapsus, qui cœlitus decidit; (2) continuus, instar torrentis, seu limpidus, &c. *ap. Hipp.* Ex Διὸς, *Jovis*, et πίπτω.

Διϊπόλια, τὰ, festum Athenis priscum dictum quod in eo Jovi πολιῷ sacrificaretur. Hinc διϊπολιώδη, *apud Aristophanem*, pro priscis et obsoletis.

Διϊπολιώδης, εος, ȣ̃ς, unde τὰ διϊπολιώδη, prisca, obsoleta, *apud Aristoph.*

Διϊππασία, ας, ἡ, certamen equestre.

Διϊππεύω, equo pervado, v. gr. flumen equo transeo.

Διΐπταμαι, f. διϊπτήσομαι, pervolo.

Διϊπτάμενος, *pervolans*, præs. part. med.

Διΐπτημι, idem quod διΐπταμαι.

Διϊσθμίζω, ῶ, f. ήσω, isthmum trajicio vel traduco. Ex διὰ et ἰσθμὸς, *isthmus.*

Διϊσθμονίζω, f. ίσω, per isthmum traduco sive traho. Ex iisd.

Διϊστάναι, præs. inf. act. verbi

Διΐστημι, f. στήσω, seorsum statuo; (2) dirimo, distinguo, separo; at (3) διΐσταμαι, disto; (4) differo, dissentio. Διέστη ἀπ' αὐτῶν, *Luc.* 25, 51. Ex διὰ et ἵστημι.

Διΐσχανω, inhibeo, reprimo, discutio. Οὐκ ἄστρα διΐσχανεν (νύκτα), noctem (caliginem) astra non discusserunt, *Apoll. Rhod.* 4, 1696.

Διϊσχναίνω, extenuo.

Διϊσχυρίζομαι, f. ίσομαι, adfirmo, vehementer contendo. Ἡ δὲ διϊσχυρίζετο ȣ̃τως ἔχειν, *Act.* 12, 15.

Διϊσχύω, f. ύσω, viribus superior sum.

Διΐσχω, idem quod διέχω.

Διῖχθαι, perf. inf. pass. v. διϊκνέομαι.

Διϊχνεῖν, pervestigare, investigare, *Steph.*

Διϊχνεύω, perscrutor, exploro.

Δικάζεμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro δικάζειν.

Δικάζω, f. άσω, jus dico, judico; (2) *in med.* litigo, in jus voco, jus meum persequor, judicio cum aliquo contendo. Κατὰ μέγεθος ἀδικήματος ἑκάστῳ δικάζειν, *Herodot.* A δίκη.

Δικαίη, ας, ἡ, *Ion.* pro δίκη, justitia.

Δικαιαρχία, ας, ἡ, justum imperium. Ex δίκαιος et ἀρχή.

Δικαιεῦμαι, præs. ind. *Dor.* pro δικαιȣ̃μαι.

Δικαιϊκὸς, justus. Νῦν δικαιϊκὸν, *Marc. Antonin.* 9, 22.

Δικαιοδοσία, ας, ἡ, juris administratio, jurisdictio. Ex δίκαιος et δόσις, a δίδωμι, *do.* Unde

Δικαιοδοτέω, ῶ, f. ήσω, jus reddo.

Δικαιοδότης, ȣ, ὁ, jurisdictionem exercens magistratus, juridicus Alexandrinorum.

Δικαιȣ̃σθε, 2. pl. præs. imper. pass. v. δικαιόω.

Δικαιοκρισία, ας, ἡ, justum judicium.

Δικαιοκρίτης, ȣ, ὁ, justus judex. A κρίνω.

Δικαιολογέω, ῶ, judicio contendo; (2) accuso; (3) defendo. Ἥδεως ἂν σοὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, *Luc.*

Δικαιολογία, ας, ἡ, causæ suæ defensio; (2) accusatio. A λόγος.

Δικαιολογίζω, causam alterius defendo. *In med.* me vel causam meam defendo, *Lucian.*

Δικαιολογικὸς, ad defendendum pertinens, ad defendendas causas idoneus.

Δικαιολόγος, ȣ, ὁ, causidicus, causarum orator.

Δικαιόνομος, ὁ, juridicus, præfectus jure dicendo.

Δικαιόπολις, εως, ὁ ϗ ἡ, justitiam in suis urbibus colens, epith. insulæ, *Pind.*

Δικαιοπραγέω, ῶ, f. ήσω, juste ago. Ex δίκαιος et πράττω, *facio.* Hinc

Δικαιοπράγημα, ατος, τὸ, juste factum.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, actio ex æquo et bono, actio justa.

Δίκαιος, αία, αιον, justus, æquus; aliquando dicitur non ob unam illam virtutem quæ prima est inter mortales, hoc est δικαιοσύνην, sed ob absolutam omnibus numeris probitatem; (2) dignus; (3) legitimus; (4) probus, innocens; (5) verus, *sed in causis forensibus;* (6) lenis, mitis; (7) non præter modum magnus, vid. ἄδικος; (8) τὰ δίκαια, suum cujusque jus, *item* res familiaris cujusque, *item* quicquid in causa agenda fit. (5) ἀλλ' ἢ νῦν κακὸς, ἢ πρόσθεν ȣ̓ δίκαιος ἄγγελος παρῆν, *Soph. Trach.* 347. Δίκαια pro δίκαιον ἐςὶ, justum est, par est. Αἰτέομαι γὰρ

γὰρ σ' ὧν δίκαια τυγχάνειν, *Id. Ibid.* 1116. Κενὸν γὰρ ȣ̓ δίκαιά σε χωρεῖν, *Id. Ibid.* 495. A δίκη, *jus.* Hinc

Δικαιοσύνη, ης, ἡ, justitia, æquitas; (2) consensio cum lege; (3) vita pia et sancta; (4) liberalitas, beneficentia, benignitas. Ex Hebraismo, ut (5) justificatio.

Δικαιότης, ητος, ἡ, justitia.

Δικαιόω, ῶ, f. ώσω, justum et æquum censeo; (2) censeo, judico, statuo; (3) absolvo, justum et innocentem pronuncio; *N. T.* (4) condemno; (5) ulciscor, punio, supplicio adficio; (6) *in pass.* jus obtineo, opp. ἀδικεῖσθαι. Ὁ δὲ θέλων δικαιȣ̃ν ἑαυτὸν, *Luc.* 10, 29. Οὐ δικαιȣ̃ται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμȣ, *Gal.* 2, 16. Οὐκ ἐν τȣ́τῳ δεδικαίωμαι, 1 *Cor.* 4, 4. A δίκαιος. Hinc

Δικαιωθέντες, nom. plur. a. 1. part. pass.

Δικαίωμα, ατος, τὸ, juste factum; (2) jus; (3) privilegium; (4) præsidium et firmamentum causæ; (5) quæstio juris; (6) instrumentum vel res qua in controversia utimur e legibus, τὸ δίκαιον, *Ern.*

Δικαίως, *adv.* juste, per fas; (2) merito, jure.

Δικαίωσις, εως, ἡ, defensio; (2) postulatum; (3) arbitrium; (4) supplicium; (5) justificatio, *N. T.*

Δικαιωτήριον, ȣ, τὸ, locus ubi (1) judicium exercetur; (2) pœnæ sumuntur.

Δικᾶν, *apud Herodotum* est pro δικάσειν, non a δικάω.

Δικανικὸς, ἡ, ὸν, forensis, judicialis; (2) juris peritus. A δίκη.

Δικάρηνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, biceps. Ex δὶς et κάρηνον, *caput.*

Δικαρπέω, ῶ, f. ήσω, bis fructum fero. A

Δίκαρπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, bis fructum gignens.

Δίκας, gen. sing. *Dor.* pro δίκης.

Δικάσῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi δικάζω, *jus dico.* Unde

Δικάσιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, in quo judicatur, aut jus dicere licet, judicio præstitutus; (2) disceptationi obnoxius.

Δικασπολίη, ης, ἡ, *Ion.* pro δικασπολία, *in Epig.* judicium, causa, controversia. A

Δικασπόλος, ȣ, ὁ, judex, qui jus tractat; (2) rex. Ex δίκη et πολέω, *versor.*

Δικάσσαι, a. 1. inf. act. *Poet.* pro δικάσαι, a δικάζω.

Δικαϛήριον, ȣ, τὸ, forum judiciale, tribunal; (2) judicium, consessus judicum.

Δικαϛηρίδιον, ȣ, τὸ. Dim. a præc.

Δικαϛὴς, ȣ̃, ὁ, judex. A δικάζω. Hinc

Δικαϛικὸν, ȣ̃, τὸ, merces judicum, sportulæ judiciales:

Δικαϛικὸς, ἡ, ὸν, ad judicem pertinens, judicialis, judiciarius; (2) judicandi peritus. Hinc

Δικαϛικῶς, *adv.* judicum more, ut fit in judiciis.

Δικάϛρια, ας, ἡ, femina judex.

Δικατάληκτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, dupliciter desinens.

Δικάω, idem quod δικάζω, *Herod.*

ΔΙ'ΚΕΛΛΑ, ης, ἡ, ligo, bidens, instrumentum rusticum. Hinc

Δικελλίτης, ȣ, ὁ, qui ligone utitur, fossor.

Δικέραιος, ὁ ᾗ ἡ, duo cornua sive duos apices habens. Ex δὶς et κεραία, *apex.*

Δικέρως, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, bicornis. A δὶς et κέρας.

Δίκερος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.

Δίκερως, ω, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.

Δικέφαλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, biceps. A κεφαλή.

ΔΙ'ΚΗ, ης, ἡ, jus, justitia, fas; (2) dea judiciorum præses, Dice; hanc virginem credi, scribit *Proclus*, quoniam dicasticum genus deceat esse καθαρὸν, id est, integrum purumque, cujus virginitas est symbolum; (3) ritus, mos, consuetudo; (4) dica, judicium, causa, actio, lis; (5) supplicium, pœna: δίκην, *adv.* ad modum, more, *cum gen.* Δίκης ἐς ὀρθὸν, vere. Ἀνὴρ δδ' ȣ̓δὲν, ὧν ἔλεξεν ἀρτίως, Φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθὸν, *Soph. Trach.* 346. (4) Αἰγύπτῳ δίκας διδόντα, Ægypto in lite respondentem, *Eurip. Or.* 870. (5) δίκην ὑπέχω, do pœnas, *Eurip. Hec.* 1253.

Δικηγόρος, ὁ, causidicus, *Bud.*

Δίκηλον, ȣ, τὸ, imago, *proprie* statua Jovis. Ex Διὸς et εἴκελον, *simulacrum.* V. δείκελον, (vel potius ab ant. δίκω, *ostendo*, Ern.)

Δίκησιν, dat. pl. *Ion.* pro δίκαις.

Δίκησις, εως, ἡ, vindicta, qu. a δικάω.

Δικηφόρος, ȣ, ὁ, juris defensor, epith. Jovis, *item* judicialis, v. gr. dies; *item* judex, ultor injuriæ alteri factæ. A δίκη et φέρω.

Δικίδιον, ȣ, τὸ, liticula, controversiola. Dim. a δίκη.

Δίκλειδος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, utrinque clausus:

Δίκλιδος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem. A

Δικλὶς, ίδος, δικλεὶς, ἡ, fores geminæ, valvæ, bifores; (2) quæ duplici clave obserantur. Ex δὶς et κλείω, *claudo.*

Δικογραφία, ας, ἡ, causarum scriptio, seu concinnatio. A

Δικογράφος, ȣ, ὁ, causarum scriptor, qui orationes judiciales conficit, quas alii recitent. Ex δίκη et γράφω, *scribo.*

Δικοδίφης, ȣ, ὁ, causarum actor. A διφάω, *quæro.* Nomen pene probrosum, *Ern.*

Δικοδοσία, ας, ἡ, causæ dictio. Ex δίκη et δίδωμι, *do.*

Δίκοκκος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, duplici grano præditus.

Δικολέκτης, ȣ, ὁ, causidicus:

Δικολογέω, ῶ, f. ήσω, causas dico; (2) judiciales præceptiones do.

Δικολογία, ας, ἡ, de jure disceptatio. A

Δικολόγος, ȣ, ὁ, causidicus. Ex δίκη et λέγω, *dico.*

Δίκολπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, duos sinus habens.

Δικόνδυλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, duos nodos habens, duos articulos, epith. digiti.

Δικοῤῥαφέω, ῶ, f. ήσω, causas consuo, *Aristoph. Av.* 1441.

Δικοῤῥαφία, ἡ, causarum consarcinatio. A

Δικοῤῥάφος, ȣ, ὁ, causarum consarcinator, calumniator. Ex δίκη et ῥάπτω, *suo.*

Δίκορσος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, biceps. Ex κόρση.

Δικόρυμβος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, binos vertices habens, epith. montis.

Δικόρυφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui duplicem verticem habet; (2) qui duplici est capillorum discrimine. Ex δὶς et κορυφή.

Δικότυλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, duas carunculas concavas circa cirros habens, de pisce; (2) qui geminas cotylas capit. Ex δὶς et κοτύλη.

Δικόω, ῶ, f. ώσω, supplicio adficio. *Apud Cic.* ἐδικώθησαν. A δίκη.

Δικραὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, biceps. Ex κράας.

Δίκραιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, bicornis, bifidus. Ex eod.

Δικραιότης, ητος, ἡ, qu. dic. bicornitas, bifiditas. A δίκραιος.

Δικραιόω, in duas partes divido, bifidum facio.

Δίκραιρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, biceps; (2) bifidus; (3) bicornis. Ex δὶς et κραῖρα.

Δίκρανον, ȣ, τὸ, fuscina.

Δίκρανος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, biceps. Hinc

Δικρανόω, ῶ, f. ώσω, bifurcum reddo, biceps facio.

Δικρατὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, qu. dic. bipotens, divisum habens imperium. Ex κρατέω.

Δίκροος, *contr.* δίκρȣς, et δικρόος, *contr.* δικρȣ̃ς, biceps, bifidus, bifurcus.

Δίκρος, η, ον, duplex. Δίκρη ῥά οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα κήτεος ὁλκαίη μηκύνετο, duplex ei hinc et illinc ceti cauda porrigebatur, *Apoll. Rhod.* 4, 1613. Vide *Figuran Tritonis apud Montefalcon. Antiq. Expliquée*, 1.

Δίκροσσος, ὁ ᾗ ἡ, fimbriatus, cirratus.

Δίκροτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, bis pulsans; (2) qui utrinque impellitur, epith. naviculæ.

Δίκρȣνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, duos habens fontes aquæ salientis. Ex δὶς et κρȣνός.

ΔΙ'ΚΤΑΜΟΝ, vel δίκταμνον, ȣ, τὸ, et δίκταμνος, ȣ, ἡ, dictamnum, seu dictamnus, herba. *Angl.* DITTANY.

Δίκτης, ὁ, indagator, inspector, defensor. Δίκτα δικαιοσύνης, *Orph. Hym. in Solem*, 16. A δίζομαι.

Δικτυαγωγὸς, ȣ̃, ὁ, retiarius. Ex δίκτυον et ἄγω.

Δικτυάλωτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, reti captus, irretitus. Ex δίκτυον et ἁλίσκω, *capio.*

Δικτυβόλος, vide δικτυοβόλος.

Δίκτυννα, Diana; ἀπὸ τῶν δικτύων, a retibus, quia venatrix.

Δικτύδιον, ȣ, τὸ, reticulum, rete parvum. Dim.

Δικτυεὺς, έως, ὁ, piscator retiarius. Ab eod.

Δικτυοβόλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui rete jacit, piscator retiarius. Ex δίκτυον et βάλλω.

Δικτυόθετος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, retium instar positus, reticulatus. Ex δίκτυον et τίθημι.

Δικτυόκλωϛος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, in retia plexus, in retis, fili modo textus. Σπείραισι δικτυοκλώϛοισι, *Soph. Antig.* 347. Ex δίκτυον et κλώθω.

ΔΙ'ΚΤΥΟΝ, ȣ, τὸ, rete; (2) plaga, cassis; (3) media cribri pars.

Δικτυοπλόκος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui retia texit. A πλέκω.

Δικτυοποιὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, qui retia conficit.

Δικτυȣλκὸς, ȣ̃, ὁ, qui rete trahit, piscator retiarius. Ex δίκτυον et ἕλκω, *traho.*

Δικτυόω, ῶ, f. ώσω, ad retis formam compono et fabrico, reticulatum facio.

Δικτυώδης, ώδες, et

Δικτυωτὸς, ἡ, ὸν, reticulatus; (2) τὸ δικτυωτὸν, pro fenestra, *LXX.*

Δίκυκλος, ὁ ᾗ ἡ, binas rotas habens, sc. currus: unde et pro carpento tali dicitur.

ΔΙ'ΚΩ, jacio, dejicio. Πέσημα δίκε, procubuit, *Eurip. Phœn.* 643. Γαπετεῖς δίκ' ὀδόντας, *Id. Ibid.* 672.

Δίκωλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, bimembris. Ex κῶλον.

Δικωπία, ας, ἡ, scapha quæ duobus tantum remis agitur. A

Δίκωπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, duos remos habens. A κώπη.

Διλήκυθον, ȣ, τὸ, gemina lecythus, binæ lecythi. Ex δὶς et λήκυθος.

Δίλημμα, ατος, τὸ, dilemma, syllogismus ab utraque parte feriens adversarium. Ex δὶς et λῆμμα, quod est a λαμβάνω, *sumo.*

Διλογέω, ῶ, f. ήσω, bis idem dico; (2) ambigue loquor. (1) εἰ δέ τις διλογεῖν ἡμᾶς οἴεται, idem bis dicere, *Xenoph. de Re Equest.* 8, 2.

Διλογία, ας, ἡ, sermonis ambiguitas; (2) duplex vocis in eodem loco significatio. Figura gramm. (3) ejusdem rei repetitio.

Δίλογος, ȣ, ὁ, bilinguis, fallax.

Δίλογχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, duas gestans lanceas. Ex δὶς et λόγχη, *lancea.*

Δίλοφος, ον, duas cristas, item duplicem verticem habens.

Διλοχία, ας, ἡ, duplaris decuria. A λόχος.

Διμάχαι, οἱ, dupliciter pugnantes, qui equites et pedites depugnant prout necessitas exigit. Ex δὶς et μάχομαι.

Διμάχαιρος, ον, duobus gladiis armatus.

Διμέδιμνον, ȣ, τὸ, mensura capiens duos modios. Ex δὶς et μέδιμνος.

Διμερὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, bipartitus, bimembris. Ex δὶς et μέρος, *pars.* Hinc

Διμερῶς, *adv.* bipartito.

Διμέτρητος, ον, duas amphoras capiens.

Δίμετρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, duas habens seu continens mensuras, qui duabus mensuris seu dimensionibus constat. Ex δὶς et μέτρον.

Διμέτωπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, bifrons; (2) anceps.

Δίμηνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, bimestris. Ex δὶς et μήν.

Διμήτωρ, ορος, ὁ, duas matres habens.

Δίμιτρος, ȣ, ὁ, duplici zona cinctus. Ex δὶς et μίτρα.

Διμναῖος, αία, αῖον, qui duarum minarum est, duarum minarum pretium æquans. Ex δὶς et μνᾶ, *mina.*

Διμοιρὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, duas habens partes. Ex δὶς et μοῖρα, *pars.* Hinc

Διμοιρία, ας, ἡ, duæ partes, duplum; (2) bes in hæreditatibus; (3) cohors dimidia in militia.

Διμοιρίτης, ȣ, ὁ, qui duplam portionem capit, cui duplex portio, dupla annona, duplum stipendium datur; (2) qui διμοιρίᾳ præest. Duplaris vocatur a Vegetio. Ἀδρίας τῶν διμοιριτῶν τις ϛρατευομένων, *Arr. Hist. Alex.* 6, 9.

Δίμοιρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem quod διμοιρής.

Δίμορφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, biformis. A μορφή.

Διμόρφωτος, ον, biformis, *Man.* A μορφή.

Δίμυξος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, duo ellychnia habens. Ex δὶς et μύξα, *ellychnium.*

Δινáζω,

Δινάζω, in gyrum agor, vorticosus sum, ut τόπος δινάζων, gurges. A δίνη.

Δίναιος, α, ον, idem quod δινήεις, *Ep.*

Δίνασι, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἐδίνησε.

Δινδυμηνή, ῆς, ἡ, Cybele.

Δινδυμίη, ης, ἡ, Cybele, mater deorum. Δινδυμίη γὰρ ἀγείρονται κατὰ δῆμους, sic legendum, non διδύμη, *Manetho* 6, 538.

Δινέμιν, præs. inf. act. *Ion.* pro δινεῖν.

Δινεύεσκ', pro δινεύεσκε, *volutabat se*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐδίνευε.

Δίνευμα, τὸ, circumactio in gyrum. A

Δινεύω, f. εύσω, memetipsum in gyrum ago, tripudio; (2) aliquem in gyrum ago, instar vorticis circumago, gyro; (3) versor, moveo me, voluto me. (1) δινεύεις ἅρμασι καὶ ψαλίοις πιτραβάμασι μώνυχα πόλον, *Eurip. Phœn.* 798. (3) δινεύοι κατὰ μέσσον, versaretur in medio, *Il.* 4, 541. A δίνη.

Δινέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod. (2) trituro, frumentum excutio; a δῖνος, no. 6. Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἅλωα, *Call. Fragm.* 51. Hoc verbum explicat Suidas πατουμένην. Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν δινέμεν, *Hesiod. Op.* 596.

ΔΙ'ΝΗ, ης, ἡ, vortex. Hinc

Δινήεις, εσσα, εν, vorticosus.

Δινηθμὸς, ῦ, ὁ, in vorticem seu gyrum circumactio. A δινέω.

Δίνησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Δῖνος, ῦ, ὁ, vortex ætherius, turbo; (2) gyrus; (3) vertigo; (4) saltationis genus; (5) vasculi species; (6) area, *Ælian. Hist. Anim.* 2, 25; 4, 25. Τελέσιλλα δὲ ἡ Ἀργεία καὶ τὴν ἅλω καλεῖ δῖνον, *Athen.* 11, 467. A δίνη.

Δίνω, idem quod δινέω.

Δινώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, vorticosus, vorticibus plenus. A δίνη.

Δινώεις, εσσα, εν, vorticosus.

Δινωτὸς, ἡ, ὸν, turbinatus, tornatus; (2) arte elaboratus; (3) rotundus. (1) ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι, tornatis lectis, *Il.* 3, 391. A δινόω.

Δίξοος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, bifidus, bifurcus. Ex δὶς et ξέω, *rado, scalpo.*

Διξὸς, ἡ, ὸν, geminus, *Ion.* pro δισσός.

Διὸ, *conjunct.* ideo, propterea, quamobrem; (2) servit transitioni. Ex διὰ et ὅ, *quod.*

Διοβλὴς, ῆτος, ὁ ἡ ἡ, a Jove tactus, seu fulmine ictus. Ex Ζεὺς, Διὸς, et βάλλω. Unde

Διόβλητος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, idem: a Jove missus.

Διόβολος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, idem. Πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου, *Eurip. Alc.* 126.

Διογενέτωρ, ορος, τὸ, Jovis parens, Jovis natalis.

Διογενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, e Jove genitus seu ortus; (2) generosus, divus, nobilissimus. Ex Διὸς et γίνομαι, *nascor.*

Διογένητος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Διογκόω, ῶ, f. ώσω, tumefacio, inflo; διογκόομαι, ῦμαι, turgeo. Hinc

Διόγκωσις, εως, ἡ, tumor, inflatio.

Διόγνητος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, idem quod διογένητος.

Διοδία, ας, ἡ, et δίοδευσις, εως, ἡ, transitus:

Διοδεύσιμος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, pervius, permeabilis. A

Διοδεύω, f. εύσω, iter facio per, transeo. Διώδευε κατὰ πόλιν ἡ κώμην, *Luc.* 8, 1. Διοδεύσαντες δὲ τὴν Ἀμφίπολιν, *Act.* 17, 1.

Διοδοιπορέω, f. ήσω, permeo. A

Δίοδος, ῦ, ἡ, transitus. Ex διὰ et ὁδός.

Δίοζος, ὁ ἡ ἡ, duos ramos habens.

Διόθεν, *adv.* a Jove. A Ζεὺς, *gen.* Δίος.

Δίοιγμος, ὁ, patefactio, *ap. Æsch.* (si locus sanus, *Ern.*) ch. 5, 24, ubi legendum videtur διίυγμος.

Διοίγνυμι, fut. ξω, aperio, pando, resero. Ἀλλὰ τὰς γνάθυς διοίγνυτε, *Aristoph. Conc.* 849. Ex διὰ et οἴγω, *aperio.*

Διοίγω, f. ξω, idem et ex iisd. Βοᾷ διοιγεῖν κλεῖθρα, *Soph. Œd. Tyr.* 1296.

Διοιδαίνω, intumesco, inturgesco; (2) intumesco ira; (3) erumpo.

Διοιδέω, ῶ, f. ήσω, idem. Διοιδέουσι φλέβες, *Aret.* Διωδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη, *Luc.*

Διοιδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, tumidus, turgidus. A præc.

Διοικέω, ῶ, f. ήσω, seorsum habito; (2) rego, administro; (3) instituo. Διοικεῖν τὴν πόλιν, τὰ πρὸς τὴν πόλιν, τὸν βίον· πρᾳσνοίᾳ διοικεῖται, administrantur. Hinc

Διοίκημα, ατος, τὸ, administratio, magistratus, præfectura.

Διοικῆσαι, a. 1. inf. act.

Διοίκησις, εως, ἡ, administratio, moderatio; (2) quævis provincia in qua præses jus dicit et conventus habet; (3) administratio multarum provinciarum; *apud Scriptores Ecclesiasticos*, diœcesis:

Διοικητὴς, ῦ, ὁ, administrator, procurator, *impr.* fisci.

Διοικήτρια, ας, ἡ, cellæ penuariæ præposita.

Διοικίζω, f. ίσω, dissocio, incolas dispergo, sparsim colloco.

Διοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, ædificando separo et discrimino.

Διοικονομέω, ῶ, f. ήσω, persevero regendo.

Διοικῦντας, acc. plur. præs. part. act. *contr.* pro διοικέοντας, a διοικέω.

Διοινοχέω, vinum ministro convivis.

Διοινόω, ῶ, f. ώσω, vino refercio. Ex οἶνος.

Δίοιξις, εως, ἡ, patefactio. A διοίγω.

Διοίσομαι, fut. verbi διαφέρω, ætatem agam, *Soph. Aj.* 511.

Διοίσω, 1. sing. f. 1. ind. act. v. διαφέρω.

Διοϊστεύω, f. εύσω, sagittam mitto per, sagitta trajicio.

Διοιστρέω, vehementi cupiditate ac prope insana incendo.

Διοιχνέω, ῶ, f. ήσω, pererro, permeo. Διοίχνει δυσφάτυς αἰνιγμάτων οἴμας, *Lycurg.* 10.

Διοίχομαι, f. οιχήσομαι, pereo, intereo.

Διόκτυπος, ὁ, fulmine ictus.

Διοκωχὴ, ἡ, remissio.

Διολισθαίνω, labor per; (2) effugio, dilabor e manibus; (3) labor, cado in lubrico.

Διολισθέω, ῶ, fut. ήσω, idem. Διολισθεῖν τὰς χεῖρας, *Aristoph. Nub.* 433.

Διολκὴ, ῆς, ἡ, distractio, tractio per:

Δίολκος, ῦ, ὁ, tractus in isthmo Corinthiaco, ubi naves ex Ionio in Ægæum et vicissim trahebantur A διέλκω.

Διόλλυμι, seu διολλύω, f. ολέσω, p. ολώλεκα, disperdo; (2) obliviscor. (2) ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα, *Soph. Œd. Tyr.* 317. Τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσε, *Soph. Trach.* 472.

Δίολος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, perpetuus, totus.

Διόλυ, *adv.* perpetuum, *Gl. V.*

Διομαλίζω, f. ίσω, complano, æquale reddo.

Διομαλύνω, idem

Διομανὴς, ὲς, ὁ ἡ ἡ, furiosus, cui furor a Jove immissus est, *Ern.*

Διόμβρος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, imbre madidus; (2) madidus. Ex διὰ et ὄμβρος, *imber.*

Διομηνία, ης, ἡ, ira Jovis, vel gravissima. Θεῶν διομηνίη ἐχθρῶν, ira deorum, *Orph. Pronost.* 21.

Διόμνυμι, f. ομόσω, vel ομῦμαι, dejero; (2) juro; (3) jurejurando adfirmo. Ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν, *Soph. Trach.* 255.

Διομνύω, idem.

Διομολογέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, confiteor; (2) pacificor, ex pacto promitto; (3) constituo; (4) adfirmo; (5) transigo; (6) decido; (7) a te contendo, ut hoc fatearis. Διομολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι, *Plat.*

Διομολόγησις, ἡ, confessio, pactum, transactio.

Δίον, 1. sing. imp. ind. act. *Ion.* pro ἔδιον, a δίω.

Διονομάζω, f. άσω, denomino, appello. Hinc διωνομασμένος, celeber, in utramque partem.

Διονύσια, ων, τὰ, sacra bacchica, Bacchanalia.

Διονυσιάζω, f. άσω, bacchanalia ago, festum Bacchi celebro.

Διονυσιακὸς, ἡ, ὸν, Bacchicus, Bacchanalis:

Διονυσιὰς, άδος, ἡ, herba quædam:

Διονύσιον, ῦ, τὸ, templum Bacchi:

Διονύσιος, ία, ιον, Bacchicus:

Διονυσίσκος, ῦ, ὁ, qu. dic. Bacchulus; (2) ossea eminentia quæ prope tempora nascitur. A

ΔΙΟ'ΝΥΣΟΣ, ῦ, ὁ, Dionysus, Bacchus: *i. e.* intellectus mundanus.

Διόπαις, αιδος, ὁ, Jovis filius. Ex *gen.* Διός.

Διόπεμπτος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, a Jove missus. Ex Ζεὺς, Διὸς, et πέμπω, *mitto.*

Διόπερ, *conjunct.* quapropter, quare, proinde, idcirco. Ex διὰ et ὅπερ, *quod.*

Διοπετὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, a Jove delapsus, de cœlo descendens. Ex πίπτω.

Διοπομπέομαι, ῦμαι, expio, v. gr. prodigium; unde purgo; (2) ablego, exigo, et procul amoveo, rejicio, negligo. Ex Διὸς et πομπὴ, *missio.*

Δίοπος, ῦ, ὁ, administrator, inspector; (2) curator navis; (3) rex. *Æsch. in Pers.* 44. A δίοψ.

Δίοπος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, qui habet duo foramina. Ex δὶς et ὀπὴ, *foramen.*

Διοπτεύω, f. εύσω, inspicio, curo, custodio, *imprimis* navem; (2) speculor, exploro. Ex διὰ et ὄπτομαι, *video.* Unde

Διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, inspector; (2) dispensator; (3) excubitor; (4) instrumentum geometricum cujus ope rerum altitudo æstimatur.

Διόπτης, ῦ, ὁ, qui pervidet et prospicit, inspector. Ab eod.

Διόπτομαι, f. ὄψομαι, pervideo, perspicio. Hinc

Διόπτρα, ας, ἡ, dioptra, instrumentum geometricum; (2) instrumentum librandis aquis aptum; (3) specillum chirurgicum.

Διοπτρικὸς, ἡ, ὸν, ad spectanda remotiora aptus.

Διόπτριον, ῦ, τὸ, idem quod διόπτρα, n. 3. Unde

Διοπτρισμὸς, ῦ, ὁ, apostema vulvæ.

Διόπτρον, τὸ, idem quod διόπτρα, *Ern.*

Διορᾶν, *contr.* pro διοράειν, a διοράω.

Διορατικὸς, ἡ, ὸν, perspicax. A

Διοράω, ῶ, transpicio; (2) perspicio; (3) internosco. Διορᾶν πρός τινα, *Isocr.*

Διοργανόω, apte compingo. Unde

Διοργάνωσις, εως, ἡ, partium instrumentalium in corpore humano coagmentatio.

Διοργίζω, f. ίσω, ira accendo vel inflammo; (2) *pass.* irascor.

Διόργυιος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, duas ulnas longus. Ex ὄργυια.

Διορθεύω, recte quid facio, ut λόγον, recte dico, bene consulo; ad veritatis normam exigo, examino. Πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγυς, *Eurip. Suppl.* 417.

Διορθόω, ῶ, f. ώσω, corrigo, emendo. Διορθῦμαι τὸ χρέος, reddo, *Phal.* Hinc

Διόρθωμα, ατος, τὸ, correctio, emendatio.

Διορθῶν, *contr.* pro διορθόων, a διορθόω.

Διόρθωσις, εως, ἡ, idem, vel ipsa corrigendi vel emendandi actio, membri luxati repositio; (2) recta rei, ut vitæ, institutio, administratio.

Διορθωτὴς, ῦ, ὁ, corrector, qui emendat.

Διορθωτικὸς, ἡ, ὸν, qui corrigere potest.

Διορθωτικῶς, *adv.* corrigendi causa, per correctionem.

Διορία, ας, ἡ, definita et præscripta dies; (2) discrimen. A διόρος. Unde

Διορίζω, f. ίσω, distermino; (2) extermino; (3) definio, distinguo; (4) explico, explano disserendo; *Plato* διορίζειν, διαστέλλειν, διατέμνειν, χωρίζειν pro eodem posuit, hoc est dividere, partiri; (5) statuo, decerno, adfirmo, *quo sensu* (2. 3.) *et in med. dicitur*, Δικαιότατον διορίζεσθαι περί τινος, *Isocr.* Κῦ διώρισαν κράτος, nec discreverunt victoriam; id est, non potuit discerni cui pertinuerit victoria, *Eurip. Phœn.* 1463. Hinc

Διόρισμα, ατος, τὸ, distinctio, definitio.

Διορισμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Διορισμένως, *adv.* distincte, definite.

Διορκισμὸς, ῦ, ὁ, obtestatio quæ fit adjurando, *Ern.*

Διόρνυμαι, procedo. Ex διὰ et ὄρνυμι.

Δίορος, ῦ, ὁ, diremptor, discriminator. Ex διὰ et ὅρος, *terminus.*

Διόροφος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, duplici tecto instructus, duplicem concamerationem vel contignationem habens. Ex δὶς et ὄροφος.

Διορόω, vel διοῤῥόω, f. ώσω, in serum converto, in serosam qualitatem muto.

Διόῤῥωσις, ἡ, idem quod διόρωσις.

Διορυγή, ῆς, ἡ, fossa, perfossio. A διορύττω.
Διορυγῆναι, a. 2. inf. pass. verbi διορύσσω.
Διόρυγμα, ατος, τὸ, fossa per aliquem locum ducta; (2) fovea. Ab eod.
Διόρυξις, εως, ἡ, fossa, *Scholiastes Theocrit. ad Idyll.* 1, 67.
Διορύσσω, vel διορύττω, f. ξω, perfodio. Ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι, *Matt.* 6, 19.
Διορχέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, persalto, usque ad finem salto, desalto; (2) peritia saltandi cum aliquo certo.
Διόρωσις, εως, ἡ, conversio in serum.
Διὸς, *Jovis*, gen. sing. a Ζεὺς, *Jupiter*.
Δῖος, δῖα, δῖον, a Jove oriundus; (2) divus; (3) excellens, nobilis, generosus. A Ζεὺς, *gen.* Διός.
Διόσδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, a Jove datus. Ex *gen.* Διὸς et δίδωμι, *do.*
Διοσημεία, vel διοσημία, ας, ἡ, signum a Jove datum; (2) prodigiosa tempestas; (3) prodigium, ostentum. Ex Διὸς et σημεῖον.
Διόσκοροι, ων, οἱ, Jovis filii, Castor et Pollux; (2) reges. Ex Ζεὺς, Διὸς, et κόρος.
Διόσκουροι, ων, οἱ, idem; (2) apostemata sub auribus emergentia (παρωτίδες) in gravi morbo salutem indicantia.
Διόσμος, ου, ὁ, vis illa quæ odorum sensum ad odoratum transmittit. Ab ὀσμή.
Διόσπυρα, et Διόσπυρον, genus cerasi, *Theophrast. Hist. Plant.* 3, 13. Est etiam Diospyron alio nomine lithospermon dicta herba, *Plin.* 27, 74, 11. *Angl.* STONECROP.
Διόστεος, ου, ὁ καὶ ἡ, gemino constans osse. Ex δὶς et ὀστέον, *os.*
Διοσφραίνω, odore (seu suavi seu fœdo) perfundo, imbuo, *unde* inquino fœdis sordibus.
Διότι, *conjunct.* quoniam, quamobrem, quare.
Διοτρεφέεσσι, dat. pl. *Ion.* pro διοτρεφέσι, a διοτρεφής.
Διοτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, a Jove nutritus, Jovis alumnus. Ex *gen.* Διὸς et τρέφω.
Διουρέω, ῶ, f. ήσω, per urinam excerno. Hinc
Διουρητικὸς, ἡ, ὸν, vim habens urinam ciendi.
Διοχέτεια, ἡ, aquæ deductio. A
Διοχετεύω, f. εύσω, per canalem aquam deduco.
Διοχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, epith. currus quo duo vehi possunt. Ex δὶς et ὄχος.
Διοχλέω, ῶ, f. ήσω, turbo, molestiam exhibeo.
Διοχλίζω, idem quod ὀχλίζω.
Διοχυρόω, ῶ, f. ώσω, munio, firmo.
Διόψ, οπος, ὁ, dispensator, *Hes.* A διέπω, *al.* a διόπτομαι. Hinc
Διόψις, εως, ἡ, transpectus; (2) perspectio.
Δίπαις, δος, ὁ καὶ ἡ, duorum liberorum parens; (2) bis puer.
Διπάλαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, duorum palmorum, bipalmis. Ex δὶς et παλαιστὴ, *palmus.*
Δίπαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui utrimque vibrari potest; (2) utrimque telum vibrans, bina tela tenens; (3) ambidexter. (2) πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι, *Soph. Aj.* 408. A δὶς et παλτός.
Διπάλτως, *adv.* utrimque vibrando telum; (2) ambabus manibus, totis viribus.
Δίπηχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, bicubitalis.
Διπλάζω, f. άσω, geminus sum; (2) duplico. A διπλόος.
Δίπλαξ, ακος, ἡ, læna duplicata; (2) ὁ καὶ ἡ, duas habens crustas. Ab eod. vel etiam ex δὶς et πλὰξ, *crusta.*
Διπλασιάζω, f. άσω, duplico, gemino.
Διπλασιασμὸς, οῦ, ὁ, duplicatio; (2) figura grammatica qua litera geminatur.
Διπλάσιος, ία, ιον, duplo major; (2) duplex, geminus. A διπλόος. Hinc
Διπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, duplex.
Δίπλεθρον, ου, ὁ καὶ ἡ, spatium duorum jugerum; (2) duo jugera. Ex δὶς et πλέθρον.
Δίπλεθρος, ον, duo jugera æquans.
Διπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, duplicatus, bis plenus.
Διπληρὴς, ὲς, plenus, refertus, *Nic.*
Διπλόη, ης, ἡ, duplicitas; (2) fraus, versutia; (3) obscuritas. A διπλόος.
Διπλοείματος, ον, duplicato pallio utens.
Διπλοΐζω, duplico, *ap. Æsch.* (*si lectio sana*, *Eum.*) *Ag.* 844. *al.* διπλάζει.

Διπλοῒς, ΐδος, ἡ, læna duplicata; (2) toga Rom. quæ totum hominem ambit; (3) pallium; (4) chlamys. Ab eod.
ΔΙΠΛΟΟΣ, οῦς, f. διπλόη, ῆ, n. διπλόον, οῦν, duplex, duplus; (2) versipellis, versutus; (3) magnus.
Διπλοσήμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, duas habens significationes. Ex διπλόος et σημαίνω.
Διπλόω, ῶ, f. ώσω, duplico. Διπλώσατε αὐτῇ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα, *Apoc.* 18, 6.
Δίπλωμα, ατος, τὸ, diploma, literæ principum, vulgo *patentes*; (2) vas duplex.
Δίπλωσις, ἡ, duplicatio. A διπλόω.
Δίπνοος, ον, duo spiracula habens. A πνέω.
Διποδία, ἡ, genus saltationis Laconicæ; (2) dimensio versuum per duos pedes, v. gr. qui Hexameter vulgo dicitur, κατὰ διποδίαν est trimeter, ut et senarius Iambicus.
Διποδισμὸς, οῦ, ὁ, idem.
Διποδιάζω, f. άξω, salto per διποδίαν.
Διποδιαῖος, αία, αῖον, bipedalis, bipedaneus.
Διπόδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. A δίπους.
Διπόλιτης, ου, ὁ, gemma urbe utens, *Man.*
Δίπολος, ου, ὁ καὶ ἡ, bis versus seu aratus. Ex δὶς et πολέω, *verso.*
Δίπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, duas vias seu duos meatus habens. Ex δὶς et πόρος, *meatus.*
Διπόταμος, ον, duo flumina habens, qui a duobus fluminibus alluitur. Διπόταμον ἵνα πόλιν μόλω, *Eurip. Suppl.* 621.
Δίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, bipes.
Διπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, biceps, bifrons, anceps.
Δίπρυμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, duplicem puppim habens. Ex δὶς et πρύμνα, *puppis.*
Δίπρωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, duplicem proram habens.
Δίπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, bipennis, binas alas habens. Ex δὶς et πτερὸν, *ala.*
Διπτέρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
Δίπτυξ, υχος, ὁ καὶ ἡ, duplex. Ex δὶς et πτύσσω, *plico.*
Δίπτυχα, *adv.* dupliciter. A
Δίπτυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, duplex, geminus, duo. Hinc δίπτυχον δελτίον, pugillaris duplicatus. Χεῖρας διπτύχους ἀνίεναι, *Eurip. Andr.* 578. Διπτύχα φάσγανα, *Id. Or.* 1303. A δίπτυξ.
Δίπυλος, duas portas habens. A πύλη.
Διπύρηνον, ου, τὸ, instrumentum chirurgicum, specillum, duo capita habens, aversa parte et in summa cuspide, velut nucleos. A
Διπύρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, duos nucleos habens; (2) qui interiore ligno geminus est. Ex δὶς et πυρὴν, *nucleus.*
Διπυρίτης, ὁ, bis coctus, epith. panis.
Δίπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex δὶς et πῦρ.
ΔΙΡΚΑΙΑ, ας, ἡ, herba quædam.
Δίῤῥαβδος, ον, duabus lineis descriptus, notatus.
Δίῤῥυθμος, ον, duos rhythmos habens.
Δίῤῥυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, duos temones habens.
ΔΙΣ, *adv.* bis, quod in compositis sequente vocali vel diphthongo σ fere retinet, sequente consona vero plerumque amittit, v. gr. δίπους, bipes. Sed dicitur tamen etiam δίσεφθος pro δίεφθος, et δισθανὴς pro διθανής.
Δὶς, Διὸς, ὁ, Jupiter, sed in usu est Ζεύς.
Δισαλία, ας, ἡ, impuritas, pro δεισαλία.
Δισάρπαγος, ον, bis raptus, *Lycurg.*
Δισεγγόνη, ης, ἡ, atneptis. A
Δισέγγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, atnepos.
Δίσεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bissextus.
Δισεξάδελφος, consobrinus, patruelis.
Δίσευνος, ου, ὁ, qui duas habet uxores. Ex δὶς et εὐνὴ, *cubile.*
Δίσεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, bis coctus, recoctus.
Δίσημος, ον, duplicem significationem habens.
Δισθανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bis moriens. Ex δὶς et θνήσκω, *morior.*
Δισκεὺς, έως, ὁ, cometa quidam. A δίσκος.
Δισκεύω, f. εύσω, disco ludo, discum jacio.
Δισκέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.
Δίσκημα, τὸ, quod jaculamur, projicimus, ut δίσκον.
Δισκήπτρος, ον, duo sceptra tenens.
Δίσκιος, ον, perumbrosus. A σκιά.
Δισκήσαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro δισκήσας, a δισκέω.
Δισκοβολία, ας, ἡ, disci jactus. A

Δισκοβόλος, ου, ὁ, disci jaculator. Ex βάλλω.
ΔΙΣΚΟΣ, ου, ὁ, discus, orbis proprie saxeus, quem exercendi corporis causa jacere solebant olim; (2) orbis solis; (3) vas in quo cibaria apponuntur, patina; (4) speculum.
Δίσκουρα, terminus qui disci jactu petitur. Ex δίσκος, et Ionico οὖρος, pro ὅρος, *terminus.*
Δισκοφόρος, ον, discum ferens.
Δισμύριοι, ίαι, ια, viginti millia; reperitur et δισμύριος, α, ον.
Δίσπαππος, ου, ὁ, atavus.
Δισπιθαμαῖος, αία, αῖον, idem quod
Δισπίθαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, duas spithamas; (2) duos dodrantes altitudine æquans. Ex δὶς et σπιθαμή.
Δισπόνδειος, ου, ὁ, duplex spondeus.
Δισσάκις, et δισσάκι, *adv.* bis. A δισσός.
Δισσάρχης, ου, ὁ καὶ ἡ, princeps vel rex geminus. Τούς τε δισσάρχας ὀλέσσας βασιλεῖς, *Soph. Aj.* 389. Ex δὶς et ἄρχω.
Δισσεύω, f. εύσω, duplex sum. A δισσός.
Δισσολογέω, vel διττολογέω, ῶ, f. ήσω, geminato verbo loquor; (2) bis dico; (3) duobus modis effero. Ex δισσὸς et λέγω.
Δισσολόγιστος, ον, quod duobus modis pronunciatur, scribitur.
Δισσολόγος, ον, gemino sermone utens, *Man.*
Δισσὸς, vel διττὸς, ἡ, ὸν, duplex, geminus; (2) ambiguus; (2) φάσματα δισσῶν ὀνείρων, *Soph. El.* 644. Διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων, *Lucian. in Alexandro.* A δίς.
Δισσυλλαβία, ἡ, duæ syllabæ.
Δισσύλλαβος, ου, ὁ καὶ ἡ, duabus constans syllabis.
Δισσυλλαβῶς, *adv.* per duas syllabas.
Δισσυμφωνέω, ῶ, f. ήσω, duabus consonantibus efferri. A
Δισσύμφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duarum est consonantium.
Δισσῶς, *adv.* dupliciter. Δισσῶς αὐτῶ, iterum dico, *Eurip. Phœn.* 1347.
Διστάγμὸς, οῦ, ὁ, dubitatio. A διστάζω.
Διστάδιος, ον, duo stadia æquans.
ΔΙΣΤΑΖΩ, f. άσω, dubito, ambigo. Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας, *Matt.* 14, 31.
Διστακτικὸς, ἡ, ὸν, dubitativus.
Διστάσιος, ον, bilibris; (2) duplum ponderans.
Δίστασις, εως, ἡ, dubitatio. A διστάζω.
Διστατικὸς, ἡ, ὸν, dubitativus. Ab eod.
Δισταφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bis sepultus. Ex δὶς et θάπτω, *sepelio.*
Διστεγία, ίας, ἡ, duplex tectum, vel domicilium duobus tectis seu contignationibus duabus instructum. A
Δίστεγος, ου, ὁ καὶ ἡ, duas contignationes habens. Ex δὶς et στέγη.
Δίστιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, duos ordines habens; (2) ex duobus versibus constans.
Διστοιχία, ας, ἡ, duplex ordo, bini ordines. A
Δίστοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod δίστιχος.
Δίστοκος, ου, ἡ, quæ bis peperit. A τίκτω.
Δίστολος, ον, geminus. Τὰς διστόλους ἀδελφὰς, *Soph. Œd. Col.* 1055.
Διστομέω, bilinguis sum. A
Δίστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, geminum os habens; (2) anceps, acutus; (3) duo habens ostia.
Δισυλλαβία, ἡ, duæ syllabæ.
Δισύλλαβος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod δισσύλλαβος.
Δισυλλάβως, *adv.* per duas syllabas.
Δισχιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bifidus. Ex δὶς et σχίζω.
Δισχίλιοι, ίαι, ια, bis mille, duo millia.
Δίσχωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, utroque claudicans pede.
Δισώματος, ου, ὁ καὶ ἡ, bicorpor. A σῶμα.
Δίσωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Διτάλαντος, duo talenta ponderans.
Διτοκέω, ῶ, fut. ήσω, bis pario; (2) gemellos pario. A
Δίτοκος, ου, ἡ, quæ bis peperit. A τίκτω.
Διτονίζω, duobus diversis tonis utor in pronunciando.
Διτταχῶς, *adv.* dupliciter. A διττός.
Διττογλωττία, ας, ἡ, duplex lingua, duarum diversarum linguarum usurpatio. A
Διττόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, bilinguis, duplicis linguæ. A διττὸς et γλῶττα, *lingua.*

Διττογονέω, ῶ, bis pario, seu bina pario. Ex διττὸς et γέγονα, quod est a γείνομαι.

Διττολογέω, ῶ, idem quod δισσολογέω.

Διττὸς, ὴ, ὸν, duplex, *Attice* pro δισσός.

Δίτυλος, ον, duplicem gibbum habens; epith. camelorum quorumdam. E δὶς et τύλος, *callum.*

Διυγίαινω, sanitatem consequor, salvus maneo. Οὔτε γὰρ Ξενοκράτης μᾶλλον διυγίαινε Φωκίωνος, οὔτε Δημητρίου Θεόφραστος, *Plutar.* 135. Οὐ γὰρ ἔτι ῥᾴδιον εἶναι διυγιᾶναι τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν, salvam manere, *Jamblich. in Vita Pythag.* 102.

Διυγραίνω, madefacio, humecto. A

Δίυγρος, ου, ὁ ϗ ἡ, humidus; (2) uliginosus; (3) mollis, infirmus.

Διυλάζομαι, f. άσομαι, in materiam abeo.

Διυλίζω, f. ίσω, defæco, per colum transfundo. Οἱ διυλίζοντες τὸν κώνωπα, *Matt.* 23, 24.

Διύλισις, εως, ἡ, defæcatio, percolatio; (2) perfusio, baptismus. A præc.

Διυλισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Διυλιστὴρ, ῆρος, ὁ, colum. Ab eod.

Διυπνίζω, f. ίσω, expergefacio, e somno excito. Ex διὰ et ὕπνος.

Διυφαίνω, intertexo, pertexo.

Διφαλαγγάρχης, ου, ὁ, præfectus duarum phalangum.

Διφαλάγγαρχος, ου, ὁ, idem:

Διφαλαγγαρχία, ας, ἡ, præfectura qua quis duabus phalangibus præest.

Διφαλαγγία, ας, ἡ, duplicata phalanx; (2) duæ phalanges. Ex δὶς et φάλαγξ.

Διφασία, ας, ἡ, duobus modis dictum, sermo duplex et secum non conveniens. A

Διφάσιος, ία, ιον, qui duobus modis dicitur, bifarius; (2) duplex, geminus. Ex δὶς et φάσις, a φάω, *dico, aio.*

Δίφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui duobus modis dicitur.

ΔΙΦΑ'Ω, ῶ, quæro, vestigo. Τεὴν διφῶσα καλιὴν, *Hesiod. Op.* 372. Hinc

Διφήτωρ, ορος, ὁ, quæsitor, investigator.

ΔΙΦΘΕ'ΡΑ, ας, ἡ, pellis Amaltheæ capræ, in qua res humanas scribere dicitur Jupiter; exuvium; (2) quicquid e pellibus fit, ut vestis coriacea; membrana, in qua scribitur.

Διφθερίας, ου, ὁ, qui gestat διφθέραν.

Διφθέριον, ου, τὸ, ulcus quoddam.

Διφθερίτης, ου, ὁ, idem quod διφθερίας. Hinc

Διφθερίτις, ιδος, ἡ, femina quæ vestem coriaceam gestat.

Διφθεροπώλης, ου, ὁ, qui pellibus negotiatur.

Διφθερόω, ῶ, fut. ώσω, pelle, corio intego. A διφθέρα.

Διφθογγίζω, per diphthongum scribo aut pronuncio.

Διφθογγραφέω, per diphthongum scribo.

Δίφθογγος, ου, ὁ ϗ ἡ, duplicem sonum habens; (2) ἡ, duæ vocales in unum sonum conflatæ, diphthongus. Ex δὶς et φθόγγος.

Διφορέω, ῶ, f. ήσω, bis fructum fero.

Διφόρησις, ἡ, differentia, discrimen. A præc.

Δίφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, bis anno eodem fructum ferens. Ex δὶς et φέρω, *fero.*

Δίφραξ, ακος, ἡ, sella. Μαλακῶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα, *Theocr.* 14, 40. A δίφρος.

Διφρὰς, άδος, ἡ, idem et ab eod.

Διφρεία, ας, ἡ, aurigatio, currus agitatio:

Διφρελάτειρα, ἡ, currus agitatrix.

Διφρευτὴς, οῦ, ὁ, auriga, rector plaustri. Τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω, *Soph. Aj.* 857. A

Διφρεύω, f. εύσω, curru aut bigis vehor; (2) aurigor, moderor currum. (1) κυανέαις ἵπποις διφρεύων ἅλιον πέλαγος, *Eurip. Andr.* 1012. A δίφρος.

Διφρηλασία, ας, ἡ, currus agitatio, aurigatio. Ex δίφρος et ἐλαύνω, *agito.*

Διφρηλατέω, currum ago, rego. Ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν, *Soph. Aj.* 845. Ἵππους γὰρ ὡς ἔθρεψα κἀδιφρηλάτουν, *Eurip. Rhes.* 781.

Διφρηλάτης, ου, ὁ, currus agitator, auriga.

Διφρηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sella aliquem gestat. Ex δίφρος et φέρω.

Διφρίσκος, ου, ὁ, sellæ curulis auriga. Dim.

Δίφροντις, ὁ ϗ ἡ, animi dubius.

Διφροπηγία, ας, ἡ, vehiculorum fabrica, sellarum fabricatio. Ex δίφρος et πήγνυμι.

ΔΙ'ΦΡΟΣ, ου, ὁ, locus in curru in quo parabates et auriga sedebant; (2) bigæ; (3) sella. (f. pro δίφορος. A δὶς et φέρω.)

Διφρουλκέω, ῶ, f. ήσω, currum traho. Ἄντυγα διφρουλκεῖ, *Epigr.* Ex δίφρος et ἕλκω.

Διφρουργία, ας, ἡ, bigarum seu sellarum fabricatio. Ex δίφρος et ἔργον, *opus.*

Διφροφορέομαι, curru vehor; (2) sella gestor, sedeo. Ἐμπεσόντες δὲ οἱ ἐπίκουροι τῶν Περσέων τοὺς διφροφορουμένους .... ἔκτεινον, *Herodot.* 3, 146.

Διφροφορέω, ῶ, f. ήσω, curru veho. A

Διφροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sella aliquem gestat.

Διφρυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bis tostus, qui bis torretur. Ex δὶς et φρύγω, *torreo.*

Διφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui duas habet naturas; (2) bipartitus, geminus; bicorpor. Διφυῆ τ' ἄμικτον, *Soph. Trach.* 1095. Ex δὶς et φυή.

Διφυΐα, ας, ἡ, bifida partitio. A præc.

Δίφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, bina folia habens, bifolius. Ex δὶς et φύλλον.

Δίφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, duplicem habens vocem; (2) duplici voce loquens, bilinguis. A φωνή.

Διφῶσα, part. *contr.* pro διφάουσα, a διφάω.

Δίχα, *adv.* bifariam, dupliciter, divisim; (2) sine, absque, seorsim. (2) δίχα παντός, ab omni conspectu segregatus, *Soph. Œd. Col.* 1732. Ἐκ πάντων δίχα, *Id. Antig.* 164. A δίς. Hinc

Διχάζω, f. άσω, in duo divido, separo; (2) dissidium injicio. Ἦλθον γὰρ διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, *Matt.* 10, 35.

Διχαίω, idem.

Διχὰς, άδος, ἡ, dimidia pars. A δίχα.

Διχασμὸς, οῦ, ὁ, divisio. A διχάζω.

Διχαστὴρ, ῆρος, ὁ, unus dentium quatuor anteriorum. A διχάζω, quoniam dentes isti cibum dividunt.

Διχάω, idem quod διχάζω, *Ern.*

Διχῆ, *adv.* divisim, bifariam.

Διχηλεύω, f. εύσω, ungulam bisulcam habeo:

Διχηλέω, ῶ, f. ήσω, idem. A

Δίχηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, in duas chelas fissus; (2) ungulam habens bisulcam; (3) bisulcus, bifidus. Ex δὶς et χηλή.

Διχθὰ, dupliciter, bifariam. A δίχα.

Διχθάδιος, ία, ιον, duplex. A

Διχθὰς, άδος, ἡ, duplex. A διχθά.

Διχίτων, ὁ ϗ ἡ, duabus tectus tunicis.

Διχόβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, discors, dissentiens. Ex δίχα et βουλὴ, *voluntas.*

Διχογνωμέω, ῶ, f. ήσω, dissentio animo, duplici sententia distrahor:

Διχογνωμονέω, ῶ, f. ήσω, idem. A

Διχογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, ancipiti tractus sententia; (2) cujus sententia dissidet a sententia alterius. Ex δίχα et γνώμη.

Δίχοθεν, *adv.* a duabus partibus. A δίχα.

Διχόθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, dubius animi.

Διχοίνικον, ου, τὸ, mensura continens duas chœnicas. A

Διχοίνικος, ου, ὁ ϗ ἡ, duas capiens chœnicas. Ex δὶς et χοῖνιξ, *chœnix.*

Διχόλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, duplicis iræ.

Διχόμην, ηνος, ὁ ϗ ἡ, in duas partes mensem secans. Ex δίχα et μήν. Hinc

Διχομηνία, ας, ἡ, dimidia mensis pars; (2) plenilunium:

Διχομηνιαία, ας, ἡ, sc. ἡμέρα, dies qui mensem in duas partes æquales dividit; (2) quæ decimo quinto die mensis aliquid facit.

Διχόμηνις, ιδος, ἡ, luna plena et soli adversa; (2) medius mensis, Idus. Ab eod.

Διχόμηνος, ου, ὁ, idem quod διχόμην. Διχόμηνος σελήνη, plena luna, (passim apud Ptolem. in Magna Constructione.) Vide 10, 1, 239.

Διχόμητις, εος, ὁ ϗ ἡ, duplicis consilii, anceps, dubius. Ex δίχα et μῆτος.

Διχόμυθος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ambigue loquitur; (2) ambiguus.

Διχονοέω, ῶ, f. ήσω, dissentio, dissideo.

Διχόνοια, ας, ἡ, duplex seu bifaria sententia mentis, dissensio; (2) incertitudo. (2) σὺν μὲν ὄκνῳ καὶ διχονοίᾳ τῆς Ἀντωνίου γνώμης, *App. Bell. Civ.* 5, 33.

Δίχορδος, ον, duabus chordis tentus. Δίχορδον εἶναι φησὶ τὴν πηκτίδα, *Athen.* 4.

Διχορία, ας, ἡ, divisio chori in duas partes, chorus in duas partes divisus. Hinc

Διχοριάζω, f. άσω, in duabus choreis cano.

Διχοῤῥαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, duplicem rupturam habens, dupliciter ruptus, disruptus. Ὃς (κίων) πεσήματι στέγης διχοῤῥαγὴς ἔκειτο κρηπίδων ἔπι, *Eurip. Herc. Fur.* 1007. Ex δίχα et ῥήγνυμι, *rumpo.*

Διχοῤῥόπως, *adv.* cum inclinatione in duas partes, ambigue. Τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχοῤῥόπως ἰδεῖν, *Æschyl. Agam.* 359, translatio sumpta a trutina. Ἐς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχοῤῥόπως ψήφους ἔθεντο, *Id. ibid.* 824. Οὐ διχοῤῥόπως μάτην, *Id. ibid.* 1283.

Διχοστασία, ας, ἡ, dissensio, seditio, secessio. Ex δίχα et στάσις, *statio.*

Διχοστατέω, ῶ, f. ήσω, dissideo, dissentio, discordo; (2) dissensionem facio; (3) ambigo, dubito. Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ, *Eur. Med.* 15. Ex δίχα et ἵστημι.

Διχοτομέω, ῶ, f. ήσω, in duas partes seco, disseco, separo; (2) concido. Διχοτομήσει αὐτὸν, *Matt.* 24, 51. Ἐν ταύταις δὴ τὸ παράνομον καὶ ἔννομον ἑκάστην διχοτομεῖ τούτων, in his jam legum vel custodia, vel transgressio, singulas bifariam partiuntur, *Plat. Politic.* 302. Ex τέμνω.

Διχοτόμημα, ατος, τὸ, dimidia portio; (2) particula, frustum. A præc.

Διχοτομία, ἡ, divisio in duas partes. A

Διχότομος, ου, ὁ ϗ ἡ, dissectus, in duo divisus; (2) dimidiatus; (3) bifidus.

Διχοτόμος, in duo dividens.

Διχοφρονέω, dissideo, dissentio.

Διχαφροσύνη, ης, ἡ, discordia; (2) inimicitia; (3) seditio. A

Διχόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, discors, dissentiens, qui mente est discordi; (2) versipellis. Ex δίχα et φρήν.

Διχόω, divido in duas partes. A δίχα.

Δίχροια, ας, ἡ, geminus color. A δίχροος.

Διχρονέω, ῶ, f. ήσω, sum duorum temporum, sum anceps, indifferens. A δίχρονος.

Διχρονοκατάληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, desinens in ancipitem vocalem.

Δίχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui duorum temporum est, anceps, indifferens, communis.

Δίχροος, *contr.* δίχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, bicolor, qui gemini coloris est. Ex δὶς et χρόα.

Δίχρωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Διχῶς, *adv.* dupliciter. A δίχα.

ΔΙ'ΨΑ, ης, ἡ, sitis; (2) vehemens desiderium.

Διψᾷ, *sitit.* Vide διψῇ.

Διψακὸς, οῦ, ὁ, morbus renum quem comitatur maxima sitis; (2) genus herbæ. *Angl.* TEASEL. A δίψα. Unde

Διψαλέος, έα, έον, sitibundus, siticulosus.

Διψὰς, άδος, ἡ, siticulosa, bibula, arida; (2) genus viperæ veneno celerius necantis, prester, causos, melanurus; (3) genus herbæ.

Διψάω, ῶ, f. ήσω, sitio; (2) cupio, desidero, appeto. Διψῆν ὑδάτων μάλιστα, *Herodot.* Πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, *Plat.*

Διψῆ, *sitit*, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro διψᾷ, *contr.* ex διψάει, a verbo διψάω.

Διψηρὸς, ρὰ, ρὸν, siticulosus, aridus. Ab eod.

Διψήσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. verbi διψάω.

Δίψησις, ἡ, sitis.

Διψητικὸς, ὴ, ὸν, sitim provocans; (2) siticulosus, sitiens, sitibundus. A διψάω.

Δίψιος, ου, ὁ ϗ ἡ, siticulosus, aridus.

Δίψος, εος, τὸ, idem quod δίψα.

Διψυχέω, ῶ, f. ήσω, ambiguo et duplici sum animo:

Διψυχία, ας, ἡ, dubitatio, hæsitatio. A

Δίψυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, animo duplex, qui mentem habet dubiam et inconstantem. Ex δὶς et ψυχὴ, *anima.*

Διψώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, siticulosus, sitibundus. A δίψα, *sitis.*

Διψῶντες, pro διψάοντες, a διψάω.

ΔΙ'Ω, expello, abigo; (2) timeo: *med.* δίομαι, idem; (3) celeriter curro, fugio. Περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν, *Il.* 5, 566. Μή σε, ϗ ὀπλότερος,

πιρὸς πρὸ ἰὼν, ἀγρόνδε δίωμαι Βάλλων χειμαδίοισι, *Odyss.* 21, 370.

Διώβολιον, ου, τὸ, duo oboli, genus nummi binos obolos valens.

Διώβολον, ου, τὸ, idem.

Δίωγμα, ατος, τὸ, id quod persequimur; (2) persecutio; (3) sacrum quoddam *apud Græcos*, a quo viri arcebantur. (2) μὴ .... Πηλεὺς μετέλθῃ πωλικοῖς διώγμασι, *Eurip. Andr.* 993. Nescio an sit locus primæ explicationi. Exemplum quod affert Stephanus ex Xenophonte potest optime reddi *persecutio*. Sic se habet: Πολλαὶ δὲ τὰ διώγματα ἀφιεῖσαι ἐπανέρχονται διὰ τὸ μισόθηρον, multæ (canes) ferarum odio, persequutione omissa recurrunt, *Xenoph. de Venat.* 3, 9. A διώκω.

Διωγμὸς, οῦ, ὁ, persecutio, exagitatio, vexatio.

Διώδευσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διοδεύω.

Διώδυνος, ον, acerbus, gravem dolorem adferens. Καὶ διώδυνος σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο, *Soph. Trach.* 777. A διὰ et ὀδύνη.

Διωθέω, f. διώσω, vel διωθήσω, dispello, protrudo, submoveo; (2) diluo, refello; (3) intrudo per, trajicio impellendo; (4) detrudo, deturbo; (5) ejicio, propulso; (6) *med.* elabor, effugio; (7) detrecto, recuso. Ταῦτα πάντα διεωθοῦντο, *Dem.* Διωσάμενος τὴν ἀρχὴν, τὸν ὄχλον, *Plut.*

Διωθίζω, f. ίσω, idem. Hinc

Διωθισμὸς, οῦ, ὁ, impulsio; (2) propulsio.

Διωκάθω, *Att.* idem quod διώκω.

Διωκέμεν, *Ion.* pro διώκειν, a διώκω.

Διώκεν, *Dor.* pro διώκειν.

Διωκτέος, έα, έον, persequendus. Ab eod.

Διώκτης, ου, ὁ, persecutor. Ab eod.

Διωκτὸς, ὴ, ὸν, quem persequi debemus; (2) quem consectari oportet, expetendus.

Διώκτρια, ας, ἡ, persecutrix, venatrix.

Διωκτὺς, ύος, ἡ, persecutio. A

ΔΙΩ´ΚΩ, f. ξω, et ξομαι, expello, abigo, transadigo; (2) in exsilium mitto; (3) persequor, insequor; (4) adsequi conor, consector, adfecto, expeto; (5) persequor judicio, accuso, reum ago; (6) persequor oratione, describo; (7) pervado, permeo. Διώξομαί σε δειλίας, reum agam, *Aristoph. Eq.* 367. Φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ, discesserunt ut persequerentur, *Soph. Phil.* 562. Οὐδὲ ταπεινῶς διώκει τὸν ἑαυτοῦ βίον, *Isocr.*

Διωλένιος, ία, ον, ulnas expansas habens, vel ulnis amplexus. A διὰ et ὠλένη.

ΔΙΩΛΥ´ΓΙΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, magnus; (2) vehemens; (3) late se extendens. (3) ῥίζα διωλυγίης ἀναπέπταται ἠπείροιο, *Apoll. Rhod.* 4, 1258.

Διωμοσία, ας, ἡ, dejeratio; (2) jusjurandum de calumnia. A διόμνυμι.

Διώμοτος, juratus; διώμοτοι, jurati fidem suam obligant, *Soph. Phil.* 593. Vide quoque *Suidam* in voc. Unde nescio quare in edit. anni 1766 hæc vox reddita sit *perjurus*.

Διωνομασμένος, perf. part. pass. v. διονομάζω.

Διωνυμία, ας, ἡ, duplex nomen. A

Διώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, binominis, duo habens nomina; (2) celebris, pervulgatus. (2) κτίσαν ἃ διώνυμοι θεαὶ ἐκτίσαντο, *Eurip. Phœn.* 688. Διώνυμος ἐγένετο ὁ Γράκχος, *Appian. de Rebus Hisp.* 43. Illud a δὶς, et hoc a διὰ et ὄνομα.

Διώνυσος, idem qui Διόνυσος.

Διωξάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. v. διώκω.

Διωξικέλευθος, ον, cursor, festinans.

Διώξιππος, ου, ὁ, equorum agitator. Ἄρεως δ' αἱματόεντα διωξίπποιο λάφυρα, *Leonidas in Anth.* Ex διώκω et ἵππος, *equus*.

Δίωξις, εως, ἡ, persecutio; (2) peroratio, permeatio; (3) perpulsio, *Ern.* A διώκω.

Διώξωσι, 3. pl. a. 1. conj. act. verbi διώκω.

Διωρία, dilatio; (2) intervallum. Ab ὅρος.

Διώρισα, a. 1. ind. act. verbi διορίζω. Unde

Διωρισμένως, *adv.* definite, distincte; (2) seorsim, particulatim.

Διώροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, duplex tectum habens.

Διωρυγὴ, ῆς, ἡ, fossa. A διορύσσω. Unde

Διώρυγμα, ατος, τὸ, fossa per aliquem locum ducta. Διώρυκα βαθέην ὀρύσσειν, *Herodot.* 1, 75.

Διωρυχτὴς, οῦ, ὁ, qui parietes perfodit.

Διώρυξ, υχος, vel υγος, ὁ, fossa; (2) cuniculus.

Διωρύσσω, perfodio. Vide διορύσσω. Hinc

Διωρυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod διώρυξ.

Διωσάμενος, a. 1. part. med. verbi διωθέω.

Δίωσις, εως, ἡ, protrusio, propulsio; (2) dilatatio cum pulsu. A διωθέω.

Διωσμὸς, οῦ, ὁ, idem. Διωσμὸς χειρῶν, *Aret.* Ab eod.

Διωστὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum chirurgicum quo aliquid ex vulnere detruditur; (2) vectis. Ab eod.

Διώτη, ης, ἡ, diota, genus vasis duas habentis ansas. A

Δίωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, duas habens aures; (2) duas habens ansas. Ex δὶς et οὖς, ὠτός.

Δμᾶθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Dor.* et *Bœot.* pro ἐδμήθησαν, a δμάω.

Δμηθεῖσα, *domita*, a. 1. part. pass. f. g.

Δμηθήτω, *dometur*, 3. sing. a. 1. imperat. pass.

Δμῆσις, εως, ἡ, subactio, domitio; (2) ipse domandi actus. A δαμάω.

Δμήτειρα, ας, ἡ, domitrix. A

Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, domitor. A δαμάω.

Δμητὸς, ὴ, ὸν, domitus. Ab eod.

Δμήτρα, *per Sync.* pro δμήτειρα, *Hes.*

Δμωὴ, ῆς, ἡ, serva, ancilla. A δμώς.

Δμωῒς, ΐδος, ἡ, idem et ab eod.

Δμώϊος, ον, servilis, *Ep.*

Δμωὸς, οῦ, ὁ, servus. A δμάω.

Δμὼς, ωὸς, ὁ, idem et ab eod.

Δμώεσσιν, *servis*, dat. plur. cum ν ἐφελκ.

ΔΝΟΠΑΛΙ´ΖΩ, f. ίσω, agito et percutio, vel excutio manibus; (2) induo. Ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν, *Il.* 4, 472.

Δνόφεος, έα, εον, caliginosus, ater. A δνόφος.

Δνοφερῇσι, dat. pl. f. g. *Ion.* pro δνοφεραῖς. A

Δνοφερὸς, ρὰ, ρὸν, idem et ab eod.

Δνοφόεις, εσσα, εν, idem quod γνόφεος, *Steph.*

ΔΝΟ´ΦΟΣ, ου, ὁ, tenebræ, caligo.

Δοάζω, ομαι, dubito, delibero; (2) post dubitationem tandem decerno. A δοιός.

Δόγμα, ατος, τὸ, edictum, decretum; (2) sententia, placitum, dogma; (3) ritus, ceremonia religiosa, *N. T.* A δοκέω. Hinc

Δογματίζω, f. ίσω, dogma aliquod introduco, dogmata trado; (2) ritus religiosos præscribo, *N. T.* (3) consulto; (4) censeo. Τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε; *Col.* 2, 20.

Δογματικὸς, ὴ, ὸν, dogmaticus, qui certam rerum quarundam scientiam dari statuit; (2) ad præcipiendum vel docendum aptus.

Δογματιστὴς, οῦ, ὁ, qui dogmatis alicujus est auctor vel defensor. A δογματίζω.

Δογματοποιέω, ῶ, f. ήσω, decretum facio.

Δογματοποιΐα, ἡ, inventio placitorum philosophicorum. A præc.

Δόδρα, ἡ, *Lat.* potio, seu quoddam jusculum, *ap. Auson.*

Δοθεὶς, a. 1. part. pass. verbi δίδωμι.

Δοθείσης, *datæ*, gen. sing. ejusd. f. g.

Δοθῆναι, *datum esse*, a. 1. inf. pass.

ΔΟΘΙΗ´Ν, ῆνος, ὁ, furunculus, tumor in carnosis corporis partibus.

Δοθίων, ονος, ὁ, idem.

Δοιὰ, *duo*, nom. pl. n. g. *Poet.* pro δύω.

Δοιάζω, f. άσω, dubito; (2) consulto, fluctuo. Ἐζομένη δ' ἔπειτα δοιάσσατο, animo fluctuabat, *Apoll. Rhod.* 3, 770.

Δοιδυκοφόβης, ου, ὁ, pistilli sonum timens.

Δοιδυκοποιὸς, ὁ, pistilliorum fabricator, *Steph.*

ΔΟΙ´ΔΥΞ, υκος, ὁ, pistillum mortarii; (2) cochlear quo contusa eximuntur.

Δοῖεν, 3. pl. a. 2. opt. act. *Bœot.* et *Æol.* pro δοίησαν. A δίδωμι.

Δοιὴ, ῆς, ἡ, dubium, dubitatio. A δύο.

Δοίη, 3. sing. aor. 2. opt. verbi δίδωμι.

Δοιοὶ, *duo*, nom. pl. m. g. *Poet.* pro δύω.

Δοιὸς, ὰ, ὸν, geminus. Ab eod.

Δοιὼ, *duo*, nom. dual. m. g. *Poet.* pro δύο.

ΔΟΚΑ´ΖΩ, fut. άσω, observo, speculor, exspecto, arbitror. Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κρανάεσσι δοκασεῖς, *Theoc.* 1, 150.

Δοκασεῖς, 2. sing. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro δοκάσεις, a δοκέω.

Δοκεῖς, 2. sing. præs. ind. act. *contr.* pro δοκέεις.

Δοκεύω, observo, exspecto; (2) insidior. Βίην φύλακας δοκεύων, *Hesiod. Scut.* 480. A

ΔΟΚΕ´Ω, ῶ, f. ήσω, video; (2) censeo, existimo; (3) probo; (4) in aliqua existimatione sum, laudor, celebror, *unde* δοκοῦντες, *sunt clari*, &c. (5) hinc *impers.* δοκεῖ, videtur, placet, volo, ut πῶς δοκεῖς, τί δοκεῖς, πόσον δοκεῖς, sunt formulæ admirandi. *In pass.* δεδόκται, visum est, decretum est, placet. Δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι, *Plat.* Κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, *Xen.* Ἄριστος εἶναι δοκεῖ, *Luc.* Ὡς τότ' ἔδοξε, *Æsch.* Τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν, καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι; quis homo plus felicitatis obtinet, quam quantum opinione concipit? *Soph. Œd. Tyr.* 1189. (3) μάλιστα δ', ὅνπερ εἰκὸς, Ὕλλον, εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν τοῦ κλύειν πράσσειν, δοκεῖν, quem par est ostendere, *Id. Trach.* 56.

Δόκημα, ατος, τὸ, idem quod δόκησις.

Δοκησιδέξιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sibi acutus et dexter videtur, qui se faustum et felicem existimat. Ex δοκέω et δεξιός.

Δόκησις, εως, ἡ, existimatio, opinio; (2) suspicio; (3) exspectatio. A δοκέω.

Δοκησισοφία, ας, ἡ, opinio quam qui falso de sua sapientia concipit. A

Δοκησίσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sibi videtur sapiens esse quum non sit. Οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι νεανίας δοκησίσοφος, *Aristoph. Pac.* 43. Ex δοκέω.

Δοκίδιον, ου, τὸ, trabecula, trabs parva. Dim. a δοκός.

Δοκιμάζω, f. άσω, exploro, probo, examino, experior; (2) approbo, in pretio habeo; (3) utile judico, consultum censeo: *it. simpliciter*, judico, censeo; et *in pass.* (1) tutelæ meæ permittor, togam virilem sumo; (2) de iis quorum vita et mores explorantur, an quis sit ad honores, quos petit, admittendus. Δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας, *Isocr.* Πρὸς ἀνθρώπων δοκιμάζεσθαι, *Plat.* A δόκιμος. Hinc

Δοκιμασία, ας, ἡ, probatio, exploratio; (2) *impr.* eorum qui honores petunt; (3) censura; (4) specimen, documentum; (5) delectus militum.

Δοκιμαστὴς, οῦ, ὁ, explorator, examinator, æstimator; (2) approbator. Ab eod.

Δοκιμαστὴρ, ῆρος, ὁ, idem; quæstor ærarii, *Polyb.*

Δοκιμαστικὸς, ὴ, ὸν, exploratorius.

Δοκιμὴ, ῆς, ἡ, experientia; (2) documentum.

Δοκίμιον, ου, τὸ, exploratio. A

Δόκιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, probus, probatus, acceptus. A δοκέω, (vel a δέχομαι, v. *Ern.*)

Δοκιμότης, ητος, ἡ, integritas. A præc.

Δοκίμως, *adv.* plane, vere.

Δοκὶς, ίδος, ἡ, trabecula; (2) trabs. A δοκός.

ΔΟΚΟ´Σ, οῦ, ὁ, trabs, tignum; (2) hasta, lancea.

Δοκῶ, όος, ἡ, opinio. A δοκέω.

Δόκωσις, εως, ἡ, contignatio. A δοκός, verbale.

Δολερὸς, ρὰ, ρὸν, dolosus. A δόλος.

Δολερῶς, *adv.* dolose, fraudulenter.

Δολιεύομαι, fut. εύσομαι, fraudulenter ago. A δόλος. Hinc

Δολίαισι, dat. pl. f. g. *Ion.* pro δολίαις, a δόλιος.

Δολίζω, f. ίσω, adultero, corrumpo.

Δόλιος, ία, ιον, dolosus. Δολίαν καὶ μεγάλαν ἄταν, *Soph. Trach.* 849.

Δολιόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, insidiator, insidioso pede incedens.

Δολιότης, ητος, ἡ, fraudulentia. A δόλιος.

Δολιόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fraudulentus, dolosus. Ex δόλιος et φρήν.

Δολιόω, ῶ, f. ώσω, dolo utor, decipio. Ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν, (pro ἐδολίουν, *Bœot.*) *Rom.* 3, 13. A δόλιος.

Δολίχαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, longas tibias seu fistulas habens. Ex δολιχὸς et αὐλός.

Δολιχαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, longam cervicem habens. Διά σε τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 794. Ex δολιχὸς et αὐχὴν, *cervix*.

Δολιχεγχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, longam hastam habens. Ex δολιχὸς et ἔγχος, *hasta*.

Δολιχεύω, f. εύσω, dolichum, quod est curriculum

lum certum, curro, decurro; (2) cursito. Δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον, *Philo*. A δόλιχος.

Δολιχήπους, ὁ ϗ ἡ, longos habens pedes, *Ath.*

Δολιχήρης, longus, procerus. Δολιχήρεες ἱσοὶ, *Oppian. Cyneget.* 1, 407.

Δολιχήπης, ὁ ϗ ἡ, longos pedes habens.

Δολιχήρετμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui longis remis utitur. Ex δολιχὸς et ἐρετμὸς, *remus*.

Δολιχογραφία, ας, ἡ, scriptorum prolixitas.

Δολιχόδειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, collum longum habens. Ex δολιχὸς et δειρὴ, *collum*.

Δολιχοδρομέω, ῶ, f. ήσω, dolichum, *h. e.* cursum longissimum decurro. A

Δολιχοδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sexies stadium decurrit. Ex δολιχὸς et δρέμω, *curro*.

Δολιχόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, longum caulem habens; (2) longum hastile habens.

Δολιχόουρος, qu. dic. longam caudam habens; epith. versus cujus in fine syllaba redundat.

Δολιχόπους, ὁ ϗ ἡ, idem quod δολιχήπους.

ΔΟΛΙΧΟ'Σ, ἡ, ὸν, longus, prolixus; (2) multus.

Δόλιχος, ου, ὁ, curriculum duodecim vel quatuor et viginti stadiorum. A δολιχός.

Δολιχόσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, longam projiciens umbram; (2) longus.

Δολιχούατος, longis præditus auribus, *Oppian. Cyneget.* 3, 186.

Δολίως, *adv.* dolose.

Δολόδουπος, ὁ ϗ ἡ, callide strepens, dolosus, epith. Martis.

Δολόεις, όεσσα, όεν, dolosus; (2) dolose factus.

Δολοήτωρ, ορος, ὁ, dolosus, *Sibyll.*

Δολοκτασία, ἡ, cædes per insidias facta.

Δολομήδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui dolos meditatur, dolosus. Ex δόλος et μῆδος.

Δολομῆτα, voc. sing. a

Δολομήτης, ου, ὁ, vafer, dolosus. A μῆτις.

Δολόμητις, ιος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Δολομήχανος, ου, ὁ ϗ ἡ, dolorum machinator. Ex δόλος et μηχανὴ, *machina*.

Δολόμυθος, ον, dolose loquens.

Δολοπεύω, f. εύσω, *Lex. Græc.* Fraudem meditor, insidior. A δόλοψ.

Δολοπλοκία, ας, ἡ, dolus. A

Δολοπλόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, dolos nectens, versutus, dolosus. Ex δόλος et πλέκω, *necto*.

Δολοποιὸς, ὸν, idem.

Δολόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, doloso pede gradiens.

Δολοῤῥαφέω, dolos suo, excogito. A

Δολοῤῥαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ex dolis consutus, dolosus. Ex δόλος et ῥάπτω, *suo*.

Δολοῤῥαφία, ας, ἡ, vafrities. A præc.

ΔΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, dolus, fraus. (Ab ant. δέλω, inesco. Unde δέλεαρ et δελεάζειν, *Ern.*)

Δολοῦντες, part. pro δολοῦντες, a δολέω.

Δολοφονέω, ῶ, f. ήσω, dolo et ex insidiis occido. Ex δόλος et φόνος, *cædes*.

Δολοφονεύω, idem.

Δολοφόνησις, ἡ, idem quod

Δολοφονία, ας, ἡ, cædes dolo et ex insidiis patrata. Ex iisd.

Δολοφόνος, ου, ὁ, sicarius.

Δολοφραδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dolos animo agitans, astutus. Ex δόλος et φράζομαι, *cogito*.

Δολοφραδμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Δολοφρονέω, ῶ, f. ήσω, dolos, fraudes, cogito. Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης; *Il.* 3, 405.

Δολοφροσύνη, ης, ἡ, doli meditatio, dolus, fraudes. A

Δολόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, dolos meditans. Ex δόλος et φρὴν, *mens*.

Δόλοψ, οπος, ὁ, speculator, explorator, insidiator, *ap. Hes.* Quia Δόλοπες, Thessaliæ incolæ, fraudulenti.

Δολόω, ῶ, f. ώσω, dolose ago, decipio; (2) adultero, depravo. Οὐκ ἄρα δεύτερον δολώσεις; *Soph. Phil.* 1276. A δόλος.

Δολωθεὶς, a. 1. part. pass.

Δόλωμα, ατος, τὸ, fraus.

Δόλων, ωνος, ὁ, sica, pugio in baculo ligneo occultus; (2) minimum velum in navi.

Δόλωσις, εως, ἡ, fraus, deceptio. A δολόω.

Δόμα, ατος, τὸ, donum. A δίδωμι.

Δομαῖος, αία, αῖον, ad structuram pertinens; οἱ δομαῖοι, fundamenta. Τῆς οἵ γε νέον βάλλοντο δομαίους, *Apoll. Rhod.* 1, 737.

Δομέω, ῶ, f. ήσω, ædifico. Ὁ δ' Ἀργυρίππαν παρ' Αὐσονῖτιν φυλαμὸν δομήσεται, *Lycurg.* 593. A

Δομὴ, ῆς, ἡ, ædificium, structura; (2) murus; (3) corporis compages. (3) κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι, cetis similes corpore visu, *Apoll. Rhod.* 3, 1395. Κόχλοισι δομὴν ἰνδάλλεται αἴης, similis est corpore cochleis terrestribus, *Nic. Ther.* 153. A δέμω, exstruo.

Δόμησις, εως, ἡ, idem. A δομέω.

Δόμητωρ, ορος, ὁ, architectus. Ab eod.

Δόμονδε, *adv.* domum versus. A

Δόμος, ου, ὁ, domus; (2) triclinium; (3) compages, ordo. (3) καὶ διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου, et per tricesimas laterum compages, *Herodot.* 1, 179. [Sed v. δομή.] A δέμω.

Δομοσφαλὴς, ὲς, domum labefactans. A σφάλλω.

Δονηθεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. *Dor.* pro δονηθεῖσα, a δονέω.

Δονακεῖον, ου, τὸ, arundinetum. A δόναξ.

Δονακεὺς, έως, ὁ, arundinosus. Ab eod.

Δονακόεις, εσσα, εν, idem.

Δονακῆα, acc. sing. *Ion.* pro δονακέα, a δονακεύς.

Δονακοτερφὴς, ὲς, idem quod δονακοτρόφος, *Nonn.*

Δονακοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, arundinifer. Ἀπ' Εὐρώτα δονακοτρόφου; *Eurip. Iphig. in Aul.* 179. Ex δόναξ et τρέφω, alo.

Δονακόχλοος, *contr.* δονακόχλους, ου, ὁ ϗ ἡ, arundinibus virens. Ex δόναξ et χλόα.

Δονακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, arundinosus. A

ΔΟ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, arundo concava et crassa; (2) sagitta; (3) calamus scriptorius; (4) calamus piscatorius; (5) fistula.

Δονεύω, f. εύσω, agito. A

ΔΟΝΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, idem; (2) turbo; (3) lacesso. Ῥύμη τε ϗ πτεροῖσι ϗ ῥοιζήμασιν αἰθὴρ δονεῖται, *Aristoph. Av.* 1187. (Ab ant. δένω, δέννω.)

Δόνημα, ατος, τὸ, motus. A præc.

Δόνησις, εως, ἡ, agitatio. Ab eod.

Δόντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi δίδωμι.

Δόξα, ης, ἡ, sententia, opinio: hoc est id quod cognoscit quod in sensilibus est universale, et eorum quæ διανοίᾳ percipiuntur conclusiones, sed scit sine demonstratione; (2) fama, rumor; (3) gloria, laus; (4) exspectatio; (5) dignitas; (6) dogma, axioma; (7) suspicio. (1) δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι, mente enim eramus a diis privati, *Eurip. Hippol.* 1414. (4) δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου, spe beati nuntii frustratus sum, *Id. Med.* 1010. (7) κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, *Soph. Antig.* 324. A δοκέω.

Δοξάζητε, 2. pl. præs. conj. act. verbi δοξάζω.

Δοξάζω, f. άσω, laudo, celebro; (2) existimo, opinor, suspicor, conjicio. Δοξάζειν τὸν Θεὸν τ' ἀληθῆ, κακῶς, φρενί. Δοξάζω περὶ ψυχῆς οὕτως, *Thuc.* Ἐδοξάσθη εἶναι σοφώτατος, *Herodot.* A δόξα. Unde

Δοξάριον, ου, τὸ, parva gloria, gloriola. Dim.

Δοξάσαι, a. 1. inf. act. verbi δοξάζω.

Δοξασθῶσι, 3. pl. a. 1. conj. pass.

Δοξασία, ας, ἡ, opinatio, opinio, conjectura.

Δόξασμα, ατος, τὸ, quod faciendum videtur.

Δοξαστὴς, οῦ, ὁ, opinator. Hinc

Δοξαστικὸς, ἡ, ὸν, vi opinandi præditus.

Δοξαστὸς, ἡ, ὸν, opinabilis. A δοξάζω.

Δόξητε, 2. pl. aor. 1. conj. act. verbi δοκέω.

Δοξοκαλία, ας, ἡ, opinio pulchritudinis suæ seu honestatis. Ex δόξα et καλὸς, *pulcher*.

Δοξοκομπέω, ῶ, f. ήσω, jactito et ostento me.

Δοξοκοπέω, ῶ, f. ήσω, de fama et gloria laboro, ambio.

Δοξοκοπία, ας, ἡ, ostentatio, jactantia; (2) auræ popularis captatio. Ex δόξα et κοπή.

Δοξολογέω, ῶ, p. ηκα, laudibus celebro.

Δοξολογία, ας, ἡ, collaudatio.

Δοξολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, collaudans.

Δοξομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui insano gloriæ amore tenetur. Ex δόξα et μαίνομαι.

Δοξομανία, ας, ἡ, insanus gloriæ amor.

Δοξοματαιόσοφοι, οἱ, philosophi, sic dicti ob inanem de sua sapientia opinionem, *Ath.*

Δοξομιμητὴς, οῦ, ὁ, imitator rei non certo cognitæ.

Δοξομιμητικὸς, ἡ, ὸν, imitans rem non satis cognitam, *Plat.*

Δοξοπαιδευτικὸς, ἡ, ὸν, scientiæ opinionem inspirans, tradens.

Δοξοποιΐα, ας, ἡ, inanis opinionis susceptio.

Δοξοσοφία, ας, ἡ, opinio sapientiæ suæ. A

Δοξόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui se ipse sapientem credit.

Δοξοῦσθαι, pro δοξόεσθαι, a δοξόω.

Δοξοφόρος, ον, gloria plenus, *Man.*

Δόξω, 1. sing. f. 1. ind. act. v. δοκέω pro δόκεω.

Δοιὸς, ὰ, ὸν, duplex. Vide δοιός.

Δορὰ, ᾶς, ἡ, pellis detracta; (2) excoriatio. A δέρω, *excorio*.

Δορατιαῖος, αία, αῖον, hastæ magnitudinem æquans. A δόρυ, ατος, *hasta*.

Δορατίζομαι, f. ίσομαι, hastis pugno. Ab eod.

Δοράτιον, ου, τὸ, hastile, jaculum.

Δορατισμὸς, οῦ, ὁ, pugna quæ fit hastis. A δορατίζομαι.

Δορατογλύφος, ου, ὁ, e ligno structus; (2) qui hastilia radit et polit. A γλύφω.

Δορατοθήκη, ης, ἡ, locus in quo hastæ reponuntur. Ex δόρυ et θήκη.

Δορατομαχέω, hasta pugno.

Δορατοπαχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui hastæ crassitudine est. Ex δόρυ et παχὺς, *crassus*.

Δορατοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, hastatus, satelles. Ex δόρυ et φέρω, *fero*.

Δοριαλωσία, ας, ἡ, expugnatio, *App. Bell. Civ.* 4, 52.

Δοριάλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, hasta vel bello captus. Ex δόρυ et ἁλίσκω.

Δορίγαμβρος, ἡ, in bellum nupta (sc. a cujus nuptiis bellum natum est.) *Æsch. Ag.* 695.

Δοριθήρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, hasta, *i. e.* bello, captus. Δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν, *Eurip. Hec.* 105. Ex θηράω.

Δορικμὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, hastatus, bellicosus, *Æsch. Ch.* 363. Ex κάμνω, *laboro*.

Δορίκτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bello captus. Ex κτάομαι, *adquiro*.

Δορίκτυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, bellicosus.

Δορίληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, captus bello. Ex δόρυ et λαμβάνω, *capio*.

Δοριμανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hasta furens; (2) bellandi cupidissimus. (2) οὐκ ἂν ποθ' Ἑλλὰς δοριμανὴς ἀπώλλυτο, *Eurip. Suppl.* 485. Ex μαίνομαι.

Δορίμαργος, ον, bellicosus, insano ardore belli flagrans. Μή τι σε θυμοπληθὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω, *Æsch. Sept. advers. Theb.* 688.

Δοριμήστωρ, ὁ, belli peritus, amans. Ἐνυαλίῳ δοριμήστορι, *Eurip. Androm.* 1016.

Δορίπαλτος, ον, hastam quatiens, hastatus. Χερὸς ἐκ δοριπάλτου, e manu hastam mittente, vel potius legendum χέρος ἐν δοριπάλτου παμπρέπτοις ἕδρασι, cohors hastatorum ante regias ædes excubias agens, *Æsch. Agam.* 118.

Δοριπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui hasta cecidit. Ex δόρυ et πίπτω, *cado*.

Δοριπόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, fortis, laboriosus in bello. Δοριπόνοις ἀσπίσι Ἀχαιῶν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 771.

Δορὶς, ίδος, ἡ, culter quo utuntur coqui ad excoriandum. A δορὰ, *excoriatio*.

Δορίτμητος, ον, hasta tranfixus, *Ern.* Εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ πρός τινος Λυκίων δορίτμητος κατεναρίσθης, *Æschyl. Chœph.* 343.

Δορίτολμος, ου, ὁ ϗ ἡ, audax bello, strenuus.

Δορκάδειος, εία, ειον, e dorcade factus, seu e talo hinnuli.

Δορκαδίζω, dorcadum sive caprearum saltus imitor.

Δορκάδιον, ου, τὸ, damula, parva caprea. Dim.

Δορκαλίδες, ων, αἱ, flagella e corio caprearum confecta; (2) instrumentum quo sontes torquebantur. A

Δορκὰς, άδος, ἡ, caprea, dama, dorcas. A δόρξ.

Δόρκος, ου, ὁ, capreolus.

Δόρκων, ωνος, ὁ, idem; (2) cervus. A

ΔΟ'ΡΞ, κὸς, ἡ, caprea, capra silvestris, dama.

Δοροδόκος, ου, ὁ, lignum quod tectum domus sustinet,

sustinet, trabs, *Suid.* sed vox est corrupta, legendumque *cum Valesio* δυροδόχος.
Δορὸς, ῦ, ὁ, uter, culeus, saccus e corio confectus. A δέρας, *pellis.*
Δορὸς, genit. pro δόρατος, (passim apud Poetas.) Vide in δόρυ.
Δορπέω, ῶ, f. ήσω, cœno. Ἵππους λυσάμενοι, δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες, *Il.* 23, 11. A δόρπον.
Δόρπη, ης, ἡ, tempus vespertinum. Ab eod.
Δόρπηστος, ου, ὁ, hora cœnæ. Ab eod.
Δορπία, vel δορπεία, ας, ἡ, prima dies Apaturiorum, qua ad cœnam conveniebant qui ex eadem tribu erant. Ab eod.
Δόρπιστος, ου, ὁ, idem quod δόρπηστος.
ΔΟ'ΡΠΟΝ, ου, τὸ, cœna; (2) pastus; (3) appetitus cœnandi.
Δόρπος, ου, ὁ, idem.
ΔΟ'ΡΥ, *gen.* δόρατος, δορὸς, δουρὸς· *dat.* δορὶ et δουρὶ· hasta; hinc (2) sceptrum; (3) lignum, trabs; (4) navis; (5) res quævis tignis compacta; (6) *metaph.* pugna. (1) γεγὼς ἐκ δορὸς πολεμίου, natus e matre captiva, *Soph. Aj.* 1013. Ἐπὶ δόρυ, ad dextram (nam dextra hastam tenebant). Ἐκ δόρατος, a dextra. (2) φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορὶ, regens sceptro, *Eurip. Hec.* 9. Ἀνδρῶν συμμάχων κενὸν δόρυ ἔχων, sociis viduum sceptrum habens. Sed forte in hoc exemplo δόρυ debet accipi pro *nave*, Eurip. Or. 687. (3) ὅσ' εἶσιν διὰ δουρὸς, qui penetrat lignum, *Il.* 3, 61. (4) ἐπ' Ἀργῴου δορὸς, Argoa in navi, *Eurip. Andr.* 794. (6) καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις, ante pugnam, *Eurip. Or.* 1603. Ἐκ παίδων δορὸς ἀκροθίνιον, primitiæ puellarum bello captarum, *Id. Phœn.* 288.
Δορυάλωτος, ου, ὁ ἡ, bello captus, captivus.
Δορυβόλος, ον, hastam jaculans, epith. tormenti bellici. Μηχανήματα πολλὰ πρὸς πολιορκίας κατεσκεύασε, πετροβόλα τε καὶ δορυβόλα, *Joseph. Antiq.* 9. A βάλλω.
Δορυδρέπανον, ου, τὸ, falx præacuta infixa longurio, harpago.
Δορυθαρσὴς, έος, ὁ ἡ, bellicosus.
Δορυκλυτὸς, ἡ, ὸν, bello inclytus.
ΔΟΡΥ'ΚΝΙΟΝ, ου, τὸ, dorycnium, herba.
Δορύκρανος, ον, cuspidatus. Ἡ δορυκράνος λόγχης ἰσχὺς, *periphr.* hastæ, *Æschyl. Pers.* 147.
Δορύκτητος, ου, ὁ ἡ, idem quod δορίκτητος.
Δορύληπτος, ου, ὁ ἡ, idem quod δορίληπτος.
Δορύμαχος, ου, ὁ ἡ, bellator.
Δορυμήστωρ, ορος, ὁ, peritus rei militaris.
Δορύξενος, ὁ ἡ, qui in bello captus atque dimissus est cum hospitii jure; ex hoste factus hospes; (2) qui mittitur legatus de redimendis captivis. Ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων, amicus, *Soph. El.* 46. Κἀμοὶ δὲ πάντων φίλτατος δορυξένων, *Eurip. Med.* 688. conf. *Æschyl. Coeph.* 560. Ex δόρυ et ξένος, *hospes.*
Δορύξον, ου, τὸ, locus ubi hastæ raduntur aut poliuntur, *Hes.* Ex δόρυ et ξέω.
Δορυξόος, ου, ὁ, et δορύξυς, hastarum artifex. Ex iisd.
Δορυπαγὴς, ὲς, ligno constructus. Δορυπαγεῖς δ' ἔχοντες κυανώπιδας νῆας, *Æschyl. Suppl.* 751. A πήγνυμι.
Δορυπετὴς, ὲς, hasta percussus. Πολλῶν νεκρῶν ποιοῦσα δορυπετῆ φόνον, *Eurip. Cycl.* 304.
Δορύπληκτος, ον, hasta interfectus.
Δορυπτοίητος, ου, ὁ ἡ, hasta perculsus. Ex δόρυ et πτοέω, *consterno.*
Δορύπυρος, ου, ὁ ἡ, igneam hastam habens.
Δορυσθενὴς, έος, ὁ ἡ, hasta potens. A σθένος.
Δορυσσόος, ου, ὁ ἡ, acer bello. A
Δορύσσω, f. ξω, vel δορύσσω, hasta pugno. Δορύσσοντα στρατὸν Ἀργόθεν, hasta pugnaturum, *Eurip. Heracl.* 776. Δορυσσόντων μόχθων, *Soph. Aj.* 1188. A δόρυ.
Δορυστέφανος, ον, hasta coronatus, bellicosus, *Diog. L.*
Δορυτίνακτος, ον, hasta concussus, hastam quatiens. A τινάσσω.
Δορυτόμος, ον, lignum secans, findens.
Δορυφορέω, ῶ, f. ήσω, stipo, comitor ut satelles; (2) tueor, protego; (3) servio, ambio, veneror, colo. Ἐδορυφόρεον τὸν βασιλέα, *Herodot.* Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος, *Isocr.* Τὴν ἑκάστου σωτηρίαν τούτων δορυφοροῦντες, *Dem.*
Δορυφόρημα, ατος, τὸ, satellitium; (2) mutæ personæ in scena. Ἦν Περδίκκας οὐδεὶς ἐν δυνάμει μεγίστη τὸν Ἀρριδαῖον ὥσπερ δορυφόρημα ἐφελκόμενος, *Plut. in Alex.* 77.
Δορυφόρησις, εως, ἡ, idem.
Δορυφορία, ας, ἡ, satellitium.
Δορυφορικὸς, ἡ, ὸν, ad satellites pertinens. A
Δορυφόρος, ου, ὁ, spiculator, satelles, hastatus.
Δὸς, et δόθι, 2. s. aor. 2. imper. act. v. δίδωμι.
Δόσαν, *dederunt*, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔδοσαν.
Δόσεις, nom. pl. *contr.* pro δόσεες, a δόσις.
Δοσίδικος, ου, ὁ ἡ, qui peccati dat pœnas. Ex δόσις et δίκη, *pœna.*
Δοσιληψία, ας, ἡ, aviditas largitionum.
Δοσίπυγος, ἡ, prostibulum.
Δόσις, εως, ἡ, donum, donatio. A δίδωμι.
Δόσκον, 1. sing. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐδίδων, a δίδωμι.
Δότε, *dederitis*, 2. pl. aor. 2. imperat. act.
Δότειρα, ας, ἡ, quæ dat. A
Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, dator. A δίδωμι.
Δότης, ου, ὁ, idem et ab eod.
Δοτικὸς, ἡ, ὸν, ad dandum propensus.
Δοτὸς, ἡ, ὸν, qui dari potest; (2) datus.
Δότω, *dederit*, 3. sing. aor. 2. imperat. act. v. δίδωμι.
Δοῦ, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Att.* pro δόο, et hoc *Ion.* pro δόσο.
Δουλαγωγέω, ῶ, in servitutem redigo. A
Δουλαγωγὸς, ου, ὁ ἡ, servorum ductor. Ex δοῦλος et ἄγω, *duco.*
Δουλαπατία, ας, ἡ, servorum seductio. Ex δοῦλος et ἀπατάω, *seduco.*
Δουλάριον, ου, τὸ, servulus. Dim. a δοῦλος.
Δουλεία, ας, ἡ, servitus. Ab eod.
Δουλεῖος, ου, ὁ ἡ, servilis. Ab eod.
Δούλευμα, ατος, τὸ, servitium, servitus; (2) servus; (2) γυναικὸς ὢν δούλευμα, *Soph. Antig.* 756.
Δούλευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐδούλευσαν, a δουλεύω.
Δουλευσάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act.
Δούλευσις, εως, ἡ, servitium. A
Δουλεύω, fut. εύσω, servio, servus sum. Δουλεύειν ταῖς ἡδοναῖς, *Xen.* τοῖς νόμοις, *Plat.* A δοῦλος.
Δούλη, ης, ἡ, ancilla, serva. Ab eod.
Δουλίης, gen. sing. *Ion.* pro δουλείας.
Δουλικὸς, ἡ, ὸν, servilis. Ab eod. Hinc
Δουλικῶς, *adv.* serviliter.
Δούλιος, ου, ὁ ἡ, servilis. A δοῦλος.
Δουλὶς, ίδος, ἡ, serva. Ab eod.
Δουλιχόδειρος, ου, ὁ ἡ, longam cervicem sive longum collum habens. A δουλιχὸς, pro δολιχὸς, et δειρὴ, *cervix.*
Δουλιχόεις, εσσα, εν, idem quod δουλιχὸς, *Ep.*
Δουλογνώμων, ὁ, ἡ, servili animo præditus.
Δουλογράφιον, ου, τὸ, adsertio in servitutem. Ex γραφὴ, *lis*, vel γράφεσθαι, *accusare.*
Δουλοκρατέομαι, a servis me regi patior.
Δουλοκρατία, ας, ἡ, servorum imperium in dominos. Ex δοῦλος et κρατέω, *impero.*
Δουλοπρεπὴς, έος, ὁ ἡ, servo conveniens, servilis, illiberalis. Ex δοῦλος et πρέπω.
Δουλοπρεπῶς, *adv.* serviliter, servili more.
ΔΟΥ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, servus; (2) *adj.* ος, η, ον, servus, a, um; *comp.* δουλότερος. Δοῦλον παρασχὼν θάνατον, *Eurip. Or.* 1170. Ὥστε τοὺς τρόπους δούλους παρασχεῖν, *Id. Suppl.* 876.
Δουλοσύνη, ης, ἡ, servitus. A δοῦλος.
Δουλόσυνος, ου, ὁ ἡ, servilis. Ab eod.
Δουλοσώματα, ων, τὰ, mancipia, servi, famuli. Ex σῶμα, quod vocatur sæpe, vel per se *mancipium* significat.
Δουλούμενος, præs. part. pass. v. δουλόω.
Δουλοφανὴς, έος, ὁ ἡ, servi speciem gerens. Ex δοῦλος et φαίνομαι, *appareo.*
Δουλόφρων, ὁ ἡ, servilis animo. A φρήν.
Δουλόω, ῶ, f. ώσω, in servitutem redigo. Δουλῶν ἀπάτῃ τοὺς πολεμίους, *Plut.* τόπον ὑπονόμοις, *Plat.* Οἱ Κᾶρες ἐδουλώθησαν ὑπὸ Ἁρπάγου, *Herodot.* A δοῦλος.
Δουλωθέντες, aor. 1. part. pass. v. δουλόω.
Δούλωσις, εως, ἡ, subjugatio. A δουλόω.
Δουλωσύνη, *servitus*, Ion. pro δουλοσύνη.
Δοῦναι, *dedisse*, a. 2. inf. act. verbi δίδωμι.
Δουπέω, ῶ, f. ήσω, sonitum edo. Δούπησεν δὲ πεσών, *Il.* 4, 504. Ex δοῦπος.
Δούπησεν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἐδούπησε.
ΔΟΥ͂ΠΟΣ, ου, ὁ, sonitus qui ex corpore ad terram adliso oritur; (2) sonitus quivis; (3) mors ejus qui cum strepitu cadit.
Δοῦρα, *ligna, hastæ*, pl. *per Apocopen* pro δόρατα, *Ion.* pro δόρατα, a δόρυ. Hinc
Δουράτεος, έα, εον, ligneus:
Δούρειος, ου, ὁ ἡ, idem.
Δουρατόγλυφος, ον, lignis compactus, *Lycurg.*
Δουρηνεκὴς, έος, ὁ ἡ, qui intra hastæ ictum est. Ex δόρυ et ἠνεκὴς, *longus*, (vel ἐνέγκω, ad quem ictus hastæ perferri potest, *Ern.*)
Δουρὶ, dat. sing. *Ion.* pro δορὶ, a δόρυ.
Δουρικλειτὸς, ῦ, ὁ ἡ, præclarus bellator.
Δουρικλυτὸς, ῦ, ὁ, idem.
Δουρίκτητος, ου, ὁ ἡ, pro δορίκτητος.
Δουρίληπτος, ου, ὁ ἡ, pro δορίληπτος.
Δούριος, ία, ιον, ligneus. A δοῦρα.
Δουροδόκη, ης, ἡ, hastæ receptaculum, armarium. Ex δόρυ et δέκομαι, pro δέχομαι.
Δουροθήκη, idem. Ex δόρυ et θήκη, *theca.*
Δουροπαγὴς, vide δορυπαγὴς, *Opp.*
Δουροτόμος, idem quod δορυτόμος, *Ep.*
Δουρύπληκτος, idem quod δορύπληκτος, *Æsch.*
Δοχαῖος, αία, αῖον, capax. A δέχομαι.
Δοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum. A
Δοχεὺς, έως, ὁ, acceptor. A
Δοχὴ, ῆς, ἡ, epulum, convivium. A
Δοχμὴ, ῆς, ἡ, palmus.
Δοχμιακὸς, idem quod πενθημιμερὴς, cæsura, quum post secundum pedem syllaba superest, *Hephæstion de Metris*, 33.
Δόχμιος, et δοχμικὸς, ῦ, ὁ ἡ, obliquus; per *Poet.* constans una brevi et tribus longis, *Hephæst. de Metris*, 83. A δοχμός.
Δοχμόκομος, ου, ὁ ἡ, qui coma est tortuosa, *Hes.* Ex δοχμὸς et κόμη.
Δοχμολόφος, cristata galea ornatus. Κῦμα δοχμολόφων ἀνδρῶν, *Æschyl. Sept. contra Theb.* 116.
ΔΟΧΜΟ'Σ, ἡ, ὸν, obliquus, tortus. Hinc
Δοχμόω, ῶ, f. ώσω, curvo, inflecto, obliquo. Θήγει δὲ τὸ λευκὸν ὀδόντα δοχμωθεὶς, *Hesiod. Scut.* 389. *De apro.*
Δοχμωθεὶς, aor. 1. part. pass. v. δοχμόω.
Δοχὸς, ἡ, ὸν, capax. A δέχομαι, *capio.*
ΔΡΑ'ΒΗ, ης, ἡ, herbæ nomen. *Angl.* ARABIAN MUSTARD.
Δράγμα, ατος, τὸ, manipulus. A δράσσω.
Δραγματολόγος, ου, ὁ, qui manipulos colligit. Ex δράγμα et λέγω, *colligo.*
Δραγμεύω, et δραγματεύω, f. εύσω, manipulos colligo. A δράγμα.
Δραγμὴ, ῆς, ἡ, manipulus, *Ph.* At *etymologo* multitudo parvæ pecuniæ.
Δραγμὸς, ῦ, ὁ, idem, seu prehensio.
Δραγμὶς, ίδος, ἡ, pugillus.
Δραθεῖν, aor. 2. inf. act. v. δαρθάνω.
Δραίην, 1. sing. aor. 2. opt. act. verbi inusit. δρῆμι pro διδράσκω, *fugio.*
Δραίνω, f. ανῶ, facio. A δράω.
Δράκαινα, ης, ἡ, dracæna. A δράκων. Hinc
Δρακαινὶς, ίδος, ἡ, dracunculus, piscis.
Δρακεὶς, *visus*, a. 2. part. pass. verbi δέρκω.
Δράκον, 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔδρακον.
Δρακόντε, nom. dual. a δράκων. Unde
Δρακόντειος, εία, ειον, anguinus.
Δρακοντίας, ου, ὁ, anguinus; (2) lapis quidam.
Δρακόντιον, ου, τὸ, nomen herbæ. *Anglice*, DRAGONS; (2) genus vitis; (3) species morbi. Ab eod.
Δρακοντογενὴς, έος, οῦς, ὁ ἡ, serpentigena.
Δρακοντοέθειρα, ἡ, serpentes in capite gerens. Epith. Furiarum.
Δρακοντοειδὴς, ὲς, serpentis speciem habens.
Δρακοντοειδῶς, *adv.* specie serpentis.
Δρακοντολέτης, ου, ὁ, draconis interfector. Ex δράκων et ὄλλυμι, *perimo*, occido.
Δρακοντομάλλος, ον, anguinos crines habens.

Δρακοντό-

Δρακοντόμιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, dracones imitans.
Δρακοντόμορφος, ον, idem quod δρακοντοειδής.
Δρακοντόπαις, δος, ὁ, Gigas, sc. e serpentis dentibus natus.
Δρακοντόπους, ὁ ϗ ἡ, anguipes, *Steph.*
Δρακοντοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, serpentes interficiens.
Δρακοντόφρουρος, ον, a serpente custoditus.
Δρακοντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, draconibus seu anguibus plenus; anguicomus, *vel potius* anguibus armatus, epith. Furiarum. *Eurip. Or.* 256. A δράκων.
Δράκος, εος, τὸ, oculus, visus, *apud Nicandrum*, 479. A δέρκω, *video.*
Δρακῶ, f. 2. ind. act. *per Metath.* pro δαρκῶ, a δέρκω, *video.*
ΔΡΑ΄ΚΩΝ, οντος, ὁ, draco: δράκοντες, catellæ, armillæ.
Δρᾶμα, ατος, τὸ, fabula, tragœdia, vel comœdia; (2) narratio; (3) rei repræsentatio; (4) actus, seu facinus. A δράω.
Δραματίζω, fabulam ago. A δρᾶμα.
Δραματικὸς, ἡ, ὸν, ad fabulam pertinens, fabularis, poeticus, activus. Ab eod.
Δραματικῶς, *adv.* scenice.
Δραμάτιον, ου, τὸ, fabella. Dim.
Δραματοποιέω, ῶ, f. ήσω, fabulas scribo.
Δραματοποιΐα, ας, ἡ, fabularum scriptio.
Δραματοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, fabularum scenicarum scriptor.
Δραματουργέω, ῶ, idem quod δραματοποιέω; (2) aliquid machinor.
Δραματουργία, ας, ἡ, idem quod δραματοποιΐα. A
Δραματουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod δραματοποιός. Ex δρᾶμα et ἔργον, *opus.*
Δραμεῖν, a. 2. inf. act. verbi τρέχω.
Δράμημα, ατος, τὸ, cursus. Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι, *Soph. Œd. Tyr.* 193. A τρέχω.
Δραμῆν, a. 2. inf. act. *Dor.* pro δραμεῖν.
Δραμοῦσα, *quæ cucurrit*, a. 2. part. act. f. g.
Δρᾶναι, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro δρῆναι, a δρῆμι, *facio.*
Δράναι, *fugisse*, a. 2. inf. act. verbi διδράσκω.
Δρὰξ, ακὸς, ὁ, pugillus. A δράσσω.
Δραξάμενος, a. 2. part. med. a δράσσω.
Δραπετεύω, f. εύσω, fugio, aufugio. Τοῖς δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι, *Xen.* A
Δραπέτης, ου, ὁ, servus fugitivus. A διδράσκω.
Δραπετίδαν, *servum fugitivum*, acc. sing. *Dor.* pro δραπετίδην, a δραπετίδης.
Δραπετίδης, ου, ὁ, idem et ab ipso.
Δραπετίνδα, ης, ἡ, genus lusus. Ab eod.
Δραπέτις, ιδος, ἡ, ancilla fugitiva.
Δραπετίσκος, ου, ὁ, servulus fugitivus. Dim.
Δραπετοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, fugitivum faciens.
Δραπὼν, aor. 2. part. act. verbi δρέπω.
Δρὰς, aor. 2. part. act. verbi διδράσκω.
Δρασείω, facturio, facere vel patrare cupio, aliquid facere meditor. Τί παῖδ' ἐμὸν δρασείετον; *Eurip. Phœn.* 1214. Τοῖσδ' ὥς τι δρασείουσιν, *Id. Med.* 93. Σὺ δ' οὔτε φωνεῖς, οὔτε δρασείεις σοφά, *Soph. Phil.* 1245. Καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν, *Id. Aj.* 326. Τί ποτε δρασείεις φρενί; *Id. Ibid.* 585. A δράω.
Δράσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, efficax, strenuus.
Δρᾶσις, εως, ἡ, actio. Ab eod.
Δρασκάζω, aufugio, latito. A διδράσκω.
Δράσκασις, εως, ἡ, fuga, *Hes.* A præc.
Δρασμὸς, οῦ, ὁ, fuga. A διδράσκω, *fugio.*
ΔΡΑ΄ΣΣΩ, seu δράττω, f. ξω, prehendo. Ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, 1 *Cor.* 3, 19. Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος, fretus, *Soph. Antig.* 241.
Δράσταν, acc. sing. *Poet.* et *Dor.* pro δράστην.
Δραστέον, faciendum, *Soph.*
Δραστὴρ, ῆρος, ὁ, servus, minister, *Ion.* δρηστήρ. Unde δρήστειρα, famula; (2) adjutrix. Σύν τε δρηστείρῃσι πέλεσθαι, *Apoll. Rhod.* 3, 700. A δράω.
Δραστήριος, ία, ιον, efficax, strenuus, impiger, industrius, promptus. A δραστήρ.
Δραστηριότης, τος, ἡ, strenuitas, navitas.
Δράστης, ου, ὁ, idem quod δραστήρ. A δράω.
Δραστικὸς, ἡ, ὸν, efficax; (2) ad faciendum paratus, et usu exercitatus, acer. A δράστης.
Δρατὸς, pro δαρτὸς, *Hom.*

Δραστοσύνη, ης, ἡ, strenuitas in agendo; *Ion.* δρηστοσύνη. A δράστης.
Δραχμαῖος, αία, αῖον, drachmæ pretium seu pondus æquans. A
ΔΡΑΧΜΗ΄, ῆς, ἡ, drachma, moneta Rom. denarium æquans; (2) pondus duarum unciarum.
Δραχμιαῖος, αία, αῖον, idem et ab eod.
Δραχμίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.
Δραχμὶς, ίδος, ἡ. Vid. δραγμίς.
ΔΡΑ΄Ω, ῶ, fut. άσω, facio; (2) ministro; (3) fugio. Δρᾶν τινὰ ἀγαθὸν, κακὸν, εὖ, κακῶς, χάριν, ἁμαρτήματα. Ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν, *Aristoph. Plut* 87. Ἀλλὰ δράσω ταῦτα, καὶ τοὶ δύσκολος γ' ἔφυσ' ἀνήρ, *Id. Lys.* 1031. Ἄργια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακὰ, *Id. Thesm.* 462.
Δρεπάνη, ης, ἡ, falx. A δρέπω.
Δρεπανηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, falcatus. Ex φέρω.
Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, avis, *Plinio* Drepanis, *Gazæ* Falcula riparia.
Δρεπανοειδὴς, έος, οῦς, ὁ ϗ ἡ, falcis habens formam, falcatus. Ex δρέπανον et εἶδος.
Δρέπανον, ου, τὸ, falx messoria.
Δρεπανουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, falcium faber. Ex δρέπανον et ἔργον.
Δρεπτὸς, ἡ, ὸν, maturus; (2) quo quis frui potest; (3) vindemiis. A
ΔΡΕ΄ΠΩ, f. ψω, et δρέπομαι, decerpo, *unde* (2) colligo fructus; (3) vindemio; (4) meto. Μέλισσαι ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι, *Epigr.*
Δρεψεύμεναι, *Dor.* pro δρεψάμεναι, et hoc *Ion.* pro δρεψόμεναι, a δρέπω.
Δρήσας, aor. 1. part. act. *Ion.* pro δράσας, a δράω.
Δρησμὸν, acc. sing. *Ion.* pro δρασμόν.
Δρήστειρα. Δρηστοσύνη. Vid. δραστήρ, &c.
Δρήσω, fut. 1. indic. act. verbi διδράσκω.
Δριάω, ῶ, arboribus et herbis vireo. A δρίος.
Δρίλαξ, ακος, ὁ, hirudo, Eleis, *Hes.* A
ΔΡΙ΄ΛΟΣ, ου, ὁ, lumbricus. *In Epigram.*
Δριμέως, *adv.* acriter, vehementer.
Δριμύλος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliquantum acer seu acerbus, acriusculus. A
ΔΡΙΜΥ΄Σ, εῖα, ὺ, *gen.* έος, είας, έος, qui acri gustu est, acrem seu pungentem saporem habens; (2) acer, vehemens; (3) astutus; (4) truculentus, iracundus. Hinc
Δριμύσσω, acri et mordaci humore adficio.
Δριμύτης, ητος, ἡ, acrimonia, acritudo; (2) vehementia, acerbitas, asperitas; (3) acumen, astutia. Ab eod.
Δριμυφαγία, ας, ἡ, acrium ciborum esus; (2) vomitus acrium esu provocatus. A
Δριμυφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui acribus vescitur, qui acrium esu delectatur. A φαγεῖν.
Δρίον, ου, τὸ, et
Δρίος, εος, τὸ, silva; (2) locus quivis arboribus consitus. A δροῦς.
Δροίτη, ης, ἡ, alveus balneatorius; (2) arca funebris. Vide δρύτη. Ex δροῦς et οἶτος.
Δρομάδην, *adv.* cursim. A δρόμος.
Δρομαῖος, αία, αῖον, cursu valens, velox.
Δρομαίως, *adv.* cursim.
Δρομὰς, άδος, ἡ, cursitans, velox. Ut δρομὰς κάμηλος, vulgo dromedarius; (2) vagum scortum. A δρέμω.
Δρομεὺς, έως, ὁ, cursor. Ab eod.
Δρόμημα, ατος, τὸ, cursus, curriculum.
Δρομικὸς, ἡ, ὸν, cursu valens.
Δρομικῶς, *adv.* cursu celeriter.
Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, præco, nuncius cursorius.
Δρόμος, ου, ὁ, cursus; (2) fuga; (3) curriculum; Gymnasium, ambulacrum publicum. (3) ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι . . . ἐρψεῦμες, *Theocrit.* 18, 39. Δρόμους παλαίστρας κοινὰς ἔχουσι, *Eur. Andr.* 600. A δρέμω, pro quo usurpatur τρέχω.
Δρομοχαίτης, ου, ὁ, setas vel jubam inter currendum agitans. Ex δρόμος et χαίτη.
ΔΡΟ΄ΜΩΝ, ονος, ὁ, dromo, parvus cancer.
Δρόπις, ιδος, ἡ, vindemia, *Hes.* A δρέπω.
Δροσίω, idem quod δροσίζω, *Steph.*
Δροσερὸς, ρὰ, ρὸν, roscidus, rorulentus; (2) tener, mollis. A δρόσος.

Δροσίζω, irroro, adspergo.
Δροσοβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, rorem stillans, rorans. Ex δρόσος et βάλλω, *jacio.*
Δροσοείμων, ὁ ϗ ἡ, roratus, qu. rore vestitus.
Δροσόεις, όεσσα, όεν, roscidus, rorulentus.
Δροσόμελι, ιτος, τὸ, roscidum mel.
Δροσοπάχνη, ης, ἡ, pruina, ros pruinosus.
ΔΡΟ΄ΣΟΣ, ου, ἡ, ros; (2) (*dicitur de teneritudine*, ut δρόσος ϗ χνοῦς, *tenera lanugo*, Ern.) aqua; (3) catulus. (2) πορφύρεα φάρεα ποταμίᾳ δρόσῳ τέγγουσα, *Eurip. Hippol.* 126. Ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις, *Id. Iphig. in Aul.* 182. (3) δρόσοισιν ἀέπτοισι μαλερῶν λεόντων, *Æsch. Agam.* 145. Vid. *Etym.* Ἕρσαι.
Δροσοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Δροσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, roscidus, rorulentus.
Δρυάδες, ων, αἱ, Dryades, nymphæ. A δροῦς.
Δρυάριον, ου, τὸ, quercus. Dim.
Δρυηκόπος, idem quod δρυκόπος, *Lycurg.*
Δρυΐνος, ΐνη, ΐνον, quernus, roboreus.
Δρυΐτης, ου, ὁ, dryites, lapis.
Δρυκάρπον, τὸ, fructus, *Lycurg.*
Δρυκολάπτης, ου, ὁ. Vid. δρυοκολάπτης.
Δρυμὸν, οῦ, τὸ, silva querna, quercetum; (2) nemus.
Δρυμὸς, οῦ, ὁ, idem.
Δρυμόνιος, α, ον, epith. Dianæ, *Orph.*
Δρυμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, silvosus.
Δρυμὼν, ῶνος, ὁ, idem quod δρυμόν.
Δρυμὼς, acc. pl. *Dor.* pro δρυμούς.
Δρυοβάλανος, ἡ, glans querna.
Δρυοβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quercu seu quercus cortice tinctus. Ex δροῦς et βάπτω, *tingo.*
Δρυόγονος, ἡ, e quercu nata. Nympha Dryas.
Δρυοκοίτης, ου, ὁ, in quercu seu arbore cubans. Ex δροῦς et κοίτη, *cubile.*
Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, picus arborarius, picus Martius. Ex δροῦς et κολάπτω, *tundo, excavo.*
Δρυοκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quercus secat, quasi querciseca; (2) avis. Vid. præc. A κόπτω.
Δρύον, idem quod δρίον, seu δρυμὸν, *Hesiod.*
Δρυοπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, e quercubus compactus. Ex δροῦς et πήγνυμι, *compingo.*
Δρυοπτερὶς, ίδος, ἡ, herba quædam.
Δρύος, ου, ὁ, secundum quosdam pro δρίος.
Δρυοτομία, ας, ἡ, arborum amputatio, fissio.
Δρυοτομικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars amputandi arbores. A
Δρυοτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quercus vel arbores cædit; (2) materiarius, lignarius, faber. Ex δροῦς et τέμνω.
Δρυόχος, ου, ἡ, trabs, fulcrum, &c. super quo navis ædificatur. Unde ἐκ τῶν δρυόχων structæ naves sunt novæ, *Ern.* (1) ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς Ἀργοῦς, *Apoll. Rhod.* 1, 723. Ex δροῦς et ἔχω.
Δρύοψ, οπος, ὁ, nomen avis. A δροῦς.
Δρυπεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, oliva drupa; fructus maturus. Ex πέπτω, *coquo*; sed melior lectio est
Δρυπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, maturus, qui ex arbore cadere solet. Ex δροῦς et πίπτω.
Δρύπεψ, ετος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Δρυπὶς, ίδος, ἡ, frutex qui loco foliorum spinas habet. A δρύπτω, *lacero.*
ΔΡΥ΄ΠΤΩ, f. ψω, lacero, lanio. Δρύπτεται παρειὰν, *Eur. Hec.* 651.
ΔΡΥ͂Σ, υὸς, ἡ, quercus; (2) robur; (3) quævis arbor, *impr.* fructifera.
Δρύτη, ης, ἡ, loculus, sandapila, capulum. Alii scribunt δροίτη, *Æschyl. Coeph.* 999.
Δρυτόμος, idem quod δρυοτόμος, *Hom.*
Δρύφακτον, ου, τὸ, cancelli, sepes. A δρυφάσσω.
Δρύφακτος, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Δρυφακτόω, cancellis sepio. Hinc
Δρυφάκτωμα, ατος, τὸ, idem. *Strab.* 13.
Δρυφὰς, άδος, ἡ, unguis; (2) laniatus, *Hes.* A δρύπτω.
Δρυφάσσω, lorico, munio, v. gr. veste. A
Δρυφὴ, ῆς, ἡ, laceratio quæ fit unguibus.
Δρύψελον, seu δρύψελλον, τὸ, cortex, stirps, *Hes. E. M.*
Δρυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, roboreus, quernus. A δροῦς.
Δρῴοιμι, 1. sing. præs. opt. act. pro δρῷμι vel δράοιμι, a verbo δράω, *facio.*

Δρώντων,

Δρώντων, gen. pl. præs. part. act. pro δρώντων.
Δρωπακίζω, f. ίσω, adglutinatione picis calidæ evello pilos, et cutem deglabro. Hinc
Δρωπακισμὸς, ῦ, ὁ, dropacis adplicatio.
ΔΡΩ´ΠΑΞ, ακος, ὁ, pix qua evelluntur pili; (2) *adjective*, vulsus, glaber.
Δῦ, 3. sing. aor. 2. indic. act. *Ion.* pro ἔδυ, a δύμι.
Δυαδικὸς, ή, όν, dualis. A δυάς. Unde
Δυάζω, f. άσω, dubito; (2) *pass.* coeo, de duobus, *Ern.* A
Δυὰς, άδος, ἡ, binarius, dualitas. A δύο.
Δυασμὸς, ῦ, ὁ, coitus. A δυάζομαι.
Δυάω, ῶ, in miserias et calamitates conjicio. Unde *Homericum* δυόωσι pro δυῶσι, δυάουσι. A δύη. Unde
Δυερὸς, ρὰ, ρὸν, ærumnosus, calamitosus; (2) damnosus, noxius.
ΔΥ´Η, ης, ἡ, calamitas, infelicitas; (2) dolor, mœror, anxietas; (2) γενναία δύη, acer dolor, *Soph. Aj.* 938.
Δυηπάθεια, ας, ἡ, laborum et ærumnarum perpessio, dolor ipse. A
Δυηπαθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, laborum et ærumnarumque patiens; (2) patiens. Ex δύη et πάσχω.
Δυηπαθία, ας, ἡ, dolor, cruciatus. Δυηπαθίη τε καὶ ἄλγεσιν, ob ærumnas et dolores, *Apoll. Rhod.* 4, 1395.
Δυήπαθος, ον, idem quod δυηπαθὴς, *Hom.*
Δύης, 2. sing. præs. conj. act. v. δύμι.
Δῦθι, *subiveris*, 2. sing. a. 2. imperat. act.
Δυϊκὸς, ή, όν, dualis. A δύο.
Δυϊκῶς, *adv.* dualiter. A δυϊκός.
Δύμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro δῦναι. A
Δῦμι, subeo. A δύνω, vel δύω.
Δῦναι, *potes*, 2. sing. præs. ind. *per Apocopen* pro δύνασαι, vel *Dor.* pro δύνῃ, a δύναμαι.
Δυνάζομαι, inus. unde ἐδυνάσθην, *potui.*
Δύναιτ' pro δύναιτο, 3. sing. præs. opt. A
ΔΥ´ΝΑΜΑΙ, f. νήσομαι, possum, valeo; (2) æstimor, *de nummis*; (3) efficio. Οὐδενὶ ἀρέσαι δύναται, *Xen.* Τὸ μὴ δύνασθαι, debilitas, *Soph. Œd. Col.* 496.
Δυνάμεις, *virtutes*, nom. plur. *contr.* δυνάμεες, a δύναμις.
Δυνάμεσθα, *possumus*, 1. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro δυνάμεθα, a δύναμαι.
Δυναμικὸς, ή, όν, valens, efficax, strenuus.
Δύναμις, εως, ἡ, vis, facultas; (2) dexteritas; (3) exercitus, copiæ; (4) multitudo, copia, *ut Lat.* vis, *in pl.* (5) dii; (6) miracula, *in N. T.* A δύναμαι. Unde
Δυναμοποιὸς, όν, potentem faciens, (nam in usu aliquando fuisse δύναμος, pro δυνατὸς, demonstrat seq.)
Δυναμόω, ῶ, f. ώσω, confirmo, roboro.
Δυνασθῆναι, potuisse, a. 1. inf. verbi ejusd.
Δύνασις, εως, ἡ, potentia. Ἑνὸς ἁ δύνασις ἀνά τε μέλαθρα, *Eurip. Andr.* 484. A δυνάζομαι.
Δυναστεία, ας, ἡ, potentia, magistratus, imperium. A δυνάστης.
Δυναστεύοντας, acc. pl. part. a
Δυναστεύω, f. εύσω, potentatum obtineo, sum princeps, impero, præsum; (2) polleo opibus et potentia; (3) *in pass.* potentiæ seu imperio alicujus subjectus sum. Δυναστεύω Ῥώμης, *Plat.* κατὰ μοναρχίαν, *Gal.*
Δυνάστης, ȣ, ὁ, potentatum obtinens, potens, dominus, dynasta. A δυνάζομαι.
Δυναστικὸς, ή, όν, ad obtinendum potentatum aptus, potentatum referens. A δυνάστης.
Δυνάστις, ιδος, ἡ, mulier potentatum obtinens.
Δυνάστωρ, ορος, ὁ, vir obtinens potentatum. Ἠλίδος δυνάστορος, *Eurip. Iphig. in Aul.* 280.
Δυνατέω, ῶ, f. ήσω, potens sum. A
Δυνατὸς, ή, όν, potens; (2) validus etiam corpore; (3) habilis, aptus etiam de via; (4) possibilis. Ἐκ τῶν δυνατῶν, prout fieri potuit. Ὡς δὲ ἐκ τῶν δυνατῶν εἶχον αὐτάρκως, *App. Mithr.* 86. A δύναμαι.
Δυνατῶς, *adv.* potenter, valide.
Δῦνε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδυνε, a verbo δύνω, *ingredior.*
Δυνέαται, *possunt*, 3. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro δύνανται, a δύναμαι.
Δύνῃ, *possis*, 2. sing. præs. conjunct.
Δύνηαι, *possis*, 2. sing. præs. conj. *Ion.* pro δύνῃ.
Δυνηθείην, 1. sing. a. 1. opt. pass.
Δυνηρὸς, ρὰ, ρὸν, potens, pollens. A δύναμαι.
Δυνήσεαι, *poteris*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro δυνήσεσαι, a δύναμαι.
Δυνήσεται, *poterit*, 3. sing. f. ejusd.
Δύνοντος, gen. sing. præs. part. act. v. δύνω.
Δύντα, *occidentem*, acc. sing. a. 2. part. act.
Δύνω, f. δύσω, subeo, ingredior; (2) occido; (3) induo. Θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν, *Il.* 3, 332. A δύω.
ΔΥ´Ο, *gen.* δυοῖν et δυεῖν, duo.
Δυογὸν, τὸ, vox antiq. pro ζυγὸν, *ap. Plat.*
Δυόδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, duodecim.
Δυοδεκάμηνος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui duodecim mensium est. Ex δυόδεκα et μὴν, *mensis.*
Δυοδεκαταῖος, duodecim dies natus, vel duodecimo die; (2) qui duodecimo die aliquid facit.
Δυοδέκατος, άτη, ατον, duodecimus.
Δυοειδὴς, ές, biformis.
Δυοκαίδεκα, duodecim.
Δυοκαιδεκάμηνος, qui duodecim mensium est. Πάντα δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαν χρόνον, *Soph. Trach.* 648.
Δυοκαιδεκὰς, άδος, ἡ, duodenarius numerus.
Δυοστὸν, ȣ, τὸ, *intell.* μέρος, pars altera; respondet quæstioni, *quota pars?* A δύο.
Δυοτοκέω, ῶ, f. ήσω, bina pario. Ex τίκτω.
Δύπτης, ȣ, ὁ, urinator. A
Δύπτω, f. ψω, aquas subeo, mergo. Φερωνύμȣς, ἔδυψε Νηρέως τάφȣς, *Lycurg.* 164. A δύω, *subeo.*
Δύρομαι, idem ac ὀδύρομαι, lamentor, ploro. Τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν δύρῃ, *Eurip. Hec.* 739.
ΔΥ´Σ, *particula inseparabilis*, notans in compositione, ægre, difficulter; (2) male, infeliciter; (3) in, sive non, velut α privativum; (4) intensionem, velut α ἐπιτατικὸν, valde, in partem sequiorem.
Δυσαγὴς, ές, male-sacer, *Man.*
Δυσαγκόμιστος, ον, non tollendus, *Æsch.*
Δυσάγκριτος, ον, difficilis judicatu, *Æsch.*
Δύσαγνος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, male castus, impurus, spurcus.
Δυσαγρέω, ῶ, f. ήσω, infelici captura utor, infelix sum in venando vel piscando, &c. Ἁλιεύων καὶ δυσαγρῶν, *Plut. in Anton.* 29. Ex δὺς et ἄγρα, *venatio.*
Δυσαγρία, ας, ἡ, infelix captura seu venatio. Ex iisd.
Δυσαγωγὸς, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui ægre impellitur vel ducitur quo volumus; intractabilis, refractarius. Ex δὺς et ἀγωγὴ, *ductus.*
Δυσάδελφος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, infelix in fratribus.
Δυσαερία, ας, ἡ, malus aër, aëris tempestas gravis, cœli intemperies. A
Δυσάερος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, malum habens aërem.
Δυσαὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, graviter spirans, tetrum spirans, olens. Φώκη τε δυσαὴς, *Oppian. Cyneg.* 3, 114. Ex δὺς et ἄημι, *spiro.*
Δυσάθλιος, ον, valde miser.
Δῦσαι, a. 1. inf. act. verbi δύω vel δύνω.
Δυσαίακτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, graviter et miserabiliter defletus; (2) qui non facile lugetur; (3) lugubris; (4) qui non facile luget. Ex δὺς et αἰάζω, *lugeo.*
Δυσαιανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, idem.
Δυσαίνητος, ον, infamis.
Δυσαίρετος, ον, difficilis expugnatu vel captu.
Δυσαισθησία, ας, ἡ, sensuum labefactio, hebetudo. Ex δὺς et αἴσθησις, *sensus.*
Δυσαίσθητος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, sensu non valens, hebetem sensum habens; (2) hebes.
Δυσαίων, ωνος, ὁ ἡ ἡ, cui ærumnosa est vita, qui vitam miseram degit.
Δυσαλγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, difficilem et gravem adferens dolorem, ægre tolerabilis; (2) qui dolore alterius vix adficitur. Ex δὺς et ἄλγος.
Δυσάλγητος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, idem.
Δυσάλεκτος, ον, infandus, *Man.*
Δυσαλθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, sanatu difficilis; (2) incurabilis. Ex δὺς et ἄλθος, *sanatio.*
Δυσάλθητος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, idem. Ab ἀλθέω.
Δυσαλλακτίωτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui vix mutari potest.
Δυσάλυκτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, vix evitabilis; (2) inevitabilis. Ex δὺς et ἀλύσκω, *evito.*
Δυσάλωτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, difficilis captu; (2) qui ægre vel difficulter corrumpitur. Κακῶν γὰρ ὀδεὶς δυσάλωτος, miseriarum enim nemo immunis est, *Soph. Œd. Col.* 1722.
Δυσάμβατος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui difficulter adiri aut scandi potest, impervius. Ex βαίνω.
Δυσάμμορος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, idem quod
Δυσάμμοιρος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, infelix, qui fata habet difficilia, *Hes.* Ex μοῖρα.
Δυσαναβίβαστος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui haud facile adduci, adsuefieri alicui rei, velut virtuti, potest.
Δυσανάγωγος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui ægre rejicitur vel exscreatur, non facile exscreabilis; (2) qui ægre exscreat; (3) difficilis persuasu, pertinax. Ex δὺς et ἀνάγω.
Δυσανάδοτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui non facile digeritur et in membra distribuitur, cibus.
Δυσανάκλητος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui ægre revocatur. Ex ἀνακαλέω.
Δυσανακόμιστος, qui ægre reducitur, revocatur a morbo aut periculo ad salutem; (2) qui ægre evehitur. Δυσέξαπτός ἐστι καὶ δυσανακόμιστος (ταύτη ψυχὴ), *Plut. in Rom.* 65. Ex ἀνακομίζω.
Δυσανάκρατος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui difficulter commiscetur seu temperatur. Ex δὺς et ἀνακεράννυμι, *commisceo.*
Δυσανάλγητος, ον, idem quod δυσάλγητος.
Δυσανάληπτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui difficile refocillari aut recreari potest. Ex ἀναλαμβάνω.
Δυσανάλυτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, ægre resolubilis seu dissolubilis. Ex δὺς et ἀναλύω, *resolvo.*
Δυσανάλωτος, ον, qui non potest absumi, confici.
Δυσανάπειστος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui vix dissuaderi potest; (2) qui ægre ab opinione potest deduci. Ex δὺς et ἀναπείθω, *persuadeo.*
Δυσανάπλȣς, ȣν, non navigabilis adverso flumine.
Δυσανάπλωτος, ον, vix tranabilis.
Δυσανάπνευστος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, ægre respirans.
Δυσανάπορος, ον, difficilis transitu, seu ad quem non facile transitur.
Δυσανάσφαλτος, ον, qui ægre e morbo convalescit.
Δυσανασχετέω, ῶ, f. ήσω, ægre fero, gravor. Δυσανασχετȣ̃ντες ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, *Plut. περὶ θανάτȣ, Ph.* A
Δυσανάσχετος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, toleratu difficilis; (2) intolerabilis.
Δυσανασχέτως, *adv.* ægro, iniquo animo.
Δυσανάτρεπτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, eversu difficilis.
Δυσαναφορικὸς, ή, όν, qui difficulter exscreat. Ex δὺς et ἀναφέρω, *sursum fero, exscreo.*
Δυσανδρία, ας, ἡ, hominum penuria, paucitas. Τȣ̀ς δ' Ἰταλιώτας ὀλιγότης καὶ δυσανδρία κατελάμβανε, *App. Bell. Civ.* 1, 7.
Δυσάνεκτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, idem quod δυσανάσχετος.
Δυσανιάω, anxium reddo; sum molestus, *V. L.*
Δυσάνιος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, morosus, difficilis; (2) valde anxius et tristis. Ex δὺς et ἀνία.
Δυσάνοδος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, adscensu difficilis; (2) ad quem accedi vix potest.
Δυσάνολβος, ον, miser.
Δυσανταγώνιστος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, cum quo male et periculose decertatur, fortis, bellicosus.
Δυσαντὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, arduus. *Apud Poetas* idem quod
Δυσάντητος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, cujus malus seu sinister est occursus; (2) difficilis, sævus. Ex δὺς et ἀντάω, *occurro.*
Δυσαντίβλεπτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, adspectu terribilis, cujus oculis haud facile occurras. Ex δὺς et ἀντιβλέπω.
Δυσαντίλεκτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui vix refelli potest; (2) cui resisti non potest.
Δυσαντίρρητος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui refelli vix potest.
Δυσαντιρρήτως, *adv.* ita ut vix contradici queat, liquido.
Δυσαντοφθάλμητος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, cui resisti non potest, invictus. Δοκȣ́σης αὐτῆς ἔχειν τι δυσαντοφθάλμητον, *Polyb.* 23, 8, 13.

Δυσάνωρ, ορος, ὁ, infelix, epith. nuptiarum, *Æsch.*

Δυσαξίωτος, ον, inexorabilis.

Δυσαπάλειπτος, ον, non facile abluendus.

Δυσαπαλλακτία, ας, ἡ, difficultas rejectionis. A

Δυσαπάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter abjici potest; (2) qui difficulter profligatur, a quo vix liberari possumus; (3) immedicabilis; (3) ἐν δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις, *Soph. Trach.* 959. Ex ἀπαλλάττω.

Δυσαπαλλάκτως, *adv.* ut haud facile discedere, liberari possis.

Δυσαπάντητος, ον, idem quod δυσάντης.

Δυσαπάτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis deceptu, qui vix decipi potest. Ex ἀπατάω.

Δυσαπιστέω, ῶ, f. ήσω, difficulter diffido, vix dubito.

Δυσαπόδεικτος, ον, ægre demonstrandus.

Δυσαποδίδακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre dedocetur.

Δυσαποκατάστασις, εως, ἡ, ægritudo, languor; (2) agitatio animi vix conquiescentis et ad se redeuntis.

Δυσαπόκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui vix responderi potest. Ex ἀποκρίνομαι.

Δυσαποκρίτως, *adv.* ita ut vix responderi queat.

Δυσαπολόγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre defenditur vel excusatur. Ex ἀπολογέομαι.

Δυσαπολύτως, *adv.* ita ut difficulter avelli vel absolvi queat.

Δυσαπόνιπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vix deleri vel elui potest. Ex δὺς et ἀπονίπτω, *eluo.*

Δυσαπόπαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui vix finem imponere possumus, vix sedabilis; (2) strenuus in bello. Ex δὺς et ἀποπαύομαι, *cesso.*

Δυσαποπαύστως, *adv.* ita ut vix finis imponi possit; (2) constanter.

Δυσαπόπλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter ablui potest. Ex δὺς et ἀποπλύνω, *abluo.*

Δυσαπόπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vix decidit seu delabitur. Ex δὺς et ἀποπίπτω.

Δυσαπόῤῥυπτος, ον, qui elui vix potest.

Δυσαπόσπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre avellitur. Ex δὺς et ἀποσπάω, *avello.*

Δυσαποσπάστως, *adv.* ita ut ægre avelli possit; tenaciter, firmiter.

Δυσαποτέλεστος, ον, eventum non habens, non finiendus aut absolvendus.

Δυσαπότρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre avertitur: (2) refractarius. Ex ἀποτρέπω.

Δυσαπότριπτος, ον, qui amoveri non potest.

Δυσάπουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre cicatricem ducens. Ex δὺς et ἀπουλόω, sed melius

Δυσαπούλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Δυσαρέσκομαι, displiceo.

Δυσάρεσκος, ου, ὁ, ineptus gratiæ captator.

Δυσαρεστέω, ῶ, et οῦμαι, non sum hilariter adfectus, morosum me præbeo, offenso sum animo; (2) improbo. A δυσάρεστος.

Δυσαρέστησις, εως, ἡ, ægritudo; (2) infelicitas summa. Ὁ μὲν Φίλιππος ἀπεκρύπτετο τὴν ἐπὶ τούτοις δυσαρέστησιν, *Polyb.* 24, 7, 5. A præc.

Δυσάρεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui placere difficulter queas, morosus; unde τὸ δυσάρεστον, ου, morositas.

Δυσαρέστως, *adv.* morose, iniquo animo.

Δυσαρίθμητος, ον, innumerabilis. Νίκας δυσαριθμήτους ἀνύσαντας, *App. Bell. Civ.* 2, 73.

Δυσαριστοτόκεια, ας, ἡ, quæ optimam prolem peperit, sed malo fato.

Δυσάριθμος, ον, vix numerabilis, *Cyr.*

Δύσαρκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui difficile est imperare. Δυσαρκτότατον ἔθνος, *App. Bell. Civ.* 2, 149. Ex δὺς et ἄρχω.

Δυσαρμοστία, ας, ἡ, disconvenientia, discordia. Ex δὺς et ἁρμόζω, *congruo.*

Δυσάρμοστος, qui compagibus solutus est, cui compages solutæ sunt. Τὸν πύργον Ἀρχελάου κατέσεισε, καὶ δυσάρμοστον ἐποίησεν, *Appian. Mithrid.* 34.

Δυσαρχία, ας, ἡ, difficultas imperandi, quando milites imperatori vix obediunt.

Δυσάσχετος, ου, ὁ ϗ ἡ, intolerabilis, molestus. (Sed potius leg. δυσανάσχετος, *Ern.*)

Δυσάτιμος, ον, idem quod ἄτιμος.

Δυσαυλία, ας, ἡ, inhospitalis locus.

Δύσαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, et δυσαύλιστος, ad commorandum, diversandum parum commodus. Δυσαύλων πάγων, *Soph. Ant.* 357. Ex δὺς et αὐλή.

Δύσαυλος, infelix ob tibias. Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις τότ' ἐνέπνεες, οὐκ ἂν Ὕαγνις τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν, *Antholog.* 13, ex ed. *H. Steph.*

Δυσαυξής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter augescit, parum crescit. Ex δὺς et αὔξω.

Δυσαύξητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Δυσαυχής, έος, ὁ ϗ ἡ, molestus sese jactando, jactator odiosus. Ex αὐχή.

Δυσαφαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis ablatu.

Δυσαχθής, έος, ὁ ϗ ἡ, operosus, molestus.

Δυσβάστακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis portatu.

Δυσβατοποιέομαι, οῦμαι, difficilem aditum, transitum vel receptum facio. A

Δύσβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter adiri aut scandi potest; inaccessus, impervius, unde τὸ δύσβατον, ου, adeundi seu transeundi difficultas. Ex δὺς et βαίνω, *eo.*

Δυσβάϋκτος, ον, lamentabilis. A βαΰζω.

Δυσβίοτος, ον, miser, ærumnosus.

Δυσβλαστέω, ῶ, f. ήσω, difficulter germino. A

Δυσβλαστής, έος, ὁ ϗ ἡ, difficulter, tarde, male germinans.

Δυσβοήθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui vix succurri potest, ægre medicabilis. Ex βοηθέω.

Δυσβόηθος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Δύσβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui jactus aleæ male cecidit. Ex δὺς et βάλλω, *jacio.*

Δυσβουλία, ας, ἡ, infelicitas, stultitia consilii. A

Δύσβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus malum vel infelix est consilium. Ex δὺς et βουλή, *consilium.*

Δύσβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non valde edulis, gratiam in cibis non habens.

Δυσβῶλος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. terræ asperæ, parum fertilis.

Δυσγαμία, ἡ, infelix conjugium, *Man.*

Δύσγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui infeliciter contraxit nuptias.

Δυσγάργαλις, ιος, ὁ ϗ ἡ, qui se ægre manibus titillari vel contrectari sinit. Ex δὺς et γαργαλίζω, *titillo.*

Δυσγαργάλιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Δυσγάργαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Δυσγένεια, ας, ἡ, ignobilitas, generis obscuritas; (2) animus degener, ignavia.

Δυσγενής, έος, ὁ ϗ ἡ, ignobilis, qui obscuro genere est ortus; (2) degener. Ex δὺς et γίνομαι.

Δυσγεφύρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ponte vix jungi potest, qui ægre fert pontem. A γεφυρόω.

Δυσγεώργητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter coli potest. Ex δὺς et γεωργέω, *terram colo.*

Δυσγνοία, ας, ἡ, ignorantia, error, dubitatio.

Δυσγνώριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, agnitu difficilis, qui difficulter agnosci potest. Ex γνωρίζω.

Δύσγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Δυσγνωσία, ας, ἡ, obscuritas, difficultas cognoscendi.

Δυσγοήτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non facile fascinari potest; (2) qui non facile vel illecebris capitur aut decipitur. A γοητεύω.

Δυσγράμματος, ον, ineptus ad literas discendas.

Δυσγρίπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, scriptum invenitur δυσγρήπιστος, e quo non facile lucrum percipi potest. Ex δὺς et γριπίζω.

Δυσδαιμονία, ας, ἡ, infortunium, infelicitas.

Δυσδαιμόνως, *adv.* infeliciter.

Δυσδαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, infelix, infortunatus. Ex δὺς et δαίμων, *fortuna, sors.*

Δυσδάκρυτος, ον, lacrymabilis. Ψυχὴ δυσδάκρυτε, τί σοι τὸ πεπανθὲν Ἔρωτος τραῦμα.... αὖθις ἀναφλέγεται, *Anth. inedit. Epigr.* 84, 1.

Δυσδάμαρτος, ον, infelix uxore. A δάμαρ.

Δύσδεικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, demonstratu difficilis. Ex δὺς et δείκνυμι, *demonstro.*

Δυσδέρκετος, adspectu fœdus, *Oppian. Cyneg.* 2, 607.

Δυσδερκής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter videri potest; (2) adspectu fœdus, deformis, terrificus. Βλοσυρῆς δυσδερκέα δείματα λίμνης, *Opp. Halieut.* 1, 47. Ex δὺς et δέρκομαι, *video.*

Δυσδηρί, τὸ, phalangii quoddam genus, *Nic.*

Δυσδιάβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, transitu difficilis, impervius. Ex δὺς et διαβαίνω, *transeo.*

Δυσδιάγνωστος, ον, obscurus.

Δυσδιάγωγος, ον, difficulter tractandus, regendus, coercendus. Δυσδιάγωγον ποιεῖ τὴν πόλιν ἡ πολυπληθία τῶν βαφέων, *Strabo.*

Δυσδιάθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, dispositu seu compositu difficilis; (2) non vendibilis. Ex δὺς et διατίθημι.

Δυσδιαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix dividendus. Ex δὺς et διαιρέω, *divido.*

Δυσδιαίτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo difficile est arbitrari. Ex δὺς et διαιτάω, *arbitror.*

Δυσδιακόμιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, portatu vel expeditu difficilis. Ex δὺς et διακομίζω.

Δυσδιάκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui discerni seu dijudicari ægre potest. Ex δὺς et διακρίνω.

Δυσδιάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis reconciliatu, qui ægre placari potest. Ex διαλλάττω.

Δυσδιάλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre dissolvendus, firmus; (2) implacabilis. Ex διαλύω.

Δυσδιανόητος, ον, obscurus, difficilis.

Δυσδιάπνευστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre difflatur; (2) qui per spiritales meatus ægre transmittitur. Ex δὺς et διαπνέω, *perflo.*

Δυσδιάσπαστος, ον, haud facile convellendus, firmus. A διασπάω.

Δυσδιατύπωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre ad bonos mores formari potest. Ex διατυπόω.

Δυσδιάφευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre evitari potest. Ex δὺς et διαφεύγω, *evito.*

Δυσδιαφόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre per sudorem discutitur vel egeritur. Ex δὺς et διαφορέω, *digero.*

Δυσδιάφυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre evitabilis. Ex δὺς et διαφεύγω, *evito.*

Δυσδιαφύλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre custodiri potest. Ex δὺς et διαφυλάττω.

Δυσδιαχώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter excernit. Ex δὺς et διαχωρέω, *excerno.*

Δυσδίδακτος, ον, tardus, difficilis eruditu.

Δυσδιέγερτος, ου, ὁ ϗ ἡ, excitatu difficilis. Ex δὺς et διεγείρω, *excito.*

Δυσδιεξίτητος, qui difficulter percurri seu transiri potest; (2) qui vix explicari potest. Ex δὺς et διέξειμι, *transeo, percurro.*

Δυσδιέξοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre pervius, unde exiri non potest.

Δυσδιερεύνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis investigatu, obscurus. Ex δὺς et διερευνάω.

Δυσδιήγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, enarratu difficilis. Ex δὺς et διηγέομαι, *enarro.*

Δυσδιόδευτος, ον, idem quod δυσδιέξοδος, *Hesych.*

Δυσδίοδος, ον, idem, *Polyb.* 3, 61.

Δυσδιοίκητος, ου, ὁ ϗ ἡ, administratu vel moderatu difficilis. Ex δὺς et διοικέω.

Δυσδιόρθωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre emendari potest. Ex δὺς et διορθόω.

Δυσδοκίμαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, perspectu difficilis. Ex δὺς et δοκιμάζω, *probo.*

Δύσδωρος, ον, inauspicato datus, *Opp.*

Δύσεαι, *induas*, 2. sing. a. 1. conj. med. *Ion.* pro δύσεσαι, a δύω, *induo.*

Δυσεγχείρητος, ον, difficilis; epith. negotii.

Δυσέδρος, ον, ineptus, abhorrens, male sedens.

Δυσειδής, έος, ὁ ϗ ἡ, deformis, turpis. Δυσειδὲς ὄμμα, *Soph. in Fragm. Aloadum.*

Δυσειδία, ἡ, deformitas, *Steph.* A δὺς et εἶδος.

Δυσείκαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, infeliciter expressus; (2) conjectu difficilis. Ex δὺς et εἰκάζω.

Δυσείματος, male vestitus. Hinc

Δυσειματόω, ῶ, f. ώσω, malo seu sordido vestitu utor. Ex δὺς et εἷμα, *vestitus.*

Δυσειμονία, ἡ, malus et sordidus vestitus. A

Δυσείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, sordide vestitus, male indutus, pannosus. Ex δὺς et εἷμα.

Δυσειρεσία, ας, ἡ, difficilis remigatio; (2) remigatio infausta. Ex δὺς et εἰρεσία.

Δυσείσβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, accessu difficilis, inaccessus. Ex δὺς et εἰσβολή, *ingressus.*

Δυσείσπλοος, ους, οον, ουν, idem quod

Δυσείσπλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre patens navibus. Ex δὺς et εἰσπλώω, *nave intro.*

Δυσέκβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, exitum difficilem habens.

Δυσεκβίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui non facile vis adferri potest; (2) pertinax. Ex ἐκβιάζω.

Δυσεκβίβαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui haud facile ab aliqua re, velut vitio, revocari, abstrahi potest.

Δυσέκδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non facile vendi vel elocari potest. Ex δὺς et ἐκδίδωμι.

Δυσέκδρομος, ον· a δὺς et ἔκδρομος, quod vide, *Nic.*

Δυσεκθέρμαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre potest calefieri seu incalescere. Ex ἐκθερμαίνω.

Δυσεκκόμιστος, ον, ægre exportandus.

Δυσέκκριτος, ον, non facile excernendus.

Δυσεκλάλητος, ον, vix vel non effandus.

Δυσέκλειπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non deficiens. Ex δὺς et ἐκλείπω, *deficio.*

Δυσεκλόγιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre computari potest, adeoque perspectu difficilis est, obscurus. Ex δὺς et ἐκλογίζομαι.

Δυσέκλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui solvi vel exsolvi non potest; (2) obscurus, inexplicabilis. Unde

Δυσεκλύτως, inextricabiliter, *Æsch.* Ab ἐκλύω.

Δυσέκνευστος, ον, e quo enatari non potest. Ab ἐκνέω.

Δυσέκνιπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui elui vix potest. Ex δὺς et ἐκνίπτω, *eluo.*

Δυσεκπέραντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vix absolvi et ad finem perduci potest. Ex δὺς et ἐκπεραίνω, *ad finem perduco.*

Δυσεκπέρατος, idem quod δυσεκπέραντος. Τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος παρὸν δυσεκπέρατον ἔρχεται βίου, *Eurip. Hipp.* 677. Δυσεκπέρατον, ὀλοὸν κακόν, ægre proferendum, *Id. ibid.* 882.

Δυσέκπλους, ουν, unde vix enavigari potest.

Δυσεκπλώτος, ον, idem.

Δυσέκπλυντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui elui vix potest. Ex δὺς et ἐκπλύνω, *eluo.*

Δυσέκπλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ idem et ex iisd.

Δυσεκπόρευτος, ον, unde exiri non potest.

Δυσεκπύητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre ad suppurandum perducitur. Ab ἐκπυέω.

Δυσέκτηκτος, ον, qui non facile evacuatur.

Δυσέκφευκτος, ον, vix effugiendus.

Δυσεκφεύκτως, *adv.* sine effugio, *Ern.*

Δυσέκφορος, ον, difficilis, durus pronunciatu.

Δυσεκφόρως, *adv.* dure ad pronunciandum.

Δυσέκφυκτος, ον, inevitabilis, *Man.*

Δυσέλεγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter redargui potest. Ex δὺς et ἐλέγχω.

Δυσελένα, infausta Helena, *Eur. Or.* 1389.

Δυσέλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix evolubilis; (2) difficilibus gyris perplexus. Ex ἑλίσσω.

Δυσελκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cujus difficulter curantur ulcera vel vulnera. Ex δὺς et ἕλκος.

Δυσελκία, ας, ἡ, difficilis curatio ulceris vel vulneris; ulcerum malignitas medelam respuens. Ex iisd.

Δυσέλκυστος, ον, qui ægre aliquo duci seu trahi potest. Ab ἑλκύω.

Δυσελπίζω, f. ίσω, parum, nihil spero, diffido.

Δύσελπις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, qui est abjectæ spei.

Δυσελπιστέω, ῶ, f. ήσω, prope despero.

Δυσελπιστία, ας, ἡ, spes mala. Ex iisd.

Δυσέλπιστης, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δύσελπις.

Δυσελπιστῶς, *adv.* cum mala spe, sine spe.

Δυσέμβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, in quo incedi ægre potest, qui pedibus calcari nequit.

Δυσέμβλητος, ον, qui non facile reponi in locum suum potest, de luxatis, *Hipp.*

Δυσέμβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis accessu, item ad quem vix perveniri potest. Ex ἐμβάλλω.

Δυσεμετέω, ῶ, f. ήσω, ægre vomo.

Δυσεμέω, idem.

Δυσέμετος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre vomens. A

Δυσεμὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex δὺς et ἐμέω.

Δυσέμφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, malæ et infaustæ significationis. Ex δὺς et ἐμφαίνω.

Δυσένδοτος, ὁ, cedere nescius, *Euseb. Demonstr. Evangelica.*

Δυσενέδρευτος, locus insidiis collocandis minime aptus. Ἐξέκλινε τῆς ὁδοῦ, καὶ μακροτέραν ἦγε καὶ δυσενέδρευτον, *Appian. Bell. Hispan.* 88.

Δυσεντερία, ας, ἡ, intestinorum tormina.

Δυσεντερικὸς, ὴ, ὸν, dysentericus; (2) qui dysenteria laborat.

Δυσεντεριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem. A

Δυσέντερος, idem. Ex δὺς et ἔντερον.

Δυσέντευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad quem non facile patet aditus; (2) morosus, asper in congressu, sævus. Ab ἐντυγχάνω, *adeo.*

Δυσεντευξία, ας, ἡ, morositas, asperitas in congressu.

Δυσένωτος, ον, non facile conjungendus.

Δυσεξάγωγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre educitur vel exportatur. Ex δὺς et ἐξάγω, *educo.*

Δυσεξάλειπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter deletur seu obliteratur. Ex δὺς et ἐξαλείφω.

Δυσεξάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre mutabilis, qui in aliam naturam vix mutari potest. Ex δὺς et ἐξαλλάττω, *muto.*

Δυσεξάλυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non effugiendus.

Δυσεξανάλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non facile consumitur. Ex δὺς et ἐξαναλίσκω.

Δυσεξαπάτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δυσαπάτητος.

Δυσέξαπτος, ὁ ϗ ἡ, qui vel quæ ægre accendi potest; qui ægre accenditur, *Plutar. in Romulo,* 65.

Δυσεξαρίθμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δυσαρίθμητος.

Δυσεξέλεγκτος, ον, idem quod δυσέλεγκτος.

Δυσεξέλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis explicatu.

Δυσεξέργαστος, ον, difficilis elaboratu.

Δυσεξερεύνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus difficilis est perscrutatio, qui non facile investigari potest. Ex δὺς et ἐξερευνάω, *investigo.*

Δυσεξεύρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, inventu difficilis.

Δυσεξήγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vix explicari potest. Ex δὺς et ἐξηγέομαι, *explico.*

Δυσεξήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis ad cicurandum. Ex δὺς, ἐξ, et ἥμερος, (nisi potius sit δυσεξημέρωτος, *Ern.*)

Δυσεξήνυστος, Δυσεξήνυτος, effectu difficilis; (2) inexplicabilis, vel vix explicandus, enodandus. (2) δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δεθεὶς, *Eurip. Hipp.* 1237.

Δυσεξίμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vix e profundo educi potest, alte demersus. Ex δὺς et ἐξιμάω, *profero e profundo.*

Δυσεξίτηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix vel non delebilis.

Δυσεξίτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis exitu.

Δυσέξοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilem exitum habens.

Δυσέξοιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, elatu vel expositu difficilis; (2) vix explicabilis. Ab ἐκφέρω.

Δυσεπανόρθωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix emendabilis.

Δυσεπέκτατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter extenditur. Ex δὺς et ἐπεκτείνω, *extendo.*

Δυσεπήβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, conjectu difficilis, quem contingere vix licet, explicatu difficilis.

Δυσεπίβατος, ον, aditu difficilis.

Δυσεπιβούλευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui insidiis vix capi potest, cautus. Ex ἐπιβουλεύομαι.

Δυσεπικούρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui vix auxilium adferri potest. Ex δὺς et ἐπικουρέω, *auxilior.*

Δυσεπίκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo vix judicari potest. Ex δὺς et ἐπικρίνω, *judico.*

Δυσεπίμικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cum aliis commercium non habet; (2) difficilis aditu. Ex ἐπιμίγνυμι.

Δυσεπινόητος, idem quod δυσδιανόητος.

Δυσεπίστροφος, ον, qui non facile converti potest. Τὰ μὲν ἅρματα ὑπὸ τῆς φορᾶς ἐς τοὺς ὀπίσω παρενεχθέντα τε καὶ δυσεπίστροφα ὄντα, *Appian. Mithrid.* 42.

Δυσεπίσχετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter inhiberi, contineri aut retineri potest.

Δυσεπίτευκτος, ον, difficilis ad assequendum.

Δυσεπιτήδευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis difficultatibus implicitus, in quo elaborando summa diligentia requiritur.

Δυσεπιχείρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non facile invadi potest; (2) confectu difficilis. Ex δὺς et ἐπιχειρέω, *manum admoveo.*

Δυσέργαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, factu, tractatu difficilis. Ex δὺς et ἐργάζομαι, *operor.*

Δυσεργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod δύσεργος.

Δυσεργία, ας, ἡ, difficultas; (2) segnities. A

Δύσεργος, ου, ὁ ϗ ἡ, piger ad opus faciendum; (2) difficilis, operosus. Ex ἔργον.

Δυσερεύνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, inscrutabilis. Ex δὺς et ἐρευνάω, *scrutor.*

Δυσέρημος, ου, ὁ ϗ ἡ, desertus; (2) difficilis ob solitudinem.

Δύσερις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, contentiosus, morosus. Οἱ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἔφασκον εἶναι δύσεριν τε καὶ φιλοπόλεμον, *Appian. de Reb. Syr.* 4. Δύσερι καὶ ἐχθροποιόν, *Id. Bell. Civ.* 1, 53.

Δυσέριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo vel cum quo contendere difficile est; (2) in infelici contentione positus; ineluctabilis. Τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης, *Soph. Elect.* 1385. Ex δὺς et ἐρίζω.

Δυσερμήνευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, explicatu difficilis. Ex δὺς et ἑρμηνεύω, *interpretor.*

Δυσερμηνεύτως, *adv.* obscure.

Δυσερμία, ας, ἡ, infelicitas, infortunium, *Hes.*

Δύσερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, infelix. *Suidæ* exspes. A δὺς et Ἑρμῆς, *Mercurius.*

Δύσερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, invenustus, qui infelici vel periculoso amore tenetur; (2) perdite amans. Ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί, *Theocrit.* 1, 85. Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες τοῦδε, *Eurip. Hipp.* 193. Hinc

Δυσερώτως, *adv.* perdito amore.

Δύσεται, 3. sing. præs. ind. v. *Poet.* δύσομαι.

Δυσετηρία, ας, ἡ, sterilitas anni. Ex ἔτος.

Δυσετυμολόγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus etymologia vix reddi potest. Ex ἐτυμολογέω.

Δυσευνήτειρα, ἡ, periculose cubans, quæ obdormiscere non potest. A

Δυσευνήτωρ, ὁ, male, periculose cubans.

Δυσεύνητος, ον, idem.

Δυσεύρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, inventu, intellectu, numeratu difficilis. Ex δὺς et εὑρίσκω.

Δυσέφικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad quem vix pervenire possumus; (2) cui vix pares esse possumus, *Herodian.* 2, 11.

Δυσζηλία, ας, ἡ, zelotypia. A

Δύσζηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, æmulus, invidus, in malam partem æmulator; (2) acerbus. Δύσζηλοι ἑῆς ἐπὶ παισὶ τοκῆες, *Apoll. Rhod.* 4, 1089. Hinc

Δυσζήλως, *adv.* invide.

Δυσζήτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, pervestigatu difficilis. Ex δὺς et ζητέω, *quæro.*

Δύσζωος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus misera est vita.

Δυσηκὴς, έος, sanatu difficilis. Nam *Hes.* δυσηκῆ exponit δυσίατον. Ex δὺς et ἀκέομαι.

Δυσηκοέω, ῶ, fut. ήσω, difficulter audio; (2) inobediens sum. A δυσήκοος.

Δυσηκοΐα, ας, ἡ, difficultas auditus, aurium tarditas; (2) inobsequentia. Ab eod.

Δυσήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui graviter audit; (2) inobsequens, inobediens. Ex ἀκούω.

Δυσήλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix equitabilis, inequitabilis. Ex δὺς et ἐλαύνω, *agito.*

Δυσηλεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, molestam habens dormitionem; (2) molestus, gravis. Ex δὺς et λέγομαι, *cubo, dormio.*

Δυσήλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad quem sol ægre pervenit, soli minus expositus.

Δυσημέρεος, α, ον, immansuetus, *Ar.*

Δυσημερέω, ῶ, f. ήσω, sum infelix, adversa fortuna utor, res mihi infeliciter cedunt.

Δυσημέρημα, ατος, τὸ, infortunium, fortuna adversa, *Schol. Hom. ad Il.* 6, 336.

Δυσημερία, ας, ἡ, infaustus dies; (2) infortunium, fortuna adversa. Ex ἡμέρα.

Δυσημέω, ῶ, f. ήσω, ægre vomo. A

Δυσημὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ægre vomens. Ex ἐμέω.

Δυσήνεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ventosus, ventis vexatus. Ex δὺς et ἄνεμος.

Δυσηνίαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui frænis vix regi potest. Ex δὺς et ἡνία, *frænum.* Hinc

Δυσηνιάστως, *adv.* ita ut frænis vix regi queat:

Δυσήνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui frænis contineri nequit; (2) morosus; (3) doloris impatiens.

Δυσηνιόχητος, ου, ὁ ϗ ἡ, gubernatu difficilis, qui habenis ægre retineri potest. Ex iisd. et ἔχω.

Δυσηνίως, *adv.* idem quod δυσηνιάστως.

Δυσήνυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, effectu difficilis, inextricabilis. Ex δὺς et ἀνύω, *perficio.*

Δυσήνωρ, ορος, ὁ, v. δυσάνωρ, *Æsch.*

Δυσηπίστουν, imperf. ind. act. *contr.* pro δυσηπίστεον. A δυσαπιστέω, *non credo.*

Δυσήροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, aratu difficilis. Ex ἀρόω.

Δυσήττητος, ον, invictus, vix vincendus.

Δυσήτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, tristis, qui animo tristi est. Ex δὺς et ἦτορ, *cor.*

Δυσηχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, horrisonus. Ex ἦχος.

Δυσθαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ægre vel non germinans, ægre virescens. Ex δὺς et θάλλω.

Δυσθαλπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, calefactu difficilis, frigidus. Ex δὺς et θάλπω, *foveo.*

Δυσθανατέω, et άω, ῶ, iniquo animo mortem obeo; difficulter morior. A

Δυσθάνατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, difficulter moriens; (2) difficilem mortem inferens; (3) mortifer.

Δυσθανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, misere mortuus, qui infelici morte periit. Ex δὺς et θνήσκω.

Δυσθέατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, invisus, non visus; (2) horribilis vel infelix adspectu.

Δυσθενέω, ῶ, deficio viribus. A σθένος.

Δύσθεος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, impius; odiosus Deo.

Δυσθεράπευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ægre sanabilis. Ita *apud Sophoclem* Chorus Salaminus vocat Ajacem, quod ægre avelli poterat a sententia de consciscenda sibi morte. Ex δὺς et θεραπεύω, *sano.*

Δυσθερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, calefactu difficilis. Ex δὺς et θέρω, *calefacio.*

Δυσθεσία, ἡ, languor corporis, propter quem quis sibi ipsi displicet; (2) ægritudo animi. A θέσις.

Δυσθετέω, ῶ, f. ήσω, male adficio, languidum reddo; (2) ad magnas difficultates et inopiam consilii redigo. A

Δύσθετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, male situs; (2) male adfectus, languens, sibi displicens.

Δυσθεώρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus contemplatio difficilis est, obscurus. A θεωρέω.

Δυσθήρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, difficilis venatu; (2) difficilis intellectu. Ex δὺς et θηράω.

Δύσθηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui parum succedit venatio. Ex iisd.

Δυσθησαύριστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, reconditu difficilis, qui ægre recondi aut adservari potest.

Δυσθνήσκω, infeliciter seu male morior, *Eur.*

Δύσθραυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ægre frangitur.

Δυσθρήνητος, lamentabilis, luctuosus, *Soph. Antig.* 1211.

Δύσθροος, ον, flebilis, lamentabilis.

Δυσθυμέω, ῶ, f. ήσω, animum despondeo.

Δυσθυμία, ας, ἡ, animi mœror. Τίκτȣσι γάρ τοι καὶ νόσȣς δυσθυμίαι, *Soph. in Tyrone.* A

Δύσθυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, graviter animo adfectus; (2) quem pœnitentia facti subit. (2) ȣκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος, *Soph. Elect.* 549.

Δυσθύμως, *adv.* ægro animo.

Δυσὶ, *duobus,* dat. plur. a δύο, *duo.*

Δυσίατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, incurabilis; (2) sanatu difficilis. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, *Eurip. Med.* 520. Ex δὺς et ἰάομαι, *curo.*

Δύσιδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui difficulter elicitur sudor. Ex δὺς et ἱδρώς.

Δυσιερέω, ῶ, f. ήσω, non lito; (2) victimæ exta mihi dira portendunt. Ex ἱερός.

Δυσιθάλασσος, vel δυσιθάλαττος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mare subiens, epith. retis. Ex δύω vel δύνω, et θάλασσα.

Δυσίμερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non amabilis; (2) improbus et protervus amator.

Δύσιππος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, equitatui minus idoneus.

Δύσις, εως, ἡ, occasus. A δύνω, *subeo, occido.*

Δυσίχνευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, investigatu difficilis, investigabilis. Ex δὺς et ἰχνεύω.

Δυσκαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter uri seu cremari potest, ægre ardens. Ex καίω.

Δυσκαθαίρετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ægre sive difficulter everti vel vinci, destrui potest. Ex καθαιρέω.

Δυσκάθαρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, purgatu difficilis, inexpiabilis. Δυσκάθαρτος Ἅιδȣ λιμήν, implacabilis inexpiabilisque Orci domus, *Soph. Antig.* 1284. Ex δὺς et καθαίρω, *purgo.*

Δυσκάθεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter contineri seu cohiberi potest. A κατέχω.

Δυσκαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui non facile flectitur, inflexibilis. Ex δὺς et κάμπτω.

Δύσκαμπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Δύσκαπνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fumum molestum habens.

Δυσκαρτέρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ægre tolerabilis; (2) plane intolerabilis. Ex δὺς et καρτερέω.

Δυσκαταγώνιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, expugnatu, superatu difficilis, *App. Bell.* 104, 4, 137. Ex καταγωνίζομαι.

Δυσκατάκλαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fractu difficilis. Ex δὺς et κλάω, *frango.*

Δυσκάτακτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. A καταγνύω.

Δυσκατάληπτος, ȣ, obscurus.

Δυσκατάλλακτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, difficilis reconciliatu, implacabilis. Ex καταλλάττω.

Δυσκατάλυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ægre solubilis, firmus. Ex δὺς et καταλύω, *dissolvo.*

Δυσκαταμάθητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, difficilis ad discendum, obscurus. Ex καταμανθάνω.

Δυσκαταμαθήτως, *adv.* ita ut vix addisci vel intelligi possit.

Δυσκαταμάχητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vix expugnabilis.

Δυσκατανόητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui vix potest animadverti vel percipi. Ex κατανοέω.

Δυσκατάπαυστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui vix sedari seu cohiberi potest, irrequietus, qui coerceri non potest, implacabilis. Δυσκατάπαυστος ψυχή, *Eurip. Med.* 109. Ex καταπαύω.

Δυσκαταπαύστως, *adv.* ita ut vix sedari possit.

Δυσκατάπληκτος, ον, terribilis, timendus.

Δυσκαταπολέμητος, vix bello subigendus.

Δυσκαταπόνητος, ον, vix efficiendus; (2) qui vix frangi, domari possit.

Δυσκατάποτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, difficilis deglutitu. Ex δὺς et καταπίνω, *deglutio.*

Δυσκατάπρακτος, ον, difficilis effectu.

Δυσκατάρτιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui fœtum non perficit, sed immaturum ejicit. Ex καταρτίζω.

Δυσκατάσβεστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui facile extingui nequit. Ex δὺς et κατασβέννυμι.

Δυσκατασκεύαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, conditu seu fabricatu difficilis. Ex δὺς et κατασκευάζω.

Δυσκατάστατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sedatu difficilis. Ex δὺς et καθίστημι, *compono.*

Δυσκαταφρόνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui contemni vix potest, aut non debet. Ex καταφρονέω.

Δυσκατέργαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui effici seu confici ægre potest; (2) difficilis concoctu.

Δυσκάτοπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui spectari vix potest, difficilis intellectu. Ex κατόπτομαι.

Δυσκατόρθωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter ex animi sententia conficitur; (2) qui difficulter emendatur. Ex δὺς et κατορθόω.

Δυσκατȣ́λωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ægre cicatricem ducens. Ex δὺς et κατȣλόω.

Δυσκέλαδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, malum sonum edens, horrisonus; (2) maledicus; (3) infaustus. (3) ȣκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει, *Eurip. Med.* 419.

Δύσκεν, *aiebat,* 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδυσκεν, a δύσκω, pro δύνω, vel δύω.

Δυσκερδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non lucrosus, malum lucrum aut non sine summo labore adferens. Ex δὺς et κέρδος, *lucrum.*

Δυσκηδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, graves curas habens; (2) difficilis; (3) infestus. Ex κῆδος, *cura.*

Δύσκηλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ægre sanandus, placandus.

Δυσκινησία, ας, ἡ, difficilis motus, seu motus difficultas. Ex δὺς et κίνησις, *motus.*

Δυσκίνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui difficile movetur aut moveri potest, tardus; (2) inexorabilis, præfractus. Ex δὺς et κινέω.

Δυσκινήτως, *adv.* difficulter ad movendum.

Δυσκλεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inglorius, infamis.

Δύσκλεια, ας, ἡ, obscura fama, gloria pæne nulla, sinistra fama. Ἐπὶ δυσκλείᾳ, ob sinistram famam, *Soph. Aj.* 143. A præc.

Δυσκλεῶς, cum fama non bona, sine gloria.

Δυσκληδόνιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, male ominatus.

Δυσκληρέω, ῶ, f. ήσω, difficili sorte premor; (2) sorte a magistratu excludor.

Δυσκληρία, ας, ἡ, sors adversa. A

Δύσκληρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quem sors adversa premit; infortunatus.

Δύσκλυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inglorius, obscurus.

Δυσκοίλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui alvus est adstrictior. Ex δὺς et κοιλία.

Δυσκοινώνητος, ον, alienus a societate, asper, immitis.

Δυσκοιτέω, ῶ, ægre et non sine molestia cubo.

Δυσκοιτία, ας, ἡ, mala et incommoda cubatio. A

Δύσκοιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, male et incommode cubans; (2) inhospitalis locus, asperum et iniquum domicilium. Ex κοίτη.

Δυσκολαίνω, morosus sum, indigne fero. Δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ ϗ βρενθύεται, *Aristoph. Lys.* 889. A δύσκολος. Unde

Δυσκολία, ας, ἡ, difficultas morum, morositas.

Δυσκόλλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui glutinari difficulter potest, vix sociabilis. Ex δὺς et κολλάω.

Δυσκολόκαμπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ægre flectitur, in quo vox varie inflectitur: *vox Comica.* Ex δύσκολος et κάμπτω.

Δυσκολόκοιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, difficilem somnum efficiens. Ex δύσκολος et κοίτη.

Δύσκολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, difficilis in sumendo cibo; (2) morosus; (3) difficilis; (4) acerbus. Ex δὺς et κόλον, *cibus.*

Δυσκόλως, *adv.* morose, iniquo animo.

Δυσκόλπος, ον, infelicem uterum habens, epith. matris fœtum mortuum edentis.

Δυσκόμιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, intolerabilis. Πότμος δυσκόμιστος, *Soph. Antig.* 1347. Ex κομίζω.

Δυσκρασία, ας, ἡ, intemperies. Ex κρᾶσις.

Δυσκράτητος, gubernari difficilis. Διὸ καὶ γηρῶντι ἤδη δυσκράτητον εἶναι, διὰ τὸ μέγεθος, *Arrian. Syr.* 61.

Δύσκρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, male temperatus. Ex δὺς et κεράννυμι, *misceo;* unde δυσκράτως.

Δύσκριτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, judicatu difficilis, vel disceptatu obscurus. Ex κρίνω.

Δυσκρίτως, *adv.* ita ut non facile sit dijudicare, ita ut difficilis sit disceptatio; obscure.

Δύσκτητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, comparatu et possessu difficilis.

Δυσκυβέω, ῶ, f. ήσω, infelix sum in ludo tesserario. Ex δὺς et κύβος, *tessera.*

Δυσκύμαντος, ον, procellosus. A κυμαίνω.

Δύσκωφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, surdaster.

Δύσλεκτος, ον, difficilis dictu vel pronunciatu.

Δύσλεκτρος, ον, infelix conjugio. Ex λέκτρον.

Δυσλέπης, ες, sine cortice, *Nic.*

Δύσληπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, captu difficilis. Ex δὺς et λαμβάνω, *capio.*

Δυσλόγιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ratiocinatu difficilis; (2) inconsideratus. Ex δὺς et λογίζομαι.

Δύσλοφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui cervici non convenit, quod difficulter portatur. Καὶ τῶνδέ γ' ἕξει δυσλοφωτέρȣς πόνȣς, *Æschyl. Prometh.* 930. Hinc

Δυσλόφως, *adv.* difficulter, periculose. Κάρτα τοι τȣ̓λεύθερον ἐν τοῖς τοιȣ́τοις δυσλόφως φέρει κακά, *Eurip. Troad.* 302.

Δύσλυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui vix solvi potest. Καὶ δυσλύτȣς ἔχȣσα τὰς διαλλαγάς, *Eurip. Phœn.* 378.

Δυσλύτως, *adv.* ita ut vix solvi queat, nexu non facile solubili.

Δυσμάθεια, ας, ἡ, tarditas in discendo vel intelligendo. A δυσμαθής.

Δυσμαθέω, vix agnosco, *Æsch.*

Δυσμαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, indocilis, tardus ad discendum. Ex μανθάνω.

Δυσμαθία, ας, ἡ, idem quod δυσμάθεια.

Δυσμαθῶς, *adv.* non facile discendo.

Δυσμανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, rarefactu difficilis. Ex δὺς et μανὸς, *rarus.*

Δυσμαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, difficilis. Ex μάρη.

Δυσμαχέω, ῶ, f. ήσω, acriter resisto, repugno.

Δυσμάχητος, ον, et δύσμαχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vix expugnabilis, inexpugnabilis. Ex δὺς et μάχομαι.

Δυσμείλικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui vix mulceri potest, implacabilis. Ex μειλίσσω.

Δυσμεναίνω, animo erga aliquem sum male adfecto, simultates gero. Τί μαίνομαι, καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βȣλεύȣσιν εὖ; *Eurip. Med.* 873. Ex μένος.

Δυσμενέεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro δυσμενέσι. A δυσμενής.

Δυσμένεια, ας, ἡ, animus male erga aliquem adfectus; odium, inimicitia. A

Δυσμενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cujus animus male erga aliquem adfectus est, malevolus, inimicus.

Δυσμενῶς, *adv.* animo male erga aliquem adfecto; inimice, hostiliter. A præc.

Δυσμενικὸς, ἡ, ὸν, inimicus, hostilis.

Δυσμενικῶς, *adv.* hostiliter.

Δυσμετάβλητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, difficilis mutatu. Ex δὺς et μεταβάλλω, *muto.*

Δυσμετάδοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ægre vel non libenter impertit vel impertitur. Ex μεταδίδωμι, *trado.*

Δυσμετάθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, transpositu vel mutatu difficilis. Ex δὺς et μετατίθημι.

Δυσμετακίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non facile moveri seu mutari potest. Ex μετακινέω.

Δυσμετάκλαστος, ον, immisericors, inexorabilis. Ex δὺς, μετὰ, et κλάω.

Δυσμετακόμιστος, ον, idem quod

Δυσμετάστρεπτος, ον, vix mutabilis seu flexibilis.

Δυσμετάτρεπτος, ον, idem.

Δυσμετάπειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre de sententia dimoveri potest.

Δυσμεταχείριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui capi aut teneri ægre potest; (2) qui vix tractari potest; (3) insuperabilis. Ex μεταχειρίζω.

Δυσμεταχειρίστως, *adv.* ita ut vix tractari queat.

Δυσμέτοχος, ον, idem qui δυσαγωγός.

Δυσμέτρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem metiri non est facile. Ex δὺς et μετρέω, *metior.*

Δυσμὴ, ῆς, ἡ, occasus solis; (2) occasus quilibet; (3) finis. A δύνω.

Δύσμηνις, εος, ὁ ϗ ἡ, cujus gravis est ira; (2) injuriarum memor, ægre placabilis. Ex δὺς et μῆνις.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, mala seu infesta mater, nomine suo indigna.

Δυσμήτης, ου, ὁ, mala meditans, mala vel stulta consilia animo volvens. Ex δὺς et μῆτις.

Δύσμητις, ιος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Δυσμήτωρ, ὁ, sævam &c. matrem habens.

Δυσμηχανάω, f. ήσω, difficultate laboro, frustra conor, rationem, viam nullam invenio.

Δυσμικὸς, ἡ, ὸν, occidentalis. A δυσμή.

Δύσμικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non facile cum alio misceri, coalescere in amicitiam et consuetudinem potest.

Δυσμίκτως, *adv.* non facile admittendo mixtionem, vel congressum, vel communionem rerum.

Δυσμίμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix imitabilis. Ex δὺς et μιμέομαι, *imitor.*

Δυσμίσητος, ου, ὁ ϗ ἡ, exosus. Ex μισέω.

Δυσμνημόνευτος, ον, difficilis ad tenendum memoria.

Δυσμοιρία, ας, ἡ, infelicitas.

Δύσμοιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, infelix. Ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρῶν, *Soph. Œd. Col.* 327. Ex μοῖρα.

Δύσμορα, *adv.* infeliciter. Δύσμορα κωκύσσῃ, *Oppian. Cyneget.* 3, 217.

Δυσμορία, ας, ἡ, miseria, sortis adversitas. A

Δύσμορος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui difficile fatum obtingit, infelix; (2) mala infelicique morte periens. Ex δὺς et μόρος, *fatum.*

Δυσμορφία, ας, ἡ, deformitas. A

Δύσμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, deformis. A μορφή.

Δύσμουσος, ον, abhorrens a musis, parum suavis, parum comis, parum ingeniosus, tardus.

Δυσνίκητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui haud facile vinci potest.

Δύσνιπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre lavari aut elui potest; (2) qui ægre deleri potest. (2) χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφὴν, *Soph. Trach.* 683. Ex δὺς et νίπτω, *lavo.*

Δυσνοέω, ῶ, f. ήσω, malevolentia prosequor, infensus sum. Ex δὺς et νοῦς. Hinc

Δυσνόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix intelligibilis, obscurus.

Δυσνοήτως, *adv.* perobscure.

Δύσνοια, ἡ, animus malevolus, malevolentia. Καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν, *Soph. El.* 653. Ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν, *Eurip. Hec.* 973.

Δυσνομία, ας, ἡ, malarum legum institutio, prava reip. constitutio, a malis, quæ obtinent, legibus; (2) improbitas. Ex νόμος.

Δυσνομίη, *Ion.* pro δυσνομία.

Δύσνομος, ον, abhorrens a legibus, nefarius.

Δύσνοος, *contr.* δύσνους, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mala est mente adversus aliquem, malevolus.

Δύσνοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis, infaustus, epith. iter facientis vel itineris. Δύσνοστον αὐτοῖς νόστον ἐμβαλεῖν θέλω, *Eurip. Troad.* 75.

Δυσνύμφευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, gravis nuptiis, infelix conjugii. Ex δὺς et νυμφεύω.

Δύσνυμφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui inauspicatas contraxit nuptias, infelix sponsus.

Δυσξήραντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter inarescit, difficilis siccatu. Ex ξηραίνω.

Δυσξύμβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, obscurus.

Δυσξύμβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) cum quo non facile pacta ineuntur; (3) difficilis moribus, non affabilis. Ex συμβάλλω.

Δυσξύνετος, ου, ὁ ϗ ἡ, imprudens; (2) difficilis intellectu. Ex δὺς et συνίημι.

Δύσογκος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde gravis.

Δυσόδευτος, per quem difficiliter itur. Ὑψηλότατόν τε ὀρῶν, καὶ δυσόδευτον, *Appian. Syriac.* 21.

Δυσοδέω, ῶ, f. ήσω, ægre iter facio, in malam et imperviam viam incido. A δύσοδος.

Δυσοδία, ας, ἡ, iter difficile, asperum; difficultas viæ, *Appian. Syr.* 21.

Δύσοδμος, ου, ὁ ϗ ἡ, malum odorem spirans; olidus, fœtidus. Ex δὺς et ὀδμὴ, *odor.*

Δύσοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, per quem difficulter iter fieri potest; (2) invius, avius; (3) *subst.* via difficilis, aspera, et salebrosa.

Δυσοδοπαίπαλος, ον, idem.

Δυσοίζω, timeo, suspecto; ægre fero, *Eur.*

Δυσοίκητος, ου, ὁ ϗ ἡ, habitatu difficilis, propemodum inhabitabilis. Ex δὺς et οἰκέω.

Δυσοικονόμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, dispensatu difficilis; (2) qui nescit gerere rem familiarem aliamve. Ab οἰκονομέω.

Δύσοικος, ον, idem quod ἄοικος, *Schol. Soph. ad Phil.* 534, intractabilis.

Δύσοικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, immisericors; (2) miserabilis.

Δύσοιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δύσοδος. Ex δὺς et οἴμη, *semita, via.*

Δύσοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, malum vinum producens; (2) non ferax vini.

Δύσοιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix tolerabilis; (2) difficilis, ægre parabilis. (1) πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἆθλα, *Soph. Phil.* 507. (2) βίου δύσοιστον ἕξομεν τροφάν, *Id. Œd. Col.* 1686.

Δυσοίστως, *adv.* ita ut vix ferendo sit.

Δυσοιωνισμὸς, οῦ, ὁ, omen infaustum.

Δυσοιώνιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inauspicatus, sinistri auspicii. Ex δὺς et οἰωνίζομαι.

Δύσοκνος, ου, ὁ ϗ ἡ, piger, segnis.

Δυσόκνως, *adv.* pigre, segniter, gravatim.

Δυσόλεθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficulter interiens.

Δυσόμβρος, ον, pluviosus. Αἴθρια δύσομβρα φεύγειν βέλη, *Soph. Antig.* 357.

Δυσόμιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, non adfabilis, difficilis in congressu, sermone, &c.

Δυσομίλητος, ον, idem. Ex δὺς et ὁμιλέω.

Δυσόμματος, ον, hebes, cæcus; (2) fœdus, horrendus adspectu. Ab ὄμμα.

Δυσόμοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, dissimilis.

Δυσόνειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, molestis somniis vexans.

Δύσοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre cernitur, obscurus. Ex ὄπτομαι, *video.*

Δυσόρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vix visui est obvius, qui cerni difficulter potest; (2) fœdus, horrendus adspectu. (2) δυσόρατοί τε καὶ ἀλλόκοτοι πάμπαν ἀφθῆναι, *App. Bell. Hisp.* 97. Ex δὺς et ὁράω.

Δυσοργησία, ας, ἡ gravis iræ, iracundia.

Δυσοργία, ας, ἡ, idem.

Δυσόργητος, ον, iracundus.

Δυσοργήτως, *adv.* iracunde.

Δύσοργος, ου, ὁ ϗ ἡ, iracundus, qui graviter irascitur. Θυμῷ δύσοργος, impotenti ira exæstuans, *Soph. Trach.* 1118. Ex δὺς et ὀργὴ, *ira.*

Δυσόριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui definiri et determinari vix potest. Ex δὺς et ὁρίζω.

Δύσορμος, ου, ὁ ϗ ἡ, stationem navium difficilem et incommodam habens.

Δύσορνις, ιθος, ὁ ϗ ἡ, qui adversis auspiciis fit. Κρησίας ἐκ γᾶς δύσορνις ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας, *Eurip. Hipp.* 759.

Δυσορφναῖος, α, ον, obscurus, caliginosus. Δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη τάδε σκότι' ἀμείβομαι, *Eurip. Phœn.* 322.

Δυσοσμία, ας, ἡ, malus odor. A

Δύσοσμος, ὁ ϗ ἡ, malum odorem spirans, fœtidus. Ex δὺς et ὀσμὴ, *odor.*

Δυσουρέω, ῶ, f. ήσω, ægre urinam reddo, *Aret.* Ex δὺς et οὖρον, *urina.*

Δυσουρία, ας, ἡ, difficilis urinæ excretio; (2) urinæ suppressio. Ex iisd. Hinc

Δυσουριάω, ῶ, urinæ difficultate laboro.

Δυσουρικὸς, ἡ, ὸν, urinæ difficultate obnoxius.

Δυσουριστὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, infelix, qui secundo vento non provehitur; vel potius, immedicabilis. Οὖρος est proprie ventus secundus; *metaphorice*, rerum cursus prosperus. Hinc δυσούριστος, qui nequit reduci in cursum rectum, vento scilicet adverso reflante. Hinc irreparabilis, immedicabilis, *Soph. Œd. Tyr.* 1316. Ex δὺς et οὐρίζω.

Δύσουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, custoditu difficilis.

Δυσπάθεια, ας, ἡ, laborum et ærumnarum perpessio. A

Δυσπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, laborum miseriarumque patiens. Ex πάθος, *passio.*

Δύσπαις, ὁ ϗ ἡ, infelix proles vel prole, *Cyr.*

Δυσπαίπαλος, ineluctabilis; (2) rigidus, asper. (1) τοῖος μὲν ἀθέσφατος ὄχλος αἰόλος ἀμφιέπει δυσπαίπαλος ἑρπυστήρων, *Oppian. Cyneg.* 2, 269. (2) ῥινὸς δ' αὖτε δέμας δυσπαίπαλος ἀμφιβέβηκεν, *Id. ibid.* 527. Vide et 381; et *Halieut.* 2, 369.

Δυσπάλαιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix eluctabilis, superatu difficilis. Ex παλαίω, *luctor.*

Δυσπάλαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis; (2) malis instructus artibus, *Hes.* Ex δὺς et παλάμη.

Δυσπαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, difficilem luctam adferens, superatu difficilis; (2) difficilis. (2) δυσπαλὲς δὴ γίνεται, *Pindar. Pyth.* 4, 485. Ex δὺς et πάλη.

Δυσπάλλω, concutio, labefacto, *Scot.*

Δυσπαραβοήθητος, ον, cui auxilium ferri vix vel non potest. Ex δὺς et παραβοηθέω.

Δυσπαράβουλος, ον, male consulens.

Δυσπαράγραφος, ον, qui vix definiri potest; (2) inexplicabilis.

Δυσπαράδεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis probatu seu perceptu. Ex δὺς et παραδέχομαι.

Δυσπαραδέκτως, *adv.* difficulter ad credendum; cum ἔχειν, vix credere.

Δυσπαραίτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, exoratu difficilis; (2) inexorabilis, implacabilis. Ex δὺς et παραιτέομαι, *exoro.*

Δυσπαράκλητος, ον, difficilis ad flectendum.

Δυσπαρακολούθητος, ον, intellectu difficilis. Ex δὺς et παρακολουθέω.

Δυσπαρακόμιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter vehitur equo, vel gestatur; qui difficulter iter facit; (2) difficilis, tam de itinere terrestri, quam maritimo. De maritimo Polybius: Συλλογιζόμενος τὸν πλοῦν τὸν ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Τυῤῥηνίαν, ὡς μακρὸς καὶ δυσπαρακόμιστος εἴη, *Polyb.* 3, 61. Ex δὺς et παρακομίζω.

Δυσπαραμύθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui verbis vix flecti potest; qui suasiones, solatia, ægre admittit. Ex παραμυθέομαι.

Δυσπαραπλεύστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad præter-navigandum difficilis, *Strab.* 16.

Δυσπαράπλους, ουν, idem.

Δυσπάρευνος, ον, in quo seu quocum non bene dormitur, s. infelix lecto geniali vel conjuge. Τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος, conviciis lacessens tuas infelices nuptias, *Soph. Trach.* 791.

Δυσπαρηγόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix consolabilis, omninoque vehementissimus, velut amor. Ex δὺς et παρηγορέω.

Δυσπαρήγορος, ον, idem.

Δυσπαρηγορήτως, *adv.* insolabiliter, acerrime.

Δυσπαράθελκτος, ον, pro δυσπαράθελκτος, idem.

Δυσπάρθενος, ου, ἡ, virgo misera.

Δύσπαρις, ιδος, ὁ, infaustus et infelix Paris, *Hom.*; (2) infaustum et male ominatum nomen habens, ut Paris; infelix.

Δυσπάριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, progressu vel transitu difficilis. Ex δὺς et πάρειμι, *progredior.*

Δυσπάροδος, ον, idem.

Δυσπάτητος, ον, asper calcatu.

Δυσπείθεια, ας, ἡ, obsequium coactum et involuntarium, inobedientia, contumacia. A

Δυσπειθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ægre paret et obsequitur, refractarius; (2) cui ægre persuaderi potest. Ex δὺς et πείθω.

Δυσπειθῶς, *adv.* inobsequenter.
Δυσπειρία, ας, ἡ, difficultas experientiæ.
Δυσπείστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre sibi persuaderi sinit. Ex δὺς et πείθω.
Δυσπείστως, *adv.* ita ut ægre persuaderi sibi sinat.
Δυσπέλαστος, is ad quem accedere difficile est. Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν, immedicabile, *Soph. ex incerta Trag.*
Δύσπεμπτος, ον, qui ægre non amoveri aut submoveri potest:
Δυσπέμφελος, ου, ὁ ϗ ἡ, trajectu difficilis; (2) tempestuosus; (3) immitis. Ex πέμπω.
Δυσπενθέω, ῶ, f. ήσω, graviter lugeo. A
Δυσπενθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, graviter lugens. Ex δὺς et πένθος, *luctus.*
Δυσπεπτέω, ῶ, f. ήσω, difficulter concoquo; (2) ferre non possum. A
Δύσπεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, concoctu difficilis. Ex δὺς et πέπτω, *coquo.*
Δυσπέρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter transitur vel trajicitur; (2) vix, ægre transigendus. Ἀμηχανίας ἔχουσα δυσπέρατον αἰῶνα, *Eurip. Med.* 647. Ex δὺς et περάω.
Δυσπερικαθαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter detrahi seu demi potest. Ex περικαθαιρέω.
Δυσπερικάθαρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non facile purgari potest. Ex περικαθαίρω.
Δυσπερίληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter comprehendi potest. Ex περιλαμβάνω.
Δυσπερινόητος, ον, difficilis intellectu. Ex δὺς et περινοέω, *intelligo.*
Δυσπεριόδευτος, ον, finem non habens.
Δυσπερίψυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter refrigerari potest, difficulter refrigescens.
Δυσπετέω, ῶ, f. ήσω, res mihi male cadunt, cum malis conflictor, male me habeo; (2) ægre fero.
Δυσπέτημα, ατος, τὸ, casus adversus, infortunium.
Δυσπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, male cadens, adversus; (2) difficilis. Ex δὺς et πίπτω, *cado.*
Δυσπετῶς, *adv.* ægre, moleste; (2) infeliciter.
Δυσπεψία, ας, ἡ, difficultas concoctionis. A δύσπεπτος.
Δύσπημα, τὸ, damnum, *Æsch.*
Δυσπινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sordibus ac illuvie deformis, squalidus, sordidus. Ex πῖνος.
Δυσπιστία, ας, ἡ, credendi difficultas.
Δύσπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter credit, incredulus; (2) creditu difficilis, cui fidem vix adhibeas. Ex δὺς et πίστις.
Δυσπίστως ἔχω, ægre credo.
Δύσπλανος, ον, vagabundus, sed misere, *Æsch.*
Δύσπληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non facile perturbatur, qui ægre obstupescit, *V. L.* Ex δὺς et πλήσσω.
Δυσπλήρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, completu seu perfectu difficilis. Ex δὺς et πληρόω.
Δυσπλῆτις, ιδος, ἡ, aspera, *Lycurg.*
Δύσπλοος, ου, ὁ ϗ ἡ, navigatu difficilis; (2) malefidus navibus.
Δύσπλυτος, ον, ægre eluendus. A πλύνω, *lavo.*
Δυσπνοέω, ῶ, f. ήσω, spirandi difficultate laboro. Hinc
Δυσπνόητος, ον, ægre respirans.
Δύσπνοια, ας, ἡ, spiritus difficultas.
Δυσπνοϊκὸς, ὴ, ὸν, respirandi difficultate laborans. A
Δύσπνοος, *contr.* δύσπνους, ου, idem: anhelus præ festinatione; (2) graviter flans. (1) δύσπνους ἱκάνω, anhelus advenio, *Soph. Antig.* 230. (2) δυσπνόοις Θρήσσαις, Thraciis graviter flantibus, *Id. Ibid.* 595. Ex πνέω.
Δυσπολέμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bello ægre vinci potest, invictus. Ex πολεμέω.
Δυσπόλεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, vix habilis ad bellum, imbellis, timidus.
Δυσπολιόρκητος, ου, ὁ ϗ ἡ, obsessu difficilis, valde munitus. Ex πολιορκέω.
Δυσπολίτευτος, ον, ineptus ad remp. gerendam.
Δυσπονὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, laboriosus, ærumnosus.
Δυσπόνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficili labore fit. Κοὐκ ἔτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ᾽ ἀμφ᾽ ἐμοὶ τροφήν, *Soph. Œd. Col.* 1613. Ex δὺς et πονέω, *laboro.*

Δύσπονος, infelix, ærumnosus. Ὦ πάνυ βροτῶν δύσπονοι, *Soph. Antig.* 1477.
Δυσπονία, ἡ, difficilis opera, *Man.*
Δυσπόρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, impervius, invius, difficilem habens transitum.
Δυσπορία, ας, ἡ, viæ difficultas. A δύσπορος.
Δυσπόριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre parabilis. Ex δὺς et πορίζω, *paro.*
Δύσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter transiri potest, impervius; (2) ægre parabilis. (2) τροφαὶ δὲ, ὃ δυσπορώτατόν ἐστι στρατοῖς μεγάλοις, *App. Bell. Civ.* 4, 100. Ex πόρος.
Δυσποτμέω, ῶ, f. ήσω, adversa fortuna utor, infelici fato adfligor:
Δυσποτμία, ας, ἡ, sors seu fortuna adversa. A
Δύσποτμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui sors est adversa.
Δυσπότμως, *adv.* infeliciter, misere.
Δύσποτος, ον, amarus, *de potu*, non potabilis.
Δυσπραγέω, ῶ, f. ήσω, infeliciter res gero; (2) infelix sum, adversa fortuna utor. A
Δυσπραγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, infelix in rebus agendis; (2) infelix in rebus quibuslibet. Ex δὺς et πράττω, *ago.*
Δυσπραγία, ας, ἡ, infelicitas in rebus agendis; (2) infelicitas quævis. A δυσπραγής.
Δυσπραγμάτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficulter tractabilis, difficilis, morosus, cum quo rem habere difficile est. Ex δὺς et πρᾶγμα.
Δύσπρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, factu difficilis. Ex δὺς et πράττω, *facio.* Unde
Δυσπραξία, ας, ἡ, idem quod δυσπραγία.
Δυσπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, indecorus, turpis. Ex δὺς et πρέπω, *decorus sum.*
Δύσπριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, serra ægre secabilis, sectu difficilis. Ex δὺς et πρίω, *serra seco.*
Δυσπρόμαχος, ὁ ϗ ἡ, inhabilis ad defendendum alterum.
Δυσπρόπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, non facile procidens, stabilis; (2) prudens circumspectus, non facile temeritati cedens.
Δυσπρόσβατος, ὁ ϗ ἡ, haud facilis accessu.
Δυσπρόσβλητος, idem.
Δυσπρόσδεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre admittitur, vel recipitur, vel probatur; (2) odiosus.
Δυσπροσήγορος, ου, ὁ ϗ ἡ, non adfabilis, qui difficilem se præbet in congressu.
Δυσπροσηγόρως, *adv.* morose, aspere.
Δυσπρόσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter adiri potest; (2) qui non est adfabilis. (1) δυσπρόσιτος, ἔξω τε κλῄθρων σπάνιος, *Eurip. Iphig. in Aul.* 345.
Δυσπροσίτως, *adv.* ita ut ægre adiri possit.
Δυσπρόσμικτος, ον, et
Δυσπρόσοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσοιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; intractabilis, vix ferendus, *Soph. Œd. Col.* 1277.
Δυσπρόσοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, adspectu difficilis; (2) qui adspectus infausti est. Δυσπρόσοπτ᾽ ὀνείρατα, *Soph. Elect.* 460. Ex δὺς et προσόπτομαι, *adspicio.*
Δυσπροσόρμιστος, ον, quo naves appelli non possunt.
Δυσπροσπέλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, accessu difficilis, qui ægre adiri potest. Ex προσπελάζω.
Δυσπρόσρητος, ὁ ϗ ἡ, non adfabilis, morosus.
Δυσπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui deformi facie est, adspectu tristis, *Soph. Œd. Col.* 286.
Δυσπύητος, ου, ὁ ϗ ἡ, suppuratu difficilis. Ex δὺς et πυέω, *suppuro.*
Δυσραγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ruptu difficilis. Ex δὺς et ῥήγνυμι, *rumpo.* Hinc
Δύσρηκτος, ὁ ϗ ἡ, qui non facile perrumpi potest.
Δύσρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre dici seu pronunciari potest; (2) difficilis dictu.
Δυσριγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Δύσριγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui frigus ægre tolerat, frigoris impatiens, alsiosus.
Δυσροέω, non succedo. A ῥοῦς.
Δυσσέβεια, ας, ἡ, impietas. Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ᾽ ἐκτησάμην, impietatis crimen, *Soph. Antig.* 924. A δυσσεβής.
Δυσσεβέω, ῶ, f. ήσω, impius sum, impie ago. Ἀλλ᾽ ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, *Soph. Trach.* 1245. Ab eod.
Δυσσέβημα, ατος, τὸ, impium facinus, impietas. A præc.

Δυσσεβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, impius. Ex σέβομαι.
Δυσσεβῶς, *adv.* impie.
Δύσσειστος, ον, firmus, immobilis.
Δύσσεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Poet.* pro δύσεο, et hoc *Ion.* pro δύσεσο, a δύσομαι.
Δύσσομαι, *Poet.* subeo aquas, mergor. A δύνω.
Δυσσομενάων, *mersarum*, *Æol.* et *Poet.* pro δυσσομενῶν. A δύσομαι.
Δύσσοος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vix servari potest; (2) qui vix abigi potest; (3) quem difficulter persequi possumus.
Δυσσπλάγχνος, ον, immitis, sævus.
Δυσσύμβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, non sociabilis, difficilis ad paciscendum. Ex συμβαίνω.
Δυσσύνακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter cogi seu colligi potest. Ex δὺς et συνάγω.
Δυσσυνειδητὸς, ὸν, et
Δυσσυνόπτος, ον, obscurus.
Δύστακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ordinatu difficilis, ægre se patiens in ordinem cogi. Ex τάττω.
Δυστάλας, ανος, valde miser, ærumnosus.
Δύστανον, *Dor.* pro δύστηνον.
Δυστάραχος, ον, valde ventosus, procellosus.
Δυστέκμαρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, conjectu, inventu difficilis, *Soph. Œd. Tyr.* 109. Ex τεκμαίρω.
Δυστεκνία, ας, ἡ, infelicitas prolis.
Δύστεκνος, ου, ὁ ϗ ἡ, infelix liberis. Τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν, *Soph. Œd. Tyr.* 1247.
Δυστερπὴς, ὲς, molestus.
Δύστηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ægre liquabilis.
Δυστηνία, ας, ἡ, miseria, ærumna. A
Δύστηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, infelix, miser, ærumnosus, perditus. Ex δὺς et ἵστημι, quasi qui non invenit ubi consistat.
Δυστήρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, observatu difficilis, qui ægre custodiri potest. Ex δὺς et τηρέω.
Δυστίβευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, investigatu difficilis. Ex δὺς et στιβεύω.
Δυστιθάσσευτος, ον, ferus, qui se mansuefieri non sinit.
Δυστλήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, ærumnosus.
Δύστλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, toleratu difficilis.
Δυστοκήσασα, a. 1. part. act. f. g. verbi δυστοκέω.
Δυστοκέω, ῶ, f. ήσω, difficulter pario.
Δυστοκὴς, idem quod δύστοκος, *Call.*
Δυστοκία, ας, ἡ, difficultas pariendi. A
Δύστοκος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficulter pariens.
Δύστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis cæsu. Ex δὺς et τέμνω, *cædo*, *seco.*
Δύστονος, ον, valde molestus, gravis. A στένω.
Δυστοπάζω, f. άσω, conjectura assequi non possum. Hinc
Δυστόπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem conjectura difficulter adsequi possis, difficilis conjectu, obscurus. Φοίβου μ᾽ ὑπῆλθε δυστόπαστ᾽ αἰνίγματα, *Eurip. Suppl.* 138.
Δύστοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, difficilis, absurdus.
Δυστόχαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, conjectu difficilis. Ex δὺς et στοχάζω, *conjicio.*
Δυστράπεζος, ον, nefandis cibis utens.
Δυστραπελία, ας, ἡ, perversitas et malignitas morum, improbi mores; (2) molestia, difficultas efficiendi. A
Δυστράπελος, ου, ὁ ϗ ἡ, morosus, cujus animus ægre flecti potest, durus, rigidus; (2) qui non facile sedatur: (3) qui suæ calamitatis effugium non invenit. Hesychius explicat per δυσμετάθετος, ægre a proposito dimovendus, *Soph. Aj.* 925.
Δυστραπέλως, *adv.* morose, contumaciter; (2) inconcinne, incondite.
Δυστράπητος, ον, non facile loco movendus.
Δυστροπία, ας, ἡ, morositas, malignitas animi. A
Δύστροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ingenio et moribus est difficilis; (2) qui transferri et moveri difficulter potest; (3) inutilis; (4) pravus, malignus; (5) contumax. Ex τρέπω.
Δυστρόπως, *adv.* maligne, morum quadam perversitate.
Δύστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui difficulter alitur. Ex δὺς et τροφή.
Δυστρύπητος, ου, ὁ ϗ ἡ, terebratu difficilis. Ex δὺς et τρυπάω, *terebro.*
Δυστυχέω, ῶ, f. ήσω, sum infelix. Δυστυχεῖν περὶ

περὶ τὴν μάχην, *Plut.* ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, *Luc.* Τύμβος δυστυχῶν, tumulus infelix, *id est*, tumulus in peregrina terra. *Pars enim quædam felicitatis esse videbatur, si quis post mortem patrio conderetur solo*, Soph. Œd. Col. 402. A δυστυχής.

Δυστύχημα, ατος, τὸ, infortunium, calamitas. A præc.

Δυστυχής, ἐος, ὁ ἡ, miser, infelix.

Δυστυχία, ας, ἡ, miseria, infortunium.

Δυστυχοῦντας, acc. pl. præs. part. act. *contr.* pro δυστυχέοντας, a δυστυχέω.

Δυστυχῶς, *adv.* infeliciter, adversante fortuna.

Δυσυπνέω, ῶ, ægre dormio. A

Δύσυπνος, ου, ὁ ἡ, qui ægre dormit.

Δυσυποβίβαστος, ου, ὁ ἡ, subductu difficilis. Ex δυς et ὑποβιβάζω, *subduco*.

Δυσύποιστος, ου, ὁ ἡ, vix tolerabilis.

Δυσυπομόνητος, ον, idem.

Δυσυπόστατος, ου, ὁ ἡ, cujus impetus vix sustineri potest. Ex δυς et ὑφίσταμαι.

Δυσυπότακτος, ον, contumax, parere nescius.

Δυσυποχώρητος, ον, intolerandus.

Δύσφαλτος, ου, ὁ ἡ, labefactu et subversu difficilis. Ex δυς et σφάλλω, *labefacto*.

Δυσφανής, ἐος, ὁ ἡ, vix apparens, obscurus. Ex δυς et φαίνομαι, *appareo*.

Δυσφάντατος, ου, ὁ ἡ, non facile imagines rerum concipiens. Ex φαντάζω.

Δύσφατος, ου, ὁ ἡ, nefandus, non dicendus. Ex δυς et φημὶ, *dico*.

Δυσφερής, ἐς, intolerandus. A φέρω.

Δυσφημέω, ῶ, f. ήσω, probra et convitia in aliquem jacto; (2) male ominor; (3) male ominatis verbis utor; (4) deploro, lamentor. (4) οὐ τοι ποτ' ἄλλην ἢ 'με δυσφημεῖς, *Soph. Elect.* 1182.

Δυσφημία, ας, ἡ, maledicentia; (2) obscœnitas verborum.

Δυσφήμιστος, ον, male ominatus.

Δύσφημος, ου, ὁ ἡ, maledicus, famam et existimationem alicujus lædens; (2) mali ominis, infaustus. Ex δυς et φημί.

Δυσφθαρτος, ου, ὁ ἡ, vix vel non corruptibilis. Ex δυς et φθείρω, *corrumpo*.

Δυσφιλής, ἐς, invisus, immitis. A φίλος.

Δύσφιμος, ον, effrænis.

Δυσφορέω, ῶ, f. ήσω, difficulter porto; (2) ægre fero, indignor.

Δυσφόρητος, ου, ὁ ἡ, toleratu difficilis.

Δυσφορία, ας, ἡ, portandi, tolerandi difficultas; (2) difficultas trahendi, v. gr. spiritum.

Δυσφορικὸς, ὸν, animi molestiam indicans. *Vox Gramm.* A præc.

Δυσφόρμιγξ, γγος, ὁ ἡ, flebilis, luctuosus.

Δύσφορος, ου, ὁ ἡ, portatu difficilis; (2) molestus, gravis. Δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα, *Soph. Aj.* 51. Ex δυς et φέρω.

Δυσφόρως, *adv.* ita ut vix portari queat; (2) moleste, ægre, iniquo animo.

Δυσφραστος, ου, ὁ ἡ, qui vix explicari potest. Ex δυς et φράζω, *expono*.

Δυσφράστως, obscure in pronuntiando, dicendo.

Δυσφρονέω, f. ήσω, animum abjicio, ægre fero.

Δύσφροντις, ἡ, curis plena, sollicita.

Δυσφρόνως, *adv.* ægro animo. A δύσφρων.

Δυσφροσυνάων, gen. pl. *Æol.* pro δυσφροσυνῶν.

Δυσφροσύνη, ης, ἡ, animi dejectio, anxietas, dolor, solicitudo. A

Δύσφρων, ονος, ὁ ἡ, æger animo, inimicus, invisus. Ὑπερβολαῖς λόγων δυσφρόνων, *Eurip. Andr.* 286. Δύσφρονος ἔριδος ὕπερ, *Id. Ibid.* 491.

Δυσφυής, ἐος, ὁ ἡ, ægre vel abnormiter nascens, aut proveniens. Ex φύω. Hinc

Δυσφυΐα, ας, ἡ, nascendi difficultas, monstrosa deformitas.

Δυσφύλακτος, ου, ὁ ἡ, custoditu difficilis. Δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο, *Eurip. Andr.* 729.

Δύσφυσις, εως, ἡ, mala natura.

Δυσφωνία, ας, ἡ, asperitas vocis seu soni. A

Δύσφωνος, ου, ὁ ἡ, malum aut insuavem sonum edens. Ex δυς et φωνὴ, *vox*.

Δυσφώνως, *adv.* voce aspera, sono insuavi.

Δυσφώρατος, ου, ὁ ἡ, qui difficile deprehendi potest. Ex δυς et φωράω.

Δυσχαλίνωτος, ον, effrænis.

Δυσχάριστος, ου, ὁ ἡ, parum gratus, gratiæ referendæ immemor. Ex χάρις, *gratia*.

Δυσχειμερινὸς, ἡ, ὸν, infestus hiberno frigore, procellosus. Sed melius

Δυσχείμερος, ου, ὁ ἡ, idem. Περὶ Δωδώνην δυσχείμερον, *Il.* 2, 750. Θρήκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων, *Eurip. Alc.* 68. Ex δυς et χειμών.

Δύσχειμος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Δυσχείμων, ονος, idem.

Δυσχείρωμα, τος, τὸ, res invicta, invincibilis. Ἀντίπαλον δυσχείρωμα δράκοντι, *Soph. Antig.* 125.

Δυσχείρωτος, ου, ὁ ἡ, ægre superabilis, invictus. A χειρόω, *subigo*.

Δυσχεραινόντως, *adv.* cum indignatione et stomacho. A

Δυσχεραίνω, f. ανῶ, gravor; (2) pertæsus sum, indigne fero; (3) rem difficilem esse censeo, addubito, hæsito; (4) rem difficilem reddo; et (5) δυσχεραίνομαι, sum molestus, odiosus, invisus. Δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, *Plut.* ἐπὶ πράξει, *Luc.* τὸ πρᾶγμα, *Dem.* A δυσχερής. Hinc

Δυσχεράντα, τὰ, molestiam creantia, (*significatione transitiva*,) Soph. Œd. Col. 1282.

Δυσχεραντικὸς, ἡ, ὸν, difficilis, molestus.

Δυσχέρασμα, ατος, τὸ, morositas.

Δυσχέρεια, ας, ἡ, difficultas rei cujuslibet; (2) molestia, tædium, incommodium; (3) sævitia, crudelitas, acerbitas quæcunque.

Δυσχέρειαι dicuntur διαπορήματα, et argutiones, et ἀντιλογίαι.

Δυσχερής, ἐος, ὁ ἡ, manibus ægre tractabilis; (2) difficilis, arduus; (3) molestus, gravis, odiosus. Ex δυς et χείρ.

Δυσχερῶς, *adv.* difficulter, tarde; (2) odiose, moleste, ægre.

Δυσχημάτιστος, ου, ὁ ἡ, figuratu difficilis.

Δύσχιμος, ον, pro δύσχειμος, hibernus.

Δύσχιστος, ου, ὁ ἡ, qui difficulter finditur seu scinditur. Ex δυς et σχίζω.

Δυσχλαινία, ας, ἡ, mala et detrita læna; (2) quævis vestis squalida. A

Δύσχλαινος, ου, ὁ ἡ, attrita et lacera læna indutus, male vestitus. Ex χλαῖνα.

Δύσχορτος, ον, non commode habitandus, non bene munitus; (2) ubi pabulum aut quicunque pastus male provenit; non facile adeundus, accessu difficilis, qui terminum habet accessu difficilem. Δυσχόρτους οἴκους γαίας, *Eurip. Iphig. in Taur.* 219. Barnes exponit *inamœnas;* Scapula vero *graminis non feraces, incultas* [ambo male]. Vide σύγχορτος. Ex δυς et χόρτος, *septum, area, chors.*

Δυσχραής, ἐς, fœdus, squalidus, et *hinc* invisus.

Δυσχρανής, ἐς, idem, (nisi potius leg. δυσχραυής.)

Δυσχρηστέω, ῶ, difficilis, aut etiam nullius usus sum; (2) ex aliqua gravi difficultate laboro, ut inopia, &c., *Ern.* Δυσχρηστοῦμαι, usu rei cujuspiam offendor; (3) impedior. Ἐδυσχρήστουν τὰ τῶν ἀντιπάλων σκάφη, *Polyb.* Ex δυς et χρῶμαι, *utor.* Hinc

Δυσχρήστημα, ατος, τὸ, incommodum, difficultas.

Δυσχρηστία, ας, ἡ, difficultas; utendi re aliqua incommoditas; (2) confusio rerum. A

Δύσχρηστος, ου, ὁ ἡ, cujus difficilis est usus; (2) inutilis, incommodus; (3) in magna difficultate constitutus; (4) male vaticinans, sinistra oracula reddens.

Δυσχρήστως, *adv.* ita ut difficile sit uti. Ab eod.

Δυσχροία, ας, ἡ, deformis, teter color corporis. A

Δύσχροος, *contr.* δύσχρους, ου, ὁ ἡ, male coloratus. Ex δυς et χρόα, *color.*

Δύσχρως, ωτος, ὁ ἡ, idem.

Δυσχυλία, ας, ἡ, saporis injucunditas, sapor insuavis. A

Δύσχυλος, ου, ὁ ἡ, difficilem et ingratum habens saporem.

Δύσχυμος, ου, ὁ ἡ, difficilem et molestum succum seu saporem habens.

Δύσχωλος, ου, ὁ ἡ, graviter claudicans.

Δυσχωρία, ας, ἡ, difficultas loci seu regionis, loco difficilia. Ex χῶρος.

Δυσχώριστος, ου, ὁ ἡ, qui difficulter sejungi aut secerni potest. Ex δυς et χωρίζω.

Δυσώδης, εος, ὁ ἡ, graviter olens, fœtidus. Ex δυς et ὄζω, *oleo*. Hinc

Δυσωδία, ας, ἡ, malus odor, fœtor.

Δυσώλεθρος, ου, ὁ ἡ, qui difficulter interit; (2) ægre moriens. Ex δυς et ὄλεθρος.

Δυσωνέω, ῶ, f. ήσω, difficilem me præbeo in emendo, nolo æquum pretium dare. A

Δυσώνης, difficilis emptor, qui morosus est in emendo. Ex δυς et ὠνέομαι, *emo*.

Δυσώνητος, ον, male emptus.

Δυσώνυμος, ου, ὁ ἡ, cui malum est et infaustum nomen; (2) cujus nomen odiosum est; (3) infaustus. (1) ὁ δυσώνυμος Αἴας, *Soph. Aj.* 914. (4) Καὶ γὰρ δυσειδὲς ὄμμα καὶ δυσώνυμον γλώσσῃ σοφὰν τίθησιν, εὔμορφόν τ' ἰδεῖν, *Soph. in Fragm. Aloadum.* Ex δυς et ὄνομα.

Δυσωπέομαι, *Veteres* pro suscipere tantum usurpant, sicut *Plato in Phædro.*

Δυσωπέω, ῶ, f. ήσω, pudore adficio; (2) flecto, exoro, persuadeo; (3) *omnino*, moveo, sed rebus deterioribus, quæ absterrent, &c. *unde est* (4) horribili specie perterreo; (5) hæreo, hæsitabunde adspicio; (6) suspicor, vereor. Τί μάλιστά σε δυσωπεῖ τῶν ὑπὸ Κλεομβρότου τιθεμένων, *Plut.* Ex δυς et ὤψ. Hinc

Δυσώπημα, τὸ, res deterrens, abstrahens ab aliqua re.

Δυσώπησις, εως, ἡ, ipsa actio adficiendi aliquem pudore; (2) exoratio, persuasio, et cætera, quæ videas in δυσωπέω.

Δυσωπητικὸς, ἡ, ὸν, vim habens pudoris, timoris, &c. injiciendi.

Δυσωπητικῶς, *adv.* ad injiciendum pudorem, &c. accommodate.

Δυσωπία, ας, ἡ, pudor qui eos intueri non sinit qui aliquid a nobis postulant; (2) vitiosus et immodicus pudor; (3) difficultas aliquid certo comprehendendi.

Δυσωπικῶς, graviter, dure, acerbe, *Ar.*

Δυσωρέω, ῶ, f. ήσω, difficulter custodio. Ex δυς et ὦρος, *custos*.

Δυσωρήσονται, 3. pl. f. 1. ind. med. v. δυσωρέω.

Δύσωρος, ον, importunus.

Δύτης, ου, ὁ, urinator. A δύνω. Hinc

Δυτικὸς, ἡ, ὸν, urinatorius; (2) qui aquas subire amat seu solet; (3) occidentalis.

Δυτὸς, ἡ, ὸν, qui indui vel subiri potest.

ΔΥ'Ω, f. δύσω, subeo, ingredior; (2) occido; (3) induo. Καὶ θῆλυν ἀμφὶ σῶμα πλήσιτας πέπλον δῦναι, *Luc.* 277.

Δυώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, duodecim.

Δυωδεκαδάρχης, ου, ὁ, et δωδεκάδαρχος, qui duodecim viris præest. Ex ἄρχων.

Δυωδεκάδρομος, ὁ, qui duodecim curricula absolvit.

Δυωδεκάμηνος, et δωδεκάμηνος, ὁ ἡ, qui duodecim mensium est. Ex δυώδεκα et μήν.

Δυωδεκάπαις, et δωδεκάπαις, αιδος, ὁ ἡ, qui duodecim habet filios. Ex δυώδεκα et παῖς, *filius*.

Δυωδεκάπηχυς, εος, ὁ ἡ, qui duodecim cubitorum est. Ex δυώδεκα et πῆχυς.

Δυωδεκάριθμος, ου, ὁ ἡ, duodecimus numero.

Δυωδεκὰς, άδος, ἡ, duodenarius numerus; (2) *adjec.* pro in duodecim partes divisus; (3) pars duodecima.

Δυωδεκαταῖος, qui duodecimo, v. gr. die aut anno aliquid facit aut patitur. A

Δυωδέκατος, duodecimus.

Δυωκαιεικοσίπηχυς, εος, ὁ ἡ, qui duorum et viginti cubitorum est.

Δυῶν, gen. dual. *Att. Ion.* pro δυοῖν. A δύο.

Δυώνυμος, ον, duo nomina habens.

Δῶ, acc. sing. *per Apocop.* pro δῶμα.

Δῷ, *dederim*, 1. sing. a. 2. conj. act. v. δίδωμι.

Δώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, pro δυώδεκα.

Δωδεκάβοιος, ου, ὁ ἡ, duodecim boum pretium valens. Ex δώδεκα et βοῦς, *bos*.

Δωδεκάγναμπτος, ον, duodecim flexus habens. Epith curriculi.

Δωδεκαδάκτυλος, ου, ὁ ἡ, duodecim digitos habens.

Δωδεκάδελτος, ου, ὁ ἡ, qui duodecim tabulis constat.

Δωδεκάδραχμος, ον, duodecim drachmas habens.

Δωδεκάδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui duodecim palmorum est. Ex δώδεκα et δῶρον, *palmus*.

Δωδεκάεδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui duodecim basium seu laterum est. Ex δώδεκα et ἕδρα, *basis*.

Δωδεκάεθλος, ον, duodecies victor.

Δωδεκαετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui duodecim annorum est, duodecennis. Ex ἔτος.

Δωδεκαήμερος, ον, duodecim dies durans.

Δωδεκάθεον, ου, τὸ, medicamentum quoddam antidoton; (2) herba quædam a duodecim diis sic dicta. Sunt autem οἱ δώδεκα θεοὶ, Jupiter, Juno, Apollo, Mars, Venus, Ceres, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Minerva, Diana, et Vesta.

Δωδεκάθεος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui duodecim deorum est.

Δωδεκάκις, *adv.* duodecies. A δώδεκα.

Δωδεκάκλινος, ον, duodecim lectos triclinares stratos habens.

Δωδεκάκλωνος, ον, duodecim ramos habens.

Δωδεκάκρουνος, ου, ὁ ϗ ἡ, duodecim habens fistulas sive scaturigines.

Δωδεκάκωλος, ον, duodecim membra, *versus* habens.

Δωδεκάλινος, ον, duodecim filis constans.

Δωδεκαμήχανος, ου, ὁ ϗ ἡ, duodecim instructus machinis; (2) duodecim artium peritus, versutus. Ex δώδεκα et μηχανή.

Δωδεκάμοιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, in duodecim partes divisus. Ex δώδεκα et μοῖρα, *pars*.

Δωδεκάπαλαι, dudum.

Δωδεκάπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, qui duodecim pedes habet; (2) qui duodecim pedum est.

Δωδεκὰς. Vide δυωδεκάς.

Δωδεκάσκαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, duodecim scalmis instructus.

Δωδεκάσκυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, duodecim pellibus instructus, epith. scuti.

Δωδεκαστάδιος, ον, duodecim stadia æquans.

Δωδεκαστάσιος, ον, duodecim libras pendens.

Δωδεκαταῖος, αία, αῖον, qui duodecim dierum est; (2) qui dies duodecim alicubi manet, vel alicunde abest, vel duodecimo die v. gr. venit.

Δωδεκατημόριον, ου, τὸ, duodecima pars.

Δωδέκατος, ατη, ατον, duodecimus.

Δωδεκαφόρος, vitis singulis mensibus uvas ferens, vel duodenas amphoras implens succo, *Lucian.*

Δωδεκάφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, duodecim folia habens.

Δωδεκάφυλον, ου, τὸ, duodecim tribus.

Δωδεκέτης, ου, ὁ, qui decem annorum est; fœm. δωδεκέτις.

Δωδεκηΐδες, *Ion.* pro δωδεκαΐδες, θυσίαι, quæ et δωδεκίδες dicuntur, sacrificia ex duodecim animalibus.

Δωδεκήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, duodecim remorum ordinibus instructus. Ex δώδεκα et ἐρέσσω.

Δῴην, *dederim*, 1. sing. a. 2. opt. act. *Att.* pro δοίην, a δίδωμι.

Δῴησι, *dederit*, 3. sing. a. 2. opt. act. *Ion.* pro δῴη, et hoc *Att.* pro δοίη.

Δῶλον, *servum*, acc. sing. *Dor.* pro δοῦλον.

Δῶμα, ατος, τὸ, domus; (2) tectum planum; (3) triclinium. A δέμω, *ædifico*.

Δωμάτιον, ου, τὸ, cubiculum, conclave; (2) tectum. Dim. a δῶμα.

Δωματῖτις, ἡ, domestica.

Δωμάω, ῶ, f. ήσω, ædifico. Οὗ σῆμα δωμήσαντες ἔγχωροι, *Lycophr.* 719.

Δῶμεν, *demus*, 1. pl. a. 2. conj. act. v. δίδωμι.

Δώμησις, εως, ἡ, structura, ædificatio:

Δωμητὺς, ύος, ἡ, apparatus structuræ, structura. A δωμάω. Unde

Δωμήτωρ, ορος, ὁ, ædificator, conditor.

Δώομεν, *dederimus*, 1. pl. a. 2. conj. act. *per Systolen* pro δώωμεν, et hoc *Poet.* pro δῶμεν.

Δῶρ᾽, *dona*, pro δῶρα, pl. a δῶρον, *donum*.

Δωρεὰ, ᾶς, ἡ, donum, munus, ut victus, qui publice alicui præbetur; prima sedes, immunitas, et similia, quæ imprimis honoris causa alicui dantur, sive quæ ita dantur ut non reddantur. A δῶρον.

Δωρεὰν, *adv.* gratis, sine merito; (2) frustra, sine causa. A δωρεὰ, accus. subaud. τὸ, ϗ κατὰ, vel πρός.

Δωρέω, ῶ, f. ήσω, et δωροῦμαι, dono. Κροῖσος ἑκάστον δύο στατῆρσι δωρέεται, *Herodot.* Ἑλένη σ᾽ ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς, *Eur. Or.* 117. A δῶρον, *donum*. Hinc

Δώρημα, ατος, τὸ, donum, munus.

Δωρηματικὸς, ὴ, ὸν, munificus, liberalis.

Δωρητικὸς, ὴ, ὸν, idem quod

Δωρητὸς, ὴ, ὸν, muneribus placabilis; (2) donatus, dono sive gratis datus; (3) qui dona accipit. A δωρέω.

Δωριάζω et Δορίζω, Dorice loquor; (2) partem corporis nudo, seu nudam conspiciendam præbeo, ut Doricæ quondam solebant.

Δωρικὸς, ὴ, ὸν, et Δωριακὸς, Doricus.

Δώριος, ία, ιον, idem. A

ΔΩΡΙ`Σ, ίδος, ἡ, Doris, regio Græciæ.

Δωρίσδεν, *Dorice loqui*, præs. inf. act. *Dor.* pro δωρίζειν, a verbo δωρίζω.

Δωρισμὸς, οῦ, ὁ, Dorica loquendi ratio.

Δωριστὶ, *adv.* Dorice. A Δωρίς.

Δωρίτης, ὁ, *adject.* muneralis, *Plut.*

Δωροβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui dona vorat, donorum cupidus. Ex δῶρον et βόρος, vel βορός.

Δωρογραφὴ, ῆς, ἡ, accusatio magistratus vel judicis ob dona accepta. Ex γράφω.

Δωροδέκτης, ου, ὁ, qui dona libenter accipit. A δέχομαι.

Δωροδοκέω, ῶ, f. ήσω, donis inhio, munera accipio; (2) muneribus corrumpo. Οἱ δωροδοκοῦντες ϗ χρήματα λαμβάνοντες ἀδικοῦσι, *Dem.* Δωροδοκῶ παρὰ σοῦ, *Id.* Δεδωροδόκηνται ταῦτα, *Id.*

Δωροδόκημα, ατος, τὸ, munus per corruptionem acceptum. A δωροδοκέω.

Δωροδοκία, ας, ἡ, corruptio per dona.

Δωροδοκιστὶ, avide in accipiendis donis.

Δωροδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, donis inhians, qui se donis corrumpi sinit.

Δωροκοπέω, ῶ, f. ήσω, muneribus corrumpo. Ex δῶρον et κόπτω, *seco*.

Δωροληπτέω, munera accipio, muneribus me corrumpi sino.

Δωρολήπτης, ου, ὁ, qui munera accipit. Ex δῶρον et λαμβάνω, *capio*.

Δωροληψία, ας, ἡ, munerum aviditas.

ΔΩ~ΡΟΝ, ου, τὸ, donum; (2) palmus minor.

Δωροξενία, ας, ἡ, quum quis peregrinitatis accusatus corruptis judicibus effugit. Ex δῶρον et ξένος, *hospes*, *peregrinus*.

Δωροτελέω, munera solvo, fero.

Δωροφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod δωροβόρος.

Δωροφορέω, ῶ, f. ήσω, donum fero, largior.

Δωροφορία, ας, ἡ, munerum oblatio. A

Δωροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui dona fert seu dat.

Δὼς, ἡ, donatio, donum. Ἄκλιτον, a δίδωμι.

Δωσέμεναι, f. 1. inf. act. *Dor.* pro δώσειν.

Δώσῃ, *tradat*, 3. sing. a. 1. conj. act. *Poet.* pro δώκῃ.

Δῶσι, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro δῷ.

Δωσίδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ad pœnam traditur, qui dat pœnas; (2) qui judicio se permittit. Ex δίδωμι et δίκη, *pœna*.

Δωσίπυγος, ου, ἡ, meretrix, quæ facile copiam corporis facit. Ex πυγή.

Δωσοῦντι, 3. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro δώσουσι.

Δωσῶ, 1. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro δώσω.

Δώσων, ὁ, Doson, qui semper pollicetur se daturum, nec tamen unquam dat. *Dabo, onis*, ex versione Erasmi. A δίδωμι.

Δώτειρα, ἡ, datrix, *Ar.*

Δωτὴρ, ῆρος, ὁ, donator, dator.

Δώτης, ου, ὁ, idem.

Δωτινάζω, dona colligo et accipio. A δωτίνη.

Δωτίναν, acc. sing. *Dor.* pro δωτίνην.

Δωτίνη, ης, ἡ, donum, sive munus, quod consumitur, ut vinum, vestis, &c.

Δωτίνῃσι, *donis*, dat. pl. *Ion.* pro δωτίναις.

Δωτὺς, ύος, ἡ, cibus, alimenta, donum.

Δώτωρ, ορος, ὁ, dator, donator. A δίδωμι.

Δώωσ᾽, pro δώωσι, *dedissent*, 3. pl. a. 2. conj. *Poet.* pro δῶσι, a verbo δίδωμι, *do*.

E.

E, Quinta apud Græcos litera, quæ ε ψιλὸν, sive ε tenue atque exile dicitur, ad differentiam τοῦ η, quod ε latum et pingue sonat; (2) nota numeralis valens *quinque*, et cum addita inferne lineola ͵ε, *quinquies mille*, seu *quinque millia*.

Ἒ, ἒ, *interjectio dolentis*, he! he!

Ἓ, *se*, acc. sing. ab οὗ, *sui*.

Ἔα, *interjectio querentis*, ah! (2) *admirantis*, hem! Quasi ab imperativo verbi ἐάω, *sino*. Hinc ἔα δὴ, *age igitur*.

Ἔα, *eram*, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἦα, et hoc pro ἦν, ab εἰμί.

Ἐᾷ, *concedit*, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἐάει, ab ἐάω.

Ἐάᾳ, *sinit*, 3. sing. præs. ind. act. *Poet.* pro ἐᾷ.

Ἔαγα, *fregi*, perf. ind. med. *Att.* pro ἦγα, ab ἄγνυμι.

Ἐάγην, *fractus sum*, a. 1. ind. pass. *Att.* pro ἤγην, ab eodem.

Ἔαγμα, ατος, τὸ, fragmentum, ab ἄγω.

Ἕαδα, *demulsi*, *placui*, perf. ind. med. *Att.* pro ἧδα, ab ἅδω. Τῆσι δε λοιπῆσι πόλισι ἕαδε κοινῇ Ἴωσι ἕπεσθαι, *Herodot.* 1, 151.

Ἑαδότα, *placentem*, acc. sing. perf. part. med. *Att.* pro ἡδότα.

Ἔακα, *permisi*, perf. ind. act. pro εἴακα, ab ἐάω.

Ἑάλωκα, *captus sum*, perf. ind. act. *Att.* pro ἥλωκα, a verbo ἁλίσκω, *capio*.

Ἑάλων, *cepi*, a. 2. ind. act. *Att.* pro ἥλων, ab eod.

ἘΑ`Ν, *conjunct.* si; (2) ἐὰν μὴ, nisi; (3) geminatum cum τε notat sive; (4) particula potentialis pro ἄν; (5) ἐάνπερ, si, dummodo.

Ἑάνδανον, *placebam*, 1. sing. imperf. ind. act. *Att.* pro ἥνδανον, a verbo ἁνδάνω.

Ἐανηφόρος, ὁ ϗ ἡ, epith. Auroræ; quasi splendidam vestem ferentis, *Hes.*

Ἑανὸς, ὴ, ὸν, subtilis, pulcher; et (2) *subst.* pallium, peplum. Mediam semper producit in Homero; hincque colligit celeb. Clarkius *Hymnum in Venerem*, ubi adjectivum ἑανὸς mediam corripit vers. 63, non Homeri esse, sed scriptoris cujusdam longe recentioris. (3) ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, tenui linteo, *Il.* 18, 352. Ab ἕω, *induo*, (nisi sit ab ant. ἑὸς, ἑὰ, ἑὸν, unde ἐΰς, cujus neutrum in εὖ adhuc superest, *Ern.*)

Ἑανὸς, οῦ, *subst.* amictus, pallium, peplum. Mediam semper corripit: Ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα, *Il.* 3, 385.

Ἕαται, *sedent*, 3. pl. præs. ind. *Att.* pro ἧνται, ab ἧμαι.

Ἐάξεν, *fregit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Att.* pro ἦξε, a verbo ἄγνυμι, vel ἄγω, *frango*.

ἜΑΡ, αρος, τὸ, ver; (2) sanguis; (3) pinguedo. (2) Θερμὸν ἔαρ λάπτουσιν, *Oppian. Hal.* 2, 618. Hinc

Ἐαρίζω, f. ίσω, vernum tempus dego; (2) verno, vernam temperiem refero.

Ἐαρινὸς, ὴ, ὸν, vernus. Ab eod.

Ἐαρόδρεπτος, ον, verno tempore decerptus.

Ἐαροτερπὴς, ὲς, verno tempore gaudens, *Orph.*

Ἐαροτρεφὴς, ὲς, vernus, vere natus, nutritus.

Ἐαρότροφος, ον, et ἐαροτροφὴς, ὲς, idem.

Ἐαρόχροος, ους, ουν, vernum colorem, *i. e.* recentem, viridem habens.

Ἐάρτερος, έρα, ερον, vernus. Ab ἔαρ.

Ἐᾷς, *sinis*, 2. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἐάεις, ab ἐάω.

Ἕασα, *placui*, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἧσα, ab ἁνδάνω.

Ἐάσαμεν, *sivimus*, a. 1. ind. act. verbi ἐάω.

Ἐάσετε, *sinetis*, 2. pl. f. 1. ind. act.

Ἔασι, *sunt*, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro εἰσὶ, a verbo εἰμὶ, *sum*.

Ἔασκε, *dimittebat*, 3. sing. imperf. ind. *Ion.* pro εἴαε.

Ἐάσομεν, *sinemus*, f. 1. ind. act. verbi ἐάω.

Ἔασσα, *existens*, præs. part. f. g. *Dor.* pro οὖσα, ab εἰμί.

Ἔατε, *eratis*, 2. pl. imperf. ind. *Ion.* pro ἦτε.

Ἐατέον, renunciandum vel valedicendum est. Ab ἐάω.

Ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, sui ipsius. Ex ἕο pro οὗ, *sui*, et αὐτὸς, *ipse*.

Ἑάφθη, aor. 1. pass. verbi ἕπω, *sequor*, pro εἵφθη.

ἐάφθη. Ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐάφθη, insuperque scutum secutum est, id est, decidit, *Il.* 14, 419.

Ἐάφθην, *accensus sum*, a. 1. ind. pass. *Att.* pro ἥφθην, ab ἅπτομαι.

ἘΑ'Ω, ῶ, f. άσω, sino; (2) prætermitto, omitto; (3) desino; (4) valere jubeo, renuncio. Οὐκ ἐάω, *veto*, apud Isæum, Demosthenem et quosdam alios Scriptores; sed apud Herodotum nusquam est *imperantis*, at mitibus verbis *dissuadentis*; dissuadeo, dehortor. Xenophon et Thucydides hoc verbum eodem sensu aliquoties usurparunt. Καὶ σφέας θεὺς πατρῴυς ἀπολιπεῖν οὐκ ἔα, dehortabatur, *Herodot.* 2, 30. Πόλεμον δὲ οὐκ εἴων ποιεῖν, *Thucyd.* 1, 28. Οὐκ εἴα ναυμαχεῖν, *Xenoph. Hellen.* 2. Οὐκ ἐάω ποιεῖν, *Xen.* Μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾶς, μήτε ὑβριζόμενον περιορᾶς, *Isocr.*

Ἑάων, *suarum*, gen. pl. f. g. *Æol.* pro ἑῶν, ab ἑός.

Ἐάων, *bonorum*, genit. plur. fem. gen. ab ἑός, *suus*. ἑὰ, *sua*, dicuntur quæ unusquisque possidet seu habet veluti sua et sibi propria, hoc est, *bona*. Hactenus *Stephanus in Thesauro*, sed non potest esse ab ἑὸς propter spiritum asperum hujus vocis. Vid. Ἐΰς.

Ἔβα, *venit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἔβη, a βαίνω.

Ἐβάδισε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. βαδίζω.

Ἔβαινε, 3. sing. imperf. ind. act. v. βαίνω, *eo*.

Ἔβαλον, *jeci*, a. 2. ind. act. verbi βάλλω.

Ἔβαν, *iverunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἔβησαν, a βαίνω.

Ἐβάπτετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. βάπτω.

Ἐβαπτίσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. βαπτίζω.

Ἐβαρυώπεσαν, *caligarunt*, 3. pl. a. 2. pass. v. βαρυώττομαι, *caligo*.

Ἔβασον, *sine*, aor. 1. imperat. act. *Lacon.* pro ἔασον.

Ἐβάστασα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. βαστάζω.

Ἐβάφην, *tinctus sum*, 1. sing. a. 2. ind. pass. v. βάπτω.

Ἐβδελυγμένος, *abominatione ejectus*, part. perf. pass. verbi βδελύσσομαι.

Ἐβδελυξάμεθα, 1. pl. a. 1. ind. med.

Ἑβδομαγένης, ου, ὁ, septimo die natus. Epith. Apollinis.

Ἑβδομαδικὸς, ἡ, ὸν, septimanus, qui septiduum durat.

Ἑβδομαῖος, αία, αῖον, qui septimo die aliquid facit; (2) septimanus. Ab ἕβδομος.

Ἑβδομάκις, *adv.* septies. Ab eod.

Ἑβδομὰς, άδος, ἡ, numerus septenarius; (2) hebdomas, septimana; (3) septima quæque dies; (4) septimus quique annus. (4) δέκα δὲ ἐτῶν πρὸς ἑβδομάδι πληρῶν, *Heliodor.* 10. Ab eod.

Ἑβδόματος, άτη, ατον, septimus. Ab eod.

Ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, septuaginta.

Ἑβδομηκοντάκις, *adv.* septuagies.

Ἑβδομηκοντούτης, ες, septuaginta annos natus; ἑβδομηκοντοῦτις, fœm.

Ἑβδομηκοστὸς, ἡ, ὸν, septuagesimus.

Ἑβδομηκοστόσδυος, septuagesimus secundus, *Plut.*

Ἕβδομος, όμη, ομον, septimus. Ab ἑπτά.

Ἐβεβαιώθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. et

Ἐβεβαίωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. βεβαιόω.

Ἐβεβλήμην, *ictus eram*, 1. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi βάλλω.

Ἐβέβλητο, *jaciebat*, 3. sing. plusq. perf. ejusd.

ἜΒΕΝΟΣ, ου, ἡ, ebenus, lignum gravissimum.

Ἐβένινος, ίνη, ινον, ebeninus, ex ebeno factus. Ab

Ἔβενος, ου, ἡ, idem quod ἔβελος.

Ἑβὲρ vel Ἑβὲρ, ὁ, Heber vel Eber. Nomen viri Ebr. ἄκλιτον, *Transiens*.

Ἔβην, *veni*, a. 2. ind. act. verbi βαίνω, *venio*.

Ἐβήσε, *venit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐβήσετο, *ibat*, 3. sing. imperf. ind. med. verbi βήσομαι pro βαίνω, *eo*.

Ἐβιήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. βιάω, *cogo*.

Ἐβίου, *vivebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐβίοε, a verbo βιόω, *vivo*.

ἘΒΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, hibiscus, malva althæa, herba.

Ἐβίων, *vixi*, a. 2. ind. act. verbi βιόω.

Ἔβλαβον, *nocui*, a. 2. ind. act. verbi βλάπτω.

Ἐβλάκευμαι, *dissolutus sum*, perf. ind. pass. *Att.* pro βεβλάκευμαι, a verbo βλακεύω.

Ἔβλαμμαι, *læsus sum*, perf. ind. pass. *Att.* pro βέβλαμμαι, a verbo βλάπτω, *noceo*.

Ἐβλαστηκότες, *germinantes*, nom. pl. partic. perf. act. *Att.* pro βεβλαστηκότες, a βλαστάνω.

Ἐβλάστησεν, *germinavit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἔβλαστον, *germinavi*, a. 2. ind. act.

Ἐβλασφήμησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi βλασφημέω.

Ἔβλαψε, *nocuit*, 3. s. a. 1. ind. act. v. βλάπτω.

Ἔβλεπε, 3. sing. imperf. ind. act. v. βλέπω.

Ἔβλητο, *jactus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *per Syncop.* pro ἐβέβλητο, a βάλλω.

Ἐβόα, 3. sing. imperf. pro ἐβόαε, a βοάω, *clamo*.

Ἐβοήθησα, *succurri*, aor. 1. ind. act.

Ἐβοηθησάμην, 1. s. a. 1. ind. med. v. βοηθέω.

Ἔβοσκον, *pascebant*, 3. pl. imperf. ind. act. v. βόσκω, *pasco*.

Ἐβουλέατο, *volebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐβούλοντο, a verbo βούλομαι, *volo*, vel plusq. perf. pro βεβούληντο.

Ἐβούλευκε, 3. sing. perf. ind. act. v. βουλεύω.

Ἐβούλευσε, *consuluit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐβουλήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. v. βούλομαι.

Ἐβούλου, *volebas*, 2. sing. imperf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro ἐβούλεσο, ab eod.

Ἑβραΐζω, f. ίσω, Ebræorum more loquor seu vivo. Ab Ἑβραῖος.

Ἑβραϊκὸς, ἡ, ὸν, Ebraicus. Ab eod.

Ἑβραῖος, αία, αῖον, Ebræus. Ab Ἑβὲρ.

Ἑβραῒς, ίδος, ἡ, Ebræa. Ab Ἑβραῖος.

Ἑβραϊστὶ, *adv.* Ebraice. Ab eod.

Ἐβράσθη, *ebullivit*, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi βράζω.

Ἔβραχε, *madefecit*, 3. sing. a. 2. ind. act. v. βρέχω.

Ἔβραχον, *madefeci*, 1. sing. a. 2. ind. act.

Ἔβρεξε, *madefecit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ἐβρόντησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. βροντάω.

Ἐβρυχᾶτο, *rugiebat*, 3. sing. imperf. ind. med. verbi βρυχάομαι.

Ἔβρω, *edit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. v. βρῶμι.

Ἐβώσατο, *vocavit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐβοήσατο, a verbo βοάω.

Ἔβωσεν, *vocavit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐβόησεν.

Ἐβώσθησαν, *celebres facti sunt*, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐβοήθησαν. Καὶ ὅτω Ἀλκμαιωνίδαι ἐβώσθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, celebrati fuerunt, *Herodot.* 6, 131.

Ἐγανώθην, *gavisus sum*, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi γανόω.

Ἐγγάγγις, ιδος, ἡ, sc. πέτρη, Gangitis, seu Gagatis, gemma, *Nic.*

Ἔγγαιος, αία, αιον. Vid. ἔγγειος.

Ἐγγαλακτέομαι, ῦμαι, lactesco, in lac convertor.

Ἐγγαληνίζω, f. ίσω, serenus fio. Ex γαλήνη.

Ἔγγαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, lac habens. A γάλα.

Ἐγγαμίζω, f. ίσω, nuptui colloco.

Ἐγγαστρίβυθος, ὁ, in imum ventrem penetrans.

Ἐγγαστρίμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, vaticinator e ventre. Ex ἐν, γαστὴρ, et μάντις.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui e ventre vocem reddit; (2) qui in ventre dæmonem habet interrogantibus responsa dantem.

Ἐγγάστριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in utero seu ventre est. Ex ἐν et γαστὴρ, *venter*.

Ἐγγαστρίτης, ου, ὁ, idem qui ἐγγαστρίμυθος.

Ἐγγέγαα, *natus sum*, 1. sing. perf. ind. med. verbi ἐγγίνομαι.

Ἐγγεγαυῖα, *prognata*, part. perf. f. g.

Ἐγγεγύηκα, *pollicitus sum*, 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἠγγύηκα, ab ἐγγυάω.

Ἐγγεγραμμένοι θεοὶ, dii majorum gentium quasi jam inde ab initio in deorum albo connumerati.

Ἐγγεγυμνασμένος, perf. part. pass. verbi ἐγγυμνάζω.

Ἐγγείνομαι, idem quod ἐγγεινάω, *Hom.*

Ἔγγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in terra seu ipso solo est. Ex ἐν et γῆ, *terra*, ἔγγειος κτῆσις, fundus, (domi, in patria; *oppon.* illis fundis qui in solo sunt alieno, *Ern.*)

Ἐγγειότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in ipsa terra nascitur.

Ἐγγειοτόκος, ον, animal in continente fœtum excludens.

Ἐγγειόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens folia humi serpentia. Ex ἔγγειος et φύλλον.

Ἐγγελαστὴς, ῦ, ὁ, irrisor. Ab

Ἐγγελάω, ῶ, f. άσω, irrideo. Ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις, *Soph. El.* 279.

Ἐγγενέτης, ου, ὁ, inquilinus, indigena. Δαίμοσιν ἐγγενέταις μείλια θέσθαι, diis indigenis munus dare, *Apoll. Rhod.* 4, 1549.

Ἐγγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, indigena; (2) consanguineus; (3) congenitus, insitus. Μή σφε περιθῇς ἐγγενεῖς ἀλωμένας, *Soph. Œd. Tyr.* 1505. Θεοὶ ἐγγενεῖς, dii patrii, *Id. El.* 428.

Ἐγγένηται, *innatus fuerat*, 3. sing. a. 2. conj. med. verbi ἐγγίνομαι.

Ἐγγεννάω, gigno, *ut simplex*.

Ἐγγενῶς, *adv.* genuine, legitime, sincere. Εἴπερ ἐγγενῶς ἐντρέπεσθε, *Soph. Œd. Tyr.* 1225.

Ἔγγεον, idem quod ἔγγειον, terrestre.

Ἐγγεύω, f. σω, gustationem præbeo, *pass.* gusto; *met.* imbuo, v. gr. sanguine, cædis faciendæ initio, *Ern.*

Ἐγγήραμα, ατος, τὸ, id cui senescimus. Ab

Ἐγγηράσκω, seu ἐγγηράω, f. άσω, insenesco.

Ἐγγηροτροφέω, in senectute alo.

Ἐγγίγνομαι, seu ἐγγίνομαι, f. γενήσομαι, insum, innascor; (2) intersum, interjicior, *de tempore*; (3) contingo, evenio; et (4) ἐγγίνεται, *impers.* licet, facultas est, datum est, fieri potest; (5) pro γίγνομαι. Ἵνα μηδεὶς χρόνος ἐγγένηται πράγμασι, *Dem.* Ἵνα μὴ αὖθις ἡμῖν τοιῦτον ἐγγένηται, *Plat.*

Ἐγγιγνώσκω, agnosco inesse. Οὔτε ἦν ἔρωτα ἐγγιγνώσκων, *Aret.*

Ἐγγίζω, f. ίσω, appropinquo, immineo, insto, accedo. Ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, *Cebes.* Ab ἐγγὺς, *prope*.

Ἐγγίον, *adv.* propius. Ab ἐγγύς.

Ἔγγιστα, *adv.* proxime. Ab eod.

Ἐγγισάτωσαν, *appropinquent*, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi ἐγγίζω. Unde

Ἐγγίσωμα, ατος, τὸ, cranii fissura, in qua os loco naturali dimotum interiorem celebri membranam attingit, (nisi potius ab ἐν et γεῖσον, vid. *Ern.*)

Ἔγγλαυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, glaucus.

Ἔγγλισχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, viscosus, glutinosus, tenax.

Ἔγγλυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui inest aliqua dulcedo. Ex ἐν et γλυκὺς, *dulcis*. Unde

Ἐγγλύσσω, dulcedinem infero.

Ἐγγλύφω, f. ψω, insculpo. Ἐγγλύφειν ζῶα ἐν λίθοις.

Ἐγγλωσσοτυπέω, ῶ, f. ήσω, lingua crepo; (2) semper in ore habeo, jacto. Ex ἐν, γλῶσσα, et τυπέω.

Ἐγγλωττογάστωρ, ορος, ὁ, qui lingua victum quærit. Ex ἐν, γλῶσσα, et γαστήρ.

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, compages dentium; (2) commissura dentium vel radiorum aliorum in alios ingredientium.

Ἐγγόνη, ης, ἡ, neptis. Ab ἔγγονος.

Ἔγγονοι, οἱ, nepotes, *omninoque*, posteri, progenies. Ex ἐν et γίνομαι.

Ἔγγονον, ου, τὸ, fœtus, fœtura. τὰ ἔγγονα, viscera.

Ἐγγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, scriptus.

Ἔγγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἐγγραφὴ, ῆς, ἡ, inscriptio.

Ἔγγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, scriptus, scripto constans, in literas relatus; (2) in scriptura sancta exstans. Ab

Ἐγγράφω, f. ψω, inscribo; (2) refero in tabulas; *unde* ἐγγεγραμμένα, de quibus lis instituta est in foro; (3) adscribo, addo; (4) conscribo; (5) sacrifico. Ἐγγράφειν εἰς βιβλίον, εἰς πολιτείαν, εἰς τὸ ψήφισμα· ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας, τὸ διπλοῦν τινι, mulctari. Ex ἐν et γράφω, *scribo*.

Ἐγγράφως, *adv.* scripto, in scripto.

Ἐγγυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, in manus trado; (2) trado. Ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει, *Il.* 2, 436. Ex ἐν et γύαλον.

Ἐγγυαλίξαι, *tradere*, a. 1. inf. act.

Ἐγγυάσομαι, spondebo, 1. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐγγυήσομαι. Ab

Ἐγγυάω, ῶ, spondeo, satis do; (2) mutuo dare, in fœnus locare: *pass.* satis accipio: ἐγγυᾶν παῖδά τινι, *Herodot.* Ἀλλ' εἶγ' ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ', οἴσω τὰς χύτρας, *Aristoph. Plut.* 1203. Οὐδὲ τὶς βούλεται ἐγγύασθαι τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, *Dem.* Ab

ἘΓΓΥΗ', ῆς, ἡ, sponsio, fidejussio, desponsatio.

Ἐγγύβαθος, ον, fundo vicinus.

Ἐγγυοθήκη, ης, ἡ, scrinium, in quo velut in fidejussione nummi deponuntur et pretiosa supellex. Ex ἐγγύη et θήκη, (*ap. Athen.* ἐγγοθήκη. Ab ἔγγος, ἄγγος, vas, instrumentum, *Ern.*)

Ἐγγύησα, aor. 1. ind. act. v. ἐγγυάω. Unde

Ἐγγύησις, εως, ἡ, fidejussio, vadimonium.

Ἐγγυητὴς, ȣ, ὁ, fidejussor, sponsor.

Ἐγγυητικὸς, ἡ, ὸν, ad fidejussorem pertinens.

Ἐγγυητὸς, ἡ, ὸν, promissus; unde ἡ ἐγγυητὴ, sponsa, desponsata. Ab eod.

Ἐγγύθεν, *adv.* cominus, prope. Ab ἐγγύς.

Ἐγγυθήκη, ης, ἡ, idem quod ἐγγυηθήκη.

Ἐγγύθι, *adv.* prope. Ab eod.

Ἐγγυμνάζω, f. άσω, exerceo. Ἐγγυμνασάμενος πολέμοιο, *Plut.*

Ἐγγυοθήκη, ης, ἡ, idem quod ἐγγυηθήκη.

Ἔγγυος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, præs; (2) sponsor. Ab ἐγγύη.

ἘΓΓΥ'Σ, *adv.* prope. Hinc ἐγγύτερος, vel ἐγγίων, *propior*, et ἐγγύτατος, vel ἔγγιστος, *proximus.*

Ἐγγύτατα, *adv.* proxime.

Ἐγγυτάτω, *adv.* idem.

Ἐγγυτέρω, *adv.* propius, Ab ἐγγύτερος.

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, propinquitas, vicinitas.

Ἐγγώνιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, angulos habens. Ex ἐν et γωνία, *angulus.*

Ἐγεγραφήκειν, *scripseram*, 1. sing. plusq. perf. ind act. verbi γραφέω, *scribo.*

Ἐγείναο, *genuisti*, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐγεινάσο, a verbo γείνομαι, *nascor.*

Ἐγεῖραι, *suscitare*, a. 1. inf. act. v. ἐγείρω.

Ἔγειρεν, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐγειρομένω, *excitati*, gen. sing. præs. part. pass. *Dor.* pro ἐγειρομένȣ a verbo eod.

Ἐγειρόφρων, ον, mentem excitans, acuens.

ἘΓΕΙ'ΡΩ, f. ερῶ, excito, expergefacio; (2) incito, accendo; (3) exstruo, ædifico; (4) vitam reddo, *in N. T.* Μήτ' ἐπὶ πλεῖω θρῆνον ἐγείρετε, *Soph. Œd. Col.* penult. Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται, *Matt.* 17, 23.

Ἐγέλαξα, *risi*, a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐγέλασα.

Ἐγέλασσε, *risit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐγέλασε. A γελάω.

Ἐγέμισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. v. γεμίζω.

Ἔγεμον, imperf. ind. act. v. γέμω.

Ἐγεννήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. a γεννάω.

Ἐγέννησε, *genuit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐγενόμην, a. 2. ind. med. verbi γείνομαι.

Ἔγεντο, *factus est*, 3. sing. a. 2. med. *per Sync.* pro ἐγένετο, a verbo eod.

Ἐγέρθην, *sum exsuscitatus*, a. 1. ind. pass. verbi ἐγείρω.

Ἐγερθῆναι, *expergisci*, inf. aor. ejusdem.

Ἐγερσιβόητος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, voce excitans. Ex ἐγείρω et βοάω, *clamo.*

Ἐγερσίγελως, ωτος, ὁ ᾗ ἡ, risum excitans.

Ἐγερσίθεατρος, ον, spectatores excitans.

Ἐγερσίμοθος, pugnam incitans. Ἦχον ἐγερσίμοθον δολιχῶν πολεμήϊον αὐλῶν, *Oppian. Cyneg.* 1, 207.

Ἐγέρσιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, epith. somni, e quo evigilamus, cui opponitur somnus mortis.

Ἐγερσίνοος, *contr.* ἐγερσίνȣς, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, mentem excitans.

Ἔγερσις, εως, ἡ, excitatio; (2) resurrectio. Ab ἐγείρω.

Ἐγερσιφαὴς, έος, ȣ̃ς, ὁ, lucem vel ignem excitans; lapis igniarius. In Epigram. πέτρον ἐγερσιφαῆ. Ex ἔγερσις et φάος.

Ἐγερσιχόρος, choreas excitans. Βάκχȣ φοιταλιῆος ἐγερσιχόροιο τιθῆναι, *Oppian. Cyneget.* 4, 236.

Ἐγερτὶ, *adv.* vigilanter. Ab ἐγείρω.

Ἐγερτικὸς, ἡ, ὸν, excitativus, excitandi vim habens. Ab eod.

Ἐγεύσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. v. γεύω.

Ἐγηγέρατο, *excitati erant*, 3. pl. plusq. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἐγηγερμένοι ἦσαν, ab ἐγείρω.

Ἐγήγερμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro ἤγερμαι.

Ἐγηγερμένον, *resuscitatum*, acc. sing. ejusdem.

Ἐγήθην, 1. sing. aor. 1. ind. pass. v. γηθέω.

Ἔγημα, *uxorem duxi*, a. 1. ind. act. verbi obsoleti γάμω, *uxorem duco.*

Ἐγίνωσκεν, *cognoscebat*, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. verbi γινώσκω.

Ἐγκαγχάζω, fut. άσω, cachinnor, effuse rideo.

Ἐγκάειν, præs. inf. act. *Ion.* et *Att.* pro ἐγκαίειν, ab ἐγκαίω, *incendo.*

Ἐγκαθαίρω, purgo.

Ἐγκαθαρμόζω, fut. σω, apto, accommodo. Τȣ́των χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τȣτονὶ τὸν αὐχένα, perforato stipite vincire, *Aristoph. Lys.* 684.

Ἐγκαθέζομαι, f. έδȣμαι, insideo.

Ἐγκαθείργνυμι, seu ἐγκαθειργνύω, et ἐγκαθείργω, f. ξω, includo, coerceo. Βίᾳ τȣ̃ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθείργειν, *Plut.*

Ἐγκάθετος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, subornatus, clam submissus. Καὶ παρατηρήσαντες ἀπέστειλαν ἐγκαθέτȣς, ὑποκρινομένȣς ἑαυτȣ̀ς δικαίȣς εἶναι, *Lucas* 20, 20. Ex ἐν et καθίημι, *submitto.*

Ἐγκαθέτως, insidiose, fraudulenter, *Diod. Sic.*

Ἐγκαθεύδω, f. δήσω, indormio, incubo. Οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος, *Aristoph. Lys.* 617.

Ἐγκαθέψω, f. ψήσω, incoquo.

Ἐγκαθηβάω, ῶ, f. ήσω, pubesco in, juvenesco in, pubertatem consumo in. Ὡς ἐγκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, *Eurip. Hipp.* 1096.

Ἐγκάθημαι, insideo; (2) in insidiis sum.

Ἐγκαθιδρύω, f. ύσω, colloco in.

Ἐγκαθίζω, f. ίσω, colloco in, v. gr. insidiis; (2) insideo. Ἐγκαθίζειν εἰς θρόνον, *Plato.*

Ἐγκαθίημι, f. ήσω, immitto.

Ἐγκάθισμα, ατος, τὸ, sessio in aqua medicata; (2) insidiæ; (3) locus depressus, cavus, unde in pronunciatione ἐγκάθισμα est in asperitate vocis, cum vox velut subsidet: *oppon.* ἀνακοπὴ, στηριγμὸς, velut offensio ad eminentia loca, *Ern.*

Ἐγκαθισμὸς, ȣ̃, ὁ, idem. Ab ἐγκαθίζω.

Ἐγκαθίστημι, f. στήσω, colloco; (2) constituo in; (3) interpono; (4) clam submitto. *In a.* 2. *perf. et pass. etiam* (5) intersum. Ἐγκαθίσταναι τύραννον πόλει, *Dem.*; φρȣρὰν, *Luc.*

Ἐγκαθοράω, specto.

Ἐγκαθορμίζομαι, in portum invehor, in statione esse. Καὶ ταύτην σφαλερὴν ἐγκαθορμίζεσθαι, *Arr. Ind.* 40, 10. Hinc

Ἐγκαθόρμισις, εως, ἡ, invectio in portum.

Ἐγκαθυβρίζω, f. ίσω, insolens et contumeliosus sum in; (2) insolens sum.

Ἐγκαίνια, ων, τὰ, encænia, festus dies novi operis memoriæ dicatus. Ex ἐν et καινός.

Ἐγκαινίζω, fut. ίσω, renovo, instauro; (2) sancio, confirmo; (3) dedico, consecro. Ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον ᾗ ζῶσαν, *Heb.* 10, 20; ἐγκεκαίνισται, *Ibid.* 9, 18. Ex iisd. Hinc

Ἐγκαινισμὸς, ȣ̃, ὁ, renovatio, instauratio; (2) regeneratio; (3) dedicatio, consecratio.

Ἐγκαινόω, ῶ, f. ώσω, innovo; (2) initio, dedico.

Ἐγκαιρία, ας, ἡ, opportunitas. Ab

Ἔγκαιρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, opportunus, tempestivus.

Ἐγκαίρως, *adv.* opportune, tempestive.

Ἐγκαίω, f. καύσω, inuro; (2) exuro; (3) encaustica pingo.

Ἐγκακέω, et έω, male tracto, molestia afficio; *item* segnesco, detrecto, ut ἐκκακέω, *si vera lectio*, Ern.

Ἐγκαλέω, ῶ, et *in med.* ἐγκαλȣ̃μαι, in jus voco; (2) peto ab aliquo aliquid actione juris, ut pecuniam; (3) accuso, sc. in causa capitis. Ἐγκαλῶν δέ μοι φόνȣς πατρῴȣς, *Soph. El.* 781. Οὔτ' ἐγκαλȣ̃ντες ὄτ' ἐγκαλȣ́μενοι ὑφ' ἑτέρων, *Dem.*

Ἐγκαλινδέω, ῶ, f. ήσω, volvo in re aliqua. *pass.* versor.

Ἐγκαλλωπίζομαι, f. ίσομαι, placeo mihi, glorior. Ἀγαθὸς ὢν ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἰσχροῖς, *Plut.* Hinc

Ἐγκαλλώπισμα, ατος, τὸ, ornamentum, id quo gloriamur.

Ἐγκαλοσκελὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui habet crura in ligno seu numella, *Hes.* Ex ἐν, κᾶλον, *lignum*, et σκέλος, *crus.*

Ἐγκαλυπτήρια, vox jocantis, qui ob deformitatem sponsæ negabat sibi ἀνακαλυπτήρια convenire, sed ἐγκ.

Ἐγκαλύπτω, f. ύψω, obtego, velo; (2) *in med.* velo me, faciemque meam aut caput, præ pudore; (3) pudore suffundor. Hinc

Ἐγκάλυψις, εως, ἡ, velatio.

Ἐγκάμνω, f. αμῶ, lassesco. Ἐγκάμῃ τὸ θέρμον ἔργον, *Aret.*

Ἐγκάμπτω, f. ψω, inflecto.

Ἐγκανάξαι, *Aristoph. Eq.* 105. ἐγκάναξον, infunde cum sonitu; quasi a καναχὴ, *strepitus.* Vide διακανάξαι.

Ἐγκαναχήσασθαι, *Theocr.* ἐγκαναχήσατο, insonuit, vel ridendo præ lætitia vel canendo fremitum edit, vel e concha a se inflata, *Ern.*

Ἐγκανθὶς, ίδος, ἡ, canthorum radix; (2) tumor carneus in angulo oculorum. A κανθός.

Ἐγκάπτω, f. ψω, voro, devoro, deglutio.

Ἔγκαρ, αρος, τὸ, cerebrum; (2) pediculus. Sed hæc vox cum his significationibus tantum Grammaticorum auctoritate nititur eorum, sc. qui *apud Homerum*, Il. 9, 378, pro ἐν καρὸς legebant ἔγκαρος, minus bene.

Ἐγκάρδιον, ȣ, τὸ, qu. dic. in quo cor est, medulla ligni; (2) quod in corde est, τὰ ἐγκάρδια, cogitata mentis, *Cl. Al.* A καρδία.

Ἔγκαρος, ȣ, ὁ, cerebrum. A κὰρ, *caput.*

Ἐγκαρπὴς, ὲς, fructuosus, *Hes.*

Ἐγκάρπιος, ον, idem quod

Ἔγκαρπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, fructum in se habens, ut poma; (2) fœcundus; (3) gravidus. (2) φθίνȣσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς, *Soph. Œdip. Tyr.* 25. Τὰ ἔγκαρπα, primitiæ. Τελεῖ τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διῒ, *Id. Trach.* 238. Hinc

Ἐγκαρπόω, fructum capio, mercedem, &c.

Ἐγκάρσιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, obliquus.

Ἐγκαρσίως, *adv.* oblique.

Ἐγκαρτερέω, ῶ, f. ήσω, patienter vel forti animo fero, constans maneo in re aliqua. Ἐγκαρτερῶ ταῖς ἀλγηδόσιν, *Xen.*

Ἐγκὰς, *adv.* profunde, alte, *Gal. in Lex. Hipp.* Idem quod ἐνδοτάτω, κας enim est mera terminatio.

Ἔγκασι, dat. plur. ab ἔγκατα, viscera, pro ἐγκάτοις. Καὶ ἔγκασι κυφοτέροισι, *Oppian. Cyneget.* 4, 447.

Ἔγκατα, ων, τὰ, intestina, viscera, *Gen.* 43, 30.

Ἐγκαταβαίνω, descendo in, ingredior.

Ἐγκαταβιόω, ῶ, f. ώσω, vitam consumo in.

Ἐγκαταγέλαστος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui irridetur, ridiculus. Ex ἐν et καταγελάω, *irrideo.*

Ἐγκαταγηράσκω, consenesco in re aliqua.

Ἐγκαταγράφω, inscribo.

Ἐγκατάγω, deduco in domum, coloniam, &c.

Ἐγκαταδαμάω, subigo, affligendo perdomo, affligo.

Ἐγκαταδαρθάνω, indormio.

Ἐγκαταδέω, illigo.

Ἐγκαταδίδωμι, f. δώσω, dimitto; (2) remitto.

Ἐγκαταδύω, sive ἐγκατάδυμι, subeo in.

Ἐγκαταζεύγνυμι, f. ζεύξω, adjungo, adapto.

Ἐγκαταθῇς, *reposueris*, 2. sing. a. 2. conjunct. act. verbi ἐγκατατίθημι.

Ἐγκατακαίω, aduro, inuro. Ἢ στεφανȣ̃τε, ἢ ἐγκατακαίετε, *Lucian. Piscat.* 52.

Ἐγκατάκειμαι, f. κείσομαι, insideo, incumbo; (2) incumbo, sc. oraculi petendi causa.

Ἐγκατακεῖσθαι, *insidere*, præs. inf. med.

Ἐγκατακεράννυμι, vel ἐγκατακεραννύω, f. κεράσω, immisceo.

Ἐγκατάκλειστος, ον, inclusus. Ἐγκατάκλειστον δόμοις, *Eurip. Danae*, 39. Ab

Ἐγκατακλείω, f. είσω, includo, intercludo.

Ἐγκατακλίνω, f. ινῶ, reclino, depono; unde ἐγκατακλίνομαι, discumbo, accumbo.

Ἐγκατακρέω, infigo.

Ἐγκατακρύπτω, occulto. Κῦδος μαρανθὲν ἐγκατακρύψεις ζόφῳ, *Lycoph.* 1231.

Ἐγκαταλαμβάνω, f. λήψομαι, intus v. gr. in urbe

urbe vel facinore capio; (2) obstringo, obligo, v. gr. jurejurando; (3) intercipio. Ἐγκαταλημμένοι ἐντὸς τείχεος, *Thuc.*

Ἐγκαταλέγω, f. ξω, recenseo inter alios, adnumero; (2) adlego, adscisco; (3) militibus accenseo; (4) congero.

Ἐγκατάλειμμα, ατος, τὸ, reliquiæ; (2) monumentum. Ab

Ἐγκαταλείπω, f. ψω, derelinquo. Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου, *Act.* 2, 27. Τῆς χώρας τὴν ἐπωνυμίαν ἐγκατέλιπε, *Thuc.* Hinc

Ἐγκατάλειψις, εως, ἡ, derelictio; (2) cum aliquid alicubi relinquitur.

Ἐγκαταλείφω, inungo, illino, *Hippocr. de Rat. Victus.* Ab ἀλείφω.

Ἐγκατάληψις, εως, ἡ, interceptio, interclusio; (2) suppressio humorum evacuandorum in corpore, (sed vox est suspecta pro ἐγκατάλειψις, *Ern.*)

Ἐγκαταλιμπάνω, idem quod ἐγκαταλείπω.

Ἐγκαταλογίζομαι, f. ίσομαι, computo, adnumero.

Ἐγκαταμεμιγμένως, *adv.* permixtim, immiscendo. Ἐγκαταμεμιγμένως ταῦτά φησι, *Triclin. ad Soph. Œd. Tyr.* 95.

Ἐγκαταμίγνυμι, vel ἐγκαταμιγνύω, f. ίξω, insero, immisceo. Καὶ τούτους ἐγκαταμῖξαι, *Aristoph. Lys.* 583.

Ἐγκαταναίω, habitatum deduco aliquo, colloco alicubi habitandi causa. Τόν ῥα ποτὲ Ζεὺς οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι, *Apoll. Rhod.* 111, 115.

Ἐγκατάντλησις, εως, ἡ, exhaustio, actio exhauriendi sive lavandi. Μελετᾶν δὲ χρὴ ἐν ἰητρικῇ ταῦτα .... περὶ ἐγκαταντλήσιος πρὸς τὴν εὐφυεμίην τῶν χειρέων, *Hippocr. de decenti Ornatu.*

Ἐγκαταπαίζω, f. ξω, vel σω, illudo.

Ἐγκαταπήγνυμι, f. ήξω, infigo.

Ἐγκαταπλέκω, f. ξω, innecto, insero.

Ἐγκατάπληξις, εως, ἡ, terror.

Ἐγκαταῤῥάπτω, f. ψω, insuo in.

Ἐγκατασβέννυσθαι, extingui in, *Steph.*

Ἐγκατασκευάζω, f. άσω, intus vel clam conficio, condo, et perficio.

Ἐγκατάσκευος, ου, ὁ ϗ ἡ, concinnus; (2) locuples; (3) absolutus. Ex ἐν et κατασκευή.

Ἐγκατασκεύως, *adv.* apte, concinne. A præc.

Ἐγκατασκήπτω, f. ψω, invado, irruo. Hinc

Ἐγκατάσκηψις, εως, ἡ, impetus, v. gr. morbi, fulminis, &c.

Ἐγκατασκιῤῥόω, ῶ, f. ώσω, in scirrhum induro; (2) invetero, de macula.

Ἐγκατασπείρω, f. ερῶ, spargo in, semino in; (2) dissemino, divulgo.

Ἐγκατασπορά, ᾶς, ἡ, disseminatio. A præc.

Ἐγκαταστηρίζω, f. ίξω, insero, interpono, pono in mediis.

Ἐγκαταστοιχειόω, ῶ, f. ώσω, una cum primis elementis indo, *Plut. in Lycurg.* 13. Ex ἐν, κατὰ, et στοιχεῖον, *elementum.*

Ἐγκατασφάζω, f. ξω, trucido in loco aliquo.

Ἐγκατασχάζω, f. σω, scarifico, scalpro, aperio.

Ἐγκατατάσσω, vel ἐγκατατάττω, f. ξω, inter alios colloco, insero.

Ἐγκατατέμνω, concido in loco aliquo.

Ἐγκατατίθημι, f. θήσω, depono in, repono seu recondo.

Ἐγκαταφυτεύω, sero in loco.

Ἐγκαταχόω, et -χώννυμι, f. ώσω, obruo.

Ἐγκαταχωρίζω, suo, apto loco pono, insero.

Ἐγκατέβα, *intravit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ἐγκατέβη, a verbo ἐγκαταβαίνω.

Ἐγκατειλέω, ῶ, f. ήσω, involvo, implico.

Ἐγκατέλιπον, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐγκαταλείπω, *desero.*

Ἐγκατέχω, insisto; (2) detineo.

Ἐγκάτθεο, *conde*, 2. sing. a. 2. imperat. *Ion.* pro ἐγκατάθεσο, vel ἐγκατάθου, a verbo seq.

Ἐγκάτθετο, *condidit*, 3. sing. a. 2. ind. med. *per Syncop.* pro ἐγκατέθετο, ab ἐγκατατίθημι.

Ἐγκατίζεσθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro ἐγκαθίζεσθαι, ab ἐγκαθίζομαι.

Ἐγκατιλλώπτω, f. ώψω, irrideo cum quodam oculorum motu. *Hes.* ἐγκατιλλώψαι, ἐγκαταμυκτηρίσαι. Ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα, *Æschyl. Eumen.* 113.

Ἐγκατόεις, εσσα, εν, internus, *Nic.*

Ἐγκατοικέω, ῶ, f. ήσω, inhabito, incola sum. Ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, 2 *Pet.* 2, 8.

Ἐγκατοικίζω, f. ίσω, colloco habitatum.

Ἐγκατοικοδομέω, inædifico; (2) ædificatione includo, munio; (3) in carcerem compingo, *item* vivum circum ædifico, includo structis parietibus ut moriatur, *Ern.*

Ἐγκάτοικος, ου, ὁ, incola.

Ἐγκατορύττω, defodio.

Ἔγκατος, ου, ὁ ϗ ἡ, interior. Ex ἐν et κεῖμαι. (sed κατος est mera terminatio. V. ἐγκάς.)

Ἐγκαυλέω, ῶ, f. ήσω, caulesco, caulem emitto seu gigno, erumpo in caulem. Ex ἐν et καυλὸς, *caulis.*

Ἐγκαύλημα, τὸ, *Ar. Sch.* et

Ἐγκαύλησις, ἡ, *Theoph.* Vid. ἐκκαύλησις.

Ἐγκαυλίζω, caulem evello seu emitto, *Steph.*

Ἔγκαυμα, ατος, τὸ, nota inusta; (2) actus inurendi; (3) pustula ex ustione contracta; (4) materia quæ cito ignem concipit, fomes; (5) pictura encaustica. Ab ἐγκαίω. Unde

Ἔγκαυσις, εως, ἡ, exustio; (2) ardor, æstus, aliqua re excitatus; (3) pictura encaustica.

Ἐγκαυστής, οῦ, ὁ, qui inurit; (2) pictor, qui inustione aliquid pingit. Ab eod. Hinc

Ἐγκαυστικὸς, ή, ὸν, ad ἔγκαυσιν sive inustionem pertinens; (2) ἐγκαύσει pictus; unde et ἡ ἐγκαυστικὴ, scil. τέχνη, ars inurendo pingendi.

Ἔγκαυστον, encaustum, liquor ardentis rubri coloris, quo imperatores Rom. literis S. sacris suis subscribere solebant.

Ἔγκαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inustus; (2) ἐγκαύσει pictus. Ab ἐγκαίω, *inuro.*

Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, glorior in vel de aliqua re.

Ἔγκαφος, ου, ὁ, buccella; οὐδ' ἔγκαφος, ne tantillum quidem. Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος, *Eubulus apud Suidam.* Ab ἐγκάπτω.

Ἔγκειμαι, f. κείσομαι, jaceo in, insum, inhæreo; (2) invado, immineo, incumbo, insto; (3) valde cupio. Οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα, *Arist. Ach.* 313. Ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις, *Soph. Phil.* 1306.

Ἐγκεῖσαι, 2. sing. f. 1. ind. *Ion.* pro ἐγκείσῃ.

Ἔγκειται, 3. sing. præs. ind. verbi ἔγκειμαι.

Ἐγκεκαίνισαι, *dedicatus est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐγκαινίζω.

Ἐγκεκαλυμμένος, *occultus*, perf. part. pass. verbi ἐγκαλύπτω.

Ἐγκέλαδος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui inest strepitus; (2) genus insecti quod bombum edit.

Ἐγκέλευμα, ατος, τὸ, adhortatio, *ap. Xen.*

Ἐγκέλευσμα, ατος, τὸ, idem.

Ἐγκελευσμὸς, οῦ, ὁ, adhortatio.

Ἐγκέλευστος, ου, ὁ ϗ ἡ, jussus. Ab

Ἐγκελεύω, f. εύσω, et ἐγκελεύομαι, hortor, incito.

Ἐγκέλλω, f. ελσω, insisto, incumbo, incello.

Ἐγκενόω, f. ώσω, infundendo evacuo, infundo large.

Ἐγκέντρια, ων, τὰ, calcaria, *Hes.* Ab ἐν et κέντρον. Unde

Ἐγκεντρίζω, f. ίσω, stimulo, pungo; (2) insero. Δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς πάλιν ἐγκεντρίσαι αὐτοὺς, *Rom.* 11, 23. Ἐγκεντρισθήσονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ, *Ibid.* 24.

Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus; (2) calcar; (3) graphium, stylus; (4) retinaculum ferreum, quo uti solent in altum nitentes.

Ἐγκέντρισις, εως, ἡ, insitio. Ab ἐγκεντρίζω.

Ἐγκεντρισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἔγκεντρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aculeatus, cui aculeus est. Ex ἐν et κέντρον, *stimulus.* Hinc

Ἐγκεντρόω, ῶ, f. ώσω, aculeum infigo.

Ἐγκερᾶν, præs. inf. act. v, ἐγκεράω.

Ἐγκεράννυμι, seu -ραννύω, f. άσω, immisceo.

Ἐγκερτομέω, ῶ, f. ήσω, convitia ingero; (2) illudo.

Ἐγκέρχνω, exaspero.

Ἐγκέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in capite est. Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, *Il.* 3, 300. Hinc ὁ ἐγκέφαλος, sc. μυελὸς, cerebrum.

Ἐγκέχοδα, *incacavi*, perf. ind. med. v. ἐγχέζω.

Ἐγκεχρημένος, *qui est in usu*, perf. part. pass. v. ἐγχράομαι.

Ἐγκεχυρασμένος, *oppigneratus*, perf. part. pass. v. ἐγχυράζομαι.

Ἔγκηροι, mortalis. *Hes.* ἔγκηροι, θνητοί, mortales. Ex ἐν et κὴρ, *Parca, mors.*

Ἐγκηρόω, ῶ, f. ώσω, cera obduco. A κηρός.

Ἐγκιθαρίζω, f. ίσω, citharam pulso in, fidibus cano.

Ἐγκιρῶ, immisceo. Ex ἐν et κιρῶ, a κεράω.

Ἐγκιλικεύομαι, f. εύσομαι, morosus, seu potius improbus sum, ingenio improbo præditus sum, moribus Cilicum utor. A Κίλιξ.

Ἐγκιλικίζομαι, idem pro eodem.

Ἐγκινούμενος, turbans, impediens, *Lex. Gr.*

Ἐγκίρνημι, immisceo, *Pind.*

ἘΓΚΙΣΣΑ΄Ω, ῶ, f. ήσω, coitum maris appeto. Hinc

Ἐγκισσεύομαι, hederæ more volvor, serpo, *unde* (2) implicor; (3) coeo.

Ἐγκίσσησις, εως, ἡ, implicatio; (2) initus; coitus Venereus.

Ἐγκισσήσωσι, *coitum appetiverint*, 3. pl. a. 1. conj. act. verbi ἐγκισσάω.

Ἐγκλαστρίδια, ων, τὰ, inaures.

Ἐγκλάω, f. άσω, infringo.

Ἐγκλείω, f. είσω, includo. Εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος, præcluderet, *Soph. Antig.* 511.

Ἐγκεκλεισμένος τι, aliquid occultans, occulte faciens.

Ἐγκλεισμὸς, οῦ, ὁ, inclusio, occultatio. A præc.

Ἔγκλημα, ατος, τὸ, crimen cujus aliquis accusatur; (2) accusatio; (3) querela. Ab ἐγκαλέω. Hinc

Ἐγκληματικὸς, ή, ὸν, litigiosus, accusatorius.

Ἐγκληματικῶς, *adv.* accusatorie. A præc.

Ἐγκληματεύω, accuso, queror, querulus sum, *Bud.*

Ἐγκληματόομαι, οῦμαι, sarmentis silvesco.

Ἔγκληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, consors, particeps; (2) hereditarius; (3) dives.

Ἔγκλησις, εως, ἡ, criminatio, accusatio.

Ἐγκλητέος, έα, έον, reprehensione dignus:

Ἔγκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo provocatio est; (2) de quo provocatum est. (Rectiùs ἔκκλητος.) Ab ἐγκαλέω.

Ἐγκλιδὸν, *adv.* inclinando. Ab ἐγκλίνω.

Ἔγκλιμα, ατος, τὸ, inclinatio ut aciei ad fugam. Ab

Ἐγκλίνω, f. ινῶ, inclino; (2) fugio, de acie. Ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, innixi, *Plut.* (1) προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν, *Eurip. Hec.* 739. (2) οἱ δ' ἐνέκλιναν καὶ οὗτοι, in fugam verterunt, *Xenoph. Cyropæd.* 3. Τοῦ γὰρ ξενικοῦ παντὸς ἐγκεκλικότος τοῖς Ἀχαιοῖς, cum inclinasset in fugam, *Polyb.* 11, 12.

Ἔγκλισις, εως, ἡ, inclinatio; (2) modus, *ap. Gramm.*

Ἐγκλιτικὸς, ή, ὸν, qui inclinari potest; (2) encliticus, sive qui accentum in vocem præcedentem reclinat vel rejicit. Unde *adv.* ἐγκλιτικῶς.

Ἐγκλοιόω, ῶ, f. ώσω, includo, seu illigo vinculo, quod collo circumdatur. Ex ἐν et κλοιὸς, *collari*, sive κλοιώω. Vid. κλοιώτος.

Ἐγκλυδάζομαι, f. άσομαι, intus fluctuo. Hinc

Ἐγκλυδαστικὸς, ή, ὸν, solitus fluctuare vel æstuare, seu æstum intus movens.

Ἐγκλύζω, f. ύσω, per clysterem indo. Hinc

Ἔγκλυσμα, ατος, τὸ, quod per clysterem infunditur, infusio.

Ἐγκνήθω, f. ήσω, intero, immisceo.

Ἐγκοιλαίνω, f. ανῶ, incavo, excavo.

Ἐγκοίλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in ventre est. Hinc τὰ ἐγκοίλια, intestina, viscera.

Ἔγκοιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cavus.

Ἐγκοίλωσις, εως, ἡ, excavatio. Ab ἐγκοιλόω.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio, incubo, ut cum ægroti pellibus in templo Æsculapii indormiunt.

Ἐγκοίμησις, εως, ἡ, incubatio. A præc.

Ἐγκοισυρόομαι, οῦμαι, Cœsyræ mores imitor, luxuriose vivo, et imprimis nimio cultu ornor,

ornor, *Aristoph.* ἐγκεκοισυρωμένην, etiam, longo Cœsyrarum ordine ac serie (*i. e.* nobilitate) superbiens, a Κοισύρα, quæ fœmina Athenis erat luxu et mollitie diffluens.
Ἐγκοιτάω, indormio.
Ἐγκολαβέω, pædico, præcido. Ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολήβασας, *Aristoph. Equit.* 263. Idem quod ἐγκολάπτω.
Ἐγκόλαμμα, ατος, τὸ, sculptura, celatura.
Ἐγκολαπτὸς, ἡ, ὸν, insculptus, incisus, proprie tundendo, excavando. Ab
Ἐγκολάπτω, f. ψω, tundendo insculpo; (2) insculpo, incido. Προμάντειαν εἰς τὸ μέτωπον τῷ χαλκῷ λύκῳ ἐγκολάπτω, *Plut.*
Ἐγκολλαβίζω, f. ίσω, et ἐγκολαβέω, instar κολλάβου deglutio. Εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολήβασας, *Aristoph. Eq.* 263. Ex ἐν et κόλλαβος, *panis genus.*
Ἐγκολπίας, ου, ὁ, ventus qui e sinu maris oritur. Ex ἐν et κόλπος, *sinus.*
Ἐγκολπίζω, f. ίσω, insinuo, in sinum recipio. Πλῆθος ἄλλων σωμάτων, ὡς οἰκεῖα ἐγκεκόλπισται μέρη, *Philo.* Ex iisd.
Ἐγκόλπιος, ον, in sinu seu gremio jacens:
Ἐγκολπόω, ῶ, f. ώσω, in sinum colligo vel constringo. Ex iisd.
Ἐγκομβόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, induor; (2) ornor. Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε, 1 *Pet.* 5, 5. Ex ἐν et κομβόω, *orno.* Hinc
Ἐγκόμβωμα, ατος, τὸ, amictorium servile.
Ἔγκομμα, ατος, τὸ, impedimentum, offensio. Ab ἐγκόπτω.
Ἐγκομπέω, jactito me in, ostento me inter, *Plut.*
Ἐγκονοῦσα, præs. part. act. f. g. Ab
Ἐγκονέω, ῶ, f. ήσω, propero, festino, urgeo opus. Οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; *Aristoph. Av.* 1329. Ex ἐν et κόνις, *pulvis.* Unde
Ἐγκονητὶ, *adv.* laboriose, cum labore.
Ἐγκονίζω, pulvere conspergo luctatorem.
Ἐγκονίομαι, pulvere perfundor, ut luctatores.
Ἐγκονὶς, ίδος, ἡ, ancilla, famula, ministra.
Ἐγκοπεὺς, έως, ὁ, instrumentum quo lapides secantur. Ab ἐγκόπτω.
Ἐγκοπὴ, ῆς, ἡ, incisio, incisura; (2) impedimentum. Ab eod.
Ἔγκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, laboriosus, *de rebus.*
Ἐγκόπτω, f. ψω, incido; (2) impedio, interpello; (3) impingo; (4) figo.
Ἐγκορδυλέω, ῶ, f. ήσω, involvo. *Aristoph.* ἐγκεκορδυλημένος. Ex ἐν et κορδύλη.
Ἐγκορύπτω, f. ψω, cornibus peto, confligo. Τῷ δὲ δευτέραν ἐπὶ πληγὴν ἀθαμβὴς κριὸς ἐγκορύψεται, incutiet, *Lycophr.* 558.
Ἐγκοσμέω, ῶ, f. ήσω, ordine colloco seu dispono. Ex ἐν et κόσμος, *ordo.*
Ἐγκόσμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est in mundo.
Ἐγκοτέω, ῶ, f. ήσω, irascor, æstuo ira.
Ἐγκότημα, ατος, τὸ, ira. A præc.
Ἐγκότησις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Ἔγκοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui veteres iras animo conditas habet; (2) iratus, pertinaciter infestus.
Ἐγκοτύλη, ludus quidam. Vide *Steph.*
Ἐγκότως, *adv.* irato animo, iracunde.
Ἐγκραδὴς, stigmata et notæ in facie; ἐγκέρας, pictus, *Æsch.*
Ἐγκραγγάνειν, *Suidas* ἐκβοᾶν. Ab
Ἐγκράζω, inclamo.
Ἐγκρασίχολος, cui permixta est bilis, biliosus.
Ἐγκρασίχολοι, pisces quidam. A χολή.
Ἐγκράτεια, ας, ἡ, continentia, temperantia.
Ἐγκρατεῖς, *continentes*, nom. pl. *contr.* pro ἐγκρατέες.
Ἐγκρατεύομαι, f. εύσομαι, contineo me. Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, 1 *Cor.* 7, 9.
Ἐγκρατέω, ῶ, f. ήσω, teneo, contineo. Ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, *Plut.* Ab
Ἐγκρατὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui in potestate habet aliquid; (2) superior; (3) potens, validus; (4) qui potitur re aliqua; (5) temperans, suimet ipse compos. (4) οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; annon senex Polybus regno potitur adhuc? *Soph. Œd. Tyr.* 941. Ex ἐν et κράτος.
Ἐγκρατέως, *adv.* fortiter, *Theoc.* Ab ἐγκρατής.
Ἐγκρατῶς, *adv.* potenter; (2) temperanter.

Ἐγκριμάννυμι, ἐγκριμαννύω, et ἐγκριμάω, ῶ, f. άσω, suspendo in. Ex ἐν et κριμάω.
Ἐγκριδοπώλης, ου, ὁ, qui vendit ἐγκρίδας, *Ar.*
Ἐγκρικόω, insero, devincio, proprie annulo. A κρίκος.
Ἐγκρίνω, f. ινῶ, admitto, adopto, adjungo, adnumero; (2) probo. Ἐπειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ, *Dem.*
ΈΓΚΡΙ΄Σ, ίδος, ἡ, opus dulciarium ex simila et oleo, vel oleo, melle et aqua, *Exod.* 16, 31.
Ἔγκρισις, εως, ἡ, admissio, approbatio; (2) sacrum certamen, ad quod non admittebantur οἱ ἔγκριτοι. Ab ἐγκρίνω.
Ἔγκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, admissus ad certamen palæstricum; approbatus, probus. Ab eod.
Ἐγκροτέοισαι, *Dor.* pro ἐγκροτέουσαι. Ab
Ἐγκροτέω, ῶ, f. ήσω, pulso cum strepitu, *impr.* de saltantibus.
Ἐγκρούω, f. ούσω, tundendo introrsum adigo, infigo; (2) ad numeros incedo.
Ἔγκρυμμα, τὸ, milites qui aliquo in loco occuluntur ad circumveniendos hostes. Ab
Ἐγκρύπτω, fut. ψω, condo, intego, occulo. Ὁμοία ἐστὶ ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, *Luc.* 13, 21. Hinc
Ἐγκρυφίας, ου, ὁ, genus panis qui calido tectus cinere coquitur, panis subcineritius.
Ἐγκρυφιάζω, lateo in, *Ar.*
Ἐγκτάομαι, possideo extra patriam. Unde
Ἔγκτημα, ατος, τὸ, et ἔγκτησις, possessio extra patriæ fines. Καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα εἶναι ἐγκτήματα φασὶν, ὡς ἐν ἀλλοτρίᾳ· τὰ δὲ αὐτῶν, κτήμαθ', ὡς ἐν οἰκείᾳ, *Demosth. de Halonneso.* Καὶ τὰ ἐγκτήματα Ῥωμαίων καρποῦσθε, prædiis, quæ Romanorum sunt in vestra insula, *Appian. Mithr.* 47.
Ἐγκτηρείζω, justa facio, funus duco.
Ἔγκτησις, idem quod ἔγκτημα.
Ἔγκτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, adquisitus, comparatus.
Ἐγκτίζω, f. ίσω, in aliquo loco condo, struo.
Ἔγκυδον, magna gloria præditum, *Hes.*
Ἐγκυκάω, ῶ, f. ήσω, immisceo, miscendo confundo. Ἐσόψεται ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῳ θρόνα, *Lycophr.* 674.
Ἐγκυκλέω, ῶ, f. ήσω, circumvolvo; (2) in theatris dicebantur ἐγκυκλεῖν, cum per machinam proferebant spectanda, quæ intus acta essent, *Ern.* Hinc
Ἐγκύκλημα, ατος, τὸ, machina, qua conversa in scenis proferuntur ea de quibus ἐγκυκλεῖν dicitur.
Ἐγκύκληθρον, idem quod ἐγκύκλημα, *Ar.*
Ἐγκύκλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, circularis, rotundus; (2) trivialis, vulgaris, ad omnes pertinens; (3) anniversarius; (4) certis temporibus velut orbe quodam rediens, solennis, *Ern.*
Ἐγκυκλοπαιδεία, ας, ἡ, disciplinarum orbis sive complexus. Ex ἔγκυκλος et παιδεία.
Ἔγκυκλος, ου, ὁ ϗ ἡ, orbicularis, in orbem factus. Ast τὸ ἔγκυκλον, vestis quædam muliebris. Hinc
Ἐγκυκλόω, ῶ, f. ώσω, circo includo; (2) circumago; (3) circumeo, cingo. Ὥσπερ φωνή με τις ἐγκεκύκλωται, *Aristoph. Vesp.* 394. Χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυκλωμένος, *Id. Av.* 1185. Hinc
Ἐγκύκλωμα, τὸ, machina quæ et ἐγκύκλημα· (2) actio, qua proferuntur in conspectum per machinam quæ latebant; quod et
Ἐγκύκλωσις, εως, ἡ.
Ἐγκυλίδωτος, ον, (seu *potius* ἐγκυλίνδωτος) involutus, convolutus.
Ἐγκυλινδέω, ῶ, f. ήσω, involvo, implico.
Ἐγκυλίω, f. ίσω, idem.
Ἐγκυμονέω, ῶ, f. ήσω, gravida sum. Ab
Ἐγκύμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fœtum habens, prægnans; (2) plenus, refertus. Ex ἐν et κύω.
Ἔγκυος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ἐγκυόμενος, præs. part. verbi ἐγκυέομαι.
Ἐγκύπτω, f. ψω, pronus incumbo; (2) incurvo me ad introspiciendum; (3) cognosco.
Ἐγκυρέω, ῶ, f. ήσω, incurro, incido. Ab
Ἐγκύρω, f. ύρσω. Τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι, loris implicari, *Soph. El.* 863.
Ἐγκύρσαις, *illapsus*, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐγκύρσας, a verbo ἐγκύρω.

Ἔγκυρτος, idem quod κυρτός, *Steph.*
Ἔγκυσις, εως, ἡ, partus. Ab ἐγκύω.
Ἐγκυτὶ, *adv.* ad cutem usque, etymologus. Ex ἐν et κύτος, pro σκύτος, *cutis.*
Ἔγκυτον, ου, τὸ, *Laconibus* pro ἔγκατον, intestinum, *Hes.* Ex iisd.
Ἐγκύω, f. ύσω, in utero fero, sum prægnans.
Ἐγκωμιάζω, f. άσω, laudo. Ἀνδρὸς ἀρετὴν διὰ λόγων ἐγκωμιάζειν, *Plut.* Ἐγκωμιασθεὶς ἐπ' ἀνδραγαθίας, *Isocr.* Ab ἐγκώμιον, *laus.* Hinc
Ἐγκωμιαστέος, έα, έον, laudandus.
Ἐγκωμιαστὴς, οῦ, ὁ, laudator. Ab eod.
Ἐγκωμιαστικὸς, ἡ, ὸν, laudatorius. Ab eod.
ΈΓΚΩ΄ΜΙΟΝ, ου, τὸ, laudatio, præconium.
Ἔγκωπον, τὸ, ea pars navis qua remi sunt collocati, *Ath.*
Ἐγλυκάνθην, a. 1. ind. pass. verbi γλυκαίνω.
Ἔγμεν, *habere*, præs. inf. act. *per Syncop.* pro ἐχέμεν, quod *Dor.* dicitur pro ἔχειν.
Ἔγνω, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi γιγνώσκω.
Ἔγνωκα, *cognovi*, perf. ind. act. verbi ejusd.
Ἐγνώκαμεν, *cognovimus*, 1. pl. perf. ejusd.
Ἔγνων, *sapui*, *cognovi*, a. 2. ind. act.
Ἐγνωρίζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi γνωρίζω.
Ἐγνώρισε, *notum fecit*, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἔγνωσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi γιγνώσκω.
Ἔγνωσμαι, 1. sing. perf. ind. pass.
Ἐγξέω, ῶ, f. ήσω, intus rado; (2) insculpo, inscalpo.
Ἐγόγγυζον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi γογγύζω.
Ἐγράφησαν, *scripti sunt*, 3. pl. a. 2. ind. pass.
Ἔγραψε, *scripsit*, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἐγρεκύδοιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, tumultum excitans bellicum. Ex ἐγείρω et κυδοιμός.
Ἐγρεμάχος, ου, ὁ ϗ ἡ· ἐγρεμάχος, ου, ὁ, pugnam incitans, bellicosus, *Soph. Œd. Col.* 1054. Ex ἐγείρω et μάχη, *pugna.*
Ἔγρεο, *excitare*, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro ἔγρεσο, a verbo ἔγρω pro ἐγείρω.
Ἐγρεσίδομος, ον, domum excitans, *Man.* Vide *Thes. Gr. P. App.*
Ἐγρεσίκωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, excitans comessationem, cognomen Bacchi.
Ἐγρήγορε, *vigilavit*, 3. sing. perf. ind. med. Vide γρηγορέω.
ΈΓΡΗΓΟΡΈΩ, ῶ, perf. ἐγρήγορα, vigilo. Ἐγὼ δὲ γ' ὑμᾶς προσδοκῶς ἐγρηγορῶ τὴν νύκτα πᾶσαν, *Aristoph. Conc.* 32. Hinc
Ἐγρήγορθαι, *suscitatum esse*, perfect. inf. med. *Poet.* pro ἐγρηγορέναι, a verbo præc.
Ἐγρηγόρθασιν, *vigilaverunt*, 3. pl. perf. ind. med. *Dor.* pro ἐγρηγόρασιν.
Ἐγρηγορικὸς, ἡ, ὸν, vigil, pervigil.
Ἐγρήγορος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἐγρηγορότως, *adv.* vigilanter, vigilando:
Ἐγρήγορσις, εως, ἡ, vigilantia, evigilatio:
Ἐγρηγορτὶ, *adv.* vigilanter. Ab eod.
Ἐγρηγόρως, idem quod ἐγρηγορότως, *Steph.*
Ἐγρήσσω, idem quod ἐγρηγορέω.
Ἔγρομαι, *excitor*, *Att.* pro ἐγείρομαι.
Ἐγύμναζον, *exercebam*, imperf. ind. act. verbi γυμνάζω.
Ἐγύμνασμαι, *exercitus sum*, 1. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro γεγύμνασμαι.
Ἐγυμνώθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. γυμνόω.
Ἐγχαίνω, f. ανῶ, inhio; (2) valde derideo. Κᾆτ' ἐγχανεῖται σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος, *Aristoph. Vesp.* 1000. Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει, *Id. Eq.* 1309.
Ἐγχαλινόω, ῶ, f. ώσω, freno, frenum injicio; (2) freno injecto rego.
Ἐγχαλκεύω, f. εύσω, cudo in aliquo, cudendo imprimo. Ab
Ἔγχαλκος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui æs inest, æreus; (2) cui est pecunia.
Ἐγχάνδης, ες, capax, hians, *Nic.*
Ἐγχάραγμα, ατος, τὸ, vestigium.
Ἐγχάραξις, εως, ἡ, insculptura, incisura; (2) scarificatio. Ab
Ἐγχαράσσω, vel ἐγχαράττω, f. ξω, insculpo, incido, imprimo.
Ἐγχάσκω, idem quod ἐγχαίνω.
Ἐγχέζω, f. έσω, *perf. med.* ἐγκέχοδα, caco in.
Ἐγχεία, ας, ἡ, sive ἐγχείη, ης, ἡ, hasta; (2) peritia

peritia hasta certandi. (2) ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο, hastæ peritia excellebat, *Il.* 2, 530. Ab ἔγχος, *hasta.*

Ἐγχειβρόμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, bellicosus. A βρέμω.

Ἐγχεικέραυνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui fulmine pro hasta uti solet, fulmina jaciens.

Ἐγχειμάζω, f. άσω, hiberno in.

Ἐγχείμαργος, ου, ὁ ᾗ ἡ, hasta furens, bellicosus.

Ἐγχειρέω, ῶ, f. ήσω, adgredior, tracto. Ἐγχειρεῖν χρὴ ἔργῳ σοφίῳ, *Aristoph. Thesm.* 784. Τμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν, *Ibid.* 814. Ex ἐν et χείρ, *manus.* Hinc

Ἐγχείρημα, ατος, τὸ, cœptum, conatus; (2) institutum.

Ἐγχειρηματικὸς, ἡ, ὸν, solers in aggrediendo:

Ἐγχείρησις, εως, ἡ, modus rei tractandæ.

Ἐγχειρητὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid aggreditur.

Ἐγχειρητικὸς, ἡ, ὸν, solers in aggrediendo.

Ἐγχειρίδιον, ου, τὸ, libellus; (2) pugio, gladiolus, culter; (3) manubrium.

Ἐγχειρίζω, f. ίσω, in manum do, trado, committo, et *in pass.* in manus accipio. Ἐγχειρίζειν τὰς πόλεις, *Dem.* Αὐτοῖς χρήματα, ᾗ δόξαν, ᾗ φίλους ἐνεχείρισε, *Isocr.*

Ἐγχειρίθετος, ου, ὁ ᾗ ἡ, in alicujus manu positus. Ex ἐν, χείρ, et τίθημι.

Ἐγχείριον, ου, τὸ, mantile, sudarium.

Ἐγχείρισις, εως, ἡ, idem quod

Ἐγχειρισμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio tradendi in manus. Ab ἐγχειρίζω. Unde

Ἐγχειρίτης, ου, ὁ, qui conatur, molitur.

Ἐγχειρογάστορες, qui manuum labore victitant. Ab ἐν, χείρ, et γαστήρ, *venter.*

Ἐγχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, inter alios creo manus imponendo.

Ἐγχειρουργέω, ῶ, f. ήσω, manibus operor; (2) fabricor; (3) manu facinus perpetro; (4) medicinam manu admoveo.

Ἐγχέλειος, ου, ὁ ᾗ ἡ, anguillaris. Ab ἔγχελυς, *anguilla.* Unde

Ἐγχελεὼν, ῶνος, ὁ, vivarium anguillarum.

Ἐγχέλιον, ου, τὸ, parva anguilla. Dim.

Ἐγχελύδιον, ου, τὸ, idem.

Ἐγχελυοτρόφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, anguillarum nutritor. Ex ἔγχελυς et τρέφω.

ΕΓΧΕΛΥΣ, υος, et εως, ἡ, anguilla.

Ἐγχελυωπὸς, οῦ, ὁ ᾗ ἡ, anguillæ similis. Ex ἔγχελυς et ὤψ, *vultus.*

Ἔγχεον, *infundebam,* imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐνέχεον. Ab ἐγχέω.

Ἐγχεσίμαργος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἐγχείμαργος, *Hes.*

Ἐγχεσίμωρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, bellicosus. Ex ἔγχος et ὤρα, *cura.* (A μορέω vel μωρὸς, *laboriosus,* Schol. Hom. qu. pro μάορος a μάεσθαι, *sedulo et fabre aliquid struere,* Ern.)

Ἐγχεσίπαλλος, idem quod ἐγχέσπαλος, *Hes.*

Ἐγχεσίπαλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui hastam vibrat; (2) bellicosus. Ex ἔγχος et πάλλω.

Ἐγχέσπαλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἐγχεσίχειρ, ος, armatus, hastam manibus gerens. Δυσμενέες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες, *Orph. Pronost.* 18.

Ἐγχεσφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, hastatus, bellicosus.

Ἐγχεῦντα, *infundentem,* acc. sing. part. præs. act. *Dor.* pro ἐγχέοντα. Ab

Ἐγχέω, f. εύσω, infundo. Ἔγχει δὴ σπονδὴν, ᾗ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρὶ, *Aristoph. Pace,* 1111.

Ἐγχθόνιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui in terra est, terrenus. Ex ἐν et χθὼν, *terra.*

Ἐγχλαινόω, ῶ, f. ώσω, læna induo. Λεὼς ἐσθῆτα πρὸς τρόπαιον ἐγχλαινούμενος, *Lycophr.*

Ἐγχλίω, f. ίσω, delicias habeo in, luxurior in; (2) illudo.

Ἐγχλοάω, unde ἐγχλοάουσα, idem quod ἔγχλωρος, *Nic.*

Ἔγχλωρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, viridis.

Ἐγχνόος, *contr.* ἔγχνους, ου, ὁ ᾗ ἡ, lanuginosus.

Ἐγχονδρίζω, f. ίσω, chondro adspergo; (2) cartilaginem coapto. Ab

Ἐγχονδρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, grumosus; (2) cartilagineus.

Ἐγχορδος, ut ὄργανα ἔγχορδα, instrumenta chordas habentia. Ex ἐν et χορδή.

Ἐγχορεύω, f. εύσω, choros duco in.

ΕΓΧΟΣ, εος, τὸ, hasta; (2) ensis; (3) exercitus. (3) τό τ' ἔγχος, τήν τε δυστυχεστάτην στεῖαν στρατείαν, *Eurip. Suppl.* 22.

Ἔγχουσα, ης, ἡ, fucus, anchusa herba.

Ἐγχουσίζεσθαι, fuco colorari. A præc.

Ἐγχόω, ῶ, f. ώσω, usit. ἐγχωννύω, terra adgesta impleo.

Ἐγχραύω, f. αύσω, infligo, impingo. Ἐνέχραυε τὸ σκῆπτρον ἐς τὸ πρόσωπον, *Herodot.*

Ἐγχράω, idem; (2) coloro, imbuo, *pass.* ἐγκεχραμένοι, collisi.

Ἔγχρεμμα, ατος, τὸ, quod in aliquem exscreamus. Ab

Ἐγχρέμπτομαι, f. ψομαι, exscreo in, inspuo in.

Ἐγχρήσω, utor, opus habeo. Τὰ ἐγχρήζοντα, utensilia.

Ἐγχριμπτεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. Ab

Ἐγχρίμπτω, et ἐγχρίπτω, admoveo, appello; (2) accedo; (3) fulcio me, nitor. Περισκοπῶ μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν, *Soph. El.* 904.

Ἔγχρισις, εως, ἡ, unctio quæ fit ob vulnus, &c. quod et

Ἔγχρισμα, τὸ, unguentum.

Ἔγχρισον, *inunge,* 2. sing. a. 1. imperat. act. verbi ἐγχρίω.

Ἔγχριστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, illitus; (2) qui illinitur, de medicamentis. Ab ἐγχρίω

Ἐγχρίψας, *Nicand. in Ther.* 445, *admovens,* a. 1. part. act. *Poet.* pro ἐγχρίμψας, verbi ἐγχρίμπτω, *admoveo.*

Ἐγχρίω, f. ίσω, illino, sc. medicamentum; (2) pungo, stimulo. Κολλούριον ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς σου, *Apoc.* 3, 18.

Ἐγχρονίζω, f. ίσω, diu permaneo in, immoror; (2) inveterasco. Ab

Ἔγχρονος, ου, ὁ ᾗ ἡ, per aliquod tempus durans.

Ἐγχρόω, usit. ἐγχρωννύω, f. ώσω, colore imbuo, tingo; (2) imbuo velut colore.

Ἐγχρώζω, vel ἐγχρώννυμι, idem.

Ἔγχρυσος, ου, ὁ ᾗ ἡ, aurem in se habens.

Ἐγχυλίζω, f. ίσω, in succum redigo. Ab ἔγχυλος. Hinc

Ἐγχύλισμα, ατος, τὸ, succus expressus.

Ἔγχυλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, succum in se habens, succulentus; (2) sapidus.

Ἐγχυλόω, ῶ, idem quod ἐγχυλίζω. Hinc

Ἐγχύλωσις, εως, ἡ, succi derivatio, *Aret.*

Ἔγχυμα, ατος, τὸ, quod infunditur seu infusum est. Ab ἐγχύω. Hinc

Ἐγχυματίζω, f. ίσω, infundo, instillo. Hinc

Ἐγχυματισμὸς, οῦ, ὁ, infusio, instillatio.

Ἔγχυμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, succulentus, succi plenus; (2) sapidus. Hinc

Ἐγχύμωμα, ατος, τὸ, sanguinis et humorum in aliquam partem naturalis infusio.

Ἐγχύμωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἔγχυσις, εως, ἡ, infusio. Ab ἐγχύω.

Ἔγχυτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, infusus, qui infundi solet aut potest. Ab eod.

Ἐγχύτριαι, et ἐγχυτρίστριαι, quæ inferias mortuis ferunt; (2) præficæ; (3) quæ in olla exponunt. A χύτρα.

Ἐγχυτρίζω, in olla pono; (2) occido. Ὃν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχυτριεῖς, *Aristoph. Vesp.* 289.

Ἐγχύω, f. ύσω, infundo.

Ἔγχωμα, ατος, τὸ, terra aggesta.

Ἐγχώννυμι, vel ἐγχωννύω, f. χώσω, p. ωκα, terra adgesta impleo.

Ἐγχωρέω, ῶ, f. ήσω, concedo, admitto, do locum. Hinc ἐγχωρεῖ, licet, locus est. Καθ' ὅσον ἐγχωρεῖ, quatenus fieri potest, *Xen.*

Ἐγχώριος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui natus est in ea regione in qua degit, indigena, domesticus, patrius. Ab

Ἔγχωρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem. Ex ἐν et χῶρος.

Ἐγχωρίως, *adv.* patrio, domestico more.

Ἔγχωσις, εως, ἡ, repletio quæ fit terra adgesta in locum cavum. Ab ἐγχόω.

Ἐγχωστήριος, η, ον, qui inservit ad complendam aggere fossam. Ἐφέροντο δὲ καὶ τάφρων ἐγχωστήρια ὄργανα, *App. Bell. Civ.* 5, 36.

ἘΓΩ', *gen.* ἐμοῦ, *per Aphæresin* μοῦ, ego.

Ἔδαεν, *didicit,* 3. sing. a. 2. ind. act. verbi δαίω.

Ἐδάη, *novit,* 3. sing. a. 2. ind. pass.

Ἐδαΐζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. δαΐζω, *divido.*

Ἐδαίσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. δαίομαι, *epulor.*

Ἔδακ', pro ἔδακε, *rosit,* 3. sing. a. 2. ind. act. verbi δάκνω.

Ἐδάμασσε, *domuit,* 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐδάμασε, a verbo δαμάω, *domo.*

Ἐδάμη, *domitus est,* 3. sing. a. 2. ind. pass.

Ἐδάμνα, *domabat,* 3. sing. imperf. ind. act. *contract.* pro ἐδάμναε, a verbo δαμνάω.

Ἐδανὸς, ἡ, ὸν, jucundus, suavis. Ab ἡδύς. (vel ab ἄδω, comedo, *Ern.* q. v.)

Ἔδαρ, ατος, τὸ, unde εἶδαρ *per Epenthesin* τοῦ ι, esca, edulium, cibus. Ab ἔδω.

Ἔδαρθον, *dormivere,* 3. pl. a. 2. ind. act. v. δαρθάνω seu δαρθέω, *dormio.*

Ἔδαρκον, *vidi,* 1. sing. a. 2 ind. act. *per Metathes.* pro ἔδρακον, a verbo δέρκω.

Ἐδασάμην, *divisi,* 1. sing. a. 1. ind. med. verbi δάζομαι, *divido.*

Ἐδασσάμεθ', pro ἐδασσάμεθα, *divisimus,* 1. pl. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐδασάμεθα.

Ἐδαφιεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro ἐδαφίσει. Ab

Ἐδαφίζω, f. ίσω, solo allido, solo æquo.

Ἐδάφιον, ου, τὸ, parvum pavimentum. Dim. Ab

Ἔδαφος, εος, τὸ, solum; (2) pavimentum; (3) fundus; (4) contextus scriptoris, in quem commentarius scribitur, seu qui explicatur. Ab ἕζομαι.

Ἔδαψεν, *dilaceravit,* 3. s. a. 1. ind. act. a δάπτω.

Ἔδδεισε, *timuit,* 3 sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἔδεισε, a verbo δείδω.

Ἔδεαι, *edis,* 2. sing. præs. ind. *Ion.* pro ἔδεσαι. Ab ἔδομαι.

Ἐδέατρος, ου, ὁ, prægustator; (2) convivii totius magister et curator. Ab ἔδω.

Ἐδέγμην, *captus eram,* 1. sing. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* et *Ion.* pro ἐδεδέγμην, a δέχομαι.

Ἐδεδέατο, *ligati fuerant,* 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδέδεντο, a verbo δέω, *ligo.*

Ἐδεδήεις, 2. sing. plusq. perf. ind. med. v. δαίω.

Ἐδεδίειν, *timebam,* 1. sing. plusq. perf. ind. med. verbi δείδω.

Ἐδεδμήατο, *structi erant,* 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδέδμηντο. A δέμω.

Ἐδεδοίκει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. v. δείδω.

Ἔδεε, *oportebat,* 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔδει, a verbo δεῖ, *oportet.*

Ἐδεήθην, *indigui,* a. 1. ind. pass. verbi δέομαι.

Ἐδέησε, *opus fuit,* 3. sing. a. 1. ind. act. v. δεῖ.

Ἐδέθη, *ligatus est,* 3. sing. a. 1. ind. pass. v. δέω.

Ἔδει, *oportebat,* imperf. ind. verbi impers. δεῖ.

Ἐδείδισαν, *timuerant,* 3. pl. plusq. perf. ind. med. *per Syncop.* pro ἐδεδίεισαν. A δείδω.

Ἔδειμε, *exstruxit,* 3. s. a. 1. ind. act. v. δέμω.

Ἔδειξας, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi δείκνυμι.

Ἔδειρε, *excoriavit,* 3. s. a. 1. ind. act. v. δέρω.

Ἐδέθλιον, ου, τὸ, firmamentum, fundamentum; (2) solum, pavimentum. Ab ἕζομαι, *sedeo.*

Ἔδεθλον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ἔδεκτο, *susceperat,* 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐδέδεκτο. A δέχομαι.

Ἐδέμεναι, præs. inf. *Dor.* pro ἔδειν. Ab ἔδω, *edo.*

Ἐδέξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi δέχομαι.

Ἐδέρχθη, *visus est,* 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi δέρκω.

Ἔδεσκε, 3. sing. imperf. *Ion.* pro ἦδε. Ab ἔδω.

Ἔδεσμα, ατος, τὸ, cibus, edulium. Ab ἔδω.

Ἐδεσμάτιον, ου, τὸ, idem. Dim.

Ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ, penaria cella.

Ἐδεστὴς, οῦ, ὁ, esor, qui edit. Ab ἔδω.

Ἐδεστὸς, ἡ, ὸν, edulis, esculentus. Ab eod.

Ἐδεύετο, 3. sing. imperf. ind. verbi δεύομαι.

Ἐδεύησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. *Poet.* δεύω.

Ἑδῇ, *sedebis,* 2. sing. f. 2. ind. med. verbi ἵζω.

Ἐδήδεσται, *comesus est,* 3. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐδηδεσμένος ἐστί.

Ἐδηδὼς, *edit,* 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἦδε.

Ἐδήδωκα, *edi,* 1. sing. perfect. ind. act. *Att.* pro ἔδηκα, a verbo inus. ἐδέω.

Ἐδηδὼν, όνος, ἡ, serpigo, phagedæna.

Ἐδηδὼς, *edens, qui edit,* perf. part. med. v. ἔδω.

Ἔδηκα,

Ἔδηκα, edi, 1. sing. perf. ind. act. *Ion.* pro ἤδηκα, a verbo inus. ἐδέω, *edo.*
Ἐδηλήσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi δηλέω, *lædo.*
Ἐδήλευ, *manifestabant*, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐδήλεον, a verbo δηλόω.
Ἔδησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi δέω, *ligo.*
Ἐδητὺς, ύος, ἡ, cibus, id quod comeditur.
Ἐδήχθην, *punctus* seu *morsus sum*, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi δάκνω, *mordeo.*
Ἐδίδαξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διδάσκω.
Ἐδίδυ, *dabat*, 3. sing. imperf. ab
Ἐδίδων, *Dor.* pro ἐδίδων, a δίδωμι.
Ἐδίζετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi δίζω.
Ἐδίηνε, *irrigavit*, 3. s. aor. 1. ind. act. v. διαίνω.
Ἐδίστασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διστάζω.
Ἐδίψησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi διψάω.
Ἐδίωκον, imperf. ind. act. verbi διώκω.
Ἔδμεναι, præs. inf. act. *Dor.* et *per Syncop.* pro ἐδέμεναι, *Poet.* pro ἔδειν, a verbo ἔδω, *edo.*
ἝΔΝΑ, vel ἔδνα, ων, τὰ, munera sponsalia quæ sponsus sponsæ dat, (qu. ab ἔδω, unde viduata victum habere possit, *Ern.*) (2) dos quam uxor affert marito. (2) ἔδνων ξὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ, *Eurip. Androm.* 2.
Ἑδναία, ας, ἡ, cathedra, sedes, *Suid.*
Ἑδνὰς, άδος, ἡ, epulum quod acceptis donis sponsalibus paratur, *Hes.* Ab ἔδνα. Unde
Ἑδνάω, idem quod ἑδνόω.
Ἕδνιος, ία, ιον, sponsalis.
Ἑδνόω, ῶ, f. ώσω, despondeo.
Ἑδνωτὴ, ῆς, ἡ, quæ sponso jam desponsata est et donata ab ipso donis sponsalibus.
Ἑδνωτὴς, ῦ, ὁ, socer, qui filiam despondet addita dote.
Ἐδόθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi δίδωμι.
Ἔδοις, *edas*, 2. sing. præs. optat. act.
Ἐδόκει, 3. sing. imp. ind. act. v. δοκέω, *videor.*
Ἐδοκεῦμες, *arbitrabamur*, 1. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐδοκοῦμεν.
Ἐδολιῶσαν, *dolo utebantur*, 3. pl. imperf. ind. act. *Bœot.* pro ἐδολίουν, a δολιόω.
Ἔδομαι, *comedam*, 1. sing. f. 2. ind. med. *Att.* pro ἐδοῦμαι, ab ἔδω.
Ἔδον, *dederunt*, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Dor.* et *Bœot.* pro ἔδοσαν, a δίδωμι.
Ἐδονεῖτο, *agitabatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro ἐδονέετο. A δονέω.
Ἔδοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἔδουσι.
Ἔδοξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. δοκω, *puto.*
Ἕδος, εος, τὸ, sedes, sella; (2) delubrum, templum, ædes; (3) simulacrum; (4) firmamentum, basis; (5) solum. (1) Θήβης ἕδος εἵλομεν, Thebes sedem cepimus; Thebas cepimus, *Il.* 4, 406. Οὐχ ἕδος ἐστὶ, cunctandi non est tempus, *Il.* 11, 647. Vide Ἕδρα in 1ma significatione. (3) τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος, ὃ Παλλάδιον καλοῦσι, Minervæ signum, *App. Mithr.* 53. (5) τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων, *Eur. Or.* 1247. Ab ἕζομαι, *sedeo.*
Ἔδοσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi δίδωμι, *do.*
Ἔδου, *da*, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Att.* pro ἔδοο, et hoc *Ionice* pro ἔδοσο.
Ἐδούλευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi δουλεύω.
Ἑδοῦμαι, *sedebo*, 1. sing. f. 2. ind. med. v. ἕζω.
Ἔδουπον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi δουπέω.
Ἕδρα, ας, ἡ, sella, sedes; (2) basis; (3) podex hominis; (4) latrina; (5) supplicatio. (1) οὐχ ἕδρας ἀκμὴ, cessato non est opus. Nam verba sedendi significant apud auctores utriusque sermonis, cunctari, pigre se gerere, *Soph. Aj.* 811. Οὐχ ἕδρας ἀγὼν, *Eurip. Or.* 1292. (5) τοιάσδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν, *Soph. Œd. Tyr.* 13. cf. *Eur. Phœn.* 300. Ab ἕζομαι, *sedeo.*
Ἔδρα, *cucurri*, 1. sing. a. 1. ind. act. *per Apoc.* pro ἔδρασα, a verbo διδράσκω.
Ἑδράζω, f. άσω, colloco, stabilio. Ab ἕδρα.
Ἔδραθον, *dormivi*, 1. sing. a. 2. ind. act. *per Metathes.* pro ἔδαρθον, a verbo δαρθάνω.
Ἑδραῖος, αία, αῖον, sedentarius; (2) stabilis, firmus. Ab ἕδρα. Hinc
Ἑδραιόω, ῶ, f. ώσω, stabilio, firmo. Hinc
Ἑδραίωμα, ατος, τὸ, stabilimentum, firmamentum.
Ἑδραίως, *adv.* qu. dic. sessim; (2) stabiliter, firmiter.
Ἔδρακον, *vidi*, 1. sing. aor. 2. ind. act. *per Metathes.* pro ἔδαρκον, a δέρκω.
Ἔδραμε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi τρέχω pro δρέμω, *curro.*
Ἔδραμες, *fugimus*, 1. pl. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ἐδράμεν, a verbo διδράσκω, *fugio.*
Ἔδραμον, *cucurri*, 1. sing. a. 2. ejusdem.
Ἔδραν, *fugerunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. *per Syncop.* pro ἔδρασαν, a verbo διδράσκω.
Ἕδρανον, ου, τὸ, sedes; (2) basis. Ab ἕδρα.
Ἑδρανὸς, ἡ, ὸν, stabilis, firmus. Ab eod.
Ἑδρανῶς, *adv.* firmiter, stabiliter.
Ἔδρασε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi διδράσκω.
Ἕδρασμα, ατος, τὸ, firmamentum, fundamentum. Ab ἑδράζω.
Ἑδρήεις, ήεσσα, ῆεν, sessilis, stabilis. Ab ἕδρα.
Ἕδρης, *sellæ*, gen. sing. *Ion.* pro ἕδρας.
Ἔδρησα, *feci*, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔδρασα, a δράω, *facio.*
Ἕδρῃσιν, *sedibus*, dat. pl. *Ion.* pro ἕδραις.
Ἑδριάομαι, sedeo. Unde ἑδριόωντο, pro ἑδριῶντο, ἑδριάοντο.
Ἑδριάω, ῶ, sedem habeo, sedeo. Παρ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος ἑδριάει, *Theoc.* 17, 19.
Ἑδρικὸς, ἡ, ὸν, sessilis, stabilis. Ab ἕδρα.
Ἕδριον, ου, τὸ, *Hesychio* ἕδρια, idem quod συνέδρια, consessus. Ab eod.
Ἑδριόωνται, *sedem habent*, 3. pl. præs. ind. pass. *Poet.* pro ἑδριῶνται, a verbo ἑδριάω.
Ἑδρῖται, supplices, *Suid.* Ab ἕδρα.
Ἑδροδιαστολεὺς, έως, ὁ, instrumentum quo chirurgi hominis anum diducunt, ut excrementa transmittere possit. A διαστέλλω.
Ἑδροστρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui podicem versat, velut luctatores inter luctandum. A στρέφω.
Ἐδύετο, 3. sing. imperf. ind. verbi δύομαι.
Ἔδυν, *subii*, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi δῦμι.
Ἐδυνάθη, *potuit*, 3. sing. a. 1. ind. *Dor.* pro ἐδυνήθη, a δύναμαι.
Ἐδυναίατο, *poterant*, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐδύναντο.
Ἐδυνάσθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. v. δυνάζω.
Ἐδύνατο, 3. sing. imperf. ind. verbi δύναμαι.
Ἔδυνε, *induit*, 3. s. imperf. ind. act. verbi δύνω.
Ἐδυνέατο, *poterant*, 3. pl. imperf. ind. *Ion.* pro ἐδύναντο, a δύναμαι.
Ἐδυνήθην, *potui*, 1. sing. a. 1. ind. pass.
Ἔδυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. δύω vel δύνω.
Ἐδύσσατο, *subiit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐδύσατο.
Ἐδυσόκησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. δυσοκέω.
Ἐδυσφόρει, *ægre ferebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐδυσφόρεε, a δυσφορέω.
ἝΔΩ, f. 2. med. ἔδομαι, vel ἐδοῦμαι, perf. ἐδήδοκα, edo; (2) rodo, arrodo. Ἔδουσί τε πίονα μῆλα, *Il.* 12, 319. Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται, *Il.* 4, 237.
Ἐδωδᾶς, *cibi*, gen. sing. *Dor.* pro ἐδωδῆς. Ab
Ἐδωδὴ, ῆς, ἡ, cibus. Ab ἔδω. Unde
Ἐδώδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, esculentus, edulis.
Ἐδωδὸς, ἡ, ὸν, edax. Ab eod.
Ἔδωκε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi δίδωμι.
Ἑδωλιάσαι, in transtris collocare remiges. Ab
Ἑδώλιον, ου, τὸ, sedes; et *in plur.* navium transtra, fori. Ab ἕδος.
Ἔδωνται, 3. pl. præs. conj. med. verbi ἔδω, *vescor.*
Ἐδωρήσαντο, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi δωρέω.
Ἔδωσαν, *dederunt*, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔδοσαν, a δίδωμι.
Ἔεδνα, et ἔεδνα, ων, τὰ, dotes: vide ἔδνα.
Ἐεδνώσασθαι, ab ἐεδνοῦσθαι, dotatam filiam elocare.
Ἐεδνωτὴς, οῦ, ὁ, qui dotat et elocat; (2) socer, affinis.
Ἐείδομαι, assimilor: unde ἐεισάμενος.
Ἐεικοσάβοια, τὰ, pretium viginti boum. A βοῦς.
Ἐείκοσι, *Poet.* pro εἴκοσι.
Ἐεικόσορος, idem quod εἰκόσορος, qui viginti remis agitatur. Νήεσσιν ἐεικοσόροισιν ὁμοῖα, navibus quæ viginti remis impelluntur similia, *Opp. Hal.* 5, 59.
Ἔεικται, *similis est*, 3. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἶκται, a verbo εἴκω, *similis sum.*
Ἔειπα, *dixi*, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro εἶπα, ab ἔπω.
Ἔειπον, 1. sing. a. 2. ind. act. *Att.* pro εἶπον.
Ἕεις, *unus*, Ion. pro εἷς.
Ἐεισάμενος, *visus*, aor. 1. part. med. *Ion.* pro εἰσάμενος, a verbo εἴδω, *video.*
Ἐεισάμην, *adsimilatus sum*, 1. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro εἰσάμην.
Ἐείσαο, 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro εἴσατο.
Ἐεισάτην, *duo illi iverunt*, 3. dual. a. 1. ind. act. *Ion.* pro εἰσάτην, a verbo εἶμι, *eo.*
Ἐέλδεται, *appetit*, *Ion.* pro ἔλδεται, ab ἔλδομαι.
Ἐέλδωρ, *desiderium*, *Ion.* pro ἔλδωρ.
Ἔελμαι, *obvolutus sum*, *inclusus sum.* Ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι, inclusi, *Apoll. Rhod.* 1, 870. 1. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἶλμαι, a verbo εἴλω seu εἴλω, εἰλέω seu εἱλέω.
Ἐέλπετο, *sperabat*, 3. sing. imperf. ind. *Ion.* pro ἤλπετο, a verbo ἔλπομαι, *spero.*
Ἐέλσαι, a. 1. inf. act. *Ion.* pro ἔλσαι, quod *per Sync.* dicitur pro ἐλάσαι. Ab ἐλαύνω, *abigo.*
Ἐένδυνεν, *induebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔνδυνεν, a verbo ἐνδύω, *induo.*
Ἐέργαθε, *disjunxit*, 3. sing. imperf. *Ion.* pro ἤργαθε, ab ἐργάθω.
Ἔεργε, *cohibe*, 2. sing. præs. imperat. act. *Ion.* pro εἶργε. Ab εἴργω.
Ἐεργμένοι, nom. pl. perf. part. pass. *Ion.* pro εἰργμένοι.
Ἐέρχατο, *muniti erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἰργμένοι ἦσαν.
Ἔερτο, plusq. perf. pass. pro εἶρτο, ab εἴρω, vel ab εἴργω, dissoluta diphthongo ει in εε, *inclusus erat.* Περὶ στήθεσσιν ἔερτο, *Apoll. Rhod.* 3, 868.
Ἔες, *eras*, 2. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἦς, ab εἰμὶ, *sum.*
Ἑέσθω, *induatur*, 3. sing. a. 2. imperat. med. *Ion.* pro ἕσθω, a verbo ἕννυμι, seu ἔω, *induo.*
Ἕεσο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἷσο.
Ἑεὺς, suus, ab ἑὸς: *item* mitis, bonus, *Hom.*
Ἔζεε, *fervebat*, 3. sing. imperf. ind. act. v. ζέω.
Ἕζετο, *sedebat*, 3. s. ind. med. *Ion.* pro εἵζετο.
Ἔζη, *vivebat*, *Dor.* et *contr.* pro ἔζαε, a ζάω.
Ἐζήλωσα, a. 1. ind. act. verbi ζηλόω.
Ἐζημίωμαι, perf. ind. pass. verbi ζημιόω.
Ἔζην, *vivebam*, 1. sing. imperf. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro ἔζαον, a ζάω.
Ἐζήτει, *quærebat*, pro ἐζήτεε, a ζητέω.
Ἐζήτουν, *quærebant*, 3. pl. imperf. ind. act. ejusd.
Ἕζομαι, f. ἕσομαι, sedeo.
Ἑζόμενος, præs. part. med. verbi ἕζομαι.
Ἐζύγην, 1. s. a. 2. ind. pass. v. ζεύγνυμι, *jungo.*
Ἐζωγρημένος, perf. part. pass. v. ζωγρέω.
Ἔζωον, 3. pl. imp. ind. act. v. *Poet.* ζώω, *vivo.*
Ἔζωσε, *cinxit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ζωννύω, pro ζόω, *cingo.*
Ἔζωσμαι, *cinctus sum*, perf. ind. pass. v. ejusd.
Ἔη, *sit*, 3. sing. præs. conj. *Ion.* pro ᾖ, ab εἰμί.
Ἔηκα, *misi*, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἧκα, ab ἵημι.
Ἔην, *eram*, 1. sing. vel *erat*, 3. sing. imperf. ind. *Ion.* pro ἦν, ab εἰμὶ, *sum.*
Ἑήνδανον, *placebam*, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἥνδανον, ab ἁνδάνω.
Ἐῆος, *boni*, gen. sing. *Ion.* pro ἐέος, ab ἐὺς.
Ἔησθα, *eras*, 2. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Æol.* pro ἦς, a verbo εἰμὶ, *sum.*
Ἔῃσι, *sit*, 3. sing. præs. conjunct. *Ion.* pro ᾖ.
Ἑῇσιν, dat. plur. f. g. *Ion.* pro ἑαῖς, ab ἑὸς, *suus.*
Ἔησον, *siveris*, 2. sing. aor. 1. imperat. act. *Ion.* pro ἔασον, a verbo ἐάω, *sino.*
Ἔητε, *miseritis*, 2. pl. a. 2. conj. act. *Ion.* pro ἧτε, ab ἵημι.
Ἔθακας, *reddidisti*, 2. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἔθηκας, a τίθημι, *pono.*
Ἔθαλον, *vigui*, a. 2. ind. act. verbi θάλλω.
Ἔθανον, *mortuus sum*, a. 2. ind. act. v. θνήσκω.
Ἐθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, adsuetus, amicus. Ab ἔθος.
Ἐθαύμαζε, 3. sing. imperf. ind. act. v. θαυμάζω.
Ἐθαύμασαν, 3. pl. a. 1. ind. act.
Ἔθαψα, *sepelii*, a. 1. ind. act. verbi θάπτω.
Ἐθεασάμην, a. 1. ind. med. v. θεάομαι.
Ἐθεάσασθε, *vidistis*, 2. plur. aor. 1. ejusd.
Ἔθεεν, *currebat*, 3. s. imperf. ind. act. v. θέω.

ΈΘΕΙΡΑ, ας, ἡ, coma, cæsaries; (2) juba equorum.

Ἐθειράζω, f. άσω, comam alo. Ab ἔθειρα.

Ἐθειρὰς, άδος, ἡ, idem quod ἔθειρα.

Ἐθεὶς, *missus*, a. 1. part. pass. verbi ἵημι.

Ἐθελακριβεία, ας, ἡ, nimia inanis diligentia.

Ἐθελαστεῖος, petulans. Ἑταιρίδιον τὸ ἐθελάστειον ἐκεῖνο καὶ μάτην θρυπτόμενον παραγκωνισάμενος, *Heliodor.* 7.

Ἐθέλεσκε, *volebat, Ion.* pro ἔθελε, a θέλω.

Ἐθελέχθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui libenter cum aliquo inimicitias exercet. Ex ἐθέλω et ἐχθρός.

Ἐθελεχθρῶς, *adv.* ἔχω seu sum ἐθελέχθρος.

Ἐθελημὸς, ὁ, ὁ καὶ ἡ, voluntarius. Ὅσσ' ἐθελημὸς αἰτίζεις, *Callimach. in Dian.* 31. Ab ἐθέλω.

Ἐθελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, volens, lubens.

Ἐθελήμως, et ἐθελημῶς, *adverb.* voluntarie, prompte.

Ἐθελῆσθα, *velis*, 2. sing. præs. conjunct. act. *Æol.* pro ἐθέλῃς, ab ἐθέλω.

Ἐθελήσιν, *voluerit*, 3. sing. præs. conjunct. act. *Ion.* pro ἐθέλῃ.

Ἐθελήσω, *volam*, f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ἐθελοδουλέω, voluntariam in servitutem me trado, voluntarius servus sum.

Ἐθελοδουλία, et ἐθελοδουλεία, ας, ἡ, voluntaria servitus. Ab

Ἐθελόδουλος, servus voluntarius.

Ἐθελοθρησκεία, ας, ἡ, superstitio, adfectata pietas, summum studium obsequii erga principem.

Ἐθελοθρησκέω, ῶ, utor ἐθελοθρησκίᾳ.

Ἐθέλοι, 3. sing. præs. opt. act. verbi ἐθέλω.

Ἐθελοκακέω, ῶ, f. ήσω, rem ultro ignaviter gero, tergiversor. Οἱ δὲ πλεῖστοι ἐθελοκάκεόν τε καὶ ἔφευγον, *Herodot.* 1, 128. Hinc

Ἐθελοκάκησις, εως, ἡ, quum milites dedita opera vincere nolunt ob indignationem et malevolentiam erga imperatorem.

Ἐθελοκακία, ας, ἡ, idem. Ab

Ἐθελόκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, male rem data opera gerens.

Ἐθελοκάκως, *adv.* de industria ignaviter.

Ἐθελοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sua sponte se periculis objicit, temerarius.

Ἐθελοκωφέω, ῶ, audire nolo, simulo surdum. Ab

Ἐθελόκωφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui dedita opera surdus est, et audire non vult.

Ἐθελοντηδὸν, *adv.* ultro, sponte. Ab ἐθέλω.

Ἐθελοντὴν, *adv.* idem et ab eod.

Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, voluntarius. Ab eod.

Ἐθελοντὴς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἐθελοντεὶ, et ἐθελοντὶ, *adv.* sponte.

Ἐθελόντιος, ου, ὁ καὶ ἡ, voluntarius, ultroneus.

Ἐθελόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui voluntarie peregrinatur.

Ἐθελοπερισσοθρησκεία, idem quod ἐθελοθρησκεία.

Ἐθελόπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, laboris nimis cupidus.

Ἐθελόπορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sua sponte corpus suum prostituit. Ex ἐθέλω et πόρνος.

Ἐθελοπρόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, voluntarius hospes, qui ultro hospites recipit, cum non sit muneris ejus. Vide πρόξενος.

Ἐθελότρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus voluntas mutabilis est. Ex ἐθέλω et τρέπω, *verto.*

Ἐθελουργέω, alacer sum in labore suscipiendo et peragendo.

Ἐθελουργία, ας, ἡ, alacritas in labore suscipiendo vel conficiendo. Ab

Ἐθελουργὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, qui sponte sua opus subit, promptus et impiger opere faciendo. Ab ἔργον.

Ἐθελούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, voluntarius. Ab ἐθέλω.

Ἐθελουσίως, *adv.* ultro, libenter, sponte.

Ἐθέλχθην, a. 1. ind. pass. verbi θέλγω, *delinio.*

ἘΘΕ'ΛΩ, f. ἐθελήσω, volo.

Ἕθεν, *sui*, gen. sing. *Æol.* pro οὗ. Οὐ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο, de suo socio, *Apoll. Rhod.* 4, 1471. Ἕθεν εἵνεκα, sui causa, *Il.* 3, 128.

Ἔθεντο, 3. pl. aor. 2. ind. med. v. τίθημι, *pono.*

Ἐθεράπευε, *medebatur*, v. θεραπεύω, *medeor.*

Ἔθεσαν, 3. pl. aor. 2. ind. act. v. τίθημι, *pono.*

Ἔθευ, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Dor.* pro ἔθου.

Ἔθηγεν, *acuebat*, 3. s. imp. ind. act. a θήγω.

Ἐθηεύμεθα, *spectamus*, 1. pl. præs. ind. med *Dor.* pro ἐθηώμεθα, a θηέομαι.

Ἐθηήσαντο, *inspexerunt*, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐθεάσαντο, a θεάομαι.

Ἐθηεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐθεᾶτο.

Ἔθηκα, *posui*, a. 1. ind. act. v. τίθημι.

Ἐθήκαο, *posuisti*, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐθήκασο.

Ἔθηλα, *florui*, a. 1. ind. act. verbi θάλλω.

Ἐθήλασας, 2. s. a. 1. ind. act. v. θηλάζω, *sugo.*

Ἐθημοσύνη, ης, ἡ, mos, consuetudo. Ab

Ἐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, consuetus. Ab ἔθος, *mos.*

Ἔθην, aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro εἵθην, ab ἵημι.

Ἔθιζε, 2. sing. præs. imperat. act. ab

Ἐθίζω, f. ίσω, adsuefacio, instituo; ἐθίζομαι, adsuefio, soleo. Πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες, *Luc.* Ἐθισμένος ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, *Xen.* Ab ἔθος. Unde

Ἔθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, consuetus, adsuetus.

Ἔθισμα, ατος, τὸ, adsuefactio:

Ἐθισμὸς, ῦ, ὁ, adsuefactio; (2) consuetudo; (3) institutum. Ab ἐθίζω. Unde

Ἐθιστέον, *adv.* adsuefaciendum est.

Ἐθιστὸς, ἡ, ὸν, cui consuetudini parari, assumi potest.

Ἔθλασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. θλάω, *frango.*

Ἐθναγὸς, ῦ, ὁ, dux gentis. Ex ἔθνος et ἀγός.

Ἐθνάρχης, ου, ὁ, gentis præfectus, nomen principis, regio minus majusve tetrarchæ nomine insignita. Ex ἔθνος et ἄρχων.

Ἐθναρχία, ας, ἡ, præfectura gentis.

Ἔθνη, *gentes*, acc. pl. *contr.* pro ἔθνεα, ab ἔθνος.

Ἐθνηδὸν, *adv.* generatim, secundum totas gentes.

Ἐθνικὸς, ἡ, ὸν, genti alicui peculiaris ac proprius; (2) a fide Christiana alienus, Gentilis. Ab ἔθνος.

Ἐθνικῶς, *adv.* more Gentilium, more non Judaico, non Christiano.

Ἐθνιστὴς, ῦ, ὁ, gentilis, ejusdem gentis.

Ἐθνίτης, ου, ὁ, idem (quod melius). Ab

ἜΘΝΟΣ, εος, τὸ, gens, natio; (2) gens a fide Christiana aliena; (3) societas, ordo atque genus hominum; (4) sexus; (5) multitudo.

Ἐθνοπάτωρ, ορος, ὁ, auctor gentis, *Joseph. Macchab.* 16.

Ἐθνόπληκτος, ον, gentem perdens, delens. Διὰ τοῦ ἐθνοπλήκτου πυρὸς ἐπιτρέχων, *Joseph. Macchab.* 7.

Ἐθοινεῖτο, *devorabat*, 3. sing. imperf. ind. med. verbi θοινέομαι.

Ἐθοίνων, *depascebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐθοίναον, a verbo θοινάω.

ἜΘΟΣ, εος, τὸ, ritus, mos, consuetudo; (2) lex non scripta.

Ἔθου, *ponebas*, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Att.* et *Ion.* pro ἔθεσο, a τίθημι.

Ἐθόωσα, *excitavi*, 1. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐθόασα, a verbo inus. θοάω.

Ἔθραξε, *conturbavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *per Syncop.* pro ἐτάραξε, a verbo ταράσσω.

Ἔθρεξα, *cucurri*, a. 1. ind. act. verbi τρέχω.

Ἐθρέφθην, aor. 1. ind. pass. v. τρέφω.

Ἔθρεψα, *alui*, a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ἐθρήνευν, *lugebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐθρήνουν, a θρηνέω.

Ἐθύθην, aor. 1. ind. pass. v. θύω.

Ἐθυμώθην, a. 1. ind. pass. verbi θυμόω.

Ἐθύνεον, 3. pl. imperf. ind. act. v. θυνέω.

Ἔθυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. θύω.

Ἔθω, p. m. εἴωθα, consuesco, facio aliquid ex consuetudine. Ab ἔθος.

Ἐθῶσι, *mittantur*, 3. pl. a. 1. conj. pass. v. ἵημι.

ΕἸ, *conjunct.* si; (2) an, utrum, num; (3) utinam; (4) quod. Hinc (5) εἰ δὲ, quod si; eja; (6) εἴπερ, siquidem, quoniam, sic; (7) εἴγε, si modo; si quid; (8) εἰ δὲ μὴ, sin minus, alioqui; (9) εἰ ἄρα, si forte; (10) εἰ γὰρ, utinam enim; (11) εἰ δὴ, si quidem, si modo; (12) εἴγεν, si saltem; (13) εἰ δ' ἄγε, agendum; (14) εἰ καὶ, etsi; (15) εἰ μὲν, εἰ δὲ, si, sin; (16) εἰ μὴ, nisi; (17) εἴ τις, si quis, εἴ τευ, si cujus, εἴ τῳ, si cui; (18) εἰ πως, utinam, *Apoll. Rhod.* 4, 1459; (19) εἰ γὰρ, utinam. Tragicis frequentatum, *Eurip. Orest.* 1104. istud εἰ *per Apocopen* ab εἴθε factum, accentum retinet: εἰ simplex idem valet, *Eur. Orest.* 1177. Εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ! utinam et Ægistho simul! *Soph. El.* 1416. Εἰ γὰρ ... ἐξέλοι, utinam auferat, *Eurip. Suppl.* 369—371.

ΕἾΑ, *adv. hortantis*, eja.

Εἷα, idem; (2) ας, ἡ, herba, gramen, *Hes.*

Εἷα, *ivi*, 1. sing. perf. ind. med. verbi εἶμι.

Εἰάζω, hortor, *Eur. op. Hes.*

ΕἸΑΜΕΝΗ', ῆς, ἡ, locus humectus, irriguus; (2) locus herbosus, pratum. (1) ἐν εἱαμενῇ, *Il.* 4, 483.

Εἵατο, *sedebant*, 3. pl. imperf. ind. *Ion.* pro ἧντο, ab ἧμαι.

Εἴαον, *sinebam*, 1. sing. imperf. ind. act. v. ἐάω.

Εἶαρ, ver; (2) sanguis; *Poet.* pro ἔαρ.

Εἰαρινὸς, ἡ, ὸν, vernus.

Εἰαρομάσθος, quæ est sororiantibus papillis, id est, succi plenis; nam εἶαρ vel ἔαρ est sanguis, *Anthol.* 7, 474.

Εἰαρόμαστος, ον, vernantes mammas habens, *Ep.* Ab ἔαρ et μαστός.

Εἰαροπότης, ου, ὁ, sanguinem bibens.

Εἰαροτερπὴς, ἐς, veris amicus.

Εἴας, *sinebas*, 2. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro εἴαες, ab ἐάω.

Εἴασε, *reliquit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Εἴασκε, *sinebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro εἴα, quod *contr.* dicitur pro εἴαε.

Εἵαται, *sedent*, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro ἧνται, ab ἧμαι.

Εἴβεται, *distillat*, 3. sing. præs. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro λείβεται, a λείβω.

Εἴβιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stillatitius; (2) stillans. Ab

Εἴβω, libo; (2) perfundo; (3) εἴβομαι, destillo; (4) lacrymor. Ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο, *Hesiod. Theog.* 910. A λείβω.

Εἶγμα, ατος, τὸ, imago. Ab εἴκω.

Εἰδαίνομαι, adsimilor, similis fio. Ab εἶδος.

Εἰδάλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, speciosus, formosus.

Εἰδάλλομαι, idem quod εἰδαίνομαι, *L. G.*

Εἶδαρ, ατος, τὸ, esca, cibus. Παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ, *Il.* 5, 369. Ab ἔδω.

Εἶδε, *scito*, 2. s. a. 2. imperat. act. verbi εἰδέω.

Εἰδέα, ας, ἡ, idem quod ἰδέα. Ab εἴδω.

Εἰδείην, *viderem*, præs. opt. act. verbi εἴδημι.

Εἶδεν, 3. sing. a. 2. act. cum ν ἐφελκ. Ab εἴδω.

Εἰδέναι, *videre*, præs. inf. act. verbi εἴδημι.

Εἴδεται, 3. s. præs. ind. pass. v. εἴδομαι, *videor.*

Εἰδεχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, adspectu deformis, qui adspectu odioso est. Ex εἶδος et ἔχθος.

Εἰδέω, scio, inus. in præs. et imperf. Usitata εἰδήσω, οἶδα, ᾔδειν, ἐὰν εἰδῶμεν, εἰδῇς, &c. εἰδείην, εἰδέναι, εἰδώς. Ὅσα γὰρ ᾔδεις, ἐξέχεας ἅπαντα, *Aristoph. Thesm.* 561.

Εἰδῆ, simul, una, *Hom.* al. εἰ δὴ, al. pro ἐπειδή.

Εἰδημονικῶς, et

Εἰδημόνως, *adv.* scienter, perite. Ab

Εἰδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus.

Εἰδῇς, 2. sing. a. 2. conj. act. v. εἰδέω, *scio.*

Εἴδησις, εως, ἡ, scientia, peritia. Ab εἰδέω.

Εἰδήσω, *sciam*, f. 1. ind. act. verbi εἰδέω.

Εἰδῆτε, *sciatis*, 2. pl. præs conj. act. v. ejusd.

Εἰδικὸς, ἡ, ὸν, specialis; (2) formalis. Ab εἶδος.

Εἰδικῶς, *adv.* speciatim.

Εἰδογραφία, ἡ, qu. dic. faciei pictura, seu picturatio, *Greg.*

Εἰδόθ', pro εἰδότα, *peritum*, acc. sing. perf. part. act. *per Sync.* pro εἰδηκότα, ab εἰδέω.

Εἴδομαι, εἴσομαι, εἰσάμην, videor, assimilor. Χάριν σοί, ἔφη, μᾶλλον εἴσομαι, majorem, inquit, tibi gratiam habebo, *Xenoph. Cyri Inst.* 1, 3.

Εἴδομεν, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi εἰδέω.

Εἴδομες, 1. pl. a. 2. ind. act. *Dor.* pro εἴδομεν.

Εἶδον, *vidi*, 1. sing. a. 2. ind. act.

Εἰδοποιέω, ῶ, f. ήσω, speciem seu formam efficio alicujus rei, repræsento aliquid. Ab

Εἰδοποιὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, speciem efficiens.

Εἰδοποιΐα, ας, ἡ, speciei efformatio.

Εἶδος, εος, τὸ, species, forma, facies; (2) genus; (3) statura; (4) modus; (5) status rei et conditio. Ab εἴδω, *video.*

Εἴδουσα,

Εἴδωσαν, *noverunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bœot.* pro εἶδον, ab εἰδέω.

Εἰδότε, *scientes*, nom. dual. perfect. part. act. *per Syncop.* pro εἰδηκότε.

Εἰδότες, *scientes*, nom. pl. perf. part.

Εἰδότως, *adv.* scienter. Ab εἴδω.

Εἰδοφορέω, specimen alicujus rei effingo, gestu, motu, &c.

Εἰδυῖα, perf. part. act. f. g. *per Syncop.* pro εἰδηκυῖα, ab εἰδέω, *scio.*

Εἰδύλλιον, ου, τὸ, Idyllium, parvum poema. Dim. Ab εἶδος, (in quo veluti specimine quodam spectari possit aut operis ratio, aut auctoris ingenium.)

Εἰδύλλομαι, videor, judicor, existimor, *Dor. Pempelius Pythagoreus apud Stobæum*, 681.

ΕΙ'ΔΩ, video, *in præs.* et *imperf.* inusitatum. Usitata εἶδον et ἴδον, a. 2. ἴδοιμι, opt. ἰδεῖν, infin. ἰδών, part.

Εἰδῶ, *sciam*, 1. sing. præs. conj. act. *contr.* pro εἰδέω.

Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, delubrum. Ab εἴδωλον.

Εἰδωλικὸς, ἡ, ὸν, Paganus, *oppon.* Christianus.

Εἰδωλικῶς, *adv.* corporea specie.

Εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, quod idolo immolatur.

Εἰδωλολατρεία, ἡ, idololatria, cultus idoli. Ab

Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ, idololatra, cultor idoli. Ex εἴδωλον et λάτρης, *servus.*

Εἰδωλομανία, ας, ἡ, insanus idolorum cultus.

Εἴδωλον, ου, τὸ, simulacrum; (2) species etiam animi; (3) imago deastri, *Ern.*

Εἰδωλόπλαστος, ον, cujus species efficta est animo, somnio. Ex εἶδος et πλάσσω, *fingo.*

Εἰδωλοποιέω, ῶ, f. ήσω, simulacra conficio.

Εἰδωλοποιητικὸς, ἡ, ὸν, ad speciem rei vel corpoream vel intelligibilem effingendam aptus.

Εἰδωλοποιὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Εἰδωλουργικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Εἰδωλοποιΐα, ας, ἡ, imaginis fictio; (2) personæ repræsentatio. Ab εἰδωλοποιέω.

Εἰδωλοφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, simulacri speciem habens. Ex εἴδωλον et φαίνομαι.

Εἰδωλοφανοῦντες, ων, οἱ, idoli speciem referentes. Ex iisd.

Εἰδωλοχαρὴς, idolis gaudens, idololatra, *Synesius.*

Εἰδὼς, *qui novit*, perf. part. act. *per Syncopen* pro εἰδηκὼς, a verbo εἰδέω.

Εἶεν, esto; (2) satis de hoc, hæc hactenus. Ab εἰμί.

Εἶεν, *essent*, 3. pl. præs. opt. *per Sync. Att.* pro εἴησαν, a verbo εἰμὶ, *sum.*

Εἴην, *miserim*, 1. sing. a. 2. opt act. verbi ἵημι.

ΕΙ'ΘΑΡ, *adv.* statim, confestim.

Εἴθε, *adv.* utinam. Ab εἰ.

Εἴθην, *missus sum*, 1. s. a. 1. ind. pass. verbi ἵημι.

Εἰθικὼς, *adsuetus*, perf. part. act. verbi ἐθίζω.

Εἴθισα, *adsuevi*, a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Εἴθισμαι, *adsuetus sum*, perfect. ind pass.

Εἶκα, *similis sum*, perf ind. med. verbi εἴκω.

Εἶκα, *misi*, 1. sing. perf. ind. act. verbi ἵημι.

Εἰκαδάρχης, ου, ὁ, viginti viris præfectus. Ab εἰκὰς et ἄρχων, *princeps.*

Εἰκαδισταὶ, ῶν, οἱ, qu' dic. vicesimarii, quo nomine appellabantur Epicurei, quia vicesimum cujusvis mensis diem in honorem Epicuri festum habebant. Ab εἰκάς.

Εἰκάζω, f. άσω, adsimilo; (2) conjicio. Εἰκάζειν ἀπὸ τοῦ προσώπου τὴν τῆς καρδίας διάθεσιν, a vultu judicare. Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος ἤκασεν, *Eur. Ph.* 425. Ab εἴκω, *similis sum.*

Εἰκάθω, cedo, pareo. Εἰκάθειν τοῖς κρατοῦσι, *Soph. El.* 391. Μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν τινὶ, remittere iram alicui, *Soph. Œd. Col.* 1328. Ab εἴκω, *cedo.*

Εἰκαιοβουλία, ας, ἡ, vana consultatio; (2) stoliditas. Ex εἰκαῖος et βουλὴ, *consilium.*

Εἰκαιόβουλος, ὁ καὶ ἡ, vane deliberans, vana consilia capiens.

Εἰκαιολέσχης, ὁ, garrulus.

Εἰκαιολεσχία, ας, ἡ, garrulitas. Ab εἰκαῖος et λέσχη.

Εἰκαιομυθέω, ῶ, f. ήσω, vana loquor.

Εἰκαιομυθία, ας, ἡ, vaniloquentia. Ab

Εἰκαιόμυθος, ὁ καὶ ἡ, vana loquens, garrulus.

Εἰκαιοῤῥημονέω, ῶ, f. ήσω, vana loquor.

Εἰκαιοῤῥημοσύνη, ης, ἡ, vaniloquentia. Ab

Εἰκαιοῤῥήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, vaniloquus. Ab εἰκαῖος et ῥῆμα, *verbum.*

Εἰκαῖος, αία, αῖον, temerarius, qui temere aliquid facit; (2) qui temere se offert; (3) vulgaris, trivialis; (4) vanus, futilis. Εἰκαία σχολὴ, supina ignavia, *Soph. in Iphig.* Ab εἰκῆ. Hinc

Εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, temeritas.

Εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem et ab eod.

Εἰκαιοψόγος, ὁ καὶ ἡ, temere reprehendens.

Εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus vicenus; (2) viginti; (3) vigesima dies mensis. Ab εἴκοσι.

Εἴκασι, *miserunt*, 3. plur. perf.

Εἰκασία, ας, ἡ, similitudo, repræsentatio imaginis, adsimilatio; (2) conjectura, imaginatio; (3) simulacri effictio. Ab εἰκάζω.

Εἴκασμα, ατος, τὸ, simulacrum.

Εἰκασμὸς, οῦ, ὁ, conjectura, conjectatio.

Εἰκάσσαις, *conjectari poteris*, 2. sing. a. 1. opt. act. *Poet.* pro εἰκάσαις. Ab εἰκάζω.

Εἰκαστὴς, οῦ, ὁ, conjector. Ab eod.

Εἰκαστικὸς, ἡ, ὸν, conjecturalis, dubitativus; (2) adsimilativus. Hinc (3) ἡ εἰκαστικὴ, sc. τέχνη, ars statuaria, et εἰκαστικὰ, sc. ἐπιῤῥήματα, adverbia dubitativa, seu dubitandi.

Εἰκαστικῶς, *adv.* per conjecturam.

Εἴκατι, *viginti*, *Dor.* pro εἴκοσι.

Εἶκε, *cedi*, 2. sing. præs. imperat. act. v. εἴκω.

Εἴκειν, *iveram*, plusq. perf. ind. act. verbi εἶμι, *eo.*

Εἰκελόνειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, somnio similis; (2) vanus, inanis. Ex εἴκελος et ὄνειρος.

Εἴκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, similis. Ab εἴκω.

Εἰκελόφωνος, ον, vocem similem (sc. alteri) habens.

ΕΙ'ΚΗ͂, *adv.* frustra; (2) temere, sine consilio.

Εἰκοβολέω, ῶ, f. ήσω, conjector. Ex εἰκῆ et βάλλω, *jacio*, quasi *temere telum conjicio.*

Εἰκονίζω, f. ίσω, adsimilo, exprimo. Ab εἰκών.

Εἰκονικὸς, ἡ, ὸν, iconicus, omnibus lineis ad exemplar expressus. Epith. simulacri staturam archetypi æquantis.

Εἰκόνιον, ου, τὸ, exigua statua, parva imago. Dim. ab εἰκών.

Εἰκόνισμα, ατος, τὸ, species, simulacrum.

Εἰκονισμὸς, οῦ, ὁ, effictio, effigies, imago; (2) figura rhetorica. Ab εἰκονίζω.

Εἰκονογραφέω, ῶ, f. ήσω, rerum personarumve imaginem oratione describo:

Εἰκονογραφία, ας, ἡ, descriptio per imagines seu figuras. Ex εἰκὼν et γράφω.

Εἰκονολογία, ἡ, idem.

Εἰκονομαχία, ἡ, imaginum oppugnatio. Ab

Εἰκονομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui imagines oppugnat atque e templis deturbat. A μάχη.

Εἰκονόμορφος, ὁ, vultus simulator, *Man.* Ab εἰκὼν et μορφή.

Εἰκονοποιέω, simulacrum facio.

Εἴκοντι, *cedunt*, *Dor.* pro εἴκουσι, ab εἴκω.

Εἰκὸς, ότος, τὸ, par, decens, consentaneum; (2) verisimile, probabile. Ab εἰκών.

Εἰκοσάβοιον, boves viginti valens. A βοῦς.

Εἰκοσάεδρος, ου, ὁ, qui viginti basibus constat. Ex ἕδρα.

Εἰκοσαετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui viginti annorum est. Ex εἴκοσι et ἔτος, *annus.*

Εἰκοσαετία, ας, ἡ, tempus viginti annorum.

Εἰκοσαετὶς, ίδος, ἡ, quæ viginti est annorum.

Εἰκοσάκις, *adv.* vicies. Ab εἴκοσι.

Εἰκοσάκλινος, ον, viginti lectos habens.

Εἰκοσάκωλος, ον, viginti versibus brevioribus constans.

Εἰκοσάκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, viginti remos habens. Ex κώπη, *remus.*

Εἰκοσάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui viginti mensium est, viginti menses durans. Ab

Εἰκοσαπλάσιος, ία, ιον, vigecuplus.

Εἰκοσαπρωτεία, ας, ἡ, viginti primatus. Ab

Εἰκοσάπρωτοι, ων, οἱ, viginti-primi.

Εἰκοσὰς, άδος, ἡ, duæ decades.

Εἰκοστάδιον, τὸ, spatium viginti stadiorum.

Εἰκοσάφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, viginti habens folia. Ex εἴκοσι et φύλλον, *folium.*

Εἰκοσέτης, εος, ὁ, qui viginti annorum est. Fœm. εἰκοσέτις, ἡ.

Εἰκοσήρετμος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens viginti remos. Ex εἴκοσι et ἐρετμὸς, *remus.*

Εἰκοσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, habens viginti remorum ordines. Ex εἴκοσι et ἐρέσσω, *remigo.*

ΕΙ'ΚΟΣΙ, viginti, *adj.* indeclin.

Εἰκοσίβοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, viginti boum pretio æstimabilis. Ex εἴκοσι et βοῦς, *bos.*

Εἰκοσίεδρος, ον, idem quod εἰκοσάεδρος.

Εἰκοσίκλινος, idem quod εἰκοσάκλινος.

Εἰκοσιὲξ, viginti sex.

Εἰκοσίμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, viginti mensuras capiens. Ex μέτρον, *mensura.*

Εἰκοσίμνεος, ου, ὁ καὶ ἡ, viginti minarum. Ex εἴκοσι et μνᾶ, *mina.*

Εἰκοσινήριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo viginti contendunt. Ex εἴκοσι et ἐρίζω, (seu in quo viginti numerantur, ab antiq. ἀρίτω, unde ἀριθμὸς, *Ern.*)

Εἰκοσιοκτὼ, viginti octo.

Εἰκοσιπέντε, viginti quinque.

Εἰκοσίπηχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, qui viginti cubitorum est.

Εἰκοσιτέσσαρες, ων, οἱ καὶ αἱ, viginti quatuor.

Εἰκοσόργυιος, ον, qui est viginti orgyiarum. Ex ὀργυιὰ, *orgyia.*

Εἰκόσορος, ον, qui viginti remis agitur. Ex εἴκοσι et ἐρέσσω, *remigo.*

Εἰκοσταῖος, αία, αῖον, vigesimo quoque loco vel die proveniens. Ab εἰκοστός.

Εἰκοστολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vigesimam partem vectigalis colligit. Ex εἰκοστὸς et λέγω.

Εἰκοστὸς, ἡ, ὸν, vicesimus. Ab εἴκοσι.

Εἰκοστώνης, publicanus vicesimæ. Ab ὠνέομαι.

Εἰκοτολογέω, ῶ, f. ήσω, probabiliter dico; (2) ex conjecturis dico. Ex εἰκὼς et λέγω.

Εἰκότως, *adv.* merito, ut par est, ut consentaneum est. Ab εἰκός.

Εἴκτην, *similes fuerunt*, 3. dual. a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro εἰκέτην, a verbo εἴκω.

Εἰκτικὸς, ἡ, ὸν, facile cedens. Ab εἴκω, *cedo.*

Ἔϊκτο, *adsimilatus erat*, 3. sing. imperf. ind. pass. *per Syncop.* pro εἴκετο.

Εἰκυῖαν, *decoram*, acc. sing. f. g. ab εἰκώς.

ΕΙ'ΚΩ, (aor. 1. εἶξα, aor. 2. εἶκον, perf. med. ἔοικα et οἶκα, plusquam perf. ἐῴκειν, part. præt. οἰκὸς, vel εἰκὼς, *Att.* pro ἐοικὼς,) similis sum; (2) cedo, non repugno; (3) morem gero. (1) τί παθοῦσαι, εἴπερ νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθεῖς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν; undenam eis accidit, si revera nubes sunt, ut similes sint factæ mulieribus? *Aristoph. Nub.* 340. Ὅσσοι δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην, *per Syncop.* pro εἰκέτην, *Il.* 1, 104. Πικροὺς ἔοιγμεν . . . ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι, *per Syncop.* pro ἐοίκαμεν et mutato κ in γ, videmur, *Soph. Aj.* 1239. Εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις, *Aristoph. Av.* 697. Λόγους λέγων . . . οὐδὲν ἐοικότας τῷ πράγματι, *Id. Vesp.* 1320. Ἔοικε, consentaneum est, par est, videtur, probabile est, *Æschin. Socratic.* 1, 13; 2, 27, 28, [illegible]. (2) εἶξαι θατέρῳ τὸν ἕτερον, cessisse unum alteri, *Ælian. Hist. Var.* 2, 28. (3) εἶκε τοῖς ἐπιτάγμασιν, mandatis marem gessit, *Id. Ibid.* 12, 1, 21.

Εἰκὼ, όος, *contr.* εἰκοῦς, ἡ, imago, effigies.

Εἰκὼν, όνος, ἡ, idem; (2) schema rhetoricum.

Εἴκων, *cedens*, præs. particip. act. verbi εἴκω.

Εἰκὼς, υῖα, ὸς, *similis*, *æquus*, *probabilis*, perf. part. med. verbi εἴκω.

Εἰλαδὸν, *adv.* simul, universim, turmatim. Ab ἴλαδόν.

Εἰλαμὶς, ίδος, ἡ, membrana cerebrum ambiens. Ab εἰλέω, *involvo.*

Εἰλαπινάζω, f. άσω, epulor. Ab εἰλαπίνη.

Εἰλαπιναστὴς, οῦ, ὁ, conviva. Ab εἰλαπινάζω.

ΕΙ'ΛΑΠΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum. Vide *Ern.*

Εἰλαπινουργὸς, ὁ, repotiorum autor, *Man.*

Εἶλαρ, αρος, τὸ, propugnaculum. Ab εἰλέω.

Εἰλάρχης, ου, ὁ, præfectus agminis equitum, ordinum præfectus. Ab εἴλη et ἄρχων.

Εἰλάω, idem quod εἰλέω. Εἰλῶνται ὀφθαλμοὶ, *Aret.*

Εἶλε, *cepit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi αἱρέω.

Εἴλιγμα

Εἴλεγμαι, *dictus sum*, 1. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro λέλεγμαι, a verbo λέγω.

ΕΙ'ΛΕΙΘΥΙΑ, ας, ἡ, Lucina, dea parturientium. Hinc

Εἰλειθύιον, ου, τὸ, templum Lucinæ.

Εἰλεῖται, *cogitur*, 3. s. præs. ind. pass. ab εἰλέω.

Εἰλεὸς, οῦ, ὁ, volvulus, morbus intestinorum; (2) mensa coquinaria; (3) latebra ferarum. Ab εἰλέω, *volvo*.

Εἴλετο, *elegit*, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi αἱρέω.

Εἵλευ, *cepisti*, 2. sing. aor. 2. ind. med. *Dor.* pro εἵλου.

Εἰλεῦντο, *versabantur*, 3. pl. imperf. ind. pass. *Dor.* pro εἰλοῦντο, ex εἰλέοντο, ab

ΕΙ'ΛΕ'Ω, seu εἱλέω, ῶ, f. ήσω, conglobo, cogo, coarcto, concludo. Ἥνπερ ἄελλαι χειμέριαι εἰλέωσιν, *Il.* 2, 294. Εἰλέω, plerumque cum aspero, aliquoties tamen cum tenui; volvo, involvo, circumvolvo, circumago, verto, insinuo, implico, verso.

Εἰλέω, insolo, *Eust.* unde εἵλησις. Ab εἵλη.

Εἰλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ileo sive volvulo laborans. Hinc τὰ εἰλεώδη, ilei cruciatus sive torsiones. Ab εἰλεός.

Εἴλη, ης, ἡ, globus, agmen, grex; (2) foramen. Ab εἰλέω.

Εἵλη, ης, ἡ, splendor solis; (2) calor solaris. Ab ἕλη.

Εἰληδὸν, *adv.* turmatim. Ab εἰλέω, *verso.*

Εἰληθερέω, ῶ, f. ήσω, ad solem calesco, insolo, apricor. Ab

Εἰληθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, a sole calefactus. Ab εἵλη, *splendor*, et θέρω, *calefacio.*

Εἰλήϊον, in sole calefactum, *Hes.* Ab εἵλη.

Εἰλήλουθε, *venit*, 3. sing. perf. ind. med. *Poet.* pro ἐλήλυθε, ab ἔρχομαι.

Εἰληλούθει, *venerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Poet.* pro ἐληλύθει.

Εἰλήλουθμες, *venimus*, 1. pl. perf. ind. med. *per Syncop.* et *Dor.* pro εἰληλούθαμεν, quod *Poet.* dicitur pro ἐληλύθαμεν.

Εἴλημα, ατος, τὸ, involucrum, integumentum. Ab εἰλέω, *involvo.*

Εἴλημμαι, *adsumptus sum*, perf. ind. pass. *Att.* pro λέλημμαι, a λαμβάνω.

Εἴληπται, *adsumptus est*, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro λέληπται.

Εἵλησις, εως, ἡ, apricatio, æstus. Οἱ μέν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ δι' εἱλήσεις ἀλλόκοτοι εἰσὶ, alii varietate ventorum et æstus intensitate difficiles sunt, *Plato Legum* 5° (*sub finem*) 747. vulgo διειλήσεις *male.* Ab εἵλη.

Εἴλησις, εως, ἡ, convolutio, circumvolutio:

Εἰλητικὸς, ἡ, ὸν, qui se volvit et trahit inter incedendum, ut serpens, eruca. Ab εἰλέω.

Εἰλητὸς, ἡ, ὸν, convolutus; (2) convolubilis; (3) εἴλητη, *ap. Sch. Arist.* farcimen.

Εἴληφα, *sumpsi*, 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro λέληφα, a λαμβάνω.

Εἴληχε, *sortitus est*, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro λέληχε, a λαγχάνω.

Εἰλιγγιάω, ῶ, f. ήσω, laboro vertigine. Ab

Εἴλιγγος, ου, ὁ, vortex, gyrus; (2) tormen intestinorum; (3) vertigo. Ab εἱλίττω.

Εἴλιγμα, τὸ, involutio. Ab eod.

Εἴλιγμαι, perf. ind. pass. verbi εἱλίττω, *circumvolvo.*

Εἰλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuosus, intortus, flexuosus. Ab εἴλιγμα.

Εἰλιγμὸς, οῦ, ὁ, vortex, gyrus. Ab εἱλίσσω.

Εἰλικοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, flexuosus, anfractuosus. Ex εἴλιξ et εἶδος, *forma.*

Εἰλικόεις, εσσα, όεν, tortuosus, voluminibus tortus. Κτίλοι εἰλικόεντες, arietes tortuosis cornibus, *Opp. Cyneg.* 1. 387. Ab εἱλίσσω.

Εἰλικρίνεια, ας, ἡ, sinceritas:

Εἰλικρινέω, ῶ, f. ήσω, sincerum reddo. Ab

Εἰλικρινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, distinctus; (2) sincerus; (3) manifestus. Ex εἵλη, *splendor solis*, et κρίνομαι, *secerno.*

Εἰλικρινῶς, sincere, pure. Διὰ τὸ εἰλικρινῶς εἶναι Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων, *Plato Menex.*

Εἱλικτὸς, ἡ, ὸν, convolutus. Ab εἱλίττω.

Εἰλινδέομαι, οῦμαι, versor, volutor. Ab eod.

Εἴλιξ, κος, ἡ, volumen, involucrum; (2) gyrus; et hinc (3) via per ambages; (4) species hederæ; (5) *adj.* implicatus.

Εἰλιπόδης, ου, ὁ, idem quod εἰλίπους, *Hes.*

Εἰλίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, curvos pedes habens, vel inter ambulandum ad curvæ lineæ modum jactans.

Εἰλισκότωσις, εως, ἡ, vertigo; (2) vertigo conjuncta cum offusione oculorum. Ex εἱλίσσω et σκοτόω, *obtenebro.*

Εἱλίσσω, f. ίξω, circumvolvo. Θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα, *Eur. Ph.* 3. Βιβλίον εἱλισσόμενον, *Apoc.* 6, 14. Ab εἰλέω.

Εἰλιτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui volutatim in altum extenditur, ad helicis vel lineæ spiralis modum. Ex εἰλέω et τείνω.

Εἰλίχατο, *circumvoluti erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἰλιγμένοι ἦσαν, ab εἱλίσσω.

Εἷλκεν, *trahebat.* 3. sing. imperf. ind. act. ab ἕλκω, *traho.*

Εἵλκυσα, *traxi*, a. 1. ind. act. verbi ἑλκύω.

Εἴλλω, vel εἵλλω, in angustiam cogo. Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων εἰλομένων, *Il.* 8, 214. Ab εἰλέω.

Εἰλόμενος, *arctatus*, præs. part. act. v. εἴλω.

Εἱλόμην, *elegi*, a. 2. ind. med. verbi αἱρέω.

Εἷλον, *accepi*, a. 2. ind. act. verbi ejusd.

Εἰλόπεδον, ου, τὸ, campus apricus, locus calori solis expositus. Ex εἵλη et πέδον.

Εἱλοῦ, 2. sing. a. 2. imperat. med. verbi αἱρέω.

Εἰλοῦμαι, circumplicatus sum et involutus, ut terra circa axem mundi; (2) versor. Τῶν δ' ἐν ποσὶ μᾶλλον εἰλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, at earum quæ ante pedes hominibus versantur magis, *Herodot.* 2, 76.

Εἴλοχε, *dixit*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro λέλοχε, a λέγω.

Εἰλύαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἰλυμένοι εἰσὶ, ab εἰλύω, seu εἴλυμι.

Εἰλυθμὸς, οῦ, ὁ, latibulum. Ab εἰλύω. Unde

Εἴλυμα, ατος, τὸ, involucrum, integumentum; (2) vestis, indumentum.

Εἰλυὸς, οῦ, ὁ, latibulum, lustrum.

Εἰλὺς, έος, ἡ, limus, cœnum. Ab ἰλύς.

Εἴλυσις, εως, ἡ, volutio, volutatio. Ab eod.

Εἰλυσπάομαι, ῶμαι, volvendo trahor. Hinc

Εἰλύσπωμα, ατος, τὸ, motus quo quid volvendo trahitur.

Εἰλύσσω, integro, involvo. Ab εἰλύω.

Εἰλύφαζε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi

Εἰλυφάζω, verso, torqueo. Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, *Il.* 20, 492. Ab εἰλύω.

Εἰλυφάω, ῶ, idem et ab eod. Ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες, *Hesiod. Theog.* 692.

Εἰλυφόωντες, *Poet.* pro εἰλυφῶντες.

Εἰλυφόωσα, part. præs. act. f. g. *Poet.* pro εἰλυφῶσα, et hoc *contr.* pro εἰλυφάουσα.

Εἰλύω, vel εἴλυμι, f. ύσω, verso, volvo; et (2) repto, de homine qui incedere nequit; (3) involvo, occulto. Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους, *Il.* 16, 640. Ab εἰλέω. Unde

Εἴλω, sive εἵλω, volvo. Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἷλε τὴν γνώμην ἀεὶ, *Aristoph. Nub.* 759.

ΕΙ'ΛΩΣ, ωτος, ὁ, et Εἱλώτης, ου, ὁ, Helos, Helota, servus Spartanus. Hinc

Εἱλωτεία, ας, ἡ, servitus; (2) turba servorum, mancipia.

Εἱλωτεύω, f. εύσω, servio. Εἱλωτεύειν τῇ πόλει, *Isocr.*

Εἱλωτικὸς, ἡ, ὸν, heloticus:

Εἱλωτὶς, ίδος, ἡ, serva, ancilla.

Εἷμα, ατος, τὸ, vestis. Ab ἕω, *induo.*

Εἷμαι, perfect. ind. pass. verbi ἕω.

Εἵμαρμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro μέμαρμαι, a μείρω. Unde

Εἱμαρμένη, ης, ἡ, fatum.

Εἱμάρσην, ενος, ὁ, virili stola indutus, *Dosiad. Ara 2da.* Ex εἷμα et ἄρσην.

Εἰμὲν, *sumus*, Poet. pro ἐσμὲν, ab εἰμί.

Εἴμεναι, *esse*, præs. inf. act. *Dor.* pro εἶναι.

Εἱμένος, η, ον, coopertus, indutus, *Hom. Soph.*

Εἰμὲς, *sumus*, Dor. pro ἐσμέν.

Εἰμὶ, f. ἔσομαι, sum. Εἰμὶ ἀπὸ θυμοῦ τίνι, alicui sum invisus, *Apoll. Rhod.* 2, 253. Ab ἕω.

Εἶμι, eo, vado; (2) venio. Ab ἴω.

Εἰν, *in*, Poet. pro ἐν.

Εἰναέτες, vel εἰναετὶς, *adv.* per novem annos. Ex ἐννέα et ἔτος, *annus.* Hinc

Εἰναετίζομαι, novem annos natus sum.

Εἰνακισχίλιοι, novem mille.

Εἰναλόφοιτος, ὁ καὶ ἡ, marivagus, *Ep.*

Εἰνάπηχυς, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐννεάπηχυς.

Εἴνας, pro ἐννὰς, nonarius numerus; nona mensis dies, *Hesiod.*

ΕΙ'ΝΑ'ΤΕΙΡ, vel εἰνατὴρ, ρος, ἡ, fratria, *i. e.* uxor fratris.

Εἰνάτιος, α, ον, epith. Lucinæ. Ab εἴνατος, mons Cretæ, *Call.*

Εἴνατος, pro ἔνατος, nonus.

Εἰναφώσσων, ὁ καὶ ἡ, unum, vel novem vela habens. Ab ἕν, vel ἐννέα, et φώσσων.

Εἵνεκα, *propter*, Poet. pro ἕνεκα.

Εἰνετὴς, ὲς, novennis.

Εἰνὶ, *in*, Poet. et Att. pro ἐν.

Εἰνίκαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἠνέγκαντο, vel ἐνέγκαντο, a verbo φέρω.

Εἰνόδιος, in via positus. Pro ἐνόδιος.

Εἰνοσίφυλλος, in quo folia agitantur, *i. e.* frondosus. Ab ἐνέθω, *agito*, et φύλλον.

Εἰνύω, vel εἴνω, induo. Ab ἕω.

Εἶνται, *sederunt*, 3. pl. perf. ind. pass. verbi inusit. ἕω.

Εἶξα, *similis sum*, a. 1. indic. act. verbi εἴκω, quod vide.

Εἷο, *sui*, gen. sing. *Poet.* pro οὗ.

Εἰοικυῖα, perf. part. med. fem. gen. *Poet.* pro ἐοικυῖα, ab εἴκω.

Εἶπα, *dixi*, a. 1. indic. act. verbi ἔπω, *dico.*

Εἰπὲ, *dic*, 2. sing. a. 2. imperat. act. *Att.* pro εἶπε.

Εἰπέμεν, a. 2. inf. act. *Ion* pro εἰπεῖν.

Εἴπερ, siquidem, si. Ex εἰ et περ.

Εἴπεσκε, *dixit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.*

Εἴπῃ, *dixerit*, 3. sing. a. 2. conj. act.

Εἴπῃς, *dixeris*, 2. sing. a. ejusd.

Εἴπῃσθα, *dixeris*, 2. sing. a. ejusd. et pro eod. *per Paragogen* τοῦ θα.

Εἰπόμην, imperf. ind. med. verbi ἕπομαι.

Εἶπον, *dixi*, a. 2. ind. act. verbi ἔπω, *dico.*

Εἴπω, *dixero*, a. 2. conjunct. act.

Εἴπως, si forte, si qua ratione.

Εἰράνας, *pacis*, gen. sing. *Dor.* pro εἰρήνης.

Εἰραφιώτης, ου, epith. Bacchi quod insutus fuerit femori Jovis. Παρὰ τὸ ἐρράφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Δίος, *Hesych.* Δίον γένος, Εἰραφιῶτα, *Hymn. in Honorem Bacchi* (nuper reperto). *Diod. Sic.* 3, 65. Ὃς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην μηρῷ ἐγκατέραψος, *Orphei Hymn.* 47. Ὅθεν καὶ θεοῖς ἀπωνυμιαὶ, Διονύσῳ μὲν εἰραφιώτης... *Porphyr. de Abstinentia ab Esu Animalium*, 3, 17. Nam vult Porphyrius cognomina deorum indita esse illis ex animalibus εἰραφιώτης, ut ait *Etym. M.* 302, 57: παρὰ τὸ ἔριφος· φασὶ γὰρ αὐτὸν ὑπὸ ἐρίφων ἀνατρεφῆναι· vel ut dicit *Id. Etym. M.* παρὰ τὸ ἐρράφθαι τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, ἐρραφιώτης, εἰραφιώτης, προσελθόντος τοῦ ι, καὶ ἀποβληθέντος τοῦ ρ.

Εἰργάθω, prohibeo, distraho. Ab εἴργω.

Εἰργασάμην, a. 1. ind. med. verbi ἐργάζομαι.

Εἰργάσθην, *confeci*, a. 1. indic. pass.

Εἶργμαι, perf. ind. pass. ab ἔργω. Unde

Εἰργμὸς, οῦ, ὁ, inclusio; (2) conjectio in carcerem; (3) adulteri deprehensi detentio.

Εἰργμοφύλαξ, ακος, ὁ, carceris custos.

Εἴργνυμι, f. ξω, coerceo, carcere contineo.

Εἶργον, præs. part. act. n. g. verbi

ΕΙ'ΡΓΩ, f. ξω, arceo, prohibeo, excludo. Ἦ φόβος τίς εἴργει νιν; *Soph. Phil.* 570. Εἴργεσθαι γελώτων, *Plat.*

ΕΙ'ΡΓΩ, f. ξω, includo; (2) conjicio in carcerem. Ἐάν τις ἀδίκως εἵρξῃ μοιχὸν, *Dem.*

Εἰρέα, ας, ἡ, concio, cœtus audientium. Ab εἴρω, *dico*, vel *necto.*

Εἴρεαι, *interrogas*, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro εἴρῃ, a verbo εἴρομαι pro ἔρομαι.

Εἰρέαται, *dicti sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἔρηνται, a ῥέω.

Εἰρέ-

Εἰρέσθαι, *interrogare*, præs. inf. med. *Ion.* et *Poet.* pro εἴρεσθαι, a verbo εἴρομαι.
Εἴρεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro εἴρεσο.
Εἴρερος, ου, ὁ, captivitas, servitus. Εἴρερον εἰσανάγουσι, servitutem inducunt, *Odyss.* 8, 529. Ab εἴρω.
Εἴρεσθαι, præs. inf. med. verbi εἴρομαι.
Εἰρεσία, ας, ἡ, remigatio, remigium. Ab ἐρέσσω.
Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, ramus oleæ lana velatus, insigne supplicum. Ab εἶρος, *lana.*
Εἰρεῦσαι, *ap. Hes. Theog.* 38, *Ion.* pro ἐρέουσαι, *dicentes*, verbi ἐρέω.
Εἴρηκε, *dixit*, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ἐῤῥήκει, a ῥέω, *dico.* Unde
Εἰρημένος, perf. part. pass. *Att.* pro ἐῤῥημένος.
Εἴρην, ενος, ὁ, Lacedæmoniis puer, qui jam fari potest. Ab eod.
Εἰρηναγωγέω, ῶ, f. ήσω, pacifice deduco.
Εἰρηναῖος, αία, αῖον, pacificus. Ab εἰρήνη.
Εἰρηναίως, *adv.* pacate, amice.
Εἰρηνάρχης, ου, ὁ, irenarcha, magistratus qui securitatem et quietem tuetur. *Gl. V.* pacator. Unde
Εἰρηναρχικὸς, ἡ, ὸν, ad securitatem, quietem præstandam constitutus, factus, &c.
Εἰρηνεῖον, ου, τὸ, templum pacis.
Εἰρηνέω, in pace vivo, pacem ago.
Εἰρηνεύοντες, nom. pl. præs. part. act. verbi
Εἰρηνεύω, f. εύσω, et εἰρηνεύομαι, idem. Εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς, 1 *Thess.* 5, 13. μετὰ πάντων, *Rom.* 12, 18. Ab
ΕΙ'ΡΗΝΗ, ης, ἡ, pax, quies. Hinc
Εἰρηνικὸς, ἡ, ὸν, pacificus, pacatus; (2) pacis studiosus; (3) ad pacem pertinens.
Εἰρηνικῶς, *adv.* pacifice. A præc.
Εἰρηνοδίκης, ου, ὁ, fecialis. Εἰρηνοδίκαι, οἱ, feciales, quia interpretes et arbitri sunt pacis et belli. Ἤρετο εἴ τις εἰρηνοδίκης αὐτοῖς πάρειη, *Appian. de Rebus Samniticis.*
Εἰρηνοποιέω, ῶ, f. ήσω, pacem constituo, pacifico, paco. Εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος, *Col.* 1, 20. Ab
Εἰρηνοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, pacificus, qui est ingenio pacis amante; (2) pacificator, pacis conciliator. Ex εἰρήνη et ποιέω, *facio.*
Εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, pacis custos; (2) pacificator.
Εἰρίνεος, ου, ὁ καὶ ἡ, laneus. Ab εἶρος.
Εἴριον, ου, τὸ, et εἰρίον, lana. Ab eod.
Εἶρις, ιδος, ἡ, Iris, genus aromatis, *ap. Athen.*
Εἱρκτὴ, ῆς, ἡ, carcer. Ab εἴργω.
Εἰρκτέον, prohibendum, *Soph.*
Εἱρκτοφύλαξ, ὁ, custos carceris.
Εἱρμὸς, οῦ, ὁ, nexus, series. Ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἱρμοῦ, *Longin.* 22. Ab εἴρω, *necto.*
Εἰροκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanas carpens vel tractans: lanificus, *Il.* 3, 387. Ex εἶρος et κομέω, *curo.*
Εἴρομαι, interrogo. Ab ἔρω, *dico*, qu. auctor sum, ut id quod volo mihi vocatur, *Ern.*
Εἰροπόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, laniger.
Εἰροπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lanificium exercet, qui in lanis laborat. Ex εἶρος et πονέω.
Εἴρπομες, *ibamus*, 1. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro εἵρπομεν, a verbo ἕρπω, *repo.*
ΕΙ'ΡΟΣ, εος, τὸ, lana.
Εἰροχαρὴς, ὲς, qu. dic. lætans lana; lanificus, lanatus.
Εἰρύαται, *custoditi sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἴρυνται, a verbo εἰρύω, pro ἐρύω.
Εἴρυκαν, *sustulerunt*, 3. pl. perf. ind. act.
Εἰρύμεναι, *trahere*, præs. inf. act. *Dor.* pro εἰρύειν.
Εἴρυντο, 3. pl. imperf. ind. med. verbi
Εἰρύομαι, servo, conservo. Ab ἐρύομαι.
Εἰρύσασθαι, *custodire*, a. 1. inf. med. *Poet.* pro ἐρύσασθαι, ab ἐρύω.
Εἴρυτο, 3. s. plusq. perf. ind. pass. verbi ejusd.
Εἴρχαται, 3. sing. perf. ind. pass. v. εἴργνυμι.
Εἷρψε, 3. s. a. 1. ind. act. verbi ἕρπω, *serpo.*
ΕΙ'ΡΩ, unde εἶρας, necto.
Εἴρω, dico. In præsenti et imperfecto inusitatum, fut. ἐρῶ, et *per* διάλυσιν, ἐρέω, usitatum et perf. εἴρηκα. Hinc

ΕΙ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, dissimulator in oratione, dissimulate loquens; (2) cavillator. Hinc
Εἰρωνεία, ας, ἡ, dissimulatio in oratione; (2) derisio; (3) tropus rhetoricus.
Εἰρωνεύομαι, f. εύσομαι, utor dissimulatione in oratione; (2) derideo. Ἤκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται; *Aristoph. Av.* 1216.
Εἰρωνευτὴς, οῦ, ὁ, idem quod εἴρων.
Εἰρωνευτικὸς, ἡ, ὸν, dissimulatione utens.
Εἰρωνικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab εἴρων.
Εἰρωνικῶς, *adv.* ficte, dissimulate, ironice.
Εἰρωτᾷ, *interrogat*, 3. s. præs. ind. act. pro εἰρωτάει, ab εἰρωτάω, *Ion.* et *Poet.* pro ἐρωτάω.
Εἰρωτᾷν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐρωτάειν.
ΕΙ'Σ, *præpos.* regens *accus.* in; (2) ad; (3) erga; (4) contra; (5) super; (6) post; (7) propter; (8) apud; (9) per; (10) inter; (11) circiter; (12) quoad; (13) ritu, modo; (14) *in compositione* notat in, ad, intra; (15) *inservit periphrasi*, et cum nomine redditur quandoque adverbialiter, v. gr. εἰς τάχος, celeriter, εἰς ἀκριβέστατον, accuratissime, εἰς ὑπερβολὴν, summe. Ἐς ὃ, quapropter. Ἐς ὃ ἔλαβε τὴν δίκην, quapropter pœnas dedit, *Herodot.* 1, 115. Ἐς ὃ μετῆκε αὐτόν, quare eum missum fecit, *sive* neglexit, *Id.* 2, 116. Ἐς ὃ, donec, dum. Αὐτὰ . . . φυλάξω, ἐς ὃ ἂν αὐτὸς ἐλθὼν ἐκεῖνος ἀπαγαγέσθαι ἐθέλῃ, *Id.* 2, 115.
ΕΙ'Σ, μία, ἓν, unus; (2) pro εἷς, quidam; (3) alter. Hinc (4) εἷς, καθ' εἷς, singuli; (5) ἓν παρ' ἓν, vicissim; (6) ὑφ' ἓν, conjuncte, in unum.
Εἷς, *eras*, 2. sing. imperf. ind. *contr.* ex Ionico εἶς pro ἦς, a verbo εἰμὶ, *sum.*
Εἷς, es, 2. sing. præs. ind. act. verbi εἶμι.
Εἷς, *qui misit*, aor. 2. part. verbi ἵημι.
Εἶσα, *scivi*, aor. 1. ind. act. verbi εἴδω.
Εἷσα, a. 1. ind. act. verbi ἕννυμι, seu ἕω, *mitto*
Εἰσαγάγῃ, *introduxerit*, 3. sing. a. 2. conjunct. act. *Att.* pro εἰσάγῃ, ab εἰσάγω.
Εἰσαγγελεὺς, έως, ὁ, qui nuntiat adventum alicujus; (2) accusator, delator criminis innominati; (3) Κάρης ὁ εἰσαγγελεὺς, *Plut.* internuntius, *Justin.* 1, 9.
Εἰσαγγελία, ας, ἡ, accusatio, delatio criminis innominati, stellionatus.
Εἰσαγγελικὸς, vel εἰσαγγελτικὸς, pertinens ad εἰσαγγελίαν, ut lex modum εἰσαγγελιῶν præscribens.
Εἰσαγγέλλω, f. ελῶ, p. ἤλκα, accuso, defero; (2) renuntio, refero. Τὸ πρᾶγμα τοτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται, *Aristoph. Thesm.* 604.
Εἴσαγε, 2. sing præs imperat. act. v. εἰσάγω.
Εἰσαγείρω, colligo, congrego.
Εἰσάγω, f. ξω, introduco; (2) est verbum forense, quod de judice et actore dicitur; (3) referre in numerum, ordinem, collegium. Hinc Ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ, opportunum fuerit, *Soph. El.* 39. Οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνῶτος εἰσάξει δίκην, *Aristoph. Nub.* 710. Hinc
Εἰσαγωγὴ, ῆς, ἡ, introductio:
Εἰσαγωγικὸς, ἡ, ὸν, introductorius:
Εἰσαγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, importans, qui aliunde importat; (2) actio quam intendere licet per legem, quæ jure dari petenti potest.
Εἰσαεὶ, *adv.* semper. Hinc ὁ εἰσαεὶ, sempiternus.
Εἴσαθ' pro εἴσατο, *statua honoravit*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἕω.
Εἰσαθρέω, ῶ, f. ήσω, conspicio, inspicio.
Εἰσαίρω, infero, appono.
Εἰσαΐσσω, f. ξω, irruo aliquo, irrumpo.
Εἰσαΐω, audio, inaudio. Ex εἰς et αἴω.
Εἰσακοντίζω, f. ίσω, jaculor in aliquem locum; (2) jaculis incesso.
Εἰσακούω, exaudio. Τοῦτο λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγὼ, *Soph. Trach.* 355.
Εἰσακτέον, deferendum, *Aristoph.*
Εἰσάλλομαι, insilio.
Εἰσαμείβω, ingredior.
Εἰσάμενοι, *collocantes*, nom. pl. a. 1. part. med. *Ion.* pro ἑσάμενοι, a verbo ἕω.

Εἰσάμην, *scivi*, a. 1. ind. med. verbi εἴδω.
Εἶσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἕω, *colloco.*
Εἰσαναβαίνω, f. βήσομαι, p. βέβηκα, conscendo. Ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, *Il.* 2, 514.
Εἰσαναγκάζω, cogo, compello, adigo.
Εἰσανάγω, f. ξω, introduco. Εἴρερον εἰσανάγουσι, *Odyss.* 8, 529.
Εἰσαναλίσκω, f. ώσω, impendo, sumptum facio in aliquid.
Εἰσανδρόω, maribus compleo.
Εἰσάνειμι, ingredior.
Εἰσανείδω, sursum adspicio. Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, *Il.* 24, 307.
Εἰσανέχω, insurgo, exsurgo.
Εἰσανιὼν, aor. 2. part. act. verbi εἰσάνειμι, *adscendo.*
Εἰσαντλέω, infundo, ingero.
Εἰσάπαν, *adv.* omnino, prorsus.
Εἰσάπαξ, *adv.* semel. Ex εἰς et ἅπαξ.
Εἰσαποβαίνω, evado.
Εἰσαποκλείω, includo, exitu intercludo.
Εἰσαράσσω, irruere, impetum facere jubeo.
Εἰσαρπάζω, abreptum occulto.
Εἴσατο, *ivit*, 3. sing. a. 1. med. verbi εἶμι, *eo, vado.* Εἴσατο λίμνην εἰσβαίνειν, *Apoll. Rhod.* 4, 1589.
Εἴσατο, 3. sing. a. 1. med. verbi εἴδω.
Εἰσάττω, insilio, subsilio.
Εἰσαῦθις, *adv.* in postremum, posthac.
Εἰσαύριον, *adv.* cras, in posterum diem.
Εἰσαφίημι, f. ήσω, jacio intro; (2) introduco.
Εἰσαφικάνω, accedo; (2) redeo. Μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν, *Odyss.* 22.
Εἰσαφίκηαι, 2. sing. a. 2. conj. med. *Ion.* pro εἰσαφίκῃ, ab
Εἰσαφικνέομαι, οῦμαι, f. ίξομαι, idem. Πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι, *Il.* 22, 17.
Εἰσβαίνω, f. βήσομαι, p. βέβηκα, ingredior. Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον, *Odyss.* 9, 103.
Εἰσβάλλω, injicio; (2) invado, ingredior.
Εἰσβάλλειν εἰς θάλασσαν, *Herodot.*
Εἴσβασις, εως, ἡ, adscensus; (2) ingressus.
Εἰσβατὸς, ἡ, ὸν, quem ingredi possumus.
Εἰσβιάζομαι, fut. άσομαι, vi ingredior; (2) vim infero. Εἰσβιάζονται εἰς τοὺς οἴκους, *Plut.*
Εἰσβιβάζω, f. άσω, ingero, intrudo, impono, v. gr. navi. Εἰσεβίβαζον τοὺς δούλους ναύτας, *Isocr.*
Εἰσβλέπω, aspicio, *Theoc.*
Εἰσβοηθέω, ῶ, f. ήσω, ingredior ad ferendum auxilium.
Εἰσβολὴ, ῆς, ἡ, ingressus, incursus; (2) expeditio militaris; (3) impetus primus febris, paroxysmus; (4) initium, principium rei. (4) εἰσβολὰς ὁρῶ λόγων, exordia sermonum, *Eurip. Suppl.* 92. Ὁρῶ συναγμῶν εἰσβολὰς, luctuum exordia, *Id. Ion.* 676. Ex εἰς et βάλλω.
Εἰσγράφω, ascribo, *Soph.*
Εἰσδανείζω, fœnori colloco pecuniam.
Εἰσδέρκομαι, inspicio.
Εἰσδέχομαι, f. δέξομαι, admitto intro, recipio. Κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, 2 *Cor.* 6, 17.
Εἰσδοχὴ, ῆς, ἡ, acceptio. Ab εἰσδέχομαι.
Εἰσδραμοῦσα, a. 2. part. act. f. g. ab εἰστρέχω.
Εἰσδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, ingressio; (2) impetus, irruptio. Ab εἰστρέχω.
Εἴσδυμι, subeo, ingredior, *Ar.*
Εἰσδύνω, f. ύσω, subeo, ingredior, penetro.
Εἴσδυσις, εως, ἡ, introitus, ingressus; (2) os speluncæ. Ab εἰσδύω.
Εἰσδύω, f. ύσω, et εἰσδύομαι, idem quod εἰσδύνω.
Εἷσε, *collocavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἕω.
Εἴσεαι, *scies*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro εἴσῃ, ab εἴδω.
Εἰσεάω, intromitto, introire sino.
Εἰσεγγίζω, f. ίσω, accedo.
Εἰσέδραμον, a. 2. ind. act. verbi εἰστρέχω.
Εἰσέδυ, *ingressus est*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi εἴσδυμι, *ingredior.*
Εἰσείδω, et ἐσείδω, video.
Εἰσειλέω, ῶ, f. ήσω, concludo, cogo in angustiam, compello.
Εἴσειμι, intro, ingredior. Ex εἰς et εἶμι, *eo.* Τὰ εἰσιόντα, cibus et potus, *Xen. Cyrop.* 78.

Εἰσεῖσι, *immittunt*, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro εἰσιεῖσι, a verbo εἰσίημι.

Εἰσελαύνω, f. λάσω, invehor, ingredior, irrupo. Εἰσήλασε μέσον τῶν πολεμίων, *Plut.*

Εἰσέλευσις, εως, ἡ, ingressus. Ab εἰσέρχομαι.

Εἰσελεύσομαι, *ingrediar*, f. 1. ind. med.

Εἴσελθε, *ingredere*, 2. sing. a. 2. imperat. act.

Εἰσέλθητε, *possitis ingredi*, 2. pl. a. 2. conj.

Εἰσελκύω, rapio, traho aliquo, v. gr. in judicium.

Εἰσεμπορεύομαι, f. εύσομαι, importandarum mercium causa me confero aliquo.

Εἷσεν, *sedere jussit*, 3. s. a. 1. ind. act. ab ἕω.

Εἰσενέγκῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. v. εἰσφέρω.

Εἰσενηνόχει, 3. sing. plusq. perf. ind. med.

Εἰσένθωμες, *ingrediamur*, 1. pl. a. 2. conjunct. act. *Dor.* pro εἰσέλθωμεν, ab εἰσέρχομαι.

Εἰσενταφιάζω, funero, sepelio in, *Ep.*

Εἰσέπειτα, *adv.* vel *conj.* deinde, postea.

Εἰσεπέρησε, *transfixit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi εἰσπεράω.

Εἰσεπήδησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. εἰσπηδάω.

Εἰσεπιδημέω, ῶ, f. ήσω, aliquo diverto.

Εἰσέπομαι, assequor, *Hom.*

Εἰσέργνυμι, vel ἐσέργνυμι, includo. Ἐσεργνῦσι τὸν νεκρόν, *Herodot.* 2, 86.

Εἰσέρπω, irrepo. Ex εἰς et ἕρπω, *repo.*

Εἰσεῤῥέω, ingredior, *Ar.*

Εἴσερσις, εως, ἡ, plexus, nodus; (2) insertio.

Εἰσερύω, intro traho, *Hom.*

Εἰσέρχομαι, f. ελεύσομαι, ingredior. Κατὰ ποίας πύλας εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος, *Aristoph. Av.* 1214. Εἰσέρχεται αὐτῷ φόβος, *Plat.*

Εἰσεσπάσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. verbi εἰσπάω.

Εἴσεται, *sciet*, 3. sing. f. 1. ind. med. v. εἴδω.

Εἰσέτι, *adv.* in posterum quoque.

Εἰσευπορέω, suppedito, aor. 1. inf. εἰσευπορῆσαι, *ap. Diod.* nisi leg. εἰσπορίσαι.

Εἰσεφίημι, f. ήσω, intromitto.

Εἰσέχω, pertineo, pervado; (2) evado, exeo, erumpo. (1) ἐσέχει δὲ ἐς ἄλλον ποταμὸν ἐκ τοῦ Εὐφρήτεω, tendit autem ex Euphrate in alterum flumen, *Herodot.* 1, 193. Εἰσέχει εἰς τὸν οἶκον ἥλιος, *Herodot.*

Εἰσηγέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, auctor sum et causa alicujus rei. *Unde varie dicitur* pro suadere; (2) docere; (3) legem ferre; (4) instituere aliquid; (5) exemplum præire; (6) explicare; (7) commemorari. Μὴ ὄκνει ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐταῖς. *Xen.* Εἰσηγήσατο τὸν νόμον, *Luc.*

Εἰσήγησις, εως, ἡ, omnia significat quæ verbum, h. e. in quo auctoritas aliqua, causa intelligi potest, ut suasio, admonitio; doctrina, legislatio, &c.

Εἰσηγητὴς, οῦ, ὁ, cujuscunque rei quocunque modo auctor, ut suasor, doctor, legislator, &c.

Εἰσηγορία, ας, ἡ, accusatio, querimonia, *Suid.* Ex εἰς et ἀγορέω, *dico.*

Εἰσῄει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. v. εἴσειμι.

Εἰσηθέω, ῶ, f. ήσω, *Attice* ἐσηθῶ, colo, percolo, colando infundo, per colum instillo. *Herodot.* ἐσηθήσαντες, ubi aliqui ἐσηθίσαντες, quasi ab ἐσηθίζω, pro εἰσηθίζω.

Εἰσηκούσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. εἰσακούω, *exaudio.*

Εἰσήλατο, *adsiliit*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi εἰσάλλομαι.

Εἰσῆλθον, *ingressus sum*, 3. sing. a. 2. ind. act. cum ν ἐφελκ· a verbo εἰσέρχομαι.

Εἰσηνεγκάμην, *attuli*, a. 1. ind. med. v. εἰσφέρω.

Εἶσθα, *is*, 2. sing. præs. ind. *Æol.* pro εἶς, ab εἶμι.

Εἶσθαι, *missum esse*, perf. ind. pass. verbi ἵημι.

Εἴσθεσις, ἡ, initium, veluti comœdiæ, odæ, &c. *Vox Scholiastarum.*

Εἰσθέω, irrumpo.

Εἰσθορέω, ῶ, f. ήσω, insilio.

Εἶσι, *vadit*, 3. sing. præs. ind. act. v. εἶμι.

Εἰσίασι, *ingrediuntur*, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro εἴσεισι, ab εἴσειμι.

Εἰσιέναι, *intrare*, præs. inf. verbi εἴσειμι.

Εἰσίζομαι, se colloco in, *Hom.*

Εἰσίημι, immitto, intromitto.

Εἰσίθμη, ης, ἡ, vicus.

Εἰσικνέομαι, *Æsch.* Vid. *Thes. Gr. P.*

Εἰσιππεύω, equo ingredior.

Εἰσίπτημι, et εἰσίπταμαι, involo. Διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτατ' εἰς τὸν ἀέρα, *Aristoph. Av.* 1178. Ex εἰς et ἵπταμαι, *volo.*

Εἰσιτήριος, ία, ιον, ad ingressum pertinens. Ab εἴσειμι. Hinc εἰσιτήρια, ων, τὰ, primus anni dies, et sacra, quæ initio anni fiebant:

Εἰσιτητὸς, ἡ, ὸν, ad quem ingressus patet.

Εἰσκαλέω, ῶ, intro voco, advoco, invito. Ἀπορά γ' ἡμῖν πράγματα δαίμων τις εἰσκέκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν, *Aristoph. Vesp.* 1464.

Εἰσκαταβαίνω, ingredior, v. gr. antrum.

Εἰσκέλλω, appello, advenio. Ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει, *Aristoph. Thesm.* 884.

Εἰσκηρύττω, f. ξω, voce præconis evoco, in concionem voco.

Εἰσκλύζω, inundo.

Εἰσκολυμβάω, innato.

Εἰσκομιδὴ, ῆς, ἡ, invectio. Ab εἰσκομίζω.

Εἰσκομίζω, f. ίσω, importo, inveho.

Εἰσκρίνω, aliquem numerum adscisco, lego, coopto; et (2) εἰσκρίνομαι, ingredior, insinuo me, allegor, cooptor. Hinc

Εἴσκρισις, εως, insinuatio; (2) lectio, cooptatio.

Εἰσκυκλέω, ῶ, f. ήσω, volvendo intus verto, infero. Εἴσω τὶς ὡς τάχιστα μ' εἰσκυκλησάτω. *Aristoph. Thesm.* 272. Hinc

Εἰσκύκλημα, ατος, τὸ, machina theatralis, qua invehebantur ostendenda, et rursus e conspectu removebantur ostensa.

Εἰσκυλίω, f. ίσω, involvo, immitto aliquo. Κακοδαίμων ἐγὼ οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματι; *Aristoph. Thesm.* 658.

Εἰσκύπτω, f. ψω, intueor, inspicio.

Ἐΐσκω, adsimilo. Ab εἴκω, *similis sum.*

Εἰσκωμάζω, f. άσω, comessabundus adeo, irrumpo; (2) *tropice*, irrepo, invalesco, sed semper in deteriorem partem, sæpe *ap. Chrys.*

Εἰσλάμπω, f. ψω, illuceo, *de sole radiante.*

Εἰσλεύσσω, inspicio, *Soph.*

Εἰσμάσσω, vel εἰσμάττω, f. ξω, imprimo. Μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμὸν, *Il.* 17, 564. *in med.* idem quod

Εἰσματτεύομαι, εἰσματεύομαι, inserendo digito contrecto, scrutor, (nisi potius est εἰσμαστεύομαι, *Ern.*)

Εἰσνέω, innato.

Εἰσνοέω, ῶ, f. ήσω. Unde εἰσενόησα, animadverti. Φίλον πατέρ' εἰσενόησεν ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, *Il.* 24, 700.

Εἰσοδιάζομαι, f. άσομαι, redeo, *de pecunia.*

Εἰσόδιον, ου, τὸ, reditus honorarius, pensio honoraria; *in plur.* reditus quivis, sumptus.

Εἰσόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad introitum pertinens, in ingressu adhiberi solitus; (2) qui itat, ventitat ad, &c. Ab

Εἴσοδος, ου, ἡ, ingressus, introitus, vestibulum templi; (2) via quæ in locum aliquem fert; (3) reditus, tributum, vectigal. Ex εἰς et ὁδός.

Εἰσοικειόω, ῶ, f. ώσω, concilio, amice jungo, familiarem et amicum reddo.

Εἰσοικέω, ῶ, f. ήσω, habitatum aliquo migro.

Εἰσοίκησις, εως, ἡ, migratio in locum aliquem.

Εἰσοικίζω, f. ίσω, domum introduco seu recipio; (2) in urbem habitatum mitto; (3) *in med.* in domum immigrare; (4) insinuare se; (5) versari, commorari. Ἐχθὲς εἰσῳκισάμεθα, *Aristoph. Pace*, 260.

Εἰσοικισμὸς, οῦ, ὁ, introductio vel receptio in ædes; (2) deductio colonorum.

Εἰσοίσεις, 2. sing. f. 1. ind. act. v. εἰσφέρω.

Εἰσοιστέος, inferendus, introducendus.

Εἰσοιχνέω, ingredior. Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, *Odyss.* 9, 120.

Εἰσοκὲ, et εἰσοκὲν, *Poet.* donec. Ex εἰς, ὅ, *quod*, et κὲ, vel κὲν, pro ἄν.

Εἴσομαι, *sciam*, f. 1. ind. med. verbi εἴδω.

Εἰσομόργνυμι, attingo.

Εἰσοπίσω, *adv.* postea.

Εἰσόπτομαι, adspicio, intueor, *Hom.*

Εἴσοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui inspectus est, qui inspici potest. Ex εἰς et ὄπτομαι.

Εἰσοπτρίζομαι, f. ίσομαι, inspicio in speculum, in speculo faciem intueor. Ab

Εἴσοπτρον, ου, τὸ, speculum. Ex ὄπτομαι.

Εἰσοράω, ῶ, intueor, adspicio. Ἵππους τ' εἰσορόων, *Il.* 5, 183.

Εἰσορμάω, irruo, invado, *Hom.*

Εἰσορόων, *videns*, præs. part. act. *Poet.* pro εἰσορῶν, quod *contr.* dicitur pro εἰσοράων.

Εἰσορμίζω, in portum inveho.

Εἴσος, η, ον, *Poet.* pro ἴσος, æqualis, æquabilis, moderatus. Ἐΐση, epith. navis, videtur esse bona, bene ædificata; diciturque et de singulis, forte et, cum de cibo dicitur, significat bonum, suavem, salubrem, *Ern.*

Εἰσοχὴ, ῆς, ἡ, quod introrsum vergit. Ab εἰσέχω.

Εἰσπαίω, f. αίσω, insilio, irrumpo. Βοῶν εἰσέπαισεν Οἰδίπους, *Soph. Œd. Tyr.* 1252.

Εἰσπέμπω, f. ψω, immitto, importo.

Εἰσπεράω, ῶ, f. άσω, vel ήσω, transeo; (2) adeo.

Εἰσπέταμαι, f. πτήσομαι, involo.

Εἰσπετάομαι, vel εἰσπέτομαι, idem.

Εἰσπηδάω, ῶ, f. ήσω, insilio, irrumpo. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, *Act.* 16, 29.

Εἰσπίπτω, incido, irruo. Εἰσπίπτω εἰς τὴν πόλιν, *Thuc.*

Εἰσπλέω, f. εύσω, navigo introrsum, adnavigo. Εἰσπλέει εἰς τὸν λιμένα, *Plut.*

Εἰσπληρόω, ingerendo impleo.

Εἴσπλοος, *contr.* εἴσπλους, ου, ὁ, adnavigatio; (2) locus per quem intrant naves portum.

Εἰσπνέω, f. εύσω, inspiro, adflo; (2) spiritum duco; (3) amo. Hinc

Εἰσπνήλης, ου, ὁ, Laconibus amasius, amoris igne adflatus, (vel potius qui alteri exemplo et præceptis amorem honestatis et virtutis inspirat, *Ern.*) *Theocrit.* 12, 13.

Εἴσπνιλος, idem.

Εἰσπνοὴ, ῆς, ἡ, inspiratio.

Εἰσποιέω, ῶ, f. ήσω, adscisco; (2) adopto.

Εἰσποίησις, εως, ἡ, adoptio. Ab εἰσποιέω.

Εἰσποίητος, η, ον, adoptatus. Ab eod.

Εἰσπομπὴ, ῆς, ἡ, immissio. Ab εἰσπέμπω.

Εἰσπορεύομαι, f. εύσομαι, ingredior. Εἰσπορεύονται εἰς Καπερναοὺμ, *Marc.* 1, 21. εἰς τὸ ἱερὸν, *Act.* 3, 2. πρὸς αὐτὸν, *Ib.* 28, 30.

Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, exactor.

Εἴσπραξις, εως, ἡ, exactio. Ab

Εἰσπράσσω, vel εἰσπράττω, f. ξω, pœnas, pecuniam exigo; (2) vendico alicui quid. Εἰσπράττεσθαί τινα τὰ χρήματα, ἐγγύην, *Dem.*

Εἰσπτύω, f. ύσω, inspuo. Ex εἰς et πτύω.

Εἰσρέω, f. εύσω, influo, illabor, interlabor.

Εἴσροος, *contr.* εἴσρους, ου, ὁ, influxus, influxio.

Εἴσρυσις, εως, ἡ, idem. Ab εἰσρέω.

Εἶσται, 3. sing. perf. ind. pass. *Poet.* pro εἶται, ab εἶμαι.

Εἱστήκειν, plusq. perf. ind. act. v. ἵστημι.

Εἱστία, *convivio excipiebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro εἱστίαε, a verbo ἑστιάω.

Εἰστίθημι, impono, pono in, seu intra, indo.

Εἰστιμάομαι, in censum defero, *cum accus.*

Εἰστοξεύω, sagittam immitto, sagitta ferio; *tropice*, alte in animum injicio.

Εἰστρέπομαι, f. ψομαι, vertor in, seu intra, recipio me intra, seu intus.

Εἰστρέχω, f. θρέξω, incurro. Ἕως ἂν εἰσθρέξωσιν Ἀμφείρας δόμους, *Lycophr.* 1163. Εἰσδραμοῦσα δὲ ἀπήγγειλεν, *Act.* 12, 14.

Εἰστρυπάω, ῶ, f. ήσω, terebrando perforo; (2) insinuo me, clam me infero.

Εἰσφέρω, f. εἰσοίσω, a. 1. εἰσήνεγκα, infero, ingero; (2) confero partem, do; (3) solvo tributum, pendo; (4) fero ad populum v. gr. legem. Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν, *Act.* 17, 20. Εἰσφέρεται ζώων τὸ αἷμα, *Heb.* 13, 11.

Εἰσφθείρομαι, clam irrepo, et cum pernicie alterius. Ex εἰς et φθείρω.

Εἰσφοιτάω, ῶ, f. ήσω, ingredior; (2) sæpe ingredior, vel adeo, statis temporibus.

Εἰσφορὰ, ᾶς, ἡ, oblatio; (2) collatio; (3) tributum. Ab εἰσφέρω.

Εἰσφράσσω, vel εἰσφράττω, f. άξω, obstruendo includo.

Εἰσφέρω, et εἰσφρημι, f. ήσω, infero, intromitto, introduco, introire jubeo; (2) ingredior intra ἐμαυτόν.
Εἰσχειρίζω, trado, in manus do.
Εἰσχέω, f. εύσω, infundo.
Εἴσω, *adv.* intra; (2) intus, *Poet.* pro ἔσω. Hinc ὁ εἴσω, interior. Ab εἰς.
Εἴσω, *sciam*, f. 1. ind. act. verbi εἴδω.
Εἰσωθέω, ῶ, f. εἰσώσω, intrudo, intropello.
Εἰσωπὸς, ῦ, ὁ, ante conspectum aliquid habens. Ex εἰς et ὤψ, *vultus*
ΕἸΤΑ, *adv.* postea, deinde, tum; (2) anne, numquid, itane? *cum indignatione*; (3) *in argumentatione* atqui, enimvero; (4) sed.
Εἶτ', pro εἶτα, *deinde.*
Εἴτε, *conjunct.* sive. Ex εἰ et τε.
Εἶτε, *sitis*, 2. pl. præs. opt. *per Syncop.* pro εἴητε, ab εἰμί, *sum.*
Εἶτεν, et ἔπειτεν, pro εἶτα, et ἔπειτα, *Ion. adv.* idem quod εἶτα.
Εἴτω, *sit*, 3. sing. præs. imperat. pro ἔστω, a verbo εἰμὶ vel *eat*, 3. sing. præs. imperat. pro ἴτω, ab εἶμι.
Εἰχέναι, *cessisse*, perf. inf. act. verbi εἴκω.
Εἴχεο, *tenebas*, 2. sing. imperfect. ind. med. *Ion.* pro εἴχεσο, ab ἔχω.
Εἶχον, *habebam*, imperf. ind. act.
Εἴχοσαν, 3. plur. imperf. verbi ἔχω, dialectus Asiaticæ, pro εἶχον. Πρηεῖς εἴχοσαν αἰγιαλοί, mansueta tenebant littora, *Posidipp. in Anthologia.*
Εἴω, *usitat.* εἶμι, vado, eo. Ab ἴω, *eo.*
Εἴω, *misissem*, 1. sing. a. 2. conj. act. pro ὦ, ab ἵημι.
Εἴωθεν, 3. sing. perf. ind. med. verbi ἔθω.
Εἰωθότως, *adv.* more solito. Ab εἰωθώς.
Εἴων, imperf. ind. act. pro εἴαον, ab ἐάω.
Εἰῶσι, 3. pl. præs. conj. act. *Poet.* pro ἐῶσι.
ἘΚ, sequente consona, et ἐξ sequente vocali vel diphthongo, *præpos.* regens genitivum, e, ex; (1) ὦ κάκιστε, κἀκ κακῶν, *Eurip. Andr.* 591. (2) a, ab; (3) de; (4) per; (5) propter; (6) juxta; (7) post. Ἐκ τῶνδε, dehinc, postea. Ἆ 'κ τῶνδε δράσω, *Soph. Œd. Tyr.* 235. Ἐκ τοσαύτης συνηθείας, post tantam familiaritatem, *Alciphr. Epist.* 33. (8) extra; (9) in; (10) sæpe cum suo casu pro *adverbio* ponitur, v. gr. ἐκ τῦ φανερῦ, aperte; ἐκ τῦ δικαίε, juste; ἐξ προαιρέσεως, ultro, consulto; ἐκ ῥιζῶν, radicitus; (11) interdum *abundat*, v. gr. ἐξ ὀρανόθεν, cœlitus; (12) *servit Periphrasi*, ut οἱ ἐκ τῦ Περιπάτε, Peripatetici; οἱ ἐξ ἐριθείας, rixosi; (13) notat *in compositione* ex, vel extra, *item* ab, in, re, seorsum; (14) *vehementiam*; (15) *ornatum*; (16) *contrarium.*
Ἑκάβη, ης, ἡ, Hecuba.
Ἐκάδευον, imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐκήδευον, a verbo κηδεύω.
Ἑκάεργος, ε, ὁ ἐ ἡ, epith. Apollinis sagittarii procul ferientis. Ex ἑκὰς et εἴργω.
Ἐκάην, *ustus sum*, a. 2. ind. pass. verbi καίω.
Ἐκαθαρίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi καθαρίζω.
Ἐκαθεζόμην, imperf. ind. verbi καθέζομαι.
Ἕκαθεν, *adv.* procul, eminus. Ab ἑκάς.
Ἐκάθευδον, imperf. ind. act. verbi καθεύδω.
Ἐκαθήμην, imperf. ind. med. verbi κάθημαι.
Ἐκάθηρεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. καθαίρω.
Ἐκάθητο, 3. sing. imperf. ind. med. v. κάθημαι.
Ἐκάθιζον, imperf. ind. act. verbi καθίζω.
Ἐκάθιξε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐκάθισε.
Ἐκαίνυτο, 3. sing. imperf. ind. verbi καίνυμαι.
Ἐκάκωσα, a. 1. ind. act. verbi κακόω.
Ἐκάλει, *vocabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contract.* pro ἐκάλεε, a καλέω.
Ἐκάλεσσε, *vocavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐκάλεσε.
Ἐκαλήμην, *vocabar*, imperf. indic. pass. *Æol.* pro ἐκαλούμην.
Ἐκαλλωπίσατο, *pulchros oculos fecit*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi καλλωπίζω.
Ἕκαλον, *quietum*, acc. sing. *Dor.* pro ἕκηλον.
Ἐκάλυψα, a. 1. ind. act. verbi καλύπτω.
Ἐκάμμυον, *claudebam*, imperf. ind. act. *Poet.* pro κατέμυον, a verbo καταμύω, *claudo.*
Ἔκαμον, *laboravi*, a. 2. ind. act. verbi κάμνω.
Ἔκανον, *occidi*, a. 2. ind. act. verbi καίνω.
Ἔκαον, *ussi*, a. 2. ind. act. verbi καίω, *uro.*
Ἐκάρη, *tonsus est*, 3. sing. a. 2. ind pass. verbi κείρω.
Ἐκαρτύναντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi καρτύνω.
ἙΚΑ'Σ, *adv.* procul, eminus. Unde
Ἑκαστάτω, *adv.* longissime.
Ἑκασταχῆ, *adv.* ubique, ubilibet. Ab ἕκαστος.
Ἑκασταχόθεν, *adv.* undique. Ab eod.
Ἑκασταχόθι, *adv.* ubique gentium, passim.
Ἑκασταχόσε, *adv.* quocumque, quoquo versum. Ab eod.
Ἑκασταχῦ, *adv.* ubilibet, ubique.
Ἑκαστέρω, *adv.* ulterius, magis procul. Ab ἑκάς.
Ἕκαστος, άστη, αστον, singuli, quisque. Hinc ὁ vel οἱ καθ' ἕκαστον, singuli; καθ' ἕκαστον, sigillatim; καθ' ἑκάστην, sc. ἡμέραν· πάρ' ἕκαστα, semper, ubique.
Ἑκάστοτε, *adv.* idem et ab eod.
Ἑκαστοτέρω, *adv.* longius. Ab ἑκάς.
Ἑκάστω, pro ἑκαστάτω, *ap. Hipp.*
Ἑκαταβόλον, *Dor.* pro ἑκατηβόλον.
Ἑκάταιον, et ἑκάτειον, Hecates fanum et statua.
Ἐκατέατο, *sedebant*, 3. pl. imperf. ind. *Ion.* pro ἐκάθηντο, a κάθημαι.
Ἑκατεράκις, *adv.* alterutra seu utraque vice, bis. Ab ἑκάτερος.
Ἑκάτερθεν, *adv.* utrinque. Ab eod.
Ἑκατερὶς, ίδος, ἡ, genus saltationis, in qua manus alternatim movebant. Ab eod.
Ἑκατερομάσχαλος, ε, ὁ ἐ ἡ, manicis ab utraque axilla dependentibus instructus. Ex ἑκάτερος et μασχάλη, *axilla.*
ἙΚΑ'ΤΕΡΟΣ, έρα, ερον, alteruter, alter ex duobus, utervis; (2) uterque.
Ἑκατέρωθεν, *adv.* utrinque. A præc.
Ἑκατέρωθι, *adv.* in alterutra parte, utrobique:
Ἑκατέρως, *adv.* alterutro modo; (2) utroque modo. Ab eod.
Ἑκατέρωσε, *adv.* in alterutram partem; (2) in utramque partem. Ab eod.
Ἑκάτη, ης, ἡ, Hecate. Nomen deæ.
Ἑκατηβελέταο, gen. sing. *Æol.* pro ἑκατηβελέτε, ab
Ἑκατηβελέτης, ε, ὁ, longe jaculans. A βάλλω.
Ἑκατηβόλος, ε, ὁ ἐ ἡ, idem.
Ἐκατηγόρησα, a. 1. ind. act. v. κατηγορέω.
Ἑκατήσια, τὰ, sacra Hecates.
Ἕκατι, propter, causa, *Dor.* pro ἕκητι.
Ἑκατογκέφαλος, et -λος, ὁ ἐ ἡ, centiceps.
Ἑκατόγκρανος, ὁ ἐ ἡ, idem.
Ἑκατόγχειρ, ειρος, ὁ ἐ ἡ, centimanus.
Ἑκατόγχειρος, ε, ὁ ἐ ἡ, idem.
Ἑκάτοιο, gen. sing. *Ion.* pro ἑκάτε.
Ἑκατόμβαια, ων, τὰ, festum in qua hecatombe mactari solebat. Ab ἑκατόμβη.
Ἑκατομβαιὼν, ῶνος, ὁ, hecatombæon, mensis Atheniensium ita dictus ab hecatombis, quæ tum immolabantur.
Ἑκατόμβη, ης, ἡ, sacrificium centum boum seu quorumvis pecorum, hecatombe; (2) sacrificium solennius quodvis. A βῦς.
Ἑκατόμβοιος, ε, ὁ ἐ ἡ, centum boum, seu ejus nominis nummorum pretio æstimabilis. Ex iisd. *Il.* 2, 449.
Ἑκατόμπεδον, ε, τὸ, templum Athenis, *Steph.* quod et a nonnullis παρθένων vocatur.
Ἑκατόμπεδος, ον, magnus, latus. A πέδον.
Ἑκατομπλασίων, ονος, ὁ ἐ ἡ, centuplus. Ab ἑκατόν.
Ἑκατόμποδος, ον, centum pedes æquans. A πῦς.
Ἑκατομπολίεθρος, ον, idem quod
Ἑκατόμπολις, εως, ἡ, centum habens urbes.
Ἑκατόμπους, οδος, ὁ ἐ ἡ, centum habens pedes.
Ἑκατόμπυλος, ε, ὁ ἐ ἡ, centum, i. e. multas habens portas. Ex ἑκατὸν et πύλη.
Ἑκατομφόνια, τὰ, sacra Martis.
ἙΚΑΤΟ'Ν, οἱ, αἱ, τὰ, *adject. indecl.* centum; (2) multi.
Ἑκατόνζυγος, sc. ναῦς, centum transtrorum navis, centiremis. Ex ἑκατὸν et ζύγα.
Ἑκατονκάρηνος, ὁ ἐ ἡ, centiceps, *Æsch.*
Ἑκατόνσειμον, ε, augustum, multum, magnum.
Ἑκατονταέτης, ε, ὁ, centum annorum, qui vixit centum annos. Ex ἑκατὸν et ἔτος.
Ἑκατονταετὴς, έος, ὁ ἐ ἡ, idem et ex iisd.
Ἑκατονταέτηρος, ον, secularis.
Ἑκατοντακάρανος, *Dor.* pro ἑκατοντακάρηνος.
Ἑκατοντακέφαλος, *apud Arist. Dor.* centiceps.
Ἑκατοντάκις, *adv.* centies. Ab ἑκατόν.
Ἑκατοντάκλινος, ε, ὁ ἐ ἡ, centum lectis instructus. Ex ἑκατὸν et κλίνη, *lectus.*
Ἑκατονταλαντία, ας, ἡ, talenta centum.
Ἑκατοντάλαντος, ε, ὁ ἐ ἡ, centum talenta pondere æquans.
Ἑκατονταόργυιος, ε, ὁ ἐ ἡ, et ἑκατοντόργυιος, centum cubitos æquans.
Ἑκατονταπλάσιος, ία, ιον, centuplus.
Ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ ἐ ἡ, idem.
Ἑκατονταπλασίως, *adv.* in centuplum.
Ἑκατοντάπυλος, ὁ ἐ ἡ, centum portas habens.
Ἑκατοντάρχης, ε, ὁ, centurio. Ex ἄρχων.
Ἑκατόνταρχος, ε, ὁ, idem.
Ἑκατοντὰς, άδος, ἡ, centuria.
Ἑκατοντατρίκλινος, ον, centum triclinia habens.
Ἑκατοντάχειρ, ρος, ὁ ἐ ἡ, centimanus.
Ἑκατοντάχοος, *contr.* ες, ὁ ἐ ἡ, centuplum reddens; (2) centum choas tenens. Ex χέω.
Ἑκατόντορος, sc. ναῦς, qu. dic. centiremis. Ex ἑκατὸν et ἐρέσσω, *remigo.*
Ἑκατοντέτης, ὁ ἐ ἡ, centum annorum.
Ἕκατος, ε, ὁ, longe jaculans. Epitheton Apollinis. Ab ἑκάς.
Ἑκατοστεύω, f. εύσω, centuplico; (2) centesimam (genus vectigalis) colligo.
Ἑκατοσταῖος, α, ον, centesimus.
Ἑκατόστομος, ε, ὁ ἐ ἡ, centum ostia habens. Ex ἑκατὸν et στόμα.
Ἑκατοστὸς, ἡ, ὸν, centesimus. Ab ἑκατόν.
Ἑκατοστὺς, ύος, ἡ, centuria. Ab eod.
Ἐκαύθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi καίω.
Ἐκβαβάζαι, excutere. *V. L. Hes. ex Soph.*
Ἐκβάζω, hortor, *Æsch.*
Ἐκβαίνω, f. βήσομαι, p. βέβηκα, egredior; (2) evenio, accido. Ἔτλη θεῶν ἀλοιτὸς ἐκβῆναι δίκην, *Lycophr.* 136. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' ἐμὸς πόσις, evasit, *Eur. Med.* 229. Εὐτυχῶς τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν, *Aristoph. Conc.* 503. Ex ἐκ et βαίνω.
Ἐκβακχεύω, f. εύσω, et ἐκβακχεύομαι, vehementer bacchor, debacchor; (2) ἐκβακχεύω, in furorem bacchicum impello.
Ἔκβαλε, *ejecit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐξέβαλε, ab ἐκβάλλω.
Ἐκβαλεῖν, *ejecisse*, aor. 2. inf. act.
Ἐκβάλλω, ejicio, excutio, elido, *impr.* fœtum; (2) repudio, explodo. Κὀκ ἔςιν αὐτῷ τῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν, nec fas est ei quod semel dixit mutare, *Soph. Œd. Tyr.* 849. (3) contemno, atque adeo contumelia adficio; (4) erumpo, velut fons e terra. Οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ, effundat, *Eur. Hec.* 304. Σχωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβάλλω, *Aristoph. Vesp.* 1276. Ἕλωρος ἔνθα ψυχρὸν ἐκβάλλει ποτὸν, *Lycophr.* 1033.
Ἐκβάλω, aor. 2. conj. act.
Ἐκβαρβαρόω, ῶ, f. ώσω, barbarum reddo; ἐκβαρβαρῦμαι, barbarus fio. Ἐξεβαρβάρωσε τὴν πόλιν, *Isocr.*
Ἐκβαρβάρωσις, ἡ, barbaries.
Ἐκβασανίζω, cruciatu et tormentis fateri cogo.
Ἐκβάσιος, ε, ὁ, exscensum juvans, efficiens. Epith. Apollinis. Ab
Ἔκβασις, εως, ἡ, egressus; (2) eventus, exitus; (3) evasio; (4) figura rhetorica. (3) κὀκ ἔςιν ἄτης εὐπρόσοιςος ἔκβασις, *Eurip. Med.* 279. Ab ἐκβαίνω.
Ἐκβατηρία, ἡ, al. ἐκβακτηρία, litus, *Lycophr.*
Ἐκβεβαιόω, confirmo, *V. L.*
Ἐκβεβαίωσις, εως, ἡ, fiducia.
Ἐκβέλεμος, ον, sine telis capiendus vel captus.
Ἐκβέβληκα, perf. ind. act. verbi ἐκβάλλω.
Ἐκβήσῃ, *exibis*, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐκβήσεσαι, ab ἐκβαίνω.
Ἐκβήττω, fut. ξω, extussio.
Ἐκβιάζω, f. άσω, et ἐκβιάζομαι, vi exturbo, *in med.* (2) vi adigo; (3) exprimo, extorqueo.

Ἐκβιβάζω, f. άσω, educo; (2) e navi expono; (3) exigo. Ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βυτόμου τ' ὄρνιθοον, *Aristoph. Av.* 663. Hinc

Ἐκβιβασμὸς, οῦ, ὁ, exactio.

Ἐκβιβαστὴς, οῦ, ὁ, exactor rei judicatæ, exsequutor sententiæ; (2) apparitor, viator, qui in jus vocat. Ab eod.

Ἐκβλαστάνω, f. στήσω, progermino. Ἐκβλαστῆσαι ἔξοδον χλόης, *Job.* 38, 27.

Ἐκβλάστημα, ατος, τὸ, germen, quod progerminat. Ab ἐκβλαστάνω.

Ἐκβλάστησις, εως, ἡ, egerminatio. Ab eod.

Ἐκβληθήσομαι, f. 1. ind. pass. verbi ἐκβάλλω.

Ἔκβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ejiciendus, rejiciendus, ejectus, repudiatus. Ab ἐκβάλλω.

Ἐκβλύζω, f. ύσω, effundo, emano, scaturio.

Ἐκβοάω, ῶ, exclamo; (2) proclamo; (3) celebro; (4) cum clamore erumpo.

Ἐκβοήθεια, ας, ἡ, proruptio. Ab ἐκβοηθέω.

Ἐκβοηθέω, ῶ, f. ήσω, ad opitulandum procurro, auxilium fero.

Ἐκβόησις, εως, ἡ, exclamatio. Ab ἐκβοάω.

Ἐκβολὰς, άδος, ἡ, abortus; (2) purgamentum argenti, scoriæ. Ab ἐκβάλλω.

Ἐκβολβίζω, radicitus extraho, effodio.

Ἐκβολὴ, ῆς, ἡ, ejectio, jactura, ut mercium e navi; (2) alicujus loci, aut fluminis exitus; (3) excessus orationis, *Ern.* Ἐκβολὴ τοῦ λόγου, digressio. Ταῦτα μὲν δὴ ἐν ἐκβολῇ τοῦ λόγου ἀναγεγράφθω μοι, *Arr. Hist. Alex.* 6, 2. Ταῦτα μέν μοι ἐκβολὴ ἔξω τοῦ λόγου, *Id. Ind.* 6. Ab eod.

Ἐκβολιμαῖος, αία, αῖον, expositus, ejectitius:

Ἐκβόλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ idem et ab eod.

Ἐκβόλιον, ου, τὸ, qu. dic. ejectorium, *i. e.* ejectrix medicina, abigens enectos in utero infantes; ἐκβόλιος οἶνος, vinum quo partus ejicitur.

Ἔκβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) rejectus, projectus. (2) βρέφος ἔκβολον οἴκων, *Eur. Phœn.* 811.

Ἐκβόσκω, f. βοσκήσω, et ἐκβόσκομαι, depasco.

Ἐκβράζω, f. άσω, ebullire seu fervere facio, *Nehem.* 13, 28. (2) de mari aliquid in littus æstu ejiciente. Hinc

Ἔκβρασμα, ατος, τὸ, quod quasi bulliendo erumpit; (2) papula ardens; (3) fragmentum navis in littus ejectum.

Ἐκβρασμὸς, οῦ, ὁ, ebullitio; (2) ejectio.

Ἐκβράσσω, æstus impetu ejicio, seu exspuo.

Ἐκβροντάω, ῶ, f. ήσω, tonitru emitto, instar fulminis emitto vim, *Æschyl. Prom.* 362. Vide φεψαλόω.

Ἐκβρυχάομαι, ῶμαι, vehementer vociferor; (2) rugio, ut leo; (3) ut alia fera.

Ἔκβρωμα, ατος, τὸ, edulium. Πρίονος ἐκβρώματα, scobs ligni serra erasa, *Soph. Trach.* 699.

Ἐκβρώσκω, exedo, consumo, erodo.

Ἐκγαμίζω, f. ίσω, nuptui colloco, *Matt.* 22, 30.

Ἐκγαμίσκω, idem. Οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου γαμοῦσι καὶ ἐκγαμίσκονται, *Luc.* 20, 34.

Ἐκγαυρόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, superbus fio, insolesco; (2) effero, jacto, exaggero. Τὸ τ' ἀξίωμα τἀνδρὸς ἐκγαυρούμενος, dignitatem viri exagerans, *Eurip. Iphig. in Aul.* 101.

Ἐκγεγάμεν, *natum esse*, perf. ind. med. *Poet.* pro ἐκγεγαέμεν, *Dor.* pro ἐκγεγαέναι. Ab ἐκγείνομαι, *nascor.*

Ἐκγεγαὼς, *natus*, perf. part. med. verbi ἐκγάω.

Ἐκγελάω, ῶ, f. άσω, in risum effundor, effuse rideo.

Ἔκγελως, ωτος, ὁ, risus effusus.

Ἐκγενέτης, ου, ὁ, oriundus, ortus ex. Λακεδαίμονος ἐκγενέτησι, *Eurip. Andr.* 128.

Ἐκγεννάω, pario.

Ἐκγενόμεσθα, *nati sumus*, 1. pl. a. 2. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐξεγενόμεθα. Ab ἐκγίνομαι.

Ἐκγιγαρτίζω, f. ίσω, nucleum eximo, vinacea eximo. Ex γίγαρτον.

Ἐκγίγνομαι, vel ἐκγίνομαι, f. γενήσομαι, enascor, oriundus sum; (2) ἐκγίνεται, datur, licet.

Ἐκγλισχραίνω, f. ανῶ, viscosum reddo, *Aret.*

Ἐκγλυκίζω, dulce reddo.

Ἐκγοητεύω, f. εύσω, præstigiis illudo.

Ἔκγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, ortus, oriundus; (2) ἔκγονοι, proles, et quicquid alicunde natum est, *it.* nepotes; (3) alumnus, discipulus. (2) ἔπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν, *Soph. Œd. Tyr.* 1474. Ex γονή.

Ἐκγράφω, et ἐκγράφομαι, exscribo, describo. Ὃν ἐγὼ παρὰ τ' Ἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην, *Aristoph. Av.* 588.

Ἐκγρηγορέω, ῶ, evigilo. Τοῦτὶ τὸ κακὸν ὁ φαῦλον ἐξεγρήγορεν, *Aristoph. Av.* 1419.

Ἐκγρυτεύω, fut. εύσω, scrutor, *Hes.* Ex ἐκ et γρύτη, *scrutum.*

Ἐκδακρύω, f. ύσω, illacrymor. Ὡστ' ἐκδακρῦσαι γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον, *Eur. Phœn.* 1353.

Ἐκδανείζω, fut. είσω, fœnero. A δάνος.

Ἐκδαπανάω, ῶ, f. ήσω, expendo. Ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, 2 *Cor.* 12, 15.

Ἐκδεδαρμένος, perf. part. pass. verbi ἐκδέρω.

Ἐκδεδίκηται, *ultio data est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐκδικέω, *ulciscor.*

Ἐκδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui aliquid deest, imperfectus. Ex ἐκ et δέομαι, *egeo.* Unde

Ἔκδεια, ας, ἡ, inopia, penuria, defectus.

Ἐκδείκνυμι, ostendo.

Ἐκδειματόω, ῶ, f. ώσω, terreo, timore percello.

Ἐκδειμαίνω, idem.

Ἐκδεινόω, f. ώσω, augeo dicendo.

Ἐκδεκατεύω, idem quod simplex.

Ἐκδέκεσθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro ἐκδέχεσθαι.

Ἐκδεκτικὸς, ἡ, όν, exceptivus. Ab ἐκδέχομαι.

Ἔκδεξις, εως, ἡ, exceptio, susceptio; (2) successio. Ab eod.

Ἐκδέκτωρ, ορος, ὁ, susceptor, *Æsch.*

Ἐκδέρω, fut. ερῶ, excorio, pellem detraho.

Ἐκδερματίζω, idem.

Ἐκδεσμεύω, f. εύσω, revincio, religo.

Ἐκδέχομαι, fut. ξομαι, excipio, succedo; (2) exspecto; (3) suscipio; (4) insidiis aut vi excipere, *i. e.* capere, interficere. Σὺ μὲν μένων νῦν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου, *Soph. Phil.* 122.

Ἐκδέω, f. ήσω, religo. Ex ἐκ et δέω, *ligo.*

Ἐκδηθύνω, f. υνῶ, tardo, moror, *Aret.*

Ἔκδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, evidens. Hinc

Ἐκδηλόω, ῶ, f. ώσω, manifesto; (2) explico.

Ἐκδηλότατα, *adv.* clarissime.

Ἐκδήλως, *adv.* manifeste.

Ἐκδημαγωγέω, concionibus concilio mihi plebem.

Ἐκδημέω, ῶ, f. ήσω, domo absum, peregre sum, peregrinor. Θεωρὸς ἐκδημῶν, profectus ad consulenda oracula, *Soph. Œd. Tyr.* 114. Ex δῆμος. Hinc

Ἐκδημία, ας, ἡ, peregrinatio.

Ἐκδημοκοπέω, ῶ, f. ήσω, popularitate populum capio. A seq. et κόπτω.

Ἔκδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, peregre agens, peregrinus.

Ἐκδημοσιεύω, palam facio; (2) publico.

Ἐκδιαδοχὴ, ῆς, ἡ, successio.

Ἐκδιαιτάομαι, ῶμαι, descisco a disciplina, genere vitæ, victus. Ab ἐκ et δίαιτα.

Ἐκδιαιτάω, ῶ, desciscere facio a disciplina, genere vitæ, victus. Ἐξεδιῄτησε τὸ ἔθνος, *Joseph. Macchab.* 4.

Ἐκδιαίτησις, εως, ἡ, discessio a disciplina; (2) vita in luxum effusa. A præc.

Ἐκδιαπρίζω, reseco, veluti serra, sæpe feriendo. Ἐς τοὺς ἐπιπλήσσων καὶ ἐκδιαπρίζων ὑπὸ ἀπειρίας, *App. Bell. Civ.* 4, 20.

Ἐκδίδαγμα, τὸ, tirocinium. Οἷον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος, sed veluti rudimentum texturæ, *Eurip. Ion.* 1419. Ab

Ἐκδιδάσκω, f. ξω, edoceo; ἐκδιδάσκομαι, edocendum curo. Λόγῳ δέ σε βραχεῖ τοῦτ' ἐκδιδάξω, *Soph. Phil.* 435.

Ἐκδιδοῦν, *exonerare se*, præs. inf. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκδιδόναι, a verbo ἐκδίδωμι.

Ἐκδιδράσκω, aufugio.

Ἐκδιδρήσκειν, *effugere*, *Ion.* pro ἐκδιδράσκειν.

Ἐκδιδύσκω, exuo. Πόλεις δὲ ὅλας ἐξεδίδυσκε, *Joseph. de Bello,* 2, 14. Ab ἐκδύω.

Ἐκδίδωμι, edo; (2) dedo in potestatem alterius; (3) loco docendum, faciendum, &c.; (4) do nuptui, eloco; *item* nubo; (5) erumpo in aliquem locum, influo, illabor; (6) parturio. (2) ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὲν πρόσθεν ἐκδώσω μέ σοι, *Eur. Andr.* 255. Ἐκδοῦναι τέκνα ἄλλῃ φονεῦσαι, *Id. Med.* 1238. (4) καλὸν πικροῖσιν γάμοις γ' ἐκδοῦναι τέκνα, elocare liberos, *Id. Iphig. in Aul.* 756. Ἐξέδωκ' κόρην ὅπῃ σε θυμὸς ἦγεν, *Id. Med.* 309. (1) γράψαντα δ' αὐτὸν ἠξίουν ἐκδοῦναι, rogarunt autem illum ut scripto ederet, *Polyb. Exc. Leg.* 3. (6) γυνὴ κύοντα ἔχιν ἀντὶ βρέφους ἐξέδωκε, mulier serpentem enixa est, *App. Bell. Civ.* 1, 83.

Ἐκδιεκπαίω, eruptionem facio, *Appian. de Bell. Civ.* 5, [sed legendum διεκπαίω, quod vide.]

Ἐκδιηγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, enarro, explico. Ἐκδιηγούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν, *Act.* 15, 3.

Ἐκδιΐστημι, disjungo. Ἐπὶ δὲ τῶν ἔτι κρειττόνων, καὶ ἐκδιεστηκότων τρόπον τινὰ, ἕνωσις ὑφίστη, licet modo quodam a se invicem dissitis, *Marc. Antonin.* 9, 9.

Ἐκδικάζω, f. άσω, judicia exerceo.

Ἐκδικέω, ῶ, f. ήσω, defendo, vindico, ulciscor. Ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου, *Luc.* 18, 3. Ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς, *Apoc.* 19, 2. Ex ἐκ et δίκη, *jus, ultio.* Hinc

Ἐκδίκημα, τὸ, scelus pœna dignum.

Ἐκδίκησις, εως, ἡ, ultio, vindicta:

Ἐκδικητὴς, οῦ, ὁ, ultor. Ab eod.

Ἐκδικητικὸς, ulciscendi vim, munus habens.

Ἐκδικία, ας, ἡ, defensio, vindicta; (2) juris cessio, remissio, item debiti. Ab

Ἔκδικος, ου, ultor, vindex, defensor; (2) *adjective*, injustus. Ex ἐκ et δίκη.

Ἐκδικοῦντες, *ulciscentes*, nom. pl. præs. part. act. *contr.* pro ἐκδικέοντες, a verbo ἐκδικέω.

Ἐκδίκως, *adv.* injuste. Ab ἔκδικος.

Ἐκδινεῦντι, *monent*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro ἐκδινοῦσι, ab ἐκδινέω.

Ἐκδιόθεν, *adv.* ex Jove, divinitus.

Ἐκδιφρεύω, f. εύσω, e curru vel sella excutio.

Ἐκδιωκτέον, propulsare oportet. Ab

Ἐκδιώκω, f. ξω, expello; (2) vexo, affligo. Ὑμᾶς ἐκδιωξάντων, 1 *Thess.* 2, 15. Hinc

Ἐκδίωξις, εως, ἡ, insectatio; (2) expulsio.

Ἐκδοκιμάζω, exploro, examino, *Schol. Aristoph. ad Thesmoph.* 444.

Ἐκδονέω, ῶ, f. ήσω, emoveo, excutio.

Ἐκδορὰ, ᾶς, ἡ, excoriatio, evulsio. Ab ἐκδέρω, *excorio.* Unde

Ἐκδόρια, sc. φάρμακα, ων, τὰ, medicamenta cutem rodentia et exulcerantia.

Ἐκδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui edi seu dedi potest, vel debet, locatitius, elocatus:

Ἔκδοσις, εως, ἡ, editio; (2) deditio; (3) locatio; (4) desponsatio; (5) nauticum fœnus.

Ἐκδοτέος, έα, έον, edendus; (2) evulgandus; (4) dedendus. Ab ἐκδίδωμι.

Ἐκδοτικὸς, ἡ, όν, locatus mercede.

Ἔκδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, deditus, traditus, proditus; (2) nupta.

Ἐκδοὺς, *qui tradidit*, a. 2. part. act. v. ἐκδίδωμι.

Ἐκδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, cisterna. Ab

Ἐκδοχὴ, ῆς, ἡ, exceptio; (2) expectatio; (3) susceptio; (4) conjectura, *ap. Polyb.* (5) convivium. Ab ἐκδέχομαι.

Ἐκδρακοντόω, in draconem converto; (2) effero, *in pass.* gravi ira excandesco. (2) ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ κτενῶ νιν, ira excandescens, *Æsch. Chœph.* 547.

Ἐκδραμεῖν, excurrere.

Ἐκδραμὼν, excurrens, ab inus. ἐκδρέμω.

Ἐκδρᾶν, *effugere*, præs. inf. act. *contr.* pro ἐκδράειν. Ab ἐκδράω.

Ἐκδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sex drachmarum est. Ex ἓξ et δραχμή, *drachma.*

Ἐκδρέπω, et ἐκδρέπομαι, decerpo.

Ἐκδρομὴ, ῆς, ἡ, excursio, excursus. Ab ἐκτρέχω, *excurro.*

Ἔκδρομος, ου, ὁ, qui extra institutum cursum fertur. Ab eod.

Ἔκδυμα, ατος, τὸ, exuviæ. Ab ἐκδύω.

Ἐκδῦναι, *emergere*, a. 2. inf. act. v. ἐκδύνω.

Ἐκδυνομένω, dat. sing. præs. part. pass.

Ἐκδύνω, emergo. Ἐκδῦναι κακῶν, ὄλεθρον, effugere.

Ἔκδυσις, εως, ἡ, spoliatio; (2) exitus, emersio, effugium. (2) οὔτε ἔσοδον, οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίην ἔχον, *Herod.* 2, 121. Ab ἐκδύω, vel ἐκδύνω.

Ἐκδυσωπέω, absterreo; (2) commoveo precibus,

bus, auctoritate, *Jos.* (3) irascor. (3) οὖγι ἐποίησας τοῦ μὲν ἐνδυσωπεῖν ἀφέμενος, amissa ira ... *Heliodor.* 8.
Ἐκδυσώπησις, εως, ἡ, supplicatio.
Ἐκδύω, f. ύσω, spolio, exuo. Ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν, *Mar.* 15, 20. Ἐξεδύσατο Ἰωνάθαν τὸν ἐπενδύτην, 1 *Sam.* 18, 3.
Ἐκδωριεύομαι, in Doriensium naturam veluti degenero, lingua utor, moribus et institutis Doricis. Ἐκδεδωρίευνται δὲ, ὑπό τε Ἀργείων ἀρχόμενοι, *Herod.* 8, 73.
Ἐκδώσομαι, f. 1. ind. med. v. ἐκδίδωμι.
Ἐκέδασσε, *dissipavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐκέδασε. A κεδάω.
Ἐκεῖ, *adv.* illic; (2) illuc, eo. Ab ἐκεῖνος.
Ἐκεῖθεν, *adv.* illinc. Ἐκεῖθεν ἡμεῖς, ὦ νεωστὶ, δυστυχεῖς, *Eurip. Hipp.* 343. Ab ἐκεῖ.
Ἐκεῖθι, *adv.* illic, ibi. Ab eod.
Ἔκειν, *cedere*, præs. inf. act. *Poet.* pro εἴκειν.
Ἐκείνα, *illa*, *Dor.* pro ἐκείνη, ab ἐκεῖνος.
Ἐκεινέων, *illorum*, gen. pl. *Ion.* pro ἐκείνων.
Ἐκείνῃ, *adv.* illic; (2) illa ratione, illa via.
ἘΚΕΙ͂ΝΟΣ, είνη, εῖνο, ille. Hinc
Ἐκείνως, *adv.* illo modo.
Ἔκειτο, 3. sing. imperf. ind. act. verbi κεῖμαι.
Ἐκεκάσμην, 1. s. plusq. p. ind. pass. v. κάζω.
Ἐκέκλετο, 3. sing. imperf. ind. v. κέκλομαι.
Ἐκέκλιτο, 3. s. plusq. perf. ind. pass. v. κλίνω.
Ἐκεκλόφειν, *furatus eram*, 1. sing. plusq. perf. ind. act. *Att.* verbi κλέπτω.
Ἐκεκοσμέατο, *ornati erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐκεκόσμηντο, a κοσμέω.
Ἐκέκτηντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. verbi κτάομαι.
Ἐκέκτησο, 2. sing. plusq. perf. indic. pass.
Ἐκέλευ, *jubebas*, 2. sing. imperf. ind. *Dor.* pro ἐκέλε, a κέλομαι.
Ἐκελεύθημεν, 1. pl. a. 1. ind. pass. v. κελεύω.
Ἐκέλευσα, *jussi*, a. 1. indic. act. verbi ejusd.
Ἐκέρδανεν, 3. sing. a. 2. ind. act. v. κερδαίνω.
Ἐκέρδησα, aor. 1. ind. act. v. κερδέω.
Ἔκερσα, *totondi*, a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἔκειρα. A κείρω.
Ἐκεχειρία, ας, ἡ, induciæ, vacatio. Ἐκεχειρίαν ἐνιαύσιον ἐποιήσαντο, *Thucyd.* Ex ἔχω, *cohibeo*, et χεὶρ, *manus*.
Ἐκεχειροφόρος, fecialis.
Ἐκεχήνην, *hiaveram*, 1. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἐκεχήνειν, a χαίνω.
Ἔκζεμα, ατος, τὸ, fervor, æstuatio.
Ἔκζεσις, εως, ἡ, idem.
Ἔκζεσμα, ατος, τὸ, idem. Ab
Ἐκζέω, f. έσω, efferveo, effervesco, ebullio; (2) ebullire facio. Μὴ ἐκζέσῃς, *Gen.* 49, 4. Ἐξέζεσε σκώληκας, *Exod.* 16, 20.
Ἔκζεστος, ον, aqua fervida elixus. Ἐκζεστὸν δὲ (τὸ σευτλίον), *Athen.* 8.
Ἐκζητέω, ῶ, requiro, exquiro. Καίπερ μετὰ δακρύων ἐκζητήσας αὐτὴν, *Heb.* 12, 17.
Ἐκζητηθῇ, *reposcatur*, 3. sing. a. 1. conjunct. pass. verbi ἐκζητέω, *reposco*. Unde
Ἐκζήτησις, εως, ἡ, exquisitio, inquisitio.
Ἐκζωόομαι, οῦμαι, animal fio.
Ἐκζωπυρέω, ῶ, f. ήσω, exsuscito, sopitum ignem; (2) aliud quidvis. Ἐκζωπυρεῖν συγγένειαν, *Plut.* Hinc
Ἐκζωπύρησις, εως, ἡ, exsuscitatio, accensio.
Ἔκηα, *combussi*, a. 1. ind. act. verbi καίω.
Ἑκηβολία, ας, ἡ, peritia jaculandi eminus. Ab
Ἑκηβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, longe jaculans. Ex ἑκὰς et βάλλω, *jacio*.
Ἐκῆδε, 3. sing. imperf. ind. act. v. κήδω.
Ἐκήκον, *exibam*, 1. s. imperf. ind. act. v. κηκίω.
Ἑκηλία, ας, ἡ, quies; (2) benigna tractatio. Ab
ἙΚΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, mitis, pacificus.
Ἑκήλως, *adv.* quiete, pacifice, remisse.
Ἐκηρύχθην, a. 1. ind. pass. v. κηρύσσω.
Ἕκητι, *adv.* caussa, gratia; (2) voluntarie; (3) sine, absque. Διωνύσοιο ἕκητι, Bacchi gratia, Baccho volente, *Apoll. Rhod.* 1, 116. Πελίαο ἕκητι, Pelia volente, concedente, *Id.* 1, 902. Ab ἑκών.
Ἐκθαλαττόω, mare facio, sc. e terra continente mari obruo.
Ἐκθαμβέομαι, οῦμαι, obstupesco, expavesco.
Ὁ ὄχλος ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμβήθη, *Marc.* 9, 15. Ab
Ἔκθαμβος, ου ὁ καὶ ἡ, qui mente attonita stupet, attonitus, stupore perculsus.
Ἐκθαμνίζω, exstirpo. Ex θάμνος, *frutex*. *Æschyl.* Sept. 72.
Ἐκθαρρέω, f. ήσω, valde confido.
Ἐκθαρσέω, ῶ, f. ήσω, idem.
Ἐκθαυμάζω, f. άσω, valde admiror, prædico.
Ἐκθεάομαι, specto.
Ἐκθεατρίζω, f. ίσω, per theatrum traduco; (2) nudo, patefacio; (3) arguo; (4) explodo, exigo. Ταχέως ἐξεθεάτριζον αὐτοὺς, *Polyb.*
Ἐκθειάζω, f. άσω, deo dedico, consecro; (2) in numerum deorum refero; (3) divinum habeo, valde admiror. Hinc
Ἐκθειασμὸς, οῦ, ὁ, consecratio, admiratio.
Ἔκθεμα, ατος, τὸ, aliquid publice expositum, programma publicum; (2) postibulum. (2) καὶ ἐποίησας σεαυτῇ ἔκθεμα ἐν πάσῃ πλατείᾳ, *Ezech.* 16, 24. Ab ἐκτίθημι.
Ἐκθέμεν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐκθεῖν.
Ἐκθεόω, ῶ, deum facio; ἐκθεόομαι, deum fieri.
Ἐκθεραπεύω, f. εύσω, cultu et observantia concilio, vel demereor; (2) sano, persano. Οἶνον ἐξεθεράπευσε δώροις, *Plut.*
Ἐκθερίζω, f. ίσω, meto, demeto.
Ἐκθερμαίνω, f. ανῶ, excalefacio.
Ἐκθερμάνασα, *excalefaciens*, a. 1. part. act. fem. gen. verbi ἐκθερμαίνω.
Ἐκθέσθαι, a. 2. inf. med. verbi ἐκτίθημι.
Ἐκθεσία, ἡ, expositio, *Man.*
Ἔκθεσις, εως, ἡ, explicatio, expositio; (2) editio alicujus dogmatis, vel dogma editum et promulgatum; (3) finis, clausula. *oppon.* εἴσθεσις. Ab ἐκτίθημι.
Ἔκθεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exlex; (2) lege vetitus, illicitus, nefarius.
Ἐκθέσμως, *adv.* contra leges.
Ἐκθέσφατα, oracula, *Il.* 5, 64. Ubi tamen aliqui legunt separatim θεῶν ἐκ θέσφατα, ut sit ἐκ θεῶν θέσφατα.
Ἐκθετικὸς, ἡ, ὸν, expositivus:
Ἔκθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, expositus; (2) ablegatus, securitatis causa. (2) πέπυσται τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον, *Eurip. Andr.* 70. Ab ἐκτίθημι.
Ἐκθέω, f. θεύσομαι, excurro, propero.
Ἐκθέωσις, ἡ, consecratio, relatio in deos:
Ἐκθεωτικὸς, ἡ, ὸν, deificus. Ab ἐκθεόω.
Ἐκθηλάζω, fut. άσω, exsugo.
Ἐκθήλυνσις, εως, ἡ, effeminatio; (2) imbecillitas, extenuatio, mollities, dissolutio morum.
Ἐκθηλύνω, effemino, emollio, enervo.
Ἐκθηράω et ἐκθηρεύω, venor.
Ἐκθηριάζω, effero, exaspero.
Ἐκθηριόω, ῶ, f. ώσω, effero, mitem naturam in belluinam muto.
Ἐκθησαυρίζω, f. ίσω, e thesauro depromo; (2) thesaurum exhaurio.
Ἐκθλίβω, f. ψω, elido, ejicio. Hinc
Ἔκθλιμμα, τὸ, elisio; (2) summæ cutis exulceratio e compressione aut collisione.
Ἔκθλιψις, εως, ἡ, elisio; (2) ejectio; (3) figura grammatica, qua litera eliditur.
Ἐκθνήσκω, animo linquor, ac pro mortuo jaceo; (2) vehementi animo percellor, timore exanimor, præternaturali morte, ut fame, siti, &c. extinguor.
Ἐκθοινάομαι, epulor, *Æsch.*
Ἐκθορέω, ῶ, exsilio, a. 2. ἐξέθορον, ἐξέθορες. Ἐξ ἔθορε Χρυσάωρ τε μέγας, *Hes. Thesm.* 281.
Ἐκθόρνυμαι, idem, *Aret.* Ex ἐκ et θόρνυμι.
Ἐκθορυβέω, ῶ, f. ήσω, perturbo, *Aret.*
Ἐκθροεῖν, ἐκθροῆσαι, enunciare, indicare. Ὅς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφεῖν θροεῖ, *Soph. Œd.* 1420.
Ἐκθρομβόω, ῶ, f. ώσω, in grumos cogo, congelo. Hinc
Ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ, concretio.
Ἐκθρώσκω, exsilio, prosilio.
Ἔκθυμα, ατος, τὸ, quod per cutem quasi erumpit, pustula, papula. Ab ἐκθύω.
Ἐκθυμία, ας, ἡ, animi alacritas, fortitudo. Ab ἔκθυμος.
Ἐκθυμιάω, ῶ, suffio, adoleo, accendo.
Ἔκθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, animo promptus, alacer, fortis.
Ἐκθύμως, *adv.* alacriter, prompte, fortiter.
Ἐκθύομαι, placo, expio.
Ἐκθύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, expiandus. A præc.
Ἐκθυσιάζω, idem quod ἐκθύω, *Sibyll.*
Ἔκθυσις, εως, ἡ, victimarum oblatio, sacrificium.
Ἐκθύω, fut. ύσω, perdo et quasi macto; (2) efferveo, erumpo. (1) ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς, *Eurip. Or.* 191.
Ἐκίνησα, *movi*, a. 1. ind. act. verbi κινέω.
Ἔκιον, *ibam*, 1. sing. imp. ind. act. verbi κίω.
Ἐκίρνη, *miscebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐκίρνας, a κιρνάω.
Ἐκίχανε, 3. sing. imperf. ind. act. v. κιχάνω.
Ἐκκαγχάζω, f. άσω, effuse rideo.
Ἐκκαθαίρω, f. αρῶ, expurgo, ejicio. Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, 1 *Cor.* 5, 7.
Ἐκκαθάρατε, *expurgate*, 2. plur. a. 1. imperat. act. verbi ἐκκαθαίρω.
Ἐκκαθεύδω, f. σω, dormio, edormio.
Ἑκκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, sedecim.
Ἑκκαιδεκάδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, sedecim palmos longus. Ex δῶρον, *palmus*.
Ἑκκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, sedecim annorum tempus. Ex ἑκκαίδεκα et ἔτος, *annus*.
Ἑκκαιδεκαέτης, ου, ὁ, qui sedecim annorum est. Ex iisd.
Ἑκκαιδεκάπηχυς, sedecim cubitos æquans.
Ἑκκαιδεκαστάδιος, ον, sedecim stadia habens.
Ἑκκαιδέκατος, άτη, ατον, decimus sextus.
Ἑκκαιδεκέτης, ου, ὁ, idem quod ἑκκαιδεκαέτης.
Ἑκκαιδεκήρης, εος, ἡ, sc. ναῦς, navis sedecim ordinum. Ex ἑκκαίδεκα et ἐρέσσω.
Ἔκκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus; (2) exoletus. Ex ἐκ et καιρὸς, *tempus*.
Ἐκκαίω, exuro; (2) accendo, *Rom.* 1, 27.
Ἐκκακέω, ῶ, f. ήσω, segnesco; (2) malis succumbo. Αἰτοῦμαι μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσί μου, *Ephes.* 3, 13. Ex κακός.
Ἐκκακῶμεν, *defatigemur*, 1. pl. præs. conj. act. verbi ἐκκακέω.
Ἐκκαλαμάομαι, ῶμαι, extraho, evello. Metaphora a spicilegio, ἀπὸ τῆς καλάμης, *a culmo, spica*; vel etiam ἀπὸ τοῦ ἀσπαλιευτικοῦ καλάμου, *ab arundine piscatoria*. Καὶ πασπαλάζεσθ' ἅμα τῇ γλώττῃ τριώβολον ἐκκαλαμᾶσθαι, *Aristoph. Vesp.* 607.
Ἐκκαλαμᾶσθαι, *explicari*, præs inf. pass. *contr.* pro ἐκκαλαμάεσθαι, ab ἐκκαλαμάομαι.
Ἐκκαλέσασθαι, a. 1. inf. med. verbi
Ἐκκαλέω, ῶ, et ἐκκαλοῦμαι, *Aristoph. Conc.* 34. evoco, elicio; (2) excito. (2) οἷά μ' ἐκκαλεῖ; ad quod me facinus excitas? *Soph. Trach.* 1206.
Ἐκκαλλύνω, deformo, corrumpo.
Ἐκκαλύπτω, f. ψω, detego, revelo; (2) in theatrum produco spectandum.
Ἐκκάμνω, defatigor, labori aut dolori succumbo.
Ἐκκενάζαι, evacuare, exhaurire. Ut supra ἐγκενάζαι, infundere.
Ἐκκαπηλεύω, f. εύσω, adultero cauponum more; (2) cauponor; (3) carius vendo, more cauponum. (3) τὸν γὰρ σῖτον οἱ δυνατοὶ ξυγκλείσαντες εἶχον, ἵν' ἐκκαπηλευθείη τῆς χώρας, ut exteris more cauponum carius venderetur, *Philostr. Vita Apollonii*, 18.
Ἐκκαρπίζω, fructus decerpo et percipio, et ἐκκαρπίζομαι, defrugo, defrugatione exinanio.
Ἐκκαρπόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, fructum colligo; (2) exhaurio, extenuo. Hinc
Ἐκκάρπωσις, εως, ἡ, fructuum, commodorum perceptio.
Ἐκκαταγγέλλω, f. ελῶ, indico. Ἐκκαταγγείλας ἀγῶνα, *Plut.*
Ἐκκαταλείπω, fut. ψω, relinquo, penitus destituo.
Ἐκκατάτασις, ἡ, membri luxati per extensionem repositio, *ut simp.* (2) luxatio ipsa; est universe, rei ultra modum extensio.
Ἐκκατείδω, *inusitat.* conspicor.
Ἐκκατεφάλλομαι, desilio, *Hom.*
Ἐκκατιδὼν, aor. 2. part. act. v. ἐκκατείδω.

Ἐκκαυλέω, ῶ, f. ήσω, caulesco, caulem emitto; (2) in caule marcesco. Hinc

Ἐκκαύλημα, ατος, τὸ, id quod caulis instar erumpit; (2) caulis scapus.

Ἐκκαύλησις, εως, ἡ, caulis emissio:

Ἐκκαυλίζω, caulem evello. Ab eod.

Ἔκκαυμα, ατος, τὸ, fomes, id quo aut per quod accendimus. Ab ἐκκαίω.

Ἔκκαυσις, εως, ἡ, accensio, adustio, ardor.

Ἐκκαυστικὸς, ή, όν, inflammandi et accendendi vim habens. Ab eod.

Ἐκκαυχάομαι, glorior. Τούτῳ μᾶλλον ἐκκαυχώμενοι ἦσαν, *Appian.* 1. (*de Regibus.*)

Ἐκκεῖμαι, expositus sum, pateo.

Ἐκκέλευθος, ου, ὁ ϗ ἡ, devius.

Ἐκκέλευστος, ον, subornatus; quasi ἐξ ἄλλων κελευθείς.

Ἐκκενοῦν, *vacuum reddere*, pro ἐκκενόειν. Ab

Ἐκκενόω, ῶ, f. ώσω, evacuo, exinanio; (2) denudo. Ex ἐκ et κενός.

Ἐκκεντάω, et ἐκκεντέω, ῶ, f. ήσω, pungo, stimulo, transfigo, interficio. Οἵτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν, *Apoc.* 1, 7.

Ἐκκεντίζω, f. ίσω, idem.

Ἐκκένωσις, εως, ἡ, egestio, evacuatio.

Ἐκκεραΐζω, f. ΐσω, diripio, vasto, exscindo.

Ἐκκεράννυμι, vel ἐκκεραννύω, f. ἐκκεράσω, effundendo misceo.

Ἐκκεχυμένως, *adv.* liberaliter, benigne; (2) effuse, de risu, &c. Ab ἐκχέω.

Ἐκκέχυται, *effusus est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐκχύω, vel ἐκχέω, *effundo.*

Ἐκκηραίνω, aufero, *Æsch.*

Ἐκκήρυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, voce præconis exterminatus, publice expulsus; (2) expulsus, exactus, ejectus. Ab

Ἐκκηρύσσω, vel ττω, f. ξω, præconis voce extermino, ejicio in exilium. Ἐξεκήρυξεν ἐκ τῆς πόλεως, *Æschin.*

Ἐκκινέω, ῶ, f. ήσω, exagito; (2) *item* pro κινέω, *unde pass. pro* appetere, cum præp. πρός. Σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ, *Soph. Trach.* 1258. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα; *Id. Œd. Tyr.* 363.

Ἐκκίω, exeo, egredior, *Hom.*

Ἐκκλάω, fut. άσω, defringo. Τῇ ἀπιστίᾳ ἐξεκλάσθησαν, *Rom.* 11, 20.

Ἐκκλείω, f. είσω, excludo, amoveo, rejicio. Ἐκκλεῖσαι ὑμᾶς θέλουσιν, *Gal.* 4, 17.

Ἐκκλέπτω, f. ψω, furtim subduco, diciturque et de reis qui per fraudem periculo et pœna eripiuntur. Μὴ ἐκκλέψῃς λόγον, ne celes, *Soph. Trach.* 444. Τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψῃς λέγων, dictis decipere, *Soph. Phil.* 54. Ἐκκλέψας ἐμὲ, decipiens, *Ibid.* 959.

Ἐκκληΐεσθαι, *excludi*, præs. inf. pass. verbi

Ἐκκληΐζω, f. ΐσω, excludo. Ab ἐκκλείω.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, concio, cœtus civium convocatus; (2) locus concionis; (3) ecclesia, cœtus eorum qui verbum Dei audiunt, eique quocumque modo credunt; (4) cœtus electorum; (5) cœtus fidelium in una aliqua civitate, vel etiam in una aliqua domo; (6) soli pastores et presbyteri, qui ecclesiæ præsunt; (7) soli auditores; (8) locus in quo cœtus sacer congregatur, templum. Ab ἐκκαλέω. Hinc

Ἐκκλησιάζω, concionor; (2) in concione delibero; (3) sum in concione, concioni intersum; (4) in concionem voco. Τοιαῦτα ἐν ἀλλήλοις ἐκκλησιάζοντες, *Thuc.*

Ἐκκλησιασμὸς, οῦ, ὁ, concio. A præc.

Ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, concionator, qui in concione verba facit; (2) qui in concione sententiam dicit; (3) qui in concione adest.

Ἐκκλησιαστικὸς, ή, όν, ad concionem pertinens; (2) ecclesiasticus, ad ecclesiam Dei pertinens; τὸ ἐκκλησιαστικὸν, apud Athenienses, merces eorum qui concioni interfuerunt.

Ἔκκλησις, εως, ἡ, evocatio. Ab ἐκκαλέω.

Ἐκκλητεύω, f. εύσω, ob λιπομαρτυρίαν, testimonium non dictum in jus voco.

Ἐκκλητικὸς, ή, όν, evocandi, item alliciendi et eliciendi vim habens. Ab ἔκκλητος.

Ἐκκλητικῶς, *adv.* evocando, eliciendo.

Ἔκκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, evocatus; (2) ad quem provocatur; (3) de quo provocatio est; (4) ad certam consultationem destinatus.

Ἔκκλητος ὄχλος, populus convocatus, concio, *Eur. Or.* 611. Πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο, ducit eum ex concione, *Id. ibid.* 947.

Ἐκκλίνω, deflecto. Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, *Rom.* 3, 12. Hinc

Ἔκκλισις, εως, ἡ, declinatio, devitatio.

Ἐκκλύζω, f. ύσω, eluo, abluo. Τὸν ἐπὶ ψυχῇ ῥύπον ἐκκλύζειν, *Luc.* Hinc

Ἔκκλυσμα, ατος, τὸ, elutio.

Ἐκκλύω, exaudio, *Hom.*

Ἐκκλώζω, explodo, exsibilo.

Ἐκκναισέω, idem quod ἐκκναίω, *Theoc.*

Ἐκκναισεῦντι, *odio enecabunt*, 3. pl. fut. ind. act. *Æol.* et *Dor.* pro ἐκκναίσουσι. Ab

Ἐκκναίω, odiose strido, molestia adficio.

Ἐκκνίζω, f. ίσω, excido, expungo, evello, excerpo, erado.

Ἐκκοβαλικεύεσθαι, *apud Aristophanem*, fraudulentis adulationibus circumvenire, astute furari. Ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται, *Aristoph. Eq.* 270.

Ἐκκοιλίζω, f. ίξω, e ventre eximo.

Ἐκκοιμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, e somno excitor.

Ἐκκοιτέω, ῶ, dormio foris. A κοίτη.

Ἐκκοκκίζω, f. ίσω, cortice ablato granum eximo; (2) spolio, viduo. Ἐκκοκκιῶ τὸ γῆράς σου, *Aristoph. Lys.* 366.

Ἐκκολάπτω, f. ψω, exsculpo, tundendo eximo; (2) excido; (3) excludo ova. Hinc

Ἐκκόλαψις, εως, ἡ, excisio quæ tundendo fit, exclusio ovorum.

Ἐκκολυμβάω, ῶ, f. ήσω, enato. Μήτις ἐκκολυμβήσας διαφύγοι, *Act.* 27, 42. Ναύτην δὲ φασιν ἐκκολυμβήσαντα περιθέσθαι τῇ κεφαλῇ τὸ διάδημα, *Arrian. Syr.* 56.

Ἐκκολούω, f. ύψω, cortice nudo.

Ἐκκομιδὴ, ῆς, ἡ, exportatio, elatio. Ab

Ἐκκομίζω, f. ίσω, eveho, exporto; (2) abduco; (3) curo, curam gero; (4) perfero. Ἐκκομίσας ἐμαυτὸν ϗ χρήματα, *Herodot.* Ἐξεκομίζετο τεθνηκὼς, *Luc.* 7, 12. (2) ἀλλ' ἐκκόμιζε παῖδα, *Eurip. Andr.* 640. (3) ἐκκόμισαί τέ με, curamque mei gere, *Il.* 5, 359. [Vide *Pseudodidymum* ad hunc locum.] (4) τὸ γὰρ πεπρωμένον δεῖ σ' ἐκκομίζειν, perferre, *Id. ibid.* 1269. Hinc

Ἐκκόμισαι, *exporta*, 2. sing. a. 1. imperat. med. verbi ejusdem.

Ἐκκομισμὸς, οῦ, ὁ, exportatio, evectio.

Ἐκκομπάζω, f. άσω, insolesco, se effero. Οὐ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας, *Soph. El.* 568.

Ἐκκομψεύω, lepidus, venustus, argutus sum in ornatu, sermone, &c. *Eur. Iphig. in Aul.* 333.

Ἐκκονίω, f. ίσω, a pulvere purgo.

Ἐκκοπεὺς, έως, ὁ, scalprum ad exsectiones.

Ἐκκοπὴ, ῆς, ἡ, excisio. Ab ἐκκόπτω.

Ἔκκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, fessus, lassatus, lassitudine enervatus. Ex ἐκ et κόπος, *labor.*

Ἐκκοπρέω, et ἐκκοπρίζω, stercus edo, alvum levo.

Ἐκκοπρόω, idem; (2) stercus vel cœnum expurgo, amolior.

Ἐκκόπρωσις, εως, ἡ, alvi laxatio.

Ἐκκοπρωτικὸς, ή, όν, laxandi vim habens.

Ἐκκόπτω, f. ψω, exscindo, extundo; (2) *omnino* de medio tollo; (3) impedio, et quantum in me est, tollo; (4) frango, debilito. Κλαύσει γὰρ ἢν ἅπαξ γε τὼ 'φθαλμὼ ἐκκοπῇς, *Aristoph. Av.* 348.

Ἐκκορακίζω, ad corvos ablego, *Suid.* abigo, ejicio, facessere jubeo. Ex ἐκ et κόραξ.

Ἐκκορέω, ῶ, f. ήσω, everro, verrendo expurgo; (2) excutio; (3) deformo, corrumpo.

Ἐκκορυφόω, ῶ, fut. ώσω, summatim dico; (2) fastigio, conformo ad modum fastigii aut verticis.

Ἐκκουφίζω, f. ίσω, levo, sublevo. A κοῦφος.

Ἔκκοψον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. verbi ἐκκόπτω.

Ἐκκραυγάνω, vociferor.

Ἐκκράζω, f. ξω, exclamo.

Ἐκκραιπαλάω, ebrius sum; (2) exhalo crapulam.

Ἐκκρέμαμαι, et ἐκκρεμάννυμαι, dependeo, suspensus sum de, pendeo ab aliquo. Ὁ λαὸς γὰρ ἅπας ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων, *Luc.* 19, 48.

Ἐκκρεμάννυμι, ἐκκρεμαννύω, et ἐκκρεμάω, suspendo.

Ἐκκρεμὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pendulus, dependens. A præc.

Ἐκκρήμνημι, idem quod ἐκκρεμάννυμι.

Ἐκκρίνω, f. ινῶ, excerno, expello, eximo, rejicio; (2) ordine moveo, expungo; (3) ablacto. Ἐκκρίνασι δὲ τῶν καμήλων ἐνιαύσιον τὸν ἔκγονον, *Aristot.* Hinc

Ἔκκρισις, εως, ἡ, excretio; (2) exhaustio; (3) evaporatio, vapor.

Ἐκκριτικὸς, ή, όν, excernendi vim habens:

Ἔκκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, selectus, eximius:

Ἐκκροτέω, f. ήσω, excutio, sc. fragore et cum sonitu.

Ἔκκρουσις, εως, ἡ, excussio, exturbatio.

Ἔκκρουστος, ου, ὁ ϗ ἡ, excussus, exturbatus; (2) stupefactus. Ab

Ἐκκρούω, f. ούσω, expello, excutio; (2) repello, depello; (3) dimoveo, deterreo, deturbo; (4) rejicio a me, procrastino; (5) tero. Ἐκκρούειν τὸν καιρὸν, εἰς τὴν ὑστεραίαν, τὸν φθόνον. Ἐκκρούσω τοῦ παρόντος ἐμαυτὸν, *Dem.*

Ἐκκτυπέω, f. ήσω, cum sonitu erumpo.

Ἐκκυβεύω, f. εύσω, jacio aleam, jacta alea periclitor, v. gr. prælium ineundo.

Ἐκκυβιστάω, ῶ, præceps in caput desilio.

Ἐκκυκλέω, ῶ, f. ήσω, evolvo, conversione machinæ in scena ostendo quod intus agitur; (2) revelo, patefacio. (1) ὁ ἐκκυκλούμενος, is est qui nunc advehitur, *Aristoph. Thesm.* 96. Ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή, sed promovebor quidem: verum descendere non vacat. Vide ἐκκύκλημα.

Ἐκκύκλημα, τὸ, machina theatralis, qua intus in scenam, vel e scena intro vehebatur persona quælibet. Vide *Pollucem* 4, 128, qui in vulgatis editionibus valde mendosus est.] Ἐνταῦθα ἐκκύκλημά τι γίγνεται, ἵνα φανῇ ἐν μέσοις ὁ Αἴας ποιμνίοις, ibi ope machinæ theatralis, Ajax videtur inter medias pecudes, *Schol. Soph. ad Aj.* 346 [sic legendum cum 2da editione Brunckii.]

Ἐκκυλίζω, idem quod ἐκκυλίω, *Hom.*

Ἐκκύλιστος στέφανος, quasi dicas, rotatilis et volubilis corona. Ab

Ἐκκυλίω, ἐκκυλινδέω, et ἐκκυλίνδω, evolvo, devolvo. Εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας, amoribus deditos, *Xen. Mem.* 1, 2, 22.

Ἐκκυμαίνω, f. ανῶ, fluctuando exundo; (2) defluctuo; (3) ejicio in littus.

Ἐκκύμανσις, εως, ἡ, exundatio. A præc.

Ἐκκυματίζω, f. ίσω, fluctibus ad littus ejicio.

Ἐκκυνηγετέω, f. ήσω, persequor feras.

Ἔκκυνοι κύνες, canes morbo quodam affecti, et hinc a canum societate remoti.

Ἐκκύπτω, f. ψω, prospicio; (2) promineo, foris appareo.

Ἐκκωδωνίζω, f. ίσω, divulgo. A κώδων.

Ἐκκωκιῶ, evello, *Arr.*

Ἐκκωμάζω, f. άσω, procax excedo, lascive profugio. Ἐξεκώμασε νεανὶς μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα, *Eurip. Andr.* 604.

Ἐκκωφέω, ῶ, f. ήσω, surdum facio; (2) hebeto; vim adimo. Ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐξεκώφησας βοῶν, *Aristoph. Eq.* 312.

Ἐκκωφόω, ῶ, fut. ώσω, exsurdo, exsurdescere facio; (2) hebeto, vim adimo. (2) ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη; *Eur. Or.* 1287.

Ἔκλαγξαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi κλάζω.

Ἔκλαγον, *clamavi*, 1. sing. aor. 2. ind. act.

Ἐκλαγχάνω, sortior. Ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλαγχον, χθονὸς, *Soph. El.* 762. Κἀκῶν μέρος ἐξέλαχον, *Aristoph. Thesm.* 1080.

Ἐκλαθόμενος, aor. 2. part. med. verbi ἐκλανθάνω.

Ἐκλακτίζω, fut. ίσω, calces in sublime jacto, calcibus auram verbero; (2) rejicio calcibus impetendo. Σκέλος οὐράνιον γ' ἐκλακτίζων, *Aristoph. Vesp.* 1481. Hinc

Ἐκλά-

Ἐκλάκτισμα, ατος, τὸ, saltationis genus, quod fiebat calcibus in altum jactatis.
Ἐκλακτισμὸς, ȣ, ὁ, idem et ab eod.
Ἐκλαλέω, ῶ, f. ήσω, effutio, evulgo, eloquor. Παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι, *Act.* 23, 22.
Ἐκλαμβάνω, f. λήψομαι, percipio, consequor; (2) excipio; (3) deligo; (4) conduco, redimo. Οἱ παρ' ἑκατέρων ἐκλαβόντες, *Philo.*
Ἐκλαμπάνω, idem quod ἐκλάμπω.
Ἔκλαμπρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lucidus, fulgidus.
Ἐκλαμπρύνω, illustro, et ἐκλαμπρύνομαι, claresco, illustrior fio; (2) glorior.
Ἐκλάμπω, f. ψω, eluceo, effulgeo; (2) adfulgeo, illuceo; (3) majore laude enitesco. Ἀφ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφὴ, *Aristoph. Lys.* 390. Οὐθ' ἡλίȣ τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας ἐξέλαμψεν, *Id. Av.* 1716. Εὐκταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας, *Lycophr.* 1091. Hinc
Ἔκλαμψις, εως, ἡ, fulgor, splendor enitescens.
Ἐκλανθάνομαι, obliviscor Ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως, *Heb.* 12, 5. Ἐκλαθόμενος τῆς μεγαλόφρονος ἐλευθεριότητος, *App. Bell. Civ.* 4, 27. Ex λανθάνω.
Ἐκλανθάνω, oblivionem induco. Ἐκλέλαθον κιθαριστὺν, oblivisci fecerunt artem pulsandi citharam, *Il.* 2, 600. Vide ἐκλέλαθον et ἐκλήθω.
Ἐκλαξεύω, expolio, exsculpo, *impr.* saxo.
Ἐκλαπάζω, abripio, *Æsch.*
Ἐκλάπην, a. 2. ind. pass. verbi κλέπτω.
Ἐκλάπτω, lambendo ebibo, seu exsorbeo. Τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πίτρον, *Lycophr.* 1201.
Ἔκλασα, *fregi*, a. 1. ind. act. verbi κλάω.
Ἐκλατομέω, ῶ, fut. ήσω, lapides excido; (2) lapidibus construo.
Ἔκλαυσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi κλαίω.
Ἐκλαχαίνω, fut. ανῶ, effodio. Βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον, *Apoll. Rhod.* 4, 1532.
Ἐκλαχανίσασθαι, olus decerpere. A λάχανον.
Ἐκλεαίνω, f. ανῶ, lævigo, complano; (2) tero et comminuo.
Ἐκλέγω, et ἐκλέγομαι, eligo, deligo; (2) adnoto, colligo; (3) eximo, detraho; (4) exigo, sc. tributum vel vectigal; (5) accipio, v. gr. mercedem; (6) Ex *Hebr. in med.* amo, item appeto, probo. Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, *Luc.* 10, 42.
Ἔκλειγμα, ατος, τὸ, ecligma, medicamentum quod alias electuarium dicitur.
Ἐκλεικτὸν, ȣ, τὸ, idem. Ab ἐκλείχω.
Ἐκλειοτριβέω, ῶ, f. ήσω, tero minutissime, contero et contundo ita ut levissimum evadat. Ex ἐκ, λεῖος, et τρίβω.
Ἐκλειπτικὸς, ἡ, ὸν, eclipticus, defectivus. Ab
Ἐκλείπω, futur. ψω, derelinquo, desero; (2) omitto, prætermitto; (3) deficio, desum. Ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδȣς, *Aristoph. Nub.* 584. Ἵνα μὴ ἐκλείπῃ ἡ πίστις σȣ, *Luc.* 22, 32.
Ἐκλείσθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi κλείω.
Ἐκλείχω, delambo; (2) in ecligmate sumo.
Ἔκλειψις, εως, ἡ, defectus; (2) deliquium solis, vel lunæ eclipsis. Ab ἐκλείπω.
Ἐκλεκτικοὶ, philosophi, qui nulli sectæ addicti ex omnibus deligunt quod maxime placet.
Ἐκλεκτὸς, ἡ, ὸν, electus; (2) eximius; (3) ex *Hebr.* sanctus, *item* carus. Ab ἐκλέγω.
Ἐκλέλαθον, *latui*, a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἐξέλαθον, a verbo ἐκλανθάνω, pro ἐκλήθω.
Ἐκλελάθων, *latens*, præs. part. act. v. ἐκλελάθω.
Ἐκλέλησθε, *oblivioni traditi estis*, 2. pl. perf. ind. pass. verbi ἐκλανθάνω.
Ἐκλελυμένως, *adv.* solute, remisse; (2) minus ornate et elaborate. Ab ἐκλύω.
Ἔκλεμμα, τὸ, cortex. Vide λέμμα.
Ἔκλεξις, εως, ἡ, delectus, electio.
Ἐκλέξασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἐκλέγω.
Ἐκλεπίζω, f. ίσω, ex cortice et putamine eximo, decortico, desquamo; (2) excludo, excudo.
Ἐκλέπισις, εως, ἡ, corticis detractio; (2) pullorum exclusio.
Ἔκλεπτος, ον, valde tenuis.
Ἐκλεπτολογέω, ῶ, f. ήσω, minutissima quæque persequor.
Ἐκλεπτύνω, extenuo; (2) conficio tabe, macie.
Ἐκλέπω, f. ψω, idem quod ἐκλεπίζω.

Ἐκλευκαίνω, f. ανῶ, dealbo.
Ἔκλευκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde albus, valde pallidus.
Ἐκλέψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi κλέπτω.
Ἐκλήγω, f. ξω, desisto, desino ab, cesso ab.
Ἐκληθάνω, oblivisci facio. Ab ἐκλήθω.
Ἐκλήθην, *vocatus sum*, a. 1. ind. pass. *per Sync.* pro ἐκαλήθην, a καλέω.
Ἐκλήθητε, *vocati estis*, 2. pl. a. 2. ind. pass.
Ἐκλήθω, *lateo*, unde ἐκλέλαθον, *apud Il.* 2, 600, pro ἐξέλαθον, oblivisci facio, (potius a verbo λελάθω, quod fit a λέληθα, *Etym.*)
Ἐκλήισαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi κληΐζω.
Ἐκλήπτωρ, ορος, ὁ, exceptor; (2) susceptor. Ab ἐκλαμβάνω. Unde
Ἔκληψις, εως, ἡ, exceptio; (2) susceptio; (3) collectio; (4) conductio.
Ἐκληρέω, ῶ, f. ήσω, nugor, deliro.
Ἔκλησις, εως, ἡ, oblivio. Ab ἐκλήθω.
Ἐκλιθάζω, f. άσω, lapido; (2) lapis fio.
Ἐκλιθολογέω, ῶ, f. ήσω, lapides lego, i. e. legendo eximo.
Ἐκλικμάω, ῶ, f. ήσω, ventilo, ventilabro purgo.
Ἐκλιμία, ας, ἡ, vehemens fames.
Ἐκλιμνάζω, paludem facio. Ἐκλιμνάζοντος ἐνίοτε τȣ ποταμȣ, stagnante interdum aqua fluvii, aqua fluvii interdum planitiem obruente, *App. Bell. Civ.* 4, 107.
Ἔκλιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fame confectus, jejunus.
Ἐκλιμνόω, f. ώσω, palude obruo, stagnum facio.
Ἐκλιμπάνω, idem quod ἐκλείπω. Ἡμάρτανον τόδ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον δόμȣς πατρῴȣς, *Eurip. Med.* 800.
Ἔκλιναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi κλίνω.
Ἐκλινάτω, *declinet*, 3. sing. a. 1. imperat. act.
Ἐκλινέω, ῶ, f. ήσω, e retibus evado, seu effugio. Ex ἐκ et λίνον, *linum*.
Ἐκλίνθημες, *recubuimus*, 1. pl. a. 1. ind. pass. *Poet.* et *Dor.* pro ἐκλίνθημεν, a verbo κλίνω.
Ἐκλιπαίνω, f. ανῶ, pinguefacio.
Ἐκλιπαρέω, ῶ, f. ήσω, impense oro, obtestor; (2) impense orando exoro.
Ἐκλιπεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐκλείπω. Unde
Ἐκλιπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, deficiens, prætermissus: τὸ ἐκλιπὲς, negligentia. Κολασῆς δὲ τȣ ἐν τῷ παραχρῆμα ἐκλιπȣς, *Arr. Hist. Alex.* 4, 29.
Ἐκλίπητε, 2. pl. a. 2. conj. act. verbi ἐκλείπω.
Ἐκλογέομαι, excuso, crimen diluo. A λέγω.
Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, exactor vectigalium, coactor.
Ἐκλογὴ, ῆς, ἡ, electio; (2) carmen pastorale, ecloga; (3) excerpta; (4) præstantia in quoque genere. Ab ἐκλέγω, *eligo*.
Ἐκλογίζομαι, f. ίσομαι, numero; (2) reputo, perpendo, æstimo; (3) explico rationes rei, demonstro. Εἰ σωφρόνως τις τὸν πόλεμον ἐκλογίζοιτο, *Thuc.* Ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς μᾶλλον φρένας τῶδε, num interpretor potius mentem istius ad id quod inimicum est, *Eurip. Hec.* 745. Hinc
Ἐκλογισμὸς, ȣ, ὁ, computatio, æstimatio; (2) consilium.
Ἐκλογιστὴς, ȣ, ὁ, præfectus rationibus.
Ἐκλογιστία, ας, ἡ, enumeratio; (2) comparatio; (3) numeratio facta posito calculo.
Ἔκλογος, ὁ, narratio, *Æsch.*
Ἐκλόγω, f. ξω, eligo. Ἐκλογεῖν τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλλίστας γνώμας, *Isocr.*
Ἐκλονέοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. v. κλονέω.
Ἐκλοποφόρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. κλοποφορέω.
Ἐκλȣ́ω, f. ȣ́σω, eluo, abluo.
Ἐκλοχεύω, f. εύσω, partu edo, enitor. Ὃν ἡ ξύναιμος πατρὸς ἐκλοχεύεται, *Lycophr.* 468.
Ἐκλοχίζω, f. ίσω, e cohorte seligo; (2) in cohortes distribuo.
Ἐκλοχμόομαι, ȣ̃μαι, f. ώσομαι, silvesco densis fruticibus, fruticor, fruticesco. Ex λόχμη, *locus fruticosus et insidiis aptus.*
Ἐκλύζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. κλύζω.
Ἐκλυθῶσιν, 3. pl. a. 1. conj. pass. verbi ἐκλύω.
Ἔκλυον, 1. sing. imperf. ind. act. verbi κλύω.
Ἔκλυπος, ον, admodum tristis.
Ἐκλύσασθαι, a. 1. inf. med. v. ἐκλύω. Unde
Ἔκλυσις, εως, ἡ, exsolutio, dissolutio, liberatio; (2) imbecillitas, debilitatio; (3) deliquium animi viriumque.

Ἐκλυσσάω, ῶ, rabie et impetu feror; (2) cupide appeto; nam et λύσσα dicitur de amore insano. Ex λύσσα, *rabies.*
Ἐκλυτήριον, τὸ, piaculum libertatis, qui morte sua medetur malis publicis.
Ἔκλυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dissolutus, languidus, effeminatus. Ab ἐκλύω.
Ἐκλύτως, *adv.* solute, expedite.
Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, redemptio.
Ἐκλύω, f. ύσω, exsolvo; (2) dirimo; (3) dissipo; (4) discedo; (5) enervo, debilito; (6) macero; (7) destituo, relinquo; (8) libero. *In medio,* discedere facio, ablego. Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην, *Soph. Aj.* 531. Μήποτε ἐκλυθῶσιν ἐν τῇ ὁδῷ, *Matt.* 15, 32.
Ἐκλωβέω, f. ήσω, injuria afficio, dedecoro, mutilo, detrunco. Μόλις δ' ἐρῶ ἃ 'γωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολὼν, *Soph. Phil.* 329.
Ἐκλωπίζω, f. ίσω, veste exuo. Ex λώπη.
Ἐκμαγεῖον, ȣ, τὸ, mantile, spongia, et quocunque ad abstergendum expurgandumve utimur; (2) expressum rei alicujus simulacrum, velut in cera signum, unde et σφραγὶς exponitur; (3) illud ipsum quod recipit speciem et figuram, unde *ap. Plat.* materia susceptrix et genitrix formarum variarum sic vocatur. Ab ἐκμάσσω.
Ἐκμαγειόω, ῶ, exprimo, effingo. A præc.
Ἔκμαγμα, ατος, τὸ, massa subacta; (2) expressum rei alicujus simulacrum. (2) λέων, λέων σοι γέγονεν, αὔτ' ἔκμαγμα σόν, expressa tui imago, *Aristoph. Thesmoph.* 514.
Ἐκμαίνομαι, valde furo; (2) furo, insanio.
Ἐκμαίνω, in furorem ago; (2) amore incendo. Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ; *Aristoph. Conc.* 961. Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον, sui incenderet amore, *Soph. Trach.* 1141. Φόβῳ πέτρωραν ἐκμαίνων ὄχον, metu in furorem agens, *Eurip. Hipp.* 1229.
Ἐκμακαρίζω, f. ίσω, (prorsus) beatum prædico.
Ἔκμακτρον, ȣ, τὸ, impressa species, vestigium.
Ἐκμαλάσσω, vel ἐκμαλάττω, f. ξω, emollio.
Ἐκμαλθακόω, ῶ, f. ώσω, emollio; (2) effemino.
Ἐκμανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, furiosus; (2) insane cupiens, amans. Ex ἐν et μαίνομαι.
Ἐκμανθάνω, f. θήσομαι, perdisco, edisco; (2) cognosco, intelligo. Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε, ϗ φρόνημα, ϗ γνώμην, *Soph. Ant.* 181. Ἔπειτ' ἀκȣ́σα' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων, *Aristoph. Conc.* 244.
Ἐκμανῶ, a. 2. conj. pass. vel fut. 1. act. v. ἐκμαίνω.
Ἐκμανῶς, *adv.* furiose, ardenter.
Ἐκμάξας, *qui abstersit*, a. 1. part. act. verbi ἐκμάσσω, *abstergo.*
Ἔκμαξις, εως, ἡ, detersio. Ab ἐκμάσσω.
Ἐκμαραίνω, f. ανῶ, tabefacio, languidum reddo; (2) extinguo, perimo.
Ἐκμαργόω, f. ώσω, amentem reddo.
Ἐκμαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, testimonium absens edo, mitto.
Ἐκμαρτυρία, ας, ἡ, testimonium absentis.
Ἐκμαρτύριον, ȣ, τὸ, idem.
Ἐκμάσσω, vel ἐκμάττω, f. ξω, et ἐκμάττομαι, extergo, abstergo; (2) exprimo; (3) veneficiis defixum ac devotum libero. Ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τȣ̀ς πόδας αὐτȣ̃, *Joan.* 12, 3. Ἄρκτȣ τιθήνης ἐκμεμαγμένος τρόπȣς, *Lycophr.* 138.
Ἐκμαστεύω, f. σω, quæro, indago.
Ἐκματαιόομαι, ȣ̃μαι, vanus fio.
Ἐκμεθύσκω, f. θύσω, ebrium reddo, inebrio.
Ἐκμειλίσσω, f. ίξω, demulceo, delinio.
Ἐκμείρω, sortior, *Hom.*
Ἐκμελεία, ας, ἡ, cantus extra numerum, sine numeris.
Ἐκμελέτα, 2. sing. præs. imperat. act. pro ἐκμελέταε. Ab
Ἐκμελετάω, ῶ, f. ήσω, meditor, exerceo. Πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι, *Luc.*
Ἐκμελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, socors, iners; (2) qui est extra modulationem, absonus, inconcinnus; (3) viribus carens, invalidus; (2) luxatus. Ex ἐκ et μέλι, vel μέλος.

Ἐκμε-

Ἐκμελίζω, f. ίσω, membratim concido, trunco. Ex ἐκ et μέλος, membrum. Unde
Ἔκμελος, ου, ὁ ϗ ἡ, invalidus, *Hesych.*
Ἐκμελῶς, *adv.* cum resolutione membrorum, seu luxatione.
Ἐκμεμύθηται, *edictus est,* 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐκμυθέομαι.
Ἐκμετρέω, et ἐκμετροῦμαι, emetior, dimetior. Τὴν Κορινθίαν ἐκμετρούμενος χθόνα, *Soph. Œd. Tyr.* 794: vel potius Τὴν Κορινθίαν, ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος, χθόνα ἔφευγον, Corinthiam terram exsul dereliqui, astris in posterum cursum dirigens, [cum ἐκμετρούμενος subauditur ὁδόν.]
Ἐκμέτρησις, εως, ἡ, dimensio.
Ἔκμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, modum excedens. Ex ἐκ et μέτρον, *mensura.* Hinc
Ἐκμέτρως, *adv.* modum excedendo, immodice.
Ἐκμηκύνω, f. υνῶ, longum facio, extendo.
Ἐκμηνίω, f. ίσω, excandesco ira, indignor.
Ἔκμηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sex mensium est.
Ἐκμηνύω, f. ύσω, indico, enuncio.
Ἐκμηρύομαι, f. ύσομαι, evolvo; (2) extraho; (3) explico, de acie. Ex μηρύω.
Ἐκμιαίνομαι, polluor, *nominatim,* profluvio seminis. Ex ἐκ et μιαίνω.
Ἐκμιμέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, imitando exprimo. Σφιγγὸς κελαίνης γῆρυν ἐκμιμουμένη, *Lycoph.* 7. Πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες, ἐκμιμούμενοι, *Aristoph. Av.* 1290.
Ἔκμισθος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui merces non datur.
Ἐκμισθόω, ῶ, f. ώσω, mercede eloco. A præc.
Ἐκμίσθως, *adv.* ita ut merces non detur.
Ἐκμίσθωσις, εως, ἡ, locatio, quæ fit pacta mercede. Ab ἐκμισθόω.
Ἐκμολέω, ῶ, f. ήσω, exeo, prodeo.
Ἐκμόργνυμι, vel ἐκμόργνυμαι, f. ξομαι, exprimo; (2) imprimo; (3) abstergo.
Ἐκμορφόω, ῶ, formam effingo seu exprimo.
Ἐκμουσόω, carmine aliquid, v. gr. leges, complector; (2) doceo, sc. per carmina, proprie.
Ἐκμοχθέω, ῶ, f. ήσω, exantlo labores. Ὡς τῷ τυράννῳ πλεῖον ἐκμοχθῇ βίον, ut tyranno ampliorem victum paret, *Eurip. Suppl.* 451.
Ἐκμοχλεύω, f. εύσω, vectibus evello vel excutio.
Ἐκμυελίζω, medullam eximo, detraho; (2) *omnino,* detraho, v. gr. pinguedinem, conficio. A μυελός.
Ἐκμυζάω, et ἐκμυζέω, ῶ, f. ήσω, exsugo. Hinc
Ἐκμύζησις, εως, ἡ, ipsa sugendi actio.
Ἐκμυκτηρίζω, f. ίσω, irrideo, sannis excipio. Ἐξεμυκτήριζον αὐτόν, *Luc.* 16, 14.
Ἐκμυστίζω, f. ίσω, uno haustu avide ebibo. Ex μύω, *os sive labra claudo:* vid. ἀμυσί.
Ἐκναίω, effluo, *Sibyl.*
Ἐκναρκάω, ῶ, f. ήσω, obtorpesco.
Ἐκναυλόω, ῶ, fut. ώσω, cum navi portu exeo.
Ἐκναυστολόω, ῶ, f. ώσω, naulo accepto exporto; (2) e fluctibus enato. Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυστολώσεται, *Lycophr.* 726.
Ἐκνεάζω, f. άσω, juveniliter cresco.
Ἐκνέμεσθαι, depasci; (2) educi vel exire ad pastum. Οὐκ ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα; retro feres, *Soph. Aj.* 396.
Ἐκνευρίζω, fut. ίσω, enervo, nervos incido.
Ἐκνευρόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui nervosus cauliculus est, nervicaulis. Ex νεῦρον.
Ἐκνεῦσαι, *enatasse,* a. 1. inf. act. verbi ἐκνέω.
Ἐκνεύσαντες, part. aor. 1. verbi ἐκνέω, *enato, Apoll. Rhod.* 1, 593.
Ἔκνευσις, εως, ἡ, declinatio, quum quis inclinato capite ictum evitat; (2) deflexus sive diverticulum. Ab
Ἐκνεύω, f. εύσω, nutu jubeo; (2) propendeo, evito; (3) diverto, declino. Ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν, ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ, *Joan.* 5, 13. Ἐκνεύει πάλιν, sententiam iterum mutat, *Eurip. Phœn.* 927.
Ἐκνέφελος, ου, ὁ ϗ ἡ, e nube prorumpens. Ex ἐκ et νεφέλη, *nubes.*
Ἐκνεφίας, ου, ὁ, idem. Ex νέφος.
Ἐκνέω, f. εύσω, enato; (2) expedio me a re aliqua difficili et perniciosa. (2) πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖ; quomodo se tandem illinc evasurum speraret? *Eurip. Hipp.* 470.

Ἐκνηστεύω, f. σω, jejuno.
Ἐκνήφω, f. ψω, crapulam edormio; (2) evigilo. Ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου, 1 *Reg.* 25, 37. Ἐκνήψει ὕπνος ἀρρώστημα, *Sirach.* 31, 2. Hinc
Ἔκνηψις, εως, ἡ, exhalatio crapulæ, reditus ad sobrietatem.
Ἐκνήχομαι, f. ήξομαι, enato.
Ἐκνικάω, ῶ, f. ήσω, vinco, supero; (2) obtineo.
Ἐκνίκημα, τος, τό, quod quis vincendo obtinuit.
Ἐκνίκησις, εως, ἡ, evictio. Ab ἐκνικάω.
Ἔκνιξε, *pupugit,* 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἔκνισε, a κνίζω.
Ἐκνίπτω, f. ψω, eluo; (2) expio; (3) abstergo. Οὐδέποτ' ἐκνίψῃ σὺ τὰ ἐκεῖ πεπραγμένα σαυτῷ, *Dem.*
Ἐκνίσθη, 3 sing. a. 1. ind. pass. verbi κνίζω.
Ἐκνιτρόω, ῶ, f. ώσω, idem quod simplex.
Ἔκνιψις, εως, ἡ, elutio, abstersio. Ab ἐκνίπτω.
Ἔκνοια, ας, ἡ, dementia. Ab ἔκνους.
Ἐκνομή, ῆς, ἡ, depastio. Ab ἐκνέμω.
Ἐκνόμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, exlex; (2) inusitatus, vehemens, insolens; (3) scelestus, nefandus.
Ἐκνομίως, *adv.* enormiter, præter modum, magnopere, vehementer.
Ἔκνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἐκνόμιος.
Ἔκνοος, *contr.* ἔκνους, ου, ὁ ϗ ἡ, excors, demens, stultus.
Ἐκνοσηλεύω, f. εύσω, ægrum curo.
Ἐκνοστέω, redeo, *Hom.*
Ἐκνοστήσαντε, *redeuntes,* nom. dual. a. 1. part. act. verbi ἐκνοστέω.
Ἐκνοσφίζω, f. ίσω, separo ex; (2) alieno; (3) rejicio.
Ἐκξυλόω, ῶ, f. ώσω, in lignum verto, ex tenero et molli lignosum reddo; et *in passivo* lignum fio, in lignum mutor.
Ἐκοίλαναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi κοιλαίνω.
Ἐκοιμήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass.
Ἐκοιμήσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. κοιμάω.
Ἐκοίμισα, a. 1. ind. act. verbi κοιμίζω.
Ἐκολάφισα, a. 1. ind. act. verbi κολαφίζω.
Ἐκολοβώθην, a. 1. ind. pass. verbi κολοβόω.
Ἐκόμιζεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. κομίζω.
Ἐκόμιξαν, *duxerunt,* 3. plur. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐκόμισαν.
Ἐκομίσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med.
Ἐκόμισσεν, *adduxit,* 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐκόμισε.
Ἐκόμπασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. κομπάζω.
Ἐκόνισσεν, *pulvere fœdavit,* 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐκόνισε, a verbo κονίζω.
Ἑκοντὶ, *adv.* sponte, ultro. Ab ἑκών.
Ἐκόπασα, a. 1. ind. act. verbi κοπάζω.
Ἐκόπην, a. 2. ind. pass. verbi κόπτω.
Ἔκοπτον, *incidebant,* 3. plur. imperf. ind. act.
Ἐκοπώθην, a. 1. ind. pass. verbi κοπόω, *fatigo.*
Ἐκορέσθην, a. 1. ind. pass. verbi κορέω.
Ἐκορέσσατο, *satiavit,* 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐκορέσατο.
Ἐκόρυσσεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. κορύσσω.
Ἐκόσμηθεν, *ornati sunt,* 3. plur. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐκοσμήθησαν, a κοσμέω.
Ἑκοῦσα, *volens,* fœm. ab ἑκών, *voluntarius.*
Ἑκουσιάζομαι, f. άσομαι, sponte et voluntarie aliquid ago, do, &c. Ab ἑκούσιος. Hinc
Ἑκουσιασμός, οῦ, ὁ, actio voluntaria, *impr.* donum tale.
Ἑκούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, spontaneus: ἐξ ἑκουσίας, de industria, sponte, *Soph. Trach.* 727. Ab ἑκών.
Ἑκουσίως, *adv.* sponte, ultro.
Ἔκπαγλα, *adv.* terribilem et stupendum in modum, immaniter, (*neutr. plur.*)
Ἔκπαγλον, *adv.* idem, (*neut. sing.*) Ab
Ἔκπαγλος, ου, ὁ ϗ ἡ, terribilis, stupendus, admirabilis. Ab ἐκπλήσσω, (nisi potius ab ἐμπήγνυμι, *Ern.*)
Ἐκπαγλέομαι, οῦμαι, admiratione percellor, stupesco, admiror. A præc.
Ἐκπαγλότατα, nom. pl. n. g. grad. superl.
Ἐκπαγλούμενος, ἡ, ον, reverens, admirans. Πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος, *Eurip. Orest.* 888. Τύμβον εἶδος ἐκπαγλουμένη, *Id. Troad.* 929.
Ἐκπάγλως, *adv.* horribiliter, mirifice.
Ἐκπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui nihil passus est, illæsus, incolumis; (2) immodice adfectus; (3) cupidus, studiosus. (2) ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γινομένη, præ gaudio mei compos non fui, *Alciphr.* 2, 4. Ex πάθος.
Ἐκπαθῶς, *adv.* cum immodico adfectu.
Ἐκπαίδευμα, τό, discipulus, filius, *Eur.*
Ἐκπαιδεύω, f. εύσω, instituo, erudio; (2) ad adultam ætatem perducere. Ἃς δὴ Πρόβλαστος ἐξεπαίδευσε θρασύς, *Lycophr.* 577.
Ἐκπαιφάσσειν, virtute abreptum temere efferri, *Il.* 5, 803. a φάος, *lux,* est φάω, unde φάσσω· παιφάσσω, celeri motu mico. ἐκπαιφάσσω, celeri motu efferor, ἐνδοιαστῶς φέρομαι, de fulgure dixit *Apoll. Argon.* 3, 1266. Θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι ἐκ νεφέων.
Ἐκπαίω, futur. αίσω, cum impetu egredior, erumpo.
Ἔκπαλαι, *adv.* jamdudum.
Ἐκπαλαίω, f. αίσω, eluctor; (2) contra leges palæstricas ago.
Ἐκπαλλακίδιοι, ων, οἱ, nothi, spurii, *Hesych.* Ex ἐκ et παλλακὴ, *concubina.*
Ἐκπαντὸς, *adv.* omnino, prorsus.
Ἐκπαππῶσθαι, *in pappos abire,* præs. inf. pass. *contr.* pro ἐκπαππόεσθαι, ab
Ἐκπαππόομαι, in pappos abeo vel dissolvor. A πάππος, *lanugo carduorum.*
Ἐκπαραβόλως, *adv.* audacissime.
Ἐκπαρθενεύω, f. εύσω, devirgino.
Ἐκπαρίσταμαι, prope adpono, in aor. 2. adsto. Ἐκπαραστῆναι τινὶ ἐν τῇ γνώμῃ, *Dem.*
Ἐκπαταγέω, f. ήσω, persono, obtundo aures alicujus clamore.
Ἐκπατάσσω, f. ξω, percello, attonitum reddo. Unde ἐκπεπαταγμένος, perculsus, attonitus.
Ἐκπατέω, ῶ, f. ήσω, extra viam tritam vel præscriptam evagor, exspatior; (2) inambulo. Ex πάτος, *via.*
Ἐκπάτιος, in devia abductus, *Æsch. Agam.* 49. ἐκπάτιον, τὸ ἔξω πάτου, *Hes.* A πάτος.
Ἐκπάτριον, ου, τό, non patrium, dissimile, *Hes.*
Ἐκπαύω, f. αύσω, libero a malo; (2) eripio.
Ἐκπαχύνω, f. νῶ, crassum reddo.
Ἐκπαφλασμός, οῦ, ὁ, stridor.
Ἐκπείθω, f. σω, persuadeo.
Ἐκπειράζω, f. άσω, tento, experior. Καί σου τοσοῦτον πρῶτον ἐκπειράσομαι, percontabor, *Aristoph. Eq.* 1230.
Ἐκπειράω, ῶ, et ἐκπειρῶμαι, idem.
Ἐκπελεκάω, ῶ, f. ήσω, securi exscindo.
Ἔκπελει, *Hesych.* ἔξεστι, licet. Οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα, *Soph. Antig.* 478. A πέλω, *sum.*
Ἐκπέμπω, f. ψω, emitto. Διὰ τῆς νυκτὸς ἐξέπεμψαν τὸν Παῦλον, *Act.* 17, 10. Hinc
Ἔκπεμψις, εως, ἡ, emissio, legatio.
Ἐκπεπαίνω, f. ανῶ, prorsus percoquo, ad maturitatem perduco.
Ἐκπεπόρευκα, perf. ind. act. verbi ἐκπορεύω.
Ἐκπεπότασαι, *evolasti,* 2. sing. perf. ind. pass. *Dor.* pro ἐκπεπότησαι, ab ἐκποτάομαι.
Ἐκπέπταμαι, expansus sum, præt. pass. v. ἐκπετάζω, seu ἐκπετάννυμι.
Ἐκπεραίνω, f. ανῶ, ad finem perduco, prætereo.
Ἐκπέραμα, τό, exitus, *Æsch.*
Ἐκπεράω, ῶ, transeo; (2) trajicio, traduco, transporto. Κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδὶ, scande, *Eur. Ph.* 100. Λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπερῶν πλάτῃ, *Eurip. Or.* 54. [male ante Musgravium legebatur ἐκπληρῶν.]
Ἐκπερδικίζω, f. ίσω, decipio, effugio more perdicis. Ex ἐκ et πέρδιξ, *perdix.*
Ἐκπέρθω, f. έρσω, everto, devasto. Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, *Il.* 1, 19.
Ἐκπεριάγω, f. άξω, circumduco.
Ἐκπερίειμι, peragro, lustro.
Ἐκπεριέρχομαι, usquequaque circumdo; (2) usquequaque obeo, circumeo; (3) circumvenio, obsideo; (4) graviter constrictum teneo.
Ἐκπερίιξις, εως, ἡ, circuitio, percursio. Ab ἐκ et περιϊκνέομαι, (vel ἵκω, *Ern.*)
Ἐκπεριλαμβάνω, f. λήψομαι, p. εἴληφα, undique comprehendo et circumplector.
Ἐκπερινοστέω, ῶ, f. ήσω, peragro, lustro.
Ἐκπεριοδεύω, undequaque cingo, *Met. ap. Jos.*
Ἐκπεριπλέω, f. εύσω, et πλώσω, circumnavigo.

'Εκπεριστασμὸς, οῦ, ὁ, reversio militum in pristinum locum post περισπασμόν.

'Εκπεριτρέχω, percurro, currendo obeo, seu ab uno ad alterum curro.

'Εκπέρσαι, a. 1. inf. act. verbi ἐκπέρθω.

"Εκπεσε, *excidit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐξέπεσε, a verbo ἐκπίπτω pro ἐκπέπτω.

'Εκπέσσω, et ἐκπέττω, f. ψω, excoquo.

'Εκπέσωσι, 3. pl. a. 1. conj. act. verbi ἐκπίπτω.

Εκπέταλος, ου, ὁ καὶ ἡ, amplus passusque in modum folii. Ex πέταλον, *folium*.

'Εκπέταμαι, f. πτήσομαι, evolo.

'Εκπεταμένως, *adv.* cum expansione.

'Εκπετάννυμι, vel ἐκπεταννύω, f. ἐκπετάζω, extendo; unde ἐξεπέτασα. 'Εκπετάννυμι, extendor; unde ἐκπεπταμένος, extensus. 'Εξεπέτασα τὰς χεῖράς μου πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα, *Rom.* 10, 21. Hinc

'Εκπέτασις, ἡ, expansio.

'Εκπετάομαι, ῶμαι, evolo.

'Εκπετήσιμος, exciduus; *de fructibus maturis*, maturus; (2) volatilis. (1) πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι σχεδὸν, fere maturæ sunt viris; *vel potius*, quæ jam advolant ad viros, *Frag. Aristophanis apud Pollucem*, 2, 19. (2) ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων, postquam pater ciconia pullos suos alendo fecerit volatiles omnes, *Aristoph. Av.* 1355.

'Εκπέτομαι, volo; (2) evolo.

'Εκπέττω, f. ψω, excoquo. 'Εξέπεψε τὰ σίτια, *Aret.*

'Εκπέφρασται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἐκφράζω.

'Εκπεφυυῖαι, *enatæ*, perf. part. med. f. g. pl. n. v. ἐκφύω.

'Εκπήγνυμι, vel ἐκπηγνύω, f. πήξω, congelo, conglacio, reddo rigidum et solidum.

'Εκπηδάω, ῶ, f. ήσω, exsilio, saltu exeo; (2) clam exeo.

'Εκπήδημα, ατος, τὸ, saltus, procursio. A præc.

'Εκπήδησις, εως, ἡ, exitus ejus qui exsiliit.

'Εκπηκτικὸς, ἡ, ὸν, congelandi et conglaciandi vim habens. Ab ἐκπήγνυμι.

'Εκπηνιεῖται, *filum educet*, 3. sing. f. 1. ind. med. *Att.* pro ἐκπηνίσεται. Ab

'Εκπηνίζω, f. ίσω, extrico, *Aristoph. Ran.* 587.

"Εκπηξις, εως, ἡ, congelatio, concretio, quæ frigore fit. Ab ἐκπήγνυμι.

'Εκπηρόω, ῶ, f. ώσω, mutilo.

"Εκπηχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, qui sex cubitorum est.

'Εκπίασμα, quasi ab ἐκπιάζω pro

'Εκπιέζω, f. έσω, exprimo premendo, urgendo expello, v. gr. in fugam; (2) urgeo.

'Εκπίεσις, εως, ἡ, expressio; (2) compressio, comprehensio. A præc.

'Εκπίεσμα, ατος, τὸ, id quod expressum est, succus seu liquor expressus; (2) fractura calvariæ in multas partes.

'Εκπιεσμὸς, οῦ, ὁ, expressio; (2) oculi prolapsus extra suam cavitatem.

'Εκπιεστήριον, ου, τὸ, in quo aliquid exprimimus, prelum, torcular.

'Εκπιεστὸς, ἡ, ὸν, expressus; (2) qui exprimi potest.

'Εκπικράζω, idem quod ἐκπικρόω.

'Εκπικραίνω, f. ανῶ, exacerbo, exaspero. Ab

"Εκπικρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vehementer amarus.

'Εκπικρόω, ῶ, f. ώσω, peramarum reddo. A præc.

'Εκπιμπλήμι, vel ἐκπιμπλάω, f. ἐκπλήσω, impleo, compleo.

'Εκπίνω, ebibo, epoto. Τὸν δὲ λοῖσθον ἐκπιὼν σκύφιον, *Lycophr.* 163. Τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα, *Soph. El.* 787. 'Επειδὰν ἐκπίνῃς οἴνου νέου λεπάστην, *Aristoph. Pac.* 921.

'Εκπίπτω, f. ἐκπεσῶ, excido, decido; (2) expellor, explodor, repudior; (3) erumpo, edor, *ut* de oraculis; (4) perire, *item* exitum non habere, irritum esse, *de dictis*, &c. (5) *reperitur tamen et de eventu*, *pro* evenire, incidere; (6) de mutatione rerum in contrarium aut diversum; (7) digredior. 'Εξέπεσεν ἐξ ἅρματος, *Aristoph. Vesp.* 1416. Λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσῇ χθονός, *Eur. Med.* 450.

'Εκπιτίζω, f. ίσω, pitissando exhaurio.

'Εκπιτνέω, ῶ, excido, decido.

'Εκπλαγεὶς, a. 2. part. pass. v. ἐκπλήσσω.

'Εκπλαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perterritus, attonitus; (2) terribilis. Ab ἐκπλήσσω.

'Εκπλαγῶς, *adv.* mirabiliter, egregie.

'Εκπλεθρίζειν, plethrum cursu metiri. Ab

"Εκπλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, plethri mensuram excedens. Ex ἐκ et πλέθρον.

"Εκπλεθρος, cum spiritu aspero pro ἑξάπλεθρος, sex plethrorum. 'Εκπλέθρου δρόμου ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετ' ἄν, stadii sex plethrorum cursor velox metam attigisset, *Eurip. Med.* 1181.

'Εκπλεονάζω, f. άσω, redundo.

"Εκπλεος, έα, εον, *Attice* ἔκπλεως, expletus; (2) cumulate expletus; (3) qui sufficit.

"Εκπλευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, sex latera habens.

'Εκπλεῦσαι, *enavigasse*, a. 1. inf. act. verbi

'Εκπλέω, f. εύσω, enavigo, solvo e portu; (2) impetum classe in hostes facio. Οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων, *Soph. Phil.* 380. 'Ημεῖς δὲ ἐξεπλεύσαμεν μετὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀζύμων ἀπὸ Φιλίππων, *Act.* 20, 6.

'Εκπλέως, *adv.* cumulate, abunde.

'Εκπλήγδην, *adv.* terribiliter. Ab ἐκπλήσσω.

'Εκπληθύνω, f. νῶ, idem quod

'Εκπλήθω, f. ήσω, expleo, compleo; (2) luo; (3) perfungor. "Ωστε σ' ἐκπλῆσαι χαρᾶς, *Eur. Ph.* 174. (2) Κροῖσος δὲ πέμπτου γονέος ἁμαρτάδα ἐξέπλησε, *Herodot.* 1, 91.

'Εκπληκτικὸς, ἡ, ὸν, terrorem adferens, horribilis. Ab ἐκπλήσσω.

'Εκπληκτικῶς, *adv.* cum stupore, cum terrore; (2) cum admiratione, plausu.

"Εκπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, attonitus.

'Εκπλημμυρέω, ῶ, f. ήσω, æstu inundo, restagno.

"Εκπληξις, εως, ἡ, consternatio, mentis abalienatio; (2) sideratio et arborum tabes; (3) vehementior cupiditas.

'Εκπληρόω, ῶ, f. ώσω, impleo; (2) servo, v. gr. promissa. Ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν ἡμῖν, *Act.* 13, 32. Σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας, duodecim integris mensibus, *Eurip. Alc.* 433. 'Εκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ ὕδρας, centum viperas habentem clypeum implens pictura hydræ, *Id. Phœn.* 1142. Hinc

'Εκπλήρωμα, τὸ, supplementum, complementum.

'Εκπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, complementum.

'Εκπληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui facit jussa, mandata.

'Εκπλήσσεο, *perturbare*, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro ἐκπλήσσεσο. Ab

'Εκπλήσσω, vel ἐκπλήττω, f. ξω, percello, perterrefacio, stupefacio; (2) excutio, opprimo, amoveo; (3) de nidore nares suaviter afficiente, quod *Lat.* tangere; *unde* cupiditate incendo; (4) *in pass.* timeo, terreor, de statu mentis decido. "Ερωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' 'Ιάσονος, *Eur. Med.* 8. 'Εκπλησσόμενος ἐπὶ τῇ διδαχῇ τοῦ Κυρίου, *Act.* 13, 12.

'Εκπλινθεύω, f. εύσω, lateres eximo.

"Εκπλοος, *contr.* ἔκπλους, ου, ὁ, enavigatio, eruptio navium ex portu; (2) impetus classis in hostes. Ab ἐκπλέω.

'Εκπλύνω, f. υνῶ, eluo. 'Εκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, *Aristoph. Lys.* 577. 'Εκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα, *Aristot.* Hinc

"Εκπλυσις, εως, ἡ, ipsa eluendi actio.

"Εκπλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel ἐκπλυτὸς, ἡ, ὸν, elutus, elotus; (2) colorem non retinens.

'Εκπλώω, f. ώσω, enavigo. Πέτρας Συμπληγάδας ἐξέπλωμεν, *Apoll.*

'Εκπνευματόω, ῶ, f. ώσω, in spiritum verto; (2) flatibus extollo. Ex πνεῦμα.

"Εκπνευσις, εως, ἡ, exspiratio; (2) mors. Ab

'Εκπνέω, f. εύσω, efflo, exspiro; (2) morior; (1) ἴσως ἂν ἐκπνεύσειε, fortassis omnem halitum effuderit, *Eur. Or.* 699. "Οταν στενάζων κῆρας ἐκπνεύσῃ βίον, *Lycophr.* 807. 'Ο δὲ 'Ιησοῦς, ἀφεὶς φωνὴν μεγάλην, ἐξέπνευσε, *Marc.* 15, 37.

'Εκπνοὴ, ῆς, ἡ, exspiratio, exhalatio. Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς, *Eurip. Hipp.* 1438. A præc.

'Εκποδὼν, *adv.* e medio, e conspectu, *tropice* e vita; (2) *cum gen.* procul. (1) ἐκποδὼν μὲν ὢν, etsi procul aberam, *Soph. Aj.* 1000. 'Εκποδὼν εἶναι, a medio cedere, *Eurip. Suppl.* 1113. 'Εκποδὼν γενέσθαι, removeri, *Æsch. Socr.* 2, 27. A ποῦς.

"Εκποθεν, *adv.* aliunde, undecunque.

'Εκποιέω, fut. ήσω, alieno, abalieno; (2) subduco, libero ab aliqua re; (3) emancipo, *item* adoptandum do; (4) sufficio; (5) perficio, consummo; (6) *impers.* suppetit, licet, sufficit, satis est, juvat. 'Εκποιεῖ μοι τοῦ δικαστηρίου, *Herodot.* (6) περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις ἐκποιήσει διαλέγεσθαι, disputare licebit, *Cebes* 15, *edit. Glasguensis* 1757.

'Εκποίησις, εως, ἡ, alienatio; (2) emancipatio; (3) absolutio, perfectio. A præc.

'Εκποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, emancipatus, in adoptionem datus. Ab eod.

'Εκποικίλλω, f. ιλῶ, vario, varie distinguo.

'Εκποκίζω, f. ίσω, vello crines, vellus adimo. 'Αλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας, *Aristoph. Thesm.* 574.

'Εκπολεμέω, ῶ, f. ήσω, debello, expugno; (2) bello vexo. A πόλεμος. Unde

'Εκπολεμόω, ῶ, f. ώσω, ad bellum concito, hostem alicui concilio, infensum reddo, *in pass.* infensum fieri alicui. 'Εξεπολεμώθησαν πρὸς τοὺς στρατιώτας, *Plut.*

'Εκπολίζω, f. ίσω, urbem extruo.

'Εκπολιορκέω, ῶ, f. ήσω, obsidione ad deditionem cogo, capio. 'Εκπολιορκηθείη δὲ πότερος ἂν θᾶττον, *Xen.*

'Εκπολιτεύω, f. εύσω, populum ad aliam formam reip. morumve traduco.

'Εκπομπεύω, f. εύσω, me effero; (2) effero, evulgo, pando secreta, traduco ignominiose. 'Εκπομπεύει τῷ κάλλει, *Luc.*

'Εκπομπὴ, ῆς, ἡ, emissio; (2) deductio; (3) excursio; (4) relegatio; (5) repudium. Ab ἐκπέμπω, *emitto*.

'Εκπονέω, ῶ, f. ήσω, elaboro, excolo, exerceo, conficio; (2) labores perfero; (3) curare; (4) exornare; (5) instituo; (6) laborando digero. 'Εκπονεῖν ὑψηλὰ τειχὴ, *Aristoph. Av.* 384. (3) τῶν ἐκδήμων φίλων δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας, *Eurip. Andr.* 1052. (4) πέπλοισι ἐκπονεῖ, *Id. Hipp.* 632. (5) τὸν ἃ Θέτις τέκε, καὶ Χείρων ἐξεπόνασεν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 208. (6) *Xenoph. Cyrip.* 78.

'Εκπονηρεύω, f. εύσω, pravum et vitiosum reddo, vitio. Ex ἐκ et πονηρός.

'Εκποντίζω, f. ίσω, trajicio mare. A πόντος.

'Εκπορεύομαι, fut. εύσομαι, exeo, egredior. 'Εξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως, *Marc.* 11, 19.

'Εκπόρευσις, εως, ἡ, processio, egressio. A præc.

'Εκπορευτὸς, ἡ, ὸν, procedens, egrediens.

'Εκπορευτῶς, *adv.* per processionem.

'Εκπορεύω, educo. 'Εκπορεύετ' 'Ιοκάστην δόμων, *Eurip. Phœn.* 1075. 'Εκπορεύσομεν σὺν μητρὶ παῖδος, *Id. Herc. Fur.* 723.

'Εκπορέω, effluo, *Orph.*

'Εκπορθέω, ῶ, f. ήσω, devasto, diripio. Πᾶσαν ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν δορὶ, *Lycophr.* 1339. Μῶρος δὲ, θνητῶν ὅστις ἐκπορθεῖ πόλεις, *Eurip. Troad.* 95. Κρᾶτ' ἐκπορθηθεῖσ' οἰκτρῶς, caput miserabiliter depopulatu, *Id. Ibid.* 142. Τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας, *Soph. Trach.* 1104.

'Εκπορθήτωρ, ορος, ὁ, vastator. Πόλεος ἐκπορθήτορες, *Eurip. Suppl.* 1222. A præc.

'Εκπορθμεύω, fut. εύσω, discedo navigio; (2) aveho, abduco navi; (1) ἡ Τυνδαρὶς παῖς ἐκπεπόρθμευται χθονός, *Eurip. Hel.* 1195. (2) Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθμευται χθονός, *Id. Ibid.* 1533.

'Εκπορία, ας, ἡ, quæstus, negotiatio. A πόρος.

'Εκπορίζω, fut. ίσω, excogito; (2) quæro, comparo; (3) suppedito. Τοῖς δεομένοις τὸν βίον ἐκπορίζειν, *Dem. pass.* (4) impetro, consequor.

'Εκπορνεύω, f. εύσω, effuse scortor. Αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι, *Judæ* 7.

'Εκπορπάω, seu ἐκπορπέω, fibulo, fibula subnecto, *Hes.*

'Εκποτάομαι, ῶμαι, evolo. Vide ἐκπωτάομαι.

'Εκποτέομαι,

Ἐκποτέομαι, οῦμαι, idem. Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, *Il.* 19, 357.

Ἐκποτισμὸς, ῦ, ὁ, siccitas terræ.

Ἔκπραξις, εως, ἡ, exactio. Τῶν δὲ ὀφειλόντων τὴν ἔκπραξιν τῶν δανείων ἐκ τῆς ὀσίας μόνον ἐποιήσατο, usuras de facultatibus obæratorum duntaxat exegit, *Diodor. Sic.* 1, 79.

Ἐκπράσσω, vel ἐκπράττω, f. ξω, perficio; (2) *in med.* exigo: conficio, ὁ γάρ τις αὐτὸν ὅτε πυρφόρος θεῦ κεραυνὸς ἐξέπραξεν, *Soph. Œd. Col.* 1658. Ἐκπράσσειν χρήματα, pecuniam exigere, *Thucyd.* Ἐκπράσσειν μητρῷον φόνον, exigere pœnas de cæde matris, ab eorum matre perpetrata, *Eurip. Med.* 1318. Μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον, cædem a matre patratam ulcisci, *Id.* 416.

Ἐκπραΰνω, f. υνῶ, demulceo, permulceo.

Ἐκπρεμνίζω, f. ίσω, exstirpo, radicitus evello.

Ἐκπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, decorus et insignis inter alios, eximius, elegans. Ab

Ἐκπρέπω, decorus sum, inter alios excello.

Ἐκπρεπόντως, *adv.* decenter, ut decet, mirifice, excellenter.

Ἐκπρεπῶς, *adv.* decore, eximie.

Ἐκπρήθω, fut. ήσω, incendo, inflammo; (2) efflo. Hinc

Ἐκπρήξας, a. 1. part. act. *Ion.* pro ἐκπράξας.

Ἔκπρησις, εως, ἡ, incensio, inflammatio, Ἀέρος ἔκπρησις καὶ ἀνάφλεξις, *Plut. in Lysandro.*

Ἐκπρησμὸς, ῦ, ὁ, fervor aquæ, &c. bullientis, seu stridor.

Ἐκπρίαμαι, redimo; (2) pecunia corrumpo. Τὺς κινδύνυς ἐξεπρίαντο, *Lysias.*

Ἐκπρίασθαι, præs. inf. med.

Ἐκπριόω, redimo, *Chrys. ex Prov. Sol.*

Ἐκπρίω, f. ίσω, serra exseco, excido.

Ἐκπροθεσμέω, ῶ, f. ήσω, diem præstitutum excedo, in mora sum. Ab

Ἐκπρόθεσμος, υ, ὁ ϗ ἡ, qui præstitutum diem non servat.

Ἐκπροθέσμως, *adv.* post diem præstitutum.

Ἐκπροθορέω, erumpo, exsilio. Ὁππότε κρημνῶν ἐκπροθορῶν, *Oppian. Cyneg.* 4, 167.

Ἐκπροθυμέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, cupio, valde cupio. Ἐκπροθυμῇ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων; *Eurip. Phœn.* 1672.

Ἐκπροΐημι, emitto. Τὸν ἀέναον πηγὰν ἐκπροϊέσαι, *Eurip. Ion.* 118.

Ἐκπροικίζω, f. ίσω, doto, dote data eloco.

Ἐκπροκαλέομαι, ῦμαι, evoco, accerso. Ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναιεταόντων, *Odyss.* 2, 400. Ex ἐκ, πρὸ, et καλέω.

Ἐκπροκρίνω, fut. νῶ, eligo, seligo. Πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς, *Eurip. Phœn.* 222.

Ἐκπρολείπω, fut. ψω, relinquo, dimitto. Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς, *Phocyl.*

Ἐκπρολίποις, *dimittas,* 2. sing. a. 2. opt. act.

Ἐκπρομολέω, ῶ, f. ήσω, egredior.

Ἐκπροτίπτω, decido. Τψόθεν ἐς γαῖαν τετανυσθεῖσαι ἐκπροπεσῦσαι, *Orph. de Lapid.* 319.

Ἐκπροτιμάω, ceteris omnibus posthabitis honore adficio, *Soph. Antig.* 913.

Ἐκπροφαίνω, ostendo, præ me fero. Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανεῦσα, illis ostendens vultum sub horridis formis, *Orph. Hymn.* 70.

Ἐκπροφέρω, f. ἐκπροοίσω, effero, profero.

Ἐκπροφεύγω, f. ξω, effugio.

Ἐκπροχέω, fut. εύσω, effundo. Χλοερὺς ἐκπροχέων πλοκάμυς, *Epigr.*

Ἐκπτερῦμαι, in altum evolo; (2) attenuo, ut levitate facile attollar. Ἐκπτερύμενα καὶ λεπτυνόμενα καταναλίσκεται ἐς τὴν αὔξησιν τῦ σώματος, *Hippocr. de Diæta,* 1.

Ἐκπτερύσσομαι, f. ξομαι, alas pando et quatio, alas expassas concutio; (2) gestio.

Ἐκπτήσσω, f. ξω, expavefacio, perterrefacio. Οἴκων μ' ὥς τ' ὄρνιν θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας, *Eur. Hec.* 181.

Ἔκπτιλον, τό. Vide πτίλον, *Nic.*

Ἐκπτοέω, f. ήσω, consterno; *pass.* vehementi cupiditate incendor. Ἐξεπτοήθη, attonita obstupuit, *Eurip. Cycl.* 184.

Ἐκπτοιέω, percello, *Eur.*

Ἔκπτυστος, υ, ὁ, abominandus, repudiandus.

Ἐκπτύω, f. ύσω, exspuo; (2) respuo, abhorreo, *Gal.* 4, 14.

Ἔκπτωμα, ατος, τὸ, prolapsio; (2) luxatio.

Ἔκπτωσις, εως, ἡ, elapsio; (2) eruptio; (3) calamitas, ut exilium, &c. Ab ἐκπίπτω.

Ἔκπτωτος, υ, ὁ ϗ ἡ, elapsus. Ab eod.

Ἐκπυέω, ῶ, f. ήσω, suppuro; (2) ad suppurationem perduco. Ex πύον. Hinc

Ἐκπύημα, ατος, τὸ, puris collectio.

Ἐκπύησις, εως, ἡ, suppuratio. Ab eod.

Ἐκπυητικὸς, ή, όν, vim habens suppurandi seu pus movendi. Ab eod.

Ἐκπυΐσκω, idem quod ἐκπυέω.

Ἐκπυνθάνομαι, f. πεύσομαι, audio; (2) sciscitor. Σκαιῶς αὐτῦ ἐκπυνθάνει, roges, *Aristoph. Plut.* 60. Πρὶν ἐκπύθομαι πᾶν τὸ πρᾶγμ', ὅπως ἔχει, *Aristoph. Conc.* 749. Ἵν ἐκπυθώμεθα πόθεν πάρεισι, *Eur. Cyc.* 93.

Ἐκπυόω, f. ώσω, idem quod ἐκπυέω.

Ἐκπυρηνίζω, f. ίσω, enucleo, educo velut nucleum; (2) extraho. Ex πυρήν.

Ἐκπυριᾶσθαι, incendi, incalescere, *ap. Hipp.*

Ἔκπυρος, υ, ὁ ϗ ἡ, fervidus, æstuosus, ardens.

Ἐκπυρόω, ῶ, f. ώσω, incendo; (2) excandefacio. Αὐτῶν τ' ἐκπυρῦσι σώματα, *Eur.* 293. A præc. Ex ἐκ et πῦρ.

Ἐκπυρσεύω, f. εύσω, igne luceo ex aliquo loco, signum do facibus sublatis. Ex πυρσός.

Ἐκπύρωσις, εως, ἡ, inflammatio; (2) ardor.

Ἔκπυστος, υ, ὁ ϗ ἡ, exauditus, cognitus, rumore populari. Ab ἐκπυνθάνομαι.

Ἐκπώγων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, cui barba crevit, barbatus. Ex πώγων.

Ἐκπωλέω, ῶ, f. ήσω, vendo.

Ἔκπωμα, ατος, τὸ, poculum, phiala.

Ἐκπωτάομαι, ῶμαι, evolo. Vide ἐκποτάομαι.

Ἐκράανθεν, *impleti sunt,* 3. pl. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐκράανθησαν, a κραιαίνω.

Ἐκραβδίζω, f. ίσω, virgis expello. Ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλινεῖς ἐκραβδίζειν τὺς μοχθηρὺς, *Aristoph. Lys.* 578. Ab ἐκ et ῥαβδίζω.

Ἔκραγα, *clamavi,* perf. ind. med. verbi κράζω.

Ἔκραζον, 3. pl. imperf. ind. act.

Ἐκραγὴ, ῆς, ἡ, diruptio, effractura. Ab ἐκρήγνυμι, *effringo.*

Ἐκράηνα, *implevi,* a. 1. ind. act. v. κραιαίνω.

Ἐκραίαινον, 1. sing. imperf. ind. act.

Ἐκράθην, *mixtus sum,* 1. sing. a. 1. ind. pass. *per Sync.* pro ἐκεράσθην, a κεράννυμι.

Ἐκραίνω, f. ανῶ, spargo ex; (2) effundo. Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσυ κρατὸς διασπαρέντος, effluit, *Soph. Tr.* 795.

Ἔκραξα, aor. 1. ind. act. v. κράζω.

Ἐκραταιῦτο, *corroborabatur,* 3. sing. imperf. ind. pass. verbi κραταιόω.

Ἐκραύγασεν, *vociferatus est,* 3. sing. a. 1. ind. act. verbi κραυγάζω.

Ἐκρέματο, *pendebat,* 3. sing. imperf. ind. med. verbi κρέμαμαι.

Ἐκρέμω, *pendebas,* 2. sing. imperf. ejusd. *Att.* et *Ion.* pro ἐκρέμασο.

Ἐκρέω, fut. εύσω, effluo; (2) excido, elabor. Ἐξερρύησαν οἱ Θεμιστοκλέυς λόγοι τῶν Ἑλλήνων, *Plut.*

Ἔκρηγμα, ατος, τὸ, abruptum; (2) salebra, locus a torrente in campo excavatus; (3) eruptio aquarum. Ab

Ἐκρήγνυμι, vel ἐκρηγνύω, f. ρήξω, effringo, erumpo. Καθ' ἡμᾶς δ' ὅπωτ' ἐκρήξει μάχη, *Soph. Aj.* 786. Hinc

Ἔκρηξις, εως, ἡ, diruptio; (2) vociferatio.

Ἐκρήηνα, *implevi,* a. 1. ind. act. v. κραιαίνω.

Ἐκριζόω, ῶ, f. ώσω, eradico, exstirpo. Ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον, *Matt.* 13, 29. ἐκριζωθήσεται, *Id.* 15, 13.

Ἐκριζώσητε, *eradicetis,* 2. pl. a. 1. conj. act.

Ἐκρίζωσις, εως, ἡ, eradicatio, exstirpatio.

Ἐκριζωτὴς, ῦ, ὁ, exstirpator.

Ἔκριμμα, ατος, τὸ, purgamentum. Ab ἐκρίπτω.

Ἔκριν, ινος, ὁ ϗ ἡ, cui nasus est prælongus, *Aret.* Hinc

Ἐκρινίζω, f. ίσω, naso suspendo, subsanno, (nisi potius a ῥίνη, *Ern.*)

Ἐκρίνατο, *interpretatus est,* 3. sing. a. 1. ind. med. verbi κρίνω.

Ἐκριπίζω, f. ίσω, flando excito; (2) accendo; (3) flando impello; (4) excito. Πνεῦμα πρόσπαιον ἄφνω τὴν παρεσκευασμένην ὅλην ἐπὶ τὰς πολεμίυς ἐξεῤῥίπιζε, *Plut.*

Ἐκριπτέω, ῶ, projicio, ejicio. Ab

Ἐκρίπτω, fut. ψω, projicio; (2) decutio; (3) relego in locum aliquem. Hinc

Ἔκριψις, εως, ἡ, projectio, decussio, ipsa actio projiciendi.

Ἐκροὴ, ῆς, ἡ, effluvium. Ab ἐκρέω.

Ἔκροος, *contr.* ἔκρυς, υ, ὁ, idem.

Ἐκρύσθην, *pulsus sum,* a. 1. ind. pass. v. κρύω.

Ἐκρύσω, *pepulisti,* 2. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro ἐκρύσασο.

Ἐκροφέω, ῶ, f. ήσω, exsorbeo.

Ἐκρύβην, 1. sing. a. 2. ind. pass. v. κρύπτω.

Ἔκρυπτον, 1. sing. imperf. ind. act.

Ἔκρυσις, εως, ἡ, profluvium. Ab ἐκρύω.

Ἔκρυφα, *occultavi,* 1. sing. perf. ind. act. *Att.* pro κέκρυφα, a κρύπτω.

Ἔκρυψα, *abscondi,* 1. sing. a. 1. ind. act.

Ἐκρύω, f. ύσω, effluo. Et ἐκρύομαι, eximo, libero. Τὴν πρόσθ' ἐν σφαγαῖς κιμὰς φασγάνων ἐκρύσεται, *Lycophr.* 190.

Ἐκσαγηνεύω, f. εύσω, e sagena, seu reti explico.

Ἐκσαλάσσω, idem quod ἐκσαλεύω, *Ep.*

Ἐκσαλεύω, f. εύσω, agitando seu concutiendo ejicio, vi expello. Ἐκσάλευσον αὐτό, *Aristoph. Lysist.* 1028. [sed ibi legendum ἐκσκάλευσον.]

Ἐκσαρκίζω, f. ίσω, carnibus nudo, carnem separo. Ex ἐκ et σὰρξ, *caro.* Unde

Ἐκσαρκόω, ῶ, f. ώσω, carnem excrescere facio, carnem ingenero, obesum reddo. Hinc

Ἐκσάρκωμα, ατος, τὸ, carnis excrescentia.

Ἐκσαρόω, f. ώσω, everro, verrendo purgo.

Ἐκσαώζω, idem quod ἐκσώζω, *Hom.*

Ἐκσείω, f. είσω, excutio, quassando emoveo.

Ἐκσημαίνω, f. ανῶ, declaro, aperio.

Ἐκσήπω, f. ψω, penitus putrefacio.

Ἐκσιφωνίζω, f. ίσω, siphone elicio, vel extraho.

Ἐκσκαλεύω, eruo. Ἐκσκάλευσον αὐτό, erue illud, *Aristoph. Lysist.* 1028.

Ἐκσκεδάζω, f. άσω, ejectos dissipo, ejicio simul et dispergo.

Ἐκσκεδάννυμι, dissipo, *Ar.*

Ἐκσκευάζομαι, fut. άσομαι, vasa summota alicunde exporto; (2) exporto.

Ἐκσκορπισμὸς, ῦ, ὁ, dissipatio. A σκορπίζω.

Ἐκσμάω, ῶ, f. ήσω, extergo.

Ἐκσοβέω, ῶ, f. ήσω, expello, abigo foras.

Ἐκσπάω, ῶ, f. άσω, extraho, evello.

Ἐκσπένδω, f. σπείσω, libamina effundo, libo.

Ἐκσπερματίζω, f. ίσω, semen emitto, *LXX.*

Ἐκσπερματόω, ῶ, f. ώσω, ad semen pervenio, semen reddo.

Ἐκσπεύδω, festino, festinando pervenio, tendo.

Ἐκσπογγίζω, f. ίσω, spongia extergo.

Ἐκσπονδυλίζω, cervicem confringo.

Ἔκσπονδος, υ, ὁ ϗ ἡ, exclusus a fœdere vel a societate; (2) fœdifragus; (3) qui nullo fœdere tenetur. Ex ἐκ et σπονδὴ, *fœdus.*

Ἑξστάδιος, υ, ὁ ϗ ἡ, sex stadiorum.

Ἔκστασις, εως, ἡ, dimotio rei e statu in quo erat; (2) mentis emotio, ecstasis; (3) abscessus, discessus; (4) mutatio, qua res in aliam naturam degenerat; (5) admiratio, stupor. Ab ἐξίστημι, *de statu dejicio.* Unde

Ἐκστατικὸς, ή, όν, vim rem aliquam e statu suo dimovendi habens; (2) attonitus, mente alienatus, furiosus; (3) dementans; (4) pronus ad iracundiam.

Ἐκστατικῶς, *adv.* furiose, fortissime.

Ἐκστέλλω, fut. λῶ, emitto; (2) exorno.

Ἐκστέφομαι, supplices ramos gero, *Soph. Œd. Tyr.* 19. Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι, manibus supplices ramos gerentes, velamenta præferentes manibus, *Id. Ibid.* 3.

Ἐκστέφω, f. ψω, coronam aufero, coronam depono; (2) inanio, evacuo; (3) corona exorno; (4) exorno. Πάντας δὲ βωμὺς οἳ κατ' Ἀδμήτυ δόμυς προσῆλθε κἀξέστεψε, *Eur. Alc.* 168.

Ἐκστηθίζω, f. ίσω, ex pectore loquor; (2) memoriter non e scripto recito. Ex στῆθος.

'Εκστήσῃ, *mirabitur*, 3. sing. f. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐκστήσεται, ab ἐξίστημι.

'Εκστραγγίζω, f. ίσω, excolo, stillatim exhaurio.

'Εκστρατεία, ας, ἡ, eductio exercitus in expeditionem.

'Εκστράτευσις, εως, ἡ, idem. Ab

'Εκστρατεύω, fut. εύσω, exercitum in expeditionem educo, infesto exeo agmine.

'Εκστρατοπεδεύω, fut. εύσω, castra loco extra urbem.

'Εκστρέφω, fut. ψω, inverto, immuto, extorqueo. Ἔκστρεψον, ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους, *Aristoph. Nub.* 88. 'Εκστρέψας τοὺς ἡμετέρους ἱππέας κακὸς κακῶς, *Ibid.* 554.

'Εκσύομαι, aut ἐκσεύομαι, erumpo; unde ἐξέσσυτο *apud Hom. Il.* 7, 1.

'Εκσυριγγόω, ῶ, f. ώσω, aperio et pervium reddo velut fistulam, pertundo.

'Εκσυρίζω, f. ίξω, sibilo, de serpente.

'Εκσυρίσσω, vel ἐκσυρίττω, f. ξω, exsibilo, explodo.

'Εκσφενδονάω, ῶ, fut. ήσω, funda ejaculor; (2) fundatoris more ejaculor.

'Εκσφενδονέω, ῶ, f. ήσω, idem.

'Εκσφονδυλίζω, *Att.* pro ἐκσπονδυλίζω, vertebras loco moveo, cervicem confringo. Καὶ ἐκσφονδυλιζόμενος ὑπεκαίετο, *Joseph. Macchab.* 11.

'Εκσφραγίζω, fut. ίσω, signo, signum imprimo, exprimo. Hinc

'Εκσφράγισμα, ατος, τὸ, effigies expressa.

'Εκσχίζω, f. ίσω, scindo ex, exscindo.

'Εκσώζω, f. ώσω, e periculo servo, libero, tueor. Τύμβος δ' αὐτὸν ἐκσώσει μόρου 'Οπλοσμίας, *Lycophr.* 613. Πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἐκσωσόν μ' ἄγων, *Soph. Phil.* 488. Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι. Ὦ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην, *Id. El.* 985.

'Εκσωρεύω, fut. εύσω, accumulo, acervatim adgero. Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ, *Eurip. Phœn.* 1202.

Ἔκτα, *occidit*, 3. sing. imperf. vel a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἔκτη, a verbo κτῆμι.

'Εκταγὴ, ῆς, ἡ, delegatio. Ab ἐκτάσσω.

Ἔκταγκεν, 3. sing. perf. ind. act. v. κτείνω.

'Εκτάδην, *adv.* extense, porrectim. 'Εκτάδην κεῖσθαι, porrectum jacere, (de mortuis et dormientibus). Τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοισιν πέλας, *Eurip. Phœn.* 1692. Ab ἐκτείνω.

'Εκτάδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, extensus, exporrectus; (2) amplus, qui longe lateque patet:

'Εκταδὸν, *adv.* idem quod ἐκτάδην.

'Εκταθεὶς, *extensus*, a. 1. part. pass. verbi ἐκτείνω.

Ἔκταθεν, *occisi sunt*, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐκτάθησαν, a κτείνω.

'Εκταῖος, αία, αῖον, sextus; (2) sextanus. Ab ἕκτος, *sextus.*

Ἔκτακε, *occidit*, 3. sing. perf. ind. act.

Ἔκτακτοι, οἱ, extraordinarii, *Æsch.*

'Εκταλαντάω, talentis, id est, magna pecunia fraudo.

Ἔκταμα, ατος, τὸ, extensio, productio, id quod extensum est. Ab ἐκτείνω.

'Εκταμένος, *occisus*, perf. part. pass. v. κτείνω.

'Εκτάμῃσι, *exciderit*, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro ἐκτάμῃ, ab ἐκτέμνω.

Ἔκταμμαι, perf. ind. pass. verbi κτείνω.

'Εκτάμνω, exseco, excido. 'Ιοῦς τ' ἐκτάμνειν, *Il.* 11, 515. νήιον, *Ib.* 3, 62. πρυμνὴν, *Ib.* 12, 149. Ab ἐκτέμνω.

Ἔκταν, *occiderunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἔκτασαν, a verbo κτῆμι.

Ἔκτανε, *occidit*, 3. sing. a. 2. ind. act.

'Εκτανθαρύζω, tremo.

'Εκτανύω, f. ύσω, extendo. Ab ἐκτείνω.

Ἔκταξις, εως, ἡ, ordinatio, instructio aciei. Ab ἐκτάττω, *ordino.*

'Εκταπεινόω, ῶ, fut. ώσω, deprimo, humilem facio.

'Εκταρακτικὸς, ἡ, ὸν, vim turbandi habens, *ap. Medicos*, ventrem:

'Εκτάραξις, εως, ἡ, perturbatio, *ap. Medicos*, ventris. Ab

'Εκταράσσω, vel ἐκταράττω, f. ξω, perturbo. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν, *Act.* 16, 20. 'Εκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον, *Luc.*

'Εκταρβέω, ῶ, f. ήσω, extimesco; (2) exterreo.

Ἔκτας, *occidisti*, 2. sing. a. 1. ind. act. *per Sync.* pro ἔκτεινας, a κτείνω.

Ἔκτασις, εως, ἡ, extensio, porrectio; (2) figura grammatica, qua syllaba brevis producitur. Ab ἐκτείνω.

'Εκτάσσω, vel ἐκτάττω, f. ξω, instruo, (aciem) in ordine pono. 'Εν τοῖς ὅπλοις ἐκτεταγμένοι πρὸς μάχην, *Philo.*

'Εκτάσω, *possedisti*, 2. sing. a. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐκτήσω, a κτάομαι.

Ἔκτατο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi κτείνω.

'Εκτατὸς, ἡ, ὸν, exporrectus, extensus.

'Εκταφρεύω, f. εύσω, effodio, *Ern.*

'Εκτέατο, *possessa erant*, 3. plur. plusq perf. ind. pass. *Ion.* pro ἔκτηντο, a verbo κτάομαι.

'Εκτεθέντα, *expositum*, acc. sing. a. 1. part. pass. verbi ἐκτίθημι.

'Εκτεθραμμένους, *enutritos*, acc. plur. perf. part. pass. verbi ἐκτρέφω.

'Εκτείνας, a. 1 part. act. verbi ἐκτείνω.

Ἔκτεινε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi κτείνω.

'Εκτείνω, f. ενῶ, extendo, protendo; (2) extraho, educo. 'Εκτέταμαι φοβερὰν φρένα, distrahor animo trepido, *Soph. Œd. Tyr.* 153. Ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται χρόνος, jam enim multum elapsum est temporis, *Id. Aj.* 1402. Μεῖζον' ἐκτενῶ λόγον, rem longius repetam, *Id. Trach.* 681.

'Εκτειχίζω, f. ίσω, muris cingo. Ἄρα θαυμάζεις, ὅτι οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται, ταχύ; *Aristoph. Av.* 1170.

'Εκτεκνόω, pario; (2) *med.* ἐκτεκνόομαι, liberos suscipio.

'Εκτέλειος, idem quod ἐκτελής, *Hom.*

'Εκτελειόω, ῶ, f. ώσω, perficio, consumo.

'Εκτελέοιτε, 2. pl. præs. opt. act. v. ἐκτελέω.

'Εκτελέσαις, *quum complevisset*, *qui complevit*, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐκτελέσας.

'Εκτελευτάσει, *Dor.* pro ἐκτελευτήσει, ab

'Εκτελευτάω, finio, finem impono. Τοιαῦτ' ἔφραζε εἱμαρμένα τῶν 'Ηρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, talem declaravit fato exitum destinari Herculeis laboribus, *Soph. Trach.* 169.

'Εκτελέω, ῶ, f. ήσω, perficio. 'Εκτελεῖν τὴν δίκην, φόνον, γάμον τινί.

'Εκτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perfectus. Ex ἐκ et τέλος.

'Εκτέμνω, f. εμῶ, excido, exseco; (2) castro: (3) *med.* decipio. 'Εγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἄν ἐκτέμοιμί σου, *Aristoph. Ran.* 584.

'Εκτένεια, ας, ἡ, extensio; (2) explicatio; (3) jugis et adsidua opera, contentio; (4) copia, abundantia. Ab ἐκτείνω.

'Εκτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, extensus; (2) sedulus, diligens; (3) acer, vehemens. Ab eod.

'Εκτενία, ας, ἡ, idem quod ἐκτένεια.

'Εκτενῶ, *extendam*, 1. s. f. 1. ind. act. v. ἐκτείνω.

'Εκτενῶς, *adv.* vehementer, impense, prolixe.

'Εκτεταγμένως, *adv.* ordinate. Ab ἐκτάσσω.

'Εκτεταμένως, *adv.* explicate. Ab ἐκτεταμένος, quod est *partic. perf. pass.* ab ἐκτείνω.

'Εκτεὺς, έως, ὁ, sextarius. Ab ἑκτὸς, *sextus.*

'Εκτεφρόω, ῶ, f. ώσω, in cineres redigo comburendo.

'Εκτέφρωσις, εως, ἡ, exustio. A præc.

'Εκτεχνάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, technor, comminiscor. Ex ἐκ et τέχνη, *ars.*

'Εκτήκω, f. ήξω, eliquo, exprimo liquefactum; (2) emacero, tabefacio. (2) προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν, φοβουμένη πάλαι τὸ μέλλον, ἐξετηκόμην γόοις, [ordo est, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν ἐξετηκόμην γόοις, πάλαι φοβουμένη τὸ μέλλον· ἣν pendet a suppressa præpositione διὰ,] venit spes, propter quam contabescebam luctu, dudum futura timens, *Eurip. Or.* 857. Ἐκ τοί με τήξεις, liquefacies me, *Id. Ibid.* 1047.

Ἔκτηξις, εως, ἡ, percolatio, liquatio. A præc.

'Εκτημόριον, ου, τὸ, sextans, sexta pars, sextarius. Ex ἑκτὸς et μορίον, *particula.*

Ἔκτηνται, 3. pl. perf. ind. pass.

'Εκτησάμην, 1. sing. a. 1. ind. med.

'Εκτῆσθαι, perf. inf. pass. *Ion.* pro κεκτῆσθαι, verbi κτάομαι.

'Εκτιθεύω, f. εύσω, enutrio, educo.

'Εκτίθημι, f. θήσω, expono, ut e navi, e vehiculo; (2) expono infantem; (3) adoptandum do filium; (4) propono, v. gr. edictum, præmium, &c. (5) proscribo aliquem vel aliquid; (6) edo in publicum, ut librum; (7) venum expono; (8) *in med.* aliquo transportandum curo securitatis causa, *Ern.* 'Εκθεῖναι βρέφος, *Eur. Ph.* 25. Τόν δε πατέρα Κηφέα, ὅς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί, *Aristoph. Thesm.* 1065. 'Εκτεθεὶς ὑπὸ μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, *Isocr.*

'Εκτιθηνεύω, f. εύσω, idem quod ἐκτιθεύω.

'Εκτιθηνέω, ῶ, f. ήσω, idem.

'Εκτικὸς, ἡ, ὸν, in habitu positus; (2) qui hectica febri laborat. Ab ἔχω, *habeo.*

'Εκτίκτω, fut. τέξομαι, partu edo, edo in lucem.

'Εκτικῶς, *adv.* cum habitu, h. e. firmiter, probe; (2) expedite.

'Εκτιλάω, ῶ, f. ήσω, alvum excerno.

'Εκτίλλω, f. ιλῶ, evello; (2) emoveo.

'Εκτιμάω, ῶ, f. ήσω, æstimo, magni æstimo; (2) valde honoro; (3) honoris causa nomine aliquo, præsertim honestiori, appello. Hinc

'Εκτίμησις, εως, ἡ, magni honores. Ex ἐκ et τιμή.

Ἔκτιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers honoris.

'Εκτιναγμὸς, οῦ, ὁ, excussio. Ab ἐκτινάσσω.

'Εκτινάξατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi

'Εκτινάσσω, f. ξω, excutio, emoveo. 'Εκτινάξατε τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν, *Matt.* 10, 14.

'Εκτιννύω, f. ύσω, exsolvo, luo. Ab ἐκτίω.

'Εκτίνω, f. τίσω, idem et ab eod. 'Εκτίνειν τὰ ὀφειλόμενα, *Plat.* Ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰὼν, retulisset, *Soph. Aj.* 304. Ὦ, θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν δαίμων, *Lycophr.* 211. Ab eod.

Ἔκτισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi κτίζω.

Ἔκτισις, εως, ἡ, solutio. Ab ἐκτίω.

Ἔκτισμα, ατος, τὸ, mulcta. Ab eod.

Ἔκτισται, 3. sing. perf. ind. pass. v. κτίζω.

'Εκτιστὴς, οῦ, ὁ, qui solvit; (2) exactor; (3) vindex. Ab eod.

'Εκτιτθεύω, idem quod ἐκτιθεύω.

'Εκτιτρώσκω, f. τρώσω, abortum facio.

'Εκτίω, f. ίσω, luo, punio, solvo, rependo. 'Ενδίκως ἐκτίσῃ πόσιν, *Eur. Med.* 267.

Ἔκτμημα, ατος, τὸ, frustum sectione extractum, segmentum. Ab ἐκτέμνω, *exseco.*

Ἔκτμησις, εως, ἡ, exsectio; excisio; (2) castratio. Ab eod.

Ἔκτοθεν, *adv.* extra, seorsim. Ab ἐκτός.

Ἔκτοθι, *adv.* idem et ab eod.

'Εκτοιχωρυχέω, parietes perfodio furandi causa.

'Εκτοκίζω, f. ίσω, fœnori do. Ex ἐκ et τόκος.

'Εκτολμάω, f. ήσω, audeo; (2) *ap. Jos.* ad audendum impello, incito.

'Εκτολμήσας, *ausus*, a. 1. part. act.

'Εκτολυπεύσας, a. 1. part. act. verbi

'Εκτολυπεύω, f. εύσω, perficio, exantlo.

'Εκτομεὺς, έως, ὁ, sculptor, excisor, sector. Ab ἐκτέμνω.

'Εκτομὴ, ῆς, ἡ, excisio. Ab eod.

'Εκτομίας, ου, ὁ, exsectus, castratus. Ab eod.

'Εκτομὶς, ίδος, ἡ, sectrix. Ab eod.

Ἔκτομος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eod.

Ἔκτονε, 3. sing. perf. ind. med. verbi κτείνω.

Ἔκτονος, ον, abhorrens a tono, sc. musico; (2) remissus, relaxatus, tono suo privatus.

'Εκτοξεύω, f. εύσω, exhaurio, proprie pharetram, consumo pecuniam, opes, &c.; (2) emitto telum. Νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον, *Aristoph. Plut.* 34. (2) καὶ σοῦ τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενὸς, et tua modestia emissa est mente, *Eurip. Andr.* 365. Ex ἐκ et τόξον, *arcus.*

'Εκτοπίζω, f. ίσω, loco moveo, abigo, relego; (2) peregre abeo. 'Εκτοπίζω ἀπὸ τῆς οἰκίας, *Aristot.* Ab ἔκτοπος. Hinc

'Εκτοπισμὸς, οῦ, ὁ, discessus, sedis mutatio; (2) luxatio; (3) longinquitas loci.

'Εκτόπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, peregrinus, loco emotus. Ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, extermi-

 nastis,

nastis, *Œd. Tyr.* 166. Ἀπάγετ' ἐκτόπιον, abducite ex his locis, *Id. Ibid.* 1340. Ἐκτόπιος συθεὶς, ex hoc loco erumpens, *Œd. Col.* 119. Ab eod.

Ἐκτοπιστέος, α, ον, exterminandus.

Ἐκτοπιστικὸς, ἡ, ὸν, qui loca mutare solet.

Ἔκτοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, loco suo emotus; (2) inusitatus; (3) absurdus.

Ἐκτόπως, mirum in modum, incredibiliter, nimium, absurde. A præc.

Ἐκτορέω, ῶ, f. ήσω, exterebro.

Ἑκτὸς, ἡ, ὸν, sextus. Ab ἕξ, *sex.*

Ἐκτὸς, *adv.* extra. Ab ἐκ vel ἐξ, *ex.* Hinc

Ἐκτόσθεν, *adv.* extra; (2) a foris.

Ἔκτοσε, *adv.* idem et ab eod.

Ἔκτοτε, *adv.* ex eo tempore.

Ἐκτραγῳδέω, ῶ, f. ήσω, tragœdias decanto; (2) tragice describo; (3) exaggero.

Ἐκτρανόω, declaro, manifesto, *Jun.*

Ἐκτράπεζος, ου, ὁ ϗ ἡ, mensæ expers, qui in mensam non infertur. Ex τράπεζα.

Ἐκτραπελογάστωρ, ορος, ὁ, deformem ventrem habens.

Ἐκτράπελος, ου, ὁ ϗ ἡ, invenustus, fœdus, aversandus, qui est ἐκ τρόπου haud pro more solito.

Ἐκτραπέλως, *adv.* invenuste, fœde.

Ἐκτραπῇ, *deflectat*, 3. sing. a. 2. conj. pass. verbi ἐκτρέπομαι.

Ἐκτραχηλίζω, f. ίσω, excutio et præcipitem do, de equo; (2) collum seu cervicem frango; (3) interficio, nominatim, decollo; (4) in superbiam ago, effero, extollo. *Pass.* ἐκτραχηλίζεσθαι, excuti et in collum devolvi; (2) interfici; (3) superbire; (4) deliquium pati. Ὁ δὲ ἵππος ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένους ὀχεῖσθαι, *Plut.* Ex τράχηλος.

Ἐκτραχύνω, f. υνῶ, exaspero, exacerbo.

Ἐκτρέπομαι, deflecto iter; (2) aversor.

Ἐκτρέπω, f. τρέψω, deflecto. Πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω, *Soph. Aj.* 53. Οὗτος ἐκτέτραπταί με νῦν ἁπάντων, *Demosth. de Fals. Leg.*

Ἐκτρέφω, f. θρέψω, enutrio, educo. Ἐκτρέφει ϗ θάλπει αὐτὴν, *Ephes.* 5, 29. Ἐκτεθραμμένοι, adulti, *Eurip. Suppl.* 1222. Νεανίαν δ' ὡς ἤσθετ' ἐκτεθραμμένον, *Id. Ion.* 823. Χ' ἥτις ἐξέθρεψε χώρα τήνδε τὴν θρασεῖαν οὖσ', educaverit, *Aristoph. Thesm.* 522.

Ἐκτρέχω, excurro, me proripio. Εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, *Aristot.*

Ἔκτρησις, εως, ἡ, foramen. Ex ἐκ et τιτράω.

Ἐκτριαινόω, ῶ, f. ώσω, tridente emoveo.

Ἐκτριβὴ, ῆς, ἡ, extritio, deletio.

Ἐκτριβήσομαι, *perdar*, f. 2. ind. pass. verbi

Ἐκτρίβω, f. ψω, extero, polio; (2) deleo. Κατεύχομαι κάκον κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον, exigere, *Soph. Œd. Tyr.* 248. Σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε, peribit, *Id. ibid.* 436. Hinc

Ἔκτριμμα, ατος, τὸ, id quo aliquid abstergimus; (2) mantile, sudarium, &c.

Ἐκτρῖψαι, a. 1. inf. act. verbi ἐκτρίβω.

Ἔκτριψις, εως, ἡ, deletio. Ab eod.

Ἐκτροπὴ, ῆς, ἡ, deflexio, digressio; (2) diverticulum; (3) divortium aquarum, &c. (4) ambages. Ab ἐκτρέπω.

Ἐκτροπίας, ου, ὁ, scilicet οἶνος, vappa. A præc.

Ἐκτρόπιον, ου, τὸ, vitium palpebræ eversæ.

Ἔκτροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, deflexus; (2) male moratus; (3) dissentaneus; (4) qui descivit a more solito.

Ἐκτροφὴ, ῆς, ἡ, nutritio, educatio. Ab ἐκτρέφω.

Ἐκτροχάζω, f. άσω, excurro, procurro, percurro.

Ἐκτρυγάω, ῶ, f. ήσω, vindemio.

Ἐκτρυπάω, ῶ, fut. ήσω, exterebro; (2) terebrando erumpo. Ἀλλ' ἐκτετρύπηκε λαθοῦσα μ' ἔνδοθεν, *Aristoph. Conc.* 337. Hinc

Ἐκτρύπημα, ατος, τὸ, terebramen, ramenta, quæ terebra educit.

Ἐκτρυχόω, ῶ, f. ώσω, detero, attero, consumo, exhaurio.

Ἐκτρύχω, idem.

Ἐκτρώγω, erodo, exedo.

Ἔκτρωμα, ατος, τὸ, abortus. Hinc

Ἐκτρωματαῖος, αία, αῖον, abortivus: et

Ἔκτρωσις, εως, ἡ, abortus. Ab ἐκτιτρώσκω.

Ἐκτρωσμὸς, οῦ, ὁ, abortio. Ab eod.

Ἐκτυγχάνω, adsequor, vel sum.

Ἐκτυμπάνωσις, εως, ἡ, tumor quo in modum tympani aliquid intumescit, *Ern.*

Ἔκτυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, expressus ex archetypo.

Ἐκτυπόω, ῶ, f. ώσω, exprimo, effingo, informo. Hinc

Ἐκτύπωμα, ατος, τὸ, effigies expressa.

Ἐκτύπωσις, εως, ἡ, expressio, efformatio.

Ἐκτυφλόω, ῶ, f. ώσω, excæco. Hinc

Ἐκτύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio.

Ἐκτύφομαι, et ἐκτυφόομαι, οῦμαι, incendor; (2) efferor ad superbiam, ineptio, *Ern.*

Ἐκυδάσσατο, *convitiatus est*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐκυδάσατο. A κυδάζω.

Ἐκύκλωσα, a. 1. ind. act. verbi κυκλόω.

Ἑκυρὰ, ᾶς, ἡ, socrus, mariti mater. Ab

ἙΚΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, socer, mariti pater.

Ἔκυρσα, aor. 1. ind. act. *Æol.* pro ἔκυρα. A κυρῶ.

Ἐκυρώθην, a. 1. ind. pass. verbi κυρόω, *sancio.*

Ἔκυψεν, 3. sing. a. 1. ind. cum ν ἐφελκ' verbi κύπτω.

Ἐκφαγεῖν, *exedere*, ἐξέφαγον, ἐκφαγών.

Ἐκφαιδρύνω, f. υνῶ, nitidum reddo, polio.

Ἐκφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, manifestus, apertus; (2) splendidus, illustris. Ab

Ἐκφαίνω, f. ανῶ, in lucem edo, profero, evulgo; et (2) ἐκφαίνομαι, in lucem edor; (3) appareo, conspicuus sum. Ὡς τὸ πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοὶ, *Œd. Tyr.* 250. Δείξω δὲ Θησεῖ πρᾶγμα, κἀκφανήσεται, *Eurip. Hippol.* 42.

Ἐκφανίζω, f. ίσω, manifestum reddo, aperio.

Ἔκφανσις, εως, ἡ, patefactio, evulgatio; (2) expressio, enarratio, significatio:

Ἐκφαντικὸς, ἡ, ὸν, enunciativus, enarrativus:

Ἐκφαντικῶς, *adv.* enunciative; (2) expresse, significanter. Ab ἐκφαίνω.

Ἐκφαντορία, ας, ἡ, doctrina rerum reconditarum interpres. Ab ἐκφάντωρ.

Ἐκφαντορικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἐκφαντικός. A præc.

Ἐκφαντὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, patefactus, evulgatus:

Ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, enarrator, interpres, qui arcanum aliquod patefacit. Ab ἐκφαίνω.

Ἐκφανῶς, *adv.* manifeste, palam. Ab ἐκφανής.

Ἔκφασις, εως, ἡ, edictum. Ab ἔκφημι.

Ἔκφασμα, τος, τὸ, spectrum, *ut simp.*

Ἐκφατνίσματα, ων, τὰ, præsepium purgamenta, reliquiæ ciborum. Ab

Ἐκφατνίζω, f. ίσω, amoveo e præsepi, mensa, &c. Ab ἐκ et φάτνη.

Ἐκφάτνωμα, τὸ, lacunar, &c. *Æsch.*

Ἐκφάτως, *adv.* supra modum, ut dici nequeat.

Ἐκφαυλίζω, f. ίσω, pro vili habeo, contemno.

Ἐκφαυλισμὸς, οῦ, ὁ, contemtus, detractio. A præc.

Ἔκφαυλος, ον, contemtus, fœdus. A præc.

Ἐκφερέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐκφέρειν.

Ἐκφερομυθῶ, dicta foras elimino, divulgo. Ex ἐκ, φέρω, et μῦθος, *verbum.*

Ἐκφέρομαι, effero, aufero; (2) efferor, rapior.

Ἐκφέρω, effero, exporto; (2) effero mortuum; (3) divulgo, enuntio; (4) publico, v. c. librum, publice propono, recito, &c. (5) promo, edo; (6) refero, v. c. ad senatum, vel populum; (7) infero, v. c. bellum; (8) uterum fero ad maturitatem fœtus. (1) ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, quando exacta mensibus præteriiset duodecima messis, *Soph. Trach.* 824. Ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, *Id. Elect.* 628. (2) καὶ γάρ τινες ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν, *Aristoph. Ran.* 170.

Ἐκφεύγω, f. ξω, effugio, evado. Μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπατρωθῆναι, parum abfuit quin, *Xen.* Πῶς γὰρ ἂν τῆσδε δοκῆς ἐκφυγεῖν; *Aristoph. Av.* 361. Αὐλητῆρος ἐκπεφευγότα λαρυγγοφθόρους ῥίψας, *Lycophr.* 235.

Ἐκφεύξῃ, 2. sing. fut. 1. indic. med. verbi ἐκφεύγω.

Ἐκφήμι, eloquor; unde ἔκφατο, ἐκφάσθαι.

Ἐκφθείρομαι, inauspicato et in perniciem exeo, perdor. Ἐξεφθαρμένη, prorsus perdita, *Eur. Hec.* 669.

Ἐκφθίνω, corrumpo, perdo, interficio.

Ἐκφλαυρίζω, f. ίσω, idem quod ἐκφαυλίζω. Ex φλαῦρος, *vilis, pravus.*

Ἐκφλεγματοῦσθαι, in phlegma converti.

Ἐκφλέγω, f. ξω, exuro. Αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν, *Aristoph. Pace*, 606.

Ἐκφλίβω, idem quod ἐκθλίβω, *ap. Hipp.*

Ἐκφλογόω, ῶ, fut. ώσω, inflammo, flammam ejaculor.

Ἐκφλοιόω, decortico, elido, *Nic.*

Ἐκφλυαρίζω, f. ίσω, contemno, deprimo.

Ἐκφλύζω, f. ύσω, ebullio, exundo.

Ἐκφλυνδάνω, idem. Ex φλύω.

Ἐκφλύσσω, f. ξω, ebullio; *apud Apollon. Rhod.* ἐκφλύξαι, quasi exæstuare, e corde æstuanti promere. Ex ἐκ et φλύω.

Ἐκφοβέω, ῶ, f. ήσω, exterreo. Hinc ἐκφοβέομαι, extimesco. Ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με, *Soph. Œd. Col.* 269. Ἵνα μὴ δόξω ὡς ἂν ἐκφοβεῖν ὑμᾶς διὰ τῶν ἐπιστολῶν, 2 *Cor.* 10, 9. Ab ἔκφοβος. Hinc

Ἐκφόβηθρον, ου, τὸ, terriculamentum.

Ἐκφόβημα, ατος, τὸ, idem.

Ἐκφόβησις, εως, ἡ, terror, terrefactio.

Ἔκφοβος, ου, ὁ ϗ ἡ, exterritus, consternatus.

Ἐκφοινίσσω, vel ἐκφοινίττω, fut. ξω, rubefacio; (2) cruento. Τέκνον τὰς ἐξεφοίνισσον ποδῶν, *Eur. Phœn.* 42.

Ἐκφοιτάω, ῶ, f. ήσω, exeo, egredior, prodeo. Παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγοι, *Plut.* Hinc

Ἐκφοίτησις, εως, ἡ, egressio; (2) divulgatio rei.

Ἐκφορὰ, ᾶς, ἡ, elatio; (2) funus; (3) divulgatio. (2) ἐκφορὰν γὰρ τοῦδε θήσομαι νεκροῦ, *Eurip. Alcest.* 424. Ab ἐκφέρω.

Ἐκφορέω, ῶ, f. ήσω, effero, exporto. Ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας, *Luc.* Ὅτιὴ μόνος τὸν ζωμὸν ἐκφορήσεις, *Aristoph. Eq.* 359. Ab eod. Hinc

Ἐκφόρημα, ατος, τὸ, quod exportatum seu egestum est.

Ἐκφόρησις, εως, ἡ, exportatio, egestio.

Ἐκφόριον, ου, τὸ, terræ proventus. Ab

Ἔκφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui exportari potest; (2) divulgatus; (3) percitus. (1) εἰ δ' ἔκφορός σοι ξυμφορὰ πρὸς ἄρσενας, maribus declaranda, *Eurip. Hipp.* 295. Ab ἐκ et φέρω.

Ἐκφορτίζομαι, f. ίσομαι, onus abjicio, exonero; (2) excutio velut onus; traditus sum, tanquam merces navi exportanda. Κἀκπεφόρτισμαι πάλαι, *Soph. Antig.* 1036.

Ἐκφράζω, f. άσω, eloquor, edissero, enarro.

Ἐκφρακτικὸς, ἡ, ὸν, cui vis inest expediendi meatus obstructos. Ab ἐκφράσσω.

Ἔκφρασις, εως, ἡ, descriptio, expositio, explicatio. *Hesych.* λόγον ἐναργῆ, id est, evidentem sermonem orationemve interpretatur. Ab ἐκφράζω.

Ἐκφραστικὸς, ἡ, ὸν, eloquendi facultate præditus. Ab eod.

Ἐκφρέω, ἐκφρέω, vel ἔκφρημι, f. φρήσω, emitto foras; (2) effero. (1) οὐκ ἐκφρήσετε δικάσοντά με; non me exire sinitis judicaturum? *Aristoph. Vesp.* 156.

Ἐκφρονέω, ῶ, f. ήσω, curo; (2) despicio; (3) animo efferor, omninoque impotenter fortunam fero; (4) desipio. Ab ἔκφρων.

Ἐκφροντίζω, f. ίσω, excogito; (2) non curo; (3) cogito. Ἐκφροντίζειν τῶν σαυτοῦ πραγμάτων, *Aristoph.* Ex ἐκ et φροντίς.

Ἐκφρόνως, *adv.* dementer. Ab

Ἔκφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, delirans, amens. A φρήν.

Ἐκφυὰς, άδος, ἡ, res quæ alii adnata est. Ab ἐκφύω.

Ἐκφυγάνω, et -φυγγάνω, effugio. Ab ἐκφεύγω.

Ἔκφυγε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐξέφυγε, ab ἐκφεύγω. Unde

Ἐκφυγὴ, ῆς, ἡ, effugium, fuga.

Ἐκφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, naturæ modum excedens, sed fere in bonam partem. Ex ἐκ et φυή.

Ἐκφυλάσσω, observo, tueor, *Soph.*

Ἐκφυλλοφορέω, ῶ, f. ήσω, senatu vel ordine aliquem moveo. Ex ἐκ, φύλλον, *folium*, quo olim

olim suffragia ferebantur, et φέρω. (Nisi potius a φῦλος, *Ern.*)

Ἐκφυλλοφορία, ας, ἡ, ejectio e tribu, senatu, vel populo. Ex iisd.

Ἔκφυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui non est ejusdem tribus; (2) qui nullius est tribus; (3) peregrinus, externus, barbarus, a moribus gentis abhorrens; (4) inusitatus. A φυλή.

Ἔκφυμα, ατος, τὸ, papula. Ab ἐκφύω.

Ἔκφυρμα, τὸ, stercus, *Nic.*

Ἐκφυσᾶν, *efflare*, præs. inf. act. *contr.* pro ἐκφυσάειν. Ab

Ἐκφυσάω, ῶ, f. ήσω, exsufflo, vehementer respiro, gravi respiratione laboro; (2) follibus ventilo, vel spiritu; (3) effero, elatum facio. Ἐξεφύσησε γὰρ τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε, &c. *Aristoph. Pace*, 628. Hinc

Ἐκφύσημα, ατος, τὸ, efflatio, exsufflatio; (2) inflatio, morbus; (3) id quod efflatur:

Ἐκφύσησις, εως, ἡ, efflatio. Ab ἐκφυσάω.

Ἔκφυσις, εως, ἡ, qu. dic. enascentia, exortus, germinatio; (2) eruptio germinantium post sementem: (3) generatio, procreatio; (4) quæ nata sunt. Ab ἐκφύω.

Ἔκφυσις, εως, idem, *Ern.*

Ἐκφυτεύω, translatum alicunde planto.

Ἐκφύω, f. ύσω, et ἔκφυμι, gigno; (2) nascor. Ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς, *Soph. Aj.* 487. Ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, ἀλλ' ἐλευθέρους, *Id. Phil.* 987.

Ἐκφωνέω, ῶ, f. ήσω, exclamo; (2) pronuncio, exprimo; (3) nominatim dico. Hinc

Ἐκφώνησις, εως, ἡ, exclamatio; (2) figura rhetorica; (3) pronunciatio, vocis emissio; (4) diserta alicujus nominatio.

Ἐκφωτίζω, f. ίσω, illumino, illustro.

Ἐκχαλάω, ῶ, f. άσω, demitto, laxando emitto; (2) dejicio.

Ἐκχαλκεύω, fabricor ex ære aut metallo alio.

Ἐκχαραδρόω, ῶ, f. ώσω, vi erumpo, de flumine; (2) cavernosum et salebrosum reddo, torrentibus impetuosis excavo. Ex χαράδρα.

Ἐκχαυνόω, ῶ, f. ώσω, laxiorem reddo, emollio; (2) tumidum reddo, *proprie et tropice*, Ern. (2) οὐδ' ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις, *Eurip. Suppl.* 412.

Ἐκχέω, f. εύσω, effundo, exhaurio; (2) *pass.* effundor, absumor, pereo. Κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα, *Soph. Phil.* 14. Θοίναισιν ὄλβον ἐκχέασα, *Lycophr.* 773.

Ἐκχιλόω, ῶ, f. ώσω, pabulo privo, vasto: unde ἐκκεχιλωμένος, desolatus.

Ἐκχλοιόομαι, οῦμαι, et ἐκχλοοῦμαι, pallesco, sed ut aliquid viridis vel luridi admistum sit.

Ἐκχοΐζω, f. ΐσω, fodio; (2) emundo. Ex ἐκ et χόω, *humum egero.*

Ἐκχολόω, ῶ, f. ώσω, in bilem verto; (2) bile impleo; (3) iratum reddo.

Ἐκχορδόω, ῶ, f. ώσω, fidibus cano.

Ἐκχορεύω, f. εύσω, e choro ejicio.

Ἐκχρᾶν, præs. inf. act. pro ἐκχράειν.

Ἐκχράω, oraculum edo, ut simplex χράω. Vide ἐξέχρη.

Ἐκχρέπτομαι, f. ψομαι, exspuo.

Ἐκχρηματίζομαι, f. ίσομαι, exigo pecuniam. Ex ἐκ et χρῆμα, *pecunia.*

Ἐκχρῆσαι, sufficere; ἐξέχρησε, suffecit; ἐκχρήσει, ex usu erit, *Herodot.* 3, 13. A χρή, ut ἀπόχρη.

Ἐκχρησμῳδέω, vaticinor, oraculum edo.

Ἐκχυθέντος, gen. sing. a. 1. part. pass. verbi ἐκχύω.

Ἐκχυλίζω, f. ίσω, succum elicio; (2) in succum redigo.

Ἐκχυμίζω, f. ίσω, exsugo. Ex ἐκ et χυμός.

Ἐκχυμόω, ῶ, f. ώσω, a quo ἐκχυμοῦσθαι aliquid dicitur, cum succos et humores extra vasa sua effundit, ut in sugillatione. Hinc

Ἐκχύμωμα, ατος, τὸ, sanguinis sub cutem per grumos effusio, sugillatio.

Ἐκχύμωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐκχυντο, *effusi erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐξεκέχυντο. Ab ἐκχύω.

Ἔκχυσις, εως, ἡ, effusio. Unde

Ἐκχύτης, ου, ὁ, qui effundit.

Ἔκχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, effusus.

Ἐκχυτρίζω, f. ίσω, ex olla effundo, vel eximo; (2) effundo. Ex χύτρος.

Ἐκχύω, effundo, *pass.* amore alicujus rei capior; (2) valde exhilaror, ad lætitiam, risum profundor; (3) frangor, languesco; (4) pereo, frustra consumor, de labore, impensa, *Ern.* Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη, cuspis vero exiit, [sed alii legunt ἐξεσύθη,] *Il.* 5, 293.

Ἐκχωνεύω, f. εύσω, conflo.

Ἐκχωρέω, ῶ, f. ήσω, excedo; (2) discedo. Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, *Soph.* Hinc

Ἐκχώρησις, εως, ἡ, excessus, discessus.

Ἐκψήγμα, ατος, τὸ, ramentum.

Ἐκψύχω, f. ξω, animam efflo, exspiro; (2) deficio animo.

Ἐκώλυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi κωλύω.

ἙΚΩ'Ν, οῦσα, όν, voluntarius, qui sponte aliquid facit.

Ἐλᾷ, 3. sing. fut. *Att.* verbi ἐλαύνω, pro ἐλάσει *Soph. Œd. Tyr.* 418. *Id. Aj.* 504, 756. Vide ἐλῶ.

Ἐλάα, ας, ἡ, oliva, fructus oleæ. Ab ἐλαία.

Ἐλάαν, præs. inf. act. *Poet.* pro ἐλάειν.

Ἐλάασκον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤλαον.

Ἔλαβον, a. 2. ind. act. verbi λαμβάνω.

Ἐλάδιον, ου, τὸ, pauxillum olei. Ab ἐλαία.

Ἐλαθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἐλαύνω.

Ἔλαθον, *latui*, a. 2. ind. act. verbi λανθάνω.

ἘΛΑΙ'Α, ας, ἡ, oliva, arbor; (2) olea, *i. e.* fructus olivæ.

Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, oleagnus, planta in lacu Orchomeno nascens; oleaginus, *Theophr.* Ex ἐλαία et ἄγνος, *vitex.*

Ἐλαιάγριον, τὸ, olivum agreste, *Pind.*

Ἐλαιάεις, άεσσα, άεν, oleosus, oleaceus.

Ἐλαιαλογέω, ῶ, f. ήσω, olivarum fructus colligo. Ex ἐλαία et λέγω.

Ἐλαιέμπορος, ου, ὁ, qui olearum mercaturam exercet. Ex ἐλαία et ἔμπορος, *mercator.*

Ἐλαΐζω, oleas colo; (2) oleagino colore sum:

Ἐλαιήεις, ήεσσα, ῆεν, oleosus. Ab ἐλαία.

Ἐλαιηρὸς, ρὰ, ρὸν, olearius. Ab eod.

Ἐλαΐνεος, έα, εον, oleaginus, ex olea arbore:

Ἐλάϊνος, ίνη, ινον, idem et ab eod.

Ἐλαιόβροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, oleo tinctus, imbutus. Ex ἐλαία et βρέχω.

Ἐλαιόδευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, oleo imbutus. Ex ἐλαία et δεύω, *imbuo.*

Ἐλαιοδόκος, vel ἐλαιοδόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, oleum continens. Ex ἐλαία et δέχομαι.

Ἐλαιοειδὴς, olivæ vel olei speciem habens.

Ἐλαιοθήκη, ης, ἡ, cella olearia.

Ἐλαιόθρεπτος, ον, oleo nutritus.

Ἐλαιοκομία, olearum cultura.

Ἐλαιοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, olearum cultor.

Ἐλαιοκονία, ας, ἡ, albarium ex oleo.

Ἐλαιολογέω, ῶ, f. ήσω, olivas colligo.

Ἐλαιολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui olivas colligit.

Ἐλαιόμελι, ιτος, τὸ, elæomeli, oleum melleum, quod in Syria alibique ex arborum caudicibus effluit.

Ἔλαιον, ου, τὸ, oleum. Ab ἐλαία.

Ἐλαιοπινὴς, ὲς, oleo imbutus, sordidus. Ex ἔλαιον et πίνος.

Ἐλαιοποιΐα, ας, ἡ, olivatio, olei confectio.

Ἐλαιοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi venditur oleum. Ex ἔλαιον et πωλέω, *vendo.*

Ἐλαιοπώλης, ου, ὁ, venditor olei. Ex iisd.

Ἐλαιοπώλιον, ου, τὸ, idem quod ἐλαιοπωλεῖον.

Ἐλαιοτριβεῖον, ου, τὸ, trapetum, locus ubi olivæ teruntur, et oleum exprimitur. Ex ἔλαιον et τρίβω, *tero.*

Ἐλαιοτρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemia olivarum.

Ἐλαιότρυγον, ου, τὸ, olei fæx, amurca.

Ἐλαιουργεῖον, ου, τὸ, locus ubi oleum conficitur. Ex ἔλαιον et ἔργον, *opus.*

Ἐλαιουργία, ας, ἡ, olei confectio. Ex iisd.

Ἐλαιοφόρον, ου, τὸ, vas olearium. Ex φέρω.

Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ferens oleas, olivifer.

Ἐλαιοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, oleus consitus, in quo oleæ enatæ sunt. Ex ἐλαία et φύω.

Ἐλαιοφυλλοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, olivæ folia edens.

Ἐλαιόφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἐλαιοφυής.

Ἐλαιοχρισία, ας, ἡ, olei unctio. A χρίω.

Ἐλαιόω, ῶ, f. ώσω, olivas colligo; (2) oleo ungo. Ab ἐλαία.

Ἐλαῒς, ΐδος, ἡ, oliva, olea, arbor. Ab eod.

Ἐλαϊστὴς, οῦ, ὁ, qui oleas colligit. Ab ἐλαΐζω.

Ἐλαίω, *olei*, gen. sing. *Dor.* pro ἐλαίου.

Ἐλαιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, oleosus; (2) pinguis.

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, olivetum. Ab ἐλαία.

Ἐλαιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui olivas colligit.

Ἐλαιωτὸς, ἡ, ὸν, oleo perunctus seu imbutus.

Ἔλακον, a. 2. ind. act. verbi λήκω.

Ἐλάλευ, pro ἐλάλεον. A λαλέω, *loquor.*

Ἔλανδρος, ον, viros capiens. Ab ἑλεῖν et ἀνήρ.

Ἐλάνη, ἡ, fax, *Ath.* Ab ἕλη.

Ἐλασᾶς, ὁ, nomen avis, *ap. Aristoph.*

Ἔλασ' pro ἔλασε, *agitavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤλασε. Ab ἐλαύνω.

Ἐλάσαι, *compulisse*, a. 1. inf. act.

Ἐλάσαν, *compulerunt*, 3. pl. a. 1. ind. act.

Ἐλάσασκε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤλασε.

Ἐλάσειαν, a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐλάσαιμι.

Ἐλασείω, expeditionem apparo. Ab ἐλαύνω.

Ἐλασία, ας, ἡ, equitatio; (2) cursio; (3) expeditio militaris. A præc.

Ἐλασίβροντος, ου, ὁ ϗ ἡ, a tonitru agitatus, impetu quodam agitatus, qualis est tonitru. Ex ἐλαύνω et βροντή, *tonitru.*

Ἐλάσιππος, ον, qui equis vehitur, eques. Ab ἐλαύνω, et ἵππος.

Ἔλασις, εως, ἡ, agitatio equorum seu currus; (2) expeditio militaris; (3) remigatio; (4) expulsio, abactus. Ab ἐλαύνω.

Ἔλασμα, ατος, τὸ, lamina metalli. Ab eod.

Ἐλασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἐλασσάμενος, *qui impulit*, a. 1. part. med. *Poet.* pro ἐλασάμενος, a verbo ἐλάω, *impello.*

Ἔλασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἤλασε.

Ἔλασσον, *adv.* minus, deficienter:

Ἐλασσόνως, idem. Ab ἐλάσσων.

Ἐλασσόω, vel ἐλαττόω, ῶ, f. ώσω, diminuo, atterere. Ἐλασσοῦμαι τῆς τιμῆς, *Thuc.* Ἐλαττοῦν ἀεὶ τοὺς ὑπεναντίους, *Polyb.* 3, 90. Ab ἐλάσσων.

Ἐλάσσω, *minorem*, acc. sing. masc. *Att.* et *Ion.* pro ἐλάσσονα, ab ἐλάσσων.

Ἐλάσσωμα, ατος, τὸ, diminutio, deterior conditio. Ab ἐλασσόω.

Ἐλάσσων, vel ἐλάττων, ονος, ὁ ϗ ἡ, minor; (2) deterior; (3) inferior; (4) paucior, *comparativus* ab ἐλαχύς.

Ἐλαστὴς, οῦ, ὁ, impulsor, agitator. Ab ἐλαύνω. Hinc

Ἐλαστρέω, ῶ, f. ήσω, agito, impello. Ζεύγεα ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, *Il.* 17, 543. Εὖρος δὲ ὀρύχθη, ὥστε τριήρεας δύο πλέειν ὁμοῦ ἐλαστρευμένας, *Herodot.* 2, 158. Δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεὶ, *Eurip. Iphig. in Taur.* 971.

Ἔλαστρον, τὸ, id quod impellit: unde ἐλαστρέω, *E. M.*

Ἐλάσω, f. 1. ind. act. v. ἐλαύνω, pro ἐλάω.

Ἐλάτειρα, ας, ἡ, expultrix, agitatrix.

ἘΛΑ'ΤΗ, ης, ἡ, abies; palmula, extrema remi pars; *item* hasta, seu hastile ex abiete, *Hom.* (2) remus. (2) ἐλάτᾳ πλεύσασα, *Eurip. Phœn.* 217.

Ἐλατὴρ, ῆρος, ὁ, agitator, auriga; (2) placentæ genus. Ab ἐλαύνω. Unde

Ἐλάτης, ου, ὁ, agitator; (2) cursor. Neptunus sic dicebatur apud Athenienses.

Ἐλατήριον, ου, τὸ, quicquid deorsum ventrem purgat; (2) succus cucumeris agrestis; (3) cucumer. (1) καὶ πιὼν ἐλατήριον, εἰς δύο ἡμέρας ἐκαθαιρόμην, *Aristot.* 1, 305. Ab eod.

Ἐλατικὸς, ἡ, ὸν, impellendi, incitandi vim habens.

Ἐλατίνη, ης, ἡ, herba quædam. Ab ἐλάτη.

Ἐλάτινος, ίνη, ινον, abiegnus. Ab eod.

Ἐλατόμησα, a. 1. ind. act. v. λατομέω.

Ἐλατὸς, ἡ, ὸν, ductilis, ut lamina metalli. Ab ἐλαύνω.

Ἔλαττον, *adv.* minus, parum; ἔλαττον ἔχειν, vinci, inferiorem esse, injuria affici, inultum abire. Ab ἐλάσσων.

Ἐλαττονάκις, *adv.* minus, rarius. Ab eod.

Ἐλαττονέω, ῶ, f. ήσω, minus habeo. Ab eod.

Ἐλαττόνως, *adv.* minus. Ab ἔλαττον.

Ἐλαττόω, idem quod ἐλασσόω. Hinc

Ἐλάττωμα, τὸ, jactura, calamitas belli, &c.

Ἐλάττων, idem quod ἐλάσσων.

Ἐλάττωσις, ιος, ἡ, diminutio, jactura.

Ἐλαττωτικὸς, ὴ, ὸν, diminuens, diminuendi vim habens. Ab ἐλαττόω.

Ἐλαυνέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐλαύνειν.

Ἐλαύνοι, *impellat*, 3. sing. opt. verbi ejusd.

ἘΛΑΥ´ΝΩ, f. ἐλάσω, p. ἐλήλακα, agito, impello; (2) stimulo, incito; (3) exerceo, exagito; (4) fatigo; (5) vexo, insector; (6) persequor judicio, accuso; (7) verbero; (8) excutio; (9) excito, incito, moveo; (10) abigo, expello; (11) duco, ductile opus facio; (12) traduco, transfigo; (13) promoveo, progredior, evado, pervenio; (14) equito; (15) vulnero. Κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ, *Soph. Ajac.* 275. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονὸς, *Eur. Med.* 706. Ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, suscepit, *Luc.* Ὑπὸ τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, *Herodian.*

Ἐλάφειος, ου, ὁ ϗ ἡ, cervinus. Ab ἔλαφος.

Ἐλαφηβολία, ας, ἡ, cervorum venatio.

Ἐλαφηβόλια, ων, τὰ, festum in honorem Dianæ venatricis.

Ἐλαφηβολιὼν, ῶνος, ὁ, mensis Februarius, ita a figendis cervis dictus.

Ἐλαφηβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cervos jaculis figit, venator cervorum; (2) venator quivis. Ex ἔλαφος et βάλλω, *jacio.*

Ἐλαφίνης, ου, ὁ, hinnulus cervinus. Ab ἔλαφος.

Ἐλάφιον, ου, τὸ, cornu vel caro cervi.

Ἐλαφοβόσκον, ου, τὸ, elaphoboscon, herba quædam valens contra morsus serpentum. Ex ἔλαφος et βόσκω, *pasco, alo.*

Ἐλαφοειδὴς, ὲς, cervo similis.

Ἐλάφοιο, *cervi*, gen. sing. *Ion.* pro ἐλάφου.

Ἐλαφοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, cervos occidens. Ex ἔλαφος et κτείνω, *occido.*

ἛΛΑΦΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, cervus vel cerva; (2) placentæ genus.

Ἐλαφοσκόροδον, ου, τὸ, allium cervinum. Ex ἔλαφος et σκόροδον. *Angl.* WILD PARSNIP.

Ἐλαφρία, ας, ἡ, levitas; (2) paucitas.

Ἐλαφρίζω, f. ίσω, levo, elevo, allevo.

Ἐλαφρόπους, ουν, celer.

ἘΛΑΦΡΟ`Σ, ὰ, ὸν, levis et celer, velox; (2) levis, non gravis; (3) levis, non molestus, non difficilis; (4) inops, non potens, contemnendus. Unde

Ἐλαφρότης, ητος, ἡ, levitas, celeritas.

Ἐλαφρύνω, f. υνῶ, allevo. Ab ἐλαφρός.

Ἐλαφρῶς, *adv.* leviter, celeriter.

Ἔλαχεν, 3. sing. a. 2. ind. act. v. λαγχάνω.

Ἐλάχηνε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. λαχαίνω.

Ἐλάχιστα, *adv.* minime. Ab

Ἐλάχιστος, ίστη, ιστον, minimus, paucissimus, brevissimus. Superl. ab ἐλαχύς.

Ἐλαχιστότερος, έρα, ερον, minimo minor. Comp. a Superl. ἐλάχιστος.

Ἔλαχον, a. 2. ind. act. v. λαγχάνω.

Ἐλαχυπτέρυξ, γος, ὁ ϗ ἡ, breves alas habens. Ἀντὶ δελφίνων ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θοὰς, breviter pinnatos, *Pind. Pyth.* 4, 29.

ἘΛΑΧΥ`Σ, εῖα, ὺ, parvus, exiguus; Comp. ἐλάσσων· Superl. ἐλάχιστος.

Ἐλάω, f. άσω, abigo, ejicio. Τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας μέλλει Κρέων, *Eur. Med.* 70.

Ἐλαὼν, ῶνος, ὁ, olivetum. Ab ἐλάα.

Ἕλδεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro ἕλδεσαι.

ἝΛΔΟΜΑΙ, *Poet.* cupio, desidero. Hinc

Ἕλδωρ, ορος, τὸ, desiderium, cupido.

Ἕλε, *interfecit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro εἷλε, a verbo αἱρέω, pro ἕλω, *capio.*

Ἐλεαίρω, misereor. Ab ἔλεος, *misericordia.*

ἘΛΕΑ͂Σ, ὁ, nomen avis.

Ἐλεγεία, ας, ἡ, scil. ᾠδὴ, idem quod

Ἐλεγεῖον, ου, τὸ, carmen elegiacum.

Ἐλεγειοποιὸς, οῦ, ὁ, scriptor elegiarum.

Ἐλεγεῖος, εία, εῖον, ad mœstitiam factus. Ab ἔλεγος.

ἘΛΕΓΙ͂ΝΟΙ, ων, οἱ, pisces gregales, elegini.

Ἐλεγκτικὸς, ὴ, ὸν, reprehendendi vim habens, vel refellendi, coarguendi. Ab ἐλέγχω.

Ἐλεγκτὸς, ὴ, ὸν, reprehensibilis:

Ἐλεγμὸς, οῦ, ὁ, reprehensio. Ab eod.

Ἐλεγξάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi ἐλέγχω.

Ἔλεγξις, εως, ἡ, idem quod ἐλεγμός.

ἘΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, lamentatio, vox lugubris; (2) carmen elegiacum quo lamentatio continetur; (3) *adjective* lugubris. Ἔλεγον οἶτον ἀειδεῖς, lugubrem næniam cantas, *Eurip. Iphig. in Taur.* 1091.

Ἐλεγχείη, ης, ἡ, increpatio, probrum. Ab

Ἐλεγχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vituperabilis, turpis, probro dignus. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, *Il.* 4, 242.

Ἐλεγχθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass. v. ἐλέγχω.

Ἐλεγχιγάμος, ον, fidem aut perfidiam conjugis ostendens.

Ἐλέγχιστος, η, ον, probris dignissimus, *Hom.* Ab ἔλεγχος.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, probrum, dedecus.

Ἔλεγχος, ου, ὁ, argumentum, indicium, signum; (2) criminatio; (3) accusatio; (4) convictio. Νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, experientia doctus, *Soph. Phil.* 97. (1) ποίεε ὅκως μοι καταστήσῃς τὸν παῖδα ἐς ἔλεγχον, *Herodot.* 1, 209. (4) ἡ δ', εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ, φοβουμένη, timens ne convinceretur, *Eurip. Hippol.* 1310. Ab

ἘΛΕ´ΓΧΩ, f. ξω, arguo, argumentis demonstro; (2) refuto, redarguo, reprehendo; (3) convinco; (4) reprimo, coerceo; (5) adspernor; (6) sciscitor, percontor; (7) quæstionem de aliquo habeo. Μή μ' ἔλεγχε πλείοσι λόγοις, interroga, *Soph. El.* 1369. Ἀμηχανῶ δὲ πότερον τὸ σὸν πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω, *Id. Phil.* 336. Vid. *Il.* 1, 518.

ἘΛΕΔΩ´ΝΗ, ης, ἡ, eledona, species polypi.

Ἐλέειν, *capere*, a. 2. inf. act. *Poet.* pro ἑλεῖν, a verbo αἱρέω, pro ἕλω.

Ἐλεεινολογέω, ῶ, f. ήσω, miserabiliter loquor, miserabilem vocem edo. Ex ἐλεεινὸς et λέγω, *dico.* Unde

Ἐλεεινολογία, ας, ἡ, oratio miserabilis.

Ἐλεεινὸς, ὴ, ὸν, miserabilis. Ab ἔλεος.

Ἐλεεινῶς, *adv.* miserabiliter. Ab ἐλεεινός.

Ἐλεέω, ῶ, f. ήσω, misereor; et *in pass.* misericordiam consequor. Οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν; *Aristoph. Lys.* 882. Ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα, *Id. Pace,* 339. Ab ἔλεος.

Ἐλεηθήσονται, 3. pl. f. 1. ind. pass.

Ἐλεηθῶσιν, 3. pl. a. 1. conj. pass.

Ἐλεημονικὸς, ὴ, ὸν, misericors, benignus.

Ἐλεημόνως, *adv.* misericorditer. Ab ἐλεήμων.

Ἐλεημοσύνη, ης, ἡ, misericordia; (2) stips erogata pauperibus, eleemosyna; (3) omne beneficium quo calamitosos prosequimur.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, misericors. Ab ἔλεος.

Ἐλέησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐλεέω.

Ἐλέησον, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Ἐλεητικὸς, ὴ, ὸν, ad misericordiam propensus, misericors. Ab ἐλεέω.

Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, commiseratio. Ab eod.

Ἑλεῖν, *interficere*, a. 2. inf. act. v. αἱρέω.

Ἐλεινὸς, idem quod ἐλεεινὸς, miserabilis, misericors. Τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινὴν, *Hom. Hymn. in Cererem*, 284.

Ἐλεινῶς, *adv.* miserabiliter, animo misericordi. Τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι, *Soph. Phil.* 869.

Ἑλειοβάτης, ου, ὁ, qui per paludes graditur. Ex ἕλος, *palus*, et βαίνω, *eo.*

Ἑλειογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in palustribus locis natus. Ex ἕλος et γίνομαι, *nascor.*

Ἑλειονόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ἑλειόνομος, in paludibus degens, palustris. Ab ἕλος et νέμω.

Ἕλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, palustris, in paludibus nascens vel degens. Ab ἕλος.

Ἐλειὸς, οῦ, ὁ, glis; (2) sciurus; (3) species accipitris. Ab eod.

Ἑλειοσέλινον, apium palustre. A σέλινον, *apium.* Vid. ἑλεοσέλινον. *Angl.* SMALLAGE.

Ἑλειότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, in paludibus altus, crescens. Ex ἕλος et τρέφω, *nutrio.*

Ἑλειόχρυσος, ου, ὁ, aurelia, flos agrestis aurei coloris. Ex ἕλειος et χρυσός.

Ἐλείψασκον, *reliqui*, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔλειψα, a λείπω, *linquo.*

Ἔλεκτο, *concubuerat*, 3. sing. perf. ind. pass. *Poet.* pro ἐλέλεκτο. A λέγομαι, *cubo.*

ἘΛΕΛΕΥ͂, acclamatio bellica, eleleu! (quod est ab Heb. *Hallelu Jah*, Ern.)

Ἐλελήθει, *oblitus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Poet.* pro ἐλελήθει, a verbo λανθάνω.

Ἐλέλιζε, *torquebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠλέλιζε. Ab

Ἐλελίζω, f. ίσω, eleleu seu alala clamo; et ἐλελίζομαι, defleo cum acclamatione τοῦ ἐλελεῦ· (2) torqueo. Τὸν ἐμὸν ϗ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι, *Aristoph. Av.* 220. Ab ἐλελεῦ.

Ἐλέλικτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ἑλίσσω.

Ἐλελίξαις, *qui convolvit*, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐλελίξας, a verbo ἐλελίζω.

Ἐλέλιξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ.

Ἐλελισφακίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum salvia conditum. Ab

Ἐλελίσφακον, ου, τὸ, vel ἐλελίσφακος, ου, ὁ, salvia obversa et implicata mari, salvia femina. Ἀλθήεντ' ἐλελίσφακον, salviam salubrem, *Nic. Ther.* 84. A σφάκος, *salvia.* *Angl.* SAGE.

Ἐλελίττω, fut. ξω, rapido volumine torqueo, convolvo, vel circumago, concutio et tremefacio. *In med.* me circumago, me convolvo. Τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν, *Il.* 2, 316. Ab εἰλέω, *volvo.*

Ἐλέλιχθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐλελίχθησαν. Ab ἐλελίζω.

Ἐλελίχθημα, ατος, τὸ, rapidus motus et concussio. Ab ἐλελίττω.

Ἐλελίχθων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui terram rapido motu concutit. Ex eod. et χθών.

Ἐλελόγχει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. v. λαγχάνω.

Ἐλελοίπεσαν, *omiserant*, 3. pl. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἐλελοίπεισαν, a λείπω.

Ἕλεν, *invasit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro εἷλεν, a verbo αἱρέω, pro ἕλω.

ἙΛΕ´ΝΗ, ης, ἡ, Helena; (2) vas quoddam.

Ἑλενηφόρια, τὰ, festum quoddam dictum ἀπὸ τῆς ἑλένης, a vase in quo mysteria portabantur.

Ἑλένια, τὰ, festum apud Lacedæmonios in honorem Helenæ.

Ἑλένιον, ου, τὸ, herba quædam quæ e lacrymis Helenæ enata fingitur, *Ph.* inula. Ab Ἑλένη. *Angl.* ELECAMPANE.

Ἐλέξατο, *dormivit*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi λέγομαι, *dormio.*

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, mensæ coquinariæ minister. Ex ἐλεὸς et δύω.

Ἑλεόθρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, genitus seu nutritus in paludibus. Ἑλεόθρεπτόν τε σέλινον, palustre apium, *Il.* 2, 776. Ex ἕλος et τρέφω, *alo.*

Ἐλεοῖσιν, *mensis*, dat. plur. *Ion.* pro ἐλεοῖς.

Ἐλεὸν, *adv.* misere, *per Syncop.* pro ἐλεεινόν.

Ἐλεὸν, οῦ, τὸ, sive

ἘΛΕΟ`Σ, οῦ, ὁ, mensa coquinaria; (2) avis quædam.

ἜΛΕΟΣ, ου, ὁ, vel εος, ους, τὸ, misericordia, commiseratio.

Ἑλεοσέλινον, ου, τὸ, idem quod ἑλειοσέλινον.

Ἐλέπισα, a. 1. ind. act. v. λεπίζω, *decortico.*

Ἑλέπολις, εως, ἡ, sc. μηχανὴ, machina obsidionalis; machina qua urbes capiuntur. Ex ἑλεῖν et πόλις.

Ἑλέπτολις, idem.

Ἑλέσθαι, a. 2. inf. med. verbi αἱρέω.

Ἕλεσθε, *sumite*, 2. pl. a. 2. imperat. med.

Ἐλεσπίδαι, αἱ, palustria loca, paludes. Πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἐλεσπίδας, *Apoll. Rhod.* 1, 1266.

Ἐλεσπὶς, ίδος, ἡ, *Ap.* Vid. *Th. Gr. Pr.*

Ἑλέτην, 3. dual. a. 2. ind. med.

Ἑλετὸς, ὴ, ὸν, prensabilis, *apud Homerum, Il.* 9, 409. Ab ἑλεῖν, *prehendere.*

Ἕλευ, *elige*, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Dor.* pro ἑλοῦ. Ab αἱρέω.

Ἐλευθερία, ας, ἡ, libertas. Ab ἐλεύθερος.

Ἐλευθέρια, ων, τὰ, libertatis solennia.

Ἐλευθεριάζω, f. άσω, libere vagor, ut servus fugitivus;

fugitivus; (2) libertatem usurpo, libere ago, liberi hominis mores affecto. Hinc

Ἐλευθεριαστικὸς, ἡ, ὸν, qui libertatem amat, qui libere agere amat. A præc.

Ἐλευθερικὸς, ἡ, ὸν, liber. Ab ἐλεύθερος.

Ἐλευθέριος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberali ingenio præditus, ingenuus; (2) liberalis, libero homine dignus; (3) servator, liberator, epitheton Jovis.

Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, ingenuitas; (2) liberalitas; (3) beneficium a sincero animo profectum. Ab ἐλευθέριος.

Ἐλευθερίως, *adv.* liberaliter, ingenue.

Ἐλευθερόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, cui filii sunt liberi, et qui ipse etiam liber est.

Ἐλευθεροπαῤῥαξία, ἡ, audacia, *Sibyll.*

Ἐλευθεροπράσιον, ου, τὸ, liberi hominis venditio; unde ἐλευθεροπρασίας δίκη, plagii crimen. Ab ἐλεύθερος et πιπράσκω.

Ἐλευθεροπρεπὴς, εος, ὁ ϗ ἡ, liberum hominem decens, liberalis. Ex eod. et πρέπω.

Ἐλευθεροπρεπῶς, *adv.* liberaliter, ut hominem liberum et ingenuum decet.

ἘΛΕΥ´ΘΕΡΟΣ, ἐρα, ερον, vel ου, ὁ ϗ ἡ, qui vadit quo vult; (2) liber, non servus; (3) liber, immunis, liberatus; (4) liberalis, ingenuus, generosus. (Forte ab ἐλεύθω, qui qua vult via libere incedit.)

Ἐλευθεροστομέω, ῶ, f. ήσω, libere loquor.

Ἐλευθεροστομία, ας, ἡ, libertas loquendi. Ab

Ἐλευθερόστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est ore libero, qui loquitur libere quæcumque in buccam veniunt. Ex ἐλεύθερος et στόμα.

Ἐλευθεροῦντας, *liberantes*, acc. plur. part. præs. act. *contr.* pro ἐλευθεροόντας. Ab

Ἐλευθερόω, ῶ, f. ώσω, libero, manumitto; (2) in libertatem vendico. Ἐλευθεροῦν τινα τῆς αἰτίας, τοῦ πόνου. Ἀπὸ βαρβάρων ἐλευθερῶσαι τὴν πόλιν, *Plat.* Πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, quidquid venit ei in mentem dicit; στόμα ibi est *sermo* ut centies: idem est ac Κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ, *Soph. Œd. Tyr.* 706. Ab ἐλεύθερος.

Ἐλευθερωθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Ἐλευθέρως, *adv.* libere, ut liberum et ingenuum hominem decet. Ab ἐλεύθερος.

Ἐλευθέρωσις, εως, ἡ, liberatio:

Ἐλευθερωτὴς, οῦ, ὁ, liberator. Ab eod.

Ἐλεύθω, venio. Inusit. pro ἔρχομαι. Unde usitata ἐλεύσομαι, ἐλήλυθα, ἦλθον. Hinc

Ἐλευθὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, Lucina, quod invocetur, ut partus veniat in lucem.

Ἐλευσίνια, τὰ, sacra Cereris quærentis filiam Proserpinam, quæ Athenienses magnis ceremoniis arcanisque celebrabant. Hæc mysteria descensus animæ in regionem sensibilem significabant.

Ἔλευσις, εως, ἡ, adventus; (2) itio.

Ἐλεύσομαι, f. 1. ind. med. verbi ἔρχομαι.

Ἐλευστίον, eundum est. Ab eod.

ἘΛΕΦΑΙ´ΡΩ, decipio, noceo, lædo. Ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, *Hes. Theog.* 330.

Ἐλεφανταγωγὸς, οῦ, ὁ, qui elephantem agit vel ducit. Ex ἐλέφας et ἄγω, *ago.*

Ἐλεφαντάρχης, ου, ὁ, dux eorum qui pugnant ex elephantis, elephantorum præfectus. Ex ἐλέφας et ἀρχή. Hinc

Ἐλεφανταρχία, ας, ἡ, præfectura elephantorum.

Ἐλεφάντειος, ου, ὁ ϗ ἡ, elephantinus.

Ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, elephantiasis, morbus lepræ similis.

Ἐλεφαντιασμὸς, οῦ, ὁ, idem. Ab

Ἐλεφαντιάω, ῶ, elephantiasi laboro.

Ἐλεφάντινος, η, ον, eburnus.

Ἐλεφαντιστὴ, corium elephantinum, scutum corio elephantino tectum. Καὶ τῶν λοιπῶν τὰ ἀκόντια ἐς τὴν ἐλεφαντιστὴν ἐκδεχόμενος, *Appian. Punic.* 46.

Ἐλεφαντιστὴς, οῦ, ὁ, elephantorum magister, elephantorum domitor et rector.

Ἐλεφαντόδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, ebore clausus vel revinctus. Ἐλεφαντοδέτων πάρειθεν δόμων, *Eurip. Iphig. in Aul.* 582. Ex ἐλέφας et δέω.

Ἐλεφαντοκόλλητος, ον, ex ebore compositus, seu ebore ornatus, eburneis sigillis.

Ἐλεφαντόκωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, eburneum capulum habens. Ex ἐλέφας et κώπη.

Ἐλεφαντόμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum elephanto pugnans, elephantis infestus. Ex eod. et μάχομαι.

Ἐλεφαντόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, eburneos pedes habens. Ex ἐλέφας et ποῦς, *pes.*

Ἐλεφαντοτόμος, eborarius. Ἐλεφαντοτόμοις ὑποείκει, *Oppian. Cyneget.* 2, 514.

Ἐλεφαντοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, elephanti carnem comedens.

Ἐλεφαντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, elephantinus. Ab

ἘΛΕ´ΦΑΣ, αντος, ὁ, elephas, elephantus; (2) ebur; (3) elephantiasis, morbus; (4) poculi genus. (2) ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ, *Il.* 4, 141.

Ἐλέχθην, a. 1. ind. pass. verbi λέγω.

Ἔλειψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi λείπω.

Ἔλη, ης, ἡ, calor solaris; (2) splendor solis.

Ἔλησα, a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἔλησα. A λάω.

Ἔλῃαι, *ceperis*, 2. sing. a. 2. conjunct. act. *Ion.* pro ἕλῃ, a verbo αἱρέω.

Ἐλήθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐλάθετο, a λανθάνω.

Ἐλήλακα, perf. ind. act. *Att.* pro ἤλακα, a verbo ἐλαύνω.

Ἐληλακότες, perf. part. act. *Att.* pro ἠλακότες.

Ἐλήλαμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro ἤλαμαι.

Ἐληλαμένος, perf. part. pass. *Att.* pro ἠλαμένος.

Ἐλήλαται, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro ἤλαται.

Ἐλήλεγκται, *redargutus est*, 3. sing. perf. ind. pass *Att.* pro ἔλεγκται. Ab ἐλέγχω.

Ἐλήλεγμαι, *convictus sum*, perf. ind. pass.

Ἐληλέδαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἐλασμένοι εἰσί. Ab ἐλαύνω.

Ἐληλυθὼς, *qui venit*, perf. part. med. *Att.* et *Æol.* pro ἠλυθώς. Ab ἔρχομαι.

Ἐλήλυθα, *veni*, perf. ind. med. *Att.* pro ἤλυθα.

Ἐληλύθειν, plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἠλύθειν.

Ἐληλυθυῖα, perf. part. med. *Att.* pro ἠλυθυῖα.

Ἔληξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi λήγω.

Ἐλήφθης, 2. sing. a. 1. ind. pass. verbi λαμβάνω.

Ἐλθὲ, *veni*, 2. sing. a. 2. imperat. act. *per Sync.* pro ἐλυθὲ, ab ἔρχομαι, pro ἐλεύθω, *venio.*

Ἐλθέμεν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐλθεῖν.

Ἐλθεῖν, vel ἐλθῆν, *venisse*, idem, *Dor.*

Ἔλθῃς, 2. sing. a. 2. conj. verbi ἔρχομαι.

Ἔλθοι, *venerit*, 3. sing. a. 2. optat. act.

Ἐλθὸν, *quod venit*, a. 2. part. act. n. g.

Ἐλθόντεσσιν, *advenientibus*, dat. pl. a. 2. part. act. *Poet.* pro ἐλθοῦσι.

Ἔλθοσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἦλθον.

Ἔλθω, *venerim*, a. 2. conjunct. act.

Ἐλιάσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi λιάζω.

Ἐλιγδὴν, *adv.* volutim, volubiliter. Ab ἑλίσσω, *volvo.*

Ἑλιγήσομαι, f. 2. ind. pass. verbi ἑλίσσω.

Ἕλιγμα, ατος, τὸ, volutatio, involutio. Ab eod. Hinc

Ἑλιγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, tortuosus, flexuosus.

Ἑλιγμὸς, οῦ, ὁ, vortex, gyrus. Ab ἑλίσσω.

Ἐλιθάσθη, a. 1. ind. pass. verbi λιθάζω.

Ἐλιθοβόλεον, imperf. ind. act. verbi λιθοβολέω.

Ἑλικάμπυξ, κος, ἡ, crines in nodum collectos habens. Ex ἕλιξ et ἄμπυξ.

Ἑλικάστερος, ὁ ϗ ἡ, obliquans, *Man.*

Ἑλίκη, ης, ἡ, ursa major inter astra; ἑλίκη, salix Arcadibus. Ab ἑλίσσω.

Ἑλικηδὸν, *adv.* volutatim, in orbem.

Ἑλικίας, ου, ὁ, tortuosus, unde ἑλικίαι κεραυνοί.

Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, proprie cui palpebræ sunt volubiles, tortiles, aut nigræ; (2) pulchros oculos habens, pulchra. Ex ἕλιξ.

Ἑλικόδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, in urbem currens, epith. solis et lunæ.

Ἑλικοειδὴς, εος, οῦς, tortilis. Ab ἕλιξ et εἶδος, *species.*

Ἑλικοειδῶς, *adv.* tortuose, in gyrum. A præc.

Ἑλικόεις, όεσσα, όεν, tortuosus. Ab

Ἑλικὸς, ἡ, ὸν, volubilis, tortilis, vorticosus; (2) niger. Ab ἕλιξ.

Ἑλικόμορφος, ον, tortuosus, *Orph.*

Ἑλικτὴρ, ῆρος, ὁ, armilla; (2) inauris.

Ἑλικτὸς, ἡ, ὸν, tortilis, tortuosus.

Ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, Helicon, mons Musis sacer; (2) instrumentum quoddam musicum. Ab eod. Hinc

Ἑλικωνιάδες, ων, αἱ, Heliconiades, Musæ.

Ἑλικώνιος, ια, ιον, Heliconius, ad Heliconem pertinens. Hinc αἱ Ἑλικώνιαι παρθένοι, Heliconiades sive Musæ.

Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, puella cui oculi sunt nigri, vel rotundi, ac mobiles, *h. e.* pulchri, unde (2) pulchra. Ab

Ἑλίκωψ, ωπος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ab ἕλιξ et ὤψ.

ἘΛΙΝΝΥ´Ω, et ἐλινύω, f. ύσω, vito, caveo; (2) desino, desisto; (3) maneo, moror; (4) sedo, cessare facio. Ἐλιννύσας οὐδένα χρόνον, *Herodot.*

ἝΛΙΝΟΣ, ου, ὁ, ramus, *apud Nicandrum*; (2) vitis, *ap. Dionys. P.*

Ἐλινύω, idem quod ἐλιννύω. Οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν, ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, *Aristoph. Thesm.* 605.

Ἕλιξ, ικος, ἡ, volumen, involucrum; (2) vortex, gyrus; (3) clavicula; (4) armilla, annulus; (5) species hederæ; (6) *adj.* ὁ ϗ ἡ, intortus, implicitus; (7) volubilis; (8) circumiens. Ab εἰλέω, vel ἑλίσσω.

Ἔλιξις, εως, ἡ, linctus. Ab ἑλίσσω, *ap. Hipp.* (nisi sit potius ἔλλιξις, vel ἔλλειξις, ab ἐλλείχω, *Ern.*)

Ἑλικόκερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, tortuosa cornua habens. Ex ἕλιξ et κέρας, *cornu.*

Ἑλιξόπορος, ον, tortuosus, *Procl.*

Ἔλιπον, *reliqui*, a. 2. ind. act. verbi λείπω.

Ἑλισσέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἑλίσσειν.

Ἐλίσσετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi λίσσομαι, *supplico.*

Ἑλισσομένη, part. præs. f. g. med. vel pass. v.

Ἑλίσσω, vel ἑλίττω, f. ξω, volvo, circumvolvo, complico. Σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι, *Soph. El.* 784. Πέριξ ἑλίσσω, circumdo. Μέλλειν πέριξ πυκνοῖσι Καδμείων πόλιν ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν, *Eurip. Phœn.* 717. Ab εἰλέω.

Ἑλίτροχος, ον, in quo vertitur axis, epith. σύριγγος.

Ἐλίφθεν, *relicti sunt*, 3. plur. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐλείφθησαν, a λείπω.

Ἑλίχρυσος, idem quod ἑλειόχρυσος.

Ἑλκαίνω, idem quod ἑλκόω, *Æsch.*

Ἕλκε, *trahebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro εἷλκε, ab ἕλκω.

Ἕλκει, *ulceri*, dat. sing. *contr.* pro ἕλκεϊ.

Ἑλκέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἕλκειν.

Ἕλκεο, 2. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro εἵλκου.

Ἑλκεσίπεπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, longa veste indutus, peplum inter eundum trahens. Ex ἕλκω, *traho*, et πέπλος.

Ἕλκετο, 3. sing. imperf. verbi ἕλκω.

Ἑλκεχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, cui longa est vestis sive tunica. Ex ἕλκω et χιτών.

Ἑλκέω, fut. ήσω, *apud Homerum* traho; (2) discerpo, dilacero; (3) violo, attento, per vim traho. Σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, *Il.* 22, 336.

Ἑλκηδὸν, *adv.* tractim, trahendo. A præc.

Ἑλκηθμὸς, οῦ, ὁ, violentia, tractio, vis.

Ἕλκηθρον, ου, τὸ, traha; (2) buris. Ab eod.

Ἕλκημα, ατος, τὸ, præda.

Ἑλκοποιέω, ῶ, f. ήσω, ulcero, exulcero. Ab

Ἑλκοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, vulnificus; (2) exulcerans. Ex ἕλκος et ποιέω, *facio.*

ἝΛΚΟΣ, εος, τὸ, ulcus; (2) vulnus, *imprimis* inveteratum. (Ab ἕλκειν, qui humores ad partem sauciatam trahuntur, *Ern.*)

Ἑλκόω, ῶ, f. ώσω, ulcero, exulcero, saucio. Βέλει πεσὼν πρὸς οὖδας, ἑλκῶσαί τε σὸν γέροντα χρῶτα, *Eurip. Hec.* 405. Unde *pass.* ἑλκοῦσθαι, ἡλκωμένος. Ab ἕλκος.

Ἑλκτικὸς, ἡ, ὸν, tractorius, attractativus:

Ἑλκτὸς, ἡ, ὸν, tractus, ductilis. Ab ἕλκω.

Ἑλκυθμὸς, οῦ, tractio, laceratio. Δωδεκάδεσσιν ἐφ' Ἕκτορος ἑλκυθμοῖσιν, *Tryphiod.* 21.

Ἑλκύδριον, ου, τὸ, ulcusculum. Dim. ab ἕλκος.

Ἕλκυσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἕλκυσμα, ατος, τὸ, scoria seu recrementum argenti. Ab eod.

Ἑλκυσμὸς, οῦ, ὁ, tractio. Ab eod.

Ἑλκυστάζω, fut. άσω, trahendo rapto.
Ἑλκυστὴρ, ῆρος, ὁ, funis, vel quodlibet instrumentum quo aliquid trahitur, extrahitur, *etiam* capistrum :
Ἑλκυστικὸς, ἡ, ὸν, vim habens trahendi : Ab
Ἑλκύω, f. ύσω, traho. Ἑλκύειν τινὰ εἰς οἶκτον. Ὅπου λινοργὴς κλῶσις ἑλκύσει πικρά, *Lycophr.* 716. Ab
ἝΛΚΩ, f. ξω, traho, attraho, manu, naribus, pondere, &c. unde vindico mihi, dignus sum præ cæteris, &c. (2) sugo ; (3) feminam attrecto, *Ern.* Ἕλκειν τὸ γένος ἀπό τινος. Τί δῆτα μ' ἕλκεις ἀσθενοῦσαν ; *Aristoph. Thesm.* 625. Ἴσχε συνεργὸν ἡλακάτην ἕλκειν, κτῆμα πένητι βίῳ, *Epigr.*
Ἑλκώδης, εος, ὁ ἡ, ulcerosus, laceratus. Ἀτρέμα, δμῶες, χροὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε χεροῖν, *Eurip. Hippol.* 1358. Ab ἕλκος.
Ἕλκωμα, τὸ, ulceratum. Ab ἑλκόω. Hinc
Ἑλκωματικὸς, ἡ, ὸν, ulcerativus :
Ἕλκωσις, εως, ἡ, ulceratio.
Ἑλλὰ, ἡ, sella, καθέδρα. Jovis Dodonei templum.
Ἔλλαβε, *sumpsit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔλαβε, a verbo λαμβάνω.
Ἑλλαδικὸς, ἡ, ὸν, Græcanicus. Ab Ἑλλάς.
Ἐλλαμβάνω, comprehensum, constrictum teneo, circumplector. Τῷ δῆτι καὶ ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι ὁ Λυδὸς, quo (equitatu) se prævaliturum considerabat Lydorum rex, *Herod.* 1, 80.
Ἐλλαμπρύνομαι, splendesco, claresco ; (2) magnificentia et splendore in quocunque genere; (3) splendida et magnifica oratione utor.
Ἐλλαμπτικὸς, ἡ, ὸν, illuminandi vim habens.
Ἐλλαμπτικῶς, *adv.* ad illuminandum apte.
Ἐλλάμπω, fut. ψω, illuceo ; illustro, clarum reddo ; (2) illumino, divinitus doceo.
Ἐλλάμψασθαι, a. 1. inf. med. verbi præc.
Ἐλλάμψεσθαι, fut. *Ion.* med. pro ἐλλήψεσθαι, ab ἐλλαμβάνομαι, *Herod.* 1, 80.
Ἔλλαμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor, claritas ; (2) illuminatio, in sacris. Ab ἐλλάμπω.
Ἑλλάνιος *Dor.* pro Ἑλλήνιος, Græcus. Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας εἴδομεν, *Eurip. Hippol.* 1122.
Ἑλλανοδίκαι, ῶν, οἱ, judices sacrorum certaminum apud Græcos, *Dor.* pro Ἑλληνοδίκαι. Ex Ἕλλην et δίκη, *judicium*.
Ἑλλανοδικέω, ῶ, f. ήσω, judex sum sacrorum certaminum. Ex iisd.
Ἕλλανες, *Græci*, Dor. pro Ἕλληνες, ab Ἕλλην, *Græcus.*
Ἑλλὰς, άδος, Hellas, Græcia ; (2) *adj.* Græcanica, Græca, pro Ἑλληνική. (2) ἀγὼν Ἑλλὰς, conventus Græcorum. Κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος [Vide πρόσχημα], *Soph. El.* 681.
Ἐλλάσαι, *Poet.* pro ἐλάσαι, ab ἐλαύνω.
Ἔλλαχον, a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔλαχον, a λαγχάνω.
Ἑλλεβοριᾷν, helleboro indigere:
Ἑλλεβορίζω, helleboro purgo :
Ἑλλεβορισμὸς, ῦ, ὁ, purgatio helleboro facta :
ἙΛΛΕΒΟΡΟΣ, et ἐλλέβορος, ȣ, ὁ, helleborus, veratrum. *Angl.* HELLEBORE.
Ἐλλεδανοῖσιν, dat. pl. *Ion.* pro ἐλλεδανοῖς, ab
Ἐλλεδανὸς, ῦ, ὁ, vinculum, restis. Ab ἔλλω.
Ἔλλειμα, ατος, τὸ, defectus, delictum, erratum ; (2) reliquum pensionis non persolutæ. Ab ἐλλείπω.
Ἐλλειπὴς, έος, ὁ ἡ, cui deest aliquid, imperfectus. Ab eod.
Ἐλλειπτικὸς, ἡ, ὸν, defectivus :
Ἐλλειπτικῶς, *adv.* defective.
Ἐλλείπω, fut. ψω, relinquo, prætermitto ; (2) deficio. Οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὐταὶ λιπαρᾶς χειρουργίας, *Aristoph. Lys.* 676. Hinc
Ἔλλειψις, εως, ἡ, derelictio, prætermissio ; (2) defectus ; (3) figura grammatica qua vox eleganter omittitur. Ab ἐλλείπω.
Ἐλλείχω, f. ξω, linctu ingero, lingendo adsumo. Ex ἐν et λείχω, *lingo.*
Ἔλλεσχος, ȣ, ὁ ἡ, vulgatus, qui est in omnium ore et sermone. Ex ἐν et λέσχη.

ἝΛΛΗΝ, ηνος, ὁ, Græcus ; (2) filius Deucalionis, a quo Græci nomen Ἑλλήνων sortiti.
Ἑλληνίζω, fut. ίσω, Græcos sequor seu imitor, Græcum refero, Græcus sum ; (2) cum Græcis facio, Græcis faveo ; (3) Græce loquor. Ab Ἕλλην.
Ἑλληνικὸς, ἡ, ὸν, Græcus, Graius, Græcanicus ; (2) Græcos decens ; (3) Græcis favens. Ab eod.
Ἑλληνικῶς, *adv.* Græce, Græco more, Græcanice.
Ἑλλήνιος, ȣ, ὁ ἡ, idem quod Ἑλληνικός.
Ἑλληνὶς, ίδος, ἡ, Græcia. Ab Ἕλλην.
Ἑλληνισμὸς, ῦ, ὁ, imitatio Græcorum ; (2) literæ Græcæ, lepos Græcus; (3) sermo Græcanicus, seu proprietas verborum Græcorum. Ab ἑλληνίζω. Unde
Ἑλληνιστὴς, ῦ, ὁ, sectator seu imitator Græcorum, æmulus et studiosus Græcorum.
Ἑλληνιστὶ, *adv.* ad imitationem Græcorum, ritu et more Græcanico ; (2) Græce, lingua Græca. Ab eod.
Ἑλληνοδίκαι, ῶν, οἱ, idem quod ἑλλανοδίκαι.
Ἑλληνοκοπέω, Græcorum gratiam capto; (2) Græcorum more dissero, *ap. Polyb.*
Ἑλληνοταμίαι, ῶν, οἱ, quæstores Græciæ, ærarii Græci præfecti.
Ἕλληξε, *Poet.* pro ἔληξε, a λήγω.
Ἑλλησποντίας, ȣ, ὁ, nomen venti ab Hellesponto spirantis.
Ἑλλησπόντιος, ȣ, ὁ ἡ, Hellespontinus ; (2) qui ad Hellespontum pervenit. Ab
Ἑλλήσποντος, ȣ, ὁ, Hellespontus, mare, vel potius fretum, inter Europam Asiamque. Est quasi πόντος τῆς Ἕλλης, quæ in ipso periit.
Ἐλλιμενίζω, f. ίσω, in portu sum ; (2) in portum venio, portum capio ; (3) portorium exigo. Ex ἐν et λιμήν, *portus*.
Ἐλλιμένιον, ȣ, τὸ, portorium. Ex iisd.
Ἐλλιμενικὸς, ἡ, ὸν, ad portum seu portorium pertinens. Ἐλλιμενικὰ, τὰ, sc. τέλη, portorium.
Ἐλλιμενιστὴς, ῦ, ὁ, portorii exactor, portitor. Ex ἐλλιμενίζω.
Ἐλλιμνάζω, fut. άσω, stagno, restagno.
Ἐλλιπὴς, έος, ὁ ἡ, cui deest aliquid, curtus. Ab ἐλλείπω
Ἐλλιπῶς, *adv.* imperfecte. A præc.
Ἐλλοβίζω, siliquor. Ab ἔλλοβος.
Ἐλλόβιον, ȣ, τὸ, inauris. Ex ἐν et λοβός.
Ἐλλοβοανθὴς, έος, ὁ ἡ, florem in siliqua edens, in folliculo florens. Ex ἔλλοβος et ἄνθος.
Ἔλλοβος καρπὸς, fructus in folliculo, vel in siliqua clausus. Ex ἐν et λοβὸς, *siliqua.*
Ἐλλοβοσπέρματος, ȣ, ὁ ἡ, cui semina sunt in folliculo vel siliqua. Hinc ἐλλοβοσπέρματα, semina in folliculis clausa.
Ἐλλοβώδης, εος, ὁ ἡ, qui est e genere siliquatorum vel siliquas ferentium. Ab ἔλλοβος.
Ἐλλογεῖν, imputare. Ab ἔλλογος.
Ἐλλόγιμος, ȣ, ὁ ἡ, clarus, nobilis ; (2) doctus, facundus. Ex ἐν et λόγος.
Ἔλλογος, ȣ, ὁ ἡ, rationis particeps, rationalis ; (2) aptus, probandus; (3) eximius, insignis, clarus.
Ἐλλόγως, *adv.* cum ratione, apte.
Ἐλλοπεύω, f. εύσω, piscor. Ab ἔλλοψ.
Ἐλλοπιεύω, f. εύσω, idem et ab eod.
ἘΛΛΟΣ, ῦ, ὁ, hinnulus ; (2) mutus. (2) ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν, *Soph. Aj.* 1297.
Ἐλλοφόνος, ȣ, ὁ ἡ, hinnulorum peremptor ; (2) cervorum interfector.
Ἐλλοχάω, ῶ, f. ήσω, in insidiis lateo, insidior. Ex ἐν et λόχος, *insidiæ*.
Ἐλλοχίζω, in insidiis pono. Ex iisd.
Ἔλλοψ, οπος, ὁ, qui vocem edere nequit, mutus ut piscis; (2) piscis. Ex λείπω et ὄψ, *vox.* (Sed hæc ratio nominis ab origine repetendi minus esse videtur probanda, ut aliæ multæ sunt grammaticorum ineptæ et frigidæ, *Ern.*)
Ἔλλυπος, ȣ, ὁ ἡ, tristis. Ex ἐν et λύπη.
Ἐλλυχνιασμένος, η, ον, ellychnium habens. Ab
Ἐλλύχνιον, ȣ, τὸ, ellychnium, funale. Ex ἐν et λύχνος, *lychnus.*

Ἐλλυχνωτὸν, linamenti genus apud chirurgos ex materia ellychniorum.
Ἔλλω, contineo. Ab εἴλέω, *coarcto.*
Ἑλμινθιάω, ῶ, lumbricis infestor. Ab ἕλμινς.
Ἑλμίνθιον, ȣ, τὸ, lumbriculus ; (2) tinea.
Ἑλμινθώδης, εος, ὁ ἡ, lumbrico similis. Ab
ἝΛΜΙΝΣ, νθος, ἡ, (*scribitur* et ἕλμινς) lumbricus; (2) tinea.
Ἑλξίνη, ης, ἡ, helxine, herba. Ab ἕλκω, *traho,* eo quod prætereuntium vestes attrahat. *Angl.* PELLITORY-OF-THE-WALL.
Ἕλξις, εως, ἡ, tractio, attractus. Ab eod.
Ἐλογίσθην, a. 1. ind. pass. verbi λογίζομαι.
Ἐλόευν, imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐλόȣ, a λόω.
Ἐλοιδόρει, 3. sing. imperf. ind. act. v. λοιδορέω.
Ἕλοιμι, *ceperim*, a. 2. opt. act.
Ἐλοῖσα, a. 2. part. act. *Dor.* pro ἑλῦσα.
Ἑλοίτην, a. 2. opt. med. verbi αἱρέω.
Ἑλόμην, a. 2. ind. med. *Ion.* pro εἱλόμην.
Ἕλον, *cepi*, a. 2. ind. act. *Ion.* pro εἷλον.
ἝΛΟΣ, εος, τὸ, palus, aqua palustris cœno mixta, *Il.* 4, 483.
Ἑλȣ̃, 2. sing. a. 2. imperat. med. verbi αἱρέω.
Ἐλȣ̃μεν, 1. pl. imperf. ind. act. pro ἐλόομεν.
Ἑλȣ̃ντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi αἱρέω.
Ἑλȣ̃σ' pro ἑλȣ̃σα. Vide ἑλοῖσα.
Ἐλοχεύθην, a. 1. ind. pass. verbi λοχεύω.
Ἔλπεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro ἔλπεσαι, ab ἔλπομαι.
Ἔλπεο, 2. sing. præs. imper. med. *Ion.* pro ἔλπȣ.
Ἐλπιδότης et -δώτης, ȣ, ὁ, autor spei.
Ἐλπιδοποιέω, ῶ, spem alicui facio, spe lacto.
Ἐλπίζω, f. ίσω, spero ; (2) reor, existimo, *diciturque interdum et in partem deteriorem pro* vereor, metuo ; (3) *et act.* spem facio, *ut* ἐπελπίζω. Τήνδ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν, *Soph. Aj.* 810. Τȣτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν, ȣ̓δέποτ' ἤλπισα, *Aristoph. Av.* 962. Ab ἐλπίς.
Ἐλπιȣ̃σι, 3. pl. f. 1. ind. act. *Att.* pro ἐλπίσȣσι.
ἘΛΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, expectatio ; (2) expectatio, *tam in bonam quam in malam partem : in bonam est* spes ; (3) *in malam partem,* metus. (1) παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω, præter expectationem video res evenire, *Eurip. Hippol.* 1121. (3) μήτ' ἐμοὶ, μήτ' ἐμοῖσι τέκνων τέκνοις ἐλπὶς ἥδε ποτ' ἔλθοι, hic metus ! *Eurip. Iphig. in Aul.* 784.
Ἐλπισθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἐλπίζω. Unde
Ἔλπισμα, ατος, τὸ, idem quod speratur, spes. Ἀλλ' ȣ̓χὶ σαρκὸς εὐσθεῦς κατάστημα ἀγαπώντων, καὶ τὸ περὶ ταύτην πιστὸν ἔλπισμα, non obesam carnem ac bene constitutam adamantium, et spem fidam in ea defigentium, *Cleomedes Cyclicæ Theoriæ*, 2, 87. *Plutarch. adversus Epicurum*, 1089. D.
Ἐλπιστικὸς, ἡ, ὸν, in spe positus.
Ἐλπιστὸς, ἡ, ὸν, sperabilis, qui sperari potest.
Ἐλπιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro ἐλπίσω.
Ἔλπομαι, spero ; (2) puto. (2) ὡς ἔλπομαί τε καὶ ἐμὴ γνώμη αἱρέει, *Herodot.* 2, 43. Ab
Ἔλπω, in spem adduco, *apud Homerum, Od.* 2, 90. Ab ἐλπίς.
Ἐλπωρὴ, ῆς, ἡ, spes. Ab eod.
Ἕλσαι, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro ἐλάσαι.
Ἔλυμα, seu ἔλυμα, ατος, τὸ, pars aratri in medio, temo, buris ; (2) integumentum. Ab ἐλύω, seu ἐλύω, *involvo, tego.*
Ἐλυμήνατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi λυμαίνω.
Ἐλυμήνω, 2. sing. ejusd. mod. et temp.
Ἔλυμος, ȣ, ὁ, theca citharæ ; (2) tibia e buxo ; (3) genus leguminis, panicum. *Angl.* PANIC. Ab ἐλύω, *involvo.*
Ἐλύπει, *dolebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐλύπεε, a λυπέω.
Ἔλυσα, *solvi*, a. 1. ind. act. verbi λύω, *solvo.*
Ἔλυτρον, et ἔλυτρον, ȣ, τὸ, involucrum, integumentum ; (2) pars illa e qua nascitur cilium ; (3) crusta in insectis, quæ alas claudit ; (4) folliculus seminis ; (5) alveus et receptaculum aquarum. Ab eod.
Ἐλυτρώσω, *liberasti*, 2. sing. a. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐλυτρώσατο, a λυτρόω.
Ἐλύω, vel ἐλύω, f. ύσω, involvo, implico, intego. Ab εἰλέω, *involvo.*

Ἔλυ,

*Ἑλω, a. 2. conj. act. verbi αἱρέω.
Ἐλῶ, fut. *Att.* verbi ἐλαύνω, pro ἐλάσω· ἐλῷ, pro ἐλάσει, *Soph. Œd. Tyr.* 417.
Ἑλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, palustris. Ab ἕλος.
Ἕλωμαι, a. 2. conj. med. verbi αἱρέω.
Ἑλὼν, *capiens, qui cepit*, a. 2. part. act.
*ΕΛΩΡ, ορος, τὸ, captura; (2) rapina, præda; (3) pœna captionis vel cædis. (3) Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα ἀποτίσῃ, *Il.* 18, 93.
Ἑλώριον, ου, τὸ, idem.
Ἐμάθετε, 2. pl. a. 2. ind. act. verbi μανθάνω.
*Ἔμαθον, *didici*, 1. sing. aor. ejusd.
Ἐμάθοσαν, 3. pl. a. 2. *Bœot.* pro ἔμαθον.
Ἐμαίμασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐμαίμασε, a μαιμάω.
Ἐμακάρισε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. μακαρίζω.
Ἐμαλάχθην, a. 1. ind. pass. verbi μαλάσσω.
Ἐμαλοφόρει, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* et *per contr.* pro ἐμηλοφόρεε, a μαλοφορέω.
Ἐμάνην, a. 2. ind. pass. verbi μαίνομαι.
Ἐμάξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi μάσσω.
Ἐμάρανε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. μαραίνω.
Ἐμαράνθη, 3. sing. a. 1. ind. pass.
Ἐμαργήναντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi μαργαίνω.
Ἐμαρνάσθην, *pugnabant*, 3. dual. imperf. ind. med. verbi μάρναμαι.
Ἐμαυτοῦ, ῆς, οῦ, mei ipsius.
Ἐμαχεσάμην, a. 1. ind. med. verbi μάχομαι.
*Ἔμβα, *progredere*, 2. sing. a. 2. imperat. *per Apocop.* pro ἔμβηθι, a verbo ἐμβαίνω.
Ἐμβαδίζω, f. ίσω, incedo.
Ἐμβάδιον, ου, τὸ, calceus vel solea. Ab ἐμβάς.
Ἐμβαδὸν, *adv.* pedestri itinere. Ab ἐμβαίνω.
Ἔμβαθμος δικαστὴς, *in Pind.* ordinarius judex. Ex βαθμὸς, *tribunal.*
Ἔμβαθρα, ων, τὰ, calceamenta quædam.
Ἐμβαθύνους, ου, ὁ ϗ ἡ, *Hes.* sapiens, prudens. Ex ἐν, βαθὺς, et νοῦς.
Ἐμβαθύνω, fut. υνῶ, profundum facio, in profundum extendo; (2) immergo.
*Ἔμβαινον, imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐνέβαινον. Ab
Ἐμβαίνω, ingredior, subeo, adeo; (2) ingredior, *i. e.* gradum facio; (3) insulto; (4) ἐμβῆσαι, intrare facere, injicere. Χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις, *Eur. Ph.* 2. εἰς ἀγορὰν, *Plut.*
Ἐμβακχεύω, bacchor in, insolenter lætor in.
Ἐμβαλεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐμβάλλω.
*Ἔμβαλλε, 3. sing. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐνέβαλλε.
Ἐμβάλλω, jaculor in aliquem, immitto, injicio; (2) insero, intersero, intercalo; (3) ingredior; (4) hostiliter irruo, impetum in aliquem facio; (5) repono, condo. Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος ἔτλης, *Eur. Med.* 2328. Κ' αὐτὸς ὁ Ποσειδῶν ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας, subvertat, *Aristoph. Ach.* 516. Ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν, *Soph. Phil.* 810. Ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλον αὐτοῖν τοῖν ποδοῖν, *Aristoph. Av.* 1151. Ἐμβαλεῖν βουλὴν, de aliqua re conferre, *Xen. Cyr.* 129. λόγον, sermonem conferre, *Ib.* 130.
Ἐμβάλοι, *conjiceret*, 3. sing. a. 2. optat. act.
*Ἔμβαμμα, ατος, τὸ, embamma, liquamen, intinctus, jurulentum quod ad intinctus paratur. Ab ἐμβάπτω.
Ἐμβάντι, dat. sing. part. ἐμβάς.
Ἐμβαπτίζω, f. ίσω, intingo, immergo.
Ἐμβαπτύω, idem.
Ἐμβάπτω, f. ψω, idem. Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε, *Aristoph. Nub.* 150.
*Ἔμβαρος, ὁ, stultus, stolidus, *Hes. ex Men.* Ab ἐμβαρὴς, *Pr.*
Ἐμβαρύθω, f. ύσω, gravo.
Ἐμβὰς, άδος, ἡ, solea; (2) soccus:
Ἐμβὰς, a. 2. part. act. verbi ἐμβαίνω.
Ἐμβασικοίτης, ου, ὁ, qui intrare facit, aut intrat τὴν κοίτην, cubile. Ex ἐμβαίνω et κοίτη.
Ἐμβασίκοιτος, ον, cubilia lustrans, *Man.*
Ἐμβασίλευον, imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐνεβασίλευον, ab
Ἐμβασιλεύω, f. εύσω, regno in. Ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει, *Hesiod. Theog.* 71.
Ἐμβάσιος, ου, ὁ, epith. Apollinis, qui colebatur in littore a conscensuris navem. Ab ἐμβαίνω. Unde
Ἔμβασις, εως, ἡ, ingressus, introitus, conscensus; (2) solium, in quo lavamus.
Ἐμβασίχυτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, in ollas repens; nomen muris *in Batrachom.* 208. Ex ἐμβαίνω et χύτρα, *olla.*
Ἐμβαστάζω, infero, importo, affero.
Ἐμβατευτικὸς, ἡ, ὸν, possessorius. Ab
Ἐμβατεύω, fut. εύσω, et ἐμβατέω, f. ήσω, fastuose incedo; (2) invado, ingero me, incolo, *Æschyl. in Pers.* 449. (3) quæro, scrutor. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν οὐσίαν, *Dem.* εἰς τὴν ναῦν, *Id.* Καὶ τοὶ μὲν ἀκτὰς ἐμβατεύσονται λιπρὰς Ἰβηροβόσκους, *Lycophr.* 642. (3) ὅτι παρὰ τῷ γραμματιστῇ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀμφότεροι ἐμβατεύετέ τι, *Xenoph. Sympos.* 4, 27.
Ἐμβατέω, ingredior.
Ἐμβατὴ, ῆς, ἡ, solium, vel alveus, sive vas, quo in balneo ad lavandum utuntur. Ab ἐμβαίνω.
Ἐμβατήριον, ου, τὸ, genus cantus ad tibiam; (2) ingressus. Ab
Ἐμβατήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, ingressivus. Ab ἐμβαίνω.
Ἐμβάτης, ου, ὁ, sessor, equitator; (2) miles classiarius; (3) *plur.* ἐμβάται, cothurni. Ab eod.
Ἐμβατὸς, ἡ, ὸν, et ἐμβατὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui adscendi potest; (2) facilis accessu, ad quem accedere licet. Ab eod.
Ἐμβάφιον, ου, τὸ, patina profundior. Ex ἐν et βάπτω, *mergo, tingo.*
Ἐμβάφιος, ου, ὁ ϗ ἡ, bibulus. Ex iisd.
Ἐμβάψας, a. 1. part. act. verbi ἐμβάπτω.
Ἐμβεβαιόω, ῶ, f. ώσω, constabilio, confirmo. Ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα, *Plut.*
Ἐμβέβακε, 3. sing. perf. ind. act. *Dor.* pro ἐμβέβηκεν, v. ἐμβαίνω.
Ἐμβέβασαν, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *per Syncop.* pro ἐνεβεβήκεισαν, ab ἐμβαίνω.
Ἐμβεβαὼς, perf. part. act. *Att.* et *Ion.* pro ἐμβεβηκώς. Ab eod.
Ἐμβεβηλέω, ῶ, f. ήσω, profano, contamino.
Ἐμβέῃ, *ingressus sit*, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro ἐμβῇ, ab ἐμβαίνω.
Ἐμβελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui est intra teli jactum. Ex ἐν et βέλος, *telum.*
Ἔμβη, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἐνέβη, ab ἐμβαίνω.
Ἐμβήη, 3. sing. a. 2. opt. act. *Poet.* pro ἐμβαίη.
Ἔμβηθι, *inscende*, 2. sing. a. 2. imperat. act.
Ἐμβῆναι, *ingressum esse*, a. 2. inf. act. Ab eod.
Ἐμβιβάζω, fut. άσω, impono, v. gr. navi; (2) impello; (3) deduco; (4) doceo. Ἐμβιβάζειν τινὰ εἰς πλοῖον, *Plut.*
Ἔμβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitalis, vivus, vivax.
Ἐμβιοτεύω, f. εύσω, vivo in, dego ætatem in. Ἐν ᾗ (δίαιτα) ἐμβιοτεύει ἡ νοῦσος, *Aret.*
Ἐμβιόω, ῶ, f. ώσω, idem. Hinc
Ἐμβίωσις, εως, ἡ, vita aliquo loco acta.
Ἐμβιωτήριον, ου, τὸ, domicilium, sedes.
Ἐμβλάπτω, f. ψω, impedio.
Ἔμβλεμμα, ατος, τὸ, intuitus, rectus adspectus. Ab
Ἐμβλέπω, fut. ψω, intueor, oculos figo. Ἐμβλέψας μοὶ ϗ μάλα τυραννικῶς, *Plat.*
Ἔμβλημα, ατος, τὸ, emblema, operi alteri insertum ornatus causa; *item* opus tessellatum. Ab ἐμβάλλω.
Ἔμβλησις, ἡ, injectio, insertio emblematis.
Ἐμβοάω, ῶ, fut. ήσω, inclamo, clamorem tollo. Μεῖζον ἐμβοᾷν τῷ Στέντορος, *Luc.*
Ἐμβόησις, εως, ἡ, qu. dic. inclamatio, clamitatio, *Aret.* Ab ἐμβοάω.
Ἔμβοθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, in foveam depressus locus; (2) qui in fovea est.
Ἐμβοθρόω, in foveæ vel scrobis formam excavo vel deprimo.
Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, arbor insita; (2) fructus insitus. Ab ἐμβάλλω.
Ἐμβολεὺς, έως, ὁ, adgressor.
Ἐμβολὴ, ῆς, ἡ, irruptio; (2) impressio irruentis aciei vel grandinis; (3) ostium fluminis; (4) rostrum navis, *an significet, non certum est*, Ern. Ab eod.
Ἐμβόλια, τὰ, retia quædam.
Ἐμβολιμαῖος, αία, αῖον, insertus, intercalaris. Ab
Ἐμβόλιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, intercalaris, insertus; (2) imperfectus; (3) subdititius. (3) Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες, *Eupolis apud Scholiast. Aristoph.* Ab ἐμβάλλω.
Ἐμβόλιον, ου, τὸ, digressio, pars inserta operi ornandi causa, episodium.
Ἐμβολίσματα, panni hinc inde consuti.
Ἐμβολισμὸς, οῦ, ὁ, intercalatio.
Ἔμβολος, ου, ὁ, et τὸ ἔμβολον, ου, τὸ, rostrum navis; (2) paxillus, fulcimentum; (3) acies cuneata, pars machinæ; (4) porticus in templis Græcorum; οἱ ἔμβολοι, tribunal, pro rostris. (2) χαλκόδετά τ' ἔμβολα, ænei vectes, *Eur. Phœn.* 115. (3) ἐπάγοντα ἅμα οἱ ὥσπερ ἔμβολον τῶν ἱππέων, aciem cuneatam equitum, *Arr. Hist. Alex.* 1, 15. Ab ἐμβάλλω.
Ἐμβομβέω, ῶ, f. ήσω, bombos edo; (2) resono in.
Ἐμβραδύνω, f. υνῶ, immoror.
Ἔμβραχυ, *adv.* summatim, breviter.
Ἔμβρεγμα, ατος, τὸ, liquor, succus, id in quo aliquid tingitur et madefit; (2) id quod in liquore aliquo madefactum parti adfectæ applicatur. Ab ἐμβρέχω.
Ἐμβρέμω, infremo. Ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης Ἱστίῳ ἐμβρέμεται, *Il.* 15, 625.
Ἐμβρέχω, f. ξω, impluo, humecto.
Ἐμβρίθεια, ας, ἡ, gravitas. Ab
Ἐμβριθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gravis, ponderosus; (2) constans, solidus, firmus; (3) ferox. Ex ἐν et βρίθω, *ingravesco.*
Ἐμβριθῶς, *adv.* graviter; (2) severe, rigide; (3) ferociter.
Ἐμβριμάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, fremo; (2) graviter et vultu irato increpo, interminor. Ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, *Matt.* 9, 30. τῷ πνεύματι, *Joan.* 11, 33. Ab ἐμβρίμω. Hinc
Ἐμβρίμημα, ατος, τὸ, comminatio, indignatio, oratio minarum plena.
Ἐμβροντάομαι, ῶμαι, attonitus fio, obstupesco; unde ἐμβεβροντῆσθαι, stupere; ἐμβεβροντημένος, stupefactus, stupidus. Hinc
Ἐμβροντησία, ας, ἡ, stupor; (2) vesania.
Ἐμβρόντητος, ου, ὁ ϗ ἡ, attonitus; (2) amens. Ab eod.
Ἐμβροχὴ, ῆς, ἡ, irrigatio quæ fit intingendo. Ab ἐμβρέχω.
Ἔμβροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, illaqueatus, laqueis implicitus. Ex ἐν et βρόχος, *laqueus.*
Ἐμβρυοδόχος, ου, ὁ, receptor embryi. Ex ἔμβρυον et δέχομαι, *capio.*
Ἐμβρυοθλάστης, ου, ὁ, uncus, seu spiculum ad educendos fœtus. Ex ἔμβρυον et θλάω, *contundo, frango*, *Cels.* 7, 29. *Galen.* Conf. *Tertul. de Anima*, 25.
Ἐμβρυόοικος, qui in alga habitat, id est, qui versatur in fundo maris, Epith. anchoræ. Ἀγκύραν ἐμβρυόοικον, ἐρυσινήϊδα, anchoram algæ incolam, navium retinaculum, *Analecta Brunck.* 2, 212.
Ἐμβρυοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœtum necans. Ex ἔμβρυον et κτείνω, *neco.*
Ἔμβρυον, ου, τὸ, embryon, infans in utero materno adhuc conclusus, crudus et immaturus; (2) fœtus; (3) infans recens natus. Ex ἐν et βρύω, *pullulo*, quasi ἐν τῇ γαστρὶ βρύον, in ventre sive utero pullulans.
Ἔμβρυος, ου, ὁ ϗ ἡ, prolificus, genitalis.
Ἐμβρυοτομία, ας, ἡ, umbilici sectio in infante recens edito. Ex ἔμβρυον et τέμνω, *seco.*
Ἐμβρυουλκὸς, οῦ, ὁ, instrumentum quo fœtus ex utero trahitur. Ab ἔμβρυον et ἕλκω.
Ἔμβρωμα, ατος, τὸ, jentaculum; (2) erosio, seu id ipsum quod erosum est.
Ἐμβρωματίζω, f. ίσω, cibum do.
Ἐμβύθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, quod est in profundo, profundus, immersus.
Ἐμβυκανάω, f. ήσω, buccina cano.
Ἐμβύω, f. ύσω, obturo, obstruo; (2) impleo; (3) tego.
Ἐμβώμιον, ου, τὸ, *Jul.* nisi leg. ἐπιβώμιον.
Ἐμεγάλυνα, a. 1. ind. act. verbi μεγαλύνω.

Ἐμέγαρα,

᾿Εμέγαρα, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἐμέγηρα. A μεγαίρω.
῞Εμεθα, 1. pl. a. 2. ind. med. verbi ἵημι.
᾿Εμέθεν, genit. sing. *Æol.* pro ἐμοῦ, ab ἐγώ.
᾿Εμεθύσθην, a. 1. ind. pass. verbi μεθύω, *inebrio.*
᾿Εμεθύσθησαν, *inebriati sunt*, 3. plur. ejusd. aor.
῎Εμεινα, *mansi*, aor. 1. indic. act. verbi μένω.
᾿Εμεῖο, *mei*, gen. sing. *Poet.* pro ἐμοῦ, ab ἐγώ.
῎Εμελε, imperf. ind. impers. verbi μέλει.
᾿Εμέλησε, *curæ fuit*, aor. 1. ind. ejusdem.
῎Εμελλε, 3. sing. imperf. ind. verbi μέλλω.
᾿Εμεμεκώς, perf. part. act. verbi ἐμέω.
᾿Εμεμίγμην, plusq. perf. ind. pass. v. μίγνυμι.
᾿Εμέμφετο, 3. sing. imperf. verbi μέμφομαι.
᾿Εμέν, 1. plur. præs. ind. *Poet.* pro ἐσμέν, ab εἰμί.
῞Εμεν, *esse*, præs. inf. pro εἶναι, ab eod.
῞Εμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro εἶναι, ab ἵημι.
᾿Εμενοίνα, *curabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐμενοίνας, a μενοινάω.
῎Εμενον, imperf. ind. act. verbi μένω.
῞Εμενος, a. 2. part. med. verbi ἵημι.
᾿Εμέρισε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. μερίζω.
᾿Εμέσας, a. 1. part. act. verbi ἐμέω.
᾿Εμεσία, ας, ἡ, vomitus. Ab ἐμέω.
῎Εμεσις, εως, ἡ, idem.
῎Εμεσμα, ατος, τὸ, quod vomitu rejicitur.
᾿Εμεστώθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. μεθίημι.
᾿Εμετήρια, ων, τὰ, pharmaca vomitoria:
᾿Εμετιάω, ῶ, vomiturio. Ab ἐμέω.
᾿Εμετικός, ἡ, όν, vomitorius, vomitum provocans. Ab eod.
᾿Εμετοποιέομαι, οῦμαι, vomitum facio.
᾿Εμετοποιός, οῦ, ὁ ᾗ ἡ, vomitum ciens.
῎Εμετος, ου, ὁ, vomitus, vomitio. Ab ἐμέω.
᾿Εμετός, ἡ, όν, vomitu ejectus. Ab eod.
᾿Εμετωδῶς, *adv.* in modum vomitus. Ab ἐμετώδης, quod est ab ἔμετος.
᾿Εμεῦ, *mei*, gen. sing. *Dor.* pro ἐμοῦ, ab ἐγώ.
᾿ΕΜΕ΄Ω, ῶ, f. έσω, vomo, evomo. Οὐδέπω τὸ ἧπαρ ἐμέμηκας, *Luc.* Μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου, *Apoc.* 3, 16.
᾿Εμεωϋτοῦ, *mei ipsius*, *Ion.* pro ἐμαυτοῦ.
῞Εμην, *misi*, aor. 2. ind. med. verbi ἵημι.
῎Εμηνα, a. 1. ind. act. v. μαίνομαι, *insanio.*
᾿Εμήνιε, 3. sing. imperf. ind. act. v. μηνίω.
᾿Εμήνυθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* a μηνύω.
᾿Εμήνυσεν, *indicavit*, 3. sing. a. 1. ind. act.
᾿Εμήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. μήδομαι.
᾿Εμηχανέατο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐμηχανῶντο, a μηχανάομαι.
᾿Εμίανα, a. 1. ind. act. verbi μιαίνω.
῎Εμιγον, a. 2. ind. act. verbi μίγνυμι.
᾿Εμίηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἐμίανα, a μιαίνω.
῎Εμικτο, *mixtus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐμέμικτο, a μίγνυμι.
᾿Εμιμήσω, 2. sing. a. 1. ind. med. a μιμέομαι.
᾿Εμίν, *mihi*, dat. sing. *Dor.* pro ἐμοί, ab ἐγώ.
᾿Εμίμνε, 3. sing. imperf. ind. act. v. μίμνω.
῎Εμιξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi μίγνυμι.
᾿Εμίσγετο, 3. sing. imperf. ind. pass.
᾿Εμίσησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi μισέω.
᾿Εμισθώσατο, 3. sing. a. 1. indic. med. verbi μισθόω.
᾿Εμίχθεν, *misti sunt*, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐμίχθησαν, a μίγνυμι.
᾿Εμίχθην, *mistus sum*, 1. sing. aor. ejusd.
῎Εμμαθε, *didicit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔμαθε, a μανθάνω pro μαθέω.
᾿Εμμαίνομαι, furo in, insanio. Περισσῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς, *Act.* 26, 11.
῎Εμμαλλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, villosus.
᾿Εμμανής, έος, ὁ ᾗ ἡ, furibundus, lymphatus, furore plenus. Ab ἐμμαίνομαι.
᾿Εμμανῶς, *adv.* furenter.
᾿Εμματέω, dicto citius aliquid facio. *Nicander* ἐμματέουσα, *ubi Schol.* ἐνεργοῦσα, i. e. satagens, operosa. Ex ἅμα et ἔπος.
᾿Εμματέως, *adv.* dicto citius, simul cum dicto, prompte, studiose. Ex iisd.
᾿Εμμάρτυρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, testes habens, testimoniis comprobatus. Ex ἐν et μάρτυρ.
᾿Εμμαρτύρως, *adv.* e testimonio, ut testis idoneus adsit.

᾿Εμμάσαι, *Hes.* ἐνερεῖσαι, impingere. Ab ἐν et μάσαι, *contrectare*, (al. ἐρμάσαι.) non audiendus *Ernesti*, qui in editione Hederici Lipsiensi legit ἐμβάσαι pro ἐμβῆσαι, aut ἐμβιβάσαι. Κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα, morte illum adfecit, *Oppian. Piscat.* 2, 502.
᾿Εμματαιάζω, f. άσω, insana et futilia blatero, *Suidas.*
᾿Εμματέω, insero, *Nicander* ἐμματέων, *ubi Schol.* καθιεὶς τοὺς δακτύλους, demittens et immittens digitos. *Hes.* ἐμματέων, ψηλαφῶν, i. e. contrectans. Κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμματέουσα, *Nic. Ther.* 809, vulgo male ἐμπατέουσα. Ab ἐμμάσαι.
᾿Εμμαχέομαι, οῦμαι, pugno in.
᾿Εμμέθοδος, ου, ὁ ᾗ ἡ, in quo methodus inest; (2) artificiosus.
᾿Εμμεθόδως, *adv.* methodice, artificialiter, via et ratione.
᾿Εμμεθύσκομαι, inebrior in vel inter; (2) ebrius sum. Ex ἐν et μεθύσκω.
᾿Εμμειδιάω, ῶ, f. άσω, subrideo in vel propter.
᾿Εμμεῖναι, a. 1. inf. act. verbi ἐμμένω.
᾿Εμμέλεια, ας, ἡ, modulatio; (2) apta modulatio; (3) genus saltationis tragicæ; (4) concinnitas, elegantia. Ab ἐμμελής.
᾿Εμμελεστέρως, *adv.* curiosius, accuratius.
᾿Εμμελετάω, ῶ, f. ήσω, meditor, exerceo me in aliqua re. Hinc
᾿Εμμελέτημα, ατος, τὸ, exercitatio.
᾿Εμμελής, έος, ὁ ᾗ ἡ, modulationem habens, canorus; (2) concinnus, scitus, aptus. Ex ἐν et μέλος, *carmen.*
᾿Εμμελῳδέω, ῶ, f. ήσω, modulando pronuncio; (2) modis musicis mando.
᾿Εμμελῶς, *adv.* concinne, apte; (2) canore.
᾿Εμμεμαυῖα, part. perf. act. f. g. *Ion.* pro ἐμμεμηκυῖα, ab ἐμμάω.
᾿Εμμεμαώς, υῖα, ός, concitatus, studio incitatus, part. perf. act. *Ion.* pro ἐμμεμηκώς.
᾿Εμμέμηνα, perf. ind. med. verbi ἐμμαίνομαι.
᾿Εμμέμονα, præt. perf. med. verbi ἐμμένω, insanio, turbor, divino quodam furore corripior. ᾿Επί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν, *Soph. Trach.* 981.
῎Εμμεν, *esse*, præs. inf. *Ion.* pro εἶναι, ab εἰμί.
῎Εμμεναι, idem, sed *Dorice.*
᾿Εμμενετικός, ἡ, όν, qui permanere et perseverare potest, aut solet. Ab ἐμμένω.
᾿Εμμενέως, *adv.* constanter, alacriter, *Poet.* pro ἐμμενῶς. Ab
᾿Εμμενής, έος, ὁ ᾗ ἡ, permanens et constanter perseverans. Hinc τὸ ἐμμενὲς, έος, constantia, stabilitas, et ἐμμενὲς, ἐμμενέως, *Poet. adv.* constanter, firmiter, perpetuo. Ab
᾿Εμμένω, fut. ενῶ, permaneo, persevero, v. gr. in conditione, pacto, &c. *unde vertitur*, servo, observo; (2) adquiesco aliqua re. ᾿Εμμένειν ταῖς συνθήκαις, τοῖς λελεγμένοις, τοῖς ὅρκοις, ἐν τῇ τάξει. Οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, *Heb.* 8, 9.
᾿Εμμεσιτεύω, f. εύσω, pacificatorem ago.
῎Εμμεσος, ου, ὁ ᾗ ἡ, intermedius, qui medius est.
῎Εμμεστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, plenus, refertus.
᾿Εμμετρέω, metior, *ap. Lucian.* sed verbum est suspectum, *Ern.*
῎Εμμετρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, metricus, metro constans; (2) qui metrice scribit; (3) justam magnitudinem habens. Ex μέτρον.
᾿Εμμέτρως, *adv.* carmine, verbis metro vel numero adstrictis, metrice.
᾿Εμμήνιος, ίου, ὁ ᾗ ἡ, menstruus. Ex μήν.
῎Εμμηνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem. Hinc τὰ ἔμμηνα, ων, menstrua mulierum. ῎Εμμην᾿ ἱερὰ, sacra quæ recurrunt singulis mensibus, *Soph. El.* 281. Vide in μηλοσφαγέω.
῎Εμμητρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, medullam in se habens. Ex ἐν et μήτρα, *medulla.*
᾿Εμμί, *sum*, *Dor.* pro εἰμί.
᾿Εμμίγνυμι, vel ἐμμιγνύω, f. ξω, immisceo; (2) misceo, pugnam consero. (2) οἴμαι πάρεστι τάχ᾿ ἐμμίξειν βοᾷ, haud impari pugna mox manus conserturas, *Soph. Œd. Col.* 1057.
῎Εμμιλτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, imbutus rubrica.
῎Εμμισθος, ου, ὁ ᾗ ἡ, mercenarius, mercede conductus, venalis. ῎Εμμισθον ἑαυτῷ τῆσδε τῆς χάριτος πλῆθος τοσόνδε ποιούμενος, *App. Bell. Civ.* 2, 10.

᾿Εμμονή, ῆς, ἡ, duratio, perseverantia in re.
῎Εμμονος, ου, ὁ ᾗ ἡ, stabilis, permanens, constanter perseverans. Ab ἐμμένω.
῎Εμμορα, *sortitus sum, contigi*, perf. ind. med. *per Metath.* pro μέμορα, a μείρω, *sortior.* Μέγα δή σε καὶ ἀγλαὸν ἔμμορε κῦδος, magna tibi et inclyta contigit gloria, *Apoll. Rhod.* 4, 1749.
῎Εμμορος, ου, ὁ ᾗ ἡ, particeps; (2) fatalis.
῎Εμμορφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, forma indutus, informatus; (2) formæ speciem habens.
῎Εμμοτον, ου, τὸ, sc. φάρμακον, medicamentum liquidum, quod linteolis conceptis exceptum intra ulcera reconditur. Ab
῎Εμμοτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui ulcere cavo laborat; (2) cui μοτὸς inditus est.
῎Εμμουσος, ου, ὁ ᾗ ἡ, musicus; (2) musicos modulos habens; (3) doctus, *impr.* de poetis et eorum libris.
᾿Εμμούσως, *adv.* musice; (2) Musarum instinctu. Ab ἐν et Μοῦσα.
᾿Εμμοχθέω, *Eur.* Vid. *Thes. Gr. Pr. App.*
῎Εμμοχθος, ου, ὁ ᾗ ἡ, laborum et ærumnarum plenus.
᾿Εμμύλων, ωνος, ὁ, mola. Ex ἐν et μύλη.
᾿Εμνάσατο, *recordatus est*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐμνήσατο, a verbo μνάομαι.
᾿Εμνήμυκα, *inclinavi*, perf. ind. act. *Att.* et *per Epenthes.* pro ἤμυκα, a verbo ἠμύω.
῎Εμνησα, a. 1. ind. act. verbi μιμνήσκω.
᾿Εμνήσθην, *memini*, a. 1. ind. pass. v. μνάομαι.
᾿Εμνώοντο, *memores erant*, 3. plur. imperf. ind. med. *Poet.* pro ἐμνῶντο.
᾿Εμόγησα, a. 1. ind. act. verbi μογέω.
῎Εμοιγε, *mihi quidem*, dat. sing. ab ἐγώ.
῎Εμολε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi μολέω.
᾿Εμόλυνα, a. 1. ind. act. verbi μολύνω.
᾿Εμός, ἡ, όν, meus. Ab ἐγώ, *gen.* ἐμοῦ.
᾿Εμόχθει, *laborabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐμόχθεε, a verbo μοχθέω.
῎Εμπα, *conjunct.* tamen. Ab ἔμπας.
᾿Εμπαγέντων, gen. pl. a. 2. part. pass. verbi ἐμπήγνυμι.
᾿Εμπάζεαι, 2. sing. præs. conj. *Ion.* pro ἐμπάζῃ. Ab
᾿ΕΜΠΑ΄ΖΟΜΑΙ, curo, rationem habeo; (2) revereor. Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα οἶδα, *Il.* 16, 50. ῾Ο δ᾿ οὐκ ἐμπάζετο μύθων, *Odyss.* 17, 488.
᾿Εμπάθεια, ας, ἡ, affectus, commotio. Ab
᾿Εμπαθής, έος, ὁ ᾗ ἡ, cui insunt adfectus, adfectu commotus. Ex ἐν et πάθος.
᾿Εμπαθοῦς, gen. sing. *contr.* pro ἐμπαθέος.
᾿Εμπαθῶς, *adv.* cum adfectu, cum perturbationibus. Ab ἐμπαθής.
῎Εμπαιγμα, ατος, τὸ, illusio, ludibrium.
᾿Εμπαιγμός, οῦ, ὁ, idem: ab ἐμπαίζω.
᾿Εμπαιδοτριβέομαι, οῦμαι, in aliqua re innutritus, diu versatus sum.
᾿Εμπαίζω, f. ξω, vel σω, illudo. ῞Η (῞Ηρα) πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει, *Aristoph. Thesm.* 985.
᾿Εμπαικτέων, gen. pl. *Ion.* pro ἐμπαικτῶν. Ab
᾿Εμπαίκτης, ου, ὁ, illusor, irrisor. Ab ἐμπαίζω.
᾿Εμπαίξομεν, 1. pl. f. 1. ind. act.
῎Εμπαιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, peritus, expertus. Ab ἐμπάζομαι, vel ἐμπαίω.
᾿Εμπαίος, a παίω, incidens, *Æsch. Ag.* 195.
῎Εμπαις, αιδος, ἡ, quæ infantem utero gestat, gravida, prægnans, *Hes.*
῎Εμπαισμα, ατος, τὸ, imago seu pictura incusa, seu impressa. Ab ἐμπαίω.
᾿Εμπαιστική, sc. τέχνη, ης, ἡ, ars excudendi seu imprimendi imagines, *Athen.* 1, 40.
᾿Εμπαιστός, ἡ, όν, cui imagines sunt impressæ.
᾿Εμπαιχθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass. verbi ἐμπαίζω.
᾿Εμπαίω, f. αίσω, incudo, imprimo, sc. percussu.
᾿Εμπακτόω, compingo, coagmento, clavis compingo. ῎Εσωθεν δὲ τὰς ἁρμονίας ἐν ὦν ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ, sed introrsum compages firmas reddunt Byblo, *Herodot.* 2, 96.
᾿Εμπαλάσσω, f. άξω, inquino; (2) involvo; de

[de prima significatione dubito.] (2) οἱ δὲ ἐν ἔρκεσι ἐμπαλασσόμενοι διαφθείρονται, *Herodot.* 7, 85. Οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέῤῥεον, se ipsi mutuo complectentes, *Thucyd.* 7, 85.

Ἔμπαλιν, *adv.* contra, e diverso, vice versa; (2) retro, retrorsum. Dicitur et pro eodem τὸ ἔμπαλιν, τοὔμπαλιν et τὰ ἔμπαλιν. Γνώμην ἔχω περὶ τοῦ προκειμένου πρήγματος τὰ ἔμπαλιν ἢ οὗτοι, de hac quam proposuisti re secus ego atque isti sentio, *Herodot.* 1, 207. Δύναμιν ἔχει ὁ Νεῖλος τὰ ἔμπαλιν πεφυκέναι τῶν ἄλλων ποταμῶν, vim habet Nilus natura diversam aliis fluviis, *Id.* 2, 19: vide φύω. Ἔμπαλιν λέγει, prioribus contraria dicit, *Soph. Trach.* 358. Τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες, inimicis ea transmitte retro, *Id. Elect.* 647. Τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν, in contrariam cogitationem recidere, *Eurip. Hippol.* 390: φρενῶν a τοὔμπαλιν regitur; ad contrariam sententiam delabi.

Ἐμπάλλω, f. λῶ, cum vi injicio, immitto.

Ἐμπαλύνω, f. υνῶ, p. ύγκα, inspergo.

Ἐμπανηγυρίζω, f. ίσω, publicos festosque conventus celebro in vel ob.

Ἔμπαξ, ακος, ὁ, curator; (2) tutor; (3) educator. Τροφῆς ἄοκνον ἔμπακα, educationis tuæ sedulum curatorem, *Soph. Aj.* 563. Ab ἐμπάζομαι, *curo.*

Ἐμπαραβάλλομαι, injicio, indo, infero.

Ἐμπαρασκευάζω, f. άσω, præparo, efficio.

Ἐμπαράσκευος, ου, ὁ καὶ ἡ, præparatus, instructus. Ex ἐν et παρασκευὴ, *apparatus.*

Ἐμπαρατίθημι, f. θήσω, depono aliquo loco.

Ἐμπαρέχω, f. ξω, præbeo; (2) permitto, concedo; (3) accommodo; (4) expono. Οὐ δὲ ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ, *Luc.*

Ἐμπαρίημι, f. ήσω, remitto, laxo. Ἐμπαρειμένη ὠδῖσι, partus doloribus fracta.

Ἐμπαροινέω, ῶ, f. ήσω, temulenter aliquid facio, per ebrietatem alicui injuriam infero, insulto, ludibrio habeo; (2) *absol.* insolenter se gerere; insolenter abuti alicujus benignitate. *Pass.* ab temulento insolenter tractari.

Ἐμπαροινημένα, contumeliæ ex insolentia.

Ἐμπαῤῥησιάζομαι, libere, fortiter dico de re aliqua, vel apud aliquem.

Ἔμπας, *adv.* omnino, prorsus; (2) *conjunct.* tamen. Ex ἐν et πᾶς, (vel potius ab ἓν, *unum*, et terminatione πὸς, πὴ, πὸν, *Ern.*)

Ἐμπάσσω, et ἐμπάττω, f. άσω, inspergo; (2) intexo. Πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, *Il.* 3, 126.

Ἐμπατέω, ingredior, *Æsch.*

Ἔμπεδα. Vid. ἔμπεδος.

Ἐμπεδέω, ῶ, f. ήσω, compedibus constringo.

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, tempus quod firmis jugibusque orbibus volvitur, *Nonnus.*

Ἐμπεδολῶβαι, perpetuæ noxæ, *Man.*

Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, necessitas stabilis consilii.

Ἐμπεδόμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, ærumnosus.

Ἐμπεδόμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui firmi et constantis est sermonis, *Nonnus.*

Ἐμπεδορκέω, ῶ, f. ήσω, fœdus sive jus juratum servo. Ex ἔμπεδος et ὅρκος.

Ἔμπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, stabilis, firmus, in solo stans, seu fixus. Ἐμπεδὸν, et ἐμπεδὰ, *adv.* firmiter; (2) tuto; (3) perpetuo, revera, vere, manifeste, aperte. Οὐδέ τις εἰσιδέειν δύνατ' ἔμπεδον, neque aliquis videre revera poterat, *Apoll. Rhod.* 4, 854. Ex ἐν et πέδον, *solum.*

Ἐμπεδοσθενὴς, ὲς, firmum robur habens, constans. Ex ἔμπεδος et σθένος, *robur.*

Ἐμπεδόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui mente firma præditus est, qui mente captus non est. Ex ἔμπεδος et φρὴν, *mens.*

Ἐμπεδόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui folia non amittit, sed perpetuo retinet. Ex φύλλον.

Ἐμπεδόω, ῶ, f. ώσω, stabilio; (2) firmiter et constanter servo seu observo. Τόνδ' ὅρκον, ὃ κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν, *Eur. Iph. in Taur.* 793. Ab ἔμπεδος.

Ἐμπέδως, vel ἐμπεδῶς, *adv.* firmiter, certo.

Ἐμπειράζω, f. άσω, tento, periculum alicujus rei facio.

Ἐμπείραμος, *Poet.* pro ἔμπειρος, peritus.

Ἐμπειρέω, ῶ, peritus sum, calleo; ut ἐμπειρεῖν χώρας, regionis et loci peritum esse.

Ἐμπειρία, ας, ἡ, peritia, experientia; (2) empirice, secta medicorum. Ab ἔμπειρος.

Ἐμπειρικὴ, ῆς, ἡ, empirice, medicorum secta.

Ἐμπειρικὸς, ὴ, ὸν, qui solum ex experientia aliquid tractat; (2) ὁ, medicus ejusmodi.

Ἐμπειρικῶς, *adv.* empiricorum more.

Ἐμπειροπόλεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, belli peritus, in bello exercitatus, veteranus.

Ἔμπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, usu peritus; (2) peritus. Hinc τὸ ἔμπειρον, ου, peritia. Ex ἐν et πεῖρα.

Ἐμπειροτόκος, ἡ, mulier quæ jam antea peperit. Ex ἔμπειρ. et τίκτω, *pario.*

Ἐμπείρω, fut. ερῶ, p. αρκα, infigo. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες, *Il.* 2, 426.

Ἐμπείρως, *adv.* perite, more eorum qui rei periti sunt; (2) scite, apte.

Ἐμπέλα, *appropinqua*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἐμπέλαε, a verbo ἐμπελάω.

Ἐμπελάδην, *adv.* prope; (2) cum impetu.

Ἐμπελαδὸν, *adv.* prope; (2) appropinquando.

Ἐμπελάζω, f. άσω, appropinquo, pervenio; (2) admoveo; (3) committo, congredi facio. Αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμην πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε, *Soph. Trach.* 17. Πῶς δ' ἐμπελάζεις τ' ἀνδρὶ καὶ παρίστασαι; *Ibid.* 761.

Ἐμπελάσαντες, nom. pl. a. 1. part. act.

Ἐμπελαστικῶς, *adv.* cum impetu. Ab inusit. ἐμπελαστικὸς, quod est ab ἐμπελάζω.

Ἐμπελάτειρα, ας, ἡ, meretrix. Ab eod. propterea quod omnibus corpus admoveat.

Ἐμπελάω, ῶ, fut. άσω, appropinquo.

Ἐμπέλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, intus lividus, seu in quo livor inest.

Ἐμπεπαρμένος, perf. part. pass. verbi ἐμπείρω.

Ἐμπεπιστευμένος, perf. part. pass. v. ἐμπιστεύω.

Ἐμπεπραμένος, perf. part. pass. verbi ἐμπιπράσκω.

Ἐμπέραμος, ου, ὁ καὶ ἡ, peritus; (2) qui transit vel trajicit; (3) vector. Ex ἐν et πεῖρα, *experientia*, vel περάω, *transeo.*

Ἐμπεράμως, *adv.* scite, perite. Ἐμπεράμως ἐτρίψατο, *Callim. Lav. Pallad.* 25.

Ἐμπερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, peritus, *Hes. ex Sophocle.* Ex ἐν et πεῖρα, *experientia.*

Ἐμπεριάγω, fut. άξω, circumdo.

Ἐμπεριβάλλω, complector, comprehendo.

Ἐμπερίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ornatus, elegans, artificiosus. Ex ἐν et περιβάλλω.

Ἐμπεριγράφω, f. ψω, scripto comprehendo.

Ἐμπεριεκτικὸς, ὴ, ὸν, continens, capax, qui multa comprehendere potest.

Ἐμπεριέρχομαι, obeo, perlustro.

Ἐμπεριέχω, contineo, comprehendo. Φέρε δὴ, τὰ ἐμπεριεχόμενα, καθ' ἑκάστην ἰδέαν τούτων ἐπισκεψώμεθα, *Longin.*

Ἐμπερικλείω, inclusum teneo.

Ἐμπεριλαμβάνω, comprehendo, inclusum teneo. Hinc

Ἐμπεριληπτικὸς, ὴ, ὸν, qui comprehendere, aut comprehendi, capi potest.

Ἐμπερίληψις, εως, ἡ, complexus, quo aliquid intra nos continemus, interior coarctatio.

Ἐμπερίοδος, ου, periodis constans, epith. orationis.

Ἐμπεριπαθέω, ῶ, f. ήσω, indoleo; (2) stomachor in.

Ἐμπεριπατέω, ῶ, f. ήσω, inambulo, incedo; (2) discepto, proprie inambulando, defendo; (3) versor inter. Ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω, 2 *Cor.* 6, 16.

Ἐμπεριπείρω, f. ερῶ, transfigo, configo.

Ἐμπεριπίπτω, f. πεσοῦμαι, incido.

Ἐμπεριπλέω, f. εύσω, navigo alicubi.

Ἐμπεριῤῥήγνυμι, f. ήξω, disrumpo.

Ἐμπερονάω, ῶ, f. ήσω, infibulo, fibula infigo, perforo, trajicio. Hinc

Ἐμπερόνημα, ατος, τὸ, vestis fibulis connexa.

Ἐμπερπερεύομαι, f. εύσομαι, ostento me et artem meam, placendi causa, futili vanitate.

Ἔμπεσε, *inciderat*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* pro ἐνέπεσε, ab ἐμπίπτω.

Ἐμπεσεῖται, *incidet*, 3. sing. f. 2. ind. med.

Ἐμπέσωσι, *inciderint*, 3. pl. a. 2. conj. act.

Ἐμπεταλὶς, ίδος, ἡ, edulium ex caseo paratum. Ex ἐν et πέταλον, *folium*, quoniam foliis inductum coqui solet.

Ἐμπετάννυμι, vel ἐμπεταννύω, f. πετάσω, explico, extendo. Hinc

Ἐμπέτασμα, τος, τὸ, aulæum.

Ἔμπετες, 2. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* et per *Antithes.* pro ἐνέπεσες, ab ἐμπίπτω.

Ἔμπετρον, ου, τὸ, saxifraga, herba. Ab

Ἔμπετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in petris et locis saxosis provenit. Ex ἐν et πέτρος.

Ἐμπευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amarus. Ex ἐν et πεύκη.

Ἐμπεφῦα, *implexa*, part. perf. act. f. g. *per Syncop.* pro ἐμπεφυκυῖα, ab ἐμφύω.

Ἐμπεφύη, *innata est*, 3. sing. a. 2. ind. pass. *Poet.* pro ἐνεφύη. Ab eod.

Ἐμπεφυκυῖα, *implexa*, idem quod ἐμπεφῦα, sed magis communiter.

Ἐμπήγνυμι, f. πήξω, infigo, depango, ἐμπήγνυσθαι, concrescere. Ἐν δόρυ πῆξεν, *Il.* 5, 40.

Ἐμπηδάω, ῶ, f. ήσω, insilio, insulto.

Ἐμπήκτης, ου, ὁ, minister qui tabulas legum a legislatore accipiens in libellos compingit, *Hes.* aut, in loco publico, Athenis apud Eponymos, Romæ ad rostra adfigit, ut ab omnibus spectari et legi possint, *Ern.* Ab ἐμπήγνυμι.

Ἔμπηξις, εως, ἡ, infictio. Ab eod.

Ἔμπηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutilatus, mutilus.

Ἔμπης, *Ion.* idem quod ἔμπας, *tamen.*

Ἐμπιέζω, f. έσω, imprimo, insero firmiter.

Ἐμπικραίνω, f. ανῶ, exacerbo in; ἐμπικραίνομαι, amarulentus et infensus sum.

Ἔμπικρος, ου, ὁ καὶ ἡ, amarulentus.

Ἐμπιλέω, ῶ, f. ήσω, cogo ac constipo in.

Ἐμπίμελος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo pinguedo est, pinguis. Ex ἐν et πιμελὴ, *pinguedo.*

Ἐμπίμπλημι, vel ἐμπίπλημι, vel ἐμπιπλάω, et έω, f. πλήσω, impleo; (2) expleo, exsatio. Ἐμπιπλᾶναί τινα ἀηδίας, καρδίαν τοῦ θείου ἔρωτος, ἀπὸ πιότητος οἴκου θεοῦ ἐμπλησθήσεται. Εὖ γ' οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίπλαμαι; *Aristoph. Ach.* 451.

Ἐμπίμπρημι, vel ἐμπίπρημι, vel ἐμπιπράω, f. ήσω, incendo, inflammo.

Ἐμπίνω, ebibo, exhaurio; (2) deglutio; (3) poto. Ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς, *Aristoph. Pace*, 1152.

Ἐμπίπλανται, 3. pl. præs. ind. med. verbi ἐμπίπλημι.

Ἐμπίπλη, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro ἐμπίπληθι.

Ἐμπιπρασκόμενος, præs. partic. med. verbi

Ἐμπιπράσκω, f. άσω, vendo.

Ἐμπίπτω, f. πέσομαι, incido; (2) invado, irruo; (3) obvius fio. Ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις τοῦδ' ἀνδρὸς, *Soph. Phil.* 956.

ἘΜΠΙΣ, ίδος, ἡ, culicis genus.

Ἐμπιστεύω, f. εύσω, fido, confido; (2) concredo, fidei committo; et ἐμπιστεύομαι, fidei meæ committitur, concreditur mihi.

Ἔμπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui fides inest. Ex ἐν et πίστις, *fides.*

Ἐμπιτνέω, ῶ, irruo, adgredior, adorior. Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπιτνῶν, *Soph. Aj.* 58. Τόσσον ἐν ποίμναις πιτνῶν, *Ibid.* 185.

Ἐμπίω, fut. ἐμπίσω, poto, potum præbeo. Vide ἐμπίνω. Νύμφαις ἐμπισθὲν, epotum cum aqua fluviatili, *Nicand. Ther.* 623. Ἅλος ἄχνην ἐμπίσαις, maris spumam potum præbeas, *Id. Alexiph.* 519.

Ἐμπλάζομαι, erro seu vagor in, inerro.

Ἐμπλακεὶς, a. 2. part. pass. v. ἐμπλέκω.

Ἐμπλάσσω, vel ἐμπλάττω, f. άσω, illino, inspergo; (2) obstruo; (3) in massam formo; (4) imprimo, seu imprimendo figuram rei impressæ efficio, infercio. Τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι, *Aristot.*

Ἐμπλαστικὸς, ὴ, ὸν, ad illinendum aptus.

Ἐμπλαστὸς, ὴ, ὸν, idem: ab ἐμπλάσσω. Unde

Ἐμπλάστρον, ου, τὸ, sc. φάρμακον, emplastrum.

Ἐμπλάστρος, ου, ἡ, sc. φαρμακεία, idem.

Ἐμπλαστρώδης, εος, ους, ὁ καὶ ἡ, emplastro similis.

Ἐμπλείμην, præs. opt. med. v. ἐμπίμπλημι.

Ἐμπλείω, idem quod ἐμπλέω, *Aret.*

'Εμπλέκτης, ου, ὁ, cinifло, *Ph.*

'Εμπλεκτὸν, οῦ, τὸ, structuræ genus apud architectos.

'Εμπλεκτὸς, οῦ, ὁ, implicitus, *Vitruv.*

'Εμπλέκτρια, ας, ἡ, ornatrix quæ crines intorquet, quæ capillos fucat. Ab

'Εμπλέκω, implico, irretio, intexo; (2) confundo, permisceo. Ἴχνος ἐμπλέξας λύγοις, *Lycophr.* 213. Χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν, *Eur. Or.* 253. 'Εμπλακεὶς πόνοις, *Plat.*

Ἔμπλεος, *Att.* ἔμπλεως, *Poet.* ἔμπλειος, expletus, plenus, satur. Ὄμμα ἔμπλεον, oculus vegetior, *Soph. Trach.* 1019.

'Εμπλεόω, ῶ, f. ώσω, impleo; (2) satio; (3) refercio. A præc.

Ἔμπλευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, latera plena habens. Ex ἐν et πλευρὰ, *latus.* Hinc

'Εμπλευρόω, ῶ, f. ώσω, in latus alicujus insilio, costas alicujus insulto.

'Εμπλέω, fut. εύσω, innavigo; (2) innato. 'Ενέπλεον τῇσι νηυσὶ, *Herodot.*

'Εμπλέως, *adv.* plene. Ab ἔμπλεος.

'Εμπλήγδην, *adv.* attonite, stupide; (2) temere; (3) sine judicio. (2) ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει, temere alterum honorat, *Odyss.* 20, 132. Ab ἐμπλήσσω.

'Εμπληγὴς, ὲς, idem quod ἔμπληκτος, *Nic.*

Ἔμπληγος, ὁ καὶ ἡ, qui fit verberibus, verberando, ut ὕβρις ἔμπληγος. A πληγὴ, *plaga.*

'Εμπλήδην, *adv.* confertim, plene. Ab

'Εμπλήθω, f. ήσω, impleo, expleo; (2) exsaturo. 'Εμπλήθειν τινὰ χαύνης ἐλπίδος, *Plat.* τὴν πόλιν χρημάτων, *Plut.* Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, *Aristoph. Nub.* 375.

'Εμπληκτικὸς, ἡ, ὸν, stupefaciens:

Ἔμπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, attonitus vel terrore vel admiratione; (2) stupidus; (3) vecors. (3) τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς, hac qui sunt mente, vecordes solent vulgo perhiberi, *Soph. Aj.* 1358. Ab ἐμπλήσσω.

'Εμπλήκτως, *adv.* idem quod ἐμπλήγδην, *Thuc.*

'Εμπλήμενος, *qui sese implevit,* a. 1. part. act. *per Syncop.* pro ἐμπλησάμενος, a verbo ἐμπίμπλημι.

Ἔμπλην, *adv.* prope; *conj.* tamen; illud a πελάω, hoc a πλέον. Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο, *Il.* 2, 526.

'Εμπληξία, ας, ἡ, stupor, stupiditas; (2) vecordia; (3) pavor; (4) admiratio. Ab ἐμπλήσσω.

'Εμπληρόω, ῶ, f. ώσω, impleo. Hinc

'Εμπλήρωσις, εως, ἡ, impletio, expletio.

'Εμπλήσατο, *implevit,* 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐνεπλήσατο. Ab ἐμπλήθω.

'Εμπλησθεὶς, *impletus,* a. 1. part. pass.

'Εμπλήσσω, vel ἐμπλήττω, f. ξω, irruo; (2) obstupefacio. 'Εν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπληγμένη, *Aristoph. Thesm.* 1041.

'Εμπληστέος, implendus. Ab ἐμπλήθω.

'Εμπλοκὴ, ῆς, ἡ, nodus, implicatio. Ab ἐμπλέκω.

'Εμπλώω, f. ώσω, innavigo, *Aret.*

'Εμπνευματόω, inflo; (2) flatu seu vi ventorum incito; (3) spiritu vel vita impleo:

'Εμπνευματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flatus movens:

'Εμπνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio, flatuum generatio:

'Εμπνευματωτικὸς, ἡ, ὸν, inflandi vi præditus, flatulentus. Ab ἐμπνέω.

'Εμπνεύσαις, *qui inspiravit,* a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐμπνεύσας, a verbo ἐμπνέω.

'Εμπνεύσας, idem, sed communiter.

Ἔμπνευσις, εως, ἡ, inspiratio, inflatio. Ab

'Εμπνέω, et *Poet.* ἐμπνείω, fut. εύσω, inspiro; (2) spiro, *unde* ἐμπνέων, vivus, adhuc spirans; (3) *Metaph.* inspiro, adspiro, inflo. Ἔτι μὲν ἐμπνέει, βραχὺ δ' ἀναπνέει, *Eur. Or.* 152. Οὐ γὰρ προδώσω σ' οὐδέποτ' ἤνπερ ἐμπνέω, *Aristoph. Thesm.* 933.

'Εμπνίγω, f. ίξω, suffoco. Hinc

Ἔμπνικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, suffocatus, specialiter in olla furno inclusa.

'Εμπνοὴ, ῆς, ἡ, flatus venti irruens cum magna vi.

Ἔμπνοια, ας, ἡ, ipsa inspirandi actio; (2) spiratio, vita. Ab

Ἔμπνοος, *contr.* ἔμπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, spirans; (2) vivus.

'Εμπνύθη, *respiravit,* 3. sing. a. 1. ind. pass. *Poet.* pro ἐνεπνύθη, a verbo ἔμπνυμαι.

'Εμποδίζω, f. ίσω, pedes implico, impedimento sum. Τὸ θεῖον ἐνεπόδιζε με, *Aristoph. Av.* 971. 'Αλλὰ χ' αἱ σοφαὶ γνῶμαι ἐμποδίζονται θαμὰ, *Soph. Phil.* 432.

'Εμπόδιον, ου, τὸ, impedimentum. Ab

'Εμπόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est impedimento; (2) obvius. Ex ἐν et ποῦς, *pes.*

'Εμπόδισμα, ατος, τὸ, impedimentum:

'Εμποδισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Ab ἐμποδίζω.

'Εμποδιστάτης, ου, ὁ, qui obstat, qui impedimento est. Ex ἐμποδὼν et ἵστημι, *sisto.*

'Εμποδιστὴς, οῦ, ὁ, qui impedimento est.

'Εμποδιστικὸς, ἡ, ὸν, qui est impedimento, cui est vis impediendi.

'Εμποδὼν, *adv.* ante pedes, in promptu, significatque sæpe simplicem præsentiam; (2) *de impedimento,* τὸ ἐμποδὼν, quod obstat, officit. (2) ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς, nam præsens, quod propositum est nobis negotium impedis, *Soph. Œd. Tyr.* 445. (1) καί τοι γ' ἐμποδὸν ἦν, et quidem in promptu res erat, *Polyb.* 2, 6. Hinc ὁ ἐμποδῶν, obvius, τὰ ἐμποδὼν, præsentia. Ex ἐν et ποῦς, *pes.*

Ἔμποθεν, hinc, *Theoc.* rectius ἓν ποθ' ἓν, *Ern.*

'Εμποιέω, ῶ, f. ήσω, injicio, indo, incutio, insero, immitto; (2) facio. 'Εμποιεῖν ἐλπίδας ἀγαθάς τινι, *Xen.* Ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη, depicta, *Aristoph. Av.* 1306.

'Εμποίησαν, *fecerunt,* 3. pl. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐνεποίησαν.

'Εμποιητικὸς, ἡ, ὸν, efficiens, injiciens, v. gr. terrorem, amorem, &c.

'Εμποικίλλω, f. ιλῶ, intertexo.

Ἔμποιμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in grege est. Ex ἐν et ποίμνη, *grex.*

'Εμποίνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, puniendus, pœna dignus.

'Εμποίνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex ποινή.

'Εμπολαῖος, ου, ὁ, negotiator, mercator; (2) epith. Mercurii, qui est præses negotiorum. Ab ἐμπολή.

'Εμπολάω, ῶ, f. ήσω, vendo, negotior; (2) comparo mihi.

'Εμπολέμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, bellicus, ad bellum pertinens. Ex ἐν et πόλεμος, *bellum.*

'Εμπόλεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus in bello usus est, aptus ad bellum. Ex iisd.

'Εμπολεὺς, έως, ὁ, mercator, negotiator. Ab

'Εμπολέω, ῶ, f. ήσω, vendo in aliquo loco; (2) emo; (3) comparo; (4) *tropice,* quod volo perficio; (4) ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; *Soph. Aj.* 978. 'Αλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω, οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, *Aristoph. Pace,* 367. Hinc

'Εμπολὴ, ῆς, ἡ, quod sibi aliquis emit vel comparavit, merces, onera; (2) lucrum ex negotiatione partum.

'Εμπόλημα, ατος, τὸ, idem.

'Εμπόλητος, η, ον, venditus; (2) emtus. (2) οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίῳ, *Soph. Phil.* 417.

'Εμπολίζω, f. ίσω, in urbem recipio, de hominibus; et de rebus, locis, quæ mœnibus urbis amplectimur.

Ἔμπολις, εως, ὁ καὶ ἡ, cui patria est et certa civitas; (2) eandem civitatem incolens.

'Εμπολιτεύω, f. εύσω, et ἐμπολιτεύομαι, versor in republica, administro rempublicam; (2) versor in, habito in.

'Εμπολίτης, ου, ὁ, incola.

'Εμπολόωντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐνεπωλῶντο. Ab ἐμπωλάω.

'Εμπομπεύω, f. εύσω, valde in aliqua re me jacto; (2) publice traduco; (3) in triumpho duco. 'Εμπομπεύειν τοῖς κατορθώμασι, *Dem.*

'Εμπονέω, ῶ, f. ήσω, operam alicui rei impendo. Ab ἔμπονος. Hinc

'Εμπόνημα, ατος, τὸ, labor alicui rei impensus.

Ἔμπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, laborum patiens; (2) qui est in labore.

'Εμπορεῖον, τὸ, emporium.

'Εμπορευέσθωσαν, 3. pl. a. 1. imp. pass. verbi

'Εμπορεύομαι, f. εύσομαι, mercaturam facio, negotior, mercor, nundinor; (2) merces aliunde importo; (3) ad quæstum confero, ut corpus, sapientiam, &c. quæstum capto; (4) lucror, *Jac.* 4, 13. (5) eo, proficiscor, iter facio; (5) ξένην ἔπι γαῖαν ἐμπορεύσεται, *Soph. Œd. Tyr.* 455. Ab ἔμπορος. Hinc

'Εμπόρευμα, ατος, τὸ, mercatura.

'Εμπορευτέος, έα, έον, mercandus, mercium loco importandus. Ab eod.

'Εμπορευτικὸς, ἡ, ὸν, rei mercatoriæ peritus, studiosus. Ab eod.

'Εμπορέω, ῶ, f. ήσω, mercaturam facio. Hinc

'Εμπορητικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad mercatores.

'Εμπορία, ας, ἡ, mercatura, proprie, qua mare trajicitur mercium causa, mercatus, nundinæ; (2) merces ipsa. Ab ἔμπορος.

'Εμπορικὸς, ἡ, ὸν, mercatorius:

'Εμπόριον, ου, τὸ, forum nundinarium, locus ad mercaturam exercendam aptus, emporium. Ab eod.

Ἔμπορος, ου, ὁ, qui mare transjicit; (2) mercator, nundinator; (3) viator; (4) ὁ καὶ ἡ, mercatorius. (3) πᾶς γάρ τις κῦδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων, *Soph. Œd. Col.* 25. Τιμάσθω, σέβας ἐμπόρων, numen viatorum, *Eur. Alcest.* 1020. (2) κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγοις, molam mercatricem, *Id. Hipp.* 964.

'Εμπορπάω, ῶ, f. ήσω, infibulo, fibula alligo seu subnecto. Διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένους, *Lycurg. contra Leocrat.* 182. *edit. Tayl.*

'Εμπορπέω, ῶ, f. ήσω, idem. 'Ενεπορπήσατο σάγον ἰβηρικῶς, *App.* Hinc

'Εμπόρπημα, ατος, τὸ, infibulatio; (2) quod fibula connectimus, chlamys, &c.

'Εμπορπόω, ῶ, f. ώσω, idem quod ἐμπορπάω.

'Εμπορφύρεος, ον, purpureus, pulcher, de floribus.

'Εμπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, indutus purpura; (2) imbutus colore purpureo; (3) in purpuram vergens. Ex ἐν et πορφύρα.

Ἔμποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. potabilis, *Aret.*

Ἔμπουσα, ης, ἡ, Empusa, spectrum quod ab Hecate immissum miseris apparere, et in varias se formas mutare credebatur, (ab ἓν et ποῦς, q. ἡ ἑνὶ ποδὶ βαδίζουσα, *Ern.*)

'Εμπρακτικὸς, ἡ, ὸν, efficax; (2) actuosus.

Ἔμπρακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Unde

'Εμπράκτως, *adv.* efficaciter; (2) actuose.

Ἔμπρεπος, ου, ὁ καὶ ἡ, decorus, conveniens, *Hes.* Ab

'Εμπρέπω, decorus et præstans sum inter; (2) decori sum, convenio. Hinc *impers.* ἐμπρέπει, decet.

'Εμπρήθω, f. ήσω, incendo; (2) inflo. 'Εμπρήσον, αὐτῆς τὰς κόμας, *Aristoph. Lys.* 383.

'Εμπρήσεις, 2. sing. f. 1. ind. act.

'Εμπρησθεὶς, *incensus,* a. 1. part. pass.

Ἔμπρησις, εως, ἡ, incensio, inflammatio:

'Εμπρησμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) incendium:

'Εμπρηστὴς, οῦ, ὁ, qui incendit, incendiarius.

'Εμπρισθεὶς, a. 1. part. pass. verbi

'Εμπρίω, f. ίσω, serra incido; (2) serratim incisus sum; (3) constringo, comprimo. Ἴσχει τ', ἐμπρίει τε, tenetque, inciditque, *Opp. Hal.* 2, 377.

Ἔμπροθεν, *adv. Dor.* pro ἔμπροσθεν, ante, coram, *Theocr.* 9, 6: *antea* legebatur ἔμποθεν nullo sensu. Vide *Brunck. et Valckenaer.*

'Εμπροθέσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui intra constitutum diem aliquid facit.

'Εμπροθέσμως, *adv.* intra præstitutum tempus.

'Εμπροίκιον, ου, τὸ, dos. Λέγεται δ' ἡ πόλις ἐμπροίκιον ὑπὸ Διὸς τῇ Κόρῃ δοθῆναι, *App. Mithr.* 75.

'Εμπροικος, dotata. Ab ἐν et προίξ.

'Εμπρομελετάω, f. ήσω, exerceo ad v. gr. bellum. *In med.* meditor, commentor, v. gr. bellum, mortem, orationem habendam.

Ἔμπροσθεν, *adv.* ante, coram. Hinc

'Εμπρόσθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, anterior.

'Εμπροσθόκεντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, aculeum in anteriore parte habens; *item* in ore. Ex ἔμπροσθεν et κέντρον.

'Εμπροσθοτονία, ας, ἡ, pronus raptus; (2) inclinatio

clinatio colli in partes anteriores involuntaria.

Ἐμπροσθοτονικὸς, ἡ, ὸν, qui laborat inclinatione colli, sive ἐμπροσθοτονία. Ab

Ἐμπροσθότονος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, in anteriora tendens. Ex ἔμπροσθεν et τείνω, *tendo*.

Ἐμπροσθουρητικὸς, ἡ, ὸν, anteriore parte, seu in adversa mingens, ut homo, *oppon.* ὀπισθȣρ. Ex ἔμπροσθεν et ȣρέω.

Ἐμπρόσωπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, quem in oculis gerimus; (2) qui est exemplo vel spectaculo.

Ἔμπρωρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui est in prora; (2) in proram inclinatus. Ex ἐν et πρῶρα.

Ἐμπτυσθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass. verbi ἐμπτύω.

Ἔμπτυσις, εως, ἡ, sputi conjectus in aliquid.

Ἔμπτυσμα, ατος, τὸ, sputum, vel quod alicui inspuitur. Ab

Ἐμπτύω, f. ύσω, inspuo, conspuo. Καὶ ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ, *Marc.* 14, 65.

Ἔμπτωσις, εως, ἡ, lapsus, casus, prolapsus in; (2) illapsus, ut lucis in oculos, fenestras; (3) *ap. Gramm.* significat Pleonasmum e litera inserta. Ab ἐμπίπτω.

Ἐμπυέω, ῶ, f. ήσω, purulentus sum; (2) pus exscreo. Ab

Ἐμπύη, ης, ἡ, morbus quum pus ex thorace aut latere per pulmonem proveniens exscreatur. Ex ἐν et πύον, *pus*.

Ἐμπύημα, ατος, τὸ, collectio puris, suppuratio; (2) effusio seu exscreatio puris.

Ἐμπύησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐμπυΐσκω, idem quod ἐμπυέω.

Ἐμπυκάζω, f. άσω, intego, tego.

Ἐμπύλιος, ἡ, janitrix. Ab ἐν et πύλη.

Ἐμπυνδάκωτος, ον, fundum habens, *Ern.*

Ἔμπυος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, in quo pus est, purulentus. Ex ἐν et πύον, *pus*.

Ἐμπύρευμα, ατος, τὸ, incensio, inflammatio; (2) suscitabulum, scintilla, fomentum igniarium; (3) ambustio, ut ciborum in olla, *Ern.*

Ἐμπυρεύω, f. εύσω, incendo, inflammo. Ὡς σεαυτὸν ἐμπυρεύσων, *Aristoph. Lys.* 374.

Ἐμπυριβήτης, igni aptus, *Hom.*

Ἐμπυρίζω, idem. Ex ἐν et πῦρ. Hinc

Ἐμπυρισμὸς, ȣ, ὁ, incensio, inflammatio.

Ἐμπυριστὴς, ȣ, ὁ, incensor, qui ignem admovet, qui incendit. Τὸν ἐμπυριστὴν ἐνίκησεν ἄγγελον, *Joseph. Macchab.* 7.

Ἔμπυρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, ignitus; (2) qui igni admovetur, qui crematur. Ἔμπυρος, nempe τέχνη, ars vaticinandi per ignes. Hæc ars Bœotis dicebatur ἐμπυρία, teste *Hesychio*. Ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ μάταιος, quicunque autem divinandi utitur arte stultus est, *Euripid. Phœniss.* 971. τὰ ἔμπυρα, victimæ, cremari solitæ ad tumulum, *Soph. El.* 405. Ex ἐν et πῦρ.

Ἐμπυροσκόπος, ὁ ᾗ ἡ, divinans ex igni in sacrificiis imprimis, cum thus in ignem conjicitur, vel pelles victimarum.

Ἐμπυρόω, ῶ, f. ώσω, inflammo, incendo, exuro, *Steph.*

Ἔμπυῤῥος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, rufus, ruber.

Ἐμπυτιάζω, f. άσω, coagulo, condenso. Ex ἐν et πυτία, *coagulum*.

Ἐμπωλέω, ῶ, f. ήσω, vendo in aliquo loco, mercaturam alicubi exerceo; (2) comparo mihi, alicunde emo ad revendendum; (3) comparo, adquiro, lucror. Ὡς ὀκίσθ' ἐμπωλῶμεν ȣδ' εἰς ἥμισυ, *Aristoph. Thesm.* 459.

Ἐμπωλὴ, ῆς, ἡ, venditio.

Ἐμπώλημα, ατος, τὸ, quod venditur seu venum exponitur. Ab ἐμπωλέω.

Ἐμπώλησις, εως, ἡ, venditio.

Ἐμυθολόγησα, a. 1. ind. act. verbi μυθολογέω.

Ἐμυκον, *mugivi*, a. 2. ind. act. verbi μυκάω.

Ἐμφαγεῖν, vesci, comesse.

Ἐμφαγὼν, όντος, pastus, qui comedit.

Ἐμφαίνω, f. ανῶ, speciem præbeo, præ me fero; (2) verbis ob oculos pono, indico, innuo; (3) refero. Hinc (4) ἐμφαίνει, *impers.* videtur. Ἅπαντες δὲ πῶς ἐμφαίνȣσιν οἱ καρποὶ ᾗ τὸν τȣ̃ φυτȣ̃ χυλὸν, *Theoph.*

Ἐμφάνεια, ας, ἡ, adspectus, apparitio; (2) significatio, demonstratio; (3) significatio præsentiæ, v. gr. divinæ, per miracula, ut ἐμφανεία Θεȣ̃, *ap. Jos.*

Ἐμφανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, conspicuus; (2) manifestus, apertus, qui fit in propatulo, lucens. Εἶρξαι κατ' ἦμαρ τȣμφανὲς τὸ νῦν, *Soph. Aj.* 753. Ἐς τὸ ἐμφανὲς, aperte, *Arr. Hist. Alex.* 1, 25. Ab ἐμφαίνω.

Ἐμφανίζω, f. ίσω, ante oculos pono, patefacio; (2) certiorem facio, indico; (3) doceo; (4) accuso, defero aliquem. Hinc ἐμφανίζομαι, in conspectum venio, appareo; (5) deferor, accusor. Ἐμφανίζειν τί τινι, πρός τινα. Οἵτινες ἐνεφάνισαν τῷ ἡγεμόνι κατὰ τȣ̃ Παύλȣ, *Act.* 24, 1. Ab eod. Hinc

Ἐμφανισμὸς, ȣ̃, ὁ, patefactio, declaratio; (2) delatio, accusatio.

Ἐμφανιστικὸς, η, ον, habens emphasin. Ἔστιν γὰρ ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τȣ̃ κόσμȣ παραπολὺ ἐμφανιστικώτερον, *Longin.* 31.

Ἔμφανσις, idem quod ἔμφασις.

Ἐμφανταζομαι, intelligo, cogito in re reliqua, ut in illa re latens, comprehensum.

Ἐμφαντικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἐμφατικός.

Ἐμφαντικῶς, *adv.* idem quod ἐμφατικῶς.

Ἐμφανῶς, ἐμφανέως, clare, manifeste, palam.

Ἐμφαρυγξάμενος, vel ἐμφαρυξάμενος, qui in gutture demisit, devoravit, *Hes.* et *Diosc.* tanquam a φαρύσσομαι, quod esset a φάρυγξ.

Ἔμφασις, εως, ἡ, repræsentatio, species expressa; (2) simulatio; (3) expressa rei significatio, quum verbis inest tacita quædam vis et significatio; (4) significatio quævis; (5) demonstratio, explicatio; (6) cognitio, ut effectus demonstrationis. Ab ἐμφαίνω.

Ἐμφατικὸς, ἡ, ὸν, habens emphasin, significans cum emphasi. Ab eod.

Ἐμφατικῶς, significanter, perspicue, nervose.

Ἔμφατον, ȣ, τὸ, per emphasin dictum. *Hesych.* ænigmatice dictum.

Ἐμφέρεια, ας, ἡ, similitudo. Ab

Ἐμφερὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, similis. Ab

Ἐμφέρομαι, deferor; (2) contineor; (3) intervenio; (4) convenio, similis sum. Ἐμφερόμενος ἐν πελάγει, *Philostr.*

Ἐμφέρω, objecto, exprobro. Οὐδ' ὡς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνȣς πατρῴȣς, *Soph. Œd. Col.* 989.

Ἐμφερῶς, *adv.* similiter. Ab ἐμφερής.

Ἔμφθαρτος, idem quod φθαρτός.

Ἐμφθέγγομαι, f. ξομαι, vocem edo.

Ἐμφθορὴς, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, qui periit in, *Nicand.*

Ἐμφιληδονέω, f. ήσω, delector aliqua re.

Ἐμφιλοκαλέω, ῶ, f. ήσω, in studio rei honestæ versor, gloriam in ea venor. Ἐμφιλοκαλεῖν τοῖς στρατιωτικοῖς, *Plut.*

Ἐμφιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, philosophor in, philosophice commentor in, disputo in; (2) studium et operam meam colloco in. Hinc

Ἐμφιλοσόφημα, ατος, τὸ, in quo philosophamur, disputatio philosophica, studium philosophicum.

Ἐμφιλόσοφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, philosophiæ conveniens, ad philosophum pertinens; (2) ad philosophiam aptus, idoneus, de homine.

Ἐμφιλοτεχνέω, perite in aliqua re versor, perite et accurate considero, exploro, explico

Ἐμφιλοχωρέω, ῶ, f. ήσω, libenter habito in, libenter commoror in; (2) adhæreo.

Ἐμφλάω, f. άσω, intro deprimo: ἐμπεφλασμένος, intro depressus, subsidens.

Ἐμφλεβοτομέω, venam seco in loco aliquo.

Ἐμφλέγω, f. ξω, inflammo, comburo.

Ἔμφλοιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, corticem habens.

Ἐμφλοιοσπέρματος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cujus semina cortice obtecta sunt. Ex σπέρμα.

Ἔμφλοξ, γος, ὁ ᾗ ἡ, inflammatus, ignitus. Ab ἐμφλέγω.

Ἐμφοβέομαι, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, timeo, in metum conjicior. Ἐμφοβήσονται περὶ αὐτῶν, *Plut.*

Ἔμφοβος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, perterritus, timens; (2) terribilis. (2) αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαὶ σφ' ἔχȣσι, *Soph. Œd. Col.* 39.

Ἐμφορβὴς, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, depascens, adsumens, *Nicander.* Ex ἐν et φέρβω, *pasco*.

Ἐμφορβιόω, ῶ, f. ώσω, capistro, capistrum injicio. Unde ἐμπεφορβιωμένος, tibicen, *apud Aristophanem, Av.* 868. capistratus, capistro munitus, ut spiritus coerceretur, nec buccæ nimis inflarentur. Ex ἐν et φορβειά.

Ἐμφορεῖσθαι, præs. inf. pass. pro ἐμφορέεσθαι, ab

Ἐμφορέω, ῶ, f. ήσω, importo: (2) infercio; (3) infligo, incutio. Hinc ἐμφορέομαι, *proprie*, feror in, ut mari, *Hom.* (4) repleor, satior, fruor copiose, etiam in malam partem; item immodice utor, v. gr. potestate; nimis indulgeo, v. gr. iræ, *Ern.* Πολλὰς ἐνεφόρει τῷ προσώπῳ πληγὰς, *Plat.* Ἐμφορεῖσθαι τῆς ἀμβροσίας, τῶν ὄψων, *Luc.*

Ἐμφόρησις, εως, ἡ, usus cibi, potus, largior et ultra satietatem ac necessitatem; nimis avidus; (2) abusus rei bonæ cujuscunque.

Ἔμφορτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, oneratus, onustus.

Ἔμφραγμα, ατος, τὸ, obturamentum, septum, obex, obstructio. Ab ἐμφράσσω.

Ἐμφραγμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.

Ἐμφρακτικὸς, ἡ, ὸν, obstruendi vim habens.

Ἔμφρακτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, obstructus, septus, munitus, obturatus. Ab

Ἐμφράσσω, vel ἐμφράττω, f. ξω, obturo, obstruo; (2) infercio. Ἐμφράττειν στόμα, *Dem.* Ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξας τὰς κατὰ σȣ̃ τιμωρίας, *Æschin.*

Ἐμφρόνως, *adv.* prudenter. Ab ἔμφρων.

Ἐμφρȣρέω, ῶ, f. ήσω custodias ago, in aliquo loco excubo. Ab

Ἔμφρȣρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cui præsidia imposita sunt, præsidiis munitus; (2) qui in præsidio est, qui custodit; (3) in custodiam inclusus, in custodiam traditus.

Ἔμφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, mentis compos; (2) prudens, sapiens. Ex ἐν et φρήν.

Ἐμφυὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, natura insitus, naturalis; (2) quod in aliqua re crevit, vel ex ea crescendo exstitit, *Ern.* Ex ἐν et φυή, *natura*.

Ἐμφύλιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, tribulis; (2) intestinus; (3) civilis, cognatus. Αἷμ' ἐμφύλιον, cognatum sanguinem, *Soph. Œd. Tyr.* 1406. Μήτε γῆς ἐμφυλίȣ δορὶ κρατῆσαι, terra patria, *Id. Œd. Col.* 1385. Ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες ἐμφυλίȣς, cognatos, *Id. Antig.* 1263. Ab

Ἔμφυλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem. Τȣ̃μφυλον αἷμα, cognatæ cædis piaculum, *Soph. Œd. Col.* 407. Ex ἐν et φυλή.

Ἐμφυλλίζω, f. ίσω, insero, inoculo.

Ἐμφῦναι, a. 2. tanquam ab ἔμφυμι. Unde a. 2. ἐνέφυν, ἐμφὺς, ἐμφῦναι, inhærere; (2) amplecti. A φύω.

Ἐμφύομαι, inhæresco tenaciter. Ἐνεφύοντο γὰρ ἀλλήλοις, ᾗ κατεφίλȣν, *Plut.*

Ἐμφύρομαι, immisceo, subigo.

Ἐμφυσάω, ῶ, f. ήσω, inflo, inspiro; (2) ignem flatu accendo. Καὶ τȣ̃το εἰπὼν, ἐνεφύσησε, scil. αὐτοῖς, *Joan.* 20, 22. Hinc

Ἐμφύσημα, ατος, τὸ, sufflatio; (2) suggestio; (3) id quod sufflatur, seu inflando immittitur; (4) spiritus sanctus; (5) tumor, morbus.

Ἐμφύσησις, εως, ἡ, flatus in intestinis.

Ἔμφυσις, εως, ἡ, ingeneratio, ipsa actio ingenerandi. Ab ἐμφύω.

Ἐμφυσιόομαι, ȣ̃μαι, inflor, intumesco, superbio. Ex ἐν et φυσιῶ, *inflo*.

Ἐμφυτεία, ας, ἡ, insitio. Ab ἐμφυτεύω.

Ἐμφύτευσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐμφυτεύω, f. εύσω, insero. Ab

Ἔμφυτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, ingenitus, insitus a natura; (2) nativus, non fucatus; (3) stabilis, pertinax, constans, *sic et Latini* insitus. Ab

Ἐμφύω, f. ύσω, ingenero, insero. Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν, οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν, *Odyss.* 22 348. Ex ἐν et φύω, *gigno*.

Ἐμφωλεύω, f. εύσω, lateo in, tenebras quæro in, *Aret.*

Ἐμφωνέω, ῶ, f. ήσω, canendo declaro vel indico, *Strabo*, 13. Ab

Ἔμφωνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, voce præditus, canorus. Ex ἐν et φωνή.

Ἐμφώτειος, ε, ὁ ϗ ἡ, splendidus. Ex ἐν et φῶς, *lux*.

Ἐμψηφίζω, f. ίσω, imputo.

Ἐμψιθυρίζω, f. ίσω, susurro, fremo, obscure et clam loquor cum aliquo, insusurro aliquid. Ab ἐν et ψιθυρίζω.

Ἔμψοφος, ε, ὁ ϗ ἡ, cui sonitus inest; (2) cum sonitu factus. Ex ἐν et ψόφος.

Ἔμψυξις, εως, ἡ, refrigeratio. Ab ἐμψύχω.

Ἔμψυχος, ε, ὁ ϗ ἡ, animatus, spirans. Ex ἐν et ψυχή, *anima*.

Ἐμψυχοφαγία, ἡ, esus animalium.

Ἐμψυχόω, ῶ, f. ώσω, animum indo, animo. Ab ἔμψυχος.

Ἐμψύχω, f. ξω, refrigero, frigus ingenero.

Ἐμψύχως, *adv.* vive, vivaciter, animate.

ἘΝ, *præpos.* regens dat. in, *quum significat in loco*; (2) pro εἰς, in, *quum significat in locum*; (3) inter; (4) apud; (5) ex; (6) per; (7) ad; (8) penes; (9) vice; (10) *facit Periphrasin adverbii*, ut ἐν ἡσυχίᾳ, tranquille, ἐν καιρῷ, opportune, ἐν δίκῃ, merito; (11) *verbi*, v. gr. ἐν φόβῳ εἰμί, metuo, ἐν δυνάμει εἶναι, posse; (12) *notat tempus*, v. gr. ἐν τρισὶν ἡμέραις, spatio trium dierum; (13) *abundat*, v. gr. ἐν βέλει πληγείς, telo percussus. Hinc etiam (14) ἐν ᾧ, valet dum, interea dum, propterea quod, quo facto; (15) ἐν τέτῳ, interea; (16) idem quod ἔνθα, ibi; (17) ἐν δὲ *significat* insuper, item. Ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι, in te omnis mea salus posita est, *Soph. Aj.* 519. Ἐν δὲ σοὶ (κριτῇ) λελείψομαι, te judice, vel tuo judicio, vincar, *Eurip. Hipp.* 324. Ὡς ἔν γε ἐμοὶ κρίνοιτ' ἂν ἐ καλῶς φρονεῖν, meo quidem judicio non recte sapere videretur, *Eurip. apud Stobæum.* Πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω, te judice, *Æsch. Eumen.* 472. Σὺ δ' ἔν τ' ἐκείνῳ κἂν ἐμοὶ φαίνῃ κακὸς, illius et meo judicio, *Eurip. Hipp.* 1320.

Ἕν, ἑνὸς, τὸ, unum. Principium ineffabile rerum τὸ ἓν *a Platone* vocatur in *Parmenidem*. Vel τὸ ἓν est aliquid multorum.

Ἔνα, *vesperi*, Dor. pro ἔνη.

Ἐναβρύνομαι, mihi valde placeo, jacto me.

Ἐναγγειοσπέρματος, ε, ὁ ϗ ἡ, vasculis semen inclusum habens. Ex ἐν, ἀγγεῖον, et σπέρμα.

Ἐναγείρω, congrego aliquo, convoco.

Ἐναγής, έος, ὁ ϗ ἡ, exsecrabilis, impurus, piacularis, qui scelere tenetur. Ex ἄγος.

Ἐναγίζω, f. ίσω, sacra mortuis facio, parento; Ἐναγίζειν βοῦν, *Plut.* A præc.

Ἐναγικὸς, ἡ, ὸν, piacularis, de re.

Ἐνάγισμα, ατος, τὸ, parentatio; (2) libamen quod parentationis causa adfertur; (3) inferiæ. Ab ἐναγίζω.

Ἐναγισμὸς, ε, ὁ, parentatio. Ab eod.

Ἐναγκαλίζομαι, fut. ίσομαι, ulnis amplector. Ἐναγκαλισάμενος αὐτὸ, scil. παιδίον, *Marc.* 9, 36. Ex ἐν et ἀγκάλη.

Ἐναγκάλισμα, τὸ, quod amplectimur, deliciæ.

Ἐναγκυλάω, ῶ, et όω, amento. Ab ἀγκύλη.

Ἐναγκωνιεῖς, 2. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro ἐναγκωνίσεις, ab ἐναγκωνίζω.

Ἐναγκωνίζω, f. ίσω, cubito incumbo, inclino. Ex ἐν et ἀγκὼν, *cubitus*.

Ἐναγλαΐζομαι. Vid. ἐναβρύνομαι.

Ἔναγχος, *adv.* paullo ante, nuper. Ex ἄγχι.

Ἐνάγω, induco, incito; moneo, suadeo; (2) accuso, defero, adduco in jus, judicium: *pass.* impetum facio. Ἐνάγειν τὸν πόλεμον, *Thuc.* Hinc

Ἐναγωγὴ, ῆς, ἡ, accusatio, delatio.

Ἐναγωνίζομαι, f. ίσομαι, resisto, adversor; (2) certo in; (3) elaboro, exerceo me in aliqua re. Ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, *Thuc.*

Ἐναγώνιος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui in certaminibus versatur, certaminum studiosus; (2) ad certamen pertinens; (3) peritus, perfectus in aliquo genere; (4) epith. Mercurii; (5) anxius, solicitus; (6) acer, vehemens.

Ἐναγωνίως, *adv.* militariter, perite, valde.

Ἐναδημονέω, f. ήσω, mœreo, angor.

Ἐναδιαφορέω, ῶ, f. ήσω, rem aliquam pro indifferente habeo; (2) indifferens sum in aliqua re; (3) contemno, non magni facio.

Ἐναδολεσχέω, f. ήσω, de aliqua re garrio.

Ἐνάενος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui unius est anni.

Ἐναερίζω, f. ίσω, in aërem subveho, in aëre versor, vagor. Ab

Ἐναέριος, ε, ὁ ϗ ἡ, aërius. Ex ἐν et ἀήρ.

Ἐναθλέω, f. ήσω, exerceo me in aliqua re; *perf.* exercitatus, peritus sum. Ἡ δὲ μήτηρ τῶν ἑπτὰ παίδων ἐνήθλει, una certabat cum eis, *Joseph. Maccab.* 17.

Ἐναθλίζω, exerceor, versor. Ἡ πολιὰ θρὶξ ἣν ὁρᾷς, αὕτη πολλοῖς τοιέτοις ἐνήθλισεν, *Heliod.* 7.

Ἐναθρέω, ῶ, f. ήσω, fixis oculis intueor.

Ἔναι, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ναίω.

Ἐναιθέριος, ον, æthérius.

Ἐναίθριος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui est sub dio, apricus.

Ἐναιματόω, f. ώσω, cruento.

Ἔναιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, sanguine præditus, vivus; (2) cruentus, sanguine adhuc stillans; (3) qui adhuc cruento vulneri injicitur et sistendo sanguini aptus est. Ex αἷμα.

Ἐναιμότης, ητος, ἡ, est attributum partium corporis sanguinem habentium.

Ἐναίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἔναιμος.

ἘΝΑΙ'ΡΩ, occido; (2) perdo; (3) spolio. Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ, *Hesiod. Theog.* 316. (2) πόλις ἐναίρεται σθένει, *Soph. Œd. Col.* 842.

Ἐναίσιμον, *adv.* commode, recte; (2) justo tempore. Ab

Ἐναίσιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, fatalis, aliquid portendens; (2) faustus; (3) idoneus, decens, utilis, æquus, justus. (1) ἐναίσιμα σήματα φαίνων, fausta signa ostendens, *Il.* 2, 353. Ex αἶσα, *fatum*.

Ἐναισίμως, *adv.* fataliter; (2) apte, decenter, fauste. (2) ἀλλ' ἐναισίμως φέρε, sed perfer moderate, *Eurip. Alc.* 1080.

Ἐναίσιος, ον, auspicatus, pius. Ἐναισίε δὲ συντύχοιμι, *Soph. Œd. Col.* 1482. oppon. ἐξαίσ.

Ἐναιχμάζω, f. άσω, armis pugno. Ἐναιχμάσσειν αὐτανέψιοι, *Lycophr.* 546.

Ἐναιωρέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, in sublimi feror, in superficie nato, moveor. Ex αἰωρέομαι.

Ἐναιώρημα, ατος, τὸ, quod superne natat, nubecula in urina quæ non subsidet.

Ἐνακμάζω, f. άσω, vigorem accipio, invalesco, adolesco, increbresco.

Ἐνακμὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vegetus, robustus. Ex ἐν et ἀκμὴ, *vigor ætatis*.

Ἔνακμος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἐνακολασταίνω, f. ςήσω, petulans sum in aliquem vel in aliqua re.

Ἐνακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, nongentesimus.

Ἐνακέω, f. σω, exaudio.

Ἐναλδέω, ῶ, f. ήσω, alo, augeo. Ἐναλδήσας κορύνην, *Nic.*

Ἐνάλειμμα, ατος, τὸ, quod illinitur.

Ἐνάλειπτος, ον, illitus, unctus. Ab

Ἐναλείφω, f. ψω, inungo, illino.

Ἐναλήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, in veritate, verus. Τῆς δὲ ῥητορικῆς φαντασίας, κάλλιςον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον, ϗ ἐναλήθες, *Longin.* 15.

Ἐναλήθως, *adv.* apte ad veritatem et fidem.

Ἐναλίγκιος, ε, ὁ ϗ ἡ, similis.

Ἐναλινδέω, ῶ, f. ήσω, volvo in.

Ἐνάλιος, ε, ὁ ϗ ἡ, vel ἐνάλιος, ία, ιον, *Poet.* εἰνάλιος, marinus; (2) maritimus. Ex ἐν et ἅλς, *mare*.

Ἔναλλα, inversa, contraria, præpostera, *ap. Theocr.* quasi ἐνηλλαγμένα, aut adverbialiter pro ἐναλλὰξ, aut ab ἐν et ἄλλα, *alia*.

Ἐναλλάγδην, *adv.* permutato ordine; (2) decussatim; (3) complicatim; (4) vice versa, vicissim, alternatim, e contrario.

Ἐναλλαγὴ, ῆς, ἡ, commutatio, ordinis mutatio.

Ἐνάλλαγμα, ατος, τὸ, permutatio; (2) pretium:

Ἐναλλὰξ, *adv.* mutuo, vicissim, vice versa. Ἴσχειν τὼ ποδ' ἐναλλὰξ, alterum pedem alteri implicare, *Aristoph. Nub.* 979.

Ἐνάλλαξις, εως, ἡ, idem quod ἐναλλαγή. Ab

Ἐναλλάσσω, vel ἐναλλάττω, f. ξω, immuto, permuto; (2) vario, vices alterno; ἐναλλάττομαι, immutor; ἐνηλλαγμένος, immutatus; *item.* per vices dans et accipiens, ἄρθρα ἐνηλλαγμένα, articuli vertebrarum inserti sibi invicem; (3) commercium habeo, *ap. Thuc.* ἐνηλλάγησαν Ἀθηναίοις, cum Atheniensibus commercium habuerunt. ἐν in compositis sæpe vim τῆ σὺν habet. Νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τῦδ' ὕβριν, *Soph. Aj.* 1080. Τὴν ἐκ τῆ κατὰ φύσιν εἱρμε, παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττεσι τάξιν, *Longin.* 22.

Ἐνάλλομαι, insilio, insulto. Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατο, *Soph. Œd. Tyr.* 1261. Ἐς τὸ κείνε κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη, *Id. Ibid.* 263.

Ἐναλόντες, nom. pl. a. 2. part. act. v. ἐναλίσκω.

Ἔναλος, ον, maritimus, v. gr. urbs.

Ἐναλύω, f. ύσω, immoror cum tædio.

Ἐναμάρτητος, ον, peccato obnoxius, qui errore tenetur.

Ἐναμάω, f. ήσω, aggero, ut terram in corpora insepulta.

Ἐναμβλύνω, f. υνῶ, hebeto et obtundo in.

Ἐναμείβω, f. ψω, alterno.

Ἐναμέλγω, f. ξω, immulgeo.

Ἐνάμιλλος, ε, ὁ ϗ ἡ, certans et contendens cum; non cedens, par, respondens ex æquo, comparandus, par. Ex ἐν et ἅμιλλα.

Ἐναμίλλως, *adv.* ita ut contendi, comparari possit, pariter.

Ἔναμμα, ατος, τὸ, vinculum. Ab ἐνάπτω.

Ἐναμοιβαδὶς, *adv.* permutatis vicibus, vicissim.

Ἐναναπαύομαι, f. σομαι, acquiesco.

Ἐναναφανίζω, f. ίσω. obscuro, deleo.

Ἐνανθρωπέω, ῶ, f. ήσω, inter homines versor, *pass.* humanam naturam induere vel adipisci. Hinc

Ἐνανθρώπησις, εως, ἡ, conversatio inter homines, vel assumptio humanæ naturæ.

Ἐνανθρωπίζω, f. ίσω, idem quod ἐνανθρωπέω.

Ἐνανθρωπότης, ητος, ἡ, incarnatio, *vox Eccles.*

Ἔναντα, *adv.* contra, e contrario.

Ἔναντι, *adv.* coram, ante. Ex ἐν et ἀντί.

Ἐνάντια, *adv.* idem quod ἔναντα. *Ap.*

Ἐναντίβιον, *adv.* adversus, contra. Ab

Ἐναντίβιος, ε, ὁ ϗ ἡ, adversarius. Ex βία.

Ἐναντιγνωμονέω, contra sentio. Ab

Ἐναντιγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui contrariæ est sententiæ. Ex ἐναντίος et γνώμη.

Ἐναντιοδρομέω, in contrarias partes curro, occurro.

Ἐναντιοδύναμος, ον, adversus, contrarius; (2) contrariam vim habens. A δύναμις.

Ἐναντιολογέω, ῶ, f. ήσω, contraria loquor, contra dissero.

Ἐναντιολογία, ας, ἡ, contradictio. Ab

Ἐναντιολόγος, ε, ὁ ϗ ἡ, contraria loquens. Ex ἐναντίος et λέγω, *dico*.

Ἐναντίον, *adv.* contra, ex adverso, coram.

Ἐναντιόομαι, ῦμαι, fut. ώσομαι, adversor. Ἀλλὰ μὴν ὗδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἠναντιώμεθα, *Aristoph. Av.* 390. Δῆλος ἔσθ' ὅτος γ' ὅτι ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς, *Id. Pace*, 1054. Ab ἐναντίος.

Ἐναντιοπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in contrariam partem lapsus, qui in adversam cecidit. Ex ἐναντίος et πίπτω, *cado*.

Ἐναντιοποιολογικὸς, ἡ, ὸν, qui semet ipsum cogit contraria dicere, *vox Platon.* de Sophistis.

Ἐναντιοπραγέω, adversor, ab adversariorum partibus sto.

Ἐναντίος, ία, ίον, qui est in conspectu, adversus, oppositus; (2) contrarius; (3) præsens. (3) λόγες ἀκέειν τῶν ἐναντίων πάρα, *Eurip. Androm.* 959. Hinc ἐξ ἐναντίας vel ἐξεναντίας, e regione, ex adverso, et ὁ ἐναντίος, ε, hostis.

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, repugnantia.

Ἐναντιοτροπή, ῆς, ἡ, conversio contraria.

Ἐναντιόφημος, ον, contraria dicens, sibi non constans. A φημί.

Ἐναντιόφωνος, ε, ὁ ϗ ἡ, contrariam vocem edens. Ex φωνή, *vox*.

Ἐναντιπάσχειν, mutuis beneficiis cum aliquo certare; (2) mutuis iisdem aut contrariis affectibus moveri.

Ἐναντίωμα, ατος, τὸ, quicquid adversatur, resistit; (2) adversus casus; (3) repugnantia rerum et factorum. Ab ἐναντιόομαι. Unde

Ἐναντιωματικὸς, ἡ, ὸν, adversativus.

Ἐναν-

'Εναντιωματικῶς, *adv.* adversative.
'Εναντίως, *adv.* contrarie. Ab ἐναντίος.
'Εναντίωσις, εως, ἡ, repugnantia, contrarietas.
"Εναξε, *æquavit*, a. 1. ind. act. verbi νάσσω.
'Εναπαιωροῦμαι, pendeo, seu suspensus sum in.
'Εναπεδεικνύατο, 3. plur. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐναπεδείκνυντο, ab ἐναποδείκνυμι.
'Εναπειλέω, f. ήσω, minor, interminor.
'Εναπενιαυτίζω, f. ίσω, annum integrum commoror alicubi.
'Εναπεργάζομαι, f. άσομαι, facio, efficio in.
'Εναπερείδω, f. είσω, firmiter, infigo; (2) retorqueo, *in med.* innitor, incumbo.
'Εναπέρεισμα, ατος, τὸ, impressio, quod impressum, infixum est; incubatio, innixus.
'Εναπῆκε, *demisit*, *Ion.* pro ἐναφῆκε, præt. v. ἐναφίημι, *Herodot.* 1, 214.
'Εναποβάπτω, f. ψω, intingo.
'Εναποβλύζω, f. ύσω, vomo vel mingo in locum.
'Εναποβρέχω, f. ξω, macero, perfundo, diluo in.
'Εναπογεννάω, f. ήσω, ingenero.
'Εναπόγραφος, ου, ὁ ϗ ἡ, adscriptitius, adscriptitiæ conditionis.
'Εναπογράφω, f. ψω, in literas refero.
'Εναποδείκνυμαι, ostento; (2) demonstro, probo.
'Εναποδέω, f. ήσω, illigo alicui.
'Εναποζέω, f. ήσω, incoquo, decoquo in.
'Εναποθνήσκω, immorior.
'Εναποθωπεύω, f. εύσω, blanditiis delinio in.
'Εναποκάμνω, frangor animo, deficio in.
'Εναπόκειμαι, repositus sum in, insum.
'Εναποκινδυνεύω, periculum subeo in re aliqua.
'Εναποκλάω, partem defringo; unde ἐναποκέκλαϛος, de hasta confracta in re aliqua.
'Εναποκλείω, f. είσω, includo.
'Εναποκλύζω, f. ύσω, aliquid abluo in, ad abluendum immergo.
'Εναποκρύπτω, f. ύψω, includo, intus abscondo.
'Εναπολαμβάνω, intercipio, intercludo, includo.
'Εναπολείπω, fut. ψω, relinquo, derelinquo. Hinc ἐναπολείπομαι, relinquor, remaneo in.
'Εναπόλειψις, εως, ἡ, reliquiæ.
'Εναπόληψις, εως, ἡ, interclusio, cohibitio, conclusio. Ab ἐναπολαμβάνω.
'Εναπόλλυμαι, pereo alicubi, in aliqua re.
'Εναπολούω, f. σω, abluo in re aliqua.
'Εναπομάσσω, vel ἐναπομάττω, f. ξω, in aliquo exprimo rem, imaginis imprimendæ ergo. 'Εναπεμάξατο τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, *Philo.*
'Εναπομένω, persisto, permaneo in.
'Εναπομόργνυμαι, f. ξομαι, imprimo, inuro; (2) abstergo, detergo.
'Εναπόμορξις, ἡ, abstersio, detersio, *Theophr.* ubi al. ἐναπόμιξις.
'Εναπονίζω, abluo in.
'Εναπονίπτω, f. ψω, idem cum præc.
'Εναπόνιψις, εως, ἡ, ablutio in. Ab eod.
'Εναποξύω, f. ύσω, erado, radendo eximo.
'Εναποπατέω, ῶ, f. ήσω, ventrem exonero in, *Ern.* 'Εναποπατεῖν γὰρ ἐϛ' ἐπιτήδειος πάνυ, *Aristoph. Pace*, 1227.
'Εναποπλύνω, f. νῶ, abluo in.
'Εναποπνέω, f. εύσω, spiro in, immorior.
'Εναποπνίγεσθαι, suffocari in, v. gr. aqua, *item* fumo.
'Εναπορέω, pro ἀπορέω, *Ern.*
'Εναποσβέννυμι, f. έσω, extinguo in.
'Εναποσημαίνομαι, imprimo, velut in ceram, signum.
'Εναποϛηρίζομαι, incumbo, decumbo in aliquid.
'Εναποσφάττω, insuper macto, interficio.
'Εναποσφραγίζω, imprimo, velut in ceram.
'Εναποσφράγισμα, ατος, τὸ, quicquid impressum est alicui rei, velut ceræ, animo, &c.
'Εναποτελέω, ῶ, perficio in; (2) efficio, reddo.
'Εναποτέμνω, f. εμῶ, inter abscindo, *Strabo.*
'Εναποτίθημι, f. θήσω, depono in.
'Εναποτιμάω, in æstimationem accipio rem (speciem ICTI vocant) pro pecunia.
'Εναποτίω, f. ίσω, solvo alicubi. Πᾶσι κοινὴν ἐναποτίσαι χρήματα, *Aristoph. Av.* 38.
'Εναποτυπόω, ῶ, f. ώσω, imprimendo exprimo.
'Εναποψάω, idem.
'Εναποχράομαι, f. ήσομαι, abutor.

'Εναποψύχω, f. ξω, efflo animam in, immorior; (2) crepitum ventris emitto in; (3) ventris excrementa ejicio in.
'Ενάπτομαι, f. ψομαι, tango, attingo; (2) alligor, annector, induor. Unde ἐνημμένος, indutus, (sed hoc videtur potius esse ἐνειμένος, *Ern.*) Πέμψω——ὄρνεις ἐπ' αὐτὸν παρδαλᾶς ἐνημμένους, *Aristoph. Av.* 1255.
'Ενάπτω, f. ψω, alligo, illigo, innecto, adjungo; (2) incendo, accendo.
"Εναρα, ων, τὰ, spolia, arma interfectis detracta. Ab ἐναίρω, *occido.*
'Εναράσσω, vel ἐναράττω, f. άξω, illido. Οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν αὐτόματοι, ϗ βίᾳ τὰ κέρατα ἐναράξαντες ἀποθνήσκουσι, *Pausan.*
'Ενάργει, *operabatur*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* et *Dor.* pro ἐνήργει, a verbo ἐνεργέω.
'Ενάργεια, ας, ἡ, evidentia, illustratio. Ab
'ΕΝΑΡΓΗ'Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, clarus, evidens, manifestus. Hinc τὸ ἐναργὲς, evidentia, (Dores usurpabant ἄργον pro ἔργον, est itaque ἐνάργεια cum res de qua agitur ἐν ἔργῳ velut ipsa re, præsens, demonstratur verbis, *Ern.*)
'Εναργώδης, ες, clarus, manifestus. 'Εναργώδεες ὄνειροι, *Aret.*
'Εναργῶς, *adv.* evidenter, perspicue, luculenter. Ab ἐναργής.
'Εναρέσκομαι, delector aliqua re.
'Ενάρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, virtute præditus, commendabilis virtutis ergo. Ex ἀρετή.
'Εναρέτως, *adv.* honeste, cum virtute.
'Εναρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, exsecrabilis, diris devotus. Ex ἐν et ἀρὰ, *diræ.*
'Εναρηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, spolia ferens sive gerens. Ex ἔναρα et φέρω.
"Εναρθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, articulatus; (2) perfectus. Ex ἐν et ἄρθρον, *articulus.*
'Ενάρθρως, *adv.* articulate, articulatim.
'Εναρίζω, f. ίξω, interficio; (2) spolio. (1) ἀλλήλους ἐνάριζον, *Il.* 9, 526. Οὗ φίτυν ἠνάριξεν Οἰταῖος ϛόνυξ, cujus patrem occidit dens apri Œtæi, *Lycophr.* 486. "Ον αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα τίκτει, *Soph. Trach.* 94. (2) ἔντεα, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτὰς, spoliavi interfectum, *Il.* 17, 187. Ab ἔναρα.
'Εναριθμέω, f. ήσω, adnumero; (2) curo, æstimo. (2) εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμῇ, κῆδός τ' ἐμὸν, *Eurip. Or.* 622.
'Εναρίθμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, adnumeratus. Ab
'Ενάριθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
'Εναριμβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, homicida.
'Ενάριξε, a. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἠνάριξε, ab ἐναρίζω.
'Ενάρκησα, a. 1. ind. act. verbi ἐναρκέω.
'Εναρκτικὸς, ἡ, ὸν, inchoativus. Ab ἐνάρχομαι, *incipio.*
'Εναρμόζω, f. όσω, et ἐναρμόττω, concinno, coapto; (2) adjungo, adapto; (3) convenio, quadro, cohæreo; (4) ago, adigo. (4) σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν, ensemque adegit ad spinæ vertebras, *Eurip. Phœn.* 1422. Εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα, *D. Hal.*
'Εναρμονικὸς, ἡ, ὸν, ad harmoniæ musicæ modulos compositus. Ab
'Εναρμόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) concinnus; apte compositus, cohærens. Ex ἁρμονία.
'Εναρμονίως, *adv.* composite ad modulos musicæ; apte, convenienter, decenter.
'Εναρμόξαι, *aptasse*, a. 1. inf. act. *Dor.* pro ἐναρμόσαι, a verbo ἐναρμόζω.
'Εναρξάμενος, a. 1. part. med. verbi ἐνάρχομαι.
"Εναρον, *interfecerunt*, 3. pl. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἤναρον, ab ἐναίρω.
"Εναρος, ου, ὁ ϗ ἡ, diris devotus. Ex ἀρά.
'Εναρφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, pro ἐναροφόρος, spoliator.
'Ενάρχομαι, incipio, auspicor, *imprim.* sacra. 'Ημᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι, *Luc.*
"Εναρχος, ου, ὁ ϗ ἡ, principium habens; (2) magistratu fungens. Ex ἐν et ἀρχή.
'Ενὰς, άδος, ἡ, unitas. Ab εἷς, *unus.* Dii *secundum Platonem* sunt ἑνάδες, *i. e.* unitates, quia τὸ ἓν, seu Deus supremus, producat immediate unitates, sicut ignis calorem, et sol lucem.

'Ενασθενέω, ῶ, f. ήσω, debilis sum in.
'Ενάσθην, 1. sing. a. 1. ind. pass. verbi νάω, pro ναίω, *habito.*
'Ενασκέω, ῶ, f. ήσω, exerceo me in aliqua re; *in med.* disco aliquid, exerceo me in.
'Ενασμενίζω, f. ίσω, delector aliqua re, adquiesco, satis habeo.
'Ενασπιδόω, ῶ, f. ώσω, et ἐνασπιδόομαι, οῦμαι, clypeo armo. Ex ἐν et ἀσπὶς, *clypeus.*
"Ενασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἔνασε, a verbo νάω, pro ναίω.
'Εναϛράπτω, f. ψω, fulgeo; (2) radio.
"Εναϛρος, ου, ὁ ϗ ἡ, stellatus; (2) sideratus, furore afflatus. Ex ἄϛρον.
'Ενασχημονέω, ῶ, f. ήσω, turpiter in aliqua re me gero.
'Ενατενίζω, f. ίσω, intueor, oculos defigo in, intentis oculis aspicio.
"Ενατμος, ον, plenus vapore; τὸ ἔνατμον, vapor.
"Ενατος, άτη, ον, nonus. Ab ἐννέα.
'Εναυάγησα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi ναυαγέω.
'Εναυγάζω, incendo, ignem sc. vel candelam; (2) intueor.
'Εναυδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, voce præditus, vocalis; (2) vivus, spirans. Ex ἐν et αὐδὴ, *vox.*
"Εναυδος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
'Εναυθεντέω, ῶ, f. ήσω, auctoritatem obtineo inter, auctoritate valeo in.
'Εναυλακόφοιτις, ιδος, ἡ, sulcos frequentans. Δηοῖ λικμαίῃ καὶ ἐναυλακοφοιτίσιν "Ωραις, Cereri frugum ventilationi præpositæ et Horis camporum sulcos frequentare amantibus, *Anthol. Reiskii.* Ex αὖλαξ et φοιτάω.
'Εναυλίζομαι, f. ίσομαι, diversor, maneo alicubi. 'Εναυλιζόμενον τῶν χώρων, *Thuc.*
'Εναύλιος, α, ον, interior; ἡ ἐναυλία, via domus interior; (2) sinus pudendorum, *Ern.*
'Εναυλισάμενος, *moratus*, a. 1. part. med.
'Εναύλιον, ου, τὸ, domicilium.
'Εναύλισμα, ατος, τὸ, idem.
'Εναυλὶς, ἡ, tibiæ inserta, epith. γλωττίδος.
'Εναυλιϛήριον, τὸ, diversorium.
"Εναυλος, ου, ὁ, stabulum; (2) recessus; ex αὐλή; (3) fossa, fluvius, torrens; ex αὐλὸς, *Ern.* quia ejusmodi torrens per τοὺς αὐλοὺς angustos terræ meatus et per fossas ferri solet. (2) αἱ μὲν ὄσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον, ἢ καὶ ἐναύλους, antra, *Apoll. Rhod.* 1, 1226. (3) ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσει, quem torrens perdit, *Il.* 21, 283.
"Εναυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, tibiis personans; (2) in tibiam insertus; (3) inhabitans. Ex ἐν et αὐλὸς, *tibia*, seu αὐλή.
'Εναυξάνομαι, f. ήσομαι, innutrior.
'Εναυξὴς, ὁ ϗ ἡ, qui bene crescit, *Theophr.*
"Εναυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, in quo auræ sunt, auris apertus et pervius. Ex ἐν et αὖρα, *aura.*
"Εναυσμα, ατος, τὸ, id quo ignis accenditur, igniarium, suscitabulum, fomes, fax; (2) incitamentum; (3) reliquiæ, semen, principium latens in aliqua re, &c. *Ern.* Ab ἐναύω, *incendo.*
'Εναυχένιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad cervicem pertinens, qui in collo est, collo injectus, collo insertus. Ex ἐν et αὐχὴν, *cervix.*
'Εναύω, f. αύσω, incendo, accendo; (2) *in med.* adspiro, appeto. Τὸν κεραυνὸν ἐναυσάμενος ἐκ τῆς Οἴτης, *Luc.*
'Εναφανίζω, f. ίσω, obscuro; (2) tollo, deleo.
'Εναφανίζομαι, f. ίσομαι, obscurus fio. "Ωσπερ ϗ τ' ἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα, *Longin.* 17.
'Εναφάπτω, f. ψω, immitto.
'Εναφεψέω, ῶ, f. ήσω, incoquo. Ab
'Εναφέψω, idem.
'Εναφίημι, f. ήσω, immitto in alium, demitto. 'Ως δὲ εὗρε ἐναπῆκε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἀσκὸν, cum invenisset caput in utrem demisit, [sic enim legendum cum Wesselingio,] *Herodot.* 1, 214.
'Ενάφορμος, ον, occasionem, materiam alicujus rei in se habens. Ab ἀφορμή.
'Εναφώσσων, seu εἰναφώσσων, univelis, *Lycophr.*
'Ενγνάμπτω, implico, *Hom.*

'Ενγό-

'Εγγόνασι, vel ἐν γόνασι, Ingeniculus, nomen sideris. Ex ἐν et γόνυ, *genu*.

"Ενδᾳδος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, tædam habens, seu qui cum facibus fit, ut nuptiæ. Ex δᾳς, *fax*. Hinc

'Ενδᾳδόω, ῶ, f. ώσω, in tædam converto vel convertor.

'Ενδαίνυμαι, vescor, loco sc. aut tempore quo.

"Ενδαις, αιδος, idem quod ἔνδᾳδος.

Ενδαίω, fut. ἐνδαῶ, intus accendo. 'Εν δὲ οἱ ὄσσε δαίεται, *Odyss.* 46, 132. "Ενδαιεν (pro ἐνέδαιεν) ἡμιθέοις πόθον, desiderium accendit in semideis, *Pind. Pyth.* 4, 328. Βέλος δ' ἐνεδαίετο κέρη, *Apoll. Rhod.* 3, 286.

'Ενδαιτέομαι, ȣ̃μαι, fut. ήσομαι, epulor, convivor. Ex ἐν et δαίω, *epulum præbeo*.

'Ενδάκνω, f. δήξω, mordeo.

"Ενδακρυς, υος, ὁ ᾗ ἡ, lacrymans. A δάκρυ.

'Ενδακρύω, lacrymor, illacrymo.

'Ενδάπιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, indigena. Ex ἐν et δάπις, *solum*, (vel ex ἔνδον et terminatione πος, *Ern.*)

"Ενδασυς, υος, ὁ ᾗ ἡ, pilosus, hirsutus.

'Ενδατέομαι, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, divido, distribuo; (2) conviciis lacesso; (3) copiose, avide edo. (1) τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάμας' ἐνδατεῖσθαι, utinam tela tua invicta ab aureo arcu distribueres! *Soph. Œd. Tyr.* 203. (2) τὸ δυστάλανον λέκτρον ἐνδατέμενος, conviciis lacessens nuptias quæ illius infelicitatis auctores fuere, *Id. Trach.* 791. Λόγȣς ὀνειδιστῆρας ἐνδατέμενος, conviciis incessens, *Eurip. Herc. Fur.* 217.

'Ενδαψιλεύομαι, f. εύσομαι, dapsilis et largus sum in.

'Ενδεδομένως, *adv.* remisse, laxatis habenis. Ab ἐνδίδωμι.

'Ενδεδυμένοι, nom. pl. perf. part. pass. v. ἐνδύω.

'Ενδεές ερον, *adv.* non satis, minus quam, et

'Ενδεες έρως, idem. Ab

'Ενδεής, έος, ὁ ᾗ ἡ, indigus; (2) cui non sufficit, cui aliquid deest; (3) inferior, minor, impar. Hinc τὸ ἐνδεές, defectus. Τἀνδεᾶ pro τὰ ἐνδεᾶ, infausta, adversa. Στρατηλάτȣ χρηςȣ̃, τὰ κρείσσω, μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν, *Soph. Œd. Col.* 1429. Μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς, nihil omittas, *Eurip. Phœn.* 388. Πολλῷ γὰρ εὖρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς, omnino enim inveni inutiles reconciliationes, *Id. Ibid.* 708. (1) τῷ βίῳ μὲν ἐνδεὴς, pauper quidem fortunis, *Id. Suppl.* 873. Ex ἐν et δέομαι, *indigeo*. Hinc

"Ενδεια, ας, ἡ, indigentia, penuria; (2) inedia.

"Ενδειγμα, ατος, τὸ, documentum, indicium. Ab

'Ενδείκνυμι, ostendo, præ me fero, indico; (2) defero, accuso; (3) *med.* ostento me, specimen præbeo; (4) defero; unde ἐνδειξάμενος, delator, accusator.

'Ενδείκτης, ȣ, ὁ, delator, quadruplator, sycophanta. Ab ἐνδείκνυμι.

'Ενδεικτικὸς, ἡ, ὸν, ostentatorius. Ab eod.

'Ενδεικτικῶς, *adv.* cum ostentatione; (2) per indicationem.

"Ενδεικτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro ἐνεδέδεικτο. Ab ἐνδείκνυμι.

"Ενδεινος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, gravis.

"Ενδειξις, εως, ἡ, demonstratio, indicium; (2) delatio, nomen actionis, *Lys.* Ab ἐνδείκνυμι.

"Ενδεκα, undecim; οἱ ἕνδεκα, Athenis undecimviri, suppliciis exigendis.

'Ενδεκαέτης, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui undecim annorum est. Ex ἕνδεκα et ἔτος, *annus*.

'Ενδεκάζω, diem festum celebro qui incidit sc. in diem undecimum, συνενδεκατίζω, *Dem.*

'Ενδεκάκις, *adv.* undecies. Ab ἕνδεκα.

'Ενδεκάκλινος, ον, undecim lectis instructus. Ex κλίνη vel κλίνω.

'Ενδεκάπηχυς, εος, ὁ ᾗ ἡ, undecim cubitorum.

'Ενδεκάπȣς, οδος, ὁ ᾗ ἡ, undecim pedum, ut ἐνδεκάπȣς σκιὰ, de hora diei.

'Ενδεκὰς, άδος, ἡ, numerus undenarius:

'Ενδεκαταῖος, αία, αῖον, qui undecimo die aliquid facit aut patitur; (2) qui undecimum diem agit. Ab ἕνδεκα.

'Ενδεκατημόριον, ȣ, τὸ, undecima pars.

'Ενδέκατος, άτη, ατον, undecimus.

'Ενδέκεσθαι, *admittere*, præs. inf. med. *Ion.* pro ἐνδέχεσθαι, ab ἐνδέχομαι.

'Ενδεκήρης, εος, ἡ, navis undecim ordinum, undeciremis. Ex ἕνδεκα et ἐρέσσω.

'Ενδελέχεια, ας, ἡ, perennitas. Ab

'Ενδελεχὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, perennis, continuus. Ex ἐνδελὴς, pro ἐντελὴς, (vel ab ἔνδον, *Ern.*) et ἔχω.

'Ενδελεχίζω, f. ίσω, perennis, continuus sum. Ex ἐνδελεχής. Hinc

'Ενδελεχισμὸς, ȣ̃, ὁ, perennitas, continuatio.

'Ενδελεχῶς, *adv.* assidue, continenter.

"Ενδεμα, ατος, τὸ, id quod illigatur, alligamentum; (2) gestamen collo appensum. Ab ἐνδέω.

'Ενδέμω, obturo, muris vel ædificiis munio et condo; (2) exstruo simpliciter, aor. 1. ἐνέδειμα. partic. ἐνδείμας.

'Ενδέξια, *adverbialiter*, ad dextram. Τίς ἐφέςηκ' ἐνδέξια πλευροῖς; quis lateri meo adstat ad dextram? *Eurip. Hipp.* 1360.

'Ενδεξιόομαι, ȣ̃μαι, dextra manu teneo vel amplector. Ab

'Ενδέξιος, ία, ιον, qui est ad dextram; (2) faustus, prosper. Ex ἐν et δεξιὰ, *dextra*.

'Ενδεξίως, *adv.* apte, prospere. A præc.

'Ενδέομαι, indigeo, deficior; unde ἐνδηθεὶς, a. 1. part. pass. Ab ἐν et δέω, *absum*.

'Ενδέομαι, illigor; unde ἐνδεδεμένος, perf. part. pass. innexus. Ab ἐν et δέω, *ligo*.

"Ενδεσις, εως, ἡ, illigatio, locus ubi aliquid alteri copulatum est.

"Ενδεσμα, ατος, τὸ, vinculum. Ab ἐνδέω.

'Ενδεσμέω, ῶ, f. ήσω, illigo, implico.

'Ενδεσμεύω, idem.

"Ενδεσμος, ȣ, ὁ, ligatura, volumen, nodus.

"Ενδετος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, constrictus, nodatus. A δέω, *ligo*.

'Ενδέχομαι, admitto, recipio; (2) accipio, interpretor. Hinc ἐνδέχεται, *impers.* convenit, licet, fieri potest; ἐνδεχόμενος, conveniens; τὸ ἐνδεχόμενον, contingens; *item* probabile, possibile, datum. Πάντα γ' ἐνεδέξατο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ προειρημένα, *Dem.*

'Ενδεχομένως, *adv.* convenienter, quam fieri potest maxime, apte, probabiliter.

'Ενδέω, f. ἐνδεήσω, deficior. 'Αλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, *Lucian. Tyrannicid.* 10. Καὶ τῶν ἀπόρων ȣ̓δενὸς ἐνδεῖς μὴ ȣ̓ μαίνεσθαι, et nulla inopia consilii tibi deest, ut non insanias, *Eurip. Iphig. in Aul.* 41. 'Ενίδει τῷ ἀριθμῷ, *Luc.*

'Ενδέω, f. ἐνδέσω, et ἐνδήσω, illigo; unde ἔνδησον, illiga.

'Ενδεῶς, *adv.* parce, non sufficienter, parum, leviter. Hinc μὴ ἐνδεῶς, plane; ἐνδεῶς ἔχω, indigeo. Ab ἐνδεής.

"Ενδηλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, manifestus, evidens, insignis.

'Ενδήλως, *adv.* evidenter.

'Ενδημέω, ῶ, f. ήσω, in populo meo sum, domi sum, præsens. 'Ενδημȣ̃ντες ἐν τῷ σώματι, 2 *Cor.* 5, 6. ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν Κύριον, *Ibid.* 8. Ab ἔνδημος. Unde

'Ενδημία, ας, ἡ, præsentia, quum quis a populo non abest, domi versatur, non foris.

'Ενδήμιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, populo cuidam peculiaris aut solitus.

'Ενδημιȣργέω, f. ήσω, gigno in, v. gr. corpore.

'Ενδήμοισι, dat. pl. *Ion.* pro ἐνδήμοις, ab

"Ενδημος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui in populo est, in civitate vel domi, domesticus, popularis, ut ἐνδήμιος. Ex ἐν et δῆμος.

'Ενδιάασκον, *meridiabantur*, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐνεδίαον, a verbo ἐνδιάω.

'Ενδιαβάλλω, criminor, calumnior.

'Ενδιάγω, agito seu dego in; (2) versor in.

'Ενδιάζω, f. άσω, meridior. 'Ενδιάζοντο ἐκεῖ διὰ τὴν σκιὰν θρέμματα, *Plut.* Ab ἔνδιος.

'Ενδιάθετος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, mente conceptus, ultro natus, non aliunde inditus, internus; (2) in canonem sacrum receptus. Ex ἐν et διατίθημι, *dispono*.

'Ενδιαθέτως, *adv.* e sententia animi, ultro.

'Ενδιαθρύπτεσθαι, præs. inf. pass. verbi

'Ενδιαθρύπτω, f. ψω, per delicias illudo; (2) delicate, molliter ago, delicias facio, affecto.

'Ενδιαιτάομαι, ῶμαι, immoror, inhabito. Hinc

'Ενδιαίτημα, ατος, τὸ, locus qui inhabitatur, habitatio, mansio, hospitium; (2) locus amœnus, vel hortus, in quo deambulamus. (2) τῷ δήμῳ δὲ ἦσαν ἐνδιαίτημα οἱ κῆποι δεδομένοι, *App. Bell. Civ.* 2, 143.

'Ενδιακειμένως, summa vi, cum contentione.

'Ενδιαλλάττω, f. άξω, immuto.

'Ενδιαμένω, f. νῶ, immaneo, maneo alicubi.

'Ενδιαπρέπω, ornatus, honoratus sum, splendeo.

'Ενδιάσκευος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, ornamentis instructus, ornatus. Ex ἐν et διασκευή.

'Ενδιασκεύως, *adv.* apte, decenter.

'Ενδιασπείρω, f. ερῶ, dissero, dissemino in.

'Ενδιατάσσω, vel ἐνδιατάττω, f. ξω, ordino et digero in, seu intus.

'Ενδιατρίβω, f. ψω, tempus tero in, versor in, operam et studium pono in re aliqua, immoror, *imprimis* in laude alicujus rei, *unde interdum* laudo, *item* fruor, utor, ut ταῖς εὐτυχίαις. Τοῖς ἤθεσι λίαν τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, *Aristoph. Conc.* 583. Hinc

'Ενδιατριπτέον, immorandum est.

'Ενδιατριπτικὸς, ἡ, ὸν, assiduus in aliqua re.

'Ενδιαφθείρω, eneco in, v. gr. utero.

'Ενδιαχειμάζω, f. σω, hiberno alicubi.

'Ενδιαχρίω, f. ίσω, illino, oblino.

'Ενδιάω, -άομαι, meridior; dormio in meridie; (2) sub dio ago; (3) tranquillus sum. Ab ἔνδιος.

'Ενδιδύσκω, induo. 'Ενεδιδύσκετο πορφύραν, *Luc.* 16, 19. Ab ἐνδύω.

'Ενδίδωμι, in manus trado; (2) præbeo, v. gr. occasionem, &c. (3) cedo, remitto, permitto me, v. gr. fluctibus, voluptatibus, &c. cedo precibus, flector; (4) inclino, propensus sum ad aliquid, studeo, v. gr. rebus novis; (5) præeo aliis voce, cantu; ὁ ἐνδιδȣ̀ς, præcentor, *Ern.* Εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβὴν, *Aristoph. Lys.* 675. (2) εἰ δ' ἐνδιδοίης, ὥσπερ ἐνδίδως, λόγοις, si cederes rationibus, sicut cedis, *Eurip. Androm.* 966.

'Ενδίεσαν, *incitabant*, 3. pl. imperf. ind. act. pro ἐνεδίεσαν, a verbo

'Ενδίημι, persequor, insequor; ἐνδίεμαι, *fugio*.

'Ενδικάζομαι, judicio contendo, *Poll.*

"Ενδικος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, justus; (2) judicialis; (3) justus, id est, verus. (3) μὴ λέγων γε τἄνδικον, nisi verum dixeris, *Soph. Œd. Tyr.* 1158. *Œd. Col.* 996. *Phil.* 926. Τὸ μὴ ἔνδικον, quod falsum est, falsa criminatio, *Id. Œd. Tyr.* 683.

'Ενδίκως, *adv.* jure, merito. A præc. A δίκη.

'Ενδικωτάτως, justissime, *Eur.*

"Ενδινα, ων, τὰ, intestina. Ab ἔνδον, *intus*.

'Ενδινέω, ῶ, f. ήσω, instar vorticis aut turbinis circumago; (2) intus converto seu torqueo, v. gr. oculos.

"Ενδιον, ȣ, τὸ, domicilium, sedes, habitaculum; (2) meridies. Ab

"ΕΝΔΙΟΣ, ία, ιον, meridianus; (2) sub dio agens.

'Ενδίφριος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui in curru est, sessor. Ab ἐν et δίφρος, *currus*.

'Ενδογενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, intus genitus; (2) dominatus. Ex ἔνδον et γίνομαι, *nascor*.

"Ενδοθεν, *adv.* ex interiore loco, intrinsecus.

'Ενδοθί, *adv.* intus, in. Ab ἔνδον.

'Ενδοῖ, *adv.* intus, *Dor.* pro ἔνδον.

'Ενδοιάζω, f. άσω, dubito. Μέχρις τινὸς ἐνεδοίαζε, ᾗ μάχης ȣ̓ κατῆρχεν, *App.* Ex ἐν et δοιὸς, *geminus*. Hinc

'Ενδοιάσιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, dubius.

'Ενδοιασίμως, *adv.* dubie. A præc.

'Ενδοίασις, εως, ἡ, dubitatio. Ab eod.

'Ενδοιασμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.

'Ενδοιαστικὸς, ἡ, ὸν, ad dubitationem pronus, cum dubitatione conjunctus.

'Ενδοιαστικῶς, *adv.* dubitanter.

'Ενδοιαστὸς, ἡ, ὸν, dubius.

'Ενδοιαςῶς, *adv.* ambigendo, dubie, non constanter.

Ἔνδομα, ατος, τὸ, remissio, laxatio; (2) indulgentia. Ab ἐνδίδωμι.
Ἐνδομάχαν, acc. sing. *Dor.* pro ἐνδομάχην, ab
Ἐνδομάχης, ου, *Dor.* ἐνδομάχας, ὁ, intus vel domi pugnans. Ex ἔνδον et μάχομαι.
Ἐνδομενία, ας, ἡ, supellex. A μένειν, (nisi potius sit ab ἐν et δόμος, aut ab ἔνδον, et μένιος mera terminatio, ἐνδυμενία, *Ern.*)
Ἐνδομήσις, εως, ἡ, pila, moles erecta ad mœnia fulcienda. Quasi ab ἐνδομέω.
Ἐνδομυχέω, ῶ, intus lateo, ἐνδομυχοῦν κακὸν, latens malum. Ab
Ἐνδομυχὶ, *adv.* intus, in penetralibus. Ab
Ἐνδόμυχος, ου, ὁ ἡ, intestinus, abditus, occultus, qui est in intimo recessu cujusvis loci, domus, antri, &c. Οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθην κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγῇσι νότου, *Soph. Phil.* 1456. Ex ἔνδον et μυχὸς, *penetrale.*
ἘΝΔΟΝ, *adv.* intus.
Ἐνδοξάζω, f. άσω, glorifico; ἐνδοξασθῆναι, glorificari, qu. ἐν δόξῃ τιθέναι. Ὅπως ἐνδοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, 2 *Thess.* 1, 12.
Ἐνδοξασθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass.
Ἐνδοξολογέω, ῶ, f. ήσω, gloriam in sermone aucupor.
Ἐνδοξόπωλος, ου, ὁ ἡ, equorum pullis inclytus. Ex ἔνδοξος et πῶλος, *pullus.*
Ἔνδοξος, ου, ὁ ἡ, nobilis, gloriosus; (2) opinabilis. Ex ἐν et δόξα, *gloria, opinio.*
Ἐνδοξότης, ητος, ἡ, gloria. A præc.
Ἐνδόξως, *adv.* honorifice; ἐνδοξότατα, honorificentissime. Ab ἔνδοξος.
Ἐνδόσθια, ίων, τὰ, intestina. Ab ἔνδον.
Ἐνδόσιμον, ου, τὸ, carminis cantus, vel orationis exordium; (2) incitatio; (3) occasio; (4) indulgentia, concessio. Ab
Ἐνδόσιμος, ου, ὁ ἡ, gratuitus. Ab ἔνδοσις.
Ἔνδοσις, εως, ἡ, remissio, laxatio; (2) inclinatio cedentis oneri; (3) deditio; (4) modulationis exordium. Ab ἐνδίδωμι.
Ἐνδότατος, άτη, ατον, intimus, penitissimus.
Ἐνδοτάτω, *adv.* intime. A præc.
Ἐνδότερος, έρα, ερον, interior. Ab ἔνδον.
Ἐνδοτέρω, *adv.* interius. A præc.
Ἐνδοτικὸς, ἡ, ὸν, incitandi vim habens; ᾆσμα ἐνδοτικὸν, idem quod ἐνδόσιμον.
Ἐνδοτικῶς, *adv.* remisse, moderate.
Ἐνδουπέω, ῶ, f. ήσω, insono, sonum edo in. Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσα, *Odyss.* 15, 478.
Ἐνδοχεία, ας, ἡ, supellex. Ab ἔνδον et ἔχω.
Ἐνδρακοντωθεὶς, instar draconis, *Æsch.*
Ἐνδρανὴς, έος, ὁ ἡ, efficax, habilis ad faciendum, solers. Ἦν φρόνιμος, καὶ εὐσεβὴς, καὶ ἐνδρανὴς, rebus gerendis aptus, *Malal.* 2, 38. Ab ἐν et δραίνω.
Ἐνδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, impetus; (2) certaminis quoddam genus. Ab ἐν et δραμεῖν.
Ἐνδρομίδες, αἱ, calceamenti genus quo utebantur cursores, venatores, &c. Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ τραχείας ἐνδρομίδας, *Callim. Hymn. in Del.* 237. Αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας εὖ κομέοιεν, quæ mihi venatica calceamenta probe curent, *Id. Hymn. in Dian.* 16. Ab
Ἐνδρομὶς, ίδος, ἡ, vestimentum crassius *apud Juvenalem.*
Ἔνδροσος, ου, ὁ ἡ, roscidus, rorulentus; (2) udus, humidus, aquosus.
Ἔνδρυον, ου, τὸ, medulla arborum; (2) temo; (3) aratrum. Ex ἐν et δρῦς.
Ἐνδυάζω, dubito, hæsito, ambigo, *Hes.* Hinc
Ἐνδυασμὸς, οῦ, ὁ, dubitatio, *Hes.*
Ἐνδυκὲς, *adv.* pro ἐνδυκέως, *Nic.*
ἘΝΔΥΚΕ'ΩΣ, *adv.* prompte, diligenter; (2) benigne. Ab ἐνδέδυκα, verbi ἐνδύω, *Ern.*
Ἔνδυμα, ατος, τὸ, indumentum. Ab ἐνδύω.
Ἐνδυμάτια, τὰ, leges musicæ sunt Argis; item Argolica celebritas et saltatio.
Ἔνδυμι, idem quod ἐνδύω.
Ἐνδυναμόω, ῶ, f. ώσω, validum reddo, corroboro. Ἐνδυναμώσαντί με, 2 *Tim.* 4, 17. Ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, *Heb.* 11, 24.
Ἐνδυναστεύω, f. εύσω, auctoritate valeo apud aliquem, in ditione habeo; (2) primas partes obtineo; (3) autoritate mea obtineo, perficio.

Ἐνδύντες, nom. pl. præs. part. act. v. ἔνδυμι.
Ἐνδύνω, f. δύσω, penetro, induo. Ὅς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν, *Aristoph. Thesm.* 1053. Τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦσ' ἐγὼ, *Id. Lys.* 1022.
Ἔνδυο, ocyus, cito, *Suid. ex Men.*
Ἐνδῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi ἔνδυμι.
Ἐνδυσάμενος, *qui induit*, a. 1. part. med.
Ἐνδύσασθε, 2. pl. a. 1. imperat. med.
Ἔνδυσις, εως, ἡ, ingressus, introitus; (2) vestitus. Ab ἐνδύω, *subeo.*
Ἐνδυστυχέω, ῶ, f. ήσω, infelix et miser sum in, incido in periculum. Ἐνδυστυχεῖ τῇ πόλει κακῶς βεβλευσάμενος, *Plut.* Ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας, res atrox est incidere in periculum noctis in tenebris, *Eurip. Phœn.* 734. Ἐνδυστυχῆσαι τοὔνομ' ἐπιτήδειος εἶ, idoneus es incidere in malam fortunam juxta nomen tuum, *Id. Bacch.* 508.
Ἐνδυσώμεθα, 1. plur. a. 1. conj. med. verbi ἔνδυμι.
Ἐνδυτὴρ, ῆρος, ὁ, quo quis indui potest. Ἐνδυτὴρ πέπλος, induenda tunica, vel simpl. tunica. Ὦ, γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον, *Soph. Trach.* 674.
Ἐνδυτὸν, οῦ, τὸ, indumentum. Ab
Ἔνδυτος, ον, indutus.
Ἐνδύω, f. ύσω, induo; (2) ingredior, subeo; (3) *med.* idem, subdo me, v. gr. oneri, suscipio.
Ἐνεαρίζω, ver alicubi transigo. Ex ἔαρ.
Ἐνέβαλον, a. 2. ind. act. verbi ἐμβάλλω.
Ἐνεβίβασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐμβιβάζω.
Ἐνεβριμησάμην, *graviter interminatus sum*, a. 1. ind. med. verbi ἐμβριμάομαι.
Ἐνεγγυάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, et ἐνεγγυάω, ῶ, f. ήσω, spondeo. Ex ἐν et ἐγγύη.
Ἐνεγγύησα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἠγγύησα.
Ἔνεγγυς, *adv.* prope.
Ἐνέγκαι, *tulisse*, a. 1. inf. act. verbi φέρω.
Ἐνεγκεῖν, *tulisse*, a. 2. inf. act.
Ἔνεγκον, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἤνεγκον.
Ἐνεγκοῦσα, ης, ἡ, patria. Κἀγὼ μὲν οὕτως ἐξηλαυνόμην ἑστίας τε πατρῴας καὶ τῆς ἐνεγκούσης, *Heliodor. Æthiop.* 1. Ab ἐνέγκω, *fero.*
Ἐνεγκωμιάζω, f. σω, laudibus celebro.
Ἐνεδιδύσκετο, *induebatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. v. ἐνδιδύσκω.
Ἐνέδρα, ας, ἡ, insidiæ.
Ἐνεδρευτὴς, οῦ, ὁ, insidiator, deceptor. A seq.
Ἐνεδρευτικὸς, ἡ, ὸν, ad insidias aptus, proclivis.
Ἐνεδρεύομαι, insidiis obnoxius sum, decipior, Ὡς ὑπ' ἀνοίας ἐνηδρευμένοι, tanquam præ stoliditate decepti, *Appian. Punic.* 81. Ἐπεὶ κατεῖδεν αὐτὸν ἐνηδρευμένον, ubi animadvertit illum deceptum esse, *Id. Syr.* 24.
Ἐνεδρεύω, f. εύσω, insidior. Ἐκεῖνος ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν, *Plut.* Τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται, *Xen.*
Ἔνεδρον, ου, τὸ, insidiosum, insidiæ.
Ἔνεδρος, ου, ὁ ἡ, inquilinus. Ab ἕδρα.
Ἐνέδυσα, *indui*, a. 1. ind. act. verbi ἐνδύω.
Ἐνέηκεν, *immisit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐνῆκεν, a verbo ἐνίημι.
Ἐνέζομαι, insideo.
Ἐνεθεὶς, *dilutus*, a. 1. part. pass. verbi ἐνίημι.
Ἐνέθηκα, a. 1. ind. act. verbi ἐντίθημι.
Ἐνεθίζω, f. ίσω, adsuefacio.
Ἐνεθυμήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἐνθυμέομαι.
Ἐνεῖδον, ἐνεῖδες, vidisti in, animadvertisti in. *Part.* ἐνιδὼν, intuitus.
Ἐνείην, *insim*, præs. optat. act. verbi ἔνειμι.
Ἕνεκα, *propter, gratia*, Poet. pro ἕνεκα.
Ἔνεικα, *attuli*, a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἤνεγκα, a verbo *inus.* ἐνείκω, pro φέρω.
Ἐνεικονίζω, f. ίσω, specto, vel comparo imagine.
Ἐνειλέω, ῶ, f. ήσω, implico, involvo. Καθελὼν αὐτὸν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, *Marc.* 15, 46. Ἐνειληθεὶς λεοντῇ, *Thuc.* Hinc
Ἐνείλημα, ατος, τὸ, involucrum, volumen.
Ἐνειλινδέω, ῶ, f. ήσω, volvo, voluto in.
Ἐνειλίσσω, f. ξω, involvo, unde ἐνειλιγμένος, involutus.
Ἐνείλλω, idem quod ἐνειλέω.
Ἔνειμα, *distribui*, a. 1. ind. act. verbi νέμω.

Ἔνειμεν, 1. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro ἔνεσμεν. Ab
Ἔνειμι, insum.
Ἐνείργνυμι, vel ἐνειργνύω, includo; (2) prohibeo. Ab
Ἐνείργω, f. ξω, idem.
Ἐνείρω, innecto, infero, infibulo, implico; (2) confero, apto.
Ἐνεὶς, *qui misit*, a. 2. part. act. verbi ἐνίημι.
Ἐνεῖσθαι, perf. inf. pass.
Ἐνείχεε, *in animo habebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐνεῖχε, a verbo ἐνέχω.
Ἐνείχθην, *latus sum*, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἠνέχθην, a verbo ἐνείκω, pro φέρω.
ἝΝΕΚΑ, et ἕνεκεν, *adv.* causa, propter.
Ἐνέκειτο, 3. sing. imperf. ind. verbi ἔγκειμαι.
Ἐνεκεκόλαπτο, *insculptus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἐγκολάπτω.
Ἐνεκεντρίσθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐγκεντρίζω.
Ἐνεκίσσων, *concipiebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνεκίσσαον, a verbo ἐγκισσάω.
Ἐνεκοπτόμην, *impediebar*, 1. sing. imperf. ind. pass. verbi ἐγκόπτω.
Ἐνεκότει, *odio habebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνεκότεε, a verbo ἐγκοτέω.
Ἐνέκοψα, a. 1. ind. act. v. ἐγκόπτω, *impedio.*
Ἐνέκρυψε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐγκρύπτω.
Ἐνεκτέος, έα, έον, ferendus. A φέρω.
Ἐνέκυρσε, *incidit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἐνέκυρε, a verbo ἐγκύρω.
Ἐνελαύνω, invehor curru, equo ingredior, *ap. Pind.*
Ἐνελέπανεν, 3. sing. a. 1. ind. act ab ἐλλιπαίνω.
Ἔνεμα, ατος, τὸ, id quod immittitur seu infunditur, scil. per inferna in alvum. Ab ἐνίημι, *immitto.* Unde
Ἐνέμεν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐνεῖναι.
Ἐνέμετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi νέμω.
Ἐνεμέω, ῶ, f. ήσω, vomo in.
Ἐνεμήθης, 2. sing. a. 1. ind. pass. verbi νέμω.
Ἐνέμοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. verbi ejusd.
Ἐνεμφύεσθαι, *innasci*, præs. inf. pass.
Ἐνενήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, nonaginta. Ab ἐννέα.
Ἐνενηκονταετὴς, έος, οῦς, ὁ, nonagenarius.
Ἐνενηκοντέτης, ου, ὁ, idem. Ab ἔτος.
Ἐνενῆτο, *cogitaret*, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐνενόητο, a verbo ἐννοέω, ῶ.
Ἐνενώκασι, 3. pl. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐννενοήκασι.
Ἐνενῶντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro ἐνενόηντο.
Ἐνένωτο, *cogitabat, in mente habebat*, 3. sing. imperf. verbi ἐννοέω, *Ion.* pro ἐνενόητο, *Herod.* 1, 77.
Ἐνεξουσιάζω, f. άσω, licentia utor in, gero me cum potestate et imperio. Ab ἐν et ἐξουσία.
Ἐνεορτάζω, f. άσω, festum celebro. Ex ἐν et ἑορτή.
Ἐνεὸς, ὰ, ὸν, mutus; (2) surdus; (3) stultus. Ex ἐν et αὔω, *clamo.* Hinc
Ἐνεότης, ητος, ἡ, surditas; (2) defectus vocis.
Ἐνεοστασίη, stupor, quo quis adigitur ad silentium. Κύπριν δ' ἐνεοστασίη λάβε μύθων, Venus stupore perculsa, *Apoll. Rhod.* 3, 76.
Ἐνεοττοποιήσατο, *pullos exclusit*, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi νεοττοποιέω.
Ἐνέοχμεν, 3. sing. a. 2. ind. act. v. νεοχμέω.
Ἐνεπαγγελία, ας, ἡ, signum, indicium; (2) promissio, pollicitatio. (1) ἡ δὶς ἐνεπαγγελία θυροῦ, καὶ οἱ μυκτῆρες ὀλευθέρως τὸν ἀέρα εἰσπνέοντες, *Heliodor. Æthiop.* 2.
Ἐνεπαγγέλλομαι, polliceor.
Ἐνεπάγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi ἐμπήγνυμι.
Ἐνέπαιζον, 1. sing. imp. ind. act. v. ἐμπαίζω.
Ἐνεπαίχθη, *illusus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass.
Ἐνέπαξε, *infixit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐνέπηξε, ab ἐμπήγνυμι.
Ἐνέπεσον, 3. pl. a. 2. ind. act verbi ἐμπίπτω.
Ἐνεπήγνυτο, 3. sing. imperf. ind. med.
Ἐνεπηρεάζω, f. άσω, insulto, vexo, calumnior.
Ἐνεπιδείκνυμι, ostendo in re aliqua.
Ἐνεπιδημέω, ῶ, f. ήσω, peregrinor alicubi.
Ἐνεπίδημος, ὁ ἡ, peregrinus in urbe aliqua.
Ἐνεπιδίδωμι, idem quod ἐπιδίδωμι.
Ἐνεπικύπτω, f. ψω, inclinato capite incumbo; (2) in-

(2) inclinato capite intueor; (3) incumbo; (4) do operam.

Ἐνεπιορκέω, ῶ, f. ήσω, pejero in.

Ἐνεπίσκημμα, ατος, τὸ, actio judicialis quam intendebant vindicantes sibi aliquid de publicatis bonis. A seq.

Ἐνεπισκήπτεσθαι, incumbere. Creditores ἐνεπισκήπτεσθαι dicebantur, qui publicatis bonis cujuspiam experiebantur contra populum, ut hodie contra fiscum, actione pignoratitia petentes et vindicantes sibi partem eorum, quæ sibi quacunque de causa deberentur, *ut uxori dos, creditori creditum.*

Ἐνεπλήσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἐμπλήθω.

Ἐνέπνευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐμπνέω.

Ἐνεποιήσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi ἐνεποιέω.

Ἐνέποισιν, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐνέπουσι. Ab ἐνέπω.

Ἐνεπρήθον, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἐμπρήθω.

Ἐνέπρησα, *incendi*, a. 1. ind. act.

Ἐνέπτυσα, a. 1. ind. act. verbi ἐμπτύω.

Ἐνέπω et ἐννέπω, dico, cano; (2) calumnior.

Ἐνεργάζομαι, injicio, ingenero; (2) quæstum facio, de meretricibus. (2) καὶ αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι, *Herodot.* 1, 93. Ἐνεργάζεται τοῖς ἄλλοις ἐπιθυμίαν τοῦ ἄρχεσθαι, *Plut.*

Ἐνεργεία, ας, ἡ, actio, efficacia. Ab ἐνεργής.

Ἐνεργέω, ῶ, f. ήσω, operor, ago. Hinc ὁ

Ἐνεργούμενος, ου, a diabolo possessus; et hinc

Ἐνέργημα, ατος, τὸ, effectus, operatio.

Ἐνεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, efficax, acer. Ab ἔργον.

Ἐνεργητικὸς, ή, όν, activus; (2) efficax.

Ἐνεργητικῶς, efficaciter; (2) active, *ap. Gram.*

Ἐνεργοβατέω, vi (v. gr. divina) aliqua commutor in aliam naturam, *Lucian.*

Ἐνεργολαβέω, ῶ, f. ήσω, quæstum in aliqua re facio; (2) opus faciendum suscipio, conduco.

Ἐνεργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, efficax, acer.

Ἐνεργῶς, *adv.* efficaciter, acriter.

Ἐνερείδω, f. είσω, impingo, illido; (2) infigo; *in med.* innitor, incumbo. Hinc

Ἐνέρεισις, εως, ἡ, compressio, infixio, innixus.

Ἐνερεύγω, eructo, irructo; a. 2. ἐνήρυγον.

Ἐνερευθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ruber, rubore suffusus. Ex ἐν et ἔρευθος, *rubor.*

Ἔνερθε, vel ἔνερθεν, *adv.* infra. Ex ἐν et ἔρα, (vel potius pro ἐνερόθεν, ab ant. ἐνερὸς, *profundus*, Ern.)

Ἔνεροι, ων, mortui, manes, inferi. Ἐνέρων ἱέρεια, inferorum sacrificulæ (de Furiis), *Eurip. Or.* 261. Ex iisd.

Ἐνεροχρῶτες, mortuorum colorem habentes, luridi. Ex ἔνερος et χρὼς, *color cutis.*

Ἔνερσις, εως, ἡ, innexio, religatio. Ab ἐνείρω.

Ἐνέρτερος, έρα, ερον, inferior. Ab ἔνερος.

Ἐνέρυθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, rubicundus. Ἐνέρυθροι ὀφθαλμοὶ, *Aret.*

Ἔνεσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐνίημι.

Ἐνεσία, ας, ἡ, consilium. Ab

Ἔνεσις, εως, ἡ, immissio. Ab ἐνίημι.

Ἐνέσταθεν, *obstiterunt, per Syncop.* pro ἐνεστάθησαν, 3. plur. aor. 1. pass. *Apoll. Rhod.* 4, 1778.

Ἐνέσται, *inerit*, 3. sing. f. 1. ind. med. *per Syncop.* pro ἐνέσεται, a verbo ἔνειμι.

Ἐνέστακτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ἐνστάζω.

Ἐνεστεῶτος, gen. sing. perf. part. act. *Ion.* et *per Crasin*, pro ἐνεστηκότος, ab ἐνίστημι.

Ἐνεστησάμην, *institi*, a. 1. ind. med.

Ἔνεστι, licet. Ab ἔνειμι.

Ἐνεστιάω, ῶ, convivio excipio, convivium celebro alicubi. Ab

Ἐνέστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui intra lares est, domesticus. Ex ἐν et ἑστία, *lares.*

Ἐνεστὼς, perf. part. act. *Ion.* et *Att.* pro ἐνεστηκὼς, ab ἐνίστημι.

Ἐνετειλάμην, a. 1. ind. med. verbi ἐντέλλω.

Ἐνετὴ, ῆς, ἡ, fibula. Ab ἐνίημι.

Ἐνετὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum medicinale quo infusio perficitur, clyster. Ab eod.

Ἐνετὸς, subornatus. Ἐκβοησάντων δὲ τῶν ἐνετῶν, *App. Mithr.* 59.

Ἐνετύγχανον, imp. ind. act. verbi ἐντυγχάνω.

Ἐνετύλιξε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐντυλίσσω.

Ἐνέτυχον, a. 2. ind. act. verbi ἐντυγχάνω.

Ἐνεύγνυμι, adjungo, adapto, *Soph.*

Ἐνευδιάω, ῶ, tranquillus sum, tranquillitate fruor. Hinc ἐνευδιόων, *Ion.* pro ἐνευδιῶν, ἐνευδιάων. Εὐκήλησιν ἐνευδιόων πτερύγεσσι, *Apoll. Rhod.* 2, 935.

Ἐνευδαιμονέω, ῶ, feliciter vivo in, felicem vitam dego in, loco, vel genere vitæ.

Ἐνεύδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐνεύδειν.

Ἐνευδιάων, tranquillus, quietus, *Ap.*

Ἐνευδοκιμέω, ῶ, inclaresco, clarus sum in.

Ἐνεύδω, indormio.

Ἐνευημερέω, ῶ, prosperor in; ἐνευημέρηκε, prospero successu usus est in.

Ἐνευθηνεῖσθαι, abundare in aliqua re.

Ἐνευκαιρέω, opportunitate utor in aliqua re.

Ἐνευκαταφρόνητος, ον, contemptibilis.

Ἐνευλογέω, ῶ, f. ήσω, beatum prædico.

Ἐνεύνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, in lecto, sede quacunque stabili, positus. Ex ἐν et εὐνή.

Ἔνευνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Ἔνευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi νεύω.

Ἐνευστομέω, ῶ, f. ήσω, concinne suaviterque cantillo.

Ἐνευσχημονέω, ῶ, f. ήσω, decenter me gero in.

Ἐνευσχολέω, ῶ, f. ήσω, operam pono in.

Ἐνευτυχέω, ῶ, f. ήσω, felix sum in, feliciter ago in.

Ἐνεύχομαι, f. ξομαι, precor in vel inter.

Ἐνευωχέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, convivor in, conviviis indulgeo.

Ἐνεφάνισα, 1. sing. a. 1. ind. act. v. ἐμφανίζω.

Ἐνεφάνθην, 1. sing. a. 1. ind. pass.

Ἐνεφορεῖτο, 3. sing. imp. ind. pass. v. ἐμφορέω.

Ἐνέφραξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἐμφράττω.

Ἐνεφύσησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐμφυσάω.

Ἐνέχεα, a. 1. ind. act. verbi ἐγχέω.

Ἐνέχεεν, *infudit*, 3. sing. aor. ejusd.

Ἐνεχείρει, *moliebatur*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνεχείρεε, a verbo ἐγχειρέω.

Ἐνέχεσθαι, *detineri*, præs. inf. pass. verbi ἐνέχω.

Ἐνεχθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. v. ἐμφέρω.

Ἐνεχθῆναι, *illatum esse*, inf. ejusd.

Ἐνέχομαι, adhæreo, *Aristoph.*

Ἐνέχρας, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐγχράω.

Ἐνεχυράζω, f. άσω, pignus capiendi potestatem do; *de magistratu; at in med.* pignus capio, *de creditore, qui e potestate a magistratu data pignus aufert;* (2) pignus capio, de ministro magistratuum; (3) *denique et de creditore* in activo; (4) pignori depono; (5) beneficium do; *in pass.* beneficio obligor.

Ἐνεχυρασία, ἡ, pigneratio.

Ἐνεχύρασμα, ατος, τὸ, pignus:

Ἐνεχυρασμὸς, οῦ, ὁ, pigneratio, oppigneratio:

Ἐνεχυριάζω, et ἐνεχυριάζομαι, idem quod ἐνεχυράζω: ἠνεχυρίαστο, pignori oppositum fuerat.

Ἐνεχυρίασις, εως, ἡ, pigneratio.

Ἐνεχυριασμὸς, idem quod ἐνεχυρασμός.

Ἐνέχυρον, ου, τὸ, pignus, arrhabo. Ex ἐν et ἐχυρὸς, *tutus.*

Ἐνέχω, insto, urgeo; (2) malevolo sum animo, simultatem gero. Hinc ἐνέχομαι, hæreo, teneor, teneor vinctus, obnoxius sum. Ἐνέχεται γοῦν μοὶ σφόδρα, *Aristoph. Conc.* 357 Ἀεὶ γὰρ εἷς ἤμελλ' ἐνέξεσθαι φόνῳ, semper enim unus cædi foret obnoxius, *Eurip. Or.* 515.

Ἐνεψέω, ῶ, f. ήσω, incoquo, *Aret.* Hinc

Ἐνέψημα, ατος, τὸ, pulmentum, quod coquitur. *Aret.*

Ἐνεψητέον, *adv. positionis*, incoquendum est.

Ἐνεψιήμα, ατος, τὸ, ludicrum, oblectamentum. Τοῖά περ ὧραι εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούραις, *Nicand. Alexipharm.* 234.

Ἐνέωσε, aor. 1. verbi ἐνωθέω, impello, intropello, *Apoll. Rhod.* 4, 1243.

Ἐνζέομαι, inferveo. Ξὺν ἐλαίῳ, ἔνθα πήγανον ἐνεζέσθη, *Aret.*

Ἔνη, seu ἕνη, vetus; (2) ἕνη καὶ νέα, tricesimus seu ultimus dies mensis, Atticis, *proprie* vetus et nova, sc. luna.

Ἐνηβάω, pubesco; (2) juveniliter lascivio, delectationibus indulgeo.

Ἐνηβητήριον, ου, τὸ, locus amœnus in quo juvenes voluptatibus indulgent. Ab

Ἔνηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, puber. Ex ἐν et ἥβη.

Ἐνήδομαι, delector in. Ex ἐν et ἥδω.

Ἐνήδονος, ου, ὁ καὶ ἡ, voluptati deditus; (2) cum voluptate conjunctus. Ex ἐν et ἡδονή.

Ἐνήδρευον, imperf. ind. act. verbi ἐνεδρεύω.

Ἐνηδύνω, f. νῶ, exhilaro.

Ἐνηδυπαθέω, ῶ, suavitate et voluptate fruor in re aliqua, oblector. Ex ἐν, ἡδὺς, et πάθος.

Ἐνήεια, ας, ἡ, benignitas, mansuetudo. Ab

Ἐνηὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, benignus, placidus, mitis.

Ἐνῆεν, 3. sing. imperf. ind. *Poet.* pro ἐνῆν, verbi ἔνειμι.

Ἐνηθῆναι, aor. 1. inf. pass. v. ἐνίημι.

Ἐνῆκα, *immisi*, 1. sing. aor. 1. ind. act.

Ἐνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, audiendi facultate præditus. Ab ἐνακούω, *inaudio.*

Ἐνήλαμην, aor. 1. med. indicat. verbi ἐνάλλομαι.

Ἐνήλατα, ων, τὰ, ligna recta in quibus defiguntur et adiguntur gradus scalæ; (2) clavi rotam in axe continentes; (3) spondæ, et *in sing.* ἐνήλατον, sponda, *ap. Jos.* pars throni in qua sedetur; (4) genus placentæ, *Dem.* Ἐνηλάτων βάθρα, gradus scalarum transtillis, sive, lignis rectis impacti. Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα, *Eurip. Phœn.* 1186.

Ἐνήλικος, ου, ὁ καὶ ἡ, puber. Ab

Ἐνῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἐνηλλαγμένως, *adv.* ordine permutato, ordine inverso, vicissim. Ab ἐναλλάττω.

Ἐνηλύσιον, locus de cœlo tactus, bidental. Ab ἤλυσις, sicut Jupiter *fulminator* dicitur καταιβάτης, quasi *descensor.*

Ἐνήλωσις, εως, ἡ, insertio clavorum, *item* clavi ipsi. Ab ἐν et ἡλόω.

Ἐνῆμαι, f. ήσομαι, insideo.

Ἐνήμενος, *insidens*, part. præs. med.

Ἐνῆν, 1. sing. imperf. ind. verbi ἔνειμι.

Ἐνήνοθα, 1. sing. perf. ind. med. v. ἐνανθέω.

Ἐνήνοχα, *tuli*, 1. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ἦνοχα, a verbo ἐμφέρω.

Ἐνήρατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐναίρω.

Ἐνηρεμέω, ῶ, f. ήσω, quiesco in.

Ἐνήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, navis remigio instructa. Ex ἐν et ἐρέσσω, *remigo.*

Ἔνησα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi νέω.

Ἐνῆσαν, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἔνειμι.

Ἐνήσειν, f. 1. inf. act. v. ἐνίημι.

Ἐνηχέω, ῶ, insono; (2) inculco, doceo.

Ἐνήχημα, τὸ, tinnitus auris, seu ex acri quovis sono.

Ἔνηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, sonans, sonorus.

Ἔνθ', pro ἔνθα, *hic.*

ἜΝΘΑ, *adv.* hic; (2) ibi, illic; (3) ubi; (4) tum.

Ἔνθαδ' pro ἐνθάδε, *hic.*

Ἐνθάδε, *adv.* hic, istic; (2) huc.

Ἐνθαδὶ, *Attice*; idem et ab eod.

Ἐνθακέω, ῶ, f. ήσω, insideo. Hinc

Ἐνθάκησις, εως, ἡ, insessio.

Ἐνθαλασσεύω, vel ἐνθαλαττεύω, in mari versor, mare frequento, in mari navigo, duro.

Ἐνθάλαττος, ον, marinus.

Ἐνθάλπω, foveo, velut in sinu.

Ἐνθανατόω, f. ώσω, capitis condemno.

Ἐνθάπτω, f. ψω, sepelio in.

Ἐνθαρσέω, ῶ, et *Attice* ἐνθαῤῥέω, ῶ, f. ήσω, confido, bono animo sum in.

Ἐνθαῦτα, *hic*, Ion. pro ἐνταῦθα.

Ἐνθεάζω, et ἐνθεάζομαι, divino spiritu adflatus sum, sum ἔνθεος, deo plenus.

Ἐνθεαστικὸς, ή, όν, qui fanatico furore agitatur, fanaticus, numine adflatus, qui numine adflari solet. Ab eod.

Ἐνθεαστικῶς, *adv.* ritu fanatico.

Ἔνθεμα, ατος, τὸ, surculus, qui inseritur arbori. Ab ἐντίθημι.

Ἐνθεματισμὸς, οῦ, ὁ, insitio.

Ἐνθέμεν, *inserere*, aor. 2, inf. act. *Ion.* pro ἐνθεῖναι, a verbo ἐντίθημι. Unde

Ἐνθέμιον, ου, τὸ, interior pars puppis.

Ἔνθεν, *adv.* hinc; (2) illinc. Ab ἔνθα.

Ἐνθένδε, *adv.* idem et ab eod.

"Ενθεο, pro ἐνίθεσο seu ἐνίθου, *imposuisti*, 2. sing a. 2. ind. act. vel est a. 2. imperat. med. *Ion.* pro ἔνθεσο, ab ἐντίθημι.

"Ενθεος, et ἔνθους, ου, ὁ ᾗ ἡ, numine adflatus, divinus, fanaticus.

'Ενθεότιμος, ον, pius, *Sibyll.*

'Ενθεραπεύω, f. σω, curate tracto, percolo.

'Ενθερίζω, f. ίσω, æstatem in aliquo loco ago.

'Ενθερμαίνω, f. ανῶ, incalesco. Εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ, *Soph. Trach.* 372.

"Ενθερμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, callidus, fervidus.

"Ενθες, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἐντίθημι.

"Ενθεσις, εως, ἡ, interpositio; (2) bolus, buccella. Ab ἐντίθημι.

"Ενθεσμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui servat leges; (2) legitimus, licitus, legi conveniens.

'Ενθέσμως, *adv.* legitime, ut fas est. A præc.

"Ενθετος, ου, ὁ ᾗ ἡ, insitus. Ab ἐντίθημι.

'Ενθεῦτεν, *hinc*, Ion. pro ἐντεῦθεν.

'Ενθέως, sancte, pie; (2) furiose. Ab ἔνθεος.

'Ενθήκη, ης, ἡ, merces, *proprie*, quæ imponitur navibus.

'Ενθηλυπαθέω, ῶ, f. ήσω, muliebriter facio. Ex ἐν, θῆλυς, et πάθος.

"Ενθηρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, feras habens; epith. silvæ; (2) ferinus. Ex ἐν et θήρ.

"Ενθης, *veneris*, 2. sing. a. 2. conj. act. *Dor.* pro ἔλθῃς, a verbo ἔρχομαι.

"Ενθλασις, εως, ἡ, cavum in capite factum ex contusione. Ab ἐν et θλάω, *frangere.*

'Ενθλάω, f. άσω, contundo seu tundo, premo, ut subsidat, flectatur, cedat interiori parte vel in medio.

'Ενθλίβω, f. ψω, infringo, imprimo, *Nic.*

'Ενθνήσκω, immorior.

'Ενθορέω, ῶ, insilio.

"Ενθορον, *insilui*, a. 2. ind. act. v. ἐνθόρω.

"Ενθορος, in venerem ruens. Ζωὰ νέον θορνύντα καὶ ἔνθορα, *Nicand. Theriac.* 99.

"Ενθου, *impone*, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Ion.* et *Att.* pro ἔνθεσο, ab ἐντίθημι.

"Ενθους. Vide ἔνθεος.

'Ενθουσιάζω, f. άσω, fanatico seu divino furore agor; ἐνθουσιαζόμενος, lymphaticus.

'Ενθουσιᾷν, lymphari, insanire; in *part.* ἐνθουσιῶν, insaniens. Πολλαχοῦ γὰρ ἐνθουσιῶν, ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν ἀλλὰ παίζουσιν, *Longin.* 3. Ab ἔνθεος.

'Ενθουσίασις, εως, ἡ, fanaticus seu divinus adflatus. Ab ἐνθουσιάζω.

'Ενθουσιασμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) acerrimum rei studium.

'Ενθουσιαστὴς, οῦ, ὁ, numine adflatus, fanaticus.

'Ενθουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, numine adflatus, qui numine adflari solet; (2) animos furore divino corripiens.

'Ενθουσιαστικῶς, *adv.* more eorum qui furoris fanatici instinctu aguntur.

'Ενθουσιωδῶς, idem. Ab

'Ενθουσιώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἐνθουσιαστικός.

'Ενθράσσω, f. ξω, pungo intus, affligo.

'Ενθρέψασθαι, a. 1. inf. med. v. ἐντρέφω.

'Ενθριοῦσθαι, ficulneis foliis involvi; *præt.* ἐντεθριῶσθαι. Ab ἐν et θρῖον, *ficus folium.*

'Ενθρονίζω, f. ίσω, in throno loco. Hinc ἐνθρονίζομαι, in throno sedeo. Et

'Ενθρονισμὸς, ὁ, inauguratio episcopi:

'Ενθρονιστικὸν, τὸ, quod datur pro ordinatione ab episcopo; *vox Eccles.*

"Ενθρονος, ὁ ᾗ ἡ, in solio sedens.

'Ενθρυλλέω, f. ήσω, idem quod

'Ενθρυλλίζω, f. ίσω, immurmuro, insusurro. Δεῦρ' τινὲς προαγωγὸς οὐ' ἐνθρύλλισεν τῷ δεσπότῃ, *Aristoph. Thesm.* 348.

"Ενθρυπτον, τὸ, intritum; (2) placenta. Ab

'Ενθρύπτω, f. ψω, intero.

'Ενθρώσκω, insilio. 'Ενθρώσκων πνοαῖς, *Lycophr.*

'Ενθυμέομαι, οῦμαι, cogito, mente agito, in animo concipio, expendo, considero, reputo. Ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηνται καλῶς, *Aristoph. Conc.* 262. Ex ἐν et θυμός.

'Ενθυμηθέντος, gen. sing. aor. 1. part. pass.

'Ενθυμηθῆναι, *animo volvisse*, inf. aor. ejusd.

'Ενθύμημα, ατος, τὸ, animi conceptus, cogitatio, commentum; (2) argumentum et sententia oratoria, *imprimis* constans interrogatione e contrariis; (3) species syllogismi, enthymema. Ab ἐνθυμέομαι.

'Ενθυμηματικὸς, ἡ, ὸν, enthymemate constans; (2) acutus in argumentando, dicendo. A præc.

'Ενθυμημάτιον, ου, τὸ, sententiola argutula.

'Ενθυμηματώδης, εος, ους, ὁ ᾗ ἡ, acutis argumentationibus refertus.

'Ενθυμήσεις, acc. pl. pro ἐνθυμήσεας. Ab

'Ενθύμησις, εως, ἡ, cogitatio, consideratio; (2) commentatio.

'Ενθυμία, ας, ἡ, cogitatio. Ab ἐνθυμέω.

'Ενθυμιάω, ῶ, suffio, odoribus repleo.

'Ενθυμίζεσθαι, cogitare, reputare.

'Ενθύμιον, ου, τὸ, quicquid in animo reponitur; (2) piaculum (ἄγος), quicquid in religionem aut omen trahi potest; seu cogitatio a tali re orta, religio; unde ἐνθύμιον ποιεῖσθαι, in religionem vertere seu in omen. (1) τί δ' ἐστί σοι τοῦτ' ἐνθύμιον; qua hæc tibi cura animum mordet, *Soph. Œd. Tyr.* 739.

'Ενθύμιος, ον, qui curæ est alteri, qui curam vel solicitudinem habet, solicitus. 'Ενθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοις τρύχεσθαι, solicito viduoque toro confici, *Soph. Trach.* 109.

'Ενθυμιστὸς, ἡ, ὸν, cujus ratio habetur in re aliqua; ἐνθυμιστὸν ποιεῖσθαι, religioni sibi ducere, *Herod.*

"Ενθυμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui est animo præsenti, in quo est animus fortis, animosus.

'Ενθύμως, *adv.* fortiter, alacriter. A præc.

'Ενθυσιάζω, f. άσω, sacrifico in. Ab ἐνθύω.

"Ενθω, *venerim*, a. 2. conj. act. *Dor.* pro ἔλθω, a verbo ἔρχομαι.

'Ενθωρακίζω, f. ίσω, lorico.

"Ενι, *licet*, per Apoc. pro ἔνεστι.

'Ενὶ, *in*, Poet. pro ἐν.

'Ενιαυγίζομαι, terreor, *Ath.*

'Ενιαύσια, *adv.* quotannis.

'Ενιαυσιαῖος, α, ον, annuus.

'Ενιαύσιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, annuus, anniculus, anniversarius. Ab ἐνιαυτός.

'Ενιαυτίζω, annum transigo.

'ΕΝΙΑΥΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, annus.

'Ενιαυτοφορέω, ῶ, f. ήσω, annuum fructum fero. Ab

'Ενιαυτοφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, annuum fructum ferens. Ex ἐνιαυτὸς et φέρω, *fero.*

'Ενιαύω, fut. αύσω, immoror; (2) dormio in.

'Ενιαχῆ, *adv.* nonnullis in locis aut partibus. Ab ἔνιοι.

'Ενιαχοῦ, *adv.* alicubi, aliquando, interdum.

'Ενιβλάπτω, impedio, *Hom.*

'Ενίγυιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, uno membro seu pede mutilus, claudus, *Suidas.* Ex ἐν et γυῖον.

"Ενιδε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. ἐνείδω.

'Ενιδεῖν, dispicere. Μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη, [infinitus pendet a supresso verbo ἐστι.] maxime evenit prudentibus ut dispiciant res difficiles; *id est*, tibi, qui prudens es, statim apparebit, qui te ex hac difficultate extrices, *Soph. Phil.* 853.

'Ενιδρόω, f. ώσω, insudo.

'Ενιδρύνω, colloco in; (2) fundo, firmo.

'Ενιδρύω, f. ύσω, idem quod ἐνιδρύνω.

'Ενιδὼν, *intuitus*, a. 2. part. act. v. ἐνίδω.

'Ενίει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνίεε, a verbo ἐνίημι, pro ἐνιέω.

"Ενιεν, 3. sing. a. 2. ind. act. v. ἔνειμι.

'Ενιέναι, *immittere*, præs. inf. act. v. ἐνίημι.

'Ενίετε, *immittite*, 2. pl. præs. imperat.

'Ενιζάνω, f. ζήσω, insideo.

'Ενιζευγνύω, f. εύξω, adjungo; unde ἐνιζευχθείς.

'Ενίζημα, ατος, τὸ, sedes.

'Ενίζησις, εως, ἡ, qu. dic. insessio, *Aret.* Ab

'Ενίζω, f. ίσω, insideo. 'Ενιζοῦσα τῇ γλώσσῃ χολὴ, *Aret.*

'Ενίζω, unum pono, facio, copulo. Ab ἕν.

'Ενίημι, f. ήσω, immitto, infigo, injicio.

'Ενίκα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνίκαε, a νικάω.

'Ενικαταβάλλω, demergo, *Ap.*

'Ενικαταπίπτω, collabor, *Ap.*

'Ενικατατίθημι, depono in, repono.

'Ενικάτθεο, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Poet.* et *Ion.* pro ἐγκατάθεσο, ab ἐγκατατίθημι.

'Ενικλάω, f. άσω, infringo.

'Ενικλείω, f. είσω, includo.

"Ενικμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, humidus. Ex ἰκμάς.

'Ενικνέομαι, οῦμαι, intro, penetro.

'Ενικνήθω, f. ήσω, intero radendo ungue, vel radula carptum intero. Ποτῷ ἐνικνήθειν ῥίζας, in pocula rade radices, *Nicand. Ther.* 911.

'Ενικνώσσω, indormio, incubo, *Mosch.*

'Ενικὸς, ἡ, ὸν, singularis. Ab ἕν, *unum.*

'Ενικῶς, *adv.* singulariter, numero singulari.

'Ενικρίνεσθαι, pro ἐγκρίνεσθαι, adnumerari; unde ἐνικριθῆναι.

'Ενίλλω, irrideo oculis, *Eustath.* Hinc

'Ενιλλωπέω, ῶ, f. ήσω, oculos contorqueo seu distorqueo; (2) irrideo, subsanno.

'Ενιλλώπτω, idem. Ab eod.

'Ενιοβολέω, ῶ, f. ήσω, veneno inficio. Ex ἐν et ἰοβόλος, *venenum ejaculans.*

"ΕΝΙΟΙ, ιαι, ια, quidam, nonnulli.

'Ενίοτε, *adv.* interdum; (2) aliquando; (3) aliquoties. Ab ἔνιος.

'Ενιπάλλομαι, tremefio, *Ap.*

'Ενιπῆς, gen. sing. *Dor.* pro ἐνιπῆς. Ab

'Ενιπὴ, ῆς, ἡ, increpatio. Ab ἐνίπτω.

'Ενίπλειος, *Poet.* pro ἔμπλεος, plenus.

'Ενιπλήθω, f. ήσω, impleo. Εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλεις, *Odyss.* 23, 358. ἐνιπλησθῆναι, *Ib.* 11, 451.

'Ενιπλήσσω, vel ἐνιπλήττω, terrorem incutio; (2) irruo, incido.

'Ενιππάζομαι, f. άσομαι, equo invehor, locum equo persulto.

'Ενιππεύω, f. εύσω, idem.

'Ενιπρήθω, f. ήσω, inuro. 'Ως πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, *Il.* 8, 182.

'Ενιπρίω, *Poet.* pro ἐμπρίω, serra incido; dentibus, tanquam serra, incido. Μέτωπον ἐνιπρίουσι γένυσσιν, *Oppian. Cyneg.* 2, 261.

'Ενιπτάζω, f. άσω, increpo. Ab

'Ενιπτύω, f. ύσω, inspuo.

'Ενίπτω, f. ψω, dico; (2) objurgo. Μή με γυναικὶ χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἐνίπτε, *Il.* 3, 438. Ex ἐν et ἔπω, *dico.*

'Ενισάζω, f. άσω, exæquo. Ex ἐν et ἴσος.

'Ενισκέλλω, intus arefacio.

'Ενισκήπτω, f. ψω, innitor, incumbo. Οὐδεϊ ἐνισκήψαντε καρήατα, *Il.* 17, 437.

'Ενισκίμπτω, f. ψω, idem; (2) infigo. Δόρυ μακρὸν οὔδει ἐνισκίμφθη, *Il.* 16, 611.

"Ενισπε, *dixit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi

'Ενισπέω, ῶ, dico. Ex ἐνὶ pro ἐν, et ἔπω.

'Ενίσπω, dico, enarro; (2) increpo, objurgo. Εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον 'Αχαιῶν ἄλλος ἔνισπε, *Il.* 2, 80. (2) ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις τὸν εὐτυχοῦντα, *Eurip. Suppl.* 435. Ex iisd.

'Ενίσσεμεν, *Ion.* pro ἐνίσσειν, ab

'Ενίσσω, verbis asperis incesso, objurgo, injuria adficio. "Επεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων, *Il.* 24, 239. ἐνισσόμενος, *pass.* Odyss. 24, 162. Ab ἐνίπτω.

'Ενίσταντοι, 3. pl. præs. ind. pass. v. ἐνίστημι.

'Ενίστημι, statuo inter, interpono; (2) colloco; (3) hinc ἐνίσταμαι, insisto, insto; (4) institu, incipio; (5) intendo; (6) immineo, observo; (7) obsisto, repugno, impedio; (8) intercedo. "Ηδη τῆς τοῦ κλήρου διαδικασίας ἐνεστηκυίας, *Dem.* "Οσον ἔργον ἐνίσταμαι τὸ μέγεθος, *Isocr.*

"Ενισχνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, gracilis, tenuis.

'Ενισχυρίζομαι, f. ίσομαι, fiduciam colloco, innitor; simulo, affecto fortem.

'Ενισχύω, f. ύσω, vires sumo, invalesco; (2) corroboro, validum reddo. 'Ενισχύων αὐτόν, *Luc.* 22, 43.

'Ενίσχω, detineo, retineo; ἐνίσχομαι, inhæreo; (2) hæsito in loquendo.

'Ενιτρέφω, f. θρέψω, alo seu nutrio in. "Ος Σκύρῳ μοὶ ἐνιτρέφεται φίλος υἱός, *Il.* 19, 326.

'Ενιφέρβομαι, pascor in, *Mosch.*

'Ενιχρίμπτω, f. ψω, appropinquo; pro ἐγχρίμπτω. Ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν, *Il.* 17, 405.

'Ενκάπτω, avide edo. 'Αλλ' ἐξαρπάσας ὅλην ἐνέκαψε περικυκλίσας τοῖν ποδοῖν, *Aristoph. Pac.* 7.

'Ενκλείπομαι, *usitatius* ἐλλείπομαι, deficio.

'Ενκτερεΐζω, sepelio in, *Ap.*

Ἐνναέτειρα, ας, ἡ, inhabitatrix. Ab
Ἐνναετὴρ, ῆρος, ὁ, inhabitator; incola. Ex ἐν et ναιέτης.
Ἐννάετες, *adv.* per novem annos. Ab ἔτος.
Ἐνναετηρὶς, ίδος, ἡ, novennium. Ab eod.
Ἐνναέτηρος, ου, ὁ, novennis.
Ἐνναετὴς, novennis. Fœm. ἐνναέτις.
Ἐνναέτης, inhabitator. Fœm. ἐνναέτις, inhabitatrix. Ab ἐνναίω, *inhabito.*
Ἐνναετίζομαι, inhabito, *Call.*
Ἐνναέτις, ἡ, inhabitatrix, *Ap.*
Ἐνναίειν, præs. infin. act. *Poet.* pro ἐναίειν.
Ἐνναίω, inhabito, incolo. Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, *Tmesis,* Il. 9, 154.
Ἐννάκις, novies.
Ἐννακοσιαστὸς, ἡ, ὸν, nongentesimus.
Ἐννακόσιοι, ιαι, ια, nongenti.
Ἐννάνυχες, seu εἰνάνυχες, per novem noctes, *Hom.*
Ἐνναταῖος, αία, αῖον, qui nono die venit, &c.
Ἐννάτῃ, *nonæ,* dat. sing. f. g. ab
Ἔννατος, άτη, ατον, nonus. Hinc τὰ ἔννατα, ων, memoriæ mortuorum nono die celebratæ, novemdialia. (melius ἐνναταῖα.) Ab ἐννέα.
Ἐνναυλοχοῦμαι, in portu sto, de navi.
Ἐνναυμαχέω, ῶ, f. ήσω, pugna navali dimico in. Ex ἐν, ναῦς, et μάχομαι.
ἘΝΝΕ'Α, novem; in comp. ἐννα.
Ἐννεάβοιος, ου, ὁ ἡ, novem boum pretium valens. (Sed βιος et βοιος videntur meræ terminationes, *Ern.*)
Ἐννεάγηρος, α, ον, idem quod ἐννεαγήρως, *Arat.*
Ἐννεαγήρως, ω, ὁ ἡ, qui novem vixit ætates. Ex ἐννέα et γῆρας.
Ἐννεάδεσμος, ου, ὁ ἡ, qui novem vinculis seu juncturis continetur; (2) multis vinculis ligatus.
Ἐννεαδικὸς, ἡ, ὸν, novennarius, nonarius.
Ἐννεάζω, f. άσω, juventutem tero in, adolesco in aliquo studio.
Ἐννεακαίδεκα, novemdecim.
Ἐννεακαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, cyclus novemdecim annorum. Ex ἔτος.
Ἐννεακαιδεκαταῖος, αία, αῖον, undevicesimo die aliquid agens aut patiens.
Ἐννεακαιδέκατος, άτη, ατον, undevicesimus.
Ἐννεάκεντρος, ου, ὁ ἡ, novem habens stimulos sive aculeos. Ex ἐννέα et κέντρον.
Ἐννεάκις, *adv.* novies. Ab ἐννέα.
Ἐννεάκρουνος, ου, ὁ ἡ, novem habens fistulas aquam fundentes; (2) nomen fontis Athenis, ante Callirrhoe dicebatur.
Ἐννεάκλινος, ὁ ἡ, novem lectis stratis constans.
Ἐννεάλινος, ου, ὁ ἡ, novemplici lino plexus.
Ἐννεάμηνος, ου, ὁ ἡ, qui novem mensium est. Ex ἐννέα et μὴν, *mensis.*
Ἐννεάμυκλος, ου, ὁ ἡ, qui novem annorum est, robustus, validus, *Hes. Callim.*
Ἐννεάνυχες, *adv.* per novem noctes.
Ἐννεάπηχυς, εος, ὁ ἡ, qui novem cubitorum est.
Ἐννεαπλάσιος, ια, ιον, novemplex.
Ἐννεάπους, οδος, ὁ ἡ, novem pedes habens.
Ἐννεάπυλος, ὁ ἡ, novem portas habens.
Ἐννεὰς, άδος, ἡ, novennarius. Ab ἐννέα.
Ἐννεάφθογγος, ου, ὁ ἡ, novem sonos reddens.
Ἐννεάφωνος, ου, ὁ ἡ, novem voces habens. Ex ἐννέα et φωνὴ, *vox.*
Ἐννεάχιλοι, *apud Hom.* (Il. 5, 860.) pro ἐννεακισχίλιοι, novies mille.
Ἐννεάχορδος, ου, ὁ ἡ, novem chordas habens, novem intentus fidibus. Ex χορδή.
Ἐννέμομαι, pascor in.
Ἐνενήκοντα, nonaginta. Ab ἐννέα, *novem.*
Ἐνενηκονταέτης, et ἐννενηκοντούτης, qui nonaginta annorum est. Ex ἔτος.
Ἐννενηκοστὸς, ἡ, ὸν, nonagesimus. Ab ἐννέα.
Ἐννεόργυιος, ου, ὁ ἡ, novem ulnas (orgyas) longus. Ex ἐννέα et ὀργυιά.
Ἐννεὸς, ὰ, ὸν, pro ἐνεός.
Ἐννεοτροφεῖσθαι, ἐννεοτροφηθεὶς, ab adolescentia innutritus.
Ἐννεοττεύω, f. εύσω, nidifico in. Ἐν τε τοῖς βαλαντίοις ἐννεοττεύουσι, *Aristoph. Av.* 1113.
Ἐννέπουσα, *Poet.* et *Dor.* pro ἐνέπουσα, ab
Ἐννέπω, dico, loquor. Ex ἐν et ἔπω.
Ἐννεσία, ας, ἡ, pro ἐνεσία, voluntas, instinctus. Ἥρης ἐννεσίῃσιν, Junonis voluntate, *Call. Hymn. in Dian.* 108. Τὸ ἐννεσίῃσι, ut occideretur per consilia, *Apoll. Rhod.* 1, 7.
Ἐννεσίῃσι, dat. pl. *Poet.* et *Ion.* pro ἐνεσίαις.
Ἐννεύω, f. εύσω, innuo, nutu significo; (2) vergo ad aliquid. Ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, *Luc.* 1, 62.
Ἐννέωρος, ου, ὁ ἡ, novennis. Ex ὥρα.
Ἐννῆμαρ, *adv.* per novem dies. Ex ἦμαρ.
Ἐννήρης, scil. ναῦς, novem ordines remorum habens navis. Ab ἐννέα et ἐρέσσω.
Ἔννηφιν, in perendinum, perendie. Ex ἔννη pro ἔνη, et syllabica adjectione φι.
Ἐννοέω, ῶ, f. ήσω, mente concipio, cogito. Ἐσδιδέξαι θέλω τί ποτε ἐννοεῖ, *Plat.* Μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι κακῶν, *Eur. Med.* 46. Ab ἔννοος.
Ἐννόημα, ατος, τὸ, animi conceptus, cogitatio. A præc.
Ἐννόησα, *sensi,* aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐνόησα, a νοέω.
Ἐννοητέον, cogitandum, *Steph.* Ab eod.
Ἔννοια, ας, ἡ, cogitatio. Ab eod.
Ἐννόμα, *adv.* legitime. Ab ἔννομος.
Ἐννομολέσχης, ου, ὁ, qui de legibus confabulatur. Ex ἐν, νόμος, *lex,* et λέσχη.
Ἔννομος, ου, ὁ ἡ, legitimus, legibus consentaneus, justus; (2) legi obnoxius.
Ἐννόμως, legitime, ex lege, secundum legem.
Ἔννοος, *contr.* ἔννους, ου, ὁ ἡ, mentis compos, sapiens, prudens.
Ἔννος, ου, ὁ, vetus. Ab ἔνος, ἔνη.
Ἐννοσέμεν, *movisse,* a. 1. inf. act. *Poet.* et *Ion.* pro ἐνόσαι, a verbo ἐνόθω.
Ἐννοσίγαιος, ου, ὁ, quassator terræ, epitheton Neptuni. Ex ἐνόθω et γαῖα, *terra.*
Ἐννοσίδας, ου, ὁ, idem, *Ern.* Ab
Ἔννοσις, εως, ἡ, idem quod ἔνοσις.
Ἐννοσίφυλλος, ου, ὁ ἡ, quatiens seu agitans folia seu frondes, in quo frondes seu folia agitantur. Ex ἐνόθω et φύλλον.
Ἐννοσσεύω, pullos gigno, nidificor.
Ἐννοσσοποιέω, idem.
Ἐννότιος, et ἔννοτος, ὁ ἡ, humidus, irriguus. A νοτία, *humor.*
Ἐννυκτερεύω, f. εύσω, pernocto in.
Ἔννυμι, vel ἕννυμι, induo. Χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι, *Odyss.* 6, 28. Ex ἐν et νυός.
Ἐννυὸς, οῦ, ἡ, nurus. Ex ἐν et ἕω.
Ἐννυστάζω, dormio in loco aliquo.
Ἔννυτο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἕννυμι.
Ἐννυχεύω, excubo, *Soph.*
Ἐννύχιος, et ἔννυχος, ου, ὁ ἡ, nocturnus. A νύξ.
Ἔννυχον, et ἐννύχιον, *adv.* noctu; multa nocte. A præc.
Ἐννυχώτερον, *adv.* maturius, longius ante diem. Ab ἔννυχος.
Ἐννύω, induo. Ex ἐν et ἕω, *induo.*
Ἔννωθρος, ου, ὁ ἡ, torpidus.
Ἐννώσας, *qui mente concepit,* a. 1. part. act. *Ion.* pro ἐννοήσας, a verbo ἐννοέω.
Ἐνοδία, ων, τὰ, casses. Ab ἐνόδιος.
Ἐνοδία, ας, ἡ, Hecate, Diana. Ab eod.
Ἐνόδιος, ου, ὁ ἡ, in via positus, obvius; (2) quod incidit seu offertur in via; (3) aptus itineri, ut ὅπλα ἐνόδια, quibus uti solent viatores. (4) τὰ ἐνόδια, casses. (5) ἡ ἐνοδία θεὸς, Hecate, Trivia dea, *Soph. Antig.* 1199. Ex ἐν et ὁδός.
Ἔνοδμος, ου, ὁ ἡ, odoratus. Ex ἐν et ὀδμή.
Ἐνόθω, f. όσω, quatio, agito, moto.
Ἐνοδῖτις, ἡ, vialis Dea, præses viæ, dux viæ.
Ἐνοιδὴς, έος, ὁ ἡ, turgidus, tumidus. Ex ἐν et οἶδος, *tumor.*
Ἐνοικάδιος, ου, ὁ ἡ, domesticus. Ἐνοικάδιοι γαλεοὶ, *Aret.* Ex ἐν et οἶκος.
Ἐνοικειῶσαι, *familiarem reddidisse,* a. 1. inf. act. verbi ἐνοικειόω.
Ἐνοικέω, ῶ, f. ήσω, et *Poet.* ἐνοικειόω, incolo, inhabito. Ἄλλοι δ' ἐνοικήσουσι Σικανῶν χθόνα, *Lycophr.* 951.
Ἐνοικήσιμος, ον, habitabilis.
Ἐνοίκησις, εως, ἡ, inhabitatio. Ab ἐνοικέω.
Ἐνοικίδιος, ον, domesticus.
Ἐνοικίζω, f. ίσω, in ædibus colloco, in domum introduco, domo excipio. Ἐνοικίζειν ἀλλότριον.
Ἐνοίκισμα, ατος, τὸ, inhabitatio.
Ἐνοίκιον, ου, τὸ, pretium conductæ domus; merces quæ hospiti datur, ad quem divertimus. Πολὺ τῷ σώματι τελεῖν ἐνοίκιον τὴν ψυχὴν, grandem pro conducto domicilio mercedem corpori animum dependere, *Plutarch. Præcepta Sanitatis tuendæ,* 135. *Porphyrius de Abstinentia,* 373. Ex ἐν et οἶκος. Ab ἔνοικος.
Ἐνοικοδομέω, ῶ, f. ήσω, inædifico.
Ἔνοικος, ου, ὁ ἡ, incola, inquilinus, qui domum aliquo in loco habet.
Ἐνοικουρέω, ῶ, domi maneo.
Ἐνοινοφλυεῖν, vino se largius ingurgitare.
Ἐνοινοχοέω, ῶ, f. ήσω, vinum infundo.
Ἐνοκλάζω, f. άσω, genibus flexis subsido. Ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν δέρην, *Philostr. de Cane.*
Ἐνόλβιος, ὁ ἡ, beatus, prædives. Ἐνολβίῳ ὄλβια πάντα, omnia quidem sunt opulenta opulentis, *Theocrit.* 15, 24. Ubi vulgo legit ἐν ὀλβίῳ . . . . *Vide Ciar. Toup. ad Theocritum.*
Ἔνολβος, ὁ ἡ, idem. Παμπλάτους τε τίθησι καὶ ἐντρυφέας καὶ ἐνόλβους, *Maneth. Apotel.* 4, 85.
Ἐνολισθαίνω, labor in, nuto.
Ἔνολμος, ου, ὁ, divinus vates. Ex ἐν et ὅλμος, pro tripode, quia ex hoc inter alia Apollo olim responsa dabat.
Ἐνομίζοντο, 3. pl. imperf. ind. act. v. νομίζω.
Ἐνομιλέω, ῶ, f. ήσω, in consuetudine alicujus sum, conversor. Ex ἐν et ὅμιλος.
Ἐνομίλησε, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἐνομόργνυμι, f. ξομαι, abstergo, seu detergo in.
Ἐνὸν, *imperson.* cum liceat. Ab ἔνεστι.
Ἐνόντα, *quæ penes nos sunt,* nom. pl. part. præs. verbi ἔνειμι.
Ἐνοπὴ, ῆς, ἡ, vox, clamor. Ab ἐνέπω.
Ἐνοπλίζεσθαι, armari. Στρέψαν ἐνοπλισθεῖν ἀλήναις πλάτην, *Lycophr.* 205.
Ἐνόπλιος, ου, ὁ ἡ, qui in armis est vel sit.
Ἔνοπλος, ου, ὁ ἡ, idem. Ex ὅπλον.
Ἐνοπλισθῶμες, 1. pl. a. 1. conj. pass. *Dor.* pro ἐνοπλισθῶμεν, ab ἐνοπλίζω.
Ἐνοποιέω, ῶ, f. ήσω, unum facio.
Ἐνοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ, unum faciens, vim uniendi habens.
Ἐνοπτρεύομαι, f. εύσομαι, intueor in speculum.
Ἐνοπτρίζω, f. ίσω, in modum speculi illumino. Hinc ἐνοπτρίζομαι, intueor velut in speculo. Ab
Ἔνοπτρον, ου, τὸ, speculum; (2) quidquid visum reflectit. Ex ἐν et ὄπτομαι, *video.*
Ἐνορᾷν, præs. inf. act. pro ἐνοράειν, ab ἐνοράω.
Ἐνοράω, ῶ, inspicio, animadverto. Ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει, *Arist. Av.* 163.
Ἐνόρασις, ἡ, spectatio, inspectio.
Ἐνόριος, ου, ὁ ἡ, qui intra terminos est.
Ἐνόρκιον, ου, τὸ, juramentum. Ab
Ἐνόρκιος, ου, ὁ ἡ, qui jurejurando fit. Ab
Ἔνορκος, ου, ὁ ἡ, juratus, jurejurando obstrictus vel confirmatus. Ἔνορκον θέσθαι, jurejurando obligare, *Soph. Phil.* 811. Σὺ μὲν πέπλευκας, οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ, οὔτ' ἐξ ἀνάγκης, *Id. Ibid.* 72. Θεῶν ἔνορκον δίκαν, justitiam deorum jurejurando firmatam. *Id. Antig.* 368.
Ἐνόρκως, *adv.* jurato.
Ἐνορμάω, impello; *in med.* vado, venio.
Ἐνομήρης, ες, concordans, *Nic.* Ab ὅμηρος.
Ἐνορμίζω, f. ίσω, et ἐνορμίζομαι, navem in stationem appello, portum teneo vel capio. Τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ τινὶ χαρίεντι, *Synes.*
Ἐνόρμισμα, τος, τὸ, statio navium. Ἐν ᾗ ἐνορμίσματα ἔμελλον ἕξειν, *App Bell. Civ.* 4, 106. Ἵνα μήτε ἐνορμίσματα ἢ ναύσταθμα γίνοιτο εὔκαιρα ἐπὶ τῇ Σικελίᾳ, *Id. Ibid.* 5, 97.
Ἐνορμίτης, ου, ὁ, qui in portu stationem habet. Ex ἐν et ὅρμος, *portus.*
Ἐνορούω, f. ύσω, irruo, insilio.
Ἐνόρχαν, acc. sing. *Dor.* pro ἐνόρχην.
Ἐνορχέων, gen. pl. *Ion.* pro ἐνόρχων, ab
Ἐνόρχης, ου, ὁ, qui unum habet testiculum.
Ἔνορχος, ου, ὁ ἡ, idem. Ab ἐν et ὄρχις.

Ἐνόρχης, ου, ὁ, testiculos habens, testiculatus.

Ἔνορχις, ιος, idem.

Ἐνόρω, excito, concito in; unde occurrunt ἐνῶρσας, excitasti, ἐνῶρτο, excitabatur. Τῇσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν, *Il.* 6, 499. Ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, *Il.* 1, 599.

ἘΝΟΣ, vel ἔνος, ου, ὁ, annus.

ἘΝΟΣ, η, ον, vel ἕνος, ἕνη, ἕνον, annuus; (2) vetus. Hinc ἕνη et νέα, ultima dies mensis lunaris, quasi vetus et nova: pro vespera ἕνη quidam accipiunt, *ap. Theoc.*

Ἐνόσει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνόσεε, a νοσέω.

Ἔνοσις, εως, ἡ, motio, motus. Ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα Τάρταρον ἠερόεντα, *Hesiod. Theog.* 680. Ab ἐνόθω.

Ἐνοσίγαιος, ου, ὁ, terræ motor, epitheton Neptuni. Ex ἔνοσις et γαῖα, *terra.*

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἐνοσφίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi νοσφίζω.

Ἑνότης, ητος, ἡ, unitas. Ab εἷς, ἑνός.

Ἐνοτοτύζω, fleo, *Eur.*

Ἔνουλα, ων, τὰ, gingivæ interiores, carnes dentes intra ambientes. Ex ἐν et οὖλον.

Ἐνουλισμὸς, οῦ, ὁ, crispatio, v. gr. comæ quæ fit calamistro. Ab ἐν et οὐλός.

Ἐνουράνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in cœlis est, cœlestis.

Ἐνουρέω, ῶ, f. ήσω, meio in; (2) urinam non contineo. Hinc

Ἐνουρήθρα, ας, ἡ, matula, matella.

Ἔνουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in urina est. Ex οὖρον.

Ἐνούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, substantialis; (2) substantiæ inhærens; (3) innatus; (4) opulentus.

Ἐνοφείλομαι, debeor de pecunia sub pignore.

Ἐνοφθαλμιάω, ῶ, oculos alicui rei adjicio, appeto. Ex ἐν et ὀφθαλμός.

Ἐνοφθαλμίζω, f. ίσω, inoculo, gemmam cum exiguo cortice in delibratam arborem insero. Εἴ τις ἐνοφθαλμίσειε δένδρον ἐν ὑπὸ πλειόνων διαφορῶν, *Diosc.* Ex iisd. Hinc

Ἐνοφθαλμισμὸς, οῦ, ὁ, inoculatio.

Ἐνοχὴ, ῆς, ἡ, obligatio, nexus. Ab ἐνέχομαι.

Ἐνόχιον, ου, τὸ, pretium pensionis.

Ἐνοχλέω, ῶ, turbo, molestus sum. Νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν, *Aristoph. Conc.* 303. Ἠνώχλουν τὰς πόλεις τὰς ἐν Πελοποννήσῳ, *Isocr.*

Ἔνοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tenetur quasi vinctus et obstrictus; (2) obnoxius, obstrictus, reus. Ex ἐν et ἔχω, *habeo, teneo.*

Ἑνόω, ῶ, f. ώσω, unio, aduno. Ab εἷς, ἑνός.

Ἐνῤῥάπτω, f. ψω, insuo, includo. Ἐνεῤῥάψατο ἐς τὸν μηρὸν, *Herodot.*

Ἐνῤῥάσσω, f. ξω, illido, irruo, nitendo effringo. Ὁ δὲ Σαμψὼν ἐνράσσει πύλαις, *Joseph.* Ab

Ἐνρήσσω, f. ξω, idem.

Ἐνῤῥιγόω, ῶ, frigeo in. Unde ἐνεῤῥίγωσα.

Ἐνῤῥιζόω, radices ago in.

Ἐνῤῥίπτω, f. ψω, conjicio in aliquem.

Ἐνῤῥυθμικὸς, ή, όν, qui rhythmos et numeros servat. Ab

Ἔνῤῥυθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, rhythmis et numeris constans.

Ἐνσαρόω, ῶ, f. ώσω, verro. Πόντου δ' ἄϋπνος ἐνσαρούμενος μυχοῖς, *Lycophr.* 753.

Ἐνσείω, f. είσω, incutio, infligo.

Ἐνσήθω, incerno, cribro transmitto.

Ἐνσημαίνω, et ἐνσημαίνομαι, significo, exprimo, imprimo. Τὴν αἰτίαν ἐνσημαινόμενος. *Themist.*

Ἐνσημειόομαι, οῦμαι, indico ubi aliquid sit.

Ἐνσιαλεύω, f. εύσω, inspuo. Ex ἐν et σίαλον.

Ἔνσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, simus, (nisi ἐν vim habet minuendi significationem, ut Lat. *sub*, Ern.)

Ἐνσινὴς, ές, innexus damnis, *Man.* A σίνω.

Ἐνσκευάζω, f. άσω, instruo, induo, orno. Ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάζει, *Plut.*

Ἐνσκηνοβατέω, ῶ, f. ήσω, in scenam vel proscenium produco. Ex ἐν, σκηνὴ, et βατέω.

Ἐνσκηπτέμεν, *Ion.* pro ἐνσκήπτειν, ab

Ἐνσκήπτω, f. ψω, ingruo, irruo ut fulmen. Τοῖσι τουτέων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ θεὸς θήλειαν νοῦσον, *Herodot.*

Ἐνσκιατροφέομαι, οῦμαι, vitam umbratilem dego.

Ἐνσκιῤῥοῦμαι, scirrhum duco, in scirrhum degenero.

Ἐνσκλήμι, exarefacio; *perf.* indurui, durus sum.

Ἐνσοριάζω, f. άσω, in loculo condo, sepelio. Ex ἐν et σορὸς, *tumulus.*

Ἔνσοφος, ὁ, intus sapiens, *Man.*

Ἐνσπαργανόω, ῶ, f. ώσω, fasciis involvo. Ἐνσπαργανοῦσθαι ἐπιτηδεύμασι, a teneris unguiculis imbui, *Longin.* 44.

Ἐνσπείρω, insero, insemino; (2) injicio.

Ἔνσπερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo semen inest; (2) qui copioso est semine. Ex σπέρμα.

Ἔνσποδος, ου, ὁ καὶ ἡ, cineritius, pulverulentus.

Ἔνσπονδος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœdere junctus, fœdere inclusus, confœderatus; (2) qui a bello fit amicus. Ἥξει δόμους τούσδ' ἔνσπονδος, fide publica accepta, *Eurip. Phœn.* 174. Ex ἐν et σπονδὴ, *fœdus.*

Ἐνσπόνδως, *adv.* more confœderatorum.

Ἐνστάζω, f. ξω, instillo.

Ἐνσταλάζω, f. ξω, idem.

Ἔνστασις, εως, ἡ, exordium rei institutæ; (2) intentio litis et causæ; (3) pugnax contentio; (4) propositum, institutum; (5) figura oratoria, seu argumentum contrarium ad refellendum adversarium. Ab ἐνίστημι.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, qui in via obsistit; adversarius, inimicus. Τὸν σὸν ἐνστάτην, *Soph. Aj.* 104.

Ἐνστατικὸς, ή, όν, instans et urgens.

Ἐνστατικῶς, *adv.* instanter et pugnaciter, pertinaciter inficiando vel repugnando.

Ἐνστερνίζω, in pectore figo, *in med.* in pectoris sinum recipio, amplector, complector. Ex ἐν et στέρνον, *pectus.*

Ἐνστερνομαντίας, ου, ὁ, ex cujus pectore dæmon responsa dat. Ex ἐν, στέρνον, et μάντις.

Ἐνστερνόμαντις, εως, ὁ, idem et ex iisd.

Ἐνστερνόμαντις, ὁ, idem quod στερνόμαντις, *Hes.*

Ἐνστηθίζω, idem quod ἐνστερνίζω.

Ἐνστηρίζω, f. ίξω, infigo, adigo in.

Ἐνστίζω, f. ίξω, acu pingo in.

Ἐνστοιβάζω, instipo.

Ἐνστομίζω, f. ίσω, frænum injicio. Hinc

Ἐνστόμισμα, ατος, τὸ, frænum:

Ἐνστόμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in ore est:

Ἔνστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex στόμα.

Ἐνστρατοπεδεύω, s. εύομαι, castra metor seu pono in.

Ἐνστρέφω, f. ψω, intorqueo. Ἔνθά τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, *Il.* 5, 306.

Ἐνστύφω, f. ψω, adstringo linguam; (2) spisso.

Ἐνσύνθηκος, qui stat a legibus fœderis, qui fœdus non violat. Τὴν Μιθριδάτου φιλίαν, ἐνσύνθηκον ἔτι οὖσαν, αἰδούμενοι, *Appian. Mithr.* 14.

Ἐνσφηνόω, ῶ, f. ώσω, cuneum intrudo, impingo velut cuneum; (2) spisso, velut adacto cuneo.

Ἐνσφραγίζω, f. ίσω, signum imprimo, nota insignio.

Ἐνσφρηγίζω, pro ἐνσφραγίζω, *Ep.*

Ἐνσχέδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, levis, inelaboratus. Ἐνσχέδιος κάθαρσις, *Aret.*

Ἐνσχερῶ, *adv.* directo ordine, *Ap.*

Ἐνσχολάζω, f. άσω, immoror, versor in.

Ἐνσώματος, ου, ὁ καὶ ἡ, corporeus, corporatus.

Ἐνσωματόω, ῶ, f. ώσω, corporea natura induo, in corpus immitto, corpore amicio.

Ἐνσωμάτωσις, εως, ἡ, animarum in corpora immissio; (2) incarnatio. A præc.

Ἐνσωρεύω, f. εύσω, accumulo, obruo.

Ἐντακεὶς, a. 2. part. pass. verbi ἐντήκω.

Ἐνταλθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἐντέλλω.

Ἔνταλμα, ατος, τὸ, mandatum. Ab ἐντέλλω.

Ἐνταμιεύω, f. εύσω, recondo, in thesaurum refero.

Ἐντάμνω, incido, *Ionice*, pro ἐντέμνω.

Ἐντανύω, f. ύσω, intendo. Νευρὴν ἐντανύσειν, *Odyss.* 21, 97.

Ἐνταράσσω, f. ξω, turbo, perturbo.

Ἔντασις, εως, ἡ, intensio. Ab ἐντείνω.

Ἐντάσσω, vel ἐντάττω, f. ξω, interjicio, interpono; (2) constituo.

Ἐντατικὸς, ή, όν, intendendi vim habens. Ab ἐντείνω.

Ἐντατὸς, ή, όν, intentus. Ab eod.

Ἐνταῦθα, *adv.* hic, illic, huc, eo; (2) in me (nempe δεικτικῶς). Ἐνταῦθ' ἔνι, in me situm est, in me positum est, a me pendet, *Soph. Œd. Tyr.* 598. Ab ἔνθα.

Ἐνταυθοῖ, *adv.* idem et ab eod.

Ἐνταφιάζω, f. άσω, funero, ad sepulturam corpus compono. Πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν, *Matt.* 26, 12. Ex ἐν et θάπτω.

Ἐνταφιάσαι, *funerasse*, a. 1. inf. act.

Ἐνταφιασμὸς, οῦ, ὁ, funeratio. Ab ἐνταφιάζω.

Ἐνταφιαστὴς, οῦ, ὁ, funerator, libitinarius.

Ἐνταφιοπώλης, ου, ὁ, qui vendit ea quæ ad sepulturam pertinent, libitinarius. Ex ἐντάφιος et πωλέω, *vendo.*

Ἐντάφιον, ου, τὸ, vestis quæ induitur cadaveri ornandi causa. Τὰ ἐντάφια, inferiæ. Ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν, *Soph. El.* 326.

Ἐντάφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sepulcralis, funebris. Ab ἐνθάπτω.

ἜΝΤΕΑ, ων, τὰ, arma; (2) instrumenta, vasa convivalia.

Ἐντειλάμενος, aor. 1. part. med. v. ἐντέλλω.

Ἐντείνω, f. ενῶ, intendo manum, &c. (2) cædo, ferio; (3) versibus exprimere, et addito εἰς ἔπος. Ἐντείνειν ἐν τῇ ποιήσει, *Plat.* πληγὰς, *Luc.* Ἐντείνομαι τόξον, *Xen.* Βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις; *Eurip. Andr.* 721.

Ἐντειχίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui muris se continet, qui muris inclusus est. Ab

Ἐντείχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, muro cinctus.

Ἐντειχίζω, f. ίσω, munimentum et murum ædifico, muro cingo. Hinc

Ἐντείχισις, εως, ἡ, muri seu munimenti in loco aliquo exstructio.

Ἐντεκμαίρομαι, colligo, conjicio, judico.

Ἐντεκνέω, ῶ, f. ήσω, liberos procreo in.

Ἔντεκνος, ον, liberos habens. A τέκνον.

Ἐντέλεια, ας, ἡ, perfectio. Ab ἐντελής.

Ἐντελειότης, ἡ, perfectio, *V. L.* A τέλειος.

Ἐντελεῖται, 3. sing. f. 2. ind. med. v. ἐντέλλω.

Ἐντελευτάω, ῶ, f. ήσω, finio vitam in, morior in.

Ἐντελέχεια, ας, ἡ, perfectio; (2) actus. Ab

Ἐντελεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. Vide ἐνδελεχής.

Ἐντελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perfectus; ἐντελεῖς, principes quoque dicuntur, et ordines superiores. Ἐντελὲς δεῖπνον, cœna recta, *Luc.* eximius, præstanti corpore. Ταυροκτονεῖ μὲν, δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων, λείας ἀπαρχὴν, βοῦς, *Soph. Trach.* 760. Καὶ δεύτερον τόνδε καιρὸν ἐντελοῦς ἔργου μεθῆκεν, occasionem autem absolvendæ victoriæ jam altera vice e manibus dimisit, *App. Bell. Civ.* 2, 62. Ex τέλος.

Ἐντέλλω, et ἐντέλλομαι, mando, jubeo. Τοῖς κόραξιν ἐντελοῦμαι διατρέφειν σε ἐκεῖ, 1 *Reg.* 17, 4. Ἐντέταλται ἡμῖν ὁ Κύριος, *Act.* 13, 47.

Ἐντελομίσθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui plenam accipit mercedem. Ex ἐντελὴς et μίσθος.

Ἐντελῶς, *adv.* perfecte, absolute.

Ἐντεμενίζω, f. ίσω, dedico signum Dei in æde.

Ἐντέμνω, incido; (2) cæsas hostias immolo, sed heroibus; (3) dedico heroi. Ἐντεμεῖν σφάγια Περιφήμῳ, *Plut.*

Ἐντενὲς, *adv.* contente, *Ap.*

Ἐντενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intentus, contentus. Ab ἐντείνω.

Ἐντερεύω, f. εύσω, exentero. Ex ἐν et ἔντερον.

Ἐντερικὸς, ή, όν, intestinalis. Ab ἔντερον.

Ἐντεριώνη, ης, ἡ, interior pars cujuslibet rei, ut medulla, nucleus, &c. (2) intima pars navis. Ab eod.

Ἐντεριωνὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Ἐντεροεπιπλοκήλη, ης, ἡ, tumor scroti intestino et omento simul in ipsum devolutis. Ex ἔντερον et ἐπιπλοκήλη, *hernia*, quum omentum descendit in scrotum.

Ἐντεροκήλη, ης, ἡ, ramex, tumor scroti ex delapso in id intestino. Ex ἔντερον et κήλη.

Ἐντεροκηλήτης, ου, ὁ, ramicosus, *Gl. V.*

Ἐντεροκηλικὸς, idem.

Ἔντερον, ου, τὸ, intestinum, ἔντερα γῆς, lumbrici, qui ἴουλοι alias dicuntur, centipedæ.

Ἐντερόνεια, ων, τὰ, interiora navis ligna quæ a carina initium ducunt; (2) ipsa carina navis. A præc. quod ab ἐντός.

Ἐντεροπώλης, ὁ, qui viscera, farcimina vendit.

Ἔντεσι, *armis*, dat. plur. ab ἔντος, plur. ἔντεα.

Ἐντεσιεργος, ου, ὁ καὶ ἡ, subjugalis. Epith. mulorum. Ex ἔντεα et εἴργω, *coerceo.*

Ἐντεσιμήστωρ, ὁ, armorum peritus, bellicosus, *Steph.* Ab ἔντεα.

Ἐντεσιεργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem, *Var. L. ap. Hom. Ern.* al. armorum opifex. Ex ἔργον et ἔντεα.

Ἐντέταλται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐντέλλω.

Ἐντεταμένος, part. perf. pass. verbi ἐντείνω.

Ἐντεταμένως, *adv.* vehementer.

Ἐντέταται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἐντείνω.

Ἐντετύχηκα, perf. ind. act. v. ἐντυγχάνω.

Ἐντεῦθεν, *adv.* hinc, ex eo, exinde.

Ἐντευθενὶ, *adv.* idem, *Attice.* Ab ἔνθα.

Ἔντευξις, εως, ἡ, aditus, congressus; (2) cujus causa fit aditus, ut postulatio, preces, gratiarum actio; (3) lectio. Ab ἐντυγχάνω. Unde

Ἐντευκτικὸς, ἡ, ὸν, qui conveniri et compellari facile potest, adfabilis, comis.

Ἐντευτλανόω, cum betis coquo.

Ἔντεφρος, ου, ὁ ϗ ἡ, in quo cinis est; (2) cinereus; (3) referens id in quo cinis est.

Ἐντεχνία, ας, ἡ, peritia, eruditio. Ab

Ἔντεχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, doctus, artibus instructus, peritus; (2) ab arte profectus, artificiosus.

Ἐντέχνως, perite, cum magna arte. A τέχνη.

Ἐντήκω, f. ξω, illiquefacio, instillo; (2) imprimo, injicio animo, v. gr. studium, &c. (2) ἧδε τ', οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν, *Soph. Trach.* 462. Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκ' ἐμοί, odium enim vetus penitus mihi infixum inhæret, *Id. Elect.* 1311. Τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ, insedit, *Lucian. in Peregrin.*

Ἐντὶ, *est*, vel *sunt*, *Dor.* pro ἐστὶ vel εἰσὶ, ab εἰμί.

Ἐντίθημι, fut. ήσω, impono; (2) insero, indo, immitto. Ἐνέθηκε δὲ χειρὶ ἅρπην καρχαρόδοντα, *Hesiod. Theog.* 174.

Ἐντίκτω, f. έξω, ingenero, insero; (2) injicio menti alicujus, v. gr. opinionem. Ἵνα τῆς ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκούουσιν ἐντέκῃ λόγον ἄξιον, *Longin.* 16.

Ἐντιλάω, ῶ, fut. άσω, caco in vel ad; (2) merda seu stercore inquino.

Ἐντιμάομαι, ῶμαι, æstimatum accipio.

Ἔντιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in honore et pretio habetur, spectabilis, honorabilis, honestus, honorificus. Ex ἐν et τιμὴ, *honor.* Hinc

Ἐντιμότης, ητος, ἡ, dignitas.

Ἐντίμως, *adv.* honeste, honorifice. Ab eod.

Ἐντιναγμὸς, οῦ, ὁ, incussio. Ab

Ἐντινάσσω, vel ἐντινάττω, f. ξω, incutio.

Ἐντιτρωνίζω, tribus aquæ portionibus misceo. *Vox Comica*, Ar.

Ἔντμημα, ατος, τὸ, incisura. Ab ἐντέμνω.

Ἔντο, 3. plur. a. 2. ind. med. verbi ἵημι.

Ἔντοκος, ον, pariens; sub usuris collocata pecunia sic dicitur, quia quasi gignit.

Ἐντολὴ, ῆς, ἡ, mandatum. Ab ἐντέλλομαι.

Ἐντολμάω, f. ήσω, audeo.

Ἔντομα, ων, τὰ, insecta, ut vespæ, formicæ; (2) victimæ, inferiæ. (2) ἔντομα μήλων κεῖαν, pecudes cæsas cremarunt, *Apoll. Rhod.* 1, 587. Ἥγνισαν ἔντομα μήλων, cæsas pecudes cremarunt, *Id.* 2, 928.

Ἐντομὴ, ῆς, ἡ, incisio.

Ἐντομίας, ου, ὁ, eunuchus, spado, exsectus.

Ἐντομίδης, ου, ὁ, qui in funere se laniat, aut qui τὰ ἔντομα, i. e. insecta mactat, aut inferias infert.

Ἐντομὶς, ίδος, ἡ, incisio, incisura; (2) laceratio corporis, quæ ab ethnicis in luctu fiebat. Ab eod.

Ἔντομος, ου, ὁ ϗ ἡ, sectus, incisus; unde (2) ἔντομα, animalcula, insecta; sacra heroica. *Gl. V.* inferiæ.

Ἐντονία, ας, ἡ, firmitas, intensio. A seq.

Ἔντονος, ου, ὁ ϗ ἡ, intensus; (2) acer, vehemens. Ab ἐντείνω.

Ἐντόνως, *adv.* intente; (2) acriter, enixe.

Ἐντοξεύω, sagitta ferio, et tropice animo injicio, velut amorem.

Ἐντοπίζω, fut. ίσω, in loco aliquo dego, sedem non muto. Ab

Ἐντόπιος, ου, ὁ ϗ ἡ, inquilinus, loci incola.

Ἔντοπος, ον, idem. Προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἔντοποι, *Soph. Œd. Col.* 841. Ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων, *Soph. Phil.* 1170. Ex τόπος.

Ἐντορεύω, f. εύσω, perforo; (2) ferro trajicio; (3) penetro; (4) cælo, insculpo.

Ἐντορνεύω, torno rado.

Ἔντορνος, ου, ὁ ϗ ἡ, tornatus, torno confectus.

Ἐντὸς, *adv.* intus, intra. Ab ἐν.

Ἔντοσθε, *adv.* intus, intra. Ab ἐντός.

Ἐντοστηθίδια, τὰ, interiora pectoris, *Poll.* Ex ἐντὸς et στῆθος, *pectus.*

Ἔντοσθι, *adv.* intus, intra. Ab ἐντός. Unde

Ἐντόσθια, ων, τὰ, intestina, viscera.

Ἐντοσθίδια, ων, τὰ, idem, (potius ἐντοσθιαῖα.)

Ἐντραγεῖν, comedere.

Ἐντραγῳδέω, tragœdias ago, in re aliqua me jacto.

Ἐντραπεζίτης, ου, ὁ, parasitus, mensæ adsecla, (pro συντραπεζίτης, et sæpe ἐν in comp. usurpatur pro σύν.)

Ἐντραπεζῖτις, ιδος, ἡ, parisitastria.

Ἐντραπῇ, 3. sing. a. 2. conj. pass. v. ἐντρέπω.

Ἐντραχὺς, in quo asperitas est.

Ἐντρεπτικὸς, ἡ, ὸν, pudefaciendi, terrendi vim habens, pudore adficiens. Ab ἐντρέπω.

Ἐντρεπτικῶς, *adv.* pudore adficiendo.

Ἐντρέπω, fut. ψω, pudore adficio, facio ut præ pudore aliquis faciem avertat. Hinc (2) ἐντρέπομαι, pudore suffundor, verecundor, revereor, timeo; (3) curo, curam habeo; (4) mutor, flector; (5) dolore afficior, moveor. Οὐχ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, 1 *Cor.* 4, 14. Ἄνθρωπον μὴ ἐντρεπόμενος, *Luc.* 18, 2. Μηδέ γ' ἐντρεπώμεθα, *Soph. Œd. Col.* 1541.

Ἐντρέφω, f. θρέψω, innutrio, nutrio vel alo in. Μακρῷ χρόνῳ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ ἐντεθραμμένη, *Herodian.*

Ἐντρέχεια, ας, ἡ, solertia. Ab

Ἐντρεχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, velox; (2) solers, acutus, acer, in utramque partem. Ab

Ἐντρέχω, curro in; (2) convenio, quadro; (3) inhæreo, insideo. Ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα, *Il.* 19, 385.

Ἐντρεχῶς, *adv.* citatim, solerter. Ab ἐντρεχής.

Ἐντριαίνας, tridentem gerens; epith. Neptuni, *Pind.* Ex ἐν et τρίαινα.

Ἐντριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, diligenter versatus in aliqua re, adsuetus, tritus; (2) tritus, de via. (1) πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ, *Soph. Antig.* 176. (2) ἣ καὶ νῦν ἐστιν ἐπὶ τῶν ὀρῶν ἐντριβὴς, per montes trita via, *Appian. Bell. Annibal.* 4. Ἀρχαῖς τε ϗ νόμοισιν ἐντριβὴς, *Soph. Antig.* 183. Ab

Ἐντρίβω, f. ψω, intero, infrico; (2) infligo, incutio, impingo; (3) tero. Hinc

Ἔντριμμα, ατος, τὸ, id quod infricatur faciei; fucus, cerussa.

Ἔντριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, triplex.

Ἔντριτος, ου, ὁ, sequester.

Ἔντριχον, ου, τὸ, coma apposititia, galericulum.

Ἔντριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui galericulo utitur ob comæ penuriam. Ex ἐν et θρίξ. Hinc

Ἐντρίχωμα, ατος, τὸ, pars sub oculis, seu extima palpebra, qua pili longiusculi enascuntur.

Ἐντρίχωσις, εως, ἡ, palpebra. Ab eod.

Ἔντριψις, εως, ἡ, infrictio, illitus v. gr. cerussæ vel pigmenti in cutem. Ab ἐντρίβω.

Ἔντρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, tremefactus.

Ἐντροπαλίζομαι, convertor, respecto inter eundum.

Ἐντροπὴ, ῆς, ἡ, verecundia, pudor, reverentia; (2) excusatio; (3) cum cedimus alicujus dictis, precibus.

Ἐντροπία, *Ion.* ἐντροπίη, idem. Ab ἐντρέπω.

Ἐντροπίας, ου, ὁ, mutatus, ut ἐντροπίας οἶνος, vappa. Ab ἐν et τροπὴ, *mutatio.*

Ἐντροπίδες, ων, αἱ, calceamenta quædam.

Ἔντροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, innutritus, adsuefactus in. Σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον, *Soph. Œd. Col.* 1362. Ἔντροφος παλαιᾷ ἁμέρᾳ, longævus, *Id. Aj.* 627. Ab ἐντρέφω.

Ἐντρυλίζειν, inclamare in aurem, coturnici sc. victæ in certamine; nam peculiariter id sic dicebatur, *Poll.*

Ἐντρυφάω, ῶ, f. ήσω, oblecto me; (2) luxuriose utor; (3) illudo, insulto. Υἱὸς ἐντρυφῶν τῇ μητρὶ, *Plut.* Ἐντρυφήσαντι ἐπὶ τῆς γῆς, *Jac.* 5, 5. Hinc

Ἐντρύφημα, ατος, τὸ, oblectamentum, deliciæ.

Ἐντρυφὴς, mollis, luxu perditus. Παμπλούτους τε τίθησι καὶ ἐντρυφίας καὶ ἐνολβους, *Maneth. Apotelesm.* 4, 85.

Ἐντρύχομαι, molestiam creo, *Ern.*

Ἐντρώγω, unde ἐντραγεῖν, in a. 2. comedens ingero in ventriculum; (2) comedo.

Ἐντυγχάνω, f. ἐντεύξομαι, a. 2. ἐνέτυχον, perf. ἐντετύχηκα, occurro alicui; (2) compello, adeo aliquem præcandi causa, interpello; (3) invenio; (4) lego. Τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω, *Soph. Aj.* 433. Εἰ γὰρ ἐντύχῃ τὶς ἥρωϊ τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ, *Aristoph. Av.* 1497. (4) ἐπιθυμητὴς ἐγένετο τοῦ γνῶναι τοὺς ἡμετέρους νόμους, καὶ ταῖς τῶν ἱερῶν γραφῶν βίβλοις ἐντυχεῖν, *Joseph. cont. Apionem*, 2, 4. *apud Herodian.* 4. *Plutarch. in Lycurg.*

Ἔντυε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤντυε, ab ἐντύω.

Ἐντυλίσσω, vel ἐντυλίττω, f. ξω, involvo. Ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι, *Aristoph. Nub.* 983.

Ἐντυλόω, ῶ, f. ώσω, callum obduco.

Ἐντύνασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἐντύνω.

Ἔντυνον, 2. sing. aor. 1. imperat. act.

Ἐντύνω, f. υνῶ, apparo, instruo. Πλωτῆρσι λαμπαδοῦχον ἐντυνεῖ δρόμον, *Lycophr.* 734. Ab ἔντεα, *arma.*

Ἐντυπὰς, *adv.* sic adstricta veste, ut figura corporis appareat, obvolvendo v. gr. os, ut in luctu.

Ἔντυπος, ου, ὁ ϗ ἡ. impressus: *oppon.* πρόστυπος, quod vide. Hinc

Ἐντυπόω, ῶ, f. ώσω, imprimo; (2) formam et effigiem imprimo, cælo. Φασὶ τὸν Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ἐντυπώσασθαι, *Aristot.*

Ἐντύπωσις, εως, ἡ, humeri acetabulum, ubi cum brachio coalescit. A præc.

Ἐντυπωτὴς, οῦ, ὁ, cælator.

Ἐντυραννέομαι, οῦμαι, tyranno subjectus sum.

Ἐντύφω, incendo; (2) intus foveo; (3) foveo.

Ἐντυχία, ας, ἡ, congressus, colloquium, compellatio, etiam per literas, legatos. Ab ἐντυγχάνω.

Ἐντύω, paro, adorno, instruo. Ab ἔντεα.

Ἐνυαλίοιο, gen. sing. *Ion.* pro Ἐνυαλίου. Ab

Ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars; (2) bellicosus, Martius. Ab Ἐνυὼ, *Bellona.*

Ἐνυβρίζω, f. ίσω, contumelia adficio, injurius et contumeliosus sum in aliquem. Τὸ σὸν φράσον αὖθις πάλιν μοὶ πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν, *Soph. Phil.* 341. Hinc

Ἐνύβρισμα, ατος, τὸ, contumelia, ludibrium.

Ἐνυγροθηρευτὴς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, piscator.

Ἐνυγροθηρικὸς, ὸν, in aqua venans.

Ἔνυγρος, ου, ὁ ϗ ἡ, humidus, madens; (2) in humido degens, aquatilis.

Ἐνυδρέω, ῶ, f. ήσω, humesco, madesco.

Ἐνυδρία, ας, ἡ, aquæ copia, aquatio.

Ἐνυδρὶς, ίδος, vel ἔνυδρις, ιδος, ἡ, lutra.

Ἐνυδρόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, in aqua vivens, aquatilis.

Ἔνυδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquas in se habens; (2) aquis abundans, aquis irriguus; (3) in aquis degens, aquaticus. Ex ἐν et ὕδωρ.

Ἐνυδρόω, ῶ, f. ώσω, aquosum reddo.

Ἐνυεῖον, ου, τὸ, templum Bellonæ, vel etiam Martis. Ab Ἐνυώ.

Ἔνυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui inest materia, materia constans, materialis. Ex ἐν et ὕλη.

Ἐνυμενόσπερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, semen habens membranis inclusum. Ex ἐν, ὑμὴν, et σπέρμα.

Ἐνυμφοκόμησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi νυμφοκομέω.

Ἔνυξαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi νύττω.

Ἐνυπάρχω, f. ξω, insum, sum insitus; (2) antecedo.

Ἐνυπνιάζω, et ἐνυπνιάζομαι, somnio. Ἐνυπνιάζει τῶν ζώων μάλιστα ὁ ἄνθρωπος, *Aristot.* Ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, *Act.* 2, 17.

Ἐνυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, somniator. A præc. Ab

Ἐνύπνιον, ου, τὸ, insomnium. Hinc *adv.* ἐνύπνιον, per somnum. Ex ἐν et ὕπνος.

Ἐνυπνιώδης, ες, somnio similis, vanus, inanis.

Ἐνυποπνίγω, suffoco in, v. gr. aqua.
Ἐνυπόσαπρος, ὸν, cui aliquid puris inest, purulentus.
Ἐνυπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in rerum natura est, voc. *Eccles.* de natura humana Christi. Ex ὑφίστημι.
Ἐνύσταξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi νυστάζω.
Ἔνυστρον, ου, τὸ, magnum intestinum. Ex ἐν et ὕστερος, *posterior*, quia est in postrema corporis parte.
Ἐνυφαίνω, f. ανῶ, intexo.
Ἐνύφαντος, ον, intextus. A præc.
Ἐνύφασμα, ατος, τὸ, quod intextum est, tela auro &c. intexta. Ab eod.
Ἐνυφίστημι, insero. *In* aor. 2. insum, ut pars in toto.
ἘΝΥΩ', όος, *contr.* οῦς, ἡ, Enyo, Bellona, Dea belli, Martis soror.
Ἐνωθέω, impello, intropello. Μυχάτῃ ἐνέωσε ἠϊόνι, *Apoll. Rhod.* 4, 1243.
Ἐνώμα, *quatiebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐνώμαε, a verbo νωμάω.
Ἔνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui adhuc aliquid cruditatis inest, acerbus, subcrudus.
Ἐνωμοτάρχης, ου, ὁ, qui præest certo numero militum, qui ἐνωμοτία dicebatur.
Ἐνωμοτία, ας, ἡ, apud Laced. certus numerus militum, 24, vel, secundum alios, 25. Ab
Ἐνώμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, juratus, qui juravit, juramento obstrictus. Ex ἐν et ὄμνυμι.
Ἐνωμότως, *adv.* cum jurejurando, jurato.
Ἐνωπαδὶς, *adv.* coram. Ab ἐνωπή.
Ἐνωπαδίως, coram. Ab eod.
Ἐνωπὴ, ῆς, ἡ, adspectus. Ex ἐν et ὤψ, *oculus.*
Ἐνωπῇ, *adv.* manifeste, coram, proprie.
Ἐνώπια, τὰ, *apud Hom.* paries vicinus ostio aut adversus, qui est in adspectu.
Ἐνωπιδίως, *adv.* coram. Ab
Ἐνώπιον, *adv.* in conspectu, coram. Ab
Ἐνώπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in alicujus præsentia aliquid facit aut dicit. Ab ἐνωπή.
Ἐνωραΐζομαι, f. ίσομαι, placeo mihi, ostento me in. Γυναιξὶν ἐνωραϊζόμενος, *Luc.*
Ἔνωρος, in flore ætatis constitutus, tempestivus, vegetus. Ab ἐν et ὥρα, *tempus.*
Ἐνῶρσε, *irruit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἐνῶρε, a verbo ἐνόρω.
Ἐνῶρτο, *irruerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.
Ἐνωσάμην, *cogitavi*, a. 1. ind. med. *per Crasin*, pro ἐνοησάμην, a νοέω.
Ἐνῶσι, 3. pl. præs. conj. verbi ἔνειμι.
Ἕνωσις, εως, ἡ, unitas, conjunctio. Ab ἑνόω.
Ἐνώτη, ης, ἡ, idem quod ἐνώτιον, *Hes. ex Soph.*
Ἐνωτίζομαι, f. ίσομαι, auribus percipio. Ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου, *Act.* 2, 14. Ab ἐν et οὖς, *auris.*
Ἐνωτικοίτης, ου, ὁ, aures habens ad pedes usque dependentes, ut in iis dormire videatur.
Ἑνωτικὸς, ἡ, ὸν, vim uniendi habens. Ab ἑνόω.
Ἐνώτιον, ου, τὸ, inauris, *Plat.* ἐνώτια τὰ, inaures. Ab ἐν et ὠτίον.
Ἐνωτίσασθε, 2. pl. a. 1. imperat. med. verbi ἐνωτίζομαι.
Ἐνωχλήθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐνοχλέω.
Ἔνωχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pallidus.
Ἕξ, οἱ, αἱ, τὰ, sex.
Ἐξ, *præpos.* e, ex, sequente vocali vel diphthongo, quæ ἐκ scribitur sequente consona.
Ἑξάβιβλος, ον, sex libris constans.
Ἔξαγε, *eduxit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐξῆγε, ab ἐξάγω.
Ἐξάγαγε, 2. sing. a. 2. imperat. act. *Att.* pro ἔξαγε.
Ἐξαγαγεῖν, a. 2. inf. act. *Att.* pro ἐξαγεῖν.
Ἐξάγαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, admiratione dignus.
Ἐξαγγελεὺς, έως, ὁ, nuncius, nunciator. Ex ἐξ et ἄγγελος.
Ἐξαγγέλλω, f. ελῶ, enuncio, prædico, nuncio; (2) narro, expono; (3) prædico, laudo, *N. T.* indico. Πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις, *Plut.* Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν, *Il.* 5, 390.
Ἐξαγγελία, ας, ἡ, nunciatio; (2) divulgatio.
Ἐξάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nunciat iis qui foris sunt ea quæ intus sunt; enunciator; (2) index, qui in fabulis aliquid e scena adfert.
Ἐξαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, nunciandi vim habens.
Ἐξάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, patefactus per famam; (2) proditus, enunciatus.
Ἐξαγγίζω, f. ίσω, effundo e vase. Ab ἄγγος.
Ἐξαγίζω, impurum declaro, ob piaculum expello; item extermino, simpliciter.
Ἐξαγινέω, pro ἐξάγω, *congrego.*
Ἑξάγιον, ου, τὸ, sextula, pondus pendens quatuor scrupula. Ex ἕξ et ἄγω, *pendo.*
Ἐξάγιστος, impurus, piaculo obstrictus, exterminatus, exsecratus: (2) sacer, venerandus, valde sanctus. Ἃ δὲ ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ, αὐτὸς μαθήσει, *Soph. Œd. Col.* 1526. Ex ἐξαγίζω.
Ἐξαγκωνίζω, f. ίσω, medium aliquem comprehendo, ut fit in lucta. Ex ἐξ et ἀγκών.
Ἐξαγοράζω, f. άσω, redimo. Ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς, *Nazian.*
Ἐξαγόρευσις, εως, ἡ, indicatio rei arcanæ:
Ἐξαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, enuntiandi vim habens, exprimens v. gr. cogitata.
Ἐξαγορεύω, f. εύσω, effutio, enarro, confiteor. Ἑκάστη ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, *Odyss.* 11, 233.
Ἐξαγριαίνω, effero, exaspero, exacerbo.
Ἐξαγριόω, ῶ, f. ώσω, agrestem reddo; (2) effero, exaspero; (3) item, asper sum. Hinc
Ἐξαγρίωσις, εως, ἡ, mutatio in naturam silvestrem; (2) efferatio, exasperatio.
Ἐξάγω, educo; (2) exporto; (3) subduco; (4) proveho; (5) induco, incito, impello; (6) perduco; (7) exeo; (8) aperio, patefacio; (9) violentas manus infero. Οὓς ἐξῆγον κλαίοντας ἀεὶ, *Aristoph. Pace*, 743. Ἐξήχθη ὁ περίβολος, exstructus, *Thuc.* (9) ἑαυτὸν ἐξαγαγόντος, cum sibi manus intulisset, *App. Bell. Civ.* 2, 23. Ἐξήγαγεν ἑαυτὴν, mortem sibi ipsa conscivit, *Plutarch. Apophthegm. Lacænar.* 242.
Ἐξάγω, frango. Ἐξ αὐχένα ἄξει πόρτιος, *Il.* 5, 161. Πρέμνοθεν ἐξεαγεῖσα, radicitus effracta, *Apoll. Rhod.* 4, 1686.
Ἐξαγωγεὺς, έως, ὁ, deductor, qui v. gr. præsidia ex urbibus deducit.
Ἐξαγωγὴ, ῆς, ἡ, eductio; (2) exportatio; (3) demigratio e vita, mors violenta, omninoque finis alicujus rei, exitus. Ab ἐξάγω.
Ἐξαγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui exportatur. Hinc τὰ ἐξαγώγιμα, ων, merces quæ exportantur; (2) qui effert, educit aliquid, ut cloaca. ἐξαγώγιμος sordium. Ab eod.
Ἐξαγωνίζομαι, certo.
Ἑξαγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sexangulus, qui sex habet angulos. Ex ἕξ et γωνία.
Ἑξάγωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
Ἑξαδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sex habens digitos.
Ἑξάδαρχος, ου, ὁ, sex virorum præfectus.
Ἐξάδελφος, ου, ὁ καὶ ἡ, natus ex fratre vel sorore.
Ἑξάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sex drachmarum est, qui sex drachmis venditur. A δραχμή.
Ἐξαδρύνεσθαι, ad perfectam maturitatem pervenire.
Ἐξαδυνατέω, ῶ, f. ήσω, elangueo, debilior fio, deficio. Ἐξαδυνατῶν τῷ σώματι, *Plut.*
Ἐξᾴδω, f. σω, excanto, incantatione libero.
Ἐξαείρω, extollo, elevo.
Ἐξαερόω, ῶ, f. ώσω, in aerem converto, extenuo. Hinc ἐξαερόομαι, in aerem convertor, evanesco, item ab aere perflo. Ex ἀήρ.
Ἑξάετες, *adv.* per sex annos, sexennio.
Ἑξαέτης, ου, ὁ, sexennis. Ex ἕξ et ἔτος.
Ἑξαετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
Ἑξαετία, ας, ἡ, sexennium. A præc.
Ἑξαήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, sex dies habens vel durans. Hinc τὸ ἑξαήμερον, ου, spatium sex illorum dierum quo mundus a Deo conditus fuit. Ex ἕξ et ἡμέρα, *dies.*
Ἐξαθέλγω, f. ξω, emulgeo, exsugo.
Ἐξαθερίζω, f. ίσω, vilipendo, contemno.
Ἔξαθλος, ὁ, qui certare (ob senectutem, &c.) amplius non potest.
Ἐξαθρεῶ, conspicio, inspicio. Τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν ἠθροῦμεν, *Soph. Antig.* 1219. Ordo est τάδε ἐξηθροῦμεν κελεύσμασιν, dativus Latine reddendus per præpositionem *propter* vel *ob.*
Ἐξαθροίζω, f. σω, congrego, convoco. Ἀλλά νιν πάλιν παῖς σὸς ἐξαθροίζεται, *Eurip. Phœn.* 1175.
Ἐξαθυμέω, ῶ, penitus deficio animo, exanimor.
Ἐξαιθριάζω, f. άσω, sereno cœlo expono, sub dio habeo, ad solem expono, insolo.
Ἐξαιμάσσω, et ἐξαιμάττω, f. ξω, cruento; (2) refrico vulnus, dolorem.
Ἐξαιματόω, ῶ, f. ώσω, in sanguinem verto; (2) cruento. Ex ἐξ et αἷμα, *sanguis.* Hinc
Ἐξαιμάτωσις, εως, ἡ, ipsa actio vertendi in sanguinem, sanguinis effectio vel generatio; (2) vulneratio.
Ἔξαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanguine destitutus; (2) qui multum sanguinis effudit, exsanguis.
Ἐξαίνυμαι, aufero, privo. Φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν ἀμφοτέροιν, *Il.* 5, 155. Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα, *Odyss.* 15, 206.
Ἑξάϊππος, ον, sex equis junctus, sc. currus.
Ἐξαιρέθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. v. ἐξαιρέω.
Ἐξαιρεῖσθαι, præs. inf. pass. pro ἐξαιρέεσθαι.
Ἐξαιρέσιμος, ον, exemptilis. A seq.
Ἐξαίρεσις, εως, ἡ, exemptio; (2) eductio; (3) exceptio; (4) locus in portu in quem merces e navibus exponuntur; (5) actio forensis qua servum vindicamus, *ap. Harp.*
Ἐξαιρετέος, ejiciendus, eximendus, *Xenoph. Cyrop.* 131, 132.
Ἐξαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, exemptus e numero, selectus, eximius, peculiaris. Ab ἐξαιρέω.
Ἐξαιρέτως, *adv.* eximie, præcipue, imprimis.
Ἐξαιρεύμην, *Dor.* et *Ion.* pro ἐξηρέμην, imp. ind. pass. verbi
Ἐξαιρέω, ῶ, et ἐξαιρέομαι, οῦμαι, eximo, eruo, educo, aufero, extraho; (2) secerno, seligo tanquam præmium, donarium; (3) diripio, populor; (4) everto, expugno. Οὐκ ἔσθ' ὅπως, οὐκ ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας, *Aristoph. Nub.* 800. Ἐξαιρεῖσθαι τῆς μέμψεως, liberari. Ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον, exigit, *Soph. Trach.* 150. Εἴτις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος ἐξῄρετ', elatus, *Idem*, *El.* 1488. Τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου ἐξῃρήσατο, *Aristoph. Thesm.* 768. Κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ, communiter ab universis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus, *Herodot.* 1, 148. Κυνὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονὸς, eximit, *Eurip. Hippol.* 18.
Ἐξαιρόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, in lolium vertor. Ex ἐξ et αἶρα.
Ἐξαίρω, f. αρῶ, tollo, effero, extollo; (2) tollo e medio, aufero; (3) effero, exporto; (4) incito, irrito. Ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινὸν, *Xen.* Εἰς ὄγκον ἐξαρθεὶς, *Plat.* Κοὐ τοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα, consciscam ultro, *Soph. Trach.* 491.
Ἐξαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, iniquus; (2) indecens; (3) ingens, immensus; (4) inauspicatus. Ab ἐξ et αἶσα, *sors.*
Ἐξαΐσσω, f. ξω, prosilio alicunde, cum impetu prodeo. Ἐξηϊξάτην, οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ, *Aristoph. Plut.* 732. Ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, emissa est manibus irrita, *Il.* 3, 367.
Ἐξαϊστόω, f. ώσω, memoriam alicujus aboleo, facio ut de aliquo nec sciri quidpiam nec cognosci possit; (2) deleo, extinguo.
Ἐξαιτέω, ῶ, et *in med.* ἐξαιτοῦμαι, deposco, exposco ad quæstionem; item ad pœnam, supplicium; (2) expeto, postulo; (3) *in med. est etiam* aliquem deprecor ab aliquo, h. e. deprecatione a pœna liberare cupio vel libero. Ἐξῄτησεν ἄν με παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας, *Dem.* Ἐξῃτήσατο ὑμᾶς, *Luc.* 22, 31.
Ἐξαίτησις, εως, ἡ, ipsa actio deposcendi aliquem ad supplicium, vel quæstionem; (2) deprecatio pro reo. Ab ἐξαιτέω.
Ἔξαιτος, ον, eximius, *Hom.* pro ἐξαίρετος; (2) præcipuus, exemptus e numero; (1) οἶνον τ' ἔξαιτον, vinum eximium, *Il.* 12, 320. (2) Μήδειαν δ' ἔξαιτον ἑοῦ ἐς πατρὸς ἀγέσθαι ἵεντο,
Medeam

Medeam exemptam e numero (præ ceteris) ad patrem suum reducere volebant, *Ap. Rhod.* 4, 1004.

'Εξαίφνας, *repente*, Dor. pro ἐξαίφνης.

'Εξαίφνης, *adv.* subito, repente, quasi ex occulto adveniendo.

'Εξαιφνίδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, repentinus, subitus, improvisus.

'Εξακανθίζω, futur. ίσω, spinis purgo, spinas evello.

'Εξακανθόω, ῶ, f. ώσω, spinosum seu aculeatum reddo.

'Εξακέομαι, οῦμαι, f. έσομαι, medeor, sano, persano; (2) placo; (3) sarcio. Θύσθλοις Φεραίαν ἐξακεύμενοι θεὰν, *Lycophr.* 1180.

'Εξακέονται, 3. pl. præs. ind. med.

'Εξακέσαιο, 2. sing. a. 1. opt. med.

'Εξακέσας, *medicatus*, a. 1. part. act.

'Εξάκεσις, εως, ἡ, sanatio. Ab ἐξακέομαι.

'Εξακεστήριος, ου, ὁ ἡ ἡ, sanandi vim habens; (2) expiatorius. Ab eod.

'Εξάκις, *adv.* sexies. Ab ἕξ, *sex*.

'Εξακισμύριοι, ιαι, ια, sexagies mille.

'Εξακισχίλιοι, ιαι, ια, sexies mille. Hinc

'Εξακισχιλιοστὸς, ἡ, ὸν, sexies millesimus.

'Εξάκλινος, ου, ὁ ἡ ἡ, sex lectis instructus.

'Εξακμάζω, futur. άσω, vigorem amitto, flaccesco.

'Εξάκνημος, ου, ὁ ἡ ἡ, sex κνήμας seu radios habens.

'Εξακολουθέω, ῶ, f. ήσω, sequor; (2) investigo, perequito, proprie et tropice. Καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀπωλείαις, 2 *Pet.* 2, 2.

'Εξακολούθησις, εως, ἡ, investigandi, cognoscendi, intelligendi studium.

'Εξακοντίζω, fut. ίσω, jaculor, jaculum emitto 'Εξακοντίζειν ἐπί τινα, *Plut.* τοῖς δόρασιν, *Xen.* Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τὰ σὰ 'ξηκόντισα, et hæc quidem ad tua respondeo, *Eurip. Suppl.* 456: adversus tua sum ejaculatus. Hinc

'Εξακόντισμα, ατος, τὸ, jaculatio; (2) fulguris genus; (3) scatebra; (4) sanguinis jactus.

'Εξακοντισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

'Εξακόσιοι, ιαι, ια, sexcenti. Ab ἕξ, *sex*.

'Εξακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, sexcentesimus.

'Εξάκουστος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile exaudiri potest; (2) celebris. Ab

'Εξακούω, fut. ούσω, exaudio, intelligo. Δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται pro δίνης πτερωτῆς φθόγγος, id est, πτερῶν δινουμένων, agitatarum alarum sonitus exauditur, *Arist. Av.* 1198. Δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, *Soph. Phil.* 378.

'Εξακριβάζω, futur. άσω, diligenter aliquid facio.

'Εξακριβόω, ῶ, f. ώσω, idem: rem affirmo. Οὐ μὴν ἐξακριβοῦσί γε πάσαις ὁμοίως, *Aristot.* Ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται, δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον, at longe diversum est, opinionem referre, et rem ut certam affirmare, *Soph. Trach.* 425.

'Εξακρίζω, f. ίσω, ad verticem pertineo, in cacumen evado. 'Εξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς; *Eur. Or.* 265.

'Εξακτέος, educendus. Ab ἐξάγω.

'Εξάκυκλος, ον, sex rotas habens, epith. currus.

'Εξάκωλος, ον, sex membra (versiculos breviores) habens.

'Εξαλαόω, ῶ, f. ώσω, excæco; (2) mutilo; (2) ὅλον δέμας ἐξαλάωσας, *Oppian. Cyneget.* 3, 228.

'Εξαλαπάζω, f. άσω, et άξω, evacuo, exinanio; (2) vasto, diripio, depopulor. Ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει, *Hes. Op.* 187.

'Εξαλαπάξαι, a. 1. inf. act.

'Εξάλατο, *exsiluit*, *Dor.* pro ἐξήλατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐξάλλομαι.

'Εξαλδαίνω, germino.

'Εξαλέασθαι, *evitare*, a. 1. inf. med. *per Sync.* pro ἐξαλεύασθαι, et hoc pro ἐξαλεύσασθαι inusitato. Οὕτως οὔτι που ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι, *Hes. Op.* 105.

'Εξάλειπτρον, ου, τὸ, vas unguentarium. Ab

'Εξαλείφω, f. ψω, unguentum abstergo; (2) deleo ungendo; (3) deleo, oblitero, tollo, v. gr. leges; (4) ungo; (5) abjicio ex animo, omitto, veluti spem. Οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, *Apoc.* 3, 5. Οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενὸς, *Eur. Hec.* 590. Εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας, *Act.* 3, 19. Τὰς ἐλπίδας ἐξαλείψαντες, *Diodor. Sic.* 3, 40. Μή μ' ἐξαλείψητε, ne me perdatis, *Eurip. Hipp.* 1241.

'Εξαλειφθῆναι, a. 1. inf. pass.

'Εξαλείψεια, aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐξαλείψαιμι.

'Εξάλειψις, εως, ἡ, obliteratio, deletio.

'Εξαλέομαι, devito, effugio. Φράζεο δ' ὅππως χεῖρας ἐμὰς σόος ἐξαλέοιο, *Apoll. Rhod.* 1, 490.

'Εξαλεύω, devito, effugio. Ὡς ἂν μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς, *Soph. Aj.* 665.

'Εξαλίπτης, ου, ὁ, qui calce vel alio tectorio illinit, unctor, pro ἐξαλείπτης, *Hipp.*

'Εξαλίστρα, ας, ἡ, volutabrum, locus ubi equi volutantur abstergendi pulveris et sudoris causa.

'Εξάλιτρος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui sex librarum est. Ex ἕξ et λίτρα, *libra*.

'Εξαλίω, et ἐξαλίζω, f. ίσω, volvendo ejicio, v. gr. pulverem; evacuo; ab ἐξαλίστρα: it. abduco. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, abduc equum domum, volutatum prius in pulvere, *Aristoph. Nub.* 32. Ἀλλ' ὦ μέλ' ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν, evolvisti me ex meis bonis, *Id. Ib.* 33. Ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγει, volutatione facta, *Xenoph. Œconom.* 11, 18.

'Εξαλλαγὴ, ῆς, ἡ, immutatio, varietas, discrimen. Ab ἐξαλλάττω.

'Εξάλλαξε, 3. sing. a. 1. indicat. act. *Ion.* pro. ἐξήλλαξε. Ab ἐξαλλάττω. Unde

'Εξάλλαξις, εως, ἡ, alternatio; (2) diversitas.

'Εξαλλάσσω, vel ἐξαλλάττω, f. ξω, immuto; (2) differo; (3) transeo, relinquo; ἐξαλλάττων, eminens. Τάν τ' ἐξαλλάσσουσαν ἔχει χάριν, eminentemque habet gratiam, *Eurip. Iphig. in Aul.* 564. 'Εξηλλαγμένος, inauditus, prodigiosus, insolens. (1) κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, qui nullam mutationem experitur in malis, cui malorum nulla contingit remissio, *Soph. Aj.* 474. (3) καὶ ἐγγὺς ἦν τοῦ ἐξαλλάσσειν τὸν ὡδοπεποιημένον πρὸς τῶν Περσῶν χῶρον, et propemodum relinquerant locum planum factum a Persis, *Arr. Hist. Alex.* 3, 13. 'Εξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν, *Thuc.* τῆς ἀρχαίας μορφῆς, *Aristot.*

'Εξαλλοιόω, ῶ, muto.

'Εξάλλομαι, exsilio. Καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη, pro ἐξαλλόμενος, *Il.* 17, 343.

'Εξαλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, ab aliis diversus; (2) inusitatus; (3) egregius; (4) peregrinus.

'Εξαλλοτριόω, ῶ, f. ώσω, abalieno, emancipo et vendo aliis.

'Εξάλλως, *adv.* alio modo; (2) inusitate; (3) mirum in modum, insigniter.

'Εξαλμα, ατος, τὸ, qu. dic. exsultatio, saltus; (2) eruptio; (3) impetus.

'Εξαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, mari exemptus; (2) extra mare positus; (3) exstans mari. Ex ἕξ et ἅλς, *mare*.

'Εξαλσις, εως, ἡ, saltus. Ab ἐξάλλομαι.

'Εξαλύξαι, et ἐξαλύξασθαι, effugere, devitare.

'Εξαλύσκω, devito, effugio. Ὡς ἂν ... μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς, *Soph. Aj.* 655. Οὔτις ἐξήλυξέ πω, *Eurip. Hec.* 1194. Πῶ ποτ' ἐξαλύξω τύχας; *Id. Hipp.* 673.

'Εξάλφω, invenio.

'Εξαμάξω, convitior, maledico, *V. L.* Ab ἅμαξα, quasi de plaustro convitia fundo.

'Εξαμαρτάνω, pecco, aberro; (2) peccare facio. 'Εξαμαρτάνειν εἰς τυράννους ἄνδρας, *Eur. Med.* 308. Ἦ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν, *Soph. El.* 1039. Βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς, frustrari, *Soph. Phil.* 94.

'Εξαμαρτία, ἡ, peccatum, delictum; (2) frustratio cum quis excidit spe, aut alia qua re; (1) ἴση νῷν ἐστιν ἡ 'ξαμαρτία, *Soph. Antig.* 564.

'Εξαμαυρόω, ῶ, f. ώσω, obscuro, oblitero.

'Εξαμάω, ῶ, f. ήσω, meto; (2) abscindo. Βούκεντα σου τοὺς πνεύμονας, καὶ τ' ἄντερ' ἐξαμήσω, *Aristoph. Lys.* 369.

'Εξαμβλίσκω, abortio, abortum facio. Ab

'Εξαμβλόω, ῶ, f. ώσω, idem. Φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην, *Aristoph. Nub.* 137.

'Εξάμβλωμα, ατος, τὸ, abortus.

'Εξάμβλωσις, εως, ἡ, abortio.

'Εξαμβλώσκω, f. βλώσω, aborto.

'Εξαμβρόσαι, *Æsch.* affluere, (nisi potius ἐξαμβρῦσαι pro ἐξαναβρῦσαι a v. βρύειν, *Ern.*)

'Εξαμείβετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐξημείβετο. Ab

'Εξαμείβω, f. ψω, immuto, in varias formas muto; (2) rependo, retribuo; (3) trajicio. Κακαῖσι ποιναῖς παῖδα μ' ἐξημείψατο, *Æschyl.* (3) τὸν δ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ λοχαγόν; *Eurip. Phœn.* 133.

'Εξάμειψις, εως, ἡ, immutatio; (2) vicissitudo, repensio. A præc.

'Εξαμέλγω, f. ξω, emulgeo, exsugo.

'Εξαμελεῖν, præs. inf. act. ab

'Εξαμελέω, f. ήσω, negligo, contemno. 'Εξημέληντο τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς, *Plut.*

'Εξάμετρος, ου, ὁ ἡ ἡ, sex metris constans; (2) *subst.* versus hexameter. A μέτρον.

'Εξαμηναῖος, α, ον, semestris. A μήν.

'Εξαμηνόβιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui sex menses vivit.

'Εξάμηνος, ου, ὁ ἡ ἡ, semestris, sex mensium. Hinc τὸ ἐξάμηνον, ου, semestre, sex menses.

'Εξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo, vel exagito, in certamine expello; (2) insequor, vexo. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς, *Eur. Or.* 415. Αἵ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ, terroribus exagitant, *Ib.d.* 83.

'Εξαμναῖος, αία, αῖον, qui sex minarum est.

'Εξάμνους, idem. Ex μνᾶ, *mina*.

'Εξάμοιρον, ου, τὸ, sexta pars. Ex μοῖρα.

'Εξαμπρεύω, f. σω, traho. Χ' ὅπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου; *Aristoph. Lys.* 289.

'Εξαμύνομαι, defendo, propulso.

'Εξαμυστίσαι, uno spiritu epotare.

'Εξαμφοτερίζω, f. ίσω, utraque re excido; (2) dubium facio.

'Εξαναβαίνω, ascendo, conscendo, *Sibyll.*

'Εξαναγνεύω, *cum gen.* libero, purgo ab aliqua re, *apud Julian.*

'Εξαναγιγνώσκω, perlego, legendo evolvo. 'Εξαναγνοὺς τὸ βιβλίον, *Plut.*

'Εξαναγκάζω, f. άσω, cogo, compello, excito. Ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασεν, *Aristoph. Av.* 382.

'Εξανάγω, f. ξω, educo.

'Εξαναδύομαι, ἐξαναδύνω, ἐξαναδύομαι, emergo; (2) detrecto. 'Εξαναδύεσθαι μάχης, *Plut.* Ex ἐξ et ἀναδύω, *emergo*.

'Εξαναδὺς, a. 2. part. act.

'Εξαναζέω, ῶ, f. έσω, ebullio.

'Εξαναιρέω, f. ήσω, eximo, tollo de.

'Εξανακαλύπτω, f. ψω, e tegmentis evolvo.

'Εξανακολυμβάω, ῶ, f. ήσω, emergo, enato.

'Εξανακρούω, f. ούσω, retraho.

'Εξαναλίσκω, absumo, exhaurio, fut. ἐξαναλώσω, perf. ἐξηνάλωκα· *pass.* ἐξηνάλωμαι, cujus

'Εξαναλωθεὶς, a. 1. part. pass.

'Εξαναλύομαι, f. λύσομαι, eripio, libero; (2) *pass.* penitus resolvor et evanesco.

'Εξανανεόω, ῶ, f. ώσω, renovo, *Strab.* 9.

'Εξανανήφω, f. ψω, resipisco, ad me redeo.

'Εξαναπείθω, f. σω, persuadeo.

'Εξαναπληρόω, ῶ, f. ώσω, repleo, compleo.

'Εξαναπνέω, f. εύσω, respiro.

'Εξανάπτω, f. ψω, suspendo ad vel ex. 'Εστωτίδων ἐξανῆπτον ἀγκύρας, *Eur.*

'Εξαναρπάζω, f. σω, abripio.

'Εξανασπάω, f. ῶ, evello, demolior.

'Εξανάστασις, εως, ἡ, reditus in vitam; (2) expulsio e sede; (3) eversio; (4) migratio e sedibus suis; (5) resistentia, *ap. Long.*

'Εξαναστέφω, f. ψω, corono.

'Εξαναστῆναι,

'Εξαναστῆναι, a. 2. inf. act. v. ἐξανίστημι.
'Εξαναστήσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act.
'Εξαναστρέφω, f. ψω, everto.
'Εξανατέλλω, f. τελῶ, exoriri facio, excito. Θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλει, *Plut.*
'Εξαναφαίνω, ostendo, exhibeo, *Orph.*
'Εξαναφανδὸν, *adv.* aperte, clare.
'Εξαναφέρω, reficio me; (2) suffero, sustineo.
'Εξανάφυμι, exorior, enascor. Καρπῶν δηλοῖ φθόρον ἐξαναφύντων γαίης, *Orph. Pronost.* 36.
'Εξαναχωρέω, ῶ, f. ήσω, recedo ex. 'Εξαναχωρεῖν τὴν στρατιὴν, *Herodot.*
'Εξαναψύχω, f. ξω, refrigero ventilando; (2) abstergo, sicco; (3) refocillo, recreo.
'Εξανδραποδίζομαι, f. ίσομαι, in servitutem redigo.
'Εξανδραποδισάμενοι, nom. pl. f. 1. part. med. *Ion* et *Att.* pro ἐξανδραποδισόμενοι.
'Εξανδραπόδισις, εως, ἡ, abreptio in servitutem.
'Εξανδραποδισμὸς, ȣ, ὁ, idem.
'Εξανδρόομαι, ȣ̃μαι, vir fio, evado vir. 'Εξανδρούμενος, adultus, *Herodot.* 2, 64. *Eurip. Phœn.* 32. Λόχος δ' ὀδόντων ὄφιος ἐξηνδρωμένος, virorum ex serpentis dentibus natorum, *Eurip. Suppl.* 703.
'Εξάνειμι, egredior, exeo; unde ἐξανιὼν, in aor. 2.
'Εξανεμόομαι, ȣ̃μαι, flatu turgesco, distendor; (2) flatu siccor. 'Εξηνέμωσε τἀμ' 'Αλεξάνδρῳ λέχη, irritum fecit meum conjugium cum Alexandro, *Eurip. Hel.* 32. 'Εξηνεμώθην μωρίᾳ, stultitia elata sum, *Id. Andr.* 939. Hinc ἐξηνεμωμένος.
'Εξανέργαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, infectus, infabricatus, minime concoctus.
'Εξανέρχομαι, f. λεύσομαι, egredior, prodeo alicunde.
'Εξανέστην, aor. 2. ind. act. v. ἐξανίστημι.
'Εξανέτειλα, aor. 1. ind. act. v. ἐξανατέλλω.
'Εξανευρίσκω, f. ήσω, deprehendo, invenio. Οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν, *Soph. Phil.* 982.
'Εξανέχω, exsto super, emineo. Οὗ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων· non vacat præpositio, verba sic ordinando: Οὗ ἐκ πάντων ἀνδρῶν ἄλγιστα ἐγὼ ἀνασχοίμην ἂν κλύων λόγων, cujus ego sermones ex omnibus maximo cum dolore sustinerem audire, *Soph. Œd. Col.* 1173. "Η τὰς ἐμὰς τις παῖδας ἐξανέξεται Φθίας τυράννȣς ὄντας, *Eurip. Andr.* 200. Hinc ἐξανέχομαι, perfero, tolero, sustineo.
'Εξανεψιοὶ, οἱ, consobrinorum filii.
'Εξανῆκε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐξανίημι.
'Εξανθέω, ῶ, f. ήσω, effloresco ex; (2) defloresco; (3) scateo, pullulo; (4) mergo; (5) per summa emineo; (6) emitto; a. 1. ἐξήνθησα· perf. part. ἐξηνθηκώς. Οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, *Lucian.* Hinc
'Εξάνθημα, ατος, τὸ, quod effloruit; (2) pustula, seu papula.
'Εξάνθησις, εως, ἡ, ipsa efflorescendi, prorumpendi actio.
'Εξανθίζω, f. ίσω, floridis coloribus tingo. Hinc
'Εξανθίζομαι, utor veste diversicolori, floribus intextis, &c.
'Εξανθισμὸς, ȣ, ὁ, eruptio pustularum.
'Εξανθρωπέω, ῶ, f. ήσω, ad humanum cultum reduco; (2) ab eo descisco, degenero.
'Εξανθρωπίζω, ex homine quasi in alienam naturam transmuto: *in pass.* homo esse desino, sed contra ἐξηνθρωπισμένα, *ap. Hipp.* ad naturam humanam accommodata, velut σιτία.
'Εξάνθρωπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, durus, sævus, inhumanus; (2) ex homine ratione prædito insanam belluam efficiens; (3) ex hominum numero tollens. Ex ἐξ et ἄνθρωπος.
'Εξανίημι, emitto, libero. Ex ἐξ et ἀνίημι, *mitto.* Hinc ἐξανήσω, ἐξανείς. Sed ἐξανίεσθαι, exsolvi, liberari, et ἐξανίει, remittit, dissolvitur, quasi ab ἀνίω.
'Εξανιστάναι, *funditus evertere,* præs. inf. act.
'Εξανίστασο, 2. sing. præs. imperat. med. v.
'Εξανίστημι, excito, exsurgere facio; (2) surgere cogo; (3) expello, ejicio; (4) funditus ejicio; (5) irrito, incendo in aliquem. Unde ἐξαναστάσω, ἐξανίστησα, ἐξαναστήσας. At ἐξανίσταμαι, surgo, exsurgo; unde ἐξανέστην, ἐξαναστῆναι, ἐξαναστάς. Χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας, *Eur. Med.* 1215. Εὐθὺς ἐξανίσταμαι ὀργῇ βαρείᾳ, efferor, *Soph. Phil.* 366. 'Ιλίȣ ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα, *Eur. Suppl.* 1198.
'Εξανοίγω, f. ξω, aperio. Εἶτ' ἐξανοίγε μηχανὰς τὰς Σισύφȣ, *Aristoph. Ach.* 325.
'Εξάνοιξις, εως, ἡ, patefactio.
'Εξανορθόω, ῶ, f. ώσω, rursus erigo; (2) in meliorem statum redigo.
'Εξάντης, ες, sanatus, morbo defunctus, incolumis, *ap. Hipp.* qu. ἔξω τῆς ἄτης, *Ern.*
'Εξαντίπλευρος, ον, qui est vel sit in latere contrario.
'Εξαντλέω, ῶ, fut. ήσω, exhaurio, exantlo, exprimo. 'Εξαντλεῖν γόȣς, *Eur.* Πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι, *Eurip. Med.* 79. "Ηνικ' ἐξήντλεις στρατῷ γόȣς, lamenta profunderes, *Id. Suppl.* 838. Hinc
'Εξάντλημα, ατος, τὸ, haustus, haustrum.
'Εξανύω, fut. ύσω, perficio; (2) efficio aliquid, prosum; (3) interficio. Λαθίπονον δ' ὀδύναν ȣ̃τ' ἔνδοθεν ȣ̃τι θύραζ' ἔνεστί μοι ἐξανύσαι βιότȣ, expellere, *Soph. Trach.* 1039. 'Εξανύσαι ... τὰν νεκρῶν πλάκα, iter perficere ad mortuorum arva, *Œd. Col.* 1562. Λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας pro ἐξανύσας ὁδὸν εἰς πόλων λαμπρῶν ἄστρων, *Eurip. Or.* 1685.
'Εξανύτω, idem, *Attice.*
'Εξάξω, *educam,* f. 1. ind. act. verbi ἐξάγω.
'Εξαπάλαιστος, et ἐξαπάλαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sex palmorum est. Ex ἐξ et παλαιστή.
'Εξαπαλλάττομαι, unde ἐξαπαλλαγῆναι, subducere se, discedere.
'Εξαπατᾷν, præs. inf. act. *contr.* pro ἐξαπατάειν, ab
'Εξαπατάω, ῶ, f. ήσω, decipio. Οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ ἐξαπατᾷν, δὶς ϗ τρὶς ταὔτ' εἰσάγων, *Aristoph. Nub.* 546. Πολλάκις ἐξηπατήθην ὑπό τι σῦ, *Aristoph. Eq.* 1099. Τί ἐξαπατᾷς αὐτὸν ξένον; *Id. Thesm.* 899. 'Εξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον, *Id. Vesp.* 1281.
'Εξαπάτη, ης, ἡ, fallacia, deceptio.
'Εξαπατῆσαι, *decepisse,* a. 1. inf. act.
'Εξαπατητικὸς, ἡ, ὸν, fallax.
'Εξαπατίσκω, fallo, decipio, *Poet.*
'Εξαπατύλλω, idem.
'Εξαπατῶντι, *decipiunt, Dor.* pro ἐξαπατῶσι.
'Εξαπαφάω, ῶ, fut. ήσω, *Poet.* fallo, decipio.
'Εξαπαφίσκω, idem.
'Εξαπάφοιτο, 3. sing. præs. opt. med. verbi
'Εξαπάφω, decipio. "Οππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον, *Il.* 14, 160.
'Εξάπεζος, ον, sexpes.
'Εξαπείδω, video. 'Εξαπείδομεν τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν ȣ̓δαμȣ̃ παρόντ' ἔτι, *Soph. Œd. Col.* 1643.
'Εξαπέλεκυς, εως, ὁ ϗ ἡ, cui sex secures præferuntur, ut prætori. Οἱ δὲ δύο τὴν ἐξαπέλεκυν, duo vero prætorii viri erant, *Polyb.* 3, 40.
'Εξαπέστειλεν, *ablegavit,* 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ· a verbo ἐξαποστέλλω.
'Εξάπινα, *adv.* repente, ex improviso. Ex ἐξ, α priv. et φαίνομαι, (potius ab ἄπινος, unde αἴφνης in comp. *Ern.*) Hinc
'Εξαπίναιος, αία, αιον, vel ἐξαπιναῖος, αία, αῖον, repentinus, subitus, improvisus.
'Εξαπιναίως, *adv.* subito, ex improviso.
'Εξαπίνης, *adv.* idem quod ἐξάπινα.
'Εξαπλάσιος, ία, ιον, sextuplex, sextuplo major. Ab ἐξ, *sex.*
'Εξάπλεθρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sex jugerum est.
'Εξάπλευρος, ον, sex latera habens.
'Εξαπλῆ, *adv.* sextupliciter. Ab ἐξαπλόος.
'Εξαπλήσιος, *Ion.* pro ἐξαπλάσιος.
'Εξαπλόος, όη, όον, *contr.* ἐξαπλȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, sextuplex. Ab ἐξ.
'Εξαπλόω, ῶ, f. ώσω, expando, explico, explano. Hinc
'Εξάπλωσις, εως, ἡ, explicatio, expansio. 'Εξαπλώσιος τῶν ὑμένων εἰς πλάτος, *Aret.*
'Εξαποβαίνω, descendo; unde 'Εξαπέβησαν ἑταῖροι νηὸς, *Odyss.* 12, 306.
'Εξαπόδης, ȣ, ὁ, qui ingreditur sex pedibus; (2) senos pedes longus. Ex ἐξ et πȣ̃ς.
'Εξαποδίω, seu ἐξαποδίομαι, expello, abigo; unde ἐξαποδίωμαι, in *conj. Il.* 5, 763.
'Εξαποδίωμαι, *expellam,* præs. conj. med.
'Εξάποδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἐξαπόδης.
'Εξαποδύνω, exuo.
'Εξαπόλλυμι, seu ἐξαπολλύω, funditus perdo. At ἐξαπόλλυμαι, emorior, pereo. Hinc ἐξαπώλετο, ἐξαπολόμενος, et ἐξαπόλωλα, deperii, interii. 'Εξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ, *Il.* 18, 290.
'Εξαπολοίατο, *funditus perdiderint,* 3. pl. aor. 2. opt. med. *Ion.* pro ἐξαπόλοιντο.
'Εξαπονέομαι, ȣ̃μαι, reversor. Σόον δ' ἀνένευσε μάχη ἐξαπονέεσθαι, *Il.* 16, 253.
'Εξαπονίζω, abluo, eluo. Τὼ πόδας ἐξαπένιζεν, *Odyss.* 19, 387.
'Εξαποξύνω, acuo, acutum facio. Φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον, *Eurip. Cyclop.* 456.
'Εξαποπατέω, excernor, alvum dejicio.
'Εξαπορέω, ῶ, et ἐξαπορέομαι, ȣ̃μαι, prorsus hæreo, et quo me vertam nescio; tædio vincor, egeo; debilitor.
'Εξαποστέλλω, ablego; unde ἐξαπέστειλα, ἐξαποσταλῆναι, emitti. "Αμα δὲ τοῖς φυλάττȣσιν αὐτὸν ἐξαπέστειλε, *Polyb.* Hinc
'Εξαποστολὴ, ῆς, ἡ, emissio, ablegatio.
'Εξαποτίνω, punio. Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις, *Il.* 21, 412.
'Εξάπȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, sex pedes habens.
'Εξαποφαίνω, ostendo.
'Εξαποφθείρω, perdo, interimo, *Soph. Trach.* 712.
'Εξάπρυμνος, ον, sex puppes habens.
'Εξαπτέρυγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sex alas habens. Ex ἐξ et πτέρυξ, *ala.*
'Εξάπτω, adnecto, appendo; unde ἐξάψω, ἐξῆψα. At ἐξάπτομαι, alligor, annector; unde ἐξημμένος, aptatus, junctus, dependens, suspensum habens; ἐξῆπται, dependet; (2) invado. 'Ικέτης ἀφύλλȣ στόματος ἐξάπτων λιτάς, *Eur. Or.* 367. 'Εξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρὸς, *Plat.* 'Ο Λιβυκὸς Καρχηδονίοις ἐξῆπτο πόλεμος, *Appian. de Rebus Hispan.* 426.
'Εξάπτω, f. ψω, accendo; unde ἐξαφθεὶς, accensus. Πῦρ εὖδον ἤδη τὸ πρὶν ἐξάπτω φλογὶ, *Lycophr.* 1363.
'Εξαπωθέω, expello, abigo.
'Εξάπωλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sex pullos seu equuleos habens.
'Εξάραγμα, ατος, τὸ, collisio, fractura. Ab ἐξαράττω.
'Εξαραιόω, ῶ, f. ώσω, rarefacio, *Aret.*
'Εξαραίρηται, *exemptus est,* 3. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐξῄρηται, a verbo ἐξαιρέω.
'Εξαράομαι, ῶμαι, f. άσομαι· unde ἐξαρᾶσθαι, vota persolvere, *Suid.* dedicare, consecrare.
'Εξάρατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐξαίρω.
'Εξαράττω, fut. ξω, exturbo, expello, effringo. Οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἀγαναυθαδίαν, retundam, *Aristoph. Thesm.* 704. 'Αλλ' αὖθις ἐξαράττω πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖσι, incesso, *Id. Nub.* 1373. Κᾆτα τῷ πρωκτῷ θένων τὴν κιγκλίδ' ἐξηράξα, discussi cancellos, *Id. Equit.* 640.
'Εξαργέω, ῶ, fut. ήσω, otiosus sum, obtorpesco; unde ἐξηργηκέναι, et *pass.* ἐξαργηθείς. Διὰ τὸ ἐξηργηκέναι τὴν αὐτȣ̃ δύναμιν, *Aristot.* "Εργα ȣ̓κ ἔτ' ἐξαργȣ́μενα, res quæ haud negligenter exsequuntur, *Soph. Phil.* 356.
'Εξάργματα, τὰ, primitiæ. *Apud Apollonium* membra exteriora, quæ prima amputantur in truncatione. Ab ἐξάρχω.
'Εξαργυρίζω, et ίζομαι, *med.* in argentum redigo, pecunia vendo vel permuto; (2) pecunia emungo. Ex ἄργυρος.
'Εξαργυρισάμενος, a. 1. partic. med.
'Εξαργυρȣ̃ν, *contr.* pro ἐξαργυρόειν, ab
'Εξαργυρόω, f. ώσω, idem. Στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι, *Thuc.*
'Εξαρεσκεύομαι, placo; (2) diis sacrifico. Ab
'Εξαρέσκομαι, f. έσομαι, idem. 'Εὰν τȣ̀ς κυρίȣς δώροις ἐξαρέσηται, *Dem.* τοῖς θεοῖς, *Xen.*
'Εξαρθρέω, ῶ, f. ήσω, luxo; unde ἐξηρθρηκὸς, τὸ, luxatum. Ab ἔξαρθρος. Hinc
'Εξάρθρημα, ατος, τὸ, luxatio.

'Εξάρθρωσις,

Ἐξάρθρησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἔξαρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, articulis suis emotus, luxatus; (2) cui articuli naturaliter prominent et extant. Ex ἐξ et ἄρθρον.

Ἐξαρθρόω, ῶ, fut. ώσω, artus suis sedibus emoveo. Ab ἔξαρθρος. Hinc

Ἐξάρθρωμα, ατος, τὸ, luxatio.

Ἐξάρθρωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐξαριθμέω, ῶ, futur. ήσω, enumero, recenseo. Ἐξαριθμήσας γονὰς συὸς μελαινῆς, *Lycophr.* 1255.

Ἐξαρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio; commemoratio; expositio.

Ἑξάριθμος, ον, sextuplex.

Ἐξαρκέω, ῶ, f. ήσω, sufficio, satis sum; ἐξαρκεῖ, sufficit, ἐξαρκέσει, ἐξήρκεσε. Ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, *Xen.* (2) contentus sum, placeo. (1) Ὁ γὰρ Χείρωνος βίος πᾶσιν ἐξήρκει, Chiro tam diu vixit quam cæteri omnes, *Xenoph. de Venat.* 1. Ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος, satis erat, *Eurip. Suppl.* 511. Ἡ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκοῦντά μοι, *Id. Hipp.* 702. (2) Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει; *Id. ibid.* 278.

Ἐξαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sufficiens. Ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ, *Soph. Trach.* 334.

Ἐξαρκούντως, *adv.* sufficienter, abunde.

Ἔξαρμα, ατος, τὸ, sublatio; (2) elevatio poli; (3) tumor. Ab ἐξαίρω.

Ἐξαρμόζω, f. ώσω, discrepo, non sum consonus; (2) avello, disjungo.

Ἐξαρνέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, nego; (2) recuso. Οὐκ ἐξαρνοῦμαι πράττειν, *Æschin.*

Ἐξαρνησάμενος, aor. 1. part. med.

Ἐξάρνησις, εως, ἡ, negatio, inficiatio.

Ἐξαρνητικὸς, ἡ, ὸν, inficiandi peritus.

Ἔξαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui negat, inficiator. Ἔξαρνός ἐστι, negat, *Aristoph. Plut.* 241.

Ἐξαρπάζω, f. άσω, vel ξω, eripio; unde ἐξήρπασα, et ἐξήρπαξα, et *pass.* ἐξήρπαστο, ereptus fuerat. Ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τὰ ἔντερα, *Aristoph. Eq.* 705. Τὸ παιδίον ἐξαρπάσας μοὶ φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου, *Id. Thesm.* 698.

Ἔξαρσις, εως, ἡ, ademptio, evulsio; (2) elatio. Ab ἐξαίρω.

Ἐξαρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo, alligo, annecto; (2) elevo, tollo. Hinc ἐξαρτάομαι, ῶμαι, pendeo, dependeo; (3) magnopere deditus sum; (4) conjungor; unde ἐξήρτημαι, conjunctus sum, adhæreo. At *in voc. med.* ἐξηρτησάμην, ἐξηρτήσω, devinxisti tibi. Ἐξήρτηνται τοῦ ἀποβησομένου, *Xen.*

Ἐξάρτημα, ατος, τὸ, appendix.

Ἐξάρτησις, εως, ἡ, suspensio, *Aret.*

Ἐξαρτίζω, f. ίσω, absolvo; (2) præparo, perfecte instruo; *pass.* ἐξηρτισμένος, perfecte instructus. Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, *Act.* 21, 5.

Ἐξαρτυμένοι, *instructi*, perf. part. pass. *Ion.* pro ἐξηρτυμένοι, a verbo ἐξαρτύω.

Ἐξάρτυσις, εως, ἡ, apparatus, instructio. Ab

Ἐξαρτύω, adorno, apparo; *perf. part. pass.* ἐξηρτυμένος· a. 1. ἐξαρτυθεὶς, instructus. Παντοδαπῇ ὅπλων παρασκευῇ ἐξηρτυμένοι, *Herod.*

Ἐξάρυσις, εως, ἡ, exhaustio. Ex

Ἐξαρύω, f. ύσω, exhaurio; (2) exprimo. Οὗτος γὰρ τά γε κείνων κἀκ' ἐξήρυκε βουλευμάτων σαφῶς, *Soph. Phil.* 423.

Ἐξαρχῆς, *adv.* ab initio. Pro ἐξ ἀρχῆς.

Ἔξαρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui aliquid incipit, auctor ac princeps alicujus rei; (2) qui in aliqua re primus est. Ex ἐξ et ἀρχὴ, *initium.*

Ἐξάρχω, et ἐξάρχομαι, incipio, auspicor. Οἵαν ὑμῶν ἐξάρξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν! *Aristoph. Thesm.* 711. Στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον, *Lycophr.* 251. Ἐξάρχου κανᾶ, auspicare canistra, *Eurip. Iphig. in Aul.* 435. Ἐξάρξω 'γὼ μολπὰν, *Eurip. Troad.* 148. Σὺ δ' ἔξαρχ' ὅρκον, tu vero præi jusjurandum, *Id. Iphig. in Taur.* 743.

Ἑξὰς, άδος, ἡ, senarius numerus. Ab ἕξ.

Ἐξασθενέω, ῶ, f. ήσω, elanguesco, viribus deficior.

Ἐξασθενίζω, f. ίσω, debilito. Ex ἀσθενής.

Ἐξασκέω, ῶ, f. ήσω, exerceo; (2) exorno, perpolio. Ἢν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἱππεῖς, *Xen.*

Ἑξαστάδιος, ὸν, sex stadia æquans.

Ἑξάστερον, ου, τὸ, Pleiades. Ex ἕξ et ἄστρον, quoniam tantum sex plerumque stellæ in Pleiade videntur, septima vero obscura est.

Ἐξάσται, αἱ, flocci extantes in tela, panno, e tramma seu subtemine, *ap. Hipp.*

Ἑξάστιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, senis constans ordinibus; (2) sex constans versibus.

Ἐξαστράπτω, f. ψω, emico, refulgeo. Καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἐξαστράπτων, *Luc.* 9, 29.

Ἑξάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sex columnas habens.

Ἐξασφαλίζω, f. ίσω, munio, tutum reddo.

Ἐξατιμόω, ῶ, infamia noto.

Ἐξατμίζω, f. ίσω, vaporem elicio; ἐξατμίζεσθαι, evaporare, exarescere, expirare; ἐξατμισθεὶς, evaporatus, in vaporem evanidus. Ἐξατμίζεσθαι γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων συμβαίνει, *Aristot.*

Ἐξατονέω, ῶ, f. ήσω, deficio, fatigor.

Ἐξάττω, exsilio, subsilio.

Ἐξαυαίνω, f. ανῶ, exsicco.

Ἐξαυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, splendens. Ex αὐγή.

Ἐξαύδα, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἐξαύδαε. Ab

Ἐξαυδάω, ῶ, f. ήσω, eloquor. Σὲ κακεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐξηυδώμαν, invocabam, *Soph. Ph.* 394. Σοφὸς πεφυκὼς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφὸν, *Ibid.* 1232.

Ἐξαυθαδιάζομαι, fut. άσομαι, arroganter me gero.

Ἐξαυλέω, ῶ, unde ἐξηυλημέναι γλῶτται, scil. αὐλῶν, inveteratæ et detritæ lingulæ tibiarum. Ab

Ἔξαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui tibia exempta aut fracta est; (2) qui tibiæ sonum non amplius edit.

Ἐξαύξεσθαι, immodice augeri.

Ἐξαυστὴρ, ὁ, fuscina, harpago, *Æsch.* Ab ἐξαῦσαι, eximere, *Hes.*

Ἐξαυτῆς, *adv.* eodem momento, continuo. Ex ἐξ et αὐτῆς, sc. ὥρας.

Ἐξαῦτις, *adv.* continuo, statim.

Ἐξαυτομολέω, ῶ, transfugio.

Ἐξαυχενισμὸς, οῦ, ὁ, contumacia pervicax, quasi ab ἐξαυχενίζομαι, *libero cervicem meam a jugo vel freno.* Ex ἐξ et αὐχήν.

Ἐξαυχέω, ῶ, f. ήσω, valde glorior, confidenter spondeo, affirmo, mihi persuadeo. Ἢ νῦν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαυχεῖς Διὸς, gloriaris te plus sapere quam Jovem, *Eurip. Suppl.* 504. Σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ, confidenter ego spopondissem nunquam me huc rediturum, *Soph. Antig.* 390. Οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ, nunquam enim, o nate, mihi persuasissem, *Id. Phil.* 869.

Ἐξαυχμόω, ῶ, et ἐξαυχμόομαι, οῦμαι, squalesco, exaresco. Ex ἐξ et αὐχμός.

Ἐξαύω, accendo, torreo.

Ἐξαφαιρέομαι, οῦμαι, adfero ex. Hinc ἐξαφελέσθαι εἰς ἐλευθερίαν, *apud Demosth.* quasi ex servitute transdare in libertatem.

Ἐξαφανίζω, f. ίσω, deleo.

Ἐξαφίημι, dimitto. Ἐξαφεῖται τοῦδε γ', ὡς ἐγὼ κλύω, *Soph. Trach.* 72.

Ἐξαφίσταμαι, abscedo, absisto, abducor. Ἐξαφίσταμαι λόγων παλαιῶν, *Eur.*

Ἑξαφόροι, ων, οἱ, qui seni aliquod onus gestant. Ex ἕξ et φέρω, *fero.*

Ἑξάφορον, ου, τὸ, lectica quæ a sex viris gestatur. Ex iisd.

Ἐξαφρίζω, f. ίσω, despumo; ἐξαφρίζομαι, in spumam redigor. Ex ἐξ et ἀφρός.

Ἐξαφύω, f. ύσω, exhaurio.

Ἑξάχειρ, ειρος, ὁ καὶ ἡ, qui sex manus habet.

Ἑξαχῆ, *adv.* sexies, sex modis, in sex partes.

Ἑξάχοος, *contr.* ἑξάχους, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sex congiorum est. Ex ἕξ et χοῦς, *congius.*

Ἔξαψις, εως, ἡ, inflammatio. Ab ἐξάπτω.

Ἐξέβαλον, a. 2. ind. act. verbi ἐκβάλλω.

Ἐξέβαν, *exierunt*, 3. plur. aor. 2. ind. act. *per Syncop.* pro ἐξέβησαν, a verbo ἐκβαίνω.

Ἐξεγγυάω, ῶ, f. ήσω, sponsione vel fidejussione aliquem ex vel a custodia libero. Hinc ἐξεγγυάομαι, expromitto. Μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα, *Dem.* Hinc

Ἐξεγγύησις, εως, ἡ, vadimonium, fidejussio, sponsio.

Ἐξεγείρω, fut. ερῶ, exsuscito; unde ἐξεγεῖραι, excitare, a. 1. Hinc ἐξεγείρομαι, exsurgo. Ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, 1 *Cor.* 6, 14.

Ἐξεγένοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. verbi ἐκγίνομαι.

Ἐξέγερσις, εως, ἡ, excitatio; (2) expergefactio, surrectio e cubili. Ab ἐξεγείρω.

Ἐξέγρομαι, exsurgo, exorior. Ἐκ τοῦ κάρου καὶ τῆς μέθης ἐξήγρετο, *Aret.*

Ἐξέγροντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *per Sync.* pro ἐξηγείροντο, ab ἐξεγείρω.

Ἐξεδαφίζω, f. ίσω, e fundamentis eruo et everto; unde ἐξεδαφισθὲν, desolatum.

Ἐξεδεχόμην, imperf. ind. med. v. ἐκδέχομαι.

Ἐξεδίκησα, a. 1. ind. act. verbi ἐκδικέω.

Ἐξέδοτο, 3. sing. aor. 2. indic. med. verbi ἐκδίδωμι.

Ἐξέδρα, ας, ἡ, exhedra, locus in quo frequentes sedes, v. gr. porticus; (2) popina; locus in porticibus, villarum imprimis, pluribus instructus sedibus, ut ibi consideri, disputandi causa, possit. Στόα .... ἐξέδραν ἔχουσα, *Plut. in Bruto.* Τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προεισελθούσης, *Id. ibid.* Τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι, *Eurip. Or.* 1450.

Ἐξέδριον, ου, τὸ, exhedrium, parva exhedra, Dim. ab ἐξέδρα. Unde

Ἔξεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in sede et domicilio suo non est, a sede et domicilio absens, remotus, aut expulsus. Ἔξεδρον χώραν ἔχων, alienam sedem habens, *Aristoph. Av.* 276. Λόγοι παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν, verba erumpentia extra sedem mentis, præter rationem, *Eurip. Hippol.* 935. Φυγάδες, ἔξεδροι χθονὸς, *Id. Iphig. in Taur.* 80. Λόγοι ἔξεδροι φρενῶν, *Id. Hippol.* 935.

Ἐξέδυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐκδύω.

Ἐξέδω, exedo; *med.* ἐξέδομαι, ἐξέδεται, exedit.

Ἔξεεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ξέω.

Ἐξεθαμβήθησαν, *metu perculsi sunt*, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἐκθαμβέομαι.

Ἐξέθλιψα, a. 1. ind. act. verbi ἐκθλίβω.

Ἐξέθοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. verbi ἐκτίθημι.

Ἐξέθορε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐκθόρω.

Ἐξεθρέψατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἐκτρέφω.

Ἔξει, *exi*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἔξεε, ab ἐξέω, pro quo in usu est ἔξειμι.

Ἕξει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi ἔχω.

Ἔξει, 2. sing. præs. verbi ἔξειμι, abeo, exeo; abis, exis, *vel* abibis, exibis. Οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, *Soph. Œd. Col.* 909.

Ἐξειδέναι, nosse a themate inusitato; unde et ἔξοιδα, perspectum habeo. Ἐξειδῆσαι, accurate nosse.

Ἑξείδιον, ου, τὸ, parvus habitus. Dim. ab ἕξις.

Ἑξείης, *Poet.* pro ἑξῆς, deinceps, ex ordine.

Ἐξεικάζω, f. άσω, effingo, effigiem alicujus exprimo, adsimilo, ad similitudinem alicujus facio. Hinc ἐξεικάζομαι, similis sum; unde ἐξεικασμένος, imagine expressus. Στέρνα τ' ἐξῃκασμένα, pectus adumbratum, pectus similitudinem aliquam illius referens, *Eurip. Phœn.* 165.

Ἐξεικονίζω, fut. ίσω, ex exemplari effingo vel exprimo, omnibus lineamentis ad exemplar exprimo.

Ἐξεῖλε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐξαιρέω.

Ἐξειλέω, ῶ, f. ήσω, explico, evolvo.

Ἐξείλησις, εως, ἡ, evolutio.

Ἐξείλκυσα, a. 1. ind. act. verbi ἐξελκύω.

Ἐξείλλω, proprie evolvo; (2) e possessione ejicio. Ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας, *Dem.*

Ἐξειλόμην, aor. 2. ind. med. verbi ἐξαιρέω.

Ἐξειλύω, contorqueo, *Theoc.*

Ἔξειμι, exeo, egredior. Hinc ἐξιέναι, exire, ἐξιὼν, exiens.

Ἐξεῖναι, præs. inf. verbi impers. ἔξεστι, *licet.*

Ἐξείνισα, *hospitio excepi*, aor. 1. ind. act. verbi ξεινίζω, pro ξενίζω.

Ἐξειπεῖν, enunciare; ἐὰν ἐξείπω, ἐξείπῃ, renunciet; ἐξεῖπον, edixi vel effatus sum, &c. item

item dicere simpliciter. Τάχα γὰρ τύχοις ἂν χρηστὸν ἐξειπὼν, *Aristoph. Av.* 460.

Ἐξείπω, *dicam, dixerim*, a. 1. conjunct. act.

Ἐξειργασμένος, perf. part. pass. v. ἐξεργάζομαι.

Ἐξειργασμένως, *adv.* perfecte, absolute.

Ἐξείργω, f. ξω, cohibeo, excludo; (2) interpello dicentem. Τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; *Aristoph. Ach.* 831. Ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων, *Id. Conc.* 11.

Ἐξειρύσαι, *extraxisse*, aor. 1. infin. act. verbi seq.

Ἐξειρύω, f. ύσω, extraho.

Ἐξείρω, exsero. Ἐξείρειν τὴν γλῶτταν, *Aristot.*

Ἐξειρωνεύομαι, irrideo; (2) pro joco, ut per jocum dictum accipio.

Ἐξεὶς, *qui emisit*, a. 2. part. act. verbi ἐξίημι.

Ἕξεις, 2. sing. f. 1. ind. act. verbi ἔχω.

Ἔξεισι, 3. sing. præs. ind. act. verbi ἔξειμι.

Ἐξεκαύθησαν, *exusti, cremati sunt*, 3. plur. aor. 1. ind. pass. verbi ἐκκαίω.

Ἐξεκέντησα, a. 1. ind. act. verbi ἐκκεντέω.

Ἐξεκένωσα, a. 1. ind. act. verbi ἐκκενόω.

Ἐξεκκλησιάζω, f. άσω, concionem advoco, concilium populi habeo.

Ἐξεκλάσθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐκκλάω.

Ἐξεκλείσθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐκκλείω.

Ἐξέκλεψε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἐκκλέπτω.

Ἐξεκλίνατε, 2. pl. aor. 1. ind. act. verbi ἐκκλίνω.

Ἐξεκόλαψα, a. 1. ind. act. verbi ἐκκολάπτω.

Ἐξεκομίζετο, *efferebatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi ἐκκομίζω, *effero*.

Ἐξεκρέματο, *pendebat*, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐκκρέμαμαι.

Ἐξελάαν, *expellere*, præs. inf. act. *Poet.* pro ἐξελάειν, a verbo ἐξελάω.

Ἐξέλαθον, a. 2. ind. act. verbi ἐκλανθάνω.

Ἐξελαιόω, ῶ, f. ώσω, oleo ungo; (2) in oleum verto.

Ἐξελάμβανε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐκλαμβάνω.

Ἐξελάουσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi ἐξελάω.

Ἐξελάσαι, aor. 1. inf. act. verbi ἐξελάω.

Ἐξελάσειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐξελάσαι.

Ἐξελασία, ας, ἡ, eductio pecoris ad pastum; (2) expeditio, profectio.

Ἐξέλασις, εως, ἡ, expulsio; (2) discessus; (3) expeditio militaris. Ab

Ἐξελαύνω, fut. ἐξελάσω, *Att.* ἐξελῶ, perf. ἐξελήλακα, expello, abigo; (2) equo erumpo. Τῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγὰς, *Soph. Œd. Col.* 1287.

Ἐξέλασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐξήλασε. Ab

Ἐξελάω, ῶ, unde ἐξελάαν, expellere, *per Dialysin*, ab ἐξελᾶν, idem.

Ἔξελε, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἐξαιρέω.

Ἐξελέγοντο, 3. plur. imperf. ind. med. verbi ἐκλέγω.

Ἐξελέγχω, fut. ξω, redarguo, convinco; (2) deprehendo, comperio, in lucem profero; (3) pass. *ap. Polyb.* nudare animum. Ἐξελέγξαι πάντας τοὺς ἀσεβεῖς, *Judæ* 15.

Ἐξέλεθ', pro ἐξέλετο, *delegit*, 3. sing. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐξείλετο, a verbo ἐξαιρέω.

Ἐξελέξατο, *elegit*, 3. sing. a seq.

Ἐξελέξω, *elegisti*, 2. sing. a. 1. ind. med. a verbo ἐκλέγω.

Ἐξελέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi ἐξαιρέω.

Ἐξελευθερικὸς, οῦ, ὁ, libertinus. Ab

Ἐξελεύθερος, ου, ὁ καὶ ἡ, *proprie*, qui ob æs alienum in servitutem a creditore redactus, post libertatem recepit; (2) idem qui ἀπελεύθερος, libertus, libertinus. (2) καὶ ὁ ἐξελεύθερος αὐτοῖς ἰσοπολίτης ἐστὶ, et liberti æquo jure degunt cum civibus, *App. Bell. Civ.* 2, 120.

Ἐξελευθεροστομέω, ῶ, admodum libero ore loquor, *apud Soph. Aj.* 1258.

Ἐξελευθερόω, ῶ, f. ώσω, liberum facio, libertate dono, manumitto.

Ἐξέλευσις, εως, ἡ, exitus. Ab ἐξέρχομαι.

Ἐξελεύσομαι, *egrediar, proditurus sum*, f. 1. ind. med. verbi ἐξέρχομαι, pro ἐξελεύθω.

Ἐξεληλάκεισαν, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro ἐξηλάκεισαν, ab ἐξελαύνω.

Ἐξελήλυθα, *exii*, perf. ind. med. *Att.* pro ἐξήλυθα, a verbo ἐξέρχομαι.

Ἐξελθεῖν, *exire*, a. 2. inf. act. verbi ejusd.

Ἐξελθὸν, aor. 2. part. act. n. g.

Ἐξέλθω, *exiverim*, a. 2. conjunct. act.

Ἐξελιγμὸς, οῦ, ὁ, evolutio, explicatio, *imprimis* aciei. Ab ἐξελίσσω.

Ἐξέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, evolvendus, explicandus. Ab eod.

Ἐξέλιξις, εως, ἡ, idem quod ἐξελιγμὸς, et ab eod.

Ἐξέλιπον, aor. 2. ind. act. verbi ἐκλείπω.

Ἐξελίσσω, vel ἐξελίττω, f. ξω, evolvo, explico; (2) subduco e pugna. Ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν, *Aristoph. Nub.* 33. Ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων, explicatis vinculis sigillorum, *Eurip. Hipp.* 864. Σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα; explicasti oracula dei? *Id. Suppl.* 141. Καὶ προβῇ λόγος, οὐχ ᾗπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξειλίσσομεν, non ita, ut nos eum explicavimus, *Id. Ion.* 396. Ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ, insequens puerum circa columnam, *Id. Herc. Fur.* 977. Τοὺς κόλπους ἐξελίσσων, sinuum anfractus legens, *App. Bell. Civ.* 5, 84.

Ἐξελκομένοιο, *extracti*, gen. sing. m. g. part. præs. pass. *Ion.* pro ἐξελκομένου, verbi ἐξέλκω.

Ἐξελκόω, ῶ, f. ώσω, exulcero.

Ἐξελκτέον, abstrahendum, extrahendum, *Soph.*

Ἐξελκυσμὸς, οῦ, ὁ, extractio. Ab

Ἐξελκύω, fut. ύσω, abstraho, extraho. Ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν εἰρήνην φίλην, *Aristoph. Pace*, 294.

Ἐξέλκω, fut. ξω, idem. Ἀμφίχρυσον φάσγανον κωπῆς λαβὼν, ἐξεῖλκε κολεοῦ, *Eur. Hec.* 443. Ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος, *Jac.* 1, 14.

Ἐξέλκωσις, ἡ, laniatio, exulceratio, *Steph.*

Ἐξελληνίζω, fut. ίσω, Græcum facio; (2) a Græcis derivo, a Græco deduco; (3) ad Græcorum formam et ritum instituo; (4) ad Græcam facundiam exacte loquor.

Ἐξελόμην, *diripui*, a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐξειλόμην, a verbo ἐξαιρέω pro ἐξέλω.

Ἕξελον, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔξειλον.

Ἐξελῶ, *eximam*, fut. 2. ind. act. verbi ejusd.

Ἐξελῶ, fut. *Att.* verbi ἐξελαύνω, pro ἐξελάσω.

Ἐξελῶν, part. *Att.* fut. ejusdem verbi, pro ἐξελάσων. Καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν, etenim venisti patriam perditurus, *Eurip. Phœn.* 616.

Ἐξέμαξα, a. 1. ind. act. verbi ἐκμάσσω.

Ἐξέμεν, *emisisse*, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐξεῖναι, a verbo ἐξίημι.

Ἑξέμεν, *servare*, vel *servaturum*, sive *habiturum esse*, f. 1. inf. *Ion.* pro ἕξειν, ab ἔχω.

Ἐξεμέω, ῶ, f. έσω, evomo, reddo vomitione.

Ἐξέμπαλιν, idem quod ἔμπαλιν, *Hes.*

Ἐξεμπεδόω, constanter observo; (2) sancio.

Ἐξεμπολάω, ῶ, f. ήσω, divendo.

Ἐξεμπωλημένος, *venditus*, perf. part. pass. *Ion.* pro ἐξεμπεπωλημένος.

Ἐξεναίρω, interficio; unde ἐξεναρεῖν, a. 2. inf. Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν, *Hesiod. Scut.* 329.

Ἐξεναρίζω, fut. ίσω, vel ίξω, interficio; (2) occisum armis spolio. Ἐξηνάριξεν ὅν ποτ' ἀξίφῳ δόλῳ νέκυς, *Lycophr.* 50.

Ἐξενάριξε, *interfecit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἐξενέγκατε, *agite, extuleritis*, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi ἐκφέρω pro ἐξενέγκω.

Ἐξενεῖκαι, aor. 1. inf. act. *Poet.* pro ἐξενέγκαι.

Ἐξενεχθεὶς, aor. 1. part. pass.

Ἐξενέπω, *Poet.* edico, eloquor. Ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε τἄμ' ἐξενέπω, *Soph. Œd. Tyr.* 328. Ὁ δ' ἄρ' ἐξενέποντι ἐῴκει, *Apoll. Rhod.* 1, 764.

Ἐξενεχυριάζω, f. άσω, pigneror; (2) pignora capio.

Ἐξενηνειγμένος, *exportatus*, part. perf. pass. *Ion.* pro ἐξενηνεγμένος, ab ἐκφέρω.

Ἐξενήνοχα, *extuli, exportavi*, perf. ind. med.

Ἐξένηψα, a. 1. ind. act. v. ἐκνήφω.

Ἐξένθοις, *exeas*, seu *exiveris*, 2. sing. a. 2. opt. act. *Dor.* pro ἐξέλθοις, ab ἐξέρχομαι.

Ἐξένισα, a. 1. ind. act. verbi ξενίζω.

Ἐξέννυμι, exuo.

Ἐξεντερίζω, f. ίσω, exentero, eximo intestina, item medullam. Ex ἐξ et ἔντερον.

Ἐξέντο, 3. pl. a. 2. ind. med. verbi ἐξίημι.

Ἐξεπᾴδω, f. ᾴσω, excanto; (2) incantationibus permulceo. Ἐξεπᾴδονται φύσιν, mulcentur, deliniuntur, *Soph. Œd. Col.* 1194.

Ἐξεπαίρω, extollo; (2) effero animo; (3) impello, incito; unde ἐξεπάρῃ, a. 2. conjunct. 3. sing. Τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν, *Aristoph. Lys.* 626.

Ἐξεπάλλομαι, exsilio, *Hes.*

Ἐξέπαρθον, a. 2. ind. act. verbi ἐκπέρθω.

Ἐξέπεσον, *excidi*, aor. 2. ind. act. verbi ἐκπίπτω.

Ἐξεπέτασα, a. 1. ind. act. verbi ἐκπετάννυμι.

Ἐξεπεύχομαι, f. ξομαι, glorior.

Ἐξεπιπλήσσω, percello, *Eur.*

Ἐξέπιπτε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐκπίπτω.

Ἐξεπίσταμαι, probe novi, percalleo. Ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος, *Dem.* Εὔνουν ὄντα σ' ἐξεπίσταμαι, *Eurip. Alc.* 514.

Ἐξεπίσταιαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro ἐξεπίστασαι.

Ἐξεπισφραγίζω, f. ίσω, signo, imprimo signum.

Ἐξεπίτηδες, *adv.* ex industria, de industria; cum οὐκ vel οὐκουν *est* frustra.

Ἐξεπιωθέω, fut. ώσω, perf. ἐξεπίωκα, premo, urgeo onere.

Ἐξεπλάγην, a. 1. ind. pass. verbi ἐκπλήττω.

Ἐξεπλάγησαν, 3. pl. ejusdem aor.

Ἐξεπλήσσοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. ejusd. v.

Ἐξέπλει, 3. sing imperf. ind. act. v. ἐκπλέω.

Ἐξεπομβρέω, imbre multo arva rigo. Οὔτ' ἐξεπομβρῶν, οὔτ' ἐπαυχμήσας, *Soph. in Polyxena.*

Ἐξεπόνασα, a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐξεπόνησα, ab ἐκπονέω.

Ἐξεπορεύοντο, 3. plur. a. 2. ind. med. verbi ἐκπορεύομαι.

Ἐξεπράθομεν, *deprædati sumus*, 1. pl. a. 2. ind. act. *per Metath.* pro ἐξεπάρθομεν, ab ἐκπέρθω.

Ἐξέπτη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐξίπτημι.

Ἐξέραμα, ατος, τὸ, vomitus. Ab ἐξεράω.

Ἐξέρασμα, ατος, τὸ, idem; (2) id quod ejectum est. Ab eod.

Ἐξεράω, ῶ, f. άσω, evacuo, expromo. Τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε, *Aristoph. Ach.* 345. Ex ἐξ et ἔρα, *terra.*

Ἐξεργάζεσθαι, *interficere*, præs. inf. med. verbi

Ἐξεργάζομαι, f. άσομαι, absolvo, perficio; (2) operæ pretium facio; (3) reddo, v. gr. placatum, doctum, &c.; (4) malo aliquo adficio; (5) perdo, occido; unde ἐξειργάσατο, ἐξειργάσθη, ἐξειργασμένος. Ταῦτα ξυμβουλεύειν δεῖ, ἃ τοὺς πολεμίους ὡς πλεῖστα κακὰ ἐργάσεται, *Plut.* (5) Σιγήσατ', ὦ γυναῖκες· ἐξειργάσμεθα; perditæ sumus, *Eurip. Hippol.* 565. Hinc

Ἐξεργασθὲν, *absolutum*, a. 1. part. pass. n. g.

Ἐξεργασία, ας, ἡ, elaboratio, absolutio; (2) figura rhetorica qua phrases idem significantes eleganter conjunguntur.

Ἐξεργασμένος, *factus*, perf. part. pass.

Ἐξεργαστικὸς, ή, όν, rebus agendis efficax in agendo.

Ἐξερέεινε, 3. sing. imperf. act. *Ion.* pro ἐξηρέεινε, ab

Ἐξερεείνω, perquiro, interrogo.

Ἐξερεθίζω, f. ίσω, irrito, prorito.

Ἐξερείπω, everto, prosterno. Αὐχένας ἐξερείποντες, *Hesiod. Scut.* 174.

Ἐξέρεισις, εως, ἡ, collocatio, *Ern.*

Ἐξερείψαι, *prostraverit*, 3. sing. a. 1. opt. act.

Ἐξερέοντο, *interrogabant*, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐξηρέοντο, ab ἐξερέομαι.

Ἐξέρευγμα, ατος, τὸ, id quod ructu ejectum est; (2) ostium fluminis. Ab

Ἐξερεύγω, et ἐξερεύγομαι, eructo, ructu effundo; (2) de fluminibus, qui se effundunt in mare; f. ἐξερεύξομαι, a. 2. ἐξήρυγον. Ὅταν κλύδωνας ἐξερεύγηται γνάθων, *Lycophr.* 474. Ἐξερεύγονται ποτὰ, *Id.* 725.

Ἐξερευνάω, ῶ, f. ήσω, pervestigo, perscrutor, 1 *Pet.* 1, 10. Hinc

Ἐξερεύνησις, εως, ἡ, perscrutatio, investigatio.

Ἐξερευνητὴς, οῦ, ὁ, perscrutator, indagator.

Ἐξερευνητικὸς, ἡ, ὸν, ad investigandum acutus.

Ἐξέρευξις, εως, ἡ, eructatio. Ab ἐξερεύγω.

Ἐξερέω, ῶ, eloquar, dicam, nempe per διάλυσιν ab ἐξέρω; ἐξερέω, et ἐξερέομαι, perquiro.

Ἐξερημόω, ῶ, f. ώσω, desolo, vasto; (2) relinquo. Κἀξερημῶσαι γένος, vasteturque genus omne nostrum, *Soph. El.* 1010. Ἐξερημῶσαι δόμους, relinquentes domos, *Eurip. Andr.* 598. Τὰς ἐξερημωμένας πόλεις κατοικίζειν, *Plat.*

Ἐξερίζω, contendo, litigo. Ἐν τοῖς δημοσίοις κινδύνοις ἐξερίζειν, inimicitias exercere in discrimine publico, *App. Bell. Civ.* 2, 123.

Ἐξεριθεύομαι, f. εύσομαι, fautores et adjutores mihi comparo, *Ern.* redimo, mercede allicio, *Bud.* Ab ἔριθος.

Ἐξερινάζω, f. άσω, caprifico, maturum reddo. Ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ, alios oratione maturos reddis. Metaphora sumta a caprificis qui non eduntur, sed inserviunt ad procurandam maturitatem ficuum, *Soph. in Helenæ Raptu.*

Ἐξερειπόντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi ἐξερείπω.

Ἐξεριστὴς, οῦ, ὁ, litigator, contentiosus. Οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, *Eurip. Suppl.* 894.

Ἐξερμηνεύω, f. εύσω, interpretor.

Ἐξέρομαι, interrogo; unde ἐξείρετο καὶ ἐξήρετο, *ap. Hom.* aor. 2. ἐξηρόμην, interrogavi; ἐξήρου, interrogavisti. Ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; vulpem illam sceleratam rogas, ubi sit? *Soph. Aj.* 103. Ex ἐξ et ἐρέω, *dico.*

Ἐξερπύζω, f. ύσω, prorepo; ἐξέρπω, idem.

Ἐξεῤῥάγη, 3. sing. aor. 2. ind. pass. verbi ἐκρήσσω.

Ἐξέῤῥω· hinc ἔξεῤῥε, abi in malam rem.

Ἐξέῤῥωσις, ἡ, pro ἐξέῤῥευσις, effluxio, evacuatio.

Ἐξερυθριάω, f. άσω, rubefio.

Ἐξέρυθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde ruber.

Ἐξερύκω, inhibeo, *Soph.*

Ἐξέρυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐξερύω.

Ἐξερύσασκε, *Ion.* pro ἐξέρυσε.

Ἐξερύω, f. ύσω, extraho. Χείμαρρον ἐξερύσας, *Hesiod. Op.* 624.

Ἐξέρχομαι, exeo, egredior. Ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς, *Joann.* 8, 9. Σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα, quum tu impium hunc sermonem exorsus sis [Ordo: σοῦ ἐξελθόντος εἰς τόδ' ἀνόσιον στόμα. Στόμα vero, ibi est *sermo* ut centies], *Soph. Œd. Col.* 981.

Ἐξερωέω, decedo, excedo. Αἱ δ' ἐξηρώησαν, illæ ex via excesserunt, *Il.* 23, 468.

Ἐξερωτάω, ῶ, f. ήσω, interrogo. Ἐξερωτᾷς ἄνα; *Pind. Pyth.* 9, 79.

Ἔξεσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ξέω, *rado.*

Ἐξεσθίω, exedo, erodo.

Ἐξεσία, ας, ἡ, ablegatio, legatio publica. Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν, horum gratia in legationem multam viam venit, *Odyss.* 21, 20. Ab ἐξίημι, *ablego.*

Ἔξεσις, εως, ἡ, expulsio, divortium. Γυναικὸς μὲν τῆς ἔχεις οὐ προσδεόμεθά σευ τῆς ἐξέσιος, conjugem quam habes ut repudies non postulamus, *Herodot.* 5, 40. Ab eod.

Ἐξέσκληκα, perf. ind. act. verbi ἐκσκλέω.

Ἐξέσμων, *extergebam*, imperf. ind. act. *contr.* pro ἐξέσμαον, a verbo ἐκσμάω.

Ἐξέσπασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐκσπάω.

Ἐξέσσυτο, *eruperat*, 3. sing. plusq. perf. pass. *per Metath.* pro ἐξεσέσυτο, ab ἐκσύω, vel ἐκσεύω.

Ἐξέσται, *licebit*, f. 1. ind. act. *per Syncop.* pro ἐξέσεται, a verbo imperson. ἔξεστι.

Ἐξέστην, a. 2. ind. act. verbi ἐξίστημι.

Ἔξεστι, licet. Hinc ἐξὸν, cum liceat. (Tota dictio hæc est, ἐκποδὼν ἐστι, via plana, aperta est, obstantibus amotis, *Ern.*)

Ἐξεστραμμαι, perf. ind. pass. verbi ἐκστρέφω.

Ἐξεστραμμένως, *adv.* e transverso; (2) more eorum quæ inversa sunt. Ab ἐξεστραμμένος, quod est ab ἐκστρέφω.

Ἐξετάζω, f. άσω, examino, inquiro, perscrutor, exploro, probo, experimentum facio; (2) quæstionem habeo per tormenta; (3) æstimo; (4) comparo, contendo; (5) recenseo, enumero; (6) adnumero; (7) *in pass. dicitur de eo imprimis* qui in aliquo genere egregia documenta edidit, cognitus, spectatus est; (8) adesse, præsto esse, coram sese exhibere, *Ern.* Πάσας δ' εἰδίας (τοῦ εὖ λεγεῖν) ἐξήτασεν, *Aristoph. Thesm.* 444. Ἐξετάσατε περὶ τοῦ παιδίου, *Matt.* 2, 8.

Ἐξέταμον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐκτέμνω.

Ἐξετανύσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ἐκτανύω.

Ἐξετάσαι, a. 1. inf. act. verbi ἐξετάζω.

Ἐξετάσατε, *exquirite*, 2. plur. a. 1. imperat. act.

Ἐξέτασις, εως, ἡ, exquisitio, examen; (2) quæstio, criminis inquisitio; (3) comparatio; (4) exploratio; (5) recensio, lustratio; (6) specimen et documentum industriæ.

Ἐξετασμὸς, οῦ, ὁ, inquisitio; (2) discussio.

Ἐξεταστὴς, οῦ, ὁ, examinator, inquisitor.

Ἐξεταστικὸς, ὴν, ὸν, qui multus est in indagatione veritatis vel alicujus rei; (2) inquirendi peritus.

Ἐξεταστικῶς, *adv.* accurate, exquisite.

Ἐξέτεινα, a. 1. ind. act. verbi ἐκτείνω.

Ἐξετέλειον, *perfecerunt*, 3. pl. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐξετέλεον, a verbo ἐκτελέω.

Ἐξετελέσθην, *perfectus sum*, a. 1. ind. pass.

Ἐξετέλεσσε, *perfecit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐξετέλεσε.

Ἐξετεροτροπέω, ῶ, f. ήσω, degenero.

Ἑξέτης, ου, ὁ, sexennis. Ex ἓξ et ἔτος.

Ἐξέτι, *adv.* ab illo tempore, jam inde.

Ἑξέτις, ιδος, sex annos nata.

Ἐξετμήθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐκτέμνω.

Ἐξετράπησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi ἐκτρέπομαι.

Ἐξέτρωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐκτιτρώσκω.

Ἐξετύφλου, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐκτυφλόω.

Ἐξευθύνω, rationes ab aliquo exigo, muneris, rei gestæ.

Ἐξευκρινέω, diligenter considero vel explico.

Ἐξευλαβέομαι, οῦμαι, vereor, caveo.

Ἐξευμαρίζω, f. ίσω, rem facilem reddo.

Ἐξευμενίζω, f. ίσω, propitium reddo, placo.

Ἐξευνουχίζω, f. ίσω, eunuchum facio.

Ἐξευπορέω, ῶ, f. ήσω, suppetit mihi; (2) suggero, suppedito; (3) consequor, comparo mihi. Ταῦτα δὲ πάντα δύναται πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν, *Plat.*

Ἐξευρεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐξευρίσκω.

Ἐξευρηκότων, gen. pl. perf. part. act.

Ἐξεύρημα, ατος, τὸ, solers inventum.

Ἐξεύρησις, εως, ἡ, inventio, adinventio. Ab

Ἐξευρίσκω, f. ρήσω, invenio, excogito, comminiscor; (2) comperio, reperio. Νή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτὲ, pariat, *Soph. Trach.* 25. Ποῦ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν; *Aristoph. Eq.* 145. Τοῦτ', ὦ 'γαθ' ἐξεύρητο καὶ σοφώτατα; *Id. Av.* 1149. (2) νόμον κάλλιστον ἐξεύροντα, πειθαρχεῖν πατρί, *Soph. Trach.* 1177.

Ἐξευρετικὸς, ἡ, ὸν, solers, ad inveniendum acutus.

Ἐξεύροντες, nom. pl. a. 2. part. act.

Ἐξευτελίζω, f. ίσω, vilipendo, floccifacio, tanquam εὐτελὴς; (2) tenue reddo, facio. Hinc

Ἐξευτελισμὸς, οῦ, ὁ, contemptio, ut cum oratione aliquid minuimus.

Ἐξευτρεπίζω, f. ίσω, paro, apparo, instruo.

Ἐξεύχομαι, glorior, apto, vota facio. Ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα, quando vero optabas vivere meos liberos, *Eurip. Med.* 930.

Ἐξεφαάνθην, a. 1. ind. pass. *Poet.* pro ἐξεφάνθην.

Ἐξέφαναν, 3. pl. a. 2. ind. pass. *per Syncop.* pro ἐξεφάνησαν, ab ἐκφαίνω.

Ἐξέφερον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi ἐκφέρω.

Ἐξέφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pubertatem excessit.

Ἐξεφίημι, injicio, immitto; ἐξεφίεμαι, mando. Ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον, *Soph. Aj.* 806.

Ἐξεφρέομεν, 1. pl. imperf. ind. act. v. ἐκφρέω, pro ἐκφέρω.

Ἐξεχέβρογχος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens guttur prominens, *Hippocrat.* Ex ἐξέχω et βρόγχος.

Ἐξεχέγλουτος, ὁ καὶ ἡ, habens prominentes nates.

Ἐξέχεεν, *effundebat*, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ· a verbo ἐκχέω.

Ἐξεχὴς, ὲς, eminens, prominens.

Ἐξέχομαι, adhæreo. Πρότερον οὐδὲν ἄλλο, ἢ τῶν παρὰ Μωσεῖ νενομοθετημένων ἐξέχεσθαι, *Euseb. Demonst. Evangel.* 70. Μαίνεσθε καὶ παρανοεῖτε τοιούτων ἐξεχόμενοι σφόδρα οὕτως, insanitis et deliratis, talibus ita vehementer inhærentes, *Dio Chrysost.* 514.

Ἐξέχρη, 3. pers. sing. imp. act. verbi ἐκχράω, *oraculum edo*, α ex contractione natum in η mutatur *Att.* Ὅτ' ἐξέχρη κακὰ, cum prædiceret, *Soph. Œd. Col.* 87.

Ἐξέχρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐκχράω.

Ἐξεχύθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐκχύω.

Ἐξέχω, emineo, exsto. Πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, *Dem.*

Ἐξέψυξα, a. 1. ind. act. verbi ἐκψύχω.

Ἐξέψω, f. ψήσω, excoquo.

Ἐξέωσαν, *expulerunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. *Att.* pro ἔξωσαν, a verbo ἐξωθέω.

Ἔξηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pubertatem excessit, jam grandis et adultus. Ex ἐξ et ἥβη.

Ἐξήγαγε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐξάγω.

Ἐξήγγειλα, a. 1. ind. act. verbi ἐξαγγέλλω.

Ἐξήγειρα, a. 1. ind. act. verbi ἐξεγείρω.

Ἐξηγείσθω, *dux esto*, 3. sing. imperat. med. *contr.* pro ἐξηγεέσθω, ab ἐξηγέομαι.

Ἐξηγέομαι, οῦμαι, dux sum, præsum, viam monstro; (2) expono, explico, interpretor, *impr.* res sacras, leges; (3) censeo, dissero; (4) administro; (5) educo, diduco; (6) perficio. Χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, *Soph. Œd. Col.* 1515. Ἐξηγοῦ θεοὺς, præi verbis, quos jurem deos, *Eurip. Med.* 745. (3) οὐδὲν ὅ τι οὐ τολμητόν τε ἐκείνῳ καὶ ἐρκτὸν ἐξηγέεσθαι, existimasse nihil esse, quod ipse non et audere et efficere possit, *Arr. Ind.* 20, 11.

Ἐξηγερθὴν, a. 1. ind. pass. verbi ἐξεγείρω.

Ἐξήγημα, ατος, τὸ, narratio. Ab ἐξηγέομαι.

Ἐξήγησις, εως, ἡ, expositio. Differunt ἐξήγησις et ἐξήγημα quemadmodum a poesi poema; siquidem poema dicitur panopliæ Achillis descriptio, poesis vero tota ipsa Ilias. *Aphthonius.*

Ἐξηγητὴς, οῦ, ὁ, dux in re aliqua; (2) sequester, transactor, conciliator; (3) interpres, enarrator, explicator; (4) magus; (5) prudens juris pontificii et sacrorum interpres, omninoque juris divini et humani, qui consulitur de istis rebus. (3) ἔπεμπε θεοπρόπους ἐς τοὺς ἐξηγητέας Τελμησσέων, *Herod.* 1, 78. Hinc

Ἐξηγητικὸς, ἡ, ὸν, interpretandi, narrandi peritus, ad narrandum et interpretandum pertinens. Hinc τὰ ἐξηγητικὰ, ῶν, libri pontificiales.

Ἐξηγόρασα, a. 1. ind. act. verbi ἐξαγοράζω.

Ἐξηγορία, ας, ἡ, prædicatio accepti beneficii.

Ἐξηγούμενος, præs. part. med. v. ἐξηγέομαι.

Ἐξήδη, *noveram*, 1. sing. plusq. perf. verbi ἐξειδέναι. Θανουμένη γὰρ ἐξήδη, morituram enim me sciebam, *Soph. Antig.* 460.

Ἐξήδης, *noveras*, 2. sing. plusq. perf. verbi ἐξειδέναι. Ἆρ' ἐξήδης ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κάθειν; *Soph. Trach.* 998.

Ἐξήεσαν, *egressi erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἐξήισαν, a verbo ἔξειμι.

Ἐξηκασμένος *Att.* pro ἐξεικασμένος, part. præt. pass. verbi ἐξεικάζω, quod vide.

Ἐξήκειν, *exire*, præs. inf. act. verbi ἐξήκω.

Ἑξήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, sexaginta. Ab ἕξ.

Ἑξηκονταετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sexagenarius. Ex ἑξήκοντα et ἔτος, *annus.*

Ἑξηκοντάκις, *adv.* sexagies.

Ἑξηκονταπέντε, οἱ, αἱ, τὰ, sexaginta quinque.

Ἑξηκοντάπηχυς, ὁ καὶ ἡ, sexaginta cubitos æquans.

Ἑξηκονταστάδιος, ον, sexaginta stadia explens.

Ἑξηκοντατέσσαρες, οἱ καὶ αἱ, sexaginta quatuor.

Ἑξηκοντούτης, ες, sexaginta annos natus.

Ἑξηκοσταῖος, qui sexagesimo die venit, agit aliquid.

Ἑξηκοστὸς, ἡ, ὸν, sexagesimus. Ab ἕξ, *sex.*

Ἐξηκριβωμένως, *adv.* diligentissime, ad amussim. Ex ἐξ et ἀκριβόω.

Ἐξήκω, discedo; (2) prætereo; (3) egressus sum; (4) de vino vappescente. Ἐξήκειν τὸν ὄνειρον, somnium impletum esse, *Herodot.* 1, 120.

120. Ἵν' ἐξήκεις δακρύων; quousque lacrimis indulgebis? quo te luctus abripit? *Soph. Œd. Tyr.* 1515. [imo potius, Ubinam lacrymarum pervenisti?]

Ἐξήλασαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἐξελαύνω.

Ἐξήλατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐξάλλομαι, *exsilio.*

Ἐξήλατος, ον, lamina ductili tectus, *Hom.* εὐποίητος, *Hes.*

Ἐξηλείφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass.

Ἐξήλειψεν, *delevit*, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. ab ἐξαλείφω.

Ἐξήλθετε, 2. pl. a. 2. ind. act. v. ἐξέρχομαι.

Ἐξῆλθον, a. 2. ind. act. *per Sync.* pro ἐξήλυθον.

Ἐξηλιάζω, f. άσω, soli expono; (2) suspendo sub dio. Ex ἐξ et ἥλιος.

Ἐξηλίασα, a. 1. ind. act. v. ἐξηλιάζω.

Ἐξηλλαγμένος, perf. part. pass. verbi ἐξαλλάττω.

Ἐξηλλαγμένως, *adv.* perverse, abhorrenti modo.

Ἐξήλω, 2. sing. aor. 2. med. verbi ἐξάλλομαι. Ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλω; o fortuna, quonam evasisti? *Soph. Œd. Tyr.* 1311.

Ἐξήλυσις, εως, ἡ, exitus. Ab ἐξέρχομαι.

Ἑξήμαρ, *adv.* per sex dies.

Ἐξημαρτημένως, *adv.* falso, dolose, perperam. Ab ἐξαμαρτάνω, *pecco.*

Ἐξημερόω, ῶ, mansuefacio, cicuro. Τοῦτόν σφι τὸν χῶρον προεῖπε ἐξημερῶσαι ἐν ἡμέρῃ, hunc locum jussit intra diem detergant, *Herodot.* 1, 126: qui locus nempe dumosus erat. Hinc

Ἐξημέρωσις, εως, ἡ, cicuratio.

Ἐξήμεσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐξεμέω.

Ἐξημοιβός, ἡ, όν, permutatorius. Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί, *Odyss.* 8, 249. Ab ἐξαμείβω.

Ἐξῆν, pro ἐξῆει, (sæpe apud Platonem).

Ἐξήνεγκε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐξενέγκω, pro ἐκφέρω.

Ἐξήνιος, ου, ὁ ἡ ἡ, effrenis. Ex ἐξ et ἡνία.

Ἐξήνυτος, qui perfici potest, *Eurip. Hipp.* 405.

Ἐξήπαφε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐξαπάφω.

Ἐξηπειρόω, aggerenda terra continens solum facio.

Ἐξηπεροπεύω, f. εύσω, decipio, circumvenio.

Ἐξηπιαλόω, febri laboro, quæ ἠπίαλος dicitur.

Ἐξήπλωτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἐξαπλόω.

Ἐξῆρα, *sustuli*, a. 1. ind. act. verbi ἐξαίρω.

Ἐξήραμμαι, perf. ind. pass. verbi ξηραίνω.

Ἐξήρανα, *arefeci*, aor. 1. ind. act.

Ἐξηράνθην, a. 1. ind. pass.

Ἐξῆρες, 2. sing. imperf. ind. act. v. ἐξαίρω.

Ἐξήρετο, 3. sing. imperfect. ind. med. verbi ἐξέρομαι.

Ἐξηρεύνησα, a. 1. ind. act. verbi ἐξερευνάω.

Ἑξήρης, εος, ἡ, sc. ναῦς, navis sex ordinum, hexeres. Ex ἕξ et ἐρέσσω, *remigo.*

Ἐξηρτισμένος, perf. part. pass. verbi ἐξαρτίζω.

Ἐξηρτυμένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi ἐξαρτύω.

Ἐξῆρχον, *incipiebant*, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἐξάρχω.

Ἐξηρώησε, *cum impetu latus est*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐξερωέω.

ἙΞΗ͂Σ, *adv.* deinceps, consequenter, ordine, serie perpetua, (ab inus. ἑξὴ, series, ordo, *Ern.*) Ἑξῆς καθίσω δεῦρό μοι ποδὸς, prope meum pedem, *Eurip. Iphig. in Aul.* 627. Θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς, soliumque proxime a Plutone, *Aristoph. Ran.* 765.

Ἐξητάκει, *exploraverat*, 3. sing. plusq. perf. act. verbi ἐξετάζω. *Polyb.* 3, 43.

Ἐξήταξα, a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐξήτασα, a verbo ἐξετάζω, *examino.* Unde

Ἐξητασμένως, *adv.* accurate, diligenter, considerate.

Ἐξητριάζω, f. άσω, sumendum hinc esse ἐξητριασμένον, quod Galeno apud Hippocratem est τὸ διὰ ἠτρίου, i. e. λεπτοῦ ὑφάσματος ἠθημένον, per tenue linteum percolatum. Ex ἐξ et ἤτριον, *linteum.*

Ἐξηττάομαι, ῶμαι, vincor.

Ἐξηχέω, ῶ, f. ήσω, persono. Ἀφ' ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, 1 *Thess.* 1, 8.

Ἐξιάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, sano; sarcio, *Plat.*

Ἐξιᾶσι, *emittunt*, *Att.* pro ἐξιεῖσι. Ab ἐξίημι.

Ἐξιδιάζομαι, f. άσομαι, mihi vindico, occupo; (2) alicujus gratiam mihi concilio. Ex ἐξ et ἴδιος. Hinc

Ἐξιδιασμός, οῦ, ὁ, usurpatio, vindicatio.

Ἑξίδιον, ου, τὸ, habitus parvus, *Dim.*

Ἐξιδιόομαι, οῦμαι, proprium mihi facio; unde ἐξιδιώσω, 2. sing. a. 1. med. peculiarem tibi fecisti, et privatim familiarem.

Ἐξιδιοποιέομαι, proprium mihi facio, mancipo, vindico.

Ἐξιδιοποίησις, εως, ἡ, usurpatio, vindicatio.

Ἐξιδίω, f. ίσω, exsudo; (2) alvum exonero.

Ἐξιδρόω, ῶ, f. ώσω, idem.

Ἐξιδρύω, f. ύσω, depono, colloco.

Ἐξιερόω, ῶ, f. ώσω, consecro, dedico.

Ἐξιέν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐξιέναι. Ab

Ἐξίημι, emitto; (2) eximo; (3) depono. (1) ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, expediunt omnem rudentem, omnia moliuntur, *Eurip. Med.* 278. Hinc ἐξίμεν, emittere, *Poetice*; ἐξιᾶσιν, emittunt.

Ἐξιθύνω, f. νῶ, rego, dirigo. Ὥστε στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει, *Il.* 15, 410.

Ἐξικέσθαιν, *pervenerunt*, 3. dual. a. 2. ind. med. *Dor.* pro ἐξικέσθην, ab ἐξικνέομαι.

Ἐξίκετ', pro ἐξίκετο, 3. sing. a. 2. ind. med.

Ἐξικετεύω, f. εύσω, supplico; (2) supplicando flecto, persuadeo.

Ἐξικμάζω, f. άσω, exsicco, arefacio, exsugo; (2) excoquo; (3) exhalo. Τὰ ἐν ποσὶν ἐξικμάζω κακὰ, ad pedes posita, *id est*, præsentia mala tracto, considero, commemoro. *Eurip. Andr.* 406.

Ἐξικνέομαι, οῦμαι, pervenio; (2) assequor, v. gr. oculis, mente; (3) exsequor, perficio. Θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους, *Il.* 8, 439.

Ἐξικόμην, *perveni*, a. 2. ind. med.

Ἐξίκω, evenio.

Ἐξιλάσκομαι, f. άσομαι, propitium reddo, placo.

Ἐξίλασις, εως, ἡ, placatio. Ab ἐξιλάομαι.

Ἐξίλασμα, ατος, τὸ, placamen. Ab eod.

Ἐξιλασμός, οῦ, ὁ, placatio, expiatio.

Ἐξιλάσομαι, f. 1. ind. med. v. ἐξιλάσκομαι.

Ἐξιλαστήριος, ον, vim placandi habens, unde τὰ ἐξιλαστήρια, piacula iræ divinæ.

Ἐξιλεόομαι, οῦμαι, propitio, placo.

Ἐξιλέωμα, τὸ, (non ἐξιλέωσμα) placamen.

Ἐξίλλειν, evolvere; (2) ejicere, arcere; (3) interficere.

Ἐξίμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐξιέναι.

Ἐξινόω, ῶ, f. ώσω, evacuo purgationibus, *impr.* bilem, unde ἐξινωμένος, purgatus. Ab ἶνες.

Ἐξιονθίζω, primos pilos vello. Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχα, lanuginem vello, *Soph. in Dearum Judicio.*

Ἐξιόντων, gen. pl. a. 2. part. act. v. ἐξείμι.

Ἐξιπόω, ῶ, f. ώσω, exprimo, expurgo. Καὶ ἐξιπώσας ἀνιλοῦ τὸ ἀποῤῥυέν, *Dioscor.* 5, 85 et 89.

Ἐξιππάζομαι, f. άσομαι, equo evehor, equo exeo.

Ἕξιππος, ου, ὁ ἡ ἡ, sex equis junctus, epith. currus.

Ἐξίπταμαι, f. ἐκπτήσομαι, evolo.

Ἐξιπωτικός, ἡ, όν, exprimendi vi, item extrahendi et expurgandi præditus. Ab ἐξιπόω.

Ἕξις, εως, ἡ, habitus, adfectio constans corporis vel animi. Ab ἔχω.

Ἐξισάζω, f. άσω, adæquo, æqualem reddo.

Ἐξίσης, *adv.* æqualiter, perinde, (*sub* μοίρας.) Ex ἐξ et ἴσος.

Ἐξίσου, *adv.* idem, (*Sub.* μέτρου.)

Ἐξισονομέω, f. ήσω, parem portionem capio, par sum aliis, unde ὁ ἐξισονομῶν, dicitur de filio γνησίῳ.

Ἔξισος, η, ον, æqualis, par.

Ἐξισοτιμία, ας, ἡ, æqualitas seu exæquatio honorum. Ex ἐξ et ἰσότιμος.

Ἐξισοῦσθαι, *adæquari*, præs. inf. pass. verbi

Ἐξισόω, ῶ, f. ώσω, adæquo. Ἐξισῶσαι τῆς πολίτας, *Aristoph. Ran.* 706. (2) *neutraliter*, par sum. (2) ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις, quæ tibi tuisque liberis paria erunt, *Soph. Œd. Tyr.* 425. Μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, non digna est nomine matris, *id est*, nihil maternum habet, *Id. Elect.* 1194. (1) φιλότης οὐκ ἔτ' ἐξισοῦται φιλοτασίᾳ διαίτᾳ, discordia non amplius componitur amico convictu, *Id.* 1072.

Ἐξιστάνω, vel ἐξιστάω, vel

Ἐξίσταμαι, absisto, desisto, cedo; (2) degenero, exolesco; (3) pavesco, stupeo. (1) ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, concedit et noctis tenebrosæ orbis, *Soph. Aj.* 672. Ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι, *Matt.* 12, 23.

Ἐξίσταντο, 3. pl. imperf. pass. verbi

Ἐξίστημι, de statu demoveo; (2) de statu mentis dejicio, mente alieno, stupefacio; (3) desciscere vel degenerare facio, immuto, corrumpo; (4) aor. 2. et *med.* ista omnia passive significantur; et præterea cedo, decedo, digredior, abstineo, degenero, &c. (ἐξέστη, e turba secessit, *item* a reip. administratione ad vitam privatam se contulit, *Ern.*)

Ἐξιστορεῖν, exquirere, sciscitari. Ἐξιστορῆσαι ὁδὸν βουλευμάτων, *Eur. Hec.* 733.

Ἐξίσχιος, ον, cui coxa eminet; (2) omnino membrum cujus articulus vel nodus eminentior est.

Ἐξισχύσητε, *valeatis*, 2. pl. a. 1. conj. act. verbi

Ἐξισχύω, f. ύσω, possum, valeo, *Ephes.* 3, 14.

Ἐξίσχω, emineo, promineo; (2) porrigo.

Ἐξίσωσις, εως, ἡ, exæquatio. Ab ἐξισόω.

Ἐξισωτέον, exæquandum, *Soph.*

Ἐξισωτέος, qui æquum jus habet, cui æquum jus est. Ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι, æquum tamen mihi jus tuis dictis paria referre, *Soph. Œd. Tyr.* 408.

Ἐξισωτής, οῦ, ὁ, exæquator; (2) peræquator, *in Jure Vet.* dicitur, expendens census et æquans, ut æqualiter tributarii pendant tributum.

Ἐξίτηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, evanidus, evanescens, exolescens, fugiens; (2) qui evanuit, deletus est. Ab ἔξειμι, *exeo.* Unde

Ἐξιτήριος, ου, ὁ ἡ ἡ, ad discessum pertinens.

Ἑξίτης, ου, ὁ, senarius, de jactu in talis, qui et Cous dicitur. Ab ἕξ.

Ἐξιτητέον, exeundum est.

Ἐξιτέον, exeundum. Ab ἔξειμι.

Ἐξιχνευτής, οῦ, ὁ, investigator, speculator.

Ἐξιχνεύω, f. εύσω, idem quod simplex.

Ἐξιχνιάζω, f. άσω, idem. Hinc

Ἐξιχνιασμός, οῦ, ὁ, investigatio, indagatio.

Ἐξιχνοσκοπέω, ῶ, f. ήσω, investigo. Διώκων, κἀξιχνοσκοπούμενος, *Soph. Aj.* 997.

Ἐξιχωρίζω, f. ίσω, pus vel saniem exprimo. Ex ἐξ et ἰχώρ.

Ἑξμέδιμνος, ον, sex modios æquans, *Ar.*

Ἐξογκέω, ῶ, idem quod

Ἐξογκόω, ῶ, f. ώσω, tumidum reddo, tumefacio. Τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκωσ' τάφῳ, *Eur. Or.* 386. Ἐξωγκωμένοι Τροίᾳ κάθησθε, tumefacti propter Trojam sedetis, *Eurip. Andr.* 704. Εἰ γὰρ κατ' ἄνδρα βίοτον ἐξογκώσεται (pro ἐξογκωθήσεται), si unaquaque generatione augescat malitia, *Id. Hippol.* 938. Hinc

Ἐξόγκωμα, τος, τὸ, tumor.

Ἐξόγκωσις, εως, ἡ, idem.

Ἐξοδάω, ῶ, vendo. Ἀπώμοσα μὴ τάδ' ἐξοδᾶν ἐγὼ ξένοισι χρήματα, *Eurip. Cycl.* 265.

Ἐξοδεύω, f. εύσω, iter facio ex aliquo loco; (2) exeo, procedo; (3) excedo ex hac vita.

Ἐξοδεία, ας, ἡ, exitus. Ab ἐξοδεύω.

Ἐξοδέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod ἐξοδεύω. (2) vendo.

Ἐξοδία, ας, ἡ, egressio, expeditio. Hinc

Ἐξοδιάζω, f. άσω, exire facio; (2) erogo, expendo, impendo. Hinc

Ἐξοδίασις, εως, ἡ, ipsa actio expendendi seu impendendi.

Ἐξοδικός, ἡ, όν, ad exitum pertinens:

Ἐξοδικῶς, *adv.* obiter, per digressionem.

Ἐξόδιον, ου, τὸ, exodium, sive carmen quod in exitu fabulæ canitur; (2) exitus, finis; (3)

festum, *in Vet. Testamento*, quod celebratur in memoriam exitus ex Ægypto.
Ἐξόδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἐξοδικός.
Ἐξοδοιπορέω, ῶ, f. ήσω, proficiscor ex aliquo loco, exeo foras, egredior,
Ἔξοδος, ου, ἡ, exitus de via; (2) egressio; (3) expeditio militaris; (4) excursio, eruptio; (5) profectio ex aliquo loco; (6) cantilena quæ in exitu alicujus rei canitur; (7) exitus, finis; (8) finis vitæ; (9) impensæ. (2) ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς, ante exitum meum ad pugnam, *Eurip. Phœn.* 767. Ἄχρι τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Πατρόκλου καὶ τῆς δι' ἐκεῖνον Ἀχιλλέως ἔξοδον, *Heracl. Alleg. Hom.* 420.
Ἐξοδυνάω, torqueo.
Ἐξόζω, oleo, redoleo.
Ἐξοίγω, f. ξω, aperio.
Ἐξοιδαίνω, idem quod
Ἐξοιδέω, ῶ, f. ήσω, extumesco. Hinc
Ἐξοιδίσκω, tumefacio.
Ἐξοικειόω, ῶ, et ἐξοικειόομαι, οῦμαι, concilio, amice conjungo, familiarem et amicum reddo. Ex
Ἐξοικέω, ῶ, f. ήσω, domicilio et sedibus meis exeo, emigro. Ab ἔξοικος. Hinc
Ἐξοίκησις, εως, ἡ, emigratio.
Ἐξοικήσιμος, ον, habitabilis, *ap. Soph. Œd. Col.*
Ἐξοικίζω, f. ίσω, domo expello et ejicio; (2) expello; et (3) *in pass.* migro, emigro. Καὶ Λήμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν, *Eur. Hec.* 876. Φροῦδοι γάρ εἰσιν (οἱ Θεοὶ) ἐξῳκισμένοι, *Arist. Pace*, 197. Hinc
Ἐξοίκισις, εως, ἡ, expulsio seu ejectio e domo; (2) expulsio ex quocumque loco.
Ἐξοικισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Ἐξοικοδομέω, ῶ, f. ήσω, exædifico, inceptum ædificium perficio; (2) ædifico, simpliciter munio, v. gr. viam.
Ἐξοικοδόμησις, εως, ἡ, exædificatio.
Ἔξοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, e domo sua ejectus, exsul; (2) qui e domo sua migravit.
Ἐξοιμώζω, f. ώξω, ejulo, in ejulatus erumpo.
Ἐξοίνησις, ἡ, ebrietas e vino.
Ἐξοινία, ας, ἡ, idem.
Ἔξοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vineum saporem perdidit; (2) vino expletus, ebrius.
Ἐξοινόω, ῶ, f. ώσω, vino inebrio. Τερπνῶς νιν εἰσίδοιμ' ἂν ἐξοινωμένας, *Eurip. Bacch.* 812.
Ἔξοισις, εως, ἡ, divulgatio. Ab ἐκφέρω.
Ἐξοίσομαι, efferor. Hinc fut. ἐξοισθήσομαι. Οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται, *Eurip. Suppl.* 561.
Ἐξοίσομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. verbi ἐκφέρω.
Ἐξοιστέος, efferendus. Ἐξοιστέον τ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει, *Eurip. Phœn.* 719. Ἐξοιστέον εἰς τὸ φῶς, *Plat. Parmenid.*
Ἐξοιστράω, ῶ, œstro exagitor, furore perculsus sum, furo.
Ἐξοιστρέω, ῶ, demento, et *active*, œstro exagito, unde *pass.* ἐξοιστροῦμαι, œstro exagitor.
Ἐξοιχνεῦσιν, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐξοιχνοῦσιν, ab
Ἐξοιχνέω, ῶ, f. ήσω, egredior.
Ἐξοίχομαι, idem. Ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, *Il.* 6, 379.
Ἐξοιωνίζομαι, ominor, infaustum inauspicatumque duco. Ἐξοιωνιζόμενος τὸν ἴδιον δαίμονα καὶ τὴν τύχην, *Plutarch. in Demosthene.*
Ἐξοκέλλω, a. 1. ἐξώκειλα, inf. ἐξοκεῖλαι, impingo, incurro; (2) erumpo, effundo me; (3) averto alium a portu, a recta via; *dicitur et tropice in partem malam*, incido, sc. in aliquod vitium, malum.
Ἐξολέσειε, *perdat*, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐξολέσαι, ab ἐξόλλυμι.
Ἐξολέσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act.
Ἐξολιγωρέω, ῶ, f. ήσω, negligo, contemno.
Ἐξολισθαίνω, et
Ἐξολισθέω, ῶ, f. ήσω, elabor, effugio; (2) delabor, prolabor, incido. Ἐξολισθαίνειν τὰς διαβολὰς, *Aristoph. Eq.* 489. Πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται; *Id. Pace*, 141. Ὡς μή ποτ' ἐξολίσθῃ ἡμᾶς, ὁ κίνδυνος, animo excidat, *Id. Conc.* 286.
Ἐξολκὴ, ῆς, ἡ, extractio. Ab ἐξέλκω.
Ἐξόλλυμι, vel ἐξολλύω, fut. ἐξολέσω, prorsus everto, omnino perdo, f. 2. ἐξολῶ· in inf. ἐξολεῖν, perf. ἐξολώλεκα, part. ἐξολωλεκώς, a. 1. opt. ἐξολέσειε. Εἴθε με πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν! *Aristoph. Thesm.* 1060. In præt. med. ἐξῶλα, et per reduplicat. Atticam ἐξόλωλα, perii. Σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος, *Soph. Trach.* 85.
Ἐξολόθρευσις, εως, ἡ, pernicies, excidium.
Ἐξολοθρευτὴς, οῦ, ὁ, vastator, deletor.
Ἐξολοθρευτικὸς, ἡ, ὸν, perniciosus. Ab
Ἐξολοθρεύω, f. εύσω, disperdo, funditus perdo. Ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ, *Act.* 3, 23. Ex ἐξ et ὄλεθρος.
Ἐξολολύζω, f. ύξω, exululo.
Ἐξολόλυξα, *ululavi*, a. 1. ind. act.
Ἕξομαι, fut. med. verbi ἔχω. Ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου, sed multo magis te retinebo, *Aristoph. Plut.* 101.
Ἐξομαλίζω, f. ίσω, complano, lævigo; (2) manu permulceo.
Ἐξομβρέω, ῶ, f. ήσω, pluo, pluendo emitto; (2) effundo tanquam pluviam.
Ἐξομβρίζω, f. ίσω, idem. Ab eod.
Ἐξομεῖ, 2. sing. fut. med. verbi ἐξόμνυμι. Ἦ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι; an jurabis te hujus rei ignaram esse? *Soph. Ant.* 535.
Ἐξομήρευσις, εως, ἡ, postulatio obsidum vel obstrictio alicujus per obsides. Ab
Ἐξομηρεύω, f. εύσω, obsides posco, acceptis obsidibus alicujus fidem obstringo; (2) obsidibus datis emereor et adsequor.
Ἐξομιλέω, ῶ, f. ήσω, consuetudinem habeo; (2) consuetudine, sermonibus mihi concilio. Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ, *Eurip. Iph. in Aul.* 735.
Ἐξόμιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, alienus, abhorrens a consuetudine. Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις, ingrediuntur hospites peregrina specie, *Soph. Trach.* 964. Ex ἐξ et ὅμιλος.
Ἐξομματόω, ῶ, fut. ώσω, oculatum reddo, visum restituo; (2) oculos effodio; (3) sordes ex oculis abstergo. Ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται, *Aristoph. Plut.* 634. Ex ὄμμα.
Ἐξομμάτωσις, εως, ἡ, elisio oculorum; (2) abstersio sordium quæ in oculis sunt. A præc.
Ἐξόμνυμι, et ἐξόμνυμαι, abjuro, ejuro, testimonium. Hinc ἐξομόσασθαι· a. 1. ἐξωμόσατο, ἐξομοῦμαι, f. 2.
Ἐξομόθεν, *adv.* ex eodem loco; (2) ex propinquo.
Ἐξομοιόω, ῶ, similem efficio, adsimilo. Hinc
Ἐξομοίωσις, εως, ἡ, effictio qua simulacrum alicujus exprimitur.
Ἐξομολογέω, ῶ, et ἐξομολογέομαι, οῦμαι, confiteor; (2) spondeo, polliceor. Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, *Rom.* 15, 9.
Ἐξομολογήσηται, 3. sing. a. 1. conj. med.
Ἐξομολόγησις, εως, ἡ, confessio; (2) prædicatio; (3) gratiarum actio.
Ἐξομόργνυμι, et ἐξομόργνυμαι, imprimo, exprimo; (2) abstergo. Unde ἐξομόρξομαι, f. 1. ἐξομόρξεται· ἐξωμορξάμην, a. 1. ἐξωμόρξατο.
Ἐξόμορξις, εως, ἡ, impressio, expressio.
Ἐξόμφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui prominet seu procidit umbilicus. Ex ἐξ et ὀμφαλός.
Ἐξὸν, *cum liceat*, præs. part. n. g. v. ἔξεστι.
Ἐξονειδίζω, fut. ίσω, probris incesso, irrideo. Εἶδες τὸ τόλμημ', οἷον ἐξωνείδισεν; quam superbe sit minata? *Eurip. Phœn.* 1670.
Ἐξονειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio, irrisio. A præc.
Ἐξονειδιστικὸς, ἡ, ὸν, ad irridendum pronus, irrisor; (2) ad irridendum pertinens.
Ἐξονειρωγμὸς, οῦ, ὁ, seminis in somno emissio.
Ἐξονειρωκτικὸς, ἡ, ὸν, cui semen per somnum effluit. Ab
Ἐξονειρόω, idem quod
Ἐξονειρώττω, f. ξω, semen in somno emitto.
Ἐξονομάζω, f. άσω, nomine voco; (2) loquor, verba facio. Χείρων ἐξωνόμασεν, effatus est, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1066.
Ἐξονομαίνω, nuncupo, nomine voco; ἐξονομήνῃς, 2. sing. a. 1. conj.
Ἐξονομακλήδην, *adv.* nominatim.
Ἐξονυχίζω, f. ίσω, ungues exscindo seu eximo; (2) ungues præcido seu reseco; (3) exarmo; (4) exquisite expendo, et ad unguem exigo. Ex ἐξ et ὄνυξ,
Ἐξοξύνω, f. υνῶ, acidum reddo. Unde ἐξοξύνομαι, *acesco.*
Ἐξοπάζω, f. σω, præbeo, largior.
Ἐξοπίζω, succum exprimo. Ab ὀπός.
Ἐξόπιθεν, *Poet.* pro ἐξόπισθεν, *adv.* a tergo. Hinc ὁ ἐξόπισθεν, posterior.
Ἐξοπίσω, *adv.* retro; (2) in postremum, postea.
Ἐξοπλίζω, f. ίσω, armo; (2) exarmo. Ἐξωπλισμένη σφῦρα, *App.* Ἐκέλευον ἐξοπλίσασθαι παρὰ ταῖς πύλαις, καὶ σὺν ὀλίγοις ἐσελθεῖν, *Id. Mithr.* 48.
Ἐξοπλισία, ας, ἡ, armatura; (2) exercitatio militaris, decursio; (3) procinctus.
Ἐξόπλισις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Ἐξοπλισμὸς, οῦ, ὁ, armatura, ut *simp.*
Ἔξοπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, armatus; (2) nudus ab armis; (3) carens præsidio militari.
Ἐξοπτάω, ῶ, f. ήσω, excoquo, asso.
Ἔξοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inassatus, assus.
Ἐξοράω, perspicio.
Ἐξοργιάζω, ad sacra suscipienda præparo, expiando, &c. Ἱεροῖς τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν χρῶνται, *Aristot.*
Ἐξοργίζω, f. ίσω, ad iram incito, irrito.
Ἐξορθιάζω, sublata voce clamo.
Ἐξόρθιος, rectus, erectus, *ap. Sch. Arati.*
Ἔξορθος, ον, idem.
Ἐξορθόω, ῶ, erigo; (2) instauro, corrigo. Τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, *Soph. Ant.* 83.
Ἐξορία, ας, ἡ, exterminatio, exsilium.
Ἐξορίζω, extermino, exsilio mulcto; (2) termino; (3) transgredior, trajicio. (1) σὺ δ' ἐξόριζε, relega eos ex tuis finibus, *Eurip. Heracl.* 258. (2) ἐξορίζεσθαι, terminari. Παλαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται κακόν, priscorum progenitorum malum in me terminatur, *Id. Hipp.* 1389 (1396). (3) ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντος πόλιν, ab alia urbe in aliam fines transgredientes, *Id. Heracl.* 16. Ab
Ἐξορίνω, irrito, *Æsch.*
Ἐξόριος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui extra terminos est; (2) exsul. Ex ἐξ et ὅρος, *terminus.*
Ἐξορισμὸς, οῦ, ὁ, exterminatio. Ab ἐξορίζω.
Ἐξοριστικὸς, ἡ, ὸν, exterminatorius.
Ἐξόριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, extorris, exsul. Ab eod.
Ἐξορκέω, ῶ, adjuro, adigo ad jusjurandum.
Ἐξορκίζω, f. ίσω, adjuro. Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, *Matt.* 26, 63.
Ἐξορκισμὸς, οῦ, ὁ, adjuratio. Ab ἐξορκίζω.
Ἐξορκιστὴς, οῦ, ὁ, exorcista, adjurator.
Ἐξορκιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro ἐξορκίσω.
Ἔξορκος, ου, ὁ, eximium jusjurandum; (2) jusjurandum contrarium aliorum verbis.
Ἐξορκοῦν, præs. inf. act. pro ἐξορκόειν. Ab
Ἐξορκόω, ῶ, jurejurando obstringo. Hinc
Ἐξόρκωσις, εως, ἡ, jusjurandum.
Ἐξορμάω, ῶ, f. ήσω, impello, extrudo, *in pass. et med.* erumpo, proficiscor, egredior; quo sensu et in act. reperitur. Ἐξορμᾶν ναῦν, *Thuc.* οἴκοθεν, *Xen.* Πρώτιστα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα, *Aristoph. Thesm.* 666. Δεῦρο προστείχοντα κἀξορμώμενον, *Soph. Œd. Col.* 30.
Ἐξορμενίζω, cresco (de plantis). Κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη, *Soph. ex Trag. incerta.*
Ἐξορμέω, ῶ, f. ήσω, e statione navium discedo, enavigo, solvo.
Ἐξόρμησις, εως, ἡ, eruptio; (2) incitatio; cohortatio.
Ἐξορμίζω, f. ίσω, idem quod ἐξορμέω· (2) e portu educo navem; (3) sede sua moveo, *in pass.* luxor.
Ἐξορμιστὼν, ὁ ϗ ἡ, piscis; al. μύρος, *Ern.*
Ἔξορμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui e statione solvit. Κρήτας ἔξορμος, creta solvens, *Eurip. Hippol.* 156.
Ἐξοροθύνω, concito, incito.
Ἔξορος, ου, ὁ ϗ ἡ, exsul, exterminatus.
Ἐξορούω, f. ούσω, exsilio, prosilio. Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, *Il.* 3, 325.
Ἐξόροφος, ον, sex tabulata habens.

Ἐξόῤ-

Ἐξοῤῥίζω, serum lactis excolo, serum e caseo exprimo. Ex ἐξ et ὀῤῥός.

Ἐξοῤῥοῦμαι, in serum vertor.

Ἐξόρυξις, εως, ἡ, effossio. Ab

Ἐξορύσσω, vel ἐξορύττω, fut. ξω, effodio; (2) perfodio. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες, *Gal.* 4, 15.

Ἐξορχέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, exsulto; (2) illudo; (3) enuntio, prodo arcana; (4) descisco, aberro, v. gr. a veritate.

Ἐξόρω, fut. σω, excito. Unde ἐξῶρτο, apud *Apollon.*

Ἐξόσδεις, *oles*, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐξόζεις, a verbo ἐξόζω.

Ἐξοσιόω, ῶ, f. ώσω, sanctum reddo; (2) expio.

Ἐξοστεΐζω, fut. ίσω, exosso, ossa eximo; (2) luxo. Ex ἐξ et ὀστέον, *os*.

Ἐξοστρακίζω, fut. ίσω, testularum suffragiis in exsilium mitto; (2) in exsilium quocunque modo ejicio; (3) rejicio. Hinc

Ἐξοστρακισμὸς, οῦ, ὁ, exostracismus, relegatio, quæ per testarum suffragia fiebat; (2) exsilium. Ab ὄστρακον.

Ἐξόστωσις, εως, ἡ, ossis prominentia, *impr.* circa tempora, qu. ab ἐξοστόω.

Ἐξότε, *adv.* ex quo tempore.

Ἐξότου, *adv.* idem. Pro ἐξ οὗ τινος.

Ἐξοτρύνω, f. υνῶ, exhortor, exstimulo.

Ἐξουδενέω, ῶ, f. ήσω, nihil facio, contemno.

Ἐξουδένησις, εως, ἡ, contemptus. A præc.

Ἐξουδενητὴς, οῦ, ὁ, contemptor. Ab eod.

Ἐξουδενοῦντας, acc. pl. part. præs. act. *contr.* pro ἐξουδενόοντας, ab

Ἐξουδενόω, ῶ, f. ώσω, contemno, sperno. Ἐξουδένωσεν αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ ἑαυτῆς, 2 *Sam.* 6, 16. Ἵνα πολλὰ πάθῃ καὶ ἐξουδενωθῇ, *Marc.* 9, 12. Hinc

Ἐξουδένωμα, ατος, τὸ, contemptus, abjectio.

Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐξουθενέω, ῶ, f. ήσω, nihili facio, pro nihilo habeo, adsperno. Σοφίαν καὶ παιδείαν ἀσεβεῖς ἐξουθενήσουσι, *Prov.* 1, 7. Λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ' ὑμῶν, *Act.* 4, 11. Hinc

Ἐξουθένημα, ατος, τὸ, quod nihili ducitur; (2) contemptus, neglectus.

Ἐξουθενίζω, f. ίσω, pro nihilo duco; (2) in nihilum redigo. Ex ἐξ et οὐθεὶς, *nullus*.

Ἐξούλη, ἡ, ejectio. Ἐξούλης δίκη, nomen actionis adversus eos qui bonis aliquem arcent; (2) actio ex interdicto, unde vi dejectus sis; (3) adversus eos qui judicatum non solvunt. Ab ἐξείλλω.

Ἔξουρα, τὰ, in angustum coacta. Ab οὖρος.

Ἐξουραγία, ας, ἡ, extremum agmen.

Ἐξουρέω, ῶ, f. ήσω, cum urina ejicio, in urina excerno.

Ἐξουρίας, *adv.* secundis ventis, feliciter. (subintell. πλεύσεως.) Ex οὐρία, *ventus secundus*.

Ἐξουσία, ας, ἡ, licentia; (2) auctoritas; (3) potestas, jus; (4) magistratus, facultas. Ab ἔξεστι, *licet*. Hinc

Ἐξουσιάζω, f. άσω, potestatem habeo, dominor. Ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, 1 *Cor.* 7, 4. ἐξουσιασθήσομαι, 6, 12.

Ἐξουσιαστὴς, οῦ, ὁ, dominus. A præc.

Ἐξουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, ex auctoritate procedens, auctoritatem præ se ferens. Ab eod.

Ἐξουσιαστικῶς, *adv.* cum potestate, imperiose; (2) licenter; ἐξουσιαστικώτερον, licentius.

Ἐξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo. *Odyss.* 15, 18, ἐξώφελλεν ἔεδνα.

Ἐξόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui oculis est prominentibus, cui oculi exstant; (2) conspicuus, manifestus.

Ἐξοφρυόομαι, οῦμαι, supercilium tollo, unde ἐξωφρυωμένος, superciliosus.

Ἔξοχα, *adv.* excellenter, supra modum. Ab ἔξοχος.

Ἐξοχὰς, άδος, ἡ, ani extuberatio, *Gorr.*

Ἐξοχετεία, ἡ, emissarium; (2) emissio, deductio aquæ per fossam, canalem, &c.

Ἐξοχετεύω, f. εύσω, derivo; et ἐξοχετεύομαι, emano, per canalem effluo.

Ἐξοχὴ, ῆς, ἡ, eminentia, prominentia; (2) extuberatio, sive excrescentia in corpore; (3) excellentia, præstantia. Ab ἐξέχω, *emineo*.

Ἔξοχον, *adv.* excellenter, eximie. Ab

Ἔξοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, emineus, præeminens; (2) excellens, præstans. (1) ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν, eminens inter Græcos capite, *Il.* 3, 227. Ab ἐξέχω.

Ἐξοχυρόω, ῶ, f. ώσω, munio, firmo.

Ἐξόχως, *adv.* excellenter, eximie. Ab ἔξοχος.

Ἐξοχώτατος, superlat. ab ἔξοχος, præstantissimus. Εἶδος ἐξοχώτατος, *Eurip. Suppl.* 889.

Ἐξυβρίζω, f. ίσω, injuriam facio per insolentiam; (2) præ insolentia omne jus et fas contemno, fœdera violo, abutor potestate, &c. (3) insolenter me gero; (4) extra alveum erumpo, *de flumine*; (5) nimia soli ubertate lascivio. Ἐξυβρίσαι εὐτυχοῦντας, *Xen.* εἴς τινα, *Luc.* Hinc

Ἐξύβρισις, εως, ἡ, insolentia in quocunque genere; (2) luxuria segetum.

Ἐξυγιάζω, f. άσω, et

Ἐξυγιαίνω, f. ανῶ, sano, sanitati restituo.

Ἐξυγραίνω, f. ανῶ, madefacio. Unde ἐξυγρανθεὶς, madefactus, et ἐξυγρασμένος.

Ἔξυγρος, ου, ὁ καὶ ἡ, prorsus humidus seu aquosus.

Ἐξυδαρόω, ῶ, f. ώσω, in aquam converto, resolvo. Ex ἐξ et ὕδωρ.

Ἐξυδατόω, ῶ, idem. Unde *pass.* ἐξυδατοῦται, aquescit. Hinc

Ἐξυδάτωσις, εως, ἡ, in substantiam aqueam conversio.

Ἐξυδρίας, ου, ὁ, ἄνεμος, ventus cum aquis pluviis erumpens.

Ἐξυδρωπιάω, ῶ, f. άσω, hydrope corripior.

Ἐξυλακτέω, ῶ, f. ήσω, latratum emitto, in latratum erumpo. Τὸν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον, *Lycophr.* 764.

Ἐξυμενίζω, f. ίσω, eximo membranulam, membranas demo. Ex ἐξ et ὑμήν. Hinc

Ἐξυμενιστὴρ, ῆρος, ὁ, cultellus, quo in dissectione membranæ separantur.

Ἐξυμνέω, ῶ, f. ήσω, hymnis prosequor, celebro.

Ἐξυνῆκα, *intellexi*, a. 1. ind. act. *Att.* pro συνῆκα, a συνίημι.

Ἐξυπαλύξαι, effugere, vitare.

Ἐξυπάλυξις, εως, ἡ, effugium, devitatio.

Ἐξυπανίστημι, exorior, *Hom.*

Ἐξυπειπεῖν, monere, jubere. Τί μοι τόνδ' ἐξυπεῖπας εἰσορᾷν; *Eurip. Bacch.* 1255.

Ἐξύπερθε, *adv.* supra, superne.

Ἐξυπηρετέω, ῶ, et ἐξυπηρετέομαι, οῦμαι, ministro, inservio, obedio, mandata exsequor. Κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν, *Soph. Trach.* 1156.

Ἐξυπνίζω, f. ίσω, expergefacio. Πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτὸν, *Joann.* 11, 11.

Ἐξυπνιστὴς, οῦ, ὁ, qui e somno excitat. Ab

Ἔξυπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui e somno evigilavit, expergefactus.

Ἐξυπνόω, expergiscor, *Joseph. Maccab.* 5.

Ἐξυποστέλλω, mitto. Καὶ ὅτι πρὸς Ὀροονδάτην ἐξυπέσταλτο, *Heliodor.* 10.

Ἐξυπτιάζω, f. άσω, idem quod simplex; supinus sum, supinor; (2) negligens sum. Ἐξυπτιάζων ὄνομα Πολυνείκους βίαν, Δὶς τ' ἐν τελευτῇ τ' οὔνομ' ἐνδατούμενος, *Æschyl. contra Theb.* 583. ubi *Scholiast.* ἐξυπτιάζων, ἀναπτύσσων, ἐτυμολογῶν. Ἐνδατούμενος—Εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα.

Ἐξύρατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. ξυράω.

Ἐξύρημαι, *rasus sum*, perfect. ind. pass.

Ἐξύρησαν, *raserunt*, 3. pl. a. 1. ind. act.

Ἐξυφαίνω, pertexo, contexo, texendo absolvo; (2) compono, struo. Unde a. 1. ἐξύφηνα, in conj. ἐξυφήνω, ἐξυφήνωσι. Hinc

Ἐξύφασμα, ατος, τὸ, tela.

Ἐξύφηνα, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἐξύφανα, ab ἐξυφαίνω.

Ἐξυφηγέομαι, f. ήσομαι, duco, præeo.

Ἔξω, *adv.* foras; (2) foris; (3) extra; (4) præter; (5) absque, sine. Hinc ὁ ἔξω, sc. ὢν, externus, peregrinus; item *compar.* ἐξώτερος, exterior, et ἐξώτατος, extimus.

Ἕξω, *habebo*, f. 1. ind. act. verbi ἔχω.

Ἐξωγκωμένα, τὰ, res secundæ, sic vocatæ quia hominem superbum reddunt. Ἐπίσταται μετρίως χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις, *Eur. Iphig. in Aul.* 921.

Ἐξῴδηκα, perf. ind. act. verbi ἐξοιδέω.

Ἔξωθεν, *adv.* extrinsecus, ab externo; (2) extra, exterius, foris. Ab ἔξω.

Ἐξωθέω, ῶ, f. ωθήσω, vel ώσω, extrudo, expello, ejicio; (2) e cœtu hominum exturbo; (3) sedibus expello et extermino; (4) etiam impello; (5) porrigo, v. gr. manum, *Ern.* Unde ἐξέωσα, a. 1. et ἔξωσα· inf. ἐξῶσαι· a. 1. pass. ἐξωσθῆναι. Ὥς μ' ἐξέωσε, κἀπισύλησεν πάτρας, *Soph. Œd. Col.* 1325. Μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν, exprimere, *Id.* 1132. Ἐξῶσαι τὸ πλοῖον εἰς κόλπον, *Act.* 27, 39. Hinc

Ἐξώθησις, εως, ἡ, expulsio, ejectio.

Ἐξωκεανίζω, in oceanum egredior. Hinc

Ἐξωκεανισμὸς, οῦ, ὁ, locus longe dissitus ab oceano. Παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὸν ἐξωκεανισμὸν τῶν τόπων, contra Homeri institutum et situm locorum longe ab oceano dissitorum, *Strab.* 1, 76.

Ἐξῴκισα, a. 1. ind. act. v. ἐξοικίζω.

Ἐξώκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui foris cubat, emansor; (2) exocœtus, piscis quidam. A κοίτη.

Ἐξώλεια, ας, ἡ, internecio, pernicies. Ab

Ἐξώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, perditus, deploratus; (2) perniciosus; (3) interitu dignus; (4) cinædus. Ab ἐξόλλυμι.

Ἐξωλέκειν, plusq. perf. ind. act. v. ἐξόλλυμι.

Ἐξώλισθον, a. 2. ind. act. verbi ἐξολισθέω.

Ἐξωμίας, ου, ὁ, qui humerum e pallio, veste, exsertum habet. Ab ἔξωμος.

Ἐξωμίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, superhumeralis; (2) ab humeris dependens. Ab eod.

Ἐξωμιδοποιΐα, ας, ἡ, opificium conficiendi exomidas. Ab

Ἐξωμιδοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, exomidum confector. Ex ἐξωμὶς et ποιέω, *facio*.

Ἐξωμίζω, f. ίσω, humero tenus nudo. Ὅμως δὲ χειροτονητέον, ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα, *Aristoph. Conc.* 267. Ab ἔξωμος.

Ἐξωμὶς, ίδος, ἡ, brevis et substricta tunica circa humeros desinens, seu tunica servilis non tegens brachia; (2) tunica vilis. Ab

Ἔξωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui humeros exsertos habet; (2) expeditus; (3) *Subst.* idem quod ἐξωμίς. Ex ἐξ et ὦμος, *humerus*.

Ἐξωμοσία, ας, ἡ, abjuratio, inficiatio sive exceptio cum jurejurando. Ab ἐξόμνυμι.

Ἐξωνέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, redimo. Χρημάτων ἐξεωνοῦντο τοὺς συνειλημμένους, *Aristot.*

Ἐξώνησις, εως, ἡ, redemptio. Ab ἐξωνέομαι.

Ἐξώπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, extra conspectum positus. Χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος, *Eurip. Med.* 624. Τῶν δὲ δωμάτων ἐξωπίους ξενῶνας οἶξας, *Id. Alcest.* 549. Ex ἐξ et ὤψ, *oculus*.

Ἐξώπλισε, a. 1. ind. act. verbi ἐξοπλίζω.

Ἐξώπροικα, ων, τὰ, dona, quæ sponsa extra dotem constitutam fert secum. A προΐξ.

Ἐξωραΐζομαι, f. ίσομαι, exorno me.

Ἐξώργισμαι, perf. ind. pass. verbi ἐξοργίζω.

Ἐξωριάζω, extermino, *Æsch.*

Ἐξώρκιζον, imperf. ind. act. verbi ἐξορκίζω.

Ἐξωρμενίζω, defloreo, caulem amitto, *Soph. Tr.*

Ἐξωρμήθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐξορμάομαι.

Ἔξωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus; (2) ætati non conveniens; (3) qui ex ætate florenti jam excessit; qui consenuit. (2) μανθάνω δ' ὅθ' οὕνεκα ἔξωρα πράσσω, ætati meæ incongrua, *Soph. El.* 617. Ex ὥρα.

Ἐξῶρτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ἐξόρω.

Ἐξῶσαι, a. 1. inf. act. verbi ἐξωθέω.

Ἔξωσις, εως, ἡ, pro ἐξώθησις, expulsio, emotio, luxatio.

Ἔξωσμα, ατος, τὸ, expulsio. Ab ἐξωθέω.

Ἐξωστὴρ, ῆρος, ὁ, expulsor. Ab eod.

Ἐξώστης, ου, ὁ, idem; ἐξώστης ἄνεμος, ventus asper et violentus. Ab eod. Unde

Ἐξώστρα, ας, ἡ, machina theatralis, qua conversa ostendebatur spectatoribus quid in scena pararetur; (2) conspectus. Τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβαζούσης τὴν ὑμετέραν ἄγνοιαν, fortuna, velut dedita opera amentiam vestram machinæ theatrali impositam traducente: id est, ceu machinæ

theatrali

theatrali impositam per hominum ora traducente, *Polyb.* 11, 874.
Ἐξωστρακισμένος, perf. part. pass. v. ἐξοστρακίζω.
Ἐξώτατος· vide ἔξω. Hinc
Ἐξωτάτω, *adv.* extime.
Ἐξωτερικὸς, ἡ, ὸν, externus; (2) trivialis.
Ἐξωτερικὰ, τὰ, antiqui scripta vocabant quæ ad rhetoricas meditationes, civiliumque rerum notitiam conducebant; ἀκροαματικὰ autem vocabantur, in quibus philosophia re notior subtiliorque agitabatur. Ab
Ἐξώτερος· vide ἔξω.
Ἐξωτέρω, *adv.* foras, exterius.
Ἐξωτικὸς, ἡ, ὸν, peregrinus. Ab ἔξω.
Ἐξῴχοντο, 3. pl. imperf. ind. med. v. ἐξοίχομαι.
Ἔξωχρος, ον, valde pallidus.
Ἔοι, 3. sing. præs. opt. act. *Poet.* pro εἴη, ab εἰμί.
Ἑοῖ, *ipsi, sibi*, dat. sing. *Poet.* pro οἷ, ob ὅς. ἑοῖ αὐτῷ pro ἐμαυτῷ; ipsi, vel ipso, *Apoll. Rhod.* 460. Μετέπειτα γ' ἀτεμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ, fore ut deinceps me ipsam incusarem, *Id.* 3, 99.
Ἔοιγμεν, 1. pl. perf. ind. med. *per Syncop.* pro ἐοίκαμεν.
Ἔοικα, perf. ind. med. *Att.* pro οἶκα.
Ἔοικε, *decet*, 3. sing. perf. ab εἴκω.
Ἐοίκεσαν, *similes facti erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro οἴκεισαν.
Ἐοικότα, acc. s. perf. part. med. verbi ejusd.
Ἐοικότως, *adv.* similiter; (2) convenienter; (3) recte, jure, merito; (4) probabiliter. Ab ἐοικὼς, similis, consentaneus, conveniens, meritus, quod est part. perf. med. Ab εἴκω.
Ἐοικὼς, (nom. sing. part. perf. med. v. εἴκω,) *similis, consentaneus, conveniens, meritus*; (2) *faustus*. Τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο, hæc autem fausta omina fiebant, *Apoll. Rhod.* 1, 1141.
Ἑοίμι, *immitterem*, præs. opt. act. verbi ἵημι.
Ἑοῖο, *sui*, gen. sing. *Ion.* pro ἑοῦ, ab ἑός.
Ἐοῖσα, præs. part. act. *Ion.* et *Dor.* pro οὖσα.
Ἑοῖσι, *suis*, dat. pl. *Ion.* pro ἑοῖς, ab ἑός.
Ἐόλητο, pro ἠόλητο, plusq. perf. pass. verbi αἰολέω. Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κέρη, animum agitabatur, *Apoll. Rhod.* 3, 471.
Ἔολπα, perf. ind. med. *Att.* seu *Ion.* pro ὦλπα, ab ἔλπω, *spero*.
Ἔον, imperf. ind. act. *Poet.* pro ἦν, ab εἰμί.
Ἐὸν, præs. part. act. n. g. *Ion.* pro ὄν.
Ἔοργα, perf. ind. med. *Att.* pro ὦργα, a verbo inus. ἔργω.
Ἔοργαν, *fecerunt*, 3. pl. perf. ind. med. *Att.* et *Bœot.* pro ἐόργασι, *Hom. Batrach.* 178.
Ἐόργει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐώργει.
Ἑόργη, ης, ἡ, cochleare, tudicula. Unde ἑοργῆσαι, cochleari agitare, et ἑοργίζεσθαι, cochleari agitari, *Lexic. Græc.*
Ἑορτάζω, f. άσω, festum celebro. Ἑορτάσετε ἑορτὴν τῷ Κυρίῳ, *Lev.* 23, 31. Ab ἑορτή. Hinc
Ἑορτάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, solennis, festus.
Ἑόρτασμα, ατος, τὸ, festivitas. Ab eod.
Ἑορτασμὸς, οῦ, ὁ, feriæ. Ab eod.
Ἑορταστικὸς, ἡ, ὸν, solennis. Ab eod.
Ἑορταστέον, feriandum est. Ab eod.
ἙΟΡΤΗ', ῆς, ἡ, festus dies; (2) celebritas, dies celebris; (3) feriæ.
Ἑόρτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad festum pertinens; (2) solennis. A præc.
Ἑορτολόγιον, ου, τὸ, fasti, codicillus festorum, liber in quo festa solennia consignata sunt. Ex ἑορτὴ et λόγος.
Ἑορτώδης, ες, festus, solennis.
Ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, suus, *de uno*; (2) meus, *cum verbis primæ personæ*; (3) tuus, *cum verbis secundæ personæ*; (4) vester, *cum pluralibus et verbis secundæ personæ*. Ab οὗ, se.
Ἐοῦσα, præs. part. act. *Ion.* pro οὖσα, ab εἰμί.
Ἐπαγαγεῖν, a. 2. inf. act. *Att.* pro ἐπαγεῖν.
Ἐπαγαίομαι, lætor aliqua re, glorior, jacto me.
Ἐπαγάλλεο, *exsulta*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπαγγάλλεσο, ab
Ἐπαγάλλομαι, exsulto; (2) superbio, glorior.
Ἐπάγαμαι, admiror; (2) adfecto.
Ἐπαγανακτέω, ῶ, f. ήσω, indignor ob.
Ἐπαγγειλάμενος, a. 1. part. med. v. ἐπαγγέλλω.
Ἐπαγγελία, ας, ἡ, denunciatio; (2) renunciatio; (3) promissio; (4) genus quoddam accusationis. Ab
Ἐπαγγέλλομαι, *in med.* promitto, polliceor; (2) profiteor; *unde* (3) profiteor me inter candidatos, honores ambio, *cum acc.* v. gr. ὑπατείαν, consulatum peto. Hinc ἐπηγγειλάμην, a. 1. Ἣν (ζωὴν αἰώνιον) ἐπηγγείλατο ὁ ἀψευδὴς Θεὸς, *Tit.* 1, 2.
Ἐπαγγέλλομαι, *pass.* denuncior, deferor, indicor. Hinc ἐπηγγέλθην, a. 1. ἐπηγγελμένον, perf. part.
Ἐπαγγέλλοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐπαγγέλλουσι.
Ἐπαγγέλλω, edico, denuncio; (2) spondeo, in se recipio. (2) μήτ' ἐπαγγέλλειν κακὰ, in se recipere patranda facinora, *Eurip. Hipp.* 998. a. 1. ἐπήγγειλα. Ἐπαγγέλλειν πόλεμον, *Dem.* πρὸς τοὺς Θεσμοθέτας, *Id.* Hinc
Ἐπάγγελμα, ατος, τὸ, promissio, pollicitatio; (2) professio, ambitio honorum.
Ἐπαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, ad promissionem pertinens. Ab eod.
Ἐπαγγελτικῶς, *adv.* per promissionem.
Ἐπάγειν, præs. inf. act. verbi ἐπάγω.
Ἐπαγείρω, congrego, colligo, *Il.* 1, 126.
Ἐπάγερσις, εως, ἡ, collectio. A præc.
Ἐπάγην, a. 2. ind. pass. verbi πήγνυμι.
Ἐπαγινέειν, adducere, admovere, *Herodot.*
Ἐπαγλαΐζομαι, exsulto ob, insolentius me effero, *Il.* 18, 133. ἐπαγλαϊεῖσθαι *in futuro, Att.* pro ἐπαγλαΐσεσθαι.
Ἐπαγμένος, perf. part. pass. *Ion.* pro ἐπηγμένος, ab ἐπάγω.
Ἔπαγον, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐπῆγον.
Ἐπαγορεύω, insuper dico, *Steph.*
Ἐπάγριος, ου, ὁ καὶ ἡ, agrestis, ferox. Hinc
Ἐπαγριόω, ῶ, f. ώσω, agrestem reddo, effero.
Ἐπαγρυπνέω, ῶ, f. ήσω, invigilo.
Ἐπαγχέω, commisceo, *Ar.* Ab ἐπὶ, ἀνὰ, et χέω.
Ἐπάγω, induco, infero, inveho; *item pass.* invehor, impetum facio; (2) infligo; (3) adduco, adfero post aliud, adjicio. Hinc (4) ἐπάγομαι, induco, inveho et invehor; (5) arcesso; (6) mecum adduco; (7) impello, incito, allicio; (8) cito testem, auctorem; (9) mihi adjungo, ditionis meæ facio Κατακλυσμὸν κόσμῳ ἀσεβῶν ἐπάξας, 2 *Pet.* 2, 5. Βούλεσθε ἐπαγαγεῖν ἐφ' ἡμᾶς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, *Act.* 5, 28. Hinc
Ἐπαγωγεὺς, unde ἐπαγωγεῖς, certarum litium introductores, *Poll.*
Ἐπαγωγὴ, ῆς, ἡ, ingressus; (2) introductio; (3) subvectio; (4) invasio hostilis; (5) illecebræ; (6) ordinum series, et consequutio deinceps continuata, ut in exercitu, quum ordines alii post alios procedunt, ex quo ἐπαγωγὴ dicta est argumentatio quæ ex concessis sensim laqueos texit, ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit; (7) criminatio, accusatio; (8) sociorum comparatio; (9) frequentia rerum, cum alia super aliam cumulatur (n. 5. et 8. ex ἐπάγομαι.)
Ἐπαγώγιον, τὸ, præputium, *Diosc.*
Ἐπαγωγὸς, et ικὸς, ἡ, ὸν, qui alliciendi vim habet, blandus, ad persuadendum aptus.
Ἐπάγων, οντος, ὁ, trochlea in cujusdem machinæ radice collocata, *Vitruv.*
Ἐπαγωνίζομαι, f. ίσομαι, decerto ob. Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ πίστει, *Judæ* 3.
Ἐπαγώνιος, ον, defensor.
Ἐπᾴδω, *Poet.* ἐπαείδω, accino, incano. Ἐπᾴσομαι μέλος τι μελλοδειπνικὸν, *Aristoph. Conc.* 1147.
Ἐπαείρας, a. 1. part. act.
Ἐπαείροντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐπαείρουσι, ab
Ἐπαείρω, elevo; (2) incito.
Ἐπαΐζω, adjuvo, *Hom.*
Ἔπαθε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. πάσχω, *patior.*
Ἔπαθλον, ου, τὸ, præmium certaminis; (2) præmium quodvis, merces. Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονὸς, *Eurip. Phœn.* 52.
Ἐπαθροίζω, f. οίσω, congrego. Τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροιζομένων, *Luc.* 11, 29.
Ἐπαιάζω, illacrymor, queror, lamentor.
Ἐπαΐγδην, *adv.* cum impetu, impetuose; (2) in superficie, leviter. Ex ἐπὶ et ἀΐσσω.
Ἐπαιγίζω, f. ίσω, irruo, impetuose spiro. Ex ἐπὶ et αἰγὶς, *procella*.
Ἐπαιδέομαι, οῦμαι, erubesco. Hinc ἐπαιδεσθεὶς, ἐπαιδεσθήσομαι. Ex ἐπὶ et αἰδώς.
Ἐπαιδεύθην, a. 1. ind. pass. verbi παιδεύω.
Ἔπαικλα, et ἐπάϊκλα, ων, τὰ, bellaria, cœna secunda; vox *Dorica*. Ex ἐπὶ et αἶκλον, *cibus, cœna*, pro quo etiam αἶκνον, et hinc ἐπαίκνια, dicitur.
Ἐπαίμωνες, οἱ, nostro de sanguine creti, *Hes.* Ab αἷμα.
Ἐπαινεῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἐπαινέει, ab ἐπαινέω.
Ἐπαινέοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐπαινέουσι.
Ἐπαινέσαι, *laudasse*, a. 2. inf. act.
Ἐπαινέσεις, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐπαινέσαι.
Ἐπαίνεσις, ἡ, laus, *Eur.*
Ἐπαινέσσεις, idem, *Poet.* pro ἐπαινέσεις.
Ἐπαινετέος, έα, έον, laudandus.
Ἐπαινετήριος, α, ον, laudatorius, *Steph.*
Ἐπαινέτης, ου, ὁ, laudator.
Ἐπαινετιάω, laudem appeto.
Ἐπαινετικὸς, ἡ, ὸν, qui facile laudat.
Ἐπαινετικῶς, *adv.* laudandi causa, laudantium more.
Ἐπαινετῶς, *adv.* laudabiliter. Ab
Ἐπαινετὸς, ἡ, ὸν, laudabilis. Ab
Ἐπαινέω, ῶ, laudo; (2) approbo, adsentior. Ἐπῄνει τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, *Luc.* Ἐπῄνεσ' ἔργον, καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου, *Soph. Aj.* 536. Ἧς λέχος γ' ἐπῄνεσα, cui spopondi nuptias, *Eurip. Or.* 1092. Καὶ λέκτρ' ἐπῄνεσα, et promitto conjugium, *Id. ibid.* 1672. Ab ἔπαινος.
Ἐπαινήσαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐπαινήσας.
Ἐπαινήσῃ, 3. sing. a. 1. conjunct. act.
Ἐπαινίζω, f. ίσω, idem.
Ἔπαινος, ου, ὁ, laus, laudatio.
Ἐπαινὸς, ἡ, ὸν, insignis, celebris; (2) durus, horrendus, atrox. Ex ἐπὶ et αἰνὸς, *gravis.*
Ἐπαΐξαι, a. 1. inf. act. verbi ἐπαΐσσω.
Ἐπαΐξασκε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπαΐξε.
Ἐπαιόλημα, ατος, τὸ, impostura, *Aristoph. Nub.* 727. Ab αἰόλος, *vafer.*
Ἐπαιονάομαι, ῶμαι, perfundo, irrigo.
Ἐπαιονέω, ῶ, f. ήσω, idem.
Ἐπαιρέομαι, *Ion.* pro ἐπαίρομαι, seu ἐφαιρέομαι, *Hipp.*
Ἐπαίρω, et ἐπαίρομαι, attollo, erigo; (2) impello, stimulo; (3) effero aliquo animi motu; eadem fere notat *in med. In pass.* est etiam moveor aliqua cupiditate, spe, &c. item audere aliquid, item arrogantem et superbum fieri, insolescere; (4) aufero; (5) suscito. Unde ἐπάρασθαι, a. 1. ἐπήρθην, impulsus sum, ἐπηρμένος, perf. part. pass. Ἐπαίρειν τὰς ὀφρῦς, seu τὸν αὐχένα, insolenter se gerere; γῆ μ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα, impulit, *Aristoph. Nub.* 42. Ὅστις μ' ἐπάρας εἰς ἔργον ἀνοσιώτατον, *Eur. Or.* 286. (1) ἐπαίρων βλέφαρα, elevatis palpebris, *Soph. Œd. Tyr.* 1276. (2) αἴτιος δὲ τούτων ἐγένετο ὁ Ἑλλήνων Θεὸς, ἐπάρας ἐμὲ στρατεύεσθαι, *Herodot.* 1, 87. Τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; *Soph. Œd. Tyr.* 1328. (4) τοὺς περισσὰ ἄρχοντας ἐπαίροντας ἐκόλαζε, magistratus, qui plus æquo sumebant, puniebat, *Suid.* (5) στάσιν γλώσσης ἐπήρατε, jurgium suscitastis, *Soph. Œd. Tyr.* 634. Ἔπαιρε δὴ σὺ θύματα, erige jam tu libamina, *Soph. Elect.* 634.
Ἔπαισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi παίω.
Ἐπαισθάνομαι, sentio; (2) audio, intelligo. Οὗ οὕνεκ' οὐδὲν τῶν δε ἐπαισθάνῃ κακῶν, *Soph. Aj.* 553. Οὔτ' ἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο, *Id. Œd. Col.* 1346. Hinc
Ἐπαίσθημα, ατος, τὸ, sensus.
Ἐπαΐσσοντα, acc. sing. part. act. verbi
Ἐπαΐσσω, fut. ΐξω, irruo; (2) accurro; (3) insequor; (4) percutio; (5) invado; (6) insurgo. Ἡ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν, *Odyss.* 14, 281.

Ἐπάϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo auditum est, qui innotuit, manifestus; (2) deprehensus, sensu perceptus. Ab ἐπαΐω, *audio*.

Ἐπαισχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, turpis, pudendus, infamis. Ex ἐπὶ et αἶσχος, *turpitudo*.

Ἐπαισχύνεσθε, 2. pl. præs. ind. pass. verbi

Ἐπαισχύνομαι, me pudet, erubesco. Hinc ἐπαισχυνθήσομαι, f. ἐπαισχυνθῶ, ῇς, a. 1. conj. Ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε, *Rom.* 6, 21. Τὴν ἅλυσίν μου οὐκ ἐπῃσχύνθη, 2 *Tim.* 1, 16.

Ἐπαιτέω, ῶ, f. ήσω, mendico, stipem peto; (2) insuper peto, post aliud peto. Ἐπαιτεῖν αἰσχύνομαι, *Luc.* 16, 3.

Ἐπαίτης, ου, ὁ, mendicus.

Ἐπαίτησις, εως, ἡ, mendicatio; (2) mendicitas. Ab ἐπαιτέω.

Ἐπαιτιάω, ῶ, et άομαι, ῶμαι, causam adsigno; (2) criminor, culpo. Μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμα, *Soph. El.* 653. Φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ, *Aristoph. Vesp.* 1736.

Ἐπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est in culpa, reus. Ex ἐπὶ et αἰτία, *culpa*.

Ἐπαίχθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi παίζω.

Ἐπαΐω, idem quod simplex ἀΐω, *audio*; (2) animadverto, *Æsch. Socrat.* 3, 20.

Ἐπαιωρέομαι, οῦμαι, attollor, efferor; (2) impendeo; (3) suspense, dubie, cunctanter ago. Unde ἐπῃωρεῖτο, 3. sing. imperf.

Ἐπακανθίζειν, aculeatum esse, spinis horrere.

Ἐπακήκοα, perf. ind. med. *Att.* pro ἐπήκοα, ab ἐπακούω.

Ἐπακμάζω, fut. άσω, vigeo, sum ætate vegeta. Ab ἔπακμος. Hinc

Ἐπακμαστικὸς, ή, όν, invalescens, paulatim, sensim effervescens.

Ἔπακμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vegetus, robustus. Ex ἐπὶ et ἀκμὴ, *robur, vigor*.

Ἐπακολουθέω, ῶ, f. ήσω, subsequor, sequor; (2) obedio; (3) insto operi; (4) adsector; (5) persequor; (6) animadversione et intelligentia dicentem consequor. Ἆρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὃς τις ἐπακολουθεῖ; *Aristoph. Conc.* 479. Ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, 1 *Pet.* 2, 21. Hinc

Ἐπακολούθημα, ατος, τὸ, quod consequitur ex alio; (2) appendix.

Ἐπακολούθησις, εως, ἡ, consequentia, consecutio. Ab eod.

Ἐπακολουθητικὸς, ή, όν, consecutivus, qui consequitur, ingeniosus, qui facile sententiam percipit. Hinc τὸ ἐπακολουθητικὸν, οῦ, consectarium.

Ἐπακοντίζω, f. ίσω, jaculor. Hinc

Ἐπακοντισμὸς, οῦ, ὁ, jaculatio.

Ἐπάκοον, acc. sing. *Dor.* pro ἐπήκοον.

Ἐπακουὸς, οῦ, ὁ, auditor. Ab ἐπακούω.

Ἐπακουσμὸς, οῦ, ὁ, exauditio. Ab eod.

Ἐπάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui auditur; (2) qui audiri potest; (3) cui præstatur obedientia.

Ἐπακούω, fut. ούσω, exaudio; (2) obedio, sum dicto audiens; (3) e præceptore audio, disco. Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου, 2 *Cor.* 6, 2.

Ἐπακρίζω, f. ίσω, ad summum perduco; (2) finem induco. Ab ἔπακρος.

Ἐπάκριος, ου, ὁ, qu. dic. cacuminatus, epitheton Jovis, qui in montium cacuminibus colebatur. Ab eod.

Ἐπακροάομαι, ῶμαι, exaudio, ausculto. Ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι, *Act.* 16, 25. Hinc

Ἐπακρόασις, εως, ἡ, auscultatio.

Ἔπακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, in summo angustus, in acutum desinens.

Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. Ἄνδρες ἐπακτῆρες, *Il.* 17, 135. Ab ἐπάγω.

Ἐπακτικὸς, ή, όν, illex; (2) advena. Hinc

Ἐπακτικῶς, *adv.* per inductionem, singula æstimando percurrendoque.

Ἐπάκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, littoralis. Ἐπάκτια πῶϋ φέρβων, oves pascens in littore, *Apoll. Rhod.* 2, 657. Νέμος ἐπάκτιον, littoralia pascua, *Soph. Aj.* 413. Ἐπακτίῃ Τίρυνθι συμβέβηκεν, ad littoralem Tirynthа se contulit, *Id. Trach.* 1151. Vide ἐπακτρίς. Ex ἀκτή.

Ἐπακτὸς, ή, όν, advectitius, adscititius; (2) peregrinus; ἐπακτὸς ὅρκος, jusjurandum delatum; ἐπακταὶ ἡμέραι, intercalati dies. Νόσος ἐπακτὸς, malum ultro accersitum, *Soph. Trach.* 491. Ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἀνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ, stupratorem, *Id. Aj.* 1295. Γάμων ἐπακτὰν ἄταν, (*iste accusativus pendet a verbo ἀμφέπειν ideo non ponendum punctum post ἀμφέπειν, et duo versus sequentes, qui incipiunt ἅλασα, inter parentheses includi debent,*) nuptiarum externam noxam, *Eurip. Phœn.* 345. Ab ἐπάγω.

Ἐπακτρὶς, ίδος, ἡ, navigium piraticum, actuarium. Ἔλιπες ἐπακτρίδ' ὡσεὶ μονάδ', *Eurip. Androm.* 854.

Ἔπακτρον, ου, τὸ, navigium piscatorium:

Ἐπακτροκέλης, ητος, ὁ, navigium prædatorium, medium inter ἐπακτρίδα et κέλητα.

Ἐπαλαζονεύομαι, f. εύσομαι, jacto me.

Ἐπάλαιεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. παλαίω.

Ἐπαλαλάζω, f. άξω, lætus acclamo. Ὁ δὲ καὶ ἐπαλαλάξαι ἐκέλευσε, *Arrian.* 1, 6.

Ἐπαλαλάκω, *Nic.* Vide *simp.*

Ἐπαλάομαι, ῶμαι, pervagor. Πολλὰ παθὼν, καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς, *Odyss.* 15, 176.

Ἐπαλαστέω, ῶ, fut. ήσω, graviter adficior ob mala. Φῆ δ' ἐπαλαστήσας, *Apoll. Rhod.* 3, 369.

Ἐπαλγύνω, *Nic.*

Ἐπαλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, acerbus, dolorem adferens. Τί ἂν γένοιτο ἐπαλγέστερον. Ἐπαλγεστέρη ἰσχυρίη, *Aret.* Ex ἄλγος.

Ἐπάλειμμα, ατος, τὸ, inunctio; (2) id quo inungimus. Ab

Ἐπαλείφω, f. ψω, inungo, superillino; (2) acuo, exhortor, excito. Βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλείφειν ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον, *Polyb.*

Ἐπαλεξέω, f. ήσω, auxilior. Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος, *Il.* 11, 428.

Ἐπαλεξήσουσα, f. 1. part. act. verbi præc.

Ἐπαλετρεύω, fut. εύσω, molo, *Apoll. Rhod.* 1, 1077.

Ἐπαληθεύω, f. εύσω, verum reddo; (2) verum esse probo, confirmo; (3) verus sum.

Ἐπαληθίζομαι, consentio cum aliqua re, convenio.

Ἐπαλθέω, ῶ, f. ήσω, curo, sano.

Ἐπαλθὴς, ές, sanitati utilis, saluber, *Nic.*

Ἐπαλινδέω, oblitero, aboleo. Ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλίνδητ' ἀνέμοισι, *Apoll. Rhod.* 4, 1463.

Ἐπαλίνδομαι, volvor, involvor.

Ἐπαλκὴς, ές, validus, robustus. Ex ἀλκή.

Ἐπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, permutatio, variatio, vices. Γάμων ἐπαλλαγὴν ἐποίησαν, ut sit matrimonii commercium fecerunt, *Herodot.* 1, 74.

Ἐπαλλὰξ, *adv.* permutato ordine, vice versa.

Ἐπάλλαξις, εως, ἡ, alternatio; (2) indiscretus ab altero ad alterum transitus; (3) motus celerrimus; (4) micatio digitorum; (5) contractus; (6) mixtio. Ab

Ἐπαλλάσσω, vel ἐπαλλάττω, f. ξω, alterno, varius sum, vicissim hoc atque illo modo procedo; (2) vario, evario; (3) implico. Τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, *Il.* 13, 359.

Ἐπάλλετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. πάλλω.

Ἐπαλληλία, ας, ἡ, series continua et sine intermissione. Ab

Ἐπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, alius super alium, vel post alium; (2) creber et continuus; (3) qui sine interstitio aut intercapedine succedit alteri; (4) similis. Ex ἐπὶ et ἀλλήλων.

Ἐπαλλήλως, *adv.* serie continua et sine intermissione, identidem.

Ἐπαλλόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui aliarum plantarum fultus sustentaculo fructificat.

Ἐπαλλόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus caulis alii innititur.

Ἐπάλμενος, præs. part. med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐφαλλόμενος, ab ἐφάλλομαι, *insilio*.

Ἔπαλξις, εως, ἡ, pinna muri; *metaph.* propugnaculum. Σωτηρίας ἔπαλξιν, *Eurip. Or.* 1203.

Ἐπαλξίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, lapis pinnalis, lapis qui est supra pinnam muri positus.

Ἔπαλπνος, ου, ὁ, mitis, suavis. Vid. *Ern.*

Ἔπαλτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐφάλλετο, ab ἐφάλλομαι.

Ἐπαλφιτόω, ῶ, unde ἐπηλφίτωσε, farina conspersit.

Ἐπαλώστης, ου, ὁ, triturator, aut qui bobus terentibus seu triturantibus moderatur. Ex ἐπὶ et ἀλοάω, *trituro*.

Ἐπαμαξεύω, tero plaustris, γῆ ἐπημαξευμένη. Χέρσος ἀῤῥὼξ, οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν, *Soph. Antig.* 251.

Ἐπαμάομαι, ῶμαι, accumulo, coacervo.

Ἐπαμβάτης, ῆρος, ὁ, vector, eques, consors gestationis.

Ἐπαμβολήδην, *adv.* cum tergiversatione; (2) procrastinando, differendo. Ab ἐπαναβάλλομαι, *differo*.

Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρποὺς, excutio immaturos fructus, *Steph.*

Ἐπαμείβω, et ἐπαμείβομαι, permuto; (2) alterno. Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, *Il.* 6, 230.

Ἐπάμειπτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπήμειπτο.

Ἐπάμερον, acc. sing. *Ion.* et *Dor.* pro ἐφήμερον, ab ἐφήμερος.

Ἐπαμησάμενος, a. 1. part. med. v. ἐπαμάω.

Ἐπαμμέναι, *Ion.* pro ἐφημμέναι, quod vide.

Ἐπαμμένω, *Poet.* pro ἐπαναμένω.

Ἐπαμοιβαδὶς, *adv.* per vices, mutuo, implicite. Ab ἐπαμοιβός.

Ἐπαμοιβαδὸν, *adv.* idem et ab eod.

Ἐπαμοιβὸς, ἡ, όν, alternans.

Ἐπαμπέχω, superinduo.

Ἐπαμπίσχω, idem.

Ἐπαμύναι, a. 1. inf. act. v. ἐπαμύνω. Unde

Ἐπαμύντωρ, ορος, ὁ, auxiliator; (2) vindex.

Ἐπαμύνω, f. υνῶ, defendo ab injuria, ulciscor; (2) auxilior, succurro. Ἐπαμύνειν ταῖς ἐνδείαις, *Isocr.*

Ἐπαμφέρω, pro ἐπαναφέρω, *Sol.*

Ἐπαμφιάζομαι, superinduor.

Ἐπαμφιέννυμι, f. ιέσω, induo, superinduo.

Ἐπαμφίσκω, idem.

Ἐπαμφοτερίζω, fut. ίσω, in utramque partem verto, ancipitem me præbeo; (2) utrique sufficio; (3) in neutras partes transeo, medium me præbeo; (4) oratione ambigua utor, et quæ in utramque partem accipi potest.

Ἐπαμφοτεριζόντως, *adv.* ambigue.

Ἐπαμφοτεριστὴς, οῦ, ὁ, in utramque partem proclivis, medius, ambiguus.

Ἐπὰν, *conjunct.* postquam. Ex ἐπεὶ et ἄν.

Ἐπαναβαθμὸς, οῦ, ὁ, gradus.

Ἐπαναβαίνω, adscendo, conscendo.

Ἐπαναβάλλεσθαι, præs. inf. med. verbi

Ἐπαναβάλλω, differo; (2) *in med.* induo. Καὶ θοιμάτια τἄνδρεῖα, τά περ ἐκλέψατε, ἐπαναβάλλεσθε, *Aristoph. Conc.* 276.

Ἐπανάβασις, εως, ἡ, adscensio. Ab ἐπαναβαίνω.

Ἐπαναβιβάζω, f. άσω, impono, v. gr. equo; (2) adduco, sed in locum editum.

Ἐπαναβληδὸν, *adv.* quasi injectim, injiciendo, super injectim. Ἐπὶ τούτοισι δὲ εἰρίνεα εἵματα λευκὰ ἐπαναβληδὸν φορέουσι, *Herodot.* 2, 81. Ab ἐπαναβάλλω.

Ἐπαναβοάω, ῶ, f. ήσω, acclamo.

Ἐπαναγαγεῖν, a. 2. inf. act. *Att.* pro ἐπαναγεῖν.

Ἐπαναγινώσκω, lego; ἐπανάγνωθι, lege; ἐπαναγνῶναι, recognoscere.

Ἐπαναγκάζω, f. άσω, cogo, compello.

Ἐπάναγκες, τὸ, necesse, necessitas; (2) necessario. Ex ἐπὶ et ἀνάγκη, *necessitas*. Μόνα ἐπανάγκες ἀπηγόρευσαν ἐσθίειν εἰδωλόθυτα, *Origen contra Cels.* 8, 396. *Conf. Act. Apost.* 15, 28.

Ἐπαναγορεύομαι, præconis voce pronuncior.

Ἐπανάγω, revoco, retrorsum ago, rejicio; (2) proveho in altum, sc. mare navem, *in pass.* in altum navi provehi; ἐπανήγαγον, revocavi, a. 2. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, *Luc.* 5, 4.

Ἐπαναγωγὴ, ῆς, ἡ, reductio ad aliquid.

Ἐπανάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, redux; epith. Fortunæ.

Ἐπαναδέρω, cutem, corium evello.

Ἐπαναδίδομαι, cresco, augeor.

Ἐπαναδιπλάζω, et Ἐπαναδιπλόω, ῶ, reduplico.

Ἐπαναδίπλασμα, et Ἐπαναδίπλωμα, ατος, τὸ, id quod reduplicatum est, replicatum.

Ἐπαναδι-

'Επαναδίπλωσις, εως, ἡ, reduplicatio, replicatio, geminatio; (2) figura rhetorica, quum eadem vox in una sententia primum et ultimum locum occupat; (3) figura grammatica, quum syllaba ab initio vocis geminatur; (4) vox medicorum de febri.

'Επαναδρομὴ, ῆς, ἡ, recursio, recursus; (2) reditus. Ab ἐπανατρέχω, recurro.

'Επαναζευγνύω· ἐπαναζεῦξαι, reverti; (2) proficisci.

'Επαναθεάομαι, ῶμαι, specto.

'Επαναιρέομαι, οῦμαι, suscipio, capesso; (2) occido, opprimo. Hinc

'Επαναίρεσις, εως, ἡ, occisio; (2) excidium, interitus.

'Επαναίρω, elevo. Unde ἐπανήρατο, a. 1. med. sustulit.

'Επαναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sensus valde expers.

'Επανακαινίζω, f. ίσω, rursus renovo.

'Επανακαλέω, ῶ, f. έσω, revoco.

'Επανακάμπτω, f. ψω, reflecto.

'Επανάκειμαι, unde f. ἐπανακείσεται, repositus erit, manebit.

'Επανακεφαλαιόομαι, οῦμαι, summatim enumero et colligo.

'Επανακίρνασθαι, rursus miscere.

'Επανακλαγγάνω, Xen. Vid. κλαγγάνω.

'Επανάκλησις, εως, ἡ, revocatio, restitutio. Ab ἐπανακαλέω.

'Επανακλίνω, reclino.

'Επανάκλισις, εως, ἡ, recessus; (2) aciei in sinistram partem inclinatio.

'Επανακοινόω, ῶ, f. ώσω, communico consilii capiendi gratia.

'Επανακομίζω, f. ίσω, refero, reduco.

'Επανακρέμαμαι, pendeo, suspensus sum.

'Επανακρίνω, interrogo, percontor.

'Επανάκρουσις, εως, ἡ, repulsus; (2) rejectio. Ab

'Επανακρούω, f. ύσω, repello; (2) retro inhibeo navem, currum, &c. (3) retrocedere seu remeare cogo.

'Επανακτάομαι, ῶμαι, recupero; (2) colligo me, i. e. animum, vires.

'Επανακυκλέω, ῶ, f. ήσω, repeto, itero, revolvo.

'Επανακυκλόω, ῶ, f. ώσω, idem. Hinc

'Επανακύκλωσις, εως, ἡ, revolutio.

'Επανακύπτω, f. ψω, attollor, erigor.

'Επαναλαμβάνω, apprehendo, arripio; (2) repeto, itero; (3) auxilior, quocunque modo, etiam monendo, corrigendo, asserendo; (4) epilogum facio. Hinc

'Επανάληψις, εως, ἡ, repetitio; (2) figura rhetorica.

'Επαναλίσκω, f. ώσω, insumo; ἐπανήλωκα, ultra insumpsi; ἐπανηλωκότες, qui consumpserunt.

'Επαναλογέω, ῶ, f. ήσω, altius repeto, ab initio, accurate explico.

'Επαναμένω, fut. νῶ· ἐπανάμεινον, expecta, a. 1. imp. 'Αλλ' ἐπανάμεινον χρόνον, Aristoph. Nub. 801.

'Επαναμιμνήσκω, in memoriam revoco; ἐπαναμνῆσαι, commonefacere, aor. 1. 'Επαναμιμνήσκων ὑμᾶς, Rom. 15, 15.

'Επανάμνησις, εως, ἡ, repetitio, recordatio.

'Επαναναιόω, ῶ, f. ώσω, renovo. 'Επανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον, Plat. Hinc

'Επανανέωσις, εως, ἡ, renovatio.

'Επαναπαύω, f. αύσω, do requiem, reficio, recreo in. Hinc ἐπαναπαύομαι, requiesco super; (2) adquiesco in. 'Επαναπαύῃ τῷ νόμῳ, Rom. 2, 17. 'Επαναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν ἡ εἰρήνη ὑμῶν, Luc. 10, 6.

'Επαναπέραω, revertor. 'Επαναπερῶντος δ' ἐκ τε τῆς Συρίας, Nicol. Damascen. 478.

'Επαναπέμπω, sursum pello in locum aliquem.

'Επαναπηδάω, ῶ, f. ήσω, insilio, insurgo.

'Επαναπίπτω, decumbo in, v. gr. lectum.

'Επαναπλάττω, f. άσω, fingo, formo.

'Επαναπλέω, ῶ, et ώω, crebro navigo; ἐπαναπεπλευκέναι, renavigasse; (2) navi irruo.

'Επαναπνέω, f. εύσω, sæpe respiro, ap. Herod. ἐπαναπνέειν ἔπεα, effundere flatu velut verba.

'Επαναποδίζω, f. ίσω, diligenter perpendo; (2) in vestigia me cessim recipio.

'Επαναποδιστέον, in medium revocandum et diligenter expendendum est. A præc.

'Επαναπολέω, ῶ, f. ήσω, revolvo; (2) iterum in memoriam revoco, oratione repeto.

'Επαναῤῥήγνυμι, f. ῥήξω, erumpo.

'Επαναῤῥιπίζω, f. ίσω, suscito ignem flatu; (2) commoveo, sero bellum, belli causas.

'Επαναῤῥίπτω, unum super aliud rejicio; ἐπαναῤῥιπτεῖν, ejaculari, in sublime jacere.

'Επανασαλεύω, f. εύσω, concutio, moveo sursum.

'Επανάσεισις, εως, ἡ, concussio armorum, vibratio; (2) minæ. Ab

'Επανασείω, f. είσω, concutio arma, quod factum initio prœlii. Unde (2) terreo, et in pass. terribilis sum alii, minis terreo; (3) intento, v. gr. arma.

'Επανασκέπτομαι, f. ψομαι, considero.

'Επανασπείρω, insuper sero, denuo semino.

'Επανασπορὰ, ᾶς, ἡ, satio iterata. A præc.

'Επανάστασις, εως, ἡ, insurrectio, seditio, rebellio; (2) eminentia, tumor; (3) eruptio. Ab ἐπανίστημι. Unde

'Επανάστημα, ατος, τὸ, prominentia.

'Επαναστέλλω, f. ελῶ, reprimo, inhibeo, compesco, contraho. Αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθορὰς, Aristot.

'Επαναστήσομαι, f. 1. ind. med. v. ἐπανίσταμαι.

'Επαναστραφεὶς, regressus, a. 2. part. pass.

'Επαναστρέφω, f. ψω, retrorsus ago; (2) subverto; (3) redeo, ut et in med. Unde

'Επαναστροφὴ, ῆς, ἡ, reversio, reflexus; (2) vita et consuetudo vitæ.

'Επανασώζω, f. ώσω, servo, iterum servo.

'Επανατάμνω, iterum exscindo. 'Επανατάμνειν αὖθις τὴν φλέβα, Aret.

'Επανάτασις, εως, ἡ, extensio, intensio; (2) sublatio, evectio; (3) interminatio. Ab

'Επανατείνω, sublatum, v. gr. baculum, intento alicui; (2) intendo, augeo; ἐπανατείνασθαι· ἐπανατεινάμενος, a. 1. med.

'Επανατέλλω, f. λῶ, orior, exsisto; (2) prorumpo, exorior.

'Επανατίθεσθαι, præs. inf. pass. verbi

'Επανατίθημι, impono, repono; (2) tribuo alicui, concedo, ut habeat sc. (3) tribuo alicui, ut dederit, acceptum fero, imputo.

'Επανατρέπω, f. ψω, subverto, everto.

'Επανατρέφω, f. θρέψω, reficio, proprie medicorum verbum; dein tropice, recreo, quoad rem familiarem.

'Επανατρέχω, recurro; (2) in sublime excresco; ἐπανέδραμε, succrevit.

'Επανατρυγάω, f. ήσω, post vindemiam colligo quæ supersunt.

'Επαναφέρω, transfero, removeo, rejicio; (2) refero, renuncio; (3) refero, reduco; (4) repeto, conduplico; ἐπανενεγκεῖν εἰς τὸν Δία, in Jovem removere; aor. 1. (5) recupero. Οἱ δὲ πρέσβεις ἐπανεφέροντο ταῦτα εἰς 'Αθήνας, Xen. 'Επανοίσειν ἔφη ἐκείνους, dixit recepturum illos, Appian. Pun. 103. Hinc

'Επαναφορὰ, ᾶς, ἡ, repetitio, relatio, reductio; (2) figura rhetorica, qua ab eodem verbo plures sententiæ initium sumunt.

'Επαναφορικὸς, ἡ, ὸν, (σχῆμα) figura Epanaphoræ similis.

'Επαναφυσάω, f. ήσω, respiro.

'Επαναχέω, gemo, queror.

'Επαναχρεμπτήριος, ον, exscreationem juvans, de medicamentis.

'Επαναχρέμπτομαι, exscreo, impr. pituitam.

'Επανάχρεμψις, εως, ἡ, exscreatio.

'Επαναχωρέω, ῶ, f. ήσω, recedo; (2) impetum facio; (3) redeo ad priora, post digressionem. 'Επαναχωρήσω πάλιν, μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνῃ, Aristoph. Conc. 29.

'Επαναχώρησις, εως, ἡ, impetus; (2) receptus.

"Επανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, virilis, virilitatem præ se ferens. Ex ἐπὶ et ἀνήρ.

'Επανδρόω, liberis masculis impleo, frequento. Εἰσόκε Λῆμνον παισὶν ἐπανδρώσῃ, Apoll. Rhod. 1, 873.

'Επανεγείρω, excito, suscito. Hinc

'Επανέγερσις, εως, ἡ, resurrectio.

'Επανεθήσομαι, f. 1. ind. pass. v. ἐπανίημι.

'Επάνειμι, redeo, revertor: (2) rursus disputo, ad disserendum redeo; ἐπανίωσι, revertantur, 3. pl. a. 2. conj. ἐπανιέναι, redire; ἐπανιών. 'Επ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνειμι, Luc.

'Επανειπεῖν, præconio annunciare:

'Επανεῖπον, præconio promiserunt.

'Επανείρεσθαι, præs. infin. med. Poet. pro ἐπανέρεσθαι, ab ἐπανέρομαι.

'Επανεὶς, a. 2. part. act. verbi ἐπανίημι.

'Επανέλευσις, εως, ἡ, reditus.

'Επανελθεῖν, a. 2. inf. verbi ἐπανέρχομαι.

'Επανελκύω, f. ύσω, attraho.

'Επανεμέω, f. έσω, sæpe vomo.

'Επανερεύγομαι, ructo, subinde ructo.

'Επανέρομαι, rursum interrogo; (2) interrogo. Μή δ' αὖθις ἐπανέρῃ με, Aristoph. Ran. 434.

'Επανέρχομαι, redeo, accedo. 'Εν τῷ ἐπανελθεῖν αὐτὸν, Luc, 19, 15. 'Επανέλθοντες ἐλπίσι, Dem.

'Επανερωτάω, ῶ, f. ήσω, interrogo rursum.

'Επανερωτήσει, 3. sing. f. 1. ind. act.

'Επανέχω, antecello; (2) innitor; (3) immoror, insisto; (2) ἐπῳδαῖς ἐπανέχουσα, incantationibus innisa, dedita, Heliod. 3.

'Επανήκεστος, ον, insanabilis, irrevocabilis; de pœna, est ultima, gravissima.

'Επανήκω, redeo; (2) venio, advenio.

'Επανήρετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπανέρομαι.

'Επανθέω, dicitur de rebus quæ aliquid decoris extrinsecus addunt; (2) de iis quæ medicis ἐξανθήματα dicuntur, quæ et dicuntur ἐπανθεῖν, erumpere e cute, prorumpere, Ern. al. eniteo, effulgeo. Κύκνου τε πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσι τρίχες, albicant, Arist. Vesp. 1059.

'Επανθὴρ, ὁ, floridus, Man. Ab ἄνθος.

'Επάνθησις, εως, ἡ, eruptio pustularum; (2) decus extrinsecus colori &c. additum.

'Επανθιάω, ῶ, effloresco, Ion. όω.

'Επανθίζω, f. ίσω, floridis coloribus orno; floribus spargo, floridum reddo, orno, pingo. 'Επήνθιζον χρυσῷ, Luc. Hinc

'Επάνθισμα, ατος, τὸ, eruptio pustularum; (2) quod inest, natat, serpit in superficie, ut lanugo in genis, spuma in urina, &c. 'Επάνθισμα ἀφρῶδες, Hippocr.

'Επανθισμὸς, οῦ, ὁ, exornatio coloribus floridis, verbis venustioribus et sententiis.

'Επανθρακίδες, αἱ, pisciculi quæ super carbonibus assantur. Ab ἐπὶ et ἄνθρακες.

'Επανθρακίζω, f. ίσω, super carbonibus asso. Μόνον θεῶν γὰρ διὰ σ' ἐπανθρακίζομεν, Aristoph. Av. 1452.

'Επανιᾶσι, 3. pl. præs. ind. act. Att. pro ἐπανιεῖσι, ab

'Επανίημι, remitto, laxo; ἐπανιεὶς, particip. præs. ἐπανεὶς, a. 2. part. f. ἐπανεῖσα· inf. ἐπανεῖναι. Μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, Luc.

'Επανισόω, f. ώσω, exæquo, compenso. 'Επανισουμένης ἑκατέρας μάχης, App. Bell. Civ. 4, 137.

'Επανισταίατο, 3. pl. præs, optat. med. Ion. pro ἐπανίσταιντο, ab ἐπανίστημι.

'Επανίσταμαι, assurgo; (2) emineo. 'Ορνιθές τινες ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις, Aristoph. Av. 1590.

'Επανιστέαται, 3. pl. præs. ind. med. Ion. pro ἐπανίστανται, ab

'Επανίστημι, excito, erigo; (2) antepono, præficio; (3) in aor. 2. et perf. et med. assurgo; insurgo; (2) rebello, seditionem moveo; (3) ex inferis redeo; (4) exorior, nascor, erumpo, v. gr. e cute. Τοῦτον προσδέκεσθαί τοι ἐπαναστησάμενον, hunc in te rebellaturum expecta, Herodot. 1, 89.

'Επανιτέον, adv. posit. redeundum est.

'Επανιτητέον, idem, ab ἐπάνειμι.

'Επανιὼν, præs. part. act. v. ἐπάνειμι.

'Επάνοδος, ου, ἡ, reditus; (2) figura rhetorica.

'Επανοιδέω, ῶ, f. ήσω, intumesco.

'Επανοίκτωρ, ορος, ὁ, qui aperit, Ern.

'Επανορθούμενος, præs. part. pass. contr. pro ἐπανορθοόμενος. Ab

'Επανορθόω, ῶ, f. ώσω, in integrum restituo, corrigo, emendo. Σφαλλομένους πλεῖστα ἐπανορθοῦν, Xen. Hinc

'Επανόρθωμα, ατος, τὸ, recte factum; (2) res feliciter gesta; (3) emendatio, restitutio in integrum.

'Επανόρ-

'Επανόρθωσις, εως, ἡ, idem; (2) figura rhetorica.
'Επανορθωτὴς, ῦ, ὁ, corrector, qui emendat. Ab ἐπανορθόω.
'Επανορθωτικὸς, ἡ, ὸν, corrigendi vim habens, ad emendandum pertinens.
'Επαντανύω, extendo, *Hom.*
'Επαντέλλεσα, præs. part. act. verbi
'Επαντέλλω, pro ἐπανατέλλω, orior, existo; (2) prorumpo, exorior; (3) sublevo, exurgo. (3) κεχυμένος ἐπαντέλλει, jacens resurgit, *Eur. Herc. Fur.* 1052. Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων, pedum vestigium sublevans, *Id. Phœn.* 105.
'Επάντης, εος, ὁ ϗ ἡ, acclivis; (2) excelsus, altus. Ex ἐπὶ et ἄντα, *in conspectu.*
'Επαντιβολέω, f. ήσω, precor, supplico.
'Επαντλέω, ῶ, haustam aquam infundo. Hinc
'Επάντλημα, ατος, τὸ, infusio aquæ vel alius liquoris, fovendi potissimum gratia; (2) fotus, fomentum.
'Επάντλησις, εως, ἡ, idem.
'Επανύω, f. ύσω, perficio. Unde ἐπηνύσθη, a. 1. pass.
'Επάνω, *adv.* supra; (2) supra quam.
'Επάνωθεν, *adv.* desuper. Ab ἐπάνω.
'Επάνωθι, *adv.* supra. Ab eod.
'Επάξας, a. 1. part. act. verbi ἐπάγω.
'Επάξας, aor. 1. part. act. verbi ἐπάσσω, irrumpo. Κἄπειτ' ἐπάξας αὖθις ἐσδόμεθ πάλιν, *Soph. Aj.* 305.
'Επαξε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἔπηξε, verbi πήγνυμι.
'Επάξιος, ε, ὁ ϗ ἡ, dignus. Hinc
'Επαξιόω, ῶ, f. ώσω, postulo, rogo, precor; (2) puto, censeo. Τἄτ' ἐπηξίωσα δρᾷν, haud recusavi præstare, *Soph. Phil.* 803. Φίλοις ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρασχεῖν, amicis dignam cupit gratiam rependere, *Id. Œd. Col.* 1497. (2) ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι, existimo te, qui divus es, pulcre nosse, *Id. El.* 658.
'Επαξίως, *adv.* digne, pro dignitate.
'Επαξίωσις, εως, ἡ, æstimatio, census; (2) flagitatio.
'Επαξόνιος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui circum axem volvitur. Ex ἐπὶ et ἄξων, *axis.*
'Επάξω, 2. sing. a. 1. ind. med. *Dor. Att.* et *Ion.* pro ἐπηξάσω, a πήγνυμι.
'Επαοιδὴ, ῆς, ἡ, incantatio. Ex ἀοιδή.
'Επαοιδία, ας, ἡ, idem.
'Επαοιδὸς, ῦ, ὁ, incantator.
'Επαον, *sedavi*, a. 2. ind. act. verbi παύω.
'Επαπειλέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, minor. Ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη, *Soph. Aj.* 312.
'Επαπερείδω, f. είσω, firmiter figo; effulcio aliquid aliquo; *pass.* innitor.
'Επαπέρχομαι, discedo post, subsequor.
'Επαποδύομαι, f. ύσομαι, suscipio, accingor rei gerendæ. Ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα τετωὶ τῷ πράγματι, *Aristoph. Lys.* 618.
'Επαποθνήσκω, post aliquem morior.
'Επαποικίζω, iterum coloniam deduco aliquo.
'Επαποκτείνω, insuper, post alium vel alios, interficio.
'Επαπολαύω, fruor, i. e. voluptatem, fructum capio ex re aliqua.
'Επαπόλλυμι, pessundo porro, sc. post alium.
'Επαπολογέομαι, ῦμαι, insuper defendo; (2) defendo.
'Επαπορέω, ῶ, f. ήσω, addubito; (2) aliam insuper dubitationem et quæstionem moveo. Hinc
'Επαπόρημα, ατος, τὸ, addubitatio, quæstio super aliqua re. Hinc
'Επαπορηματικὸς, ἡ, ὸν, dubitativus.
'Επαπόρησις, εως, ἡ, addubitatio et quæstio super aliqua re.
'Επαπορητικῶς, *adv.* dubitanter.
'Επαπορία, ἡ, vide ἀπορία, *Hes. Suid.*
'Επαπορῶμεν, 1. pl. præs. conj. act. *contr.* pro ἐπαπορέωμεν, ab ἐπαπορέω.
'Επαποστέλλω, mitto post alium; (2) successorem alicui mitto; (3) immitto alicui, v. gr. percussorem.

'Επάπτηνα, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἐπάπτανα, a παπταίνω, *circumspicio.*
'Επαπύω, seu ἐπηπύω, acclamo, *Hes.*
'Επαρὰ, ᾶς, ἡ, imprecatio. Ex ἐπὶ et ἀρά.
'Επαράομαι, ῶμαι, imprecor. Ἐπαρησάμενος Πέρσῃσι πολλὰ, *Plat.*
'Επαράομαι, *in medio*, diris me obstringo. Καταράσασθαι, et diris sese obstringerent, *Eurip. Iphig. in Aul.* 60.
'Επάρας, a. 1. part. act. v. ἐπαίρω.
'Επάρασα, *quæ sustulit*, fem. ab ἐπάρας.
'Επαράσιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, exsecrabilis.
'Επαράσσω, vel άττω, item ἐπαῤῥάσσω, -ττω, f. -ξω, illido; (2) irruo, incumbo; a. 1. ἐπήραξε.
'Επάρατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. v. ἐπαίρω.
'Επάρατος, ε, ὁ ϗ ἡ, exsecrabilis; (2) diris devotus; (3) diris sacratus, ne occupetur, habitetur. (3) ἐπάρατον ἔγνωσαν, in instauratores diras precationes defixerunt, *Appian. Bell. Punic.* 2. Ἐπάρατα χρήματα, pecuniæ quæ tangere nefas est, *Id. Civ.* 2, 138. Ab ἐπαράομαι.
'Επάργεμος, ε, ὁ ϗ ἡ, leucomate seu albugine laborans, de oculo et animante; (2) cæcus, obscurus. Ἐπάργεμον πάθος, ὀφθαλμε τὸ κοινῶς λεγόμενον λεύκωμα, *Eustath. ad Il.* 3.
'Επάργυρος, ε, ὁ ϗ ἡ, argentatus.
'Επαρδεύω, et ἐπάρδω, f. σω, irrigo.
'Επαρέσκομαι, f. έσομαι, placo, reconcilio mihi.
'Επάρη, 3. sing. a. 2. ind. pass. v. πείρω.
'Επαρήγω, f. ξω, auxilior. Ὀδυσῆι παρίσταται ἠδ' ἐπαρήγει, *Il.* 23, 783.
'Επαρηγὼν, όνος, ὁ ϗ ἡ, adjutor, auxiliator.
'Επάρηξις, εως, ἡ, auxilium.
'Επαρήρειν, plusq. perf. ind. med. verbi ἐπάρω.
'Επαρησάμενος, a. 1. part. med. *Ion.* pro ἐπαρασάμενος. Ab ἐπαράομαι.
'Επαρθεὶς, a. 1. part. pass. v. ἐπαίρω.
'Επαρθον, a. 1. ind. act. verbi πέρθω.
'Επαρίστερος, ε, ὁ ϗ ἡ, sinister, perversus, ineptus. Hinc
'Επαριστερότης, ητος, ἡ, qu. dic. sinisteritas; (2) ineptia, insulsitas.
'Επαριστέρως, *adv.* sinistre; (2) inepte.
'Επάρκεια, ας, ἡ, auxilium; (2) ἐπάρκειαι, stipendia et similia. Ab ἐπαρκής.
'Επάρκεσις, ἡ, idem.
'Επάρκεσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπήρκεσε.
'Επαρκέσει, 3. sing. f. 1. ind. act.
'Επαρκέω, ῶ, arceo, propulso; (2) opitulor, opem fero; (3) suppedito, suggero; f. ἐπαρκέσω· ἐπαρκέσοντα, opem laturum; a. 1. ἐπήρκεσα· inf. ἐπαρκέσαι, *Poet.* ἐπαρκέσσαι. Ἥδιον ἐς θάλατταν τὰ σφέτερα αὐτῶν βάλλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειν, *Dem.* (2) χρὴ δὲ τῷ τεθνηκότι τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανέμενον, *Soph. in Fragm. Acrisii.*
'Επαρκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sufficiens.
'Επάρκιος, ε, ὁ ϗ ἡ, idem. Ab ἐπαρκέω.
'Επαρκέντως, *adv.* sufficienter. Ab eod.
'Επαρμα, ατος, τὸ, locus sublatus, editus; (2) tumor, tuberculum; (3) inflatio, superbia.
'Επαρσις, εως, ἡ, idem. Ab ἐπαίρω.
'Επάρμενος, paratus, sufficiens. Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τιθῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ, disposita *vel* sufficientia, *Hesiod. Op.* 627. Ab ἄρω.
'Επαρξάμενος, a. 1. part. med. v. ἐπάρχομαι.
'Επάρουρος, ε, ὁ ϗ ἡ, agricola, hortulanus.
'Επάρσω, f. 1. ind. act. *Æol.* pro ἐπαρῶ, ab ἐπαίρω.
'Επαρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo; (2) sed ἐπαρτάομαι, ῶμαι, impendeo: perf. ἐπηρτημένος κίνδυνος, impendens periculum.
'Επαρτὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, paratus, qui est in promptu. Ex ἐπὶ et ἀρτέομαι, *paro.*
'Επαρτίζω, f. ίσω, paro, perficio.
'Επαρτικὸς, ἡ, ὸν, attollens, inflans. Σίσαρον φυσῶδες μὲν, ϗ σομάχε ἐπαρτικὸν, *Aret.* Ab ἐπαίρω.
'Επαρτύω, f. ύσω, apto, adapto.
'Επαρυστὴρ, et ἐπαρυστρὶς, ίδος, ἡ, vasculum quo oleum lychno infunditur; infusorium vocat vulgata versio. Ἑώρακα καὶ ἰδὲ λυχνία χρυσῆ ὅλη, καὶ τὸ λαμπάδιον ἐπάνω αὐτῆς, καὶ ἑπτὰ λύχνοι ἐπτὰ αὐτῆς, καὶ ἑπτὰ ἐπαρυστρίδες τοῖς λύχνοις τοῖς ἐπάνω αὐτῆς, *Zach.* 4, 2.
'Επαρύττω, et ἐπαρύω, haurio, *Steph.*
'Επαρχία, ας, ἡ, præfectura, provincia.
'Επαρχικὸς, ἡ, ὸν, ad magistratum pertinens, proconsularis, &c.
'Επαρχιώτης, ε, ὁ, provincialis; *fem.* ἐπαρχιῶτις, -τιδος. Ab
'Επαρχος, ε, ὁ ϗ ἡ, præses, præfectus.
'Επάρχω, f. ξω, impero, dominor; (2) sum præfectus. Hinc ἐπάρχομαι, auspicor. Τῆς Εὐαγόρε ἐπῆρχον, *Isocr.*
'Επάρω, apto, *Hom.*
'Επαρωγὴ, ῆς, ἡ, auxilium.
'Επαρωγὸς, ῦ, ὁ, auxiliator.
'Επᾶσαι, a. 1. inf. act. v. ἐπᾴδω.
'Επάσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. πάω.
'Επασθμαίνω, anhelo in opere faciendo.
'Επασκέω, ῶ, f. ήσω, exerceo, doceo, habilem rei reddo exercendo; (2) instruo adversus aliquem. Σοφίαν ἐπασκεῖ, *Aristoph. Nub.* 517. Hinc
'Επασκητὴς, ῦ, ὁ, exercitor, athleta, *Hes.*
'Επασμα, ατος, τὸ, incantamentum; (2) cantilena pueris a nutricibus cantari solita.
'Επασπαίρω, palpito.
'Επασσύτερος, έρα, ερον, creber, frequens, alter post alterum. Κῦμα θαλάσσης ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, *Il.* 4, 422. Ex ἐπὶ et ἆσσον, *prope.*
'Επασσυτεροτριβὴς, ὲς, idem.
'Επάσσω, idem quod ἐπαΐσσω, irrumpo, irruo. *Soph. Aj.* 305.
'Επαστράπτω, f. ψω, fulgeo, emitto splendorem.
'Επασχον, imperf. ind. act. v. πάσχω.
'Επάταξε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. πατάσσω.
'Επατήθην, a. 1. ind. pass. v. πατέω.
'Επάτησε, *calcavit*, 3. sing. a. 1. ind. act.
'Επαυγάζω, f. άσω, luminis radiis illustro, lucem adfero; at *in pass.* splendesco, splendeo; (2) video; (3) τί τὸν ἡδὺν ἐπηυγάσασθε καὶ ἁβρὸν Στασικράτη, *Anal. Brunck.* 2, 1. Hinc
'Επαύγασμα, ατος, τὸ, splendor.
'Επαυδάω, ῶ, f. ήσω, insuper dico.
'Επαυθαδίζομαι, f. ίσομαι, in pertinacia perduro, pertinaciter resisto.
'Επαύλειος, ον, in aulam ferens, epith. januæ.
'Επαυλέω, ῶ, f. ήσω, præcino, accino. Θρῆνον ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, *Luc.*
'Επαυλίζομαι, f. ίσομαι, stabulor, in loco commoror, in tentorio ago. Τὴν νύκτα ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, *Luc.*
'Επαύλιον, ε, τὸ, villa, villula; (2) sedes; τὰ ἐπαύλια, repotia, secundus nuptiarum dies. V. *Ern.*
'Επαυλις, εως, ἡ, villa, casa, stabulum, ovile.
'Επαυλισμὸς, ῦ, ὁ, stabulatio, commoratio, domicilium.
'Επαυλον, ε, τὸ, stabulum; (2) sedes. (1) χειμῶνι δ' ἤδη τῷμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον, *Soph. Œd. Tyr.* 1138. (2) ἴκε τὰ κεράτινα γῆς ἔπαυλα, *Id. Œd. Col.* 669.
'Επαυλος, ε, ὁ, stabulum.
'Επαυξάνομαι, et ἐπαύξομαι, cresco. Ab
'Επαυξάνω, et ἐπαύξω, f. ξήσω, augeo. Ἐπαυξῆσαι πατρίδα, *Dem.* Hinc
'Επαύξη, ῆς, ἡ, accretio, incrementum.
'Επαύξησις, εως, ἡ, idem.
'Επαυξὴς, ὲς, crescens paulatim, ut febris. Ἐπαυξέας νόσες, *Hippocr.* Ab eod.
'Επαυρεῖ, 3. sing. præs. ind act. *contr.* pro ἐπαυρέει, ab ἐπαυρέω.
'Επαυρέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐπαυρεῖν.
'Επαύρεο, 2. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐπηύρεσω.
'Επαυρέω, ῶ, ἐπαυρίσκομαι, et ἐπαύρομαι, fruor, utilitatem et fructum percipio; (2) damnum accipio, pœnas luo; (3) adsequor, nanciscor. Πάρος χρόα λειρὸν ἐπαυρεῖν, *Il.* 11, 572.
'Επαύρηαι, *fruaris*, 2. sing. præs. conj. med. *Ion.* pro ἐπαύρῃ.
'Επαύρησις, vel ἐπαύρεσις, εως, ἡ, voluptas, gaudium. Ab ἐπαυρέω.
'Επαυρίζω, f. ίσω, spiro, flatum emitto.
'Επαύριον, *adv.* cras. Hinc ὁ ἐπαύριον, crastinus.

Ἐπαυρίσκω, fruor, idem quod ἐπαυρέω.
Ἐπαύρομαι, idem.
Ἐπαύροιτο, 3. sing. a. 2. opt. med. v. ἐπαυρέω.
Ἐπαύρωνται, 3. pl. præs. conj. med.
Ἔπαυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. παύω.
Ἐπαύσατο, 3. sing. a. 1. ind. med.
Ἐπάϋσον, 2. sing. a. 1. imperat. act. v. ἐπαύω.
Ἐπαύσω, 2. sing. a. 1. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐπαύσασο, a παύω.
Ἐπαϋτέω, exclamo, *Theoc.*
Ἐπαυτίκα, statim.
Ἐπαυτοφώρῳ, in flagranti delicto, in ipso facto. Sic conjunctim sæpe invenitur, pro ἐπ' αὐτοφώρῳ, cujus dativi nominativus τὸ αὐτόφωρον, *ipsum furtum*, est indictus, cum occurrat αὐτόφωρος, *manifestarius*.
Ἐπαυχένιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cervici imponitur.
Ἐπαυχέω, ῶ, f. ήσω, glorior ob. Ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις, *Aristoph. Av.* 635.
Ἐπαυχμέω, siccitatem induco, sicco. Οὔτ' ἐξεπουδρῶν, οὔτ' ἐπαυχμήσας, cum ea siccat, *Soph. in Polyxena.*
Ἐπαΰω, exclamo, *Theoc.*
Ἐπαφαίρεσις, εως, ἡ, detractio iterata. Ab
Ἐπαφαιρέω, ῶ, f. ήσω, insuper demo, seu detraho.
Ἐπαφάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, contrecto; (2) demulceo. Ab ἐπαφή.
Ἐπαφαυαίνω, exsicco, eneco. Sed præsupponitur tantum propter ἐπαφαυάνθην, *ex Arist. R.* ubi tamen alii legunt ἀπεφαυάνθην, 1121.
Ἐπαφαυάνθην, a. 1. ind. pass. v. ἐπαφαυαίνω.
Ἐπαφαύω, arefacio, exsicco, eneco. Μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπαφαυάνθην Παναθηναίοισι γελῶν, Nemo Hercle: ita ut risu pene emortuus sum in Panathenæis, *Aristoph. Ran.* 1089. Simplex est αὔω, compositum ἀφαύω, bicompositum ἐπαφαύω (ἐπὶ relationem ad causam notat).
Ἐπαφὴ, ῆς, ἡ, contactus, contrectatio.
Ἐπάφησις, εως, ἡ, idem. Ex ἀφάω.
Ἐπάφησεν, aor. 1. indic. act. v. ἐπαφίημι.
Ἐπαφίημι, fut. ήσω, immitto, instigo. Ἐπαφίεναι τὰ παλτὰ, *Xen.*
Ἐπαφρίζω, spumam ago, spumo.
Ἐπαφρόδιτος, ου, ὁ, Epaphroditus. Nomen viri; (2) venustus, lepidus, gratiosus.
Ἔπαφρος, ου, ὁ ϗ ἡ, super quo spuma est.
Ἐπαφύω, seu ἐπαφύσσω, insuper fundo, *Hom.*
Ἐπαφῶ, a. 2. conjunct. act. v. ἐπαφίημι.
Ἐπάχθεια, ας, ἡ, molestia, offensa. Ab
Ἐπαχθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gravis, molestus. Ex ἐπὶ et ἄχθος, *pondus.*
Ἐπάχθομαι, gravate fero, angor. Οὔτ' ἐπάχθομαι κακοῖς, neque angor malis, *Eurip. Hippol.* 1260.
Ἐπαχθῶς, *adv.* moleste. Ab ἐπαχθής.
Ἐπαχλύω, tenebris obscuratus sum.
Ἐπάχνωσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. παχνόω.
Ἐπαχύνθην, a. 1. ind. pass. v. παχύνω.
Ἐπεὰν, *conj.* posteaquam. Ab ἐπάν.
Ἐπέβα, *accessit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἐπέβη, ab ἐπιβαίνω.
Ἐπέβαινον, imperf. ind. act.
Ἐπέβαλλε, 3. sing. imperf. ind. act.
Ἐπέβαλον, *injeci*, a. 2. ind. act.
Ἐπέβασε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐπεβίβασε, a verbo ἐπιβιβάζω.
Ἐπέβην, a. 2. ind. act. verbi ἐπιβαίνω.
Ἐπέβησα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιβάω.
Ἐπεβίβασα, a. 1. ind. act. v. ἐπιβιβάζω.
Ἐπεβίω, 3. sing. a. 2. ind. act. ab ἐπιβίωμι.
Ἐπέβλεψα, a. 1. ind. act. v. ἐπιβλέπω.
Ἐπεβούλευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιβουλεύω.
Ἐπεγγελάω, ῶ, illudo, insulto. Τοῖς θανοῦσι τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾷν, *Soph. Aj.* 1008.
Ἐπέγγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, per sponsionem factus.
Ἐπέγειρε, 2. sing. præs. imperat. act. verbi
Ἐπεγείρω, excito; incito, impello. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν ἐπεγείρειν, *Soph. Œd. Col.* 525. Σφῶϊν δ' αὐτὸν εἵνεκ' ἐπεγερῶ, *Aristoph. Av.* 84.
Ἐπέγεντο, 3. sing. a. 2. ind. med. *per Sync.* pro ἐπεγένετο, ab ἐπιγίνομαι.
Ἐπεγερμὸς, οῦ, ὁ, et

Ἐπέγερσις, εως, ἡ, expergefactio, incitatio.
Ἐπεγερτικὸς, ὴ, ὸν, incitandi, excitandi vim habens.
Ἐπεγερτικῶς, *adv.* ad incitandum apte.
Ἐπεγκαγχάζω, rideo in aliqua re, et quidem in malis alienis.
Ἐπεγκάπτω, unde ἐπέγκαψον, superingere, devora insuper.
Ἐπεγκελεύω, hortor. Ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευε, *Eur. Cycl.* 648.
Ἐπεγκεράννυμι, insuper admisceo.
Ἐπεγκολάπτω, incido.
Ἐπεγκρεμάω, suspendo in, v. gr. fumo.
Ἐπεγκυλίω, volvo in re aliqua. *Pass.* volutor, hæreo in re aliqua.
Ἐπεγνωκόσι, dat. pl. perf. part. act. v. ἐπιγινώσκω.
Ἐπεγνώσθην, a. 1. ind. pass.
Ἐπέγνωτε, *cognovistis*, 2. pl. a. 2. ind. act.
Ἐπέγρετο, 3. sing. perf. ind. med. *per Sync.* pro ἐπεγείρετο, a verbo ἐπεγείρω.
Ἐπέγρομαι, expergefio, *Theoc.*
Ἐπεγχαίνω, inhio, irrideo; in a. 2. ἐπεγχανεῖν, ἐπεγχανών.
Ἐπεγχαλάω· vide ἐπιχαλάω.
Ἐπεγχείρησις, εως, ἡ, conatus, aggressio.
Ἐπεγχέω, infundo.
Ἐπέγχυμα, ατος, τὸ, quod infunditur seu infusum est. Ab ἐπεγχύω. Hinc
Ἐπεγχυματίζω, f. ίσω, instillo, infundo.
Ἐπεγχύτης, ου, ὁ, pincerna. Ab
Ἐπεγχύω, insuper, iterum, crebro infundo.
Ἐπεδείξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐπιδείκνυμι.
Ἐπέδησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. πεδάω.
Ἐπεδίδου, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐπιδίδωμι.
Ἐπέδραμε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. ἐπιτρέχω.
Ἐπέδρης, *moræ*, gen. sing. *Ion.* pro ἐφέδρας.
Ἐπέδυν, a. 2. ind. act. v. ἐπιδῦμι.
Ἐπέδωκε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιδίδωμι.
Ἐπέεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ἔπεσι, ab ἔπος.
Ἐπέζησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιζάω.
Ἐπεζήτει, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐπιζητέω.
Ἐπέθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. v. ἐπιτίθημι.
Ἐπέθηκε, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἐπεθύμησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιθυμέω.
ἘΠΕΙ', postquam; (2) quoniam, quandoquidem; (3) alioqui, nam: eodem sensu usurpatur cum particulis τοί γε. (4) deinde; (3) ἐπεὶ τέῳ τρόπῳ ἂν πελειάς γε ἀνθρωπηΐῃ φωνῇ φθέγξαιτο; nam columba quomodo humanam vocem sonaret, *Herodot.* 2, 57. Ἐπεί τοιγε εἰ πάντα ἃ προσῆκε, πραττόντων, οὕτως εἶχε, nam si, &c. *Demost. Phil.* 1. (4) ἐπεὶ ὦν τοὺς νεηνίας . . . , ἰέναι ταπρῶτα μὲν διὰ τῆς οἰκεομένης, igitur, deinde eos juvenes, &c. *Herodot.* 2, 32. Ἐπεὶ δὲ Ταρκύνιον μισῶν ὁ δῆμος, ἀρχὴν ἀποστάσεως ἔλαβε τὸ Λυκρετίας πάθος, deinde vero, *Plut. in Publicola.* Ἐπεὶ δὲ, verumtamen, *apud Plutarchum* (præcipue). Ἐπεὶ εὐθέως vel τάχιστα, cum primum, simul atque [exempla passim apud Xenophontem]. Ἐπεὶ εὐθέως ᾔσθοντο, simul atque senserunt: quo etiam modo sæpe adverbium utrumque cum infinitivo conjungitur; ut ἐπεὶ εὐθέως αἰσθέσθαι.
Ἐπείγεαι, 2. sing. ind. med. *Ion.* pro ἐπείγεσαι.
Ἐπείγετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἠπείγετο.
Ἐπειγεὺς, ὁ, qui summo studio rem aliquam properat et urget, *Steph.* Ab ἐπείγω.
Ἐπειγομένοιο, gen. sing. præs. part. med. *Ion.* pro ἐπειγομένου, ab
ἘΠΕΙ'ΓΩ, f. ξω, urgeo, impello; ἐπείγομαι, festino, propero, maturo; (2) insto. Ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρὸν, *Soph. Œd.* 1535. Τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον, *Id. Phil.* 499. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη ἐπείξομαι, *Aristoph. Conc.* 1143.
Ἐπειγωλὴ, ἡ, idem quod ἔπειξις, *E. M.*
Ἐπειδὰν, postquam, quoniam. Ab ἐπεί.
Ἐπειδὴ, idem quod ἐπεί.
Ἐπειδήπερ, *conj.* quandoquidem.
Ἐπείδοι, 3. sing. præs. opt. act.
Ἐπεῖδον, *inspexi*: ab inusitato ἐπείδω.
Ἐπειὴ, *Poet.* pro ἐπεὶ, quum; (2) quoniam.

Ἐπείθετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. πείθομαι.
Ἐπεικάδες, αἱ, dies nefasti, *V. L.*
Ἐπεικάζω, fut. άσω, conjicio; (2) conjectura adsequor. Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ; an etiam recte conjicio hanc illius esse uxorem? *Soph. El.* 663. Ὡς' ἐπεικάζειν ἐμὲ, ut opinor, *Id. Trach.* 1220.
Ἐπείκε, seu ἐπείκεν, quando, postquam; *poeticum* pro ἐπειδάν.
Ἐπείκελος, assimilis, *Hom.*
Ἐπείκτης, ου, ὁ, instigator. Ab ἐπείγω.
Ἐπειλημμένη, perf. part. pass. f. g. *Att.* pro ἐπιλελημμένη, ab ἐπιλαμβάνω.
Ἐπείλυμι, vel ἐπείλυω, volvo, convolvo. Ἀνοίξας δὲ εὗρε κασσίτερον ἐληλασμένον ἐς τὸ λεπτότατον· ἐπείλυτο δὲ ὥσπερ τὰ βιβλία· sic legendum: Et cum aperuisset invenit plumbum ductum in tenuissimas laminas, convolutas tanquam librum, *Pausan.* 4, 26, 343.
Ἔπειμι, succedo; (2) invado. Ἔπεισί μοι γελᾷν, *Luc.* Idem quod ἐπέρχεταί μοι, mihi in mentem venit.
Ἔπειμι, immineo, sum super et post; unde ἐπεσσόμενοι, *Poet.* posteri.
Ἐπεῖναι, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐφεῖναι, ab ἐφίημι.
Ἐπείνασα, a. 1. ind. act. verbi πεινάω.
Ἐπείνυσθαι, præs. inf. pass. verbi ἐπείνυμαι.
Ἔπειξις, εως, ἡ, festinatio. Ab ἐπείγω.
Ἐπείπερ, *conj.* quoniam, quandoquidem.
Ἔπειρα, *transfixi*, a. 1. ind. act. verbi πείρω.
Ἐπειράθην, a. 1. ind. pass. verbi πειράω.
Ἐπειράσω, *tentasti*, 2. sing. a. 1. ind. med.
Ἐπειρᾶτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro ἐπειράετο.
Ἐπειρέομαι, et ἐπείρομαι, *Ion.* pro ἐπέρομαι, interrogo, *Herod.*
Ἐπείρεσθαι, præs. inf. med. verbi ἐπείρομαι.
Ἐπείρη, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπείρα, et hoc *contr.* pro ἐπείραε, a πειράω.
Ἐπειρύεσθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro ἐπερύεσθαι, ab
Ἐπειρύω, attraho.
Ἐπειρώατο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro
Ἐπειρῶντο, *periculum faciebant*, 3. pl. imperf. ind. med. *contr.* pro ἐπειράοντο, a πειράω.
Ἐπειρωνεύομαι, ironice loquor super aliqua re, derideo.
Ἐπειρωτᾷν, *rogare*, præs. inf. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐπερωτάειν, a verbo ἐπερωτάω.
Ἐπειρώτευν, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπηρώτων, *contr.* ex ἐπηρώτεον.
Ἐπειρώτησιν, acc. sing. *Ion.* pro ἐπηρώτησιν.
Ἔπεισα, *adii*, a. 1. ind. act. verbi ἔπειμι, *adeo.*
Ἐπείσαγμα, ατος, τὸ, *Sophocl.* id quod superinductum est, accessio, incrementum. Ab ἐπεισάγω. Sed *apud Sophocl.* alii legunt ἐπίσαγμα, ab ἐπισάττω.
Ἐπεισάγω, superinduco, aliunde inveho; (2) adscisco, adopto; (3) adhibeo; (4) induco, v. gr. fabulam in scenam.
Ἐπεισαγωγὴ, ῆς, ἡ, superinductio: (2) invectio, importatio; (3) adoptio.
Ἐπεισαγώγιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, invectitius, importatus aliunde.
Ἐπείσακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, advectitius, ascititius, peregrinus; (2) adoptivus.
Ἐπεισβαίνω, superingredior; (2) ingredior. Ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ τὴν θάλατταν, *Xen.*
Ἐπεισβάλλω, superinfundo, v. gr. aquam vino; (2) ingredior; (3) irrumpo.
Ἐπεισβάτης, ου, ὁ, vector, miles classiarius.
Ἐπεισδείκνυμαι, ostendo, præbeo. Εἰ μητρὸς ἡ μητρυιὰ πάθος ἐπεισδείκνυται, *Hel. Æthiop.* 1.
Ἐπεισδέχομαι, fut. ξομαι, insuper admitto et recipio intro.
Ἐπείσειμι, post alium ingredior, invado.
Ἐπεισέρχομαι, idem.
Ἐπεισηγέομαι, οῦμαι, insuper induco; (2) in usum, consuetudinem induco, invenio; (3) celebro.
Ἐπείσθεσις, ἡ, initium. *V. Schol.* Vide εἴσθεσις.
Ἐπείσθην, a. 1. ind. pass. verbi πείθομαι.
Ἔπεισιν, *adit*, 3. sing. præs. ind. act. verbi ἔπειμι.
ἘΠΕΙ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, aqualiculus, ima pars ventris, pudendum muliebre. Ὅταν κόρη κασσωρὶς

σωμὶς εἰς ἐπείσιον χλεύην ὑλακτήσασα, quando puella meretrix in pudendum probra latrans, Lycophr. 1385.
Ἐπεισκαλέω, ῶ, intro voco.
Ἐπεισκρίνομαι, ingredior, insinuo me.
Ἐπεισκυκλέω, ῶ, advolvo; (2) insero, inculco, et fere in malam partem, inepte insero.
Ἐπεισκύκλησις, ἡ, idem quod ἀνακύκλησις, Suid.
Ἐπεισκύπτω, incumbo alicui rei, invado. Ex ἐπὶ, εἰς, et κύπτω. Ξένη δὲ κἀφροδισία Λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις, Cottabus ille peregrinus et venereus lusus omnes invasit familias, Soph. in Inacho.
Ἐπεισκωμάζω, comissatum ad aliquem venio; (2) irrepo aliunde, insinuo, ingero me importunius.
Ἐπεισόδιον, ου, τὸ, pars fabulæ quasi adventitia, sive digressio in carmine epico ad narrationem non necessaria, sed tamen apte cum fabula conjuncta suavitatis et ornatus causa; (2) omne acroama adventitium et jucundum; (3) τῆς τύχης, lusus fortunæ, Polyb.
Ἐπεισόδιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, superinductus, adventitius:
Ἐπεισοδιόω, ῶ, tanquam episodion interjicio et intersero. Ab ἐπεισόδιον.
Ἐπεισοδιώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, qui abundat crebris ἐπεισοδίοις, quod est in vitio.
Ἐπείσοδος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ingressio, adgressio.
Ἐπεισπαίω, insilio, irrumpo; ἐπεισπέπαικεν, irruit, irrupit, Aristoph. Plut. 804.
Ἐπεισπέμπω, f. ψω, immitto alicui.
Ἐπεισπηδάω, ῶ, f. ήσω, superinsilio.
Ἐπεισπίπτω, superincido.
Ἐπεισπλέω, f. εύσω, navigo in, v. gr. portum.
Ἐπεισπνέω, insuper spiro, magno flatu irruo.
Ἐπεισρέω, superinfluo.
Ἐπεισφέρω, insero, intromitto. Χρεία δὲ ποία τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον; Aristoph. Thesm. 1174.
Ἐπεισφρέω, et ἐπεισφρέομαι, insuper intro sero; (2) superintro. Hinc ἐπεισέφρησα, a. 1. ἐπεισφρήσας, et ἐπεισφρησάμενος. Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κλίνης λέχει; Eurip. Alc. 1059.
Ἐπεισχέω, insuper infundo, affundo; in med. infundo me, Jos.
Ἔπειτα, adv. deinde, postea, tum. Hinc ἐς ἔπειτα, in posterum; οἱ ἔπειτα, posteri; τὸ ἔπειτα, posteritas; (2) nonnunquam abundat; (3) interrogantis est cum indignatione, Itane vero? (4) argumentando servit, enimvero, atqui.
Ἔπειτεν, pro ἔπειτα, Herod.
Ἐπείτε, postquam.
Ἐπείτοι, idem.
Ἐπείχθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐπείγομαι.
Ἐπεῖχον, imperf. ind. act. verbi ἐπέχω.
Ἐπεκάθισα, a. 1. ind. act. verbi ἐπικαθίζω.
Ἐπεκαλεῖτο, 3. sing. imperf. pass. contr. pro ἐπεκαλέετο, ab ἐπικαλέω.
Ἐπεκαλύφθησαν, 3. plur a. 1. ind. pass. verbi ἐπικαλύπτω.
Ἐπεκβαίνω, egredior, inpr. in terram e navi; (2) de iis qui jam egressos alios consequuntur.
Ἐπεκβοάω, infamo; pass. infamor, rumoribus differor.
Ἐπεκβοηθέω, ῶ, fut. ήσω, ad auxiliandum procurro, auxilium fero.
Ἐπεκδιδάσκω, f. δαξω, amplius doceo et demonstro.
Ἐπεκδίδωμι, insuper elargior; ἐπεκδοῦναι, a. 2.
Ἐπεκδιηγέομαι, οῦμαι, f ήσομαι, insuper commemoro vel enarro, insuper explico.
Ἐπεκδιήγησις, εως, ἡ, repetita narratio et illustratio.
Ἐπεκδραμεῖν, excurrere adversum. Hinc
Ἐπεκδρομὴ, ῆς, ἡ, excursio, eruptio in aliquem.
Ἐπεκέατο, 3. pl. imperf. ind. med. Ion. pro ἐπέκειντο, jacebat super, 3. sing. imp. med.
Ἐπεκέκλητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἐπικαλέω.
Ἐπέκεινα, adv. illic; (2) ultra; (3) ante.
Ἐπεκθέω, adversus aliquem excurro, erumpo.
Ἐπεκκλίνω, devito, declino, Steph.
Ἐπεκκουφίζω, f. ίσω, levo.
Ἐπεκλέγομαι, percenseo, perlego.
Ἐπεκκλίνω, f. νῶ, declino, devito.
Ἐπεκλύω, evolvo, debilito, Steph.
Ἐπεκλώσαντο, 3. plur. a. 1. ind. med. verbi ἐπικλώθω.
Ἐπεκπίνω, insuper ebibo; (2) ebibo in re aliqua, v. gr. dum loquor, inter scribendum.
Ἐπέκπλοος, contr. ἐπέκπλους, ου, ὁ, enavigatio adversus aliquem.
Ἐπεκράτει, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐπικρατέω.
Ἐπεκρέμασα, a. 1. ind. act. verbi ἐπικρεμάω.
Ἐπέκτασις, εως, ἡ, extensio, dilatatio. Ab
Ἐπεκτείνω, idem quod ἐκτείνω, extendo.
Ἐπεκτεταμένως, adv. intente, vehementer.
Ἐπεκτήσω, 2. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐπικτάομαι.
Ἐπεκτρέχω, prorumpo adversum; (2) excursionibus et latrociniis infesto.
Ἐπεκτυπέω, ῶ, f. ήσω, persono. Πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος, Aristoph. Av. 786.
Ἐπεκφέρω, profero, proveho.
Ἐπεκφεύγω, f. ξω, effugio, perfugio.
Ἐπεκφορὰ, ᾶς, ἡ, elatio, i. e. pronunciatio.
Ἐπεκχέω, insuper effundo.
Ἐπελάβετο, 3. sing. a. 2. ind. med. verbi ἐπιλαμβάνω.
Ἐπελάθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. verbi ἐπιλανθάνομαι.
Ἐπέλασις, εως, ἡ, invasio, impetus. Ab
Ἐπελαύνω, f. άσω, infesto incursu in aliquem feror, invado; (2) adequito; (3) admoveo, promoveo. Χρὴ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν, Xen. Ἐπελαύνειν ὅρκον, jurejurando firmare, Herodot. 1, 146.
Ἐπελαφρίζω, fut. ίσω, sursum tollo, elevo.
Ἐπελαφρύνω, levo.
Ἐπελάχιστον, adv. rarissime. Εἰς ἄλλο μὲν ζῶον ἐπελάχιστον, εἰς ἀνθρώπους δὲ ἐπιπλεῖστον, ἑαυτοὺς εἰδοποιοῦσι, in alia animalia rarissime, in homines autem ut plurimum sese transformant, Heliod. 3.
Ἐπέλεγχος, ου, ὁ, sequens elenchus, elenchus elencho superadditus.
Ἐπέλευσις, εως, ἡ, impetus; (2) adventus.
Ἐπελευστικὸς, ή, όν, superveniens, adventitius; (2) subito superveniens. Ab ἐπέρχομαι.
Ἐπελήλατο, 3. sing. plusq. perf. pass. Att. pro ἐπήλατο, ab ἐπελαύνω.
Ἐπελθεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐπέρχομαι.
Ἐπελθὼν, qui supervenit, aor. 2. part. act.
Ἐπελίσσω, flecto, Hom.
Ἐπέλκω, Ion. pro ἐφέλκω, attraho.
Ἐπελπίζω, f. ίσω, cum acc. in spem adduco; (2) cum dat. spem pono in aliquo; item, bene de aliquo spero; (3) spero.
Ἐπέλπομαι, spero.
Ἐπέλυον, a. 2. ind. act. verbi ἐπιλύω.
Ἐπεμαίετο, 3. sing. imperf. indic. med. verbi ἐπιμαίομαι.
Ἐπεμάσσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἐπιμάσσω.
Ἐπεμβαδὸν, adv. adscendendo. Ab
Ἐπεμβαίνω, ingredior; (2) pedibus aliquem conculcare, insultare aliquem, invehere in aliquem. (2) ἦ κἄμ' ἐάτω παῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεὶ, Eurip. Hipp. 668. Οὐδ' ἐπενέβη τῇ τύχῃ τοῦ ἀνδρὸς, Plutar. in Flaminio. Ἄγαν ἔοικεν ἡμῖν ἐπεμβαίνειν, Plut.
Ἐπέμβαλε, 3. sing. a. 2. ind. act. Poet. pro ἐπενέβαλε, ab ἐπεμβάλλω.
Ἐπεμβάλλεσθαι, superinjici, præs. inf. pass.
Ἐπεμβάλλω, intercalo, intersero; (2) insuper adjicio, auctarium addo; (3) urgeo, impello; (4) in alium irrumpo. Πολλὰ ἡμεῖς τῶν μέτρων ἕνεκα ᾗ τῆς εὐφωνίας ἐπεμβάλλομεν, Luc.
Ἐπέμβασις, εως, ἡ, incursus. Ab ἐπεμβαίνω.
Ἐπεμβάτης, ου, ὁ, vector equi, currus, navis: miles classiarius. Ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην, Eurip. Suppl. 585. Ἵππων ταχυπόδων ἐπεμβάτας, Id. Bacch. 780.
Ἐπεμβεβαὼς, perf. part. act. per Crasin, pro ἐπεμβεβηκὼς, ab ἐπεμβαίνω.
Ἐπεμβοάω, ῶ, f. ήσω, inclamo, clamorem tollo, sc. adversus hostem.
Ἐπεμβολὰς, άδος, ἡ, insititia:
Ἐπεμβολὴ, ῆς, ἡ, figura grammatica parenthesi similis, interjectio. Ab ἐπεμβάλλω.
Ἐπέμεινα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιμένω.
Ἐπεμελήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ἐπιμελέομαι.
Ἐπέμενε, 3. s. imperf. ind. act. verbi ἐπιμένω.
Ἐπεμέμφετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπιμέμφομαι.
Ἐπεμηνάμην, a. 1. ind. med. v. ἐπιμαίνομαι.
Ἐπέμμηνος, ἡ, fœm. vide ἔμμηνος.
Ἔπεμπε, 3. sing. imperf. ind. act. v. πέμπω.
Ἐπεμπηδάω, ῶ, f. ήσω, insuper insulto calcibus; (2) insilio; (3) super aliquem ingredior; (4) insolenter erga aliquem me gero.
Ἐπεμπίπτω, superincido; (2) invado, irruo. Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Soph. Aj. 42.
Ἐπέμυξα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιμύττω.
Ἐπεμφύρω, tingo in, immisceo.
Ἔπεμψα, a. 1. ind. act. verbi πέμπω.
Ἐπενάχετο, 3. sing. imperf. ind. med. Dor. pro ἐπενήχετο, ab ἐπινήχομαι.
Ἐπενδίδωμι, do amplius, addo; (2) remitto, concedo.
Ἐπενδουπέω, insuper sonitum edo, Hom.
Ἐπένδυμα, ατος, τὸ, superior vestis, ut toga, pallium.
Ἐπενδύτης, ου, ὁ, amiculum.
Ἐπενδύω, f. ύσω, superinduo.
Ἐπενεγκεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐπινέγκω pro ἐπιφέρω.
Ἐπένεγξις, εως, ἡ, illatio. Scribitur etiam sine γ', ἐπένεξις, ab ἐπιφέρω, infero.
Ἐπενείκαντες, nom. pl. a. 1. part. act. Poet. pro ἐπενέγκαντες, ab eod.
Ἐπένειμα, a. 1. ind. act. verbi ἐπινέμω.
Ἐπενέμετο, 3. sing. imp. ind. pass. v. ἐπινέμω.
Ἐπενήνεον, 1. sing. imperf. ind. act. v. ἐπινηνέω.
Ἐπενήνοθα, perf. ind. med. Att. et per Epenth. τῷ ο pro ἐπῆνθα, ab ἐπανθέω.
Ἐπενήχετο, natabat, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπινήχω, supernato.
Ἐπένθει, lugebat, 3. sing. imperf. ind. act. contr. pro ἐπένθεε, a πενθέω.
Ἐπένθεσις, εως, ἡ, insertio literæ vel syllabæ; figura gramm. Ab ἐπεντίθημι.
Ἐπενθορέω, ῶ, insilio. Unde a. 2. ἐπένθορε, irruit; ἐπενθορὼν, ἐπενθοροῦσα.
Ἐπενθρώσκω, insilio, irruo.
Ἐπενθυμέομαι, οῦμαι, enthymema enthymemati superaddo.
Ἐπενθύμημα, ατος, τὸ, enthymema enthymemati additum. Ab ἐπενθυμέομαι.
Ἐπενθύμησις, εως, ἡ, enthymematis ad enthymema adjunctio. Ab eod.
Ἐπενθὼν, aor. 2. part. act. Dor. pro ἐπελθὼν, a verbo ἐπέρχομαι.
Ἐπεντανύω, f. ύσω, insuper intendo.
Ἐπεντείνομαι, contendo me, vires intendere.
Ἐπεντέλλω, mando, jubeo.
Ἐπεντίθημι, insero in medium.
Ἐπεντρίβω, f. ψω, infligo, sc. plagam, vulnus.
Ἐπεντρυφάω, ῶ, f. ήσω, luxuriose aliqua re utor, insolesco.
Ἐπεντρώγω, una comedo; inf. a. 1. ἐπεντραγεῖν.
Ἐπέντρωμα, τὸ, et Ἐπέντρωσις, ἡ, voces Epicureæ de voluptatibus quæsitis et superfluis. Ab ἐπεντρώγω, Casaub. Al. ab ἐπεντιτρώσκω, leviter vulnero, stringo, seu pungo cutem, Ern.
Ἐπεντύνω, apparo, instruo. Ἀδάμαστος θὰ ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεὶρ ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἔσφηλεν, Soph. Aj. 451. Ἐπεντύνω solo nititur Sophoclis allato testimonio; sed ibi legendum est ex Codice manuscripto Biblioth. regiæ . . . ἐπεντείνοντ' ἐμὴν . . .
Ἐπεντύω, idem.
Ἐπεξάγω, educo exercitum. Hinc
Ἐπεξαγωγὴ, ῆς, ἡ, eductio aciei in hostem.
Ἐπεξαμαρτάνω, pecco insuper, porro.
Ἐπεξανθίζομαι, effloresco; ἐπεξηνθισμένος, nitidus, pinguis, comptus, pictus.
Ἐπεξαπατάω, fallo, decipio.
Ἐπέξειμι, egredior, exscendo; (2) erumpo; (3) reum perago, accuso, item impugno, verbis male accipio seu tracto; (4) ulciscor,

punio;

punio; (5) persequor oratione, scriptis; (6) operam navo; (7) exsequor.

'Επεξελαύνω, f. λάσω, in aliquem provehor equo; (2) immitto; (3) erumpere jubeo. Οἱ 'Ολύνθιοι ἐπεξελαύνουσι τοὺς ἱππεῖς, *Xen.*

'Επεξέλεγχος, ου, ὁ, confutationis (ἐλέγχου) copiosior elaboratio.

'Επεξέλευσις, εως, ἡ, vindicta, ultio; (2) pœna; (3) executio. Ab ἐπεξέρχομαι.

'Επεξελευσόμεθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. verbi ἐπεξέρχομαι.

'Επεξελευστικὸς, ἡ, ὸν, ultor, ultrix.

'Επεξελθεῖν, a. 2. inf. act.

'Επεξεργάζομαι, f. άσομαι, elaboro; (2) effectum opus polio; (3) absolvo; (4) occido. (4) ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω, perditum virum iterum confecisti, *Soph. Antig.* 1288.

'Επεξεργασία, operis perfectio. 'Επαινεῖται δὲ ἡ ἐπεξεργασία, *Argum. Med.*

'Επεξεργαστὴς, οῦ, ὁ, executor, qui rem perficit:

'Επεξεργαστικὸς, ἡ, ὸν, ad operis consummationem et expolitionem faciens. Ab ἐπεξεργάζομαι.

'Επεξεργαστικῶς, *adv.* cum quadam operis expolitione.

'Επεξέρπω, permeo, pervado, velut calor corpus.

'Επεξέρχομαι, fut. ελεύσομαι, incurso, invado, insulto; (2) percurro, oratione persequor; (3) ulciscor, punio; (4) in jus rapio, accuso, actionem intentatam persequor; (5) perficio, absolvo; (6) exscendo aliquo.

'Επεξέτασις, εως, ἡ, repetita, altera lustratio, recensio exercitus.

'Επεξευρίσκω, f. ρήσω, ultra adinvenio.

'Επεξεύρομεν, 1. pl. a. 2. ind. act.

'Επεξηγέομαι, explicationem addo.

'Επεξήγησις, εως, ἡ, narrationi juncta copiosior narratio; (2) enarratio; (3) figura quæ idem variis verbis explicat, ornandi vel dilucidius explicandi gratia.

'Επεξῆς, *deinceps*, Ion. pro ἐφεξῆς.

'Επεξιακχάζω, læta voce acclamo.

'Επέξιθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi ἐπέξειμι.

'Επεξόδια, τὰ, sacra facta ob felicem expeditionis bellicæ suscipiendæ eventum.

'Επέξοδος, ου, ἡ, eruptio, exitus adversus aliquem.

'Επέοικε, 3. sing. perf. ind. med. verbi ἐπείκω.

'Επεπείθετο, 3. sing. imp. ind. pass. verbi ἐπιπείθω.

'Επέπειν, *insequi*, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐφέπειν, a verbo ἐφέπω.

'Επεπειρέατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπεπείρηντο. A πειράω.

'Επέπεσον, a. 2. ind. act. verbi ἐπιπίπτω.

'Επεπήγει, *fixerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. med. verbi ἐπιπήγνυμι, *figo*.

'Επέπιθμεν, 1. pl. a. 2. ind. act. *per Sync.* pro ἐπεπίθομεν, quod *Ion.* pro ἐπίθομεν, a verbo ἐπιπείθω, vel potius 1. plur. pl. perf. med.

'Επέπλεον, 3. pl. imperf. ind. act. v. ἐπιπλέω.

'Επέπληγον, a. 2. ind. act. *Att.* pro ἔπληγον.

'Επέπληξα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιπλήσσω.

'Επέπλων, a. 2. ind. act. verbi ἐπίπλωμι pro ἐπιπλέω.

'Επεποίθειν, 1. sing. plusq. perf. ind. med. verbi ἐπιπείθω.

'Επεπόνθην, 1. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐπεπόνθειν, ab ἐπιπάσχω.

'Επεπράγεισαν, 3. pl. plusq. perf. ind. med. v. ἐπιπράσσω.

'Επέπταρον, a. 2. ind. act. verbi ἐπιπταίρω.

'Επεπτώκειν, 1. sing. plusq. perf. ind. act. verbi ἐπιπίπτω.

'Επέπυστο, 3. sing. plusq. perf. ind. med. verbi πυνθάνομαι.

'Επεραιώθην, a. 1. ind. pass. verbi περαιόω.

'Επέραστος, amabilis, *Suid.*

'Επεργάζομαι, colo, aro, subigo. Hinc

'Επεργασία, ας, ἡ, jus arandi inter se; (2) aratio quæ fit ultra terminos; (3) aratio, cultura.

'Επεργία, ἡ, operatio penes alios, *V. L.*

'Επερεθίζω, f. ίσω, irrito.

'Επερεθισμὸς, οῦ, ὁ, irritatio.

'Επερείδω, fut. είσω, infigo, valde firmo et impingo, imprimo; ἐπερείδομαι, innitor, incumbo, repugno. Hinc

'Επέρεισε, *allegit*, 3. sing. a. 1. ind. act.

'Επέρεισις, εως, ἡ, illisus; (2) intentio cogitationis in rem aliquam; (3) repugnantia.

'Επερεύγω, evomo in aliquem.

'Επερέφω, tego, tectum impono, *Hom.*

'Επερήρεισμαι, perf. ind. pass. verbi ἐπερείδω.

'Επέρησα, a. 1. ind. act. verbi περάω.

'Επέρομαι, f. ρήσομαι, sciscitor. Πρὶν λέγειν ὑμᾶς τοδὶ, ἐπερήσομαί τι μικρὸν, *Aristoph. Lys.* 98.

'Επεῤῥάγην, a. 2. ind. pass. verbi ἐπιῤῥήγνυμι.

'Επεῤῥίφην, a. 2. ind. pass. verbi ἐπιῤῥίπτω.

'Επέῤῥωσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐπιῤῥώννυμι.

'Επεῤῥώσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med.

'Επερυθριάω, erubesco ob rem aliquam.

'Επερύω, fut. ρύσω, attraho.

'Επέρχομαι, f. ελεύσομαι, accedo, advenio, etiam de adventu inopinato transeo; (2) in animum venio; (3) invado, impetum facio; (4) ulciscor; (5) edissero, explico; (6) in concionem dicendi causa prodeo, vel senatum adeo. (5) εἴθ' ἐπέλθοις ἅπαντά μοι σαφῶς, utinam mihi recenseas omnia perspicue! *Aristoph. Equit.* 618.

'Επερωτάω, ῶ, f. ήσω, interrogo; (2) consulo.

'Επερώτημα, ατος, τὸ, interrogatio; (2) sponsio, stipulatio.

'Επερώτησις, εως, ἡ, idem.

'Επερωτήσας, a. 1. part. act. verbi ἐπερωτάω.

'Επερωτῶντα, acc. sing. part. præs. act. *contr.* pro ἐπερωτάοντα, ab ἐπερωτάω.

'Επέσαξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπισάττω.

'Επεσβαίνω, fut. βήσομαι, ingredior; (2) conscendo, sc. navem. 'Επεσβαινεῖν ἐς τὴν θάλασσαν, *Thuc.*

'Επεσβάλλω, *Att.* pro ἐπεισβάλλω, *Thuc.*

'Επεσβολέω, convicior, maledico. Ab ἔπεσι βαλλεῖν, velitatione verborum, *Ern.*

'Επεσβολία, ας, ἡ, convicium. Ab

'Επεσβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, maledicus, conviciator. Νεῖκος ἐπεσβόλον, jurgium dicax, *Apoll. Rhod.* 4, 1727.

"Επεσεν, vel ἔπεσε, *cecidit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi πίπτω, pro πέτω.

'Επεσήθω, per colum adspergo, *ap. Jos.* (nisi est ἐπισήθω.)

'Επεσθίω, post aliud edo, insuper edo. 'Επεσθίειν μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, *Xen.*

'Επέσθω, *Poet.* pro ἐπεσθίω.

'Επέσθω, 3. sing. præs. imperat. med. verbi ἕπομαι.

"Επεσιν, dat. pl. ab ἔπος, *verbum*.

'Επέσκαζον, imperf. ind. act. verbi ἐπισκάζω.

'Επέσκεπεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐπισκέπω.

'Επεσκέψασθε, 2. pl. a. 1. ind. med. verbi ἐπισκέπτομαι, *visito*.

'Επεσκίασα, a. 1. ind. act. verbi ἐπισκιάζω.

'Επεσκίρτησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπισκιρτάω.

'Επεσκότησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπισκοτέω.

"Επεσον, *cecidi*, a. 2. ind. act. verbi πίπτω.

'Επέσπεσθαι, præs. inf. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐφέπεσθαι, ab ἐφέπομαι.

'Επέσπον, a. 2. ind. act. verbi ἐπισπάω.

'Επέσσεται, *erit*, 3. sing. f. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐπέσεται, a verbo ἔπειμι, *sum*.

'Επεσσεύοντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Poet.* pro ἐπεσεύοντο, ab ἐπισεύομαι.

'Επεσσυμένως, *adv.* incitate, cum impetu, *Aret.*

'Επέσσυται, 3. sing. perf. ind. pass. *per Metathes.* pro ἐπεσέσυται, ab ἐπισεύω.

'Επεστάθην, a. 2. ind. pass. verbi ἐφίστημι.

'Επέσταλμαι, perf. ind. pass. verbi ἐπιστέλλω.

'Επέστειλα, *misi*, a. 1. ind. act.

'Επεστενάχιζε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐπιστεναχίζω.

'Επέστενε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐπιστένω.

'Επεστέψαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. ἐπιστέφω.

'Επεστεὼς, perf. part. act. *Ion.* pro ἐφεστακῶς, ab ἐφίστημι.

'Επέστην, *superveni*, a. 2. ind. act. verbi ejusd.

'Επεστήρικτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἐπιστηρίζω.

'Επεστήριξα, *confirmavi*, a. 1. ind. act.

'Επέστησαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐφίστημι.

"Επεστι, *imperson.* imminet; (2) licet.

'Επέστιος, ου, ὁ, *Ion.* pro ἐφέστιος, rectius autem ἐπίστιος, domesticus, familiaris; epith. Jovis. Ex ἐπὶ et ἑστία.

'Επεστονάχιζε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐπιστοναχίζω.

'Επεστραμμένα, nom. pl. perf. part. pass. n. g. verbi ἐπιστρέφω.

'Επεστράφην, *conversus sum*, a. 2. ind. pass.

'Επεστυφέλιζον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi ἐπιστυφελίζω.

'Επεσχάριος, ον, in foco situs, seu ardens, &c. δαλὸς ἐπεσχάριος, titio. Αὐγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον, perspiciens titium in foco, *Anth.* 3. Ab ἐσχάρα.

'Επέσχε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐπίσχω.

'Επέσχετο, *inhibuit*, 3. sing. a. 2. ind. med.

'Επέταν, acc. sing. *Poet.* et *Dor.* pro ἐπέτην.

'Επετάσθην, a. 1. ind. pass. v. πετάννυμι, seu πετάζω, *pando*.

'Επέτειλα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιτέλλω.

'Επετειόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, quotannis fructificans.

'Επετειόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, singulis annis caulem mutans.

'Επέτειος, ου, ὁ ϗ ἡ, anniversarius. Ex ἔτος.

'Επετειοφορέω, ῶ, f. ήσω, quotannis fero, seu fructifico. Ab

'Επετειοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, singulis annis fructum ferens. Ex ἐπέτειος et φέρω, *fero*.

'Επετειόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, singulis annis folia mutans. Ex ἐπέτειος et φύλλον.

'Επέτελλε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐπιτέλλω.

'Επετέρπετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπιτέρπομαι.

'Επετετρόφα, præt. perf. verbi ἐπιτρέπω.

'Επετετρόφεσαν, 3. pl. plusq. perf. verbi ἐπιτρέπω. "Οτι μὴ .... 'Ρωμαίοις αὐτοὺς ἐπετετρόφεσαν, quod se Romanis non permisissent, *Appian. de Rebus Hispan.* 49.

'Επετήδευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιτηδεύω.

'Επέτης, ου, ὁ, pedissequus, famulus. Ab ἕπομαι, *sequor*.

'Επετήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ἐπετήσιος, ία, ιον, per totum annum durans; (3) annuus. Ex ἐπὶ et ἔτος, *annus*.

'Επετίθουν, 1. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπετίθεον, qu. ab ἐπιτιθέω, pro ἐπιτίθημι.

'Επετικὸς, ἡ, ὸν, qui sequitur; (2) qui paret, seu obsequitur. Ab ἕπομαι.

'Επετιμᾶ, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπετίμαε, ab ἐπιτιμάω.

'Επετίμησε, 3. sing. a. 1. ind. act.

'Επετίμων, imperf. ind. act. pro ἐπετίμαον.

'Επέτις, ιδος, ἡ, pedissequa, famula. 'Η οἱ ἐπέτις πέλε κουρίζουσα, quæ illi a tenera ætate pedissequa erat, *Apoll. Rhod.* 3, 666.

'Επέτοσσα, a. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐπέτοσα, a πετόω, *offendo*.

'Επετράπην, a. 2. ind. pass. verbi ἐπιτρέπω.

'Επετράπητε, 2. pl. a. 2. ind. pass. verbi ἐπιτρέπω.

'Επέτρεψα, a. 1. ind. act. verbi ἐπιτρέπω.

'Επέτυχον, a. 2. ind. act. verbi ἐπιτυγχάνω.

'Επεύαδον, a. 2. ind. act. *Æol.* et *Ion.* pro ἐφῆδον, ab ἐφάδω, *placeo*.

'Επευάδω, placeo, *Mus.*

'Επευάζω, lætis vocibus celebro, acclamo. Ab εὐάζω. Βακχιακὰς ἀνὰ νύκτας ἐπευάζουσα ἄνακτα, *Orph. Hymn. in Themid.*

'Επευθὺ, *adv.* recta.

'Επευθὺς, *adv.* statim. 'Ως ἐπευθὺς ἐν εὐδαιμονίᾳ συνιόντες οἰκεῖν, *Joseph. Antiq.* 15, 8.

'Επευθόμεθα, 1. pl. imperf. ind. med. verbi πεύθομαι.

'Επευθυμέω, ῶ, f. ήσω, bono seu æquo animo sum in, vel ob.

'Επευθύνω, dirigo; (2) rego.

'Επευκτὸς, ἡ, ὸν, expetendus votis, exoptandus.

'Επευλαβέομαι, οῦμαι, metuo.

'Επευνακταὶ, οἱ, Spartæ dicti servi, qui cum uxoribu

uxoribus absentium civium cubuissent, *Athen.* 6.
Ἐπευξάμενος, a. 1. part. med. verbi ἐπεύχομαι.
Ἐπεύξεαι, 2. sing. fut. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐπεύξῃ.
Ἐπευφημέω, ῶ, f. ήσω, fausta acclamo. Ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί, αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, *Il.* 1, 22.
Ἐπευφήμησα, *laudavi*, a. 1. ind. act.
Ἐπευφημίζω, bene precor; (2) honoris causa nomen tribuo, v. gr. Sulla ἐπευφημίσθη Felix, i. e. appellatus est honorifico nomine, *Ern.* Τοὺς γινομένους τότε παῖδας Ἄρεος ἐπηυφήμισαν, *Strab.* 5.
Ἐπεύχεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπεύχεσο, ab ἐπεύχομαι.
Ἐπευχή, ῆς, ἡ, precatio, preces, votum.
Ἐπεύχομαι, f. ξομαι, precor, facio vota; (2) glorior, jacto me. Τοσαῦτ' ἔλεξε, πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός, *Eur. Hec.* 542. Ἐπεύξατο τοῖς θεοῖς, *Plut.*
Ἐπευωνίζω, f. ίσω, vile pretium statuo; (2) vili pretio vendo. Ἐπευωνίσαι τὴν ἀγορὰν, *Plut.*
Ἐπευωχέομαι, convivor.
Ἐπεφάνη, 3. sing. a. 2. ind. pass.
Ἐπέφαντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. pro πεφασμένοι ἦσαν, a φαίνομαι.
Ἐπέφερον, imperf. ind. act. verbi ἐπιφέρω.
Ἔπεφνεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi πέφνω.
Ἐπέφραδον, a. 2. ind. act. verbi ἐπιφράζω.
Ἐπεφράσατο, 3. sing. a. 1. ind. med.
Ἐπεφράσσατο, *Poet.* pro ἐπεφράσατο.
Ἐπεφράσω, 2. sing. a. 1. med.
Ἐπέφυκον, 3. pl. imperf. ind. act. v. πεφύκω.
Ἐπεφώνει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπεφώνεε, ab ἐπιφωνέω.
Ἐπέχεεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐπιχέω.
Ἐπεχείρησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐπιχειρέω.
Ἐπεχεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπιχέω.
Ἐπέχθην, a. 1. ind. pass. verbi πέχω.
Ἐπέχραον, 3. sing. a. 2. ind. act. v. ἐπιχράω.
Ἐπέχρισε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιχρίω.
Ἐπέχω, fut. ἐφέξω, vel ἐπισχήσω, inhibeo; (2) subsisto; (3) differo; (4) adhibeo, applico; (5) attendo; (6) do, præbeo; (7) obtineo, occupo; (8) re aliqua nitor, fretus sum; (9) in animo habeo; (10) nanciscor, incido in; (11) exagito, facesso negotium; (12) irruo, invado; (13) immoror, insisto; (14) malevolentiam, simultatem erga aliquem gero. Ἐπέχειν περί τινος, hæsitare; ἀπὸ τοῦ αἰκισμοῦ, abstinere; τινὰ λέγοντα, impedire; τὴν γνώμην τινὶ, applicare; ἐπέχεσθαι τινὰς ἡμέρας, intermittere. Οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχὺ, permiserunt, *Soph. Phil.* 348.
Ἔπεψα, a. 1. ind. act. verbi πέπτω, *coquo.*
Ἔπη, *carmina*, nom. pl. *contr.* pro ἔπεα.
Ἐπῇ, *insit*, 3. sing. præs. conj. verbi ἔπειμι.
Ἐπηβάω, ῶ, *Ion.* pro ἐφηβάω, adolesco, pubesco. Ἐς ὃ ἐπήβησαν οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες, *Herodot.* 6, 83.
Ἐπήβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, et ἐπίβολος, *proprie* qui scopum ferit; (2) qui adeptus est petita, optata. Ἐπήβολος ἅρματι νύσσα, attingenda curru meta, *Apoll. Rhod.* 3, 1272. (3) qui occurrit, qui reperitur. (3) Ἠὲ τὰ καὶ κλήροισιν ἐπήβολα, vel quæ reperiuntur in hortis, *Nicand. Alexiphar.* 232. Ab ἐπιβάλλω.
Ἐπήγαγε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Att.* pro ἐπῆγε, ab ἐπάγω.
Ἐπηγάγοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Att.* pro ἐπήγοντο.
Ἐπηγγειλάμην, a. 1. ind. med. v. ἐπαγγέλλω.
Ἐπήγειρα, a. 1. ind. act. verbi ἐπεγείρω.
Ἐπηγεύς, ὁ, ductor, *V. L.*
Ἐπηγκενίδες, ων, αἱ, tabulæ navium a puppi ad proram extensæ, quasi ἐπενεγκίδες. Ab ἐπενεγκεῖν, *inferre*, (nisi potius sunt τὰ ἐπὶ τῶν ἐν τῷ κενῷ ξυλώματα, quæ res continent in cavo navis sitas, *Ern.*)
Ἐπηγορέω, ῶ, f. ήσω, accuso, incuso; (2) queror, conqueror. Hinc
Ἐπηγορία, ας, ἡ, accusatio; (2) querela.
Ἐπῄει, 3. sing. imperf. ind. *Poet.* pro ἐπῄειν.
Ἐπῄειν, 1. sing. plusq. perf. ind. med. v. ἔπειμι.

Ἐπηετανός, ἡ, όν, annuus, toto anno durans; (2) copiosus, largus. Ab ἔτος.
Ἐπηθροικυῖα, part. perf. act. f. g. v. ἐπαθρέω.
Ἐπῄισαν, *noverunt*, 3. plur. a. 1. verbi ἐπΐζω. Οὐδ' ὑπὸ νυκτὶ ἄψ ἀνιόντας ἥρωας ἐπῄισαν, *Apoll. Rhod.* 1, 1023. Ἐπῄισεν, cognovit, *Id.* 2, 195.
Ἐπῆκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐφῆκαν, ab ἐφίημι.
Ἐπηκολούθησα, a. 1. ind. act. verbi ἐπακολουθέω.
Ἐπήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, audiens, auditor, qui rem audit vel audivit; (2) unde aliquid audiri potest. Ex ἐπὶ et ἀκούω.
Ἐπήκουσα, a. 1. ind. act. verbi ἐπακούω.
Ἐπηκροῶντο, 3. pl. imperf. ind. med. *contr.* pro ἐπηκροάοντο, ab ἐπακροάομαι.
Ἔπηλαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. πάλλω, *vibro.*
Ἐπήλθον, a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro ἐπήλυθον, ab ἐπέρχομαι.
Ἐπηλίνδητο, plusq. perf. ind. pass. verbi ἐπαλινδέω, *Apoll. Rhod.* 4, 1463.
Ἔπηλις, ιδος, ἡ, operculum arcæ vel cistæ; (2) macula a sole. Ex ἥλιος, (nisi ηλις sit mera terminatio, vel ab ἐλάω, *Ern.*)
Ἐπηλυγάζω, et ἐπηλυγάζομαι, obumbro, velut umbraculo tego, *tropice*, tego, obscuro, *in pass.* lateo. Ab ἐπήλυξ.
Ἐπηλυγίζω, f. ίσω, idem.
Ἐπήλυγξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, obscurus. A λύγη.
Ἐπήλυθε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐπέρχομαι.
Ἔπηλυς, υδος, ὁ ϗ ἡ, advena, extraneus.
Ἐπηλυσίη, ης, ἡ, pro ἐπηλυσία, ας, ἡ, adventus, aditus; (2) incantatio quæ fit veneficiis. (2) οὔτ' ἄρ' ἐπηλυσίη δηλήσεται, *Hom. Hymn. in Cererem*, 228. A præc. seu ab ἐπελεύθω.
Ἐπήλυσις, εως, ἡ, idem.
Ἐπηλύτης, ου, ὁ, advena.
Ἐπήλυτος, ὁ, idem.
Ἐπημάτιος, ον, diurnus, qui interdiu facit quid, aut quod fit, &c. quotidianus. Αἳ τοπάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγέροντο, quæ antea quotidie confluebant, *Apoll. Rhod.* 3, 895. Ab ἦμαρ, *dies.*
Ἐπήμηναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi πημαίνω.
Ἐπημοιβός, ἡ, όν, mutuus. Ab ἀμείβω.
Ἐπῆν, 3. sing. imperf. ind. verbi ἔπειμι.
Ἐπηνέμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ventosus, vanus, evanidus, in ventum abiturus. Ab ἄνεμος.
Ἐπῄνεον, 1. sing. imperf. ind. act. v. ἐπαινέω.
Ἐπῄνεσε, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἐπῄνεσσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐπῄνεσαν.
Ἐπήνησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. a fut. ήσω.
Ἐπήνθα, perf. ind. med. verbi ἐπανθέω.
Ἐπήντησα, a. 1. ind. act. verbi ἐπαντάω.
Ἐπηνύσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἐπανύω.
Ἐπήξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. πήγνυμι.
Ἐπῆξε, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἐπήορος, ου, ὁ ϗ ἡ, sublimis, in alto situs. Ex ἐπὶ et ἀείρω, *tollo.*
Ἐπηπείλησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπαπειλέω.
Ἐπῆρα, *sustuli*, a. 1. ind. act. verbi ἐπαίρω.
Ἐπήρανος, ον, et Ἐπήρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, amabilis. Ex ἐπὶ et ἐράω, *amo.*
Ἐπηρεαζόντων, gen. pl. part. præs. act. verbi
ἘΠΗΡΕΑ'ΖΩ, f. άσω, noceo, injuriam facio; (2) infesto; (3) calumnior. Ἐπηρεάζοντες ὑμῶν τὴν ἀγαθὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν, 1 *Pet.* 3, 16. Hinc
Ἐπηρεασμός, οῦ, ὁ, idem quod ἐπήρεια.
Ἐπηρεαστικός, ἡ, όν, injuriosus; (2) contumeliosus.
Ἐπήρεια, ας, ἡ, *proprie* injuria, *maxime* in contumeliam inferioris; (2) insultatio; (3) calumnia sycophantæ; (4) mulcta; (5) impetus hostilis; (6) odium, seu cupiditas judicis alicui nocendi, opp. χάρις, *Atticc.*
Ἐπηρεμέω, acquiesco in re aliqua.
Ἐπῆρεν, *sustulit*, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. pro ἐπῆρε, a verbo ἐπαίρω.
Ἐπήρετμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad remigationem accinctus; (2) remis instructus.
Ἐπήρετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἐπέρομαι.
Ἐπηρεφέας, *tectos*, acc. pl. ab
Ἐπηρεφής, έος, ὁ ϗ ἡ, tectus, coopertus. Ἐπηρεφέος κοτίνοιο, ex umbroso oleastro, *Theocr.* 25, 208. Ex ἐπὶ et ἐρέφω, *tego.*

Ἐπήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, paratus et instructus, proprie ad remigationem. Ex ἐρέσσω.
Ἐπήρθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἐπαίρω.
Ἐπήριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo contenditur; (2) æmulatione dignus. Ex ἐπὶ et ἔρις.
Ἐπήρκει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπήρκεε, ab ἐπαρκέω.
Ἐπήρκεσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ.
Ἐπηρμένος, part. perf. pass. verbi ἐπαίρω.
Ἐπῆρσα, a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἐπῆρα.
Ἐπηρτημένος, perf. part. pass. verbi ἐπαρτάω.
Ἐπηρώτα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπηρώταε, ab ἐπερωτάω.
Ἐπηρώτησαν, 3. pl. a. 1. ind. act.
Ἐπηρωτήσειν, f. 1. inf. act.
Ἐπηρωτῶν, 3. pl. imperf. ind. act. pro ἐπηρώτασν.
Ἐπῆσαν, 3. pl. imperf. ind. verbi ἔπειμι.
Ἐπησθεῖεν, 3. pl. a. 1. opt. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐφησθείησαν, ab ἐφήδομαι.
Ἐπήσθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. verbi ἐπαισθάνομαι.
Ἐπησκήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐπασκέω.
Ἔπηται, 3. sing. præs. conj. med. v. ἕπομαι.
Ἐπήτεια, ας, ἡ, sapientia, facundia.
Ἐπητής, έος, ὁ ϗ ἡ, facundus; (2) justus, mitis. (2) ὁ γὰρ Ἀμαζονίδεσσι μάλ' ἐπητέες, *Apoll. Rhod.* 2, 987. Ab ἔπω.
Ἐπήτριμος, ου, ὁ ϗ ἡ, densus; (2) confertus. Ex ἐπὶ et ἤτριον, *stamen.*
Ἐπητύς, ύος, ἡ, facundia. Ab ἐπητής.
Ἐπηφί, Ægyptii undecimi mensis nomen, *Ep.*
Ἐπηχέω, ῶ, f. ήσω, obstrepo, insono.
Ἐπηχθισμένος, perf. part. pass. v. ἐπάχθομαι.
Ἐπήωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, impendens; (2) sublimis. Ex ἐπὶ et ἀείρω, *tollo.*
ἘΠΙ', *Præpos. cum Genitivo*, super; (2) sub; (3) in; (4) coram; (5) ad; (6) versus; (7) penes; (8) erga; (9) per; (10) cum; (11) de; (12) a, in notatione officii, ut ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ab epistolis; (13) apud; (14) inservit periphrasi, ut τὰ ἐπὶ μέρους, particularia; ὁ ἐπὶ τῶν ἱππέων, equitum magister: *cum Dativo*, (15) super; (16) ad; (17) penes; (18) in; (19) post; (20) præter; (21) ob, propter; (22) adversus; (23) apud, juxta; (24) cum; (25) notat conditionem, ut σπονδὴ ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, induciæ his conditionibus fiebant; et causam, ut ἐφ' ᾧ, propterea quod, et propterea ut, hac conditione ut; (26) tempus, ut ἐπ' ἤματι, uno die, *vel* per unum diem; (27) abundat, ut ἐπὶ γογγύλαις διεβίω, rapis vixit; (28) facit periphrasin Adverbii, ut ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ, vere: *cum Accusativo*, (29) super; (30) supra; (31) ad; (32) versus; (33) contra, adversus; (34) in; (35) propter; (36) per; (37) apud, inter; (38) notat tempus, ut ἐπὶ τοσοῦτον, scil. χρόνον, tamdiu; (39) *sine Casu*, desuper, superne; (40) additum adjectivis, ut ἐπὶ μέγα, valde, vehementer. *In compositione notat* (41) ad, in, super, contra, imminutionem, intensionem, proclivitatem, et vitiationem seu depravationem; sæpe tamen redundat; (42) *cum Gen.* Sub. in notatione temporis, ut ἐπ' Αὐγούστου, *Ern.*
Ἐπιαγάπητος, ον, charissimus, *V. L.*
Ἐπιάλλω, f. αλῶ, immitto; (2) mitto. Ἐπιάλλειν οἴκαδε, *Thuc.*
Ἐπιάλμενος, præs. part. *per Sync.* pro ἐπιαλλόμενος, ab ἐπιάλλομαι. Unde
Ἐπιάλτης, ου, ὁ, qui insilit; (2) incubus, quasi dicas insultor, dæmon, quem, ut tradit *Macrobius*, publica persuasio opinatur quiescentes invadere, et pondere suo pressos ac sentientes gravare.
Ἐπιανδάνω, complaceo, gratus sum.
Ἐπίασα, *cepi*, a. 1. ind. act. verbi πιάζω.
Ἐπιάσθην, *prehensus sum*, a. 1. ind. pass.
Ἐπιαύω, dormio inter vel apud. ἧσι συβώτης ἐσθλὸς ἐὼν ἐπιαύει, *Odyss.* 15, ult.
Ἐπίαχον, 3. pl. imperf. ind. verbi
Ἐπιάχω, acclamo. Ἐπίαχον, *Il.* 5, 860.
Ἐπίβα, *insulta*, 2. sing. a. 2. imperat. *per Apoc.* pro ἐπίβηθι, ab ἐπιβαίνω.
Ἐπιβάθρα, ας, ἡ, pons qui machinis admovetur ad

ad muros urbium scandendos; (2) aditus ad rem, v. gr. scientiam; (3) basis.

Ἐπιϐαθραίνω, ascendo, aggredior.

Ἐπίϐαθρον, ου, τὸ, naulum. Ab ἐπιϐαίνω.

Ἐπιϐαίην, a. 2. opt. act. verbi ἐπιϐαίνω.

Ἐπιϐαινέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐπιϐαίνειν.

Ἐπιϐαίνω, f. ϐήσομαι, perf. ϐέϐηκα, conscendo. Ἐπιϐαίνειν τῆς Λακωνικῆς, *Dem.* ἔτων τεσσαράκοντα, *Plat.* τοῖς ϛρώμασι, *Thuc.* Κολχίδα νῆα, *Soph.* ἐπὶ τὰς ναῦς, *Thuc.* εἰς λόγον, *Herodot.* Εὐσεϐείας ἐπιϐαίνοντες, religiose nos gerentes, *Soph. Œd. Col.* 188.

Ἐπιϐακχεύω, læta voce adclamo.

Ἐπιϐάλῃς, 2. sing. a. 2. conj. act. v. ἐπιϐάλλω.

Ἐπιϐάλλευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro ἐπιϐάλλου, et hoc *Att.* et *Ion.* pro ἐπιϐάλλεσο.

Ἐπιϐάλλω, f. λῶ, injicio; (2) impono, velut mulctam, &c. (3) addo; (4) imprimo, sc. notam, &c. (5) contendo aliquo; (6) urgeo, ingruo; (7) aggredior, capesso; (8) τὰ ἐπιϐάλλοντα, quæ ad nos pertinent, officia, et sic fere *in med.* (9) subsequor præcedentem, orationem, &c. Οὐδὲ σύμϐολον ἐπέϐαλον Ὀρνίθαρχος οὐδεὶς σοι παρών; *Arist. Av.* 1220. Διὰ τοῦτο ταῖς γυναικωνίτισιν σφραγῖδας ἐπιϐάλλουσιν, *Id. Thesm.* 522. (10) ἐπιϐάλλομαι, *pass.* nervo sagittam admovere, quasi emissurus. Ἐπιϐεϐλημένους τοὺς τοξότας, sagittarios sagittis in nervos impositis *jubet*, &c. *Xenoph.* 4, 209. vel additur ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ut *Id.* 5, 262. (11) advenio. (11) δευτεραῖοι δ' ἐπιϐάλλοντες, παρενέϐαλλον, altera die advenientes, castra posuere, *Polyb.* 3, 110.

Ἐπιϐαλοῦσα, a. 2. part. act. f. g.

Ἐπιϐαλοῦσι, *injicient*, 3. pl. f. 2. ind. act.

Ἐπιϐαπτίζω, immergo.

Ἐπιϐάπτω, fut. ψω, idem.

Ἐπιϐαρέω, ῶ, f. ήσω, adgravo; (2) gravi damno adficio.

Ἐπιϐὰς, a. 2. part. act. ab ἐπιϐαίνω.

Ἐπιϐασία, ἡ, (*Ern.*) Ἐπίϐασις, εως, ἡ, scansio; (2) invasio; (3) incessio; (4) iter; (5) actio. Ab ἐπιϐαίνω.

Ἐπιϐασκέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐπιϐάσκειν, a verbo *Poet.*

Ἐπιϐάσκω, induco, *Il.* 2, 234. ἐπιϐασκέμεν, inducere.

Ἐπιϐαστάζω, fero in, v. gr. manibus.

Ἐπιϐατεύω, f. εύσω, navem ingredior; (2) navigio vehor; (3) in navi milito; (4) adscendo; (5) minitor, insisto, incumbo; (6) invado, occupo, mihi vindico; (7) ineo, congredior, rem veneream habeo, de animalibus. Ἐπιϐατεύων τούτου τοῦ ῥήματος, *Herodot.*

Ἐπιϐατήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, scansorius, ad scandendum pertinens. Ab ἐπιϐαίνω.

Ἐπιϐάτης, ου, ὁ, epibata, victor. Ab eod.

Ἐπιϐατικὸς, ἡ, ὸν, ad classiarios pertinens. Ἐπιϐατικοὶ, classiarii.

Ἐπιϐατὸς, ἡ, ὸν, ad quem patet accessus, qui conscendi potest.

ἘΠΙΒΔΑ, ἡ, dies, quarta et ultima festi Apaturiorum apud Athenienses; (2) postridiana feriarum dies; (3) dies secunda nuptiarum.

Ἐπιϐδάλλω, rursus mulgeo.

Ἐπιϐεϐαιόω, ῶ, et ἐπιϐεϐαιόομαι, οῦμαι, confirmationem addo, ratum facio, confirmo.

Ἐπιϐεϐηκὼς, part. perf. act. v. ἐπιϐαίνω.

Ἐπιϐήματα, τὰ, genus quoddam saltationis, *Hes.*

Ἐπιϐήμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro ἐπιϐῆναι.

Ἐπιϐήσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐπιϐήσῃ.

Ἐπιϐησέμεν, *Ion.* pro ἐπιϐήσειν, *conscensurum esse*, fut. 1. inf. act.

Ἐπιϐήσεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπιϐήσεσο.

Ἐπιϐησόμενος, f. 1. part. med. verbi ἐπιϐαίνω.

Ἐπιϐήτωρ, ορος, ὁ, qui navem vel equum conscendit, qui nave vel equo vehitur; (2) mobilis, agilis; (3) qui fœminam conscendit. Ab ἐπιϐαίνω.

Ἐπιϐιϐάζω, f. άσω, impono, facio adscendere. Ἐπιϐιϐάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, *Luc.* 10, 34.

Ἐπιϐιϐάσας, a. 1. part. act.

Ἐπιϐιϐρώσκω, insuper edo, edo una, velut opsonium cum pane.

Ἐπιϐιόω, ῶ, et ἐπιϐίωμι, supervivo, ultra vivo, superstes sum. Hinc ἐπιϐιώσομαι, ἐπιϐιώσεται, ἐπιϐιοὺς, ἐπιϐιῶναι.

Ἐπιϐλαϐὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, noxius, damnosus. Ἐπιϐλαϐέες κόποι, *Aret.*

Ἐπιϐλαϐῶς, *adv.* damnose, noxie. Ab

Ἐπιϐλάπτω, f. ψω, insuper noceo, et damnum infero.

Ἐπιϐλαστάνω, supergermino, insuper germino; (2) refrutico.

Ἐπιϐλαστέω, ῶ, f. ήσω, idem. Hinc

Ἐπιϐλάστησις, εως, ἡ, secunda germinatio.

Ἐπιϐλαστικὸς, ἡ, ὸν, qui regerminat, vel regerminandi vim habet.

Ἐπιϐλασφημέω, convicior insuper, ultro.

Ἐπιϐλέπω, f. ψω, inspicio. Ἐπιϐλέπειν εἴς τι, τὰς συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀϐουλίας, *Isocr.* Ὅστις οὐ ζῆλον πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιϐλέπων, qui non respexit favorem nec fortunas civium, *Soph. Œd. Tyr.* 1526.

Ἐπιϐλέψεια, aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐπιϐλέψειαι.

Ἐπιϐλὴ, ἡ, fibula, *Hes.* Ab ἐπιϐάλλω.

Ἐπιϐλήδην, *adv.* qu. dic. injectim, injiciendo, respondendi ergo. Ab ἐπιϐάλλω.

Ἐπίϐλημα, ατος, τὸ, additamentum; (2) panniculus; (3) inserta purpura in fine vestis; (4) ornamentum domus.

Ἐπιϐλὴς, ῆτος, ὁ, obex, pessulus. Ab eod.

Ἐπίϐλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, adventitius. Ab eod.

Ἐπιϐλὺξ, *adv.* abunde, adfluenter. A βλύζω.

Ἐπιϐόας, ὁ, valde strepens, clamosus. Ab

Ἐπιϐοάω, ῶ, et ἐπιϐοάομαι, ῶμαι, inclamo, invoco, imploro. Ἐπιϐοᾶται Θέμιν εὐκταίαν, *Eur. Med.* 168.

Ἐπιϐοήθεια, ας, ἡ, auxilium, subsidium. Ab

Ἐπιϐοηθέω, ῶ, f. ήσω, ad auxilium ferendum supervenio, insuper auxilior, præter alios subvenio.

Ἐπιϐόημα, ατος, τὸ, acclamatio:

Ἐπιϐόησις, εως, ἡ, idem. Ab ἐπιϐοάω.

Ἐπιϐόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, famosus; in utramque partem, sed magis in malam.

Ἐπίϐοιον, τὸ, scil. θῦμα, sacrificium, quod præter vel post bovis immolationem fit.

Ἐπιϐόλαιον, ου, τὸ, velamen, amictorium. Ab

Ἐπιϐολὴ, ῆς, ἡ, injectio, impositio; (2) visio immediata mentis; (3) impetus; (4) inceptum, conatus; (5) mulcta; (6) tributum, vectigal; (7) impressio notæ in nummo, nota ipsa, insigne quo quem agnoscimus; (8) institutum, consilium:

Ἐπίϐολος, ου, ὁ ϗ ἡ, compos, qui aliquid adeptus est. Ab ἐπιϐάλλω. Hinc

Ἐπιϐόλως, *adv.* ingeniose, sapienter; (2) feliciter.

Ἐπιϐομϐέω, ῶ, fut. ήσω, bombis adsono; (2) bombos edo; (3) strepitum facio.

Ἐπιϐόσκησις, εως, ἡ, depastio.

Ἐπιϐοσκὶς, ίδος, ἡ, proboscis. Ab

Ἐπιϐόσκομαι, pascor, depascor.

Ἐπιϐουκόλιον, τὸ, armentum, *Theocr.*

Ἐπιϐουκόλος, ου, ὁ, bubulcus.

Ἐπιϐούλευμα, ατος, τὸ, insidiæ; (2) molimen, adgressio, conatus.

Ἐπιϐούλευσις, εως, ἡ, insidiæ.

Ἐπιϐουλευτὴς, οῦ, ὁ, insidiator. Ab

Ἐπιϐουλεύω, f. εύσω, insidias struo; (2) insidiose molior; (3) consilium capio, delibero; (4) conjuro. Ἐπιϐουλεύειν τῇ τυραννίδι, *Plat.* θάνατόν τινι, *Thuc.* λαϐεῖν, *Dem.*

Ἐπιϐουλὴ, ῆς, ἡ, consilium adversus aliquem initum, insidiæ. Ex ἐπὶ et βουλή.

Ἐπιϐουλία, ἡ, idem.

Ἐπιϐούλητος, ον, insidiosus, *Luc.*

Ἐπίϐουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, insidiosus. Hinc

Ἐπιϐούλως, *adv.* insidiose.

Ἐπιϐραδύνω, cunctor, immoror.

Ἐπιϐραχὺ, *adv.* ad breve tempus.

Ἐπίϐρεγμα, ατος, τὸ, irrigatio, irroratio.

Ἐπιϐρέμω, et ἐπιϐρέμομαι, admurmuro.

Ἐπιϐρέχω, fut. ξω, perfundo, irroro, pluo.

Ἐπιϐριθὴς, έος, gravis, *Æsch.*

Ἐπιϐρίθω, f. ίσω, ingravesco, magno cum pondere irruo, impressionem facio; (2) degravo, deprimo.

Ἐπιϐριμάομαι, ῶμαι, infrendeo.

Ἐπιϐρίσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. v. ἐπιϐρίθω.

Ἐπιϐρομέω, ῶ, f. ήσω, admurmuro. A βρόμος.

Ἐπιϐροντάω, ῶ, f. ήσω, insuper tono, intono.

Ἐπιϐρόντητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui tonitrua mentem perculere, attonitus; (2) vecors, vesanus. A præc.

Ἐπιϐροχὴ, ῆς, ἡ, perfusio. Ab ἐπιϐρέχω.

Ἐπιϐρύχω, fut. ξω, infremo, fremo.

Ἐπιϐρύω, fut. ύσω, scateo, plenus sum.

Ἐπίϐυστρα, ας, ἡ, obturamentum. Ab

Ἐπιϐύω, f. ύσω, obturo, obstruo. Ἐπιϐύειν τὸ στόμα τινὸς κέρμασι, *Aristoph.* Ἐπιϐύσασθαι τὰ ὦτα, *Luc.*

Ἐπιϐωμίζω, f. ίσω, aræ sacrificandi causa impono. Ex ἐπὶ et βωμὸς, *ara.*

Ἐπιϐώμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, altari impositus; (2) ad altare cantari solitus. (1) πῦρ ἐπιϐώμιον, *Eurip. Androm.* 1024. Ex iisd.

Ἐπιϐωμιοστατέω, in aram colloco, *Eur. Heracl.* 44.

Ἐπιϐωμίτης, ου, ὁ, sacrorum minister; forte is cui curæ erat victimas altari imponere. Τοὺς τε ἱερεῖς καὶ ἐπιϐωμίτας προσκαλεσάμενον, *Joseph. contra Apion.* 1, 34.

Ἐπιϐώσασθαι, aor. 1. inf. med. *Poet.* pro ἐπιϐοήσασθαι, ab ἐπιϐοάω.

Ἐπιϐωσόμεθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. *contr.* pro ἐπιϐοησόμεθα.

Ἐπιϐωστρέω, ῶ, fut. ήσω, invoco.

Ἐπίϐωτος, pro ἐπιϐόητος, infamis, *Anac.*

Ἐπιϐώτωρ, ορος, ὁ, pastor.

Ἐπίγαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui super terram est; (2) humi repens. Ex ἐπὶ et γαῖα.

Ἐπιγαμϐρία, idem quod ἐπιγαμϐρεία, *Eust.*

Ἐπιγαμϐρεία, ας, ἡ, connubiorum junctio. Ab

Ἐπιγαμϐρεύω, f. εύσω, generum assumo, filiam alicui nuptum do; (2) *et in pass.* gener fio, uxorem duco.

Ἐπιγαμϐρία, ας, ἡ, adfinitas e matrimonio.

Ἐπιγαμέω, ῶ, uxorem superinduco; aor. 1. ἐπέγημα. Οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν, *Eur. Or.* 572.

Ἐπιγαμία, ας, ἡ, adfinitas, jus connubii. Ab

Ἐπίγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, nubilis.

Ἐπιγάννυμαι, vel ἐπιγάνυμαι, gaudeo aliqua re; *impr.* malis alterius.

Ἐπιγανόω, fut. ώσω, orno, illustro, polio.

Ἐπιγάστριος, ον, ventri deditus, ad ventrem spectans; (2) ventriculo incumbens. *Neut. subst.* venter exterior.

Ἐπιγαυριάω, ῶ, insulto calamitoso; et *pass.*

Ἐπιγαυρόομαι, οῦμαι, exsulto, lætor; (2) efferor animo et ferocior reddor.

Ἐπίγαυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, jactabundus; (2) fortis.

Ἐπιγεγονὼς, perf. part. med. v. ἐπιγίνομαι.

Ἐπιγειόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus caulis humilis est, qui non erectum, sed humi stratum caulem habet. Ex ἐπίγειος.

Ἐπίγειον, ου, τὸ, apsis ima planetarum, auge; (2) funis quo navis terræ alligatur. Ab

Ἐπίγειος, ου, ὁ ϗ ἡ, terrestris; (2) humi repens. Ex ἐπὶ et γῆ, *terra.*

Ἐπιγειόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, a radice tantum foliatus; (2) sparsa humi folia habens.

Ἐπιγελάω, ῶ, arrideo; (2) irrideo, insulto, *inpr.* calamitoso. Ἐπιγελᾶσαι προθύμως ταῖς χορείαις, *Aristoph. Thesm.* 988.

Ἐπιγεμίζω, fut. ίσω, onero, repleo.

Ἐπιγένημα, ατος, τὸ, id quod ad aliquam rem quasi insuper accedit, accessio; (2) vitium vulneri accedens. Ab ἐπιγίνομαι.

Ἐπιγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, indigena; (2) natus post, adnatus, seu insuper natus. Ab eod.

Ἐπιγεννάω, ῶ, f. ήσω, adgenero, insuper genero.

Ἐπιγέννημα, ατος, τὸ, quod adnatum est; (2) symptoma.

Ἐπιγεννηματικὸς, ἡ, ὸν, adnatus, adjunctus velut natura.

Ἐπιγενόμενος, a. 2. part. med. v. ἐπιγίνομαι.

Ἐπιγεραίρω, insuper honore adficio.

Ἐπιγεύομαι, fut. εύσομαι, gusto, degusto.

Ἐπιγηθέω, ῶ, f. ήσω, gaudeo, lætor aliqua re.

Ἐπιγῆτις,

*Ἐπίγητις, ιδος, ἡ, herba quædam humilis. Ab ἐπὶ et γῆ.
Ἐπιγίγνομαι, vel ἐπιγίνομαι, post nascor; (2) adnascor; (3) succedo, subsequor; (4) advenio, supervenio. Οἱ ἐπιγινόμενοι, posteri, *Isocr.*
Ἐπιγιγνώσκω, seu ἐπιγινώσκω, agnosco, cognosco, rescio, novi; (2) decerno, statuo; (3) amo, diligo, *N. T.*
Ἐπιγλισχραίνω, viscosius reddo.
Ἐπιγλίχομαι, cupio, appeto.
Ἐπιγλυκαίνω, reddo dulce; (2) dulcesco.
Ἐπίγλυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, dulcis; (2) subdulcis.
Ἐπιγλύφω, fut. ψω, insculpo, cælo.
Ἐπιγλωσσάομαι, male loquor de aliquo, male ominor alicui, male precor. Σὺ θὴν ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός, tu quæ jamdudum cupis, illa Jovi ominaris, *Æschyl. Prometh.* 927.
Ἐπιγλωσσίζομαι, vel ἐπιγλωττίζομαι, idem. Περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι τοιοῦτον οὐδὲν, *Aristoph. Lys.* 37. Ex ἐπὶ et γλῶσσα.
Ἐπιγλωσσὶς, vel ἐπιγλωττὶς, ίδος, ἡ, lingula, lingua minor; (2) membrana cartilaginosa rotunditatis oblongæ, gutturi claudendo et reserando. Ex iisd.
Ἐπιγνάμπτω, fut. ψω, inflecto, intorqueo.
Ἐπιγνάμψας, a. 1. part. act.
Ἐπίγναφος, ου, ὁ καὶ ἡ, interpolitus, innovatus. Ex ἐπὶ et γνάπτω, *polio.*
Ἐπιγνοίη, 3. sing. a. 2. opt. verbi ἐπιγινώσκω.
Ἐπιγνόντες, nom. pl. a. 2. part. act.
Ἐπίγνωθι, 2. sing. a. 2. imperat. act.
Ἐπιγνώμη, ης, ἡ, cognitio; (2) venia.
Ἐπιγνωμοσύνη, ης, ἡ, arbitrium. Ab
Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, arbiter, judex; (2) qui veniam dat, veniæ facilis; (3) inspector sive æstimator frumenti. Ab ἐπιγινώσκω.
Ἐπιγνῷς, 2. sing. a. 2. conj.
Ἐπιγνώσεσθε, *agnoscetis*, 2. pl. f. 1. ind. med.
Ἐπίγνωσις, εως, ἡ, cognitio, agnitio, scientia.
Ἐπίγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cognitus, notus.
Ἐπιγονατὶς, ίδος, ἡ, os latum et rotundum, quo genuum commissura tegitur, patella; (2) vestis genus ad genua pertinens. A γόνυ.
Ἐπιγονεῖον, τὸ, musicum quoddam instrumentum. Ab Epigono inventore, *Poll.*
Ἐπιγονὴ, ῆς, ἡ, instauratio generis; (2) fœtus. Ab ἐπιγίνομαι.
Ἐπίγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, post natus, fœtus succedaneus; (2) secundis nuptiis natus. Hinc ἐπίγονοι, posteri filii. Ab eod.
Ἐπιγουνατὶς, ίδος, ἡ. Vid. ἐπιγονατίς.
Ἐπιγουνὶς, ίδος, ἡ, idem.
Ἐπιγουνίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, genibus impositus.
Ἐπιγράβδην, *adv.* strictim, stringendo leviter.
Ἐπίγραμμα, ατος, τὸ, epigramma; inscriptio, sive prosaica, sive metrica; (2) titulus, laus, gloria quam quis fert alicujus facti. (2) ἄλλους ἰδέσθαι τῷ ἐπιγράμματι αὐτῆς ἐπιτρέχοντας, alios videret gloriam reportatæ victoriæ de illa urbe usurpantes, *Appian. Pun.* 94.
Ἐπιγραμματογράφος, ου, et
Ἐπιγραμματοποιὸς, οῦ, ὁ, scriptor epigrammatum.
Ἐπιγραφεὺς, έως, ὁ, quæstor, qui pecuniam in ærarium conferendam describit:
Ἐπιγραφὴ, ῆς, ἡ, inscriptio, titulus; (2) causa rei actæ; (3) auctoritas, cum alicujus rei autores habemur; unde (4) pro gloria dicitur; (5) indictio, descriptio census. Ab
Ἐπιγράφω, f. ψω, inscribo; (2) adscribo, ut autori; (3) acceptum refero; (4) viritim collationem describo; (5) testium nomina edo, quos producturus sum; (6) subscribo. Ἐπιγράφειν τίμημά τινι, *Aristot.* Ἐπιγράφεσθαι ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμαις, subscribere, *Dem.* Ἀχθεσθεῖσ' ὅτι αὐτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο, *Aristoph. Pace*, 682.
Ἐπίγρυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, nasum aliquantum aduncum habens; (2) curvus, aduncus.
Ἐπίγυα, τὰ, vel ἐπίγυια, rudentes, funes quibus naves in littore alligantur. Τὴν δ' ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγύοις, latus, quod impetum fluminis excipiebat, rudentibus e terra firmant, *Polyb.* 3, 46.
Ἐπιγυμνάζομαι, insuper exerceo me.
Ἐπιδαίομαι, divido, distribuo.
Ἐπιδαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, communis, vel hæreditate acceptus; (2) ad epulandum adcommodatus. (2) οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον, cœlum non inviderunt, ad epulandum, ad vitam beate et hilariter transigendam, *Callim. Hymn. in Jov.* 59. Vide *Toup. Epist. Crit.* 188. Ex ἐπὶ et δαίω.
Ἐπιδαιτρεύομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, epulor, convivor, *Hes.* Ex ἐπὶ et δαίω.
Ἐπίδαιτρον, ου, τὸ, opsonium. A δαιτρός.
Ἐπιδάκνω, mordeo, pungo.
Ἐπιδάκρυον, τὸ, *Eur.* al. ἐπὶ δάκρυον.
Ἐπιδακρύω, fut. ύσω, defleo.
Ἐπίδαμος, ὁ καὶ ἡ, *Dorice* pro ἐπίδημος.
Ἐπιδανείζω, f. είσω, ultra fœnero; *in med.* aliam pecuniam fœnori sumo.
Ἐπίδασυς, εος, ὁ καὶ ἡ, aliquantum hirsutus.
Ἐπιδαψιλεύομαι, fut. εύσομαι, indulgeo, liberalem nimium me præbeo in dando, &c. addo corollarium seu auctarium.
*Ἔπιδε, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi ἐπείδω.
Ἐπιδεδωκότα, acc. sing. perf. part. act. verbi ἐπιδίδωμι.
Ἐπιδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, indigens.
Ἐπίδειγμα, ατος, τὸ, indicium, specimen.
Ἐπιδείελα, *adv.* post meridiem. Ab
Ἐπιδείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, pomeridianus, vespertinus. Ex ἐπὶ et δείλη.
Ἐπιδείκνυμι, vel ἐπιδεικνύω, et ἐπιδείκνυμαι, ostendo, demonstro; (2) specimen artis edo, artem ostento, de oratoribus *imprimis*, poetis, &c. Unde (3) et pro dicere, canere, &c. Σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις, *Aristoph. Av.* 627. Hinc
Ἐπιδεικτιάω, ῶ, ostendere vel ostentare me cupio, ostento.
Ἐπιδεικτικὸς, ή, όν, demonstrativus; (2) utens genere dicendi ad ostendendum ingenium et eloquentiam comparato; quod genus ipsum ἐπιδεικτικὸν dicitur, et oratio ipsa ἐπιδεικτική.
Ἐπιδεικτικῶς, *adv.* cum ostentatione; (2) demonstrative, copiose, luculenter; (3) aperte, in propatulo; (4) valde ornate.
Ἐπιδεῖξαι, a. 1. inf. act. Unde
Ἐπίδειξις, εως, ἡ, demonstratio; (2) ostentatio, artis specimen; (3) oratio, cantus, &c. artis ostentandæ causa.
Ἐπιδειπνέω, ῶ, fut. ήσω, secundariam cœnam perago.
Ἐπιδείπνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui post cœnam est, fit, &c. Ab ἐπὶ et δεῖπνον.
Ἐπιδειπνὶς, ίδος, ἡ, qu. dic. post-cœnium, cœna secundaria. Ab iisd.
Ἐπίδειπνον, ου, τὸ, idem.
Ἐπιδέκατος, άτη, ατον, decimus; (2) qui post decem penditur.
Ἐπιδεκτικὸς, ή, όν, capax. Ab ἐπιδέχομαι.
Ἐπιδελεάζω, escam impono.
Ἐπιδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, in strato positus, qui in lecto est. Ex δέμνιον.
Ἐπιδεξιελευθέρως, *adv.* dextre et ingenue.
Ἐπιδέξιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est ad dextram, dexter; (2) scitus, elegans; (3) urbanus, lepidus; (4) prosper, faustus.
Ἐπιδεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas.
Ἐπιδεξίως, *adv.* scite, decenter, lepide.
Ἐπιδέομαι, fut. δεήσομαι, insuper egeo; (2) egeo, indigeo.
Ἐπιδέομαι, alligo. Ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες, galeis cristas adalligare ostenderunt Cares, *Herodot.* 1, 171. Ex ἐπὶ et δέω, *ligo.*
Ἐπιδέρκεται, 3. sing. præs. ind. med. verbi Ἐπιδέρκομαι, inspicio.
Ἐπίδερκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, visibilis. A præc.
Ἐπιδερματὶς, ίδος, ἡ, pellis quæ est inter digitos anserum et avium hujus generis; (2) cuticula sensu destituta et veram cutem tegens. Ex ἐπὶ et δέρμα, *pellis.*
Ἐπιδερμὶς, ίδος, ἡ, idem, et ex iisdem.
Ἐπίδεσις, εως, ἡ, alligatio, obligatio, v. gr. vulneris. Ab ἐπιδέω.
Ἐπιδεσμεύω, fut. εύσω, innecto, obligo; (2) onus impono et alligo.
Ἐπιδεσμέω, ῶ, fut. ήσω, idem.
Ἐπιδέσμιον, ου, τὸ, fasciola. Ab
Ἐπίδεσμος, ου, ὁ, et ἐπίδεσμον, τὸ, ligamen, id quo vulnus obligatur, fascia.
Ἐπιδεσμοχαρὴς, ὲς, nodis gaudens.
Ἐπιδεσπόζω, fut. όσω, dominor
Ἐπιδεύεαι, 2. sing. præs. conj. med. *Ion.* pro ἐπιδεύῃ, ab ἐπιδεύω.
Ἐπιδευὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, indigens.
Ἐπιδεύῃς, 2. sing. præs. conj. act. v. ἐπιδεύω.
Ἐπιδεύομαι, et ἐπιδεύω, indigeo.
Ἐπιδευόμενος, *egens*, præs. part. med.
Ἐπιδέχομαι, excipio; (2) accipio, admitto; (3) suscipio, v. gr. bellum.
Ἐπιδέω, obligo; (2) alligo.
Ἐπιδεῶς, *adv.* parce, non satis. Ab ἐπιδεής.
Ἐπίδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, manifestus.
Ἐπιδήλως, *adv.* manifeste.
Ἐπιδημεύω, f. εύσω, advena sum; (2) peregre advenio; (3) domi sum, non absum.
Ἐπιδημέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod. Hinc
Ἐπιδήμησις, εως, ἡ, adventus peregre; (2) præsentia domi.
Ἐπιδημητικὸς, ή, όν, domi et quasi intra populi fines manens.
Ἐπιδημία, ας, ἡ, adventus, *impr.* deorum.
Ἐπιδήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, versans in populo; (2) civilis; (3) domesticus; (4) popularis; (5) publicus; (6) peregrinus.
Ἐπιδημιουργέω, perficio opus.
Ἐπιδημιουργοὶ, *apud Thuc.* curatores murorum reficiendorum, sed *apud Procopium* imitatores, et semper de opifice.
Ἐπίδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, advena, non inquilinus; (2) qui peregre venit; (3) qui versatur in populo, vulgaris.
Ἐπιδὴν, *adv.* diu, multo, pro ἐπὶ δήν.
Ἐπιδηρὸν, idem, pro ἐπὶ δηρόν.
Ἐπιδιαβαίνω, post alium qui transit, ipse etiam transeo; (2) transeo.
Ἐπιδιαγινώσκω, iterum decerno; (2) recognosco.
Ἐπιδιαθήκη, ης, ἡ, testamentum posterius.
Ἐπιδιαιρέω, divido, partior, describo.
Ἐπιδιαίτησις, εως, ἡ, dispensatio; (2) arbitrium; (3) victus ratio seu ordinatio.
Ἐπιδιαίτητος, ου, qui iterum disceptatur, judicatur, v. gr. lis.
Ἐπιδιάκειμαι, adquiesco. Τὸ ἐπιδιακείμενον ἀργύριον, *Pollux.* Æs manuarium, *Gell.* 18, 13. *Angl.* STAKES OR FORFEITS.
Ἐπιδιακινδυνεύω, periclitor.
Ἐπιδιακρίνω, insuper judico, de summo judice.
Ἐπιδιαλάμπω, perluceo, eluceo per.
Ἐπιδιαμένω, permaneo. Hinc
Ἐπιδιαμονὴ, ῆς, ἡ, permansio, immoratio.
Ἐπιδιανέμω, insuper distribuo.
Ἐπιδιανοέω, post, insuper excogito.
Ἐπιδιαπέμπω, mitto insuper, sc. post alium jam missum.
Ἐπιδιαπλέω, f. εύσω, insuper navi trajicio; (2) trajicio.
Ἐπιδιαῤῥήγνυμι, fut. ήξω, disrumpo.
Ἐπιδιασαφέω, f. ήσω, doceo, demonstro; (2) *pass.* cognoscor, perspectus sum.
Ἐπιδιασκευάζω, f. άσω, recognosco, retracto.
Ἐπιδιασκεύασις, εως, ἡ, recognitio, retractatio.
Ἐπιδιασύρω, perstringo, irrideo.
Ἐπιδιατάσσομαι, vel ἐπιδιατάττομαι, insuper mando, vel constituo; (2) insuper addo.
Ἐπιδιατείνω, intendo; (2) increbresco.
Ἐπιδιατίθημι, addo aliquid pactis, testamento, &c. (2) depono.
Ἐπιδιατρίβω, tempus tero, moram traho.
Ἐπιδιαφθείρω, vitio, corrumpo.
Ἐπιδιδάσκω, f. ξω, doceo, quod restat, quod alter prætermisit.
Ἐπιδιδυμὶς, ίδος, ἡ, propria et intima testiculorum tunica dura, crassa, et admodum valida. Ex ἐπὶ et δίδυμος, *testiculus.*
Ἐπιδίδωμι, insuper do, dono præterea: (2) do, trado, dedo; (3) cresco, augeor; (4) in

convivium

convivium vocatus venio; (5) in dotem do. *Ὁρῶν καθ' ἑκάστην ἐπιδιδοῦσαν τῶν πολεμίων ἰσχὺν, Thuc.*

Ἐπιδιέρχομαι, percenseo, percensendo, obeundo recognosco; ἐπιδιεξελθεῖν, enarrare, explicare.

Ἐπιδιετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui biennium excessit.

Ἐπιδίζημαι, insuper quæro.

Ἐπιδιήγησις, εως, ἡ, repetita narratio.

Ἐπιδικαιόω, f. ώσω, litigo de re aliqua.

Ἐπιδικάζω, discepto; (2) sententia mea adjudico. Hinc ἐπιδικάζομαι, hereditatem jure peto, vel obtineo; (2) expeto. Hinc

Ἐπιδικασία, ας, ἡ, legis actio de hereditate controversa.

Ἐπιδικάσιμος, ου, ὁ, arbiter, familiæ herciscundæ *impr.; deinde* advocatus in quacunque re; *denique* expetitus aliis, utilitatis causa.

Ἐπίδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, litigiosus, controversus.

Ἐπιδίμοιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, plus quam duas habens partes.

Ἐπιδινέω, ῶ, f. ήσω, in orbem ago, verso.

Ἐπιδινήσας, a. 1. part. act.

Ἐπιδιορθόω, ῶ, f. ώσω, corrigo et emendo, quod dixi aut feci. Hinc

Ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ, correctio eorum quæ dicta, acta sunt. Ab ἐπιδιορθόω.

Ἐπιδιορθωτικὸς, ἡ, ὸν, qui ad corrigenda superiora adjicitur, quo corrigere volumus ea quæ diximus; (2) emendandi vim habens. Ab eod.

Ἐπιδιουρέω, insuper mingo, v. gr. pus præter dolorem.

Ἐπιδιπλασιάζω, f. άσω, duplico, ingemino.

Ἐπιδιπλοΐζω, idem.

Ἐπιδιπλόω, ῶ, f. ώσω, idem.

Ἐπιδιφριὰς, άδος, ἡ, currus circumferentia. Ex ἐπὶ et δίφρος, *currus.*

Ἐπιδίφριος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui super curru est, sedet, aut pugnat; (2) sellularius, ut τέχνη, ars sellularia; (3) ignavus, mollis. Ex iisd.

Ἐπίδιχα, *adv.* seorsim, separatim.

Ἐπιδίψιος, ου, ὁ ϗ ἡ, siticulosus.

Ἐπιδίω, f. ίσω, insudo.

Ἐπιδιώκω, f. ξω, insequor, persequor.

Ἐπιδίωξον, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Ἐπιδοιάζω, dubito, consilia agito, perlibro. *Πολλὰς δ' ἐπιδοίασσα βουλὰς, Apoll. Rhod.* 3, 21.

Ἐπίδομα, ατος, τὸ, adjectio quæ supra justam mensuram datur emptori. Ab ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδομάδην, cursim, *Orph.*

Ἐπιδόντες, nom. pl. a. 1. part. act. v. ἐπιδίδωμι.

Ἐπίδοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo est aliqua opinio in futurum, *item* qui exspectatur; (2) celebris, clarus, illustris. Ex δόξα.

Ἐπιδοξότης, ἡ, claritudo, *Steph.*

Ἐπιδόξως, *adv.* honorifice, gloriose.

Ἐπιδορατὶς, ίδος, ἡ, cuspis ferrea hastæ. Ex δόρυ.

Ἐπιδορπέω, ῶ, fut. ήσω, cœnam secundariam sumo.

Ἐπιδορπίζομαι, f. ίσομαι, idem.

Ἐπιδόρπιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad cœnam utilis, qu. dic. post-cœnius. *Κῷχετ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν, Theocr.* 13, 36. Ex ἐπὶ et δόρπον.

Ἐπιδορπὶς, ίδος, ἡ, qu. dic. post-cœnium, cœna secundaria.

Ἐπιδόρπισμα, ατος, τὸ, quod in secundis mensis apponitur; bellaria.

Ἐπιδορπισμὸς, οῦ, ὁ, cœnæ secundariæ sumptio.

Ἐπίδος, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδόσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, addititius, ex accessione proveniens. Ab eod.

Ἐπίδοσις, εως, ἡ, accessio, additamentum; (2) largitio, erogatio publice facta, donativum, congiarium, emolumentum; (3) incrementum.

Ἐπιδοτικὸς, ἡ, ὸν, ad supererogandum propensus.

Ἐπιδοῦναι, *addidisse,* aor. 2. inf. act.

Ἐπιδουπέω, ῶ, f. ήσω, sonitum insuper edo.

Ἐπιδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum.

Ἐπιδοχὴ, ῆς, ἡ, receptio, susceptio; (2) successio. Ab ἐπιδέχομαι, *recipio.*

Ἐπιδραμόντος, gen. sing. aor. 2. part. act. v. ἐπιτρέχω.

Ἐπιδράσσομαι, vel ἐπιδράττομαι, f. ξομαι, prehendo, adripio.

Ἐπιδρέπομαι, decerpo; (2) assumo.

Ἐπιδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, irruptio; (2) levis et perfunctoria tractatio rei vel explicatio; (3) affluxus humorum, *ap. Med.* Ἐξ ἐπιδρομῆς, obiter, *Aristid.* 1, 304. Ab ἐπιτρέχω.

Ἐπιδρομία, ας, ἡ, idem.

Ἐπίδρομον, ου, τὸ, velum quod retrorsum panditur in navi, *Hermol.*

Ἐπίδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, accessu facilis, planus; (2) incursionibus expositus; (3) in quem accedi solet.

Ἐπιδυέτω, 3. sing. præs. imperat. verbi ἐπιδύω.

Ἐπιδυναστεύω, f. εύσω, post alium obtineo imperium.

Ἐπιδυσακούω, graviter audio, *Steph.*

Ἐπιδυσφημέω, ῶ, infami appellatione noto; (2) dicta prosequor verbis obscœnis et male ominatis.

Ἐπιδύω, et ἐπιδύνω, f. ύσω, occido super.

Ἐπιδῶμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. v. ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδὼν, *qui addidit,* a. 2. part. act.

Ἐπιδώσω, *addam,* f. 1. ind. act.

Ἐπιείκεια, ας, ἡ, æquitas, æquum bonum, summi juris moderatio; (2) clementia; (3) modestia, quum quis facile cedit, vel aliquid moderate fert, in meliorem partem accipit, &c. Ab ἐπιεικής.

Ἐπιείκελος, ου, ὁ ϗ ἡ, similis.

Ἐπιεικέσι, *humanis,* dat. plur. ab ἐπιεικής. Unde

Ἐπιεικεύω, ex æquo et bono ago, sum mitis.

Ἐπιεικὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æquus; (2) decens, consentaneus; (3) clemens, lenis; (4) bonus, modestus; (5) mediocris, non magnus; (6) qui bonus et frugi est; (7) probabilis, verosimilis; (8) facilis. Ex εἴκω.

Ἐπιείκησις, εως, ἡ, pietas. A præc. Sed potius ἐπιείκισις legendum, ut sit ab

Ἐπιεικίζω, f. ίσω, ex fide bona, ex æquo et bono statuo, seu arbitror.

Ἐπιεικτὸς, ἡ, ὸν, tolerabilis; (2) facile cedens.

Ἐπιεικῶς, *adv.* non absurde; (2) mediocriter, moderate; (3) clementer. *Συνδειπνεῖ παρ' αὐτῷ μετὰ τῶν ἄλλων ἑταίρων ἐπιεικῶς, Plut. in Anton.* 28. (4) valde sufficienter; (5) fere, plerumque, crebro.

Ἐπιειμένος, perf. part. pass. *Ion.* pro ἐφειμένος, ab ἐφέννυμι, *induo.*

Ἐπιέλδομαι, desidero, cupio.

Ἐπιέλπεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπιέλπεσο, ab

Ἐπιέλπομαι, spero.

Ἐπιέναι, præs. inf. act. verbi ἔπειμι.

Ἐπιέννυμι, induo.

Ἐπιέπομαι, et *Poet.* ἐπιέσπομαι, insequor.

Ἐπιέσπομαι, *Opp.* ἐπιέπομαι, *Apoll. Poet.* pro ἐφέπομαι.

Ἐπιέσσασθαι, a. 1. inf. med. *Poet.* pro ἐφέσασθαι, ab ἐφέννυμι.

Ἐπίεσται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐπιέω.

Ἐπιζαμενὴς, ὲς· vide simpl. *Nic.*

Ἐπιζαρέω, infesto, gravo.

Ἐπιζαφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vehemens, ardens.

Ἐπιζάφελος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἐπιζαφελῶς, *adv.* vehementer, ardenter.

Ἐπιζάω, ῶ, f. ήσω, vel ήσομαι, supervivo, superstes sum; (2) diu vivo.

Ἐπίζεμα, ατος, τὸ, decoctum, genus medicamenti. Ab ἐπιζέω.

Ἐπιζεύγνυμι, vel ἐπιζευγνύω, f. ζεύξω, conjungo, innecto, adjungo. Hinc

Ἐπιζευκτὴρ, ῆρος, ὁ, catena; (2) series.

Ἐπίζευξις, εως, ἡ, conjunctio; (2) iteratio; (3) figura rhetorica, quum eadem vox repetitur cum vehementia.

Ἐπιζεφύριος, α, ον, zephyro expositus, *Pind.*

Ἐπιζέω, f. έσω, fervesco; (2) *metaph.* ingruo. *Οἷος αὖ μέλας τὶς ὑμὶν θυμάλωψ ἐπέζεσεν, Aristoph. Ach.* 320. *Οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολὴν, Id. Thesm.* 475. (2) *δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε, Eurip. Hec.* 583.

Ἐπίζηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, æmulandus, invidendus.

Ἐπιζηλοτυπέω, ῶ, fut. ήσω, zelotypia laboro. *In vulg. ap. Lucian.* sed ibi legendum ἐπι ζηλοτυπέω, *Ern.*

Ἐπιζήμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, damnosus, noxius; (2) cui mulcta est irrogata. Ex ζημία.

Ἐπιζημιόω, ῶ, f. ώσω, mulctam irrogo.

Ἐπιζημίως, *adv.* damnose.

Ἐπιζῆν, præs. inf. act. *contr.* pro ἐπιζάειν, ab ἐπιζάω.

Ἐπιζητέω, ῶ, f. ήσω, requiro, rei amissæ desiderio teneor; (2) posco. *Ἐπιζητεῖν τι παρά τινος.* Hinc

Ἐπιζήτημα, ατος, τὸ, quæstio.

Ἐπιζήτησις, εως, ἡ, requisitio, desiderium.

Ἐπιζητήσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui requiri potest, aut solet; appetibilis, studio dignus.

Ἐπιζύγιον, τὸ, pars navis, &c. *Hes.*

Ἐπιζυγὶς, ἡ, loculamentum machinæ in quod inditur ἐπιτοξὶς, *Steph.*

Ἐπιζυγόω, ῶ, f. ώσω, claudo, munio.

Ἐπιζώννυμι, succingo. *Τύπτονται ἐπεζωσμέναι,* lamentantur succinctæ, *Herodot.* 2, 85. *Ἐτέρωθεν δὲ οἱ ἄνδρες τύπτονται ἐπεζωσμένοι καὶ οὗτοι, Id. Ibid.*

Ἐπιζώστρα, ας, ἡ, balteus. Ex ἐπὶ et ζωστήρ.

Ἐπίῃ, 3. sing. a. 2. conj. act. verbi ἐφίημι, *immitto.*

Ἐπίηλε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπιάλλω.

Ἐπιημύω, incumbens inclino, *Hom.*

Ἐπιήρανος, ου, ὁ ϗ ἡ, adjutor. Ex

Ἐπίηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, auxiliator; (2) gratiam referens. Ex ἐπὶ et ἐράω.

Ἐπιηρεφὴς, ὲς, *Ion.* pro ἐπηρεφής. *Τέμενος . . . αὐτοφύτοις ἐπιηρεφὲς ἀμπέλοις, Hippocr. Epist. ad Dam.* [In aliquibus editionibus legitur ἐπιῤῥεφὲς.]

Ἐπιησθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐφησθέντες, ab ἐφήδομαι.

Ἐπιθαλάμιον, τὸ, carmen nuptiale. Ab

Ἐπιθαλάμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuptialis.

Ἐπιθαλασσίδιος, vel -ττίδιος, ία, ιον, vel ὁ ϗ ἡ, maritimus. Ex ἐπὶ et θάλασσα.

Ἐπιθαλάσσιος, vel ἐπιθαλάττιος, idem.

Ἐπιθαλπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, callidus; (2) jucundus, delectabilis. Ex ἐπὶ et θάλπω.

Ἐπιθαμβέω, ῶ, f. ήσω, cum stupore admiror, stupeor.

Ἐπιθανάτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, morti destinatus, capitis damnatus. Ex

Ἐπιθάνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, mortem arcescens, lethifer; (2) morti vicinus.

Ἐπιθανάτως, *adv.* ita ut morti vicinus sit.

Ἐπιθανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, morti propinquus. Ex ἐπὶ et θνήσκω, *morior.*

Ἐπιθαρσέω, ῶ, fiduciam sumo, confidentior fio.

Ἐπιθαρσύνω, f. υνῶ, audacem reddo, animum addo.

Ἐπιθαυμάζω, f. άσω, donis honoro.

Ἐπιθεάζω, f. άσω, deorum opem contra aliquem imploro; (2) deorum iram alicui imprecor.

Ἐπιθέατα, τὰ, sacra et festa pacta apud Athenienses.

Ἐπιθειάζω, f. άσω, numine divino adflor, instinctu divino agor; (2) vaticinor; (3) deos precor; (4) imprecor; (5) per deos obtestor, deorum testimonio utor; (6) consecro. (2) *ἄλλοι ἄλλα ἐπεθείαζον τῶν μάντεων,* varie vates hoc prodigium interpretabantur, *Arrian. Hist. Alex.* 1, 11. Hinc

Ἐπιθείασις, εως, ἡ, afflatus divinus; (2) obtestatio quæ fit per Deos vel Deum; (3) precatio, qua Dei opem imploramus.

Ἐπιθειασμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἐπιθεῖναι, a. 2. inf. act. verbi ἐπιτίθημι.

Ἐπίθεμα, ατος, τὸ, id quod imponitur seu superimponitur; (2) statua quæ defuncti sepulchro imponitur; (3) operculum; (4) corona; (5) cinctura. Ab ἐπιτίθημι.

Ἐπιθεραπεύω, f. εύσω, obsequium præsto. *Ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον εἰς τὴν πατρίδα, Thuc.*

Ἐπίθεσις, εως, ἡ, impositio; (2) adgressio, invasio; (3) rerum novarum molitio; (4) conjuratio; (5) insidiæ, impostura; (6) amor, concupiscentia, libido.

Ἐπιθεσπίζω, f. ίσω, oraculum reddo in, sancio oraculo, auspicio addico aliquid.

Ἐπιθεσπισμὸς, ῦ, ὁ, oraculum, scitum.

Ἐπιθετέον, *adv. pos.* imponendum, aggrediendum. Ab ἐπιτίθημι. Unde

Ἐπιθέτης, ϋ, ὁ, impostor, insidiator.

Ἐπιθετικὸς, ὴ, ὸν, aptus ad fallendum, fallax; (2) adgressu promptus, audax.

Ἐπιθετικῶς, *adv.* epitheti loco, cognomine, *apud Eustath. et Schol. ad Hom. Aristoph.*

Ἐπίθετος, ϋ, ὁ ϗ ἡ, adjectus, adjectivus, qui adjici solet; (2) aliunde invectus; (3) commentitius; (4) simulatus, adfectatus; (5) impositus, qui imponi solet. Hinc τὸ ἐπίθετον ὄνομα, *apud Grammaticos* est nomen adjectivum. Ab ἐπιτίθημι.

Ἐπιθέτως, *adv.* pro ἐπιθετικῶς. Ἐπιθέτως τῦ νότϋ νῦν Ἀργέςϋ λεγομένϋ, Argestes epitheton est austri, *Strab.* 1.

Ἐπιθέω, adcurro, incurro, irruo.

Ἐπιθεωρέω, ῶ, fut. ήσω, prospicio, considero, contemplor. Ἐπὶ δὲ τῇ ἡμέρᾳ τὸν καιρὸν ἐπιθεωρεῖν ἀναγκαῖον, ὁποῖός τις ἔτος, *Dionys. Halic. Ars Rhetor.* 2.

Ἐπιθεώρησις, εως, ἡ, consideratio, contemplatio. Ἐπιθεώρησις τῆς τῶν ὅλων φύσεως, *Marc. Anton.* 8, 26.

Ἐπιθῇ, 3. sing. a. 2. conj. act. verbi ἐπιτίθημι.

Ἐπιθήγω, acuo, exacuo.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio.

Ἐπίθημα, ατος, τὸ, (al. ἐπίθεμα) operculum, tegmen. Hinc

Ἐπιθηματόω, ῶ, operculo claudo.

Ἐπιθηματεργία, ας, ἡ, januarum, tectorum, et aliorum operimentorum confectio. Ex ἐπίθημα et ἔργον, *opus.*

Ἐπιθηραρχία, ας, ἡ, munus quo insignitur qui aliis Θηράρχοις, vel quatuor elephantis, præest. Ab

Ἐπιθήραρχος, ϋ, ὁ ϗ ἡ, qui aliis Θηράρχοις præest, qui quatuor elephantos regit.

Ἐπίθησι, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πιθέω.

Ἐπιθήσεται, 3. sing. fut. 1. ind. med. verbi ἐπιτίθημι.

Ἔπιθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi ἔπειμι.

Ἐπιθιγγάνω, et ἐπιθίγω, attingo, tango.

Ἐπιθλίβω, fut. ψω, premo.

Ἐπίθλιψις, εως, ἡ, compressio, *Aret.*

Ἔπιθμεν, 1. pl. a. 2. ind. act. *per Sync.* pro ἐπίθομεν, a πείθω.

Ἐπιθοάζω, insideo; (2) sedeo; (3) insanio, furo. (3) τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω, hæc lamentor et insanio, *Eurip. Med.* 1409.

Ἐπιθολόω, ῶ, fut. ώσω, infusco, obscuro, perturbo.

Ἔπιθον, *persuasi*, 1. sing. a. 2. verbi πείθω.

Ἐπιθορέω, ῶ, adsilio, insilio, supersilio.

Ἐπιθόρνυμαι, ineo fœminam. A præc.

Ἐπιθόρομαι, insilio, *V. L.*

Ἐπιθορυβέω, ῶ, fut. ήσω, adstrepo, secundo rumore adstrepo, admurmuro.

Ἐπιθραύω, effringo, *Ep.*

Ἐπίθρεξας, 2. sing. a. 1. ind. act. v. ἐπιτρέχω.

Ἐπίθρεπτος, ον, bene nutritus vel actus (de carne).

Ἐπιθρηνέω, lugeo, plango, sc. super mortuo.

Ἐπιθρομβόω, ῶ, in grumos cogo, coagulo in. *Nicand.* ἢν ἐπιθρομβωθῇ, si coaguletur.

Ἐπιθρώσκοντα, præs. part. act. f. g. verbi

Ἐπιθρώσκω, insilio; (2) subsilio, subsultim progredior.

Ἐπιθυμέω, ῶ, fut. ήσω, cupio, concupisco, desidero. Ὦ τῆς μεγάλης σοφίας ἐπιθυμήσας ἄνθρωπε παρ' ἡμῶν, *Aristoph. Nub.* 411. Κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν, *Id. Ran.* 359. Ex ἐπὶ et θυμὸς, *animus.* Hinc

Ἐπιθύμημα, ατος, τὸ, cupiditas, desiderium; (2) res appetita.

Ἐπιθύμησις, εως, ἡ, idem.

Ἐπιθυμητεῖρα, ἡ, cupida affectatrix, *Call.*

Ἐπιθυμητὴς, ῦ, ὁ, qui tenetur alicujus rei desiderio, cupidus. Ab eod. Hinc

Ἐπιθυμητικὸς, ὴ, ὸν, ad concupiscendum propensus, insitam concupiscendi facultatem habens; (2) impellens ad concupiscendum; τὸ ἐπιθυμητικὸν, libido, cupiditas.

Ἐπιθυμητικῶς, *adv.* cupide; cum ἔχειν, cupiditate teneri.

Ἐπιθυμητὸς, ὴ, ὸν, desiderabilis.

Ἐπιθυμία, ας, ἡ, cupiditas, desiderium, aviditas; (2) libido, cupiditas effrenata.

Ἐπιθυμίαμα, ατος, τὸ, suffimentum, quod ad suffiendum adoletur. Ab

Ἐπιθυμιάω, ῶ, f. άσω, suffio, odoramenta adoleo, seu accendo.

Ἐπιθύμιος, ον, cupidus, *Man.*

Ἐπιθυμόδειπνος, ϋ, ὁ ϗ ἡ, cœnarum appetens. Ex ἐπιθυμέω et δεῖπνον, *cœna.*

Ἐπιθύνω, corrigo, *Suid.* (2) dirigo. (2) δαμάλησιν ἐπιθύνυσιν ἄροτρον, *Oppian. Cyneget.* 1, 137.

Ἐπιθύνως, *adv.* recte, *Man.*

Ἐπιθυσιάζω, rem divinam facio.

Ἐπιθύω, f. ύσω, impetu feror in aliquem; (2) immolo vel sacrifico post alium; (3) immolo, sacrifico.

Ἐπίθωνται, 3. pl. a. 2. conj. med. v. ἐπιτίθημι.

Ἐπιθωρακίδιον, ϋ, τὸ, vestis quæ thoraci superinduitur. Ab

Ἐπιθωρακίζω, f. ίσω, lorico; (2) super thoracem aliquid induo.

Ἐπιθωρήσσομαι, f. ήξομαι, armor adversus aliquem.

Ἐπιθωΰσσω, f. ξω, acclamo, vociferando incito.

Ἐπιΐδμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, gnarus, peritus.

Ἐπιΐζομαι, insideo.

Ἐπιΐςωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, sciens, peritus; (2) arbiter; (2) μὲ πατὴρ ἐπιΐςορα πόντϋ θῆκε, *Apoll. Rhod.* 4, 1557.

Ἐπιϊσχυρίζομαι, adfirmo. Τῶν δὲ ὐκ ἀκολυθήσειν, ἐδ' ἢν ἄγῃ Ἀλέξανδρος, ἐπιϊσχυριζομένων, *Arr. Hist. Alex.* 5, 25.

Ἐπικαγχάζω, fut. άσω, cachinno, aliquid excipio.

Ἐπικαγχλάζω, strepo (de aqua maritima).

Ἐπικαθαιρέω, fut. ήσω, destruo, diruo.

Ἐπικαθέζομαι, consido in.

Ἐπικαθαίρω, perpurgo, abstergo, *Steph.*

Ἐπικαθεύδω, indormio; (2) incubo.

Ἐπικάθημαι, insideo; (2) sedeo.

Ἐπικαθιζάνω, insideo.

Ἐπικαθίζω, fut. ίσω, insideo; (2) impono.

Ἐπικαθίσαντος, gen. sing. a. 1. part. act.

Ἐπικάθισμα, ατος, τὸ, insessus.

Ἐπικαθίςημι, substituo, sufficio; a. 1. ἐπικατέςησα. *Pass.* ἐπικατεςάθην, ἐπικαταςαθεὶς, substitutus.

Ἐπικαινίζω, fut. ίσω, instauro, innovo.

Ἐπικαινοτομέω, innovo. Ἀλλ' ὅγε Στέφανος μὴ δεῖν τι νεώτερον παρὰ τὴν κρατήσασαν ἀρχῆθεν παράδοσιν ἐπικαινοτομεῖν οἰόμενος... *Euseb. Hist. Eccles.* 7, 3.

Ἐπικαίνω, conficio, *Æsch.*

Ἐπικαιρία, ας, ἡ, opportunitas.

Ἐπικαίριος, ϋ, ὁ ϗ ἡ, opportunus, commodus; (2) præcipuus; (3) temporarius. Ἐπεὶ δὲ συνῆλθον οἱ ἐπικαίριοι, postquam vero convenissent duces quorum opus esset, *Xenoph. Cyrip.* 3, 178. Ab

Ἐπίκαιρος, ϋ, ὁ ϗ ἡ, idem. Λυτρῶν ὁσίων ἐπίκαιρον, piis lavacris aptum, *Soph. Aj.* 1405.

Ἐπικαίρως, *adv.* opportune. A præc.

Ἐπικαίω, et ἐπικάω, f. αύσω, accendo, incendo; ἐπικεκαυμένος, adustus. Τὰ σώματα ὑπὸ τῦ ἡλίϋ ἐπικεκαυμένοι, *Plat.*

Ἐπικαλαμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, spicilegium facio; (2) spolio bonis quæ ab aliis relicta sunt.

Ἐπικαλέομαι, ῦμαι, invoco, imploro; (2) provoco, superiorem appello; ἐπεκαλεσάμην, a. 1. med. *Pass.* ἐπικαλῦμαι, cognominor; ἐπικληθεὶς, cognominatus, a. 1. part. (2) postulor, accusor. Ἐπεκαλεῖτο τὸν Βρῦτον, *Plut.*

Ἐπικαλέω, ῶ, nomino, appello, cognomino; (2) pro ἐγκαλέω, objicio, vitio verto; (3) invoco, imploro; (4) testem facio. Ἀνδραποδισὰς ἑαυτῶν ἐπικάλει, *Xen.* (2) ἐπικαλῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, Megarensibus crimini dantes quod sacrum solum colerent, *Thucyd.* 1, 139.

Ἐπικάλυμμα, ατος, τὸ, tegmen, operimentum; (2) prætextus.

Ἐπικαλυπτήριον, ϋ, τὸ, idem. Ab

Ἐπικαλύπτω, f. ψω, tego, contego; (2) obscuro. Hinc

Ἐπικάλυψις, εως, ἡ, velatio.

Ἐπικαμπὴ, ῆς, ἡ, inflexio, incurvatio. Hinc

Ἐπικαμπὴς, ὲς, flexus, curvus.

Ἐπικάμπιος, ϋ, ὁ ϗ ἡ, idem:

Ἐπικαμπτὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inflexus, incurvus:

Ἐπικάμπτω, fut. ψω, inflecto; (2) persuadeo, animum alicujus ad meam voluntatem inflecto.

Ἐπικαμπύλος, ϋ, ὁ ϗ ἡ, incurvus.

Ἐπικαμπῶς, *adv.* cum flexu, flexuose, *Schol. Æsch. ad Sept. contra Theb.*

Ἐπίκαμψις, ἡ, flexus, conversio, v. gr. navis.

Ἐπικανθίδες, ων, αἱ, canthorum radices. Ex ἐπὶ et κανθὸς.

Ἐπίκαρ, *adv.* ad verticem, in caput.

Ἐπικαρδιάω. Vide simpl. *Nic.*

Ἐπικαρπία, ας, ἡ, fructus, seu fructuum proventus; (2) usus rei fructuosus; (3) quæstus, fœnus; (4) vectigal, quod a fructibus provenit. Ab ἐπὶ et καρπὸς.

Ἐπικαρπίζομαι, defrugo, *Theoph.*

Ἐπικαρπίδιος, ον, qui fructibus (pomis) inest extrinsecus. Φέρβεσθ' ἢ μάλων χνῦν ἐπικαρπίδιον, *Anthol.* 1.

Ἐπικάρπιον, τὸ, quicquid semen aliquod continet; ἐπικάρπια, τὰ, ramusculi plantarum qui sunt super fructum, *Ath.*

Ἐπικάρπιος, ϋ, ὁ ϗ ἡ, frugifer, fructifer, qui semen continet; (2) qui vel quæ pertinet ad carpum. (2) οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, armillæ anguiformes, *nam sunt ad carpum*, Philostr. Epist. 40. Ex ἐπὶ et καρπὸς.

Ἐπικαρπολογέω, spicilegium facio. Μήτε ἐπικαρπολογύμενος τὺς ἀμητὺς, ut non spicilegium facere possit, *Joseph. Macchab.* 3.

Ἐπικάρσιος, ία, ιον, vel ἐπικάρσιος, ϋ, ὁ ϗ ἡ, obliquus, transversus.

Ἐπικαρυκεύω, insuper condio, condimentum aliud addo.

Ἐπικαταβαίνω, descendo.

Ἐπικαταβάλλω, deprimo, demitto.

Ἐπικατάγνυμι, insuper frango.

Ἐπικατάγομαι, post alium appello.

Ἐπικαταδαρθάνω, indormio; ἐπικαταδαρθεῖν, a. 2. indormire, indormisse.

Ἐπικατακλείω, f. είσω, concludo, recondo.

Ἐπικατακλίνω, reclino in, repono in.

Ἐπικατακλύσαι, a. 1. inf. act. verbi ἐπικατακλύζω, inundo, obruo aquis.

Ἐπικατακοιμάομαι, ῶμαι, indormio.

Ἐπικαταλυθέω, insequor, persequor.

Ἐπικαταλαμβάνω, occupo, anteverto; (2) consequor; (3) opprimo.

Ἐπικαταμένω, insuper maneo, immoror, *Xen.*

Ἐπικαταμωκάομαι, irrideo, subsanno.

Ἐπικαταπηδάω, desilio in.

Ἐπικαταπίπτω, incumbo in aliquem.

Ἐπικαταπλάσσω, -ττω, emplastrum impono.

Ἐπικαταπρήθω, comburo super aliquo.

Ἐπικαταράομαι, diris devoveo.

Ἐπικατάρατος, ϋ, ὁ ϗ ἡ, sacer, exsecrabilis.

Ἐπικαταράσσω, vel ἐπικαταράττω, percutio, impetuose impello; *in pass.* immittor.

Ἐπικαταῤῥέω, influo, illabor ex superiore loco.

Ἐπικαταῤῥήγνυμι, super aliqua re frango, discindo, v. gr. vestes, a pectore, luctus causa.

Ἐπικαταῤῥιπτέω, super injicio.

Ἐπικαταῤῥυέω, desuper defluo aliquo.

Ἐπικατασείω, f. είσω, super decutio, super deturbo.

Ἐπικατασκάπτω, fut. ψω, superfodio, diruo super.

Ἐπικατασπάω, detraho.

Ἐπικατασπένδω, f. σπείσω, libo super.

Ἐπικαταςρατοπεδεύω, castra loco contra aliquem.

Ἐπικαταςρέφω, f. ψω, inverto super jaciendo.

Ἐπικατασφάττω, f. ξω, macto super, insuper, v. gr. super tumulo.

Ἐπικατατέμνω, concido, lacero.

Ἐπικατατρέχω, irruo in aliquem, hostiliter impetum facio.

Ἐπικαταφέρομαι, deferor, delabor super aliquem, præceps ruo.

Ἐπικαταφορὰ, ᾶς, ἡ, *vocabulum mathematicum*, præceps locus in octavo, ab horoscopo, signo. Ab

Ἐπικατάφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, pronus, proclivis.

Ἐπικαταχωννύω, adobruo, super mortuo, humum.

Ἐπικαταψάω, superficiem v. gr. agri leviter rado, sarrio.

Ἐπικαταψεύδομαι, mentior adversus aliquem.

Ἐπικαταψήχω, demulceo, permulceo. Ἐπικαταψήχων αὐτὴν, καὶ παλινῳδῶν, deliniens senatum et recantans, *App. Bell. Civ.* 2, 145.

Ἐπικατείδω, inspicio.

Ἐπικάτειμι, desuper descendo in, v. gr. capite in stomachum.

Ἐπικατέρχομαι, idem.

Ἐπικατεράω, ῶ, defusum, transfusum, seu decapulatum, vel elutriatum superpono, vel indo compositioni.

Ἐπικατέχω, retineo super aliquo loco.

Ἐπικατηγορέω, insuper exprobro; (2) insuper explico.

Ἐπικατηγόρησις, εως, ἡ, addita rei explicatio, ut, *Alba longa*, τὸ longa, est figuræ ἐπικατηγόρησις.

Ἐπικατοικέω, inhabito, incolo.

Ἐπικατονομάζω, dedico, consecro.

Ἐπικατορθόω, bene gero insuper.

Ἐπικαττύω, et ἐπικαττύομαι, veteramentarii sutoris artem exerceo, coria inveterata et detrita consuo.

Ἐπικαυλόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, a caule tantum foliatus. Ex ἐπὶ, καυλὸς, et φύλλον.

Ἐπίκαυμα, ατος, τὸ, adustio; (2) id ipsum quod adustum est; (3) genus ulceris circa nigram oculi partem; inustionem *Lat. Medici* vocant. Ab ἐπικαίω.

Ἐπίκαυσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐπίκαυστος, et ἐπίκαυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, præustus.

Ἐπικαυχάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, glorior adversus aliquem; (2) insulto alicui. Hinc

Ἐπικαύχησις, εως, ἡ, insultatio.

Ἐπικαχλάζω, strepito, de aqua illisa saxis; (2) irrideo, cachinnor.

Ἐπικάω, idem quod ἐπικαίω.

Ἐπίκειμαι, impositus sum, superimpositus sum; (2) imponor, superimponor; (3) jaceo super; (4) incumbo, immineo. Ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὐταῖς, *Aristoph. Av.* 1024.

Ἐπικεῖσθαι, præs. inf. med.

Ἐπικείρω, attondeo; (2) præcido.

Ἐπικεκλημένος, perf. part. pass. v. ἐπικαλέω.

Ἐπικεκρυμμένως, *adv.* occulte, obscure.

Ἐπικελαδέω, acclamo, *Hom.*

Ἐπικέλευσις, ἡ, acclamantium cohortationes:

Ἐπικελεύω, et ἐπικελεύομαι, hortor.

Ἐπικέλλω, *Poet.* appello vel appellor, pervenio; f. ἐπικέλσω· a. 1. ἐπέκελσα· inf. ἐπικέλσαι· ἐπικέλσας.

Ἐπίκενος, ου, ὁ ϗ ἡ, inanis, vanus.

Ἐπικεντρέω, stimulum, calcar addo, *Epigr.*

Ἐπίκεντρος, ον, in centro, *Man.*

Ἐπικεράννυμι, vel ἐπικεράω, admisceo. Hinc

Ἐπικεραστικὸς, ἡ, ὸν, cui attemperandi vis inest, obtundens vel temperans malignitatem morbi.

Ἐπικέρας, vel ἐπίκερας, ατος, τὸ, fœnum Græcum.

Ἐπικερδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quæstuosus, lucrosus. Hinc τὸ ἐπικερδὲς, lucrum, quæstus. A κέρδος.

Ἐπικερτομέοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἐπικερτομέουσα. Ab

Ἐπικερτομέω, ῶ, fut. ήσω, maledictis seu probris incesso super aliqua re; (2) falsum timorem incutere alicui cupio; (3) deludo, derideo. Hinc

Ἐπικερτόμημα, ατος, τὸ, dictum mordax cum irrisione; (2) objurgatio.

Ἐπικερτόμησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἐπικεύθω, f. εύσω, occulo, celo.

Ἐπικεύσω, f. 1. ind. act. verbi præc.

Ἐπικεφάλαιον, ου, τὸ, capitatio, id quod in capita singula penditur, tributum capitulare, *Ph.*

Ἐπικεφαλαιόω, ῶ, f. ώσω, in summam colligo.

Ἐπικήδειος, ου, ὁ ϗ ἡ, funebris. Hinc τὸ ἐπικήδειον, ου, Epicedium, carmen funebre, nænia. Ex ἐπὶ et κῆδος, *funus.*

Ἐπικήκαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, ridiculus; (2) infamis. Ex ἐπὶ et κηκάζω, *conviciis insector.*

Ἐπικήπιος, ου, ὁ ϗ ἡ, hortensis. A κῆπος.

Ἐπικήριον, τὸ, quicquid fato obnoxium est, *Luc.*

Ἐπικήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Ἐπίκηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, fato lethifero obnoxius, fatalibus morbis obnoxius; (2) caducus, fluxus. Οὐκ ἐν χρήμασιν, οὐδὲ ἐν ἐπικήροις καὶ διεφθαρμένοις χάρισιν, non pecuniam, aut interituram ac caducam gratiam, *Eunapius in Ædesio,* 58. Ex ἐπὶ et κὴρ, *fatum.*

Ἐπικηρυκεία, ας, ἡ, legatio de pace aut de fœdere; (2) de alia re.

Ἐπικηρύκευμα, ατος, τὸ, idem. Κἀπικηρυκεύμασι σύ γ' ἂν πίθοιο, *Eurip. Med.* 738. Ab

Ἐπικηρυκεύομαι, per caduceatorem seu præconem pacem peto. Dicitur tamen et de nunciis privatorum; (2) mentionem facio (sc. in senatu vel apud populum) pacis cum hoste faciendæ; (3) pronuncio, prædico, edico, denuncio.

Ἐπικήρυξις, εως, ἡ, pronunciatio pecuniæ, vel denunciatio pœnæ, per præconem. Ab

Ἐπικηρύσσω, vel ἐπικηρύττω, f. ξω, per præconem pecuniam publice ei polliceor, qui aliquem vivum mortuumve tradiderit; item, qui alicujus rei indicium fecerit; (2) per præconem edico, denuncio, veluti capitis pœnam; (3) sufficio, substituo; (4) potestatem prædandi in finibus alicujus publice facio. Ἐπικήρυττον τὰ χρήματα, καὶ τὰ σώματα, *Plut.*

Ἐπικήρως, *adv.* more eorum qui fatalibus morbis, vel fato etiam mortifero obnoxii sunt. Ab ἐπίκηρος.

Ἐπικίδναμαι, dissipor super, dispergor super.

Ἐπικιναίδισμα, τὸ, cinædicum factum, dictum gestusve, *Ern.*

Ἐπικινδυνεύομαι, f. εύσομαι, in periculo versor, in periculum adductus sum.

Ἐπικίνδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, periculosus.

Ἐπικινδυνώδης, ες, idem.

Ἐπικινδύνως, *adv.* periculose. Ἐπικινδύνως κεῖμαι, periculis obnoxius sum. Εἰσορῶν ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται, *Soph. Phil.* 501.

Ἐπικίρναμαι, admisceo.

Ἐπικλάζω, flecto, infringo. Ex κλάω.

Ἐπικλαίω, fleo super; (2) fleo. Σὲ δ' (χρὴ) ἐπικλάειν ὕστερον, *Aristoph. Thesm.* 1072. Hinc

Ἐπίκλαυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, flebilis, lamentabilis.

Ἐπικλάω, ῶ, f. άσω, frango, flecto; (2) animum alicujus flecto; (3) reflecto; ἐπικλασθῆναι, a. 1. *pass.* frangi, flecti, nempe animo; ἐπικεκλασμένος, reflexus.

Ἐπικλεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gloriosus, celeber. Ex κλέος.

Ἐπικλείω, celebro; (2) perhibeo, dico, nomino, appello; (3) invoco; (4) occludo.

Ἐπικληθεὶς, a. 1. partic. pass. *per Sync.* pro ἐπικαληθεὶς, ab ἐπικαλέω. Unde

Ἐπίκλημα, ατος, τὸ, criminis objectio; (2) accusatio; (3) crimen quod objicitur.

Ἐπίκλην, *adv.* cognomento; prænomine. *Acc.* ab inusit. nom. ἐπίκλη, *Ern.*

Ἐπίκληρος, ἡ, fœmina ad quam universa hæreditas pertinet; (2) orba; (3) locuples, opulenta.

Ἐπικληρόω, ῶ, f. ώσω, sorte attribuo; (2) decreto aut quocunque modo attribuo, assigno. Ἐπικληρῶν τὸν ἄρχοντα, *Dem.*

Ἐπικλήρωσις, ἡ, sortitio, attributio per sortem facta.

Ἐπικλῆσαι, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro ἐπικαλῆσαι, ab ἐπικαλέω.

Ἐπίκλησις, εως, ἡ, cognomen; (2) invocatio; (3) ignominia. Ab eod.

Ἐπίκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, advocatus, evocatus, accitus; (2) nobilis, celebris; (3) attributus, adsignatus; (4) conviva extraordinarie vocatus, umbra; (5) reprehensione dignus.

Ἐπικλινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, declinans, deorsum vergens, declivis, devexus.

Ἐπίκλινον, *acclina,* 2. sing. a. 1. imperat. act. verbi ἐπικλίνω. Unde

Ἐπικλίντης, ου, ὁ, inclinans, faciens ut quid inclinet.

Ἐπίκλιντρον, ου, τὸ, sella, vel lectus, in quo nos reclinare vel recumbere possumus. Ab

Ἐπικλίνω, acclino, inclino, declino, jaceo super, *Apollon.* ἐπικέκλιται, adjacet; ἐπικεκλιμένος, inclinatus, *Thuc.* Hinc

Ἐπίκλισις, εως, ἡ, inclinatio; (2) acclinatio.

Ἐπικλονέω, ῶ, f. ήσω, concutio, perturbo; (2) valde concutio.

Ἐπίκλοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, furax, avidus furandi; (2) furtivus, occultus; (3) subdolus, vafer, versutiloquus; (4) *subst.* fur. Ex κλέπτω.

Ἐπικλύζω, f. ύσω, proluo; (2) inundo, submergo; (3) *tropice,* ut inundo, *ap. Lat.* (4) *in aor.* 1. abundo. Hinc

Ἐπικλύσασα, a. 1. part. act. f. g.

Ἐπίκλυσις, εως, ἡ, proluvies, diluvium maris terram obruentis; (2) inundatio.

Ἐπικλυσμὸς, οῦ, ὁ, inundatio.

Ἐπίκλυστος, ον, inundatus, aquis obrutus.

Ἐπικλυτὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, celebris, inclytus. Ab

Ἐπικλύω, f. ύσω, audio, celeber sum.

Ἐπικλώθω, neo, fatalia stamina duco; ἐπέκλωσεν, destinavit; ἐπεκλώσαντο, destinarunt; ἐπικεκλωσμένα, fato destinata; ἐπικλωσθεὶς, sorte attributus. ᾧ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ ἔριν, *Eurip. Or.* 12.

Ἐπικνάμπτω, (al. ἐπιγνάμπτω,) inflecto, intorqueo; *propter Homericum* ἐπικνάμψασα, *Il.* 1, 569; sed ibi plerique legunt ἐπιγνάμψασα.

Ἐπικνάω, ῶ, et ἐπικνήθω, fut. ήσω, intero. Ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον, σίλφιον, ὄξος, insuper radunt, *Aristoph. Av.* 539. Τὴν παρειὰν ὑπὸ τὸ οὖς ἐπικνῶσα, genam sub aure scalpens, *Heliod. Æthiop.* 2.

Ἐπικνίζω, fut. ίσω, in superficie scalpo; (2) per summa incido. Hinc

Ἐπίκνισις, εως, ἡ, scarificatio, incisio, quæ per summas partes fit; (2) scalptura.

Ἐπικοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium.

Ἐπίκοιλος, ον, cavus.

Ἐπικοιμάομαι, ῶμαι, indormio, incumbo dormiens; (2) negligens, supinus, securus sum in aliqua re.

Ἐπικοίμησις, εως, ἡ, cubitus in aliquam corporis partem in somno.

Ἐπικοινῆς, *adv.* communiter, *Steph.*

Ἐπίκοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, communis, promiscuus. Hinc τὰ ἐπίκοινα, ων, nomina epicœna, quæ sub una terminatione utrumque sexum denotant: particeps. Ἀμφὶ λέκτρων διδύμων ἐπίκοινον ἐὰσαν, *Eurip. Andr.* 123.

Ἐπικοινόω, et -νόομαι, communico.

Ἐπικοινωνέω, ῶ, f. ήσω, commune habeo.

Ἐπικοινωνὸς, ὸν, particeps.

Ἐπικοίρανος, ου, ὁ, rex, dux.

Ἐπικοιτάζομαι, cubile habeo, vel constituo mihi in.

Ἐπικοκκάζω, arrideo. *Vox Comica.* Unde

Ἐπικοκκάστρια, arridere, adludere solita; epith. Echus. al. ἐπικοκκύστρια.

Ἐπικολλάω, ῶ, f. ήσω, adglutino. Hinc

Ἐπικόλλημα, ατος, τὸ, id quod glutinamentis alicui rei jungitur. A præc.

Ἐπικολπίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in sinu gestatur. Ex ἐπὶ et κόλπος, *sinus.*

Ἐπικομίζω, f. ίσω, curo, procuro.

Ἐπικομμόω, ornatu nimis exquisito excolo.

Ἐπίκομος, ὁ, ad aliquid missus, curator, *V. L.*

Ἐπικομπάζω, f. άσω, jactabundis verbis prædico, *Plut.* (2) jactabundis verbis addo.

Ἐπικομπέω, ῶ, f. ήσω, jactito, ostento. Ἐπικομπῶν τὰ μέγιστα, *Thuc.*

Ἐπικομψεύω, exquisite orno.

Ἐπικόπανον, ου, τὸ, mensa coquorum, supra quam carnes secari solent. Ab

Ἐπικοπὴ, ῆς, ἡ, incisio, accisio, præcisio, qua arborum extremæ partes præciduntur.

Ἐπίκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, accisus, præcisus, decacuminatus; (2) brevis; *subst.* τὸ, lignum quod supponitur rei quæ secatur.

Ἐπι-

Ἐπικόπτης, ου, ὁ, reprehensor. Ab

Ἐπικόπτω, f. ψω, incido, præcido, in cacumine cædo; (2) accido, vires attenuo, retundo, reprimo, inhibeo; (3) reprehendo.

Ἐπικορίζω, sperno, rejicio. *Gaz. ap. Aristot.*

Ἐπικόρμιον, ου, τὸ, lignum quod supponitur rei secandæ.

Ἐπίκορσος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui supra tempora seu maxillas est. Ex ἐπὶ et κόρσαι.

Ἐπικορύσσομαι, armor adversum aliquem.

Ἐπικὸς, epicus, ut poeta, versus. Ab ἔπος.

Ἐπικοσμέω, cohonesto, ornatum addo, *Arist.*

Ἐπίκοτος, ira dignus: τὰ ἐπίκοτα, culpanda, ob quæ quis merito irascatur, *Hesych. ex Soph. Nauplia*, (tragœdia deperdita). Ἐπίκοτος τροφᾶς, indigne ferens se tales filios educasse, *Æschyl. Sept. contra Thebas*, 788.

Ἐπικοτταβίζω, f. ίσω, defundo guttas in poculo epoto relictas, ita ut sonitum reddant.

Ἐπικότως, *adv.* irate, iracunde. Ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ θέμενος ἄγναμπτον νόον, hic enim semper iracunde inflexibili genio obsequens, *Æsch. Prometh. Vinct.* 162.

Ἐπικούρειος, α, ον, Epicureus, *Ep.*

Ἐπικουρέω, ῶ, f. ήσω, auxilior, auxilio venio. Ἐπικουρεῖν τοῖς δεομένοις, *Luc.*

Ἐπικουρῆσαι, a. 1. inf. act.

Ἐπικούρησις, εως, ἡ, opitulatio.

Ἐπικούρημα, τὸ, auxilium.

Ἐπικουρία, ας, ἡ, idem.

Ἐπικουρικὸς, ἡ, ὸν, auxiliaris. Hinc τὸ ἐπικουρικὸν, οῦ, auxiliares copiæ.

Ἐπικούριος, ου, ὁ ϗ ἡ, auxiliaris. Ab

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, auxiliator, adjutor.

Ἐπικουφίζω, f. ίσω, allevo. Ἐπικουφίζειν τὴν πενίαν τινὸς, *Greg.*

Ἐπικραδαίνω, evibro, quatio super.

Ἐπικράζω, inclamo.

Ἐπικράθην, *amarus factus sum*, a. 1. ind. pass. *Poet.* pro ἐπικράνθην, a πικραίνω.

Ἐπικραίνω, et ἐπικραιαίνω, efficio, perficio. Hinc 2. sing. a. 1. imperat. ἐπικρήηνον, seu ἐπικρήνον, perfice, *apud Homerum*, Il. 1, 455. item confirmo, ratum facio promissum. Ὅς ταῦτ' ἐπέκρανεν, *Soph. Phil.* 1458.

Ἐπικρᾶναι, a. 1. inf. act. verbi præc.

Ἐπικράνθην· vide ἐπικράθην.

Ἐπικρανὶς, ίδος, ἡ, cerebellum. A κράνον.

Ἐπίκρανον, ου, τὸ, quod super caput est, vitta, capitis ligamen; (2) munimentum capitis; (3) capitulum columnæ. Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν, *Eurip. Hipp.* 201.

Ἐπίκρασις, εως, ἡ, temperatio. A κεράω.

Ἐπικραταιόω, ῶ, f. ώσω, insuper firmo.

Ἐπικράτεια, ας, ἡ, potestas, ditio; (2) victoria.

Ἐπικρατέοντα, acc. sing. part. præs. m. g. v.

Ἐπικρατέω, ῶ, f. ήσω, prævaleo; (2) potior, obtineo; (3) supero; (4) cohibeo. Ἐπικρατεῖν τροφῆς, *Thuc.* τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας, *Isocr.* Ex ἐπὶ et κρατέω.

Ἐπικρατέως, *adv.* potenter, prævalide, *Poet.* pro ἐπικρατῶς. Ab

Ἐπικρατὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in potestate sua habens, alicujus rei compos; (2) fortis, potens. Ex ἐπὶ et κράτος.

Ἐπικρατήσεια, 1. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐπικρατήσαιμι. Ab ἐπικρατέω.

Ἐπικρατητικὸς, cohibendi vim habens, *Gal.*

Ἐπικρατήτωρ, ὁ, apud astrologos ἀστὴρ cujus in themate maximæ vires sunt, *Steph.*

Ἐπικρατίδες, ων, αἱ, sudaria.

Ἐπικρατίδιον, ου, τὸ, sudarium quo caput obvolvebatur. Ex ἐπὶ et κρὰς, *caput.*

Ἐπικρατικὸς, ἡ, ὸν, cui temperandi vis inest. Ab ἐπικεράννυμι.

Ἐπικρατύνω, confirmo, roboro.

Ἐπικρατῶς, *adv.* valide. Ab ἐπικρατής.

Ἐπικρέκω, digitis citharam vel lyram pulso, posito plectro proprie κρέκειν.

Ἐπικρεμάννυμι, vel ἐπικρεμαννύω, vel

Ἐπικρεμάω, suspendo super. Hinc a. 1. ἐπικρέμασα· ἐπεκρέμασας κίνδυνον, periculum impendere fecisti. Hinc ἐπικρέμαμαι, suspensus sum super, impendeo, immineo; ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, impendens periculum; in a. 1. ἐπικρεμασθείς. Hinc

Ἐπικρεμὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, impendens.

Ἐπικρήηνον, 2. sing. a. 1. imperat. act. *per Epenth.* et *Att.* pro ἐπίκρανον, ab ἐπικραίνω.

Ἐπίκρημνος, ου, ὁ ϗ ἡ, præceps, in præcipitium vergens.

Ἐπικρήνωμεν, 1. pl. aor. 1. conj. act. *Att.* pro ἐπικράνωμεν, ab ἐπικραίνω.

Ἐπικρῆσαι, aor. 1. inf. act. *per Syncop.* pro ἐπικεράσαι, ab ἐπικεράννυμι.

Ἐπικρητηρίδιον, ου, τὸ, operculum κρητηριδίου, sive parvæ crateræ.

Ἐπικριδὸν, *adv.* cum delectu, diligenter. Ἐπικριδὸν ἐρεύσαντο μῆλα, *Apoll. Rhod.* 2, 302.

Ἐπίκριμα, ατος, τὸ, decretum, edictum, *Joseph.*

Ἐπικρίνω, judicio meo approbo, decerno.

Ἐπίκριον, ου, τὸ, antenna navis. Hinc τὰ ἐπίκρια, ων, navis tabulata.

Ἐπίκρισις, εως, ἡ, adjudicatio; (2) judicium, juramentum; (3) discretio; (4) censura; (5) dignatio. Ab ἐπικρίνω. Unde

Ἐπικριτὴς, οῦ, ὁ, arbiter, judex; (2) consultor.

Ἐπίκριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, lectus, delectus.

Ἐπικροτέω, ῶ, f. ήσω, applaudo; (2) crepo, crepito; (3) castigo, vitupero, increpo. Νηρηΐδες παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων ἐπικροτοῦσαι, *Luc.*

Ἐπίκροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulsatus, propulsatus, proculcatus.

Ἐπίκρουμα, ατος, τὸ, pulsus, ictus.

Ἐπίκρουσις, εως, ἡ, certa percussio ferulis levibus. Ab

Ἐπικρούω, f. ούσω, impello, incito. Μᾶλλον ἐπικρούσεις σύγε (τὸν ἧλον) *Aristoph. Thesm.* 1013. (2) idem quod ἐπικρέκω.

Ἐπικρυπτικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. occultativus; (2) occultationis significationem habens. Ab

Ἐπικρύπτω, f. ψω, abscondo; (2) celo, dissimulo. Hinc

Ἐπίκρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, occultus:

Ἐπίκρυψις, εως, ἡ, occultatio; (2) sermo obscurus.

Ἐπικρώζω, adcrocito.

Ἐπικτάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, insuper adquiro. Ξυμμάρτυράς ὕμμας ἐπικτῶμαι, vos simul testes advoco, *Soph. Antig.* 846.

Ἐπικτείνω, interficio, *Soph.*

Ἐπικτένιον, ου, τὸ, lanugo lini adhærens pectini, dum pectinatur linum; (2) locus supra pubem. A κτεὶς, quod de pube etiam dicitur.

Ἐπίκτημα, ατος, τὸ, possessio extra patriæ fines, quæ al. ἔγκτημα.

Ἐπίκτησις, εως, ἡ, accessio possessionum.

Ἐπίκτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, adquisitus, possessus.

Ἐπικτίζω, f. ίσω, superædifico, superstruo; (2) pro κτίζω, de urbe.

Ἐπικτυπέω, ῶ, f. ήσω, insono, strepo, perstrepo; (2) strepitum excito.

Ἐπικυδαίνω, glorior, effero me.

Ἐπικυδεστέρως, *adv.* gloriosius; (2) meliore fortuna et successu.

Ἐπικυδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gloriosus; (2) potens; (3) magna fiducia præditus. Ex ἐπὶ et κῦδος.

Ἐπικυέω, ῶ, f. ήσω, superfœto. Hinc

Ἐπικύημα, ατος, τὸ, fœtus, qui post alium conceptum concipitur.

Ἐπικυΐσκω, idem quod ἐπικυέω.

Ἐπικυκλέω, extrinsecus insero, inculco.

Ἐπικύκλιος, subintell. πλακοῦς, quoddam placentæ genus, *Ath.*

Ἐπίκυκλος, ου, ὁ, circulus centrum habens in peripheria alius circuli majoris, *apud Ptol.* (*et alios astronomos.*)

Ἐπικυλίδες, ων, αἱ, superiores palpebræ.

Ἐπικυλίκειος, ου, ὁ ϗ ἡ, inter pocula dictus vel factus.

Ἐπικυλινδέω, ῶ, f. ήσω, volvo super, devolvo.

Ἐπικυλινδρόω, ῶ, f. ώσω, cylindris æquo. A κύλινδρος.

Ἐπικυλίνδω, idem quod ἐπικυλινδέω.

Ἐπικυλίω, devolvo in.

Ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo.

Ἐπικυματίζω, f. ίσω, innato.

Ἐπικυμάτωσις, εως, ἡ, fluctuatio.

Ἐπικύπτω, f. ψω, pronus incumbo, inspicio.

Ἐπικυρέω, f. ήσω, incido, nanciscor.

Ἐπικυρόω, ῶ, f. ώσω, confirmo, approbo; auctor sum, sancio. Νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ, *Soph. Œd. Tyr.* 258. Κἀπεκύρωσαν θανεῖν, et sanciverunt mori, *Eurip. Or.* 860.

Ἐπικύρσαι, aor. 1. inf. act. *Æol.* pro ἐπικῦραι, ab ἐπικύρω.

Ἐπίκυρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, gibbus, convexus.

Ἐπικυρτόω, ῶ, f. ώσω, incurvo. A præc.

Ἐπικυρτώοντε, nom. dual. part. præs. act. *Poet.* pro ἐπικυρτόοντε.

Ἐπικύρω, f. ύρσω, idem quod ἐπικυρέω, a. 1. ἐπικύρσαι, incidere; ἐπικύρσας, partic.

Ἐπικύρωσις, εως, ἡ, confirmatio.

Ἐπίκυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, incurvus. Ab ἐπικύπτω.

Ἐπικυψέλιος, qui curat alvearia apum, epith. Panis, *Ep.* A κυψέλη.

Ἐπικωθωνίζομαι, f. ίσομαι, perpoto.

Ἐπικωκύω, f. ύσω, lamentor, allacrymor. Καὶ ἐπικωκύω πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαῖτα, *Soph. El.* 285.

Ἐπικώλυσις, εως, ἡ, impeditio. Ab

Ἐπικωλύω, f. ύσω, impedio; (2) insuper impedio, insuper prohibeo. Τίς ἔσται μ' ὁ ἐπικωλύσων τάδε, *Soph. Phil.* 1230.

Ἐπικωμάζω, f. άσω, commissatum eo ad quem, obruo cum protervo adventu, *Eur. Alc.* 834.

Ἐπικωμιαστικῶς, *adv.* laudantium more.

Ἐπικώμιον, ου, τὸ, encomium, laus. Ab

Ἐπικώμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, laudatorius.

Ἐπίκωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, commessator.

Ἐπικωμῳδέω, ῶ, f. ήσω, mordacibus dictis incesso, mordeo, noto, taxo, subsanno.

Ἐπικωπητὴρ, ὁ· vide κωπητὴρ, *Suid. Eust.*

Ἐπίκωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, remo admotam habens manum, remigationi accinctus; (2) remigio instructa, de navi. Ex κώπη.

Ἐπικῶς, *adv.* more carminis epici.

Ἐπικώφωσις, εως, ἡ, surditas.

Ἐπιλαβέσθαι, a. 2. inf. med verbi ἐπιλαμβάνω.

Ἐπιλαβὴ, ἡ, prehensio, *Æsch.*

Ἐπιλαγχάνω, super alio seu post alium sorte obtineo; unde ἐπιλαχὼν, a. 2. sorte suffectus, subjectus. Ἐπιλέλογχε πύματον γῆρας ἄφιλον, supervenit tandem senectus amicis orba, *Soph. Œd. Col.* 1235.

Ἐπιλάζυμαι, prehendo, comprehendo. Κἀπιλάζυμαι στόμα, et os comprimo, *Eurip. Andr.* 249.

Ἐπιλαθέσθαι, a. 2. infinit. med. verbi ἐπιλανθάνομαι pro ἐπιλήθομαι.

Ἐπιλάθηται, 3. sing. aor. 2. conj. med.

Ἐπιλαῒς, ίδος, ἡ, curruca, avicula, quæ et ὑπολαῒς nuncupatur.

Ἐπίλακκος, concavus. Τὸ ἐπίλακκον μέρος τὸ μετὰ τὸν τράχηλον, pars illa concava quæ collo subjacet, [jugulum dixere Latini,] *Schol. Theocr. ad Idyll.* 3, 54.

Ἐπιλαλέω, interpello, obloquor.

Ἐπιλαμβάνω, insuper adsumo, sumo post aliud; (2) excipio, subdo; (3) opprimo, invado; (4) corripio, manum injicio; (5) occupo; (6) attingo, nanciscor; (7) retineo, sisto; (8) obstruo, obturo: ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, arripio; (2) reprehendo, corripio; (3) retineo; (4) capto; (5) imperio; (6) opprimo, invado; (7) opem fero. Νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον, *Thuc.* Σὺ δ' ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, *Dem.*

Ἐπίλαμπος, ου, ὁ ϗ ἡ, clarus, illustris, manifestus. Ex λάμπω.

Ἐπιλαμπρύνω, in celebritate magna versor, excello, insignem me facio.

Ἐπίλαμπτος, *Ion.* pro ἐπιληπτὸς, qui in aliqua re deprehenditur. Ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται, et ipsa in palpando deprehendatur, *Herod.* 3, 69.

Ἐπιλάμπω, superfulgeo, luceo, super aut post; (2) illustro.

Ἐπιλανθανέσθω, 3. sing. præs. imperat. med. verbi

Ἐπιλανθάνομαι, obliviscor, f. ἐπιλήσομαι, perf. ἐπιλέλησμαι, a. 2. ἐπελαθόμην. Νήπιος ὅστις τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται, *Soph. El.*

El. 145. Ταῦτ' ἐπιλέλησαι τὴν μαθεῖν, oblitus est, Arist. ph. Nub. 631.
Ἐπιλαρχία, ας, ἡ, turba duplaris, duæ turmæ, agmen militum centum viginti octo. Ex ἐπὶ et ἰλάρχης.
Ἐπιλεαίνω, lævigo, polio; (2) commendo aliquid, laudo per assentationem.
Ἐπιλέγω, dictis addo; (2) eligo, deligo, seligo. ἐπιλέγομαι, eligo, deligo; (2) lego; (3) recenseo; ἐπιλεξάμην, a. 1. med. ἐπιλελεγμένοι, perf. pass. delecti. Ἐπιλεγεῖν τεκμήρια, Thuc.
Ἐπιλείβω, super aliqua re libo.
Ἐπιλειόω, lævigo.
Ἐπιλείπω, f. ψω, deficio, desum. Κλητῆρας ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους, Aristoph. Vesp. 1324. Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, Isocr. Hinc
Ἐπίλειψις, εως, ἡ, defectio, penuria.
Ἐπιλείχω, in superficie lambo; (2) lambo.
Ἐπιλεκτάρχης, ου, ὁ, præfectus militum extraordinariorum. Ab
Ἐπίλεκτος, ου, ὁ ἡ, delectus, selectus; (2) miles extraordinarius. Ab ἐπιλέγω.
Ἐπιλέκτως, adv. cum delectu.
Ἐπιλέλαθα, perf. ind. med. Dor. pro ἐπιλέληθα, ab ἐπιλανθάνομαι.
Ἐπιλελῆσθαι, oblivioni traditum esse, perf. inf. pass.
Ἐπίλεξις, εως, ἡ, delectus.
Ἐπιλέπω, decortico, Hom.
Ἐπιλευκαίνω, dealbo.
Ἐπίλευκος, ου, ὁ ἡ, aliquantum albus, albicans.
Ἐπιλεύσσω, adspicio, prospicio.
Ἐπιλήθεο, 2. sing. præs. imperat. med. Ion. pro ἐπιλήθου.
Ἐπιλήθης, ες, oblivionem afferens. Ab
Ἐπιλήθομαι, obliviscor. Καὶ ἐπιλήθομαι κακῶν, Eur. Hec. 285.
Ἐπίληθον, apud Hom. aliqui pro ἐπιλησικὸν, efficax oblivionis. Vid.
Ἐπιλήθω, apud Poetas, oblivisci facio, oblivionem induco; aor. 1. ἐπέλησεν, oblivisci fecit. Ab hoc ἐπιλήθω, participium neut. ἐπίληθον, apud Hom. Odyss. 4, 221. oblivisci faciens, secundum eos qui ibi non scribunt ἐπίληθον.
Ἐπιληΐς, ΐδος, ἡ, jure belli parta, v. gr. urbs. Ex ἐπὶ et λεία.
Ἐπιληκέω, crepitum seu strepitum excito ad, applaudo.
Ἐπιλήναιος, ου, ὁ ἡ, in sacris Bacchi usitatus.
Ἐπιλήνιος, ου, ὁ ἡ, torcularius, ad torcular pertinens.
Ἐπιληπτίζω, f. ίσω, morbo comitiali laboro.
Ἐπιληπτικὸς, ἡ, ὸν, morbo comitiali laborans.
Ἐπιληπτικῶς, adv. per epilepsiam.
Ἐπιλήπτομαι, idem quod ἐπιληπτίζω. Ab
Ἐπίληπτος, ου, ὁ ἡ, reprehensione dignus; (2) correptus a dæmone; (3) laborans epilepsia sive morbo comitiali; (4) conspicuus. Ab ἐπιλαμβάνω.
Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, reprehensor. Ab eod.
Ἐπίλησις, ἡ, oblivio, Pind.
Ἐπιλησμη, ης, ἡ, oblivio. Ab ἐπιλήθω. Unde
Ἐπιλησμονὴ, ῆς, ἡ, idem.
Ἐπιλησμοσύνη, ης, ἡ, idem.
Ἐπιλησμότατος, pro ἐπιλησμονέστατος, Ar.
Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ ἡ, obliviosus, quem facile capit oblivio; (2) oblitus, immemor.
Ἐπιλήσομαι, f. 1. ind. med. verbi ἐπιλήθομαι.
Ἐπιλησικὸς, ὸν, oblivionem afferens.
Ἐπιληψία, ας, ἡ, invasio, paroxysmi initium; (2) morbus comitialis, epilepsia; (3) subita invasio, correptio, oppressio; (4) retentio, obstructio, obturatio. Ab ἐπιλαμβάνω.
Ἐπιλήψιμος, ου, ὁ ἡ, reprehensione dignus. Ab eod.
Ἐπίληψις, εως, ἡ, prehensio, apprehensio; (2) invasio, manus injectio, vindicatio; (3) morbus comitialis, epilepsia. Ab eod.
Ἐπιλίγδην, adv. strictim, leviter.
Ἐπιλιμνάζω, superstagno, restagno.
Ἐπιλιπαίνω, pinguedine illino.
Ἐπιλιπὴς, έος, ὁ ἡ, deficiens. Ab ἐπιλείπω.
Ἐπιλλίζω, f. ίσω, oculis innuo; (2) subsanno, derideo. (1) Οὐκ ἀΐεις, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, oculis innuunt, Odyss. 18, 2. (2) ἀλλ' οὐ δὴν μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσσω δὴν ἔσσεσθε, diu in posterum insultabitis, Apoll. Rhod. 4, 389. Ex ἴλλος.
Ἐπίλλος, ου, ὁ ἡ, strabus, pætus.
Ἐπιλλώπτω, conniveo, adnicto.
Ἐπιλοβὶς, ίδος, ἡ, jecinoris fibræ, Hes.
Ἐπιλογὴ, ῆς, ἡ, delectus, electio.
Ἐπιλογίζομαι, computo, supputo; (2) cogito, recogito, reputo. Hinc
Ἐπιλογικὸς, ἡ, ὸν, ad reddendam rationem pertinens; τὰ ἐπιλογικὰ, idem quod ἐπίλογος.
Ἐπιλογισμὸς, οῦ, ὁ, computatio, enumeratio; (2) cogitatio; ἐξ ἐπιλογισμοῦ, prudenter.
Ἐπίλογος, ου, ὁ, subjuncta dictorum ratio, dicti alicujus explicatio; (2) epilogus, conclusio. Ab ἐπιλέγω.
Ἐπίλογχος, ον, cuspidem habens. Θεσσαλὸν ὄρπακ' ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος, gestans in manu telum (vel cuspidem) Thessalum hastili infixum, [nam ordo est ἐπίλογχον ὄρπακι,] Eurip. Hipp. 221.
Ἐπιλοίβιος, ον, libationi serviens, sc. patera.
Ἐπιλοιδορέω, convicior, in re, ob rem.
Ἐπιλοίμια ἔπη, carmina quæ cantantur post sedatam pestem. Ex ἐπὶ et λοιμός.
Ἐπίλοιπος, ου, ὁ ἡ, reliquus. A λείπω.
Ἐπίλουτρον, ου, τὸ, merces pro lotura, merces balneatoris.
Ἐπιλυπέω, ῶ, f. ήσω, insuper molestiam adfero; (2) contristo, ad iracundiam provoco.
Ἐπίλυπος, ου, ὁ ἡ, valde mœstus, admodum tristis. Ex ἐπὶ et λύπη, tristitia.
Ἐπίλυσις, εως, ἡ, explicatio; (2) liberatio.
Ἐπιλυτικὸς, ἡ, ὸν, nodosas quæstiones solvendi peritus.
Ἐπίλυχνος, ου, ὁ, lucerna, seu ellychnium.
Ἐπιλύω, explico, solvo; (2) med. etiam libero.
Ἐπιλωβάω, f. ήσω, ignominia, injuria afficio.
Ἐπιλωβεύω, f. εύσω, cavillor, irrideo.
Ἐπιλώβης, ες, damnosus, perniciosus, Nic.
Ἐπιλώβητος, ον, ignominia affectus, infamis.
Ἐπιμάζιος, ον, lactans, de infante, a μάζος.
Ἐπιμαιμάω, ῶ, fut. ήσω, vehementer cupio. Ἐπιμαιμώωσι μάχης, Lycophr.
Ἐπιμαίνομαι, insanio; (2) furiose amo; a. 2. ἐπεμάνην part. ἐπιμανεὶς, ἐπιμανεῖσα.
Ἐπιμαίομαι, attingo; (2) instigo; (3) cupio; (4) quæro.
Ἐπίμαλθος, ου, ὁ ἡ, maltha inductus.
Ἐπιμᾶλλον, adv. promptius, propensius, vehementius.
Ἐπιμανὴς, έος, ὁ ἡ, insanus, furiosus. Ab ἐπιμαίνομαι.
Ἐπιμανίκιον, τὸ, manipulus sacerdotis, Chrys.
Ἐπιμανῶς, adv. furiose, vehementer.
Ἐπιμανθάνω, disco seu doceor post.
Ἐπίμαργος, ου, ὁ ἡ, insanus.
Ἐπιμάρτυρ, υρος, ὁ ἡ, testis factæ rei.
Ἐπιμαρτυρέω, ῶ, fut. ήσω, testimonium perhibeo; (2) testimonio meo attribuo vel adscribo.
Ἐπιμαρτυρία, ας, ἡ, attestatio.
Ἐπιμαρτύρομαι, testes appello, inpr. deos vel deum obtestor, unde et moneo; (2) testificor, contestor. Ὁ ὑχῖνος ὢν ἔχων, τιν' ἐπεμαρτύρατο, Aristoph. Vesp. 1426.
Ἐπιμάρτυρος, Poet. qui testis est super aliqua re, qui testis adhibetur.
Ἐπιμασσάομαι, ῶμαι, insuper mando, seu manduco; ἐπιμασσηθεὶς, insuper manducatus.
Ἐπιμάσσω, et ἐπιμάσσομαι, tango, attingo; (2) tactu exploro, palpo; (3) prehendo; (4) abstergo. Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, tractabit, Il. 4, 190.
Ἐπιμαστίδιος, ου, ὁ ἡ, mammæ admotus; (2) subrumus. Ex ἐπὶ et μαστός.
Ἐπιμάστιος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd. Apoll. Rhod. 4, 1734.
Ἐπίμαστος, ὁ, qui cibum quærit, mendicus, Hom.
Ἐπιμαχέω, ῶ, f. ήσω, fero auxilium.
Ἐπιμαχία, ας, ἡ, societas belli ad propulsandam injuriam ab altero. Ab
Ἐπίμαχος, ου, ὁ ἡ, oppugnabilis; (2) expugnabilis; superl. ἐπιμαχώτατος. (3) qui auxiliatur in pugna. Ex μάχομαι.
Ἐπιμειδάω, idem quod ἐπιμειδιάω, Hom.
Ἐπιμειδήσας, a. 1. part. act.
Ἐπιμειδίασις, εως, ἡ, arrisio: (2) risus. Ab
Ἐπιμειδιάω, ῶ, f. άσω, subrideo; (2) adrideo.
Ἐπιμείλια, τὰ, Il. 9, 147, res dotales.
Ἐπιμηλάδες, αἱ, ovibus admixtæ, Call. V. L.
Ἐπιμελαίνομαι, nigresco, nigredine inficior.
Ἐπιμέλας, αινα, αν, nigricans.
Ἐπιμέλεια, ας, ἡ, et Ion. ἐπιμελίη, cura, diligentia, studium; (2) curatio, procuratio; (3) curatio muneris. Ab ἐπιμελής.
Ἐπιμελέομαι, οῦμαι, fut. ἐπιμελήσομαι, curo, curam gero. Ἐπιμελεῖσθαι τοῦ σώματος· τῶν κοινῶν, res publicas. Ἐπιμελεῖτο δὲ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος, Isocr. Ex ἐπὶ et μέλει.
Ἐπιμελὲς, τὸ, cura, Polyb.
Ἐπιμελέστατα, adv. diligentissime. Ab ἐπιμελέστατος, superl. ab ἐπιμελής.
Ἐπιμελέστερον, et -έρως, adv. diligentius.
Ἐπιμελήθητι, 2. sing. a. 1. imperat. pass. verbi ἐπιμελέομαι. Unde
Ἐπιμέλημα, ατος, τὸ, negotium cujus curam gerimus, res quæ curæ est; (2) cura.
Ἐπιμελὴς, έος, ὁ ἡ, qui curam agit; (2) sollicitus, diligens; (3) qui curæ est, qui curatur. Ex ἐπὶ et μέλει, curæ est.
Ἐπιμελητὴς, οῦ, ὁ, curator; (2) procurator.
Ἐπιμελητικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad curam gerendam alicujus rei; (2) diligens et peritus curator. A præc.
Ἐπιμέλλω, f. λήσω, cunctor.
Ἐπιμέλομαι, idem quod ἐπιμελέομαι.
Ἐπιμέλπω, accino.
Ἐπιμελῶς, adv. diligenter.
Ἐπιμέμονα (idem quod ἐμμέμονα), præt. perf. med. verbi ἐπιμένω, insanio, turbor, vehementi ardore adficio. Vide ἐμμέμονα.
Ἐπίμεμπτος, ου, ὁ ἡ, culpabilis, accusabilis:
Ἐπιμεμφὴς, έος, ὁ ἡ, idem:
Ἐπιμέμφεαι, 2. sing. præs. ind. med. Ion. pro ἐπιμέμφεσαι, ab
Ἐπιμέμφομαι, f. ψομαι, conqueror super aliqua re, incuso; (2) reprehendo, vitupero. Ἐπιμέμφεσθαι ἑαυτῷ τῆς τόλμης, Diosc.
Ἐπίμεμψις, εως, ἡ, conquestio, reprehensio.
Ἐπιμένω, f. ενῶ, permaneo, persevero; (2) exspecto, a. 1. ἐπέμεινα, ἐπιμεῖναι. Ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ ἐπιμένει με, Eur. Ph. 231.
Ἐπιμερὴς, έος, ὁ ἡ· vid. ἐπιμόριος.
Ἐπιμερίζω, f. ίσω, impertior.
Ἐπιμερισμὸς, οῦ, ὁ, partitio.
Ἐπίμεσος, ου, ὁ ἡ, ἐπίμεσα ῥήματα, verba deponentia.
Ἐπίμεστος, ου, ὁ ἡ, plenus, redundans.
Ἐπιμεταπέμπομαι, arcesso novum, v. gr. auxilium.
Ἐπιμετρέω, ῶ, f. ήσω, super legitimam mensuram adjicio; (2) certa mensura mutuo do, ut eadem reddatur mihi; (3) admetior, addo; unde prorogo in tempus aliquod; (4) rem breviter expositam latius ac diligentius edissero. Polyb. τὸ ἐπιμετροῦν, excessus rei alicujus, ut gaudii, &c. (5) indulgere, v. gr. animo, cupiditati, Ern.
Ἐπίμετρον, ου, τὸ, quod super mensuram additur, auctarium; (2) quod ex abundanti additur.
Ἐπιμήδομαι, f. ήσομαι, excogito.
Ἐπιμήθεια, ας, ἡ, consilium post rem jam peractam; (2) prudentia.
Ἐπιμηθεύομαι, consilium re jam peracta capio.
Ἐπιμηθεὺς, έως, qui sero sapit, qui re jam peracta consilium capit; (2) prudens; (3) Epimetheus, præses animæ irrationalis, secundum Orphicos. Ex ἐπὶ et μῆθος, consilium.
Ἐπιμηθὴς, έος, ὁ ἡ, prudens. Ex iisd.
Ἐπιμήκης, εος, ὁ ἡ, oblongus; (2) prælongus; procerus; superl. ἐπιμήκιστος. Ex μῆκος.
Ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, mespili arboris genus; (2) apii genus.

Ἐπιμηλοβοτὴρ, ὁ, idem quod μηλοβοτήρ· *sed vox est suspecta.*

Ἐπιμήνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, menstruus, qui singulis mensibus fit. Ex ἐπὶ et μήν.

Ἐπιμηνίω, f. ίσω, irascor.

Ἐπιμητιάω, delibero, cogito.

Ἐπιμηχανάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, molior, vel machinor in aliquem.

Ἐπιμίγνυμι, vel ἐπιμιγνύω, f. μίξω, misceo, permisceo; (2) commercium habeo, exerceo.

Ἐπίμικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, permixtus, commixtus; (2) promiscuus. A præc.

Ἐπιμιμνήσκομαι, recordor, memini; (2) *cum acc.* mentionem facio: f. ἐπιμνήσομαι, ἐπιμνησθήσομαι· aor. 1. ἐπιμνήσασθαι, et usitatius ἐπιμνησθῆναι. Ἐπεὶ δὲ ϗ κολακείας ἐπεμνήσθης, *Luc.* Ex ἐπὶ et μνάομαι.

Ἐπιμίμνω, *Poet.* permaneo alicubi, incumbo.

Ἐπιμὶξ, *adv.* mistim, promiscue. Ab ἐπιμίγνυμι. Unde

Ἐπιμίξαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐπιμίξας.

Ἐπιμιξία, ας, ἡ, permistio, commistio, coalescentia, conjunctio; (2) commercium; (3) congressus, consuetudo.

Ἐπίμιξις, εως, ἡ, idem.

Ἐπιμίσγομαι, commercium habeo, in consortium venio; (2) ingredior, accedo. (2) *Call. in Jov.* 13: et sæpissime *Herodotus.* Vide ἐρπετός.

Ἐπιμίσθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, mercenarius. A μισθός.

Ἐπιμισθὶς, ίδος, ἡ, mercenaria, meretrix.

Ἐπιμνάομαι. Vide ἐπιμιμνήσκομαι, *Ap.*

Ἐπιμνημονεύω, memor sum.

Ἐπιμνησθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. verbi ἐπιμνήσκομαι.

Ἐπιμοιρᾶσθαι, præs. inf. med. *contr.* pro ἐπιμοιράεσθαι, ab

Ἐπιμοιράω, ῶ, et άομαι, ῶμαι, impertior.

Ἐπιμοίριος, ον, fatalis. A μοῖραι.

Ἐπιμολεῖν, *contingere.* Οἷον ἀναρσίων ὅπω Ἡρακλέα 'πίμολεν πάθος οἰκτίσαι, malum quale nunquam contigit Herculi pati ab hostibus, ita ut misericordiam moveret, [jungendum πάθος cum οἷον· ἀναρσίων regitur a præpositione ἀπὸ subintellecta, et οἰκτίσαι pendet ab ὥστε subintellecto], *Soph. Trach.* 853.

Ἐπιμολέω, invado, *Soph.*

Ἐπίμολος, ὁ, qui invadit, *Æsch.*

Ἐπιμομφᾶς, gen. sing. *Dor.* pro ἐπιμομφῆς.

Ἐπιμομφὴ, ῆς, ἡ, objurgatio, reprehensio. Ab ἐπιμέμφομαι.

Ἐπίμομφος, ον, vituperandus, vituperio obnoxius; (2) qui aliquem objurgat, vituperat; qui alicui succenset. (2) κἀπίμομφος εἶ φίλοις, et amicis succenses, *Eurip. Rhes.* 327. Ab eod.

Ἐπιμονὴ, ῆς, ἡ, permansio, perduratio, perseverantia; (2) mora, cunctatio. Ab ἐπιμένω.

Ἐπίμονος, ου, ὁ ϗ ἡ, constanter permanens, perdurans; (2) constans, perpetuus. Ab eod.

Ἐπιμονόω, ῶ, f. ώσω, desolo, solum reddo, solitudinem adfero; (2) desero, destituo; unde ἐπιμονωθεὶς, destitutus.

Ἐπιμόνως, *adv.* constanter, perseveranter.

Ἐπιμόριος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. superparticularis, qui aliam quantitatem continet et præterea partem ipsius. Ex ἐπὶ et μόριον.

Ἐπίμορτος γῆ, tellus, pro qua colenda partem fructuum a domino capit colonus. A μορτή.

Ἐπιμορφάζομαι, vultum varie fingo.

Ἐπίμοχθος, ου, ὁ ϗ ἡ, laboriosus, ærumnosus.

Ἐπιμόχθως, *adv.* magno cum labore et molestia.

Ἐπιμοχλόω, pessulum obdo.

Ἐπιμπλέετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπιμπλάετο, et hoc pro ἐπίμπλατο. A πίμπλημι.

Ἐπίμπλω, 2. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἐπίμπλασο.

Ἐπίμπρα, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐπίμπρη, a πίμπρημι.

Ἐπιμύζω, f. ξω, compressis labris gemo. Αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, compressis labris gemebant, *Il.* 4, 20; 8, 457.

Ἐπιμυθέομαι, οῦμαι, alloquor; (2) exhortor.

Ἐπιμυθεύω, et ἐπιμυθεύομαι, adfabulor.

Ἐπιμύθιον, ου, τὸ, epilogus fabulæ. A μῦθος.

Ἐπιμύλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, molaris, in mola cantari solitus, mola superior. Ex ἐπὶ et μύλη.

Ἐπιμυλὶς, ίδος, ἡ, patella, aut mola genu.

Ἐπίμυξις, εως, ἡ, suspirium, seu gemitus qui fit compressis labris. Ex ἐπιμύζω.

Ἐπιμύρομαι, prosequor quiritatione.

Ἐπιμύσσω, vel ἐπιμύττω, fut. ξω, subsanno strepitu narium, excusso spiritu irrideo.

Ἐπιμύω, f. ύσω, idem quod μύω· *item* conniveo. Βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμύει, *Aret.*

Ἐπιμωκάομαι, irrideo, *Ern.*

Ἐπιμωμάομαι, vel ἐπιμωμέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, vitupero, reprehendo.

Ἐπιμώμητος, ον, reprehensibilis, *Hesiod.*

Ἐπίμωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, culpabilis.

Ἐπινάστιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sedibus suis relictis se habitatum contulit; pulsus patria, exsul. Ex ἐπὶ et ναίω, *habito.*

Ἐπινάττω, vel ἐπινάσσω, f. άσω, oppleo; ἐπινενασμέναι, oppletæ, *Aristoph. Eccl.* 838.

Ἐπιναύσιος, ὁ, nauseans, *Ern.*

Ἐπίνειον, ου, τὸ, navalia, statio navium; (2) emporium. (2) ἐπίνειον δ' ἦν τι βραχὺ Πλακεντίας, *Appian. Bell. Annibal.* 7. Ex ἐπὶ et νεῖος, *navalis.*

Ἐπινείσομαι, idem quod ἐπινίσσομαι.

Ἐπινεμέσθαι, præs. inf. pass. verbi ἐπινέμω.

Ἐπινέμησις, εως, ἡ, distributio, divisio; (2) indictio. A seq.

Ἐπινέμω, distribuo, partior; (2) in numeros militares refero, decurio, centurio; (3) depasco; (4) pasco in alieno. Ἐπινέμειν τὰ βοσκήματα, *Plat.*

Ἐπινενησμένος, part. perf. pass. verbi ἐπινήθω.

Ἐπινενόηκα, perf. ind. act. verbi ἐπινοέω.

Ἐπινεύω, f. εύσω, innuo, nutu significo; (2) annuo, adsentior; (3) vergo, deorsum vergo, propendeo. Σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ', *Eur. Or.* 274.

Ἐπίνευσις, ἡ, concessio; (2) instinctus, inspiratio, adflatus.

Ἐπινέφελος, ου, ὁ ϗ ἡ, nubibus tectus, nubibus obductus; (2) nubilosus, nubis modo innatans. Ex νεφέλη.

Ἐπινεφέω, ῶ, f. ήσω, nubibus tego, obnubilo. Ab

Ἐπινεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nubibus tectus seu obductus, obnubilus. Ex ἐπὶ et νέφος.

Ἐπινεφρίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, quod est in vel super renibus. Ex νεφρὸς, *ren.*

Ἐπίνεψις, εως, ἡ, actio ipsa obtegendi nubibus. Ab inus. ἐπινέφω, pro ἐπινεφέω.

Ἐπινέω, supernato, in superficie aquæ nato; (2) adnato.

Ἐπινέω, sive ἐπινήθω, f. ήσω, fatalibus filis attribuo, fatalia fila nens tribuo, seu destino; ἐπινενησμένα, fato attributa.

Ἐπινέω, sive ἐπινήω, accumulo.

Ἐπινήθω, idem quod ἐπινέω, *Luc. Hom.*

Ἐπινήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui super navi est aut fit.

Ἐπινηνέω, accumulo, *Hom.*

Ἐπίνητρον, ου, τὸ, id supra quod fila deducta glomerantur, fusus.

Ἐπινήφω, f. ψω, sobrius sum, maneo.

Ἐπινήχομαι, fut. ξομαι, innato, in superficie aquæ nato.

Ἐπινήχυτος, ον, copiosus, largus.

Ἐπινίκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad victoriam pertinens. Hinc τὸ ἐπινίκιον, ου, epinicium, carmen triumphale. Ex ἐπὶ et νικάω.

Ἐπίνικος, idem quod ἐπινίκιος, *Pind.*

Ἐπινιπτρὶς κύλιξ, poculum quod post lotas manus extremo convivis apponitur. A νίπτρον.

Ἐπινίσσομαι, adeo, convenio, accedo, peragro, labor. Πεδίων ἐπινίσσεται, arva peragrat, *Soph. Œd. Col.* 889.

Ἐπινίφω, fut. ψω, ningo super, nive obruo; (2) in superficie irrigo.

Ἐπινοέω, ῶ, fut. ήσω, excogito, comminiscor; (2) mente agito, cogito; (3) animadverto; (4) destino, in animum induco. Εὖ γ' ἐπενόησας αὐτὸ ϗ προμηθικῶς, *Aristoph. Av.* 1517. Ἣν ταῦθ' ἃ ἐπινοεῖς κατεργάσῃ, *Id. Conc.* 247. Hinc

Ἐπινόημα, ατος, τὸ, commentum; (2) consilium; (3) institutum.

Ἐπινοηματικὸς, ἡ, ὸν, promptus consilio.

Ἐπινοητικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab ἐπινοέω.

Ἐπινόησις, εως, ἡ, inventio consilii.

Ἐπίνοια, ας, ἡ, cogitatio, sensus, mens; (2) commentum; (3) solertia. A νοῦς.

Ἐπίνομες, 1. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐπίνομεν, a πίνω.

Ἐπινομὴ, ῆς, ἡ, jus compascui.

Ἐπινομία, ας, ἡ, pastio, jus pascendi in alieno; (2) jus pascendi inter se, pascuarium commercium. Ex ἐπὶ et νέμω, *pasco.*

Ἐπινομὶς, ίδος, ἡ, strena; (2) appendix legum. A νόμος.

Ἐπινομοθετέω, ῶ, fut. ήσω, insuper sancio, ad leges latas aliquam addo.

Ἐπίνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, hæres, *Hes.* (2) idem quod σύννομος. Ab ἐπινέμω, *distribuo.*

Ἔπινον, *bibebant*, 3. plur. imperf. verbi πίνω.

Ἐπινοσέω, ultra (superato morbo) ægroto; (2) ægroto.

Ἐπίνοσος, ου, ὁ ϗ ἡ, morbis obnoxius.

Ἐπινόσως, *adv.* per morbos, cum morbis.

Ἐπινοτίζω, f. ίσω, in superficie humecto; (2) irroro, inspergo.

Ἐπινυκτερεύω, fut. εύσω, pernocto.

Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, pustula noctu in eminentioribus corporis partibus erumpens, et noctu maxime etiam crucians; (2) nocturna hominis custodia; (3) commentarium nocturnum. Ex ἐπὶ et νύξ.

Ἐπινυμφίδιος, ον, nuptialis.

Ἐπινύσσω, vel ἐπινύττω, f. ξω, pungo, fodico; (2) impello.

Ἐπινυστάζω, f. άξω, capite declivi dormito; (2) insuper dormito.

Ἐπινωμάω, ῶ, f. ήσω, insuper distribuo; (2) appello, accedo; (3) lustro, inspicio. (2) οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾷν, nec ad eum quemquam accedere, qui dolores sedare possit, *Soph. Phil.* 167. (3) εἰ τάδε σώματα νεκρῶν ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας, si hæc corpora mortuorum oculorum tuorum acie inspiceres, *Eurip. Phœn.* 1556.

Ἐπινώτια, dorsualia. Ab ἐπὶ et νῶτος.

Ἐπινωτίδιος, ον, humeris impositus, *Ep.*

Ἐπινωτίδιον, ου, τὸ, mantica, quæ tergo imponitur. Ab

Ἐπινώτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, super dorsum positus.

Ἐπινωτίζω, irruo, invado, *Eur.*

Ἐπινωτίζω, tego, amicio. Ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας δεινῷ χάσματι θηρός, *Euripid. Herc. Fur.* 361.

Ἐπιξαίνω, exulcero.

Ἐπίξανθος, ου, ὁ ϗ ἡ, subflavus.

Ἐπιξενίζω, hospitio excipio; *in pass.* diversor (divertor) apud aliquem.

Ἐπιξενόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, hospitio excipior; (2) peregrinor, peregre advenio.

Ἐπιξέω, rado, seu scalpo.

Ἐπίξηνον, mensa coquinaria. A ξαίνω.

Ἐπίξηνος, ὁ, idem quod ἐπίξηνον, *Ar.*

Ἐπιξηραίνω, f. ανῶ, in superficie sicco; (2) exsicco, arefacio. Hinc

Ἐπιξηραντικὸς, ἡ, ὸν, exsiccandi seu arefaciendi vim habens.

Ἐπίξηρος, ρα, ρον, valde siccus. Ἐπίξηρος γαστὴρ, *Aret.*

Ἐπιξιφίζω, f. ίσω, protensis ensibus salto.

Ἐπιξυννοέομαι, οῦμαι, excogito.

Ἐπίξυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, communis, promiscuus.

Ἐπιξυνόω, ῶ, communico. Κηρύκεσσιν ἐπιξυνώσατο μύθους, *Apoll. Rhod.* 4, 435.

Ἐπιξύω, f. ύσω, rado.

Ἐπιόγδοος, ου, ὁ ϗ ἡ, sesquioctavus.

Ἐπιοίνιον ἆθλον, vini præmium, *Theog.*

Ἔπιον, a. 2. ind. act. verbi πίνω.

Ἐπιοινοχοεύω. Vide οἰνοχοεύω, *Hom.*

Ἐπιόμνυμι, ἐπιόμνυμαι, insuper juro, *Hom.*

Ἐπιόντα, acc. sing. aor. 2. part. act. verbi ἔπειμι.

Ἐπιόπτομαι, f. ψομαι, inspicio. Τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων, *Il.* 9, 167.

'Επιορκέω, ῶ, f. ήσω, pejero. Τοὺς θεοὺς ἐπιορκῶ, *Æsch.* Ab ἐπίορκος.
'Επιορκήσῃς, 2. sing. a. 1. conjunct. act. verbi ἐπιορκέω.
'Επιορκητικὸς, ἡ, ὸν, perjurus. Ab ἐπιορκέω.
'Επιορκία, ας, ἡ, perjurium. Ab ἐπίορκος.
'Επιόρκιον, ου, τὸ, idem et ab eod.
'Επίορκον, *adv.* jusjurandum temere faciendo. 'Επίορκον ἀπώμοσε, *Il.* 10, 332.
'Επίορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, perjurus.
'Επιόρκως, *adv.* pejerando, neglecto jurejurando.
'Επιόρομαι, pro ἐφοράομαι, *Hom.*
'Επιόσσομαι, adloquor; (2) significo; (3) prospicio.
'Επίουρα, τὰ, interstitium. Ab ὅρος, *terminus.*
'Επίουρος, ου, ὁ, custos.
'Επιοῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi ἔπειμι. Εἰ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ, si te viderit postera lux dei, *Eurip. Med.* 352. Μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιοῦσ' ἀπουσία, quæ secutura est absentia, *Eurip. Iphig. in Aul.* 651.
'Επιούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, venturus; (2) de die in diem sufficiens, quotidianus, nobis sustentandis idoneus. *Script. Eccles.* supersubstantialis. Ab ἐπιοῦσα, scil. ἡμέρα, *crastina dies,* quod est partic. verbi ἔπειμι, *sequor.*
'Επιόψεται, *videbit,* 3. sing. f. 1. ind. med. verbi ἐπιόπτομαι.
'Επίπαγος, ου, ὁ, glacies in superficie, humor in summo concretus; (2) succus qui, inciso arboris cortice, emanans concrescit. Ab ἐπιπήγνυμι.
'Επιπάγχυ, *adv.* prorsus, omnino.
'Επιπαιανίζω, f. ίσω, pæanis cantu celebro.
'Επιπαίζω, f. σω, deludo.
'Επίπαισμα, τὸ, offendiculum, offensio. Ab
'Επιπαίω, f. αίσω, impingo, offendo.
'Επιπακτὶς, ίδος, ἡ, herba quædam. Ab ἐπιπήγνυμι.
'Επιπακτόω, ῶ, f. ώσω, obsero, claudo.
'Επιπαλαμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, machinor; (2) simulate applaudo; (3) dolose ago.
'Επιπάλλω, evibro, concutio, *Æsch.*
'Επιπαμφαλάω, ῶ, attonitus inspicio, *Apoll. Rhod.* 2, 127. ἐπιπαμφαλάοντες pro ἐπιπαμφαλῶντες.
'Επίπαν, *adv.* in universum, omnino; (2) plerumque. 'Ως ἐπίπαν γὰρ τοῖς εὐτυχοῦσιν ἡ τῶν πραγμάτων ἐπίῤῥοια τὴν τοῦ πλείονος ἐπιθυμίαν παρίστησι, plerumque enim prosper rerum successus plus habendi cupiditate incendit, *Diodor. Sicul.* 1, 2. Vide πλήθει in πλῆθος.
'Επίπαξ, *adv.* ut semel dicam, summatim, *Steph.*
'Επίπαππος, ου, ὁ καὶ ἡ, proavus, *al.* atavus.
'Επιπαραγίγνομαι, supervenio.
'Επιπαρανέω, ῶ, f. ήσω, accumulo, exstruo, exaggero. 'Επιπαρένησαν τῆς ἄλλης πόλεως, *Thuc.*
'Επιπαρανήω, f. ήσω, idem.
'Επιπαρασκευάζω, f. άσω, apparo, præparo.
'Επιπάρειμι, adsum; ἐπιπαρὼν, adstans.
'Επιπάρειμι, supervenio; (2) subsequor.
'Επιπαρεμβάλλω, impetum facio in; (2) castra castris oppono.
'Επιπαρέξειμι, sensim exeo; unde ἐπιπαρεξιὼν, paulatim evadens seu excedens.
'Επιπαρέρχομαι, progredior, procedo.
'Επιπάροδος, ἡ, secunda seu repetita ingressio, *Poll.*
'Επιπαροξύνω, incito, stimulo, incendo.
'Επιπαρορμάω, ῶ, f. ήσω, insuper adhortor.
'Επιπάσσω, vel ἐπιπάττω, f. άσω, adspergo, inspergo. 'Επ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς πάσσε, *Il.* 4, 218. 'Ανθῆ παντοῖα ἐπιπάττουσα τῇ νύμφῃ, flores omnigenos inspergens sponsæ, *Lucian. Dial. Mor.* 15, 3. Hinc
'Επίπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, conspersus condimentis; (2) qui inspergitur.
'Επιπαταγέω, ῶ, f. ήσω, adstrepo.
'Επιπατάσσω, f. ξω, infigo, v. gr. clavum.
'Επιπάτωρ, ορος, ὁ, vitricus. Ex πατήρ.
'Επιπαφλάζω, f. άσω, infervesco; (2) efferveo, æstuo.
'Επιπεδίστερος, ον, planior, satis planus.
'Επίπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, æqualis, planus; (2) latus; (3) campestris. Hinc τὸ ἐπίπεδον, ου, superficies. Ex ἐπὶ et πέδον.
'Επιπείθεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπιπείθεσο, ab ἐπιπείθομαι.
'Επιπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obediens, morem gerens. Ab
'Επιπείθω, fut. είσω, persuadeo. Hinc ἐπιπείθομαι, persuadeor; (2) credo; (3) obedio, morem gero. Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, *Il.* 1, 218.
'Επιπειράω, ῶ, f. άσω, tento, periculum facio.
'Επιπελάζω, f. άσω, appropinquo.
'Επιπέλομαι, accedo, supervenio. Τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, quæ homines invadunt et imminent iis, *Odyss.* 13, 60. Ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε, *Id.* 7, 261. 'Επιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτὶ, cum nox supervenisset, *Apoll. Rhod.* 1, 1080. Σκότου νέφος ἐπιπλόμενον, *Soph. Œd. Tyr.* 1313.
'Επίπεμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, sesquiquintus; (2) quinta pars.
'Επιπέμπω, f. ψω, insuper mitto; (2) mitto ad; (3) mitto; (4) immitto. Εἶτα σιτία τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἄν, *Aristoph. Conc.* 235. Hinc
'Επίπεμψις, εως, ἡ, missio in aliquem locum.
'Επιπεντάμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, quinarius alter.
'Επιπεπτωκὸν, *quod incidit,* perf. part. act. n. g. verbi ἐπιπίπτω, *incido.*
'Επιπεράω, trajicio, *Hom.*
'Επιπεριτρέπω, circumducendo ad me converto.
'Επίπερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, subniger, nigricans; (2) maculis nigris distinctus.
'Επιπεσὼν, a. 2. part. act. verbi ἐπιπίπτω.
'Επιπετάννυμι, super extendo. 'Επιπετάννυναι τῇσι ἰσχάρῃσι, *Aret.*
'Επιπετάομαι, ῶμαι, advolo; (2) involo; (3) evolo.
'Επιπέτομαι, idem.
'Επίπετρον, ου, τὸ, herba quædam. A πέτρος.
'Επιπήγνυμι, vel ἐπιπηγνύω, f. ξω, in superficie congelo, in summa parte concresco.
'Επιπηδάω, ῶ, f. ήσω, insilio, insulto, invado. Κᾆτ' εἰσαῦθίς γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ, *Aristoph. Nub.* 550.
'Επιπήδησις, εως, ἡ, impetus in quem.
'Επιπήσσω, idem quod ἐπιπήγνυμι.
'Επίπηχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, qui supra cubitum est. Hinc τὸ ἐπίπηχυ, sc. μέρος, pars cubiti superior.
'Επιπιθηκίζω, simium imitor.
'Επιπικραίνω, amarum reddo, exacerbo.
'Επίπικρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad amaritudinem accedens, aliquid amari habens.
'Επιπίλνημι, conspergo, appropinquo.
'Επιπίνω, insuper bibo; (2) potum potui addo.
'Επιπίπτω, irruo, incido, ingruo. 'Επέπεσε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ' αὐτοὺς, *Act.* 11, 15.
'Επιπιστεύω, concredo, *ap. Jos.* (si lectio vera.)
'Επιπίστωσις, εως, ἡ, confirmatio.
Ἔπιπλα, ων, τὰ, supellex; (2) omne genus instrumenti, ut in bello tela. Ab ἐπιπλέω.
'Επιπλάζομαι, erro, vagor.
'Επίπλασις, εως, ἡ, idem quod
'Επίπλασμα, ατος, τὸ, medicamentum quod illinitur aut imponitur. Ab
'Επιπλάσσω, vel ἐπιπλάττω, f. πλάσω, illino; (2) obstruo.
'Επίπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fictus, simulatus, commentitius; dicitur et de medicamentis, sc. emplastris, quæ distinguuntur ab ἐπιπάστοις. Hoc a πάσσειν, illud a πλάττεσθαι.
'Επιπλάστως, *adv.* ficte, simulate.
'Επιπλαταγέω, ῶ, f. ήσω, plaudo super re aliqua, alicui applaudo.
'Επιπλατύνω, dilato, expando.
'Επιπλεῖον, *adv.* utplurimum; (2) ulterius, amplius, copiosius. Ab
'Επίπλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, refertus, plenus.
'Επιπλεῖστον, *adv.* frequentissime, maxime.
'Επιπλείων, ονος, ὁ καὶ ἡ, amplior, copiosior.
'Επιπλέκω, f. ξω, permisceo, implico, intrico.
'Επιπλέον, *adv.* amplius, copiosius. Ab
'Επίπλεος, έα, εον, plenus.
'Επίπλευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui supra latus est, costis superjacens; (2) latera ampla habens.
'Επίπλευσις, εως, ἡ, ingressus navis vel classis. Ab
'Επιπλέω, fut. εύσω, supernavigo; (2) adnavigo, prope navigo; (3) classe invado, navigando oppugno; (4) appello, applico; (5) innato, fluito. Αὖθις ἀθροισθέντες ἐπίπλεον τοῖς Κερκυραίοις, *Thuc.*
'Επίπλεως, idem quod ἐπίπλεος.
'Επιπλήγδην, strictim, *Steph.*
'Επιπλήθω, impleo.
'Επιπλήκτης, ου, ὁ, castigator, reprehensor, objurgator. Ab ἐπιπλήσσω.
'Επιπληκτικὸς, ἡ, ὸν, in castigando asper, ad castigationem pertinens, objurgandi celer.
'Επιπληκτικῶς, *adv.* graviter, aspere reprehendendo.
'Επιπλῆξαι, *increpuisse,* aor. 1. inf. act. verbi ἐπιπλήσσω, *increpo.* Unde
'Επίπληξις, εως, ἡ, objurgatio, reprehensio.
'Επιπληρόω, ῶ, fut. ώσω, adimpleo; (2) impleo.
'Επιπλήσσεο, *increpare,* 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro ἐπιπλήσσεσο, ab
'Επιπλήσσω, vel ἐπιπλήττω, fut. ξω, increpo, objurgo, castigo. Πρεσβυτέρῳ μὴ ἐπιπλήξῃς, 1 *Tim.* 5, 1. percutio, *Hom.*
'Επιπλοκὰς, άδος, ἡ, amplexus, complexio. Ab ἐπιπλέκω. Unde
'Επιπλοκὴ, ῆς, ἡ, implicatio, implexus; (2) nexus amicitiæ, familiaritas, adfinitas, societas.
'Επιπλοκήλη, ης, ἡ, hernia, ramex, quum omentum descendit in scrotum. Ab ἐπίπλοον.
'Επιπλομένοιο, gen. sing. præs. part. med. *Ion. per Sync.* pro ἐπιπελομένου, ab ἐπιπέλομαι.
Ἔπιπλον, ου, τὸ, supellex. Ab ἐπιπλέω.
Ἔπιπλον, *impleverunt,* 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐπιπλάω, pro πίμπλημι.
'Επίπλοον, ου, τὸ, omentum. Ab ἐπιπλέω, quod reliquis intestinis quodammodo innatat.
'Επίπλοος, *contr.* ους, ου, ὁ, navigatio adversus aliquem; (2) conflictus; (3) infestus classis adventus. Ab ἐπιπλέω.
'Επίπλους, ἡ, sc. ναῦς, rostrata navis.
'Επιπλώοντι, 3. pl. præs. ind. *Dor.* pro Poetico ἐπιπλώουσι, et hoc pro ἐπιπλέουσι.
'Επιπλὼς, *navigans,* a. 1. part. act. *per Sync.* pro ἐπιπλώσας, ab
'Επιπλώω, fut. ώσω, innavigo; (2) navigo adversus.
'Επιπνείουσα, præs. part. act. *Poet.* pro ἐπιπνέουσα, ab
'Επιπνείω, inspiro. Ab ἐπιπνέω.
'Επίπνευσις, εως, ἡ, adflatus, inspiratio. Ab eod.
'Επιπνευστικὸς, ἡ, ὸν, inspiratione, adflatu factus vel constans; epith. μαντείας.
'Επιπνέω, fut. εύσω, adspiro, adflo; (2) flo seu spiro super; (3) suggero, inspiro. Στρατὸν 'Αργείων ἐπιπνεύσας αἵματι Θήβας, incitans contra, *Eur. Ph.* 796. (3) 'Αργείους ἐπιπνεύσας Σπάρτων γέννᾳ, Argivos concitas in Thebanos, *Eurip. Phœn.* 801.
'Επίπνοια, ας, ἡ, adflatus instinctusque divinus. Ab ἐπιπνέω.
'Επίπνοος, *contr.* ἐπίπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, adflatus.
'Επιπόδιος, ον, pedem irretiens, epith. laquei, pedicæ. 'Αγρίας πέδας ἐπιποδίας, *Soph. Œd. Tyr.* 1349. A ποῦς.
'Επιποθέω, ῶ, f. ήσω, expeto, desidero; (2) amo.
'Επιπόθησις, εως, ἡ, desiderium.
'Επιπόθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, exoptatus.
'Επιποθία, ας, ἡ, desiderium. Ab
'Επιποιέω, ῶ, fut. ήσω, adfingo; (2) molior; (3) designo.
'Επιποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, fictus, commentitius.
'Επιποικίλος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde varius.
'Επιποιμὴν, ὁ καὶ ἡ· vid. ποιμὴν, *Hom.*
'Επίποκος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanatus, vellere intectus.
'Επιπολάζω, f. άσω, innato; (2) in superficie sum, per summa feror, exsisto; (3) multus et frequens sum, redundo; (4) invalesco; (5) emergo, emineo, potens sum, impotentem dominationem affecto. (4) διὰ τὸ ἔθος τῆς δωροδοκίας ἀνέδην ἐπιπολαζούσης, propter consuetudinem corruptelis effuse grassantibus, *Appian. Civil.* 1, 35. 'Ηγέμονες δ' οἱ

'Ρωμαίοις

Ῥωμαίοις συμφέρειν ἐπιπολάσαι τὴν Αἰτωλῶν βίαν, censebat non e re Romanorum esse dominari Ætolorum violentiam, *Id. Macedon.* 7. Ab ἐπιπολῆς.

Ἐπιπολαιόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus radices leviter sunt fundatæ. Ex seq. et ῥίζα.

Ἐπιπόλαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, superficiarius, qui in superficie tantum corporis alicujus exstat; (2) levis, non profundus, non penetrans; (3) trivialis; (4) exstans, non intus latens; (5) evidens, perspicuus, non obscurus; (6) frequens, usitatus. Αἰτιᾶσθαι δὲ βέλτιον τὴν τοῦ ὀνόματος μετάπτωσιν, πολλὴν καὶ ἐπιπολαίαν οὖσαν ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, *Strab.* 1. Ab ἐπιπολῆς.

Ἐπιπολαίως, *adv.* in superficie, leviter, non vehementer, summatim.

Ἐπιπόλασις, ἡ, superlitio, *V. L.*

Ἐπιπολασμὸς, οῦ, ὁ, natatio v. gr. cibi in ventriculo; (2) oberratio, pertinax et assidua insultatio, vel impetus; affectatio principatus. Ab ἐπιπολάζω.

Ἐπιπολαστικὸς, ἡ, ὸν, fluitans, innatans, redundans. Ab eod.

Ἐπιπολαστικῶς, *adv.* abundanter, supra modum; (2) insolenter.

Ἐπιπολεμέω, bellum infero, *Steph.*

Ἐπιπολεμόω, excito ad bellum suscipiendum, *Steph.*

ἘΠΙΠΟΛΗ͂Σ, *adv.* in superficie, in summitate, supra; addi quoque solet ἐξ.

Ἐπιπολίαιος, idem quod ἐπιπόλαιος, *Steph.*

Ἐπιπολιόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, canesco, canus fio.

Ἐπίπολος, qui curat aliquid, qui famulatur. Σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος, *Soph. Œd. Tyr.* 1321.

Ἐπιπολὺ, *adv.* multum, valde, admodum; (2) diu; (3) magna ex parte. Hinc ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, plerumque, fere, pene semper, ut plurimum.

Ἐπιπομπεύω, f. εύσω, triumpho, pompam duco.

Ἐπίπονα, *adv.* pro ἐπιπόνως, laboriose, moleste *Soph. Œd. Col.* 1560.

Ἐπιπονέω, ῶ, fut. ήσω, illaboro alicui rei; (2) labores tolero. Ab

Ἐπίπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, laboriosus, operosus; (2) labores et molestias adferens, lassescens, lassitudinem sentiens. Hinc τὸ ἐπίπονον, ου, labor, molestia; et

Ἐπιπόνως, *adv.* difficulter, ægre; (2) sedulo, diligenter, magno cum studio.

Ἐπιποντία, ας, ἡ, qu. dic. supermarina, Veneris cognomentum. Ex ἐπὶ et πόντος.

Ἐπιπορεύομαι, f. εύσομαι, eo ad, proficiscor ad; (2) eo, seu proficiscor per, peragro; (3) incurso fines hostiliter. Τῶν κατὰ πόλιν ἐπιπορευομένων πρὸς αὐτὸν, *Luc.* 8, 4. Καθ' ἕκαστον ἐπεπόρευτο, singula examinabat, *Plutarch. Consol. ad Apollon.* 107. D.

Ἐπιπορπάω, et έω, fibulas necto; *in pass.* induor veste fibulis nexa. Hinc

Ἐπιπόρπημα, et *Dor.* ἐπιπόρπαμα, ατος, τὸ, ornamentum supra fibulam; (2) fibula.

Ἐπιπορπὶς, ίδος, ἡ, fibula. Ex πόρπη.

Ἐπιπορπόω· vid. ἐπιπορπάω. Hinc

Ἐπιπορφυρίζω, f. ίσω, ad purpuram accedo, in purpuram candico. Ab

Ἐπιπόρφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, purpureus, purpuræ similis.

Ἐπιποτάομαι, ῶμαι, involo, advolo.

Ἐπιπράττομαι, addo, insuper facio; (2) exigo, ut εἰσπράττομαι.

Ἐπιπραΰνω, mansuefacio, domo. Ἀμαιμακέτους περ ἐόντας Αὐσονίου βασιλῆος ἐπεπρήϋνεν ἀκωκή, *Dionys. Perieg.* 1051.

Ἐπιπρέπεια, ας, ἡ, decus, decorum.

Ἐπιπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, decorus. Ab

Ἐπιπρέπω, decorus sum, excello forma.

Ἐπιπρεσβεύω, et ἐπιπρεσβεύομαι, legatus mittor, seu eo ad.

Ἐπιπρηνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cernuus, in faciem pronus.

Ἐπιπρίω, fut. ίσω, in superficie serra seco; (2) ἐπιπρίω τοὺς ὀδόντας, dentibus infrendeo.

Ἐπιπρὸ, longo tractu; (2) ulterius; (3) perpetim. Ἅς ὅ γε ἐπιπρὸ . . . κατήγαγε, longo tractu deduxit, *Apoll. Rhod.* 1, 30. (2) ἃ μὲν ἐπιπρὸ ἠείδει καταλέξαι, nesciebat ulterius recensere, *Id.* 1, 983. (3) ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι καπνῷ τυφόμεναι, continuo, *Id.* 2, 133.

Ἐπιπροβαίνω, progredior, provehor.

Ἐπιπροβάλλω, superinjicio.

Ἐπιπροέηκεν, 3 sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἐπιπροῆκεν, ab ἐπιπροΐημι.

Ἐπιπροέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐπιπροεῖναι.

Ἐπιπροθέω, longe procurro, provehor, *Apoll. Rhod.* 1, 582.

Ἐπιπροϊάλλω, protendo; (2) adpono, v. gr. mensam.

Ἐπιπροΐημι, insuper mitto, emitto, demitto.

Ἐπίπροικος, ου, ἡ, dotata, quæ cum dote elocatur. Ab

Ἐπίπροιξ, quod doti additur, *Hes.*

Ἐπιπρομολέω, progredior, provehor.

Ἐπιπρονέω, idem. Καὶ δὴ ἐπιπρονέοντο μεμαότες, *Apoll. Rhod.* 4, 1588.

Ἐπιπροπίπτω, superincumbo, procumbo ad, v. gr. aquam bibendi causa.

Ἐπιπροσβάλλω, proficiscor versus, peto locum. Ἐπιπροσέβαλλον Ἀβύδῳ, *Apoll. Rhod.* 1, 931.

Ἐπιπροσήκω, redeo (de vectigalibus).

Ἐπίπροσθε, vel ἐπίπροσθεν, *adv.* ante, coram. Τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπιπροσθέν ἐστι, longa oratio breviori est potior, *Eurip. Or.* 639.

Ἐπιπρόσθεσις, εως, ἡ, appositio, adjectio.

Ἐπιπροσθέω, ῶ, f. ήσω, objicio, obtendo; (2) obscuro, officio luminibus, obtenebro; (3) interjectus sum; (4) proruo. Ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ ῥήτορος θυμός, in proditores proruit ira rhetoris, *Longin. de Subl.* 33. Ab ἐπίπροσθεν.

Ἐπιπρόσθησις, εως, ἡ, obumbratio; (2) obtentus. A præc.

Ἐπιπροσπλέω, f. εύσω, adnavigo.

Ἐπιπροστίθημι, adjicio, adjungo.

Ἐπιπρόσω, *adv.* procul.

Ἐπιπροτέρωσε, *adv.* ulterius.

Ἐπιπροφαίνω, profero, ostendo; *in pass.* appareo.

Ἐπιπροφέρω, profero, promoveo.

Ἐπιπροχέω, effundo, *Hom.*

Ἐπιπρωϊαίτερον, *adv.* maturius.

Ἐπίπρωρος, ἡ, sc. ναῦς, quæ proram versus impellitur.

Ἐπιπταίρω, adsternuto, sternuto dum aliquid dicitur vel fit; a. 2. ἐπέπταρον.

Ἐπίπταισμα, ατος, τὸ, offensio, quum impingitur; (2) læsio pedis ex offensione. Ab

Ἐπιπταίω, f. αίσω, impingo, offendo; (2) titubo, vacillo; (3) labor, collabor, corruo; (4) fallor, frustror.

Ἐπίπταμαι, advolo, supervolo, pro ἐφίπταμαι, *Hom. Plat.* unde occurrunt ἐπίπτατο, ἐπιπτάμενοι, ἐπιπτήσεσθαι.

Ἐπιπτάρνυμαι, idem quod ἐπιπταίρω.

Ἐπιπτέσθαι, a. 2. inf. med. verbi ἐπίπτημι.

Ἐπίπτησις, εως, ἡ, advolatus; (2) idem quod ἐπίπνευσις.

Ἔπιπτον, 1. s. imperf. ind. act. v. πίπτω, *cado.*

Ἐπίπτυγμα, ατος, τὸ, operculum:

Ἐπίπτυξις, εως, ἡ, applicatio operculi. Ab ἐπιπτύσσω.

Ἐπίπτυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, dignus qui insputetur, contemnendus, detestandus.

Ἐπιπτύσσω, fut. ξω, circumplico, circumcirca involvo; (2) circumdo, circumfundo; (3) complector, amplector. Hinc

Ἐπιπτυχὴ, ῆς, ἡ, operculum; (2) plicatura.

Ἐπιπτύω, fut. ύσω, inspuo, insputo.

Ἐπίπτωσις, ἡ, casus; κατ' ἐπίπτωσιν, forte fortuna.

Ἐπιπύησις, ἡ, suppuratio.

Ἐπιπυνθάνομαι, audio (insuper).

Ἐπιπυρέσσω, et

Ἐπιπυρεταίνω, insuper febricito, et quidem gravius, paulatim, *Aret.* Vid. ἐπιριγέω.

Ἐπίπυῤῥος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad rufum colorem inclinans.

Ἐπιπωλέομαι, οῦμαι, obambulo; (2) lustro. Ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, obit ordines virorum, *Il.* 3, 196.

Ἐπιπώλησις, εως, ἡ, obambulatio. Sic inscribitur Liber 4 *Iliados* quod Agamemnon dicatur vers. 231 et 260 ἐπιπωλέων στίχας ἀνδρῶν. A præc.

Ἐπιπωμάζω, et Ἐπιπωματίζω, fut. ίσω, operculo claudo et obturo.

Ἐπιπωματικὸς, ἡ, ὸν, claudens, v. gr. corporis poros.

Ἐπιπωρόω, fut. ώσω, obduro. Hinc

Ἐπιπώρωμα, τὸ, callum, clavus in unguibus.

Ἐπιπώρωσις, obstinatio; (2) cæcitas.

Ἐπιπωτάομαι, advolo, involo, *Ep.*

Ἐπιραβδοφορέω, virga ad cursum instigo.

Ἐπιριγέω, subinde et per intervalla frigore arripior.

Ἐπίρικνος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliquantum rugosus aut incurvus; (2) superne incurvus, aut rugosus.

Ἐπιῤῥαθυμέω, pigresco, vitam otiose ago.

Ἐπιῤῥαίνω, f. ανῶ, inspergo, irroro, infundo.

Ἐπιῤῥακτὸς, ἡ, ὸν, incumbens cum hiatu. Ab ἐπιῤῥάσσω.

Ἐπίῤῥαμμα, ατος, τὸ, assumentum. Ab ἐπιῤῥάπτω.

Ἐπιῤῥαντίζω, f. ίσω, inspergo. Ab ἐπιῤῥαίνω.

Ἐπιῤῥαπίζω, f. ίσω, refello, reprehendo quasi bacillis percutiendo; arguo, castigo. Hinc

Ἐπιῤῥάπισις, εως, ἡ, reprehensio, vituperatio, convicium. Γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῇ ἐπιῤῥαπίσει, ridentibus, reprehensione perculsus est Eretriensis, *Athen.* 604.

Ἐπιῤῥαπισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Μὴ δυνάμενον αὐτὸν ὑποφέρειν τὸν ἐπιῤῥαπισμὸν τῶν ὄχλων, *Polyb.* 2, 64.

Ἐπιῤῥάπτω, fut. ψω, assuo. Οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ, *Marc.* 2, 21.

Ἐπιῤῥάσσω, vel ἐπιῤῥάττω, fut. ξω, irruo, incumbo.

Ἐπιῤῥαψῳδέω, ῶ, fut. ήσω, recito more rhapsodorum.

Ἐπιῤῥέζω, fut. ξω, sacrifico.

Ἐπιῤῥεῖν, præs. inf. act. verbi ἐπιῤῥέω.

Ἐπιῤῥέπεια, ας, ἡ, pronitas, propensio. Ab

Ἐπιῤῥεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui propendet, propensus, proclivis, pronus; adeoque gravis; ἐλπὶς ἐπιῤῥεπεστέρα, spes major.

Ἐπιῤῥέπω, fut. ψω, propendeo, vergo; (2) inclino. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ, *Epigr.*

Ἐπιῤῥέω, fut. εύσω, influo; (2) fluo super; (3) inundo, copiose inferor; (4) largior; (5) infundo. (5) οἴνου ἐπίῤῥεον, vinum infundebant, *Philostr. Vit. Apollonii.*

Ἐπιῤῥήγνυμι, obdo, *Hom.*

Ἐπιῤῥήδην, *adv.* palam, aperte; (2) nominatim. Ex ἐπὶ et ῥέω, *dico.*

Ἐπίῤῥημα, ατος, τὸ, adverbium, pars orationis; (2) pars comœdiæ; (3) gestamen quoddam comicum. Ex iisd. Hinc

Ἐπιῤῥηματικὸς, ἡ, ὸν, adverbialis, adverbii formam habens.

Ἐπιῤῥηματικῶς, *adv.* adverbialiter.

Ἐπίῤῥησις, εως, ἡ, vituperatio; (2) accusatio.

Ἐπιῤῥήσσω, obdo, pessulum obdo, claudo. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος. Achilles vero obdebat etiam solus, *Il.* 24, 456. Πύλας ἐπιῤῥήξασα, occlusis foribus, *Soph. Œd. Tyr.* 1244.

Ἐπιῤῥητορεύω, oratorie dico et eloquenter, *Ath.*

Ἐπίῤῥητος, ου, ὁ ϗ ἡ, vituperabilis, reprehensione dignus, probrosus, infamis.

Ἐπιῤῥιγέω, et -όω, idem quod ἐπιριγέω.

Ἐπιῤῥίζιον, ου, τὸ, additamentum radicum. A ῥίζα.

Ἐπίῤῥινος, ου, ὁ, naso justo præditus.

Ἐπιῤῥιπτέω, ῶ, f. ήσω, superjicio, injicio. Ab

Ἐπιῤῥίπτω, f. ψω, idem. Ἐπιῤῥίψαντες ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐπὶ τὸν πῶλον, *Luc.* 19, 35.

Ἐπιῤῥίψαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi ἐπιῤῥίπτω.

Ἐπιῤῥοὴ, ῆς, ἡ, influxus; (2) abundantia, adfluentia; (3) infusio (3) ἐλαίου ἐπιῤῥοὴ, *Philostr. Vit. Apollonii.* Ab ἐπιῤῥέω.

Ἐπιῤῥοθέω, ῶ, fut. ήσω, strepitum seu fremitum edo; (2) acclamo, sc. cum assensu; (3) tumultuor.

multuor. (2) ἐπιῤῥόθησαν δ' οἱ μὲν, ὡς καλῶς λέγοι, *Eur. Or.* 899. Ab

Ἐπίῤῥοθος, ου, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, adjutor, auxilium ferens cum magna animi alacritate; (2) utilis; (3) flagitiosus, vituperatione dignus. (3) ἐπίῤῥοθα δώματα, flagitiosas domos, *Soph. in Tereo.*

Ἐπιῤῥοία, ας, ἡ, idem quod ἐπιῤῥοή.

Ἐπιῤῥοιβδην, *adv.* rapido cum impetu et stridore. Ex ἐπὶ et ῥοῖβδος, *stridor.*

Ἐπιῤῥοιζέω, adclamo, minor vociferando; cum strepitu irruo. Λεύσσω—σύρουσαν ἄλμη καπιῤῥοιζοῦσαν πάτρη δεινὰς ἀπειλὰς, *Aristoph. Lys.* 217.

Ἐπιῤῥοίζω, idem quod ἐπιῤῥοιζέω, *Theoph.*

Ἐπίῤῥοπος, ον, idem quod ἐπιῤῥεπής, *Nic.*

Ἐπιῤῥοφάω, ῶ, f. ήσω, sorbeo, sorbitione sumo.

Ἐπιῤῥοφέω, ῶ, fut. ήσω, idem.

Ἐπιῤῥυγχὶς, ίδος, ἡ, curvitas rostri in avibus rapacibus. Ex ῥύγχος, *rostrum.*

Ἐπιῤῥυεὶς, έντος, part. aor. 2. act. verbi ἐπιῤῥέω. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, *Eurip. Med.* 1229.

Ἐπιῤῥύζειν, instigare et incitare canes, *Ar.* al. ἐπιῤῥοίζειν.

Ἐπιῤῥύζω, fut. ξω, immitto, v. gr. canem.

Ἐπιῤῥυθμίζω, fut. ίσω, ad numeros redigo.

Ἐπιῤῥύομαι, protego, *Æsch.*

Ἐπιῤῥυπαίνω, commaculo.

Ἐπίῤῥυσις, εως, ἡ, confluxio, adfluxus.

Ἐπιῤῥύσμιος, α, ον, adfluens, irruens, impellens extrinsecus. Ἐπιῤῥυσμίη, *subst.* species extrinsecus oblata per sensus, pulsatio sensuum. Vox Democr. *ap. Sext. Emp.*

Ἐπίῤῥυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui influit; (2) adventitius; (3) in quem humor influit, irriguus. Ab ἐπιῤῥέω.

Ἐπιῤῥύτως, *adv.* per affluxum, instillando.

Ἐπιῤῥύω, instillo, *V. L.*

Ἐπιῤῥωγολογέω, racemationem facio. Κἂν φειδωλός τις ᾖ, ὑπὸ τοῦ νόμου κρατεῖται μήτε ἐπιῤῥωγολογούμενος τοὺς ἀμπελῶνας, et si parcus fuerit, regitur a lege, ita ut racemationem facere non possit, *Joseph. Macchab.* 3.

Ἐπιῤῥώννυμι, f. ῥώσω, corroboro; (2) *med.* strenue ago, incumbo; (3) *pass.* incendor ad aliquid.

Ἐπιῤῥώομαι, moveo me apud aliquid. Ἀμβρόσιαι χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἀπὸ ἀθανάτοιο κρατὸς ἄνακτος, movebant se valde a capite immortali, *Il.* 1, 529. Ταὶς (μύλαις) δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες, strenue movebant se et opus faciebant ad molas, *Odyss.* 20, 107.

Ἐπίῤῥωσις, εως, ἡ, corroboratio, recta valetudo, roboris confirmatio, *Steph.* A præc.

Ἐπιῤῥώω, concutio, commoveo, *Ap.* Idem quod ἐπιῤῥώννυμι, *Ern.*

Ἐπίσαγμα, ατος, τὸ, centones, qui supponuntur clitellis; (2) clitellæ; (3) accessio, incrementum. (3) δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος, terribilem in modum adgravescit hic morbus, *Soph. Phil.* 755. Ab ἐπισάσσω.

Ἐπισαλεύω, fut. εύσω, concutior, agitor. Ab

Ἐπίσαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui agitatur, concutitur, mobilis, instabilis.

Ἐπισαλπίζω, buccina accino.

Ἐπίσαπρος, ρα, ρον, in superficie putridus, al. putricans, *Steph.*

Ἐπίσαξις, εως, ἡ, cumulatio, adgestio. Ab

Ἐπισάσσω, vel ἐπισάττω, fut. ξω, impono clitellas seu stragula; (2) sterno, insterno; (3) impono; (4) constipo, inculco.

Ἐπίσειον, τὸ, pubes, pars ima ventris supra pudenda, pudenda ipsa. Vid. *Ern.*

Ἐπίσειστος, cui ἐπισείονται αἱ τρίχες, ventilantur crines. Personæ quædam comicæ sic inducebantur. Ab

Ἐπισείω, fut. είσω, incutio; (2) vibro; (3) infero; (4) incutio timorem. Ἱκετεύω σε μὴ 'πίσειε μοι τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας, *Eur. Or.* 245.

Ἐπισεληνὰ, τὰ, placentæ in lunæ formam factæ, *Steph.*

Ἐπισεμνύνομαι, jacto, ostento me.

Ἐπισεσυρμένως, *adv.* negligenter, leviter.

Ἐπισεύω, et ἐπισεύομαι, concito, impello adversus aliquem.

Ἐπισημαινόμεθα, 1. pl. præs. ind. pass. verbi

Ἐπισημαίνω, fut. ανῶ, indico, indicium facio, unde Deus dicitur ἐπισημῆναι, ostendere se, adesse, opem ferre; (2) portendo, unde de Deo etiam est promitto, *ap. Jos.* (3) signo, signum imprimo. Hinc ἐπισημαίνομαι, quamcunque significationem do; (4) acclamatione testor; (5) applaudo; (6) subscribo, approbo, obsigno. (5) Ἐπισημαίνεσθ' ἐὰν ἡ σκευασία καθάριος ᾖ καὶ ποικίλη, si omnia apparata sint probe et curata, plausum date. *sunt verba coqui.* Menander apud Athen. 661. Hinc

Ἐπισημασία, ας, ἡ, significatio cujuscunque rei, velut futuræ tempestatis, sed *impr.* acclamatio faventium, plausus; (2) dicitur tamen simpliciter de laude, et de reprehensione; (3) indicum motus febrilis.

Ἐπισημειόω, ῶ, f. ώσω, adnoto, scribo adnotationes; (2) plausu approbo. Hinc

Ἐπισημείωσις, εως, ἡ, adnotatio, scribendo v. gr. quæ audiuntur, *Diog. L.*

Ἐπίσημον, τὸ, insigne, *Aristid.*

Ἐπίσημος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui signum, seu nota impressa est, signatus; (2) ἐπίσημόν τινος est, quod ab aliquo nomen habet; (3) insignis, nobilis, illustris; (4) ἐπίσημον *dicitur et de* nomine. Ex ἐπὶ et σῆμα.

Ἐπισήμως, *adv.* insigniter; (2) perspicue, significanter.

Ἐπίσης, adæque. Ex ἴσος, ἴση, *par.*

Ἐπίσιγμα, ατος, τὸ, canum instigatio. Ab

Ἐπισίζω, canes instigo, seu incito sibilo.

Ἐπισινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui noceri potest, detrimento obnoxius. Ex ἐπὶ et σίνω.

Ἐπίσινος, ου, ὁ, insidiator, clam aliis nocere studens. Ex iisd.

Ἐπίσιστον, τὸ, canum in venatione incitamentum, *V. L.* Ab ἐπισίζω.

Ἐπισιτιάζω, f. άσω, viaticum do; *med.* viaticum sumo. Ab ἐπισίτια.

Ἐπισιτευόμενος, fut. 1. part. med. *Dor.* pro ἐπισιτιεύμενος, et hoc *Att.* pro ἐπισιτισόμενος.

Ἐπισιτίζω, cibaria præbeo; *in med.* idem fere, frumentum, commeatum deporto, subveho, sed proprie cibaria; viaticum sumo, paro mihi, deinde locupleto me, *Lucian. Gall.* 16.

Ἐπισίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui victus causa alicui operam locat. Hinc τὰ ἐπισίτια, ων, cibaria, commeatus, viatica. Ab ἐπίσιτος.

Ἐπισιτισμὸς, οῦ, ὁ, commeatus, cibaria. Ab ἐπισιτίζω.

Ἐπίσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἐπισιττέω, ῶ, f. ήσω, incito pastorum vel venatorum more. Ex ἐπὶ et σίττα.

Ἐπισίφλιον, irrisione dignum, turpe, *Hes.*

Ἐπισκάζω, f. άσω, claudico.

Ἐπισκαλμὶς, ίδος, ἡ, lignum sub scalmo.

Ἐπισκάπτω, f. ψω, fodio, circumfodio.

Ἐπισκεδάζω, f. άσω, dissipo et dispergo; (2) inspergo, spargo.

Ἐπισκεδάννυμι, idem.

Ἐπισκέλισις, εως, ἡ, primus equi motus ad gressus glomerandos. Ex ἐπὶ et σκέλος.

Ἐπισκεπάζω, tego, contego.

Ἐπισκεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tectus; (2) a vento remotus. Ex ἐπὶ et σκέπη.

Ἐπισκέπτομαι, fut. ψομαι, inviso, visito; (2) pœnas sumo; (3) opem fero; (4) adspicio, inspicio, contemplor; (5) lustro, recenseo; (6) considero, animo expendo; (7) disquiro, discepto mecum, commentor. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοὶ, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους, ἑπτὰ, *Act.* 6, 3.

Ἐπισκέπω, insuper tego, *Mus.*

Ἐπισκευάζω, f. άσω, sarcio, instauro; (2) insterno clitellas et onera jumentis impono. Ὡς τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐστ' ἐπεσκευασμένον ἁπαξάπασιν, *Aristoph. Conc.* 1142. Hinc

Ἐπισκευαστὴς, οῦ, ὁ, instaurator, refector.

Ἐπισκευαστὸς, ἡ, ὸν, instauratus, redivivus.

Ἐπισκευὴ, ῆς, ἡ, instauratio, refectio.

Ἐπίσκεψις, εως, ἡ, inspectio; (2) recensio, quæ fit lustrando et inspiciendo; (3) consideratio, cogitatio; (4) disputatio, disquisitio; (5) nota censoris.

Ἐπισκήνιον, ου, τὸ, domicilium super scena (2) superior scenæ pars. Ab

Ἐπισκήνιος, publice, coram populo: ut quæ ἐπὶ σκήνης in theatro exhibentur. Μηδ' ἐπισκήνιος γόους δάκρυε, neque publice incende luctus, *vel*, neque ad hæc tentoria incende luctus, *Soph. Aj.* 580. Ex ἐπὶ et σκηνή.

Ἐπισκηνόω, ῶ, f. ώσω, in tentoriis habito. Ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, 2 *Cor.* 12, 9.

Ἐπισκηνώσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. v. præc.

Ἐπισκήπτω, f. ψω, irruo, ingruo; (2) urgeo, insto; (3) mando, injungo, *inpr.* de mandatis morientium; (4) obtestor, obsecro; (5) innitor, incumbo; (6) objurgo; (7) *inpr.* est verbum forense, et (maxime *in med.*) significat, (1) falsi testimonii accusare; (2) actionem injuriarum intendere, ob verbera vel vulnera consulto illata; (3) reperitur etiam universe pro accusare, ut cædis, *ap. Plat.* (3) πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπισκήπτω μόρον, ab hac defuncta objurgabare exitii, *Soph. Antig.* 1313. (4) Κἀπέσκηψε, et mandavit, *Id. Aj.* 752. πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε, per hance dextram hæc tibi mando, (*construitur enim cum accusativo personæ hoc verbum.*), *Eurip. Iphig. T.* 701.

Ἐπισκηρίπτω, f. ψω, innitor.

Ἐπίσκηψις, εως, ἡ, ipsa incumbendi actio; (2) actio qua testi crimen falsi testimonii intendimus; (3) oratio qua moriens a circumstantibus aliquid petit, vel iis quidpiam mandat. Ab ἐπισκήπτω.

Ἐπίσκια, τὰ, sub. χωρία, umbrosa loca, *Steph.*

Ἐπισκιάζω, f. άσω, inumbro, obumbro; (2) tenebras offundo, obscuro. Καὶ ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς, *Marc.* 9, 7. Νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτοὺς, *Matt.* 17, 5. Ἐπεσκιασμένη, tenebris abdita, *Soph. Trach.* 914.

Ἐπισκιασμὸς, οῦ, ὁ, obumbratio; (2) tegumentum, velamentum. Ab ἐπισκιάζω.

Ἐπισκιάω, ῶ, f. άσω, obumbro.

Ἐπίσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, umbra tectus, umbrosus; (2) umbratilis. Ἐξαπείδομεν .... ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, vidimus ipsum autem regem obtenta capiti manu oculos tegentem, *Soph. Œd. Col.* 1650. [Ordo: ἀντέχοντα κατὰ κρατὸς χεῖρα ἐπίσκιον ὀμμάτων.] Ex ἐπὶ et σκιά.

Ἐπισκίως, *adv.* in umbra, obscure.

Ἐπισκιρτάω, ῶ, f. ήσω, exsulto alicubi, insulto, exsultim ludo.

Ἐπίσκληρος, ον, durus, prædurus.

Ἐπισκόπα, ἐπισκόπως, *adv.* tendendo ad scopum, *Suid.*

Ἐπισκόπει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἐπισκόπεε, ab ἐπισκοπέω.

Ἐπισκοπεῖον, ου, τὸ, domus episcopi.

Ἐπισκοπεύω, f. εύσω, episcopus sum.

Ἐπισκοπέω, ῶ, f. ήσω, viso, visito, inviso; (2) inspicio; (3) curator, inspector sum; (4) dispicio mecum, animo verso, considero; (5) video, observo, animadverto; (6) etiam sidera dicuntur ἐπισκοπεῖν, propter influxum suum. Ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν, *Aristoph. Thesm.* 966. Πᾶν ὅ,τι ἂν μέλλῃς λέγειν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ, *Isocr. ad Dem.* Hinc

Ἐπισκοπὴ, ῆς, ἡ, inspectio, munus inspiciendi; (2) episcopatus; (3) visitatio ad opem ferendam, vel pœnam sumendam.

Ἐπισκόπησις, εως, ἡ, idem.

Ἐπισκοπικὸς, ἡ, ὸν, episcopalis. Ab

Ἐπίσκοπος, ου, ὁ, inspector; (2) qui alicui rei curandæ præfectus est; (3) inspector ecclesiæ, episcopus. Ab ἐπισκέπτομαι.

Ἐπίσκοπος, ου, ὁ, scopum feriens. Αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος, clamorem huic calamitati consonum, *Soph. Aj.* 974.

Ἐπισκοτάζω, idem quod

Ἐπισκοτέω, ῶ, f. ήσω, obtenebro, tenebras offundo; (2) luminibus obstruo. A σκότος.

Ἐπισκότησις,

Ἐπισκότησις, εως, ἡ, obtenebratio, obfuscatio; (2) caligo. A præc.

Ἐπισκύζομαι, indignor, irascor.

Ἐπισκύζωνται, 3. pl. præs. conj. med. v. præc.

Ἐπισκυθίζω, f. ίσω, Scythas imitor, *inprimis* in potando.

Ἐπισκυθρωπάζω, tristi, severo vultu sum in aliqua re.

Ἐπισκύνιον, ου, τὸ, supercilium; (2) fastus.

Ἐπίσκυρος, ου, ὁ, ludus quidam, *Poll.*

Ἐπισκώπτω, fut. ψω, scommata et dicteria jacio, cavillor. Ἐπισκώπτειν τινὰ, *Xen.* εἴς τι, *Plut.*

Ἐπισμαραγέω, ῶ, f. ήσω, insono, strepo, fremo.

Ἐπισμάω, ῶ, fut. ήσω, abstergo.

Ἐπισμῇ, 3. sing. præs. ind. act. *Ion.* pro ἐπισμᾷ, et hoc *contr.* pro ἐπισμάει, ab ἐπισμάω.

Ἐπισμήχω, fut. ξω, abstergo, detergo; (2) lacero. Ἐπισμήχουσα παρειαῖς, *Oppian. Cyneget.* 1, 500.

Ἐπισμυγερὸς, ρὰ, ρὸν, ærumnosus, miserabilis; (2) tristificus, cor dolore exedens.

Ἐπισμυγερῶς, *adv.* ærumnose, graviter.

Ἐπισοβέω, incedo, *V. L.*

Ἐπισόγκου, *adv.* æquabiliter, ex æquabili superficie, *Strab.* E seq. et ὄγκος.

Ἔπισος, ου, ὁ ϗ ἡ, æqualis.

Ἐπισπάδην, *adv.* haustu, attractu. Ab ἐπισπάω.

Ἐπισπάζομαι, amplector, *Steph.*

Ἐπισπαίρω, subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.

Ἐπισπᾶσθαι, præs. inf. pass. *contr.* pro ἐπισπάεσθαι, ab ἐπισπάω. Unde

Ἐπίσπασις, εως, ἡ, attractio.

Ἐπισπασμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἐπισπαστὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum quo aliquid attrahimus.

Ἐπισπαστικὸς, ἡ, ὸν attrahendi vim habens.

Ἐπισπαστὸς, ἡ, ὸν, quem quis sibi ipse attraxit et accersivit; (2) adstrictus. (2) ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων, *Eurip. Hipp.* 783. Ab ἐπισπάω.

Ἐπίσπαστρον, τὸ, laqueus, quem quis sibi ipse induit; (2) marculus ferreus in janua; (3) funis, quo aliquid attrahitur; (4) velum, quod obducitur aditui. Ab

Ἐπισπάω, ῶ, f. άσω, attraho; (2) consequor, adquiro; (3) *in med.* adsequor, insequor, impello. Ἐγὼ δὲ δίχα κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος, *Soph. Aj.* 780.

Ἐπισπεῖν, assequi, attingere; *med.* ἐπισπέσθαι, idem. Ab ἐπὶ et ἕπομαι.

Ἐπισπείρω, f. ερῶ, insuper sero, denuo semino; (2) dissemino; (3) insero, insemino, sero in aliquo.

Ἐπίσπεισις, εως, ἡ, libatio, libamen. Ab

Ἐπισπένδω, f. σπείσω, libo, infundo e patera.

Ἐπισπερχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, incitatus, festinus, properans studiose aliquid. Ex

Ἐπισπέρχω, premo, urgeo, festinare cogo.

Ἐπισπερχῶς, *adv.* studiose, festinanter.

Ἐπισπέσθαι, aor. infin. verbi ἐφέπομαι, obsequor. Τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ; ergone, quod tibi justum videtur, sequi me oportet? *Soph. Elect.* 1037.

Ἐπισπεύδω, fut. εύσω, accelero, festino; (2) festinare cogo, incito; (3) urgeo, exhortor. Ἐπισπεύδων τοῖς ἱροῖσι, *Herod.* τὸ δρᾶν, *Plat.* Ἐπισπεύδειν εἰς ταυτό, eodem tendere. Ταῦτα μὲν οὐκ εἰς ταυτὸν τῷ οἴνῳ ἐπισπεύδει, hæ quæstiones non conveniunt cum compotatione, a convivio alienæ sunt, *Xenoph. Sympos.* 7, 4.

Ἐπίσπῃ, 3. sing. a. 2. conj. act. v. ἐπίσπω pro ἐπιέπω.

Ἐπίσπῃ, 2. sing. aor. 2. subj. verbi ἐφέσπομαι, obsequor. Ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι, *Soph. Elect.* 967.

Ἐπισπλαγχνίζομαι, fut. ίσομαι, misericordia commoveor super.

Ἐπίσπληνος, ον, lienosus.

Ἐπίσποιτο, *comitetur*, 3. sing. a. 2. opt. med. verbi *Poet.* σπέομαι, pro ἕπομαι.

Ἐπισπόμαι, sequor, comitor; (2) obsequor. (Ion. verbum.) Ἐπετεύχεε γὰρ καὶ οὗτος ἐπισπόμενος Καμβύσῃ ἐπ' Αἴγυπτον, *Herod.* 3, 14.

Ἐπισπονδὴ, ῆς, ἡ, fœdus; (2) induciæ. Ab ἐπισπένδω, *libo.*

Ἐπισπορὰ, ᾶς, ἡ, satio iterata; (2) insitio, satio in aliquo loco. Ab ἐπισπείρω.

Ἐπισπορία, ας, ἡ, idem et ab eod.

Ἐπίσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui inseritur vel reseritur. Ab eod.

Ἐπισπουδάζω, f. άσω, festino; (2) incito, instigo. Ἐπισπούδασον ἐπὶ θᾶσσον, *Lucian.* Hinc

Ἐπισπουδαστὴς, οῦ, ὁ, exactor, qui urget opus.

Ἐπισπώμενος, præs. part. pass. *contr.* pro ἐπισπαόμενος, ab ἐπισπάω.

Ἐπίσσυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, impetuosus, ingruens, incumbens. Ab ἐπισεύω.

Ἐπίστα, 2. sing. præs. ind. med. *Poet.* pro ἐπίστασαι, ab ἐπίσταμαι.

Ἐπισταγμὸς, οῦ, ὁ, instillatio. Ab ἐπιστάζω.

Ἐπισταδὸν, *adv.* constanter; (2) instando; (3) scite, scienter, perite. (1) ἐπισταδὸν ἠωρεῖτο, constanter erigebatur, *Apoll. Rhod.* 4, 1687. Ab ἐπίσταμαι.

Ἐπιστάζω, f. άξω, instillo; (2) superinstillo.

Ἐπίσταθμα, ων, τὰ, mansiones, stativa:

Ἐπισταθμεία, et μία, ας, ἡ, stabulatio, diversatio; (2) necessitas hospites accipiendi, vel recipiendi comitatum principis, aut legati.

Ἐπισταθμεύω, f. εύσω, stabulor alicubi, stativa habeo, diversor:

Ἐπίσταθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, stationarius, mansionum curator. Ab ἐφίστημι.

Ἐπίσταθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ponderi adjicitur.

Ἐπισταλάζω, f. άξω, instillo, irrigo.

Ἐπισταλάω, ῶ, idem.

Ἐπίσταλμα, ατος, τὸ, mandatum per epistolam, commissio. Ab ἐπιστέλλω.

Ἐπισταλτικὸς, ἡ, ὸν, qui scribendis epistolis operam dat. Ab eod.

Ἐπίσταμαι, scio, peritus sum; (2) possum, soleo; (3) existimo, credo. V. *Ern.*

Ἐπισταμένως, *adv.* scienter, perite; (2) prudenter. Ab ἐπιστάμενος.

Ἐπίσταξις, εως, ἡ, crebra stillatio, v. gr. sanguinis e naribus.

Ἐπιστὰς, *instans*, nom. sing. aor. 2. part.

Ἐπιστᾶσα, fœm. a præc.

Ἐπίστασαι, 2. sing. præs. ind. med. v. ἐπίσταμαι.

Ἐπίστασθαι, *supra stare*, præs. inf. med. *Ion.* pro ἐφίστασθαι, a verbo ἐφίστημι. Unde

Ἐπιστασία, ας, ἡ, mora in aliqua re; *unde* attenta consideratio, diligentia; (2) præfectura, imperium; (3) cura, inspectio.

Ἐπιστάσιος, ου, ὁ, stator; epithet. Jovis.

Ἐπίστασις, εως, ἡ, inhibitio, cum gradum sistimus; (2) animadversio, consideratio; (3) commentatio; (4) cautio; (5) dubitatio, cogitatio; (6) cura, curatio, inspectio; (7) cohibitio, retentio; (8) impetus; (9) quod insidet, vel supernatat urinæ; (10) pars navis. Ἐξ ἐπιστάσεως, magna cum animi attentione, diligenter, accurate, *Polyb.* 3, 22. Ab eod.

Ἐπιστάτα, voc. sing. ab ἐπιστάτης.

Ἐπιστατεία, ας, ἡ, functio, curatio, inspectio.

Ἐπιστατέον, præesse oportet, *Plat.*

Ἐπιστατεύω, f. εύσω, præfectus sum, præsum:

Ἐπιστατέω, ῶ, fut. ήσω, idem; impero. Ἐπιστατεῖν πᾶσι τοῖς τεχνίταις, *Plut.* τῶν ἔργων, *Xen.*

Ἐπιστατὴρ, ῆρος, ὁ, rostrum navis; (2) idem quod

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, qui præfectus est alicui rei, curator; (2) qui reipublicæ præest; (3) mendicus, qui ad fores stare solet; (4) qui a tergo stat, ut militi in acie. Ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην, *Eurip. Med.* 478. Ab ἐφίστημι.

Ἐπιστατικὸς, ἡ, ὸν, ad curatorem vel præfectum pertinens. A præc.

Ἐπιστατικῶς, *adv.* constanter, fixe:

Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis et administrandis negotiis præest. Ab eod.

Ἐπίστατο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐπίσταμαι.

Ἐπίστατον, ου, τὸ, basis crateris; in inscr. Sigæa.

Ἐπιστατοῦντες, nom. pl. part. præs. act. verbi ἐπιστατέω.

Ἐπισταχύω, effloresco, lanugo barbæ dicitur ἐπανθεῖν, ἐπισταχυεῖν. Ἐπισταχύεσκον ἴουλοι, lanugo barbæ efflorescebat, *Apoll. Rhod.* 1, 972.

Ἐπιστέαται, *sciunt*, 3. pl. præs. ind. *Ion.* pro ἐπίστανται, a verbo ἐπίσταμαι.

Ἐπιστείβω, calco.

Ἐπιστεῖλαι, a. 1. inf. act. verbi ἐπιστέλλω.

Ἐπιστείχω, adeo, accedo, advento; (2) ingredior, inambulo.

Ἐπιστέλλω, mitto ad; (2) mitto; (3) mitto literas; (4) per literas certiorem facio, literis significo; (5) mando, jubeo; (6) attraho, adduco; (7) compono, ut vestem; f. ἐπιστελῶ· a. 1. ἐπέστειλα· perf. part. pass. ἐπεσταλμένος, τὰ ἐπεσταλμένα. Διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, *Heb.* 13, 22.

Ἐπιστενάζω, f. άξω, ingemo, ingèmisco ob.

Ἐπιστενάχω, idem. Ex ἐπὶ et στενάχω, *gemo.*

Ἐπιστένω, idem. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις, *Eur. Med.* 929.

Ἐπιστεύετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. πιστεύω.

Ἐπιστεύθη, 3. sing. a. 1. ind. pass.

Ἐπιστεύσαμεν, 1. plur. a. 1. ind. act.

Ἐπιστεφανόω, ῶ, f. ώσω, corono.

Ἐπιστεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, corona redimitus. Ab

Ἐπιστέφω, f. ψω, corona redimio. Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, *Il.* 1, 470.

Ἐπιστέωνται, 3. pl. præs. ind. *Ion.* pro ἐπίστανται, ab ἐπίσταμαι.

Ἐπίστῃ, 2. sing. præs. ind. med. *Att.* pro ἐπίστασαι.

Ἐπίστηθι, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. ἐφίστημι.

Ἐπιστήθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, in pectore recumbens, quod in pectore gestatur. A στῆθος.

Ἐπιστηλόω, columnam impono.

Ἐπίστημα, ατος, τὸ, columna, stela sepulchralis. Ab ἐφίστημι.

Ἐπιστήμη, ης, ἡ, scientia; (2) peritia; (3) ars; (4) disciplina, cura boni ordinis observandi. *Vox Eccl.*

Ἐπιστημονικὸς, ἡ, ὸν, scientia præditus; (2) scientiæ cujusque proprius; (3) scientiam efficiens.

Ἐπιστημονικῶς, *adv.* perite.

Ἐπιστημόνως, *adv.* scienter, perite, scite.

Ἐπίστημος, ον, hæsitans, cogitabundus; (2) intelligens. Ab ἐπίσταμαι.

Ἐπιστημοσύνη, ης, ἡ, scientia; (2) peritia. Ab

Ἐπιστήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, scientia præditus, sciens, peritus. Ab ἐπίσταμαι.

Ἐπιστηρίζω, f. ίξω, magis stabilio; (2) stabilio et firmo super. Hinc ἐπιστηρίζομαι, innitor, incumbo, fulcio me super. Ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, *Act.* 14, 22. Ἐπεστήρικτο ἐπὶ τὸ δόρυ, *Luc.*

Ἐπιστήσῃ, 2. sing. fut. 1. ind. med. a verbo ἐπίσταμαι.

Ἐπιστητέον, *adv. posit.* sciendum est.

Ἐπιστητὸς, ἡ, ὸν, sub scientiam cadens, quod scitur.

Ἐπιστίζω, f. ίξω, notis compungo; (2) in superficie notis distinguo.

Ἐπιστίλβω, splendeo, fulgeo.

Ἐπίστιος, ον, *Ion.* pro ἐφέστιος.

Ἐπιστιχάομαι, accedo, eo, *Nonn.*

Ἐπιστοβέεσκον, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπιστόβουν seu ἐπιστόβεον, ab

Ἐπιστοβέω, ῶ, f. ήσω, irrideo, contumelia afficio, convicior, *apud Apollon. Rhod.* 4, 1725. Quasi ἐπιστομέω. Ex ἐπὶ et στόμα, *os.*

Ἐπιστοιβάζω, f. άσω, construo, compono, digero super.

Ἐπιστολάδην, *adv.* ornate, succincte. Ab ἐπιστέλλω.

Ἐπιστολεὺς, έως, ὁ, epistolarum scriptor; (2) epistolarum magister; (3) tabellarius; (4) vicarius navarchi; (5) ducis, ut prætoris, &c. legatus. Ab

Ἐπιστολὴ, ῆς, ἡ, epistola, literæ quæ ad aliquem mittuntur; (2) mandatum, jussum, præceptum. (2) λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς ἔγραψεν ἡ δύστηνος, mandata perscripsit, *Eurip. Hippol.* 858. [subauditur ὑπὲρ.] Ab ἐπιστέλλω.

Ἐπιστολίζω, vestio, velut veste tego.

Ἐπιστολικὸς, ἡ, ὸν, epistolaris. Ab ἐπιστολή.

Ἐπιστολιμαῖος, ου, ὁ ἡ, idem, et *ap. Demosth.* conductitius. Vid. *Ern.*
Ἐπιστόλιον, ου, τὸ, parva epistola, epistolium.
Ἐπιστολιοφόρος, ου, ὁ ἡ, qui epistolas fert, tabellarius. Ex ἐπιστόλιον et φέρω.
Ἐπιστολογραφικὸς, ἡ, ὸν, epistolis scribendis serviens.
Ἐπιστολογράφος, ὁ, epistolarum scriptor, *Ath.*
Ἐπιστολοειδὴς, ὲς, epistolæ similis, *Bud.*
Ἐπιστομίζω, f. ίσω, os obturo, et loquentem reprimo; (2) frænum injicio, inhibeo. Οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, *Tit.* 1, 11. Ex στόμα. Hinc
Ἐπιστόμιον, ου, τὸ, idem quod
Ἐπιστόμισμα, ατος, τὸ, obturamentum, quo os alicui obstruitur; (2) obstaculum.
Ἐπιστοναχέω, ῶ, f. ήσω, ingemisco. Αὐτὰν παραβώμιον ἐπιστοναχοῦσι, vocem flebilem edunt ad omnes aras, *Soph. Œd. Tyr.* 184.
Ἐπιστοναχίζω, f. ίσω, idem.
Ἐπιστόρνυμι, pro ἐπιστορέννυμι, insterno.
Ἐπιστρατεία, ας, ἡ, expeditio adversus aliquem; (2) copiæ supervenientes; (3) exercitus.
Ἐπιστράτευσις, εως, ἡ, expeditio. Ab
Ἐπιστρατεύω, f. εύσω, expeditionem suscipio adversus, infesto agmine tendo in. Ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, *Soph. Trach.* 366. Διπλῶν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο, infestabat, *Eur. Med.* 1188. Ἐπιστρατεύειν φασ' ἄνωθεν τῷ Διΐ, *Aristoph. Av.* 1528.
Ἐπιστρατοπεδεία, ας, ἡ, castra adversus quem posita, accessus exercitus hostilis.
Ἐπιστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra moveo adversus.
Ἐπιστραφεὶς, a. 2. part. pass. verbi ἐπιστρέφω.
Ἐπιστρεπτέον, revertendum est, *Aristid.*
Ἐπιστρεπτικὸς, ἡ, ὸν, vim habens convertendi.
Ἐπίστρεπτος, ον, spectabilis, qui ora hominum in se convertit.
Ἐπιστρέφεια, ας, ἡ, solertia, sagacitas; (2) severitas; (3) accurata diligentia, cura.
Ἐπιστρεφέως, et ἐπιστρεφῶς, *adv.* diligenter, accurate; (2) fraudulenter. Ab
Ἐπιστρεφὴς, έος, ὁ ἡ, solers, attentus, cautus, circumspectus, prudens; (2) severus, ut in objurgando; (3) perversus; (4) versutus; ἐπιστραφὴς, *Ammon.* Ab
Ἐπιστρέφω, f. ψω, converto, convertere gressum cogo, retroago; (2) in diversum converto; (3) errantem in veram viam reduco; (4) intorqueo, contorqueo; (5) vexo; (6) adduco, attraho, corrugo; (7) inflecto, incurvo. Ἐπιστρέφομαι, pedem refero; (2) ad meliorem mentem redeo; (3) curo; (4) se respicere tandem, ad suæ utilitatis curam tandem converti. Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, 2 *Pet.* 2, 22. Ἡ εἰρήνη ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστραφήτω, *Matt.* 10, 13. Ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν, *Aristoph. Plut.* 1131.
Ἐπιστρέψαι, a. 1. inf. act. verbi præc.
Ἐπιστρέψαντα, acc. sing. a. 1. part. act.
Ἐπιστρογγυλόομαι, retundor, *Nic.* A στρογγύλος.
Ἐπιστρόγγυλος, ου, ὁ ἡ, subrotundus, turbinatus.
Ἐπιστροφάδην, *adv.* huc illuc se convertendo, in utramque partem se convertendo; (2) studiose; (3) strenue, fortiter.
Ἐπιστροφεὺς, έως, ὁ, primus spondylus, qui una cum collo convertitur. Ab ἐπιστρέφω.
Ἐπιστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio; (2) reversio, reciprocatio; (3) vortex; (4) turbatio; (5) turba, multitudo; (6) animadversio, cura, respectus; (7) castigatio, punitio, ultio. (2) μυρίων ἐπιστροφὰς κακῶν ἔπαθες, *Soph. Œd. Col.* 537. Δαΐων ἀνδρῶν ἐπιστροφαί, ubi concurrentes infestis armis viri, *Id. ibid.* 1044.
Ἐπιστροφία, ας, ἡ, cognomen Veneris, quasi Antevorta, vel Verticordia.
Ἐπιστροφίδες, ων, αἱ, crines contorti, cincinni.
Ἐπίστροφος, ου, ὁ ἡ, qui convertitur, reciprocus, flexuosus; (2) qui conversatur cum aliis; (3) curiosus, diligens.
Ἐπιστρόφως, *adv.* diligenter.
Ἐπίστρωμα, ατος, τὸ, stragulum. Ab
Ἐπιστρώννυμι, vel ἐπιστρωννύω, f. στρώσω, insterno, supersterno, strato tego. Ἐπιστρωννύουσι τῇ γῇ νιφετὸν, *Luc.*

Ἐπιστρωφάω, ῶ, versor in, oberro, obeo. Ἐπιστρωφῶσι πόληας, obversantur in civitatibus, urbes circumeunt, *Odyss.* 17, 486. Πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον; unde venis ad solum hujus terræ? *Eurip. Med.* 666.
Ἐπιστυγνάζω, f. άσω, dolore et tristitia adficior propter aliquid.
Ἐπιστύλιον, ου, τὸ, trabs, aut lapis, qui supra columnam ponitur. Ex ἐπὶ et στύλος.
Ἐπιστύφω, f. ψω, adstringo, coerceo.
Ἐπίστω, 2. sing. imperf. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐπίστασο, ab ἐπίσταμαι.
Ἐπίστω, imperat. verbi ἐπίσταμαι. Ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρῶμεν, οὐ μέλλοντ' ἔτι, *Soph. Phil.* 567. Ἐπίστω τοῦτό γε, hoc certo scias, *Id. ibid.* 419.
Ἐπιστώσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. verbi πιστόω.
Ἐπισυγκροτέω, ῶ, f. ήσω, convoco, colligo.
Ἐπισυκοφαντέω, ῶ, fut. ήσω, sycophantice aliquem insector.
Ἐπισυλλέγω, f. ξω, colligo, congrego, congero.
Ἐπισύλληψις, εως, ἡ, superfœtatio.
Ἐπισυμβαίνω, insuper accido, postea accido.
Ἐπισυμμαχία, ας, ἡ, pactum societatis in bello mutuæ præstandæ.
Ἐπισυμπίπτω, una incido; ἐπισυμπίπτει, præterea accidit.
Ἐπισυναγαγεῖν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro ἐπισυναγεῖν, ab
Ἐπισυνάγω, f. άξω, adgrego, post alium colligo, insuper colligo; (2) colligo. Ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, *Matt.* 23, 37. Καὶ ἡ πόλις ὅλη ἐπισυνηγμένη ἦν πρὸς τὴν θύραν, *Marc.* 1, 33. Hinc
Ἐπισυναγωγὴ, ῆς, ἡ, adgregatio, congregatio.
Ἐπισυναθροίζω, congrego ad locum.
Ἐπισυνάπτω, coagmento, conjungo; (2) adjungo; (3) committo, sc. prælium. Πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνάπτουσι, *Plut.*
Ἐπισυναχθεισῶν, gen. pl. a. 1. part. pass. verbi ἐπισυνάγω.
Ἐπισύνδεσις, εως, ἡ, conjunctio, colligatio. Ab
Ἐπισυνδέω, fut. ήσω, colligo, connecto.
Ἐπισύνδεσμος, ου, ὁ, vinculum, copula.
Ἐπισυνδίδωμι, fut. ώσω, invalesco, accresco.
Ἐπισύνειμι, insuper convenio in unum. Unde ἐπισυνιόντες, supervenientes; ἐπισυνιέναι, convenire.
Ἐπισυνέχω, contineo, apto.
Ἐπισυνηγμένη, perf. part. pass. f. g. verbi ἐπισυνάγω.
Ἐπισύνθεσις, εως, ἡ, cumulata conjunctio, compositio. Ab ἐπισυντίθημι.
Ἐπισυνθῆκαι, αἱ, appendices fœderis, *Polyb.*
Ἐπισυνίημι, intelligo, curo.
Ἐπισυνίσταμαι, coeo, conspiro, insurgo in aliquem; (2) concresco.
Ἐπισυννέω, aggero.
Ἐπισυνοδοιπορέω, una iter facio.
Ἐπισυνοικίζω, colonos addo.
Ἐπισυντάσσω, vel ἐπισυντάττω, f. άξω, impono aliis jam constructis.
Ἐπισυντείνω, contraho.
Ἐπισυντήκομαι, contabesco aliquam ob rem.
Ἐπισυντίθημι, insuper compono et conjungo; (2) cumulatim adnecto et adjungo.
Ἐπισυντρέχω, accurro, concurro, confluo. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, *Marc.* 9, 25.
Ἐπισύομαι, impetum facio. Unde ἐπέσσυμαι, incitatus seu concitus sum; ἐπεσσύμενος.
Ἐπισυρίσσω, vel ἐπισυρίττω, f. ξω, sibilo ad, sibilis excipio; (2) exsibilo; (3) more gruum clamo.
Ἐπίσυρμα, ατος, τὸ, id quod aliquis post se trahit; (2) vestigium corporis tractim se agentis; (3) res tumultuarie acta.
Ἐπισυρμὸς, οῦ, ὁ, abstractio, v. gr. servorum; (2) ludibrium; (3) socordia.
Ἐπισυῤῥέω, confluo, affluo.
Ἐπισύρω, attraho, post me traho; (2) tractim duco, volvo; (3) supine et tumultuarie rem gero.
Ἐπισύστασις, εως, ἡ, conjuratio, coitio factiosa, seditio, tumultus. Ab ἐπισυνίσταμαι.

Ἐπισυστέλλω, contraho.
Ἐπισυστρέφω, f. ψω, una converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem.
Ἐπίσυτος, idem quod ἐπίσσυτος, ingruens. Τίς φοβεῖ σε φήμα, γύναι, φρένας ἐπίσυτος; *Eurip. Hippol.* 574.
Ἐπισφαγεὺς, έως, ὁ, jugulator, mactator.
Ἐπισφαγιάζομαι, f. άσομαι, immolo seu macto super, immolo succedaneam. Ab
Ἐπισφάζω, f. άσω, jugulo, seu macto super; (2) eneco, obtundo.
Ἐπίσφαιρα, τὰ, pilæ quæ pro cuspidibus sunt in gladiis, hastis, quæ inde præpilatæ dicuntur, *Ern.*
Ἐπισφακελίζω, insuper sphacelo laboro, de membro, quod putredine corripitur, ob alium morbum prægressum, accedente.
Ἐπισφαλὴς, έος, ὁ ἡ, qui labefactari potest, lubricus; (2) instabilis, incertus; (3) periculosus; (4) damnosus. Ab
Ἐπισφάλλω, supplanto, everto, fallo.
Ἐπίσφαλμα, ατος, τὸ, res male, infeliciter gesta, infelix eventus.
Ἐπισφαλῶς, *adv.* ita ut labefactari possit, lubrice, non sine periculo.
Ἐπίσφατος, ου, ὁ ἡ, perniciosus, exitialis. Ex ἐπὶ et φάω, *occido*, Eust. (2) infamis, *ap. Amm.* A φημί.
Ἐπισφάττω, f. άξω, jugulo, seu macto super.
Ἐπισφελίτης, ου, ὁ, remex, *Hes.* Ex σφέλας.
Ἐπισφίγγω, f. ξω, adstringo; (2) adductum ad me stringo et arcte complector.
Ἐπισφραγίζω, fut. ίσω, signum imprimo, obsigno; (2) consigno; (3) concludo velut sigillo; (4) ἐπισφραγίζομαι, probo, subscribo, ut rata fiant.
Ἐπισφραγιστὴς, οῦ, ὁ, qui sigillum imprimit, obsignator.
Ἐπισφρηγίζω, pro ἐπισφραγίζω, *Ep.*
Ἐπισφύριον, ου, τὸ, fibula ocreæ; tegumentum seu fascia malleolorum sive tibiarum. Κνημῖδας ... ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, *Il.* 3, 331. Ex ἐπὶ et σφυρὸν, *malleolus pedis.*
Ἐπισχάζω, f. άσω, in superiore parte scarifico, seu cultro aperio.
Ἐπίσχε, 2. sing. præs. imperat. act. v. ἐπίσχω.
Ἐπισχεδὸν, *adv.* propemodum, prope.
Ἐπισχεῖν, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro ἐπισχεῖν. Unde
Ἐπισχερὼ, *adv.* deinceps, ordine.
Ἐπισχεσία, ας, ἡ, prætextus; (2) mora. Ab
Ἐπίσχεσις, εως, ἡ, retentio, inhibitio, repressio, remora.
Ἐπισχετικὸς, ἡ, ὸν, inhibendi et reprimendi vim habens.
Ἐπισχηματίζω, f. ίσω, effingo, compono.
Ἐπισχίδες, ων, αἱ, cunei, quibus aliquid finditur aut distinetur:
Ἐπισχίδιον, ου, τὸ, cuneus, quo aliquid finditur. Ab
Ἐπισχίζω, f. ίσω, in superficie aliquid findo, vel scindo, incido.
Ἐπισχναίνω, f. ανῶ, arefacio, extenuo. Hinc
Ἐπισχνανέον, *adv. posit.* arefacere oportet.
Ἐπισχολάζομαι, vaco, quod fit celeriter et non lente. Καῤῥομενίζει, κἀν ἐπισχολάζεται βλάστη, germen celeriter crescit, *Soph. ex Trag. incerta.*
Ἐπισχυρίζω, f. ίσω, corroboro; (2) omni ope resisto.
Ἐπίσχυρος, ου, ὁ, auxiliator.
Ἐπισχύω, f. ύσω, vires sumo, invalesco. Οἱ δὲ ἐπίσχυον, *Luc.* 23, 5.
Ἐπίσχω, cohibeo, inhibeo, reprimo, retardo; (2) adhibeo, admoveo. Ἐπίσχες τοῦ δρόμου, *Aristoph. Av.* 1205.
Ἐπισχὼν, a. 2. part. act.
Ἐπισωματόω, ῶ, f. ώσω, corpus reddo, corporeum facio.
Ἐπίσωμος, ου, ὁ ἡ, corpulentus; (2) torosus. Ex ἐπὶ et σῶμα, *corpus.*
Ἐπισωρεύω, f. εύσω, cumulo, acervatim adgero. Κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους, 2 *Tim.* 4, 3.
Ἐπίσωτρον, ου, τὸ, ferrum curvum quo σῶτρον munitur ne citius deteratur.

Ἐπιταγὴ, ῆς, ἡ, mandatum, imperatum.

Ἐπίταγμα, ατος, τὸ, subsidiaria cohors; (2) mandatum. Ab ἐπιτάττω.

Ἐπιταγματικὸς, ἡ, ὸν, subsidiarius. Ab eod.

Ἐπιτακτὴρ, ῆρος, ὁ, qui aliis imperat.

Ἐπιτακτικὸς, ἡ, ὸν, imperiosus; (2) ad imperium pertinens. Hinc ἐπιτακτικὴ, sc. τέχνη, ars imperandi.

Ἐπιτακτικῶς, *adv.* imperiose, pro imperio, cum imperio, cum mandato.

Ἐπίτακτοι, οἱ, milites triarii et subsidiarii.

Ἐπίτακτος, ον, jussus, præscriptus.

Ἐπιταλαιπωρέω, ῶ, f. ήσω, insuper laboro et molestias perfero.

Ἐπιτάμνω, incido, *Steph.*

Ἐπιτανύω, fut. ύσω, intendo, contendo; (2) augeo; (3) enitor, adnitor.

Ἐπιτὰξ, *adv.* deinceps, ex ordine; (2) breviter, *ap. Comicos*; (3) longe, *ap. Tragicos.* Ab ἐπιτάττω, *Etym. M.* Unde

Ἐπίταξις, εως, ἡ, mandatum, imperatum.

Ἐπιταξόμεθα, 1. pl. fut. 1. med. verbi ἐπιτάσσω· aliquoties usurpatur pro passivo ἐπιταχθησόμεθα. Εἰ 'πιταξόμεσθα δὴ, si jussi agemus scilicet, *Eurip. Suppl.* 521.

Ἐπιτάραξις, ἡ, perturbatio, interpellatio. Ab

Ἐπιταράσσω, vel ἐπιταράττω, f. ξω, interturbo, interpello. Ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, *Luc.*

Ἐπιτάῤῥοθος, ου, ὁ ϗ ἡ, auxiliator, adjutor; (2) victor. (1) τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα, *Il.* 5, 808; et passim apud Homerum. (2) Τεγέης ἐπιτάῤῥοθος ἔσσῃ, Tegeæ victor eris, *Herodot.* 1, 67.

Ἐπίτασις, εως, ἡ, intentio significationis, *item* (2) affirmatio; opp. στέρησις, privatio, diminutio; (3) incrementum; (4) amplificatio, exaggeratio; (5) vehementia; (6) pars comœdiæ. Ab ἐπιτείνω, *intendo.*

Ἐπιτάσσω, vel ἐπιτάττω, fut. ξω, colloco seu dispono post; (2) mando, impero, jubeo. Hinc ἐπιτάττομαι, subditus sum alicujus potestati. Ἐν ἐξουσίᾳ ϗ δυνάμει ἐπιτάσσει τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι, *Luc.* 4, 36. Ἐπέταξεν αὐτοῖς ἀνακλῖναι πάντας, *Marc.* 6, 39.

Ἐπιτατικὸς, ἡ, ὸν, intendendi augendique vim habens. Ab ἐπιτείνω.

Ἐπιτατικῶς, *adv.* intendendo, vehementer.

Ἐπίταυρος, ον, robustus, validus.

Ἐπιτάφιος, ου, ὁ ϗ ἡ, funebris, pro *subst.* sc. λόγος, laudatio funebris. Hinc τὸ ἐπιτάφιον, carmen sepulchrale, epitaphium, sc. μέλος. A τάφος.

Ἐπιταχύνω, accelero, urgeo.

Ἐπιτέγγω, irrigo, *Anac.*

Ἐπίτεγξις, εως, ἡ, madefactio; (2) emollitio, lenitio, persuasio. A τέγγω.

Ἐπιτεθειασμένως, *adv.* adflatu, seu cum adflatu numinis. Ab ἐπιθειάζω.

Ἐπιτεῖλαι, a. 1. inf. act. verbi ἐπιτέλλω.

Ἐπιτείνω, intendo, contendo; (2) augeo; (3) incresco, invalesco; (4) enitor, annitor; (5) torqueo, sc. in equuleo, quia ibi homines extenduntur. Hinc ἐπέτεινα, ἐπιτεῖναι, a. 1. intendere. Pass. ἐπετάθην· conj. ἐπιταθῶ, ἐπιταθῶσι, intendantur, augeantur; perf. part. ἐπιτεταμένος, intensus. Ἐπιτείνεις μοὶ τὸν ἔρωτα, *Luc.*

Ἐπιτειχίζω, f. ίσω, munio adversus impetum hostium; (2) castellum struo, unde hostem infestemus; (3) e propugnaculo decurrendo infesto. Hinc

Ἐπιτείχισις, εως, ἡ, idem quod

Ἐπιτείχισμα, ατος, τὸ, propugnaculum contra aliquem munitum; (2) *tropice*, quicquid ejusmodi est, ut eo uti ad vexandos alios et infestandos possimus.

Ἐπιτειχισμὸς, οῦ, ὁ, exstructio ejusdem.

Ἐπιτεκμαίρομαι, quæro, indago conjecturis, &c.

Ἐπίτεκνοι (γυναῖκες), mulieres quæ tandem pariunt, *Hipp.*

Ἐπιτεκνόω, insuper gigno; *in pass.* insuper nascor.

Ἐπιτελειόω, idem quod ἐπιτελέω. Hinc

Ἐπιτελείωσις, εως, ἡ, perfectio, absolutio; (2) augmentum; (3) procreatio sobolis.

Ἐπιτελεόω, ῶ, f. ώσω, offero; vide ἐπιτελέωμα.

Ἐπιτελεσθέντα, acc. sing. aor. 1. part. pass. verbi ἐπιτελέω.

Ἐπιτελεστικὸς, ἡ, ὸν, strenuus, acer, industrius, efficax. Ab

Ἐπιτελέω, ῶ, f. ήσω, perficio, perago, exsequor, præsto; (2) solvo, expendo; (3) obeo, perfungor, celebro sacra, consecro. Μέλλων ἐπιτελεῖν τὴν σκηνὴν, *Heb.* 8, 5. Βουλεύου μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα, *Isocr.* Νῦν σαρκὶ ἐπιτελεῖσθε; *Gal.* 3, 3.

Ἐπιτελέωμα, ατος, τὸ, hostia succedanea, quæ post cæteras omnes immolatur, ut priora sacrificia rata fiant. Ab ἐπιτελεόω.

Ἐπιτελέως, *adv.* tandem, denique, *Aret.* Ab

Ἐπιτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ad finem perductus, absolutus; (2) non irritus; (3) maturus. Ex ἐπὶ et τέλος, *finis.*

Ἐπιτέλλεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἐπιτέλλου, ab

Ἐπιτέλλω, faciendum injungo, jubeo, mando; (2) orior, existo. Hinc a. 1. ἐπέτειλα, in med. ἐπετειλάμην, injunxi. ἐπιτέταλμαι, præt. pass. ἐπετετάλμην, plusq. perf. pass. Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο, (pro τῷ δὲ πάντα ἐπετέταλτο,) huic summa rerum erat commissa, *Il.* 2, 643.

Ἐπιτέμνω, fut. εμῶ, incido, concido; (2) refello, irritum facio, impedio; (3) brevius reddo, in compendium redigo. Ὅμως δὲ σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν, *Luc. pro Imag.*

Ἐπίτεξ, εκος, ἡ, partui vicina, parturiens. Μετεπέμψατο ἐκ τῶν Περσέων τὴν θυγατέρα ἐπίτεκα ἐοῦσαν, *Herodot.* 1, 108. Ἡ γυνὴ ἐπίτεξ ἐοῦσα πᾶσαν ἡμέρην, uxoris partus indies expectabatur, *Id.* 1, 111. Ab ἐπὶ et τίκτω, *pario.*

Ἐπιτερατεύομαι, f. εύσομαι, prodigiose adfingo, portentosis modis glorior et mentior.

Ἐπιτέρμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui terminis seu limitibus præest. Ex τέρμα.

Ἐπιτερπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, delectationem et voluptatem adferens; (2) deditus rebus voluptatem adferentibus. Ab

Ἐπιτέρπω, fut. ψω, oblecto, delecto.

Ἐπιτερπῶς, *adv.* jucunde, suaviter.

Ἐπιτερσαίνω, sicco.

Ἐπιτεταμένως, *adv.* vehementer. Ab ἐπιτείνω.

Ἐπιτέταται, 3. sing. perf. ind. pass. Ab eod.

Ἐπιτετηδευμένως, *adv.* accurate, perite; (2) data opera.

Ἐπιτετμημένως, *adv.* concise, contracte.

Ἐπιτέτμω, deprehendo, *Hom.*

Ἐπιτέτραπται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἐπιτρέπω.

Ἐπιτετράφαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπιτετραμμένοι εἰσί.

Ἐπιτέτροφα, 1. sing. perf. ind. verbi ἐπιτρέπω· *Att.* pro ἐπιτέτρεφα. Φράζειν, ὅτι σφᾶς ἐπιτετρόφασι τῷ Σύλλᾳ, quod Syllæ sese dedissent, *Appian. Mithr.* 53.

Ἐπίτευγμα, ατος, τὸ, adeptio, prosper successus. Ab ἐπιτυγχάνω. Unde

Ἐπιτευκτικὸς, ἡ, ὸν, qui solet adsequi id ad quod contendebat, successu non carens, efficax.

Ἐπίτευξις, εως, ἡ, impetratio, adeptio; (2) fortuna. (2) τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἐπίτευξιν, peritiam fortunamque, *Appian. Pun.* 105.

Ἐπιτεχνάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, insuper machinor; (2) molior, machinor, comminiscor. Hinc

Ἐπιτέχνησις, εως, ἡ, machinatio, adinventio; (2) commentum, inventum; (3) solertia.

Ἐπιτεχνητὸς, ἡ, ὸν, arte factus, artificialis.

Ἐπιτεχνολογέω, arte et ratione trado, dissero.

Ἐπιτήδειος, εία, (*ap. Lysiam*) ειον, idoneus, aptus, commodus, opportunus; (2) amicus, benevolus, studiosus; (3) necessarius, amicitia conjunctus. (2) δοκεῖ γὰρ τῇ φύσει τὸ τικτόμενον καὶ τὸ τίκτον ἐπιτήδεια εἶναι ἀλλήλοις, ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ γένους, sibi invicem amica esse, *Philostr.* 28. Hinc τὰ ἐπιτήδεια, ων, ad vitam necessaria, victus, commeatus.

Ἐπιτηδειοτέρως, *adv.* aptius, amicius, &c.

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, opportunitas et habilitas, aptitudo; (2) amicitia, familiaritas; (3) res ipsæ ad v. gr. bellum gerendum opportunæ.

Ἐπιτηδείως, *adv.* commode, utiliter.

Ἐπιτήδεος, idem quod ἐπιτήδειος, *Herod.*

Ἐπιτήδευμα, ατος, τὸ, studium, institutum, quod studiose sectamur, tam in malam quam in bonam partem; (2) professio; (3) disciplina; (4) vitæ institutum, vitæ genus.

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, studium accuratum, industria, opera; (2) disciplina, institutum.

Ἐπιτηδευτὴς, οῦ, ὁ, studiosus, deditus alicui rei:

Ἐπιτηδευτὸς, ἡ, ὸν, adfectatus, nimis accurato studio factus: Ab

Ἐπιτηδεύω, f. εύσω, studio et data opera aliquid facio; (2) studeo, operam do, studiose sector in bonam et in malam partem. Hinc ἐπιτηδεύομαι, exerceor, habilis reddor, instruor. Ἐπιτηδεύειν χαρακτῆρα τινὸς, *Plat.*

Ἐπιτηδέως, *adv.* commode, apte: Ab

ἘΠΙΤΗΔΗ'Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, idoneus, aptus, habilis; (2) *in malam partem*, artificiosus. (2) καὶ μὴ 'πίτηδες μηδὲν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 476. Ἐπίτηδες, *adv.* de industria. Ab ἐπὶ, τὸ, et ἦδος, quod factum est ad placendum, *Ern.*

Ἐπιτήθη, ης, ἡ, abavia, avi vel aviæ mater.

Ἐπιτηκίζω, pro ἐπιτιθηκίζω, *Ern.*

Ἐπίτηκτον, τὸ, id quod cera liquefacta obductum est; (2) id, cui falsa et simulata inest species. (2) Ἴδ' ὡς ἐπίτηκτα φιλοῦσα ἦλως, ecce convinceris non amare ex animo, simulatum amorem præ te ferre, *Meleager in Anthol.* Omnia illa prima, quæ etiam tuis litteris in cœlum ferebas, ἐπίτηκτα fuerunt, id est, simulata fuerunt, *Cicero ad Attic.* 7, 1. pessime interpretes.

Ἐπιτήκω, f. ήξω, illiquefacio; (2) liquefacto obduco.

Ἐπιτηρέω, ῶ, f. ήσω, diligenter observo. Καιρὸν ἐπιτηρεῖ, *Plat.* Hinc

Ἐπιτηρήσας, a. 1. part. act.

Ἐπιτήρησις, εως, ἡ, observatio, animadversio:

Ἐπιτηρητικὸς, ἡ, ὸν, qui observare solet, observator. Ab eod.

Ἐπιτιθέασι, 3. plur. præs. ind. act. *Ion.* pro ἐπιτιθεῖσι.

Ἐπιτιθέω, idem quod

Ἐπιτίθημι, impono, superimpono; (2) adfero, infero; (3) irrogo, infligo; (4) addo, adjicio; (5) obdo, occludo; (5*) absolute vel addito ἐπιστολὴν vel γράμματα, epistolam trado perferendam. Γράψας δὲ, ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, tradidit epistolam in Ægyptum perferendam, *Herodot.* 3, 43. Et ἐπιτίθεμαι (6) impono aliquid faciendum, injungo, mando; (7) manum impono, inchoo, adgredior; (8) hostiliter adgredior, adorior, invado; (9) toto pectore incumbo, penitus deditus sum; (10) cunctor, diem duco, differo. Ταῖς ὑποσχέσεσι τὸν νεανικώτατον ἐπεθήκας, *Plat.* (3) τινὶ δίκην ἐπιθεὶς, aliquem supplicio afficiens, *Xenoph. Hell.* 7, 3. (10) ἐπιθεῖναι τέλος, perficere, absolvere, *Arr. Ind.* 5, 7. Τὰ ἱερὰ ἐπιθέντα, sacrificiis peractis, *Arr. Hist. Alex.* 7, 5, 2 & 7.

Ἐπιτιθῇς, 2. sing. præs. conj. act. verbi præc.

Ἐπιτίκτω, insuper pario; (2) pario, partum edo.

Ἐπιτιλάω, commaculo sordibus, concaco.

Ἐπιτιμᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ἐπιτιμάει. Ab

Ἐπιτιμάω, ῶ, f. ήσω, rei pretium augeo seu intendo; (2) reprehendo, objurgo; (3) celebro. Μάλιστα δ' ἂν εὐδοκιμοίης, εἰ φαίνοιο ταῦτα μὴ πράττων, ἃ τοῖς ἄλλοις ἂν πράττουσιν ἐπιτιμῴης, *Isocr.* Hinc

Ἐπιτίμημα, ατος, τὸ, id quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur.

Ἐπιτιμέων, *Ion.* pro ἐπιτιμάων, *Herod.*

Ἐπιτιμήσαιμεν, 1. pl. a. 1. opt. act.

Ἐπιτιμήσεσι, dat. pl. ab

Ἐπιτίμησις, εως, ἡ, reprehensio, objurgatio, interminatio.

'Επιτιμητέος, reprehendendus, objurgandus, *Hes.*

'Επιτιμητὴρ, ὁ, idem quod ἐπιτιμητὴς, *Opp.*

'Επιτιμητὴς, οῦ, ὁ, reprehensor, objurgator, castigator; (2) qui rem æstimatam denuo æstimat.

'Επιτιμητικὸς, ἡ, ὸν, ad reprehensionem pertinens, objurgatorius.

'Επιτιμητικῶς, *adv.* acriter, aspere.

'Επιτιμήτωρ, ορος, ὁ, punitor, ultor, vindex.

'Επιτιμία, ας, ἡ, status civis justus et integer, quum fama ejus et existimatio integra est; (2) objurgatio.

'Επιτίμιον, ου, τὸ, mulcta, pœna; (2) præmium. Ab ἐπὶ et τιμή. Unde

'Επίτιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui ad honores accedere licet; (2) cui honos suus integer et illæsus est, honoratus.

'Επιτιμῶνται, 3. pl. præs. ind. pass.

'Επιτίμως, *adv.* honeste, honorifice.

'Επιτίτθιον, lactens, *Ep.* A τιτθή.

'Επιτίτθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, subrumus, lactens. Ex ἐπὶ et τιτθὸς, *mamma.*

'Επιτλάω, vel ἐπίτλημι, perfero, perpetior. Unde ἐπιτλήτω, *imperat.* toleret, perferat.

'Επιτμήγω, seu ἐπιτμήσσω, incido, decurto.

'Επίτοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœcunda; (2) ἐπίτοκον δάνεισμα, fœneratio quæstuosa.

'Επιτολὴ, ῆς, ἡ, ortus siderum. Ξὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν, *Eurip. Phœn.* 1123. Ab ἐπιτέλλομαι, *orior.*

'Επιτολμᾷν, præs. inf. act. act. *contr.* pro ἐπιτολμάειν.

'Επιτολμάω, ῶ, f. ήσω, audeo.

'Επιτομὴ, ῆς, ἡ, amputatio; (2) epitome, compendium. Ab ἐπιτέμνω. Unde

'Επίτομος, ου, ὁ καὶ ἡ, incisione seu præcisione brevior factus, præcisus; (2) in compendium redactus; (3) brevis, compendiarius.

'Επιτόνιον, ου, τὸ, instrumentum quo chordæ funesve intenduntur; (2) amplificatio. Ab

'Επίτονος, ου, ὁ, sc. ἱμὰς, lorum, quo aliquid intenditur; (2) funis, seu rudens, qui a summa mali parte in puppim tentus malum firmat. Ab ἐπιτείνω.

'Επιτοξάζομαι, fut. άσομαι, arcum in aliquem tendo.

'Επιτοξεύω, idem.

'Επιτοξὶς, ίδος, ἡ, crena et cavum illud, cui imponitur in arcu sagitta. A τόξον.

'Επιτοπίζω, f. ίσω, in loco et sede mea me contineo, sedem non muto. A τόπος.

'Επιτραγίαι, ῶν, αἱ, piscium genus:

'Επιτραγία, ας, ἡ, Veneris cognomen:

'Επίτραγος, ου, ὁ vitium vitis, quum carbunculatur.

'Επιτραγῳδέω, tragice decanto et exaggero.

'Επιτραπεζίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est super mensam, aut super mensa fit. Ab

'Επιτραπέζιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. A τράπεζα.

'Επιτραπεζώματα, ων τὰ, quæ in mensa seu super mensa apponuntur; (2) secundæ mensæ.

'Επιτράπω, *Ion.* pro ἐπιτρέπω.

'Επιτραχήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui supra collum est, collaris. Ex ἐπὶ et τράχηλος.

'Επιτραχύνω, exaspero.

'Επιτρεπτέον, *adv.* permittendum. Ab

'Επιτρέπω, f. ψω, permitto, trado; (2) committo. Οὐκ ἂν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν, *Aristoph. Plut.* 1078. 'Εμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ γεροντανωγεῖν, *Id. Eq.* 1094.

'Επιτρέφω, alo super, alendo superinduco.

'Επιτρέχω, percurro; (2) adcurro; (3) incurro, incido; (4) incursionem facio, populandi causa usurpo. (4) ἄλλους ἑώρα τῷ ἐπιγράμματι αὐτῆς ἐπιτρέχοντας, alios videret honorem victoriæ de illa urbe reportatæ usurpantes, *Appian. Punic.* 94. Πολλαῖς μυριάσι ἐπιτρέχειν, adoriri, *Philo.*

'Επίτρεψον, 2. sing. a. 1. imperat. act. verbi ἐπιτρέπω.

'Επιτρέψοντι, 3. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐπιτρέψουσι.

'Επιτρίβω, f. ψω, attero, adfligo, crucio, noceo; (2) incito, concito, instigo. (2) τῶν μετρίων δεδιότων μὴ φιλοπόλεμος ἀνὴρ ἐπιτρίψῃ τὸ πλῆθος, *Appian. de Reb. Pun.* 8, 55. "Αλλ' εἴ τῳ καὶ τὸ πεισθῆναι τοῖς ἐπιτρίβουσιν ἀδίκημα εἶναι δοκεῖ, quod si cui vero hoc ipsum in crimine videtur ponendum, quod concitatoribus illis paruerit multitudo, *Id. ibid.* 50. Hinc a. 2. ἐπετρίβην· ἐπιτριβείης, in conj. pereas. Perf. ἐπιτέτριψαι, periisti. Οἱ δώδεκα θεοὶ εἴξασιν ἐπιτρίψαι σε, *Aristoph. Av.* 96.

'Επιτριηραρχέω, ῶ, f. ήσω, munus trierarchi sustineo ultra justum tempus. Hinc

'Επιτριηράρχημα, ατος, τὸ, tempus quo quis triremem regit.

'Επίτριμμα, ατος, τὸ, id quod atteritur seu adfricatur, protrimentum. Ab ἐπιτρίβω.

'Επίτριπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, contritus; (2) dignus qui conteratur vel perdatur; (3) sceleratus, perditus. (3) τοὐπίτριπτον κίναδος, vulpem illam sceleratam, *Soph. Aj.* 103. Ab eod.

'Επιτρὶς, *adv.* ter.

'Επίτριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, sesquitertius; (2) pes poeticus, tribus brevibus et una longa.

'Επίτριψις, εως, ἡ, ipsa conterendi actio; (2) cruciatus, noxa; (3) fluctus, *LXX.*

'Επίτρομος, ὁ καὶ ἡ, perterritus, trepidus.

'Επιτροπάδην, *adv.* ex commisso, non sponte sua. Ab ἐπιτροπή.

'Επιτροπαῖος, αία, αῖον, commissus, concessus; (2) curæ alicujus traditus; (3) epith. Jovis, ad quem receptum habent injurias passi. Ab eod.

'Επιτροπάω, ῶ, idem quod ἐπιτρέπω.

'Επιτροπεία, ας, ἡ, præfectura, procuratio.

'Επιτρόπευσις, εως, ἡ, idem.

'Επιτροπευτικὸς, ἡ, ὸν, peritus aliquid procurandi, seu administrandi. Ab

'Επιτροπεύω, f. εύσω, sum administrator seu præfectus, procuro, administro; (2) tutor sum, in tutela habeo. Hinc ἐπιτροπεύομαι, sum sub tutela; (3) curo, simpliciter. Θαυμάζω δ' ὅπως τὸν δῆμον οἷός τ' εἴμ' ἐπιτροπεύειν ἐγὼ, *Aristoph. Eq.* 212. Ab

'Επιτροπὴ, ῆς, ἡ, ipsa actio τοῦ ἐπιτροπεύειν, sive administrandi seu procurandi aliquid, procuratio, tutela; (2) deditio in fidem; (3) potestas quæ alicui permittitur, v. gr. decernendi, statuendi. Ab ἐπιτρέπω.

'Επιτροπικὸς, ἡ, ὸν, ad tutelam pertinens, *Plat.*

'Επίτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui cura alicujus commissa est, procurator, vicarius; (2) tutor; (3) præfectus provinciæ minoris, ut Judææ.

'Επιτροφὴ, ῆς, ἡ, alimentum, *ap. Jos.*

'Επιτροχάδην, *adv.* festinanter, more ejus qui percurrit; (2) summatim, breviter, succincte. (2) ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, *Il.* 3, 213. Ab

'Επιτροχάζω, f. άσω, percurro.

'Επιτρόχαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, velox, volubilis. Ab

'Επίτροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

'Επιτροχασμὸς, οῦ, ὁ, percursio; (2) verborum copiosa et præceps effusio ad perturbandum adversarium. Ab ἐπιτροχάζω.

'Επιτροχάω, idem quod ἐπιτροχάζω. Εἶθαρ ἐπιτροχόων, valde festinans, *Apoll. Rhod.* 4, 1606.

'Επιτρόχως, *adv.* velociter, cito cursu.

'Επιτροχώτερον, *adv.* agilius.

'Επιτρύζω, f. ύσω, admurmuro, accino.

'Επιτρώγω, una cum pane comedo.

'Επιτυγχάνοις, 2. sing. præs. opt. act. verbi

'Επιτυγχάνω, adsequor, nanciscor; (2) attingo; (3) succedo, feliciter evenio; (4) incido in aliquid; (5) convenio, adloquor. Hinc aor. 2. ἐπέτυχον· ἐπιτυχὼν, adeptus; (6) ὁ ἐπιτυχὼν, quilibet obvius, vulgaris. Perf. ἐπιτετύχηκα, nactus sum. *Pass.* ἐπιτετευγμένον, quo potiti sumus, quod bene successit. Τοῦτο δ' ἂν ἐπιτυγχάνοις, εἰ λήγοις τῶν πόνων ἔτι πονεῖν δυνάμενος, *Isocr. ad Dem.* "Ην τοῦ ἐπιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς, *Aristoph. Nub.* 535.

'Επιτυμβίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, super sepulchro positus; (2) ad sepulchrum pertinens; (3) galeritus, ut alauda. Ab

'Επιτύμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex τύμβος.

'Επίτυρον, τὸ, edulium, quoddam ex confractis olivis, *V. L.*

'Επιτυφλόω, ῶ, f. ώσω, obcæco.

'Επιτυφόω, ῶ, f. ώσω, idem quod τυφόω.

'Επιτύφω, f. ψω, accendo in, inflammo; ἐπιτεθυμμένος, incensus, ardens, *proprie et tropice.*

'Επιτυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, voti compos; (2) quem attingere, ferire possumus lapide, jaculo, &c. (2) τοῖσδε πολεμίοις εὔβλητοι καὶ ἐπιτυχεῖς πανταχόθεν ὄντες, *Appian. Bell. Syr.* 35.

'Επιτυχία, ας, ἡ, adeptio, prosper successus:

'Επιτυχὼν, a. 2. part. act. verbi ἐπιτυγχάνω.

'Επιτυχῶς, *adv.* prospero successu, feliciter.

'Επιτωθάζω, f. άσω, irrideo, derideo, convicior; (2) effuse cachinnor; (3) adsentor, adulor. Hinc

'Επιτωθασμὸς, οῦ, ὁ, adulatio.

'Επιφαγεῖν, a. 2. post aliquid edere, una cum pane edere.

'Επιφαιδρύνω, f. υνῶ, exhilaro; (2) splendidum reddo, purgo, lavo.

'Επιφαίνω, appareo super aliqua re, i. e. dum res geritur; (2) intervenio, supervenio; (3) appareo.

'Επιφᾶναι, a. 1. inf. act. verbi præc.

'Επιφάνεια, ας, ἡ, species superna, superficies; (2) habitus et forma loci, item corporis, seu oris; (3) dignitas, honos, præstantia; (4) celebritas; (5) ortus, v. gr. solis, diei; (6) apparitio Deorum, sive vis divina, in auxilio ferendo, puniendo scelere, &c. conspicua, item adventus inopinatus; (7) apparitio Christi in carne; item in judicio mundi; (8) *omninoque* majestas divinæ naturæ in Christo conspicua, divinitas ipsa Christi; sed τὰ ἐπιφάνια, ων, dies qua Christus baptizatus fuit; item, qua gentibus manifestari cœpit, Magique ad eum accessere. (v. *Ern.*) Ab

'Επιφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, conspicuus; (2) illustris, insignis, clarus; ἐπιφανέστατος χειμὼν, hyems acerrima, *Polyb.*

'Επιφανία, ας, ἡ, vel τὰ ἐπιφάνια, ων, idem quod ἐπιφάνεια.

'Επίφαντος, ον, conspicuus, præsens, qui est adhuc in vivis. Τί με οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; *Soph. Antig.* 840.

'Επιφανῶς, *adv.* insigniter, insignem in modum, splendide, magnifice. Ab ἐπιφανής.

'Επιφαρμακεύω, fut. σω, aliud insuper medicamentum sumo.

'Επίφασις, εως, ἡ, species externa, cultus, apparatus, ut magistratuum, &c. (2) adspectus, vultus; (3) significatio, professio; (4) judicium quod profertur. Ab ἐπιφαίνω.

'Επιφάσκω, dico.

'Επιφατνίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est ad præsepe, ad præsepe pertinens. A φάτνη.

'Επίφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui male audit. A φημί.

'Επιφαύσκω, luceo, splendeo, effulgeo; et *in med.* in lucem profero, ostendo. Ex φάω.

'Επιφαύω, f. αύσω, illucesco.

'Επιφάω, idem.

'Επιφέροισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἐπιφέρουσα, ab

'Επιφέρω, f. ἐποίσω, a. 1. ἐπήνεγκα, infero, induco, importo, inveho; (2) objicio, accuso; (3) adscribo; (4) impono, superimpono; (5) subjicio, subjungo, post cætera profero in medium, promo; (6) infero, v. gr. censum, primitias, &c. 'Επιφέρομαι, *med.* infero, importo; (2) profero; (3) affero, etiam de dote, quæ affertur a fœmina; (4) impetum facio. Αἰτίαν ἡμῖν ὡς κατασκόποις ἐπέφερον, *Philo.* 'Επίφερε πολέμιον ὁρμὰν φονίαν, *Aristoph. Av.* 350. Τὸ ἐπιφερόμενον, quod impendet. Τὰ ἐπιφερόμενα, eventura. Τὰ ἐπιφερόμενα ἀκέομαι, rebus venturis medeor. *Herodot.* 3, 16. Καί μοι πάντα προδεικνύουσι τὰ ἐπιφερόμενα, *Id.* 1, 209.

'Επίφευκτος, ον, fugiendus, adversandus, *V. L.*

'Επιφημεῖν, bene ominari, acclamare, assentiri, *Steph.*

'Επιφημιστὴρ, ῆρος, ὁ, fausta precans, qui bona ominatur, adclamans, adsentiens.
'Επίφημι, promitto, *Eur.*
'Επιφημίζω, f. ίσω, famæ seu nomini alicujus adscribo; (2) adscribo, adsigno, tribuo; (3) pervulgo, dissemino; (4) imprecor, appello, nomino, (per acclamationem maxime) quo sensu et in med. maxime dicitur. (5) omine significo. (1) κείνου παῖδ' ἐπεφήμισα, illius nomine filiam nuncupavi, *Eur. Iphig. in Aul.* 130. (4) καὶ δὴ καὶ ἰόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντερον ἐπεφημίζετο, male ominabatur, *Herodot.* 3, 124. (5) μνήμη τῆς ἐκ παιδὸς ἐπιφημισθείσης τῷ ἀνδρὶ ἑβδόμης ὑπατείας, memoria septimi consulatus, illi tum puero, omine significati, *Appian. Bell. Civ.* 1, 61. Hinc
'Επιφήμισμα, ατος, τὸ, omen; (2) favor, acclamatio.
'Επιφημισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Ab eod.
'Επιφθὰς, a. 2. part. act. verbi ἐπιφθάνω.
'Επιφθέγγομαι, f. ξομαι, adsono, acclamo, respondeo. Hinc
'Επίφθεγμα, ατος, τὸ, acclamatio.
'Επίφθημι, ἐπιφθάνω, prior adsequor, *Hom.*
'Επιφθονέω, ῶ, f. ήσω, invideo ob, vel super; (2) exprobro aliquid alicui. Καὶ ἐκείνοισι ἐπιφθονέομεν, quodque illis exprobramus, *Herodot.* 9, 79.
'Επίφθονος, ου, ὁ ἡ, invidiæ expositus, invidiosus; (2) reprehensione dignus. (1) κοὐκ ἐπίφθονον τόδε, *Eurip. Hippol.* 497. (2) πολλοὶ γὰρ ἡμῶν οὐδὲν εἴσ' ἐπίφθονοι, *Id. Hec.* 1185 Vide *Musgrav. ad Eurip. in Suppl.* Πονηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφὴ, solers lingua malum odiosum est, *Eur. Iphig. in Aul.* 333. [Musgravius legit divisim ἐπὶ φθόνον, ad odium concitandum.]
'Επιφθόνως, *adv.* invidiose.
'Επίφθορος, ου, ὁ ἡ, exitialis, lethalis. Ex ἐπὶ et φθορὰ, exitium.
'Επιφθύζω, inspuo veneficarum more, *Theoc.*
'Επιφθύσδοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἐπιφθύζουσα, ab ἐπιφθύζω, vel
'Επιφθύω, inspuo.
'Επιφιλοπονέω, ῶ, et έομαι, οῦμαι, naviter alicui rei operam do.
'Επίφλεβος, ου, ὁ ἡ, venas eminentes habens. Ex ἐπὶ et φλέψ.
'Επιφλεγμαίνω, valde ardeo vel tumeo.
'Επιφλέγω, f. ξω, incendo, inflammo, comburo; (2) illustro. "Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην, *Il.* 1, 455. Hinc
'Επιφλογὴς, έος, ὁ ἡ, flammeus, incendens.
'Επιφλόγισμα, ατος, τὸ, vox medica, inflammatio, seu pars inflammatione vexata. Quasi ab ἐπιφλογίζω, *incendo*. A φλόξ.
'Επιφλογώδης, ώδες, inflammationem habens, rubicundus.
'Επιφλύω, f. ύσω, nugor, deblatero.
'Επιφοβέομαι, vereor, magnopere timeo.
'Επίφοβος, ὁ ἡ, metu perculsus, perterritus.
'Επιφοινικίζω, ad colorem purpureum vergo.
'Επιφοινίσσω, rubefacio.
'Επιφοιτάω, ῶ, f. ήσω, venio ad, accedo ad; (2) ventito ad aliquem audiendi caussa; (3) viso; (4) pervado; (5) perago; (6) in mentem venio; (7) consuetudinem stupri habeo.
'Επιφοιτέος, ία, ἴον, adventitius, *Hippocr.*
'Επιφοιτέω, idem quod ἐπιφοιτάω. 'Επιφοιτεῦσι νόσος ἐς τὸν ἄνθρωπον, *Aret.*
'Επιφοίτησις, εως, ἡ, accessus, adventus; ipsa actio superveniendi, *cum gen.* Θεοῦ, inspiratio, adflatus divinus.
'Επίφοιτος, ὁ, qui incurrit, *Man.*
'Επιφορὰ, ᾶς, ἡ, vis, impressio, ut hostis, imbris; (2) oratio invectiva et cum impetu prolata; (3) præmium præter stipendium publicum nautis dari solitum a trierarchis; (4) pecuniæ solutio et pœnæ perpessio; (5) humoris impetus in aliquam partem corporis influentis; (6) illatio, quæ adsumptionem sequitur in syllogismis, conclusio; (7) sententia addita sermoni præcedenti; (8) figura rhetorica, verbum in fine sententiarum repetens, Anaphoræ opposita. Ab ἐπιφέρω.
'Επιφορβέω, ῶ, f. ήσω, depasco.
'Επιφορέω, ῶ, f. ήσω, comporto, adgero, ingero, injicio; (2) gravidam reddo; (3) infero post cætera, postremo loco infero. Οὐ κατορύξεις κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν, *Aristoph. Pac.* 167.
'Επιφόρημα, ατος, τὸ, mensa secunda, bellaria.
'Επιφορικὸς, ἡ, ὸν, vehemens, acer.
'Επίφορος, ου, ὁ ἡ, ferens, perferens; (2) secundus, de vento; (3) uterum ferens; (4) proclivis, propensus, pronus. (2) παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος πρᾶξιν οὐρίαν θέλων, *Æsch. Choeph.* 811. Ab ἐπιφέρω.
'Επιφορτίζω, fut. ίσω, onero, onus impono; (2) molestiam exhibeo; (3) in humeros attollo.
'Επιφόρως, *adv.* prone, propense; (2) vehementer, acriter.
'Επίφραγμα, ατος, τὸ, obturamentum.
'Επιφραδέως, *adv.* consulte, prudenter. Ab
'Επιφράζω, indico, ut hinc sit ἐπέφραδε, a. 2. indixit; ἐπιφράζομαι, excogito, comminiscor; item, comperio, cognosco, ut hinc sit f. ἐπιφράσομαι, *Poet.* ἐπιφράσσομαι. 'Επιφράσσατ' ὄλεθρον, *Odyss.* 15, 443.
'Επιφράσσω, vel ἐπιφράττω, f. ξω, obturo, obstruo. 'Επιφράττομαι τὰ ὦτα, *Luc.*
'Επίφρενα, τὰ, præcordia, *Steph.* A φρήν.
'Επιφρὶξ, horror maris, *apud Hom.* ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ, *Il.* 7, 63. melius divisim.
'Επιφρίσσω, ίττω, inhorreo.
'Επιφρονέω, prudens sum. Ab ἐπίφρων.
'Επιφροντίζω, f. ίσω, curo.
'Επίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων. Unde
'Επιφροσύνη, ης, ἡ, prudentia; (2) instinctus, adflatus, suggestio.
'Επιφροσύνῃσι, dat. pl. *Ion.* pro ἐπιφροσύναις.
'Επίφρουρος, ον, custos, custodiæ impositus. Ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ, admotum jugulo, *Eurip. Or.* 1575.
'Επίφρων, ονος, ὁ ἡ, mentis compos; (2) prudens, sapiens. Ex ἐπὶ et φρήν.
'Επιφυάδες, propagines. Ab ἐπιφύω.
'Επιφύλαξ, κος, ὁ, custos. Ab
'Επιφυλάττω, f. ξω, observo.
'Επιφύλιος, ον, distributus in tribus. 'Επώνυμοι γῆς, κἀπιφυλίου χθονὸς Λαῶν ἔσονται, nomen dabunt terræ, populisque regionis in tribus distributæ, *Eur. Or.* 1577.
'Επιφυλλίζω, f. ίσω, racemationem facio, racemor; (2) accurate exquiro. Ab
'Επιφυλλὶς, ίδος, ἡ, racemulus, qui magno racemo superjacet; (2) pampinus racemarius; (3) racematio; (4) racemus post vindemiam relictus; (5) parvus racemus, qui sub foliis latet. Ex ἐπὶ et φύλλον.
'Επιφυλλόκαρπος, ου, ὁ ἡ, qu. dic. super folia fructum habens, qui in folii dorso fructum gerit.
'Επίφυλλος, ου, ὁ ἡ, valde foliatus, multa ac magna folia habens.
'Επιφυσάω, ῶ, f. ήσω, inflo.
'Επιφυτεύω, f. εύσω, insuper sero.
'Επίφυσις, εως, ἡ, accretio, incrementum; (2) conjunctio ossis cum alio osse, cum ossi os adnascitur. Ab
'Επιφύω, insuper produco seu edo; (2) ἐπίφυμαι, et ἐπιφύομαι, adnascor, innascor; (3) adhæreo, adhæresco; (4) adorior, invado, insurgo. Hinc perf. part. ἐπιπεφυκὼς, innatus; ἐπίφυσις, agnatus, post natus, adortus; quod et ἐπιφὺς, inhærens, incumbens; ἐπιφυῆναι, ingruere.
'Επιφωνέω, ῶ, fut. ήσω, acclamo; (2) dictum aliquod iis, quæ jam dicta sunt, cum acclamatione adjungo. Hinc
'Επιφώνημα, ατος, τὸ, acclamatio; (2) epiphonema, dictum superioribus additum cum acclamatione. Hinc
'Επιφωνηματικὸς, ἡ, ὸν, qui per acclamationem effertur.
'Επιφωνηματικῶς, *adv.* cum epiphonemate, per exclamationem.
'Επιφωνημάτιον, τὸ, parvum epiphonema.
'Επιφώνησις, εως, ἡ, acclamatio, inclamatio.
'Επιφωράω, ῶ, in furto deprehendo; (2) deprehendo in quocumque facinore.
'Επιφώσκω, *de sideribus*, appareo, luceo; (2) *de die ac nocte*, incipio. Ex ἐπὶ et φῶς, *lux*.
'Επιχαίνω, inhio; perf. ἐπικεχηνὼς, inhians.
'Επιχαιράγαθος, ου, ὁ ἡ, qui honestis delectatur studiis, et virtutem amplectitur. Ex ἐπὶ, χαίρω, et ἀγαθός.
'Επιχαιρεκακία, ἡ, lætitia et gaudium ex aliena calamitate, voluptas ex alienis malis. Ab
'Επιχαιρέκακος, ου, ὁ ἡ, qui gaudet alienis malis. Ex ἐπὶ, χαίρω, et κακός.
'Επιχαίρω, *proprie*, gaudeo aliqua re; (2) *plerumque*, ex alterius malis gaudium percipio, insulto calamitoso.
'Επιχαλαζάω, ῶ, grandine impeto, insulto, verbero.
'Επιχαλάω, ῶ, laxo, resolvo; (2) demitto, deprimo; (3) remitto.
'Επιχαλκεύω, fut. εύσω, fabricor, cudo super; (2) insuper fabricor et cudo; (3) expolio; (4) auditorum mentes mihi concilio.
'Επιχαλκῖται, οἱ, armati, *Hes.* A χαλκός.
'Επίχαλκος, ου, ὁ ἡ, æratus, ære obductus.
'Επιχάραγμα, τος, τὸ, signum quod monetæ impressum est, ut noctua in nummis Atticis.
'Επιχαράσσω, vel ἐπιχαράττω, f. άξω, insculpo, imprimo; (2) incisuris serratum reddo.
'Επιχαρεία, ἡ, venustas, lepos; *sed melior est lectio* ἐπιχαρίτεια, *Ern.*
'Επιχαρὴς, έος, ὁ ἡ, gaudens et lætus ob aliquid. Ab ἐπιχαίρω.
'Επιχαρίεις, εσσα, εν, et ἐπιχάριτος, ον, idem quod
'Επίχαρις, ιτος, ὁ ἡ, gratus, gratiosus, amabilis, jucundus, comis, cui gratia inest. Hinc
'Επιχαρίτως, *adv.* gratiose, cum gratia, venuste, lepide.
'Επιχαρίττα, pro ἐπιχαρίτως, *Ar.*
'Επίχαρμα, ατος, τὸ, res lætabilis, felix eventus; (2) lætitia ipsa; (3) irrisio miseri. Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν, ἀλλ' ὀδύναισι λέγω, *Eurip. Phœn.* 1549.
'Επίχαρσις, εως, ἡ, gaudium ob aliquam rem; (2) insultatio.
'Επίχαρτος, ου, ὁ ἡ, lætitiam ac gaudium adferens; (2) cujus malis atque infortuniis lætamur. Ab ἐπιχαίρω.
'Επιχασμάομαι, ῶμαι, oscito. 'Τυπῶδες τι, μᾶλλον δὲ γραῶδες, ἐπιχασμώμενος, *Heliod.* 4.
'Επιχατὴς, et ἐπιχητίας, ου, ὁ, qui indiget, inops, *Hes.* A χατέω.
'Επιχέζω, f. έσω, caco super; perf. ἐπικέχοδα, ἐπικεχοδώς.
'Επιχειλέω, repleo, *Ern.*
'Επιχειλὴς, έος, ὁ ἡ, labra attingens, labris vicinus; (2) qui super laborum crepidine est; (3) non plenus; (4) plenus, de vase. Ex χεῖλος.
'Επιχειμάζω, f. άσω, hiemem dego in; (2) in hibernis me contineo. Hinc
'Επιχείμασις, εως, ἡ, tempestas quæ post certum diem venit.
'Επιχείρει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἐπιχείρεε. Ab
'Επιχειρέω, ῶ, f. ήσω, manum admoveo, manum injicio; (2) conor, nitor, adgredior; (3) argumentis adstruere et probare conor. Καλὸν μὲν ἔργον ἐπιχειρεῖ, *Isocr.* πράγμασι νεωτέροις, *Plut.* Hinc
'Επιχείρημα, ατος, τὸ, quod quis adgreditur seu molitur, molimentum, inceptum; (2) argumentum, quo aliquid probare satagimus; (3) petitio gladiatoris, &c. (4) syllogismus dialecticus.
'Επιχειρηματικὸς, ἡ, ὸν, exercitatus in argumentationibus; (2) qui novit petitiones athleticas et gladiatorias. A præc.
'Επιχείρησις, εως, ἡ, adgressio, molitio; (2) argumentatio. Ab ἐπιχειρέω.
'Επιχειρητέα, pro ἐπιχειρητέον, *adv. pos.* adgrediendum est. Ab eod.
'Επιχείρια, τὰ, idem quod ἐπίχειρα, *Poll.*
'Επιχειρίζομαι, manus admoveo; (2) curationem per chirurgiam tento.

'Επίχειρον,

Ἐπρέχθην, aor. 1. ind. pass. verbi πράσσω.
Ἔπρηξα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔπραξα.
Ἔπρησα, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἔπρησε, a πρήθω.
Ἔπρησε, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Ἐπρήσθην, aor. 1. ind. pass.
Ἐπρησσόμην, 1. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπρασσόμην, a πράσσω.
Ἐπρήχθην, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐπράχθην.
Ἐπριάμην, imperf. ind. med. verbi πρίαμαι.
Ἐπρίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi πρίω, vel πρίζω, *disseco.*
Ἐπρίω, 2. sing. imperf. ind. *Att.* et *Ion.* pro ἐπρίασο, a πρίαμαι.
Ἔπρωσεν, *finivit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *per Sync.* pro ἐπεράτωσεν, a περατόω.
ἙΠΤΑ', septem. Hinc ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, numerus septenarius.
Ἑπταβασίλειον, τὸ, genus unguenti.
Ἑπταβόειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex septem bubulis pellibus factus; (2) impenetrabilis, de scuto, &c. et tropice, fortis, robustus. A βοῦς.
Ἑπτάβοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem boves æquans.
Ἑπτάγλωσσος, vel ἑπτάγλωττος, ον, septilinguis. Ex γλῶσσα.
Ἑπταγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui septem literarum est. Ex γράμμα.
Ἑπτάγωνα, ων, τὰ, musica instrumenta quædam, qu. dic. septangula. Ex γωνία.
Ἑπταέτης, vel ἑπταετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, septennis, qui septem annorum est. Hinc
Ἑπταετία, ας, ἡ, septennium.
Ἑπταήμερος, ὁ καὶ ἡ, qui septem dierum est.
Ἑπταῖος, α, ον, qui septimo die venit, aliudve facit.
Ἑπτακαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, septemdecim.
Ἑπτακαιδέκατος, άτη, ατον, decimus septimus.
Ἑπτακαιδεκαταῖος, idem quod
Ἑπτακαιδεκέτης, septemdecim annos natus.
Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem et viginti partibus major.
Ἑπτάκαυλος, ὁ καὶ ἡ, septem caules habens.
Ἑπτάκι, vel ἑπτάκις, *adv.* septies.
Ἑπτακισμύριοι, ίαι, ια, septuaginta millia.
Ἑπτακισχίλιοι, ίαι, ια, septies mille.
Ἑπτάκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem lectis instructus. Ex ἑπτὰ et κλίνη.
Ἑπτακόσιοι, septingenti.
Ἑπτακοσιοπλασιάκις, septingenties.
Ἑπτακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, septingentesimus.
Ἑπτάκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, septisonus, septem sonos edens.
Ἑπτάκωλος, ον, septem colis, versiculis constans.
Ἑπτάλογχος, ον, septem legionibus constans.
Ἑπτάλογχος στόλος, septemgeminus exercitus, *Soph. Œd. Col.* 1305.
Ἑπτάλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, septicollis.
Ἑπτάλυχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem lucernas habens.
Ἑπτάμην, imperf. ind. med. v. πέταμαι, vel a. 1. ind. med. *per Syncop.* pro ἐπτησάμην, ab ἵπταμαι, *volo.*
Ἑπταμηνιαῖος, αία, αῖον, septimum mensem agens; (2) qui septimo mense in lucem editus est. Ex ἑπτὰ et μὴν, *mensis.*
Ἑπτάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
Ἑπταμήτωρ, ορος, ἡ, septem filiorum mater.
Ἑπτάμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem habens chordas.
Ἑπταμόριον, ου, τὸ, septima pars.
Ἑπτάμυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem habens recessus.
Ἔπταξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Dor.* pro ἔπτηξαν, a πτήσσω.
Ἑπτάπεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui septies vel multoties tonderi potest. Ex πείκω.
Ἑπτάπηχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, qui septem cubitos æquat.
Ἑπταπλασιάζω, reddo septuplo majus. Ab
Ἑπταπλάσιος, ία, ιον, septuplus.
Ἑπταπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem.
Ἑπταπλασίως, *adv.* septifariam, septies.
Ἑπτάπλευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui septem latera habet; (2) cui septem costæ sunt.
Ἑπτάπλοος, *contr.* ἑπτάπλους, ου, ὁ καὶ ἡ, septemplex. Ab ἑπτά.
Ἑπταπόδης, ου, ὁ, septempedalis. A ποῦς.

Ἑπτάπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem habens vias. Epith. Pleiados. Ἑπτάποροι Πλειάδες, *Eurip. Rhes.* 529. *Iphig. in Aul.* 7. *Id. Or.* 1004.
Ἑπτάπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, septempedalis.
Ἑπτάπυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habet septem portas.
Ἑπτάπυργος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habet septem turres.
Ἔπταρον, aor. 2. ind. act. verbi πταίρω.
Ἑπτάρροος, *contr.* ἑπτάρρους, ου, ὁ καὶ ἡ, septemfluus; (2) septem ostia habens.
Ἑπτὰς, άδος, ἡ, numerus septenarius.
Ἑπταστάδιος, ον, septem stadiis constans.
Ἑπτάστολος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem modis instructus seu ornatus.
Ἑπτάστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem ora seu ostia habens, septem ostiis in mare influens; est quoque epitheton septem portarum Thebarum. Θήβας λέγεις μοι ταῖς πύλαις ἑπταστόμους, *Soph. ex Trag. incerta.* Ἑπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονὸς, *Eurip. Phœn.* 294. Ἑπτάστομον πύργωμα Καδμείων ἔπι, *Id. Suppl.* 1221.
Ἑπτατειχὴς, ὲς, epith. portarum Thebanarum, *ap. Æschyl.* septem locis munitus.
Ἑπτάτονος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem tonos habens, seu septem chordis instructus.
Ἑπταφαὴς, ὲς, septem partibus lucens; epith. zonarum cœlestium.
Ἑπτάφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem voces seu sonos edens.
Ἑπτάφυλλος, ον, septem folia habens.
Ἑπτάφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἑπτάφθογγος.
Ἑπταχὰ, *adv.* septifariam. Ab ἑπτά.
Ἑπταχῆ, *adv.* idem.
Ἑπτάχορδος, ου, ὁ καὶ ἡ, septem fidibus instructus. Ex χορδή.
Ἐπτέρνικα, perf. ind. act. verbi πτερνάω.
Ἐπτερύγην, a. 2. ind. pass. verbi πτερύσσομαι.
Ἑπτέτης, ου, ὁ, septennis, septem annos natus. Ex ἔτος.
Ἑπτέτις, ιδος, ἡ, septem annos nata.
Ἑπτήμερος, ον, septem dies durans.
Ἔπτην, aor. 2. ind. act. verbi πτῆμι.
Ἑπτήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, septem remorum ordinibus instructus, septiremis. Ex ἐρέσσω.
Ἐπτοίηται, *exterrefactus est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi πτοιέω, *Poet.* pro πτοέω.
Ἐπτόμην, *evolabam*, imperf. ind. med. *per Syncop.* pro ἐπετόμην, a verbo πέτομαι.
Ἐπτωκὼς, perf. part. act. *Ion.* pro πεπτωκὼς, a πίπτω.
Ἔπυδρος, *Ion.* pro ἔφυδρος.
Ἐπυθόμην, aor. 2. ind. med. verbi πυνθάνομαι pro πύθομαι vel πεύθομαι, *interrogo.*
Ἐπυνθάνετο, 3. sing. imperf. ind. med.
Ἐπύλλιον, ου, τὸ, versiculus; (2) parvum carmen. Dim. ab ἔπος.
Ἐπύργωσας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi πυργόω.
ἜΠΩ, dico, inusitatum: aor. 2. εἶπον, εἰπεῖν, εἰπών· aor. 1. εἶπα, usitata.
ἜΠΩ, ago, operor; in compositione usitatum.
Ἐπωάζω, f. άσω, ovis incubo; (2) ovis incubans cano vel clamo, *item* clamo in modum gallinæ incubantis. Ex ᾠόν.
Ἐπώασις, εως, ἡ, incubatio, incubitus.
Ἐπωασμὸς, οῦ, ὁ, idem.
Ἐπωαστικὸς, ἡ, ὸν, qui incubare solet ovis, *Aristot.*
Ἐπωβελία, ας, ἡ, sexta pars æstimationis litis, eo quod reus calumniæ in quamlibet drachmam obolo, qui sexta pars drachmæ erat, mulctaretur. Ex ἐπὶ et ὀβολός.
Ἐπῳδὴ, ῆς, ἡ, incantamentum; (2) blandi sermones, nempe, qui mulcent et deliniunt; (3) carmen; (4) cantio. (2) ἀλλὰ νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπᾴδονται φύσιν, sed amicorum blandis adloquiis moniti, mulcentur deliniunturque, *Soph. Œd. Col.* 1193. Ab ἐπᾴδω.
Ἐπώδης, ῶδες, fœtidus, graveolens, ut δυσώδης.
Ἐπῳδικὸς, ἡ, ὸν, succinens, incantare sciens. Ab ἐπῳδός.
Ἐπωδίνω, parturio.
Ἐπῳδιον, ου, τὸ, quod odæ accinitur, versiculus. Ab ἐπὶ et ᾠδή.
Ἐπῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, incantator, vel incantatrix, pueros ægrotantes carminibus curans; (2) pars carminis lyrici, *imprimis* odæ Pindaricæ; (3) versiculus brevior post longiorem; (4) quod vim habet amoris excitandi et conciliandi homines. Ex iisd.
Ἐπώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, dolorem inferens vel adferens; (2) dolens, gravi dolore affectus. Ex ἐπὶ et ὀδύνη.
Ἐπωδύνως, *adv.* cum gravi dolore.
Ἐπώζω, idem quod ἐπωάζω.
Ἐπωθέω, ῶ, f. ἐπώσω, impello.
Ἐπωθίζω, f. ίσω, idem.
Ἐπώκειλαν, *illiserunt*, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi ἐποκέλλω.
Ἐπωλένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in ulnis vel sub ulnas fertur. Ex ἐπὶ et ὠλένη.
Ἐπώλευν, 3. pl. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐπώλεον, a πωλέω.
Ἐπωμάδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, humeris superimpositus. Ex ἐπὶ et ὦμος.
Ἐπωμαδὸν, *adv.* super humeros, in humeris. Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, *Apoll. Rhod.* 1, 738.
Ἐπωμίδιον, ου, τὸ, parva epomis. Dim. ab
Ἐπωμὶς, ίδος, ἡ, superhumerale, i. e. summa humeri pars; (2) humerus; (3) nomen vestis muliebris humeros tegens; (4) pars eminens in navi, cui inscriptum est elogium. (2) ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος, ex summo humero, *Eurip. Hec.* 558. Ex ἐπὶ et ὦμος.
Ἐπωμίζομαι, in humeros tollo.
Ἐπωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum, quod additur ad confirmationem alicujus rei. Ab ἐπόμνυμι.
Ἐπώμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui juravit, adstrictus juramento; (2) obstrictus. Οὐκ ἐπώμοτος λέγων, nonne jurejurando firmasti dicens . . . *Soph. Trach.* 427. Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον, Jovem adhibens testem tui jurisjurandi, *Id. Ibid.* 1188. Ab eod.
Ἐπώνιον, ου, τὸ, tributum, quod pro aliqua re empta penditur. Ex ἐπὶ et ὠνέομαι.
Ἐπωνόμασα, aor. 1. ind. act. verbi ἐπονομάζω.
Ἐπωνυμία, ας, ἡ, cognomentum, cognomen; (2) nomen. Ab
Ἐπώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, additus ad nomen, qui pro cognomine tribuitur, item cognominis; (2) qui nomen traxit ab alio; (3) qui nomen dat alii. (2) ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ μητρὸς, nomine referens diu servatam olim matri virginitatem, *Soph. Œd. Col.* 1321. Τίς ἂν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; quis unquam putasset fore, ut tam concinne malis meis conveniret nomen meum? *Soph. Aj.* 430. Τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου, illaque cœna Thyestæ nomine dicta, *Eur. Or.* 1007. Ἐπώνυμος τινὸς, qui nomen ab aliquo accepit. Ἐπώνυμον τινὶ γίγνεσθαι, nomen alicui dare vel communicare. Ἐπώνυμος ἀρχὴ, consulatus, consul, nempe a quo denominatur annus, *App. Bell. Civ.* 2, 19. Hinc τὸ ἐπώνυμον, ου, cognomen. Ex ἐπὶ et ὄνομα.
Ἐπωνύμως, *adv.* cognomine.
Ἐπωπτάζω, inspicio, *Hes.* Ab ἐπώπτης.
Ἐπωπτάω, ῶ, idem, *Hes.* Ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπτᾷ, *Æschyl. Eumenid.* 974. Ab eod.
Ἐπώπη, ἡ, vultus, *Æsch.*
Ἐπώπτης, ου, ὁ, inspector, *Hes.* Ex ὤψ.
Ἐπωπὶς, ίδος, ἡ, pedissequa; (2) inspectrix, canis. Θήσεται σ' ἐπωπίδα, te faciet canem, *Lycophr.* 1176.
Ἐπώρα, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐφόρας, ab ἐφοράω.
Ἐπωριάζω, curo, solicitus sum, *Steph.* Ab ὥρα.
Ἐπωρωρέχατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπωρωρεγμένοι ἦσαν, ab ἐπορέγω.
Ἐπῶρσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἐπόρω.
Ἐπωρύω, et ἐπωρύομαι, ululo, infremo.
Ἔπωσις, εως, ἡ, impulsio. Ab ἐπωθέω.
Ἐπωτειλέομαι, insuper cicatrice obducor, *Aret.* Ex ἐπὶ et ὠτειλή, *cicatrix.*
Ἐπωτίδες, αἱ, ligna ex utraque proræ parte prominentia: quasi auriculæ navis. Ab ἐπὶ et οὖς, *auris.*
Ἐπωφέλεια, ας, ἡ, utilitas. Ab

Ἐπωφιλέω, ῶ, f. ήσω, insuper juvo; (2) prosum. Ἐπωφίλησα, utinam. Ὅ μήποτ' ἐγὼ ... ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι, *Soph. Œd. Col.* 540.

Ἐπωφέλημα, ατος, τὸ, utilitas.

Ἐπωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, utilis.

Ἐπωφέλιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἐπῴχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπῳγμένοι ἦσαν, ab ἐποίγω.

Ἐπῴχετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἐποίχομαι.

ἜΡΑ, ας, ἡ, terra. Hinc

Ἔραζε, *adv.* in vel ad terram.

Ἐραίμαν, 1. sing. præs. opt. med. *Dor.* pro ἐραίμην, ab ἔραμαι.

Ἐραίσθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ῥαίνω.

Ἔραμα, τὸ, vomitus. Ab ἐράω.

Ἐρᾷν, præs. inf. act. *contr.* pro ἐράειν.

Ἐρανάρχης, ου, ὁ, proprie, qui collegio eranistarum præest; (2) qui præest cœnæ collatitiæ, *Laert. Artemid.* 1, 37. Ex ἔρανος et ἀρχή.

Ἐρανέμπολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in ἐράνῳ mercaturam exercet. Ex ἔρανος et ἐμπολέω.

Ἐρανίζω. f. ίσω, *cum acc.* peto ab amicis collationem, atque adeo obtineo; (2) corrogo, emendico; (3) *cum dat.* confero symbolam, largior eranon; (4) colligo, comporto; (5) *in med.* est eranon peto; (2) *eleganter tropice*, colligo, aucupor et capto, v. gr. quæstum, laudem, &c. (3) consequor ab aliquo aliquid. Τοὺς φίλους ἐρανίσας, *Dem.* Ab ἔρανος.

Ἐρανικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad ἐράνους, qui fit ad corrogandam stipem. Ab eod.

Ἐράνιον, ου, τὸ, parva symbola; (2) exigua stips. Dim.

Ἐράνισις, εως, ἡ, et

Ἐρανισμὸς, οῦ, ὁ, corrogatio, collectio erani.

Ἐρανιστὴς, οῦ, ὁ, qui est ex numero sodalium, qui singulis mensibus aut statis temporibus pecuniam conferunt. Ab ἐρανίζω.

Ἐραννᾶς, *amœnæ*, gen. sing. *Dor.* pro ἐραννῆς. Ab

Ἐραννὸς, ἡ, ὸν, amabilis. Ab ἐράω, *amo.*

ἜΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, collatitia cœna, convivium, in quod quisque symbolam suam confert; reperitur etiam pro cœna lauta non e symbolis; (2) collatio pecuniæ ad juvandum aliquem, ut reddatur commodo tempore; (3) collatio quæ ex pacto fit certis temporibus; (4) beneficium, beneficentia; (5) gratia, præmium, merces; *nempe quicquid paulatim variis factis consequimur id eleganter* ἔρανος *dicitur, ut Cicero* gratiam colligere *dixit.*

Ἔρασδε, *humi*, *Dor.* pro ἔραζε.

Ἐράσθην, aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἠράσθην, ab ἐράω.

Ἐρασίμολπος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans carminis seu cantus. Ex ἐράω et μολπὴ, *cantus.*

Ἐρασιπλόκαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, studiosus capillitii. Ex ἐράω et πλόκαμος.

Ἔρασις, εως, ἡ, amatio. Ab ἐράω.

Ἐρασιχρήματος, ου, ὁ ϗ ἡ, pecuniæ desiderio flagrans, pecuniam sive opes amans.

Ἐράσμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, amabilis, desiderabilis. Ab ἐράω.

Ἔρασσαι, 2. sing. præs. ind. *Poet.* pro ἔρασαι, ab ἔραμαι.

Ἐράσσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Poet.* pro ἐράσατο.

Ἐραστὴς, οῦ, ὁ, amator, amans. Παίδων τ' ἐραστὴς ἦν, cupidus eram liberorum, *Eurip. Suppl.* 1088. Καὶ πολλοὶ παίδων ὄντες ἐρασταὶ, τοσούτους πόθους οὐκ ἔσχον εἰς τέκνα, multi, qui liberos amant, *Phalarid. Epist.* 68. Flagitio sensu plerumque, ut, Καὶ τούς γε παῖδας φασὶ ταυτὸ τοῦτο δρᾷν, οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τἀργυρίου χάριν, non amatorum, sed pecuniæ gratia, *Aristoph. Plut.* 153.

Ἐραστὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἐρατὸς, *Steph.*

Ἐράστρια, ας, ἡ, fœmina amans, amatrix.

Ἐρατεινὸς, ἡ, ὸν, amabilis, amœnus. Ab

Ἐρατὸς, ἡ, ὸν, amabilis, blandus. Ab ἐράω.

Ἐρατίζω, fut. ίσω, amo, cupio. Ab eod.

Ἐρατοπλόκαμος, ου, pulchricomus.

Ἐρατόχροος, *contr.* ἐρατόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, amabili colore præditus. Ex ἐρατὸς et χρόα.

Ἐρατὼ, οῦς, Erato, una Musarum.

Ἐρατῶπις, ιδος, ἡ, pulchros oculos habens. Ex ἐρατὸς et ὢψ, *oculus.*

ἘΡΑ'Ω, ῶ, amo, amore prosequor; (2) cupio, adfecto; ἠράσθην, a. 1. amavi; ἐρασθεὶς, qui amavit; ἐρώμενος, *substantive*, amasius; ἐρωμένη, *substantive*, amasia, amica. Ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς, *Aristoph. Av.* 135. Ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει πατρίδος ἐρᾷν ἅπαντας, *Eur. Ph.* 361. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν, *Id. Med.* 700. *item*, defundo, expendo, vomo.

Ἐργᾷ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Bœot.* pro ἐργάσῃ, ab ἐργάζομαι.

Ἐργάζευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro ἐργάζου, a verbo eod.

Ἐργάζομαι, f. άσομαι, opus facio, laboro, *impr.* in agro, mari; *unde* (2) colo agrum; (3) navigo quæstus causa; (4) quæstum facio; (5) elaboro, efficio, *de arte factis*, imprimis, *Ern.* Τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται, *Soph. Antig.* 332. Τί μ' ἐργάσῃ τὸ δεινόν; *Aristoph. Lys.* 368.

Ἔργαθεν, 3. sing. imperf. *Poet.* pro εἴργαθεν, ab

Ἐργάθω, arceo, aufero, separo, cohibeo. Ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτὸς, *Apoll. Rhod.* 3, 1171. Ab εἴργω.

Ἐργαλεῖον, ου, τὸ, *Ion.* ἐργαλήιον, instrumentum, ferramentum. Ab ἔργον.

Ἐργάνη, ης, ἡ, Minervæ cognomen, qu. dic. opifex. Ab ἔργον et ἄνω, *perficio.*

Ἐργάξῃ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐργάσῃ.

Ἐργάσαιο, *operatus sis*, 2. sing. a. 1. opt. med.

Ἐργασείω, facturio, facere cupio, facere paro, agere volo. Ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω, θροεῖς, loqueris, ut nihil eorum, quæ mando, facturus, *Soph. Trach.* 1232. Τί δ' ἐργασείεις; quid ergo facere paras? *Id. Philoct.* 1001.

Ἐργασθῇ, *operatus sit*, 3. sing. a. 1. conj. pass.

Ἐργασία, ας, ἡ, opus; (2) elaboratio, *inpr.* in operibus artificum; (3) cultus; (4) opificium, opera, labor, unde quæstus est; (5) de die, in quo opus facere licet; (6) quæstus, lucrum; (7) factum præclarum. Ab ἐργάζομαι.

Ἐργάσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui elaborari potest; (2) confectus, elaboratus; (3) cultus. Ab eod.

Ἐργασίων, ωνος, ὁ, agricola, *Ar.*

Ἔργασμαι, 1. sing. perf. ind. pass. pro εἴργασμαι.

Ἐργαστέον, *adv. pos.* opera danda est, agendum est.

Ἐργαστὴρ, ῆρος, ὁ, operarius.

Ἐργαστηριακοὶ, οἱ, opifices. Καὶ γὰρ συνηθροίσθη πλῆθος ἐργαστηριακῶν καὶ βαναύσων ἀνθρώπων, *Polyb. Exc. Legat.* 144.

Ἐργαστηριάρχης, ου, ὁ, manceps officinæ; tabernarius, institor. Ex seq. et ἀρχή.

Ἐργαστήριον, ου, τὸ, officina, taberna; (2) *in specie* cella meretricia, *quam et Plautus* opificinam *vocat.* Ab ἐργάζομαι.

Ἐργαστικὸς, ἡ, ὸν, operarius; (2) operosus, sedulus, efficax, opere et labore præstans. Ab eod.

Ἐργατεύομαι, laboro. Ab

Ἐργάτης, ου, ὁ, mercenarius, qui opus facit in quocunque genere et arte; *Soph. Œd. Tyr.* 859. (2) dicitur et pro ἐργαστικός.

Ἐργατήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui coli et laborari potest. A præc.

Ἐργατικὸς, ἡ, ὸν, operarius, operosus. Ab eod.

Ἐργατικῶς, *adv.* operose.

Ἐργατίναισι, dat. pl. *Poet.* pro ἐργατίναις, ab

Ἐργατίνης, ου, ὁ, operarius.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ, operatrix; (2) mercenaria; (3) Minervæ cognomen.

Ἐργάω, ῶ, idem quod ἐργάζομαι. Ab ἔργον.

Ἔργει, 3. sing. præs. ind. act. verbi ἔργω, *Ion.* pro εἴργω.

Ἐργεπείκτης, ου, ὁ ϗ ἡ, qui opus urget. Ex ἔργον et ἐπείκτης, *instigator.*

Ἐργεπιστατέω, operi præsum. Ab

Ἐργεπιστάτης, ου, ὁ, qui operi præest, operum curator.

Ἕργιτος, ου, ὁ, sepes, sepimentum, impedimentum, *Hes.* Ab ἔργω, pro εἴργω.

Ἕργμα, ατος, τὸ, septum, claustrum. Ab eod.

Ἐργίζω, operor, *V. L.*

Ἔργμα, ατος, τὸ, factum, opus, facinus. A ῥέζω, vel potius antiq. ἔργω.

Ἔργματι, dat. sing. *per Metathes.* pro ῥέγματι.

Ἐργοδιωκτέω, ῶ, f. ήσω, urgeo opus. Ab

Ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, qui urget opus.

Ἐργοδοτέω, ῶ, f. ήσω, opus loco. Ab

Ἐργοδότης, ου, ὁ, qui opera distribuit, qui pensum dat, operis locator.

Ἐργοεπιστάτης, ου, ὁ, idem quod ἐργεπιστάτης.

Ἐργοκηδεστὴς, οῦ, ὁ, idem.

Ἐργολαβέω, ῶ, opus faciendum suscipio, operam loco, redempturas facio. Aliquando de iis qui judiciis corrumpendis operam suam locant.

Ἐργολαβία, ας, ἡ, operis faciendi susceptio, redemptura, vel conductio. Ab

Ἐργολάβος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui opus faciendum suscipit, redemptor. Ex ἔργον et λαμβάνω.

Ἐργολήπτης, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ἐργομωκία, ας, ἡ, adulatio. Ab

Ἐργόμωκος, ου, ὁ ϗ ἡ, illusor; (2) adulator.

Ἐργομωκεύω, et ἐργομωκῶ, adsentor, adulor, ancillor.

ἜΡΓΟΝ, ου, τὸ, opus, factum, res; (2) difficultas; (3) ædificium; (4) labor in agro, omninoque in suo cujusque opificio, artificio, munere, &c. τὰ ἔργα, opera *impr.* rusticana, quæ colono die propria sunt agenda, sata et pasta illis operibus: hinc ἔργα καὶ ἡμέραι Hesiodi sunt carmen, docens quid operis rusticani die quoque sit agendum. Οὐδὲν ἔργον, nihil prodest, nihil opus est, *Soph. Aj.* 852. *Aristoph. Lys.* 424. Σὸν ἔργον λέγειν, muneris hoc est tui dicere, *Eurip. Phœn.* 447. Οὐκοῦν σὸν τῶνδέ τε ἔργον ... ἀναπληροῦν, ergo tui et item horum erit officii complere, *Plato in Timæo.* Οὐκ ἄρα ἡμῖν ἔργον ἑστάναι, sed nihil proderit ad hunc modum stetisse, *Aristoph. Lys.* 424. (4) κἀμαθὴς ἔργων ὕπο, et illiteratus ob opera rustica, quia occupatus et totus in operibus rusticis, *Eurip. Suppl.* 421.

Ἐργοπαρέκτης, ου, ὁ, operis locator. Ex ἔργον et παρέχω.

Ἐργοπόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, laboriosus, rusticus.

Ἐργοστόλος, ου, ὁ, curator, præfectus operis. Ex στέλλω.

Ἐργότρευς, inspector operum, qui urget opus, *Hes.* Ex ἔργον et ὀτρύνω, *urgeo.*

Ἐργόχειρον, ου, τὸ, opus manuum.

Ἐργοχειρόω, manibus laboro.

Ἔργω, f. ξω, arceo, veto, includo: Vid. εἴργω.

Ἐργώδης, εος, ὁ, operosus, difficilis, laboriosus. Ab ἔργον. Hinc

Ἐργωδῶς, *adv.* difficulter, ægre.

Ἐργωδία, ἡ, difficultas, molestia, negotium, *Naz.*

Ἐργώλη, ἡ, idem, *Ap.*

Ἐργώνης, ου, ὁ, manceps, seu conductor operum, *impr.* publicorum.

Ἐργωνία, ἡ, redemtura operum publicorum. Ex ὠνέομαι.

Ἕρδεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἦρδε.

Ἕρδον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἦρδον. Ab

Ἕρδω, facio. Ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο, *Soph. Phil.* 7. Ἕρδοι τὶς ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην, exerceat, *Aristoph. Vesp.* 1420. A ῥέζω, quod idem notat.

Ἐρέα, ας, ἡ, lana. Ab εἶρος.

Ἐρεβεννὸς, ἡ, ὸν, furvus, obscurus. Ab ἔρεβος.

Ἐρέβευσφιν, gen. sing. *Dor.* et *per Paragog. Poet.* pro ἐρέβους, *contr.* ex ἐρέβεος, ab ἔρεβος.

Ἐρεβίνθειος, ου, ὁ ϗ ἡ, ciceri similis.

Ἐρεβινθιαῖος, αία, αῖον, idem.

Ἐρεβίνθινος, ίνη, ινον, idem. Ab

ἘΡΕ'ΒΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, cicer, leguminis genus; (2) pudendum virile. Hinc

Ἐρεβινθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ciceri similis.

Ἐρεβοδιφάω, orci tenebris abscondita scrutor; (2) subterranea scrutor.

Ἐρεβόθεν, *adv.* ex orco, e tenebris. Ab

*ΕΡΕΒΟΣ, εος, τὸ, erebus, orci tenebræ seu caligo. Hinc

Ἐρεβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, tenebrosus; (2) profundus.

Ἐρεβῶπις, ιδος, ἡ, orcinos, nigros, seu terribiles oculos habens. Ex ὤψ.

*Ἐρεγμα, ατος, τὸ, faba fresa fractaque, molam tamen nondum experta, nec in farinam redacta; (2) legumina quævis eo modo se habentia. Ab ἐρείκω, *frango.*

Ἐρεγμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἐρέγμινος, ex fabis fresis, *Diosc.*

Ἐρεείνω, interrogo. Ab ἐρέω, *dico.*

Ἐρέθῃσιν, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro ἐρέθῃ, ab ἐρέθω.

Ἐρέθιζε, 2. sing. præs. imperat. act. v. ἐρεθίζω.

Ἐρεθιζέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐρεθίζειν.

Ἐρεθίζω, f. ίσω, irrito, lacesso. Κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων, *Γ.* 17, 658. Ab ἐρέθω.

Ἐρεθίσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐρεθίζειν.

Ἐρέθισμα, ατος, τὸ, irritamentum.

Ἐρεθισμὸς, ῦ, ὁ, irritatio, provocatio; (2) rosio. Ab eod.

Ἐρεθιστὴς, ῦ, ὁ, irritator, provocator. Hinc

Ἐρεθιστικὸς, ἡ, ὸν, proritandi vim habens.

Ἐρεθιστικῶς, *adv.* irritantis more, irritando.

ἘΡΕ'ΘΩ, lacesso, irrito, provoco. Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν, *Odyss.* 19, 517.

Ἐρεῖ, *dicit*, 3. sing. præs. ind. act. verbi ἐρέω.

ἘΡΕΙ'ΔΩ, f. ἐρείσω, figo, firmo, fulcio, trudo, innitor; (2) ingruo, pugno; (3) *pass.* etiam fundi, sc. humi, sterni. Εἰς Σῖν' ἐρείσας λοισθίαν αἴθων λύκος, *Lycophr.* 246. Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, *Il.* 13, 131. perf. pass. ἤρεισμαι plusq. perf. pass. ἠρείσμην, et per redupl. *Att.* ἐρήρεισμαι et *Poet.* ἠρήρεισμην, fixus eram. Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο, *Il.* 3, 358. Ἐρείσατε πλευρὸν ἀμφιδέξιον, adplicaminor mihi ad utrumque latus, *Soph. Œd. Col.* 1112. Ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, per medias costas mucronem adigit, *Id. Antig.* 1236. Ἐρεισθεὶς ἕζετο, innisus sedebat, *Id. Aj.* 309.

Ἐρείκη, Erica, *Theocrit.* 5, 64.

Ἐρεικτὸς, ἡ, ὸν, confractus, fresus, fissus. Ab

ἘΡΕΙ'ΚΩ, frango, confringo, confundo, scindo; (2) frangor, &c. (1) ῥῆξε δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα, *Il.* 13, 439. Ἤρεικον χθόνα, arabant, *Hesiod. Scut.* 287. (2) ἤρικε δὲ κόρυς περὶ ἀκωκῇ δουρὸς, fracta est galea ab acie hastæ, est aor. 2. *Il.* 17, 295. Ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ, *Il.* 13, 446. Hinc

Ἔρειξις, εως, ἡ, fractio, fissio.

Ἐρεικώδης, ες, Erice abundans, al. disruptus, *V. L.*

Ἔρειο, *interroga*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἔρου, a verbo ἔρομαι.

Ἐρείομεν, 1. plur. præs. ind. act. *Poet.* pro ἐρέομεν, ab ἐρέω.

Ἔρειος, contentiosus, *ap. Theoc.* 15, 50. si sana sit lectio.

Ἐρείπιον, ῦ, τὸ, ruinæ, ædificii rudera; (2) *metaphorice*, cadavera, strages. (2) ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείῳ φόνῳ, *Soph. Aj.* 308.

Ἐρειπίωσις, ἡ, ruina, *V. L.*

Ἐρειπομένης, *diruentis*, gen. sing. præs. part. med. f. g. ab ἐρείπω.

ἘΡΕΙ'ΠΩ, everto, disturbo, demolior; ἐρειφθεὶς, a. 1. part. pass. prostratus; a. 2. ab ἐρείπω, ruo, ἔριπον, cecidi, lapsus sum. Οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρείψεις, *Soph. Œd. Col.* 1367. Λίσσοις αἰπὺν ἤριψεν πάγον, *Lycophr.* 1348.

Ἐρεῖς, 2. sing. f. 1. ind. act. verbi εἴρω.

Ἐρείσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ἐρείδω.

Ἔρεισις, εως, ἡ, fultura, innixus.

Ἔρεισμα, ατος, τὸ, firmamentum, fulcimentum, adminiculum. Ab ἐρείδω.

Ἐρεισμαὶ, αἱ, pro ἐρείσματα, *Steph. ex Vitruv.*

Ἐρεῖτε, 2. pl. præs. ind. act. *contr.* pro ἐρέετε.

Ἐρείτω, *dicat*, 3. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἐρεέτω, ab ἐρέω.

Ἐρείψιμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, caducus, ruinosus.

Ἔρειψις, εως, ἡ, ruina: ab ἐρείπω.

Ἐρειψίτοιχος, ον, parietem ruinosum habens.

Ἐρεῖω, interrogo. Ab ἐρέω.

Ἐρεμβοὶ, οἱ, Erembi, Arabiæ populi, qui et Ichthyophagi et Troglodita dicuntur.

Ἐρεμνὸς, ἡ, ὸν, tenebricosus, caliginosus; (2) terribilis; pro ἐρεβεννὸς. Ab ἔρεβος.

Ἔρεξα, *feci*, a. 1. indic. act. verbi ῥέζω.

Ἐρέοντο, 3. plur. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἠρέοντο, ab ἔρομαι.

Ἐρεοῦς, ῆ, οῦν, laneus. Ex εἶρος, *lana.*

Ἐρεπτὰ, τὰ, alimenta, *V. L.* Ab ἐρέπτω.

ἘΡΕ'ΠΤΩ, et ἐρέπτομαι, edo: λωτὸν ἐρεπτόμενοι, *Il.* 2, 776. (2) tego; (3) orno; (4) corono.

Ἐρέριπτο, *projectus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Att.* pro ἐῤῥίπτο, a ῥίπτω.

Ἐρεσία, ας, ἡ, remigatio. Ab ἐρέσσω.

Ἐρεσσέμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐρέσσειν.

ἘΡΕ'ΣΣΩ, vel ἐρέττω, remigo; (2) impello. Τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων, animo volvens, *Soph. Antig.* 164. Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς, tales in nos jactant minas, *Id. Aj.* 251. De quovis motu dicitur: Ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσῃ, sed mutato domino versuti viri manibus tractaris, *Id. Phil.* 1134.

ἘΡΕΣΧΕΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, cavillor, scommate illudo, ludificor; (2) contendo, rixor.

Ἐρεσχελία, ας, ἡ, ludificatio; (2) contentiosa disputatio. A præc.

Ἐρέτης, ου, ὁ, remex. Ab ἐρέσσω. Unde

Ἐρετικὸς, ἡ, ὸν, ad remos pertinens. Hinc ἡ ἐρετικὴ, sc. τέχνη, ars remigandi. τὸ ἐρετικὸν, *remigium*, App. Bell. Hann. 54.

Ἐρετμὸν, ῦ, τὸ, remus. Ab eod.

Ἐρετμὸς, ῦ, ὁ, idem. Ab eod. Hinc

Ἐρετμόω, ῶ, f. ώσω, remis instruo; (2) remigo.

Ἐρετριάζω, dicteriis prosequor, cavillor, *Hes.*

Ἔρευγμα, ατος, τὸ, ructus. Ab ἐρεύγω. Hinc

Ἐρευγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ructus movens.

Ἐρευγμώδης, ες, idem.

Ἐρεύγμενος, *per Sync.* pro ἐρευγόμενος, *Hesiod.*

Ἐρευγμὸς, ῦ, ὁ, ructatio. Ab

ἘΡΕΥ'ΓΩ, et ἐρεύγομαι, f. ἐρεύξομαι, ructo; (2) emitto, vel evolvo, quasi eructando, effundo. Ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, *Il.* 16, 162.

Ἐρευθέδανον, ου, τὸ, rubia, herba quædam.

Ἐρευθήεις, ήεσσα, ῆεν, rubicundus.

Ἐρευθὴς, εος, ὁ ϗ ἡ, ruber. Ab ἔρευθος.

Ἐρευθιάω, ῶ, rubefio, rubesco, sum ruber.

Ἐρευθόδανον, ου, τὸ, rubia, herba. Ab

ἘΡΕΥΘΟΣ, εος, τὸ, rubor. Hinc

Ἐρεύθω, f. εύσω, rubefacio. Ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων πίπτεται, *Il.* 11, 394.

Ἐρευκτικὸς, ἡ, ὸν, ructum movens. Ab ἐρεύγω.

Ἔρευνα, ης, ἡ, indagatio; (2) quæstio per tormenta. Ab

ἘΡΕΥΝΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, indago, investigo, de canibus, &c. (2) scrutor, perscrutor, quæro; (3) conor. Ποίους θαλάσσης ἐκ ἐρευνήσει μυχοὺς; *Lyc.* 283.

Ἐρευνῇ, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐρευνᾷ.

Ἐρευνητὴρ, ῆρος, ὁ, scrutator. Ab ἐρευνάω.

Ἐρευνητὴς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἔρευξις, εως, ἡ, eructatio, *Hipp.* Ab ἐρεύγω.

ἘΡΕ'ΦΩ, f. ψω, tego, contego, tectum impono. Εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, *Il.* 1, 39.

Ἐρεχθείδης, ου, Atheniensis, ab Erechtheo rege.

Ἐρέχθω, scindo, agito, jacto.

Ἔρεψα, *coronavi*, a. 1. ind. act. verbi ἐρέφω.

Ἐρέψιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, tectis idoneus. Ab

Ἔρεψις, εως, ἡ, tectura, tectum. Ab ἐρέφω.

Ἐρέω, ῶ, quæro, interrogo, nuncio; (2) dicam, quæram, nunciabo. Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, *Il.* 1, 297.

Ἐρῇ, *amat*, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐρᾷ, *contr.* ex ἐράει, ab ἐράω.

Ἐρημάζεσκον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἠρήμαζον, ab

Ἐρημάζω, f. άσω, in solitudine vagor, loca deserta frequento. Ab ἔρημος.

Ἐρημαῖος, αία, αῖον, solitarius, desertus; (2) privatus, orbatus. Ab eod.

Ἐρημὰς, άδος, ἡ, orbata, *Ep.*

Ἐρήματα, τὰ, pecora, *Suid.*

Ἐρήμη, *sub.* δίκη, vadimonium desertum, *Dem.*

Ἐρημία, ας, ἡ, desertum, solitudo; (2) penuria; (3) viduitas, orbitas, &c. (4) absentia. (1) τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγυσ' ἐρημίαν ἕστηκας; *Eurip. Med.* 50.

Ἐρημιὰς, άδος, ἡ, idem; (2) deserta, solitaria.

Ἐρημικὸς, ἡ, ὸν, solitarius.

Ἐρημίτης, ου, ὁ, solitarius, eremita.

Ἐρημοβάτευτος, ον, qui per deserta vagatur, qui in desertis agit. A βατεύω.

Ἐρημοδίκιον, ου, τὸ, desertio vadimonii. Ex ἔρημος et δίκη, *causa, lis.*

Ἐρημοδίκος, ὁ, qui solus suam causam agit, *V. L.*

Ἐρημολόγος, ὁ, idem, *Hes.*

Ἐρημοκόμης, ὁ, calvus. A κόμη.

Ἐρημολάλος, ου, ὁ ϗ ἡ, in solitudine loquens, canens.

Ἐρημόνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, in deserto pastus. Ex ἔρημος et νέμω, *pasco.*

Ἐρημοπλάνης, et -ος, ὁ ϗ ἡ, solivagus, in desertis errans.

Ἐρημοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui desertum aliquid reddit, qui vastat. Ex seq. et ποιέω.

ἘΡΗΜΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ἔρημος, ἥμη, ημον, desertus, solus, solitarius, inhabitatus; (2) incultus; (3) præsidio destitutus, incustoditus, item qui defendi non potest propter absentiam exercitus, aut aliam talem causam; (4) *omninoque* carens aliqua re utili, necessaria; (5) *subst.* ἡ, sc. χώρα, eremus, desertum; (6) ἡ ἐρήμη, sc. δίκη, vadimonium desertum.

Ἐρημοσκόπος, ὁ, qui negligenter excubias agit.

Ἐρημοσύνη, ης, ἡ, solitudo.

Ἐρημοῦται, 3. sing. præs. ind. pass. *contr.* pro ἐρημόεται.

Ἐρημοφίλης, et -ος, ου, ὁ, solitudinem amans.

Ἐρημόω, ῶ, f. ώσω, vasto, desertum reddo; (2) derelinquo. Φύσις ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεῶν σωτηρίας, *Aristot.* Ab ἔρημος.

Ἐρήμωσις, εως, ἡ, vastatio, desolatio.

Ἐρημωτὴς, ῦ, ὁ, vastator. Ab eod.

Ἐρηνιζόσκος, pecuarius, *E. M. ex Soph.*

Ἐρηρέδαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐρηρεισμένοι εἰσὶ, ab ἐρείδω.

Ἐρήρικα, perf. ind. act. *Att.* pro ἤρικα.

Ἐρήρειστο, *nixus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.

Ἐρήρικα, perf. ind. act. *Att.* pro ἦρικα, ab ἐρίζω.

Ἐρήριμμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro ἤριμμαι.

Ἐρήριφα, perf. ind. act. *Att.* pro ἤριφα.

Ἐρηρώτηκα, perf. ind. act. *Att.* pro ἠρώτηκα, ab ἐρωτάω.

Ἐρήσομαι, fut. 1. ind. med. verbi ἔρομαι, seu ἐρέομαι.

Ἐρητύετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. ἐρητύω.

Ἐρήτυθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐρητύθησαν.

Ἐρητύσασκε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐρήτυσε.

Ἐρητύσειε, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐρητύσαι.

ἘΡΗΤΥ'Ω, inhibeo, cohibeo, reprimo. Πολλὰ κέλευθος ἐρητύει, *Soph. Œd. Col.* 156.

ἘΡΙ, particula, augens significationem vocum cum quibus componitur, v. gr. ἐρίβρομος, *valde fremens.*

Ἐριαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, cervicem elatam habens.

Ἐριβόας, ου, ὁ, valde clamans, clamosus. Ex ἐρι et βοάω, *clamo.*

Ἐριβρεμετᾶν, gen. pl. *Dor.* pro ἐριβρεμετῶν, ab

Ἐριβρεμέτης, ου, ὁ, graviter fremens. A βρέμω.

Ἐρίβρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἐριβρόγχος, ον, magnum guttur habens, *Cal.*

Ἐριβρύχεω, gen. sing. *Ion.* pro ἐριβρύχου, ab

Ἐριβρύχης, ου, ὁ, et ἐρίβρυχος, valde mugiens.

Ἐριβῶλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, glebosus; (2) fertilis. Ex ἐρι et βῶλος, *gleba.*

Ἐρίβωλος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Ἐριγάστωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, ventricosus. A γαστήρ.

Ἐριγδούποιο, gen. sing. *Ion.* pro ἐριγδούπου, ab

Ἐρίγδουπος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde sonans.

Ἐριγηθὴς, ες, valde gaudens. A γηθέω.

Ἐρίγληνος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnas pupillas habens, *Nonnus.* Ex γλήνη, *pupilla.*

Ἔριγμα, ατος, τὸ, faba aliaque legumina fresa. Ab ἐρείκω. Unde

Ἐρίγμη, ης, ἡ, genus pulmenti e leguminibus contusis.

Ἐριδαίνω, certo, contendo. Ab ἔρις.

Ἐριδδήσασθαι, *Il.* 23, 279, contendere, a. 1. inf. med. verbi ἐρίζω, fut. 2. analogice ἐριδῶ. Unde novum verbum ἐριδέω, *Poet.* duplicatione ἐριδδέω.

Ἐρίδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde manifestus, *Nonn.*

Ἐρίδηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἐρίδανα, ab ἐριδαίνω.

Ἐριδήσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi ἐριδέω.

Ἐριδινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vorticosus. A δίνη.

Ἐρίδιον, ου, τὸ, exigua lana. Dim. ab ἔριον.

Ἐριδμαίνοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐριδμαίνουσι, quod *Poet.* pro ἐριδαίνουσι.

Ἐριδμαίνω, vocabulum *Poet.* pro ἐριδαίνω, contendo, certo; (2) irrito, ad contentionem provoco. Οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες, *Il.* 16, 260. Ab ἔρις.

Ἐρίδουπος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde sonans.

Ἔριζε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤριζε, ab ἐρίζω.

Ἐριζέμεν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐρίζειν.

Ἐριζέμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro ἐρίζειν.

Ἐρίζοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐρίζουσι.

Ἐρίζω, et ἐρίζομαι, contendo, certo; (2) exaspero. Ab ἔρις.

Ἐρίζωος, ου, ὁ ϗ ἡ, vivax, *Hes.* A ζωή.

Ἐριήκοος, ον, diligenter, studiose audiens.

Ἐρίηρος, ου, ὁ, valde congruus, amabilis. Sæpe *apud Hom.* ἐρίηρες et ἐρίηρας, *per metaplasmum.* Ab ἐρι et ἄρω, *apto.*

Ἐριηχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde sonans. Ab ἠχέω.

ἘΡΙΘΑ´ΚΗ, ης, ἡ, erithace, cibus apum, vel gluten ad conficiendos favos. Hinc

Ἐριθακὶς, ίδος, ἡ, mercenaria:

Ἐρίθακος, ου, ὁ, erithacus, avis quædam solitaria quæ a quibusdam *Silvia,* ab aliis *Rubicula* dicitur.

Ἐριθαλὴς, et ἐριθηλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde virescens, pulchre frondens. Ἀλωάων ἐριθηλέων, *Il.* 5, 90. Ex θάλλω. Hinc

Ἐριθαλλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἐριθαλὶς, ίδος, ἡ, herba quædam.

Ἐρίθαλος, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὐθαλὴς, *V. L.*

Ἐριθεία, ας, ἡ, contentio. Ab ἐριθεύω.

Ἐριθεὺς, έως, ὁ, avis eadem quæ ἐριθακός.

Ἐριθεύω, et ἐριθεύομαι, litigo, contendo; (2) lanam tracto; (3) laboro; (4) servio. Ab

Ἔριθος, ου, ὁ ϗ ἡ, lanificus, textor, vel textrix; (2) agricola, messor, minister, famulus, adjutor: proprie notat mulierem lanificam, et quia id præcipuum opus erat ancillarum; hinc deinde ad omnes operarios et mercenarios translata vox. (2) ἔριθοι ἤμων, metebant mercenarii, *Il.* 18, 550. Δεῖπνον ἐρίθοισι, *Id. ibid.* 560.

Ἐρίθυμος, ον, alacrem animum habens, *Orph.*

Ἐρίκιδες, αἱ, hordea fresa.

Ἐρικλάγκτας, *Dor.* pro

Ἐρικλάγκτης, ου, ὁ, valde strepens. Ex κλάγγω.

Ἐρίκλαυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde lacrymosus.

Ἐρίκλυτος, ον, valde clarus.

Ἐρικτέανος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde dives.

Ἐρικτὸς, ἡ, ὸν, fresus. Ab ἐρείκω.

Ἐρίκτυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, vlade sonans.

Ἐρικυδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde illustris, admodum gloriosus. A κῦδος, *gloria.*

Ἐρικύμων, ον, valde fœcundus. A κύω.

Ἐρείκω, frango; (2) scindo, *Il.* 17, 295. Hinc

Ἐρικώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, disruptus, fresus.

Ἐριμήκετος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde longus. Ex ἐρι et μῆκος, *longitudo.*

Ἐρίμυκος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde mugiens. Ex ἐρι et μυκάω, *mugio.*

Ἐρινάζω, f. άσω, caprificos admoveo. Ab

Ἐρινὰς, άδος, ἡ, caprificus.

Ἐρινασμὸς, οῦ, ὁ, caprificatio. Ab ἐρινάζω.

Ἐρινεὸν, οῦ, τὸ, caprificus, fructus, ficus silvestris. Ab

ἘΡΙΝΕΟ´Σ, οῦ, ὁ, caprificus, arbor, ficus silvestris; (2) caprificus, fructus.

ἘΡΙΝΝΥ´Σ, ύος, ἡ, Erynnis, Furia. Ab ant. ἐρίω, *cieo,* Ern.

Ἐριννώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, furiosus. A præc.

Ἐρινὸν, οῦ, τὸ, idem quod ἐρινεόν.

Ἐρινὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἐρινεός.

Ἐρινόω, ῶ, f. ώσω, idem quod ἐρινάζω.

Ἐριόδων, οντος, ὁ ϗ ἡ, magnos habens dentes. Ex ἐρι et ὀδοῦς, *dens.*

Ἔριον, ου, τὸ, lana. Ab εἶρος.

Ἐριόξυλον, ου, τὸ, lana seu lanugo xyli, id est, gossypii fruticis. Ex ἔριον et ξύλον.

Ἐριοπλύτης, ου, ὁ, qui lanas lavat, fullo.

Ἐριοπωλέω, ῶ, f. ήσω, lanam vendo.

Ἐριοπώλης, ου, ὁ, lanæ venditor. Hinc

Ἐριοπωλικῶς, *adv.* more lanam vendentium.

Ἐριοπώλιον, ου, τὸ, locus ubi lana venditur, emporium lanæ.

Ἐριούνιος, et ἐριούνιος, ου, ὁ, valde utilis, Mercurii epitheton. Ex ἐρι et ὄνημι.

Ἐριουργέω, ῶ, f. ήσω, lanificium exerceo.

Ἐριουργία, ας, ἡ, lanificium. Ab

Ἐριουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, lanificium exercens. Ex ἔριον et ἔργον, *opus.*

Ἐριοφορέω, laneo vestitu utor, aut lanam fero.

Ἐριοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, laniger. Ex φέρω.

Ἐριόω, ῶ, f. ώσω, exerceo lanificium. Ab ἔριον.

Ἔριπε, *cecidit,* 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἤριπε, ab ἐρείπω.

Ἐρίπλευρος, ον, robustus. A πλευρά.

Ἐρίπνευστος, ὁ ϗ ἡ, valde spirans, *Diosc.*

Ἐρίπνη, ης, ἡ, cacumen. Ex ἐρι et πνέω, *flo,* quia valde perflatur, (forte ab ἐρείπω, *Ern.*)

Ἐριπόω, ῶ, fut. ώσω, everto, disturbo. Ab ἐρείπω.

ἜΡΙΣ, ιδος, ἡ, lis, contentio; (2) Dea contentionum. Εἰς ἔριν θυμούμενος, *Soph. Aj.* 1018.

Ἐρισάλπιγξ, γος, ἡ, valde sonans, ut tuba.

Ἐρίσαντε, nom. dual. a. 1. part. act. v. ἐρίζω.

Ἐρίσδων, præs. part. act. *Dor.* pro ἐρίζων.

Ἐρισθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde potens, præpotens. Ex ἐρι et σθένω, *possum, valeo.*

Ἔρισμα, ατος, τὸ, contentio, certamen. Ab ἐρίζω.

Ἐρισμαράγοιο, g. sing. *Ion.* pro ἐρισμαράγου, ab

Ἐρισμάραγος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde tonans. Ex ἐρι et σμαραγέω.

Ἐρίσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad sementem recipiendam aptus. Ex ἐρι et σπορὰ, *satio.*

Ἐρισσαράδοιο, gen. sing. *Ion.* pro ἐρισσαράδου, ab

Ἐρισσάραδος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde fremens. Ex ἐρι et ἄραδος, *strepitus.*

Ἐριστάφυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnas ferens uvas.

Ἐριστὰ, *adv.* (vel potius acc. plur. neut. gen. adverbialiter sumptus,) contentiose. Τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν, jurgio contendere non licet cum potentioribus, *Soph. Elect.* 219.

Ἐριστὴς, οῦ, ὁ, litigator. Ab ἐρίζω.

Ἐριστικὸς, ἡ, ὸν, contentiosus. Ab ἐριστός.

Ἐριστικῶς, *adv.* contentiose.

Ἐριστὸς, ἡ, ὸν, de quo contenditur. Ab ἐρίζω.

Ἐρισφάραγος, qui magno et elato collo est, *Hes.*

Ἐρίσχηλος, ον, contentiosus, *E. M.* Ab ἐρισχηλέω.

Ἐριταρβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, admodum pavidus et meticulosus, *Hes.* Ex ἐρι et τάρβος.

Ἐρίτιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, pretiosus, valde honoratus. Ex ἐρι et τιμὴ, *honor.*

Ἐριφεγγὴς, ες, valde splendens, *Procl.*

Ἐρίφειος, ου, ὁ ϗ ἡ, ho[illegible]us. Ab ἔριφος.

Ἐρίφιον, ου, τὸ, parvus et tenellus hœdus. Dim.

Ἐρίφλοιος, ον, crassum corticem habens. Epith. arboris sterilis.

Ἐριφοκλόπος, ου, ὁ, hædorum raptor, *Oppian. Cyneget.* 1, 516.

ἜΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, hœdus. Hinc οἱ ἔριφοι, ων, hœdi, astrum.

Ἐρίφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde foliatus, multa aut magna folia habens. Ex ἐρι et φύλλον.

Ἐριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cui lana inest, lanatus, laniger. Ab ἔριον.

Ἐριώδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, gravem dolorem adferens. Ex ἐρι et ὀδύνη, *dolor.*

Ἐριώλη, ης, ἡ, vehemens procella, sive turbo. Ex ἐρι et ἄημι, *flo,* vel εἰλεῖν, *volvere,* ut et ἄελλα ἀποστρέψαι ἐριωλὰς, *Apoll. Rhod.* 1, 1132. Οὔτ' ἀνέμων ἐριωλαὶ ἐνίσταθεν, *Id. ibid.* 4, 1778. Γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην, *Aristoph. Eq.* 511. *Apud Aristoph.* jocose ἐριώλη dicitur vestis lanosa, quasi ἐρίων ἀπώλεια, lanæ pernicies, *Vesp.* 1148.

Ἐριώλης, ὁ, unus ex equis Neptuni, *Eust.*

Ἐριώπης, ου, ὁ, magnos habens oculos et venustos. Ex ἐρι et ὤψ, *oculus.*

Ἐριῶπις, ιδος, ἡ, quæ magnos et venustos oculos habet. A præc.

Ἑρκάνη, ης, ἡ, sepes, sepimentum, *Eust.* Ab εἵργω, *includo.* Vide ἕρκος.

Ἕρκατος, seu ἕρχατος, ου, ὁ, idem, *Hes.*

Ἑρκεῖος, seu ἑρκεῖος, Jovis epitheton, quasi tutelaris, qui tutatur septa. Ab ἕρκος.

Ἕρκιος, idem. Ζηνὸς Ἑρκίου, *Soph. Antig.* 486.

Ἑρκίον, ου, τὸ, septum. Ab eod.

Ἑρκίτης, ου, ὁ, servus.

Ἑρκοθηρευτικὴ, ἡ, retiaria venatio.

Ἑρκοθηρικὴ, ἡ, idem. A θήρ.

Ἕρκος, εος, τὸ, septum, vallum; (2) τὰ ἕρκη, retia. Εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά, in casses malas impuli, *Soph. Aj.* 60. Ὡς δ' ὅτ' ἂν κίχλαι τανυσίπτεροι ἕρκει ἐνιπλήξωσι, *Odyss* 22, 468. Ab εἵργω, *includo.*

Ἑρκτὴ, ῆς, ἡ, carcer. Ab εἵργω, *includo.*

Ἑρκτὸν, quod proficitur, quod effici potest. Οὐδὲν ὅ,τι οὐ τλημητόν τε ἐκείνῳ καὶ ἑρκτὸν ἐξηγέεσθαι, *Arrian. Ind.* 20, 2.

ἝΡΜΑ, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum; (2) confidentia; (3) saburra; (4) scopulus, saxum in mari; (5) inauris; (6) monile. (1) μελαινῶν ἕρμ' ὀδυνάων, profundorum causam dolorum, *Il.* 4, 117. (4) ἕρματά τε ἐς τὴν πρύμναν ἐνέθεσαν, saburram in puppim imponunt, *Arr. Hist. Alex.* 2, 19.

Ἑρμαγέλη, ἡ, multitudo, Mercurii Grex, *Ep.*

Ἑρμάδιον, ου, τὸ, Mercuriale, *Suid.* (nisi legendum ἑρμίδιον vel ἑρμάριον, E. M. *Ern.*) Ab Ἑρμῆς.

Ἑρμάζω, f. άσω, fulcio; (2) saburro. Ab ἕρμα.

Ἑρμαθήνη, statua Mercurii cum Minerva. Ex Ἑρμῆς et Ἀθήνη.

Ἑρμαΐζω, Mercurium imitor.

Ἑρμαϊκὸς, ἡ, ὸν, Mercurialis.

Ἕρμαιον, ου, τὸ, lucrum insperatum. Ab

Ἕρμαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel Ἑρμαῖος, αία, αῖον, Mercurialis. Hinc τὰ Ἑρμαῖα, ων, Mercurii festum. Ab Ἑρμῆς.

Ἕρμακες, saxa mari latentia; (2) cumuli lapidum.

Ἑρμᾶς, ᾶ, ὁ, Hermas. Nomen viri.

Ἑρμὰς, άδος, ἡ, scopulus occultus in mari. Ab ἕρμα.

Ἕρμασις, εως, ἡ, saburra vel quod saburræ loco ad stabiliendam justo pondere navem adhibetur. Ab ἑρμάζω.

Ἕρμασμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Ἑρματίζω, f. ίσω, saburro, saburra onero:

Ἑρματίτης, ὁ, fulciens, stabiliens. Ab ἕρμα.

Ἑρμαφρόδιτος, ου, ὁ, Hermaphroditus, filius Veneris et Mercurii; (2) semimas, ambigui sexus, androgynus. Ex Ἑρμῆς et Ἀφροδίτη.

Ἑρμάων, ωνος, ὁ, Mercurius.

Ἑρμίας, ου, ὁ, idem.

Ἑρμείας, ου, ὁ, *Poet.* idem.

Ἑρμήδιον, ου, τὸ, Dim. ab Ἑρμῆς.

Ἑρμηνεία, ας, ἡ, interpretatio, i. e. vocabulum, modus loquendi, *ap. Gramm.* (2) genus orationis, *ap. Rhet.* (3) *N. T.* facultas interpretandi ea quæ alius peregrina lingua pronunciasset. Ab

ἙΡΜΗΝΕΥ´Σ, έως, ὁ, interpres, (ab Ἑρμῆς, vel ab ἑρμὸς) idem quod εἱρμὸς, *sermo.*

Ἑρμήνευμα, ατος, τὸ, interpretamentum, interpretatio. Ἑρμήνευμα Νηρῇδος γάμων, monumentum nuptiarum, *Eurip. Andr.* 46. Ab ἑρμηνεύω.

Ἑρμηνεῦσαι, a. 1. inf. act. verbi ἑρμηνεύω.

Ἑρμηνευτὴς, οῦ, ὁ, interpres; (2) historicus.

Ἑρμηνευτικὸς, ἡ, ὸν, ad interpretationem pertinens, vel aptus. Hinc ἡ ἑρμηνευτικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars interpretandi.

Ἑρμηνεύω, fut. εύσω, interpretor, explico; (2) dicitur et de historicis; (3) propono, demonstro, doceo, Ab ἑρμηνεύς.

ἙΡΜΗ͂Σ, οῦ, ὁ, Mercurius, præses exercitii gymnastici, ratiocinationis, et musicæ.

Ἑρμὶν, vel ἑρμὶς, ῖνος, ὁ, fulcrum tori. Ab ἕρμα.
Ἑρμογλυφεῖον, ου, τὸ, officina ejus qui Mercurii statuas sculpit. Ex
Ἑρμογλυφεὺς, έως, ὁ, qui Mercurii statuas sculpit; (2) statuarius quivis. Hinc
Ἑρμογλυφικὸς, ἡ, ὸν, ad statuarum confectionem pertinens. Hinc ἡ ἑρμογλυφικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars sculpendi statuas.
Ἑρμογλύφος, ου, ὁ, idem quod ἑρμογλυφεύς.
Ἑρμοκοπίδης, ου, ὁ, qui mutilat statuas Mercurii. Ex Ἑρμῆς et κόπτω, amputo.
Ἑρμόπαν, ανος, ὁ, Pan. Ex Ἑρμῆς, et Πᾶν, qui a Mercurio fingitur genitus.
Ἑρμοπιθηκιάδης, οἱ, Hermosimiæ, seu simiæ Hermolyci nepotes, *Ep.*
Ἑρνεσίπεπλος, ον, frondibus velatus.
Ἑρνοκόμος, ου, ὁ ἡ, qui plantas educat et curat, hortulanus. Ex ἔρνος et κομέω.
ἜΡΝΟΣ, εος, τὸ, planta, germen; (2) ramus; (3) homo formosus, scita statura.
Ἑρνώδης, εος, ὁ ἡ, similis plantæ vel germini; (2) ramosus. A præc.
Ἔρξαι, a. 1. inf. act. verbi ἔργω.
Ἔρξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro εἶρξαν.
Ἔρξει, *faciet*, 3. sing. f. 1. ind. act.
Ἐρξείης, ου, ὁ, coercitor, *Herod.* Ab εἴργω.
Ἔοργα, *feci*, perf. ind. med. *per Metathes.* pro ἔοργα, ab ἔργω.
Ἐρόεις, όεσσα, όεν, amabilis. Ab ἐράω.
Ἔρομαι, f. ἤσομαι, interrogo, rogo, inquiro. Ἀπόκριναι νῦν ἅττ' ἂν ἔρωμαι, *Aristot.*
Ἔρος, ου, ὁ, amor. Ἧδ' ἐστὶν ἡ σπείρουσ' καὶ διδοῦσ' ἔρον, *Eurip. Hipp.* 449. Unde ἔρως.
Ἔροτις, ἡ, *Æol.* et *per Metath.* pro ἑορτὶς, idem quod ἑορτὴ, *Trall.*
Ἐροῦμεν, 1. pl. f. 2. ind. act. verbi εἴρω.
Ἐροῦσιν, *dicent*, 3. pl. f. 2. ind. act.
Ἔρωψ, avis quædam, *Hes.*
Ἑρπάκανθα, ης, ἡ, herpacantha, genus herbæ.
Ἑρπετόδηκτος, ου, ὁ ἡ, morsus seu ictus a serpente. Ex ἑρπετὸς et δάκνω.
Ἑρπετὸς, ἡ, ὸν, reptilis, bestia quævis; (2) serpens, *maxime.* (1) ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίγνονται, *Odyss.* 4, 417. Κεχρημένον Εἰλειθυίης ἑρπετὸν, *Callim. in Jov.* 12. Ab ἕρπω. Hinc
Ἑρπετώδης, εος, ὁ ἡ, qui est naturæ reptilis.
Ἑρπηδὼν, όνος, ὁ, idem quod ἕρπης.
Ἕρπην, præs. inf. act. *Dor.* pro ἕρπειν. Unde
Ἕρπης, ητος, ὁ, morbus a serpendo dictus, eo quod per corpus serpit, estque tumor e bile puriore ortus, cum exulceratione.
Ἑρπηστὴς, οῦ, ὁ, qui reptat. A præc.
Ἑρπηστικὸς, ἡ, ὸν, reptilis. Ab eod.
Ἑρπινώδης, εος, ὁ ἡ, repens, serpens; (2) vim serpendi habens, ad serpendum aptus.
Ἕρπις, vinum apud Ægyptios.
Ἑρπτὸς, ἡ, ὸν, *per Sync.* pro ἑρπετός.
Ἑρπύζω, f. ύσω, serpo. Ab ἕρπω.
Ἕρπυλλον, ου, τὸ, serpyllum. Ab eod.
Ἑρπυσμὸς, οῦ, ὁ, qui reptat. Ab ἑρπύζω.
Ἑρπυστὴρ, ῆρος, ὁ, reptator. Ab eod.
Ἑρπυστὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. Hinc
Ἑρπυστικὸς, ἡ, ὸν, reptilis, repandi vim habens.
ἝΡΠΩ, fut. ψω, serpo, repo; (2) eo, vado; (3) lente et paulatim propagor, *Ern.* Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει, ad potentem, *Soph. Aj.* 157. Εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλὸν, *Eur. Or.* 808.
Ἕρπωμες, 1. plur. præs. conjunct. act. *Dor.* pro ἕρπωμεν.
Ἐῤῥαβδίσθην, a. 1. ind. pass. verbi ῥαβδίζω.
Ἐῤῥάγην, a. 2. ind. pass. verbi ῥήγνυμι.
Ἐῤῥάδαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐῤῥασμένοι εἰσὶ, a ῥαίζω. Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι, *Odyss.* 20, 354.
Ἐῤῥαμμένος, perf. part. pass. verbi ῥάπτω.
Ἐῤῥαντισμένος, perf. part. pass. verbi ῥαντίζω.
Ἔῤῥαος, ου, ὁ, aries, *al.* aper, *ap. Lycophr.*
Ἐῤῥάπισαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ῥαπίζω.
Ἐῤῥάσθην, a. 1. ind. pass. verbi ῥάζω.
Ἐῤῥαστωνευμένως, *adv.* per inertiam, segniter. A *perf.* verbi ῥαστωνεύω.
Ἐῤῥάφην, a. 2. ind. pass. verbi ῥάπτω.

Ἔῤῥαψαν, *consuerunt*, 3. plur. a. 1. ind. act.
Ἔῤῥε, *peri*, 2. sing. præs. imper. act. v. ἔῤῥω.
Ἔῤῥει, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ῥέω.
Ἐῤῥέθην, a. 1. ind. pass. verbi ῥέω, *dico.*
Ἔῤῥεξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ῥέζω.
Ἐῤῥέτω, *abeat in malam crucem*, 3. sing. præs. imperat. act. verbi ἔῤῥω.
Ἔῤῥευν, 3. plur. imperf. ind. act. *Dor.* et *Ion.* pro ἔῤῥεον, *contr.* pro ἔῤῥεον, a ῥέω.
Ἐῤῥύηκε, *fluxit*, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἐῤῥήθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ῥέω, *dico.*
Ἔῤῥηξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ῥήσσω, vel ῥήγνυμι, *frango.*
Ἔῤῥιγα, *horrui*, perf. ind. med. verbi ῥιγέω.
Ἐῤῥίγησι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro ἐῤῥίγη, ab ἐῤῥίγω.
Ἐῤῥιγόντι, dat. sing. præs. part. act.
Ἐῤῥιγόω, ῶ, f. ώσω, algeo; a. 1. ἐνεῤῥίγωσα.
Ἐῤῥίγω, horreo, cum horrore trepido. Ab ἔῤῥιγα, quod est perfect. med. a ῥιγέω.
Ἐῤῥίζωμαι, perf. ind. pass. verbi ῥιζόω.
Ἔῤῥιμμαι, perf. ind. pass. verbi ῥίπτω.
Ἔῤῥινον, ου, τὸ, medicamentum purgando capiti naribus infusum. Ex ἐν et ῥίν.
Ἔῤῥιπτον, imperf. ind. act. verbi ῥίπτω.
Ἐῤῥίφθων, 3. dual. perf. imperat. pass.
Ἔῤῥιψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ῥίπτω.
Ἔῤῥιψις, εως, ἡ, prostratio et dejectio corporis. Ex ἐν et ῥίψις (nisi sit ab ἔῤῥιψαι).
Ἐῤῥύηκα, perf. ind. act. quasi a ῥυέω pro ῥύω.
Ἐῤῥυθμισμένως, *adv.* apte, concinne.
Ἔῤῥυθμος, ον, concinnus, aptus.
Ἐῤῥύπηνα, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἐῤῥύπανα, a ῥυπαίνω.
Ἐῤῥυσάμην, a. 1. ind. med. verbi ῥύω.
Ἐῤῥύσθην, 1. sing. a. 1. ind. pass.
ἜῬῬΩ, ægre eo, dolens et adflictus eo; (2) inauspicato et cum pernicie accedo; (3) abeo in malam rem, facesso in malam crucem; (4) pereo, intereo, pessum eo. Ἔῤῥει ταῦτα ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας, *Plat.*
Ἔῤῥωγα, *erupi*; perf. ind. med. *Att.* pro ἔῤῥηγα, verbi ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, *frango.* Τάδ' ἐκ δυοῖν ἔῤῥωγεν, οὐ μόνα, κακά, *Soph. Œd. Tyr.* 1280. Ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων, *Soph. Trach.* 852. Μάλιστα μέν νυν σοὶ τάδ' ἔῤῥωγεν κακά. *Eurip. Hippol.* 1338.
Ἔῤῥωμαι, perf. ind. pass. verbi ῥώννυμι, seu ῥωννύω.
Ἐῤῥωμένως, *adv.* robuste, fortiter. Hinc ἐῤῥωμενέστερον, et ἐῤῥωμενεστέρως, fortius. Ab ἐῤῥωμένος, quod est a ῥώννυμι.
Ἔῤῥων, præs. part. act. verbi ἔῤῥω.
Ἐῤῥώοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. verbi ῥώω, vel ῥώομαι, *ruo.*
ἘῬῬΩΣ, οῦ, ὁ, aper; (2) aries.
Ἐῤῥώσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. v. ῥώννυμι.
Ἐῤῥῶσθαι, perf. inf. pass. verbi ejusd.
Ἔῤῥωσο, *vale*, 2. sing. perf. imperat. pass.
Ἔρσα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἦρσα, ab ἔῤῥω.
Ἑρσαῖος, αία, αῖον, roscidus, rore imbutus. Ab
ἝΡΣΗ, vel ἔρση, ης, ἡ, ros; (2) dicitur ut δρόσος, ad exprimendam teneritudinem alicujus rei, ut agni, graminis, lanuginis.
Ἑρσήεις, ήεσσα, ῆεν, rorulentus, roscidus.
Ἔρσην, ενος, ὁ, mas; *Ion.* pro ἄρσην.
Ἔρσις, vel ἔερσις, εως, ἡ, nexus, plexus, religatio. Ab εἴρω, *necto.*
Ἔρσω, f. 1. ind. act. *Æol.* pro ἐῤῥῶ, ab ἔῤῥω.
Ἑρσώδης, εος, ὁ ἡ, idem quod ἑρσήεις.
Ἐρυγγάνω, eructo. Ab ἐρεύγω.
Ἐρυγεῖν, *ructasse*, a. 2. inf. act. verbi ἐρεύγω.
Ἐρυγὴ, ῆς, ἡ, ructus, eructatio. Ab eod.
Ἐρυγμαίνω, eructo. Ab ἐρυγμός.
Ἐρυγματώδης, εος, ὁ ἡ, ructus movens:
Ἐρύγμηλος, ου, ὁ ἡ, graviter boans; (2) eructans cibos. Ab eod.
Ἐρυγμὸς, οῦ, ὁ, ructus, eructatio. Ab ἐρεύγω.
Ἐρύεσθαι, *liberare*, præs. inf. med. verbi ἐρύω.
Ἐρυθαίνετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi
Ἐρυθαίνω, rubefacio; ἐρυθαίνομαι, rubeo. Ab ἔρευθος, τὸ, *rubor.* Hinc
Ἐρύθημα, ατος, τὸ, rubor; (2) verecundia.
Ἐρυθήνας, a. 1. part. act. *Att.* pro ἐρυθάνας.
Ἐρυθιάω, ῶ, rubefio. Ab ἔρευθος.

Ἐρυθιόωσαν, acc. sing. præs part. act. *Poet.* pro ἐρυθιῶσαν, ab ἐρυθιάω.
Ἐρυθραίνω, rubefacio. Ab ἐρυθρός.
Ἐρυθραῖος, αία, αῖον, ruber. Ab eod.
Ἐρύθρημα, ατος, τὸ, rubor; potius ἐρύθημα.
Ἐρυθρίας, ου, ὁ, rubicundus, ruber:
Ἐρυθρίασις, εως, ἡ, rubor, pudor:
Ἐρυθριάω, ῶ, f. άσω, erubesco, rubore suffundor. Ab eod.
Ἐρυθρῖνος, vel ἐρυθρινὸς, rubellio, piscis nomen.
Ἐρύθριον, ου, τὸ, Malagmatis nomen, *apud Æginetam.*
Ἐρυθροβαφὴς, ὲς, rubro colore tinctus.
Ἐρυθρόγραμμος, ου, ὁ ἡ, rubeis lineis distinctus. Ex ἐρυθρὸς et γραμμὴ, *linea.*
Ἐρυθροδάκτυλος, ου, ὁ ἡ, rubros habens digitos
Ἐρυθρόδανον, ου, τὸ, rubia, herba, qua tinguntur lanæ. Ab ἐρυθρός. *Angl.* MADDER.
Ἐρυθροδανωμένα, *apud Hes.* rubra, coccinea, tincta rubiæ radice: quasi ab ἐρυθροδανόω.
Ἐρυθροῒς, ΐδος, ἡ, vel ἐρυθροειδὴς, tunica testium et vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processere, quia rubet. Ab ἐρυθρός.
Ἐρυθροκάρδιος, ου, ὁ ἡ, rubro corde præditus.
Ἐρυθρόκομος, ου, ὁ ἡ, qui rubris est comis.
Ἐρυθρόπελας, idem quod ἐρυσίπελας, *Hes.*
Ἐρυθρόπους, οδος, ὁ ἡ, cui pedes rubent.
Ἐρυθρὸς, ρὰ, ρὸν, ruber. Ab ἔρευθος.
Ἐρυθρότης, ητος, ἡ, rubedo. A præc.
Ἐρυθρόστικτος, ου, ὁ ἡ, rubris maculis distinctus.
Ἐρυθρόχροος, ὁ ἡ, ruber, rubro colore infectus.
Ἐρυθρόχρως, ωτος, ὁ ἡ, rubram cutem habens.
Ἐρυθρώδης, ες, rubicundus.
Ἐρυκακέω, et ἐρυκάκω, coerceo. *Hom.* ἠρύκακε, ἐρυκακέειν, ἐρυκάκοι. Ab ἐρύκω.
Ἐρυκανέω, ἐρυκάνω, inhibeo, detineo, in aliquibus exemplaribus, *Hom.*
Ἐρυκέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐρύκειν.
Ἐρύκοι, *contineat*, 3. sing. præs. opt. act.
ἘΡΥ´ΚΩ, f. ξω, inhibeo, contineo; (2) servo. Ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ σίχας, *Il.* 3, 313. Ἀλλ' ἀνίδην οὐδ' χῶρος ἐρύκεται, hic locus libere habetur, *id est*, sed liber hic locus, præsidio vacuus omni, *Soph. Phil.* 1153.
Ἔρυμα, ατος, τὸ, tutamen, præsidium, propugnaculum, munimentum. ἀσπίδος ἔρυμα, clypei, *id est*, clypeatorum, munimentum, sive castra militum clypeo instructorum, *Eurip. Iphig. in Aul.* 189. Ab ἐρύω, *servo.*
Ἐρυμάτιον, ου, τὸ, parvum propugnaculum.
Ἐρυμνόνωτος, ου, ὁ ἡ, dorsum habens munitum seu loricatum.
Ἐρυμνὸς, ἡ, ὸν, munitus, tutus. Ab ἐρύω. Hinc
Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, munitio, munimentum.
Ἐρυμνόω, ῶ, f. ώσω, munio. Ab eod.
Ἐρύσαι, aor. 1. inf. act. verbi ἐρύω.
Ἐρυσαίατο, 3. sing. a. 1. opt. med. *Ion.* pro ἐρύσαιτο, ab ἐρύω, *traho.*
Ἐρύσαιο, 2. sing. a. 1. opt. med.
Ἐρύσαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ἐρύσας.
Ἔρυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἤρυσαν.
Ἐρυσάρματος, ου, ὁ ἡ, currum trahens, *Il.* 16, 370. ἐρυσάρματες ἵπποι, pro ἐρυσάρματοι, *per metapl.* Ex ἐρύω et ἅρμα.
Ἐρύσης, 2. sing. a. 1. conj. act.
Ἔρυσθαι, pro ἐρύεσθαι, præs. infin. med. verbi ἐρύω. Ἀπείλει νῆά τ' ἔρυσθαι, *Apoll. Rhod.* 3, 607.
Ἐρυσιάζω, pignoris loco capio. A ῥυσιάζω.
Ἐρυσιβάω, ῶ, æruginem creo; ἐρυσιβᾷ, ærugine laborat. Ab
Ἐρυσίβη, ης, ἡ, rubigo, morbus ex aere superveniens segetibus. Ab ἔρευθος. Hinc
Ἐρυσιβόομαι, οῦμαι; ἐρυσιβοῦται, ærugine vitiatur.
Ἐρυσίθριξ, τριχος, ὁ ἡ, cui rufi sunt capilli; (2) qui capillos distrahit. Ex ἐρυθρὸς, vel ἐρύω, et θρὶξ, *capillus.*
Ἐρύσιμον, ου, τὸ, erysimum, herba. Ab ἐρύω.
Ἐρυσίνηις, ιδος, qui navim retinet, inhibet. Ἀγκύρας ἀμβρόσιον ἐρυσινηΐδα, anchoram algæ

algæ incolam, navis retinaculum, *Anal. Brunck.* 2, 212.

Ἐρυσίπελας, ατος, τὸ, tumor e tenui ferventique sanguine ortus, ignis sacer, Erysipelas. Ex ἐρύω et πέλας, *prope* vel *in vicinia*, unde etiam *vicinitraha*, et *vicinirubia*, dicitur. Hinc

Ἐρυσιπελατώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, erysipelatis speciem habens, in ignem sacrum vergens.

Ἐρυσίπτολις, εος, ὁ ϗ ἡ, custos urbis.

Ἐρυσίσκηπτρον, Erysisceptrum. Frutex spinosus, alio nomine dictus ἀσπάλαθος.

Ἐρυσμὸς, ὁ, tutamen, remedium. Οἶδα δ' ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἐσθλὸν ἐρυσμόν, novi etiam ad incantationem nocentissimam bonum remedium, *Hom. Hym. in Cererem*, 230.

Ἐρυσσάμενος, aor. 1. part. med. *Poet.* pro ἐρυσάμενος, ab ἐρύω.

Ἐρύσσομεν, 1. plur. fut. 1. ind. act. *Poet.* pro ἐρύσομεν.

Ἐρυστὸς, ἡ, ὸν, tractilis; (2) tractus. Ab ἐρύω.

Ἐρυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui salvum et incolumem reddit. Ab eod.

Ἔρυτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro εἴρυτο.

ἘΡΥ'Ω, f. ύσω, traho; (2) custodio; (3) vito. Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσει, *Il.* 17, 230. Ἔνθα τε νῆες εἰρύαται, ubi naves subductæ sunt, *Id.* 4, 247.

Ἔρφος, ου, ὁ, pellis, *Nic.* Ab ἐρέφω, *tego.*

Ἕρχαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro εἰργμέναι εἰσὶ, ab εἴργω. Hinc

Ἕρχατος, ου, ὁ, sepes, septum, murus. Hinc

Ἑρχατόω, ῶ, f. ώσω, obsepio, concludo; ut hinc sit ἑρχατόωντο, *apud Hom. Od.* 14, 15.

Ἑρχατόωντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Poet.* et *Ion.* pro ἡρχατῶντο.

Ἔρχεο, 2. sing. præs. imperat. *Ion.* pro ἔρχεσο, ab ἔρχομαι.

Ἔρχευ, 2. sing. præs. imperat. *Dor.* pro ἔρχου.

ἜΡΧΟΜΑΙ, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον, *per Sync.* ἦλθον, perf. ἐλήλυθα, venio, eo; (2) adgredior, incipio; (3) invado, persequor; (4) abeo; (5) *part.* ἐλθὼν *indicat* studium, festinationem ut ἰών. Σύ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, *Aristoph. Nub.* 830. Ἐπὶ πᾶν ἐλθεῖν, quidvis aggredi, omnes vias tentare, *Xenoph. Cyri Exp.* 3 Ἐκτὸς ἔρχομαι, transgredior, violo, *Soph. Trach.* 1189. (3) ἐς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, cum patre manus conserui, *Soph. Œd. Col.* 975.

Ἕρψις, εως, ἡ, reptatio. Ab ἕρπω, *repo.*

Ἑρψοῦμεν, 1. plur. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro ἕρψομεν.

Ἑρψῶ, 1. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ἕρψω.

Ἐρῶ, fut. 1. vel 2. ind. act verbi εἴρω, *dico.*

Ἐρώει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ἐρώεε, ab ἐρωέω.

Ἐρωδὰς, et ἐρωδιὰς, ardea.

ἘΡΩΔΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, ardea, *Lev.* 11, 19.

ἘΡΩΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, eo; (2) fluo; (3) impetu feror; (4) cesso; (5) retrocedo; (6) inhibeo; (7) impello. Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ, *Il.* 1, 303. vel activa notione, recedere facio. (4) μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο, ne quis cesset a pugnando, *Il.* 16, 422. Νέφος οὔποτε ἐρωεῖ, *Odyss.* 12, 75. Ἐρωήσουσι χάρμης, refugient a pugna, *Il.* 14, 101. Ἠρώησε τὴν Ἀργὼ, reliquerat navem Argo, fugerat retro ab ea, *Theocr.* 13, 74. Activa notione, Ἐρωήσαιτε αὐτὸν ἀπὸ νηῶν, recedere feceritis eum a castris, *Il.* 13, 57.

Ἐρωὴ, ῆς, ἡ, impetus; (2) cessatio; (3) retrocessio; (4) fuga. ᾤχετο μετὰ δόρατος ἐρωὴν, sequebatur impetum hastæ, i. e. ibat ad eum locum quo hasta volaverat, *Il.* 2, 357. Οὐχ ἀπέμεινεν ἐρωὴν αὐτοῦ, *Id.* 14, 488. Πέλεκυς ὀφέλλει ἀνδρὸς ἐρωὴν, auget vim viri, *Id.* 3, 62. Ἐφ' ὅσον δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, quoad hastæ impetus fit; i. e. quantum, spatium pervolat conjecta hasta, *Id.* 15, 358. Λείπετο Μενελάου δουρὸς ἐρωὴν, relinquebatur a Menelao ad hastæ jactum, [deest præpositio aliqua, ex. gr. εἰς, aut similis,] *Id.* 23, 529. (2) πολέμου δὲ οὐ γίγνετ' ἐρωὴ pugnæ autem non erat cessatio, *Id.* 16, 302; 17, 761. Ab ἐρωέω.

Ἐρωήσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi ἐρωέω.

Ἐρωμανέω, amore insanio. Καὶ μάλ' ἐρωμανέων σφριγᾷ, *Oppian. Cyneget.* 3, 368.

Ἐρωμανέεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ἐρωμανέσι. Ab

Ἐρωμανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, amore insaniens; (2) amatorius. Ex ἔρως et μαίνομαι. Hinc

Ἐρωμανία, ας, ἡ, amoris insania, perditus et insanus amor.

Ἐρωμανῶς, *adv.* insano et furioso amore.

Ἐρωμένη, ης, ἡ, amica. Ab ἐρᾶν, *amare.*

Ἐρωμένιον, ου, τὸ, scortulum. Dim.

Ἐρώμενος, amasius.

Ἐρῶν, præs. part. act. *contr.* pro ἐράων, ab ἐράω.

Ἔρως, ωτος, ὁ, amor quo prosequimur aliquem; (2) Cupido, Amor, Deus amoris; (3) amor quivis. Ab ἐράω.

Ἐρωτάριον, ου, τὸ, parvus Cupido. Dim.

ἘΡΩΤΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, interrogo, rogo, sciscitor; (2) oro, precor; (3) ἐρωτᾶν λόγον est proponere captiosas quæstiones, e quibus concessis conclusiunculæ ducantur, deinde argumenta. Ἠρώτησε πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν, *Aristoph. Ach.* 654.

Ἐρωτεῖν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἐρωτᾶν.

Ἐρωτηθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ἐρωτάω.

Ἐρώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæstio.

Ἐρωτηματίζω, fut. ίσω, interrogo. A præc.

Ἐρωτηματικὸς, ἡ, ὸν, interrogatorius, interrogativus, qui per interrogationem effertur; (2) ad interrogationem pertinens.

Ἐρωτηματικῶς, *adv.* interrogative.

Ἐρωτημάτιον, ου, τὸ, interrogatiuncula. Dim.

Ἐρωτῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi ἐρωτάω. Unde

Ἐρώτησις, εως, ἡ, interrogatio; (2) quæstio; (3) propositio.

Ἐρωτιὰς, άδος, ἡ, amatoria, amabilis, *Ep.*

Ἐρωτιδὴς, ὁ, amatorculus, pipio, *Anac.*

Ἐρωτίδια, ων, τὰ, amoris festum. Ab ἔρως.

Ἐρωτικὸς, ἡ, ὸν, amatorius, ad amorem pertinens, ab amatore proficiscens; (2) in amorem valde propensus; (3) rerum ad amorem pertinentium peritus. Hinc τὰ ἐρωτικὰ, ῶν, sc. ἱερὰ, festum quod Amori celebratur. Ab eod.

Ἐρωτικῶς, *adv.* amatorie. Ab ἐρωτικός.

Ἐρώτιον, ου, τὸ, parvus Cupido; (2) imaguncula Cupidinis. Dim. Ab eod.

Ἐρωτὶς, ίδος, ἡ, amicula, scortillum.

Ἐρωτογράφος, ου, ὁ, scriptor historiæ amatoriæ, vel carminis amatorii.

Ἐρωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, artem amandi, seu amoris præcepta tradens.

Ἐρωτόληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, amore acri captus.

Ἐρωτοληψία, ας, ἡ, libido, perditus amor, quo quis captus est. Ex ἔρως et λαμβάνω.

Ἐρωτομανέω, ῶ, fut. ήσω, furiose amo. Ab

Ἐρωτομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perdite et furiose amans. Ex ἔρως et μαίνομαι. Hinc

Ἐρωτομανία, ας, ἡ, furiosus amor.

Ἐρωτοπαίγνιον, ου, τὸ, poema, quo lusus amatorius continetur, ut Musæi.

Ἐρωτοπλάνος, ου, ὁ ϗ ἡ, amorem fallens, ab amore avocans. A πλανάω.

Ἐρωτοπλοέω, ῶ, in amore versor. Ex πλόος.

Ἐρωτοποιέομαι, οῦμαι, ad amorem adjicio.

Ἐρωτοτόκοισι, dat. pl. *Ion.* pro ἐρωτοτόκοις. Ab

Ἐρωτοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, amorem pariens. Ex ἔρως et τίκτω, *pario.*

Ἐρωτοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, amorem alens. Ex ἔρως et τρέφω, *nutrio.*

Ἐρωτύλος, ου, ὁ, amatorculus, parvus amator. Ab ἔρως.

Ἐρωτῷο, 2. sing. præs. opt. pass. *contr.* pro ἐρωτάοιο, ab ἐρωτάω.

Ἐς, *in* (*Præpos.*) *Poet.* et *Att.* pro εἰς.

Ἕς, *mitte*, 2. sing. aor. 2. imperat. verbi ἵημι.

Ἐσαγγέλλω, vide εἰσαγγέλλω, et illa vocabula etiam reliqua, in quibus ἐς, *Att.* pro εἰς.

Ἐσαειράμενος, a. 1. part. med. verbi ἐσαείρω.

Ἐσαθρήσειεν, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐσαθρήσαι, ab ἐσαθρέω.

Ἐσᾶλτο, *insilierat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Dor.* pro ἐσῆλτο, ab ἐσάλλομαι.

Ἔσαν, 3. plur. imperf. ind. *Poet.* pro ἦσαν, ab εἰμί.

Ἕσαν, pro εἷσαν, 3. plur. a. 2. ind. act. v. ἵημι.

Ἔσανε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi σαίνω.

Ἔσαντα, ex adverso, *Hom.* al. ἐς ἄντα.

Ἕσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. *Ion.* pro εἵσαντο, ab ἕννυμι.

Ἐσάπαξ, *adv.* semel.

Ἐσάρτι, *adv.* ad hoc tempus.

Ἐσαρτίζω, f. ίσω, insero, immitto.

Ἐσαυγάζω, *Poet.* inspicio, *Ep.*

Ἐσαῦτις, pro εἰσαῦθις, alias, *Ap.*

Ἐσαφάω, et -άομαι, immitto manum contrectandi causa.

Ἐσαφάσσω, idem.

Ἐσάφην, a. 2. ind. pass. verbi σήπω.

Ἐσαφικνέομαι, *Poet.* pro εἰσαφικνέομαι, pervenio ad, accedo.

Ἐσάχρι, ad usque, *Ap.*

Ἐσάωθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐσαώθησαν, a verbo σαώζω.

Ἐσάωσα, *servavi*, a. 1. ind. act.

Ἐσβάλλω, pro εἰσβάλλω, *Ar.*

Ἐσβάντες, *ingressi*, nom. pl. a. 2. part. act. verbi ἐσβαίνω, pro εἰσβαίνω.

Ἔσβεσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. σβέννυμι.

Ἔσβην, *incendi*, a. 2. ind. act. verbi σβῆμι.

Ἐσδιδοῦν, *influere*, præs. inf. act. *Ion. Poet.* et *Att.* pro εἰσδιδόναι, ab εἰσδίδωμι.

Ἑσδόμενοι, *Dor.* pro ἑζόμενοι, ab ἕζομαι.

Ἑσδώμεθα, 1. plur. præs. conj. med. *Dor.* pro ἑζώμεθα.

Ἔσεαι, 2. sing. f. 1. ind. m. *Ion.* pro ἔσεσαι, ab εἰμί.

Ἐσεβάσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi σεβάζομαι.

Ἔσει, 2. sing. f. 1. ind. *Att.* pro ἔσῃ, ab εἰμί.

Ἐσείσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi σείω.

Ἐσείσθην, *motus sum*, a. 1. ind. pass.

Ἐσεῖται, 3. sing. f. 1. ind. *Dor.* pro ἔσεται, ab εἰμί.

Ἐσελθεῖν, a. 2. inf. act. *Att.* pro εἰσελθεῖν.

Ἐσενειχθεὶς, a. 1. part. pass. *Att.* pro εἰσενειχθεὶς, ab εἰσφέρω.

Ἐσέπτατο, 3. sing. a. 2. ind. med. *Att.* pro εἰσέπτατο, ab εἰσίπταμαι.

Ἐσέργνυμι, pro εἰσέργνυμι, includo, *Herodot.* 2, 86.

Ἐσεργνύναι, præs. inf. act. *Att.* pro εἰσεργνύναι, ab εἰσέργνυμι.

Ἐσεσάχατο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐσέσακτο, a σάττω, *onero.*

Ἐσεσήρει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. verbi σαίρω.

Ἔσεσθαι, *futurum esse*, f. 1. inf. verbi εἰμί.

Ἔσευα, *concitavi*, a. 1. ind. act. verbi σεύω.

Ἐσεῦμαι, f. 1. ind. *Dor.* pro ἔσομαι, ab εἰμί.

Ἐσέφθην, a. 1. ind. pass. verbi σέβω.

Ἐσέχειν, *effluere*, præs. inf. act. verbi ἐσέχω.

Ἐσέχυντο, *infusi erant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro εἰσεκέχυντο, ab εἰσχέω.

Ἔσῃ, *eris*, 2. sing. f. 1. ind. a verbo εἰμί.

Ἐσηθέω, f. ήσω, infundo, instillo.

Ἐσήκασθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐσηκάσθησαν, a σηκάζω.

Ἐσήλατο, *insiliit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Att.* pro εἰσήλατο, ab εἰσάλλομαι.

Ἐσηλυσίη, ης, ἡ, introitus. Ab ἐσέρχομαι.

Ἐσήμανα, a. 1. ind. act. verbi σημαίνω.

Ἕσθαι, *misisse*, a. 2. infinit. med. verbi ἵημι.

Ἐσθὰς, *vestis*, Dor. pro ἐσθής.

Ἐσθέμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro ἔσθειν.

Ἔσθημα, ατος, τὸ, vestimentum. Quasi ab ἐσθέω, pro ἕω, *induo.*

Ἐσθημένος, perf. part. pass. ab inusit. ἐσθέομαι.

Ἐσθὴς, ῆτος, ἡ, vestis, vestimentum. Ab ἕω.

Ἔσθησις, εως, ἡ, vestitus. Ab inus. ἐσθέω.

Ἔσθιε, 3. sing. præs. imperat. act. verbi

Ἐσθίω, edo, comedo; (2) absumo. Ab ἔσθω.

Ἐσθλοδότης, ου, ὁ, bonorum dator, *Synes.*

ἘΣΘΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, bonus; (2) probus; (3) frugi, utilis; (4) strenuus, fortis; (5) peritus. Hinc

Ἐσθλότης, ητος, ἡ, bonitas; (2) strenuitas.

Ἔσθλωμα, ατος, τὸ, factum strenuum, facinus præclarum; quasi ab ἐσθλόω.

Ἔσθορε,

Ἔσθορε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet. Ion.* et *Att.* pro εἰσέθορε, ab εἰσθρώσκω

Ἔσθος, εος, τὸ, vestis. Ab ἕω, *induo.*

ἘΣΘΩ, edo, comedo.

Ἔσθω, 3. sing. a. 2 imperat. med. verbi ἵημι.

Ἐσιγάθη, 3. sing. a. 1. ind pass. v. σιγάω.

Ἐσίδῃ, 3. sing. a. 2. conjunct. act. *Att.* pro εἰσίδῃ, ab εἰσεῖδω.

Ἐσιέναι, præs. inf. act. *Att.* pro εἰσιέναι, ab εἰσίημι.

Ἐσίναντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi σίνω.

Ἔσιον, aor. 2. ind. act. *Att.* pro εἴσιον, ab εἴσειμι.

Ἐσιππεύω, equo ingredior.

Ἐσιώπα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐσιώπαε.

Ἐσκαλέω· vide εἰσκαλέω, *Arist.*

Ἔσκαμμαι, perf. ind. pass. verbi σκάπτω.

Ἐσκαμμένος, præt. part. pass. a σκάπτω, *fodio.* τὰ ἐσκαμμένα, limes et terminus saltus qui in quinquertio fiebat, ducto sulco. Hinc ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν, limitem transire: proverbialiter, cujusvis rei positos fines excedere, *Lucian. Somn.* 6, 711.

Ἐσκατέθετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. *Att.* et *per Sync.* pro εἰσκατέθετο, ab εἰσκατατίθημι.

Ἔσκαφα, *fodi*, perf. ind. act. verbi σκάπτω.

Ἔσκε, *erat*, 3. sing. imperf. ind. *Ion.* pro ἦν, ab εἰμί.

Ἐσκέδασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi σκεδάω.

Ἔσκεμμαι, perf. ind. pass. verbi σκέπτομαι.

Ἐσκεμμένως, *adv.* considerate, diligenter.

Ἐσκευάδαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐσκευασμένοι εἰσί, a σκευάζω.

Ἐσκευασμένος, *paratus*, perf. part. pass.

Ἐσκευώρημαι, perf. ind. pass. v. σκευωρέομαι.

Ἐσκήνωσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. σκηνόω.

Ἐσκίδναντο, 3. pl. imperf. ind. pass. v. σκίδνημι.

Ἐσκίρτα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐσκίρταε, a σκιρτάω.

Ἐσκίρτων, 3. pl. imperf. pro ἐσκίρταον.

Ἐσκληκὼς, ότος, part. præt. act. verbi σκλῆμι, vel σκλέω, exsiccatus, aridus. Τῷ καὶ σμερδαλέον νεύει κάρη αἰὲν ὑποδρὰξ ἐσκληκὸς, cui caput horrendum et aridum nutat, torvumque tuetur, *Nic. Ther.* 765.

Ἔσκλην, *exarui*, a. 2. ind. act. verbi σκλῆμι.

Ἐσκλὼς, *per Syncop.* pro ἐσκληκώς.

Ἐσκομίσαι, a. 1. inf. act. *Att.* pro εἰσκομίσαι, ab εἰσκομίζω.

Ἔσκον, imperf. ind. *Ion.* pro ἦν, ab εἰμί.

Ἐσκοτίσθην, a. 1. ind. pass. verbi σκοτίζω.

Ἔσκωπτεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. σκώπτω.

Ἐσλεύσσω· vide εἰσλεύσσω, *Soph.*

Ἐσλὸς, *Dorice*, pro ἐσθλός.

Ἐσμαράγησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ· a σμαραγέω.

Ἐσμάσσω· vide εἰσμάσσω, *Hom.*

Ἐσμὲν, *sumus*, 1. pl. præs. ind. verbi εἰμί.

Ἔσμηγμαι, perf. ind. pass. verbi σμήχω.

Ἑσμὸς, ῦ, ὁ, examen apum; (2) copia quævis, multitudo. Ab ἕω, *mitto.*

Ἐσοπτροειδὴς, ὲς, speculo similis, *Steph.*

Ἔσοπτρον, τὸ· vide εἴσοπτρον, *Anac.*

Ἔσω, *esto*, 2. sing. præs. imperat. verbi εἰμί.

Ἐσοιδαίνω, intus tumefio. Ἐσοιδαίνει τὸ δέρμα, *Aret.*

Ἔσοιντο, 3. pl. f. 1. optat. act. verbi εἰμί.

Ἔσοισθε, *fueritis*, 2. pl. f. 1. optat.

Ἔσομαι, *ero*, f. 1. ind.

Ἐσοπτρίζομαι, in speculum inspicio.

Ἐσορᾷν, præs. inf. act. *Att.* et *contr.* pro ἐσοράειν.

Ἐσοράω· vide εἰσοράω, *Theoc.*

Ἐσορῇς, 2. sing. præs. ind. act. *Att.* et *Dor.* pro εἰσορᾷς, et hoc *contr.* pro εἰσοράεις.

Ἐσορῶμες, 1. pl. præs. ind. act. *Att.* et *Dor.* pro εἰσορῶμεν, *contr.* ex εἰσοράομεν.

Ἐσορῶν, præs. part. act. *Att.* et *contr.* pro εἰσοράων.

Ἐσῦμαι, f. 1. ind. *Dor.* pro ἔσομαι, ab εἰμί.

Ἐσῦνται, *erunt*, 3. pl. *Dor.*

Ἐσοφίσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. σοφίζω.

Ἐσόψομαι, f. 1. ind. med. *Att.* pro εἰσόψομαι, ab εἰσόπτομαι.

Ἐσπαθημένος, perf. part. pass. verbi σπαθάω.

Ἐσπάθων, imperf. ind. act. *contr.* pro ἐσπάθαον.

Ἔσπακα, perf. ind. act. verbi σπάω.

Ἐσπάραξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. σπαράσσω.

Ἐσπαργανωμένον, acc. sing. perf. part. pass.

Ἐσπαργάνωσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi σπαργανόω.

Ἐσπάρθαι, perf. inf. pass. verbi σπείρω.

Ἐσπαρμένος, *satus*, perf. part. pass.

Ἐσπάσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. σπάω.

Ἔσπε, 3. sing. a. 2 ind. act. v. σπέω, pro σπάω.

Ἔσπειρα, a 1. ind. act. verbi σπείρω.

Ἔσπεισα, *libavi*, a. 1. ind. act. verbi σπένδω.

Ἐσπείσθην, a. 1. ind. pass.

Ἔσπερ, dum, donec, in posterum, *Steph.*

Ἑσπέρα, ας, ἡ, vespera; (2) hora vespertina; (3) occidens, occidentalis mundi pars. Hinc ἑσπέρας vel πρὸς ἑσπέραν, vesperi.

Ἑσπερία, ας, ἡ, occasus, occidens; (2) Hesperia:

Ἑσπερίζω, f. ίσω, vesperi edo. Ab ἕσπερος.

Ἑσπερινὸς, ἡ, ὸν, vespertinus. Ab eod.

Ἑσπέριος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, vel ἑσπέριος, ία, ιον, vespertinus, vesperi accidens; (2) occidentalis. Ab eod.

Ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, occidua, occidentalis, herba quædam noctu fragrantius quam interdiu spirans. Ἑσπερίδες vero sunt Hesperides, Deæ. Ab eod.

Ἑσπέρισμα, ατος, τὸ, vespertina, manducatio.

ἝΣΠΕΡΟΣ, ῦ, ὁ, vesper, hesperus, stella Veneris, quæ Hesperus dicitur, solem sequens; Phosphorus, solem antecedens; (2) vespera; (3) vespertinus; (4) occidentalis, occidentem spectans.

Ἕσπεσθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro ἕπεσθαι.

Ἕσπετε, 2. pl. præs. imperat. act. verbi ἕσπω, *dico.*

Ἕσπετο, 3. sing. imperf. ind. *Poet.* pro εἵπετο, ab ἕπομαι.

Ἔσπευδον, 3. pl. imperf. ind. act. v. σπεύδω.

Ἐσπευσμένως, *adv.* cito, festinanter.

Ἐσπιλωμένος, perf. part. pass. verbi σπιλόω.

Ἐσπλαγχνίσθην, aor. 1. ind. pass. v. σπλαγχνίζομαι.

Ἑσπόμεθα, 1. pl. præs. ind. med. *Poet.* pro ἑπόμεθα, ab ἕπομαι.

Ἔσπον, *evulsi*, a. 2. ind. act. verbi σπάω.

Ἔσπευδα, perf. ind. med. verbi σπεύδω.

Ἐσπούδασα, a. 1. ind. act. verbi σπουδάζω.

Ἐσπουδασμένως, *adv.* bona fide, serio; (2) summa contentione, summo ardore. (2) ἀνήγοντο ὡς ἐσπουδασμένως, *Heliod. Æthiop.* 2.

Ἕσσα, a. 1. ind. act. *Poet.* pro εἷσα, ab ἕζω.

Ἕσσαι, a. 1. inf. act. *Poet.* pro ἕσαι.

Ἑσσαμένη, aor. 1. part. med. f. g. *Poet.* pro ἑσαμένη, ab ἕω, vel ἕννυμι.

Ἔσσαν, 3. pl. imperf. ind. *Poet.* pro ἦσαν, ab εἰμί.

Ἑσσᾷν, præs. inf. act. *Ion.* et *contr.* pro ἡσσάειν, ab ἡσσάω.

Ἕσσας, a. 1. part. act. *Poet.* pro ἕσας, ab ἕω, vel ἕννυμι.

Ἔσσεαι, 2. sing. f. 1. ind. *Poet.* et *Ion.* pro ἔσεσαι, ab εἰμί.

Ἐσσεῖται, 3. sing. f. 1. ind. *Poet.* et *Dor.* pro ἔσεται.

Ἔσσεται, 3. sing. f. 1. ind. *Poet.* pro ἔσεται.

Ἔσσευα, aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἔσευσα, a σεύω, pro σείω.

Ἔσσευμαι, 1. sing. perf. ind. pass. *Ion.* pro σέσευμαι.

Ἐσσεύοντο, 3. pl. imperf. ind. pass.

Ἐσσὴν, ῆνος, ὁ, rex.

Ἐσσὶ, es, 2. sing. præs. ind. act. *Poet.* pro εἶ, ab εἰμί.

Ἕσσο, 2. sing. præs. imperat. *Poet.* pro ἴσο.

Ἕσσο, pro ἕσο, 2. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro εἷσο, ab ἕω, seu ἕννυμι.

Ἐσσόμενα, *futura*, nom. plur. f. 1. part. med. n. g. *Poet.* pro ἐσόμενα, ab εἰμί.

Ἕσσον, ῦ, τὸ, vestimentum. Ab ἕω, *induo.*

Ἕσσον, pro ἕσον, *indue*, 2. sing. aor. 1. imperat. act. *Poet.* a verbo ἕω, vel ἕννυμι.

Ἐσσόομαι, *vincor*, Ion. pro ἡσσῶμαι, *Herod.* et hoc *contr.* pro ἡσσάομαι, ab ἡσσάω.

Ἔσσυθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bæot.* et *Poet.* pro ἐσύθησαν, a σύω, vel σεύω.

Ἔσσυμαι, *erupi*, perf. ind. pass. *Poet.* et *per Metath.* pro σέσυμαι.

Ἐσσυμένως, *adv.* cum impetu, cum studio, confestim. Ἀνεῴ τ' ἐγένοντο ἐσσυμένως, tacitique facti sunt confestim, *Il.* 3, 85. Ab ἐσσυμένος, quod est a σύω.

Ἔσσυται, *irruit*, 3. sing. perf. ind pass. *Poet.* et *per Metath.* pro σέσυται.

Ἕσσω, f. 1. ind. act. *Poet.* pro ἕσω, ab ἕω.

Ἕσσωμαι, perf. ind. pass. *Ion.* pro ἥσσωμαι, ab ἐσσόομαι, *Ion.* pro ἡσσάομαι.

Ἕϛαα, perf. ind. med. *Ion* pro ἕϛηκα, ab ἵϛημι.

Ἕϛαθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bæot.* pro ἐϛάθησαν.

Ἔϛαζε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ϛάζω.

Ἕϛαι, 3. sing. f. 1. ind. *per Sync.* pro ἔσεται, ab εἰμί.

Ἑϛαίην, præs. optat. act. v. ἵϛημι, pro ἵϛημι.

Ἕϛακα, 1. sing. perf. ind. act. *Dor.* pro ἕϛηκα.

Ἐϛάκτο, 3. sing. plusq perf. ind. pass. a ϛάζω, *stillo.*

Ἐϛαλάδατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐϛάλατο, et hoc pro ἐϛαλμένοι ἦσαν, a ϛέλλω.

Ἐϛάλαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐϛαλμένοι εἰσί.

Ἐϛάλην, *missus sum, ivi, profectus sum, veni, prodii*, a. 2. ind. pass. Τῶτων γὰρ ὕνεκ' ἐϛάλην, *Soph. Aj.* 128. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐϛάλης; *Eurip. Med.* 668.

Ἔϛαλκα, *misi*, perf. ind. act.

Ἑϛάμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἑϛάναι, seu ἱϛάναι.

Ἕϛαμεν, *stamus*, 1. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro ἵϛαμεν, ab ἵϛημι.

Ἕϛαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bæot.* pro ἔϛησαν.

Ἑϛάναι, perf. inf. act. *per Sync.* pro ἑϛηκέναι. Πάντ' ὄπισθεν ἑϛάναι, omnia postponere, *Soph. Antig.* 640.

Ἑϛαότα, acc. sing. perf. part. act. *per Sync.* pro ἑϛηκότα.

Ἕϛασαν, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ἔϛησαν.

Ἐϛάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Dor.* pro ἐϛήσατο.

Ἑϛᾶσι, 3. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro ἱϛᾶσι.

Ἑϛάτω, *stato*, 3. sing. præs. imperat. act.

Ἐϛαυρωμένος, perf. part. pass. verbi ϛαυρόω.

Ἑϛαὼς, perf. part. act. *contr.* pro ἑϛακώς.

Ἐϛὲ, *estis*, 2. pl. præs. ind. verbi εἰμὶ, *sum.*

Ἔϛε, *adv.* donec. Ex ἐς, pro εἰς, et τέ.

Ἔϛειλα, *misi*, a. 1. ind. act. verbi ϛέλλω.

Ἔϛειχον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi ϛείχω.

Ἐϛελάδατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐϛαλμένοι ἦσαν, a ϛέλλω.

Ἐϛέναξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ϛενάζω.

Ἔϛενεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ϛένω.

Ἐϛενωμένως, *adv.* anguste, arcte. Ab ἐϛενωμένος, quod est a ϛενόω.

Ἐϛερεώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. v. ϛερεόω.

Ἐϛέρημαι, perf. ind. pass. verbi ϛερέω.

Ἐϛεφάνιξα, aor. 1. ind. act. *Dor.* pro ἐϛεφάνισα. A ϛεφανίζω.

Ἐϛεφανῦτο, 3 sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro ἐϛεφανόετο, a ϛεφανόω.

Ἐϛεφάνωται, 3. sing. perf. ind. pass.

Ἔϛεφε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ϛέφω.

Ἑϛεὼς, *stans*, perf. part. med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἑϛακὼς, a verbo ἵϛημι.

Ἔϛη, *stetit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ejusd.

Ἕϛηκα, *steti*, perf. ind. act.

Ἑϛήκαντι, 3. plur. perf. ind. act. *Dor.* pro ἑϛήκασι.

Ἑϛήκατε, *statis*, 2. pl. perf. ind. act.

Ἑϛήκω, f. ἑϛήξομαι, sto, persto, constanter sto. Ab ἕϛηκα, quod est perf. ab ἵϛημι.

Ἐϛῆμος, illud tempus, *Eust.* al. ἐς τῆμος.

Ἔϛην, a. 2. ind. act. verbi ἵϛημι.

Ἑϛήξῃ, 2. sing. fut. ἑϛήξομαι, verbi ἑϛήκω. Χερνίβων γὰρ ἑϛήξῃ πέλας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 675.

Ἑϛήξω, fut. 1. ind. verbi ἑϛήκω, sto. *Aristoph. Lys.* 634.

Ἐϛηριγμένος, perf. part. pass. verbi ϛηρίζω.

Ἐϛήρικται, 3. sing. perf. ind. pass.

Ἐϛήριξεν, pro ἐϛήριξε, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἔϛησα,

Ἕστησα, 1. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵστημι.
Ἕστησαν, *steterunt*, 3. pl. a. 2. ind. act.
Ἑστηὼς, perf. part. act. *per Sync.* pro ἑστηκώς.
ἙΣΤΙ'Α, ας, ἡ, focus, lar; (2) domus; (3) ara; (4) asylum; (5) Vesta, Dea; (6) sedes, v. gr. imperii. Ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι, consentaneum rei gerendæ initium capere; Vid. *Petav. ad Synesium*, 4. Ἀλλ' ἵνα ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινὰ, *Aristoph. Vesp.* 844.
Ἑστιάθην, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro εἱστιάθην, ab ἑστιάω.
Ἑστίαμα, ατος, τὸ, epulum. Ab ἑστιάω.
Ἑστιαρχέω, de domino ædium, item diis, ut laribus, &c. Ab ἑστίαρχος, quod *apud Hesych.* reponendum pro ἑστιοῦχος, *Ern.*
Ἑστιὰς, ἄδος, ἡ, Vestalis. Ab ἑστία.
Ἑστίασις, εως, ἡ, epulatio, convivatio; (2) epulum, convivium; (3) animi pabulum.
Ἑστιατόριον, ου, τὸ, locus in quo convivium instituitur.
Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, qui convivium præbet. Ὁ δὲ δὴ τέταρτος ἡμῖν, ὦ φίλε Τίμαιε, τῶν χθὲς μὲν δαιτυμόνων τανῦν δ' ἑστιατόρων; ubinam est? *Plat. in Timæo.* Ab
Ἑστιάω, ῶ, f. άσω, lare vel domo excipio; (2) convivio excipio; (3) agito convivia; (4) convivio celebro; (5) pasco animum, oblecto. Ἑστιᾶν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς, *Aristoph. Lys.* 1060. Τοῖς κόραξιν ἑστιῶν, *Id. Thesm.* 949. Ἐνύπνιον ἑστιώμεθα, *Id. Vesp.* 1212. Ab ἑστία.
Ἔστιξεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi στίζω.
Ἑστιοπάμμων, ονος, ὁ, pater-familias, domus dominus, *Dorice* et *Æolice*. Ex ἑστία et πάω, *possideo*.
Ἑστιοῦχος, ου, ὁ, domus custos, magister domus, præses, patronus domus. Εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον, *Longin.* 3. Δαίμοσιν ἑστιούχοις, deis qui patroni civitatis sunt, *Stob.* 42, 290. Δήμητερ ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονὸς τῆσδε, tutelaris, *Eurip. Suppl.* 1.
Ἐστιτρώσκω, fut. τρώσω, vulnero. Ἐσίτρωσαν τῷ ὀστέῳ, *Aret.*
Ἐστιχέτην, 3. dual. aor. 2. ind. act. verbi στείχω.
Ἐστιχόωντο, 3. pl. aor. 2. ind. pass. *Poet.* pro ἐστιχῶντο, a στιχάω.
Ἑστιῶτις, ιδος, ἡ, domestica. Ἑστιῶτις αὔρα, ventus qui flat ab ædibus, *Soph. Trach.* 954. Vide ἔπουρος.
Ἕστο, *induerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Poet.* seu *Ion.* pro εἷστο, seu εἶτο, ab ἕω, seu ἕννυμι.
Ἐστοίβαζον, imperf. ind. act. verbi στοιβάζω.
Ἐστομώθην, aor. 1. ind. pass. verbi στομόω.
Ἐστὸν, *sunt*, 3. dual. præs. ind. verbi εἰμί.
Ἐστονάχιζεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a στοναχίζω.
Ἐστοξεύω, sagittis aliquem peto. Διὰ τὴν ἐγγύτητα ἐστοξεύεσθαι δυναμένων, *App. Bell. Civ.* 4, 121.
Ἔστοργα, perf. ind. med. verbi στέργω.
Ἐστόρεσα, aor. 1. ind. act. verbi στορέω.
Ἐστόρεσται, *stratus est*, 3. sing. perf. ind. pass.
Ἔστραμμαι, perf. ind. pass. verbi στρέφω.
Ἐστρατοπεδεύσα, aor. 1. ind. act. f. g. verbi στρατοπεδεύω.
Ἐστρατόωντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Poet.* pro ἐστρατῶντο, a στρατάομαι.
Ἐστράφατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐστραμμένοι ἦσαν, a στρέφω.
Ἐστράφην, aor. 2. ind. pass. verbi ejusd.
Ἐστρέφθην, *versus sum*, aor. 1. ind. pass.
Ἔστρεφον, imperf. ind. act.
Ἐστρηνίασα, aor. 1. ind. act. verbi στρηνιάζω.
Ἔστροφα, *verti*, perf. ind. act. verbi στρέφω.
Ἔστρωκα, præt. act. verbi στρώννυμι, sterno. *Heliod.* 4.
Ἔστρωμαι, perf. part. pass. verbi στρώννυμι.
Ἐστρώννυον, 3. pl. imperf. ind. act.
Ἔστρωσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act.
Ἔστρωτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.
Ἔστυγον, a. 2. ind. act. verbi στυγέω, vel στύγω.
Ἐστυφέλιξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. a στυφελίζω.
Ἔστω, 3. sing. præs. imperat. verbi εἰμί.
Ἐστωμυλάμην, a. 1. ind. med. verbi στωμύλλομαι.
Ἔστων, 3. dual. præs. imperat. verbi εἰμί.

Ἕστωρ, ορος, ὁ, clavus temonis. Ἐξελόντα τὸν ἕστορα τοῦ ῥυμοῦ, exempto paxillo temonis, *Arrian. Hist. Alex.* 11, 3. Ab ἕω.
Ἑστὼς, *stans*, perf. part. act. *per Sync.* pro ἑστηκὼς, ab ἵστημι.
Ἔστωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. verbi εἰμί.
Ἑστῶτες, *stantes*, nom. pl. perf. part. act. *per Syncop.* pro ἑστηκότες, ab ἵστημι.
Ἐσύθην, aor. 1. ind. pass. verbi σύω, vel σεύω.
Ἐσύλα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐσύλαε, a συλάω.
Ἐσύλευον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi συλεύω.
Ἐσυνῆκα, aor. 1. ind. act. verbi συνίημι.
Ἐσύστερον, *adv.* postea.
Ἐσφάγην, aor. 2. ind. pass. verbi σφάττω, seu σφάζω.
Ἐσφαγμένος, *jugulatus*, perf. part. pass.
Ἔσφαζον, 3. pl. imperf. ind. act.
Ἐσφαίρωτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi σφαιρόω.
Ἐσφάλην, aor. 2. ind. pass. verbi σφάλλω.
Ἔσφαλμαι, *deceptus sum*, perf. ind. pass.
Ἐσφαλμένως, *adv.* imperite.
Ἔσφαξαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi σφάζω.
Ἐσφαράγιζον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi σφαραγίζω.
Ἔσφηλα, *decepi*, aor. 1. ind. act. verbi σφάλλω.
Ἔσφιγγεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. σφίγγω.
Ἔσφιγξε, *adstrinxit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Ἔσφλασις, εως, ἡ, depressio mediæ rei, v. gr. ossis. Ab
Ἐσφλάω, medium, v. gr. os deprimo, tundo, ut desidat, *ap. Hipp.* pro ἐσθλάω, *Ern.*
Ἐσφοιτάω vide εἰσφοιτάω, *Ar.*
Ἐσφράγισεν, 3. sing. a. 1. ind. act. v. σφραγίζω.
Ἐσφραγίσθητε, 2. pl. aor. 1. ind. pass.
Ἐσφραγισμένος, *obsignatus*, perf. part. pass.
ἘΣΧΑ'ΡΑ, ας, ἡ, focus et craticula in foco; (2) focus seu craticula in ara; (3) ara *inpr.* Heroum; (4) vagina cerebri; (5) basis ex arrectariis et transversariis compacta; (6) pars balnei; (7) pudendum muliebre; (8) crusta ex adustione vulneri adhærens. (1) ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, *Odyss.* 6, 52. (3) Βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς, *Soph. Antig.* 1016. Βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν, aræ deserto victimas recipiente foco, *Eurip. Andr.* 1139. Δεῖ δὲ τὴν ἐσχάραν ἐκ τούτων ποιεῖν, conceptabulum ignis, *Theophr. Hist. Plant.* 5, 10. (5) *apud Vitruvium.* (6) κυκῶν τὰς ἐσχάρας, *Aristoph. Equit.* 1286.
Ἐσχαρεὺς, έως, ὁ, qui foco præest in navi. A præc.
Ἐσχαρεὼν, ῶνος, ὁ, focus. Ab eod.
Ἐσχάριον, ου, τὸ, foculus; (2) craticula; (3) acerra, thuribulum; (4) basis. Ab eod.
Ἐσχάριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad focum pertinens:
Ἐσχαρὶς, ίδος, ἡ, craticula: Ab eod.
Ἐσχαρίτης, ου, ὁ, epith. panis, coctus in foco.
Ἐσχαρόπεπτα, τὰ, cocta in foco. Ex πέπτω.
Ἐσχαρόω, ῶ, crusta obduco, in crustas erumpere facio. Unde perf. ἐσχαρωμένα ἕλκη, incrustata vulnera. Ab ἐσχάρα. Hinc
Ἐσχάρωσις, εως, ἡ, incrustatio:
Ἐσχαρωτικὸς, ἡ, ὸν, crustas inducens.
Ἐσχατεύω, f. εύσω, extremus seu ultimus sum; (2) in extremis finibus, sub oris, situs sum. Ab ἔσχατος. Unde
Ἐσχατιὰ, ᾶς, ἡ, ultimæ cujusque rei partes, seu extremitas; (2) agri privatorum suis terminis distincti et separati, iidemque remotiores, et finibus territorii, vel mari montibusve proximi; (3) extrema pars et finis territorii; (4) explicatur etiam per solitudinem, *ap. Hes.* Ern. Hinc
Ἐσχατιάω, ῶ, f. άσω, in extrema parte sum.
Ἐσχατίζω, f. ίσω, extremus seu ultimus sum; (2) tardo. Ab ἔσχατος.
Ἐσχάτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ultimus. Ab eod.
Ἐσχατογέρων, et
Ἐσχατόγηρως, ω, ὁ, extremam senectutem agens, decrepitus.
Ἐσχατόεις, όεσσα, όεν, ultimus, postremus, in ultimis finibus situs. Ab
ἜΣΧΑΤΟΣ, άτη, ατον, ultimus, postremus; (2) summus. (2) ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν, summam sedem obtinet Jupiter in consessu deorum, *Soph. ex Trag. incerta.*
Ἐσχάτως, *adv.* extreme; (2) summe, ita ut nihil supra sit, sed in deteriorem partem.
Ἔσχε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi ἔχω.
Ἐσχέθην, *habitus sum*, aor. 2. ind. pass.
Ἔσχηκα, *habui*, perf. ind. act.
Ἐσχηματίζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi σχηματίζω.
Ἐσχηματισμένως, *adv.* figurate.
Ἔσχικα, *fidi*, perf. ind. act. verbi σχίζω.
Ἐσχίσθην, *fissus sum*, aor. 1. ind. pass.
Ἐσχόμην, *habui*, aor. 2. ind. med. verbi ἔχω.
Ἔσχον, *habui*, aor. 2. ind. act.
Ἔσχοσαν, 3. plur. aor. 1. Asiaticæ dialectus, pro ἔσχον. Τηνικαῦτ' ἐκ τῆς Σάμου ἐπιδεξάμενοί τινας συνοίκους ἔσχοσαν, *Scymnus Chius.* 693.
Ἔσω, *sedere faciam*, fut. 1. ind. act. verbi ἕζω.
Ἔσω, *adv.* intra. Ab εἰς.
Ἔσωθεν, *adv.* intrinsecus. Ab ἔσω.
Ἐσώθην, aor. 1. ind. pass. verbi σώζω.
Ἐσωπὴ, ἡ, aspectus, *Steph.*
Ἔσωσα, *servavi*, aor. 1. ind. act.
Ἔσωσεν, 3. sing. aor. ejusd. cum ν ἐφελκ.
Ἐσώτατος, άτη, ατον, intimus, penitissimus. Superl. ab ἔσω.
Ἐσωφρονίσθην, a. 1. ind. pass. verbi σωφρονίζω.
Ἐσωχὰς, άδος, ἡ, excrescentia in ano, seu tuberculum, sed intus latens, cui opponitur ἐξωχὰς, *ap. Hipp.*
Ἐτάγην, aor. 2. ind. pass. verbi τάσσω.
ἘΤΑ'ΖΩ, fut. άσω, examino, inquiro, scrutor. In compositione usitatum.
Ἐτάθην, aor. 1. ind. pass. verbi τείνω.
Ἑταίρα, ας, ἡ, amica; (2) meretrix.
Ἑταιρεία, ας, ἡ, societas, sodalitas, clientela; (2) factio; (3) fornicatio.
Ἑταιρειάρχης, ὁ, sodalitii princeps, *Suid.*
Ἑταιρεῖος, εία, εῖον, sodalitius; (2) qui sodalitatibus præest, quo cognomine olim Jovem colebant, ut sodalitii juris disceptatorem; (3) meretricius. Ab
Ἑταιρεύω, f. εύσω, societatem ago, in societate versor; (2) meretricor:
Ἑταιρέω, ῶ, fut. ήσω, prostituo me, mereo; ἑταιρηκὼς, perf. part. qui meruit, sese prostituit. Ab ἑταῖρος.
Ἑταιρήϊος, η, ον, *Ion.* idem quod ἑταιρεῖος.
Ἑταίρησις, εως, ἡ, impudicitia. Ab ἑταιρέω.
Ἑταιρία, ας, ἡ, sodalitium. Ab ἑταῖρος.
Ἑταιρίδεια, ων, τὰ, festum in honorem Jovis sodalitii celebrari solitum. Ab ἑταιρία.
Ἑταιρίδιον, τὸ, meretricula, *Plut.*
Ἑταιρίζω, sodalem reddo, mihi adjungo, consocio; et ἑταιρίζομαι, sodalis fio; (2) opitulor. Ab ἑταῖρος.
Ἑταιρικὸς, ἡ, ὸν, sodalitius, meretricius.
Ἑταιρικῶς, *adv.* meretricio more.
Ἑταίριος, ία, ιον, idem quod ἑταιρικός.
Ἑταιρὶς, ίδος, ἡ, scortum, meretrix.
Ἑταιρισμὸς, οῦ, ὁ, scortatio, vita meretricia. Ab ἑταιρίζω.
Ἑταιριστὴς, οῦ, ὁ, scortator. Ab eod.
Ἑταιρίστρια, ας, ἡ, meretrix. A præc.
ἙΤΑΙ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sodalis; (2) familiaris; (3) socius; (4) administer, adjutor; (5) nomen quo compellamus non satis notum; (6) discipulus; (7) commilito.
Ἐτάκευ, 2. sing. imperf. ind. med. *Dor.* pro ἐτήκου, a τήκομαι.
Ἐτάκην, 1. sing. aor. 2. ind. pass. verbi τήκω.
Ἐταλάνιζεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ταλανίζω.
Ἔταμον, 1. sing. aor. 2. ind. act. verbi τέμνω.
Ἐτᾶν, *Dor. Voc.* pro ἐτᾶ, ab ἔτης, *Ar.*
Ἐτανύσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi τανύω.
Ἔταξα, aor. 1. ind. act. verbi τάττω.
Ἐταπείνωσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. a ταπεινόω.
Ἐτάρα, seu ἑτάρη, ἡ, idem quod ἑταίρα, *Hom.*
Ἐτάραξα, 1. sing. aor. 1. ind. act. verbi ταράττω.
Ἐταράχθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass.
Ἐταράχθησαν, *perterrefacti sunt*, 3. pl. a. ejusd.
Ἑταρία, idem quod ἑταιρεία, *Steph.*
Ἑταρίζω, pro ἑταιρίζω, *Il.* 5, 456.

Ἑταρίσσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* pro ἑταρίσατο, ab ἑταρίζομαι.
Ἕταρον, acc. sing. *Poet.* pro ἑταῖρον.
Ἕταρος, ου, ὁ, idem quod ἑταῖρος.
Ἔτασις, εως, ἡ, inquisitio, examen. Composita usitata sunt. Ab ἐτάζω.
Ἐτασμὸς, οῦ, ὁ, inquisitio; (2) tormenta. In compositione usitatum. Ab eod.
Ἔτασον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. v. ἐτάζω.
Ἐτάφην, aor. 2. ind. pass. verbi θάπτω.
Ἐτάχυνον, imperf. ind. act. verbi ταχύνω.
Ἔτεα, *annos*, acc. plur. ab ἔτος.
Ἐτεθήλει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. verbi θάλλω.
Ἐτέθην, aor. 1. ind. pass. verbi τίθημι.
Ἐτέθηπε, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* pro ἐτεθήπει, a θάπτω.
Ἐτεθνήκειν, plusq. perf. ind. act. verbi θνήσκω.
Ἐτειὰ, *adv.* quotannis, *Lycophr.* Ab ἔτος.
Ἔτειλαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi τέλλω.
Ἔτεινα, *extendi*, aor. 1. ind. act. verbi τείνω.
Ἔτειος, εία, ειον, annuus. Ab ἔτος.
Ἔτειρεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a τείρω.
Ἐτείρετο, 3. sing. imperf. ind. pass.
Ἔτεκε, 3. s. a. 2. ind. act. v. τίκτω, pro τέκω.
Ἐτεκνοποιήσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi τεκνοποιέω.
Ἐτέκνωθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐτεκνώθησαν, a τεκνόω.
Ἐτελείετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐτελέετο, a τελέω.
Ἐτέλειον, 3. pl. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἐτέλεον.
Ἐτελείωσα, aor. 1. ind. act. verbi τελειόω.
Ἐτέλεσα, aor. 1. ind. act. verbi τελέω.
Ἐτέλεσαν, *perfecerunt*, 3. pl.
Ἐτελέσθην, aor. 1. ind. pass.
Ἐτέλεσσα, *Poet.* pro ἐτέλεσα.
Ἐτελεύτα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐτελεύταε, a τελευτάω.
Ἔτελλε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi τέλλω.
Ἔτεμον, aor. 2. ind. act. verbi τέμνω.
Ἐτεοδμὼς, ῶος, ὁ, fideliter serviens, ita serviens ut bonum servum decet. Ex δμώς.
Ἐτεόκριθον, ου, τὸ, genuinum hordeum, hordei genus quod nunquam vitiatur. Ex κριθή.
Ἐτεὸν, *adv.* vere, revere. Ab ἐτεός.
Ἐτεὸς, ὰ, ὸν, verus. Ab ἐτός.
Ἑτεραλκέως, ῶς, *adv.* ancipite Marte. Ab
Ἑτεραλκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dubius, anceps, qu. dic. anceps robur, pro ἑτερελκής. Ex ἀλκὴ, vel ἕλκω.
Ἑτεραχθὴς, ὲς, alteri parti gravis; in alteram partem incumbens. Ab ἄχθος.
Ἑτερεγκεφαλᾷν, desipere, *Poll. ex Ar.*
Ἑτερειδὴς, ὲς· vide ἑτεροειδὴς, *Nic.*
Ἐτεόκρης, ητος, ὁ, indigena Cretensis, *Hom.*
Ἑτέρῃ, *adv.* *Ion.* alia via, alia ratione, alio modo. Ab ἕτερος.
Ἑτερήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui alternis diebus aliquid facit; (2) vicissim et mutuas sortes habens, per dies variatus. Ex ἡμέρα.
Ἑτεροβάρεια, ας, ἡ, alterius partis favor seu studium.
Ἑτερογάστριος, ον, ab alia matre natus.
Ἑτερογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, alienigena; (2) alterius et diversi generis. Ex γένος.
Ἑτερόγλαυκος, ου, ὁ ϗ ἡ, altero oculo cæsius.
Ἑτερόγλωσσος, vel ἑτερόγλωττος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui alterius et diversæ linguæ est; (2) lingua ipsa, diversa et peregrina. Ex γλῶσσα.
Ἑτερόγναθος, ου, ὁ ϗ ἡ, utrisque mandibulis avide comedens; (2) edax; (3) qui duro ore est.
Ἑτερογνωμοσύνη, ης, ἡ, diversa sententia. Ab
Ἑτερογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui alterius seu diversæ est sententiæ. Ex ἕτερος et γνώμη.
Ἑτερόγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, e vario genere natus.
Ἑτεροδακνέω, (seu -δάκνω,) alios comedo, vexo.
Ἑτεροδιδασκαλέω, ῶ, fut. ήσω, diversam doctrinam doceo. Ex διδάσκω.
Ἑτεροδοξέω, ῶ, f. ήσω, alterius sum opinionis, orthodoxis non adsentior.
Ἑτεροδοξία, ας, ἡ, opinio diversa; (2) opinio prava. Ab
Ἑτερόδοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui alterius est opinionis; (2) qui alterius est sectæ. Ex δόξα.
Ἑτεροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui diversæ est speciei. Ex ἕτερος et εἶδος.
Ἑτεροεθνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui diversæ est gentis.
Ἑτεροενεργὴς, ὁ, aliud agens, *Damoc.*
Ἑτερόζηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui alio studio ducitur, alia sectans. Hinc
Ἑτεροζήλως, *adv.* inique, alieno animo, animo erga aliam partem magis adfecto.
Ἑτεροζυγέω, ῶ, f. ήσω, diversa animalia jungo, ut bovem et equum; (2) adjungor alienigenis.
Ἑτεροζύγιοι, quibus in jugo non convenit.
Ἑτερόζυγος, *Phocyl.* σταθμὸς ἑτερόζυγος, statera in alteram partem inclinans; (2) de animalibus, est diversi generis, *LXX.*
Ἑτεροθαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui altera tantum ex parte viret, vel altero ramo; (2) cujus pater vel mater tantum vivit. Ex θάλλω.
Ἑτεροθελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui aliud vult. Ex θέλω.
Ἑτεροθρήσκος, ὁ, idem quod ἑτερόδοξος, *Suid.*
Ἑτερόθροος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui diversæ est linguæ; (2) alienigena.
Ἑτεροῖος, οία, οῖον, alius, dissimilis, diversus a reliquis. Ex ἕτερος. Hinc
Ἑτεροιότης, τος, ἡ, dissimilitudo.
Ἑτεροιόω, ῶ, f. ώσω, altero, immuto.
Ἑτεροίως, *adv.* alio et diverso modo, aliter, dissimiliter, diverse.
Ἑτεροίωσις, εως, ἡ, alteratio, diversitas, quum rerum qualitates aliæ atque aliæ fiunt.
Ἑτερόκαρπος, ον, diversum fructum edens, ut, v. gr., surculus insitus stirpi, &c.
Ἑτεροκλινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, versatilis; (2) in alteram partem vergens. Ex κλίνω. Unde
Ἑτεροκλίνω, in alteram partem inclino. Ἑτεροκλίνων τε κάρηνεν, *Oppian. Cyneget.* 4, 204.
Ἑτερόκλιτον, τὸ, sc. ὄνομα, Heterocliton, nomen quod in diversas declinationes cadit.
Ἑτερόκλιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliter declinatus, a communi declinandi ratione deflectens:
Ἑτεροκλίτως, *adv.* aliter declinando.
Ἑτεροκλονέω, ῶ, f. ήσω, in diversum moveo, vel quatio.
Ἑτεροκρανία, ας, ἡ, dolor alteram cranii partem tentans.
Ἑτερόκωφος, ου, ὁ ϗ ἡ, altera aure surdus. Hinc
Ἑτεροκωφόω, altera aure surdus sum.
Ἑτερολεξία, ας, ἡ, ejusdem rei aliis verbis expressio. A λέξις.
Ἑτερόμαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, altera parte villosus.
Ἑτερομάσχαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, altera tantum parte manuleatus. Ex ἕτερος et μασχάλη.
Ἑτερομεγεθέω, ῶ, f. ήσω, inæqualiter cresco.
Ἑτερομέρεια, ας, ἡ, studium partis alterius. Ab
Ἑτερομερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui est alterius partis, in alteram partem inclinans. A μέρος.
Ἑτερομήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, altera parte longior. Ex μῆκος, *longitudo.*
Ἑτερομήτωρ, ορος, ὁ, frater ex diversa matre.
Ἑτερομόλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, quo, vel ad quem altera tantum pars venit, vel accedit; ut ἑτερομόλιος δίκη, in qua adversarii non comparuerunt, *Suid.* Ex μολέω.
Ἑτερόμορφος, ον, qui formæ diversæ est.
Ἑτεροπάθεια, ας, ἡ, alterius partis vexatio. Ex πάθος, *passio.*
Ἑτεροπλανὴς, ὲς, ad alteram partem vagans; epith. oculi, *Nic.*
Ἑτερόπλοια, τὰ, idem quod
Ἑτερόπλουν, τὸ, fœnus nauticum, cum commeatus tantum periculum fœnerator suscepit, *Dem.*
Ἑτερόπλοος, *contr.* ἑτερόπλους, ου, ὁ ϗ ἡ, ab altera tantum parte navigationem præbens; ἑτερόπλουν δάνεισμα, pecunia mutua nautica, qua periculo creditoris transferuntur emptæ merces aliquo, non vero aliæ inde reportantur, ut in ἀμφοτερόπλῳ fit. Dicuntur et ἀμφοτερόπλοια, sc. χρήματα, vel δανείσματα.
Ἑτερόπνοος, ον, alternatim flans, vento minime suo sonans, *Anac.*
Ἑτεροποὺς, πόδος, ὁ, claudus, *Alciphr.* 3, 27.
Ἑτεροπροσωπέω, ῶ, f. ήσω, persona differo.
Ἑτεροπροσωπικὸς, ὴ, ὸν, qui alius seu diversæ personæ est.
Ἑτεροπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A πρόσωπον.
Ἑτεροπροσωπικῶς, *adv.* in alia persona.
Ἑτερορρεπέω, in alteram partem vergo. Ab
Ἑτερορρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in alteram partem vergens seu inclinans. A ῥέπω.
Ἑτερορροπέω, idem quod ἑτερορρεπέω.
Ἑτερόρροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἑτερορρεπής.
Ἑτερόρυθμος, ὁ ϗ ἡ, qui alterius rhythmi est.
ἝΤΕΡΟΣ, έρα, ρον, alter; (2) alius; (3) diversus.
Ἑτεροσήμαντος, ον, diversam significationem habens. A σημαίνω.
Ἑτερόσκιος, quorum alterum latus umbram jacit, quorum umbra aut ad septemtrionem aut ad meridiem spectat. Ex σκιά.
Ἑτερόστοιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui alterius est ordinis et diversæ seriei.
Ἑτερόστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, altera tantum parte aciem habens, ex altera tantum parte acutus. Ex ἕτερος et στόμα, *acies.*
Ἑτερόστροφα, metra quædam ab alteratione stropharum. Ex ἕτερος et στροφή.
Ἑτεροσχήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui diversæ figuræ est.
Ἑτερότης, ητος, ἡ, diversitas. Ab ἕτερος.
Ἑτερότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, alius modi, diversus.
Ἑτερούας, ὁ ϗ ἡ, unam tantum aurem habens. Ab οὖας pro οὖς.
Ἑτερούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui alterius seu diversæ est essentiæ; (2) alius, diversus. Ex οὐσία.
Ἑτερόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui alterum oculum amisit; (2) unoculus; (3) qui habet oculos duplicis coloris. Hinc
Ἑτεροφθαλμία, ας, ἡ, vitium, imprimis in equis, quum varios habent oculos.
Ἑτεροφθόγγος, ον, idem quod ἑτερόφωνος, *Synes.*
Ἑτεροφρούρητος, ον, qui ab alio custoditur.
Ἑτερόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, aliter sentiens. A φρήν.
Ἑτεροφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, diversæ naturæ; (2) alibi natus. Ex ἕτερος et φυὴ, *natura.*
Ἑτερόφυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est ex alia tribu; (2) qui diversæ est gentis, alienigena; (3) qui diversæ est naturæ. A φυλή.
Ἑτεροφωνία, ας, ἡ, diversitas soni seu vocis.
Ἑτερόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliam et diversam edens vocem. Ex ἕτερος et φωνὴ, *vox.*
Ἑτεροχροέω, alio et diverso colore sum. Ab
Ἑτερόχροος, *contr.* ἑτερόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, discolor, diverso præditus colore, versicolor. Ex ἕτερος et χρόα. Hinc
Ἑτεροχροιότης, ητος, ἡ, diversitas coloris.
Ἑτερόχρωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex χρῶμα.
Ἑτερόχρως, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἑτερόω, ῶ, f. ώσω, altero, muto. Ab ἕτερος.
Ἔτερπεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a τέρπω.
Ἔτερσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi τέρσω.
Ἐτέρφθην, aor. 1. ind. pass. verbi τέρπω.
Ἑτέρωθεν, *adv.* altera ex parte, diversa ex parte. Ab ἕτερος.
Ἑτέρωθι, *adv.* alibi, alio loco. Ab eod.
Ἑτερώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, diversum nomen habens. Ex ἕτερος et ὄνομα, *nomen.*
Ἑτερωνύμως, *adv.* diverso nomine, non analogice. A præc.
Ἑτερωνυμία, ἡ, diversitas nominis, *Steph.*
Ἑτέρως, *adv.* alio modo, aliter, secus.
Ἑτέρωσε, *adv.* alteram in partem; (2) alio.
Ἑτέρωσις, εως, ἡ, alteratio. Ab ἑτερόω.
Ἐτετάλμην, plusq. perf. ind. pass. verbi τέλλω.
Ἐτεταπείνωτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ταπεινόω.
Ἐτετάχατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro τεταγμένοι ἦσαν, a τάσσω.
Ἐτετεύχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro τετευγμένοι ἦσαν, a τεύχω.
Ἔτετμεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. τέτμω.
Ἐτετρήχειν, plusq. perf. ind. act. v. τρήχω.
Ἐτέτυκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi τεύχω.
Ἐτετύφεα, pl. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐτετύφειν.
Ἐτετύχοντο, 3. pl. aor. 2. ind. med. *Ion.* verbi τυγχάνω.
Ἔτεχ' pro ἔτεκε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi τίκτω.

Ἐτέχθην, *natus sum*, aor. 1. ind. pass.
Ἐτήκετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. τήκω.
Ἐτήρει, imperf. ind. act. *contr.* pro ἐτήρεον, a τηρέω.
ΕΤΗΣ, ε, ὁ, socius, amicus; (2) civis; ἔται, sodales. Hinc ὦ τὰν, o bone.
Ἐτησίαι, ίων, οἱ, Etesiæ, venti anniversarii, qui circa decimum vel duodecimum diem ab ortu Caniculæ spirare solent. Ab
Ἐτήσιος, ε, ὁ ϰ ἡ, anniversarius, annuus.
Ἐτησίως, *adv.* quotannis. A præc. ab ἔτος.
Ἐτητόμακα, perf. ind. act. *Att.* pro ἡτοίμακα, ab ἑτοιμάζω.
Ἐτητυμία, ας, ἡ, veritas. Ab
Ἐτήτυμος, ε, ὁ ϰ ἡ, verus, verax, probus, ingenuus. Hinc ἐτήτυμον, *adv.* vere, revera. Ab ἔτυμος.
Ἐτητύμως, *adv.* vere.
ΕΤΙ, *adv.* adhuc, etiamnum; (2) amplius, præterea; (3) posthac, in postremum; (4) quin, quin etiam; (5) jam, jamnunc; (6) interdum eleganter redundat. Hinc ἔτι μὴν, etiam nunc.
Ἐτίθει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐτίθεε, a τιθέω, pro τίθημι.
Ἐτίθεο, 2. s. imperf. ind. pass. *Dor.* pro ἐτίθε.
Ἐτίθε, 2. sing. imperf. ind. pass.
Ἔτικτον, imperf. ind. act. verbi τίκτω.
Ἐτίμησα, aor. 1. ind. act. verbi τιμάω.
Ἐτινάσσετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi τινάσσω.
Ἐτίομεν, 1. pl. imperf. ind. act. verbi τίω.
Ἔτισα, *colui*, aor. 1. ind. act. verbi ejusd.
Ἐτιταίνετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi τιταίνω.
Ἔτλην, *sustinui*, aor. 2. ind. act. verbi τλῆμι.
Ἔτμαγεν, 3. plur. aor. 2. ind. pass. *Bœot.* pro ἐτμάγησαν, a τμήγω, vel τμήσσω.
Ἔτμηγον, *secui*, aor. 2. ind. act.
Ἔτμηξα, aor. 1. ind. act.
Ἐτμήθην, a. 1. ind. pass. verbi τέμνω, pro τμάω.
Ἐτνηρὸς, ῦ, ὁ, pulmentarium ex fresis elixisque leguminibus confectum. Ab ἔτνος.
Ἐτνήρυσις, εως, ἡ, trulla qua puls hauritur; (2) omne instrumentum quo aliquid hauritur, cochlear, tudicula. Ab eod.
Ἐτνοδόκος, sc. τορύνη, tudicula, seu cochlear quo τὸ ἔτνος δεχόμεθα, et ex olla expromimus, *Ep.*
ΕΤΝΟΣ, εος, τὸ, puls ex leguminibus elixis confecta.
Ἑτοιμάζω, f. άσω, paro, expedio, facio, ut in promptu sit. Ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν, 1 *Cor.* 2, 9. Οὐκ ἔστιν ἐμὸν δῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται, *Marc.* 10, 40. Ab ἕτοιμος.
Ἑτοιμάσατε, *parate*, 2. pl. aor. 1. ind. act.
Ἑτοιμασία, ας, ἡ, præparatio; (2) basis, sedes firma, firmamentum; (3) promptitudo, alacritas; (4) apparatus ad aliquid agendum, v. gr. militaris.
Ἑτοιμαστὴς, ῦ, ὁ, apparator, instructor; (2) conciliator.
Ἑτοιμόδακρυς, υος, ὁ ϰ ἡ, qui facile flet.
Ἑτοιμοθάνατος, ε, ὁ ϰ ἡ, paratus ad moriendum, qui facile moritur.
Ἑτοιμοκοπία, ἡ, tolerantia laboris, seu studium laborandi, sed inaniter fere et cum ostentatione. A seq. et κόπος.
Ἑτοιμολόγος, ον, promptiloquus, *Naz.*
Ἕτοιμον, τὸ, alacritas. Τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐςι, εἴγ' ἔςαι καλῶς, est enim alacritas mihi, si quidem poterit bene fieri, *Eur. Or.* 1106.
ΕΤΟΙΜΟΣ, ε, ὁ ϰ ἡ, promptus, paratus; τὰ ἕτοιμα, quæ jam parta sunt, possessiones.
Ἑτοιμότης, ητος, ἡ, promptitudo, alacritas; (2) propensio; (3) apparatus ad rem gerendam. Ab ἕτοιμος.
Ἑτοιμοτρεπὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, qui facile flectitur. Ab ἕτοιμος et τρέπω.
Ἑτοίμως, *adv.* prompte, expedite, parate.
Ἐτόλμα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐτόλμαε, a τολμάω.
Ἐτόλμησε, *ausus fuit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Ἔτον, 2. dual. aor. 2. ind. act. verbi ἵημι.
Ἔτος, εος, τὸ, annus.
Ἐτὸς, ἡ, ὸν, verus; (2) bonus. Ab εἰμὶ, *sum.*
Ἐτὸς, *adv.* frustra, temere, perfunctorie. Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι, non temere est quod de nobis fiunt tragœdiæ, *Aristoph. Lysist.* 138.
Ἔτραγον, *rosi*, a. 2. ind. act. verbi τρώγω, *rodo.*
Ἔτραπε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi τρέπω.
Ἐτράπεον, 3. plur. imperf. ind. act. verbi τραπέω.
Ἐτράπετο, 3. sing. aor. 2. ind med. v. τρέπω.
Ἐτράπην, *versus sum*, aor. 2. ind. pass.
Ἐτραπόμην, *verti*, aor. 2. ind. med.
Ἐτράφην, aor. 2. ind. pass. verbi τρέφω.
Ἔτραφον, *alui*, aor. 2. ind. act.
Ἔτρεμε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi τρέμω.
Ἔτρεσα, *tremui*, aor. 1. ind. act. verbi τρέω.
Ἐτρέφετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi τρέφω.
Ἔτρεφον, *alebam*, imperf. ind. act.
Ἔτρησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi τιτράω, seu τίτρημι.
Ἔτριγον, *stridi*, aor. 2. ind. act. verbi τρίζω.
Ἐτρύγων, 3. pl. imperf. ind. *contr.* pro ἐτρύγαον, a τρυγάω.
Ἐτρύπη, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐτρύπα, *contr.* ex ἐτρύπαε, a τρυπάω.
Ἐτρύφην, aor. 1. ind. pass. verbi θρύπτω.
Ἐτρυφήσατε, 2. pl. aor. 1. ind. act. v. τρυφάω.
Ἔτρωσα, aor. 1. ind. act. verbi τιτρώσκω.
Ἐτύθην, aor. 1. ind. pass. verbi θύω.
Ἐτυλίχθην, aor. 1. ind. pass. verbi τυλίσσω.
Ἐτυμηγόρος, ε, ὁ ϰ ἡ, veridicus. Ex ἔτυμος et ἀγορέω, *dico.*
Ἐτυμόδρυς, υος, ἡ, quercus proprie dicta.
Ἐτυμόθροος, *contr.* ἐτυμόθρες, ὁ ϰ ἡ, verisonus, veriloquus. Ex θρόος.
Ἐτυμολογέω, ῶ, f. ήσω, originem verbi indico. Ab ἐτυμολόγος.
Ἐτυμολογία, ας, ἡ, Etymologia, originis verborum indicatio. Ab eod.
Ἐτυμολογικὸς, ἡ, ὸν, etymologicus, peritus etymologiarum explicandarum.
Ἐτυμολόγος, ε, ὁ ϰ ἡ, qui origines verborum indicat. Ex ἔτυμος et λέγω, *dico.*
ΕΤΥΜΟΣ, ε, ὁ ϰ ἡ, verus. Hinc ἔτυμον, *adv.* vere, revera; et τὸ ἔτυμον, etymum, vera origo alicujus vocabuli.
Ἐτυμότης, ητος, ἡ, idem quod ἐτυμολογία.
Ἐτυμπανίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi τυμπανίζω.
Ἐτυμώνιος, ε, ὁ ϰ ἡ, verus. Ab ἔτυμος.
Ἐτύμως, *adv.* vere; (2) ab origine vocis, secundum originem vocis. Ab eod.
Ἐτύπαν, aor. 2. ind. pass. *Dor.* pro ἐτύπην.
Ἐτύφθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἐτύφθησαν.
Ἔτυχε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi τυγχάνω.
Ἐτύχθην, *fui*, aor. 1. pass. verbi ejusd.
Ἔτυχον, *nactus sum*, aor. 2. ind. act.
Ἐτώσια, *adv.* frustra, *Theoc.*
Ἐτωσιοεργὸς, ῦ, ὁ ϰ ἡ, qui incassum laborat; (2) qui laborem fugit. Ex ἔργον.
Ἐτώσιος, ε, ὁ ϰ ἡ, inanis, cassus, inutilis.
Ἐτωσίως, *adv.* frustra. A præc. Ab ἐτὸς, idem.
Εὗ, *Dor.* pro ἕ, sui. Τῶν δ' ἄλλων ὅτις εὗ ἀκήδησε, *Il.* 14, 427.
Εὖ, *adv.* bene; (2) recte; (3) facile; (4) feliciter; (5) commode; (6) rite; (7) præclare; (8) pulchre. In compositione notat (9) facile; et interdum (10) feliciter. Εὖ βεβηκὼς, pollens fortuna, opibus, *Soph. Elect.* 979. Τὸ εὖ, commodum, utilitas. Τὸ σὸν μὲν εὖ πέρα δίκης ἔςαι, tuum quidem commodum ultra jus erit, *Eurip. Iphig. in Aul.* 396. Τὸ δ' εὖ μάλιςά γ' ὧδε γίγνεται, commodum sic maxime fit, *Id. Iphig. in Taur.* 580. Τῦ γὰρ εὖ τητώμενος ὐκ οἶδεν, αἰεὶ δυςυχῶν, commodis privari nescit, cum semper fortunam habuerit adversam, *Id. Fragm.* 16, *ex Bellerophonte.* Ab ἐὺς.
Εὐαγγέλια, τὰ, sacrificium eucharisticum, *item* præmium ob lætum nuncium.
Εὐαγγελίζω, et εὐαγγελίζομαι, læta nuncio; (2) doctrinam Christi annuncio, evangelium prædico, evangelizo. Ὡς εὐηγγέλισε τοῖς ἑαυτῦ δόλοις τοῖς προφήταις, *Apoc.* 10, 7.
Εὐαγγελιζόμενος τὴν βασιλείαν τῦ Θεῦ, *Luc.* 8, 1.
Εὐαγγελικὸς, ἡ, ὸν, evangelicus, ad Evangelium pertinens. Ab
Εὐαγγέλιον, ε, τὸ, lætum nuncium; (2) præmium quod nuncium lætum adferenti datur; (3) annunciatio beneficii Christi, quo homines morte sua ab æterna morte liberavit; (4) doctrina Christiana universa; (5) historia Christi, prout ab Evangelistis descripta est.
Εὐαγγέλιος, ε, ὁ ϰ ἡ, læta nuncians, *Ern.*
Εὐαγγελιεῦνται, 3. pl. fut. 1. ind. med. *Att.* pro εὐαγγελίσονται, ab εὐαγγελίζω.
Εὐαγγελιςὴς, ῦ, ὁ, Evangelista, Evangelii præco; (2) Evangelii sive Historiæ evangelicæ scriptor. Ab eod. Hinc
Εὐαγγελίςρια, ας, ἡ, quæ Evangelium docet.
Εὐάγγελος, ε, ὁ ϰ ἡ, qui fausta annunciat. Τί μ' ὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλυ φήμης ἀπελθεῖν; post lætum nuncium, *Eurip. Phœn.* 1223.
Εὐαγέω, sanctus sum.
Εὐαγέως, *adv.* sancte, pure, rite. Ab
Εὐαγὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, sanctus, sacer, purus, castus, pius; (2) agilis; (3) secundus; (4) qui facile frangi potest. Ex ἅγιος, *res sacra*, vel ἄγω, *ago*, seu *frango.*
Εὐάγητος, ε, ὁ ϰ ἡ, purus, splendidus, clarus; (2) mobilis, qui huc et illuc facile agitur. Vox inepta dithyrambica *ap. Aristoph.* incertæ significationis. *Dor.* pro εὐήγητος, *Ern.* (2) Δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι, roscida natura agiles, *Aristoph. Nub.* 277.
Εὐάγκαλος, ε, ὁ ϰ ἡ, facilis complexu, facilis portatu. Ἄχθος ὐκ εὐάγκαλον, *Æschyl. Prometh.* 350. Ex ἀγκάλη, *ulna.*
Εὐάγκεια, ἡ, fertilis vallis, *Call.* al. epith. Pindi, pervocalis. Ab ἀγκὴς.
Εὐαγκὴς, ὲς, in valles devexus, *Pind.*
Εὔαγλις, ιδος, ὁ ϰ ἡ, bonas seu pulchras spicas habens; (2) bonos nucleos habens.
Εὐαγόραςος, ον, vendibilis, *Ern.*
Εὐαγρέω, ῶ, f. ήσω, in captura sum felix; (2) prædæ copiam habeo. Ex εὖ et ἄγρα.
Εὐαγρὴς, ὲς, prospere capiens, *Opp.*
Εὐαγρία, ας, ἡ, felicitas et bonus successus in captura, prospera venatio, opima præda:
Εὔαγρος, ον, felix in captura.
Εὐαγωγία, ας, ἡ, bona educatio.
Εὐάγωγος, ε, ὁ ϰ ἡ, qui facile duci potest; (2) tractabilis, docilis.
Εὐαγῶς, *adv.* sancte. Ab εὐαγὴς.
Εὔαδε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Æol.* pro ἕαδε.
Εὐαδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, placidus, tranquillus. Ex εὖ et ἅδω, *placeo.*
Εὐαδίκητος, ε, ὁ ϰ ἡ, qui facile injuria adfici solet, injuriæ obnoxius; (2) imbecillis.
Εὐαεῖ, dat. sing. ab εὐαὴς.
Εὐαερὴς, ὲς, tranquillum cœlum habens:
Εὐαερία, ας, ἡ, tranquillitas cœli. Ex ἀὴρ.
Εὐάζω, fut. άσω, Evan clamo; (2) sacro furore percitus sum. Ab εὐάν.
Εὐαὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, salubriter spirans; (2) qui bene a ventis perflatur. Εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος, χώρῳ ἐν εὐαεῖ, *Hesiod. Op.* 596. Εὐαεῖ τι πνεύματι χρησάμενος, secundo vento usus, *Herodot.* 2, 117. (1) ὕπνε δ' ἀλγέων εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις, *Soph. Philoct.* 849. Ex εὖ et ἄημι.
Εὔαθλος, ε, ὁ ϰ ἡ, clarus certaminibus, peritus certaminum.
Εὐαίνετος, ον, laude dignissimus. Ab αἰνέω.
Εὐαίρετος, ε, ὁ ϰ ἡ, qui facile capi potest.
Εὐαισθησία, ας, ἡ, sensuum vigor. Ex εὖ et αἰσθάνομαι, *sentio.* Unde
Εὐαίσθητος, ε, ὁ ϰ ἡ, sensu valens, sensum acrem habens. Hinc τὸ εὐαίσθητον, ε, sentiendi facultas, sensus acumen.
Εὐαισθήτως, *adv.* cum sensuum vigore, faciliter ad perceptionem. *Comp.* εὐαισθητοτέρως, *ap. Plat.*
Εὐαίων, ωνος, ὁ ϰ ἡ, beatus, felicis ævi. Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν, *Soph. Trach.* 81.
Εὐαίως, *adv.* feliciter. *Vox Comica.*
Εὐάκεςος, ε, ὁ ϰ ἡ, curatu facilis. Ex εὖ et ἀκέομαι.

Εὐακέως, *adv.* ita ut curari facile possit, *Aret.*
Εὐάκτιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, pulchros habens radios.
Εὐαλάκατον, acc. sing. *Dor.* pro εὐηλάκατον.
Εὐαλδέως, feliciter et cum profectu. Ab
Εὐαλδής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene et feliciter crescens, bonum incrementum accipiens. Ex ἀλδέω.
Εὐαλθής, έος, ὁ ϗ ἡ, sanatu facilis. Ex ἄλθω.
Εὐάλιος, *Dor.* pro εὐήλιος.
Εὐαλλοίωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile mutari potest.
Εὐαλσής, ές, nemorosus. Ab ἄλσος.
Εὐαλωσία, ας, ἡ, Cereris epith. quoniam areas frugum copia implet, *Hes.* Ex εὖ et ἀλοάω, *trituro.*
Εὐάλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, captu facilis, expugnabilis. Ex εὖ et ἁλίσκομαι, *capio.*
Εὐαμερίαν, acc. sing. *Dor.* pro εὐημερίαν.
Εὐάμπελος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchre vitibus consitus.
Εὐάν, vox mulierum Bacchantium. Hinc Lat. *Evan*, ipse Bacchus.
Εὐανάγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, lectu facilis. Ex εὖ et ἀναγινώσκω, *lego.*
Εὐανάγωγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile rejicitur, sive exscreatur. Ex εὖ et ἀναγωγή.
Εὐαναδιδάκτως, *adv.* ut facile meliora sibi persuaderi sinat. Ab ἀναδιδάσκω.
Εὐανάδοτος, ὁ ϗ ἡ, qui facile digeritur et in membra distribuitur. Ex ἀναδίδωμι.
Εὐανάκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, revocatu facilis; (2) qui facile flecti potest et ab ira revocari. Ex εὖ et ἀνακαλέω, *revoco.*
Εὐανακλήτως, *adv.* placabiliter. A præc.
Εὐανάληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile refocillari, restitui potest. Ex ἀναλαμβάνω.
Εὐανάλωτος, ον, qui facile absumitur. Ab ἀναλίσκω.
Εὐανάμνηστος, ον, memor.
Εὐανάπνευστος, ον, respirationi aptus. Ab ἀναπνέω.
Εὐανάσφαλτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile ex morbo resurgens; facile convalescens. Ex εὖ et ἀνασφάλλω.
Εὐανάτρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, subversu seu eversu facilis. Ex εὖ et ἀνατρέπω.
Εὐανάτροφος, ον, bene nutritus, vigens.
Εὐανδρέω, ῶ, f. ήσω, bonis et strenuis viris abundo; (2) viribus polleo, vigeo.
Εὐανδρία, ας, ἡ, abundantia fortium virorum; (2) virilitas. Ab
Εὔανδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, fortes viros habens, qui a strenuis viris incolitur. Ex εὖ et ἀνήρ.
Εὐάνεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonos et prosperos ventos habens; (2) serenus; (3) a ventis tutus.
Εὐάνετος, ου, ὁ ϗ ἡ, emissu facilis, dissolutu et dilutu facilis, facile liquescens. Ex εὖ et ἀνίημι, *remitto.*
Εὐανθεῖς, nom. pl. *contr.* pro εὐανθέες.
Εὐάνθεμος, α, ον, et
Εὐάνθιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, floridus.
Εὐανθέω, ῶ, f. ήσω, bene et prospere floreo. Ab
Εὐανθής, έος, ὁ ϗ ἡ, pulchre floridus; (2) nitidus, venustus. Ex εὖ et ἄνθος, *flos.*
Εὐάνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui moderate dolores fert, lenis, mitis. Ex εὖ et ἀνία.
Εὐάνοικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, apertu facilis, qui facile reseratur. Ex εὖ et ἀνοίγω.
Εὐαντάω, propitius sum, *Call.*
Εὐάντης, ες, et
Εὐάντητος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile obvius, expositus; (2) propitius, mitis; (3) cui occurrere bonum et faustum est. Ex εὖ et ἀντάω.
Εὐαντίλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile refelli potest. Ex εὖ et ἀντιλέγω.
Εὐάντυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens.
Εὐαπάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, quo facile liberari possumus. Ex ἀπαλλάσσω.
Εὐαπαλλάκτως, *adv.* ad evadendum apte.
Εὐαπάρτιστος, ον, perfectus, absolutus.
Εὐαπάτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile decipitur. Ex ἀπατάω, *decipio.*
Εὐαπήγητον, *facilem narratu*, acc. sing. *Ion.* pro εὐαφήγητον, ab εὐαφήγητος.
Εὐαπόβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis descensu. Ex ἀποβαίνω.
Εὐαπόδεικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, demonstratu facilis, probabilis. Ex εὖ et ἀποδείκνυμι.

Εὐαπόδεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, acceptus, gratissimus.
Εὐαπόδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, redditu facilis; (2) qui facile excernitur. Ex ἀποδίδωμι.
Εὐαποκρίτως, *adv.* ita ut facile responderi queat. Ex ἀποκρίνομαι.
Εὐαπολόγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile excusari potest. Ex ἀπολογέομαι.
Εὐαπόλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile exsolvi potest, recedit vel abscedit. Ex ἀπολύω.
Εὐαπόῤῥυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile defluens.
Εὐαποσείστως, ut facile amoveri, repelli possit.
Εὐαπόσπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile avelli vel abstrahi potest.
Εὐαποτείχιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui circumvallari et muniri facile potest. Ex ἀποτειχίζω.
Εὐαπόφυκτος, ον, qui facile effugi potest.
Εὐαρδής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene irrigatus; (2) irrigatione aptus et conveniens. Ex ἄρδω.
Εὐάρεσκος, ου, ὁ ϗ ἡ, blandus, placere cuilibet studens, placidus, obsequiosus. Ab ἀρέσκω.
Εὐαρέσκως, *adv.* blande. A præc.
Εὐαρεσκοτέρως, blandius, *Xen.*
Εὐαρεστέω, ῶ, f. ήσω, placeo. Εὐηρέστησε δὲ Ἐνὼχ τῷ Θεῷ, *Gen.* 5, 22. Τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός, *Heb.* 13, 16. Hinc
Εὐαρεστήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, placatorius.
Εὐαρέστησις, εως, ἡ, placabilitas, lenitas, gratiæ conciliatio, studium placendi; ipsa gratia.
Εὐαρεστικός, ἡ, όν, ad placendum accommodatus. Ab
Εὐάρεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, acceptus, valde gratus, bene placens.
Εὐαρέστως, *adv.* ad placitum, grate.
Εὐαρίθμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, numeratu facilis; (2) non multus, paucus.
Εὐαρκής, έος, ὁ ϗ ἡ, ad propulsandum vel auxiliandum idoneus. Ex ἀρκέω.
Εὔαρκτος, ον, tractabilis, moriger. Ab ἄρχω.
Εὐάρματος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bonum habet currum, eoque bene utitur. Ex ἅρμα.
Εὐαρμοστέω, sum concinnus, *Hipp.*
Εὐαρμοστία, ας, ἡ, concinnitas, lepos.
Εὐάρμοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, aptus, habilis, dexter, quadrans, commodus; (2) apte compositus.
Εὐαρμόστως, *adv.* apte, concinne. A præc.
Εὔαρνος, ον, agnis abundans, bonos agnos habens. Ab ἄρς, *agnus.*
Εὐάροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, aratu facilis; (2) bene aratus. Ex εὖ et ἄροτος.
Εὐάρτυτος, ον, bene conditus. Ab ἀρτύω.
Εὐαρχία, ας, ἡ, principatus bonus. Ab
Εὔαρχος, ὁ ϗ ἡ, bonus ductor et imperator; (2) imperio parens. Ex εὖ et ἀρχή.
Εὔασμα, ατος, τό, ovatio, vociferatio bacchantium; (2) vociferatio quævis. Εὔασμα διδοὺς βακχεῖον ἄνακτος, *Orph. Hymn. in Silenum* 8.
Εὐασμός, οῦ, ὁ, idem. Ab εὐάζω.
Εὐάστειρα, ἡ, Baccha, sacerdos Bacchi.
Εὐάστερος, ου, ὁ, splendide lucidus, lucidissime fulgens. Ex εὖ et ἀστήρ, *stella.*
Εὐαστήρ, ῆρος, ὁ, Evans, qui furit e Baccho; (2) sacerdos Bacchi:
Εὐαστής, οῦ, ὁ, idem, et ab εὐάζω.
Εὐαστικός, ἡ, όν, Bacchicus.
Εὐαυγής, illustris, vel, qui undique conspici potest, vel, unde prospectus in vicina late patet. Ἔστην θατὴς πύργον εὐαυγῆ λαβών, *Eurip. Suppl.* 652. Ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ στρατοῦ, sedem unde longe lateque exercitum omnem prospicere poterat, *Æsch. Pers.* 464.
Εὐάτμωτος, volatilis, *Theophr.*
Εὔαυρος, bene situs, bene ventilatus.
Εὐαυξής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene crescens. Ex αὐξάνω.
Εὐαφήγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis explicatu, *item* qui facile exprimi verbis potest. Ex εὖ et ἀφηγέομαι.
Εὐάφεια, ας, ἡ, mollitudo. Ab
Εὐαφής, έος, ὁ ϗ ἡ, mollis, tractabilis. Ex ἀφή.
Εὐάφορμος, ου, ὁ ϗ ἡ, opportunus; (2) excusatu facilis; (3) excusatione dignus. Ex εὖ et ἀφορμή.
Εὐάφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, editus, unde longe prospici potest. Ex εὖ et ἀφοράω.

Εὐαφῶς, *adv.* decenti tactu, appositissime.
Εὐαχεῖς, nom. plur. *Dor.* et *contr.* pro εὐηχέες.
Εὐάχητος, *Dor.* pro εὐήχητος, sonorus, valde resonans. Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητον θ' ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον, *Eurip. Hippol.* 1272.
Εὐβάστακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis gestatu, facilis ad ferendum. Ex εὖ et βαστάζω.
Εὔβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile adiri aut transiri potest, pervius, facile scansilis.
Εὔβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene et commode vivens, compos vitæ facilioris, cui victus facilis est.
Εὐβίοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Εὔβλαπτος, ὁ ϗ ἡ, offensioni obnoxius, qui facile lædi potest. Ex βλάπτομαι.
Εὐβλαστέω, ῶ, f. ήσω, bene et copiose germino. Ex εὖ et βλαστάνω, *germino.*
Εὐβλάστεια, ας, ἡ, copiosa germinatio.
Εὐβλαστής, έος, ὁ ϗ ἡ, bene germinans.
Εὐβλαστία, ας, ἡ, copiosa germinatio.
Εὔβλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene germinans.
Εὔβλητος, qui facile feriri potest. Καὶ τοῖς ἐπιθέουσιν εὔβλητοι δι' ἀτρεμίαν, οἷα σκοποὺς, εἶναι, et quos facilius attingant emissa tela, cum metarum instar sint immobiles, *App. Bell. Civ.* 2, 79.
Εὐβοήθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui facile est opitulari, facile medicabilis, qui facile juvatur.
Εὐβολέω, ῶ, f. ήσω, felicem aleæ jactum sortior, feliciter aleam jacio. Ab
Εὔβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, felix in jactu; (2) idoneus jaciendis retibus; (2) καὶ ἦν εὔβολόν τι χρῆμα καὶ πολύθηρον, *Heliod.* 5. Ex βάλλω.
Εὔβοος, ου, ὁ ϗ ἡ, fertilis boum, *Hom.*
Εὐβοσία, ας, ἡ, pabuli bonitas seu ubertas, bonum nutrimentum, fertilitas, pabuli copia. Ex εὖ et βόσκω, *pasco.* Unde
Εὔβοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene pastus; (2) pascuis abundans; (3) bonas pecudes habens.
Εὐβόστρυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchros habens cincinnos seu cirros.
Εὐβότρυος, ου, idem quod εὔβοτρυς. Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον εὐβότρυον, *Anacr. Od.* 18.
Εὔβοτρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, pulchros racemos habens.
Εὐβουλεύς, ῆος, ὁ, Ἀΐδης, κατ' εὐφημισμόν, *Nic.*
Εὐβουλία, ας, ἡ, bonum consilium, prudentia, sive scientia dispiciendi quid et quomodo aliquid faciendum sit. Ab
Εὔβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, consultus, prudens, qui bene consulit aliis. Ex εὖ et βουλή.
Εὐβούλως, *adv.* prudenter.
Εὐβρεχέως, larga irrigatione seu potione, *Nic.*
Εὔβροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, multos habens laqueos.
Εὔβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, aptus cibo, edulis.
Εὐβύριος, ον, idem quod εὐοικός, *E. M.*
Εὐβωλοστρόφητος, ον, facilis aratu, pinguis. A βῶλος et στροφή, *Ern.*
Εὐγάθητος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Dor.* pro εὐγήθητος, delectabilis. Ex γηθέω.
Εὔγαιος, ον, terreus, epith. soli, non lapidosi, sed facilis aratu et fertilis.
Εὐγάλακτες, ων, οἱ ϗ αἱ, bene lactati. A γάλα.
Εὐγαλήνος, ον, serenus. A γαλήνη.
Εὐγαλήνως, *adv.* serene. A præc.
Εὔγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, felix nuptiis.
Εὖγε, *adv.* *laudantis seu adsentientis,* euge, sane, recte; (2) *insultantis vel irridentis.*
Εὔγειος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὔγαιος.
Εὐγένεια, ας, ἡ, nobilitas; *Aristoteles* hanc generis virtutem esse ait; (2) ingenuitas.
Εὐγένειος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene barbatus; (2) villosus; (3) generosus, nobilis. Ex εὖ et γένειον, vel γένος.
Εὐγενέτης, ου, ὁ ϗ ἡ, nobili genere ortus.
Εὐγενής, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; generosus. A γένος.
Εὐγενίς, ίδος, ἡ, generosa.
Εὐγενῶς, *adv.* generose.
Εὐγεφύρωτος, ον, bonum pontem habens; (2) de loco, aptus ad pontem struendum.
Εὐγεώργητος, ον, arabilis, fertilis.
Εὔγεως, ω, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὔγειος.
Εὐγηθής, ές, lætus, *Eur.*
Εὐγήθητος, ον, idem, jucundus, *Eur.*
Εὐγηρία, ας, ἡ, commoda senectus, felix senium. Ex εὖ et γῆρας, *senectus.*
Εὔγηρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, vocalis.

Εὐγήρως, ω, ὁ ϗ ἡ, senio felix, cui commoda et felix senectus obtigit. Ex γῆρας.

Εὐγλαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lacte abundans et plenus. Ex γλάγος, *lac*.

Εὔγλαγιτος, ον, idem.

Εὔγλαγος, ον, lactens, *Lycophr.*

Εὔγληνος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchras pupillas habens, pulchros oculos; (2) acutum cernens. A γλήνη.

Εὔγλυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene sculptus; (2) bene cavatus. Ex εὖ et γλύφω.

Εὐγλυφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐγλώχιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, bonam habens cuspidem, *Cal.*

Εὐγλωσσία, vel εὐγλωττία, ας, ἡ, recte loquendi facultas; (2) facundia, suavitas sermonis. Ab

Εὔγλωσσος, vel εὔγλωττος, ου, ὁ ϗ ἡ, disertus, facundus. Ex γλῶσσα. Hinc

Εὐγλωττέω, ῶ, f. ήσω, facundus seu disertus sum.

Εὖγμα, ατος, τὸ, votum, precatio; (2) gloriatio, preces. Εὐγμάτων προσήγορος, preces adhibiturus, *Soph. Antig.* 1185. Ab εὔχομαι, *precor*.

Εὖγμαι, perf. ind. pass. verbi ejusd.

Εὐγνάμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, flexibilis, qui facile flecti potest; (2) bene flexus, *unde in nonnullis rebus vertas* elaboratus, pulcher.

Εὐγνωμονέω, ῶ, f. ήσω, fidem bonam agnosco; (2) æquo animo sum. Ab εὐγνώμων.

Εὐγνωμόνως, *adv.* ex æquo bonoque, ex bona fide. Ab eod.

Εὐγνωμοσύνη, ης, ἡ, æquitas animi, bona mens; (2) candor. Ab

Εὐγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, proba mente præditus, fidelis, æquanimus; (2) bonus rerum æstimator; (3) qui bonam fidem agnoscit; (4) candidus. Ex εὖ et γνώμη.

Εὐγνώριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, agnitu facilis, qui facile agnosci potest. Ex εὖ et γνωρίζω.

Εὔγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, cognitu facilis; (2) bene notus; (3) clarus, perspicuus, conspicuus. (3) εὔγνωστος ἐμοὶ ξυνέσῃς διὰ παντὸς εὔφρων, conspicuus mihi adsis semper propitius, *Soph. Aj.* 704.

Εὐγνώστως, *adv.* clare, perspicue.

Εὔγνωτος, idem quod εὔγνωστος, *Steph.*

Εὔγομφος, ον, clavatus, clavis firmatus.

Εὐγόμφωτος, bene coagmentatus, bene compactus: epith. navis firmæ. Νῆα μὲν εὐγόμφωτον ἐΰζυγον, *Oppian. Halieut.* 58.

Εὐγόνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchra genicula seu internodia habens, bene seu pulchre geniculatus. A γόνυ.

Εὐγονέω, sum fœcundus, *Theophr.*

Εὐγονία, ας, ἡ, fœcunditas. Ab

Εὔγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœcundus. A γονή.

Εὐγραμμία, ας, ἡ, lineamenta scite ducta, accurata delineatio. Ab

Εὔγραμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene delineatus, lineamentis bene distinctus. Ex γραμμή.

Εὐγραφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene, seu pulchris literis scriptus; (2) bene scribens, seu pingens.

Εὔγυρος, ον, in orbem actus, rotundus; epith. luctæ.

Εὐγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, recte angulatus, angulos rectos habens. Ex γωνία.

Εὐδαίδαλος, ον, perpulcher, egregie elaboratus.

Εὐδαιμονέστατα, *adv.* felicissime. Ab

Εὐδαιμονέω, ῶ, fut. ήσω, felix sum, beate vivo. Ab εὐδαίμων. Hinc

Εὐδαιμόνημα, ατος, τὸ, eventus felix.

Εὐδαιμονία, ας, ἡ, felicitas, beatitudo. Εὔῤῥοια βίου, βίος ὁμολογούμενος ϗ σύμφωνος, ἀγαθὸν ἐκ πάντων ἀγαθῶν συγκείμενον, τὸ εὖ τὸν δαίμονα ἔχειν *secundum Platonem*.

Εὐδαιμονίζω, f. ίσω, beatum judico, vel prædico.

Εὐδαιμονικὸς, ἡ, ὸν, ad felicitatem idoneus; (2) beatus.

Εὐδαιμόνισμα, ατος, τὸ, felicitas.

Εὐδαιμονισμὸς, οῦ, ὁ, beatitudinis prædicatio.

Εὐδαιμονιστέος, έα, έον, fortunatus, existimandus.

Εὐδαιμόνως, *adv.* fortunate, feliciter.

Εὐδαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fortunatus, felix, beatus; (2) dives, opulentus. Ex δαίμων.

Εὐδάκρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde luctuosus, lacrymosus.

Εὐδάνω, incubo, *Lycophr.*

Εὐδάπανος, ου, ὁ ϗ ἡ, sumptuosus, largus.

Εὐδαρκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene et acute videns, *Hes.* pro εὐδερκής. Ex δέρκω.

Εὖδε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ηὖδε, ab εὕδω.

Εὐδείελος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad occasum, vel etiam ad meridiem situs; (2) clarus; (3) tranquillus. (1) οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον, Ithacam ad occasum sitam, *Odyss.* 2, 167. Ex εὖ et δείλη.

Εὔδειπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, copiosus, delicatus; epith. cœnæ; (2) bene cœnans, qui lautis epulis excipitur. Εὔδειπνοι δαῖτες, convivia læta, lautis epulis instructa, *Eurip. Med.* 200.

Εὔδενδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, arboribus bene consitus.

Εὐδέρματος, ον, firma vel pulchra pelle munitus, tectus. A δέρμα.

Εὔδεψητος, ου, ὁ ϗ ἡ, subactu facilis, bene subactus. A δεψέω, *subigo*.

Εὔδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum evidens.

Εὕδῃσι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro εὕδῃ, ab εὕδω.

ΕΥ'ΔΙ'Α, ας, ἡ, qu. dic. aeris bonitas; (2) serenitas, sudum, serenum cœlum; (3) pulchra dies; (4) tranquillitas aeris; (5) tranquillitas maris. Ab εὔδιος.

Εὐδιάβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile transiri potest.

Εὐδιάβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem facile criminari possumus, criminationibus obnoxius; (2) cui facile imponi potest.

Εὐδιάβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex διαβάλλω.

Εὐδιάγνωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile discernendus.

Εὐδιάγωγος, ου, ὁ ϗ ἡ, lætus, hilaris; (2) qui est læti seu jucundi convictus; (3) qui oblectat vitam et tædium adimit. Ex εὖ et βίου ἀγωγή, *vitæ institutum*.

Εὐδιάζομαι, f. άσομαι, tranquillus sum, tranquille vivo. Hinc et εὐδιαζόμενος, tranquillus, serenus, clemens et tepidus. Ab εὐδία.

Εὐδιάθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene seu pulchre dispositus; (2) bene adfectus animo; (3) qui facile distrahi, qui vendi potest.

Εὐδιαθέτως, *adv.* recte atque ordine.

Εὐδιάθρυπτος, ον, fragilis.

Εὐδιαῖος, ου, ὁ, clavus ligneus in carina navis fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta; (2) foramen in carina per quod egeritur sentina. Εἷς ἀρκεῖ καὶ κοινὸς, ὥσπερ εὐδιαῖος, ἀμφοτέροις εἰς ταυτὸ διὰ ταυτοῦ εἰσκομιζομένοις, unus communis (meatus) tanquam foramen, sufficit ambobus, per eundem in eundem locum convectis, *Plutarch.* 2, 699. Vide *Pollucem* 1. *Segm.* 92. Ab εὐδία.

Εὐδιαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile dividi potest, fissilis; (2) perspicuus; (3) distinctus ordine.

Εὐδιαίτερος, α, ον, serenior, tranquillior.

Εὐδιαίτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, arbitratu facilis, de quo arbitrari seu judicare facile est. Ex διαιτάω.

Εὐδίαιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui victu facili contentus est; homo frugi. Ex εὖ et δίαιτα.

Εὐδιάκλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, fragilis, fractu facilis. Ex εὖ et διακλάω, *perfringo*.

Εὐδιακόμιστος, ον, qui facile trajici potest.

Εὐδιάκοπος, et εὐδιάκοπτος, ον, qui facile frangi, comminui, secari potest.

Εὐδιάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile reconciliabilis, placabilis. Ex εὖ et διαλλάττω.

Εὐδιαλλάκτως, *adv.* placabiliter.

Εὐδιάλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile dissolvi potest, frangive; (2) pronus ad pacem.

Εὐδιανέμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, dividuus, qui facile distribui potest. Ex εὖ et διανέμω.

Εὐδιανὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, tranquillitatem aeris faciens, tepidam tempestatem reddens. Ψυχρῶν εὐδιανὸν φάρμακον αὐρῶν, frigidarum aurarum tepidum remedium, (elegans descriptio pallii εὐδίαν quasi præbentis,) *Pind. Olymp.* 9, 146.

Εὐδιάπνευστος, ον, idem quod seq.

Εὐδιάπνοος, *contr.* εὐδιάπνους, ου, ὁ ϗ ἡ, perflabilis, perflatum facile capiens; (2) qui per spiritales meatus facile transmittitur. Ex εὖ et διαπνέω, *perflo*.

Εὐδιάρθρωτος, ον, bene articulatus, bene copulatus.

Εὐδιάρπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, direptu facilis, direptioni expositus. Ex εὖ et διαρπάζω.

Εὐδιαῤῥίπιστος, ον, qui facile difflatur, h. e. perimitur, aboletur.

Εὐδιάσπαστος, ον, qui facile revelli, dissolvi potest, ut vallum.

Εὐδίας, ου, ὁ, foramen in carina navis, per quod egeritur sentina. Ἐπεὶ δ᾽ ὅπη καὶ θυρίς ἐστιν εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος, ἥτις εὐδίας καλεῖται, ibi scilicet et foramen per quod aqua egeritur, εὐδίας vocatur, *Basilii Naumach.* apud *Fabric. Biblioth. Gr.* 8, 140, 18.

Εὐδιαστόλως, *adv.* distincte.

Εὐδιάτμητος, ον, bene sectus, divisus.

Εὐδιάφθαρτος, ον, valde corruptibilis.

Εὐδιάφθορος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex εὖ et διαφθείρω.

Εὐδιαφόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile sudat; (2) qui facile digeritur. Ex εὖ et διαφορέω.

Εὐδιάφυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile vitari potest. Ex εὖ et διαφεύγω.

Εὐδιάχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile diffunditur, et diffluit. Ex εὖ et διαχύω.

Εὐδιαχώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile egeritur. Ex εὖ et διαχωρέω, *pervado*.

Εὐδιάω, ῶ, tranquillus sum, tranquillitate fruor. Hinc εὐδιόων, *Ionice* pro εὐδιῶν, εὐδιάων.

Εὐδίδακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, docilis.

Εὐδιεινὸς, ἡ, ὸν, serenus, tranquillus. Ab εὐδία.

Εὐδιεινῶς, *adv.* cum serenitate, tranquille, placato vultu.

Εὐδιέξοδος, ον, facile excernendus, transpirandus, *Hippocr. de Flatibus*.

Εὐδιήγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, narratu facilis. Ex διηγέομαι, *enarro*.

Εὐδικία, ας, ἡ, bonum jus, judicium sincerum. A δίκη.

Εὐδίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, agilis. A δινέω.

Εὐδίοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, transitu facilis, permeabilis.

Εὐδιοίκητος, tractabilis, qui facile administrari potest. Ex εὖ et διοικεῖν.

Εὐδιόπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile pervideri potest, visui pervius. Ex διόπτομαι.

Εὐδιόρθωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, emendabilis, sanabilis, emendatus. Ex διορθόω.

Εὔδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, serenus, tranquillus; (2) sereno cœlo utens, *ap. Aret.* Hinc εὐδίως, *adv.* tranquille, placide. Ab εὐδία, nisi sit ab εὕδω, *quiesco*, Ern.

Εὔδμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene ædificatus. A δέμω.

Εὐδοκέω, ῶ, f. ήσω, adquiesco, oblector, gaudeo; (2) bene volo; (3) bona existimatione sum, probor. Διὸ εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις, 2 *Cor.* 12, 10. ἐν σοὶ, *Luc.* 3, 22. ὁλοκαυτώματα, *Heb.* 10, 6.

Εὐδόκησις, ἡ, benevolentia. Ἔφη γὰρ διὰ τῆς ἀποκρίσεως τηρήσειν ἅμα καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εὐδόκησιν τοῦ Διονυσίου, *Diodor. Sic.* 15, 6.

Εὐδόκητος, ον, gratus, jucundus, *Suidas*.

Εὐδοκία, ας, ἡ, benevolentia; (2) bona et propensa voluntas Dei, *S. S.* (3) decretum, placitum.

Εὐδοκιμέω, ῶ, et εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, bene audio; (2) clarus sum; (3) felici successu utor; (4) gratiosus sum. Εὐδοκιμεῖν παρὰ τοῖς ἄλλοις, *Isocr.* Ab εὔδοκιμος.

Εὐδοκιμηκότες, nom. plur. part. perf. act. verbi εὐδοκιμέω. Unde

Εὐδοκίμησις, εως, ἡ, gloriæ adeptio, honor, nominis splendor; (2) approbatio.

Εὐδοκίμητος, ον, probus, *Sibyl.*

Εὐδόκιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, probus, probatus et laudatus.

Εὐδοκιμίνως, *adv.* ita ut alicui placeat.

Εὐδοξέω, ῶ, fut. ήσω, celebror sermone hominum, sum clarus et illustris. Ab εὔδοξος.

Εὐδοξία, ας, ἡ, celebritas, claritas nominis, bona existimatio. Ab eod.

Εὔδοξος, ου, ὁ ἡ, illustris, gloriosus, honorificus. Ex δόξα.

Εὐδόξως, *adv.* cum laude. Καὶ εὐδόξως ἀπεκρίνω, et decore admodum respondisti, *Plato. Hipp. Maj.* 287 (sub finem). A præc.

Εὔδουλος, ου, ὁ, bonus, frugi servus; (2) servis benevolus aut benignus.

Εὐδρακής, ές, pro εὐδερκής, bene et acute videns. Ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν, *Soph. Philoct.* 846.

Εὐδράνεια, ας, ἡ, potentia, vires, robur, efficacia. Quasi ab εὐδρανής, *efficax.*

Εὐδρανία, ας, ἡ, idem.

Εὐδρομέω, ῶ, bene curro, agilis et pernix cursu sum; (2) inoffenso pede procurro.

Εὐδρομία, ας, ἡ, celeritas:

Εὐδρομίας, ου, ὁ, qui bene currit, celer. Ab

Εὔδρομος, ου, ὁ ἡ, idem; (2) bene procedens.

Εὔδροσος, ου, ὁ ἡ, roscidus.

Εὐδυκέως, *adv.* al. ἐνδυκέως, *Odyss.* 10, 65.

Εὐδύνατος, ον, valde potens.

Εὐδυσώπητος, ὁ ἡ, qui facile pudore adficitur; (2) facile exorabilis. Ex δυσωπέω.

Εὐδυσωπήτως, *adv.* facile erubescendo, flexibiliter. A præc.

ΕΥ'ΔΩ, dormio. Ὡς οὔποτ᾽ εὕδει λυπρὰ σὰ κηρύγματα; cessabis clamare? *Eur. Hec.* 657.

Εὐδώρητος, ον, bene seu facile donatus, *Opp.*

Εὔδωρος, ον, beneficus, liberalis, *Sibyl.*

Εὐέανος, ου, ὁ ἡ, decenter velatus.

Εὔεδρος, ου, ὁ ἡ, cui tuto insidetur; (2) firmus; (3) tutus; (4) qui firmiter insidet.

Εὐέδρως, *adv.* firmiter, apte.

Εὐέθειρα, bene comata, capillis decora, *Anac.*

Εὔει, 3. sing. præs. ind. act. verbi εὔω.

Εὐειδής, έος, ὁ ἡ, speciosus, formosus, scitus, pulcher. Ex εὖ et εἶδος, *species.*

Εὐείκαστος, ου, ὁ ἡ, conjectu, seu ad conjecturam facilis. Ex εἰκάζω.

Εὔεικτος, ου, ὁ ἡ, facile cedens, obsequens, morigerus. Ex εἴκω, *cedo.*

Εὐείκτως, *adv.* cum prompto obsequio, facile, prompte. A præc.

Εὐείλος, ου, ὁ ἡ, apricus, ad apricandum aptus. Ex εἵλη, *splendor solis.*

Εὐειματέω, bene et eleganter sum indutus.

Εὐείματος, ου, ὁ ἡ, bene et eleganter vestitus. Ex εὖ et εἷμα, *vestis.*

Εὐείμων, ονος, ὁ ἡ, idem.

Εὐειμονέω, idem quod εὐειματέω.

Εὔειρος, ου, ὁ ἡ, bonam habens lanam: epith. ovis. Ἀργῆτ᾽ οἰὸς εὐείρου πόκῳ, *Soph. Trach.* 675.

Εὐείσβολος, ου, ὁ ἡ, ingressum vel adgressum facilem habens. Ex εὖ et εἰσβολή.

Εὐέκβατος, ου, ὁ ἡ, facilis egressu.

Εὐεκκριτικός, ή, όν, et

Εὐέκκριτος, ου, ὁ ἡ, excretu facilis, qui facile ejicitur. Ex εὖ et ἐκκρίνω.

Εὐέκνιπτος, ου, ὁ ἡ, qui facile elui et ablui potest. Ex εὖ et ἐκνίπτω, *eluo.*

Εὐέκπλυτος, ου, ὁ ἡ, qui facile eluit; (2) quod facile eluitur.

Εὐεκπύρωτος, ον, facilis exustu. Ab ἐκπυρόω.

Εὐέκρυπτος, ον, facile eluendus.

Εὐεκτέω, ῶ, fut. ήσω, sum bona corporis habitudine, sum firmo corporis habitu. Ab

Εὐέκτης, ου, ὁ, qui est bona corporis habitudine. Ex εὖ et ἔχω, *habeo.*

Εὐεκτικός, ή, όν, idem. Ab εὐεκτός.

Εὐεκτικῶς, *adv.* corpore firmo, bona corporis habitudine.

Εὐεκτός, qui bene habito corpore est, alacer, nitidus. Ex εὖ et ἔχω, *habeo.*

Εὐέκφορος, ου, ὁ ἡ, admodum fertilis; (2) facilis pronunciatu.

Εὐέλαιος, ου, ὁ ἡ, olei ferax. Ex εὖ et ἐλαία, *oliva.*

Εὐέλεγκτος, ου, ὁ ἡ, qui facile reprehendi, refelli potest; (2) proclivis ad reprehendendum. Ex εὖ et ἐλέγχω.

Εὐέλικτος, ον, flexus, convolutus.

Εὐελκής, έος, ὁ ἡ, ulcus facile sanatu habens. Ex εὖ et ἕλκος, *ulcus.*

Εὔελπις, ιδος, ὁ ἡ, bona spe fretus, bene sperans; (2) *pass.* de quo bene speratur, *Polyb.* Hinc τὸ εὔελπι, bona spes. (2) bonæ spei plenus. Λαλιά τις εὔελπις, sermo bonæ spei plenus, *Polyb.* 1, 32. Hinc

Εὐελπιστί, *adv.* cum bona spe.

Εὐελπιστία, ας, ἡ, bona spes. Ab eod.

Εὐέλπιστος, ον, idem quod εὔελπις, *Soph.*

Εὐέμβατος, ου, ὁ ἡ, facilis ingressu. Ex εὖ et ἐμβαίνω.

Εὐέμβλητος, ον, qui facile invaditur; (2) morbis obnoxius.

Εὐέμβολος, ου, ὁ ἡ, idem. Ex ἐμβολή.

Εὐέμετος, ου, ὁ ἡ, vomitum facile movens. Ab

Εὐεμέω, ῶ, vomitum ciere sine dolore, facile vomo; unde εὐεμέσῃ, a. 1. conj. vomitio bene succedat.

Εὐεμής, έος, ὁ ἡ, facile vomens, proclivis ad vomendum. A præc.

Εὐεμπτωσία, ἡ, proclivitas labendi; (2) medicis dicitur de incommodis quæ facile eveniunt in corpore humano, ut catarrhus, diarrhœa.

Εὐέμπτωτος, ου, ὁ ἡ, qui facile incidit seu illabitur; (2) qui facile labitur, peccat.

Εὐεμπτώτως, *adv.* facile incidendo seu illabendo, procliviter. A præc. Ex ἐμπίπτω.

Εὐένδοτος, ου, ὁ ἡ, qui facile cedit. Ex εὖ et ἐνδίδωμι, *cedo, præbeo.*

Εὐέντευκτος, ου, ὁ ἡ, aditu facilis, affabilis. Ab ἐντυγχάνω, *adeo, convenio.*

Εὐεξάγωγος, ου, ὁ ἡ, qui facile avehi potest. Ex εὖ et ἐξάγω, *aveho.*

Εὐεξάλειπτος, ου, ὁ ἡ, delebilis, qui facile deletur. Ex εὖ et ἐξαλείφω, *deleo.*

Εὐεξανάλωτος, ον, qui facile consumitur; de cibo, qui facile digeritur.

Εὐεξαπάτητος, ου, ὁ ἡ, facilis deceptu. Ex εὖ et ἐξαπατάω, *decipio.*

Εὐέξαπτος, ου, ὁ ἡ, accensu facilis, qui facile accendi potest. Ex εὖ et ἐξάπτω.

Εὐεξέλεγκτος, ου, ὁ ἡ, qui facile argumentis probari potest, certus, exploratus, bene discussus; (2) qui facile refelli potest. Ex εὖ et ἐξελέγχω.

Εὐεξέλικτος, ου, ὁ ἡ, facile evolvendus, vel explicandus, *Strab.* 3.

Εὐεξία, ας, ἡ, bona corporis habitudo; (2) felix status, v. gr. reipublicæ; (3) dexteritas in re aliqua. Ex εὖ et ἔχω, *habeo.*

Εὐεξίλαστος, ον, placabilis. Ab ἱλάσκω.

Εὐέξοδος, ου, ὁ ἡ, facilem exitum habens.

Εὐεπαίσθητος, ον, acutos sensus habens, facile sentiens; (2) qui facile sentitur.

Εὐεπανόρθωτος, ου, ὁ ἡ, correctu et emendatu, sanatu facilis. Ex εὖ et ἐπανορθόω.

Εὐέπεια, ας, ἡ, facundia; (2) apta verborum compositio, nitor et elegantia verborum. Ab εὐεπής.

Εὐεπήβολος, ου, ὁ ἡ, qui aliquid adeptus est.

Εὐεπηβόλως, *adv.* manifeste; (2) recte.

Εὐεπηρέαστος, ου, ὁ ἡ, qui facile noceri potest, damnis seu injuriis obnoxius. Ex εὖ et ἐπηρεάζω, *damno adficio.*

Εὐεπής, έος, ὁ ἡ, facundus, disertus. Ex εὖ et ἔπος, *verbum.*

Εὐεπία, ας, ἡ, facundia. Ex iisd.

Εὐεπίβατος, ου, ὁ ἡ, qui facile conscendi potest; (2) quem facile aggredi, invadere licet. Ex εὖ et ἐπιβαίνω.

Εὐεπίβλεπτος, ον, conspicuus.

Εὐεπιβούλευτος, ου, ὁ ἡ, cui facile insidiæ strui possunt. Ex εὖ et ἐπιβουλεύω.

Εὐεπίγνωστος, ον, et -γνωτος, facilis cognitu.

Εὐεπίην, acc. sing. *Ion.* pro εὐεπίαν.

Εὐεπίθετος, ου, ὁ ἡ, adgressu vel invasu facilis, expositus insidiis, incursionibus hostium. Ex εὖ et ἐπιτίθημι.

Εὐεπιθέτως, *adv.* ad insidias faciendas apte.

Εὐεπίληστος, ου, ὁ ἡ, obliviosus, facile obliviscens. Ex εὖ et ἐπιλανθάνομαι.

Εὐεπίμικτος, ου, ὁ ἡ, sociabilis, facilis aditu; dicitur et de hominibus, et de populis, et locis, terris, portubus. Ex εὖ et ἐπιμίγνυμι, *commisceo.*

Εὐεπιμίκτως, *adv.* facile admittendo congressum, seu consortium, seu aditum.

Εὐεπίστρεπτος, qui facile vertitur, pronus. Εἰσὶ δ᾽ αἱ πόλεις ἐπὶ τὸ χεῖρον εὐεπίστρεπτοι, *Appian. Punic.* 50.

Εὐεπίφορος, ου, ὁ ἡ, pronus ad aliquid. Ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν, Sophocles frequenter utitur voce πηλὸς ad significandum *vinum*, Etymol. Mag. Εὐεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τὰς τοιαύτας μελοποιίας, frequenter utitur Poeta talibus modulationibus, *Schol. Soph. ad Aj.* 613. Εὐεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ τρέφω ἀντὶ τοῦ ἔχω λέγειν, frequenter utitur Sophocles vocis τρέφω nutrico, vice vocis ἔχω habeo, *Id. ad Antig.* 897.

Εὐεπιφόρως, *adv.* procliviter ad aliquid.

Εὐεπιχείρητος, ου, ὁ ἡ, quem adoriri, aut quod suscipere, facile est. Ex ἐπιχειρέω.

Εὐεπῶς, *adv.* facunde.

Εὐεργεσία, ας, ἡ, beneficentia, beneficium.

Εὐεργεσιάων, gen. pl. *Æol.* pro εὐεργεσιῶν.

Εὐεργέταν, acc. sing. *Dor.* pro εὐεργέτην.

Εὐεργετέω, ῶ, fut. ήσω, benefacio. Εὐεργετεῖν δεόμενος, *Aristoph. Plut.* 835. Τὴν πόλιν, *Dem.* Ὅσα εὐεργέτησεν ὑμᾶς οὗτος ἀνήρ, *Id.* Ab εὐεργέτης.

Εὐεργετηθείς, part. aor. 1. pass. verbi præc.

Εὐεργέτημα, ατος, τό, beneficium, item quodvis præclarum factum.

Εὐεργέτης, ου, ὁ, benefactor, beneficus, Bacchi cognomen. Ex εὖ et ἔργον, *opus.*

Εὐεργετητέον, *adv. positionis*, benefaciendum est:

Εὐεργετητικός, ή, όν, beneficus. Ab εὐεργετέω.

Εὐεργετικός, ή, όν, beneficus, ad benefaciendum proclivis. Hinc τὸ εὐεργετικόν, οῦ, beneficium, beneficentia. Ab εὐεργέτης.

Εὐεργέτις, ιδος, ἡ, benefica. Ab eod.

Εὐεργέω, fut. ήσω, benevaleo, felix sum.

Εὐεργής, έος, ὁ ἡ, bene fabricatus; (2) agilis, ad opus faciendum expeditus; (3) qui bene, recte facit; (4) beneficus; (5) bene meritus de aliquo. Ex εὖ et ἔργον.

Εὐεργία, ας, ἡ, felix rerum successus; (2) beneficium, *ap. Jos.* si locus sanus, *Ern.*

Εὐεργός, οῦ, ὁ ἡ, qui bene et honeste operatur, qui se bene gerit; (2) expeditus, facilis; (3) bene factus, bene cultus.

Εὐεργῶς, *adv.* efficaciter.

Εὐερέθιστος, ου, ὁ ἡ, facile irritabilis, iracundus. Ex εὖ et ἐρεθίζω, *irrito.*

Εὐέρετος, ου, ὁ ἡ, promptus, expeditus. Ex εὖ et εὑρίσκω, *invenio.*

Εὐέρκεια, seu εὐερκία, ας, ἡ, munitio, bona munitio. Ab

Εὐερκής, έος, ὁ ἡ, bene septus, bene munitus. Ex εὖ et ἕρκος, *septum.*

Εὐέρκτης, ὁ, pro εὐεργέτης, benefactor, *Ep.*

Εὐερκῶς, *adv.* munite, bono septo.

Εὐερμής, έος, ὁ ἡ, fortunatus, felici rerum successu gaudens. Ex εὖ et Ἑρμῆς, *Mercurius*, qui mercimoniorum habebatur præses et lucri inde provenientis procurator. Hinc

Εὐερμία, ας, ἡ, fortunæ successus, felicitas.

Εὐερνής, έος, ὁ ἡ, virens, qui est lætis germinibus; (2) pulchros habens stipites seu truncos, procerus; unde et de hominibus bene adolescentibus; (3) densus arboribus. Ex ἔρνος.

Εὔερος, et εὔειρος, ου, ὁ ἡ, bene lanatus. Ex εὖ et ἔριον, *lana.*

Εὐεσπερίδες, αἱ, horti Hesperidum, *Theoph.*

Εὐεστία, ας, ἡ, ædes, sed pulchræ, palatia. Ἀπελθεῖν τὰς ἐπὶ τὴν τυραννικὴν εὐεστίαν φερούσας ὁδούς, *Dionys. Halic. Antiq. Rom.* 7, 11.

Εὐέστιος, ου, ὁ ἡ, bene habitans. Ex ἑστία.

Εὐεστώ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, felicitas, animi tranquillitas, status rerum bonus ac tranquillus, *Æsch. Prom.* 192. Ab ἵστημι.

Εὐετηρία, ας, ἡ, annuorum proventuum felicitas, fertilitas, ubertas. Ex εὖ et ἔτος.

Εὐετύς, ύος, ἡ, idem.

Εὐεύρετος, ον, facilis inventu. Usitatius εὐεξεύρετος. Χώρα εὐεύρετος, locus expeditus, sive, in quo omnia sic disposita sunt, ut facillime

lime reperiri possint, *Xenoph. Œconom.* 8, 17.

Εὐέφοδος, ου, ὁ ἡ ἡ, accessu facilis, adortu, oppugnatu.

Εὐέψητος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene coctus; (2) coctu seu concoctu facilis.

Εὐζηλία, ας, ἡ, bona æmulatio, æmulatio in bonam partem. Ab

Εὔζηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, æmulator in bonam partem; (2) bonus et felix æmulator, seu imitator.

Εὐζήλως, *adv.* bene æmulando; (2) feliciter.

Εὐζυγὴς, ἐς, bene compactus, *Ep.*

Εὔζυγος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene junctus seu copulatus.

Εὐζωὰ, ᾶς, ἡ, *Dor.* pro εὐζωὴ, bona et beata vita.

Εὐζωέω, bene vivo.

Εὐζωία, ας, ἡ, vita facilis, honesta, et commoda.

Εὐζωμεύω, fut. εύσω, bene coquo, condio.

Εὔζωμος, ου, ὁ ἡ ἡ, jurulentus, in jure seu condiendis cibis gratiam habens. Hinc τὸ εὔζωμον, ου, herba eruca, miræ suavitatis.

Εὐζώνοιο, gen. sing. *Ion.* pro εὐζώνου. Ab

Εὔζωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene cinctus; (2) formosus; (3) expeditus. Ex εὖ et ζώνη.

Εὔζωος, ου, ὁ ἡ ἡ, cujus vita beata est; (2) vivax. Ex εὖ et ζωὴ, *vita.*

Εὔζωρος, ου, ὁ ἡ ἡ, merus, meracus; Comp. εὐζωρότερος, et εὐζωρέστερος, meracior.

Εὐηγγέλην, aor. 2. ind. pass. verbi εὐαγγέλλω.

Εὐηγγελίζετο, 3. sing. imperf. ind. pass.

Εὐηγγελισάμην, *evangelizavi*, aor. 1. ind. med.

Εὐηγενὴς, ἐς, *Poet.* pro εὐγενής.

Εὐηγεσία, ας, ἡ, bonum imperium, bona administratio.

Εὐηγορέω, ῶ, fut. ήσω, laudo; (2) bene, lepide, facunde dico vel disputo.

Εὐηγορία, ας, ἡ, sermonis elegantia. Ab

Εὐήγορος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene peritus fori; (2) jurisconsultus; (3) facundus. Ex ἀγορά.

Εὐηγόρως, *adv.* facunde.

Εὐήδονος, ον, suavis. Ab ἡδονή.

Εὐηθέστατα, *adv.* stultissime. Σφάξαι κελεύσας θυγατέρ' εὐηθέστατα, *Eurip. Andr.* 626.

Εὐήθεια, ας, ἡ, innocentia, probitas, simplicitas; (2) fatuitas, stultitia.

Εὐηθία, ας, ἡ, idem. Ab

Εὐήθης, εος, ὁ ἡ ἡ, bonis, antiquis moribus præditus; (2) simplex; (3) stultus; (4) mitis, lenis, de morbo, &c. (5) vilis, contemtibilis, tenuis. Ex εὖ et ἦθος. Unde

Εὐηθίζομαι, simpliciter ago; (2) stulte ago. Τί εὐηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλους, *Plat.*

Εὐηθικὸς, ή, όν, simplex; (2) stultus, ineptus.

Εὐηθικῶς, *adv.* simpliciter; (2) stulte, inepte.

Εὐήθως, *adv.* idem.

Εὐήκης, εος, ὁ ἡ ἡ, valde acutus. Ex ἀκή.

Εὐηκοέω, ῶ, f. ήσω, facile audio; (2) obedio.

Εὐηκοΐα, ας, ἡ, facilitas audiendi; (2) obedientia. Ab

Εὐήκοος, ου, ὁ ἡ ἡ, facile audiens, auditu valens; (2) qui facile auditur, exaudibilis; (3) obsequiosus; (4) attentus. Ex ἀκούω.

Εὐηκόως, *adv.* obedienter.

Εὐήκτουν, imperf. ind. act. *contr.* pro εὐήκτεον, ab εὐεκτέω.

Εὐηλάκατος, ου, ὁ ἡ ἡ, pulchram colum habens; (2) colus tractandæ peritus, cui lanificium bene succedit; (3) pulchras sagittas habens; (4) artis sagittariæ peritus. Ex ἠλακάτη.

Εὐήλατος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile duci, v. gr. in laminas, fila, potest; (2) spatiosus, equitabilis, patens, facilis equitatu; (3) bene fabricatus, puta, ex auro, &c. Ex ἐλαύνω.

Εὐήλιος, ου, ὁ ἡ ἡ, apricus, soli expositus.

Εὐηλίως, *adv.* serene, placide.

Εὐημερέω, ῶ, fut. ήσω, dies feliciter transigo, commode et ex animi sententia vivo, bona sum habitudine, vigeo, gratia et auctoritate valeo; (2) personam bene, feliciter ago, de histrione. (2) Ἀνδρονίκῳ δὲ τῷ τραγῳδῷ μετ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει, πίνειν μέλλοντος. Andronico Tragico post certamen quoddam ludorum quo feliciter egerat Sophoclis epigonos, potaturo, *Athen.* 13, 584.

Εὐημέρημα, ατος, τὸ, res quæ prospere successit, felix inceptum, successus.

Εὐημερία, ας, ἡ, diei serenitas; (2) cœli temperies; (3) successus, *impr.* in rebus bellicis, prosperitas; (4) secunda fama, gloria. Ab

Εὐήμερος, ου, ὁ ἡ ἡ, prosper, felix; (2) mansuetus. Ex εὖ et ἡμέρα, *dies.*

Εὐημοσία, ας, ἡ, peritia jaculandi. Ex ἧμα.

Εὐήνεμος, ου, ὁ ἡ ἡ, prosperos ventos habens; (2) amœnus, pulcher; (3) tranquillus. (3) λιμένας ἦλθες εἰς εὐηνέμους, *Eurip. Andr.* 750. Ex εὖ et ἄνεμος.

Εὐήνιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui habenas facile admittit; (2) tractabilis, mitis, lenis; (3) obsequens; (4) non turbulentus. Ex ἡνία.

Εὐηνίως, *adv.* placide, obedienter. A præc.

Εὐηνορία, ας, ἡ, fortitudo. Ex

Εὐήνωρ, ορος, ὁ, virilis; (2) viriles seu strenuos faciens, viris animum addens; (3) habens et generans bonos viros; (4) potens; (5) viros ornans ac tuens. Ex εὖ et ἀνὴρ, *vir.*

Εὐήνυστος, ου, ὁ ἡ ἡ, effectu seu confectu facilis. Ex εὖ et ἀνύω.

Εὐηπελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, mansuetus; (2) obediens, *Hes.* Ex εὖ et πέλομαι. Hinc

Εὐηπελία, ας, ἡ, prosperitas, bona habitudo.

Εὐήρατος, ου, ὁ ἡ ἡ, valde amabilis. Ex ἐράω.

Εὐήρεια, ας, ἡ, facilitas in remigando; (2) facilitas in re quavis. Ab εὐήρης.

Εὐηρέτησα, a. 1. ind. act. verbi εὐαρεστέω.

Εὐήρετμος, ου, ὁ ἡ ἡ, bonos habens remos, agilis, habilis (de remo). Εὐήρετμος πλάτα, palmula apta remo, *Soph. Œd. Col.* 716. Εὐηρέτμου ναὸς, *Eurip. Ion.* 1160. Ex εὖ et ἐρέσσω.

Εὐήρης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem; (2) qui facile agi, duci potest; (3) tractabilis, mitis. Ex iisd.

Εὐῆρις, ἡ, affabre elaborata. Ex εὖ et ἄρω.

Εὐήροτος, ου, ὁ ἡ ἡ, aratu facilis; (2) bene aratus; (3) fertilem habens terram. Ex ἀρόω.

Εὐήτορος, ου, ὁ ἡ ἡ, animum oblectans. Ex εὖ et ἦτορ, *animus, cor.*

Εὐήτριος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene textus. Ἐκ τούτου δὲ Νέαρχος φησὶ τὰς εὐητρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας, subtilia ac tenuia lintea, *Strab.* 15, 1016. Ex ἤτριον.

Εὐηχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, bene sonans, sonorus, bonam vocem habens. Ex εὖ et ἦχος.

Εὐήχητος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Εὔηχος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Εὐθάλασσος, ον, mare opportunum habens, ad mare situs, epith. urbis, *Soph. Œd. Col.* 7, 11.

Εὐθαλέω, ῶ, f. ήσω, bene vireo seu germino. Ab

Εὐθαλὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, florens, floridus. Ex θάλλω.

Εὐθαλέεις, έεσσα, εν, bene virens, *Call.*

Εὐθαλπὴς, ἐς, facile incalescens, *Call.*

Εὐθαλπιάω, bene caleo, *Hom.*

Εὐθανασία, ας, ἡ, naturalis, facilis, *item* honesta mors. Ex θάνατος. Hinc

Εὐθανατέω, ῶ, fut. ήσω, facili et honesta morte morior; (2) dicitur et de eo quocum bene agitur, cum moritur, cui optabilis mors est.

Εὐθάνατος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in lectulo suo moritur, jubente fato, sine cruciatu; (2) bene et honeste moriens; (3) bonam et honestam mortem adferens.

Εὐθανάτως, *adv.* felici morte; (2) facili morte.

Εὐθαρσέω, ῶ, fut. ήσω, forti animo sum, bene spero, *Æsch. Theb.* 33.

Εὐθαρσεία, ας, ἡ, fiducia, animi præsentia. Ab

Εὐθαρσὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, fiducia præditus, qui fidenti est animo, alacer, confidens. Ex εὖ et θάρσος, *fiducia.*

Εὐθαρσῶς, *adv.* cum fiducia, audacter.

Εὐθείῃ, dat. sing. *Ion.* pro εὐθείᾳ, ab εὐθύς.

Εὐθέμεθλος, ον, bene fundatus, *Hom.*

Εὐθένεια, vel εὐθενία, ας, ἡ, prosper successus; (2) annonæ ubertas, abundantia et copia rerum. Sed hæc lectio est vitiosa; εὐθήνεια et εὐθηνεῖν, per η, ubicunque est exarandum.

Εὐθενέω, ῶ, f. ήσω, prospero successu utor; (2) sum dives, rebus omnibus abundo. Εὐθενοῦντων τῶν πραγμάτων, *Dem.* Ex θὶν, *cumulus.*

Εὐθεράπευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, facile sanabilis; (2) quem colere et demereri officiis facile sit.

Εὐθέρμαντος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene calefactus; (2) bene calescens.

Εὔθερμος, idem quod εὐθέρμαντος· comparat. εὐθερμότερος. Καὶ γὰρ ἡ κόπρος ἡ σεσασμένη μὲν εὐθερμοτέρη ἐστὶν, ἢ ἡ ἀραιὴ ἐοῦσα, nam et fimum densius accumulatum, intus calidius est quam quod rarum existit, *Hippocr. de Nat. Pueri.*

Εὐθεσία, ας, ἡ, bona corporis habitudo, firma corporis constitutio; (2) de agris vel tempore, fecunditas, fertilitas, ut εὐθέτησις. Ex εὖ et θέσις.

Εὔθεσμος, ον, probe legem observans, *Apollin.*

Εὐθετέω, ῶ, fut. ήσω, aptus sum; (2) utilis sum; (3) bene habitus sum; (4) concinne dispono, scite degero; (5) luxurio. Εὐθετεῖς πάντα, *Syn.* Ab εὔθετος. Unde

Εὐθετίζω, fut. ίσω, concinne dispono.

Εὐθετίσας, aor. 1. part. act. verbi præc.

Εὔθετος, ου, ὁ ἡ ἡ, appositus, aptus; (2) firmus, stabilis. Ex εὖ et τίθημι.

Εὐθέτως, *adv.* apte, utiliter.

Εὐθεώρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, spectatu, cognitu facilis.

Εὐθέως, *adv.* statim, confestim; (2) exempli causa, ut hoc utar, ne longius abeam. Ab εὐθύς.

Εὐθηγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, bene acutus, facile patiens acui. A θήγω.

Εὐθηκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Εὐθηλέω, εὐθηλημένον, idem quod εὔθηλον, seu εὐθηλήμονα, *Æsch.*

Εὐθηλήμων, ονος, bene nutritus, pinguis, *Ep.*

Εὔθηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, mammosus, distentas mammas habens. Εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες, *Eurip. Iphig. in Aul.* 579. Ex εὖ et θηλή.

Εὐθημονέω, ῶ, f. ήσω, apte et concinne dispono. Εὐθημονεῖν γνάθους, *Plut.*

Εὐθημοσύνη, ης, ἡ, concinna rerum dispositio, ordo. Ab

Εὐθήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, concinnus, bene constitutus, apte seu pulchre dispositus. Ex εὖ et τίθημι, *pono.*

Εὐθηνέω, ῶ, et εὐθηνέομαι, οῦμαι, abundo, exubero; (2) prosperis successibus utor, *item*, prospere succedo; (3) vigeo corpore, bene cresco.

Εὐθηνοῦντα, acc. sing. part. act. pro εὐθηνέοντα.

Εὐθηνία, ας, ἡ· vide εὐθένεια.

Εὐθήρατος, ου, ὁ ἡ ἡ, facilis venatu, qui facile capi potest venando.

Εὐθηρία, ας, ἡ, opportunitas aut felicitas venandi, *Pollux Julius* 108.

Εὔθηρος, ου, ὁ ἡ ἡ, felix in venando; (2) aptus venationibus, de loco, &c. (2) ἡ Μυκάλη τὸ ὄρος εὔθηρον καὶ εὔδενδρον, *Strab.* 14. Εὐθήροισιν ἀοιδαῖς, carminibus venatoriis, *Oppian. Cyneget.* 1, 46. Ex θήρα.

Εὐθησαυρος, ου, ὁ ἡ ἡ, felix thesauris, habens egregios thesauros; (2) bene reconditus et custoditus.

Εὔθικτος, ου, ὁ ἡ ἡ, tactu facilis, tractabilis; (2) dicax; nempe qui commode ac salse aliquem dictis tangit. Ἦν γὰρ εὔθικτος, *Polyb.* 17, 4. Ἦν δὲ ἡ Λαμία σφόδρα εὔθικτος καὶ ἀστικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, *Athen.* 13, 5, 577. Ex εὖ et θίγω.

Εὐθίκτως, *adv.* apte, congrue, facete. Εὐθίκτως τι πρὸς τὰ λεχθέντα ἀποκρίνασθαι, *Herodian.* 4, 12.

Εὐθιξία, ας, ἡ, dexteritas in feriendo scopo; (2) sagacitas in re aliqua conjicienda et adsequenda; (3) felicitas in perficiendo, sanando, &c. Ex εὖ et θίγω.

Εὔθλαστος, ον, valde fragilis. A θλάω.

Εὐθνήσιμος, ον, facilem ac sine dolore mortem efficiens, pro εὐθανάσιμος. Ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων ἀποῤῥυέντων, *Æschyl. Agam.* 1304.

Εὔθοινος, ου, ὁ ἡ ἡ, splendida cœna exceptus, lautus. Ex θοίνη.

Εὐθορύβητος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile terretur, perturbatur. Ex θορυβέω.

Εὔθραυστος, ου, ὁ ἡ ἡ, fractu vel contusu facilis, fragilis;

fragilis; (2) aptus ad vulnera facienda. Ex εὖ et θραύω, *vulnero.*

Εὔθριγκος, ον, firma lorica, septo munitus; (2) munitus bene. Εὔθριγκοί θ' ἕδραι, et pinnis conspicuæ sedes, *Eurip. Hel.* 70. A θριγκὸς, *pinna.*

Εὔθριξ, ιχος, ὁ ἡ ἡ, bene capillatus; (2) coronatus.

Εὔθρονος, ου, ὁ ἡ ἡ, pulchrum thronum habens.

Εὔθροος, ου, ὁ ἡ ἡ, pulchre sonans, sonorus.

Εὐθρυβὴς, ἐς, fragilis; friabilis, *Diosc.* A θρύπτω.

Εὔθρυπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, fragilis; (2) friabilis; (3) fractus deliciis; (4) mollis. Ex εὖ et θρύπτω.

Εὐθὺ, *adv.* recta: ἡ εὐθὺ ὁδὸς, *Æsch. Socr.* 3, 1. (2) statim; (3) sine circuitione, aperte. Ab εὐθύς.

Εὐθυβολέω, ῶ, fut. ήσω, recte jaculor.

Εὐθυβολία, ας, ἡ, rectus jactus; (2) recta conjectura. Ab

Εὐθυβόλος, ὁ ἡ ἡ, recta feriens.

Εὐθύβολος, ου, ὁ ἡ ἡ, appositus, qu. dic. recte jactus. Ex εὐθὺς et βάλλω, *jacio.*

Εὐθυβόλως, *adv.* recto et destinato jactu, recte.

Εὐθύγλωσσος, vel εὐθύγλωττος, ου, ὁ ἡ ἡ, veridicus; (2) qui eloquitur quæ sentit; (3) sincerus, probus, verax.

Εὐθύγραμμος, ου, ὁ ἡ ἡ, rectis lineis distinctus, directis lineis constans, rectilineus; τὸ εὐθύγραμμον, recta linea, regula lineis ducendis. Ex γραμμὴ, *linea.*

Εὐθυδήμων, ὁ, Exp. ἁπλῆς δημότης, ex fæce vulgi, *Hes. ex Eur.*

Εὐθυδικέω, ῶ, f. ήσω, quasi pede collato et recto certamine confligo; (2) caput causæ peto.

Εὐθυδικία, ας, ἡ, intentionis depulsio; (2) judicium rectum et incorruptum. Ab

Εὐθύδικος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in neutram partem muneribus illectus inclinat, recte judicans. Ex εὖ et δίκη, *jus.*

Εὐθυδρομέω, ῶ, fut. ήσω, rectum cursum teneo, recto cursu pergo. Εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθράκην, *Act.* 16, 11. Ab

Εὐθυδρόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui recto cursu pergit. Epith. stadii.

Εὐθυέντερος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui recta sunt intestina. Ab ἔντερον.

Εὐθυέπεια, idem quod

Εὐθυεπία, ας, ἡ, rectum minimeque obliquum dicendi genus, *Hes.* Ab ἔπος.

Εὐθυεργὴς, ἐς, elaboratus ad amussim. Τοῦ ὑποποδίου δὲ, τό τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔζυγον θαυμάζοι, *Lucian. quomodo Hist. conscrib.* 27.

Εὐθυθάνατος, ου, ὁ ἡ ἡ, subitam mortem inferens, statim interficiens.

Εὐθύθριξ, τριχος, ὁ ἡ ἡ, qui crines habet pendentes, simplices, non crispos.

Εὐθύκαυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui rectum habet caulem.

Εὐθύληπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, comparatu, captu facilis. Ex εὐθὺς et λαμβάνω.

Εὐθυλογέω, ῶ, fut. ήσω, recte et proprie loquor. Ab

Εὐθυλόγος, ὁ, ἡ, proprie loquens sine circuitione. *Suid.*

Εὐθύλοφος· vide ἰθύλοφος.

Εὐθύμακρος, ου, ὁ ἡ ἡ, recta in longitudinem tendens.

Εὐθυμάχης, ου, ὁ, *Dor.* εὐθυμάχας, qui recta in prælium tendit; (2) vir fortis. Ex μάχη.

Εὐθυμαχία, ας, ἡ, prælium, seu bellum tumultuarium et repentinum. Ex eod.

Εὐθυμάχος, ου, ὁ, tumultuarie pugnans; (2) bellicosus. Ex eod.

Εὐθυμέω, et -έομαι, bono et læto animo sum. Εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω, *Jac.* 5, 13. Jucundam vitam ago. Εἰρήνης δὲ γινομένης εὐθυμέεσθαι, *Arrian. Ind.* 12, 4.

Εὐθυμητέον, lætandum, *Xen.*

Εὐθυμία, ας, ἡ, lætitia animi, alacritas. Ab

Εὔθυμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est bono et alacri animo.

Εὐθύμως, *adv.* alacriter, bono parato animo.

Εὐθύνατε, 2. plur. aor. 1. imperat. act. verbi εὐθύνω.

Εὐθύνη, ης, ἡ, disquisitio; vid. *Ern.* (2) accusatio; (3) crimen; (4) pœna, *plur.* εὐθύναι, rationes; (5) γαίας, amelioratio soli, *Theophr.* Ab εὐθύνω. Unde

Εὔθυνος, ου, ὁ, qui rationes exigit:

Εὔθυνσις, εως, ἡ, directio, correctio.

Εὐθυντὴρ, ῆρος, ὁ, director, corrector.

Εὐθυντηρία, ας, ἡ, apud architectos de complanatione soli; (2) pars navis, ab εὐθύνειν, gubernare, ut *Lat.* gubernaculum. (2) δι' εὐθυντηρίας οἴακας, per navis partem ubi gubernaculum est, *Eurip. Iphig. in Taurid.* 1356.

Εὐθυντήριος, α, ον, gubernandi vim habens, gubernans. Ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον, *Æsch. Pers.* 766.

Εὐθυντὴς, οῦ, ὁ, idem: rector. Καὶ μὴν ὅσπερ γε δῆμος εὐθύντης χθονὸς, *Eurip. Suppl.* 442.

Εὐθυντικὸς, ἡ, ὸν, regens, corrigens, idoneus ad regendum.

Εὐθυντὸς, ἡ, ὸν, directus. Ab

Εὐθύνω, fut. υνῶ, complano; (2) guberno, dirigo; (3) reprehendo, redarguo; (4) inquiro, exigo; (5) reum facio, postulo; (6) damno et mulcto. Φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορὶ, *Eur. Hec.* 9. Ab εὐθύς.

Εὐθυονειρία, ας, ἡ, somnium aperte ostendens quid futurum sit. Ab

Εὐθυόνειρος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui aperte videt in somnis quod futurum sit; (2) τὸ εὐθυόνειρον, somnium evidens.

Εὐθυόνυξ, χος, ὁ ἡ ἡ, rectos ungues habens.

Εὐθυόνυχος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Εὐθυπλοέω, recta navigo, *Strab.* 11, 13.

Εὐθυπλοΐα, ας, ἡ, recta navigatio, rectus navis cursus. Ex πλόος.

Εὐθύπλοος, ον, et *contr.* εὐθύπλους, *Strab.* 6, recta navigans, rectum cursum tenens.

Εὐθυπλοκία, ας, ἡ, recta textura seu connexio. Ex πλοκὴ, *nexus.*

Εὐθύπνοος, *contr.* εὐθύπνους, ου, ὁ ἡ ἡ, recta spirans, cujus flatus in rectum procedit; (2) qui facilem respirationem habet, *ap. Hipp.* (1) πόρευσαν εὐθύπνοον Ζεφύροιο πομπαὶ, *Pind. Nem.* 7, 42. (2) κράμβην ἑδομαίως ἔφαγεν— εὐθύπνους ἐγένετο, *Hippocr. Epid.* 6, 2.

Εὐθυπομπὴς, et εὐθύπομπος, recta ducens. Πατρίαν εἴπερ καθ' ὁδὸν νιν εὐθυπομπὸς αἰὼν, paterna siquidem in semita cum recta ducens ævum, *Pindar. Nem.* 2, 9. [Sed forte legendum εὐθύπομπος.]

Εὐθυπορέω, ῶ, fut. ήσω, sum meatibus in rectum porrectis, habeo meatus in rectum protensos; (2) rectam viam sequor, recto itinere progredior.

Εὐθυπορία, ας, ἡ, itineris rectitudo, progressio in rectum. Ab

Εὐθύπορος, ου, ὁ ἡ ἡ, cujus meatus in rectum porriguntur, tramite recto progrediens; (2) rectus, ut trames, via.

Εὐθυπόρον, *adv.* recta, *Hom.*

Εὐθυῤῥημονέω, ῶ, f. ήσω, recta seu sine circuitione rem eloquor; (2) rem suo nomine proprio, quamvis turpi, appello.

Εὐθυῤῥημόνως, sine circuitione; (2) proprio, quamvis turpi, verbo.

Εὐθυῤῥημοσύνη, ης, ἡ, oratio εὐθυῤῥήμονος, seu consuetudo εὐθυῤῥημόνως loquendi.

Εὐθυῤῥήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, qui aperte et sine circuitione ulla rem ipsam loquitur; (2) utens verbis turpibus, non consulens auribus honestis. Ex εὐθὺς et ῥῆμα.

Εὐθύῤῥιζος, ου, ὁ ἡ ἡ, cujus rectæ sunt radices, in rectum protensæ. Ex ῥίζα.

Εὐθύῤῥιν, ινος, ὁ ἡ ἡ, qui recto est naso, habens nasum justæ proportionis.

Εὐθύῤῥις, idem.

Εὐθυρσος, ον, thyrsum gerens, seu ad modum thyrsi redimitus.

ΕΥ'ΘΥ'Σ, εῖα, ὺ, *gen.* έος, είας, έος, rectus, non obliquus; (2) apertus, nulla circuitione tectus. Hinc εὐθὺς, *adv.* recta; (2) protinus, confestim, statim; (3) jam inde; (4) inconsulte, inconsiderate.

Εὐθυσκοπέω, ῶ, fut. ήσω, rectis oculis, recte adspicio.

Εὐθυτενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, directus, in directum tendens. Ex εὐθὺς et τείνω, *tendo.*

Εὐθύτης, ητος, ἡ, rectitudo; (2) æquitas. Ab εὐθύς.

Εὐθυτόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, in rectum secans; εὐθύτομος, *pass.* directo sectus. Ex τέμνω.

Εὐθύτονος, ου, ὁ ἡ ἡ, in rectum extensus. Ex τείνω.

Εὐθύτρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, in rectum perforatus, recta habens foramina.

Εὐθυφερὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, in rectum tendens; (2) rectus. Ex εὐθὺς et φέρω.

Εὐθύφλοιος, ου, ὁ ἡ ἡ, rectum corticem habens; (2) species roboris.

Εὐθυφορέομαι, οῦμαι, recta feror.

Εὐθυφορία, ἡ, motus qui fit recta linea, *opp.* κυκλοφορία, *Aristot.*

Εὐθύφρων, ον, sapiens, prudens. A φρήν.

Εὐθυωρέω, ῶ, fut. ήσω, recta linea progredior.

Εὐθυωρία, ας, ἡ, rectitudo; (2) proceritas; (3) directio; (4) rectus trames; (5) rectus processus; (6) rectæ lineæ porrectio. Ab εὐθύς.

Εὐθυωρὸν, *adv.* secundum lineam rectam; (2) recto tramite, recta via; (3) statim, eadem hora. Ab

Εὐθυωρὸς, ὰ, ὸν, rectus, secundum lineam rectam. Ab εὐθύς.

Εὐθώρηκος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene loricatus; (2) bene armatus. Ex θώραξ.

Εὐϊακὸς, ἡ, ὸν, Bacchicus. Ab Εὔϊος.

Εὐϊερὸς, ὰ, ὸν, idem.

Εὐΐατος, ον, sanatu facilis. Ex ἰάομαι, *sano.*

Εὐϊλασία, ας, ἡ, propitiatio. Ab εὖ et ἱλάσκομαι, *propitior, placor.*

Εὐϊλατεύω, fut. εύσω, propitius sum; (2) ignosco. Ab

Εὐΐλατος, ου, ὁ ἡ ἡ, propitius, qui facile cohiberi potest, *Suid.* Ex ἱλάω.

Εὐϊματέω, bene, pulchre vestitus sum.

Εὐΐματος, ον, pulcris indutus vestibus, *Steph.*

Εὔϊνος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene fibratus, nervosus. Ex εὖ et ἴς, *fibra, nervus.*

Εὔϊος, ὁ, Bacchus. Παύσασκε εὔϊον πῦρ, sacras Bacchi exstinguerat lampades, *Soph. Ant.* 963.

Εὔϊππος, ου, ὁ ἡ ἡ, bonos seu præstantes equos habens; (2) equitandi peritus; (3) equitatu præstans. Εὐΐππους ὄχους ἐξεύξατε, *Eurip. Androm.* 1019.

Εὔϊχθυς, ὁ ἡ ἡ, piscosus.

Εὐκαὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, facile ardens. Ex καίω.

Εὐκαθαίρετος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile everti potest. Ex καθαιρέω.

Εὐκάθεδρος, ἡ, remigio bene instructa, sc. navis.

Εὐκάθεκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile contineri aut cohiberi potest, facile in ordinem redigendus. Ex εὖ et κατέχω.

Εὐκαιρέω, ῶ, f. ήσω, opportunitatem nanciscor; (2) vacat mihi; (3) opulentus sum. Οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν, *Marc.* 6, 31.

Εὐκαιρία, ας, ἡ, opportunitas, copiæ, opes. Ab

Εὔκαιρος, ου, ὁ ἡ ἡ, opportunus, tempestivus; (2) cui vacat, otiosus.

Εὐκαίρως, *adv.* opportune, tempestive; (2) otiose: εὐκαίρως ἔχειν, vacare.

Εὐκάματος, ου, ὁ ἡ ἡ, facilem laborem habens.

Εὐκαμπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, flexibilis, curvus, rotundus. Ex εὖ et κάμπτω.

Εὔκαμπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐκαμψία, ας, ἡ, flexibilitas. Ex iisd.

Εὐκάρδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, forti animo præditus; (2) stomacho gratus. Ex καρδία.

Εὐκαρδίως, *adv.* forti et præsenti animo; (2) prompte, cupide.

Εὐκαρπέω, ῶ, fut. ήσω, uberes fructus fero.

Εὐκαρπίζω, idem.

Εὐκαρπία, ας, ἡ, fructuum uber proventus; (2) fertilitas. Ab

Εὔκαρπος, ου, ὁ ἡ ἡ, fructuosus, fœcundus; (2) fœcunditatem adjuvans.

Εὐκαταγέλαστος, ον, derisu facilis; al. ridiculus, contemnendus, *Steph.*

Εὐκατάγνωστος, ου, ὁ ἡ ἡ, reprehensibilis.

Εὐκαταγόρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile accusari potest, facile reprehensibilis. Ex εὖ et κατηγορέω, *accuso.*

Εὐκαταγώνιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, expugnatu facilis, parum validus. A καταγωνίζομαι.

Εὐκατα-

Εὐκατάκαυστος, ον, facile comburendus.
Εὐκατακόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, deportatu facilis; (2) pronus, proclivis. Ex κατακομίζω.
Εὐκατακράτητος, ον, infirmus, parum validus; (2) qui facile retineri, defendi potest.
Εὐκαταλέγω, rite narro, *Hom.*
Εὐκατάληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, comprehensu facilis.
Εὐκατάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis reconciliatu, placabilis.
Εὐκαταλλάκτως, *adv.* placide, placabiliter.
Εὐκαταμάθητος, ον, facilis, non obscurus.
Εὐκαταμάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, expugnabilis.
Εὐκατανόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem facile intelligere possumus. A κατανοέω.
Εὐκαταπράϋντος, ου, ὁ καὶ ἡ, placabilis. A καταπραΰνω.
Εὐκατάπρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis combustu. A καταπίμπρημι.
Εὐκαταπτόητος, ον, facile terrendus, timidus. A καταπτοέω, *terreo.*
Εὐκατάπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, proclivis ad lapsum, caducus; (2) debilis.
Εὐκατασήμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, obsignatu facilis. A κατασημαίνω.
Εὐκατασκεύαστος, ον, et εὐκατάσκευος, ον, conditu seu fabricatu facilis.
Εὐκατάσκηπτος, ον, bene fultus, nixus; (2) impetu ruens.
Εὐκατάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene constitutus; (2) bene compositus; (3) sedatus, placidus; (4) stabilis. Ex εὖ et καθίστημι.
Εὐκατάστροφος, ον, volubilis. A καταστρέφω.
Εὐκατάσχετος, ον, qui firmiter retinetur.
Εὐκατάτρεπτος, ον, volubilis, mobilis.
Εὐκατατρόχαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, proprie volubilis in modum rotæ; (2) volaticus, inconstans; (3) in quem (agrum v. gr.) facile incursio fieri potest; unde (4) contemptibilis. A τροχάζω.
Εὐκατάτροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, propensus. A τρέχω
Εὐκαταφορία, ας, ἡ, proclivitas. Ab
Εὐκατάφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, propensus, pronus, proclivis. Ex εὖ et καταφέρω.
Εὐκαταφρόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, contemptibilis, despicabilis, adspernabilis. A καταφρονέω.
Εὐκατάψευστος, ον, in quo facile est mentiri.
Εὐκατεργάζομαι, bene subigo, mollio velut lanam, linum.
Εὐκατέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facile confici aut effici potest; (2) qui facile subigitur vel aratur; (3) qui facile vincitur, item interficitur.
Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facile multis de causis accusari potest, reprehensibilis.
Εὐκάτοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, perspicuus.
Εὐκατόρθωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, factu, bene gestu, facilis. Ex εὖ et κατορθόω.
Εὐκάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facile coerceri potest.
Εὔκαυστος, ον, idem quod εὐκατάκαυστος.
Εὔκαυτος, ον, idem.
Εὐκίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facile findi potest, scissilis; (2) qui facile frangi potest. Ex εὖ et κεάζω.
Εὐκέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd. Τηλόθι δ' ὀδμὴ κέδρου τ' εὐκεάτοιο, *Odyss.* 5, 60.
Εὐκέλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene sonans; (2) sonorus.
Εὔκεντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene aculeatus.
Εὐκέραος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchra habens cornua.
Εὐκέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene mistus; (2) bene dilutus et temperatus. A κεράννυμι.
Εὐκερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, quæstuosus. Στιβίης εὐκερδέα ἔργα, indaginis quæstuosa opera. *Oppian. Cyneg.* 1, 37.
Εὔκερως, idem quod εὐκέραος, corniger. Οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων, non autem tanquam potiretur cornigero pecu, *Soph. Aj.* 64.
Εὐκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, egregio capite præditus; (2) capiti conveniens, seu conducens.
Εὐκηλήτειρα, ας, ἡ, placatrix. Ab εὔκηλος.
Εὐκηλία, ας, ἡ, quies, *Hes.* Ab eod.
Εὔκηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, mitis.
Εὐκηλῶς, quiete. A præc. Ab ἕκηλος.
Εὔκηλος, qui facile cremari potest. Ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὔκηλον δρυὸς, *Io apud Etymol.*

Εὔκηπος, ον, pulchros hortos habens, *Pind.*
Εὐκινησία, ας, ἡ, facilis motus, agilitas, mobilitas. Ex εὖ et κινέω, *moveo.*
Εὐκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facile movetur, seu moveri potest, mobilis, agilis, expeditus, de militia. Ex iisd.
Εὐκινήτως, *adv.* mobiliter, agiliter.
Εὐκίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pulchras habens columnas.
Εὔκλαδος, ον, procerus, late germinans.
Εὔκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fractu facilis, fragilis.
Εὐκλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, gloriosus. Ex κλέος.
Εὐκλεΐα, vel εὐκλεία, ας, ἡ, seu εὔκλεια, gloria, splendor nominis. Est et deæ nomen, cui apud Bœotios et Locros in foro quolibet ara statuaque dicata fuit.
Εὐκλεΐζω, f. ίσω, celebro.
Εὐκλεΐξαι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro εὐκλεΐσαι.
Εὐκλειὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, gloriosus.
Εὐκλεῶς et εὐκλειῶς, *adv.* gloriose.
Εὔκλειστος, ον, bene clausus.
Εὐκληῒς, ἡ, bene clausa. Ex εὖ et κλείω.
Εὐκληρέω, ῶ, f. ήσω, prospera fortuna utor.
Εὐκλήρημα, ατος, τὸ, prospera fortuna. A præc.
Εὐκληρία, ἡ, bona sors, prospera fortuna. Ab
Εὔκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, fortunatus.
Εὔκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nendo bene contortus.
Εὔκναμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, flexibilis, qui flecti facile potest. Ex εὖ et κνάμπτω.
Εὔκναπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene paratus a fullone.
Εὐκνήμις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, bene ocreatus vel armatus.
Εὔκνημις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, qui bonis seu pulchris tibiis est. Ex κνήμη.
Εὔκνιστος, ον, bene vellicans, *Man.* A κνίζω.
Εὐκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilem alvum faciens. Ex κοιλία, *alvus.*
Εὐκοινόμητις, ὁ, ἡ, communi multorum consilio bene constitutus.
Εὐκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, facile communicans, communis, adfabilis. Ex κοινωνέω.
Εὐκοινωνησία, ας, ἡ, affabilitas, comitas. A præc.
Εὐκολία, ας, ἡ, facilitas. Ab εὔκολος.
Εὐκόλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. adglutinabilis, sociabilis. Ex εὖ et κολλᾷν, *glutinare.*
Εὔκολος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis, qui nou est stomacho fastidioso; (2) simplex, apertus, ingenuus. Ex εὖ et κόλον, *cibus.*
Εὐκόλως, *adv.* expedite, facile; εὐκολώτατα, facillime. A præc.
Εὔκολπος, ον, sinuosus, magnum sinum habens.
Εὐκόλυμβος, ου, ὁ καὶ ἡ, urinandi peritus.
Εὐκομέω, bene recondo, *Ap.*
Εὐκόμης, ου, ὁ, bene comatus. Ex εὖ et κόμη.
Εὐκομιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene curatus; (2) bene tractatus. Ex εὖ et κομίζω, *curo.*
Εὐκομίζω, f. ίσω, bene recondo; (2) diligenter colo:
Εὐκομίσασθαι, a. 1. inf. med.
Εὐκόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui bene curatur; (2) qui facile portari potest. (2) τὰ μὲν εὐκόμιστα πάντα σιτολεγῶν, *App. Mithr.* 90.
Εὔκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὐκόμης.
Εὐκοπία, ας, ἡ, facilitas. Ab
Εὔκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis, qui facili labore fit; (2) qui facili labore aliquid conficit.
Εὐκοπρώδης, ῶδες, excrementi colorem et naturam habens; τὰ εὐκοπρώδεα, excrementa stercorea boni coloris et odoris.
Εὐκόπως, *adv.* facili labore et negotio.
Εὐκόρυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchre galeatus. Ex κόρυς.
Εὐκοσμέω, ῶ, f. ήσω, modeste me gero, officio fungor; (2) orno bene. Hinc
Εὐκόσμητος, ον, bene curatus, ornatus.
Εὐκοσμία, ας, ἡ, decentia, modestia.
Εὐκοσμίως, *adv.* modeste, decenter.
Εὔκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene ordinatus, concinnus.
Εὐκόσμως, *adv.* concinne, recte.
Εὐκραὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene temperatus. Ex κεράννυμι.
Εὔκραιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchra cornua habens.
Εὐκρὰς, άτος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, bene mixtus, dilutus seu temperatus, *Eur.*
Εὐκρασία, ας, ἡ, bona temperies.
Εὔκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, temperatus; (2) sincerus; (3) qui media constat temperatione; (4) qui confundi commiscerique potest.
Εὐκρατῶς, *adv.* firmiter. A κράτος.
Εὔκρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene strepens, canorus, sonorus. Ex κρέκω.
Εὔκρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, scaturigine bona præditus. A κρήνη.
Εὐκρήτος, ον, bene mixtus, dilutus, seu temperatus, *Ep.*
Εὔκριθος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonum habens hordeum.
Εὐκρίνεια, ας, ἡ, perspicuitas, puritas. Ab
Εὐκρινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, purus, liquidus; (2) ordine collocatus; (3) distinctus; (4) qui a morbo convaluit, omninoque robustus, elegans, velut de corpore. Ex κρίνω.
Εὐκρίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene discernendus.
Εὐκρίνω, bene discerno, accuratum delectum habeo; bene secerno et seligo, *Hom.*
Εὐκρινῶς, *adv.* distincte, discrete.
Εὔκριτος, ον, perspicuus, facile distinguendus, judicandus.
Εὐκρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram seu copiosam in littore arenam habens. A κροκάλη.
Εὐκρόταλος, ον, suaviter strepens, sonorus. A κρόταλον.
Εὐκρότητος, ον, bene conflatus, compactus; (2) laudatus, *ap. Soph.* (An. 437.) *Ern.*
Εὐκρύερος ον, valde terribilis, *Tryph.*
Εὔκρυπτος, ον, facile latens.
Εὐκρυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, facile se occultans; (2) qui bene latet. Ex εὖ et κρύπτω.
Εὐκταῖος, αία, αῖον, optabilis. Εὔκταια Θέμις, Themis, quæ vota et imprecationes effectu carere non sinit, *Eurip. Med.* 169. Πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννὺν, furiam a patre Œdipo invocatam, *Æsch. Sept. contr. Theb.* 725. Εὐκταῖα φαίνων, vota solvens, *Soph. Trach.* 239. Ab εὔχομαι.
Εὐκταίως, *adv.* optabiliter.
Εὐκτέανος, ου, ὁ καὶ ἡ, dives, opulentus. A κτέανον.
Εὐκτέατος, ον, felicis possessionis, *Cal.*
Εὐκτέος, optandus, *Ep.*
Εὐκτημοσύνη, ης, ἡ, divitiæ. Ab
Εὐκτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dives. A κτάομαι.
Εὐκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, precatorius, ad preces pertinens. Hinc εὐκτήριον, oratorium, sacrarium, lararium. Ab εὔχομαι.
Εὐκτίζω, f. ίσω, bene ædifico.
Εὐκτικὸς, ἡ, ὸν, optativus. Ab εὔχομαι.
Εὐκτικῶς, *adv.* optative. Ab εὐκτικός.
Εὐκτιμένη, perf. part. pass. *Poet.* pro εὐκτισμένη, ab εὐκτίζω.
Εὐκτίμενος, bene ædificatus, *Hom.*
Εὔκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, eleganter conditus.
Εὔκτιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene structus.
Εὐκτὸς, ἡ, ὸν, item εὔκτος, ὁ καὶ ἡ, optabilis, optandus, expetendus.
Εὐκτῶς, *adv.* optabiliter.
Εὐκυβέω, ῶ, f. ήσω, felici successu ludo tesseris, seu bene jacto. A κύβος.
Εὐκύλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, poculis, i. e. compotationibus, conviviis aptus.
Εὔκυκλος, ου, ὁ καὶ ἡ, rotundus; (2) cum est epith. currus, significat volubilis, εὔτροχος. (3) qui fit in orbem.
Εὐκύκλως, *adv.* rotunde.
Εὐκυκλωτὸς, ἡ, ὸν, rotundatus.
Εὐκύλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, volubilis. A κυλίω.
Εὐκύμαντος, ον, fluctuosus.
Εὐκυρέω, bene ago, *Æsch.* al εὐκυρόω.
Εὐκώλητος, ον, membris bene compactis, seu firmis pecibus, *Nic.*
Εὔκωπος, ον, remigio bene instructus, agilis, de navi.
Εὐλάβεια, ας, ἡ, metus, reverentia, circumspectio; (2) sollicitudo, anxietas; (3) pietas in sacris.
Εὐλαβέομαι, οῦμαι, vereor, caveo religiose; (2) timeo, metuo; (3) caveo, declino religiose; (4) vito, fugio; (5) religione teneor. (1) ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους, veritus est servare amicos, *Eurip. Or.* 1059. Εὐλαβεῖσθαι τὴν ἀπό τινος λύμην. Εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχος μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν, *Act.* 23, 10. Μάλιστα εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας, *Isocr.* Ab εὐλαβής.

Εὐλα-

Εὐλαβέστερως, cautius, *Eur.* Ab

Εὐλαβὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui bene res capessit, seu adgreditur, circumspectus, cautus; (2) timidus; (3) religiosus; (4) verecundus. Ex εὖ et λαμβάνω, *capio.*

Εὐλαβητέον, *adv. posit.* cavendum est.

Εὐλαβία, ας, ἡ, cautio. Ab εὐλαβέομαι.

Εὐλαβίη, ἡ, idem quod εὐλάβεια, *Theog.*

Εὐλαβίης, gen. sing. *Ion.* pro εὐλαβίας.

Εὐλαβοῦ, 2. sing. imperat. præs. med, *Att.* et *Ion.* pro εὐλαβέεο, ab εὐλαβέομαι.

Εὐλαβῶς, *adv.* timide, caute; (2) religiose.

Εὐλαγὴς, ὲς, leporibus abundans. A λαγὸς, *Ion.* lepus.

Εὐλάζω, putresco, vermes produco; subo, *Hes.* Ab εὐλαί.

Εὐλάζω, f. εὐλάξω, aro, *Lac. ap. Thuc.*

ΕΥ'ΛΑΙ', ῶν, αἱ, vermes, *proprie,* qui e putredine nascuntur.

Εὐλάϊγξ, γος, ὁ ἡ ἡ τὸ, e bonis pulchrisque lapidibus structus. Ex λάϊγξ.

ΕΥ'ΛΑ'ΚΑ, ας, ἡ, *Vox Lacon.* vomer; (2) bidens, ligo.

Εὔλαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene loquens, facundus, disertus; (2) loquaculus. Ex λαλέω.

Εὐλαμπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, splendens, fulgidus.

Εὔλαμπρος, ον, splendidus.

Εὐλάχανος, ον, oleribus abundans, seu fertilis.

Εὐλείαντος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile lævigatur aut complanatur; (2) qui facile conteritur. Ex λειαίνω.

Εὐλείμος, ου, ὁ ἡ ἡ, bona prata habens. Ex λειμών.

Εὐλείμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, idem.

Εὔλεκτρος, ον, pulcher; epith. fœminæ. Εὔλεκτρος Κύπρις, *Soph. Trach.* 515. Ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας, *Id. Antig.* 796.

Εὐλεξις, εος, ὁ ἡ ἡ, bonas dictiones habens.

Εὐλέπιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, desquamatu facilis; (2) qui facile delibratur et cortice spoliatur. A λεπίζω.

Εὔλευκος, ου, ὁ ἡ ἡ, valde albus.

Εὐλεχὴς, ὲς, idem quod εὔλεκτρος· (2) felix, de sponsis, vel conjugibus, vel nuptiis.

Εὐληθάργητος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile labitur in lethargum. A λήθαργος.

Εὔληκτος, ον, brevis, non diu duraturus. A λήγω.

Εὐλημματέω, ῶ, f. ήσω, animosus sum, forti sum animo. A λῆμμα.

Εὔληπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile capi potest. Ex εὖ et λαμβάνω.

Εὐλήπτως, *adv.* ita ut facile et cito capi possit.

ΕΥ'ΛΗΡΑ, ων, τὰ, lora, habenæ.

Εὐλίβανος, ον, thure abundans, thurifer.

Εὔλιθος, ου, ὁ ἡ ἡ, pulchros habens lapides.

Εὐλίμενος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene instructus portu, epith. portus ipsius, commodus. A λιμήν.

Εὐλιπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, præpinguis. A λίπος.

Εὐλιτάνευτος, ον, exorabilis.

Εὐλογέω, ῶ, f. ήσω, laudo; (2) bene precor, ominor; (3) benigne polliceor, *per Ebr. vulgo* benedico. Ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ, *Arist. Ach.* 376. Ἀλλὰ πολλά τε κἀγαθὰ ἕτερά τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει, *Id. Conc.* 454. Ὦ πλεῖστ᾽ ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον, *Soph. Œd. Col.* 720. A λόγος.

Εὐλογηθήσονται, 3. pl. f. 1. ind. pass.

Εὐλόγημαι, perf. ind. pass. *Ion.* pro εὐλελόγημαι.

Εὐλογημένος, *benedictus,* part. perf. ejusd.

Εὐλογητὸς, ἡ, ον, cui benigne promissum est; (2) laudatus, *vulgo* benedictus.

Εὐλογία, ας, ἡ, honestus sermo; (2) laus, prædicatio; (3) fausta omina, felicitatis promissio, *vulgo* benedictio; (4) beneficium, munus, eleemosyna; (5) sacra Cœna.

Εὐλογιστέω, ῶ, fut. ήσω, recte ratiocinor; (2) æquo animo fero.

Εὐλογιστία, ας, ἡ, ratio bene subducta; (2) consilium, vel ratio recte inita, prudentia in capiendis consiliis. Ab

Εὐλόγιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, quem facile reputare et perpendere licet; (2) qui recte ratiocinatur, prudens, moderatus; (3) probabilis, idoneus. A λογίζομαι.

Εὐλογίστως, *adv.* prudenter, sapienter, recte.

Εὔλογος, ου, ὁ ἡ ἡ, rationabilis, rationi consentaneus, probabilis, rectus, verus; (2) quod facile parari et haberi potest.

Εὐλόγως, *adv.* recte, apte, opportune, vere.

Εὐλογοφάνεια, ας, ἡ, probabilitas causæ, prætextus.

Εὐλογοφανὴς, ὲς, speciosus, verosimilis.

Εὐλογχέω, felix sum, *Hesych.* Ab

Εὔλογχος, fortunatus. A λογχή.

Εὔλουσία, ας, ἡ, munditiess qua quis bene elotus est; (2) purgatio. Ex εὖ et λούω.

Εὔλοφος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene cristatus; (2) strenuus; (3) morigerus; (4) pulchram cristam habens.

Εὐλόφως, *adv.* generose, fortiter. Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόφως (legitur εὐλόγως pessime) φέρει τὸν δαίμονα, *Eurip. Fragm.* 15, *ex Antig.*

Εὔλοχος, ου, ὁ, gravidis vel parturientibus faveus; epitheton Dianæ, *Eurip. Hipp.* 166.

Εὐλύγιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, flexilis, qui facile flecti potest. Ex εὖ et λυγίζω.

Εὐλύρας, *Dor.* pro εὐλύρης, ου, ὁ, bonam lyram habens; (2) bene lyra canens; (3) canorus. (2) εὐλύρας Ἀπόλλων, *Eurip. Alcest.* 574. Ex εὖ et λύρα.

Εὔλυρος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisdem.

Εὔλυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile solvi potest; (2) paratus discedere, expeditus. A λύω.

Εὐλύτως, *adv.* expedite, facile.

Εὐμάθεια, ας, ἡ, docilitas, celeritas discendi. Ab

Εὐμαθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, docilis, ingeniosus; (2) facilis intellectu. Ex εὖ et μανθάνω.

Εὐμαθία, ας, ἡ, idem quod εὐμάθεια.

Εὐμαθῶς, *adv.* ita ut quis facile addiscat, facile discendo; (2) ita ut facile percipi possit.

Εὐμάλακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile emollitur, facile emollescens. Ex μαλάσσω.

Εὔμαλλος, ον, bene villosus, *Pind.*

Εὔμαλον, acc. sing. *Dor.* pro εὔμηλον.

Εὐμάρα, ἡ, pellis, corium, *Sch. Theoc.*

Εὐμάραντος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile marcescit, caducus. A μαραίνω.

Εὐμάρεια, ας, ἡ, facilitas; (2) tranquillitas animi; (3) latrina, *ap. Iones.* Οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, *Soph. Trach.* 196. Ab

Εὐμαρὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, facilis, commodus. Ἐν εὐμαρεῖ εἶναι, nullius esse momenti, *Eurip. Iphig. in Aul.* 969; *Helen.* 1243.

Εὐμαρέως, *adv.* facile, *Theog.*

Εὐμαρία, ας, ἡ, idem quod εὐμάρεια.

Εὐμαρίζω, f. ίσω, allevo. Ab eod.

Εὐμαρὶς, ίδος, ἡ, calceamenti genus. Ab εὐμαρὴς, quia facile induitur aut expeditum incessum facit; sive ab εὐμάρα, quia e corio erant, *Ern.* Βαρβάροις εὐμάρισιν, *Eurip. Orest.* 1369.

Εὐμαρῶς, *adv.* facile, nullo negotio.

Εὐμεγέθης, εος, ὁ ἡ ἡ, valde magnus, ingens; (2) procerus. Ex μέγεθος.

Εὐμέθοδος, ου, ὁ ἡ ἡ, in quo methodus et ratio est; (2) compendiosus, artificiosus.

Εὐμεθοδικῶς, *adv.* apte; (2) compendiose.

Εὐμεθόδως, *adv.* idem.

Εὐμειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, hilaris, lætus. Ex εὖ et μειδιάω.

Εὐμείλικτος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile mulceri, leniri, vel placari potest. A μειλίσσω.

Εὐμείλιχος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Εὐμέλεια, ας, ἡ, apta modulatio. Ab

Εὐμελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, apte modulatus, canorus. A μέλος, *modulatio.*

Εὐμελία, ας, ἡ, idem quod εὐμέλεια.

Εὐμελίας, ου, ὁ, fraxini, i. e. hastæ e fraxino, peritus, bellator bonus. A μελία.

Εὐμελίην, acc. sing. *Ion.* pro εὐμελίαν.

Εὐμελιττέω, ῶ, f. ήσω, apes meæ bene mellificant; (2) bene mellifico. A μέλιττα.

Εὐμελῶς, *adv.* perite, accurate.

Εὐμένεια, ας, ἡ, benevolentia, animus bene adfectus, clementia, placabilitas:

Εὐμενεστέρως, *adv.* benignius:

Εὐμενέτειρα, ας, ἡ, benevola, patrona: Ab

Εὐμενέτης, ου, ὁ, benevolus, amicus: Ab

Εὐμενέω, ῶ, f. ήσω, benevolus sum, propitius sum. Ab

Εὐμενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, benevolus, clemens, amicus, benignus. A μένος.

Εὐμενίδες, ίδων, αἱ, Eumenides, Furiæ. *Per Antiphrasin* ab εὐμενής.

Εὐμενίζω, f. ίσω, benevolum reddo, placo.

Εὐμενῶς, *adv.* benevole, benigne.

Εὐμέριστος, ου, ὁ ἡ ἡ, dividuus.

Εὐμετάβλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, mutabilis, inconstans. A μεταβάλλω.

Εὐμετάβολος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Εὐμεταβλήτως, *adv.* inconstanter.

Εὐμετάδοτος, ου, ὁ ἡ ἡ, facilis ad impertiendum, liberalis. Ex μεταδίδωμι.

Εὐμεταδότως, *adv.* benigne, liberaliter.

Εὐμετάθετος, ου, ὁ ἡ ἡ, mutabilis.

Εὐμετακίνητος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui facile moveri et mutari potest. A μετακινέω.

Εὐμετακόμιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, transportatu et traductu facilis. A μετακομίζω.

Εὐμετάπειστος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui facile aliud persuadetur; (2) qui facile dissuaderi potest.

Εὐμεταποίητος, ον, mutabilis.

Εὐμετάπτωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, mutationi obnoxius. A μεταπίπτω.

Εὐμετάστατος, ου, ὁ ἡ ἡ, instabilis, inconstans. A μεθίσταμαι.

Εὐμετάστρεπτος, ον, idem.

Εὐμετάφορος, ον, idem.

Εὐμεταχειριστία, ας, ἡ, mobilitas, placabilitas, tractabilitas, commodi mores.

Εὐμεταχείριστος, ου, ὁ ἡ ἡ, tractabilis, non difficilis, mitis, placabilis; (2) qui facile capi potest. A μεταχειρίζω.

Εὐμεταχειρίστως, *adv.* ita ut facile tractari queat, placabiliter, leniter.

Εὐμέτριος, ία, ιον, idem quod

Εὔμετρος, ου, ὁ ἡ ἡ, modum servans, moderatus. A μέτρον.

Εὐμήκης, εος, ὁ ἡ ἡ, bene longus, decore procerus. A μῆκος.

Εὔμηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, ovibus abundans; (2) pecorum ferax. A μῆλον.

Εὔμηρος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui bona seu decora et firma femora habet.

Εὐμήρυτα ἔρια, lanæ ad nendum faciles. Ex εὖ et μηρύομαι, *filum deduco.*

Εὔμητις, ιδος, ἡ, prudens. A μῆτις.

Εὐμηχανία, ας, ἡ, industria, solertia. Ab

Εὐμήχανος, ου, ὁ ἡ ἡ, ad machinandum promptus, industrius, ingeniosus.

Εὐμηχάνως, *adv.* ingeniose, artificiose.

Εὔμικτος, ον, comis, facilis, bonus sodalis.

Εὐμίμητος, ὁ ἡ ἡ, facile imitabilis.

Εὐμίσητος, ου, ὁ ἡ ἡ, invidiosus, invisus.

Εὔμιτος, ον, bono stamine factus. Ὕφηνα καὶ τόδ᾽ εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς, *Eurip. Iph. Taur.* 824.

Εὔμιτρος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene mitra cinctus.

Εὐμνημονεστέρως, *adv.* ad retinendum aptius.

Εὐμνημόνευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, memoratu facilis, memorabilis. A μνημονεύω.

Εὐμνηστος, ου, ὁ ἡ ἡ, cujus facile recordamur, cujus memoria semper nobis obversatur. A μνάομαι.

Εὐμοιρέω, ῶ, bona sorte utor.

Εὐμοιρία, ας, ἡ, bona sors, felicitas.

Εὔμοιρος, ου, ὁ ἡ ἡ, bona sorte utens, felix. Ὡς εὐμοιρότερον ἀποθνήσκοντας, *App. in Hannibal.*

Εὐμοίρως, *adv.* felici fato. A præc. A μοῖρα.

Εὐμολπέω, recte cano, *Hom.*

Εὐμολπία, ας, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus; (2) suavitas vocis. A μολπή.

Εὔμολπος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene canens.

Εὐμορφία, ας, ἡ, pulchritudo. Ab

Εὔμορφος, ου, ὁ ἡ ἡ, formosus, speciosus.

Εὐμορφολογεῖν, facete, lepide loqui.

Εὐμουσία, ας, ἡ, musica elegantia, musicus lepos, et doctrinæ lepos et gratia. Ex Μοῦσα.

Εὔμουσος, ον, suaviter canens; (2) venustus, argutus; (3) eruditus.

Εὐμούσως, *adv.* eleganter, erudite.

Εὔμοχθος, ου, ὁ, labore honesto ortus, vel cum eodem conjunctus, *Hesych.*

Εὔμυκος, ον, mugiens. A μυκάομαι.
Εὐμυλία, ἡ, rumor, *Hymn. Hom.*
Εὐνάζομαι, dormio, cubo. Ab εὐνή.
Εὐνάζω, f. άσω, sopio; (2) in cubili colloco, cubile statuo; (3) *de mari*, placare, tranquillum reddere, ponere, sternere; (4) dormio, quiesco; (5) concumbo. Τὸν τετράπηχυν ὕδρον εὐνάσας θρόνοις, *Lycophr.* 1313. Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται, *Eur. Med.* 18. Καὶ τῶν μὲν ἡμῖν εὐνάσει δαίμων δόρυ, *Lycophr.* 567. Ab εὐνή.
Εὐναίη, ης, ἡ, *Ion.* pro εὐνή.
Εὐναία, tori socia. Ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν, *Eurip. Andr.* 104.
Εὐναέης, bene seu benigne defluens, *Æsch.*
Εὐναιετάω, commode habito, *Hom.*
Εὐναιόμαι, bene habitor, *Hom.*
Εὐναιόμενος, part. præs. ind. pass. v. εὐναίω.
Εὐναῖον, ου, τὸ, stratum lecti, stragulum.
Εὐναῖος, αία, αῖον, qui procumbere amat, tori particeps. Ἑλένῳ ξυναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις, *Eurip. Androm.* 1246.
Εὐναίω, bene vel commode habito.
Εὐνὰς, άδος, jacens, *Steph.*
Εὐνάσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad cubandum, seu cubile statuendum opportunus. Ab εὐνάζω. Unde
Εὐναστὴρ, ῆρος, ὁ, concubitor; (2) maritus.
Εὐναστήριον, ου, τὸ, cubiculum, dormitorium; (2) cubicularis lectus. (2) Καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις, *Soph. Trach.* 918. Τμῆς εὐναστήριον, *Eurip. Or.* 589.
Εὐναστὴς, οῦ, ὁ, cubicularius.
Εὐνάστωρ, ορος, ὁ, idem quod εὐναστήρ.
Εὐνάτειρα, ας, ἡ, concubitrix; (2) conjux, marita. Ab
Εὐνατὴρ, ῆρος, ὁ, concubitor; (2) maritus.
Εὐνατήριον, ου, τὸ, cubile; (2) dormitorium.
Εὐνάτωρ, ορος, ὁ, maritus. Πρὸς ἄλλον εὐνάτορα, *Eurip. Andr.* 1041. Αἱ μὲν εὐνάτορας, αἱ δὲ παῖδας, *Id. Troad.* 830.
Εὐνάω, ῶ, fut. ήσω, colloco; (2) sopio; (3) sedo; (4) *pass.* dormio. Τῆς δ' εὔνησε γόον, *Odyss.* 4, 758. Θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, *Il.* 2, 821. Ab εὐνή.
Εὐνέτης, ου, ὁ, concubitor; (2) maritus.
Εὐνέτις, ιδος, ἡ, concubina; (2) uxor. Ab
ΕΥ'ΝΗ', ῆς, ἡ, cubile; (2) lustrum; (3) concubitus; (4) tentorium; (5) sepulchrum, *Soph. Electr.* 436; (6) locus quivis in quo aliquis commoratur; (7) ancora; (8) vestis, stragula lecti; (9) torus funebris, *Eurip. Suppl.* 768.
Εὐνηθεῖσα, part. a. 1. ind. pass. f. g. ab εὐνάω.
Εὐνῆθεν, *adv.* e lecto.
Εὔνημα, ατος, τὸ, concubitus.
Εὐνήτρια, ας, ἡ, cubitrix, cubans.
Εὐνήτειρα, conjux; (2) epith. noctis quæ soporem inducit. (2) ἐπήλυθεν εὐνήτειρα νὺξ, *Apoll. Rhod.* 4, 1058.
Εὐνητὴρ, ῆρος, ὁ, cubicularis; εὐνητὴρ χιτὼν, vestis cubicularis, nocturna.
Εὐνήτης, ου, ὁ, maritus. Ὀδυρομένα τὸν εὐνήταν, *Eurip. Med.* 159. (εὐνήταν ob metrum, alias dicendum εὐνάτην.)
Εὔνητος, seu ἐΰννητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene textus, de veste pulchra. A νέω.
Εὐνήτρια, ας, ἡ, cubitrix, cubans. Ὡς ἐμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι παῖσδε εὐνήτριαν, *Soph. Trach.* 921.
Εὐνήτωρ, ορος, ὁ, maritus. Ἦν ὁ Δίρκης τοπάρος εὐνήτωρ Λύκος, *Eurip. Herc. Fur.* 27. Εὐνήτωρ δὲ σὸς, *Id. Ibid.* 97.
Εὐνῆφι, *adv.* e lecto. Ab εὐνή.
Εὔνια, ων, τὰ, stragula, strata. Ab eod.
Εὐνὶς, ίδος, ἡ, uxor. Ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι, *Eurip. Or.* 927. Κακίστης εὐνίδος τιμωρία, *Id. Iphig. Aul.* 397. Ab eod.
Εὖνις, ιος, ὁ ϗ ἡ, privatus, orbus, viduus, vidua orba. Τῶν στόλων πατρῴων . . . . εὖνις, segregata a paterna familia, *Soph. Trach.* 562. Ab εἷς, *unus.*
Εὐνοέω, ῶ, fut. ήσω, benevolus sum, bene adfectus sum animo erga aliquem, *Matt.* 5, 25. Ab εὔνοος. Hinc
Εὐνόητος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis intellectu:
Εὐνοήτως, *adv.* ita ut facile intelligi queat:
Εὔνοια, ας, ἡ, benevolentia. Ab eod.
Εὐνοϊκὸς, ἡ, ὸν, benevolus. Ab eod.
Εὐνοϊκῶς, *adv.* benevole; εὐνοϊκωτέρως, magis benevole. Ab εὐνοϊκός.
Εὐνομέω, ῶ, fut. ήσω, bonis legibus instituo. Hinc εὐνομέομαι, οῦμαι, bonis legibus utor; (2) bene leges exerceo. Πόλις μέλλει εὐνομήσεσθαι, *Plat.* Ab εὔνομος.
Εὐνομία, ας, ἡ, bonæ leges; (2) status sub bonis legibus; (3) æquitas; (4) pietas. (4) εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ, summa pietate colens, *Soph. Aj.* 712. Ab eod.
Εὐνομιδέστατοι νόμοι, sc. pascua pecoribus accommodatissima, *Hes.*
Εὐνομίην, acc. sing. *Ion.* pro εὐνομίαν.
Εὔνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bonis legibus utitur; (2) pascuus, pabulosus. Ex νόμος, *lex*, vel νέμω, *pasco.*
Εὔνοος, *contr.* εὔνους, ου, ὁ ϗ ἡ, bene adfectus erga aliquem, benevolus; τὸ εὔνουν, benevolentia. Comp. εὐνούστερος· sup. εὐνούστατος.
Εὔνουν, acc. sing. *contr.* pro εὔνοον.
Εὔνοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, numen molendinis appositum, quod farinæ mensuram inspicere, eique præesse credebatur.
Εὐνουχίας, ου, ὁ, spado. Ab εὐνοῦχος.
Εὐνουχίζω, fut. ίσω, eunuchizo, castro, eviro, *Matt.* 19, 22. Ab eod.
Εὐνούχιον, ου, τὸ, lactucæ genus Veneri maxime adversum. Ab eod.
Εὐνουχιστὴς, οῦ, ὁ, castrator. A præc.
Εὐνουχοειδὴς, ὲς, eunuchi similis.
Εὐνοῦχος, ου, ὁ, eunuchus, spado; (2) continentiam servans; (3) gynæcei præfectus, genus honoris in oriente, unde εὐνοῦχοι, proceres. Ex εὐνὴ et ἔχω, *curo.*
Εὐνουχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, effeminatus, ut eunuchus. Ab εὐνοῦχος.
Εὐνόως, *adv.* benevole. Ab εὔνοος.
Εὔνως, *adv.* idem et ab eod.
Εὖντα, acc. sing. part. præs. *Dor.* pro ἐόντα, seu ὄντα, ab εἰμί.
Εὐνώμης, ες, volubilis, *Soph.*
Εὔνωμος, ον, qui facile movetur, vibratur. A νωμάω.
Εὔνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonum habens dorsum; (2) fortes et latos humeros habens.
Εὔξαιο, 2. sing. a. 1. opt. med. verbi εὔχομαι.
Εὐξαμένῳ, dat. sing. part. aor. 1. med.
Εὔξεινος, ου, ὁ ϗ ἡ, hospitalis. Hinc Εὔξεινος, sc. πόντος, Pontus Euxinus, qui ante a feritate accolentium ἄξενος dicebatur.
Εὐξείνως, *adv.* hospitaliter, amice.
Εὔξενος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὔξεινος.
Εὐξένως, *adv.* idem quod εὐξείνως.
Εὔξεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene rasus, politus, elaboratus. A ξέω.
Εὔξῃ, 2. sing. a. 1. conj. med. verbi εὔχομαι.
Εὐξήνθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. v. αὐξάνω.
Εὐξήραντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile desiccatur. A ξηραίνω.
Εὔξοος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene rasus seu politus; (2) qui rasura seu sculptura facile poliri potest. A ξέω.
Εὐξυλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui est probæ materiæ. Ab εὖ et ξύλον.
Εὔξυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. (2) arborum ferax, lignis abundans.
Εὐξυλοεργὸς, ὁ, e ligno poliens egregia, *Man.*
Εὐξύμβολος, vide εὐσύμβολος, et sic etiam cætera in quibus τὸ ξὺν *Att.* pro σὺν positum.
Εὐξύνετος, ον, perspicuus, clarus.
Εὔξυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, rasilis. A ξύω, *rado.*
Εὔογκος, ου, ὁ ϗ ἡ, molis amplæ et compactæ, corpulentus, mediocriter intumescens; (2) qui admittit et requirit ornatum; (3) molis minutus, hinc portatu facilis. (3) αὐτὴν δὲ τὴν πύελον ἐπειρῶντο εὔογκον σφίσι ποιήσασθαι, *Arr. Hist. Alex.* 6, 29. Ab ὄγκος.
Εὐοδέω, ῶ, fut. ήσω, et εὐοδέομαι, οῦμαι, prospere progredior, prosperum iter præbeo. *In med.* prospero itinere, seu omnino, prospero successu utor. Ἡ μὲν ἂν εὐοδῇ φέρεται κατὰ, scil. *aqua*, Dem. Ab εὔοδος.
Εὐοδιάζω, idem.
Εὐοδὴς, idem quod εὔοδος.
Εὐοδία, ας, ἡ, expeditum, planum, prosperum iter.
Εὐοδμία, ας, ἡ, bonus odor, fragrantia. Ab
Εὔοδμος, ου, ὁ ϗ ἡ, boni odoris, fragrans.
Εὔοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, per quem facile iter patet, pervius; (2) iter expeditum habens; (3) qui prospero successu utitur.
Εὐοδόω, idem quod εὐοδέω, in act. et med. (2) prospera precor, adnuo; prospera do. (2) σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, prospera omnia adnuat Jupiter, *Soph. Œd. Col.* 1435.
Εὐόδωκα, perf. ind. act. *Ion.* pro εὐώδωκα.
Εὐοδώσειν, 3. sing. a. 1. ind. act.
Εὐόδως, *adv.* facili via, expedite; (2) prospero successu, feliciter.
ΕΥ'ΟΙ', Euoe, vox qua Baccho acclamabatur. Hinc ὁ Εὔϊος, Bacchi cognomen.
Εὐοικονόμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, dispensatu facilis; (2) digestu facilis. Ex οἰκονομέω.
Εὐοικονομικὸς, οῦ, œconomiæ peritus.
Εὔοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonam domum habens; (2) bonus et commodus ad habitandum.
Εὐοινέω, ῶ, f. ήσω, vino abundo; (2) vinum bonum fero. Ab εὔοινος. Unde
Εὐοινία, ας, ἡ, vini abundantia et bonitas; (2) annus vini copia et bonitate insignis.
Εὐοίνιστος, ον, vino bono factus, ut libatio.
Εὔοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonum vinum ferens; (2) vino abundans.
Εὐοιώνιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, auspicatus.
Εὔολβος, ον, felix, dives.
Εὐόλισθος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde lubricus, labilis.
Εὔομβρος, ου, ὁ ϗ ἡ, imbribus abundans.
Εὐομένοι, part. præs. ind. pass. verbi εὕω.
Εὐόμιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bene et dextre novit cum aliis conversari, affabilis.
Εὐομολόγητον, planum et concessu facile. Ab ὁμολογέομαι.
Εὐόνειρος, qui bona somnia videt vel efficit.
Εὐοπλία, ας, ἡ, armorum bonitas. Ab
Εὔοπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene armatus; (2) felix in armis.
Εὔοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, conspicuus, adspectabilis. Ex εὖ et ὄπτομαι.
Εὐόρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile cerni potest.
Εὐοργησία, ας, ἡ, promptitudo seu facilitas ad irascendum; (2) morum sive ingenii lenitas, bonitas; nam ὀργαὶ sunt mores, animi affectus. Ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ ψυχὴν κρατήσειν, qui confidit sua morum bonitate meum animum flexurum, *Eurip. Hippol.* 1039: nam sic legendum cum Valckenario pro εὐορκησίᾳ. Πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς, ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν, sapientis enim viri est modum in ira tenere, vel potius, morum bonitate commendabilem esse, *Eur. Bacch.* 641. Ab εὔοργος.
Εὐόργητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile seu levi de causa irascitur; (2) qui moderate irascitur; (3) bene moratus, morum lenitate commendabilis. (3) εὐόργητος γάρ ἐστι καὶ πρᾶος, *Plutarch. de Oracul. Defectu*, 2, 413 C. sic legendum deleta vocula οὐ. Ab ὀργάω.
Εὐοργήτως, *adv.* ita iracunde ut ne ira modum excedat; (2) studiose, alacriter; (3) moderate, decore.
Εὔοργος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὐόργητος· vide ibi (2. 3.) Ab ὀργή.
Εὐόρεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bene appetit cibos; (2) qui stomacho appetitum cibi conciliat. Ex ὀρέγομαι.
Εὐόριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui suis finibus facile continetur; (2) quem definire et suis limitibus describere facile est. Ab ὁρίζω.
Εὐορκέω, ῶ, f. ήσω, religiose juro. Ὑμεῖς δὲ κατὰ νόμον εὐσεβοῦντες ϗ εὐορκοῦντες κρίνεῖτε, *Xen.* Τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγὼ, per animam meam juro, quam non pejeraverim, *Eurip. Or.* 1517. Ab εὔορκος. Hinc
Εὐορκησία, ας, ἡ, sanctum jusjurandum. Vox suspecta, neque ex analogia sermonis commendabilis, *Eurip. Hippol.* Sed legendum est εὐοργησία, cum scholiaste et uno codice manuscripto. Reperitur tamen apud Alexan-

drum in Helena testante grammatico, manuscripto in bibliotheca San.-Germanensi asservato, qui rariores voces Atticas ex veteribus adnotavit.

Εὐορκία, ας, ἡ, jurisjurandi fides. Ab

Εὔορκος, ου, ὁ ἡ, qui jusjurandum religiose colit; (2) τὸ εὔορκον, quod jurijurando consentaneum est, quod jusjurandum exigit: οὐκ εὔορκος, perjurus, *Eurip. Med.* 495.

Εὐόρκωμα, τὸ, vide εὐορκησία.

Εὐόρκωτος, vide εὔορκος.

Εὐόρκως, *adv.* religiose jusjurandum servando; (2) interposito sacramento.

Εὐόρμητος, ον, unde facile impetus fieri potest; (2) qui facile incitatur, commovetur.

Εὔορμος, ου, ὁ ἡ, commodam et tutam navium stationem habens.

Εὐορνιθία, ας, ἡ, bonum augurium. Ab

Εὔορνις, ιθος, ὁ ἡ, qui bonis auspiciis fit.

Εὐόροφος, ον, pulcram seu bonam contignationem habens, *Ep.*

Εὐοσμέω, bene oleo, odorus sum, fragro, *Theophr.*

Εὐοσμία, ἡ, bonus odor, fragrantia, *Soph.*

Εὔοσμος, ου, ὁ ἡ, bene olens, fragrans, odoratus. Ex εὖ et ὀσμὴ, *odor.*

Εὐοσφραντικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Εὐόσφρητος, ου, ὁ ἡ, olfactu pollens, sagax. Ab ὀσφραίνομαι.

Εὐόφθαλμος, ου, ὁ ἡ, qui pulchris et venustis oculis est; (2) qui alienis oculis gratus est; (3) honestus, bellus.

Εὐοφθάλμως, *adv.* cum quadam oculorum venustate; (2) decore, decenter.

Εὔοφρυς, υος, ὁ ἡ, pulchra habens supercilia.

Εὐοχέομαι, οῦμαι, εὐοχεῖται, recte habenis regitur. Ab ὀχέω.

Εὐοχθέω, ῶ, f. ήσω, lætor, feliciter ago ex labore. Ab

Εὔοχθος, ου, ὁ ἡ, lætus.

Εὔοχος, ον, firme retinens. Ab ἔχω.

Εὐοψέω, pulcher, jucundus adspectu sum.

Εὐοψία, ας, ἡ, facies pulchra, pulcher adspectus, venustas; (2) opsoniorum abundantia, bona opsonia. Ab ὄψις, vel ὄψον.

Εὔοψος, ον, opsoniis abundans.

Εὐπαγὴς, ἐς, bene compactus. A πήγνυμι.

Εὐπάθεια, ας, ἡ, natura quæ facile adfici potest, corporis constitutio injuriis facile obnoxia; (2) felicitas; (3) beneficium quatenus quis eo adficitur; (4) voluptas, oblectatio, deliciæ; (5) habitus bonus corporis vel animi, qui facile sustinet incommoda; robor corporis vel animi.

Εὐπαθέω, ῶ, f. ήσω, facile patior seu aliqua re adficior; (2) felicitate fruor; (3) bona sum corporis habitudine; (4) genio vel voluptatibus indulgeo. Ab

Εὐπαθὴς, έος, ὁ ἡ, qui facile aliqua re adficitur; (2) pronus, promptus. Ex πάθος.

Εὐπάθητος, ου, ὁ ἡ, passibilis, patiendi necessitati valde expositus. Ab εὐπαθεῖν.

Εὐπαθῶν, beneficiarius, *partic.*

Εὐπαιδευσία, ας, ἡ, recta institutio liberorum; (2) disciplinarum notitia, quæ inest recte instituto; (3) commodi, honesti, liberales mores. Ex παιδεύω.

Εὐπαίδευτος, ου, ὁ ἡ, recte institutus, valde eruditus, doctissimus. Εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπῃ λέγειν, sapienter autem dicere vitas, (pro εὐπαίδευτα legebatur ante Musgravium ἀπαίδευτα. Εὐπαίδευτα vero est neutrum plurale pro adverbio.) *Eurip. Or.* 410. Ex eod.

Εὐπαιδεύτως, *adv.* erudite, docte, perite.

Εὐπαιδία, ας, ἡ, felicitas habendi bonos liberos; felicitas quam adferunt boni liberi. Ab

Εὔπαις, αιδος, ὁ ἡ, bonos habens liberos; (2) bona proles.

Εὔπακτον, acc. sing. *Dor.* pro εὔπηκτον.

Εὐπάλαμος, ου, ὁ ἡ, manu perita structus, artificiosus, bene constructus; (2) dexter, agilis; (3) validus. A παλάμη.

Εὐπαλὴς, έος, ὁ ἡ, laborem facilem habens, facile eluctabilis. A πάλη.

Εὔπαλτος, ον, vibratu facilis, *Steph.*

Εὐπαλῶς, *Ion.* εὐπαλέως, sine magno certamine.

Εὐπάρᾳον, acc. sing. *Poet.* et *Dor.* pro εὐπάρειον.

Εὐπαράγωγος, ου, ὁ ἡ, qui facile decipitur; (2) cui facile persuadetur; (3) qui facile regitur seu tractatur.

Εὐπαράδεκτος, ου, ὁ ἡ, valde acceptus, probatus, gratus; (2) credibilis.

Εὐπαράδοξος, ον, idem quod simplex.

Εὐπαράδοχος, ον, aptus seu facilis ad recipiendum.

Εὐπαραίτητος, ου, ὁ ἡ, exorabilis, placabilis.

Εὐπαράκλητος, ου, ὁ ἡ, qui facile advocatur, qui facile allicitur, placabilis, quocum agere facile sit; (2) propensus ad recipiendum.

Εὐπαρακολούθητος, ου, ὁ ἡ, facilis intellectu, facile rem perspiciens, capiens. A παρακολουθέω.

Εὐπαρακολουθήτως, *adv.* perspicue.

Εὐπαρακόμιστος, ου, ὁ ἡ, advectu seu comportatu facilis. A παρακομίζω.

Εὐπαραλόγιστος, ον, qui facile decipitur.

Εὐπαραμύθητος, ου, ὁ ἡ, qui facile flecti potest, exorabilis. A παραμυθέομαι.

Εὐπάρᾳος, ον, pulcher, *Dor. ap. Pind.* pro εὐπάρῃος, seu εὐπάρειος.

Εὐπαράπειστος, ου, ὁ ἡ, pravi docilis; cui facile malum suadetur, qui facile decipitur. A παραπείθω.

Εὐπαράπλους, ουν, qui sine periculo præternavigatur.

Εὐπαράτρεπτος, ου, ὁ ἡ, qui facile a sententia deducitur aut decipitur. A παρατρέπω.

Εὐπαρατύπωτος, ον, obnoxius falsariis, qui facile perperam exprimitur, vel effingit, *nam et active dicitur.* A τυπόω.

Εὐπαράφορος, ου, ὁ ἡ, qui facile in malam partem detorquetur; (2) qui facile in mentis errorem incidit. A παράφορος.

Εὐπάρεδρος, ου, ὁ ἡ, constanter assidens, assiduus in aliquo negotio, constans, firmus.

Εὐπαρέδρως, *adv.* assidue, constanter.

Εὐπάρειος, ου, ὁ ἡ, pulchras genas habens, pulcher. A παρειά.

Εὐπαρείσδυτος, ον, qui facile subit, se insinuat. A παρεισδύω.

Εὐπαρήγορος, ου, ὁ ἡ, facile consolationem admittens, æquus animo.

Εὐπαρηγόρως, *adv.* æquo animo, facilem se consolationibus præbendo.

Εὐπάρῃος, ον, pulcras genas habens, *Pind. P.* 12. εὐπαρᾴου, *Din.* male.

Εὐπάρθενος, ου, ὁ ἡ, felix virgo, virginitatem facile et honeste tolerans.

Εὐπαρόρμητος, ου, ὁ ἡ, qui facile commovetur. A παρορμάω.

Εὐπάροχος, ου, ὁ ἡ, facilem se præbens; (2) bonus præbitor. Ex παρέχω.

Εὐπαρρησίαστος, ον, cum fiducia loquens. A παρρησιάζομαι.

Εὐπάρυφος, ου, ὁ ἡ, eleganti limbo prætextus; (2) laticlavius; (3) laticlavia veste utens. Ex παρυφή.

Εὐπάσχω, beneficio adficior: unde εὐπαθῶν.

Εὐπατέρεια, ας, ἡ, claro patre nata, generosa: quasi ab εὐπάτηρ.

Εὐπατέρειος, α, ον, claro patre natus; generosus; nobilis, *Eur.*

Εὐπάτηρ, ὁ, idem quod εὐπάτωρ, *Steph.*

Εὐπάτητος, ου, ὁ ἡ, qui facile calcari potest. Ex εὖ et πατέω, *calco.*

ΕΥΠΑΤΌΡΙΟΝ, ου, τὸ, eupatorium, herba quædam, *Plin.* 25. § 29. c. 6. *Angl.* AGRIMONY.

Εὐπατρίδης, *Dor.* εὐπατρίδας, patricius. Ex εὖ et πατήρ.

Εὔπατρις, ιδος, ὁ ἡ, idem quod

Εὐπάτωρ, ορος, ὁ, bono patre natus.

Εὐπαχὴς, ἐς, carnosus, compactus. A παχύς.

Εὐπεδιὰς, άδος, ἡ, bonos agros, multa loca plana habens.

Εὐπέδιλος, ου, ὁ ἡ, pulchris indutus calceis seu talaribus. A πέδιλον.

Εὔπεζος, ον, pulchros pedes habens, pulchra sc. femina.

Εὐπείθεια, ας, ἡ, obsequium.

Εὐπειθέω, ῶ, f. ήσω, obtempero, obsequor. Ab

Εὐπειθὴς, έος, ὁ ἡ, qui facile paret seu obsequitur, credulus; (2) aptus ad persuadendum. (2) τῶν γὰρ ἡδέων φίλων νέοι μολόντες, εὐπειθέστεροι, nam consuetis amicis novi venientes ad persuadendum sunt aptiores, *Eurip. Andr.* Ex εὖ et πείθω.

Εὐπειθῶς, *adv.* obsequenter:

Εὔπειστος, ου, ὁ ἡ, cui facile aliquid persuaderi potest, tractabilis; (2) morigerus. Ab iisd.

Εὐπείστως, *adv.* ita ut facile persuaderi quidquam possit.

Εὔπεκτος, ου, ὁ ἡ, bene pexus, seu facilis ad pectendum.

Εὐπελέκητος, ου, ὁ ἡ, secari facilis, dolatu facilis. A πελεκάω.

Εὐπέμπελος, ον, felix, lætus. Αὗται δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον, *Æschyl. Eumenid.* 479.

Εὐπένθερος, ου, ὁ ἡ, qui nobilem socerum habet.

Εὔπεπλος, ου, ὁ ἡ, pulchrum habens peplum.

Εὔπεπτος, ου, ὁ ἡ, concoctu facilis. A πέπτω.

Εὐπεριάγωγος, ου, ὁ ἡ, facilis circumactu, versatilis. A περιάγω.

Εὐπεριαίρετος, ου, ὁ ἡ, qui facile detrahitur. Ex εὖ et περιαιρέω.

Εὐπερίβλεπτος, ου, ὁ ἡ, conspicuus.

Εὐπερίγραφος, ου, ὁ ἡ, bene circumscriptus, concinnus, habilis; (2) qui facile explicari, describi potest; (3) qui facile circumscribitur, i. e. coercetur. A περιγράφω.

Εὐπερίθραυστος, ον, fragilis. A θραύω.

Εὐπερικάλυπτος, ου, ὁ ἡ, qui facile velari, tegi, celari potest. A περικαλύπτω.

Εὐπερίκοπτος, ὁ ἡ, *ap. Polyb.* qui facile aliorum importunitatem fert, v. gr. in adeundo. (al. cui comitatus modicus et ministerium habile est.)

Εὐπερίληπτος, ον, angustus, non late patens, brevis.

Εὐπερίοπτος, ου, ὁ ἡ, valde adspectabilis; (2) qui facile despici potest, contemptibilis. Ex εὖ et περιόπτομαι.

Εὐπεριόριστος, ου, ὁ ἡ, qui facile terminari seu circumscribi potest. A περιορίζω.

Εὐπερίπατος, ου, ὁ ἡ, bene ambulare seu incedere faciens, qui non impedit iter facere. Ex εὖ et περιπατέω.

Εὐπερίσπαστος, ον, qui facile flecti, circumagi potest. A περισπάω.

Εὐπερίστατος, ου, ὁ ἡ, ad circumcingendum proclivis; (2) tenaciter inhærens; (3) quem multi circumsistunt. A περιΐσταμαι.

Εὐπερίστροφος, versatilis, versutus:

Εὐπερίτρεπτος, ου, ὁ ἡ, circumactu facilis, subverti facilis. A περιτρέπω.

Εὐπερίφωρος, ου, ὁ ἡ, manifestus, deprehensu facilis. A περιφωράω.

Εὐπερίχυτος, ου, ὁ ἡ, qui facile circumfunditur, undique circumfusus. A περιχύω.

Εὐπέταλος, ου, ὁ ἡ, bene foliatus, foliis decorus. A πέταλον.

Εὐπέταστος, ου, ὁ ἡ, expansu seu explicatu facilis. A πετάζω.

Εὐπέτεια, ας, ἡ, facilitas. Ab εὐπετής.

Εὐπετείης, gen. sing. *Ion.* pro εὐπετείας.

Εὐπετὴς, έος, ὁ ἡ, facilis. Πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς, *Eurip. Phœn.* 696. A πίπτω.

Εὐπετρος, ον, e saxo duro factus.

Εὐπετῶς, *adv.* facile, sine molestia, expedite.

Εὐπεψία, ας, ἡ, facilis concoctio. A πέπτω.

Εὐπηγὴς, έος, ὁ ἡ, bene compactus, firmus, validus. Ex εὖ et πήγνυμι.

Εὔπηκτος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐπήληξ, ηκος, ὁ ἡ, pulchra ornatus galea.

Εὔπηνος, ον, pulchre textus. A πήνη.

Εὔπηχυς, εος, ὁ ἡ, pulchra brachia habens, pulchra, de femina.

Εὐπίδαξ, ακος, ὁ ἡ, irriguus, aquosus; epith. terræ.

Εὐπιθὴς, ἐς, certus, quo freti esse possumus. Vid. εὐπειθής.

Εὐπίλητος, ον, densus, dense textus.

Εὐπινὴς, έος, ὁ ἡ, squalidus, sordidus; epith. orationis.

orationis vetustatem sine vitio imitantis. A πῖνος.

Εὔπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile credit, credulus; (2) fidelis; (3) credibilis, qui facile creditur. A πίστις.

Εὐπίστως, *adv.* fideliter.

Εὐπίων, ον, præpinguis, opulentus.

Εὐπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui feliciter vagatur.

Εὔπλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile fingi potest, qui facile formam aliquam induit. A πλάσσω.

Εὐπλάστως, ad fingendum apte; (2) speciose.

Εὐπλατὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde latus, peramplus. A πλατύς.

Εὔπλειος, ον, bene plenus, *Hom.*

Εὐπλεκέων, gen. pl. ab

Εὐπλεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene junctus, nexilis; unde εὐπλεκέες, *Poet.* A πλέκω.

Εὔπλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene plexus, bene plicatus, eleganter nexus seu contextus.

Εὔπλευρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bonis firmisque lateribus est, lateribus valens, seu decorus.

Εὔπληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile pulsatur. A πλήσσω.

Εὐπλήρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene repletus; (2) qui facile impletur. A πληρόω.

Εὐπλοέω, bene navigo.

Εὔπλοια, ας, ἡ, *Ion.* εὐπλοΐη, felix et bona navigatio. A πλέω.

Εὐπλοκαμὶς, ίδος, ἡ, pulchros cincinnos habens. Ab

Εὐπλόκαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; crinitus, cincinnatus.

Εὔπλοκος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene textus. A πλέκω.

Εὔπλοος, *contr.* εὔπλους, ου, ὁ ϗ ἡ, navigatu facilis, navigationem facilem habens; (2) commodus navigantibus. (2) εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο, *Theocrit.* 7, 62.

Εὔπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, prædives.

Εὐπλυνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene lotus; (2) mundus. A πλύνω.

Εὐπνευστία, ας, ἡ, facilis et commoda spiratio, spirationis facilitas. Ab

Εὔπνευστος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene spirans, cujus spiracula aperta sunt; (2) perflabilis; (3) bonum odorem spirans. A πνέω.

Εὐπνοέω, facile spiro, *Steph.*

Εὔπνοια, ἡ, commoda spiratio, *Steph.*

Εὔπνοος, *contr.* εὔπνους, ου, ὁ ϗ ἡ, bene spirans; (2) perflabilis. A πνέω.

Εὐπόδητος, ον, pedi aptus, de calceo.

Εὐποδία, ας, ἡ, pedum integritas, vis, celeritas. Ab εὔπους.

Εὐποιέω, ῶ, f. ήσω, benefacio, beneficium confero. Εὐποιεῖν τὸν εὐποιοῦντα, *Xen.*

Εὐποιητέος, έα, έον, beneficio adficiendus.

Εὐποιητικὸς, ή, όν, propensus ad benefaciendum.

Εὐποίητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene factus, elegans.

Εὐποιΐα, ας, ἡ, beneficentia:

Εὐποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, beneficus. A ποιέω.

Εὐποίκιλος, ον, diversicolor.

Εὔποκος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonum vellus habens.

Εὐπολέμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, oppugnabilis, qui debellari facile potest, cum quo bellum gerere facile est. A πολεμεῖν.

Εὐπόλεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, habilis ad bellum, bellicosus, strenuus et fortis in bello.

Εὐπολέμως, *adv.* apte ad rationem bellicam; ex arte militari.

Εὔπολις, ιδος, ἡ, multas pulchras urbes habens.

Εὐπολίτευτος, ον, bene constitutus, de civitate.

Εὐπολιόρκητος, ου, ὁ ϗ ἡ, obsessu facilis. A πολιορκέω.

Εὐπολύβουλος, ον, consiliis abundans, prudentissimus.

Εὔπομπος, ου, ὁ, bonus dux, de vento secundo, de duce viæ tuto et fido gnaroque.

Εὐπόρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile pervius, permeabilis. A πορεύω.

Εὐπορέω, ῶ, et εὐπορέομαι, οῦμαι, abunde possum, est mihi facultas, abundo, etiam in rebus malis. Εὐπορεῖν χρημάτων, τῆς τροφῆς, *Aristot.* εἰπεῖν, *Plat.* τὰ χρήματα, *Dem.* A πόρος.

Εὐπόρημα, ατος, τὸ, facultas, copia.

Εὐπόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, parabilis, cujus copia facile nobis fit, abunde suppetens.

Εὐπορία, ας, ἡ, copia, facultas; (2) opes.

Εὐπορίζω, excogito, *Eur.*

Εὐπόριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, parabilis, adquisitu et paratu facilis, qui facile suppeditatur. Ex πορίζω.

Εὔπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, expeditus; (2) copiosus, opulentus, locuples.

Εὐπόρως, *adv.* facile, copiose.

Εὐπορώτερον, *adv.* facilius.

Εὐποτμία, ἡ, bona fortuna, felicitas. Ab

Εὔποτμος, ου, ὁ ϗ ἡ, felix, fortunatus.

Εὐπότμως, *adv.* fortunate, feliciter.

Εὔποτος, ου, ὁ ϗ ἡ, potatu facilis, potui aptus; (2) e quo bibere facile ac jucundum est. Ex εὖ et ποτόν.

Εὔπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, bonis pedibus præditus, pedibus firmus; (2) velox.

Εὐπραγέω, ῶ, f. ήσω, feliciter res ago, felix sum in rebus gerendis. Ab εὐπραγής. Hinc

Εὐπράγημα, ατος, τὸ, felicitas in rebus agendis; (2) opera strenue navata.

Εὐπραγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, felix in rebus agendis. Ex εὖ et πράττω. Hinc

Εὐπραγία, ας, ἡ, idem; (2) sors prospera, res secundæ; (3) recta actio, bonum opus.

Εὐπραγότερος, ον, felicior.

Εὔπρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, factu facilis.

Εὐπραξία, ας, ἡ, vide εὐπραγία.

Εὔπραξις, εως, ἡ, idem.

Εὐπράσσω, vel εὐπράττω, f. ξω, felix sum in rebus gerendis, secundis rebus utor. Εὐπράττειν ἐν τῇ μάχῃ, *Thuc.* (rectius divisim.) *Ern.*)

Εὔπρεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchrum habens stipitem. A πρέμνον.

Εὐπρέπεια, ας, ἡ, decor eximius, decora forma, pulchritudo, decus.

Εὐπρεπέεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro εὐπρεπέσι, ab

Εὐπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, decorus, decens, speciosus; τὸ εὐπρεπὲς, *inpr.* de prætextu specioso dicitur. A πρέπω.

Εὔπρεπτος, ον, idem, *ap. Æsch.*

Εὐπρεπῶς, *adv.* decore, decenter, speciose, specioso prætextu; εὐπρεπεστέρως, decentius, quod et εὐπρεπέστερον.

Εὐπρηξίην, acc. sing. *Ion.* pro εὐπραξίαν.

Εὐπρήσσω, *Ion.* pro εὐπράσσω, *Herod.*

Εὔπρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis accensu ustuque; (2) inflatu facilis, epith. flatus, est validus. A πρήθω.

Εὔπριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, accurate sectus aut dissectus; (2) qui facile secari potest. A πρίζω.

Εὐπροαίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, promptus.

Εὐπροόρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, prospectus, prævisus. A προορῶ.

Εὐπροπαθὼν, οῦσα, όν, *part.* qui prior beneficio est adfectus. Ex προπάσχω.

Εὐπρόσδεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, gratus.

Εὐπρόσεδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, adsiduus in aliquo negotio.

Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, adfabilitas. Ab

Εὐπροσήγορος, ου, ὁ ϗ ἡ, adfabilis, comis.

Εὐπροσηγόρως, *adv.* comiter.

Εὐπρόσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, accessu facilis. Ex πρόσειμι.

Εὐπροσιτῶς, *adv.* facili aditu.

Εὐπρόσοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, accessu facilis.

Εὐπροσόδως, *adv.* aditu facili, *Pollux.*

Εὐπρόσοιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, allatu facilis; (2) pervius; (3) expositus, aditu facilis, mitis; (4) commodus; (5) aditu facilis, mitis, quo cum congredi, agere et consuescere facile jucundumque sit. (4) οὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις, neque est commodum effugium hujus mali, *Eurip. Med.* 279. Ex προσφέρω.

Εὐπροσόρμιστος, ον, facilem aditum habens, epith. portus.

Εὐπρόσφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, promptus, utilis.

Εὐπρόσφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile coiens et coalescens. Ex προσφύω.

Εὐπροσωπέω, honestam speciem habeo. Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκὶ, *Gal.* 6, 12.

Εὐπροσωπία, ας, ἡ, honesta species, verisimilitudo. Ab

Εὐπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulcher adspectu, qui speciosa forma est; (2) speciosus, probabilis; (3) qui hilari et læto est vultu. Οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου, infaustis proœmiis inchoas orationem, *Eurip. Phœn.* 1346.

Εὐπροσώπως, *adv.* speciose, probabiliter.

Εὐπροφάσιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, prætextu facilis; (2) speciosum prætextum habens; (3) excusatione dignus. Ex προφασίζομαι.

Εὐπροφασίστως, *adv.* specioso prætextu.

Εὐπρόφορος, ον, facile proferendus seu pronunciandus.

Εὐπρύμνης, ου, et

Εὔπρυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchram puppim habens. Παρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις, *Euripid. Iphig. in Aul.* 723.

Εὔπρωρος, ον, bonam proram habens; (2) idem quod εὐπρόσωπος. (1) εὐπρώροισι πλάταις, *Eurip. Iphig. in Aul.* 765.

Εὔπταιστος, ον, lubricus, fallax. A πταίω.

Εὔπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene alatus; (2) nobilis, superbus. Ex πτερόν.

Εὐπτέρυγος, ον, idem; (2) celer.

Εὐπτόητος, ον, timidus, facile terrendus. A πτοέω.

Εὔπτορθος, ου, ὁ ϗ ἡ, habens pulchros ramos.

Εὐπυγία, ἡ, pulchræ clunes, *Ath.*

Εὔπυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui bonæ seu pulchræ nates sunt. Ex πυγή.

Εὔπυργος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchras turres (item urbes) habens, bene munitus.

Εὐπυροφόρος, ον, fertilis frugibus. A πυρός.

Εὐπύρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile ignescit, facilis excandefactu.

Εὐπώγων, ωνος, ὁ, bene barbatus.

Εὔπωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, producens bonos equos; equis præstans, *Soph. Œd. Col.* 711; (2) qui facile vertitur aratro. Ex πῶλος, vel πωλέω, *verto.*

Εὐραθάμιγξ, γος, ὁ ϗ ἡ, multis irrorans guttis, stillans, *Nonnus.*

Εὐραὶ, ῶν, αἱ, ferramenta axi infixa, ne a rota atteratur, *Pollux.* Ab εὐρύς.

Εὐράμενος, aor. 1. part. med. *per Sync.* pro εὑρησάμενος.

Εὑράμην, a. 1. ind. med. *per Sync.* pro εὑρησάμην, ab εὑρίσκω pro εὑρέω, *invenio.*

Εὐρὰξ, *adv.* ex obliquo, a latere. Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ, *Il.* 11, 251; 15, 541. Ab εὖρος.

Εὐράστειραι, αἱ, bene laborantes, epith. Eumenidum, *Orph.*

Εὐραφὴς, ὲς, bene consutus, pulchram seu firmam suturam habens. Ex ῥάπτω.

Εὑρὲ, 2. sing. a. 2. imperat. act. v. εὑρίσκω.

Εὐρέα, *Ion.* fem. pro εὐρεῖα, ab εὐρύς.

Εὑρέθη, 3. sing. ab

Εὑρέθην, a. 1. ind. pass. verbi εὑρίσκω.

Εὑρέθησαν, *inventi sunt*, 3. plur.

Εὑρεμέναι, præs. infin. act. *Dor.* pro

Εὑρεῖν, *invenisse*, a. 2. inf. act. verbi ejusd.

Εὕρεμα, ατος, τὸ, inventum. Ab εὑρίσκω.

Εὑρεσιέπεια, ἡ, inventio verborum; facundia.

Εὑρεσιεπέω, verba invenio, disertus sum.

Εὑρεσιεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, verborum inventor, facundus. Ex εὑρίσκω et ἔπος.

Εὑρεσίκακος, ὁ ϗ ἡ, inventor, autor malorum.

Εὑρεσιλογέω, ῶ, f. ήσω, prompte et solerter verba invenio; (2) fictos sermones, nugas loquor. (2) ἀγωνιῶ μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν οὐκ ἀναγκαίως εὑρεσιλογεῖν, verbosior esse quam necesse est, *Polyb.*

Εὑρεσιλογία, ας, ἡ, solertia in inveniendis verbis, facundia; (2) loquacitas. Ab

Εὑρεσιλόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, solers in inveniendis verbis, narrationibus; facundus, disertus; (2) nugator, fabulator.

Εὕρεσις, εως, ἡ, inventio. Ab εὑρίσκω.

Εὑρεσίτεχνος, ὁ ϗ ἡ, inventor artium, insignis artibus.

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, inventor.

Εὑρετέος, έα, έον, inveniendus; (2) investigabilis.

Εὑρετικὸς, ή, όν, inveniendi vim habens.

Εὑρέτις, ιδος, ἡ, inventrix. Ψυχὴ γὰρ εὖνους, καὶ φρονοῦσα τἔνδικον, κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρέτις. *Soph. in Fragm. Aletis.* Ab εὑρετής.

Εὕρετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. v. εὑρίσκω.

Εὑρετός, ὰ, ὸν, inventus; (2) qui inveniri potest. Ab εὑρίσκω.

Εὕρετρα, τὰ, præmium inventori rei amissæ dari solitum. Ab eod.

Εὑρετρία, ας, ἡ, inventrix. Ab εὑρετής.

Εὕρηκα, *inveni*, perf. ind. act. verbi εὑρίσκω.

Εὐρήκτος, ου, ὁ ἡ, facile frangendus. Εὔρηκτα σώματα, *Aret.*

Εὕρημα, ατος, τὸ, inventum; (2) quæstus, lucrum.

Εὑρημοσύνη, ης, ἡ, facundia. Ab

Εὑρήμων, ονος, ὁ ἡ, facundus. Ex ῥέω.

Εὑρῆν, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro εὑρεῖν.

Εὔρηνος, et εὔῤῥηνος, ον, abundans pecoribus.

Εὑρήσεις, *invenies*, 2. sing. fut. 1. ind. act.

Εὑρήσετε, *invenietis*, 2. plur. fut. ejusd.

Εὑρησιεπής, έος, ὁ ἡ, idem quod εὑρεσιεπής.

Εὑρήτωρ, ορος, ὁ ἡ, inventor.

Εὕρητε, 2. pl. a. 2. conj. act. verbi εὑρίσκω.

Εὑρητέος, έα, έον, inveniendus. Ab εὑρίσκω.

Εὔριζος, ου, ὁ ἡ, bene radicatus, firmis nitens radicibus: (2) radice exuberans. Ex ῥίζα.

Εὐριζόω, ῶ, f. ώσω, bene radicatus sum; (2) radicibus exubero. A præc.

Εὖριν, ινος, ὁ ἡ, sagax, quasi cui boni sunt nares. Superl. εὐρινώτατος. Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις, *Soph. Aj.* 8.

Εὔρινος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd. (2) firmo vel pulchro corio, pelle pulchra tectus. A ῥινός.

Εὐριπιδικῶς, *adv.* more Euripidis.

Εὐριπίζειν, Euripi modo huc illuc agitari, *Aristot.*

Εὐρίπιστος, ου, ὁ ἡ, instabilis, versatilis; (2) qui fide incerta est. A ῥιπίζω.

ΕΥ῍ΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, Euripus, fretum reciprocum, quale est inter insulam Eubœam et Atticam; (2) fretum quodvis; (3) stagnum, seu fossa aqua plena in hortis. Hinc

Εὐριπώδης, εος, ὁ ἡ, Euripo similis, reciprocos æstus habens, velut Euripus.

ΕΥΡΙ'ΣΚΩ, invenio investigando et inquirendo; (2) casu reperio; (3) comperio, reperio, deprehendo; (4) quidam εὑρίσχεσθαι pro *esse*. At εὑρίσκομαι, invenior, aor. 1, εὑρέθην· (5) *in med.* comparo mibi, adipiscor, paro, impetro; (6) incido in aliquid mali, conscisco: aor. 1. med. εὑράμην· εὑράμενος, εὑρημένος, perf. part. pass. εὑρέσθαι, inf. a. 2. Ἀρετὰς εὑρήσεις πάσας μαθήσει τε καὶ μελέτῃ αὐξανομένας, *Xen.* Τά δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται, *Soph. El.* 627.

Εὐῤῥοέω, ῶ, fut. ήσω, bene fluo; (2) facilem cursum habeo; (3) feliciter ago, prospera fortuna utor. Εὐροήσαντος τοῦ πράγματος, *Polyb.* Ab εὔροος.

Εὔροια, ας, ἡ, facilis fluxus; (2) facilis cursus; (3) res prosperæ et ad voluntatem fluentes. Ab eod.

Εὐροίζητος, ου, ὁ ἡ, stridens; (2) celeriter volans. Ex εὖ et ῥοῖζος.

Εὑρόμην, aor. 2. med. verbi εὑρίσκω.

Εὑροῖσα, part. a. 2. act. *Dor.* pro εὑροῦσα.

Εὐροκλύδων, ωνος, ὁ, Euroaquilo, (q. v. *in Lat. Dict. M.*) fluctuosus Eurus. Ex εὖρος et κλύδων.

Εὕρομες, 1. pl. aor. 2. ind. act. pro εὕρομεν.

Εὗρον, *inveni*, a. 2. ind. act. verbi ejusd.

Εὐρόνοτος, ου, ὁ ἡ, Euronotus, ventus ab oriente hiberno spirans.

Εὔροος, *contr.* εὔρους, ου, ὁ ἡ, bene fluens, facilem cursum habens; *Eurip. Hec.* 649. (2) facilem meatum præbens; (3) copiose fluens; (4) facundus.

ΕΥ῍ΡΟΣ, ου, ὁ, Eurus, ventus ab oriente spirans, *ap. Poetas*, at *ap. Geographos, Historicos, Physicos*, spirans ab oriente brumali, adeoque e regione meridiem versus.

Εὖρος, εος, τὸ, latitudo, amplitudo. Ab εὐρύς.

Εὑροῦσα, a. 2. part. act. verbi εὑρίσκω.

Εὐῤῥαφής, έος, ὁ ἡ, bene seu pulchre consutus. Ex εὖ et ῥάπτω.

Εὐῤῥείεις, idem quod εὐῤῥεής, *Ep.*

Εὐῤῥείτης, ου, ὁ ἡ, pulchre fluens. *Hom.* εὐῤῥείταο, *in genitivo.* Ex ῥέω vel ῥείω.

Εὐῤῥειτος, ὁ, ἡ, aquis, fontibus, fluviis abundans. Πάμπαν εὐῤῥειτός τε καὶ εὔϋδρος, *Apoll. Rhod.* 3, 1086.

Εὐῤῥεής, al. εὐῤῥής, pro εὔῤῥοος, *Hom.*

Εὔῤῥην, νος, ὁ, ἡ, dives ovibus, ovibus abundans. Φεραῖς Ἄδμητος εὐῤῥήνεσσιν ἀνάσσων, *Apoll. Rhod.* 1, 49.

Εὔῤῥηνος, ου, ὁ ἡ, idem. Ex εὖ et ἀρς, ἀρνὸς, *agnus.*

Εὐῤῥής, έος, ὁ ἡ, aut εὐῤῥεύς, qu. dic. pulchrifluus, ut hinc sit *genitiv.* εὐῤῥεῖος, *Il.* 6, 508. Ex εὖ et ῥέω, *fluo.*

Εὔῤῥιν, ινος, ὁ ἡ, sagacis naris.

Εὔῤῥοος, ου, ὁ ἡ, largiter, bene fluens.

Εὐρὺ, *adv.* late. Ab εὐρύς.

Εὐρυάγυιος, α, ον, latas vias habens. Ex ἀγυιά.

Εὐρύαλος, ου, ὁ ἡ, latam seu amplam aream habens; (2) spatiosus maris campus: ab ἅλς, ἁλὸς, *mare*; (2) ἰθυντὴρ ἄγει καὶ ἀμεμφέα νῆα χῶρον ἐς εὐρύαλον, *Oppian. Halieut.* 1, 61. Ab εὐρὺς et ἅλως, *area.*

Εὐρυάλως, ωνος, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐρυάνασσα, ἡ, late regina, regina potens.

Εὐρυβατεύεσθαι, improbe agere, ut Eurybates, seu Eurybatus.

Εὐρυβίης, pro εὐρυβίας, ου, ὁ, cujus vis se late extendit. Ex εὐρὺς et βία.

Εὐρυγένειος, ου, ὁ ἡ, prolixam barbam habens. A γενεῖον. *Nonnus*, contra analogiam, *pro* familiam copiosam habente, quasi a γένος, *Ern.*

Εὐρυδίνης, ου, ὁ, latos vortices habens; profundus, latus. Ex εὐρὺς et δίνη.

Εὐρυθέμεθλον, τὸ, templum lati fundi, *Call.*

Εὐρυθμία, ας, ἡ, concinnitas, quam adferunt numeri; concinnitas corporis, decens et aptus motus. Ab

Εὔρυθμος, ου, ὁ ἡ, numerosus; (2) concinnus.

Εὐρύθμως, *adv.* numerose; (2) concinne.

Εὐρυκάρηνος, ου, ὁ ἡ, latum seu vastum caput habens. Ex κάρηνον.

Εὐρύκερως, ωτος, lata cornua habens; (2) Euryceros (qui Plinio vocatur Platyceros). (2) καλέουσι βροτοὶ πάλιν Εὐρυκέρωτας, *Oppian. Cyneg.* 2, 293. Βέβαλος μείων δέμας Εὐρυκέρωτος, *Id. Ibid.* 300.

Εὐρυκοίλιος, ον, latum alvum habens. A κοιλία.

Εὐρύκολπος, ον, latum sinum habens, sinuosus.

Εὐρυκρείων, οντος, ὁ, late dominans.

Εὐρυλείμων, ωνος, ὁ ἡ, lata prata habens; (2) latus, amplus.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ, late regnans, late rex. Ex εὐρὺς et μέδω, *impero.*

Εὐρυμενής, ὲς, firmus, fortis.

Εὐρυμέτωπος, ου, ὁ ἡ, latam frontem habens.

Εὔρυναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi εὐρύνω.

Εὐρύνοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro εὐρύνουσι.

Εὐρύνω, f. υνῶ, dilato. Καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα, *Odyss.* 8, 260. Ab εὐρύς.

Εὐρύνωτος, ου, ὁ ἡ, latum dorsum habens.

Εὐρυοδείης, gen. sing. *Ion.* pro εὐρυοδείας.

Εὐρυόδειος, α, ον, vel εὐρυόδειος, ου, ὁ ἡ, latas vias habens. Hinc εὐρυοδείη, *Ion.*

Εὐρύοπα, pro εὐρυόπης, vide εὐρύοψ.

Εὐρύοχλος, ου, ὁ ἡ, latus seu amplus turba; (2) populosus. Ex εὐρὺς et ὄχλος.

Εὐρύοψ· vide Εὐρύωψ.

Εὐρύπεδος, ου, ὁ ἡ, latum habens solum, agrum. A πέδον.

Εὐρυπέδιλος, ου, ὁ ἡ, latum habens calceum.

Εὐρύπορος, ου, ὁ ἡ, latos habens meatus; (2) lata habens vada. Ex εὐρὺς et πόρος.

Εὐρυπρωκτία, ας, ἡ, mollities cinædi.

Εὐρύπρωκτος, ου, ὁ ἡ, latum et amplum podicem habens.

Εὐρύπτος, ον, abstersu facilis. A ῥύπτω.

Εὐρυπύλη, ης, ἡ, lata et spatiosa porta.

Εὐρυπυλής, έος, ὁ ἡ, latas, amplas, et spatiosas portas habens. A πύλη.

Εὐρύπυλος, ου, ὁ ἡ, idem et ex eod.

Εὐρυρέεθρος, ου, ὁ ἡ, lata habens fluenta, late fluens. Ex εὐρὺς et ῥέω, *fluo.*

Εὐρυρέω, f. εύσω, late fluo. Ex iisd.

ΕΥΡΥ'Σ, εῖα, ὺ, latus, amplus, spatiosus.

Εὐρυσάκης, εος, ὁ ἡ, latum et amplum scutum habens. Ex εὐρὺς et σάκος.

Εὐρυσθενής, έος, ὁ ἡ, late, valde potens.

Εὐρύσορος, ου, ὁ ἡ, latum habens loculum, ut εὐρύσορον σῆμα, *in Epigr.* amplum et capax sepulchrum.

Εὐρύστερνος, ου, ὁ ἡ, latum pectus habens.

Εὐρυστήθης, εος, ὁ ἡ, qui lato seu amplo pectore est, pectorosus. Ex εὐρὺς et στῆθος.

Εὐρυστομία, ας, ἡ, hiatus vastus oris, sc. in pronunciando.

Εὐρύστομος, ου, ὁ ἡ, qui lato ore seu ostio est; (2) garrulus. Ex εὐρὺς et στόμα.

Εὐρυτενής, έος, ὁ ἡ, qui late distenditur, latus, amplus. Ex εὐρὺς et τείνω.

Εὐρυτέρως, *adv.* latius.

Εὐρύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo.

Εὐρύτιμος, ον, valde honoratus. A τιμή.

Εὔρυτος, ου, ὁ ἡ, bene fluens, manans, liquidus.

Εὐρύτρητος, ου, ὁ ἡ, lata et ampla habens foramina.

Εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ ἡ, altam seu amplam habens pharetram. Epith. Apollinis.

Εὐρυφυής, έος, ὁ ἡ, late crescens. Ex φύω.

Εὐρυφωνία, ας, ἡ, pronunciatio, sonus verbi amplior.

Εὐρύφωνος, ον, ampla voce præditus; (2) de verbo, sonorus.

Εὐρυχαδής, έος, ὁ ἡ, latus, capax. Ex χάζω.

Εὐρυχαίτας, *Dor.* pro εὐρυχαίτης, ου, ὁ, latam comam habens. Ex χαίτη.

Εὐρυχανής, ὲς, lato hiatu, *Opp.*

Εὐρυχόροιο, *Ion.* pro εὐρυχόρου, ab

Εὐρύχορος, ου, ὁ ἡ, amplus, spatiosus, pro εὐρύχωρος.

Εὐρυχωρής, έος, ὁ ἡ, idem quod εὐρύχωρος.

Εὐρυχωρία, ας, ἡ, locus amplus, spatium latum, opportunitas ex amplitudine loci. Ab

Εὐρύχωρος, ου, ὁ ἡ, amplus, spatiosus, capax.

Εὐρύωψ, ωπος, vel οπος, ὁ ἡ, late et longe videns; Jovis epitheton, quasi omnia longe lateque providentia sua perlustrantis et gubernantis. Ab ὤψ, *oculus.* Aut ab ὄψ, *vox*, ut sit longe lateque sonans, tonans, *Il.* 1, 498, εὐρύοπα Κρονίδην. *Apud eundem* est et εὐρύοπα Ζεὺς, *Il.* 5, 265. *Nom.* pro εὐρυόπης.

Εὐρώγης, εος, ὁ ἡ, bene acinatus. Ex ῥώξ.

Εὐρώδης, εος, ὁ ἡ, et εὐρώεις, εντος, putris, situ obsitus; (2) tenebrosus, obscurus; (3) amplus, latus. Ab εὐρύς.

Εὐρώεις, εσσα, εν, situ-sentus, *Hom.*

Εὕρωμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. verbi εὑρίσκω.

Εὐρωπαῖος, αία, αῖον, Europæus.

Εὐρωπεύς, έως, ἡ, idem, et ab

Εὐρώπη, ης, ἡ, Europa.

Εὐρωπός, ἡ, ὸν, tenebricosus; (2) χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας, *Eurip. Iphig. in Taur.* 626. A seq. (πος et ωπος est terminatio, *Ern.*)

ΕΥΡΩ'Σ, ῶτος ὁ, sitis, mucor, caries.

Εὐρωστέω, bene valeo, robustus sum.

Εὐρωστία, ας, ἡ, robur, firmitas, bona valetudo. Ab

Εὔρωστος, ου, ὁ ἡ, robustus, validus, bene valens. Ex εὖ et ῥώννυμι, *roboro.*

Εὐρώστως, *adv.* robuste, valide, firmiter.

ΕΥΡΩ'ΤΑΣ, ου, ὁ, Eurotas, fluvius Laconiæ; (2) veretrum *in Ep. apud Suid.*

Εὐρωτιάω, ῶ, situ obsitus sum, putreo, marceo. εὐρωτιῶν, part. cariosus, sordidus. Ab εὐρώς.

ΕΥ῍Σ, εῖα, ὺ, et *Ion.* ἠΰς· genitiv. ἑῆος et ἠέος· accus. ἐΰν et ἠΰν· genit. plur. ἑάων, *Ion.* ἐήων, *Dor.* ἐάων· bonus; (2) pulcher; (3) strenuus, præstans. (1) παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροισι ἀτιτάλλω, *Odyss.* 15, 449. Πίθοι δοιοὶ .... κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων, duo dolia, alterum malorum; alterum vero, bonorum, *Ibid.* 24, 528. Θεοὶ δωτῆρες ἑάων, dii datores bonorum, *Ibid.* 8, 325. Δῶτορ ἑάων,

ἰδών, *Callim. Hymn. in Jovem*, 91. (2) ἠΰς τε μέγας τε, pulcher forma et magnus statura, *Il.* 2, 653. (3) εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ, si revera tibi instillatus est animus præstans tui patris, *Odyss.* 2, 271. Ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ, *Il.* 20, 80. Ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠΰ ἵππου, *Ibid.* 23, 524.

Εὖσα, aor. 1. ind. act. verbi εὔω.

Εὖσα, part. præs. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro ἐοῦσα, vel ἔσα, ab εἰμί.

Εὐσανίδωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene tabulatus, epith. navis. Ex εὖ et σανιδόω, *tabulo.*

Εὐσαρκία, ας, ἡ, corpulentia. Ab

Εὔσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonam habens carnem, carnosus, corpulentus. Ex σάρξ. Hinc

Εὐσαρκόω, ῶ, reddo corpulentum et carnosum.

Εὐσάρκωσις, εως, ἡ, corpulentia.

Εὐσέβεια, ας, ἡ, pietas, religio; (2) cura et tutela eorum quibus eam debemus. Εὐσεβίαν ἐπιβαίνοντες, ut pie nos gerentes, *Soph. Œd. Col.* 188.

Εὐσεβέω, ῶ, f. ήσω, probe et religiose Deum colo, pius sum, pie ago, adversus quemcunque cui pietas debetur. *Hinc* (2) curo et tueor eos quos debeo. Πρῶτον μὲν οὖν εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, *Isocr.* Ab εὐσεβής.

Εὐσεβέως, *adv.* pie, religiose. Ab εὐσεβής.

Εὐσέβημα, ατος, τὸ, pium factum, officium pietatis. Ab εὐσεβέω.

Εὐσεβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pius, religiosus, qui pie colit Deum. Hinc τὸ εὐσεβὲς, έος, pietas. Ex σέβομαι.

Εὐσεβία, idem quod εὐσέβεια, *Soph.*

Εὐσεβῶς, *adv.* idem quod εὐσεβέως. Εὐσεβῶς ἔχει, pium est, fas et æquum postulant, *Soph. Œd. Tyr.* 1431.

Εὔσειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile potest concuti; (2) terræ motibus obnoxius.

Εὐσέληνος, ου, ὁ ϗ ἡ, lucidus, lunæ fulgore illustris; (2) non illunis.

Εὔσελμος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchra habens transtra. Ex σέλμα.

Εὔσεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, venerabilis. A σέβομαι.

Εὐσημεία, *Ion.* εὐσημείη, ἡ, bona significatio, bonum signum. A σημεῖον.

Εὔσημος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene significans, faustus; (2) insignis. (1) εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις, *Eurip. Iphig. in Aul.* 252. Ex σῆμα.

Εὐσήμως, *adv.* clare, perspicue.

Εὔσηπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile putrescit, putredini obnoxius. Ex σήπω.

Εὐσηψία, ας, ἡ, putrescendi celeritas.

Εὐσθένεια, ας, ἡ, virium integritas, robur.

Εὐσθενέω, ῶ, f. ήσω, viribus polleo. Ἕκαστον εὐσθενεῖ ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ, *Aristot.* Ab

Εὐσθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, viribus pollens, validus, admodum robustus. Ex σθένος.

Εὔσθενος, ον, idem.

Εὐσθενῶς, valde, firmiter, constanter, *Phil.*

Εὐσιπύος, dives, qui peram plenam habet. Αἲ σὺ .... θείης εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων, utinam locupletes ex egenis facias, *Analecta Brunck.* 1, 222.

Εὐσιτέω, bene habitus sum e cibo; (2) cibum appeto; (3) cibum alacriter sumo. Ab

Εὔσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bono est stomacho.

Εὐσκανδάλιστος, ον, qui facile offendit. A σκανδαλίζω.

Εὔσκαρθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene saltans, celer, velox, agilis.

Εὐσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bona habens crura.

Εὐσκέπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene tectus atque munitus.

Εὐσκεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; bonum tegumentum habens. A σκέπω.

Εὐσκεύαστος, ον, et Εὔσκευος, ου, ὁ ϗ ἡ, vasis seu utensilibus bene instructus.

Εὐσκευέω, vasis utensilibusque bene instructus sum; bene paratus sum, *Soph.*

Εὐσκευόω, vasis seu utensilibus bene instruo. Οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν, *Soph. Aj.* 134.

Εὐσκίαστος, ον, et Εὔσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, umbrosus, opacus, gratas umbras habens, amœnus. Κοῖταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον αἰὲν, *Soph. Œd. Col.* 1706. Ex σκιά.

Εὔσκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui scopum perite adsequitur; (2) providus; (3) opportunus.

Εὐσκόπως, *adv.* apte, perite, feliciter, recte.

Εὔσκωλος, *Ar. Lys.* 810. sed leg. εὐσκώλοισι.

Εὐσκωμμόνως, *adv.* facete, salse.

Εὐσκωμμοσύνη, ης, ἡ, facilitas in scommatis et dicteriis jaciendis. Ab

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, dicax. Ex σκῶμμα.

Εὐσμίλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, scalpro bene politus, *Hes.* Ex εὖ et σμίλη.

Εὔσοια, ας, ἡ, salus, incolumitas. Εὐσοίας χάριν, salutis suæ causa, *Soph. Œd. Col.* 390. Ab

Εὔσοος, *contr.* εὔσους, ὁ ϗ ἡ, incolumis, salvus, *Theocr.*

Εὐσπειρὴς, ὲς, et Εὔσπειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchras spiras faciens, pulchre se in spiras colligens, in spiras bene convolutus. Ex σπεῖρα.

Εὐσπλαγχνία, ας, ἡ, animositas; (2) misericordia.

Εὐσπλαγχνίζομαι, facile misereor.

Εὔσπλαγχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, animosus; (2) misericors; (3) qui bona et valida viscera habet. Ex σπλάγχνα.

Εὔσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœcundus, de agro. Ex σπορά.

Εὐστάθεια, ας, ἡ, stabilitas, firmitas, constantia; (2) bona constitutio corporis, tranquillitas animi.

Εὐσταθέω, ῶ, f. ήσω, stabilis ac firmus sum, placidus ac tranquillus sum; (2) quiesco. Εὐσταθοῦν πέλαγος, *Luc.* Ab

Εὐσταθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, stabilis, firmus, constans; (2) epith. morbi constantis, ejusdemque moderati. Hinc τὸ εὐσταθὲς, έος, bona constitutio. Ex εὖ et ἵστημι.

Εὐσταθία, ας, ἡ, idem quod εὐστάθεια.

Εὐστάθμως, *adv.* exacte, ad amussim.

Εὐσταθῶς, *adv.* constanter, firmiter, tuto.

Εὔστακτος, ον, stillatitius, *Gorr.*

Εὐσταλέως, *adv.* apte, composite. Εὐσταλέως δὲ χιτῶνα [illegible]ήξας ἑλκέσθω, expedite autem tunicam adstrictam gestet, *Oppian. Cyneg.* 1, 97. Ἅψεα χερσὶν ἐϋσταλέως συνέβαλλεν, membra manibus apte conjungebat, *Id. Ibid.* 4, 282.

Εὐσταλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene instructus, decenter ornatus; (2) succinctus et paratus; (3) leviter armatus, ideoque expeditus; (4) secundus, expeditus (de navigatione). (4) γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλὴς, *Soph. Phil.* 779. A στέλλω.

Εὐσταλῶς, *adv.* decenti cultu, composite, expedite. A præc.

Εὐστάφυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, uvis onustus. A σταφυλή.

Εὔσταχυς, υος, ὁ ϗ ἡ, bonas et multas spicas ferens.

Εὐστεγὴς, ὲς, bene tectus, munitus. A στέγω.

Εὔστειρος, α, ον, firmam carinam habens. Epith. navis. A στεῖρα.

Εὐστέλλω, bene orno, *Hom.*

Εὔστερνος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonum ac firmum pectus habens. Ex στέρνον.

Εὐστέφανος, ου, ὁ ϗ ἡ, corona pulchra cinctus, bene coronatus; (2) bene munitus, bene muris cinctus.

Εὐστεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex εὖ et στέφω.

Εὐστέφιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐστιβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene tritus et calcatus pedibus viatorum; (2) planus. Ex εὖ et στείβω.

Εὔστιπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐστολίζω, probe decoro, *Eur.*

Εὔστολος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene indutus, pulchre ornatus; (2) bene instructus, habilis. (2) ἐΰστολος ὁλκὰς, bene instructa navis, *Apoll. Rhod.* 1, 603. Ex στέλλω.

Εὔστομα, *adv.* de silentio in sacris, ut εὔστομ' ἔχε, ore fave, lingua fave, i. e. sile. εὔστομα κείσθω, lingua favendum.

Εὐστομαχία, ας, ἡ, bonus ventriculus; (2) sapor stomacho gratus. Ab

Εὐστόμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonum habens stomachum; (2) stomacho conveniens, utilis, gratus, stomachum corroborans.

Εὐστομέω, ῶ, f. ήσω, suavem ore cantum modulor; (2) ore rotundo loquor; (3) ore faveo, bona verba dico.

Εὐστομία, ας, ἡ, bona pronunciatio; (2) orationis festivitas, dicacitas; (3) sapor ori gratus; (4) prudentia et modestia dicendi. Ab

Εὔστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, ori conveniens, sapidus; (2) qui pulchro ore est; (3) disertus.

Εὐστόρθυγξ, γος, ὁ, pulchre peculiatus. Εὐστόρθυγγι Πριήπῳ ἀντίθεται, *Anal. Brunck.* 2, 141.

Εὐστοχάζομαι, f. άσομαι, conjectura adsequor.

Εὐστοχέω, ῶ, f. ήσω, jaculandi peritus sum, solerter jaculor, scopum attingo; (2) solerter conjecto; (3) prodesse, valere ad aliquid. Πάσης εὐστοχεῖν περιστάσεως, *Polyb.*

Εὐστόχημα, ατος, τὸ, id quod recte conjicitur, quod solerter perspicitur; (2) sententia, apophthegma; (3) prosper rei successus, felix eventus.

Εὐστοχία, ας, ἡ, dexteritas in jaculando, perspicacitas, solertia conjectandi. Ab

Εὔστοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, felix in jaculando, peritus jaculandi; (2) recta ad scopum tendens, directus; (3) solers, ingeniosus, perspicax, acutus. A στοχάζομαι.

Εὐστόχως, *adv.* dextre, apte, solerter, accommodate.

Εὖστρα, vel εὔστρα, ας, ἡ, fossa in qua sues mactabantur; (2) spica hordei tosta. Ab εὔω, vel εὕω, *ustulo.*

Εὐστραβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui facile torquetur, vel flectitur. Ex στρέφω.

Εὐστρατηγέω, ῶ, f. ήσω, bene impero exercitui.

Εὐστραφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, versatilis, agilis; (2) navus, strenuus. Ex εὖ et στρέφω.

Εὔστρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Εὐστρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pulchre tortus; (2) flexilis. Ex iisd.

Εὐστρογγυλίζω, fut. ίσω, in rotunditatem conglobo.

Εὐστροφάλιγξ, ὁ ϗ ἡ, calamistratus, epith. comæ.

Εὐστροφία, ας, ἡ, qu. dic. versatilitas; (2) versutia, versatile ingenium. Ab

Εὔστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, tortilis; (2) agilis; (3) pulchre tortus; (2) δώδεκ' εὐστροφωτάταισι ναυσὶν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 293. Ex στρέφω.

Εὐστρόφως, *adv.* apte, perite.

Εὔστρωτος, ον, bene stratus, *Ep.*

Εὔστυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, columnas justis intervallis distributas habens, ideoque columnarum specie decorus.

Εὐσύγκρυπτος, ὁ ϗ ἡ, bene celatus, facile celandus, *Aret.*

Εὐσύλητος, ον, prædantibus, spoliantibus expositus. A συλάω.

Εὐσύλληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile concipit; (2) facilis captu; (3) comprehensibilis. Ex συλλαμβάνω.

Εὐσυλλόγιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile colligi potest. Ex συλλογίζομαι.

Εὐσυμβίβαστος, ον, facile conciliandus, conjungendus, congruens.

Εὐσύμβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui per conjecturas facile cognosci potest. Ex συμβάλλω.

Εὐσύμβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, facilis in pactis, in commercio, cum quo facile pactum inimus; *item,* facilis et comis in congressibus, aditu; (2) fausti ominis, fausti signi; (3) facile aliquid conjiciens, bonus conjector. Ex σύμβολον.

Εὐσυμπερίφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile circumducitur quo quis vult, obsequiosus, moriger, facile adsentiens, lenis. Ex συμπεριφέρω.

Εὐσύμφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile coalescens, qui facile coagmentari potest.

Εὐσυνάγωγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile congregari potest; (2) in quem facile aliquid comportari potest. Ex συνάγω.

Εὐσυνάλλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὐσύμβολος. Ex συναλλάττω.

Εὐσυναλλάκτως, *adv.* comiter, placide, humane.

Εὐσυνάρμοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile aptari et coagmentari potest. Ex συναρμόζω.

Εὐσυνάρπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile abripi potest. A συναρπάζω.

Εὐσυναρπάστως, *adv,* ut facile corripi possit.

Εὐσυνειδησία, ας, ἡ, conscientia recti.

Εὐσυνείδητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene sibi conscius. Ex συνειδέναι.
Εὐσυνειδήτως, *adv.* cum conscientia recte facti.
Εὐσυνεσία, ας, ἡ, sagacitas, prudentia in judicando. Ex σύνεσις.
Εὐσύνετος, ου, ὁ ϗ ἡ, intellectu facilis; (2) prudens, perspicax, sagax. Ex συνίημι.
Εὐσυνθεσία, ας, ἡ, facilitas in paciscendo, fides in pactis servandis.
Εὐσυνθετέω, ῶ, bene compositus sum; (2) fœderibus ineundis facilem me præbeo; (3) fœdera et pacta servo; (4) recte ago, apte, *Polyb.* Ab
Εὐσύνθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, apte compositus; (2) aptus ad compositionem.
Εὐσυνθέτως, *adv.* apte, congrue. A præc.
Εὐσύνοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile conspici potest, conspicuus, manifestus, intellectu facilis.
Εὐσυνόπτως, *adv.* perspicue, clare. A præc.
Εὐσύντακτος, ον, bene compositus, aptus, congruus. A συντάσσω.
Εὐσυντάκτως, *adv.* apte, congrue. A præc.
Εὐσύντριπτος, ον, qui facile frangitur.
Εὔσφυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, facile vel recte pulsans, *Aret.* Ex σφύζω.
Εὔσφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, elegantes habens pedes, de femina pulchra.
Εὔσχετος, ον, qui bene retineri, excipi potest. Ab ἔχω.
Εὐσχημολογέω, ῶ, fut. ήσω, honeste et scite loquor. Ex εὔσχημος et λέγω.
Εὐσχημονέω, ῶ, f. ήσω, honeste me gero, contineo; (2) *neut.* de hominibus, et rebus honestis, visu, auditu, &c.
Εὐσχημόνως, *adv.* decore, decenter.
Εὔσχημος, ου, ὁ ϗ ἡ, honestus, speciosus, decorus. Ex σχῆμα.
Εὐσχημοσύνη, ης, ἡ, decor, speciositas, modestia, elegantia. Ab
Εὐσχήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, decens, spectabilis, honoratus; (2) modestiæ studens, legibus obtemperans; (3) pulchram speciem præferens, speciosus. (3) μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ, ne apud me utaris verbis speciosis, *Eurip. Med.* 584. Ex σχῆμα.
Εὐσχήμως, *adv.* honeste, composite.
Εὐσχιδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene fissus aut scissus; (2) facile scissilis. Ex εὖ et σχίζω.
Εὔσχιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, fissilis, qui facile findi aut scindi potest. Ex iisd.
Εὐσχολέω, ῶ, fut. ήσω, vaco, otio abundo.
Εὐσχολία, ας, ἡ, abundantia otii. A σχολή.
Εὔσχολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui abundat otio.
Εὐσωματέω, ῶ, f. ήσω, sum corpore pulchro et bene constituto. Εὐσωματεῖ γὰρ ϗ σφριγᾷ, *Aristoph. Nub.* 797. validus sum. Τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωματεῖν; forte legendum τί λύει δειλὸν....quid juvat imbellem valido esse corpore? *Eurip. Andr.* 766.
Εὐσωματία, ας, ἡ, bona corporis constitutio. Ab
Εὐσώματος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui corpore bene constituto est, corpulentus, corpore robusto.
Εὔσωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A σῶμα.
Εὔσωτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, habens bonas curvaturas rotæ, epith. currus. Ex σῶτρον.
Εὐτακτέω, ῶ, f. ήσω, ordinem servo; (2) facio quæ debeo, modeste pareo, solvo tributa quæ debeo; (3) castus sum, honestati studeo. Ab
Εὔτακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ordinatus, dispositus; (2) ordinem servans, certo ordine procedens. Hinc τὸ εὔτακτον, ου, disciplina, modestia. Ex τάττω.
Εὐτάκτως, *adv.* ordinate; (2) æqualiter, composite.
Εὐταμίευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene reconditus; (2) bene administratus, cum sc. parce et modice aliqua re utimur, nec totam simul profundimus; *unde* (3) moderatus, mediocris, facilis, parabilis. Ex ταμιεύω.
Εὐταξία, ας, ἡ, ordo, modestia. Ex τάττω.
Εὐτάρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile perturbatur. Ex ταράσσω.
Εὔταρσος, ον, bene pennatus, *Ep.*
ΕΥ'ΤΕ, *adv.* aliquando; (2) quando, quum, ubi; (3) quoad; (4) quandoquidem; (5) sicut, velut, ceu.
Εὐτείχης, εος, ὁ ϗ ἡ, bene munitus. Ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτείχη πάγον, *Eurip. Andr.* 1010.
Εὐτείχεος, idem. A τεῖχος.
Εὐτείχητος, ον, idem, *Hom.*
Εὐτείχιστος, ον, idem.
Εὐτέκμαρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, conjectu facilis. Ex τεκμαίρομαι.
Εὐτεκνέω, ῶ, εὐτεκνοῦσα, felix prole.
Εὐτεκνία, ας, ἡ, boni liberi et multi. Ὥστ' εὐτεκνίᾳ δυστυχίαν τὴν παρ' ἐμοὶ καθελεῖν, ut felicitate tui filii meam infelicitatem auferas, *Eurip. Suppl.* 66. Ab
Εὔτεκνος, ου, ὁ ϗ ἡ, felix sobole; (2) fœcundus. Εὔτεκνοι χρησμοὶ, oraculum prole felix, *Eur. Ion.* 423. Εὔτεκνος ξυνωρὶς, par filiorum generosorum, *Id. Phœn.* 1612. A τέκνον.
Εὐτέλεια, ας, ἡ, parvus sumptus, frugalitas, parsimonia; (2) vilitas, humilitas. Ab
Εὐτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non magnam impensam requirens, tenuis, frugalis, qui parvos sumptus facit; (2) vilis, frivolus. Ex τέλος.
Εὐτελία, ἡ, idem quod εὐτέλεια, *item* felicitas, *Ar.*
Εὐτελίζω, fut. ίσω, flocci facio, vilipendo, contemno aliquid, tanquam εὐτελές. Εὐτελίζειν τὰς θεὰς, *Luc.* A præc. Hinc
Εὐτελισμὸς, οῦ, ὁ, extenuatio rei, contemptus.
Εὐτελῶς, *adv.* parvo sumptu, frugaliter, tenuiter.
Εὐτερπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, aptus ad delectandum, vi delectandi præditus, amœnus. A τέρπω.
Εὐτέχνητος, ον, exquisita arte factus. A τεχνάομαι.
Εὐτεχνία, ας, ἡ, peritia, doctrina, eruditio; (2) artificium quodvis. Ex
Εὔτεχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, artificiosus, artis peritus.
Εὐτεχνῶς, *adv.* artificiose. A τέχνη.
Εὔτηκτος, ον, qui facile colliquescit, *Steph.*
Εὔτμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene sectus et paratus, elaboratus. Ex τέμνω.
Εὐτοκέω, ῶ, fut. ήσω, facile, sæpe pario.
Εὐτοκία, ας, ἡ, fœcunditas; (2) facilis partus. Ab
Εὔτοκος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœcundus; (2) facile pariens, εὔτοκος, *pass.* bene, feliciter genitus, pulchra proles. Ex τίκτω.
Εὐτολμέω, audeo:
Εὐτολμία, ας, ἡ, audacia, confidentia, animositas, animi præsentia. Οὐδ' εὐτολμία φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, *Eurip. Med.* 469. Ab
Εὔτολμος, ου, ὁ ϗ ἡ, audax, confidens, animosus, intrepidus. Ex τολμή.
Εὐτόλμως, *adv.* audacter, animose, intrepide.
Εὔτομος, ου, ὁ ϗ ἡ, sectu facilis; (2) bene seu pulchre sectus. Ex τέμνω.
Εὐτονέω, ῶ, validus sum; (2) vires recipio:
Εὐτονία, ας, ἡ, firmitas, vis in extendendo, seu nitendo. Ab
Εὔτονος, ου, ὁ ϗ ἡ, validus, firmus; (2) vehemens. (2) σπλάγχνον εὔτονον φέρων, *Eurip. Hipp.* 118. Ex τείνω.
Εὐτόνως, *adv.* acriter, magna contentione.
Εὐτοξία, ας, ἡ, dexteritas et peritia jaculandi. Ab
Εὔτοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonum arcum habens, felix jaculandi arcu. Ex τόξον.
Εὔτορνος, ου, ὁ ϗ ἡ, tornatu facilis; (2) pulchre tornatus.
Εὐτόρως, *adv.* scite, eleganter.
Εὐτράπεζος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multos laute excipit; (2) quod fit ad mensam laute instructam; (3) bene instructa mensa utens.
Εὐτραπελεύομαι, lepide jocor, dicax sum.
Εὐτραπελία, ας, ἡ, urbanitas, comitas; (2) scurrilitas, dicacitas; (3) facete dictum.
Εὐτραπελίζω, fut. ίσω, festive jocor, scurriliter loquor. Ab
Εὐτράπελος, ου, ὁ ϗ ἡ, urbanus, facetus, lepidus, jocosus; (2) scurrilis, ineptus. Ex τρέπω.
Εὐτραπέλως, facete, lepide; (2) scurriliter.
Εὐτραφέω, ῶ, nutrimentis abundo. Ex τρέφω.
Εὐτραφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene nutritus, saginatus, pinguis. Ab eod.
Εὐτράφητος, ον, idem.
Εὐτρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene paratus. Hinc
Εὐτρεπίζω, fut. ίσω, apparo, instruo, compono, concilio amicos. Πάνθ' ὃν ἐβούλετο εὐτρεπίσας τρόπον, cum omnia suo arbitratu composuisset, *Demosth. Olynt.* 1. Hinc
Εὐτρεπισμὸς, οῦ, ὁ, apparatus, ordinatio.
Εὐτρεπιστὴς, οῦ, ὁ, curator rei apparandæ.
Εὔτρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, mutabilis, versatilis.
Εὐτρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ· vide εὐτραφής.
Εὐτρέφω, bene, seu magna cura nutrio, *Hom.*
Εὔτρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene perforatus, late hians. Ex τιτράω.
Εὐτριαίνης, ὁ, tridentem egregie gerens, epith. Neptuni.
Εὐτριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene tritus, assuetus.
Εὔτριπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, tritu facilis, friabilis. A τρίβω.
Εὔτριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, comatus, capillatus. Ex θρίξ.
Εὐτρὶψ, ιβος, idem quod εὐτριβὴς, *Nic.*
Εὐτροπία, ας, ἡ, morum probitas, morum elegantia. Ab
Εὔτροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui probatis est moribus, bene moratus. Hinc
Εὐτρόπως, *adv.* decenter.
Εὔτροπις, ιδος, ἡ, bonam carinam habens navis.
Εὐτροφέω, ῶ, fut. ήσω, bene alor, copiosum nutrimentum accipio, cresco, pinguesco:
Εὐτροφία, ας, ἡ, bona nutritio, alimenti copia; (2) habitus vegetior. Ab
Εὔτροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene nutritus; (2) pinguis, plenus: *act. part.* εὐτρόφος, copiose nutriens; (3) almus. (3) ἔαρ εὔτροφον, *Oppian. Cyneg.* 3, 180. Ex τρέφω.
Εὐτρόχαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, rotundus, mobilis, &c. (2) planus, in quo rotæ nil obstat. Ab
Εὔτροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, volubilis, agilis, Ex τρέχω.
Εὐτρύγητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile demetitur, decerpitur, vindemiatur. Ex τρυγάω.
Εὔτυκος, ον, bene paratus, ornatus, facilis:
Εὔτυκτος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex τεύχω.
Εὐτύκως, *adv.* affabre, facile. Ab εὔτυκος.
Εὐτυπὴς, ὲς, bene cusus, *Man.* A τύπτω.
Εὐτυπόληπτος, ον, facile cogi potest, et congregari, *V. L.*
Εὐτυχεῖν, præs. inf. act. *contr.* pro εὐτυχέειν, ab
Εὐτυχέω, ῶ, fut. ήσω, sum felix, secunda fortuna utor; (2) obtineo, assequor. Εὐτύχηται τοῖς πολεμίοις, *Plut.* Ab εὐτυχής.
Εὐτύχηκα, perf. ind. act.
Εὐτυχέως, *Ion.* pro εὐτυχῶς, feliciter.
Εὐτύχημα, ατος, τὸ, felicitas.
Εὐτυχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, secunda fortuna utens, votorum compos, felix. Hinc τὸ εὐτυχὲς, idem quod εὐτυχία. A τυχή.
Εὐτυχήσαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro εὐτυχήσας, ab εὐτυχέω.
Εὐτυχία, ας, ἡ, secunda fortuna, felicitas.
Εὐτυχῶς, *adv.* feliciter; prospere.
Εὐύαλος, ον, e pulchro vitro factus, vitreus.
Εὐυδρία, ἡ, copia aquarum. Ab
Εὔυδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aqua abundans. Ex ὕδωρ.
Εὐυμνία, ἡ, celebritas. Ab
Εὔυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, laude dignus, celebrandus.
Εὐυπέρβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, superatu facilis, superabilis. Ex ὑπερβάλλω.
Εὐυπέρβατος, ον, idem. Ex ὑπερβαίνω.
Εὔυπνος, ον, facile et placide dormiens.
Εὐύποιστος, ον, tolerabilis.
Εὐύφαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene et eleganter textus.
Εὐϋφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Εὐϋφῆ πέπλον, *Soph. Trach.* 602. Ab ὑφή.
Εὐφαμίαν, acc. sing. *Dor.* pro εὐφημίαν.
Εὐφάμως, *Dor.* pro εὐφήμως.
Εὐφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, clarus, pellucidus, *Nonnus.* Ex φαίνω.
Εὐφαντασίωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui bene et facile capit visiones; (2) qui sibi omnia secundum verum optime fingit. Ex φαντασιόομαι.
Εὐφαρέτρας, *Dor.* pro εὐφαρέτρης, ου, ὁ, pulchram pharetram habens, pharetra decorus. Τὸν εὐφαρέτραν

εὐφαρέτραν Ἀπόλλωνα προςάταν .... ἀνάγετε, *Soph. Trach.* 208.

Εὐφάρμακος, ου, ὁ ϗ ἡ, medicamentis conveniens seu utilis. Ex φάρμακον.

Εὐφεγγεία, ας, ἡ, splendor, claritas. Δᾳδίον μὲν γὰρ διὰ τὴν εὐφεγγείαν φιλοσοφίᾳ παραβέβληται, etenim facula propter claritatem et lucem suam philosophiæ comparatur, *Jamblich. in Protreptico.* 145 (sed legendum εὐφεγγίαν).

Εὐφεγγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, egregium splendorem habens, valde splendidus. Ex φέγγος.

Εὐφημέω, ῶ, fut. ήσω, celebro, laudo; (2) gratulor, bene ominor; (3) faveo lingua, bona verba dico; (4) verbis εὐφημοῖς utor. εὐφήμει, melius ominare; bona verba quæso; desine male loqui; sile; εὐφημεῖτε, favete linguis. Ἐν κακοῖσι δὲ οὐ ῥάδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν ςόμα, *Eur. Hec.* 659. Ab εὔφημος.

Εὐφημῆσαι, aor. 1. inf. act.

Εὐφήμει, melius ominare, et ut *Terentius* inquit, Bona verba quæso, et quod *Cicero* dixit *in Catone*, Dii meliora.

Εὐφημία, ας, ἡ, proprie honestas et suavitas, quæ est in verbis; (2) bona fama; laus, favor; (3) honorifica appellatio; (4) bonum omen; (5) fausta acclamatio.

Εὐφημίζω, f. ίσω, faustis ominibus prosequor. Hinc

Εὐφημισμὸς, οῦ, ὁ, boni ominis captatio; (2) Euphemismus, figura rhetorica, qua res ingrata nomine molliori effertur.

Εὔφημος, ου, ὁ ϗ ἡ, honorificus; (2) pius, religiosus; (3) proprie, bene, suaviter sonans, *sed de verbis;* bonæ, honestæ, jucundæ rei cogitationem afferens, (*opp.* βλάσφημος); (4) bonum omen faciens, habens, bene ominatus

Εὐφήμως, *adv.* honesto nomine; (2) per Euphemismum; (3) bona verba dicendo, bene precando; (4) religiose.

Εὐφημοσύνη, ης, ἡ, idem quod εὐφημία.

Εὔφθαρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, corruptibilis. Ex φθείρω.

Εὐφθογγέω, bene sono, suaviter cano, articulate pronuncio. Ab

Εὔφθογγος, ου, ὁ ϗ ἡ, bene sonans, suavem edens sonum.

Εὐφιλὴς, ὲς, gratus, jucundus alicui. A φιλέω.

Εὐφίλητος, et *Dor.* εὐφιλήτας.

Εὐφιλόπαις, δος, ὁ ϗ ἡ, indulgens in liberos.

Εὐφιλοτίμητος, ον, ambitiosus, laudis cupidus, magnificus.

Εὔφιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, adstringens, vim adstringendi habens, obturandi vel obstruendi vi pollens; (2) frenatus.

Εὔφλαςος, ον, fragilis. A φλάω.

Εὔφλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, inflammatu facilis. Ex φλέγω.

Εὐφορβία, ας, ἡ, pastus seu alimenti copia. Ex φορβή.

Εὐφόρβιον, ου, τὸ, nomen arboris. Ex eod.

Εὔφορβος, bene nutritus. Εὐφόρβοισι βοῶν ἀγελαῖς, *Orph. Pronost.* 65.

Εὐφορέω, ferax sum, uberes fructus profero. Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου, εὐφόρησεν ἡ χώρα, *Luc.* 12, 16. Ab εὔφορος.

Εὐφόρητος, ον, tolerabilis. Ab εὐφορέω.

Εὐφορία, ας, ἡ, portandi facilitas; (2) feracitas, fertilitas, abundantia, ubertas; (3) bonus habitus, bona rei conditio.

Εὐφόρμιγξ, γος, ὁ ϗ ἡ, pulchram citharam habens; (2) *subst.* ἡ, pulchra cithara.

Εὔφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, portatu facilis; (2) qui facile fert, fertilis, ferax, fœcundus; (3) agilis, expeditus. Ex φέρω.

Εὔφορτος, agilis, expeditus. Ἐλαφρίζοντα εὐφόρτοις μελίεσσι, *Oppian.* 1, 85. γυίοισιν εὐφόρτοισι, *Id.* 4, 447.

Εὐφόρως, *adv.* ita ut facile portetur vel toleretur; (2) leviter, facile, æquo animo.

Εὐφορώτατα, *adv.* vehementissimo motu. Εὐφορώτατα δὲ ἐς τὸ πάθος ἐκφερόμενος, *Appian. Bell. Civ.* 2, 146.

Εὐφραδέεσσιν, *Ion.* et *Poet.* pro εὐφραδέσι, ab

Εὐφραδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, clarus, manifestus; (2) bene differens, disertus. Ex φράζω. Hinc

Εὐφραδέως, *adv.* eleganter, prudenter; (2) decenter, ornate.

Εὐφραδία, ας, ἡ, venustas sermonis, facundia.

Εὐφραίνω, fut. ανῶ, exhilaro, oblecto; εὐφραίνομαι, lætor. Ἦν δ' ἐμοὶ ϗ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνηθ' εὑρήμασιν, *Aristoph. Nub.* 561. Πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται, *Soph. Aj.* 280. Ex φρήν.

Εὐφρανέαι, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Ion.* pro εὐφρανῇ.

Εὐφρανέειν, fut. 1. ind. act. *Ion.* pro εὐφρανεῖν.

Εὐφράνθην, aor. 1. ind. pass.

Εὐφράνθητι, 2. sing. aor. 1. imperat. pass.

Εὐφραντικὸς, ἡ, ὸν, exhilarans, genialis, lætus.

Εὐφραντοποιὸς, ὸν, exhilarans.

Εὐφρασία, ας, ἡ, lætitia, gaudium honestum, ob res bene gestas. Ab εὐφραίνω.

Εὔφραςος, ου, ὁ ϗ ἡ, explicatu facilis; (2) pronunciatu facilis; (3) bene notus, certus. Ex φράζω.

Εὔφρονα, *hilarem*, accus. sing. ab εὔφρων.

Εὐφρονέω, ῶ, fut. ήσω, bene sapio; (2) bene cupio, *Il.* 2, 78. Ab εὔφρων. Hinc

Εὐφρόνη, ης, ἡ, nox. Quia nox aptissima ad inventionem et considerationem rerum.

Εὐφρόνως, *adv.* prudenter; (2) benevole.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia, hilaritas, animi voluptas. Ab εὔφρων.

Εὐφρόσυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, lætitiam adferens; (2) hilaris, lætus. Ab eod.

Εὔφρουρος, ον, bene munitus, *Opp.*

Εὔφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, cui mens integra est; (2) hilaris, lætus; (3) lætitiam adferens, exhilarans. (2) διὰ παντὸς εὔφρων, semper propitius, *Soph. Aj.* 715. Ex φρήν.

Εὐφυγία, ας, ἡ, fugæ facilitas seu commoditas. Ex φεύγω.

Εὐφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, bene ac læte crescens, ut arbor, &c (2) ingeniosus; (3) bene a natura constitutus et factus; (4) facetus, jocosus, dicax. Μηροὶ εὐφυέες, femora formosa *vel* robusta, *Il.* 4, 147. A φύω.

Εὐφυΐα, ας, ἡ, bona indoles, ingenii dexteritas. Ab εὐφυής.

Εὐφύλακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, custoditu seu servatu facilis; (2) bene custoditus; (3) a quo facile caveri potest. Ex φυλάσσω.

Εὔφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, densus foliis.

Εὐφυρώτατος, ον, penitus inutilis, *Polit.*

Εὐφύσητος, ον, qui spiritu facile dissipatur. A φυσάω.

Εὐφυῶς, *adv.* ingeniose; (2) ut decet bona indole præditum; (3) percommode.

Εὐφωνία, ας, ἡ, bona vox, vox canora, vocalitas; (2) suavis pronunciatio. Ab

Εὔφωνος, ον, bene sonans, vocalis, canorus. Ex φώνη.

Εὐφώνως, *adv.* bona voce; (2) suavi pronunciatione; *comp.* εὐφωνοτέρως.

Εὐφώρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, deprehensu facilis. Ex φωράω.

Εὐχαίτης, ου, ὁ, bene seu pulchre jubatus; bene comatus. A χαίτη.

Εὔχαλκος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchro, probo ex ære factus.

Εὐχάλκωτος, ον, idem. A χαλκόω.

Εὐχαριεντίζομαι, honeste, lepide, acute jocor.

Εὔχαρις, ιτος, ὁ ϗ ἡ, gratiosus, jucundus, facetus, cui gratia inest.

Εὐχαριςέω, ῶ, f. ήσω, gratum me præbeo, gratias ago; (2) gratulor. Εὐχαριςεῖν ὀφείλομεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, 2 *Thess.* 1, 3. Ab εὐχάριςος. Hinc

Εὐχαριςήριον, ου, τὸ, gratiarum actio; (2) Sacra Cœna.

Εὐχαριςήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui gratiarum agendarum vel habendarum causa fit, ut hymnus, quo gratiæ aguntur.

Εὐχαριςήσας, a. 1. part. act. verbi εὐχαριςέω.

Εὐχαριςία, ας, ἡ, suavitas rei vel personæ; (2) gratus animus; (3) grata beneficiorum commemoratio, grati animi significatio, gratiarum actio; (4) mysterium Sacræ Cœnæ, quia pars ejus gratiarum actio cum beneficiorum per Christum partorum commemoratione conjuncta. Ab

Εὐχάριςος, ου, ὁ ϗ ἡ, gratus, beneficii memor; (2) gratiosus, acceptus, amabilis.

Εὐχαρίςως, *adv.* animo grato; (2) lepide, gratiose; (3) bene, feliciter.

Εὐχάριτος, ον, idem quod εὔχαρις.

Εὔχεαι, 2. sing. præs. conj. med. *Ion.* pro εὔχῃ, ab εὔχομαι.

Εὔχειλος, ου, ὁ ϗ ἡ, labrosus, pulchra seu magna labia habens.

Εὐχείμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad hiberna accommodatus; (2) salubri frigori expositus; (3) frigoris bene patiens. Ex χεῖμα.

Εὔχειρ, ρος, ὁ ϗ ἡ, cui manus sunt habiles, manu fortis, strenuus, artificiosus. Ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη, artificis periti opus, *Soph. Œd. Col.* 472. Hinc

Εὐχειρία, ας, ἡ, manuum dexteritas seu agilitas; (2) artificium, dexteritas.

Εὔχειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod εὔχειρ.

Εὐχείρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui facile in potestatem redigi, capi, et mansuefieri potest, superabilis. Ex χειρόω.

Εὔχεο, imperf. *Ion.* et *Poet.* pro ηὔχου, verbi εὔχομαι, *glorior*, *Il.* 3, 430.

Εὐχέρεια, ας, ἡ, facilitas; (2) levitas; (3) proclivitas, studium. Ab

Εὐχερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, manibus tractabilis, facilis; (2) levis; (3) proclivis. (2) Ὠμὸς καὶ εὐχερὴς ἐς ἅπαντας ἐγένετο, crudelis et inconstans, *Appian. Maced. Eclog.* 14. Ex χείρ.

Εὐχερῶς, *adv.* facile; (2) leviter; εὐχερέςερον, facilius; εὐχερέςατα, facillime.

Εὐχέσθω, 3. sing. præs. imperat. med. verbi εὔχομαι.

Εὐχετάασθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro εὐχετᾶσθαι, ab

Εὐχετάομαι, ῶμαι, precor, supplico; (2) glorior; jacto me. *Poet.* εὐχετόωνται pro εὐχετῶνται, εὐχετάονται, 3. pl. ind. εὐχετοώμην, imperf. pro εὐχετώμην et εὐχεταόμην. Μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαςος, *Il.* 8, 347. Ab

Εὐχέτης, ου, ὁ, supplex, vota faciens.

Εὐχὴ, ῆς, ἡ, oratio, precatio, votum.

Εὐχήμων, ον, optabilis. A præc.

Εὔχθω, 3. sing. perf. imperat. pass. v. εὔχομαι.

Εὔχιλος, ὁ ϗ ἡ, abundans pabulo et alimonia; (2) bene nutriens; (3) succulentus, corpulentus.

Εὔχλοος, *contr.* εὔχλους, ου, ὁ ϗ ἡ, bene virens, pulchre virescens, frugifer. Εὐχλόου Δήμητρος, *Soph. Œd. Col.* 1600. Cererem, quam hic epitheto εὐχλόου distinguit, Athenienses colebant Χλόης appellatione. Ex χλόα.

Εὔχλωρον, τὸ, viriditas, *Steph.*

Εὔχλωρος, ον, pulchre viridans; (2) viridis.

Εὐχολόγιον, ου, τὸ, libellus in quo preces continentur. Ex εὐχὴ et λόγος.

Εὔχολος, ον, facilis iræ, *Ep.*

ΕΥ'ΧΟΜΑΙ, fut. εὔξομαι, precor, opto, voveo; (2) glorior; jacto me; (3) profiteor, dico; (4) εὔχομαι εἶναι, periphrastice *sum.* Ἕτεροι γάρ εἰσιν οἷσιν εὔχομαι θεοῖς, *Aristoph. Ran.* 1002. Εὐξόμεθ' ἑαυτοῖς ἀνατείνοντες τὼ χεῖρ', *Id. Av.* 630. (4) ἄριςος ἐνὶ ςρατῷ εὔχεται εἶναι, potentissimus est *vel* fertur in exercitu, *Il.* 1, 91. Vulgares versiones *gloriatur se esse*: male eodem enim modo loquitur Homerus ubi (*Il.* 2, 82.) Nestor non detrahit Agamemnoni, aut irridet, sed auctoritatem addere cupit. Οἷος πάρος εὔχεο εἶναι, qualis antea eras *vel* ferebaris, *Id. ibid.* 4, 264. Passive sumitur apud Sophoclem: Νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι, nunc vero hoc a me votum habete, *Œd. Tyr.* 1512.

Εὔχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, suaviter sonans, epith. citharæ. Ex χορδή.

Εὔχορτος, ὁ ϗ ἡ, fœno seu gramine abundans.

Εὔχος, εος, τὸ, gloria, honor, decus; (2) gloriatio, jactatio. Ab εὔχομαι.

Εὐχρηματέω, opulentus sum, divitiis abundo:

Εὐχρηματία, ας, ἡ, opulentia. Ab

Εὐχρήματος, ου, ὁ ϗ ἡ, pecuniosus, pecunia bene instructus. Ex χρήματα.

Εὐχρημονέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod εὐχρηματέω.

Εὐχρηςέω, ῶ, fut. ήσω, utilis, accommodatus sum; (2) commodus, facilis, benignus sum.

εὐχρη-

εὐχρηστοῦμαι, commodis afficior, seu beneficiis.
Εὐχρήστημα, ατος, τὸ, commodum:
Εὐχρηστία, ας, ἡ, usus commodus, commoditas; (2) utilitas. Ab
Εὔχρηστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, commodus; utilis.
Εὐχρήστως, *adv.* commode, utiliter, liberaliter.
Εὐχρόατος, ον, bene coloratus, nitidus, epith. bene valentium. A χρόα.
Εὐχροέω, ῶ, fut. ήσω, bono sum colore, colore sum hilari, vel jucundo; (2) bona sum corporis habitudine. Ab εὔχροος.
Εὐχροής, έος, ὁ ᾗ ἡ, idem quod εὔχροος.
Εὐχροία, ας, ἡ, pulcher color. Ab
Εὔχροος, *contr.* εὔχρους, ου, ὁ ᾗ ἡ, bono præditus colore, bene coloratus. Ex χρόα.
Εὔχρυσος, ον, auro abundans, aurum ferens, epith. Pactoli.
Εὔχρως, ωτος, ὁ ᾗ ἡ, idem quod εὔχροος.
Εὐχυλία, ας, ἡ, bonitas succi; (2) bonus sapor. Ab
Εὔχυλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, bono succo præditus, sapidus; (2) succo abundans.
Εὐχυμία, ας, ἡ, bonus succus, bonus sapor, saporis gratia. Ex
Εὔχυμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui boni succi est, sapidus.
Εὔχυτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, facilis fusu. Εὔχυτον ἐς τὸν ἐλλέβορον φλέγμα, *Aret.*
Εὐχωλὴ, ῆς, ἡ, votum; (2) precatio; (3) devotio; (4) gloriatio; (5) gloria. Ab εὔχομαι. Hinc
Εὐχωλιμαῖος, αία, αῖον, soldurius, devotus; (2) optabilis. Οἱ δὲ εὐχωλιμαῖοι, qui vota exsequuntur *Herod.* 2, 63.
Εὐχώριστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, separatu et secretu facilis. Ex χωρίζω.
Εὔχωρος, ον, pulcrum seu bonum campum habens, *Sibyl.*
Εὔχωστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui facile muniri aggere potest, bene munitus. Ex χώννυμι.
Εὐψηλάφητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tractabilis; (2) ad tactum accommodatus. Ex ψηλαφάω.
Εὔψυκτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, facilis refrigeratu.
Εὐψυχέω, ῶ, fut. ήσω, forti, bono, magnoque sum animo; confido. Ἵνα κἀγὼ εὐψυχῶ, *Phil.* 2, 19. Ab εὔψυχος.
Εὐψυχὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, jucundo et salubri expositus frigori; (2) frigidus. Ex ψύχω.
Εὐψυχία, ας, ἡ, animi præstantia et fortitudo, magnanimitas, æquanimitas; (2) εὐψυχίαι, pl. *Polyb.* Ab
Εὔψυχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui generoso et alacri est animo; animosus, magnanimus; (2) lætus; (3) æquo animo, miti præditus; (4) audax.
Εὐψύχως, *adv.* animose, animo magno fortique, æquo animo. A præc. Ex ψυχή.
ΕΥ'Ω, vel εὕω, uro, ustulo. Ἦτ' ἀνδρὶ ᾗ ἴφθιμον περὶ ἐόντα, Εὕει ἅτερ δαλοῦ, *Hes. Op.* 703.
Εὐώδη, acc. sing. *contr.* pro εὐώδεα, ab
Εὐώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, bene olens, fragrans. Ab ὄζω.
Εὐωδία, ας, ἡ, odor, suavitas odoris. A præc.
Εὐωδιάζω, *Hes.* vel εὐωδίζω, bene oleo. A præc.
Εὐώδιν, ινος, ἡ, partu felix. *Nonnus,* εὐώδινος θαλάσσης, fœcundi maris.
Εὐώλενος, ου, ὁ ᾗ ἡ, pulchra habens brachia. Πρὸς τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου, *Eurip. Hipp.* 605.
Εὐώμαλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, æquabilis. Ab ὁμαλός.
Εὐώνητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui salubris pretii est.
Εὐωνία, ας, ἡ, salubre pretium; (2) vilitas mercium.
Εὐωνίζω, fut. ίσω, vile facio, pretium rei deprimo verbis. Ab
Εὔωνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, parabilis, qui parvo pretio emi potest. Ab ὠνέομαι.
Εὐώνυμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, fausti nominis; (2) clarus, celebrandus; (3) sinister, lævus, quoniam læva olim felicia habebantur.
Εὐώνως, *adv.* salubris, seu parvi pretii.
Εὐῶπα, accusat. a recto εὐώψ, *Soph. Ant.* 530.
Εὐῶπα, vocat. a recto εὐώπης, *Soph. Œd. Tyr.* 189.
Εὐωπελία, ας, ἡ, fertilitas, ubertas, *Call.* Vid. *Thes. Gr. P.*

Εὐώπης, ὁ ᾗ ἡ, acutum cernens; (2) pulchros habens oculos, vel pulcher, venustus. Θύγατερ Διὸς εὐῶπα, *Soph. Œd. Tyr.* 189.
Εὐῶπις, ιδος, ἡ, quæ pulchros habet oculos, pulchra. Ἁ δ' εὐῶπις ἁβρὰ, *Soph. Trach.* 523. A præc.
Εὐωπὸς, ἡ, ὸν, qui bene cernit; (2) idem quod εὐώπης.
Εὐωρεῖν, leviter curare; negligere, *Hes.*
Εὐωρία, ας, ἡ, levis cura; negligentia.
Εὐωριάζω, contemno, negligo, *Hes. ex Soph.*
Εὔωρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, bene curans; (2) leviter custoditus, neglectus; (3) qui non curat, negligens, *Suid. Hes.* Ab ὥρα.
Εὐώροφος, ον, bene tectus, laqueatus, pulcher, de ædibus. Ab ὄροφος.
Εὐωχέω, ῶ, f. ήσω, convivio accipio; (2) saturo, satio; (3) oblecto; (4) pasco, εὐωχοῦμαι, convivor; epulor. Δοκῶ μοί σε εὐωχήσειν καινῶν λόγων, *Theophr.* Εὐωχέει τοὺς ἑπομένους, *Herodot.* Ab
ΕΥ'ΩΧΙ'Α, ας, ἡ, convivium, epulum, dapes; (2) copia indulgendi gulæ.
Εὐωχητικὸς, ἡ, ὸν, epularis. A præc.
Εὐώψ, ωπὸς, ὁ ᾗ ἡ, pulchros habens oculos; (2) qui pulchro est adspectu, seu vultu. Τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν, *Soph. Antig.* 530.
Ἔφα, 3. sing. a. 2. ind. med. *Dor.* pro ἔφη, a φημί.
Ἐφαάνθην, a. 1. ind. pass. *Poet.* pro ἐφάνθην, a φαίνω.
Ἐφαβικὸν, acc. sing. *Dor.* pro ἐφηβικόν.
Ἐφαγιστεύω, inferias facio. Κἀφαγιστεύσας ἃ χρὴ (βέβηκε), *Soph. Antig.* 247: resolvendum sic, καὶ ἐφαγιστεύσας ἐπὶ τῷ νεκρῷ. Hinc apparet verbum ἀφαγιστεύω esse vocem nihili.
Ἔφαγον, *comedi*, a. 2. ind. act. verbi φάγω.
Ἐφαίνεο, 2. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐφαίνετο.
Ἐφαίνον, 3. plur. imperf. ind. act.
Ἐφαιρέομαι, οῦμαι, post eligo, alium eligo; (2) substituo in locum electi. Τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν Ἱππαγρέτου ἐφῃρημένου, *Thuc.*
Ἐφάλιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ad mare situs, maritimus; (2) qui est super mare. Ab ἅλς.
Ἐφάλλομαι, insilio, irruo; aor. 1. ἐφηλάμην· part. ἐφηλάμενος, qui insiluit. *Apud Poetas,* ἐπάλμενος pro ἐφαλλόμενος, insiliens, irruens. Ἐφαλλόμενος ἐπ' αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος, *Act.* 19, 16.
Ἔφαλμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, muria conditus. Ab ἅλμη.
Ἔφαλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἐφάλιος.
Ἔφαλσις, εως, ἡ, assultus. Ab ἐφάλλομαι.
Ἐφαλῶν, præs. part. ind. act. *Dor.* pro ἐφηλῶν, *contr.* ex ἐφηλόων, ab ἐφηλόω.
Ἐφάμαν, aor. 2. ind. med. *Dor.* pro ἐφάμην, a φημί.
Ἐφαμαρτάνω, pecco, peccato peccatum addo.
Ἐφαμάρτητος, ον, peccatis obnoxius.
Ἔφαμεν, 1. pl. imperf. ind. act.
Ἐφάμιλλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, similis, par, æqualis; (2) æmulus, æmulator. (1) οἱ δὲ ἐφάμιλλοι ἀρετῇ, illi vero qui virtute pares sunt, *Max. Tyr.* 21. 2, *male interpres.* Ab ἅμιλλα.
Ἐφαμίλλως, *adv.* cum æmulatione, studiose.
Ἔφαμμα, ατος, τὸ, amictus, indumentum.
Ἔφαμμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, arenosus.
Ἔφαν, 3. plur. imperf. ind. act. *Bœot.* pro ἔφασαν, a φημί.
Ἐφανδάνω, complaceo, gratus sum.
Ἔφανε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi φαίνω.
Ἐφανερώθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. v. φανερόω.
Ἐφάνη, 3. sing. aor. 2. ind. pass. a φαίνω.
Ἐφάνην, 1. sing. aor. ejusd.
Ἐφάνθη, *apparuit,* 3. sing. aor. 1. ind. pass.
Ἐφανίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. v. φανίζω.
Ἐφάπαξ, *adv.* semel.
Ἐφαπλόω, f. ώσω, impono, circumdo. Hinc
Ἐφάπλωμα, ατος, τὸ, tegumen, culcita.
Ἐφαπτὶς, ίδος, ἡ, sagum, paludamentum. Ab ἐφάπτω.
Ἐφάπτομαι, attingo; alligor. Καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο, *Aristoph. Plut.* 727. Ἱκέτης ἐφάψαι πατρὸς ὅς σ' ἐγείνατο, *Soph. Aj.* 1191.
Ἐφάπτω, fut. ψω, illigo, alligo; (2) accendo, adstringo. Τί δ' ἐγὼ λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον; nam quid ego vel solvens vel adstringens legem, prodesse possim? *Soph. Antig.* 39.
Ἐφάπτωρ, ορος, ὁ, captor, qui captis pignoribus aliquem coercet. A præc.
Ἐφαρμογὴ, ἡ, commissura, convenientia. Ab
Ἐφαρμόζω, fut. όσω, accommodo, apto, concinno; (2) congruo, convenio, quadro. Ἀνὴρ σοφὸς φειδοῖ ᾗ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο, *Luc. in Epigr.*
Ἐφαρμόσδειν, *Dor.* pro ἐφαρμόζειν.
Ἐφάρμοσις, εως, ἡ, convenientia.
Ἐφαρμόττω, accommodo; (2) quadro. ἀλλήλοις, *Procl.* ἐπ' ἄλλο γένος, *Aristot.*
Ἐφάρξαντο, 3. pl. a. 1. med. *per Metathes.* pro ἐφράξαντο, a φράσσω, vel φράττω.
Ἔφασαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Dor.* pro ἔφησαν, a φημί.
Ἔφατο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi φημί.
Ἐφαύλισα, aor. 1. ind. act. verbi φαυλίζω.
Ἐφαψαμένη, a. 1. part. ind. med. v. ἐφάπτομαι.
Ἐφάψατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Dor.* vel *Ion.* pro ἐφήψατο.
Ἐφαψὶς, ίδος, ἡ, vinctura. Ab ἐφάπτω.
Ἐφέβοντο, 3. pl. imperf. ind. med. v. φέβομαι.
Ἕφεδρα, ας, ἡ, insessio; insidiæ; (2) herba quædam, ita dicta quod arboribus insideat.
Ἐφεδράζω, impono, defigo; (2) suffulcio, sustento. (2) τὴν βάσιν τοῦ πρεσβύτου πρὸς τὸ παρ' ἐλπίδα χαῖρον ἤρεμα παραλυομένην ἐφεδράζοντος, incessumque senis præ insperato gaudio sensim languefactum suffulciente, *Heliodor.* 7. A præc.
Ἐφέδρανα, ων, τὰ, natium prominentiæ.
Ἐφεδρεία, ας, ἡ, sessio, ipse sedendi vel insidendi actus; (2) præsidium, statio; (3) actus insidiandi vel observandi; (4) subsidia militaria, *item* adjumenta. Ab
Ἐφεδρεύω, f. εύσω, insideo, subsideo; (2) insidior; (3) victori immineo, ut cum eo quam primum congrediar; (4) immineo alicui rei, capto, v. gr. occasionem, &c. (5) in subsidiis sum; (6) de præsidiis omnibus dicitur; (7) adesse alicui adjuvandi causa. Βουλόμενος ἐφεδρεῦσαι τοῖς τῶν συμμάχων καιροῖς, *Polyb.* Ab ἔφεδρος.
Ἐφεδρίζω, fut. ίσω, insideo; (2) insideo tergo alicujus. Ab eod. Hinc
Ἐφεδρισμὸς, οῦ, ὁ, actus insidendi tergo alicujus in ludo. *Hes.* ἐφεδρισμὸς, quasi ab ἐφεδριάζω, quod idem est.
Ἐφεδριστὴρ, ῆρος, ὁ, qui in ludo devicti manibus a tergo junctis insidens portabatur, *Hes.*
Ἔφεδρον, τὸ, sella, et quidem firma.
Ἔφεδρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, insidens; (2) insidiator, qui eventum rei quasi ex insidiis aucupatur; (3) captator occasionis; (4) subsidiarius, subsessor, triarius; (5) adversarius; (6) successor, vicarius; (7) tertiarius, id est, ille qui in lucta victo succedit, et cum victore congreditur. Hinc *metaphorice* commilitones Ajacis *apud Soph. Aj.* 609, victi malis, dicunt Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἄφεδρος, ad hæc mala hoc etiam accedit, tanquam tertiarius adest insanabilis Ajax. Ab ἕδρα.
Ἐφέζετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἐφέζομαι.
Ἐφέζομαι, insideo. Ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἕβρον ποταμὸν, *Aristoph. Av.* 780.
Ἐφέηκα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐφῆκα.
Ἐφεθεὶς, a. 1. part. pass. Ab ἐφίημι.
Ἐφείδετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. φείδομαι.
Ἐφειμένος, perf. part. pass. verbi ἐφεννύω.
Ἐφεῖναι, aor. 2. inf. act. verbi ἐφίημι.
Ἐφεῖντο, *irruerant*, 3. pl. plusq. perf. ind. pass.
Ἐφείσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. v. φείδομαι.
Ἐφείσθω, 3. sing. perf. imperat. pass. verbi ἐφίημι.
Ἐφεστήκειν, plusq. perf. ind. act. *Poet.* pro ἐφεστήκειν, ab ἐφίστημι.
Ἐφείσω, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἐφείσασο, a φείδομαι.
Ἐφεῖτο, 3. plusq. perf. pass. verbi ἐφίημι, permitto; ἐφίεμαι, præs. ind. pass. ἐφεῖμαι, perf. pass.

pass. ἐφείμην, ἐφεῖτο, plusq. perf. pass. *Æsch. Prometh.* (initio.) *Soph. Phil.* 619. *Aristoph. Vesp.* 242.

Ἐφείω, aor. 2. conj. act. *Poet.* pro ἐφέω, ἐφῶ, ab ἐφίημι.

Ἐφεκτικὸς, ἡ, ὸν, inhibendi et reprimendi vim habens, compescens; ἐφεκτικοὶ, Philosophi, Sceptici, Pyrrhonii, a cohibendo assensu. Ab ἐπέχω, *cohibeo*.

Ἐφεκτικῶς, dubitanter, hæsitanter, *Steph.*

Ἔφεκτος τόκος, qu. dic. usura sextaria; a sexta summæ parte; (2) ἐφεκτον, quod est supra sex. Ex ἐπὶ et ἕκτος, *sextus*.

Ἐφειλίσσω, convolvo. ἐφείλιξα, a. 1. Ἐς ἐλασμὸν μολυβδοῦ λεπτὸν ἐγγράψαντές τινα, ἐφειλίξαν αὐτὸν, ὥσπερ τι χαρτίον, *Dio Cass.* 46, 36; ubi male legitur ἀπείλιξαν. Oudendorpius emendat ἐπείλιξαν, non recte cum simplex ἑλίσσω sit aspera littera enuntiatus.

Ἐφελκὶς, ἴδος, ἡ, ramentum, crusta ulceris. Ab ἕλκος.

Ἐφελκύνω, pro ἐφελκύω, *ap. Sch. Lycophr.*

Ἐφελκυσμὸς, ὃ, ὁ, attractio.

Ἐφελκυστὴς, ὃ, ὁ, qui attrahit; (2) auxiliator, adjutor. Ab ἐφελκύω.

Ἐφελκυστικὸς, ἡ, ὸν, attractorius; (2) attractus. Ab eod.

Ἐφελκύω, attraho; (2) elicio; (3) impello.

Ἐφέλκω, fut. ξω, idem, et procrastino. Πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ κακὰ ξὺν αὑτῇ, *Eur. Med.* 461.

Ἐφέμεν, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro ἐφεῖναι, ab ἐφίημι.

Ἐφεξῆς, *adv.* deinceps, postea; (2) ordine.

Ἔφεξις, εως, ἡ, retentio, inhibitio, *inpr.* assensus. Ab ἐπέχω.

Ἐφέπεσκον, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐφεῖπον, ab ἐφέπω.

Ἐφέπομαι, subsequor, *Poet.* ἐφέπομαι aor. 2. ἐπεσπόμην· *Ion.* ἐπίσπομαι. Ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι, *Soph. El.* 973. vide *Schol.* Δόλῳ γυναικηίῳ ἐπισπόμενος, (*sic enim legendum*,) obsecutus dolo mulieris, *Herod.* 1, 91. Οὐκ ἐφείπετο λόγοισιν, *Eurip. Hipp.* 1307.

Ἐφέπω, *apud Poetas*, persequor; (2) persequor de ulcisci volentibus; (3) agitare, incitare; (4) has vel illas sedes velut consector, incolo; (5) rego, guberno, administro; (6) versor in re. (1) *Il.* 11, 177, &c. (2) παραιβασίας ἐφέπουσι, delicta persequentes, *Hesiod. Theog.* 220. (3) Πατρόκλῳ ἔφεπε ἵππους, equos in Patroclum incita, *Il.* 16, 724. Ἵππους ἐφέπων μάστιγι, scutica equos agitans, *Id.* 24, 326. (4) οἳ ἐφέπουσι νῆσον ἐρημαίην, qui desertam incolunt insulam, *Apoll. Rhod.* 2, 384.

Ἐφερμηνευτικὸς, ἡ, ὸν, σχῆμα, figura orationis cum explicatio præcedentis additur. *Vox Gramm.*

Ἐφερμηνευτικῶς, *adv.* per explicationis adjectionem. Ab

Ἐφερμηνεύω, explicationem verbi præcedentis, dictorum, addo.

Ἔφερον, *ferebam*, imperf. ind. act. verbi φέρω.

Ἐφερπύζω, fut. ύσω, adrepo, irrepo.

Ἐφέρπω, idem. Ex ἐπὶ et ἕρπω, *serpo*.

Ἔφερσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἤνεγκε, qu. a fut. φέρσω, *Æol.* pro φερῶ, a φέρω.

Ἔφες, 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi ἐφίημι.

Ἐφέσιμος, ου, ὁ ἡ, qui transferri potest a judicio ad aliud judicium. Ab

Ἔφεσις, εως, ἡ, provocatio a judicio ad aliud judicium, translatio causæ de foro ad forum; (2) appetitus, desiderium; (3) impetus, impressio. (2) δόξης ἀγαθῆς οὐκ ἀτόπῳ ἐφέσει, gloriæ non inepto desiderio, *Arrian. Hist. Alex.* 4, 19. Ἔφεσιν παραλαβεῖν, permissu alicujus agere. Ἔφεσιν διδόναι, potestatem facere, permissum dare, *Dionys. Halic. Antiq. Rom.* 6. Ab ἐφίημι.

Ἐφεσπερία, ας, ἡ, tempus vespertinum:

Ἐφεσπερεύω, fut. εύσω, vespere advigilo. Ab

Ἐφέσπερος, ου, ὁ ἡ, vespertinus.

Ἐφέσπετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.*

Ἐφέσπομαι, prosequor, sector, *Poet.* ᾧ χάρις ἐφέσπετο, *Aristoph. Vesp.* 1268. pro ἐφέπομαι.

Ἐφέσσαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. *Poet.* pro ἐφέσαι, ab ἐφέζω, vel ἐφίημι.

Ἐφέσσεσθαι, f. 1. inf. med. *Poet.* pro ἐφέσεσθαι.

Ἐφέστασαν, 3. pl. imperf. ind. act.

Ἐφέστηκα, 1. sing. perf. ind. act. verbi ἐφίστημι.

Ἐφέστιος, ου, ὁ ἡ, qui est vel sedet apud focum; (2) qui habet focum seu larem, id est, domum; (3) civis, incola; (4) qui in eadem est domo; *Apoll. Rhod.* 1, 909. (5) qui domi est, qui domum rediit; ἐφέστιοι θεοὶ, penates. Ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς, clamoribus ad aras factis, *Soph. Trach.* 205. Ἐφέστιος Ζεὺς, Jupiter qui familiæ præsidet, *Id. Aj.* 492. Ab ἑστία.

Ἐφεστρίδιον, τὸ, umbella, *V. L.* Ab ἐφεστρίς.

Ἐφεστρὶς, ἴδος, ἡ, pallium, chlamys, amiculum, (opponitur χιτῶνι, tunicæ,) (2) vestimentum quodvis. Ex ἐπὶ et ἕννυμι.

Ἐφεστῶτα, acc. sing. perf. part. act. *per Crasin Att.* pro ἐφεστηκότα, ab ἐφίστημι.

Ἐφέται, ῶν, οἱ, Ephetæ, magistratus apud Athenienses, qui de causis capitalibus judicabant. Ab ἐφίημι.

Ἐφετικὸς, ἡ, ὸν, desiderativus; (2) cupidus. Ab eod.

Ἐφετὶς, ἡ, ancilla, *Hes.*

Ἐφετμέων, gen. pl. *Ion.* pro ἐφετμῶν, ab

Ἐφετμὴ, ῆς, ἡ, mandatum, jussum.

Ἐφετὸς, ὁ ἡ· ἐφετὸν, illa res quam summo studio appetimus, *Schol. Theocrit. ad Idyll.* 10, 11.

Ἐφετῶς, *adv.* acriter, cum impetu. Ἐφετῶς καὶ ταχέως, *Polyb.* 2, 8.

Ἐφευάζω, bacchantium more tripudio et vociferor in re aliqua.

Ἐφευρετὴς, ὃ, ὁ, inventor. Ab

Ἐφευρίσκω, invenio, Οὔτε τιν' ἄλλην μῆτιν ἐφευρίσκω, *Odyss.* 19, 58.

Ἐφεῦροι, 3. sing. aor 2. opt. act.

Ἐφεψαλώθη, 3. sing. aor. 1. pass. verbi ψεψαλόω, comburo. *Æschyl. Prometh.* 362.

Ἐφεψιάομαι, ῶμαι, illudo, insulto; ἐφεψιόωντο, 3. pl. imperf. pro ἐφεψιῶντο, ἐφεψιάοντο. Τεθνηῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες, *Odyss.* 19, 331.

Ἐφεψιόωντο, 3. plur. imperf. ind. *Poet.* pro ἐφεψιῶντο.

Ἐφέψω, recoquo, incoquo, impono.

Ἐφέω, ῶ, fut. έσω, perf. εκα, colloco.

Ἐφεώρα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐφεώρας, ab ἐφοράω.

Ἔφη, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi φημί.

Ἐφηβαῖον, τὸ, pubes, pecten, *Diosc.*

Ἐφηβάω, ῶ, pubesco, adolesco.

Ἐφηβεία, ας, ἡ, ipsa actio pubescendi; (2) pubertas; (3) adolescentia. Ab ἐφηβεύω.

Ἐφηβεῖον, ου, τὸ, ephebeum, locus epheborum. Ab ἔφηβος.

Ἐφηβεύω, fut. εύσω, pubesco; (2) puber sum:

Ἐφηβία, ας, ἡ, idem quod ἐφηβεία. Ab eod.

Ἐφηβικὰ, τὰ, sc. χωρία, palæstræ, ubi ephebi exercentur.

Ἐφηβικὸς, ἡ, ὸν, ad ephebos seu puberes pertinens. Hinc τὸ ἐφηβικὸν, ὃ, pubertas, ipsa pubes, ephebi.

Ἐφήβιον, ου, τὸ, pubes, pubis regio; id omne quod est ab hypogastrio usque ad pudenda. Ab

Ἔφηβος, ου, ὁ ἡ, qui ad pubertatem pervenit; puber, pubescens, adolescens, usque ad virilem ætatem. Ex ἐπὶ et ἥβη.

Ἐφηβότης, ητος, ἡ, pubertas. A præc.

Ἐφηγέομαι, ῦμαι, præsum. Hinc

Ἐφήγησις, εως, ἡ, actio adversus eum qui recipit aliquem, cui publice finibus interdictum est.

Ἐφήδομαι, delector, vel gaudeo aliqua re, *inpr.* malis alterius; fut. ἐφησθήσομαι, ἐφησθησόμενος· aor. 1. ἐφησθῆναι, *in inf.*

Ἐφηδύνω, exhilaro super aliqua re.

Ἐφῆκα, 1. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἐφίημι.

Ἐφήκω, pervenio; (2) advenio; (3) venio. Καιρὸν ἐφήκειν, *Soph.*

Ἐφήλατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἐφάλλομαι.

Ἐφῆλιξ, ικος, ὁ ἡ, ætate par, æqualis; (2) adultus.

Ἐφηλὶς, ἴδος, ἡ, fibula; (2) lepræ species. (2) ἀργινόεσσαν ἐπ' ἄρ σεύονται ἐφηλιν, albam lepram inducunt, *Nic. Ther.* 333. Ab ἧλος, vel ἴλω.

Ἔφηλος, ου, ὁ ἡ, et ἔφηλις, ιδος, adfixus; (2) maculis solaribus infectus; *et hinc* (3) *subs.* cutis asperitas in facie ex ardore solis aut inflammatione; (4) soli expositus. Ab ἧλος, vel ἥλιος.

Ἐφηλόω, clavo affigo, *Steph.*

Ἐφῆμαι, insideo, *Soph.*

Ἐφήμενος, *insidens*, præs. part. verbi ἐφῆμαι.

Ἐφημερεύω, quotidie versor, assiduus sum in aliqua re. Ἐπιτιθέμενοι .... τοῖς ἐφημερεύουσι μεθ' ἡμέραν προφανῶς, adorti palam et interdiu illos qui in stationibus erant, *Polyb.* 20, 10, 6.

Ἐφημερία, ας, ἡ, et pl.

Ἐφημερίαι, vices diariæ. Ab ἐφήμερος.

Ἐφημερινὸς, ἡ, ὸν, quotidianus. Ab eod.

Ἐφημέριος, ου, ὁ ἡ, diurnus; (2) unius diei. Ab eod.

Ἐφημερὶς, ἴδος, ἡ, ephemeris, libellus in quo acta diurna sive quotidiana consignantur, diarium, commentarius.

Ἐφήμερον, ου, τὸ, herba quædam; (2) cicuta, quæ ita dicitur ab interitus celeritate. Ἔστι τὰ παρόντα Κόρον τὸν μάντιν, δεῖξαι ὅτι ἐνεὸν φάρμακον τῶν ἐφημέρων, *Aristid.* 1, 285.

Ἐφήμερος, ου, ὁ ἡ, quotidianus; (2) diurnus; (3) in diem vivens; brevis vitæ; *unde* mortalis; homo. Ex ἐπὶ et ἡμέρα.

Ἐφήμιος, ον, infaustus, *Æsch.*

Ἐφημμένος, præt. pass. verbi ἐφάπτομαι. Ἐπαμμέναι εἴδεος, formosæ, quæ nempe speciem sibi aptam et quasi connexam habent, *Herodot.* 1, 199. Male Gronov. παῖδες εἴδεος ἐπαμμένοι, pueri forma præditi, *Id.* 8, 105.

Ἐφημοσύνη, ης, ἡ, mandatum. Ab ἐφίεμαι.

Ἔφην, *dixi*, aor. 2. ind. verbi φημί.

Ἔφηνε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi φαίνω.

Ἐφῆπται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἐφάπτομαι.

Ἐφήρμοσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. ἐφαρμόζω.

Ἔφησα, *dixi*, aor. 1. ind. act. verbi φημί.

Ἐφήσεις, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi ἐφίημι.

Ἔφησθα, 2. sing. imperf. ind. act. *Æol.* pro ἔφης, a φημί.

Ἐφησθεῖεν, 3. pl. aor. 1. opt. pass. *per Sync.* pro ἐφησθείησαν, ab ἐφήδομαι.

Ἐφήσομαι, fut. 1. ind. med. verbi ἐφίημι.

Ἐφησυχάζω, acquiesco, quietem ago.

Ἔφθακα, *præveni*, perf. ind. act. verbi φθάνω.

Ἔφθαξα, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro ἔφθασα.

Ἑφθαλέος, έα, έον, coctus, elixus. Ab ἑφθός.

Ἐφθάρην, *peri*, aor. 2. ind. pass. verbi φθείρω.

Ἔφθαρκα, *corrupi*, perf. ind. act.

Ἐφθαρμένος, *interemptus*, perf. part. pass.

Ἔφθασα, *præveni*, aor. 1. ind. act. verbi φθάνω.

Ἐφθέγγοντο, 3. plur. imperf. ind. med. verbi φθέγγομαι.

Ἐφθέγξαο, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐφθέγξασο.

Ἑφθήμερος, ου, ὁ ἡ, qui est septem dierum, durans septem dies; (2) factus intra septem dies. Ex ἑπτὰ et ἡμέρα.

Ἑφθημιμερὴς, έος, ὁ ἡ, vox prosodica significans tres pedes cum dimidio.

Ἔφθην, aor. 1. ind. act. qu. a φθῆμι, a φθάνω.

Ἐφθίαθ' pro ἐφθίατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro ἔφθιντο, a φθίω.

Ἐφθίσθην, a. 1. ind. pass. verbi φθίνω, vel φθίω.

Ἔφθιτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.

Ἑφθοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi cocta seu elixa veneunt. Ab

Ἑφθοπώλης, ου, ὁ, qui cocta seu elixa vendit. Ex ἑφθὸς et πώλης.

Ἔφθορα, perf. ind. med. verbi φθείρω.

Ἑφθὸς, ἡ, ὸν, elixus, coctus; (2) imbecillus a febri. Ab ἕψω.

Ἑφθόω, ῶ, elixo, coquo; (2) asso. Ab ἑφθός.

Ἐφιάλλω, immitto; (2) manus admoveo; f. ἐφιαλῶ, ἐφιαλεῖς. Ἐφιαλῶ κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον, *Arist. Nub.* 1302.

Ἐφιάλτης, ου, ὁ, ephialtes, incubus. Ab ἅλλομαι. Hinc

Ἐφιαλτία, ας, ἡ, herba pæonia adversus ephialten valens.

Ἐφιάλτιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ἐφιγμένος, perf. part. pass. verbi ἐφικνέομαι.

Ἐφιδρόω, ῶ, fut. ώσω, insudo; (2) sudore langueo; (3) sudo. Hinc

Ἐφίδρωσις, εως, ἡ, sudor tenuis debilitans corpus.

Ἐφίει, 3. sing. imperf. ind. act. contract. pro ἐφίεε, ab ἐφιέω, pro ἐφίημι.

Ἐφιεῖσι, 3. pl. præs. ind. act.

ἘΦΙΕΛΙ'Σ, ἴδος, ἡ, calyculus, vel simile quid in corona.

Ἐφίεμαι, mando; (2) expeto, cupio. (1) τοῦτο σοὶ δ' ἐφίεμαι, Soph. Aj. 116. Ὡς ἐφίετο, ut jussit, Soph. Elect. 51. (2) ὧν δὲ σοῦ τυχεῖν ἐφίεμαι, ἄκουσον, quæ vero a te consequi cupiam, accipe, Soph. Phil. 1315.

Ἐφιέμεν, præs. inf. act. Ion. pro ἐφιέναι, ab ἐφίημι.

Ἐφιέναι, immittere, præs. infin. act.

Ἐφιέρια, τὰ, donaria, V. L.

Ἐφίεσαν, 3. plur. imperf. ind. act.

Ἐφιζάνω, insideo, Il. 10, 26.

Ἐφίζοισα, præs. part. act. Dor. pro ἐφίζουσα, ab ἐφίζω.

Ἐφίζω, insideo, Hom.

Ἐφίημι, f. ήσω, injicio, immitto; (2) remitto, relaxo; (3) indulgeo; (4) permitto; (5) admitto; (6) impello, incito; (7) appello, provoco ad judicem alium. Hinc (8) ἐφίεμαι, peto, appeto, cupio; (9) mando, præcipio. Ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρα ἀκτῖν' ἐφῆκας, Eur. Phœn. 5. Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃς; Soph. El. 144. Τῆς ἀρετῆς ἐφίεσθαι, Xen.

Ἐφίησι, 3. sing. præs. ind. act.

Ἐφίητι, 3. sing. præs. ind. act. Dor. pro ἐφίησι.

Ἐφικάνω, assequor, Hom.

Ἐφικέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi ἀφικνέομαι.

Ἐφίκετο, 3. sing. aor. 2. ind. med.

Ἐφικνέομαι, οῦμαι, fut. ίξομαι, attingo, pertingo, pervenio ad; (2) adsequor, consequor; (3) adspiro; (4) permeo, pervado. Τῆς ἀρετῆς ἐφικνεῖσθαι, Isocr. Ἐφικνούμενοι εἰς ὑμᾶς, 2 Cor. 10, 14.

Ἐφικτὸς, ἡ, ὸν, quem adsequi possumus. Hinc ὡς ἐφικτὸν, pro viribus. Ab ἐφικνέομαι.

Ἐφίλαθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. Dor. et Bœot. pro ἐφιλήθησαν, a φιλέω.

Ἐφίλασα, 1. sing. aor. 1. ind. act. Dor. pro ἐφίλησα.

Ἐφίλατο, 3. sing. a. 1. ind. med. quasi a φίλω.

Ἐφίλειτο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. φίλημι.

Ἐφίλευν, 3. plur. imperf. ind. act. Dor. pro ἐφίλουν, contr. ex ἐφίλεον, a φιλέω.

Ἐφίληθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. Bœot. pro ἐφιλήθησαν.

Ἐφίλησα, aor. 1. indic. act.

Ἐφιλονείκουν, 3. pl. imperf. ind. act. contr. pro ἐφιλονείκεον, a φιλονεικέω.

Ἐφιλοσόφησα, a. 1. ind. act. verbi φιλοσοφέω.

Ἐφιμείρω, cupio, Mus.

Ἐφίμερον, adv. amabiliter, suaviter. Ἐφίμερον ἀείδουσαι, Apoll. Rhod. 4, 1399.

Ἐφίμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, amabilis, desiderabilis.

Ἐφίμωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φιμόω.

Ἐφιππάζομαι, fut. άσομαι, equo invehor; (2) inequito, adequito.

Ἐφιππαρχία, ας, ἡ, turma equitum mille et viginti quatuor.

Ἐφιππειὸς, equestris. Κάσας δὲ τάσδε τὰς ἐφιππείους τοῖς τῶν ἵππων ἡγεμόσι δὸς, saga hæcce equestria da equorum ducibus, Xenoph. Cyrop. 8. (Sed legendum ἐφιππίους.)

Ἐφιππεύω, equum immitto in aliquem; (2) subagito fœminam. (1) πρῶτος ἐφίππευσε τοῖς Πέρσαις, Diodor. Sicul. 17, 19. (2) χίμαροι λασίησιν ἐφιππεύουσι χιμαίραις, Opp. Cyneget. 1, 389.

Ἐφίππιος, ου, ὁ ϗ ἡ, equestris. Hinc ἐφίππιον, ου, stratum equi, ephippium. Ab

Ἔφιππος, ου, ὁ ϗ ἡ. qui equo vehitur, eques.

Ἐφιπποτοξότης, ου, ὁ, sagittarius, equester, Diodor. Sic. 19, 29. Sed alii legunt ἀφιπποτοξότης.

Ἐφίπταμαι, involo, advolo; ἐφίπτατο, advolabat; ἐφιπτάσθαι, involare. Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐφίπτατο δεξιὸς ὄρνις, Od. 15, 160.

Ἐφίπτημι, idem.

Ἐφίσδει, 3. sing. præs. ind. act. Dor. pro ἐφίζει.

Ἐφίστη, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐφίστημι.

Ἐφίστημι, f. ἐπιστήσω, colloco juxta, admoveo, appono, adhibeo; (2) præficio; (3) animum intendo, intentus sum, considero; (4) reprimo, inhibeo, coerceo. Hinc ἐφίσταμαι, insto, advenio, impr. de adventu et apparitione deorum; (2) repente ex insidiis exsurgo, ingruo; (3) præfectus sum; (4) adhibeo mentem; (5) supernato; aor. 1. ἐπέστησα, admovi, adverti; ἐφιστάναι, admovere, advertere; ἐπέστην, adveni, a. 2. ἐφέστηκα, perf. adstiti, adsum, immineo, insto. Ἐπέστησαν αὐτοῖς οἱ ἱερεῖς, Act. 4, 1. Κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις, Soph. El. 194. ἐπιστῆναι, considerare, præesse, &c.

Ἐφιστορέω, ῶ, f. ήσω, sciscitor, percontor, insuper sciscitor.

Ἔφλαδον, a. 2. ind. act. verbi φλάζω.

Ἔφλεξα, a. 1. ind. act. verbi φλέγω.

Ἐφλέχθη, 3. sing. a. 1. ind. pass.

Ἐφόβηθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. Bœot. pro ἐφοβήθησαν, a φοβέω.

Ἐφόβησα, a. 1. ind. act.

Ἐφοδεία, ας, ἡ, lustratio, quæ obeundo fit; (2) munus obeundi vigilias.

Ἐφοδεύω, et ἐφοδεύομαι, obeo, percurro, lustro vigilias. Ab ἔφοδος.

Ἐφοδιάζω, f. άσω, ad viam instruo et viatico dono; (2) instruo quasi viatico. Gloss. Vet. impetum facio, irruo; ἐφοδιάζομαι, viatico donor, instruor, item viaticum peto, impetro. Ἐφοδιάζειν ἀργύριον, Plut. Ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐφοδιασθῆναι, Xen. Ab

Ἐφόδιον, ου, τὸ, viaticum et quidquid est inter sarcinas iter facientis; (2) adminiculum quodcumque, subsidium, occasio, aditus ad aliquem rem. (3) τὰ ἐφόδια, res familiaris, facultates. (2) ἐφόδιον λαβέσθαι τινὸς ηὐχόμην, Heliod. 5.

Ἔφοδος, ου, ἡ, via qua aliquo acceditur, aditus, unde facultas rei alicujus; (2) via, ratio; (3) insinuatio; (4) accessus, adventus, impr. hostilis impetus; (5) narratio, expositio rei prima, velut in oratione, ubi per narrationem fit ingressus in causam; (6) apparatus, instrumentum; (7) ὁ, circuitor, vigiliarum recognitor; (8) meatus, per quem corporis excrementa ejiciuntur; (sed hoc videtur potius ad ἄφοδος referendum esse, Ern. (9) ὁ ϗ ἡ, ad quem via patet, qui adiri potest.

Ἐφοίτα, 3. sing. imperf. ind. act. contr. pro ἐφοίταε, a φοιτάω.

Ἐφοίτη, ibat, 3. s. imperf. ind. Dor. pro ἐφοίτα.

Ἐφόλκαιον, ου, τὸ, gubernaculum; temo:

Ἐφόλκιον, ου, τὸ, navis parva, quæ a majori trahitur; (2) navicula, ex qua vectores in majorem admittuntur; (3) navicula quævis; (4) gubernaculum; (5) quidquid ex alio dependet. Ab ἐφέλκω.

Ἐφολκὶς, ίδος, ἡ, idem; (2) appendix, accessio, auctarium, sed in re mala. (1) Θησεῖ πανώλεις ἑψόμεσθ' ἐφολκίδες, Theseum sequemur, ut perditæ scaphulæ, Eurip. Herc. Fur. 1424. (2) ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφολκίδα, Id. Andr. 199.

Ἐφολκὸς, ἡ, ὸν, attrahens; (2) illiciens, suaviter capiens. Ab eod.

Ἐφομαρτέω, ῶ, fut. ήσω, insequor, Il. 8, 191; (2) sum præsens. (2) ἐφομαρτέντων καὶ μονονοὺ θεωμένων τῶν Περσῶν, Arrian. Hist. Alex. 1, 19.

Ἐφομιλέω, ῶ, fut. ήσω, versor cum aliquo.

Ἐφόνευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φονεύω.

Ἐφοπλίζω, f. ίσω, armo, apparo adversus, δαῖτα, Il. 4, 344. ἡμιόνους ϗ ἄμαξαν, Od. 6, 37. δόρπον, Il. 23, 55.

Ἐφοπλισόμεσθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. Dor. pro ἐφοπλισόμεθα.

Ἐφορατικὸς, ἡ, ὸν, peritus inspiciendi res et illis providendi. Ab

Ἐφοράω, ῶ, intueor, oculis lustro; (2) observo. Ζεὺς ὃς ἐφορᾷ πάντα, ϗ κρατύνει, Soph. El. 176.

Ἐφορεία, ας, ἡ, inspectio, Ephori munus.

Ἐφορεῖον, ου, τὸ, Ephororum curia, locus in quo Ephori judicia exercebant.

Ἐφόρεις, 2. sing. imperf. ind. act. contr. pro ἐφόρεες, a φορέω.

Ἐφόρευν, 3. plur. imperf. ind. act. Dor. pro ἐφόρουν, quod contr. dicitur pro ἐφόρεον.

Ἐφορεύω, f. εύσω, Ephorum ago, inspector sum. Ab ἐφορός.

Ἐφορία, ας, ἡ, confinium; (2) fines. Ab

Ἐφόριος, ία, ιον, qui in finibus est, finitimus. Ab ὅριον.

Ἐφορκίζω, fut. ίσω, adjuro.

Ἐφορμαθεὶς, aor. 1. part. pass. Dor. pro ἐφορμηθεὶς, ab ἐφορμάω.

Ἐφορμαίνω, irruo in aliquid, appeto aliquid.

Ἐφορμάω, ῶ, f. ήσω, irruo, invado, impetum facio aliquo; (2) impello. Ἐφορμῶσιν ἀλλήλοις, Thuc. Πομπηΐῳ δὲ ἀνὴρ μέγας πεζὸς ἐφώρμησε, Plut. πόλεμον, Il. 3, 165. Ἐφορμήσασθαι ἀέθλους, Hes. Scut. 127. Τί τήνδ' ἐφορμᾷς πεῖραν; id est, τί ὁρμᾷς ἐπὶ τήνδε πεῖραν, Soph. Aj. 289.

Ἐφορμήσασθαι, a. 1. inf. med. verbi ἐφορμάω.

Ἐφορμέω, ῶ, f. ήσω, appello, applico; (2) in statione sum; (3) in statione me continens alteri immineo; (4) obsideo portum. Πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς, Dem. Ab ἔφορμος.

Ἐφορμὴ, ῆς, ἡ, incitatio; (2) invasio, impetus.

Ἐφόρμησις, εως, ἡ, idem. Ab ἐφορμάω.

Ἐφορμητικὸς, ἡ, ὸν, vim habens aggrediendi.

Ἐφορμίζω, f. ίσω, navem ad stationem appello. Hinc

Ἐφόρμισις, εως, ἡ, ingressus navium in stationem. Ab

Ἔφορμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in statione est; (2) ὁ, locus stationi navium accommodatus; (3) idem quod ἐφόρμισις.

Ἔφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, finitimus, confinis.

Ἐφορὸς, οῦ, ὁ, inspector, ephorus, præses. Ab ἐφοράω.

Ἐφόσον, adv. in quantum, quoad.

Ἔφραδον, a. 2. ind. act. verbi φράζω.

Ἔφραξα, a. 1. ind. act. verbi φράσσω.

Ἐφράσαθ', pro ἐφράσατο, 3. sing. a. 1. ind. med.

Ἔφρασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φράζω.

Ἐφράσσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. Poet. pro ἐφράσαντο.

Ἐφρόνευν, imperf. ind. act. pro ἐφρόνεον, a φρονέω.

Ἐφρούρει, 3. sing. imperf. ind. act. contr. pro ἐφρούρεε, a φρουρέω.

Ἐφρυάττετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi φρυάττομαι.

Ἔφρυξα, a. 1. ind. act. v. φρύγω, vel φρύσσω.

Ἔφυ, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi φύμι.

Ἐφυβρίζω, f. ίσω, contumelia adficio; (2) insolenter minari. (2) πῶ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει Καπανεύς; Eurip. Phœn. 185. τὸν δῆμον, Plut. Hinc

Ἐφυβριστὴρ, ῆρος, ὁ, contumeliosus in alios, insolens, petulans.

Ἐφυβριστὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ἐφύβριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Hinc

Ἐφυβρίστως, adv. contumeliose.

Ἔφυγον, a. 2. ind. act. verbi φεύγω.

Ἐφύγοσαν, 3. plur. aor. 2. ind. act. Dor. pro ἔφυγον.

Ἐφυγραίνω, humecto.

Ἔφυγρος, ου, ὁ ϗ ἡ, irriguus, uliginosus.

Ἐφυδάτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquaticus. Ab ὕδωρ.

Ἐφυδρεύω, irrigo; ἐφυδρεύομαι, adaquor.

Ἐφυδρία, ας, ἡ, aquæ copia. Ab ἔφυδρος.

Ἐφυδριὰς, άδος, ἡ, Nympha aquatica.

Ἔφυδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquosus; (2) aquaticus, aquas adferens. Ab ὕδωρ.

Ἐφύδωρ, ὁ, apparitor, qui clepsydras in judiciis curabat, pro ἐφ' ὕδατι.

Ἐφύη, 3. sing. aor. 2. ind. pass. verbi φύω, vel φύμι.

Ἐφύλαξα, a. 1. ind. act. verbi φυλάσσω.
Ἐφυμνέω, decanto, celebro; (2) invoco, obtestor; (3) cum imprecatione exprobo, dira imprecor. (2) πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία, ad hæc imploret Jovem, *Soph. Antig.* 658. (3) κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα, dira imprecata, *Id. Ibid.* 1305. Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, talia imprecatus, *Id. Œd. Tyr.* 1275. Ab ὕμνος. Unde
Ἐφύμνιον, ου, τὸ, canticum, quod hymno succinitur, sive, quod post hymnum cantatur.
Ἔφυν, a. 2. ind. act. verbi φύμι.
Ἐφύπερθε, sive ἐφύπερθεν, *adv.* desuper.
Ἐφυπερθύριον, ου, τὸ, superliminare.
Ἐφυπνίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, somnum inducens. Ab ὕπνος.
Ἐφυπνώττω, indormio, *Bud.*
Ἔφυρον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi φύρω.
Ἐφυσιώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. v. φυσιόω.
Ἐφύσση, *sufflabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* et *Poet.* pro ἐφύσα, ex ἐφύσαε, a φυσάω.
Ἐφυστερέω, idem quod simplex, absum.
Ἐφυστερίζω, fut. ίσω, posterior sum, vel fio.
Ἐφύτευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φυτεύω.
Ἐφυφαίνω, intexo; (2) inter texendum insero.
Ἐφυφὴ, ῆς, ἡ, id quod stamini subtexitur, trama, subtemen.
Ἐφύω, fut. ύσω, pluvia perfundo. Hinc ἐφύει, *imperson.* impluit, pluvia statim sequitur, statim post pluit.
Ἐφώνειν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ.
Ἐφώνει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐφώνεε.
Ἐφώριος, ου, ὁ ϗ ἡ, tempestivus.
Ἐφωτίσθην, a. 1. ind. pass. verbi φωτίζω.
Ἔχαδον, a. 2. ind. act. verbi χάζω. Οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, non continuit in pectore iram, *Il.* 4, 24.
Ἔχαιρον, imperf. ind. act. verbi χαίρω.
Ἐχαλάσθην, a. 1. ind. pass. verbi χαλάω.
Ἐχαλέπηνα, 1. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἐχαλέπανα, a χαλεπαίνω.
Ἔχανον, *hiavi*, a. 2. ind. act. verbi χαίνω.
Ἐχαράκου, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐχαράκοε, a χαρακόω.
Ἐχάρην, a. 2. ind. pass. verbi χαίρω.
Ἐχάρησαν, 3. pl. aor. ejusd.
Ἐχαρίσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. v. χαρίζω.
Ἐχαρίσθην, a. 1. ind. pass.
Ἔχεα, a. 1. ind. act. pro ἔχευσα, a χέω.
Ἐχέβοιον, ου, τὸ, lorum quo bos alligatur aratro. Ex ἔχω et βοῦς, *bos.*
Ἐχέγγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, fide dignus; (2) qui promissa servat; (3) ad fidem faciendum aptus, fide fretus. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον, fide tua fretum, *Soph. Œd. Col.* 284. Ex ἔχω et ἐγγυή.
Ἐχεγλωττία, ἡ, taciturnitas, *Lucian.*
Ἐχέθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, mente præditus; (2) qui animi cupiditates coercet.
Ἐχείδιον, ου, τὸ, viperula; (2) fœtus viperæ. Dim. ab ἔχις.
Ἐχειροτονήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi χειροτονέω.
Ἐχέκαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulcher.
Ἐχέκολλος, ου, ὁ ϗ ἡ, tenax instar glutinis, glutinosus. A κόλλα.
Ἐχεκόλλως, *adv.* firmiter. A præc.
Ἐχεκτέανος, ου, ὁ ϗ ἡ, habens divitias, dives.
Ἐχέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἔχειν.
Ἐχεμυθέω, ῶ, f. ήσω, linguam contineo, supprimo verba.
Ἐχεμυθία, ας, ἡ, taciturnitas, silentium. Ab
Ἐχέμυθος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui linguam cohibere novit, taciturnus; (2) qui arcana celat.
Ἔχεν, *habet*, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ἔχει, vel *habebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro εἶχε, ab ἔχω.
Ἔχεο, 2. s. præs. imperat. pass. *Ion.* pro ἔχεσο.
Ἐχενηῒς, ῗδος, ἡ, echeneis, remora, pisciculus; (2) anchora navem retinens. A ναῦς.
Ἐχεπευκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, amarus; (2) mortifer, venenatus. (2) βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν, *Il.* 4, 129. Ex ἔχω et πεύκη.
Ἐχέπικρος, ον, idem.
Ἐχέπωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, pullos equinos habens; (2) equos habens.
Ἐχέσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, carni seu cuti adhærens. Ex ἔχω et σὰρξ, *caro.*
Ἔχεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro εἶχε, ab ἔχω.
Ἐχέστονος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui gemitus adfert; (2) perniciosus. Ex ἔχω et στόνος.
Ἐχέτην, 3. dual. imp. ind. act. *Ion.* pro εἰχέτην
Ἐχέτης, ου, ὁ, dives. Ab ἔχω.
Ἐχέτλη, ης, ἡ, stiva. Ab eod.
Ἐχετλήεις, εσσα, εν, stivalis, *Ep.* Ab ἐχέτλη
Ἐχέτλιον, pars navis piscatoriæ, in qua piscatores pisces condunt, vivarium. Ἐχετλίου ἐξαναδῦσα, *Nic. Ther.* 825.
Ἔχετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro εἴχετο, ab ἔχω.
Ἐχέτρωσις, εως, ἡ, bryonia alba.
Ἔχευα, a. 1. ind. act. pro ἔχευσα, a χέω.
Ἐχεύατο, 3. sing. a. 1. ind. med. pro ἐχεύσατο.
Ἐχέφρονες, *cordati*, nom. plur. ab ἐχέφρων.
Ἐχεφρονέω, ῶ, f. ήσω, prudens sum, sapio.
Ἐχεφροσύνη, ης, ἡ, prudentia. Ab
Ἐχέφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, prudens, cordatus. Ex ἔχω et φρήν.
Ἔχηρα, *gavisus sum*, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἔχαρα, a χαίρω.
Ἔχῃς, 2. sing. præs. conj. act. verbi ἔχω.
Ἔχης, ὁ, dives, idem quod ἐχέτης, *E. M.*
Ἐχθαίρῃ, 3. sing. præs. conjunct. act.
Ἐχθαίροντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ἐχθαίρουσι.
Ἐχθαίρω, odio persequor. Ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι, *Soph. Aj.* 457. Ab ἔχθος.
Ἔχθει, 3. sing. præs. ind. act. verbi ἔχθω.
Ἐχθὲς, *adv.* heri. A χθές.
Ἐχθεσινὸς, ή, όν, hesternus. A præc.
Ἔχθημα, ατος, τὸ, odium. Ab ἔχθος.
Ἐχθήρειε, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ἐχθήραι, ab ἐχθαίρω.
Ἐχθήρω, a. 1. conj. act. *Att.* pro ἐχθάρω.
Ἐχθήσομαι, f. 1. ind. med. verbi ἐχθάνομαι.
Ἔχθιον, odiosus, *Soph.*
Ἐχθιόνως, *adv.* infensius, infestius. Ab ἐχθίων, *infensior*, ab ἔχθος.
Ἔχθιστος, inimicissimus, infensissimus.
Ἐχθοδοπέω, ῶ, f. ήσω, altercor; (2) invisus fio, odio sum. Ὅτ' ἄμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ, *Il.* 1, 518. Ab
Ἐχθοδοπὸς, ή, όν, odiosus, invisus. Φάρμακ' ἄλειψε χρίσματος ἐχθοδοποῖο, *Opp. Hal.* 4, 662. Ex ἔχθος et ant. δέπω, unde δέψω.
ἜΧΘΟΣ, εος, τὸ, odium, inimicitiæ, simultas. Hinc *comp.* ἐχθίων et *superl.* ἔχθιστος.
Ἔχθρα, ας, ἡ. simultas, inimicitiæ. A præc.
Ἐχθραίνω, odio prosequor; (2) pro inimico habeo, invisum reddo. Ἐχθραίνει βίον ϗ πόλεμον, *Plut.* Ἐχθρανῇ ἐξ ἐμοῦ, odio habeberis, *Soph. Antig.* 93. A præc. Hinc
Ἐχθραντέος, έα, έον, odio prosequendus, pro inimico habendus.
Ἐχθρεύω, fut. εύσω, inimicus sum, inimicitias gero; simultatem exerceo. Ab ἔχθρα.
Ἐχθρικὸς, infestus, odiosus, *Jun.*
Ἐχθροδαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, invisus Diis; (2) infelix. Ex ἐχθρὸς et δαίμων.
Ἐχθρόξενος, ου, ὁ ϗ ἡ, osor hospitum. Δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροξένους, *Eurip. Alc.* 561.
Ἐχθροποιέω, ῶ, fut. ήσω, inimicum reddo, inimicitias concito.
Ἐχθρὸς, ὰ, ὸν, invisus, quem odimus; (2) qui odit, infensus, inimicus. Ab ἔχθος.
Ἐχθρότατα, *adv.* inimicissime. Ab eod.
Ἐχθρωδῶς, *adv.* infense, infeste, infesto animo. Ab ἐχθρός.
Ἐχθρῶς, *adv.* inimice.
Ἔχθω, odi, et ἔχθομαι, sum odio. Ἐχθόμενος Ἀθήνῃ, *Odyss.* 4, 502. Ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, *Ib.* 14, 366. Ab ἔχθος.
Ἔχιδνα, ης, ἡ, vipera, *femina.* Ab ἔχις.
Ἐχιδναῖος, αία, αῖον, viperinus. A præc.
Ἐχιδνήεις, ήεντος, idem et ab eod.
Ἐχίδνιον, ου, τὸ, viperula. Dim.
Ἐχιδνόδηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, morsus, ictus a vipera. Ex δάκνω.
Ἐχιδνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, viperæ similis; vipereus. Ab ἔχιδνα et εἶδος.
Ἐχιδνοχαρὴς, ὲς, viperis gaudens, *Sibyl.*
Ἐχῖιον, *apud Nicandrum*, τὸ ἔχιον.
Ἔχιλος, ὁ, locus ubi tenetur temo, *Steph.*
Ἐχιναλώπηξ, εκος, ἡ, echinovulpes.
Ἐχῖνες, ων, οἱ, murium genus. Ab ἐχῖνος.
Ἐχινίσκος, ου, ὁ, echinulus, parvus echinus; (2) concavitas aurium. Dim. ab ἐχῖνος.
Ἐχινοκέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui caput habet capiti echini simile. Ex κεφαλή.
Ἐχινομῆτραι, ῶν, αἱ, echinometræ, echinorum matres, seu matrices, echini majores.
Ἐχινόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, spinæ vel tribuli genus aculeis horrens
ἘΧΙ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, echinus, marinus vel terrestris, erinaceus; (2) testa echini marini; (3) ollæ species; (4) capsa vel scrinium forense, in quod acta conjiciebantur; (5) fræni pars; (6) placentæ genus. Hinc
Ἐχινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, echinatus; (2) spinosus, asper, ut echinus.
Ἐχιόδηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, morsus a vipera. Ex ἔχις et δάκνω.
Ἔχιον, ου, τὸ, echion, herba. Ex ἔχις, quod hujus morsibus medetur.
ἜΧΙΣ, ιος, vel εως, ὁ, anguis, vipera, *mas.*
Ἐχίτης, ου, ὁ, echites, lapis, gemma. A præc.
Ἔχμα, ατος, τὸ, retinaculum; (2) junctura. Ab ἔχω. Hinc
Ἐχμάζω, f. άσω, inhibeo, prohibeo; (2) detineo; (3) firmo; (4) quiesco.
Ἔχοι, 2. sing. præs. opt. act. verbi ἔχω.
Ἔχοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro ἔχουσα.
Ἐχόλωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. χολόω.
Ἐχομένως, *adv.* proxime, contigue; (2) deinceps; (3) statim; (4) congrue.
Ἔχομες, 1. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ἔχομεν, ab ἔχω.
Ἔχον, imperf. ind. act. *Ion.* pro εἶχον.
Ἐχόντως, more habentis, ut appareat habere.
Ἐχορτάσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi χορτάζω.
Ἔχου, pro ἔχοε, 3. pers. sing. imperf. verbi χόω. Χῶμα οὖν ἐς τὴν θάλασσαν ἔχου μακρὸν, longum aggerem produxit in mare, *Appian. Pun.* 121.
Ἔχρανον, a. 2. ind. act. verbi χραύω.
Ἔχρην, imperf. ind. act. verbi imperson. χρή.
Ἐχρησάμεθα, 1. plur. aor. 1. ind. med. verbi χράομαι.
Ἐχρήσθην, a. 1. ind. pass. verbi χράω.
Ἐχρῆτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐχρᾶτο, ab ἐχράετο.
Ἐχρίεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi χρίω.
Ἔχρισε, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἐχρόνισα, a. 1. ind. act. verbi χρονίζω.
Ἐχρόωντο, *utebantur*, 3. pl. imperf. ind. *Poet.* pro ἐχρῶντο, quod *contr.* dicitur pro ἐχράοντο, a χράομαι, *utor.*
Ἐχύη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi χύω.
Ἐχύθην, a. 1. ind. pass.
Ἐχύμην, plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐκεχύμην.
ἘΧΥΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, munitus, firmus, tutus.
Ἐχυρότης, ητος, ἡ, munitio, munimen, firmitudo. A præc.
Ἐχυρόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, firma et stabili prudentia præditus. Ex ἐχυρὸς et φρήν.
Ἐχυρόω, ῶ, f. ώσω, munio, firmo, firmum reddo; (2) vallo. Καὶ ταύταις ἐχυρῶσαι τὴν Ἑλλάδα, *Isocr.* Ab ἐχυρός. Hinc
Ἐχύρωμα, τὸ, munitio; (2) securitas.
Ἐχυρῶς, *adv.* tuto, firme. Ab ἐχυρός.
ἜΧΩ, f. ἕξω, vel σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, habeo, possideo, teneo, obtineo; (2) sustineo; (3) resisto, obsisto; (4) cohibeo; reprimo, *unde et pro* abstineo, *intell.* ἐμαυτὸν· (5) cingo, circumdo; (6) appello navem, classe; (7) attingo; τῶν ἀθίκτων ἕξεται, *Soph. Œd. Tyr* 891. (8) tendo, currum dirigo, iter habeo; (9) attineo; (10) gesto; (11) scio; (12) habito, incolo; (13) æstimo, reputo; (14) *inf. seq.* possum; (15) præbeo materiem, causam alicujus rei affero; τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν. *Soph. Electr.* 466. (16) cum adverbiis varia significat, ἀμφιβόλως ἔχω, dubito; εὐνοϊκῶς, benevolus sum, &c. (17) eleganter

etiam

etiam redundat, ut ληρεῖς ἔχων, nugaris; (18) administro, guberno; ἔχειν τὰ πράγματα, *Thucyd.* 3, 72. (19) adfectus sum. *In pass.* habeor, sum in potestate alterius, impeditus sum; (2) laboro, v. gr. morbo; (3) prehendo atque prehensum teneo, adhæreo, conjunctus sum alicui, loco, sectæ, &c. (4) consentio, unde τὰ ἐχόμενα, consentanea; (5) aggredi aliquid, et in eo assiduum esse; (6) *In med.* continere se, abstinere, desistere, quiescere. Ἄσσα θυμῷ κ̓ διὰ μνήμης ἔχω, in memoria habeo, *Lycophr.* 8. Τὸν ἄνδρ᾽ ἔοικεν ὕπνος ἐ μακρὸς χρόνε ἔξειν, *Soph. Phil.* 821. Εὖ ἔχειν, κακῶς, εὐνοϊκῶς πρός τινα· πῶς ἔχεις δόξης, quid sentis? *Plat.* διὰ χειρὸς, στόματος, ἐλπίδος· ἔχεσθαι ἔργε, πολέμε, ὁδοιπορίας, aggredi. Ἐχόμενος interdum inservit periphrasi. Τὰ τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα, insomnia, *Herodot.* 1, 120. Καρπῶν ἐχόμενα, fruges, *Id. ibid.* 193. Τοῖσι ὅτε χρυσῦ ἐχόμενόν ἐστι ὐδὲν, ὅτε ἀργύρε, illis nihil est neque auri neque argenti, *Id.* 5, 49. Τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετέων ἐχόμενα, omnes domestici (ut impuberes, puellæ, senes, servi) bello inutiles, *Id.* 8, 142. Σιτίων ἐχόμενα, commeatus, *Id.* 3, 25.

Ἔχων, part. verbi ἔχω· οἱ ἔχοντες (1) divites. (1) Φησὶ γὰρ αὐτὴ τὲς μὲν ἔχοντας καὶ πλετῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν ἀποπέμπειν, *Aristoph. Plut.* 596. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ᾽ ὁ φθόνος ἕρπει, *Soph. Aj.* 157.

Ἐχωντι, *habeant*, 3. plur. præs. conj. act. *Dor.* pro ἔχωσι.

Ἐχώρει, 3. sing. imperf. ind. act. a χωρέω.

Ἐχώσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi χώομαι.

Ἐχώσθην, aor. 1. ind. pass. verbi χωννύω, vel χώννυμι, pro χόω.

Ἐψαθάλατο, 3. s. a. 1. ind. med. v. ψαθάλλω.

Ἐψάλαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐψαλμένοι εἰσὶ, a ψάλλω.

Ἑψαλέος, έα, έον, coctus, elixus; (2) coctilis; (3) jurulentus. Ab ἕψω.

Ἑψανὸς, ή, όν, idem:

Ἑψάνη, ης, ἡ, olla; vas in quo coquitur, *Hes.* Ab eod.

Ἑψάω, coquo, v. ἑψέω.

Ἕψεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ἕψεσαι, ab ἕπομαι.

Ἕψεμεν, præs. inf. act. *Dor.* pro ἕψειν.

Ἕψεται, 3. sing. f. 1. ind. med. v. ἕπομαι.

Ἐψεύδετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi ψεύδομαι, *fallo.*

Ἐψεύσθησαν, 3. sing. a. 1. ind. pass.

Ἐψευσμένως, *adv.* falso. A ψεύδομαι.

Ἑψέω, ῶ, fut. ήσω, coquo, elixo; ἑψῆσαι, et ἑψήσασθαι, a. 1. ἑψημένος, perf. coctus, fervens.

Ἐψηλάφησα, a. 1. ind. act. verbi ψηλαφάω.

Ἕψημα, ατος, τὸ, pulmentum; (2) coctile, quicquid ad coquendum est idoneum; (3) sapa, defrutum. Ab ἑψέω. Hinc

Ἑψηματώδης, εος, ὁ κ̓ ἡ, sapam redolens.

Ἕψησις, εως, ἡ, coctio, coquendi ratio aut actus. Ab ἑψέω.

Ἑψητέον, coquendum, *Steph.* Ab ἑψέω.

Ἑψητήριον, ε, τὸ, olla, id in quo coquitur aut elixatur aliquid. A præc.

Ἑψητὴς, ε, ὁ, coctor. Ab eod.

Ἑψητικὸς, ή, όν, ad coquendum pertinens:

Ἑψητὸς, ή, όν, coctus, elixatus. Ab eod.

Ἔψια, τὰ, ludicra dicta; (2) crepundia.

Ἐψία, ας, ἡ, confabulatio; (2) ludicrum, ludus. Ab ἔπω, *dico.*

Ἐψιάασθαι, præs. inf. med. *Poet.* pro ἐψιᾶσθαι, *contr.* ex ἐψιάεσθαι, ab ἐψιάομαι.

Ἐψιάομαι, ἐψιῶμαι, confabulor; ludo, facetiis et jocis exhilaror, delector; ἐψιόωνται, 3. pl. pro ἐψιῶνται, ἐψιάονται· imperfect. ἐψιόωντο, pro ἐψιῶντο, ἐψιάοντο· imperativ. ἐψιάασθων pro ἐψιάσθωσαν, *Odyss.* 17, 530.

Ἐψιατέον, ludendum, *Suid.* Ab ἐψιάομαι.

Ἐψιθυρίσδομεν, 1. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἐψιθυρίζομεν, a ψιθυρίζω.

Ἐψιμμυθιωμένως, *adv.* fucate. A ψιμμυθίζω.

Ἐψιόωντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Poet.* et *Ion.* pro ἐψιῶντο, ab ἐψιάομαι.

Ἐψυχαγώγει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἐψυχαγώγεε, a ψυχαγωγέω.

Ἔψυχον, imperf. ind. act. verbi ψύχω.

ἝΨΩ, coquo, elixo.

Ἔω, inus. hinc fut. ἔσομαι, ero, præs. εἰμί.

Ἕω, inus. hinc fut. ἕσω, *Poet.* ἕσσω, ἕσσεις, ἕσσει, induet. a. 1. m. ἑσσάμην. imperat. ἕσσαι. ind. perf. εἷμαι, indutus sum; εἱμένος, indutus, perf. usit. ἕννυμι.

Ἕω, inusit. a cujus fut. ἕσω est a. 1. *Ion.* ἕσα, ἕσας, collocasti; εἷσε, collocavit, perf. pass. εἷμαι· εἷαται, pro εἷνται, collocata sunt.

Ἕω, inus. unde fut. ἥσω, mittam; perf. ἧκα, misi; in præs. usit. ἵημι.

Ἕω, a. 2. conj. act. *Poet.* pro ὦ, ab ἵημι.

Ἔω, *sim*, præs. conj. *Ion.* pro ὦ, ab εἰμί.

Ἕω, acc. sing. a recto ἕως, aurora, matutinum tempus. Ἐς ἕω, mane. Πρὶν ἐς ἕω Καίσαρα ἐπελθεῖν, *App. Bell. Civ.* 98.

Ἑῷ, *suo*, dat. sing. ab ἑὸς, *suus.*

Ἔωγα, perf. ind. med. *Att.* pro ὦγα, ab οἴγω.

Ἔωγμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro ὦγμαι.

Ἐωγυῖα, perf. part. med. f. g. *Attice* pro ὠγυῖα.

Ἔωθα, perf. ind. med. *Æol.* et *Ion.* pro εἴωθα, ab ἔθω, *soleo.*

Ἕωθεν, *adv.* mane, diluculo. Ab ἕως.

Ἑωθινὸς, ή, όν, matutinus. Ab eod.

Ἐώθεν, imperf. ind. act. *Att.* et *contr.* pro ὤθεον, ab ὠθέω.

Ἑώϊος, ΐα, ον, matutinus; (2) orientalis.

Ἐῴκειν, *similis eram*, plusq. perf. ind. med. *Poet.* pro ἐοίκειν, ab εἴκω.

Ἑωλίζω, fut. ίσω, putresco sepositus. Ab ἕωλος.

Ἑωλοκρασία, ας, ἡ, mistura pridiana et exoleta; (2) potio vana et inefficax; (3) hesternæ repletionis gravedo et incommoditas, temulentia pridiana; (4) sordium, purgamentorum colluvies. Ex ἕωλος et κρᾶσις.

Ἑωλόνεκρος, dudum mortuus, *Suid.*

ἝΩΛΟΣ, ε, ὁ κ̓ ἡ, hesternus, pridianus; (2) marcidus, rancidus; (3) vetus, obsoletus. [ἕωλος, orientalis, ex Philostrato citat Larcher, ὁ ἐκ τῆς ἑώλε Γαλατίας· sed legendum ἑῴε.]

Ἐώλπειν, plusq. perf. ind. med. *Poet* et *Att.* pro ἠόλπειν, ab ἔλπω.

Ἕωμεν, 1. plur. a. 2. conj. act. *Poet.* pro ὦμεν, ab ἵημι.

Ἑῷμι, præs. opt. act. *contr.* pro ἐάοιμι, ab ἐάω.

Ἐὼν, præs. part. act. *Ion.* pro ὢν, ab εἰμί.

Ἐώνημαι, perf. ind. pass. *Att.* pro ὤνημαι, ab ὠνέομαι.

Ἐωνέμην, imperf. ind. pass. *Att.* pro ὠνέμην.

Ἐωνοχόει, imperf. indic. act. *Att.* pro ᾠνοχόει, quod *contr.* dicitur pro ᾠνοχόεον, ab οἰνοχοέω.

Ἔωξα, aor. 1. indic. act. *Att.* pro ὦξα, ab οἴγω.

Ἑῷος, α, ον, matutinus; (2) orientalis.

Ἑώρα, ας, ἡ, exaltatio, gestatio; (2) suspendium, pro αἰώρα. (2) πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην, *Soph. Œd. Tyr.* 1264.

Ἑώρα, 3. sing. imperf. ind. act. *Att.* et *contr.* pro ὥραε, ab ὁράω.

Ἑώρακας, 2. sing. perf. indic. act. *Att.* pro ὥρακας.

Ἐώργειν, plusq. perf. ind. med. *Poet.* et *Att.* pro ἐόργειν vel ὥργειν, ab ἔργω.

Ἐωρέομαι, ῦμαι, sublimis tollor, *Hes.*

Ἐώρημα, ατος, τὸ, elatio. A præc.

Ἐώρησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ἑωρίζομαι, obambulo [vel gestor]. Ἑωριζόμενος ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρε, *Pulæph.* 62. *Joan. Malal. Chronogr.* 36. [sed legendum αἰωριζόμενος.] Ab ἑώρα.

Ἑώρταζον, imperf. indic. act. verbi ἑορτάζω.

Ἑώρων, imperfect. indicat. act. *Att.* et *contr.* pro ὥραον, ab ὁράω.

Ἕως, ω, ἡ, aurora; (2) oriens. Ab ἠώς.

Ἕως, *adv.* donec, usquedum, tantisper dum, quoad, quamdiu; (2) *in S. S.* sæpe actum continuum notat. Hinc ἕως ὅτε, donec, quoad; (3) ἕως πότε, quousque? (4) ἕως νῦν, ἕως ἄρτι, usque nunc; (5) ἕως ὗ, ἕως ὅτε, ἕως τίνος, quousque; (6) ἕως τινὸς, usque ad aliquod tempus; (7) ἕως τέτε, hucusque, τέως, ἕως, tantisper, donec. Ab ὡς.

Ἕως, *dum*, Poet. pro ὥς.

Ἑῷς, ἑῴα, ἑῷν, matutinus, eous; (2) orientalis.

Ἔωσα, a. 1. ind. act. *Att.* pro ὦσα, ab ὠθέω.

Ἐώσθην, a. 1. ind. pass. *Att.* pro ὤσθην.

Ἔωσι, 3. plur. præs. conj. act. *Ion.* pro ὦσι, ab εἰμὶ, *sum.*

Ἔωσται, *rejectus est*, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro ὦσται, ab ὠθέω.

Ἑωσφόρος, ε, ὁ, lucifer. Ex ἕως et φέρω.

Ἑωϋτῦ, *sui ipsius*, *Ion.* pro ἑαυτῦ.

Z.

Z Est sexta litera Græcorum, quæ Ζῆτα appellatur, atque ab Hebræorum Zade existimatur orta; (2) in notis numeralibus valet *septem*, et cum lineola inferius addita (ͅζ) *septies mille.*

ZA, *particula inseparabilis* augens significationem, ut ζάπλετος, *valde dives*, ζαφλεγὴς, *vehementer ardens.* Non tamen semper.

Ζαβάλλειν, *Hes.* et *Etym.* ἐξαπατᾶν, decipere, putatur esse a διαβάλλειν, calumniari.

Ζάβα, lorica, ζάβαι, arma bellica, *Suid.* Hinc

Ζαβαρεῖον, ε, τὸ, zabareum, locus in quo reponuntur zabæ; armamentarium, *Suid.*

Ζάβοτος, ε, ὁ κ̓ ἡ, admodum abundans pascuis; (2) abundans pecoribus, *Hes.* Ex ζα et βοτὸς, *pascuum*, vel βοτὸν, *pecus.*

ZABPO᾽Σ, ὁ, edax, vorax, *Hes.* lege ζαβόρος.

Ζαγρεὺς, Bacchus *apud Poetas.*

ZA᾽ΓΚΛΗ, ης, ἡ, falx.

Ζάγκλον, ε, τὸ, idem.

Ζαγρεὺς, έος, ὁ, Bacchus, aliis Pluto. Ex ζα et ἀγρεύω, *venor.*

ZAΓPO᾽Σ, discalceatus, *Suid.*

Ζαεὶς, *stans*, præs. part. act. verbi ζάημι.

Ζαὴς, έος, ὁ κ̓ ἡ, vehementer spirans. Ex ζα et ἄω, *spiro.*

Ζαθέοιο, gen. sing. *Ion.* pro ζαθέε, a

Ζάθεος, έη, εον, divinus, sacer. Κίλλαν τε ζαθέην, *Il.* 1, 38. Ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα, *Aristoph. Nub.* 283.

Ζαθερὴς, έος, ὁ κ̓ ἡ, admodum calidus, fervidus, ardens. Ex ζα et θέρω.

Ζαῖεν, 3. pl. præs. opt. act. *Bœot.* pro ζαίησαν, a ζῆμι pro ζάω.

Ζακαλλὴς, έος, ὁ κ̓ ἡ, admodum formosus, perpulcher, *Hes.* Ex ζα et κάλλος.

ZAKEΛTI᾽ΔEΣ, seu ζεκελτίδες, ων, αἱ, rapa; (2) cucurbitæ: ζακυνθίδες, *Hes.*

Ζάκορος, ε, ὁ κ̓ ἡ, æditaus; (2) famulus, minister. Ex ζα pro διὰ, et κορέω.

Ζάκοτος, ε, ὁ κ̓ ἡ, furiosus, valde iracundus. Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, *Il.* 3, 220.

Ζάκχος, ε, ὁ, gazophylacium. *Vox Hebr.*

Ζαλαίνω, desipio, *E. M.*

Ζαλάω, f. ήσω, fluctuo, procellis agitor; unde *apud Nic.* ζαλόωσα, pro ζαλῶσα, ζαλάωσα.

ZAΛEI᾽A, ας, ἡ, zalea, laurus Alexandrina quibusdam, *teste Dioscor.*

Ζάλευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro ζηλῦ, *contr.* ex ζηλόε, a ζηλόω.

Ζάλευκος, ον, valde albus, *Sibyl.*

ZA᾽ΛH, ης, ἡ, turbo vehemens, procella; (2) agitatio maris; æstus, tempestas. Hinc

Ζαλόεις, όεσσα, όεν, procellosus:

Ζάλος, ε, ὁ, aqua agitata et fluctuans.

Ζαλῶ, præs. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro ζηλόω.

Ζαλωτὸν, acc. sing. *Dor.* pro ζηλωτόν.

Ζαμβακέλαιον, ε, τὸ, oleum ex olivis.

Ζαμενέω, ῶ, f. ήσω, magna vi ago; (2) valde iratus sum, *Hesiod. Theog.* 928.

Ζαμένησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐζαμένησε. A

Ζαμενὴς, έος, ὁ κ̓ ἡ, vehemens, validus; (2) magnanimus; (3) infensus; (4) valde iracundus; (5) violentus. Ex μένος.

Ζαμενήχολος, plurimo felle suffusus. Ζαμενήχολον ἰὸν, *Oppian.* 3, 448.

Ζάπεδον,

Ζάπεδον, ου, τὸ, latum pavimentum, magnum solum, pro δάπεδον.
Ζαπίμελος, ου, ὁ ᾗ ἡ, præpinguis, admodum pinguis, *Hes.* Ex πιμελή.
Ζαπληθής, έος, ὁ ᾗ ἡ, admodum plenus, copiosus, multus. Ex πλήθω.
Ζαπλουτέω, valde dives sum, abundo divitiis. A
Ζάπλουτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde dives, prædives. Πολλοὶ μὲν γὰρ ζάπλουτοι ἀνθρώπων, ἀνόλβιοί εἰσι, *Herodot.* 1, 32.
Ζαπότης, ου, ὁ, valde bibax, magnus seu strenuus potator, *Hes.* Ex πότης.
Ζάπυρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde igneus. Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι, *Æsch. Prom. Vinc.* 1091. Ex πῦρ.
Ζατέω, *Dor.* pro ζητέω, et ζατεύω pro ζητεύω, quæro; unde ζατεῦσα pro ζητεῦσα, quærens.
Ζατρεῖον, ου, τὸ, locus in quo servi puniuntur, carcer servorum; *V. L.* al. ζητρεῖον.
Ζατρεύω, in pistrino torqueo, *Lex. Gr.*
Ζατρεφής, έος, ὁ ᾗ ἡ, bene nutritus, saginatus, pinguis. Ex τρέφω.
Ζαφεγγής, έος, ὁ ᾗ ἡ, admodum lucidus et splendidus, *Hes.* Ex φέγγος.
Ζαφελής, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde simplex, *Suid.* (2) durus, vehemens, *Hes.* Ex ζα et ἀφελής, *simplex*, vel ex
Ζάφελος, vehemens, intentus, quasi ζαόφελος. Ex ζα et ὀφέλλω, *augeo*, Etym.
Ζαφελῶς, *adv.* valde simpliciter, *Suid.* (2) vehementer, *Hes.* A ζαφελής.
Ζαφλεγής, έος, ὁ ᾗ ἡ, admodum urens; (2) valde splendens; (3) summo vigore præditus. Ex φλέγω.
Ζάχολος, ου, ὁ ᾗ ἡ, valde iracundus. Ex χολή.
Ζαχρειής, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde utilis. Ex ζα et χρεία, *necessitas, utilitas*, Hom. ζαχρειεῖς ἀνέμους, quia venti nobis utiles. Sed quidam ibi legunt ζαχρηεῖς, a ζαχρηής.
Ζαχρεῖος, indigens. Ὁδὸς ζαχρεῖον, via indigentem, *Theocr.* 25, 6.
Ζαχρηής, έος, ὁ ᾗ ἡ, impetuosus, valde ingruens et ingruens in aliquem, acerrimus invadens. Οἵπερ τὸ πάρος ζαχρηεῖς τελέθεσκον, *Il.* 12, 346. Ζαχρηῶν ἀνέμων, *Il.* 5, 524. Ex χράω.
Ζάχρυσος, ου, ὁ ᾗ ἡ, dives auri. Ἐν ζαχρύσοις δώμασιν κοιμώμενος, *Eur. Rhes.* 439.
ΖΑ'Ω, ζῶ, vigeo, vivo: de hominibus, brutis et plantis ex æquo dicitur, ut annotat *Ammonius.* Ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον, *Aristoph. Av.* 161. ζῶ, ζῇς, ζῇ. Imp. ἔζων, ἔζης. f. 1. ζήσομαι. a. 1. ἔζησα. Part. ζῶν, ζῶντος. Inf. ζῆν. *Poet.* ζώω, ζώεις.
ZE'A, ας, ἡ, zea, far, hordei genus, spelta; (2) striata pars oris equini.
Ζειά, ᾶς, ἡ, idem.
Ζείδωρος, ον, fertilis, almus. Ζείδωρος ἄρουρα, *Il.* 2, 548, et passim. Ex ζειὰ et δῶρον.
Ζείουσα, præs. part. act. f. g. *Ion.* pro ζέουσα, a ζέω, *ferveo.*
ZEIPA', ᾶς, ἡ, amiculum, palla; (2) redimiculum.
Ζειρεῖν, aromata facere, *Hes.*
Ζεῖρον, varium, *Hes.*
Ζειροφόρος, ὁ, ferens ζειρὰν, *Hes.*
Ζείω, *Poet.* pro ζέω, ferveo.
ZE'ΛΛΩ, jacio, *Hes. Etym.* pro βέλλω, idem quod βάλλω.
Ζέμα, ατος, τὸ, decoctio, potus decoctus: a
Ζέννυμι, vel ζεννύω, ferveo; unde ζεννύμενον, quod coquitur. A ζέω.
Ζέρεθρον. (τὸ βέρεθρον, τὸ βάραθρον,) barathrum.
Ζέσε, 3. s. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔζεσε, a ζέω.
Ζεσθεὶς, *fervefactus*, a. 1. part. pass.
Ζέσις, εως, ἡ, fervor, æstus. A ζέω.
Ζεστολουσία, ας, ἡ, lotio quæ fit aqua fervida. Ex ζεστὸς et λούω, *luo.*
Ζεστὸς, ἡ, ὸν, fervidus. A ζέω.
Ζέσω, *fervefaciam*, f. 1. ind. act. verbi ζέω.
Ζευγάριον, ου, τὸ, parvum jugum; (2) par bucularum non magni faciendum. A ζεῦγος.
Ζευγατήρ, ῆρος, ὁ, epith. lori quo res devinciuntur, *ap. Jos.* ubi tamen *MSS.* plerique ζευκτήρ, *Ern.*

Ζευγεῖον, ου, τὸ, jugum, *ap. Jos.*
Ζευγελάτης, ου, ὁ, qui agit boum jugum, qui agit boves, jugarius. Ex ζεῦγος et ἐλαύνω.
Ζευγηλατέω, ῶ, f. ήσω, jugum boum ago. A
Ζευγηλάτης, ου, ὁ, idem quod ζευγελάτης.
Ζευγήσιον, census τῶν ζευγιτῶν *apud Athen.*
Ζευγῆτις, ιδος, jugalis, quæ jugum ferre potest.
Ζευγίτης, ου, ὁ, jugalis, jugo adstrictus; (2) ζευγῖται, *apud Athen.* ex instituto Solonis classis civium equestri ordini subordinata; quasi jugales, a jumentis, quæ ζεύγη· aut quia junctim bini equestrem censum explerent; (3) remiges medii ordinis in triremi.
Ζεύγλη, ης, ἡ, jugum. A ζεῦγος.
Ζευγλῆθεν, *adv.* de jugo, *Apoll. Rhod.* 3, 1319.
Ζευγλῆφι pro ζεύγλης. Ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας, a jugo solutas, *Callim. Hymn. in Dian.* 162. Sed forte legendum ἀπὸ, ut sit ἀπολυθείσας ζεύγλης [male].
Ζευγλόδεσμον, ου, τὸ, lorum jugi. Ex ζεύγλη et δεσμός.
Ζεῦγμα, ατος, τὸ, junctura, conjunctio; (2) zeugma, figura Grammatica; (1) ἀνάγκης ζεύγματα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 443. A ζευγνύω.
Ζευγνύασι, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro ζευγνῦσι. A
ZEY'ΓΝΥΜΙ, vel ζευγνύω, f. ζεύξω, jungo, copulo; (2) jungo matrimonio; (3) jungo ponte. a. 1. ζεῦξαι et ζεύξασθαι, jungere. Pass. ἐζεύχθην, ζευχθεὶς. a. 2. pass. ἐζύγην. Καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς, *Soph. Phil.* 1017. Ζεύξομαι ἅρματι πώλους, *Eur. Hec.* 469.
Ζευγοποιΐα, ας, ἡ, conjugatio, copulatio parium, et in specie bigarum constructio. Ex ζεῦγος et ποιέω.
Ζεῦγος, εος, τὸ, jugum, et boves qui sunt sub jugo; (2) bigæ; *item* trigæ et quadrigæ, *omninoque* vehiculum; (3) par; *dicitur etiam* de tribus. A ζευγνύω.
Ζευγοτροφεῖν, equos curules alere.
Ζευγοτρόφος, qui alit equos curules.
Ζευκτηρία, ας, ἡ, vinculum. A
Ζευκτὸς, ἡ, ὸν, conjugatus, junctus.
Ζεῦξαι, a. 1. inf. act. verbi ζεύγνυμι.
Ζευξιδία, ἡ, Juno apud Argivos, *E. M.*
Ζευξίλεως, ω, ὁ, cui subditi sunt populi. Ex ζεῦξις et λαὸς, vel *Attice* λεὼς, *populus.*
Ζεῦξις, εως, ἡ, connexio, copulatio, *impr.* pontis fabricatio in flumine. A ζεύγνυμι.
Ζεύξω, *jungam*, f. 1. ind. act. verbi ζεύγνυμι.
ZEY'Σ, *Gen.* Διὸς, ὁ, Jupiter.
Ζεφυρηΐς, ΐδος, ἡ, zephyria, *Ep.*
Ζεφυρίη, ἡ, sub. αὔρη, vel πνοὴ, zephyrus, *Hom.*
Ζεφυρικὸς, ἡ, ὸν, zephyrius, et
Ζεφύριος, ου, ὁ ᾗ ἡ, favonialis. A ζέφυρος.
Ζεφυρῖτις, ιδος, ἡ, favonialis. Θέειν ζεφυρίτισιν αὔραις, *Oppian. Cyneget.* 4, 75.
Ζεφυριώτης, ὁ. A ζεφύριος, nom. prop. loci.
ZE'ΦΥΡΟΣ, ου, ὁ, zephyrus, favonius.
ZE'Ω, f. ζέσω, ferveo, bullio, excandesco; (2) scateo; (3) fervefacio, *Il.* 21, 361.
Ζῆ, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor.* pro ζᾶ, *contr.* ex ζάε. Καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων, *Soph. Antig.* 1169. Ἀλλ' ἕρπε, καὶ ζῆ, καὶ δόμους οἴκει πατρός, *Eurip. Iphig. in Taur.* 699.
Ζηβύνη, venabulum, *Ph.* pro ζιβύνη.
Ζῆθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi ζῆμι.
Ζηλαῖος, αία, αῖον, iracundus, æmulus:
Ζηλευτής, οῦ, ὁ, æmulator; (2) invidus. A
Ζηλεύω, f. εύσω, æmulor. A ζῆλος.
Ζηλέω, invideo, *Eust.*
Ζηλήμων, ονος, ὁ, invidus, zelotypus. A ζῆλος, aut quasi a ζηλέω, quod esset *invideo.*
Ζηλοδοτήρ, ῆρος, ὁ, dator rerum invidendarum; (2) studium rerum bonarum injiciens.
Ζηλοῖ, 3. sing. præs. ind. act. pro ζηλόει, a ζηλόω.
Ζηλομανής, ὲς, iracundus, epith. Bacchi.
ZH'ΛΟΣ, ου, ὁ, æmulatio; (2) invidia; (3) studium vehemens alicujus rei; (4) sors invidenda, felicitas; (4) οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει, *Soph. Aj.* 503. Ὅ τ' ἐπὶ μακαρίοις ζῆλος ὢν τότ' εἰκότως, invidiosa felicitas quæ inerat olim opulentæ domui, *Eurip. Or.* 970. Hinc
Ζηλοσύνη, ης, ἡ, invidia.
Ζηλοτυπέω, ῶ, fut. ήσω, zelotypus sum, præ amoris vehementia rivalem pati nequeo; (2) zelo ducor; (3) æmulor, in bonam partem; (4) invideo, maligno animo prosequor. Ζηλοτυπῶν ἀρετὴν, *Æschyl.*
Ζηλοτυπία, ας, ἡ, zelotypia, invidentia, qua quis rivalem in amore pati nequit; (2) invidia, æmulatio. A
Ζηλότυπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, zelotypus, invidia, æmulatione incensus. Ex ζῆλος et τύπω.
Ζηλοτύπως, per æmulationem, per invidiam.
Ζηλόω, ῶ, f. ώσω, æmulor; (2) invideo; (3) affecto, sector; (4) probo, laudo; (5) beatum prædico, felicem duco; (6) zelotypus sum. (2) οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως, tibi non invideo educationem tuam, *Aristoph. Thesm.* 175. (3) ὅσοι δημηγόρους ζηλοῦτε τιμὰς, quicunque apud populum oratorios sectamini honores, *Eurip. Hec.* 254. (4) ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ, *Soph. Aj.* 1027. Χ' οἱ δημόται ζηλοῦντες, admirabundi, *Aristoph. Nub.* 1210. (5) καί τοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω, quanquam et nunc ob hoc te beatum prædicare fas est, *Soph. Aj.* 552. ζηλῶ σε, γέρον, felicem duco te, *Eurip. Iphig. in Aul.* 16. A ζῆλος.
Ζήλωμα, ατος, τὸ, æmulatio, zelotypia:
Ζήλωσις, εως, ἡ, idem; (2) affectatio, appetitio alicujus rei.
Ζηλωτέος, έα, έον, æmulandus:
Ζηλωτής, οῦ, ὁ, æmulator, accensus zelo:
Ζηλωτικὸς, ἡ, ὸν, æmulans. A præc.
Ζηλωτὸς, ἡ, ὸν, æmulandus, expetendus; (2) beatus, felix, egregius. A ζηλόω.
ZHMI'A, ας, ἡ, damnum, detrimentum; (2) mulcta; (3) pœna, supplicium. Hinc
Ζημιόω, ῶ, f. ώσω, damnum adfero, detrimento adficio; (2) mulcto pecunia, exsilio, &c. Ἐζημίωσε πατέρα, *Eur. Or.* 561. τινὰ χρημάτων, *Plat.* χρήμασι, *Plut.* θανάτῳ, *Thuc.* (2) φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν, *Eurip. Or.* 896.
Ζημιώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, damnosus, perniciosus, qui fraudi est. A præc. Hinc
Ζημιωδῶς, *adv.* damnose.
Ζημιωθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass. v. ζημιόω.
Ζημίωμα, ατος, τὸ, damnum; (2) mulcta:
Ζημίωσις, εως, ἡ, mulctatio.
Ζὴν, Ζηνὸς, ὁ, Jupiter.
Ζῆν, præs. inf. act. *Dor.* pro ζᾶν, a ζάω.
Ζηνόφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, Jovis mentem habens. Ex Ζὴν et φρήν.
Ζηρύνθιον, ου, τὸ, et Ζηρύνθον, antrum in quo canes sacrificabant, Corybantumque illic et Hecates mysteria erant, *Suid.*
Ζῆς, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ζᾷς, *contr.* ex ζάεις.
Ζήσασα, a. 1. part. act. fœm. gen.
Ζήσῃ, *vives*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro ζήσεαι.
Ζήσομαι, *vivam*, f. 1. ind. med.
Ζήσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act.
Ζήτει, 2. sing. præs. imperat. act. pro ζήτεε.
Ζητεύῃς, 2. sing. præs. conj. act. verbi
Ζητεύω, f. εύσω, quæro. A
ZHTE'Ω, ῶ, f. ήσω, quæro; (2) quæstionem habeo seu exerceo; (3) requiro, rei amissæ desiderio teneor; (4) studeo, conor; (5) *etiam* peto, *sed raro apud veteres*, Ern. Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, 1 *Cor.* 1, 22. Ζητεῖ τὰ χρήματα ἀποτίμπασθαι, *Plat.* Hinc
Ζήτημα, ατος, τὸ, quæstio, quæsitum. Τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, quod attinet ad quæstionem, *Soph. Œd. Tyr.* 278.
Ζητημάτιον, ου, τὸ, quæstiuncula. Dim.
Ζητησάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. v. ζητέω.
Ζήτησις, εως, ἡ, ipsa quærendi actio, investigatio; (2) quæstio, controversia.
Ζητήσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act. verbi ζητέω.
Ζητητέος, έα, έον, quærendus. Ab eod.
Ζητητήρια, τὰ, quæstiones, vel potius loca ubi quæstiones exercentur, tormenta, *Suid.*
Ζητητής, οῦ, ὁ, quæsitor criminum; (2) *impr.* in foro

foro sic dicitur, qui *Lat.* recuperato r in causa repetundarum: qui quærit, quo pecunia male conciliata et capta pervenerit, ut repeti inde possit, *Ern.*

Ζητητικὸς, ἡ, ὸν, qui quærere et investigare solet, sagax, ad quæstiones movendas promptus. A ζητητής.

Ζητῦσιν, 3. pl. pro ζητέυσι.

Ζητρεῖον, ϐ, τὸ· vid. ζατρεῖον.

Ζήτω, *vivat*, 3. sing. præs. imperat. act. *Dor.* pro ζάτω, *contr.* ex ζαέτω, a ζάω.

Ζητῶμεν, 1. pl. præs. conj. act. *contr.* pro ζητέωμεν, a ζητέω.

Ζιβύνη, ης, ἡ, lancea, hasta, jaculum, venabulum, pro σιβύνη.

ΖΙΓΓΙ'ΒΕΡΙΣ, εως, ἡ, zingiberis, planta Arabica.

ΖΙ'ΓΓΟΣ, ϐ, ἡ, sonus apum, *Hes.*

ΖΙΖΑ'ΝΙΟΝ, ϐ, τὸ, zizanium; lolium.

Ζινίχιον, τὸ, corrigia calceamenti, *Suid.*

Ζίω, quæro, *E. M.*

Ζόης, *vitæ*, gen. sing. *Ion.* pro ζωῆς, a ζωή.

Ζορκάδες, αἱ, capreæ, *Ion.* pro δορκάδες.

Ζόρκες, capreæ, pro δόρκες.

Ζέσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. *contr.* pro ζοέσθω, a ζόω pro ζώννυμι.

Ζόφεος, εα, εον, idem quod ζοφερός.

Ζοφεροῖο, gen. sing. *Ion.* pro ζοφερῦ, a

Ζοφερὸς, ρὰ, ρὸν, tenebrosus, caliginosus. A ζόφος.

Ζοφοδορπίας, ϐ, ὁ, qui vesperi cœnat. Ex ζόφος et δόρπον, *cœna.*

Ζοφοδορπὶς, ίδος, ἡ, cœna tenebricosa, h. e. serotina. Ex iisd.

Ζοφοειδελος, ον, idem quod ζοφοειδής, ater, *Nic.*

Ζοφοειδής, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Ζοφόεις, όεσσα, όεν, tenebricosus, obscurus. A ζόφος.

Ζοφομηνία, ας, ἡ, obscuritas lunæ, lunæ defectus. Ex ζόφος et μήνη, *luna.*

ΖΟ'ΦΟΣ, ϐ, ὁ, caligo, tenebræ; (2) occasus, pars occidentalis. Hinc

Ζοφόω, ῶ, fut. ώσω, obtenebro, obscuro.

Ζοφώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ζοφόεις.

Ζόφωσις, εως, ἡ, obscuratio; (2) tenebræ, obscuritas. A ζοφόω.

Ζυγὰ, τὰ· vide ζυγόν.

Ζυγάδην, *adv.* jugatim, junctim. A ζυγός.

Ζύγαινα, νης, ἡ, zygæna vel libella, piscis:

Ζυγάστριον, ϐ, τὸ, arca, capsa. Ab eod.

Ζύγαστρον, ϐ, τὸ, idem et ab eod.

Ζύγαστρος, ὁ, idem quod ζύγαστρον, *Xen.*

Ζυγέντες, nom. pl. aor. 2. part. pass. v. ζεύγνυμι.

Ζυγεφόρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, jugum ferens. Ex φέρω.

Ζυγέω, ῶ, jugo, in jugum porrigor, quod fieri solebat in acie, quum militum ordines ab uno cornu in alterum instruebantur. A ζυγός.

Ζυγία, ἡ, Juno, *Hes.*

Ζυγιακὸς, ἡ, ὸν, natus sub Libra, signo cœlesti:

Ζύγιμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, jugalis:

Ζυγίον, ϐ, τὸ, statera, libella: A ζυγός.

Ζυγὶς, ἡ, zygis, serpillum silvestre, *Diosc.*

Ζυγίτης, ϐ, ὁ, remex in medio navis supra arborem, remex medii ordinis; (2) ζυγῖται, οἱ ζευγῖται, de quibus supra.

Ζυγόδεσμον, ϐ, τὸ, lorum quo temo alligatur jugo; (2) collare, subjugium, lorum. Ex ζυγὸς et δεσμός.

Ζυγόδεσμος, ϐ, ὁ, idem et ex iisd.

Ζυγοδέτης, ϐ, ὁ, idem. Ex ζυγὸς et δέω.

Ζυγοειδής, έος, ὁ ϗ ἡ, jugi speciem præferens.

Ζυγόλωρον, τὸ, lorum quo jugum adstringitur cervicibus.

Ζυγομαχέω, rixor, contendo. *impr.* cum domesticis, familiaribus; (2) repugno. Διὰ γαστέρα πρὸς οἰκέτην ζυγομαχεῖν, *Plut.* Πρὸς τὴν Τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν ϐ ῥάδιον, *Menand.* 252. (2) ἅπαντας ἐπίστασθαι καὶ ζυγομαχοῦντας, *Plutarch. in Lucullo.* Ex μάχη.

Ζυγὸν, ϐ, τὸ, transtrum navium superius, remigum sedes; (2) *metaph.* clavus, temo regni; (3) *impr. in plur.* trutina; (2) ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀρχῆς, *Eurip. Phœn.* 74.

Ζυγοποιέω, ῶ, f. ήσω, juga curruum construo:

Ζυγοποιὸς, ὁ, qui jugum facit, *Ath.*

Ζυγὸς, ϐ, ὁ, jugum; (2) in testudine transtillum quo brachia seu cornua ejus junguntur; (3) jugum in acie, series porrecta; (4) calceamenti corrigia; (5) trutina, libra, *in gen. fœm.* ut Grammaticis placet.

Ζυγοστατέω, ῶ, f. ήσω, pondero, in trutina appendo, libra exæquo. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τὰς λόγυς, ϗ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω, *Lucian.* Οὐ ζυγοστατήσω πάντας αὐτὰς πρὸς τὸν Τιμάρχϐ βραχίονα. *Non comparabo.* Alciph. 2, 2. *Pass.* de æquatis lancibus, unde *tropice* de æquato Marte. A

Ζυγοστάτης, ϐ, ὁ, libripens, ponderator. Ex ζυγὸς, *libra*, et ἵστημι.

Ζυγοφορέω, fut. ήσω, jugum fero.

Ζυγοφόρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, jugifer, qui fert jugum.

Ζυγόω, ῶ, f. ώσω, jugo submitto; (2) conjungo; (3) eadem serie et linea collocatus sum. A ζυγός.

Ζυγῶδες, ϗ ζύγωμα, os quoddam in corpore humano medulla carens, *Galen.* lib. 11. *de usu part.*

Ζυγωθρίζω, f. ίσω, claudo vecte; (2) examino, libro, perpendo. A

Ζύγωθρον, ϐ, τὸ, vectis qui valvas seu ambas fores conjungit. Ex ζυγὸς et θύρα.

Ζύγωμα, ατος, τὸ, jugamentum:

Ζύγωσις, εως, ἡ, jugatio:

Ζυγωτὸς, ἡ, ὸν, junctus jugo. Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται, *Soph. El.* 702. A ζυγόω.

ΖΥ'ΘΟΣ, ϐ, ὁ, vel εος, τὸ, zythus, potus ex hordeo confectus, cerevisia.

ΖΥ'ΜΗ, ης, ἡ, fermentum; (2) *tropice* quicquid alios paullatim corrumpit.

Ζυμήεις, ήεσσα, ῆεν, fermentatus. A ζύμη.

Ζυμίζω, fermenti acorem refero. Ab eod.

Ζυμήτης, idem quod ζυμίτης, *E. M.* Ab eod.

Ζυμίτης, ϐ, ὁ, fermentatus. A ζύμη.

Ζυμόω, ῶ, f. ώσω, fermento. Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, *Gal.* 5, 9. Ἕως ϐ ἐζυμώθη ὅλον, *Luc.* 13, 21. Ab eod.

Ζυμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fermentaceus; (2) non mucidus. Ab eod.

Ζύμωμα, ατος, τὸ, fermentum. A ζυμόω.

Ζύμων, ωνος, ὁ, sed *Sch.* ζύμωμα, *Nic.*

Ζύμωσις, εως, ἡ, fermentatio, inflatio:

Ζυμωτικὸς, ἡ, ὸν, vim inflandi, flatus ciendi habens:

Ζυμωτὸς, ἡ, ὸν, fermentatus. Ab eod.

Ζωαγράφω, idem quod ζωγραφέω.

Ζωαγραψάμενος, aor. 1. part. med.

Ζωάγρια, τὰ, præmium pro vita servata. A ζωγρέω.

Ζωάριον, τὸ, animalculum, a ζῶον.

Ζωαρκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ad vitam sustentandam sufficit, vitam adjuvans. Ex ζωὴ et ἀρκέω.

Ζωαρχικὸς, ἡ, ὸν, vitæ principium habens. Ex

Ζώαρχος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui animanti præest; (2) qui præest elephanto.

Ζωγράφειον, ϐ, τὸ, officina pictoris. A ζωγράφος.

Ζωγραφέω, ῶ, fut. ήσω, animalia pingo; (2) quidvis pingo. Ex ζῶον et γράφω. Hinc

Ζωγράφημα, ατος, τὸ, pictura, id ipsum quod pictum est.

Ζωγραφητὸς, ἡ, ὸν, pictus.

Ζωγραφία, ας, ἡ, pictura. A ζωγράφος.

Ζωγραφικὴ, ἡ, *sub.* τέχνη, pictoria ars, *Steph.*

Ζωγραφικὸς, ἡ, ὸν, pictorius, pingendi peritus; (2) ad artem pictoriam pertinens.

Ζωγραφικῶς, *adv.* picturæ modo. A præc.

Ζωγράφος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, pictor.

Ζώγρει, 2. sing. præs. imperat. act. pro ζώγρεε, a ζωγρέω. Unde

Ζωγρεία, ας, ἡ, et ζωγρία, condonatio vitæ capto hosti facta; (2) captura vivi animalis.

Ζωγρεῖον, ϐ, τὸ, vivarium, bestiarium, cavea, locus in quo animalia capta adservantur. A

Ζωγρέω, ῶ, fut. ήσω, vegeto, vivifico; (2) in vitam revoco, exsuscito; (3) instauro; (4) vivum capio, a cæde captum servo, vitam alicui in bello servo. Ζώγρει ἐπιπνεύσασα κακῶς κεκαφηότα θυμὸν, *Il.* 5, 698. Ex ζωὴ et ἐγείρω, *excito*, vel ζωὸς et ἀγρέω.

Ζωγρητικὸς, ἡ, ὸν, vivis animalibus capiendis accommodatus, ut nassa, rete, &c.:

Ζωγρίας, ϐ, ὁ, vivus captus, *Hes.* Ab eod.

Ζῶγρον, ϐ, τὸ, vivarium, cavea. Ab eod.

Ζῶγρος, ὁ, pro ζωγρεῖον, *Hes.*

Ζωγρῶν, præs. part. act. n. g. *contr.* pro ζωγρέον, a ζωγρέω.

Ζωδάριον, ϐ, τὸ, animalculum; Dim. a ζῶον.

Ζωδιακὴ, ἡ, pro ζωδιακὸς κύκλος, *Man.*

Ζωδιακὸς, ϐ, ὁ, signifer, Zodiacus in cœlo. A

Ζώδιον, ϐ, τὸ, animalculum; (2) signum cœleste in Zodiaco. Dim. a ζῶον. Hinc

Ζωδιωτὸς, ἡ, ὸν, idem quod ζωωτός.

Ζωδιωφόρος, signifer, scil. circulus.

Ζῶε, *vivebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔζωε, a ζώω, *Poet.* pro ζάω.

Ζώειν, *vivere*, præs. inf. act. a verbo eod.

Ζώεσκον, imp. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔζωον.

Ζώῃ, 3. sing. præs. conj. act.

Ζωὴ, ῆς, ἡ, vita. A ζάω.

Ζωηδὸν, *adv.* animantium more. A ζῶον.

Ζώην, præs. opt. act. *Att.* pro ζῷμι, *contr.* pro ζάοιμι.

Ζωηρὸς, ρὰ, ρὸν, vivax; (2) vitam præbens. A ζωή.

Ζωῇσιν, dat. pl. *Ion.* et cum ν ἐφελκ· pro ζωαῖς.

Ζωηφόρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, vitam adferens, salutaris.

Ζωθάλμιος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, vividus, almus, *Pind.* Ex ζωὴ et θάλπω, vel θάλλω.

Ζωΐδιος, ϐ, ὁ, idem quod ζωδιακός.

Ζωϊκὸς, ἡ, ὸν, animalis. A ζῶον.

Ζῶμα, ατος, τὸ, vestimentum quo cingimur, cingulum. A ζώννυμι.

Ζωμάρυστρον, ϐ, τὸ, trulla, cochlear. A ζωμὸς et ἀρύω.

Ζώμευμα, ατος, τὸ, condimentum, salgamum. A

Ζωμεύω, condio; (2) elixo. A ζωμός.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, haustus jusculi. Ex ζωμὸς et ἀρύω.

Ζωμίδιον, ϐ, τὸ, jusculum. A ζωμός.

Ζωμοποιέω, jurulentum cibum facio.

Ζωμοποιὸς, ϐ, ὁ ϗ ἡ, opifex jurulenti cibi, condiendi juris peritus; (2) in cibos idoneus. Ex ζωμὸς et ποιέω.

ΖΩΜΟ'Σ, ϐ, ὁ, jus, jusculum, cibus jurulentus.

Ζωμοτάριχος, ϐ, ὁ, qui muria piscium sale conditorum nimium delectatur. Ex ζωμὸς et τάριχος.

Ζωναῖος, ὁ, qui zonam habet, *Synes.*

Ζωνάριον, ϐ, τὸ, zonula. A seq.

Ζώνη, ης, ἡ, zona, balteus, cingulum, *Ammonius* annotat virorum esse, quemadmodum ζώνιον fœminarum. *Homerus* pro armorum apparatu usurpat, et veteres ζώσασθαι (a quo descendit) ἀντὶ τϐ ἐνδῦναι τὰ ὅπλα, id est, arma induere dixerunt; (2) pera. A ζωννύω, *cingo.*

Ζώνιον, ϐ, τὸ, cingulum; (2) cinctura. Dim.

Ζωνιόπλοκος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui zonas plectit seu conficit, zonarius. Ex ζώνιον et πλέκω.

Ζωνίτης, ϐ, ὁ, zonarius. A ζώνη.

Ζωνῖτις, ιδος, ἡ, zonaria. A præc.

ΖΩ'ΝΝΥΜΙ, ζωννύω, ζωννύσκω, f. ζώσω, cingo, præcingo. Ὅταν δὲ γηράσῃς, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σϐ, ϗ ἄλλος σε ζώσει, *Joann.* 21, 18.

Ζωννύσκετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐζώννυτο.

Ζώννυσθαι, accingi, armari, sese parare, ζῶσαι, aor. 1. med. accinge te; ἐζωσμένος, perf. pass. particip. accinctus.

Ζωνογάστωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, medio ventre cinctus. Ex ζώνη et γαστήρ.

Ζώντειον, seu ζώντιον, ϐ, τὸ, mola qua sc. victus conficitur, qu. ζεώντειον, a ζέα, *Hes. Ern.*

Ζωογενὴς, ἐς, ab animali procreatus, animalis.

Ζωογονέω, ῶ, f. ήσω, animal seu vivum gigno; (2) fœtifico; (3) vivifico; (4) vivum conservo. (4) τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutriens, *Lucian. Dial. Deor.* 8. Ex ζῶον, vel ζωὴ, et γονή.

Ζωογονία, ας, ἡ, generatio animalis; (2) vermiculatio:

Ζωογονικὸς, ἡ, ὸν, animantis procreandi vim habens, *Phil.* A

Ζωογόνος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, vivum animal generans; (2) vitalis; (3) epitheton numeri septenarii, quod infantes septimo mense nati

vivant facilius quam qui nati mense sequente.
Ζωογράφος, pictor: idem quod ζωγράφος, *Theoc.*
Ζωοδότειρα, ας, ἡ, vitæ largitrix. A
Ζωοδότης, ου, ὁ, vitæ largitor. A δίδωμι.
Ζωόδωρος, ου, ὁ ϰ ἡ, vitam donans. Hinc τὸ ζωόδωρον, ου, vitam dandi facultas. Ex ζωὴ et δῶρον.
Ζωοθηρία, ἡ, animalium vivorum captura. Ex ζῶον et θήρα.
Ζωοθηρικὸς, ἡ, ὸν, ad ζωοθηρίαν pertinens.
Ζωοθυσία, ας, ἡ, victima constans animante.
Ζωοθυτέω, animal sacrifico. Ex θύτης.
Ζώοιμι, præs. opt. act. v. *Poet.* ζώω, pro ζάω.
Ζώοισι, *animalibus*, dat. pl. *Ion.* pro ζώοις.
Ζωόμορφος, ου, ὁ ϰ ἡ, formam animalis habens. Ex ζῶον et μορφή.
Ζῶον, ου, τὸ, animal. A ζάω, *vivo.*
Ζωοπλαστέω, ῶ, f. ήσω, animal effingo, vivum formo. Ζωοπλαστῶν ἄνδρας, *Lycophr.* 844.
Ζωοποιέω, ῶ, f. ήσω, vivifico; (2) vermes genero. Ex ζωὸς et ποιέω.
Ζωοποίησις, εως, ἡ, vivificatio; (2) in vitam restitutio; (3) conservatio:
Ζωοποιητικὸς, ἡ, ὸν, vim habens generandi viva, vim vivificandi habens:
Ζωοποιὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, vivificus; (2) vivum et animale generans. Ex ζωὸς et ποιέω.
Ζωοπώλης, ου, ὁ, qui animalia vendit. A πωλέω.
Ζωὸς, ἡ, ὸν, vivus. A ζάω.
Ζωοστασία, ας, ἡ, animalium statio, stabulum. A ζῶον et στάσις, *statio.*
Ζωοτάμνω, vivum disseco. A τέμνω.
Ζωότης, ητος, ἡ, qu. dic. animalitas, natura animalis. A ζῶον.
Ζωοτοκέω, ῶ, f. ήσω, animal genero seu pario:
Ζωοτοκία, ας, ἡ, animalis generatio. A
Ζωοτόκος, ου, ὁ ϰ ἡ, animal gignens vel pariens; (2) viviparus. Ex ζῶον et τίκτω.
Ζωοτὸς, ἡ, ὸν, animalibus pictis distinctus. A ζωόω, (*sed rectius* ζωωτὸς, *Ern.*)
Ζωοτροφεῖον, ου, τὸ, vivarium. A seq.
Ζωοτροφέω, ῶ, f. ήσω, animalibus nutriendis rem quæro. A
Ζωοτροφία, ας, ἡ, pecuaria; nutritio et saginatio animalium, piscium, ut vendantur.
Ζωοτροφικὸς, ἡ, ὸν, ad alenda animalia, et ad negotiationem istam pertinens.
Ζωοτρόφος, ου, ὁ ϰ ἡ, pecuarius, pecoribus alendis rem quærens. Ex ζῶον et τρέφω.
Ζωοτύπη, ἡ, genuina forma, *Man.*
Ζωουργὸς, ὁ, vitæ operator, *Dolsc.*
Ζωοφαγέω, ῶ, animalibus victito. A
Ζωοφάγος, ου, ὁ ϰ ἡ, animantes devorans, animalibus victitans. Ex ζῶον et φάγω.
Ζωόφθαλμον, τὸ, herba quæ βούφθαλμον, *Plin.*
Ζωοφθόρος, ον, qui coit cum bestia.
Ζωοφόρος, et ζωφόρος, ὁ ϰ ἡ, animalia ferens; (2) zodiacus; (3) pars trabeationis in columnis. Gall. *la frise*, Ern.
Ζωόφυτα, τὰ, quæ mediæ sunt naturæ inter animalia et plantas. Ex ζῶον et φύω.
Ζωοφυτέω, vivos surculos edo, *ap. Athen.* si lectio sana, *Ern.*
Ζωόω, ῶ, fut. ώσω, vivifico, animo. A ζωός.
Ζώπισσα, ης, ἡ, pix, resina, quæ in usum medicaminum e navibus deraditur. A πίσσα.
Ζωπύρα, ἡ, follis, *Hes.*
Ζωπυρέω, ῶ, f. ήσω, ignem sopitum suscito; (2) bella aut alia mala sopita suscito; (3) refocillo, vires propemodum extinctas instauro; (4) restituo. Εἰ νὴ τὼ θεὼ μὴ ζωπυρήσεις, irritabilis, *Aristoph. Lys.* 685. Ὁρᾷς, ἃ νῦν σὺ ζωπυρεῖς νείκη νέα, *Eur. Electr.* 1121. A ζώπυρον.
Ζωπύρημα, τὸ, idem quod ζώπυρον, n. 2.
Ζωπύρησις, εως, ἡ, suscitatio ignis sopiti; (2) item alius rei prope extinctæ.
Ζωπύρια, τὰ, follis, *Hes.*
Ζωπύριον, ου, τὸ, follis. A
Ζώπυρον, ου, τὸ, suscitabulum ignis; (2) scintillæ, reliquiæ ignis sopiti et cineribus obruti; (3) vitam conservans et quasi excitans sopitam; (4) follis, cujus flatu ignis excitatur; (5) reliquiæ quævis rem conservantes; (6) herba quædam. A ζωὸς et πῦρ.
Ζωπυρόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod ζωπυρέω.
Ζωροποτέω, ῶ, fut. ήσω, merum bibo. A
Ζωροπότης, ου, ὁ, meri bibulus, qui meracum bibit; (2) ebriosus. Ex ζωρὸς et πίνω.
ΖΩΡΟ'Σ, merus, meracus.
Ζωρότερος, scil. οἶνος, meracius vinum, *Il.* 9, 203.
Ζὼς, pro ζωὸς, vivus, *apud Hom. Il.* 5, 887.
Ζῶσαι, aor. 1. inf. act. verbi ζώννυμι, pro ζόω.
Ζῶσαν, acc. sing. part. præs. *contr.* pro ζάουσαν, a ζάω, *vivo.*
Ζώσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi ζώννυμι.
Ζώσεσθαι, *cincturum esse*, fut. 1. inf. med.
Ζωσθεῖσα, *cincta*, aor. 1. part. pass. f. g.
Ζωσθῆναι, *cinctum esse*, aor. 1. inf. pass.
Ζωσθήσομαι, *cingar*, fut. 1. ind. pass.
Ζῶσι, 3. pl. præs. ind. act. *contr.* pro ζάουσι.
Ζώσιμος, ου, ὁ ϰ ἡ, vitalis, qui vivere potest; (2) nomen propr. A ζάω.
Ζῶσις, εως, ἡ, ipsa cingendi actio. A ζωννύω.
Ζῶσμα, ατος, τὸ, cingulum.
Ζώσειον, τὸ, pro ζώντειον, *E. M.*
Ζωσμὸς, ὁ, pro ζῶσμα, *Sibyl.*
Ζώστειρα, ἡ, epith. Minervæ, *Bœot.* al. ζωστηρία.
Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus.
Ζωστηρία, Palladis epitheton:
Ζωστήριος, ὁ, Apollo, *Lycophr.*:
Ζώστης, ου, ὁ, cinctor:
Ζωστὸς, ἡ, ὸν, cinctus:
Ζῶστρον, ου, τὸ, cinctus, vestis. A ζωννύω.
Ζώσω, fut. 1. ind. act. verbi ζώννυμι, pro ζόω.
Ζώτειον, ου, τὸ, locus ubi servi molunt, idemque adeo quod ζώντειον.
Ζωτικὸς, ἡ, ὸν, vivax; (2) vitalis; (3) vivificus; (4) vegetabilis. A ζάω.
Ζωτικῶς, *adv.* vivifice; (2) vitaliter. A præc.
Ζωΰφιον, ου, τὸ, animalculum, bestiola, insectum. A ζῶον.
Ζωφορία, ἡ, via lucifera, *Man.*
Ζώφυτος, ου, ὁ ϰ ἡ, fertilis plantarum. Ex ζωὸς et φυτόν.
Ζώω, vivo; (2) vivum reddo. A ζάω.
Ζωώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, animalis; (2) belluinus. A ζῶον.
Ζωωνυμία, ας, ἡ, denominatio ab animalibus, ut siderum. Ex ζῶον et ὄνομα.
Ζώωσις, εως, ἡ, vivificatio animantium, animatio. A ζωόω.
Ζωωτὸς, ἡ, ὸν, idem quod ζωοτός.

H.

H Septima litera Græcorum, quæ Ἦτα dicitur; (2) in notis numeralibus valet *octo*, et cum lineola inferne addita, η, *octies mille, sed in antiquiore numerandi ratione* valet H ἑκατὸν, *centum*, Ern.
Ἢ, aut, vel an, quam.
Ἠὲ, *Poet.* pro ἤ.
Ἤπερ, quam.
Ἤτοι ἤ, aut-aut.
Ἤτοι, *Poet.* pro μὲν, *quidem*, Hom. Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν, *ille quidem sic locutus.* Additur et μὲν, eadem manente significatione.
Ἦ, ἦ, ah! ah!
Ἦ, certe, profecto, utrum, an.
Ἦ μὴν, profecto, *Poet.* et ἦ μέν.
Ἧ, *adv.* qua ratione, quomodo, quatenus, qua, qua via, qua parte. ᾗ σὺ κνίζει, qua parte vellicaris, *Eurip. Med.* 555. Ab ἥ, *quæ.*
Ἧ περ, quomodo, prout, pro ὥσπερ.
Ἡ, *artic. præp.* ὁ, ἡ, τό.
Ἥ, *artic. postp.* ὃς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod; (2) *pron. poss.* sua; (3) pro αὐτὴ, hæc, *Poet.*
Ἦ *per Crasin* ex *Ion.* ἔα, eram, *Att.* 1. sing. imperf. v. εἰμὶ sum. Ἀποκρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος, quæ celare constitueram, *Aristoph. Plut.* 77.
Ἦ, 3. sing. præs. subj. ejusd. verbi.
Ἧ, 3. sing. aor. 2. verbi ἵημι, *mitto.*
Ἦ, *per Aphæres.* pro ἔφη, *dicebat, dixit.*
Ἦα, ἤων, pro ἦια, ἠΐων, τὰ, paleæ; (2) viaticum.
Ἦα, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἦν, ab εἰμί.
Ἦα, *ivi*, perf. ind. med. *Att.* pro εἶα ab εἶμι.
Ἥατο, 3. pl. imperf. ind. *Ion.* pro ἧντο, ab ἧμαι.
Ἠβαιὸν, *adv.* paullulum. Ab
Ἠβαιὸς, ά, ὸν, exiguus, parvus. A βαιός.
Ἥβας, *pubis*, gen. sing. *Dor.* pro ἥβης.
Ἡβάσκω, pubesco, adolesco. Ab ἥβη.
Ἡβάω, ῶ, fut. ήσω, idem; item floreo, vigeo, effervesco; ἡβῶν, puber. Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώη, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο, *Hesiod. Op.* 696. Ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος, *Eurip. Or.* 695. Ab eod.
ἭΒΗ, ης, ἡ, pubes, pubertas; (2) locus pubis; (3) Hebe, Dea pubertatis, juventas, uxor Herculis, filia Junonis.
Ἡβηδὸν, *adv.* juveniliter, puberum more, petulanter; (2) *usitatissime*, omnes puberes, qui quidem puberes essent, ut πολίτας ἡβηδὸν, interficere. Ab ἥβη.
Ἥβηκα, perf. ind. act.
Ἡβηκὼς, perf. part. act. verbi ἡβάω.
Ἥβησα, *adultior factus sum*, aor. 1. ind. act.
Ἡβήσαντε, nom. dual. aor. 1. part. act.
Ἡβήσειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ἡβήσαι.
Ἡβήσω, *pubescam*, fut. 1. ind. act.
Ἡβητὴρ, ῆρος, ὁ, puber. Ab ἡβάω.
Ἡβητήριον, ου, τὸ, locus literarius, locus exercitii literarii adolescentum; (2) locus amœnus ad convivia agitanda, et exercendos in armis juvenes. Ab eod.
Ἡβήτης, ου, ὁ, idem quod ἡβητήρ.
Ἡβητικὸς, ἡ, ὸν, juvenilis, ad pubescentes seu adolescentes pertinens.
Ἡβήτριον, ου, τὸ, idem quod ἡβητήριον (2) diversorium. Ab eod.
Ἡβήτωρ, ορος, ὁ, idem quod ἡβητήρ.
ἩΒΟ'Σ, ἡ, ὸν, curvus; (2) gibbosus, (forte vitiosa lectio, v. ὑβὸς, *Ern.*)
Ἡβουλήθην, a. 1. ind. *Att.* pro ἐβουλήθην· ἠβούλετο, pro ἐβούλετο, *Eur. Hel.* 758. a βούλομαι.
Ἡβυλλιάω, ῶ, pubesco, adolesco. Ab ἥβη.
Ἡβῴην, præs. opt. act. *Att.* pro ἡβάοιμι, ab ἡβάω.
Ἡβώοιμι, præs. opt. act. verbi *Poet.* ἡβώω, pro ἡβάω.
Ἡβώτης, ου, ὁ, adolescens. Ab ἡβάω.
Ἡβώω, *Poet.* pubesco. Ab eod.
Ἡβώωσα, præs. part. act. f. g. *Poet.* pro ἡβῶσα, *contr.* ex ἡβάουσα, ab ἡβάω.
Ἦγ', pro ἦγε, 3. sing. imperf. vel aor. 2. ind. ind. act. verbi ἄγω.
Ἠγάγετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. *Att.* pro ἤγετο.
Ἤγαγον, aor. 2. ind. act. *Att.* pro ἦγον.
Ἠγάθεος, ἠγαθέη, admodum divinus, sacer, quasi ab ἄγαν et θεῖος, (nisi est ab ἄγαμαι, *Ern.*)
Ἠγαλέος, α, ον, fractus, pro ἀγαλέος, ab ἄγνυμι, *frango.*
Ἠγαλλιάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἀγαλλιάω.
Ἠγάμην, imperf. ind. act. verbi ἄγαμαι.
Ἠγανάκτησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἀγανακτέω.
Ἤγανον, ου, τὸ, sartago, pro τήγανον.
Ἠγάπα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἠγάπαε, ab ἀγαπάω.
Ἠγαπᾶτε, 2. pl. imperf. pro ἠγαπάετε.
Ἠγάπευν, 3. pl. imperf. ind. act. *Dor.* pro ἠγάπων, *contr.* ex ἠγάπεον.
Ἠγαπημένοι, nom. pl. part. perf. pass.
Ἠγάπησε, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Ἠγασάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἀγάζομαι.
Ἠγάσθην, aor. 1. ind. pass.
Ἠγάσσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Poet.* pro ἠγάσατο.
Ἠγγάρευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀγγαρεύω.
Ἠγγειλάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἀγγέλλω.
Ἤγγειλε, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Ἠγγέλθην, aor. 1. ind. pass.
Ἠγγέλλετο, 3. sing. imperf. ind. pass.
Ἤγγικα, perf. ind. act. verbi ἐγγίζω.
Ἤγγικεν, 3. sing. cum ν ἐφελκ.
Ἤγγισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act.
Ἠγγυᾶτο, 3. sing. imperf. ind. *contr.* pro ἠγγυάετο, ab ἐγγυάομαι.
Ἦγε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi ἄγω.
Ἤγειρα, aor. 1. ind. act. verbi ἐγείρω.
Ἤγειραν,

Ἡγειρᾶν, *excitaverunt*, 3. pl. aor. ejusd.
Ἡγεῖσθαι, præs. inf. med. verbi ἡγέομαι.
Ἡγεῖται, 3. sing. præs. ind. med. pro ἡγέεται.
Ἡγεμονεία, ας, ἡ, principatus; (2) ducatus. Ab ἡγεμονεύω.
Ἡγεμόνευμα, ατος, τὸ, idem.
Ἡγεμονεὺς, ὁ, idem quod ἡγεμὼν, *Hom.*
Ἡγεμονεύω, fut. εύσω, præeo, sum dux, rego. Ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν ὐκ ἀξιῦσι, *Thuc.* Ab ἡγεμών.
Ἡγεμονέω, ῶ, fut. ήσω, principatum teneo.
Ἡγεμόνη, ης, ἡ, Dianæ epitheton, *Hes.* et alii; item Veneris, *Hes.*
Ἡγεμονῆα, acc. sing. *Ion.* pro ἡγεμονέα, ab ἡγεμονεύς.
Ἡγεμονία, ας, ἡ, imperium, ducatus. Ab ἡγεμών. Hinc
Ἡγεμονίδης, ὐ, ὁ, princeps, rector; (2) dominus sensuum, animus.
Ἡγεμονικὸς, ἡ, ὸν, principalis, præsidialis, imperatorius. Hinc τὸ ἡγεμονικὸν, ῦ, principatus, animus, rector corporis. Ab eod.
Ἡγεμονικῶς, *adv.* ut ducem, imperatorem decet; (2) ut decet virum principem.
Ἡγεμόνιος, ὐ, ὁ, Mercurius, quoniam viæ dux est, et animas deducit. Ab ἡγεμών.
Ἡγεμονὶς, ίδος, ἡ, imperatrix, regina, quæ principatum obtinet. Ab eod.
Ἡγεμονὸς, ὁ, idem quod ἡγεμὼν, *V. L.*
Ἡγεμόσι, dat. pl. ab ἡγεμών.
Ἡγεμόσυνον, ὐ, τὸ, præmium ducendi, τὰ ἡγεμόσυνα, sacrificium pro felici itinere, cum Deum ducem exposcimus. Ab
Ἡγεμὼν, όνος, ὁ, dux, præses, auctor, causa rei. Ab
ἩΓΕ´ΟΜΑΙ, ῦμαι, fut. ήσομαι, duco, dux sum, præeo; (2) opinor, puto, reor, arbitror; (3) vulgo adpello. ἥγημαι, existimavi, puto. ἡγητέον, putandum. (1) οἱ ἡγύμενοι, magistratus. Πόλις γάρ ἐςι πᾶσα τῶν ἡγυμένων, *Soph. Phil.* 386. Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγύμεθα, *Aristoph. Plut.* 15. Τίς ὐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ' ὁρῶν, *Aristoph. Conc.* 101. (3) ὃν (πόλεμον) ἐκ πόλεως αὐτῶν μιᾶς Νομαντῖνον ἡγῦνται, quod (bellum) a Numantia una eorum urbe, Numantinum vulgo adpellant, *Appian. de Reb. Hisp.* 66. Καὶ Λιϐυρνίδας ἐντεῦθεν ἡγῦνται Ῥωμαῖοι τὰς νῦς τὰς ταχείας, Liburnicas adpellant, *Id. Bell. Civ.* 2, 39.
Ἡγερέθοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. verbi ἀγερέθομαι, *Il.* 3, 231.
Ἡγερέομαι, *Poet.* ἠγερέεσθαι, *Hom.* congregari. Ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι, *Il.* 10, 128. Ab ἀγείρομαι.
Ἤγερθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro ἠγέρθησαν.
Ἠγέρθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἐγείρω.
Ἤγερκα, perf. ind. act. verbi ἀγείρω.
Ἤγεσθε, 2. pl. aor. 2. ind. med. verbi ἄγω.
Ἡγεσία, ας, ἡ, ductus; (2) principatus:
Ἡγέτης, ὐ, ὁ, dux. Ab ἡγέομαι.
Ἠγηγέρκειν, plusq. perf. indic. act. *Att.* pro ἠγέρκειν, ab ἐγείρω.
Ἡγηλάζω, fut. άσω, duco, ago, pello, sustineo, *Odyss.* 17, 217. Ab eod. aut ab ἄγειν et ἐλᾶν, *pellere.*
Ἥγημα, ατος, τὸ, ductus; (2) consilium.
Ἤγην, aor. 2. ind. pass. verbi ἄγνυμι, vel ἄγω.
Ἥγησαι, *duxisti*, 2. sing. aor. 1. imperat. med.
Ἡγησάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἡγέομαι.
Ἡγησάσθω, 3. sing. aor. 1. imperat. med.
Ἡγήσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med.
Ἡγῆται, 3. sing. præs. conj. med.
Ἥγησις, εως, ἡ, idem quod ἥγημα. Ab ἡγέομαι.
Ἡγήτειρα, ας, ἡ, dux; *fem.* ductrix. Ab
Ἡγητὴρ, ῆρος, ὁ, ductor.
Ἡγήτης, ὐ, ὁ, dux. Ab ἡγέομαι.
Ἡγητηρία, ας, ἡ, massa ficuum quæ in festivitate quadam præferebatur, in memoriam mitioris et mansuetioris victus. A præc.
Ἡγητορία, ας, ἡ, principatus, *Suid.* (2) massa ficuum, *Suid.* A seq.
Ἡγήτωρ, ορος, ὁ, dux, ductor. Ab ἡγέομαι.
Ἡγήτρια, ας, ἡ, ductrix. Ab ἡγητήρ.
Ἡγιασμένοις, dat. pl. perf. pass. verbi ἁγιάζω.

Ἦγμαι, perf. ind. pass. verbi ἄγω.
Ἠγμένως, *adv.* erudite. Ab ἠγμένος, doctus, eruditus, part. perf. pass. ab ἄγω.
Ἡγνευμένως, *adv.* pure, caste. Ab ἁγνεύω.
Ἡγνικότες, nom. pl. perf. part. act. v. ἁγνίζω.
Ἡγνισμένος, *purificatus*, perf. part. pass.
Ἠγνόηκα, perf. ind. act. verbi ἀγνοέω.
Ἠγνοίησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἠγνόησε.
Ἠγνόυν, 1. sing. imperf. ind. act. pro ἠγνόεον.
Ἤγομεν, 1. pl. imperf. ind. act. verbi ἄγω.
Ἦγον, imperf. ind. act.
Ἤγοντο, 3. pl. imperf. ind. med.
Ἠγόρασας, 2. sing. aor. 1. ind. act. v. ἀγοράζω.
Ἠγοράσθητε, 2. pl. aor. 1. ind. pass.
Ἠγορασμένος, perf. part. pass.
Ἠγορεύθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. v. ἀγορεύω.
Ἠγορόωντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Poet.* pro ἠγορῶντο.
Ἠγορῶ, 2. sing. imperf. verbi ἀγοράομαι. Ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις, *Soph. Trach.* 601.
Ἤγυν, *conj.* sive; (2) videlicet.
Ἤγρετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Poet.* pro ἠγείρετο, ab ἐγείρω.
Ἠγρεύθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀγρεύω.
Ἤγρευσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ·
Ἠγρίωσαι, 2. sing. perf. ind. pass. v. ἀγριόω.
Ἠγριῶσθαι, perf. inf. pass.
Ἠγροικισάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἀγροικίζομαι.
Ἠγωνίζετο, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἀγωνίζομαι.
Ἠγώνισμαι, perf. ind. pass.
Ἧδα, *placui*, perf. ind. med. verbi ἁνδάνω, pro ἅδω.
Ἡδανὸς, ἡ, ὸν, dulcis, suavis. Ab ἡδύς.
Ἠδάφωται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἐδαφόω.
ἨΔΕ´, *conj.* apud Poetas pro καί.
Ἤδεα, 1. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ᾔδειν, *Att.* et *Sync.* ex εἰδήκειν, ab εἴδω.
Ἤδειμεν, 1. pl. plusq. perf. ind. act. *Att.* et *per Sync.* pro εἰδήκειμεν.
Ἤδει, *sciebat*, 3. sing. plusq. perf. antecedentis.
Ἤδειν, plusq. perf. ind. act. *Att.* et *per Sync.* pro εἰδήκειν.
Ἤδεισαν, *noverant*, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *Att.* et *per Sync.* pro εἰδήκεισαν.
Ἤδεισθα, 2. sing. plusq. perf. ind. act. *Att. Æol.* et *per Syncop.* pro εἰδήκεις.
Ἤδειτε, 2. pl. plusq. perf. ejusdem.
Ἥδηκα, perf. ind. act. *Att.* pro ἧκα, ab ἴδω.
Ἤδεσαν, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro εἰδήκεισαν, ab εἴδεω.
Ἠδέσθην, aor. 1. ind. pass. verbi αἰδέομαι.
Ἥδεται, 3. sing. præs. ind. verbi ἥδομαι.
Ἡδέως, *adv.* suaviter, libenter. Ab ἡδύς.
ἬΔΗ, *adv.* jam; (2) mox, abhinc; (3) adeo.
Ἤδη, *noveram, noverat, noram, norat*, 1. et 3. sing. plusq. perf. ind. *Att.* verbi εἴδω, *Soph. Antig.* 448. *Œd. Tyr.* 433. *Œd. Col.* 944, et passim.
Ἤδην, plusq. perf. ind. act. *Att.* pro εἰδήκειν, ab εἴδω.
Ἤδης, *noveras, noras*, 2. sing. plusq. perf. ind. verbi εἴδω, *Att.* Ἤδης τὰ κηρυχθέντα, *Soph. Antig.* 447.
Ἡδὶ pro ἡδὶ, *Steph.*
Ἠδίκησεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ· ab ἀδικέω.
Ἥδιστα, *adv.* suavissime, lubentissime. Ab ἥδιστος, superl. ab ἡδύς.
Ἥδομαι, delector, lætor: ἥσθην, aor. 1. delectatus sum, delector. fut. ἡσθήσομαι. part. præs. ἡδόμενος, libens, gaudens. Ἥσθην ἀπειλαῖς, *Aristoph. Eq.* 693. Καὶ δεδρακώς γ' ἥδομαι, *Id. Av.* 332.
Ἡδομένη, præs. part. med. f. g.
Ἡδομένως, *adv.* libenter. A præc.
Ἦδον, *canebam*, imperf. ind. act. verbi ᾄδω.
Ἡδονὴ, ῆς, ἡ, voluptas, suavitas, delectatio. πρὸς ἡδονὴν, suavitatis causa. ἐν ἡδονῇ, idem, et leniter. Ab ἡδύς. Hinc
Ἡδονικὸς, ἡ, ὸν, voluptarius.
Ἡδονοπλὴξ, ῆγος, ὁ ᾗ ἡ, voluptate percussus, voluptati deditus. Ex ἡδονὴ et πλήσσω.

Ἧδος, εος, τὸ, item ἧδος, utilitas, delectatio, suavitas. Ab ἡδύς.
Ἧδος, εος, τὸ, acetum.
Ἥδρασα, aor. 1. ind. act. verbi ἑδράζω.
Ἠδρηκὼς, *adultus*, perf. part. act. verbi ἀδρέω.
Ἠδρύνθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀδρύνω.
Ἡδὺ, *adv.* suaviter. Ab ἡδύς.
Ἡδυϐία, placentæ genera. Ex ἡδὺς et βίος, (nisi βιος mera terminatio est, *Ern.*)
Ἡδυϐόας, *Dor.* pro ἡδυϐόης, ὐ, ὁ, suavem vocem edens, canorus. Ex ἡδὺς et βοάω.
Ἡδύϐορος, ὁ ᾗ ἡ, suavis esus, *Nax.*
Ἡδύγαιος, ὐ, ὁ ᾗ ἡ, bonam terram seu bonum solum habens. Ex ἡδὺς et γαῖα.
Ἡδύγελως, ὁ ᾗ ἡ, dulce, suaviter ridens.
Ἡδύγλωσσος, ὐ, ὁ ᾗ ἡ, suavem et jucundam linguam habens. A γλῶσσα.
Ἡδυγνώμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, qui consilio et prudentia, &c. homines delectat. Ex γνώμη.
Ἡδυγόων, suaviter gemens, *Cal.*
Ἡδυέπεια, ας, ἡ, suaviloquentia, facundia. Ab
Ἡδυεπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, suaviloquus, eloquens, facundus. Ab ἔπος.
Ἡδύθροος, *contr.* ἡδύθρυς, ὐ, ὁ ᾗ ἡ, suaviter sonans, dulcisonus; mitis, lenis.
Ἡδύκαρπος, ὐ, ὁ ᾗ ἡ, suavis fructus habens.
Ἡδύκρεως, ω, ὁ ᾗ ἡ, cujus caro grati est saporis. Ex κρέας.
Ἡδύκωμος, ὐ, ὁ ᾗ ἡ, jucundam præbens comessationem; (2) jucunda comessatio; (3) genus saltationis.
Ἡδυληπτὸς, ὸν, suaviter captus seu perceptus, *P. Sil.*
Ἡδυλίζω, fut. ίσω, adulor, jucunda loquor.
Ἡδυλισμὸς, ῦ, ὁ, adulatio, adsentatio. A præc.
Ἡδυλογέω, ῶ, fut. ήσω, loquor auditu jucunda, adulor.
Ἡδυλογία, ας, ἡ, suavitas sermonis, suaviloquentia; (2) scurrilis dicacitas; assentatio. Ab
Ἡδυλόγος, ὐ, ὁ ᾗ ἡ, suaviloquus, assentator, scurra.
Ἡδυλύρης, ὐ, ὁ, suaviter lyra canens; (2) suavisonus. Ex λύρα.
Ἡδυμελὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, suavem et canoram vocem habens; suaviter canens. A μέλος.
Ἡδυμελίφθογγος, ον, dulces et mellitos sonos edens, *Ep.*
Ἥδυμος, suavis, jucundus, dulcis. Ab ἡδύς.
Ἡδύναιντο, 3. pl. præs. opt. *Ion.* pro δύναιντο, a δύναμαι.
Ἡδυνάμην, imperf. ind. med.
Ἡδυνήθην, aor. 1. ind. med. *Att.* pro ἐδυνήθην.
Ἥδυνται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἡδύνω.
Ἡδυντὴρ, ἡδυντῆρες ἅλες, sal condiendi vim habens. Ab ἡδύνω. Hinc
Ἡδυντήριος, α, ον, permulcendi, delectandi vim habens.
Ἡδυντικὰ, τὰ, condimenta, *Bud.*
Ἡδυντικὸς, ἡ, ὸν, condiendi vim habens, ad condiendum aptus; (2) ad condiendi scientiam pertinens. Hinc ἡδυντικὰ, ῶν, condimenta, sc. ἀρτύματα. Ab ἡδύνω.
Ἡδυντὸς, ἡ, ὸν, conditus. Ab eod.
Ἡδύνω, suave reddo, condio; (2) lætitia adficio. Ab ἡδύς.
Ἡδύοινος, ὐ, ὁ ᾗ ἡ, suave vinum ferens.
Ἡδυόνειρος, ον, jucunda ferens somnia.
Ἡδυοσμία, ας, ἡ, odoris suavitas, odor jucundus:
Ἡδύοσμον, ὐ, τὸ, mentha: Ab
Ἡδύοσμος, ὐ, ὁ ᾗ ἡ, jucunde et suaviter olens; (2) mentha, *Angl.* MINT; (3) ὁ, calamus aromaticus. Ex ὀσμή.
Ἡδυόφθαλμος, ον, lætos oculos habens, suavis adspectu.
Ἡδυπάθεια, ας, ἡ, voluptas, vita voluptaria, mollities, libido.
Ἡδυπαθέω, ῶ, fut. ήσω, voluptate fruor, molliter vivo. Ab ἡδυπαθής. Hinc
Ἡδυπάθημα, ατος, τὸ, voluptas, suavitas.
Ἡδυπαθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, voluptati deditus, voluptarius, libidinosus. Ex ἡδὺς et πάθος.
Ἡδύπνοιος, ον, pro ἡδύπνοος, *Ep.*
Ἡδύπνοος, *contr.* ἡδύπνυς, ὐ, ὁ ᾗ ἡ, suaviter spirans. A πνοή.

Ἡδύπολις,

Ἡδύπολις, ιος, ὁ ϰ ἡ, gratus et acceptus civitati.
Ἡδυπορφύρα, ας, ἡ, ostrea quædam.
Ἡδυποτίδες, phialæ et pocula quædam. Ab
Ἡδυπότης, ου, ὁ, suavis conviva. *fœm.* ἡδυπότις.
Ἡδύποτος, ου, ὁ ϰ ἡ, cujus potus suavis est.
Ἡδυπρόσωπος, ον, lætus adspectu, hilaris, mitis.
ἩΔΥ'Σ, εῖα, ὑ, *gen.* έος, είας, έος, suavis, jucundus; (2) lætus, lepidus.
Ἥδυσμα, ατος, τὸ, suavitas; (2) condimentum suave. Ab ἡδύνω.
Ἡδυσμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Ἡδυσματολῆρα ὀψάρια, opsonia condimentorum nescio quæ nugamenta habentia, *Ath.*
Ἡδυσώματος, ον, pulcher forma.
Ἡδύτατα, *adv.* libentissime, suavissime.
Ἡδύτης, ητος, ἡ, suavitas, lepos. Ab ἡδύς.
Ἡδυφαγέω, suaviter seu libenter edo.
Ἡδυφανὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, suave splendens. A φάω.
Ἡδυφάρυγγες θρυμματίδες, gulæ gratæ placentæ. A φάρυγξ.
Ἡδυφωνία, ας, ἡ, vocis suavitas. Ab
Ἡδύφωνος, ου, ὁ ϰ ἡ, suavem vocem habens. A φωνή.
Ἡδυφώνως, *adv.* suavi voce. A præc.
Ἡδύχροος, *contr.* ἡδύχρους, ου, ὁ ϰ ἡ, jucundo colore præditus. A χρόα.
Ἥδω, suavitate et jucunditate adficio, delecto, oblecto: fut. 1. ἥσω, a. 1. ἧσα, ἧσας, delectasti. Ab ἡδύς, (*potius ab ant.* ἅδω, *unde* ἁνδάνω, *Ern.*)
Ἠὲ, *conj.* aut, vel, sive; (2) an? Ab ἤ.
Ἦε, *erat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἦ, ab εἰμὶ, *sum*, vel antiquo ἔω.
Ἤεα, *iveram*, plusq. perf. ind. med. *Ion.* pro ἤειν, ab εἶμι, *eo.*
Ἤει, *iverat*, 3. sing. plusq. perf. ind. med.
Ἠείδει, pro ᾔδει, sciebat, *Ap.*
Ἠείδειν, plusq. perf. ind. med. *Att.* pro εἴδειν, ab εἰδέω. Est etiam 3. plur. plusq. perf. ind. med. pro ᾔδεσαν sive ᾔδεισαν, noverant, *Apoll. Rhod.* 4, 1700.
Ἠείδης, 2. sing. plusq. perf. conj. med. *Att.* pro εἴδης.
Ἤειν, plusq. perf. ind. med. verbi εἶμι, *eo.*
Ἤειρα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro εἶρα, ab εἴρω.
Ἠέλιος, ου, ὁ, *Poet.* pro ἥλιος, *sol.*
Ἠελιῶτις, seu Ἡλιῶτις, ἡ, solaris, *Soph.*
Ἤεν, 3. sing. imperf. ind. *Att.* pro ἦν, ab εἰμί.
Ἠέπερ, *conj.* quam. Ex ἠὲ et περ.
Ἠέρα, *nebulam*, acc. sing. ab ἀὴρ, *Poet.* pro ἀέρα.
Ἠερέθομαι, in aerem attollor; (2) pendeo, suspensus sum; (3) inconstans, vel suspenso animo sum. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, *Il.* 3, 108. Ab ἀείρω, *tollo.*
Ἠερέθονται, 3. pl. præs. ind. pass. verbi ἀερέθομαι, vel ἠερέθομαι.
Ἠέρθην, a. 1. ind. pass. v. ἀείρω, vel αἴρω, *tollo.*
Ἠέρι, *aeri*, dat. sing. *Poet.* pro ἀέρι, ab ἀήρ.
Ἠερινὸς, ἡ, ὸν, vernus. Ab ἔαρ, *ver.*
Ἠέριος, ία, ιον, aerius, per aerem volans, qui est in aere; (2) excelsus; (3) vernus; (4) matutinus. Ab ἠὴρ, pro ἀήρ.
Ἠεροδινὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, aerem agitans; (2) qui in aere agitatur. Ex ἠὴρ et δινέω.
Ἠεροδίνητος, ου, ὁ ϰ ἡ, in aere agitatus.
Ἠεροειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, obscurus. τὸ ἠεροειδὲς dicitur totum aeris spatium, quoad oculis prospicere possumus, *Ern.* (2) aereus, levis. (2) οὕτω τοι ἀμενηνότερον πάντων εἶναι τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο καὶ ἠεροειδέστερον, *Arr. Ind.* 6. Ex ἠὴρ et εἶδω.
Ἠερόεις, εσσα, εν, tenebricosus, caliginosus.
Ἠερόθι, *adv.* ex aere, ab aere.
Ἠερολέσχης, ὁ, vaniloquus, *Ep.*
Ἠερομήκης, ες, altus. A μῆκος.
Ἠερόπλαγκτος, ον, in cœlo errans, epith. stellarum. A πλάζω.
Ἠεροφοίτης, ὁ, idem quod ἠερόφοιτος, *Orph.*
Ἠεροφοῖτις, ιδος, ἡ, per aerem means; (2) quæ in tenebris vagatur, quæ obscuritate septa, vel aliorum oculis latens, incedit. Epith. Furiarum. Ex ἠὴρ et φοιτάω, *eo.*
Ἠερόφοιτος, ου, ὁ ϰ ἡ, per aerem vagans; (2) aerius. Ex iisd.
Ἠερόφωνος, ου, ὁ ϰ ἡ, voce aerem replens, valde clamans. Ex ἠὴρ et φωνή.

Ἤερτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἀείρω.
Ἠὴρ, ἠέρος, ὁ ϰ ἡ, *Poet.* pro ἀὴρ, aer.
Ἤεσαν, 3. plur. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro ᾔεσαν, ab εἶμι, *eo.*
Ἠζάνθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀζαίνω.
Ἤθα, perf. ind. med. *Att.* pro εἴωθα, seu εἶθα, ab ἔθω, *consuesco.*
Ἠθάδα, *consuetam*, acc. sing. Ab ἠθάς.
Ἠθαλέος, mansuetus, familiaris. Ἤπια δὲ φρονέουσι, καὶ ἠθαλέοι μερόπεσσιν, *Oppian. Cyneg.* 2, 88.
Ἠθάνιον, ου, τὸ, colum. Ab ἠθεῖν.
Ἠθὰς, άδος, ὁ ϰ ἡ, familiaris, adsuetus, consuetus. Ἠθὰς εἰμί πως τῶν τῶνδε μύθων, *Soph. El.* 372. Τῶν γὰρ ἠθάδων φίλων νέοι μολόντες εὐπειθέστεροι, *Eurip. Andr.* 819. Τὰ καινὰ γ' ἐκ τῶν ἠθάδων ἥδιον' ἐστίν, *Eurip. Cycl.* 249. Ab ἦθος.
Ἠθεῖν, præs. inf. act. *contr.* pro ἠθέειν, ab ἠθέω.
Ἠθεῖος, εία, εῖον, venerandus, colendus; ἠθεῖε, vox junioris ad seniorem reverentiæ causa; germane venerande, colende frater. A θεῖος, (vel potius pro ἠΐθεος, nisi sit ab ἦθος, *Ern.* q. v.)
Ἤθελε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐθέλω.
Ἠθέλησα, *volui*, a. 1. ind act. verbi ejusd.
Ἤθελον, *volebam*, imperf. ind. act.
Ἤθεος, idem quod ἠΐθεος, juvenis, adolescens; (2) cælebs. Οἱ δὲ τ' ἠθέων λεκτοί, *Soph. Œd. Tyr.* 18. (2) οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος, non enim est cælebs, *Eurip. Phœn.* 952.
Ἠθέω, ῶ, colo, per colum mitto. Ab ἠθῶ.
Ἤθηκα, *colavi*, perf. ind. act. v. ἠθέω.
Ἠθητήριον, ου, τὸ, vas in quo aliquid percolatur. Ἐν ἠθητηρίοις πλεκτοῖς ἐπὶ τὴν κίστην, *Strab.* 3, 320. male in edit. ἠθιστηρίοις vel ἰσθμητηρίοις· male quoque ἐπὶ τὴν πίστιν, vel ἐπὶ τῇ κίστῃ, quod reponit *Casaubonus.*
Ἠθητὴς, οῦ, ὁ, qui colat:
Ἠθίζω, f. ίσω, colo. Ab ἠθέω.
Ἠθικὸς, ἡ, ὸν, ethicus, moralis, moratus; τὰ ἠθικὰ, præcepta morum, sc. διδάγματα· (2) colatus. Hb ἦθος, vel ἠθῶ.
Ἠθικῶς, *adv.* moraliter; (2) morate, modeste; (3) graviter, severe.
Ἤθισις, εως, ἡ, percolatio. Ab ἠθίζω.
Ἠθισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Ἠθιστήριον, ου, τὸ, rete, nassa. Ab eod.
Ἠθμάριον, ου, τὸ, parvum colum, saccellus. Dim. ab ἠθμός.
Ἠθμοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, coli formam habens.
Ἠθμὸς, οῦ, ὁ, colum, qualus. Ab ἠθῶ.
Ἠθογράφος, ου, ὁ, qui morum notationes scripsit. Ab ἦθος et γράφω.
Ἠθολογία, ας, ἡ, figura rhetorica, quum verba moresque alicujus oratione exprimuntur. Ab ἠθολόγος.
Ἠθολόγος, ὁ, morum effictor, mimus.
Ἠθοποιέω, ῶ, mores exprimo.
Ἠθοποιητικῶς, accommodate ad mores exprimendos, vel affectus.
Ἠθοποιΐα, ας, ἡ, morum adfectuumve expressio. Ab
Ἠθοποιὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, mores instituens; (2) mores exprimens. Ex ἦθος et ποιέω.
Ἦθος, εος, τὸ, unde usitatum pl. ἤθεα, ἤθη, domicilium, mansio, sedes consuetæ.
Ἦθος, τὸ, ingenium, indoles, morum quædam proprietas; (2) mores, affectus, natura, proprietas.
Ἠθροισμένως, gregatim, confertim. Ab ἀθροίζω.
Ἠθύμευν, imperf. ind. act. *Att.* et *contr.* pro ἐθύμεον, a θυμόω.
ἭΘΩ, colo, percolo, f. ἥσω. unde a. 1. part. ἥσας, i. e. ἠθίσας.
Ἦια, τὰ, viatica; (2) paleæ.
Ἤϊε, 3. sing. perf. ind. med. *Ion.* pro ᾖε, ab εἶμι.
ἨΐΘΕΟΣ, ου, ὁ, adolescens, juvenis; (2) cælebs: Venerem non expertus.
Ἤϊκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro εἴκτο, ab εἴκω.
Ἤϊμεν, 1. pl. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ᾔειμεν, ab εἶμι.
Ἤϊξα, a. 1. ind. act. verbi ἀΐσσω.

Ἤϊξαι, 2. sing. perf. ind. pass. *Poet.* pro εἶξαι, ab εἴκω.
Ἠϊόεις, όεσσα, όεν, habens altas ripas sive magnum littus. Ab ἠϊὼν, *ripa.*
Ἠϊόνεσσι, *littoribus*, dat. pl. *Ion.* pro ἠϊόνεσι.
Ἠϊονῆσαι, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro αἰονῆσαι, ab αἰονάω.
Ἠϊόνιος· vide ἠόνιος. Ab ἠϊών.
Ἤϊος, ἴα, ἴον, jaculandi peritus. Ab ἵημι.
Ἤϊς, *quibus*, dat. pl. *Poet.* pro ἧς, et hoc *Ion.* pro αἷς, ab ἡ, *quæ*, fœm. ab ὅς, *qui.*
Ἤϊσαν, 3. pl. a. 1. ind. *Poet.* pro εἶσαν, ab εἰμί.
Ἤϊσκεν, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐΐσκω.
Ἠΐστωσα, a. 1. ind. act. verbi ἀϊστόω.
Ἠΐχθην, *incurri*, a. 1. ind. pass. verbi ἀΐσσω.
Ἠΐχι, pro ἧχι, et hoc pro ἧ, *ubi.*
ἨΙ"Ω'Ν, όνος, ἡ, littus, ripa.
Ἧκε, aor. 1. ind. act. verbi ἵημι.
ἩΚΑ, *adv.* leniter, quiete, sensim, submisse.
Ἦκα, *comedi*, perf. ind. act. verbi ἔδω.
Ἧκα, *misi*, aor. 1. ind. act. verbi ἵημι.
Ἤκαζον, imperf. ind. act. *Att.* pro εἴκαζον, ab εἰκάζω.
Ἠκαλόεις, όεσσα, όεν, lenis, quietus. Ab
Ἠκαλὸς, ἡ, ὸν, tranquillus, quietus. Ab ἧκα.
Ἤκασας, 2. sing. aor. 1. verbi εἰκάζω, *Att.* pro εἴκασας. Αὐτὸς ἤκασας καλῶς, ipse conjecisti probe, *Soph. El.* 662.
Ἥκασι, 3. pl. perf. ind. act. verbi ἥκω.
Ἤκαχον, *dolui*, aor. 2. ind. act. verbi ἀκαχέω.
Ἧκε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵημι.
Ἤκειν, plusq. perf. ind. act. *Att.* pro εἴκειν, ab εἴκω.
Ἦκεν, *Poet.* pro ἦν, ἄν, ἐὰν, si, an.
Ἠκεσάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἀκέομαι.
Ἤκεστος, έστη, εστον, stimulo nondum domitus, stimulum nondum expertus. Ex ἡ pro α priv. et κεντέω, (et inus. κέομαι, *Ern.*)
Ἠκηκόειν, plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἀκηκόειν, ab ἀκούω.
Ἠκισάμην, aor. 1. indic. med. verbi αἰκίζω.
Ἥκιστα, *adv.* minime. Ab
Ἥκιστος, ίστη, ιστον, minimus. Ab ἧκα, (cujus comp. est primitus ἡκίων, deinde usitatius ἥττων, *Ern.*)
Ἠκολούθει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἠκολούθεε.
Ἠκολούθησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἀκολουθέω.
Ἥκομεν, 1. pl. imperf. ind. act. verbi ἥκω.
Ἠκόνημαι, perf. ind. pass. verbi ἀκονάω.
Ἦκου, *Ion.* pro ἤ που, *certe.*
Ἤκουκα, perf. indic. act. verbi ἀκούω.
Ἤκουσα, *audivi*, a. 1. ind. act.
Ἠκούσθην, ης, η, aor. 1. ind. pass.
Ἠκριβωμένος, perf. part. pass. verbi ἀκριβόω.
Ἠκριβωμένως, *adv.* accurate. Ab ἠκριβωμένος, part. perf. pass. ab ἀκριβόω.
Ἠκρίβωσα, aor. 1. ind. act. verbi ἀκριβόω.
Ἠκροάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἀκροάομαι.
Ἠκρωτηριασμένος, perf. part. pass. verbi ἀκρωτηριάζω.
Ἦκτο, 3. sing plusq. perf. ind. pass. v. ἄγω.
Ἥκτωρ, ὁ, qui it, seu vadit, *Man.* Ab ἥκω.
Ἠκυρώσατε, 2. pl. a. 1. ind. act. v. ἀκυρόω.
ἭΚΩ, f. ἥξω, venio, accedo, pervenio, veni; pertineo, attineo. Ἥκει σοι ὁ ἀδελφὸς, *Dem.* εἰς Ἀττικὴν, *Idem.* ἐπὶ τὸ δεῖπνον, *Xen.* ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, *Dem.* πρὸς ὑποψίαν, *Xen.* Ἥκειν eleganter adhibetur pro εἶναι. Ὅς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος πολυπόνων Ἀχαιῶν, *Soph. Aj.* 636. Οὗτος πρωτογόνων ἴσως ἥκων οὐδενὸς ὕστερος, hic majorum forte nulli secundus, *Id. Phil.* 180. Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, ille in hoc statu, id est, sic lacessitus, *Id. Phil.* 377.
Ἠλάθην, a. 1. ind. pass. v. ἐλαύνω, pro ἐλάω.
Ἤλακα, perfect. indic. act. verbi ejusd.
Ἠλαίνω, insanio; ἠλαίνοντι, vagantur. Κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι, cassitæ vagantur, *Theocrit.* 7, 23. Ab ἠλεὸς, pro quo ἠλαιὸς, *Hes.*
ἨΛΑΚΑ'ΤΗ, ης, ἡ, colus; *in pl.* τὰ ἠλάκατα, ων, fusus; (2) fila, stamina; lanæ colui circumvolutæ; (3) suprema pars mali nautici. Ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες, cum vela expansa essent in supremam mali partem, *Apoll. Rhod.* 1, 565. Hinc

Ἡλακατῆνες, pisces quidam a similitudine coli ita dicti.
Ἠλακατώδης, ες, coli similis; (2) ad colum pertinens.
Ἠλάλαξα, aor. 1. ind. act. verbi ἀλαλάζω.
Ἠλάμην, aor. 1. ind. med. v. ἄλλομαι, *salio.*
Ἤλασε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. ἐλαύνω.
Ἠλασκάζω, idem quod seq. *Odyss.* 9, 457.
ἨΛΑ'ΣΚΩ, vagor, errabundus circumeo; (2) declino, devito; (3) errabundum fugito, vagabundum declino, *Il.* 2, 470.
Ἠλάστεον, imperf. ind. act. verbi ἀλαστέω, *Il.* 15, 21.
Ἠλάστρεις, 2. sing. imperf. ind. act. pro ἠλάστρεες, ab ἐλαστρέω.
Ἥλατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἅλλομαι.
Ἠλαττονοῦντο, 3. pl. imperf. ind. med. *contr.* pro ἠλαττονέοντο, ab ἐλαττονέω.
Ἠλάττωσα, aor. 1. ind. act. verbi ἐλαττόω.
Ἤλγηκα, *dolui*, perf. ind. act. verbi ἀλγέω.
Ἦλγει, imperf. ind. act. pro ἤλγεον.
Ἤλεγξα, aor. 1. ind. act. verbi ἐλέγχω.
Ἤλειμμαι, perf. ind. pass. verbi ἀλείφω.
Ἤλειφα, *unxi*, perf. ind. act. verbi ejusd.
Ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum, succinum; (2) metallum ex auro et argento conflatum; (3) lapis crystallinus. Ab ἠλέκτωρ.
Ἠλέκτρος, ου, ἡ, idem et ab eod.
Ἠλεκτροφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, instar electri fulgens, splendidus. Δακρύων τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγὰς, lacrymarum electro pellucidos splendores, *Eurip. Hippol.* 740. Ex ἤλεκτρον et φάω, *luceo.*
Ἠλεκτρώδης, ες, electro similis; (2) de excretione, cum splendicat et relucet.
Ἠλέκτωρ, ορος, ὁ, sol.
Ἠλέματος, άτη, ατον, vanus, stultus. Ab ἠλεός.
Ἠλεμάτως, *adv.* frustra, stulte. A præc.
ἨΛΕΟ'Σ, ὰ, ὸν, stultus, stolidus.
Ἤλευα, a. 1. ind. act. *Poet.* et *Æol.* pro ἤλευσα, ab ἀλεύω.
Ἠλευθέρωσα, a. 1. ind. act. verbi ἐλευθερόω.
Ἠλήλατο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Att.* pro ἐλήλατο, ab ἐλαύνω, pro ἐλάω.
Ἠληλίμμην, plusq. perf. ind. pass. *Att.* pro ἠλίμμην, vel ἀληλίμμην, ab ἀλείφω.
Ἦλθε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἔρχομαι.
Ἦλθον, a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro ἤλυθον.
Ἤλθοσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἦλθον.
Ἡλιάζω, fut. άσω, et άξω, ad solem expando, soli expono. Hinc ἡλιάζομαι, apricor; (2) in Heliæa judico. Ἀλλ' οὐκ ἔθ' ἡλιάξεις, in foro sedebis, *Aristoph. Lys.* 380. Ab
Ἡλιαία, ας, ἡ, Heliæa, forum Athenis, in quo causæ publicæ agebantur. Ab ἥλιος, (concio, vel congressus populi, &c. in vet. plebiscitis et aliis monumentis ἁλία, ab ἁλέω, *congrego*, ἀλὴς, *confertus*, ἀλίω et ἀλίζω, *congrego*, Ern.)
Ἡλιακὸν, ου, τὸ, solarium, locus apricus. Ab
Ἡλιακὸς, ἡ, ὸν, solaris. Ab ἥλιος.
Ἡλιὰς, άδος, ἡ, scil. κόρη, Solis filia:
Ἡλιάδες, Heliades, Solis filiæ:
Ἡλίασις, εως, ἡ, insolatio, apricatio; (2) judicandi munus in Heliæa:
Ἡλιαστήριον, ου, τὸ, locus ad apricandum, solarium. Ab eod.
Ἡλιαστὴς, οῦ, ὁ, judex in Heliæa. Ab ἡλιάζω.
Ἡλιαστικὸς, ἡ, ὸν, heliasticus, judicialis.
Ἡλιάω, ῶ, solem refero, ut sol candeo. Ab ἥλιος.
Ἠλιβάτας, pro ἠλιβάτης, ου, ὁ, errabundus.
Ἠλίβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, tam altus, ut uni soli sit pervius, altissimus; (2) profundus. (2) ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν, *Eurip. Hipp.* 731. Ex ἥλιος et βαίνω, *vado*: vel etiam ἠλίβατος, tam altus aut profundus ut accessum frustretur. Ab ἀλιτεῖν, *aberrare*, et βάσις, *gressus.*
Ἡλιεῖον, τὸ, fanum solis, *Eust.*
Ἠλίευον, imperf. ind. act. verbi ἁλιεύω.
Ἤλιθα, *adv.* frustra; (ab ἄλη, *error*, Ern.) (2) copiose, valde; (3) simul.
Ἠλιθιάζω, f. άσω, stulte ago, stultus ac stupidus sum. Ab

ἨΛΙ'ΘΙΟΣ, ία, ιον, stultus, stolidus, brutus, insipiens, sensu communi destitutus.
Ἠλιθιότης, ητος, ἡ, stoliditas, stultitia. A præc.
Ἠλιθιόω, ῶ, f. ώσω, stultum reddo. Ab eod.
Ἠλιθίως, *adv.* stulte, stolide. Ab eod.
Ἠλιθιοεργὸς, οῦ, stulte agens. Ex ἔργον.
ἩΛΙΚΙ'Α, ας, ἡ, statura; (2) ætas; (3) adolescentia, juventus, ætatis vigor; (4) ætas bello apta, juventus, apta bello gerendo; (5) ætas senilis; (6) ætas, i. e. sæculum; (7) altitudo. Hinc
Ἡλικιώτης, ου, ὁ, par ætate, æqualis.
Ἡλικιῶτις, ιδος, ἡ, coæva. A præc.
ἩΛΙ'ΚΟΣ, ίκη, ίκον, quantus, quam magnus; (2) quam potens.
Ἠλινδῆσθαι, perf. inf. pass. verbi ἀλινδέω.
Ἧλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem est ætatis.
Ἡλιόβλητος, ον, idem quod
Ἡλιόβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui solis radiis quasi feritur, soli expositus; (2) solis radiis ictus, liquefactus, &c. furore, aliove morbo tactus. Ex ἥλιος et βάλλω.
Ἡλιοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, soli similis, *in superl.* clarissimus. Ex εἶδος. Hinc
Ἡλιοειδῶς, *adv.* specie solis.
Ἡλιοκαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perustus a sole, exustus in sole. Ex ἥλιος et καίω. Hinc
Ἡλιοκαΐα, ας, ἡ, ardor sive æstus solis; (2) insolatio.
Ἡλιοκάμινος, ου, ὁ, fornax solaris, caminus solaris, vaporarium solare.
Ἡλιοκάνθαρος, ου, ὁ, scarabæus solaris.
Ἡλιόκαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, sole tostus, sole exustus. Ex ἥλιος et καίω.
Ἡλιόκεντρις, ιδος, ἡ, qu. dic. solipunga, musca in æstu solari pungens. A κέντρον.
Ἡλιομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sole gaudens, epith. cicadæ. A μαίνομαι.
Ἡλιόμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, solis formam habens.
Ἡλιόπους, οδος, ὁ, heliotropium magnum.
ἭΛΙΟΣ, ου, ὁ, sol.
Ἡλιοσκόπιος, ου, qu. dic. solem spectans, helioscopium, tithymali species comas cum sole circumagens. A σκοπός.
Ἡλιοστερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sole privatus; (2) sole privans, inumbrans. (2) ἡλιοστερὴς κυνῆ, galerus obumbrans caput, *Soph. Œd. Col.* 313. Ex στερέω.
Ἡλιοστιβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, a sole tritus, per quem sol incedit aut meat, soli expositus. A στείβω.
Ἡλιότευκτος, ον, a sole ortus seu creatus. A τεύχω.
Ἡλιοτρόπιον, ου, τὸ, herba solaris, heliotropion; (2) solarium, horologium. A τρέπω.
Ἡλιοφάνεια, ας, ἡ, solaris claritas. Ab
Ἡλιοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, solis splendorem habens; (2) sole illustratus. A φαίνω.
Ἡλιόω, ῶ, f. ώσω, insolo, in sole expono, inde solis modo splendeo, nitesco; ἡλιῶσα, nitida. Hinc *in pass.* ἡλιόομαι, οῦμαι, sole illustror, a sole uror. Ab ἥλιος.
Ἡλίσκοντο, 3. pl. imp. ind. pass. v. ἁλίσκω.
Ἡλίσκος, ου, ὁ, claviculus, parvus clavus. Dim. ab ἧλος, *clavus.*
Ἤλιτεν, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀλιτέω.
Ἡλιτενὴς, ὁ ϗ ἡ, altus; quasi ad solem usque pertinens. Ab ἥλιος et τείνω.
Ἡλίτης, ου, ὁ, clavaris. Hinc ἡλῖτις, ιδος, ἡ, squama æris quæ e clavis decutitur. Ab ἧλος.
Ἠλιτοεργὸς, ὁ, qui aberravit ab opere suscepto, *Suid.*
Ἠλιτόμηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, aberrans a mensibus, ante justos menses natus. Ab ἀλιτέω et μὴν, *mensis.*
Ἠλιτόποινος, ον, improbos ulciscens. Epith. Furiarum. Ab ἀλιτεῖν et ποινὴ, *pœna.*
ἩΛΙΨ, ιπος, ἡ, calceus, *Schol. Theocr.*
Ἡλιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, solem referens, soli similis.
Ἡλιωθεὶς, aor. 1. part. pass. v. ἡλιόω.
Ἡλιῶσα, sc. κόμη, flava, solem referens, *Anac.*
Ἡλίωσις, εως, ἡ, insolatio, apricatio.
Ἡλιῶτις, solaris. Ἡλιῶτις ἀκτὶς, *Soph. Trach.* 697.

Ἧλκον, imperf. ind. act. *Dor.* pro εἷλκον, ab ἕλκω.
Ἡλκωμένος, perf. part. pass. verbi ἑλκόω.
Ἠλλάγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. v. ἀλλάσσω.
Ἠλλαγμένος, *mutatus*, perf. part. pass.
Ἤλλαξα, *mutavi*, aor. 1. ind. act.
Ἠλλοιώμαι, perf. ind. pass. verbi ἀλλοιόω.
Ἠλλοτριώνται, 3. pl. perf. ind. pass. verbi ἀλλοτριόω.
Ἡλοειδὴς, ὁ ϗ ἡ, clavi formam habens.
Ἠλοήθην, a. 1. ind. pass. verbi ἀλοάω.
Ἠλοίησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀλοιάω, *Poet.* pro ἀλοάω
Ἡλόκεντρον, ου, τὸ, calcar. Ab ἧλος et κέντρον.
Ἡλοκόπος, ου, ὁ, faber clavorum. A κόπτω.
ἯΛΟΣ, ου, ὁ, clavus; (2) oleæ morbus, qui et fungus; (3) tubercula callosa potissimum in plantis et digitis pedum, etiam in albo oculorum.
Ἠλὸς, ἡ, ὸν, stolidus. Ab ἠλεὸς, (ἄλη, *Ern.*)
Ἡλότυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, clavo percussus aut fixus; (2) clavo trajectus. Ex τύπτω.
Ἡλόω, ῶ, fut. ώσω, clavo figo, configo. Ab ἧλος.
Ἤλπικα, perf. ind. act. verbi ἐλπίζω.
Ἠλυγάζω, fut. άσω, obumbro, obtenebro; (2) occulto. Ab ἠλύγη. Unde
Ἠλυγαῖος, αία, αῖον, umbrosus, opacus.
Ἠλύγη, ης, vel ἠλυγὴ, ῆς, ἡ, tenebræ, umbra. A λύγη, (ab α priv. et λύκη, *lux*: unde Latine *hallucinari*, Ern.)
Ἠλυγίζω, f. ίσω, idem quod ἠλυγάζω. Hinc
Ἠλυγισμὸς, οῦ, ὁ, obumbratio; (2) obscuritas.
Ἤλυθα, perf. ind. med. verbi ἔρχομαι.
Ἤλυθον, *veni*, a. 2. ind. act.
Ἤλυξα, a. 1. ind. act. verbi ἀλύσκω.
Ἠλύσιον, scil. πεδίον, Elysius campus.
Ἤλυσις, εως, ἡ, adventus, ingressus, itio, *Eurip. Herc.* 1140. Ab ἔρχομαι.
Ἦλφον, 1. sing. a. 2. ind. act. verbi ἄλφω, vel ἀλφάνω.
Ἥλωκα, perf. ind. act. v. ἅλωμι, pro ἁλόω.
Ἠλώμην, *vagabar*, imperf. ind. verbi ἀλάομαι. Φυγὰς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
Ἧλων, 1. a. 2. ind. act. verbi ἅλωμι, pro ἁλόω.
Ἥλωσαν, 3. plur. a. 1. ind. act.
Ἧμα, ατος, τὸ, telum, missile, jaculum. Ab ἵημι, *mitto.*
Ἠμάθυνεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἠμάθυνε, ab ἀμαθύνω.
Ἠμαθόεις, όεσσα, όεν, arenosus. Ab ἄμαθος.
Ἠμαθόεντα, acc. sing. *Ion.* pro ἀμαθόεντα.
Ἠμαθώδες, τὸ, arena, *Anac.*
Ἠμαθώδης, arenosus.
ἩΜΑΙ, ἧσαι, ἧσται, sedeo.
Ἦμαρ, ατος, τὸ, dies. Ἐπ' ἤματι, quotidie, *Soph. Œd. Col.* 688. Ab ἡμέρα, (potius ab εἰμί. Vid. *Ern.*)
Ἥμαρτες, 2. sing. a. 2. ind. act. v. ἁμαρτάνω.
Ἡμάρτηκα, *peccavi*, perf. indic. act.
Ἡμαρτημένως, *adv.* perperam, opp. ὀρθῶς.
Ἥμαρτον, *peccavi*, aor. 2. ind. act.
Ἠματίη, *adv.* quotidie, assidue, *Hom.*
Ἠμάτιος, ία, ιον, diurnus. Ab ἦμαρ.
Ἡμάτωμαι, perf. ind. pass. verbi αἱματόω.
Ἤμβλακον, aor. 2. ind. act. verbi ἀμβλακίω.
Ἠμβλύνθησαν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. verbi ἀμβλύνω.
Ἤμβροτον, aor. 2. ind. act. verbi ἀμβροτέω.
Ἡμέας, *nos*, acc. plur. *Ion.* pro ἡμᾶς.
Ἡμεδαπὸς, ἡ, ὸν, qui est e nostro, sc. solo, nostras. Ex ἡμεῖς et ἔδαφος, *solum.*
Ἠμείβετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. ἀμείβω.
Ἠμείδηκα, perf. ind. act. verbi ἀμειδέω.
Ἡμείων, *nostrûm*, gen. plur. *Ion.* pro ἡμῶν.
ἩΜΕΚΤΕ'Ω, ægre fero, indignor.
Ἠμελημένος, perf. part. pass. verbi ἀμελέω.
Ἠμελημένως, *adv.* incuriose, negligenter.
Ἤμελλε, 3. sing. imperf. ind. act. v. μέλλω.
Ἠμέλουν, 3. pl. imperf. indic. act. *contr.* pro ἠμέλεον, ab ἀμελέω.
ἩΜΕ'Ν, *conjunct.* et, atque.
Ἦμεν, 1. plur. imperf. ind. verbi εἰμί.
Ἦμεν, *esse*, præs. inf. *Ion.* pro εἶναι.
Ἥμενος, *sedens*, præs. part. verbi ἧμαι.
ἩΜΕ'ΡΑ, ας, ἡ, dies; (2) pro tempore, Hebraizantes;

braizantes; (3) καθ' ἡμέραν, quotidie; μεθ', interdiu; πρὸς, versus diem, sub lucem. Πᾶσαν ἡμέρην, [sub. κατὰ,] quotidie, in dies. Ἡ γυνὴ ἐπίτεξ ἐοῦσα πᾶσαν ἡμέρην, uxoris partus in dies expectabatur, *Herodot.* 1, 111. Pessime Gronov. ἡμέρα, idem quod βίος. Δούλιος ἡμέρα, servitus. Παλαιὰ ἡμέρα, senectus, *Soph. Aj.* 627. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν, alternis diebus, *Plutarch. de tuenda Sanitate*, 132.

Ἡμερεύω, f. εύσω, diem transigo, in opere diem totum versor. Ab ἡμέρα.

Ἡμερέων, gen. pl. *Ion.* pro ἡμερῶν.

Ἡμερήσιον, ου, τὸ, merces diurna; (2) diarium. Ab

Ἡμερήσιος, ία, ιον, vel ἡμερήσιος, ου, ὁ & ἡ, qui est unius diei, diurnus. Ab ἡμέρα.

Ἡμερία, ας, ἡ, *Dor.* ἁμερία, dies.

Ἡμερίδης, ου, ὁ, mitis. Ab ἥμερος.

Ἡμερίδιον, ου, τὸ, diecula. Dim. ab ἡμέρα.

Ἡμερινὸς, ἡ, ὸν, diurnus. Ab eod.

Ἡμέριος, ον, idem; ἡμερία, *supple* ὥρα, diurnum tempus. Τί δ' ἀνήλλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἥδε βάρος, quamnam pro hesterno statu nox hæc invexit gravis infortunii viam, *Soph. Aj.* 208. (2) unicum diem durans. Ἡμέριοι, homines mortales; πολύμοχθον γένος ἀμερίων, *Dor.* pro ἡμερίων, *Euripid. Iphig. in Aul.* 1331.

Ἡμερὶς, ίδος, ἡ, mansueta, cicur; (2) vitis sativa, ab hominibus culta; ad differentiam agrestis, *Hom.* Ἄγχι δὲ τοῖο ἡμερίδες, *Apoll. Rhod.* 3, 219. Καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, *Aristoph. Ach.* 997. Ab ἥμερος.

Ἡμερόβιος, ου, ὁ & ἡ, qui in diem vivit; (2) victum quotidie mendicans. Ex βίος, *vita*, vel *victus*.

Ἡμεροδανειστὴς, ὁ, fœnerator diurnus; Epith. Menippi, *Diog. L.*

Ἡμεροδρομέω, ῶ, sum cursor, sum a pedibus; (2) totum diem curro. Ab

Ἡμεροδρόμος, ου, ὁ, qu. dic. cursor diurnus, qui cursum die conficit; (2) tabellarius; (3) qui est a pedibus. Ex ἡμέρα et δρόμος.

Ἡμερόδρυς, υος, ἡ, arbor glandifera, species quercus.

Ἡμεροθαλὴς, έος, ὁ & ἡ, placide et benigne vigens seu pullulans; (2) placide virescere et pullulare faciens. Ex ἥμερος et θάλλω.

Ἡμεροθηρικὸς, οῦ, ὁ, interdiu venans.

Ἡμεροκαλλὲς, τὸ, sc. ἄνθος, et

Ἡμεροκαλλὶς, ίδος, ἡ, flos uno die vigens.

Ἡμεροκλέπτης, ου, ὁ, fur diurnus, *Ph.*

Ἡμερόκοιτος, ου, ὁ & ἡ, qui tota die dormit. Ex ἡμέρα et κοίτη, *lectus*.

Ἡμερολεγδὸν, *adv.* singulos dies numerando:

Ἡμερολεκτέω, ῶ, fut. ήσω, quotidie numero, dies supputo. Ex ἡμέρα et λέγω.

Ἡμερολογεῖν, *dies numerare*, præs. inf. act.

Ἡμερολογεῖον, et ἡμερολόγιον, ου, τὸ, diarium, calendarium, fasti. Ex iisd.

Ἡμερονύκτιον, ου, τὸ, diei et noctis spatium. Ex ἡμέρα et νύξ.

Ἡμεροποιέω, mansuetum reddo. Ex ἥμερος.

Ἡμεροποιὸς, qu. dic. mansuefactor.

ΗΜΕΡΟΣ, ου, ὁ & ἡ, mansuetus, cicur, mitis, placidus; (2) sativus.

Ἡμεροσκοπέω, ῶ, fut. ήσω, speculor interdiu.

Ἡμεροσκοπεῖον, vel ἡμεροσκόπιον, diurnæ speculationis locus. Ab

Ἡμεροσκόπος, ου, ὁ, diurnus speculator, excubias diurnas agens. A σκοπός.

Ἡμερότης, ητος, ἡ, mansuetudo. Ab ἥμερος.

Ἡμεροτροφὶς, ἡ, idem quod χοῖνιξ, *Ath.*

Ἡμερόφαντος, ον, interdiu conspicuus seu visus. A φαίνω.

Ἡμερόφοιτος, ου, ὁ & ἡ, interdiu oberrans. Ex ἡμέρα et φοιτάω.

Ἡμεροφύλαξ, ακος, ὁ, custos diurnus.

Ἡμερόφωνος, ου, ὁ & ἡ, diem inclamans seu vocans, i. e. lucem. Ex ἡμέρα et φωνή.

Ἡμερόω, ῶ, f. ώσω, mansuefacio, cicuro; ἡμερῦμαι, mansuefio. Ab ἥμερος. Hinc

Ἡμέρωμα, ατος, τὸ, mitigatio, mansuefactio.

Ἡμερωρεῖν, interdiu custodire, *Suid. Hes.* Ex ἡμέρα et ὠρέω.

Ἡμέρως, *adv.* mansuete, placide, modeste; *comp.* ἡμερωτέρως, mansuetius.

Ἡμέρωσις, εως, ἡ, mansuefactio. Ab ἡμερόω.

Ἦμεις, *esse*, præs. inf. *Dor.* pro εἶναι, ab εἰμί.

Ἡμετέρῃσιν, dat. pl. f. g. *Ion.* pro ἡμετέραις.

Ἡμετέρειος, pro ἡμέτερος, *Anac.*

Ἡμέτερος, έρα, ερον, noster; (2) qui nobiscum facit. Ab ἡμεῖς.

Ἡμέων, *nostrûm*, gen. pl. *Ion.* pro ἡμῶν.

Ἡμημένος, perf. part. pass. verbi ἀμάω.

Ἤμην, *eram*, imperf. ind. med. verbi εἰμί.

Ἥμην, *sedebam*, imperf. ind. med. verbi ἧμαι

Ἤμησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἀμάω.

Ἠμὶ, pro φημὶ, dico, *Aristoph. Ran.* 37. *Nub.* 1145; παῖ, ἠμὶ, παῖ, *puer, inquam, puer.* Hinc ἦν δ' ἐγὼ, dicebam; ἦ δ' ὅς, dicebat, inquit, *apud Atticos.*

Ἡμιαμφόριον, ου, τὸ, amphoræ dimidium, urna. Ex ἥμισυς et ἀμφορεὺς, *et sic reliqua deinceps, ab* ἡμι, *incipientia.*

Ἡμίανδρος, ου, ὁ, semivir. Ἡμίανδροι, semimares. Ab ἀνήρ.

Ἡμιάνθρωπος, ου, ὁ, semihomo, semivir.

Ἡμιάνωρ, ορος, ὁ, semivir.

Ἡμιάρτιον, ου, τὸ, genus panis hemicycli figura. *Hes.* ἡμίαρτον. Ab ἄρτος.

Ἡμιασσάριον, ου, τὸ, semissis.

Ἡμιαστράγαλον, ου, τὸ, semitalus.

Ἡμιβάρβαρος, ου, ὁ & ἡ, semibarbarus.

Ἡμίβιος, ον, media vita, *Man.*

Ἡμιβρεχὴς, et ἡμιβραχὴς, έος, ὁ, dimidia ex parte rigatus, semimadidus.

Ἡμιβρότος, ου, ὁ, semivir, centaurus. Ἵππων ἡμιβρότων, *Oppian. Cyneget.* 11, 7.

Ἡμίβροχος, ου, ὁ & ἡ, idem. A βρέχω.

Ἡμιβρὼς, ῶτος, ὁ & ἡ, semesus. A βρώσκω.

Ἡμίβρωτος, ου, ὁ & ἡ, idem.

Ἡμιγένειος, ου, ὁ & ἡ, semibarbatus.

Ἡμιγενὴς, έος, ὁ & ἡ, semigenitus, i. e. imperfectum genus habens, quasi semicreatus, inchoatus. A γείνομαι.

Ἡμίγυμνος, ου, ὁ & ἡ, seminudus.

Ἡμιγύναιξ, et

Ἡμίγυνος, ου, ὁ & ἡ, semivir.

Ἡμιδαὴς, έος, ὁ & ἡ, semesus; (2) semidivisus; (3) semiustus. A δαίω.

Ἡμιδάϊκτος, ου, ὁ & ἡ, semioccisus. A δαΐζω.

Ἡμιδαμὴς, έος, ὁ & ἡ, semidomitus. A δαμάω.

Ἡμιδεὴς, έος, ὁ & ἡ, cui dimidium deest, semivacuus, semiplenus. A δέομαι.

Ἡμιδιπλοΐδιον, ου, τὸ, dimidiata diplois, semicinctium, vestimenti muliebris genus. A διπλοΐς.

Ἡμίδουλος, ου, ὁ & ἡ, semiservus, *Eurip. Andr.* 943.

Ἡμιεκτέον, ου, τὸ, dimidiatus sextarius, dimidium sextarii. Ex ἥμισυς et ἕκτος.

Ἡμίεκτον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Ἡμιέλλην, ὁ & ἡ, semigræcus

Ἡμιεργὴς, έος, ὁ & ἡ, semifactus, ad dimidium factus; (2) inchoatus. Ab ἔργον.

Ἡμίεργος, ου, ὁ & ἡ, idem.

Ἡμίετες, τὸ, dimidius annus. Ab ἔτος.

Ἡμίεφθος, ου, ὁ & ἡ, semielixus, semicoctus.

Ἡμιζώνιον, ου, τὸ, semicinctium. A ζώνη.

Ἡμίζωος, ου, ὁ & ἡ, semivivus.

Ἡμίηλος, ου, ὁ & ἡ, dimidia ex parte soli expositus; (2) ad dimidium siccatus. Ab ἥλιος.

Ἡμιθαλὴς, έος, ὁ & ἡ, semiviridis. A θάλλω.

Ἡμιθανῆ, acc. sing. *contr.* pro ἡμιθανέα, ab

Ἡμιθανὴς, έος, ὁ & ἡ, semimortuus. A θνήσκω.

Ἡμιθέαινα, ης, ἡ, semidea. Ab

Ἡμίθεος, ου, ὁ & ἡ, semideus, indiges, heros; ἡμίθεοι, indigetes, divi.

Ἡμίθηλυς, ὁ, semimas, semivir, eviratus. Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν, *Anacr. Od.* 13.

Ἡμίθηρ, ῆρος, ὁ, semiferus.

Ἡμιθνὴς, ῆτος, vel ἡμίθνης, ητος, ὁ, semimortuus. A θνήσκω.

Ἡμίθνητος, ου, ὁ & ἡ, idem; (2) semideus; (3) qui alternis vicibus vivit vel moritur. Ex eod.

Ἡμιθραυστος, ου, ὁ & ἡ, semifractus. A θραύω.

Ἡμιθωράκιον, ου, τὸ, dimidius thorax.

Ἡμιϊουδαῖος, ὁ, semijudæus.

Ἡμικάδδιον, vel ἡμικάδιον, ου, τὸ, dimidius cadus. A κάδδος, vel κάδος.

Ἡμίκακος, ου, ὁ & ἡ, semimalus, semipravus; (2) non plene bonus; (3) neglectus.

Ἡμικάκως, *adv.* semiprave, non omnino bene, ægre. Τέως μὲν οὖν, ἀλλ' ἡμικάκως ἐθεασάμην, *Aristoph. Thesmoph.* 449.

Ἡμίκαυστος, ου, ὁ & ἡ, semiustus, dimidia ex parte crematus. Ex ἡ. et καίω.

Ἡμίκαυτος, ου, ὁ & ἡ, idem et ex iisd.

Ἡμίκενος, ου, ὁ & ἡ, semivacuus, semiplenus.

Ἡμικέραμον, ου, τὸ, urna. A κέραμος.

Ἡμικεφάλαιον, et ἡμικεφάλιον, nec non ἡμικέφαλον, ου, τὸ, sinciput. A κεφαλή.

Ἡμικλάδευτος, ου, ὁ & ἡ, semiputatus. A κλαδεύω.

Ἡμίκλαστος, ου, ὁ & ἡ, semifractus. A κλάω.

Ἡμικλήριον, ου, τὸ, dimidia hæreditas, dimidium bonorum. A κλῆρος.

Ἡμικόριον, ου, τὸ, dimidia pars cori. A κόρος.

Ἡμικοτύλη, ης, ἡ, dimidia cotyla.

Ἡμικοτυλιαῖος, αία, αῖον, qui est cotylæ dimidiatæ. Ab

Ἡμικοτύλιον, ου, τὸ, cotyla seu hemina dimidiata. A κοτύλη.

Ἡμίκραιρα, ας, ἡ, dimidia capitis pars; (2) medium capitis. A κραῖρα.

Ἡμικρανία, ας, ἡ, dolor circa dimidium sive medium capitis. Ab ἡμίκρανον. Hinc

Ἡμικρανικὸς, οῦ, ὁ, hemicrania laborans.

Ἡμίκρανον, ου, τὸ, dimidia capitas pars; sinciput. A κράνον.

Ἡμικρὴς, ὁ, semicretensis.

Ἡμικύαθος, ου, ὁ, semicyathus, *Aret.*

Ἡμικύκλιον, ου, τὸ, semicirculus, semiorbis, hemicyclium:

Ἡμικύκλιος, ου, ὁ & ἡ, semicirculi figuram habens, semicircularis. A κύκλος.

Ἡμικυκλιώδης, ες, idem.

Ἡμίκυκλος, ου, ὁ, semicirculus, hemicyclus.

Ἡμικυλίνδριον, ου, τὸ, semicylindrus. A κύλινδρος.

Ἡμίκυπρον, ου, τὸ, semimodius.

Ἡμικύων, ονος, ὁ & ἡ, semicanis.

Ἡμιλάστανρος, ου, ὁ & ἡ, nequam.

Ἡμιλέπιστος, ου, ὁ & ἡ, semidecorticatus, ad dimidium ovo exclusus. A λεπίζω.

Ἡμίλεπτος, ον, semiexclusus, sc. ex ovo. A λέπω.

Ἡμίλευκος, ου, ὁ & ἡ, semialbus.

Ἡμιλιτριαῖος, αία, αῖον, selibris, semilibris.

Ἡμίλιτρον, ου, τὸ, selibra, semilibra, libra dimidiata; (2) semiobolus, sex ærei. A λίτρα.

Ἡμίλουτος, ου, ὁ & ἡ, semilotus. A λούω.

Ἡμιλοχία, ας, ἡ, dimidia cohors. A λόχος.

Ἡμιλοχίτης, ου, ὁ, qui præest ἡμιλοχίᾳ.

Ἡμιμαθὴς, έος, ὁ & ἡ, semidoctus. A μανθάνω.

Ἡμιμάλλοντες, Mænades, Nymphæ, Bacchæ.

Ἡμιμανὴς, έος, ὁ & ἡ, semiinsanus. A μαίνομαι.

Ἡμιμάραντος, ον, flaccidus, semiaridus. Στέφανοι ἡμιμάραντοι, *Luc.* A μαραίνω.

Ἡμιμάσσητος, ου, ὁ & ἡ, semimansus. A μασσάομαι.

Ἡμιμέδιμνος, ου, ὁ, semimedimnus.

Ἡμιμέθυσος, ου, ὁ & ἡ, semiebrius.

Ἡμιμερὴς, έος, ὁ & ἡ, dimidiæ partis. A μέρος.

Ἡμίμεστος, ου, ὁ & ἡ, semiplenus.

Ἡμίμετρον, ου, τὸ, dimidium mensuræ, v. gr., modii.

Ἡμιμηνιαῖος, α, ον, semimenstruus. A μήν.

Ἡμιμήνιον, τὸ, semimenstruum, mensis dimidius. Ab eod.

Ἡμίμναιον, ου, τὸ, dimidia mina. A μνᾶ.

Ἡμιμόριον, ου, τὸ, et ἡμιμοίριον, dimidiata pars, altera pars.

Ἡμιμόχθηρος, ου, ὁ & ἡ, semimalus.

Ἡμίνα, ας, ἡ, hemina, dimidium sextarii, cotyla, acetabulum. Ab ἥμισυς.

Ἡμίνιρος, ὁ, coracinus piscis, *Soph. ap. Ath.*

Ἡμίξεστον, hemina, dimidius sextarius.

Ἡμίξηρος, ὁ & ἡ, semiarefactus, sideratus.

Ἡμιξύρητος, ου, ὁ & ἡ, semirasus. A ξυράω.

Ἡμιοβόλιον, ου, τὸ, semiobolus.

Ἡμιόδιον, ου, τὸ, semita, *Philox.* Ab ὁδὸς, *via.*

Ἡμιόδιος, ου, ὁ & ἡ, qui dimidia parte præest itineribus.

Ἡμιολία, ας, ἡ, navis piratica, myoparo.
Ἡμιολιασμὸς, ῦ, ὁ, pensio sescupli. Ab
Ἡμιόλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, totus cum dimidia sui parte, sescuplus, sesquialter, sesquiplex.
Ἡμίολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem; ex ὅλος, totus.
Ἡμιολὶς, ἡ, subintell. μοῖρα, sescupla portio, idem quod ἡμιολία.
Ἡμιόνειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mularis. Ab ὄνος.
Ἡμιονηγὸς, ῦ, ὁ, agaso mulorum, mulio. Ex ἡμίονος et ἄγω.
Ἡμιονικὸς, ἡ, ὸν, mularis. Ab ἡμίονος.
Ἡμιόνιον, ȣ, τὸ, herba quædam, aspledon alias dicta; (2) avis quædam. Ab eod.
Ἡμιονὶς, ίδος, ἡ, stercus muli, ap. Hipp. pro ἡμιόνȣ ὀνίς.
Ἡμιονίτης, ȣ, ὁ, mularis.
Ἡμιονῖτις, ιδος, ἡ, mularis; (2) mulum pariens.
Ἡμίονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mulus, vel mula; (2) idem quod ἡμιόνιον. Ab ὄνος.
Ἡμίοπλος, qu. dic. semermis. Ab ὅπλα, arma.
Ἡμίοποι αὐλοὶ, tibiæ pauciorum foraminum. Ab ὀπή.
Ἡμίοπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semiassus; (2) semicoctus. Ab ὀπτάω.
Ἡμιοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ex dimidio apparet. A φαίνω, (rectius, ἡμιφανής.)
Ἡμιπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semiconcretus. A πηγνύω.
Ἡμιπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, partem adfectus, vel vitiatus. Ἡμιπαθέα μέρεα, Aret. A πάθος.
Ἡμιπαίδευτος, semidoctus. Suid. indoctus.
Ἡμιπαχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, suffertus. A παχύς.
Ἡμιπέλεκκον, et ἡμιπελεκίον, τὸ, securicula, Ep. V. L.
Ἡμιπέλεκον, ȣ, τὸ, securis uno tantum latere scindens, ab una tantum parte acuta. Ex πέλεκυς.
Ἡμίπεπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semicoctus.
Ἡμιπηχυαῖος, αία, αῖον, semicubitalis.
Ἡμίπηχυς, υ, idem.
Ἡμίπλεθρον, ȣ, τὸ, dimidium jugeri.
Ἡμιπληκτικὸς, ἡ, ὸν, hemiplexia laborans. Ab
Ἡμιπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, dimidia parte percussus. A πλήττω. Hinc
Ἡμιπληξία, ας, ἡ, dimidii corporis resolutio, paralysis, hemiplexia, quæ est partis corporis, sicut apoplexia totius corporis.
Ἡμιπλήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, semiplenus.
Ἡμιπλήρωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semiplenus.
Ἡμιπλίνθιον, ȣ, τὸ, dimidius later; ἡμίπλινθοι, semilateres. A πλίνθος.
Ἡμίπνικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semisuffocatus.
Ἡμίπνοος, contr. ἡμίπνȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semianimis, semivivus. A πνέω, spiro.
Ἡμιπόδιον, ȣ, τὸ, pes dimidius. A πȣς.
Ἡμίπολον, ȣ, τὸ, dimidium poli, i. e. cœli me dia pars, Hes. A πόλος.
Ἡμιπόνηρος, ὁ ϗ ἡ, semimalus, semimalignus
Ἡμίπȣς, οδος, semipes.
Ἡμίπτωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semirutus, qui dimidia ex parte corruit. A πίπτω.
Ἡμίπυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semiustus, semiardens.
Ἡμίπυῤῥος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semirufus.
Ἡμιπύρωτος, ον, semicombustus, seu semicalidus.
Ἡμίρομβος, ὁ, et ἡμιρόμβιον, τὸ, genus fasciæ, semirhombus.
Ἡμιῤῥαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semifractus, semilacer, interruptus. A ῥήσσω.
Ἡμιῤῥόπως, adv. moderate, mediocriter, leniter. A ῥοπή.
Ἡμίρυπος, ον, semisuccidus, subsordidus.
Ἡμισάλευτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dimidia ex parte concussus et agitatus, semiebrius. A σαλεύω.
Ἡμισαπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semiputris, qui ex parte computruit. A σήπω.
Ἡμισελπίδος, ὁ, semisperans, Steph.
Ἡμίσευμα, ατος, τὸ, dimidium, dimidia pars.
Ἡμισεύω, dimidius sum; (2) dimidia ex parte æquo; (3) ad dimidias partes redigo. Ab ἡμισυς.
Ἡμισίκλιον, τὸ, dimidiatus siclus.
Ἡμίσοφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, leviter sapiens.
Ἡμίσπαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semivulsus, semiavulsus. A σπάω.
Ἡμιστάδιον, ȣ, τὸ, semistadium. Hinc

Ἡμισταδιαῖος, α, ον, dimidium stadii æquans.
Ἡμιστατὴρ, ῆρος, ὁ, semistater, genus nummi.
Ἡμιστίχιον, ȣ, τὸ, hemistichium, dimidium versus. A στίχος, versus.
Ἡμιστρατιώτης, ȣ, ὁ, semimiles, miles semivir.
Ἡμιστρόγγυλος, η, ον, semiteres, semicircularis.
Ἥμισυ, εος, τὸ, dimidium, altera pars, semis.
ἩΜΙΣΥΣ, σεια, συ, gen. εος, είας, εος, dimidius, semi, semis.
Ἡμισφαγὴς, ὁ ϗ ἡ, semimactatus. A σφάττω
Ἡμισφαίριον, ȣ, τὸ, dimidiata sphæra, dimidium globi, Æsch. Socr. 3, 19. (2) cœli dimidium. A σφαῖρα.
Ἡμιτάλαντον, ȣ, τὸ, semitalentum.
Ἡμιτάριχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui media ex parte seu mediocriter est salsamentum.
Ἡμιτέλεια, ἡ, dimidium, semis, Luc.
Ἡμιτέλειος, α, ον, dimidius.
Ἡμιτέλεστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dimidia ex parte absolutus, imperfectus. Ab
Ἡμιτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Δόμος ἡμιτελὴς, domus vacua, vidua; nam Schol. ad hunc locum interpretatur ἀφῃρημένος τȣ ἑτέρȣ τῶν δεσποτῶν, Il. 2, 701. A τέλος.
Ἡμιτετράγωνον, ȣ, τὸ, dimidium quadratum.
Ἡμίτμητος, ον, in duas partes sectus.
Ἡμιτόμης, ȣ, ὁ, cui alter testiculus exsectus est. Ex τέμνω.
Ἡμιτομίας, ȣ, ὁ, idem.
Ἡμιτόμιον, ȣ, τὸ, dimidia pars, dimidium.
Ἡμίτομον, ȣ, τὸ, idem; (2) latus; (3) genus fasciæ apud Medicos, quod et ἡμίρομβος. Ab
Ἡμίτομος, ὁ ϗ ἡ, dimidiatus; (2) piscis genus.
Ἡμιτόνιον, ȣ, τὸ, dimidia pars toni, semitonium. A τόνος.
Ἡμίτραυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semibalbus.
Ἡμιτριβὴς, ὲς, paululum detritus. A τρίβω.
Ἡμιτρίγωνον, ȣ, τὸ, dimidium triangulum.
Ἡμιτριταῖος, αία, αῖον, semitertianus.
Ἡμιτύβιον, ȣ, τὸ, indumentum lineum, fimbria; (2) sudarium, fascia.
Ἡμιτύμβιον, ȣ, τὸ, dimidium, h. e. parvum bustum, parvum sepulchrum. A τύμβος.
Ἡμίυπνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semisomnis.
Ἡμιφανὴς, ὲς· vide ἡμιφανής.
Ἡμιφάλακρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semicalvus.
Ἡμιφάριον, ȣ, τὸ, dimidia vestis pars. A φᾶρος.
Ἡμίφαυλος, ον, dimidia parte futilis, i. e. nullius pretii in aliquo genere.
Ἡμιφλεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, semiustus. A φλέγω.
Ἡμίφλεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ἡμίφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dimidiatam vocem edens; (2) litera semivocalis. A φωνή.
Ἡμίχλωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semiviridis.
Ἡμιχοαῖος, αία, αῖον, dimidium continens congium, semisextarius. A χόος.
Ἡμίχοος, contr. ἡμίχȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex eod. dimidii congii capax, Aristot. Hinc et ἡμίχȣν, sc. ἀγγεῖον, dimidius congius.
Ἡμιχοίνικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dimidiam chœnicem continens.
Ἡμιχοίνιξ, ικος, ἡ, dimidiata chœnix.
Ἡμιχολώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, subbiliosus.
Ἡμιχόριον, ȣ, τὸ, altera pars chori bipartiti.
Ἡμίχρηστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, non satis bonus, subimprobus.
Ἡμίχρυσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ex dimidia parte aureus.
Ἡμίχωστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semirutus. A χωννύω.
Ἡμιψυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Ἡμίψυκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semifrigefactus, semigelatus. A ψύχω.
Ἡμίψυχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semianimis. A ψυχή.
Ἡμιωβολιαῖος, αία, αῖον, semiobolaris, semiobolum pretio æquans; (2) vilis, exigui pretii. Ab
Ἡμιωβόλιον, ȣ, τὸ, semiobolus, dimidia oboli pars. Hinc et τὰ ἡμιωβόλια, ων, vasa minimi pretii. Ab eod.
Ἡμιώβολον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.
Ἡμιώριον, ȣ, τὸ, semihora. Ab ὥρα.
Ἧμμαι, perfect. ind. pass. verbi ἅπτω.
Ἡμοιρηκὼς, perf. part. act. verbi ἀμοιρέω.
ἩΜΟΣ, adv. Poet. quando, quum.
Ἡμὸς, ἡ, ὸν, noster, Poet. Ab ἡμεῖς.

Ἡμοσύνη, ης, ἡ, jaculatio, seu jaculandi peritia. Ab ἥμων.
Ἠμπειχόμην, induebar, imperf. ind. pass. vel med. Poet. pro ἀμπειχόμην, ab ἀμπέχω.
Ἠμπισχόμην, aor. 2. ind. med. verbi ἀμπέχω.
Ἠμπισχόμην, imperf. ind. pass. verbi ἀμπίσχω.
Ἠμπόλησε, 3. sing. a. ind. act. verbi ἐμπολέω.
Ἠμύνατο, ultus est, 3. sing. aor. 1. ind. med.
Ἤμυνε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἀμύνω.
Ἠμυόεις, όεσσα, όεν, qui solet inclinare seu cadere. Ab ἠμύω.
Ἤμυσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἠμύω.
Ἠμύσειε, ceciderit, 3. sing. aor. ejusd. Æol. format Il. 4, 290.
ἨΜΥ'Ω, fut. ύσω, inclino, cado, demitto. Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν, Il. 2, 148.
Ἠμφαγνόȣν, imperf. ind. act. pro ἠμφαγνόεον, ab ἀμφαγνοέω.
Ἠμφιεσμένος, perf. part. pass. verbi ἀμφιέννυμι.
Ἠμφίβαλλον, imperf. ind. act. verbi ἀμφιβάλλω.
Ἠμφίγνȣν, imperf. ind. act. contr. pro ἠμφιγνόεον, ab ἀμφιγνοέω.
Ἠμφιεννύμην, imperf. ind. pass. v. ἀμφιέννυμι.
Ἠμφίεσα, vestivi, aor. 1. ind. act.
Ἠμφίεσμαι, indutus sum, perf. ind. pass.
Ἠμφιεσμένον, acc. sing. perf. part. pass.
Ἠμφισβήτȣν, imperf. ind. act. contr. pro ἠμφισβήτεον, ab ἀμφισβητέω.
Ἥμων, ονος, ὁ, jaculator. Ab ἵημι, mitto.
ἮΝ, conj. si, pro ἐὰν, si. Hinc ἢν μὴ, nisi.
Ἦν, dixi, Poet. pro ἔφην, aor. 2. verbi φημί.
Ἧν, misi, aor. 2. ind. verbi ἵημι.
Ἠνάγκασα, aor. 1. ind. act. verbi ἀναγκάζω.
Ἠναγκασμένως, adv. coacte.
Ἠναιδηκότες, nom. pl. perf. part. act. verbi ἀναιδέω.
Ἠνάλωσα, aor. 1. ind. act. Dor. pro ἀνήλωσα, ab ἀναλίσκω.
Ἠναντιώθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἐναντιόομαι.
Ἤναξα, aor. 1. ind. act. verbi ἀνάσσω.
Ἤναρα, interfeci, aor. 1. ind. act. verbi ἐναίρω.
Ἤνασσεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ.
Ἥνδανον, imperf. ind. act. verbi ἁνδάνω.
Ἠνδραγαθηκέναι, perf. inf. act. v. ἀνδραγαθέω.
Ἠνδρώθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀνδρόω.
Ἤνεγκα, a. 1. ind. act. verbi φέρω, pro ἔνεγκα.
Ἤνεγκαν, tulerunt, 3. pl. aor. ejusd.
Ἤνεγκον, tuli, aor. 2. ind. act. verbi ejusd.
Ἠνέγμαι, latus sum, perfect. indic. pass.
Ἠνέθην, aor. 1. ind. pass. verbi αἰνέω, laudo.
Ἤνεικα, tuli, aor. 1. ind. act. Ion. pro ἤνεγκα.
Ἠνεῖπε, edixit, 3. sing. aor. 1. ind. act. Poet. pro ἀνεῖπε, ab ἀνέπω.
Ἠνείχθην, aor. 1. ind. pass. Ion. pro ἠνέχθην, a φέρω.
Ἠνειχόμην, sustinebam, imperf. ind. med. Att. pro ἀνειχόμην, a verbo ἀνέχομαι. Συμφοραῖς δ' ἠνειχόμην, sustinui propter mala mea, Eurip. Androm. 981.
Ἠνεκέως, adv. diu multumque, longo tempore. Ab
ἨΝΕΚΗ'Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, porrectus, protentus in longitudinem; (2) perpetuus, continuus.
Ἠνεμόεις, όεσσα, όεν, ventosus, spectans sublimia, superna, nempe ea quæ circa astra, sub astris, in auris, fiunt aut apparent. Καὶ ἠνεμόεν φρόνημα, sublimiumque rerum scientiam, Soph. Antig. 354.
Ἠνεμόφοιτος, ον, aera vadens, aerius, Steph. Ab ἄνεμος et φοιτάω.
Ἠνεμώδης, ες, ὁ ϗ ἡ, idem, Hes.
Ἤνεπον, dixi, aor. 2. ind. act. verbi ἐνέπω.
Ἤνεσα, laudavi, aor. 1. ind. act. verbi αἰνέω.
Ἠνέσχέθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀνέχω.
Ἠνεσχόμην, aor. 2. ind. med. Att. pro ἀνεσχόμην. Μήτηρ δὲ σ' ἡ τεκȣσα ταῦτ' ἠνέσχετο; Eurip. Elect. 264.
Ἤνετο, imperf. pass. vel med. verbi ἄνω, quod vide. Herodot. 1, 190.
Ἠνέχθην, delatus sum, aor. 1. ind. pass. v. φέρω.
Ἠνέωγα, perf. ind. med. Att. pro ἀνέῳγα, ab ἀνοίγω.
Ἠνεώχθησαν, aperti sunt, 3. pl. aor. 1. ind. pass.
Ἠνήλωμαι, perf. ind. pass. Att. pro ἀνήλωμαι, ab ἀναλίσκω, pro ἀναλόω.

Ἠνηνάμην, *renui*, aor. 1. ind. med. verbi ἀναίνομαι.

Ἦνθε, *venit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ἦλθε, ab ἔρχομαι.

Ηνθον, aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ἦλθον.

Ἠνθισμένος, perf. part. pass. verbi ἀνθίζω.

ἨΝΙ', *adv.* ecce.

ἩΝΙ'Α, ας, ἡ, habena, lorum, retinaculum; ἀφ' ἡνίας, ad sinistram a dextra.

Ἡνιάζω, fut. άσω, fræno. A præc.

Ἤνιγμαι, perf. ind. pass. verbi αἰνίττομαι.

Ἠνίδε, *ecce*, Dor. pro ἰνίδε, ab ἐνείδω.

Ἠνίησαι, 2. sing. perf. ind. pass. verbi ἀνιάω.

ἩΝΙ'ΚΑ, *adv.* quum, quando, *apud Atticos de hora diei*, qua hora? *ut et* πηνίκα, qua?

Ἡνίον, ου, τὸ, frænum. Ab ἡνία.

Ηνιοποιεῖον, ου, τὸ, officina habenarum:

Ἡνιοποιέω, habenas conficio; (2) habenas rego et duco; (3) rego, moderor. Ab

Ἡνιοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui habenas facit.

Ἡνιοστροφέω, ῶ, habenas verto, guberno. Ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς, *Eur. Ph.* 176. Ab

Ἡνιοστρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habenas flectit, auriga. Ex ἡνία et στρέφω.

Ἡνιοχεία, et ἡνιοχία, ας, ἡ, aurigatio; (2) gubernatio, moderatio, agitatio.

Ἡνιοχεὺς, έος, ὁ, auriga; obliqui casus, ἡνιοχῆος, ἡνιοχῆϊ, ἡνιοχῆα, *Poet.* Ab

Ἡνιοχεύω, fut. εύσω, habenas teneo, aurigo; (2) moderor, rego. Πόλιν ἡνιοχεύειν, *Epigr.* Ab ἡνίοχος.

Ἡνιοχέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ab eod.

Ἡνιοχῆες, *aurigæ*, nom. pl. *Ion.* pro ἡνιοχέες.

Ἡνιόχησις, εως, ἡ, aurigatio. Ab ἡνιοχέω.

Ἡνιοχικὸς, ἡ, ὸν, ad aurigandum aptus, aurigationis peritus. Ab

Ἡνίοχος, ου, ὁ, auriga. Ex ἡνία et ἔχω.

Ἠνίπαπεν, *dixit*, 3. sing. perf. ind. med. *Poet.* pro ἤνιπε, ab ἐνίπτω.

Ἦνις, ιος, ἡ, annicula. Ab ἔνος, *annus*.

Ἠνισσάμην, aor. 1. ind. med. verbi αἰνίσσομαι.

Ἠνισσάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἐνίσσω.

Ἠνίσσετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi αἰνίσσομαι.

Ἠνίχθω, 3. sing. perf. imperat. pass.

Ἤνοθα, *florui*, perf. ind. med. verbi ἀνέθω, *per Metathes.* pro ἀνθέω.

Ἠνοίγην, aor. 2. ind. pass. *Ion.* pro ἀνῴγην, ab ἀνοίγω.

Ἤνοιξα, *aperui*, perf. ind. act. verbi ejusd.

Ἤνοισται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἀναφέρω, pro ἀνοίω, *refero*.

Ἦνον, imperf. ind. act. *per Sync.* pro ἤνυον, ab ἀνύω.

Ἠνορέα, ας, vel ἠνορέη, ης, *Ion.* ἡ, vigor, robur: *hinc* virtus *nempe* bellica fortitudo. Ἠνορέηφι πεποιθὼς, *Il.* 4, 303. Ἠνορέην ἐρατεινὴν ὤπασαν, *Id.* 6, 156.

Ἤνοχα, *tuli*, perf. ind. med. verbi φέρω.

Ἦνοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, sonorus, vocalis; (2) perspicuus, lucidus. Ab ἄνω, pro ἀνύω, et ὄψ, vel ὤψ.

Ἠνσχόμην, 1. sing. aor. 2. ind. med. *contract.* pro ἠνεσχόμην, *ap. Soph. Ant.* 473. Ab ἀνέχω.

Ἧνται, *sedent*, 3. pl. præs. ind. verbi ἧμαι.

Ἤντεον, imperf. ind. act. verbi ἀντέω, *Ion.* pro ἀντάω.

Ἤντετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. ἄντομαι.

Ἤντησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἀντάω.

Ἠντιβόλουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠντιβόλεον, ab ἀντιβολέω.

Ἠντιδίκουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠντιδίκεον, ab ἀντιδικέω.

Ἥντινα, *quam*, acc. sing. ab ἥτις.

Ἠντληκότες, nom. pl. plusq. perf. part. act. verbi ἀντλέω.

Ἧντο, *sedebant*, 3. pl. imperf. act. verbi ἧμαι.

Ἤνυεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ· ab ἀνύω.

Ἤνυσα, *perfeci*, aor. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ἤνυστρον, ου, τὸ, unus ex ventriculis animalium ruminantium. Ab ἀνύω, *perficio*.

Ἤνωγα, *mandavi*, perf. ind. med. verbi ἀνώγω.

Ἥνωμαι, perf. ind. pass. verbi ἑνόω.

Ἤνωξα, *jussi*, aor. 1. ind. act. verbi ἀνώγω.

Ἠνώρθουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠνώρθοον, ab ἀνορθόω.

Ἠνώρθωσα, *emendavi*, aor. 1. ind. act.

Ἠνώχλουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠνώχλεον, ab ἐνοχλέω.

Ἧξα, *veni*, aor. 1. ind. act. verbi ἥκω.

Ἦξα, *fregi*, aor. 1. ind. act. verbi ἄγνυμι.

Ἦξα, aor. 1. ind. verbi ἀΐσσω, vel ᾄσσω. Σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί; *Soph. El.* 1402. Μάτην ἦξ', *Eurip. Iphig. in Aul.* 742.

Ἥξει, *veniet*, 3. sing. fut. 1. ind. act.

Ἧξις, εως, ἡ, adventus. Ab ἥκω.

Ἠξίου, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ἠξίοε, ab ἀξιόω.

Ἠξίωται, 3. sing. perf. ind. pass.

Ἥξουσι, 3. pl. fut. 1. ind. act. verbi ἥκω.

Ἡξῶ, *veniam*, fut. 1. ind. act. *Dor.* pro ἥξω.

Ἠοῖ, *auroræ*, dat. sing. *contr.* pro ἠόϊ, ab ἠώς.

Ἠοῖος, οία, οῖον, orientalis, matutinus. Ab ἠώς.

Ἤομεν, 1. pl. aor. 2. ind. act. *Att.* pro ἤομεν, ab εἶμι.

Ἦον, *ivi*, aor. 2. ind. act. *Att.* pro εἶον.

Ἠόνα, *ripam*, acc. sing. ab ἠών.

Ἠόνησας, 2. sing. aor. 1. indic. act. verbi αἰονάω.

Ἠόνιος, ία, ιον, littoralis. Ab ἠών.

Ἠοῦς, gen. sing. *contr.* pro ἠόος, ab ἠώς.

ἯΠΑΡ, ατος, τὸ, hepar, jecur.

Ἠπατήθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἀπατάω.

Ἡπατήρια, τὰ, medicamenta hepatis affectibus accommoda, &c. *Steph.* Ab ἧπαρ.

Ἡπατηρὸς, ὰ, ὸν, hepaticus, hepatarius: Afferunt et ἡπατήρια, scil. φάρμακα, medicamenta hepatica. Ab ἧπαρ.

Ἠπατητικὸς, ἡ, ὸν, fraudulentus. Ab ἀπατάω.

Ἡπατίας, ου, ὁ, ad hepar pertinens:

Ἡπατιαῖος, α, ον, idem. Ab ἧπαρ.

Ἡπατίζω, fut. ίσω, hepati similis sum; (2) ad hepatis colorem vergo.

Ἡπατικὸς, ἡ, ὸν, jecoralis; (2) qui jecoris inflammatione aut alio vitio laborat.

Ἡπάτιον, ου, τὸ, jecusculum. Ab ἧπαρ.

Ἡπατίτης, ου, ὁ, jecoralis; (2) lapidis genus.

Ἡπατῖτις, ιδος, ἡ, jecoraria, ut vena, morbus.

Ἡπατοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, jecinori similis.

Ἥπατος, ου, ὁ, piscis quidam a jecinoris colore nomen sortitus. Ab ἧπαρ.

Ἡπατοσκοπέω, ῶ, fut. ήσω, extra consulo.

Ἡπατοσκοπία, ας, ἡ, jecinoris inspectio, haruspicina. Ab

Ἡπατοσκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, haruspex, extispex, qui ex inspecto victimæ jecinore futura colligit. Ex ἧπαρ et σκοπέω.

Ἡπατουργὸς, ὁ καὶ ἡ, hepatis dissector, *ap. Lycophr. si lectio vera, quod non videtur,* Ern.

Ἡπατώριον, ου, τὸ, eupatorium, herba.

Ἤπαφε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi ἀπαφίσκω.

Ἠπάω, et έω, ῶ, fut. ήσω, sarcio. Hinc ἠπήσασθαι.

Ἠπεδανὸς, ἡ, ὸν, claudus; (2) infirmus; (3) stolidus. Ex η pro α priv. et. πέζα, seu πέδον.

Ἠπεδανόω, ῶ, fut. ώσω, debilito. A præc.

Ἠπείγετο, 3. sing. imp. ind. pass. verbi ἐπείγω.

Ἤπειγμαι, perf. ind. pass.

Ἠπείθησα, aor. 1. ind. act. verbi ἀπειθέω.

Ἠπείθουν, imperf. ind. act. pro ἠπείθεον.

Ἠπείλει, 3. sing. imperf. ind. act. pro ἠπείλεε.

Ἠπείλησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ· ab ἀπειλέω.

Ἠπειρογενὴς, ὲς, in continente natus. A γίγνομαι.

Ἠπείροιο, gen. sing. *Ion.* pro ἠπείρου. Ab

ἫΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, terra continens ac mediterranea; (2) nomen regionis, Epirus.

Ἠπειρόω, ῶ, fut. ώσω, continentem facio, continenti adjicio. Ἀναχωρήσεις κυμάτων θαλάσσας ἠπείρωσαν, *Aristot.* A præc.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, in continente natus; (2) Epirota, quidam ex Epiro. Ab eod.

Ἠπειρωτικὸς, ἡ, ὸν, ad continentem spectans; (2) Epiroticus. Ab eod.

Ἠπειρῶτις, ιδος, ἡ, mediterranea; (2) Asiatica. (2) δεινὴ γὰρ ἠπειρῶτις εἰς τὰ τοιάδε ψυχὴ γυναικῶν, *Eurip. Andr.* 159. Τοῖς δ' ἠπειρώταις, οὐδ' ὅταν εὖ πάσχωσι, χάριν ἴσασιν, Asianis, *Isocrat. Panegyr.*

Ἤπειτα, *deinde*, pro ἔπειτα.

Ἠπερόπευμα, ατος, τὸ, res qua aliquem decipimus. Ab ἠπεροπεύω.

Ἠπεροπεὺς, έος, et *Poet.* ῆος, ὁ, impostor, deceptor. Ab eod.

Ἠπεροπεύσας, aor. 1. part. act. verbi ἠπεροπεύω.

Ἠπεροπευσις, εως, ἡ, fraus, impostura.

Ἠπεροπευτὴς, οῦ, ὁ, idem quod ἠπεροπεύς.

Ἠπεροπεύω, fut. εύσω, decipio, fallo. Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; *Il.* 5, 349. Ab ὄψ, *vox.* (forsan ab ἀπάω, *Ern.*)

Ἠπεχθάνοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Att.* pro ἀπηχθάνοντο, ab ἀπεχθάνομαι.

Ἠπητὴς, οῦ, ὁ, sartor vel sutor. Ab ἠπάω.

Ἠπήτρια, ας, ἡ, sartrix. A præc.

Ἠπήτριον, ου, τὸ, instrumentum quo sutores et sartores in consuendis coriis vel pannis utuntur, subula, acus. Ab ἠπάω.

Ἠπιαλέω, ῶ, epiala febri laboro. Ab

ἨΠΙ'ΑΛΟΣ, ου, ὁ, febris algida, epialus.

Ἠπιάλης, ητος, ὁ, idem.

Ἠπιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, febrilis. A præc.

Ἠπίαμα, ατος, τὸ, lenimentum. Ab

Ἠπιάω, ῶ, fut. άσω, vel ήσω, mitigo, lenio. Ab ἤπιος.

Ἠπιήθην, aor. 1. ind. pass.

Ἠπιόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lenis, qui mitia dat. Ab ἤπιος et δῶρον.

Ἠπιοδώτης, ου, ὁ, idem, epith. Æsculapii.

Ἠπιόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, benigni et mitis animi.

Ἠπιόλη, ἡ, medela, *V. L. Ep.* al. ἠπιόνη.

Ἠπιόλης, ου, ὁ, idem quod ἠπίαλος.

Ἠπιόλιον, ου, τὸ, Dim. ab

Ἠπίολος, ου, ὁ, bestiola circa lychnum volitans. Dicitur etiam idem esse quod ἠπίαλος.

Ἠπιόμητις, ὁ, idem quod ἠπιόθυμος, Epith. Patris, *Naz.*

Ἠπιόμοιρος, ον, lene fatum sortitus, mite ingenium sortitus.

ἬΠΙΟΣ, ία, ιον, placidus, clemens, mitis, lenis. Οὐδέ πω ἤπιος, nondum placata, *Eurip. Med.* 133. Hinc

Ἠπιότης, ητος, ἡ, lenitas, clementia.

Ἠπιόχειρ, ρος, ὁ καὶ ἡ, placidus, mitis.

Ἠπίστατο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἐπίστατο, ab ἐπίσταμαι.

Ἠπιστήθην, a. 1. ind. pass. verbi ἀπιστέω.

Ἠπιστήθην, *scivi*, *compertus sum*, aor. 1. verbi ἐπίσταμαι. Ἦν δὲ καὶ ἠπιστήθη μὴ πολυπραγμονεῖν, *Herodot.* 3, 15.

Ἠπίστησαν, *diffiderunt*, 3. pl. a. 1. ind. act.

Ἠπίστουν, imperf. ind. act. pro ἠπίστεον. Ἠπίστω, *noveras*, 2. sing. imperf. ind. verbi ἐπίσταμαι· imperf. ἠπιστάμην, ἠπίστασο, *Ion.* ἠπίστασο, *Att.* ἐπίστω, *Euripid. Herc. Fur.* 344.

Ἠπίως, *adv.* leniter, benigne, clementer, æquo animo: ἠπιωτέρως, lenius.

Ἡπόμην, imperf. ind. med. verbi ἕπομαι.

Ἠπόρουν, imperf. ind. act. pro ἠπόρεον, ab ἀπορέω.

Ἦπου, nimirum; (2) certe, profecto; (3) nedum, multo minus; (4) interrogat etiam.

Ἧπται, *tetigit*, *attigit*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἅπτομαι. Ἧπταί μου τοῦτό τοι, lædit me, *Soph. Trach.* 1009.

Ἤπυον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi ἀπύω, vel ἠπύω.

Ἤπυτα, *vociferator*, voc. sing. ab

Ἠπύτης, ου, ὁ, vociferator. Ab

Ἠπύω, sono, sonitum edo, vociferor, clamo. Οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν ἠπύει, *Il.* 14, 399. Ab ἀπύω.

Ἦρ, ἦρος, τὸ, ver; (2) diluculum. Ab ἔαρ.

Ἦρα, τὰ, grata, apta, convenientia. Ab ἐρᾶν, *amare*, vel ab ἄρω, *apto*. (Ἦρα, gratiam, beneficium, auxilium, *ab antiquo* ἦρ, quod idem significat, *Ern.*) Ἐπὶ ἦρα φέρειν Διΐ, obsequium præstare Jovi, *Il.* 1, 578. sic melius divisim ut sit ἐπίφερειν. Καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις, et mihi a scorpio icto remedium affers, *Orph. de Lapid.* 20, 4.

ἭΡΑ, ας, ἡ, Juno. Dea vivifica, potentiarum feracium fons et mater.

Ἦρα, *tuli*, aor. 1. ind. act. verbi αἴρω.

Ἦρα, 3. sing. imperf. ind. pro ἤρας, ab ἐράω.

Ἠρᾶτο, *imprecabatur*, 3. sing. imperf. ind. pro ἠράετο, ab ἀράομαι.

Ἡραῖος, αία, αῖον, Junonius. Hinc ἤραιον, τὸ, pro ἡραῖον, Junonis templum; τὰ ἥραια, pro ἡραῖα, ων, Junonia sacra. Ab ἥρα.

Ἡρακλέης, έεος, *contr.* Ἡρακλῆς, Hercules. Declinatur: Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, Ἡρακλεῖ, Ἡρακλέα, Ἡράκλεις. *Apud Poëtas*, Ἡρακλέης, Ἡρακλῆος, Ἡρακλῆϊ, Ἡρακλῆα, Ἡρακλέην, Ἡρακλῆν.

Ἡρακλείδης, ου, ὁ, Heraclides, filius vel nepos Herculis. Patronym. ab Ἡρακλέης.

Ἡράκλειος, εία, ειον, Herculeus. Hinc τὰ ἡράκλεια, ων, festum Herculis, et τὸ ἡράκλειον, ου, templum Herculis. Ab eod.

Ἡράκλεις, *adv.* Hercle; (2) admirandi cum terrore, indignantis et detestantis.

Ἡρακλειτίζω, f. ίσω, sum sectæ Heraclitææ. Ab Ἡράκλειτος.

Ἡρακλειτιστὴς, οῦ, ὁ, sectator Heracliti.

Ἤραμαι, perf. ind. pass. verbi ἐράω.

Ἠράμην, *sustuli*, aor. 1. ind. med. verbi αἴρω.

Ἦραν, 3 pl. aor. 1. ind. act.

Ἠρανίω, opem fero, gratificor.

Ἠράνθεμον, ου, τὸ, eranthemon, herba. Ex ἦρ, *ver*, et ἀνθέω, *floreo*.

Ἤρανος, ου, ὁ, rex, præfectus, opitulator, *Hes.*

Ἤραρα, perf. ind. med. *Att.* pro ἄρηρα, ab ἄρω.

Ἤραρον, *aptaverat*, aor. 2. med. a verbo ἄρω, apto, accommodo, *Il.* 4, 110.

Ἠραρχικὸς, ἡ, ὸν, a vere incipiens. Ex ἦρ et ἄρχομαι.

Ἤρας, 2. sing. imp. ind. pro ἤραες, ab ἐράω.

Ἠρασάμην, *devovi*, aor. 1. ind. med. ἀράομαι.

Ἠρασάμην, captus fui amore, ab ἐράζω pro ἐράομαι, *amo*, Il. 14, 317. Οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο.

Ἠράσθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἐράω.

Ἠράσσαο, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἠράσω.

Ἡρατελεία, ἡ, conjugium, *Poll.* Ab ἥρα et τελέω.

Ἠρᾶτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro ἠράετο, ab ἀράομαι.

Ἠργαζόμην, imperf. ind. med. *Dor.* pro εἰργαζόμην, ab ἐργάζομαι.

Ἠργάνθην, a. 1. ind. pass. verbi ἀργαίνω.

Ἦργμαι, perf. ind. pass. verbi ἄρχω.

Ἥρδιον, τὸ, rheda, *Suid.*

Ἤρεαι, 2. sing. præs. ind. *Ion.* pro ἔρεσαι, ab ἔρομαι.

Ἡρέθην, *delegi*, a. 1. ind. pass. verbi αἱρέω.

Ἥρει, 3. sing. imp. ind. act. *contr.* pro ἥρεε, a verbo αἱρέω, *eligo*.

Ἤρειδον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi ἐρείδω.

Ἠρείδει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. v. ἐρείδω.

Ἤρεικον, imperf. ind. act. verbi ἐρείκω.

Ἠρείσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. v. ἐρείδω.

Ἡρεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. pro ἡρέετο, ab αἱρέω.

Ἠρείψαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi ἐρείπω.

Ἠρέμα, *adv.* sensim, paullatim, lente, tacite; (2) aliquantum. Ab ἤρεμος. Hinc

Ἠρεμάζω, mœreo; (2) sum quietus.

Ἠρεμαῖος, αία, αῖον, quietus, submissus, lentus. Ab ἤρεμος. Hinc

Ἠρεμαίως, *adv.* sensim, lente.

Ἠρέμας, *adv.* idem quod ἠρέμα. Οἱ δ' ὑπάκουον ἠρέμας, *Apoll. Rhod.* 3, 169.

Ἠρεμεστέρως, *adv.* quietius. Ab ἤρεμος.

Ἠρεμέω, quiesco, quietus sum; (2) infrequens sum, de loco (nisi hoc sit potius ἐρημέω). Ab ἤρεμος. Hinc

Ἠρέμησις, εως, ἡ, ipsa quiescendi actio, quies; (2) perturbationum sedatio.

Ἠρέμης, ου, ὁ, quietus, *V. L.*

Ἠρεμία, ας, ἡ, quies, tranquillitas.

Ἠρεμίζω, f. ίσω, sedo, quiescere facio. Ab

ἭΡΕΜΟΣ, έμη, εμον, quietus, otiosus, mitis, placidus.

Ἦρεν, *tulit*, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi αἴρω.

Ἠρενὸς, ἡ, ὸν, vernus. Ex ἐαρινὸς, ab ἔαρ.

Ἥρεον, imperf. ind. act. verbi αἱρέω.

Ἤρεπται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ἐρέφω, *tego*.

Ἤρεσα, *placui*, a. 1. ind. act. verbi ἀρέσκω.

Ἡρέτισα, *elegi*, a. 1. ind. act. verbi αἱρετίζω.

Ἤρετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi ἔρομαι.

Ἠρεύνησα, a. 1. ind. act. verbi ἐρευνάω.

Ἥρημαι, perf. ind. pass. verbi αἱρέω.

Ἤρημεν, 1. pl. perf. ind. act. *per Sync.* pro ἠρήκαμεν.

Ἠρημώθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐρημόω.

Ἠρημωμένος, *vastatus*, perf. part. pass.

Ἠρήρειν, plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ἤρειν, a verbo ἄρω.

Ἠρήρειστο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi ἐρείδω.

Ἥρης, *Junonis*, gen. sing. *Ion.* pro Ἥρας, ab Ἥρα, *Juno*.

Ἠρήσαντο, 3. pl. a. 1. ind. med. verbi αἱρέω.

Ἤρθην, aor. 1. ind. pass. verbi αἴρω.

Ἤρθρωσας, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀρθρόω.

Ἦρι, *adv.* mane; (2) vere. Ab ἦρ.

Ἠριγένεια, ας, ἡ, diluculum producens, auroræ epith. Ex ἦρι et γίνομαι.

Ἠριγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, vernus; (2) matutinus.

Ἠριγέρων, οντος, ὁ, senecio, herbæ genus cujus flores capillorum modo canescunt. Ex ἦρ et γέρων, *Plin.* 25. *Angl.* GROUNDSEL.

Ἠριεργὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, sepulchrorum structor; (2) spoliator sepulchrorum, *Hes.* Ex ἠρίον et ἔργον.

Ἠριεὺς, ὁ, defunctus, *Hes.*

Ἤριζον, imperf. ind. act. verbi ἐρίζω.

Ἠριθμημέναι, nom. pl. perf. part. pass. f. g. ab ἀριθμέω.

Ἠρίκει, *contenderat*, 3. sing. plusq. perf. ind. act.

Ἠρικέναι, infin. perf. verbi ἐρίζω. Θεὸς γε μὴν μάλιστα περὶ τούτων εἰκὸς ἠρικέναι, *Polyb.* 3, 91.

Ἤρικον, *secui*, a. 2. ind. act. verbi ἐρείκω.

Ἠρινεὸς, ου, ὁ, candidus.

Ἠρινολόγοι, cicadæ, *Hes.* Ab ἠρινὸς et λέγω.

Ἠρινὸς, ἡ, ὸν, vernus. Ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν, *Eurip. Suppl.* 448. Τῇ τ' ἠρινὸν θάλλεσα, *Id. Fragm. Danaes.* Ex ἐαρινὸς.

Ἠρινοτόκος, ὁ ἡ ἡ, in verno tempore pariens, *Hes.* A τίκτω.

ἨΡΙ'ΟΝ, ου, τὸ, monumentum, sepulchrum.

Ἠριπόλη, ης, ἡ, aurora; (2) dies. Ex πολέω.

Ἤριπον, *cecidi*, a. 2. ind. act. verbi ἐρείπω.

Ἠριπώθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐριπόω.

Ἠρισάλπιγξ, species avis, tanquam vere vel mane buccinator, *Callimachi Fragm. apud Schol. Aristophanis ad Aves*, 884.

Ἤρισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐρίζω.

Ἦρκε, *tulit*, 3. sing. perf. ind. act. verbi αἴρω.

Ἤρκει, 3. sing. imp. ind. act. pro ἤρκεε, ab ἀρκέω.

Ἤρκεσε, 3. sing. a. 1. ind. act.

Ἦρκται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ἄρχομαι.

Ἠρκὼς, *qui sustulit*, perf. part. act. verbi αἴρω.

Ἦρμαι, *sublatus sum*, perf. ind. pass.

Ἥρμοζε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἁρμόζω.

Ἡρμοσμένως, *adv.* apte. Ab ἁρμόζω.

Ἠρνεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. pro ἠρνέετο: ab ἀρνέομαι.

Ἠρνήσατο, *negavit*, 3. sing. a. 1. ind. med.

Ἤρνυντο, 3. pl. imperf. ind. verbi ἄρνυμαι.

Ἠρξάμην, a. 1. ind. med. verbi ἄρχομαι.

Ἤρξαντο, *cœperunt*, 3. pl. aor. ejusd.

Ἤρξατο, *cœpit*, 3. sing. aor. ejusd.

Ἦρξεν, 3. sing. a. 1. ind act. verbi ἄρχω.

Ἠρόμην, a. 2. ind. med. verbi ἔρομαι.

Ἤρου, 2 sing. imperf. vel a. 2. ind. med.

Ἤροσα, *aravi*, a. 1. ind. act. verbi ἀρόω.

Ἤρουντο, 3. pl. imperf. indic. pass. pro ἠρέοντο.

Ἠροῦτο, 3. sing. imperf. ind. pass. pro ἠρόετο, ab αἱρέω.

Ἡρπάγη, 3. sing. a. 2. ind. pass.

Ἥρπασεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. Ab ἁρπάζω.

Ἦρσα, a. 1. ind. act. *Æol.* pro ἦρα, ab ἄρω.

Ἦρται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi αἴρω.

Ἦρτο, *sublatus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.

Ἤρτημαι, perf. ind. pass. verbi ἀρτάω.

Ἠρτύνετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi ἀρτύνω.

ἨΡΥ'ΓΓΙΟΝ, ου, τὸ, eryngium, herba. *Angl.* ERYNGO, or SEA-HOLLY.

Ἠρύγγος, ου, ὁ, villus dependens ex mento hircorum; (2) eryngum, herba; (2) ἠρύγγου τε τάμοις ἀδερκέα ῥίζαν, spicatam radicem eryngi cædas, *Nic. Ther.* 849. Quasi ab εἴριον, *lanugo*.

Ἤρυγε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi ἐρεύγω.

ἨΡΥ'ΓΩ, mugio, *Hes.* ἠρύγων, μυκώμενος.

Ἠρύκακε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἐρυκάκω.

Ἤρυκεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἐρύκω.

Ἤρυον, imperf. ind. act. verbi ἀρύω.

Ἤρυτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ἐρύω.

Ἠρχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἠργμένοι ἦσαν, ab ἔργω, vel εἴργω.

Ἦρχε, 3 sing. imperf. ind. act. verbi ἄρχω.

Ἤρχθην, *inceptus sum*, a. 1. ind. pass.

Ἦρω, 2. sing. a. 1. ind. med. verbi αἴρω.

Ἥρωας, *heroes*, acc. pl. ab ἥρως, *heros*.

Ἡρώειον, ου, τὸ, herois monumentum, templum. Ab ἥρως.

Ἡρωελεγεῖον, ου, τὸ, metrum ex heroicis et elegiacis versibus constans. Ex ἡρῶος et ἐλεγεῖον.

Ἡρώεσσιν, dat. pl. ab ἥρως, pro ἥρωσι.

Ἠρώησα, *fluxi*, a. 1. ind. act. verbi ἐρωέω.

Ἡρωΐζω, heroice ago; (2) carmen heroicum scribo.

Ἡρωϊκὸς, ἡ, ὸν, heroicus. Ab ἥρως.

Ἡρωϊκῶς, *adv.* fortiter. A præc.

Ἡρωΐνη, et ἡρώνη, ης, ἡ, heroina, i. e. semidea:

Ἡρώϊος, ία, ϊον, herous. Ab eod.

Ἡρωῒς, ΐδος, ἡ, herois, heroina, heroica.

Ἡρώϊσσα, et ἡρῶσσα, ης, ἡ, idem.

Ἡρωλογέω, res heroum expono, *de poeta Epico*.

Ἡρωλογία, ἡ, historia seu res heroum. Ab ἥρως et λέγω.

Ἤρων, imperf. ind. act. pro ἤραον, ab ἐράω.

Ἡρῷον, ου, τὸ, heroum, herois fanum seu monumentum, sacrarium, statua; (2) carmen heroicum; (3) epulum solenne in honorem herois. Ab ἥρως.

Ἡρῶος vel ἡρῷος, ῶα vel ῴα, ῶον, vel ῷον, herous. Ab ἥρως, vel ex ἡρώϊος.

ἭΡΩΣ, ωος, ὁ, heros, semideus. Heroes proprie ordinem ultimum animarum semper comitantium deos componunt: et horum proprietas est magnificentia, venerabilis et sublimis; (2) generosus, potens, fortis.

Ἥρωσσα, ἡ, heroina. Ἡρῶσσαι, Λιβύης τιμήοροι, heroinæ, Libyæ præsides, *Apoll. Rhod.* 4, 1309.

Ἠρώτα, 3. sing. imperf. ind. act. pro ἠρώταε, ab ἐρωτάω.

Ἠρώτησαν, 3. pl. a. 1. ind. act.

Ἠρώτων, 1. sing. vel 3. pl. imperf. ind. act. pro ἠρώταον.

Ἧς, *suæ*, gen. sing. ab ἥ, fem. ab ὅς, pro ἑὸς.

Ἦς, *eras*, 2. sing. imperf. ind. verbi εἰμί.

Ἦσα, *cecini*, aor. 1. ind. act. verbi ᾄδω.

Ἧσαι, 2. sing. præs. ind. act. verbi ἧμαι.

Ἧσαι, aor. 1. infinit. verbi ἁνδάνω, vel potius ἅδω, *placeo*. Καί εἴ τι γινώσκεις ἔτι σε ζῶντα ἦσαι δυνάμενον αἴτησον, *Heliodor.* 10.

Ἦσαν, 3. pl. imperf. ind. verbi εἰμί.

Ἧσας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἥδω.

Ἥσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi ἥδομαι.

Ἠσέβηκα, perf. ind act. verbi ἀσεβέω.

Ἧσει, 3. sing. f. 1. ind. verbi ἵημι.

Ἠσέλγημαι, perf. ind. pass. verbi ἀσελγέω.

Ἠσέλγηνα, a. 1. ind. act. *Att.* pro ἠσέλγανα, ab ἀσελγαίνω.

Ἧσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵζω.

Ἦσθα, 2. sing. imperf. ind. *Æol.* pro ἦς, ab εἰμί.

Ἧσθαι, *sedere*, præs. inf. verbi ἧμαι.

Ἡσθείην, a. 1. opt. pass. verbi ἥδομαι.

Ἠσθένηκα, perf. ind. act. verbi ἀσθενέω.

Ἠσθενήσαμεν, 1. pl. a. 1. ind. act.

Ἠσθένουν, imperf. ind. act. pro ἠσθένεον.

Ἡσθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. v. ἥδομαι.

Ἤσθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. v. αἰσθάνομαι.

Ἥσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἥδομαι.

Ἤσθημαι, perf. ind. pass. verbi αἰσθάνομαι.

Ἥσθην, aor. 1. ind. pass. verbi ἥδω.
Ἠσθησάμην, a. 1. ind. med. verbi αἰσθάνομαι.
Ἠσθῆσθαι, *sensisse*, perf. inf. pass.
Ἡσθήσομαι, fut. 1. ind. pass. verbi ἥδομαι.
Ἥσθητο, 3. sing. plusq. perf. pass. verbi inus. ἐσθίεμαι, pro ἕννυμαι, *induor*.
Ἤσθιον, imperf. ind. act. verbi ἐσθίω.
Ἤσθμηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ἤσθμανα, ab ἀσθμαίνω.
Ἠσθόμην, a. 2. ind. med. verbi αἰσθάνομαι.
Ἦσι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro ᾖ, ab εἰμί.
Ἦσιν, 3. sing. præs. conj. *Ion.* et cum ν ἐφελκ.
Ἧσις, εως, ἡ, voluptas, delectatio. Ab ἥδω.
Ἠσίτευν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠσίτεον, ab ἀσιτέω.
Ἤσκειν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἤσκει, *contr.* ex ἤσκεε, ab ἀσκέω.
Ἠσκήθην, aor. 1. ind. pass.
Ἤσκηκα, *exercui*, perf. ind. act.
Ἤσκησαν, *exercuerunt*, 3. pl. aor. 1. ind. act.
Ἤσκευν, imperf. ind. act. pro ἤσκεον.
Ἧσμαι, perf. ind. pass. verbi ᾄδω.
Ἧσμαι, perf. ind. pass. verbi ἥδομαι.
Ἤσμεν, plusq. perf. ind. act. *Att.* et *per Sync.* pro εἰδήκειμεν, ab εἰδέω.
Ἦσο, *eras*, 2. sing. imperf. vel plusq. perf. verbi εἰμί.
Ἠσπάζοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. verbi ἀσπάζομαι.
Ἤσπικα, perf. ind. act. verbi ἀσπίζω.
Ἧσσα, vel ἧττα, ης, ἡ, adversum prælium, clades, inferiores partes. Ab ἥσσων.
Ἡσσάομαι, vel ἡττάομαι, ῶμαι, inferior discedo, superor, vincor, succumbo, *proprie et tropice.* Unde et deditus alicui, nimis amans, &c. *cum gen.* ἡττηθεὶς, aor. 1. victus; ἡττημένος, perf. victus, ἡσσῆσθαι, victum esse, ἡσσᾶσθαι, præs. vinci. Πικροῦ δ᾽ ἔρωτος ἡττηθήσομαι, *Eur. Hipp.* 731. τῶν συμφορῶν, *Isocr.* τῶν ἡδονῶν, *Xen.* Ab eod.
Ἡσσήθην, aor. 1. ind. pass. ab ἡσσάομαι.
Ἦσσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ἦσε, ab ᾄδω.
Ἡσσητέον, superandum, *Soph.*
Ἧσσον, neutrum ab ἥσσων, minus. Τὸ δ᾽ ἧσσον ἀδικίᾳ νέμουσα, [intellige μέρος,] minus tribuens injustitiæ, *Eurip. Suppl.* 379.
Ἡσσόνως, et ἡττόνως, minus, parum. Ab ἥσσων.
Ἥσσω, acc. *Att.* ab eod.
ἩΣΣΩΝ, vel ἥττων, ονος, ὁ ϗ ἡ, minor, inferior, victus. Οὐκ ἄν γ᾽ ἕλοις ἥσσω με τῶν αἰσχρῶν ποτε, nunquam me a turpibus devictum argues, *Soph. Antig.* 747. Ἥσσω λαβεῖν, minoris ducere. Ταῦτα πάνθ᾽ ἥσσω λαβεῖν τῆς ἐμῆς σωτηρίας, *Id. ibid.* 439. (2) deditus, obnoxius cupiditati et dulcedini alicujus rei. Ἀλλ᾽ εἰσὶ τῆς κέρδους ἅπαντες ἥττονες, vincuntur a lucro, *Aristoph. Plut.* 363.
Ἧσται, *sedit*, 3. sing. perf. ind. verbi ἧμαι.
Ἠστάτευν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἠστάτεον. Ab ἀστατέω.
Ἦστε, 2. pl. plusq. perf. ind. act. *Att.* et *per Sync.* pro εἰδήκειτε, ab εἰδέω.
Ἤστην, 3. dual. imperf. ind. *Poet.* pro ἤτην, ab εἰμί.
Ἦστον, 2. dual. imperf. ind. *Poet.* pro ἦτον.
Ἧστο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Poet.* pro ἧτο, ab ἧμαι.
Ἡστὸς, ἡ, ὸν, jucunditate adfectus, exhilaratus; (2) qui jucunditate adfici potest. Hinc τὸ ἡστὸν, ῦ, jucunditas, suavitas. Ab ἥδω.
Ἤστραπτε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἀστράπτω.
Ἠσυνθέτηκα, perf. ind. act. verbi ἀσυνθετέω.
Ἥσυχα, *adv.* quiete, tacite, sensim.
Ἡσυχάζω, f. άσω, quiesco; (2) taceo; (3) tranquille vivo. Ἡσυχάζειν τοὺς πόδας, *Thuc.* Ab ἥσυχος.
Ἡσυχαῖος, αία, αῖον, quietus. Ab eod.
Ἡσυχαίτερος, α, ον, placidior, quietior.
Ἡσύχασαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ἡσυχάζω.
Ἡσυχαστήριον, ου, τὸ, locus in quo degunt ἡσυχασταί. Ab
Ἡσυχαστὴς, οῦ, ὁ, monachus, solitariam vitam agens. Ab ἡσυχάζω.
Ἡσυχῆ, idem quod ἥσυχα, *item* aliquantum.

Ἡσυχία, ας, ἡ, quies, tranquillitas, silentium, otium. Ab ἥσυχος.
Ἡσυχιότης, ἡ, idem, *Ern.*
Ἡσύχιμος, ον, et
Ἡσύχιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Ἡσυχίως, idem quod ἥσυχα, *Hom.*
ἩΣΥΧΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, tranquillus, otiosus.
Ἡσύχως, *adv.* quiete, tranquille. A præc.
Ἠσφαλίσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. verbi ἀσφαλίζω.
Ἤσχαλον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἀσχάλλω.
Ἠσχολήθησαν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. verbi ἀσχολέω.
Ἠσχύνετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. αἰσχύνομαι.
Ἥσω, *mittam*, fut. 1. ind. verbi ἵημι.
Ἤτασεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐτάζω.
Ἥτ᾽, pro ἥτε, artic. præpos.
Ἦτε, *eratis*, 2 pl. imperf. ind. verbi εἰμί.
Ἤτει, 3 sing. imperf. ind. act. verbi αἰτέω.
Ἠτεκνώθησαν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. verbi ἀτεκνόω.
Ἠτήκειν, plusq. perf. ind. verbi αἰτέω.
Ἤτην, *erant*, 3. dual. imperf. ind. verbi εἰμί.
Ἠτήσασθε, 2. pl. a. 1. ind. med. verbi αἰτέω.
Ἠτήσατε, 2. pl. a. 1. ind. act.
Ἠτιᾶτο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. αἰτιάομαι.
Ἠτιμάθην, a. 1. ind. pass. verbi ἀτιμάω.
Ἠτιμάσατε, 2. pl. a. 1. ind. act.
Ἠτίμησε, 3. sing. aor. ejusd.
Ἤτοι, sive, seu, vel, certe. Ab ἤ, *aut.*
Ἠτοίμαζε, 3. sing. imp. ind. act. v. ἑτοιμάζω.
Ἠτοίμασε, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἠτοίμασται, 3. sing. perf. ind. pass.
Ἦτον, 2. dual. imperf. ind. verbi εἰμί.
Ἦτορ, τὸ, animus, anima, cor, pectus.
Ἠτεῦντο, 3. pl. imperf. ind. pass. pro ἠτέοντο, ab αἰτέω.
Ἠτραῖος, αία, αῖον, ad imum ventrem pertinens. Ab ἦτρον.
Ἠτριαῖος, αία, αῖον, idem et ab eod.
Ἠτρίδιον, ου, τὸ, tomaculum; (2) sumen, abdomen. Dim. ab eod.
ἨΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, stamen; (2) textum. Ἤτρια χιονώδεα, nitidæ membranæ, chartæ puræ in usum scribendi, *Analecta Brunckii* 2, 195.
ἨΤΡΟΝ, ου, τὸ, imus venter, pars ab umbilico usque ad pubem; (2) interior pars cujuslibet rei, ut medulla, &c. Χλοερῆ νάρθηκος ἀπαὶ μέσου ἦτρον ὀλόψας, viridis ferulæ ex intima parte evellens medullam, *Nicand. Ther.* 595.
Ἧττα· vide ἧσσα.
Ἡττάομαι, ῶμαι· vide ἡσσάομαι. Unde
Ἡττᾶσθαι, præs. inf. med. pro ἡττάεσθαι.
Ἥττημα, ατος, τὸ, defectus; (2) clades; (3) res perperam facta. Ab ἡττάομαι.
Ἡττημένος, perf. part. pass. verbi ἡττάομαι.
Ἡττητέα, *adv. posit.* cedendum est. Ἀτὰρ ὁ γυναικῶν οὐδέποτ᾽ ἔσθ᾽ ἡττητέα ἡμῖν, *Aristoph. Lys.* 453.
Ἧττον, ονος, τὸ, minus; (2) damnum. Ab
Ἥττων· vide ἥσσων.
Ἠτύχει, 3. sing. imperf. ind. act. pro ἠτύχεε, ab ἀτυχέω.
Ἤτω, 3. sing. imperat. *Poet.* pro ἔστω, ab εἰμί.
Ηὔγει, 3. sing. imperf. ind. act. pro ηὔγεε, ab αὐγέω, pro αὐγάζω.
Ἠϋγένειος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum barbatus, pulchre barbatus. Ex ἠῢ pro εὖ, et γένειον.
Ηὖγμαι, *vovi*, præt. verbi εὔχομαι, *Att.* pro εὖγμαι.
Ηὔγμην, *vovebam*, imperf. verbi εὔχομαι, *Att.* pro εὔγμην. Οὕτω γὰρ ηὔγμην, *Soph. Trach.* 610.
Ηὔδα, 3. sing. imperf. ind. act. pro ηὔδαε, ab αὐδάω.
Ηὐδάξαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Dor.* pro ηὐδάσαντο, ab αὐδάζομαι.
Ηὐδηκὼς, perf. part. act. verbi αὐδάω.
Ηὐδόκησα, a. 1. ind. act. *Att.* pro εὐδόκησα, ab εὐδοκέω, *volo.*
Ηὗδον, imperf. ind. act. verbi εὕδω.
Ηὔηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ηὔανα, ab αὐαίνω, *arefacio.*

Ηὐθύνθην, aor. 1. ind. pass. verbi εὐθύνω.
Ηὐκαίρευν, imperf. ind. act. *Att.* et *contr.* pro εὐκαίρεον, ab εὐκαιρέω.
Ἠϋκόμοιο, *per Diæres.* et *Ion.* pro εὐκόμου.
Ἠΰκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchre comatus, pulchras comas habens. Ex ἠῢ pro εὖ, et κόμη.
Ηὔλει, 3. sing. imperf. indic. act. pro ηὔλεε, ab αὐλέω.
Ηὐλήσαμεν, 1. pl. aor. 1. ind. act.
Ηὐλίσθην, a. 1. ind. pass. verbi αὐλίζομαι.
Ηὐλόγει, 3. sing. imperf. ind. act. pro ηὐλόγεε, ab εὐλογέω.
Ἠΰν, *bonum*, acc. sing. *Poet.* pro ἐΰν, ab ἐΰς.
Ηὔξανε, 3. sing. imperf. ind. act. v. αὐξάνω.
Ηὔξατο, 3. sing. aor. 1. indic. med. verbi εὔχομαι.
Ηὖξεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* et cum ν ἐφελκ· pro ηὖσε, ab αὔω.
Ηὔξετο, 3. sing. imperf. ind. med. v. αὔξομαι.
Ηὐξήθην, aor. 1. ind. pass.
Ηὔξησα, *auxi*, aor. 1. ind. act.
Ηὐπορεῖτο, 3. sing. imperf. indic. med. pro ηὐπορέετο, ab εὐπορέω.
Ηὑράμην, aor. 1. ind. med. *Att.* et *per Syncop.* pro εὑρησάμην, ab εὑρίσκω.
Ηὑρῆσθαι, *inventum esse*, perf. inf. pass.
Ηὕρω, *invenisti*, 2. sing. aor. 1. ind. med.
Ἠΰς, έος, ὁ, bonus, pulcher; (2) fortis; (3) magnus; (4) generosus. (3) ἠΰς τε μέγας τε, *Il.* 3, 167. Ab ἐΰς.
Ἤϋσα, aor. 1. ind. act. *per Dialysin* pro ηὖσα, ab αὔω.
Ἠΰτε, *adv.* sicut, tanquam. Ab εὖτε, (*Ion.* pro ὃ τε, *integra formula foret*, ἐφ᾽ ὃ τρόπῳ, *quem ad modum*, Ern.)
Ἧφα, *nexui*, perf. ind. act. verbi ἅπτω, *necto.*
Ἡφαίστειος, εία, ειον, Vulcanius. Hinc τὸ ἡφαίστειον, ου, Vulcani templum, et τὰ ἡφαίστεια, ων, Vulcanalia, seu Vulcani festum:
Ἡφαίστια, ων, τὰ, Vulcanalia:
Ἡφαίστοιο, gen. sing. *Ion.* pro Ἡφαίστου. Ab
ἩΦΑΙΣΤΟΣ, ου, ὁ, Vulcanus, Deus gubernator naturæ fluentis corporum, et rationarum seminalium universi præses, et fons ignis; (2) ignis, flamma; (3) lux. Ab ἅπτω, *Ern.*
Ἡφαιστόπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Vulcano elaboratus. Ὅπλων Ἡφαιστοπόνων κεκορυθμένος, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1072.
Ἡφαιστότευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας Ἡφαιστότευκτον, *Soph. Phil.* 986.
Ἡφαιστοτευχὴς, ὲς, idem.
Ἤφασα, a. 1. ind. act. verbi ἀφάω.
Ἠφειδήκεισαν, 3. plur. plusq. perf. ind. act. verbi ἀφειδέω.
Ἠφείθην, aor. 1. ind. pass. *Att.* pro ἀφείθην, ab ἀφίημι.
Ἠφηνιακὼς, perf. part. act. *Att.* pro ἀφηνιακὼς, ab ἀφηνιάζω.
Ἧφθα, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Dor.* pro ἥφθη, ab ἅπτω.
Ἧφθαι, *attigisse*, perf. inf. pass. verbi ejusd.
Ἤφιει, 3. sing. imperf. indic. act. *Bœot.* pro ἀφίειν, ab ἀφίημι.
Ἤφιεν, 3. sing. a. 2. ind. act. cum ν ἐφελκ·
Ἠφυσάμην, a. 1. ind. med. verbi ἀφύω.
Ἠφωρίσθαι, perf. inf. pass. v. ἀφορίζω, *termino.*
Ἦχα, *duxi*, præt. verbi ἄγω. Εἰς τοιούτους τόπους ἦχασι τοὺς ἐχθροὺς, *Polyb.* 3, 3.
Ἠχάνω, mendico, *Suid.* Quasi ab ἀχήν.
Ἦχε, *duxit*, 3. sing. perf. ind. act. verbi ἄγω.
Ἠχεῖ, 3. sing. præs. ind. act. pro ἠχέει, ab ἠχέω.
Ἠχεῖον, ου, τὸ, vas seu machina quo sonus editur. Ab eod.
Ἠχέτης, ου, ὁ, sonator, sonorus, ἠχέτα τέττιξ, cicada strepens, canora. Ab ἠχέω. Hinc
Ἠχετικὸς, ή, όν, sonorus, canorus.
Ἠχέω, ῶ, fut. ήσω, sono, resono, tinnio. Ἠχεῖ τις ἐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτὸν εἴσω, *Soph. Trach.* 875. (1) τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, vas æneum quam primum pulsa, *Theocr. Idyll.* 2, 36. Ab ἦχος.
Ἠχὴ, ῆς, ἡ, sonus. Ab eod.
Ἠχήεις, ήεσσα, ῆεν, resonans, sonorus:
Ἠχητὴς, ῦ, ὁ, sonans, sonorus. Ab ἠχέω.
Ἠχητικὸς, ή, όν, sonorus.

Ἠχθέσθην,

Ἠχθέσθην, a. 1. ind. pass. verbi ἄχθομαι.
Ἤχθημαι, perf. ind. pass. verbi ἐχθάνομαι.
Ἤχθην, a. 1. ind. pass. verbi ἄγω.
Ἤχθηρε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Att.* pro ἤχθαρε, a verbo ἐχθαίρω.
Ἠχθόμην, a. 2. ind. med. verbi ἐχθάνομαι.
Ἦχι, *adv.* ubi.
Ἤχλυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀχλύω.
Ἠχμαλώτευται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi αἰχμαλωτεύω.
Ἦχον, imperf. indic. act. *Dor.* pro εἶχον, ab ἔχω.
Ἠχοπὸς, όδος, ὁ ϰ ἡ, sonipes, pedibus sonitum edens, *Eust.* Ex ἦχος et πούς.
ΗΧΟΣ, ου, ὁ, sonus, sonitus; (2) clamor.
Ἠχρειώθην, a. 1. ind. pass. verbi ἀχρειόω.
Ἠχὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, Echo, sonus reciprocus, vox repercussa. Ab ἦχος.
Ἠχώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, sonorus, resonabilis.
Ἡψάμην, aor. 1. ind. med. verbi ἅπτομαι.
Ἥψατο, *tetigit*, 3. sing. aor. ejusd.
Ἥψησα, aor. 1. ind. act. v. ἕψω, pro ἑψέω.
Ἠῶ, acc. sing. pro ἠόα, ab ἠώς.
Ἠῶθεν, *adv.* a mane, a diluculo. Ab ἠώς.
Ἠῶθι, *adv.* sub aurora, diluculo.
Ἠώκοιτος, ου, ὁ, matutinus somnus, *Hes.* Ex κοίτη.
Ἠὼν, όνος, ἡ, littus, ripa. Ab ἠϊών.
Ἠωνίκει, 3. sing. plusq. perf. indic. act. verbi αἰωνίζω.
Ἠῷος, ῴα, ῷον, matutinus; (2) orientalis; (3) oriens, orientalis plaga. Ab ἠώς.
Ἠωρεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro ἠωρέετο, ab αἰωρέω.
Ἠώρουν, imperf. ind. act. pro ἠώρεον.
ἨΩ'Σ, ἠόος, *contr.* ἠοῦς, ἡ, aurora, diluculum; (2) dies; (3) oriens.

Θ.

Θ, Octava litera Græcorum, quæ Θῆτα appellatur, atque nomen habet ab Hebræorum Teth; (2) in numeris significat *novem*, et cum lineola inferne addita (͵θ) *novies mille*; (3) sola extra numeros posita olim θάνατον notabat, signumque erat condemnationis.
Θάασσεν, 3. sing. imperf. indic. act. *Ion.* pro ἐθάασσε. A
Θαάσσω, sedeo. Λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν, *Il.* 9, 194.
Θαγῆ, 2. sing. f. 1. ind. med. verbi θάσσω.
Θαεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion. Dor.* et *contr.* pro ἐθηέετο, a θηέομαι pro θεάομαι.
Θάεο, præs. imperat. pass. *Ion.* pro θαέεο, a θάομαι pro θεάομαι.
Θάημα, ατος, τὸ, spectaculum, miraculum:
Θαητὸς, ἡ, όν, spectabilis, mirandus. A θέα.
ΘΑΙΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, cardo, axis.
Θακεύω, f. εύσω, sedeo. A θᾶκος.
Θακέω, ῶ, f. ήσω, sedeo. Ab eod. Hinc
Θάκημα, ατος, τὸ, sessio, sedendi actio, sedes, item domicilium. Ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, sed id si flagitat supplex ad aram sedentis habitus, *Soph. Œd. Col.* 1179. Τί προσχρῄζοντα τῷ θακήματι, quidve potentem hac supplicatione, *Id. ibid.* 1160.
Θᾶκος, ου, ὁ, sedes, sedile.
Θάκος, εος, τὸ, idem.
Θαλάμαι, ων, αἱ, foramina seu cavitates narium, nares. A θαλάμη.
Θαλάμαξ, ακος, ὁ, remex infimi ordinis. A θάλαμος.
Θαλάμευμα, ατος, τὸ, contubernium: et
Θαλαμεύτρια, ας, ἡ, mulier quæ curat ad thalamum et nuptias pertinentia, pronuba. A
Θαλαμεύομαι, intra thalami parietes me contineo, domi maneo, in thalamo versor:
Θαλαμεύω, uxorem duco. Οὐ γάρ τις ἐμοῦ ζῶντος ἕτερος θαλαμεύσει χαρίκλειαν, *Polluc. Onom.* *Heliod.* 4.
Θαλάμη, ης, ἡ, cubile ferarum, latibulum piscium. Ἐν ταῖς πολυδένδροισιν Ὀλύμπου θαλάμαις, *Eur. Bacch.* 561. *Phœn.* 538. *Herc.* 807. A θάλαμος.

Θαλαμὴ, ῆς, ἡ, et αἱ θαλαμαὶ, ῶν, templum Dioscurorum: item templum cujuscunque Dei. Ab eod.
Θαλαμηγὸς, οῦ, ὁ, thalamegus, navigii genus ad magnificentiam et delectationem factum, habens diætas, triclinia, &c. quo genere usi quondam reges Ægyptii in Nilo. Ex θάλαμος et ἄγω.
Θαλαμήιος. Hinc θαλαμήια δοῦρα, ligna thalamo struendo apta. Pro θαλάμειος.
Θαλαμηπολέω, ministro, famulor in cubiculo; (2) conjugium paro, copulo. (1) *Scholiast. Lycophronis* ad vers. 132. (2) ἔθνεα σοὶ δὲ κυνῶν θαλαμηπολέοντι μελέσθω, *Opp. Cyneg.* 1, 392.
Θαλαμηπόλος, ου, ὁ ϰ ἡ, cubicularis, cubicularia, circa cubiculum versans, idque custodiens; (2) sponsus; (3) cellaria, seu penus procuratrix. (2) ᾧ μέγας λιμὴν αὑτὸς ἤρκεσε παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν, *Soph. Œd. Tyr.* 1208. (3) πικρὸν δ' ὄμμα τῶν θαλαμηπόλων, illam promptuariam procurantium, *Æschyl. Sept. ad Th.* 361.
Θαλαμία, ας, ἡ, *Ion.* θαλαμίη, ης, navis foramen, per quod remus exstat.
Θαλάμιος, ου, ὁ, scil. ἐρέτης, remex infimi ordinis, θαλαμία ὀπῇ, ἡ θαλαμία. A θάλαμος.
Θαλαμίτης, ου, ὁ, idem et ab eod.
ΘΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, cubiculum, ubi lectus genialis; (2) thesaurus ubi reponuntur pecuniæ et alia pretiosa; (3) nidus, omninoque ubi animalia habitant; (4) concavus locus in parietibus, ubi simulacrum Dei repositum est; (5) pars sanctior templi; (6) cava capitis in quibus oculi sunt; (7) pars navis ubi infimus remigantium ordo sedet.
ΘΑ'ΛΑΣΣΑ, seu θάλαττα, ης, ἡ, mare; (2) aqua marina, aqua salsa; (3) aquæductus seu fossa. Hinc
Θαλασσαῖος, α, ον, marinus:
Θαλασσεὺς, έως, ὁ, piscator:
Θαλασσεύω, f. εύσω, in mari versor:
Θαλασσίας, ου, ὁ, cui marina aqua admixta est:
Θαλασσίδιος, ου, ὁ ϰ ἡ, marinus, maritimus:
Θαλασσίζω, aquam marinam habeo, de ostreis; (2) reddo saporem aquæ marinæ; (3) de locis ita aquis mersis ut mare referant.
Θαλάσσιος, ου, ὁ ϰ ἡ, marinus, maritimus:
Θαλασσίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum cui aqua marina admixta est.
Θαλασσοβίωτος, ου, ὁ ϰ ἡ, e mari victum parans. Ex θάλασσα et βίος, *victus*.
Θαλασσογενὴς, ὲς, e mari natus. A γίνομαι.
Θαλασσοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, maris speciem referens, coloris marini. Ex εἶδος.
Θαλασσοκοπέω, ῶ, remis aquam percutio, ut strepitus fiat; (2) tumultuor, vana et inania loquor. Ex κόπη.
Θαλασσοκρατέω, ῶ, f. ήσω, maris imperium teneo; (2) copiis navalibus valeo.
Θαλασσοκρατία, ας, ἡ, imperium maris; (2) potentia marina.
Θαλασσοκράτωρ, ορος, ὁ, maris dominus; (2) potens mari. A κράτος, *robur*.
Θαλασσόμελι, ιτος, τὸ, thalassomeli, confectio ex melle, aqua marina, et aqua pluvia.
Θαλασσονόμος, ου, ὁ ϰ ἡ, in mari pascens. A νέμω.
Θαλασσόπαις, ὁ, ἡ, maris filius vel filia.
Θαλασσόπλαγκτος, ου, ὁ ϰ ἡ, per mare errans, marivagus, fluctivagus. Κτανὼν νιν, ἐκβάλλει ξένος, θαλασσόπλαγκτον, *Eurip. Hec.* 785.
Θαλασσόπληκτος, ον, fluctibus maris expositus.
Θαλασσόπλοος, ον, mare trajiciens.
Θαλασσοπόνος, ον, in mari laborans, *Cyr.*
Θαλασσοπορέω, ῶ, f. ήσω, per mare iter facio. A
Θαλασσοπόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, per mare iter faciens.
Θαλασσοπόρφυρος, ον, purpureus.
Θαλασσουργέω, ῶ, fut. ήσω, in mari opus facio; (2) maritimis negotiationibus vaco; (3) rem navalem tracto. A
Θαλασσουργία, ας, ἡ, piscatura. A
Θαλασσουργὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, in mari opus faciens, piscator, item mercator. Ab ἔργον.

Θαλασσόω, ῶ, fut. ώσω, mari submergo, mari obruo. A θάλασσα.
Θαλαττεὺς, θαλαττεύω, θαλαττίας, θαλαττίδιος, θαλάττιος, &c. Vide θαλασσεὺς, θαλασσεύω, &c.
Θαλάττωσις, εως, ἡ, submersio quæ fit a mari, inundatio, proluvies maris. A θαλαττόω.
Θάλεα, έων, τὰ, omnia bona quæ hominem quasi florere faciunt, *Hom.* θαλέεσσι, lætis rebus, *Suid.* A θάλος.
Θαλέει, 3. sing. præs. ind. act. verbi θαλέω.
Θαλέθω, vireo, pullulo. Ab eod.
Θαλεῖα, vel θάλεια, ας, ἡ, Thalia, nomen Musæ; (2) epulum solenne ac splendidum; (3) dies festus; (4) rerum adfluentia. A θάλλω, *vireo*, vel a θάλος.
Θάλειος, εια, vel εια, ειον, virens, floridus.
Θαλερόμματος, ον, pulchros oculos habens, pulcher. A θαλερὸς et ὄμμα.
Θαλεροποιὸς, ὁ ϰ ἡ, virescere faciens, *Steph.*
Θαλερῶπις, ιδος, ἡ, formosum vultum habens. Ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλερώπιδας ἠριγενείης, cum splendescere incipit pulchra aurora, *Anthol.* 3.
Θαλερὸς, ρὰ, ρὸν, florens, floridus, lætus; (2) pulcher; (3) calidus, vehemens, magnus, de lacrymis, spiritu, &c. A θάλλω.
Θαλέω, ῶ, floreo, vireo, niteo, præ pinguedine; (2) ornor. Ab eod. Hinc
Θαλία, ας, ἡ, convivium, epulæ solennes; (2) frons oleagina; (3) ramus virens; (4) viscus.
Θαλιάζω, f. άσω, convivia florida ago; sertis virentibus redimitus convivor. A præc.
Θαλίῃ, dat. sing. *Ion.* pro θαλίᾳ.
Θάλικτρον, ου, τὸ, thalictrum, herba. A θαλέω.
Θαλιοποιὸς, οῦ, ὁ, qui arculas corio obductas sive riscos conficit. Ex θαλία et ποιέω.
Θαλλέω, ῶ, f. ήσω, floreo, vireo. A θάλλω.
Θαλλία, ας, ἡ, ramus virens, germen. Ab eod.
Θάλλινος, e vimine contextus. Οὗτος θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα ἐπλέτησε, *Scholiast. Aristoph. ad Av.* 799.
Θάλλοισα, præs. part. act. *Dor.* pro θάλλουσα.
Θαλλὸς, οῦ, ὁ, oleæ germen; (2) omnis frons vel planta virens; (3) signum supplicantis; (4) omnis illecebra. Ab eod.
Θαλλοφαγέω, ῶ, frondes comedo. A φάγω.
Θαλλοφορέω, ῶ, oleaginam frondem gesto. Ex θαλλὸς et φορέω.
Θαλλοφόρος, ου, ὁ, oleaginam frondem gestans, ut in Panathenæorum festo apud Athen.
ΘΑ'ΛΛΩ, vireo, floreo; (2) pullulo; (3) scateo: perf. τέθηλα: partic. τεθηλὼς, fœm. τεθαλυῖα. Ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται, *Soph. Phil.* 258. Ἔρις θάλλει, *Eur. Phœn.* 818.
Θαλὸς, οῦ, ὁ, ramus virens. A θάλλω.
Θάλος, εος, τὸ, germen, proles, filius.
Θαλπέῃαι, 2. sing. præs. conj. pass. *Ion.* pro θάλπῃ, a θάλπω.
Θαλπέω, calefacio. A θάλπω.
Θαλπιάω, ῶ, calesco. Ab eod. Hinc
Θαλπιόων, part. act. *Poet.* pro θαλπιῶν, *contr.* ex θαλπιάων, *Odyss.* 19, 319.
Θάλπις, ιδος, ἡ, iris, *H. Steph.* ex *Vet. Lex.*
Θαλπνὸς, ἡ, όν, calidus, fervidus; (2) splendidus. Ab eod.
Θάλπομαι, calefio. Καὶ ταῦτα γ' ἄλλα θάλπεται ῥάκη, siccantur, *Soph. Phil.* 37.
Θάλπος, εος, τὸ, calor, æstus.
Θαλποτρεφὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, in vapore alitus, sustentatus. A præc. et τρέφω, *alo*.
Θαλπτήριος, ου, ὁ ϰ ἡ, fovendi vim habens, ad fotum aptus. Hinc θαλπτήριον, ου, τὸ, fomentum, tegumentum.
ΘΑ'ΛΠΩ, f. ψω, foveo, calefacio. Ἄλλον ἰοῖσα θάλπε φίλον, *Theocr.* 14, 38.
Θαλπωρὴ, ῆς, ἡ, fomentum; (2) solamen, spes, fiducia. A θάλπω.
Θαλυκρὸς, ὰ, ὸν, calidus, fervidus; (2) vehemens. A θαλύω.
Θαλύνω, calefacio, *Hes.* Ab eod.
Θαλύσια, ων, τὰ, Cerealia, festum post comportatas

portatas fruges; (2) primitiæ frugum. A θάλλω, *vireo.*

Θαλύσιος, ία, ιον, ex novis frugibus factus; (2) qui pro felici frugum proventu datur.

Θαλύψαι, fovere, incendere, *Hes.*

Θαλύω, calefacio, uro, incendo. Et *pass.* θαλύομαι, unde θαλύεσθαι, φλέγεσθαι, *Hes.*

Θαλφθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi θάλπω.

Θάλψις, εως, ἡ, calefacio, calor, fomentum.

Θάλωμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. verbi θάλλω.

ΘΑΜΑ', *adv.* crebro, frequenter; (2) perpetuo. Unde θαμάκις, *adv.* idem.

Θαματροχέω, ῶ, inquietus sum, concurso, trepido, *Hes.* Ex θαμὰ et τρέχω.

Θαμβαλέος, έα, έον, stupendus, formidabilis; (2) stupens, admirabundus. A θάμβος.

Θάμβει, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ· pro ἔθαμβε, a

Θαμβέω, ῶ, f. ήσω, obstupefacio, stupore percello; (2) obstupeo; θαμβέομαι, οῦμαι, pavesco; τεθαμβημένος, stupefactus. Οἳ δὲ ἰδόντες θάμβησαν, *Il.* 8, 76. Ἐθάμβεον αὐτὸν, *Odyss.* 17, 367 A θάμβος.

Θάμβημα, τὸ, terror, *Man.* A θαμβέω.

Θάμβησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ· pro ἐθάμβησε.

Θάμβησις, ἡ, horriditas, *Man.*

Θαμβήτειρα, ἡ, terribilis, epith. Furiarum.

Θαμβητὸς, ἡ, ὸν, timendus, horrendus.

ΘΑ'ΜΒΟΣ, εος, τὸ, stupor, attonita admiratio, pavor quo attoniti percellimur.

Θαμβὸς, ἡ, ὸν, attonitus, stupenda admiratione perculsus, *Eust.* A præc. vel θαμβέω.

Θαμέες, *frequentes,* nom. plur. a θαμής.

Θαμειὸς, ὰ, ὸν, creber, frequens. A θαμά.

Θαμέως, *Ion.* pro θαμινῶς. A

Θαμὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, creber, frequens. Hic nominativus vix occurrit, sed ab eo pluralia, θαμέες, θαμέσι, θαμέας.

Θαμίζω, fut. ίσω, frequento, frequens sum. Οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν, *Plat.*

Θαμινὰ, *adv.* idem quod θαμά. A

Θαμινὸς, ἡ, ὸν, creber, frequens. A θαμά.

Θαμινῶς, *adv.* frequenter, crebro.

Θαμνίζω, fut. ίσω, frutico, frutices produco. A θάμνος.

Θαμνίον, ου, τὸ, fruticetum parvum. Dim.

Θαμνίσκος, ου, ὁ, idem.

Θαμνίσκιον, τὸ, frutex pusillus, *Diosc.*

Θαμνοειδὴς, ὲς, ὁ ἡ ἡ, fruticosus.

Θαμνοτμήκης, ες, epith. virgæ, flagelli ex arbore seu vepribus resecti.

Θαμνοφάγος, ου, frutices depascens.

ΘΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ, dumus, frutex, fruticetum; (2) ramulus densus arbori adnatus; θάμνοι, vepres, virgulta. Hinc

Θαμνώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, fruticosus.

Θαμνὼν, ῶνος, ὁ, fruticetum. A θάμνος.

Θαμυρίζω, congrego, cogo in unum. A

Θάμυρις, ιδος, ἡ, solennis conventus hominum, concilium, *Hes.* A θαμής.

Θανάσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, vel θανάσιμος, ίμη, ιμον, lethalis, mortifer, exitialis; θανάσιμα, morticina. Vide βέβηκα. Σάφ' ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα (supple ὁδὸν), *Soph. Œd. Tyr.* 959. Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς, *Eur. Hipp.* 1438. A θάνατος.

Θανασίμως, *adv.* lethaliter. A præc.

Θανατάω, et θανατιάω, ῶ, mori cupio, mortem opto, affecto. Ab eod.

Θανατηγὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, mortifer. Ab ἀγός.

Θανατηφορία, ας, ἡ, mortis illatio. A

Θανατηφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, lethifer, mortifer.

Θανατιάω, ῶ, mori cupio, *Luc.* idem quod θανατάω.

Θανατικὸς, ἡ, ὸν, lethalis, mortifer, capitalis.

Θανατόεις, όεσσα, όεν, idem.

Θανατοποιὸς, ὸν, idem.

Θανάτοιο, gen. sing. *Ion.* pro θανάτου.

Θάνατος, ου, ὁ, mors, lethum; (2) res capitalis. A θνήσκω, *morior.*

Θανατούμενοι, nom. pl. præs. part. pass. pro θανατοόμενοι.

Θανατοῦν, præs. inf. act. pro θανατόειν.

Θανατοῦτε, 2. pl. præs. imperat. act. pro θανατόετε. A

Θανατόω, ῶ, f. ώσω, occido, morte adficio; (2) capitis damno. Ὃν κρίνας, ἐθανάτωσε, *Plut.* A θάνατος.

Θανατούσια, ων, τὰ, festum apud inferos.

Θανατοφόρος· vide θανατηφόρος.

Θανατώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, lethalis, mortifer.

Θανάτωσις, εως, ἡ, occisio, internecio, cædes. A θανατόω.

Θανατώσωσι, 3. pl. a. 1. ind. conj. act.

Θάνε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *per Aphær.* pro ἔθανε.

Θανέειν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro θανεῖν, a θνήσκω, pro θανέω.

Θανέμεν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro θανεῖν.

Θανεῖν, *mori,* aor. idem, communiter formatum.

Θανεῖν ἄπο, pro ἀποθανεῖν. Πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ἄπο, *Soph. Trach.* 1160.

Θάνοιμι, 1. sing. aor. 2. opt. act.

Θανοίσας, gen. sing. aor. 2. part. act. *Dor.* pro θανούσης.

Θανὸν, *mortuum,* aor. 2. part. act. n. g.

Θανοῦμαι, fut. 2. indic. med.

Θανὼν, aor. 2. part. act.

Θάομαι, sugo. Γυναῖκά τε θήσατο μαζὸν, *Il.* 24, 58. Σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν αἰγὸς Ἀμαλθείης, *Callim. Hymn. in Jov.* 48. Παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, *Odyss.* 4, 89.

Θάοντα, acc. sing. præs. part. act. v. θάω.

Θάπος, εος, τὸ, stupor, attonita admiratio. A θάπτω, *stupeo.*

Θάπτεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* cum ν ἐφελκ· pro ἔθαπτε, a θάπτω.

Θαπτέος, έα, έον, sepeliendus. A

ΘΑ'ΠΤΩ, f. ψω, præt. med. τέθηπα, sepelio, humo, inhumo, justa funeris facio; (2) stupeo, admiror cum stupore, cum stupore specto. Τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες; *Il.* 4, 243. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, ἡ κλαῦσαι τάφος, *Eur. Med.* 1380. Τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοιν' ἐμοὶ τεθάψεται, *Soph. Aj.* 578.

ΘΑΡΓΗ'ΛΙΑ, ων, τὰ, Thargelia, festum in honorem Apollinis et Dianæ.

Θαργηλιὼν, ῶνος, ὁ, Thargelion, undecimus mensis apud Athenienses. A θαργήλια, quia festum hoc in eo celebrabatur.

Θαρραλέον, τὸ, fiducia, fidentia, *Polit.*

Θαρραλέος, έα, έον, fidens, animosus; (2) audax, in bonam partem. A θάρρος. Hinc

Θαρραλεότης, ητος, ἡ, fiducia, fidentia, *Steph.*

Θαρραλέως, *adv.* audacter, confidenter.

Θαρρεῖν, præs. inf. act. pro θαρρέειν. A

Θαρρέω, ῶ, fut. ήσω, p. τεθάρρηκα, confido, bono animo sum; θαρρῶν, fretus. Οὔτε Φίλιππος ἐθάρρει τούτοις, *Dem.* A θάρρος.

Θαρρητικὸς, ἡ, ὸν, fiducia fretus; (2) animosus. A θαρρέω.

Θάρρος, εος, τὸ, idem quod θάρσος.

Θαρρούντως, audacter, confidenter. A θαρρεῖν.

Θαρρύνω, fiduciam affero, animum addo. Θαρρύνων τοὺς ἀτρώτους, *Plut.*

Θαρσαλέος, έα, έον, fidens, audax. A θάρσος.

Θαρσαλέως, confidenter, audacter. A præc.

Θάρσει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro θάρσεε, a θαρσέω. *Eurip. Andr.* 994. Θάρσει γέροντες χεῖρα, ne reformides senis manum.

Θαρσεῦσα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro θαρσοῦσα, *contr.* ex θαρσέουσα.

Θαρσέω, ῶ, fut. ήσω, confido, animum habeo. A θάρσος.

Θαρσήεις, ήεσσα, ῆεν, qui est animo fidenti, fidens; (2) audax, ferox. Ab eod.

Θαρσήσας, a. 1. part. act. verbi θαρσέω.

Θαρσιγενὴς, ὲς, ad audaciam genitus, *Æsch.*

ΘΑ'ΡΣΟΣ, εος, τὸ, fiducia, *proprie* ex idonea causa; (2) audacia, quæ proprie θράσος.

Θαρσυνίσκω, *Poet.* pro θαρσύνω.

Θάρσυνος, ύνη, υνον, confidens, in spem erectus. A θάρσος, *Il.* 16, 70.

Θαρσύνω, fiduciam adfero; θαρσύνεσκε, hortabatur ad audendum, pro ἐθάρσυνε, *Ionice.* Τί σε θαρσύνει; *Eur. Alc.* 94. Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν, *Il.* 4, 233.

Θαρσὺς, εῖα, ὺ, fiducia præditus, fidens, animo præsente, audax. Rarissime occurrit.

Θάσαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. *Dor.* pro θήσαι, a θεάω.

Θάσομαι, fut. 1. ind. med. *Dor.* pro θήσομαι, a τίθημι.

Θασάμενος, fut. 1. part. med. verbi θάω.

Θᾶσσον, *adv.* citius. A θάσσων.

Θάσσω, sedeo. Ἥσυχοι θάσσοντ' ἐπ' ἄκραις τῆσδε Θρηκίας χθονὸς, *Eur. Hec.* 39.

Θάσσων, vel θάττων, ονος, ὁ ἡ ἡ, celerior. Hinc θᾶσσον, vel θᾶττον, *adv.* celerius, citius, magis facilius, comp. a ταχὺς, *celer.*

Θατέρᾳ, id est, τῇ ἑτέρᾳ. Δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρᾳ πεπλήξεται, *Eurip. Hippol.* 894.

Θάτερον, i. e. τὸ ἕτερον, alterutrum. Hinc θατέρα, et sic porro, ἐπὶ θάτερα, in diversum, in alteram partem. Ex τὰ et ἕτερα.

Θάττων vide θάσσων.

Θαῦμα, ατος, τὸ, res mira, admiratio, miraculum. A

ΘΑΥΜΑ'ΖΩ, fut. άσω, p. τεθαύμακα, miror, admiror; (2) observantia prosequor, colo, magni facio, in pretio habeo; (3) laudo; (4) contemplor; (5) improbo, cum admiratione reprehendo, cum *genit.* Τῆς εὐλαβείας ἡ καλοκαγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν, *Plut.* (2) δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν, *Eurip. Med.* 1144. Ὑμῶν μὲν τοὶ θαυμάζω, εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς, *Xen.* Ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, *Isocr.*

Θαυμαίνω, admiror. A θαυμάζω.

Θαυμαλέος, έα, έον, admirandus. Ab eod.

Θαυμάλωψ, ὁ, semiustus carbo, *E. M.*

Θαυμάσῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi θαυμάζω. Unde

Θαυμάσιος, ία, ιον, admirabilis, admiratione dignus, mirus. Hinc τὰ θαυμάσια, ων, admiranda Dei opera, quæ salutis hominum causa ab eo eduntur. Hinc

Θαυμασιότης, ητος, ἡ, admirabilitas.

Θαυμασιουργέω, mirabilia facio, de præstigiatoribus.

Θαυμασίως, *adv.* admirabiliter.

Θαυμασμὸς, οῦ, ὁ, admiratio. A θαυμάζω.

Θαυμαστέον, *adv. posit.* mirandum.

Θαυμαστὴς, οῦ, ὁ, admirator; (2) laudator.

Θαυμαστικὸς, ἡ, ὸν, ad admirationem propensus; (2) immodice admirans.

Θαυμαστικῶς, *adv.* cum admiratione.

Θαυμαστὸς, ἡ, ὸν, admirabilis, admirandus; (2) qui colitur. (2) νυκτὶ θαυμαστὸς θεὸς, deus qui noctu colitur, *Eurip. Hipp.* 106.

Θαυμαστόω, ῶ, fut. ώσω, mirabilem reddo.

Θαυμαστῶς, *adv.* mirabili modo.

Θαυματίζομαι, fut. ίσομαι, rei admirabilitate obstupefio. A θαῦμα.

Θαυματικῶς, mirabiliter.

Θαυματοποιέω, ῶ, fut. ήσω, præstigiatoris in modum facio, præstigiis utor:

Θαυματοποιΐα, ας, ἡ, præstigiæ; (2) miraculum. A θαυματοποιός.

Θαυματοποιητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Θαυματοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, præstigiator, circulator; (2) miracula edens; (3) mira proponens. Ex θαῦμα et ποιέω.

Θαυματουργέω, ῶ, fut. ήσω, miracula edo; (2) præstigiis utor. Ἐφ' ᾧ ἔμελλε θαυματουργήσειν, *Xen.*

Θαυματούργημα, ατος, τὸ, idem quod

Θαυματουργία, ας, ἡ, præstigiatio, præstigiæ; (2) miraculum. A

Θαυματουργὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui miracula edit; (2) præstigiator. Ex θαῦμα et ἔργον.

Θαφθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi θάπτω.

Θάψαι, *sepeliisse,* a. 1. inf. act. verbi ejusd.

Θαψία, ας, ἡ, herba quædam in insula Thapso.

Θάψινος, ίνη, ινον, Thapso similis. A

ΘΑ'ΨΟΣ, ου, ἡ, thapsus, lignum Scythicum; (2) herba ad tingendum apta.

Θάω, video cum stupore, *inus.*

Θέα, ας, ἡ, spectaculum; (2) ludi; (3) locus e quo ludi spectantur, ut *Lat.* spectaculum; (4) quævis res jucunda spectatu.

Θεὰ, ᾶς, ἡ, Dea. A θεός.

Θεαγγελεὺς, έως, ὁ, qui denuntiat solennitates Deorum, præco. Ex θεὸς et ἄγγελος.

Θεαγωγία, ας, ἡ, Deorum evocatio; (2) divinatio; (3) auspicium. Ex θεὸς et ἄγω.

Θεάζω, f. άσω, divinus sum, proxime ad Deum accedo;

accedo; (2) vaticinor, ago et loquor ut Deo plenus. A Θεός.
Θεαθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi θεάω.
Θέαινα, ης, ἡ, Dea. Ab eod.
Θεαίτητος, ον, a Deo expetitus seu exoratus. Ab αἰτέω.
Θεάκτωρ, ορος, ὁ, Deos domans, vincens. Ab ἄγω.
Θέαμα, ατος, τὸ, spectaculum. A θεάομαι.
Θεάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, spectator, contemplator, speculator. Ab eod.
Θεανδρικὸς, ἡ, ὸν, divinus et humanus simul, deivirilis. A θέανδρος, ut
Θεανθρωπία, ἡ, *vox eccl.* de Christo θεανθρώπῳ.
Θεάνθρωπος, epith. Christi.
ΘΕΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, fut. άσομαι, specto, contemplor; (2) specto ludos; (3) video. Θεάσονται σέ τι ποιήσεις, *Dem.*
Θεάρεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, Deo placens. Ex ἀρέσκω.
Θεαρέστως, *adv.* ita ut Deo placeat. A præc.
Θεάριον, ου, τὸ, locus sacer, templum.
Θεαρχία, ας, ἡ, suprema divinitas, Deus supremus, divinum et æternum principium omnium rerum; (2) qu. deocratia, v. *Ern.* Ex Θεὸς et ἀρχή. Hinc
Θεαρχικὸς, ἡ, ὸν, qui supremæ divinitatis est; (2) qui summi Dei est; (3) divinus.
Θεασάμενος, aor. 1. part. med. verbi θεάω.
Θεάσασθαι, *vidisse, videre,* aor. 1. inf. med.
Θεαστικὸς, ἡ, ὸν, divinus; (2) qui spiritu divino agitur. A θεάζω.
Θεατέον, spectandum. A θεάομαι.
Θεατὴς, οῦ, ὁ, spectator. Ab eod.
Θεατὸς, ἡ, ὸν, visibilis, spectabilis.
Θεατρεῖον, ου, τὸ, theatrum. A θέατρον.
Θεάτρια, ας, ἡ, spectatrix. A θεατής.
Θεατρίδιον, ου, τὸ, parvum theatrum. Dim.
Θεατρίζω, f. ίσω, in theatro versor, comœdiam ago; (2) edo in theatro, ostento; (3) traduco, publice omnibus deridendum propono. Ὀνειδισμοῖς τε ϗ θλίψεσι θεατριζόμενοι, *Heb.* 10, 33. Ab eod.
Θεατρικὸς, ἡ, ὸν, theatralis, ad theatrum pertinens; (2) qui theatralibus spectaculis delectatur; (3) ostentatorius, ad ostentationem compositus; (4) concinnus, exquisitus. Ab eod.
Θεατρικῶς, *adv.* scenice; (2) fastuose, cum ostentatione.
Θεατριστὴς, οῦ, ὁ, mimus, *Suid.*
Θεατροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, theatri formam habens. Ex θέατρον et εἶδος.
Θεατροειδῶς, *adv.* forma theatri.
Θεατροκοπέω, spectatorum gratiam capto, placere cupio. A κόπτω.
Θεατροκοπία, ας, ἡ, captatio applausus scenici.
Θεατροκρατία, ας, ἡ, theatralis potestas. Ex θέατρον et κράτος.
Θεατρομανέω, ῶ, fut. ήσω, insano theatri amore teneor. Ex θέατρον et μαίνομαι.
Θεατρόμορφος, ον, idem quod θεατροειδής.
Θέατρον, ου, τὸ, theatrum, locus in quo comœdiæ tragœdiæque spectantur; (2) spectaculum; (3) spectatores. A θεάομαι.
Θεατροπώλης, ου, ὁ, qui a spectatoribus mercedem theatralem exigit. Ex πώλης.
Θεατροσκοπία, ας, ἡ, theatralis spectatio, aut inspectio theatri. A σκοπέω.
Θεατροτορύνη, ἡ, qu. dic. theatri cochlear, i. e. assiduus in theatro ut sc. cochlear in olla seu patina.
Θεατρώνης, ου, ὁ, theatri magister, qui theatrum conduxit suo periculo. Ex ὠνέομαι.
Θεάφιον, ου, τὸ, sulphur. A θεῖον, id. et ἅπτω.
Θέαφος, ου, ὁ, sulphur. Ab eod.
Θέε, 3. sing. imp. ind. act. *Ion.* pro ἔθεε, a θέω.
Θέειον, sulphur, *Poet.* et *Ion.* pro θεῖον. Καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ, *Theocr.* 24, 94.
Θεειόω, ῶ, fut. ώσω, sulphure perfumo, vel expio, lustro. Ὄφρα θεειώσω μέγαρον, *Odyss.* 22, 482. A θέειον pro θεῖον.
Θείσκω, *Ion.* pro θέω, *Hom.*
Θεεύμενος, præs. part. med. *Ion.* et *per contr.* pro θεώμενος, ex θεαόμενος, a θεάομαι.
Θεέω, idem quod θηέω, admiror, *Hes.*

Θεηγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Deo genitus, Deo natus. Ex Θεὸς et γίνομαι, *nascor.*
Θεηγορέω, Deum pronuncio aliquem; (2) divina loquor. Ex ἀγορέω.
Θεηγόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, divina loquens, digna Deo loquens; (2) vates, propheta; (3) theologus. A præc.
Θεηδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, Deo seu rerum divinarum susceptor. Ex δέχομαι.
Θεηδόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Θεήϊος, pro θεῖος, *Bion.*
Θεήλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, actus, a Deo impulsus, a Deo immissus. Ex ἐλαύνω.
Θέημα, ατος, τὸ, *Ion.* pro θέαμα.
Θεημαχία, θεημάχος· vide θεομαχία, et -χος.
Θεημοσύνη, ης, ἡ, speculatio, contemplatio. A
Θεήμων, ονος, ὁ, spectator, *Ion.* pro θεάμων.
Θεηπολέω, ῶ, fut. ήσω, Deorum simulacra circumfero et stipem corrogo. A πολέω.
Θεηπόλος, ὁ ϗ ἡ, Dei minister. A πολέω.
Θεῇς, dat. plur. *Ion.* pro θεαῖς, a θεά.
Θεήσασθαι, aor. 1. inf. med. *Ion.* pro θεάσασθαι, a θεάομαι.
Θεήσεαι, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Ion.* pro θεάσεσαι.
Θεητὴς, οῦ, ὁ, spectator, *Ion.* pro θεατής.
Θεητόκος· vide θεοτόκος.
Θεητὸς, ἡ, ὸν, *Ion.* pro θεατός.
Θεία, ας, ἡ, amita; (2) matertera. A θεῖος.
Θειάζω, f. άσω, divinum instinctum immitto; (2) divino adflatu incito; (3) *pass.* adflatus sum divinitus. Θειάζουσι τελευταῖς, *Philostr.* A θεῖος. Hinc
Θειασμὸς, οῦ, ὁ, adflatus numinis; (2) superstitiosa religio; (3) preces, quibus Dei opem imploramus, aut Dei fidem obtestamur.
Θειαστικῶς, afflatu numinis, *Poll.*
Θείει, 3. sing. præs. ind. act. *Ion.* vel *Bœot.* pro θέει, a θέω.
Θείην, aor. 2. opt. act. verbi τίθημι.
Θειητὸς, ἡ, ὸν, admirandus, pro θηητός.
Θείκελος, idem quod θεοείκελος, *Ar.*
Θεϊκὸς, ἡ, ὸν, divinus. A Θεός.
Θεϊκῶς, *adv.* divine; (2) Deum respiciendo, Deum referendo. A θεϊκός.
Θειλοπεδεύω, in aprico exsicco, insolo. A
Θειλόπεδον, ου, τὸ, locus apricus; pro εἰλόπεδον· ex εἵλη et πέδον.
Θεῖναι, *posuisse,* aor. 2. inf. act. verbi τίθημι.
ΘΕΙ'ΝΩ, ferio, percutio, *Il.* 6, 135.
Θειοδάμη, ἡ, divinum numen domans, *Suid.*
Θειόδομος, ον, a Deo seu Diis exstructus. A δέμω.
Θείοιο, gen. sing. *Ion.* pro θείου, a θεῖος.
Θείομεν, aor. 2. conj. act. verbi τίθημι.
Θεῖον, ου, τὸ, sulphur.
Θειοποιέω, idem quod θεοποιῶ, *Sibyl.*
Θεῖος, εία, εῖον, divinus, ad Deum pertinens. Hinc τὸ θεῖον, ου, divinitas; (2) numen divinum; (3) providentia divina; (4) res quæque mirabilis.
ΘΕΙ͂ΟΣ, ου, ὁ, patris vel matris frater; avunculus, patruus. Θεῖος, absolute pro ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, *Eur. Iphig. Taur.* 930.
Θειοτέρως, *adv.* divinius, *Herodot.* 1, 122. A θειότερος, comp.
Θειότης, ητος, ἡ, divinitas, divina majestas.
Θειοφαγὴς, ὲς, quem Dii edunt, delicatus.
Θειόχροος, *contr.* θειόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, sulphuris colorem habens, luridus. Ex θεῖον et χρόα, *color.*
Θειόω, ῶ, fut. ώσω, Deo seu Diis consecro; (2) sulphure perfumo. Ex θεῖος vel θεῖον.
Θεῖτο, 3. sing. aor. 2. opt. verbi τίθημι. Εἰ γὰρ . . . . γᾶν δὲ φίλαν Ἰνάχου θεῖτ' ἀνήσας, utinam terram Inachi sibi conciliet beneficiis! *Eurip. Suppl.* 369-371.
Θείω, curro, metri causa pro θέω.
Θειώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, sulphureus. Θειώδη λουτρὰ, *Aret.* A θεῖον.
Θείως, *adv.* divine, divinitus, divina sorte.
Θειῶσα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐθείωσα, a θειόω.
Θελγεσίμυθος, ον, suavia, blanda loquens, oratione permulcens animum.
Θελγῖνες *Hesychio* sunt οἱ τελχῖνες, præstigiatores; venefici; versipelles. A θέλγω.

Θέλγητρον, ου, τὸ, delinimentum; illecebræ. Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, *Eurip. Orest.* 211.
Θέλγμα, ατος, τὸ, delinimentum. Ab eod.
Θελγομένη, *gestiens,* præs. part. pass. f. g. A
ΘΕ'ΛΓΩ, fut. ξω, mulceo, delinio, demulceo; (2) decipio, seduco; (3) lædo; (4) tenebras induco. Αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον, *Il.* 12, 254. Πολλ' Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν, *Odyss.* 3, 264.
Θελεμὸς, voluntarius, spontaneus. Θελεμὸν πῶμα χέουσι, *Æschyl. Suppl.* 1034.
Θέλεος, idem quod θελήμων, *Æsch.*
Θέλημα, ατος, τὸ, voluntas. A θέλω.
Θέλημος, ὁ, voluntarius, lubens, *Vet. Lex.*
Θελήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, spontaneus, volens.
Θέλησις, εως, ἡ, volitio, voluntas.
Θελήσω, fut. 1. ind. act. verbi θέλω.
Θελητὴς, οῦ, ὁ, qui vult, qui libenter facit; (2) æmulator.
Θελητὸς, ἡ, ὸν, cupitus, expetitus.
Θελκτὴρ, ῆρος, ὁ, delinitor. A θέλγω.
Θελκτήριον, ου, τὸ, illecebra. Ab eod.
Θελκτήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui deliniendi seu oblectandi vis inest; (2) blandus; (3) pellax. Λόγοι θελκτήριοι, *Eurip. Hippol.* 478. Ab eod.
Θέλκτις, ἡ, deliniens, v. gr. cantilena.
Θέλκτριος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Θέλκτρον, ου, τὸ, delinimentum.
Θελκτὼ, όος, ἡ, adulatrix, blandiens, *Suid.*
Θελξίμβροτος, ον, homines permulcens, suavis.
Θελξίνοος, *contr.* θελξίνους, ου, ὁ ϗ ἡ, demulcens; (2) decipiens.
Θελξίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, animum deliniens. Ex θέλγω et φρήν.
Θελοθρησκεία, ἡ, pro ἐθελοθρησκεία, *V. L.*
Θέλοισα, præs. part. act. *Dor.* pro θέλουσα, a θέλω.
Θελοκακέω· vide ἐθελοκακέω.
Θέλοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro θέλουσι.
Θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum. A θέω· at λυμνον videtur mera terminatio, *Ern.*
Θέλω, fut. θελήσω, volo; (2) opto; (3) delector; (4) possum. Ab ἐθέλω.
Θέμα, ατος, τὸ, positio, positum, appositum, expositum, aut depositum, *unde* et pecunia apud trapezitam posita; (2) legio provinciæ imposita; (3) ipsa provincia; (4) propositio *apud Rhetores;* (5) horoscopus, sidus natale. A τίθημι, *pono.*
Θεματίζω, fut. ίσω, depono, repono; (2) thema facio, horoscopum constituo.
Θεματικὸς, ἡ, ὸν, positivus; (2) primitivus, *apud Grammaticos;* (3) provincialis; (4) præmium propositum habens pecuniarum, epith. ludi seu certaminis. A θέμα.
Θεματισμὸς, οῦ, ὁ, positio casus; (2) positus, statio; (3) thematis astronomici erectio. A θεματίζω.
Θέμεθλον, ου, τὸ, fundamentum. A θέμηλον.
Θεμέλιον, ου, τὸ, idem.
Θεμέθλω, *Poet.* et *Dor.* pro θεμέθλου.
Θεμείλιον, τὸ, pro θεμέλιον, metri causa.
Θεμελιακὸς, ἡ, ὸν, fundamentalis.
Θεμελιόθεν, *adv.* funditus. A seq.
Θεμέλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in fundamento seu fundamenti loco ponitur.
Θεμελιόω, f. ώσω, fundamentum jacio. Σὺ κατ' ἀρχὰς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, *Heb.* 1, 10. Τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν, *Matt.* 7, 25. Hinc
Θεμελίωσις, εως, ἡ, fundatio, fundamenti substructio.
Θεμελιωτὴς, οῦ, ὁ, fundator, qui fundamentum ponit. Ab eod.
Θέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro θεῖναι, a τίθημι.
Θέμεναι, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro θεῖναι.
Θεμερόφρων, ὁ ϗ ἡ, modestus, plenus pudoris. A θέμερος, *gravis,* Hes. et φρήν. V. *Ern.*
Θεμερῶπις, ἡ, modesta, pudibunda. Ab eod. et ὤψ. Vide θερμερῶπις.
ΘΕ'ΜΗΛΟΝ, ου, τὸ, fundamentum.
Θεμίζω, idem quod θεμιστεύω, *Pind.*
Θεμίπλεκτος, ον, legitime nexus, seu plexus. Epith. coronæ.

ΘΕ'ΜΙΣ,

ΘΕ'ΜΙΣ, ιτος, vel ιδος, ἡ, lex; (2) institutum; (3) jus, fas; (4) Dea juris, sive justitiæ, consiliorumque et oraculorum præses. *In plur.* Θέμιστες, tributa, vectigalia; (2) oracula, vaticinia; (3) consilia; (4) leges, statuta.

Θεμισκρέων, ὁ, recte, bene imperans. A κρέω: *al.* θεμισκρέων, jus administrans. A κρέω.

Θεμίσκοπος, ὁ, justus inspector seu curator.

Θέμιστα, *justitiam*, acc. sing. a Θέμις.

Θεμιστεῖος, εία, εῖον, justus. Ab eod.

Θεμιστευτὸν, lege sancitum, *Hes.* A

Θεμιστεύω, fut. εύσω, do jura et leges; (2) vaticinor, do responsa et oracula; (3) impero. Θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων, *Od.* 9, 114. Ab eod.

Θεμιστέων, gen. pl. *Ion.* pro θεμιστῶν, a

Θεμιστὸς, ἡ, ὸν, legibus congruus, justus. A θέμις.

Θεμιστοπόλος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui circa leges et reddenda jura versatur, legis peritus; (2) judex. Ex θέμις et πολέω, *versor.*

Θεμιστοῦχος, ου, ὁ, jus dicens, juris antistes. A θέμις et ἔχω.

Θεμιστὺς, ύος, ἡ, Dea justitiæ, *V. L.*

Θεμίστωρ, ορος, ὁ, justus; (2) prudens; (3) æquus. A θέμις.

Θεμιτὸς, ἡ, ὸν, justus, licitus. Ab eod.

Θεμιτῶς, *adv.* juste, licite, legitime.

Θεμόω, ῶ, fut. ώσω, admoveo, accedere cogo. Θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι, *Odyss.* 9, 486. A θέω, *pono*, sc. in conspectu.

Θὲν, *particula*, significans in compositione motum de loco, v. gr. οὐρανόθεν, de cœlo.

ΘΕ'ΝΑΡ, αρος, τὸ, vola manus et pedis. Βωμοῖο θέναρ, periphrastice pro βωμὸς, ara, *Pind. Pyth.* 4, 367.

Θεναρίζω, fut. ίσω, percutio. A θέναρ.

Θείνω, pulso, tundo. Τῷ σκέλει θεῖνε τὴν πέτραν, *Aristoph. Av.* 54. Τὴν γνάθον βάλει θένω; *Id. Lys.* 823. A θείνω.

Θεοβλάβεια, ας, ἡ, læsio Deorum, impietas; (2) dira stoliditas, vel ut divinitus immissa.

Θεοβλαβέω, ῶ, fut. ήσω, divinitus punior. A

Θεοβλαβὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, cui Deus mentem eripuit, divinitus mente captus; (2) in Deos contumeliosus; (3) adverso numine agens; (4) a Deo reprobatus. (1) Ὥστε θεοβλαβὴς ἐὼν, utpote lymphatus, *Herodot.* 1, 127. E βλάπτω.

Θεοβλαβῶς, *adv.* dementer, furiose.

Θεογάμια, ων, τὰ, festum Proserpinæ. Ex Θεὸς et γάμος.

Θεογενεσία, ας, ἡ, regeneratio, baptismus.

Θεογέννητος, ου, ὁ ἡ ἡ, a Deo ortum habens, a Deo genitus; (2) baptizatus. Ex Θεὸς et γίνομαι.

Θεογεννὴς, ὲς, a Deo ortum habens, a Deo genitus. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννὴς, *Soph. Antig.* 834.

Θεόγληνος, ου, ὁ ἡ ἡ, divinas, i. e. pulcherrimas oculorum pupillas habens, adspectu divino præditus, *Nonnus.* A γλήνη.

Θεόγλωσσος, ὁ ἡ ἡ, cui divina est lingua.

Θεόγνια, ων, τὰ, Dei natalis, pro θεογονία.

Θεογνωσία, ας, ἡ, cognitio Dei; (2) religio orthodoxa. A γιγνώσκω.

Θεόγνωστος, ου, ὁ ἡ ἡ, Deo cognitus, carus.

Θεογονία, ας, ἡ, Deorum generatio, Deorum ortus et origo. A γίνομαι.

Θεόγονος, ον, a Deo natus. Τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων, *Eurip. Or.* 346.

Θεόγραφος, ὁ ἡ ἡ, a Deo scriptus.

Θεοδέγμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, Deum excipiens; (2) rerum divinarum peritus, divinus. A δέχομαι.

Θεοδέκτωρ, ορος, ὁ ἡ ἡ, idem.

Θεοδερκὴς, ὁ ἡ ἡ, Deum capax videre, *Synes.*

Θεοδήλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, a Deo læsus; (2) Dei noxa illatus. A δηλέω.

Θεοδίδακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, a Deo doctus. A διδάσκω.

Θεοδινὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, a Deo in orbem agitatus, instinctu Dei editus. A δινέω.

Θεοδιφὴς, ὁ, Deum vestigans, *Synes.*

Θεόδματον, *Dor.* pro θεόδμητον. A

Θεόδμητος, ου, ὁ ἡ ἡ, divinitus ædificatus.

Θεοδόκος, et θεοδόχος, ον, sacer, de templo, quia Deum δέχεται. Τίς οἴκων θεοδόκων ὑπερτελὴς; *Eurip. Ion.* 1549. Sed *Piersonus* ad Mœridem, p. 271, legit θυοδόκων, quod verum credo.

Θεοδοσία, ἡ, cultus Dei per victimas quæ Deo redduntur.

Θεοδόσιος, ου, ὁ ἡ ἡ, divinitus datus:

Θεόδοτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem. A δίδωμι.

Θεοδώρητος, ον, idem.

Θεοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, sancte vivo. A δρέμω.

Θεόδρομος, ον, sancte vivens.

Θεοείδεια, ας, ἡ, similis Deo forma. A

Θεοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Deo similis, Dei formam habens, *Il.* 2, 623. Ab εἶδος.

Θεοειδῶς, *adv.* Deo similiter, ita ut Dei figuram repræsentet, divine. A præc.

Θεοείκελος, ου, ὁ ἡ ἡ, Deo similis, *Il.* 1, 131.

Θεοεχθρία, ἡ, idem quod θεοβλάβεια.

Θεοεχθρία, ἡ, idem, cui Dii sunt ἐχθροί.

Θεόθεν, *adv.* a Deo, divinitus. Φθόνος θεόθεν, deorum livor. Φθόνος νιν εἷλε θεόθεν, *Eurip. Or.* 972. Τὸ θεόθεν, quod est a diis immissum. Δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν, καὶ τὸ θεόθεν, *Eurip. Phœn.* 264.

Θεόθυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, Deo immolatus. A θύω.

Θεοίνια, ων, τὰ, Bacchanalia, Vinalia, sacrum Bacchi, *Hes. Suid.* A θεοινος.

Θεοίνιον, ου, τὸ, templum Bacchi. Ab eod.

Θεοίνος, ου, ὁ, Deus vini, Bacchus, *Suid.*

Θεοῖο, Dei, gen. sing. *Ion.* pro Θεοῦ, a Θεός.

Θέοισα, part. act. *Dor.* pro θέουσα, a θέω.

Θέοιτο, *cucurrerit*, 3. sing. aor. 2. opt. med.

Θεοκάπηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui res divinas cauponatur et quæstui habet.

Θεοκατασκεύαστος, ον, a Deo paratus, seu Deo, in honorem Dei factus. A κατασκευάζω.

Θεοκήρυξ, υκος, ὁ, præco Dei seu sacrorum.

Θεοκίνητος, ον, a Deo commotus, concitus.

Θεοκλήμενος, pro θεόκλητος, *V. L.*

Θεόκλητος, ου, ὁ ἡ ἡ, a Deo vocatus; (2) quo vel in quo Deus invocatur. A καλέω.

Θεοκλυτέω, ῶ, fut. ήσω, Deum invoco, sc. ut preces meas audiat; (2) Deum audio, Deo obedio. (1) θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα, *Eurip. Med.* 207. Κυρῖνον θεοκλυτεῖν, Quirinum pro deo, tanquam deum invocare, *Plutar. in Rom.* Θεοκλυτεῖσθαι, cum diis colloqui seu conversari. Τὸ μαντικόν ἐστι καὶ θεοκλυτούμενον γένος, *Plutar. de Genio Socr.*

Θεοκλύτησις, εως, ἡ, Deorum imploratio, Dei invocatio, item exsecratio.

Θεόκλυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, a Deo honoratus.

Θεόκμητος, ου, ὁ ἡ ἡ, a Deo elaboratus, i. e. divinus. A κάμνω.

Θεοκοίρανος, ον, admodum divinus, *Synes.*

Θεοκόλλητος, ον, Deo adhærens, qu. adglutinatus.

Θεόκραντος, ον, a Deo perfectus, effectus. A κραίνω.

Θεοκρατία, ας, ἡ, Dei imperium. A κράτος.

Θεόκριτος, ου, ὁ ἡ ἡ, divino judicio electus. A κρίνω.

Θεόκτιστος, et θεόκτιτος, ου, ὁ ἡ ἡ, a Deo creatus, a Deo institutus. A κτίζω.

Θεοκτονία, ας, ἡ, Dei cædes. A

Θεοκτόνος, ου, ὁ, qui Deum interfecit. *Voces Eccles.*

Θεοκύμων, ον, ὁ ἡ ἡ, divinus, *Synes.*

Θεολαμπὴς, ὲς, a Deo illustratus, divinum splendorem habens. A λάμπω.

Θεόληπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, numine adflatus, a numine correptus. A λαμβάνω.

Θεοληψία, ας, ἡ, numinis adflatus seu instinctus.

Θεολογέω, ῶ, fut. ήσω, de Deo loquor, de rebus divinis dissero: θεολογούμενα, ea quæ de Diis feruntur; quæ theologice disputantur. Θεολογεῖται ἡ ἀρχέγονος φύσις τοῖς ἔπεσι τοῦ Ὁμήρου, *Plut.* A θεολόγος.

Θεολογεῖον, ου, τὸ, locus supra scenam in quo Dii ostendebantur. Ab eod.

Θεολογία, ας, ἡ, theologia, sermo de Deo.

Θεολογικὸς, ἡ, ὸν, theologicus, pertinens ad eos qui de Deo rebusve divinis loquuntur; (2) theologiæ peritus; (3) theologiæ deditus. A θεολογία.

Θεολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, theologus, qui de Deo disserit, rerum divinarum consultus *apud Eccles.* qui divinitatem Christi defendit scriptis.

Θεολωβήτης, ὁ, in numina contumeliosus, *Man.*

Θεομανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Deorum instinctu furens, cui furor a Diis immissus est. Θεομανεῖ λύσσῃ δαμεὶς, divinitus immissa rabie victus, *Eurip. Or.* 843. A μαίνομαι.

Θεομαντεία, ας, ἡ, divinatio, instinctus divinus.

Θεομαντεύω, ῶ, f. ήσω, vaticinor instinctu divino.

Θεόμαντις, εως, ὁ ἡ ἡ, vates.

Θεομαχέω, ῶ, fut. ήσω, cum Deo pugno, Deo repugno, *Act.* 29, 9 A θεομάχος.

Θεομαχία, ας, ἡ, Deorum pugna. A

Θεομάχος, ου, ὁ ἡ ἡ, cum Deo pugnans, Deo repugnans. A μάχομαι.

Θέομεν, 1. pl. aor. 2. conj. act. *Poet.* pro θῶμεν, a τίθημι.

Θεομερὴς, idem quod θεομόριος, seu θευμόριος, *Pind.*

Θεομηνία, ας, ἡ, ira divina, ira Dei seu Deorum. A μῆνις.

Θεομήστωρ, ορος, ὁ, rerum divinarum consultus, peritus.

Θεομητιάω, ῶ, divina sapio, divino spiritu agor, *Hes.* A

Θεόμητις, ιος, ὁ ἡ ἡ, divina sapiens, divina consulens. A μῆτις.

Θεομήτωρ, ἡ, Dei mater, *Maria.*

Θεομιμησία, ας, ἡ, Dei imitatio. A μιμεῖσθαι.

Θεομίμητος, ου, ὁ ἡ ἡ, ad imitationem Dei factus et institutus. Ab eod.

Θεομιμήτως, *adv.* imitando Deum, imitatione Dei. A præc.

Θεομισὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Deo invisus. A μῖσος.

Θεομίσης, εος, ὁ ἡ ἡ, qui Deum odit.

Θεομισῶς, *adv.* odio Dei, impie.

Θεόμοιρος, ου, ὁ ἡ ἡ, divinitus acceptus, præstantissimus; (2) a Deo aliqua re ornatus, felicissimus. A μοῖρα.

Θεομορία, seu θευμορία, ἡ, fatum, *Call.*

Θεομόριος, seu θευμόριος, idem quod θεόμοιρος, divina inflictus manu, *Ap.*

Θεομυσὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, sceleratus, abominandus. A μύσος.

Θεόντων, gen. pl. præs. part. act. verbi θέω.

Θεοξένια, ων, τὰ, festum in omnium Deorum honorem institutum. A ξένος.

Θεοξένιος, ὁ, epith. Apollinis.

Θεόπαις, αιδος, ὁ ἡ ἡ, Deo natus.

Θεοπαράδοτος, ου, ὁ ἡ ἡ, divinitus traditus; (2) divinitus institutus. A παραδίδωμι.

Θεοπάρακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, a Deo productus. A παράγω.

Θεοπάτωρ, ὁ, Dei pater, epith. Davidis.

Θεοπειθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, parens seu obediens Deo, fidelis, pius. A πείθομαι.

Θεοπείθεια, ας, ἡ, obedientia adversus Deum.

Θεόπεμπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, a Deo missus.

Θεοπλανησία, ας, ἡ, ignorantia veri Dei. A πλανάομαι.

Θεοπλαστέω, ῶ, f. ήσω, Deos fingo; (2) in numerum Deorum refero. A

Θεοπλάστης, ου, ὁ, Deorum confictor; (2) Deus, rerum omnium effictor.

Θεοπλαστία, ας, ἡ, Deorum confictio.

Θεόπληκτος, ον, Deorum metu tactus, superstitiosus. A πλήσσω, (nisi est θεόπτηκτος, a πτήσσω, *Ern.*)

Θεόπνευστος, ου, ὁ ἡ ἡ, divinitus inspiratus, (vel rectius, Deum spirans, mentem divinam referens, *Ern.*) A πνέω.

Θεοποιέω, ῶ, fut. ήσω, Deum seu Deos facio. Θεοποιεῖν τὴν κοιλίαν, *Luc.* A θεοποιός.

Θεοποιητικὴ, ῆς, ἡ, confictio Deorum; (2) fabricatrix religiosorum simulacrorum. A præc.

Θεοποιητικὸς, οῦ, ὁ, qui Deos seu Deorum simulacra facere potest; unde θεοποιητικὴ, sub. τέχνη, *Poll.*

Θεοποιΐα, ας, ἡ, Deorum fabricatio, simulacrorum Deos repræsentantium effictio.

Θεοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui Deos seu Deorum imagines fabricatur. Ex Θεὸς et ποιέω.

Θεοπολέω, ῶ, circa Deos versor, Deos fingo, Deorum simulacra fabricor. A πολέω.
Θεόπομπος, ον, divinitus datus, divinus.
Θεοπόνητος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo elaboratus, factus, structus. A πονέω.
Θεοπραγία, ας, ἡ, divina actio. A πράσσω.
Θεοπρέπεια, ας, ἡ, magnificentia Deo digna. A
Θεοπρεπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Deo conveniens, divinus. Hinc τὸ θεοπρεπὲς, έος, divinum decus, divina majestas. Ex θεὸς et πρέπει.
Θεοπρεπῶς, *adv.* ut Deum decet, Deo convenienter, divino modo.
Θεοπροπέω, ῶ, fut. ήσω, vaticinor. Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις, *Il.* 1, 109.
Θεοπροπία, ας, ἡ, vaticinatio, vaticinium, oraculum.
Θεοπρόπιον, τὸ, idem. A
Θεοπρόπος, ε, ὁ ἡ ἡ, vates; (2) Dei propheta. Ex Θεὸς et πρέπω, (vel potius a προέπω, qui loco Dei loquitur, *Ern.*)
Θεοπρόπος, *adj.* fatidicus. Τᾶνος θεοπρόπον, vox fatidica, oraculum, *Soph. Trach.* 822.
Θεόπτης, ε, ὁ, qui Deum videt; (2) qui Deum sublimius contemplatur, *ap. mysticos.* Ab ὄπτομαι.
Θεοπτία, ας, ἡ, visio Dei, seu divina Dei conspectus. A θεόπτης.
Θεοπτικὸς, ἡ, ὸν, Deum videns. Ab eod.
Θεοπτόλεμος, ὁ, Deo bellum inferens, *Cyr.*
Θεόπτυστος, ον, Deo invisus.
Θεόπυρος, ε, ὁ ἡ ἡ, divinitus seu cœlitus accensus. Ex Θεὸς et πῦρ.
Θεόργητος, ον, idem quod θεομανής.
Θεοργὸν, ε, τὸ, quod fit a Deo. Ab ἔργον.
Θεοῤῥημοσύνη, ης, ἡ, institutio, doctrina divina; (2) institutio quæ viva voce fit. A
Θεοῤῥήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, qui divina loquitur, divina locutus.
Θεόῤῥητος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo dictus; (2) divinus. A ῥέω, *dico.*
Θεόῤῥυτος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo profluens. A ῥύω.
Θεόσυρτος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo missus, datus. Ab ὄρω.
ΘΕΟ'Σ, ε, ὁ, Deus, ἡ Θεὸς, *Euripid. Androm.* 130. et ἡ Θεὰ, Dea; (2) sol. Τὰ θεῶν, cultus deorum, *Eurip. Iphig. in Aul.* 24. Πρῶτα μὲν τὰ τῶν θεῶν σκοπεῖν καλῶ, *Id. Suppl.* 301. Πάντα γὰρ τὰ τῶν θεῶν εἰς ἀφανὲς ἔρπει, *Id. Iphig. in Taur.* 476. (2) δύνοντος ἄρτι τε θεε, occidente jam sole, *Appian. Bell. Civ.* 4, 79.
Θεόσδοτος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo divinitus datus.
Θεόσδωρος, ον, idem. A δῶρον.
Θεοσέβεια, ας, ἡ, Dei cultus, religio.
Θεοσεβέω, ῶ, Deum colo. A
Θεοσεβὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, religiosus. A σέβω.
Θεοσεβῶς, *adv.* pie.
Θεόσεπτος, ε, ὁ ἡ ἡ, Dei instar colendus, venerabilis, venerandus. Ex Θεὸς et σεπτός.
Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, Dei cultor, pius. "Οδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ θεοσέπτωρ, *Eurip. Hipp.* 1364.
Θεοσεχθρία, ας, ἡ, odium et inimicitia in Deum, Dei odium, impietas. Ab ἔχθρα.
Θεοσημεία, ας, ἡ, signum divinitus editum, miraculum; (2) oraculum. A σημεῖον.
Θεοσκυνέω, ῶ, Deos honoro, Deos colo.
Θεοσοφία, ας, ἡ, rerum divinarum scientia, Theologia. A
Θεόσοφος, ε, ὁ ἡ ἡ, rerum divinarum consultus, Theologus. Ex Θεὸς et σοφός.
Θεόσπορος, ον, a Deo genitus. A σπείρω.
Θεόσσυτος, et θεόσυτος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo impulsus, divinus, a Deo profectus, *Æsch. Prom* 116. A σεύω.
Θεοστιβὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, a Deo calcatus vel calcandus. Ex Θεὸς et στίβος, *via.*
Θεόστοργος, ε, ὁ ἡ ἡ, Dei amans, *Nonnus.* A στοργή.
Θεοστυγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Deo odiosus, Deo invisus. A στυγέω.
Θεοστύγητος, ον, idem
Θεοστυγία, ας, ἡ, odium Dei. A θεοστυγής.
Θεοσυλὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, sacrilegus. A σύλη.
Θεοσύνακτος, ον, Deo conjungens. A συνάγω.
Θεοσύστατος, ον, Deum commendans, laudans, (vel a Deo commendatus.) A συνίστημι.
Θεόταυρος, ὁ ἡ ἡ, Deus taurus, epith. Jovis.

Θεοτέρατος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo prodigiose proficiscens. A τέρας.
Θεοτερπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Deum delectans, Deo gratus, *Nonnus.* A τέρπω.
Θεότευκτος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo factus.
Θεότης, ητος, ἡ, deitas. A Θεός.
Θεοτίμητος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo honoratus; (2) honore adficiendus, venerandus. A τιμάω.
Θεότιμος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem. A τιμή.
Θεοτόκος, ε, ὁ, Deum pariens, Dei genitrix. A τίκτω.
Θεότοκος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo natus.
Θεότρεπτος, ον, a Deo conversus in aliquem. A τρέπω· (2) a Deo altus. A τρέφω.
Θεοτυπία, ας, ἡ, conformatio cum Deo.
Θεουδεία, ας, ἡ, pietas, religio, *Nonnus.* A
Θεουδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Deo similis, religiosus, pius, Deo acceptus. Ex Θεὸς et εἶδος.
Θεουδόχος, ε, ὁ ἡ ἡ, Dei seu rerum divinarum susceptor, Deum seu res divinas capiens; (2) epith. templorum et Mariæ. A δέχομαι.
Θεουργία, ας, ἡ, opus divinum, sacrorum administratio.
Θεουργικὸς, ἡ, ὸν, ad sacra pertinens; (2) in sacris frequens, diligens; (3) θεουργικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia sacrorum.
Θεουργὸς, ε, ὁ ἡ ἡ, qui sacris operatur. Ab ἔργον.
Θεοφάνεια, ας, ἡ, Dei adspectus; (2) nativitas filii Dei. A φαίνω.
Θεοφάνεια, ων, τὰ, et θεοφανίαι, αἱ, festum solenne quod illo die celebratur quo Deus hominibus apparuit. Apud Christianos festum nativitatis Christi; *item* trium regum.
Θεόφαντος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo declaratus aut manifestatus.
Θεοφάντωρ, ορος, ὁ, sacerdos; (2) theologus.
Θεοφατίζω, fut. ίσω, vaticinor, *Hes.* A
Θεόφατος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo pronunciatus, oraculo editus. A φημί.
Θεόφθεγκτος, ον, idem.
Θεοφεγγὴς, ὲς, divinitus lucens, *Jo. Dam.*
Θεόφημος, ε, ὁ, deiloquus, *Man.*
Θεοφιλὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Deo gratus; (2) amans Deorum; (3) imprimis felix, beatus.
Θεοφιλία, ας, ἡ, amor Dei; (2) amicitia et familiaritas cum Deo. A
Θεόφιλος, ε, ὁ ἡ ἡ, Dei amans, amicus Dei, Deo gratus. Ex Θεὸς et φίλος.
Θεοφιλῶς, *adv.* feliciter, beate.
Θεόφιν, *adv.* divinitus. Ex Θεὸς et φίν.
Θεόφοβος, ε, ὁ ἡ ἡ, Deum timens, *Hes.*
Θεοφορέομαι, ῦμαι, divino numine adflatus sum. Παραδόξως τὰ τε Λυκέργε βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τε Διονύσε θεοφορεῖται, *Longin.* 15. A θεοφόρος. Hinc
Θεοφόρησις, εως, ἡ, inspiratio divina.
Θεοφόρητος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui numine agitur, numine adflatus.
Θεοφορήτως, *adv.* divino numine, instinctu.
Θεοφορία, ας, ἡ, numinis adflatus, *Steph.* A
Θεοφόρος, ε, ὁ ἡ ἡ, Deum ferens; (2) divinus. A φέρω.
Θεοφραδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, a Deo pronunciatus; (2) divina loquens. A φράζω. Hinc
Θεοφραδία, ας, ἡ, consilium divinum, oraculum divinum.
Θεοφράδμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, qui ex Deo loquitur, in quo Deus loquitur.
Θεόφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, divina mente præditus, vates, propheta. Ex Θεὸς et φρήν.
Θεοφροσύνη, ης, ἡ, pietas, religio, qua scilicet divina sapimus. A θεόφρων.
Θεοφρούρητος, ον, a Deo defensus, custoditus. A φρερέω.
Θεοφύλακτος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo servatus, qui est in Dei tutela. A φυλάσσω.
Θεόφυτος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo plantatus. A φύω.
Θεοφωνέω, numinis instinctu afflatus vaticinor. Καθάπερ ἐν Τροφωνίε λογος θεοφωνεῖν τὲς ὑπεισελθόντας, *Heliodor. Æthiop.* 2.
Θεοχάρακτος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo insculptus, impressus; scriptus. A χαράσσω.
Θεοχολωσία, ας, ἡ, diræ, *Phil.* A χολέομαι.

Θεοχόλωτος, ε, ὁ ἡ ἡ, iratum Deum habens; (2) dirus, *Phil.*
Θεόχρηστος, effatus a Deo. Θεόχρηστα γὰρ λόγια τὲς νόμες εἶναι ὑπολαμβάνοντες, *Philo Judæus,* 2, 577.
Θεόχριστος, ε, ὁ ἡ ἡ, a Deo unctus. A χρίω.
Θεόω, ῶ, fut. ώσω, Deum facio. Ex Θεός.
Θεράπαινα, ης, ἡ, ancilla, famula.
Θεραπαινίδιον, ε, τὸ, ancillula. Dim.
Θεραπαινὶς, ίδος, ἡ, ancilla. A θεράπων.
Θεραπεία, ας, ἡ, famulatus, ministerium; (2) famuli, ministri, servi, comitatus, satellites; (3) observantia, obsequium; (4) cultus qui exhibetur; (5) cultus arborum, herbarum, plantarum; (6) sanatio, medela; (7) recreatio, refectio; (8) indulgentia in quovis genere, cum fovemus aliquid, &c. A θεραπεύω.
Θεραπευθείση, dat. sing. aor. 1. part. pass. f. g. verbi θεραπεύω.
Θεράπευμα, ατος, τὸ, cultus quo demeremur vel conciliamus; (2) id quod sanandum proponitur. Ab eod.
Θεραπευσία, ας, ἡ, curatio, sanatio; (2) supplicatio. Ab eod.
Θεραπεύσιμος, ε, ὁ ἡ ἡ, medicabilis, sanabilis. Ab eod.
Θεραπεύσω, fut. 1. ind. act. verbi θεραπεύω.
Θεραπευτέος, έα, έον, venerandus; (2) sanandus; (3) colendus. Ab eod.
Θεραπευτὴρ, ῆρος, ὁ, cultor, minister; (2) curator, medicus.
Θεραπευτὴς, ε, ὁ, idem et ab eod. Hinc
Θεραπευτικὸς, ἡ, ὸν, obsequiosus, officiosus, colendis hominibus deditus; (2) sanandi vim habens; (3) aptus ad gerendam curam alicujus rei.
Θεραπευτικῶς, *adv.* officiose, obsequiose; (2) comiter, benigne.
Θεράπευτος, ε, ὁ ἡ ἡ, sanabilis, curabilis.
Θεραπεύτρια, ας, ἡ, et θεραπευτρὶς, ίδος, ἡ, cultrix; (2) curatrix. A
Θεραπεύω, fut. εύσω, famulor, servio; (2) obsequium præsto, officiis demereor, colo, curo, procuro; (3) medeor, sano. Θεραπεύειν τινὰ, τὲς Θεὲς, σῶμα. Ταῦτα γάρ τοι γνὲς ἐγὼ ἐμαυτὸν ἐθεράπευσα, *Aristoph. Thesm.* 179. A θεράπων.
Θεραπηΐης, gen. sing. *Ion.* pro θεραπείας.
Θεραπὶς, ίδος, ἡ, cultrix, *Hes.*
Θεράπνη, ης, ἡ, ancilla; *Euripid. Troad.* 1070, *per Syncopen* a θεράπαινα.
Θεραπνίδιον, ε, τὸ, ancillula. Dim.
Θεραποντὶς, ίδος, ἡ, idem. A
ΘΕΡΑ'ΠΩΝ, οντος, ὁ, minister, famulus, servus; cultor. Hinc
Θέραψ, απος, ὁ, servus, minister, cultor. Χοἱ θέραπες νῦν σε παρεχόμεθα, et nos, qui te colebamus, nunc te præterimus, *Strat.* 71. *Analecta Brunck.* 2, 375.
Θέρεια, vel θερεία, ας, ἡ, æstas. A θέρος.
Θερειβοτος, ε, ὁ ἡ ἡ, æstiva habens pascua; θερείβοτον, locus æstiva habens pascua. A θέρος et βόσκω.
Θερείης, gen. sing. *Ion.* pro θερείας.
Θερειλεχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, æstate lectum præbens, umbrosus. Ex θέρεια et λέχος.
Θερείνομος, ον, idem quod θερείβοτος. A νομή.
Θέρειος, εία, ειον, æstivus. A θέρος.
Θερείποτος, ον, æstate rigatus. A πίνω.
Θερείτατος, η, ον, æstuosissimus. A θέρειος.
Θέρετρον, ε, τὸ, locus habitationi æstivæ accommodatus. A θέρω.
Θέρευς, gen. sing. *Dor.* pro θέρες, ex θέρεος.
Θερέω, idem quod θέρω, *Hom.*
Θερήγανον, ε, τὸ, currus quo messis importatur, *Hes.* Ex θέρος et ἄγω, *ago, porto.*
Θερηΐη, ης, ἡ, ἡ θερεία, *Ionice.*
Θερίζω, fut. ίσω, æstivo, æstatem alicubi traduco; (2) meto, demeto; (3) prosterno. Καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον, *Aristoph. Av.* 512. Καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ, *Apoc.* 14, 16.
Θερικὸς, ἡ, ὸν, æstivus; (2) messorius, *V. Lex.*
Θερινὸς, ἡ, ὸν, æstivus.
Θεριὸς, pro θερεῖος, *Diosc.*
Θερίσδειν, *metere*, præs. inf. *Dor.* pro θερίζειν.

Θέρισις, εως, ἡ, messio. A θερίζω.
Θερισμὸς, ȣ̃, ὁ, messis. Ab eod.
Θεριστήριον, ȣ, τὸ, falx messoria. A
Θεριστὴς, ȣ̃, ὁ, messor. A θερίζω.
Θεριστὴρ, ῆρος, et
Θεριστικὸς, ἡ, ὸν, messorius. Ab eod.
Θεριστὸς, ἡ, ὸν, messus, messilis. Ab eod.
Θερίστρια, ας, ἡ, quæ metit. Ab eod.
Θερίστριον, ȣ, τὸ, vestis æstiva. Ab eod.
Θέριστρον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.
Θέρμα, τὸ, pro θερμὴ, *Men.*
Θερμάζω, sive θερμάω, calefacio, foveo. *Nic.* θερμάσσαιο, in a. 1. med. A θέρμη.
Θερμαίνω, f. ανῶ, calefacio. Conj. a. 1. θερμήνω, θερμήνῃς, calefacias; θερμαίνομαι, calesco; θερμανθῆναι, a. 1. inf. calescere: (2) febricitare. Μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ, *Aristoph. Ran.* 954. Θερμαίνει φιλότατι νόον, *Pindar. Olymp.* 10, 105. Ὅσις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται, *Soph. Aj.* 478. Χαρᾷ θερμαινόμεσθα καρδίαν, *Euripid. Electr.* 405.
Θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio. A θερμαίνω.
Θερμαντὴρ, ῆρος, ὁ, caldarium. Ab eod.
Θερμαντήριον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.
Θερμαντήριος, α, ον, vim calefaciendi habens.
Θερμαντικὸς, ἡ, ὸν, qui calefacere potest, calefactorius. A
Θερμαντὸς, ἡ, ὸν, calefactus; (2) qui calefieri potest.
Θερμασία, ας, ἡ, calefactio, calor. A θερμάζω.
Θέρμασμα, ατος, τὸ, fomentum. Ab eod.
Θερμαστῆθεν, *adv.* e caminis, *Hes.*
Θερμαστὶς, ἡ, idem quod θερμαντὴρ, *Poll.*
Θέρμαστρα, ας, ἡ, caminus, *Hes.* A θερμάζω.
Θερμαστρὶς, ίδος, ἡ, caldarium; (2) genus saltationis; (3) forceps. Ab eod.
Θέρμαυστρα, ας, ἡ, caminus, *Call. Del.* 144.
Θερμαυστρίζω, f. ίσω, in aere pedes concutio. A
Θερμαυστρὶς, ίδος, ἡ, idem quod θερμαστρίς.
Θερμάω, seu θερμάζω, calefacio, foveo, *Nic.*
Θερμελὴ, ἡ, pro θερμὴ, *Suid.*
Θερμερύνομαι, (*vox Comica*) delicate vivo, *Poll.*
Θερμερῶπις, ιδος, ἡ, faciem rubefaciens; θερμερῶπιν αἰδῶ, pudorem, qui ei calorem et ruborem inducit, *Æsch. Pr.* 134, (v. *Ed. Morell.* 4to.) v. θεμερῶπις.
Θέρμετο, 3. sing. imperf. *Ion.* pro ἐθέρμετο, a θέρμω.
Θέρμη, ης, ἡ, calor, æstus. A θέρω.
Θερμηγορέω, ῶ, fut. ήσω, vehementer, iracunde loquor. Ab ἀγορέω.
Θερμημεριαὶ, ῶν, αἱ, dies calidi, dies æstivi; tempus æstatis. Ex θερμὸς et ἡμέρα.
Θέρμια, τὰ, lupini. A θέρμος.
Θέρμινθος, ἡ, interdum pro τέρμινθος.
Θέρμινος, η, ον, e lupinis factus.
Θερμόβλυστρος, ον, callide scaturiens, *P. Sil.*
Θερμόβουλος, ον, calidus, præcipitibus consiliis utens. A βουλή.
Θερμοδότης, ȣ, ὁ, qui calidam aquam dat, qui calidam præbet. Ex θερμὸς et δίδωμι.
Θερμοδότις, ιδος, ἡ, quæ calidam præbet.
Θερμοκοίλιος, ον, cujus ventriculus intemperati caloris est. A κοιλία.
Θερμοκύαμος, ὁ, calida faba, *Ath.*
Θερμολουσία, ας, ἡ, lavacrum calidum.
Θερμολουτρία, ας, ἡ, ap. *Hipp.* idem. A λούω.
Θερμολουτέω, lavor calida.
Θερμολουτρέω, ῶ, fut. ήσω, idem. Ex λουτρόν.
Θερμόνους, ὁ, calidi ingenii homo.
Θερμοπότης, ȣ, ὁ, qui calidam bibit. Hinc
Θερμοποτὶς, ίδος, ἡ, poculum e quo calida bibebatur.
Θερμόπυλαι, ων, αἱ, thermopylæ, qu. dic. portæ calidæ, fauces saltus, in Græcia, prope quas fontes erant calidi. Ex θερμὸς et πύλαι.
Θερμοπώλης, ȣ, ὁ, qui calidam vendit.
Θερμοπώλιον, ȣ, τὸ, locus ubi calida, ut calidus potus, venditur; thermopolium.
Θερμὸς, ἡ, ὸν, calidus; (2) ardens, fervens etiam animo. A θέρω.
Θέρμος, ȣ, ὁ, lupinus, leguminis genus. *Angl.* LUPINES.
Θερμοσποδιὰ, ᾶς, ἡ, calidus cinis.

Θερμότης, ητος, ἡ, caliditas, calor, æstus; (2) fervor animi. A θερμός.
Θερμοτραγέω, ῶ, fut. ήσω, calida comedo.
Θερμουργία, ας, ἡ, audax et temerarium facinus. A
Θερμουργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, fervidus ingenio; (2) audax, temerarius, acer, confidens. Ex θερμὸς et ἔργον, *opus.*
Θερμόω, ῶ, fut. ώσω, calefacio.
Θέρμω, calefacio, *Hom.* θέρμετο δ' ὕδωρ, calefiebat aqua, *Il.* 18, 348. A θέρω.
Θερμωλὴ, ῆς, ἡ, calor; (2) febris. A θερμός.
Θερμῶς, *adv.* calide, fervide. Ab eod.
ΘΕ'ΡΟΣ, εος, τὸ, æstas; (2) messis, sive fruges demessæ.
Θέρσος, *Æol.* pro θάρσος, *Steph.*
Θέρσω, f. 1. ind. act. *Æol.* pro θερῶ, a θέρω.
ΘΕ'ΡΩ, fut. θερῶ, (et *Æol.* θέρσω, unde θερσόμενος, *apud Homerum*, Odyss. 19, 507.) calefacio; (2) medeor, curo. Et *in pass.* calefio, calesco, uror, caleo.
Θὲς, 2. sing. aor. 2. imperat. act. pro θέτι, a τίθημι.
Θέσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔθεσαν.
Θέσθαι, *posuisse*, aor. 2. inf. med.
Θεσθὼ, 3. sing. a. 2. imperat. med. a τίθημι.
Θέσις, εως, ἡ, positio; positura; situs; (2) depositio pecuniæ, (a) in mensa trapezitæ, (b) ap. judicem, sacramentum; *unde et* pro controversia dicitur, (c) ap. debitorem, fœnoris causa; (3) impositio v. gr. nominis; (4) ap. philosophos, (a) principium demonstrationis, (b) positio seu vera et propria rei explicatio, cui opp. ἄρσις, negatio, (vid. etiam *Prosod. Morell.* p. 4.); (5) *ap. Rhetores*, quæstio infinita; (6) adoptio. A τίθημι.
Θέσκελον, *adv.* mirum in modum, *Hom.*
Θέσκελος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Deo similis, admirabilis, admirandus. Ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι Τρώων, *Il.* 3, 130. Τεύχεα θέσκελα, *Apoll. Rhod.* 4, 657. Ex Θεὸς et εἴκελος.
Θεσμὰ, τὰ, pro θεσμοὶ, *Nonn.*
Θέσμιον, ȣ, τὸ, debitum legitimum; (2) consuetudo, lex. A
Θέσμιος, ία, ιον, legitimus, legibus conveniens. A θεσμὸς, *lex.*
Θεσμοδοχέω, ῶ, fut. ήσω, legem accepto et admitto, legi me submitto. Ex δέχομαι.
Θεσμοδότειρα, ας, ἡ, quæ leges dedit.
Θεσμοθεσία, ας, ἡ, lex; (2) legislatio; (3) ritus, mos. Ex τίθημι.
Θεσμοθέσιον, ȣ, τὸ, locus ubi leges feruntur, concilium civitatis.
Θεσμοθετέω, ῶ, sum thesmotheta; leges fero.
Θεσμοθέτης, ȣ, ὁ, legislator, institutorum auctor; (2) magistratus quidam Athenis, custodes legum.
Θεσμοποιέω, ῶ, f. ήσω, leges facio, præscribo.
Θεσμοπόλος, ον, circa jura versans, *Ep.*
Θεσμόριος, α, ον, idem quod θεσμόφορος, *Ap.*
ΘΕΣΜΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, lex, institutum, ritus. A τίθημι.
Θεσμοσύνη, ης, ἡ, jus, leges. A præc.
Θεσμοτόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, legislator; *Nonn.* e τίκτω.
Θεσμοφόρια, ων, τὰ, Cerealia; festum quod in Cereris legiferæ honorem celebratur. A θεσμοφόρος. Hinc
Θεσμοφοριάζω, fut. άσω, sacra Cereris legiferæ celebro.
Θεσμοφόριον, τὸ, festum in honorem Cereris, *Ar.*
Θεσμοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, legifer, legislator. Ex θεσμὸς et φέρω.
Θεσμοφύλακες, legum et institutorum custodes.
Θεσμῳδέω, ῶ, leges et instituta sacra cano. Ex ᾠδή.
Θεσπέσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, divinus. Θεσπεσίῃ, divino consilio, divina voluntate, *intelligendum est* γνώμῃ vel βουλῇ, *Il.* 2, 367. A θέσπις.
Θεσπεσίως, *adv.* divine, divinitus. Ab eod.
Θεσπιδαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, divinitus ardens, aut doctus a Deo. Ex θέσπις et δαίω.
Θεσπιέπεια, ας, ἡ, divino ore loquens, fatidica; (2) vaticinatio. Ex θέσπιος et ἔπος.

Θεσπίζω, fut. ίσω, vaticinor, oraculum reddo; (2) sancio, statuo. A θέσπις.
Θέσπιον, τὸ, res divina, *V. L.*
ΘΕ'ΣΠΙΣ, ιος, ὁ ϗ ἡ, vates, divinus, ex Deo loquens; (2) a Deo dictatus.
Θέσπισμα, ατος, τὸ, responsum vatis, oraculum; (2) dictum vel sancitum. A θεσπίζω.
Θεσπιῳδέω, ῶ, fut. ήσω, vaticinor, oracula cano. Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου, *Aristoph. Plut.* 9. A
Θεσπιῳδὸς, et *Poet.* θεσπιαοιδὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, vates, fatidicus. Ex θέσπις et ᾠδή.
Θεσσαλονικεὺς, έως, ὁ, Thessalonicensis. A
Θεσσαλονίκη, ης, ἡ, Thessalonica, urbs Macedoniæ.
Θέσσαν, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔθεσαν.
Θέσσομαι, oro, desidero, peto. Οἳ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος, *Apoll. Rhod.* 1, 824.
Θεσφατήλογος, ὁ ϗ ἡ, divinatrix, *Æsch.*
Θέσφατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a Deo dictus; fatalis. Hinc τὰ θέσφατα, ων, divina responsa, oracula. Ex Θεὸς et φημὶ, *dico.*
Θετέον, *adv. posit.* ponendum. A τίθημι.
Θέτης, ȣ, ὁ, qui aliquid deponit apud alium.
Θετίδειον, ȣ, τὸ, templum Thetidis. *Eurip. Androm.* 20.
Θετικὸς, ἡ, ὸν, positivus.
Θετικῶς, *adv.* positive, adfirmative.
Θέτο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἔθετο.
Θετὸς, ἡ, ὸν, positus; (2) adoptivus.
Θέτω, 3. sing. aor. 2. imperat. act. a τίθημι.
Θεῦ, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Dor.* pro θȣ̃, ex *Ion.* θέο, pro θέσο.
Θευμερᾷ, dat. sing. *Dor.* pro θεομερεῖ a θεομερής.
Θευμορία, ας, ἡ, Dei pars, h. e. primitiæ, caro quæ sacerdotibus datur quum sacrificatur, *Hes.* Ex Θεὸς et μόριον. Hinc
Θευμοριάζω, fut. άσω, Deo munus offero, *Hes.*
Θευμόριος, α, ον, divina sorte datus, divinitus immissus. A μοῖρα.
Θεύμορος, ον, idem.
Θεύσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro θεύσῃ, a θέω.
Θεῦσις, εως, ἡ, cursus, *ap. Sch. Lycophr.* A θέω.
Θευσέμενος, fut. 1. part. med. *Dor.* pro θευσόμενος.
Θευφορίη, ης, ἡ, furor et instinctus divinus, *Poet.* pro θεοφορία, *Suid.*
ΘΕ'Ω, f. θεύσομαι, curro. Ὁδὶ δὲ καὐτὸς ἐπὶ σὲ κἀμ' ἔοικε θεῖν, *Aristoph. Vesp.* 1349.
ΘΕ'Ω, *inus.* fut. ήσω, p. τέθεικα, pono.
Θέωμεν, 1. pl. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro θῶμεν, a τίθημι.
Θεώντων, *spectantium*, gen. pl. præs. part. act. *contract.* pro θεαόντων, a θεάω.
Θεωνυμίαι, αἱ, divinæ appellationes, *apud Dion. Areopagitam.* Ex ὄνομα.
Θεωρεῖται, 3. sing. pr. ind. pass. *contr.* pro θεωρέεται, a
Θεωρέω, ῶ, f. θεωρήσω, p. τεθεώρηκα, specto; (2) cogito, considero, simpliciter; (3) res divinas, sublimes contemplor; (4) ludos specto, ludos spectatum publice eo. Θεωρεῖν τι, περί τινος, ἐς τι. Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' ἐδαμῶ, πλὴν ἐς Πάρον, *Aristoph. Vesp.* 1182. A θεωρός.
Θεώρημα, ατος, τὸ, spectaculum, quod spectamus; (2) contemplatio; (3) doctrina, artificium; (4) tractatio alicujus rei scribendo vel legendo: θεωρήματα, speculamenta disciplinarum, commentationes et præcepta. *Cicero vertit* percepta, *Ern.* A θεωρέω.
Θεωρηματικὸς, ἡ, ὸν, contemplativus; dogmaticus, præceptis artium utens. A θεώρημα.
Θεώρησις, εως, ἡ, contemplatio. A θεωρέω.
Θεωρητήριον, ȣ, τὸ, locus ubi spectantur ludi, cavea in theatro. Ab eod.
Θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, contemplativus, contemplationi deditus; (2) theoremata continens. Ab eod.
Θεωρητὸς, ἡ, ὸν, spectabilis, adspectabilis; (2) qui sub animi contemplationem cadit, perceptibilis, comprehensibilis. Ab eod.
Θεώρητρα, τὰ, munera quæ sponsus sponsæ dabat

dabat cum se primum, deposito flammeo, spectandam daret. Ab eod.
Θεωρητῶς, *adv.* visibiliter.
Θεωρία, ας, ἡ, contemplatio, meditatio; (2) legatio ad ludos, nomine civitatis; (3) ludus ipse, spectaculum; (4) inspectio locorum et morum cujusque civitatis; (5) doctrina; (6) *dicitur etiam* de rebus ipsis spectatu dignis, ut θεωρία βασιλέων, *ap. Jos.* magnificentia regiæ visenda. A θεωρός.
Θεωρίζω, specto, *V. L.*
Θεωρίς, ίδος, ἡ, navis qua legati Athenienses vehebantur ad sacra Deliaca.
Θεωρικὸς, ἡ, ὸν, ad spectationem ludorum seu spectaculorum pertinens. A θεωρία.
Θεώριον, τὸ, spectaculum.
Θεώριος, ὁ, Apollo, *Hes.*
ΘΕΩΡΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, spectator, contemplator; (2) legatus ad sacra solennia, *item* ad oraculum petendum. A Θεὸς et ὁράω, (vel a simpl. θεάω.)
Θεωροσύνη, ἡ, inspectio, *Man.*
Θεωρȣ̃σι, 3. pl. pro θεωρέȣσι, a θεωρέω.
Θέωσις, εως, ἡ, deificatio, apotheosis; (2) conjunctio cum Deo, in Deum adsumptio. A θεόω.
Θειώτερος, divinior, pro θειότερος. A Θεὸς, ut a βασιλεὺς, βασιλεύτερος.
Θηβαγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Thebis oriundus, Thebis genitus sive natus. Πολυνείκει τε Θηβαγενεῖ, *Eurip. Suppl.* 136. Ex Θήβη et γείνομαι, *nascor.*
Θήβαζε, *adv.* Thebas. A Θήβη.
Θηβαϊκὸς, ἡ, ὸν, Thebaicus; ad Thebanos pertinens. Ab eod.
Θηβαῒς, ίδος, ἡ, Thebais, sc. poesis.
Θηβαῖος, αία, αῖον, Thebanus.
Θήβη, ης, ἡ, Θῆβαι, αἱ, Thebe sive Thebæ. Urbs in Ægypto, Asia Min. et Bœotia. Θήβησι, Thebis. Θήβηθεν, *adv.* Thebis.
Θηγαλέος, έα, έον, acutus; *in Epigr.*
Θηγάνη, ης, ἡ, cos. A θήγω.
Θήγανον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.
Θηγάνω, acuo, *Hes.* A θήγω.
ΘΗ'ΓΩ, fut. θήξω, acuo; (2) excito, instigo, inflammo; τεθηγμένος, perf. part. acutus. Θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα, de apro, *Hesiod. Scut.* 388, et *Il.* 11, 416. τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικὰ, *Xen.* Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σȣ τεθηγμένη, *Soph. Aj.* 585.
Θηεῖσθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro θηεῖσθαι.
Θηεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐθηεῖτο, a
Θηέομαι, cum admiratione specto. Thema Ionicum. ἐθηεῖτο, spectabat; θηεῦντο, spectabant mirabundi; θηήσατο, a. 1. m. cum admiratione spectavit; ἐθηήσαντο, spectarunt; θηήσαιτο, opt. admiraretur. A θεάομαι.
Θηεύμενος, *spectans*, præs. part. med. *Ion.* et *Dor.* pro θεαόμενος, vel θεώμενος, a θεάομαι.
Θηεῦντο, 3. plur. imperf. ind. med. *Dor.* pro ἐθηεῦντο, *contr.* ex ἐθηέοντο.
Θηήσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐθηήσαντο.
Θηητὴρ, ῆρος, ὁ, qui cum admiratione spectat.
Θηητὸς, ἡ, ὸν, cum admiratione spectandus, spectabilis, admirabilis.
Θηήτωρ, ορος, ὁ, admirator, admirans spectator.
Θήϊον, τὸ, pro θεῖον, *Ion.* sulphur.
Θηκαῖος, αία, αῖον, thecæ destinatus ad aliquid condendum aut recipiendum. A θήκη.
Θηκάμενος, aor. 1. part. med. verbi τίθημι.
Θῆκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔθηκαν.
Θήκαο, 2. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐθήκαο.
Θῆκε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔθηκε.
Θήκη, ης, ἡ, theca, vagina, conditorium, sepulchrum, loculus. A τίθημι.
Θηκίον, ȣ, τὸ, repositoriolum; (2) loculus. Dim. a θήκη.
Θηκτὸς, ἡ, ὸν, acutus. A θήγω.
Θηλάζω, f. άσω, papillam sugendam præbeo, lacto; (2) *in med.* lacteo, mammam præbitam sugo. (Μακάριοι) μασοὶ οἱ ȣ̓κ ἐθήλασαν, *Luc.* 23, 29. (Μακάριοι) μασοὶ ȣ̃ς ἐθήλασας, *Ibid.* 11, 27. Θηλάζω τὸ θηρίον, *Plut. de Romul.* A θηλή.
Θηλαίνω, lacto; unde a. 1. med. θηλάναντο.
Θηλαμινὸς, ἡ, ὸν, lactens, recens natus, *Hes.*
Θηλαμὼν, όνος, ὁ ϗ ἡ, nutritor, nutrix, *Lycophr.*
Θηλασμὸς, ȣ̃, ὁ, lactatio; (2) lactis haustus. A θηλάζω.
Θηλάστρια, ας, ἡ, nutrix.
Θήλεια, ας, ἡ, *Ion.* θηλέη, ης, ἡ. A θῆλυς.
Θηλέεις, 2. s. pr. ind. act. *Ion.* pro θαλέεις, a
Θηλέω, fut. ήσω, germino, vireo; ut hinc fit θήλεον, pro ἐθήλεον, virebant, in imperf. et θηλήσαντα, in aor. 1. part. *Od.* 5, 73. A θάλλω.
ΘΗΛΗ', ῆς, ἡ, papilla; mamilla.
Θηλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, papillatus; papillæ formam habens, *Gl. V.* Ab εἶδος.
Θηλόπεδον, pro θειλόπεδον, *Ep.*
Θῆλυ, τὸ, femella.
Θηλυγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, femina ortus, muliebris. Ex θῆλυς et γείνομαι. Hinc
Θηλυγενῶς, *adv.* feminino genere.
Θηλύγλωσσος, ον, teneram, suavem vocem, orationem habens. A γλῶσσα.
Θηλυγονία, ας, ἡ, feminarum procreatio; (2) cognatio a matre. A
Θηλυγόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, feminam procreans seu gignens. Ex θῆλυς et γόνος.
Θηλυδριάω, puellascere, *Gl. Vet.* A
Θηλύδριας, ȣ, ὁ, pathicus, effeminatus. A θῆλυς. Hinc
Θηλυδριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, mollis et effeminatus.
Θηλυδριῶτις, ιδος, ἡ, mollis, effeminata.
Θηλυκεύομαι, muliebriter me gero. A
Θηλυκὸς, ἡ, ὸν, femininus; (2) feminam referens; (3) effeminatus; (4) femineo sexui proprius et peculiaris. A θῆλυς.
Θηλυκῶς, *adv.* feminino genere; (2) molliter.
Θηλυκρανεία, vel θηλυκρανία, ας, ἡ, cornus.
Θηλυκρατὴς, ὲς, feminis imperans.
Θηλυκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, muliere interfectus. Ex κτείνω.
Θηλυμανέω, furo feminarum amore, *Man.*
Θηλυμανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, insano feminarum amore captus, mulierosus. Ex μαίνομαι.
Θηλυμελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, molliter et ut femina canens. Ex μέλος.
Θηλυμιτρὴς, ὁ, mitra muliebriter redimitus.
Θηλύμιτρις, ἡ, idem, de viro, per irrisionem.
Θηλύμορφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, feminina forma præditus, qui forma feminea est. Ex μορφή.
Θηλύνοος, *contr.* θηλύνȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui animo est femineo, mollis, effeminatus.
Θηλύνω, effemino, emollio; ἐθηλύνθην, aor. 1. pass. Ἐθηλύνθην σόμα πρὸς τῆσδε τῆς γυναικὸς, *Soph. Aj.* 660. A θῆλυς.
Θηλύπαις, ἡ, quæ filiam peperit.
Θηλύπȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, ut θηλύπȣς βάσις, *apud Eur.* pes seu incessus femineus, seu feminarum.
Θηλυπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, feminis conveniens.
Θηλυπτερὶς, ίδος, ἡ, filix *femina.*
ΘΗ'ΛΥΣ, εος, ὁ ϗ ἡ, vel υς, εια, υ, femineus, qui est sexus feminei; (2) tener, mollis. Hinc θηλύτερος, effeminatior, mollior. Unde αἱ θηλύτεραι, feminæ.
Θηλύσπορος, ἡ, a femina satus, femina. A σπείρω.
Θηλυσολέω, ῶ, fut. ήσω, muliebriter vestio. A σολή.
Θηλύσολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, muliebri veste indutus.
Θηλύτης, ητος, ἡ, feminea natura, femineum ingenium; (2) feminea mollities. A θῆλυς.
Θηλυτοκέω, ῶ, fut. ήσω, feminei sexus partum edo.
Θηλυτοκία, ας, ἡ, partus femineus. A
Θηλυτόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, feminei sexus partum edens; (2) habilis feminæ procreandæ. Ex τίκτω.
Θηλυφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, feminæ similis. Ex φαίνομαι.
Θηλυφόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, feminas occidens, feminei sexus animalia interimens; (2) aconitum. Ὄνομα θηλυφόνον καλεῖ αὐτὴν, *Ælian. Histor. Anim.* 9, 27. Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολλάκι θηλυφόνον, *Nicand. Alexiph.* 40. A φένω.
Θηλύφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, muliebri mente præditus, effeminatus, sapiens muliebria. Ex φρήν.
Θηλύφωνος, ον, muliebrem, *item* suavem vocem habens. A φωνή.
Θηλυχίτων, ὁ ϗ ἡ, muliebri indutus tunica.
Θηλὼ, όος, ȣ̃ς, ἡ, altrix, *Hes.* A θηλή.
Θηλωτὶς, ίδος, ἡ, idem, *Plut.* *Si lectio sana,* Ern. (An θηλῶτις, V. *not. ad Hesych.*)
Θῆμα, ατος, τὸ, theca, sepulchrum, *Hes.*
Θημέρᾳ, pro τῇ ἡμέρᾳ. Ἡμᾶς σὺ δειλὸς τῆσδε θημέρᾳ φανεῖς, *Soph. Aj.* 1362.
Θημὼν, ῶνος, ὁ, acervus frugum in agro; (2) cumulus quicunque. A θῆμα.
Θημωνία, ας, ἡ, idem. Θημονιά, *Hes.*
Θημωνοθετεῖν, manipulos frugum in acervos congerere, *Schol. Theocr.*
ΘΗ'Ν, θηνὸς, ὁ, acervus, cumulus, agger; (2) cumulus arenæ; (3) acervus frumenti; (4) littus, *al.* θίν.
ΘΗ'Ν, *partic. Poet.* sane, diu; ȣ̓ θὴν, haud sane.
Θήξας, a. 1. part. act. verbi θήγω, *acuo.*
Θῆξις, εως, ἡ, punctio per acum; (2) actus acuendi; (3) momentum, punctum, celeritas. A θήγω.
Θήξω, *acuam*, f. 1. ind. act. verbi ejusd.
Θηοῖο, *spectes*, 2. sing. præs. opt. med. *contr.* pro θηέοιο, a θηέομαι.
Θήπω, stupeo, cum stupore admiror. Fingitur hoc verbum propter τέθηπα, perf. med. obstupui, miror, *Il.* 21, 64. Ταφὼν, aor. 2. verbi θάπτω.
ΘΗ'Ρ, θηρὸς, ὁ, fera, bellua.
Θήρα, ας, ἡ, venatio, venatus, captatio; (2) præda venatu capta. A θήρ.
Θηράγρα, ας, ἡ, ferarum captura, venatio; (2) res capta in venatu; (3) indagatio, v. gr. veri. Ex θὴρ et ἄγρα.
Θηραγρέτης, ȣ, ὁ, venator. A præc.
Θήραγρος, ον, venationi aptus, serviens.
Θήραμα, ατος, τὸ, captura, quod venatu capitur; (2) venatio. A θηράω.
Θηρᾷν, præs. inf. act. *contr.* pro θηράειν, a θηράω.
Θηραρχία, ας, ἡ, imperium in belluas; (2) in elephantos. A
Θήραρχος, ȣ, ὁ, præfectus ferarum seu belluarum, rector ferarum; (2) rector elephantorum. Ex θὴρ et ἀρχός.
Θηράσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui venatu capi potest; (2) venatu captus. Θηράσιμοι γάμοι, captandæ nuptiæ, *Æsch. Pr.* 856. A θηράω.
Θηρατέον, *adv. posit.* venandum est.
Θηρατέος, έα, έον, venandus:
Θηρατὴς, ȣ̃, ὁ, venator:
Θηρατικὸς, ἡ, ὸν, venaticus. Ab eod.
Θηρατὸς, ἡ, ὸν, venatu capiendus; (2) tropice, assequenda, quæ labore curaque teneri possunt, θηρατὰ dicuntur *ap. Polyb.*
Θήρατρον, ȣ, τὸ, instrumentum venatorium; id quo feras capimus, v. gr. laqueus, pedica, rete. A
Θηράω, ῶ, et θηράομαι, ῶμαι, venor; (2) sector, consector; (3) capto; *in re amatoria,* in amorem illicere tento; (4) elicio, ut misericordiam, &c. Θηρᾷν ȣ̓ πρέπει τἀμήχανα, *Soph. Ant.* 92. A θήρ. Unde
Θήρειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ferinus, belluinus.
Θηρευέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro θηρεύειν, a θηράω.
Θήρευμα, ατος, τὸ, captura, venatus:
Θηρευσίμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui venatu capi potest; (2) ad venandum aptus. A
Θήρευσις, εως, ἡ, venatio, ipsa venandi actio:
Θηρευτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. A θηρεύω.
Θηρευτὴς, ȣ̃, ὁ, venator, captator:
Θηρευτικὸς, ἡ, ὸν, venaticus. Hinc θηρευτικὴ, scilicet τέχνη, venandi scientia.
Θηρευτὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. venabilis, qui venatione capi potest. A
Θηρεύω, f. εύσω, feras venor, aucupor; (2) sector, consector, quæro, v. gr. verum; (3) insidiose observo. Θηρεύȣσι γὰρ σεμνοῖς λόγοισιν αἰσχρὰ μηχανώμεναι, *Eur. Hipp.* 960. A θήρ.
Θήρημα, ατος, τὸ, venatio, captura. A θηράω.
Θήρης, gen. sing. *Ion.* θήρας, a θήρα, *venatio.*

Θηρήτειρα,

Θηρήτειρα, ἡ, venatrix, *Call.*
Θηρητὴρ, ῆρος, ὁ, venator. A θηράω.
Θηρήτωρ, ορος, ὁ, idem, et ab eod.
Θηριακὰ, ῶν, τὰ, scil. φάρμακα, medicamenta quibus animalium venenatorum morsus sanantur. A θηριακός.
Θηριακὴ, ῆς, ἡ, sc. ἀντίδοτος, theriaca, antidotus adversus venenum. Ab eod.
Θηριακὸς, ἡ, ὸν, ferinus; (2) agens de feris. A θήρ.
Θηριάλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris captus. Ex θηρίον et ἁλίσκω.
Θηρίβορος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris adesus, a feris devoratus. Ex θὴρ et βορὰ, *esca.*
Θηρίδιον, ου, τὸ, bestiola. Dim. a θήρ.
Θηρίκλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, Thericleius, ut θηρίκλειοι, sc. κύλικες. Θηρίκλεια, sc. ποτήρια, pocula, ab artifice Thericle.
Θηριόβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris devoratus.
Θηριόδηγμα, ατος, τὸ, morsus a fera, *inpr.* morsus serpentis. A δάκνω.
Θηριόδηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a fera seu bellua morsus; (2) a serpentis morsu ictus.
Θηριοκτόνος, ον, bestias perimens. A κτείνω.
Θηριομαχέω, ῶ, fut. ήσω, cum belluis pugno. Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ, 1 *Cor.* 15, 32.
Θηριομαχία, ας, ἡ, pugna cum belluis. A
Θηριομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cum feris seu belluis pugnat, bestiarius. A μάχομαι.
Θηριομιγὴς, ὲς, de Scylla, Centauris. A μίγνυμι.
Θηριόμορφος, ον, belluinam formam habens. Ex θηρίον et μορφή.
Θηρίον, ου, τὸ, bestia, bellua, fera; (2) bestia venenata, serpens, vipera; (3) lumbricus; (4) pediculus; (5) ulcus tetrum, malignum. A θήρ.
Θηριονάρκη, ἡ, frutex quidam, *Gorr.* Vid. *Steph.*
Θηριοσπρεπὴς, ὲς, bestiis conveniens.
Θήριος, idem quod θήρειος, *Poll.*
Θηριότης, ητος, ἡ, feritas. A θηρίον.
Θηριοτροφεῖον, ου, τὸ, locus ubi belluæ aluntur, vivarium. A
Θηριότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui feris vescitur; (2) qui vescitur serpentibus. A τρέφω.
Θηριοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui belluas alit.
Θηριοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui belluas occidit, qui feras interficit. Ex θηρίον et φένω.
Θηριόω, ῶ, in naturam ferinam converto, effero; (2) irrito, ira gravi adversus aliquem incendo; τεθηριωμένος, exasperatus, efferatus. A θηρίον.
Θηριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ferus, belluinus; (2) feris refertus; (3) sævus, atrox, teter, vehemens. Hinc τὸ θηριῶδες, εος, feritas. Ab eod.
Θηριωδία, ας, ἡ, feritas. A præc.
Θηριωδῶς, *adv.* ferino more. Ab eod.
Θηρίωμα, ατος, τὸ, ulceris teterrimi genus. A θηριόω.
Θηρίωσις, εως, ἡ, efferatio, in belluam mutatio. Ab eod.
Θηροβολέω, ῶ, fut. ήσω, feras ferio. Ex θὴρ et βολέω, pro βάλλω.
Θηρόβολος, sc. θάνατος, mors ab feris illata, *Man.*
Θηρόβορος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris adesus seu arrosus. Ex βορά.
Θηρόβοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris depastus; (2) feris pascendis aptus. Ex βόσκω.
Θηρόβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a feris devoratus. Ex βιβρώσκω.
Θηροδιδασκαλία, ἡ, ferarum institutio, *Man.*
Θηροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, animalium formas habens; ut vestis animalium figuris picta; (2) ferus. Ex θὴρ et εἶδος.
Θηροθῆραι, οἱ, venatores, *Hes.*
Θηρόθυμος, ον, ferus, iratus.
Θηροκόμος, ου, ὁ, ferarum curator. A κομέω.
Θηροκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, ferarum occisor. Ex θὴρ et κτείνω.
Θηρολεκτέω, verba exquisita aucupor.
Θηρολετέω, feras occido. A
Θηρολέτης, ου, ὁ, belluarum occisor. Ab ὄλλυμι.

Θηρομιγὴς, semiferus, ut centaurus. Ἄγρια φῦλα θηρομιγῆ, *Oppian. Cyneg.* 2, 6.
Θηρόμικτος, ον, idem.
Θηρομορφία, ἡ, forma ferarum.
Θηρονόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, feras pascens. A νέμω.
Θηρόπεπλος, ον, veste ferina indutus.
Θηροπλαστέω, ῶ, f. ήσω, feras fingo, facio.
Θηρόπλαστος, ον, epith. Circes.
Θηροσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, feris insidians.
Θηροσύνη, ης, ἡ, venatio, *Hes.* A θήρ.
Θηροτόκος, ον, feras gignens; epith. silvarum, saltuum. A τίκτω.
Θηρότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui feris vescitur; (2) a feris nutritus. (2) τὰν ἀπὸ θηροτρόφου δράκοντος γένναν, *Eurip. Phœn.* 827. A τρέφω.
Θηροτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, feras alens.
Θηρότυπος, ον, ferinam formam habens.
Θηροφονεὺς, έως, ὁ, ferarum interfector, *Oppian. Cyneget.* 1, 537.
Θηροφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, feras occidens, Dianæ epith. θηροφόνον, aconitum ab enecandis feris; (2) venator, *Oppian. Cyneget.* 4, 70.
Θηρόχλαινος, ου, ὁ ϗ ἡ, vestem e pelle ferina gestans. A χλαῖνα.
Θηρώμενος, præs. part. pass. vel med. *contr.* pro θηραόμενος, a θηράω, *venor.*
Θηρῶν, præs. part. act. *contr.* pro θηράων.
ΘΗ'Σ, θητὸς, ὁ, *proprie*, cives, liberi illi quidem, sed qui mercede operas faciunt propter paupertatem; (2) mercenarius. Ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδὲ μίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἄρχειν, *Plut. in Solon.* 18.
Θῆσαι, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro θηλάσαι, a θηλάζω.
Θησαίατο, 3. pl. aor. 1. opt. med. *Ion.* pro θήσαιντο, a θάω.
Θησάμενος, sugens. Οὔτε σῖτον ἔδων, οὐ θησάμενος, *Hom. Hymn. in Cerer.* 236. Vide θάομαι.
Θησαυρίζω, f. ίσω, thesauros exstruo; (2) in thesauro repono; (3) recondo, adservo; (4) opes colligo; (5) colligo, cumulo. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, *Matt.* 6, 19. A θησαυρός. Hinc
Θησαύρισμα, ατος, τὸ, quod in thesauro conditum et repositum est, thesaurus; (2) repositorium; (3) adservatio.
Θησαυρισμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio recondendi et reponendi in thesauro; (2) opum collectio, coacervatio. Ab eod.
Θησαυριστὴς, οῦ, ὁ, qui thesauros congerit, qui in thesauris adservat opes. Ab eod.
Θησαυριστικὸς, ἡ, ὸν, in thesauro recondens; condens in futurum. Ab eod.
Θησαυροποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, collector thesauri; (2) avarus. Ex θησαυρὸς et ποιέω.
ΘΗΣΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, thesaurus, locus ubi reponuntur res pretiosæ; (2) ipsæ opes repositæ; (3) copia rerum bonarum vel malarum. Ἱκτήριον θησαυρὸν, abundantiam ἱκετηρίων earum rerum quæ pertinent ad supplices, vel ad supplicationes, *Soph. Aj.* 1194.
Θησαυροφυλακέω, custos sum, præfectus ærarii, pecuniarum.
Θησαυροφυλάκιον, ου, τὸ, ærarium, locus in quo thesauri repositi custodiuntur. A
Θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ, præfectus, custos thesauri.
Θήσει, *ponet*, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi τίθημι, pro θέω.
Θησειότριψ, ὁ, is qui in Thesei templo versatur et tempus terit, *Ar.*
Θησέμεν, f. 1. inf. act. *Dor.* pro θήσειν.
Θησεύμεσθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. *Dor.* et *Æol.* pro θησόμεθα.
Θησεῖον, τὸ, templum Thesei.
Θῆσθαι, *lactare*, præs. inf. med. *per Sync.* pro θηλάζεσθαι, sive pro θάεσθαι, ex θάεσθαι, a θάομαι.
Θήσομαι, *ponam*, fut. 1. ind. med. verbi τίθημι.
Θήσοντι, *ponent*, 3. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro θήσουσι.
Θῆσσα, ης, ἡ, ancilla mercenaria. A θής.
Θήσω, *ponam*, f. 1. ind. act. verbi τίθημι.
Θῆτα, *servum*, acc. sing. a θὴς, *servus.*

Θητεία, ας, ἡ, servitus, famulatus pro mercede. Ab eod.
Θητεὺς, έως, ὁ, mercenarius. Ab eod.
Θητεύω, f. εύσω, mercede operas præsto; unde Peripatetici eleganter dicebant, animum corpori θητεύειν· vide θὴς, *Ern.* Ἐθήτευσαν παρ' Ἀδμήτῳ, *Luc.* θητεύω κύκλωπι, *Euripid. Cyclop.* 77. Ab eod.
Θητικὸς, ἡ, ὸν, mercenariorum proprius et peculiaris; (2) mercenarius; (3) qui constat e mercenariis famulisque operariis. Ab eod.
Θῆττα, ης, ἡ, idem quod θῆσσα.
Θητώνιον, ου, τὸ, pretium mercenarii. A θὴς et ὠνεῖσθαι.
Θιαγόνες, panes qui diis apponebantur.
Θιάζαι, choros ducere, tripudiare, *Hes.* A θιάω· vel θιάζω, quod melius.
Θιασάρχης, ου, ὁ, sacri chori princeps et antistes sacrificantium, vel solenni cœtu Deum colentium. Ex θίασος et ἀρχή.
Θιασεύω, f. εύσω, per pompam et cum thiaso progredior. Θιάζω, initio. Ἐθίασεν σε, ἢ πῶς τάδ' αὐδᾷς, *Euripid. Ion.* 552.
Θιασίτης, ου, idem quod θιασώτης. A
ΘΙ'ΑΣΟΣ, ου, ὁ, cœtus seu multitudo tripudiantium, proprie Bacchicos choros agitans; (2) examen et caterva mulierum; (3) cœtus convivantium; (4) convivium; (5) cœtus quilibet.
Θιασώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, thiasis celebris. A præc.
Θιασὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo thiasi et festa convivia aguntur, choreæve exercentur, locus convivalis, cœnatio. Ab eod.
Θιασῶται, ῶν, οἱ, sodales thiasos agitantes, socii in chorea; (2) socii. Ab eod.
Θιασωτικὸς, ἡ, ὸν, ad thiasos pertinens. Ab eod.
ΘΙ'ΒΗ, ης, ἡ, fiscella e vimine plexa in modum arculæ.
ΘΙΒΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, item θιμβρὸς, calidus, tostus, vehemens; (2) tener, pulcher, &c.
Θιγγάνω, tango, contrecto. Θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ, *Soph. Œd. Col.* 342. Μὴ θιγγάνειν μου μηδὲν, ἀλλ' εἴργειν ὄχλον τῆς παιδὸς, scil. χρὴ, *Eur. Hec.* 695. A θίγω.
Θιγεῖν, *tetigisse*, a. 2. inf. act. verbi θίγω.
Θίγμα, ατος, τὸ, quod tangitur. A θίγω.
Θίγοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro θίγουσα.
Θίγον, *tange*, 2. sing. a. 2. imperat. act. *Dor.* pro θίγε.
ΘΙ'ΓΩ, f. θίξω, tango, attingo. Πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν νεκροῦ, *Eur. Med.* 1205. Τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών, *Soph. Œd. Tyr.* 770. Ἔξοιδα γάρ νιν πάντος ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θίγοντα, *Id. Phil.* 406. Θίγειν ὠλέναις τέκνα, *Eur. Phil.* 307. Κλαίων τις αὐτῶν ἄρ' ἐμοῦ γε θίξεται, *Idem, Hipp.* 1089.
ΘΙ'Ν, θινὸς, ὁ vel ἡ, acervus, cumulus; (2) littus, ripa; (3) collis; (4) agger.
Θινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, littoreus; (2) leviter elatus in modum cumulorum arenarum et acervorum frugum.
Θίξις, εως, ἡ, tactus, ictus. A θίγω.
Θίξω, *tangam*, f. 1. ind. act. verbi θίγω.
Θὶς, θινὸς, idem quod θίν.
Θλαδίας, ου, ὁ, eunuchus, cui testes sunt contusi. A θλάω· θλιβίας, *Hes.* a θλίβω.
Θλαστίας, ου, ὁ, idem et ab eod.
Θλάσις, εως, ἡ, contusio. Ab eod.
Θλάσμα, ατος, τὸ, idem.
Θλάσπι, εως, τὸ, thlaspi, herba, cardamum agreste, pes gallinaceus.
Θλασπίδιον, ου, τὸ, idem. Dim.
Θλάσσει, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔθλασε, a θλάω, *frango.*
Θλαστικὸς, ἡ, ὸν, contundendi seu collidendi vim habens. Ab eod.
Θλαστὸς, ἡ, ὸν, contusus. Ab eod.
ΘΛΑ'Ω, ῶ, fut. άσω, contundo, colligo, conquasso, frango. Οὔτ' ἔῤῥηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε, *Hesiod. Scut.* 140.
ΘΛΙ'ΒΩ, f. ψω, premo; (2) comprimo, constringo; (3) elido; (4) adfligo. Ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτὸν, *Marc.* 3, 9. Μέλλομεν θλίβεσθαι, 1 *Thess.* 3, 4. Hinc
Θλίμμα, ατος, τὸ, succus expressus.

Θλιμμὸς, ῦ, ὁ, adflictio. Ab eod.

Θλίψις, εως, ἡ, compressio; (2) adflictio, angustiæ, anxietas. Ab eod.

Θνάσκω, *morior*, Dor. pro θνήσκω.

Θνήξομαι, f. 1. ind. med.

Θνησείδιον, et θνησίδιον, ου, τὸ, materia morticina. Ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν ἰχθύων, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιροῦμεν, οὐκ ἄν τις προσενέγκαιτο, *Porphyr. de Abstin.* 3, 18. A θνήσκω.

Θνησιμαῖος, αία, αῖον, morticinus. Hinc τὸ θνησιμαῖον, ου, cadaver. Ab eod.

Θνῆσις, εως, ἡ, mors, *Suid.* Ab eod.

Θνήσκον, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔθνησκον, a

ΘΝΗ'ΣΚΩ, morior, f. θανοῦμαι, et τεθνήξομαι. p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον, θανών. *Poet.* perf. part. τεθνειὼς, mortuus, pro τεθνεὼς, a τεθνηὼς, a τεθνηκὼς· τεθνᾶσι, mortui sunt; inf. τεθνάναι, et τεθνάναι· τέθναθι, imperat. τεθναίην, opt. &c. pleraque quasi a θνῆμι, vel τέθνημι. Τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης, *Soph. El.* 48. Ἃς ἔχρῃζε, γᾶς ἐπὶ ξένας ἔθανε, in terra ubi optavit, *Id. Œd. Col.* 1700.

Θνητογαμία, ας, ἡ, nuptiæ mortalium, nuptiæ cum mortali. Ex θνητὸς et γάμος.

Θνητογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mortalibus genitus. A γίνομαι.

Θνητοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, formam mortalis habens; (2) mortalis. Ex θνητὸς et εἶδος.

Θνητοῖο, gen. sing. *Ion.* pro θνητοῦ, a

Θνητὸς, ἡ, ὸν, mortalis; (2) homo; (3) bestia. Τέκνων τε θνητῶν κόμισαι δέμας, *Eurip. Supp.* 273. A θνήσκω.

Θοάζω, f. άσω, celeriter moveor; (2) sedeo, proprie celeriter in sedile insilio; (3) exagito, impello, exerceo. Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; *Soph. Œdip. Tyr.* 2. (3) τίς ὅδ' ἀγὼν φόνιος ἔρχεται, θοάζων σὲ τὸν μέλεον; *Eurip. Or.* 334. Ἱππείαισι θοάζεις, *Id. Phœn.* 801. A θόος.

Θόασμα, τὸ, sedes, *Orph.*

Θόες, οἱ, animalia sunt ex hyæna et lupo prognata. Thoes etiam Latinis dicuntur, *Plin.*

Θοερὸς, turbatus, *Hes.* et *Suid.*

Θοῇσι, dat. pl. *Ion.* pro θοαῖς, a θοὸς, *celer.*

Θοιματίδιον, ου, τὸ, parva vestis; (2) palliolum. Dim. a

Θοιμάτιον, ου, τὸ, vestis; (2) pallium. Ex τὸ et ἱμάτιον.

Θοίμην, aor. 2. opt. med. *Att.* et *Poet.* pro θείμην, quasi a θέω, pro τίθημι.

Θοινάζω, convivor, epulor. Ἐννοησάτω δὲ ὡς ἐθοινάζεν ἐν ταῖς θυσίαις, *Xenoph. Agesil.* 8.

Θοίναμα, ατος, τὸ, epulum, convivium:

Θοινατὴρ, ῆρος, ὁ, convivator, epulo. A

Θοινάω, ῶ, et θοινάομαι, ῶμαι, epulor, convivor; (2) cœno; (3) in cœna absumo; (4) vescor, comedo, devoro. Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς, *Hesiod. Scut.* 212. Αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι θοινᾶσθαι ξένους, *Eur. Alcest.* 539. A

ΘΟΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium; (2) cibus, dapes. Hinc

Θοινητήριον, ου, τὸ, et θοινατήριον, triclinium, sc. χωρίον· (2) epulæ, dapes, sc. ἔδεσμα.

Θοινητικὸς, ἡ, ὸν, ad epulationem idoneus:

Θοινητὸς, ἡ, ὸν, idem; (2) ad comedendum aptus. A θοινάω.

Θοινήτωρ, ορος, ὁ, conviva, epulo. Ab eod.

Θοῖτο, 3. sing. a. 2. opt. med. verbi τίθημι.

Θολερὸς, ρὰ, ρὸν, turbidus; (2) obscurus; (3) inquinatus; (4) de spiritu, concitatus, anxius. A θολός.

Θολερῶς, *adv.* turbide. A præc.

Θολία, ας, ἡ, pileus fastigiatus, umbella. A θόλος.

Θολοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tholi seu cameræ formam habens. Ex θόλος et εἶδος.

ΘΟΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, sordes turbidæ; (2) fuscus et turbidus humor, quem sepiæ emittunt; (3) obscuritas.

Θολὸς, ἡ, ὸν, turbidus. A θολός.

ΘΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, tholus, camera fastigiata, rotunda, testudo ædificii; (2) apud Athen. locus in quo Prytanes cœnare solebant; (3) ædificium rotundum in quo vasa quotidiana usui necessaria reponebantur; (4) locus in balneis in quo sudor elicitur calore.

Θολοῦντα, acc. sing. præs. part. pro θολόοντα, a

Θολόω, ῶ, f. ώσω, turbo cœno fæculento excitato; (2) turbo, perturbo animum; (3) infusco, inquino; (4) corrumpo. (2) θολοῖ δὲ καρδίαν, *Eurip. Alc.* 1070. Τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει, obscurantur dictione, *Longin.* 3. A θολός.

Θολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbulentus, limosus, fæculentus. Ab eod.

Θόλωσις, εως, ἡ, turbatio, infuscatio, inquinatio. A θολόω.

ΘΟΟ'Σ, ὰ, ὸν, celer, velox; (2) acutus; (3) splendidus, fulgidus. (3) Ἄρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος, *Apoll. Rhod.* 1, 743. Vide *Hesych.* (sed et hic valet *mobilis.*)

Θοόω, ῶ, acuo. Ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς Ἄκρον, *Od.* 9, 227. A θοός.

Θοραῖος, αία, αῖον, seminalis. A θορή.

Θόρε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔθορε, a θορέω, vel θόρω.

ΘΟΡΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, salio; θόρω, idem.

Θορὴ, ῆς, ἡ, genitura, semen genitale. A præc.

Θορικὸς, ἡ, ὸν, seminalis, genitali semini accommodus. A præc.

Θόρνυμι, vel θορνύω, item θόρνυμαι, et θορνύομαι, insilio, ineo, libidine agitor, coeo.

Θορόεις, εσσα, εν, seminalis, genitalis. Θορόεν βρέφος, *Oppian. Cyneg.* 3, 522.

Θορὸς, οῦ, ὁ, semen genitale; (2) excretio seminis.

Θόρος, ου, ὁ, admissarius, *Hes.*

Θορυβεῦσιν, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro θορυβοῦσι.

Θορυβέω, ῶ, f. ήσω, tumultuor; (2) perturbo; (3) cum tumultu applaudo: τεθορύβηκα, perf.; pass. τεθορυβημένος· aor. 1. ἐθορυβήθην· part. θορυβηθεὶς. Ὅπως δὲ μὴ θορυβήσῃ μοι, *Dem.* Ταῦτα Γάλβαν ἐθορύβει, *Plut.* (3) Τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν, *Isocr. Panathen.* 181. (4) fremitu et clamore aliquid mihi displicere significo. (4) συνεπευφήμουν εἰ τύχοι καλῶς βεβιωκώς· εἰ δὲ μὴ τοὐναντίον ἐθορύβουν, *Diodor. Sicul.* 1, 72. A θόρυβος.

Θορυβήσῃ, *obstrepat*, 3. sing. a. 1. conj. act.

Θορυβητικὸς, ἡ, ὸν, tumultus, pavores faciens. Καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ, optime comprimens tumultuantes, *Aristoph. Equit.* 1380.

Θορυβοποιέω, ῶ, f. ήσω, tumultus facio.

Θορυβοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, tumultum faciens, tumultum excitans; (2) seditiosus. A

ΘΟ'ΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, tumultus, turba; (2) applausus, acclamatio. Θόρυβον χρηστὸν Ληναΐτην, acclamationem festivam, qualis fieri solet in festo Lenæorum, *Aristoph. Equit.* 544. Ποῦ νέων καὶ πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θόρυβοι διδόντων ἅπαντα; *Aristid. Monodia de Smyrna*, 1, 262. Hinc

Θορυβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumultuosus, turbulentus; (2) strepens, obstrepens.

Θορυβωδῶς, *adv.* tumultuose, turbulente, raptim.

Θορύεσθαι, præs. inf. pass. verbi

Θορύω, in libidinem concito, qu. dic. πρὸς τὴν θορὴν ὀρνύεσθαι.

ΘΟ'ΡΩ, salio; ut hinc sit ἔθορον, θόρον, imperf. et a. 2. θορὼν, θοροῦσα, a. 2. part. *Il.* 8, 252, 320.

Θουραῖος, αία, αῖον, qui cum impetu adsultat, impetuosus. A θοῦρος.

Θουρὰς, άδος, ἡ, impetuosa, *Nicand.*

Θουράω, idem quod θορέω, seu θόρω, *Lycophr.*

Θουρήθρα, ας, ἡ, initus, ὀχεία, *Hes.* A seq.

Θούρης, ου, ὁ, admissarius, qui init, *Hes.*

Θουρικὸς, ἡ, ὸν, impetuosus, violentus. A θοῦρος.

Θουριομάντις, ὁ, *vox comica*, vates ineptus, proprie qui bellum vaticinatur.

Θούριος, ία, ιον, impetuosus, bellicosus:

Θοῦρις, ιδος, ἡ, impetuosa. Μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς, *Il.* 4, 234.

Θοὔρμαιον, pro τὸ ἕρμαιον, lucrum insperatum. Ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε, *Soph. Antig.* 397.

Θοῦρος, ου, ὁ, impetuosus, qui cum impetu adsultat, acer, strenuus. Τίς δ' ἐκ δράκοντος θοῦρος ἂν γένοιτ' Ἄρης; *Eurip. Suppl.* 579. A θόρω.

Θόωκος, ου, ὁ, sedile, solium, consessus. A θῶκος.

Θοῶς, *adv.* celeriter. A θοός.

Θραγμὸς, οῦ, ὁ, fragor, seu sonus e re aliqua contusa.

Θράκη, ης, ἡ, Thracia; τὰ ἐπὶ Θράκης, Thracis. A Θρᾷξ.

Θρᾷκες, οἱ, Thraces, Edones.

Θρᾳκίας, ου, ὁ, Thracias, ut Θρᾳκίας λίθος.

Θρᾳκικὸς, ἡ, ὸν, Thracicus. A Θρᾷξ.

Θρᾳκιστὶ, *adv.* Thracum more. Ab eod.

Θραμβὴ, ἡ, trabs, *V. L.*

Θρανεύω, fut. εύσω, supra scabellum vel sedile pono, extendo. Ἡ βύρσα σου θρανεύσεται, *Aristoph. Eq.* 368. A θράνος.

Θρανίδιον, ου, τὸ, Dim. a θράνος.

Θράνιον, τὸ, idem quod θράνος, *Ar.*

Θρανίτης, ου, ὁ, remex summi ordinis in triremi. Hinc

Θρανῖτις, ιδος, ἡ, remus thranitæ.

Θρανιτικὸς, ἡ, ὸν, qui thranitarum est.

Θράνος, ου, ὁ, sella in specie familiarica; (2) scabellum, hypopodium; (3) scabellum in quo coria extenduntur. A θράω, *sedeo.* Θρανέω, θρανύω, ejusdem significationis cum

Θρανύσσω, fut. ξω, confringo, contero, comminuo. Οἳ πάντα θρανύξαντες εὐτόρνῳ σκάφει, *Lycophr.* 664. A θραύω, *frango.*

Θραΐκιος, ία, ιον, Thracius. A Θρᾷξ.

Θρᾴκιος, ία, ιον, idem et ab eod.

Θρανυγράφος, ὁ, parietum pictor, *Hes.*

ΘΡΑ'Ξ, Θρᾳκὸς, ὁ, Thrax.

Θρὰξ, nomen avis, *Opp.*

Θρασέως, *adv.* audacter, temerarie.

Θρασιόμαχος, *ap. Pind.* pro θρασύμαχος, *Ern.*

Θρασκίας, ου, ὁ, Thrascias, Cæcias, ventus. Quasi Θρᾳκίας, a Θρᾷξ, *Aristot.*

Θράσος, εος, τὸ, audacia, ferocitas, pro θάρσος.

Θρᾷσσα, vel Θρᾷττα, Θρῇσσα, Θρήϊσσα, Thressa vel Threissa, femina ex Thracia.

Θράσσω, *Attice* θράττω, fut. ξω, moveo, molestiam creo vellicando, pungendo; item contundo, frango. A ταράσσω.

Θρασύγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, audax verbis:

Θρασυγλωττία, ας, ἡ, audacia in dicendo, impudentia orationis. A γλῶττα.

Θρασύγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, audax membris. A γυῖον.

Θρασύδειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, simul audax et timidus, audaciæ timidus ostentator.

Θρασύθυμος, idem quod θρασυκάρδιος, *Man.*

Θρασυκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, audax, ferus. A καρδία.

Θρασυμαχᾶν, gen. pl. *Dor.* pro θρασυμαχῶν.

Θρασυμάχανον, acc. sing. *Dor.* pro θρασυμήχανον, a

Θρασυμάχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, *Dor.* pro θρασυμήχανος, audax machinator, qui consilia audacia init. Ex θρασὺς et μηχανή.

Θρασυμάχας, ου, ὁ, *Dor.* pro θρασυμάχης, audax in pugna. A μάχη.

Θρασύμαχος, ου, ὁ, idem.

Θρασυμέμνων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui audacter irruentem hostem sustinet. A μένω, (vel memor constantiæ, fiduciæ in discrimine. A μέμνημαι, *Ern.*)

Θρασύμητις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, et θρασυμήτης, ου, ὁ, audax consilio. A μῆτις.

Θρασύμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, verbis audax.

Θρασύνω, audacem reddo. Hinc θρασύνομαι, audax fio, audacter et libere loquor, sum confidens; (2) ferocio. (2) διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς, *Soph. Phil.* 1387. Ἐπεὶ θρασύνῃ κοὐχ ὑποστέλλῃ λόγῳ, *Eurip. Orest.* 606. Θρασύνομαι ἀβεβαίοις ὑπονοίαις, *Plut.* πρός τινα, *Id.* A θρασύς.

Θρασυξενία, ας, ἡ, hospitis insolentia, audacia hominis peregrini. A ξένος.

Θρασύπονος, ον, fortis in sustinendo labore.

Θρασὺς, εῖα, ὺ, *gen.* έος, είας, έος, audax, temerarius, protervus. Οὔκουν θρασεῖά γ' αὐτὸν ἐλπὶς ἀναμένει, *Eurip. Andr.* 445. A θαρσύς.

Θρασύ-

Θρασύσπλαγχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, animo intrepidus, audax. Κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ, *Eurip. Hipp.* 424. A σπλάγχνον.

Θρασυσπλαγχνῶς, *adv.* audacter, intrepide.

Θρασυστομέω, ῶ, f. ήσω, audacter et insolenter loquor. A

Θρασύστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ore audax.

Θρασύτης, ητος, ἡ, audacia, ferocia. A θρασύς.

Θρασύφρων, *Cal.*

Θρασυφωνία, ας, ἡ, vocis audacia. A

Θρασύφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, audaci et procaci ore utens. Ex θρασὺς et φωνή.

Θρασυχαρμὴς, ὁ, idem, *Cal.*

Θρασύχειρ, ρος, ὁ καὶ ἡ, audax, promptus manu.

Θρασυχειρία, ας, ἡ, fortitudo. A præc.

Θρᾶττα, ἡ, nomen piscis vilis, *ap. Athen.*

Θραττίδιον, τὸ· Dim. a præc.

Θράττω. Vid. θράσσω.

Θραῦλος, ruptus, fractus, fragilis; comp. θραυλοτέρος, *Suid.* A θραύω, al. θραυρός.

Θραύπαλος, traupalos, arbor, *apud Theophr.*

Θραυπὶς, ίδος, ἡ, avis. Cazæ carduelis, *Aristot.*

Θραυσάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, frangens currum, canthum. Verbum ineptum veteris tragici, *ap. Aristoph.*

Θραῦσμα, ατος, τὸ, fragmentum; (2) lepra, lues.

Θραῦσις, εως, ἡ, fractio, ruptura; (2) calamitas, lues, *LXX.*

Θραυστὸς, ὴ, ὸν, fragilis; (2) friabilis. A

ΘΡΑΥ'Ω, fut. αύσω, frango; (2) frio, contundo; (3) debilito; (4) dolore adficio, *LXX.* Ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας, *Soph. El.* 747. Θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, *Herodian.* τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, *Plut.*

ΘΡΑ'Ω, sedeo. Verbum rarissimum, occurrit θρήσασθαι, *apud Athenæum e Phileta.*

Θρέϊσσα, Threissa, *Dor.* pro Θρήϊσσα.

Θρεκτικὸς, ὴ, ὸν, celer, cursu velox. A τρέχω.

Θρεκτὸς, οῦ, ὁ, cursu peractus. Ab eod.

Θρέμμα, ατος, τὸ, pecus, ovis. Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 598. Ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα, o barbarum tu pecus! *Id. Andr.* 260. Interdum inservit periphrasi. Θρέμμα Λερναίας ὕδρας, hydra Lernæa, *Soph. Trach.* 574. Δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, terribili satum Echidna, (de Cerbero,) *Id. ibid.* 1099. A τρέφω.

Θρεμματοτροφέω, pecora habeo vel alo.

Θρεξάσκω, curro. Præsupponitur propter θρέξασκον, *Il.* 18, 599, et 602. potius habendum imperf. *Ion.* formatum ab a. 1. ἔθρεξα, ἔθρεξας, ἐθρέξασκον, θρέξασκον. A τρέχω.

Θρέξω, f. 1. ind. act.

Θρεοκάρδιος, ον, tristis, *Anacr.* (potius τρεοκάρδιος; *P.* θρασυκάρδιος, *Hes.*)

Θρέπτα, τὰ, seu θρέπτρα, Hom. *per Sync.* pro θρεπτήρια, alimenta.

Θρεπτανελὸ, vox a Philoxeno tragico conficta ad exprimendum sonum citharæ, qua ludentem Cyclopem introducit, *Ar. Sch.*

Θρέπτειρα, ας, ἡ, nutrix, altrix. A seq.

Θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, altor. A τρέφω.

Θρεπτὴ, ῆς, ἡ, idem quod θεράπαινα, *Ph.*

Θρεπτήρια, ων, nutritionis præmia, beneficia quæ parentibus senioribus tribuuntur pro educatione a liberis: sc. γέρα. (2) alimenta. (2) φορεῖ θρεπτήρια, habet alimenta, *Soph. Œd. Col.* 1262.

Θρεπτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ali solet; (2) ad alendum idoneus.

Θρεπτικὸς, ὴ, ὸν, aptus ad nutriendum, alendi vim habens. A τρέφω.

Θρεπτὸς, ὴ, ὸν, nutritus, altilis:

Θρέπτρια, ας, ἡ, nutrix, altrix. Ab eod.

Θρέπτρον, τὸ· pl. θρέπτρα, nutritionis præmium, quod et θρέπτα, Hom. *si lectio sana* Οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, *Il.* 4, 477.

ΘΡΕ'ΤΤΕ, vox barbara pro θαῤῥεῖν.

Θρέφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐθρέφθη, a τρέφω.

Θρέψαι, *aluisse*, aor. 1. inf. act.

Θρεψάμενος, aor. 1. part. med.

Θρέψασα, aor. 1. part. act. f. g.

Θρέψις, εως, ἡ, nutritio, alitura. A τρέφω.

Θρέψον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. v. τρέφω.

Θρέψω, *alam*, f. 1. ind. act.

ΘΡΕ'Ω, seu θρέομαι, sonum edo, fremo, clamo, loquor, lamentor, lugeo. Αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακὰ, *Eur. Med.* 51.

Θρηκῶν, gen. pl. *Ion.* pro Θρᾳκῶν, a Θρᾷξ.

Θρήνει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro θρήνεε, a

Θρηνέω, ῶ, f. ήσω, lamentor; (2) lugeo; (3) odas lugubres cano. Τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ πατέρα, *Soph. El.* 94. Οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, *Aristoph. Av.* 218. A θρῆνος.

Θρηνητέος, έα, έον, lugendus. A θρηνέω.

Θρηνητὴρ, ῆρος, ὁ, qui luget, ejulat:

Θρηνητὴς, et θρηνήτωρ, ὁ, idem quod θρηνητὴρ, *Æsch. Man.*

Θρηνητικὸς, ὴ, ὸν, ad lamentandum propensus:

Θρηνητικῶς, *adv.* lugubriter:

Θρηνήτρια, ας, ἡ, præfica. A θρηνέω.

ΘΡΗ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, planctus, lamentatio, cantus lugubris.

Θρῆνυς, υος, ὁ, scabellum pedum. A θράω.

Θρηνῳδέω, ῶ, f. ήσω, lugubre carmen cano; (2) lugeo, deploro. A θρηνῳδός. Hinc

Θρηνῴδημα, τὸ, lugubris cantus.

Θρηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad lamentandum propensus, flebilis, querulus. A θρῆνος.

Θρηνῳδία, ἡ, lugubris cantus. A

Θρηνῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui carmen lugubre canit, ἡ θρηνῳδὸς, præfica quæ conducta plorat in funere. Ex θρῆνος et ᾠδὴ, *cantus.*

Θρησκεία, ας, ἡ, religio, superstitio, ritus, cæremoniæ. A θρησκεύω.

Θρησκευτήριον, ου, τὸ, templum, ædes, sacellum.

Θρησκευτὴς, οῦ, ὁ, religiosus; (2) superstitiosus. A

ΘΡΗΣΚΕΥ'Ω, f. εύσω, superstitiosus sum; (2) Deum colo, veneror; (3) colo, veneror. Θρησκεύουσι γὰρ μάλιστα τὴν θεὰν τήνδε Ῥωμαῖοι, *Herodian.* Hinc

Θρῆσκος, ον, religiosus; (2) superstitiosus.

Θριάζω, f. άσω, folia fici aut cujusvis arboris decerpo; (2) furore percitus sum, numine adflor, *Hes.* A θρίον, vel

ΘΡΙΑΙ', ῶν, αἱ, calculi quos sortilegi in urnam conjiciunt; (2) sortes.

Θριαμβευτὴς, οῦ, ὁ, triumphator. A

Θριαμβεύω, f. εύσω, triumpho de aliquo; (2) triumphare facio. Hinc θριαμβεύομαι, in triumpho ducor. Ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, scil. κατὰ, *Plut.* Ἀπὸ τούτων, *Id.* Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, 2 *Cor.* 2, 14. A θρίαμβος.

Θριαμβικὸς, ὴ, ὸν, triumphalis. Ab eod.

Θριαμβὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Θριαμβοδίθυραμβος, ὁ, epith. Bacchi.

ΘΡΙ'ΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, triumphus; (2) hymnus in honorem Bacchi versibus iambicis constans. (2) θριάμβους ἀναρύτειν, versus iambicos in honorem Bacchi proferre, *Cratin. apud Suid.* Vide et *Hesych.* v. θρίαμβος.

Θριασταὶ, ῶν, οἱ, ficuum cultores; (2) vinitores. A θριάζω.

Θρίγγος, τὸ, idem quod θριγκὸς, *Plut. Paus.*

Θριγκίον, ου, τὸ, septum parvum. Dim. a

ΘΡΙΓΚΟ'Σ, seu θριγγὸς, et θριγχὸς, οῦ, ὁ, pinna seu corona murorum; (2) lorica muri; (3) septum, vallum, maceria. Θριγκὸς κακῶν, *Euripid. Troad.*, summum malorum. Est enim θριγκὸς τὸ ἀνώτατον τοῦ τείχους, *Eustath.* Ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, *Eurip. Or.* 1569. Metaph. τὸ λοίσθιον δὲ θριγκὸς ἀθλίων κακῶν, illud vero postremum est, ac fastigium miserorum malorum, *Eur. Troad.* 489. Hinc

Θριγκόω, ῶ, f. ώσω, vallo, sepio, lorico; (2) fastigium seu coronam ædificio impono. Ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, *Odyss.* 14, 10. Δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς, domum coronare malis. Ex hoc ultimo facinore mala consummare, *Eurip. Herc. Fur.* 1280.

Θρίγκωσις, εως, ἡ, loricatio, circumseptio.

Θριδακίνη, ης, ἡ, lactuca silvestris. A θρίδαξ.

Θριδακινὶς, ίδος, ἡ, lactucula. Ab eod.

Θριδάκινος, η, ον, qui est in vel e lactuca, ut folium:

Θριδακίσκη, ης, ἡ, lactuca. Ab eod.

Θριδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lactucæ similis, qui e lactucarum genere est. A

ΘΡΙ'ΔΑΞ, ακος, ἡ, lactuca. *Angl.* LETTUCE.

Θρίζω, f. ίσω, meto; (2) incido; (3) rado, pro θερίζω, vel ab inus. θρέω, *tero*, item pro τρίζω, unde *Hes.* θριμμὸς, θρίσκος, pro θρέος.

Θρινακρία, ας, ἡ, Sicilia. Θρινακρίη, Sicula.

Θρινακρὶς, ίδος, ἡ, Sicula.

Θρίναξ, ακος, ὁ, quasi tridens, ligo, bidens; (2) vannus, vannulus, ventilabrum.

ΘΡΙ'Ξ, τριχὸς, ἡ, capillus; (2) seta; (3) villus.

Θριοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui θριὰς in urnam jacit, sortilegus. Ex θριαὶ et βάλλω.

ΘΡΙ'ΟΝ, vel θρῖον, ου, τὸ, folium ficulneum; (2) folium quodvis; (3) genus edulii.

ΘΡΙ'ΟΙ, οἱ, extremi rudentes, qui laxantur primum in prora, vento favente.

Θριπήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, corrosus et exesus a tineis. Ex θρὶψ et ἔδω, *edo.*

Θριπόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) corrosus et exesus e vermibus quibusvis. Ex θρὶψ et βιβρώσκω.

Θριποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui victus est e cossis; (2) qui vescitur vermibus ligna rodentibus.

Θριπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, putrescens, vermibus obnoxius. A θρίψ.

Θρίσσα, et θρίσσος, piscis quidam, *Ar.*

Θρὶψ, θριπὸς, ὁ, vermis qui ligna exedit. A τρίβω.

Θροέω, ῶ, f. ήσω, fremo, clamo, loquor; (2) turbo; *pass.* perturbor. Ὁ ξένος θροεῖ ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν, alloquitur, *Soph. Trach.* 531. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, canere, *Id. Aj.* 583. A θρόος, θροῦς.

Θροηθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi θροέω.

Θρομβήϊον, pro θρομβεῖον, ου, τὸ, grumulus, parvus grumus. A θρόμβος.

Θρομβίον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Θρομβοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, grumosus, grumo similis. A θρόμβος et εἶδος, *species.*

ΘΡΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, grumus, v. gr. sanguinis concreti. Hinc

Θρομβόω, ῶ, f. ώσω, in grumos cogo. Hinc θρομβόομαι, οῦμαι, in grumos coeo.

Θρομβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, grumo similis, grumosus. Θρομβώδεις ἀφροὶ, *Soph. Trach.* 699.

Θρόμβωσις, εως, ἡ, concretio rei in grumos.

Θρονίζω, f. ίσω, in throno colloco. A θρόνος. Hinc

Θρονισμὸς, οῦ, ὁ, collocatio in throno:

Θρονιστὴς, οῦ, ὁ, qui in throno collocat.

ΘΡΟ'ΝΟΝ, ου, τὸ, flos; (2) pigmentum; (3) pharmacum, venenum; τὰ θρόνα, *etiam* bestiæ versicolores.

Θρονοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui thronos conficit.

ΘΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, thronus, solium, sedes, sedile, sella; (2) regnum, imperium; (3) regimen ecclesiæ, seu episcopatus.

Θρόος, ου, *contr.* θροῦς, οῦ, ὁ, clamor tumultuantium; (2) fremitus, murmur, susurrus; (3) fama, rumor; (4) turba. (1) οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, *Il.* 4, 437. A θρέω.

Θρυαλίζω, crepo, *Hom. Ep.*

Θρυαλλίδιον, ου, τὸ, Dim. A

Θρυαλλὶς, ίδος, ἡ, ellychnium; (2) herba cujus folia apta sunt ad ellychnia.

ΘΡΥΓΑΝΑ'Ω, ῶ, frico, scalpo, leniter pulso, v. gr. januam. Τὴν γείτονα τήν δ' ἐκκαλέσομαι θρυγανῶσα τὴν θύραν, *Aristoph. Conc.* 34. [*rectius* θρυγανόω.]

Θρυΐνος, ίνη, ινον, junceus. A θρύον.

Θρυλέω, seu θρυλλέω, *Theoc.*

Θρυλιγμὸς, οῦ, ὁ, vitium et peccatum canentis, *ap. Dion. Halic.* idem fere quod ἐκμέλεια, aut saltem species ejus. A θρυλίζω, *Ern.*

Θρυλλέω, ῶ, fut. ήσω, susurro; (2) famigero, dissemino, jacto in vulgus; (3) inculco. Ταῦτα ὑπὸ πλειόνων τεθρύλληται, *Plut.* A θρύλλος.

Θρύλλημα, ατος, τὸ, quod vulgi rumoribus jactatur, fabula vulgi, proverbium vulgi, rumor, susurrus. A θρυλλέω.

Θρύλλιγμα, ατος, τὸ, quod confractum sive quod discerptum est. A θρυλλίσσω.

Θρυλλίζω, f. ίσω, susurro, murmuro. A θρύλλος. Reperitur θρυλίζω.

Θρυλλίσσω, f. ξω, frango, quasi a θραύω. Θρυλλίξας-δίμας, *Lycophr.* 487.

ΘΡΥ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, susurrus, murmur, rumor; (2) tumultus; (3) colloquium clandestinum.

Θρύμμα, ατος, τὸ, fragmentum. A θρύπτω.

Θρυμματὶς, ίδος, ἡ, genus placentæ; (2) frustum panis; (3) crustum. A præc.

Θρυόεις, εσσα, εν, idem quod θρύϊνος, *Nic.*

ΘΡΥ'ΟΝ, ου, τὸ, juncus; (2) ulva. Hinc

Θρύορος, ου, ὁ, genus herbæ vesicariæ.

Θρυπτικὸς, ἡ, ὸν, propensus ad delicatam vitam, delicatus, mollis; (2) frangendi seu comminuendi vim habens. A θρύπτω.

Θρυπτικῶς, *adv.* molliter, delicate. A præc.

Θρυπτόμενος, *contritus*, præs. part. pass. verbi

ΘΡΥ'ΠΤΩ, f. ψω, frango, confringo, comminuo, contero; (2) frio; (3) frango deliciis, luxu; θρύπτομαι, deliciis frangor, enervor, delicior, delicias facio, insolens sum. Χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων κ̀ θρύπτονται, *Xen.*

Θρυψικὸς, ἡ, ὸν, mollis, delicatus. A

Θρύψις, εως, ἡ, ipsa actio frangendi, fractio, comminutio, friatio; (2) deliciæ, mollities. A θρύπτω.

Θρυψίχρως, ωτος, ὁ κ̀ ἡ, qui molli et delicata est cute, *Hes.* Ex θρύψις et χρόα.

Θρυώδης, ες, juncis abundans. A θρύον.

ΘΡΩ'ΣΚΩ, salio, insilio, pro θορέω. Οὐδ' αὐτὸς ἀρτίως θρώσκει δόμους, tempestive redit, *Soph. Trach.* 58. Αὕται πλησίον θρώσκουσι μοῦ, *Eur. Or.* 247. Hinc

Θρωσμὸς, οῦ, ὁ, tumulus, locus eminens.

Θύα, ας, ἡ· vide θυΐα.

Θυάζω, f. άσω, sacrifico, consecro; (2) Bacchica orgia celebro. A θύω.

Θύαρος, ου, ὁ, lolium, *Diosc.* A θύω.

Θυάρπαξ, γος, ὁ, sacrilegus, *Hes.*

Θυὰς, άδος, ἡ, quæ furore percita fertur; (2) Baccha, quoniam Bacchæ quasi furore percitæ ferebantur cum sacra sua celebrarent; (3) *adj.* solennis. A θύω.

Θυάω, ῶ, subo; velut sus libidinoso furore percita. Ab eod.

ΘΥΓΑ'ΤΗΡ, τέρος, *per Sync.* τρὸς, ἡ, filia.

Θυγατριδῆ, ῆς, ἡ, neptis ex filia. A præc.

Θυγατριδοῦς, οῦ, ὁ, nepos ex filia. Ab eod.

Θυγάτριον, ου, τὸ, filiola. Dim. a θυγάτηρ.

Θυγατροθετέω, ῶ, f. ήσω, pro filia adopto. A τίθημι.

Θῦε, 3. sing. imp. ind. act. *Ion.* pro ἔθυε, a θύω.

Θυέεσσι, dat. pl. *Poet.* pro θύεσι, a θύος.

Θύεια, ας, ἡ· vide θυΐα.

Θυεία, seu θυΐα, ας, ἡ, mortarium. A θύω.

Θυείδιον, ου, τὸ, mortariolum. Dim. a θυεία.

ΘΥ'ΕΛΛΑ, ας, ἡ, procella, turbo. Hinc

Θυελλήεις, ήεσσα, ῆεν, procellosus.

Θυελλοφορέω, ῶ, f. ήσω, cum impetu fero.

Θυελλώδης, εος, ὁ κ̀ ἡ, procellosus. Ab eod.

Θυέστειος, εία, ειον, Thyesteus. A Θυέστης.

Θυέτω, 3. sing. præs. imperat. act. a θύω.

Θυήεις, ήεσσα, ῆεν, odorifer, odoratus. A θύος.

Θυηχόος, *Hes.* et θυηχόος, *Eust.* pro θυοσκόος.

Θυηλὴ, ῆς, ἡ, haruspicium, extispicium; (2) libamentum, primitiæ sacrorum; (3) sacculus in quem suffimenta conjiciuntur. (2) φοινία δὲ χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος, *Soph. El.* 1422. A θύω. Hinc

Θυηλήματα, άτων, τὰ, farra ad sacrificium pertinentia; (2) suffimenta quæ in aris adolebantur.

Θυηλίσιον, τὸ, vas mensarium, *Poll.*

Θύημα, ατος, τὸ, suffimentum, odoramentum. A θύος.

Θυηπολέω, sacrifico, macto. Καθ' ἃς θυηπολοῦσι, scil. βίβλους, *Plat.*

Θυηπολία, ας, ἡ, operatio in sacris:

Θυηπόλιον, ου, τὸ, sacrificium. A

Θυηπόλος, et θυηπόλης, ου, ὁ κ̀ ἡ, qui circa sacra versatur, sacerdos, sacrificus; (2) vates. (2) σὺν Κάλχαντι τῷ θυηπόλῳ, *Eur. Iphig. in Aul.* 746. Ex θύος et πολέω.

Θυητὸς, ἡ, ὸν, odoratus, redolens suffimentis. Θυητὰ μύρα, *Aret.*

Θυηφάγος, ου, ὁ κ̀ ἡ, victimam consumens. Ex θύος et φαγεῖν.

Θυΐα, ας, ἡ, thya, arbor odora perpetuo virens; (2) mortarium; (3) pila. A θύω. Hinc

Θυΐδιον, ου, τὸ, mortarium parvum. Dim.

Θυΐας, άδος, ἡ, idem quod θυάς.

Θυΐζω, idem quod θυάζω, *Hom.*

Θύϊνος, ίνη, ϊνον, thyinus, qui est e thyia. A θύω.

Θυΐος, α, ον, thyiam similitudine referens.

Θυΐον, τὸ, invenitur pro θύον.

Θυΐς, ίδος, ἡ, mortarium. A θυΐα.

Θυΐσκη, ης, ἡ, tribulum, acerra; (2) mortariolum. Ab eod.

Θυΐσκος, ου, ὁ, acerra, thuribulum. Ab eod.

Θυΐτης, sc. λίθος, lapis thyites.

Θύκος, τὸ, vas in quo conjiciuntur suffimenta, *Eust.*

Θυλάκιον, ου, τὸ, sacculus; (2) folliculus, vagina seminis. Dim. a θύλακος.

Θυλακίσκος, θυλακίσκη, θυλακίσκον, idem.

Θυλακοειδὴς, έος, ὁ κ̀ ἡ, sacci formam habens; (2) folliculo similis. Ex εἶδος.

Θυλακίτης, ου, ὁ, fem. θυλακῖτις, ιδος, ἡ, sacci seu folliculi formam habens. A

ΘΥ'ΛΑΚΟΣ, ου, ὁ, saccus, uter, follis, crumena; (2) folliculus, vagina seminis; (3) panarium, saccus, in quo panes conduntur; (4) corpus humanum, per contemptum, cum refertur ad animum. Εἶτα δ' ἐσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους, *Aristoph. Vesp.* 1081.

Θυλακοτρὼξ, τρῶγος, ὁ, saccos rodens; nomen muris. E θύλαξ et τρώγω.

Θυλακοφορέω, ῶ, f. ήσω, qui sacco circumfert, v. gr. merces; θυλακοφόρος, qui peram gestat.

Θυλακώδης, εος, ὁ κ̀ ἡ, sacci formam habens. A θύλακος.

Θύλαξ, ακος, ὁ, idem quod θύλακος.

Θυλήματα, idem quod θυηλήματα.

Θῦμα, ατος, τὸ, odoramentum; (2) sacrificium, victima. (2) θῦμα δάϊον, victima peritura, *Eurip. Andr.* 507. Κἀμ' ὡς ὑπέσχον θῦμα Ἀρτέμιδι θύειν, *Id. Iphig. in Aul.* 530. A θύω.

Θυμαίνω, f. ανῶ, irascor, excandesco. Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας ὄρκον ὄμμασι θυμήνασαι, *Hesiod. Scut.* 262. A θυμός.

Θυμαλγὴς, έος, ὁ κ̀ ἡ, dolorem adferens animo. Ex θυμὸς et ἄλγος.

Θυμαλὶς, ίδος, ἡ, *Nic.*

Θύμαλον, τὸ, taxus, *Theoph.*

Θυμάλωψ, ωπος, ὁ, titio niger, carbo semiustus, vel fuligo; *tropice*, iracundia. A τύφω, *ustulo*.

Θυμαρέω, ῶ, f. ήσω, placeo; (2) mihi placet. A

Θυμάρης, εος, ὁ κ̀ ἡ, gratus, placidus.

Θυμάρμενον, animo gratum, *Nicand.* A θυμὸς et ἄρω, *apto*.

Θυμάτιον, ου, τὸ, hostiola, victima exigua. Dim. a θῦμα.

ΘΥ'ΜΒΡΑ, ας, ἡ, thymbra, herba odorata; Satureia, *Philox.*

Θυμβρεπίδειπνος, ου, ὁ κ̀ ἡ, qui thymbra vescitur, pauper. Ex *præp.* ἐπὶ et δεῖπνον.

Θυμβρίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum thymbrites, i. e. thymbra conditum.

Θύμβρον, ου, τὸ, idem quod θύμβρα.

Θυμβροφάγος, ου, ὁ κ̀ ἡ, thymbra victitans.

Θυμελάχραντος, ὁ κ̀ ἡ, qui non fœdat seu dedecorat convivia et lusus, *V. L.*

Θυμέλη, ης, ἡ, altare; (2) ara Bacchi post orchestram; (3) farina quæ in ara offertur; (4) scena, theatrum; (5) atrium amplum et magnificum in templis deorum; (6) atrium in regum divitumque ædibus. (6) ἐπὶ Κυκλώπων ἰεὶς θυμέλας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 152. Προσαιτοῦσ' ἔμολον δεξιπύρους θεῶν θυμέλας, *Eur. Suppl.* 65. A θύω.

Θυμελικὸς, ἡ, ὸν, scenicus; (2) *subst.* ὁ, histrio; (3) musicus. A θυμέλη.

Θυμέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, irascor. A θυμός.

Θυμηγερέω, ῶ, f. ήσω, animum recolligo aut suscito, stimulo ad iracundiam. Ex θυμὸς et ἀγείρω, *colligo*.

Θυμηδέω, ῶ, f. ήσω, animo sum læto et hilari. Ex θυμὸς et ἥδομαι.

Θυμηδὴς, έος, ὁ κ̀ ἡ, animo gratus. Ex θυμὸς et ἡδύς. Hinc

Θυμηδία, ας, ἡ, animi voluptas, animi delectatio, lætitia.

Θυμήνας, *iratus*, a. 1. part. act. *Att.* pro θυμάνας, a θυμαίνω.

Θυμήρης, εος, ὁ κ̀ ἡ. Vide θυμάρης.

Θυμήτιον, pro θυμάτιον, *Suid.*

Θυμία, ας, ἡ, et *Ion.* θυμίη, idem quod θυμίαμα, *Aret.* A θυμιάω. Unde

Θυμίαμα, ατος, τὸ, *Ion.* θυμίημα, suffitus, suffimentum ex aromatibus, *incensum*, *thus*.

Θυμίασις, εως, ἡ, suffitus, suffitio; (2) evaporatio, exhalatio.

Θυμιατήριον, ου, τὸ, thuribulum, acerra.

Θυμιατικὸς, ἡ, ὸν, ad suffiendum aptus; (2) vapores exhalans.

Θυμιατὸς, ἡ, ὸν, exhalans, vel qui exhalatur.

ΘΥΜΙΑ'Ω, ῶ, f. άσω, suffio, odores accendo, adoleo. θυμιαθεὶς, a. 1. part. pass. accensus, ustus. Θυμιᾶν τοῦ λιβανωτοῦ, *Luc.* λιβανωτὸν, *Herodian.* Κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας, ἔλαχε τοῦ θυμιάσαι, *Luc.* 1, 9.

Θυμίδιον, ου, τὸ, animulus. Dim a θυμός.

Θυμιῆται, 3. sing. præs. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro θυμιᾶται, a θυμιάω.

Θυμικὸς, ἡ, ὸν, animosus; (2) fortis; (3) iracundus. A θυμός.

Θυμικῶς, *adv.* irate, vehementer irate. A præc.

Θύμινος, ίνη, ινον, thyminus, e thymo factus. Ab eod. Unde

Θύμιον, ου, τὸ, smilax, taxus, cunila; (2) quod supra corpus quasi verrucula eminet; *inpr.* tuberculum carnosum. A θύμος.

Θυμίτης, ου, ὁ, thymo conditus, ut θυμίτης οἶνος, vinum thymites; ἅλες θυμῖται, sales cum thymo triti. Ab eod. Hinc

Θυμιτίδης, ου, ὁ, thymo mistus, tritus. Hinc *apud Aristoph.* θυμιτιδᾶν ἁλῶν, *Dor.* pro θυμιτιδῶν ἁλῶν, salium thymo mistorum.

Θυμοβαρὴς, έος, ὁ κ̀ ἡ, animo dolens, luctu et mœrore gravis. Ex θυμὸς et βαρύς.

Θυμοβορέω, ῶ, f. ήσω, animum exedo. A

Θυμοβόρος, ου, ὁ κ̀ ἡ, animum exedens. Ex θυμὸς et βορά, *pabulum*.

Θυμοδακὴς, έος, ὁ κ̀ ἡ, molestus, animum rodens et mordens. Ex δάκνω.

Θυμοειδὴς, έος, ὁ κ̀ ἡ, animosus, acer et vehemens, epith. equi; τὸ θυμοειδὲς, animi præsentia, strenua virtus, *Plat.*

Θυμοειδῶς, *adv.* animose, iracunde. A præc.

Θυμολέαινα, ης, ἡ, leonina, h. e. magna mente prædita.

Θυμολέων, οντος, ὁ, leonino animo præditus.

Θυμόμαντις, εως, ὁ κ̀ ἡ, qui animo, ratione, futura prospicit, vates.

Θυμομαχέω, ῶ, f. ήσω, infenso animo sum ex aliqua re; (2) bello aliquem ulcisci cupio, cum propter tenuitatem virium non possim, sed cogar injurias perferre, *ap. Polyb.* Ἦν δὲ ὁ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις, *Act.* 12, 20.

Θυμομαχία, ἡ, infestus in aliquem et belligerandi cupidus animus.

Θύμον, ου, τὸ, thymum, herba odora; (2) cepa agrestis, bulbus. A θύμος.

Θυμοξάλμη, ης, ἡ, confectio medica e thymo, aceto et salibus, pulegio et ruta. A θύμος et ὄξος, *acetum*, et ἅλμη, *muria*, *salsedo*.

Θυμοπληθὴς, ὲς, plenus irarum, iracundus. Θυμοπληθὴς ἄτα, noxia iracundia, *Æsch. Sept. advers. Thebas*, 688.

Θυμοραϊστὴς, οῦ, ὁ, animum perdens, *Il.* 13, 544.

ΘΥΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, animus, seu impetus animi; (2) cupiditas; (3) animi præsentia; (4) præstantia; (5) vehementia; (6) animalis et vivificus spiritus; (7) ira, excandescentia, iracundia; (8) iræ effectus, pœna.

Θύμος, ου, ὁ, thymus, herba; (2) bulbus, cepa agrestis; (3) glandulosa pars quæ in jugulo ad os summum pectoris consistit; (4) tuberculum carnosum. Vide θύμιον.

Θυμοσοφικὸς,

Θυμοσοφικὸς, ὴ, ὸν, qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicujus rei adquisivit; (2) ingenio præstans, ingeniosus, solers. A

Θυμόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sapientiam non ex disciplina, sed ab ipsa natura, hausit; (2) natura solers, docilis, ingeniosus.

Θυμούμενον, τὸ, ira. Μηδὲ τῷ θυμουμένῳ τὸν σὸν λέγοντα δυσμενῆ ποιεῖς φρενὶ, præ ira, *Eur. Hec.* 299.

Θυμούμενος, *irritabilis*, part. verbi θυμόομαι, θυμοῦμαι. Vide ἔριν.

Θυμοφθορέω, ῶ, f. ήσω, animum corrumpo, exedo, ut curis, ægritudine; māceror animo. Ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ, μή τ' ἐκμάθοις παθοῦσα, quantum vero macerer animo, utinam ne unquam iisdem oppressa malis discas, *Soph. Trach.* 142. A

Θυμοφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, animum labefactans, animum perdens. Ex φθείρω.

Θυμόω, ῶ, fut. ώσω, ad iram provoco, concito; θυμόομαι, οῦμαι, irascor; θυμωθεὶς, iratus, aor. 1. part. Ἐθυμώθη λίαν, *Matt.* 2, 16. A θυμός.

Θυμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, animosus; (2) iracundus; (3) thymum referens. A θυμὸς vel θύμος.

Θυμωδῶς, *adv.* iracunde. A præc.

Θύμωσις, εως, ἡ, excandescentia. A θυμόω.

Θῦνε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔθυνε.

Θυνέω, cum impetu feror, propero. A θύνω.

Θυννάζω, f. άσω, pungo, ut piscator thynnum majorem, conto vel tridente; (2) irruo. Εἶτα δ' ἑσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους, *Aristoph. Vesp.* 1081. A θύννος.

Θυνναῖος, αία, αῖον, qui ex thynno est. Hinc θυνναῖον, ου, sacrificium e thynnis.

Θύνναξ, ακος ὁ, parvus thynnus. Ab eod.

Θυννὰς, άδος, ὁ, thynna: θύννα, ης, ἡ.

Θυννεῖον, ου, τὸ, frustum thynni.

Θυννευτικὸς, ὴ, ὸν, thynninus; epith. retis quo thynni capiuntur, qu. a θυννεύω.

Θυννὴ, ἡ, idem quod θυννὶς, *Ath.*

Θυννίδες, ων, αἱ, salsamenta muriæ; (2) frusta thynnorum in partes concisorum.

Θυννίζω, f. ίσω, pungo, stimulo; (2) rejicio; (3) decipio. Vide θυννάζω.

Θυννίον, ου, τὸ, parvus thynnus. Dim.

Θυννὶς, ίδος, ἡ, thynna, *piscis.*

Θυννοθηραῖος, αία, αῖον, thynnorum venationi aptus. A

Θυννοθήρας, ου, ὁ, thynnorum venator, qui thynnos captat. Ex θύννος et θήρα.

ΘΥ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, thynnus, *piscis.* A θύνω.

Θυνὸς, ὁ, impetus; *item* bellum, *Hes.*

Θυννοσκοπέω, ῶ, fut. ήσω, thynnos speculor et capto; (2) intentis oculis accurate observo.

Θυννοσκοπεῖον, ου, τὸ, locus thynnorum insidiis aptus.

Θυννοσκοπία, ας, ἡ, thynnorum speculatio et captatio; (2) accurata observatio. A

Θυννοσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui thynnis insidiatur.

Θυννώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, thynnum referens; (2) crassus et ineptus. A θύννος.

Θύνω, cum impetu feror, propero, ruo. Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον, *Il.* 5, 87. διὰ προμάχων, *Ib.* 20, 412. A θύω.

Θυοδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, suffimentorum receptor; (2) victimas recipiens; et est epith. templi. (2) ἐξέβαλον ἐκτὸς θυοδόκων ἀνακτόρων, *Eurip. Andr.* 1158. Hinc θυοδόκον, scil. ἀγγεῖον, suffimentorum receptaculum. A θύον et δέχομαι, *recipio.*

Θυόεις, όεσσα, όεν, odorus, suffitu repletus.

Θύοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro θύουσα.

Θύον, ου, τὸ, libum quod diis offerebatur; (2) aroma seu suffimentum; (3) thya. A θύω.

Θύοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro θύουσι.

Θύος, εος, τὸ, victima, hostia, sacrificium; (2) suffimentum in sacris. A θύω.

Θυοσκινέω, sacra facio.

Θυοσκόος, ου, ὁ, haruspex. Ex κοέω, pro νοέω.

Θυοσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Θυόω, ῶ, fut. ώσω, rebus odoratis suffio, odorem jucundum reddo; *pass.* furore correptus sum, cum furore ruo. A θύον vel θύος.

ΘΥ'ΡΑ, ας, ἡ, janua, ostium; (2) crates; θύρα dicebatur, quoniam januæ formam et figuram præferebat; (3) facultas rei faciendæ. (2) ἔσω ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρη, *Herodot.* 2, 96.

Θύραζε, *adv.* foras; (2) extra, foris.

Θύραθεν, *adv.* foris; (2) forinsecus, extrinsecus. Hinc ὁ ϗ ἡ θύραθεν, externus, a, um; τὰ θύραθεν, bona externa, fortuita. Αἱ θύραθεν εἴσοδοι, externi introitus, *Eurip. Andr.* 953.

Θυραία, ας, ἡ, janua inter duas ædes, quæ sc. facta est perfosso pariete communi. A

Θυραῖος, αία, αῖον, foris veniens, foris adlatus; (2) qui foris est, absens, externus; (3) alienus; et metaph. de liberis, nothus, non legitimus; (4) ad januam pertinens. (3) κἂν θυραῖος ὢν κυρῇ, *Eurip. Andr.* 423. Παῖδας θυραίους εἰς δόμους ἐκτήσατο, *Id. ex Menalippe.* Θυραῖα μὲν φρονήματ' ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται, aliorum hominum cogitationes, *Id. Hipp.* 393. A θύρα.

Θυρᾶν, gen. plur. *Æol.* pro θυρῶν, a θύρα.

Θυραυλέω, ῶ, f. ήσω, foribus adsideo; (2) foris, non domi sum; (3) sub dio ago, ut pastores, &c. (4) extra urbem, in agro, castris sum. A θύραυλος.

Θυραυλία, ας, ἡ, pernoctatio ad fores; (2) commoratio extra urbem, in agro sub dio.

Θυραυλικὸς, ὴ, ὸν, qui sub dio est, aut fit.

Θύραυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ante fores jacens seu excubans; (2) foris sub dio pernoctans. Ex θύρα et αὐλή.

Θυράων, gen. pl. *Æol.* pro θυρῶν, a θύρα.

Θυρεάσπις, ιδος, ἡ, scutum et parma.

Θυρεοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, scuti formam habens; (2) cartilago quædam. Ex seq. et εἶδος.

Θυρεὸς, οῦ, ὁ, janua, operculum; (2) scutum, a forma januæ. A θύρα.

Θυρεοφόρος, ου, ὁ, scutifer, scutatus pedes. A θυρεὸς et φέρω.

Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, januarum apertor, *Philox.* effractor; (2) qui quasvis ædes impune ingreditur. Ex θύρα et ἐπανοίγω.

Θύρετρον, ου, τὸ, janua, ostium. A θύρα.

Θύρηφι, *dat. adv.* foris, extra. A præc.

Θυρηβόλος, ὁ, faber, *Suid.*

Θυρίδιον, ου, τὸ, ostiolum. Dim. a θύρα.

Θύριον, idem et ab eod.

Θυρὶς, ίδος, ἡ, ostiolum; (2) fenestra. Ab eod.

Θυροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ostii speciem habens.

Θυροιγὸς, οῦ, ὁ, janitor. Ex θύρα et οἴγω.

Θυροκοπέω, ῶ, f. ήσω, januam pulso. Ἀπὸ γὰρ οἴνου γίνεται ϗ θυροκοπῆσαι, *Aristoph. Vesp.* 1245. Ex κόπτω. Hinc

Θυροκοπήτης, ου, ὁ, januæ pulsans, ut marculus.

Θυροκοπία, januæ pulsatio. Καὶ προσιόντες ταῖς οἰκίαις, θυροκοπίᾳ τε ἐχρῶντο, καὶ ἐρωτήσει περὶ τῆς Ἰοῦς, *Liban. Antioch.* 340.

Θυροκοπικὸς, ὴ, ὸν, idem.

Θυροκόπος, ου, ὁ, idem.

Θυροκρουστέω, ῶ, f. ήσω, januas pulso. Ex κρούω.

Θυροπηγία, ας, ἡ, januarum fabricatio. Ex πήγνυμι.

Θυροποιὸς, οῦ, ὁ, januarum opifex.

Θυρόω, ῶ, fut. ώσω, janua claudo seu obstruo, foribus munio. Θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις, *Aristoph. Av.* 621. A θύρα.

Θυρσάζω, thyrsum fero, Bacchor, *Ar.*

Θυρσοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, thyrsi formam referens. Ex θύρσος et εἶδος.

Θυρσόλογχος, ὁ, thyrsus, hasta thyrsi; λόγχη τεθυρσωμένη.

Θυρσομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, thyrso furens, thyrso concitus. Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μετὰ δινεύεις, *Eurip. Phœn.* 798. Ex μαίνομαι.

Θύρσον, τὸ, idem quod θύρσος, *Ep.*

Θυρσοπλὴξ, *Hes.* θυρσοπλῆγες, thyrso percussi, insanientes in orgiis Bacchicis; *tropice*, acerrima alicujus rei cupiditate incensi. Ex πλήσσω.

Θύρσος, ου, ὁ, thyrsus, hastula hedera vestita; *item* virga, baculus, *LXX.* A θύω.

Θυρσοφορέω, ῶ, fut. ήσω, thyrsum gesto.

Θυρσοφορία, ας, ἡ, thyrsi gestatio. A

Θυρσοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, thyrsifer, thyrsum gestans. Ex φέρω.

Θυρσόω, ῶ, fut. ώσω, hastam hedera cingo, ut thyrsus fiat.

Θύρωμα, ατος, τὸ, obstructio aditus ad januam; (2) janua; (3) tabulæ vel ad januas faciendas, vel e januis revulsæ; (4) postis, *Gl. V.* A θυρόω.

Θυρὼν, ῶνος, ὁ, vestibulum. A θύρα.

Θυρωρεῖον, ου, τὸ, cella janitoris.

Θυρωρέω, ῶ, fut. ήσω, januam custodio, sum janitor. Ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσῃς, *Luc.* A

Θυρωρὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, januæ custos, janitor, ostiarius. Ex ὄρος, *custos*, vel ὥρα, *cura.*

Θύσαι, αἱ, Bacchæ, *Lycophr.*

Θῦσαι, aor. 1. inf. act. verbi θύω.

Θυσανόεις, όεσσα, όεν, fimbriatus, *Il.* 17, 593. rectius θυσσαν. A

ΘΥ'ΣΑΝΟΙ, ων, οἱ, fimbriæ, limbi.

Θυσάνουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, hirtam et villosam, fimbriatam vel alatam habens caudam, *He.* Ex θύσανος et οὐρὰ, *cauda.*

Θυσανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fimbriatus.

Θυσανωτὸς, ὴ, ὸν, idem; qu. a θυσανόω.

Θύσειν, f. 1. inf. act. verbi θύω.

Θύσθλα, ων, τὰ, vitis folia seu rami cum fructu appenso; (2) virgæ Bacchicæ; (3) folia ficus quæ altaribus imponebantur:

Θυσία, ας, ἡ, sacrificatio; ipsa actio sacrificandi, solemnitas in re divina facienda; (2) feriæ quibus sacra fiunt; (3) victima, hostia. A θύω. Hinc

Θυσιάζω, fut. άσω, sacrifico, immolo.

Θυσιὰς, άδος, ἡ, Baccha. A θύω.

Θυσίασμα, τὸ, hostia, victima, *Ath.*

Θυσιαστήριον, ου, τὸ, ara ubi victimæ adolentur; (2) mensa in qua Eucharistia reponitur. A θυσιάζω.

Θυσιάων, gen. plur. *Æol.* pro θυσιῶν, a θυσία.

Θύσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sacrificari potest aut solet. A θύω.

Θυσκάριον, ου, τὸ. Dim. a

Θύσκη, ης, ἡ, scapha; τὰ θύματα, diis offerenda recipiens. A θύω.

Θυσκόος, ου, ὁ. Vide θυοσκόος.

Θυσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ. Vide θυοσκόπος.

Θύσσανοι, θυσσανόεις, et θυσσανωτός. Vide θύσανοι.

Θύσσω, quatio, *Hes.* A θύω.

Θυστὰς, άδος, ἡ, sacrifica, sacrificialis; (2) Bacchica, v. gr. βοὴ, clamor Bacchantium, *Æsch.*

Θυτὴρ, ῆρος, ὁ, sacrificus. A θύω.

Θυτήριον, ου, τὸ, ara. Ab eod.

Θυτήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, aptus ad sacrificandum.

Θύτης, ου, ὁ, haruspex, sacerdos. A θύω.

Θυτικὸς, ὴ, ὸν, sacrificus, ad sacrificia pertinens. Hinc ἡ θυτικὴ, sc. τέχνη, haruspicina, haruspicum disciplina, scientia faciendi rem divinam. A θύω.

Θύψις, εως, ἡ, ustio. A τύφω, *uro.*

ΘΥ'Ω, f. θύσω, p. τέθυκα, sacrifico, sacra facio, at *in med.* exta inspicio, de aruspicibus; (2) cum impetu, quasi furibundus, feror, propero, ruo, festino; (3) furo; (4) ferveo, æstuo. Ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς, *Arist. Av.* 191. Ὅτε τὸ πάσχα ἔθυον, *Marc.* 14, 12. Ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη, 1 *Cor.* 5, 7.

Θυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, odorus. A θύος.

Θυώεις, ώεσσα, ῶεν, idem et ab eod.

Θύωμα, ατος, τὸ, suffimentum odoratum, odoramentum. A θυόω.

Θυωναῖος, Thyanæus, Bacchus, *Opp.*

Θυώνη, ἡ, Semele, mater Bacchi, *ap. Sch.* Hinc

Θυωνίδης, ου, ὁ, Bacchus, apud Rhodios.

Θυωρέομαι, in sacra mensa epulari, *Hes.*

Θυωρὶς, ίδος, ἡ, idem quod θυωρός.

Θυωρίτης, ου, ὁ, qui sacræ mensæ ministrat; (2) mensarius, trapezita.

Θυωρὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, ut τράπεζα θυωρὸς, mensa quæ sacris usibus dicatur; (2) unguentarius, unguenti confector. (2) ἥν γε θυωρὸν . . . πολύθριπτον καλέουσιν, vocant, *Nic. Ther.* 104.

Θῶ, aor. 2. conj. act. verbi τίθημι, *pono.*

ΘΩΗ', ῆς, ἡ, mulcta, damnum injunctum. Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν, *Odyss.* 2, 192.

Θὼθ', mercurius, *Suid. item* mensis nomen ap. Ægyptios.

Θωκέω, ῶ, sedeo. Θωκεῖν ἐν θρόνῳ, *Herod.* A

Θῶκος, ου, ὁ, sedile, solium; (2) consessus. A θάκος.

Θῶμεν, *posuerimus*, 1. pl. aor. 2. verbi τίθημι.

Θώμιγξ, γος, ὁ, funis e sparto, vel cannabi; (2) nervus, vinculum, chorda.

ΘΩΜΙ'ΖΩ, vel θωμίσσω, f. ξω, vincio seu ligo; (2) fodico, pungo, flagris cædo; θωμιχθεὶς, a. 1. part. pass. verberatus, flagellis cæsus.

ΘΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, acervus frumenti, lignorum, &c. *Æsch. Agam.* 303.

Θώνιος, ὁ, Ægyptius, a Thono rege, *Nic.*

Θωπεία, ας, ἡ, adsentatio, adulatio, blanditiæ. A θωπεύω.

Θώπευμα, ατος, τὸ, blandimentum. Γλυκεῖαι δ' ἧσσον εἰς θωπεύματα, minus dulces ad blanditias, *Eurip. Suppl.* 1103. Ab eod.

Θωπευματικὸς, ἡ, ὸν, adsentatorius, blandus.

Θωπευμάτιον, ου, τὸ, adsentatiuncula. Dim.

Θωπευτικῶς, *adv.* adsentatorie.

Θωπεύω, f. εύσω, adulor, adsentor, blandior. Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαι πότ' ἄν; *Eur. Med.* 368. A θώψ. Unde

Θωπικὸς, ἡ, ὸν, adsentatorius, adulatorius.

Θωπικῶς, *adv.* adsentatorum more, adulatorie.

ΘΩ'ΠΤΩ, f. ψω, adsentor; (2) colo; (3) cavillor, irrideo.

Θωράκειον, τὸ, idem quod θωράκιον (2), *Æsch.*

Θωρακίζω, f. ίσω, thorace munio, lorico; (2) armo. A θώραξ.

Θωράκιον, ου, τὸ, loricula, lorica; (2) propugnaculum; (3) pars mali nautici. Dim.

Θωρακισμὸς, ου, ὁ, loricatio. A θωρακίζω.

Θωρακίτης, ου, ὁ, miles thoracatus, lorica munitus. A θώραξ.

Θορακομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui thorace indutus pugnat. Ex μάχομαι.

Θωρακοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui thoraces conficit, loricarius. Ex ποιέω.

Θορακοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui thoracem gestat.

ΘΩ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, thorax, pectus; (2) lorica; (3) murus urbis; (4) poculi genus. (2) θώρηκος γύαλον, *Il.* 5, 99.

Θωρηκοφόρου, gen. sing. *Ion.* pro θωρακοφόρου.

Θωρηκτὴς, οῦ, ὁ, thoracatus, loricatus; (2) armatus. A θωρήσσω.

Θώρηξις, εως, ὁ καὶ ἡ, loricatio; (2) potatio vini. Ab eod.

Θωρήσσετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐθωρήσσετο, a

Θωρήσσω, f. ξω, thorace munio, lorico; (2) armo; (3) poto; θωρηχθῆναι, armari, a. 1. pass. θωρηχθεὶς, part. armatus, inebriatus, ebrius. Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς, *Il.* 16, 155. Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι, armabor adversus, *Id.* 7, 101. A θώραξ.

Θωρηθεὶς, aor. 1. part. pass.

Θὼς, θωὸς, ὁ καὶ ἡ, animal lupo simile, lupus cervarius, *Gl. Antiq.* A θέω, vel θοός.

Θώτερον, *alterum*, *Dor.* pro τὸ ἕτερον.

Θωΰκτὴρ, ῆρος, ὁ, latrator. A θωΰσσω.

Θώϋμα, ατος, τὸ, *miraculum*, *Ion.* pro θαῦμα.

Θωϋμάζω, admiror, *Ion.* pro θαυμάζω.

ΘΩΥ"ΣΣΩ, f. ξω, clamo, vociferor; (2) clamore incito, adhortor; (3) impetuose feror. Ἦ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν; *Soph. Aj.* 335. Πανώλεθρον κηλῖδα θωΰξας γένει, imprecatus, *Lyc.* 165. (2) θωΰσσων δὲ κυναγέτας, *Eurip. Or.* 869.

Θωϋτὸς, *mirabilis*, *Ion.* pro θαυμαστὸς, *Hesiod.*

Θὼψ, θωπὸς, ὁ, adsentator, adulator, palpo, blandus, adsentatorius, adulatorius. A θώπτω.

I.

I Est nona litera Græcorum, quæ ἰῶτα dicitur, semperque vocalis est, et nunquam consonans; (2) nomen habet ab Hebræorum Iod; (3) in numeris valet *decem*, et cum lineola inferne addita (,ι) *decem millia*; (4) *Matt.* 5, 18. idem est ac minimum quid, velut apex, punctum, vel simile.

Ἰὰ, *Ion.* ἴη, ἡ, vox; ἴα, una.

Ἰάζω, Iones imitor, Ionum lingua utor; (2) purpureum colorem refero. (2) τὸ ὑποκείμενον ἰαζούσης, omnia subjecta purpureo colore tingentis, *Heliod. Æth.* 2.

Ἰάθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. v. ἰάομαι, *sano.*

Ἰαθήσεται, *sanabitur*, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Ἰάθητε, *sanati fuistis*, 2 pl. a. 1. ind. pass.

Ἰαιβοῖ, *adv. dolentis.* Vide ἰαυοῖ.

ἸΑΙ'ΝΩ, calefacio, tepefacio; (2) liquefacio, dissolvo, emollio; (3) perfundo lætitia, exhilaro; ἴηνατε, a. 1. calefacite; ἰάθη, a. 1. pass. exhilaratus est. Οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει, *Odyss.* 15, 378. Θυμὸς εὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται, *Ibid.* 6, 156.

Ἰακὸς, ἡ, ὸν, Ionicus. Ab Ἴων.

Ἰακχαγωγὸς, οῦ, ὁ, quasi mystagogus, minister in orgiis, sc. qui Bacchi imaginem in orgiis portat. Ab ἴακχος et ἀγωγός.

Ἰακχάζω, clamo, vociferor bacchantium more:

Ἰακχαῖος, α, ον, Bacchicus.

Ἰακχέω, clamo, *Steph.* ἰάκχω, *Suid.* idem quod ἰαχέω.

Ἴακχος, ου, ὁ, Iacchus, Bacchus; (2) hymnus in Bacchum.

Ἴακχος, ὁ, porcus, *Dion. Sic.*

Ἰαλεμίζω, fleo, lugeo, *Hes.* Ab

ἸΑ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, Ialemus, Calliopes filius; poeta ineptus et frigidus; (2) qui defunctos luget; (3) carmen lugubre et lamentabile; (4) *adj.* miser, flebilis, nullius pretii, contemnendus. Hinc

Ἰαλεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, frigidus et ineptus.

Ἴαλλον, imperf. ind. act. verbi ἰάλλω.

Ἴαλλος, ου, ὁ, derisor, cavillator; (2) scomma, dicterium, *Suid.* Ab ἰάλλω.

ἸΑ'ΛΛΩ, f. αλῶ, mitto, emitto, jacio. Ἴαλλεν ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν, *Il.* 8, 300. ἀτιμήσιν τίνα, afficere, *Od.* 13, 142.

Ἰαλτὸς, ὁ καὶ ἡ, missus, *Æsch.*

Ἴαμα, ατος, τὸ, sanatio; (2) remedium. Ab ἰάομαι.

Ἰαμβαυλεῖν, iambis tibiam adhibere, *Hes.*

Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, carmen iambicum.

Ἰάμβειος, ου, ὁ καὶ ἡ, iambeus, iambicus.

Ἰάμβηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, convitiator; maledicus, *Hes.* Ab Ἴαμβος.

Ἰαμβιάζω, *ex Epigr.* pro

Ἰαμβίζω, iambis insector; (2) maledico.

Ἰαμβικὸς, ἡ, ὸν, iambicus, iambis constans.

Ἰαμβιστὴς, οῦ, ὁ, convitiator; proprie, qui alios iambis proscindit. Ab ἰαμβίζω.

Ἰαμβογράφος, ὁ, iambicus poeta, et

Ἰαμβοποιὸς, ὁ, iamborum scriptor, *Ath.*

ἼΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, Iambus, pes metricus, syllaba brevi et longa constans; (2) carmen versibus iambicis constans; (3) carmen satyricum, mordax, quod iambico carminis genere fere conscribi solebat.

Ἰαμβοφάγος, ὁ, idem quod ἰαμβιστής.

Ἰαμβύκαι, ῶν, αἱ, organa, sive instrumenta musica, triangula, quibus carmina iambica canebantur, *Hes. Suid.* Ab Ἴαμβος.

Ἰαμεναὶ, αἱ, loca herbosa et irrigua; prata, vireta, *Hes.* pro εἰαμενὴ, quod melius.

Ἴαμνοι, οἱ, *ap. Nic.* idem.

Ἰάνθην, *florui*, aor. 1. ind. pass. verbi ἰαίνω.

Ἰάνθινος, ίνη, ινον, violaceus. Ab

Ἴανθος, ου, ὁ, flos colore purpureo seu violaceo, *Hes.* Ab ἴον.

ἸΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, medeor, sano, curo; f. ἰάσομαι, *Ion.* ἰήσομαι· aor. 1. m. ἰασάμην vel ἰησάμην· aor. 1. pass. ἰάθην, sanatus sum. Ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν, *Aristoph. Vesp.* 649. Ἰασόμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως, *Æschin.*

Ἰάονες, Iones, Athenienses, Græci.

ἸΑ'ΠΤΩ, f. ἰάψω, mitto, jacio; (2) noceo; (3) jungo; (4) convitiis insector. Ἰάπτειν ὀρχήματα αὐτοδαῆ, *Soph. Aj.* 710.

ἸΑ'ΠΥΞ, υγος, ὁ, Japyx, Apulus, ventus ex Apulia flans versus Romam.

Ἰαρόεις, εσσα, εν, animadvertens, *Man.*

Ἰὰς, άδος, ἡ, Ionica. Ab Ἴων.

Ἰάσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi ἰάομαι.

Ἰάσατο, *sanavit*, 3. sing. aor. 1. ind. med.

Ἰᾶσθαι, *mederi*, præs. inf. med. *contr.* pro ἰάεσθαι.

Ἴασι, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro εἶσι, ab εἶμι.

Ἰᾶσι, *mittunt*, 3. pl. præs. ind. act. *contr.* ex *Ion.* ἱέασι, pro ἱεῖσι, ab ἵημι.

Ἰασιμὸν, τὸ, *Nic.*

Ἰάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanabilis. Ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος, placabilis, *Eurip. Or.* 399.

Ἰασιμὸς, ὁ, lugubre carmen, *Hieron.*

Ἴασις, εως, ἡ, sanatio. Ab ἰάομαι.

ἸΑΣΙΩ'ΝΗ, ης, ἡ, Jasione, olus sylvestre.

Ἰάσμη, ης, ἡ, Jasme, et ἰάσμινον μύρον, unguentum quoddam. Ab ἴον, *viola.*

Ἰάσμινον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ἰασπίζειν, jaspidem imitari, jaspidis colore esse, *Dioscor.* Ab

ἼΑΣΠΙΣ, ιδος, ἡ, jaspis, gemma.

Ἰαστὶ, *adv.* Ionice. Ab Ἴων.

Ἰάτεον, sanandum est. Ab ἰάομαι.

Ἰατέος, έα, έον, sanandus. Ab eod.

Ἰατὴρ, ῆρος, ὁ, medicus. Ab eod.

Ἰατηρίη, medicina, ars medica, *Hes.*

Ἰατήριος, ία, ιον, sanandi vim habens.

Ἰατικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab eod.

Ἰατορία, ας, ars medica, (sub. τέχνη.) Τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας, *Soph. Trach.* 1001 (vel 1019).

Ἰατὸς, sanatus, *Plato de legibus* 9.

Ἰατραλείπτης, ου, ὁ, medicus unguentis et perfrictionibus corporis morbos sanans, medicus unguentarius. Ab ἀλείφω. Hinc

Ἰατραλειπτικὴ, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars unguentis curandi.

Ἰατρεία, ας, ἡ, curatio, medela. Ab ἰατρεύω.

Ἰατρεῖον, ου, τὸ, medici vel chirurgi officina; (2) premium medici. Ab eod.

Ἰάτρευσις, εως, ἡ, medicatio, sanatio. Ab

Ἰατρεύω, f. εύσω, medeor, curo, sano; (2) medicinam profiteor. Σαυτὸν πρὸ τῆς ἀνάγκης ἰάτρευσεν, *Naz.* In *med.* curo me, medicinam mihi facio. Χολαῖς καὶ πυτίαις ἰατρευόμενοι, felle aut coagulo medicinam sibi facientes, *Plut. de capienda ex inimicis utilitate*, 86. Ab ἰατρός. Unde

Ἰάτρια, ας, ἡ, mulier artis medicæ perita.

Ἰατρικὸς, ἡ, ὸν, ad medicos vel ad medicinam pertinens; (2) medicinæ peritus. Hinc ἰατρικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars medica, medicina. Ab eod.

Ἰατρικῶς, *adv.* medicorum more.

Ἰατρίνη, ης, ἡ, medica; (2) obstetrix.

Ἰατρολογέω, ῶ, f. ήσω, de medicina loquor seu dissero. Ex ἰατρὸς et λέγω, *dico.*

Ἴατρον, ου, τὸ, merces quæ datur medico.

Ἰατρόμαντις, ὁ, medicovates. *Vox comica.*

Ἰατρονίκης, ου, ὁ, medicorum victor. A νικάω.

Ἰατρὸς, οῦ, ὁ, medicus. Ab ἰάομαι.

Ἰατροσοφιστὴς, οῦ, ὁ, medicam artem doctus.

Ἰατροτέχνης, ου, ὁ, medicinæ artifex, qui medicinam profitetur. Ex ἰατρὸς et τέχνη.

ἸΑΤΤΑΤΑΙ', *interjectio lamentantis*, heu!

Ἰατταταιὰξ, *interjectio*, heu! eheu! Ab eod.

ἸΑΥ͂, *interjectio indignantis*; (2) *lugentis.*

Ἰαυθμὸς, οῦ, ὁ, locus quietus, in quo quis commoratur; (2) stabulum, lustrum; (3) cubile; (4) somnus. Ab ἰαύω.

Ἰαυοῖ, *interject. exclamantis*, qua quis utitur adventante gaudio; (2) audientis vocantem et respondentis. Ab ἰαῦ.

Ἰαυὸν, imperf. ind. act. verbi

ἸΑΥ'Ω, commoror, tempus tero; (2) dormio, pernocto; ἰαύεσκον est imperfectum, *Ion.* ab ἴαυον, ἴαυες, non ab ἰαυέσκω. (1) οὔτ' ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων, nec blandis amoribus ducere noctes, *Soph. Aj.* 1203. (2) Ζηνὸς γὰρ ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, *Il.* 14, 213. Ἰαύσει τὸν μεμορμένον πότμον, *Lycophr.* 430.

Ἰωφέτης, ου, ὁ, sagittarius. Ab ἀφίημι.

Ἰαφθῆναι, a. 1. inf pass. verbi ἰάπτω, *mitto.*

Ἰαχαῖος, η, ον, *adj.* clamosus. Ἰαχαίων ἐκ στομάτων, *Soph. Œd. Tyr.* 1219.

Ἰαχαῖσι, dat. pl. *Ion.* pro ἰαχαῖς, ab ἰαχή.

Ἴαχι,

Ἴαχε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ἰάχω.
Ἰαχέω, ῶ, f. ήσω, clamo, vociferor; (2) cum clamore seu vociferatione loquor. Οὐδὲ μάτην ἰάχησας, *Epigr.* Ab ἰάχω.
Ἰαχὴ, ῆς, ἡ, vociferatio, clamor. Ab eod.
Ἰάχημα, ατος, τὸ, vociferatio. Ab ἰαχέω.
Ἴαχος, ου, ὁ, idem.
Ἴαχον, 1. sing. imperf. ind. verbi ἰάχω.
Ἰαχυῖα, *resonans*, perf. part. med. f. g. verbi
ἸΑ'ΧΩ, vociferor, clamo.
Ἰαχὼς, perf. part. act.
Ἰάων, ὁ, Ἰάωνες, Iones.
Ἰαωνίζω, Ionice loquor.
Ἰαωνιστὶ, Ionice. A præc.
Ἴβδης, ου, ὁ, clavus in fundo navis, *Eust.*
ἼΒΗΡ, ηρος, ὁ, Iberus, *gentile.*
Ἰβηρία, ας, ἡ, Iberia. Nomen regionis geminæ, orientalis alterius, alterius occidentalis, quæ et Hispania dicitur. Hinc
Ἰβηρικὸς, ὴ, ὸν, Hispanicus.
Ἰβηρικῶς, *adv.* more Hispanico.
ἸΒΗΡΙ'Σ, ἡ, Iberis, herba.
ἼΒΙΣ, ιδος, ἡ, Ibis, avis Ægyptia serpentes devorans.
ἹΒΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, hibiscus, species malvæ silvestris.
Ἴβυξ, υκος, ὁ, Ibyx, avis clamosæ genus.
Ἴγδη, ης, ἡ, mortarium, pila; (2) genus saltationis. Hinc
Ἰγδίζω, agito pistillum; (2) torqueo, flecto.
Ἰγδίον, ου, τὸ, mortariolum. Dim. ab eod.
Ἴγδις, idem quod ἴγδη.
Ἴγδισμα, ατος, τὸ, genus saltationis in quo lumbi agitantur, ut pistillum.
Ἰγδοκόπανον, τὸ, idem quod ἴγδη. A κόπτω.
Ἶγμαι, *adveni*, perf. ind. pass. et
Ἶγμενος, perf. part. ab ἱκνέομαι.
Ἰγνύα, ας, ἡ, posterior genu pars, poples.
Ἰγνὺς, ύος, ἡ, idem. A γόνυ.
Ἴδε, *vidit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi εἴδω, *video*: vel *vide*, 2. sing. aor. 2. imperat. v. ejusd.
ἼΔΑ, ης, ἡ, Ida, mons Phrygiæ, *item* Cretæ; *item* quivis locus editus et sylvosus; vid. ἴδη.
Ἰδαία, ας, ἡ, Idæa, herba, quæ et laurus Alexandrina dicitur. Ab Ἴδα.
Ἰδαῖος, αία, αῖον, Idæus. Ab eod.
Ἰδάλιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, æstuosus, sudorem ciens; (2) humidus; (3) speciosus, formosus. Ab ἴδος, *sudor*, vel ἰδέα, *species.*
Ἰδανικὸς, ὸν, idealis, mundus intelligibilis, *ap. Timæum.* Ab ἰδεῖν.
Ἶδαρ, τὸ, cibus, esca, *Hes.*
Ἰδὲ, *Ion.* pro ἠδὲ, et, atque.
Ἰδέα, ας, ἡ, idea, species; (2) genus et forma; (3) pulchritudo; (4) modus et ratio rei; (5) redundat etiam, ἰδέα πράγματος, res. Ab ἰδεῖν, *videre.*
Ἰδέειν, *vidisse*, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro ἰδεῖν.
Ἴδει, dat. sing. *contr.* pro ἴδεϊ, ab ἴδος.
Ἰδεῖν, *vidisse*, aor. 2. inf. act. verbi εἴδω.
Ἰδέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro ἰδεῖν.
Ἰδὲν, aor. idem, sed *Dorice* formatus.
Ἰδέσθαι, *vidisse*, aor. 2. inf. med. verbi ejusd.
Ἴδεσκε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἴδε.
Ἴδετε, 2. pl. aor. 2. imperat. act.
Ἴδη, ης, ἡ, silva, materia. ἴδῃσι συνηρεφής, sylvis contectus, *Herodot.* 1, 110.
Ἴδῃ, 3. sing. aor. 2. conj.
Ἴδηαι, 2. sing. aor. 2. conj. med. *Ion.* pro ἴδῃ.
Ἴδῃς, *videris*, 2. sing. aor. 2. conj. act.
Ἰδησῶ, *videbo*, fut. 1. ind. act. *Dor.* pro ἰδήσω.
Ἴδητε, *videritis*, 2. pl. aor. 2. conj. act.
Ἰδίᾳ, *adv.* privatim; (2) seorsim, separatim; (3) clam. *Dat. adverbiascens* ab ἴδιος.
Ἰδιαζόντως, *adv.* peculiariter, singulariter. Ab
Ἰδιάζω, fut. άσω, seorsim sum ab aliis, in secessu dego; (2) proprium mihi facio, mihi vindico; ἰδιάζων, proprius, singularis, peculiaris. Κελεύει τῷ Μακρίνῳ ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι, ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι, *Herodian.* Ab ἴδιος.
Ἰδιαίτατα, *adv.* maxime peculiariter, seorsum ac proprie. Ab
Ἰδιαίτατος, άτη, αίτατον, maxime peculiaris vel proprius. Ab ἴδιος.

Ἰδιαίτερον, *adv.* peculiarius; (2) secretius, magis seorsum. Ab eod.
Ἰδιαστὴς, οῦ, ὁ, vitam agens privatam. Ab ἰδιάζω.
Ἰδίῃ, *propriæ*, dat. sing. *Ion.* pro ἰδίᾳ, ab ἴδιος.
Ἰδικὸς, ὴ, ὸν, specialis, peculiaris Ab ἴδιος, vel εἶδος, *species.*
Ἰδικῶς, *adv.* seorsum, speciatim.
Ἰδιοβουλεύω, fut. εύσω, meo consilio utor, mei consilii et arbitrii sum.
Ἰδιοβουλέω, ῶ, fut. ήσω, idem. A βουλή.
Ἰδιογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, proprium et privatum genus habens, sui generis. A γένος.
Ἰδιόγλωσσος, ου, ὁ ϗ ἡ, propriam et peculiarem linguam habens. A γλῶσσα.
Ἰδιογνωμονέω, ῶ, fut. ήσω, propriam ac peculiarem sententiam habeo, vivo meo arbitratu. Ab
Ἰδιογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui propriam et peculiarem sententiam habet, qui ex suo arbitrio privato statuit, qui suæ sententiæ est. A γνώμη.
Ἰδιογονία, ας, ἡ, generatio prolis e sui generis animali. *Vox Platon.* A γίγνομαι.
Ἰδιόγραφον, ου, τὸ, scriptum manu propria exaratum. A γράφω.
Ἰδιοθηρευτικὸς, ὴ, ὸν, sibi venans, sui quæstus causa venans. A θηρεύω.
Ἰδιοθηρία, ας, ἡ, venatio cujus quæstus ad nos redit.
Ἰδιόκριτος, ου, ὁ, ἡ, qui suo judicio et arbitrio vivit.
Ἰδιόκτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, peculiaris, *Ph.* A κτάομαι.
Ἰδιολογέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, separatim loquor. A λέγω.
Ἰδιολογία, ας, ἡ, propria et peculiaris loquendi forma. A λόγος.
Ἰδιόμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui propriæ et peculiaris formæ est. A μορφή.
Ἴδιον, ου, τὸ, peculium, *Ph.*
Ἰδιοξενία, ας, ἡ, necessitudo hospitalis cum aliquo privata, privatum hospitium. Ab
Ἰδιόξενος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui privatum est hospitium cum aliquo, privatus hospes.
Ἰδιόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, mihi vindico; (2) mihi concilio. Ab ἴδιος.
Ἰδιοπάθεια, ας, ἡ, propria et peculiaris adfectio. Ab
Ἰδιοπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, aliquam peculiarem adfectionem habens. A πάθος.
Ἰδιοποιέω, alteri proprium reddo, stabilem et firmam possessionem do.
Ἰδιοποιέομαι, οῦμαι, proprium mihi facio, usurpo, vindico mihi; (2) concilio mihi.
Ἰδιοποίημα, ατος, τὸ, usurpatio, *Ph.*
Ἰδιοποίησις, εως, ἡ, vindicatio; (2) *apud Script. Eccles.* dicitur de naturis Christi alterius naturæ prædicata assumentibus, *item* de assumptione humanæ naturæ, *Ern.*
Ἰδιοπραγέω, ῶ, fut. ήσω, mea negotia curo, non aliena; (2) meo arbitrio ago. A πρᾶγος.
Ἰδιοπραγία, ας, ἡ, cura negotiorum suorum; (2) privata commoditas.
Ἰδιοπραγμονέω· vide ἰδιοπραγέω.
Ἰδιοπράγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, sua tantum curans, suas res agens; (2) vitam privatam agens. A πρᾶγμα.
Ἰδιοπραξία, ας, ἡ, privata commoditas. A πρᾶξις.
ἼΔΙΟΣ, ία, ιον, peculiaris, sui generis; (2) suus; (3) privatus; (4) de morte spontanea, non per vim ab aliis illata; (5) τὰ ἴδια, domicilium, sedes.
Ἰδιόστολος ναῦς, navis quam quis sibi suis sumptibus instruxit. Ex ἴδιος et στόλος.
Ἰδιοσυγκρισία, ας, ἡ, propria et peculiaris quædam concretio et constitutio; peculiare temperamentum. A σύγκρισις.
Ἰδιοσύστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui habet propriam hypostasin, per se consistens. A συνίσταμαι.
Ἰδιοσυστάτως, *adv.* ex propria substantia.
Ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas. Ab ἴδιος.
Ἰδιότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, proprius cuidam, peculiaris, moribus alicujus vel hominis vel populi receptus, ut τροφὴ ἰδιότροπος, de cibis Judæorum, *ap. Jos.*

Ἰδιοτρόπως, *adv.* modo proprio et peculiari; (2) peculiariter et privatim.
Ἰδιότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui seorsum alitur et pascitur, qui peculiaribus et propriis nutrimentis utitur. A τρέφω.
Ἰδιόχειρον, ου, τὸ, propria manu scriptum factumve. A χείρ.
Ἰδιοχείρως, *adv.* manu propria. A præc.
Ἰδιόω, vindico mihi, adscisco. Ab ἴδιος.
Ἴδισις, εως, ἡ, sudatio; (2) sudor. A seq.
Ἰδίω, fut. ίσω, sudo. Ὥστε ἤδη τινὰς ἴδισαν αἱματώδη ἱδρῶτα, *Aristot.* Ab ἴδος.
Ἰδίωμα, ατος, τὸ, proprietas; (2) idioma, proprietas linguæ. Ab ἴδιος.
Ἰδιωματικὸς, ὴ, ὸν, peculiaris.
Ἰδίως, *adv.* proprie.
Ἰδίωσις, εως, ἡ, vindiciæ. Ab ἰδιόω.
Ἰδιωτεία, ας, ἡ, vita privata. Ab
Ἰδιωτεύω, f. εύσω, privatam vitam ago; (2) obscurus, ignobilis sum, etiam de urbe; (3) imperitus sum, ignarus rei alicujus. Τούτου τοῦ πράγματος τῆς ἀρετῆς οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν, *Plat.* Ab
Ἰδιώτης, ου, ὁ, privatus, vitam privatam agens; (2) laicus, *apud Scriptores Ecclesiasticos,* sive qui munere in ecclesia non fungitur; (3) unus e vulgo, plebeius; (4) rei alicujus imperitus; (5) domesticus, inquilinus; (6) omnino teneant tirones, vim hujus vocis admodum variam esse, eamque singulis locis ex antitheto intelligendum esse. Ab ἰδιόω.
Ἰδιωτίζω, ad vulgarem consuetudinem accommodo. A præc.
Ἰδιωτικὸς, ὴ, ὸν, ad privatos seu vulgus pertinens; (2) privatus. (2) τὰ ἰδιωτικὰ, vita privata. Τὰ δὲ ἰδιωτικώτερα, ὡς ἐν τοῖς παροῦσιν ἀκινδυνότερα, αἱρεῖσθαι μᾶλλον, privatam conditionem, ut in præsenti rerum statu tutiorem, præferre, *App. Bell. Civ.* 3, 10. Ab eod.
Ἰδιωτικῶς, *adv.* privatorum more, vulgi more; (2) sermone vulgi.
Ἰδιῶτις, ιδος, ἡ, privata. Ab ἰδιώτης.
Ἰδιωτισμὸς, οῦ, ὁ, sermonis forma e vulgo sumpta, plebeia dicendi ratio. Ab ἰδιωτίζω.
Ἴδμεν, 1. pl. præs. ind. act. *Dor.* et *per Sync.* pro ἴσαμεν, ab ἴσημι, *scio.*
Ἴδμεναι, *scire*, aor. 2. inf. act. *Dor.* et *per Sync.* pro ἰδέμεναι.
Ἰδμοσύνη, ης, ἡ, scientia. Ab
Ἴδμων, ονος, ὁ, sciens, peritus. Ab εἰδέναι.
ἸΔΝΟ'Ω, ῶ, fut. ώσω, incurvo, inflecto, intorqueo; a. 1. pass. ἰδνώθη, incurvatus est, sese retorsit. Ἰδνώθη δὲ πεσὼν, *Il.* 13, 624.
Ἰδοίατο, 3. pl. aor. 2. opt. med. *Ion.* pro ἴδοιντο, ab εἴδω.
Ἴδοιμι, *viderim*, aor. 2. opt. act.
Ἰδοῖσα, aor. 2. part. act. f. g. *Dor.* pro ἰδοῦσα.
Ἰδόμην, *vidi*, aor. 2. ind. med.
Ἴδον, *vidi*, aor. 2. ind. act.
Ἰδόντες, nom. pl. aor. 2. part. act.
Ἴδοντο, *viderunt*, 3. pl. aor. 2. ind. med.
Ἴδοσαν, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἴδον.
ἼΔΟΣ, εος, τὸ, sudor, *Hes.* 1, 397.
Ἰδοὺ, *adv.* en, ecce. Ab ἰδεῖν.
Ἴδουθοι, οἱ, tibiarum genus, *Poll.*
Ἰδοῦσα, aor. 2. part. f. g. verbi εἴδω.
Ἰδρεία, ας, ἡ, peritia. Ab ἴσημι.
Ἰδρεῖτις, ἡ, idem quod ἱερεία, *Æsch.*
Ἰδρία, ας, ἡ, idem et ab eod.
Ἰδρίης, gen. sing. *Ion.* pro ἰδρίας, a præc.
Ἴδρις, εως, ὁ ϗ ἡ, peritus, sciens; (2) providus.
Ἰδρίτης, ου, ὁ, idem.
Ἱδρόω, ῶ, fut. ώσω, sudo. Οὔτε αὐτός ποτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον αἱρεῖτο, *Xen.* Ab ἱδρώς.
Ἱδρύθην, seu ἱδρύνθην, aor. 1. pass. ab ἱδρύω vel ἱδρύνω.
Ἵδρυμα, ατος, τὸ, opus constructum; (2) firmamentum, fundamentum, stabilimentum; (3) delubrum, locus in quo Deorum simulacra collocantur, fanum; (4) sedes; (5) columen. (5) τὸ σὸν ἵδρυμα πόλεως ἐκκομίζομαι πρὸς πυρὰν, filios, qui erant columen urbis, *Eurip. Suppl.* 631. Ἔρεισμ' Ἀκράγαντος, columen Agrigenti. Sic vocatur Theron. *Pind. Olymp.* 2, 12. Ab ἱδρύω.

Ἵδρυμι, idem quod ἱδρύω.
Ἱδρυνθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi
Ἱδρύνω, idem quod ἱδρύω.
Ἵδρυσις, εως, ἡ, collocatio, fundatio; (2) sedes. Ab ἱδρύω.
Ἱδρύσω, fut. 1. ind. act. verbi ἱδρύω.
Ἱδρυτέον, sedendum, collocandum. Ab ἱδρύω.
Ἱδρυτὸς, ἡ, ὸν, fundatus, firmatus, stabilitus.
Ἱδρύω, fut. ύσω, sedere facio, statuo, colloco; et *in pass.* statuor, collocor, sedeo, insideo; ἱδρυμένος, perf. pass. collocatus; ἱδρύθη, aor. 1. pass. collocatus est. Καὶ, τοῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἱδρῦσθαι χθονός; commorari, *Soph. Trach.* 68. Ἀνωφελὴς εὐνηθία κατ' οἶκον ἵδρυται γυνὴ, *Eur. Hipp.* 643.
Ἱδρῶ, dat. vel acc. sing. *per Apoc.* pro ἱδρῶτι vel ἱδρῶτα, ab ἱδρώς.
Ἵδρωα, vel ἱδρῶα, ων, τὰ, morbi e sudore, pustulis ulceribusve se exserentes, pustulæ ipsæ. Ab eod.
Ἱδρώδης, εος, cum sudore conjunctus.
Ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, sudor. Ab ἴδος.
Ἵδρωσις, εως, ἡ, sudatio, sudoris evocatio.
Ἱδρωτήριον, ου, τὸ, sudatorium. Ab ἱδρόω.
Ἱδρωτικὸς, ἡ, ὸν, sudare solitus, crebro sudans, sudatorius. Ab eod.
Ἱδρωτικῶς, *adv.* propense ad sudorem.
Ἱδρώτιον, ου, τὸ, sudor. Ab ἱδρώς.
Ἱδρωτοποιέω, sudorem elicio, et *in pass.* sudo.
Ἱδρωτοποιΐα, ἡ, sudoris evocatio, sudatio. Ab
Ἱδρωτοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, sudorem eliciens. Ex ἱδρὼς et ποιέω.
Ἱδρόω, sudo. Ab ἴδος, quod idem notat.
Ἰδυῖα, part. perf. med. pro εἰδυῖα, ab εἴδω, *scio.*
Ἴδωμαι, *viderim*, aor. 2. conj. med.
Ἰδὼν, *intuens*, aor. 2. part. act.
Ἴδωσιν, *viderint*, 3. pl. aor. 2. conj. act.
Ἴε, 2. sing. aor. 2 imperat. act. ab εἶμι, *eo.*
Ἵεθι, 2. sing. præs. imperat. act. v. ἵημι, *mitto.*
Ἵει, *mittebat*, 3. sing. imperf. ind. act. verbi ejusd.
Ἱείην, præs. opt. act. verbi ejusd.
Ἱεῖς, 2. sing. præs. verbi ἱέω, *mitto, jaculor.* Ἡ πᾶσαν ἱεῖς γλῶσσαν, quæ statim clamas, *Soph. El.* 596.
Ἵεις, 2. sing. imperf. ind. act. verbi ἵημι.
Ἱεὶς, *mittens, jaculans*, præs. part. act. verbi ejusd. Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς, convicia in magnos qui jaculatur viros, *Soph. Aj.* 154.
Ἱεῖσαι, nom. pl. præs. part. act. f. g. v. ejusd.
Ἱεῖσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi ejusd.
Ἵεμαι, eo cum impetu. Ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, *Odyss.* 10, 529. Ἄσυδε, *Ib.* 17, 5.
Ἵεμαι, cupio, desidero. Ἱέμενον νόστοιο, *Odyss.* 15, 69. φιλέειν, *Ib.* 201. ἐπὶ οἰκίαν, *Luc.* πρὸς τὴν πόλιν, *Plut.*
Ἱέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἱέναι, ab ἵημι.
Ἰέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἰέναι, ab εἶμι.
Ἱέμεναι, *mittere*, præs. inf. act. *Dor.* pro ἱέναι, ab ἵημι.
Ἵεν, 3. pl. imperf. ind. act. *Poet.* pro ἵεσαν.
Ἱέναι, præs. inf. act.
Ἰέναι, *ire*, præs. inf. act. verbi εἶμι.
Ἵενται, 3. pl. præs. ind. pass. verbi ἵημι.
Ἱέντες, nom. plur. part. præs. act.
Ἱερὰ, ῶν, τὰ, sacra, exta.
Ἱερὰ, ᾶς, ἡ, medicamenti quædam compositio; (2) serpentis nomen. Ab ἱερός.
Ἱεράγγελος, ου, ὁ, qui sacras celebritates annunciat.
Ἱεραγωγὸς, οῦ, ὁ, sacrorum interpres, mysta; *adj.* ναῦς ἱερὰ, navis quæ sacra fert. Νεῖλος ὁποῖον ἄναξ μύσταις φίλον ἱεραγωγοῖς εὗρε μέλος, *Hedyl. apud Athen.* 12.
Ἱεράκιον, ου, τὸ, hieracium, genus herbæ. Ab ἱέραξ, quoniam ejus succo oculorum hebetudini mederi credebantur accipitres. *Angl.* HAWKWEED.
Ἱερακίσκος, ου, ὁ, parvus accipiter. Dim. ab eod.
Ἱερακίτης, ου, ὁ, lapis quidam. Ab eod.
Ἱεράμοιβοι, ων, οἱ, sacri vates, προφῆται, *Hes.*
ἹΕ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, accipiter.
Ἱεραοιδὸς, οῦ, ὁ, sacer cantor, poeta, *Hes.*
Ἱεράομαι, ῶμαι, fut. ἱεράσομαι, sacerdos sum; ἱερωμένη, femina sacerdos; ἱερασάμην, aor. 1. sacerdos factus sum. Ἱερᾶσθαι τῆς θεοῦ, *Pausan.* τῇ Ἀθηνᾷ, *Id.* Ab ἱερός.
Ἱεραρχέω, ῶ, fut. ήσω, sacris præsum, sacro imperio et magistratu fungor. Ab
Ἱεράρχης, ου, ὁ, qui sacris præest; (2) pontifex qui sacris ordinibus præest. Ex ἀρχή.
Ἱεραρχία, ας, ἡ, sacrum imperium, imperium in rebus sacris. A præc.
Ἱεραρχικὸς, ἡ, ὸν, pontificialis; ad eum pertinens qui sacris præest, vel etiam ad hierarchiam ipsam. Ab eod.
Ἱεραρχικῶς, *adv.* more eorum qui sacris præsunt.
Ἱερᾶται, 3. sing. præs. ind. med. *contr.* pro ἱεράεται, a verbo ἱεράομαι.
Ἱερατεία, ας, ἡ, sacerdotium. Ab ἱερατεύω.
Ἱερατεῖον, ου, τὸ, sacrarium. Ab eod.
Ἱεράτευμα, ατος, τὸ, sacerdotium. Ab eod.
Ἱερατεύω, et ἱερατεύομαι, sacerdotio fungor, sum sacerdos. Τῷ ᾧ ἱεράτευσε, *Herodian.* Ab ἱερός.
Ἱερατικὸς, ἡ, ὸν, sacerdotalis; (2) sacris usibus destinatus. Ab ἱεράομαι.
Ἱεράων, gen. pl. *Dor.* pro ἱερῶν, ab ἱερός.
Ἱέρεια, ας, ἡ, sacerdos, *femina.* Ab eod.
Ἱερεῖον, ου, τὸ, victima, hostia; (2) actus sacrificandi. Ἱερεῖα, quæcunque ad comedendum jugulantur animalia, *Casaub. ad Athen.* 1, 11. Ab eod.
Ἱερείτης, ου, ὁ, sacerdos, *ex Platone.*
Ἱερεῖτις, ἡ, antista; (2) supplex femina.
Ἱερεὺς, έως, ὁ, sacerdos. Ab ἱερεύω.
Ἱερεύω, fut. εύσω, sacrifico; (2) dico, consecro. Αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων Πίονα, *Il.* 2, 402. Ab ἱερός.
Ἱέρη, ης, ἡ, sacerdos, antistita, *Plut.*
Ἱερήϊον, *Il.* 22, 159. *Ion.* τὸ ἱερεῖον.
Ἱερῆς, gen. sing. *Ion.* pro ἱερᾶς, ab ἱερός.
Ἱερὶς, ίδος, ἡ, sacerdos, *femina.* Ab eod.
Ἱεροβοτάνη, ης, ἡ, verbena.
Ἱερογλύπτης, ου, ὁ, peritus sculpendi hieroglyphica. A γλύφω.
Ἱερογλυφικὰ, ῶν, τὰ, hieroglyphica, sacra monumenta apud Ægyptios, non literis sed variis figuris animalium aliarumque rerum exarata. Ex iisd.
Ἱερογλύφος, ου, ὁ, idem quod ἱερογλύπτης.
Ἱερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, sacram linguam callens. A γλῶσσα.
Ἱερογραμματεὺς, έως, ὁ, scriba rerum sacrarum et mysticarum, sacer scriba.
Ἱερόγραφα, ων, τὰ, divinarum rerum imagines seu adumbrationes. A γράφω.
Ἱερογραφία, ας, ἡ, rerum divinarum adumbratio per signa quædam. Ex iisd.
Ἱερογραφέμενα, ων, τὰ, idem quod ἱερόγραφα.
Ἱερόδακρυς, epith. thuris, quia in sacris adhibetur, et e frutice lacrymarum modo prorumpit. Ἱερόδακρυν λίβανον, thus lacrymas sacras fundens, *Athen.* 14.
Ἱεροδιδάσκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sacra docet, sacrorum doctor, qui ad sacra initiat.
Ἱερόδοκος, ον, sacer, epith. victimarum aliorumque donorum quæ diis dantur. At Ἱεροδόκος, accentu in penultima, epith. templi, cistæ mysticæ, quæ sacra continet. Ἱεροδόκα θεῶν λήμματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνοῦ, dona deis oblata ab homine puro, *Æsch. Suppl.* 368.
Ἱερόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sacris inserviens, æedituus; (2) Deo sacratus.
Ἱεροθετέω, ῶ, f. ήσω, sacros ritus instituo. Ab
Ἱεροθέτης, ου, ὁ, sacrorum rituum institutor. Ex ἱερὸς et τίθημι.
Ἱεροθήκη, ης, ἡ, sacrarium, *Ph.*
Ἱεροθυτέω, sacrifico, sacris faciendis præsto sum.
Ἱεροθύτης, ου, ὁ, sacerdos; (2) summus sacerdos quibusdam locis, a quo annus nomen accepit, *Ern.* (2) ἐπὶ ἱεροθύτα Νυμφοδώρω τοῦ Φιλώνος, sacerdote Nymphodoro Philonis filio. In inscriptione *apud Gruterum* ἱεροθύτα est genitivus Doricus.
Ἱερόθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, sacrificatus, immolatus. Hinc τὰ ἱερόθυτα, ων, sacra hostiæ. Ex ἱερὸς et θύω.
Ἱεροῖσι, *sacris*, dat. pl. *Ion.* pro ἱεροῖς.
Ἱεροκαυτέω, fut. ώσω, adoleo, immolo; *pass.* immolor. Πολλοῦ πυρὸς τοὺς ἱεροκαυτουμένους ἄνδρας κατέχοντος, *Diodor. Sic.* 20, 65. A καίω.
Ἱεροκήρυξ, υκος, ὁ, sacer præco, qui in sacris aliquid edicit.
Ἱεροκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sacrorum curam gerit, æedituus. A κομέω, *curo.*
Ἱερολογέω, ῶ, de sacris rebus loquor; (2) sacra verba pronuncio. A λόγος.
Ἱερολογία, ας, ἡ, sermo de rebus sacris.
Ἱερολόγος, ὁ, ψάλτης, *Lexic. Reg. MS.*
Ἱερομανία, ας, ἡ, orgia Bacchi, in quibus e Baccho furebant. A μαίνομαι.
Ἱερομηνία, ας, ἡ, calendæ; (2) dies festi, supplicationes; (3) festivi ludi. Ex ἱερὸς et μὴν, *mensis*, vel potius μήνη, *luna.*
Ἱερομνημονέω, ῶ, fut. ήσω, fungor munere ἱερομνήμονος. Ab
Ἱερομνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, sacrarum rerum seu sacrorum rituum memoriæ præfectus, sacrorum præsul; (2) sacer scriba qui est a commentariis rerum sacrarum; (3) apud Græcos sacerdos annuus, qui cum Pylagoris mittebatur ad concilium Amphictyonum superior Pylagoris; (4) idem qui ἱεροθύτης.
Ἱερόμυρτος, ου, ἡ, myrtus acuta, myrta sylvestris.
Ἱερομύστης, ου, ὁ, qui sacris mysteriis initiat, qui sacros ritus tradit, sacrorum antistes.
Ἱερὸν, οῦ, τὸ, sacrum sacrificium; (2) hostia, victima; (3) sacellum, fanum, templum, delubrum; (4) quicquid est ædificiorum ad ædem pertinentium, etsi in iis sacra non fiunt, ut Hierosolymis ἱερὸν, a quo distinguitur ναὸς, ædes in qua sacra fiunt.
Ἱερονίκης, ου, ὁ, victor in sacris Græcorum certaminibus. Ἀντισχάνε τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου, *Lucian. de Hist. conscribenda*, 30. A νίκη.
Ἱερονόμος, ου, ὁ, sacræ disciplinæ magister et exactor. A νέμω.
Ἱερονεμηνία, idem quod ἱερομηνία.
Ἱεροπλαγκτὸς, ὸν, sacræ ambages, *Man.*
Ἱερόπλασμα, ων, τὰ, rerum divinarum imagines seu adumbrationes. A πλάσσω.
Ἱεροπλαστία, ας, ἡ, rerum divinarum adumbratio per quædam signa.
Ἱεροποιέω, ῶ, fut. ήσω, sacra facio; (2) dedico, consecro. Εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι, *Dem.*
Ἱεροποιΐα, ας, ἡ, sacrificatio, sacrificium. Ab
Ἱεροποιὸς, οῦ, ὁ, sacrificus, sacrificulus; (2) Athenis decem inspectores haruspicum, cum exta inspiciunt ne fraus intercedat.
Ἱερόπολις, εως, ἡ, urbs sacra, sancta civitas.
Ἱεροπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sanctimoniam præ se ferens, sanctus, augustus. Hinc τὸ ἱεροπρεπὲς, έος, sanctimonia. A πρέπω.
Ἱεροπρεπῶς, *adv.* ut decet sanctum, ut convenit rei sacræ, sacro quodam modo.
Ἱερόπτης, ὁ, haruspex. Ab ὄπτομαι.
ἹΕΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, sacer, sacrosanctus, augustus. Οἱ ἱεροὶ, sacerdotes, sacrorum ministri. Ἀλλὰ ξὺν ἱεροῖς χρὴ τόδ' εὐσεβὲς σκοπεῖν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 674. Τὸν ἱερὸν ὡς κτείνασαν, *Id. Ion.* 1224.
Ἱεροσαλπιγκτὴς, οῦ, ὁ, tubicen in sacris; fidicen, *Ph.*
Ἱεροσκοπέω, ῶ, f. ήσω, haruspicis munere fungor.
Ἱεροσκοπία, ας, ἡ, haruspicina. Ab
Ἱεροσκόπος, ου, ὁ, haruspex, extispex.
Ἱερόστεπτος, ον, velatus sacris insignibus, vittis velatus. Σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειρίδοις ἱεροστέπτοισι κλάδοισι, *Æsch. Suppl.* 22. A στέφω.
Ἱεροσυλέω, ῶ, fut. ήσω, sacrilegium committo. Ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἴδωλα, ἱεροσυλεῖς; *Rom.* 2, 22. Ab ἱερόσυλος. Hinc
Ἱεροσύλησις, εως, ἡ, sacrilegium.
Ἱεροσυλία, ας, ἡ, sacrilegium. Ab
Ἱερόσυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sacrilegus. A συλάω.
Ἱεροτελέστης, οῦ, ὁ, qui sacris initiat, sacerdos; (2) episcopus. A τελέω, *initio.*
Ἱεροτελεστία, ας, ἡ, initiatio, consecratio, &c.
Ἱερότροχος, ον, sacer, epith. carpenti. Ἱερότροχον

χεν ἄρμα τιταίνεις, Orph. Hymn. in Rheam. 2. A τρέχω.

Ἱερότυπος, ου, ὁ ἡ, cui sacra figura impressa est.

Ἱερουργέω, ῶ, fut. ήσω, operor sacris; (2) macto, immolo. Ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον, Rom. 15, 16. (2) ξένους, ἢ καὶ ἐγχωρίους ἱερουργεῖσθαι κελεύει νόμος; Heliodor. 10.

Ἱερουργία, ας, ἡ, rei divinæ peractio seu operatio, sacrificium. Ab

Ἱερουργὸς, οῦ, ὁ ἡ, divina peragens, sacrificus, immolator. Ab ἔργον.

Ἱεροφαντέω, ῶ, f. ήσω, sacrorum antistes sum. Ab

Ἱεροφάντης, ου, ὁ, qui sacra et cæremonias docet, sacrorum antistes. A φαίνω. Hinc

Ἱεροφαντία, ας, ἡ, antistitis sacrorum dignitas; (2) sacrorum cæremonia.

Ἱεροφαντικὸς, ἡ, ὸν, sacerdotalis. Ab eod.

Ἱεροφαντικῶς, adv. more sacerdotum.

Ἱεροφάντις, ἡ, antistita sacri. Τὸν ἱεροφάντην, καὶ τὰς ἱεροφάντιδας, καὶ τὸν δᾳδοῦχον, καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας μυῤῥίνης ἔχειν στέφανον, Ister apud Schol. Soph. ad Œd. Col. 681.

Ἱερόφοιτος, ἀηδὼν, Ep. sed. leg. ἠερόφοιτος, aera frequentans, Dinn.

Ἱεροφόρος, ου, ὁ ἡ, qui sacra fert. A φέρω.

Ἱεροφυλάκιον, ου, τὸ, locus ubi sacra custodiuntur, sacrarium. Ab

Ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ, sacrorum custos, æditus.

Ἱερόφωνος, ου, ὁ ἡ, sacram vocem habens, seu in sacris canens, sonans. A φωνή.

Ἱερόχρηστον, dei responsum. Ἱερόχρηστα λόγια, Iamblich. in Pyth. 29: ubi male legitur λόχων pro λογίων.

Ἱεροψάλτης, ου, ὁ, qui sacra canit; (2) psaltes in sacris. A ψάλτης.

Ἱερόψυχος, ου, ὁ ἡ, divinum animum habens. A ψυχή.

Ἱερόω, ῶ, f. ώσω, sacro, dedico, initio, inauguro; inf. ἱερῶσθαι, perf. pass. sacratum, sacrum esse. Partic. ἱερωμένος Θεῷ, Deo sacratus, sacer. Ab ἱερός.

Ἱέρωμα, ατος, τὸ, quod consecratum est, sacrum. Ab ἱερόω.

Ἱερώνυμος, ου, ὁ ἡ, cui sacrum est nomen. Ab ὄνομα.

Ἱερῶς, adv. sancte. Ab ἱερός. Unde

Ἱερωσύνη, ης, ἡ, sacerdotium.

Ἵεσαν, 3. pl. imperf. ind. verbi ἵημι.

Ἱέσθην, 3. dual. præs. imperat. med. verbi ἵεμαι.

Ἵετο, cupiebat, 3. sing. imperf. ind. med.

ἸΕΥ˜, hui! (2) irridentis.

Ἱέω, jaculor, mitto, immitto; thema inus. unde imperf. 3. sing. in usu ἵει, mittebat, jaciebat, apud Poet. Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, Il. 1, 479. Ἐπιγεινομένοισιν ἵοι κακότητα βαρεῖαν, Ib. 10, 71. ἐς τεῖχος ῥόον, Ib. 12, 25. οἰσὸν, 13, 650. Ab ἕω, seu ἵημι.

Ἰζάνη, ἡ, vestis e caprinis pellibus; vel potius caprina pellis vestimenti vicem præstans, Poll.

Ἰζάνω, sedere facio; (2) sedeo, sido, pessum eo; f. ἰζήσω, a. 1. ἵζησα, mutuatus ab inusit. ἰζέω. Οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος ἰζάνει, Il. 10, 91.

Ἵζεο, 2. sing. præs. imperat. med. Ion. pro ἵζεσο.

Ἵζευ, sede, Dor. pro ἵζου, Il. 3, 162.

Ἰζήσας, aor. 1. part. act. verbi ἰζέω.

Ἵζημα, ατος, τὸ, sedile; (2) locus depressus, vallis. Ab ἰζέω.

Ἵζοισα, sedens, præs. part. act. Dor. pro ἵζουσα.

Ἵζον, imperf. ind. act.

ἽΖΩ, fut. ἵσω, sedere facio, colloco; (2) sedeo; ἵζομαι, sedeo; (2) sido. Ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει, Il. 13, 281.

ἸΗ', io! ἰὴ παιάν, io Pæan.

Ἰὴ, vox; ἰὴν, vocem.

Ἴη, una, sola; pro ἴα, una, sola.

Ἰῇ, æquali, dat. sing. Ion. pro ἰσῇ, ab ἴσος, quod in gen. et dat. circumflecti dicitur; sed fortasse pro μιᾷ ponitur, quod dativ. est a μία, una.

Ἰήιος, ου, ὁ, epitheton Apollinis, ab ἰὴ, quod ipsi Pythonem interficienti acclamabatur. Ἰήιε Φοῖβε, Soph. Œd. Tyr. 1096.

Ἰήιος, lugubris, flebilis, lacrimosus. Οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες, nec parturientes mulieres lacrimosos dolores perferunt, Soph. Œd. Tyr. 173.

Ἰήκοπος, ου, ὁ ἡ, doloribus medens. Ex ἰάομαι et κόπος, labor.

Ἴηλα, injeci, aor. 1. ind. act. verbi ἰάλλω.

Ἰηλεμίστρια, ας, ἡ, ploratrix, perfica, ex Hes. quasi ab ἰηλεμίζειν, quod esset plorare.

Ἰήλεμος, Ion. pro ἰάλεμος, lamentatio.

Ἴημα, ατος, τὸ, Ion. pro ἴαμα.

Ἵημι, mitto; (2) emitto; ἱεῖσι et ἱᾶσι, mittunt; ἵεμεν, mittere, et in a. 2. ἕμεν, Poet. At f. ἥσω, ab ἕω, ut et perf. ἧκα, Poet. ἕηκα, ut in ἀφέηκα, προέηκα· pass. ἵεμαι significat cupio, desidero. Ἵημι φωνὴν, Plat. διὰ χώρου, Hesiod. Theog. 806.

Ἰηπαιήων, ονος, ὁ, Apollinis cognomen, ab acclamatione ἰὴ παιάν.

Ἰήσασθαι, aor. 1. inf. med. Ion. pro ἰάσασθαι, ab ἰάομαι.

Ἵησι, 3. sing. præs. ind. act. ab ἵημι.

Ἴησι, 2. sing. aor. 2. conj. Ion. pro ἴῃς, ab εἶμι.

Ἰήσιμος, sanabilis, Ion. pro ἰάσιμος.

Ἴησις, εως, ἡ, Ion. pro ἴασις, sanatio, Hippoc. de Morbo sacro.

Ἰητὴρ, ῆρος, ὁ, medicus, Ion. pro ἰατήρ.

Ἰητήριος, α, ον, medicinalis, Aret. A præc.

Ἰητρεῖον, ου, τὸ, Ion. pro ἰατρεῖον.

Ἰητρὸς, οῦ, ὁ, medicus, Ion. pro ἰατρός.

Ἰήτωρ, ὁ, idem quod ἰητὴρ, Hes.

Ἰθαγενὴς, έος, ὁ ἡ, (antep. prod.) Odyss. 14, 203, genuinus, qu. dic. recte natus, verus. Ab ἰθὺς et γίνομαι.

Ἰθαγενὴς, ὁ, al. ἰθαιγενὴς, ἰθυγενὴς, Hes.

Ἰθάκη, ης, ἡ, Ithaca, nomen insulæ.

Ἰθέα, recta, Ion. pro ἰθεῖα, ab ἰθύς.

Ἰθεῖαν, vel Ion. ἰθείην, recta. Ab eod.

Ἰθέως, adv. recte; (2) confestim, statim.

Ἴθι, adv. age, agedum; imperat. ab εἶμι.

Ἴθμα, ατος, τὸ, gressus, passus. Ab eod.

Ἰθμὸς, pro ἠθμὸς, Ep.

Ἰθὺ, et ἰθὺς, adv. recta; (2) obviam; (3) statim. Ab ἰθύς.

Ἰθύβολος, ου, ὁ ἡ, qui recta jacitur seu projicitur; (2) directus; (3) aptus; ἰθυβόλος, recta feriens. A βάλλω.

Ἰθυδίκαισι, dat. pl. Ion. pro ἰθυδίκαις, ab

Ἰθυδίκης, ου, ὁ ἡ, cujus judicia recta sunt. Ex ἰθὺς et δίκη.

Ἰθυδρόμος, ου, ὁ ἡ, recta currens, rectam viam in currendo tenens.

Ἰθύθριξ, τριχος, ὁ, qui crinibus est passis.

Ἰθυκέλευθος, ου, ὁ ἡ, recta via ambulans.

Ἰθυκρίτης, ὁ, recte judicans, Dplsc.

Ἰθυκυφὴς, ὲς, et ἰθύκυφος, η, ον, e recto obliquus, gibbosus, Hippocr. A κύπτω.

Ἰθύλορδος, ον, e recto incurvus, sc. ad interiores partes flexus, repandus.

Ἰθυμαχίη, ης, ἡ, pugna legitima, aperto Marte. A μάχη.

ἸΘΥΜΒΟΙ, ων, οἱ, saltatores ridiculi, vel saltationes sive cantiones ridiculæ ad Bacchum pertinentes, Poll. Hes.

Ἰθύνει, dirigit, 3. sing. præs. ind. verbi ἰθύνω.

Ἴθυνεν, direxit, 3. sing. aor. 2. ind. act.

Ἰθύνη, ἡ, directio, V. L.

Ἰθύνοος, ὁ ἡ, recta cogitans, Apoll.

Ἴθυνσις, εως, ἡ, directio. Ab ἰθύνω.

Ἰθύντειρα, ας, ἡ, rectrix, moderatrix. Ab

Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, rector, moderator. Ab ἰθύνω.

Ἰθυντήριον, ου, τὸ, regimen, Ph. At Hes. sceptrum e lauro, quod vates gestabant.

Ἰθυντὴς, οῦ, ὁ, idem quod ἰθυντήρ.

Ἰθύντωρ, ορος, ὁ, idem et ab eod.

Ἰθύνω, rego; (2) corrigo; (3) mulcto. Βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμὸν, Il. 5, 290. ἐπὶ στάθμην, Odyss. 21, 44. σκολιὸν, Hesiod. Op. 7. μύθους, Ib. 261. Ab ἰθύς.

Ἰθυπετεῖν, recta volare. A πέτομαι.

Ἰθυπορέω, ῶ, fut. ήσω, recta progredior, Hipp. de Ostium natura.

Ἰθύπορος, ου, ὁ ἡ, recta procedens; ἰθύπορος, recta transeundus, directus.

Ἰθυπτίων, ωνος, ὁ ἡ, recta volans.

ἸΘΥ'Σ, εῖα, ὺ, rectus, directus, non obliquus; (2) rectus, verus, apertus; fœm. ἰθεῖα, et ἰθείη· neut. ἰθύ.

Ἰθὺς, ύος, ἡ, impetus. Ab ἰθύω.

Ἰθύτατος, η, ον, rectissimus. A præc.

Ἰθυσκόλιος, ον, e recto obliquus et incurvus, Hippocr. de Articulis.

Ἰθυτένεια, ας, ἡ, via in rectum extensa, via recta. Ab

Ἰθυτενὴς, έος, ὁ ἡ, in rectum extensus; (2) rectus. Ex ἰθὺς et τείνω, tendo.

Ἰθυτενῶς, adv. directa via, recte. Πρὸς τὴν ἡλιακὴν μαρμαρυγὴν ἰθυτενῶς ἀτενίζειν, Cyrillus Alex.

Ἰθυτὴς, οῦ, ὁ, director. Ab ἰθύω.

Ἰθύτης, ητος, ἡ, rectitudo, Aret. Ab eod.

Ἰθύτομος, ου, ὁ ἡ, in rectum sectus; (2) rectus. Ex ἰθὺς et τέμνω, seco.

Ἰθύτριχες. Vide ἰθύθριξ.

Ἰθυφαλλικὸς, ἡ, ὸν, ithyphallicus.

Ἰθυφάλλιον, ου, τὸ, carmen Priapeium. Τοιαυτά ἐστι τὰ πριάπεια, ὑπό τινων δὲ ἰθυφάλλια λεγόμενα, Dionys. Halic. de Compos. Verborum.

Ἰθύφαλλος, ου, ὁ, penis erectus; (2) carmen quod in erectum penem cantabatur; (3) qui in sacris Bacchi phallum sequebatur, muliebri indutus veste, ac phallicum seu ithyphallicum carmen cum tripudio canebat. Ex ἰθὺς et φαλλός.

Ἰθύφρων, ὁ ἡ, recta sapiens, Apoll.

Ἰθύω, f. ύσω, recta feror, recta pergo; (2) impetu feror, prorumpo; (3) desiderio alicujus rei feror seu agor, incendor. Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες, Il. 12, 433. Ἰθύει, ἀλλ' ἔτι πρήσσει, i. e. recta irruit, sed nihil proficit; Il. 17, 661. Ab ἰθύς.

Ἰθυωρία, ας, ἡ, rectitudo, rectus trames, progressio directa. Ab eod. et ὁράω.

Ἰΐζω, æruginem refero, ærugini seu ferruginis assimilis sum, Dioscor. Ab ἰός.

Ἵκανε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ἱκάνω.

Ἱκάνετον, perveniebatis, 2. dual. imperf.

Ἱκανοδοσία, ας, ἡ, satisdatio, Ph. Ex ἱκανὸς et δίδωμι, seu δόσις.

Ἱκανοδότης, ου, ὁ, satisdator, Ph. Ab iisd.

ἹΚΑΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, idoneus, dexter; (2) sufficiens; (3) satis magnus, satis multus; τὸ ἱκανὸν, subst. quod dari oportet, constituta multa, certum pretium, satisdatio, summa qua satisdatur. Hinc ἐξ ἱκανοῦ, scil. χρόνου, a multo tempore; ἐφ' ἱκανὸν, diu. (vide Ern.) Ἱκανοὶ et ἱκανάτοι, in græcitate sequiore appellabantur magistri collegiorum, seu officiorum comitatensium, ex eo, quod essent pares negotiis gerendis, homines gnavi et fortes.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, sufficientia, facultas, habilitas. A præc.

Ἱκανοῦσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. contr. pro ἱκανοέσθω, ab

Ἱκανόω, ῶ, fut. ώσω, idoneum vel sufficientem reddo. Ὃς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, 2 Cor. 3, 6.

Ἱκάνω, convenio, adeo, adsequor, supplico; (2) tango, invado, opprimo; ἱκάνομαι pro ἱκάνω, venio supplex. Ab ἥκω.

Ἱκανῶς, adv. abunde, satis, sufficienter; (2) valde, multum; superl. ἱκανωτάτως, prorsus.

Ἴκελος, έλη, ελον, similis. Ab εἴκελος.

Ἰκελόω, ῶ, adsimilo, ex Vel. Lex. A præc

Ἰκέλως, adv. similiter, Hippocr. de Glandulis.

Ἵκεν, ibat, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. ab ἵκω.

Ἵκεο, veni, 2. sing. præs. imperat. med. Ion. pro ἵκεσο.

Ἱκέσθαι, venisse, a. 2. inf. med.

Ἱκέσθην, venerunt, 3. dual. a. 2. ind. med.

Ἱκεσία, ας, ἡ, supplicatio, preces supplices, deprecatio, preces. Ab ἱκέτης.

Ἱκέσιος, ία, ιον, supplicum præses; Epith. Jovis. (2) supplex, (2) ἱκεσίᾳ χειρὶ, supplici manu, id est, manu protensa, et tenente ramum supplicatorium, Eurip. Suppl. 108. Ab eod.

Ἱκεταδόκος, ὁ ἡ, admittens supplicem. Ἱκεταδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὁρῶ τὸ πλοῖον, Æschyl. Suppl. 721. Ὡς ἄρα φιλοικτίρμων τις ἂν εἴη καὶ ἱκεταδόχος, Scholiast. Soph. ad Œd. Col. 258. A δέχομαι.

Ἱκέταν, acc. sing. *Dor.* pro ἱκέτην. Ab ἱκέτης.
Ἱκετεία, ας, ἡ, supplicatio. Ab eod.
Ἱκέτευε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ἱκετεύω.
Ἱκέτευμα, ατος, τὸ, supplicatio. Ab ἱκετεύω.
Ἱκέτευσε, 3. sing. a. 1. ind. act.
Ἱκετευτικὸς, ἡ, ὸν, supplicatorius, supplex, *Schol. Soph. ad Œd. Tyr.* 143.
Ἱκετευτικῶς, *adv.* suppliciter.
Ἱκετεύω, f. εύσω, supplico, supplex oro. Ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι, *Soph. Œd. Col.* 1409. Ab ἱκέτης.
Ἱκετηρία, ας, ἡ, supplicatio, deprecatio; (2) velamenta supplicum, i. e. oleæ ramus lana velatus.
Ἱκετήριος, ία, ιον, ad supplices pertinens, supplicibus conveniens. Ἱκετηρία θυσία, supplicatio. Ab ἱκετὴρ inus.
Ἱκετηρὶς, ίδος, ἡ, supplex. Ab
ἹΚΕΤΗΣ, ου, ὁ, supplex, qui humiliter et more servili aliquid orat; (2) cui supplicatur; (3) servus.
Ἱκετήσιος, ία, ιον, idem quod ἱκέσιος.
Ἱκετικὸς, ἡ, ὸν, supplicatorius. Ab ἱκέτης.
Ἱκέτις, ιδος, ἡ, femina quæ supplicat; (2) famula, serva, (sed hoc potius est οἰκέτις.)
Ἵκετο, 3. sing. a. 2. ind. med. ab ἵκω.
Ἱκετοδόκος, vel ἱκετοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, supplicum receptor; verbi ἱκεταδόκος.
Ἱκετρία, ας, ἡ, idem quod ἱκετηρία.
Ἱκετώσυνα, ων, τὰ, supplicationes. Ab ἱκέτης.
Ἵκηαι, *venias*, 2. sing. præs. vel aor. 2. conj. med. *Ion.* pro ἵκῃ, ab ἱκνέομαι.
Ἵκηται, *veniat*, 3. sing. aor. ejusd.
Ἰκμάζω, f. άσω, humecto, humefacio:
Ἰκμαίνω, f. ανῶ, idem, (2) emollio. Ab ἰκμάς.
Ἰκμαῖος, Jupiter, qu. dic. humidus, pluvius.
Ἰκμαλέος, έα, έον, humidus. Ab
ἸΚΜΑΣ, άδος, ἡ, vel ἰκμὰς, humor; (2) vapor.
Ἰκμασία, ας, ἡ, idem. Ab ἰκμάζω.
Ἴκμενος, vel ἵκμενος, humidus, secundus, de vento. Ab ἰκμὰς, vel *per Sync.* pro ἱκόμενος, ab inus. ἵκομαι.
Ἴκμη, ης, ἡ, planta quædam humida. Ab ἰκμάς.
Ἰκμοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, humorem jactans, emittens. Ex ἰκμὰς et βάλλω.
Ἰκμόβωλον, ου, τὸ, gleba humectata. Ex ἰκμὰς et βῶλος.
Ἱκνεῖσθαι, præs. inf. med. *contr.* pro ἱκνέεσθαι, ab
ἹΚΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, venio, advenio; (2) subeo; (3) invado; (4) pertineo, tango; (5) supplico, obsecro: f. ἵξομαι, et a. 2. ἱκόμην, ab inus. ἵκομαι. Ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην, loquerer, *Soph. El.* 316. Καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, *Soph. Aj.* 589.
Ἱκνευμένῳ, dat. sing. part. præs. med. *Ion.* pro ἱκνεομένῳ.
Ἱκνούμενος, *veniens*, part. præs. med. *contr.* pro ἱκνεόμενος, a verbo ἱκνέομαι. Ἱκνούμενος χρόνος, constitutum tempus, *Antonin.* 3.
Ἱκνουμένως, *adv.* congrue, convenienter.
Ἱκνεῦνται, 3. pl. præs. ind. med. *Dor.* et *Ion.* pro ἱκνοῦνται.
Ἵκοι, 3. sing. a. 2. opt. act. verbi ἵκω.
Ἱκοίμαν, a. 2. opt. med. *Dor.* pro ἱκοίμην.
Ἱκόμην, *veni*, a. 2. ind. med. verbi ejusd.
Ἵκοντο, *venerunt*, 3. pl. a. 2. ind. med.
Ἵκου, 2. sing. a. 2. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ἵκεσο, vel imperat. med. ἱκόμην, ου.
Ἰκρίδιον, τὸ, Dim. Ab
ἸΚΡΙΟΝ, ου, τὸ, tabula, tabulatum, asser; (2) caudex.
Ἰκριοπηγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui tabulata conficit seu coagmentat. Ex ἰκρίον et πήγνυμι.
Ἰκριόω, f. ώσω, e tabulis et levibus lignis exstruo, qualia fuere ab initio theatra et amphitheatra temporaria.
Ἴκταρ, *adv.* juxta, prope; (2) celerrime. (1) φανέντες ἴκταρ μελάθρων, *Æschyl. Agamem.* 117. Ab ἱκνέομαι.
Ἰκτεράω, seu ἰκτεριάω, ῶ, ictero, morbo regio laboro. Ab ἴκτερος.
Ἰκτερίας, ὁ, icterias lapis, *Steph.*

Ἰκτερικὸς, ἡ, ὸν, ictericus, arquatus.
Ἰκτεριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ictero laborans:
Ἰκτερόομαι, οῦμαι, idem quod ἰκτεράω. A seq.
ἼΚΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, icterus, morbus regius seu arquatus; (2) avis galbula.
Ἰκτερώδης, ες· vid. ἰκτεριώδης.
Ἵκτηρ, ῆρος, ὁ καὶ ἡ, supplex: id. quod ἱκέτης.
Ἰκτηρία, ἡ, pro ἱκτηρίοι κλάδοι, *Ar.*
Ἰκτήριος, ία, ιον, pro ἱκετήριος.
Ἴκτης, ὁ, idem quod ἵκτηρ, *Lycophr.*
Ἰκτίδεος, έα, εον, e mustela confectus. Ab ἰκτίς.
ἸΚΤΙΝ, ῖνος, ὁ, milvus, seu milvius; (2) lupi genus.
Ἰκτῖνος, ου, ὁ, idem.
ἸΚΤΙΣ, ίδος, ἡ, mustela silvestris; (2) mustela domestica major, viverra; (3) animal aquaticum et piscivorum; castor.
Ἵκτο, 3. sing. aor. 2. ind med. *per Sync.* pro ἵκετο, ab
ἽΚΩ, venio; (2) adsequor; f. ἵξω· a. 1. ἶξα· est et ἷξον imperfectum, tanquam a themate ἵξω, facto ex futuro. Αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἷξεν ἀλώμενος, *Il.* 2, 667.
Ἵκωμαι, *venerim*, aor. 2. conj. med.
Ἵκωντι, 3. pl. aor. ejusd. *Dor.* pro ἵκωσι.
Ἰλαδὸν, *adv.* turmatim; (2) affatim. Ἐστιχόωντο ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν, *Il.* 2, 93. Ab ἴλη.
Ἵλαθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi ἵλημι.
Ἱλάομαι, propitio; ἱλάεσθαι, propitiare, placare; ἱλάονται, placant; f. ἱλάσομαι· hinc ἱλάσσεαι, 2. sing. placabis; ἱλασσώμεθα, a. 1. conjunct. med. propitiemus; ἱλάσατο, 3. sing. a. 1. med. propitium reddidit; ἵλασαι, a. 1. imperat. propitia, placa. Part. ἱλασάμενος, qui propitiavit, aut cum propitiasset; ἱλάσθητι, a. 1. imp. pass. esto propitius; ἱλασμένος, propitiatus; ἱλασμένος κριὸς, aries expiatorius, *Num.* 5. (nisi hoc est potius ἱλάσμος, *Ern.*) Occurrit et ἱλάξονται, f. 1. propitiabunt, *apud Apoll. Rhod.*
Ἵλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius; (2) benignus, clemens, facilis. Ab ἱλάω.
Ἱλάρια, ων, τὰ, hilaria, festum quoddam:
Ἱλαρὸν, τὸ, hilaritas, *Suid.* Ab
Ἱλαρὸς, ά, ὸν, hilaris, lætus. Ab ἱλάομαι. Hinc
Ἱλαρότης, ητος, ἡ, hilaritas:
Ἱλαρόω, ῶ, fut. ώσω, hilaro, exhilaro, lætifico.
Ἱλαρύνω, idem quod ἱλαρόω, *Steph.*
Ἰλάρχης, ου, ὁ, præfectus turmæ seu agminis; (2) qui octo elephantis præfectus est. Ex ἴλη et ἀρχή. Hinc
Ἰλαρχία, ας, ἡ, præfectura turmæ militum seu equitum.
Ἱλαρῳδεῖν, læta carmina cantare, ut de amoribus rebusque jucundis ad theatra et convivia exhilaranda. Ab ἱλαρὸς et ᾠδή.
Ἱλαρῳδία, ας, ἡ, decantatio carminum hilarium et festivorum in theatris et conviviis:
Ἱλαρῳδὸς, οῦ, ὁ, carminum hilarium poeta et cantator. Ex iisd.
Ἱλάσθητι, 2. sing. a. 1. imperat. pass. ab
Ἱλάσκομαι, propitio, placo; (2) *pass.* propitior, placor. Εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, *Heb.* 2, 17. τὸν θεὸν, *Luc.*
Ἱλασκόμενος, præs. part. med.
Ἱλάσκω, propitio, placo.
Ἵλασμα, τὸ, idem quod ἱλασμὸς, *Sibyll.*
Ἱλασμὸς, οῦ, ὁ, propitiatio. A præc.
Ἱλάσομαι, f. 1. ind. med. verbi ἱλάσκομαι.
Ἱλασσάμενος, a. 1. part med. *Poet.* pro ἱλασάμενος.
Ἱλάσσεαι, 2. sing. a. 1. conjunct. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἱλάσεαι, vel ἱλάσῃ.
Ἱλασσώμεθα, 1. pl. a. 1. conj. med. *Poet.* pro ἱλασώμεθα.
Ἱλαστὴρ, ὁ, redemptor, *Ep.*
Ἱλαστήριον, τὸ, piaculum, ἀνάθημα, et quicquid datur placandorum deorum causa; unde et de victima; (2) *in Libris Sacris* aurea tabula, seu lamina quæ tegebat arcam fœderis, *Ern.* Ab
Ἱλαστήριος, ία, ιον, propitiatorius, habens vim propitiandi. Ab ἱλάσκομαι.
Ἵλεος, ου, ὁ, *Poet.* pro ἵλαος. Hinc
Ἱλεόομαι, οῦμαι, propitium reddo, placo.

Ἱλεόω, propitium reddo, idem quod ἱλάσκομαι, *Bud.*
Ἵλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, propitius, *Att.* pro ἵλαος.
Ἱλέως, *adv.* animo propitio et hilari, hilariter. Ab ἵλεος.
Ἴλη, ης, ἡ, agmen, grex, multitudo congregata; (2) turma, ordo equitum. Ab εἴλη.
Ἵληθι, *propitius esto*, 2. sing. præs. imperat. act. *Ion.* pro ἵλαθι, ab ἵλημι.
Ἱλήκησι, 3. sing. perf. conj. act. *Ion.* pro ἱλήκῃ.
Ἱλήκω, propitius sum. Ut hinc sit ἱλήκοις, opt. ἱλήκοι, et in subj. ἱλήκησι pro ἱλήκῃ. A seq.
Ἵλημι, propitius sum; ponitur propter ἵλαθι, et ἵληθι, imperat. esto propitius.
Ἰλιακὸς, ἡ, ὸν, Iliacus, Trojanus. Ab Ἴλιον.
Ἰλιὰς, άδος, ἡ, Ilias, prius Homeri poema, quod de rebus agit Iliacis; (2) mulier Iliaca; (3) turdi species; (4) multitudo. Ab eod.
Ἰλιγγιάω, ῶ, vertigine laboro. Ἀπὸ τῆς ὁδοῦ γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ, *Aristoph. Ach.* 587. Ab
Ἴλιγξ, γος, ἡ, vortex. Ab εἰλίσσω. Hinc
Ἴλιγγος, ου, ὁ, vertigo oculorum; (2) hæsitatio hominis, quo se vertat, nescii.
Ἰλιόθεν, *adv.* ab Ilio. A seq.
ἼΛΙΟΝ, ου, τὸ, Ilium, urbs Troja.
Ἰλιοραίστης, οῦ, ὁ, Ilii populator. Ex ῥαίω.
Ἰλλαίνω, f. ανῶ, oculos distorqueo, torve inspicio. Ab ἴλλος.
Ἰλλὰς, άδος, ἡ, vinculum tortum, funis. Ab ἴλλω.
Ἰλλίζω, oculis innuo. Ab ἴλλος.
Ἰλλὶς, ίδος, ἡ, lusciosa, quæ oculis retortis est. Ab ἰλλός.
ἼΛΛΟΣ, ου, ὁ, vel ἴλλος, oculus.
Ἰλλὸς, οῦ, ὁ, strabo, strabus, lusciosus, oculis retortis; (2) cæcus. Ab
Ἴλλω, oculis conniveo; (2) volvo, convolvo; (3) vincio, constringo; (4) contineo; (5) concludo. Ab ἴλλος. Unde
Ἰλλώδης, ες, qui oculis connivet, strabo.
Ἰλλωπέω, ῶ, fut. ήσω, strabus sum; (2) nicto; (3) conniveo; (4) hallucinor. Ab ὤψ.
Ἰλλωπίζω, f. ίσω, idem et ab eod.
Ἰλλώπτω, idem, *Ern.*
Ἰλύα, ας, ἡ, caverna, latibulum.
Ἰλυόεις, όεσσα, όεν, limosus; (2) fæculentus.
Ἰλυὸς, οῦ, ὁ, lustrum. Ab εἰλυός.
ἸΛΥΣ, ύος, ἡ, limus, qualis in paludibus et fluviis; (2) lutum, cœnum; (3) fæx.
Ἰλυσπάομαι, repo. Τῷ δὲ ἰλυσπωμένῳ (γένει) οἱ φωλεοί, *Max. Tyr.* 26, 6.
Ἰλύσπασις, ἡ, reptatio illa quæ fit tractim et volutim, *Arist.*
Ἰλύω, f. ύσω, oblimo, limo obduco; (2) torqueo; (3) occulto. A præc.
Ἰλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, limosus; (2) fæculentus. Ab eod.
Ἴλωσις, εως, ἡ, vel ἴλλωσις, distortio, seu perversio, de oculis; ab ἰλλόω, idem quod ἰλλωπέω. Ἴλωσις τοῦ ὀφθαλμοῦ, *Aret.* Ab ἴλλος.
Ἷμα, ατος, τὸ, vestimentum, pro εἷμα.
Ἱμαῖος, αία, αῖον, molaris, qui a molas versantibus, aut aquas e puteis extrahentibus, canitur; (2) redundans, copiosus, uber:
Ἱμαῖος, ου, ὁ, haustor. Ab ἱμάω.
Ἱμαλιὰ, ᾶς, ἡ, cumulata farinæ mensura, *Hes.* Ab eod.
Ἱμάλιος, ία, ιον, abundans, copiosus, *Hes.*
Ἱμαλὶς, ἡ, Dea farinæ; (2) cantilena molentium.
Ἱμαντάριον, ου, τὸ, situla nautica; (2) instrumentum nauticum quodvis. Ab ἱμάς.
Ἱμαντελιγμὸς, οῦ, ὁ, duplicis lori tortuosa implicatio, *Eust.*
Ἱμαντίδιον, ου, τὸ, loriolum. Dim.
Ἱμάντινος, ίνη, ινον, loreus, e loris factus.
Ἱμάντιον, ου, τὸ, uva, *morbus*, uvulæ in ore extensio. Ab ἱμάς.
Ἱμαντόδεσμος, ου, ὁ, qui loris devincitur.
Ἱμαντοπέδη, ης, ἡ, vinculum loreum. Cirri Polypi.
Ἱμαντόπους, ὁ, loripes, *Steph.*
Ἱμαντοτομέω, lora scindo.
Ἱμαντοτόμος, qui lora scindit, *Steph.*

Ἱμαντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lori vicem præbens, lori modo flexilis. Ab ἱμάς.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ, loramentum, corrigiarum in calceamentis constrictio; (2) lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur; (3) adfectus morbidus gurgulionis. Ab eod.

Ἱμαοιδὸς, ῦ, ὁ, qui canit ἱμαῖον, i. e. cantilenam aquas haurientium. Ab

ἹΜΑ΄Σ, ἀντος, ὁ, lorum, corrigia, habena; (2) adfectus gurgulionis, quum longior aridiorque evadit. (1) ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς, *Il.* 3, 371.

Ἱμάσθλη, ης, ἡ, scutica, flagellum. Ab ἱμάς.

Ἱμᾶσι, *loris*, dat. pl. ab ἱμάς, *lorum*.

Ἱμάσσας, a. 1. part. act. *Poet.* pro ἱμάσας, ab

Ἱμάσσω, loris cædo, verbero; f. ἱμάσω unde aor. 1. ἵμασεν· partic. ἱμάσας, *Poet.* ἱμάσσας. Ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους, *Il.* 11, 280. Ab ἱμάς.

Ἱματιδάριον, ῦ, τὸ, idem quod

Ἱματίδιον, ῦ, τὸ. Dim. ab ἱμάτιον. Unde

Ἱματίζω, fut. ίσω, vestio, *Luc.* 8, 35.

Ἱματιοθήκη, ης, ἡ, vestiarium.

Ἱματιοκάπηλος, ῦ, ὁ, vestimentorum propola, vestiarius, scrutarius, cerdo.

Ἱματιοκλέπτης, ῦ, ὁ, vestium fur. A κλέπτω.

Ἱματιομίσθης, ῦ, ὁ, qui choragis vestes mercede locat. A μισθός.

Ἱματιομισθώτης, ῦ, ὁ, idem. A μισθόω.

Ἱμάτιον, ῦ, τὸ, vestimentum, velamen, toga.

Ἱματιοπώλης, ῦ, ὁ, vestium venditor, vestiarius. A πωλέω. Hinc

Ἱματιόπωλις, ιδος, ἡ, vestiaria. Hinc ἀγορὰ ἱματιόπωλις, forum vestiarium, seu in quo vestes venduntur.

Ἱματιοφορὶς, ίδος, ἡ, vestigerula.

Ἱματιοφυλακέω, vestes custodio, servo.

Ἱματιοφυλάκιον, ῦ, τὸ, arca vestiaria, vestiarium, locus in quo vestes adservantur. Ab

Ἱματιοφύλαξ, ακος, ὁ, vestium custos.

Ἱματισμὸς, ῦ, ὁ, vestitus. Ab ἱματίζω.

Ἱματοποιΐα, ας, ἡ, vestificium, *Gl. V.* Ab ἷμα, pro εἷμα, et ποιεῖν. (Sed leg. ἱματιοπ.)

Ἱματουργικὸς, ἡ, ὸν, ad vestes conficiendas pertinens. Hinc ἱματουργικὴ, sc. τέχνη, ars vestiaria. Ab

Ἱματουργὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui vestes conficit, vestiarius. Ex ἷμα, pro εἷμα, et ἔργον.

Ἱματοφύλαξ, et ἱματοφυλάκιον, idem quod ἱματιοφύλαξ, &c. (sed præstat ι add.)

Ἱμάω, ῶ, f. ήσω, loreo fune extraho, haurio. Ab ἱμάς.

ἹΜΕΙ΄ΡΩ, et ἱμείρομαι, desidero, cupio. Ἱμείρων φιλότητος, *Hesiod. Scut.* 31. χρήματα ἔχειν, *Plut.*

Ἶμεν, 1. pl. præs. ind. act. verbi εἶμι.

Ἴμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἰέναι vel ἴναι.

Ἱμερόεις, όεσσα, όεν, desiderabilis, amabilis.

Ἱμερόνους, ῦν, amabilis animo.

Ἵμερος, ῦ, ὁ, desiderium, cupiditas, cupido; (2) Cupido, Deus amoris; (3) desiderium amatorium. Ab ἱμείρω.

Ἱμερῶσθαι, Venerem pati. ἱμερωθεῖσαι, aor. 1. *Hippocr.* coitum passæ. Ab ἵμερος.

Ἱμερόφωνος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui vocem habet suavem, suaviloquus. A φωνή.

Ἱμερτὸς, ἡ, ὸν, desiderabilis, optabilis, amabilis, formosus, suavis. Ab ἱμείρομαι.

Ἱμητὸς, ἡ, ὸν, loreo fune extractus, haustus Ab ἱμάω.

Ἱμονιὰ, ᾶς, ἡ, funis loreus, seu e loris bubulis tortus, quo aqua e puteis extrahitur. Τὸ γὰρ φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὂν, κοῖλον ἦν καὶ βαθὺ, ὥστε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς, *Suid.* Ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπάτισε, at tu funem cacas, *Aristoph. Concionatr.* 351. Ab eod.

Ἱμονιοστρόφος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui funem loreum, quo aqua extrahitur, versat. A στρέφω.

ἾΝ, nomen mensuræ; (2) fibra, nervus.

Ἶνα, acc. sing. ab ἴς.

Ἵνα, *conj.* ut. Hinc ἵνα μὴ, ne, ut ne. *Apud Hom.* ἵνα μὴ, pro εἰ μὴ, nisi; ἵνα τί, vel ἱνατί, quamobrem? quare? quomodo? in quem usum? (2) *adv.* ubi. Ἥξομεν, ἵν' ἐλθεῖν βυλόμεθα, τῆς τυχῆς, venimus ad eam fortunam, ad quam venire volumus, *Eur. Hel.* 1461. Ἔμαθε ἵνα ἦ κακῦ, *Herod.* Aliquando sine genitivo. Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ, *Aristoph. Plut.* 1151.

Ἴναι, *ire*, præs. inf. verbi εἶμι, *eo.*

Ἰνάσσω, vires præbeo, robur addo. *Varin.* quasi ab ἴς.

Ἰνάω, ῶ, idem quod ἰνέω, *Hes.*

Ἰνδάλλομαι, similis videor. Ἰνδάλλετο δὲ σφίσι πᾶσιν, τεύχεσιν λαμπόμενος μεγαθύμε Πηλείωνος, *Il.* 17, 214. (2) menti obversor, de simulacris rerum. Ἀμυδις δὲ κέλευθος ὑγρή τε τραφερή τ' ἰνδάλλεται, *Apoll. Rhod.* 2, 546. Οἰμωγὴ δέ μοι ἐν ὠσὶ πύργων ἐξ ἄκρων ἰνδάλλεται, *Lyc.* 254. (3) videri. Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται, *Il.* 23, 460. (4) reminiscor. Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ, *Odyss.* 19, 224. sed facit cum secunda notione, nempe, Dicam ut res menti meæ obversantur.

Ἴνδαλμα, ατος, τὸ, simulacrum, species. A præc.

ἸΝΔΙΚΟ΄Ν, ῦ, τὸ, piper vel zingiber Indicum; (2) coloris et medicamenti genus.

Ἰνδολέτης, ῦ, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit, Bacchi epith. Ex ὄλλυμι.

Ἶνες, αἱ, fibræ, nervi.

Ἰνιύω, tendo, *Hes.* Ab ἴς· al. ὠνιύω.

ἸΝΕ΄Ω, ῶ, vacuo, inanio, purgo. Hinc

Ἰνηθμὸς, ῦ, ὁ, purgatio, evacuatio. Ὁ γὰρ ἔμετος τὸν ἰνηθμὸν ποιεῖ (vulgo παύει *sedat*, nullo sensu) vomitus enim evacuationem facit, *Hippocr. de locis in homine.*

Ἰνίον, ῦ, τὸ, occipitium, occiput a cerebri basi usque ad latos nervos, qui robur nostrum continere creduntur; posterior colli pars. Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον, *Il.* 5, 73. Ab ἴς.

Ἶνις, ιος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, filius, puer, nepos, *Hesych.* Ἀτυάναξ Ἕκτορος ἶνις, *Eur. Troad.* 570. Εὐδόκιμος ὁ Διὸς ἶνις, *Eurip. Andr.* 799.

Ἰνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, fibræ similis, nervosus. Ex ἴς et εἶδος.

Ἰνῶ, όος, *contr.* ῦς, ἡ, Ino. Nomen mulieris.

Ἰνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fibrosus, nervosus. Ab ἴς, *fibra.*

ἼΞ, ἰκὸς, ὁ, vermiculus vites arrodens.

Ἰξάλη, ης, ἡ, pellis caprina, *ap. Hipp.* al. ἰσάλη.

Ἴξαλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui saltu progreditur, saltator, crebro saltans, impetuosus, salax; (2) capra fera. (1) Ἰξάλυ αἰγὸς, salacis capri, *Il.* 4, 105. Ex ἰξὺς et ἅλλομαι, *salio.*

Ἶξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵκω.

Ἵξεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ἵξεσαι vel ἵξῃ.

Ἵξευμα, ατος, τὸ, aucupium. Ab ἰξεύω.

Ἰξευτὴρ, ὁ, idem quod ἰξευτὴς, *Man.*

Ἰξευτηρία, ας, ἡ, qu. dic. viscatrix, viscata; (2) aucupium, ars aves capiendi arundine viscata:

Ἰξευτήριον, ῦ, τὸ, aucupium. Ab eod.

Ἰξευτὴς, ῦ, ὁ, visco aves captans, auceps, *Amos* 3, 5. Ab eod.

Ἰξευτικὸς, ἡ, ὸν, aucupatorius, ad aucupium pertinens. Ab eod.

Ἰξεύτρια, ας, ἡ, viscaria. Ab eod.

Ἰξεύω, visco aves capio, aucupor. Ab ἰξός.

Ἰξία, ας, ἡ, viscum; (2) herba, Chamæleon albus; (3) varix.

Ἰξίας, ῦ, ὁ, radix quædam viscosa lethalis.

Ἰξιβόρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, visco vescens, viscum vorans; (2) turdi species. A βορά.

Ἰξίνη, ης, ἡ, planta viscosa mastichen ferens. Ab ἰξός. Unde

Ἰξιόεις, όεσσα, όεν, viscosus; (2) lethalis.

Ἶξις, εως, ἡ, adventus, *Ion.* Ἴξις, *apud Hipp.* ductus, trames rectus. Ab ἱκνέομαι.

Ἰξιφάγος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, visco victitans, viscum vorans. A φάγω.

Ἰξοβόλος, ὁ, idem quod ἰξευτὴς· viscarius, *Man.* A βάλλω.

Ἰξοβόρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἰξιβόρος.

Ἵξομαι, *veniam*, 1. sing. f. verbi ἵκω.

Ἶξον, *veni*, a. 2. ind. act. *Bœot.* pro ἶκον· vel *veniebam*, imperf. ind. act.

ἸΞΟ΄Σ, ῦ, ὁ, viscum; (2) arundo aucupatoria; (3) varix; (4) *adj.* tenax, parcus.

Ἰξοφάγος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἰξιφάγος.

Ἰξοφόρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, viscum ferens, ut ἰξοφόροι δρῦες, visciferæ quercus.

ἸΞΥ΄Σ, ύος, ἡ, lumbus, coxa.

Ἰξώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, viscosus; (2) visci modo lentus et tenax. Ab ἰξός.

Ἰοβακχος, *Hes.* ὁ Διόνυσος, Bacchus, a bacchantium clamore.

Ἰοβάπτης, ῦ, ὁ, violarius, *Gl. V.* Ab ἴον, *viola*, et βάπτω, *tingo.*

Ἰοβαφὴς, ὲς, violaceus. Ex iisd.

Ἰοβλέφαρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, nigra, pulchra habens supercilia, *Hes.*

Ἰοβολέω, ῶ, f. ήσω, sagittas mitto; (2) veneno inficio. Ab

Ἰοβόλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui sagittas jaculatur; (2) venenum ejaculans, venenatus. Ex ἰὸς et βάλλω.

Ἰοβόρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, venenatus; (2) iracundus, *Hes.* Ex ἰὸς et βορά.

Ἰοβόστρυχος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, comam nigram habens.

Ἰογλήνη, ης, ἡ, nigricantes habens pupillas in modum violæ. Ex ἴον et γλήνη.

Ἰόδετος, ον, e violis nexus; epith. coronæ.

Ἰοδνεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, violaceus, purpureus. Ex ἴον et δνόφος.

Ἰοδόκη, ης, ἡ, pharetra. Ab

Ἰοδόκος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, sagittas recipiens; (2) venenatus: ex ἰὸς, venenum. (2) τὸν ὄφιν ἧς πάρος ἀτρεμέοντα ἰοδόκυ χειῆς ἀμαλευτόμος, quem antea quiescentem e venenato latibulo excitavit messor, *Oppian. Cyneget.* 1, 520. Ex ἰὸς et δέχομαι.

Ἰοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, niger, rubiginosus; (2) purpureus, violaceus. Ex ἴον et εἶδος.

Ἰόεις, όεσσα, όεν, rubigini obnoxius, ferrugineus; (2) accommodus ad sagittas conficiendas; (3) niger. Ab ἰὸς, vel ἴον.

Ἰόζωνος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, violaceo seu purpureo cingulo circumdatus. A ζώνη.

Ἰοθαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, instar violæ florens, pulcher. Ex ἴον et θάλλω.

Ἴοιμι, *eam*, opt. præs. ind. act. v. ἴω vel εἶμι.

Ἰοῖσα, aor. 2. part. act. *Dor.* pro ἰῦσα.

Ἴομεν, *ivimus*, 1. plur. a. 2. ind. act.

Ἰομιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, veneno mixtus, venenatus. Ex ἰὸς et μίγνυμι.

Ἰόμωρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, jaculator, bellator, mortem inferens jaculis, sagittis occidens, sagittis addictus. Ὁ περὶ ἰὸς μεμορημένος (sicuti ἐγχεσίμωρος et similia), *Il.* 4, 242. Ex ἰὸς et μόρος.

ἼΟΝ, ῦ, τὸ, viola, vaccinium, *Philox. Angl.* VIOLET.

Ἰονθὰς, άδος, ἡ, lanuginosa; (2) villosa; (3) varis laborans. Ab

ἼΟΝΘΟΣ, ῦ, ὁ, lanugo, primi pili; (2) faciei lentigo.

Ἰόομαι, ῦμαι, rubigine corrumpor, inficior; ἰωμένος, perf. pass. partic. Ab ἰός.

Ἰόπεπλος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, peplum violaceum, purpureum gestans, *item* nigrum.

Ἰοπλόκαμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, violaceos vel nigros capillos habens.

Ἰοπλόκος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, e violis corollas nectens. A πλέκω.

ἼΟΡΚΟΙ, ων, οἱ, caprearum genus.

ἸΟ΄Σ, ῦ, ὁ, missile, sagitta, jaculum; (2) venenum; (3) rubigo metallorum, præcipue rubigo æris, ærugo. (2) δεινὸν ἰὸς αἵματος μέλας, *Soph. Trach.* 717.

Ἴος, ἴα, ἴον, solus, unus.

Ἰοστέφανος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, coronam e violis gestans.

Ἰότης, ητος, ἡ, consilium; (2) voluntas; ut ἰότητι θεῶν, voluntate deorum, *Hom.* Ab ἴω, *mitto.* Vid. *Æsch. Pr.* 559.

Ἰοτόκος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, venenum pariens, venenosus. Ex τίκτω.

Ἰοτυπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, jaculo percussus, sagitta ictus. A τύπτω.

ἸΟΥ', *interjectio dolentis*, heu, eheu, oh! (2) *exsultantis*, io! Scribitur et ἰῦ.

Ἰυδαΐζω, f. ίσω, Judaizo, Judæus fio, Judaice vivo, *Gal.* 2, 14. Ab Ἰυδαῖος.

Ἰυδαϊκὸς, ἡ, ὸν, Judaicus. Ab eod.

Ἰυδαϊκῶς, *adv.* Judaice. A præc.

Ἰυδαῖος, ῦ, ὁ, Judæus; (2) Judaicus.

Ἰυδαϊσμὸς, ῦ, ὁ, Judaismus. Ab Ἰυδαΐζω.

Ἰουλίζω, f. ίσω, primam lanuginem emitto, pubesco. Ab ἴουλος.

Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, iulis, piscis quidam saxatilis.

Ἰουλόπεζοι, naves, *ap. Lycophr.* quæ multos habent remos. Ex ἴουλος et πέζα.

Ἴουλος, ου, ὁ, manipulorum collectorum fascis; (2) cantilena lanam tractantium; (3) prima lanugo e puberum genis efflorescens; (4) lanugo aliarum rerum; (5) bestiola quædam multipes in parietibus repens, *item* scolopendra. Ab οὖλος.

Ἰουλοφυέω, ῶ, idem quod ἰουλίζω. A φύω.

Ἰουλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, iulo, vermi similis. Ab ἴουλος.

Ἷουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ἵεον, ab ἵημι.

Ἰοῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi εἶμι.

Ἰὸφ, vox detestantis.

Ἰοφόρος, venenosus. Οὐ γόνον ἰοφόρον πυναμειλίκτοιο δρακαίνης, *Oppian. Cyneget.* 3, 223.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, quæ fundit sagittas, vel sagittis gaudens, Diana. Ex ἰὸς et χέω, vel χαίρω.

Ἰόω, rubigine obduco, rubigine consumo, *Arist.*

Ἴπνιος, ία, ιον, qui e furno est, qui furni est. Ab ἰπνός.

Ἰπνίτα, gen. *Dor.* pro ἰπνίτου, a recto ἰπνίτης, *Analecta Brunck.* 2, 53.

Ἰπνίτης, ου, ὁ, ut ἄρτος, panis furnaceus; (2) testaceus. Ab ἰπνός.

Ἰπνοκαὴς, ὲς, in furno tostus, crematus. A καίω.

Ἰπνολέβης, ητος, ὁ, lebes ad aquam in furno calefaciendam, *Lucian.*

Ἰπνολεβήτιον, ου, τὸ, idem, *Poll.*

Ἰπνοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui furnos facit vel fabricatur. Ex ἰπνὸς et ποιέω.

Ἰπνὸς, οῦ, vel ἴπνος, ου, ὁ, furnus; (2) caminus; (3) culina, *Aristoph. Vesp.* 837. (4) lampas, lychnus; (5) sterquilinium. Ab ἴπτω.

Ἰποκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vermiculos vites arrodentes occidit. Ex ἴψ et κτείνω.

Ἶπος, ου, ὁ, muscipula, *al.* εἶπος. Ab ἴπτω.

Ἶπος, ου, ὁ, pressura. Ab eod.

Ἰπόω, ῶ, f. ώσω, premo more fullonum; (2) vexo, affligo. Ab ἴπτω.

Ἱππαγρέται, ῶν, οἱ, equos congregantes, quomodo dicebantur tres viri apud Lacedæmonios ab Ephoris electi, qui equitatum congregabant. Ex ἵππος et ἄγρομαι.

Ἵππαγρος, ου, ὁ, equus silvestris et ferus.

Ἱππαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, navis equos vehens vel trajiciens. Ex ἵππος et ἄγω.

Ἱππάδες, αἱ, sacrificia quæ equites Athenis peragebant.

Ἱππάετος, ου, ὁ, aquila magnitudine equum æquans; (2) animal ex aquila et equo.

Ἱππάζω, et ἱππάζομαι, equito, equo vehor. Ὅταν γε μὴν ἱππαζόμενον ὠνῆται, *Xen.*

Ἱππαιχμία, ἡ, certamen equestre. Ab

Ἵππαιχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui hasta vel lancea ex equo pugnat. Ex αἰχμή.

Ἱππάκη, ης, ἡ, caseus equinus; (2) equi coagulum. Ab ἵππος.

Ἱππάκης, ου, ὁ, idem et ab eod.

Ἱππακοντισταὶ, ῶν, οἱ, equestres jaculatores qui ex equo pugnant. Ex ἀκοντιστής.

Ἱππαλεκτρυὼν, ῶνος, ὁ, magnus gallinaceus, animal marinum. Ex ἀλεκτρυών.

Ἱππαλέος, equestris, equinus. Ὅσσοι θ' ἱππαλέοισιν ἀριστεύουσιν ὁμίλοις, *Oppian. Cyneget.* 1, 169. Ἱππαλέη νοῦσος, *Id. ibid.* 242.

Ἱππαλίδης, epithet. Castoris; eques, *Theocrit.* 24, 127.

Ἱππάνθρωπος, ου, ὁ, Centaurus.

Ἱππαπαὶ, vox per jocum ab Aristophane ficta.

Ἱππάρδιον, ου, τὸ, hippardium, animal equo simile, *apud Aristot.* Ab ἵππος.

Ἱππάριον, ου, τὸ, equuleus, parvus equus; (2) avis nomen similis vulpanseri. Dim.

Ἱππαρμοστὴς, οῦ, ὁ, equitatui præfectus.

Ἱππαρχέω, ῶ, f. ήσω, sum magister equitum, præsum equitatui. Ab ἵππαρχος.

Ἱππάρχης, ου, ὁ, idem quod ἵππαρχος.

Ἱππαρχία, ας, ἡ, præfectura equitum.

Ἱππαρχικὸς, ἡ, ὸν, ad magistratum equitum pertinens; (2) ducendorum equitum peritus. Ab eod.

Ἵππαρχος, ου, ὁ, equitum magister, præfectus equitum. Ex ἵππος et ἀρχή.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, equestris. Καὶ τούτους ἱππάδας τελοῦντας ἐκάλουν, *Plut.* Ab ἵππος.

Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio; (2) equitatus:

Ἱππάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, equitabilis, equis idoneus:

Ἱππαστὴρ, ῆρος, domandis equis aptus; epith. calcaris. Αυσίδικη σοι, Κύπρι, τὸν ἱππαστῆρα μύωπα . . . ἔθηκε, *Anth. inedita. Epig.* 359, 1.

Ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, eques, equitator:

Ἱππαστὶ, *adv.* equitantium modo, divaricatis pedibus. Ab ἱππάζω.

Ἱππάφεσις, εως, ἡ, carceres, locus unde emittuntur equi ad currendum in stadio. Ex ἵππος et ἀφίημι.

Ἱππεία, ας, ἡ, equitatio; (2) munus aurigandi. Ab ἱππεύω.

Ἵππειος, εία, ειον, equester, equinus. Ἵππειος θεὸς, Neptunus. Δώμασθ' ἱππείου θεοῦ, *Eurip. Phœn.* 1701. Neptuni epithetum, quia primus equos junxit, et equitandi artem invenit. A præc.

Ἱππελάτειρα, ας, ἡ, quæ equo vincit; (2) quæ equum agitat, equo vehitur.

Ἱππέλαφος, ου, ὁ, equicervus, animal formam equi et cervi habens.

Ἱππεραστὴς, οῦ, ὁ, equorum studiosus.

Ἵππερος, ου, ὁ, equorum amor, equorum studium. Vox ficta ab Aristophane, cum allusione ad morbos, ut ἴκτερος, ὕδερος, ut ἵππερος τῶν χρημάτων sit insanus amor equorum quo facultates exhauriuntur. Ab ἔρος.

Ἵππευμα, ατος, τὸ, equitatio; (2) iter equestre, iter quod ab equite conficitur.

Ἵππευσις, εως, ἡ, equitatio.

Ἱππεὺς, έως, ὁ, eques, et *in plur.* ἱππεῖς, ordo equestris; (2) genus cometæ.

Ἱππευτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Ἱππευτὴς, ὁ, equitandi peritus, equestris. Ab

Ἱππεύω, f. εύσω, equito; (2) sum eques. Περιῤῥύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος, Zephyro equitante per campos steriles (i. e. mare) qui circumfluunt Siciliam, *Eurip. Phœn.* 217.

Ἱππηγέτης, ου, ὁ, equorum ductor. Epith. Neptuni. Ab ἀγέτης, *dux.*

Ἱππηγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ut ἱππηγοὶ νῆες, hippagines. Ex ἵππος et ἄγω.

Ἱππηδὸν, *adv.* equorum et equitantium modo. Ab ἵππος.

Ἱππηλασία, ας, ἡ, equorum agitatio. Ex ἵππος et ἐλαύνω.

Ἱππηλάσιος, ut ἱππηλασίη ὁδὸς, *Il.* 7, 340, via equitabilis per quam equi aguntur. Ex iisd.

Ἱππηλατέω, ῶ, f. ήσω, equos agito, equos impello; (2) equito. Ab

Ἱππηλάτης, ου, ὁ, equitator, agitator equorum. Ex iisd.

Ἱππήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, equitabilis, per quem equi agi possunt; (2) spatiosus, amplus, latus.

Ἱππημολγοὶ, ῶν, οἱ, equimulgi populi. Ex ἵππος et ἀμέλγω, *mulgeo.*

Ἱππιάδες, αἱ, statuæ equestres mulierum, *V. L.*

Ἱππιάναξ, κτος, ὁ, dux equitum.

Ἱππιατρία, vel εία, ας, ἡ, mulomedicina, ars veterinaria, medicina equaria. Ab

Ἱππίατρος, ου, ὁ, medicus equarius, veterinarius, mulomedicus. Ex ἵππος et ἰατρός.

Ἱππίδιον, ου, τὸ, equuleus. Dim. ab ἵππος.

Ἱππικὸς, ἡ, ὸν, equestris; (2) equestris artis peritus. Hinc τὸ ἱππικὸν, οῦ, equitatus.

Ἵππιος, ου, ὁ, equestris, cognomentum Neptuni, quod primus ille equos invenerit. Minervæ etiam epitheton est, quod prima illa currum instruxerat. Præterea est epitheton Martis et Junonis. Ab eod.

Ἱππιοχαίτης, ου, ὁ, ex juba equina sive setis equinis factus. A χαίτη, *seta.*

Ἱππιοχάρμης, ου, ὁ, equis gaudens, qui equo in pugna utitur. A χαίρω.

Ἱππὶς, ίδος, ἡ, equestris, *Dion.*

Ἱππίσκος, ου, ὁ, equuleus. Dim. ab ἵππος.

Ἱπποβάμων, ονος, ὁ, qui equum conscendit; eques, equestris; (2) grandis, qui quasi equo vehitur; (3) qui quatuor pedibus incedit, quadrupes. (3) ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν, quadrupedem manum Centaurorum, *Soph. Trach.* 1095. (2) φωτὸς ἀμυνεμένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς ῥήμαθ' ἱπποβάμονα, sesquipedalia verba, *Aristoph. Ran.* 820. Ex ἵππος et βαίνω.

Ἱπποβάτης, ου, ὁ, eques. Ex iisd.

Ἱπποβήτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Ἱππόβινος, valde libidinosus; vox ficta ab Aristophane, qui Calliam Hipponici filium, libidinosum hominem, vocat Καλλίαν τὸν Ἱπποβίνου, *Ran.* 428. Ex ἵππος, quod significat magnitudinem in compositione quandoque, et βινεῖν, quod venereum actum significat.

Ἱπποβοσκὸς, οῦ, ὁ, idem quod

Ἱπποβότης, ου, ὁ καὶ ἡ, qui equos pascit seu alit, ad certamina potissimum equestria; (2) qui opibus et gloria præcellit. Ex βόσκω.

Ἱπποβότας, *Dor.* pro Ἱπποβότης, equestris. Θίασος ἔμολεν ἱπποβότας Κενταύρων, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1059.

Ἱπποβότοιο, gen. sing. *Ion.* pro ἱπποβότου, ab

Ἱππόβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, equis pascendis aptus.

Ἱπποβουκόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, equiso, equorum pastor seu educator. Ex βουκόλος.

Ἱππόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab equis devoratus. Ex βιβρώσκω.

Ἱππογέρανοι, qui magnis gruibus seu equis vehuntur, *apud Luc.* Ex γέρανος.

Ἱππόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, linguam equinam habens seu referens. Hinc τὸ ἱππόγλωσσον, ου, Hippoglossa, frutex, cujus folia linguæ equinæ similia sunt. Ex γλῶσσα.

Ἱππογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui equas gravidas ab aliis internoscit, *Vet. L.* (2) magnanimus. Ex γινώσκω.

Ἱππόγυποι, equites qui vulturibus invehuntur, *apud Luc. in Vera Hist.* Ex γὺψ, *vultur.*

Ἱπποδαμαστὴς, οῦ, ὁ, equorum domitor.

Ἱπποδάμοιο, gen. sing. *Ion.* pro ἱπποδάμου, ab

Ἱππόδαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex δαμάω, *domo.*

Ἱππόδασυς, εία, υ, hirsutus e setis equinis; epith. galeæ. Κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, *Il.* 3, 369. Ex δασύς.

Ἱππόδεσμα, ων, τὰ, vincula equorum, habenæ. Ex δεσμός.

Ἱπποδέτης, ου, ὁ, ligans equum, ἱπποδέτης ῥυτὴρ, lorum equi, quo equus ligatur. Ex δέω, *ligo.*

Ἱπποδιώκτης, ου, ὁ, equorum agitator, eques. Ex διώκω.

Ἱπποδοτέω, equum sacrifico, (prava lectio, melior ἱπποθυτέω, quod vide.)

Ἱπποδρόμια, τὰ, equiria, ludi Circenses.

Ἱπποδρομία, ας, ἡ, cursus equestris.

Ἱπποδρόμιος, ου, ὁ, ut ἱπποδρόμιος μὴν, mensis in quo equorum cursu certatur.

Ἱππόδρομος, ου, ὁ, hippodromus, circus in quo habentur certamina equestria seu curulia. Ex δρόμος, *cursus.*

Ἱπποζύγιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad modum equi jugalis.

Ἱππόθεν, *adv.* ex equo. Ab ἵππος.

Ἱπποθῆλαι, οἱ, equimulgi, pulli equarum lactentes, uberibus suppositi. Ex θηλή.

Ἱππόθοος, ου, ὁ καὶ ἡ, equo velox seu celer; (2) auriga, *Hes.* Ex θοός.

Ἱππόθορος, ου, ὁ, in equas insiliens, admissarius; (2) cantio solita accini equabus coeuntibus ad exstimulandas eas magis. Ex θόρω.

Ἱπποθυτέω, ῶ, f. ήσω, equum sacrifico.

Ἱππόοιϊν, gen. dual. *Ion.* pro ἵπποιν.

Ἱπποκάμπη, ης, ἡ, hippocampus, animal marinum. Ex κάμπτω.

Ἱππόκαμπος, ου, ὁ, idem.

Ἱπποκάνθαρος, ὁ, cantharus, equi vicem præstans volaturo in cœlum, *ap. Comicum.*

Ἱπποκέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, iter equo faciens, equester, qui multum itineris conficit.

Ἱπποκένταυρος, ου, ὁ, hippocentaurus.

Ἱπποκομέω, ῶ, equos curo.

Ἱπποκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, equiso, equorum curator.

Ἱππόκομος,

Ἱππόκρινος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex setis equinis confectus. Ex κόμη.

Ἱπποκορυστὴς, οῦ, ὁ, eques, bellator equestris; *Il.* 2, 1. Ex κορύσσω.

Ἱπποκρατέω, f. ήσω, equestribus copiis vinco; (2) equestribus copiis præsto. Hinc

Ἱπποκρατία, ας, ἡ, victoria pugnæ equestris.

Ἱππόκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, rupium modo grandis, valde asper sicut præcipitia; vox ficta *apud Aristophanem*, ad asperitatem verborum Æschyli exprimendam; ἱππόκρημνα ῥήματα, verba prærupta, alta, aspera.

Ἱπποκροτέω, ῶ, fut. ήσω, equis perstrepo. Ex

Ἱππόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, equis perstrepens. Δέσποινα γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων, *Eurip. Hippol.* 229. Ἱππόκροτα λέλοιπε δάπεδα, *Id. Hel.* 209.

Ἱππολάπαθον, ου, τὸ, hippolapathum, herba.

Ἱππολούτρα, ας, ἡ, locus ubi equi lavantur, *Hes.* Ex λούω.

Ἱππομανὲς, έος, τὸ, frutex quidam equis lethalis; (2) equina cupido coitus; (3) amoris veneficium quod equis innascitur; virus ex equarum naturalibus distillans:

Ἱππομανέω, ῶ, equorum insano amore ducor; (2) equio, de equa, quæ ad rabiem coitus agitur; (3) libidinis furore, equarum more, exstimulor. Ab

Ἱππομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, insano amore equorum flagrans; (2) qui equino more libidinis furiis exstimulatur; (3) valde insanus. *Apud Sophoclem* prati epitheton est floridi, et luxuriantis pascuis. Ex μαίνομαι. Hinc

Ἱππομανία, ας, ἡ, insanus equorum amor, insanus equorum curulium studium.

Ἱππομάραθρον, ου, τὸ, fœniculum silvestre sativo majus. Ex μάραθρον.

Ἱππομαχέω, ῶ, fut. ήσω, ex equo pugno:

Ἱππομαχία, ας, ἡ, equestre prælium. Ab

Ἱππόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex equo pugnans. Ex μάχομαι.

Ἱππομολγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ· vide ἱππημολγός.

Ἱππόμορφος, ον, equi speciem habens.

Ἱππομύρμηκες, ων, αἱ, qui magnis formicis, velut equis, vehuntur, *apud Lucian.*

Ἱππόνομα, τὰ, merces ex equis et mulis locatis, *Hes.* Ab ἱππονόμος.

Ἱππονομεὺς, έως, ὁ, equarius, equi pastor.

Ἱππονόμος, ου, ὁ, equorum pastor; simpliciter pro pecudum pastor, *Soph. Aj.* 232. Ex νέμω.

Ἱππονώμης, *Dor.* -μας, ου, ὁ, equos agitans, epith. solis: equorum moderator, epith. aurigæ. Οὐδ' ἱππονώμας, *Eurip. Hippol.* 1399. Ex νωμάω.

Ἱππόομαι, ἱπποῦσθαι, in equum mutari.

Ἱπποπείρης, ου, ὁ, qui equi aut artis equestris periculum facit. Ex πειράω.

Ἱπποπῆραι, bulgæ, sacculi, sive peræ, quibus equites necessaria itineri secum ferunt.

Ἱπποπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui equos alit; (2) equester, bellicosus. Ex πολέω.

Ἱππόπορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, equæ equientis more scortans, immane libidinosus.

Ἱπποποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptunus equestris.

Ἱπποπόταμος, ου, ὁ, equus fluvialis.

Ἱπποπώλης, ου, ὁ, equorum venditor. Ex πωλέω.

ΙΠΠΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, equus, equa; (2) equitatus, ἡ ἵππος· (3) nomen piscis; (4) oculorum quædam affectio, cum assidue tremunt, moventurque; (5) pudenda; (6) in compositione significationem auget, et magnitudinem notat, v. gr.

Ἱπποσέλινον, ου, τὸ, apium sativo majus. Smyrnium, *Plin. Angl.* ALEXANDERS.

Ἱπποσόας, α, ὁ, *Dor.* pro -ης, ου, equorum agitator, eques. Ex ἵππος et σείω, vel σεύω.

Ἱπποσόος, idem quod ἱπποσόης, *Pind.*

Ἱπποστασία, ας, ἡ, equile, stabulum equorum, statio equorum. Ex ἵππος et στάσις.

Ἱπποστάσιον, idem et ex iisd.

Ἱππόστασις, εως, ἡ, idem et ex iisd. Ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν ἱππόστασιν, αἰθέρα, *Eurip. Alcest.* 595.

Ἱπποστράτηγος, ου, ὁ, dux equitum.

Ἱπποσύνη, ης, ἡ, ars sive peritia equitandi. Δαρδανία τλάμων, Γανυμήδεος ἱπποσύνα, in qua Ganymedes equos agitabat, *Eur. Or.* 1391.

Ἱππόσυνος, ου, ὁ, equester.

Ἱπποταύρος, ου, ὁ, taurus junctus cum equo. Ξένην τινὰ ταύτην ἱπποταύρου ξυνωρίδα ζευξάμενον, *Heliod.* 10.

Ἱπποτέκτων, ονος, fabricator equi, sc. Trojani.

Ἱππότης, ου, ὁ, eques. Ab ἵππος.

Ἱππότιλος, ου, ὁ, morbus equorum. Ex τιλᾷν, *stercus elidere.*

Ἱπποτοξότης, ου, ὁ, eques sagittarius.

Ἱπποτραγέλαφος, ου, ὁ, bestia ex equo, hirco, et cervo. Ex ἵππος, τράγος, et ἔλαφος.

Ἱπποτροφεῖον, ου, τὸ, stabulum equorum.

Ἱπποτροφέω, ῶ, fut. ήσω, equos alo.

Ἱπποτροφία, ας, ἡ, equorum nutritio:

Ἱπποτροφικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Ἱπποτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui equos alit. Ex τρέφω.

Ἱπποτυφία, ας, ἡ, equina, i. e. magna superbia, inanis gloria. Ex τῦφος.

Ἱπποκρήνη, ης, ἡ, Hippocrene; i. e. equi fons quem Pegasus in Helicone pedum pulsu elicuit.

Ἵππουρις, ιδος, ἡ, galea cristam e setis equinis habens; (2) setis equinis comans; (3) cauda equina, herbæ nomen; (4) morbus genitalium, *ex Hipp.* Ex ἵππος, 5, seu potius ex ἶπος et οὐρὰ, *inguen*, Ern.

Ἱππουρὸς, piscis nomen, *Plin.* Hippurus.

Ἵππουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, caudam equinam habens; (2) piscis quidam; (3) sciurus, a magnitudine caudæ; (4) genus muscæ.

Ἱπποφαὲς, et νὲς, τὸ· vide ἱπποφυές.

Ἱππόφαιστον, ου, τὸ, hippophæstum, planta, spina fullonia.

Ἱπποφοβὰς, άδος, ἡ, equis terrorem incutiens, herba quædam quam equæ in primis aversantur. Ex φόβος.

Ἱπποφορβεὺς, έως, ὁ, equorum pastor. Ex φέρβω.

Ἱπποφορβία, ας, ἡ, equorum cura.

Ἱπποφόρβια, ων, τὰ, greges equorum.

Ἱπποφόρβιον, ου, τὸ, locus pascendis equis.

Ἱπποφόρβης, ὁ, qui equos alit, *Eur.* Ab ἵππος et φέρβω.

Ἱπποφορβὸς, οῦ, ὁ, equorum pastor.

Ἱπποφορεὺς, έως, ὁ, tolutarius, gradarius, *Gl. V.*

Ἱπποφυὲς, έος, vel ἱππόφυον, carduus quo fullones utuntur in concinnandis pannis. Ex ἵππος et φύω: al. ἱπποφεώς.

Ἱπποχάρμης, ου, ὁ, equis gaudens. Ex χαίρω.

Ἱππώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, equinus, equo similis.

Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, equile, equorum stabulum.

Ἱππωνέω, ῶ, fut. ήσω, equos emo. Ex ἵππος et ὠνέομαι.

Ἱππώνης, ου, ὁ, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet. Ex iisd.

Ἱππωνία, et ἱππωνεία, ας, ἡ, equorum emptio.

ἼΠΤΑΜΑΙ, f. ἱπτήσομαι, volo; (2) cito cursu vel impetu feror. Ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς, *Il.* 13, 592. Ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς, *Ib.* 16, 469.

Ἱπτήσομαι, f. 1. ind. med. verbi ἵπταμαι.

ἼΠΤΩ, f. ἴψομαι, lædo, noceo. Τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν, *Il.* 2, 193.

Ἵπτω, *volabas*, 2. sing. imperf. ind. *Att.* et *Ion.* pro ἵπτασο, ab ἵπταμαι.

Ἵπω, idem quod ἵπτω.

Ἱρὰ, τὰ, sacra, victimæ, *Ion.* pro ἱερὰ, ab ἱερός

Ἱραὶ, vel ἷραι, ἱράων, ἱρῶν, concio, locus ubi habentur conciones, forum. Ab εἴρω, *dico.*

Ἵραξ, seu ἴρηξ, pro ἱέραξ, *Hom.*

Ἱράομαι pro ἱεράομαι, *Herod.*

Ἱρᾶται, *sacerdos est*, 3. sing. præs. ind. med. *Ion.* et *contr.* pro ἱεράεται, ab ἱεράομαι.

Ἴρηξ, *accipiter*, *Ion.* pro ἱέραξ. *Il.* 13, 62.

ἹΡΙΓΓΕΣ, ων, αἱ, arteriæ, *Hipp.*

Ἰρινόμικτος, unde ἰρινομίκτοις σμήγμασιν, *apud Athenæum*, smegmatibus irino oleo seu unguento mixtis, aut etiam irina radice. Ex ἴρινος et μίγνυμι.

Ἴρινος, η, ον, ex iride factus: ἴρινον μύρον, unguentum irinum, oleum irinum. Ab ἶρις, 4.

Ἰριοειδὴς, ὲς, iridis speciem habens.

ἾΡΙΣ, ιδος, ἡ, iris, arcus cœlestis; (2) Iris, archangelica, Dea; (3) circulus oculi; (4) herba quædam aromatica, *Angl.* FLOWER-DE-LUCE.

Ἴρισσιν, dat. pl. *Poet.* pro ἴρισιν, ab ἶρις.

Ἱρμὸς, οῦ, ὁ, series, consequentia, *Hes.* alias εἱρμός. Ab εἴρω, *necto.*

Ἱρμοφύλαξ, ακος, ὁ, carceris præfectus. Affertur pro εἱργμοφύλαξ.

Ἱρὸς, ρὰ, ρὸν, pro ἱερὸς, sub quo videnda etiam cætera, in quibus ι pro ει *Ionice* dicitur.

ἾΡΟΣ, ου, ὁ, Irus, mendicus quidam *apud Homerum*; (2) pauper, mendicus quivis.

Ἱρουργίαι, ῶν, αἱ· vide ἱερουργία.

Ἴρω, idem quod εἴρω, necto.

Ἱρῶν, gen. pl. *Ion.* pro ἱερῶν, ab ἱερός.

ἾΣ, ἰνὸς, ἡ, fibra, nervus; (2) robur, vis. (2) Ἶν' ἀπίλεθρον ἔχοντας, vires immensas habentes, *Il.* 5, 245.

Ἶσα, *adv.* perinde, æque; similiter. Ἶσα λάτρις ἐγενόμαν, *Eurip. Phœn.* 228. Ab ἶσος, *par.*

Ἰσαγγελία, ἡ, nuntium conforme, *V. L.*

Ἰσάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, similis angelis, angelicus.

Ἰσάδελφος, ου, ὁ, fratris animo præditus, fratris loco amatus. Ἰσάδελφος ἀνὴρ, vir par fratri, *Eur. Or.* 1015.

Ἰσάζω, fut. άσω, adæquo. Ἰσάζῃ ἀλλήλοις, *Aristot.* Ab ἶσος.

Ἰσαῖος, αία, αῖον, par, æqualis, similis; ut hinc sit *apud Nic.* ἰσαίας, acc. pl. fœm. sed potest *Ionice* esse ab ἰσαία, pro ἴση, ut σεληναία pro σελήνη. Ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε πήλασθαι, de paribus enim convenit sortiri, *Callim. H. in Jov.* 63. Ab eod.

Ἴσαισι, dat. pl. f. g. *Poet.* pro ἴσαις.

Ἰσαίτερος, æqualior, *comparat.* ab ἰσαῖος. Τί τούτων ἐστ' ἰσαίτερον πόλει; *Eurip. Suppl.* 441.

Ἰσαίω, idem quod ἰσάζω· unde ἰσαιομένην, *apud Nic.*

Ἰσάκις, *adv* æqualiter, pariter, totidem modis seu vicibus.

ἸΣΑ'ΛΗ, ης, ἡ, vestis e pelle caprina. Ab ἰξάλη.

Ἰσαμέριος, æqualis, similis. Τανυφλεοῦ γὰρ ἰσαμέριος ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει, qui similis populo vitam amittit, *Soph. ex incerta Tragœdia.*

Ἴσαμι, *scio*, *Dor.* pro ἴσημι.

Ἰσάμιλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in contentione par, æqualis in certamine. Ex ἅμιλλα.

Ἴσαν, *ibant*, 3. pl. imperf. ind. act. verbi εἶμι, *eo*; vel *sciebant*, *per Sync.* pro ἴσασαν, ab ἴσημι, *scio.*

Ἰσάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vento par velocitate, velocissimus. Τὸν ἰσάνεμόν τε ποδοῖν λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 207.

Ἴσαντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ἴσασι, ab ἴσημι.

Ἰσάξιος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquivalens, æquipollens. Οὕτως ἰσάξιόν ἐστιν τὸ δρώμενον, adeo ejusdem est pretii utraque actio, *Porphyr. de Abstin.* 2, 55.

Ἰσαπόστολος, ου, ὁ καὶ ἡ, par apostolis.

Ἰσάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, par numero.

Ἴσασαι, *scis*, 2. sing. præs. ind. med. v. ἴσημι.

Ἴσασι, *sciunt*, 3. pl. præs. ind. act. v. ejusd.

Ἴσασι, 3. *scit*, s. præs. ind. act. *Dor.* pro ἴσησι.

Ἰσάσκομαι, idem quod ἰσάζω, *Hom.*

Ἰσάστερος, ον, stellis similis, pulcher, præclarus.

ἸΣΑ'ΤΙΣ, ιδος, ἡ, glastum, herba; *Angl.* WOAD.

Ἰσατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut ἰσατώδης χολὴ, bilis quæ isatim seu glastum colore refert, i. e. fusca. A præc.

Ἰσαυρὶς, ἴδος, ἡ, Isaurica, proprie epith. ensis, *Ep.*

Ἰσαυροφόνος, ὁ, Isaurorum prædonum interfector, *Ep.*

Ἰσαχῶς, *adv.* totidem modis, æqualiter. Ab ἶσος.

Ἴσειον, ου, τὸ, sacrarium Isidis. Ab Ἶσις, *Isis.*

Ἴση, *sciebat*, 3. sing. imp. ind. act. verbi ἴσημι.

Ἰσηγορέω, ῶ, et ἰσηγορέομαι, οῦμαι, libere loquor, pari dicendi libertate utor. Ex ἶσος et ἀγορεύω, *loquor.* Hinc

Ἰσηγορία, ας, ἡ, æqua loquendi libertas; (2) juris æquabilitas, status reip. popularis.

Ἰσήζυγος, idem quod ἰσόζυγος, *Suid.*

Ἰσῆλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, ætate par. Ex ἧλιξ.

Ἰσημερία, ας, ἡ, æquinoctium.

Ἰσημερινὸς, ινὴ, ινὸν, æquinoctialis. Ab

Ἰσήμερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ut ἰσήμερος πυρὸς, apud *Theoph.* triticum quod æquinoctio verno seritur. *Philox.* ἰσήμερος, æquinoctialis. Ex ἴσος et ἡμέρα.

ΙΣΗΜΙ, scio, novi, cognosco, *Dor.* ἴσαμι, scio: ἴσμεν, et ἴσαμεν, scimus; ἴστε, scitis; pro ἴσαμεν, ἴσατε· ἴσθι, ἴσω, &c. *scias, sciat,* pro ἴσαθι, ἰσάτω.

Ἰσημοιρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui portio æqualis cum cæteris datur, qui parem portionem accipit.

Ἰσήρετμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, totidem seu æquales remos habens. Ἰσήρετμοι νᾶες, *Eurip. Iphig. in Aul.* 242. Ex ἐρετμός.

Ἰσήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, æqualis, par. Ex ἄρω.

Ἰσήριθμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἰσάριθμος.

Ἴσθι, *scias*, 2. sing. præs. imperat. act. *per Syncop.* pro ἴσαθι, ab ἴσημι.

Ἴσθι, *es*, vel *sis*, 2. sing. præs. imperat. verbi εἰμί.

Ἴσθμια. τὰ, monile, ornamentum collare. Ab ἰσθμός.

Ἴσθμια, τὰ, scil. ἱερὰ, Isthmia quæ in honorem Neptuni celebrabantur in Isthmo Corinthiaco. Ab ἰσθμός.

Ἰσθμιάζειν, *Suidas* ait dici ἐπὶ τῶν κακῶς βιȣ́ντων, de minus commode salubriterque viventibus.

Ἰσθμιακὸς, ἡ, ὸν, isthmiacus, ad Isthmia pertinens. Ab ἰσθμός.

Ἰσθμιὰς, ἄδος, ἡ, isthmiaca. Ab eod.

Ἰσθμικὸς, ἡ, ὸν, isthmicus. Ab eod.

Ἴσθμιον, ȣ, τὸ, quod circa fauces est; (2) ornamentum collare, monile. Ab eod.

Ἰσθμιονίκης, ȣ, ὁ, victor in ludis Isthmicis.

Ἴσθμιος, ία, ιον, in Isthmo habitans; (2) isthmus. Ab eod.

Ἰσθμοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, isthmo similis. Ex ἰσθμὸς et εἶδος.

Ἰσθμοῖ, *adv.* in isthmo.

ΙΣΘΜΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, isthmus, terra angusta inter duo maria; (2) Isthmus Peloponnesi; (3) aliquid isthmo simile, collum; (4) collum clepsydræ.

Ἰσθμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, isthmo similis, in modum isthmi angustus. Ab ἰσθμός.

Ἴσι, *eunt*, 3. pl. præs. ind. act. verbi εἶμι.

Ἰσιακὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, indutus more eorum qui Isidis templum visebant; (2) initiatus Isiacis sacris, sacerdos Isidis. Ab Ἶσις.

Ἰσίκιον, ȣ, τὸ, et ἴσικος, ȣ, ὁ, lucanica, edulii genus e carne intrita et minutissime incisa. Videtur Latinum.

ΊΣΙΣ, ιδος, ἡ, Isis, Dea Ægyptiorum.

Ἴσκω, scio, fingo; (2) adsimilo, simile videri aliquid facio; (3) dico, apud Poetas recentiores. (1) ἴσκεν, ita fingebat, *Odyss.* 19, 203. (2) φωνὴν ἴσκȣσα ἀλόχοισιν, similem se faciens, quod vocem attinebat, uxoribus Græcorum (φωνὴν regitur a præposit. κατὰ), *Odyss.* 4, 279. (3) ἴσκον τοιάδε πολλά, *Theocr.* 22, 167. Ἴσκεν εὔφρονέων, *Apoll. Rhod.* 4, 1586.

Ἴσμα, ατος, τὸ, structura, opus, ut sepulcrum, &c. Ὀρνιθόπαιδος ἴσμα φοιβάζων ποτοῖς, abave-orti monumentum abluens unda, *Lycophr.* 731. Ab ἵζω.

Ἴσμεν, *scimus*, 1. pl. præs. ind. act. *per Sync.* pro ἴσαμεν, ab ἴσημι.

Ἰσμήνιος vocabatur Apollo, eo quod omnia sciret.

Ἰσοβαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque profundus. Ex βάθος.

Ἰσοβαρὴς, ὲς, æque gravis. Ex βάρος.

Ἰσοβασιλεὺς, έως, ἡ, par vel æqualis regi.

Ἰσόβοιον, bovis pretium æquans. A βȣ̃ς.

Ἰσόβολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æqualis ponderis, *Hes.*

Ἰσόγαιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, terræ æqualis, par, qua terram, seu regionem, seu agros. A γαῖα.

Ἰσογενὴς, ὲς, æqualis, ejusdem generis.

Ἰσογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, ejusdem sententiæ ac voluntatis. A γνώμη.

Ἰσογράφος, ον, æqualis scriptor, *Ep.*

Ἰσογώνιος, ον, æquiangulus. Ex γωνία.

Ἰσοδαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui æquali sorte fruitur, qui ejusdem sortis est; (2) Deo par, qui parem reddit deis. Τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς, *Ariphron. Cant. in Sanit.* 6.

Ἰσόδενδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, arborem æquans, i. e. altus, longus.

Ἰσοδίαιτα, ης, ἡ, æqualitas victus, similitudo in victu.

Ἰσοδιαίτης, ȣ, ὁ, idem quod

Ἰσοδίαιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æquali seu pari victu cum alio utens. A δίαιτα.

Ἰσόδομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æqualiter structus. Ex δέμω.

Ἰσόδοξος, ον, æque clarus. A δόξα.

Ἰσοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, cursu æquo, pariter curro et una feror. Ab

Ἰσοδρόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cursu æquans.

Ἰσοδυναμέω, ῶ, f. ήσω, æque potens sum, æquipolleo. *Gl. V.* ἰσοδυναμȣ̃ντα, æqualia:

Ἰσοδυναμία, ας, ἡ, æqualis potestas. Ab

Ἰσοδύναμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æque potens. Ex δύναμις.

Ἰσοδυνάμως, *adv.* pari vi. A præc.

Ἰσοελκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, par pondere, æquilibris. Ab ἴσος et ἕλκω, *traho.*

Ἰσοζυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. æquijugis, par, æqualis. A ζυγός.

Ἰσόζυγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἰσόζυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἰσοθεΐα, ας, ἡ, æqualitas cum Deo, Deitas. Ab

Ἰσόθεος, ὁ ϗ ἡ, Deo par, Deo æquiparandus. Ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν, paria deis sortiri, *Soph. Antig.* 837. ἴσος in compositione refertur ad substantivum: in hoc versu intellige tanquam si scriptum erat Ἴσα θεοῖς ἔγκληρα λαχεῖν.

Ἰσοκατάληκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æqualiter desinens, similem exitum habens. Ex καταλήγω.

Ἰσοκέφαλος, ον, par caput habens.

Ἰσοκίνδυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est in pari discrimine, qui pari periculo se exponit.

Ἰσοκιννάμωμον, cinnamomo æquipollens, casia.

Ἰσοκλεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gloria par. A κλέος.

Ἰσόκληρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui pari cum alio sorte est, cui par portio sorte obvenit.

Ἰσοκλινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æqualiter vergens et inclinans, de æquilibrio. A κλίνω.

Ἰσόκοιλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æque concavus.

Ἰσοκόρυφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æqualem verticem habens, æque eminens. Ex κορυφὴ, *vertex.*

Ἰσοκράτεια, seu ἰσοκρατία, ας, ἡ, æquale imperium. Ex ἴσος et κράτος.

Ἰσοκρατὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æquali robore præditus, æque pollens. Ex iisd.

Ἰσοκρατὴς, vel ἰσοκραὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æqualiter temperatus. A κεράννυμι, *misceo.*

Ἰσόκριθος, ον, hordeo par, mensura aut pretio. Ex κριθή.

Ἰσοκωλία, ας, ἡ, membrorum æqualitas. Ab

Ἰσόκωλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, paria membra habens. Ex κῶλον.

Ἰσολογία, ας, ἡ, par et æqualis ratio; (2) honoris æqualitas. Ex λόγος.

Ἰσόλυρος, ον, epith. cantus. Ex λύρα.

Ἰσομάτωρ, *Dor.* pro ἰσομήτωρ, quod vide.

Ἰσόμαχοι, οἱ, pares et æquales in pugna. Ex μάχη.

Ἰσομεγέθης, εος, ὁ ϗ ἡ, æque magnus, æqualis magnitudinis. Ex μέγεθος.

Ἰσομερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æqualiter participans. A μέρος, *pars.*

Ἰσομέτρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æquam mensuram habens. Ex μετρέω.

Ἰσόμετρος, ὁ, qui paris mensuræ est, *Ath.*

Ἰσομέτρως, *adv.* pari mensura. A μέτρον.

Ἰσομέτωπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, parem frontem habens, de acie; ἰσομέτωποι, æquata acie stantes. Ex μέτωπον.

Ἰσομήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui pari longitudine seu proceritate est. Ex μῆκος.

Ἰσομήτωρ, par matri. Τὺ δὲ Θὲς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν, *Theocrit.* 8, 14.

Ἰσομιλήσιος, ον, epith. vestis, ad modum Milesiarum factæ, mollis; par Milesio. Ἱμάτιον ἰσομιλήσιον, *Diod. Sic.* 12, 21.

Ἰσόμιμος, ον, similis. A μιμέω.

Ἰσομοιρέω, ῶ, fut. ήσω, æqualem portionem capio; (2) tantundem juris habeo:

Ἰσομοιρία, ας, ἡ, æqualis portio. Ab

Ἰσόμοιρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui portio par et æqualis datur; (2) qui idem juris habet; (3) æqualitatis in partiendo studiosus. Γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ, caligo terram æqualiter cum luce partiens, *Soph. Elect.* 86. Ἰσομοιρότατος ἐν τοῖς κέρδεσιν, in præda dividenda æqualitatis studiosissimus, *Appian. de Rebus Hispan.* 75. Ex μοῖρα.

Ἰσόμορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem, *Hes.*

Ἰσομυθέω, ῶ, exquisite loquor, *Hes.* ἰσομυθȣ̃ντες, ἀκριβολογȣ̃ντες· vide *Steph. Ind.*

Ἶσον, *adv.* æqualiter. Ab ἴσος.

Ἰσόνειρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, somnio similis, inanis, vanus.

Ἰσόνεκυς, υος, ὁ ϗ ἡ, fato defuncto pari, similis mortuo. Ὀλόμεσθ' ἰσόνεκυες, *Eurip. Or.* 200.

Ἰσονομέομαι, ȣ̃μαι, in legum seu juris æquabilitate vivo. Ab ἰσονόμος.

Ἰσονομία, ας, ἡ, æquabilitas legum et juris.

Ἰσονομικὸς, ἡ, ὸν, æquabilitate juris utens.

Ἰσονομικῶς, *adv.* æquabiliter.

Ἰσονόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æquabilitate legum seu juris utens; (2) ἰσόνομος, æquabiliter distributus. Ex νόμος, *lex*, vel νέμω, *distribuo.*

Ἴσονται, 3. pl. fut. 1. ind. med. *Poet.* pro ἴξονται, ab ἵκω.

Ἰσόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, juvenilis, v. gr. vis qualis in juvenibus est.

Ἰσοπάλαιστος, ον, æquans palmi latitudinem. Ex παλαιστή.

Ἰσόπαλις, ιδος, ἡ, epith. fornacis, *ap. Jos.* (*si sana lectio.*) Interpretatur, par tormentum habens, *Ern.*

Ἰσοπαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, par in lucta seu pugna; (2) par viribus. Ex πάλη, vel πάλος.

Ἰσόπαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ἰσοπαλῶς, *adv.* æqualibus viribus in pugna seu lucta.

Ἰσοπαχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque crassus. A παχός.

Ἰσόπεδον, ȣ, τὸ, planities. Ab

Ἰσόπεδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, planus. Ex πέδον.

Ἰσοπέλεθρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui totidem jugerum est, æque magnus. Ex πέλεθρον.

Ἰσοπενθὴς, ὲς, parem luctum, noxam afferens seu habens.

Ἰσοπεριμέτρητος, ον, eundem ambitum habens.

Ἰσόπετρος, ον, durus.

Ἰσόπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui totidem cubitorum est.

Ἰσοπλατὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque latus. Hinc τὸ ἰσοπλατὲς, έος, par latitudo. Ex πλάτος.

Ἰσοπλάτων, ὁ, Platoni par, comparandus.

Ἰσόπλευρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æquilaterus. Ex πλευρά.

Ἰσοπληθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque plenus, pari multitudine. Ex πλῆθος.

Ἰσοπολιτεία, ας, ἡ, par jus civitatis; (2) æqualitas reipublicæ.

Ἰσοπολίτης, ȣ, civis pari jure utens, (ut reperitur *apud Stephanum*). Sed potius, qui eodem jure utitur.

Ἰσοπολῖτις πόλις, urbs cujus cives æquali jure fruuntur, municipium, *Appian. Bell. Civ.* 1, 10.

Ἰσόπρεσβυς, ὁ, par ætate.

Ἰσόπριος, ὁ, utrinque strictus, seu onustus, epith. asini, *Soph.*

Ἰσόπυρον, τὸ, Isopyrum, planta, alias Phasiolus.

Ἰσοῤῥεπὴς, ὁ ϗ ἡ, æque vergens, *Nic.*

Ἰσοῤῥοπέω, ῶ, fut. ήσω, æquilibrium facio, sum æqualis momenti, in neutram partem vergo; (2) æqualibus sum viribus, æqualis sum, adæquo.

Ἰσοῤῥοπία, ας, ἡ, æquilibrium. Ab

Ἰσόῤῥοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem ponderis est; (2) par, æquivalens. Ex ῥέπω.

Ἰσοῤῥόπως, *adv.* pari vi, valore.

ΊΣΟΣ, vel ἴσος, η, ον, æqualis, par, æquabilis. Hinc τὸ ἴσον, ȣ, æqualitas, æqualis portio; ἴσα ϗ, perinde ac, æque ac; ἴσοι, totidem. Πολλȣ̀ς δ' ἐρασὰς κἀπὸ θηλειῶν ἴσας ἔχων,

ἴχων, ex mulieribus æquali numero, *Eurip. Suppl.* 899.

Ἰσοσθένεια, et ἰσοσθενία, ας, ἡ, æqualitas virium, æquipollentia.

Ἰσοσθενέω, ῶ, fut. ήσω, æquipolleo, æquali polleo robore. Ab

Ἰσοσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pari robore præditus, paribus pollens viribus. Ex σθένος.

Ἰσοσκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, æqualia habens crura; (2) æqualia habens latera; (3) par, de numero, *Plat.* Ex σκέλος.

Ἰσόσπριος, ου, ὁ καὶ ἡ, legumini similis. Vide in ὄνος. Ex ὄσπριον.

Ἰσοστάδην, *adv.* contra stando, seu pugnando, pari vi. Ab ἵστημι.

Ἰσοσταθμέω, idem pondus habeo. A σταθμός.

Ἰσοσταθμία, ας, ἡ, æquilibrium, *Ph.* A seq.

Ἰσόσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, par pondere.

Ἰσοστάσιος, par pondere; (2) æqualis. (2) ἰσοστάσιόν πως ἐκείνῃ γινόμενον, de pugna, *Appian. Bell. Annibal.* 53.

Ἰσοστατέω, idem quod ἰσοσταθμέω.

Ἰσόστοιχος, ον, ex adverso respondens, oppositus, ut ἀντίστοιχος.

Ἰσόστροφος, ον, idem quod ἀντίστροφος.

Ἰσοσυλλαβέω, ῶ, f. ήσω, totidem syllabas habeo.

Ἰσοσυλλάβως, *adv.* totidem syllabis.

Ἰσοτάλαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui paris est ponderis, æquilibrium faciens; (2) æqualis.

Ἰσοταχέω, pari celeritate curro, vel sum. Εἰς τὸ ἐπισπεῦδον τῆς πορείας ἰσοταχεῖν ἀδυνατοῦντας, *Heliodor.* 8.

Ἰσοταχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, æque velox. Ex ταχύς.

Ἰσοταχῶς, *adv.* æque celeriter, pari celeritate.

Ἰσοτέλεια, ας, ἡ, æqualitas in pendendo tributo cum civibus; (2) æqualis libertas. Ab

Ἰσοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui idem cum aliquo vectigal pendit; (2) qui iisdem legibus cum civibus vivit. Ex τέλος.

Ἰσοτέλεστος, ον, qui simul, una absolvitur, expletur, qui finem habet. Κόρος ἰσοτέλεστος Ἄϊδος, satietas quæ sola morte finitur, *Soph. Œd. Col.* 1220. A τελέω.

Ἰσότης, ητος, ἡ, æqualitas, par conditio, parilitas; (2) æquitas. Ab ἴσος.

Ἰσοτιμία, ας, ἡ, par honor et dignitas; (2) par conditio et jus. Ab

Ἰσότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, æque pretiosus. Ex τιμή.

Ἰσοτίμως, *adv.* pari honore, conditione.

Ἰσότοιχος, ον, pares parietes habens.

Ἰσότονος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est æquali tono, eodem accentu. Ex τόνος.

Ἰσοτόνως, *adv.* æquali tono; (2) æque, perinde.

Ἰσοτράπεζος, ον, par mensæ, par alteri quoad mensam.

Ἰσοτροπέω, ῶ, fut. ήσω, similibus moribus sum. Ab

Ἰσότροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui similibus est moribus.

Ἰσότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, eandem habens formam.

Ἰσοτύραννος, ου, ὁ καὶ ἡ, tyrannis par et æqualis.

Ἰσουργέω, ῶ, fut. ήσω, paria facio. Ab

Ἰσουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, paria faciens, *Hes.* Ab ἔργον.

Ἰσοῦσθαι, præs. inf. pass. *contr.* ab ἰσόω.

Ἰσοϋψὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, æque altus. Ex ὕψος.

Ἰσοφαρίζω, æquo, adæquo, æquiparo; quasi ἰσοφερίζω. Οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν, *Il.* 6, 101. Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι, *Ib.* 9, 390. Ab ἴσον et φέρεσθαι, *ferre*, ut ἐμφερής.

Ἰσοφαρίσδειν, *Dor.* pro ἰσοφαρίζειν.

Ἰσοφέρος, ου, ὁ καὶ ἡ, æqualem partem ferens; (2) paris capacitatis aut mensuræ, *Ern.*

Ἰσοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, æqualis naturæ, essentiæ, *Nonn.* Ex φυή.

Ἰσοχειλέω, labrum pari libramento demitto, *Gaz.*

Ἰσοχειλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, labra æquans, de mensura, plenus usque ad labra. Ex χεῖλος.

Ἰσόχειρ, ὁ καὶ ἡ, pari robore præditus.

Ἰσόχνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, æque lanuginosus. Ex χνόη.

Ἰσόχορδος, ου, ὁ καὶ ἡ, totidem habens chordas. Ex χορδή.

Ἰσοχρονέω, ῶ, fut. ήσω, tempore eodem vivo. Ab ἰσόχρονος.

Ἰσοχρόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod

Ἰσόχρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, tempore seu ætate par.

Ἰσόχροος, *contr.* ἰσόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, simili colore præditus. Ex χρόα.

Ἰσόχρυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo est æqua auri portio; (2) auro par; (3) qui auro rependitur, auro repensus.

Ἰσοψηφία, ας, ἡ, par jus in suffragiis ferendis; (2) paria suffragia. Ab

Ἰσόψηφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui par est in suffragiis ferendis; (2) parem auctoritatem habens. Ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν, *Eurip. Suppl.* 353.

Ἰσόψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, unanimus, amicissimus; (2) similis animo. Ex ψυχή.

Ἰσοψύχως, *adv.* pari animo. A præc.

Ἰσόω, ῶ, fut. ώσω, æquo, adæquo, æquiparo; (2) libro. Δρόμου δ' ἰσώσας τῇ ἀφέσει τὰ τέρματα, metam carceribus cursu jungens; *id est*, emenso autem tanta celeritate stadio, ut inter carceres et metam vix aliquid spatii esse videretur, *Soph. Elect.* 586. Vide ἄφεσις. Ab ἴσος.

Ἵστα, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro ἵσταθι, ab ἵστημι.

Ἵσταμαι, sto, subsisto, persto, statuo.

Ἱστάμενος, præs. part. pass. verbi ἵσταμαι.

Ἱστᾶντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ἱστᾶσι.

Ἱστάνω, idem quod ἱστάω seu ἵστημι, *Steph.*

Ἵστασο, 2. sing. imperfect. ind. med. *Ion.* pro ἵστασο.

Ἵστασο, *sta*, 2. sing. præs. imperat. med.

Ἵστατο, 3. sing. imperf. ind. pass. vel med.

Ἱστάω, ῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ, sisto. Vide ἵστημι.

Ἵστε, 2. plur. præs. ind. act. *per Sync.* pro ἴσατε, ab ἴσημι.

Ἱστέον, *sciendum*, *Ion.* pro εἰστέον, ab εἴδω.

Ἵστη, *sta*, *siste*, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro ἵσταθι; vel *statueris*, 2. sing. præs. ind. pass. *Att.* pro ἵστασαι, ab ἵστημι. Εἰς ὀρθὸν ἵστη, in rectam viam siste, *Eurip. Suppl.* 1230.

Ἵστημι, in præs. imperf. fut. aor. 1. colloco, statuo; *et hinc* pondero, converto, &c. *quæ ex adjectivo substantivo judicanda sunt*, at in aor. 2. perf. plusq. perf. sto, consisto; *unde est*, (1) de meretrice prostante; (2) esse natum, ortum esse; (3) conquiescere, &c. quæ vis et *in med.* ἵσταμαι obtinet; f. στήσω, stabo; aor. 1. στῆσαι et στήσασθαι perf. ἕστηκα· in partic. ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστὸς, stans; in inf. ἑστηκέναι, stare; ἱστάναι, statuere; ἑστάναι, stare; στὰς, stans, &c. Ὄρθιον οὖς ἵστησιν, arrigit aures, *Soph. El.* 27. Ἐνταῦθα στησόμεθα τοῦ λόγου, *Dem.* βασιλέα, *Plat.* Ἱστάναι μῆνιν, irasci, *Soph. Œd. Tyr.* 699. Ἱστάναι βοὴν, clamare, (apud Tragicos). Στήσομεν χοροὺς, saltabimus, *Eurip. Iphig. in Aul.* 676. Ἔστασιν ἰαχὰν, vociferatus est, *Id. ibid.* 1039. Στῆσαι κραυγὴν, clamare, *Id. Or.* 1529. Στήσουσιν ἐλπίδα, metuent, *Id. Iphig. in Aul.* 787 et 789.

Ἱστιάω, *Dor.* et *Ion.* pro ἑστιάω, *Eust.*

Ἱστίη, seu ἱστίη, ἡ, *Ion.* pro ἑστία, focus, Vesta.

Ἱστιητήριον, ου, τὸ, triclinium, locus epulationis, pro ἑστιατήριον, *Ion.*

Ἱστιοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, solis velis feror, non remis. Ex ἱστίον et δρόμος.

Ἱστιοκώπη, ης, ἡ, navigatio quæ fit velis et remis. Ex ἱστίον et κώπη.

Ἱστίον, ου, τὸ, velum navis, textum, velum, velamen. Ab ἱστός.

Ἱστιοποιέω, ῶ, fut. ήσω, vela facio.

Ἱστιοῤῥάφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vela suit; (2) dolosus, astutus. Ex ἱστίον et ῥάπτω.

Ἱστοβοεὺς, έως, ὁ, *proprie* aratri temo. Ex ἵστημι et βοεύς.

Ἱστοβόη, ης, ἡ, idem et ex iisd.

Ἱστοβοῆϊ, *Ion.* pro ἱστοβοεῖ, ab ἱστοβοεύς.

Ἱστοδόκη, ης, ἡ, receptaculum mali nautici. Ex ἱστὸς et δέχομαι.

Ἱστοκεραία, ας, ἡ, antenna.

Ἱστοπέδη, ης, ἡ, lignum in media et ima navi, cui inseritur malus, seu foramen in media navi, cui mali erecti pars inferior inserebatur.

Ἱστοπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, textor, textrix. Ex ἱστὸς (2) et (3), et πόνος.

Ἱστόπους, οδος, ὁ, pes textorii mali, seu ligni, e quo stamina ducta sunt.

Ἵστορα, *peritum*, acc. sing. ab ἵστωρ.

Ἱστορέω, ῶ, fut. ήσω, inquiro, sciscitor, exploro; (2) viso, lustro; ἱστόρησα, vidi ipse, videndo cognovi; (3) memoriæ trado, literis prodo; (4) sciscitando vel percontando audio vel cognosco. Τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ἅ σ' ἱστορῶ, *Soph. Tr.* 408. Βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, *Plut.* Ab ἵστωρ.

Ἱστόρημα, ατος, τὸ, res gesta, et quæcunque quæ audiendo visendove cognoscitur.

Ἱστορία, ας, ἡ, cognoscendi studium; (2) lustratio locorum; (3) percontatio, inquisitio; (4) commentatio; (5) historia, rerum gestarum expositio; (6) scientia; (7) sensus scripturæ historicus sive literalis.

Ἱστορέω, vel ἱστορεύω, ostento, cum affectatione quadam demonstro; ab ἱστόριον, *Hpp.* ἱστορευμένη, *Ion.* pro ἱστορευμένη. A præc.

Ἱστορικὸς, ἡ, ὸν, ad historiam pertinens; (2) historicus, historiarum scriptor.

Ἱστορικῶς, *adv.* historice, historicorum more; (2) sensu literali.

Ἱστοριογράφος, ου, ὁ, historiarum scriptor. Ex ἱστορία et γράφω, *scribo*.

Ἱστόριον, ου, τὸ, argumentum, fides seu probatio rei alicujus, *Hippocr.* Ab ἵστωρ.

Ἱστοριοσυγγραφεὺς, έως, ὁ, historiarum scriptor.

Ἱστορὶς, ίδος, ἡ, historica traditio, fama, historia.

Ἱστορῶν, *cognoscens*, part. verbi ἱστορέω, ῶ. Οὐδ' ἱστορῶν, inscius, *Soph. Œd. Tyr.* 1484.

Ἱστὸς, οῦ, ὁ, malus navis; (2) malus seu lignum e quo stamina seu tela suspenditur; (3) ipsa tela; (4) tibia. (4) ὀρθοτενεῖς κώλων ταναοὶ δολιχήρεες ἱστοὶ, rectæ, longæ, prolixæ, crurum tibiæ, *Oppian. Cynegel.* 1, 407. Ab ἵστημι.

Ἱστότονα πηνίσματα, stamina seu licia quibus textorius ἱστὸς intenditur, *Ar.*

Ἱστότονος, η, ον, jugo extensus, a, um. Ἱστότονα πηνίσματα, extenta jugo fila, *Aristoph. Ran.* 1315.

Ἱστοτρίβης, ου, ὁ, classiarius, socius navalis. A τρίβω.

Ἱστουργεῖον, ου, τὸ, textrina. A seq.

Ἱστουργέω, ῶ, fut. ήσω, telas tracto, telam texo.

Ἱστουργία, ας, ἡ, textura, telæ contextio.

Ἱστουργικὸς, ἡ, ὸν, textorius. Hinc ἱστουργικὴ, sc. τέχνη, ars textoria. Ab

Ἱστουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, textor, textrix. Ex ἔργον.

Ἵστω, *scito*, 3. sing. præs. imperat. *per Sync.* pro ἰσάτω, ab ἴσημι.

Ἵστων, imperf. ind. act. *contr.* pro ἵσταον, ab ἱστάω, pro ἵστημι.

Ἵστων, *per Sync.* pro ἰσάτων, 3. dual. imperf. vel pro ἰσάτωσαν, 3. pl. imperat. v. ἴσημι.

ἽΣΤΩΡ, ορος, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus; (2) testis, judex, arbiter.

Ἰσχάδιον, ου, τὸ, caricula. Dim. ab ἰσχάς.

Ἰσχαδοπώλης, ου, ὁ, caricarum venditor. Ex ἰσχὰς et πωλέω. Hinc

Ἰσχαδόπωλις, ιδος, ἡ, caricarum venditrix.

Ἴσχαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sistens sanguinem, sistendi sanguinis vim habens. Ex ἴσχω et αἷμα.

Ἰσχαίμων, idem quod ἴσχαιμος, herba sic dicta, *Theophr.*

Ἰσχαίνω, emacio, macilentum reddo, attenuo, arefacio, pro ἰσχναίνω, ab ἰσχνός.

Ἰσχαλέος, έα, έον, macer, tenuis. Ab eod.

Ἰσχανάω, ῶ, inhibeo, retineo; (2) appeto, desidero, *Poet.* Hinc ἰσχανάᾳ, cupit, *Poet.* pro ἰσχανᾷ, *per Dialysin* ἰσχανάων, desiderans, cupidus, pro ἰσχανῶν. Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, *Il.* 15, 723. Τὴν δ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν, *Ib.* 23, 300. Ab ἴσχω, *habeo*.

Ἰσχανόωσιν, *Poet.* pro ἰσχανῶσι.

Ἰσχάνω, *Poeticum*, comprimo, contineo, teneo, habeo. Δίος ἰσχάνειν ἄνδρας, *Il.* 14, 387. Ὁππότε κρύος ἀνέρας εἴργον Ἰσχάνει, *Hesiod. Op.* 493. Ἐμέθεν πέρι θυμὸν ἀρείω ἴσχανε, de me meliorem sententiam habeas, *Apoll. Rhod.* 1, 901.

Ἰσχὰς,

Ἰσχὰς, ἄδος, ἡ, carica, ficus arida; (2) ficus quævis. Ab ἰσχνός.

Ἰσχὰς, ἄδος, ἡ, anchora, nempe quæ retinet navem. Ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα, revolverunt anchoram navis, *Soph. ex incerta Tragœdia.*

Ἰσχέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ἴσχειν, ab ἴσχω.

Ἴσχεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ἴσχεσο.

Ἴσχευ, *Dor.* pro ἴσχου.

Ἰσχιαδικὸς, ἡ, ὸν, ad coxendicis dolores faciens; (2) coxarum dolores patiens. Ab ἴσχις.

Ἰσχιακὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.

Ἰσχιάζω, fut. άσω, e coxa laboro.

Ἰσχιὰς, άδος, ἡ, ut ἰσχιὰς νόσος, coxendicum dolor. Ab

Ἰσχίον, ου, τὸ, coxa, coxendix, lumbus. Βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, *Il.* 5, 305. Ab

ἼΣΧΙΣ, εως, ἡ, lumbus, *Hes.*

Ἰσχιοΐδης, ὁ, qui crassas seu tumidas habet coxas vel clunes, *Eust.*

Ἰσχναίνω, emacio, macilentum reddo, attenuo, arefacio, mitigo, emollio. Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ, *Æschyl. Prom. Vinc.* 380. Σύ μοι τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν ἴσχναινε, *Eurip. Or.* 298. Ab ἰσχνός. Hinc

Ἰσχναλέος, έα, έον, macilentus, gracilis.

Ἴσχνανσις, εως, ἡ, attenuatio, macies. Ab eod.

Ἰσχναντικὸς, ἡ, ὸν, extenuandi et emaciendi vim habens. Ab ἰσχναίνω.

Ἰσχνασία, ας, ἡ, macies. Ab eod.

Ἰσχνοεπέω, nimis tenuiter ac subtiliter loquor.

Ἰσχνολογέω, idem.

Ἰσχνολογία, ας, ἡ, nimis arguta disputatio. A λόγος.

Ἰσχνολόγος, ου, ὁ, subtilis disputator.

Ἰσχνομυθέω, ῶ, subtiliter loquor, *Hes. Suid.*

Ἰσχνομυθία, ας, ἡ, leptologia, argutiæ ineptæ, *Hes. Suid.* A μῦθος.

Ἰσχνοπέδη, ἡ, tenuis pedica, tenue vinculum.

Ἰσχνόπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, meatus tenues habens.

ἸΣΧΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, macer, gracilis, tenuis, *proprie et metaphorice.*

Ἰσχνοσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, exilia habens crura. A σκέλος.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas.

Ἰσχνουργὴς, ὲς, subtiliter factus, elaboratus; epith. vestis. Ab ἰσχνὸς et ἔργον.

Ἰσχνοφωνία, ας, ἡ, vocis exilitas, imbecillitas; (2) linguæ hæsitatio. Ab

Ἰσχνόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui gracili et tenui voce est; (2) cui vox supprimitur, et repente sistitur ac deficit inter loquendum. A φωνή.

Ἰσχνόω, ῶ, emacio, macilentum reddo. Ab ἰσχνὸς· ἰσχνοῦται, extenuatur.

Ἰσχνῶς, *adv.* tenuiter.

Ἴσχονται, 3. plur. præs. ind. med. verbi ἴσχω, pro ἔχω.

Ἰσχουρία, ας, ἡ, obstructio vesicæ, urinæ in vesica repressio. Ex ἴσχω et οὖρον.

Ἰσχυρίζω, assevero, affirmo. Ab

Ἰσχυρίζομαι, fut. ίσομαι, contendo viribus; (2) nitor, fiduciam colloco, pro defensione utor; (3) adsevero, adfirmo. Ἰσχυρίζεσθαι περὶ τῶν νεκρῶν, *Plut.* τῷ νόμῳ, *Xen.* Ab ἰσχυρός.

Ἰσχυροβελὴς, ὲς, adversus sagittarum ictus validus, epith. ocrearum vel loricæ. A βέλος.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, ης, ἡ, pertinacia, pervicacia in sententia, propositum tenax. Ab

Ἰσχυρογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, obfirmatus in sententia, tenax propositi. A γνώμη.

Ἰσχυρόδετος, ον, valide vinctus seu ligatus. A δέω.

Ἰσχυροποιέω, ῶ, fut. ήσω, robustum, validum reddo, corroboro, confirmo, v. gr. argumentis; ἰσχυροποιοῦμαι, corroboror.

Ἰσχυροπότης, ου, ὁ, avide, multum bibens.

Ἰσχυροπράγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, gravia, fortia ausus. A πρᾶγμα.

Ἰσχυρόρριζος, ου, ὁ ϗ ἡ, radicem validam habens, seu agens. Ex ῥίζα.

Ἰσχυρὸς, ρὰ, ρὸν, robustus, validus, potens, fortis, vehemens. Ab ἰσχύς.

Ἰσχυρόω, ῶ, f. ώσω, idem quod ἰσχυροποιέω, corroboro, confirmo; (2) munio. Ab ἰσχυρός.

Ἰσχυρῶς, *adv.* valde, vehementer, enixe.

ἼΣΧΥ'Σ, ύος, ἡ, robur, vires, potentia.

Ἴσχυσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act.

Ἰσχύσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi ἰσχύω.

Ἰσχυτήριος, α, ον, idem quod ἰσχυρὸς· ab

Ἰσχύω, fut. ύσω, robustus sum; (2) potens sum, polleo, possum. Τανῦν δὲ δὲ ἄλλον ἰσχύουσιν βίον, sustinent, *Soph. Trach.* 306. τοῖς ὅπλοις, *Dem.* σώμασι, *Xen.* Ab ἰσχύς.

Ἴσχω, habeo, teneo; (2) occupo, occupatum possideo; (3) cohibeo, coerceo, contineo, reprimo, impedio, repello; (4) retineo; (5) valeo, de pretio interno nummi; ἴσχομαι, hæreo, sisto gradum, desino. Ἴσχειν ξύγγνοιαν, dare veniam, *Soph. Ant.* 66. Χαλεπὸν ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς, sc. χεῖρας ἴσχειν, *Arist. Lys.* 507. Ἕρκεα ἴσχει, septa retinent, *Il.* 5, 90. Χειμῶνος δὲ ἔμπαλιν ἴσχουσιν (ποταμοί), *sub.* ἑαυτοὺς, se cohibent, *Arr. Hist. Alex.* 5, 9. Ab ἔχω.

Ἰσωνία, ας, ἡ, pretium par. Ab ὠνέομαι.

Ἰσώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cognominis. Ab ὄνομα.

Ἴσως, *adv.* æqualiter, æque, pariter; (2) fortasse, forsitan. Ab ἴσος.

Ἴσωσι, 3. pl. aor. 1. conj. act. verbi εἴδω, nisi sit pro ἴσασι, 3. pl. præs. ind. ab ἴσημι.

Ἴσωσις, εως, ἡ, æquatio, comparatio. Ab ἰσόω.

Ἰταλία, ας, ἡ, Italia, regio Europæ.

Ἰταλικὸς, ἡ, ὸν, Italicus; (2) Latinus.

Ἰταλιώτης, ου, ὁ, Italus, magnæ Græciæ incola, qui est ex magna Græcia.

Ἰταλιῶτις, ιδος, ἡ, Itala.

Ἰταλὸς, οῦ, ὁ, Italus; (2) taurus, bos. Aliis Ἴταλος.

Ἰταμὸς, ἡ, ὸν, temerarius, præceps, protervus, trux, petulans, impudens. Ab ἴτης.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, temeritas, procacitas, impudentia. A præc.

Ἰταμῶς, *adv.* proterve, impudenter.

Ἴτε, 2. pl. præs. imperat. verbi εἶμι.

ἸΤΕ'Α, ας, ἡ, et ἰτέη, ης, ἡ, salix; (2) clypeus, quia primi clypei erant a salice, ut *Hesychius* voc. ἰταίαι. (2) τὴν δ' ἰτέαν λαβὼν χερὶ, *Eurip. Suppl.* 695. Ἕξεις ὅμως, ἐν ᾗ ταφῇ, σῃ, χαλκόνωτον ἰτέαν, *Id. Troad.* 1192. Ἰτέαν εἰς μέσην θεὶς, *Id. Cycl.* 7. Hinc

Ἰτέινος, ίνη, ινον, salignus, e salice.

Ἰτέον, *adv. posit.* eundum. Ab εἶμι, eo.

Ἰτεὼν, ῶνος, ὁ, salicetum, salictum, locus consitus salicibus. Ab ἰτέα.

Ἴτην, 3. dual. imperf. ind. act. verbi εἶμι.

ἸΤΗΣ, ου, ὁ, temerarius, audax, præceps, impudens; (2) magnanimus, animosus.

Ἰτητικὸς, ἡ, ὸν, temerarius, præceps; (2) temerarium reddens. A præc.

Ἴτον, *ibatis*, 2. dual. imperf. ind. act. vel *itis*, itemque *eunt*, 2. vel 3. dual. præs. ind. act. Ab εἶμι.

Ἴτρια, τὰ, sumen, abdomen; (2) bellaria, dulciaria opera.

Ἴτριον, τὸ, opus pistorium, tenue et fragile, *Ath.*

Ἰτριοπώλης, ου, ὁ, placentarum, quæ ἴτρια dicuntur, venditor. Ex ἴτριον et πωλέω.

Ἴτρον, τὸ, utris, *Ep.* ima pars ventris, *Suid.*

ἸΤΥ'Σ, υος, ἡ, circumferentia et curvatura rotæ, omnis extremitas rei rotundæ, umbo.

Ἴτω, *ito*, 3. sing. præs. imperat. act. verbi εἶμι.

Ἰϋγὴ, ῆς, ἡ, clamor acutus. Ab ἰΰζω.

Ἰϋγμὸς, οῦ, ὁ, idem; stridor. Ab eod.

ἼΥΓΞ, γος, ἡ, motacilla, avicula veneficis in usu; (2) illecebræ amoris; (3) illecebræ quævis; (4) desiderium, cupiditas.

Ἰΰζω, acutum clamo, strideo, cano; (2) ejulo. (2) βοῶν, ἰΰζων, *Soph. Trach.* 787. Hinc

Ἰϋκτὴς, οῦ, ὁ, acutum clamans, stridens; *item* cantor, fistula canens. Πρᾶτος ἄεισε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας, *Theocrit.* 8, 30.

Ἶφα, *læsi*, perf. ind. act. verbi ἴπτω, *lædo.*

Ἰφθιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ἴφθιμος, ίμη, ιμον, robustus; (2) fortis, generosus, animosus. Ex

Ἶφι, *adv.* valide, fortiter, magno animo. Ab ἶς, seu inusitat. ἶφις, *vis.*

Ἰφιγένητος, epith. ignis. Ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἰφιγενήτῃ, ignem vi excussum, *Orph. Fragm.*

Ἰφικρατίδες, ων, αἱ, genus calceamentorum quæ ab Iphicrate nomen indepta sunt.

Ἴφιον, pingue; ut hinc sit ἴφια μῆλα, *Il.* 5, 556. *item* magnum, speciosum. Ab ἶφι.

Ἶφις, ἴφιος, ὁ, robustus, fortis, celer, *Hes. Steph.*

Ἰφύη, ἡ, species oleris agrestis, *Suid.*

Ἰχθύα, ας, et ἰχθύη, ης, ἡ, pellis arida marinæ squatinæ; (2) ferreus unguis, cujus usus est in extractione et sectione fœtus; (3) limatura, scobs, cæmentum. Ab ἰχθύς.

Ἰχθυάω, ῶ, piscor. Hinc ἰχθυάα, *Odyss.* 12, 95, pro ἰχθυᾷ, et ἰχθυάασκον, *Ion.* pro ἰχθύαον. Ab ἰχθύς.

Ἰχθυβολεὺς, έως, ὁ, qui tridente pisces figit, piscator. Ex ἰχθὺς et βάλλω.

Ἰχθυβολέω, ῶ, pisces tridente figo, piscor. Ἔτρεφεν ἰχθυβολεῦντα, κατέφλεγε τεθνειῶτα, *Epigr. De nave.* Ab

Ἰχθυβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, pisces tridente figens, piscator. Ex ἰχθὺς et βάλλω.

Ἰχθυβόρος, ον, piscivorus. Ἰχθυβόροις λαρίδεσσι τεθρήνηται, laris pisces devorantibus lugetur, *Anthol.* A βορά.

Ἰχθυβότος, ὁ ϗ ἡ, pisculentus, *Nonn.*

Ἰχθύδιον, ου, τὸ, pisciculus. Dim. ab ἰχθύς.

Ἰχθυδόκος, ον, pisces capiens, continens. Τὰς ἰχθυδόκους σπυρίδας, *Anth.* A δέχομαι.

Ἰχθύη, ης, ἡ, vide ἰχθύα.

Ἰχθυήματα, ων, τὰ, squamæ piscium; (2) scobs; (3) ramentum; (4) cortex. Ab ἰχθυάω.

Ἰχθυηρὸς, ρὰ, ρὸν, pisculentus, piscarius; (2) aptus ad pisces. Ab ἰχθύς.

Ἰχθυΐδιον, τὸ, idem quod ἰχθύδιον, *Man.*

Ἰχθυϊκὸς, ἡ, ὸν, ut ἰχθυϊκὴ πύλη, piscaria porta. Ab ἰχθύς.

Ἰχθύκεντρον, ου, τὸ, fuscina, tridens.

Ἰχθυοβολεὺς, έως, ὁ, idem quod ἰχθυβολεύς.

Ἰχθυοβολέω, ῶ, idem quod ἰχθυβολέω.

Ἰχθυοβόλος, idem quod ἰχθυβόλος.

Ἰχθυόβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a piscibus depastus aut depascendus. Ex βιβρώσκω.

Ἰχθυοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pisci similis. Ab εἶδος.

Ἰχθυόεις, όεσσα, όεν, piscosus. Ab ἰχθύς.

Ἰχθυοθήρας, ου, ὁ, piscator. A θήρα.

Ἰχθυοθηρευτὴς, ὁ, piscator, *Man.*

Ἰχθυοθηρευτικὴ, ῆς, ἡ, piscatoria. A θηρεύω.

Ἰχθυοθηρητὴρ, ῆρος, ὁ, piscator. Ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη, *Antholog.* A θηρεύω.

Ἰχθυοθηρικὸς, ἡ, ὸν, piscatorius. Ab ἰχθυοθήρας.

Ἰχθυόθηρον, vel -θηρος, rapum terræ.

Ἰχθυοκένταυρος, ον, Tritonis epith. *Scholiast. Lycophr. ad vers. Alexandræ* 34.

Ἰχθυοκέντρον, idem quod ἰχθύκεντρον, *Suid.*

Ἰχθυοκόλλα, ης, ἡ, ichthyocolla, piscis cui glutinosum est corium, ipsum illud gluten. A κόλλα.

Ἰχθυολκὸς, οῦ, ὁ, qui pisces reti e mari vel flumine trahit, piscator. Ex ἕλκω.

Ἰχθυολογέω, ῶ, de piscibus dissero. A seq.

Ἰχθυολόγος, ου, ὁ, qui de piscibus disserit.

Ἰχθυολύμης, ὁ, pisces multos absumens. Vox Comica, de Atheniensibus. A λύμη.

Ἰχθυομάντις, εως, ὁ, ex piscibus futura prædicens.

Ἰχθυονόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, piscibus imperans, piscibus jus dicens. A νόμος.

Ἰχθυοπώλαινα, ης, ἡ, piscium venditrix:

Ἰχθυοπωλεῖον, et ἰχθυοπώλιον, ου, τὸ, piscaria, forum piscarium. Ab

Ἰχθυοπώλης, ου, ὁ, piscium venditor. A πωλέω.

Ἰχθυοπωλία, ας, ἡ, negotiatio piscaria.

Ἰχθυοτροφεῖον, ου, τὸ, piscium vivarium, cetarium, locus ubi pisces aluntur.

Ἰχθυοτροφικὸς, ἡ, ὸν, qui piscibus alendis delectatur. Ab

Ἰχθυοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pisces alit, piscinarius. Ex ἰχθὺς et τρέφω.

Ἰχθυουλκὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἰχθυολκός.

Ἰχθυοφαγέω, ῶ, piscibus victito. Ab

Ἰχθυοφαγία, ας, ἡ, victus e piscibus.

Ἰχθυοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui piscibus vivit, qui pisces comedit. A φαγεῖν.

Ἰχθυοπαγὴς, ὲς, pisci hærens, *Ep.*

ἸΧΘΥ'Σ, ύος, ὁ, piscis.

Ἰχθυφάγος, ὁ ϗ ἡ, pisces vorans, *Ep.*

Ἰχθυφόνος, ου, ὁ, piscium interfector. Ἰχθυφόνῳ πελίδοντι, *Oppian. Cynegel.* 2, 444.

Ἰχθυώδης,

Ἰχθυώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, piscosus, pisculentus; (2) pisci similis. Ab ἰχθύς.
Ἰχθυωδῶς, *adv.* piscium modo.
Ἰχναῖος, α, ον, qui vel quæ vestigia hominum insequitur. Ἰχναίη σε φυλάσσοι παρθένος, *Antholog.* 41.
Ἰχναίος, unde ἰχναία, vestigatrix, *Hom.* al. proprie ab Ἴχναι, oppidum in ora Macedoniæ, *Steph.*
Ἰχνάομαι, ῶμαι, vestigo. Ab ἴχνος.
Ἰχνεία, ας, ἡ, vestigatio, indagatio. Ab ἰχνεύω.
Ἰχνελάτης, ε, ὁ, vestigator. Ab ἴχνος et ἐλαύνω, *prosequor.*
Ἴχνεσιν, *vestigiis,* dat. pl. ab ἴχνος.
Ἴχνευμα, ατος, τὸ, vestigatio. Ab ἰχνεύω.
Ἰχνεύμων, ονος, ὁ, Ichneumon, quasi investigator crocodili; (2) genus vespæ.
Ἴχνευσις, εως, ἡ, indagatio, investigatio.
Ἰχνευτὴς, ε, ὁ, vestigator, indagator.
Ἰχνεύω, f. εύσω, vestigo, vestigiis consequor. Τὰ μὲν γὰρ ἤδη οἷον ἐςι ἡ ἰχνεύειν, *Xen.* Ab ἴχνος.
Ἰχνηλασία, ας, ἡ, investigatio.
Ἰχνηλατέω, ῶ, indago, investigo. Ἰχνηλατεῖν τἀληθὲς, *Phil.* Ab
Ἰχνηλάτης, ε, ὁ, investigator, indagator, qui aliquid vestigiis consequitur. Ex ἐλαύνω.
Ἴχνιον, ε, τὸ, vestigium. Dim. ab ἴχνος.
Ἰχνοβάτης, ε, ὁ, qui vestigiis insistit. Ex ἴχνος et βαίνω.
Ἰχνοβλαβὴς, ἐς, vestigio debilis, *Man.*
Ἰχνογραφία, ας, ἡ, descriptio operis futuri, forma, ichnographia. Ex ἴχνος et γράφω.
Ἰχνοπέδη, ης, ἡ, laqueus pedum, rete, cassis.
ἼΧΝΟΣ, εος, τὸ, vestigium, i. e. ima pars pedis; (2) vestigium, i. e. signum quod pes solo vel alii rei molli imprimit.
Ἰχνοσκοπέω, ῶ, f. ήσω, vestigia lustro, investigo.
Ἰχνοσκοπία, ας, ἡ, indagatio ferarum e vestigiis. Ex ἴχνος et σκοπέω.
ἸΧΩ'Ρ, ῶρος, ὁ, sanies, tabum, pus; (2) humor serosus, vel cruor, *proprie* deorum, *Il.* 5, 416. Hinc
Ἰχωρίζω, suppuro, *Gl. V.* unde ἰχωρισμένος, suppuratus.
Ἰχωροειδὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, humoris serosi speciem habens, saniem referens. Ex εἶδος.
Ἰχωρώδης, idem quod ἰχωροειδὴς.
Ἰχωῤῥέω, ῶ, sanie fluo. A ῥοή.
Ἶψ, ἰπὸς, pl ἶπες, vermis cornua adrodens; (2) vermis vites infestans. Ab ἴπτω.
Ἴψαο, *læsisti,* 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἴψασο, seu ἴψω, ab ἴπτω.
ἸΩ', vox lætantium et lamentantium.
ἸΩΒΗΛΑΙ'ΟΣ, ε, ὁ, Jubilæus.
ἸΩΓΗ', ῆς, ἡ, tegmen; quies; littus; (2) vox, clamor.
Ἰώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, violaceus, violæ similis; (2) rubiginosus, ferrugineus; (3) venenosus. Ab ἴον, vel ἰός.
ἸΩΗ', ῆς, ἡ, vox, clamor; (2) flatus. (1) τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ, *Il.* 10, 139. (2) ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς per Zephyri flatum, *Il.* 4, 276.
Ἰωκὴ, ῆς, ἡ, persecutio, impetus, quasi διωκὴ, a διώκω, *persequor;* in accus. ἰῶκα, *per Metaplasmum* pro ἰωκήν.
Ἴωμεν, 1. pl. a. 2. conj. act. verbi εἶμι.
Ἰὼν, *interject.* eho, heus! Ab ἰώ.
ἼΩΝ, ωνος, ὁ, Ion, filius Xuthi, nepos Hellenis; (2) Ionicus. Hinc
Ἴωνες, Ἰάονες, οἱ, Iones, populus Græcus.
Ἰωνιὰ, ᾶς, ἡ, violetum, locus ubi nascuntur violæ. Ab ἴον.
Ἰωνία, ας, ἡ, Ionia, regio. Ab Ἴων.
Ἰωνίζω, Iones æmulor, Iones sequor:
Ἰωνικὸς, ἡ, ὸν, qui Ionum est, Ionum proprius, Ionicus. Ab eod.
Ἰωνικῶς, *adv.* Ionice, Ionum more, id est delicate, molliter; *ap. Aristoph.* quod Ionum mollities et luxuries in proverbium abierit.
Ἰωνὶς, ἴδος, ἡ, Ionica. Ab Ἴων.
Ἴωξις, persecutio, hostilis infestatio.
Ἴωρος, ε, ὁ, locus montanus; (2) mons; (3) vestibulum domus; (4) vestibuli seu domus custos. Ab ὦρος, *custos.*
Ἰῶτα, τὸ, Iota. Nomen lit. Gr. ἄκλιτον.
Ἰωτακισμὸς, ε, τὸ, vitium cum iota super justum extenditur, *Diom.* qu. ab ἰωτακίζω.
Ἰωτογραφέω, per ἰῶτα scribo, opp. per diphthongum ει. Vox Gramm.
Ἰωχμὸς, ε, ὁ, persecutio, hostilis infestatio. Pro διωχμὸς, a διώκω.
ἼΩΨ, ἴωπος, ὁ, iops, piscis nomen.

K.

K, Decima litera Græcorum, quæ κάππα dicitur, et nomen habet ab Hebræorum Caph; (2) in numeris valet *viginti,* et cum lineola inferne posita (ͅκ) *viginti millia.*
Καβαίνων, Laconice pro καταβαίνων, descendens, Ἀκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, *Alcman. apud Hephæst.* 44.
Κάβαισος, vorax qui satiari nequit. A κάβος.
ΚΑΒΑ'ΛΛΗΣ, ε, ὁ, caballus, equus clitellarius, *Hes.*
Καβάλλω, pro καταβάλλω, *Hom.*
Κάββαλε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* vel *Poet.* pro κατέβαλε, a καταβάλλω. Unde
Καββαλικὸς, ἡ, ὸν, luctandi, dejiciendi peritus, bonus luctator.
Καββὰς, a. 2. part. act. *Poet.* pro καταβὰς, a καταβαίνω, Laconice. Ἀχιλλεὺς χαμαὶ καββὰς ἀφ' ἁρμάτων, *Pindar. Nem.* 6, 87.
Καβειριάζομαι, Cabirorum ritus sequor, celebro.
Καβειρικὸς, ἡ, ὸν, Corybanticus, a Cabiris fieri, cani solitus.
Κάβειροι, οἱ, iidem qui Corybantes. *Fœm.* καβειρίδες.
Κάβη, ης, ἡ, cibus, *Suid.* quasi a κάπτειν, *edere.*
Κάβηξ, ηκος, ὁ, vel κάβαξ, larus, avis vorax; (2) versutus, vafer, *L. Gr.* Ab eod.
ΚΑ'ΒΟΣ, ε, ὁ, mensuræ frumentaceæ genus.
Κἀγαθοῖς, *et bonis,* pro ἡ ἀγαθοῖς.
Κάγγονυ, ad genu, *Il.* 20, 458. *Æol.* pro κατὰ γόνυ
ΚΑ'ΓΚΑΜΟΝ, ε, τὸ, cancamum, lacryma ligni Arabici.
Κάγκανον, τὸ, herba quædam.
Κάγκανος, ον, aridus; ξύλα κάγκανα, *Hom.* τὰ κάγκανα etiam *subst.* A καγκαίνω.
ΚΑΓΧΑ'ΖΩ, fut. άσω, cachinnor, convitior. Καγχάζων μεθ' ἑτέρε νεανίε, *Arist. Conc.* 846. Πάντων καγχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητα, *Soph. Aj.* 199.
ΚΑΓΧΑΙ'ΝΩ, calefacio, arefacio, *Hes.*
Καγχαλάω, ῶ, cachinnor, rideo; (2) exsulto, gaudeo; καγχαλόων, pro καγχαλῶν, *Il.* 6, 514. A καγχάζω.
Καγχαλόωσι, *exsultent,* 3. pl. præs. conj.
Καγχανὸς, ὰ, ὸν, aridus, *Man.* A καγχαίνω.
Καγχασμὸς, ε, ὁ, cachinnatio, risus effusus. A καγχάζω.
Καγχαστὴς, ε, ὁ, qui effusius ridet. Ab eod.
Καγχαστικὸς, ε, ὁ, idem et ab eod.
Καγχρίδιας, -ε, ὁ, ut καγχρίδιας ἄρτος, panis hordeaceus; alias καγχρυδίας.
Κάγχρυς, seu κάχχρυ, roris marini fructus, *Diosc.* Etiam sine γ.
Κάγχρυς, αἱ, hordea, hordei farina; alias κάχρυς. A κάγχρυες, *contr.*
Κἀγὼ, *et ego,* Att. pro ἡ ἐγώ.
Κὰδ δ' ἔβαλεν, *prostravit vero,* pro κατὰ δὲ ἔβαλε, seu κατέβαλε δέ. Κὰδ δ' ἐν Ἀθήναις εἷσεν, pro καθεῖσεν, et Athenis collocavit, *Il.* 2, 549.
Καδδὲ, *secundum vero, Poet.* pro κατὰ δέ.
Καδδέπεσε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Æol.* pro κατέπεσε δὲ, a καταπίπτω, *decido.*
Κάδδος, καδδίον, καδδίσκος· vide κάδος, κάδιον, καδίσκος.
Καδδραθέτην, 3. dual. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro κατεδραθέτην, a καταδαρθάνω.
Καδδύναμιν, *pro viribus, secundum potentiam, Dor.* pro κατὰ δύναμιν.
Καδδῦσαι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro καταδῦσαι, a καταδύω.
Κᾆδε, pro καὶ ἴδε, *Soph.*
Κάδιον, ε, τὸ, parvus cadus, sitella; (2) pera. A κάδος.
Καδίσκος, ε, ὁ, idem. Ab eod.
Καδμεία, seu -μία, ας, ἡ, lapis ærosus; (2) medicamentum metallicum.
ΚΑ'ΔΟΣ, ε, ὁ, cadus, dolium, vas vinarium, situla; (2) sitella suffragiorum. Κάδδος καλεῖται τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ἀπομαγδαλίας ἐμβάλλεσι, *Plut. in Lycurg. c.* 12.
Καδοποιὸς, ε, ὁ, cadorum fabricator.
ΚΑΔΥ'ΤΑΣ, ε, ὁ, herbula Syriaca arboribus et spinis se circumvolvens.
Καεὶς, *deustus,* a. 2. part. pass. verbi καίω.
ΚΑ'ΖΩ, fut. κάσω, orno, exorno, decoro, excolo, instruo. Unde usitatum *apud Poet.* κεκασμένος, ornatus, perfect. part. pass. ἐκέκαστο, plusq. p. pass. ornatus erat. Ἐκέκαστο ἔγχεϊ, *Il.* 2. 530. κάλλεϊ, *Ib.* 13, 432. ἱπποσύνῃ, 23, 219. ὄλβῳ, πλέτῳ, *Ibid.* 24, 536. μαντοσύνῃ, *Odyss.* 9, 509.
Κάῃ, 3. sing. a. 2. conj. act. verbi καίω.
Καήσομαι, *ardebo,* fut. 1. ind. pass. verbi ejusd.
Καθὰ, *adv.* velut, sicut. Ex κατὰ et ἅ.
Καθαγιάζω, f. άσω, consecro; (2) cremo.
Καθαγίζω, f. ίσω, consecro; (2) solvo justa, perago exsequias; (3) adoleo, cremo, uro. Καθαγίζειν τὸ σῶμα τινὸς, *Plut.* Ex κατὰ et ἅγος, *res sacra:* metaphorice, devoro. Ὅσων σπαράγματα κύνες καθήγισαν, quorum corpora laniata canes devorarunt, *Soph. Antig.* 1081. (1) φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε, age, ego sacrificabo hanc hostiam, *Aristoph. Lysist.* 238. Ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήττῃ πυρὸς καθαγίζειν, si quis Neptuno pecudem sacrificet, is anati triticum consecret, *Id. Av.* 566. Hinc
Καθαγισμὸς, ε, ὁ, consecratio; (2) parentatio, parentalia.
Καθαγνίζω, fut. ίσω, purifico; (2) expio. Πυρὶ καθάγνισται δέμας, *Eur. Or.* 40.
Καθαιμακτὸς, ε, ὁ ἡ ἡ, valde cruentatus. A
Καθαιμάσσω, fut. άξω, cruento. Σκήπτρῳ δὲ τῷδε σὸν καθαιμάξω κάρα, *Andr.* 588.
Καθαιματόω, ῶ, fut. ώσω, idem. Καθαιματώσει βωμὸν, *Aristoph. Thesm.* 702.
Κάθαιμος, ε, ὁ ἡ ἡ, cruentus. Ex κατὰ et αἷμα.
Καθαίρεσις, εως, ἡ, destructio, demolitio; etiam *tropice,* (2) cædes. A καθαιρέω.
Καθαιρετέος, έα, έον, evertendus. Ab eod.
Καθαιρέτης, ε, ὁ, eversor, vastator; etiam *tropice,* (2) interfector. Ab eod.
Καθαιρετικὸς, ἡ, ὸν, evertendi sive minuendi vim habens. Ab eod.
Καθαιρέω, ῶ, detraho, everto, destruo; *proprie et Metaph.* (2) victum interficio; (3) cohibeo, comprimo; (4) extenuo, deprimo; καθελεῖν, a. 2. inf. deducere, dejicere, minuere; part. καθελὼν, qui minuit, &c. καθαιρέομαι, ῦμαι, dejicior, evertor, imminuor; καθαιρεθεὶς, a. 1. part. depositus, dejectus, &c. Καθαιρεῖν τὰς στήλας, rescindere, *Dem.* τὸ ἀξίωμα, *Plut.* ψήφισμα, *Idem.* Καθαιρεῖσθαι, *Act.* 19, 27. (1) ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με καθεῖλεν Ἀΐδε θανασίμες οἰκήτορας, (*subintell.* εἰς οἰκήτορας.) *Soph. Aj.* 516.
ΚΑΘΑΙ'ΡΩ, fut. αρῶ, p. αρκα, purgo, mundo; (2) lustro, expio; (3) flagris cædo; a. 1. ἐκάθηρα, purgavi; pass. ἐκαθάρθην· part. καθαρθεὶς, purgatus. Καθαίρειν καθάρμον, *Plat.* Ὀμβρους γῆ καθαίρεται, *Aristot.*
Καθάλλομαι, f. καθαλῦμαι, desilio. Καθάλλεσθαι ἀπ' ὄχλων, *Xen.* Καὶ καθαλόμενοί τινες ἀνέῳξαν τῷ Σκιπίωνι τὰς πύλας, *Appian. de Rebus Hispan.* 446.
Καθαλμὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, aliquantum salsus; (2) salsus, *Nicand.* Ex κατὰ et ἅλμη, *salsugo.*
Κάθαλος, ε, ὁ ἡ ἡ, sale conspersus; (2) subsalsus. Ex iisd.
Καθαμαξεύω. Ex κατὰ et ἁμαξεύω, plaustrum per aliquem locum agito. Hinc in usu καθημαξευμένος in perf. pass. tritus, trivialis; καθαμαξευθεὶν, a. 1. pass. tritum.

Καθαμί-

Καθαμέριος, *Dor.* pro *καθημέριος*, quotidianus. Οἴνα ἃ καθαμέριον ςάζεις, vitis quæ quotidianum exstillas potum, *Eurip. Phœn.* 236.
Κάθαμμα, ατος, τὸ, vinculum, nodus. Κάθαμμα λύσειν λόγου, dissolvere nodum hujus argumenti, *Eurip. Hippol.* 671. Ab ἅπτω.
Καθαμμίζω, f. ίσω, arena obruo. Ex ἄμμος.
Καθάπαν, pro καθ' ἅπαν, *adv.* omnino, in universum.
Καθάπαξ, *adv.* omnino, prorsus.
Καθάπερ, *adv.* sicut, veluti, quasi.
Καθαπερανεὶ, idem.
Καθαπερεὶ, idem.
Καθαπλόω, ῶ, fut. ώσω, explico, expando.
Καθάπου, *adv.* simul, vero, *Strab.* 7.
Καθάπτεσθαι, præs. inf. med. v. καθάπτομαι.
Καθαπτικὸς, ἡ, ὸν, invectivus, mordax, lacessendi vim habens. A
Καθάπτομαι, attingo, tango; (2) impeto, pungo, mordeo, lacesso; (3) manus injicio, invado; f. καθάψομαι aor. 1. καθηψάμην, καθῆψω, tetigisti, pupugisti. Καθηψάμην τυραννίδος, *Plut.*
Καθαπτὸς, ἡ, ὸν, ligatus, adstrictus, inductus. A
Καθάπτω, apto, annecto, necto, alligo; a. 1. καθῆψα, *Soph. Trach.* 1068. Ex κατὰ et ἅπτω, *necto.*
Καθάρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, mundus, munditiei studiosus et servans. A καθαίρω.
Καθαρειότης, ητος, ἡ, munditiés. A præc.
Καθαρεύω, fut. εύσω, purgo; (2) sum purus. Καθαρεύειν τῶν τοιούτων τὴν πόλιν, *Plut.* A καθαρός.
Καθάρθαι, perf. inf. pass. *Ion.* pro κεκαθάρθαι, a καθαίρω.
Καθαριεῖ, 3. sing. fut. 1. ind. act. *Att.* pro καθαρίσει, a
Καθαρίζω, fut. ίσω, purgo, purifico, mundo. Τῇ πίστει καθαρίσας τὰς καρδίας αὐτῶν, *Act.* 15, 19. Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; *Luc.* 17, 17. A καθαρός.
Καθάριος, ου, ὁ ϗ ἡ, mundus, munditiem servans, delicatus, *Ph.* Ab eod.
Καθαριότης, ητος, ἡ, munditiés, puritas.
Καθαρίσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. v. καθαρίζω.
Καθαρίσθητι, 2. sing. a. 1. imperat. pass.
Καθαρισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio, purgatio; (2) expiatio, piaculum. A καθαρίζω.
Καθαρίως, *adv.* munde, munditiem servando; (2) eleganter; (3) bona fide, nihil mentiendo. A καθάριος.
Κάθαρμα, ατος, τὸ, purgamentum. Hinc τὰ καθάρματα, ων, homines viles et abjecti; (2) sacri et piaculares. A καθαίρω.
Καθαρμόζω, f. όσω, adapto, compono. Βρόχον λευκῇ καθαρμόζουσα δέρᾳ, *Eur. Hipp.* 774.
Καθαρμὸς, οῦ, ὁ, purgatio, lustratio. A καθαίρω.
Καθαροποιέω, ῶ, fut. ήσω, purifico, purgo.
Καθαρὸς, ρὰ, ρὸν, purus, mundus, nitidus, sincerus, merus, candidus; (2) impermixtus, simplex; (3) qui se non contaminavit scelere; (4) expeditus, nullis obstaculis impeditus; (5) præstans, excellens; ἄρτος καθαρὸς, purior panis. *Gl. V.* siligineus. Ἐν καθαρῷ, blande, placide. Κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι, *Soph. Œd. Col.* 1575. Οὐκέτι γὰρ καθαρὰν φρέν' ἔχω, mente turbor; nam καθαρὸς *significat* tranquillus, *Eurip. Hippol.* 1120. A καθαίρω.
Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas, nitor, munditiés; (2) puritas, innocentia. A καθαρός.
Καθαρπάζω, fut. άσω, corripio. Ἐκ τε δεξιᾶς ξίφη καθαρπάζουσιν ἐξαιρούμενοι, *Eurip. Andr.* 813.
Καθάρσιον, ου, τὸ, sc. ἱερεῖον, expiatio, lustratio, piaculum; καθάρσια, sacra expiatoria, piacula. A κάθαρσις. Unde
Καθάρσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, lustralis, expiatorius. Πῦρ καθάρσιον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1111.
Κάθαρσις, εως, ἡ, purgatio; (2) expiatio, lustratio. A καθαίρω.
Καθαρτέον, *adv. posit.* purgandum. Ab eod.
Καθαρτὴρ, ῆρος, ὁ, purgator; (2) lustrator, expiator. Ab eod.

Καθαρτήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, purgandi vim habens, expiativus. Hinc τὰ καθαρτήρια, ων, purgationes, et τὸ πῦρ τὸ καθαρτήριον, ignis purgatorius. Ab eod.
Καθαρτὴς, οῦ, ὁ, purgator; (2) expiator, lustrator. Σοῦ γὰρ ἔρχομαι καθαρτὴς, venio enim ut te expiem, *Soph. Elect.* 69. Ab eod.
Καθαρτικὸς, ἡ, ὸν, purgandi vim habens; (2) lustralis. A καθαίρω.
Καθαρύλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, Dim. a καθαρὸς· ἄρτοι τῶν καθαρύλλων, *Alexis*, panis purior. Vid. καθαρός.
Καθαρῶ, gen. sing. *Dor.* pro καθαροῦ.
Καθαρῶς, *adv.* pure, nitide; (2) dilucide, manifeste; (3) pura mente, candide, sincere; (4) prorsus, omnino.
Καθαυαίνω, f. ανῶ, arefacio, sicco.
Καθαυτὸν, *adv.* seorsum; (2) per se; (3) penes se; (4) sua sponte; (5) suo arbitrio; pro κατὰ ἑαυτόν.
Καθεδοῦμαι, f. 1. ind. med. verbi καθέζομαι.
Καθέδρα, ας, ἡ, cathedra, suggestum; (2) sedes, sella, sedile; (3) locus exonerandæ alvo; (4) obsidio; (5) sessio; (6) habitus sedentis.
Καθεδριάομαι, consideo, *Hom.*
Καθέζομαι, sedeo; f. καθεδοῦμαι, sedebo; (2) καθέζεσθαι, etiam castra dicuntur alicubi aliquandiu manentia; *dicitur* (3) de supplicibus qui ad aram confugerunt; (4) de meretricibus quæ in cella se prostituunt. Ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀρχῆς, *Eur. Ph.* 75. ἐς τὸ Ἡραῖον, *Thuc.*
Καθείατο, 3. pl. imperf. ind. *Ion.* ἐκάθηντο, a κάθημαι.
Καθεικέναι, perf. inf. act. verbi καθίημι.
Καθεῖλον, aor. 2. ind. act. verbi καθαιρέω, pro καθέλω.
Καθειμένος, perf. part. pass verbi καθίημι.
Καθειμένως, *adv.* remisse, parce, demisse.
Καθεῖναι, aor. 2. inf. act. verbi καθίημι.
Καθεῖντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. v. ejusd.
Καθειργνύμι, et καθειργνύω, coerceo, cohibeo. Καθείργνυντο εἰς οἴκημα, *Plut.* A
Καθείργω, f. ξω, idem; a. 1. καθεῖρξα· perf. part. pass. καθειργμένος. Εἶτα δὴ, αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον, *Aristoph. Nub.* 749.
Καθείρκται, 3. sing. perf. ind. pass.
Καθείρξις, εως, ἡ, prohibitio, coercitio, custodia carceris. A καθείργω.
Καθεῖς, unusquisque sigillatim, unus post alium. Ex κατὰ et εἷς, *unus.*
Καθεὶς, aor. 2. part. act. verbi καθίημι.
Καθεῖσεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν ἐφελκ. a καθίζω.
Καθειστήκεισαν, 3. pl. plusq. perf. ind. act. verbi καθίστημι.
Καθεῖτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi καθίημι.
Καθεκάστην, pro καθ' ἑκάστην, scil. ἡμέραν, quotidie, indies; καθέκαστον, pro καθ' ἕκαστον, singulatim.
Καθεκούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, voluntarius.
Καθεκτέον, *adv. posit.* retinendum est. A κατέχω.
Καθεκτικὸς, ἡ, ὸν, continens, retinens. A
Καθεκτὸς, ἡ, ὸν, qui contineri aut detineri potest; (2) qui fieri potest. A κατέχω.
Καθεκτῶς, *adv.* ita ut contineri vel retineri queat.
Καθέλῃς, 2. sing. aor. 2. conj. act. v. καθαιρέω, pro καθέλω.
Καθελκυσμὸς, οῦ, ὁ, detractio. A
Καθελκύω, f. ύσω, detraho.
Καθέλκω, f. ξω, idem; καθέλκειν et καθελκύσαι τὰς ναῦς, naves in mare deducere. Ναῦς δὴ καθέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ, *Aristoph. Conc.* 97. τὰς τριήρεις, *Dem.*
Καθελῶ, f. 2. ind. act. verbi καθαιρέω.
Κάθεμα, ατος, τὸ, monile e variis gemmis in pectus mulierum descendens, ornamentum collare. Ex καθίημι, *demitto.*
Καθέμενος, aor. 2. part. med. verbi καθίημι.
Καθέννυμι, vestio, *Hom.*
Καθεξῆς, *adv.* ordine, deinceps.

Κάθεξις, εως, ἡ, retentio, conservatio; (2) detentio. A κατέχω.
Καθέξω, f. 1. ind. act. verbi κατέχω.
Καθέο, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Ion.* pro κάθεσο, a καθίημι.
Καθέρματα, τὰ, monilia; περιτραχήλια, ornamenta, *Anac.* Vid. *Thes. Gr. P.*
Καθερπύζω, f. ύσω, irrepo, serpo. Καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τειχῶν, *Jos.*
Καθέρπω, idem; (2) serpendo descendo; *item* descendo.
Κάθες, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi καθίημι.
Κάθεσαν, 3. pl. aor. 2. ind. act. verbi ejusd.
Κάθεσις, εως, ἡ, sedes, domicilium, diversorium; (2) demissio, dejectio; (3) immissio, subornatio; (4) insectatio. A καθίζω, vel καθίημι.
Καθεσμὸς, οῦ, ὁ, consessus, sedes. A καθέζομαι.
Καθέσσαντο, *collocarunt*, 3. plur. aor. 1. ind. med. *Poet.* pro καθίσαντο, a καθίζω.
Καθεσταμένος, perf. part. pass. verbi καθίστημι.
Καθέστηκα, *constitui*, perf. ind act.
Καθεστηκότες, οἱ, virilem ætatem agentes, maturam et gravem; (2) καθεστηκότα, stata, certa, fixa; *item*, bene constituta:
Καθεστηκότως, *adv.* composite, rite, decenter, animo composito et moderato. A καθίστημι.
Καθεστήκω, consto, persto, constanter permaneo, ut hinc sit f. 1. καθεστήξω, καθεστήξει, constabit.
Καθεστῶτα, ων, τὰ, status præsens; pro καθεστηκότα. A καθίστημι, *constituo.*
Καθετὴρ, ῆρος, ὁ, immissor. Instrumentum chirurgicum vesicarium; (2) linteamentum tortum quod ulceribus immittitur; (3) redimiculum, *Ph.* A καθίημι. Hinc
Καθετηρισμὸς, οῦ, ὁ, operatio per catheterem.
Καθέτης, ου, ὁ, perpendiculum, *Ph.*
Κάθετος, ου, ὁ, qui demittitur. A καθίημι.
Κάθετος, ου, ἡ, sc. γραμμὴ, perpendiculum, linea perpendicularis; (2) altitudo rectis lineis subjecta, perpendiculariter ardua; (3) linea piscatoria, hamus, rete. Ab eod.
Καθεύδω, f. καθευδήσω, cubare, decumbere dormiendi causa. Ἔνθα καθεῦδ' ἀναβὰς, *Il.* 1, 611. Sic interpretor cum *Eustathio*, nam *Homerus* Il. 2, 2, dicit Jovem dormire nequisse. Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος; (2) cum muliere rem habeo; imperf. καθηῦδον. Ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ καθεύδειν, *Aristoph. Thesm.* 486.
Καθεύρεμα, ατος, τὸ, inventum.
Καθευρίσκω, invenio.
Κάθεφθος, ου, ὁ ϗ ἡ, probe coctus. Epith. auri obryzi. Ex κατὰ et ἕψω.
Καθεψέω, ῶ, fut. ήσω, decoquo; (2) mollio, frango. Hinc
Καθέψησις, εως, ἡ, decoctio.
Καθεψιάομαι, ῶμαι, scommatis incesso, illudo.
Καθέψω, idem et ex iisd.
Καθῆ, 2. sing. præs. ind. med. *Att.* pro κάθησαι, a κάθημαι.
Καθηδάω, ῶ, idem quod simplex ἡδάω.
Καθηγεμονικὸς, ἡ, ὸν, ad præeundum et præcipiendum aptus. A
Καθηγεμὼν, όνος, ὁ ϗ ἡ, dux viæ; (2) auctor, suasor; (3) præceptor. A
Καθηγέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, dux sum, præeo, instituo, doceo, induco. Καθηγήσατο δὲ Καίσαρος ὁ Ἀθηνόδωρος, præceptor fuit, *Strab.* τοῦ πολιτεύματος, rempublicam administrabat, *Plut.* Τὸν δ' ὦν φαλλὸν τὸν τῷ Διονύσῳ πεμπόμενον Μελάμπους ἐςὶ ὁ κατηγησάμενος, phallum qui in pompa Bacchi exhibetur, Melampus induxit, *Herodot.* 2, 49. Hinc
Καθηγητὴς, οῦ, ὁ, dux viæ; (2) institutor, præceptor, doctor, monitor:
Καθηγουμένη, ης, ἡ, præfecta monasterii, abbatissa. Ab eod.
Καθηγούμενος, ου, ὁ, præfectus monasterii, abbas.
Καθηδύνω, suave reddo.
Καθηδυπαθέω, ῶ, fut. ήσω, per voluntatem et luxum absumo. Τὰς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθῶν, *Luc.* Ἀναλίσκειν ϗ καθηδυπαθεῖν τὰ

τὸ πολυτελέστατον ἀνάλωμα τὸν χρόνον, *Plut. in Anton.* 28.

Καθῆκα, aor. 1. ind. act. verbi καθίημι.

Καθῆκον, οντος, τὸ, conveniens, decens; (2) officium. A καθήκω.

Καθηκόντως, *adv.* ita ut officium postulat, convenienter, decenter, rite. A καθῆκον.

Καθήκω, convenio, pertineo. Hinc καθήκει μοὶ, *impers.* convenit mihi, consentaneum est mihi; officii mei est, partium mearum est, *item*, meum est, τὰ καθήκοντά μοι mea, simpliciter, aptus sum, *item* appropinquo.

Καθηλόω, ῶ, fut. ώσω, defigo clavis, configo Hinc

Καθήλωσις, εως, ἡ, defixio quæ fit clavis.

Καθηλωτὴς, ϋ, ὁ, qui clavo defigit.

Κάθημα, ατος, τὸ, idem quod κάθεμα.

Κάθημαι, sedeo; (2) moneo; (3) desideo; (4) habito; (5) insideo et obsideo; (6) castra metor; (7) occupor aliqua in re. Καθῆσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, *Xen.* πρὸς τὸ πῦρ, *Aristoph.* ἐπὶ ταῖσι θύραις, *Id.* χάμαι, *Id.*

Καθημαξευμένως, *adv.* trito modo. A καθαμαξεύω.

Καθημέραν, *adv.* in dies, quotidie. Ex κατὰ et ἡμέρα.

Καθημερινὸς, ἡ, ὸν, quotidianus, diurnus:

Καθημέριος, ία, ιον, idem et ex iisd. Μοῖρα καθημερία, hujus diei fatum, *Soph. Elect.* 1414.

Καθημερόβιος, ϋ, ὁ ᾗ ἡ, in diem vivens, præsentibus contentus, minime solicitus de futuris. Ex κατὰ, ἡμέρα, et βίος, *vita*.

Καθηράμενος, aor. 1. part. med.

Κάθηρε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi καθαίρω.

Καθηρέθην, a. 1. ind pass. *per Systolen* pro καθηρήθην, a καθαιρέω.

Καθῆρητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.

Καθῆσθαι, præs. inf. verbi κάθημαι.

Κάθησο, *sede*, 2. sing. præs. imperat. med.

Καθήσομαι, *sedebo*, f. 1. indic. med.

Καθῆστο, 3. sing. imperf. ind. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκάθητο.

Καθῆψεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ· pro καθῆψε, a καθάπτω.

Καθίγνυμαι vid. καθίννυμαι.

Καθιδρόω, ῶ, desudo; (2) madefacio sudore.

Καθίδρυμα, ατος, τὸ, delubrum, ara, statua, *Phil.* pulvinar, *Ph.* A καθιδρύω.

Καθιδρυνθέντες, nom. pl. aor. 1. part. pass. v. καθιδρύνω.

Καθιδρύνω, idem quod καθιδρύω.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio. A

Καθιδρύω, f. ύσω, colloco; (2) fundo, instituo, constituo, erigo; (3) dedico, consecro. Ἐν γὰρ τοῖς τιμιωτέροις, τὸ τιμιώτερον καθίδρυκεν ἡ φύσις, *Aristot.*

Καθίδρως, ὁ ᾗ ἡ, *Suid.* lassus usque ad sudorem; (2) perfusus sudore.

Καθίει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro καθίεε, a καθίημι.

Καθίεμαι. Vide καθίημι.

Καθιερεύω, f. εύσω, sacrifico, sacris operor; (2) dedico, consecro.

Καθιερουργέω, et ϋμαι, idem.

Καθιερόω, ῶ, f. ώσω, consecro, devoveo. Τῷ Θεῷ τὴν δεκάτην, *Plut.*

Καθιερωτέα, consecranda.

Καθιέρωσις, εως, ἡ, consecratio, dedicatio, devotio. A καθιερόω.

Καθιέσαν, 3. pl. imperf. ind. act. verbi καθίημι.

Καθιζάνω, sedeo, insideo, resideo; (2) constituo. Ἐφ' ἅπαντα βλαστήματα καθιζάνειν, *Isocr.*

Καθίζευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro καθίζϋ, a καθίζω.

Καθίζουσαν, acc. sing. part. præs. f. g.

Καθίζησις, ἡ, sessio, collocatio.

Καθίζω, f. ίσω, sedere jubeo, colloco; (2) constituo, velut in insidiis, &c. (3) prostituo, sc. feminam; (4) *dicitur tamen et neutraliter*, ut *in med.* καθίζομαι, sedeo; *unde* (1) de supplicibus: (2) de meretricibus in lupanari; (3) de saltatoribus scenicis, cum contumeliæ causa coguntur inter spectatores sedere; (4) de judicibus, qui sedere coguntur; (5) de exercitu, sedente ad urbem; (6) de navi sidente. In quorum tamen nonnullis medium usitatius est, *Ern.* Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα, *Aristoph. Nub.* 253. Στένει ἢν μὴ ἐπὶ τϋ πρώτϋ καθίζηται ξύλϋ, *Idem, Vesp.* 90.

Καθίημι, demitto, submitto; (2) immitto; καθιεὶς, demittens; καθεὶς, in aor. 2. qui demisit; καθιέναι, demittere; καθῆκα, demisi; perf. *Poet.* καθέηκα· part. perf. pass. καθειμένος, demissus, dejectus; et de barba, promissus, *promissaque barba*, Virg. Καθίημι τὸν πωγώνα, τὸ ἱμάτιον, βοστρύχϋς.

Καθίκεο, *contigisti*, 2. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro καθίκεσο, a καθικνέομαι.

Καθικετεύω, f. εύσω, supplico; (2) submittendo me alicui capto gratiam ejus, *Ern.*

Καθικνέομαι, ϋμαι, f. ίξομαι, contingo, adsequor, pervenio. *Cum genitivo personæ*, ferio, percutio. Μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μϋ καθίκετο· ubi constructio est Καθίκετό μϋ διπλοῖς κέντροισι (κατὰ) μέσον κάρα, *Soph. Œd. Tyr.* 809. Κονδύλῳ καθικόμενος αὐτϋ, inflicto ei colapho, *Plutar. in Alcib.*

Καθιλαρύνω, exhilaro, placo.

Καθιμάω, ῶ, fut. ήσω, fune demitto; (2) demitto, *Arist. Vesp.* 378. Hinc

Καθίμησις, εως, ἡ, demissio per funem.

Καθίννυμαι, insideo, desideo, collocor, *ap. Hipp.* Al. καθίγνυμαι, quod vitiosum putatur, *Ern.*

Καθίξας, aor. 1. part. act. *Dor.* pro καθίσας, a καθίζω.

Καθίξῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act.

Καθίξω, f. 1. ind. act. *Dor.* pro καθίσω.

Καθιῶμαι, f. 1. ind. med. *Att.* pro καθίσομαι.

Καθιππάζομαι, fut. άσομαι, equo decurro; (2) in equo, vel cum equitatu incurso. Καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, se exercere in, *Laert.*

Καθίππευσις, εως, ἡ, invasio et incursio quæ fit in equo; (3) adequitatio. A

Καθιππεύω, f. εύσω, perequito, equo decurro; (2) equitatu adorior. (2) τί δ'; εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν; *Eurip. Phœn.* 739.

Καθιπποκρατέω, ῶ, f. ήσω, equis seu equestribus copiis vinco.

Καθιπποτροφέω, ῶ, fut. ήσω, alendis equis insumo.

Καθίπταμαι, vel καθίπτημι, fut. -πτήσομαι, devolo.

Καθίσας, aor. 1. part. act. verbi καθίζω.

Καθίσατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act.

Καθίσει, 3. sing. f. 1. ind. act.

Καθίσῃ, 3. sing. a. 1. conj. act.

Κάθισις, εως, ἡ, sessio, sessus. A καθίζω.

Κάθισμα, ατος, τὸ, sessio; (2) sedile, sella.

Καθίστα, 2. sing. præs. imperat. act. *per Apoc.* pro καθίσταθι, a καθίστημι.

Καθιστάνω, et καθιστάω, ῶ, fut. καθιστήσω, idem quod

Καθίστημι, in præs. fut. aor. 1. constituo; (2) instituo; (3) colloco; (4) efficio, reddo; (5) compono, ordino; (6) paco, in tranquillum statum redigo, *omninoque* (7) bene constituo, firmo. At in aor. 2. perf. *pass.* dicitur καθεστηκότα, mores, *item* res bene constitutæ; ἡλικία καθεστηκυῖα, ætas integra, qualis est militaris media; ὁ καθεστηκὼς, qui non sana mente est; καθίσταμαι, fio, sum. Ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται, *Eur. Ph.* 51. Πανταχῆ φυλακαὶ καθεστήκασι, *Aristoph. Av.* 1166. Καταστήσω σ' ἐγὼ τύραννον, *Ibid.* 1678.

Καθιστήριον, ϋ, τὸ, sella. A καθίζω.

Καθίστησι, 3. sing. præs. ind. act.

Καθιστῶσα, præs. part. act. f. g. *contr.* pro καθιστάϋσα, a καθιστάω.

Καθὸ, *adv.* sicut; (2) in quantum, quatenus. Ex κατὰ et ὅ, *quod*.

Καθοδηγέω, ῶ, fut. ήσω, dux viæ sum, deduco:

Καθοδηγία, ας, ἡ, viæ deductio. A

Καθοδηγὸς, ϋ, ὁ, dux viæ seu itineris.

Κάθοδος, ϋ, ἡ, descensus, migratio ex aliquo loco; (2) reditus, plerumque exulum in patriam, aut restitutio in regnum.

Καθολικὸς, ἡ, ὸν, universalis, perpetuus.

Καθολικῶς, *adv.* universe, in universum.

Καθολκὴ, ἡ, detractio seu deductio, *Steph.*

Καθόλϋ, *adv.* prorsus, omnino, penitus, in universum, in summa. Ex κατὰ et ὅλος.

Καθομαλίζω, f. ίσω, complano; (2) a ferocia in mansuetudinem redigo. Ex ὁμαλός.

Καθομηρίζω, idem quod simplex ὁμηρίζω, *Homerice induco, Homericis versibus describo.*

Καθομιλέω, ῶ, f. ήσω, *cum dat.* consuetudinem seu commercium habeo; (2) *cum acc.* alloquor, colloquor, alloquendo erigo, recreo, persuadeo, muto sententiam alicujus disputando, &c. et *in pass.* in consuetudinem, proverbium abeo. Καθωμιλημένος, vulgaris. Καθομιλεῖν τοῖς καιροῖς, *Aristot.*

Καθομολογέω, ῶ, fut. ήσω, confiteor; (2) paciscor, despondeo. Καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτϋ Πακόρῳ, *Plut.*

Καθοπλίζω, fut. ίσω, armo; (2) debello, profligo. Καθοπλίζειν τινα ὅπλοις, *Chrys.* Ἰσχυρὸς καθωπλισμένος, *Luc.* 11, 21. (2) τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, profligato scelere, *Soph. El.* 1087.

Καθόπλισις, εως, ἡ, actio ipsa armandi.

Καθοπλισμὸς, ϋ, ὁ, armatura.

Κάθοπτος, ϋ, ὁ ᾗ ἡ, pro κάτοπτος, *Hipp.*

Καθορᾷ, *intuetur*, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro καθοράει, a καθοράω.

Καθορατικὸς, ἡ, ὸν, perspicax. A

Καθοράω, ῶ, despicio, despecto; (2) perspicio, oculis lustro; (3) animadverto. Ἀτενέσιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς καθορῶν, fixis, *Luc.* Καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τϋ Διὸς, *Aristoph. Pac.* 178. Τοῖς ποιήμασι νοϋμενα καθορᾶται, *Rom.* 1, 20.

Καθορίζω, fut. ίσω, definio. Hinc

Καθοριστικὸς, ἡ, ὸν, definitivus, perspicuus, certus.

Καθορμίζω, f. ίσω, stationem, portum subeo. Καθορμίζειν ἑαυτὸν εἰς ἡσυχίαν, *Plut.* Καθορμισάμενος ἐς τὴν Ἔφεσον, *Thuc.*

Καθόρμιον, ϋ, τὸ, monile.

Καθοσιόω, ῶ, f. ώσω, sanctum reddo; (2) expio; (3) consecro, dico, devoveo; (4) sacrifico, immolo; (5) damno; (6) despondeo. Καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, *Plut.* Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα ᾗ προθύματα καθωσιώθη, *Aristoph. Plut.* 660. (5) καθωσίωσε τὴν πρεσβυτάτην τῶν αὐτϋ θυγατέρων, *Joseph. de Bello Jud.* 1, 117.

Καθοσίωσις, εως, ἡ, consecratio; (2) absolutio et condemnatio; (3) crimen læsæ majestatis; (4) desponsatio.

Καθόσον, *adv.* quantum.

Καθότι, *adv.* eo quod. Ex κατὰ et ὅ,τι, *quod*.

Κάθϋ, *demitte*, 2. sing. a. 2. imperat. med. v. καθίημι vel *sede*, a κάθημαι.

Καθυβρίζω, fut. ίσω, insolenter adficio injuriis, injuria lacesso, dedecore adficio, violentiam offero per meram libidinem. Τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων, insultans, *Soph. Aj.* 153. Ὡς μή τις αὐτϋς πολεμίων καθυβρίσῃ, *Eur. Med.* 1383. Τϋ καθυβρίζω valet ὑβρίζω κατὰ τίνος. Τϋ καθυβρίζειν δοκεῖς τόδε; id est, κατὰ τίνος δοκεῖς ὑβρίζειν τόδε; quemnam proscindere putas hisce conviciis? *Soph. Œd. Col.* 960.

Καθυγραίνω, madefacio, humecto, irrigo.

Κάθυγρος, ϋ, ὁ ᾗ ἡ, humidus, madidus.

Καθυδριάδες, sc. Νύμφαι, idem quod ὑδριάδες, *Ep.*

Κάθυδρος, ϋ, ὁ ᾗ ἡ, aquis abundans. Ex κατὰ et ὕδωρ.

Καθυλακτέω, ῶ, fut. ήσω, oblatro, latro in.

Καθυλίζω, f. ίσω, percolo. Ab ὕλη.

Καθυλομανέω, ῶ, frondibus et foliis luxurio, supervacuis frondibus silvesco. Ἔχει γὰρ φύσει καὶ τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑαυτῇ, ὅπερ εἰ μὴ καθ' ἡμέρην ἐπικόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα καθυλομανεῖ, luxuriatur et sylvescit instar arborum, *Strab. Serm.* 72, 441.

Καθυμνέω, ῶ, fut. ήσω, decanto, celebro.

Καθυπερέχω, supero, vinco. A κατὰ et ὑπερέχω, idem, superior sum.

Καθυπερηφανέω, insolens, arrogans sum.

Καθύπερθε, vel καθύπερθεν, *adv.* in summo loco, supra. Ex κατὰ et ὕπερθεν, *supra.*

Καθυπερτερέω, ῶ, f. ήσω, præsto, superior sum.

Καθυπέρτερος, έρα, ερον, superior; (2) præstantior; (3) ditior; (4) elatior. Hinc superl. καθυπέρτατος, editissimus, supremus.

Καθυπισχνέομαι, οῦμαι, fut. νήσομαι, promitto, polliceor; (2) voveo. Καθυπίσχετο τῷ Θεῷ, *Naz.*

Καθυπνὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, gravi seu alto somno oppressus. Ab ὕπνος.

Κάθυπνος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem. Hinc

Καθυπνόω, ῶ, f. ώσω, abdormio, somnium capio. Ἵνα δὲ καθυπνώσεις ἡδέως, *Xen.*

Καθύπνωσις, εως, ἡ, dormitio, delapsio in somnum. A præc.

Καθυποβάλλω, subjicio; (2) suggero, admoneo.

Καθυπογράφω, exprimo dicendo, demonstro.

Καθυποδείκνυμι, idem.

Καθυπόκειμαι, subjaceo, suppositus sum, adsum jam in promptu et paratu.

Καθυποκρίνομαι, histrionica actione exprimo; (2) simulo, *ap. Jos.*

Καθύποπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, suspectus.

Καθυποτάσσω, vel τάττω, subigo, subjicio.

Καθυπουργέω, f. ήσω, ministro.

Καθυστερέω, ῶ, posterior sum, tardius venio; (2) cedo, inferior sum.

Καθυστερίζω, fut. ίσω, cunctor, moror.

Καθυφαίνω, intexo, detexo.

Καθυφεὶς, a. 2. part. act. verbi καθυφίημι.

Καθύφεσις, εως, ἡ, prævaricatio. A

Καθυφίημι, submitto, remitto; (2) cedo; (3) prodo causam adversariis, prævaricor; (4) subtraho. Τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ, *Dem.*

Καθυψηλὸς, ἡ, ὸν, altus.

Καθύω, compluo. Ex κατὰ et ὕω, *pluo.*

Καθωραΐζομαι, fut. ίσομαι, glorior.

Καθὼς, *adv.* sicut, prout, velut.

Καθώσπερ, *adv.* idem.

ΚΑΙ', *conj.* et, atque, ac; (2) etiam; (3) æque, perinde, sic et; (4) quam, ac; (5) sed, at; (6) nam; (7) aut; (8) igitur; (9) an vero; (10) ponitur et pro relativo pronomine; (11) *post* τις *vel* τι *significat* tandem; (12) abundat, *Attice.* Hinc (13) κἂν vel ϗ ἂν, etiam, etiamsi, plane; (14) κἂν εἰ, quod si; (15) ϗ γὰρ, etenim, et quidem; (16) καί γε, quanquam, saltem, atqui; (17) ϗ δὴ, continuo, protinus, ideo, vel ϗ δὴ ϗ, et quidem, et certe, quin etiam; (18) ϗ εἰ, etsi, etiam si; (19) ϗ ἤ, sive; (20) ϗ μάλα, certe, ita, profecto; (21) ϗ μὴν, enimvero, et vero, et sane, et profecto, porro, cæterum, jam vero, equidem; (22) ϗ μὴν ϗ, quin etiam; (23) ϗ μήν γε, at saltem, at vero; (24) καί τοι, atqui; at; etiam; quamquam; et quidem, et vero; proinde; itaque; et tamen; (25) καί τοι εἰ, vel ἂν, quod si; (26) ϗ γάρ τοι, etenim; (27) ϗ οὔ, ϗ μὴ, non autem; (28) ϗ νὴ δία, atque adeo; (29) ϗ πάλαι, jam pridem; (30) καὶ περ, quamvis, quamquam; (31) ϗ ταῦτα, idque, præsertim; (32) ϗ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, atque hæc quidem ita se habent, sed de his hactenus.

ΚΑΙΑ'ΔΑΣ, ου, ὁ, carcer subterraneus in quem sontes conjiciebantur apud Spartanos; (2) barathrum, sive fossa in quam conjiciebantur apud eosdem cadavera supplicio adfectorum.

Καίγε, *conj.* et quidem.

ΚΑΙΚΙ'ΑΣ, ου, ὁ, Cæcias, ventus ab ortu æstivo spirans.

Καινία, ας, ἡ, victoria cæde parta, *Hes.*

Καινίζω, f. ίσω, novo; (2) renovo. Καί τι καινίζει στέγη, novum quid accidit domi, *Soph. Trach.* 867. A καινός. Hinc

Καίνισμα, τὸ, sc. τέχνης, artificium novum, *Man.*

Καινισμὸς, οῦ, ὁ, novatio, innovatio.

Καινιστὴς, οῦ, ὁ, innovator, *Gl. V.*

Καινοδοξία, ας, ἡ, studium et amor rerum novarum. Ex καινὸς et δόξα, *opinio.*

Καινολογία, ας, ἡ, sermonis novitas, insolentia. Ex καινὸς et λόγος.

Καινοπαθὴς, ὲς, insolens, inauditus, insperatus, in deteriorem partem. Πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ, *Soph. Trach.* 1277.

Καινοπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, novo quodam modo compactus, seu novus. A πήγνυμι.

Καινοπήμων, ον, qui nova mala expertus est. A πῆμα.

Καινοποιέω, ῶ, res novas facio, *item* molior; (2) reficio, novo, innovo aliquid. A καινοποιός. Hinc

Καινοποιητὴς, οῦ, ὁ, novis artificiis utens.

Καινοποιΐα, ἡ, res novæ, rerum conversio.

Καινοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, novator. A ποιέω.

Καινοπραγία, ας, ἡ, rerum novarum designatio. A πρᾶγος.

Καινοπρέπεια, ἡ, novitas moris.

Καινοπρεπεστέρως, *adv.* insolentius.

Καινοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, novi moris, insolitus. A πρέπω.

Καινοπρεπῶς, *adv.* nove, insolenter.

ΚΑΙΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, novus; τὸ καινὸν, v. gr. πολέμου, Atticis notat vicissitudines belli. Hinc ἐκ καινῆς, denuo, de integro.

Καινοσχημάτιστος, ον, novo modo formatus, insolens. A σχηματίζω.

Καινόταφος, ον, novo modo sepultus, (nisi potius est κενόταφος, *Ern.*)

Καινότης, ητος, ἡ, novitas. A καινός.

Καινοτομέω, ῶ, f. ήσω, innovo, res novas facio, molior; (2) metallum aut lapidem excido. A καινοτόμος. Hinc

Καινοτόμημα, ατος, τὸ, innovatio, rerum novatio, novum institutum, novæ opiniones.

Καινοτομία, ας, ἡ, innovatio; (2) rerum novarum molitio; (3) novitas. A

Καινοτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui novas res molitur; (2) qui novi quid instituit, novitatis studiosus. Ex καινὸς et τέμνω. Unde

Καινότομος, ου, ὁ ϗ ἡ, in quo novæ viæ sectæ et apertæ sunt, novus, insolens.

Καινοτόμως, *adv.* nove, novo quodam more.

Καινότροπος, ον, novi moris, insolens. Τίς ὁ καινότροπος οὗτος μῦθος κατ' ἐμὰν ἥκειν ἀκοάν; *Eurip. Dan.* 49. Καινοτρόπῳ φανέντι καταπλαγέντες, *Appian. Mithr.* 74.

Καινουργέω, ῶ, f. ήσω, res novas edo. Τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, *Luc.* A καινουργός. Hinc

Καινούργημα, ατος, τὸ, innovatio.

Καινουργία, ας, ἡ, idem.

Καινουργίζω, f. ίσω, idem quod καινουργέω.

Καινουργισμὸς, οῦ, ὁ, innovatio. A præc.

Καινουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, innovator, nova operans, moliens. Ex καινὸς et ἔργον.

Καινοφανὴς, ὲς, novitatis seu insolentiæ speciem habens. A φαίνομαι.

Καινόφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens amicus; (2) qui non iisdem, sed subinde novis rebus utitur.

Καινοφωνέω, ῶ, fut. ήσω, novis verbis utor.

Καινοφωνία, ας, ἡ, novitas vocum. Ex φωνή.

Καινόω, ῶ, f. ώσω, novo, innovo, renovo. A καινός.

Καίνυμαι, vinco. Ἡ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο, *Hesiod. Scut.* 4. A

ΚΑΙ'ΝΩ, perimo, interficio, occido. Παῖς πάτερα καίνει, *Eur. Ph.* 44.

Καινῶς, *adv.* nove, novo modo. A καινός.

Καίνωσις, εως, ἡ, novitas. A καινόω, *Ern.*

Καιομένῃσι, dat. plur. *Ion.* pro καιομέναις.

Καίοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐκαίοντο.

Καίπερ, *conj.* etsi, quamvis.

Καίρια, *adv.* tempestive, *Call.*

Καιρικὸς, ἡ, ὸν, ad tempus spectans, tempus significans:

Καίριος, ία, ιον, vel καίριος, ου, ὁ ϗ ἡ, tempestivus, opportunus; (2) dicuntur καίρια, quibus maxime prodesse quid vel nocere potest; unde (3) lethalis, de plaga, ictu, qui fit in eo loco ubi periculosum est, Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, *Il.* 4, 185. A καιρός.

Καιρίως, *adv.* tempestive, opportune; (2) lethaliter. A præc.

Καιρόεις, όεσσα, όεν, bene textus; ut hinc fit Homericum illud καιροσέων, nempe pro καιροεσσῶν, gen. pl. fœm. *Od.* 7, 107. A καῖρος.

Καιροσπία, ἡ, tempus continuum, perpetuum, *ap. Jos.*

ΚΑΙ~ΡΟΣ, ου, ὁ, licium.

ΚΑΙΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, occasio, opportunitas temporis loci, immo quæcunque opportunitas et facultas, *impr.* vitæ tuendæ; *unde* (2) victus, ut καιρὸς ὄνων *pro* gramine; (3) modus; (4) tempus certum et statutum; (5) quod par est; decet; (6) status rerum et conditio; (7) calamitas, miseria, *LXX.* sed in pl. plerumque hac significatione usurpatur, οἱ καιροὶ ut Lat. *tempora* sunt fortunæ adversæ et calamitosæ, *Ern.* (8) ἐκ καιροῦ, ex tempore, πρὸς καιρὸν, et εἰς καιρὸν, in præsentia.

Καιροσκοπέω, tempus, occasionem speculor.

Καιροσπάθητος, bene textus. Καιροσπάθητον ὕφασμα, *Hermippus Comicus apud Suidam* in Ἀνθέων, ubi male κηροσπάθητον est a καῖρος, licium.

Καιροτηρέω, idem quod καιροσκοπέω.

Καιροφυλακέω, et

Καιροφυλακτέω, ῶ, idem. Ex φύλαξ.

Καιρόω, ῶ, stamen connecto. A καῖρος.

Καίρωμα, ατος, τὸ, connectio staminis. A præc.

Καίρωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Καιρωστὶς, ίδος, ἡ, textrix. Ab eod.

Καιρωστρὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Καίτοιγε, *conj.* quamquam.

ΚΑΙ'Ω, et *Att.* κάω, f. καύσω, et καύσομαι, p. κέκαυκα, uro, incendo, cremo, ustulo; (2) uro, ut nix, vel frigus, *med.* etiam ardeo. *Pass.* idem, uror; (2) amo, *cum gen.* a. 1. ἐκαύθην, 2. ἐκάην. Οὐδὲ καίουσι λύχνον, *Matt.* 5, 15. Ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμα μου ἵνα καυθήσωμαι, 1 *Cor.* 13, 3.

Κακαβὴ, ἡ, cacabus, *Gal.* κακκάβος, *Ath.* olla testacea.

Κακαγγελία, ας, ἡ, malum nuncium; (2) maledicentia. A

Κακάγγελος, ου, ὁ ϗ ἡ, malus nuncius.

Κακάγγελτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη, o qui nuntia infausta adfers, o nuntie luctuosæ calamitatis, *Soph. Antig.* 1286.

ΚΑ'ΚΑΛΑ, ων, τὰ, muri, *Æschyl.*

ΚΑΚΑΛΙ'Α, ας, ἡ, cacalia, leontice, *herba*, Plin. *Angl.* WILD CHERVIL, STRANGE COLTSFOOT.

Κακανδρία, ας, ἡ, ignavia, timiditas. Ex κακὸς et ἀνήρ.

Κακανέω, ῶ, excito. *Vox Laconica.*

ΚΑΚΑ'Ω, ῶ, caco; κακᾶν, cacare. A κάκκη.

Κἀκεῖ, pro ϗ ἐκεῖ, *et ibi et illic*, per Crasin Atticam.

Κἀκεῖθεν, *et illinc*, ex ϗ et ἐκεῖθεν.

Κἀκεῖνος, *et ille*, ex ϗ et ἐκεῖνος.

Κἀκεῖσε, *et illuc*, ex ϗ et ἐκεῖσε.

Κακέμφατον, ου, τὸ, dictio obscœna; (2) oratio mali ominis. Ab ἔμφατος.

Κακεμφάτως, obscœne, parum grate. A præc.

Κακεντρέχεια, ας, ἡ, solertia subdola et malefica, vafrities. A

Κακεντρεχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, solers in re mala, astutus, versutus, malitiosus. Ab ἐντρεχής.

Κακεργάτις, ιδος, ἡ, malefica.

Κακεργέτης, ου, ὁ, maleficus. Ab ἔργον.

Κακεργέτις, ιδος, ἡ, malefica. A præc.

Κακέσχατος, ον, supra modum malus et improbus.

Κακέφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo male loquuntur, inglorius, ignobilis, *Hes.* Ex φημί.

Κάκη, ης, ἡ, malitia; (2) ignavia, timiditas militis; (3) *proprie* vitium rei cujusque in quocunque genere. Κακοβουλεύω, malis consiliis impeto. Ψυχὰ δ' ἀλγεῖ κακοβουλευθεῖσ', *Euripid. Ion.* 877. Πολίταις διέρροθήσατ' ἄψυχον κάκην, exanimem ignaviam excitastis inter cives, *Æsch. Sept. adv. Th.* 194. Ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί, *Eurip. Med.* 1051. σὺ πάτρος κάκη. A κακός.

Κακηγορέω, ῶ, fut. ήσω, maledico, convitior.

Εἴσῃ γῦν αὐτίκα ὡς τίνας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις, *Lucian.*

Κακηγορία, ας, ἡ, maledictum.

Κακηγόριον, ου, τὸ, idem: ut κακηγορίου δίκη, actio injuriæ ex maledictis.

Κακηγορίστερος, maledicentior; κακηγορίστατος, maledicentissimus. A

Κακήγορος, ου, ὁ ἡ, maledicus. Ab ἀγορέω.

Κακηγόρως, *adv.* maledice, cum maledicentia.

Κακηθὴς, ἐς, malignus, *Nic.*

Κακηλεχὴς, ἐς, malum habens conjugem, *Cyr.* A λέχος.

Κακηπελέων. A Nicandro dicitur, ὁ κακῶς ἔχων, qui male habet, æger. A κακὸς et πέλω, sum, ad exemplum Homerici ὀλιγηπελέων, vix spirans, *Il.* 15, 24.

Κακηπελία, ἡ, adversa valetudo, *Nic.*

Κακῇς, *malis*, dat. pl. *Ion.* pro κακαῖς.

Κακία, ας, ἡ, malitia, malignitas; (2) vitium, pravitas; (3) dedecus, probrum; (4) ignavia, timiditas; (5) incommodum, malum, adflictio. A κακός.

Κακιζότεχνος, ου, ὁ ἡ, artem vituperans. Ex κακίζω et τέχνη, *ars.*

Κακίζω, f. ίσω, timidum reddo; (2) vitupero. Κακίζομαι (3) ignavus fio, timidus sum, præsto me ignavum et imbelliem. (1) παῦσαι, μὲ μὴ κάκιζε, *Eurip. Iph. in Aul.* 1436. (3) Ὤ μοι, κακίζῃ, *Id. Ion.* 984. καὶ μὴ κακισθῇς, et ne sis ignava, *Id. Med.* 1246. Μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πέσῃς, *Id. Elect.* 982. (2) αὐτούς τε τοὺς σοφιστὰς λέγειν κακίζοντας τὸν Κάλλισθενην, vituperantes, *Arr. Hist. Alex.* 7, 2. A κακός.

Κακίμηνος, adversa luna natus, infelix. A μὴν, *mensis.*

Κάκιον, *adv.* pejus. A κακὸς, κακίων, *pejor.*

Κακίσαι, aor. 1. inf. act. verbi κακίζω.

Κακισμὸς, οῦ, ὁ, vituperatio, ipsa actio vituperandi, probrum. A κακίζω.

Κάκιστα, *adv.* pessime. A κακὸς, κάκιστος.

ΚΑΚΚΑ'ΒΑ, ης, ἡ, perdix.

ΚΑΚΚΑ'ΒΑ, ας, ἡ, seu κακκάβη, ης, ἡ, et κάκκαβος, ου, ὁ, cacabus, olla testacea.

Κακκαβίζω, cacabo, vox perdicum; (2) ulularum. A κακκάβα.

Κακκάβιον, ου, τὸ, parvus cacabus. Dim.

Κακκαβὶς, ίδος, ἡ, perdix.

Κακκάζειν, gallinarum cantus ad ovorum partum, *Hes.* At *Poll.* meleagridum.

Κακκαίω, pro κατακαίω, *Hom.*

Κακκάω, idem quod κακάω.

Κακκείειν, *dormitare*, præs. inf. act. *Æol.* pro κατακείειν, a κατακείω.

Κακκείω, decumbere cupio, pro κατακείω.

Κακκεφαλῆς, *in caput*, pro κατὰ κεφαλῆς.

Κάκκη, ης, ἡ, merda.

Κακκῆαι, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro κατακῆαι seu κατακαῦσαι, a κατακαίω.

Κακκόρυθα, *in galeam*: ex κατὰ et κόρυθα.

Κακκορυφὴν, *in verticem*: ex κατὰ et κορυφήν.

Κακκρύπτω, pro κατακρύπτω, *Hesiod.*

Κακκρύπτων, pro κατακρύπτων, a κατακρύπτω.

Κακοβάκχευτος, ον, epith. chori; tristis, luctuosus. A βακχεύω.

Κακόβιος, ου, ὁ ἡ, male seu duriter vivens.

Κακοβλαστέω, ῶ, f. ήσω, male germino. A

Κακοβλαστὴς, έος, ὁ ἡ, male germinans, in germinando deficiens. A κακὸς et βλαστάνω.

Κακόβλαστος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.

Κακόβλητος, ον, frustra jactus, epith. teli.

Κακοβουλεύω, f. εύσω, male consulo. Vid. κάκη.

Κακοβουλία, ας, ἡ, malum consilium, perversitas et pravitas in capiendis consiliis. A

Κακόβουλος, ου, ὁ ἡ, cujus malum est consilium; malevolus, stultus, parum prudens. A βουλή.

Κακοβουλοσύνη, ἡ, malum consilium, *Sibyll.*

Κακοβούλως, *adv.* temere, imprudenter.

Κακόγαμβρος, ου, ὁ ἡ, infelix, ob generum, seu ob affinitatem.

Κακογάμιον, ου, τὸ, nuptiæ malæ, sive malo consilio et non rite contractæ, ut κακογαμίου δίκη, accusatio ob tales nuptias. A

Κακόγαμος, ου, ὁ ἡ, infelix matrimonio.

Κακογείτων, ονος, ὁ ἡ, malus vicinus; (2) mali vicinus, adfinis mali. Οὐδὲ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα, neque incolam loci ullum, infortunii sui adfinem, *Soph. Phil.* 692.

Κακογένειος, ου, ὁ ἡ, male barbatus, cui tenuis vel rara est barba. A γένειον.

Κακογενὴς, ἐς, ignobili et sordido genere natus.

Κακόγλωσσος, ου, ὁ ἡ, qui est malæ linguæ, inauspicatus; maledicus, jactator, &c. Τί δ', ὦ τάλαινα, σῆς κακογλώσσου βοῆς; *Eurip. Hec.* 661.

Κακόγονος, ον, male, infeliciter natus. A γίνομαι.

Κακοδαιμονάω, ῶ, a malo genio sive cacodæmone agor, insanio.

Κακοδαιμονέω, ῶ, f. ήσω, sum infelix, adversa fortuna utor, agitor a mala intemperie, a malis furiis.

Κακοδαιμονία, ας, ἡ, infelicitas, calamitas.

Κακοδαιμοσύνη, ης, ἡ, idem.

Κακοδαιμονίζω, f. ίσω, infelicem judico. A

Κακοδαίμων, ονος, ὁ ἡ, infelix, miser, calamitosus; (2) malus dæmon, malus genius.

Κακοδάκρυτος, ον, tristis, luctuosus. A δακρύω.

Κακοδεκτεύω, male excipio, male accipio, *Hes.* A δέχομαι.

Κακοδιδασκαλέω, ῶ, f. ήσω, male doceo.

Κακοδικία, ας, ἡ, malum et corruptum judicium. Ex δίκη.

Κάκοδμος, ον, male olens. Ex ὀσμή.

Κακοδόκιμος, ον, reprobus, *Ern.*

Κακοδοξέω, ῶ, f. ήσω, sum pravæ et malæ opinionis; (2) infamia laboro. Πρὸς δὲ τούτοις κακοδοξῶν, *Xen.*

Κακοδοξία, ας, ἡ, mala opinio; (2) malum dogma; (3) infamia, ignominia. A

Κακόδοξος, ου, ὁ ἡ, ignobilis; (2) malæ famæ. (2) κρεῖσσον δὲ νίκαν μὴ κακόδοξον ἔχειν, habere, *Eurip. Andr.* 779. Ex δόξα.

Κακόδουλος, ου, ὁ, malus et infelix servus.

Κακοειδὴς, ἐς, mala specie, deformis.

Κακοειμονία, ας, ἡ, malus ac sordidus vestitus. A

Κακοείμων, ονος, ὁ ἡ, male indutus, perperam vestitus, pannosus, detrita veste amictus. Ex εἷμα, *vestis.*

Κακοελκὴς, ἐς, qui male seu in malum trahitur, *Man.*

Κακοέπεια, ας, ἡ, sermo vitiosus; (2) maledicentia, obtrectatio. Ex ἔπος.

Κακοεργέω, ῶ, f. ήσω, maleficus sum.

Κακοεργίη, ης, ἡ, *Ion.* pro κακοεργία, maleficium, improbitas. A

Κακόεργος, ου, ὁ ἡ, maleficus. Ex ἔργον.

Κακοζηλία, ας, ἡ, mala et infelix æmulatio, seu adfectatio inficeta et importuna.

Κακόζηλος, ου, ὁ ἡ, malus et infelix æmulator seu imitator, vitia ipsa imitans.

Κακοζήλως, *adv.* mala et infelici adfectatione.

Κακοζωΐα, ας, ἡ, misera vita. Ex ζωή.

Κακοήθεια, ας, ἡ, calliditas; (2) malignitas; (3) fraus callida.

Κακόηθες, τὸ, genus carcinomatis, *ut scribit Celsus.* Hinc *Juvenalis* malam et inveteratam scribendi consuetudinem insanabile cacoethes vocat, *Sat.* lib. 7.

Κακοήθευμα, τὸ, quod maligne fit, *Steph.*

Κακοήθης, εος, ὁ ἡ, male moratus; (2) malignus, malitiosus; (3) callidus, fraudulentus. Ex ἦθος, *mos.*

Κακοηθιστέον, depravandum est, *Steph.*

Κακοήθως, *adv.* maligne, fraudulenter.

Κακοηχὴς, έος, ὁ ἡ, male sonans.

Κακόηχος, ον, idem. Ex ἦχος.

Κακοθαλπὴς, ἐς, non idoneus ad fovendum, non bene fovens. Ex θάλπω.

Κακοθάνατος, ον, male, misere moriens.

Κακοθελὴς, έος, ὁ ἡ, malevolus, malignus.

Κακοθελία, et κακοθέλεια, ας, ἡ, malevolentia, obtrectatio. A θέλω.

Κακόθεος, ον, infelix, ut κακοδαίμων.

Κακοθεραπεία, ἡ, mala et perversa curatio morbi.

Κακοθημοσύνη, ης, ἡ, ignavia, proprie quum res male geruntur et disponuntur. A

Κακοθήμων, ονος, ὁ ἡ, qui est corpore male constituto; (2) male digestus; (3) ignavus. Ex τίθημι.

Κακοθηνεῖν, infelicem esse, vel male habitum: κακοθηνεῖν dicuntur τὰ πρόβατα, oves, cum male proveniunt agni, ipsæque partu sunt infelices, cum parva agnorum copia est. Ex θὴν, *cumulus.*

Κακόθροος, *contr.* κακόθρους, ου, ὁ ἡ, maledicus, infaustus.

Κακοθυμία, ας, ἡ, malevolentia, animus male adfectus. A

Κακόθυμος, ου, ὁ ἡ, qui malo seu malevolo animo est, tristis.

Κακοΐλιον, ου, τὸ, infelix Ilium; scelestum Ilium.

Κακοῖο, gen. sing. *Ion.* pro κακοῦ.

Κακοκαρπία, ας, ἡ, annus sterilis. A

Κακόκαρπος, ου, ὁ ἡ, male et infeliciter fructificans, malos fructus gignens.

Κακοκέλαδος, ον, male sonans; (2) maledicus, invidus.

Κακοκερδείη, ας, ἡ, *Ion.* κακοκερδίη, ης, ἡ, turpis quæstus. Ex κέρδος.

Κακοκερδείῃσιν, *Ion.* et *Poet.* pro κακοκερδείαις.

Κακοκλεὴς, έος, ὁ ἡ, infamis, qui malæ famæ est. Ex κλέος.

Κακόκνημος, ου, ὁ ἡ, qui crura habet exilia. Ex κνήμη.

Κακοκοίμητος, ον, male dormiens.

Κακοκρισία, ας, ἡ, pravum et iniquum judicium. Ex κρίσις.

Κακοκτέριστος, ον, insepultus, male sepultus.

Κακόλεκτρος, incesto pollutus cubili, *Oppian. Cyneget.* 1, 261.

Κακολίμενος, ου, ὁ ἡ, malum portum habens. Ex λιμήν.

Κακολογέω, ῶ, f. ήσω, obtrecto. Δυνήσεται ταχὺ κακολογῆσαί με, *Marc.* 9, 39.

Κακολογία, ας, ἡ, obtrectatio, cum male de aliquo loquimur.

Κακολογικὸς, ἡ, ὸν, obtrectandi, maledicendi cupidus.

Κακολόγος, ου, ὁ ἡ, obtrectator, maledicus.

Κακομαθὴς, έος, ὁ ἡ, qui male didicit, male doctus. Ex μανθάνω.

Κακόμαντις, εως, ὁ ἡ, malus vates, mala vaticinans. Πέφρικα τὸν ὠλεσίοικον θεὸν, κακόμαντιν, *Æsch. Sept. adv. Theb.* 722. Ἔρροις, ὦ κακόμαντι, κακοφραδὲς, *Apoll. Rhod.* 3, 935.

Κακομάχανος, ου, ὁ ἡ, *Dor.* pro κακομήχανος.

Κακομαχέω, ῶ, f. ήσω, malitiose, improbe, ac subdole, item prave, timide, ignave, pugno. Ex μάχη.

Κακομέλετος, ον, mala, tristia canens, tristis. Epith. vocis, *ap. Æschyl. Pers.* 932. Ex μέλος.

Κακομετρέω, ῶ, male metior.

Κακομέτρητος, ον, recta mensura carens. Τὸ κακομέτρητον, vitium in metro poetico, *Eustath. in Odyss.* 10, (male pro κακόμετρον). A

Κακόμετρος, ου, ὁ ἡ, male metiens, *Schol. Aristoph. ad Ran.* 13. Ex μέτρον.

Κακομηδὴς, έος, ὁ ἡ, cui malum est consilium; (2) fraudulentus, astutus. Ex μῆδος.

Κακομήτηρ, ερος, ἡ, mala mater, *Ern.*

Κακομήτης, ου, ὁ, malo consilio utens, cujus mala sunt consilia. Κακομήτας οἷος Ὀδυσσεὺς, malorum artifex, *Eurip. Or.* 1403. Ex μῆτις.

Κακομῆτις, ιος, ὁ, idem.

Κακομητία, ἡ, pravus animus, *Man.*

Κακομήτωρ, ορος, ὁ ἡ, malam habens matrem. Ex μήτηρ.

Κακομηχανάομαι, ῶμαι, mala machinor, mala struo vel molior. A κακομήχανος.

Κακομηχανέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ab eod.

Κακομηχανία, ας, ἡ, mala ars, dolus, fraus, machinatio malorum. Ab eod.

Κακομήχανος, ου, ὁ ἡ, malorum excogitator, malorum machinator. Ex μηχανή.

Κακομιλία, ας, ἡ, consuetudo cum pravis.

Κακομιμήτως, *adv.* male imitando, cum affectatione. Ex μιμέομαι.

Κακόμισθος, ου, ὁ ἡ, malum aut nullum præmium ferens.

Κακομοιρία, ας, ἡ, fatum adversum.

Κακομοίριος, et κακόμοιρος, ον, infelix.

Κακόμορος, ου, ὁ ἡ, idem.

Κακομορφία, ας, ἡ, deformitas. A seq.
Κακόμορφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, deformis. Ex μορφή.
Κακόμουσος, ον, carens cantu, ingratus, invita musa natus, abhorrens. A Μοῦσα.
Κακόμοχθος, ου, ὁ ᾗ ἡ, male, i. e. in vanum laborans.
Κακονοέω, ῶ, f. ήσω, malevolus sum, male cogito.
Κακόνοια, ας, ἡ, malevolentia. A
Κακόνοος, contr. κακόνους, ου, ὁ ᾗ ἡ, malevolus, mala mente præditus. Ex νόος.
Κακονομία, ας, ἡ, pravæ leges.
Κακόνομος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui malis legibus utitur.
Κακονούστατα, adv. nimis malevole. A κακόνους.
Κακονύμφευτος, ου, ἡ, idem quod
Κακόνυμφος, ου, ἡ, quæ infeliciter nupsit; (2) malus sponsus. (2) βοᾷ τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον, Eurip. Med. 205. Ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν κακονυμφοτάταν ὄνασιν, Id. Hipp. 755. Ex νύμφη.
Κακόνως, adv. malevole. A κακόνους.
Κακόξενος, ου, ὁ ᾗ ἡ, Poet. κακόξεινος, qui male se gerit erga hospites, inhospitalis.
Κακοξύνετος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ad malum sapiens ac prudens, callidus ad fraudem. Ex συνετός.
Κακοπάθεια, ας, ἡ, vexatio, molestia, ærumna, calamitas, labor.
Κακοπαθέω, ῶ, f. ήσω, malis affligor, vexor, item molestias, v. gr. itineris, &c. fero. Σὺ οὖν κακοπάθησον, ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ, 2 Tim. 2, 3. A
Κακοπαθής, έος, ὁ ᾗ ἡ, ærumnosus, adflictus, malis pressus. Ex πάθος.
Κακόπαθος, ον, idem.
Κακοπαθῶς, adv. ærumnose, male, aspere.
Κακοπαρθενεύτως, adv. indigno virgine modo.
Κακοπάρθενος, ον, virgini non conveniens, faciens indigna virgine.
Κακόπατρις, ιδος, ὁ ᾗ ἡ, malo patre ortus; (2) qui obscuris est natalibus; (3) cui mala est patria. Ex πατήρ vel πατρίς.
Κακοπέτης, male volans. Ex πέτομαι.
Κακόπηρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vilem habens peram. Ex πήρα.
Κακοπινής, έος, ὁ ᾗ ἡ, impurus, sordibus et illuvie fœdus; (2) malignus. Ex πίνος.
Κακοπιστία, ας, ἡ, perfidia.
Κακόπιστος, ον, perfidus.
Κακόπλαστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, male fictus, si sit a πλάσσω, fingo; sed affertur ex Hermog. pro erraticus, ut sit a πλάζομαι, erro.
Κακοπλάστως, per fictionem parum elegantem.
Κακοπλοέω, et κακοπλώω, male navigo.
Κακοποιέω, ῶ, f. ήσω, male facio, noceo, Luc. 6, 9.
Κακοποιητικὸς, ἡ, ὸν, maleficus.
Κακοποιΐα, ας, ἡ, maleficentia, maleficium. A
Κακοποιὸς, οῦ, ὁ ᾗ ἡ, maleficus, malis adficiens. Ex ποιέω.
Κακοπολιτεία, ας, ἡ, prava reipublicæ administratio, corruptus reip. status.
Κακοπονητικὸς, οῦ, ex Aristot. affertur pro pessime adfectus ad labores tolerandos, ad laborem ineptus, debilis. Ex πονέω.
Κακόποτμος, ον, infelix.
Κακόπους, οδος, ὁ ᾗ ἡ, qui infirmis aut deformibus est pedibus.
Κακοπραγέω, ῶ, f. ήσω, infelix sum. A
Κακοπραγής, έος, ὁ ᾗ ἡ, male factus, aut rebus adversis utens, Hes. A πράττω, vel πρᾶγος. Hinc
Κακοπραγία, ας, ἡ, infelicitas in rebus agendis, seu gerendis; (2) infelicitas quævis, sors dura, res adversæ.
Κακοπραγμονέω, ῶ, f. ήσω, improbe ago; (2) improbas seu malas res molior, mala cogito. Polyb. 3, 2, 8, malo animo, perfide agere. Κακοπραγμονοῦντες, καὶ βουλόμενοι φθείρειν καὶ λυμαίνεσθαι τοὺς τῶν Ἀχαιῶν συμμάχους, Id. 4, 15, 8.
Κακοπραγμοσύνη, ης, ἡ, nequitia, improbitas, calliditas, fraus, calumnia. A
Κακοπράγμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, malas res agens, improbe vivens, litigiosus, calumniator. Ex πρᾶγμα.
Κακοπρόσωπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, informis.

Κακόπτερος, ου, ὁ ᾗ ἡ, male pennatus, male volans. Ex πτέρον.
Κακοῤῥαφία, ας, ἡ, Ion. κακοῤῥαφίη, ης, ἡ, malorum machinatio, insidiæ, dolus.
Κακοῤῥαφίῃσι, Ion. et Poet. pro κακοῤῥαφίαις.
Κακοῤῥάφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, dolorum machinator. Ex ῥάπτω.
Κακοῤῥεκτεῖρα, ἡ, al. κακοῤῥηκτεῖρα, malefica, noxia, Sibyl.
Κακοῤῥέκτης, ου, ὁ, maleficus, improbus. A ῥέζω.
Κακοῤῥημοσύνη, ης, ἡ, maledicentia. A
Κακοῤῥήμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, maledicus; (2) indisertus, expers eloquentiæ. Ex ῥῆμα.
Κακοῤῥοθέω, ῶ, fut. ήσω, qu. dic. malo strepitu linguæ prosequor, vel insector. Τίς ἡ γραῦς ἡ κακοῤῥοθοῦσά σε; Aristoph. Thesm. 903. Συγγόνους κακοῤῥοθεῖς, Eur. Hipp. 344.
ΚΑΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, proprie vitiosus, vitio aliquo laborans in suo genere; (2) malus, improbus, nequam; (3) infaustus, perniciosus; (4) infestus; (5) ignavus, timidus, imbellis; (6) ignobilis; (7) humilis, abjectus; (8) pauper; (9) vilis vetusque. Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακὸν, censeo autem nullum dictum esse male ominatum quod lucrum afferat, Soph. Electr. 61. Hinc τὸ κακὸν, οῦ, scelus, calamitas, damnum.
Κακόσινος, ου, ὁ ᾗ ἡ, nocens. Ex σίνω, noceo.
Κακοσιτία, ας, ἡ, cibi fastidium. A
Κακόσιτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui stomachi vitio cibum fastidit.
Κακοσκελής, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui pravis est cruribus. Ex σκέλος.
Κακοσκηνεύς, ὁ, malum tentorium, Ep.
Κακοσκήνης, qui est deformi corpore. Χθὼν... κακοσκήνευς ἐπὶ τέφρη ἀνδρὸς μὴ κέῳη, Crinagoras in Anthol.
Κακοσμία, ας, ἡ, malus odor, fœtor. A
Κάκοσμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, malum odorem spirans. Ex ὀσμή.
Κακόσπερμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, male sementans, malum semen proferens seu habens. Ex σπέρμα.
Κακόσπλαγχνος, ον, excors, timidus.
Κακοσπορία, ας, ἡ, mala satio, i. e. alieno loco et irrito cum exitu. A σπόρος.
Κακοσσόμενος, afferunt ex Hom. Il. 1, 105; sed legendum κάκ᾽ ὀσσόμενος.
Κακοστατέω, ῶ, f. ήσω, male sto, male constitutus sum. Ex στατὸς, stans.
Κακοστένακτος, et -αχος, ον, misere gemens.
Κακοστόμαχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, cujus stomachus male adfectus est; (2) qui stomachum lædit.
Κακοστομέω, ῶ, f. ήσω, maledico, convitior; (2) male pronuncio. (1) ἡ πᾶσαν ἡμῖν γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν, quæ statim clamas matrem me conviciis exagitare, Soph. El. 596.
Κακοστομία, ας, ἡ, vitium quo quis male pronunciat verba alienæ linguæ; (2) maledicentia. A
Κακόστομος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui mali est oris, maledicus; (2) qui perperam pronunciat verba alienæ linguæ. Ex στόμα.
Κακόστρωτος, ον, male stratus, incommodus, de lecto.
Κακοσύμβουλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, male suadens, malesuada, Gl. V.
Κακοσύνετος, ου, ὁ ᾗ ἡ, prudentia abutens.
Κακοσυνθεσία, ας, ἡ, malum fœdus; (2) mala compositio; (3) malorum structura et machinatio. Ex συντίθημι.
Κακοσύνθεσις, εως, ἡ, idem.
Κακοσύνθετος, ου, ὁ ᾗ ἡ, male compositus.
Κακοσύστατος, ου, ὁ ᾗ ἡ, male consistens. Ex συνίσταμαι.
Κακοσφυξία, ας, ἡ, pravitas pulsus. Ex σφύξις, pulsus venarum.
Κακοσχημόνως, adv. indecenter, turpiter. A
Κακοσχήμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, indecens, indecorus. Ex σχῆμα.
Κακοσχολεύομαι, otio abutor, nugas ago.
Κακοσχολέω, idem.
Κακοσχολία, ας, ἡ, otium inutile, otium quod malis rebus insumitur. A
Κακόσχολος, ου, ὁ ᾗ ἡ, otio male utens, malis rebus otium impendens; (2) improbus. Ex σχολή, otium.

Κακοσχόλως, adv, otio abutendo, nihil, male, noxie, inepte, frustra agendo.
Κακότακτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, male ordinatus.
Κακοτελεύτητος, ον, male desinens, malum exitum habens.
Κακοτεχνέω, ῶ, f. ήσω, malis artibus utor; (2) malis artibus adultero et depravo; (3) omnino mala fide in aliqua re utor; (4) inprimis, falsum testimonium dico. Κακοτεχνῶν δὲ φαίνη περὶ τὰς διαθήκας, Dem.
Κακοτέχνης, idem quod κακότεχνος.
Κακοτεχνία, ας, ἡ, mala ars quæ ad hominum perniciem convertitur, maleficium; (2) falsum, quod ICTI vocant: falsum testimonium.
Κακοτέχνιον, ου, τὸ, idem, unde κακοτεχνιῶν δίκη, adversus eum qui falsum testimonium dixit.
Κακότεχνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, malis artibus deditus; (2) in malis rebus artificiosus, malignus; (3) sonticus, perniciem adferens. (3) διὰ κακοτέχνων ὀργάνων, Joseph. Maccab. 6. Ex τέχνη.
Κακότης, ητος, ἡ, malitia; (2) improbitas; (3) vitium; (4) scelus; (5) ignavia, timiditas; (6) malum, calamitas, ærumna. A κακός.
Κακοτροπεύομαι, f. εύσομαι, malis artibus ago, malitiose improbeque; item, perverse, dementer ago. Κακοτροπευσάμενος πρὸς τοὺς προειρημένους, Polyb.
Κακοτροπέω, idem.
Κακοτροπία, ας, ἡ, mali et perversi mores; (2) malignitas, nequitia. A
Κακότροπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, male moratus, mali moris; (2) malus, pravus, malignus.
Κακοτρόπως, adv. maligne, perverse.
Κακοτροφέω, ῶ, male nutrior, malum alimentum sive parum alimenti accipio. aor. 1. part. κακοτροφήσας, male nutritus, et pass. κακοτροφηθεὶς, idem.
Κακοτροφία, ας, ἡ, mala nutrimenta. A
Κακότροφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui male nutritur. Ex τρέφω.
Κακοτυχέω, ῶ, fut. ήσω, infelix sum, infeliciter ago.
Κακοτυχία, ας, ἡ, infelicitas. A
Κακοτυχής, έος, ὁ ᾗ ἡ, infelix, infortunatus. Ex τύχη.
Κακουπονόητος, ον, suspicax. Ab ὑπονοέω.
Κακουργέω, ῶ, f. ήσω, maleficus et fraudulentus sum; (2) damno adficio. Τὴν χώραν ᾗ τὰ κτήματα κακουργεῖν, Plat. A κακουργός.
Κακούργημα, ατος, τὸ, maleficium, facinus maleficum, scelus. A præc.
Κακουργία, ας, ἡ, improbitas, scelus, maleficium, idque fere tectum et occultum, astus, fraus; stellionatus, Gl. V. A
Κακοῦργος, ου, ὁ ᾗ ἡ, maleficus, improbus, facinorosus; (2) fraudator, latro, insidiator. Ex ἔργον. Hinc
Κακούργως, adv. malefice, improbe, scelerate.
Κακουχέω, male tracto, male aliquem habeo.
Κακουχία, ας, ἡ, mala tractatio, vexatio; (2) cultus corporis neglectus. Ex κακὸν et ἔχω.
Κακόφατις, ιδος, ἡ, male sonans, male ominata. Ex φημὶ, seu φάτις, fama.
Κακόφατον, ου, τὸ, mala compositio syllabarum, junctura deformem sonum reddens. Detorsio sermonis in obscœnum. Ex nominibus male ominatis consistens. Al. κακέφατον et κακέμφατον. Ex iisd.
Κακοφημία, ἡ, famositas; (2) obtrectatio. A
Κακόφημος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui est mali ominis, inauspicatus; (2) famam lædens, infamiam adferens; (3) famosus. Ex φήμη.
Κακόφθαρτος, ον, male perditus:
Κακοφθορεύς, έως, ὁ, male perdens, Nicand.
Κακοφθόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, perditor, male perdens; idem. Ex φθείρω.
Κακόφλοιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, malum corticem habens, Nic.
Κακοφραδής, έος, ὁ ᾗ ἡ, malum cogitans seu machinans. Voc. κακοφραδές. A φράζω.

Κακοφραδία, ἡ, idem quod κακοφροσύνη, *Nic.*
Κακοφραδμοσύνη, ης, malum consilium, stultitia. Κακοφραδμοσύνῃσι νόῳ, *Orph. Pronost.* 41.
Κακοφράδμων, ον, male suadens seu consulens.
Κακοφρονέω, ῶ, f. ήσω, male cupio alicui:
Κακοφροσύνη, ης, ἡ, malitiosa mens; (2) stultitia; (3) mens malevola. A
Κακόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, malæ vel malitiosæ mentis; (2) malevolus; (3) stultus. Ex φρήν.
Κακοφυής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui prava est natura, pravo ingenio seu animo præditus; (2) male nascens, male proveniens. Ex φύω. Hinc
Κακοφυΐα, ας, ἡ, mala indoles, pravum ingenium, ingenii indolisque corrúptio.
Κακοφωνία, ας, ἡ, vox seu sonus asper; (2) insuavis pronunciatio. A
Κακόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, malam vocem seu asperam habens; (2) ingratam et insuavem pronunciationem habens. Ex φωνή.
Κακοφώνως, *adv.* ingrata pronunciatione.
Κακόχαρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, alienis malis gaudens; (2) quo mali gaudent. Ex χαίρω.
Κακόχολος, al. κακήχολος, ον, mala bile percitus, *Cyr.*
Κακοχράσμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, improbus. Ex χράομαι, *utor.*
Κακοχροέω, ῶ, fut. ήσω, mali sum coloris.
Κακοχροια, ας, ἡ, malus, teter color. A
Κακόχροος, *contr.* κακόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, decolor, qui mali, tetri est coloris. Ex χρόα.
Κακόχυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mali est succi.
Κακοχυμία, ας, ἡ, redundantia malorum humorum. A
Κακόχυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, malis et vitiosis humoribus plenus; (2) malos humores gignens.
Κακόψογος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nequiter reprehendit, maledicus. Ex ψέγω.
Κακοψυχία, ας, ἡ, ignavia, demissio animi. A
Κακόψυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, pusillanimis, qui animo est demisso sive malo. Ex ψυχή.
Κακόω, ῶ, proprie corrumpo, vitiosum reddo, ut aquam turbulentam reddendo, &c. (2) malo seu damno adficio, infesto, vasto, populor, vexo, adfligo, male et inique tracto. κεκακωμένος, perf. pass. adflictus. Ἕως ἂν ἡ ἡμετέρα χώρα κακῶται, *Xen.* A κακός.
Κακτάμεναι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro κατακτεῖναι, a κατακτείνω.
Κάκτανε, 2. sing. aor. 2. imperat. act. *per Syncop.* pro κατάκτανε.
Κάκτεινε, 3. sing. imperf. sive 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro κατέκτεινε.
ΚΑ'ΚΤΟΣ, ου, ἡ, cactus, spinosa quædam planta, carduus.
Κἀκτῶτω, *ex hoc tempore*, Dor. pro ϗ ἐκ τούτου, sc. χρόνου.
Κακύνω, malum vel improbum reddo, depravo, vitio, corrumpo; κακύνομαι, depravor, improbus fio, improbe ago; (2) convicior, infamo probris. Ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι, *Eur. Hipp.* 690. Οὐκοῦν κακύνῃ τοῖς δὲ σοῖς βουλεύμασιν, an non ergo malus argueris ex tuis ipsius consiliis, *Eurip. Hec.* 251. A κακός.
Καχχεῦσαι, aor. 1. inf. act. *per Sync.* pro καταχεῦσαι, a καταχέω.
Κακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, male olens. Ex ὄζω.
Κακωδία, ας, ἡ, malus odor.
Κακώλεθρος, ον, perniciosus.
Κακώνυμος, ον, mali nominis. Ex ὄνομα.
Κακῶν, *adv.* pro κακῶς, *Call.*
Κακῶς, *adv.* male, improbe, perperam, misere, luctuose. Κακῶς κλύω, male audio. Ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν, *Soph. Trach.* 721. Κακῶς πράττειν, male multari, infelicem esse. Ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ κακῶς ἔπραττον, *Aristoph. Plut.* 28.
Κάκωσις, εως, ἡ, adflictio, vexatio, infestatio; (2) clades, exitium. A κακόω.
Κακώσουσιν, 3. pl. fut. 1. ind. act. a κακόω.
Κακώσων, *adflicturus*, fut. 1. part. act.
Κακωτικός, ἡ, όν, infestandi seu vexandi vim habens, noxius. A κακόω.
Καλὰ, *adv.* opportune. A καλός.
ΚΑΛΑΒΡΙ'ΖΩ, Calabros imitor. Hinc

Καλαβρισμὸς, οῦ, ὁ, saltatio Calabrica.
Καλάβροψ, idem quod καλαύροψ, *Ap.*
Καλάθιον, ου, τὸ, parvus, calathus, quasillus. Dim. a κάλαθος.
Καλαθίς, ίος, ἡ, idem et ab eod. *Ap.*
Καλαθίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.
Καλαθισμὸς, οῦ, ὁ, saltationis genus, ut nonnulli opinantur, cum calathis. Ab eod.
Καλαθοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, figuram calathi habens. Ex κάλαθος et εἶδος.
Καλαθοειδῶς, *adv.* calathi forma. A præc.
ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, calathus, qualus; (2) poculum.
Καλάϊνος, ΐνη, ΐνον, ex calai lapide factus, vel constans. A
ΚΑ'ΛΑΪΣ, ὁ, calais, lapis quidam.
Καλαμάγρωστις, ἡ, arundineum gramen. Ex κάλαμος et ἄγρωστις, *gramen.*
Καλαμαδίας, ου, ὁ ϗ ἡ, arundinosus.
Καλαμαῖος, αία, αῖον, culmarius, qui inter culmos seu stipulas est. A κάλαμος.
Καλαμαία, ας, ἡ, cicada, *Ern.* A
Καλαμάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, stipulas lego, spicas colligo post messores; (2) racemo; (3) spolio post alium; (4) summas olerum partes carpo et comedo. Ab eod.
Καλαμάριον, ου, τὸ, calamarium, theca in qua reconduntur calami. Ab eod.
Καλαμαύλης, ου, ὁ, qui calamo canit. Ex κάλαμος et αὐλὸς, *tibia.*
Καλαμαυλητὴς, οῦ, ὁ, idem.
Καλαμευτὴς, οῦ, ὁ, messor. A
Καλαμεύω, fut. εύσω, meto, calamos seco et colligo. A κάλαμος.
Καλάμη, ης, ἡ, stipula; (2) frumenti spica; (3) corpus senecta confectum et quasi arescens; (4) cadaver hominis interempti.
Καλαμητομία, ας, ἡ, culmorum seu stipularum sectio; (2) messis. Ex τέμνω.
Καλαμητόμος, ον, culmos secans.
Καλαμήτρια, ας, ἡ, quæ stipulas colligit; (2) quæ spicas colligit. A κάλαμος.
Καλαμητρὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.
Καλαμηφάγος, ον, culmos secans, *de falce.*
Καλαμηφορεῖν, culmos gestare.
Καλαμηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, culmos gestans.
Καλαμίζω, fut. ίσω, calamo cano, calamo canentes imitor. A κάλαμος.
Καλαμίνθη, ης, ἡ, calamintha, herba. Ab eod. *Angl.* CALAMINT. Hinc
Καλαμίνθιος, ὁ, nomen ranæ in *Batrachom.*
Καλαμινθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ex calamintha confectus, *Strab.* 8.
Καλάμινος, ίνη, ινον, arundineus; (2) arundinis speciem referens, arundinosus:
Καλάμιον, ου, τὸ, calamulus, parvus calamus, parva arundo; (2) specillum, instrumentum medicorum; (3) ornamentum parvum cincinnos ambiens. Dim. a κάλαμος.
Καλαμὶς, ίδος, ἡ, arundo piscatoria; (2) calamarium, sive theca calamorum; (3) acus arundinea qua mulieres in componendo capilla utebantur; (4) arundinetum. Ab eod.
Καλαμίσκος, ου, ὁ, idem quod καλάμιον.
Καλαμίτης, ου, ὁ, culmus frumenti. A καλάμη. Hinc
Καλαμῖτις, ιδος, ἡ, spicis gaudens.
Καλαμοβόας, ου, ὁ, calamostrepus. Ex βοάω.
Καλαμογλυφέω, ῶ, fut. ήσω, calamos sive arundines sculpo. A
Καλαμογλύφος, ου, ὁ ϗ ἡ, calamorum sive arundinum sculptor. Ex γλύφω.
Καλαμογραφία, ἡ, calamorum scriptura, *Man.*
Καλαμοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, calami speciem habens. Ex εἶδος.
Καλαμόεις, όεσσα, όεν, arundineus. A
ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, calamus, arundo; (2) culmus; (3) virga geometrica; (4) calamus scriptorius; (5) tibia; potius testudinis μαγάδιον, quod in veterrima structura erat ex arundine, *Ern.* (6) stipula.
Καλαμοστεφέων, gen. pl. a
Καλαμοστεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, culmis redimitus. Ex κάλαμος et στέφω, *corono.*
Καλαμοτύπος, ου, ὁ, auceps, *Hes.* Ex τύπτω.

Καλαμοφθέγγης, ου, ὁ, calamo sonans, arundine canens. Ex κάλαμος et φθέγγω.
Καλαμόφθογγος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Καλαμοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, calamum seu arundinem gestans. Ex κάλαμος et φέρω.
Καλαμόφυλλος, ου, ὁ, arundinea folia habens. Ex φύλλον.
Καλαμόχνοος, ους, qu. dic. arundinum lanugo, *Steph.*
Καλαμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, arundineus, arundinosus. Hinc τὰ καλαμώδη, sc. ἕλη, arundineta. A κάλαμος.
Καλαμὼν, ῶνος, ὁ, arundinetum. Ab eod.
Καλαμωτὴ, ῆς, ἡ, septum ex calamis in naviglorum oris, sive extremis. Ab eod.
Καλαπόδιον, ου, τὸ, forma caligaris, *Gl. V.* A
Καλάπους, οδος, ὁ, norma, *Ph.* forma calcei lignea. Ex κάλον, *lignum*, et πούς.
ΚΑΛΑ'ΣΙΡΙΣ, εως, ἡ, vestis linea ad talos demissa, tunica lata.
Καλαυρῖτις λιθάργυρος, *apud Dioscoridem*, spuma argenti ex puro argento, forsitan quod in Calauria sive Calabria fieret.
Καλαύροψ, οπος, ἡ, pedum, proprie, quod in summo est repandum. Ex καυλὸς et ῥέπω.
Καλέεσκον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκάλεον, a καλέω.
Καλείμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro καλεῖν.
Καλεοίμην, præs. opt. pass.
Καλέοισι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro καλέουσι.
Καλέομαι, οῦμαι, vocor; (2) voco in jus; (3) sum, (3) τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις, *Il.* 3, 138. *Soph. Electr.* 232, 937.
Κάλεον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκάλεον.
Καλέοντι, 3. pl. pr. ind. act. *Dor.* pro καλέουσι.
Καλέσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐκαλέσαντο.
Καλεσίχορος, ον, pulchros choros agens.
Καλέσκετο, 3. sing. imperf. ind. pass. καλέσκω, pro καλέω, *Il.* 14, 338.
Κάλεσον, 2. sing. aor. 1. imperat. act.
Καλέσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκαλέσατο.
Καλεῦνται, 3. pl. præs. ind. pass. *Dor.* pro καλοῦνται.
ΚΑΛΕ'Ω, ῶ, voco, f. καλέσω, p. κέκληκα. Καλεῖν τινα ἐπὶ δεῖπνον, πρὸς τὰ κοινὰ, ad remp. εἰς τὸ δικαστήριον, in jus; Θεὸν, invocare. Σὲ καλῶ σύμμαχον, *Aristoph. Lys.* 348. Ὅστις γε τολμῶς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν, *Id. Thesm.* 895. Ἐν δὲ δόλον ἐκάλεσεν, *Idem, Av.* 339. Μῶν ἔτ' ἄριστον γυνὴ κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων; *Idem, Conc.* 349. Καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕορεως, *Idem, Av.* 1051.
Καλήμεναι, præs. vel aor. 1. inf. act. *Dor.* pro καλῆναι, quasi a κάλημι vel καλαίνω.
Καλήμενος, pr. part. med. *Æol.* pro καλούμενος.
Καλήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui felix est dies; (2) qui pulchram habet diem. Ex ἡμέρα.
Καλήτωρ, ορος, ὁ, vocator. A καλέω.
Καληθοφόρος, ον, calathum gestans, *Hes.*
Καλιὰ, ᾶς, ἡ, nidus; (2) cavea; (3) domus, proprie lignea; (4) horreum. A κᾶλον.
Καλιὰς, άδος, ἡ, tugurium; domuncula. Καλιάδας ἱερὰς ἱσάντες, et cum erexissent sacras cellas Diis, *Plut. in Numâ.* A præc.
Καλίδιον, ου, τὸ, domuncula, tugurium. Dim.
Καλίζω, idem quod καλῶ, *V. L.*
Καλιῆς, *nidi*, gen. sing. *Ion.* pro καλιᾶς.
Καλίκιοι, οἱ, calcei, caligæ.
Καλινδέω, ῶ, voluto, verso; καλινδοῦμαι, volutor. Ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ καλινδουμένην, *Plat. in Phædon.* Ἐν καπηλείοις καλινδηθεὶς, *Synes. Epist.* 32. καλινδηθεὶς, aor. 1. volutatus. A κυλίω, idem.
Καλιὸς, οῦ, ὁ, casa, tugurium. A καλιὰ, n. 3.
Καλιπτόλεμος, idem quod καλλιπτόλεμος, *Ep.*
Καλιστρέω, idem, *Hes.*
Κάλλαια, τὰ, color purpureus, coccineus; (2) barbæ galli gallinacei, a colore. Ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος, ὁ τὰ κάλλαια ἐγηγερκὼς, *Philostrati Epist.* 26. A κάλλη.
Καλλαΐνος, purpureus; (2) venetus, cæruleus, hyacinthinus. A præc.
Καλλείπω, pro καταλείπω, *Hom.*

Καλλίλειον, τὸ, lilium, *V. L.*

Καλλείψω, *relinquam*, 1. sing. fut. 1. ind. act. *Æol.* pro καταλείψω, a καταλείπω.

Κάλλη, τὰ, vestes stragulæ exquisitioris coloris, inpr. purpurei; (2) floris genus, ex quo fit color.

Καλλιβλέφαρον, ου, τὸ, sc. φάρμακον, medicamentum ad pulchritudinem palpebrarum faciens. Ex κάλλος et βλέφαρον.

Καλλιβλέφαρος, ον, pulcher, *Eur.*

Καλλιβόας, ου, ὁ, qui pulchram habet vocem, dulcisonus. Ὁ καλλιβόας αὐλὸς, dulcisona, *Soph. Trach.* 640. Ex καλὸς et βοάω, *clamo.*

Καλλίβοτρυς, υος, ὁ ἡ, pulchros racemos habens. Ὁ καλλίβοτρυς Νάρκισσος, *Soph. Œd. Col.* 682. Ex καλὸς et βότρυς.

Καλλίβωλος, ον, fertilis, pinguis. Φρύγιον ἄστυ καλλίβωλον, *Eurip. Or.* 1382.

Καλλιγάληνος, ον, serenus, pulcher. A γαλήνη.

Καλλίγαμος, ον, pulchras nuptias habens, *Ep.*

Καλλιγένεια, ας, ἡ, Telluris, aut secundum alios Cereris, epith. Alii nutricem, alii pedissequam, Cereris volunt.

Καλλιγέφυρος, ου, ὁ ἡ, pulchro ponte junctus. Ex κάλλος et γέφυρα, *pons.*

Καλλίγλουτος, ον, nates formosas habens: Epith. Veneris, *Clemens Alex. ex Nicandro.*

Καλλίγομφος, ον, pulchris clavis compactus, *Ep.*

Καλλίγονος, pulchri generis, *Gl. V.*

Καλλιγραφέω, ῶ, eleganter scribo; (2) fuco.

Καλλιγραφία, ας, ἡ, elegans scriptura, scribendi pingendive elegantia. A

Καλλιγράφος, ου, ὁ ἡ, qui eleganter scribit aut pingit; (2) librarius. Ex γράφω.

Καλλιγύναιξ, αικος, ὁ ἡ, pulchris mulieribus abundans.

Καλλίδενδρος, ον, arboribus abundans, arborum copia pulcher. Epith. regionis.

Καλλιδίνης, ου, ὁ, pulchre fluens, liquidus, epith. fluvii. Ξύνοιδε Πηνειὸς ὁ καλλιδίνας, *Eurip. Herc. Fur.* 368.

Καλλίδιφρος, ον, cui pulcher currus, seu sella. Τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ, *Eurip. Hec.* 467.

Καλλιδόναξ, κος, arundinibus abundans, epith. fluminis. Ἵν' αἱ ῥοαὶ τοῦ καλλιδόνακός εἰσιν Εὐρώτα μόνον, *Eurip. Hel.* 499.

Καλλίεθειρα, ας, ἡ, quæ pulchram habet comam.

Καλλίεθειρος, ον, pulchris capillis, *Ep.*

Καλλιέλαιος, ου, ὁ, frugifera olea. Ex ἐλαία.

Καλλιέπεια, ας, ἡ, pulchriloquentia, elegantia et ornatus sermonis, sermo ornatus.

Καλλιεπέω, ῶ, f. ήσω, eleganter loquor, ornate et eleganter dico; κεκαλλιεπημένοι λόγοι, dicta elegantibus vocabulis contexta. Ex καλὸς et ἔπω.

Καλλιεπής, ὲς, facundus, *Ar.*

Καλλιεργέω, ῶ, fut. ήσω, pulchre fabricor, adfabre facio. A

Καλλίεργος, ου, ὁ ἡ, pulchre fabricatus, adfabre factus. Ex ἔργον.

Καλλιερέω, lito, bona exta reperio. Ex ἱερά.

Καλλιέρημα, ατος, τὸ, perlitatio. A præc.

Καλλιζυγής, ὲς, pulchris equis junctus. Τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων ἄγων τὸ καλλιζυγὲς, *Eurip. Andr.* 276. Ex ζυγός.

Καλλίζωνος, ἡ, pulchro cingulo ornata, pulchra. Ex ζώνη.

Καλλιθέμεθλος, ου, ὁ ἡ, pulchre fundatus. Ex θέμεθλον.

Καλλίθριξ, χος, ὁ ἡ, habens pulchros capillos.

Καλλίθυος, et -τος, ου, ὁ ἡ, bonis auspiciis aut rite sacrificatus; (2) in quo pulchra aut splendida sacrificia fiunt. Ex θύω.

Καλλικαρπέω, ῶ, fut. ήσω, bonos vel pulchros fructus edo vel fero.

Καλλικαρπία, ας, ἡ, pulchrorum fructuum ubertas; (2) fructuum pulchritudo et venustas. A

Καλλίκαρπος, ου, ὁ ἡ, pulchros aut etiam bonos fructus ferens.

Καλλικέλαδος, ου, ὁ ἡ, pulchrum sonum edens.

Καλλίκερως, ωτος, ὁ ἡ, pulchra cornua habens. Ex κέρας.

Καλλίκοκκος, ου, ὁ ἡ, pulchra habens grana, cui pulcher est acinus.

Καλλικολώνη, ης, ἡ, qu. dic. collis pulcher, locus quidam amœnissimus juxta Simoentem, fluvium Troadis. Ex κολωνός.

Καλλικόμοιο, gen. sing. *Ion.* pro καλλικόμου. A

Καλλίκομος, ου, ὁ ἡ, pulchram comam habens. Στέψασι καλλικόμαν πλόκαμον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1080. Ex κόμη.

Καλλικοτταβίζω, ῶ, cottabo venuste ludo, scite cottabizo. Τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι, *Soph. in Salmoneo.* Ex κότταβος.

Καλλίκρεας, ατος, τὸ, pulchra caro, caro candida et subpinguis esuque jucundissima.

Καλλικρήδεμνος, ου, ὁ ἡ, pulchram habens vittam. Ex κρήδεμνον, *vitta.*

Καλλίκτιστος, ον, eleganter structus, *Nonn.*

Καλλίκτυπος, ον, pulchre strepens seu sonans.

Καλλικύριοι, οἱ, exp. δοῦλοι τῶν φυγάδων, *Suid.*

Καλλιλαμπέτης, ὁ, pulchrilucidus, *Anac.*

Καλλιλεξία, ἡ, idem quod καλλιλογία.

Καλλιλογέω, ῶ, f. ήσω, scite et venuste loquor. Ex λόγος.

Καλλιλογία, ας, ἡ, elegans venustaque dicendi facultas, vis bene dicendi.

Καλλίμηρος, ου, ὁ ἡ, pulchra femora habens.

Καλλίμορφος, ου, ὁ ἡ, formosus. Δέμας τὸ καλλίμορφον, *Eurip. Andr.* 1155.

Κάλλιμος, ου, ὁ ἡ, pulcher, elegans; prosper, secundus. A κάλλος.

Καλλίναος, ὁ ἡ, pulchre fluens. Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς, *Eurip. Med.* 835. Περὶ καλλίναον Βοιβίαν λίμναν, circa pulchrifluam Bæbiam paludem, *Id. Alc.* 592. Ex νάω.

Καλλίνικος, ου, ὁ ἡ, qui pulchram et egregiam victoriam adeptus est, victor egregius; (2) pulchritudine vincens, *Gl. V.* At *Ph.* victoriosus, invictissimus. (1) Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν γενησόμεθα, *Eurip. Med.* 765. Ex νίκη.

Καλλιοινία, ας, ἡ, vini præstantia et bonitas; (2) largus vini proventus. Ex οἶνος.

Κάλλιον, *adv.* melius. A καλός.

Καλλιόνως, *adv.* idem.

Καλλιόπη, ης, ἡ, Calliope, una Musarum.

Καλλίουλος, ου, ὁ, hymnus in Cererem.

Καλλιόω, ῶ, pulchrius reddo. A κάλλος.

Καλλιπαιδία, ας, ἡ, pulchri liberi, copia liberorum bene natorum. A

Καλλίπαις, αιδος, ὁ ἡ, cui pulchri sunt liberi; (2) proles pulchra, proba. Καλλίπαις θεὰ, formosa dea, *Eurip. Or.* 962. Τὸν καλλίπαιδα στέφανον, pulchram liberorum coronam, *Id. Herc. Fur.* 839.

Καλλιπάρηος, *Bœot.* pro καλλιπάρειος, ου, ὁ ἡ, pulchras genas habens, pulcher. Ex παρειά.

Καλλιπάρθενος, ου, ὁ ἡ, pulchras virgines habens; (2) nitidus, pulcher. Epith. Tragic.

Καλλιπέδιλος, ὁ ἡ, pulchros habens calceos.

Καλλίπεπλος, ου, ὁ ἡ, pulchrum habens peplum.

Καλλιπέτηλος, ου, ὁ ἡ, pulchra folia habens. Ex πέταλον, *folium.*

Καλλίπηχυς, εως, ὁ ἡ, pulchra brachia habens.

Καλλιπλόκαμος, ου, ὁ ἡ, pulchras comas vel comarum cincinnos habens.

Καλλίπλουτος, ου, ὁ ἡ, magnas opes habens.

Καλλίπνοος, *contr.* καλλίπνους, ου, ὁ ἡ, suaviter spirans. Ex πνοή.

Καλλίπολις, εως, ἡ, egregia seu pulchra civitas.

Κάλλιπον, *reliqui*, 1. sing. aor. 2. ind. act. *Æol.* pro κατέλιπον, a καταλείπω.

Καλλιπόταμος, ου, ὁ ἡ, multos habens fluvios. Καλλιπόταμος ὕδατος, ἵνα τε νοτὶς ἐπέρχεται γύας Δίρκας χλοηφόρους· *ista sic ordinanda;* Ἵνα καλλιπόταμος (νοτὶς) ὕδατος, καὶ νοτὶς Δίρκας ἐπέρχεται γύας, *Eurip. Phœn.* 648.

Καλλιπρόβατος, ου, ὁ ἡ, pecore abundans.

Καλλιπρόσωπος, ου, ὁ ἡ, adspectu pulcher.

Καλλίπρωρος, ου, ὁ ἡ, pulchram habens proram; (2) pulchram habens faciem. Ex πρῶρα.

Καλλιπτόλεμος, ου, ὁ ἡ, egregius et strenuus in bello, bellicosus.

Καλλίπυγος, ου, ὁ ἡ, pulchras habens nates, pulchras habens clunes. Ex πυγή.

Καλλίπυργος, ου, ὁ ἡ, pulchre turritus, turribus munitus; (2) sublimis, celsus. Τὰ καλλίπυργα πεδία πῶς ἱκοίμεθ' ἄν, *Eurip. Suppl.* 618.

Καλλιπύργωτος, ου, ὁ ἡ, idem.

Καλλίπωλος, ου, ὁ ἡ, pulchros equos habens. Ex καλὸς et πῶλος, *pullus equinus.*

Καλλιρέεθρος, ου, ὁ ἡ, epith. fontis, liquidus. Ex ῥέεθρον.

Καλλίροος, *contr.* καλλίρους, ου, ὁ ἡ, idem. Καλλιρόη, fons Athenis, *al.* Ἐννεάκρουνος.

Καλλιρρημονέω, pulchre et ornate dico.

Καλλιρρημοσύνη, ης, ἡ, dictionis elegantia. A

Καλλιρρήμων, ονος, ὁ ἡ, pulchris et elegantibus ornatus verbis. Ex ῥῆμα.

Καλλίρροος, idem quod καλλίροος.

Καλλισθενής, έος, ὁ ἡ, egregio robore præditus. Ex σθένος.

Κάλλιστα, neutrum plurale pro adverbio καλλίστως, feliciter. Ὁ κάλλιστα τερμίαν ἄγων ἡμέραν, *Soph. Antig.* 1330.

Κάλλιστα, *adv.* optime. A κάλλιστος, pulcherrimus. A καλὸς, *pulcher.*

Καλλιστάδιος, ον, pulchro stadio celebris, *Eur.*

Καλλιστεῖα, ων, τὰ, certamen in templo Junonis apud Lesbios de muliebris formæ præstantia.

Καλλιστεῖον, ου, τὸ, præmium pulchritudinis eximiæ; (2) præmium quodvis honestissimi optimique. (1) μῆλα τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, *Lucian. Dearum Judic.* 1. (2) καλλιστεῖα ἀριστεύσας, *Soph. Aj.* 435. A καλλιστεύω.

Καλλιστεύμα, ατος, τὸ, pulchritudo, donum pulcherrimum. Τῷ τῆσδε καλλιστεύματι, *Eurip. Orest.* 1639. Ἐκπρεπεῖς θεῖσα καλλιστεύματα Λοξίᾳ, donum pulcherrimum, *Id. Phœn.* 222.

Καλλίστερνος, ον, pulchrum pectus habens, *Nonn.*

Καλλιστεύω, f. εύσω, pulchritudine excello, formosissimus sum. Πότερα τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο πασῶν γυναικῶν; *Eur. Hip.* 1012. Τὸν καλλιστεύοντα ἔσφαξαν, *Herodot.* 7, 180. A κάλλος.

Καλλιστέφανος, ον, pulchra redimitus corona.

Καλλιστρούθια σῦκα, passeraria ficus, *Plin.* 15, 29. Ex καλὸς et στρουθὸς, *passer.*

Καλλίσφυρος, ου, ὁ ἡ, epith. fœminæ, pulchros habens pedes, pulchra. Ex σφυρόν.

Καλλιτεκνία, ας, ἡ, fœcunditas. A

Καλλίτεκνος, ου, ὁ ἡ, egregios habens liberos. Ex τέκνον.

Καλλιτεχνέω, ῶ, fut. ήσω, eleganti artificio elaboro.

Καλλιτεχνής, ὲς, idem quod καλλίτεχνος.

Καλλιτεχνία, ας, ἡ, artis pulchritudo, artis elegantia. A

Καλλίτεχνος, ου, ὁ ἡ, pulchram artem factitans, pulchra artis opera edens. Ex τέχνη.

Καλλιτόκεια, ἡ, pulchros edens partus. Λέχω δέ τε καλλιτόκεια, *Oppian. Cyneget.* 1, 6.

Καλλιτόκος, ου, ἡ, pulchros edens partus, *Hes.*

Καλλίτοξος, ου, ὁ ἡ, pulchrum habens arcum; (2) bonus sagittarius.

Καλλιτράπεζος, ον, delicata mensa utens.

Καλλίτριχος, ου, ὁ ἡ, qui pulchro est capillo; (2) pulchros capillos faciens; frutex quidam.

Καλλίφαρος, ου, ὁ ἡ, pulchre vestitus; (2) splendidus.

Καλλιφεγγής, έος, ὁ ἡ, valde lucidus. Ex φέγγος.

Καλλίφθογγος, ου, ὁ ἡ, suaviter sonans.

Καλλίφλοξ, γος, ὁ ἡ, egregio splendore coruscans.

Καλλίφυλλον, τὸ, est adianti genus.

Καλλίφυλλος, ου, ὁ ἡ, pulchris foliis præditus, epith. rosæ. Ex φύλλον.

Καλλιφωνία, ἡ, vox pulchra, sonus elegans. A

Καλλίφωνος, ου, ὁ ἡ, pulchram vocem habens, eleganter sonans. Ex φωνή.

Καλλίχειρ, ειρος, ὁ ἡ, pulchras habens manus.

Καλλιχέλωνος, ου, ὁ, obolus testudine signatus, *Hes.* Ex χελώνη.

Κάλλιχθυς, υος, ὁ, piscis quidam.

Καλλίχοιρος, ου, ὁ ἡ, pulchros porculos habens.

Καλλίχορος, ου, ὁ ἡ, in quo choreæ commode duci possunt; (2) pulcher, amabilis, amœnus;

νῦς; (3) pulchras choreas agitans; (4) tripudiis se oblectans; (5) pulcher chorus.

Καλλίχορος, ου, ὁ, Callichorus, nomen putei celebris in Attica. Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν, *Eurip. Suppl.* 392. Καλλίχορον θεᾶς ὕδωρ λιπῦσαι, *Id. ibid.* 619.

Καλλίχωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram regionem habens. Ex χώρα.

Καλλιώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchrum nomen habens; (2) genus piscis siccissimi, *Ern.* Ex ὄνομα.

Καλλονὴ, ῆς, ἡ, pulchritudo, elegantia. A

Κάλλος, εος, τὸ, pulchritudo oris, decor; (2) cujusvis rei pulchritudo; (3) Veneris unguentum; (4) barba seu palearia galli gallinacei. A καλός.

Καλλοσύνη, ἡ, pulchritudo. Καλλοσύνας ἕνεκεν, *Eur. Hel.* 389. Κυκνοπτέρου καλλοσύνας, *Id. Or.* 1388.

Καλλόσυνος, η, ον, pulcher.

Καλλόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchris foliis præditus.

Καλλυντήριον, ου, τὸ, ornamentum, *Hes.* καλλυντήρια, τὰ, festum quoddam apud Athen. *Etym.* A καλλύνω.

Καλλυντὴς, ῦ, ὁ, ornator, comptor; (2) tonsor, *Hes.* A καλλύνω.

Κάλλυντρον, ου, τὸ, omne instrumentum ad comendum; (2) instrumentum quo verrimus, scopæ; (3) spathula. A

Καλλύνω, pulchrum reddo, orno; (2) verro, mundo; et (3) καλλύνομαι, venustor; nitide eleganterque me habeo; (4) glorior, mihique ipse placeo. Κρηπῖδα πηγῷ νέρθε καλλυνεῖ πλόκῳ, *Lycophr.* 838. χρυσῷ φαιδρὰ ῥέθη, *Ibid.* 862. A κάλλος.

Καλλωπίζω, f. ίσω, decoro, elegantem et venustam faciem facio, sed fere de curioso nimis studio ornandi, *et sic etiam tropice*; (2) orno. Hinc καλλωπίζομαι, orno me, glorior, mihi placeo, artem ostento. Ex ὤψ. Hinc

Καλλώπισμα, ατος, τὸ, ornamentum, cultus; (2) *inpr.* cultus superfluus, exquisitior; (3) prætextus. (3) Καὶ ἡγέμενος εἶναι τάδε καλλωπίσματα, *App. Bell. Civ.* 5, 56.

Καλλωπισμὸς, ῦ, ὁ, idem:

Καλλωπιστὴς, ῦ, ὁ, cultus (in vestitu) nimium studiosus. Ab eod. Hinc

Καλλωπιστικὸς, ἡ, ὸν, ad comendum vel ornandum aptus.

Καλλωπίστρια, ας, ἡ, cultus in vestitu nimium studiosa; (2) ornatrix. Ab eod.

Καλοβάμων, ὁ, funambulus, *Man.*

Καλοβάτης, ου, ὁ, funambulus, *Gl. V.* et *Ph.* (2) grallator. A κᾶλον et βαίνω, *incedo.*

Καλοδιδάσκαλος, ου, ὁ, honestatis magister, honesta docens.

Καλόεργος, ον, beneficus, *Man.*

Καλοηθὴς, έος, commodis moribus præditus, comis, mitis. Ab ἦθος.

Καλόθριξ, τριχος, bene comatus, *item* jubatus, de equo.

Καλοιώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene ominatus, auspicatus. Ab οἰωνίζομαι, *auguror.*

Καλοκἀγαθία, ας, ἡ, probitas, integritas et honestas:

Καλοκἀγαθικὸς, ἡ, ὸν, honestus, probus, integer. A

Καλοκἀγαθὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex καλὸς, καὶ, et ἀγαθός.

Καλοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, ligna cædo, findo. A κᾶλον et κόπτω, *cædo.*

Καλολογία, ἡ, idem quod καλλιλογία.

Καλόμορφος, ον, pulcher. A μορφή.

ΚΑ'ΛΟΝ, ου, τὸ, lignum.

Καλοπέδιλον, ου, τὸ, ligneæ compedes.

Καλοπόδιον, ου, τὸ, pes ligneus, instrumentum sutorum, forma calcei, norma. Ex κᾶλον et πῦς.

Καλοποδιώκτης, ου, ὁ, *ap. Comic.* Vide καλωποδιώκτης.

Καλοποιέω, ῶ, f. ήσω, benefacio, bonum facio.

Καλόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, pulchros pedes habens; (2) ligneum pedem habens; (3) pes ligneus, forma calcei cavi, norma sutoris. Ex καλὸς vel κᾶλον, et πῦς.

Καλοπρόσωπος, ον, idem quod καλλιπρόσωπος.

ΚΑΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, pulcher, formosus; (2) decens, decorus, honestus, laudabilis, egregius; (3) probus, bonus, æqui bonique amans; (4) strenuus, fortis; (5) jucundus, suavis. Hinc τὸ καλὸν, ῦ, decus, ornamentum, commodum; et *compar.* καλλίων, pulchrior; *superl.* κάλλιστος, pulcherrimus; et *adv.* καλὸν, pulchre, belle, honeste. Τὸ καλὸν, idem. Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, *Theocrit.* 3, 3. Τὸ μὴ καλὸν, quod inhonestum est, scelus, *Soph. El.* 1087. Vide καλλωπίζω.

Κάλος, ου, ὁ, rudens, funis nauticus; usitatius κάλως.

Καλοτίθηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene nutriens; (2) bene nutritus, *Hes.* Ex τιθήνη, *nutrix.*

Καλοτύπος, ου, ὁ καὶ ἡ, ligna tundens. Ex κᾶλον et τύπτω.

Καλοφόρος, ὁ, qui ligna portat, calo, *Ath.*

Καλόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, benevolus; (2) bona, honesta mente præditus. Ex φρήν.

Καλπάζειν, equum in gressum exsultantem urgere, vulgo callopare; (2) summis pedibus et molliter incedere.

ΚΑ'ΛΠΗ, ης, ἡ, urna, situla, hydria, urceus. Hinc

Κάλπις, ιδος, ἡ, idem:

Κάλπιον, ου, τὸ, genus poculi:

Κάλπος, poculi genus, *Hes.*

Καλύβη, ης, ἡ, casa, tugurium, gurgustium; (2) caverna; (3) cella. A καλύπτω.

Καλύβιον, ου, τὸ, tuguriolum, casula, gurgustiolum. Dim. a καλύβη.

Καλυβίτης, ου, ὁ, qui in tugurio habitat.

Καλυβοποιέω, ῶ, et καλυβοποιῦμαι, gurgustia seu casas facio. Ex καλύβη et ποιέω.

Καλυβὸς, ῦ, ὁ, thalamus; (2) ex velis obductis facta scena, *Hes.* A καλύβη.

Καλυκίζω, fut. ίσω, floreo, *Hes.* A κάλυξ.

Καλύκιον, ου, τὸ, calyculus. Ab eod.

Καλυκοστέφανος, ον, coronam e rosis recentibus gerens. A κάλυξ.

Καλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, calyce intectus. Ab eod.

Καλυκῶπις, ιδος, ἡ, roseam, i. e. pulchram, faciem habens.

Κάλυμμα, τὸ, velamen, tegmen. Ἐκ καλυμμάτων, semoto velamine, amotis vestibus. Δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων, *Soph. Trach.* 1078. A καλύπτω.

Καλυμμάτιον, ου, τὸ, parvum tegmen. Dim.

Καλυντήρια, τὰ, festum ap. Athenienses, *E. M.*

Κάλυξ, υκος, ἡ, calyx, flos rosæ nondum apertus; (2) omnis folliculus, seu omne putamen, quo aliquid continetur; (3) ornamentum muliebre; (4) nomen herbæ. A καλύπτω.

Κάλυξις, calyx rosæ; (2) ornamentum quoddam e rosis, *Hes.* Quasi e καλύσσω, quod esset *tego.*

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen, operculum; (2) tegula, imbrex. A καλύπτω.

Καλυπτήριον, ου, τὸ, operimentum. Ab eod.

Καλυπτὸς, ἡ, ὸν, opertus, tectus; (2) *active*, qui vel quæ tegit, tegens. Καὶ καταῤῥυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς. Καλυπτῆς est pro καλυπτέσης, *Soph. Antig.* 1010. Ab eod.

Καλύπτρα, ας, ἡ, tegmen capitis muliebre; (2) tegumentum, operculum quodvis.

Καλύπτρην, acc. sing. *Ion.* pro κάλυπτραν.

ΚΑΛΥ'ΠΤΩ, fut. ψω, tego, operio, velo. Ἰδέ με δεῖ καλύπτειν πέπλοις στέρνα; *Eur. Andr.* 832. Καλύψαί τινα τάφῳ, sepelire. Εὐαγγέλιον κεκαλυμμένον, 2 *Cor.* 4, 3.

Καλύψαι, aor. 1. inf. act.

Καλχαίνω, purpureo colore tingo; (2) alta mente cogito, alto animo verso. A

ΚΑ'ΛΧΗ, ης, ἡ, flos vel animal quo purpura tingitur. Hinc

Κάλχιον, ου, τὸ, purpura κάλχῃ tincta.

Καλῶ, fut. 1. ind. act. *Att.* pro καλέσω.

Καλώδιον, ου, τὸ, funiculus nauticus; (2) quivis funiculus. A κάλως.

Καλωποδιώκτης, ου, ὁ, qui consectatur pulchros. Ex καλωπὸς et διώκω. Vide κολλοποδιώκτης.

Καλωπὸς, ἡ, ὸν, pulcher adspectu. Ex ὤψ.

ΚΑ'ΛΩΣ, ωος, vel ω, ὁ, rudens, funis nauticus. Πάντα κάλων κινεῖν, *Proverb.* Vide ἐξίημι. Ἐκ τῦδ' ἀναψάμεσθα πρυμνήτην κάλων, *Eurip. Med.* 770.

Καλῶς, *adv.* pulchre, recte, honeste.

Καλωστρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui funes conficit. Ex κάλως et στρέφω.

Καμακίας, ου, ὁ, ut καμακίας σῖτος, frumenti genus, fortasse a magnitudine, quod perticam æquet. A κάμαξ, *pertica.* Unde

Καμάκινος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ex pertica est.

Καμακὶς, ἡ, ornamentum muliebre capitis.

ΚΑ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, vitis pedamentum, palus; (2) pertica; (3) contus; (4) lignum hastæ, *Æsch. Agam.* 66. (4) πολλὰ παλαίσματα... διακναιομένης κάμακος, *Æsch. Agam.* 63, 66. Ἄλλαι δὲ, κάμακα Θρηκίαν θεώμεναι, *Eurip. Hec.* 1155.

ΚΑΜΑ'ΡΑ, ας, ἡ, camara seu camera; *proprie* tectum arcuatum, deinde, quicquid tale tectum habet, ut carpentum, vehiculum, navis, pars auris juxta foramen. Hinc

Καμαρεύω, laboro, labore me fatigo; (2) adquiro, accumulo, *Hes.*

Καμάριον, ου, τὸ, cerebri pars supra communem meatum fornicis modo superinducta.

Καμαρὶς, ἡ, ornamentum quoddam muliebre.

Καμαροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fornicis habens figuram, cameratus. Ex καμάρα et εἶδος.

Καμαρόω, fornico, *Gl. V.* A καμάρα. Hinc

Καμάρωμα, ατος, τὸ, fornicatio, fornix:

Καμάρωσις, εως, ἡ, cameratio. Ab eod.

Καμαρωτὸς, ἡ, ὸν, fornicis habens formam, fornicatus; exinde currus cum tecto, &c. Ab eod.

Καμάρπτω, pro καταμάρπτω, *Hes.*

ΚΑΜΑΣΗ'ΝΕΣ, vel καμασῆνες, ων, οἱ, pisces quidam marini.

ΚΑΜΑ'ΣΣΩ, moveo, *Hes.* (2) torqueo, vibro.

Καματηρὸν, *adv.* laboriose, *Man.* A κάματος.

Καματηρὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus; (2) defessus, defatigatus. A κάματος.

Καματηρῶς, *adv.* laboriose, ægre.

Κάματος, ου, ὁ, labor, fatigatio; (2) id quod labore partum est; (3) morbus. A κάμνω, *Il.* 10, 98.

Καματόω, ῶ, fut. ώσω, laboro, fatigo, fatisco; (2) delasso, *Gl. V.* A κάματος.

Καματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus; (2) gravis.

Καμβαίνω, *Æol.* pro καταβαίνω, descendo: *vel potius* cesso, nam *Hesychius* interpretatur κάμβει, παύεται. Καμβαίνει μὲν γλῶσσα, cessat mea lingua, *Bion. Idyl.* 4, 9.

Καμβολὴ, ῆς, ἡ, vox *Ion.* calumnia, crimen. A καταβολή.

Κάμβαλον, *deposui*, aor. 2. ind. act. *Æol.* pro κατέμβαλον, a κατεμβάλλω.

Κάμε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκαμε, a κάμνω.

Καμεῖται, *elaboravit*, 3. sing. fut. 1. vel 2. ind. med.

Καμηλαύκιον, ου, τὸ, vel καμελαύκιον, pileus. Quasi ex καῦμα, *æstus*, et ἐλαύνω, *cohibeo.*

Καμήλειος, εία, ειον, camelinus. A κάμηλος.

Καμηλέμπορος, ου, ὁ, negotiator, qui camelis merces vehit. Ex κάμηλος et ἔμπορος.

Καμηληλασία, ας, ἡ, camelorum agitatio:

Καμηληλάτης, ου, ὁ, cameli vel camelorum agitator. Ex κάμηλος et ἐλαύνω.

Καμηλίζω, camelo similis sum, imitor camelum.

Καμηλίτης, ου, ὁ, cameli agitator vel curator.

Καμηλοκόμος, ου, ὁ, idem. A κομέω.

Καμηλοπάρδαλις, εως, ἡ, camelopardalis.

ΚΑ'ΜΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, camelus, animal.

Καμηλοτροφέω, camelos alo. A τρέφω.

Καμηλωτὴ, ῆς, ἡ, sc. δορὰ, pellis cameli.

Κάμητε, 2. pl. aor. 2. conj. act. v. κάμνω.

ΚΑ'ΜΙΛΟΣ, ου, ὁ, funis nauticus quo nautæ utuntur ad ancoras jaciendas.

Καμιναῖος, αία, αῖον, ad caminum pertinens.

Καμινεία, ας, ἡ, opera quæ navatur ad caminum. A καμινεύω. Unde

Καμινευτὴς, ῦ, ὁ, in camino excoquens, ad fornacem laborans.

Καμινευτὴρ, ῆρος, ὁ, idem.

Καμινεύτρια, ας, ἡ, quæ circa caminum seu fornacem laborat; (2) quæ in heræ cubiculo opus facit, famula cubicularia. A

Καμινεύω, fut. εύσω, in camino excoquo seu candefacio. A κάμινος.

Καμινίτης, ου, ὁ, ἄρτος, panis in camino coctus. Ab eod.

Καμίνιον, ου, τὸ, parvus caminus, parva fornax. Dim. ab eod.

Καμινοκαύστης, ου, ὁ, funarius, *Gl. V.* A καίω, ιστο.

ΚΑ'ΜΙΝΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, caminus, fornax, furnus; (2) *ap. Eccles. Script.* ignis, flamma, æstus, ardor. Hinc

Καμινώ, οῦς, ἡ, fuligine camini oppleta.

Καμινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fuliginosus.

Κάμμαρος, κάμμορος, ὁ, et

Κάμμαρον, κάμμορον, τὸ, squillæ marinæ et cancrorum genus; (2) aconiti genus.

Καμμάρψαι, a. 1. inf. act. *Æol.* pro καταμάρψαι, a καταμάρπτω.

Κάμματα, ων, τὰ, edulia quædam Laconica. A κάπτω, *comedo.*

Καμματίδες, ων, αἱ, idem et ab eo ipso.

Καμμὲν, *utique*, Æol. pro κατὰ μέν.

Καμμένειν, præs. inf. act. *Æol.* pro καταμένειν.

Κάμμες, *et nos*, Æol. pro ϗ ἡμεῖς.

Καμμέσσον, *per medium*, Æol. pro κατὰ μέσσον.

Καμμίξας, *Æol.* pro καταμίξας, a καταμίγνυμι.

Καμμονίη, ης, ἡ, *Æol.* et *Ion.* pro καταμονία, perseverantia, victoria constanter parta, *Hom.* opp. fugæ.

Κάμμορος, *infelix*, Poet. pro κακόμορος, *Apoll. Rhod.* 4, 1318.

Καμμύω, f. ύσω, *Æol.* pro καταμύω, conniveo, oculos claudo, a. 1. ἐκάμμυσα. Τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, *Act.* 28, 27.

Κάμνε, 3. sing. imperfect. ind. act. *Ion.* pro ἔκαμνε, a

ΚΑ'ΜΝΩ, f. καμῶ, p. κέκμηκα, fatigor, deficio; (2) cum labore facio, elaboro; (3) labore paro seu adquiro; (4) ægroto, male me habeo; (5) οἱ καμόντες, mortui, *item* κεκμηκότες, defuncti morbis et laboribus. Καὶ μὴ κάμνεις, μήθ' ἑστὼς, μήτε βαδίζων, *Aristoph. Nub.* 414. Ὅταν κάμνωσιν ὁπλίτῃ στρατῷ, *Lycophr.* 1210. Διὰ τὸ ὄνομά μου κεκοπίακας, ϗ οὐ κέκμηκας, *Apoc.* 2, 3. Vide κάμων, et κεκμηῶτες. Κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος, nec opera mea deerit tibi, *Soph. Trach.* 1215.

Καμοὶ, *per Crasin*, pro ϗ ἐμοὶ, *et mihi.*

Κάμον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκαμον, a κάμνω.

Καμοῦσα, aor. 2. part. act. f. g.

Καμπαλέος, έα, έον, inflexus, incurvus. A κάμπτω.

Καμπεσίγουνος, ου, ὁ ϗ ἡ, incurvans genua. Ex κάμπτω et γόνυ, *genu.*

Καμπεσίγυιος, ον, membra flectens, epith. παιγνίου. Ex γυῖον.

Καμπὴ, ῆς, ἡ, inflexio, flexus, articulus; (2) flexus vocis in cantu. A κάμπτω.

Κάμπη, ης, ἡ, eruca. Ab eod.

Κάμπιμος, ίμη, ιμον, flexilis, flexibilis.

Καμπταύλης, ου, ὁ, qui flexili tibiarum cantu utitur, *Steph.*

Καμπτὴρ, ῆρος, ὁ, flexus, curvatura; (2) meta circi vel hippodromi.

Καμπτικὸς, flexilis, se inflectens, *V. L.*

Καμπτὸς, ή, όν, flexilis; (2) flexus.

Κάμπτρα, ας, ἡ, capsa e lignis. A

ΚΑ'ΜΠΤΩ, fut ψω, flecto, inflecto, incurvo, (2) flecto, exoro, de sententia deduco, animum alicujus mollio; κεκαμμένος, inflexus; p. pass. καμφθῆναι, flecti, exorari, aor. 1. pass. Κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν Πατέρα, *Ephes.* 3, 14. Ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, *Rom.* 14, 11. Τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου, *Eur. Hipp.* 92. Κάμπτειν κῶλα, γόνυ, *proprie* flectere genua, *apud auctores ecclesiasticos. Sed apud profanos,* sedere, quiescere, *Æschyl. Prometh.* 32, 396. *Soph. Œd. Col.* 19. *Apoll. Rhod.* 1, 1174. Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον (nempe ἐξέχειν) finiturum esse, *Soph. Œd. Col.* 91. (3) ἔχουσαι διὰ λόγου κάμψαι κακὰ, declinare mala, *Eurip. Suppl.* 748.

Καμπυλαύχην, ενος, ὁ, inflexum collum habens.

Καμπύλη, ης, ἡ, sc. βακτηρία, baculus curvus; item lituus, *Ph.* A καμπύλος. Unde

Καμπυλιάζω, fut. άσω, inflecto.

Καμπυλόγραμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, curvis lineis circumscriptus. Ex γραμμή.

Καμπυλόεις, όεσσα, όεν, recurvus. Ab eod.

Καμπύλομαι, curvor, inflector. A κάμπτω.

Καμπυλόπρυμνος, ον, obliquam puppim habens. A πρύμνα.

Καμπυλόῤῥιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, aduncum nasum habens. A ῥίν.

Καμπυλόῤῥινος, ον, idem.

Καμπύλος, ύλη, ύλον, curvus, inflexus. A κάμπτω.

Καμπυλοσαλπιγκταὶ, cornicines, *Ph.* A καμπύλη et σαλπίζω.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, curvitas. A καμπύλος.

Κάμπψα, ης, ἡ, capsa viminea. A κάμπτω.

Καμψάκης, ου, ὁ, vas olearium. Ab eod.

Κάμψῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. v. κάμπτω.

Καμψιδίαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. in diaulo reciprocans; (2) volubilis, cito percurrens aliquid. Ex κάμπτω et δίαυλος.

Καμψίον, ου, τὸ, idem quod κάμψα.

Καμψίουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, flectens caudam. Ex κάμψις et οὐρὰ, *cauda.*

Καμψίπους, ποδος, ὁ ϗ ἡ, curvos pedes reddens, epith. Furiarum, *ap. Æsch.*

Κάμψις, εως, ἡ, inflexio, curvatio, curvatura, flexus, flexura, anfractus, de via. A κάμπτω.

Καμψώδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, flectendo vel inflexu frequenti dolens; (2) incurvatus dolore. Ex κάμψις et ὀδύνη.

Καμψὸς, ἡ, ὸν, inflexus, curvus. A κάμπτω.

Κάμων, τος, mortuus, aor. 2. part. verbi κάμνω. Καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον, *Il.* 3, 278. *proprie est* vita functos. Εἴδωλα καμόντων, *Id. Ibid.* 23, 72. *et Odyss.* 11, 475.

Κἂν, et in. Ex καὶ et ἐν, vel ἐὰν, etsi, quamvis, tametsi.

Κἂν γοῦν, saltem.

Καναβῖνος. Vid. καννάβινος.

ΚΑ'ΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, lignum tenue, cui fictores ceram vel linum circumlinunt; (2) homo corpore emaciato, ut venæ emineant; (3) κάναβοι, fontes multiplicibus rivulis sparsi.

Κάναθρον, ου, τὸ, currus ex storea. A κάννη.

Κανάξαι, exinanire, exhaurire. Vid. ἐκκανάξαι.

Καναστραῖα, ῶν, τὰ, vasa quædam cava, *Suid.* A κάνης. Unde

Κάναστρον, ου, τὸ, canistrum; (2) cochlear.

Καναχὲς, *adv.* cum strepitu, *Æschyl.*

Καναχέω, ῶ, fut. ήσω, resono, strepitum seu crepitum edo. A καναχὴ et ἦχος.

Καναχὴ, ῆς, ἡ, crepitatio, sonitus, cantus. Αὐλὸς ἰαχῶν καναχὴν, *Soph. Trach.* 641. Καὶ σφας ἐσιδὼν πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους, χρυσοῦ καναχῇ, χὐπεροπλίαις, aureorum armorum crepitu, *Id. Antig.* 128. A præc.

Καναχηδὰ, *adv.* cum strepitu. Ab eod.

Καναχηδὸν, *adv.* idem et ab eod.

Καναχήπους, sonipes, *Gl. V.*

Καναχίζω, resono, strepo. Τῶν δ' ὑποστευομένων καναχίζε πόσ' εὐρεῖα χθών, *Hesiod. Scut.* 337. A καναχή.

Καναχὸς, streperus, clamosus, *Nic.*

Κάνδαυλος, ου, ὁ, edulii genus, ex amylo, lacte, caseo, et melle. A κάνδυλος.

Κανδύκη, ης, ἡ, Persica vestis. A κάνδυς.

Κανδύλαι, et κανδύταναι, seu κανδύτανις, et κανδυταλὶς, vestiaria, pretiosorum vestimentorum repositoria. Ab eod.

ΚΑ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, idem quod κάνδαυλος.

ΚΑ'ΝΔΥΣ, υος, ὁ, indumentum Persicum.

Κανεῖν, aor. 2. inf. act. verbi καίνω.

Κάνειον, idem quod κάνεον, *Hom.*

Κανέοιο, *canistri*, gen. sing. *Ion.* pro κανέου, a

Κανέον, et κανοῦν, canistrum, cista. A κάνης.

Κανῆν, aor. 2. inf. act. *Dor.* et *Æol.* pro κανεῖν, a καίνω.

ΚΑ'ΝΗΣ, ητος, ὁ, canistrum, calathus.

Κανήσιον, ου, τὸ, parvum canistrum. Dim.

Κανηφορεῖν, canistrum ferre in sacris.

Κανηφορία, ας, ἡ, gestatio canistri in sacris.

Κανηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, canistrum ferens; Canephoræ, virgines sacra portantes, *Cic. in Verr.* 4, 5. Ex κάνης et φέρω.

Κανθαρίζω, *ap. Ammon.* tremo. A κάνθαρος. Sed vox corrupta videtur a σανθαρίζω, *Ern.*

Κανθάριον, ου, τὸ, parvus cantharus. Dim.

Κανθάριος, vel κανθάρεος, seu κανθαρέος, vitis genus. Hinc

Κανθαρίτης οἶνος, vinum cantharites.

Κανθαρὶς, ίδος, ἡ, scarabæus frumentum erodens; (2) insectum alatum virosum causticum, e muscarum genere, vulgo musca Hispanica. A

ΚΑ'ΝΘΑΡΟΣ, ου, ὁ, scarabæus; (2) cantharus, poculi genus; (3) piscis quidam littoralis; (4) nota in lingua Apidis; (5) navigii genus.

Κανθήλια, ων, τὰ, clitellæ. A κανθήλιος.

Κανθήλιος, ου, ὁ, sc. ὄνος, asinus magnus; (2) bardus, stolidus. A κάνθος.

Κανθὶς, ίδος, ἡ, asella. Dim. ab eod.

ΚΑΝΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, oculi angulus, hirquus; (2) canthus, ferrum quo rotæ vinciuntur.

ΚΑ'ΝΘΩΝ, ωνος, ὁ, asinus.

Κανίσκιον, ου, τὸ, parvum canistrum. Dim. a κάνης.

Κάνιστρον, ου, τὸ, canistrum, *Hes.* Ab eod.

ΚΑ'ΝΝΑ, vel κάννη, ης, ἡ, canna, storea.

Καννάβινος, ίνη, ινον, ex cannabe factus, stuppeus. A

ΚΑ'ΝΝΑΒΙΣ, et κάνναβος, cannabis, stuppa. *Angl.* HEMP.

Καννεύσας, *Æol.* pro κατανεύσας, aor. 1. *apud Hom.* Odyss. 15, 463. A κατανεύω.

Κάννη, ης, ἡ, idem quod κάννα.

Καννηποιὸς, οῦ, ὁ, qui storeas seu tegetes conficit, *Pollux.* Ex κάννη et ποιέω.

Κάννομος, *Æol.* pro κατάνομος, *legitima.*

Κανονάρχης, ου, ὁ, præfectus canonum, qui monachos ad canendos canones in vigiliis excitat. Ex κανὼν et ἄρχω.

Κανονίας, ου, ὁ, et plur. κανονίαι, *apud Hipp.* quibus ventres velut ad canonem sive regulam exacti sunt, h. e. substricti, non prominentes. A κανών. Unde

Κανονίζω, fut. ίσω, ad regulam dirigo, ad normam exigo; (2) per certas regulas seu canones constituo aliquid, veluti κανονίζεται, *ap. Gram.* dicitur de regulari forma declinandi et conjugandi; (3) in canonem scripturarum refero aliquid; (4) concinno, modulor. Γῆ πεῖραν τὴν ἐνέργειαν φαρμάκων κανονίζειν, *Diosc.*

Κανονικὸς, ἡ, ὸν, canonicus, regularis, regulæ consentaneus; κανονικοὶ vocantur a Pythagoreis harmonici, qui primas in judicando partes, longeque ratas maxime rationi adscribunt; (2) in canonem Scripturæ relatus. A κανών.

Κανονικῶς, *adv.* regulariter, rite, secundum regulam et normam.

Κανόνιον, ου, τὸ, lignum cui in navibus cataphractis tabulæ incumbunt; (2) libellus, seu quodvis tractatus seu operis genus. Dim. a κανών.

Κανονὶς, ίδος, ἡ, scriptorium instrumentum, quo utuntur eleganter scripturi; (2) librorum seu chartarum volumen. Ab eod.

Κανόνισμα, ατος, τὸ, regula. A κανονίζω.

Κανονισμὸς, norma, *Man.*

Κανοῦν, τὸ, et plur. κανᾶ, canistrum, canistra.

Κανυπόδητος, *Æol.* et *Dor.* pro ϗ ἀνυπόδητος.

Κανυσινὸς, ὁ, canusina pænula, item pænula quæcunque, sc. φαινόλης.

Κάνυστρον, τὸ, idem quod κάναστρον, *Poll.*

ΚΑΝΩ'Ν, όνος, ὁ, proprie examen in libra; (2) regula, norma, unde judices, quorum judicium in aliquo genere sequimur; *item,* excellentes in aliquo genere κανόνες dicti; (3) calamus, circa quem textores fila involvunt; (4) virgulæ, quibus olim clypeos tenebant; (5) palus, seu lignum erectum, mensura saltus, omninoque mensura et portio

tio certa alicui attributa; (6) tributum statum, formula tributi; (7) decreta conciliorum ad mores pertinentia; (8) psalmus et cantus certis diebus ordinarie cantari solitus; (9) catalogus librorum divinorum, *item*, hominum certo collegio adscriptorum, *unde et* ordo clericorum. Vide *Ern.* (10) norma. Λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς ἡλίου, κανὼν σαφὴς, splendidus quidem radius solis, norma recta, *id est*, quo clare et perspicue omnia cernuntur. Cave distinctionem ponas post ἀκτὶς, ut in vulgatis editionibus. *Euripid. Suppl.* 650.

Κανωπικὸν, ȣ, τὸ, pityusa, herba. A

ΚΑ'ΝΩΠΙΟΝ, ȣ, τὸ, sambuci flos.

Κάξ, *Æol.* pro ϗ ἐξ.

Κάξήγειρε, *excitavit quoque*, Æol. pro ϗ ἐξήγειρε, 3. sing. imp. vel. a. 1. ind. act. v. ἐξεγείρω.

Καπάναξ, nomen partis in curru, *Poll.* A

Καπάνη, ης, ἡ, præsepe; (2) rheda; (3) pars quædam currus; (4) galea e pilis. A κάπη.

Καπανικὸς, unde καπανικώτερα, magis satiantia, grandiora; (2) curulis.

Κάπαπειλῶν, pro καὶ ἐπαπειλῶν. Ἢ κἀπαπειλῶν δῶ' ἐπεξέρχῃ θρασύς; *Soph. Antig.* 752.

Κάπειτα, *Æol.* pro ϗ ἔπειτα, *et postea.*

Καπέλαιον, idem quod καπνέλαιον.

Κάπετος, ȣ, ὁ, fossa, fovea, scrobs, sepulchrum. Στεῖρον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν τῶδε, *Soph. Aj.* 1184. A σκάπτω, *fodio*, (vel potius a κάπω, capio, *Ern.*)

Καπίτωλις, ἡ, sc. αὐλὴ, palatium Capitolinum, *Ep.*

Καπευρετὴς, ȣ, ὁ, pabuli inventor, *Strabo.*

Κάπη, ης, ἡ, præsepe; (2) pabulum equis in præsepi appositum. A κάπτω.

Κάπηθεν, *adv.* a præsepi, *Suid.*

Καπηλεία, ας, ἡ, ars cauponaria; (2) cauponatio, ipsa cauponandi actio.

Καπηλεῖον, ȣ, τὸ, caupona, popina, taberna.

Καπηλευτὴς, ȣ, ὁ, nundinator, *Gl. V.* A

Καπηλεύω, fut. εύσω, cauponor, cauponariam exerceo; (2) nundinor, cauponor, callide et avare tracto. A κάπηλος.

Καπηλικὸς, ἡ, ὀν, cauponarius, ad cauponam pertinens. Hinc καπηλικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars cauponaria. Ab eod.

Καπηλικῶς, *adv.* cauponum more; (2) fraudulenter, dolose.

Καπήλιον, ȣ, τὸ, taberna. A κάπηλος. Unde

Καπηλὶς, ἴδος, ἡ, quæ cauponariam exercet, copa.

Καπηλοδύτης, ȣ, ὁ, qui cauponam subinde ingreditur; ganco, tabernarius. Ex δύω.

Κάπηλον, adulteratum. A

ΚΑ'ΠΗΛΟΣ, ȣ, ὁ, caupo; (2) institor, cujusque rei propola.

ΚΑΠΗ'ΡΙΑ, τὰ, placentæ genus, *Suid.*

Κἀπὶ, *Æol.* pro ϗ ἐπὶ, *et in.*

Καπίθη, ης, ἡ, mensura duarum cotylarum Atticarum capax. A πίθος, *dolium.*

Καπνείω, fumigo, suffio, *Poet.* pro καπνέω.

Καπνέλαιον, τὸ, resina sponte profluens, e καπνὸς, quia igni admota multum fumi edit.

Κάπνη, ης, ἡ, caminus, fumarium. A καπνός.

Καπνία, ας, ἡ, fuligo. Ab eod.

Καπνίας, ȣ, ὁ, fumosus; (2) lapis ex jaspidum genere; (3) vinum vile, vappa. Ab eod.

Καπνιάω, ῶ, fumigo, fumo. Ab eod.

Καπνηλὸς, ὀν, fumidus, *Nic.*

Καπνιζόμενος, part. pass. verbi

Καπνίζω, fut. ίσω, fumum excito; (2) ignem accendo; (3) infumo, fumigo, fumo inficio; (4) fumo; (5) ignem accendo convivii gratia. Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, ϗ δεῖπνον ἕλοντο, *Il.* 2, 399.

Καπνίον, ȣ, τὸ, parvus fumus. Dim. a καπνός.

Κάπνισις, εως, ἡ, idem quod

Κάπνισμα, ατος, τὸ, infumatio; (2) thus, incensum. A καπνίζω.

Καπνιστὸς, ἡ, ὀν, fumigatus, infumatus.

Καπνοδόκη, ης, ἡ, fumarium. A καπνὸς et δέχομαι.

Καπνοδοχεῖον, ȣ, τὸ, idem. Ex iisdem.

Καπνοδόχη, ης, ἡ, idem et ex iisdem.

Καπνοδόχον, ȣ, τὸ, idem et ex iisdem.

Καπνόομαι, ȣμαι, fumo. Κεραύνιον δέμας καπνȣ̃τ' ἐκ κλιμάκων ὀρθοστάτων, *Eurip. Suppl.* 496. Ἡ νῦν καπνȣ̃ται, *Id. Troad.* 8. Οἰκτρὰ γε τύχα πόλεως, ἃ καπνȣ̃ται, *Id. Ibid.* 584.

Καπνοποιὸς, ὀν, magnum fumum edens.

ΚΑΠΝΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, fumus, (2) ignis; (3) fumaria, herba quædam. *Angl.* FUMITORY.

Καπνοσφράντης, ȣ, et καπνοσφραντὴς, ȣ̃, ὁ, fumi olfactor, sordidus et præparcus.

Καπνοτοκία, ἡ, fumipara, *Apollin.*

Καπνȣ̃χος, ȣ, ὁ, tubulus per quem fumus exit. Ex καπνὸς et ἔχω.

Καπνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fumosus, fumidus; (2) nebulosus; (3) fæculentus. A καπνός.

Κάπος, ȣ, ὁ, flatus, spiritus; (2) cortex palmæ, in quo fructus latet et primum germen.

Καππάριον, ȣ, τὸ, parva capparis, frutex et fructus. Dim. a

ΚΑ'ΠΠΑΡΙΣ, εως, ἡ, capparis, frutex spinosus.

Καππαύει, 3. sing. præs. ind. act. *Æol.* pro καταπαύει.

Καππεδίον, *per campum*, Æol. pro κατὰ πεδίον.

Κάππεσε, *decidit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Æol.* pro κατέπεσε, a verbo καταπίπτω, pro καταπέτω, *decido.* Κάππεσον ἐν Λήμνῳ, *Il.* 1, 593, *decidi.*

Καππαφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Kappa ferens inustum vel quocumque modo impressum. Ex Κάππα et φέρω.

Καππυρίσσασα, aor. 1. part. act. f. g. *Æol.* pro καταπυρίσασα, a καπυρίζω.

Κάπραινα, ης, ἡ, libidinosa. A κάπρος.

Καπράω, ῶ, subo, velut sus aprum appetens, prurio. Ab eod.

Καπρεῖαι, αἱ, carnes in genitali cameli prominentes, *Suid.* Ab eod.

Καπρία, ας, ἡ, virus ex genitalibus scropharum. Ab eod.

Καπριάω, ῶ, subo, prurio. Ab eod.

Καπρίζω, idem et ab eod.

Κάπριος, ȣ, ὁ, aper; (2) rostrum navis. Ab eod.

Κάπριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aprugnus; ut καπρίας πρώρας, aprorum instar rostratas proras.

Καπρίσκος, ȣ, ὁ, piscis quidam, qui et Mys appellatur, *Athen.*

ΚΑ'ΠΡΟΣ, ȣ, ὁ, aper, verres; (2) virilia.

Καπροφάγος, ὁ ϗ ἡ, aprivorus, *Hes.*

Καπροφύλαξ, ὁ, caprarum custos, *Ep.*

Καπρόω, idem quod καπράω, *V. L.*

Καπρώζω, idem quod καπράω.

ΚΑ'ΠΤΩ, repetitis identidem et interpellantibus morsibus appeto, et vellicatim carpta demitto: hinc edo, avide edo, mordeo. Ὅλην ἐνέκαψε περικυκλίσας τοῖν ποδοῖν, *Aristoph. Pac.* 7.

Καπύρια, et καπυρίδια, τὰ, crustula, placentæ genus.

Καπυρίζω, f. ίσω, clare et sonore rideo, cachinnor; (2) gulæ indulgeo et ventri servio.

Κάπυρις, ἡ, tunica Persica manuleata.

Καπυρόομαι, ȣ̃μαι, torreor, callidus vel fervidus sum, *Strabo*, lib. 4. A

Καπυρὸς, ρὰ, ρὸν, torridus, adustus; (2) efflans, exspirans. A καπύω. Hinc

Καπυρόω, calidum, fervidum reddo.

Καπύω, flo, exspiro, ut hinc sit a. 1. ἐκάπυσσε, efflavit, *ap. Hom.* Ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, *Il.* 22, 467. A κάπος.

Κάπω, idem; (2) *antiquitus*, capio, *Ern.*

Κάπφαλαρ', *ad clavos cassidis*, *Æol.* pro κατὰ φάλαρα, *Il.* 16, 106.

Κάπων, ωνος, ὁ, capo, gallus castratus.

Κὰρ, pro κάρα, caput; ἐπὶ κὰρ, in caput.

ΚΑ'Ρ, Καρὸς, ὁ, Car, gentile; (2) mancipium Caricum, homo nauci. Κᾶρες, Cares, Καρία, Caria regio.

Κάρα, τὸ, caput; (2) vertex; (3) tota facies. A κάρηνον.

Κάρα pro κάρατα. τȣ̃ καὶ ἀπὸ ῥίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει, *Homer. Hymn. in Cererem*, 12.

Καράβιον, ȣ, τὸ, parvus carabus; (2) navicula, *in Lex. Vulg.* Dim. a κάραβος.

Καραβοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, carabi speciem habens. Ex κάραβος et εἶδος, *forma.*

Καραβοπρόσωπος, ον, carabi formam habens.

ΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ȣ, ὁ, carabus, animal marinum e cancrorum genere.

Καραβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, e caraborum genere.

Καραδοκέω, ῶ, fut. ήσω, specto, capite quasi ad videndum exserto seu elato; (2) exspecto. Καραδόκει ὅταν στράτευμ' Ἀργείων ἐξίῃ καλῶς, *Eur. Tro.* 93. Ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ βȣλὴ πάλιν, *Aristoph. Eq.* 660. Ex κάρα et δοκέω. Hinc

Καραδοκία, ας, ἡ, spes, exspectatio.

Καραιβαρέω, ῶ, gravedine capitis laboro. Ex κάρα et βάρος.

Καραιβαρέω, ῶ, idem et ex iisd.

Καρακάλλιον, ȣ, τὸ, cucullа, *Gl. V.* qu. ex κάρα et κάλλος, (vox aut Latina aut barbara.)

Καρανιστὴρ, ῆρος, ὁ, caput resecans.

Καρανιστὴς, ȣ̃, ὁ, capitalis. Μόρος καρανιστὴς, *Eur. Rh.* 818. A κάρηνον.

Κάρανος, ȣ, ὁ, dominus, qui summo cum imperio præest, caput reliquorum. A κάρα.

Καρανόω, ῶ, fut. ώσω, summatim dico, narro; (2) absolvo. A κάρηνον.

Καρατομέω, ῶ, fut. ήσω, caput amputo. Χρῆν καρατομεῖν ξίφει, *Eur. Rhes.* 585.

Καρατομία, ας, ἡ, capitis amputatio.

Καρατόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui caput amputat, caput abscindens. Ex κάρα et τέμνω.

Καράτομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui caput amputatum est. Γοργόν' ὡς καρατόμῳ, Gorgoni capite truncatæ, *Eurip. Alc.* 1121. Ex iisd.

Καρβανίζειν, et καρβάζειν, et καρβαΐζειν, Carice ac barbare loqui, *Hes.*

Κάρβανος, ȣ, ὁ, Barbarus, *Æsch. Agam.* 1070.

ΚΑΡΒΑΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, vile et rusticum calceamentum.

Καρδαμογλύφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, admodum parcus, ita ut etiam e nasturtio exsculpat, quo vitam toleret. Ex κάρδαμον et γλύφω.

Καρδαμίζω, cardamum imitor; (2) aspero vultu sum, aspere intueor:

Καρδαμίνη, ης, ἡ, herba nasturtio similis, cardamine. A κάρδαμον.

Καρδαμὶς, ἴδος, ἡ, idem et ab eod.

ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, ȣ, τὸ, nasturtium. *Angl.* CRESSES.

Καρδάμωμον, ȣ, τὸ, cardamomum, planta aromatica. Ex κάρδαμον et ἄμωμον, quia utrique simile.

Κάρδαξ, κος, ὁ, mercede conductus miles. Vox barbara, *ap. Ammon.*

ΚΑΡΔΙ'Α, ας, ἡ, cor; (2) animus; (3) os ventriculi; (4) adfectus, appetitus; (5) medulla arboris; (6) alveus clepsydræ. Hinc

Καρδιακὸς, ἡ, ὀν, ad cor pertinens; (2) cardiacus, cui cor vel potius os ventriculi dolet.

Καρδιαλγεῖν, dolore cordis adfici. A

Καρδιαλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui cor dolet; (2) cordis dolorem adferens. Ab ἄλγος. Hinc

Καρδιαλγία, ας, ἡ, dolor cordis, vel potius oris ventriculi.

Καρδιαλγικὸς, ἡ, ὀν, cum dolore cordis conjunctus, cordis dolorem invehens.

Καρδιάω, ῶ, cordis dolorem sentio, seu potius dolorem ventriculi. Hinc καρδιόωντα, *apud Nic.* pro καρδιῶντα, καρδιάοντα.

Καρδίημα, ατος, τὸ, capitis gravedo, vox Ionica, *Erotianus.* Ex κάρα et δινεῖσθαι.

Καρδιοβολεῖσθαι, corde vulnerari, contristari, *Hes.* Ex καρδία et βολή.

Καρδιοβόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cordi noxius. Καρδιοβόλα βρώματα, *Aret.* Ex iisd.

Καρδιογνώστης, ȣ, ὁ, qui corda novit, abditorum animi recessuum scrutator. Ex γινώσκω.

Καρδιοπονέω, ῶ, fut. ήσω, cordis dolore vexor; (2) animo angor.

Καρδιȣλκέω, ῶ, fut. ήσω, cor extraho vel evello. Τὰ ἔγκατα ἐξαιρῶν ϗ καρδιȣλκῶν, *Luc.* Ab ἕλκω.

Καρδιȣλκία, ας, ἡ, cordis extractio seu evulsio.

Καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ, ferreum tutamen pectoris apud Romanos.

Καρδιόω, ῶ, f. ώσω, vulnero. *Pass.* καρδιȣ̃σθαι, *Hes.* καρδιȣργεῖν, de victimis, qu. dic. cor laniare, *apud Etym.* victimæ cor adipe tectum igni imponere. infin. aor. 1. med. καρδιώσασθαι. A καρδία.

Καρδιωγμὸς, ȣ̃, ὁ, dolor ventriculi. A

Καρδιώσσω, et καρδιώττω, ventriculi dolorem sentio. A καρδία.

Καρδοπεῖον, ου, τὸ, capistrum, quo servi pinsentes aut farinam subigentes a comedendo arcebantur.

Καρδοπογλύφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui alveos seu mactras sculpit seu conficit. A γλύφω.

ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ, ου, ἡ, mactra, alveus, in quo farina subigitur.

Κάρη, τὸ, *indeclinabile*, caput.

Καρῇ, *tonsus sit*, 3. sing. aor. 2. conj. pass. v. κείρω.

Κάρηαρ, ατος, τὸ, caput. A κάρη.

Καρηβαρᾶν, capite gravari. A seq.

Καρηβαρέω, ῶ, fut. ήσω, gravedine capitis laboro, gravor capite. Ex κάρη et βάρος.

Καρηβαρία, et καρηβάρεια, ας, ἡ, gravedo capitis. Ex iisd.

Καρηβαριᾶν, capite gravari. Ex iisd.

Καρηβαρικὸς, ὴ, ὸν, gravedinem capitis inducens, caput gravans. A καρηβαρία.

Καρηβαρίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum gravedinem capiti adferens, *Suid.* Ab eod.

Καρηβοάω, ῶ, fut. ήσω, caput clamoribus diruptum habeo; (2) vertigine laboro.

Καρηκομάω, ῶ, caput comatum habeo, capite crinito sum. Hinc illud Homericum καρηκομόωντες, comantes, capillati, pro καρηκομῶντες, καρηκομάοντες. A κόμη.

Καρῆναι, aor. 2. inf. pass. verbi κείρω.

ΚΑ'ΡΗΝΟΝ, ου, τὸ, caput; (2) vertex, summitas.

Κάρητος, gen. sing. *per Sync.* pro καρήατος.

Καρία, ας, ἡ, Caria, regio Asiæ Minoris.

Καρίδιον, et καριδάριον, ου, τὸ, parva squilla. A καρίς.

Καρίζω, Carum more ago.

Καρικοεργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, a Carica gente factus. Ex Καρικὸς et ἔργον, *opus*.

Καρικὸς, ὴ, ὸν, Carius. A Κάρ.

Καρικὸν, τὸ, medicamentum, unguentum, ulcera purgans; (2) oleum quoddam, *apud Athen.*

Καρίναι, ῶν, αἱ, mulieres quæ planctu prosequebantur funera, e Caria fere ortæ.

Καριόω, unde καριῶσαι, perimere, *Hes.* A κὰρ, pro κὴρ, *mors*.

Καρὶς, ίδος, ἡ, squilla, piscis caput permagnum habens. A κάρη.

Καριστὶ, *adv.* Carum more.

ΚΑΡΚΑΙ'ΡΩ, resono, sonitum edo; (2) pulsatus vibro vel tremo. Κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, *Il.* 20, 157.

Κάρκαρος, ρα, ρον, crispus seu hirtus, *Sim.*

Καρκινάδες, ων, αἱ, parva animalcula cancris similia, colore fulvo. A καρκῖνος.

Καρκίνιον, ου, τὸ, parvus cancer. Dim. A

ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, vel καρκίνος, ου, ὁ, cancer, animal ἀμφίβιον; (2) sidus cæleste; (3) morbus; (4) vinculi genus; (5) genus calceamenti; (6) forceps; (7) instrumentum quo pessulus attolitur; et (8) καρκίνοι, ossa duo jugalia, quæ prope tempora committuntur. Hinc

Καρκινόω, ῶ, cancro adsimilo; (2) cancro (morbo) infesto; καρκινοῦσθαι, cancro tentari.

Καρκινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cancro similis; (2) e cancrorum genere; (3) a cancro exesus, cancrosus. Ab eod.

Καρκίνωμα, ατος, τὸ, carcinoma, cancer, morbus. A καρκινόω.

Καρνεάται, ῶν, οἱ, Apollinis Carnei ministri, *Hes.*

Καρνεία, vel κάρνεια, τὰ, sacra Carnea, quæ celebrantur in honorem Apollinis Carnei, propter interfectum Carnum quendam vatem.

ΚΑΡΝΕΙ'ΟΣ, ου, ὁ, Carneus, Apollinis cognomen, a Carno, ut putatur, Jovis et Europæ filio, *Hes.* Hinc

Καρνεονίκαι, ῶν, οἱ, victores in ludis Carneis.

ΚΑ'ΡΝΟΣ, εος, τὸ, pediculus; (2) ovis; (3) pecus. *Hes.*

Κάροινον, ου, τὸ, Carœnum, mustum decoctum. Ex κάρα et οἶνος.

ΚΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sopor cum gravedine, marcor, *Nicandr. Ther.* 728. *vel potius* vertigo. Κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε πορφύρεος, *Apoll. Rhod.* 2, 203.

Κάρος, vel κάρον, herba quæ in officinis Carui. al. κάρεον, et κάριον, item κάρυον, necnon καρναβάδιον, *Angl.* CARAWAYS.

Καροτέχνας, ου, ὁ, *Dor.* pro κηροτέχνης, cerarius, qui signa fingit formatque e cera. Οὐκ εἰμὶ καροτέχνας, *Anacr. Od.* 10.

Καρόω, ῶ, soporem cum gravedine adfero. Et *in pass.* gravedine soporis adgravor, ebrior, alto gravique somno corripior. A κάρος.

ΚΑ'ΡΠΑΙ, putantur esse vermes in oleis.

ΚΑΡΠΑΙ'Α, ας, ἡ, saltationis genus.

Καρπάλιμος, celer, rapidus. Quasi ab ἁρπάλιμος, ab ἁρπάζω, *rapio*.

Καρπαλίμως, *adv.* cito, raptim.

Καρπαλίον, τὸ, idem quod κάρπωμα, *Hes.*

Καρπάσινος, η, ον, carbasinus. A

ΚΑ'ΡΠΑΣΟΣ, ου, ὁ, venenatum quoddam medicamentum; (2) carbasus.

Καρπεία, ας, ἡ, fructus perceptio, ususfructus:

Καρπεῖον, ου, τὸ, fructus. A

Καρπεύω, f. εύσω, fructum percipio; (2) fruor. Πολλὰς πράξεις καρπεύσεται, *D. Hal.* A καρπός.

ΚΑΡΠΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, Carpesium, festuca tenuis.

Καρπία, ας, ἡ, idem quod καρπεία. A καρπός.

Καρπίζω, et καρπίζομαι, fructum decerpo, defrugo, fruor; (2) adsero, καρπίζομαι, in libertatem adseror. Τὸ σῶφρον δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς καρπίζεται, *Eur. Hipp.* 431. Vide καρπιστεία.

Κάρπιμος, ίμη, ιμον, ferax frugum, fructifer; (2) ad fructus edendos aptus. Κάρπιμος στάχυς, frugum spica, seges, *Eurip. Suppl.* 31. A καρπός.

Καρπὶς, ίδος, ἡ, vindicta, adsertio.

Καρπισμὸς, οῦ, ὁ, fructus perceptio, ususfructus; (2) defrugatio; (3) vindicta, adsertio; (4) mancipatio. A καρπίζω.

Καρπιστεία, ας, ἡ, adsertio in libertatem, quod mancipii brachiale caperetur, quod carpus dicitur.

Καρπιστὴς, οῦ, ὁ, adsertor, vindex. Ab eod.

Καρποβάλσαμον, ου, τὸ, balsami fructus.

Καρπόβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructum exesum habens; (2) fructum esculentum habens. Ex καρπὸς et βρώσκω, *comedo*.

Καρπογένεθλος, ου, ὁ, generator fructuum. Vide γενέθλη.

Καρπογονέω, ῶ, fut. ήσω, fructum gigno seu fero:

Καρπογονία, ας, ἡ, fructus editio, quum stirpes fructum pariunt. A

Καρπογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructum gignens, frugifer. Ex καρπὸς et γίνομαι, *gigno*.

Καρπόδεσμα, ων, τὰ, manicæ seu vincula quæ manui injiciuntur. Sic abusive Lexiphanes Luciani, cum sit ornamentum manuum, *Gl. Vet.* καρπόδεσμος, lemniscus, articularis fasciola. A δεσμός. Hinc

Καρποδέσμιος, lemniscatus, *Gl. V.*

Καρποδότειρα, ας, ἡ, fructuum inventrix; (2) fertilis. A

Καρποδότης, ου, ὁ, fructuum seu frugum dator, frugifer. Ex καρπὸς et δότης.

Καρπολογέω, ῶ, fut. ήσω, fructus lego vel colligo. Ex καρπὸς et λέγω.

Καρπομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, luxurians fructu, nimis fructificans. A μαίνομαι.

Καρπόομαι, οῦμαι, fructum percipio, fruor, exhaurio fructibus. Ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφαλείαν ϗ εὔκλειαν, *Xen.* Ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα, fruimur enim omnes hoc famæ lumine, quod insperatum mihi exortum est modo, *Soph. Trach.* 203. Κόμας κεροῦνταί σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμέναι, *Eurip. Hipp.* 1426.

Καρποποίος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructificus. A ποιέω.

ΚΑΡΠΟ'Σ, οῦ, ὁ, fructus; (2) semen cum suo involucro; (3) semen quodvis; (4) utilitas, emolumentum; (5) junctura manus cum brachio, carpus.

Καρποσπόρος, ὁ, fructuum sator, *Man.*

Καρποτοκέω, ῶ, f. ήσω, fructum pario vel fero.

Καρποτοκία, ας, ἡ, fructus editio. A

Καρποτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructum pariens, frugifer, fructifer. Ex καρπὸς et τίκτω.

Καρπότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, frugibus nutritus et altus; καρποτρόφος, fructus alens, frugifer, almus. A τρέφω.

Καρποφαγεῖν, fructibus vescor, item fructibus victito, *Arist.*

Καρποφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructibus vivens, fructuum esu vitam sustentans. A φαγεῖν, *edere*.

Καρποφθόρος, ου, fructibus exitium, pernicies, *Orph. Pronost.* 55.

Καρποφορέω, ῶ, f. ήσω, fructum fero, fructifico. Αὐτομάτη γὰρ ἡ γῆ καρποφορεῖ, *Marc.* 4, 28. Καρποφορούμενον, *Col.* 1, 6.

Καρποφορία, ας, ἡ, generatio fructuum, ubertas. A

Καρποφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructus ferens, fructifer, frugifer. Ex καρπὸς et φέρω.

Καρποφυέω, ῶ, f. ήσω, fructus edo. Ex φύω.

Καρποφύλαξ, ακος, ὁ, fructuum custos.

Καρπόω, ῶ, fructum offero, sacrifico; *LXX.* *pass.* seu *med.* fructum percipio, colligo, fruor, utor. A καρπός.

Καρπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fructuosus, *Gl. V.*

Κάρπωμα, ατος, τὸ, fructus, qui percipitur, quæstus; (2) oblatio, sacrificium, *LXX.*

Καρπώσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex quo fructus capi potest; (2) frugifer. A καρπόω.

Κάρπωσις, εως, ἡ, usus rei fructuosus; (2) holocaustum. Ab eod.

Καρπωτὸς χιτὼν, vestis talaris, 2 *Reg.* 13.

Κάῤῥα, *adv. continuo*, pro κατάῤῥα.

Καῤῥέζω, demulceo, *Il.* 5, 424, pro καταρέζω.

Καῤῥόθεν, *adv. Dor.* pro ἀπὸ κρείττονος, ex meliore loco. Ἐγὼ δὲ καῤῥόθεν ἐνθάδε ἀφικόμην, ego vero ex meliori loco huc descendi, *Damascius apud Suid.*

Κάῤῥων, ονος, ὁ ϗ ἡ, melior, præstantior, fortior. Comp. *Dor.* pro κρείσσων, proprie pro καρτίων.

Καρσία, ας, ἡ, obliquitas. A κάρσιος.

ΚΑ'ΡΣΙΟΣ, ία, ιον, obliquus.

Κάρσις, εως, ἡ, tonsura. A κείρω, *tondeo*.

Καρσίως, *adv.* oblique. A κάρσιος.

Κάρτα, *adv.* valde, vehementer, admodum; (2) profecto, certe. A κάρτος, pro κράτος.

Καρταίνω, valeo, vinco. A κάρτα.

Καρταίπους, οδος, ὁ, bos, taurus, *ap. Delphos.* A κραταιός.

Καρταλάμιον, ου, τὸ, parvus κάρταλλος, *Rob.* At *Glo. V.* καρταλάμιον, cartalamia.

ΚΑ'ΡΤΑΛΛΟΣ, et κάρταλος, ου, ὁ, fiscella, cophinus, seu corbis in angustum desinens. Ἐμβαλεῖς εἰς κάρταλλον, *Deuteron.* 26, 2.

Καρτεραίχμαν, *Dor.* pro καρτεραίχμην, a

Καρτεραίχμης, ου, ὁ, bellator fortis.

Καρτερέω, ῶ, fut. ήσω, forti animo sum; (2) persevero, tolero, patienter fero, duro, perduro. Τὸν ὑποπτικὸν ὄγκον μόλις ἂν οἱ δοῦλοι καρτερήσειαν, *Isocr.* τοῖς κινδύνοις, *Xen.* πρὸς τὸ μέτριον, *Idem.* Ἀλλὰ καρτέρει· κεκαρτέρηται τἄμα, sed sis fortis, *Hipp.* fortitudo mea abiit: actum est de fortitudine mea, *Eurip. Hipp.* 1456. A καρτερός. Hinc

Καρτέρησις, εως, ἡ, tolerantia, patientia.

Καρτερία, ας, ἡ, idem. A καρτερός. Hinc

Καρτερικὸς, ὴ, ὸν, patientia præditus, patiens.

Καρτερικῶς, *adv.* toleranter, sedulo.

Καρτεροβρόντης, ου, ὁ, graviter tonans.

Καρτερόθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, tolerans, *Il.* 5, 277.

Καρτεροπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, fortiter feriens. A πλήσσω.

Καρτερὸς, ρὰ, ρὸν, robustus, potens, qui re aliqua potiri, vel illam retinere potest; (2) magnanimus; (3) violentus; (4) tolerans, patiens. Στρατιὰ ἐς τὸ καρτερώτατον, exercitus maximæ vires, *Arrian. Hist. Alex.* 5, 15. A κάρτος pro κράτος.

Καρτερούντως, fortiter, patienter, A καρτερέω.

Καρτερῶς, idem. A καρτερός.
Καρτερόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, præfractus; (2) magnanimus. Ex καρτερὸς et φρήν.
Καρτερόχειρ, ρος, ὁ ϗ ἡ, fortis manu.
Καρτεροψυχία, ας, ἡ, animi fortitudo. A ψυχή.
Καρτερώνυξ, υχος, ὁ ϗ ἡ, qui fortes sive robustos habet ungues. Ab ὄνυξ.
Καρτερώνυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex eod.
Καρτός, ἡ, ὸν, tonsus. A κείρω.
Κάρτος, εος, τὸ, vires, robur, *per Metathesin*, pro κράτος, *Soph. Aj.* 433.
Καρτῦναι, aor. 1. inf. act. *per Metathesin*, pro κρατῦναι.
Καρτύνω, firmum reddo, corroboro. Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας, *Hesiod. Theog.* 676. A κάρτος.
ΚΑΡΥ'Α, ας, ἡ, nux juglans; arbor ipsa.
Καρυάριον, ου, τὸ, nucula, *Gl. V.*
Καρύδια, τὰ, nuces, *Gl. V.*
Καρυηδὸν κάταγμα, fractura ossis in tenues partes, tanquam nucis fractæ. A κάρυον.
Καρυηρὸς, ρὰ, ρὸν, nuceus, ad nucem pertinens, nuci similis:
Καρύϊνος, ΐνη, ϊνον, idem et ab eod.
Καρυΐσκος, ου, ὁ, scyphus in nucis modum factus. Ab eod.
Καρυΐτης, caryites, herbæ genus, *Diosc.* A Plinio Myrsinites etiam vocari traditur, *Steph.*
Καρυκεία, ας, ἡ, condimenti exquisiti confectio, nominatim e sanguine, v. καρύκη· (2) conditura supervacanea.
Καρύκευμα, ατος, τὸ, condimentum exquisite factum. A
Καρυκεύω, f. εύσω, exquisite condio; (2) condio; (3) misceo, confundo. A
ΚΑΡΥ'ΚΗ, ης, ἡ, intritum quoddam seu condimentum Lydorum, sc. e sanguine; (2) condimentum exquisite factum; (3) conditura, seu condimentum quodvis.
Καρύκινος, η, ον, epith. vestis, niger. A
Καρύκιον, ου, τὸ, idem quod καρύκευμα.
Καρυκοειδὴς, ὲς, subcruentus, epith. excrementorum, *ap. Hipp.*
Καρυκὸν, ῦ, τὸ, medicamentum ex nucibus et aliis rebus. A κάρυον, (sed scribendum καρικὸν, *Ern.*)
Καρυκοποιέω, ῶ, fut. ήσω, conficio καρύκην· (2) condio suaviter; (3) condimentum conficio. A
Καρυκοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui conficit καρύκην.
Κάρυξ, *præco*, Dor. pro κήρυξ.
Καρύξαισα, a. 1. part. act. f. g. *Dor.* et *Æol.* pro κηρύξασα, a κηρύσσω.
Κάρυξε, 3. sing. aor. 1. ind. *Ion.* et *Dor.* pro ἐκήρυξε.
Καρυοβαφὴς, ὁ, ἡ, niger. Ex βάπτω.
Καρυοκατάκτης, ου, ὁ, instrumentum quo nuces franguntur. Ex κάρυον et κατάγνυμι.
Καρυοκοκκόμηλα, nucipruna, *Vet. Lex. ex Plin.*
Κάρυον, ου, τὸ, nux juglans, fructus; (2) omnis fructus durioris corticis. A καρύα.
Καρυοπέρσικα, qu. dic. nucipersica, *V. L.*
Καρυόπτος, ου, ὁ, nucis succus. Ab ὀπός.
Καρυόφυλλον, ου, τὸ, caryophyllum, quasi nucis folium, fructus, vel etiam flos arboris cujusdam Indicæ.
Καρυόχροος, ῦς, ὁ, ἡ, niger. A χρόα.
Καρυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nuceus, nuci similis. A κάρυον.
Καρυωτικὸς, ἡ, ὸν, idem quod καρυωτός.
Καρυῶτις, ιδος, ἡ, caryotis, caryota palmula.
Καρυωτὸν, ῦ, τὸ, scyphus in nucis modum factus. A
Καρυωτὸς, ἡ, ὸν, nuceus: καρυωτὸς φοῖνιξ, caryota palmula. A κάρυον.
Καρφαλέος, έα, έον, siccus, aridus. A κάρφω.
Καρφεῖον, ου, τὸ, ramentum. A κάρφη.
Κάρφη, ης, ἡ, stramen, palea, fœnum. A κάρφω.
Καρφηρὸς, ὰ, ὸν, e festucis factus; epith. nidi. A κάρφος.
Καρφίον, ου, τὸ, parva festuca; (2) surculus. Dim. a κάρφη.
Κάρφις, εως, ἡ, idem quod κάρφη.
Καρφίτης, ου, ὁ, festucis compositus; ut καρφίτης θάλαμος.
Καρφοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, festucæ modo gracilis, tenuis. Ex κάρφη et εἶδος.
Καρφολογέω, ῶ, f. ήσω, paleas seu festucas lego; (2) exquisite in alium inquiro, quasi festucam in oculo scrutans; (3) floccos lego et quisquilias in veste hærentes. 'Εάν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς ἀπὸ πνεύματος προσενεχθῇ ἄχυρον καρφολογῆσαι, *Theoph. Char.* c. 2. varie autem scribitur. *Casaub.* leg. καρφιλογῆσαι, alii καρφολογῆσαι. Ex κάρφος et λέγω, *lego*, i. e. *colligo*.
Καρφολογία, ας, ἡ, palearum, seu festucarum, seu floccorum lectio. Ex iisd.
Κάρφος, εος, τὸ, palea; (2) festuca; (3) surculus; (4) tabella, tessera; (5) nidus, e festucis, &c.
Καρφυλαῖ, αἱ, strata ex festucis, *Eur.*
Καρφύνω, idem quod κάρφω. *Hes.* καρφύνεσθαι, ξηραίνεσθαι, arescere, corrumpi. A κάρφω.
ΚΑ'ΡΦΩ, sicco, arefacio; (2) deprimo, minuo, frango. Κάρψε μὲν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι, *Od.* 13, 430. 'Αγήνορα κάρφει, *Hes. Op.* 7.
Καρφώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, stramentitius.
Καρχαλέος, έα, έον, siccus, aridus.
Καρχαρίας, ου, ὁ, canis marinus, piscis, sic dictus ab asperis quos habet dentibus; (2) piscis species. A κάρχαρος.
Καρχαρόδους, οντος, ὁ ϗ ἡ, dentibus asper.
Κάρχαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, asper, acutus; (2) vehemens.
Καρχηδονιάζω, Carthaginiensium partes foveo.
Καρχηδόνιος, ου, Carthaginiensis. A
Καρχηδὼν, όνος, ἡ, Carthago, urbs Africæ.
ΚΑΡΧΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, carchesium, summa pars mali nautici, antenna; (2) poculum.
Κάρχος, leguminis genus, *Steph.*
Καρχώδης, ες, asper, idem quod κάρχαρος, *Ib.*
Καρῷ, dat. sing. *Dor.* pro κηρῷ, a κηρός.
Καρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, soporifer, *Aret.*
Κάρωσις, εως, ἡ, soporatio; (2) sopor, vertigo. A καρόω.
Καρωτίδες, et καρωτικαὶ ἀρτηρίαι, arteriæ quædam in collo.
Καρωτικὸς, ἡ, ὸν, soporifer, soporem inducens, gravedinem adferens.
Κασαλβάζω, fut. άσω, convitiis et probris meretricum more incesso. Κασαλβάσω τὰς ἐν Πύλῳ στρατηγὰς, *Aristoph. Eq.* 354. A
Κασαλβὰς, άδος, ἡ, meretrix. A
ΚΑΣΑ'ΛΒΗ, ης, ἡ, meretrix, scortum.
Κασάλβιον, ου, τὸ, lupanar. A præc.
Κάσαμον, ου, τὸ, casamum, a quibusdam medicis ἡ κυκλάμινος.
ΚΑ'ΣΑΣ, ου, ὁ, tapes utrobique villosus.
Κασαύρα, ας, ἡ, meretrix, scortum, *Hes.* Ex κάσα, *tugurium*.
Κασαυρὰς, άδος, ἡ, idem.
Κασαυρεῖον, ου, τὸ, lupanar. Ab eod.
Κασαύριον, ου, τὸ, idem et ab eod.
Κασαυρὶς, ίδος, ἡ, meretrix, *Hes.*
Κασθλοῖσιν, et *in bonis*, *Æol.* pro ϗ ἐσθλοῖσιν.
Κασία, ας, ἡ. Vide κασσία.
Κασιγνήτη, ης, ἡ, soror germana.
Κασίγνητος, ου, ὁ, frater ex utroque parente, germanus; (2) consobrinus, fratris vel sororis filius; (3) consanguineus; (4) *adject.* fraternus, germanus. A γίνομαι et κάσις.
Κασιοβόρος, ὁ, vermis qui casiæ innascitur et eam rodit, *Hes.*
ΚΑ'ΣΙΣ, ιος, ὁ ϗ ἡ, frater vel soror; (2) ætate æqualis.
ΚΑ'ΣΣΑ, ης, ἡ, meretrix, scortum.
Κασσαβὰς, άδος, ἡ, idem.
ΚΑΣΣΙ'Α, ας, ἡ, cassia, frutex aromaticus, *etiam* cinnamomum; (2) herba apiaria.
Κασσίζω, f. ίσω, cassiam refero. A κασσία.
Κασσιτέρινος, ίνη, ινον, stanneus. A
ΚΑΣΣΙ'ΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, stannum, plumbum album. Hinc
Κασσιτερουργὸς, ῦ, ὁ, qui stannea opera conficit. *Gl. V.* stannator.
Κασσιτερόω, ῶ, f. ώσω, stanno induco; κεκασσιτερωμένος, stanno inductus.
Κάσσυμα, *Attice* κάττυμα, ατος, τὸ, corium, *proprie*, e quo calcei suuntur; (2) dolosa machinatio. A
ΚΑΣΣΥ'Ω, *Att.* καττύω, consuo, reficio consuendo, ut veteramentarius calceamenta; (2) struo, machinor. Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πάλαι καττύεται, *Aristoph. Eq.* 314.
Κασσωρεῖον, ου, τὸ, lupanar. A κασσωρεύω.
Κασσωρεύω, f. εύσω, scortor, meretricor. Βασσάρα σεμνῶς κασσωρεύουσα, *Lycophr.* 772. A
Κασσωρὶς, ίδος, ἡ, scortum, meretrix. A κάσσα.
Κασταλία, ας, ἡ, fons apud Delphos, unde Musæ Κασταλίδες nominatæ.
ΚΑ'ΣΤΑΝΑ, ης, ἡ, Castana, urbs Thessaliæ et Ponti. Hinc
Καστανaϊκὸς, ἡ, ὸν, castaneus, ut Καστανaϊκὸν κάρυον, nux castanea.
Κάστανον, ου, τὸ, castanea. A κάστανα.
Καστηνος, pro καστανaϊκὸς, *Nic.*
Καστόρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, Castoreus, qui fit in honorem Castoris. Καστόρειον μέλος, quod canebatur a Spartanis prælium inituris. A Castore Spartano.
Καστόρειαι et Καστορίδες κύνες, canes Spartani.
Καστορίζω, f. ίσω, castorium refero. A
Καστόριον, et καστόρειον, ου, τὸ, καστόρεια, castorea, testiculi castoris; (2) medicamentum e castoris testiculis. A κάστωρ.
Καστόρνυμι, sterno, consterno, pro καταστόρνυμι, *Hom.* καστορνῦσα, *Od.* 17, 32.
ΚΑ'ΣΤΩΡ, ορος, ὁ, castor, fiber; (2) Castor, nom. propr. frater Pollucis.
Κάσχεθε, 3. sing. imperf. ind. act. *Æol.* pro κατέσχεθε, a κατασχέθω, pro κατέχω.
ΚΑΤΑ', *præpos. cum genitiv.* adversus, contra, in, super, de, post, sub, e. *Cum accus.* secundum, juxta, per, in, propter, ad modum, ad præscriptum. Sæpe per adverbium redditur, ut κατὰ βραχὺ, κατὰ μικρὸν, paulatim, sensim; κατὰ καιρὸν, opportune; καθ' ἡδονὴν, libenter. Formula καθ' αὐτὸν significat multa, ut sua sponte, ipse, suo arbitrio, solus, seorsim, separatim ab aliis. *Cum accus. et articulo periphrasi servit*, v. gr. οἱ κατὰ ἀγορὰν, caussidici. *Aliquando deficit*, v. gr. ὃν τρόπον, ad quem modum, quemadmodum; σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην, Scenopœi artem, i. e. quod attinet ad artem, vel secundum artem; *in compositione notat* (α) *oppositum* τῷ ἄνω, sive, de, *vel* deorsum, ut καταβαίνω, deorsum scando, descendo; (β) *contra*, ut κατακαυχᾶσθαι, contra gloriari; (γ) *valde*, quum *intendit significationem*, ut κατείδωλος, refertus idolis; vel (δ) *retinet significationem simplicis*, ut καταθνήσκω, morior.
Κᾆτα, deinde. Ex ϗ et εἶτα, *deinde*.
Κατάβα, *descende*, 2. sing. a. 2. imperat. act. *per Apocopen*, pro κατάβαθι, a καταβαίνω.
Καταβάδην *adv.* qu. dic. descensim, tanquam descendendo. A καταβαίνω. Unde
Καταβαθμὸς, ῦ, ὁ, descensus, catarrhacta.
Καταβαίνω, descendo; (2) demitto me; (3) incurro, congruo; κατάβα, descende, pro κατάβηθι. Πολλὰ δὲ δάκρυα, μοι κατεῖβε χροὸς ἀνὰ' ἔλειπον ἄσυ, *Eur. Andr.* 111. εἰς πεδίον, *Xen.* ἀπὸ τῦ ἵππυ, *Id.*
Καταβακχεύομαι, enthusiasmo correptus sum.
Καταβακχιόω, idem.
Καταβακχιῶμαι, furore divino corripior, bacchor, *Eurip. Bacch.* 109.
Καταβάλλω, dejicio, everto, deleo, deturbo, prosterno; (2) conjicio; (3) projicio; (4) abjicio; (5) solvo, persolvo; (1) καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις, victimas feries, *Eurip. Or.* 1603. Et καταβάλλομαι, fundamentum pono, *omninoque* initium alicujus rei facio; (6) dicitur et de serentibus, qui mandant semina terræ. Καταβάλλειν τῇ γῇ τὰ σπέρματα, *Plat. Epist.* 7. *Metaph.* Καταβάλλειν φάτιν, rumorem disseminarunt, *Herodot.* 1, 122. Οὐ καταβαλεῖς τὰ κῶδι', ὦ θυητόλε; *Aristoph. Pace*, 1133. τὸ ἀργύριον,

 Dem.

Dem. Ναυπηγὸς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος, *Plat.*

Καταβαπτίζω, f. ίσω, demergo, obruo. Hinc

Καταβαπτιστὴς, οῦ, ὁ, qui demergit, vel aqua obruit, submersor.

Καταβαπτιστήριον, ου, τὸ, locus ubi baptizantur infantes.

Καταβάπτω, fut. ψω, demergo.

Καταβαρέω, ῶ, f. ήσω, degravo, præpondero, pondere deprimo. A βάρος, *onus.* Hinc

Καταβάρησις, εως, ἡ, oppressio, *Gl. V.*

Καταβαρὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, prægravis.

Καταβαρύνω, f. υνῶ, degravo.

Καταβὰς, a. 2. part. act. verbi καταβαίνω.

Καταβασανίζω, f. ίσω, exploro.

Καταβάσιον, ου, τὸ, descensus.

Καταβάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, descendens. A

Κατάβασις, εως, ἡ, descensus, descensio, clivus. A καταβαίνω.

Καταβασκαίνω, f. ανῶ, fascino.

Καταβασμὸς, οῦ, ὁ, descensus. A καταβαίνω.

Καταβατεύω, f. εύσω, descendo.

Καταβάτης, ου, ὁ. Vide καταιβάτης.

Καταβάτω, 3. sing. a. 2. imperat. act. verbi καταβαίνω.

Καταβαυκαλᾷν et καταβαυκαλεῖν, cantu sopire, ut nutrices puerulos. Hinc

Καταβαυκάλησις, εως, ἡ, cantus sopiendis puerulis; (2) deceptio.

Καταβαυκαλίζω, fut. ίσω, sopio cantu nutricis more. Ex κατὰ et βαυκὸς, *jucundus.*

Καταβεβαιόομαι, οῦμαι, confirmo. A βέβαιος.

Καταβεβαίωσις, εως, ἡ, confirmatio. A præc.

Καταβεβλακευμένως, *adv.* per socordiam, molli animo. A καταβλακεύομαι.

Καταβεβλημένας, acc. pl. part. perf. pass. f. g. verbi καταβάλλω.

Καταβεβρίθασι, 3. plur. perf. ind. med. verbi καταβρίθω.

Καταβελὴς, telis confossus. Ἔξαιμος δὲ ὢν ἤδη καὶ καταβελὴς ὁ Κούρτιος ὑπήει κατ' ὀλίγον, *Dionys. Halic. Antiq. Rom.* 2, 42.

Καταβῇ, 3. sing. aor. 2. conj. act. v. καταβαίνω.

Κατάβηθι, *descende,* 2. sing. a. 2. imperat. act.

Καταβήσεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro καταβήσεσο, a καταβήσομαι.

Καταβήσεται, 3. sing. fut. 1. ind. med.

Καταβιάζω, et καταβιάζομαι, vi compello, vi detorqueo, opprimo, urgeo, cogo. Καταβιάζεται ἀπ' αὐτοῦ, *Plat.*

Καταβιβάζω, f. άσω, descendere cogo, deduco, dejicio, deturbo. Κατὰ μικρὸν καταβιβάζει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, *Plut.* Ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ, *Matt.* 11, 23. Hinc

Καταβίβασις, εως, ἡ, depressio. Καταβιβάσει τοῦ τόνου, *Etymol. Mag.* 610, 24.

Καταβιβασμὸς, οῦ, ὁ, depressio. Ἔθος οὖν, ἔθειος, καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου, ἠθεῖος, *Etymol. Mag.* 422, 21.

Καταβιβρώσκω, comedo, devoro, deglutio. Τὰ ὄντα καταβέβρωκε, *Hyper.*

Καταβιόω, ῶ, f. ώσω, vitam transigo, finio. Hinc

Καταβίωσις, εως, ἡ, vita, vitæ finis.

Καταβλακεύομαι, f. εύσομαι, socordiæ me dedo, socorditer me gero, obtorpesco, stultum et ignarum me gero.

Καταβλάπτω, f. ψω, lædo, detrimento adficio. Καὶ σιγᾷν ὅτε μήτι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ, *Hom. Hymn. in Merc.* 93.

Καταβλέπω, f. ψω, deorsum adspicio; (2) diligenter contemplor, adspicio. Καταβλέπειν εἰς τὴν γῆν, *Poll.*

Κατάβλημα, ατος, τὸ, quidquid extremis cujusque rei injicitur; ut fundamentum, fimbria, vel simile quid; (2) aulæum, sive tabula picta in theatro, in qua fabulæ argumentum pictum erat; (3) ligamentum, fomentum. A καταβάλλω.

Καταβλητέον, dejiciendum; reddendum.

Καταβλητικὸς, ὴ, ὸν, dejiciendi vel prosternendi vim habens.

Καταβληχάομαι, ῶμαι, balo.

Καταβλώσκω, decurro in, percurro, subterfugio. Εἰς Τέμεσσαν ναῦται καταβλώξουσιν, *Lycophr.* 1068. ἄστυ, *Odyss.* 16, 466.

Καταβοάω, ῶ, f. ήσω, et ήσομαι, vociferor; (2) reclamo; (3) clamore persequor, convicior; (4) accuso.

Καταβοὴ, ῆς, ἡ, accusatio, incusatio.

Καταβόησις, εως, ἡ, convitium, incusatio; (2) reclamatio; (3) invectio, querela.

Καταβολὰν, acc. sing. *Dor.* pro καταβολήν.

Καταβολεὺς, έως, solutor, *Gl. V.* A καταβολή.

Καταβολὴ, ῆς, ἡ, jactum fundamentum, molimen; omninoque cujusque rei initium et origo, ut creatio mundi, &c. (2) pensio, solutio; (3) calumnia; (4) adflatus instinctusque divinus; (5) destructio, descensus; (6) sacrificium; (7) jactus, qui fit ex alto deorsum. A καταβάλλω.

Καταβολικὸς, vim dejiciendi habens, dejiciens.

Καταβόλος, ου, ὁ, confector, v. gr. ferarum, victimarius.

Καταβορβόρωσις, εως, ἡ, cœni adspersio, dejectio in cœnum, inquinatio. Ex βορβορόω.

Κατάβορρος, ου, ὁ καὶ ἡ, boreæ expositus, sive obversus. Ex κατὰ et βορρᾶς, *boreas.*

Καταβοσκομενάων, gen. plur. part. præs. med. *Æol.* pro καταβοσκομένων. A

Καταβοσκέω, καταβόσκω, et καταβόσκομαι, depasco. Ξύλοχον καταβοσκομενάων, *Il.* 5, 162

Καταβόστρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cincinnis tectus, comatus, *Eurip. Phœn.* 148.

Καταβουκολέω, ῶ, decipio, irrideo, deludo.

Καταβραβεύω, f. εύσω, ignominia afficio; (2) imperiose tracto. Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω, *Col.* 2, 18.

Καταβραχέως, paulatim, *Plat.*

Καταβραχὺ, paullatim, parumper.

Καταβρέχω, perfundo, irrigo, mergo.

Καταβρίθω, fut. ίσω, onero; (2) onustus sum; (3) copia supero. Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι, *Hesiod. Op.* 232.

Καταβρογχίζω, deglutio. A βρόγχος, *guttur.*

Καταβροντάω, ῶ, f. ήσω, adversus aliquem tono; (2) attonitum reddo.

Καταβροτόω, ῶ, fut. ώσω, cruore inquino, cruento.

Καταβροχθίζω, f. ίσω, devoro, deglutio. Ἐγὼ δὲ γ' ἤνυστρον βοὸς, καὶ κοιλίαν ὑείαν καταβροχθίσας, *Aristoph. Eq.* 356. Ὀβολὸν κατεβρόχθισα, *Idem, Av.* 509. Ex βρόχθος. Hinc

Καταβροχθισμὸς, οῦ, ὁ, devoratio, absorptio.

Καταβρόχω, sorbeo, vel resorbeo; ut hinc sit καταβρόξειεν, *apud Hom. Odyss.* 4, 222.

Καταβρύκω, fut. ξω, comedo, commando.

Καταβρύχω, fut. ξω, frendeo.

Κατάβρωμα, ατος, τὸ, esca, cibus. A

Καταβρώσκω, sive καταβιβρώσκω, devoro, deglutio, perf. καταβέβρωκα, part. καταβεβρωκὼς, qui devoravit. Ὡς μὴ καταβρώξῃ νιν ἐν ῥόχθοις κλύδων, *Lycophr.* 742.

Καταβρώξας, aor. 1. part. act. *Dor.* pro καταβρώσας.

Καταβυθίζω, fut. ίσω, in profundum jacio, demergo; pessundo. Καταβυθίζειν πολύτιμα.

Καταβυθισμὸς, οῦ, ὁ, demersio. A præc.

Καταβυρσόω, ῶ, f. ώσω, corio contego. Τὰς γὰρ πρώρας καὶ τῆς νεὼς ἄνω ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν.

Καταβώσομαι, f. 1. ind. med. *Ion.* pro καταβοήσομαι, a καταβοάω.

Κατάγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, subterraneus. Ex γαῖα.

Καταγγελεὺς, έως, ὁ, annunciator, delator.

Καταγγελία, ας, ἡ, annunciatio, delatio. A

Καταγγέλλω, fut. ελῶ, annuncio, nuncio; (2) indico; (3) defero, accuso. Ἀντὶ δ' εἰρήνης πόλεμον κατηγγέλκασι, *Plut.* Διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται, *Act.* 13, 38.

Κατάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, obnunciator, delator.

Κατάγγελτος, patefactus per nuncium, detectus, delatus.

Καταγγίζω, f. ίσω, in vas defundo, vel condo. Ex κατὰ et ἄγγος, *vas.*

Κατάγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, subterraneus. Ex γῆ.

Καταγελασθήσῃ, 2. sing. fut. 1. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro καταγελασθήσεσαι, a καταγελάω. Unde

Καταγέλασμα, ατος, τὸ, derisus, derisio.

Καταγελαστικὸς, ὴ, ὸν, irrisorius, vim irridendi habens.

Καταγελαστικῶς, *adv.* deridendo, derisorum more.

Καταγέλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ridiculus, qui derideri solet, derisione dignus, derisus.

Καταγελάστως, *adv.* ridicule.

Καταγελάω, ῶ, fut. άσω, derideo, irrideo. Οὐ σοῦ καταγελῶμεν, *Aristoph. Av.* 98.

Κατάγελως, ωτος, ὁ, derisio, irrisio.

Καταγέμω, plenus sum, onustus sum.

Καταγεωργέω, ῶ, fut. ήσω, aro, consero, colo.

Καταγεῶται, ῶν, οἱ, pollinctores, qui inhumant mortuos. *Hes.* rectius καταγεωσταί.

Καταγήοχα, deduxi, *Att.* pro κατῆχα, a κατάγω.

Καταγηραιὸς, ὰ, ὸν, senilis, senectute confectus.

Καταγηράσκω, fut. ράσω, senesco, consenesco. Ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι, *Hes. Op.* 93.

Καταγηράω, ῶ, fut. άσω, consenesco.

Καταγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ, senex, senio confectus. Ex κατὰ et γῆρας.

Καταγιάζω, consecro, *Ion.* pro καθαγιάζω.

Καταγιγαρτίσαι, verbum ab Aristophane comice fictum, pro inire, permolere, a γίγαρτον, *nucleus* sive *os acini,* Acharn. 275.

Καταγίζω, *Ion.* pro καθαγίζω, consecro, dico, offero, adoleo.

Καταγινέω, deorsum fero, vel veho, deveho, e loco superiore fero. Ἄστυ δ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην, *Odyss.* 10, 104.

Καταγίνομαι, versor, sum occupatus; (2) habito, moror; (3) persevero. Καταγίνεσθαι περί τι, περί τινος.

Καταγινώσκω, decerno adversus aliquem, condemno; (2) cognosco, intelligo, percipio; (3) sentio de, judico, existimo de; (4) arguo, reprehendo, accuso. f. καταγνώσομαι, reprehendam; *pass.* καταγνωσθήσομαι, reprehendar, a. 2. καταγνῶναι, damnare; *pass.* καταγνωσθῆναι, damnari. Καταγινωσκεῖν τινὸς φόνον, τινὰ φόνου. Τί δὴ ἰδὼν ποιοῦντα ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ; *Xen.* Πολλήν γε μοῦ κατέγνωκας ἀτυχίαν, *Plat.*

Καταγκυλόω, ῶ, f. ώσω, tortuosum reddo.

Καταγλαΐζω, f. ΐσω, orno.

Καταγλισχραίνω, f. ανῶ, viscosum reddo.

Καταγλυκαίνω, f. ανῶ, dulce seu suave reddo; (2) mulceo. Ποιητῶν μέτρῳ καὶ μύθῳ καταγλυκαινόντων τὴν ἀκοὴν, *Greg.*

Καταγλυφὴ, ῆς, ἡ, incisura, cavitas facta.

Καταγλωττίζω, f. ίσω, suavior lingua ori inserta; (2) elinguem reddo, obturo os. Κατεγλωττισμένα dicuntur res, verba exquisitæ suavitatis, *etiam in bonam partem.* Καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, deblateravit, *Aristoph. Ach.* 384. Ex κατὰ et γλῶττα, *lingua.* Hinc

Καταγλώττισμα, ατος, τὸ, osculum libidinosum; (2) verbum exquisitæ elegantiæ.

Καταγλωττισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Κάταγμα, ατος, τὸ, fractum; pro κατέαγμα, a κατάγνυμι; (2) tractum laneum, pars velleris avulsa. (2) τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως τῆς οἰὸς, *Soph. Trach.* 695. A κατάγω, *deduco.*

Καταγνάπτω, carmino, *item* lanam carminatam repono; (2) recondo, repono.

Καταγνοίην, a. 2. opt. act. v. καταγινώσκω.

Κατάγνυμι, vel καταγνύω, frango; aor. 1. κατέαξα, p. m. κατέαγα. Vide κατάγω. Γυνή ποτε κατέαξ' ἐχῖνον, *Aristoph. Vesp.* 1425.

Καταγνῶ, aor. 2. conj. act. a καταγινώσκω.

Κατάγνωσις, εως, ἡ, reprehensio, damnatio, condemnatio; (2) improbatio. Ab eod.

Καταγνωστὸς, reprehensioni obnoxius; (2) ignominiosus, notatus, *Gl. V.*

Καταγογγύζω, f. ύσω, murmuro adversus aliquem, obgannio, obmurmuro.

Καταγοητεύω, f. εύσω, præstigiis illudo, fascino.

Κατάγομος, onustus, *Gl. V.* Μετὰ στρατοῦ βαρυτάτου τε καὶ λαφύρων καταγόμου, spoliis onusto, *Appian. Syr.* 21. Ex κατὰ intensiva, et γόμος, *onus, sarcina.*

Καταγομφόω, ῶ, f. ώσω, adfigo, infigo clavo.

Καταγορασμὸς, οῦ, ὁ, emptio. Ex ἀγοράζω.

Καταγόρευσις, εως, ἡ, delatio arcani, enunciatio, expositio. A

Καταγορεύω, f. εύσω, defero, arcanum enuncio. Καταγορεύω τ' ἀληθῆ, *Isocr.*

Κατάγραπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, descriptus, perscriptus; (2) pictus, depictus, notis punctisque distinctus. A καταγράφω. Unde

Καταγραφή, ῆς, ἡ, perscriptio. *Gl.* mancipatio; (2) delineatio: (3) relatio in tabulas, delectus militaris, census.

Κατάγραφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod κατάγραπτος.

Καταγράφω, f. ψω, describo, delineo; (2) lego, conscribo milites, senatum. Τὰς Ὀρφείας κατέγραψε γῆρυς, *Eur. Alc.* 957. Νόμοι κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, *Plut.*

Καταγυιόω, ῶ, enervo, imbecillum reddo.

Καταγυμνάζω, fut. άσω, exerceo. Ἦν πολλαῖς ἀνάγκαις ϗ πόνοις ἀντέχειν τὰς νέους καταγυμνάζωσι, *Luc.*

Καταγύναιξ, αικος, ὁ, mulierosus. Ex κ. et γυνή.

Καταγύναιος, salax. *Ph.* mulierosus. Ab iisd.

Καταγύνης, ȣ, ὁ, mulierosus. Ab iisd.

Κατάγχω, suffoco.

Κατάγω, frango, confringo. In *præs.* inusitatum, et pro eo dicitur καταγνύω et κατάγνυμι; verum a κατάγω formantur κατέαξα; a. 1. et κατέαγα, perf. med. fregi; κατεαγὼς, qui fregit; partic. pass. κατεαγμένος, fractus; κατεάγην, aor. 2. pass. fractus sum; ἐὰν κατεαγῇ, si fractum fuerit; καταγὲν, fractum.

Κατάγω, f. ξω, reduco; (2) deduco; (3) appello in portum, applico; κατάγομαι, deducor; (4) diversor, hospitor, a. 2. act. καταγαγεῖν, a. 1. pass. καταχθῆναι, κατήχθη, appulit; (5) neo. Κατάγει et κατάγεσθαι τὰς νῆας, ad terram appellere. Τὰς μικρὰς ἀνάγει, τὰς μεγάλας κατάγει (Δαιμόνιον) tollit, dejicit. *Epigr.* (1) Εὐμολπιδῶν καὶ Κηρύκων ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν, *Thucyd.* 8, 53. Κατάξῃ καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι, reduceris, *Eurip. Med.* 1015. (2) Βρότεια σώματα κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγυίαν θνασκόντων, *Pindar. Ol.* 9, 52. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγὼ, alios prius ad inferos deducam (mittam), *Eurip. Med.* 1016. (4) κρόκην κατάγουσα, lonam trahens, *Lucian. Dial. Meretr.* Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ὠρεῷ κατήγε, apud illum Orei diversari solitus eras, *Æsch. adv. Ctesiph.*

Καταγωγικὸς, opp ἀναγωγικῷ, i. e. mystico, *Bud.*

Καταγωγή, ῆς, ἡ, diversorium, hospitium; (2) advectio, appulsus in portum; (3) reditus vel restitutio exsulum. A κατάγω.

Καταγώγιον, ȣ, τὸ, diversorium. Ab eod.

Καταγωγὶς, ίδος, ἡ, indumentum muliebre, fimbria, *Hes.* Ab eod.

Καταγωνίζομαι, f. ίσομαι, in certamine vinco; (2) aliquem quocunque modo percello, opprimo. Οἳ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, *Heb.* 11, 33.

Καταγώνισις, εως, ἡ, qu. dic. devictio. A præc.

Καταγωνισμὸς, ȣ, ὁ, expugnatio, subactio, et quasi debellatio. A καταγωνίζομαι.

Καταδάζομαι, f. άσομαι, divido, discerpo. Ἀλλὰ κύνες τε, ϗ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται, *Tmesis, Il.* 22, 354.

Καταδαίνυμαι, epulor; comedo, *Nonnus.*

Καταδαίομαι, consumo, de igni, qui absumit victimam, *ap. Jos.*

Καταδάκνω, mordeo. Ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν, ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω, *Hom. Batr.* 45.

Καταδακρυχέω, lacrymas fundo, *Hom.*

Καταδακρύω, f. ύσω, defleo, deploro; (2) ad lacrymas provoco. Κατεδάκρυσε τὴν ἑαυτȣ τύχην, *Xen.*

Καταδακτυλίζω, f. ίσω, pollice et medio digito crepo irridendi causa, medio digito porrecto demonstro, ignominiæ causa. Unde irrideo. A δάκτυλος.

Καταδακτυλικὸς, *Aristoph.* Vid. *Sch.*

Καταδαμάζω, f. άσω, edomo, perdomo.

Καταδάμναμαι, idem ac δάμναμαι, domo.

Καταδάνειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, obæratus. Ex δάνειον.

Καταδαπανάω, ῶ, f. ήσω, consumo, impendo, sumptus facio. Καταδαπανῶν τὸν χρόνον.

Καταδαπάνη, ης, ἡ, sumptus.

Καταδάπτω, f. ψω, dilanio, lacero. Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν, *Il.* 22, 339. Καταδάπτετ'.... ἦτορ, *Odyss.* 16, 92.

Καταδαρδάπτω, idem.

Καταδαρθάνω, indormio, obdormio; (2) cubitum eo, dormitum eo, aor. 2. καταδαρθεῖν, obdormire, obdormisse; καταδαρθὼν, qui obdormivit; καδδραθέτην, *apud Hom. Od.* 15, 493. pro καταδραθέτην, κατεδαρθέτην.

Καταδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui aliquid deest, non expletus omnibus numeris; καταδεέστερος, inferior. Ex κατὰ et δέομαι, *indigeo.*

Καταδεῖ, indiget, ei deest. Ex κατὰ et δεῖ.

Καταδείδω, pertimesco, formido, a. 1. καταδεῖσαι, formidare. Μήτε τὴν προσηγορίαν καταδεισάντες, *Luc.*

Καταδείκνυμι, vel καταδεικνύω, ostendo, patefacio; (2) instituo, doceo; (3) constituo, edo. Πάλαι καταδεδειγμένον τȣτο ποιεῖν, *Synes.*

Καταδειλιάω, ῶ, f. άσω, timide et ignave succumbo, extimesco, expavesco.

Καταδειπνέω, devoro, absumo.

Κατάδειπνον, τὸ, prandium, *Aristoph.* Vide *Sch.*

Κατάδενδρος, ον, plenus arboribus.

Καταδέξαι, aor. 1. infin. act. *Ion.* pro καταδεῖξαι, a καταδείκνυμι.

Καταδέομαι, rogo, precor, obsecro, a. 1. opt. ἐὰν καταδεηθείη, si rogaverit. Οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτȣ καταδεηθείη, *Plat.*

Καταδέομαι, et καταδȣ̃μαι, devincior, adstringor, aor. 1. καταδεθεὶς, vinctus.

Κατάδεσις, εως, ἡ, adstrictio. A præc.

Καταδέρκομαι, video, specto.

Καταδεσμεύω, f. εύσω, deligo, devincio.

Καταδεσμέω, ῶ, innodo, vincio, *Gl. V.*

Κατάδεσμος, ȣ, ὁ, vinculum quo quis adstringitur, ligatura; (2) incantatio.

Καταδεύω, f. εύσω, madefacio, humecto. Ἵν' ἔατα μὴ καταδεύῃ, *Hesiod. Op.* 544.

Καταδέχομαι, f. δέξομαι, recipio, admitto; (2) sustineo, possum; (3) non recuso, subeo; (4) probo.

Καταδέω, f. δήσω, deligo, devincio, adstringo; (2) prohibeo; (3) impedio; (4) arguo, convinco facinoris alicujus; (5) incanto, veneficio devincio. Προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτȣ, *Luc.* 10, 34.

Καταδεῶς, adv., tenuiter, parce.

Καταδῃόω, devasto, deprædor, exscindo.

Κατάδηλος, ον, manifestus, perspicuus.

Καταδημαγωγέω, ῶ, f. ήσω, blande et populariter loquor, populum demulceo. Τȣτȣς ὁ Περικλῆς καταδημαγωγȣ́μενος, *Plut.* Ex κατὰ, δῆμος, et ἄγω, *duco.*

Καταδημοβορέω, ῶ, fut. ήσω, populum devoro, quæ sunt populi voro; (2) devoro, consumo. Λαοῖσι δόσω καταδημοβορῆσαι, *Il.* 18, 301. Ex κατὰ, δῆμος, et βορὰ, *esca.*

Καταδημοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, populariter mihi populum concilio, auram popularem capto; (2) favorem alicujus capto.

Καταδημομερίζαι, in populum distribuere, quasi a δημομερίζω. Ex δῆμος et μερίζω.

Καταδηόω, ῶ, idem quod καταδῃόω.

Καταδηριάομαι, ῶμαι, certo, concerto. Τὸς δὲ δ' ἐὰν πεδίον καταδηριάασθαι, *Il.* 16, 96.

Καταδιαιρέω, ῶ, divido, aor. 2. καταδιελέσθαι, dividere, *Hes.*

Καταδιαιτάω, ῶ, condemno. Οὔτε ἔφη με καταδιαιτήσασθαι τὴν δίκην αὐτȣ, *Dem.*

Καταδιαλλάσσω, vel -άττω, reconcilio. Εἰσί τινες οἵ μ' ἔλεγον ὡς καταδιηλλάγην, *Aristoph. Vesp.* 1274.

Καταδιδȣ̃ν, præs. inf. act. *Ion.* pro καταδιδόναι. A

Καταδίδωμι, distribuo; (2) influo, indo. Ἔνθα τὰ ἕλη καταδιδῶσι, *Plut. de mari*, καταδίδοι ἐς ποταμὸν, *Herodot.*

Καταδιΐστημι, dirimo, intervallo aliquo separo.

Καταδικάζω, condemno, mulcto. Οὐκ ἂν κατεδικάσατε τȣ̀ς ἀναιτίȣς, *Matt.* 12, 7. Ἐκ γὰρ τῶν λόγων σȣ καταδικασθήσῃ, *Id.* 37.

Καταδικασθῆτε, 2. pl. aor. 1. conj. pass.

Καταδίκη, ης, ἡ, condemnatio; (2) judicatum, res judicata; (3) mulcta.

Κατάδικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, obnoxius e re judicata, damnatus.

Καταδικόω, ῶ, fut. ώσω, condemno. A præc.

Καταδιφθερόω, ῶ, fut. ώσω, pelle obtego.

Καταδιψάω, ῶ, vehementer sitio.

Καταδιώκω, persequor, insequor. Εἰς τὴν θάλασσαν καταδιώξαντι, *Xen.*

Καταδοκέω, ῶ, f. ήσω, arbitror, existimo; (2) improbo.

Καταδολεσχέω, ῶ, f. ήσω, deblatero, eneco nugis aliquem; (2) meditor. Οὐδ' ἵνα τηνάλλως ἀδολεσχῶ, *Dem.*

Καταδοξάζω, f. άσω, contra opinor; (2) opinor, existimo; (3) gloriosum reddo, ad gloriam effero.

Καταδȣλοῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro καταδȣλόει. A

Καταδȣλόω, ῶ, et καταδȣλόομαι, ȣ̃μαι, in servitutem redigo, subjugo. Κατεδȣ́λωσε τὴν νῆσον βασιλεῖ, *Isocr.* Hinc

Καταδȣ́λωσις, εως, ἡ, servitus imposita.

Καταδȣπέω, ῶ, f. ήσω, sonitum edo ex alto decidens, cum sonitu decido. A

Κατάδȣπος, ȣ, ὁ, sonitus corporis ex alto decidentis; (2) cataracta.

Καταδοχή, ῆς, ἡ, receptio; (2) *inpr.* restitutio exulum in patriam. A καταδέχομαι.

Καταδραμεῖν, aor. 2. inf. act. v. κατατρέχω.

Καταδρέπω, decerpo, stringo.

Καταδρήστειρα, ἡ, famula, *Hom.* A δράω.

Καταδρομέω, ῶ, fut. ήσω, incurro, occurro:

Καταδρομή, ῆς, ἡ, incursus, incursio, decursus; (2) insectatio, reprehensio:

Κατάδρομος, ȣ, ὁ, locus in quo decurrunt equites; (2) funis tensus, per quem incedunt funambuli. A κατατρέχω.

Κατάδρυμα, ατος, τὸ, dilaceratio. Ῥυσὰ δὲ σαρκῶν πολιῶν καταδρύματα χειρῶν, (χειρῶν regitur a præposit. ἐκ subintellecta,) *Eurip. Suppl.* 50. Affertur *ex Eur.* καταδρύμματα, pro lacerationibus; sed potius καταδρύμματα leg.

Κατάδρυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, silvosus.

Καταδρύπτω, f. ψω, dilacero, dilanio, discerpo. Καταδρύψασα παρειὰς, *Epigr.*

Καταδρυφάσσω, fut. ξω, sepio, munio. Χήλῳ κατεδρύφαξε διπτύχȣς γονὰς, *Lycophr.* 239. Ex κατὰ, δρῦς, *quercus*, et φάσσω pro φράσσω.

Καταδύμεναι, aor. 2. inf. *Dor.* pro καταδῦναι.

Καταδῦμι, idem quod καταδύνω.

Καταδυναστεία, ας, ἡ, oppressio. A

Καταδυναστεύω, opprimo, tyrannidem exerceo in aliquem, sub potestatem meam redigo. Οὐχ οἱ πλȣ́σιοι καταδυναστεύȣσιν ὑμῶν; *Jac.* 2, 6. Καταδυναστευομένȣς ὑπὸ τȣ̃ διαβόλȣ, *Act.* 10, 38.

Καταδύντα, acc. sing. a. 2. part. act. verbi καταδῦμι.

Καταδύνω, subeo in penitiorem locum, in profundum ingredior; (2) adeo; (3) abdo me, latito; (4) verecundor, erubesco; (5) demergo, submergo; (6) occido; (7) induo. Κατεδύσαμέν γε ναῦς τῶν πολεμίων, *Arist. Ran.* 50. ἐφ' ὕδατι, *Aristot.* Ὑπ' αἰδȣ̃ς καταδεδυκὼς, *Luc.*

Καταδὺς, nom. sing. aor. 2. part. act. verbi καταδῦμι.

Καταδύσεο, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro καταδύσεσο, a καταδύσομαι, *quod a fut. in præsens abiit*, Poet. Καταδύσσομαι, *Schrev.*

Κατάδυσις, εως, ἡ, recessus, latibulum; (2) immersio. A καταδύνω.

Καταδυσωπέω, ῶ, pudore adficio; (2) flecto, exoro. Οὕτω κατεδυσώπησε τὸν θεὸν, *Luc.*

Καταδύω, fut. ύσω, idem quod καταδύνω.

Κατᾴδω, occino, cantu obstrepo; (2) incanto; (3) carminibus placo. Ψαλτρίαν ἔχων ϗ καταδόμενος, *Luc.*

Καταδωροδοκέω, ῶ, f. ήσω, muneribus corrumpo; (2) munera accipio. Ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται, *Aristoph. Ran.* 360.

Καταέγκειμαι, *Hipp.* Vide κατέγκειμαι.

Καταείδω, *Poet.* idem quod κατᾴδω.

Καταειμένος, *tectus*, perf. part. pass. *Poet.* pro καθειμένος, a καθέννυμι.

Καταείνυον,

Κατείνυον, 3. pl. imperf. act. verbi κατεινύω, *tego, cooperio.*

Κατείσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi κάτειμι.

Κατείνυμι, vel κατεινύω, induo, vestio; κατείνυον, induebant, tegebant; κατειμένος, partic. perf. pass. indutus. Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν κατείνυον, *Il.* 23, 135.

Καταζάνω, sicco, arefacio. Καταζήνασκε δὲ δαίμων, *Odyss.* 11, 586.

Καταζάω, ῶ, longum vitæ tempus duco.

Καταζεύγνυμι, vel καταζευγνύω, fut. εύξω, conjungo, copulo; castra metor, sc. post iter; (2) diversor. Ἀναπαυστικὸν τῶν καταζευγνύντων ἐπίβλημα, *Plat.*

Καταζευγοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, in alendis equis consumo meas facultates.

Κατάζευξις, εως, ἡ, castrametatio, descensus in itinere ad commorandum. A καταζεύγνυμι.

Καταζυγόω, libro, unde καταζύγωσις, ἡ, libramentum, *Steph.*

Καταζώννυμι, vel καταζωννύω, f. ζώσω, præcingo, cingo.

Καταθάλπω, fut. ψω, calefacio, foveo.

Καταθαμβέω, ῶ, fut. ήσω, demiror cum stupore. Κατατεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν, *Plut.*

Καταθάπτω, fut. ψω, sepelio, inhumo, funero. Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, *Il.* 19, 228.

Καταθαρρέω, ῶ, fidenti animo sum, fidenter seu audacter me adversus aliquem gero.

Καταθαρσέω, ῶ, fut. ήσω, idem.

Καταθαρσύνω, animo, incito.

Καταθεάομαι, ῶμαι, fut. άσομαι, respicio, suspicio. Ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται, *Philo.*

Καταθεῖναι, a. 2. inf. act. v. κατατίθημι.

Καταθεῖο, 2. sing. aor. 2. opt. med.

Καταθέλγω, fut. ξω, demulceo, cicuro. Κατέθελγε δὲ κόρην, *Mosch.* 2, 94. Σὸς γὰρ ἔρως κατέθελξεν ἐμὸν νόον, *Epigr.* Hinc

Κατάθελξις, εως, ἡ, demulsio, delinitio.

Καταθεραπεύω, f. εύσω, percuro. *Gl. V.* officiis demereor.

Καταθέρω, torreo, ut *simplex.*

Καταθέσθαι, aor. 2. inf. med. v. κατατίθημι.

Καταθέσιον, ου, τὸ, repositorium, conditorium.

Κατάθεσις, εως, ἡ, depositio; (2) dispositio; (3) adfirmatio; (4) professio; (5) solutio pecuniæ. A κατατίθημι. Unde

Κατάθεσο, 2. sing. aor. 2. imperat. med.

Καταθέω, decurro; (2) hostiliter percurro, incursionibus infesto. Καταθεῖν εἰς τόπον, *Xen.*

Καταθῆαι, 2. sing. aor. 2. conj. med. *Ion.* pro καταθῇ, a κατατίθημι.

Καταθήγω, fut. ξω, acuo, exacuo.

Καταθήκη, ης, ἡ, depositio; (2) depositum, fidei commissum. A κατατίθημι.

Καταθηλύνω, effemino, emollio.

Καταθήπω, obstupesco, cum admiratione demiror, *Suid.*

Καταθήσειν, fut. 1. inf. act. v. κατατίθημι.

Καταθλάω, ῶ, f. άσω, contundo, confringo.

Καταθλέω, ῶ, fut. ήσω, athleticis certaminibus seu exercitationibus operam do; (2) vinco certamine athletico; (3) vinco.

Καταθλίβω, f. ψω, comprimo, opprimo. Hinc

Κατάθλιψις, εως, ἡ, compressio, oppressio.

Καταθνήσκω, morior. Σὺν σοὶ κατθανεῖν αἱρήσομαι, *Eur. Or.* 297. Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται, *Id. Alc.* 777.

Καταθνητὸς, ἡ, ὸν, mortalis.

Καταθοινάω, ῶ, absumo epulando in cœna; (2) comedo, depasco.

Καταθολόω, ῶ, turbo, turbidum reddo.

Καταθορέω, ῶ, desilio, a. 2. καταθορὼν, qui desiluit. Κὰδδ' ἔθορ' ἐς μέσσον, *Il.* 4, 79.

Καταθορυβέω, ῶ, obturbo, tumultuor, vociferor.

Καταθρασύνω, audacem reddo contra aliquem; καταθρασύνομαι, audax sum.

Καταθραύσας, a. 1. part. act. verbi

Καταθραύω, fut. αύσω, effringo, confringo.

Καταθρέω, ῶ, f. ήσω, inspicio, perspicio.

Καταθρηνέω, fut. ήσω, deploro.

Καταθρύπτω, fut. ψω, confringo, comminuo.

Καταθρώσκω, desilio. Καταθρώσκειν τὴν αἱμασίαν, *Herodot.*

Καταθυμέω, ῶ, f. ήσω, animo concido et labasco; (2) considero. Δῆμος παντελῶς κατηθύμησεν, *Xen.* Ex θυμὸς, *animus.*

Καταθύμιον, ου, τὸ, animi desiderium, libitum. A

Καταθύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel καταθύμιος, ία, ιον, animo obversans; (2) gratus, jucundus.

Καταθυμίως, *adv.* ex animi sententia, libenter.

Καταθυμοβορήσῃς, 2. sing. a. 1. conj. act. verbi

Καταθυμοβορέω, animum exedo tristitia, curis.

Καταθῦσαι, *occidisse*, aor. 1. inf. act. verbi

Καταθύομαι, incanto. Καταθύσομαι ἄνδρα, *Theocr.* 2, 3.

Καταθώμεθα, 1. pl. a. 2. conj. med. verbi κατατίθημι.

Καταθωρακίζω, fut. ίσω, lorico.

Καταιβάσιαι, ων, αἱ, signa cœlitus in terram demissa, (de pluviis item usurpatur, cœlum ruit, *Ern.* quem vid.) A καταβαίνω. Unde

Καταίβασις, εως, ἡ, descensus:

Καταιβάτης, ου, ὁ, quasi descensor, (epith. Jovis fulminantis, *Ern.* quem vid.)

Καταιβάτης, έος, ὁ καὶ ἡ, permeabilis, pervius. Θύραι καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν, *Odyss.* 5, 110.

καται in compos. *Poet.* pro κατά.

Καταιβάτις, fœm. declivis; (2) venefica.

Καταιβατὸς, ἡ, ὸν, declivis, per quem descendere licet.

Καταΐγδην, *adv.* impete, irruendo. A καταΐσσω.

Καταιγίζω, irruo, ingruo, de vento; καταιγιζόμενος, procellosus. Ab eod.

Καταιγιδώδης, ες, procellosus. A

Καταιγὶς, ίδος, ἡ, procella. A καταΐσσω.

Καταιδεῖσθαι, pr. inf. med. pro καταιδέεσθαι. A

Καταιδέω, ῶ, pudore perfundo; καταιδέομαι, οῦμαι, revereor, pudet me, a. 1. κατῃδέσθην, imperat. καταιδέσθητι, reverere. Καταιδέσθητι πατρῷον Δία, *Aristoph. Nub.* 1470. Ex κατὰ et αἰδὼς, *pudor.*

Καταιθαλόω, ῶ, fut. ώσω, comburo; (2) nigrifacio, fuliginosum reddo. Καταιθαλώσει γαῖαν ὀθνείαν, *Lycophr.* 1376. Ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ, *Eur. Suppl.* 1641.

Καταιθύσσω, cum splendore emitto.

Καταίθω, comburo. Κάταιθε γεῖσα τείχεος τάδε, *Eur. Or.* 1599. Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, *Theocr.* 2, 40.

Καταικίζω, fut. ίσω, contumeliose injurioseque fœdo, plagis lacero. Σῶμα σὸν καταικιῶ, *Eur. Andr.* 827. Ἀλλὰ κατῄκισται ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμὴ, *Odyss.* 16, 290.

Καταίνεσις, εως, ἡ, adsensus, approbatio; (2) sponsio. A

Καταινέω, ῶ, fut. έσω, comprobo, collaudo; (2) annuo, adsentior. Καὶ καταίνεσον μήποτε προδώσειν τάσδ' ἑκὼν, te nunquam proditurum, *Soph. Œd. Col.* 1629.

Καταΐξ, ῖκος, ἡ, turbo, procella. A καταΐσσω.

Καταιονάω, et έω, ῶ, perfundo, adspergo. Hinc

Καταιόνησις, εως, ἡ, perfusio.

Καταιρεθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. *Ion.* verbi καθαιρέω.

Καταιρεόμενος, præs. part. med. vel pass.

Καταιρέω, *Ion.* pro καθαιρέω, *Herod.*

Καταίρω, appello, applico; (2) deferor, descendo; (3) advenio. Καταίρειν τὰς νῆας, appellere ad terram. Κἄπειτ' ἂν ἅμα κατᾶραν ἐς τὰ βιβλία, *Aristot.*

Καταισθάνομαι, intelligo, sentio.

Καταίσιμος, ὁ, ἡ, idem quod *simplex.*

Καταισιμόω, ῶ, fut. ώσω, conficio, paro.

Καταίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod *simplex.*

Καταΐσσω, cum impetu delabor, deferor; (2) irruo.

Καταΐσχομαι, pro κατίσχομαι, *Hom.*

Καταισχῦναι, aor. 1. inf. act. verbi

Καταισχύνω, dehonesto, pudefacio, dedecoro, probro adficio, fœdo; (2) stuprum vel vitium offero; (3) destituo, desero, in sacris, καταισχύνομαι, pudefio; dedecoror, erubesco, revereor. Τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν, *Soph. El.* 611. Καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνῃ θεούς; *Idem, Phil.* 1372. Εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι γένεθλα, si mortalium non reveremini genus, *Soph. Œd. Tyr.* 1424.

Καταιτιᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *Ionic.* pro καταιτιάει. A

Καταιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuso, insimulo; καταιτιαθεὶς, accusatus, aor. 1. pass.

ΚΑΤΑΙ̃ΤΥΞ, υγος, ἡ, cassis, galea sine crista, et depressa, *Il.* 10, 258.

Καταιωρέομαι, οῦμαι, dependeo, vagor huc illuc sublimis, fluctuo. Θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοὶ, *Hesiod. Scut.* 225.

Κατακαγχάζω, fut. άσω, vehementer irrideo. Ἔργον γάρ τι γυναιξὶν κατακαγχάζειν τῶν ἄγαν αἰσχροτάτων, *Anthol.* 7.

Κατακαεὶς, aor. 2. part. pass. verbi κατακαίω.

Κατακάημεν, *Dor.* pro κατακαῆναι, exustum esse. A κατακαίω.

Κατακαήσομαι, *exurar*, f. 2. ind. pass.

Κατακαιάθω, f. άσω, comburo.

Κατακαίνω, perimo, interficio, interimo.

Κατακαίριον, periculosum, lethale, opportunum, *V. L.*

Κατακαίω, f. αύσω, concremo, exuro, comburo; κατακαίομαι, conflagro; κατακεκαυμένος, p. pass. combustus, aor. 2. κατακαεὶς, combustus, torridus. Ὑπὸ τοῦ ῥοίζου δὲ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων, *Aristoph. Nub.* 406. Μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι ὑμᾶς κατακαύσω; *Idem, Lys.* 1221.

Κατακαλέω, ῶ, f. έσω, advoco, accerso; (2) adquiro; (3) invoco, imploro. Ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθεὶς, *Thuc.*

Κατακαλλύνω, exorno; (2) verro.

Κατακάλυμμα, ατος, τὸ, operimentum, velum. A

Κατακαλύπτω, fut. ψω, velo, obtego, operio. Κατακαλυψάμενος τῷ λογισμῷ, *Plat.*

Κατακάμπτω, f. ψω, inflecto, incurvo.

Κατάκαμψις, εως, ἡ, inflexio. A præc.

Κατακαπηλεύω, ῶ, adultero, cauponum more.

Κατακάρα, in caput, secundum caput, *Long.* Sic enim dicunt Attici pro eo quod est ἐπὶ κεφαλήν.

Κατακάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad cor tendens, in cor directus, sententiæ animi conveniens. Ex καρδία.

Κατακάρπιον, τὸ, fructus, *Theophr.*

Κατάκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructuosus, frugifer.

Κατακαρπόω, ῶ, fut. ώσω, adoleo. A præc. Hinc

Κατακάρπωσις, εως, ἡ, cinis in altari e consumpto holocausto relictus, *LXX.*

Κατακάρφω, desicco, exsicco; (2) e conspectu seu medio tollo.

Κατάκαυμα, ατος, τὸ, quod exustum seu combustum est; (2) ambustum. A κατακαίω.

Κατακαῦσαι, a. 1. inf. act. verbi κατακαίω.

Κατακαύσει, *exuret*, 3. sing. f. 1. ind. act.

Κατάκαυσις, εως, ἡ, ambustio; (2) exustio, combustio. Ab eod.

Κατακαύτης, ου, ὁ, combustor mortuorum.

Κατακαυχάομαι, ῶμαι, glorior adversus aliquem; (2) insulto alicui; (3) non timeo, audax sum, *Rom.* 11, 18.

Κατακαχρύω, f. ύσω, torreo, comburo, *Ern.*

Κατάκειμαι, decumbo ut ægrotus; (2) accumbo, discumbo, procumbo; (3) dispositus sum, pro διάκειμαι. Ἡ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα, *Marc.* 1, 30.

Κατάκεισο, 2. sing. præs. imperat. med.

Κατακείρω, fut. κερῶ, detondeo; (2) absumo. Βίον κατακείρει τε πολλὸν, *Odyss.* 5, 676.

Κατακείω, decumbo, recumbo, ut dormiam.

Κατακεκλιμένος, perf. part. pass. verbi κατακλίνω.

Κατακέκριται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi κατακρίνω.

Κατακελευσμὸς, οῦ, ὁ, cohortatio; (2) cantus in ludis Pythiis, quo Apollinem ad feriendum Pythonem draconem excitabant. A

Κατακελεύω, f. εύσω, hortor ut nauta; (2) hortor quovis modo; (3) silentium indico.

Κατακενόω, ῶ, f. ώσω, evacuo, exinanio.

Κατακεντάννυμι, idem quod

Κατακεντάω, ῶ, pungo, stimulo, confodio.

Κατακεντέω, idem. Hinc

Κατακέντημα, ατος, τὸ, compunctio.

Κατακεντρόομαι, οῦμαι, stimulis refertus sum.

Κατακέομαι, idem quod κατάκειμαι, *Aret.*

Κατακεράννυμι, commisceo, permisceo. Hinc

Κατακέρασις, εως, ἡ, commixtio, temperatio.

Κατακεραστικὸς, ὴ, ὸν, temperandi vim habens.

Κατακεραυνόω, ῶ, fulmine ferio, interficio.

Κατακερδαίνω, f. ανῶ, quæstum facio.

Κατακερματίζω, f. ίσω, in minutos nummulos redigo, minutis nummulis muto; (2) in minutas partes comminuo seu disseco. Ἀκουέσθω δὲ νῦν μὴ τὰ δεόντως συνεστραμμένα, ἀλλ' ὅσα ἄντικρυς μικρὰ καὶ κατακεκερματισμένα, *Longin.* 42.

Κατακερτομέω, ῶ, verbis mordacibus insector.

Κατακεχύαται, *effusi sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro κατακέχυνται, a καταχύω.

Κατακηέμεν, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro κατακῆαι, a κατακαίω.

Κατακηλέω, ῶ, f. ήσω, idem quod *simplex* κηλέω. Ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ θαυμαστῶς ἄγει καὶ κατακηλεῖ τοὺς ἀκούοντας, *Longin.* 30. Hinc

Κατακηλητικὸς, ὴ, ὸν, cui vis inest suavitate auditus animum permulcendi.

Κατακηρόω, ῶ, fut. ώσω, cera obduco, illino, *Her.*

Κατακηρύσσω, vel κατακηρύττω, per præconem indico.

Κατακινέω, ῶ, fut. ήσω, commoveo; (2) dimoveo.

Κατακίνησις, εως, ἡ, dimotio, commotio.

Κατακιρνάω, ῶ, contempero, permisceo.

Κατακισσηρίζω, pumice polio, lævigo. Ex κίσσηρις, *pumex.*

Κατάκισσος, ον, hederaceus, hedera redimitus. Κατακίσσοισι βρέμοντας πλοκάμοις φέρουσα θύρσους, *Anacr. Od.* 6.

Κατακλαίω, f. αύσω, defleo, deploro; (2) lacrymis ad misericordiam commoveo.

Κατάκλαυσις, εως, ἡ, deploratio. A præc.

Κατάκλασις, εως, ἡ, fractio, fractura. A

Κατακλάω, ῶ, fut. άσω, defringo; (2) frango, confringo; (3) torqueo. Κατέκλασε τοὺς ἄρτους, *Marc.* 6, 41.

Κατακλεὶς, εῖδος, ἡ, *Ion.* κατακληῒς, quæ claudendis foribus adhibetur; (2) jugulum, pars scapularum in collum sub pectore desinens; (3) parvum foramen in veste muliebri, in quod inserebatur fibula.

Κατάκλεισις, εως, ἡ, occlusio.

Κατάκλειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inclusus, conclusus. A

Κατακλείω, f. είσω, includo, concludo, occludo; (2) finio, claudo; (3) claudo obsidione, obsidione cingo. Κατέκλεισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ, *Luc.* 3, 20. Φυλακαῖς, *Act.* 26, 10.

Κατακληΐζω, f. ίσω, concludo, occludo.

Κατακληῒς, ἡ, claustrum, *Call.*

Κατακληροδοτέω, sorte distribuo. Κατεκληροδότησεν αὐτοῖς τὴν γῆν αὐτῶν, *Act.* 13.

Κατακληρονομέω, ῶ, hereditatem adeo; (2) hereditatem possideo; (3) heredem facio; (4) hereditatis loco tribuo. Κατεκληρονόμησεν αὐτὸν Κύριος, 1 *Reg.* 2, 15.

Κατακληρουχέω, ῶ, f. ήσω, sorte adsignatum accipio, sorte nanciscor, in sortem accipio; (2) in colonias describo, colonis distribuo. Κατεκληρούχησαν τὴν χώραν, *Polyb.*

Κατακληρόω, ῶ, f. ώσω, sorte lego seu deligo.

Κατακλησία, ας, ἡ, concio multitudinis facta per κατάκλησιν, *Hes.* A κατακαλέω.

Κατάκλησις, εως, ἡ, convocatio multitudinis non modo urbanæ, sed etiam rusticæ, et per pagos Atticos dispersæ ob gravius negotium. Ab eod.

Κατακλιθῆναι, aor. 1. inf. pass. v. κατακλίνω.

Κατακλιθῇς, 2. sing. a. 1. conj. pass.

Κατακλῖναι, a. 1. inf. act.

Κατάκλιμα, ατος, τὸ, lectus discubitorius, *ap. Jos.* sed lectio est dubia, *Ern.*

Κατακλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pronus, devergens; (2) decumbens in lecto, reclinis; (3) qui decumbit ob adversam valetudinem.

Κατακλινοβατὴς, ὲς, lectos obiens, lectos terens, epith. morbi. Ex κλινὴ et βαίνω.

Κατακλίνω, fut. ινῶ, reclino, depono; (2) discumbere facio; (3) discumbo; κατακλίνομαι, reclinor; decumbo; procumbo; devergo; a. 1. κατέκλινα, reclinavi; pass. κατεκλίθην, decubui; κατακλιθεὶς, discumbens, a. 2. κατακλινεὶς, discumbens; aor. 1. med. κατακλινάμενος, discumbens. f. 2. pass. κατακλινήσομαι, accumbam. p. pass. κατακέκλιται, vergit. Κατακλίνατε αὐτοὺς, *Luc.* 9, 14. Μὴ κατακλιθῇς εἰς τὴν πρωτοκλισίαν, *Id.* 14, 8. Hinc

Κατάκλισις, εως, ἡ, accubitus; (2) decubitus, accubatio epularis. Ἐπὶ τῇ κατακλίσει τοῦ θεοῦ, in epulo in honorem dei celebrato, *Arr.* 2.

Κατάκλιτον, ου, τὸ, lectulus discubitorius; (2) sedes in qua reclinare possumus.

Κατακλύζω, fut. ύσω, proluo, ut mare terram supergressum, inundo, obruo aquis, submergo; (2) abundare facio; (3) obruo. Τὴν Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν ἤλπισας κατακλύσειν δαπάναισιν, *Eur. Tro.* 996. Δι' ὧν ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο, 2 *Pet.* 3, 6. Hinc

Κατάκλυσις, εως, ἡ, proluvies; (2) diluvium, inundatio terræ.

Κατακλυσμὸς, οῦ, ὁ, diluvium, inundatio; (2) ablutio, eluvies. Ab eod.

Κατάκλυστρον, ου, τὸ, compluvium, *Ph.* Ab eod.

Κατακλῶθες, ων, αἱ, Parcæ, stamina fatalia deducentes. A κατακλώθω.

Κατακλώθη, ης, ἡ, fatum, *Suid.* Ab eod.

Κατακλώθω, fut. ώσω, fila deduco, stamina deduco; (2) deduco stamina fatalia.

Κατακναίω, molestia adficio. Ἐξεδίωξε τὸν υἱὸν, καὶ εὐφράνθη ἑαυτὸν κατακναίοντα, filium ejecit, et gavisus est cum eundem discruciari animo cerneret, *Themist. Or.* 32.

Κατακνάω, ῶ, fut. ήσω, concido, disseco; (2) derado, abrado, defrico.

Κατακνήθω, fut. ήσω, derado, a. 1. conjunct. pass κατακνησθείην, divellicem; κατακνήθομαι, pruritum patior, prurio. Hinc

Κατάκνηστις, ιος, ἡ, culter quo caseum abradimus, *Hes.*

Κατακνιδεύω, fut. εύσω, pungo, vel uro, in modum urticæ, scarifico. A κνίδη, *urtica.*

Κατακνίζω, fut. ίσω, concido, lancino, carpo, vellico; (2) sugillo, obtrecto; (3) titillo, pruritum excito. Τὰ τοῦ Ὁμήρου κατακνίζουσι, *Luc.* Hinc

Κατακνισμὸς, οῦ, ὁ, pruritus, salacitas; (2) amores.

Κατακνώσσω, dormio.

Κατακοιμάω, ῶ, fut. ήσω, sopio, consopio; κατακοιμάομαι, ῶμαι, obdormio, dormio; κατακοιμηθεὶς, aor. 1. sopitus; κατακοιμημένος, perf. sopitus. Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω, *Il.* 9, 427.

Κατακοιμηθήτω, 3. sing. aor. 1. imperat. pass.

Κατακοιμητὴς, οῦ, ὁ, cubicularius.

Κατακοιμητικὸς, ὴ, ὸν, soporans, somnum inducens. A κατακοιμάω.

Κατακοιμίζω, fut. ίσω, sopio, soporo. Hinc

Κατακοιμιστὴς, οῦ, ὁ, cubicularius.

Κατακοινόω, idem quod

Κατακοινωνέω, ῶ, communico, impertio.

Κατακοιρανέω, ῶ, fut. ήσω, dominor, rego, administro. Ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι, *Odyss.* 1, 247.

Κατάκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in cubili est, jacet, aut dormit. A κοίτη.

Κατακολλάω, ῶ, f. ήσω, glutino, adglutino.

Κατακολουθέω, ῶ, consequor, sector; (2) exsequor, adsentior; (3) obsecundo, obsequor. Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ, *Act.* 16, 17.

Κατακολπίζω, fut. ίσω, in sinum deflecto, sinum intro. Κατακολπίζειν εἰς Αἴγιναν, *Thuc.* Hinc

Κατακόλπισις, εως, ἡ, receptio in sinum, *Suid.*

Κατακολυμβάω, ῶ, fut. ήσω, nato; (2) urinor.

Κατακολυμβητὴς, οῦ, ὁ, qui aquas subit, urinator. A præc.

Κατακομιδὴ, ῆς, ἡ, deportatio; (2) comportatio. A

Κατακομίζω, f. ίσω, deporto, deveho, deduco; κατακομίζομαι, domum redeo.

Κατάκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui disjecta coma est, vel qui densam comam habet. Ex κόμη.

Κατακομψεύεσθαι, scite et eleganter dicere.

Κατακονὰ, ᾶς, *Dor.* corruptio, abolitio, mors. Refertur ab Eustathio inter ἅπαξ λεγόμενα. Κατακονὰ μὲν ἂν ἀβίωτος βίου, vitæ profecto subversio plane intoleranda, *Eurip. Hippol.* 821. Vide κατακονάω (2).

Κατακονάω, ῶ, fut. ήσω, acuo, exacuo; (2) corrumpo et attenuo atterendo. Κατακονᾷ μὲν ἂν ἀβίωτος βίος, *Eur. Hipp.* 824.

Κατακονδυλίζω, fut. ίσω, pugnos ingero, pugnis cædo.

Κατακοντίζω, f. ίσω, confodio telo, seu jaculo; κατηκοντίσθαι, perf. inf. pass. jaculis confossum esse.

Κατακοπὴ, ῆς, ἡ, decisio, detruncatio, concisio. A κόπτω.

Κατάκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, defessus, labore confectus. A κόπος.

Κατακόπτω, f. ψω, decido, amputo, detrunco; (2) concido, in minutas partes seco; (3) trucido; (4) percutio, batuo. κατακόπτομαι, concidor, percutior, trucidor; (2) plango. Κατακόπτων ἑαυτὸν λίθοις, *Marc.* 5, 5. Ἐς καιρὸν ἄρα κατεκόπησαν οὑτοιί, ἐς τοὺς γάμους; *Aristoph. Av.* 1695.

Κατακορέννυμι, vel κατακορεννύω, satio, exsaturo.

Κατακορὲς, *adv.* in plenum, admodum, *Plat.*

Κατακορέως, *adv.* adfatim, *Hippocr.* A

Κατακορὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fastidium adferens; (2) saturatus; (3) multus, abundans; (4) merus, purus, sincerus; (5) putidus, et nimius in aliqua re; *item*, loquax, ostentator, et hinc offendens alios. A κορέω.

Κατακορμάζω, amputo, *Hes.* A κορμός. Unde

Κατακορμίζω, lignum in minutas partes seco.

Κατάκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, satur, satiatus; (2) κατακόρος, nimius, qui satietatem adfert, idem quod κατακορὴς, n. 5.

Κατακόρως, *adv.* abunde, adfatim, immodice, justo crebrius.

Κατακοσμέω, ῶ, f. ήσω, compono, exorno, condecoro, ordino, apto, digero in ordinem, colo. Ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστὸν, *Il.* 4, 118. Κατακοσμῆσαί τινα σεμνοτέροις πράγμασιν; *Aristoph. Vesp.* 1462. Hinc

Κατακόσμησις, εως, ἡ, ordo et digestio rerum, aptaque compositio.

Κατάκουσις, εως, ἡ, auditio. Τὴν κατάκουσιν τῶν παραγγελμάτων, *Arrian. Hist. Alex.* 5, 7.

Κατακουστὴς, οῦ, ὁ, auscultator, *Gl. V.* A

Κατακούω, f. ούσω, exaudio; (2) ausculto; (3) dicto sum audiens, obedio, obsequor, obtempero. Νυκτιδρόμου σύριγγος ἐὰν κατακούω, *Eur. Rhes.* 552.

Κατακραδάω, molior, convello.

Κατακράζω, reclamo, obstrepo, occlamo, clamore obtundo; paulo post f. κατακεκράξομαι, clamore obtundam.

Κατάκρας, *adv.* Ion. κατάκρης, pro κατ' ἄκρας et κατ' ἄκρης, quasi a summo, scil. ad imum, i. e. in totum, penitus, prorsus, funditus. Ab ἄκρα, *summa, arx*, vel a κάρα, sive κάρη, *caput.* Aliqui κατάκρας pro κατὰ κράτος, i. e. vi, per vim.

Κατάκρασις, εως, ἡ, commistio, permistio. A κατακεράννυμι.

Κατακρατέω, ῶ, f. ήσω, robore vinco, subigo, supero; (2) cohibeo, reprimo. Κατακρατεῖν τῆς ἀρχῆς οὐ δύναται, *Theoph.* Hinc

Κατακράτησις, εως, ἡ, subactio, superatio.

Κατακρατητικὸς, ὴ, ὸν, cohibendi seu sistendi vim habens.

Κατακράτος, *adverbialiter*, per vim; (2) omnino; (3) vehementer; (4) pro viribus; *disjunctim* κατὰ κράτος.

Κατακραυγάζω, f. σω, occlamo tibi, *Suid.*

Κατακρίμαμαι, κατακρεμάννυμι, vel κατακρεμαννύω, suspendo de; κατακρεμάννυμαι, suspensus sum de, pendeo de.

Κατακρέμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, pendens de, suspensus de. A

Κατα-

Κατακρεμάω, ῶ, f. -άσω, suspendo de. Καδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε φόρμιγγα λιγεῖαν, pro κατεκρέμασε, *Odyss.* 8, 105.

Κατακρεουργέω, ῶ, f. ήσω, lanionum more concido. Ex κατὰ et ἔργον

Κατακρῆθεν, sive κατάκρηθεν, *adv.* a capite, in totum, penitus; *Il.* 16, 548. Vide κατάκρας

Κατακρημνάω, ῶ, fut. ήσω, præcipito.

Κατακρήμνημι, idem. κατακρήμναμαι, præcipitor.

Κατακρημνίζω, f. ίσω, idem. Εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτὸν, *Luc.* 4, 29.

Κατακρημνιστής, οῦ, ὁ, qui præcipitat alium. At *Gl. V.* præceps. A præc.

Κατάκρης, *adv.* in totum, funditus. Al. vi, per vim. Vide κατάκρας.

Κατακριβόω, ῶ, accurate rimor, ago diligenter.

Κατακριδεύω, f. εύσω, male de aliis loquor, obtrecto. Ex ἀκρίς.

Κατάκριμα, ατος, τὸ, damnatio, condemnatio. A

Κατακρίνω, νῶ, damno, condemno; κατακρινεῖ, f. condemnabit; κατακριθεὶς, aor. 1. pass. condemnatus. Κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ, *Marc.* 10, 33. Ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται, *Marc.* 16, 16. Hinc

Κατακρίσιμος, ον, capitis damnatus.

Κατάκρισις, εως, ἡ, condemnatio:

Κατάκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, capitis damnatus.

Κατακροάομαι, ῶμαι, ausculto.

Κατακροταλίζω, f. ίσω, magnopere strepito.

Κατακροτέω, ῶ, f. ήσω, lætis plausibus excipio, seu comprobo, valde laudo.

Κατάκροτος, ingens, de plausu, strepitu. Ἐπὶ δὲ τὴν ἀκοὴν ἠχὴ κατάκροτος ἐπεφέρετο, *Heliodor. Æthiop.* 1.

Κατακρουνίζω, fut. ίσω, defluo, instar salientis aquæ fluo deorsum. A κρουνός.

Κατάκρουσις, εως, ἡ, depressio, decussio.

Κατακρουστικὸς, ἡ, ὸν, vim habens reprimendi:

Κατακρούω, f. ούσω, deorsum pello, adigo; (2) repello, reprimo; (3) fallo.

Κατακρύπτω, f. ψω, occulto, dissimulo. Κατακρύψαντες πέπλοισιν ἡλίου πρόσθεν φλογὸς, *Eur. Iph. in Taur.* 1210. Hinc

Κατακρυφὴ, ῆς, ἡ, occultatio, dissimulatio. Οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν, *Soph. Œd. Col.* 218.

Κατακρύψαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro κατακρύψας.

Κατάκρυψις, εως, ἡ, occultatio, dissimulatio.

Κατακτάμεναι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro κατακτεῖναι, a κατακτείνω.

Κατακτανέεσθαι, f. 2. inf. med. *Ion.* pro κατακτανεῖσθαι.

Κατακτάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, adquiro, paro.

Κατακτείνω, f. ενῶ, interficio, occido. Παῖδά με κατακτενοῦσι σοῖς δολώσαντες γάμοις; *Eur. Iph. in Au.* 921.

Κατακτενίζω, f. ίσω, pecto.

Κατακτενοκόμη, ης, ἡ, quæ pexis comis seu capillis est. *Hes.* Ex κτεὶς et κόμη, al. κατάκτενος κόμη.

Κατάκτημι, interficio, occido. Κεῖνον δ' εὐθὺς ἄκοντι παλινδρομέοντι κατέκτα, *Epigr.*

Κατάκτης, ου, ὁ, deductor. A κατάγω, *deduco.*

Κατάκτης, ου, ὁ, fractor. A καταγνύω, *frango.*

Κατάκτησις, εως, ἡ, acquisitio, redactio in potestatem. A κατακτῶμαι.

Κατακτὸς, ἡ, ὸν, fragilis. Ab ἀγνύω.

Κατάκτος, deductilis, pensilis. A κατάγω.

Κατάκτρια, ἡ, lanificio dedita.

Κατακτυπέω, ῶ, fut ήσω, sonitu percutio.

Κατακυβεύω, f. εύσω, in alea consumo et dissipo. Κατακυβεύσας τὰ ὄντα, *Lysias.*

Κατακυβιστάω. Vide κυβιστάω.

Κατακυκάω, ῶ, f. άσω, commisceo.

Κατακυκλόω, ῶ, f. ώσω, claudo, circumdo.

Κατακυλίνδω, et -δέω, deorsum volvo, devolvo.

Κατακυλίσας, a. 1. part. act. verbi

Κατακυλίω, f. ίσω, idem; κατακεκυλισμένος, devolutus. Κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, *Xen.*

Κατακυμβαλίζω, cymbalo pulsando obtundo; (2) illudo, decipio, (quo sensu videtur potius leg. κατακυμβαχίζω, *Ern.*)

Κατακύπτουσαν, acc. sing. part. præs. act. f. g.

Κατακύπτω, f. ψω, inclino me; (2) deorsum adspicio. Κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, *Luc.*

Κατακυριεύω, f. εύσω, dominor; (2) supero, subigo, vinco. Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, *Matt.* 20, 25.

Κατακυρόω, ῶ, f. ώσω, confirmo, ratum facio; (2) adjudico, addico. Ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς, *Eur. Or.* 1002.

Κατακωλύω, f. ύσω, prohibeo, veto, detineo. Μὴ κατακωλύοιμι τὰς πράξεις, *Dem.*

Κατακωμάζω, comessatum eo ad aliquem; (2) irruo, invado per vim aut insolentiam. (2) εἴ τι τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδαο, *Eurip. Phœn.* 355.

Κατακωχὴ, ῆς, ἡ, detentio, retentio, possessio; (2) instinctus, adflatus numinis. A κατέχω, *retineo.* Hinc

Κατακώχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui detineri et capi potest.

Καταλαβέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi καταλαμβάνω.

Καταλαβέω, *antique* pro eod. *Hipp.*

Καταλάβητε, 2. pl. aor. 2. conj. act.

Καταλαβόμενος, part. aor. 2.

Καταλαβὸν, τὸ, quod accidit, *Herodot.*

Καταλαγνεύω, unde *apud Hes.* καταλαγνευθεὶς, a 1. pass. εἰς ἡδονὰς κατενεχθεὶς, ad libidines projectus, in libidines prolapsus.

Καταλαζονεύομαι, f. εύσομαι, jactabunde aliquid dico vel facio, arroganter et vane commemoro. Καταλαζονεύεσθαι περὶ τοῦ πλούτου, *Isocr.*

Καταλακτίζω, inculco. *Gl. V.* calcitro contra quem.

Καταλαλέω, ῶ, f. ήσω, obloquor, loquacitate obruo; (2) traduco, detraho. Μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων, *Jac.* 4. 11. τινὰ, *Polyb.*

Καταλαλιὰ, ᾶς, ἡ, obtrectatio, criminatio. A

Κατάλαλος, ου, ὁ, ἡ, maledicus, obtrectator.

Καταλαμβάνω, deprehendo, offendo, nanciscor; (2) comprehendo, adsequor; (3) comperio, deprehendo; (4) invado; (5) occupo; (6) præsidia impono; (7) *pass.* de iis qui ἔνθεοι vocantur, a Deo quodam incitantur; (8) compesco; cæteræ significationes facile ex adjecto verbo intelliguntur. Καταλαμβάνειν τὸ στρατόπεδον, *Thuc.* Καταλαμβάνει με συμφορὰ, *Plat.* (8) εἴ κως δύναιτο . . . καταλαβεῖν αὐτῶν αὐξανομένην τὴν δύναμιν, *Herod.* 1, 46. Ὡς ὥρα πάντα μὲν ἄνδρα σβεννύντα τὸ πῦρ, δυναμένους δὲ οὐκέτι καταλαβεῖν, *Id. Ibid.* 87. Ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλάμβανε σεωϋτὸν, *Id.* 3, 36. Καταλαμβάνω φάτιν, *Id.* 1, 122.

Καταλάμπω, f. ψω, splendeo, fulgeo. Καταλάμπειν τινὰ, *Luc.* τινὸς, *Aristoph.* τινὶ, *Naz.* Ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, *Luc.*

Καταλανθάνομαι, καταλήθομαι, obliviscor, *Hom.*

Καταλγέω, doleo, *Soph.*

Καταλγύνω, doloribus et molestiis adficio.

Καταλεαίνω, f. ανῶ, lævigo; (2) complano; (3) explano, explico; (4) comminuo, contero.

Καταλέγω, f. ξω, deligo, describo, centurio; (2) adscribo; (3) censeo, existimo, loco habeo; (4) recenseo, enumero; (5) narro, commemoro, dico. Καταλέγειν στρατιώτας, conscribere, *Aristoph. Ach.* 1070. Καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς, *Xen.*

Καταλείβω, f. ψω, effundo et distillo; (2) *pass.* defluo; (3) consumo. (3) δέμας ἀεικέλιον καταλείβειν, corpus indecore deformatum consumere, tabescere, *Eurip. Andr.* 131. Καταλειβομένας ἄλγεσι πολλοῖς, *Id. Suppl.* 1116.

Κατάλειμμα, ατος, τὸ, reliquiæ; id quod relictum est. A καταλείπω.

Κατάλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, relictus. Ab eod.

Καταλείπω, f. ψω, relinquo, desero; (2) ab aliquo deficio; (3) relinquo post me, relinquo posteris meis; (4) omitto. Ἀλλ' ἀντιάζω μή με καταλίπῃς μόνον, *Soph. Phil.* 805. Καταλείπεται ἀείμνηστος δόξα, *Thuc.*

Καταλειτουργέω, ῶ, f. ήσω, in publica commoda meas facultates insumo, impendo, militia fungor, &c.

Καταλείφω, f. ψω, ablino, illino.

Κατάλειψις, εως, ἡ, relictio, reliquiæ.

Καταλελειμμένος, *relictus*, perf. part. pass.

Καταλέξεται, 3. sing. f. 2. ind. med. v. καταλέγομαι.

Καταλεξῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro καταλέξω, a καταλέγω.

Καταλεπτολογέω, ῶ, f. ήσω, subtiliter disputo.

Καταλεπτύνω, υνῶ, extenuo, attenuo, diminuo.

Καταλευκαίνω, ανῶ, dealbo.

Καταλεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, dignus qui lapidibus obruatur. A

Καταλεύω, f. εύσω, lapidibus cooperio, lapidibus obruo. a. 1. κατέλευσα. pass. καταλευσθεὶς, lapidibus obrutus. Κατέλευσαν βάλλοντες, *Plat.*

Καταλέω, ῶ, f. έσω, mola frango.

Καταλήγω, f. ξω, desino, terminor.

Καταλήθομαι, obliviscor. Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο, *Il.* 22, 389.

Καταληΐζομαι, f. ίσομαι, prædationibus incurso, vasto, diripio, depopulor.

Καταληκτικὸν μέτρον, carmen cui in fine deest syllaba ad perfectionem. A καταλήγω.

Κατάληξις, εως, ἡ, terminatio, clausula. Ab eod.

Καταληπτέος, occupandus, præcipiendus. Ὁρῶν δὲ τὴν ἔφοδον θάμβει τε τόλμης καὶ τάχει καιροῦ καταληπτέαν οὖσαν, *Plutarch. in Cæsare.* Καταληπτέον, occupandum est. A καταλαμβάνω.

Καταληπτικὸς, ἡ, ὸν, comprehendendi vim habens; (2) qui præoccupat. Κρουσικὸς, καταληπτικὸς τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ, affectus movet, optime comprimens tumultuantes, *Aristoph. Equit.* 1379. Ab eod.

Καταληπτικῶς, *adv.* comprehendendo, ex certa comprehensione.

Καταληπτὸς, ἡ, ὸν, qui comprehendi potest, comprehensibilis; (2) qui obtineri potest. Πένθος θεόθεν καταληπτὸν, dolor divinitus acceptus, *Eurip. Hipp.* 1347.

Καταληρέω, ῶ, f. ήσω, *cum. acc.* nugis obruo et obtundo, nugando perdo; (2) nugas ago.

Καταλήψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad deprehensionem et condemnationem faciens et incitans. A

Κατάληψις, εως, ἡ, deprehensio; (2) comprehensio; (3) invasio, occupatio; (4) adeptio; (5) comprehensio mente, perceptio; (6) exploratio concentus chordarum pulsando; (7) in morbis is qui vocatur παροξυσμός. A καταλαμβάνω.

Καταλιθάζω, f. άσω, lapidibus obruo, lapido. Πᾶς ὁ λαὸς καταλιθάσει ἡμᾶς, *Luc.* 20, 6.

Καταλιθοβολέω, ῶ, f. ήσω, lapidibus peto.

Κατάλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapideus, saxosus.

Καταλιθόω, ῶ, lapidibus obruo seu cooperio.

Καταλιμπάνω, relinquo, desero. Χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, *Plat.*

Καταλιπαίνω, ανῶ, pinguem reddo, sagino.

Καταλιπαρέω, ῶ, fut. ήσω, impense rogo, obtestor.

Καταλιπὼν, aor. 2. part. act. verbi καταλείπω.

Καταλίσκομαι, convincor ex, *Herodot.*

Καταλιτόω, demulceo, *Ar.*

Καταλιχνεύω, abligurio.

Καταλλάγδην, *adv.* per commutationem seu permutationem; (2) mutuo, vicissim, e converso. A καταλλάττω.

Καταλλαγεὶς, a. 2. part. pass. v. καταλλάσσω.

Καταλλαγὴ, ῆς, ἡ, commutatio, permutatio; (2) reconciliatio, pacificatio. Ab eod.

Καταλλάκτης, ου, ὁ, reconciliator, pacificator.

Καταλλακτικὸς, ἡ, ὸν, placabilis, placidus. A

Καταλλάσσω, vel καταλλάττω, f. άξω, commuto, permuto; (2) reconcilio; (3) concilio; καταλλάττομαι, commuto, permuto, et *pass.* reconcilior. Κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους, *Aristot.* Καταλλάττομαι χρυσίον ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, *Dem.*

Καταλληλὰ, *adv.* pro καταλλήλως, *Polyb.*

Κατάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, congruus, consentaneus, respondens. Ex κατὰ et ἀλλήλων. Hinc

Καταλληλότης, ητος, ἡ, congruentia, series congruens, cohærentia quadrans.

Καταλλήλως, *adv.* congrue, convenienter.

Καταλοάω, f. ήσω, vel άσω, trituro; (2) confringo, contundo; (3) vulnero, interficio.

Καταλογάδην, *adv.* prosa oratione.

Καταλογεὺς, έως, ὁ, qui delectum facit. A κατάλογος.

Καταλογέω, ῶ, fut. ήσω, contemno, negligo.

Καταλογὴ, ῆς, ἡ, respectus, *Ph.* (seu despectus, *Ern.*)

Καταλογίζομαι, f. ίσομαι, computo; (2) imputo; (3) adnumero, adscribo. Καταλογίζεσθαι πρός τινα τὸ εὐεργέτημα, *Dem.* τινὰ ἐν τοῖς ἀδίκοις, *Xen.* Τὶ ἐπ' ἀρετῇ, *Æsch.* Ἡ ϗ εὐεργεσίαν καταλογίζῃ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει, *Lucian.* Hinc

Καταλογισμὸς, ȣ̃, ὁ, computatio, numeratio, recensio, imputatio.

Κατάλογος, ȣ, ὁ, enumeratio, recensio, proprie eorum qui stipendia merent; (2) delectus; (3) album militare; (4) ipsa stipendia quæ quis facit. Unde ὑπὲρ κατάλογον, emeriti. A καταλέγω.

Καταλοιάω. Vide καταλοάω.

Κατάλοιπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod *simplex.*

Καταλοκίζω, fut. ίσω, sulco. Κατὰ μὲν ὄνυξιν ἠλοκίσμεθα, *Eurip. Suppl.* 825.

Καταλόω, perluo, subluo, *Gl. V. Apud Aristophanem* a καταλόομαι est καταλόει, pro καταλόῃ, balneis impendis, absumis, consumis, *Nub.* 835.

Καταλοφάδια, *adv.* supra cervicem, super humeros. Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων, *Odyss.* 22, 169. A λόφος, *humerus.*

Καταλόχεια, ας, ἡ, turma. A κατὰ λόχȣς.

Καταλοχέω, (*Poll.*) idem quod

Καταλοχίζω, f. ίσω, decurio, centurio, in decurias seu centurias distribuo, in classes describo. Ab eod. Hinc

Καταλοχισμὸς, ȣ̃, ὁ, distributio in cohortes.

Καταλυγίζω, f. ίσω, circumago, torquendo flecto, vincio.

Καταλυκεργίζω, Lycurgi leges contra affero.

Κατάλυμα, ατος, τὸ, diversorium. A καταλύω, *diverto.*

Καταλυμαίνομαι, noceo, vasto, populor.

Καταλύμανσις, εως, ἡ, depopulatio. A præc.

Καταλύσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui dissolvi, destrui, aboleri potest.

Κατάλυσις, εως, ἡ, dissolutio, eversio, destructio; (2) finis, exitus, *unde et* mors; (3) diversorium; (4) reconciliatio. A καταλύω.

Καταλυσσάω, vel καταλυττάω, ῶ, rabie sum contra aliquem incitatus, *Suid.*

Καταλυτέον, *adv. posit.* tollendum, destruendum.

Καταλυτήριον, ȣ, τὸ, diversorium.

Καταλυτὴς, ȣ̃, ὁ, destructor, eversor.

Καταλύτης, ȣ, ὁ, *item* ὁ κατάλυτος, ȣ, hospes, divertens aliquo. A

Καταλύω, dissolvo; (2) everto, destruo, aboleo; *item*, irritum reddo; (3) finio; (4) desino; (5) diverto in hospitium, commoror; (6) sedo; (7) conficio; (8) privo, v. gr. honore, *cum gen. dicitur tamen sic absolute;* (9) *in med.* pacem facio; (2) reconcilior; (3) abdico me, sc. magistratu. Καταλύειν τὸν πόλεμον, λόγον, βίον· παρά τινα, εἰς πανδοχεῖον, divertere; τινὰ τῆς ἀρχῆς. Τȣ̀ς δȣ́λȣς κατέλυσεν, *Aristoph. Pac.* 742. φονία αἰχμὰ, *Eur. Tro.* 821.

Καταλωφάω, interquiesco, remitto; *proprie*, subduco cervicem oneri vel molestiæ. Κὰδ δὲ ἐμὸν κῆρ λωφήσειε κακῶν, *Odyss.* 9, 459.

Καταμαγεύω, f. εύσω, incanto.

Καταμάθετε, *discite*, 2. pl. a. 2. imperat. act. verbi καταμανθάνω, pro καταμαθέω.

Καταμάθησις, εως, ἡ, consideratio, disciplina, eruditio, perceptio mentis.

Καταμαίνομαι, furore incitatus sum contra. *Ph.* καταμαίνεται, succenset.

Καταμάκτης, ȣ, ὁ, tersor, *Gl. V.* A καταμάσσω.

Καταμαλακίζω, f. ίσω, emollio, effemino.

Καταμαλάσσω, vel καταμαλάττω, f. άξω, emollio; (2) demulceo, cohibeo.

Καταμαλθακίζω, f. ίσω, idem.

Καταμαλθάσσω, vel καταμαλθάττω, idem.

Καταμανθάνω, disco, cognosco; (2) animadverto; (3) perpendo, diligenter considero. Τὴν σεαυτȣ̃ φύσιν κατάμαθε, *Epict.* τι ἔκ τινος, *Isocr.*

Καταμαντεύομαι, f. εύσομαι, vaticinor, conjicio. Καταμαντεύεσθαι τὰ μέλλοντα, *Aristoph.*

Καταμαξεύω, *Ion.* pro καθαμαξεύω, curru tero, unde ὁδὸς κατημαξευμένη, via trita; κατημαξευμένον, tritum, triviale, vulgare. Ab ἅμαξα.

Καταμαραίνω, f. ανῶ, tabefacio, exarefacio.

Καταμάρπτω, f. ψω, comprehendo, corripio. Ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων, *Il.* 16, 598.

Καταμαρτυρέω, ῶ, fut. ήσω, testimonium dico contra aliquem; καταμαρτυρȣ̃μαι, testimoniis convincor, testimonium dicitur contra me; καταμεμαρτύρηται, convictus est. Αὐτὸς ἑαυτȣ̃ καταμεμαρτύρηκε, *Dem.*

Καταμάρψαισα, a. 1. f. g. part. act. *Æol.* pro καταμάρψασα, a καταμάρπτω.

Καταμάρψας, *qui corripuit*, aor. idem, m. g.

Καταμασάομαι, et καταμασσάομαι, ῶμαι, commanduco, absumo.

Καταμάσσω, tergo, *Gl. V.*

Καταμαστεύω, f. εύσω, inquiro vel exquiro.

Καταματτεύομαι, immitto, sc. contrectandi causa, v. gr. digitum in vulnus, &c.

Καταμάττομαι, idem, *Hipp.*

Καταμάχομαι, expugno, vinco.

Καταμάω, ῶ, f. ήσω, accumulo, ut messores; καταμήσασθαι, accumulare; καταμᾶσθαι, conspergere, veluti caput pulvere aut cinere. Τὴν ῥα κυλινδόμενος κατεμήσατο χερσὶν ἑῇσι, *Il.* 24, 165.

Καταμβλόω, ῶ, fut. ώσω, hebeto, obtundo.

Καταμβλύνω, idem.

Καταμεγαλοφρονέω, magno animo contemno.

Καταμεθύω, f. ύσω, inebrio.

Καταμειδιάω, ῶ, f. άσω, derideo, ludibrio habeo.

Καταμειλίσσω, vel καταμειλίττω, f. ξω, demulceo, delinio.

Καταμεῖναι, aor. 1. inf. act. verbi καταμένω.

Καταμελετάω, ῶ, fut. ήσω, meditor, exerceo; καταμεμελετηκέναι, meditatum esse.

Καταμελέω, ῶ, f. ήσω, negligo, nullam curam gero, prorsus negligo, contemno; a. 1. pass. καταμεληθεῖσα, contempta; perf. pass. κατημελημένος, neglectus. Κατημελημένως, neglectim, contemptim. Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγὼ, *Soph. Aj.* 45.

Καταμελιτόω, ῶ, fut. ώσω, melle inficio, suave reddo. Οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην, *Aristoph. Av.* 231. A μέλι.

Καταμέλλειν, cunctari, procrastinare.

Κατάμεμπτος, ον, vituperandus, odiosus. Τὸ κατάμεμπτον . . . . γῆρας, *Soph. Œd. Col.* 1234. A

Καταμέμφομαι, f. ψομαι, conqueror, accuso, incuso, reprehendo. Καταμέμφεσθαι ἑαυτὸν τῆς προτέρας ζωῆς, *Xen.* Hinc

Κατάμεμψις, εως, ἡ, idem quod *simplex.*

Καταμένω, fut. ενῶ, remaneo, commoror; (2) subsideo. Οὗ ἦσαν καταμένοντες, *Act.* 1, 13.

Καταμερίζω, f. ίσω, in partes disseco; (2) distribuo, dispenso. Καταμερίζειν τὸν πλȣ̃τον πρὸς τὴν παρȣ̃σαν χρείαν, *Basil.*

Καταμερὶς, ίδος, ἡ, fragmentum. A μέρος.

Καταμερισμὸς, ὁ, divisio, partitio, *Steph.*

Καταμέρως, *adv.* membratim, sigillatim.

Καταμετρέω, ῶ, f. ήσω, demetior, metior. Hinc

Καταμέτρησις, εως, ἡ, dimensio, mensuræ et spatii descriptio.

Καταμήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, perlongus. A μῆκος.

Καταμηλόω, ῶ, f. ώσω, specillum immitto, specillo seu spathula agito, exploro.

Καταμήνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, menstruus; καταμήνια, τὰ, menstrua muliebria. A μήν.

Καταμηνιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, menstruus.

Καταμήνυσις, εως, ἡ, indicium, proditio, delatio. A

Καταμηνύω, fut. ύσω, indico, defero, prodo, enuncio. Καταμήνυσι πρᾶξιν, *Plut.*

Καταμιαίνω, ανῶ, polluo.

Καταμιάναις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro καταμιάνας, a καταμιαίνω.

Καταμίγνυμι, vel καταμιγνύω, immisceo, permisceo. Λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα, *Aristoph. Nub.* 230. Καταμιγνύετο τοῖς ἀναγκαίοις ἀρετῆς τινὰ ζῆλον, *Plut.* Hinc

Κατάμιξις, εως, ἡ, commixtio, permistio.

Καταμικρὸν, *adv.* sensim, paullatim; (2) divisim, minutim.

Καταμίσγω et καταμίσγομαι, admisceo. Ὑάκινθος καταμίσγεται ἄκριτα ποίην, *Hom.*

Καταμισθοδοτέω, ῶ, f. ήσω, largitione consequor.

Καταμισθοφορέω, ῶ, f. ήσω, in stipendia militum exhaurio. Κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα, *Æschin.*

Καταμνημονεύω, f. εύσω, memor sum.

Καταμολίσκω, descendo, devenio. A μόλω.

Κατάμομφος, ον, vituperabilis; (2) infaustus, infelix.

Καταμόνας, *adv.* solum; (2) seorsum, privatim. Ex μόνος.

Καταμονὴ, ῆς, ἡ, statio, remansio, *Gl. Vet.*

Καταμονομαχέω, ῶ, singulari certamine vinco. Κύκνον κατεμονομάχησε, *Plut.*

Κατάμονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, permanens, perdurans. A καταμένω.

Καταμόσχευσις, propagatio, *Gl. V.* A μοσχεύω.

Καταμȣσόω, ῶ, f. ώσω, numeris et modis exorno, et venustius reddo.

Κατάμπελος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vitibus consitus, abundans.

Καταμπέχω, circumtego, cooperio.

Καταμπίσχω, idem. Εὔψυχον ἄνδρα, πολεμίων θανόνθ' ὕπο, κούφῃ καταμπίσχȣσιν ἐν τύμβῳ χθονὶ, *Eurip. Helen.* 858.

Καταμυθολογέω σε, fabulas tibi narro, seu fabularum narrationibus te occupo aut oblecto, *Philostr.*

Καταμύξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro κατεμύξατο, a καταμύσσω.

Καταμυρίζω, f. ίσω, unguentis perfundo.

Καταμῦσαι, aor. 1. inf. act. verbi καταμύω.

Κατάμυσις, εως, ἡ, actio connivendi, conniventia. A καταμύω.

Καταμύσσω, vel καταμύττω, f. ξω, lacero, perstringo; κατεμύξατο, a. 1. med. perstrinxit; aor. 1. part. pass. καταμυχθεὶς, sauciatus, saucius. Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιὴν, *Il.* 5, 425.

Καταμυττόω, ῶ, f. ώσω, allium contundo, facio intritum alliatum. *Aristoph.* καταμεμυττωμένα, perf. pass. contrita penitus, ut allia in mortarium conjecta, sive ut alliatum quod in mortario contunditur. Ex κατὰ et μυττωτὸν, *intritum ex alliis.*

Καταμυττωτεύω, minutatim contero, *Arist. Pac.* 246. ubi leg. κατὰ μεμυττωτευμένα.

Καταμύω, f. ύσω, conniveo, oculos claudo; (2) morior. Καταμύειν τὰ βλέφαρα, *Xen.*

Καταμφιέννυμι, f. έσω, vestio; (2) obduco, v. gr. auro, &c.

Καταμωκάομαι, ῶμαι, derideo, deludo. Καταμωκησόμενος σȣ, *Arrian.* Hinc

Καταμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio.

Καταμωλύνω, sensim sedo, lenio.

Καταμωμέομαι, irrideo, vitupero.

Καταναγκάζω, f. άσω, cogo, adigo; (2) vexo.

Καταναγκη, ης, ἡ, violentior amoris illecebra; (2) catanance, herba quædam ad amorem alliciendi vim habens.

Κατανάθεμα, ατος, τὸ, maledictum, devotio.

Καταναθεματίζω, f. ίσω, anathema imprecor, diris devoveo. A præc.

Καταναιδεύομαι, f. εύσομαι, impudenter tracto aliquem, loquor contra aliquem, *Eust.*

Καταναιδιστὴρ, ὁ, inverecundus, *Man.*

Καταναισιμόω, ῶ, f. ώσω, insumo, impendo.

Καταναισχυντέω, ῶ, f. ήσω, impudenter me erga aliquem gero.

Καταναλίσκω, f. λώσω, consumo, impendo, absumo; κατηνάλωσε, consumpsit, aor. 1. κατηναλωμένον, consumptum, perf. pass. Καταναλίσκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν, *Isocr. ad Dem.*

Καταναρκάω, ῶ, fut. ήσω, torpefacio; (2) obtorpeo.

torpeo. Οὐ κατενάρκησα οὐδενός, 2 *Cor.* 11, 8.

Καταναυμαχέω, ῶ, fut. ήσω, navali prælio oppugno; (2) navali prælio supero. Τὸν βασιλικὸν κατεναυμάχησε στόλον, *Suid.*

Καταναίω, habitatum colloco. Hinc a. 1. *apud Poet.* κατένασσε, collocavit, habitare jussit. Κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης, *Hesiod. Op.* 167. Καταναίομαι, *in medio*, habito. Semper apud veteres transitive activum et neutraliter medium sumitur: recentiores vero promiscue formis activis et mediis usi sunt. Κατ' αὐτόθι νάσσατο παῖδας, ibi collocarat filios, *Apoll. Rhod.* 1, 1356. Κατενάσθην, aor. 1. pass. habitavi, *Eurip. Phœn.* 215.

Κατανδρίζομαι, f. ίσομαι, fortiter vinco.

Κατανδρολογία, ας, ἡ, collectio viritim facta. Ex κατὰ, ἀνὴρ, et λέγω, *seligo.*

Κατανεανιεύομαι, f. εύσομαι, juveniliter glorior; (2) juvenili robore prævaleo, animose supero.

Κατανείσσομαι, vel κατανίσσομαι, descendo. Ἐξ ὀχέων κατανίσσεται, *Apollon.*

Κατανεμέσησις, εως, ἡ, indignatio. Ex κατὰ et νεμεσάω, *indignor.*

Κατανέμω, distribuo, dispertior; κατανέμομαι, incolo, possideo, fruor; κατανεμηθέντες, a 1. med. partic. pass. κατανεμηθέντες, distributi; κατανενεμημένος, perf. pass. depastus. Ὃν ἐγὼ κατανεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσί ποτε ἐς κάττυμα, *Aristoph. Ach.* 305.

Κατανέομαι, seu κατανεῦμαι, descendo.

Κατανεῦσαι, aor. 1. inf. act. verbi κατανεύω.

Κατανεύσιμος, ον, quod concedi, annui, seu nutu perfici potest.

Κατάνευσις, εως, ἡ, nutus, confirmatio per nutum. A

Κατανεύω, f. εύσω, annuo, nutu aliquid confirmo; (2) innuo, nutu significo. Κατένευσαν τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ, *Luc.* 5, 7.

Κατανεφόω, ῶ, f. ώσω, caligine obduco, obscuro.

Κατανῆσαι, aggerare, extruere, *Herodot.* Ex κατὰ et νῆσαι, quasi a νέω, sive νήω, *cumulo.*

Κατανήχομαι, natando deferor.

Κατανθρακόω, ῶ, f. ώσω, in carbones verto, seu redigo; κατηνθρακωμένος, perf. pass. in carbones versus. Ἐπεὶ δ' ἅπαν κατηνθρακώθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστῳ φλογί, *Eur. Iph. in Au.* 1602. Τύμβον ὡς ἔρρει δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον, *Soph. El.* 57.

Κατανθρακίζω, f. ίσω, idem; (2) carbone inficio, v. gr. os, *Anthol.*

Κατανίζω, f. ίσω, diffundo, transfundo, *Vet. Lex.*

Κατανικάω, supero, *Eur.*

Κατάνιμμα, ατος, τὸ, perfusio, lotio.

Κατανίπτης, ου, ὁ, qui Athenis peplum Minervæ infra sordidatum eluebat. A

Κατανίπτω, f. ψω, idem quod κατανίζω. Κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας, *Luc.*

Κατανίσσομαι, idem quod κατανείσσομαι.

Κατανίσταμαι, consurgo contra aliquem, insurgo repugnatorius. Κατανίστη τῶν πολεμίων τῇ τόλμῃ, *Polyb.*

Κατανίφω, f. ψω, ningo; (2) nive obruo. Κ'ει κριμνώδη κατανίφοι, *Aristoph. Nub.* 962.

Κατανοέω, ῶ, f. ήσω, contemplor, specto; (2) considero; (3) animadverto, intelligo, perspicio; (4) disco. Κατανοήσατε τὰ κρίνα, *Luc.* 12, 27. Hinc

Κατανόημα, ατος, τὸ, quod ab aliquo animadversum seu perspectum est, commentum, remedium excogitatum.

Κατανόησις, εως, ἡ, contemplatio, animadversio, cognitio; (2) diligens et attenta consideratio; (3) documentum. Ab eod.

Κατανοητικὸς, ἡ, ὸν, perspicax. Ab eod.

Κατάνομαι, absumor. Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, *Odyss.* 2, 58.

Κατανομιστεύω, f. εύσω, in nummos conflo, vel in nummos cudendos insumo, *ap. Jos.* Ex κατὰ et νομίζω, in ea significatione qua et νόμισμα, *nummus*, inde descendit.

Κατανομοθετέω, ῶ, legem oppono legi, obrogo.

Κατανοσφίζομαι, surripio, depeculor.

Κατανουθετέω, ῶ, fut. ήσω, commoneo, monitis instituo et moderor.

Κάταντα, ων, τὰ, declivia, *Poetice.*

Καταντάω, ῶ, f. ήσω, devenio, pervenio; (2) pervenire facio, transfero. Κατήντησαν εἰς Καισάρειαν, *Act.* 25, 13. Μισθοφορίας ἀξιολόγου προκειμένης πολλοὶ ἐθέλοντι κατήντων, *Diod.* Hinc

Κατάντημα, ατος, τὸ, occursus; (2) fastigium ædificii; *item* (3) finis, terminus.

Καταντὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, declivis, proclivis, deorsum vergens.

Κατάντησιν, al. κατάντησιν, *Hom.* idem quod καταντιπέρην.

Καταντία, ας, ἡ, declivitas.

Καταντιβολέω, ῶ, fut. ήσω, precor.

Καταντικρὺ, *adv.* ex adverso, e regione, ex opposito, τὸ καταντικρὺ, contrarium.

Καταντίον, *adv.* idem.

Καταντιπέρας, *adv.* idem.

Καταντιπέραν, idem quod καταντικρὺ, *Man.*

Καταντλέω, ῶ, f. ήσω, hausta aqua perfundo, et proprie quidem cum magna abundantia. *Ph.* καταντλῶ, fomento. *Ap. Med.* est fomenta adhibere liquida; oratores denique dicuntur καταντλεῖν, cum suavitate orationis capere tentant auditores, et permulcere aut multitudine verborum obruere. Ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος ταῦτα ταῦτά σου καταντλῇ, accusationibus aspergit, *Aristoph. Vesp.* 481. Καταντλούμενος ταῖς τῶν βασάνων τρικυμίαις, *Joseph. Maccab.* 7. A κάταντλος.

Κατάντλημα, ατος, τὸ, fomentum quod cum infusione fit. A præc.

Κατάντλησις, εως, ἡ, infusio aquæ vel alius liquoris, potissimum fovendi gratia.

Κάταντλος, ου, ὁ ἢ ἡ, abundans, circumfluens.

Κατανυγῇς, 2. sing. a. 2. conj. pass. verbi κατανύσσω.

Κατανυκτικὸς, ἡ, ὸν, acerbus, mordax.

Κατάνυξις, εως, ἡ, compunctio; (2) dolor animi; (3) veternus profundus et omni sensu privans, sopor, stupor, *LXX.* (Sed hoc sensu potius leg. κατανύσταξις, *Ern.*)

Κατανύσσω, vel κατανύττω, f. ξω, pungendo penetro, compungo: a. 2. pass. κατενύγην. 3. pl. κατενύγησαν. Ἀκούσαντες δὲ κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, *Act.* 2, 37.

Κατανυστάζω, f. άσω, dormito capite dejecto et nictante; (2) obdormisco; (3) aliquantum dormio.

Κατανυχθέντος, gen. sing. a. 1. part. pass. verbi κατανύσσω.

Κατανύω, f. ύσω, conficio, perago; (2) pervenio. Κατανύειν δρόμον, τὴν πορείαν, *Plut.* Φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν, amicam enim apud hospitam diversantur, *Soph. Elect.* 1451: elliptica locutio pro κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς φίλης προξένου οἶκον.

Κατανωτιαῖος, αία, αῖον, qui a tergo est.

Κατανωτίζομαι, dorso fero, sublatum bajulo.

Καταξαίνω, carpo, carmino; (2) lacero; (3) excorio; (4) cædo; (5) contero, attero. f. 1. καταξανῶ, εῖς. a. 1. part. καταξήνας. pass. καταξανθεὶς. Μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; cruentare, *Aristoph. Ach.* 324. Κατεξάνθην πόνοις, *Eur. Tro.* 757. Κατέξανται δέμας, corpus macie extabuit, *Eurip. Hipp.* 274. Κατεξάνθην πόνοις, consumpta sum laboribus, *Id. Med.* 1030.

Κατάξεμεν, f. 1. inf. act. *Ion.* pro κατάξειν, a κατάγω.

Καταξενόω, ῶ, fut. ώσω, hospitio excipio.

Καταξέω, f. έσω, edolo, derado, deradendo et scalpendo polio; a. 1. pass. κατεξέσθην, sub. 3. sing. καταξεσθῇ. Ὅταν δὲ πρισθῇ, καὶ καταξεσθῇ, *Plut. de cornibus.*

Καταξηραίνω, f. ανῶ, sicco, exsicco.

Κατάξηρος, ου, ὁ ἢ ἡ, siccus, aridus. Κατάξηρος ψυχὴ, *Num.* 11, 6.

Καταξιοπιστεύομαι, fide indignum aliquem judico, aut dico adversus aliquem quæ fide indigna sint, *Suid.*

Κατάξιος, dignus, *Soph.*

Καταξιόω, ῶ, f. ώσω, dignum judico, dignor; (2) rogo, imploro; (3) in honore habeo; pass. καταξιοῦμαι, dignus judicor. aor. 1. κατηξιώθην. inf. καταξιωθῆναι. Κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι, *Act.* 5, 41. τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν, *Luc.* 20, 35. Κατηξίου τε ταύτην ὁμοίως αὐταῖς μετέχειν τῆς πόλεως, *Demosth. in Neæram.* Οἱ μὲν ἐπὶ τοσοῦτον πίστεως καὶ τῶν ὁμοίων καταξιωθήσονται, alii fidei gradum, aliarumque id genus rerum mereantur, *Plutar. de Stoic. repugnantiis.* Σύ τοι, σύ τοι κατηξίωσας, hanc fortunam meritus es, *id est*, tu quidem ipse tibi calamitatem hanc concivisti, *Soph. Phil.* 1095.

Καταξίως, *adv.* digne, pro dignitate, merito.

Καταξίωσις, ἡ, dignitas; (2) reverentia, admiratio alicujus rei. Διὰ τὴν Ἀμίλκου τοῦ στρατηγοῦ καταξίωσιν, propter dignitatem, gloriam Amilcaris ducis; *vel potius*, motus admiratione et reverentia erga ducem Amilcarem, *Polyb.* 1, 78. (2) τὴν κατάπληξιν καὶ καταξίωσιν παρὰ τοῖς συμμάχοις τοῦ Ῥωμαίων πολιτεύματος, admirationem atque reverentiam qua Romanam rempublicam socii colunt, *Id.* 3, 90.

Καταξυράω, rado, derado.

Καταξυσμὸς, οῦ, ὁ, sculptura. A

Καταξύω, f. ύσω, derado, abrado, litura obduco, oblitero; (2) incido, scarifico. Τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες, *Luc.*

Καταπαίζω, f. αίξω, vel αίσω, deludo, illudo, ludibrio habeo. a. 1. part. pass. καταπαιχθεὶς, elusus.

Καταπαίω, f. αίσω, percutio, flagello ferio.

Καταπακτὸς, ἡ, ὸν, compactus. A πηκτός.

Καταπαλαίω, f. αίσω, eluctor, lucta vinco; (2) vinco; a. 1. part. pass. καταπαλαισθεὶς, lucta victus. Ἀλλ' οἱ λόγοι καταπαλαίουσιν λόγους, *Eur. Iph. in Au.* 1038.

Καταπαννυχίζομαι, f. ίσομαι, pernocto.

Καταπανουργεύω, f. εύσω, malitiose ago contra, dolis utor adversus.

Κατάπασμα, ατος, τὸ, id quo corpus conspergitur. A

Καταπάσσω, vel καταπάττω, f. καταπάσω, conspergo. Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, *Aristoph. Nub.* 177. Hinc

Κατάπαστος, ου, ὁ ἢ ἡ, conspersus; (2) variegatus, pictus.

Καταπατέω, ῶ, fut. ήσω, conculco, proculco. Τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, *Heb.* 10, 29. Καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, *Matt.* 5, 13. Hinc

Καταπάτημα, ατος, τὸ, quod conculcatur.

Καταπάτησις, εως, ἡ, conculcatio.

Κατάπαυμα, ατος, τὸ, requies; (2) finis.

Καταπαύσιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, requiem adferens.

Κατάπαυσις, εως, ἡ, requies, quies; (2) sedatio; (3) dejectio de honore.

Καταπαυστικὸς, ἡ, ὸν, vim leniendi, sedandi habens. A

Καταπαύω, f. αύσω, cessare seu desistere facio, coerceo, compesco, reprimo; (2) finio, termino, finem impono; (3) requiesco, cesso; καταπαυθήσεται, sedabitur, f. 1. pass. Δέσποινα χόλον καταπαύσει, *Eur. Med.* 172. Ἐγὼ σου καταπαύσω τὰς πνοὰς, *Aristoph. Av.* 1403.

Καταπειθὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, obsequens, moriger. A

Καταπείθω, f. είσω, persuadeo, adduco, induco. *Pass.* credo, morem gero, pareo.

Καταπειλέω, ῶ, fut. ήσω, interminor.

Κατάπεινος, ου, ὁ ἢ ἡ, fame confectus. Ex κατὰ et πεῖνα, *sitis.*

Κατάπειρα, ας, ἡ, tentamen, experimentum.

Καταπειράζω, f. άσω, periculum et experimentum facio, attento, tento; (2) lacesso. Καταπειράζειν τῶν πολεμίων, *Polyb.* ψῆφον τινὸς, *Lys.* Hinc

Καταπειρασμὸς, οῦ, ὁ, tentatio, qua fit alicujus rei periculum, experientia.

Καταπειράω, idem quod καταπειράζω. Hinc

Καταπειρητὴρ, ῆρος, ἡ, instrumentum quo nautæ maris altitudinem explorant.

Καταπειρητηρίη, ης, ἡ, *Ion.* pro καταπειρατηρία, sc. σχοῖνος, aut μολυβδὶς, idem.

Καταπείρω, f. ερῶ, transfigo, transadigo, configo; καταπεπαρμένος, perf. pass. confixus.

Κατα-

Καταπιλματόω, ῶ, f. ώσω, munio novis soleis, reficio calceum lacerum. Καταπεπιλματωμένα σανδάλια, calcei sordidi, obsoleti, refecti, *Josu.* 9, 5. Ex πίλμα, *solea calceamenti.*

Καταπελτάζω, f. άσω, catapultis impugno; (2) invado, vel incurso, more peltatorum militum; f. 1. med. καταπελτάσονται, peltati incursabunt. Καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην, *Aristoph. Ach.* 164. A καταπέλτης.

Καταπελταφέτης, ου, ὁ, qui telum e catapulta mittit. Ex καταπέλτης et ἀφίημι, *emitto.*

Καταπέλτης, ου, ὁ, catapulta, machina bellica; (2) supplicii genus. Ex πέλτη.

Καταπελτικὸς, ἡ, ὸν, catapultarius. A præc.

Καταπελτόω, pro καταπελματόω.

Καταπέμπω, fut. ψω, demitto; (2) mitto. Καταπέμπειν γράμματα, *Herodian.*

Καταπενθέω, ῶ, fut. ήσω, defleo, deploro.

Καταπεταίνω, committigo, *Gl. V.*

Καταπεπλασμένον, musicorum verbum. Vide *Fab.* 1, 19.

Καταπεπτηυῖα, part. perf. act. f. g. per *Sync.* pro καταπεπτηχυῖα, a καταπτήσσω.

Καταπέπτω, f. ψω, percoquo. Χόλον καταπέψῃ, *Il.* 1, 81.

Καταπεπυκασμένως, *adv.* solerter, callide, fraudulenter. A πυκάζω.

Καταπεραιόω, ῶ, f. ώσω, traduco, trajicio. Hinc

Καταπεραίωσις, εως, ἡ, transitus, *Eust.*

Καταπέρδω, oppedo, crepitum ventris contra emitto, contemtim et insolenter illudo: a. 2. καταπαρδεῖν, oppedere.

Καταπερίειμι, superior sum, supero.

Καταπερίξυσις, εως, ἡ, laceratio, scarificatio.

Καταπερονάω, ῶ, infibulo, velut fibula defigo.

Καταπερπερεύομαι, adulor; vendito me alicui.

Καταπεσὼν, a. 2. part. act. verbi καταπίπτω.

Καταπετάζω, fut. άσω, expando, explico, extendo; (2) obtego, obvelo, cooperio. Καπετάσας αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, *Aristoph. Plut.* 730.

Καταπετάννυμι, vel καταπεταννύω, idem.

Καταπετάομαι, ῶμαι, vel καταπέτομαι, devolo, volando descendo.

Καταπέτασμα, ατος, τὸ, aulæum, velum quod rei alicui obtenditur. A καταπετάζω.

Καταπετροκοπέω, ῶ, f. ήσω, lapidibus jaciendis frango. Τοὺς δὲ Ἀμφικτύονας καὶ τὸν Φίλιππον τὰ ὅπλα τῶν Φωκέων καὶ τῶν μισθοφόρων καταπετροκοπῆσαι, *Diodor. Sicul.* 16, 60. A πέτρος et κόπτω.

Καταπετρόω, ῶ, f. ώσω, de saxo præcipito; (2) lapidibus obruo, lapido. Ex πέτρος.

Καταπέττω, *Att.* pro καταπέσσω.

Καταπεφεύγασι, *confugerunt*, 3. plur. perf. ind. med. verbi καταφεύγω.

Καταπέφνω, occido. Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ, *Il.* 3, 281.

Καταπεφρονηκότως, *adv.* contemptim. Φρονηματισθέντες ἐπὶ τῷ προτερήματι, καταπεφρονηκότως διά τινων στενῶν καὶ ἀποκρήμνων ὁδῶν ἐπορεύθησαν, successu elati, magno hostium contemtu per fauces quasdam arctas et confragosas properant, *Diodor. Sic.* 14, 101.

Καταπέψῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. verbi καταπέπτω.

Καταπήγνυμι, vel καταπηγνύω, defigo, depango; (2) gelu constringo, congelo, conglacio. Εἶτα κατάπηξον πρὸς αὐτὸν, scil. ὀβελίσκον, *Aristoph. Av.* 365.

Καταπηδάω, ῶ, fut. ήσω, desilio, insilio.

Καταπημαίνω, f. ανῶ, noceo, damnum adfero, unde a. 1. opt. καταπημήνειε, noceat.

Καταπημήνειε, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* et *Att.* pro καταπημάναι.

Καταπὴξ, ῆγος, ὁ, sublica, palus qui in terram defigitur. A καταπήγνυμι.

Κατάπηρος, ον, læsus, mutilatus.

Καταπήσσω, vel καταπήττω, fut. ξω, defigo.

Καταπιαίνω, f. ανῶ, pinguefacio.

Καταπιέζω, fut. έσω, deprimo, opprimo; (2) comprimo, presso.

Καταπίεσις, εως, ἡ, depressio, oppressio, compressio. A καταπιέζω.

Κατάπικρος, ου, ὁ ϗ ἡ, peramarus.

Καταπίμελος, ου, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus. Ex πιμελὴ, *pinguedo.*

Καταπιμπλάω, καταπίμπλημι, vel καταπίπλημι, repleo, oppleo, compleo; fut. καταπλήσω, a. 1. κατέπλησα. pass. καταπίμπλαμαι, oppleor.

Καταπιμπράω, vel καταπίμπρημι, fut. ήσω, incendo, inflammo, comburo. Κατεπίμπρησαν τὰς οἰκίας, *Plut.*

Κατάπινε, 2. sing. præs. imperat. act. verbi

Καταπίνω, absorbeo, bibo; (2) deglutio, devoro: f. 2. καταπίομαι, καταπιοῦνται, devorabunt: pass. f. 1. καταποθήσομαι, καταποθήσεται, devorabitur; a. 1. pass. καταποθῆναι. aor. 2. act. κατέπιον· conj. ἐὰν καταπίω. Αὕτη γέ τοι ἔρδον τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως, *Aristoph. Vesp.* 1141.

Καταπίπλημι. Vide καταπιμπλάω.

Καταπιπράσκω, vendo, venundo.

Καταπίπτω, prolabor, procumbo, decido, delabor; a. 2. κατέπεσον· καταπεσὼν, prolapsus; perf. inf. καταπεπτωκέναι, decidisse. Πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν, *Act.* 26, 14.

Καταπισσόω, vel καταπιττόω, ῶ, fut. ώσω, pico, pice illino, pice incrusto.

Καταπιστεύω, f. εύσω, credo, fidei alicujus committo. Καταπιστεύεσθαι ταῖς Μούσαις, *Phal.*

Καταπιστόω, ῶ, f. ώσω, fidem facio, fidem præsto, fidem exigo. Ex πίστις. Hinc

Καταπίστωσις, εως, ἡ, fiduciæ et securitatis contractus.

Καταπίττωσις, ἡ, picatio, obductio picis.

Καταπίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus.

Καταπλαγεὶς, aor. 2. part. pass. verbi καταπλήσσω. Unde

Καταπλαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, metu consternatus.

Κατάπλασμα, ατος, τὸ, medicamentum quod illinitur vel quod superimponitur, emplastrum. A

Καταπλάσσω, vel καταπλάττω, f. άσω, illino, oblino; (2) cataplasma impono, cataplasmate curo. Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε, *Epigr.*

Καταπλαστὴ, ἡ, medicamentum, *Herod.*

Καταπλαστὸς, ἡ, ὸν, illitus; (2) confictus.

Καταπλαστὺς, ύος, ἡ, emplastrum, oblitum. Ἀταιρέεσθαι τῇ δευτέρῃ ἡμέρῃ τὴν καταπλαστὺν, *Herodot.* 4, 75.

Καταπλέκω, fut. ξω, complico, necto. Καταπλέκειν τὴν ζωὴν, *Herodot.* finire; ῥῆσιν, perorare.

Καταπλεονεκτέω, excello, præsto.

Κατάπλεος, et *Att.* κατάπλεως, expletus, plene satiatus.

Καταπλέω, fut. εύσω, navi devehor in terram, appello in portum. Κατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, *Luc.* 8, 26.

Καταπληγμὸς, οῦ, ὁ, objurgatio, insultatio. A καταπλήσσω.

Καταπλήθω, f. ήσω, impleo, repleo, oppleo.

Καταπληκτικὸς, ἡ, ὸν, terribilis, stuporem adferens, admirabilis.

Καταπληκτικῶς, *adv.* cum stupore, terrore, ut stupeant qui vident, &c.

Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, perculsus, consternatus; (2) pavidus; (3) stolidus.

Κατάπληξις, εως, ἡ, obstupefactio; (2) stupor, mens attonita. A

Καταπλήσσω, vel καταπλήττω, perterrefacio, percello, obstupefacio; καταπλήσσομαι, obstupesco, stupeo, percellor; a. 1. act. καταπλῆξαι, perculisse, in med. καταπλήξασθαι· a. 2. pass. καταπλαγῆναι, percelli, perculsum esse. Κατέπληξε πάντας, *Xen.* Καταπλαγῆναι τοὺς πολεμίους, *Thuc.*

Καταπλοκὴ, ῆς, ἡ, implicatio, complexio.

Κατάπλοος, *contr.* κατάπλους, ου, ὁ, navigatio deorsum, sive qua descendimus; (2) appulsus; (3) locus ad quem appellimus.

Καταπλουτέω, ῶ, fut. ήσω, dives sum, abundo.

Καταπλουτίζω, fut. ίσω, dito, locupleto.

Καταπλουτομαχέω, divitiis contra aliquem pugno, divitiis ad alterum debellandum utor.

Καταπλύνω, f. υνῶ, abluo, eluo; (2) lavo, perluo; *tropice*, probris, contumeliis.

Κατάπλυσις, εως, ἡ, lotio, ablutio. A præc.

Καταπλώω, *Ion.* pro καταπλέω, navi devehor; a. 1. καταπλώσας, devectus.

Κατάπνευμα, ατος, τὸ, adflatus. A

Καταπνέω, fut. εύσω, perflo, adflo, et quidem cum vi.

Καταπνίγω, f. ίξω, suffoco, præfoco, strangulo. Καταπνίγειν πῦρ, *Gal.* Hinc

Κατάπνιξις, εως, ἡ, strangulatio, suffocatio.

Καταπνοὴ, ῆς, ἡ, venti irruentis flatus.

Καταπόδα, et καταπόδας, *adv.* e vestigio. Vide πούς.

Καταποθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass. v. καταπόω pro καταπίνω. Unde

Καταπόθρα, ας, ἡ, fauces infimæ, quibus cibus devoratur, stomachi orificium.

Καταποικίλλω, variego, varie distinguo; perf. pass. καταπεποίκιλται, variegatum est.

Καταπολαύω, f. αύσω, perfruor; (2) nimium et plus, quam par est, fruor.

Καταπολεμέω, ῶ, fut. ήσω, bellum gero contra aliquem, oppugno, debello. Καταπολεμεῖν τινα ἐγκλήματι, *Thuc.* Hinc

Καταπολέμησις, εως, ἡ, oppugnatio; (2) debellatio.

Καταπολιτεύομαι, fut. εύσομαι, politica ratione vinco, causam ad remp. pertinentem obtineo contra aliquem. Κατεπολιτεύσατο τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν, *Plut.*

Καταπολὺ, *adv.* multum, valde; (2) multo, *cum compar.*

Καταπομπεύω, fut. εύσω, transmitto, transveho pompa; (2) glorior adversus quem.

Καταπονέω, ῶ, f. ήσω, labore conficio, fatigo, affligo, vexo, lasso; καταπονοῦμαι, labore conficior, fatisco, affligor; καταπονηθεὶς, a. 1. part. debilitatus, vexatus. Ἐποίησεν ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμένῳ, *Act.* 7, 24. Hinc

Καταπόνησις, εως, ἡ, fatigatio, lassitudo.

Κατάπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, labore defessus, confectus.

Καταποντίζω, f. ίσω, demergo in pontum seu mare, submergo. Καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης, *Matt.* 18, 6. Hinc

Καταποντισμὸς, οῦ, ὁ, demersio in mare, submersio.

Καταποντιστὴς, οῦ, ὁ, qui in pontum demergit; (2) pirata, qui post prædam captam homines in aquas submergit.

Καταποντόω, ῶ, f. ώσω, idem quod καταποντίζω.

Καταποπέρδω, oppedo.

Καταπορεύομαι, f. εύσομαι, redeo ab exsilio.

Καταπόρνευσις, ἡ, scortatio; (2) stupratio. A

Καταπορνεύω, f. εύσω, stupro, stuprum infero; (2) prostituo. (2) χωρὶς ἢ ὅτι τὰ θήλεα τέκνα καταπορνεύουσι, *Herodot.* 1, 94.

Καταπορνοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, in meretrices insumo. Ex πορνοκόπος, *leno.*

Καταπορσύνω, molior, machinor, exhibeo, *Xen*

Κατάποσις, εως, ἡ, absorptio, devoratio, deglutitio cibi vel potus in ventriculum; (2) gula, cibi meatus. *Gl. V.* κατάποσις, vorago. A καταπίνω.

Καταπότης, ου, ὁ, vorax, helluo, *Gl. V.* (2) gula. Ab eod.

Καταπότιον, ου, τὸ, catapotium, medicamentum quod deglutiendo sumitur. Ab eod.

Κατάποτον, ου, τὸ, idem, *Hipp.*

Καταπραγματεύομαι, fut. εύσομαι, negotior.

Καταπρανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, declivis, pronus.

Καταπράσσω, vel καταπράττω, et καταπράττομαι, efficio, perago, transigo; (2) pertracto; (3) comparo. Ἐὰν μὴ πάντα, ὅσα ἡ πόλις βούλεται, καταπράττῃ, *Plut.*

Καταπραΰνσις, εως, ἡ, mitigatio, sedatio. A

Καταπραΰνω, mansuefacio, lenio, sedo. Κατεπράϋνε τῆς ὀργῆς αὐτὸν, *Plut.*

Κατάπρεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, stirpibus, arboribus, abundans. Ex πρέμνον, *stirps.*

Καταπρεσβεύω, f. εύσω, *cum gen.* legatus venio contra aliquem, oppugnaturus quem.

Καταπρήθω, f. ρήσω, comburo; (3) incendo.

Καταπρηνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pronus, declivis.

Καταπρηνίζω, fut. ίσω, pronum præcipito.

Καταπρηνόω, ῶ, fut. ώσω, præcipito, pessumdo; hinc. aor. 1. med. κατεπρηνώσαο, pro κατεπρηνώσω. Ex κατὰ et πρηνὴς, *pronus.*

Καταπρηϲθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass. verbi καταπρήθω.
Καταπρίω, fut. ίσω, serra deseco, vel præcido, serra descindo; (2) discindo, disseco.
Καταπροδιδόναι, præs. inf. act. verbi
Καταπροδίδωμι, f. δώσω, prodo. Μήτε τοὺς συμμάχους καταπροδίδωμεν, *Thuc.*
Καταπροήσεσθαι, aor. 1. inf. med. verbi
Καταπροΐημι, e manibus dimitto, projicio; (2) cum neglectu abjicio.
Καταπροΐκομαι, progredior; (2) irrideo, contemno; (3) impune evado; impune aliquid facio, ut hinc sit καταπροΐξεσθαι, futurum. Sic autem occurrit; οὐ καταπροΐξει, pro οὐ καταπροΐξῃ, haud impune feceris; et οὐ καταπροΐξεται, non impune fecerit. Οὔτοι, σὺ καταπροΐξει λέγουσα ταυτὶ, *Aristoph. Thesm.* 573. et *Vesp.* 1385. Καταπροϊχθῆναι, stuprari, quorumvis ludibrio exponi, *Argument. Antig. Soph.* Quasi κατὰ προῖκα, *gratis impune*; in altera significatione, quasi ex κατὰ, πρὸ, et ἵκομαι.
Καταπροϊξάμην, *impune reliqui*, aor. 1. ind. med. verbi καταπροΐκομαι.
Καταπρολείπω, fut. ψω, relinquo, desero.
Καταπροτερέω, ῶ, f. ήσω, primas partes eripio, vinco.
Καταπροχέω, fut. εύσω, p. κέχευκα, profundo, effundo.
Κατάπρωκτος, ου, ὁ, cinædus.
Καταπτὰς, a. 2. part. act. verbi καθίπτημι.
Καταπτάω, ῶ, f. καταπτήσομαι, devolo, *præs. inus.*
Κατάπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, plumatus, aliger, alatus. Μόλε κατάπτερος τὸν Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον, *Eurip. Or.* 178. Ex πτερόν.
Κατάπτεσθαι, *perstringere*, præs. inf. med. *Ion.* pro καθάπτεσθαι, a καθάπτομαι.
Καταπτήσσω, fut. καταπτήξω, p. κατέπτηχα, terreo; (2) consternor, perterrefio, pertimesco, valde timeo, testor animum fractum et desperabundum.
Καταπτήτην, 3. dual. a. 2. ind. act. *Ion.* pro κατεπτήτην, a verbo καθίπταμαι.
Καταπτοέω, ῶ, fut. ήσω, metu consterno, exterreo.
Κατάπτομαι, *Ion.* pro καθάπτομαι, tango, exprobro; cito, de teste. Vide καθάπτομαι.
Καταπτύστης, ὁ, despector, derisor, *Anac.*
Κατάπτυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, despuendus, detestandus, abominabilis. A καταπτύω.
Καταπτυχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sinuosus, plicatus. Ex πτύσσω, *plico.*
Καταπτύω, f. ύσω, despuo, despicio, contemptim adversor.
Κατάπτωμα, ατος, τὸ, lapsus, casus, ruina. A καταπίπτω.
Κατάπτωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Καταπτώσσω, metu concido, trepido.
Κατάπτωτος, succiduus, *Gl. V.* A καταπίπτω.
Καταπτωχεύομαι, fut. εύσομαι, inops sum; (2) ad mendicitatem redigor, pauper fio.
Καταπυγὴς, έος, ὁ, cinædus; (2) obscœnus, *Hes.* Ex πυγή.
Κατάπυγος, ου, ὁ, idem et ex eod. Hinc
Καταπυγοσύνη, ης, ἡ, flagitium cinædorum.
Καταπύγων, ωνος, ὁ, cinædus. A πυγή.
Καταπυγωνέστερος, impudicior, libidinosior.
Καταπύθω, f. ύσω, putrefacio, putredine consumo; καταπύθομαι, putresco.
Καταπυκάζω, f. άσω, exorno; (2) constipo.
Κατάπυκνος, ου, ὁ ϗ ἡ, condensus.
Καταπυκνόω, ῶ, fut. ώσω, condenso. Κατεπύκνου παραδειγμάτων πλήθει τὴν πόλιν, *Plut.* Ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας, φαντασίαις καταπεπυκνωμένον, *Longin.* 9.
Καταπυκτεύω, f. εύσω, vinco pugilatu.
Καταπυρίζω, f. ίσω, inflammo. Ex πῦρ.
Κατάπυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignitus, candefactus; (2) ardentissimus, ferventissimus. Ex πῦρ.
Καταπυρπολέω, ῶ, f. ήσω, igni absumo, comburo
Κατάπυῤῥος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde rufus.
Καταπώγων, ονος, ὁ, barbatus.
Καταπωλέω, f. ήσω, vendo, venale habeo.

Κατάρα, ας, ἡ, exsecratio, diræ.
Καταραΐζομαι, convalesco, *ut simp.*
Καταρακόω, seu καταῤῥακόω, ῶ, lacero. Unde perf. part. κατεῤῥακωμένος, laceratus. A ῥάκος.
Καταράκτης, ου, ὁ, cataracta, locus abruptus et præceps in flumine, unde aqua in præceps ruit; (2) vectis, obex; (3) porta; (4) avis quædam. A καταῤῥάσσω.
Καταράομαι, ῶμαι, f. άσομαι, male ominor, exsecror, devoveo. Ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ, *Aristoph. Ran.* 764. Ἡ συκῆ ἣν κατηράσω, *Marc.* 11, 21. Ex ἀρά.
Καταρᾶσθε, 2. plur. præs. imperat. med. *contr.* pro καταράεσθε, a καταράομαι.
Καταράσιμος, ον, exsecrabilis.
Κατάρασις, εως, ἡ, exsecratio.
Κατάρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, diris devotus, exsecratione dignus. A καταράομαι.
Καταράσσω, vel καταράττω. Vide καταῤῥάσσω.
Καταρβυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, usque ad calceos demissus. Ex ἀρβύλη.
Καταργέω, ῶ, f. ήσω, p. κατήργηκα, inefficacem reddo, cessare facio ab opere; (2) abrogo, aboleo; (3) inutile reddo. Κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου, 1 *Cor.* 13, 11. Κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, *Rom.* 7, 6. Ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα, *Eurip. Phœn.* 760.
Καταργηθήσονται, 3. plur. f. 1. ind. pass. verbi καταργέω.
Κάταργμα, ατος, τὸ, initiatio, et *in plur.* primitiæ. A κατάρχομαι.
Καταργουμένην, acc. sing. part. præs. pass. f. g. verbi καταργέω.
Κατάργυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, argentatus; (2) argenteus.
Καταργυρόω, ῶ, fut. ώσω, argento obduco, vel tego; (2) pecunia corrumpo. (2) καὶ τοῦτ᾽ ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω, corruptus pecunia, *Soph. Antig.* 1077.
Κατάρδευτος, ον, irriguus, *Gl. V.* quasi a καταρδεύω, quod esset *irrigo.*
Κατάρδω, irrigo. Οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων, laudibus perfundens, *Aristoph. Ach.* 664.
Καταρέζω, fut. ξω, demulceo manu. Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, *Il.* 1, 361.
Κατάρης ἄνεμος, ventus contortus, et desuper irruens cum impetu, typho. A καταράσσω.
Καταρθεὶς, aor. 1. part. pass. *Ion.* pro καθαρθεὶς, a καθαίρω, *purgo.*
Καταρθρόω, ῶ, fut. ώσω, articulo.
Καταριγηλὸς, ἡ, ὸν, horribilis, horrendus.
Καταριθμέω, ῶ, f. ήσω, annumero; (2) enumero; (3) numero. Καταρίθμηται Τρῳάδων ἄλλων μετὰ, *Eur. Tro.* 873. Κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν, *Act.* 1, 17.
Καταρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio. A præc.
Καταριπτάζω, fut. άσω, dejicio, *Hes.*
Καταριστάω, ῶ, f. ήσω, prandeo.
Καταρκέω, ῶ, fut. έσω, sufficio. Ἐμοὶ δὲ φῶς ἓν ἡλίου καταρκέσει, *Eur. Rhes.* 446.
Καταρμόζω, *Ion.* pro καθαρμόζω, adapto.
Καταρνέομαι, nego, *Soph.*
Καταρόω, ῶ, f. ώσω, aro; (2) gigno, de mare.
Καταῤῥαγὴ, ῆς, ἡ, dilaceratio.
Καταῤῥαγῆναι, a. 2. inf. pass. verbi καταῤῥήγνυμι.
Καταῤῥαθυμέω, ῶ, f. ήσω, ignave vel timide ago. Τὰ κατεῤῥαθυμημένα, per negligentiam amissa, *Demosth. Philipp.* 1, 4.
Καταῤῥαίνω, fut. ανῶ, perfundo stillatim; (2) adspergo, inspergo, irroro.
Καταῤῥάκτης, ου, ὁ, idem quod καταράκτης.
Καταῤῥάπτω, f. ψω, insuo, consuo.
Καταῤῥάσσω, vel καταῤῥάττω, fut. ξω, frango, rumpo; (2) impetuose deturbo; (3) erumpo, cum impetu decido; (4) decido, more salientium aquarum defluo; (5) ruo, confugio. Κατέῤῥαξε δ᾽ εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας, *Dem.* (5) ἀλλὰ κατηῤῥάχθησαν ὥσπερ εἰς τεῖχός τι φίλιον τοὺς ἐλέφαντας, ad elephantos tanquam ad amicum murum confugiunt, *Arr. Hist. Alex.* 5, 17.
Κατάῤῥαφος, ου, ὁ ϗ ἡ, consutus; (2) pannosus; (3) ex commissuris nexus, non integer; (4) imbellis, de homine imbecillæ valetudinis. A καταῤῥάπτω.
Καταῤῥαψῳδέω, ῶ, fut. ήσω, nugor consuendo carmina; (2) nugor, blatero.
Καταῤῥέζω, f. ξω, permulceo, *Ern.*
Καταῤῥέον, præs. part. act. n. g. v. καταῤῥέω.
Καταῤῥεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, deorsum vergens, declivis; (2) in alteram partem vergens. A
Καταῤῥέπω, f. ψω, deorsum vergo et inclinor.
Καταῤῥεῦσαν, nom. sing. a. 1. part. act. n. g. verbi
Καταῤῥέω, fut. εύσω, defluo, adfluo; (2) decido, delabor; (3) collabor, concido. Ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς ἐντεῦθεν, *Aristoph. Pace*, 145. Φόνῳ καταῤῥεῖ, *Eur. Tro.* 16.
Καταῤῥήγνυμι, vel καταῤῥηγνύω, confringo, distringo; (2) cum impetu decidere facio, dejicio; (3) alvum celeriter et cum impetu moveo; valde purgo, *ap. Med.* Γυναῖκες καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους, *Xen.* Ἀσκοὺς κατεῤῥωγότας, *Jos.* 9, 4. (1) τροπὰς καταῤῥήγνυσι, perrumpit ordines et in fugam vertit, *Soph. Antig.* 675. (3) κατεῤῥήγνυντο τὰς γαστέρας, dysenteria laborare cœperant, *Appian. de Reb. Hispan.* 54. Hinc
Καταῤῥηκτικὸς, ἡ, ὸν, celeriter urinam aut alvum ciens.
Κατάῤῥησις, εως, ἡ, accusatio; (2) condemnatio.
Καταῤῥήσσω, vel καταῤῥήττω, f. ξω, confringo, diffringo; (2) constrepo, intersono.
Καταῤῥητορεύω, f. εύσω, contra aliquem verba facio; (2) eloquentia supero; (3) eloquentiæ vi demulceo.
Κατάῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, radices terræ infixas habens; (2) radices e capite demittens. Ex ῥίζα, *radix.* Hinc
Καταῤῥιζόω, ῶ, f. ώσω, radicibus firmo seu fulcio, radicibus fixis stabilio.
Καταῤῥινάω, ῶ, fut. ήσω, limo, lima polio; κατεῤῥινημένον, exquisitum, elegans. Ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατεῤῥινημένον, aliquid urbani et limati, *Aristoph. Ran.* 900. Πολλοὺς δὲ γ᾽ εὑρήσουσιν ἐν μεσημβρίᾳ θάλπει βραχίον᾽ εὖ κατεῤῥινημένους, lacertum bene limatum, *id est*, probe exercitatum, *Æschyl. Suppl.* 754. Ex ῥίνη, *lima.*
Καταῤῥινίζω, f. ίσω, idem.
Καταῤῥιπτάζω, f. άσω, dejicio, vel disjicio.
Καταῤῥιπτέω, ῶ, f. ήσω, dejicio, prosterno. A
Καταῤῥίπτω, f. ψω, idem.
Καταῤῥοιζέω, ῶ, f. ήσω, asthmate sibilante laboro.
Καταῤῥοΐζομαι, f. ίσομαι, catarrho laboro, destillationibus vexor. A κατάῤῥοος.
Καταῤῥοϊκὸς, ἡ, ὸν, a catarrho proveniens; (2) catarrho obnoxius; (3) catarrhum ciens, seu cum catarrho conjunctus. Ab eod.
Καταῤῥοητικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.
Καταῤῥοϊτικὸς, id. quod καταῤῥυητικὸς, *Steph.*
Κατάῤῥοος, *contr.* κατάῤῥους, ου, ὁ, catarrhus, defluxio, destillatio; gravedo. A ῥόος.
Καταῤῥοπία, ας, ἡ, declivitas, cum quid deorsum vergit. A
Κατάῤῥοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, declivis, deorsum vergens. A καταῤῥέπω.
Κάταῤῥος, idem quod κατάῤῥοος, *Ern.*
Καταῤῥοφέω, ῶ, f. ήσω, sorbillo, absorbeo.
Καταῤῥοώδης, ες, catarrhis obnoxius, gravedinosus.
Καταῤῥυέω, et
Καταῤῥύω, inus. idem quod καταῤῥέω, *Steph.*
Καταῤῥυθμέω, ῶ, fut. ήσω, quadro, ad numeros aptos redigo, conformo, fingo.
Καταῤῥυθμίζω, f. ίσω, idem.
Καταῤῥύομαι, defluo, descendo, de veste.
Καταῤῥυπαίνω, f. ανῶ, conspurco, contamino. Σπερμολόγα ῥήματα τοὺς λέγοντας πρώτους καταῤῥυπαίνει, *Plat.*
Καταῤῥυπόω, idem.
Κατάῤῥυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, irriguus, qui defluente humore irrigatur; (2) abundans, copiosus. A καταῤῥέω.
Καταῤῥωδέω, ῶ, f. ήσω, extimesco, metu consternor. Unde plusq. perf. καταῤῥωδήκει, *Ion.*

pro καταῤῥωδήκειν part. καταῤῥωδηκὼς, *ap. Herod.*

Καταῤῥὼξ, γὸς, ὁ καὶ ἡ, scopulus fractus fluctibus. Ὦ καταῤῥῶγες πέτραι, *Soph. Phil.* 937. A καταῤῥήγνυμι.

Κάταρσις, εως, ἡ, appulsus navium ; (2) locus ubi naves appellunt, vel unde egrediuntur ; (3) profectio, adventus. A καταίρω.

Καταρτάω, ῶ, f. ήσω, appendo ; (2) apto. Ἕνα καταρτήσω ἐς τοῦτο κεῖνα πάντα, *Herodot.* Hinc

Κατάρτησις, εως, ἡ, coaptatio.

Καταρτίζω, f. ίσω, membrum luxatum loco suo repono ; (2) instauro, reficio, resarcio ; (3) perficio, absolvo ; (4) struo, instruo ; (5) accommodo, apte compono ; (6) ex multis unum compono ; (7) concilio, ad concordiam adduco. Καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν, *Matt.* 5, 12. Σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι, *Heb.* 10, 5. (2) κατηρτικὼς ἐν τῇ παραχειμασίᾳ τὰς ὑπὸ τἀδελφοῦ καταλειφθείσας τριάκοντα ναῦς, *Polyb.* 3, 95.

Κατάρτιον, τὸ, malus nauticus, *Hes. ex Hom.*

Κατάρτισις, εως, ἡ, instauratio, perfectio.

Καταρτισμὸς, οῦ, ὁ, restauratio membrorum luxatorum in locum suum ; (2) instauratio, reparatio, &c.

Καταρτιστὴρ, ῆρος, ὁ, compositor, conciliator, moderator.

Κατάρτυσις, εως, ἡ, conditio ciborum ; (2) disciplina, institutio. A

Καταρτύω, fut. ύσω, compono, coagmento, instruo ; (2) condio ; (3) efficio. (3) ἢ καταρτύσων μολεῖν ; an effecturus ut huc se conferat ? *Soph. Œd. Col.* 71.

Καταρχαιρεσιάζομαι, muneribus seducor, corrumpor. Καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας, et non corruptum esse a cupiditate ditescendi, *Longin.* 44.

Καταρχαιρεσιάζω, ambiendo vinco, *sive*, malis artibus finem propositum adsequor.

Καταρχὰς, *adv.* ab initio. Ex ἀρχή.

Καταρχὴ, ῆς, ἡ, initium, exordium ; (2) primitiæ ; (3) libatio. Ex iisd.

Κατάρχουσα, præs. part. act. f. g. verbi

Κατάρχω, fut. ξω, prior, vel primus facio aut dico ; (2) incipio, inchoo ; (3) auctor sum alicujus rei, exemplum præbeo ; (4) præcentorem ago ; (5) imperito, dominor ; (6) κατάρχομαι, incipio, inchoo ; (7) victimam ferio, libo. Ταύρῳ κρυφαίας χέρνιβας κατάρξεται ὁ χιλίαρχος, sacrificia, *Lycophr.* 209. Κατάρχομαι νόμων βακχείων, *Eur. Hec.* 680. Θανόντα δεσπότην γόοις κατάρξομαι, lamentis prosequi incipiam, *Eurip. Andr.* 1199.

Καταρωμένους, acc. pl. præs. part. med. *contr.* pro καταραομένους, a καταράομαι.

Καταρῶνται, 3. pl. præs. ind. med. *contr.* pro καταράονται.

Κατάσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, carnosus, corpulentus, obesus. Ex σὰρξ, *caro.* Hinc

Κατασαρκόω, ῶ, fut. ώσω, obesum reddo.

Κατασάττω, f. ξω, constipo, condenso.

Κατασβέννυμι, vel κατασβεννύω, fut. σβέσω, p. ἔσβεκα, extinguo ; (2) sedo, restinguo. Ἐγὼ δὲ γ' ἵνα τὴν σὴν πύραν τούτω κατασβέσαιμι, *Aristoph. Lys.* 736. Ὅμοιος ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον, *Eur. Or.* 680.

Κατάσβεσις, εως, ἡ, extinctio. A præc.

Κατάσεισις, εως, ἡ, concussio. A

Κατασείω, fut. σείσω, decutio ; (2) concutio, quasso ; (3) terreo ; (4) manu deorsum commota silentium præcipio, seu aliud signum do. Κατέσεισε τῇ χειρὶ τῷ λαῷ, *Act.* 21, 40. τὴν χεῖρα, *Ib.* 19, 33.

Κατασημαίνω, fut. ανῶ, annoto, observo ; (2) obsigno ; (3) nota insignio.

Κατασήπω, f. ψω, tabefacio, putrefacio. Ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γέ μοι δοκεῖς, *Aristoph. Plut.* 1035.

Κατασθμαίνω, de equo sæviente in frenum.

Κατασιγάζω, fut. άσω, silentium impero.

Κατασιγάω, ῶ, fut. ήσω, idem ; (2) conticesco, sileo.

Κατασικελίζω, Siculum quid comedo. Verbum comice fictum ab Aristophane, τυρὸν κατεσικέλιζε, caseum Siculum devorabat.

Κατασιλλαίνω, ludibrio habeo, irrideo, dicteriis incesso, *Hippocr.*

Κατάσιμος, resimus, *Gl. V.*

Κατασινάζω, f. άσω, admodum lædo. A

Κατασίνομαι, idem.

Κατασιτέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, comedo, vescor.

Κατασιωπάω, ῶ, fut. ήσω, conticesco ; (2) silentium impero ; (3) sedo.

Κατασκάζω, f. άσω, claudico ; (2) prosterno.

Κατασκαίρω, f. αρῶ, desilio, salio.

Κατασκάπτω, fut. ψω, suffodiendo everto, diruo, everto. Κατασκάπτειν πόλιν, *Eur. Iph. in Au.* 63. Πατρῷα θ' ἑστία κατεσκάφη, *Hec.* 22.

Κατασκαριφάω, f. ῶ, vellico, pungo, fodio.

Κατασκαφὴ, ῆς, ἡ, eversio. A κατασκάπτω.

Κατασκαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dirutus, suffodiendo eversus. Ab eod.

Κατασκεδάζω, fut. άσω, dispergo, dissipo ; (2) diluo, refuto ; (3) dissipo, v. gr. rumores ; (4) offundo, defundo. Κατεσκέδασαν θερμὸν τοῦτο καθ' ὑμῶν αὐτῶν, *Aristoph. Av.* 542.

Κατασκεδάννυμι, et -νύω, idem.

Κατασκελετεύω, f. εύσω, exsicco, arefacio, extenuo ; (2) proprie carnem demo, ut sola ossa remaneant ; sceleton efficio. (3) macero, absumo, contero. Ἐν τοῖς ἄλλοις παιδεύμασι τοῖς οὐδενὸς ἀξίοις ἑαυτοὺς κατασκελετεύουσι, aliis nullius pretii disciplinis sese conterunt, *Plutarch. de Educat. Liberorum.*

Κατασκελέω, idem quod κατασκέλλω, seu κατασκελετεύω, *Hes.*

Κατασκέλλω, idem. Hinc

Κατασκελὴς, ές, tenuis, exsanguis, aridus, durus, rigidus.

Κατασκεπάζω, f. άσω, protego.

Κατασκέπτομαι, ψομαι, exploro ; (2) provideo.

Κατασκευάζω, f. άσω, et -ομαι, instruo, adorno ; (2) armis instruo, armo ; (3) exstruo, exædifico ; (4) adstruo, probo argumentis, confirmo ; (5) instauro ; (6) molior, machinor ; (7) efficio, reddo ; (8) comparo, adquiro ; (9) fabricor, compono, conficio ; (10) præparo ; (11) suborno, immitto, ut exploratorem vel calumniatorem, *Ern.* Ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεὸς, *Heb.* 3, 4. Πᾶς γὰρ οἶκος κατασκευάζεται ὑπό τινος, *Ib.* Hinc

Κατασκεύασμα, ατος, τὸ, id quod structum est, molimen, machinamentum ; (2) ædificium ; (3) commentum, molimentum subdolum ; (4) remedium excogitatum.

Κατασκευασμὸς, οῦ, ὁ, commentum, molimentum subdolum. Ab eod.

Κατασκευαστὴς, οῦ, ὁ, structor, opifex :

Κατασκευαστικὸς, ή, όν, affirmandi vim habens, aptus ad confirmandum. Ab eod.

Κατασκευαστικῶς, *adv.* demonstratione.

Κατασκευαστὸς, ή, όν, exstructus, conditus, structilis ; (2) compactus ; (3) subornatus, appositus, submissus.

Κατασκευὴ, ῆς, ἡ, exstructio, structura, opificium ; (2) structura, compositio, et artificium orationis ; (3) constitutio ; (4) institutum ; (5) apparatus ; (6) supellex, vasa et instrumenta domus vel fundi ; (7) metatio castrorum ; (8) adstructio, probatio, demonstratio. Ex σκεύη.

Κατάσκεψις, εως, ἡ, contemplatio. A κατασκέπτομαι.

Κατασκέω, ῶ, fut. ήσω, exerceo ; (2) erudio.

Κατασκηνάω, et κατασκηνάομαι, ῶμαι, tentorium defigo ; (2) sedem et domicilium pono.

Κατασκηνόω, ῶ, f. ώσω, idem ; (2) tentorium seu tabernaculum præbeo ; (3) quiesco. Κατασκηνῶν ἐν μέσῳ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, *Num.* 35, 34. ἐπ' ἐλπίδι, *Act.* 2, 26. ἐν τοῖς κλάδοις, nidulari, *Xen.* Hinc

Κατασκήνωμα, ατος, τὸ, idem quod

Κατασκήνωσις, εως, ἡ, tentoriorum seu tabernaculorum collatio ; (2) tentorium, habitaculum ; (3) nidus.

Κατασκήπτω, fut. ψω, impetu devehor, impetuose irruo ; (2) corripio, invado. Κατέσκηψεν ἐς ἀγγίλους, *Herodot.* τῷ ὀδόντι, *Aristot.* Κατασκήπτω λιταῖς ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους, *Soph. Col.* 1008. Πρὶν κατασκῆψαί τινα, *Eurip. Med.* 94. Hinc

Κατάσκηψις, εως, ἡ, invasio ; (2) impetus, ut fulminis ; (3) decubitus, *ap. Med.*

Κατασκιάζω, f. άσω, obumbro, opaco. Κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον, *Heb.* 9, 5.

Κατασκιάω, ῶ, idem. Hinc κατεσκίαον, *apud Hom. Od.* 12, 436, obumbrabant, tegebant.

Κατασκίδναμαι, dissipor.

Κατάσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, umbrosus, opacus. A σκιά.

Κατασκιρόω, f. ώσω, idem quod *simp.*

Κατασκιῶσι, 3. plur. fut. *Att.* verbi κατασκιάω, pro κατασκιάσουσι, *Soph. Œd. Col.* 406.

Κατασκλῆμι, exaresco, contabesco ; perf. κατέσκληκα, exarui, contabui ; partic. κατεσκληκὼς, emaciatus, tabefactus.

Κατασκλητεύω, f. εύσω, idem.

Κατασκόπευσις, εως, ἡ, exploratio, speculatio. A

Κατασκοπεύω, f. εύσω, exploro, speculor.

Κατασκοπέω, ῶ, f. ήσω, exploro, et quidem hostili animo ; *unde* insidior. Παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, *Gal.* 2, 4.

Κατασκόπησις, εως, ἡ, exploratio. A præc.

Κατασκοπὴ, ῆς, ἡ, speculatio, exploratio ; (2) specula. A κατασκέπτομαι. Hinc

Κατασκοπικὸς, ή, όν, speculatorius, exploratorius.

Κατασκόπιον, ου, τὸ, navis exploratoria.

Κατάσκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, explorator, speculator, index. A κατασκέπτομαι.

Κατασκυθρωπάζω, tristi, severo sum vultu. Ἀπέβλεψεν εἰς τὸν Νεεμίαν, καὶ κατεσκυθρωπάκοτα θεασάμενος, *Joseph. Antiq.* 11, 6.

Κατασκώπτω, fut. ψω, cavillor, dictis mordacibus incesso.

Κατασμικρίζω, deprimo verbis, *Aristot.* (sed lectio dubia, *Ern.*)

Κατασμικρολογέω, ῶ, f. ήσω, parvi pendo ; (2) parcum et illiberalem judico, obloquor, ut parco.

Κατασμικρύνω, fut. υνῶ, parvum reddo, imminuo ; (2) extenuo, deprimo verbis.

Κατάσμυρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, myrrhatus, myrrham redolens. A σμύρνα, *myrrha.*

Κατασμύξαι, 3. sing. a. 1. opt. act. verbi

Κατασμύχω, f. ξω, comburo, exuro.

Κατασμώχω, f. ξω, contero, contundo, minuo.

Κατασοβαρεύομαι, insolenter vel superbe me adversus aliquem effero.

Κατασοβέω, ῶ, fut. ήσω, abigo, propulso, expello ; (2) persequor.

Κατασοφίζω, et κατασοφίζομαι, sophistice decipio, sophismate circumvenio ; (2) fraudes et dolos machinor, dolose ago ; (3) arte aliqua decipio, circumvenio. Pass. κατασοφίζομαι, decipior ; aor. 1. part. κατασοφισθεὶς, deceptus. Οὗτος κατασοφισάμενος τὸ γένος ἡμῶν, *Act.* 7, 19. Ὑπὸ τέχνιτου ῥήτορος σχηματίοις κατασοφίζεται, *Longin.* 17.

Κατασοφιστεύω, f. εύσω, eludo captiose verborum argutiis.

Κατασπάζομαι, fut. άσομαι, comiter accipio et amplector.

Κατασπαθάω, ῶ, f. ήσω, luxu consumo, prodigo. Κατασπαθᾶν τὰ ὄντα.

Κατασπαράσσω, vel κατασπαράττω, fut. ξω, dilacero, dilanio, discerpo. Τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε, *Aristoph. Eq.* 725.

Κατάσπασις, εως, ἡ, detractio. A κατασπάω.

Κατάσπασμα, ατος, τὸ, idem ; (2) quod convulsum est. Ab eod.

Κατασπασμὸς, οῦ, ὁ, idem. Ὅταν οὖν οἱ τοιοῦτοι κατασπασμοὶ γίνωνται μὴ πολλάκις, *Plutar. de Prof. Virt.*

Κατασπαστικὸς, ή, όν, detrahendi vim habens.

Κατασπαταλάω, ῶ, delicior, in deliciis vivo.

Κατασπάω, ῶ, detraho, destruo, convello, deturbo ; (2) avide deglutio, seu haurio faucibus ; perf. in sing. præs. κατέσπακας, deglutis, sive soles deglutire, *apud Aristoph.* Τῶν τριχῶν κατέσπασα, *Aristoph. Lys.* 728.

Κατασπείρω, sero, semino, consero. Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας, φθίνεις ; *Soph. Aj.* 1024.

Κατά-

Κατάσπεισις, εως, ἡ, perfusio, ut hostiæ. A

Κατασπένδω, f. σπείσω, libo, perfundo libamine seu libamento; (2) devoveo. Χοὰς κατασπείσασ' ὑπὲρ ματέρος τάφου, *Eur. Or.* 1176.

Κατασπέρχω, impello, urgeo, properare cogo.

Κατασπεύδω, fut. εύσω, festino, propero: (2) urgeo, instigo; perf. part pass. κατεσπευσμένος, acceleratus. Κατασπεύδειν τὸ πρᾶγμα, *Æsch.* A σπεύδω.

Κατασπιλάζω, fut. άσω, commaculo, labem adspergo, inquino. A σπῖλος. (2) ex improviso appareo, adsum; irruo. A σπιλάς.

Κατασποδέω, ῶ, fut. ήσω, ferio, percutio. Τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν, *Aristoph. Thesm.* 567.

Κατασπορὰ, ᾶς, ἡ, seminatio. A κατασπείρω.

Κατασπουδάζω, fut. άσω, studeo, operam navo, studiose adfecto; perf. part. pass. κατεσπουδασμένος, rerum agendarum anxius.

Κατασπουδὴν, *adv.* de industria, studio, data opera. A σπουδὴ, *studium.*

Καταστaγμὸς, οῦ, ὁ, destillatio. A

Καταστάζω, fut. άξω, destillo, instillo, stillatim infundo, effundo. Ἱδρὼς γέτοι νιν πᾶν καταστάζει δέμας, *Soph, Phil.* 823. Ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ; *Eur. Hec.* 749.

Κατασταθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi καθίστημι.

Κατασταθμεύω, fut. εύσω, in statione, diversorio, seu stabulo colloco. Τὰ βοσκήματα κατασταθμεύουσι, *Strabo.*

Κατασταθμίζω, fut. ίσω, appendo, pondere demetior. Hinc

Κατασταθμισμὸς, οῦ, ὁ, appensio, libratio.

Κατασταλτικὸς, ὴ, ὸν, reprimendi aut sistendi vim habens, reprimens, sistens, cohibens. A καταστέλλω.

Κατασταμνίζω, fut. ίσω, in vas seu dolium infundo et condo. A στάμνος.

Καταστάντος, gen. sing. aor. 2. part. act. verbi καθίστημι.

Καταστασιάζω, fut. άσω, seditione opprimo et adfligo; (2) concerto. Κατεστασίαζε τὴν βουλὴν, *Plut.* Καταστασιαζόμενος ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου φίλων, *Xen.*

Καταστασιαστικὸς, seditionis movendæ contra aliquem idoneus. Θροῦν τινα καταστασιαστικὸν, *Heliodor.* 7.

Κατάστασις, εως, ἡ, collocatio et constitutio cujusvis rei in sua sede; (2) constitutio, ordinatio, institutio; (3) ordinatio ad officium; (4) constitutio, v. gr. aëris, corporis humani; (5) status, conditio; (6) ipsa actio standi; (7) locus in quo consistitur; (8) consessus, concilium, concio; (9) sedes; (10) sedatio, v. gr. tumultus; (11) stipendium equestre. A καθίστημι. Unde

Καταστάτης, ου, ὁ, instaurator, dispositor.

Καταστατικὸς, ὴ, ὸν, certo statu præditus; (2) sedandi vim habens. Ab eod.

Καταστεγάζω, fut. άσω, tego, operio. Hinc

Καταστέγασμα, ατος, τὸ, operimentum, tegmen.

Κατάστεγος, ου, ὁ καὶ ἡ, tectus, tecto coopertus. A στέγω, *tego.*

Καταστείβω, fut. ψω, calco, pedibus tero.

Καταστεῖλαι, aor. 1. inf. act. verbi καταστέλλω.

Καταστείχω, fut. ξω, descendo; (2) redeo, revertor.

Καταστέλλω, f. στελῶ, reprimo, sedo, compesco; (2) vestio, orno; (3) protego: καταστεῖλαι, in a. 1. κατεσταλμένος, perf. part. moderatus. Καταστείλας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον, *Act.* 19, 35. Ἀλλ' αὐτὸν ἡμεῖς, οἷς σε θεραπεύειν μέλει, πάλιν καταστελοῦμεν, *Eur. Bacc.* 932. (3) τοσοῦτον οἶκτον περιβαλὼν καταστελῶ, *Eurip. Iphig. in Aul.* 934.

Καταστενάζω, fut. νάξω, ingemisco, cum gemitu deploro.

Καταστένω, f. νῶ, ingemo, suspiro. Τί δῆτα σοῦ καταστένω τέκνον; *Eur. Andr.* 444. ὑπὲρ τυράννων συμφορᾶς, *Iphig. in Aul.* 481.

Καταστερίζω, f. ίσω, stellis distinguo, stellis insignio; (2) inter astra colloco, in astra refero. Φασὶν καὶ οὕτω καταστερισθῆναι τὰς Πληϊάδας τὸν Ὠρίωνα φευγέσας, *Apoll. Rhod. Scholiast. ad* 3, 226. A κατάστερος. Hinc

Καταστέρισις, εως, ἡ, constellatio, *Gl. K.*

Κατάστερος, ου, ὁ καὶ ἡ, stellatus, qui siderum splendorem imitatur. Ab ἀστήρ.

Καταστερισμὸς, οῦ, ὁ, relatio in astra. *Eratosthenis* καταστερισμοὶ, enarratio eorum quæ in astra sunt relata, iisque nomen dedere. Ab eod.

Καταστεφανόω, ῶ, fut. ώσω, corono.

Καταστεφὴς, ὲς, coronatus. Ἐπεὶ καταστεφῆ στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγων, *Soph. Trach.* 178. A

Καταστέφω, f. ψω, corono, serto redimio. Σοὶ καταστέψας ἐγώ νιν ἦγον ὡς γαμουμένην, *Eur. Iphig. in Aul.* 928.

Καταστηλιτεύω, fut. εύσω, in stela noto, proscribo; oratione invectiva infamo; perf. part. pass. κατεστηλιτευμένος, proscriptus.

Καταστηλόω, ῶ, fut. ώσω, cippis, columellis distinguo, v. gr. viam. Ἰγνατία ἐστὶν ὁδὸς βεβηματισμένη κατὰ μίλιον, καὶ κατεστηλουμένη, via Ignatia dimensa ac per milliaria distincta columellis ad singula positis, *Strab.* 7.

Κατάστημα, ατος, τὸ, constitutio, habitus, status; (2) habitus vultusque hominis compositæ mentis; (3) vestitus. Σαρκὸς εὐσταθὰς κατάστημα ἀγαπώντων, obesam carnem ac bene constitutam, *Cleomedes Cyclicæ Theoricæ,* 2, 87. *Plutarch. adversus Epicurum,* 1089. D. A καθίστημι.

Καταστηματικὸς, ὴ, ὸν, sedatus, qui nullo modo turbatur. A præc.

Κατάστημος, ου, ὁ καὶ ἡ, vestis denso stamine. A στήμων.

Καταστῆναι, aor. 2. inf. act. verbi καθίστημι.

Καταστηρίζω, fut. ίξω, fulcio; (2) ἑαυτὸν, innitor, incumbo, consideo, cum εἰς.

Κατάστιγμα, ατος, τὸ, macula in pelle animalis. A

Καταστίζω, fut. ξω, punctis distinguo, compungo. Hinc

Κατάστικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, punctis distinctus, notis compunctus, varius, maculosus.

Καταστίλβω, niteo, fulgeo, refulgeo.

Καταστολὴ, ῆς, ἡ, repressio, inhibitio, cohibitio; (2) vestitus, amictus; (3) modestia in vestitu. A καταστέλλω.

Καταστολίζω, fut. ίσω, vestibus orno, vestio.

Καταστομίζω, fut. ίσω, tacere cogo.

Καταστομὶς, ίδος, ἡ, tibiæ pars quædam. A στόμα, ος.

Καταστοναχέω, ῶ, fut. ήσω, ingemisco, suspiro graviter.

Καταστοναχίζω, fut. ίσω, idem.

Καταστορέννυμι, vel καταστορεννύω, sterno; ut animum iratum, mare, tranquillum reddo; a. 1. κατεστόρεσε, stravit, sedavit; plusq. perf. pass. κατεστόρηντο, strati ac cæsi fuerant; aor. 1. pass. καταστορεσθῆναι, sedari. Καταστορεῖν τὴν φιλοτιμίαν, *Plut.*

Καταστοχάζομαι, fut. άσομαι, collineo, scopum peto; (2) velut scopum propositum habeo, specto; (3) conjicio.

Καταστοχασμὸς, οῦ, ὁ, conjectura.

Καταστοχαστικὸς, ὴ, ὸν, conjecturalis, in conjiciendo acutus.

Καταστραγγίζω, fut. ίσω, facio destillare.

Καταστράπτω, fut. ψω, fulgore illustro, fulgore vel splendore oppleo.

Καταστρατηγέω, ῶ, f. ήσω, stratagemate supero, bellica astutia decipio; perf. part. pass. κατεστρατηγημένος, stratagemate circumventus. Καίσαρα καταστρατηγῶν, *Plut.*

Καταστρατοπεδεύω, fut. εύσω, castra moveo adversus, exercitu infesto, invado; (2) castra metor; in castris dego.

Καταστρατοπεδεία, ας, ἡ, castrametatio, seu castra ipsa.

Καταστρεβλόω, ῶ, fut. ώσω, torqueo; (2) distorqueo, depravo.

Καταστρέφω, fut. ψω, subverto; (2) dejicio, prosterno; (3) revoco; (4) exigo, finio, claudo; (5) morior, vitam finio; (6) desino; (7) subigo, subjugo, in potestatem redigo; καταστρέφομαι, act. et pass. ut κατεστραμμένος πολλὴν γῆν, qui multum terræ subegit; κατεστραμμένος, subactus, eversus. Τὰς τραπέζας——κατέστρεψε, *Marc.* 11, 15. Οἱ Λυδοὶ κατεστρέψαντο ὑπὸ Περσίων, *Herodot.* Κατεστρεψάμην γε τοὺς ἐναντίους, fugavi, *Aristoph. Vesp.* 1086. (4) νοσοῦσα δ', εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου, bene termina, *Eurip. Hippol.* 477.

Καταστρεψάμενος, aor. 1. part. med.

Καταστρέψοντι, 3. plur. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro καταστρέψουσι.

Καταστρηνιάω, ῶ, fut. άσω, insolentius et lascivius me gero, lascivio. Ὅταν γὰρ καταστρηνιάσωσι τοῦ Χριστοῦ, 1 *Tim.* 5, 11.

Καταστροφὴ, ῆς, ἡ, catastrophe, extrema pars fabulæ; (2) subversio, directio; (3) exitus, mors. A καταστρέφω. Hinc

Καταστροφικῶς, *adv.* more catastropharum, seu ut in catastrophis fabularum fieri solet.

Κατάστρωμα, ατος, τὸ, superiustabulatum navis, quod nautas aut milites sustinet, fori. A

Καταστρώννυμι, vel καταστρωννύω, fut. στρώσω, consterno; (2) humi sterno, humi adfligo; inf. καταστρωννῦναι, sternere; aor. 1. κατέστρωσαν, straverunt; plusq. perf. κατέστρωντο, strati fuerant. Κατεστρώθησαν γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ, 1 *Cor.* 10, 5. Hinc

Κατάστρωσις, εως, ἡ, constratio; (2) prostratio.

Καταστυγέω, ῶ, fut. ήσω, aversor, odio prosequor.

Καταστυγνάζω, fut. άσω, molestia afficior.

Κατάστυγνος, ον, tristis, æger.

Καταστύφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde durus, asper.

Καταστωμύλλω, deblatero, blaterando obtundo; p. part. pass. κατεστωμυλμένος, ad loquacitatem et garriendum factus, compositus; aor. 1. med. κατεστωμύλατο, argute accusavit, argute recitavit. Οἷα κατεστωμύλατο ἐκ ἄκαιρα, *Aristoph. Thesm.* 468.

Κατασύομαι, cum impetu ruo; ut hinc sit *Homericum* κατέσσυτο, *Il.* 21, 382.

Κατασυρίττω, fut. ξω, sibilum edo, sibilo; (2) exsibilo.

Κατασύρω, fut. ῶ, detraho, deorsum traho; (2) populor, diripio; (3) pertraho. Μήποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτὴν, *Luc.* 12, 58. Τῆς διὰ μεσσατίης κατασύρεται ὕδατα Ῥήνου, *Dion. Per.* 296. (2) κατασύρας δὲ τὴν Λοκρίδα καὶ τὴν Βρεττανικὴν χώραν, *Polyb.* 1, 56.

Κατασφαγὴ, ῆς, ἡ, interemptio, occisio. A

Κατασφάζω, sive κατασφάττω, fut. ξω, jugulo, macto; (2) interficio, occido: aor. 2. part. κατασφαγεὶς, interemptus. Κατασφάξατε (αὐτοὺς) ἔμπροσθέν μου, *Luc.* 19, 27. Κατεσφάγη στρατὸς, *Eur. Rhes.* 811. Hinc

Κατασφακτικὸς, ὴ, ὸν, avidus cædis, sanguinolentus.

Κατασφαλίζω, fut. ίσω, munio, tutum reddo; (2) seris claudo, obfirmo.

Κατασφάξατε, 2. plur. aor. 1. ind. act. verbi κατασφάττω.

Κατασφενδονάω, ῶ, fut. ήσω, fundam contorqueo adversus aliquem.

Κατασφηκόω, ῶ, f. ώσω, in angustum contraho; (2) clavis configo.

Κατασφηνόω, ῶ, fut. ώσω, cuneo findo.

Κατασφίγγω, distringo, *Gl. V.* constringo.

Κατασφραγίζω, fut. ίσω, signo, signaculo obfirmo. Βιβλίον κατεσφραγισμένον, *Apoc.* 5, 1.

Κατασχάζω, fut. άσω, scarifico, scalpro aperio.

Κατάσχασμα, ατος, τὸ, scarificatio, incisio aut apertura scalpello facta. A κατασχάζω.

Κατασχασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Κατασχαστέον, *adv. pos.* scarificandum. Ab eod.

Κατασχάω, laxo, remitto.

Κατασχεθήτω, 3. sing. aor. 1. imperat. pass. verbi κατέχω, pro κατισχέω.

Κατασχέθω, inhibeo, detineo.

Κατασχεῖν, *obtinere,* aor. 2. inf. Παγκληρίας μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων, *Eurip. Suppl.* 14.

Κατάσχεσις, εως, ἡ, possessio, occupatio; (2) retentio. A κατέχω, *contineo.*

Κατασχετλιάζω, fut. άσω, indignor adversum.

Κατάσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, detentus, qui captus detinetur; (2) cohibendus, coercendus. Ἀλλ' εἰσόμεσθα μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει

καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ, *Soph. Antig.* 1253. A κατέχω, detineo.

Κατάσχῃ, 3. sing. aor. 2. conj. act. v. κατέχω.

Κατασχηματίζω, fut. ίσω, effingo, conformo. Κατεσχημάτισεν ἑαυτὸν, *Plut.*

Κατασχημονέω, ῶ, fut. ήσω, indecore et contumeliose ago, seu tracto.

Κατασχίζω, fut. ίσω, diffindo, discindo, conscindo, diffindendo convello; (2) præcido. Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι, *Aristoph. Ran.* 402. Hinc

Κατάσχισις, εως, ἡ, diffissio, discissio.

Κατάσχισμα, ατος, τὸ, frustum diffindendo avulsum.

Κατασχοῖσα, aor. 2. part. act. *Dor.* pro κατασχοῦσα, à κατέχω.

Κατασχολάζω, fut. άσω, otium habeo, vaco, cesso. Ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇ τι κατασχολάζειν, *Soph. Phil.* 126.

Κατασχολέω, ῶ, fut. ήσω, occupatus sum; (2) otio male utor.

Κατασχόμενος, aor. 2. part. med. verbi κατέχω.

Κατάσχωμεν, 1. pl. aor. 2. conjunct. act.

Κατασχών, aor. 2. part. act verbi ejusd.

Κατασωρεύω, fut. εύσω, accumulo, coacervo.

Κατασωτεύω, fut. εύσω, per luxuriam absumo.

Κατασώχω, attero, contero.

Κατατάμνω, idem quod κατατέμνω.

Κατατανύω, fut. ύσω, extendo; (2) explico, expedio.

Καταταξεῖς, 2. sing. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro κατατήξεις, à κατατήκω.

Κατάταξις, εως, ἡ, centuriatio, decuriatio. A

Καταταράσσω, seu καταταράττω, fut. ξω, perturbo.

Καταταρταρόω, fut. ώσω, in locum caliginosum, item carcerem, dejicio.

Κατατάσσω, vel κατατάττω, fut. ξω, ordino, constituo, in ordines militares refero, centurio, decurio; (2) refero inter, insero. Εἴ τις αὐτὸν τοξιάρχοις εἰς τάξιν τινὰ κατέταξε, *Lys.*

Καταταχέω, ῶ, celeritate vinco et averto. Κατετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας, *Pol.* Ex ταχύς.

Κατάταχος, *adv.* pro κατὰ τάχος, celeriter.

Κατάτασις, εως, ἡ, extensio; (2) collocatio membri, *ap. Hipp.* A

Κατατεθαῤῥηκότως, *adv.* confidenter, audacter, licenter. A καταθαῤῥέω.

Κατατείνω, tendo; (2) retineo attractis habenis; (3) inhibeo, coerceo; (4) prosterno, dejicio; (5) contendo; (6) distendo, extendo, distendendo torqueo; (7) porrigor, pertineo; (8) pergo; (9) contendo; connitor. Κατατείνειν τοὺς ἵππους, *Plut.* Ὁ δὲ κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου, *Dem.*

Κατατειχίζω, f. ίσω, muros demolior et dejicio.

Κατατειχογραφέω, *cum gen.* in pariete adversus quem scribo quid.

Κατατελής, έος, ὁ ϗ ἡ, perfectus, totus, usque ad reliquias. Hinc τὰ κατατέλεια, ων, reliquiæ; (2) sumptus et impensæ; (3) magistratuum consessus. Ex τέλος.

Κατατέμνω, fut. εμῶ, concido: (2) vulneribus multis concisum interficio; (3) occido; (4) disseco, in partes seco; (5) dirimo, dirimo societatem; aor. 2. κατέταμον part. καταταμὼν qui scidit; aor. 1. pass. κατετμήθην part. κατατμηθεὶς, scissus. Ἑαυτὸν κατατέμνειν, *Xen.*

Κατατέρπω, fut. ψω, delecto.

Κατατεφρόω, ῶ, fut. ώσω, in cinerem redigo.

Κατατεχνικὸς, ἡ, ὸν, idem quod κατάτεχνος.

Κατατεχνικῶς, *adv.* artificiose.

Κατατεχνολογέω, ῶ, fut. ήσω, artificiose distinguo et dissero; (2) in artem redigo.

Κατάτεχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, artificiosus, industrius. Callimachi epith. ab Atheniensibus propter elegantiam et artis subtilitatem; (2) artificiose elaboratus et perpolitus. A τέχνη, ars.

Κατατήκω, fut. ξω, colliquefacio; (2) emacio, contabefacio. Ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', *Aristoph. Plut.* 1034.

Καταθήπτω, admiror, obstupesco; perf. med. κατατέθηπα, κατατεθήπασαν, 3. pl. perf.

Κατατίθημι, ex humeris, &c. depono; (2) depono apud aliquem; (3) persolvo, numero; (4) repono, colloco; (5) *In med.* depono ex humeris, et omitto controversiam, accusationem; (2) constituo, ordino res; (3) comparo, consequor; (4) ineo (gratiam), suscipio (inimicitias); (5) tribuo beneficium). *In pass.* accipio; (6) tracto aliquem in utramque partem; (7) occulto, comprimo, de dardanariis, qui frumentum nolunt vendere, ut carius fiat, *Ern.* Κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, *Marc.* 15, 46. Θέλων τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Φῆλιξ, *Act.* 24, 27.

Κατατιλάω, ῶ, fut. ήσω, stercore contamino; (2) stercus emitto adversum.

Κατατίλλω, depilo; (2) compilo, convello.

Κατατιτραίνω, perforo.

Κατατιτράω, ῶ, fut. κατατιτρήσω, perforo, pertundo, perterebro; perf. part. pass. κατατιτρημένος. perforatus.

Κατατιτρώσκω, fut. -τιτρώσω, saucio, vulnero.

Κατατοκίζω, fut. ίσω, fœnore obruo et exhaurio.

Κατατολμάω, ῶ, fut. ήσω, audeo adversus aliquem, item audaci animo, cum periculo; *etiam* facio aliquid.

Κατατομὴ, ῆς, ἡ, concisio; (2) incisio, sectio, incisura. A κατατέμνω.

Κατάτονος, ου, ὁ ϗ ἡ, deorsum tendens; (2) minus altus. A κατατείνω, *deorsum tendo.*

Κατατοξεύω, fut. εύσω, sagitta peto; (2) sagitta configo, confodio. Βολίδι κατατοξευθήσεσθαι, *Exod.* 19, 13.

Κατατραυματίζω, fut. ίσω, saucio, vulneribus conficio.

Κατατράω, ῶ, fut. ήσω, perforo.

Κατατρέπω, fut. ψω, in fugam verto, fugo.

Κατατρέχω, incurro, incursionem facio, incursionibus vasto; (2) insector, invehor, reprehendo; (3) percurro, lustro, considero; aor. 2. κατέδραμον inf. καταδραμεῖν part. καταδραμών. Κατατρέχοντες τὴν χώραν ϗ λείαν ἀπάγοντες, ϗ πορθήσαντες, *Herod.* Κατέδραμεν ἐπ' αὐτοὺς, *Act.* 21, 32.

Κατάτρησις, εως, ἡ, perforatio. A κατατράω.

Κατατριακοντέτισαι, cum scortis rem habere, *V. L.*

Κατατρίβω, fut. ψω, contero, attero, confrico; (2) consumo vel tero tempus; κατατριβῆναι, aor. 2. pass. ætatem consumpsisse; perf. pass. κατατέτριμμαι, ætatem consumpsi. Κατατρίβεσθαι ἡδοναῖς, περὶ τὸν πόλεμον, *Plut.*

Κατατρίζω, fut. ίσω, strido, stridorem edo.

Κατατρίχιος, ου, ὁ ϗ ἡ, instar pili tenuis. A θρίξ.

Κατατρίψεις, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi κατατρίβω. Unde

Κατάτριψις, εως, ἡ, attritus, contritio.

Κατάτροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, deorsum versus, deorsum vergens, declivis, *Hes.* A τρέπω.

Κατατροχάζω, fut. άσω, decurro, incurro; (2) roto. Ex τρόχος, vel τροχὸς, *rota.*

Κατατρόχασος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cursu transiri potest. A præc.

Κατατρυπάω, ῶ, fut. ήσω, terebro.

Κατατρυφάω, ῶ, fut. ήσω, oblector, delector; (2) luxu diffluo, delicate admodum vivo; (3) luxurior in aliqua re. Κατετρύφησαν περὶ τὴν θάλασσαν, *Aristid.*

Κατατρύχω, attero, contero; (2) adfligo, vexo. Δώροισι κατατρύχω, *Il.* 17, 225.

Κατατρύω, fut. ύσω, idem.

Κατατρώγω, comedendo seu corrodendo consumo, comedo.

Κατατυγχάνω, evenio; (2) consequor, adsequor; κατατυχὼν, aor. 2. part. voti compos; inf. κατατυχεῖν, assequi.

Κατατυραννέω, ῶ, fut. ήσω, tyrannidem exerceo.

Καταυαίνω, fut. ανῶ, arefacio. Ψυχρὸν νεκὺν ἀκτὶς σειρίς καταυανεῖ, *Lycophr.* 397.

Καταυγάζω, fut. άσω, illumino, illustro; (2) resplendeo, luceo; (3) video. Καταυγάζων φύσιν ἀνδρῶν, *Nonn.* Καταυγάζεσθαι ὑπὸ τῆς σοφίας. (3) καταυγάσσαντο βοτῆρα αὔλιον, *Apoll. Rhod.* 4, 1248. Hinc

Καταυγασμὸς, οῦ, ὁ, illuminatio, illustratio.

Καταυγάστειρα, ας, ἡ, quæ illuminat.

Καταυδάω, eloquor, *Soph.*

Καταύδησις, εως, ἡ, vociferatio. Ab αὐδάω.

Καταῦθι, *adv.* illic.

Καταυλακίζω, fut. ίσω, sulco.

Καταυλέω, ῶ, fut. ήσω, tibia modulor. Et *in pass.* καταυλέομαι, οῦμαι, tibiæ cantum audio; (2) tibiis personor; *item* demulceor a strepitu tibiarum; (3) exsibilor et derideor. Hinc

Καταύλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus.

Καταυλίζομαι, fut. ίσομαι, stationem habeo; (2) castra metor, consideo. Νῦν μὲν καταυλισθῆτε, *Eur. Rhes.* 517.

Καταυτίκα, *adv.* statim, illico.

Καταυτόθι, *adv.* ibi, illic, istic.

Καταυχάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, glorior contra.

Καταυχέω, glorior, *Æsch.*

Καταύω, fut. αύσω, torreo, exuro; (2) aboleo.

Καταφαγᾶς, ᾶδος, ὁ ϗ ἡ, nepos, helluo, ganeo, *Ph.* καταφαγᾶς, comestor, *Ph.* καταφαγάδες, gulatores, *Ph.* A

Καταφαγεῖν, aor. 2. præs. non datur; peredere, edere, devorare; (2) consumere, absumere, per luxum abligurire; καταφάγομαι, devorabo. Καταφαγὼν σου τὸν βίον, *Luc.* 15, 30. Ποῦ γὰρ ἦν, νῦν δ' ἠφίεις, ὃ κατέφαγε, *Aristoph. Pac.* 6.

Καταφαίνομαι, appareo, videor esse. Hinc

Καταφάνεια, ας, ἡ, claritas, perspicuitas.

Καταφανῇ, 3. sing. aor. 2. conj. pass. à καταφαίνομαι. Unde

Καταφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, conspicuus, apertus.

Καταφαντάζω, fut. άσω, idem quod *simplex.*

Καταφαντὸς, ἡ, ὸν, adfirmativus, qui adfirmari potest, adfirmandus, (sed hoc potius κατάφατος). A κατάφημι. (2) qui videri aut conspici potest, conspiciendus. A καταφαίνομαι.

Καταφανῶς, *adv.* aperte, evidenter, manifeste.

Καταφαρμακεύω, fut. εύσω, veneficio delinio; (2) lenocinio adficio, fuco.

Καταφαρμάσσω, vel καταφαρμάττω, fut. ξω, veneno lædo, veneno noceo.

Κατάφασις, εως, ἡ, adfirmatio, enunciatio cum adsensu. A κατάφημι.

Καταφάσκω, idem quod κατάφημι.

Καταφατίζω, dico contra aliquem; (2) sancte polliceor, affirmo. Ex φάτις, *fama.*

Καταφατικὸς, ἡ, ὸν, adfirmans.

Καταφατικῶς, *adv.* adfirmando.

Κατάφατος, ον, recens, qui potius πρόσφατος, *Steph.*

Καταφαυλίζω, fut. ίσω, pro vili habeo, contemno, verbis deprimo.

Καταφέγγω, fulgore percello. Ὥσπερεὶ καταβροντᾷ ϗ καταφέγγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας, *Longin.* 34.

Καταφέρεια, ας, ἡ, proclivitas. A

Καταφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, declivis, pronus, proclivis; (2) infirmus, imbellis; (3) salax, libidinosa, meretrix; (4) omninoque intemperans in quocunque genere. A

Καταφέρω, deorsum fero, defero, demitto; (2) dejicio, deturbo; (3) adigo, allido, incutio; καταφέρομαι, deferor, appello; κατενεχθεὶς, a. 1. part. delatus, appulsus; in act. κατενεγκὼν, qui detulit, adegit. Ἀναιρουμένων τε αὐτῶν κατήνεγκα ψῆφον, *Act.* 26, 10. Καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, *Ibid.* 20, 9. ἀπὸ τοῦ ὕπνου, *Ibid.*

Καταφεύγω, confugio, perfugio. Τόνδ' οὐκ ἔχομεν καταφυγεῖν, *Eur. Cyc.* 433. Κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις, *Act.* 14, 6. Hinc

Καταφευκτέος, έα, έον, confugiendus. Ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφευκτέον, *Lucian.*

Κατάφευξις, εως, ἡ, perfugium, confugium.

Κατάφημι, aio, adfirmo, confirmo; (2) contradico; (3) defero, denuntio. (2) ἀλλ' οὐ μεμφομένων ἂν καταφαίην, non contradicerem illis, qui vatem incusarint, *Soph. Œd. Tyr.* 506.

Καταφημίζω, fut. ίσω, divulgo, famam spargo, καταπεφήμισται, fama fert. Κατεφάμιξεν καλεῖσθαι τοῦτ' ὄνομ' ἀθάνατον, jussit eum vocari hoc nomine immortali, *Pind. Olymp.* 6, 93.

Κατάφημος, famosus, *Gl. V.* A φήμη.

Καταφθάνω, pervenio, advenio; (2) opprimo aliquem, invado.

Καταφθατέομαι, idem, *Æsch. Eum.* 401.

Καταφθαρήσονται, 3. pl. fut. 1. ind. pass. A

Καταφθείρω, corrumpo, perdo. Ἐν τῇ φθορᾷ αὐτῶν καταφθαρήσονται, 2 *Pet.* 2, 12.

Καταφθιμένοισιν, dat. pl. perf. part. pass. *Ion.* pro κατεφθιμένοις, à καταφθίω.

Καταφθινύθω, profligo, perdo, corrumpo; (2) contabesco, dispereo.

Καταφθίνω, consumo tabe; (2) *pass.* tabesco, marcesco, intereo. Οὐδ' εἴασέ σε στερέντα γήρᾳ πενθίμῳ καταφθινεῖν, *Eur. Alc.* 618.

Καταφθίω, fut. ίσω, perdo, interficio. Ἐπεὶ κατέφθιτο πατὴρ ἐμὸς, *Soph. Phil.* 345.

Καταφθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, destructio; (2) maceratio; (3) stupratio; (4) internecio, strages, cædes; (5) mors æterna; (6) vita improba, perdita. A καταφθείρω.

Καταφιλέω, ῶ, f. ήσω, deosculor. Ἐπιπεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Παύλου, κατεφίλουν αὐτὸν, *Act.* 20, 37.

Καταφιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, sentio in philosophia contra aliquem, seu disputo; (2) philosophica disputatione vinco; (3) silentio et modestia seu patientia vinco aliquem.

Καταφλέγω, f. ξω, comburo, inflammo; καταφλέγομαι, deflagro; καταφλεχθεὶς, a. 1. part. pass. combustus. Τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, *Il.* 22, 512.

Κατάφλεκτος, ον, combustus.

Καταφλέξαι, 3. sing. a. 1. opt. act.

Καταφλεξίπολις, exustor, vastator urbis. A κατάφλεξις et πόλις.

Κατάφλεξις, εως, ἡ, combustio, exustio. A καταφλέγω.

Καταφλυαρέω, ῶ, f. ήσω, obgannio; (2) deblatero, nugas effutio.

Καταφοβέω, ῶ, f. ήσω, exterreo, conterreo. A

Κατάφοβος, ου, ὁ ϗ ἡ, formidolosus; (2) exterritus, timens.

Καταφοινίσσω, rubore tingo, cruento.

Καταφοιτάω, ῶ, f. ήσω, venio, discedo.

Καταφοιτάειν, præs. inf. act. *Ion.* pro καταφοιτᾶν.

Καταφονεύω, f. εύσω, cædem perpetro, occido. Ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις, *Eur. Or.* 608.

Καταφορὰ, ᾶς, ἡ, lapsus, delapsus; etiam occasus solis; (2) ictus; (3) adlisio; (4) altus sopor, gravis somnolentia; (5) invectiva; (6) merces operarum, *Poll.* (4) μαλακωτέραν ποιεῖ τὴν καταφορὰν τοῖς πίνουσιν, efficit ut suavius dormiant qui id biberunt, *Plutarch. quomodo Adolescens Poetas audire debeat*, 15. F. A καταφέρω.

Καταφορέω, ῶ, deveho, defero. A κατάφορος.

Καταφορικὸς, ἡ, ὸν, vehemens, cum impetu incurrens, invectivus. Ab eod.

Καταφορικῶς, *adv.* vehementer, aspere.

Κατάφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, proclivis, pronus, propensus; (2) qui defertur, delabitur.

Καταφορτίζω, f. ίσω, magnopere onero. Hinc

Καταφορτικὸς, ἡ, ὸν, onerosus; (2) vehemens.

Κατάφορτος, ον, onustus. A φόρτος.

Κατάφραγμα, ατος, τὸ, munimen. A καταφράσσω.

Καταφράζεσθε, 2. pl. præs. imperat. act. verbi

Καταφράζομαι, f. άσομαι, considero, perpendo, animadverto. Καταφράζεσθε ϗ αὐτοὶ τήνδε δίκην, *Hesiod. Op.* 246.

Κατάφρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, loricatus; κατάφρακτοι ψυχαὶ, animæ obtenebratæ, neque prævidentes futura, septus, conclusus, inclusus. Πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ, *Soph. Antig.* 958. A

Καταφράσσω, vel καταφράττω, f. ξω, munio; (2) lorica munio.

Καταφρονέω, ῶ, f. ήσω, contemno, sperno, despicio; (2) adfecto, meditor; (3) existimo, arbitror, sed hanc *opinionis* potestatem semper parit vel comitatur contemtus, cum contemtu considero; (4) in fines alienos irruo hostiliter, sc. quia hostes contemno, *hoc est*, non timeo. (5) non timeo, contemtim, ut quem non timeo, tracto; ut et Latini contemno dicunt. (2) καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, ἤγειρε τρίτην στάσιν, tyrannidem affectans, *Herod.* 1, 59. Sed doctiss. Valckenarius suspicatur corrigendum καὶ φρονήσας τὴν τυραννίδα, tyrannidis occupandæ studiosus. Ego nihil muto, non nescius in eodem verbo modo redundare præpositionem, nec ullam vim habere; modo addere verbo aliquid significationis, quod et Latini imitati sunt: sed motos præstat componere fluctus, &c. igitur καταφρονήσας idem erit quod simplex φρονήσας. (3) καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρείσσονες εἶναι, Arcadibus, quos contemnebant, se præstantiores arbitrati, *Herod.* 1, 66. Καταφρονήσαντες ταῦτα, ista cum contemtu considerantes, *Id.* 8, 10. Unde

Καταφρονοῦντες, impostores, fraudulenti; (2) in fines alienos irruo hostiliter, sc. quia hostes contemno, h. e. non timeo; contemptim, ut quem non timeo, tracto; ut *Lat.* contemno. Ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε; 1 *Cor.* 11, 22. Οὐ καταφρονῶ ἐγὼ τῶν θεῶν θνητὸς γεγὼς, *Eur. Bacc.* 199. Hinc

Καταφρόνημα, ατος, τὸ, contemptus, contemptio; (2) hostilis irruptio in fines alienos.

Καταφρόνησις, εως, ἡ, contemptus, despectio.

Καταφρονητὴς, οῦ, ὁ, contemptor. Ab eod.

Καταφρονητικὸς, ἡ, ὸν, ad contemnendum propensus, qui facile contemnit. Ab eod.

Καταφρονητικῶς, *adv.* contemptim, per contemptum.

Καταφρονοῦντας, acc. pl. part. præs. act. pro καταφρονέοντας, a καταφρονέω.

Καταφροντίζω, f. ίσω, jocose fictum ab Aristophane, οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα, scil. θοἰμάτιον, non amisi vestem, verum studiis impendi, *Aristoph. Nub.* 855.

Καταφρύαγμα, ατος, τὸ, fastus, supercilium. A

Καταφρυάσσομαι, vel καταφρυάττομαι, proprie de equo sæviente in frenum; (2) gloriam mihi adversus aliquem adsumo, effero me contra aliquem.

Καταφρύγω, f. ξω, torreo; (2) cremo. Καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, *Aristoph. Nub.* 395.

Καταφρύσσω, vel καταφρύττω, f. ξω, idem.

Καταφυγγάνω, confugio. A καταφεύγω.

Καταφυγὴ, ῆς, ἡ, refugium. Εἴς σ' ἐλπὶς ἡ 'μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν, *Eurip. Or.* 448. Ab eod.

Καταφύγιον, ου, τὸ, perfugium. Ab eod.

Καταφυλαδὸν, *adv.* per tribus, tributim, per gentes. ᾤκηθεν καταφυλαδὸν, *Il.* 2, 668. Ex κατὰ et φυλὴ, *tribus*.

Καταφυλάσσω, vel -ττω, f. ξω, observo.

Καταφυλλορoέω, ῶ, f. ήσω, folia demitto, folia abjicio. Ex κατὰ et φύλλον.

Καταφυσάω, ῶ, flatu effundo, perfundo. Καταφυσῶσιν οἴνῳ γλυκεῖ, *Aristot.*

Καταφύτευσις, εως, ἡ, plantatio. A seq.

Καταφυτεύω, f. εύσω, planto, consero.

Κατάφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, consitus, arboribus consitus. A φυτὸν, *planta*.

Καταφωνεῖν, personare, *de cicadis*. Hinc

Καταφώνησις, εως, ἡ, cum quid sono expletur.

Καταφωράω, ῶ, f. άσω, in furto aut alio facinore deprehendo; (2) deprehendo et comperio; (3) scrutor, exquiro. Τοὺς ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν, *Thuc.*

Κατάφωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, deprehensus in facinore, manifestus reus. A φὼρ, *fur*.

Καταφωτίζω, fut. ίσω, illumino, illustro; (2) baptizo, *ap. Eccl. Script.*

Καταχαίνω, fut. ανῶ, dehisco; (2) derideo.

Καταχαίρω, gaudeo infortunio alicujus, aliorum malis lætor, insulto. Καταχαίρειν ἐπί τινος, *Herodot.*

Καταχαλαζάω, ῶ, grandine obruo, lapides, fustes congero.

Καταχαλάω, ῶ, f. άσω, demitto per funem.

Καταχαλκεύω, refingo ferreum aut æneum instrumentum, *ap. Pl.* si lectio vera, *Ern.*

Κατάχαλκος, ου, ὁ ϗ ἡ, æratus, æneus. Κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει, *Eurip. Phœn.* 110. Hinc

Καταχαλκόω, ῶ, f. ώσω, ære obduco.

Καταχαρίζομαι, f. ίσομαι, indulgeo, condono; (2) in gratiam alicujus fero; (3) populariter et ambitiose loquor; dicitur autem plerumque in partem deteriorem, ut præter jus alicui condonare. Οὐ προδιδοὺς ὑμᾶς, οὐδὲ τὸν ἀγῶνα καταχαριζόμενος, *Æschin.*

Καταχαριστικὸς, οῦ, ὁ, largitor. A præc.

Κατάχαρμα, ατος, τὸ, ludibrium.

Κατάχασμα, ατος, τὸ, hiatus, profunditas; (2) irrisio cum cachinno. A καταχαίνω. Hinc

Καταχασμάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, dehisco; (2) derideo. Hinc

Καταχάσμησις, εως, ἡ, derisio.

Καταχέζω, f. έσω, concaco.

Καταχείρεος, ον, habilis manui, ut χερμάδιος, *Ern.* A χεὶρ.

Καταχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, adversus aliquem suffragium fero, suffragio condemno. Hinc

Καταχειροτονία, ας, ἡ, condemnatio per suffragia, condemnatio a plebe facta.

Καταχὲς, έος, τὸ, sonorum, streperum, *Dor.* pro κατηχὲς, a κατηχής.

Καταχεύετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro κατεχεύετο, a καταχεύομαι.

Καταχεύω, fut. εύσω, profundo, idem quod

Καταχέω, defundo, effundo; (2) offundo, perfundo; aor. 1. κατέχευα. Ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεε τῶν χρημάτων, *Aristoph. Nub.* 74. Ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ, supra cardinem, *Idem*, *Thesm.* 494.

Καταχήνη, ης, ἡ, derisio, contemptus. A καταχαίνω.

Καταχήνῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. *Att.* pro καταχάνῃ, a καταχαίνω.

Καταχηρεύω, fut. εύσω, vidua sum, in viduitate ago.

Καταχθέω, fut. ήσω, molestia afficio.

Καταχθὴς, ὲς, gravatus, valde gravis, *Nic.*

Κατάχθομαι, rei alicujus molestia adficior.

Καταχθόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, subterraneus, infernus, infernalis; καταχθόνιοι, inferi. A χθών.

Καταχλαινόω, ῶ, f. ώσω, vestio, proprie læna, veste pinguiori. A χλαῖνα.

Καταχλευάζω, fut. άσω, ludificor, irrrideo, subsanno, cavillor.

Καταχλιδάω, ῶ, delicias facio, insolens sum.

Κατάχλοος, ον, valde viridis. A χλόη, *herba*.

Καταχορδεύειν, intestina et ventrem seu etiam carnem concidere, secare, καταχειρουργεῖν, *Herod.* Ἐς ὃ ἐς τὴν γαστέρα ἀπίκετο, καὶ ταύτην καταχορδεύων ἀπέθανε, *Herodot.* 6, 75. A χορδή.

Καταχορδέω, idem; (2) interficio, concido.

Καταχόρευσις, εως, ἡ, species cantus, quo in ludis Pythiis Apollo ob jam devictum Pythonem ovans describebatur.

Καταχορηγέω, ῶ, f. ήσω, consumo in choragio, absumo in apparatu ludorum choricorum; (2) suppedito, largior, erogo; (3) effundo, large contribuo.

Καταχόω, inusit. sed fut. 1. καταχώσω, et tempora inde formanda suppeditat verbo καταχωννύω, humo congesta tego, humo vel arena obruo.

Καταχραίνω, polluo, imbuo, *Ep.*

Καταχράομαι, ῶμαι, f. χρήσομαι, abutor, immodice utor, absumo, profundo; (2) utor, *in bonam partem*; (3) male accipio verberibus, morte adficio; (4) utendum accipio. Εἰς τὸ μὴ καταχρήσασθαι τῇ ἐξουσίᾳ μου, 1 *Cor.* 9, 18.

Καταχρέμπτομαι, f. ψομαι, exscreo in; (2) despuo, conspuo.

Κατάχρεος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Att.* κατάχρεως, ære alieno oppressus, obæratus; (2) obnoxius. Hinc τὰ κατάχρεα, ων, bona oppignerata et oberata.

Καταχρῆσθαι, præs. inf. med. *Att.* et *Ion. contr.* pro καταχράεσθαι, a καταχράομαι. Hinc

Κατάχρησις, εως, ἡ, abusio, abusus; (2) usurpatio, *etiam in bonam partem*; (3) catachresis, figura rhetorica.

Καταχρηστικὸς, ἡ, ὸν, abusivus. Ab eod.

Καταχρηστικῶς, *adv.* abusive.

Κατάχρισις, εως, ἡ, inunctio. A καταχρίω.

Κατάχρισμα, ατος, τὸ, unguentum.

Κατάχριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, inunctus, perlitus. A

Καταχρίω, fut. ίσω, inungo, illino, oblino.

Καταχρόω, inusit. sed suppeditat f. καταχρώσω, verbum καταχρωννύω, colore imbuo; (2) tingo.

Κατάχρυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro obductus, inauratus. Hinc

Καταχρυσόω, ῶ, inauro, auro obduco.

Καταχρώζω, fut. ώσω, coloro, colore imbuo.

Καταχρώννυμι, vel καταχρωννύω, fut. ώσω, idem. Κατὰ δ' αἰδάλῳ κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι, Eurip. Hec. 911.

Κατάχρωσις, ἡ, coloratio, infectio, Poll.

Καταχύδην, idem quod simplex, Anac.

Κατάχυμα, ατος, τὸ, profusio, infusio, aspersio. A καταχύω. Unde

Κατάχυσις, εως, ἡ, idem; (2) vas quo aqua manibus infunditur, vel mensæ infertur.

Κατάχυσμα, ατος, τὸ, adspergo -inis; quod effunditur, seu defunditur in aliquid. Hinc τὰ καταχύσματα, ων, bellaria, nuces et ficus, quæ in capita recens emptorum servorum ad forum sedentium, vel etiam sponsorum, effundi solebant. Ab eod. Hinc

Καταχυσμάτιον, ου, τὸ, jusculum et condimentum, quo perfunditur caro assa. Dim.

Κατάχυτλον, ου, τὸ, perfundibulum, vas quo lavantes se perfundunt balneatores. A καταχύω.

Καταχυτρίζω, fut. ίσω, in olla vel vase fictili condo, repono, expono; (2) occido.

Καταχύω, fut. ύσω, defundo, effundo, inus.

Καταχωλεύω, fut. εύσω, claudico.

Καταχωνεύω, fut. εύσω, conflo.

Καταχώννυμι, vel καταχωννύω, f. καταχώσω, ab inus. καταχόω, aggerem duco; (2) terra obruo; aor. 1. part. pass. καταχωσθεὶς, obrutus. Κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις, Aristoph. Ach. 299.

Καταχωρίζω, f. ίσω, semoveo; (2) in aliquo loco colloco, in loco aliquo statuo; (3) in literas refero, in tabulario repono.

Καταχωρισμὸς, ῦ, ὁ, collocatio; (2) relatio in literas, in tabularium, &c.

Καταψαίρω, commoveor.

Καταψάλλω, fidibus cano, fidibus oblecto.

Καταψάω, ῶ, f. ήσω, tergendo siccandove demulceo, defrico, demulceo; (2) contero, contundo, in minutas partes redigo. Καταψήσας αὐτῷ τὴν κεφαλὴν, Xen. (2) κατέψηκται χθονὶ, comminuta dilabitur humi, Soph. Trach. 698.

Καταψεκάζω, f. άσω, irroro, rore adspergo; (2) adspergo.

Καταψεύδομαι, f. ψεύσομαι, mentior, mendaciter confingo; (2) mendaciter traduco. Καταψεύδεσθαί τινος προδοσίαν, Phal.

Καταψευδόμαρτυς, ὁ, qui falso testimonio oppugnat, Plat.

Καταψευδομαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, falsum testimonium dico, in falso testimonio oppugno et opprimo. Καταψευδομαρτυρεῖν τινος, Xen.

Καταψεύδω, fallo, frustro, Steph.

Κατάψευσις, εως, ἡ, figmentum, mendacium, obtrectatio. A καταψεύδομαι.

Καταψευσμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Καταψέφω, tenebras offundo.

Καταψηφίζομαι, f. ίσομαι, damno; (2) censeo, decerno, pronuncio; (3) sententiam fero adversam, antiquo. Καταψηφίζεσθαί τινος θάνατον, Xen. Hinc

Καταψηφισμὸς, ῦ, ὁ, condemnatio:

Καταψήφισις, εως, ἡ, idem.

Καταψήχω, fut. ξω, mulceo, permulceo, frico, derado, destringo, detergo; (2) æquo, complano; (3) contero, contundo. Καταψήχειν ἵππους, Eur. Hipp. 115.

Καταψιλόω, ῶ, f. ώσω, denudo, depilo, compilo; (2) complano.

Καταψοφίω, f. ήσω, persono locum.

Κατάψυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, refrigeratus, qui refrigerari potest.

Καταψύξῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. verbi καταψύχω.

Κατάψυξις, εως, ἡ, refrigeratio.

Κατάψυχρος, ου, ὁ ϗ ἡ, frigidus, pergelidus. A

Καταψύχω, f. ξω, refrigero; (2) arefacio, exsicco; (3) sedo, refocillo. Καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, Luc. 16, 24.

Κατάωρος, ον, immaturus ætate.

Κατεαγῆναι, perf. inf. med. Ion. pro κατηγέναι, a κατάγω.

Κατέαξα, confregi, aor. 1. ind. act.

Κατέαται, sedent, 3. pl. præs. ind. med. Ion. pro κάθηνται, a κάθημαι.

Κατέβα, Dor. pro

Κατέβη, 3. sing. a. 2. ind. act. v. καταβαίνω.

Κατέβην, descendi, 1. sing. aor. ejusd.

Κατεβάλλευ, Dor. pro κατεβάλλου, a καταβάλλω.

Κατεβιάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi καταβιάζω.

Κατεβλήθην, a. 1. ind. pass. verbi καταβάλλω.

Κατεγγυάω, ῶ, f. ήσω, vadimonio, sponsione, vel satisdatione obstringo; (2) despondeo, vel desponsatam trado; κατεγγυημένη, desponsata, sponsa. Ἦν σοὶ κατεγγυήσ' ἑταιρίαν, Eur. Or. 1068.

Κατεγγύη, ης, ἡ, desponsio, Ph.

Κατεγγυητικὰ, sponsalia, Gl. V. A κατεγγυάω.

Κατεγείρομαι, e somno me ipsum excito. Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνω κῶμα, κατεγρόμενος· sic legendum esse evicit Cl. Toup. (Theocr. Epig. 3.)

Κατεγέλων, imperf. ind. act. contr. pro κατεγέλαον, a καταγελάω.

Κατεγκαλέω, ῶ, in judicium voco, actione convenio; (2) accuso. Hinc

Κατέγκλημα, ατος, τὸ, criminis intentio, criminatio; (2) crimen ipsum; (3) accusatio.

Κατέγκειμαι, irruo, incumbo in, insto, urgeo.

Κατεγκονέω, ῶ, f. ήσω, festino.

Κατέγνωσαν, 3. plur. aor. 2. indic. act. verbi καταγινώσκω.

Κατεγχαίνω, f. ανῶ, inhio; (2) hiante ore illudo, irrideo.

Κατεγχέω, fut. εύσω, defundo in.

Κατεγχλιδάω, ῶ, f. ήσω, delicias facio; (2) delicato fastidio rejicio.

Κατεδάην, a. 2. ind. pass. verbi καταδαίω.

Κατεδαίσατο, divisit, 3. sing. a. 1. ind med.

Κατέδαρθον, a. 2. ind. act. verbi καταδαρθέω.

Κατεδαφίζω, f. ίσω, solo æquo; (2) solo allido.

Κατέδειξα, a. 1. ind. act, verbi καταδείκνυμι.

Κατέδευσας, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi καταδεύω.

Κατεδήδοκε, 3. sing. perf. ind. act. Att. pro κατήδεκε, a καταδέω.

Κατέδησε, 3. sing. aor. 1. indic. act. verbi καταδέω.

Κατεδιώκετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi καταδιώκω.

Κατεδίωξα, a. 1. ind. act.

Κατεδόκεον, imperf. ind. act. verbi καταδοκέω.

Κατεδυλῦτο, 3. sing. imperf. ind. pass. Ion. et contr. pro κατεδυλόετο, a καταδυλόω.

Κατέδραθες, 2. sing. a. 2. ind. act. per Metath. pro κατέδαρθες, a καταδαρθάνω.

Κατέδραμον, a. 2. ind. act. verbi κατατρέχω.

Κατέδυ, 3. sing. a. 2. ind. act. v. καταδύμι.

Κατέδω, comedo, consumo; fut. ἔδῦμαι perf. κατεδηδοκὼς, qui devoravit; a. 1. pass. κατηδέσθην· pass. κατεδηδεσμένος, comestus. Ἴλιον ἰρὴν.... Αἰῶνος τέθρη κατεδήδοκεν, Epigr. τροφαλίδα Σικελὴν, Aristoph. Vesp. 834. Αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ Πάρνοπες ὦ κατέδονται, Aristoph. Av. 595.

Κατεηγὼς, perf. part. med. Ion. pro κατεαγὼς, a κατάγνυμι.

Κατεθάῤῥησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi καταθαῤῥέω.

Κατέθετο, 3. sing. a. 2. ind. med. verbi κατατίθημι.

Κατεθίζω, f. ίσω, consuefacio.

Κατεθοινήσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi καταθοινάω.

Κάτει, 2. sing. præs. ind. act. verbi κάτειμι.

Κατείβω, effundo, perfundo; κατείβομαι, defluo, fluo. Θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρείων, per genas, Il. 24, 794.

Κατεῖδε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi κατείδω.

Κατείδω, inusit. sed hinc κατεῖδον, conspexi;

κατειδὼς, conspicatus. Ὤφθη δὲ μᾶλλον ἢ κατεῖδε μαινάδας, Eur. Hec. 1075.

Κατείδωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idolis refertus, idolis deditus. Ab εἴδωλον.

Κατεῖεν, 3. sing. perf. ind. med. cum ν ἐφελκ· a κάτειμι.

Κατεικάζω, fut. άσω, conjicio.

Κατεικὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cedens, obsequens, moriger. Ab εἴκω.

Κατειλεγμένος, Att. pro καταλελεγμένος, præt. pass. verbi καταλέγω. Τὸν ἐς Παρθυαίους κατειλεγμένον ςρατόν, App. Bell. Civ. 3, 7.

Κατειλέω, ῶ, f. ήσω, implico; (2) colligo in arctum, in orbem conglobo; (3) involvo; (4) compello, includo. Κατειληθέντες ἐς Μέμφιν, Herodot. (4) κατειληθέντες δὲ ἐς τὸ τεῖχος, Idem, 1, 80. Hinc

Κατείλησις, εως, ἡ, involutio.

Κατειλημμένος, perf. part. pass. Att. pro καταλελημμένος, a καταλαμβάνω.

Κατειλίσσω, obvolvo; κατειλίσσατο, Ion. et Æol. obvoluti erant, 3. pl. plusq. perf. pass.

Κατειλίχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. Ion. pro κατειλιγμένοι ἦσαν, a κατειλίσσω.

Κατείλλω, coarctatum et quasi conclusum teneo, in angustum cogo.

Κατειλυσπάομαι, ῶμαι, corpus instar serpentis traho. Ab εἱλέω et σπάομαι.

Κατειλύω, fut. ύσω, intego, occulto.

Κατειλωτίζω, fut. ίσω, in servitutem redigo, mancipo. Ab εἵλως, servus Laconum.

Κάτειμι, descendo; (2) redeo, revertor.

Κατεῖναι, aor. 2. inf. act. Ion. pro καθεῖναι, a καθίημι.

Κατεινύω, pro καταεννύω, E. M. ex Hom.

Κατεῖπαι, a. 1. inf. act. verbi κατέπω.

Κατειργάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi κατεργάζομαι.

Κατειργνῦναι, præs. inf. act. verbi κατείργνυμι.

Κατείργω, fut. ξω, arceo; (2) subigo, compello. Ναυσὶν ἐκ θαλάσσης κατείργειν, Paus. ςρατεία, Id. Κατείργεσθαι ὑπὸ τῦ δυνατωτέρυ, Thuc.

Κατείρξειον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi κατέρξικω.

Κατείρω, exp. calumnior, detraho, Steph.

Κατειρωνεύομαι, f. εύσομαι, per dissimulationem deludo; (2) cavillor.

Κάτεισιν, 3. sing. præs. ind. act. cum ν ἐφελκ· pro κάτεισι, a κάτειμι.

Κατεκάην, a. 2. ind. pass. verbi κατακαίω.

Κατέκαυε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi κατακαίω.

Κατεκείμην, imperf. ind. med. verbi κατακεῖμαι.

Κατέκηε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. κατακαίω.

Κατέκηλε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi κατακηλέω.

Κατεκκλησία, ἡ, concio derepente convocata, Poll. κατακλησία, Hes.

Κατεκλάξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. Dor. pro κατεκλείσατο, a κατακλείω.

Κατεκλασθῇς, 2. sing. a. 1. conj. pass. Dor. pro κατακλεισθῇς, a κατακλείω.

Κατεκλύω, frango alicujus vires, impetum, &c.

Κατεκόπησαν, 3. pl. aor. 2. ind. pass. verbi κατακόπτω.

Κατεκρίθην, a. 1. ind. pass. verbi κατακρίνω.

Κατέκρινα, condemnavi, a. 1. ind. act.

Κατέκτα, 3. sing. aor. 2. ind. act. Dor. pro κατέκτη, verbi κατάκτημι.

Κατέκταθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. Bœot. pro κατεκτάθησαν, a κατακτείνω.

Κατέκτανον, occidi, aor. 2. ind. act.

Κατεκφεύγω, effugio.

Κατέλαβον, aor. 2. indic. act. verbi καταλαμβάνω.

Κατελαύνω, depello.

Κατελέγχειο, 3. sing. præs. imperat. act. verbi κατελέγχω.

Κατελέγχω, f. ξω, redarguo, convinco. Ἄρης ὁ κατελέγχει Περσία, τὸν κτίσην, Persei, qui te condidit, non est dedecori Arias, Anthol. Steph. 1.

Κατελεέω, εῶ, misereor, commiseror. Κατελεήσατε με, Luc.

Κατελεῖν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro καθελεῖν, a καθαιρέω, pro καθέλω.
Κατελείφθην, a. 1. ind. pass. verbi καταλείπω.
Κατελέλειπτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.
Κατέλεκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro κατελέλεκτο, a καταλέγω.
Κατελεξάμην, a. 1. ind. med.
Κατέλεξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi καταλέγω.
Κατέλευσις, εως, ἡ, descensus, adventus. A κατέρχομαι.
Κατελήφθην, aor. 1. ind. pass. verbi καταλαμβάνω.
Κατελθέμεν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro κατελθεῖν, a κατέρχομαι.
Κατέλθωμεν, *descenderimus*, a. 2. conj. act.
Κατελθὼν, *qui descendit*, a. 2. part. act.
Κατέλιπε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi καταλείπω.
Κατελίσσομαι, *Ion.* pro καθελίσσομαι, convolvor.
Κατελόμενος, a. 2. part. med. *Ion.* pro καθελόμενος, a καθαιρέω.
Κατελοῦσι, dat. plur. a. 2. part. act. *Ion.* pro καθελοῦσι.
Κατελπίζω, f. ίσω, spero, spem concipio.
Κατελπισμὸς, οῦ, ὁ, spes. A præc.
Κατέλυεν, 3. sing. imperf. ind. act. verbi καταλύω.
Κατέλω, *Ion.* pro καθέλω. A καθαιρέω.
Κατεμάνθανον, 3. plur. imperf. ind. act. verbi καταμανθάνω.
Κατέμαρπτε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi καταμάρπτω.
Κατεμβλέπω, f. ψω, intueor, adspicio.
Κατεμέω, ῶ, f. έσω, vomitu conspergo.
Κατεμήσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi καταμήδομαι.
Κατεμματέω, demitto, immitto, *Nicand.*
Κατεμπάζω, corripio, urgeo, *Id.*
Κατεμπρήθω, fut. πρήσω, incendo, inflammo; (2) efflo, exsufflo.
Κατεναίρω, interficio, corrumpo, aor. 1. med. κατενήρατο, interfecit.
Κατέναντι, *adv.* ex adverso, e regione; (2) adversus, obviam.
Κατεναντία, *adv.* idem.
Κατεναντίον, *adv.* idem.
Κατεναρίζω, interficio, occido, jugulo; p. pass. κατηναρισμένος, jugulatus.
Κατενάσθην, *habitavi*, aor. 1. pass. verbi καταναίω. Ἴν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις Παρνασοῦ κατενάσθην. *Eurip. Phœn.* 214.
Κατένασσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro κατένασε, a καταναίω.
Κατενδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, indigus:
Κατένεγξις, ἡ, lapsus ex alto. Ab *inus.* ἐνέγκω.
Κατενέθω, *per Metath.* pro κατενθέω. Vide κατενήνοθεν, *Hesiod.*
Κατένεικε, *detulit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro κατήνεγκε, a καταφέρω.
Κατένευσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi κατανεύω.
Κατενεχθεὶς, a. 1. part. pass. verbi καταφέρω.
Κατενεχθῆναι, *appulsum esse*, a. 1. inf. pass.
Κατενεχυράζω, f. άσω, pigneror.
Κατενήνοθεν, *constraverat*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* et *per Metathesin*, pro κατήνθε, a κατενθέω, pro quo dicitur κατενέθω.
Κατενήρατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi καταναίρω.
Κατενθεῖν, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro κατελθεῖν, a κατέρχομαι.
Κατεντείνω, distraho, κατεντείνομαι, enixe contendo, flagito.
Κατεντευκτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquem conveniens accusat, vel alium vel ipsum. A
Κατεντυγχάνω, convenio, compello aliquem contra alium.
Κατεντρυφάω, ῶ, insulto. *Philox.* κατεντρυφᾷν, insolescere.
Κατενύγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi κατανύσσω.
Κατενῶπα, vel κατένωπα, *adv.* in conspectu, coram. Ex κατὰ et ἐνώπιον.
Κατενώπιον, *adv.* idem et ex iisd.

Κατεξανάστασις, εως, ἡ, oppugnatio, rebellio.
Κατεξαναστατικὸς, ἡ, ὸν, oppugnans, adversans. A
Κατεξανίσταμαι, effundor, de fluvio qui ripas præterit; (2) contra aliquem insurgo, oppugno; (3) contra futurum me præparo. (1) ἀλλὰ κατεξανίσταται τῆς ὄχθης, *Heliod. Æthiop.* 2.
Κατεξετάζω, fut. άσω, recognosco.
Κατεξουσιάζω, fut. άσω, potestatem exerceo in aliquem. Οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν, *Matt.* 20, 25. Hinc
Κατεξουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, imperans.
Κατεξούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est suæ potestatis, qui est sui juris et arbitrii. Ab ἐξουσία.
Κατεπαγγελία, ας, ἡ, promissio.
Κατεπαγγέλλομαι, polliceor, promitto.
Κατεπάγω, induco, infero; (2) invito. Εἶτα δ' αὐτὸ κατεπάγων πυκνὸν, *Aristoph. Eq.* 25.
Κατεπάδω, incanto; (2) mulceo, ut incantatores solent; (3) cantu oppugno, cantu expello; blandis verbis cum aliquo loquor.
Κατεπαίρομαι, effero me adversus aliquem.
Κατεπακολούθημα, ατος, τὸ, accessio, consecutio, additamentum.
Κατεπάλληλος, ον, alternus.
Κατεπατήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi καταπατέω.
Κατεπάτησεν, 3. sing. a. 1. ind. act.
Κατέπαυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi καταπαύω.
Κατεπείγω, urgeo, compello; κατεπείγομαι, festino, propero, maturo, accelero; (2) studiosus sum; f. 1. pass. κατεπειχθήσεται, urgebitur.
Κατεπεισόδιον, τὸ, idem quod ἐπεισόδιον.
Κατέπεσον, a. 2. ind. act. verbi καταπίπτω.
Κατεπέστησαν, 3. plur. aor. 2. ind. act. verbi κατεφίσταμαι.
Κατέπεφνεν, 3. sing. a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro κατεπέφονεν. Al. a φω fit φενω, per *redupl.* πεφενω, et *per Sync.* πεφνω, inde aor. 2. ἔπεφνον.
Κατεπήδησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi καταπηδάω.
Κατέπηξεν, 3. sing. aor. 1. indic. act. cum ν ἐφελκ. a καταπήγνυμι.
Κατεπιάνθην, aor. 1. ind. pass. verbi καταπιαίνω.
Κατεπιδείκνυμαι, jacto, glorior.
Κατεπίθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cupidus. *Gl. V.* κατεπίθυμος, desiderabilis. Ex κατὰ et ἐπιθυμία, *cupiditas*.
Κατεπιορκέω, ῶ, f. ήσω, perjurio causam subverto, vel judicio vinco.
Κατεπιτηδεύω, f. εύσω, cum affectatione aliquid ago, nimis diligenter studioseque.
Κατεπιφεύγω, f. ξω, confugio.
Κατεπιχειρέω, ῶ, f. ήσω, impetum facio in aliquem, manum injicio.
Κατέπλευσα, a. 1. ind. act. verbi καταπλέω.
Κατεπόθην, a. 1. ind. pass. verbi καταπίνω.
Κατεπράϋνα, a. 1. ind. act. verbi καταπραΰνω.
Κατέπω, contra aliquem loquor. Μὴ, πρὸς τῶν θεῶν, ἡμῶν κατείπῃς, ἀντιβολῶ σε δέσποτα, *Aristoph. Pace*, 377. Ἄγε δὲ κατείπε μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον, *Idem, Nub.* 478.
Κατεράσαι, defundere; quasi ab ἔρα, *terra*; unde ἔραζε, *humo*.
Κατεργάζομαι, f. άσομαι, efficio, perficio, perago; (2) conficio, concoquo; (3) consumo; (4) profligo; (5) interficio; (6) operor; κατειργασμένος, perf. pass. cultus. Ὁ γὰρ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται, *Rom.* 4, 15. Τὰ μὲν σημεῖα τοῦ ἀποστόλου κατειργάσθη ἐν ὑμῖν, 2 *Cor.* 12, 12. Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει, *dispatch'd*, Eur. Iphig. in Taur. 1176. Hinc
Κατεργασία, ας, ἡ, confectio; (2) opificium; (3) concoctio, ut cibi; cultura et elaboratio, ut soli.
Κατεργάθω, arceo, cohibeo. Στρατὸν κατεργάθε, *Æsch. Eumen.* 569.
Κατέργαθω, idem quod καθείργω, *Æsch.*
Κατεργασμένος, perf. part pass. *Ion.* pro κατειργασμένος. A κατεργάζομαι.

Κατεργαστέον, expugnandum, enitendum est.
Κατεργαστικὸς, ἡ, ὸν, vim habens conficiendi.
Κατέργαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, excultus, ornatus, operosus.
Κατέργνυμι, includo. Κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ, haris includebat, *Odyss.* 10, 238, est pro καθείργνυμι.
Κάτεργος, ου, ὁ ϗ ἡ, labore excultus; τὸ κάτεργον, confectio, cultus, usus, *LXX.*
Κατεργὸς, ὸν, confectus, ut senio, &c.
Κατέργω, idem quod καθείργω, *Æsch.*
Κατερεθίζω, f. ίσω, irrito, incito.
Κατερείδω, f. είσω, superimpono.
Κατερείκτος, ὁ ϗ ἡ, confractus. A
Κατερείκω, f. ξω, frango, contundo, scindo.
Κατερείπω, f. ψω, dejicio, diruo; κατερηρειμμένος, perf. pass. dirutus. Ἔστην ἐν φόρμιγγι, κατηρείφθην δὲ σὺν αὐλῷ Θήβη, *Epigr.*
Κατέρρεξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. a καταρρέζω.
Κατερεύγω, eructo in, ructu effundo aut efflo in; κατήρυγεν, aor. 2. ructavit in faciem. Ὡς θερμὸν ἡ μιαρὰ τί με κατήρυγεν, *Aristoph. Vesp.* 1145.
Κατερεφὴς, ὲς, tectus, coopertus. A
Κατερέφω, f. ψω, tego, tectum impono. Ὡς εὖ κατηρέψασθε ϗ νεωστικῶς κεράμῳ τὸ νῶτον, *Aristoph. Vesp.* 1284, opertæ estis.
Κατερέω, ῶ, dicor seu loquor contra, indico, obloquor; (2) edissero. Κατερῶ πρὸς γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ, *Aristoph. Nub.* 518. Ἀποθανεῖ, εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ, τι ποτ' ἐστί σοι, *Idem, Pace*, 188.
Κατερήτυον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi
Κατερητύω, f. ύσω, detineo, retineo. Κατερητύσαν δ' ὁδὸν ἣν στέλλη, *Soph. Phil.* 1462.
Κατεριθεύομαι, contendo, litigo.
Κατεριπόω, idem quod κατερείπω. Hinc
Κατερίπωσις, εως, ἡ, destructio, vastatio.
Κατερυθραίνω, rubefacio.
Κατερυθριάω, rubore suffundor.
Κατερυκάκω, detineo, remoror, ut hinc sic *Homericum* μὴ κατερύκακε, ne detine; sed ibi legitur et κατερύκανε, *Il.* 24, 218.
Κατερυκάνω, idem.
Κατέρυκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro κατήρυκε. A
Κατερύκω, fut. ξω, idem. Σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων ἀποκλείεις ϗ κατερύκεις, *Aristoph. Vesp.* 599.
Κατερύω, f. ύσω, detraho, deduco. Τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν, *Od.* 5, 251.
Κατέρχομαι, f. ελεύσομαι, descendo; sc. in loca depressiora; (2) *de oratore, scriptore*, venio ad locum aliquem explicandum oratione; (3) redeo ex exsilio, postliminio redeo; (4) invehor, irrumpo. Ὃς ἂν κατέλθῃ, τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνὴρ, *Eur. Iphig. in Taur.* 39. ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, *Act.* 21, 10. πρὸς τοὺς ἁγίους, *Ib.* 9, 32.
Κατέσβη, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi κατασβέννυμι.
Κατέσει, 3. sing. imperf. ind. act. verbi κατασείω.
Κατεσθίω, edo, peredo, voro, devoro. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας, *Luc.* τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, *Matt.* 23, 14.
Κατεσκαμμένα, perf. part. pass. verbi κατασκάπτω.
Κατέσκαψα, *dirui*, a. 1. ind. act.
Κατεσκεύασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi κατασκευάζω.
Κατεσπευσμένως, *adv.* festinanter, accelerando. A κατεσπευσμένος, part. perf. pass. verbi κατασπεύδω.
Κατεσπουδασμένως, *adv.* studiose, dedita opera, *item* bona fide. A κατεσπουδασμένος, part. perf. pass. verbi κατασπουδάζω.
Κατέσταθεν, *oppositi sunt*, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Æol.* pro κατεστάθησαν, a καθίστημι.
Κατεστάθησαν, idem, sed communiter.
Κατέστασαν, 3. pl. a. 2. ind. act. *Dor.* pro κατέστησαν.
Κατεστὼς, perf. part. act. *Ion.* pro καθεστηκώς.
Κατεστήκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro καθεστήκει.

Κατέστην,

Κατέστην, *constitui*, a. 2. ind. act.

Κατεστράφατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro κατεστραμμένοι ἦσαν, a καταστρέφω.

Κατεστράφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass.

Κατεστρέφετο, 3. sing. imperf. ind. pass.

Κατέστρεψα, *subverti*, a. 1. ind. act.

Κατεστρώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi καταστρώννυμι.

Κατέστυγε, *horruit*, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi καταστυγέω.

Κατέσχεθε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi κατασχέθω, pro κατέχω.

Κατέσχεν, *retinuit*, 3. sing. a. 2. ind. act.

Κατετάκετο, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro κατετήκετο, a κατατήκω.

Κατετόξευσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi κατατοξεύω.

Κατέτος, *adv.* quotannis, annuatim, pro κατ' ἔτος. Ex ἔτος, *annus*.

Κατέτριβον, 3. pl. imperf. ind. act. verbi κατατρίβω.

Κατέτριζε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi κατατρίζω.

Κατέτρωξαν, 3. plur. a. 1. ind. act. verbi κατατρώγω.

Κατετρώσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi κατατιτρώσκω.

Κάτευγμα, ατος, τὸ, imprecatio, diræ; (2) res voto promissa, donum votivum. (2) ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασι, *Soph. Œd. Tyr.* 920. A κατεύχομαι.

Κατευδαιμονίζω, f. ίσω, fortunatum dico, beatum prædico.

Κατευδοκέω, laudo quem, probo.

Κατευημερέω, ῶ, f. ήσω, prospere ago; (2) gratia et auctoritate polleo; (3) auctoritate et gratia supero. Κατευημερηκὼς παρ' ὑμῖν, *Æschin.*

Κατευθικτέω, ῶ, f. ήσω, scopum ferio; (2) rem acu tango; (3) adsequor. Ex εὔθικτος, *tactu facilis*.

Κατευθὺ, *adv.* recta, pro κατ' εὐθύ.

Κατευθυντὴρ, ῆρος, ὁ, corrector, emendator.

Κατευθυντὴς, οῦ, ὁ, idem.

Κατευθυντηρία, ας, ἡ, amussis, regula fabrilis.

Κατευθύνω, dirigo; (2) rego, moderor; (3) compono, constituo; (4) mulcto; (5) commode ago seu vivo, felici successu gaudeo; (6) recta incedo. Ὁ δὲ Κύριος κατευθύναι ὑμῶν τὰς καρδίας, 2 *Thess.* 3, 5. τοὺς πόδας ἡμῶν, *Luc.* 1, 79. Hinc

Κατευκαιρέω, ῶ, f. ήσω, occasione dextre utor.

Κατευκηλέω, ῶ, f. ήσω, permulceo, delinio, sedo.

Κατευκτικῶς, *adv.* optando, precandi causa. A κατεύχομαι.

Κατευλογέω, ῶ, f. ήσω, prædico, laudibus extollo; (2) fausta precor. Κατευλογοῦσι πρὸς τοὺς πολλοὺς, *Plut.*

Κατευμαρίζω, fut. ίσω, verbis aliquid levo; (2) levo, elevo; (3) complano; (4) facile aliquid efficio.

Κατευμεγεθεῖν, superiorem esse, dominari. Ab εὐμεγέθης.

Κατευνάζω, fut. άσω, sopio; (2) sedo, paco; (3) finio; (4) *in pass. et med.* quiesco, requiesco; (5) cubo, dormio. Ἕκτος αὐτὸν τάξιων, κατεύνασεν Ἕκτωρ, *Eur. Rhes.* 614. Τὸν ἄνδρα δ' ἡμῖν ποῦ κατεύνασαι φράσον, *Ibid.* 611. Hinc

Κατευνασμὸς, οῦ, ὁ, dormitio, somnus.

Κατευναστήριον, ου, τὸ, cubiculum, cubile.

Κατευναστὴς, οῦ, ὁ, cubicularius; (2) qui sponsam ducit dormitum.

Κατευναστικὸς, ἡ, ὸν, vim sopiendi, sedandi, habens.

Κατευνάω, ῶ, unde a. 1. pass. κατευνηθέντα, sopitum, idem quod κατευνάζω.

Κατευοδόω, ῶ, f. ώσω, prosperum iter præbeo; (2) fortuno. Et *in pass.* κατευοδοῦμαι, prosperor, prospere ago. Hinc

Κατευόδωσις, εως, ἡ, prosperatio, *Gl. V.*

Κατευορκέω, ῶ, f. ήσω, sancte et religiose juro.

Κατευόροφος, ον. Vide εὐόροφος.

Κατευπορέω, ῶ, f. ήσω, abundo, ut *simplex*.

Κατευρύνω, fut. υνῶ, dilato, *Ern.*

Κατευστοχέω, ῶ, f. ήσω, bene collimo; (2) conjecto bene.

Κατευτελίζω, fut. ίσω, elevo, parvi facio.

Κατευτρεπίζω, fut. ίσω, apparo, instruo, ordino. Καὶ μέν τοι σὺ μὲν ταύτας κατευτρέπιζ', *Aristoph. Conc.* 508.

Κατευτυχέω, ῶ, f. ήσω, feliciter ago in.

Κατευφημέω, ῶ, fut. ήσω, fausta acclamatione prosequor; (2) laudo, collaudo. Πολλὰ κατευφημοῦντες αὐτὸν, *Plut.*

Κατευφραίνω, fut. ανῶ, exhilaro,

Κατευχειρίζω, idem quod εὐμαρίζω.

Κατευχὴ, ῆς, ἡ, precatio, obsecratio, votum; (2) imprecatio, *Gl. V.* A

Κατεύχομαι, f. ξομαι, imprecor, diras precor, devoveo; (2) magnopere precor; (3) precor; (4) votum facio; (5) opto; (6) glorior, me jacto. Ὅταν κατεύχῃ ταῦτ' ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν εὔχου, *Soph. Aj.* 392. Καὶ στᾶσα πρόσθεν ἑστίας κατηύξατο, *Eur. Alc.* 152.

Κατευωχέομαι, οῦμαι, epulor.

Κατευωχέω, epulis excipio.

Κατέφαγον, 3. plur. aor. 2. ind. act. verbi καταφάγω.

Κατεφαίνετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi καταφαίνω.

Κατεφάλλομαι, idem quod καθάλλομαι, *Hom.*

Κατεφάμιξεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro κατεφήμισεν, verbi καταφημίζω.

Κατεφάνην, a. 2. ind. pass. verbi καταφαίνω.

Κατεφθαρμένος, perf. part. pass. verbi καταφθείρω.

Κατέφθειρα, *corrupi*, a. 1. ind. act.

Κατεφίστημι, insurgo in aliquem. Κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, *Act.* 18, 12.

Κατεφόνευσε, aor. 1. indic. act. verbi καταφονεύω.

Κατέφυγον, a. 2. ind. act. verbi καταφεύγω.

Κάτεχε, 2. sing. præs. imperat. act. vel 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro κατεῖχε, a κατέχω.

Κατέχεεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *per Sync.* pro κατέχευσε, a καταχέω.

Κατέχευσα, *effudi*, 1. sing. aor. ejusd.

Κατέχευσεν, idem quod antecedens κατέχεεν.

Κατεχθραίνω, odio prosequor, inimicus sum alicui.

Κατεχμάζω, f. άσω, idem quod ἐκμάζω.

Κατεχόμενος, præs. part. pass. verbi

Κατέχω, fut. καθέξω, vel κατασχήσω, detineo, retineo; (2) teneo, occupo, possideo; (3) sustineo, v. gr. impetum; (4) contineo, cohibeo, coerceo; (5) applico, appellor, advenio, accedo: *cum subst.* varias accipit significationes, ut histriones scenam, scurræ convivium κατέχειν dicuntur, qui placent, in quos omnes sunt intenti: fama κατέχειν, quæ pervulgata est, *Ern.* Et ad hæc *in pass.* numine sum adflatus. Ἀλλ' ἀγρίαις κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις, implebat, *Soph. Phil.* 11. Κατέχουσι ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως, *Aristoph. Av.* 1321. Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ, *Soph. Aj.* 142. Καρδίαν κατέσχετο ἔρωτι δεινῷ, *Eurip. Hipp.* 27. (2) ὃς τὴν χιονώδη Θρήκην κατέχει, *Eurip. Hec.* 81. *In pass.* præter alias significationes, significat, numine corripior, afflor. Οἱ δὲ καὶ ἀνέγραψαν πολλοὺς... κατασχεθῆναι πρὸς Διονύσου, *Arrian.* 5, 2. Κατεχόμενος ἐκ τοῦ θείου, *Id.* 4, 13. Εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει, nisi hoc nocturnum spectrum bene nobis cesserit. Metaphora sumpta a navibus, quæ κατασχεῖν dicuntur, cum terræ appellunt, *Soph. Electr.* 504.

Κατηβολέω, ῶ, f. ήσω, animam ago, linquor animo, *Nicand.*

Κατήγαγον, a. 2. ind. act. *Att.* pro κατῆγον, a κατάγω.

Κατηγεμὼν, *Ion.* pro καθηγεμὼν, dux.

Κατηγέομαι, *Ion.* pro καθηγοῦμαι.

Κατηγορέω, ῶ, fut. ήσω, reprehendo, adversus aliquem loquor; (2) indico, arguo, defero nomen, accuso, demonstro, prædico, enuncio; *in logicis.* Ὧν ἡμεῖς κατηγοροῦμεν αὐτοῦ, *Act.* 24, 8. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα αὕτη κατηγόρηκεν εὖ, *Aristoph. Thesm.* 451. Κατηγορεῖται παρὰ τῶν Ἰουδαίων, *Act.* 22, 30.

Κατηγορηθὲν, a. 1. part. pass. n. g.

Κατηγόρημα, ατος, τὸ, de quo quis accusatur, crimen, quod objicitur; (2) accusatio; (3) quod objicitur, vel prædicatur, prædicatum, *ap. Logicos.* A κατηγορέω.

Κατηγορητέον, accusandum. Ab eod.

Κατηγορία, ας, ἡ, accusatio; (2) categoria, prædicamentum, *apud Logic.* Ab eod.

Κατηγορικὸς, ἡ, ὸν, accusatorius; (2) ad prædicamentum pertinens; (3) delator. A κατήγορος.

Κατηγορικῶς, *adv.* accusatorie, criminose:

Κατήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, accusator. Ab eod.

Κατηγορούμενος, præs. part. pass.

Κατηγωνίσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi καταγωνίζομαι.

Κατῄδεσα, a. 1. ind. act. verbi καταιδέω.

Κατῃθαλωμένη, perf. part. pass. f. g. verbi καταιθαλόω.

Κατῄειν, 3. sing. perf. med. *Att.* pro κατεῖε, a κάτειμι.

Κατήκει, 3. sing. præs. ind. act. *Ion.* pro καθήκει, a καθήκω.

Κατῄκιζον, imperf. ind. act. verbi καταικίζω.

Κατήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicto audiens, moriger; (2) imperio subjectus; (3) attentus; (4) explorator auritus, auscultator; (5) auditor. (4) καὶ οἱ κατάσκοποί τε καὶ κατήκοοι ἦσαν ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώρην, habebat, *Herod.* 1, 100. A κατακούω.

Κατήκω, *Ion.* pro καθήκω, devenio, pertineo. Τὰ κατήκοντα et τὰ κατήκοντα πρήγματα res sunt urgentes et præsentes. Λέγοντες περὶ τῶν κατηκόντων, *Herod.* 1, 97. Τὰ κατήκοντά ἐστι τοιαῦτα, *Id.* 5, 49. Vide *Eund.* 8, 19.

Κατήλασα, a. 1. ind. act. verbi κατελαύνω.

Κατῆλθε, 3. sing. a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro κατήλυθε, a κατέρχομαι.

ΚΑΤΗ῀ΛΙΨ, ιπος, vel ιφος, ἡ, tabulatum trabs tectum sustinens; (2) scala. Νῶ δὲ δείσασαί γέ πω ἐπὶ τὴν κατῆλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν, *Aristoph. Ran.* 565.

Κατηλλάγην, aor. 2. ind. pass. verbi καταλλάττω.

Κατηλογέω, ῶ, f. ήσω, contemno, nihili facio.

Κατηλοκίζω, f. ίσω, sulco.

Κατηλόκισται, 3. sing. perf. ind. pass.

Κάτηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ, declivis, *Nonnus.* A κατέρχομαι. Hinc

Κατηλυσία, ας, ἡ, descensus.

Κατήλυσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Κατηλωκυῖα, part. perf. act. fem. gen. *Ion.* pro καθηλωκυῖα, a καθάλωμι.

Κατῆμαρ, *adv.* indies, quotidie, singulis diebus.

Κατημελημένως, *adv.* contemptim, neglectim, cum neglectu. A κατημελημένος, *neglectus, vilis*, perf. part. pass. a καταμελέω.

Κατημύχθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi καταμύσσω.

Κατημύω, demitto, v. gr. animum dolore, &c.

Κατηναγκασμένως, *adv.* coacte, necessario.

Κατηναλωμένα, nom. pl. perf. part. pass. n. g. verbi καταναλίσκω.

Κατήναρε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi κατεναίρω.

Κατήνεγκα, a. 1. ind. act. verbi καταφέρω.

Κατήνοχα, *detuli*, perf. ind. med.

Κατήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventis obnoxius, ventis expositus, ventosus.

Κατήντησεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ· a καταντάω.

Κάτηξις, εως, ἡ, *Ion.* confractio. A κατάγω.

Κατηξιώθησαν, 3. plur. a. 1. ind. pass. verbi καταξιόω.

Κατῄονων, *perfundebam*, imperf. ind. act. *contr.* pro κατῃόναον, a καταιονάω.

Κατήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, dependens, demissus. Ex κατὰ et ἀείρω, *tollo*.

Κατηπειγμένως, *adv.* raptim. Ὥστε καὶ κατηπειγμένως ποιεῖσθαι τὴν ἐκστράτειαν, *Heliod.* 8.

Κατηπιάω, ῶ, mitigo, lenio, placo; (2) lenis et placidus sum. Hinc *Hom.* κατηπιόωντο, pro κατηπιάοντο, *Il.* 5, 417.

Κατηρᾶτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro κατηράετο, a καταράομαι.

Κατηργηθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass. verbi καταργέω.
Κατήργηκα, *abolevi*, perf. ind. act.
Κατήργησα, *inanem reddidi*, a. 1. ind. act.
Κατῆρε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi καταίρω.
Κατῆρεε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro καθῄρεε, a καθαιρέω.
Κατηρέθετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi κατερέθω.
Κατηρεμέω, ῶ, fut. ήσω, tranquillo, sedo.
Κατηρεμίζω, fut. ίσω, idem.
Κατηρεφής, έος, ὁ ϗ ἡ, tectus, coopertus, opacus: *item* plenus, redundans. Καὶ κατηρεφεῖ τύμβῳ περιπτύξαντες, *Soph. Antig.* 885. Εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ, *Id. Phil.* 272. Ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ, *Id. El.* 381. Ex ἐρέφω.
Κατήρης, ῆρες, suspensus; (2) accommodatus, instructus, apparatus. Εἶχε πλοῖον κατῆρες ἑτοῖμον, *Herodot.* 8, 21. Σκάφος ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον, ad navigandum, *Eurip. Iphig. in Taur.* 1345. Σὲ, τὸν κατήρη χλανιδίοις, ἀνιστορῶ, te, veste virili instructum, *Id. Suppl.* 110. Ab ἄρω.
Κατήριπε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi κατερείπω.
Κατήῤῥαξαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi καταράσσω.
Κατηρτίσθαι, perf. inf. pass. verbi καταρτίζω.
Κατηρτίσω, *perfecisti*, 2. sing. aor. 1. med.
Κατήσθιον, imperf. ind. act. verbi κατεσθίω.
Κατῃσχύνθην, aor. 1. ind. pass. v. καταισχύνω.
Κατῄσχυνον, *pudefaciebam*, imperf. ind. act.
Κατήφεια, ας, ἡ, vultus demissus, pudor cum mœrore; dedecus. Κατηφείην δὲ σοι αὐτῷ, *Il.* 3, 51.
Κατηφέω, ῶ, sum vultu demisso præ pudore. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα; *Eurip. Med.* 1012. A
Κατηφής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui est vultu præ pudore demisso, pudibundus, subtristis, mœstus. Ex κάτω et φάος, (vel potius ἅπτω, *figo*, Ern.)
Κατηφήσας, a. 1. part. act. verbi κατηφέω.
Κατηφιάω, ῶ, f. άσω, erecto vultu intueri non audeo præ pudore. Hinc *Poetice* κατηφιόων, part. pro κατηφιάων, κατηφιῶν. Μικρὸν ἐπισχόντα, καὶ κατηφιάσαντα προσειπεῖν, *Plutarch. Consol. ad Apollon.* Κατηφιόων καὶ ἄναυδος, *Gregor. Naz. in Carmine.* A κατηφής.
Κατηφόνες, οἱ, probrosi, pudore et probris digna committentes; vel pro κατήφειαι, probra, ut κακ' ἐλέγχεα, *Hom.*
Κατηχέω, ῶ, fut. ήσω, sono, insono; (2) insono aliquid auribus alicujus, viva voce doceo aliquem, *item* doceo *simpl.* (3) doceo prima artis alicujus rudimenta; (4) doceo prima elementa Christianismi; a. 1. pass. κατηχηθεὶς, edoctus, informatus. Ἵνα ϗ ἄλλους κατηχήσω, 1 *Cor.* 14, 19. Περὶ ὧν κατηχήθης, *Luc.* 1, 4. (Vid. *Ern.*)
Κατήχημα, ατος, τὸ, sonitus. A κατηχέω.
Κατηχής, έος, ὁ ϗ ἡ, sonorus, streperus. Ex κατὰ et ἦχος, *sonus.*
Κατήχησις, εως, ἡ, obturatio aurium, et stupefactio sensuum, quæ fit pulsatione et concrepatione æneorum, &c. (2) institutio; (3) doctrinæ Christianæ elementa.
Κατηχητὴς, ȣ, ὁ, doctor; (2) qui prima tradit elementa, qui initiat. A κατηχέω.
Κατήχητοι, qui initiantur. *Vulg. Lex. ex Dionys. Areopag.* Ab eod.
Κατήχθην, a. 1. ind. pass. verbi κατάγω.
Κατηχίζω, f. ίσω, idem quod κατηχέω. Hinc
Κατηχισμὸς, ȣ, ὁ, disciplina, in primis Christianismi elementa.
Κατηχιστὴς, ȣ, ὁ, qui elementa, in primis doctrinæ Christianæ, tradit. Ab eod.
Κατηχιστικὸς, ὴ, ὸν, ad institutionem in re aliqua pertinens. Ab eod.
Κατηχȣ́μενα, vel κατηχȣμένια et κατηχȣμενεῖα, ων, τὰ, loca in quibus stabant catechumeni, tabulæque catecheticæ adservabantur. A κατηχέω.
Κατηωρεῦντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Dor.* pro κατῃωρȣ̃ντο, a καταιωρέομαι.
Κάτθανε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi καταθνήσκω.

Κατθέμεν, aor. 2. inf. act. *Æol.* et *Ion.* pro καταθεῖναι, a κατατίθημι.
Κάτθεο, 2. sing. a. 2. imperat. med. *Æol.* et *Ion.* pro κατάθεσο.
Κατιάπτω, f. ψω, lædo, corrumpo.
Κατιὰς, άδος, scalpellum quo fœtus aut abscessus ex utero exsciditur. *Ion.* pro καθιάς.
Κατίασι, 3. pl. præs. ind. act. *Ion.* pro κατίεισι, a κάτειμι.
Κατιδεῖν, aor. 2. inf. act. verbi κατείδω.
Κατιδόντες, nom. pl. aor. 2. part. act.
Κατιέναι, præs. inf. act. verbi κάτειμι.
Κατίημι, Ion. pro καθίημι, demitto.
Κατίζω, *Ion.* pro καθίζω, colloco.
Κατιθὺ, *adv.* recta, e regione, ex adverso.
Κατιθύνω, dirigo.
Κατικετεύω, *Ion.* pro καθικετεύω, supplico.
Κατικμάζω. Vide simpl. *Nic.*
Κατικμαίνω, humecto; (2) mollio.
Κατιλλαίνω, distortis oculis irrideo.
Κατίλλω, contorqueo, convolvo; (2) implico, confundo, ut verba in pronunciando; (3) idem quod κατιλλαίνω, ut et
Κατιλλωπέω, ῶ.
Κατιλλώπτω, idem; (2) strabis seu contortis oculis intueor. (2) τῷ θῆλυ κατιλλώπτοντι Πριήπῳ, patrantibus oculis tuenti Priapo, *in Antholog. in Miscell. Lips.* 9, 462.
Κατιλύω, f. ύσω, limo obduco; unde aor. 1. pass. κατιλυθεὶς, oblimatus.
Κατιόντα, acc. sing. præs. part. act. verbi κάτειμι.
Κατιόω, ῶ, rubigine obduco seu consumo; κατιόομαι, ȣ̃μαι, rubigine consumor; perf. part. κατιωμένος.
Κατιππάζεσθαι, præs. inf. med. *Ion.* pro καθιππάζεσθαι, a καθιππάζομαι.
Κατιρεῦν, præs. inf. act. *Ion.* et *contr.* pro καθιερόειν, a καθιερόω.
Κατίστασθαι, præs. inf. pass. *Ion.* pro καθίστασθαι, a καθίστημι.
Κατιστέατο, *constituebantur*, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro καθίσταντο.
Κατίσχεαι, 2. sing. præs. ind. med. verbi seq. *Ion.* pro κατίσχῃ.
Κατίσχειν, præs. inf. act. verbi κατίσχω.
Κατισχναίνω, idem quod κατισχνόω.
Κατισχνὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, macer, gracilis.
Κατισχνόω, ῶ, fut. ώσω, attenuo, emacio; (2) diligenter examino, minutissima quæque pervestigo.
Κατισχύσει, 3. pl. præs. ind. act. verbi
Κατισχύω, f. ύσω, viribus valeo adversus aliquem, obruo, deprimo, dejicio; (2) invalesco; (3) possum; (4) roboro, corroboro; (5) conor, et (6) *in pass.* viribus alicujus opprimor, vincor, cedo. Κατίσχυον αἱ φωναὶ αὐτῶν, *Luc.* 23, 23.
Κατίσχω, coerceo, contineo, sisto; (2) appello, devenio aliquo. Λέγουσι σέλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν, *Herodot.* deferri. Ἐς Σαλαμῖνα κατίσχει τὰς νῆας, *Idem.*
Κατίωται, 3. sing. perf. ind. pass. v. κατιόω.
Κάτοδος, *Ion.* pro κάθοδος, *Herod.*
Κατοδυνάω, ῶ, dolore conficio; κατοδυνῶμαι, dolore conficior.
Κατοδύρομαι, deploro, defleo.
Κατοικὰς, άδος, ἡ, domestica. A κάτοικος.
Κατοικεσία, ων, τὰ, festa eo die quotannis celebrari solita quo quis aliquo habitatum concesserat. Ab eod.
Κατοικέω, ῶ, fut. ήσω, inhabito, incolo, habito. Κατῴκει τήνδε γῆν Κορίνθιαν ξὺν ἀνδρὶ ϗ τέκνοισιν, *Eur. Med.* 10. Ἀνὴρ κατοικεῖ τήνδε τȣ̀ς τόπους σαφῶς, *Soph. Phil.* 39.
Κατοικῆν, præs. inf. act. *Dor.* pro κατοικεῖν.
Κατοίκησις, εως, ἡ, habitatio, domicilium.
Κατοικητήριον, ȣ, τὸ, idem.
Κατοικία, ας, ἡ, habitatio, habitandi locus; (2) colonia; (3) præfectura; (4) oppidum; (5) pagus; (6) coloniæ deductio. A κάτοικος.
Κατοικίδιος, ία, ιον, vel κατοικίδιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, domesticus, domi nostræ degens. Ab eod.
Κατοικίζω, fut. ίσω, in domo colloco; (2) habitatum mitto; (3) condo, ædifico; (4) incolis frequento; κατοικίζομαι, habitatum mittor, collocor. Ὡς ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σȣ̃ τὴν πόλιν, *Aristoph. Av.* 203. (2) χώρα δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ, *Soph. Œd. Col.* 637.
Κατοικὶς, ίδος, ἡ, domestica, in domo habitans. A κάτοικος.
Κατοίκισις, εως, ἡ, collocatio in ædibus; (2) coloniæ deductio; (3) oppletio loci, quæ fit structuris ibi depositis. A κατοικίζω.
Κατοικισμὸς, ȣ̃, ὁ, domicilium. Ab eod.
Κατοικιστὴς, ȣ̃, ὁ, deductor coloniæ.
Κατοικοδομέω, ῶ, inædifico, oppleo structuris.
Κατοικονομέω, ῶ, fut. ήσω, dispenso.
Κάτοικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, habitator, incola.
Κατοικοφθορέω, ῶ, f. ήσω, domum et familiam, seu rem familiarem, consumo ac perdo.
Κατοικτείρω, miseror; a. 1. part. κατοικτείρας. Κατοίκτειρόν με τὴν ταναθλίαν, *Aristoph. Thesm.* 1117. Ἀλλ' αἴδεσαί με, ϗ κατοίκτειρον βίον, *Eur. Iph. in Au.* 1274.
Κατοικτίζω, et κατοικτίζομαι, commisereor; (2) conditionem meam amare defleo. Τὰς τῶνδ' ἀβȣ́λȣς ξυμφορὰς κατοικτίσεις, *Eur. Herac.* 153. Hinc
Κατοίκτισις, εως, ἡ, miseratio, misericordia.
Κατοίκτρισις, εως, ἡ, idem. Ab οἰκτρός.
Κατοιμώζω, in ejulatus erumpo, prosequor aliquid lamentis.
Κάτοινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vinolentus, ebrius, vino obrutus. Ex οἶνος. Hinc
Κατοινόω, ῶ, f. ώσω, vino inebrio, vino obruo.
Κατοίομαι, arroganter de me sentio.
Κάτοισθα, 2. sing. perf. ind. med. *per Sync.* pro κατοίδασθα, *Æol.* pro κατοιδὰς, a κατείδω.
Κατοίχομαι, morior; οἱ κατοιχόμενοι, mortui.
Κατοιωνίζομαι, f. ίσομαι, augurium capio, auguror.
Κατοκλάζομαι, in genua procumbo, genua flecto.
Κατόκνει, *tergiversare pigeat te*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro κατόκνεε. A
Κατοκνέω, ῶ, fut. ήσω, piget me, pigror; (2) timeo, vereor, gravor; (3) non possum, nequeo. Κατοκνέω περιιδεῖν γῆν τμηθεῖσαν, vastari, *Thuc.*
Κατοκωχὴ, ἡ, idem quod κατοχή.
Κατόλεθρος. Vide κατώλεθρος.
Κατολιγωρέω, ῶ, f. ήσω, prorsus negligo, parvi pendo.
Κατολισθαίνω, et κατολισθέω, ῶ, f. ήσω, delabor; κατολισθὼν, collapsus, aor. 2.
Κατολολύζω, prosequor aliquid ὀλολυγμῷ, læta acclamatione vel etiam lamentatione, ploratu.
Κατολοφύρομαι, deploro, defleo.
Κατομβρέω, ῶ, f. ήσω, imbre madefacio, rigo; (2) humecto, madefacio.
Κατομβρία, ας, ἡ, diluvium, *Gloss. Vet.* A
Κάτομβρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, imbre madens; (2) humidus, madidus. Ex ὄμβρος.
Κατόμνυμι, et κατόμνυμαι, dejero; (2) contra aliquem juro, (v. *Ern.*) (3) sancte juro; (4) jurejurando confirmo; κατώμοσα, a. 1. juravi. Κατόμοσον νῦν ταυτά μοι, *Aristoph. Av.* 450. Τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἢν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγὼ, *Eur. Or.* 1490.
Κατόμοσις, ἡ, pro κατώμοσις, *Steph.*
Κατομφάλιος, ον, ab umbilico, *Nic.*
Κατονειδίζω, f. ίσω, probris incesso, vitupero.
Κατονεύομαι, suculam verso et circumago.
Κατονομάζω, fut. άσω, nomino; (2) denomino. Κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι, ab, *Philo.*
Κατονομασία, ας, ἡ, denominatio, nomen.
Κατονόω, ῶ, et κατόνομαι, vitupero, carpo, sperno; ut hinc sit *Herod.* μή με κατονοθῇς, in a. 1. conj. pass. ne me contemnas.
Κατοξύνω, acuo. A
Κάτοξυς, ξεῖα, ξυ, peracutus: τὸ κάτοξυ, vehementia, vis. Τὸ κάτοξυ τῆς ὀρέξεως τῷ ἤδει τῆς ἐπαγγελίας κατεύνασε, *Heliod. Æthiop.* 1.
Κατοπάζω, f. άσω, a tergo premo, persequor.
Κατοπήγιον, τὸ, vectis, obex, *V. L. Theoc. Sch.*
Κατόπιν, *adv.* a tergo, retro. Ex ὄπισω.
Κατόπισθε, vel κατόπισθεν, idem. Ἁ δ' ἀρετὰ κατόπισθεν

κατόπισθεν θνατοῖς ἀμελεῖται, virtus vero posthabita mortalibus negligitur, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1093.

Κατοπτάω, ῶ, f. ήσω, asso, torreo. A κάτοπτος.

Κατόπτευσις, εως, ἡ, adspectus, inspectatio, speculatio.

Κατοπτευτήριος, ον, ad speculandum aptus. A

Κατοπτεύω, speculor, adspicio, oculis lustro; (2) perspicio, animadverto. (1) ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών, *Soph. Phil.* 124. (2) κράτιστος γὰρ δὴ πάντων ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι, *Dionys. Halic. in Lysia.* A κατόπτης.

Κατοπτὴρ, ῆρος, ὁ, speculator; (2) specillum, instrumentum quo sedes mali diducitur, ut vitium latens cognosci possit:

Κατοπτήριος, ον, idem quod κατοπτευτήριος. Est et nomen proprium rupis in Parnasso.

Κατόπτης, ου, ὁ, speculator, explorator.

Κατοπτία, ας, ἡ, speculatio, contemplatio. A

Κατόπτομαι, fut. ψομαι, perspicio, video, cerno. Μή καί τις ὄψεθ' ἡμᾶς, χ' ἡμῶν ἴσως κατόπτη, *Aristoph. Conc.* 495. Παρθένον τε ϗ δάμαρτα, δύο νεκρὼ κατόψεται, *Eur. Or.* 1514.

Κάτοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, conspicuus, oculis expositus; (2) pertostus, assatus. A κατόπτομαι, vel ex κατὰ et ὀπτὸς, *assus*, (sed hoc potius κατόπτητος, *Ern.*)

Κατοπτρίζω, fut. ίσω, imagines et reflexiones facio in modum speculi; κατοπτρίζομαι, in speculo me contemplor, intueor velut in speculo. A κάτοπτρον. Unde

Κατοπτρικὸς, ή, όν, specularis. Hinc ἡ κατοπτρικὴ, sc. τέχνη, Catoptrica, disciplina optices, quæ reflectiones radiorum contemplatur.

Κατοπτρικῶς, *adv.* speculari ratione.

Κάτοπτρις, ἡ, speculum, *Call.*

Κάτοπτρον, ου, τὸ, speculum; (2) *adj.* invisibile, *Æschyl.* A κατόπτομαι.

Κατοράω, ῶ, *Ion.* pro καθορῶ, prospicio, cerno.

Κατοργάω, vigere, florere, viribus, &c. *Hes.*

Κατοργιάζω, fut. άσω, orgiis, *proprie* Bacchi, initio, ad orgia præparo.

Κατορθεῦσαν, acc. sing. præs. part. act. f. g. *contr.* pro κατορθεύουσαν. A

Κατορθόω, ῶ, fut. ώσω, erigo, constituo; (2) felici successu rem gero; item recte et laudabiliter; (3) bene constituo, ordino, v. gr. civitatem, &c. Τοῖς θεοῖς μὲν εὔχομαι τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλευμένα, dirigens, *Aristoph. Conc.* 172. Οὐδὲ πολλοστημόριον ἂν εὑρεθείη τῶν ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντη κατορθωμένων, *Longin.* 36.

Κατόρθωμα, ατος, τὸ, res feliciter gesta, facinus felici successu patratum; (2) recte factum, bonum opus; (3) beneficium. Dei erga homines; κατορθώματα, fortia facta, res feliciter gestæ, status rerum (*inpr.* bellicarum) prosper, victoriæ. A præc.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, perpetratio, rei felix gestio, res feliciter gesta, prosper successus; (2) recta effectio; (3) directio; (4) correctio. Ab eod.

Κατορθωτὴς, οῦ, ὁ, moderator, instaurator, corrector. Ab eod.

Κατορθωτικὸς, ή, όν, qui recte efficere omnia solet, ad res feliciter gerendas idoneus.

Κατοῤῥωδέω, ῶ, futur. ήσω, timeo, cunctor, defugio.

Κατορυκτὸς, ή, όν, defossus. A κατορύσσω.

Κατόρυξις, εως, ἡ, defossio. Ab eod.

Κατορύσσω, vel κατορύττω, fut. ξω, defodio, terra obruo; (2) sepelio. Ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξεν ποτέ, *Aristoph. Thesm.* 469. Ἦν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν, κατορυχθησόμεσθα τῆς γῆς, *Id. Av.* 400. Hinc

Κατορυχὴ, ῆς, ἡ, defossio.

Κατορχέομαι, οῦμαι, saltando delecto; (2) in contemptum et contumeliam alicujus salto. *Inde* illudo, insulto. Φῦλον οὔτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο, *Luc.* Hinc

Κατορχίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum demulcens lenitudine sua.

Κατορωρύχθαι, perf. inf. pass. verbi κατορύττω.

Κατουδαῖος, in solo fundove constitutus; (2) subterraneus. κατουδαῖοι, inferi. Ex οὖδος, *solum.*

Κατουλὰς, άδος, ἡ, scil. νὺξ, nox obscura. Ab οὖλος, (vel ὅλος, *solidus*, Ern.)

Κατουλόω, ῶ, fut. ώσω, cicatrice obduco. Hinc

Κατουλωτικὸς, ή, όν, cicatricem inducens.

Κατουρανόθεν, *adv.* cœlitus.

Κατουρέω, ῶ, fut. ήσω, meio in aliquem; (2) permeio; (3) infamo, ignominia afficio.

Κατουρίζω, vento secundo expando, explico, ut ventus secundus inspiret; (2) vento secundo utor; (3) fortuna secunda utor; (4) ad finem perduco. (4) τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει, ista ad certum exitum deducit, *Soph. Trach.* 826. Κατουρίζει pendet a τοῦτος versu abhinc quarto.

Κατουρόω, idem. Τὸ λοιπὸν πλῆθος ἐπαράμενον τοὺς ἱστοὺς, ϗ κατουρώσαν, *Polyb.* Ex οὖρος.

Κατοφείλω, debeo.

Κατοφρυάομαι, ῶμαι, supercilium tollo; (2) superbus fio. Ex κατὰ et ὀφρύς.

Κατοφρυόομαι, οῦμαι, idem; κατωφρυωμένος, perf. part. pass. superbus, elati supercilii.

Κατοχεὺς, έως, ὁ, retinaculum, *Gl. V.*

Κατοχεύω, fut. εύσω, idem quod ὀχεύω.

Κατοχὴ, ῆς, ἡ, detentio, retentio; (2) possessio; (3) adflatus instinctusque numinis; (4) adfectus vehemens cerebri cum gravi dolore, itemque stupore totius corporis conjunctus. Hinc

Κατόχιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, numine adflatus, fanaticus; (2) quod possidetur, possideri potest, licet, *LXX.*

Κάτοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui tenetur, v. gr. somno; (2) qui captus tenetur; (3) tenaciter hærens, *LXX.* (4) numine adflatus, v. gr. somno; (5) qui laborat κατοχῇ. (6) unde et κάτοχος, sc. νόσος, pro κατοχή. A κατέχω.

Κατόχως, *adv.* continenter; (2) cum stupore.

Κατόψιος, ου, ὁ ϗ ἡ, oculis subjectus, conspicuus; (2) qui conspicit, unde aliquis conspicit. (2) Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον γῆς τῆσδε, unde prospectus est in hanc terram, *Eurip. Hipp.* 30. A κατόπτομαι.

Κατοψοφαγέω, ῶ, f. ήσω, opsonia comedo. Hinc

Κατοψοφαγία, ας, ἡ, opsoniorum comestio.

Καττάδε, *Dor.* pro κατὰ τάδε.

Κάττης, ὁ, cattus, *Suid.*

Κάττυμα, ατος, τὸ, corium; (2) machinatio dolosa; (3) ratio consuendi corii. (1) ὁ δὲ αὖθις περιτρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα, soleas obrodens suget [sutores enim soleas mordent et quasi sugere videntur], *Lucian. in Gallo*, 2,745. Grævius hic nihil vidit. (3) εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα, si tu non nosti rationem suendi coria, nec ego rationem farciendi intestina, *Aristoph. Equit.* 315.

Καττύπτεσθαι, præs. inf. med. *per Syncop.* pro κατατύπτεσθαι, a κατατύπτομαι.

ΚΑΤΤΥ'Ω, vel κασσύω, fut. ύσω, consuo, reficio consuendo, et quidem imprimis calceos, ut veteramentarius; (2) machinor, struo. Ἔοικε Πέλμασιν οἷοι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσι, *Nicand.* (2) οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πάλαι καττύεται, *Aristoph. Equit.* 314.

Κατύπερθε, *super*, Ion. pro καθύπερθε.

Κατυπνῶσαι, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro καθυπνῶσαι, a καθυπνόω.

ΚΑ'ΤΩ, *adv.* infra; (2) deorsum; (3) inferne, in inferiore parte, subter; (4) ὁ, ἡ, τὸ κάτω, infernus; (5) τὰ κάτω, terrena; (6) οἱ κάτω, homines terrenis addicti; item, posteriores, *ap. Lucian.* ὁ κάτω νόμος, *Dem.* lex superius recitatæ aut scriptæ proxima subjecta, *Ern.*

Κατωβλέπων, οντος, ὁ, catoblepon, bestia tauro similis, solo adspectu hominem interficiens. Ex κάτω et βλέπω. Unde

Κατωβλεψ Ἑρμῆς, despiciens Mercurius.

Κατώγειος, ου, ὁ ϗ ἡ, subterraneus. Ex κάτω et γέα, seu γῆ, *terra.*

Κατώγεως, et κατώγειος, *Suid.* ut κατάγειος, subterraneus.

Κατώδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui dolore adficitur. Ex κατὰ et ὀδύνη, *dolor.*

Κάτωθε, vel κάτωθεν, *adv.* ex inferiori loco, ab ima parte; (2) infra, deorsum, in inferiorem locum; (3) in imo, in profundo.

Κατωθέω, ῶ, detrudo, depello, dejicio.

Κατωκάρα, *adv.* in caput, capite deorsum vergente. Ex κάτω et κάρα.

Κατῴκει, 3. sing imperf. ind. act. *contr.* pro κατῴκεε, a κατοικέω.

Κατῴκισα, *habitavi*, aor. 1. ind. act.

Κατῴκισθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro κατῳκίσθησαν, a κατοικίζω.

Κατῳκοδομημέναις, dat. plur. perf. part. pass. f. g. verbi κατοικοδομέω.

Κατωμάδιος, ία, ιον, *Ion.* ίη, ιον, qui humeris fertur; (2) qui ex humeris dependet.

Κατωμαδὸν, *adv.* ex vel in humeris.

Κατωμίζω, humeris tollo. Hinc

Κατωμισμὸς, οῦ, ὁ, sublatio in humeros; (2) operatio chirurgica qua humerus luxatus in suum locum reponitur:

Κατωμιστὴς, οῦ, ὁ, ἵππος, equus sternax, sessorem excutiens, *Hes.* Ab eod.

Κάτωμος, ου, ὁ, qui est dejectis humeris vel armis. Ex κάτω et ὦμος.

Κατωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum:

Κατώμοσις, εως, ἡ, dejeratio; (2) jusjurandum. A κατόμνυμι.

Κατωμοτικὸς, ή, όν, jurando serviens, et quidem affirmative; ut νὴ est particula κατωμοτική. Ab eod.

Κατώμοτον, τὸ, jumenti genus, *Steph.*

Κατωνάκη, ης, ἡ, vel κατωνάκης, ου, ὁ, vestis servilis et brevis quæ ultra genua non pertingebat, cui adsutus erat limbus e pelle ovina. Ex κάτω et νάκος, *pellis ovina.*

Κατώνοντο, 3. plur. imperf. ind. med. verbi κατόνομαι.

Κατωπιάω, ῶ, vultum demitto. A

Κατωπὸς, ή, όν, qui oculos dejicit, vultum demittit ob mœrorem. Ex κάτω et ὤψ.

Κατώρα, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro καθώραε, a καθοράω.

Κατῶρυξ, ὁ, ἡ, defossus. κατώρυχες λίθοι, lapides in fundamentis ædificiorum defossi, *Homerus* κατωρυχέας vocat, *Pollux.* κατῶρυξ, propago, *Gl. V.* nempe stirpes et virgulta in terram defossa ad plantandum. Ex κατὰ et ὀρύσσω, *fodio.*

Κατώρυξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi κατορύττω.

Κατωρυχὴς, έος, ὁ, defossus; *dat. pl.* κατωρυχέεσσι λίθοισι, *ap. Hom.* Vid. κατῶρυξ.

Κατώρυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex ὀρύσσω.

Κατωρχέοντο, 3. plur. imperf. ind. med. verbi κατορχέομαι.

Κατωτερικὸς, ή, όν, epith. medicamenti deorsum purgantis. A

Κατώτερος, inferior; κατώτατος, infimus, imus; κατωτέρω, *adv.* inferius; κατωτάτω, *adv.* imo loco, maxime infra. A κάτω.

Κατωφαγᾶς, ᾶ, ὁ, nomen avis; (2) cognomen comicum Cleonymi, *apud Aristoph.*

Κατωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, utilis.

Κατωφέρεια, ας, ἡ, pronitas qua aliquid deorsum fertur; (2) propensio animi ad libidinem, salacitas feminarum χαμαιτυπῶν. A

Κατωφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui deorsum fertur, declivis, deorsum propendens, proclivis, pronus; (2) salax, libidinosus; (3) infirmus corpore. Ex κάτω et φέρομαι.

Κατωφερῶς, *adv.* deorsum, in præceps.

Κατώφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, ima petens, deorsum tendens.

Κατωχράω, ῶ, palleo, pallesco admodum, admodum pallidus fio. *In Epigram.* κατωχρήσασα, aor. 1. part. pallore perfusa.

Κατωχριάω, ῶ, idem.

Καυάζω, fut. άξω, *Poet.* pro κατάγνυμι, vel κατάγω, contero, frango. Οὔτε κε νῆα καυάξαις, *Hesiod. Op. et Dies*, 664.

ΚΑΥ'ΑΞ, ακος, ὁ, et καύηξ, ηκος, ὁ, larus, avis quædam.

Καυάξαις,

Καυάξαις, 2. sing. aor. 1. opt. act. *Dor.* pro καυάσαις, a verbo καυάζω.

Καυθήσομαι, fut. 1. ind. pass. verbi καίω.

Καυθήσωμαι, 1. sing. ejusd. in conj.

Καυθμὸς, οῦ, ὁ, uredo, arborum morbus. A καίω.

ΚΑΥΚΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, caucalis, herba ex olerum genere; (2) myrrha exoleta.

Καυκάνη, ἡ, vestimenti genus, *Ar.*

Καυκιζέσθαι, saltare indutum καυκίσιν, ut ex fragmento *apud Athenæum* colligitur.

ΚΑΥΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, calcei genus, *Ib.*

Καυλέω, ῶ, fut. ήσω, caulesco. A καυλός.

Καυληδὸν, *adv.* in modum caulis. Ab eod.

Καυλίας, ου, ὁ, ut καυλίας ὀπὸς, succus e caule, *præsertim* laserpitii. Ab eod.

Καυλικὸς, ή, όν, cauli similis. Ab eod.

Καυλίναι, αἱ, virides cobii, *Ath.*

Καυλίον, ου, τὸ, cauliculus; (2) herba quædam. Dim. a καυλός. Unde

Καυλίσκος, ου, ὁ, cauliculus. Dim.

Καυλοειδὴς, ὲς, caulis formam habens, *Steph.*

Καυλοπώλης, ου, ὁ, qui caules vendit.

ΚΑΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, caulis; (2) virga membri virilis; (3) ostium uteri mulieribus; (4) ligni in hasta extremitas quæ cuspidi immittitur; (5) capulus ensis; (6) scapus quisque.

Καυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caulosus, caulaceus, qui caule magno est.

Καυλωτὸς, ή, όν, caulem habens.

Καῦμα, ατος, τὸ, ardor, æstus, calor nimius; (2) æstus febris. A καίω.

Καυμασία, ας, ἡ, pileus latus ad arcendum solis æstum, *ex Vet. L.* Vid. καυσία.

Καυματηρὸς, ρὰ, ρὸν, æstuosus, æstivus. A καῦμα.

Καυματίζω, fut. ίσω, æstu adfligo, ardore excrucio; καυματίζομαι, torrefio; aor. 1. ἐκαυματίσθη, æstu interiit. Ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους ἐν πυρὶ, *Apoc.* 16, 8. Ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη, *Matt.* 13, 6. Ab eod.

Καυματόομαι, οῦμαι, æstuo, *Gl. V.* Ab eod.

Καυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus.

Καυμὸς, οῦ, ὁ, idem quod καυθμός.

Καυνάκη, ης, ἡ, vestis barbarica; Persica.

Καυνιάσαι, sortiri. A καῦνος, *sors*, vel a Cauniis (Caunii, Cariæ urbis incolis), quod præcipue sortitionibus uterentur.

ΚΑΥ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, sors, *Hes. Sch. Ar.*

Καῦρος, vel καυρὸς, ου, ὁ, ventosus, levis, *Suidas.* Ab αὖρα.

Καυσθμὸς, οῦ, ὁ, idem quod καυθμός.

Καυσία, ας, ἡ, causia, tegumentum Macedonicum capitis. A καίω.

Καύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad comburendum, qui uri et cremari potest. Ab eod.

Καῦσις, εως, ἡ, ustio, crematio; καῦσις νεκρῶν, ustrina, bustuarium, *Gl. V.* (2) cremandi et abolendi modus; (3) ustio medicorum; (4) ustio architectonica; (5) æstus, ardor. Ab eod.

Καυσόομαι, οῦμαι, æstuo, ardore infestor, calore extremo uror. Καυσουμένῳ στομάχῳ βοηθεῖ, *Diosc.* A καυσόω, *ardore infesto*; hoc a

Καῦσος, ου, ὁ, ardor, æstus, calor nimius; (2) febris ardens; (3) dipsas, serpens quidam. Ab eod.

Καυστειρὸς, ὰ, ὸν, ardens, fervens. Ab eod.

Καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω.

Καυστήριον, ου, τὸ, locus ubi inuruntur stigmata; (2) ferrum quo stigmata inuruntur; (3) macula ipsa ferro candente inusta.

Καυστηρὸς, ρὰ, ρὸν, ardens, fervens. A

Καυστὴς, οῦ, ὁ, combustor, *Gl. V.* καυστὴς νεκρῶν, bustuarius.

Καυστικὸς, ή, όν, urendi vim habens. A καίω.

Καυστικῶς, *adv.* urendo:

Καῦστις, εως, ἡ, seges adulta et sole adurente maturescens; (2) fœnum ejusmodi; (3) pudendum muliebre. Ab eod.

Καυστὸς, ή, όν, ustus, crematus; (2) qui uri et cremari potest. Ab eod.

Καύστρα, ας, ἡ, καύστρα νεκρῶν, ustrina, *Ph.*

Καυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus, ardens. A καῦσος.

Καύσωμα, ατος, τὸ, ardor, æstus; (2) inflammatio. A καυσόομαι.

Καύσων, ωνος, ὁ, ardor, æstus, nomen venti, Eurus.

Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, cauter, quo notæ et stigmata inuruntur; item, quo medici partem corporis putrem inurunt. A καίω.

Καυτηριάζω, fut. άσω, cautere inuro; (2) cautere præstringo amputata, comprimendo cruori. Κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, 1 *Tim.* 4, 2. A præc.

Καυτήριον, ου, τὸ, cauterium, quod urendi vim habet; (2) medicamentum urens; (3) stigma inustum; (4) locus ubi inuruntur stigmata. Ab eod.

Καυτικὸς, ή, όν. Vide καυστικός.

Καυτὸς, ή, όν. Vide καυστός.

Καυχάεσαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro καυχᾶσαι, a

ΚΑΥΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, fut. ήσομαι, glorior; me jacto; (2) exsulto; (3) jactanter prædico. Μὴ καυχῶ τὰ εἰς αὔριον, *Prov.* 27, 1. ἐν ἀνθρώποις, 1 *Cor.* 3, 21. ἐπ' ἐλπίδι, *Rom.* 5, 2. ὑπὲρ τοῦ τοιούτου, 2 *Cor.* 12, 5.

Καυχὰς, άδος, ἡ, jactatrix. A καυχάομαι.

Καυχᾶσαι, *gloriaris*, idem quod καυχάεσαι.

Καυχένα, *cervicem*, acc. sing. ab αὐχήν.

Καύχη, ης, ἡ, idem quod καύχησις.

Καύχημα, ατος, τὸ, gloriatio, jactatio; (2) de quo quis gloriatur. A καυχάομαι.

Καυχηματίας, ου, ὁ, gloriator, jactator. A pr.

Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, jactatio:

Καυχητὴς, οῦ, ὁ, jactator. Ab eod.

Καύω, (inus.) pro κάω, seu καίω, *Diosc.*

Καφέω, ῶ, fut. ήσω, spiro, anhelo, exspiro; ponitur, ut hinc sit κεκαφηὼς, κεκαφηότα, *apud Hom.* pro κεκαφηκὼς, *Il.* 5, 698. Vide καπύω.

Κάφος, et κάπος, flatus. Ab eod.

ΚΑΦΩ'ΡΗ, ης, ἡ, vulpes, *Suid.*

Καχάζω, fut. *Dor.* καχαξῶ, pro καγχάζω.

Κάχαρις, imaguncula ex cera alba, vel auro, puellarum ludicrum. Ex κηρὸς et χάρις.

Καχεκτέω, ῶ, malo corporis habitu laboro; mala sum corporis habitudine; (2) dicitur et de vitio animi. Vid. seq. Οἱ καχεκτοῦντες τῶν ἀθλητῶν, *Polyb.* A

Καχέκτης, ου, ὁ, male habitus; (2) qui malæ mentis et seditiosus est. A κακὸς et ἔχω.

Κάχεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Καχεξία, ας, ἡ, malus corporis habitus, cachexia; (2) mala mens; (3) perturbatio animi. Ex iisd.

Καχελκὴς, ὲς, gravia et insanabilia ulcera habens. Ab ἕλκος.

Καχεταιρεία, ας, ἡ, malum consortium.

Καχεταιρείης, gen. sing. *Ion.*

Καχήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui mala seu infelix est vita. Ex κακὸς et ἡμέρα.

Καχλάζοισα, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro καχλάζουσα, a καχλάζω.

Καχλάζω, strepito, resono; (2) tumeo, efferveo, ebullio, *Gl. V.* scaturio: (3) magno cum fremitu concito, effundo. (3) καὶ πέριξ ἀφρὸν πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι, spumas concitans, *Eurip. Hippol.* 1210. A κάχληξ.

Καχλαίνω, turbo, *Hes.* A καχλάζω. Unde

Κάχλασμα, ατος, τὸ, strepitus, sonitus.

Καχλασμὸς, οῦ, ὁ, scaturigo, *Gl. V.*

ΚΑ'ΧΛΗΞ, ηκος, ἡ, lapillus, calculus, qui in aqua invenitur. Ἐν δὲ οἱ αἰεὶ τέσσαρας ἀκταίους διεροὺς κάχληκας ἔεισι, littorales calculos, *Oppian. Halieut.* 3, 374.

Κάχλος, et κάχνης, *apud comicos*, ridiculus, stupidus. A χαίνω. *V. L. Steph.*

Καχορμίσιη, infausta quies in statione navium. Ὦ λογγῆς, δειλὲ, καχορμισίης, *Anth. ined. Const. Cephalæ. Carm.* 736, 6.

Καχρυδίας, ου, ὁ, ut καχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo tosto. A κάχρυς.

Καχρύδιον, ου, τὸ, hordeum tostum. Dim.

Καχρυόεις, όεσσα, όεν, hordeo tosto similis:

Καχρυόεις, seu καγχρυόεις, similis τῷ καχρυῖ, exp. canchy ferens, *Nic.* A

ΚΑ'ΧΡΥΣ, υος, ἡ, hordeum in furno tostum; (2) semen roris marini; (3) granum hordei; (4) quiddam quod pilulæ forma in arboribus, quercu, abiete, et aliis crescit.

Καχρυφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, planta κάχρυν φέρουσα, *apud Nicand.* A κάχρυς et φέρω.

Καχρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod καχρυόεις.

Καχυπονόητος, ὁ καὶ ἡ, idem ac καχύποπτος, suspiciosus, suspicax, *Poll. ex Plat.*

Καχύποπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, suspiciosus, qui prave suspicatur de re; (2) de quo mala suspicio est. Ab ὑπόπτης.

Καχυποτοπέομαι, οῦμαι, male suspicor. A

Καχυπότοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, mala suspicans, suspiciosus, *Suid.* Ab ὑποτοπέω, *suspicor.*

Κάψα, ης, ἡ, capsa, cista, arca. A κάπτω.

Καψάκης, ου, ὁ, idem. A præc.

Καψάκιον, ου, τὸ, cistula, capsula, situla. Dim.

Καψιδρώτιον, ου, τὸ, sudarium. Ex κάψις et ἱδρὼς, *sudor.*

Κάψις, εως, ἡ, voratio; (2) morsus. A κάπτω.

Κάω, idem quod καίω· κάομαι, uror, ardeo; aor. 2. ἐκάην· fut. 2. καήσομαι.

ΚΕ', *sequente consona*, et κὲν *sequente vocali*, particula poetica, idem notans quod ἂν potentiale in prosa, utique; sane, nec redundat, et si non semper verbo exprimi potest, *Ern.*

Κεάζω, fut. άσω, findo, scindo. Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασσαν ξύλα, *Odyss.* 20, 161.

ΚΕΑ'ΝΩΘΟΣ, ου, ὁ, spina quædam.

ΚΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, cor; (2) animus.

Κεὰς, άδος, ὁ, locus quo immittuntur malefici apud Lacedæmonios, ut Athenis in Barathrum.

Κέασμα, ατος, τὸ, fractura, fragmentum, *Hes.* A κεάζω.

Κέασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκέασε, a κεάζω.

Κέαται, 3. plur. præs. ind. med. *Ion.* pro κεῖνται, a κεῖμαι.

Κέατο, 3. plur. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἔκειντο.

Κέβλη, ης, et κεβλὴ, ῆς, ἡ, caput. A κεβαλὴ, quod Macedonica dialecto est κεφαλή.

Κεβληγόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, in capite fœtum habens, ut papaver. Ex κέβλη et γίνομαι.

Κεβλήπυρις, avis quædam, *ap. Aristoph.*

ΚΕΒΡΙΟ'ΝΗΣ, ου, ὁ, cebriones, avis quædam, *Ib.* at *ap. Hom.* gigantis nomen.

Κεγχραλέτος, ου, ὁ, milii molitor, qui milii grana mola frangit. Ex κέγχρος et ἀλέω, *molo.*

Κεγχραμιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, granis ficus similis, sive e genere κεγχραμίδων. A

Κεγχραμὶς ίδος, ἡ, granum seu semen ficus; (2) nucleus seu os olivæ. A κέγχρος.

ΚΕΓΧΡΕΑΙ', ῶν, αἱ, Cenchreæ, nomen portus Corinthiaci.

Κεγχρεὼν, ῶνος, ὁ, officina in qua grana metallorum exsiccantur. A κέγχρος. Vide *Ern.*

Κεγχριαῖος, αία, αῖον, qui milii magnitudine est. Ab eod.

Κεγχρίας, ου, ὁ, miliaris, e milio confectus.

Κεγχριδίας, ου, ὁ, veluti milii granis variegatus. Ab eod.

Κεγχρίδιον, τὸ, parvulum milii granum, *Steph.*

Κεγχρίνη, ἡ, puls e milio, *Hes.*

Κεγχρίνης, idem quod κεγχρὶς, *Nic.*

Κέγχρινος, ίνη, ινον, e milio confectus. A κέγχρος.

Κεγχρὶς, ίδος, ἡ, cenchris, avis ex accipitrum genere; (2) serpentis nomen. Ab eod.

Κεγχρίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, cenchrites lapis, quasi milii granis respersus. Ab eod.

Κεγχριτὶς, miliaris, *Ep. ap. Suid.*

Κεγχροβόλος, ὁ, ἡ, milium jaciens, fundens, &c. A βάλλω.

Κεγχροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, milio similis. Ex κέγχρος et εἶδος, *species.*

ΚΕ'ΓΧΡΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, milium; (2) serpens quidam, qui quasi milii granis conspersus est; (3) adamantis genus; (4) ornamentum vestis; (5) granum ficus. Hinc

Κεγχροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, milii ferax.

Κεγχρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, milio similis, ad milii magnitudinem vel formam accedens.

Κεγχρώματα, ων, τὰ, ornamenta in scutorum ambitu granorum milii instar adspersa; (2) parva foramina in scutorum ambitu per quæ

quæ speculabantur adversarios. Ab inus. κιγχρόω, *exorno, vario.*

Κιδάζω, sive κεδάω, fut. άσω, pro σχεδάζω. Ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας, *Il.* 5, 88.

Κεδαίω, dissipo; κεδαίομαι, dissipor; etiam pereo, de naufragiis, *ap. Arat.* et *Sch.* κεδαιομένης, *Nicand.*

Κεδασθέντες, nom. pl. aor. 1. part. pass. verbi κεδάζω.

ΚΕ´ΔΜΑΤΑ, ων, τὰ, diuturni e defluxionibus adfectus, diuturni articulorum dolores; tumores inguinum, *Hipp.*

Κεδματώδεα, τὰ, κέδμασι similia.

Κεδνὸς, ὴ, ὸν, dignus, cujus cura habeatur, in pretio ob virtutem habendus; (2) venerandus; (3) prudens; (4) probus, honestus, (5) pudicus; (6) temperans. Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος, *Eurip. Hipp.* 835. Κεδνὰ πράττω, læta sorte potior, *Eurip. Alc.* 608. A κῆδος, *cura.*

Κεδρέλαιον, ου, τὸ, oleum cedrinum. Ex κέδρος et ἔλαιον.

Κεδρελάτη, ης, ἡ, cedrus abietem magnitudine æquans. Ex κέδρος et ἐλάτη, *abies.*

Κεδρία, ας, ἡ, pix cedrina, resina, lacryma cedri; (2) oleum cedrinum. A κέδρος.

Κεδρίνεος, έα, εον, cedrinus, e cedro confectus. Ab eod.

Κέδρινος, ίνη, ινον, idem et ab eod.

Κέδριον, ου, τὸ, oleum cedri, cedria:

Κέδριος, α, ον, cedrinus, bene olens, *Hes.*

Κεδρὶς, ίδος, ἡ, fructus cedri; (2) frutex cedro similis. Ab eod.

Κεδρίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, cedrites, vinum cedrinum. Ab eod.

ΚΕ´ΔΡΟΣ, ου, ἡ, cedrus, arbor odorata; (2) *masc.* fructus cedri.

Κεδροχαρὴς, ὲς, cedro gaudens, *Man.*

Κεδρόω, ῶ, fut. ώσω, cedrino oleo vel liquore perungo, vel condio. A κέδρος. Unde

Κεδρὼν, ῶνος, ὁ, locus ubi cedri nascuntur.

Κεδρωτὸς, ὴ, ὸν, cedria unctus. A κεδρόω.

ΚΕ´ΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ, cedrostis, vitis alba.

Κέεται, 3 sing. præs. ind. med. *Ion.* pro κεῖται, a κεῖμαι.

Κέηται, *jaceat*, 3. sing. præs. conj. med.

Κείαντες, nom. pl. aor. 1. part. act. pro καύσαντες, a καίω.

Κείαται, 3. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro κεῖνται, a κεῖμαι.

Κεἴη, *Dor.* pro κε εἴη, *sit.*

Κεῖθεν, illuc, pro ἐκεῖθεν.

Κεῖθι, illic, pro ἐκεῖθι.

ΚΕΙ͂ΜΑΙ, f. κείσομαι, jaceo; (2) positus sum, situs sum; (3) repositus sum; (4) propositus sum; (5) projectus sum; (6) mortuus sum; (7) sepultus sum; (8) pendeo ex aliquo interfectus; (9) desideo, ferior, nil ago; (10) dicitur etiam de rebus Deo consecratis. Κεῖται δὴ πάνθ' ἅπερ εἶπας, parata sunt, *Aristoph. Conc.* 512. Πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόμασιν, *de Ilio*, Epigr.

Κείμενος, *jacens*, part. præs. med.

Κειμηλιάρχης, ου, ὁ, qui pretiosæ supellectili præest, thesaurarius. Ex κειμήλιον et ἀρχή. Hinc

Κειμηλιάρχιον, ου, τὸ, locus ubi pretiosa supellex reponitur.

Κειμηλίαρχος, ου, ὁ, idem quod κειμηλιάρχης.

Κειμήλιον, ου, τὸ, supellex pretiosa, deliciæ; (2) supellex quævis. A κεῖμαι. Hinc

Κειμήλιος, ὁ, qui velut pretiosa supellex reponitur, vel repositus est.

Κεἰν, pro καὶ ἐν, vel καὶ εἰν, *et in.*

Κείνῃ, *illic, illa ratione*, pro ἐκείνῃ, sc. ὁδῷ.

Κεῖνος, *ille*, Ion. pro ἐκεῖνος.

Κεινὸς, vacuus, inanis. Σὺν κεινῇσιν νηυσὶ, *Il.* 4, 181. Pro κενός.

Κείνῳ, *illi*, dat. sing. pro ἐκείνῳ.

Κεινῶς, pro ἐκείνως, illa ratione. Κείνως μὲν γὰρ ἀλλοτριοῦται, alioquin enim alienatur, *Herodot.* 1, 120.

Κεῖπος, idem quod κῆπος, *Strab.*

Κειράμεναι, nom. plur. aor. 1. part. med. f. g. verbi κείρω.

Κεῖρε, *tonde*, 2. sing. præs. imperat. act.

Κειρεκόμης, ου, ὁ, qui comam totondit, tonsus.

Κειρία, ας, ἡ. Κειρίαι, fascia, cui mortuus involvitur, fasciæ sepulchrales; (2) fasciæ quibus colligatur infans in cunis, *Gl. V* κειρίαι, instita. Sunt autem ligamina spondarum.

Κεῖρις, εως, ἡ, ciris, avis quædam, halcyon aliis, aliis accipiter; quibusdam scylla. A

ΚΕΙ´ΡΩ, f. κερῶ, tondeo; (2) scindo, abscindo (3) populor, vasto, diripio; insatiabili edacitate voro; aor. 1. ἔκειρα. med. ἐκειράμην. aor. 2. pass. ἐκάρην· perf. act. κέκαρκα· pass κέκαρμαι· part. κεκαρμένος, tonsus. Ἐκείρατο τὴν κόμην, *Job.* 1, 20. Πολύν σοι βοστρύχων πλόκαμον κεροῦμαι, *Eur. Tro.* 1184. Ἔκειρε πολύκερων φόνον, cornigerum boum late edidit stragem, *Soph. Aj.* 55.

Κεἶς, *et in*, Dor. pro καὶ εἰς.

Κεῖσε, illuc, pro ἐκεῖσε.

Κεισεῦμαι, fut. 1. ind. med. *Dor.* pro κείσομαι.

Κεῖσθαι, *jacere*, præs. inf. med. verbi κεῖμαι.

Κείσθων, 3. plur. imperat. *Att. Sync.* pro κείσθωσαν, verbi κεῖμαι. Ἐμοὶ δ' ἐν μέσῳ κείσθων οἱ ὑπὲρ τούτων λόγοι, mihi vero hac de re sermo in medio relinquendus videtur, *Arr. Hist. Alex.* 5, 3.

Κεισοῦμαι, f. 1. ind. med. *Dor.* pro κείσομαι.

Κεῖτο, 3. sing. imp. ind. med. *Ion.* pro ἔκειτο.

Κείω, jacere seu cubare cupio. A κεῖμαι.

Κεκαδήσομαι, f. 2. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro καδήσομαι, pro χαδήσομαι, a χάζω.

Κεκαδμένον, perf. part. pass. *Dor.* pro κεκασμένον, a κάζω.

Κέκαδον, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔχαδον, a χάζω.

Κεκάθικα, perf. ind. act. verbi καθίζω.

Κεκάλυμμαι, perf. ind. pass. verbe καλύπτω.

Κέκαμον, aor. 2. ind. act. *Poet.* pro ἔκαμον, a. κάμνω.

Κεκάμω, aor. 2. conj. act. *Ion.* pro κάμω.

Κεκάρθαι, perf. inf. pass. verbi κείρω.

Κέκαρκα, *totondi*, perf. indic. act.

Κεκαρωμένων, gen. plur. part. perf. pass. verbi καρόω.

Κεκάσθαι, perf. inf. pass. verbi κάζω, *orno.*

Κεκασμένος, *ornatus*, part. perf. ejusdem.

Κεκαῦσθαι, perf. inf. pass. verbi καίω.

Κεκαυμένῳ, *usto*, dat. sing. perf. part. pass.

Κεκαφηὼς, perf. part. act. *Ion.* pro κεκαφηκὼς, a κάπτω.

Κεκέρδακα, perf. ind. act. verbi κερδαίνω.

Κέκευθα, *texi*, perf. ind. med. verbi κεύθω.

Κέκηα, *accendi*, perf. ind. med. verbi καίω.

Κεκήρυκται, 3. sing. perf. ind. pass. v. κηρύσσω.

Κεκινδυνευμένως, *adv.* periculose. A κινδυνεύω.

Κεκινέαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro κεκίνηνται, a κινέω.

Κεκλάγξω, f. 1. ind. act. *Poet.* pro κλάγξω, a κλάζω, *clamo.*

Κέκλαγχα, *clamavi*, perf. ind. act.

Κεκλαμένων, gen. pl. perf. part. pass. pro κεκλασμένων, a κλάω, *frango.*

Κέκλαμμαι, perf. ind. pass. pro κέκλιμμαι, a κλέπτω, *furor.*

Κεκλασμένως, *adv.* fracte. A κλάω.

Κέκλαστο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐκέκλαστο, a κλάω, *frango.*

Κεκλαύσεται, 3. sing. paulo post fut. ind. pass. verbi κλαίω.

Κεκλειμένος, perf. part. pass. verbi κλείω.

Κεκλεισμένων, gen. pl. part. pass. verbi κλείω, *claudo.*

Κεκλεμμένον, perf. part. pass. n. g. v. κλέπτω.

Κέκλεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro κέκλεσο, seu κέκλου, a κέκλομαι.

Κεκλήαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro κέκληνται, a καλέω.

Κέκληγα, perf. ind. med. *Ion.* pro κέκλαγα, a κλάζω.

Κεκλήγοντες, nom. pl. præs. part. act. verbi

Κεκλήγω, clamo, clango, fremo. Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, *Il.* 16, 430. A κλάζω.

Κεκληγὼς, perf. part. med. v. κλάζω, *clamo, Hom. Il.* 2, 222.

Κέκληκα, perf. ind. act. *per Sync.* pro κεκάληκα, a καλέω.

Κεκληκὼς, part. perf. ejusd.

Κεκλῇο, 2 sing. præt. pass. opt. verbi καλέω. Σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα, *Soph. Phil.* 119.

Κεκλῆσθαι, *vocatum esse*, perf. inf. pass.

Κεκλήσομαι, 1. sing. paulo post fut. ind.

Κεκλίαται, 3 pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro κέκλινται, a κλίνω.

Κεκλιμένη, *inclinata*, perf. part. pass. f. g.

Κέκλομαι, jubeo, hortor: (2) invoco; (3) voco, advoco. Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας, *Il.* 15, 354. A κέλομαι, seu καλέω.

Κέκλοφα, perf. ind. med. verbi κλέπτω.

Κέκλυθι, 2. sing. præs. imperat. act. *Ion.* pro κλῦθι, a κλῦμι.

Κέκλυτε, 2. plur. præs. imperat. act. *Ion.* pro κλῦτε.

Κεκλυσμένος, perf. part. pass. verbi κλύζω.

Κεκμακὼς, perf. part. act. *Dor.* et *per Sync.* pro κεκαμηκὼς, a κάμνω.

Κέκμηκα, perf. ind. act. *per Sync.* pro κεκάμηκα.

Κεκμηκότως, *adv.* cum labore, ærumnose.

Κεκμηκὼς, *mortuus*, perf. part. pass. verbi κάμνω. Ὁ δ' ἄλλος ποῦ κεκμηκότων ὄχλος; *Eur. Suppl.* 756.

Κεκμηῶτα, acc. sing. *Ion.* pro κεκμηκῶτα, *Il.* 6, 261.

Κεκμηῶτες, pro κεκμήκοτες, mortui. Καὶ ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηῶτας, *Thuc.* 3, 59.

Κέκναισμαι, perf. ind. pass. verbi κναίω.

Κεκοίμηται, 3. plur. perf. ind. pass. verbi κοιμάω.

Κεκολᾶσθαι, perf. inf. pass. verbi κολάζω.

Κεκολασμένως, *adv.* moderate, frenando et moderando cupiditates luxuriamve. A κεκολασμένος, part. perf. pass. a κολάζω.

Κέκομμαι, perf. ind. pass. verbi κόπτω.

Κέκονα, perf. ind. med. *Poet.* pro ἔκτονα, a κτείνω.

Κεκονιαμένος, part. perf. pass. verbi κονιάω.

Κεκονιμένος, *pulverulentus, pulvere impletus*, perf. part. pass. *Att.* pro κεκονισμένος, a κονίζω.

Κεκόπακα, perf. ind. act. verbi κοπάζω.

Κεκοπίακα, perf. ind. act. verbi κοπιάω.

Κεκορεσμένος, perf. part. pass. verbi κορέννυμι.

Κεκορημένος, perf. part. pass. verbi κορέω.

Κεκορηὼς, perf. part. act. *Ion.* pro κεκορηκώς.

Κεκορυθμένος, *galea armatus*, perf. part. pass. *per Syncop.* pro κεκορυθημένος, a κορυθέω.

Κεκοτηότα, *iratum*, acc. sing. perf. part. act. *Ion.* pro κεκοτηκότα, a κοτέω.

Κεκόφθαι, perf. infin. pass. verbi κόπτω.

Κεκράαντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκέκραντο, a κραίνω.

Κέκραγα, perf. ind. act. verbi κράζω. Hinc

Κέκραγμα, ατος, τὸ, clamor, vociferatio.

Κεκραγμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Κεκράγω, clamo, vociferor; unde aor. 1. ἐκέκραξα. Ab eod.

Κέκρακα, *miscui*, perf. indic. act. *per Sync.* pro κεκέρακα, a κεράννυμι, pro κεράω.

Κέκραμαι, perf. ind. pass. verbi κεράννυμι.

Κεκραμένως, *adv.* temperate. A κεκραμένος, part. perf. pass. a κεράννυμι.

Κεκραξιδάμος, ου, ὁ, qui vociferatione et clamore aliquem vincit ac domat, valde clamosus. Vocabulum Aristophanicum de Cleone. Ex κράζω et δαμάω, *domo.*

Κεκράξομαι, paulo post fut. verbi κράζω· vel *clamabo*, f. 1. ind. med. verbi κεκράγω.

Κεκράτηνται, 3. pl. perf. ind. pass. v. κρατέω.

Κεκράχαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro κεκραγμένοι εἰσὶ, a κράζω.

Κέκραχθι, 2. sing. perf. imperat. act. pro κέκραχε.

Κέκρηχα, perf. ind. med. pro κέκραγα.

Κέκρητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἐκεκέρατο, a κεράω.

Κεκριγότες, *incerte loquentes*, nom. plur. part. perf. med. verbi κρίζω, *strido.*

Κεκριμένην, acc. sing. perf. part. pass. f. g. verbi κρίνω.

Κεκριμένως, *adv.* exacte, cum judicio et censura. A κεκριμένος, part. perf. pass. a κρίνω.

Κέκριται,

Κέκριται, *judicatum est*, 3. sing. perf. ind. pass. verbi κρίνω.

Κεκροταμένος, perf. part. pass. *Dor.* pro κεκροτημένος, a κροτέω. Unde

Κεκροτημένως, *adv.* sonore, numerose (de oratione).

Κέκρυφα, perf. indic. med. verbi κρύπτω.

Κεκρυμμένος, *occultus*, perf. part. pass.

Κεκρυμμένως, *adv.* occulte, clam, latenter. A κεκρυμμένος, part. perf. pass. a κρύπτω.

Κεκρυφάλιον, τὸ, reticulum, *Poll.*

Κεκρυφαλοπλόκος, ε, ὁ ἢ ἡ, qui reticula nectit. Ex κεκρύφαλος, a πλέκω.

ΚΕΚΡΥ΄ΦΑΛΟΣ, ε, ὁ, reticulum quo mulieres crines revinciunt, vitta, vinculum capillorum; (2) sudarium; (3) venter quidam animalium ruminantium.

Κεκρύφαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro κεκρυμμένοι εἰσὶ, a κρύπτω.

Κέκτημαι, perf. ind. pass. verbi κτάομαι.

Κεκτημένος, part. perf. pass. *qui adquisivit, qui possidet; herus.* Κεκτημένη, hera. Ἢν γὰρ . . . δόξῃ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ, *Aristoph. Plut.* 4. Φράσατέ μοι τὸν ἄνδρ', ὅστις 'στὶ, τῆς ἐμῆς κεκτημένης, *Id. Eccles.* 1117, 18. Σωφρονεῖν κεκτημένοι, sapientes, *Æschyl. Pers.* 826.

Κεκτῆσθαι, *adquisivisse, possidere*, perf. inf. pass.

Κεκύθωσι, 3. plur. a. 2. conj. *Ion.* pro κύθωσι, a κεύθω, *occulto.*

Κελαδεινὸς, streperus, tumultuosus, strepitum et sonum edens; κελαδεινὴ dicitur Diana, vel quod Enceladum occiderit, vel quod lunæ mutationes aeris tumultus sequatur, vel a tumultu et strepitu venatorio. A κέλαδος.

Κελαδεννὸς, pro κελαδεινὸς, *Pind.*

Κελαδέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro κελαδέουσι, a

Κελαδέω, ῶ, f. ήσω, strepo; (2) tumultuor; (3) sono, insono, resono. Βοὰν, βοὰν δ' Ἑλλὰς κελάδησε, *Eur. El.* 376.

Κελάδημα, ατος, τὸ, strepitus; (2) clamor, tumultuatio. A præc.

Κελαδῆτις, ἡ, sonora, *Pind.*

Κελαδόδρομος, ον, cum strepitu, i. e. celeriter currens, epith. Dianæ.

Κελάδοιο, *Ion.* pro κελάδε, a

ΚΕ΄ΛΑΔΟΣ, ε, ὁ, strepitus; (2) tumultus; (3) clamor; (4) sonus musicus.

Κελάδων, præs. part. act. *Ion.* pro κελαδέων, a κελαδέω.

Κελάδω, idem quod κελαδέω, *Hom.*

Κελαινεγχὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, nigram i. e. funestam hastam habens, bellicosus. Ab ἔγχος.

Κελαινεφὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, nubes atras reddens, vel cogens; (2) nubes atras habens. Ex νέφος.

Κελαινιάω, ῶ, nigricor, sum niger. Hinc κελαινιόων, pro κελαινιάων, partic. A κελαινός.

Κελαινόβρωτος, ον, niger, sed de cibo, *apud Æsch.* A βιβρώσκω.

Κελαινόλωτα κεράσια, *Hes.* cerasa nigricantia, ut lotus. Ex λωτός. κελαινόνωτα, *Voss.*

Κελαινοπάθιμον, cujus adfectus sunt obscuri; tectum, argutum, subdolum, *Hes.* Ex πάθος, sed leg. κελαινωπᾶν θυμὸν, *Alb.*

Κελαινόῤῥινος, ον, nigram cutem habens, *Opp.*

Κελαινὸς, ἡ, ὸν, niger, ater; (2) horrendus; (3) obscurus.

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo. A præc.

Κελαινοφαὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, nigra specie, ater, obscurus. Ex κελαινὸς et φάος pro φῶς.

Κελαινόφρων, ον, subdolus. A φρήν.

Κελαινοχρὼς, ῶτος, ὁ ἢ ἡ, niger, obscurus.

Κελαινόω, conturbo, *Æsch.*

Κελαινώπας, *Dor.* pro κελαινώπης, ε, ὁ, *Soph.* κελαινώπας θυμὸς, animus non palam apparens, sed in tenebris latens, et quasi absconditus et insidiosus; (2) profunda cogitans, subdolus; *fœm.* κελαινῶπις. A

Κελαίνωψ, ωπος, ὁ ἢ ἡ, niger; (2) formidabilis adspectu. Ex κελαινὸς et ὤψ, *vultus.*

Κελάρια, τὰ, quædam vasa, *Poll.*

ΚΕΛΑΡΥ΄ΖΩ, vel κελαρίζω, cum strepitu fluo; (2) murmuro, strepito. Τῆς διὰ μέσσης Κηφισσοῦ μεγὰ χεῦμα κατερχόμενον κελαρύζει, *Dion. Per.* 440. Hinc

Κελαρύσδεν, *Dor.* pro κελαρύζειν.

Κελάρυξις, εως, ἡ, murmur, strepitus.

Κελάρυσμα, ατος, τὸ, murmur seu strepitus aquæ fluentis. Ab eod.

Κελαρυσμὸς, ε, ὁ, idem et ab eod.

Κέλεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro κέλεσαι, a κέλομαι.

Κελέβη, ης, ἡ, poculum; (2) pila in qua aliquid pinsitur, *Theocrit. Idyll.* 2, 2. A λείβω, *libo.*

Κελέβειον, *Poet.* κελεβήϊον, τὸ, idem.

Κελέομαι, idem quod κέλομαι, seu κέλω, *Eust.*

Κελέοντες, ων, οἱ, pedes textorii mali. Ἐκ τῶν κελεόντων ἐῤῥύη νέκταρ αὐτῷ καὶ γάλα, *Antonin. Liberal.* 10.

ΚΕΛΕΟ΄Σ, ε, ὁ, avis quædam pernicissima, galgulus; (2) est et nomen proprium Herois Attici; (3) idem qui ἱστόπες, in pl.

Κέλεσθε, 2. plur. præs. imperat. med. verbi κέλομαι.

Κελευθεῖαι, αἱ, Deæ quæ in viis statuebantur ad eas monstrandas, vel ad viatores custodiendos, *Hes.* A κέλευθος.

Κελευθείω, viam carpo; ὁδεύω, *Hes.*

Κελευθητὴς, ε, ὁ, viator. Ab eod.

Κελευθιάω, ῶ, iter facere cupio. Ab eod.

Κελευθοπόρος, ὁ, viator, qui iter conficit, *Ep.*

ΚΕ΄ΛΕΥΘΟΣ, ε, ἡ, via, cum terrestris, tum marina, vel aëria, *plur.* τὰ κέλευθα, *viæ.*

Κελευθοποιὸς, ὸν, dux viam ostendens, submotor.

Κέλευσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐκέλευσε, a κελεύω. Unde

Κέλευμα, ατος, τὸ, jussum:

Κέλευσις, εως, ἡ, jussio, ipsa actio jubendi; (2) imperium:

Κέλευσμα, ατος, τὸ, jussum, mandatum; (2) hortamen, quod hortandi causa dicitur; (3) hortamen remigum; (4) hortamentum aurigæ; (5) clamor hortatorius. (1) Θεᾶ νιν κέλευσμ' ἐπεστράφη μαντοσύνου, *Eurip. Androm.* 1030. Ab eod.

Κελευσμὸς, ε, ὁ, idem et ab eod.

Κελευσμοσύνη, ης, ἡ, jussum, mandatum.

Κελευστὴς, ε, ὁ, jussor, qui jubet, hortator; (2) qui celeusma canit, celeustes, hortator remigum; (3) proreta, proræ præfectus; (4) portisculus ad cujus ictus fit remigatio. Ab eod. Hinc

Κελευστικὸς, ἡ, ὸν, hortandi vim habens.

Κελευστικὸν, τὸ, cohortatio, *Synes.*

Κελευστὸς, ἡ, ὸν, jussus, imperatus. A κελεύω.

Κελευτιάω, ῶ, hortor. Hinc κελευτιόων, pro κελευτιῶν, κελευτιάων, *Il.* 13, 125. Ab eod.

Κελεύω, f. εύσω, jubeo, impero; (2) hortor, invito ad aliquid agendum; (3) peto, postulo; (4) permitto; (5) censeo; (6) remiges clamore incito. Ἐκέλευσε τοῖς ὄχλοις, *Matt.* 15, 35. δεθῆναι ἁλύσεσι, *Act.* 21, 33. A κέλω.

ΚΕ΄ΛΗΣ, ητος, ὁ, celes, equus desultorius; (2) desultor, eques desultorius, qui in certamine uno tantum equo utitur; (hinc *celebs*, Lat. *Ern.*) (3) navigium parvum, quod uno tantum remigio agitur, celox; (4) pudendum muliebre.

Κελήσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐκελήσατο, a κελέομαι.

Κελήσομαι, *jubebo*, f. 1. ind. med.

Κελητίζω, f. ίσω, celete equo vehor, equum desultorium ago. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς, *Il.* 16, 679. A κέλης.

Κελήτιον, ε, τὸ, parva celox. Dim. ab eod.

ΚΕ΄ΛΛΩ, f. κέλσω, appello, appellor, pervenio in portum; (2) moveo; (3) celeriter curro. *Soph. Trach.* 817. (3) Εὔριπε διὰ χευμάτων κέλσασα, *Eurip. Iph. in Aul.* 166.

Κελοίμην, præs. opt. med. verbi κέλομαι.

Κέλοντο, 3. pl. imperf. med. *Ion.* pro ἐκέλοντο.

Κέλοντες, idem quod κελέοντες, *Ern.*

Κέλσαι, *appulisse*, aor. 1. inf. act. verbi κέλλω.

Κελτιστὶ, *adv.* Gallice. A Κελτὴς, Gallus.

Κελύφανον, ε, τὸ, putamen.

Κελυφανώδης, ες, corticosus, *Theoph.*

Κέλυφος, εος, τὸ, putamen, cortex. A καλύπτω, (potius ab ant. κελύφω, unde γλύφω.)

ΚΕ΄ΛΩ, usitatius κέλομαι, jubeo, hortor. Ἦ μὴν Τρῶές γε κέλονται, *Il.* 7, 393. Κελοίμην Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, *Ib.* 9, 513.

Κέλωρ, filius vel nepos, *Eur.* (2) spado; (3) vox; *Id.* et *Etym.* Ἀγαμεμνόνειος κέλωρ, Agamemnonis filius, *Eurip. Andr.* 1034. A κέλω. *Hes.*

Κελωρύειν, vociferari, clamare, *Hes.* A præc.

Κεμαδοσσόος, ὁ, ἡ, venator, venatrix, cervos agitans. Εὗρε φιλοσκοπέλοιο πόνον κεμαδοσσόον ἄγρης, *Nonnus*, 5, 152. A

ΚΕΜΑ΄Σ, άδος, ἡ, dama, hinnulus cervi; (2) species capræ sylvestris, *Eur. I. T.* 176.

Κέμφος. Vide κέπφος.

Κεν. Vide Κε.

Κεναγγὴς, ὲς, naves exhauriens, *Æsch.*

Κεναγγία, ας, ἡ. Vide κενεαγγείη.

Κενανδρία, ας, ἡ, inopia virorum. A

Κένανδρος, ε, ὁ ἢ ἡ, viris vacuus; (2) vir vanus ac futilis, *Suid.* Ex κενὸς et ἀνήρ.

ΚΕ΄ΝΔΥΛΑ, ας, ἡ, instrumentum ad fabricandas naves; *in Epigramm.*

Κενεαγγέειν, habere vasa inania, *Hipp.* A

Κενεαγγείη, ης, ἡ, *Ion.* pro κεναγγία, *apud Hipp.* vasorum vacuitas et inanitas; (2) fames, inedia. Hinc

Κενεαγγικὸς, ἡ, ὸν, habens vasa vacua; (2) pertinens ad adfectum quo vasa corporis habentur inania, *Id.*

Κενεαγγικῶς, *adv.* eorum more quibus vasa sunt vacua, *Id.*

Κενεαγγητέον, abstinendum a cibo, *Call.*

Κενεαγορία, ας, ἡ, vanorum verborum jactatio, vaniloquentia, inanis sermo. Ex ἀγορά.

Κενεαυχὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, vana jactans; (2) superbus. Ex κενὸς et αὐχέομαι.

Κενέβρεια, ων, τὰ, morticinæ carnes, carnes e cadavere excisæ. A νεκρός.

Κενεηγόρος, et κενηγόρος, ον, vaniloquus, *Naz. Dolsc.*

Κενεμβατέω, ῶ, f. ήσω, per inania gradior.

Κενεὸς, ὰ, ὸν, vanus, inanis, *Ion.* pro κενός.

Κενεόφρων, idem quod κενόφρων.

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, pars corporis inter thoracem et os ad ilia pertinens; (2) venter; (3) spatium vacuum. A κενός.

Κενεώτρισις, εως, ἡ, morbus equorum circa ilia. Ex κενεὼν et τρίσις, *fissio*

Κενήριον, ε, τὸ, vacuum sepulchrum, inane monumentum. Ex κενὸς et ἠρίον.

Κενοβελία, ας, ἡ, consilium inane et futile. Ex κενὸς et βελὴ, *consilium.*

Κενοδόντις, ἡ, dentibus carens. Ex ὀδούς.

Κενοδοξία, ας, ἡ, vana gloria; (2) inanis gloriæ cupiditas; (3) vana de se opinio.

Κενοδοξέω, ῶ, inanis gloriæ sum cupidus, inani gloria ducor; (2) vanas et inanes opiniones habeo. (2) κενοδοξῶν περὶ τὸ ἀληθὲς, *Joseph. Maccab.* 5.

Κενόδοξος, ε, ὁ ἢ ἡ, inanis gloriæ cupidus. Ex κενὸς et δόξα.

Κενοδρομέω, vacue curro, *Man.*

Κενοκοπέω, nugor, laborem inutilem suscipio. Ex κόπος.

Κενόκρανος, ὁ, vanum caput habens, *Sibyl.*

Κενολογέω, ῶ, f. ήσω, inania loquor, supervacanea dico. Ex κενὸς et λέγω, *dico.*

Κενολογία, ας, ἡ, vaniloquentia. A

Κενολόγος, ε, ὁ, vaniloquus, inaniloquus, *Gl. V.* Ab eod.

Κενοπαθέω, ῶ, vanis ducor adfectibus. A πάθος.

ΚΕΝΟ΄Σ, ἡ, ὸν, vacuus, inanis; (2) vanus; (3) orbus. Τὰ τε πολέμε κενὰ, vana terriculamenta in bellis existentia. Ἐξόδες ἕρπειν κενὰς, vanos exitus exire, *id est*, temere egredi, *Soph. Aj.* 287. (3) ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης, tanquam leænæ catulum orbatum matre, (nam est enallage pro κενόν,) *Id.* 786. Ἐν κενοῖς pro κενῶς, inaniter. Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβρίζετες, *Id.* 956. Hinc εἰς κενὸν, frustra. Vide *Ern.*

Κενοσοφία, ας, ἡ, vana et inanis sapientia. A

Κενόσοφος, ε, ὁ ἢ ἡ, in vanis et inanibus sapiens.

Κενοσπεδέω, rebus inanibus intentus sum, *Jos.*

Κενοσπε-

Κενοσπουδία, ας, ἡ, inane studium. A

Κενόσπουδος, ου, ὁ καὶ ἡ, rebus inanibus studens. Ex κενὸς et σπουδή.

Κενοσπούδως, *adv.* studio inani, frustra.

Κενοταφέω, ῶ, f. ήσω, tumulo inani sepelio, tumulum inanem aggero. Ὃν Τυνδαρὶς παῖς ἤδ᾽ ἀπόντα κενοταφεῖ; *Eur. Hel.* 1261. A τάφος.

Κενοτάφιον, ου, τὸ, cenotaphium, honorarium sed inane sepulchrum; (2) quivis inanis tumulus; (3) simulacrum, seu imago.

Κενότης, ητος, ἡ, inanitas; (2) vanitas. A κενός.

Κενοτομία, ας, ἡ, inanium et vanarum rerum studium. Ex κενὸς et τέμνω.

Κενοφροσύνη, ης, ἡ, vana mens, inanis opinio, studium conciliorum et cœptorum vanorum. A

Κενόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, vana cogitans, stultus. Ex κενὸς et φρήν, *mens*.

Κενοφωνέω, ῶ, fut. ήσω, inanes emitto voces, *Suid.*

Κενοφωνία, ας, ἡ, clamor de rebus inanibus; (2) sermo vanus et futilis; (3) sermo impius sive hæreticus. A

Κενόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, inanes voces fundens. Ex κενὸς et φωνή, *vox*.

Κενόω, ῶ, fut. ώσω, evacuo; (2) deprimo, ad humilitatem redigo; (3) inutilem reddo; (4) exhaurio, consumo, omnia, in aliquid impendo; (5) corpus humoribus purgo; (6) desero, relinquo, abscedo. Κενοῦσθαι, evanescere, vacuari, purgari, de corpore; aor. 1. κενωθείς, exinanitus. Τί δ᾽ ὦ ματαία, τῶνδε τὰς κενοῖς χέρας; *Eurip. Med.* 959. Μυριάδας τε πόλεις ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἐκένωσεν, *Id. Rhes.* 911. Ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, 1 *Cor.* 1, 17. (6) βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν, *Eurip. Andr.* 1139. A κενός.

Κένσαι, 2. sing. a. 1. imperat. med. *per Sync.* pro κέντησαι, a verbo κεντέω.

Κένσασι, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἐκέντησε.

Κενταύρειος, εία, ειον, Centaureus; ut κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea. A κένταυρος.

Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, e Centauro natus, a Centauro genus ducens. Ab eod.

Κενταυρικός, ή, όν, Centauricus. Ab eod.

Κενταυρικῶς, *adv.* Centaurorum more; (2) more et ritu agresti feroque.

Κενταύριον, seu κενταύρειον, ου, τὸ, centaurium, herba. A κένταυρος. *Angl.* CENTAURY.

Κενταυρίς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Κενταυρίσκος, ου, ὁ, parvus Centaurus; (2) rusticus, agrestis. Dim. ab eod.

Κενταυροκτόνος, ου, ὁ, interfector Centaurorum. A Κένταυρος et κτείνω.

Κενταυρομαχία, ας, ἡ, Centaurorum pugna; (2) pugna immanis, qualis Centaurorum erat cum Lapithis. Ex μάχη.

Κενταυροπληθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Centaurorum plenus. Ex Κένταυρος et πλήθω.

Κένταυρος, ου, ὁ, Centaurus, animal, superne homo, infra equus; (2) sidus quoddam; (3) navis quædam. Ex κεντέω et ταῦρος.

Κεντάω, pungo; κεντᾷ, pungit, *Ph.*

ΚΕΝΤΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, pungo, stimulo. Πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα, κἀκπορίζομεν βίον, *Aristoph. Vesp.* 1107. Hinc

Κέντημα, ατος, τὸ, aculeus, stimulus, id quo pungimus; (2) punctio. *Ph.* κέντημα, punctus, punctum.

Κέντησις, εως, ἡ, punctio, *Gl. V.*

Κεντητήριον, ου, τὸ, id quo pungere possumus; (2) subula. Ab eod.

Κεντητικός, ή, όν, pungens, aculeatus.

Κεντητός, ή, όν, punctus, punctis distinctus.

Κεντίζω, f. ίσω, pungo. A κεντέω.

Κεντρήεις, ήεσσα, ῆεν, aculeatus. A κέντρον.

Κεντρηνεκής, έος, ὁ καὶ ἡ, stimulis agitatus. Ex κέντρον et εἴκω, *cedo*, (vel ἐνέγκω, *Ern.*)

Κεντρίζω, f. ίσω, stimulo, pungo; (2) incito, excito. Ὀρχησὴν μασιγῶν καὶ κεντρίζων, *Xen.* Ab eod.

Κεντρῖναι, ων, οἱ, culicum genus. A

Κεντρίνης, ου, ὁ, qu. dic. aculeatus, genus squali piscis. A κέντρον.

Κέντριον, τὸ, stimulus boum, *E. M.*

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, ut apum, vesparum, et similium; (2) locus in equo qui a calcaribus stimulatur; (3) genus serpentis. A κέντρον.

Κεντροδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, seu κεντροδάλητος, qui pungendo noxam adfert. Ex δηλέω.

Κεντρομυρσίνη, ης, ἡ, ruscus, myrtus silvestris, quæ et ὀξυμυρσίνη, qu. dic. acuta myrtus, et μυῤῥινάκανθος, qu. dic. spinosa myrtus.

Κέντρον, ου, τὸ, stimulus; (2) calcar; (3) incitamentum; (4) aculeus, spiculum, cuspis, acumen; (5) centrum; (6) vitium lignorum seu lapidum; κέντρα, cardines cœli. A κεντέω.

Κεντροτύπος, ου, ὁ καὶ ἡ, stimulo seu jaculo feriens, aculeum infigens. Ex τύπτω.

Κεντρόω, ῶ, f. ώσω, stimulo, spiculo configo; (2) aculeo seu spiculo armo; κεκεντρωμένος, aculeatus, perf. pass. A κέντρον.

Κεντρώδης, ες, aculeos habens:

Κέντρωνες, centones. Ab eod.

Κέντρωσις, εως, ἡ, stimulatio, incitatio.

Κεντρωτὸς, ή, όν, stimulis confixus; (2) aculeis seu spiculis armatus. A κεντρόω.

Κεντυρίων, ωνος, ὁ, centurio. *Vox Latina.*

Κέντω, f. κένσω, stimulo; ut hinc sit κένσαι, a. 1. inf. *apud Hom. Il.* 23, 337. al. *per Sync.* pro κεντῆσαι possit quoque a κένω, antiq. pro καίνω, repeti, *Ern.*

Κέντωρ, ορος, ὁ, stimulator, qui pungit; κέντορες ἵππων, agitatores equorum. A κεντέω.

Κένωμα, ατος, τὸ, purgamentum, evacuatio. A κενόω.

Κενῶς, *adv.* vane, frustra, sine causa. A κενός.

Κένωσις, εως, ἡ, evacuatio, exinanitio; (2) detractio humorum e corporibus. Ab eod.

Κενωτικὸς, ή, όν, evacuandi vim habens.

Κέομαι, pro κεῖμαι, jaceo. Ἀτάρ τοι εἵματ᾽ ἐνὶ μεγάροισι κέονται, *Il.* 22, 510.

Κέονται, 3. plur. præs. indic. med. *Ion.* vel *Poet.* pro κεῖνται, a κεῖμαι.

ΚΕ'ΠΦΟΣ, ου, ὁ, et κέμφος, species avis marinæ levissimæ, quæ a quovis vento facile circumagitur; (2) homo levis, stolidus. Hinc

Κεπφοῦσθαι, leviter efferri et circumagi in modum τοῦ κέπφου unde κεπφωθεὶς, a. 1. part. pass. illatus, agitatus, incitatus, *Suid.* deceptus, *Hes.* κεκεπφώμεναι, p. pass. elatæ, *Hes.*

Κέρα, ας, ἡ, raphanus agrestis, *Theophr.* At τὰ κέρα, cornua, et alicubi crines, *apud Hom.*

Κεράατα, nominat. vel accusat. plur. poet. a κέρας, cornu. Νῶϊν δὲ κεράατα μυθήσασθαι εὔαδεν, *Oppian. Cyneget.* 2, 494.

Κεράατος, gen. sing. poet. a κέρας. Λαιοῦ δὲ κεράατος ἄκρον, *Arat. Phæn.* 174.

Κεραβάτης, ου, ὁ, qui cornuum adminiculo scandit. Ex κέρας et βαίνω, *scando*.

Κεραελκής, έος, ὁ, qui cornibus trahit, de bove sub jugo. Ex κέρας et ἕλκω.

Κεράεσσιν, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro κέρασι, a κέρας.

Κεραία, ας, ἡ, cornu; (2) antenna; (3) omnis eminentia in aliqua re, apex; (4) minuta pars ligni, ut festuca, literæ, &c. *Ern.* A κέρας.

Κεραϊζέτην, 2. dual. imperf. ind. act. verbi

Κεραΐζω, cornibus dissipo; (2) vasto, exscindo, deleo; (3) incurso, velut infestis cornibus. Ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους, *Il.* 2, 861. Θαλάμους κεραϊζομένους, *Ib.* 22, 63. A κέρας.

Κεραίνω, misceo; ut hinc sit κέραιε, misce, *Il.* 9, 203: sed ibi rectius legitur κέραιρε. A κεράω.

Κεραιοῦχος, κάλως, funis antennæ cornua retinens. Ex κεραία et ἔχω.

Κέραιρε, 3. sing. præs. imperat. act. verbi

Κεραίρω, misceo. A κεράω, κεράννυμι.

Κεραΐς, ΐδος, ἡ, perditrix, vastatrix. A κεραΐζω; (2) vermis cornu infestans; (3) cornix; (4) pro κερὰς, άδος. A κέρας.

Κεραϊστὴς, οῦ, ὁ, vastator, populator; (2) piscator, nempe qui piscatur linea piscatoria, quæ Græcis vocatur κεράς. Ab eod.

Κεραῖτις, ιδος, ἡ, fœnum Græcum. Ab eod.

Κεραΐψ, ῖπος, vermis cornua rodens, *Eust.*

Κεράω, misceo, infundo. Ἀτμένιόν τι κεραιόμενον λίπος οἴνῃ, laboriosum oleum permixtum vino, *Nic. Alexiph.* 178.

ΚΕΡΑ'ΜΒΗΛΟΝ, κέραμβον, ου, τὸ, et κεράμβυξ, -υκος, bestiola, scarabæo similis, quæ ficui arbori alligata culices abigit, *Hes.*

Κεραμαῖος, αία, αῖον, fictilis, figulinus. A κέραμος.

Κεραμεῖ, dat. sing. pro κεραμεῖ, a κεραμεύς.

Κεραμείη, ας, ἡ, sc. τέχνη, ars figularis, figlina. A κεραμεύς.

Κεραμεικὸς, ὁ, locus Athenis. Θεῶν τὰ ἀγάλματα ἐκεῖσε ἱδρυμένα, *Schol. Aristoph. ad Equit.* 5, 769.

Κεραμεῖον, ου, τὸ, figuli officina, figlina.

Κεράμειος, εία, ειον, figulinus. A κεραμεύς.

Κεράμεος, έα, έον, *contr.* κεραμοῦς, idem.

Κεραμεὺς, έως, ὁ, figulus.

Κεραμευτικὸς, ή, όν, ad figulum pertinens. Hinc ἡ κεραμευτικὴ, sc. τέχνη, ars figularis. A

Κεραμεύω, fut. εύσω, fingo, figulinam exerceo. Καλλίσῃ κόρῃ ὥσπερ κεραμεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς, *Aristoph. Av.* 1544. A κεραμεύς.

Κεραμήϊος, *Hom.*

Κεραμιδόω, ῶ, fut. ώσω, tegulis tego. Κεραμιδωμένη οἰκία, *Aristot.* A κέραμος.

Κεραμικὸς, ή, όν, fictilis, figularis, figulinus.

Κεράμιον, ου, τὸ, vas fictile; (2) amphora, urceus; (3) dolium. A κέραμος.

Κεράμιος, ία, ιον, fictilis, figulinus. Ab eod.

Κεραμὶς, ίδος, ἡ, vas fictile, testa; (2) tegula; (3) dolium; (4) genus terræ. Ab eod.

Κεραμοποιὸς, οῦ, ὁ, figulus, tegularius, *Gloss. Vet.* Ex κέραμος et ποιῶ.

Κεραμοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi fictilia venduntur. A

Κεραμοπωλέω, ῶ, f. ήσω, fictilia, tegulas vendo. Ex κέραμος et πωλέω.

Κεραμοπώλης, ου, ὁ, fictilium venditor.

ΚΕ'ΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, terra figularis, sive e qua fictilia fiunt; (2) vas fictile; (3) testa; (4) tegula; (5) omne instrumentum mensarium, argenteum, aureum, fictile, et ex quacunque demum materia constans; (6) carcer, sc. operis lateritii. (6) χαλκέῳ δ᾽ ἐν κεράμῳ δέδετο, carcere, *Il.* 5, 387.

Κεραμουργὸς, ὁ, tegularum figulus, *Man.*

Κεραμοῦς, et κεραμεοῦς, idem quod κεράμεος, *Diosc.*

Κεραμωτὸς, ή, όν, testaceus. A κέραμος.

ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ, vel κεραννύω, vel κεράω, ῶ, fut. άσω, misceo; (2) infundo; (3) misceo, sc. aquam vino; (4) tempero; κεράσαι, aor. 1. act. et κεράσασθαι, aor. 1. med. miscere, temperare; p. pass. part. κεκερασμένος, et usitatius κεκραμένος, mistus; aor. 1. pass. part. κερασθεὶς, mistus. Κεραννύειν τὴν ἐπιείκειαν τῇ δικαιοσύνῃ, οἴνῳ τὴν πηγήν. Φύσει πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος τὸ ἦθος, *Plut.*

Κέραξ, ακος, ὁ, arcus; (2) pilus; (3) pudendum. A κέρας.

Κεραοξόος, ου, ὁ καὶ ἡ, cornuum politor, ex quibus arcus conficiuntur, *Gl. V.* κεραοξόος, cornarius. Ex κέρας et ξέω, *polio*.

Κεραὸς, cornutus; (2) corneus. A

Κεράρχης, ου, ὁ, qui cornui seu alæ præfectus est.

Κεραρχία, ἡ, munus illud quo quis alæ præest, *Steph.*

ΚΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, cornu; (2) potentia; (3) tibia vel poculum e cornu factum; (4) arcus; (5) cornu, pars exercitus; (6) extremitas altera uteri; (7) fluminis ostium, seu ramus; (8) sophisma et captiosæ argutiæ; (9) cincinnus et plexus ad cornu formam factus; (10) antenna; (11) quævis eminentia, ut fastigium montis.

Κερὰς, άδος, ἡ, cornuta; (2) bidens agna.

Κερασβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut κερασβόλον σπέρμα, semen quod inter serendum cornua bubula attigit. Veteres crediderunt, nec igne absumi, nec facile coqui (ex hac vulgi opinione manavit metaphorica significatio). (2) durus, contumax, intractabilis. (1) δεῖ

δὲ τὸν σπείροντα παραφυλάττειν, ἵνα μὴ ἐμπίσῃ τῷ κέρατι τῦ βοὸς τὰ σπέρματα. ταῦτα γὰρ κερασβόλα καλῦσί τινες, καὶ ἄφορα καὶ ἀτελῆ τὰ τοιαῦτά φασι γίνεσθαι, ὥςε μηδὲ ὑπὸ τῆς τῦ πυρὸς τήκεσθαι δυνάμεως, *Geoponic.* 2, 19. (2) ἀνεμέσητον δὴ φοβεῖσθαι μή τις ἐγγίγνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος· ὃς ἀτεράμων εἰς τοσῦτον φύσει γίγνοιτ' ἄν, ὥςε μὴ τήκεσθαι καθάπερ ἐκεῖνα τὰ σπέρματα πυρί. Male hunc locum interpretati sunt Serranus et Ficinus: tu vero verte, Minime indignandum est si vereamur ne quis inter nos existat civis aliquis, seminis, quod cornu tetigit, naturam imitans, qui adeo durus et præfractus evadat, ut emolliri nequeat, sicut nec semina illa igni, *Plato.* 10, 853. Ex κέρας et βάλλω.

Κερασία, ας, ἡ, idem quod κέρασις. Unde

Κεράσιον, ȣ, τὸ, cerasum, fructus arboris cerasi.

Κέρασμα, ατος, τὸ, mixtura. A κεράννυμι.

ΚΕ΄ΡΑΣΟΣ, ȣ, ὁ, cerasus, arbor.

Κεράςης, ȣ, ὁ, cerastes, vermiculus ficus infestans; (2) serpentis genus; (3) cervus quum perfecta cornua habet. A κέρας.

Κερασφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, corniger. Ex φέρω.

Κεράσχειλοι, οἱ, labia cornuum modo incurva habentes, *Hes.* Ex κέρας et χεῖλος.

Κεράσω, fut. 1. ind. act. verbi κεράννυμι, pro κεράω, *misceo.*

Κέρατα (media longa), cornua. Φύσις κέρατα ταύροις, *Anacr. Od.* 2. Κινεῖ δὲ κέρατα, καὶ ἀγκλινθὲν ἑκάτερθε, *Oppian. Cyneget.* 2, 95.

Κερατaύλης, ȣ, ὁ, corniceu, qui cornu canit. Ex κέρας et αὐλὸς, *tibia.*

Κεράτε, dual. *Poet.* pro κεράατε (media longa ob contractionem, a recto κέρας). Καὶ σῷ κέρατε κρατὶ προσπεφυκέναι, *Eur. Bacch.* 909. (Fallitur Larcherus de contractione: κέρας apud antiquiores poetas facit κεράατος in genitivo.)

Κερατεία, ας, ἡ, siliquastrum. A κέρας.

Κερατηφόρος, idem quod κερατοφόρος, *Steph.*

Κερατίας, ȣ, ὁ, cornutus; (2) cornu speciem habens. Ab eod.

Κερατίζω, fut. ίσω, cornu peto, ferio.

Κεράτινος, ίνη, ινον, corneus, e cornu factus. Hinc κερατίνη, ης, *buccina.* Ab eod.

Κεράτιον, ȣ, τὸ, corniculum; (2) siliqua; (3) fœnum Græcum; (4) arbor siliquifera, et fructus ejus. Dim.

Κερατιῦμεν, 1. plur. fut. 1. ind. act. *Att.* pro κερατίσομεν, a κερατίζω.

Κερατιςὴς, ȣ̃, ὁ, qui cornu ferit. A κερατίζω.

Κερατίτης, ȣ, ὁ, cornutus, corniculatus. Fœm. κερατῖτις, corniculata. A κέρας.

Κερατογλύφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui cornua scalpit. Ex κέρας et γλύφω.

Κερατοειδὴς, έος, ὁ, corneus, cornu similis.

Κερατοποιὸς, ȣ̃, ὁ, opifex qui e cornu arcus et alia conficit. *Gl. V.* cornificus.

Κεράτοπες, οδος, ὁ, cornipes, *Gl. V.*

Κερατȣργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui aliquid e cornu conficit. Ex κέρας et ἔργον.

Κερατοφορέω, ῶ, fut. ήσω, cornua gero, sum corniger. A

Κερατοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, corniger. Ex φέρω.

Κερατοφυέω, cornua habeo. A κέρας et φύω.

Κερατόφυος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cornutus. Ab iisd.

Κερατόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cornu resonans. Ex κέρας et φωνὴ, *vox.*

Κερατώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cornu imitans, cornutus; unde epith. montis.

Κερατὼν, ῶνος, ὁ, ara in insula Delo e cornibus constructa.

Κεράτων, gen. pl. a κέρας -ατος.

Κερατωνία, ἡ, siliqua, *Gal.*

Κεραύλης, ȣ, ὁ, cornicen. Ab αὐλέω.

Κεραύνειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fulmineus. A κεραυνός.

Κεραυνίας, ȣ, ὁ, fulmine ictus; (2) gemma quædam, *Hes.* Ab eod.

Κεραύνιος, α, ον, idem quod κεραύνειος. Καπανέως κεραύνιον δέμας, Capanei corpus fulmine ictum, *Eurip. Suppl.* 496.

Κεραυνοβάλλομαι, fulmine percutior; part. a. 1. pass. κεραυνοβληθείς. Hinc

Κεραυνοβλὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, fulmine ictus.

Κεραυνόβλητος, ȣ, ὁ, attonitus, *Gl. V.*

Κεραυνοβολέω, ῶ, f. ήσω, fulmino, fulmine peto.

Κεραυνοβολία, ας, ἡ, fulminis jaculatio.

Κεραυνοβόλιον, ȣ, τὸ, bidental, fulgur, *Gl. V.*

Κεραυνοβόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fulminis jaculator.

Κεραυνόβολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fulmine ictus.

Κεραυνοβρόντης, ȣ, ὁ, epith. Jovis tonantis et fulminantis.

ΚΕΡΑΥΝΟ΄Σ, ȣ̃, ὁ, fulmen.

Κεραυνοσκοπεῖον, ȣ, τὸ, locus in scena e quo fulmina mittebant. Ex κεραυνὸς et σκοπός.

Κεραυνοσκοπία, ας, ἡ, haruspicina.

Κεραυνοφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in modum fulminis coruscans. Ex κεραυνὸς et φάω.

Κεραυνοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fulmen gerens.

Κεραυνόω, ῶ, f. ώσω, fulmino, fulmine percutio; κεραυνωθεὶς, a. 1. pass. fulmine percussus, de cœlo tactus. Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος, *Hesiod. Theog.* 859. A κεραυνός.

Κεραυνωθέντος, gen. sing. a. 1. part. pass. verbi κεραυνόω.

Κεραύνωσις, εως, ἡ, fulminatio, percussio fulmine. A κεραυνόω.

Κεράω. Vide κεράννυμι.

ΚΕ΄ΡΒΕΡΟΣ, ȣ, ὁ, Cerberus, canis infernalis fictitius.

Κερδαίνω, lucror, lucrifacio, quæstum facio; (2) *dicitur et in partem deteriorem,* ut ὄνειδος κερδαίνειν. fut. 1. κερδανῶ. aor. 1. ἐκέρδανα. Aliud f. 1. a κερδέω, κερδήσω, et κερδήσομαι a. 1. ἐκέρδησα. p. κεκέρδηκα. Ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σε, *Matt.* 18, 15. κερδηθήσονται, 1 *Pet.* 3, 1. A κέρδος.

Κερδαλέη, έης, *contr.* λῆ, λῆς, pellis vulpina. A κερδαλῆ.

Κερδαλέος, λέα, λέον, lucrosus, quæstuosus; (2) astutus; (3) utilis. A κέρδος.

Κερδαλεότης, ητος, ἡ, astutia, versutia, prudentia. A præc.

Κερδαλεόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, vulpina mente præditus. Ex φρήν.

Κερδαλέως, *adv.* cum lucro, utiliter.

Κερδάλη, ης, ἡ, vulpes, *Hes.* A κερδώ.

Κερδανέομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. *Ion.* pro κερδανῦμεν, a κερδαίνω.

Κερδάριον, ȣ, τὸ, lucellum, *Gl. V.* A κέρδος.

Κερδέμπορος, ȣ, ὁ, mercator felix.

Κερδέω, ῶ. Vide κερδαίνω.

Κερδῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi κερδαίνω.

Κερδητικὸς, lucrosus, *Gl. V.* A κερδέω.

Κερδογαμέω, ῶ, fut. ήσω, lucri gratia uxorem duco.

ΚΕ΄ΡΔΟΣ, εος, τὸ, lucrum, quæstus, emolumentum, compendium, commodum, utilitas; (2) astutia, versutia, dolus. Hinc *comparativus,* ὁ ϗ ἡ κερδίων, ϗ τὸ κέρδιον, lucrosior, utilior, lucrosius, utilius; et *superl.* κέρδιςος, utilissimus, lucrosissimus, (v. *Ern.*) Γένοιτ' ἂν κέρδος, optimum hoc foret, *Eurip. Suppl.* 603.

Κερδοσύνη, ης, ἡ, astutia, dolus. A præc.

Κερδόφιον, ȣ, τὸ, lucellum, quæsticulus, *Gl. V.* Dim. a κέρδος.

Κερδὼ, όος, *contr.* ȣ̃ς, ἡ, vulpes. Αἰολόβȣλος ἐπ' ἀγραύλοισι μάλιςα Θηρσὶ πέλει κερδὼ, *Oppian. Cyneget.* 3, 449. A κέρδος.

Κερδῷος, lucrosus; (2) qui lucris præest; (3) vulpinus. Epith. Mercurii. A κέρδος, vel κερδώ.

Κέρεα, nom. pl. *Ion.* pro κέρατα, a κέρας.

Κερεαλκὴς, *Poet.* pro κεραλκὴς, cornibus valens, cornibus fretus. Ab ἀλκή.

Κερεία, ἡ, idem quod κειρία, *Nonn.*

Κερθεὶς, *tonsus,* aor. 1. part. pass. verbi κείρω.

Κέρθιος, ȣ, ὁ, avicula quædam parva.

Κερκαφίδαι, οἱ, Rhodii, a Cercapho rege, *Ep.*

Κερκίδιον, ȣ, τὸ, radiolus. Dim. a κερκίς.

Κερκιδοποιητικὴ, vel κερκιδοποιικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars conficiendi radios textorios. A

Κερκιδοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui radios textorios conficit. Ex κερκὶς et ποιέω.

Κερκίζω, fut. ίσω, radio discrimino fila inter texendum; (2) concutio, proprie, pectine textorio subtemen. A

ΚΕΡΚΙ΄Σ, ίδος, ἡ, radius textorius, pecten; (2) hinc *metaph.* tela ipsa; (3) tudicula qua aliquid agitatur inter coquendum; (4) os majus quod tibiam fert; (5) pini et populi cacumen; (6) plectrum; (7) radius mathematicus. (2) ἔχȣσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χορὸς, opus Edonicæ manus, *Eurip. Hec.* 1153.

Κερκιςικὴ, sc. τέχνη, textoria ars.

Κερκοπίθηκος, ȣ, ὁ, cercopithecus, simia caudata. Ex κέρκος et πίθηκος.

ΚΕ΄ΡΚΟΣ, ȣ, ἡ, cauda; (2) ansa poculi; (3) penis.

Κέρκȣρος, vel κερκȣ̃ρος, ȣ, ὁ, genus navigii longioris vel brevioris, *Latine* cercurus, navigium celerius, ad persequendum aptum; (2) species piscis. Ex κέρκος et ȣ̓ρὰ, *cauda.*

Κερκοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, caudatus, qui caudam gerit. A κέρκος et φέρω.

Κέρκυρα, ας, ἡ, Corcyra, *insula.*

Κερκυραῖος, αια, αῖον, Corcyræus, ut Κερκυραία μάςιξ, *proverb.* de magno et egregio flagello. A Κέρκυρα.

Κέρκω. Pro κρέκω.

Κερκώπειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, versutus, fraudulentus, veteratorius. A κέρκωψ.

Κερκώπη, ης, ἡ, cicada quædam parvula, vel animalculum simile cicadæ.

Κερκωπίζω, cercopem ago, i. e. veteratorem; (2) lascivio; petulans sum; (3) subsanno. A κέρκωψ.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ, fera ingentem caudam habens; (2) homo versutus et fraudulentus. A κέρκος.

Κέρμα, ατος, τὸ, frustum monetæ minutulum, minutiæ æris, nummulus, æs, pecunia. A κείρω.

Κερμάτιον, ȣ, τὸ, nummulus, frustum. Dim.

Κερματίζω, f. ίσω, in minutos nummulos comminuo; (2) in minuta scindo, comminuo. A κέρμα. Hinc

Κερματιςὴς, et κερμοδότης, ȣ, ὁ, qui minutias æris cudit; (2) qui minutis nummis aurum vel argentum commutat, nummularius.

Κερμοδότης, ȣ, ὁ, idem quod κερματιςὴς, *Nonn.*

ΚΕ΄ΡΝΟΣ, ȣ, ὁ, vel εος, τὸ, vel κέρνον, ȣ, τὸ, vas fictile, quod omnis generis fructibus repletum Diis offerebatur, crater mysticus; (2) genus saltationis. V. *Ern.*

Κερνοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, craterem mysticum ferens. Ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίςρια Ῥείης, *Nic. Alexiph.* 217. Ex κέρνος et φέρω. Hinc

Κερνοφορέω, illum gesto in orgiis.

Κεροβάτης, ȣ, ὁ, corneos pedes habens. Epith. Panis. Ex κέρας et βαίνω.

Κερόδετος, ligatis et compactis cornibus constans, ut arcus. Ex κέρας et δέω, *ligo.*

Κεροειδὴς, ὲς, cornu similis. Ex εἶδος.

Κερόεις, όεσσα, όεν, cornutus; (2) capillos habens plexos et intortos. A κέρας.

Κεροίαξ, ακος, ὁ, antennæ extremitas, antennæ cornu. Funis, idem qui ceruchus, *Lucian.* Ex κέρας et οἴαξ, *temo.*

Κεροπλάςης, ȣ, ὁ, comæ ornandæ artifex, *Poll.* Καὶ τὸν παρ' Ἀρχιλόχῳ κεροπλάςην, φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιςήν, *Plutarch.* 2, 976. Ex κέρας et πλάσσω.

Κερόςρωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cornibus seu corneis laminis stratus; cerostrotum opus, ramentis et tessellis cornuum, pictorum variis coloribus et vermiculatim ligno insertorum, compositum. Ex κέρας et ςρώννυμι.

Κερȣλκὶς, ίδος, ἡ, quæ cornibus trahitur. A

Κερȣλκὸς, ἡ, όν, cornibus trahens; κερȣλκοὶ βόες, cornibus aratrum trahentes, *Hes.* κερȣλκὸς κάλως, funis quo antenna trahitur, *Hes.* κερȣλκὸς, Apollo, quasi corneum arcum trahens. Φίλιπποι καὶ κερȣλκοὶ, *Soph. ex Trag. incerta.* Δός μοι τόξα κερȣλκὰ, δῶρα Λοξίȣ, *Eurip. Or.* 268. Ex κέρας et ἕλκω.

Κερȣτίας, ȣ, ὁ, superbus, elatus, ferox, ut taurus cornua efferens. A κέρας.

Κερȣτιάω, ῶ, cornua tollo, cornua sumo. *Metaph.* superbio. *Aristoph.* κἀκερȣτίας pro ϗ ἐκερȣτίας, imp. ind. 2. sing. et cornua sumebas, superbiebas, *Eq.* 1340.

Κερȣχὶς, ίδος, ἡ, cornigera, cornua habens; αἶγες κερȣχίδες, *Theocr.* 5, 145.

Κερῦχος, et κεραῦχος, ὁ ϗ ἡ, cornua habens, corniger, cornutus; (2) κεραῦχος κάλως, ceruchus, funis antennam seu antennæ cornu tenens. Ex κέρας et ἔχω.

Κερόωντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκερῶντο, a κεράω.

Κέρσαι, *totondisse*, aor. 1. inf. act. verbi κείρω.

Κέρσε, *totondit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Κερτομέω, ῶ, f. ήσω, convicior. Πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; *Soph. Phil.* 1223. Ἴσως ἐκερτόμησε κἀμὲ, ϗ σέ τις, *Eur. Iph. in Aul.* 862. A κέρτομος. Hinc

Κερτόμησις, εως, ἡ, irrisio, ludibrium:

Κερτομία, ας, ἡ, maledictum, maledicentia:

Κερτομίας, ου, ὁ, maledicus, irrisor. Ab eod.

Κερτομίοισι, dat. pl. *Ion.* pro κερτομίοις. A

Κερτόμιος, ου, ὁ. Vide seq.

Κέρτομος, ου, ὁ ϗ ἡ, cor alicui scindens, conviciator vel conviciatrix; (2) cavillatorius, jocularis. Ex κέαρ, *cor*, et τέμνω. (V. *Ern.*)

Κερχαλέος, έα, έον, asperum et raucum sonitum edens; (2) aridus, siccus, *Hipp.* A κέρχω.

Κερχάω, ῶ, raucum creperumque sono, *Hipp.*

Κερχναλέος, *Hipp.* idem quod κερχαλέος.

Κερχνασμὸς, οῦ, ὁ, raucedo, *Gal. Lex. Hipp.* A

Κερχνάω, ῶ, idem quod κερχάω.

Κέρχνη, ης, ἡ, puls e milio; (2) auris piscis; (3) avis quædam; (4) quæ est melleo colore. A κέρχω. Hinc

Κερχνηὶς, ίδος, ἡ, avis quædam, stridula, vel etiam strix.

Κέρχνος, ου, ὁ, adsperitas gutturis, quasi milii granis conspersi; (2) milium; (3) sonus qui editur e sensu adsperitatis in arteria, aut phlegmatis in pulmone; (4) pulvis in officinis argentariis, seu argentifodinis; (5) *adj.* siccus; (6) asper. A κέρχω. Hinc

Κερχνόω, aspero, quasi granis milii; (2) cælo.

Κέρχνω, idem quod κέρχω.

Κερχνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui asperum quid raucumque sonat; (2) qui tale quid sonare facit. Ab eod.

Κέρχνωμα, ατος, τὸ, adsperitas; (2) cælatura; (3) idem quod κέγχρωμα, *Ern.* A κερχνόω.

Κερχνωτὸς, ἡ, όν, signis asper, cælatus.

ΚΕ'ΡΧΩ, exaspero; κέρχομαι, exasperor, et quidem ita ut vocem seu sonum edam raucum et creperum.

Κερχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ita exasperatus ut sonum raucum edat. A κέρχω.

Κέρω, pulso, cædo, *Sch. Lycophr.*

Κερῶ, *tondebo*, fut. 1. ind. act. verbi κείρω.

Κερῳδὸς, οῦ, ὁ, cornicen, *Gl. V.* Ex ᾄδω.

Κερωνία, ἡ, ceronia, *Theophr.*

Κέρως, gen. sing. a recto κέρας. Ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ κέρως, *Arr. Hist. Alex.* 1, 1.

Κέσκετο, 3. sing. imp. ind. med. *Ion.* pro ἔκειτο, a κεῖμαι. Κέσκετ' ἐπὶ μεγάροισι, *Odyss.* 21, 41.

Κέσκεμαι, pro κεῖμαι, *Hom.*

Κεστὸς ἱμὰς, cestus, cingulum Veneris illecebrosum; (2) acu pictus. A κεντέω, *pungo.*

ΚΕ'ΣΤΡΑ, ας, ἡ, malleus; (2) piscis species; (3) genus teli militaris, sudes. Hinc

Κεστραῖος, ου, ὁ, piscis species alia, quam κέστρα.

Κεστρεὺς, έως, ὁ, mugil, piscis. Ab eod. Hinc

Κεστρεύειν, præ fame ore hiare, *Hes.* κεστρεῖν, *Voss.*

Κεστρίνισκος, ὁ, Dim. a seq.

Κεστρῖνος, ινος, ὁ, idem quod κεστρεύς.

Κεστρίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum e cestro. A

ΚΕ'ΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, cestrum, betonica herba: idem quod κέστρος, *Steph.*

Κέστρος, ου, ὁ, teli genus, tragula, *Suid.* (2) verruculus ad usum picturæ encausticæ.

Κεστροσφενδόνη, ης, ἡ, tragula. Ex κέστρα, vel κέστρος, et σφενδόνη, *funda.*

Κεστρωτὸν ξύλον, lignum urendo acuminatum, *Hes.* A κέστρα.

Κευθάνω, occulo, occulto. Οὐ μὲν γὰρ φιλότητι γ' ἐκεύθανον, *Il.* 3, 453. A κεύθω.

Κευθῆ, acc. pl. *contr.* pro κεύθεα, a κεῦθος.

Κεύθῃς, 2. sing. præs. conj. act. verbi κεύθω.

Κευθμὸς, οῦ, ὁ, latebra, latibulum. Ab eod.

Κευθμὼν, ῶνος, ὁ, idem; (2) penetrale, recessus, abditus locus; (3) latibulum seu lustrum feræ; (4) orcus. Ab eod.

Κεῦθος, εος, τὸ, idem et ab eod. occurrit in pl. κεύθεα, κεύθεσι. Χωρεῖτε γᾶς ὑπὸ κεύθεσι ὠγυγίοισι, *Æschyl. Eumen.* 1038. Βαθὺ κεῦθος οἴκων, *Eurip. Alc.* 875.

ΚΕΥ'ΘΩ, f. κεύσω, occulo, abscondo; κέκευθε, p. med. in sing. præs. celat, occultat. Οὔτι σε κεύσω, *Dion. Per.* 270. Εὗρε δὲ κευθόμενον χρυσοῦ κτέαρ, *Epig.* Κρυφῇ δὲ κεῦθε, *Soph. Antig.* 85. Σιγῇ κεύθειν, *Id. Trach.* 989. *Passive* aliquoties sumitur. Ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς, conditus est sub terra, *Id. Œd. Tyr.* 968. Ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων, at cum spem conceperim me aliquid certi *circa divinam providentiam* intelligere, *Eur. Hipp.* 1105. Κρεῖσσον γὰρ ᾅδῃ κεύθων, satius est orco condi, *activo* pro *passivo*, Soph. Aj. 642.

Κεφαλαία, ας, ἡ, inveteratus et ægre cedens capitis dolor. A κεφαλή.

Κεφάλαιον, ου, τὸ, caput, capitulum; (2) quod summum et præcipuum est; (3) vertex, cardo; (4) caput, unde fructus et reditus manat, summa pecuniæ, sors; (5) pars libri; (6) *pl.* argumenta quibus causa innititur; (7) summæ rerum. Adjective aut per oppositionem, *ap. Aristoph.* κεφαλαίῳ ῥήματι, grandi et gravi verbo. Ὡς ἐν κεφαλαίῳ φάναι, ut summatim dicam. Hinc

Κεφαλαιόω, ῶ, f. ώσω, summatim et capitulatim attingo, in capita et summas redigo; (2) in capite vulnero. Κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, *Marc.* 12, 4.

Κεφαλαιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, summarius; (2) τὸ κεφαλαιῶδες, definitum, cujus est definitio, *ap. Log.*

Κεφαλαιωδῶς, *adv.* summatim.

Κεφαλαίωμα, ατος, τὸ, quod in summam subductum est; (2) summa ipsa. A κεφαλαιόω.

Κεφαλαλγέω, f. ήσω, capitis dolore laboro. A

Κεφαλαλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, caput dolens, cui caput dolet; (2) dolorem capitis adferens. Ex κεφαλὴ et ἄλγος.

Κεφαλαλγία, ας, ἡ, dolor capitis.

Κεφαλαλγικὸς, ἡ, όν, idem quod κεφαλαλγής.

Κεφαλαλγὸς, ἡ, όν, idem.

ΚΕΦΑΛΗ', ῆς, ἡ, caput; (2) homo; (3) extremum ossis, crassius illud rotundumque; (4) summa et conclusio; (5) princeps, qui primas tenet; (6) in aliqua re præcipuum.

Κεφαληγερέτης, ου, ὁ, *Dor.* κεφαληγερέτας. Sic a Cratino *apud Plut.* dicitur Pericles, qui erat oblongiore capite (allusione facta ad Homericum Jovis epith. νεφεληγερέτης), quasi caput extollens. Ex κεφαλὴ et ἐγείρω.

Κεφαλήγονος, ον, epith. τῆς κάλυκος, *Ath.*

Κεφαλικὸς, ἡ, όν, capitalis, ad caput pertinens. A κεφαλή.

Κεφαλικῶς, *adv.* capitaliter.

Κεφαλίνη, ης, ἡ, pars linguæ proxima faucibus, aliàs γεῦσις, gustus, quia ibi præcipue sentitur, *Poll.*

Κεφαλῖνος, ου, ὁ, cephalinus, piscis. A κεφαλή.

Κεφάλιον, ου, τὸ, capitulum; (2) caput, Dim.

Κεφαλὶς, ίδος, ἡ, capitium, tegumentum capitis, pileus; (2) capitulum; (3) volumen, liber. Ab eod.

Κεφαλισμὸς, οῦ, ὁ, simplicium numerorum usque ad decem multiplicatio, vulgo abacus Pythagoricus. Ab eod.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, lapis angularis.

Κεφαλοβαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cujus caput grave et ponderosum est. Ex κεφαλὴ et βάρος.

Κεφαλοδέσμιον, ου, τὸ, capitis ligamentum, frontale, reticulum, *Gl. V.* A

Κεφαλόδεσμος, ου, ὁ, idem.

Κεφαλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, capitis figuram sive speciem referens. Ex κεφαλὴ et εἶδος.

Κεφαλόθλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, caput contusum habens. Hinc τὰ κεφαλόθλαστα, contusiones capitis. Ex κεφαλὴ et θλάω, *tundo.*

Κεφαλοκρούστης, ου, ὁ, caput pulsans, feriens. Ex κρούω, *pulso.*

Κεφαλόμακτρον, τὸ, sudarium quo caput extergitur, *Steph.*

Κεφαλόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, radicem habens capitatam. Ex ῥίζα, *radix.*

Κέφαλος, ου, ὁ, cephalus, piscis, mugil. *Gl. V.* capito, mugilis. A κεφαλή.

Κεφαλοτομέω, ῶ, f. ήσω, caput amputo. A

Κεφαλοτόμος, ον, caput amputans. Φασὶ δὲ καὶ Θρακῶν τινὰς τοὺς προσαγορευομένους Σαραπάρας, οἷον κεφαλοτόμους, οἰκῆσαι ὑπὲρ τῆς Ἀρμενίας, *Strab.* 11. A τέμνω.

Κεφαλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, caput imitans seu referens; (2) in caput extuberans. A κεφαλή.

Κεφαλωτὸς, ἡ, όν, caput habens, capitatus; ut πράσον κεφαλωτὸν, porrum capitatum.

Κέχαδα, *hiavi*, perf. ind. med. verbi χάζω.

Κεχάδοντο, 3. plur. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐχάδοντο.

Κεχανδότα, acc. sing. præs. part. med. *Poet.* pro κεχαδότα.

Κέχαρα, perf. ind. med. verbi χαίρω.

Κεχαραγμένος, *insculptus*, perfect. part. pass. verbi χαράσσω.

Κεχάρηκα, *gavisus sum*, perf. ind. act. verbi χαιρέω pro χαίρω.

Κεχαρηότα, *gavisum*, acc. sing. perf. part. act. *Ion.* pro κεχαρηκότα.

Κεχάρητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐκεχάρητο.

Κεχαρισμένος, *beneficio adfectus, carissimus*, perf. part. pass. verbi χαρίζομαι.

Κεχαρισμένως, *adv.* grate, accepte, jucunde, ad gratiam. A κεχαρισμένος, part. pass. perf. a χαρίζομαι.

Κεχαριτωμένος, *adv.* jucundissime, *Scholiast. Aristoph. ad Acharn.* 867.

Κεχαριτωμένως, *adv.* idem, a χαριτόω.

Κεχάρισαι, 3. sing. perf. ind. pass.

Κεχαροίατο, 3. plur. aor. 2. opt. med. *Ion.* pro κεχάροιντο, a χαίρω.

Κεχείμανται, 3. plur. perfect. ind. pass. verbi χειμαίνω.

Κέχηνα, perf. ind. med. *Att.* pro κέχανα, a χαίνω, *hio.*

Κεχηνότως, *adv.* ore hiante. A κεχηνώς.

Κέχλαδα, perf. ind. med. verbi χλάζω.

Κεχλαδὼν, *qui sibilavit*, aor. 2. part. act.

Κεχλίαγκα, perf. ind. act. verbi χλιαίνω.

Κεχλιδὼς, perf. part. med. verbi χλιδάω.

Κεχολωμένος, perf. part. pass. verbi χολόω.

Κεχολώσεαι, 2. sing. paulo post fut. ind. pass. *Ion.* pro κεχολώσεσαι.

Κεχολώσεται, 3. sing. paulo post fut. ejusd.

Κεχολῶσθαι, *iratum esse*, perf. ind. pass.

Κέχρηκα, perf. ind. act. verbi κέχρημι.

Κέχρημαι, perf. ind. pass. verbi χράομαι.

Κεχρημένος, indigus, *Odyss.* 1, 13. *Eurip. Ion.* 1199. *Cycl.* 88, 98.

Κεχρήσεται, *mox indigebit*, 3. sing. paulo post f.

Κέχρησθε, 2. plur. perf. ind. pass.

Κέχριμαι, perf. ind. pass. verbi χρίω.

Κέχυμαι, *fusus sum*, perfect. ind. pass. verbi χύω, *fundo.*

Κέχυτο, 3. sing. plusq. perf. indic. pass. *Ion.* pro ἐκέχυτο.

Κεχωρήκεισαν, 3. plur. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐκεχωρήκεισαν, a χωρέω.

Κεχωρίδαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro κεχωρισμένοι εἰσὶ, a χωρίζω.

Κεχωρισμένος, *separatus*, perf. part. pass.

ΚΕ'Ω, jaceo, thema inusitatum; (2) decumbo. (2) ὄρσο κέων, surge decubiturus, *Odyss.* 7, 342. Hinc κέομαι, κέονται, *apud Hom.* jacent. Et κέσκετο, *Odyss.* 21, 41, jacebat, imperf. quod formatur a fut. 1. κέσω, inus. κέσκω, inus. ἔκεσκον, inus. ἐκεσκόμην, ἐκέσκετο. Hinc et κείω, decubiturio.

ΚΕ'Ω, findo; thema inus. Hinc κείω, findo, *Hom.* κείων, findens.

ΚΕ'Ω, uro; thema inus. Hinc aor. 1. verbi καίω, uro, ἔκεια pro ἔκηα, ἔκαυσα, part. κείαντες pro κήαντες, καύσαντες· κείομεν pro κήομεν, καύσωμεν, uramus.

Κῆαι, *accendisse*, a. 1. inf. act. verbi καίω, *uro.*

Κήαντο, *accenderunt*, 3. pl. aor. 1. ind. med.

ΚΗ'ΒΟΣ, ου, ὁ, cebus, animal e genere simiarum.

Κἠγὼ, et ego, Dor. pro ϗ ἐγώ.

Κηδαίνω, curo, solicitus sum. A κῆδος.

Κηδὰξ, τὸ, locus quidam tenebrosus, *Steph.*

Κῆδε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔκηδε, a κήδω, *torqueo.*
Κηδεία, ας, ἡ, funeratio, sepultura; (2) adfinitas. A κῆδος, vel a κηδεύω.
Κήδειος, ου, ὁ, cujus curam gerimus; (2) carus, amatus; (3) ad carum propinquum pertinens. A κῆδος.
Κηδεμονεὺς, idem quod κηδεμὼν, *Ap.*
Κηδεμονία, ας, ἡ, curatio, cura alicujus rei, solicitudo alicujus de alio. A κηδεμών.
Κηδεμονικὸς, ἡ, ὸν, accuratus, cui adhibetur cura, ad curam pertinens; (2) qui curam gerit. Ab eod.
Κηδεμονικῶς, *adv.* solicite, sedulo.
Κηδεμὼν, όνος, ὁ, curator, qui rei alicujus curam gerit; (2) funeris curator. A κῆδος.
Κήδεος, et κηδεὸς, idem quod κήδειος. Ab eod.
Κήδεσθε, 2. plur. præs. ind. med. verbi κήδομαι.
Κήδεσι, dat. plur. a κῆδος, *cura.*
Κηδέσκετο. Vide κήδω.
Κηδεστὴς, οῦ, ὁ, adfinis, propinquus; (2) socer; (3) gener. A κῆδος. Hinc
Κηδεστία, ας, ἡ, adfinitas:
Κηδεστικὸς, ἡ, ὸν, adfinitatem pertinens:
Κηδεστὸς, ὁ, idem quod κηδεστής, *Poll.*
Κηδέστρια, ας, ἡ, socrus, *Gl. V.* Ab eod.
Κήδευμα, ατος, τὸ, adfinitas; (2) cura; (3) funus; (4) *adj.* pro κηδεστὴς, adfinis. Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως, o rex, *Soph. Œd. Tyr.* 85.
Κηδεύσιμος, ὁ, cura sepulturæ dignus, *Steph.*
Κηδευτὴς, οῦ, ὁ, funerator, qui curam alicujus rei gerit, curator. A
Κηδεύω, fut. εύσω, curam alicujus rei gero; (2) funero, curam funeris seu exsequiarum gero; (3) adfinitatem contraho, adfinis sum. (1) ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγὼ, *Eurip. Or.* 789. (2) καὶ πῶς με κηδεύσουσιν αὐθέντων χέρες; *Id. Rhes.* 873. (3) τοῦτο κήδευσον λέχος, *Soph. Trach.* 1227. Ἀνυμέναια δ' Ὑμηνὸς ἐκηδεύθη λουτροφόρῳ χλιδᾶς, *Eurip. Phœn.* 349. A κῆδος.
Κηδέω, ῶ, fut. ήσω, curo, curam gero. Ab eod.
Κήδιος, idem quod κήδειος, *Æsch.*
Κήδιστος, charissimus, dilectissimus. Ab eod.
Κήδομαι, curo; (2) satago; (3) exsequias alicujus curo. Ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων, *Aristoph. Nub.* 106. Ἔοικας ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι, *Plat.* Ab eod.
Κηδομένη, part. præs. med. f. g. verbi κήδομαι, *curo.*
ΚΗ͂ΔΟΣ, εος, τὸ, cura, solicitudo; (2) mœror, luctus, molestia; (3) ærumna, damnum; (4) exsequiæ, funus, parentalia, cura funeris; (5) adfinitas; (6) nuptiæ. Hinc superlat. κήδιστος, ίστη, ιστον, charissimus, cujus præcipue curam gerimus. Hinc
Κηδοσύνη, ης, ἡ, mœstitia; (2) diligentia.
Κηδόσυνος, ου, ὁ, mœstus; (2) diligens, solicitus. (2) ποδὶ κηδοσύνῳ παράσιτος, gressu officioso junctus, *Eur. Or.* 1017. Ab eod.
Κήδω, mœrore adficio, ango, molestus sum; (2) lædo, noceo; κῆδε, imperf. pro ἔκηδε, angebat; ἔκηδες, unde novum imperf. *Ion.* ἐκήδεσκον, κήδεσκον. Ἀνέρα κήδει, *Hesiod. Op.* 362. Ὅς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, *Il.* 5, 404. A κῆδος.
Κῆδωκε, *et dedit, Æol.* pro καὶ ἔδωκε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi δίδωμι.
Κηδωλὸς, ἡ, ὸν, solicitus, anxius. A κῆδος.
Κήθια, et κήια, idem quod κηθάρια, *Ar. Sch.*
Κηθάριον, ου, τὸ, vasculum in quod suffragia seu sortes conjiciebantur, scutella. A
ΚΗ͂ΘΙΟΝ, ου, τὸ, idem.
Κὴκ, *et ex, Æol.* pro καὶ ἐκ.
Κήκα, *etsi*, Dor. pro καὶ εἰ κε.
Κηκαδέω, ῶ, convicior, irrideo, *Hes.* al.
Κηκάζω, fut. άσω, idem. A
Κηκὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, maledicus, conviciator; (2) improbus, noxius. Κηκὰς ἀλώπηξ, *Nic. Alexiph.* 185. A κακός.
Κηκασμὸς, οῦ, ὁ, convicium, maledictum; (2) conviciorum ingestio. A κηκάζω.
Κηκίδιον, ου, τὸ, parvula galla, *Suid.* Dim. a κηκίς.
Κηκιδοφόρος, ἡ, gallam ferens, sc. arbor.

Κήκιε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκήκιε, a κηκίω.
Κηκὶς, ῖδος, ἡ, nidor in altum velut saliens; (2) galla; (3) fuligo, *Æsch. Agam.* 969. A
Κηκίω, fut. ίσω, cum impetu erumpo, saltu sursum feror. Θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ, *Odyss.* 5, 445. A κίω.
Κηλαίνω, mulceo, permulceo, mansuefacio. A κηλέω.
ΚΗΛΑ'Σ, hiberna dies; (2) nubes; (3) capra; (4) vulpes.
ΚΗ'ΛΑΣΤΡΟΣ, ου, ἡ, arbor tarde fructus perficiens, ut juniperus.
ΚΗΛΑ'ΣΤΡΑΙ, ῶν, αἱ, vasa quædam pastoralia; (2) arbores quædam.
Κήλειος, ου, ὁ, vel κήλεος, urens, ardens, calens, splendens. A καίω, *uro.* Vide κηλίς.
Κηλέτης, ου, ὁ, qui aurium illecebris decipit, qui mulcedine aliquem capit. A κηλέω.
Κηλεὺς, ὁ, idem quod κηλέτης, *V. L.*
ΚΗΛΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, lenio, delinio, mulceo, demulceo, et quidem proprie cantus vel rei similis auribus gratæ dulcedine; (2) decipio; (3) noceo. Κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὓς ἐβουλόμην, *Eur. Iphig. in Aul.* 1241. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι, *Plat.*
ΚΗ'ΛΗ, ης, ἡ, tumor in quacunque parte corporis; (2) tumor scroti, ramex, hernia.
Κηληδὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, idem quod κηλητικὸς, *Pind.*
Κηληθμὸς, οῦ, ὁ, aurium delinimentum.
Κήλημα, ατος, τὸ, idem; (2) fraus, deceptio. A κηλέω.
Κήλησις, εως, ἡ, actio ipsa mulcendi aures, suavitas auditus aures permulcens.
Κηλητήριον, ου, τὸ, delinimentum ad aures permulcendas, seu animum capiendum. Ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον τῆς Ἡρακλείας, *Soph. Trach.* 575. A
Κηλητήριος, ία, ιον, mulcendi vim habens. Δέξαι χοάς μου τάσδε κηλητηρίους, *Eurip. Hec.* 535.
Κηλητικὸς, ἡ, ὸν, idem.
Κηλήτης, ου, ὁ, qui tumore scroti laborat, herniosus. A κήλη.
Κήλητρον, τὸ, pro κηλητήριον, *Hes.*
Κηλήτωρ, ορος, ὁ, qui aures alicui permulcet, delinitor. Hinc κηλήτειρα, ας, quæ aures demulcet. A κηλέω.
Κηλιδόω, ῶ, fut. ώσω, maculo, labe fœdo. Οὐ δεσμοῖσιν διὰ τυραννίδας πατέρας ἐκηλίδωσαν, *Eur. Her. Fur.* 1323. A κηλίς. Hinc
Κηλιδωτὸς, ἡ, ὸν, maculatus, labe fœdatus.
ΚΗΛΙ'Σ, ῖδος, ἡ, macula; (2) ulcus; (3) cicatrix; (4) nævus; (5) probrum, ignominia.
Κῆλον, ου, τὸ, jaculum, sive telum ligneum, pro κᾶλον, *lignum.*
Κηλὸς, ἡ, ὸν, siccus, aridus, tostus. A καίω.
Κηλόω, ῶ, fut. ώσω, comburo; (2) decipio; (3) noceo; (4) subagito; (5) *Hes.* precor. A κηλέω, vel κηλίς.
ΚΗ'ΛΩΝ, ωνος, ὁ, machina hauriendæ aquæ; (2) equus admissarius. Hinc
Κηλώνειον, et κηλώνιον, ου, τὸ, idem.
Κήλωσα, τὰ, lupanaria, *Lyc. Eust.*
Κῆμαυτὸν, *et meipsum, Æol.* pro καὶ ἐμαυτόν.
Κῆμὲ, *et me, Æol.* pro καὶ ἐμέ.
ΚΗΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, camus, capistrum; fiscella e vimine; (2) cadus, sive urna judiciaria, similis est vasi argillaceo, in quo metalla funduntur et liquefiunt. (1) κημὸν καταμηλῶν, camum eis pro specillo in guttur immittens, *Aristoph. Eq.* 1150. (2) κἀπιταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς, ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος, adstem urnis judiciariis, *Id. Vesp.* 754. Hinc
Κημόω, ῶ, capistro, camum impono. Hinc
Κήμωσις, εως, ἡ, fiscellæ seu cami impositio.
Κὴν, *et in, Æol.* pro καὶ ἐν, vel καὶ ἂν, *et si.*
Κἠνιαυτοῖς, *et annis*, pro καὶ ἐνιαυτοῖς.
Κῆνος, *ille*, Ion. pro ἐκεῖνος.
ΚΗ'ΝΣΟΣ, ου, ὁ, census. *Vox Lat.*
Κήνυγμα, τὸ, spectrum, umbra corporis, *Hes.*
ΚΗ'Ξ, κηκὸς, ἡ, larus, avis quædam; aliis fulica, quibusdam mergus.

Κἠξαπίνης, *et repente*, Dor. et Æol. pro καὶ ἐξαίφνης.
Κήομεν, 1. plur. aor. 1. conj. *Poet.* pro κήαμεν, a καίω.
Κηπαῖος, αία, αῖον, hortensis; κηπαία, ας, ἡ, cepæa, herba portulacæ similis, *Diosc.* A κῆπος.
Κῆπε, *et dicebat*, Æol. pro καὶ εἶπε.
Κῆπει, *et postquam*, Æol. pro καὶ ἐπεί.
Κηπεία, ας, ἡ, horti cultura. A κηπεύω.
Κηπεῖος, idem quod κηπαῖος, *Nic.*
Κἤπειτα, *et postea*, Æol. pro καὶ ἔπειτα.
Κήπευμα, ατος, τὸ, horti cultura; (2) hortus.
Κηπευτὴς, οῦ, ὁ, hortulanus, *Ph.* A κηπεύω.
Κηπευτὸς, ἡ, ὸν, hortensis, in horto satus.
Κηπεύω, fut. εύσω, hortum colo; (2) in horto sero. Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις, *Eur. Hipp.* 83. A κῆπος.
Κηπίδιον, ου, τὸ, hortulus. A κηπίον.
Κηπίον, ου, τὸ, idem; (2) tonsuræ quoddam genus, quod κῆπος etiam appellatur. Dim. a κῆπος.
Κηποκόμος, ου, ὁ, hortorum curator, hortulanus. Ex κῆπος et κομέω, *curo.*
Κηποκόμης, ου, ὁ, qui quodam tonsuræ genere tondetur, *Eust.*
ΚΗ͂ΠΟΣ, ου, ὁ, hortus; (2) flores, et fasciculi florum; (3) pubes muliebris; (4) tonsuræ quoddam genus.
Κηπουρέω, ῶ, fut. ήσω, hortum colo.
Κηπουρικὸς, ἡ, ὸν, ad hortulanum pertinens. A
Κηπουρὸς, οῦ, ὁ, hortorum custos, hortulanus. Ex κῆπος et οὖρος, *custos.*
Κηπωρικὸς, ἡ, ὸν, hortorius, *Gl. V.* A seq.
Κηπωρὸς, οῦ, ὁ, hortulanus, olitor. Ex κῆπος et ὤρα, *cura.*
ΚΗ'Ρ, κηρὸς, ἡ, sors, fatum; Κῆρες, Parcæ; (2) fatum funestum; (3) fatum, mors; (4) pestis; (5) calamitas, noxa; (6) morbus. Κὴρ πρόσεστιν οὐ καλὴ, turpis est nota, *Soph. Trach.* 454. Sed κῆρ pro κέαρ, *cor.* Hinc
Κηραγχὴς, ὁ, picator doliorum, *Man.*
Κηραίνω, interimo, corrumpo, noceo; (2) pereo, quasi fatali necessitate, *Eurip. Herc. Fur.* 519. Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις; quid hæc animo anxie volutas, *Id. Hipp.* 223.
Κηραμύντης, ου, ὁ, mortis propulsator. A κὴρ et ἀμύνω, *arceo.*
Κηράνθεμον, ου, τὸ, erithace, herba.
Κηραχάτης, ου, ὁ, cerachates, achates ita dictus a cerino colore. Ex κηρὸς et ἀχάτης.
Κηρεία, et κειρίαι, fasciæ sepulchrales; (2) fasciæ lecti. A κηρ.
Κηρέλαιον, ου, τὸ, medicamentum e cera et oleo, cui adfunditur et succus refrigerans. Ex κηρὸς et ἔλαιον.
Κηρέσιος, fatalis, noxius, *Hes.* A κήρ.
Κηρεσσιφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatis agitatus; (2) qui lethifero fato agitatur, quod funesta fata afferunt. Ex κὴρ et φορέω.
Κήρηξ, κος, piscium genus, *Strabo.* Vide κήρυξ.
Κηριάζω, fut. άσω, favos confingo, seu struo; (2) cerifico. Ἀλίσκονται δὲ τοῦ ἔαρος, ὅταν κηριάζωσιν, *Aristot.* A κηρίον.
Κηρῖναι, αἱ, mulieres quæ faciem κηρῷ, *id est*, cerussa, illinunt. Τουτὶ δὲ (τὰ χρώματα) ἦδ' ὅς, ὑπὲρ τίνος μίγνυσιν; οὐ γὰρ ὑπὲρ μόνου τοῦ ἄνθους, ὥσπερ αἱ κηρῖναι, [*sic legendum est pro κορῖναι, quæ vox nulla est*] hos vero (colores), inquiebat Apollonius, cujusnam rei causa permiscet? neque enim nitoris gratia id faciunt, ut mulieres quæ fuco faciem illinunt, *Philostr. Vit. Apollon.* 2, 22. Οὐ γὰρ κονίας τὰ πρόσωπα, οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίναις τετάξαι γυναιξὶν, non enim incrustas faciem, neque in cerussatarum mulierum numero censeris, *Id. Epist.* 40.
Κηρίνθον, ου, τὸ, flos æstivus.
Κήρινος, ίνη, ινον, cereus. Κήρινον ἐκμαγεῖον, imago in cera expressa, *Menander in Excerptis Haschelii*, 119. Vide κηρῖναι. A κηρός.
Κηριοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, favi speciem habens. Ex κηρίον et εἶδος.
Κηρίον, ου, τὸ, favus. A κηρός.

Κηριοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui favos conficit. Ex κηρίον et ποιέω.

Κῆρις, piscium genus, *Athen.*

Κηρίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, cerites, gemma.

Κηριτρεφὴς, ὲς, qui una cum letifero fato alitur, *Hesiod.*

Κηρίφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui morbo fatali decessit, fato decedens. Ex κὴρ et φάω, *occido.*

Κηριώδης, ες, ceræ similis colore et odore.

Κηρογονία, ας, ἡ, ceræ generatio. Ex γονή.

Κηρογραφέω, ῶ, fut. ήσω, ceris pingo.

Κηρογραφία, ας, ἡ, pictura quæ ceris fit. A

Κηρογράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cera seu ceris pingit; κηρόγραφος, cereo colore pictus. Ex κηρὸς et γράφω.

Κηροδέτης, ὁ, idem quod κηρόδετος, *Eur.*

Κηρόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, cera ligatus, cera compactus. Ex κηρὸς et δετὸς, *ligatus.*

Κηροδομέω, ῶ, fut. ήσω, ex cera ædifico, cereas ædes struo. Ex κηρὸς et δέμω.

Κηροδομοῦσαν, acc. sing. præs. part. act. f. g.

Κηροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui ceræ forma est, ceræ similis, mollis. Ex κηρὸς et εἶδος.

Κηρόθι, *adv.* corde, ex animo. A κῆρ.

Κηροπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, e cera compactus:

Κηροπήγιον, ου, τὸ, candelabrum ubi cerei depanguntur. Ex κηρὸς et πήγνυμι.

Κηρόπισσον, ου, τὸ, et -σσος, ου, ἡ, maltha, *Gl. V.* emplastrum, unguentum e cera et pice, quo splenium illinitur; (2) splenium tali unguento illitum. Ex κηρὸς et πίσσα.

Κηροπλαστέω, ῶ, fut. ήσω, ex cera vel in cera fingo; (2) ceras fingo. A

Κηροπλάστης, ου, ὁ, qui in cera imagines fingit.

Κηρόπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, e cera formatus, cereus; (2) cera compactus. Κηρόπλαστος δόναξ, fistula, scilicet, quia dispares calami compagine ceræ inter se juncti erant, *Æsch. Prometh.* 576.

Κηροποιέω, ῶ, fut. ήσω, ceram gigno; de apibus.

Κηροπώλης, ου, ὁ, cerarius, *Gl. V.*

ΚΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, cera; et ά, όν, tenuis; (2) fucus muliebris, cerussa. (2) τὸ δὲ φυκίον, καὶ ὁ κηρὸς, καὶ τὸ ταραντινίδιον, καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσοῖ πέδαι. Θαΐδος καὶ Ἀρισταγόρας καὶ Λαΐδος φάρμακα, *Philostr. Epist.* 40.

Κηροτέχνης, ου, ὁ, idem quod κηροπλάστης. Vice καροτέχνας

Κηροτρεφὴς, ὲς, qui inter miserias educatur, miseriis innutritus.

Κηροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ lethum seu mortem adferens, lethifer, mortifer; (2) ceram alens. Ex κὴρ, *mors*, vel κηρὸς, et τρέφω, *alo*

Κηρουλκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ad fatum lethiferum trahens, ad funestum fatum rapiens. Ex ἕλκω, *traho.*

Κηροφορέω, ῶ, favos fero Ex κηρὸς et φέρω.

Κηροχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, cerea veste indutus.

Κηροχρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, qui cerino colore est, *Ath.*

Κηροχυτέω, ceram fundo, e cera fingo; (2) fingo, v. gr. animum. A

Κηρόχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, e cera fusa fictus. Epith picturæ Ex κηρὸς et χύω.

Κηρόω, ῶ, fut. ώσω, cera obduco, circumlino; (2) lædo, vitio A κηρὸς, vel κήρ.

ΚΗΡΥ'ΒΙΑ, τὰ, folliculi fabarum.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, præconium, h. e. actio præconis, et id quod per præconem pronunciatur, edicitur; (2) in sacris est doctrina, institutio. A κηρύσσω.

Κηρύκαινα, ἡ, præconissa, *Ar.*

Κηρυκεία, ας, ἡ, præconis munus; (2) merces quæ datur præconi. A κήρυξ.

Κηρύκειον, ου, τὸ, caduceus; (2) præmium quod datur præconi nuncianti aut vendenti. Ab eod.

Κηρύκειος, εία, ειον, ad præconem pertinens.

Κηρύκευμα, ατος, τὸ, præconium.

Κηρύκευσις, εως, ἡ, munus præconis seu caduceatoris; (2) merces quæ datur præconi venditionis seu auctionis nomine.

Κηρυκευτικὸς, ἡ, ὸν, ad præconisandum pertinens. A

Κηρυκεύω, fut. εύσω, munus præconis obeo. Τὰ δὲ τοιαῦτα χρὴ κηρυκεύειν, ὅστις ἀναίδης, *Eur. Tro.* 783. A κήρυξ.

Κηρύκιον, ου, τὸ, caduceus. Ab eod.

Κηρυκικὸς, ἡ, ὸν, idem quod κηρύκειος.

Κηρυκίνη ῥάβδος, virga Mercurii, caduceus, *Suid.*

Κηρυκιοφόρος, ου, ὁ, caducifer, *Gl. V.* A κηρύκιος et φέρω.

Κηρυκτὴς, οῦ, ὁ, prædicator, *Gl. V.* A κηρύσσω.

ΚΗ'ΡΥΞ, υκος, ὁ, præco, caduceator; (2) nomen ministri sacrorum, ap. Athenienses, quos *Diodorus* comparat Ægyptiorum pastophoris; (3) sacerdotes ipsi et quidem principes apud Corinthios; (4) *in Lib. Sacris* doctor religionis Christianæ; (5) piscis quidam, murex; (6) avis quædam, et quidem, ut nonnulli putant, gallus gallinaceus.

Κηρύξας, aor. 1. part. act. verbi κηρύσσω.

Κηρύξατε, 2. plur. aor. 1. ind. act.

Κήρυξις, εως, ἡ, præconium, prædicatio. A

Κηρύσσω, vel κηρύττω, fut. ξω, prædico, præconio promulgo; præconio convoco; (2) præconis voce edico; (3) præconis voci subjicio, per præconem vendo; (4) divulgo; (5) invoco; (6) *in Lib. Sacris*, doceo. Ὃν ὁ Παῦλος κηρύσσει, *Act.* 19, 13. Ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον, *Mat.* 26, 13. Κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα τὴν ἀγορὰν, *Xen.* (4 καρύξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι παῖς ναίει ποτὲ, ut mihi indices ubi tandem habitat Alcmenæ filius, *Soph. Trach.* 97. (5) κήρυσσε θεοὺς τούς τ' οὐρανίδας, τοὺς θ' ὑπὸ γαῖαν, invoca deos, *Eurip. Hecub.* 148. A κήρυξ.

Κηρυχθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass.

Κηρῶ, *ceræ*, gen. sing. *Dor.* pro κηροῦ, a κηρός.

Κηρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cerinus, cereus, ceram referens. A κηρός.

Κήρωμα, ατος, τὸ, ceroma, tabula cerata; (2) ceratura; (3) unguentum ex oleo et cera; (4) gluten, viscus aurium. A κηρόω.

Κηρωματικὸς, ἡ, ὸν, ceromate unctus. A præc.

Κηρωματιστὴς, οῦ, ὁ, qui ceromate aliquem ungit. Ab eod.

Κηρὼν, ῶνος, alveus. A κηρός.

Κήρωσις, εως, ἡ, materia ceræ; (2) inceratio. A κηρόω.

Κηρωτὸς, ἡ, ὸν, ceratus, cera obductus, fucatus. Ab eod.

Κητεία, ας, ἡ, cetorum captura. A κῆτος.

Κήτειος, εία, ειον, cetaceus; (2) magnus.

Κητήνη, ης, ἡ, navigium ceti instar, *Hes.*

Κητόδορπος, ον, balænis pabulum præbens.

Κητοφόνος, ον, balænas occidens. A φένω.

ΚΗ͂ΤΟΣ, εος, *contr.* κήτους, τὸ, cetos, cetus, bellua marina, balæna; (2) signum cœleste.

Κητώδης, ες, cetaceus, e cetorum genere. A κῆτος. Unde

Κητώεις, ώεσσα, ῶεν, κητώεσσα, Lacedæmonis epith. ob magnitudinem, *Il.* 2, 581.

Κητῶος, ώα, ῶον, cetaceus. Ab eod.

Κηὖ, *et bene*, Æol. pro καὶ εὖ.

Κῆφ' ὅτι, *et dixit quod*, Æol. pro καὶ εἶπε ὅτι.

Κῆφα, *et dicebat*, Dor. et Æol. pro καὶ ἔφη.

ΚΗΦΗ'Ν, ῆνος, ὁ, fucus, apum genus.

Κηφήνιον, ου, τὸ, parvus fucus, fœtus fuci. Dim.

Κῆφθα, *Æol. Dor.* et *Ion.* pro καὶ ἥφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. ab ἅπτω, *accendo.*

Κηφηνώδης, ες, fuco similis, rapax. A κηφήν.

Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bene olens, fragrans, proprie ex suffitu vel aromatibus crematis. A καίω, *uro.*

Κηώεις, ώεσσα, ῶεν, idem et ab eod.

Κιβδηλεία, ας, ἡ, scoriæ admixtio, adulteratio quæ fit scoriæ admixtione; (2) quævis adulteratio sive corruptela.

Κιβδήλευμα, ατος, τὸ, cui scoria admixta est, adulteratum; (2) adulteratio. A

Κιβδηλεύω, f. εύσω, scoriam admisceo, adultero; (2) corrumpo, depravo. Κιβδηλεύειν τὰ νομίσματα, *Aristot.* Εὖ τοῦτ' ἐκιβδήλευσας, ἵν' ἀκούσαι, θέλω, *Eur. Bac.* 475.

Κιβδηλία, ας, et -λις, -ιος, ἡ, vitium metalli non satis a scoria defæcati; (2) scoria, metallorum fæx; (3) improbitas, depravatio:

Κιβδηλιάω, ῶ, palleo, *proprie*, ut aurum adulteratum. Κιβδηλιῶσι ὑπὸ λιμοῦ, *Aristot.* A

ΚΙ'ΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, cui scoria admixta est, non satis purgatus a fæcibus; (2) non sincerus, fucatus, adulterinus. (2) τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν, γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας; *Eurip. Hipp.* 616.

ΚΙ'ΒΙΣΙΣ, et κίβυσις, εως, ἡ, pera, sacculus. Vox Cypria.

ΚΙΒΩ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, fructus fabæ Ægyptiacæ; (2) poculi genus; (3) *proprie*, loculus fabæ; (4) vasis genus, quibus altaria ornantur; (5) umbella, machina obumbrans aram.

Κιβώτιον, ου, τὸ, arcula, capsula, scriniolum. Dim. a κιβωτός.

Κιβωτοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui arcas seu cistas conficit, arcarum fabricator. Ex ποιέω.

ΚΙΒΩΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, arca, cista, capsa.

Κιγκλίζω, fut. ίσω, imitor κίγκλον, seu crebro motu corporis motacillam imitor, crebro motu agito; (2) muto sæpe, de inconstantia, &c. Εὖ πόκα κιγκλίζειν, *Theocr.* 5, 117. A κίγκλος.

Κιγκλοβάτης, qui clunes movet. Κιγκλοβάτης ῥυθμός, saltatio obscœna, *Procop. Arc. Hist.* 49. *Ælian. Nat. Animal.* 12, 9. *ex Aristoph.*

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, cancelli, porta cancellata, valvæ cancellatæ, *Gl. V.* κιγκλὶς, transenna.

Κίγκλισις, εως, ἡ, crebra et levis agitatio, succussio. A κιγκλίζω.

Κιγκλισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ΚΙ'ΓΚΛΟΣ, ου, ὁ, avis quædam, cinclus seu motacilla.

Κίδαβος, ὁ, nummi genus, *Poll.*

ΚΙ'ΔΑΡΙΣ, εως, ἡ, cidaris, pileus regius Persicus; (2) genus saltationis apud Arcadas.

Κιδαφεύειν, malitiose et vafre agere, more scilicet vulpino, *Hes.* A κιδάφη.

ΚΙΔΑ'ΦΗ, ης, ἡ, vulpes, *Hes.* Hinc

Κιδάφιος, fraudulentus, astutus, *Hes.*

Κίδαφος, vulpes, *Hes.* (2) dolosus, *Hes.*

Κίδναμαι, dissipor, dispergor, diffundor, ἐκίδνατο, imperf. spargebatur. Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, *Il.* 8, 1. Ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται, *Eur. Hec.* 903. A

Κίδνημι, dispergo, dissipo. A κιδάω.

Κίε, *ibat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔκιε, a κίω.

Κιθαιρώνιος, cithæronius, *Ar.*

ΚΙΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, cithara; (2) superior pars thoracis ad jugulum, *Hipp.* Hinc

Κιθαραοιδὸς, οῦ, ὁ; citharœdus; κιθαραοιδότατος, *Aristoph.* fidicen peritissimus.

Κιθάριζε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκιθάριζε, a

Κιθαρίζω, fut. ίσω, cithara cano; κιθαρίζομαι, cithara mihi canitur, cithara aures meæ personant; τὸ κιθαριζόμενον, quod cithara canitur. Φωνὴν ἤκουσα κιθαρῳδῶν κιθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν, *Apoc.* 14, 2.

Κιθάριον, ου, τὸ, parva cithara. Dim. a κιθάρα.

Κίθαρις, εως, ἡ, lyra *proprie*, ut placet Gramm.

Κιθάρισις, εως, ἡ, citharæ pulsatio, citharæ cantus. A κιθαρίζω. Unde et

Κιθάρισμα, ατος, τὸ, citharæ pulsatæ sonus, carmen ipsum quod fidibus canitur.

Κιθαρισμὸς, ὁ, idem quod κιθάρισμα, *Call.*

Κιθαριστήριος, ία, ιον, ad citharam pertinens, quo citharæ accinitur. Ab eod.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, citharista, qui cithara canit; (2) dicitur tamen et pro citharœdo.

Κιθαριστικὸς, ἡ, ὸν, ad citharistam pertinens; (2) peritus pulsandi citharam. Hinc et ἡ κιθαριστικὴ, ῆς, sc. τέχνη, peritia canendi cithara. A κιθαριστής.

Κιθαρίστρια, ας, ἡ, citharistria, fœmina quæ cithara canit. Ab eod.

Κιθαριστὺς, ύος, ἡ, ars pulsandi citharam, ars canendi cithara. A κιθαρίζω.

Κίθαρος, ου, ὁ, thorax, pectus; (2) citharus, piscis quidam, fidicula. A κιθάρα.

Κιθαρῳδέω, ῶ, fut. ήσω, cithara cano.

Κιθαρῳδία, ας, ἡ, citharæ cantus, citharœdica modulatio.

Κιθαρῳδικὸς, ἡ, ὸν, citharœdicus, citharæ accommodus. A

Κιθαρῳδὸς, οῦ, ὁ, citharœdus, qui citharam pulsans,

sans simul voce accinit. Ex κιθάρα et ᾠδὸς, *cantor.*

Κιθὼν, ῶνος, ὁ, *Ion.* χιτὼν, tunica.

Κικάμον, τὸ, oleris genus, *Nic.*

ΚΙ'ΚΙ, εως, τὸ, cici, arbor quædam; (2) genus olei. Hinc

Κίκινος, ίνη, ινον, ut ἔλαιον, oleum cicinum, sive e fructu arboris prædictæ factum.

Κικῖνος, ὁ, idem quod κίκιννος, *Theoc.*

ΚΙ'ΚΙΝΝΟΣ, ου, ὁ, cincinnus, cirrus, crinis intortus.

ΚΙΚΚΑΒΑΥ͂, vox clamantium noctuarum:

Κικκαβῆ, ῆς, ἡ, noctua, *Sch. Aristoph.*

Κικλήσκουσ' pro κικλήσκουσα, *vocans,* præs. part. act. f. g. verbi κικλήσκω.

Κικλήσκω, voco, accerso; (2) appello, nomino; (3) convoco. Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν πρῶτα μέγαν κικλήσκω, *Aristoph. Nub.* 564. A καλέω.

Κικλισμὸς, οῦ, ὁ, risus, cachinnus, *Hes.* pro κιγκλισμός.

Κικράω, ῶ, misceo. A κεράω.

Κικυμὶς, ίδος, ἡ, noctua. Hinc

Κικυμώσσειν, vel κικυμώττειν, cæcutire, debili esse visu, ut noctuæ interdiu, *Suid.*

ΚΙ'ΚΥΣ, υος, ἡ, vis, robur.

Κικύω, valeo, viribus polleo, accelero, propero, festino, *Suid.* A κίκυς.

Κιλίκειος, εία, ειον, pertinens ad Cilices.

Κιλικία, ας, ἡ, Cilicia, regio Asiæ Minoris.

Κιλικίζω, fut. ίσω, Cilices imitor; (2) cum Cilicibus facio; (3) sum improbus et truculentus, ut Cilix. A Κίλιξ.

Κιλίκιον, ου, τὸ, cilicium, vestis ex villis hircorum. A

Κιλίκιος, ία, ιον, Cilicius. A Κίλιξ.

Κιλικισμὸς, οῦ, ὁ, cædes ex temulentia patrata, *Suid.* A κιλικίζω.

Κιλίκισσα, ης, ἡ, quæ est e Cilicia. A Κίλιξ.

ΚΙ'ΛΙΞ, ικος, ὁ, Cilix, Cilicia oriundus; (2) Cilicius; (3) filius Phœnicis, a quo genti et regioni nomen inditum putatur.

Κιλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, agaso, *Poll.* Ex κίλλος et ἄγω.

ΚΙΛΛΙ'ΒΑΝΤΕΣ, ων, οἱ, ligna tribus suffulta cruribus, quibus clypei imponebantur ab iis qui quiescere volebant a belli laboribus, tripodes.

Κίλλιος, ία, ιον, asininus; (2) fuscus. A

ΚΙΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, asinus, apud Dores, *Poll.*

Κιμαρὶς, ἡ, genus quercus, *ap. Sch. Theoc.*

Κιμβεία, et κιμβικεία, ἡ, sordes, avaritia sordida. A κιμβὸς, vel κίμβιξ.

Κιμβερίκον, (sic legend. *apud Suid.*) vestimenti genus. Καὶ κιμβερίκ' ὀρθοστάδια, *Aristoph. Lysist.* 45. Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι, *Id. ibid.* 52.

ΚΙ'ΜΒΗΞ, κος, ὁ, animalculum e vesparum vel apum genere; (2) sordidus, nimis parcus, avarus et nimis tenax.

Κίμβιξ ικος, ὁ, idem quod κίμβηξ.

Κίμινδις, pro κύμινδις, *Sch. Ar.*

Κιμωλία, γῆ, terra e monte Cimolo effossa, candida alia, seu creta, alia ad purpuram colore accedens.

ΚΙΝΑ'ΒΡΑ, ας, ἡ, canum cibus; (2) fœtor, quem alæ caprarum reddunt; (3) fœtor quivis. Hinc

Κιναβράω, ῶ, oleo hircinum quid, fœteo. Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, *Aristoph. Plut.* 294.

Κινάβρευμα, ατος, τὸ, purgamentum fœtens, *Hes.* Quasi a κιναβρεύω, a κινάβρα, κινάβρευμα, et κινάδευμα.

Κινάδιον, ου, τὸ, vulpecula, *Suid.* Dim. a

ΚΙ'ΝΑΔΟΣ, εος, τὸ, vel ὁ, vulpes, *Soph. Aj.* 103. (2) homo vafer et versutus, vulpina mente præditus.

Κιναθίζω, moveo; (2) exili voce lamentor, *Hes.* A κινέω. Hinc

Κινάθισμα, ατος, τὸ, motus, strepitus multitudinis congregatæ, *Æsch. Pr.* 124.

Κιναιδία, ας, ἡ, cinædica impuritas. A κίναιδος. Unde

Κιναιδίζομαι, fut. ίσομαι, cinædi more me gero, impuritate cinædos imitor. Hinc

Κιναίδιον, τὸ, *Hes.* ἡ ἴυγξ, motacilla.

Κιναίδισμα, ατος, τὸ, obscœnitas cinædica.

Κιναιδολογέω, obscœne loquor. Ἦρξε δὲ Σωτάδης μὲν πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν, *Strab.* 14. A

Κιναιδολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, turpiloquus, cinædico sermone utens. Ex κίναιδος et λέγω.

Κίναιδος, ου, ὁ, cinædus, pathicus, mollis, puer meritorius: *Ph.* κίναιδος, eviratus; (2) margarita. (2) κίναιδος ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικήϊον, *Arr. Ind.* 8, 8. Ex κινέω et αἰδὼς, vel αἰδοῖον.

Κιναιδώδης, ες, cinædicus. A præc.

Κινάμωμον, ου, τὸ. Vide κιννάμωμον, *Dion.*

Κινάρα, ας, ἡ, carduus, carex, *Gl. V.* Vide κυνάρα.

Κινδαλισμὸς, οῦ, ὁ, lusus qui fit paxillis, *Poll.* cujus Ed. Nov. κυνδαλισμός. A

ΚΙ'ΝΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, clavus, paxillus. *Poll.* in Ed. Nov. κύνδαλα et κύνδαλοι.

Κίνδαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, agilis, qui facile huc et illuc movetur, *Hes.* A κινέω.

Κινδύνευμα, ατος, τὸ, facinus audax; (2) periclitatio, periculum ipsum. A κινδυνεύω.

Κινδυνευτέος, έα, έον, periclitandus. Ab eod.

Κινδυνευτὴς, οῦ, ὁ, temerarius, qui periclitari solet. Ab eod. Hinc

Κινδυνευτικὸς, ή, όν, qui se offert periculis.

Κινδυνεύω, fut. εύσω, in periculo conjicio; (2) in periculo sum, periculum adeo vel suscipio; (3) dimico; (4) periclitor, capite reus sum; (5) videor prope, vel parum absum, quin. Κινδυνεύειν τῆς ἀρχῆς, τῇ πόλει· περὶ ὑπέρ τινος· ἐφ' ἑνὶ παιδὶ στερηθῆναι· γὰρ παντός. Ἡμεῖς κινδυνεύομεν πᾶσαν ὥραν; 1 *Cor.* 15, 30. (5) τῷ ὄντι γὰρ κινδυνεύω ταύτην (σοφίαν) εἶναι σοφὸς, nam hoc revera sapiens esse videor, *Plat. Apoll. Socr.* Κινδυνεύει μὲν γὰρ ἡμῶν οὐδέτερος, neuter nostrum videtur enim, *Id. ibid.* Κινδυνεύει ἔαρος εἶναι τοῦτο τοῦ ἔργου ἀρκτέον, hoc opus videtur esse inchoandum vere, *Xenoph. Œconom.* 16, 52. *Id. Sympos.* 7, 2. A

ΚΙ'ΝΔΥΝΟΣ, ου, ὁ, periculum, discrimen.

Κινδυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, periculosus.

Κινείσθω, 3. sing. præs. imper. pass. v. κινέω.

Κινεῦ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro κινοῦ.

ΚΙΝΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, moveo; (2) moveo loco; (3) agito, quatio; (4) permoveo, excito, incito; (5) initium facio, incipio, v. gr. cantum; (6) sumo, attingo, v. gr. pecuniam; (7) subigo, sc. fœm. (8) muto, abrogo; (9) κινεῖσθαι dicuntur, qui appetitu alicujus rei moventur, item (10) qui in aliqua re sunt studiosi et industrii, &c. Μὴ θεῶν κίνει φρένας δεινὰς, *Aristoph. Av.* 1243. Κεκίνηται στρατὸς, *Eur. Rhes.* 89. Κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, *Matt.* 27, 39. Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, καὶ κινούμεθα, *Act.* 17, 28. (2) μονάμπυκων τι φάλαρα κινεῖσθαι Καδμεῖον χθόνα, (*omissa præpositione* εἰς,) et moveri phaleratos equos ad Cadmeam terram, *Eurip. Suppl.* 586.

Κινηθμὸς, οῦ, ὁ, motus. A præc.

Κίνηθρον, ου, τὸ, tudicula, instrumentum tinctorum, quo pannos inficiendos demergunt versantque, *Poll.* (sed communis analogia postulat κίνητρον, *Ern.*)

Κίνημα, ατος, τὸ, motus, motio, commotio, qua aliquid movetur; (2) inceptum, institutum, *ap. Plut.*

Κίνησις, εως, ἡ, motus quo quis movet et aliquid movetur.

Κινησιφόρος, ον, movens. A præc. et φέρω.

Κινήσας, aor. 1. part. act. verbi κινέω.

Κινησίχθων, ὁ καὶ ἡ, terram movens.

Κινητέος, έα, έον, movendus. A κινέω.

Κινητὴρ, ῆρος, ὁ, motor. Ab eod.

Κινητήριος, α, ον, idem quod κινητικὸς, *Æsch.* Ab eod.

Κινητὴς, οῦ, ὁ, motor; (2) turbator, rerum novarum studiosus. Ab eod.

Κινητικὸς, ή, όν, movendi vi præditus; (2) turbulentus, seditiosus:

Κινητὸς, ή, όν, qui movetur, mobilis.

Κίνητρον, ου, τὸ, id. quod κίνηθρον.

ΚΙ'ΝΝΑ, ης, ἡ, cinna, gramen quoddam in Cilicia nascens.

ΚΙΝΝΑ'ΒΑΡΙ, εως, τὸ, cinnabari vel cinnabaris, gummi arboris Indicæ; (2) calx colorata; (3) coloris genus, vulgo etiam κόκκινον dictum. *Gl. Vet.* κινάβαρις, minium. *Ph.* κιννάβαρις, minium. Hinc

Κινναβαρίζω, f. ίσω, colore cinnabarim imitor, cum colore cinnabaris.

Κινναβάρινος, ίνη, ινον, cinnabarinus:

Κινναβάριος, ου, ὁ καὶ ἡ, cinnabarius. Ab eod.

Κιννάβευμα, ατος, τὸ, idem quod seq. Quasi a κινναβεύω, quod est a

ΚΙ'ΝΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, exemplar, quod sibi proponit plastes in effingendo simulacro alicujus rei, proplasma, *Suid.*

Κινναμολόγος, ου, ὁ, avis in cinnamomi surculis nidificans. Ex κίνναμον et λέγω, *lego.*

Κίνναμον, ου, τὸ, cinnamomum.

Κινναμώμινον μύρον, unguentum e cinnamomo.

ΚΙΝΝΑ'ΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, cinnamomum, frutex brevis, cujus dos omnis in cortice est.

Κινναμωμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cinnamomum ferens. Ex κίνναμον et φέρω.

Κίνυγμα, ατος, τὸ, quod movetur seu jactatur; αἰθέριον κίνυγμα dicitur Prometheus, *ap. Æschylum,* Caucaso affixus, quasi αἰώρημα, quia suspensus est et sublimis pendet, seque jactat. *Schol.* (v. 157. vid. *Nost. Ed. M.*) minus recte, ὥσπερ εἴδωλον κρέμαται ὑπὸ τὸν ἀέρα, uti et *Eust.* ἀέριον εἴδωλον. Descendit a κινύσσω, (*Ern.*)

Κίνυμαι, moveor. Δήϊον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες, *Il.* 4, 281. A κινέω.

ΚΙΝΥ'ΡΑ, ας, ἡ, instrumentum musicum Phœnicium et Syrium, soni queruli.

Κινύρομαι, voce querula lamentor, lugubri voce queror. Τί κινυρόμεθ' ἄλλως; *Aristoph. Eq.* 11. τινὰ, *Epigr.* A κινύρα.

Κινυρὸς, ρὰ, ρὸν, querulus, lamentabilis, funestus. Ab eod.

Κινύσσω, moveo. *Eust.*

Κινώπετα, ων, τὰ, feræ bestiæ: sunt aves, *secundum Eustath. ad Dionys. Perieg.* Οὕνεκα οἱ τὰ πάρεστι κινώπετα λευκὰ τέτυκται, *Dionys. Perieg.* 544. Quasi ex κινέω et πέδον, *campus.*

Κιξαλλεύω, furor. Ὃς ἂν κιξαλλεύοι, ἢ κιξάλλας ὑποδέχοιτο, qui furta fecerit, aut fures domo exceperit, *Antiquit. Asiat.* 99, 18.

Κιξάλλης, ου, ὁ, fur. Κιξάλλην καὶ λῃστὴν πάντα κτείνων τις, ἀθῷος ἂν εἴη, καὶ αὐτοχειρίῃ, καὶ κελεύων, καὶ ψήφῳ, prædonem atque qualemcunque furem occidens quis sine noxa esto, seu manu id fecerit, seu jussione, seu suffragio, *Stobæus Serm.* 42, 279.

Κιονειδὴς, ές, columnæ similis.

Κιονικὸς, ή, όν, columnaris. A κίων.

Κιόνιον, ου, τὸ, columella. *Apud. Diosc.* purpurarum buccinarumque media pars, circa quam velut columellam testæ volumen intorquetur. A κίων.

Κιονὶς, ίδος, ἡ, oris columella, quæ et uvula dicitur. Ab eod.

Κιονίσκος, ου, ὁ, columella. Dim.

Κιονόκρανον, ου, τὸ, caput columnæ. Ex κίων.

Κιονοφορέω, fero columnam, seu montem, de Atlante.

ΚΙΡΚΑΙ'Α, ας, ἡ, circæa, herba quædam.

Κιρκήλατος, ον, infestatus ab accipitre.

Κιρκήσια, ων, τὰ, Circensia, seu Circenses ludi.

ΚΙ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, circus, accipitris species, falco, *Gl. V.* (2) Circus; (3) circulus, annulus. Hinc

Κιρκόω, ῶ, f. ώσω, annulo aut circulo in orbem ducto ligo et adstringo. Σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ, *Æschyl.* (*Pr.* 74.)

Κίρνα, *miscebat,* 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐκίρναε, a

Κιρνάω, f. ήσω, et κίρνημι, misceo. A κεράω.

Κίρνη, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκίρνης a κίρνημι.

Κίρνων, imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐκίρναον, a κιρνάω.

Κιῤῥὰς, άδος, mellina, flava. Epith. vitis, *Nic.*

Κιῤῥὶς, ἡ, pro κεῖρις, *Opp.*

ΚΙ'ΡΡΟ'Σ, ῥὰ, ῥὸν, fulvus, gilvus, luteus.

Κίρσιον, ου, τὸ, cirsium, herba. A κιῤῥός.

Κιρσοειδὴς,

Κιρσοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, varicis speciem habens, varicum modo tumens, varicosus. Ex κιρσὸς et εἶδος, *species*.

Κιρσοκήλη, ης, ἡ, varicosus ramex.

ΚΙΡΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, varix, vena dilatata.

Κιρσώδης, ες, varicis speciem gerens, varicosus. A præc.

ΚΙ'Σ, κιὸς, ὁ, cis, vermis qui in frumento et ligno nasci solet, eaque rodit.

ΚΙ'ΣΣΑ, vel κίττα, ης, ἡ, pica, avis; (2) fastidium consuetorum ciborum et absurdorum appetitus, pica, malacia. Hinc

Κισσαβίζω, vel κιτταβίζω, picæ vocem imitor.

Κισσάμπελος, ου, ἡ, herba quædam.

Κισσάνθεμον, ου, τὸ, herba quædam.

Κίσσαρος, ου, ὁ, hedera. A κισσός.

Κισσάω, ῶ, f. ήσω, pica seu malacia laboro; (2) vehementer appeto; (3) libidinosa sum, *Ern.* Ὑμεῖς μὲν οὖ οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, *Aristoph. Pace*, 495. Οὕτω κιττᾷ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν, *Id. Vesp.* 348. A κίσσα.

Κισσήρης, hedera consitus. Νυσίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι, *Soph. Ant.* 1131.

Κίσσηρις, εως, ἡ, pumex. A κίς. Hinc

Κισσηρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pumicosus, pumici similis.

Κισσητὸς, ἡ, ὸν, hederaceus, hedera vinctus, velut a κισσάω, id. qu. κισσόω.

Κισσινοβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hederaceo colore tinctus. Ex κισσὸς et βάπτω.

Κίσσινος, ίνη, ινον, hederaceus, ex hedera confectus. A κισσός.

Κίσσιον, ου, τὸ, hedera parva. Ab eod.

Κισσόβρυος, ον, hedera abundans, hedera ornatus. A κισσὸς et βρύω.

Κισσοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, hederæ similis, hederaceus. Ex κισσὸς et εἶδος.

Κισσοειδῶς, *adv.* hederæ more.

Κισσοκόμης, ου, ὁ, hedera redimitus. Ex κόμη.

Κισσόπληκτος, ον, hedera, thyrso percussus, furore percitus divino. *Neut.* dithyrambicum, tumidum.

ΚΙΣΣΟ'Σ, vel κιττὸς, οῦ, ὁ, hedera, frutex.

Κισσοποίητος, vel κιττοποίητος, ον, hederaceus.

Κισσοστέφανος, ου, ὁ ϗ ἡ, hedera coronatus.

Κισσοστεφὴς, ὲς, idem. A στέφω.

Κισσοφορέω, vel κιττοφορέω, ῶ, f. ήσω, hederam gero, hederacea corona redimitus sum. A

Κισσοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, hederam gestans, hedera redimitus. Ex κισσὸς et φέρω.

Κισσοχαρὴς, ὲς, hedera gaudens.

Κισσοχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, hederacea indutus tunica, hedera velut tunica amictus.

Κισσόω, vel κιττόω, ῶ, f. ώσω, hedera orno, hedera corono; κεκισσωμένος, perf. part. pass. hedera redimitus. Μέλλων χορεύειν κρᾶτα κισσώσας ἐμὸν, *Eur. Bacch.* 205. A κισσός.

Κισσύβιον, ου, τὸ, poculum e ligno hederaceo; (2) poculum quodcunque. Ab eod.

Κισσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, hederaceus, hederæ similis; (2) malacia seu pica laborans. A κισσὸς vel κίσσα.

ΚΙ'ΣΤΗ, ης, ἡ, cista, capsa, capsula.

Κιστὶς, ίδος, vel κίστις, ιδος, ἡ, idem.

ΚΙ'ΣΤΟΣ, ου, ὁ, cistus, frutex.

Κιστοφόρος, ὁ ϗ ἡ, cistifer, qui cistam gestat; (2) nummus in quo imago cistam ferentis expressa erat. Ex κίστη et φέρω.

Κίταρις, εως, ἡ, citaris; regium capitis ornamentum, quod et κίδαρις, quod vide.

ΚΙΤΡΙ'Α, ας, ἡ, citria, arbor, malus Medica.

Κίτριον, ου, τὸ, malum citrium; (2) arbor citria; (3) cortex citrius. A κιτρία.

Κιτταβίζω. Vide κισσαβίζω.

Κιττάω, pro κισσάω, *Ar.*

Κιττοφόρος, picam ferens ad mysteria Bacchi peragenda, videlicet quod infirmi facere solent. Hinc dictum invenitur in hominem vilem et despicatum, ut de Æschine ait *Demosthenes*.

Κιτῶνα, *tunicam*, acc. sing. *Dor.* pro χιτῶνα.

Κιχάνω, κιχέω, κίχημι, invenio; (2) adsequor, comprehendo, fut. 1. κιχήσω, med. κιχήσομαι· κιχήσατο, aor. 1. med. pro ἐκιχήσατο· κιχανόμενοι, præs. part. advenientes; κιχήμεναι, pro κιχῆναι, inf. deprehendere. Μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ, pervenerint, *Soph. Aj.* 572. Μὴ μιασμά μ' ἐν δόμοις κιχῇ, *Euripid. Alc.* 22.

Κιχείη, 3. sing. præs. optat. act. verbi κίχημι.

Κιχεῖμεν, 1. pl. præs. optat. act. *per Sync.* pro κιχείημεν.

Κιχείω, pro κιχέω, metri causa, subjunct.

Κιχῇ, 3. sing. aor. 2. conj. act.

Κιχήμεναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro κιχεῖν.

Κιχήσας, a. 1. part. act.

Κίχησις, εως, ἡ, comprehensio, *Hes.* A κιχέω.

Κιχήτην, 3. dual. aor. 2. ind. act. *per Sync.* et *Ion.* pro ἐκιχησάτην.

ΚΙ'ΧΛΗ, ης, ἡ, turdus; (2) piscis quidam marinus, κιχήλη, *Athen.*

Κιχλίζω, f. ίσω, epulor turdos; (2) indecenter et effusius rideo. Οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλὰξ, *Aristoph. Nub.* 979. A κιχλή. Hinc

Κιχλισμὸς, οῦ, ὁ, turdorum comestio; (2) risus immodicus, cachinnus.

Κίχορα, τὰ, et κιχόρια, item κιχόρεια, τὰ, olera quædam agrestia, cichorea.

Κιχράομαι, ῶμαι, mutuo peto, mutuor. Δισχίλια τάλαντα κιχρώμενοι, *Appian. de Rebus Siculis.*

Κιχρὰς, præs. part. act. verbi κίχρημι.

Κιχρᾶσι, *dant utendum*, 3. pl. præs. ind. act.

Κιχράω, ῶ, et κίχρημι frequentius, commodo; κιχρὰς, qui utendum dedit; et κιχράμενος, part. qui utendum rogavit; κιχρῶ, commodo, *Gl. V.* κιχρᾶται, mutuatur, *Phil.* A χράω, idem.

Κίχω, idem quod κιχάνω, *Lyc.*

ΚΙΧΩ'ΡΗ, ης, ἡ, cichorium, oleris arvensis species. Hinc

Κιχώριον, ου, τὸ, idem. *Gl. V.* ambuvia.

Κιχωριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, similis cichorio.

ΚΙΩ, vado, eo; κίε pro ἔκιε, imperf. ibat; κιὼν, a. 2. part. profectus. Ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν, *Il.* 1, 348.

ΚΙ'ΩΝ, ονος, ὁ ϗ ἡ, columna; (2) curculio præter naturam auctus et oblongior, *apud Medicos*; (3) interseptum narium carnosum usque ad labrum descendens; (4) κίων, aut potius κιὼν, congregata multitudo bestiolarum frumentum peredentium, *Gal. Lex. Hipp.* (5) κίων, ejusmodi vermis unus, *Ib.* (6) alti montes etiam a veteribus κίονες dicti, *Eustath.*

Κλαγγάζω, clango ut grus. A κλάγγω. Unde

Κλαγγάνω, clango, ut canis in venatione.

Κλαγγεῦντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro κλαγγοῦσι, a κλαγγέω, pro κλάζω.

Κλαγγὴ, ῆς, ἡ, clangor, *proprie* gruum; (2) anserum; (3) tubarum et cornuum; (4) hominum præcipue in prælio; (5) suum; (6) canum in venatione; (7) sagittarum emissarum. Ab eod.

Κλαγγηδὸν, *adv.* cum clangore, *Il.* 2, 463. A κλαγγή.

Κλάγγω, clango, *Gl. V.* clamo, strido, vociferor. a. 1. ἔκλαγξα. Vide κλάζω. Hinc

Κλαγγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, clangori similis.

Κλαγκτὸς, ἡ, όν, idem.

Κλάγξω, *clamabo*, f. 1. ind. act. verbi κλάζω.

Κλαδαρόμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mobilibus est oculis, *Hes.* Ex κλαδαρὸς et ὄμμα.

Κλαδαρὸς, ρὰ, ρὸν, mobilis, epith. oculi; (2) fragilis; (3) ramalis. A κλάδος.

Κλᾶδας, acc. pl. *Dor.* pro κλεῖδας, a κλείς.

Κλαδάσσομαι, vibro, agitor; κλαδασσόμενον αἷμα, sanguis currens, agitatus, *Emped.* A

Κλαδάω, ramulos deputo, pampino; (2) quasso, concutio. A κλάδος.

Κλάδευσις, εως, ἡ, putatio. A κλαδεύω.

Κλαδευτὴρ, ῆρος, ὁ, putator, pampinator.

Κλαδευτήριον, ου, τὸ, falx putatoria. A præc.

Κλαδεύω, puto, vites puto.

Κλαδὶ, dat. sing. *Dor.* pro κλειδί. A κλείς.

Κλαδισκὸς, ὁ, ramulus, *Anac.*

ΚΛΑ'ΔΟΣ, ου, ὁ, ramus, proprie tener et flexilis; (2) progenies, *Poet.* et qua patriam et qua parentes: κλαδὶ, dat. *per Metaplasm.* quasi a κλὰς, κλαδός· fort. a κλάζω.

Κλαδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ramosus. A κλάδος.

Κκαδὼν, όνος, ὁ, ramulus, *Hes.* Dim.

Κλᾷειν, inf. act. *Dor.* et *Att.* pro κλαίειν.

ΚΛΑ'ΖΩ, clamo, vociferor, clango, strido; p. med. κέκληγα. κεκληγὼς, part. κεκληγυῖα in fœm. clamitans, vociferans. Potest hinc etiam formari ἔκλαγξα, a. 1. inusit. κλάξω, *per Epenthesin* κλάγξω, ἔκλαγξα. Δεσμὰ πωλικῶν ἐξ ἀντύγων κλάζει σιδήρου, *Eur. Rhes.* 567. Σὺ δὲ κιθάρα κλάζεις παιᾶνας μέλπων, *Id. Ion.* 399.

Κλαίδες, *claves*, Dor. pro κλεῖδες.

Κλαῖε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔκλαιε, a κλαίω.

Κλαίοισα, part. act. f. g. *Dor.* pro κλαίουσα.

Κλαίοισθα, 2. s. præs. opt. act. *Æol.* pro κλαίοις.

Κλαῖστρον, *claustrum*, Dor. et Æol. pro κλεῖθρον.

ΚΛΑΙ'Ω, *Att.* κλάω, lacrimor, fleo, ploro, ejulo; (2) deploro, defleo; (3) do pœnas, vapulo, pœnitentia facti ducor; fut. κλαύσω, κλαύσομαι, et κλαιήσω, κλαήσω. Κείνους δὲ κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους, *Eur. Med.* 347. Οἰκέται δ' ἐκλαίομεν δέσποιναν, *Alc.* 758.

ΚΛΑΜΒΟ'Σ, ἡ, ὸν, mutilatus.

ΚΛΑ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, armilla.

Κλὰξ, ακὸς, ἡ, clavis. Vox Dorica pro κλεὶς, a κλείω.

Κλᾴξω, f. 1. ind. act. *Dor.* pro κλείσω, a κληΐζω.

Κλάπαι, ῶν, αἱ, grallæ; (2) lignei calcei quivis. Ex *Lat.* clava.

Κλαπεὶς, aor. 2. part. pass. verbi κλέπω, seu κλέπτω.

Κλαρονόμως, acc. pl. *Dor.* pro κληρονόμους.

Κλάρωσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἐκλήρωσε, a κληρόω.

Κλάσας, aor. 1. part. act. verbi κλάω.

Κλασθείσης, gen. sing. aor. 1. part. pass. f. g.

Κλασιβώλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, glebas frangens.

Κλάσις, εως, ἡ, fractio; (2) fractura; (3) putatio vitium. A κλάω.

Κλάσμα, ατος, τὸ, fragmentum, fructum defractum. Ab eod.

Κλαστάω, ῶ, f. ήσω, sarmenta defringo vel amputo; (2) frango. Βουλὴν πατήσεις, ϗ στρατηγοὺς κλαστάσεις, *Aristoph. Eq.* 166. Ab eod.

Κλαστήριον, ου, τὸ, frangibulum. Ab eod.

Κλάστης, ου, ὁ, qui frangit, fractor; (2) qui vites amputat. Ab eod.

Κλασῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro κλείσω, a κλείω.

Κλαύδη, ης, ἡ, Clauda. Nomen insulæ.

Κλαυθμονὴ, ῆς, ἡ, ejulatus, ploratus. A κλαυθμών.

Κλαυθμὸς, οῦ, ὁ, fletus, ploratus. A κλαίω.

Κλαυθμυρίζω, et κλαυθμυρίζομαι, fleo, vagio. A præc. Hinc

Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, ejulatus, vagitus.

Κλαυθμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui cum fletu fit, flebilis. A κλαυθμός.

Κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ, locus flentium seu fletus; (2) fletus. A κλαίω. Unde et

Κλαῦμα, ατος, τὸ, ploratus, ejulatus:

Κλαυμονὴ, ῆς, ἡ, fletus. Ab eod.

Κλαυσάσκω, fleo, ejulo. Ab eod.

Κλαυσεῖται, 3. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro κλαύσεται, a κλαίω.

Κλαύσετε, 2. pl. f. 1. ind. act.

Κλαυσιάω, ῶ, plorare cupio; (2) strideo, de janua. Ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ, *Aristoph. Plut.* 1099. A κλαίω.

Κλαυσίγελως, ωτος, ὁ, fletus cum risu permixtus, lacrimæ risui intermixtæ.

Κλαυσίμαχος, ου, ὁ, in pugna plorans, timidus. Ex μάχη.

Κλαύσιμος, flebilis, *Gl. V.* A κλαίω.

Κλαυσῶ, fut. 1. ind. act. *Dor.* pro κλαύσω, a κλαίω.

Κλαυστὴρ, ὁ, plorator, *Man.* A κλαίω.

Κλαυστικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Κλαυτὸς, ἡ, ὸν, lacrimabilis. Ab eod.

Κλᾴω, *Att.* pro κλαίω.

ΚΛΑ'Ω, f. άσω, frango; κλασθεὶς, a. 1. pass. κεκλασμένος, part. perf. pass. fractus. Χρύσεια μῆλα κλάσας, *Epigr.* Ὅτε τοὺς πέντε ἄρτους ἔκλασα, *Marc.* 8, 19.

Κλεεινὸς, ἡ, ὸν, inclytus, illustris, celeber, *Hes.* A κλείω, *celebro*.

Κλεεννὸς, inclytus, celeber, pro κλεινός.

Κλεηδὼν, όνος, ὁ, omen, prædictio, oraculum. A κλέος, *fama.*

Κλεηθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass. *per Sync.* pro κεκληθήσεται, a καλέω.

Κλειδίον, ου, τὸ, clavicula. Dim. a κλεὶς.

Κλειδοποιὸς, ῦ, ὁ, claustrarius, *Gl. V.* Ex κλεὶς et ποιέω.

Κλειδοῦχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, clavem habens, claviger. Ex κλεὶς et ἔχω.

Κλειδοφύλαξ, ὁ, ἡ, custos clavium, æditŭus.

Κλειδόω, ῶ, f. ώσω, claudo, obsero. A κλείς.

Κλείδωμα, ατος, τὸ, sera. A præc.

Κλείδωσις, εως, ἡ, obseratio. Ab eod.

Κλείετε, 2. pl. præs. imperat. verbi κλείω.

Κλείζω, f. ίσω, celebro. A κλεῖος.

Κλειθρία, ας, ἡ, rima januæ. *Gl. V.* κλειθρία, rima. A κλείω. Hinc

Κλειθριώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, rimosus, *Gl. V.*

Κλεῖθρον, ου, τὸ, claustrum, sera; (2) clathrum.

Κλειθροποιὸς, ῦ, ὁ, claustrarius, *Gl. Vet.* Ex κλεῖθρον et ποιέω.

Κλείνιος, inclytus, celeber, *Hes.*

Κλεινὸς, ἡ, ὸν, inclytus, celebris.

Κλεινύω, claudo. A κλείω.

Κλεῖξαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro κλεῖσαι, a κλείω.

Κλείομαι, *Poet.* pro κλέομαι.

Κλεῖος, pro κλέος, *gloria.*

Κλείοντι, nom. pl. part. act. verbi κλείω.

Κλεὶς, ειδὸς, ἡ, clavis; (2) angustiæ; (3) jugulum. A κλείω.

Κλεῖσαι, aor. 1. inf. act. verbi κλείω.

Κλεισθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Κλεισθῶ, *clausus sum*, aor. 1. conj. pass.

Κλεισίαι, ῶν, αἱ, fores, vel januæ latæ, per quas etiam jumenta ingrediuntur. Ab eod.

Κλεισιὰς, άδος, ἡ, valvæ, fores; (2) clausura. Ab eod.

Κλείσιον, ου, τὸ, locus in quo stant boves, stabulum. Ab eod.

Κλεισμὸς, ῦ, ὁ, sedes. Ab eod.

Κλειστὸς, ἡ, ὸν, clausus; (2) qui claudi solet.

Κλεῖστρον, ου, τὸ, sera. Ab eod.

Κλεισώρεια, ας, ἡ, claustrum montis vel montium. Ex κλείω et ὄρος, *mons.*

Κλειτόπωλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, equis insignis. Ex κλειτὸς, *celeber*, et πῶλος, *pullus equinus.*

Κλειτοριάζω, fut. άσω, idem quod

Κλειτορίζω, fut. ίσω, myrtum muliebrem attrecto. A

Κλειτορὶς, ίδος, ἡ, myrtus in natura muliebri. A κλείω.

Κλειτὸς, ἡ, ὸν, inclytus, celebris, præclarus. A κλείω, *celebro.*

ΚΛΕΙ'Ω, f. είσω, claudo, obsero; κεκλεισμένος, perf. part. pass. clausus. Κλεῖε πηκτὰ δωμάτων, repagula, *Aristoph. Ach.* 484. Ἐκλείσθη ἡ θύρα, *Matt.* 25, 10.

ΚΛΕΙ'Ω, celebro, celebrem reddo: (2) memoro, dico, perhibeo. Χεῖρας αἱματηρὰς βρόχοισι κεκλειμένα, colligata, *Euripid. Androm.* 502.

Κλειὼ, όος, *contr.* ῦς, ἡ, Clio, una Musarum. A κλέος vel κλεῖος.

Κλέμμα, ατος, τὸ, furtum, peculatus; (2) stratagema. A κλέπτω.

Κλεμμάδιον, ου, τὸ, furtivum. Dim. a κλέμμα.

Κλεμμαδὸν, *adv.* furtim. Ab eod. Unde

Κλεμματικὸς, ἡ, ὸν, furax; (2) astutus.

Κλέομαι, celebror. Μή τι τε κλέομαι ᾗ κέρδεσιν, *Odyss.* 13, 299. A κλέος.

Κλεομενισαὶ, οἱ, sectatores Cleomenis, *Polyb.* 2, 53.

Κλέος, κλέεος, τὸ, gloria, celebritas, splendor nominis; (2) fama, rumor (tam in bonam quam in malam partem). (2) ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, *Il.* 2, 486. Καὶ σὺ τοῦδ' ἀγωνίῃ φόνου κλέος, infamiam hujusce cædis lues, *Eurip. Andr.* 336. A κλείω.

Κλέπος, εος, τὸ, furtum. A κλέπτω.

Κλεπτάριον, ου, τὸ, furunculus, *Gl. V.* A κλέπτης.

Κλεπτέλιγχος, ου, ὁ, fures arguens, fures deprehendens; ut κλεπτέλιγχος λίθος, *apud Dioscor.* de aëtite, lapis cujus indicio fures deprehenduntur. Ex κλέπτης et ἐλέγχω.

Κλεπτὴς, ὁ, fur, *Man.*

Κλέπτης, ου, ὁ, fur. A κλέπτω.

Κλεπτίδης, ὁ, idem; *Poll. ex Pherecr.*

Κλεπτικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars furandi. A

Κλεπτικὸς, ἡ, ὸν, furax, furtivus, furtis deditus. A κλέπτω.

Κλεπτίστατος, furacissimus, *Att.*; (2) maxime arcanus, taciturnus Πιστότατον ἡγοῦμαί σε ᾗ κλεπτίστατον, *Aristoph. Plut.* 27. Vox ambigua qua utitur Aristophanes ut simul furacitatem servi indicet. A κλέπτης.

Κλεπτοῖσα, part. act. *Dor.* pro κλέπτουσα.

Κλέπτον, pro κλεπτικὸν furtivum, furax quiddam, *apud Aristoph.* part. neut. a κλέπτω.

Κλεπτοσύνη, ης, ἡ, furtum, furacitas, fallacia, astutia. A præc.

Κλέπτρια, ας, ἡ, fœmina furax. A κλέπτης.

ΚΛΕ'ΠΤΩ, f. ψω, furor, depeculor, suffuror; (2) occulo, supprimo; (3) clam facio aut dico; (4) fallo, decipio; perf. κέκλοφα· κεκλοφὼς, furatus. pass. κεκλεμμένος, surreptus. κλαπεὶς, aor. 2. deceptus. Κλέπτειν τὴν εὔνοιαν κολακείᾳ, λόγῳ, dolum verbis struere, *Soph. El.* 56. Εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα, præ senio deliramus, *Id. Ant.* 692. Εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσι με, fallant, *Id. Trach.* 247. Εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους, si confictas furtim subdunt fabulas, *Soph. Aj.* 188.

Κλέτας, τὸ, mons altus, jugum, *Lycophr.*

Κλέψας, aor. 1. part. act.

Κλεψίαμβοι, carminis genus apud Alcmanem, *Hes.* At Polluci κλεψίαμβος, inter instrumenta musica quæ pulsantur.

Κλεψίγαμος, ὁ, idem quod κλεψίνυμφος, *Sibyl.*

Κλεψιμαῖος, αία, αῖον, furtivus, furto ablatus. A κλέπτω.

Κλεψίνοος, *contr.* κλεψίνους, ου, ὁ ᾗ ἡ, aliud in pectore clausum habens, aliud in lingua promptum, qui aliud mente occulit quam loquitur. Ex κλέπτω et νόος.

Κλεψίνυμφος, ἡ, clandestinas nuptias faciens.

Κλεψιποτέω, ῶ, parce bibendo compotorem fallo, *Suid.* A

Κλεψιπότης, ου, ὁ, *ap. Suid.* sine expositione, qui fallaciter potat. Ex κλέπτω.

Κλεψίρρυτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, furtim et per occultos meatus fluens, ut Athenis aquæ fontis Clepsydræ, *Hes.* Ex κλέπτω et ῥέω.

Κλεψιτόκος, ου, ὁ ᾗ ἡ, clam pariens.

Κλεψίφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, versutus, decipiens, animum occultans. A φρήν.

Κλεψίχολος, ου, ὁ ᾗ ἡ, bilem occultans, bilem seu iram occultam habens. A χολή.

Κλεψίχωλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, claudicationem occultans.

Κλεψύδρα, ας, ἡ, clepsydra; (2) fons quidam Athenis. Ex κλέπτω et ὕδωρ.

Κλεψύδριον, τὸ, parva clepsydra, *Philostr.*

ΚΛΕΩΝΙ'Α, ας, ἡ, cleonia, quibusdam helenium herba.

Κλήδην, *adv.* nominatim. A καλέω.

Κληδονίζομαι, f. ίσομαι, ominor. A κληδών.

Κληδόνισμα, ατος, τὸ, augurium, omen, quod capitur e re aliqua. A κληδονίζομαι.

Κληδονισμὸς, ῦ, ὁ, ominatio, divinatio, augurium. Ab eod.

Κληδοῦμαι, infamia notor. Hanc vocem, quæ nullibi reperitur, suffecit Scaliger in *Euripidis Hercul. Fur.* 1288, loco κληδουχοῦμαι, quod vide.

Κληδουχέω, claves habeo; (2) sacerdos sum. Ex κλεὶς et ἔχω.

Κληδοῦχος, ὁ ᾗ ἡ, æditŭus, *Æsch.*

Κληδουχοῦμαι, vox nihili, quæ ante Scaligerum legebatur in *Hercule Furente*: sed illius loco Cl. Musgrav. reponit κληρουχούμενοι, linguæ amaris stimulis obnoxii.

Κληδὼν, όνος, ἡ, fama, rumor; (2) omen, divinatio; (3) armilla; (4) vocatio. (4) ὁ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμίᾳ μετῆλθον, *Eurip. Andr.* 562. A κλήζω.

Κλήειν, præs. infin. act. *Ion.* pro κλείειν, a κλείω.

Κλήζω, f. ήσω, claudo; (2) celebro; (3) voco. Pro κληΐζω, a κλείω, *claudo* vel *celebro.* Πάλαι πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν, *Aristoph. Av.* 927. Τὰν Διὸς κόραν κλήσωμεν Ἄρτεμι, *Eur. Iph. in Aul.* 1574. Τῷδε κλήζεται πατὴρ, *Id. in Tau.* 920.

Κληηδὼν, όνος, ἡ, fama, rumor. Σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ θεσπεσίην οἶσω κληηδόνα, *Apoll. Rhod.* 3, 391.

Κληθὲν, aor. 1. part. pass. n. g.

Κληθέντος, *vocati*, gen. sing. a. 1. part. pass. *per Sync.* pro καληθέντος, a καλέω.

Κληθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass.

Κληθήσομαι, *vocabor*, f. 1. ind. pass.

Κλήθρη, ης, ἡ, *Ion.* pro κλήθρα, ας, ἡ, alnus.

Κλῆθρον, ου, τὸ, claustrum, sera, repagulum. Κλῆθρων ἐξόρμα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 149. A κλείω, *claudo.*

Κλῆθρος, ου, ἡ, alnus. Vide κλήθρη.

Κληθῶ, aor. 1. conj. pass. verbi καλέω.

Κληΐδων, pro κληδών, *Hom.*

Κληΐζω, f. ίσω, claudo; (2) celebro; (3) commemoro; (4) voco, appello. Τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκληΐζετο, *Eur. Or.* 1380. A κλείω, *claudo* vel *celebro.*

Κληὶς, ΐδος, ἡ, *Ion.* pro κλεὶς, clavis. Vide κλῆς.

Κληῖσαι, aor. 1. inf. act. verbi κληΐζω.

Κληϊστὸς, ἡ, ὸν, clausus, qui claudi potest. A κληΐζω, *claudo.*

Κλῆμα, ατος, τὸ, palmes, sarmentum; flagellum vitigineum, virga vitea; (2) vitis, i. e. centurionatus, quia virga vitea insigne centurionum erat. A κλάω, *frango.*

Κληματικὸς, ἡ, ὸν, pampineus. A præc.

Κληματινος, ίνη, ινον, sarmentitius, e sarmentis factus. Ab eod.

Κληματιον, ου, τὸ, viticula, parvum sarmentum aut flagellum. Dim. Ab eod.

Κληματὶς, ίδος, ἡ, vinca pervinca, κληματίδες, herbæ quæ emittunt κλήματα, flagella vitigineis flagellis similia. Ab eod. *Angl.* PERIWINKLE.

Κληματῖτις, sarmentaria, herba.

Κληματόεις, όεσσα, εν, sarmentitius, *Nic.*

Κληματώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, pampinosus, *Gl. V.*

Κληρικὸς, ἡ, ὸν, qui censetur in clero, clericus. A κλῆρος.

Κληροδοσία, ας, ἡ, distributio quæ fit sorte; (2) id quod sorte datur; (3) partium divisio; (4) hæreditas. Ex κλῆρος et δόσις.

Κληροδοτέω, ῶ, f. ήσω, sorte distribuo; (2) hæredem scribo. Ex κλῆρος et δίδωμι.

Κληροδότης, ου, ὁ, testator; (2) qui per sortem dat.

Κληροθεσμοθετέω, ῶ, f. ήσω, sortitu thesmotheta fio. Ex κλῆρος et θεσμοθέτης.

Κληρονομέω, ῶ, f. ήσω, hæreditatem adeo, hæres fio vel sum; (2) hæredem relinquo; (3) accipio, sortior, consequor in utramque partem. Ἐκληρονόμησαν τὴν γῆν αὐτῶν, *Num.* 21, 35. A κληρονόμος. Hinc

Κληρονόμημα, ατος, τὸ, hæreditas.

Κληρονομησάτω, 3. sing. aor. 1. imperat. act. verbi κληρονομέω.

Κληρονομήσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act.

Κληρονομία, ας, ἡ, hæreditas. A κληρονόμος.

Κληρονομικὸς, ἡ, ὸν, hæreditarius.

Κληρονόμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, hæres; (2) cui sorte aliquid tribuitur. Ex κλῆρος et νέμω.

Κληροπαλὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui sorte distribuitur. Ex κλῆρος et πάλλω, *agito.*

ΚΛΗ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sors seu nota quæ in vas conjicitur ad sortiendum, calculi quibus sortimur auguris tabellæ; (2) ipsa sortitio; (3) sors, quicquid sortiendo obvenit, omninoque sine opera nostra, ut (4) portio agri colono data; et κλῆροι, prædia, in quæ ager omnis ab initio divisus et distributus fuit; (5) hæreditatis pars, hæreditas, et hinc (6) facultates; (7) collegium eorum qui sacris funguntur, velut possessio Dei; (8) vermiculus infestans apum favos. (1) κλῆρος τί μοι φύλασσε παρθένῳ χερὶ, tabellas, *Eurip. Phœn.* 845. Ἡ δέλτος ἥδε κλῆρον ὁ δεδεγμένη, epistola sortes vatum non expectans, *Id. Hipp.* 1057. (5) ἡ ἔτι καὶ κλήροισιν ἐπέβαλε, vel

vel quæ nascuntur in hortis, *Nicand. Alexiph.* 232. Optime Scholiastes τυτέστι τὰ τοῖς ἡμῶν κλήροις, ἤγουν κήποις.

Κληρουχέω, ῶ, f. ήσω, sorte assignatum possideo, in sortem accipio; (2) per sortem do. Κληρουχεῖν τὰ χωρία, *App.*

Κληρούχημα, ατος, τὸ, portio agri sorte data. Τὰ κληρουχήματα συγχωροῦντες αὐτοῖς πιπράσκειν, *App. Bell. Civ.* 3, 2.

Κληρουχία, ας, ἡ, adsignatio qua colonis agri sorte distribuebantur; (2) portio ipsa sorte data.

Κληρουχικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad eos qui sortiuntur, aut qui sorte aliquid obtinuere, colonicus, ut ager. A

Κληροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sorte aliquid sibi attributum possidet; (2) qui certam aliquam agri partem obtinuit, colonus; (3) qui agros possidendos sorte attribuit, triumvir coloniæ deducendæ. (1) αἴδεσαι δὲ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, *Soph. Aj.* 507. Ex κλῆρος et ἔχω.

Κληρόω, ῶ, fut. ώσω, sorte lego; (2) clericum facio, clericis adscribo; et κληρόομαι, οῦμαι, sortior, sortes duco. Δελφῶν ἀριστεῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, *Eur. Ion.* 417. Ἐν ᾧ ἐκληρώθημεν, *Ephes.* 1, 11. A κλῆρος.

Κληρώσομαι, fut. 1. ind. med. verbi κληρόω.

Κλήρωσις, εως, ἡ, sortitio. A κληρόω.

Κληρωτήριον, ου, τὸ, locus ubi magistratus sorte creantur; (2) locus in theatro ubi magistratus sorte lecti sedebant. Ab eod.

Κληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui sorte legit. Ab eod.

Κληρωτικὸς, ἡ, ὸν, ad sortiendum pertinens, ad sortitionem faciendam aptus. Ab eod.

Κληρωτὶς, ίδος, ἡ, urna, seu situla, in quam conjiciebantur sortes. Ab eod.

Κληρωτὸς, ἡ, ὸν, sorte lectus, sorte designatus seu electus. Ab eod.

Κληρωτρὶς, ίδος, ἡ, urna, *Ph.* A κληρόω.

Κληρωτῶς, sortito, *Gl. V.*

Κλῆς, ῆδος, ἡ, clavis; (2) angustiæ; (3) jugulum. (3) παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῆδος, *Soph. Trach.* 1034. (2) ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου κλῆδ' ἀπέραντον, *Eurip. Med.* 212.

Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio; (2) *impr.* ad cœnam; (3) in jus, diciturque interdum etiam pro πρόσκλησις· (4) *in Lib. Sac.* dicitur de quovis beneficio divino, quod homini sine ejus opera datur; item vitæ conditione, sorte; in quo est Hebraismus. A καλέω.

Κλῆσον, 2. sing. a. 1. imperat. act. *per Synæres.* a κληΐζω.

Κλητέος, έα, έον, vocandus. A καλέω.

Κλητεύω, fut. εύσω, in jus voco testimonii dicendi causa, testimonium denuncio; (2) sum κλητὴρ, subscriptor. Γυναικὶ κλητεύειν ἐοικὼς Θαψίνῃ, *Aristoph. Vesp.* 1402. Ab eod.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, apparitor, qui in jus vocat; (2) antestatus, testis vocationis in jus, subscriptor. Ab eod.

Κλητικῆς, *appellativæ*, gen. sing. f. g. A

Κλητικὸς, ἡ, ὸν, appellativus, vocativus.

Κλητὸς, ἡ, ὸν, vocatus; (2) constitutus ad aliquid beneficio alicujus, *per Hebraismum*, cui beneficium divinum datum est. A καλέω.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accersitor, invitator; (2) præco, nuncius, minister magistratus jus dicentis; (3) testis, *proprie* in jus vocationis, qui potest esse ipse κλητὴρ, viator, qui vocavit; *item* antestatus; (2) sed deinde testis quivis, *Ern.*

ΚΛΙΒΑ'ΔΙΟΝ, ου, τὸ, clibadium, herba quædam quam nonnulli helxinen vocant.

Κλιβανεὺς, ὁ, tabernarius, fornacarius, *Man.*

Κλιβανίτης, ου, ὁ, in fornace coctus. A κλίβανος.

Κλιβανοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, clibani formam habens. Ex κλίβανος et εἶδος.

ΚΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, clibanus, in quo hordeum coquitur; (2) clibanus quivis; (3) focus; (4) caminus. Hinc

Κλιβανωτὸν, testaceum, *Gl. V.*

Κλιδὸν, *adv.* inclinando, idem quod ἐγκλιδόν. Ταὶ δὲ κλιδὸν ὅσσε βαλοῦσαι, *Oppian. Cyneget.* 1, 355.

Κλίμα, ατος, τὸ, cœli positus certus; (2) terræ tractus, regio; (3) declivitas, devexitas, inclinatio. A κλίνω.

Κλιμακηδὸν vel κλιμακιδὸν, *adv.* gradatim, per gradus. A κλίμαξ.

Κλιμακίζω, f. ίσω, certo luctæ genere, quod κλίμαξ appellatur; (2) perverto, detorqueo, dejicio. Ab eod.

Κλιμάκιον, ου, τὸ, parva scala; (2) lignum in scala transversum, gradus. Dim.

Κλιμακὶς, ίδος, ἡ, parva scala; (2) fœmina adsentatrix, quæ reginæ in currus adscensuræ dorsum substernebat, *Plut.* Ab eod.

Κλιμακίσκος, ου, ὁ, parva scala. Dim.

Κλιμακόεις, όεσσα, όεν, gradatus, scalæ modo factus. Ab eod.

Κλιμακοφόρος, ὁ, scabellum gestans, per quod ascenditur in equum, currum; genus apparitoris.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ· κλιμακτῆρες, scalæ gradus; (2) anni scansiles sive climacterici.

Κλιμακτηρικὸς, ἡ, ὸν, climactericus. A præc.

Κλιμακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, gradatus, scalaris:

Κλιμακωτὸς, ἡ, ὸν, idem. A

ΚΛΙ'ΜΑΞ, ακος, ὁ, scala, gradus; (2) instrumentum tortorium; (3) gradatio, figura rhetorica; (4) palæstræ genus; (5) pars currus. (4) ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες, luctationes utrinque constringentes, *Soph. Trach.* 520. (6) τοὺς δ' ἵππους διὰ τῆς κλίμακος ἀναγαγόντες, per pontem, *Appian. Bell. Hispan.* 94.

Κλινάριον, ου, τὸ, lectulus. Dim. a κλίνη.

Κλίνειος, α, ον, ad lectos pertinens, *Ern.*

Κλίνη, ης, ἡ, lectus; (2) lectica. A κλίνω.

Κλινήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, lecto adfixus. Ab eod.

Κλινηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lectum, sellam, ferens. Ex κλίνη et φέρω.

Κλινθήτην, 3. dual. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐκλινθήτην, a κλίνω.

Κλινίδιον, ου, τὸ, lectulus; (2) lectica. Dim.

Κλινικὸς, ἡ, ὸν, clinicus, morbo ita decumbens, ut adsurgere nequeat; (2) medicus, qui empirico opponitur: unde ἡ κλινικὴ, sc. τέχνη, medicina methodica.

Κλινὶς, ίδος, ἡ, lectulus; (2) sellula.

Κλινοειδὴς, ὲς, lecti formam habens, *Gorr.*

Κλινοκοσμέω, ῶ, fut. ήσω, lectos triclinii orno.

Κλινοπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui in lectum procumbit. Ex κλίνη et πίπτω, *cado.*

Κλινοπηγία, ας, ἡ, lectorum compactio. Ex κλίνη et πήγνυμι, *compingo.*

Κλινοπήγιον, ου, τὸ, locus ubi lecti compinguntur. Ex iisd.

Κλινοπόδιον, ου, τὸ, clinopodium, lecti pediculus, frutex quidam; κλινοπόδιον, lecti pes, *Gl. V.* Ex κλίνη et πούς.

Κλινόπους, οδος, ὁ, pes lecti, *Gl. V.*

Κλινοποϊκὸς, ἡ, ὸν, ad lectorum fabricationem pertinens. Hinc κλινοποϊκὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars fabricandi lectos. A

Κλινοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, lectos fabricans. *Gl. V.* grabbatarius, lectarius. Ex κλίνη et ποιέω.

Κλινότροχον, ου, τὸ, vel κλινότροχος, ου, ἡ, lectirotaria; aceris genus, ex quo lecti torno fiebant; (2) rotula lecti pedi indita. Ex κλίνη et τρέχω, *curro.*

Κλινοῦμεν, 1. pl. fut. 1. ind. act. verbi κλίνω.

Κλινουργὸς, οῦ, ὁ, idem quod κλινοποιός.

Κλινοφόρος, ου, ὁ, lecticarius, *Gl. Vet.*

Κλινοχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lectum amans, piger, deses. A κλίνη et χαίρω.

Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, sella apta ad declinandum corpus; (2) lectus. A κλίνω.

Κλιντήριον, ου, τὸ, lectulus, vel sella in qua reclini capite recumbimus. A κλιντήρ.

ΚΛΙ'ΝΩ, f. ινῶ, inclino; (2) reclino; (3) acclino; (4) deprimo; (5) inclino me; (6) declino, deflecto; (7) reflecto, averto: a. 1. ἔκλινα, inclinavi; pass. ἐκλίνθην, inclinatus sum, jaceo; κεκλιμένος, inclinatus, jacens. Κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας, *Eur. Or.* 331. Ἡμέρα κλίνει τε, κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τ' ἀνθρώπεια, deprimit, et attollit, *Soph. Aj.* 131. Κλινεῖ πρὸς οὖδας, sternet, *Lycophr.* 557. Ἔκλινε γὰρ κέρας τὸ λαιὸν ἡμῶν, *Eur. Supp.* 705. Κλιθεὶς ἐς οὖδας, *Id. Her. Fur.* 957. Ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῆθρα, funditusque evellit cava claustra, *Soph. Œd. Tyr.* 1261.

Κλισία, ας, ἡ, locus in quo recumbitur, tabernaculum; (2) casa, tugurium; (3) stabulum; (4) sella discubitoria, aut in qua reclini capite sedemus; (5) lectus; (6) discumbentium classis. A κλίνω.

Κλισιάων, gen. pl. *Æol.* pro κλισιῶν.

Κλισιὰς, άδος, ἡ, fenestra. Ab eod. *pl.* fores, forte a κλείω.

Κλισίηνδε, *adv.* in κλισίαν. Ab eod.

Κλισίηθεν, *adv.* ex κλισίας. A.

Κλίσιον, ου, τὸ, idem quod κλισία; (2) ovile, caula, stabulum.

Κλίσις, εως, ἡ, inclinatio, declinatio; (2) motus militum, in exercitationibus; (3) declinatio, in gramm. A κλίνω.

Κλισμὸς, οῦ, ὁ, lectus, in quo recumbere possumus; (2) sella recubitoria. Ab eod.

Κλιτικὸς, ἡ, ὸν, declinativus, *V. L.* Ab eod.

Κλίτος, εως, τὸ, declivitas, devexitas:

Κλιτὸς, ἡ, ὸν, qui declinatur seu inclinatur; (2) latus. Ab eod.

Κλιτὺς, ύος, ἡ, declivitas, clivus. Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, *Il.* 16, 391. Δροσερὰ συνεχὴς κλιτὺς, *Eurip. Hipp.* 226. Ab eod.

Κλοιὸν, οῦ, τὸ, idem quod

Κλοιὸς, οῦ, ὁ, vinculum, quod collo circumdatur, boia, furca. A κλείω.

Κλοιωτὸς, ἡ, ὸν, collari inclusus; quasi a κλοιόω, quod esset collari induere.

Κλονέοντο, 3. pl. imperf. indic. pass. *Ion.* pro ἐκλονέοντο, a

Κλονέω, ῶ, fut. ήσω, commoveo; agito tumultuose, turbulentum reddo; (2) quatio, concutio. Ἀλλ' οὐ λάβρακας καταφαγὼν, Μιλησίους κλονήσεις, *Aristoph. Eq.* 360. Πάντοθεν βόρειος, ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται, *Soph. Œd. Col.* 1235. Ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο, *Il.* 5, 8. A κλόνος. Hinc

Κλόνησις, εως, ἡ, concussio, perturbatio; (2) confluxus cum vi aut strepitu.

Κλόνιον, ου, τὸ, coxendix, spina dorsi, *Hes.*

Κλόνις, εως, ἡ, venter.

Κλονόεις, όεσσα, όεν, tumultuosus, turbulentus. A

ΚΛΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, motus tumultuosus; (2) tumultus; (3) strepitus; (4) concussio.

Κλονοκάρδιος, ον, quatiens cor, *Orph.*

Κλονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod κλονόεις.

Κλοπαῖος, αια, αῖον, furtivus. A κλοπή.

Κλοπεία, ας, ἡ, furtum, ipsa furandi actio. A κλοπεύω.

Κλοπεὺς, έως, ὁ, fur. A κλοπή.

Κλοπεύω, fut. εύσω, furor. A κλοπή.

Κλοπέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ab eod.

Κλοπὴ, ῆς, ἡ, furtum, subreptio; (2) dolus. (1) ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι, clam pedibus fugam arripere, *vel potius* clam sese subducere fuga, *Soph. Aj.* 247. (2) καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς, *Soph. Phil.* 1025. A κλέπτω.

Κλοπία, ας, ἡ, idem. A κλοπός.

Κλοπιμαῖος, αία, αῖον, furtivus. A κλόπιμος.

Κλοπιμαίως, *adv.* furtim, *Gl. V.* A præc.

Κλόπιμος, ίμη, ιμον, furtivus, furto ablatus. A κλοπός.

Κλοπίμως, *adv.* furtive, *Man.*

Κλόπιος, ου, ὁ, furax, furtivus; (2) subdolus. Ab eod.

Κλοπὸς, οῦ, ὁ, fur. A κλέπτω.

Κλοποφορέω, ῶ, fut. ήσω, furto aufero, furtim expilo. Ex κλοπὴ et φέρω.

ΚΛΟΤΟΠΕΥ'Ω, f. εύσω, latenter furor et subduco tempus; (2) subterfugio, cunctor, tergiversor; (3) verba do, decipio. Οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, *Il.* 19, 154.

ΚΛΥ'ΒΑΤΙΣ, herba quæ et helxine, et *Lat.* parietaria dicitur.

Κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι, fluctuo.

Κλυδασμὸς, οῦ, ὁ, fluctuatio. A præc.

Κλύδων, ωνος, ὁ, fluctus, unda; (2) æstus, tempestas. A κλύζω. Hinc

Κλυδωνίζομαι, fut. ίσομαι, fluctuo, fluctibus agito. Κλυδωνιζόμενοι κ̀ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, *Ephes.* 4, 14.

Κλυδώνιον, ȣ, τὸ, parvus fluctus, parva unda; (2) fluctus, unda; (3) æstus, appulsus maris ad littus. (3) δῆλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ, *Eurip. Hec.* 48.

Κλύεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔκλυε, a κλύω, *audio.*

Κλύζεσκεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔκλυζε.

Κλυζομένῳ, dat. sing. præs. ind. pass.

ΚΛΥ'ΖΩ, fut. ύσω, abluo, eluo, lavo; (2) clystere perluo; (3) inundo; (4) sonum, ut fluctus, edo; ἐκλύσθη θάλασσα, a. 1. pass. turbatum est mare; κλύζεσκον, imp. *Ion.* pro ἔκλυζον, lavabant. Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακὰ, *Eurip. Iph. in Tau.* 1196.

Κλῦθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi κλῦμι.

Κλύμενον, τὸ, herbæ nomen, *Diosc.*

Κλύμενος, η, ον, inclytus, *Theoc.*

Κλῦμι, audio. Hinc κλῦθι, imperat. audi; κλῦτε, et per reduplicationem κέκλυτε.

Κλύοιμι, *audiam,* præs. opt. act. verbi κλύω.

Κλύον, 3. plur. imperf. vel aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκλυον.

Κλύσις, εως, ἡ, lavatio; (2) infusio; (3) clyster. A κλύζω. Unde

Κλύσμα, ατος, τὸ, ablutio, lotio; (2) ipsa actio abluendi; (3) æstuarium.

Κλυσμάτιον, τὸ, et κλυσμὸς, ὁ, ablutio, lotio, seu ipsa actio abluendi, *Hipp.*

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, id quo alvus eluitur; (2) ipsum instrumentum quo elutio fit.

Κλυστήριον, ȣ, τὸ, parvus clyster. Dim.

Κλυτόβουλος, ον, inclytum dans consilium, seu clarus consilio, *Opp.*

Κλυτοεργὸς, ȣ̃, ὁ κ̀ ἡ, inclytus artifex. Ex κλυτὸς et ἔργον, *opus.*

Κλυτόκαρπος, ον, præclarum fructum habens.

Κλυτόμαντις, εως, ὁ, inclytus vates.

Κλυτομήτης, ȣ, ὁ, inclytus prudentia vel consilio. Ex κλυτὸς et μῆτις, *consilium.* Hinc

Κλυτόμητις, ιος, ἡ, inclyta prudentia.

Κλυτόμοχθος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, inclytus laboribus.

Κλυτόπαις, αιδος, ὁ κ̀ ἡ, clarus liberis.

Κλυτόπωλος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, celeber equis.

Κλυτὸς, ἡ, ὸν, vel κλυτὸς, ȣ̃, ὁ κ̀ ἡ, inclytus, clarus; (2) vocalis, cujus vox audiri potest, strepitum edens, obstrepens. (2) καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα, clamosa pecora, *Odyss.* 9, 308. Κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις, *Soph. Aj.* 375. Κλυτὸν ὄρθρον, clamosum diluculum, *Ibycus apud Etymol. M.* 440, 54. A κλύω.

Κλυτοπέρμων, ονος, sc. ὥρα, inclyta per limitem suum, *Man.*

Κλυτοτέχνης, ȣ, ὁ, celebris artifex, arte clarus. Ex κλυτὸς et τέχνη, *ars.*

Κλυτοτέχνος, ὁ κ̀ ἡ, idem quod κλυτοτέχνης, *Dolsc.*

Κλυτότοξος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, arcu et jaculis insignis. Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ, *Il.* 4, 101. A τόξον.

Κλυτοφεγγὴς, ὲς, clare splendidus, *Man.*

Κλυτόφημος, ον, clarus. A φήμη.

ΚΛΥ'Ω, audio; (2) exaudio; (3) ausculto, obtempero, obedio, morem gero; (4) percipio, sentio. Ὡς τἄπιλοιπα τῶν λόγων σὺ μὴν κλύοις, *Soph. Phil.* 23. Κακῶς κλύω, male audio; probris, conviciis lacessor. Vide κακῶς. Ὅταν κλύῃ κακῶς, *Eurip. Suppl.* 436.

ΚΛΩΒΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, cavea avium. Ex *Epigr.*

ΚΛΩΓΜΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, vox proprie graculorum, tum vero gallinaceorum etiam, itemque equitum; (2) sonus, quo quis explodebatur e theatro. A κλώζω.

Κλώδωνες, ώνων, αἱ, Bacchæ, seu Mænades. Vox Macedonica.

ΚΛΩ'ΖΩ, clamo more graculorum; (2) explodo e theatro; (3) sibilo.

ΚΛΩ'ΘΩ, fut. ώσω, neo; (2) glomero; (3) torqueo; (4) germino. κλώθεσθαι etiam dicuntur quæ fato destinantur; κεκλωσμένα, perf. fato destinata. (4) κλώθοντος ἐν ἀγροῖ ζωοῖσιν ἐρίνεω, *Nic. Ther.* 647. Hinc

Κλωθὼ, όος, ȣ̃ς, ἡ, Clotho, una Parcarum.

Κλωμακόεις, όεσσα, όεν, clivosus, adscensu difficilis, item montuosus. Ἰθώμην κλωμακόεσσαν, *Il.* 2, 729. A

Κλώμαξ, ακος, ὁ, asperitas.

ΚΛΩ'Ν, ωνὸς, ὁ, ramus, surculus, qui deputari solet. A κλάω, *Ern.*

Κλώναξ, ακος, ὁ, surculus parvus, *Hes.* Dim.

Κλωνάριον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.

Κλωνίζω, f. ίσω, ramulos seu surculos amputo, *Suid.* Ab eod.

Κλωνίον, ȣ, τὸ, idem quod κλωνάριον.

Κλωὸς, ȣ̃, ὁ, boia, *Attice* pro κλοιός.

Κλωπᾶσθαι, furari, furtim, clanculum, sine strepitu incedere, aut aliquid agere, *Hes.*

Κλωπεία, ας, ἡ, furtum. A

Κλωπεύω, fut. εύσω, furor. A κλώψ.

Κλωπήϊος, α, ον, furtivus, clandestinus.

Κλωπικὸς, ἡ, ὸν, furax.

Κλωπιτεύω, idem quod κλωπεύω, *Suid.*

Κλωποπάτωρ, ορος, ὁ κ̀ ἡ, fure patre natus. Ex κλὼψ et πατήρ.

Κλῶσις, ἡ, idem quod κλωστὴρ, *Lyc.*

Κλώσκω, neo, *Hes.* A κλώθω.

Κλῶσμα, ατος, τὸ, filum quod nendo deductum, glomus; (2) fascia, quæ ornatus causa stolis talaribus addi solebat. Ab eod.

Κλωσμὸς, idem quod κλωγμὸς, *Plut.*

Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, filum nendo deductum; (2) filum Parcarum; (3) ipsa fili deductio; (4) fusus. A κλώθω.

Κλωστὴς, ȣ̃, ὁ, qui stamina digitis torquet, qui fila deducit. Ab eod.

Κλωστὸς, ἡ, ὸν, nendo vel digitis inter nendum tortus, connexus vel contortus. Ab eod.

Κλωστόμαλλος, ον, lanosus, laniger. Ex μαλλὸς.

Κλὼψ, ωπὸς, ὁ, fur, prædo, grassator, latro, qui vias obsidet, et viatores pecunia vestibusque spoliat. A κλέπτω.

Κμητὸς, ἡ, ὸν, elaboratus, factus. *Ex Hes.* A κάμνω, *laboro:* pro καμητὸς ab antiq. καμέω, *Ern.*

Κναίω, scindo; (2) rado; (3) contristo. Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ, *Il.* 11, 639. A κνάω.

Κνακὸς, ἡ, ὸν, flavus; (2) albus; (3) colore varius. A κνῆκος.

Κνάκων, ωνος, ὁ, cneci colorem habens, i. e. album flavente mistum. Ab eod.

Κνάμπτω, flecto; (2) robore vinco; κνάμπτομαι, malis frangor, succumbo. A κάμπτω, *flecto.*

Κναμὼς, acc. plur. *Dor.* pro κνημὼς, a κνημὸς, *collis.*

ΚΝΑ'ΠΤΩ, carmino, carpo, ut fullones, pecto, polio.

Κνάσαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro κνῆσαι, a κνάω.

Κνάφαλον, ȣ, τὸ, floccus fullonico carduo detractus; (2) tomentum e floccis fullonicis. A κνάπτω. Vide κνέφαλον.

Κναφεῖον, ȣ, τὸ, officina fullonis, fullonica.

Κναφεὺς, έως, ὁ, fullo, qui carduo pectit et destringit pannos. A

Κναφεύω, fut. εύσω, fullonicam exerceo, sum fullo. Ὁ δὲ κναφεύει τις ὁ δὲ πλύνει κώδια, *Aristoph. Plut.* 166. A κνάπτω.

Κναφήϊον, τὸ, *Ion.* pro κναφεῖον.

Κναφικὸς, ἡ, ὸν, fullonicus. A

Κνάφος, ȣ, ὁ, carduus fullonicus; (2) tormenti seu carnificinæ genus, clavis aculeisque oppletum, ad miseros crudelissime enecandos. Vide *Suidam* et *Timæum.* Τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀντιπρήσαντα ἐπὶ κνάφȣ ἕλκων διέφθειρε, hominem in carduis fulloniis tractum interemit, *Herodot.* 1, 92. Apage quod editi præferunt ἐπὶ κναφηΐȣ. Vide *Herodotum Wesseling.* A κνάπτω.

ΚΝΑ'Ω, et κνέω, vel κνῆμι, f. ήσω, rado, scalpo, scabo; (2) pruritum moveo, titillo.

Κνεφάζω, f. άσω, obscuro, tenebras obduco.

Κνεφαῖος, αία, αῖον, tenebricosus, caliginosus, obscurus; (2) qui aliquid facit sub tenebras matutinas, vespertinas, aut nocturnas. Κνεφαῖος αἰθὴρ, occidens, occidentalis plaga. A κνέφας.

Κνεφαίως, *adv.* obscure.

Κνέφαλον, ȣ, τὸ, tomentum, pulvinus, *Suid.* vitiosa lectio. Vide κνάφαλον.

ΚΝΕ'ΦΑΣ, αος, τὸ, caligo, tenebræ; (2) crepusculum; (3) diluculum seu ultima pars noctis. Κεῖνο μὲν ȣ̃ν Κρήτῃ ἔνι κνέφας ηὐλίζοντο, illam noctem, *Apoll. Rhod.* 4, 1689. Hinc

Κνέφος, εος, τὸ, obscuritas, umbra, caligo.

Κνέωρον, ȣ, τὸ, herba quædam linguam mordens. A κνέω.

Κνῆ, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκνη, a κνῆμι.

Κνήδη, urtica. Vide κνίδη.

Κνηθιάω, ῶ, prurio. A κνήθω.

Κνηθμὸς, ȣ̃, ὁ, pruritus. A κνήθω.

Κνήθω, fut. κνήσω, scalpo, scabo, frico; (2) prurire facio, pruritum moveo; (3) irrito, ad iram provoco; et (4) κνήθομαι, prurio. A κνάω.

Κνηκεῖος, niger aut fulvus, aquilæ epith. *Lycophr.*

Κνηκίας, ȣ, ὁ, lupus, a colore. A κνῆκος.

Κνήκινος, ίνη, ινον, e cneco confectus. Ab eod.

Κνηκὶς, ίδος, ἡ, nubecula. Διαδρομὴ κνηκίδος ἀραιᾶς, discursus raræ nubeculæ, *Plutarch.* 2, 581.

Κνηκοειδὴς, έος, ὁ κ̀ ἡ, cneci speciem gerens, cneco similis, *Hes.* Ex εἶδος.

ΚΝΗ'ΚΟΣ, ȣ, ὁ, cnecus, herba quædam flore croceo. *Ph.* κνῆκος, semen candidum.

Κνηκὸς, ἡ, ὸν, flavus, rutilus, luteus, croceus, albidus. A κνῆκος.

Κνηκώδης, εος, ὁ κ̀ ἡ, cneco similis, ad cnecum accedens. Ab eod.

Κνήκων, ὁ κ̀ ἡ, idem quod κνηκὸς, *Theocr.*

Κνῆμα, ατος, τὸ, ramentum, id quod abraditur; (2) pruritus. A κνάω. usitatius κνῆσμα.

Κνημαῖος, αία, αῖον, tibialis, ad tibiam spectans. A κνήμη.

Κνήμαργος, ȣ, ὁ, qui crassas tibias habet, *Hes.* forte ut λαίμαργος, gulosus. (Vide *Theocr.* 25, 127.)

ΚΝΗ'ΜΗ, ης, ἡ, tibia, crus; (2) sura; (3) tibia in rota, radius.

Κνήμῃσι, dat. pl. *Ion.* pro κνήμαις.

Κνημία, ας, ἡ, radius rotæ. A κνήμη.

Κνημιδοφόρος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, qui ocreas seu tibialia gestat, ocreis armatus. Ex κνημὶς et φέρω.

Κνημιδωτὸς, ἡ, ὸν, ocreatus, *Gl. V.* A

Κνημὶς, ίδος, ἡ, tibiale; (2) ocrea; (3) rotæ radius. A κνήμη.

Κνημοπαχὴς, έος, ὁ κ̀ ἡ, cruris seu tibiæ crassitudinem æquans. Ex κνήμη et παχύς.

Κνημὸς, ȣ̃, ὁ, pars montis, quæ a pede ipsius adscendit; (2) locus saltuosus. Ab eod.

Κνημȣ̃μαι, pereo. Πολλῷ δ' ἐπὶ πολλάκι κώλῳ κνημωθεὶς κώμȣς στεῖχε, sæpe labore senioque confectus comessationes adibat, *Hermesianactis Elegia.* (Sed lectio dubia est.)

Κνησθείην, a. 1. opt. pass. verbi κνάω.

Κνησιάω, ῶ, prurio. A κνήθω.

Κνῆσις, εως, ἡ, fricatio, frictio. A κνάω.

Κνῆσμα, ατος, τὸ, idem quod κνῆμα.

Κνησμονὴ, ῆς, ἡ, fricatio, fricandi motus; (2) prurigo. A κνήθω.

Κνησμὸς, ȣ̃, ὁ, pruritus, prurigo. Ab eod. Hinc

Κνησμώδης, εος, ὁ κ̀ ἡ, pruritum excitans.

Κνηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui radit; (2) radula.

Κνηστήριον, ȣ, τὸ, radula. A κνηστήρ.

Κνηστιάω, ῶ, prurio. A κνάω.

Κνηστὶς, ίδος, ἡ, lancinula; (2) fistula; (3) acus. Ab eod.

Κνῆστις, εως, ἡ, culter; (2) radula.

Κνηστὸς, ἡ, ὸν, rasus; (2) sectus, concisus. A κνάω.

Κνῆστρον, ȣ, τὸ, idem quod κνηστήριον.

Κνήφη, ης, ἡ, pruritus, prurigo. A κνάω.

Κνιδάω, ῶ, mordeo. *Ex Hes.* ubi κνιδᾶται, δάκνεται, mordetur. A κνίδη.

Κνιδέλαιον, ȣ, τὸ, oleum e Cnidio grano. Ex κνίδιον et ἔλαιον, *oleum.*

Κνίδη, ης, ἡ, urtica; (2) piscis nomen. A κνίζω.

ΚΝΙ'ΔΙΟΝ, ȣ, τὸ, atriplex; (2) granum Cnidium.

Κνιδωσις,

Κνίδωσις, εως, ἡ, punctura et pruritus, sive uredo, qualis ab urtica excitatur. A κνίδη.
Κνίζα, ας, ἡ, scalptura. A
Κνίζω, fut. ίσω, seco; (2) rado; (3) per summa et leviter derado; (4) scalpo; (5) scarifico; (6) pruritum moveo; (7) urticæ in modum pungo, vel uro; (8) indignationem moveo, molestus sum, solicitudine adficio; (9) perdo. Ὅμως δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ', *Soph. Œd. Tyr.* 795. Καί με κακίσταις ἔκνισε, *Aristoph. Vesp.* 1276. A κνάω.
Κνιπεία, ας, ἡ, parsimonia. A κνιπός.
Κνίπηρα, ας, ἡ, folliculus ulmi vel vitis, in quo nascuntur κνίπες. Ex κνὶψ et πήρα.
Κνιπολόγος, ου, ὁ, nomen avis, culicibus vel etiam vermibus ligna erodentibus infestæ, culicilega. Ex κνὶψ et λέγω, *colligo*. Al. κνιπολόχος, quod iis insidietur, a λοχεύειν.
Κνιπολόχος, seu κνιπολόγος, avis quædam, culicilega, *Gaz.* A κνὶψ et λέχω.
Κνιπόμορφος, ον, monstriformis, *Lyc.*
Κνιπὸς, parcus, necessariis etiam aliquid abradens; tenuiter vivens; κνιπὸς, cupidus, *Ph.* A κνὶψ.
Κνιπότης, ητος, ἡ, pruritus, aut lippitudo sicca, *Galen. Lex. Hippocr.* Ab eod.
Κνὶς, κνιδὸς, urtica, *Ph.* A κνίζω.
Κνίσα, ας, ἡ, nidor. Vide κνίσσα.
Κνισᾶντι, dat. sing. *contr.* pro κνισάοντι, et hoc *Dor.* pro κνισήεντι, a κνισήεις.
Κνίσαρ, ὁ, novacula, *Suid.* A κνίζω.
Κνίσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro κνίζειν. Unde
Κνίσμα, ατος, τὸ, vellicatio; (2) pruritus; (3) ignes quibus amantum pectora uruntur; (4) punctiunculæ malevolentiæ, vindictæ, &c.
Κνισμὸς, οῦ, ὁ, pruritus, prurigo; (2) pruritus Venereus; (3) dissidium et jurgium inter amantes. Ab eod. Hinc
Κνισμώδης, εος, ὁ ἡ, pruriens.
Κνισολοιχὸς, idem quod κνισσολοιχός.
ΚΝΙ'ΣΣΑ, sive κνίσα, ης, ἡ, nidor, arvinæ seu pinguedinis incensæ fumus; (2) odor et vapor ex carnibus quæ torrentur aut assantur; (3) ipsa pinguedo, arvina aut adeps.
Κνισσάριον vel κνισάριον, ου, τὸ, exigua pinguedo. *Suid.* Dim. a κνίσσα, vel κνίσα.
Κνίσσαι, aor. 1. inf. *Poet.* pro κνίσαι, a κνίζω.
Κνισσάω, vel κνισάω, ῶ, fut. ήσω, nidore inficio seu repleo; (2) vaporo, suffio, de sacrificantibus; (3) fumo corrumpo. Κνισσᾶντ' ἀγυιὰς, *Aristoph. Av.* 1238. A κνίσσα.
Κνισσήεις, vel κνισήεις, ήεσσα, ῆεν, nidore plenus, nidorem referens. Ab eod.
Κνισσηρὸς, vel κνισηρὸς, ρὰ, ρὸν, idem.
Κνισσοδιώκτης, ου, ὁ, qui nidorem sectatur, parasitus.
Κνισσοκόλαξ, ακος, ὁ, idem.
Κνισσολοιχία, vel κνισολοιχία, ας, ἡ, liguritio, qua quis rebus pinguibus lingendis inhiat; (2) gulositas quævis, liguritio. A
Κκνισσολοιχὸς, vel κνισολοιχὸς, ἡ, ὸν, liguritor, gulosus, qui pinguedinem lambit, qui pinguibus inhiat. Ex κνίσσα et λείχω.
Κνισσότερος, ου, ὁ, nidoris appetentior, gulosior, quasi a κνισσὸς, quod esset *gulosus*.
Κνισσόω, vel κνισόω, idem quod κνισσάω.
Κνισσώδης, εος, ὁ ἡ, nidorosus, nidore plenus. A κνίσσα.
Κνισσωτὸς, ἡ, ὸν, idem. A κνισσόω.
Κνιστὸς, ἡ, ὸν, concisus, abrasus. A κνίζω.
Κνίφος, εος, τὸ, urtica, *Hes.*
Κνὶψ, ιπὸς, ὁ, vermiculus ligna erodens; (2) culex. A κνάω.
Κνοὴ, ῆς, ἡ, strepitus axis, rotæ, vel pedum.
Κνόος, *contr.* κνοῦς, ὁ, idem, *Hes.*
ΚΝΥ˜, res minima.
Κνύζα, ας, ἡ, scabies, prurigo; (2) conyza, cunilago. A κνύζω. Hinc
Κνυζάομαι, ῶμαι, gannio, proprie ut canis queribundum ululatum edens; (2) gannio queribunde et adulatorie; (3) vagio.
Κνυζάω, et κνυζέω, ῶ, idem.
Κνυζεῦνται, 3. plur. præs. ind. med. *Dor.* pro κνυζοῦνται, a κνυζέω.
Κνυζηθμὸς, οῦ, ὁ, gannitus canis adulatorius et queribundus; (2) ploratus seu vagitus infantis; (3) rugitus. A κνυζάω.
Κνύζημα, ατος, τὸ, vagitus. Ab eod.
Κνύζομαι, idem quod κνυζάω. A κνύζα.
Κνυζόω, ῶ, fut. ώσω, scabie infesto seu deturpo; (2) deturpo, deformo. Ab eod.
Κνύζω, rado, scalpo; *apud Hipp.* ἔκνυζεν, aor. 1. *Dor.* sonuit; item gannio. A κνύω.
Κνῦμα, ατος, τὸ, scalptura. A κνύω.
Κνύος, εος, τὸ, scabies, prurigo; (2) perditio, corruptio. A
Κνύω, fut. ύσω, rado, scalpo. Οὗτος πόθῳ μοὔκνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν, *Aristoph. Thesm.* 481. A κνάω.
ΚΝΩ'ΔΑΛΟΝ, ου, τὸ, bellua, *Ph.* fera. Μάχην γ' δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας, assimilans pugnam pugnæ duarum ferarum, *Eur. Suppl.* 146. Κνωδάλιον. Dim. Κνώδαλα, insecta, lumbrici, *Æsch. Socr.* 3, 3.
Κνώδων, οντος, ὁ, mucro, cuspis seu acies gladii; (2) dentale in venabulo, quod hominem ab apro tuetur. Ξίφος ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας, ancipitem stringit ensem, *Soph. Antig.* 1232. Ab ὀδὼς.
Κνώσσω, profunde dormio; (2) cubo; (3) sterto.
Κνὼψ, ωπὸς, ὁ ἡ, cæcus, *Suid.* At *apud Nic.* κνώπεσσι, quod est pro κνωψὶ, *Schol.* exponit φαλαγγίοις. Ex κεῖνος et ὤψ.
ΚΟΑ'ΛΕΜΟΣ, stolidus, amens.
ΚΟ'ΑΞ, vox ranæ clamantis.
Κοάω, ῶ, audio, intelligo; κοᾷ, audit.
Κοβαλεία, ας, ἡ, impostura, quæ fit joco, deceptio ludicri speciem habens; (2) adulatio dolosa hominis improbi. A
Κοβαλεύω, decipio, impono, sum κόβαλος.
Κοβαλία, ίας, ἡ, idem quod κοβαλεία.
Κοβαλίκευμα, ατος, τὸ, deceptio, impostura, versutia; (2) astutum et dolosum facinus. A
Κοβαλικεύω, fut. εύσω, idem quod κοβαλεύω.
Κόβαλλος, ὁ, idem quod κόβαλος, *Ar.*
ΚΟ'ΒΑΛΟΣ, ου, ὁ, vafer, maleficus, blaterator, adulator, impostor, deceptor; (2) Cobalus, dæmon quidam Dionysiacus, asper et immitis.
ΚΟ'ΒΕΙΡΟΣ, ridiculus, scurra, dicax, convitiator, *Hes.*
Κόβυλις, ἡ, culter, radula, *Phil.* seu scribendum κύβηλις, *Steph.*
Κόγγρος, ου, ὁ, conger. A γόγγρος.
Κογχάριον, ου, τὸ, parva concha. Dim. a
ΚΟ'ΓΧΗ, ης, ἡ, concha, ostreum marinum et aquatile; (2) mensura conchæ capacitatem æquans; (3) vasculum in modum conchæ concavum; (4) oculi cavum.
Κογχίον, ου, τὸ, conchula. Dim. a præc.
Κογχίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, conchites, lapis.
Κογχοειδὴς, ὲς, conchæ similis.
Κόγχος, ου, ὁ vel ἡ, idem quod κόγχη.
Κογχύλη, ης, ἡ, murex. A κόγχη.
Κογχυλιευτὴς, οῦ, ὁ, qui conchylia venatur. Quasi a κογχυλιεύω.
Κογχύλιον, ου, τὸ, conchylium, concha, murex; (2) conchæ genus, mensæ æque instruendæ ac vestibus inficiendis aptum; (3) lana seu vestis conchylii cruore infecta; (4) testa ostrei. A κογχύλη. Hinc
Κογχυλιώδης, εος, ὁ ἡ, conchyliatus; (2) conchylii formam referens.
Κογχυλιωτὸς, ἡ, ὸν, muricatus, *Gl. V.* quasi a κογχυλιόω, quod est a κογχύλιον.
Κοδομεῖον, ου, τὸ, instrumentum quod ad frigendum hordeum utebantur veteres. A
Κοδομεὺς, έως, ὁ, qui hordeum frigit et torret. A κοδομεύω.
Κοδομεύτρια, ας, ἡ, fem. Ab eod.
ΚΟΔΟΜΕΥ'Ω, hordeum frigo ac torreo; (2) in furno vel aliquo vase frigo, *Hes.*
Κοδομὴ, ἡ, serva, *Hes.* A præc.
Κοδράντης, ου, ὁ, quadrans, seu quarta pars assis. *Vox Latina.*
Κοέω, ῶ, fut. ήσω, intelligo, sentio, pro νοέω.
ΚΟ'ΘΟΡΝΟΣ, ου, ὁ, cothurnus, calceamentum utrique pedi et utrique sexui aptum; inde homo inconstans, &c.
Κόθορις, vulpes, *Hes.* Ex κεύθω et ὀρὰ.
Κόθουρος, ου, ὁ ἡ, caudam abscondens; (2) fucus, quia aculeum abscondit. Ex iisd.
ΚΟΙ˜, vox grunnientium porcellorum, *apud Aristoph.* Unde κοΐζω.
Κοίη, qua via, dat. sing. *Ion.* pro ποίᾳ.
Κοΐζω, fut. ΐξω, grunnio *apud Aristoph.* A κοῖ.
Κοικύλλειν, circumspectare. Τί κοικύλλεις ἔχων; quid circumspectas? *Aristoph. Thesmoph.* 852. ubi alii aliter
Κοιλαίνω, fut. ανῶ, cavo, curvo. Κοιλανεῖ δόμους, *Lycophr.* 772. A κοῖλος.
Κοιλᾶναι, aor. 1. inf. act. verbi κοιλαίνω. Unde
Κοίλανσις, εως, ἡ, excavatio; (2) cavum.
Κοιλὰς, άδος, ἡ, vallis cava, convallis, caverna, *Ph.* item mare; κοιλάδες, cavernæ, *Ph.* A κοῖλος.
Κοιλέμβολον, ου, τὸ, acies cava; aciei modus, cum duplicis phalangis posteriora cornua conjuncta sunt, sed anteriora disjuncta. Ex κοῖλος et ἐμβολή.
Κοίλη, ἡ, cavum navis, seu cavus recessus, aut venter navis, *Ath.*
Κοιλήναντα, acc. sing. aor. 1. part. act. verbi κοιλαίνω.
Κοίλῃς, dat. plur. *Ion.* pro κοίλαις, a κοῖλος.
ΚΟΙΛΙ'Α, ας, ἡ, venter, alvus, ventriculus. Hinc
Κοιλιακὸς, ἡ, ὸν, cœliacus, alvinus, qui excrementa semicocta et fluida subito reddit.
Κοιλίδιον, ου, τὸ, ventriculus. Dim. a κοιλία.
Κοιλιοδαίμων, cui venter deus est, qui in gula et ventre summum bonum ponit. Ex κοιλία.
Κοιλιόδεσμος, ου, ὁ, ventrale vinculum quo venter revincitur. Ex κοιλία et δεσμός.
Κοιλιόδουλος, ου, ὁ ἡ, ventris servus, ventri deditus
Κοιλιολυσία, ας, ἡ, ventris solutio seu resolutio.
Κοιλιοπώλης, ου, ὁ, qui vendit ventres et omasa.
Κοιλὶς, ἡ, superior palpebra, *Poll.*
Κοιλιφάραγξ, γγος, cavæ vallis, vel cavi hiatus, *Eub.*
Κοιλιώδης, εος, ὁ ἡ, ventrosus, ventris speciem habens. A κοιλία.
Κοιλογάστωρ, ορος, ὁ, magnum ventrem habens, *item* flexum magnum, ut circulus.
Κοιλοκρόταφος, ου, ὁ ἡ, tempora capitis cavata habens, *Aret.*
Κοιλοπέδος, ον, valles, cavitates habens, epith. terræ, agri. A πέδον.
Κοιλόπεδος, ον, in cavo solo situs, *Pind.*
ΚΟΙ˜ΛΟΣ, κοίλη, κοῖλον, cavus, concavus; dicitur etiam de partibus rerum in quibus est cavum, ut κοίλη ναῦς, sentina, carina. Hinc τὸ κοῖλον, ου, cavum, et τὰ κοῖλα, ων, ilia, cava lateris.
Κοιλοσταθμέω, ῶ, fut. ήσω, fornico, camero. A
Κοιλόσταθμος, ου, ὁ ἡ, cava habens stabula, i. e. stabula fornicata.
Κοιλοστομία, ας, ἡ, vitium, quo vox velut in specu obscuratur, et quasi in recessu auditur. A
Κοιλόστομος, ου, ὁ ἡ, qui quasi cavo ore loquitur, i. e. obscure. A στόμα.
Κοιλοσυρία, ας, ἡ, Cœlosyria, regio Asiæ.
Κοιλόσυρτος, ὁ, claudus, *Suid.*
Κοιλοσώματος, ου, ὁ ἡ, valde capax, epith. vasis, &c.
Κοιλότης, ητος, ἡ, cavum. A κοῖλος.
Κοιλοφθαλμία, ίας, ἡ, oculorum cavum.
Κοιλοφθαλμιάω, ῶ, cavis oculis sum, oculi mihi recedunt. A
Κοιλόφθαλμος, ου, ὁ ἡ, qui cavis est oculis, cujus oculi subsidunt.
Κοιλόφυλλος, ου, ὁ ἡ, concava folia habens.
Κοιλόω, ῶ, fut. ώσω, cavo, *Gl. V.* A κοῖλος.
Κοιλώδης, cavus, concavus, *Schol. Soph. ad Phil.* 937.
Κοίλωμα, ατος, τὸ, cavum; (2) ulcus in cornea tunica oculi; (3) mare, *item* alveus fluminis. A κοιλόω.
Κοιλῶπις, ἡ, cava adspectu, *Suid.* A
Κοιλωπὸς, οῦ, ὁ, cavus adspectu. Κοιλωπὸς ἁρμὸς, concava rupis compages, *Eurip. Iphig. in Tauris*, 263. Ex κοῖλος et ὤψ.
ΚΟΙΜΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, sopio; (2) in lecto col-

loco; κοιμάομαι, ῶμαι, cubo dormiendi gratia; (3) dormio, obdormio; (4) morior, κεκοιμημένοι, mortui, perf. part. κοιμηθεὶς, sopitus, aor. 1. (5) dicitur et sopire tropice, ut, κομίζω φύλλον τί μοι παρέστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ κοιμῶ τόδ' ἕλκος, mitigem, *Soph. Phil.* 650. Ἱερὸν ὕπνον κοιμᾶται, *Epigr.* Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται, *Joan.* 11, 11. (4) πονταθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη, obdormivit, mortuus est, *Soph. Elect.* 508.

Κοιμηθεὶς, a. 1. part. pass. verbi κοιμάω. Hinc

Κοίμημα, ατος, τὸ, dormitio.

Κοιμήσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐκοιμήσαντο.

Κοίμησις, εως, ἡ, somnus; (2) mors, obitus.

Κοιμητήριον, ου, τὸ, cœmeterium, locus in quo dormitur; (2) locus in quo humana corpora mortua jacent, seu humantur, (sed in hoc sensu solummodo *a Script. Christianis*, qui mortem pro somno habebant, unde aliquando cuique sit rursus evigilandum, *Ern.*

Κοιμίζω, fut. ίσω, somnum induco, sopio; (2) opprimere vim alicujus rei et frangere, ut iræ, venti, &c. Καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι, *Soph. Aj.* 843. (2) τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ κοιμίζει φλογμῷ, *Eurip. Hec.* 473. Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον...Ἄημα ἐκοίμισε πόντον στένοντα (ἐκ) δεινῶν πνευμάτων, *Soph. Aj.* 674. A κοιμάω.

Κοιμιστὴς, ου, ὁ, qui sopit. A κοιμίζω.

Κοινὰ, adverbialiter pro κοινῶς, una. Τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται, una mecum sepeliuntor, *Soph. Aj.* 577.

Κοινάσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act. *Dor.* pro κοινώσαντες, a κοινόω.

Κοινεῖν, scortari, *V. L.*

Κοινεῖον, ου, τὸ, lupanar, caupona. A κοινός.

Κοινῇ, *adv.* communiter, in commune.

Κοινηλογέομαι, colloquor cum aliquo, sermones confero. A λόγος.

Κοίνιον, τὸ, idem quod κοινεῖον, *Hes.*

Κοινοβιακὸς, ἡ, όν. Hinc κοινοβιακοὶ, qui simul habitant et eodem vitæ genere utuntur. A κοινόβιον.

Κοινοβιάρχης, ου, ὁ, cœnobiarcha, abbas. Ex

Κοινόβιον, ου, τὸ, cœnobium, id est, vitæ communis societas, communis monachorum habitatio. Ex κοινὸς et βίος. Unde

Κοινόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, consors, *Ph.*

Κοινοβιότης, ητος, ἡ, consortium, *Gl. V.*

Κοινοβοῦλοι, οἱ, senatores, *Hes.* Ex βουλή. Hinc

Κοινοβουλέω, ῶ, fut. ήσω, communiter consulto, consilia communico.

Κοινοβουλία, ας, ἡ, commune consilium, voluntatis communicatio.

Κοινοβούλιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Κοινοβωμία, ἡ, commune altare, *Æsch.*

Κοινογάμια, τὰ, communes et promiscuæ nuptiæ. Ex κοινὸς et γάμος.

Κοινογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui communis est generis, ut mulus. Ex γένος.

Κοινογονία, ας, ἡ, generatio prolis ex alieni generis animali.

Κοινοδημεὶ, *adv.* vulgo, publice. Ex δῆμος.

Κοινοδήμιον, ου, τὸ, hospitium publicum, *Suid.*

Κοινοδίκαιον, ου, τὸ, concilium publicum.

Κοινοδρομέω, ῶ, pari incitatione communiter decurro. Ex δρόμος, *cursus.*

Κοινοῖ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro κοινόει, vel 3. sing. præs. opt. act. vel 3. sing. præs. conj. a κοινόω.

Κοινολαΐτης, ου, ὁ, plebeius. Ex λαός.

Κοινολεκτέω, vulgari sermone utor. A λέγω.

Κοινόλεκτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, communem lectum habens, epith. conjugum. Ex λέκτρον.

Κοινολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Κοινολεχὴς Αἰγίσθος, thalami consors Ægisthus, *Soph. Elect.* 97. Ex λέχος.

Κοινολέκτως, *adv.* vulgari sermone, communi lingua.

Κοινολογέομαι, v. κοινηλογέομαι. Κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως, *Aristot.* Hinc

Κοινολόγημα, ατος, τὸ, colloquium.

Κοινολογία, ας, ἡ, collocutio, consultatio.

Κοινονοημοσύνη, ης, ἡ, civilitas, animus civilem et communem se præbens. Ex κοινὸς et νόημα.

Κοινοπαθὴς, ὲς, qui alienis rebus commovetur, humanus. Ex κοινὸς et πάθος.

Κοινόπλοος, *contr.* κοινόπλους, ου, ὁ καὶ ἡ, cui cum aliquo navigatio est, navigationis socius. Κοινόπλουν ὁμιλίαν, navales socios, *Soph. Aj.* 881.

Κοινοποιέομαι, οῦμαι, commune facio, communico. Ex κοινὸς et ποιέω.

Κοινόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, communi et socio pede iter faciens.

Κοινοπραγέω, ῶ, fut. ήσω, communiter aliquid facio, auxiliatorem et consortem me præbeo. Ex κοινὸς et πράττω, *facio.*

Κοινοπραγία, ας, ἡ, conspiratio, societas, in re aliqua peragenda, consilii. Ex iisd.

ΚΟΙΝΟ'Σ, ἡ, όν, communis, publicus; (2) pervagatus, vulgaris, tralatitius; (3) societate gaudens; (4) profanus, impurus, immundus, *per Hebr.* (5) facilis, comis, ut *Lat.* communis; (6) æquus, justus, de judice. Κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν, idem autem est et habere et sperare (malum), *Soph. Trach.* 952. Ὁ μῦθος κοινὸς οὐδαμῶς ὅδε, hoc dictum non est evulgandum, *Eurip. Hippol.* 609. (1) πάσης Ἑλλάδος κοινὸν τόδε, ad totam Græciam hoc pertinet, *Eurip. Suppl.* 538. Λόγοι κοινοὶ τῶν ἀκουόντων καὶ τοῦ λέγοντος, sermones qui pertinent ad auditores æque ac ad narratorem, *Id. ibid.* 849. Ὅτι πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου, impurum aut immundum, *Act. Apost.* 11, 8. Hinc et τὸ κοινὸν, vel τὰ κοινὰ, respublica, commune commodum.

Κοινότης, ητος, ἡ, communitas, consortium; (2) societas; (3) simplicitas, lenitas, facilitas. A præc.

Κοινότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, communi partu editus, frater, germanus. Πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων εὐπατρίδαν τ' ἀρωγοί, *Soph. Elect.* 857. Vide ἀρωγός.

Κοινοτροφικὸς, ἡ, όν, ad communem victum pertinens. A τρέφω.

Κοινοφαγία, ας, ἡ, crimen Judaicum, si quis vetito cibo vescitur. A φαγεῖν.

Κοινόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, concors, similis animi. Ex κοινὸς et φρήν.

Κοινοχρηστία, ας, ἡ, communis usus, publica utilitas. Ex χρῆσις. (Nisi potius sit κοινοχρησία.)

Κοινόω, ῶ, f. ώσω, communico, impertio, participem facio; (2) confero cum aliquo, communico cum aliquo; (3) inquino, polluo, *in Sacr. Lib.* Φέρε, κοινώσον μῦθον ἐς ἡμᾶς, *Eur. Iph. in Aul.* 44. Κεκοίνωκε τὸν ἅγιον τόπον, *Act.* 21, 28. Συμφορὰν θέλω κοινουμένη τήνδ', ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν καλῶς, *Eur. Ion.* 895. (3) γαστέρα ἐκοίνωσας μιαροφαγίᾳ, ventrem esca impura contaminasti, *Joseph. Maccab.* 7. Τοῦ σοῦ δὲ παιδὸς αἵματος κοινουμένην, sanguine tui filii pollutam, *Eurip. Andr.* 655. A κοινός. Unde

Κοινὼν, ῶνος, ὁ, socius; sociatus, conjunctus.

Κοινωνείτω, 3. sing. præs. imperat. *contr.* pro κοινωνεέτω, a

Κοινωνέω, ῶ, f. ήσω, in commune venio, commune aliquid habeo, particeps sum, communico; (2) consuesco cum aliquo; (3) consentio cum aliquo in re aliqua, velut opinione, &c. (4) sacræ cœnæ particeps fio, ad sacram cœnam accedo; (5) ad sacram cœnam admitto; sacram cœnam alicui ministro. Ἐγὼ δὲ κἀυτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης, *Eur. Med.* 302. Ἵνα αὐτοῖσι κοινωνήσω τι πραγματίου ἐμὸν, *Aristoph. Nub.* 197. A κοινωνός. Hinc

Κοινώνημα, ατος, τὸ, commercium, communicatio, societas; (2) commercium cum fœmina.

Κοινώνησις, εως, ἡ, idem.

Κοινωνήσασι, dat. pl. a. 1. part. act. v. κοινωνέω.

Κοινωνητικὸς, ἡ, όν, societatis amans, qui aliquid alteri facile tradit, v. gr. morbum, &c.

Κοινωνία, ας, ἡ, communio, communitas, consortium, societas, communicatio, participatio; (2) concubitus, *ap. Jos.* (3) beneficentia, eleemosyna, officium charitatis; (4) sacra cœna. (1) ἐξαιτεῖ παίδων ἀρσένων κοινωνίαν, *Eurip. Phœn.* 15. A κοινωνός. Unde

Κοινωνικὸς, ἡ, όν, communis; societatis amans; (2) facilis ad communicandum, liberalis; (3) ad communionem pertinens; (4) qui ad sacram cœnam admittitur, non excommunicatus.

Κοινωνικῶς, *adv.* communicatis inter se bonis suis, amice, concorditer.

Κοινωνοποιέω, ῶ, communico, socio, *Gl. Vet.*

Κοινωνὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, cui est communitas, socius, particeps. Ἅπαν μαθήσει τοὔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν, *Soph. Aj.* 284. A κοινός.

Κοινῶς, *adv.* communiter, vulgo, in commune, simul, una, publice, uno animo.

Κοινωφελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, communem adferens utilitatem reipublicæ, omnibus utilis.

Κοινωφέλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Κοινωφελία, et κοινωφέλεια, ας, ἡ, communis utilitas. A præc.

ΚΟΙ'Ξ, ικὸς, ὁ, coix, species plantæ; (2) vas farinarium ex arborum corticibus contextum.

Κοιογένεια, ας, ἡ, Cœo genita, Latona. Ex Κοῖος et γείνομαι.

Κοιρανέοντα, acc. sing. præs. part. act. verbi κοιρανέω.

Κοιρανέοντι, *Dor.* pro κοιρανέουσι.

Κοιρανέω, ῶ, f. ήσω, dominor, impero, principis, imperatoris, domini partibus fungor, principatum obtineo; excello. Οἵ ἐνθάδε κοιρανέουσι, *Odyss.* 20, 234. A κοίρανος.

Κοιρανίδης, ου, ὁ, idem quod κοίρανος, *Soph. Antig.* 940.

Κοιρανίη, ης, ἡ, dominium, imperium.

Κοιρανικὸς, ἡ, όν, imperatorius, principalis. A

ΚΟΙ'ΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, princeps, imperator, dominus. Vide *Ern.*

ΚΟΙΣΥ'ΡΑ, ας, ἡ, Cœsyra, fœmina Athenis, dives, sed luxu diffluens et arrogans. Hinc

Κοισυρόομαι, οῦμαι, nobilitate et divitiis superbio.

Κοιτάω, et κοιτάζω, in lecto colloco; et κοιτάζομαι, sum in cubili, cubo. Ἔγρεσθε, τί μέλλετε κοιτᾶν; *Eur. Rh.* 531. A κοίτη.

Κοιταῖος, αία, αῖον, qui lectum petit, qui it cubitum, vel in lecto est: hinc τὸ κοιταῖον, ου, lustrum ferarum; (2) qui manet per noctem aliquo in loco. Dicitur et de militibus aliquo in oppido præsidii causa excubantibus. Εἶπε μηδένα Ἀθηναίων μηδεμιᾷ παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, dixit ne quis Atheniensium ullo de prætextu in agro pernoctet, *Demosth. pro Corona.* Τάξας ἡμέραν, ἐν ᾗ δέησει πάντας ἐν Ἀριμίνῳ γενέσθαι κοιταίους, *Polyb.* 3, 61. τὰ κοιταῖα, libationes quæ fiebant antequam irent cubitum. Τὰ κοιταῖα τοῖς νυχίοις θεοῖς ἐπισπείσαμενοι, *Heliod.* 3. Ab eod.

Κοιτάξατο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἐκοιτάσατο, a κοιτάω, vel κοιτάζω.

Κοιτασία, ας, ἡ, concubitus. A κοιτάζομαι.

ΚΟΙ'ΤΗ, ης, ἡ, cubile, lectus; (2) concubitus; (3) ipsum cubandi tempus; (4) cista. Ἐπὶ τᾶνδε συθεὶς ὀλέθριον κοίταν, *Eurip. Hec.* 1082.

Κοιτὶς, ίδος, ἡ, lectulus; (2) parva cista, arcula, capsula; (3) capsa vestiaria. κοιτίδες, cunæ, *Gl. V.* (2) τὴν κοιτίδα τῆς θεραπευτήρων ἐκόμιζεν, *Eunap. in Ædesio*, 62. A κοίτη.

Κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη. (2) somnus; (3) pisciculus quidam fluviatilis sub saxis latens. Ab eod.

Κοιτονήτης, ου, ὁ, cubicularius. A κοίτη et νῆσαι, (vel potius κοιτωνίτης, quod vid. *Ern.*)

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ locus domus ubi sunt cubilia, cubiculum, cubile. Ab eod. Hinc

Κοιτωνὶς, ίδος, ἡ, parvum cubiculum.

Κοιτώνιον, τὸ, idem.

Κοιτωνίσκος, ου, ὁ, idem; (2) parvus lectus, lectulus. Dim.

Κοιτωνίτης, ου, ὁ, præfectus τῷ κοιτῶνι, *Ern.*

Κόκκαλος, ου, ὁ, strobilus, nucleus nucis pineæ. A κόκκος.

Κοκκάζω, accino, onomatopœia, *Ern.*

Κοκκίζω, fut. *ίσω*, grana eximo.

Κοκκινοβαφὴς, *έος*, ὁ ϗ ἡ, cocco tinctus. Ex *κόκκινος* et *βάπτω*, *tingo*.

Κόκκινος, *ίνη*, *ινον*, coccineus, cocco tinctus. A *κόκκος*.

Κοκκίον, ου, τὸ, pilula. Dim. ab eod.

Κοκκοβαφὴς, ὲς, cocco tinctus, *Ath.*

Κοκκοβόας, ὁ, avis, qu. dic. inter vociferandum cucurriens, *Eust. ex Soph.*

Κοκκοθραύστης, ου, ὁ, avis quædam, *Hes.* Ex *κόκκος* et *θραύω*, a frangendis baccis.

ΚΟ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, granum pomorum et similium, bacca; (2) pilula, *apud Medicos*; (3) granum ilicis arboris rubens, quo punicea inficiuntur; (4) ἡ, frutex, cui grana adhærent, quibus tinctores utuntur; (5) testiculus, *item* muliebria; (6) mica, particula minuta, *Ern.*

ΚΟΚΚΥ'ΑΙ, vel *κοκύαι*, ῶν, avi et majores, *Hes.*

Κοκκύζω, fut. *ύσω*, coccyzo, canto ut cuculus; (2) ut gallus gallinaceus. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δύνατον νοῆν, *Luc.* A *κόκκυξ*.

Κοκκυμηλέα, ας, ἡ, prunus.

Κοκκύμηλον, ου, τὸ, prunum.

Κοκκύμηλος, ου, ἡ, prunus, *Gl. V.* Hinc

Κοκκυμηλὼν, ῶνος, ὁ, prunetum, *Gl. V.*

ΚΟ'ΚΚΥΞ, *υγος*, ὁ, coccyx, cuculus, avis clamans *κοκκῦ*, cuccu; (2) piscis quidam; (3) grossus caprifici arboris; (4) galea, galerus; (5) collis; (6) herba quædam; (7) os in imo sacri ossis.

Κοκκύσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro *κοκκύζειν*.

Κόκκων, ωνος, ὁ, granum Cnidium, granum mali Punici. A *κόκκος*.

Κοκκωτὸν, baccatum, granatum, *Ph.* quasi a *κοκκόω*, grano, unde granatus.

Κοκύαι. Vide *κοκκύαι*.

ΚΟ'ΛΑ, ης, ἡ, venter, dat. pl. *ταῖς κόλαις*, *Suid.* At *τὰ κόλα*, *Hes.* ossa, membra.

Κολαβεῖν, buccellam devorare, deglutire. A

Κόλαβος, ου, ὁ, offula, buccea parva. A *κόλον*, *cibus*.

Κολαβρεύεσθαι, saltare; quasi ex *κόλα* et *ἁβρός*.

Κολαβρίζειν, lascive saltare, irridere, *Hes.* A *κόλαβρος*.

Κολαβρίζεσθαι, infamari, contemni, *Suid.*

Κολαβρισμὸς, οῦ, ὁ, lasciva saltatio, irrisio. A *κολαβρίζω*.

ΚΟ'ΛΑΒΡΟΣ, ου, ὁ, porcellus; (2) cantio lasciva, qua *κολαβρίζοντες* utebantur.

ΚΟΛΑ'ΖΩ, fut. *άσω*, punio, castigo; (2) reprimo, coerceo, moderor, fræno, tempero, ut vinum aqua infusum, (*τὴν γαστέρα*, gulam et ventrem compescere, temperanter et caste vivere; (3) *de oratione*, copiam nimiam et redundantiam minuere, castigare, *Ern.*) *κεκολασμένος*, perf. pass. punitus. Ὅτι οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας, *Aristoph. Nub.* 7, Παραινῶ τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα, *Id. Thesm.* 461. Πῶς κολάσωνται αὐτοὺς, *Act.* 4, 21.

Κολακεία, et *κολακία*, ας, ἡ, adulatio, adsentatio, blandimentum, illecebræ. A *κολακεύω*. Unde

Κολάκευμα, ατος, τὸ, adulatio.

Κολακεύσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. verbi *κολακεύω*.

Κολακευτέος, έα, έον, cui blandiendum est.

Κολακευτὴς, οῦ, ὁ, blandus, *Gl. V.*

Κολακευτικὸς, ή, όν, adulatorius, adsentatorius, adulandi peritus.

Κολακευτικῶς, *adv.* adsentatorie, adulatorie.

Κολακεύω, fut. *εύσω*, adulor, adsentor, adulationibus capio vel decipio; *κολακευθεὶς*, aor. 1. pass. blanditiis tentatus. Κολακεύειν τινὰ, *Xen.* A *κόλαξ*. Unde

Κολακικὸς, ή, όν, adulatorius, adsentatorius; (2) adulandi peritus, peritus adsentator.

Κολακικῶς, *adv.* adsentatorie, adulatorie. A præc.

Κολακὶς, ίδος, ἡ, adsentatrix. Κολακίδες dicebantur mulierculæ quædam in aulis regum et principum, quæ et Κλιμακίδες.

Κολακώνυμος, ὁ, adulator, *Ar.*

ΚΟ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, adulator, adsentator; (2) parasitus.

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum, malleo simile, sed rostratum; scalprum. A

ΚΟΛΑ'ΠΤΩ, fut. *ψω*, tundo, tundendo excavo, incido, scalpo, sculpo; *κεκολαμμένος*, perf. pass. excavatus, sculptus. Τὸ ἧπαρ κολάπτειν, *Luc.* τὰ ὄμματα, *Aristot.*

ΚΟ'ΛΑΡΙΣ, εως, ὁ, animal ululæ inimicum.

Κόλασις, εως, ἡ, punitio, castigatio, supplicium; (2) amputatio arborum luxuriantium. A *κολάζω*.

Κόλασμα, ατος, τὸ, pœna, vel quod pœnæ loco infligitur. Ab eod.

Κολασμὸς, οῦ, ὁ, pœnæ inflictio, punitio; (2) moderatio, refrenatio.

Κολαστήριον, ου, τὸ, locus supplicii, locus ubi sontes torquentur; (2) instrumentum aptum ad pœnas inferendas; (3) carcer; (4) ipsa pœna; quodcunque temperando, coercendo, et reprimendo adhibetur, inservit. *Gl. V.* *κολαστήριον*, carnificina. A

Κολαστήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, aptus ad infligendas pœnas. A *κολάζω*.

Κολαστὴς, οῦ, ὁ, punitor, castigator; (2) vindex, ultor; (3) tortor. Ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, castigatorem me nactus, *Soph. El.* 1463. Ab eod. Hinc

Κολαστικὸς, ή, όν, qu. dic. punitorius, pœnas infligens; (2) moderandi, coercendi vim habens.

Κολάσωνται, 3. plur. aor. 1. conj. med. verbi *κολάζω*.

Κολαφίζῃ, 3. sing. præs. conj. act. verbi

Κολαφίζω, fut. *ίσω*, alapam alicui infringo, colaphum infligo, *Gl. V.* *κολαφίζειν*, depalmare. Ἐκολάφισαν αὐτὸν, *Matt.* 26, 27. A *κόλαφος*. Hinc

Κολάφισμα, ατος, τὸ, colaphi incussio; (2) ipse colaphus, alapa.

Κόλαφος, ου, ὁ, colaphus, alapa. A *κολάπτω*.

Κολεοῖιν, gen. dual. *Poet.* pro *κολεοῖν*.

Κολεοῖο, *vaginæ*, gen. sing. *Ion.* pro *κολεοῦ*.

Κολεόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus pennæ involucro crustaceo, velut vagina, includuntur. Ex *κολεὸς*, *vagina*, et *πτερὸν*, *ala*.

ΚΟΛΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, vagina, culeus, loculus.

Κολεραὶ ὄϊες, oves glabræ seu brevem lanam habentes, *apud Aristot. Hist. An.*

ΚΟΛΕΤΡΑ'Ω, ῶ, proculco. Τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' αἰεὶ, *Aristoph. Nub.* 552.

Κολίανδρον, coliandrum, *Gl. V. Schol. Aristoph.* *κολίανδρον* dictum ait *τὸ κορίαννον*, quod est coriandrum.

ΚΟΛΙ'ΑΣ, ου, ὁ, piscis quidam.

ΚΟΛΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, avis quædam, galgulus.

ΚΟ'ΛΛΑ, ης, ἡ, gluten.

Κολλαβίζω, fut. *ίσω*, impingo; (2) *κολλαβίζειν*, ludere ludum, quo unus manibus oculos tegit, alius percussum rogat, utra manu percusserit. A *κόλλαβος*. Hinc

Κολλαβισμὸς, οῦ, ὁ, lusus *κολλαβιζόντων*.

Κόλλαβος, ου, ὁ, epitonium chordarum; (2) verticillus lyræ; panis genus. A *κόλλοψ*.

Κολλάμφακος, ου, planta quædam, de qua non liquet, *Lucian. Tragop.* 157.

Κολλάω, ῶ, fut. *ήσω*, glutino; (2) adjungo firmius; unde *κολλάομαι*, ῶμαι, adjungo, adhæresco; partic. *κολλώμενος*, adhærens, *κεκολλημένος*, perf. pass. glutinatus. Ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, *Luc.* 15, 15. Κολλήθητι τῷ ἅρματι τούτῳ, *Act.* 8, 29. τῷ ἀγαθῷ, *Rom.* 12, 9. A *κόλλα*.

Κολλέψης, ὁ, qui glutinum coquit, *Bud.*

Κολλήεις, ήεσσα, ῆεν, glutinatus, conglutinatus. A *κόλλα*.

Κολλήθητι, 2. sing. aor. 1. imperat. pass. verbi *κολλάω*. Unde

Κόλλημα, ατος, τὸ, glutinamentum.

Κόλλησις, εως, ἡ, glutinatio, conglutinatio, concinnatura, *Gl. V.* (2) applicatio cucurbitulæ; (3) figura rhetorica.

Κολλητζίδα, ἡ, herbæ genus porro simile, *Sch. Theocrit. in Idyl.* 13, 42.

Κολλητήριον, ου, glutinatorium.

Κολλητὴς, οῦ, ὁ, glutinator, concinnator.

Κολλητικὸς, ή, όν, vim habens conglutinandi.

Κολλητὸς, ή, όν, glutinatus, glutine compactus. A *κόλλα*.

Κολλικοφάγος, qui *κόλλικας* vorat, *Aristoph.* Comice. Vide seq.

Κόλλιξ, ικος, ὁ, panis rotundus; (2) pastillus. A *κόλλοψ*.

Κολλομελέω, ῶ, carmina conglutino et concinno; verbum comicum Aristoph. Ex *κόλλα* et *μέλος*, *carmen*.

Κολλοπέω, glutino, *Eust.*

Κολλοπίζω, fut. *ίσω*, claviculis seu verticillis intendo. A *κόλλοψ*.

Κολλοποδιώκτης, ου, ὁ, qui pueris exoletis et durioribus inhiat, *Eust.*

Κολλοπώλης, ὁ, qui glutinum vendit, *Bud.*

Κολλούριον, ου, τὸ, medicamentum certa forma figuratum, in primis oblongum et teres, quo fistulis induci possit. Vide *κολλύριον*.

ΚΟ'ΛΛΟΨ, οπος, ὁ, corium durius in collis seu cervicibus boum aut ovium; (2) puer exoletus et callosus, seu supra ætatem libidinans; (3) verticillus in cithara aut lyra, quo chordæ intenduntur.

Κολλυβιστὴς, οῦ, ὁ, trapezita, nummularius, qui nummis permutandis quæstum facit. A *κόλλυβος*. Hinc

Κολλυβιστικὸς, ή, όν, ad rem nummulariam pertinens.

ΚΟ'ΛΛΥΒΟΣ, ου, ὁ, vel *κόλλυβον*, ου, τὸ, genus numismatis minuti, cui bovis imago impressa erat; (2) permutatio pecuniæ; (3) fœnus permutatæ pecuniæ.

ΚΟΛΛΥ'ΡΑ, ας, ἡ, collyra, panis qui pueris dabatur, frustulum panis; (2) panis cinere coctus.

Κολλυρίζω, fut. *ίσω*, opus pistorium facio, placentas paro. A *κολλύρα*.

ΚΟΛΛΥ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, collyrium, medicamentum oculorum, ex spodio, coloris cinerei; (2) quodvis medicamentum oculorum; (3) quod adhibebatur ad resignandas literas, ne fraus sentiretur.

Κολλυρὶς, ίδος, ἡ, collyris. Dim. a *κολλύρα*.

ΚΟΛΛΥΡΙ'ΩΝ, ωνος, ὁ, avis quædam.

Κολλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, glutinosus, tenax. A *κόλλα*.

Κολόβιον, ου, τὸ, subucula, *Gl. V.*

Κολοβοανθεῖν, florem minutulum aut sectilem gerere.

Κολοβοανθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, minutulum florem habens, edens. Ex *κολοβὸς* et *ἄνθος*.

Κολοβόκερκος, ου, ὁ ϗ ἡ, cauda mutilatus.

Κολοβόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, truncus pedibus.

Κολοβόῤῥιν vel *κολοβόῤῥις*, ινος, ὁ ϗ ἡ, cui nasus præcisus, qui mutilo est naso.

Κολοβὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, mutilus, truncus, recutitus; (2) humilis, parvus. (2) *κολοβὸν τειχίον*, *App. Mithrid.* 26. Hinc *κολοβώτερος*, humilior, minor, inferior. Καὶ τεῖχος ἤγειρεν ἐκ πλίνθων, ὅτε κολοβώτερον τοῦ τῶν πολεμίων, *Id. Punic.* 125. A *κολούω*, *amputo*.

Κολοβόσταχυς, υος, ὁ ϗ ἡ, spicis truncatus; (2) brevem ferens spicam.

Κολοβότης, ητος, ἡ, qu. dic. decurtatio, qua aliquid curtum, mancum, truncatum, aut mutilum est, defectio. A *κολοβός*.

Κολόβουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cauda truncatus, *Hes.* Ex *οὐρά*.

Κολοβόω, ῶ, fut. *ώσω*, decurto, mutilo, trunco contraho. Καὶ εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας, *Marc.* 13, 20. Καὶ εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, *Matt.* 24, 22. *κολοβωθήσονται*, *Ibid.* A *κολοβός*. Unde

Κολοβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, mancus, mutilus, imperfectum aliquod membrum habens.

Κολοβωθήσονται, 3. plur. fut. 1. ind. pass. verbi *κολοβόω*.

Κολόβωμα, ατος, τὸ, id ipsum quod mutilum aut truncum est, quidquid aliquo membro deficit. A *κολοβόω*.

Κολόβωσις, εως, ἡ, mutilatio, detruncatio, defectus. Ab eod.

Κολοβωτὴς, οῦ, ὁ, decurtator, detruncator; (2) loquendo ultimas syllabas supprimens. Ab eod.

Κολοιᾶν, dicuntur graculi clamitantes, *Poll.*

Κολοιάρχης, ȣ, ὁ, præfectus excubitorum et custodum, *ap. Aristoph. Av.* 1212. Ern.

ΚΟΛΟΙΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, graculus, monedula; (2) impudenter loquax.

Κολοιώδης, εος, ὁ ἡ, graculo similis. A præc.

ΚΟΛΟΚΑΣΙ'Α, ας, ἡ, faba Ægyptia, colocasia; (2) ejus fabæ radix.

Κολοκάσιον, ȣ, τὸ, idem.

Κολοκοροδόκολα, τὰ, intestina, *Lasc.*

Κολόκυμα, ατος, τὸ, fluctus surdus, qui nullum strepitum edit, sive nullam vim, quamvis magnus, habet, *Lat.* flustrum; (2) *ap. Com.* homo qui magno molimine nihil agit; aliis fluctus magnus. Ὠθῶν κολόκυμα, fluctus vano conatu propellens, *Aristoph. Equit.* 692. Ex κόλοβον, i. e. κȣφὸν, vel κοῖλον et κῦμα.

ΚΟΛΟ'ΚΥΝΘΑ, κολοκύνθη, et κολοκύντη, ης, ἡ, cucurbita. *Angl.* GOURD. Hinc

Κολοκυνθὶς, ίδος, ἡ, cucurbita caprina, cucurbita Alexandrina, cucumer amarus.

Κολοκύντη, ης, ἡ. Vide κολόκυνθα.

Κολοκύντιον, ȣ, τὸ, cucurbitula. Dim. A præc.

ΚΟ'ΛΟΝ, ȣ, τὸ, cibus; (2) intestinum, pro κῶλον.

Κόλος, ȣ, ὁ ἡ, mutilus, truncatus.

Κολοσσαὶ, ῶν, αἱ, Colossæ, urbs Asiæ Minoris.

Κολοσσαῖος, αία, αῖον, colossæus, qui colossum æquat, colosso par. A κολοσσός.

Κολοσσεὺς, έως, ὁ, Colossensis. A Κολοσσαί.

Κολοσσιαῖος, colossæus. Κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, *Lucian. in Hermotimo.*

Κολοσσικὸς, ἡ, ὸν, Colossicus. Ab eod.

Κολοσσοβάμων, ὁ, statuarius, *ap. Lycophr.*

Κολοσσοπόνος, ὁ, colossorum faber, *Man.*

ΚΟΛΟΣΣΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, colossus, statua ingens.

Κολοσσȣργία, ας, ἡ, colossi structura. Ex κολοσσὸς et ἔργον.

Κολοσυρτὸς, ȣ̃, ὁ, strepitus sarmentorum, quum per terram trahuntur; (2) turba, tumultus. Ex κόλον et σύρω, (vel a κολὸς, *antiq.* strepitus.)

Κολȣραῖος, α, ον, cavus, epith. petræ, *ap. Call. Frag.* 56.

Κολȣ́ριον, cauda truncum, *Suid.*

Κόλȣρις, vulpes. Supra κοθȣ́ρις.

Κόλȣρος, ȣ, ὁ ἡ, cauda mutilus; (2) circuli duo in doctrina sphærica, secantes se mutuo in polis mundi, et per puncta æquinoctialia et solstitialia transeuntes, ita dicti, quod eorum pars, seu cauda, quasi semper sub horizonte lateat. Ex κόλος et ȣ̓ρά.

Κόλȣσις, εως, ἡ, truncatio, amputatio. A κολȣ́ω. Unde et

Κόλȣσμα, ατος, τὸ, fragmentum recisum, *Hes.*

ΚΟΛΟΥΤΕ'Α, ας, ἡ, colutea, arbor.

ΚΟΛΟΥ'Ω, fut. ȣ́σω, decurto, amputo, trunco, imminuo, retundo, debilito. Κολȣ̃ν ἀξίωμα, *Plut.*

Κολόφȣρα, τὰ, jumenta, *Sch. Nic. al.* λόφȣρα, *Theophr.*

ΚΟΛΟΦΩ'Ν, ῶνος, ὁ, fastigium, apex; (2) summa manus finis. Asiæ Minoris olim civitas potens.

Κολοφώνιος, ία, ιον, Colophonius.

Κολοφωνία, ας, ἡ, resina, *Gl. V.* Κολοφωνία πίσσα, Colophonia pix. A κολοφών.

Κολπίας, ȣ, ὁ, sinuatus. A κόλπος.

Κολπίζω, fut. ίσω, sinuo. Ab eod.

Κολποειδῶς, *adv.* in formam sinus. Ὥστε κοιλαίνεσθαι κολποειδῶς καθ' αὑτὸν, *Strab.* 9. A

ΚΟ'ΛΠΟΣ, ȣ, ὁ, sinus, gremium. Hinc

Κολπόω, ῶ, fut. ώσω, in sinus contraho, sinum efficio.

Κόλπω, *sinus*, gen. sing. *Dor.* pro κόλπȣ.

Κολπώδης, εος, ὁ ἡ, sinuosus. Τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 120. Ab eod.

Κόλπωμα, ατος, τὸ, sinuatum, sinuato volumine collectum.

Κόλπωσις, εως, ἡ, sinuatio, in sinum collectio.

Κολπωτὸς, ἡ, ὸν, sinuatus. A κολπόω.

ΚΟ'ΛΥΘΡΟΝ, ȣ, τὸ, colythrum, planta.

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, urinatrix, natatrix; (2) oliva in muria natans, quæ et νηκτρὶς et φθινοπωρὶς dicitur.

ΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, nato; (2) urinor, aquas subeo. Ἐκέλευσέ τε τȣ̀ς δυναμένȣς κολυμβᾷν, *Act.* 27, 4. Hinc

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, locus ubi natare possumus, piscina; (2) baptisterium.

Κολύμβησις, εως, ἡ, natatio, actio urinandi. Ἐν ᾗ κολύμβησις τȣ̃ πινικȣ̃ ἐςὶν, in qua piscatio margaritarum, *Arrian. Peripl. Mar. Erythr.*

Κολυμβητὴρ, ῆρος, ὁ, (δίκην κολυμβητῆρος, *Æsch. Suppl.* 412.) idem quod

Κολυμβητὴς, ȣ̃, ὁ, natator, urinator.

Κολυμβητικὸς, ἡ, ὸν, natandi peritus. Πλὴν καὶ ἕνια τῆς κολυμβητικῆς ἄττα μέρη, *Plato Soph.*

Κολυμβὶς, ίδος, ἡ, urinatrix; (2) avis quædam.

Κόλυμβος, ȣ, ὁ, urinator; (2) natatio; (3) avis quædam.

ΚΟΛΥΤΕ'Α, ας, ἡ, colytea, arbor.

ΚΟΛΧΙΚΟ'Ν, ȣ̃, τὸ, Colchicum, herba venenata.

Κολῳάω, ῶ, tumultuor, do turbas; (2) vociferando perstrepo, more graculorum garrio. Θερσίτης δ' ἔτι μȣ̃νος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα, *Il.* 2, 212. A κολοιός.

Κολώνη, ης, ἡ, collis, tumulus, locus editus; (2) montium fastigium. A

ΚΟΛΩΝΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, idem.

Κολωνίτης, ὁ, mercenarius. A κολωνός.

Κολωνοειδὴς, ὲς, collis figuram habens.

Κολῴιον, ȣ, τὸ, idem quod κολῳὸς, *Hes.*

Κολωὸν, ȣ̃, τὸ, idem, *Hes.*

Κολῳὸς, ȣ̃, ὁ, tumultus, perturbatio. A κολοιὸς, *graculus.*

Κόμαιθος, ȣ, ὁ ἡ, flavam habens cæsariem. Ex κόμη et αἶθος, *flamma.*

Κόμαρον, ȣ, τὸ, fructus arbuti; (2) arbutum. A

ΚΟ'ΜΑΡΟΣ, ȣ, ὁ ἡ, arbutus. *Angl.* THE STRAWBERRY TREE.

Κομαροφάγος, ȣ, ὁ ἡ, qui arbutis vescitur.

Κομάσαι, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Dor.* pro κομήσαι. A

Κομάω, ῶ, f. ήσω, comatus sum; comam alo; (2) abundo, ornatus sum; (3) effero me, glorior et me jacto, magnifice de me sentio; superbio; κομόωντες, *Poet.* pro κομῶντες, κομάοντες, comantes, part. præs. κομόωσι, *Poet.* pro κομῶσι, κομάȣσι, 3. pl. præs. ind. sibi placent, gloriantur. Ἀνὴρ μὲν ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐςι, 1 *Cor.* 11, 14. Εἰπέ μοι, ἐπὶ τῷ κομᾷς καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖς, *Aristoph. Vesp.* 1306. A κόμη.

Κομβολύτης, ȣ, ὁ, qui crumenas resecat et aufert, *Hes.* Ex κόμβος et λύω, *solvo.*

ΚΟ'ΜΒΟΣ, ȣ, ὁ, nodus, in culmis et arundine; (2) ad ornatum in vestitu; (3) marsupium, crumena. Hinc

Κομβόω, ῶ, fut. ώσω, nodo necto, *Gl. Vet.* (2) κομβώσασθαι, vestiri, *Hes.* (2) τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε, *Epist. Petri*, 5, 5. (3) ἐκόμβωσε πολλὰ χρήματα, pecunias malis artibus corrasit, *Malalæ. Hist.* 2, 109.

Κόμβωμα, ατος, τὸ, vestitus, amictus, *Hes.* (2) ornamentum, *Suid.* A κομβόω.

Κομεῖτην, 3. dual. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκομείτην. A

ΚΟΜΕ'Ω, ῶ, curo, curam gero; (2) nutrio, alo; κομέεσκε, curabat, imperf. *Ion.* pro ἐκόμεε, ἐκόμει. Κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν, *Hesiod. Op.* 622.

ΚΟ'ΜΗ, ης, ἡ, coma, compta hominis cæsaries et curiosius culta; (2) coma, i. e. frondes arboris, herbarum, &c. (3) herba quædam.

Κόμης, ȣ, ὁ, classis nauticæ præfectus, *Basilii Naumach. apud Fabric. Biblioth. Gr.* 8, 141.

Κομηταμυνίας, superbus Amynias, Amynias notatus ob superbiam: hinc fictum verbum. Ὦ πόνω πονηρὲ, καὶ κομηταμυνία, *Aristoph. Vesp.* 466.

Κομήτης, ȣ, ἡ, comans, comatus, crinitus; sc. ἀςὴρ, cometa, stella comata. Κομήτης ἰὸς, alata sagitta, *Soph. Trach.* 567. Κομήτης λειμὼν, pratum herbosum, floridum, *Eurip. Hipp.* 210. A κομάω.

Κομιδὴ, ῆς, ἡ, cura, curatio, qua alicujus rei cura geritur; (2) portatus, vectio, vectura; (3) advectio, importatio; (4) accessio; (5) recuperatio alicujus rei. A κομίζω.

Κομιδῆ, *adv.* perquam, valde, admodum, nimis, oppido, *dat. adv.* a κομιδή.

Κομιεύμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med. *Ion. Dor.* et *Att.* pro κομισόμεθα, a κομίζω.

Κομίζω, fut. ίσω, curo, alo, foveo; (2) porto, fero, apporto, adveho; (3) duco, deduco; (4) effero, sc. sepeliendi causa. At *in med.* etiam accipio, recipio, fero, velut præmium consequor; (2) sumo mihi, ut pœnam ex aliquo; *item*, emendo; (3) recipio me, revertor; (4) proficiscor, f. 1. κομίσω, et κομίσομαι, *Attice* κομιȣ̃μαι, κομιεῖ, recipies, auferes; κομισθεὶς, a. 1. part. pass. portatus, vectus. Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω, *Soph. Aj.* 530. Κομιεύμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν, *Aristoph. Av.* 556.

Κομίξαι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro κομίσαι.

Κομιȣ̃μαι, fut. 1. ind. med. *Att.* pro κομίσομαι.

Κομίσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐκομίσαντο.

Κομίσηται, 3. sing. aor. 1. conj. med.

Κομιςέος, congerendus, *Æsch.*

Κομιςὴ, ῆς, ἡ, commeatus, cibus, *Hes.*

Κομιςὴρ, ῆρος, ὁ, portator, bajulus; (2) deductor. A κομίζω.

Κομιςὴς, ȣ̃, ὁ, curator; (2) deductor. (2) ἴσ' τ' ἂν λαβȣ̃σα πεντήκοντα Νηρῄδων χορὸν, ἔλθω, κομιςήν σε, *Eurip. Andr.* 1267. Ab eod. Hinc

Κομίςρια, ας, ἡ, curatrix:

Κομιςὸς, ἡ, ὸν, allatus.

Κομίςρον, ȣ, τὸ, præmium quod datur portatori. A κομίζω.

Κομιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro κομίσω.

Κόμμα, ατος, τὸ, segmen, fragmentum; (2) incisum, incisio; (3) pars periodi; (4) nota, seu signum, nummo impressa. A κόπτω.

Κομματικὸς, ἡ, ὸν, commaticus, commatibus et incisis constans, in quo crebra sunt incisa seu commata, brevissimæ sententiæ. A κόμμα.

Κομματικῶς, *adv.* crebris commatibus.

Κομμάτιον, ȣ, τὸ, parvum segmentum. Dim. *ap. Sch. Com.* κομμάτιον χορȣ̃.

ΚΟ'ΜΜΙ, τὸ, gummi. Nomen indeclinab. (2) *in specie* gummi Arabicum.

Κομμιώδης, εος, ὁ ἡ, gummosus; gummi referens. A præc.

Κομμίζειν, gummi speciem præbere. A κόμμι.

Κομμιώδης, εος, ὁ ἡ, gummosus; gummi referens. Ab eod.

Κόμμος, ȣ, ὁ, planctus, plangor. A κόπτομαι, *plango.*

ΚΟΜΜΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, ornatus nimis accuratus et supervacaneus; nitor fucatus et adscititius, fucus, mangonium.

Κομμόω, ῶ, f. ώσω, ornatum curiosiorem adhibeo, fuco, proprie et tropice; unde κομμȣ̃ν, inf. præs. et κομμῶσαι. aor. 1. κομμωθεῖσα, a. 1. pass. ornata. A κομμός. Hinc

Κόμμωμα, ατος, τὸ, id quod ad corpus mangonizandum adhibetur; (2) cultus muliebris exquisitior; (3) ornatus orationis exquisitior, et fere in deteriorem partem.

Κόμμωσις, εως, ἡ, ornatus et cultus corporis orationisve exquisitior et mollior.

Κομμωτὴς, ȣ̃, ὁ, mangonizandi corporis artifex; mango. Hinc

Κομμωτίζω, fut. ίσω, curiosius orno.

Κομμωτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad formæ lenocinia; (2) ad cultum exquisitiorem pertinens; (3) tropice κομμωτικοὶ dicuntur in oratione omnimodo ornatum exquisitum captantes, et talis oratio κομμωτική.

Κομμωτικῶς, *adv.* nimis compte.

Κομμώτρια, ας, ἡ, ornatrix.

Κομμωτρίδιον, ȣ, τὸ, calamistrum, seu aliud aliquod instrumentum aut medicamentum quo crines ornantur.

Κομοτροφέω, ῶ, comam alo. Ex κόμη et τρέφω.

Κομόω, comam orno, *Steph.*

Κομόωντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro κομῶσι, a κομάω.

Κομπάζω, f. άσω, magnopere me jacto, insolenter

lenter et fastuose me gero; (2) proprie strepitum seu sonitum edo. Καὶ σοὶ μὲν, πόσι, γυναῖκ' ἀρίστην ἔστι κομπάσαι λαβεῖν, *Eur. Alc.* 321. A κόμπος. Hinc

Κόμπασμα, ατος, τὸ, id ipsum quo gloriamur.

Κομπασμὸς, ῦ, ὁ, jactatio, jactantia, gloriatio, elatio, insolentia verborum.

Κομπαστὴς, ῦ, ὁ, jactator.

Κομπαστικὸς, ὴ, ὸν, jactans, jactabundus.

Κομπαστικῶς, *adv.* jactanter.

Κομπέω, ῶ, fut. ήσω, crepo, strepo, crepito, edo strepitum, qualem aper acuens seu collidens dentes, crepo; (2) jacto, glorior. Τὸ σὸν δ' ἐκόμπει μῦθον, *Soph. Aj.* 781. Κομπεῖν δ' ἐς ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος, *Id. Phil.* 835. A κόμπος.

Κομπηρὸς, ρὰ, ρὸν, jactans se, jactabundus.

Κομπολακέω, inaniter strepo. Hinc imperf. ap. *Aristoph.* ἀλλ' ἐκ ἀκομπολάκεν, at non inaniter loquebar, *Ran.* 1078.

Κομπολακύθης, ε, ὁ, magna sonans; jactator tumidus, gloriosus, *vox Aristophanica*. Ex κόμπος et λήκυθος, *ampulla*.

Κομποῤῥήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui se grandibus verbis jactat, tumidus jactator. Ex ῥῆμα.

ΚΟ'ΜΠΟΣ, ε, ὁ, crepitus apri acuentis dentes; (2) strepitus, crepitus quivis; (3) sonitus, qui a saltantibus pulsando pedibus terram editur; (4) verborum ampullæ, jactatio, gloriatio, ostentatio, insolentia. (4) κόμπων μεταρσίων πρόσω, longe a superbis jactationibus distantia, *Eurip. Androm.* 1221. In vulgatis edit. male legitur κόμπῳ μεταρσίῳ πρόσω.

Κομπὸς, ῦ, ὁ, jactator, jactabundus.

Κομποφακελοῤῥήμων, ονος, ὁ, ampullosa et grandi verborum compositione utens, percrepans grandiloquentia. *Vox Aristophan.* Ex κόμπος, φάκελλος, et ῥῆμα. Vide *Ern.*

Κομπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, jactans sui, jactabundus. Hinc τὸ κομπῶδες, εος, jactantia. A κομπός.

Κομπωδῶς, *adv.* jactanter. A præc.

Κομψεία, ας, ἡ, elegantia, festivitas, lepor; (2) vafrities. A κομψεύω. Unde

Κόμψευμα, ατος, τὸ, scite, venuste, dictum aut factum.

Κομψευριπιδικῶς, *adv.* scite et eleganter, Euripidis more. *Vox Aristophanica.* Ex κομψὸς et Εὐριπίδης.

Κομψεύομαι, scite seu festive aliquid facio; (2) scite et urbane cavillor; (3) scitus et facetus esse volo, adfecto venustatem; (4) jacto me, ac vendito; κεκομψευμένον, p. pass. scite et eleganter compositum, dictum. Οἱ πλάσαι δὲ ἐπὶ μᾶλλον κομψεύονται ἐν τῷ ἔργῳ, *Plat.* A κομψός. Hinc

Κομψευτὸς, ὴ, ὸν, festivus, lepidus, ornatus.

Κομψεύω, argutari. Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, argutare quantum vis de suspicione, *Soph. Antig.* 324.

Κομψοεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, facetus, verbis elegans. Ex κομψὸς et ἔπος.

Κομψοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, scitus, elegans, festivus. Ex πρέπω.

ΚΟΜΨΟ'Σ, ὴ, ὸν, scitus, elegans, bellus, venustus, lepidus, facetus, festivus; (2) loquaculus, garrulus; (3) vafer, versutus; (4) plenus jactantiæ et ostentationis.

Κομψότης, ητος, ἡ, elegantia, lepor, festivitas; (2) argutia, subtilitas. A κομψός.

Κομψῶς, *adv.* scite, lepide, festive.

Κοναβέω, ῶ, fut. ήσω, resono, sonum reddo. Ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν, *Il.* 2, 334. A κόναβος.

Κοναβηδὸν, *adv.* cum sonitu. Ab eod.

Κονάβησε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐκονάβησε, a κοναβέω.

Κοναβίζω, f. ίσω, resono. Αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε, ϗ ἵππων, *Il.* 2, 466. Ab eod.

ΚΟ'ΝΑΒΟΣ, ε, ὁ, sonitus, strepitus.

ΚΟ'ΝΔΥ, εος, τὸ, poculum barbaricum, Persicum, certe Asiaticum, decem cotylarum. Ἴδε εἴληφα ἐκ τῆς χειρός σε.... τὸ κόνδυ τῦ θυμῦ με, calicem indignationis meæ, *Isaias,* 51, 22.

Κονδύλη, ης, ἡ, tuber, vibex.

Κονδυλίζω, fut. ίσω, digitis in condylos contractis verbero; pugnum impingo, pugno cædo.

Κονδυλισμὸς, ῦ, ὁ, talitrum; plaga pugno incussa. A κονδυλίζω.

ΚΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ε, ὁ, digiti articulus et junctura, seu nodus et curvatura qua digitus flectitur; (2) tuber in digitorum junctura; (3) pugnus; (4) ictus qui fit pugno. *Gl. V.* κόνδυλοι, articuli; κόνδυλος, colaphus, talitrum, pugnus. Hinc

Κονδυλόομαι, ῦμαι, intumesco, extubero instar tuberum in juncturis digitorum.

Κονδυλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nodos et tubera in digitorum juncturis repræsentans. A κόνδυλος.

Κονδύλωμα, ατος, τὸ, tuber, quale est nodorum in juncturis digitorum.

ΚΟΝΕ'Ω, ῶ, festino, propero, curro, ministro, famulor, *Hes.* usitatum in compositione, ut ἐγκονεῖν, διακονεῖν· (2) sentio, novi. A κοέω, *Ern.* Hinc

Κονὴ, ῆς, ἡ, ministerium; (2) cædes. Ab obsoleto κένω, *occido.*

Κονήτης, ε, ὁ, minister, famulus, *Hes.*

Κονία, ας, ἡ, arena, pulvis; (2) cinis; (3) lixivium; (4) calx, tectorium, albarium, *Gl. V.* (5) arena. A κόνις.

Κονίαμα, ατος, τὸ, calce inductum, opus albarium seu tectorium; κονιάματα, circumlitiones, *Gl. V.* A κονιάω.

Κονίασις, εως, ἡ, albarii seu tectorii operis inductio. *Gl. V.* tectorium. Ab eod.

Κονιατὴς, ῦ, ὁ, et κονιάτης, ε, ὁ, qui opere albario parietes tegit. *Ph.* dealbator, tector:

Κονιατὸς, ὴ, ὸν, albario et tectorio opere inductus, calce illitus. Ab eod.

Κονιάω, ῶ, f. άσω, pulvere impleo, pulvere adspergo, inspergo; (2) calce induco vel obduco, calce dealbo; (3) cerusso, fuco; κονιῶμαι, in pulvere volutor, dealbor, et alicubi active, tectorio induco; κεκονιαμένος, perf. pass. pulverulentus, dealbatus. Παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, *Matt.* 23, 27. A κονία.

Κονίεω, ῶ, pulverem excito, moveo, *V. L.* A κόνις.

Κονίησι, dat. pl. *Ion.* pro κονίαις.

Κόνιζα. Vide κόνυζα.

Κονίζω, fut. ίσω, pulvere impleo, respergo, fœdo; κονίζομαι, in pulvere volutor, versor; (2) ad pugnam me athletarum more paro, exerceor; κεκονισμένος, perf. pass. pulverulentus, festinans; (3) *est etiam* perire, interfici. Vid. κονίω.

ΚΟΝΙ'ΑΗ, ης, ἡ, cunila, herba quæ et origanum Heracleum dicitur.

Κόνιον, ε, τὸ, pulvis. A κόνις.

Κονιόπες, οδος, ὁ ϗ ἡ, cujus pedes in pulvere versantur, pulvere respersi sunt; (2) calceamenti genus. Ex κόνις et πῦς.

Κονιορτόπες, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem. Hinc κονιορτόποδες, ἀγροῖκοι ἐργάται, rusticani operarii, agricolæ. Ex κονιορτὸς et πῦς.

Κονιορτὸς, ῦ, ὁ, pulvis, pulvis excitatus et in aerem elevatus; (2) homo squalidus et illuvie laborans. Ex κόνις et ὄρω. Hinc

Κονιορτόω, ῶ, f. ώσω, pulvero, *Gl. V.* κονιορτῦμαι, pulveresco, *Gl. V.*

Κονιορτώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pulverulentus, *Gl. V.*

Κόνιος, pulvereus, ut Ζεὺς κόνιος. A κόνις.

Κονιόω, ῶ, pulverem excito. Ab eod.

Κονίπες, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem quod κονιόπες.

Κονίπτω, excito pulverem, impleo pulvere, *V. L.*

ΚΟ'ΝΙΣ, εως, ἡ, pulvis; (2) cinis; (3) lixivium. Hinc

Κόνις, ιδος, ἡ, lens, ovum pediculorum.

Κονίσαλος, vel κονίσσαλος, ε, ὁ, ἡ, pulvis motus, pulvis excitatus. *Gl. V.* pulvisculus; (2) pudendum, seu numen Priapeum. (1) κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς, *Il.* 3, 13. (2) *Athen.* 10. *Synes. Epist.* (2) *Aristoph. Lys.* 975. Ex κόνις et ἅλλομαι.

Κονιστήριον, ε, τὸ, locus in quo athletæ decertaturi pulvere se conspergebant, oleo antea peruncti. A κονίζω. Unde

Κονιστικὸς, ὴ, ὸν, qui in pulvere volutari solet:

Κονίστρα, ας, ἡ, volutabrum pulvereum, arena, in qua se exercebant athletæ; (2) cavum pulvereum, in quo se volutant aves.

Κόνιτρον, ε, τὸ, idem. A

Κονίω, pulvere impleo; pulverem excito; oblino, oblino pulvere; κονίομαι, in pulvere volutor, ad pugnam me paro athletarum more; κονισάμενος, a. 1. med. volutatus in pulvere; κεκονιμένος, p. pass. pulverulentus. Κονίοντες πεδίοιο, *Il.* 13, 820; 22, 405. A κόνις.

ΚΟ'ΝΝΑΡΟΣ, ε, ὁ, connarus, arbor apud Alexandrinos.

Κοννέω, ῶ, cognosco. Κοννῶ δ' ἄτην, *Æschyl. Suppl.* 171.

ΚΟ'ΝΝΟΣ, ε, ὁ, barba. Alicubi junctum voci ψέλλιον, armilla, videtur tale ornatus genus significare. Est Κόννος sive potius Κόννας et Κοννᾶς, etiam nomen proprium citharœdi cujusdam pauperis miserique; unde proverb. Κόννε ψῆφος, de homine nihili.

Κοννόφρων, unde dat. pl. *apud Hes.* κοννόφροσι, quod exponit ἄφροσι, dementibus, amentibus. Ex Κόννος et φρὴν, *mens.*

Κοντίλος, ε, ὁ, contus, *V. L.* (2) coturnix, *Hes.* (3) serpens quidam, *Hes.* A

ΚΟΝΤΟ'Σ, ῦ, ὁ, contus, pertica, sudes.

Κοντοβολέω, contis jaculor, peto. A βάλλω.

Κοντοφόρος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui contum gestat, conto armatus. *Ph.* hastatus. Ex φέρω.

Κοντωτὰ πλοῖα, contis instructa navigia, quæ contis impelluntur. A κοντός.

Κόνυζα, ης, ἡ, herba coronaria; cunilago.

Κονυζῆεις, εσσα, εν, ex herba cunila, *Nic.*

Κοπάζω, fut άσω, desino, quiesco. Ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, *Matt.* 14, 32. A κόπος.

Κοπανίζω, pistillo contundo, pinso. A κόπανον.

Κοπανιστήριον, ε, τὸ, pistillum. A præc.

Κόπανον, ε, τὸ, idem. A κόπτω.

Κοπὰς, άδος, ἡ, arbor incisa, arbor quæ cædi solet. Ab eod.

Κοπεῖν, a. 2. inf. act. verbi κόπτω.

Κόπειον, ε, τὸ, vel κόπαιον, frustum. *Ph.* κόπεον, idem. Ab eod.

Κοπετὸς, ῦ, ὁ, planctus. A κόπτομαι.

Κοπεὺς, έως, ὁ, cælum quo lapides et similia cælamus. A κόπτω. Unde

Κοπὴ, ῆς, ἡ, sectio, incisio; (2) cædes, strages.

Κοπῆναι, a. 2. inf. pass. verbi κόπτω.

Κοπιαρὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus, molestus, lassitudinem nervis inferens. A κοπιάω. Unde

Κοπιάτης, ε, ὁ, vespillo, *Ph.*

Κοπιάτω, 3. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro κοπιαέτω, a

Κοπιάω, ῶ, fut. άσω, laboro; (2) moleste fero, fastidio; (3) fatigor, lassesco, fatisco; κοπιάσας, aor. 1. delassatus; perf. κεκοπιακὼς, lassus, fatigatus; præs. part. pass. κοπιώμενος, fatiscens. Περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, 1 *Cor.* 15, 10. Κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, *Joan.* 4, 6. A κόπος.

Κοπίζω, f. ίσω, epulum agito, quod κοπὶς dicitur; κοπίζειν, mentiri, *Hes.* A κόπις, loquax.

ΚΟΠΙ'Σ, ίδος, vel κόπις, ιδος, ἡ, gladius seu culter aptus ad cædendum; (2) cœna, seu convivium quoddam Laconicum, *Athen.*

Κόπις, orator, rhetor (sæpe in malam partem). Πρὶν ὁ ποικιλόφρων κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς, *Eur. Hec.* 133.

Κοπιώδης, ες, idem quod κοπώδης.

Κοπιῶντες, nom. pl. pro κοπιάοντες.

Κόπος, ε, ὁ, labor; (2) molestia; (3) lassitudo, defatigatio ex labore. A κόπτω.

Κοπόω, ῶ, fut. ώσω, lasso, fatigo; κοπόομαι, ῦμαι, lassor, fatigor; ἐκοπώθη, aor. 1. lassus est, *Hom. Batr.* 188. κεκοπωμένος, perf. lassitudine confectus, defatigatus. A κόπος.

Κόππα, *indecl.* figura nonaginta significans.

Κοππατίας, ε, ὁ, equus τῷ κόππα insignitus.

Κοππαφόρος, idem. Ex φέρω.

Κοσύρα, ἡ, nomen fœminæ nobilis, divitis, voluptariæ et arrogantis, *ap. Com.*

Κοταίνω, idem quod κοτέω.

Κοτέσσεται, 3. sing. fut. 1. ind. med. *Poet.* pro κοτέσεται, a

Κοτέω, irascor, simultates exerceo, *item* invideo; κοτεσσάμενος, a. 1. med. iratus, perf. part. κεκοτηκὼς pro κεκοτηκώς, κεκοτηότι θυμῷ, irato animo. Σοὶ δ' οὕτω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν, *Il.* 14, 143. Τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη, *Ib.* 5, 747. A κότος.

Κοτήεις, ήεσσα, ῆεν, iratus. Ab eod.

Κοτινὰς, άδος, ἡ, ut κοτινὰς ἐλαία, olea oleastro inserta; (2) bacca oleastri. A κότινος.

Κοτινηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, oleastrum ferens. Ex κότινος et φέρω.

ΚΟ'ΤΙΝΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, oleaster, oliva silvatica; (2) corona ex oleastro; (3) acinus.

Κοτινοτράγος, ὁ, oleastro vescens, *Ar.*

Κοτὶς, ίδος, ἡ, occiput, vertex capitis; at κότις, *ap. Hes.* ira.

ΚΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, ira vetus, simultas, invidia.

Κοτταβεῖον, ου, τὸ, præmium quod ei dabatur qui cottabo vicisset; (2) pelvis, in quam id quod a potu in poculo reliquum erat ita effundebatur ut resonaret. A κότταβος. Unde

Κοτταβίζω, fut. ίσω, cottabo ludo, vel certo; (2) vomo, evomo.

Κοτταβικὸς, ἡ, όν, ad cottabum pertinens.

Κοττάβισις, εως, ἡ, idem quod

Κοτταβισμὸς, οῦ, ὁ, lusus cottabi. A κοτταβίζω.

ΚΟ'ΤΤΑΒΟΣ, ου, ὁ, cottabus, genus ludendi, quo amatores imprimis liquorem aliquem in altum jaciebant, ut caderet in æreas phialas, et, si major strepitus ederetur, ab amica se amari credebant; (2) vinum ipsum quod ita effunditur.

ΚΟ'ΤΤΗ, ης, ἡ, caput, *Hes.*

Κόττις, ἡ, idem, *Dor.* ap. Poll.

Κοττοὶ, galli gallinacei. A κόττη, ob caput insigniter cristatum, *Hes.*

ΚΟΤΥ'ΛΗ, ης, ἡ, cavum; (2) cavum coxæ; (3) vola sive cavum manus vel pedis; (4) sinus, in quo caput femoris volvitur; (5) quodvis cavum profundius ossis, in quo aliud volvitur; (6) vasculum concavum; (7) mensura liquidorum, hemina, cotyla, cyathus; (8) mensura aridorum, unciarum novem capax. (4) κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι acetabulumque ipsum vocant, *Il.* 5, 306. Hinc

Κοτυληδὼν, όνος, ἡ, idem; (2) umbilicus Veneris, herba; (3) pars concava in polypodis cirris, et ipsi cirri; (4) os venæ seu arteriæ intra uterum eminentis; (5) polypodis cirrus. (5) πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται, polypodis cirris multi calculi adhærescunt, *Odyss.* 5, 433.

Κοτυλήρυτος, vel κοτυλήρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, large fluens, velut fusus poculo, *Il.* 23, 34. Ex κότυλη et ῥέω.

Κοτυλιαῖος, αία, αῖον, cotylæ mensuram æquans. A κοτύλη.

Κοτυλίζω, fut. ίσω, per cotylas seu heminas liquida aridaque vendo. Ab eod.

Κοτυλὶς, ίδος, ἡ, cavum coxendicis. Ab eod.

Κοτυλίσκη, ης, ἡ, parva cotyla. Dim.

Κοτυλίσκιον, ου, τὸ, idem.

Κοτυλίσκος, ου, ὁ, parvus crater, Baccho sacer, quo utebantur sacerdotes ejus; (2) placentæ genus.

Κότυλος, ου, ὁ, poculum capiens quantum cotyla; (2) mensura unciarum novem.

Κοτυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cotylæ formam habens.

Κοτώεις, idem quod κοτήεις, *V. L.*

Κοὐκέτ', *Æol.* pro καὶ οὐκέτι, *nec jam.*

ΚΟΥ'ΚΙ, τὸ, cuci, arbor; (2) fructus, pomum arboris cuci.

Κουκίμηλον, ου, τὸ, cuci pomum.

Κουκιοφόρος, ὁ καὶ ἡ, arbor cuci. A κοῦκι et φέρω.

Κουκούμιον, τὸ, cucuma; vasis genus, *Steph.*

Κουλεὸν, οῦ, τὸ, seu κουλεὸς, οῦ, ὁ, *Poet.* pro κολεός.

Κουλεόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ. Vide κολεόπτερος.

Κοῦμι, surge. *Vox Hebr.*

Κουρὰ, ᾶς, ἡ, tonsura. A κείρω.

Κουράλιον, ου, τὸ, corallium; (2) pupa, qua ludere puellæ solent, *Ern.*

Κουρικὸς, ἡ, όν, tonsorius, ad tonsores pertinens. A κουρά.

Κουρεῖον, ου, τὸ, tonstrina, officina tonsoris. A κουρεύς.

Κουριάω, cupio tonderi. Ab eod.

Κουρεὺς, έως, ὁ, tonsor. A κουρεύω.

Κουρευτὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Κουρεύτρια, ας, ἡ, tonstrix. A præc.

Κουρεύω, fut. εύσω, tondeo. A κουρά.

Κουρεῶτις, sc. ἡμέρα, seu ἑορτὴ, cum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificant, *Suid.*

Κούρη, ης, ἡ, idem est quod κόρη.

Κουρήσιμος, ον, detonsus, sc. capillus.

Κουρῆτες, Curetes, Dii intellectuales, impollutæ proprietatis, et custodiendi vim habentes, secundum Orphicos.

Κουρίας, ου, ὁ, tonsus. A κουρά.

Κουριάω, ῶ, tonderi volo. Ab eod.

Κουριδία, ας, ἡ, quæ virgo viro nupsit; juvenilis. A κουρίδιος.

Κουριδίης, gen. sing. *Ion.* pro κουριδίας.

Κουρίδιος, ία, ιον, juvenilis, epith. mariti cui uxor nupsit cum virgo esset. A κοῦρος vel κούρη.

Κουρίζω, fut. ίσω, juvenilem ætatem ago; (2) juvenilia sapio; (3) a puerili ætate educo; (4) tondeo, attondeo; (5) succido; (6) deputo. Αἳ κατὰ γαῖαν Ἄνδρας κουρίζουσιν, *Hesiod. Theog.* 347. A κοῦρος pro κόρος, vel a κουρά.

Κουρικὸς, ἡ, όν, tonsorius, ad tonsorem pertinens, seu ad tonsuram idoneus. A κουρά.

Κούριμος, ίμη, ιμον, idem et ab eod. Σίδηρον κούριμον, tonsorium ferrum, *Eurip. Or.* 964.

Κουρὶξ, *adv.* per comam, coma. Πυκνὰ δὲ κουρὶξ ἑλκομένη πλοκάμους, *Apoll. Rhod.* 4, 18. Ab eod.

Κουρὶς, ἡ, tonsorium instrumentum, *Poll.*

ΚΟΥ'ΡΜΙ, τὸ, curmi, potionis genus ex hordeo vel tritico.

Κουροβόρος, ὁ καὶ ἡ, natos, pueros perdens. Ex βορά.

Κουρογονία, ας, ἡ, puerorum vel puellarum generatio. Ex κοῦρος et γονή.

Κουροθάλεια δάφνη, laurus virentibus ramis decora. Ex κοῦρος et θάλλω, *vireo.*

Κουροπλάθος, pro κοροπλάθος, *Steph.*

Κοῦρος, idem est ac κόρος. Hinc

Κουροσύνη, ης, ἡ, pueritia, infantia.

Κουρόσυνος, juvenilis, *Ep.*

Κουροτοκέω, marem pario. A

Κουροτόκος, ου, ἡ, quæ puerum peperit; (2) puerpera mater. Οὐδ' εὐτυχίας μέτεστίν μοι κουροτόκοις ἐν Ἀργείαις, *Eurip. Suppl.* 956. A τίκτω.

Κουροτροφέω, ῶ, fut. ήσω, juvenes nutrio. A

Κουροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, juvenum nutritor vel nutrix. Ex κοῦρος et τρέφω.

Κουςωδία, ας, ἡ, custodia. *Vox Latina.*

Κουφαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, leve onus ferens. Ex κοῦφος et ἄγω.

Κουφίζω, fut. ίσω, levo, sublevo, adjuvo; (2) in altum tollo; (3) erigo adflictum, et consolor; (4) levis sum. Ὡς πλεῖστ᾽ κουφίσαι μητέρα χθόνα, *Eurip. Hel.* 40. Ἐγὼ τι γὰρ λέξασα κουφιεῖσομαι ψυχὴν, *Idem, Med.* 473. Ἅλμα κουφίζειν, exsilire, *Soph. Aj.* 1287. (1) πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονι κουφίζων, circa brachium gerens, *Eurip. Phœn.* 122. Οὐράνιον πήδημα κουφίζουσα, aerium saltum librans, *Eurip. Elect.* 860. Δύστηνον αἰώρημα κουφίζω, miserabile levamen libro, *Id. Suppl.* 1047. A κοῦφος. Hinc

Κούφισις, εως, ἡ, levatio, allevatio.

Κούφισμα, ατος, τὸ, levatio, levamen.

Κουφισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Κουφιστικὸς, ἡ, όν, levandi vim habens.

Κουφοδοξία, ας, ἡ, vana opinio. A δόξα.

Κουφολογέω, ῶ, verborum levitate utor, nugor.

Κουφολογία, ας, ἡ, loquacitas; (2) nugæ. A

Κουφολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, nugator, garrulus.

Κουφόνοος, ον, levis, *Soph.*

Κουφονοία, ἡ, levitas, inconstantia. A

Κουφόνοος, *contr.* κουφόνους, ου, ὁ καὶ ἡ, levis, inconstans. Hinc τὸ κουφόνουν, inconstantia et levitas mentis. Οὐδ' ἐπὶ τῷ Καρχηδονίων κουφόνῳ μέχρι πάντες εἶναι, levitate Carthaginiensium, *Appian. de Rebus Hispan.* 431. Ex κοῦφος et νόος.

Κουφόνως, *adv.* cum quadam mentis levitate, temere.

Κουφόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, levis et agilis dorsi, *Ath.*

Κουφόπτερος, ον, facile volans. A πτερόν.

ΚΟΥ'ΦΟΣ, η, ον, levis; (2) remissus, languidus; (3) exiguus; (4) ventosus, inconstans; (5) vacuus; (6) facilis.

Κουφοτέρως, *adv.* levius, &c.

Κουφότης, ητος, ἡ, levitas. A κοῦφος.

Κουφόω, ῶ, fut. ώσω, levo, allevo. Ab eod.

Κούφως, *adv.* leviter, facile; (2) temere.

Κοφινοποιὸς, οῦ, ὁ, quasillarius, *Gl. V.* Ex seq. et ποιέω.

ΚΟ'ΦΙΝΟΣ, ου, ὁ, cophinus, corbis, qualus; (2) mensura apud Bœotos cum liquidorum tum aridorum.

Κοφινώδης, ες, ad cophini modum factus.

Κοχλάζω, ebullio, scaturio. Al. καχλάζω.

Κοχλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, siliceus. A

ΚΟ'ΧΛΑΞ, ακος, ὁ, *it.* κοχλὰς, glarea, calculus, lapillus in fluvii ripa vel maris littore; (2) silex.

Κόχλαι, ῶν, αἱ, conchæ. A κόχλος.

Κόχλασμα, τὸ, fervor aquæ, æstus; (2) quod ebullit. A κοχλάζω.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, cochleare. A κόχλος.

Κοχλίας, ου, ὁ, cochlea; (2) machina aquaria. Ab eod.

Κοχλίδιον, ου, τὸ, conchula, parva cochlea. Dim. a κόχλος.

Κοχλιοειδὴς, ὲς, idem quod κοχλιώδης.

Κοχλὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Κοχλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cochleæ speciem gerens, conchæ similis; (2) tortuosus, tortilis. A κοχλίας.

Κόχλος, ου, ὁ, concha; (2) conchylium, ostreum, purpura. A

ΚΟ'ΧΛΩ, gyro, roto, torqueo, *Etym.*

ΚΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, humor abunde fluens, *Schol. Theocr.*

Κοχὺ, impetuose, rapide, *Hes.*

Κοχύδεσκον, 3. plur. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκοχύδεον, a

Κοχυδέω, ῶ, idem quod κοχύω.

Κοχύεσκεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκόχυε, a

Κοχύω, magna copia, abunde fluo. Ἐκ δὲ μετώπω Ἱδρὼς μεῦ κοχύεσκεν, *Theoc.* 2, 107. A κόχος.

ΚΟΧΩ'ΝΗ, ης, ἡ, commissura partium coxendicis cum podice, aut femore; item femur ipsum.

Κοχώνιον, ου, τὸ, idem.

Κοψὰς, aor. 1. part. act. verbi κόπτω.

Κόψιον, ίου, τὸ, smyrnion herba, vulgo levisticum, *Nicand.*

ΚΟ'ΨΙΜΟΣ, οῦ, ἡ, genus arboris.

ΚΟ'ΨΙΧΟΣ, vel κόψυχος, ου, ὁ, avis quædam, merula, al. piscis quidam, *Ath.*

Κράανον, aor. 1. imperat. act. *Poet.* pro κρᾶνον vel κρῆνον, a κραίνω.

Κράας, ατος, τὸ, caput. A κρὰς, idem.

ΚΡΑ'ΒΑΤΟΣ, vel κράββατος, ου, ὁ, grabbatus, lectus in quo sedetur; *Atticis* σκίμπους.

Κραββάτιον, ου, τὸ, lectulus.

ΚΡΑ'ΓΓΗ, ης, ἡ, piscis e genere squillarum.

ΚΡΑ'ΓΓΟΝΕΣ, ων, οἱ, itidem squillarum species.

Κραγεὶς, aor. 2. part. pass. verbi κράζω.

Κραγέτης, ου, ὁ, vociferator, clamator. A κράζω. Unde

Κραγὸν, *adv.* clara, acuta, alta voce.

Κραδαίνω, vibro, crispo, commoveo, quasso, concutio; κραδάνας, aor. 1. part. quatiens, vibrans; κραδαίνομαι, tremisco, metu concutior. Τὸ δορὺ κραδάνας, *Plut.* Ἐν δὲ οἱ ἔγχος Νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα, *Il.* 17, 524. A κραδάω.

Κράδαιον, ου, τὸ, folium ficulnum. A κράδη.

Κράδαλος, ου, ὁ, ramus ficulnus. Ab eod.

Κραδαλὸς, ἡ, όν, vibratilis, qui facile concutitur seu quassatur. A

Κραδάω,

Κραδάω, ῶ, vibro, concutio, quatio; (2) κραδῶ laboro. Κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, *Il.* 7, 213. A κράδη.

Κραδεύω, fut. σω, idem. Ab eod.

ΚΡΑ'ΔΗ, ης, ἡ, ramus ficulnus, surculus ficulneus; (2) folium ficulneum; (3) quodvis folium; (4) machina theatralis.

Κραδηφορία, ας, ἡ, gestatio ramorum, *proprie* ficulnorum. Ex κράδη et φέρω.

Κραδίην, acc. sing. *Ion.* et *per Metath.* pro καρδίαν.

Κραδοπώλης, ὁ, surculorum ficulneorum seu ficuum venditor, *Steph.*

Κράδος, ου, ὁ, ramus ficulnus; (2) vitium seu morbus in ficu. A κράδη.

Κραδοφάγος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ficus comedit. Ex κράδος et φαγεῖν.

Κράζον, part. præs. act. n. g. a

ΚΡΑ'ΖΩ, fut. άξω, clamo ut cornix vel corvus, crocito; (2) clamo, vocifero; paulo post f. κεκράξομαι perf. med. κέκραγα, clamavi, clamo: τί κέκραγας; quid vociferaris? Θεὶς δὲ τὰ γόνατα, ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ, *Act.* 7, 60. Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; propter quem? *Soph. Aj.* 1253. Εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας, poscit, *Aristoph. Vesp.* 103.

Κραθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi κεράννυμι.

Κραθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi κρατέω.

Κραιαίνω, perficio; κρήηνον, perfice, aor. 1. imperat. *Ion.* pro κραίαινον, *Il.* 1, 41.

ΚΡΑΙ'ΝΩ, fut. ανῶ, perficio, effectum reddo; (2) impero, regno; κρανθεὶς, α. 1. part. pass. consummatus; κρανθεῖσα ψῆφος, victrix sententia. (1) ὕμνων τεκτόνοιν δυοῖν ἔριν κραίνουσι Μοῦσαι, inter duos hymnorum artifices æmulationem excitare solent Musæ, *Eur. Andr.* 477. Cum ellipsi vocis ὁδὸν et præpositionis εἰς· Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς κραίνων κύκλον, raro conficiens (viam ad) orbem et fori circulum: *id est*, raro commeans ad urbem et conciones publicas, *Eurip. Or.* 917. Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοὶ, *Eur. Med.* 14, 19. et *Alc.* 1148. Ὃς κραίνει στρατοῦ, *Soph. Aj.* 1069.

Κραιπαλάω, ῶ, crapulam sentio, dolorem capitis sentio ex nimio potu; (2) inebrior; (3) desipio per crapulam, vino demento; κραιπαλῶντες, vacillantes, *Ph.* Ἡμεῖς ζητήσομεν Κύκλωπα—κραιπαλῶντα, *Arist. Plut.* 298. A

ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, crapula; (2) comessatio; (3) obtenebratio mentis a potu.

Κραιπαλίζω, crapulor. A præc.

Κραιπαλόκωμος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ebrius et vino gravatus comessatur.

Κραιπαλώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, obnoxius crapulæ, ebriosus; (2) ad crapulam usque potans. A κραιπάλη.

Κραιπνοβάτης, celeriter ambulans, *Cyr.*

Κραιπνοπόρος, ον, celeriter euns, *Cyr.*

ΚΡΑΙΠΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, pernix, celer, velox, rapidus. Hinc κραιπνὰ, *adv.* velociter.

Κραιπνόσσυτος, ου, ὁ ἢ ἡ. Ex σύω.

Κραιπνοσσύτως, *adv.* celeriter.

Κραιπνοφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, velox, citus. Ex φέρομαι.

Κραιπνῶς, *adv.* velociter, cito; (2) propere.

ΚΡΑΙ'ΡΑ, ας, ἡ, caput, *Hes.*

Κράκτης, ου, ὁ, clamator, clamosus. A κράζω.

Κρακτικὸς, ἡ, ὸν, clamosus. A præc.

Κρᾶμα, ατος, τὸ, mixtura, mixtum; (2) vinum aqua mixtum; (3) concretio et temperatura corporis naturalis. A κεράννυμι.

Κραμβαλέος, α, ον, tostus, assus, siccus. A κράμβος.

Κραμβεῖον, ου, τὸ, cicuta. Vox Sicula. A

Κραμβίον, ου, idem; (2) decoctum brassicæ, *ap. Hipp.*

ΚΡΑ'ΜΒΗ, ης, ἡ, brassica, crambe, caulis. *Angl.* COLEWORTS.

Κραμβήεις, εσσα, εν, ad brassicam pertinens, *Nic.*

Κραμβίδιον, ου, τὸ, brassica; (2) decoctum brassicæ. A κράμβη.

ΚΡΑ'ΜΒΟΣ, η, ον, aridus, siccus, torridus; (2) bonus; (3) dulcis; (4) *subst.* vitium fructuum, præcipue uvarum.

Κραμβοφάγος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui brassica vescitur. Ex κράμβη et φαγεῖν.

Κραναήπεδος, ου, ὁ ἢ ἡ, asperum solum habens. Ex κραναὸς et πέδον.

Κρανάϊνος, ίνη, ινον, corneus, e corno. A κρανεία, *cornus.*

Κραναὸς, ἡ, ὸν, asper; (2) sterilis. Κραναῆς περ ἐούσης, *Il.* 3, 201. A κράνον.

Κρανέεσθαι, f. 2. inf. med. pro κρανεῖσθαι, a κραίνω.

ΚΡΑΝΕΙ'Α, ας, ἡ, cornus, arbor; (2) hasta ex corno. Hinc

Κρανέϊνος, ίνη, ινον, corneus, e corno.

Κράνειον, seu Κράνιον, Craneum. Nomen Gymnasii Corinthi.

Κράνειος, corneus. A κρανία.

Κρανθὲν, τὸ, *factum*, part. neut. aor. 1. pass. verbi κραίνω. Πρὸς τὸ κρανθὲν, propter hoc factum, *Eurip. Hipp.* 868.

Κρανία, ας, ἡ, cornus.

Κρανιάδαν, gen. plur. *Dor.* pro κρηνιάδων, a κρηνιάδες.

Κράνινος, η, ον, corneus.

Κρανίον, ου, τὸ, calvaria. A κράνον.

Κρανοκολάπτης, ου, ὁ, genus phalangii, bestiolæ lucernis advolitanti non dissimile, phalangium quod caput petit, si in aliquem irruit. Ex κράνον et κολάπτω, *percutio.*

Κράνον, ου, τὸ, caput, *Eust.* A κάρηνον.

Κρανοποιέω, galeas facio.

Κρανοποιὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, galearum opifex.

Κράνος, εος, τὸ, galea. A κράνον.

Κρανοῦμαι, fut. 1. ind. med. verbi κραίνω.

Κρανουργία, ας, ἡ, galearum fabricatio. A

Κρανουργὸς, οῦ, ὁ, galearum opifex. Ex κράνος et ἔργον, *opus.*

Κράντειρα, ας, ἡ, regina; (2) perfectrix. A

Κραντὴρ, ῆρος, ὁ, effector, qui efficit vel perficit; (2) κραντῆρες, dentes, qui *Lat.* genuini. A κραίνω.

Κράντης, ου, ὁ, idem.

Κραντήριος, ου, ὁ, ἡ, efficax, strenuus:

Κράντωρ, ορος, ὁ, rex, princeps. Χθονὸς Φθίας κράντορες, *Eurip. Andr.* 508. Ab eod.

Κράξας, aor. 1. part. act. verbi κράζω.

Κραπάταλλος, fatuus, delirus, *Hes.* (2) numisma, *Id. Poll.* (3) pl. pisces quidam, *Id.*

Κρὰς, ατὸς, τὸ, caput.

Κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, *proprie* qua aqua vino miscetur; (2) temperamentum corporis et elementorum; (3) contractio vocalium et diphthongorum *apud Gram.* A κεράννυμι.

Κράσπεδον, ου, τὸ, limbus, instita, lacinia, ora; (2) margo retis; (3) margo littoris; (4) montis radix; (5) vestis sacerdotis, sic dicta, quod solum usque pertingat. (1) ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν, *Eurip. Med.* 524. Ex κρέμαμαι et πέδον. Hinc

Κραστήριον, ου, τὸ, crates lignea super præsepi, cui imponitur fœnum, *Poll.* A κράστις.

Κραστίζεσθαι, vesci gramine, *Etym.* Ab eod.

ΚΡΑ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, gramen.

Κραταβόλος, ον, caput percutiens. A κρὰς et βάλλω.

Κραταιβόλος, idem quod κραταβόλος, *Naz.*

ΚΡΑ'ΤΑΙΓΟΣ, ου, ὁ, cratægus, arbor habens folium simile mespilo.

Κραταιγύαλος, ου, ὁ ἢ ἡ, firmus, fortis. A κραταιὸς et γύαλον, *vola.*

Κραταιγὼν, όνος, ὁ, idem quod κράταιγος.

Κραταιὶς, *adv.* valide, vel *subst.* vis magna. Ex ἶς, *vis.*

Κραταίλεως, ω, lapidosus, asper.

Κραταῖνον, ου, τὸ, consuetum scripturæ aut picturæ firmamentum. A κραταιός.

Κραταίνω, conforto, *Gl. V.* A κράτος.

Κραταιὸς, ὰ, ὸν, potens, fortis, robustus, validus; (2) validus seu potens in retinendo; (3) ingens, magnus; (4) violentus, truculentus. A κράτος. Hinc

Κραταιότης, ητος, ἡ, robur, vis, fortitudo.

Κραταιόω, ῶ, fut. ώσω, potentem reddo, corroboro. Δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος, *Ephes.* 3, 16.

Κραταίπεδον οὖδας, solum firmum, seu lapidibus stratum. Ex κραταιὸς et πέδον.

Κραταίπους, οδος, ὁ ἢ ἡ, qui pedes robustos habet. Ex κραταιὸς et πούς.

Κραταίρινος, ου, ὁ, dura seu firma pelle tectus; et est epitheton testudinis, *Herod.* 1, 47.

Κραταιωθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi κραταιόω. Unde

Κραταίωμα, ατος, τὸ, robur.

Κραταιῶς, *adv.* valide, fortiter, robuste.

Κρατάνιον, ου, τὸ, genus poculi, *ap. Ath.*

Κρατέει, 3. sing. præs. ind. act. verbi κρατέω.

Κράτει, dat. sing. *contr.* pro κράτεϊ, a κράτος.

Κρατεραλκὴς, ὲς, cum valido robore conjunctus, *Cyr.*

Κρατεραύχην, ενος, ὁ ἢ ἡ, robustam cervicem habens.

Κρατεράων, gen. pl. *Æol.* pro κρατερῶν. A

Κρατερὸς, ρὰ, ρὸν, validus, fortis; (2) vehemens, acer, violentus; (3) acerbus, minax; (4) durus, sc. petentibus, &c.

Κρατερόφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, invictus animo, cui mens dura et rigida, durus, acer, præfractus; (2) magnanimus. Ex κρατερὸς et φρήν.

Κρατερόχροος, robustus. Ὅθεν κρατερόχροα φῦλα, *Oppian. Cyneget.* 3, 339. In Vaticano codice legitur κρατερόφρονα, quod minus aptum.

Κρατερόω, ῶ, fut. ώσω, validum et firmum reddo, solido. A κρατερός. Hinc

Κρατέρωμα, ατος, τὸ, mixtura æris et stanni, qua aliquid solidatur.

Κρατερῶνυξ, υχος, ὁ ἢ ἡ, solidos, firmos, et robustos ungues habens; solidas ungulas habens. Ex κρατερὸς et ὄνυξ.

Κρατερώνυχος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem et ex iisd.

Κρατερῶς, *adv.* valide, fortiter, strenue, firmiter; (2) totis viribus; (3) intrepide; (4) aperte. A κρατερός.

Κρατευταὶ, ῶν, αἱ, veruum fulcra. A κρατεύω.

Κρατευτάων, gen. plur. *Æol.* pro κρατευτῶν.

Κρατευτήρια, ων, τὰ, idem ac κρατευταί.

Κρατέω, ῶ, fut. ήσω, imperium obtineo, impero, dominor; (2) possideo, potior, compos sum; (3) superior sum, vinco; (4) præsto, excello; (5) contineo; (6) vinco, obtineo, invalesco, retineo, mordicus retineo; (7) memoria teneo; (8) prehendo, apprehendo. Πολλή κρατεῖ τούτων ἀνάγκη, cogit, *Soph. Phil.* 915. Ζεὺς ἐσθ' ὁ τῆς δὲ γῆς κρατῶν, *Ibid.* 980. Νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων, *Aristoph. Vesp.* 1343. Ἐμαυτοῦ κρατέω, mei juris sum. Μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς, non vero (te locare,) ubi tui juris esse possis, *Soph. Œd. Col.* 405. Οἱ κρατοῦντες, qui rerum potiuntur, *Eurip. Suppl.* 18. Τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκούσια, *Soph. Elect.* 340. Interdum eodem sensu ponitur absque articulo: Οὐκ εἶ κρατούντων πρὸς πύλας ὅσον τάχος; *Eurip. Iphig. in Taur.* 1301. A κράτος.

Κρατῇ, *teneat*, 3. sing. conj. pro κρατέῃ.

Κρατηθεὶς, aor. 1. part. pass.

Κράτημα, ατος, τὸ, fulcimentum.

Κρατὴρ, ῆρος, ὁ, crater, vas in quo miscetur vinum; (2) signum cœleste; (3) receptaculum aquæ salientis; (4) κρατῆρες, montis Ætnæ foramina, quibus ignis cinisque evomitur. A κεράννυμι.

Κρατήρης, ες, sc. πλοῖον, navis instructa et parata, *Herod.*

Κρατηρίζω, fut. ίσω, compoto, *Eust. ex Vett.* ἐκρατηρίσθημεν, aor. 1. pass. inebriati sumus exhaustis crateribus, *Hes.* (2) dicitur tamen et de ministro compotorum. A κρατήρ.

Κρατήριον, ου, τὸ, parvus crater. Dim.

Κρατῆσαι, *tenuisse*, aor. 1. inf. act. verbi κρατέω.

Κρατησίμαχος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui victoriam in præliis obtinet. Ex κρατέω et μάχομαι.

Κρατησίπους, ου, ὁ ἢ ἡ, pede validus.

Κρατησίππος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui vincit equis.

Κράτησις, εως, ἡ, potentia, retentio, *Ph.* A κρατέω.

Κρατητικὸς, ἡ, ὸν, tenax, *Gl. V.* Ab eod.

Κρατὶ, *capiti*, dat. sing. a κρὰς, *caput.*

Κρατὶς, ἡ, farrago, *Aristot.*

Κράτιστα, *adv.* optime, præstantissime. A κράτιστος. Unde

Κρατιστεύω, fut. εύσω, præsto, antecello; τὸ κρατιστεῦον,

πιςεῦον, potissimum et præstantissimum. Τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιςεύοντες, *Xen.*

Κρατιςίνδην, *adv.* delectu. A

Κράτιςος, ίςη, ιςον, fortissimus, validissimus; (2) optimus. Superlat. a κράτος, *robur.* Βράχιςα γὰρ κράτιςα τἀν ποσὶν κακά, præsentia mala quo breviora sunt, eo videntur leviora, *Soph. Antig.* 1327.

Κρατοβρὼς, ῶτος, ὁ, caput devorans.

Κρατοπαγὴς, ἐς, caput compactus, *Man.*

ΚΡΑ'ΤΟΣ, εος, τὸ, robur, vis, potentia; (2) imperium, imperii summa; (3) victoria; (4) pars manus vergens ad digitos, in qua manus robur. Πρὸς ἰσχύος κράτος, vi, *Soph. Phil.* 594. (3) κρίνειν κράτος ἀριςείας τινὶ, alicui sententia lata addicere palmarium virtutis bellicæ, *Soph. Aj.* 443.

Κρατὸς, *capitis*, gen. sing. a κρὰς.

Κρατεῦντας, acc. plur. part. act. *contr.* pro κρατέοντας, a κρατέω.

Κρατοφορέω, caput fero seu gesto, *Ath.*

Κρατυντὴρ, ῆρος, ὁ, victor, prevalens, *Hes.* A κρατύνω.

Κρατυντήριος κλισμὸς, sella ad retinendum et firmandum. A præc.

Κρατυντικὸς, ὴ, ὸν, firmandi vim habens. A

Κρατύνω, fut. υνῶ, validum ac firmum reddo, munio; (2) confirmo, stabilio, vim magnam tribuo; (3) roboro, induro; (4) impero. Κρατύνειν ἑρετμὰ, *Apollon.* Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας, *Il.* 11, 215. (4) ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει, *Soph. Elect.* 175. A κράτος. Unde

Κρατὺς, ὁ, validus viribus, fortis, potens.

Κράτυσμὸς, ȣ, ὁ, corroboratio. A κρατύς.

Κραυγάζω, fut. άσω, clamo, vociferor. Φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε, *Joan.* 11, 43. A κραυγή.

Κραυγανω, idem. Παιδίον προκείμενον, ἀσπαῖρόν τε καὶ κραυγανόμενον, *Herodot.* 1, 3.

Κραύγασος, ȣ, ὁ, vociferator, clamosus:

Κραυγαςικὸς, ὴ, ὸν, clamosus:

Κραυγαςικῶς, *adv.* cum clamore. A κραυγάζω.

Κραυγὴ, ῆς, ἡ, clamor, vociferatio. A κράζω.

Κραυγίας, ȣ, ὁ, ut κραυγίας ἵππος, equus qui clamore et strepitu terretur. A præc.

Κραυρᾷν, struma laborare; (2) de morbo apum cum vermes et araneas gignunt, *Hes.* A

ΚΡΑΥ'ΡΟΣ, ρα, ρον, aridus, siccus, torridus, friabilis, rigidus; (2) ἡ κραύρα, *subst.* struma; (3) morbus boum. Hinc

Κραυρότης, ητος, ἡ, ariditas, siccitas, friabilitas.

Κράω, pro κρᾶω, *Ar.*

Κρέα, nom. vel acc. plur. pro κρέατα, a κρέας.

Κρεάγρα, ας, ἡ, fuscina, harpago, instrumentum ad extrahendas carnes ex olla vel aheno. Ex κρέας et ἀγρεύω, *copio.*

Κρεαγρὶς, ίδος, ἡ, idem et ex iisd.

Κρεαγραπτέω, lacero carnem.

Κρεάγραπτος, ον, carnem seu cutem lacerans, vulnerans; (2) asper.

Κρεάδιον, ȣ, τὸ, caruncula, carnis frustum. Dim. a κρέας.

Κρεανομέω, ῶ, fut. ήσω, carnes distribuo; (2) aliorum carnes disseco, coquo ac voro.

Κρεανομία, ας, ἡ, distributio carnium, visceratio. A

Κρεανόμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, carnes distribuens. Ex κρέας et νέμω, *distribuo.*

ΚΡΕ'ΑΣ, ατος, τὸ, caro; (2) frustum carnis; (3) corpus.

Κρεγμὸς, ȣ, ὁ, pulsatio, sonitus. A κρέκω.

Κρεηδόκος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, ad recipiendas carnes factus. Ex κρέας et δέχομαι.

Κρεηφαγέειν, *Ion.* pro κρεωφαγεῖν.

Κρεηφαγίη, ης, ἡ, pro κρεωφαγία, *Ion.*

Κρεῖας, *Poet.* pro κρέας, *Hom.*

Κρείοισα, *imperans, regina*, præs. part. act. *Dor.* pro κρείȣσα, a κρείω.

Κρεῖον, ȣ, τὸ, vas carnarium, carnium receptaculum, olla. A κρέας.

Κρειοφάγος, et κρεηφάγος, pro κρεοφάγος.

Κρείσσονα, nom. plur. n. g. a κρείσσων.

Κρείσσοσι, vel κρείττοσι, dat. plur. a

Κρείσσων, vel κρείττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, melior, præstantior; (2) præstantior viribus, potentia, aliave re, *unde* (3) κρείττονες, Dii, cœlites; (4) invictus ab aliqua re, ut voluptate, &c. κρείττων θανάτȣ, immortalis. Τὸ κρεῖττον, numen. Εὐχαῖς, ἐκ αἰτίαις, ἐξιλεȣ̃ται τὸ κρεῖττον, *Heliod. Æthiop.* 1. A κράτος.

Κρεισσότεκνος, ὁ, filius potentior, *Æsch.*

Κρείων, οντος, rex, regnator; κρείȣσα, regina.

Κρειῶν, *carnium*, gen. pl. *contr.* et *Poet.* pro κρεάτων.

Κρεκάδιον, τὸ, aulæa, vela, quibus aula tam ornatus gratia, quam arcendo sole, vento, &c. obtendebatur. Κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον, *Aristoph. Vesp.* 1215.

Κρέκελος, fletus, ploratus, *Hes.* A κρέκω.

Κρέκην, sonum odiosum, *Gal.* apud Hipp.

Κρεκτὸς, ἡ, ὸν, stridulus, *Æsch.*

ΚΡΕ'ΚΩ, pectine seu radio pulso; (2) pulso; (3) sonum molestum et odiosum edo. Ἀδὺ κρέκεις τι μέλος, *Epigr.*

Κρεμάθρα, ας, ἡ, vas pensile, aut storea pensilis in qua reponuntur casei, aut opsoniorum reliquiæ. A

Κρέμαμαι, pendeo; κρεμάμενος, suspensus. Κρέμαται μὲν ȣ̓̃ν ἐντεῦθεν ὑμῶν ἡ τέχνη, *Aristoph. Av.* 1393.

Κρεμάννυμι. Vid. κρεμάω.

Κρεμάσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi κρεμάω.

Κρεμασθεὶς, *suspensus*, aor. 1. part. pass.

Κρεμασμὸς, ȣ̃, ὁ, suspensio.

Κρεμαςὴρ, ῆρος, ὁ, qui suspendit aut suspensum tenet; (2) κρεμαςῆρες, nervi testium; (3) crates viminea, in qua casei siccantur; (4) lorum, seu habena pensilis e qua aliquid dependet. A κρεμάω. Hinc

Κρεμαςήριος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, pendulus, pensilis.

Κρεμαςὴς, ȣ̃, ὁ, idem quod κρεμάθρα.

Κρεμαςὸς, ἡ, ὸν, pendulus, pensilis. A κρεμάω.

Κρεμάςρα, ας, ἡ, id unde aliquid pendet; (2) vas pensile, in quo panes, casei, et similia reponuntur; (3) pediculus multifidus, ex quo fructus appenduntur. A

ΚΡΕΜΑ'Ω, ῶ, vel κρεμάννυμι, seu κρεμαννύω, fut. μάσω, suspendo; (2) suspensum teneo; et (3) *in pass.* suspendor; (4) pendeo. Ἐκρέμασε κόρακι δεῖπνον, *Aristoph. Thesm.* 1037.

Κρεμβαλιάζω, crembalum pulso. Hinc

Κρεμβαλιαςὴς, ȣ̃, ὁ, crembali peritus, qui crembalum insonare novit.

Κρεμβαλιαςὺς, ύος, ὁ, strepitus seu sonitus quem edit crembalum. Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαςὺν μιμεῖσθαι ἴσασιν, *Hom. Hymn. in Apoll.* 162.

Κρεμβαλίζω, fut. ίσω, crembalum pulso. A

ΚΡΕ'ΜΒΑΛΟΝ, ȣ, τὸ, crembalum, crepitaculum, quod digitis agitatum strepitum edit.

Κρεμνάω, ῶ, idem quod et a κρεμάω.

Κρέμνημι, idem et ab eod.

Κρέμομαι, suspensus sum, *Ar.*

Κρεμόω, ῶ, idem quod κρεμάω.

ΚΡΕ'ΜΥΣ, υος, ὁ, piscis quidam.

Κρεμῶν, pro ἀκρεμῶν, *E. M.*

Κρὲξ, κὸς, ἡ, crex, avis pugnax, rostrum acutum et serratum habens, nuptiisque inauspicata. *Angl.* A DACKER HEN. A κρέκω.

Κρεόβορος, carnivorus. Τὰς ἀνάνδρȣς κρεοβόρȣς Ἀμαζόνας, *Æschyl. Suppl.* 295.

Κρεόβρωτος, ον, carnivorus. A βρώσκω.

Κρέοισα, pr. part. act. *Dor.* pro κρέȣσα, a κρέω.

Κρεοκάκκαβος, ȣ, ὁ, edulium e carnibus minutim concisis, et cum sanguine, arvina, et dulci jure concinnatis. Ex κακκάβη.

Κρεονομία, ας, ἡ. Vid. κρεωνομία, &c.

Κρεοσήπομαι, carnium more putresco.

Κρεοσκευασία, ας, ἡ, ratio apparandarum carnium. Ex κρέας et σκευασία.

Κρεȣργέω, ῶ, fut. ήσω, excarnifico, dilanio, lanius sum, carnes lanii more concido. A κρεȣργός.

Κρεȣργηδὸν, *adv.* more eorum quæ in parva frusta dissecta sunt, seu quæ a laniis conciduntur. Ab eod.

Κρεȣργία, ας, ἡ, carnium dissectio seu concisio, laniatus, visceratio. Ab eod.

Κρεȣργικὸς, ἡ, ὸν, lanionius. A

Κρεȣργὸς, ȣ̃, ὁ καὶ ἡ, lanius, lanio. Ex κρέας et ἔργον, *opus.*

Κρεοφαγία, ἡ. Vide κρεωφαγία. Ἀπὸ κρεοφαγίας τὸν βίον ἔχȣσι, *Diod. Sic.* 3, 31. A

Κρεοφάγος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. Vide κρεωφάγος.

Κρέσσονες, nom. plur. *Ion.* pro κρείσσονες.

Κρεῦλλιον, ȣ, τὸ, caruncula. Dim. a κρέας.

ΚΡΕ'Ω, vel κρείω, regno, impero.

Κρεωβορία, ἡ, carnium devoratio, usus copiosior. Θηριωδέςερον, διὰ τὴν κρεωβορίαν, *Eustath. ad Iliad.*

Κρεωδαισία, ας, ἡ, carnium in frusta concisarum distributio, visceratio. Ex δαίω.

Κρεωδαίτης, ȣ, ὁ, carnium in frusta divisarum distributor.

Κρεωδαῖτις, ἡ, *fœm.* τȣ̃ κρεωδαίτης, *Steph.*

Κρεωδετρὰ, ἡ, culter ad carnes excoriandas, *Poll.*

Κρεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carnosus. A κρέας.

Κρεωδοσία, ας, ἡ, carnium distributio, visceratio. Ex κρέας et δίδωμι, unde δόσις.

Κρεωδοτέω, ῶ, fut. ήσω, carnes distribuo. A

Κρεωδότης, ȣ, ὁ, carnium dator s. distributor.

Κρεωδόχος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, ad recipiendas seu adservandas carnes factus. Ex δέχομαι.

Κρεωθήκη, ης, ἡ, carnarium, *Gl. V.*

Κρεωθοινία, ἡ, cœna seu epulum e carnibus, *Suid.*

Κρεωκοπέω, ῶ, carnes seco. Ex κρέας et κόπτω.

Κρεωκόπος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, carnes secans.

Κρεωλογέω, carnem colligo. Ex κρέας et λέγω.

Κρέων, οντος, ὁ, rex, regnator. Πόντȣ κρέοντι, Neptuno, *Eurip. Hipp.* 1167.

Κρεωνομέω, ῶ, fut. ήσω, carnes distribuo. Ex κρέας et νέμω.

Κρεωνομία, ας, ἡ, carnium distributio.

Κρεωπωλεῖον, ȣ, τὸ, idem quod κρεωπώλιον.

Κρεωπώλης, ȣ, ὁ, carnium venditor, lanius. Ex κρέας et πωλέω. Hinc

Κρεωπωλικὸς, ἡ, ὸν, ad lanium pertinens.

Κρεωπώλιον, ȣ, τὸ, macellum.

Κρεωςάθμη, ης, ἡ, statera, in qua carnes appenduntur. Ex κρέας et ςαθμή.

Κρεωφαγέω, ῶ, fut. ήσω, carne vescor.

Κρεωφαγία, ας, ἡ, victus e carne.

Κρεωφάγος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, carnes edens, qui carnibus vescitur. Ex κρέας et φαγεῖν.

ΚΡΗ'ΓΥΟΣ, ὕον, gratus, jucundus, placidus; (2) bonus; (3) utilis; (4) idoneus, aptus; (5) suavem vocem edens. Μάντι κακῶν ȣ̓ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, *Il.* 1, 106.

ΚΡΗ'ΔΕΜΝΟΝ, ȣ, τὸ, capitis ligamentum, vitta, velamentum capitis, quod ad humeros usque demittebatur; (2) operculum doliorum aut vasorum similium; (3) muri, et pinnæ murorum, *Ern.*

Κρῆηνον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. *Poet.* pro κρῆνον, a κραίνω.

Κρῆθεν, *adv.* a capite. A κρὰς, *caput.*

ΚΡΗ'ΘΜΟΝ, ȣ, τὸ, herbæ genus; *Angl.* SAMPHIRE.

Κρηθμὸς, ὁ, ostrea, *Lyc.* al. κρυθμός.

Κρηῖον, τὸ, *Ion.* pro κρεῖον.

Κρήμναμαι, pendeo, suspensus sum. Νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας ἡδέως κεκρημνάμεσθα, *Eur. Ion.* 1658. A κρημνός. Unde

Κρημνάω, ῶ, vel κρήμνημι, fut. νήσω, præcipito.

Κρημνέω, idem quod κρημνάω. Laudant Appiani locum in quo ἐκρήμνει; sed melius legitur ἐκρήμνη. Vide κρήμνημι.

Κρήμνη, 2. sing. præs. imperat. *per Apocopen*, pro κρήμνηθι, a κρήμνημι.

Κρημνηβάτης, ὁ, idem quod κρημνοβάτης, *Naz.*

Κρημνηγορέω, ῶ, verba ardua et grandia fundito. Ex κρημνὸς et ἀγορέω, *loquor.*

Κρήμνημι, in crucem ago. Τούσδ' ἐρευνώμενος ἐκρήμνη, *Appian. de Bello Mithrid.*

Κρημνίζω, fut. ίσω, præcipito. A κρημνός. Hinc

Κρήμνισις, εως, ἡ, præcipitatio, *Schol. Thucyd. ad lib.* 7.

Κρημνοβατέω, ῶ, per præcipitia incedo. A

Κρημνοβάτης, ȣ, ὁ, per præcipitia ambulans, per loca prærupta incedens; (2) funambulus. A κρημνὸς et βαίνω, *incedo.*

Κρημνόθεν, *adv.* e præcipitio, *vel potius* a vertice. Si sana lectio: Κρημνόθεν ἐκ ῥίζης: sed Clar. Ruhnken. legit πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης, *Orph. Argonaut.* 995.

Κρημνοκομπέω, ῶ, verbis præruptis et arduis glorior, jacto, arroganter et superbe loquor.

Κρημνοποιὸς, ὁ, verba ardua funditans, *Ar.*

ΚΡΗΜΝΟ'Σ,

ΚΡΗΜΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, præceps, rupes, præcipitium; (2) ripa alta; (3) labrum ulceris; (4) omne excelsum et prominens. Αἰθιοπεὺς κρημνός, *Callim. in Del.* 208.

Κρημνώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, præruptus, præceps, arduus. A κρημνός.

Κρημνώρεια, ας, ἡ, præcipitium montis. Ex κρημνός et ὄρος, *mons.*

Κρῆναι, aor. 1. inf. act. verbi κραίνω.

Κρηναῖος, αία, αῖον, fontanus; (2) frigidus, ut aqua fontana. A κρήνη.

Κρηνάων, gen. pl. *Æol.* pro κρηνῶν, a

ΚΡΗ'ΝΗ, ης, ἡ, fons; (2) vas aquarium.

Κρηνιάδες, αἱ, Nymphæ fontanæ, fontes. Νίκων Ἡσιόδοιο Νύμφαι κρηνιάδων λῦσαν ἀπὸ σφετέρων, *Anthol.*

Κρηνίτιδες, αἱ, Nymphæ fontanæ. A

Κρηνὶς, ἴδος, ἡ, fonticulus. Dim. a κρήνη.

Κρῆνον, 2. sing. a. 1. imperat. act. verbi κραίνω.

Κρηνοφυλάκιον, ου, τὸ, fontis custodia, munus custodiendi et curandi fontes. A

Κρηνοφύλαξ, ακος, ὁ ἡ ἡ, fontis custos.

Κρηπιδοποιὸς, ὁ ἡ ἡ, qui crepidas conficit, sutor crepidarius. Ex κρηπὶς et ποιέω.

Κρηπιδοπώλης, ου, ὁ, crepidarum venditor.

Κρηπίδωμα, τὸ, fundamentum; (2) crepido. Τὸ δὲ ὕψος, ἑκατὸν εἴκοσι (ποδας) χωρὶς τοῦ κρηπιδώματος, *Diodor. Sic.* 13, 82. A

Κρηπιδόω, ῶ, fundo, fundamentum pono; κρηπιδούμενος, præs. part. pass. crepidatus.

Κρηπιδουργὸς, idem quod κρηπιδοποιὸς, *Poll.*

ΚΡΗΠΙ'Σ, ἴδος, ἡ, crepida, soccus; (2) basis, fundamentum; (3) crepido, margo; (4) placentæ genus. (3) ἔρχεται δ' ἀνακτόρων κρηπῖδος ἐντὸς, *Eurip. Androm.* 1112.

ΚΡΗ'Σ, Κρητὸς, ὁ, Cres, Cretensis.

Κρῆς, pro κρέας, caro.

ΚΡΗΣΣΕ'ΡΑ, ας, ἡ, cribrum pollinarium e filo laneo; (2) pannus rarus per quem aliquid colatur; (3) operculum calathi.

Κρῆσσα, ης, ἡ, fœmina Cretensis. A Κρής.

Κρησφύγετον, ου, τὸ, refugium eorum qui Minoëm Cretensem, severum vindicem scelerum, fugiebant; (2) perfugium quodvis; (3) munitio subsidiaria; (4) asylum; (5) latebra. Ex Κρὴς et φεύγω.

Κρηταγενὴς, ὁ ἡ ἡ, Cretensis.

Κρήτη, ης, ἡ, Creta, insula.

Κρήτηθεν, adv. e Creta.

Κρητήριον, ου, τὸ, parvus crater. Dim.

Κρητίζω, Cretisso, Cretenses imitor. A Κρής.

Κρητικὸς, ἡ, ὸν, Creticus.

Κρητικῶς, adv. more Cretensi.

Κρητισμὸς, ῦ, ὁ, mos Creticus; (2) Cretica fallacia. A κρητίζω.

Κρηφαγεῖν, pro κρεωφαγεῖν, carnem comedere.

Κρῖ, τὸ, hordeum.

Κριανὸς, ἡ, ὸν, in Ariete natus. A κριός.

Κριβανίτης, ου, ὁ, testaceus, in testa coctus; ut κριβανίτης ἄρτος. A

Κρίβανος, ου, ὁ, fornax, idem quod κλίβανος.

Κριβανοειδὴς, ὲς, clibani formam habens, *Diosc.*

Κριβανωτὸς, ὸν, testaceus, in testa coctus.

Κρίγε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκριγε, a κρίζω.

Κριγὴ, ῆς, ἡ, stridor, *Suid. Etym. M.*

Κριγμὸς, ῦ, ὁ, *Suid.* idem.

ΚΡΙ'ΖΩ, fut. ξω, strido, stridorem edo.

Κρηδὸν, adv. arietis more, valide. A κριός.

Κριθανίας, ου, ὁ, genus tritici; ut κριθανίας πυρὸς, triticum hordeacei generis. A κριθή.

Κριθάριον, ου, τὸ, hordeum, hordeolum, *Gl. V.*

Κριθάω. Idem quod κριθιάω. Hinc κριθῶντα πῶλον, lascivientem pullum, *Æsch. Agam.* 1649.

Κρίθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐκρίθησαν, a κρίνω.

ΚΡΙΘΗ', ῆς, ἡ, hordeum, planta granumve; (2) tuberculum parvum oblongum, palpebræ adnasci solitum; (3) virilia, *ap. Comic.*

Κριθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi κρίνω.

Κριθῆτε, 2. plur. aor. 1. conj. pass.

Κριθίασις, εως, ἡ, morbus, quum equus κριθιᾷ.

Κριθιάω, ῶ, fut. ήσω, hordeo vescor; (2) e nimio hordei pastu lascivio; (3) de equo dicitur, quum ex itinere vel cursu anhelabundus hordeum devorat, indeque crudidate vexatur. A κριθή.

Κριθίδιον, ου, τὸ, Dim. a κριθή.

Κρίθινος, ίνη, ινον, hordeaceus. Ab eod.

Κριθολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui hordeum colligit. Ex κριθὴ et λέγω.

Κριθόμαντις, εως, ὁ, qui ex hordeo vaticinatur.

Κριθοτράγος, ὁ, qui hordeo vescitur, *Ar.*

Κριθοφαγία, ας, ἡ, victus ex hordeo; (2) pœna quædam militaris, cum hordeo pascuntur pro tritico.

Κριθοφάγος, ου, ὁ ἡ ἡ, hordeo vescens.

Κριθοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, hordeum ferens, seu hordei ferax. Ex κριθὴ et φέρω.

Κριθώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, hordeaceus. A κριθή.

Κρίκεν, 3. sing. perf. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro κέκρικε, a κρίζω.

Κρικίον, ου, τὸ, circellus, *Gl. V.* A

Κρίκος, ου, ὁ, annulus; (2) circulus. A κίρκος.

Κρικόω, ῶ, f. ώσω, annulo trajicio et infibulo.

Κρικωτὸς, ἡ, ὸν, annulis confertus. A præc.

Κρίμα, ατος, τὸ, judicium, pœna; (2) damnatio; (3) decretum; (4) præceptum, mandatum. A κρίνω.

Κριμνίτης, ου, ὁ, ut κριμνίτης πλακοῦς, placenta e farina crassiore confecta. A

ΚΡΙ'ΜΝΟΝ, ου, τὸ, farina crassior; (2) hordeum; (3) panis e crassiore hordei farina. Hinc

Κριμνώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, de urina, cui insunt, vel innatant, frustula velut crassioris farinæ.

Κρῖναι, aor. 1. inf. act. verbi κρίνω.

Κρινάμενος, aor. 1. part. med.

Κρίνε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔκρινε.

Κρινέωσι, 3. plur. præs. conj. act. *Poet.* pro κρίνωσι.

Κρινθέντες, *Il.* 13, 129. pro κριθέντες, delecti, aor. 1. pass. a κρίνω, *seligo.*

ΚΡΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, lilium; (2) cucurbita; (3) cucurbitæ flos; (4) pauper; (5) species saltationis; (6) *Aristoph.* habet et κρίνεσι, quasi a κρίνος.

ΚΡΙ'ΝΩ, f. κρινῶ, secerno, discerno; (2) excerno; (3) seligo, deligo; (4) discepto, judico; (5) censeo, æstimo; (6) adjudico; (7) statuo, constituo; (8) accuso, diem dico, reum ago, defero; (9) damno; (10) probo; (11) exploro; (12) *in med.* decerno acie, prælior; *et in pass.* (13) τὸ κρινόμενον est res de qua disceptatur; τὰ κεκριμένα, exactum, germanum: *it.* probatum; *it.* conspicuum, de quo nemo dubitare potest. Κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς κρίνει παρεστὼς, percunctatur, *Soph. Trach.* 197. Ἐκ τοῦ στόματός σου κρινῶ σε, *Luc.* 19, 22. Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας, *Plut.* (4) ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶν δὲ σοὶ τὰ πλείονα, sed non litigabo tecum de his diutius, *Eurip. Med.* 609. (7) ἀπ' ὤμῳ ταῦτα δαίμονός τις κρίνων, *Soph. Œd. Tyr.* 828. (9) τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος, non damnanda est spes, *id est,* non abjicienda est spes ante exitum, *Id. Trach.* 724. Item, interrogo, percontor. Μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε, ne interroga, ne scrutare, *Soph. Aj.* 587. Σέ τοι, σὲ κρίνω, te sane, te percontor, *Id. Electr.* 1474.

Κρινὼν, ῶνος, ὁ, lilietum, locus consitus liliis.

Κρινωνιὰ, ᾶς, ἡ, lilietum. A κρίνον.

Κριοδόχη, seu κριοδόκη, ης, ἡ, machina arietaria, arietem sustinens. Ex κριὸς et δέχομαι.

Κριοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, arietis formam habens.

Κριοκοπέω, ῶ, f. ήσω, arieto, ariete quatio. Ex κριὸς et κόπτω.

Κριοκρουῶ, ariete percutio.

Κριομαχία, ας, ἡ, arietum pugna. Ex μάχη.

Κριομαχῶ, arieto, *Gl. V.*

Κριόμυξος, ον, arietis instar mucosus, *Gal.*

Κριοπρόσωπος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui arietina facie est, arietem facie referens. Ex πρόσωπον.

ΚΡΙΟ'Σ, ῦ, ὁ, aries, ovium dux; (2) signum cœleste; (3) navis genus; (4) machina bellica; (5) voluta in capitulis columnarum superiorum ordinum, Ionici atque Corinthiaci.

Κριοφάγος, ου, ὁ ἡ ἡ, arietum vorator.

Κριοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, arietem gestans.

Κρίσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui dic. judicatorius, ad judicationem pertinens, ex quo argumentum judicii faciendi petimus, criticus, quo judicium instituitur, decretorius. A κρίσις.

Κρισίμως, *adv.* ut judicari possit.

Κρίσις, εως, ἡ, judicatio, ipsa judicandi actio; (2) sententia quæ de aliqua re fertur, censura, æstimatio alicujus rei; (3) caussæ dictio; (4) decretorium in bello prælium; unde (5) eventus belli; (6) morbi in melius deteriusve; (7) condemnatio; (8) justitia, justum judicium; (9) ultimi judicii dies, seu ultimum judicium. A κρίνω.

ΚΡΙ'ΣΚΡΑΝΑ, ων, τὰ, scrinia regis.

Κρισσὸς, ῦ, ὁ, varix. Pro κιρσός. Hinc

Κρισσώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, varicosus, *Gl. V.*

Κριτήριον, ου, τὸ, organum seu instrumentum judicandi; (2) sensus et pars animi rerum judicatrix et arbitra, judicium; (3) id ex quo judicandi materiam petimus, ad quod respicimus judicantes; (4) locus ubi judicium exercetur, tribunal judicis; (5) lis ipsa et causa; (6) judices ipsi. A κρίνω. Unde

Κριτὴς, ῦ, ὁ, judex; (2) arbiter, æstimator.

Κριτικὸς, ἡ, ὸν, solers ad judicandum, judicandi peritus, qui dijudicat; (2) criticus, qui de aliorum scriptis judicat; (3) decretorius v. gr. dies. Ab eod.

Κριτὶς, ἴδος, ἡ, judex, arbitra, æstimatrix.

Κριτὸς, ἡ, ὸν, selectus, delectus, judicatus.

Κροαίνω, *apud Hom.* de equo pulsante terram pedibus, ut sonipes *apud Virg.* Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum; (2) cupidus sum; (3) pulsandis fidibus carmen exprimo. A κρούω.

Κρόκα, acc. sing. *per Sync.* pro κρόκιδα.

Κροκάλη, ης, ἡ, calculus littoralis, arena littoralis; (2) littus, *Opp. Hal.* 1, 398. A κρόκη.

Κρόκεος, έα, εον, idem quod κροκόεις.

ΚΡΟ'ΚΗ, ης, ἡ, trama, subtegmen, idem quod stamini inseritur; (2) arena littoralis; κρόκαι, αἱ, arena littorea; (3) littus.

Κροκίας, ου, ὁ, ut κροκίας λίθος, crocias lapis; quod colore sit croceo.

Κροκιδίζω, s. κροκυδίζω, floccos lego; (2) adulor, floccos pilosque ex veste alterius legens. A κροκίς. Hinc

Κροκιδισμὸς, ῦ, ὁ, floccorum seu pilorum lectio, de periculose ægrotantibus, signum mortis imminentis.

Κροκίζω, fut. ίσω, texo, neo; (2) croco similis sum, crocum refero. A κρόκη vel κρόκος.

Κρόκινος, ίνη, ινον, crocinus, croceus. A κρόκος.

Κροκὶς, ἴδος, ἡ, subtegmen; (2) floccus in veste prominens, e stamine et subtemine; (3) floccus quicunque; (4) medicamentum quod per tomentum ano inditur. A κρόκη.

Κροκισμὸς, ῦ, ὁ, tela. A κροκίζω.

Κροκόβαπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, croco tinctus. Ex κρόκος et βάπτω.

Κροκοβαφὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Κροκοδείλιον, ου, τὸ, herba chamæleontis nigri figura. A

ΚΡΟΚΟ'ΔΕΙΛΟΣ, ου, ὁ, crocodilus, animal ἀμφίβιον. (2) quæstio quædam captiosa. Hinc

Κροκοδείλινος, η, ον, crocodilinus.

Κροκοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, croco similis, coloris crocei, luteus. Ex κρόκος et εἶδος.

Κροκείμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, croceo amictu indutus. Ex κρόκος et εἷμα.

Κροκόεις, όεσσα, όεν, croceus, crocum referens, crocei coloris. Κισσὸς κροκόεις, hedera croceas baccas, *sive* corymbos ferens, *Theocr. Epig.* 3. Καρπὸς κροκόεις, hederæ corymbi, *Id. Idyll.* 1, 31. A κρόκος.

Κρόκεος, έα, εον, idem et ab eod.

Κροκοδειλῖτις, ἡ, quæstio sophistarum ludicra, *V. L.*

Κροκόμαγμα, ατος, τὸ, retrimentum crocini unguenti. Ex κρόκος et μάγμα.

Κρόκον, ου, τὸ, ovi vitellus. A κρόκος.

Κροκονητικὴ, ἡ, ars nendi subtemen seu tramam.

mam, cui opp. στημονητικὴ, quia subtemen subtilius nebatur, stamen crassius. A κρόκη et νέω.

Κροκόπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, croceo peplo velatus.

ΚΡΟ'ΚΟΣ, ου, ὁ, et κρόκον, ου, τὸ, crocus vel crocum. *Angl.* SAFFRON. Hinc

Κροκόω, ῶ, fut. ώσω, croco tingo.

Κροκύζω, fut. ύσω, idem quod κροκίζω.

Κροκὺς, ύδος, ἡ, idem quod κροκίς.

Κροκύφαντος, ου, ὁ, peplum seu velum tenuius. Ex κρόκη et ὑφαίνω.

Κροκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, croceus. A κρόκος.

Κροκώτας, κροκόττας, κροκύτας, ὁ, animalis nomen e lupo et cane misti. *Lat.* crocuta.

Κροκωτίδιον, τὸ, crocotula. Dim.

Κροκώτιον, ου, τὸ, idem. Dim. A

Κροκωτὸς, ἡ, ὸν, croco tinctus, et absolute κροκωτὸς, οῦ, ὁ, vestis (feminea et exterior) croceo colore imbuta, *Ar.* A κροκόω.

Κροκωτοφορέω, ῶ, f. ήσω, crocotam gesto, crocota indutus sum. A

Κροκωτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui crocotam gestat, crocota indutus. A κροκωτὸς et φέρω.

Κρομμυογήτειον, ου, τὸ, olus mixtæ naturæ ex getio et cepa.

Κρόμμυον, vel κρόμυον, ου, τὸ, cepa. A κάρα.

Κρομμυοξυρεγμία, ας, ἡ, fœtidus ructus, qualis eorum est qui allium vel cepas comederunt.

Κρομμυοπώλης, ου, ὁ, qui cepas vendit.

Κρόνια, ων, τὰ, Saturnalia, *it.* tempora prisca sub Saturni regno, *apud Aristoph.* A Κρόνος. Unde

Κρονιάδες, ων, αἱ, sc. ἡμέραι, dies Saturnales.

Κρονίδης, ου, ὁ, Saturni filius, Jupiter in primis, quandoque Neptunus etiam et Pluto.

Κρονικὸς, ἡ, ὸν, Saturnius; (2) præ senio delirus; (3) stultus; (4) pervetustus et rancidus.

Κρόνιος, ία, ιον, idem.

Κρόνιππος, ου, valde fatuus, *Aristoph.*

Κρονίων, ωνος, ὁ, idem quod Κρονίδης.

Κρονόληρος, ου, ὁ. delirus senex, *Aristoph.*

ΚΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, Saturnus; κόρος νοῦς, i. e. ὁ καθαρὸς, seu purus intellectus radicatus in causa prima, et deus dux ordinis intellectualis; (2) senex morosus et maleficus; (3) bardus, fatuus, delirus.

Κρονότεκνος, ὁ, Saturni pater, epith. Cœli.

Κρὸξ, idem quod κρόκη, *Hesiod.*

Κρόσσαι, αἱ, scalæ; (2) scalæ scalis superimpositæ; (3) pinnæ murorum aut turrium. Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις, *Il.* 12, 258. A

ΚΡΟΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, fimbria, cirrus, vel villus, qui imæ oræ vestimenti adsui solebat. Hinc

Κροσσόω, ῶ, fimbriam vesti adsuo.

Κροσσωτὸς, οῦ, ὁ, sc. χιτὼν, vestis fimbriata, tunica fimbria villove prætexta. A κροσσόω.

Κρόσφος, ου, ὁ, idem quod γρόσφος.

Κροταίνω, idem quod κροτέω.

Κροτάλια, ων, τὰ, ornamenta margaritarum quæ collisa sonum edunt. A κρότος.

Κροταλίζω, f. ίσω, pulso, crepitare facio, plaudo. A κρόταλον.

Κροταλισμὸς, οῦ, ὁ, plausus, *Gl. V.* A præc.

Κρόταλον, ου, τὸ, crotalum, crepitaculum, tintinnabulum; (2) *Comici* etiam pro garrulo, ut et κρόταλος. A κρότος.

Κροταφὶς, ἡ, vas fabrile, *Poll.*

Κροταφίτης, ου, ὁ, ut κροταφῖται μύες, musculi temporales. A

ΚΡΟ'ΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus, pars capitis; κρόταφοι, tempora.

Κροτέω, ῶ, f. ήσω, crepito, pulso, verbero; (2) plaudo, plausu comprobo; (3) crepo, dico; (4) clocito ut ciconia. Κιθάραν κροτῆσαι, *Theoc.* 18, 35. A κρότος. Hinc

Κρότημα, ατος, τὸ, plausus, sonus ex plausu; (2) de homine, idem quod κρόταλον, n. 2.

Κρότησις, εως, ἡ, plausus, ipsa plaudendi actio.

Κροτητὸς, ἡ, ὸν, pulsatus, plausibilis.

Κροτισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod κρότος.

Κροτοθόρυβος, ου, ὁ, plausus, ictus cum tumultu. Ex κρότος et θόρυβος.

Κροτοπαίγνια, τὰ, puerilia crepitacula, *Auson.*

ΚΡΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, pulsus, qui fit manu, remis, pedibus vel simili modo, strepitus, crepitus; (2) plausus, favor theatralis; (3) crepitatio quam ciconia edit rostro.

ΚΡΟ'ΤΩΝ, ωνος, ὁ, ricinus, musca canina, idem quod κίκι, *Theophr.*

ΚΡΟΤΩ'ΝΗ, ης, ἡ, vitium in olea arbore.

Κροτωνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ricino similis, ricini figuram habens. Ex κρότων et εἶδος.

Κροῦμα, ατος, τὸ, sonus quem instrumenta musica pulsata edunt; (2) pulsus; (3) instrumentum musicum pulsatile. A κρούω.

Κρουματικὸς, ἡ, ὸν, pulsandi peritus. A κροῦμα.

Κρουμάτιον, ου, τὸ, canticum in instrumento musico pulsatili. Dim. ab eod.

Κρουματοποιὸς, οῦ, ὁ, instrumenta musica pulsandi peritus. Ex κροῦμα et ποιέω.

Κρουναῖος, αία, αῖον, e scatebris seu fonte saliens. A κρουνός.

Κρουνεῖον, et κρουνία, genus poculi, *ap. Ath.*

Κρουνηδὸν, *adv.* instar scatebræ, ad modum fontis salientis. A κρουνός.

Κρουνίζω, fut. ίσω, in modum fontis salientis effluo. Ab eod.

Κρούνισμα, ατος, τὸ, id quod in modum salientis aquæ effluit. A κρουνίζω.

ΚΡΟΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, scatebra, fons saliens. Κρουνοὶ δ' ἐχώρουν, fontes vero fluebant, *Eurip. Hec.* 568.

Κρουνοχυτρολήραιον, τὸ, nugator, garrulus, *Ar.*

Κρούνωμα, ατος, τὸ, alveus. Νῆστις θ' ἡ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον, et Nestis quæ lacrymis rigat humanum alveum, *Empedocles apud Plutarch. de Placitis Philosoph.* 1. *Sextum Empyr. advers. Physicos et alios.*

Κρούπαλα, ων, τὰ, lignei calcei, *Hes.* Ex κρούω et πάλλω, *vibro.*

Κρουπέζαι, ῶν, αἱ, calceamenta lignea apud Bœotos. Ex κρούω et πέζα.

Κρουπέζια, ων, τὰ, idem et ex iisd. Unde

Κρουπεζούμενοι, qui induratis sunt pedibus, *Hes.*

Κρουπεζοφόροι, οἱ, *Bœot.* Poll. A κρουπέζαι, calceamenta lignea.

Κρούσας, aor. 1. part. verbi κρούω.

Κρουσιδημέω, ῶ, populo aures obtundo; (2) populum fallo, (idem quod κρουσιμετρέω, *Ern.*) A

Κρουσίδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui populum fallit, (idem quod κρουσίμετρος, id.)

Κρουσιμετρέω, ῶ, fut. ήσω, mensura fallaci utor; (2) decipio. A

Κρουσίμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mensura falsa utens; in admetiendo decipiens; (2) impostor fraudulentus. Ex κροῦσις et μέτρον.

Κρουσιμέτρης, ου, ὁ, idem.

Κροῦσις, εως, ἡ, pulsatio, *inpr.* instrumenti musici; (2) ipsum instrumentum; (3) modi musici; (4) ars pulsandi instrumenta musica; (5) exploratio rei, *proprie* vasis, quæ fit pulsando; (6) fraus. A κρούω.

Κροῦσμα, ατος, τὸ, idem quod κροῦμα.

Κρουσματικὸς, ἡ, ὸν, idem quod κρουστικός.

Κρουσμὸς, οῦ, ὁ, ictus. A κρούω.

Κρουσολύρης, vel κρουσιλύρης, ου, ὁ, citharam pulsans. A κρούω et λύρα.

Κρουστέον, pulsandum, *Ar.*

Κρουστικὸς, ἡ, ὸν, pulsandi vim habens; (2) pulsans aures, sonorus; (3) affectus movendi facultate præditus. (3) γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφὴς, καὶ κρουστικὸς, sententias cudit, et est perspicuus, facileque affectus movet, *Aristoph. Equit.* 1379. A κρούω.

ΚΡΟΥ'Ω, fut. ούσω, ferio, percutio, pulso, collido. Κἀκρούσα χεῖρας, *Eur. Supp.* 721.

Κρύβδα, *adv.* clam, occulte. A κρύπτω.

Κρύβδην, *adv.* idem et ab eod.

Κρυβεὶς, aor. 2. part. pass. verbi κρύπτω.

Κρυβῆναι, *absconditum esse*, aor. 2. inf. pass.

Κρυερὸς, ρὰ, ρὸν, frigidus, gelidus; (2) horribilis; (3) dirus; (4) tristificus. A κρύος.

Κρυμαλέος, έα, έον, frigidus, gelidus. A

Κρυμὸς, οῦ, ὁ, frigus, rigor hyemis. A κρύος.

Κρυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, frigidus. A præc.

Κρυμοπαγὴς, ὲς, glacialis. E κρυμὸς et πήγνυμι.

Κρυμοχαρὴς, ὲς, gaudens hyeme, frigore. A χαίρω.

Κρυόεις, όεσσα, όεν, frigidus. A κρύος.

Κρυόομαι, οῦμαι, gelasco; κρυοῦται, gelat, *Ph.* A

ΚΡΥ'ΟΣ, εος, τὸ, frigus, gelu.

Κρυπτάδιος, ία, ιον, occultus. Unde κρυπτάδια et κρυπταδίῃ, clam. A κρύπτω.

Κρυπτάζω, occulto.

Κρύπτασκε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔκρυψε, a

Κρυπτάσκω, cooperio. Ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ, *Il.* 8, 272.

Κρύπτε, 3. sing. imperf. act. *Ion.* pro ἔκρυπτε.

Κρύπτεια, ἡ, virtus, (ap. Lacedæm.) quæ est in dissimulandis doloribus et sensu molestiæ; tolerantia, *ap. Plat.* κρυπτία, *Plut.*

Κρυπτέον, tegendum, *Soph.*

Κρυπτεύομαι, insidiis occultis captor. Οὔ τι που κρυπτεύομαι Πρωτέως ἀσέπτου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων; *Euripid. Hel.* 548.

Κρυπτεύω, occulto. Κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως δαρὸν χρόνου πόδα, *Eurip. Bacch.* 886.

Κρύπτη, ης, ἡ, crypta, testudo subterranea, locus abditus et cameratus. Ab eod.

Κρυπτηρία, ας, ἡ, latibulum, *Gl. Vet.*

Κρυπτήριον, ου, τὸ, idem, *Gl. Vet.*

Κρυπτικὸς, ἡ, ὸν, crypticus, celandi peritus.

Κρυπτικῶς, *adv.* occultative, cum arte ad occultandum et fallendum, captiose.

Κρυπτὸς, ἡ, ὸν, occultus, abditus. A

ΚΡΥ'ΠΤΩ, fut. ψω, abscondo, occulto, abdo, tego; (2) celo; κρύπτομαι, occultor; κεκρυμμένος, p. pass. occultatus; κρυβεὶς, a. 2. pass. occultatus. Κρύπτειν υἱὸν τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς τινὰ κατὰ χθονὸς, sepelire, *Soph. Ant.* 24. Παρ' ὑμῖν, *Id.* Κρυφθεὶς, obrutus. Ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν, *Soph. El.* 838. Κρύπτων, *neutraliter*, clausus, occlusus. Τὰ δὲ κρύπτοντα (ὄμματα), δυνόντων μέτα, alios vero (oculos) occlusos cum (astris) occidentibus, *Eurip. Phœn.* 1124.

Κρυπτῶς, *adv.* occulte, abscondite.

Κρυσταίνομαι, κρυσταίνεται, glaciatur, glaciali frigore adstringitur, *Nicand.* A κρύος.

Κρυσταλλίζω, ut crystallum splendeo.

Κρυστάλλινος, ίνη, ινον, crystallinus, e crystallo, crystalli puritatem habens.

Κρυσταλλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crystalli speciem præ se ferens, crystallo similis; (2) qui glaciali specie est. Ex κρύσταλλος et εἶδος.

Κρυσταλλοειδῶς, *adv.* specie crystalli.

Κρυσταλλόομαι, οῦμαι, glacior, gelo; κρυσταλλωθεὶς, aor. 1. pass. conglaciatus, gelu concretus.

Κρυσταλλόπηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, glacie vel frigore concretus. Ex πήγνυμι.

Κρυσταλλοπὴξ, ῆγος, ὁ vel ἡ, idem.

ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, glacies; (2) gelu; (3) crystallus, crystallum, lapis pellucidus.

Κρυσταλλοφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crystallinus, crystalli instar pellucidus, *Strabo.* Ex φαίνω, *luceo.*

Κρυσταλλώδης, pro κρυσταλλοειδὴς, *V. L.*

Κρύφα, *adv.* latenter, clam, clanculum, occulte. A κρύπτω.

Κρυφαῖος, αία, αῖον, clandestinus, abditus, occultus. Ab eod.

Κρυφαίως, *adv.* occulte, clam.

Κρυφανδὸν, *adv.* idem, *Hes.* A κρύπτω.

Κρυφῆ, *adv.* idem et ab eod.

Κρυφηδὸν, *adv.* idem et ab eod.

Κρυφιαῖος, αία, αῖον, clandestinus, *Gl. V.* A κρύφιος.

Κρυφιμαῖος, αία, αῖον, occultus. A præc.

Κρυφιμαίως, *adv.* idem quod κρυφιαίως, *ap. Sch. Ar.*

Κρύφιμος, occultus, *Man.*

Κρυφίνοος, *contr.* κρυφίνους, ου, ὁ καὶ ἡ, qui animi sui sensa occultat et celat. Ex κρύπτω et νόος. (Sed videtur hæc lectio minus proba; in usu est et analogiæ concinit κρυψίνους, aut κρυφόνους, *Ern.*)

Κρυφιομύστως, *adv.* arcane, occulte. Ex κρύφα et μύω.

Κρύφιον, τὸ, res abdita, *Dionys. Ar.* A κρύπτω.

Κρύφιος, ία, ιον, et κρύφιος, ου, ὁ ϗ ἡ, occultus, absconditus, clandestinus. A κρύπτω.

Κρυφίως, *adv.* occulte, clam. A κρύφιος.

Κρύφος, ου, ὁ, latebra. A κρύπτω.

Κρύψαι, aor. 1. inf. act. verbi κρύπτω.

Κρύψε, *celavit*, 3. sing. aor. 1. indic. act. *Ion.* pro ἔκρυψε.

Κρυψίγονος, ὁ ϗ ἡ, arcano partu editus.

Κρυψίδρομος, ὁ ϗ ἡ, in obscuro, in tenebris currens; epith. Baccharum.

Κρυψίνοος, *contr.* κρυψίνους, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod κρυφίνοος.

Κρυψίνως, *adv.* occulte. A præc.

Κρύψις, εως, ἡ, occultatio, absconsio; (2) ars occultandi id quod occultari debet. A κρύπτω.

Κρυψίχολος, ου, ὁ ϗ ἡ, iram occultans.

Κρυψομετώπος, ὁ ϗ ἡ, occultans frontem.

Κρυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, frigidus, gelidus. A κρύος.

Κρύωξα, ἡ, olus simile apio prope mare nascens, *Erot.*

Κρῶ, seu κρώω, pro κεράω, *Thuc.*

ΚΡΩΒΥΛΟΣ, ου, ὁ, aureus vel argenteus corymbus ex capillis pendens; indumentum capitis apud Athenienses, πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον· in viris κρώβυλος, in mulieribus κόρυμβος, puerorum σκόρπιος vocabatur.

Κρωβυλώδης, ες, similis τῷ κρωβύλῳ, *Luc.*

Κρωγμὸς, οῦ, ὁ, crocitatio, vox corvi vel cornicis. A

ΚΡΩΖΩ, crocito, ut corvus; (2) ut quævis avis male canens; (3) garrio. Τοῦτο μὲν, σαυτῇ κρώζεις, *Aristoph. Lys.* 508.

Κρωμακόεις, όεσσα, όεν, præceps, abruptus, *Hes.* A κρώμαξ· al. κλωμακόεις.

Κρωμακωτὸς, ἡ, ὸν, præceps et ascensu difficilis, *Eust.* Ab eod.

ΚΡΩΜΑΞ, ακος, ὁ, acervus lapidum, *Hes.*

Κρωπεῖς, οἱ, piscatores, sc. οἱ τῷ πόρκῳ χρώμενοι, *Poll.*

ΚΡΩΠΙΟΝ, ου, τὸ, falx.

Κρώσσιον, ου, τὸ, urceolus, *Hes.* A

ΚΡΩΣΣΟΣ, οῦ, ὁ, hydria; urceus, vas aquarium.

Κτᾶ, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *per Apocopen*, pro ἔκτανε. a κτείνω.

Κτάμεν, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro κτεῖναι.

Κταμένοιο, gen. sing. part. aor. 2. med. *Ion.* pro κταμένου, a κτείνω.

Κτὰν, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Ion.* et *Bœot.* pro ἔκτησαν, a κτάομαι.

Κτάνε, 3. sing aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔκτανε, a κτείνω.

Κτανέεσθαι, fut 2. inf. med. *Ion.* pro κτανεῖσθαι.

Κτανέοντες, nom. pl. part. fut. 2. act. *Ion.* pro κτανοῦντες.

Κτανέουσι, 3. pl. f. 2. ind. act. *Ion.* pro κτανοῦσι.

Κτάνθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐκτάνθησαν.

ΚΤΑΟΜΑΙ, ῶμαι, fut. κτήσομαι, adquiro, comparo, concilio; (2) *in perf.* adquisivi, habeo, possideo; unde κεκτημένος, dominus; quanquam et simpliciter dicitur de eo ad quem aliquid cujuscunque generis pervenit: ut ἐχθρὸν κεκτημένος οὐδένα, qui nullum inimicum habet, *apud Lys.* obtineo, consequor. Σμικρὸν γέρας, καλὸν δὲ κέκτημαι δόμοις, *Eur. El.* 1017. Σὺ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται, *Id. Alc.* 178. Κεκτήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον, Ἀζᾶσιν, Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον καλεῖν, consequetur ut vocetur Azanibus et Arcadibus Oresteum [sic edit. Musgr. et Brunckii], *Eurip. Or.* 1646. Κατὰ γένος μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς ἐκέκτητο βασιλεῖ γινομένῳ Πάρθων ἐπιτιθέναι τὸ διάδημα πρῶτος, prærogativa erat ei antiquitus gentilitia regi Parthorum designato ut imponeret primus diadema, *Plut. in Crasso.*

Κτᾶσθαι, *possidere*, præs. inf. med. verbi κτάομαι, *possideo.* Κτάσθαι, interficere, a κτείνομαι, interficio. Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαι τε πολίτας, *Il.* 15, 558.

Κτᾶτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐκτᾶτο, a κτάομαι.

Κτεανισμὸς, ὁ, possessio, *Man.*

Κτέανον, ου, τὸ, possessio, facultates, opes.

Κτέαρ, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Κτεάτειρα, ας, ἡ, domina.

Κτεάτεσσι, dat. pl. *Poet.* pro κτέασι, a κτέαρ.

Κτεατίζω, fut. ίσω, adquiro, possideo; κτεάτισσα, aor. 1. pro ἐκτεάτισα, acquisivi. Ἣν δουρὶ ἐμῷ κτεάτισσα, *Il.* 16, 57. Ab eod.

Κτεῖναι, *occidisse*, aor. 1. inf. act. verbi κτείνω.

Κτεῖνε, *occide*, 2 sing. præs. imperat. act.

Κτεινόμενος, *qui occiditur*, præs. part. pass.

ΚΤΕΙΝΩ, fut. ενῶ, interficio; ἔκτεινα, aor. 1.

ΚΤΕΙΣ, ενὸς, ὁ, pecten; (2) pubes, inguen; (3) κτένες, conchæ quædam marinæ; (4) κτένες, dentes quatuor anteriores; (5) digiti manus et pedis; (6) ordo costarum. (6) πάσσονα τῶν ἄλλων πλευρῶν κτένα, *Oppian. Cyneget.* 1, 295. Sic legendum, conjecit Brunckius, quæ conjectura melior explicatione Belini.

Κτενίζω, fut. ίσω, pecto; κτενισθεὶς, pexus; aor. 1. part. pass. A κτείς. Unde

Κτένιον, ου, τὸ, pectunculus, parvus pecten.

Κτενιστὴς, οῦ, ὁ, pectinator, *Gl. V.* A κτενίζω.

Κτέννω, κτέννυμι, κτεννύω, interficio. A κτείνω.

Κτενοειδῶς, *adv.* pectinatim, *Gl. Vet.* quasi a κτενοειδὴς, pectinem referens. Ex κτεὶς et εἶδος.

Κτενώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pectini similis. Ab eod.

Κτενοπώλης, ου, ὁ, qui pectines vendit.

Κτενωτὸς, ἡ, ὸν, pexus; (2) textus.

Κτέρας, ατος, τὸ, res possessa; (2) donum. A κτάομαι.

ΚΤΕΡΕΑ, ων, τὰ, exsequiæ, justa, inferiæ.

Κτερεΐζω, f. σω, exsequias, justa facio. A pr.

Κτερίζω, fut. ίσω, idem. Ab eod.

Κτεριοῦσι, 3. plur. fut. 1. ind. act. *Attice*, pro κτερίσουσι, a κτερίζω. Unde

Κτέρισμα, ατος, τὸ, parentatio, funus, justa.

Κτεριστὴς, οῦ, ὁ, libitinarius, curator funeris.

Κτέρος, εος, τὸ, idem quod κτέρισμα.

Κτέωμεν, 1. plur. aor. 2. conj act. *Ion.* pro κτῶμεν, a κτῆμι.

Κτηδὼν, όνος, ἡ, *proprie* pecten, deinde quicquid similitudinem habet, ut venarum cursus in arboribus; (2) filamenta et fibræ tunicarum in corpore humano. A κτείς.

Κτῆμα, ατος, τὸ, quod aliquis adquisivit, possessio; (2) fundus, prædium; et (3) *in plur.* κτήματα, opes, facultates. A κτάομαι.

Κτηματικὸς, ἡ, ὸν, dives. A præc.

Κτημάτιον, ου, τὸ, possessiuncula; (2) prædiolum. Ab eod.

Κτηματίτης, ου, ὁ, dives. Ab eod.

Κτηματολογία, ας, ἡ, bonorum seu possessionum index. Ex κτῆμα et λόγος.

Κτῆμι, occido, interficio; inusit. Sed hinc aor. 2. ἔκτην· particip. κτὰς, κτάμενος.

Κτηνηδὸν, *adv.* jumentorum seu pecorum more. A κτῆνος.

Κτηνίατρος, ου, ὁ, jumentorum medicus, veterinarius, *Gl. V.* Ex κτῆνος et ἰατρός.

Κτηνίτης, ου, ὁ, jumentarius, *Ph.* A κτῆνος.

Κτηνοβάται, qui jumenta ineunt. Ex βαίνω.

Κτηνόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, jumentum fio, in jumenti seu pecudis morem degenero. A κτῆνος.

Κτηνοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, jumentis conveniens. Ex κτῆνος et πρέπω.

ΚΤΗΝΟΣ, εος, τὸ, jumentum, pecus, bos.

Κτηνοστάσιον, ου, τὸ, jumentarium, *scil. stabulum*, *Gl. V.* Ex κτῆνος et στάσις.

Κτηνοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, jumenta pasco.

Κτηνοτροφία, ας, ἡ, ipsa actio pascendi jumenta seu pecora. A

Κτηνοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, jumentorum pastor; jumentarius, *Gl. V.* Ex κτῆνος et τρέφω.

Κτηνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, jumentarius, pecuarius, ad jumenta seu pecudes pertinens; *item* pecudi similis; brutus; (2) stolidus. A κτῆνος.

Κτηνωδία, ας, ἡ, stoliditas belluina. A præc.

Κτηνωδῶς, *adv.* pecudis more.

Κτήσαιτο, 3. sing. aor. 1. opt. med. v. κτάομαι.

Κτησείδιον, ου, τὸ, possessiuncula, agellus, curta supellex. Dim. a κτῆσις.

Κτήσιος, ου, ὁ, dator divitiarum; ut κτήσιος Ζεὺς, Jupiter; κτήσιος Ἑρμῆς, Mercurius. A κτῆσις.

Κτήσιος, ου, ὁ, cæsus. Στάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην, *Soph. Trach.* 690. A κτῆμι, occido, interficio.

Κτήσιππος, ου, ὁ ϗ ἡ, possessor equorum.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio, ipsa possidendi actio; (2) adquisitio; (3) res quæ possidetur, facultates, opes, fortunæ. Κατ' ἔργου κτῆσιν, pro meritis factorum, ut factis nostris dignum est, *Soph. Trach.* 230. A κτάομαι.

Κτήσομαι, fut. 1. ind. med. verbi κτάομαι.

Κτητὴ, ῆς, ἡ, famula empta. A κτητός.

Κτητικὸς, ἡ, ὸν, adquirendi peritus; (2) possessivus. Hinc κτητικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars adquirendi, ars quæstuaria. A κτάομαι.

Κτητικῶς, *adv.* possessive. *Vox Gramm.*

Κτητὸς, ἡ, ὸν, adquisibilis; (2) adquisitus, emptus, emptitius.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor, dominus.

Κτίδεος, pro ἰκτίδεος, e viverræ silvestris pelle seu corio confectus; nam galeam talem κτιδέην κυνέην dixit *Homerus*, *Il.* 10, 335 et 458. A κτὶς pro ἰκτίς.

Κτίζομαι, habito, incolo. Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν, ἃ διώνυμοι θεαὶ ἐκτίσαντο, *Eurip. Phœn.* 688.

ΚΤΙΖΩ, fut. ίσω, condo, creo, fabricor; (2) coloniam aliquo duco; (3) locum aliquem ædificiis in eo exstructis habitabilem reddo; (4) instituo, auctor sum alicujus rei; (5) patro, facio. Κτισθεὶς, aor. 1. part. pass. et ἐκτισμένος, perf. conditus. Ἀπέχεσθαι βρωμάτων, ἃ ὁ Θεὸς ἔκτισεν, 1 *Tim.* 4. 3. Τὰ πάντα δι' αὐτοῦ ϗ εἰς αὐτὸν ἔκτισται, *Col.* 1, 16. (4) ποταπὸν εἴ σέ τις θεῶν κτίσαι, *Eurip. Suppl.* 620. (5) καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι; *Soph. Trach.* 898.

ΚΤΙΛΟΣ, ου, ὁ, aries, dux ovium; (2) *adj.* cicur, mansuetus. Κτίλος ὥς, velut aries, *Il.* 3, 196.

Κτιλόω, ῶ, fut. ώσω, cicuro, mansuefacio; (2) delinio, demulceo. Hinc a. 1. med. ἐκτιλώσαντο, *apud Herodot.* mansuetas reddidere; ἐκτιλωμένος, perf. pass. part. familiaris factus, quod *Eust.* affert ex *Paus.* A præc.

Κτίμενος, perf. part. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐκτισμένος, a κτίζω.

Κτίννυμι, vel κτιννύω, occido. A κτείνω.

Κτὶς, ἰδος, ἡ, mustela silvestris. Ab ἰκτίς.

Κτισάσθαν, 3. dual. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἐκτισάσθην, a κτίζω.

Κτίσις, εως, ἡ, creatio, fabrica, productio rerum e nihilo; (2) regeneratio; (3) instauratio et renovatio cœli et terræ; (4) res condita, creata; (5) rerum creatarum universitas; (6) totum genus humanum; (7) ordinatio politica magistratus. A κτίζω.

Κτίσμα, ατος, τὸ, res condita, creata; (2) opus, structura, ædificium. A κτίζω.

Κτισματολατρεία, ας, ἡ, rerum creatarum cultus et veneratio. A

Κτισματολάτρης, ου, ὁ, qui res creatas adorat.

Κτιστὴς, οῦ, ὁ, et κτίστης, ου, ὁ, conditor, creator; (2) loci alicujus frequentator, instaurator, dux coloniæ. A κτίζω. Unde

Κτιστὸς, ἡ, ὸν, conditus, creatus, fabricatus.

Κτιστὺς, ύος, ἡ, ædificatio. Ab eod.

Κτίστωρ, ορος, ὁ, conditor, creator, fabricator. Ab eod.

Κτίτης, ου, ὁ, idem quod κτιστής. (3) ἵπποις τ' Ἄργους κτίται, incolæ, *Eurip. Or.* 1621.

Κτονέω, ῶ, occido. A κτόνος.

Κτόνος, ου, ὁ, cædes. A κτείνω.

Κτυπέω, ῶ, fut. ήσω, pulsu sonitum cieo; (2) strepo, resono; (3) quatio, percutio, tundo. Ἅπασα δὲ στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν, *Eur. Med.* 1183. Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον, *Id. Rhes.* 307. A κτύπος. Hinc

Κτύπημα, ατος, τὸ, sonitus, strepitus, *proprie* qui pulsu cietur; (2) fragor. (1) ἐκ δ' ἐπιθήσομαι ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν; *Eur. Med.* 1211.

Κτύπος, ου, ὁ, fragor, strepitus. A τύπτω.

Κυάθειον, ου, τὸ, parvus cyathus. A κύαθος.

Κυαθίζω, fut. ίσω, cyathis ludo, cyathis indulgeo, poto; (2) cyathum misceo, bibendum do. Ab eod.

Κυάθιον, ου, τὸ, parvus cyathus. Dim. ab eod.

Κυαθὶς, ἴδος, ἡ, vas cotylæ simile. Ab eod.

Κυαθίσκος, ου, ὁ, parvus cyathus. At κυαθίσκος τῆς μήλης, concava pars specilli chirurgici, specillum aversum. A

ΚΥ'ΑΘΟΣ, ου, ὁ, cyathus, vas potorium; (2) liquoris vel aridi mensura apud Romanos, pars duodecima sextarii; (3) trulla ænea qua vinum de cratere hauriebant. (3) οἱ γὰρ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι, ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ .... καταῤῥοφοῦσιν, Xenoph. Cyri Instit. 1, 3. Hinc

Κυαθώδης, εος, ὁ ἡ, cyatho similis.

Κυαθίτης, ητος, ἡ, qu. Cyathitas, Plat.

Κυαίνω, gravida sum. A κύω.

Κυάμειος λίθος, cyamea gemma. A κύαμος.

Κυαμευτὴς, οῦ, ὁ, qui fabis eligit, sortilegus.

Κυαμευτὸς, ἡ, ὸν, fabis seu sorte electus. A

Κυαμεύω, fut. εύσω, fabis suffragium fero; κυαμεύομαι, sortior, fabis sortior. A κύαμος.

Κυαμιαῖος, αία, αῖον, fabalis, qui fabali magnitudine est. Ab eod. Unde

Κυαμίζω, catulio, de puella virum appetente.

Κυάμινος, ίνη, ινον, fabaginus. Ab eod.

Κυάμιον, ου, τὸ, fabula, parva faba. Dim. a κύαμος.

Κυαμοβόλος, ὁ, qui sortem jacit, qui fabam in urnam conjicit ad suum suffragium dandum, idem quod δικαστὴς, Hes. ex Soph.

ΚΥ'ΑΜΟΣ, ου, ὁ, faba, planta et fructus; (2) calculus in suffragiis ferendis, quia veteres pro calculis fabis utebantur; (3) testiculus; (4) papilla extumescens in pubescentibus; (5) mensura apud medicos; (6) sors, quæ alicui obtingit.

Κυαμοτρὼξ, ῶγος, ὁ, fabarum vorator, qui in suffragiis ferendis quæstui simul faciendo studet. Νῷν γὰρ ἐστι δεσπότης ἀγροῖκος ὀργὴν, κυαμοτρὼξ, ἀκράχολος, Aristoph. Pac. 41. A τρώγω.

Κυαμοφαγία, ας, ἡ, fabarum esus. A φαγεῖν.

Κυαμὼν, ῶνος, ὁ, locus fabis consitus. A κύαμος.

Κυαναιγὶς, ίδος, ἡ, nigram ac formidabilem ægidem gestans. Ex κύανος et αἰγίς.

Κυανάμπυξ, υκος, ὁ ἡ, cœruleum habens ἄμπυκα. Ex κύανος et ἄμπυξ.

Κυαναύγετις, ἡ, cœrulea.

Κυαναυγὴς, έος, ὁ ἡ, cœruleus. Ab αὐγή.

Κυαναύλαξ, ακος, terra nigra, fertilis. Σοὶ γὰρ ἐγὼ κυαναύλακος Αἰγύπτοιο αἶψα πέδον δώσω, Heliod. Æthiop. 2.

Κυάνεος, έα, εον, cyanum referens, cœruleus, cyaneus, coloris cœrulei atro misti; ferrugineus, ater, niger, fuscus; κυανοῦν, cœruleum, ferrugineum, glaucum, Gl. Vet. Κυανέη νεφέλη, Il. 5, 345. A κύανος.

Κυάνειος, εία, ειον, idem et ab eod.

Κυανέμβολος, ου, ὁ ἡ, cœruleum rostrum habens; epith. navis.

Κυανέω, nigrico, V. L. ex Hesiod. κυανεόντων, al. κυανεάων.

Κυανίζω, sum colore cyaneo. A κύανος.

Κυανῖτις, ιδος, ἡ, cyano similis. Ab eod.

Κυανοειδὴς, έος, ὁ ἡ, idem. Ex εἶδος.

Κυανόθριξ, ιχος, ὁ ἡ, cœruleam comam habens.

Κυανοκρήδεμνος, ὁ ἡ, cæruleam vittam habens, Cal.

Κυανόπεζα, ης, ἡ, nigros pedes habens; epith. mensæ, Hom.

Κυανόπεπλος, ου, ὁ ἡ, nigrum peplum habens; epith. noctis.

Κυανοπρώρειος, ου, ὁ ἡ, proram nigricantem habens. Ex κύανος et πρῶρα.

Κυανόπρωρος, ου, ὁ ἡ, idem et ab eod.

Κυανόπτερος, ου, ὁ ἡ, alas nigricantes habens. Κυανόπτερος ὄρνις εἴθ' εἴην, Eurip. Andr. 863. Ex κύανος et πτερόν.

ΚΥ'ΑΝΟΣ, ου, vel κυανὸς, οῦ, ὁ, color cœruleus, qualis cœlo inest; (2) lapis seu succus in metallis concretus, cœrulei coloris; (3) floris nomen inter farra nascentis; (4) aqua marina, Hes. (5) avis quædam, Hes. adj. cœruleus; unde κυανώτατος, superlat. ap. Suid.

Κυανόστολος, ου, ὁ ἡ, cœrulea veste indutus. Ex κύανος et στολή.

Κυανόφρυς, υος, ὁ ἡ, nigrum supercilium habens.

Κυανοχαίτης, ου, ὁ, qui est nigris setis, cujus crines cyanum referunt. Ex χαίτη.

Κυανοχιτὴς, ῆς, cæruleus, Orph.

Κυανόχρως, ωτος, ὁ ἡ, qui est colore nigro, fuscus, cœruleus. Βοτρύχων τὰ κυανόχρωτα χαίτας πλόκαμον, Eurip. Phœn. 315. Ex χρώς.

Κυανόχρωτος, ον, idem; epith. Furiarum.

Κυανῶπις, ιδος, ἡ, cœruleo adspectu, nigricantes vel cœruleos habens oculos. Ex κύανος et ὤψ, oculus.

Κυανωπὸς, οῦ, cœruleus. Κυανωπὸν, ὥς τις Ἶρις, ἀνταυγεῖ σέλας, Eurip. in Fragm.

Κυάνωσις, εως, ἡ, inductio coloris cœrulei, nigri, &c. Quasi a κυανόω.

ΚΥ'ΑΡ, κύαρος, τὸ, cavum; (2) foramen acus; (3) pars auris interior.

Κύβδα, adv. inclinato capite. A κύπτω.

Κύβεθρον, et κύβηρον, τὸ, idem quod κυψέλη.

Κυβεία, ας, ἡ, alea, lusus aleæ; (2) astutia, calliditas. A κυβεύω.

Κυβεῖον, ου, τὸ, locus ubi alea seu tessera luditur. Ab eod.

Κύβειρος, ὁ, impudens, Suid.

Κυβέλη, ης, ἡ, Cybele, magna mater Deûm, quæ et Rhea, unde et ejus sacra dicebantur μητρῷα, et μητριάζειν eadem, obire.

ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, navem rego, navis cursum dirigo; (2) guberno, rego. (2) σῇ κυβερνῶμαι χερὶ, Soph. Aj. 35. Hinc

Κυβερνήσια, ων, τὰ, gubernatoria, dies festi in Attica in honorem Nausithei et Phæacis.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Ab eod.

Κυβερνήτειρα, ας, ἡ, gubernatrix. A

Κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ, gubernator. A κυβερνάω.

Κυβερνητήριος, ον, gubernandi peritus. A præc.

Κυβερνήτης, ου, ὁ, dux seu gubernator navis; (2) gubernator quivis. A κυβερνάω. Hinc

Κυβερνητικὸς, ἡ, ὸν, ad gubernatorem pertinens, gubernatorius.

Κυβερνισμὸς, ὁ, gubernatio, V. L.

Κύβερνος, ὁ, gubernator, Naz.

Κυβευτήριον, ου, τὸ, aleatorium, locus ubi alea luditur; (2) consessus aleatorius. A κυβεύω.

Κυβευτὴς, οῦ, ὁ, aleator, qui alea ludit. Hinc

Κυβευτικὸς, ἡ, ὸν, ad aleatorem pertinens, aleatorius; (2) aleæ peritus.

Κυβεύω, fut. εύσω, alea ludo, ludo tesseris; (2) subeo aleam, periclitor. Κυβεύειν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν γυναικῶν, Athen. A κύβος.

ΚΥ'ΒΗ, ης, ἡ, caput.

Κυβήβη, ης, ἡ, Cybele. A seq.

Κυβηβος, ου, ὁ ἡ, pronus, inclinatus, præceps. Etym. A κύβη. Unde

Κυβηβᾶν, in caput præcipitare, Etym. Suid.

Κυβηλίζω, fut. ίσω, securi percutio, Suid. A

ΚΥ'ΒΗΛΙΣ, ιος, ἡ, securis, bipennis.

Κυβηλιστὴς, οῦ, ὁ, improbus, maleficus, Hes. Suid. A κυβηλίζω.

Κύβης, ου, ὁ, idem quod κυβευτὴς, Hes.

Κυβίζω, fut. ίσω, cubum facio. A κύβος.

Κυβικὸς, ἡ, ὸν, cubicus, tesserarius. Ab eod.

Κυβικῶς, adv. cubice, in modum cubi.

Κυβιστάω, ῶ, fut. ήσω, in caput me dejicio, in caput salto, Gl. V. cernuo, urinor, præcipito me, proprie in aquam, ruo, irruo, ut in hostes, in tela. A κυβίζω.

Κυβίστημα, ατος, τὸ, saltatio in caput, præcipitatio, impetus.

Κυβίστησις, εως, ἡ, idem.

Κυβιστητὴρ, ῆρος, ὁ, saltator qui se in caput dejicit; (2) urinator. Πυκνὰς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας, Eurip. Phœn. 1158. Ab eod.

Κυβιτίζω, fut. ίσω, cubito percutio.

ΚΥ'ΒΙΤΟΝ, ου, τὸ, cubitus, Hipp.

Κυβοειδὴς, έος, ὁ ἡ, speciem cubi habens. Ex κύβος et εἶδος.

ΚΥ'ΒΟΣ, ου, ὁ, cubus; (2) tessera; (3) lusus tesserarum; (4) unio tesseræ insculpta; (5) panis quadratus; (6) numerus cubicus; (7) spina vertebræ et imprimis colli.

Κύβωλον, ου, τὸ, idem quod κύβιτον, Poll.

ΚΥΓΧΝΙ'Σ, ίδος, ἡ, calix parvus medicis quondam usitatus, Gal. L. Hipp.

ΚΥ'ΓΧΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, Cynchramus, dux coturnicum. A κύγχρανος, Aristot.

Κυδάγχη, ης, ἡ, convicium, probrum, Hes. A κυδάσσω.

Κυδάγχω, conviciis et probris incesso, Hes.

Κυδάζω, fut. άσω, convicior, maledico. Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ, Soph. Aj. 733. A κῦδος.

Κυδαίνω, fut. ανῶ, celebro, laudo; (2) generosum reddo, illustro. Κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, Odyss. 16, 212. A κῦδος.

Κυδάλιμος, ου, ὁ ἡ, gloriosus. Ab eod.

Κυδάσσω, convicior, Hes. A κῦδος.

Κυδάω, ῶ, glorior; (2) veneror, admiror, extollo, Vet. Lex. A κῦδος.

Κύδειος, εία, ειον, gloriosus, Vulg. L. Ab eod.

Κυδήεις, ήεσσα, ῆεν, idem. Ab eod.

Κυδηθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi κυδάω.

Κυδιάνειρος, ου, ὁ, viros honestans; (2) claros viros continens; κυδιάνειρα ἀγορὰ, ap. Hom. concio, in qua oratores inclarescunt. Ex κῦδος et ἀνήρ.

Κυδιάω, ῶ, glorior, gloriose me effero et jacto. Hinc partic. κυδιόων, Poet. pro κυδιῶν, κυδιάων, Il. 2, 597. A κῦδος. Unde

Κύδιμος, ου, ὁ ἡ, gloriosus, inclytus.

Κύδιστος, ου, ὁ, gloriosissimus; superl. a κῦδος.

Κυδίων, ονος, ὁ ἡ, gloriosior; comp. κύδιον, melius. Τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον κακῶς κλύοντι, καὶ κακῶς πεπραγότι, Eurip. Alc. 963. Κύδιον βροτοῖς πάντα χρηστὸν, ἢ κακὸν καὶ πλούσιον γαμβρὸν πεπᾶσθαι, Eurip. Androm. 640.

Κυδνὸς, ἡ, ὸν, inclytus, gloriosus.

Κυδοιδοπάω, ῶ, tumultuor, misceo. Ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἄττα κἀκυδοιδόπα, Aristoph. Pace, 1161. Ex κυδοιμὸς et δουπέω, (potius a κῦδος· δοπος et δοπος sunt meræ terminationes, Ern.)

Κυδοιμέω, ῶ, turbas excito, tumultuor. Hinc κυδοίμεον, imperf. Il. 11, 324. A

ΚΥΔΟΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, turba, tumultus.

ΚΥ͂ΔΟΣ, εος, τὸ, gloria, decus.

ΚΥ'ΔΟΣ, ου, ὁ, convicium, probrum.

Κυδοσκόπος, ον, gloriosus, Man.

Κυδρὸς, ρὰ, ρὸν, gloriosus, clarus. A κῦδος.

Κυδρόω, ῶ, fut. ώσω, clarum reddo; κυδροῦμαι, glorior, gloriose me effero. A κυδρός.

ΚΥ'ΔΩΝ, ωνος, ἡ, Cydon, urbs Cretæ.

Κυδωναῖα σῦκα, ficus hibernæ, Athen.

Κυδωνιάω, ῶ, similis sum malo Cydonio. A Κύδων.

Κυδώνιον μῆλον, Cydonium malum, Cotonium, Ph.

Κυδωνίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum Cydonium.

Κυεὶς, aor. 2. part. pass. verbi κύω.

Κυέω, ῶ, fut. κυήσω, uterum fero. A κύω.

Κύημα, ατος, τὸ, fœtus. A κυέω.

Κύησις, εως, ἡ, gestatio in utero. Ab eod.

Κυητικὸς, ἡ, ὸν, concipiendi vim habens.

Κυθήρεια, ας, ἡ, Cytherea, Venus, ab insula Cythera.

Κύθος, semen, Etym. A κύω.

Κύθρα, olla, Gl. V. Ion. pro χύτρα.

Κυθρόγαυλος, ου, labrum conchæ specie, apud Jos. Ex κύθρα et γαυλὸς, mulctra.

Κυθώνυμος, ὁ ἡ, infamis, seu nomen habens quod occultari debet, Hes.

ΚΥ'ΙΞ, κος, ἡ, Cyix, bulbosa quædam planta.

Κυιρῖται, οἱ, Quirites.

Κυΐσκω, et κυΐσκομαι, concipio, fero partum, sum prægnans. A κύω.

ΚΥ'ΚΑΣ, ἡ, genus palmæ Æthiopicæ.

Κυκανάω, ῶ, fut. ήσω, misceo. A

ΚΥΚΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, misceo, liquores confundo, turbo, perturbo. Ἐγὼ τὴν βουλὴν βίᾳ κυκήσω, Aristoph. Eq. 362.

Κυκεία, ας, ἡ, permixtio, confusio. A κυκάω.

Κυκεῶ, acc. sing. per Apocop. pro κυκεῶνα, a

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, miscellanea potio. Acc. κυκεῶνα, et κυκεῶ, item Poet. κυκειῶ. A κυκάω.

Κυκηθήτην, 3. dual. aor. 1. ind. pass. Ion. pro ἐκυκηθήτην, a κυκάω.

Κυκήθρα, ας, ἡ, miscella, permistio; (2) confusio, perturbatio. A κυκάω.

Κύκηθρον, ου, τὸ, rutrum, tudicula; (2) auctor fraudum. Ab eod.

Κύκημα,

Κύκημα, ατος, τὸ, permistio; (2) perturbatio. Ab eod.

Κύκησις, εως, ἡ, idem.

Κυκησίτεφρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cineres miscens seu turbans. Ex κυκέω et τέφρα, *cinis*.

Κυκητὴς, οῦ, ὁ, turbator. A κυκέω.

Κυκλάζω, circumeo, *Hes.* A κύκλος.

Κυκλαίνω, roto, rotundo, *Hes.* Ab eod.

Κυκλάμινος, ου, ἡ, et κυκλάμινον, τὸ, cyclaminus, herba e coronariarum genere, tuber terræ. *Angl.* SOWBREAD.

Κυκλὰς, άδος, ἡ, orbiculata, rotunda. Κυκλάδες νῆσοι, Cyclades insulæ; (2) circularis: κυκλὰς ὥρα, tempus anniversarium. (2) κυκλὰς ἀνίκα καρνείου περινίσσεται ὥρα μηνὸς, *Eurip. Alcest.* 450. Vide et *Orph. Hymn.* 52, 7; 55, 5. (3) Κυκλὰς, cyclas, vestis genus; (4) orbis, limbus. (4) κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς, *Soph. in Inacho.*

Κυκλεύω, fut. εύσω, cingo, circumdo; in orbem ago. *Gl. V.* circumeo, lustro, ambio.

Κυκλέω, ῶ, fut. ήσω, verso, roto; (2) agito, in omnes partes pello; rotis adveho, *id est*, curru; (3) cogo in unum, congrego. (1) ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται, *Soph. Aj.* 351. (2) αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν, curribus advehemus, *Il.* 7, 332. Βάσιν κυκλεῖν, circumire, *Soph. Aj.* 19. (3) κυκλῶν αὐτὰ, eas (feras) congregans de Orpheo, *Jamblich. in Pythag.* Κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπλήθιον, omnem familiam congregavit, *Soph. in Lacoonte.* Forte et hinc interpretandus versus Homeri quem nos adtulimus in (2). Ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; *Eur. Or.* 615. A κύκλος.

Κυκληδὸν, *adv.* instar circuli; (2) circumcirca. Ab eod.

Κύκλησις, εως, ἡ, circumactio. Ab eod.

Κυκλία, *adv.* Εἱλισσόμενα κυκλία, saltantes in orbem, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1055. Ab eod.

Κυκλικὸς, ἡ, ὸν, circularis, obiculatus, rotundus; (2) circulator, circumforaneus, trivialis, ut cyclici poetæ, circulares chori, circularia carmina. Ab eod.

Κυκλικῶς, *adv.* in orbem.

Κυκλιοδιδάσκαλος, ου, ὁ, dithyrambicus poeta.

Κύκλιος, ία, ιον, circularis.

Κυκλίσκος, ου, ὁ, orbiculus; (2) scalprum. (nisi κοιλίσκος legendum, *Ern.*)

Κυκλόεις, όεσσα, όεν, orbiculatus.

Κυκλοβορέω, ῶ, circulatorem ago, quæstus causa; (2) circulatoris modo clamoribus obtundo, perturbo, *Aristoph.* A

Κυκλοβόρος, ου, ὁ, circulator, qui in circulo declamitat, ut inde habeat, quod edat. Ex κύκλος et βορὰ, *cibus*.

Κυκλογραφέω, orbe circumscribo. In Rhetor. in periodi formam redigo.

Κυκλοδίωκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in orbem actus, in orbem currere coactus. A διώκω.

Κυκλοειδὴς, ὲς, rotundus.

Κυκλόεις, όεντος, ὁ, orbiculatus, rotundus.

Κυκλοέλικτος, ον, in orbem se volvens; epith. solis.

Κυκλόθεν, *adv.* circuitu, in circuitu. A κύκλος.

Κυκλομόλιβδος, ὁ, circulus plumbeus, vasculum rotundum e plumbo.

Κυκλοπαιδεία, ας, ἡ, complexus disciplinarum, omnisque eruditionis, orbis doctrinæ.

Κυκλοπορεία, ας, ἡ, circuitus, iter quo omnia loca obimus. A

Κυκλοπορέω, ῶ, circumeo, ambages in itinere sequor. Διὰ σκολιᾶς κυκλοπορεῖν, *Strabo.* Ex κύκλος et πόρος, *transitus*.

ΚΥ'ΚΛΟΣ, ου, ὁ, circus, orbis, circulus, ambitus; (2) corona hominum; (3) argumentatio circularis; (4) locus ubi vendebantur homines; (5) ambitus verborum, periodus; (6) κύκλοι προσώπου, malæ hominis; (7) κύκλοι, orbes rotarum, rotæ ipsæ; (8) κύκλος, annulus; (9) tabula orbicularis, seu circulus planus; (10) mœnia urbis; (11) κύκλῳ, circa, undique. In *plurali* κύκλοι et κύκλα dicitur. Κύκλος Διὸς, oculus Jovis, *Soph. Œd. Col.* 704. Ἄρθρα τῶν κύκλων, oculorum orbes, *Id. Œd. Tyr.* 1270. (2) εἰς δὲ συστάσεις κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ, ad conventus et cœtus, *Eurip. Andr.* 1089.

Κυκλόσε, *adv.* in orbem.

Κυκλοτερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tornando rotundus factus, teres. Ex κύκλος et τερέω.

Κυκλοτερῶς, *adv.* in circuitu. A præc.

Κυκλοφορέω, ῶ, f. ήσω, in orbem ago; κυκλοφοροῦμαι, in orbem agitor. A φέρω. Hinc

Κυκλοφορητικὸς, ἡ, ὸν, qui in orbem circumferri potest; (2) circularis, orbicularis.

Κυκλοφορητικῶς, *adv.* in orbem.

Κυκλοφορία, ας, ἡ, rotatio, in orbem circumactio. Ex κύκλος et φέρω.

Κυκλοφορικὸς, ἡ, ὸν, idem quod κυκλοφορητικός.

Κυκλοφορικῶς, *adv.* in orbem.

Κυκλόω, ῶ, fut. ώσω, circulo includo; (2) circumdo, cingo; (3) in orbem ago, circumago; κυκλόομαι, οῦμαι, circumdor, circumvenior; (4) circulor, in circulo consisto, loquendi vel colloquendi causa, *active* circumdo, circumvenio. Ἐκύκλωσαν οὖν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι, *Joan.* 10, 24. Ἀμφὶς ἴουσαι Δῆλον ἐκυκλώσαντο, *Dion. Per.* 526. Κυκλωθέντα (τείχη) ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, *Hebr.* 11, 30. A κύκλος.

Κύκλωμα, ατος, τὸ, rotatio, rotæ circumactio; (2) circuitus. Ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος, ut rotæ, cui Ixion alligabatur, circumactio, *Eurip. Phœn.* 1192. A κυκλόω.

Κυκλώπειος, ου, ὁ καὶ ἡ, et εία, ειον, Cyclopicus, Cyclopeus; (2) beatus, minime laboriosus. A Κύκλωψ.

Κυκλωπικὸς, ἡ, ὸν, Cyclopicus, Cyclopes referens. Ab eod.

Κυκλωπικῶς, *adv.* more Cyclopum.

Κυκλώπιον, ου, τὸ, albugo oculi. Ex κύκλος et ὤψ, *oculus*.

Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, Cyclopica. A Κύκλωψ.

Κύκλωσις, εως, ἡ, ipsa actio cingendi, circumdandi, circumveniendi. A κυκλόω.

Κυκλωτὸς, ἡ, ὸν, rotundus. Ab eod.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ, Cyclops.

Κύκνειος, cygneus, olorinus. A κύκνος.

Κυκνόθρεπτος, ον, a cygnis nutritus. A τρέφω.

Κυκνοκάνθαρος, ου, ὁ, navis cygni et canthari effigiem gerens.

Κυκνόμορφος, ον, cygni speciem habens, candidus. A μορφή.

Κυκνόπτερος, cygni alas candore æmulans. Κυκνοπτέρου καλλοσύνας Λήδας σκύμνου, *Eurip. Or.* 1388.

ΚΥ'ΚΝΟΣ, ου, ὁ, cygnus, olor; (2) genus navigii.

Κυκόωντι, dat. sing. part. præs. act. *Poet.* pro κυκῶντι, a κυκάω.

ΚΥ'ΛΑ, ων, τὰ, cava oculorum sub palpebris.

Κυλέω, voluto: κυλήσις, ἡ, volutatio, et κυλητὴς, οῦ, ὁ, versator, *V. L.* sed hæc suspecta sunt, *Steph.*

Κυλὴ, ἡ, calix, *Ath.*

Κυλιβήνη, ἡ, brassica sterilis, *Suid.*

Κυλικεῖον, ου, τὸ, repositorium calicum; (2) compotatio. A κύλιξ.

Κυλίκειος, ου, ὁ καὶ ἡ, inter pocula dictus vel factus. Ab eod.

Κυλικηγορέω, ῶ, fut. ήσω, inter calices seu scyphos loquor. A

Κυλικηγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui inter scyphos verba facit. Ex κύλιξ et ἀγορέω.

Κυλικήρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, calice haustus, ita exundans, ut calicibus hauriri queat. Ex κύλιξ et ἀρύω, *haurio*.

Κυλίκιον, ου, τὸ, parvus calix. A κύλιξ.

Κυλικὶς, ίδος, ἡ, pyxis medica. A κυλίω.

Κυλίνδεται, 3. sing. præs. ind. pass. v. κυλίνδω.

Κυλινδέω, ῶ, f. ήσω, volvo, voluto; κυλινδοῦμαι, volvor, volutor; κυλινδηθεὶς, a. 1. pass. volutatus. Ὄνομα αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται, *Aristoph. Vesp.* 490. Vide κυλίνδω.

Κυλινδήθρα, ας, ἡ, volutabrum, in quo jumenta se volutant. A præc.

Κυλίνδησις, εως, ἡ, volutatio. Ab eod.

Κυλινδρικὸς, ἡ, ὸν, cylindraceus, qui cylindri est. A κύλινδρος.

Κυλινδρικῶς, *adv.* in modum cylindri. A præc.

Κυλινδροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cylindro similis.

Κυλινδροειδῶς, *adv.* cylindri specie.

Κύλινδρος, ου, ὁ, cylindrus, corpus quodlibet teres. A κυλίνδω. Hinc

Κυλινδρόω, ῶ, fut. ώσω, cylindro æquo, complano.

Κυλινδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cylindro similis.

Κυλίνδω, volvo, voluto; (2) devolvo: κυλίνδομαι, volvor. Πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει, *Il.* 17, 688. Κῦμα κυλίνδεται, *Il.* 11, 307. A κυλίω.

Κύλιξ, ικος, ἡ, calix. Ab eod.

Κυλίνη, ἡ, terra minus frugifera, *Steph.*

Κυλίσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi κυλίω.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio. Ab eod.

Κυλίσκη, ης, ἡ, patera. A κύλιξ.

Κυλίσκιον, τὸ, parvus culix, *Ath.*

Κυλίσμα, ατος, τὸ, volutabrum.

Κυλιστὴς, ὁ, idem quod κυλιστὸς, *Ath.*

Κυλιστὸς, ἡ, ὸν, versatus, volutatus.

Κυλίστρα, ας, ἡ, idem quod κυλινδήθρα.

Κυλίχνη, ης, ἡ, poculum, vel pyxis medica.

Κυλίχνιον, ου, τὸ, idem. Dim. a præc.

Κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, exiguus calix. Dim.

Κύλιχνος, ου, ὁ, idem quod κυλίχνη.

ΚΥΛΙ'Ω, f. ίσω, volvo, voluto, roto; κυλίομαι, versor; κυλιόμενα, rotantia. Ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθεὶς, *Soph. El.* 50.

Κυλλῆστις, ιος, ὁ, nomen panis ex olyra, *Herod.*

Κυλλοπόδης, ου, ὁ, qui distortis pedibus est, loripes, claudus, mutilus.

Κυλλόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Κυλλοποδίων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, Vulcani epith. *ap. Hom. Il.* 21, 331. *Gl. V.* κυλλοποδίων, mulciber, loripes.

ΚΥΛΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, claudus, curvus, mancus.

Κυλλόω, ῶ, fut. ώσω, curvo, trunco. A præc.

Κύλλωσις, ἡ, ipsa actio reddendi κυλλὸν, *Hipp.* A κυλλόω.

Κυλοιδιάοντες, nom. plur. part. præs. act. verbi

Κυλοιδιάω, ῶ, sum tumentibus oculis. Hinc part. κυλοιδιόων, pro κυλοιδιῶν, κυλοιδιάων. Ex κύλα et οἰδέω. Ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη, *Aristoph. Lys.* 475.

ΚΥ͂ΜΑ, ατος, τὸ, fluctus, unda; (2) *metaph.* magna multitudo malarum rerum, ut magna lues; (3) fœtus uteri; (4) brassicæ cauliculus. Plato pro risu posuit, quo loquentes interdum obruuntur, quum quippiam ridiculum eis excidit. A κύω.

Κυμαίνοντος, gen. sing. part. præs. act. verbi

Κυμαίνω, fut. ανῶ, fluctuo, æstuo, undo; (2) agito, concito; (3) exubero; (4) undoso inflexu procedo; κυμαίνομαι, fluctuo, æstuo; κυμανθὲν πέλαγος, fluctibus concitatum mare, aor. 1. pass. part. At κυμήνας, aor. 1. act. in neutr. gen. κυμῆναν. A κῦμα.

Κύμανσις, εως, ἡ, fluctuatio, undosus motus.

Κυμὰς, άδος, ἡ, gravida. A κύω.

Κυματηρὸς, ὰ, ὸν, fluctuosus, *Gl. V.*

Κυματία, ἡ, tempestas, *Herod.*

Κυματίας, ου, ὁ, *Ion.* κυματίης, ciens fluctus, impetuosus. A κῦμα.

Κυματίζω, fut. ίσω, undabundum reddo, undis agito, fluctus moveo; κυματίζεσθαι, æstuare, undis agitari. Ab eod.

Κυμάτιον, ου, τὸ, parvus fluctus; (2) cauliculus brassicæ; (3) pars columnæ, cymatium. Ab eod.

Κυματοαγὴς, ὲς, fluctus frangens, *vel potius* unda scopulis allisa. Κυματοαγεῖς ἆται, *Soph. Œd. Col.* 1243. Ab ἄγνυμι.

Κυματοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, undivomus, *Gl. V.* Ex κῦμα et βάλλω.

Κυματόδρομος, ον, in mediis fluctibus, per fluctus currens.

Κυματοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fluctuum seu undarum speciem præ se ferens. Ex εἶδος.

Κυματοπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, undis seu fluctibus pulsatus, fluctibus jactatus; idem et κυματοπληγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ; unde pl. κυματοπληγεῖς. Ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται, *Soph. Œd. Col.* 1240. Ex κῦμα et πλήσσω, *pulso*.

Κυματοφορτὶς, ἡ, concha, *Hes.*

Κυματόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod κυματίζω.

Κυματωγὴ, ῆς, ἡ, littus, ad quod undæ feruntur et franguntur ; crepido. Ex ἄγνυμι.
Κυματώδης εος, ὁ ἡ, fluctuosus.
Κυματωθεῖσα, a. 1. part. pass f. g. a κυματόω.
Κυμάτωσις, εως, ἡ, fluctuatio, æstuatio. A κυματόω.
Κυμβαῖον, et κυμβεῖον, pro κυμβίον, vel κύμβη, *Eust.*
Κυμβαλίζω, fut. ίσω, cymbalum pulso. A κύμβαλον.
Κυμβαλιστὴς, ῦ, ὁ, cymbalista, cymbalum pulsans. A præc.
Κυμβαλίστρια, ας, ἡ, cymbalistria.
Κύμβαλον, ου, τὸ, cymbalum, crepitaculum, crotalum, instrumentum cavum quod manu pulsum crepitat. A κύμβος.
Κύμβαχος, ου, ὁ ἡ, pronus in caput; (2) extrema galeæ pars, cui crista inditur. A κύμβη, *caput.*
Κύμβη, ης, ἡ, cymba, navigii genus ; (2) acetabulum ; (3) genus poculi rotundi ; (4) caput. A κύμβος.
Κυμβίον, ου, τὸ, poculi genus. A præc.
Κυμβηστιάω, in caput dejicio, *E. M.*
Κύμβον, τὸ, acetabulum, *Nic.*
ΚΥ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, cavus recessus; (2) ollæ fundus.
ΚΥ'ΜΙΝΔΙΣ, ἡ, avis nocturna.
Κυμινοδόχη, ης, ἡ, receptaculum cumini. Ex κύμινον et δέχομαι.
Κυμινοδόχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Κυμινοθήκη, ης, ἡ, repositorium cumini.
Κυμινοκίμβιξ, ικος, ἡ, præparcus, nimium adstrictus. Ex κύμινον et κίμβιξ.
ΚΥ'ΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, cuminum, herba et semen.
Κυμινοπρίστης, ου, ὁ, qui cuminum secat ; (2) præparcus, sordidus. Ex κύμινον et πρίω.
Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, ου, ὁ ἡ, qui cuminum in partes secat, et e cardamo sive nasturtio, herba vili, exsculpit quod comedat, perquam sordidus. *Vox Comica.* Ex κύμινον, πρίω, κάρδαμον, et γλύφω.
Κυμινότριβος, ου, ὁ ἡ, cum cumino tritus. Ex κύμινον et τρίβω.
Κυμινώδης, εος, ὁ ἡ, cuminaceus, cumino similis. A κύμινον.
Κυμοδέγμων, ονος, ὁ ἡ, fluctus excipiens. Ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας, *Eurip. Hipp.* 1173. Ex κῦμα et δέχομαι, *capio.*
Κυμοθαλὴς, ές, undis abundans; epith. Neptuni. A θάλλω.
Κυμοτόμος, ου, ὁ ἡ, fluctus secans, machina triangularis pontibus præstrui solita ad fluctus frangendos. Ex τέμνω.
Κυνάγχη, ης, ἡ, angina; (2) millum, collare canum. Ex κύων et ἄγχω. Hinc
Κυναγχικὸς, ἡ, ὸν, angina laborans.
Κυναγωγὸς, ῦ, ὁ, canum ductor.
Κύναιδος, ου, ὁ ἡ, idem quod κίναιδος.
Κυναῖος, ὁ, impudens, *Suid.* A κύων.
Κυνάκανθα, vel κυνακάνθη, ης, ἡ, sentis canina.
Κυνακτὴς, ῦ, ὁ, vinculum funis, quo ducitur canis. A κύων et ἄγω.
Κυναλώπηξ, ηκος, ὁ, canivulpes, vulpe et cane natus ; (2) homo impudens, ut canis, et astutus, ut vulpes.
Κυνάμυια, ας, ἡ. Vide κυνόμυια.
Κυνάνθρωπος, ου, ὁ ἡ, versipellis; (2) impudens.
Κυνάρα ἄκανθα, et κύναρος ἄκανθα, sentis caninus, cynosbatos, *Gl. V.* κυνάρα, cardui.
Κυνάριον, ου, τὸ, catellus. Dim. a κύων.
Κυνὰς, άδος, ἡ, pilus caninus ; (2) pulpa mollior ex pane, ad manus abstergendas adhiberi solita ; (2) rubus caninus, sentis canina. A κύων.
Κύναστρον, ου, τὸ, canicula, stella Sirius.
Κυνάω, ῶ, Cynicum ago, Cynicos imitor. A κύων.
Κυνδάλη, ἡ, lusus quidam Græcus.
Κυνδαλισμὸς, ῦ, idem.
Κυνδαλοπαίκτης, ου, ὁ, qui κυνδάλην ludit.
Κύνδαλος, ὁ, clavus, paxillus. Vide κόνδαλος.
Κυνέη, ης, ἡ, *contr.* κυνῆ, ῆς, pellis canina ; (2) pellis canis fluvialis, qua olim caput tegebant ; (3) galea ; (4) pileus, galerus. A κύνεος.
Κύνεος, εία, εον, vel κύνειος, ου, ὁ ἡ, caninus. A κύων.
Κύνεος, έα, εον, idem et ab eod.
Κυνέεον, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκύνεον, a κυνέω.
Κυνέσσι, *canibus*, dat. plur. *Ion.* pro κυσί.
Κυνέω, ῶ, fut. ήσω, osculor, suavior ; (2) turbo, commoveo. (nisi hoc potius ad κινέω referendum, *Ern.*) Κύνει δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα παίδων, *Eur. Med.* 1144. Ἐγὼ κυνήσομαι τοιόνδε σῶμα, *Cyc.* 170. A κύω.
Κυνῆ, pro κυνέη, *Ar.*
Κυνήγειον, ου, τὸ, venatio.
Κυνηγεσία, ας, ἡ, venatio, venatus. A κυνηγός.
Κυνηγέσιον, ου, τὸ, idem et ab eod. Τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη; *Eurip. Hipp.* 224. Vide μελέτη.
Κυνηγετέω, ῶ, fut. ήσω, venor. Ab eod.
Κυνηγέτης, ου, ὁ, venator. A κυνηγέω. Hinc
Κυνηγετικὸς, ἡ, ὸν, venatorius ; ad venatorem et venationem pertinens ; (2) venationis studiosus ; (3) de re venatoria agens.
Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, venatrix. Ab eod.
Κυνηγέω, ῶ, fut. ήσω, venor ; (2) vestigo. Ὁ μὲν ἐκυνήγει τὸν Ἡρακλείδην, *Plato.*
Κυνηγία, ας, ἡ, venatus, venatio.
Κυνήγιον, ου, τὸ, idem. A
Κυνηγὸς, ῦ, ὁ ἡ, venator vel venatrix. Ex κύων et ἄγω, *duco.*
Κυνηδὸν, *adv.* canum more.
Κυνηλασία, ας, ἡ, canum incitatio, i. e. venatio. Ex κύων et ἐλαύνω, *agito.*
Κυνηλατέω, ῶ, fut. ήσω, canes agito. Ex iisd.
Κυνήποδες, ων, οἱ, ossa in cruribus equorum inter ungulam et suram. Ex κύων et πούς.
Κυνία, ας, ἡ, sc. κράμβη, crambe canina.
Κυνίδιον, ου, τὸ, catellus. Dim. ab eod.
Κυνίζω, fut. ίσω, canem ago ; (2) sum Cynicus, philosophiam seu sectam Cynicam sequor. Ab eod.
Κυνικιόω, canem irrito, *V. L.*
Κύνικλος, ου, ὁ, cuniculus. Rectius κόνικλος.
Κυνικὸς, ἡ, ὸν, caninus; (2) Cynicus. A κύων.
Κυνίσκη, ης, ἡ, catella. A κύων.
Κυνίσκος, ου, ὁ, catellus ; (2) impudens. Dim.
Κυνισμὸς, ῦ, ὁ, Cynica institutio, vita Cynica. A κυνίζω.
Κυνιστὶ, *adv.* canum modo.
Κυνοβλὼψ, ῶπος, ὁ, cui adspectus caninus est, impudens. Ex κύων et βλέπω.
Κυνόβρωτος, ου, ὁ ἡ, a canibus devoratus. Ex eod. et βιβρώσκω.
Κυνόγλωσσον, ου, τὸ, qu. dic. lingua canina, plantago minor, *herba*, Angl. HOUNDS-TONGUE.
Κυνοδέσμιον, ου, τὸ, vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur, quod κύνα vocant. Ex κύων et δεσμός.
Κυνοδέσμη, idem quod
Κυνοδεσμὸς, ου, ὁ, vinculum, catena canis.
Κυνόδηκτος, ου, ὁ ἡ, a cane morsus. Hinc τὰ κυνόδηκτα, canum morsus. Ex eod. et δάκνω.
Κυνόδους, dens caninus; κυνόδοντες, οἱ, dentes canini. Ex κύων et ὀδούς.
Κυνοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, incitato cursu, tanquam canis, feror ; (2) cum canibus curro, vestigo. Ex κύων et δρόμος.
Κυνοδρομία, ας, ἡ, canum cursus. Ex iisd.
Κυνοειδὴς, έος, ὁ ἡ, canis speciem referens, qui est canino adspectu, impudens.
Κυνόζολον, chamæleon niger gravem odorem spirans. Ex κύων et ὄζω, *oleo.*
Κυνοθαρσὴς, έος, ὁ ἡ, canina præditus audacia seu impudentia ; (2) ferox, de equo. Ex κύων et θάρσος, *audacia.*
Κυνοθρασὺς, εῖα, ὺ, idem.
Κυνοκάρδαμον, ου, τὸ, nasturtium.
Κυνόκαυμα, ατος, τὸ, æstus caniculæ.
Κυνόκεντρον, ου, τὸ, herbæ nomen, *Hes.* quasi aculeus caninus, al. κυνοκράμβη.
Κυνοκέφαλος, ου, ὁ ἡ, capite canino præditus, caniceps ; (2) impudens, ut canis ; κυνοκέφαλοι, Cynocephali, animalia quædam a figura sic dicti ; *it.* homines ficti in Africa.
Κυνοκλόπος, ου, ὁ ἡ, canis fur, canem furatus. Ex κύων et κλέπτω.
Κυνοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, canina pelle percutio. Κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον, *Aristoph. Eq.* 289. A κύων et κόπτω.
Κυνοκράμβη, ης, ἡ, brassica canina.
Κυνοκτόνος, ου, ὁ ἡ, canes occidens. Hinc τὸ κυνοκτόνον, ου, aconitum, quod canes necat. Ex κτείνω.
Κυνοκυτὶς, ίδος, ἡ, marina rosa, *V. L.*
Κυνολέσχης, ου, ὁ, cui confabulationes sunt de rebus obscœnis. Ex λέσχη.
Κυνόλοφα, ων, τὰ, asperitates quædam post primam spinam. Ex λόφος.
Κυνόλυσσος, ου, ὁ, morsus a cane rabido. Ex λύσσα, *rabies.*
Κυνομαχέω, ῶ, fut. ήσω, cum canibus, seu adversus canes, pugno. Ex μάχομαι.
Κυνόμορφος, ον, canis formam habens, *Steph.*
Κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina ; (2) impudens, *Il.* 21, 394.
Κυνοπρόσωπος, ου, ὁ ἡ, qui canina facie est, caninum adspectum habens.
Κυνόροδον, vel κυνόρρoδον, ου, τὸ, rosa canina, silvestris. *Gl. V.* ligustrum.
Κυνορραιστὴς, vel κυνοραιστὴς, ῦ, ὁ, ricinus. Ex κύων et ῥαίω.
Κυνόσαργες, εος, τὸ, gymnasium et populus in Attica. Ex κύων et ἀργός, *albus.*
Κυνόσβατον, ου, τὸ, rubus caninus. Ex βάτος.
Κυνόσβατος, ου, ὁ, idem, sive cynosbatus.
Κυνόσσημα, vel κυνὸς σῆμα, monumentum canis ; hoc est, Hecubæ, nomen loci.
Κυνόσσοοι, venatores, *Hes.* Ex σεύω.
Κυνοσουρὰ, ᾶς, ἡ, canis cauda, ursa minor ; Cynosura, sidus boreale. Ex οὐρά.
Κυνόσουρα ὠὰ, ova urina, irrita, ventosa. Ex οὖρος, *ventus.*
Κυνοσπάρακτος, ον, a canibus discerptus.
Κυνόσπαστον, τὸ, idem quod κυνόσβατον, *Plin.*
Κυνοσφαγὴς, ές, cui canis immolatur. Epith. Hecates. A σφάττω.
Κυνοσφανὴς, ὁ, ἡ, epith. Dianæ canino capite. Ἄντρον τῆς κυνοσφανοῦς θεᾶς, *Lycophr. Alex.* 77.
Κυνοτροφικὴ, ῆς, ἡ, ars alendi acuendique canes. A τροφή.
Κύνουρον, τὸ, aspera petra, *Lyc.*
Κυνοῦχος, ου, ὁ, lorum quo canis tenetur ; (2) saccus, marsupium, proprie lorum quo contrahitur. Ex κύων et ἔχω.
Κυνοφθαλμίζομαι, caninis, i. e. impudentibus oculis adspicio, *Synes.* Ex ὀφθαλμός.
Κυνόφρων, ὁ ἡ, impudens. A φρήν.
Κύντατον, atrocissimum. A
Κύντερος, ου, ὁ, impudentior, protervior, sævior. A κύων.
Κυνώδης, εος, ὁ ἡ, caninus. A κύων.
Κυνώπης, ου, ὁ, caninum adspectum sive vultum habens, impudens, inverecundus. Ex κύων et ὤψ, *vultus.*
Κυνῶπις, ιδος, ἡ, fœm. præc.
Κύνωψ, ωπος, ὁ, herba canina, oculus caninus. Ex iisd.
Κύος, εος, τὸ, fœtus. A κύω.
Κυοτοκία, ας, ἡ, partus. Ex κύος et τίκτω, *pario.*
Κυοτροφία, ἡ, fœtus nutritio. Ex τροφή.
Κυούμενα, nom. plur. part. præs. pass. vel med. n. g. verbi κυέω.
Κυοφορέω, ῶ, in utero fero, prægnans sum. Κυοφορεῖν ἔκ τινος, *Luc.* Ex κύος et φέρω.
Κυοφορία, ας, ἡ, tempus quo mulier fert uterum ; (2) fœtus in utero gestatio ; (3) conceptio. Ex iisd.
Κυπαρισσίας, ἡ, tithymalli quoddam genus, *Diosc.*
Κυπαρίσσινος, vel κυπαρίττινος, ίνη, ινον, cupressinus, e cupresso factus. A
ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ, vel κυπάριττος, ου, ἡ, cupressus.
Κυπαρισσὼν, ῶνος, ὁ, cupressetum, locus in quo nascuntur cupressi. A κυπάρισσος.
Κυπαριττοτρόφος, ου, ὁ ἡ, cupressos alens.
ΚΥ'ΠΑΡΟΣ, ου, ὁ, vas magnum concavum.
ΚΥΠΑ'Σ, άδος, ἡ, pallium, lecti stragulum.
ΚΥΠΑΣΣΙ'Σ, vel κύπασσις, εως, ἡ, supparum, species tunicæ.

Κυπειρὶς, ἡ, cyperis. A κύπειρος.
Κύπειρον, ου, τὸ, cyperum, gladiolus, herba. A
ΚΥ'ΠΕΙΡΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, cyperus, juncus angulosus, juncus triangularis.
Κυπελλὶς, ίδος, ἡ, idem quod
ΚΥ'ΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, genus poculi.
Κυπελλόμαχος, ον, in quo poculis certatur vel pugnatur. Ex μάχη.
Κυπελλοχάρων, ὁ ϗ ἡ, poculis gaudens. Ex χαίρω.
Κυπόω, everto, *Lyc.*
Κυπριάζειν, florere ; unde *apud Suid.* κυπριάζουσαι, ἀνθοῦσαι, florentes.
Κυπρίζειν, idem.
Κυπρίδιος, ία, ιον, Venereus; (2) tener, mollis.
Κύπρινον, ου, τὸ, sc. μύρον seu ἔλαιον, oleum seu unguentum cyprinum, factum e floribus Cypri arboris.
Κυπρῖνος, ου, ὁ, Cyprinus, piscis fluvialis.
Κύπριος, ου, ὁ, Cyprius, incola Cypri.
Κύπρις, ιδος, ἡ, Cypris, i. e. Venus, quæ ita dicitur a Cypro insula, in qua olim in primis colebatur, eoque e mari appulisse credebatur; (2) actio Venerea; (3) flos vitis.
Κυπρισμὸς, οῦ, ὁ, germinatio. A κυπρίζω.
Κυπρογένεια, ας, ἡ, Venus. Ex Κύπρος et γείνομαι, *nascor*. Unde
Κυπρογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in Cypro natus.
ΚΥ'ΠΡΟΣ, ου, ὁ, Cyprus arbor; (2) insula Veneri sacra; (3) mensura quædam.
Κυπτάζω, pronus specto, prospecto, specto demissis oculis; (2) cunctor, tempus tero. Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; *Aristoph. Nub.* 509. A
ΚΥ'ΠΤΩ, fut. ψω, pronus sum, incurvo me ad videndum, demitto oculos; vergo; inclino; κεκυφὼς, perf. part. pronus spectans; item ut κυπτάζω (2): Ὁ δὲ Ἰησοῦς κάτω κύψας, *Joan.* 8, 6. Στένων ϗ κύπτων εἰς τὴν γῆν, *Dem.*
Κυπτὸς, ἡ, ὸν, inclinatus, supplex, *Æsch.* A κύπτω.
Κυρβαίη μᾶζα, *ap. Hom.* in Iresione fuerit maza seu offa furfuribus conspersa, aut etiam furfuracea; quasi ἀπὸ τῶν κυρηβίων, quæ sunt τὰ πίτυρα, furfures; ut πιτυρίτης et πιτυρίας ἄρτος, panis furfuraceus, (sed vox incerta.)
ΚΥΡΒΑΣΙ'Α, ας, ἡ, crista gallinacei; (2) tiara, apex, *Dionys. Hal.*
ΚΥ'ΡΒΙΣ, εως, ὁ, quibusdam ἡ, tabula triangularis cui leges Athenis inscribebantur.
Κῦρε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔκυρε, a κύρω, *incido.*
Κυρεία, ας, ἡ, dominatus, potestas, *Suid.* Vide κυρία. A κῦρος.
Κυρέω, ῶ, fut. ήσω, incido; (2) adsequor; (3) contingo, evenio; (3) sum. Νῦν σοὶ τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ, contingit, *Soph. Trach.* 295. Εἰ μὴ κυρήσεις πολεμίους ἀπὸ χθονὸς φεύγοντας, *Eur. Rhes.* 113. A κύρω.
Κυρηβασία, ας, ἡ, pugna quæ fit cornibus, concursus animalium cornutorum, *Suid.* A
Κυρηβάω, cornibus peto. Πρὸς σκέλος κυρηβάσει, cornibus incursabit, pugnabit, *Aristoph. Eq.* 272.
ΚΥΡΗ'ΒΙΑ, ων, τὰ, glumæ, paleæ, furfures.
Κύρημα, ατος, τὸ, inventum fortuitum, in quod casu incidimus, *Suid.* A κυρέω.
Κυρήνη, ης, ἡ, Cyrene, urbs Africæ.
Κυρήνιος, ου, ὁ, Quirinus. Nomen Latinum.
Κυρῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi κυρέω.
Κυρθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi κύρω.
Κυρία, ας, ἡ, domina; κυρία, subaud. ἡμέρα, præstitutus dies; (2) subaud. ἐκκλησία, dies comitialis, seu comitia, quibus leges sanciuntur. A κύριος.
Κύρια, τὰ, neut. plur. a κύριος, auctoritas, ii penes quos est potestas, magistratus. Ἀφεὶς τὰ τῆς δὲ τῆς γῆς κύρια, spretis iis penes quos est hujus loci publica auctoritas, *Soph. Œd. Col.* 914.
Κυριακὸς, ἡ, ὸν, ad dominum pertinens; (2) ad Dominum nostrum, Jesum Christum, pertinens; (3) dominicus. Hinc τὸ κυριακὸν, οῦ, templum Dei; et τὰ κυριακὰ, ῶν, bona ecclesiastica; κυριακὴ, sc. ἡμέρα, dies dominica. A κύριος.
Κυριαρχία, ας, ἡ, dominationis principium et origo. Ex κυρία et ἀρχή.
Κυρίευσις, εως, ἡ, dominium. A κυριεύω.
Κυριεύω, fut. εύσω, dominor, dominus sum vel fio; (2) potior, capio, in potestatem redigo; (3) recupero. Κυριεύω σοῦ, dominor tibi; σὲ, dominum te facio. Πάντων κυριεύειν, *Xen.* Οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν, *Luc.* 22, 25. A κύριος.
Κύριξις, pugna quæ fit cornibus. Καὶ οὐ μόνον φασὶ τοῖς ἄῤῥεσιν εἶναί τινα συμφυῆ κύριξίν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην, *Ælian. de Nat. An.* 16, 20.
Κυριοκτονέω, ῶ, fut. ήσω, dominum occido.
Κυριοκτονία, ας, ἡ, domini cædes. A
Κυριοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, domini interfector. Ex κύριος et κτείνω.
Κυριολεκτέω, ῶ, fut. ήσω, proprie loquor. Ex κύριος et λέγω.
Κυριολεκτικῶς, et κυριολεκτῶς, *adv.* proprie loquendo.
Κυριολεξία, ας, ἡ, proprietas loquendi. Ex iisd.
Κυριολογέω, proprie loquor. Ex κύριος et λόγος.
Κυριολογία, ἡ, proprietas loquendi, sermo seu oratio propriis constans verbis. Ex iisd.
Κύριος, ου, ὁ, auctoritatem in aliquam rem habens, a cujus auctoritate pendet aliquid, dominus. A κῦρος.
Κύριος, ία, ιον, penes quem est potestas alicujus rei, qui pro arbitrio aliquid facit; (2) cui alicujus rei potestas seu cura permissa est; (3) auctoritatem habens, ratus; (4) præcipuus, principalis; ut in corpore membrum vitale maxime, ut caput, cor, &c. (5) proprius. Ab eod.
Κυριότης, ητος, ἡ, dominatio, dominatus. A κύριος.
Κυριόω, idem quod κυρόω, *Steph.*
Κυρίσσω, vel κυρίττω, fut. ξω, cornibus peto, ferio. Λακτίζοντες ϗ κυρίττοντες, *Plato.* Ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρίξειν τὶν' ἀρχάν, *Hephæst.* 44. A κέρας.
Κυριττοὶ, οἱ, genus mimorum, ligneas personas sibi aptantes et obversis frontibus sibi occurrentes, *Hes.* κυριτταὶ, *Voss.*
Κυριωνυμέω, a domino nomen habeo.
Κυριωνυμία, ας, ἡ, proprietas nominis. A
Κυριώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, a domino nomen habens. Ex κύριος et ὄνομα.
Κυρίως, *adv.* cnm auctoritate et potestate; (2) firmiter, stabiliter; (3) proprie; (4) jure. (4) κυρίως αἰτουμένῳ, jure petenti, *Soph. Phil.* 63.
Κυρκανᾷν, idem quod κυκανᾷν, *Aristoph.*
Κύρμα, ατος, τὸ, id, in quod aliquis incidit, quod nanciscitur, præda. A κύρω.
ΚΥ͂ΡΟΣ, εος, τὸ, auctoritas; (2) firmamentum, rata fides, potestas aliquam suasionem sanciendi, majestas imperii, *Ern.* Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος, rata sunt, *Soph. Œd. Col.* ult. Sed Κῦρος, ου, ὁ, Cyrus, rex Persarum.
Κυροῦν, præs. inf. act. *contr.* pro κυρόειν. A
Κυρόω, ῶ, fut. ώσω, sancio, decerno, ratum facio, auctoritate mea probo; κεκυρωμένον, sancitum; a. 1. κυρωθεὶς, probatus. Κυρῶσαι ἀγάπην, 2 *Cor.* 2, 8. κεκυρωμένην διαθήκην, *Gal.* 3, 15. A κῦρος.
Κύρσαι, aor. 1. inf. act. *Æol.* pro κῦραι, a κύρω.
Κυρσάνιος, unde voc. κυρσάνιε, adolescens, *ap. Aristoph.* Vox Laconica.
Κύρσω, fut. 1. ind. act. *Æol.* pro κυρῶ.
Κυρταύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, cui incurva est cervix. Ex κυρτὸς et αὐχήν.
Κύρτη, ης, ἡ, nassa, qualus, fiscella.
Κυρτία, ας, ἡ, textum vimineum.
Κυρτίδιον, ου, τὸ, quasillum. A præc.
Κυρτὶς, ίδος, ἡ, qualus, fiscella. A κύρτη.
ΚΥΡΤΟ'Σ, ἡ, ὸν, curvus, gibbosus, incurvus; (2) convevus. Κῦμα—Κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, *Il.* 4, 426.
Κύρτος, ου, ὁ, nassa; (2) cavea. A κυρτός.
Κυρτότης, ητος, ἡ, curvitas. Ab eod.
Κυρτόω, ῶ, fut. ώσω, curvo, incurvo; curvum, convexum reddo; κυρτοῦμαι, curvesco. Ἀπὸ βάρους κυρτοῦνται, *Xen.* Ab eod. Hinc
Κύρτωμα, ατος, τὸ, quod est incurvatum, gibbus; (2) tumor omnis præter naturam.
Κύρτωσις, εως, ἡ, curvitas, tumor.
ΚΥ'ΡΩ, fut. *Æol.* κύρσω, aor. 1. ἔκυρσα, incido; (2) nanciscor; (3) impingo; (4) sum. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε, *Eur. Med.* 1366. Ὧν ἐκύρσατ' ἐξ ἐμοῦ, *Id. Suppl.* 1167. Aliquando cum accusativo. (2) ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις, *Eurip. Hec.* 698. Εἰ μὴ κυρήσεις πολεμίους ἀπὸ χθονὸς φεύγοντας, *Id. Rhes.* 113.
Κύρωσις, εως, ἡ, comprobatio quæ fit auctoritate alicujus, confirmatio, rata fides. A κυρόω. Unde
Κυρωτέον, *adv. posit.* sanciendum.
Κυρωτικὸς, ἡ, ὸν, confirmandi vim habens.
Κύσας, aor. 1. part. act. verbi κύω.
Κῦσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔκυσε.
ΚΥ'ΣΘΟΣ, ου, ὁ, podex; (2) pudendum muliebre. *Gl. V* cunnus. (2) κύσθου λεοντῆν ἐνημμένον, *Aristoph. Ran.* 430.
Κυσὶ, *canibus*, dat. pl. a κύων, *canis.*
Κυσοβάκχαρος, qui nates sibi bacchare inungit, *Hes.* Ex κυσὸς et βάκχαρις.
Κυσοδακνιᾷν, quasi nates prurire, *Hes.* κυσοδακνιᾷ, ψωριᾷ, scabiosus est. Ex δάκνω.
Κυσοδόχη, ης, ἡ, lignum quo religantur meretrices, *Alciph.*
Κυσολάκων, ὁ, pædicator, *Hes.* Ex κυσὸς et λάκων, unde λακωνίζειν.
Κυσολαμπὶς, ίδος, ἡ, cicindela, *Hes.* Ex λάμπω· al. πυγολαμπίς.
Κυσολέσχης, ου, ὁ, obscœna loquens. Ex λέσχη.
Κυσονίπτης, ου, aquariolus, *Hes.* A νίπτω.
Κυσονίπτρια, ας, ἡ, meretrix, adultera.
Κυσὸς, οῦ, vel κύσος, ου, idem quod κύσθος.
Κύσσαρος, ου, ὁ, idem et ab eod.
Κυσσαμένη, abr. 1. part. med. *Poet.* pro κυσαμένη, a κύω.
Κύσσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔκυσε, a κύω.
ΚΥ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, vesica, v. gr. bilis, sed maxime urinæ; (2) ventriculus, *ap. Sch. Arist.* A κύω, *proprie* comprehendo, complector, concipio: *unde* κύστις, κύστος, κύσθος, *loca cava, quæ aliquid continent; sed usus fert*, ut κύστις *magis de* vesica *dicatur*, Ern. Κατὰ κύστιν, juxta vesicam, *Il.* 5, 67.
Κυτίδιον, ου, τὸ, cistula. A κυτίς.
ΚΥ'ΤΙΝΟΣ, ου, ὁ, cytinus, flos et primus partus mali Punici. Hinc
Κυτινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, capitulo mali Punici similis.
Κυτὶς, ίδος, ἡ, cista. A κύτος.
Κυτισήνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cytiso pascitur. Ex κύτισος et νέμω, *pasco.*
ΚΥ'ΤΙΣΟΣ, ου, ὁ, cytisus, frutex.
Κυτμίδες, αἱ, emplastri quoddam genus, *Luc.*
ΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, cavum, cavus sinus, alveus; (2) venter cavus; (3) corporis truncus; corporis moles; corpus. (1) τρίποδος ἐν κοίλῳ κύτει, *Eurip. Suppl.* 1202. (3) ἀνδρείῳ κύτει, virili corpore, *Soph. Trach.* 12.
Κύτραν, acc. sing. *Dor.* pro χύτραν, a χύτρα.
Κυττάριον, ου, τὸ, cellula, alveolus. Dim. a
Κύτταρος, ου, ὁ, idem fere quod κύτος, *impr.* alveus apum, folliculus, &c. A κύτος. Unde
Κυτώδης, ου, ὁ ϗ ἡ, cavus, cavo sinu tumens.
Κυφαγωγὸς ἵππος, equus proni vel cernui capitis. Ex κυφὸς et ἄγω, *duco.*
Κυφαὶ, vel κῦφαι, ῶν, αἱ, genus squillarum, gibbæ. A κυφός.
Κυφαλέος, έα, έον, incurvus, gibbosus. Ab eod.
Κύφελλα, ἡ, nubes densa. Ab eod.
ΚΥ͂ΦΙ, εως, τὸ, cyphi, suffimenti genus, sacerdotibus Ægyptiis usitatum.
Κυφοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cyphi similis. Ex κῦφι et εἶδος.
Κυφὸς, ἡ, ὸν, curvus, gibbosus. A κύπτω.
Κῦφος, εος, τὸ, curvatio, tumor gibbus.
Κυφότης, ητος, ἡ, idem. A κυφός.
Κυφόω, ῶ, incurvo; κυφοῦσθαι, incurvari.
Κύφωμα, ατος, τὸ, gibbus. A præc.
Κύφων, ωνος, ὁ, instrumentum quo torquebantur

tur sontes, catasta, numella, collare; (2) furcifer, maleficus; (3) κύφωνες, vel κυφῶνες, virgæ incurvatæ supra currum, *Pollux* de partibus currus; eurvatura, camera, fornix, *Etym.* stiva; (4) angina, *Hes. Psellus*; (5) vestis genus, *Hes.*

Κυφωνισμὸς, οῦ, ὁ, supplicium per κύφωνα.

Κύφωσις, εως, ἡ, incurvatio. A κυφόω.

Κύψαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi κύπτω.

ΚΥΨΕ'ΛΗ, ης, ἡ, alveare apum, e viminibus aut stramine plexum; (2) arca; (3) genus vasis aut mensuræ frumentariæ; (4) interius auris foramen; (5) sordes aurium.

Κυψέλιον, ου, τὸ, cistula. Dim. a præc.

Κυψελὶς, ίδος, ἡ, alveus; (2) cistula, cistella; (3) sordes aurium. Ab eod.

Κυψελόβυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui aurium foramina sordibus vel alio modo obturata sunt. Ex κυψέλη et βύω, *obturo.*

ΚΥ'Ω, et κυίω, fut. κυήσω, tumeo; (2) comprehendo; *unde* in utero gesto, sum prægnans; (3) concipio. Κύων ἔτη δύο, *Theophr.* Οὐ; τίκε κυσσαμένη, *Hesiod. Theog.* 125.

Κύω, fut. κύσω, osculor. Κῦσόν με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιὰν, *Aristoph. Nub.* 81.

ΚΥΩ'Ν, κυνὸς, ὁ vel ἡ, canis; (2) canis marinus; (3) canis cœlestis, Sirius, canicula; (4) canis, jactus in ludo aleatorio; (5) scintilla e ferro candente dum cuditur prosiliens, *Hes.* (6) membrum virile, *Hes.* pars quædam ejus, *Etym.* At *Eust.* de pudendo muliebri; (7) morbus quidam; (8) κύων ξυλίνη, rubus canina. Ἄφυκτοι κύνες, Erinnyes, *Soph. Elect.* 1388.

Κῶας, pellis ovina villosa, vellus. A κώς.

Κωβιδάριον, ου, τὸ, parvus gobio. Dim.

Κωβίδιον, ου, τὸ, idem. A

ΚΩΒΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, gobius, seu gobio, piscis.

Κωβῖτις, ίδος, ἡ, apuæ species. A præc.

Κωβιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, gobio similis. Ab eod.

Κωδάριον, ου, τὸ, Dim. a κώριον, signif. lecythum, vel sacculum coriaceum.

ΚΩ'ΔΕΙΑ, vel κωδία, ας, ἡ, caput papaveris; (2) globulus. Κώδειαν ἀνασχὼν, *Il.* 14, 499.

Κωδίκελλος, ὁ, idem quod κωδάριον, *Suid.*

Κώδιον, ου, τὸ, pellis, vellus. A κώς.

Κωδιοφόρος, ον, pellem gestans, pellitus.

Κωδύα, ἡ, caput ciborii, *Eust.*

ΚΩ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola; (2) *metaph.* homo garrulus; (3) tubæ orificium in extremo habens speciem campanulæ; (4) tuba ipsa. (4) χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς, *Soph. Aj.* 17.

Κωδωνίζω, fut. ίσω, tinnio, tintinnabulum seu nolam pulso; (2) tintinnabulo exploro; (3) vasa figulina exploro; (4) simpliciter, exploro. Ὅ, τι ποιεῖ, κωδωνίσω, *Aristoph. Ran.* 79. A κώδων.

Κωδωνόκροτος, ον, tinniens; (2) fastuosus, magniloquus. A κρότος.

Κωδωνοφαλαρόπωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nolas seu tintinnabula equorum phaleris adjicit. *Vox Aristoph.* Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους, memnonas equis utentes phaleris et tintinnabulis ornatis, *Aristoph. Ran.* 965. Ex κώδων, φάλαρα, et πῶλος.

Κωδωνοφορέω, ῶ, tintinnabulum seu nolam circumfero, vigilias exploro. Ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, *Aristoph Av.* 1165. A

Κωδωνοφόρος, ου, ὁ, tintinnabulum seu nolam circumferens (2) vigiliarum explorator.

Κώεα, nom. pl. a κώς

Κῶθος, ὁ, idem quod κωθὼν, *Num.*

ΚΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, Cothon, genus poculi Laconici et militaris, *Plut. in Lycurg.* 9. (2) compotatio largior, *Eustath.* 8, 17.

Κωθωνίη, ης, ἡ, larga compotatio. A præc.

Κωθωνίζω, fut ίσω, largius poto. Ab eod.

Κωθωνισμὸς, οῦ, ὁ, largior potatio. A præc.

Κωθωνιστήριον, ου, τὸ, locus compotationibus destinatus. Ab eod.

Κώκυμα, ατος, τὸ, fletus, ejulatus. Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστὶν, *Eurip. Or.* 1298. A κωκύω.

Κωκυτὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) Cocytus, fluvius infernalis. Ab eod.

ΚΩΚΥ'Ω, f. ύσω, fleo, ploro, lamentor, ejulo. Ἀκτὴ προςονῶν πέτραις αἰῶνα κωκύουσιν, *Lycophr.* 908. *Il.* 18, 37.

ΚΩΛΑΚΡΕ'ΤΑΙ, ῶν, οἱ, diribitores carnium e victimis reliquarum inter sacerdotes. A κῶλον (5); (2) *Sch. Aristoph.* quæstores et custodes judicialis pecuniæ et in victimas consumendæ.

Κωλάριον, ου, τὸ, parvum colon. Dim. a κῶλον.

Κωλεὸς, ὁ vel ἡ, idem quod κωλῆ, *Ath.*

Κωλῆ, ῆς, ἡ, perna; *contr.* ex κωλέα.

Κωλῆν, ῆνος, ἡ, perna, petaso. Ab eod.

Κωλῆψ, ηπος, ἡ, talus; (2) sura. Ab eod. *Il.* 23, 726. Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.

Κωλικεύομαι, coli vitio laboro, *Alex.*

Κωλικὸς, ἡ, ὸν, colicus, coli dolorem habens.

ΚΩ͂ΛΟΝ, ου, τὸ, membrum, ut pes, lacertus, crus; (2) pars periodi; (3) intestinum crassum; (4) alvus; (5) partes majores victimarum, ut τραχήλια, minores; (6) κῶλα, corpora, *Paul.* Τὰς ἱμὰς εἶχον χέρας, καὶ κῶλα, *Eurip. Hec.* 1163.

Κωλοτομέω, ῶ, f. ήσω, membra incido, membris trunco. Ex κῶλον et τέμνω.

Κωλυέτω, 3. sing. præs. imperat. act. verbi κωλύω. Unde

Κώλυμα, ατος, τὸ, impedimentum; (2) munimentum.

Κωλύμη, ης, ἡ, impedimentum. Ab eod.

Κωλυσάνεμος, ου, ὁ, ventos arcens.

Κωλυσίδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ cœnam impediens.

Κωλυσίδρομος, ον, *de podagra*, cursum impediens, *Lucian.*

Κωλυσιεργέω, f. ήσω, impedio, impedire tento.

Κωλυσιεργία, ας, ἡ, operis impedimentum et remora. Ex κώλυσις et ἔργον.

Κώλυσις, εως, ἡ, impeditio, remora; (2) impedimentum, obstaculum. A κωλύω.

Κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit. Ab eod.

Κωλυτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, impediendi vim habens. Hinc τὸ κωλυτήριον, ου, impedimentum, remora. A præc.

Κωλυτὴς, οῦ, ὁ, impeditor. A κωλύω.

Κωλυτικὸς, ἡ, ὸν, prohibitorius. Ab eod.

Κωλυτὸς, ἡ, ὸν, impeditus; (2) qui prohiberi potest. A

ΚΩΛΥ'Ω, fut. ύσω, prohibeo, impedio; veto; inhibeo, reprimo; κωλυθῆναι, aor. 1. pass. reprimi; κωλυθεὶς, prohibitus. Perf. κεκωλῦσθαι, prohibitum esse. Ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν, *Soph. Phil.* 1230. Εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἃ βούλομαι, *Eur. Ion.* 392.

ΚΩΛΩ'ΤΗΣ, ου, ὁ, stellio.

ΚΩ͂ΜΑ, ατος, τὸ, sopor gravis, vel libido perpetua dormiendi; (2) veternus; (3) illecebra, *Schol. Pind.*

Κώμαζον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐκώμαζον. A

Κωμάζω, fut. άσω, comissor; (2) sum petulans et lascivus more comissantium; (3) e temulentia proterva convicior et pulso obvios; (4) tripudio; (5) comissabundus venio; (6) hymnis celebro; (7) Bacchus dicitur κωμάζειν, cum simulacrum ejus pompa solemni cum cantu circumfertur, *ap. Diod. Sic.* Κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, *ap. Hesiod. Scut.* 281. Τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασεν, *Eur. Her. Fur.* 180. A κῶμος.

Κωμαίνω, dormito, dormiturio, *Hes.* A κῶμα.

ΚΩ'ΜΑΚΟΝ, ου, τὸ, fructus quidam aromaticus.

Κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator, *Eust.* A κῶμος.

Κωμάξατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. *Dor.* pro κωμάσατε, a κωμάζω.

Κωμάρχης, ου, ὁ, pagi præfectus, qui vicis, oppidulis, præest. Ex κώμη et ἀρχή.

Κώμαρχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Κωμάσδω, *Dor.* pro κωμάζω. Unde

Κωμασία, ας, ἡ, pompa Bacchi in qua simulacrum ejus circumfertur.

Κωμαστὴς, οῦ, ὁ, comissator; (2) epith. Bacchi κωμάζοντος· (3) nomen ministri in Bacchica pompa. Ab eod.

Κωμαστικὸς, ἡ, ὸν, ad comissatores vel comissationem pertinens. A præc.

Κωμαστικῶς, *adv.* comissantium more.

Κωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, quem torpor seu veternus tenet, vel opprimit. A κῶμα.

Κώμαυλος, ὁ, rusticus, *Ep.*

ΚΩ'ΜΗ, ης, ἡ, pagus, vicus; (2) villa; (3) castellum; (4) vicus in urbe.

Κωμηδὸν, *adv.* vicatim. A κώμη.

Κωμήτης, ου, ὁ, paganus; κωμῆται, ejusdem vici incolæ, ejusdem viciniæ; vicini. Φιραίας τῆσδε κωμῆται χθονὸς, *Eurip. Alcest.* 479. Ab eod.

Κωμητικὸς, ἡ, ὸν, paganus, qui in pago est, vel ad pagum pertinet. Ab eod.

Κωμῆτις, ιδος, ἡ, pagana, vicina. Πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται, vicina mea, *Aristoph. Lysist.* 5. A κωμήτης.

Κωμήτωρ, ορος, ὁ, pagi incola.

Κωμικεύομαι, Comice loquor. A

Κωμικὸς, οῦ, ὁ, Comicus, ad comœdiam pertinens, Poeta Comicus. A κώμη.

Κωμικῶς, *adv.* Comice.

Κώμιον, ου, τὸ, parvus pagus seu vicus. Dim.

Κωμογραμματεὺς, έως, nomen honoris.

Κωμόπολις, εως, ἡ, oppidulum. Ex κώμη et πόλις.

ΚΩ͂ΜΟΣ, ου, ὁ, comessatio, convivium lascivum; (2) etiam honeste, de convivio hilari, festivo, et, ut videtur, sic proprie, *Ern.* (3) nomen Dei præsidis compotationum, h. e. Bacchi; (4) saltationes in comessationibus, et saltatio universa; (5) lascivia, petulantia, sc. comessantium; (6) cœtus. (6) προσπόλων ὀπισθόπους κῶμος λέλακεν, *Eur. Hipp.* 54. Κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀστεφηφόρον, *Id. Suppl.* 390.

Κωμῦσθαι, alto sopore opprimi; unde perf. part. κεκωμωμένος, *apud Hippocr.* veterno oppressus. A κῶμα.

Κωμύδριον, τὸ, parva et vilis herba, *Eust.*

ΚΩ'ΜΥΣ, υθος, ἡ, laurus, quæ ante fores statuitur; (2) fasciculus fœni.

Κωμῳδέω, ῶ, f. ήσω, mordacibus dictis incesso, mordeo, noto, taxo, velut in primis in vetere comœdia fieri solebat. A κωμῳδός.

Κωμῴδημα, ατος, τὸ, dictum mordax, subsannatio. A præc.

Κωμῳδία, ας, ἡ, fabula, comœdia; (2) satira, scriptum satiricum. A κωμῳδός.

Κωμῳδιακὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Κωμῳδικὸς, ἡ, ὸν, idem quod κωμικός.

Κωμῳδικῶς, *adv.* comice.

Κωμῳδιογράφος, ὁ, comœdiarum scriptor. Κωμῳδογράφος, idem. A γράφω.

Κωμῳδιοποιὸς, ὁ, idem quod κωμῳδοποιός.

Κωμῳδοδιδασκαλία, ας, ἡ, ars comica. A

Κωμῳδοδιδάσκαλος, ου, ὁ, comœdiæ scriptor, Poeta comicus.

Κωμῳδολειχῶν, qui comœdos lingit; parasitus. Κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεὶ, *Aristoph. Vesp.* 1307. A κωμῳδία et λείχω.

Κωμῳδοποιΐα, ας, ἡ, actio ipsa scribendi comœdias. A κωμῳδοποιός.

Κωμῳδοποιητὴς, οῦ, ὁ, poeta comicus.

Κωμῳδοποιὸς, οῦ, ὁ, comœdiæ scriptor, qui comœdias conficit, poeta comicus.

Κωμῳδὸς, οῦ, ὁ, comœdus, comœdiæ actor. Ex κώμη et ᾠδὴ, *cantus*, quoniam comœdiæ ab initio in vicis et pagis decantabantur.

Κωμῳδοτραγῳδία, ας, ἡ, fabula mixta e comœdia et tragœdia, ut Cyclops Euripidis.

Κωμῳδοτραγῳδὸς, οῦ, ὁ, actor ejusdem.

Κωνάριον, ου, τὸ, parvus conus, nux pinea.

Κωνειάζομαι, fut. άσομαι, cicutam bibo, lethale pharmacum haurio. A κώνειον.

ΚΩΝΕΙ͂Ν, circumagere, pice oblinere, *Hes.*

Κώνειον, et Κώνιον, ου, τὸ, cicuta. *Angl.* HEMLOCK.

Κώνησις, εως, ἡ, gummitio apum. A præc.

Κωνίας, ου, ὁ, ut κωνίας οἶνος, vinum picatum.

Κωνίζω, f. ίσω, pico.

Κωνικὸς, ἡ, ὸν, conicus, in coni figuram compositus; πνεῦμα κωνικὸν, turbo. A κῶνος.

Κωνικῶς, *adv.* ad figuram coni, metæ, &c.

Κωνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, coni formam habens, turbinatus. Ex κῶνος et εἶδος.

Κῶνον, *Attice* pro καὶ οἶνον.

ΚΩ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, conus, meta, corpus mathematicum

cum e lato in acutum desinens; (2) turbo, quo pueri ludunt; (3) nux pini piceæque; (4) involucrum quorundam fructuum; (5) apex galeæ.

Κωνοφορέω, ῶ, fut. ήσω, conum fero. A

Κωνοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, conum ferens, conifer.

Κωνωπεῖον, ου, τὸ, conopeum, velamen ad arcendos culices. A κώνωψ.

Κωνωπεὼν, instrumentum ad arcendos culices.

Κωνωποειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, culicis speciem habens. Ex κώνωψ et εἶδος.

Κωνωποθήρας, ου, ὁ, avis culices venans, *Hes.* Ex κώνωψ et θήρα, *venatio.*

ΚΩ'ΝΩΨ, ωπος, ὁ vel ἡ, culex.

Κῶος, εος, τὸ, vellus, stragulum e pelle villosa. At κῷος, ου, ὁ, jactus astragali. Alioqui Κῷος, qui est ex insula Co.

Κώπαιον, ου, τὸ, superior pars remi, *Hes.*

Κωπαΐς, ΐδος, ἡ, anguilla in Eubœa, ut in Sicilia πλῶτα. Bœotii præcipuas τῶν κωπαΐδων diis immolebant victimarum ritu coronatas.

Κωπαιώδης, εε, longus in modum remi.

Κωπεὺς, έως, τὸ, remex. Κώπεις, remiges; (2) ligna apta ad remos conficiendos; (2) πολλοὶ κωπέες, affatim lignorum in remos, *Herodot.* 5, 23. Τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλαπευμένων, navale vero an non plenum fuisset lignis ad fabricandos remos aptis, *Aristoph. Acharn.* 551. A κώπη.

ΚΩ'ΠΗ, ης, ἡ, remus; (2) manubrium.

Κωπήεις, ήεσσα, ῆεν, manubrium seu capulum habens, *Il.* 15, 713. A præc.

Κωπηλασία, ας, ἡ, remigatio.

Κωπηλατέω, ῶ, fut. ήσω, remigo. Τρύπανον κωπηλατεῖ, *Eur. Cyc.* 454. A

Κωπηλάτης, ου. ὁ, remex, qui remum impellit. Ex κώπη et ἐλαύνω.

Κωπήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, navis quæ remis agitur, actuaria. A κώπη.

Κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, id quo remus scalmo alligatur. Ab eod.

Κωπητήριον, et κωπωτήριον, τὸ, qu. dic. remorum repositorium, *Poll.*

Κωπίον, ου, τὸ, parvus remus; κωπία, ossa angustiora costarum. Dim. a κώπη.

Κῶπος, ὁ, monile, *V. L.*

Κωπωτὴρ, ῆρος, ὁ, locus ubi remi ponuntur.

Κώρη, Κῶρος, } *Dor.* pro κόρη, κοῦρος, et κουροσύνη.

Κωροσύνη, *Dor.* pro κουροσύνη, pueritia. Χαίρων κωροσύνα, *Theocr.* 24, 57.

Κωρυκαῖος, ου, ὁ, explorator, delator.

Κωρυκιώτης, ου, ὁ, idem. A κώρυκος.

Κωρύκιον, τὸ, sacculus, folliculus, *Suid.*

Κωρυκὶς, ἡ, pro κώρυκος, *Eust. Ar.*

Κωρυκομαχία, ἡ, pugna seu lusus qui κωρύκῳ fit, *Steph.*

ΚΩ'ΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, pera, saccus coriaceus; (2) pila, folliculus seu pila major inflata; (3) montis nomen. Hinc

Κωρυκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, peræ seu folliculo similis.

ΚΩ'Σ, pellis ovina villosa, vellus ovis; (2) stragulum.

Κῶς, κῶ, ἡ, Cos, insula.

Κῶς, *quomodo*, Ion. pro πῶς.

Κώταλις, tudicula, *Eust.*

Κωτιλὰς, άδος, ἡ, hirundo. A κωτίλλω.

Κωτίλλη, ἡ, idem.

Κωτιλία, ας, ἡ, adulatio, blanditiæ. A

ΚΩΤΙ'ΛΛΩ, fabulor, garrio; (2) blandis et fallacibus verbis decipio. Παῦσασθ' ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι, *Theocr.* 15, 87. Αἱμύλα κωτίλλουσα, *Hesiod. Op.* 372. Μή κώτιλλέ με, ne me garriendo eneca, *Soph. Antig.* 756.

Κωτίλος, ίλη, ίλον, garrulus, loquax; (2) canorus; (3) blandus, fallax, astutus. A præc.

Κωφάω, ῶ, exsurdo, surdum facio; et κωφάομαι, ῶμαι, obtumesco, obsurdesco.

Κωφεύω, f. εύσω, sileo, *LXX.*

Κωφίας, ου, ὁ, surdaster, species serpentis, *Hes.* A

ΚΩΦΟ'Σ, ἡ, ὸν, hebes, obtusus, proprie; atque hinc (2) sensu aliquo captus, inpr. auditu; (3) mutus, tacitus; (4) stolidus, stupidus, iners, rudis; (5) invalidus, irritus; (6) obscurus, de oratione. Κωφὰ καὶ πάλαι' ἔπη, rumores futiles et inanes, *Soph. Œd. Tyr.* 290.

Κωφότης, ητος, ἡ, surditas, stupor. A præc.

Κωφόω, ῶ, fut. ώσω, hebeto, obtundo; (2) exsurdo, surdum reddo; κωφοῦμαι, surdeo, surdesco. Ab eod.

Κώφωμα, ατος, τὸ, surditas morbo superveniens. A κωφόω. Unde

Κώφωσις, εως, ἡ, hebetudo quævis, ut oculorum, aurium, &c.

Κῴχετο, pro ϗ ᾤχετο, 3. sing. imperat. ind. med. verbi οἴχομαι, *abeo.*

Κωχεύω, fut. σω, attollo, sustineo, *Hes.* Πιστοί γε κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας, *Sophoc. in Fragm.*

Λ.

Λ Undecima litera Græcorum, quæ λάμβδα, vel etiam λάβδα, ab Hebræorum Lamed dicitur; (2) inter notas numerales *triginta* notat, et cum lineola inferne posita (λ͵) *triginta millia.*

Λα, *particula*, augens significationem vocum cum quibus componitur, e. gr. λάμαχος, valde pugnax. Ex μάχομαι.

ΛΑ~ΑΣ, gen. λάαος, *contr.* λᾶος, ὁ, lapis, saxum. Λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ, saxum in caput dejiciens, *Eurip. Phœn.* 1164.

Λαβάργυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pecuniam accipit; (2) qui nihil nisi accepta pecunia facit. Ex λαβεῖν et ἄργυρος.

Λαβδακισμὸς, οῦ, ὁ, crebrior literæ λ usurpatio. A λάβδα, idem ac λάμβδα.

Λαβδοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ut λαβδοειδὴς ῥαφὴ, sutura transversa in posteriore cranii parte, literæ Lambda formam habens. Ab eod.

Λάβε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλαβε, a λαμβάνω.

Λάβε, *cape*, 2. sing. a. 2. imperat. act.

Λαβεῖν, a. 2 inf. act. *Dor.* pro λαβεῖν.

Λάβεν, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλαβεν.

Λαβὴ, ῆς, ἡ, prehensio, proprie, qua athleta adversarium corripit; unde et de initio paroxysmi febrilis dicitur; (2) id quo aliquid prehendimus, velut ansa, capulus, manubrium; (3) ansa, occasio, prætextus. A λαβεῖν.

Λαβῆν, a. 2. inf. act. *Dor.* pro λαβεῖν.

Λάβης, *ceperis*, 2. sing. a. 2. conj.

Λάβησι, 3. sing. aor. ejusd. *Ion.* pro λάβῃ.

Λαβίδιον, ου, τὸ, forcipicula. A λαβίς.

Λαβιδόω, fibula constringo, connecto. Ab eod.

Λάβιον, ου, τὸ, manubrium. Dim. a λαβή.

Λαβὶς, ίδος, ἡ, ansa, capulus, manubrium; (2) forceps; (3) fibula; (4) cochlear, quo Græci utuntur in Eucharistia. Ab eod.

Λάβοιμεν, *ceperimus*, 1. pl. a. 2. opt. act.

Λαβοῖσα, a. 2. part. act. *Dor.* pro λαβοῦσα.

Λαβόμην, a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐλαβόμην.

Λάβον, *cepi*, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλαβον.

Λαβόντες, nom. pl. a. 2. part. act.

Λαβραγορέω, ῶ, procaciter loquor, præceps vel incontinens sum in loquendo. Ex λάβρος et ἀγορεύω.

Λαβραγόρης, ου, ὁ, procaciter sive effuse loquax. Ex iisd.

Λαβράζω, f. άσω, idem quod λαβραγορέω. Οἷά γε μάργοι δήμια λαβράζουσι, *Nicand. Alexiph.* 159. A λάβρος.

Λαβράκιον, τὸ, parvus labrax, *Ath.*

Λάβραξ, ακος, ὁ, labrax, piscis, lupus marinus. Ab eod.

Λαβρεία, ας, ἡ, garrulitas, libido effutiendi quidlibet. A

Λαβρεύομαι, fut. εύσομαι, idem quod λαβραγορέω. 'Αλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, *Il.* 23, 478.

Λαβροποτέω, ῶ, fut. ήσω, avide bibo. Οὐ μὰ τὸν ἡδὺν Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ λαβροποτῶ κύλικι, *Anthol.* 7, 623. A

Λαβροπότης, ου, ὁ, qui avido et hianti ore bibit; (2) vehemens et impetuosus, *de torrente*, (nisi in hoc sensu est λαβροπόδης, ut in edd. *Ern.*) Ex λάβρος et πότης.

ΛΑ'ΒΡΟΣ, ου, ὁ, valde vorax, avidus; (2) vehemens. Ὄμματι λάβρῳ, truci vultu, *Eur. Hel.* 385. Hinc τὸ λάβρον, ου, aviditas hianti ore omnia devorandi.

Λαβρόσσυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum impetu ruens. Ex σύομαι, *feror, ruo.*

Λαβροστομέω, ῶ, fut. ήσω, procaci sum ore, procax sum in loquendo.

Λαβροστομία, ας, ἡ, procacitas in loquendo. A

Λαβρόστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde garrulus, loquax.

Λαβροσύνη, ης, ἡ, voracitas, incontinentia; (2) procacitas. A λάβρος.

Λαβρότης, ητος, ἡ, idem et ab eod.

Λαβροφαγέω, ῶ, avido et hianti ore voro.

Λαβρύσσω, idem quod λαβράζω.

Λαβρώνιον, ου, τὸ, poculum quoddam latum, Persis in primis usitatum. A λάβρος.

Λαβρώνιος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Λάβρως, *adv.* voraciter, avide, incontinenter; (2) procaciter; (3) confertim; (4) impetuose, rapide. Ab eod.

Λαβύζος, Labyzus; aromatis genus, *Ath.*

Λαβυρίνθειος, ου, ὁ ϗ ἡ, labyrintheus, labyrintho similis.

Λαβυρινθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem. A

ΛΑΒΥ'ΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus.

Λαβῶ, *capiam*, f. 2. ind. act. verbi λαμβάνω.

Λάβωσιν, 3. pl. a. 2. conj. act.

Λαγάνιον, ου, τὸ, parvum laganum. Dim. a

ΛΑ'ΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, laganum, placentæ genus e simila et oleo recente.

Λαγαρίζομαι, laxor, evacuor, concido, flaccesco, extenuor, maceror. Ἐκ κηθαρίδ λαγαριζόμενον, *Aristoph. Vesp.* 672.

Λαγαρόομαι, οῦμαι, idem. A

Λαγαρὸς, ρὰ, ρὸν, laxus, vacuus, subvacuus, non distentus, non plenus; λαγαρὸς στίχος, versus cui aliquid in medio deest. A λαγών.

Λαγαροειδῶς, *adv.* ad modum versus qui λαγαρὸς dicitur.

Λαγαρόκυκλος, ον, epith. lyræ et citharæ.

Λαγαρότης, ητος, ἡ, laxitas, quum quid non distentum, sed inaniter laxum est. A λαγαρός.

Λαγγάζειν, et λαγγεύειν, pigrari, cessare, fugere, *Hes.* Hinc Angl. TO LANGUISH.

Λαγγὼν, cessator, *Ph.*

Λάγδην, *adv.* calce, extremo pede. A λάξ.

Λάγειος, leporinus; ut λάγειον κρέας, et pl. λάγεια, sc. κρέα, leporina caro. A λαγώς.

Λαγέτης, ου, ὁ, dux, ductor populi. Ex λαὸς et ἡγέτης, *dux.*

Λαγήνιον, ου, τὸ, lagenula. Dim. a

ΛΑ'ΓΗΝΟΣ, ου, ἡ, lagena, poculi genus; (2) genus mensuræ, sextarius.

Λαγηνοφόρια, ας, ἡ, festum quoddam Alexandriæ. Ex λάγηνος et φέρω.

Λαγιδεὺς, ἡ, lepusculus, *Strabo.*

Λαγίδης, εος, ὁ, fœtus leporinus, leporis catulus; (2) cuniculus. A λαγός. Hinc

Λαγίδιον, ου, τὸ, lepusculus. Dim.

Λάγινος, η, ον, leporinus.

Λάγιον, vel λαγίον, ου, τὸ, lepusculus. Dim.

Λαγνεία, ας, ἡ, libidinositas, salacitas, immoderata rei Venereæ appetentia; (2) coitus; (3) semen genitale. A λαγνεύω.

Λάγνευμα, ατος, τὸ, idem. Ab eod.

Λαγνεύω, f. εύσω, libidinosus et salax sum; (2) rebus Venereis utor; (3) semen emitto. A λάγνος.

Λάγνης, ου, ὁ, idem quod

ΛΑ'ΓΝΟΣ, ου, ὁ, libidinosus, lascivus.

Λαγοδαίτης, ου, ὁ, leporum epulator. A δαίτη.

Λαγοθήρας, ου, ὁ, leporis venator. Ex θήρα.

Λαγόνεσσιν, dat. plur. *Ion.* pro λαγόσι.

Λαγὸς, οῦ, ὁ, lepus.

Λαγοσφαγία, ας, ἡ, leporum occisio, cædes. Ex σφαγή.

Λαγοτροφεῖον, είου, τὸ, leporarium, *Gl. V.* Ex λαγὸς et τρέφω.

Λαγύνιον, ου, τὸ, laguncula. A
Λαγυνὶς, ίδος, ἡ, idem. A
Λάγυνος, ου, ὁ, idem quod λάγηνος.
ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, sortior, sortes duco; (2) sorte accipio, sortito nanciscor, vel obtineo; (3) participem reddo, velut sortem attribuo; (4) obtineo, obvenit mihi; (5) eligo; (6) intell. δίκην, actionem, litem intendo; (7) λαχόντες, candidati senatus. (5) καὶ λαχοῦσά γ' ἀθλία, καὶ μὴ λαχοῦσα, δυστυχὴς καθίσταμαι, *Eurip. Androm.* 385. (6) ἔλαχεν 'Ανδοκίδης, dicam scripsit Andocides, *Lysias.* a. 2. ἔλαχον. part. λαχὼν, sortitus. perf. εἴληχα, et *apud Poet.* præcipue, λέλογχα. plusq. p. ἐλελόγχειν. Λαγχάνειν τιμῆς, τὰς δίκας. 'Αλλ' οὐχ' ὁ χρῆστος τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον, *Soph. Antig.* 525.
Λαγῷα, ων, τὰ, carnes leporinæ; (2) deliciæ. A λαγωός.
Λαγωβόλιον, ου, τὸ, pedum quo lepores capiuntur.
Λαγωβολία, ας, ἡ, venatus leporum.
Λαγωβόλον, ου, τὸ, pedum quo lepores fugientes petuntur. A
Λαγωβόλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, lepores impetens vel figens. Ex λαγωὸς et βάλλω, *jacio.*
Λαγωδίας, ου, ὁ, otus, avis. A λαγωός.
Λαγώδιον, ου, τὸ, lepusculus. Dim. ab eod.
Λαγωθήρας, ου, ὁ. Vide λαγοθήρας.
Λαγωθηρέω, leporem venor. Κᾆτ' ἐλαγοθήρει πλεξάμενος ἄρκυς, *Aristoph. Lys.* 792.
ΛΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ vel ὁ, ilia, lateris cavum laxius et exos; (2) cavum terræ; (3) retis.
ΛΑΓΩΟ'Σ, οῦ, ὁ, *Att.* λαγὼς, ῶ, *Ion.* λαγὸς, οῦ, lepus; (2) sidus quoddam cœleste hujus nominis. Hinc
Λαγῷος, ῴα, ῷον, leporinus.
Λαγωοφόνος, ὁ ᾗ ἡ, interfector leporum, *Opp.*
Λαγώπους, οδος, ὁ ᾗ ἡ, pedes leporinos habens; (2) nomen avis; (3) nomen herbæ.
Λαγώπυρος, ου, ἡ, vel λαγώπυρον, ου, τὸ, leporis triticum, herba quædam.
Λαγὼς· vide λαγωός.
Λαγωτροφεῖον, ου, τὸ, leporarium. A
Λαγωτροφέω, fut. ήσω, lepores alo. A τρέφω.
Λαγωφαγία, ας, ἡ, leporum esus. Ex φαγεῖν.
Λαγώφθαλμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, oculis conniventibus, sicut lepus dormiens, eo quod palpebræ superiores oculos non prorsus tegunt. Ex λαγὼς et ὀφθαλμός.
Λαγωφόνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, lepores occidens.
Λάδανον· vide λήδανον.
Λαδρέων, impetuose et rapide fluens, *E. M.*
Λάζεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro λάζεσο vel λάζου, a λάζομαι.
Λαζοίατο, 3. plur. præs. opt. med. *Ion.* pro λάζοιντο.
ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, fut. άσομαι, capio, prehendo, arripio.
Λάζυμαι, idem. Λάζυσθε χειρῶν τοῦδ', *Eurip. Bac.* 41. Λάζυσθαι χερῶν μοχλοὺς, *Id. Her. Fur.* 946.
Λαήμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro λάειν, a λάω.
Λάθα, ας, *Dor.* pro λήθη, oblivio.
Λάθαργος, ου, ὁ ᾗ ἡ, clandestinus, clam malus et mordens. A præc.
Λαθασμὸς, οῦ, ὁ, oblivio. A λανθάνω.
Λάθε, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi λανθάνω, pro λῆθω, *obliviscor.*
Λαθέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* et *Dor.* pro λαθεῖν.
Λαθέσθαι, latuisse, a. 2. inf. med. verbi ejusd.
Λάθετο, *oblitus est*, 3. sing. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐλάθετο.
Λάθετε, 2. pl. a. 2. imperat. verbi ejusd.
Λαθήβης, ου, ὁ, immemor juventæ, valde senex, qui juventutis quasi oblitus est. Ex λήθη et ἥβη, *juventus.*
Λαθητικὸς, ἡ, ὸν, qui latere potest. Ex λαθεῖν, *latere.*
Λαθηφροσύνη, ης, ἡ, oblivio. Ex eod. et φρήν.
Λαθικηδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, curas oblivione tegens. Ex λήθω et κῆδος, *cura.*
Λαθίνεστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, redire oblitus, tarde rediens. Ex λήθομαι et νόστος.
Λαθίποινος, ου, ὁ ᾗ ἡ, punire oblitus; (2) qui non punitur. Ex λάθος et ποινή.
Λαθίπονος, ου, ὁ ᾗ ἡ, laborum et molestiarum oblitus. Λαθίπονον δ' ὀδύναν οὔτ' ἔνδοθεν, οὔτε θύραθεν ἔστι μοι ἐξανύσαι βιότου, *Soph. Trach.* 1021. Ex λάθος et πόνος.
Λαθιφθόγγοιο, gen. sing. *Ion.* pro λαθιφθόγγου.
Λαθίφθογγος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vocis oblivionem inducens; faciens ut loqui obliviscamur.
Λαθιφροσύνη, ης, ἡ, oblivio, dementia. A
Λαθίφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, obliviosus; (2) mentis suæ oblitus, stultus, demens. Ex λάθος et φρήν.
Λάθος, εος τὸ, oblivio, memoria abolita; (2) negligentia, incuria. A λήθω.
Λαθοσύνη, ης, ἡ, idem. A præc.
Λάθρα, *adv.* clam, clanculum, latenter, furtim, *Ion.* λάθρη. Ab eod. Hinc
Λαθραῖος, αία, αῖον, clandestinus, occultus.
Λαθραιοδήκτης, ου, ὁ, clam mordens. A δάκνω.
Λαθραίως, *adv.* idem quod λάθρα.
Λαθρηδὰ, vel λαθρηδὸν, *adv.* clam, clanculum, furtim. A λάθρα.
Λαθρίδιος, ία, ιον, occultus, latens. Ab eod.
Λαθριδίως, *adv.* clam, furtim.
Λαθριμαῖος, αία, αῖον, clandestinum, *Phil.* A λάθρα.
Λάθριος, ου, ὁ, idem quod λαθρίδιος.
Λαθρίως, *adv.* clam, furtim. A præc.
Λαθροβόλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, clam feriens. Ex λάθρα et βάλλω.
Λαθρογαμία, ας, ἡ, clandestinæ nuptiæ. Ex λάθρα et γάμος.
Λαθρόδακνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vel λαθρόδακνος, η, ον, clam mordens. Ex λάθρα et δάκνω.
Λαθροδήκτης, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.
Λάθρον, *adv.* idem quod λάθρα, *Call.*
Λαθρόνυμφος, ου, ἡ, quæ clam nubit.
Λαθροφαγεῖν, clam et furtim comedere, *Poll.*
Λαθροφονευτὴς, οῦ, ὁ, latro, sicarius. Ex λάθρα et φονεύω, *occido.*
ΛΑΘΥΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, Lathyris, *herba.*
ΛΑ'ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, cicercula, genus leguminis.
Λαθὼν, aor. 2. part. act. verbi λανθάνω.
Λᾶϊγξ, ϊγγος, ἡ, lapillus, calculus. A λᾶας.
ΛΑΙΔΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, sinister; (2) impudens, procax.
Λαίθαργος, ου, ὁ ᾗ ἡ, clandestinus, clam mordax. Κύων λαίθαργος εἶ. Vide *Eustath. ad Homer.* 493.
Λαιθυράζω, irrideo, derideo, *Suid.*
Λαικάζω, fut. άσω, decipio; (2) scortor. 'Εν Πρυτανείῳ λαικάσεις, *Aristoph. Eq.* 167. Ex λα et κάζω, *orno.* Hinc
Λαικαστὴς, οῦ, ὁ, scortator. Hinc
Λαικάστρια, ας, ἡ, meretrix, prostibulum.
Λαϊκὸς, ἡ, ὸν, laicus, qui non est e clero. A λαός.
Λαιλαπίζω, violenter irruo. A
ΛΑΙ'ΛΑΨ, απος, ἡ, turbo, ventus procellosus, procella.
Λαῖμα, τὸ, qu. dic. gula; (2) fames; (3) impetus. A λαιμός. Hinc
Λαιμάζω, immodice edo, *Hes.*
Λαιμαργία, ας, ἡ, voracitas, ingluvies. A
Λαίμαργος, ου, ὁ ᾗ ἡ, gulosus, gulæ deditus, vorax; (2) insatiabilis. Ex μάργος.
Λαιμάσσω, -άττω, item άω, ῶ, insatiabili aviditate deglutio, immodice edo, *Suid.* A λαιμός.
Λαιμάω, ῶ, idem et ab eod.
Λαιμητόμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, jugulum incidens seu secans. *In Epigr.* Λαιμητόμους κεφαλὰς σπάσας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 776. A λαιμὸς et τέμνω.
Λαιμήτομος, ου, ὁ ᾗ ἡ, cui jugulum est sectum, jugulatus, *Eurip.* Ex iisd.
Λαιμίζω, fut. ίσω, decollo. A λαιμός.
Λαιμοδακὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, gulam mordens. Ex λαιμὸς et δάκνω.
Λαιμοπέδη, ης, ἡ, collare canis, millum; (2) pedica qua gula avium coustringitur, quum capiuntur. Ex λαιμὸς et πέδη.
Λαιμόρυτος, et λαιμόρρυτος, ον, e gutture profluens. A ῥέω.
ΛΑΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, guttur, gula, jugulus.
Λαιμότμητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, cui jugulus est incisus, jugulatus. Οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα Γοργοῦς, *Eurip. Phœn.* 458.
Λαιμότομος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem; (2) *active* jugulans, guttur secans. (2) λαιμοτόμῳ δεσποίνας χερὶ θάνῃ, *Eurip. Iphig. in Taur.* 444. A
Λαιμοτομέω, ῶ, fut. ήσω, jugulo, jugulum incido seu seco. Ex λαιμὸς et τέμνω.
Λαιμώδω, fugio, *Suid.*
Λαιμώσσω, gulosus sum, famelicus sum. A λαιμός.
Λαΐνεος, έα, εον, lapideus. A λᾶας, *lapis.*
Λάϊνος, ίνη, ϊνον, idem et ab eod.
Λαῖον, ου, τὸ, seges, qua frui possumus, *Dor.* pro λήϊον. A λαύω.
ΛΑΙΟ'Σ, ὰ, ὸν, lævus, sinister.
Λαιοτομέω, ῶ, segetem seco, meto. Ex λαῖον et τέμνω, *seco.*
ΛΑΙ'ΠΟΣ, cinædus, salax, libidinosus, *Hes.*
Λαισήϊον, ου, τὸ, breve scutum, parmula.
ΛΑΙ'ΣΘΗ, ης, ἡ, turpitudo, *Suid.*
Λαίσκαπρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, lascivus, perdite petulans, *Suid. Etym.* Ex λα et κάπρος.
Λαισποδίας, ου, ὁ, valde libidinosus; quasi ex λα vel λίαν et ποδεῖν. Fuit et nomen proprium viri Attici vitiosum pedem habentis.
Λαιστὸν, onerosum, molestum, *Suid.*
ΛΑΙ'ΤΜΑ, ατος, τὸ, trajectus; (2) latitudo; (3) æquor. (3) κρηταῖον λαῖτμα, *Apoll. Rhod.* 4, 1694.
Λαιφάζομαι, haurio. 'Εν δὲ αἷμα λαιφάζῃ, *Nicand. Theriac.* 476.
Λαίφη, ης, ἡ, vestis, vestimentum. A λαῖφος.
ΛΑΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, vestis e tenui stamine; (2) vestis quævis; (3) vestis attrita et lacera; (4) velum.
Λαίφυρον, imbecille, invalidum, *Suid.*
Λαιψηροδρόμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, velociter currens. Λαιψηροδρόμον 'Αχιλῆα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 207.
Λαιψηροκέλευθος, ου, ὁ ᾗ ἡ, celeriter viam conficiens; (2) velox, rapidus.
Λαιψηρὸς, ρὰ, ρὸν, valde mobilis, perquam agilis, admodum celer. Στῆσον, φόβου μεθεῖσα, λαιψηρὸν πόδα, *Eurip. Hel.* 562. Ex λα et αἰψηρός.
Λαιψηρῶς, *adv.* celeriter, velociter.
Λακάζω, insono, strepo. A λήκω.
ΛΑΚΑ'ΘΗ, ης, ἡ, lacatha, arbor campestris.
Λάκαινα, ης, ἡ, Lacæna, mulier Lacedæmone oriunda. A Λάκων.
ΛΑ'ΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, species aromatis.
Λάκε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλακε, a λακεῖν.
Λακεδαίμων, ονος, ἡ, Lacedæmon, urbs Peloponnesi. Hinc Λακεδαιμόνιος, Lacedæmonius, vel Laco.
Λακεῖν, sonare, crepare, strepere, est aor. 2. præsentis vicem gerens; λάκε, *Ion.* pro ἔλακε, sonuit, crepuit; λελακυῖα, perf. part. vociferans, latrans: τί λέλακας; quid clamitas? quid ais? τί ἔλακε; quid effatus est? Vide λακῶ et ληκέω. Hinc
Λακερὸς, ὰ, ὸν, garrulus, nugivendulus.
Λακερολογία, ας, ἡ, garrulitas.
ΛΑΚΕ'ΡΥΖΑ, ης, ἡ, garrula, loquax; (2) maledica, conviciatrix. Hinc
Λακερύζεσθαι, garrire, conviciari, *Hes. Suid.*
Λακιδόω, ῶ, fut. ώσω, lacero. A λακίς.
Λακίζω, f. ίσω, discindo, lacero; λελακισμένος, perf. part. pass. scissus, dilaceratus. Λακίζεσ' ἐν φοναῖς ψυχρὸν δέμας, *Lycophr.* 1113. A
Λακὶς, ίδος, ἡ, fissura cum crepitu facta, scissura; (3) frustum seu lacinia panni lacerando avulsa. A ληκέω.
Λάκισμα, ατος, τὸ, fissura, fragmentum.
Λακιστὸς, ἡ, ὸν, dilaceratus. A λακίζω.
Λακκαῖος, α, ον, ut λακκαῖον ὕδωρ, aqua cisternina, e cisterna. A λάκκος.
Λακκοκαταπύγων, ὁ, cinædus.
Λακκόπεδον, ου, τὸ, vel λακόπεδον, pars testiculorum, *item* testiculi ipsi, *Poll.*
Λακκόπλουτος, ου, ὁ, valde dives.
Λακκοπρωκτία, ας, ἡ, mollities cinædica.
Λακκόπρωκτος, ου, ὁ, cinædus.
ΛΑ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, fossa, fovea, lacuna, fovea subterranea, cisterna, puteus, *Gen.* 37, 20.

Λάκκος,

Λάκκος τῦ τραχήλυ, jugulum, *Hypat. de partibus corp. humani*, 148.

Λακκοτειδὴς, lacunarius, *Gl. V.*

Λακκόσχεας, ȣ, ὁ, cui semper laxus est testiculorum sacculus. Ex λάκκος et ὄσχεα.

Λακπατέω, ῶ, calce premo, planta pedis calco, *Hes.* ubi λαχπατῆσαι, aor. 1. inf. Ex λὰξ, *calce*, et πατέω, *calco*. Hinc

Λακπάτητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, calce pressus, calce pulsatus.

Λακτίζοισα, *Dor.* pro λακτίζουσα, a λακτίζω.

Λακτίζω, f. ίσω, calcitro, calce ferio; λακτισθεὶς, aor. 1. part. calcibus insultatus. Οἵδ' ἐκαρτέρην πρὸς κῦμα λακτίζοντες, *Eur. I. T.* 1401. Ὢν σὺ λακτίσας πολλὴν χάριν, *Id. Rhes.* 410. A λὰξ.

Λάκτις, ἡ, cochlear, spatha. Ἔπειτα δὲ λάζεο συκτὴν εὐεργῆ λάκτιν, *Nic. Ther.* 103.

Λάκτισμα, ατος, τὸ, ictus calce factus. A præc.

Λακτισμὸς, ȣ, ὁ, idem.

Λακτιστὴς, ȣ, ὁ, calcitro.

Λακτιστικὸς, ἡ, ὸν, qui ferire solet, calcitrans.

Λακῶ, crepo, *Gl. Vet.*

ΛΑ'ΚΩΝ, ωνος, ὁ, Laco, incola Lacedæmonis seu agri Spartani. Hinc

Λακωνίζω, f. ίσω, Lacedæmonios imitor; (2) facio cum Lacedæmoniis; (3) brevis sum in loquendo, ut quondam Lacones.

Λακωνικὴ, ῆς, ἡ, sc. χώρα, Laconica, regio Peloponnesi. Ab eod.

Λακωνικὸς, ἡ, ὸν, Lacedæmonius, Laconicus.

Λακωνικῶς, *adv.* more Laconum, Laconice; (2) breviter.

Λακωνὶς, ίδος, ἡ, mulier Laconica. A Λάκων.

Λακωνισμὸς, ȣ, ὁ, Laconismus, breviloquentia; (2) studium erga Lacedæmonios. (2) καὶ ὅσως δ' ἐξέβαλεν ἐπὶ λακωνισμῷ καὶ τοῖς τούτων χρήμασιν ἐχρῆτο, *Xenoph. Hellen.* 7, 1, (sub fin.) A λακωνίζω. Unde

Λακωνιστὴς, ȣ, ὁ, qui Lacedæmoniis favet, qui partes Lacedæmoniorum sequitur.

Λακωνομανέω, ῶ, nimis faveo Lacedæmoniis. Ἐλακωνομάνουν πάντες ἄνθρωποι τότε, *Aristoph. Av.* 1282. A Λάκων et μανέω.

Λαλαγεῦντες, nom. plur. præs. part. act. *Dor.* pro λαλαγοῦντες, a

Λαλαγέω, ῶ, resono, clamo, garrio, canto; λαλαγεῦσαν ἠχὼ, pro λαλαγοῦσαν, resonantem echo; λαλαγεῦσιν ὀδόντες, pro λαλαγοῦσι, sonant, crepitant dentes. Hinc

Λαλαγὴ, ῆς, ἡ, clamor, garritus.

Λαλάγημα, ατος, τὸ, idem.

Λαλαγήτης, ȣ, ὁ, nugator. Ab eod.

Λαλάζω, vocifero, *Anacr.*

Λάλαξ, αγος, ὁ, clamor, vociferatio, tumultus, sonitus.

Λάλει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro λάλεε, a verb. λαλέω.

Λαλέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro λαλέουσι.

Λαλεῦμες, 1. plur. præs *Dor.* pro λαλέομεν.

Λαλεῦντι, 3. plur. præs. *Dor.* pro λαλοῦσι.

ΛΑΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, loquor; (2) sonum edo; (3) garrio, temere et inconsiderate verba fundo. Ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων, *Luc.* λαλεῖτε ἀλήθειαν, *Ephes.* 4, 25. Πρὸς τὰς πατέρας, *Luc.* 1, 55. Καθ' ὃν τρόπον λελάληταί μοι, *Act* 27, 25. Hinc

Λάληθρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, garrulus, loquax:

Λάλημα, ατος, τὸ, sermo; (2) loquacitas; (3) pro λάλος, garrulus. Ὢς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ; quam nimis garrulus es? *Soph. Antig.* 320. Ποικίλων λαλημάτων, comptarum loquaculorum, *Eurip. Andr.* 938.

Λάλησον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. verbi λαλέω.

Λαλητέος, έα, έον, dicendus, prædicandus.

Λαλητὸς, ἡ, ὸν, loquendi facultatem habens; (2) dicendus, prædicandus. Ab eod.

Λαλητικὸς, ἡ, ὸν, loquax, garrulus; (2) vim habens loquendi. Ab eod.

Λαλητρὶς, ίδος, ἡ, garrula, loquax. Ab eod.

Λαλιὰ, ᾶς, ἡ, loquela, sermo; (2) loquacitas; (3) rumor, fama; (4) sermo de re aliqua, colloquium.

Λάλιος, ȣ, ὁ· fœm. λαλίην ἑταίρην, *in Epigr.* facundam amicam. Ab eod.

Λάλις, *Poet.* pro λάλος, *V. L.* Compar. λαλίστερος. Λαλιστέραν μ' ἔθηκας κορώνης, loquacitatem me fecisti cornice, *Anac.*

Λάλλαι, lapilli fluviales et litorales. Αἱ δ' ὑπένερθεν λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο ἐκ βυθοῦ, lapilli qui erant in imo fundo similes erant crystallo et argento, *Theocrit.* 22, 39. Sic legendum evicit Cel. *Ruhnken. ad Hesych.* Vide auctarium emendationum ad calcem tomi secundi. Vide et *Hesychium* voc. λάλλαι.

Λαλόεις, όεσσα, όεν, idem quod

Λάλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, loquax, verbosus; (2) argutus, facetus. *Comp.* λαλίστερος· *Sup.* λαλίστατος.

ΛΑΜΒΑ'ΝΩ, accipio; (2) sumo, capio; (3) capesso; (4) tollo; (5) consequor; (6) emo; (7) corripio; (8) prendo; (9) deprehendo; (10) convinco; (11) concipio, *de fem.* (12) accipio aliquid in bonam malamve partem, cum πρὸς vel εἰς· (13) *in med.* sæpe active dicitur, et cum gen. pro apprehendere, pervenire ad locum, nancisci, increpare; et *pass.* capior, corripior, prehendor; f. λήψομαι, accipiam: p. εἴληφα, accepi; p. pass. part. εἰλημμένος, sumptus: a. 1. pass. λη- φθεὶς, acceptus; a. 2. ἔλαβον, accepi; part. λαβὼν, adeptus; med. λαβόμενος, prehendens. Λαμβάνειν μισθὸν, δεξιὰν, δίκην, sumere; εἰς τὰς χεῖρας, ἐν ταῖς γνώμαις ἔλαβε με πόθος, incessit; κακὸν, pati; τί ὄβολȣ, emere; λαμβάνεσθαι νόσῳ, corripi; λαβόμενος τῆς χειρὸς, σχολῆς. Πρὸς σῆς ὁμαίμȣ ϗ κασιγνήτης λαβὼν, ab, *Soph. Elect.* 12. Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς, *Eur. Med.* 899. Ἐμὲ δὲ κἀυτὸν τῆς κόρης ταύτης ἔρως εἴληφεν, *Aristoph. Thesm.* 1128.

Λαμβδακισμὸς, ȣ, ὁ, idem quod λαβδακισμός.

ΛΑ'ΜΙΑ, s. λαμία, ας, ἡ, Lamia; bestia quædam; monstrum; terriculamentum puerorum. Lamiæ, sagæ incantatrices.

Λαμπαδαρχία, ας, ἡ, munus ejus qui λαμπαδηφορίαν dirigebat. Ex λαμπὰς et ἀρχή.

Λαμπαδεύω, in facem converto; *ap. Diod.* λαμπαδεύομαι, idem quod λαμπαδίζω.

Λαμπαδηδρομία, ας, ἡ, cursus quo lampades gestantes contendebant, quis primus ad scopum pervenire posset, lampade non extincta. Ex λαμπὰς et δρόμος.

Λαμπαδηφορέω, ῶ, fut. ήσω, lampadem gesto; (2) lampadem gestans cursu certo.

Λαμπαδηφορία, ας, ἡ, lampadis gestatio; (2) certamen illud, quo lampades gestantes cursu certabant. A

Λαμπαδηφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui lampadem gestat. Ex λαμπὰς et φέρω.

Λαμπαδίζω, fut. ίσω, lampadem ferens curro.

Λαμπαδιστὴς, ȣ, ὁ, ut λαμπαδισταὶ ἀγῶνες, certamina ludicra ferendis facibus.

Λαμπάδιον, ȣ, τὸ, parva lampas, facula, funale; (2) instrumentum, seu vinculum, quo in vulnere curando utuntur; (3) tænia, fascia, lacinia quæque; (4) persona comica. Dim.

Λαμπαδόεις, εσσα, εν, facibus gaudens, facifera: epith. Cereris.

Λαμπαδουχέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod λαμπαδηφορέω.

Λαμπαδοῦχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, facem tenens. Ex λαμπὰς et ἔχω.

Λαμπαρὰ, ἡ, vulpis genus albicante cauda, *V. L.*

Λαμπὰς, άδος, ἡ, lampas, fax, funale; (2) phantasma aërium, meteoron igneum; (3) genus tormenti; (4) certamen lampadum sive facium; de quo vide *Meursium in Græcia feriata*, 5. (4) λαμπάδα ἐπιτελέσας, lampadum agone celebrato, *Arrian. Hist. Alex.* 2, 5. Λαμπάδα ἐποίησε, lampadum certamen celebravit, *Id. ibid.* 2, 24. A λάμπω.

Λαμπαυγέτις, sc. ἀκτὶς, fulgida, *Man.*

Λαμπραυγέτις, ἡ, idem, et *ib.*

Λαμπετάω, ῶ, luceo, splendeo. Hinc λαμπετόων, partic. pro λαμπετῶν, λαμπετάων. πυρὶ λαμπετόωντι, *Il.* 1, 104.

Λαμπετίη, ης, ἡ, Lampetia, solis filia.

Λάμπη, ης, ἡ, seu λαμπὴ, ῆς, ἡ, crassior spuma vino innatans.

Λαμπηδὼν, ῶνος, ἡ, fulgor, splendor. Ab eod.

Λαμπήνη, ης, ἡ, currus regius, lectica regia, tentorium. Hinc

Λαμπηνικὸς, seu λαμπήνικος, ἁμάξας λαμπηνικὰς, plaustra tecta, *Num.* 7, 3.

Λαμπηρὸς, ρὰ, ρὸν, spumosus, spumeus, *Gal. Lex. Hipp.* A λάμπη.

Λάμπος, ȣ, ὁ, Lampus, equus auroræ; (2) equus Hectoris. A λάμπω.

Λαμπουρὶς, ίδος, ἡ, vulpes; (2) cicindela, nocticula. A

Λάμπουρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lucentem caudam habens, canis nomen *apud Theocr.* Ex οὐρά.

Λαμπραυγὴς, ὲς, candefaciens, *Man.*

Λαμπρείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, splendide vestitus. Ex λαμπρὸς et εἷμα, *vestis*.

Λαμπροείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Λαμπρόβιος, ȣ, ὁ, lautus, *Ph.*

Λαμπρόζωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, splendide cinctus, pulchro cingulo ornatus. A ζώνη.

Λαμπροπρέπης, ες, lucens decore, *Nonn.*

Λαμπρόπους, ȣν, pulchros pedes habens, pulchra.

Λαμπροπυρσόμορφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus facies rutilo splendore coruscat; angeli epith. *Naz.* Ex λαμπρὸς, πυρσὸς, et μορφή.

Λαμπρὸς, ρὰ, ρὸν, splendidus, fulgidus; (2) luculentus; (3) clarus, illustris; (4) clarus, ita ut exaudiri queat; unde et de vento magno dicitur; (5) liberalis, benignus; (6) perspicuus. A λάμπω.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, splendor, fulgor, claritas; (2) splendor nominis, claritas; (3) splendor orationis, splendidum dicendi genus. A λαμπρός.

Λαμπρότοξος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pulchrum arcum gerens.

Λαμπροφαὴς, ὲς, valde nitidus, splendens. A λαμπρὸς et φάος.

Λαμπρόφθαλμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, splendidos seu pulchros oculos habens.

Λαμπροφορέω, ῶ, fut. ήσω, candidam seu splendidam vestem gero.

Λαμπροφορία, ας, ἡ, splendidæ vel candidæ vestis gestatio. A

Λαμπροφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, splendidam seu candidam vestem gerens. A φέρω.

Λαμπροφωνέω, alta voce clamo.

Λαμπροφωνία, ας, ἡ, vocis elegantia. A

Λαμπρόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eleganti, clara, sonora voce præditus. A φωνή.

Λαμπρόψυχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui egregio et præstanti est animo. Ex λαμπρὸς et ψυχή.

Λαμπρυντὴς, ȣ, ὁ, ostentator ferociæ.

Λαμπρυντικὸς, ἡ, ὸν, vim habens illustrandi et reddendi nitidum. A

Λαμπρύνω, clarifico, illustro; λαμπρύνομαι, illustror; claresco; magnifice me ostento. Ὄχοις τε ϗ στολῇ λαμπρύνεται, *Eur. El.* 974. Λελάμπρυνται κόρας, *Aristoph. Plut.* 634. A λάμπω.

Λάμπρυσμα, τὸ, ornamentum splendidum, splendorem afferens, ut gemmæ, &c.

Λαμπρῶς, *adv.* splendide, magnifice; (2) clare, perspicue; (3) aperte, manifeste, haud ambigue, *in utramque partem*, ut manifeste improbus, manifeste victus et vincens; (4) vehementer, acerrime. A λαμπρός.

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax fulgens, lucerna; (2) lignum in foculo ardens ad faciendam lucem. *Ph.* candela. A λάμπω.

Λαμπτηροκλέπτης, ȣ, ὁ, fur lucernæ seu facis: epith. Promethei.

Λαμπτηροφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui lampadem seu facem fert. Ex λαμπτὴρ et φέρω.

Λαμπυρίζω, f. ίσω, lampyridem refero, cicindelæ instar luceo. A

Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ, lampyris, cicindela; (2) piscis qui Ausonio *mustella* dicitur, vulgo *lampreda*.

lampreda. Ex λάμπω et πῦρ. (3) vulpes, pro λαμπουρὶς, *Ern.*

ΛΑ'ΜΠΩ, f. ψω, niteo, luceo, splendeo, fulgeo, mico; (2) splendeo, splendesco, *metaph.* Ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ, *Aristoph. Av.* 1707.

Λαμπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, in quo spuma innatat, *Erotian.* A λάμπω.

Λαμυρία, ας, ἡ, facundia, lepos; (2) loquacitas; (3) protervia, impudentia; (4) limpiditas. A

ΛΑΜΥΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, et λάμυρος, disertus, lepidus, facetus; (2) impudenter loquax, scurrilis; (3) sævus, terribilis.

Λαμυρῶς, *adv.* diserte, lepide; (2) loquaciter, scurriliter, procaciter et proterve.

Λαμφθείη, *sumptus sit*, 3. sing. aor. 1. opt. pass. *Ion.* pro ληφθείη, a λαμβάνω.

Λάμψαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. verbi λάμπω.

Λάμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor. A λάμπω.

Λάμψομαι, f. 1. ind. med. *Ion.* pro λήψομαι, a λαμβάνω.

Λανθάνεμος ὥρα, tempus quo silent venti, clementia temporis. Ex λανθάνω et ἄνεμος.

Λανθανόντως, *adv.* latenter, clam, ita ut nemo sentiat. A λανθάνων, part. a

ΛΑΝΘΑ'ΝΩ, lateo, delitesco; clam facio, aut sic ut non resciscat alius; λανθάνομαι, obliviscor: sumit tempora a λήθω, f. λήσω, latebo; p. λέληθα, latui, lateo; perf. pass. λέλησμαι, part. λελησμένος, oblitus, *Poët.* λελασμένος· a. 2. act. ἔλαθον, latui; part. λαθὼν, latens. Ἐχρῆν, σκοπεῖν τὸν ἄνδρα· ϗ ζητεῖν ὅπου λέληθεν ὑμᾶς, *Aristoph. Thesm.* 627.

ΛΑ'Ξ, *adv.* calce, calcibus, extremo pede.

Λάξασθαι, a. 1. inf. act. *Dor.* pro λήξασθαι, a λαγχάνω pro λήχω.

Λάξευμα, τὸ, lapidea semita, *Man.*

Λαξευτήριον, ȣ, τὸ, instrumentum quo lapicidæ utuntur. A λαξεύω.

Λαξευτὴς, ῦ, ὁ, lapicida. Ab eod.

Λαξευτὸς, ἡ, ὸν, in saxo incisus. Ab eod.

Λαξεύω, f. εύσω, lapides polio, lapides scalpo, lapides incido. Ex λᾶας et ξέω.

Λάξις, εος, ἡ, *Ion.* pro λῆξις.

Λαξπάτητος, idem quod λακπάτητος. Λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν, *Soph. Antig.* 1275.

Λαοβότειρα, ας, ἡ, alma.

Λαόβοτος, ον, almus.

Λαογραφία, ας, ἡ, populi descriptio, census. Ex λαὸς et γράφω, *describo.*

Λαοδάμας, αντος, ὁ, populorum domitor. Ex λαὸς et δαμάω, *domo.*

Λαοδογματικῶς, *adv.* e vulgi opinione.

Λαοηγησία, ας, ἡ, imperium in populum.

Λαομέδων, οντος, princeps. A μέδω.

Λαοξόος, ȣ, ὁ, lapidum sculptor, lapicida. Ex λᾶς et ξέω.

Λαοπαθὴς, ὲς, qui a populo male tractatus, injuria affectus est.

Λαοπλάνος, ȣ, ὁ, populi seductor.

Λαοπόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, populos transiens.

Λαόπορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per quem populus transit. Ex λαὸς et πόρος.

ΛΑΟ'Σ, ῦ, ὁ, populus, turba.

Λᾶος, λάϊ, saxum. Ἐπ' ἄκρȣ λάϊ βραχὺς ὀκλάσας, *Soph. Œd. Col.* 195.

Λαοσεβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, a populo cultus. Ex λαὸς et σέβομαι, *colo.*

Λαοσσόος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, populum servans, populi servator; (2) qui populum agitat seu concitat. Ex σόος vel σόω.

Λαοτόμος, ὁ, idem quod λατόμος, *Man.*

Λαοτρόφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui populum alit. Ex λαὸς et τρέφω.

Λαότροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a populo nutritus.

Λαοτύπος, ὁ, idem quod λαοξόος.

Λαοφθόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, populum corrumpens et evertens, populi pernicies. A φθείρω.

Λαοφόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, populum occidens.

Λαοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, populos ferens.

Λάπαγμα, τὸ, id quod evacuando educitur.

Λαπαγμὸς, ῦ, ὁ, evacuatio, exinanitio. A

ΛΑΠΑ'ΖΩ, et λαπάσσω, sive λαπάττω, fut. άξω, evacuo, inanio; (2) mollio; (3) perdo, destruo. Λαπάττειν τὴν γαστέρα, *Gal.* Hinc

Λάπαθον, ȣ, τὸ, fossa, terræ sulcus evacuando excavatus; (2) lapathum, herba. *Angl.* DOCK.

Λάπαθος, ȣ, ἡ, idem et ab eod. Unde

Λάπαξις, εως, ἡ, evacuatio.

Λαπάρα, ας, ἡ, locus infra costas, quasi laxus et vacuus, quia caret costis, abdomen, ilia, *Gl. V.* A

Λαπαρὸς, ρὰ, ρὸν, vacuus, inanis; (2) tenuis, gracilis, mollis. A λαπάζω.

Λαπαρῶς, vane, *Gall.*

Λαπάσσω. Vide λαπάζω.

Λαπέρσαι, Dioscuri, sic nominati fuerint, quod exscinderint urbem Lan. Νὴ τὼ Λαπέρσα, *Soph. in Lacænis.*

ΛΑ'ΠΗ, ης, ἡ, pituita, *Hipp.* Μεστοὶ λάπης, pleni pituitæ, *Diphilus.*

Λαπῆναι, a. 2. inf. pass. verbi λάπτω.

ΛΑΠΙ'ΖΩ, f. ίσω, me effero et jacto, *Etym.* (2) sibilo, crepo.

Λάπισμα, ατος, τὸ, jactantia. A præc.

Λαπιστὴς, ῦ, ὁ, jactator, nugax, mendax; (2) delicatus et mollis; (3) nihil pensi habens, levis. Ab eod.

ΛΑ'ΠΤΩ, f. ψω, lambo, lambendo more canum bibo; (2) avide bibo; (3) evacuo, exinanio; (4) consumo, perdo, ut λαπάζω. Τὸ αἷμα λάπτουσι προθύμως, *Plut.*

Λαρινεύομαι, saginor. A λαρινός.

ΛΑΡΙΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, saginatus, pinguis; λαρινοὶ βόες, saginati, bene habiti boves.

Λαρὶς, idem quod λαρὸς, *Ep.*

Λαρκαγωγὸς, ῦ, ὁ, corbem gestans. Ex λαρκὸς et ἄγω.

Λαρκίδιον, ȣ, τὸ, parva corbis. Dim. a

ΛΑΡΚΟ'Σ, ῦ, ὁ, corbis e vimine plexa, cophinus, corbis carbonaria.

Λαρκοφορέω, ῶ, f. ήσω, corbem vimineam fero. Ex λαρκὸς et φέρω.

Λαρνακοφθόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, arcam corrumpens. Ex λάρναξ et φθείρω.

Λαρνακόφορος, ον, in arca gestatus, vectus, &c. A λαρκὸς et φέρω.

ΛΑ'ΡΝΑΞ, ακος, ὁ, capsa, arca, riscus, cista, loculus, conditorium.

Λαροειδὴς, ὲς, laro similis. A

ΛΑ'ΡΟΣ, ȣ, ὁ, Larus, marina avis, a cujus stupiditate homines stupidos laros appellamus. Λάρον *Comici* pro furacissimo usurpant quandoque.

Λαρὸς, ρὰ, ρὸν, hilaris, jucundus, suavis; dicitur *inpr.* de odore, *item* de vino. Ab ἱλαρός. Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας, *Il.* 19, 316.

Λαρυγγιάω, ῶ. Hinc λαρυγγιόων, part. præs. pro λαρυγγιῶν, λαρυγγιάων, raucum stertens, raucos ronchos edens. A λάρυγξ.

Λαρυγγίζω, vocem dilato, clamito, vociferor; λαρυγγιῶ, f. *Att.* pro λαρυγγίσω, clamore obtundam. Λαρυγγιῶ τȣς ῥήτορας, *Aristoph. Eq.* 375. Hinc

Λαρυγγισμὸς, ῦ, ὁ, clamor, vociferatio quæ fit gutture latius diducto, de corvis.

Λαρυγγιστὴς, ῦ, ὁ, vociferator, vel vorator, lurco.

Λάρυγξ, γος, ὁ, caput asperæ arteriæ, guttur.

Λαρυγγόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, e gutture vocem fundens. Ex φωνή.

Λᾶς, λαὸς, ὁ, lapis, *contr.* a λᾶας.

Λασάμενος, aor. 1. part. med. *Dor.* pro λησάμενος, a λανθάνω.

ΛΑ'ΣΑΝΟΝ, ȣ, τὸ, vasculum, olla; (2) cloaca, sella familiaris; (3) lasanum. Χυτρόποȣς δὲ ὁ κοινῶς πυροστάτης, ὃ καὶ λάσανον λέγεται, *Schol. antiq. ad Soph. Ajacem Mastigoph.* 1405. Eadem habent triclinii Schol. ad eundem versum: Τρίποδα, ἤγȣν χυτρόπȣν, τὸν κοινῶς πυροστάτην, ὃ καὶ λόσανον λέγεται· sed pro τῷ λόσανον, voce nihili, legendum est λάσανον.

Λασανοφόρος, ȣ, ὁ, qui domino lasanum fert.

Λάσδεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro λάζȣ, seu λάζεο, a λάζομαι.

Λασεύμεθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. *Dor.* pro λησόμεθα, a λανθάνω.

ΛΑ'ΣΘΗ, ης, ἡ, illusio, contumelia.

Λασθῆμεν, aor. 1. inf. pass. *Dor.* pro λασθῆναι, a λανθάνω.

Λασιαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, hirtam cervicem habens, jubatus. Λασιαύχενά θ' ἵππον ὑπάξεται ἀμφίλοφον ζυγὸν, *Soph. Antig.* 351.

Λασιόθριξ, χος, ὁ ϗ ἡ, hirtus, hirsutus, villosus.

Λασιοκνημὸς, crura hispida habens, epith. leporis. Δειλοῖς λασιοκνήμοισι λαγωοῖς, *Oppian. Cyneg.* 2, 186.

Λασιόκωφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, surdus ex aurium hirsutia, *Plat.*

Λασιόμαλον, ȣ, τὸ, pomum lanugine obductum, *Hes.*

ΛΑ'ΣΙΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hirsutus, hispidus, pilosus, setosus, horridus, hirtus, villosus; (2) herbidus, fruticibusque et arboribus consitus.

Λασιόστερνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui hirsutum habet pectus. Ex λάσιος et στέρνον.

Λασιόφρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, qui hirsuta habet supercilia.

Λασιὼν, ῶνος, ὁ, loca densa arbustis.

ΛΑ'ΣΚΩ, loquor, dico. Τοιαῦτα λάσκεις τȣς ἀναγκαίȣς φίλȣς; *Eurip. Andr.* 671. Confer *Æschyl. Agam.* 875.

Λάσσιον, τὸ, mantile hirsutum, *Sapph.*

Λασσιωνίος. Vide λασιών.

Λαυραυροκάκκαβον, edulium quoddam operosius et lautius. Ex λάσταυρος et κάκκαβος.

Λάσταυρος, ȣ, ὁ, hirsutus circa virilia, et quidem *imprimis* inter anum et scrotum; (2) insigniter mutoniatus; (3) salax, impudicus; (4) cinædus. Ex λα vel λάσιος et ταῦρος.

Λασῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro λήσω, a λανθάνω.

Λαταγεῖν, strepitum seu sonitum edere, λάταξιν effusis. Ex

Λατάγη, ἡ, *vox Sicula*; idem quod

ΛΑ'ΤΑΞ, γος, ἡ, sonitus qui fit inter cottabum poculo in altum sublato, et quod a potu reliquum fuit in subjectam pelvim effundendo; (2) animal quoddam amphibium.

Λατινὶς, ἡ, latina, *Nonn.*

Λατομεῖον, ȣ, τὸ, lapicidina. A λατομέω.

Λατομέω, ῶ, f. ήσω, saxa cædo. Ὃ (μνημεῖον) ἐλατόμησεν ἐν τῇ πέτρᾳ, *Matt.* 27, 60. λελατομημένον, *Marc.* 15, 46. A λατόμος. Hinc

Λατόμημα, ατος, τὸ, saxum excisum, cæmentum. A præc.

Λατομητὸς, ἡ, ὸν, incisus in lapides. Ab eod.

Λατομία, ας, ἡ, lapicidina. A λατόμος.

Λατόμιον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.

Λατομικὸς, ἡ, ὸν, ad lapides exscindendos pertinens.

Λατόμος, ȣ, ὁ, lapicida. Ex λᾶς et τέμνω.

ΛΑ'ΤΟΣ, ȣ, ἡ, latus, *piscis.*

Λατρεία, ας, ἡ, servitus; (2) cultus religiosus, cultus Dei; (3) Eucharistiæ celebratio. A λατρεύω.

Λάτρευμα, ατος, τὸ, servitium, ministerium; (2) cultus. Ab eod.

Λατρεὺς, έως, ὁ, servus, minister:

Λατρευτὴς, ῦ, ὁ, cultor. Ab eod.

Λατρευτὸς, ἡ, ὸν, servilis. Ab eod.

Λατρεύω, fut. εύσω, servio, famulor; (2) religiose colo; (3) sacrifico. Καλῶσι δ' αὐτὸν ᾧ λατρεύομεν, Πολύφημον, *Eur. Cyc.* 24. Τίνα πόλιν, τίνα δ' οἶκον λατρεύεις; *Id. Elec.* 131. A

Λάτρης, ȣ, ὁ, servus, famulus.

ΛΑ'ΤΡΙΣ, ιος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Λάτριος, α, ον, servilis, *Pind.*

Λάτρον, ȣ, τὸ, merces servientis. A λάτρις.

Λατυπέω, ῶ, fut. ήσω, lapides incido; (2) muros e lapidibus exstruo. A λατύπος.

Λατύπη, ης, ἡ, quod e lapide abraditur; (2) terra figlina; (3) gypsum. Ab eod.

Λατύπος, ȣ, ὁ, qui tundit seu percutit lapides, lapicida. Ex λᾶς et τύπτω.

Λατύσσειν et λατύσσεσθαι, agitare, ferire, *de avibus*, qui aerem alis verberant: *de piscibus*, qui aquam pinnis et cauda agitant. Λατυσσόμενοι πτερύγεσσιν, *Oppian. Cyneget.* 2, 430. Ὑποφρίσσȣσα λατυσσομένη πτερύγεσσιν, *Id. Halieut.* 1, 628.

ΛΑΥΚΑΝΙ'Α, ας, ἡ, guttur, gula, *Il.* 22, 325. Alii scribunt λευκανία, perperam. Λαυκανίη, ὁ λοιμὸς, ἀπὸ τῆς ἀπολαύσεως, *Etym. Mag.* Λαύω, ἐξ οὗ ἀπολαύω, καὶ λαυκανία, ὁ λοιμός, *Eustath.* 531.

Λαύρα, ας, ἡ, platea lata, vicus; (2) *recent.* monasterium. Πυλίδες ἐπῆσαν ὅσαιπερ αἱ λαῦραι, τοσαῦται ἀριθμὸν, pro numero vicorum, *Herodot.* 1, 180. A λαῦρος.

ΛΑΥ~ΡΟΣ, ρα, ρον, latus, multus, copiosus.

Λαύρως, *adv.* late; (2) abunde; (3) vehementer.

Λαυροστομέω, ῶ, fut. ήσω, procaciter et præcipitanter loquor, blatero, *Æschyl.* Ex λαῦρος et στόμα, os.

Λαύω, fruor.

Λαφρία, ας, ἡ, prædatrix; epith. Minervæ, qu. λαφυρία, a λάφυρον.

Λαφυγμὸς, οῦ, ὁ, helluatio. A λαφύσσω.

Λάφυγξ, ὁ, morsus, *V. L.*

Λάφυξις, εως, ἡ, idem:

Λαφύκτης, ου, ὁ, liguritor, helluo. Ab eod.

Λάφυρα, ων, τὰ. Vide λάφυρον.

Λαφυραγωγέω, ῶ, f. ήσω, spolio, prædor, diripio. Ex λάφυρα et ἀγωγή.

Λαφυρεύω, f. εύσω, idem. A λάφυρα.

Λαφυραγωγὸς, οῦ, ὁ, prædator. Ex eod.

Λάφυρον, ου, τὸ, *ap. Polyb.* potestas prædandi in agro alieno, quæ datur publico, quod est ἐπικηρύττειν, *Ern.* (2) λάφυρα, τὰ, spolia et cetera præda.

Λαφυροπωλεία, ας, ἡ, hastarium, *Gl. V.* subhastatio prædæ. Ab eod. et πωλέω, *vendo.*

Λαφυροπωλεῖον, ου, τὸ, officina in qua spolia divenduntur. A

Λαφυροπωλέω, ῶ, f. ήσω, spolia vel exuvias vendo; (2) sub hasta divendo, auctionor. A

Λαφυροπώλης, ου, ὁ, spoliorum seu exuviarum venditor; (2) qui captivos vendit.

ΛΑΦΥ'ΣΣΩ, vel λαφύττω, fut. ξω, avide deglutio; (2) helluor, lurcor, consumo per luxum.

Λαφύστιος, ία, ιον, vorax, helluo. A præc.

ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, fodio. Τὴν μεγάλην (τάφρον) ἐλάχαινε, *Mosch.* 4, 96.

Λαχανάριον, τὸ, olusculum, *Steph.*

Λαχανεία, ας, ἡ, locus oleribus consitus; (2) olerum collectio. A

Λαχανεύομαι, fut. εύσομαι, olera produco; (2) oleris instar esui sum. A λάχανον.

Λαχανηρὸς, ρὰ, ρὸν, oleraceus. Ab eod.

Λαχανηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, olera ferens.

Λαχανίζομαι, f. ίσομαι, olera colligo vel lego. A λάχανον. Hinc

Λαχανισμὸς, οῦ, ὁ, olerum collectio.

Λαχανικὸς, ἡ, ὸν, ad olera pertinens, *Steph.*

Λάχανον, ου, τὸ, olus. A λαχαίνω.

Λαχανοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi olera venduntur. A

Λαχανοπωλέω, ῶ, f. ήσω, olera vendo.

Λαχανοπώλης, ου, ὁ, olerum venditor.

Λαχανοπωλήτρια, ας, ἡ, olerum venditrix.

Λαχανόπωλις, ιδος, ἡ, idem.

Λαχανοπωλία, et εία, ἡ, venditio olerum.

Λαχανοφαγία, ἡ, cibus ex oleribus.

Λαχανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, oleraceus, ex olerum genere. A λάχανον.

Λάχεια, ας, ἡ, fossu facilis; (2) brevis. A λαχαίνω.

Λαχειδὴς, *Nic.*

Λαχεῖν, a. 2. inf. act. verbi λαγχάνω. Unde

Λάχεσις, εως, ἡ, Lachesis, una Parcarum.

Λαχὴ, ῆς, ἡ, sors, *Hes.* Ab eod.

Λαχήνας, a. 1. part. act. *Att.* pro λαχάνας, a λαχαίνω.

ΛΑΧΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, pilorum densitas.

Λαχμὸς, οῦ, ὁ, sors. *Gl. V.* λαχμὸς, micatio. A λαγχάνω.

Λαχναῖος, αία, αῖον, lanuginosus, villosus, pilosus, hirsutus, hispidus. A

ΛΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, lanugo; (2) pili lanuginis modo molles; (3) pellis lanugine hirta, seu pellis hirsuta pilis mollioribus.

Λαχνήεις, ήεσσα, ῆεν, idem quod λαχναῖος. Φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας, *Il.* 2, 743.

Λάχνες, pro λαχνήεις, *Suid.*

Λαχνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod λαχνειώδης.

Λαχοίην, 1. sing. aor. 2. opt. act. *Att.* pro λάχοιμι, a λαγχάνω.

Λάχος, εος, τὸ, sors. A λαγχάνω.

Λαχοῦσα, a. 2. part. act. f. g. a λαγχάνω.

Λαχῶ, *sortiar,* f. 2. ind. act. verbi ejusd.

Λαχὼν, *sortitus,* aor. 2. part. act. verbi ejusd.

Λαχύνω, idem quod λαχαίνω, *Lyc.*

Λαψεῦμαι, 1. sing. fut. 1. ind. med. *Dor.* pro λήψομαι, a λαμβάνω.

Λαψῆ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro λήψῃ.

Λαψοῦμαι, f. 1. ind. med. *Dor.* pro λήψομαι.

ΛΑ'Ω, video; (2) volo; (3) fruor. Ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων, *Odyss.* 19, 230.

Λαώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, popularis. A λαός.

Λέα, ας ἡ, vel λεὰ, ᾶς, ἡ, lapis quem textor inter texendum stamini appendit, *Etym.* A λᾶς.

Λέαινα, ης, ἡ, leæna. A λέων.

Λεαίνω, f. λεανῶ, lævigo, polio, complano; (2) comminuo. Ἔπειθ' ἵνα λεαίνοιμι τοῦτ' ἠμπεσχόμην, calefierem, *Aristoph. Conc.* 538. A λεῖος.

Λεάναι, a. 1. inf. act.

Λεάντειρα, ας, ἡ, lævigatrix. A λεαίνω.

Λεαντικὸς, ή, ὸν, lævigandi vim habens. Unde

Λεαντικῶς, *adv.* ad lævigandum apte.

ΛΕΒΗΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, exuviæ, pellis deposita, membrana sive senectus anguium deposita, vernatio, vernatio anguina; (2) cortex fabæ, pellicula fabæ, *Hes.*

ΛΕ'ΒΗΣ, ητος, ὁ, lebes, ahenum, cacabus; (2) pelvis, 1 *Reg.* 2, 14.

Λεβητάριον, ου, τὸ, parvus lebes. Dim.

Λεβήτιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Λεβητίζω, in lebetem conjicio, coquo.

Λεβητοχάρων, lebetibus gaudens. Ex λέβης et χαίρω, *gaudeo,* cum allusione ad Charontem.

Λεβητώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lebetis formam habens.

Λεβιανὸς, οῦ, ὁ, lebianus, piscis quidam.

Λεβίας, ου, ὁ, lebias, piscis.

Λεγεὼν, ῶνος, ὁ, legio; *Vox Latina.*

ΛΕ'ΓΝΟΝ, ου, τὸ, fimbria quæ adsuitur extremæ vesti.

Λεγνόω, ῶ, unde *apud Hes.* λεγνῶσαι, a. 1. inf. quod exponit ποικίλαι, i. e. variegare.

Λεγνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, varius, variegatus, *Hes.* ubi λεγνώδεις, ποικίλας. A λέγνον.

Λεγνωτὸς, virgatus. Λεγνωτὸς χιτὼν, virgata tunica. Τοῦ δ' ἐπὶ νώτῳ λεγνώτα στίλβουσι, virgatis splendet maculis, *Nic. Ther.* 726.

Λεγόμεθεν, 1. pl. præs. ind. pass. *Æol.* pro λεγόμεθα, a λέγω.

Λέγομες, 1. pl. præs. *Dor.* pro λέγομεν.

Λέγοντι, 3. pl. *Dor.* pro λέγουσι.

ΛΕ'ΓΩ, f. λέξω, dico, aio, memoro; (2) numero, percenseo; (3) lego, colligo, deligo; Pass. λέγομαι, dicor, deligor, recenseor; Med. deligo, numero, percenseo; (2) dissero, loquor; (3) cubo, jaceo, dormio. Μέλλουσί μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν——ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω, *Aristoph. Thesm.* 189. Τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω, nihili facio, *Soph. Antig.* 189. Ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω, summatim, *Id. El.* 675. Ἦν λαλεῖν ἄριστος ἀδυνατώτατος λέγειν, *Plut. in Alcib.* 13. *ex Eupol.* (3) ὅθ' ἥδεϊ λέξατο ὕπνῳ, *Il.* 4, 131.

Λεγώμεθα, *Il.* 2, 435. Tempus colloquendo teramus——vel, *hic accubemus.*

Λεηλασία, ας, ἡ, prædatio, ipsa actio agendi prædam; (2) præda. Ex λεία et ἐλαύνω.

Λεηλατέω, ῶ, f. ήσω, prædam ago, prædando abigo, depopulor, prædor. Λεηλατεῖν ἔκ τινος, *Xen.* Ex iisd.

Λεηλατικὸς, ἡ, ὸν, prædatorius. Ex iisd.

ΛΕΙ'Α, ας, ἡ, præda, corpora capta, pecudes prædando abactæ.

Λειαίνω, f. ανῶ, lævigo, polio. Πᾶν δ' εὖ λειήνας, *Il.* 4, 111. Λείηναν χορὸν, *Odyss.* 8, 260. A λεῖος.

Λειάντειρα, ας, ἡ, quæ lævigat. A præc.

ΛΕΙ'ΒΩ, libo, fundo, stillo. Ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον λεῖβε, *Il.* 1, 463. Δάκρυα λείβων, *Ib.* 13, 658. Ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι λείβεται, *de apro,* Hesiod. Scut. 390. Hinc λείβομαι, fluo, liquesco.

Λείβηθρον, ου, τὸ, rivus, aquæ ductus; (2) locus irriguus. A præc.

Λειεντερέω, ῶ, f. ήσω, laboro lævore seu fluxu intestinorum. Ex λεῖος et ἔντερον.

Λειεντερία, ας, ἡ, lævitas intestinorum, cibos incoctos elabi sinens. Ex iisd.

Λειεῦμαι, *lævigor,* præs. ind. pass. *Dor.* pro λειοῦμαι, *contr.* ex λειόομαι, a λειόω.

Λεΐζομαι, et *Poet.* ληΐζομαι, f. ίσομαι, prædor. A λεία.

Λείηναν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro ἐλείαναν, a λειαίνω.

Λεικνάριον, ου, τὸ, vannus parvus. Dim.

Λεικνίζω, vanno, *Gl. V.* A λεῖκνον.

Λεῖκνον, ου, τὸ, ornamentum Bacchicum, vannus; ventilabrum, quod et λίκνον.

Λειμακέστεροι, loci paludosi et arboribus consiti. Εἰσὶ γὰρ φύσιες, αἱ μὲν ὄρεσιν ἐοικυῖαι, δενδρώδεσί τε καὶ ἀφύδροισι· αἱ δὲ λεπτοῖσί τε καὶ ἐνύδροις· αἱ δὲ λειμακεστέροις τε καὶ ἑλώδεσι, limnatica ac paludosa, *Hippocr. de aëre, locis, et aquis,* 347. interpres male vertit *prata* (sed nihil aliud est quam comparativum a λείμαξ).

Λειμακώδης, ες, prata habens seu pascua.

Λείμαξ, ακος, ὁ, pratum. Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, *Eurip. Phœn.* 1564. Χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς, *Id. Bacch.* 864. A λειμών.

Λειμὰς, άδος, ἡ, idem et ab eod.

Λειμαχέστερος, herbidior, viridior, *Suid.*

Λεῖμμα, ατος, τὸ, quod relictum est, reliquiæ. Ὁρᾷ τοῦ παιδὸς τὰ λείμματα, *Herodot.* 1, 119. A λείπω.

Λειμόδωρον, ου, τὸ, Limodorum, herba, fœnum Græcum suffocans.

ΛΕΙΜΩ'Ν, ῶνος, ὁ, pratum, locus irriguus; (2) pudendum muliebre, *Eur. Cycl.*

Λειμωνήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, ut λειμωνήρης βοτάνη, herba pratensis. A λειμών.

Λειμωνία, ας, ἡ, anemones species. Ab eod.

Λειμωνιὰς, άδος, ἡ, pratensis; (2) in pratis degens. (2) Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες, *Soph. Phil.* 1454. Ab eod.

Λειμωνιάτης λίθος, Limoniates, gemma, quæ *Plinio* eadem videtur cum smaragdo, dicta a pratensi virore. A λειμὼν, *pratum.*

Λειμώνιον, ου, τὸ, Limonium, quibusdam beta silvestris. Ab eod.

Λειμώνιος, ία, ιον, pratensis. Ab eod.

Λειμωνὶς, ίδος, ἡ, pratensis: ut λειμωνὶς πόα, herba pratensis. Ab eod.

Λειμωνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, prato similis, floridus, herbidus. Ex λειμὼν et εἶδος.

Λειμωνόθε, vel λειμωνόθεν, *adv.* e prato.

Λειόβατος, ου, ὁ ϗ ἡ, leniter incedens. Ex λεῖος et βαίνω, *eo.*

Λειογένειος, ου, ὁ ϗ ἡ, læve mentum habens; (2) tenui mollique barba præditus. Ex λεῖος et γένειον.

Λειοκάρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, læve et glabrum caput habens. Ex λεῖος et κάρηνον.

Λειόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, lævem caulem habens, cui scapus est lævis.

Λειοκύμων, ονος, ὁ ϗ ἡ· λειοκύμων θάλασσα, mare pacatum, non asperum fluctibus, sed quasi complanatum. Ex λεῖος et κῦμα.

Λειομίτος, sc. κάμαξ, *Ep.* pertica illa transversa, cui appenduntur αἱ λεῖαι ad complananda stamina, *Steph.*

Λειοντῆ, ῆς, ἡ, pro λεοντῆ, leonina pellis.

Λειοντομάχαν, acc. sing. *Dor.* pro λειοντομάχην, a

Λειοντομάχης, ου, ὁ ϗ ἡ, pugnans cum leone. Ex λείων pro λέων, et μάχομαι.

Λειοντοπάλης, ου, ὁ, idem. Ex πάλη.

Λειόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, qui lævibus est pedibus.

ΛΕΙ~ΟΣ, λεία, λεῖον, lævis, non asper, glaber, planus; (2) proclivis, facilis; (3) tritura lævigatus; (4) minutatim contusus. Hinc τὸ λεῖον, ου, lævor; item pulvis.

Λειόστρακος, ου, ὁ ϗ ἡ, lævi testa intectus. Ex λεῖος et ὄστρακον, *testa.*

Λειόστρεια, ων, τὰ, ostreæ læves, ostrea non scabra. Ex λεῖος et ὄστρεον seu ὄστρειον.

Λειότης, ητος, ἡ, lævitas, lævor. A λεῖος.

Λειοτριβέω, ῶ, fut. ήσω, contero, contundo et comminuo, ita ut lævigetur.

Λειοτριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ita tritus et tusus est ut sit lævis. Ex λεῖος et τρίβω.

Λειοτριχεῖν, lævi capillo præditum esse; λειοτριχεῖν ποιεῖ, pilos lævigat et expolit. Ex λεῖος et θρὶξ, capillus.

Λειουργέω, ῶ, f. ήσω, expolio, lævigo, complano. Ex λεῖος et ἔργον, opus.

Λείουσιν, dat. pl. Ion. pro λίουσι, a λέων, leo.

Λειόφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, lævem seu tactu mollem corticem habens. Ex λεῖος et φλοιός.

Λειόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, lævia, non aspera, habens folia. Ex λεῖος et φύλλον.

Λειόω, ῶ, fut. ώσω, lævigo. A λεῖος.

Λειπανδρεῖν, viris destitui, virorum inopia laborare. Ex λείπω et ἀνήρ. Hinc

Λειπανδρεῖον, ου, τὸ, decretum de virorum penuria emendanda.

Λειπανδρία, ας, ἡ, virorum penuria.

Λειπανθρωπία, ας, ἡ, penuria hominum.

Λειποβοτανέω, ῶ, fut. ήσω, herba seu gramine deficior, pabulo careo. Ex λείπω et βοτάνη.

Λειπόγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nuptias reliquit. Τὰν λειπόγαμον, Eurip. Or. 1305.

Λειπογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, dentibus destitutus, qui dicuntur gnomones.

Λειπογράμματος, ον, cui litera deest.

Λειποδεὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, inops, egenus, pauper. Ex λείπω et δέω, egeo.

Λειπόδερμος, ου, ὁ, cui deficit præputium seu cutis glandem tegens, apella. Gl. Vet. λειπόδερμος, verpus. Ex λείπω et δέρμα.

Λειποδρανέω, ῶ, f. ήσω, viribus ad agendum destituor, ad faciendum aliquid imbecillis sum. Ex λείπω et δράω, facio.

Λειποδρανὴς, εος, ὁ ϗ ἡ, viribus ad aliquid agendum destitutus, Aret. A præc.

Λειποθυμέω, ῶ, fut. ήσω, animo deficio seu deficior.

Λειποθυμία, ας, ἡ, animi defectio, animi deliquium. A

Λειπόθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, animo deficiens, qui animi deliquium patitur.

Λειποθυμικῶς, adv. cum deliquio.

Λειπόκρεως, ου, ὁ ϗ ἡ, cui caro deficit, non carnosus, Gl. V. λειπόκρεως, macilentus.

Λειπομαρτύριον, ου, τὸ, desertio testimonii dicendi; (2) actio in desertores testimonii.

Λειπόναυς, ὁ, qui navem deserit.

Λειποναύτης, ου, ὁ, qui socios navales deserit.

Λειποναύτιον, ου, τὸ, desertio sociorum nautarum; (2) λειποναυτίου δίκη, lis quæ intenditur desertoribus navium, navalium sociorum, vel etiam certaminis navalis. A præc.

Λειπονέως, ὁ, idem quod λειποναύτης, Suid.

Λειποπάτηρ, idem quod λειποπάτωρ, Eur.

Λειποπάτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, qui patrem deserit. Τὰν λειποπάτορα, Eur. Or. 1305.

Λειποπυρίας, ου, ὁ· ut λειποπυρίας πυρετὸς, febris continua, in qua simul externa frigent, interna uruntur. Ex λείπω et πῦρ.

Λειποπωγωνία, ας, ἡ, barbæ defectus. Ex πώγων.

Λειπόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui carne deficitur, non carnosus, macilentus. Ex σάρξ.

Λειποστρατεία, ας, ἡ, militiæ desertio.

Λειποστρατία, ας, ἡ, vel λειποστράτιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Λειποστρατίον, τὸ, desertio expeditionis seu militiæ, Thuc.

Λειποστράτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui militiam deserit.

Λειποστρατιώτης, ου, ὁ, qui militiam deserit. Τοῦ νόμου λειποστρατιώτην ἐν τοῖς πολέμοις ἡγουμένου, Appian. Punic. 115.

Λειποτακτέω, ῶ, f. ήσω, desero ordinem, desero stationem. Λειποτακτεῖν τοῦ φίλου. A

Λειποτάκτης, ου, ὁ, qui locum in acie deserit, desertor ordinis, stationis, vel aciei. Ex λείπω et τάσσω, ordino.

Λειποταξία, ας, ἡ, desertio ordinis aut loci in acie.

Λειποταξίας, ου, ὁ, idem quod λειποτάκτης.

Λειποτάξιον, ου, τὸ, idem quod λειποταξία.

Λειποτάξιος· vide λειποταξίας.

Λειποψυχέω, ῶ, fut. ήσω, anima linquor, animo deficio, Xen.

Λειποψυχία, ας, ἡ, animi deliquium seu defectio. Ex λείπω et ψυχή. Hinc

Λειποψυχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qualis est qui deliquium animi patitur.

Λειπτέον, adv. posit. relinquendum est. Οὐ λειπτέον τάδε, Eur. Herc. Fur. 1390.

Λειπτέος, relinquendus, Eur.

Λειπυρίας πυρετὸς, febris continua, Gorr.

ΛΕΙ'ΠΩ, fut. ψω, linquo, relinquo, defero; (2) relinquo alicui aliquid; (3) desum, deficio, absum; λείπομαι, relinquor, supersum; superor, minor sum; minor, posterior, inferior sum; deest mihi aliquid: vincor, causa cado. p. m. λέλοιπα, reliqui; a. 2. ἔλιπον, reliqui; p. pass. part. λελειμμένος, relictus; a. 1. pass. part. λειφθεὶς, relictus. Τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν, superaretur, Soph. Tr. 270. Δύστηνος, οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδὲν, Ib. 954. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων, cedunt, Eur. Med. 76. Λελειμμένος λόγου, qui vocem non audivit, Soph. Aj. 543. Ἦ ξὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι, qui cecidistis causa, Id. ibid. 1245. Λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι, μήθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν, impedior duplici malo, Soph. Œd. Col. 495. Ἧπου λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, non assequeris meum consilium, Eurip. Or. 1085. Ἐν δέ σοι λελείψομαι, te judice vincar, deficiam; victam me dabo, acquiescam in tuo judicio, Id. Hippol. 324. Γνώμῃ δ' ἀδελφοῦ Μελεάγρου λελειμμένος, inferior autem prudentia Meleagro fratre, Id. Suppl. 904. Λειφθεὶς, δεινὰ πείσομαι, μάχης, tristia patiar, si mature non pervenero ad pugnam, Id. Heraclid. 734. Λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων, ignoro mores Græcorum, Id. Helen. 1262.

Λειπωδὶν, ῖνος, ὁ, doloribus exemptus, Suid.

Λείπωσα, Dor. pro λείπουσα, a λείπω.

Λείρινος, ίνη, ινον, liliaceus, e liliis factus; (2) lilio similis; (3) floridus, mollis, delicatus. A λείριον.

Λειριόεις, όεσσα, όεν, liliaceus; (2) floridus; (3) suavis; (4) tener. (3) ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, vocem suavem emittunt: alii gracilem interpretantur. Vide Hesych. Hom. Il. 3, 152. Ab eod.

ΛΕΙ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, lilium; (2) flos narcissi; (3) flos quilibet.

Λείριος, floridus. Λείρια κηρία· sic vocat Oppianus quod mel fiat ex succis florum omnis generis, Oppian. Cyneg. 1, 128.

Λειρὸς, ρὰ, ρὸν, gracilis, pallidus, Hes. A λεῖος.

Λειρόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui placido et miti adspectu est. Ex λεῖος et ὀφθαλμός.

Λειρώδης, liliaceus, Theophr.

Λεϊστὸς, ἡ, ὸν, prædabilis. A λεΐζω.

Λέϊτον, ου, τὸ, publicum.

Λειτουργέω, ῶ, f. ήσω, publicum munus obeo; inpr. sumptibus in remp. faciendis, deinde (2) tropice, reip. quocunque modo, prodesse; (3) sacris operor in N. T. (4) ap. Eccles. Script. munere ecclesiastico fungor; inpr. Sacram Cœnam administro. Λειτουργεῖν, τῇ πόλει, Xen. τὰς δαπανηρὰς λειτουργίας, Dem. περὶ τὰς ἀρχὰς, Aristot. πρός τι, Id. A λειτουργός. Hinc

Λειτούργημα, ατος, τὸ, ministerium sacrum et ecclesiasticum; (2) tributi præstatio.

Λειτουργία, ας, ἡ, ministerium seu munus publicum; (2) ministerium quodvis; (3) quodvis pietatis officium; (4) administratio S. Cœnæ. A λειτουργός.

Λειτουργικὸς, ἡ, ὸν, sacerdotalis; (2) ad ministerium pertinens. A

Λειτουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui munus publicum obit; (2) minister ecclesiæ. Vide ληϊτουργός.

Λειτουργοὶ, οἱ, operæ militares, ministri, operarii militares. Λειτουργοὶ φιλοπονώτατοι, Polyb. 5, 2, 5.

Λειφαιμέω, ῶ, sanguine destituor, exsanguis et pallidus reddor. A

Λείφαιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui sanguis deficit, pallidus et exsanguis. Ex λείπω et αἷμα.

Λειχάζω, fello, -as, Gl. V. A λείχω.

ΛΕΙΧΗ'Ν, ῆνος, ὁ, lichen, impetigo, summa cutis asperitas, cum leni pruritu, Lev. 21, 20. (2) callus in equorum genibus; (3) herbæ species, lichenas sanans, Angl. LIVERWORT. Hinc

Λειχηνιάω, ῶ, lichene seu impetigine laboro.

ΛΕΙ'ΧΩ, fut. ξω, lambo, lingo.

Λεῖψαν, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. pro ἔλειψαν, a λείπω.

Λειψανδρία, ας, ἡ, virorum penuria. Ex λεῖψις et ἀνήρ.

Λειψανηλόγος, ὁ ϗ ἡ, reliquias colligens. Ex seq. et λέγω.

Λείψανον, ου, τὸ, reliquiæ, quod relictum est.

Λεῖψις, εως, ἡ, relictio; (2) penuria. A λείπω.

Λειψυδρία, ας, ἡ, aquæ defectus, aquæ penuria. Ex λεῖψις et ὕδωρ.

Λειώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lævis, planus, Suid. A λεῖος.

Λείωμα, ατος, τὸ, lævigatum; (2) friando in pulverem redactum. A λειόω.

Λείωσις, εως, ἡ, lævigatio. Ab eod.

Λεκαλέος, ὁ, patinarius, ciborum delicatorum appetens; qu. λεκανήφιλος, ap. Lucian.

Λεκανάριον, ου, τὸ, patella. A seq.

ΛΕΚΑ'ΝΗ, ης, ἡ, pelvis, catinus, patina. Χαλκώματα . . . λεπτότατα ταῖς κατασκευαῖς, οἷον λεκάνας καὶ ἕτερα ὅμοια τούτοις, Polyb. 20, 11, 10.

Λεκάνιον, ου, τὸ, patella, parva pellis, catinulus. Dim. a λεκάνη.

Λεκανὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Λεκανίσκη, ης, ἡ, idem et ab eod.

Λεκανομαντεία, ας, ἡ, divinatio e pelvi.

Λεκανόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, e pelvi vaticinans.

Λεκανοσκοπία, ἡ, pelvium inspectio, Man.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, qui e vitello est, seu in quo vitelli sunt. A λέκιθος.

Λεκιθολαχανόπωλις, ἡ, quæ pisa et olera vendit. Vox Com.

Λεκιθοπώλης, ου, ὁ, qui pisa vendit. Hinc

Λεκιθόπωλις, ιδος, ἡ, quæ pisa vendit.

ΛΕ'ΚΙΘΟΣ, ου, ἡ, vitellus, ovi luteum; (2) ὁ λέκιθος, pisum; (3) lens, cui cortex detracta; (4) pulmentum e leguminum farina. Hinc

Λεκιθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, luteus, croceus, colorem vitelli referens; (2) e farina leguminum confectus. A λέκιθος.

Λεκὶς, ίδος, ἡ, parva scutella. A λεκός.

Λεκίσκιον, ου, τὸ, scutella. A λεκίς.

Λεκίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

ΛΕΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, vel λέκος, εος, τὸ, patina, scutella, Hes. Poll.

Λεκτέος, έα, έον, dicendus. Hinc λεκτέον, dicendum est. A λέγω. Unde

Λέκτης, ου, ὁ, dicentarius, Gl. Vet.

Λεκτίκιον, τὸ, lectica, V. L.

Λεκτικὸς, ἡ, ὸν, orationi et sermoni accommodatus, disertus, eloquens. Gl. Vet. λεκτικὸς, dicax.

Λεκτικῶς, adv. proprie, vi vocis.

Λέκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. Ion. pro ἐλέλεκτο, a λέγω. Unde

Λεκτὸς, ἡ, ὸν, collectus, delectus; (2) dictus; (3) dicendus, qui dici potest; (4) qui in verbis seu dictis consistit. Philox. λεκτὸν, dicibile; plur. λεκτοὶ, delecti, principes. (3) λέγει μέγαν τιν' ὄλβον, οὔτε λεκτὸν, οὔτε πιστέν, magnam aliquam prædicat felicitatem, inerrabilem et incredibilem, Arist. Av. 421.

Λεκτροκλόπος, ὁ, adulter, Sibyl.

Λέκτρον, ου, τὸ, lectus, cubile. A λέγω.

Λέκτρονδε, adv. ad lectum.

Λεκτροχαρὴς, ὲς, concubitu gaudens. A χαίρω.

Λέκυθος, ου, ὁ, idem quod λέκιθος.

Λελαβέσθαι, aor. 2. inf. med. Ion. et Poet. pro λαβέσθαι, a λαμβάνω.

Λελάβῃσι, 3. sing. præs. vel aor. 2. conj. act. Ion. pro λάβῃ.

Λελαβόμην, aor. 2. ind. med. Ion. et Poet. pro ἐλαβόμην.

Λέλαθα, perf. ind. med. Dor. pro λέληθα, a λανθάνω pro λήθω, lateo.

Λελαθόμην, a. 2. ind. med. Ion. pro ἐλαθόμην.

Λέλακα, perf. ind. med. a ληκέω.
Λελακυῖα, part. perf. med. f. g.
Λελάληκα, perf. ind. act. verbi λαλέω.
Λελάμπρυνται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi λαμπρύνω.
Λελάσμεθα, 1. pl. perf. ind. pass. *Dor.* pro λελήσμεθα, a λανθάνω.
Λέλασται, *oblitus est*, 3. sing. perf. ejusd.
Λελάχωσι, 3. pl. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro λάχωσι, a λαγχάνω.
Λέλειπται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi λείπω.
Λέλειπτο, *relictus erat*, 3. sing. plusq. perf. ejusd.
Λελειχότες, perf. part. act. verbi λείχω.
Λελέχθαι, 3. sing. perf. ind. pass. verbi λέγω.
Λέληθα, perf. ind. med. verbi λανθάνω.
Λεληθότως, *adv.* latenter, clam, furtim. A λεληθὸς, quod est part. perf. med. a λανθάνω.
Λέληκα, perf. ind. act. *per Sync.* pro λελάληκα, a λαλέω.
Λέλημμαι, perf. ind. pass. verbi λαμβάνω.
Λελῆσθαι, perf. inf. pass. verbi λανθάνω.
Λελῆσθαι, perf. inf. pass. verbi λῄζω.
Λελῄσμαι, perf. pass. verbi λῄζω. Λελησμένος, part. pret. pass. Ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη, abrepta, *Eurip. Med.* 256.
Λέλησμαι, *oblitus sum*, perf ind. pass.
Λέληφα, perf. ind. act. verbi λαμβάνω.
Λελιημένος, perf. part. pass. *per Euphon.* pro λελιλημένος, *Æsch. Sept. ad Theb.* 386. Τυδεὺς δὲ μαργῶν καὶ μάχης λελιμμένος, pro λελιλημένος, a λιλέω.
Λέλογα, *dixi*, perf. ind. med. verbi λέγω.
Λελογίσμεθα, 1. pl. perf. ind. pass. v. λογίζω.
Λελογισμένον, τὸ, ratio. Τὸ λελογισμένον παρεὶς, καὶ τὸ καλὸν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 386.
Λελογισμένως, *adv.* prudenter, caute. A λελογισμένος, part. perf. pass. a λογίζομαι. Εἰ τὰ πράγματα λελογισμένως πράσσοιμι μᾶλλον, ἢ σθένει, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1021.
Λέλογχα, perf. ind. med. verbi λαγχάνω.
Λέλοιπε, 3. sing. perf. ind. med. verbi λείπω.
Λελουμένον, acc. sing. perf. part. pass. v. λόω.
Λέλοχας, 2. sing. perf. ind. act. *Att.* pro λέλεχας, a λέγω.
Λελύμασμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro λελύμαμμαι, a λυμαίνω.
Λελυμένως, *adv.* leniter, lente. A λύω.
Λέλυται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi λύω.
Λεμβάδιον, ου, τὸ, parvus lembus. Dim.
Λέμβαρχος, ου, ὁ, lembi gubernator, qui lembo præest, *E. M.*
ΛΕ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, lembus, parvum navigium. Hinc
Λεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lembo similis.
Λέμμα, ατος, τὸ, cortex, liber; (2) cortex nondum detractus; (3) tunica plantæ, leguminis et similium; (4) tegmen. A λέπω.
ΛΕ'ΜΦΟΣ, ου, ὁ, mucus concretus.
Λεμφὸς, οῦ, ὁ, vel λέμφος, ου, ὁ, mucosus; (2) stolidus, stultus.
Λέντιον, ου, τὸ, linteum. *Vox Latina.*
Λεξάσθων, *contr.* ex λεξάσθωσαν, aor. 1. imperat. med. a λέγω, *cubo*, Il. 9, 67.
Λέξατο, *recensuit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐλέξατο, a λέγω, *recenseo.*
Λέξεο, *cuba*, 2. sing. præs. imperat. *Ion.* pro λέξεσο, a λέξομαι, *cubo.*
Λέξεως, gen. sing. *Att.* et *Ion.* pro λέξιος, a λέξις. Unde
Λεξίδιον, vel λεξείδιον, ου, τὸ, vocula, verbum exquisitius. Dim. a λέξις.
Λεξείω, dicturio, *Gl. V.* A λέξω, *dicam.*
Λεξιθήρας, ου, ὁ, vocabulorum captator. Ex λέξις et θήρα.
Λεξιθηρέω, ῶ, voculas aucupor et capto:
Λεξιθηρία, ας, ἡ, vocum captatio. Ex iisd.
Λεξικογράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lexici scriptor.
Λεξικὸς, οῦ, ὁ, vocabula deinceps posita explicans. Hinc ἡ λεξικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars lexica, vocabulorum rationem reddens, et τὸ λεξικὸν, οῦ, sc. βιβλίον, liber in quo vocabula sua serie posita explicantur, Lexicon, vocabularium. A
Λέξις, εως, ἡ, dictio, elocutio, oratio, sermo, stilus; (2) vocabulum, verbum. A λέγω.

Λεξοῦσι, 3. pl. f. 1. ind. act. *Dor.* pro λέξουσι, a λέγω.
Λεοντάγχωνος, ὁ καὶ ἡ, leonem angendo perimens. Ab ἄγχω.
Λεοντέη, ης, et *contr.* λεοντῆ, ῆς, ἡ, sc. δορὰ, pellis leonina, exuvium leonis. A λέων.
Λεόντειος, εία, ειον, vel λεόντειος, ου, ὁ καὶ ἡ, leoninus, qui leonis est, qualis leonis est:
Λεοντηδὸν, *adv.* more leonino, instar leonis. Λεοντηδὸν δὲ ἐντινάξαντες εἰς τοὺς πολεμίους, κατέστρωσαν αὐτῶν χιλίους πρὸς τοῖς μυρίοις, *Maccab.* 2, 11, 11.
Λεοντιαῖος, αία, αῖον, leoninus. Ab eod.
Λεοντιδεὺς, έως, ὁ, pl. λεοντιδεῖς, leonis catuli. Ab eod.
Λεοντικὴ, ῆς, ἡ, leontice, *herba.* Ab eod.
Λεόντιος, ία, ιον, leoninus. Ab eod.
Λεοντίσκος, ου, ὁ, parvus leo. Dim. ab eod.
Λεοντοβάμων, ὁ καὶ ἡ, leoni insistens, *Æsch.*
Λεοντόβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, leones alens. Ex λέων et βόσκω.
Λεοντοδάμας, αντος, ὁ, leones domans, leonum domitor. Ex λέων et δαμάω.
Λεοντόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, leonino, id est, forti animo præditus. Ex λέων et θυμός.
Λεοντοκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, caput leonis habens.
Λεοντοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, leonum curator. Ex κομέω.
Λεοντομιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, leonis mixtione genitus; ut λεοντομιγεῖς κύνες, canes canum et leonum coitu progeniti. Ex λέων et μίγνυμι.
Λεοντοπέταλον, ου, τὸ, leontopetalum, *herba.*
Λεοντοπόδιον, ου, τὸ, leontopodium, pes leonis, *herba.* Ex λέων et πούς.
Λεοντοπρόσωπος, ον, leonis faciem habens.
Λεοντοφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, leonicida, leonum interfector; λεοντόφονος, a leone occisus.
Λεοντοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, leonem ferens. Ex φέρω.
Λεοντοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex leone natus. Ex λέων et φύω, *nascor.*
Λεοντόχλαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, pelle leonina indutus. Ex χλαῖνα, *vestis.*
Λεοντόψυχος, ον, fortissimus. Ex ψυχή.
Λεοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, leoninus, leoni similis, qualis est leonum. A λέων.
Λεοντωδῶς, *adv.* more leonino.
Λευργός vid. λεωργός.
Λέπαδνον, ου, τὸ, pl. τὰ λέπαδνα, lora lata quibus equi collum ad jugum religatur, antilena. A λέπω.
Λεπαῖος, αία, αῖον, montanus, arduus, præruptus, asper; (2) corticibus abundans. (1) λεπαίας ὃ κἀτοῖδ' ὅπου χθονὸς, *Eurip. Hippol.* 1248. A λέπας, vel λέπος.
Λέπαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albus, *Eust.* Ex λεπὶς et ἀργὸς, *albus.*
Λέπας, τὸ, rupes, mons, jugum. A λέπω.
Λεπὰς, άδος, ἡ, lepas, concha petræ adnascens. Πρὶν Ἰδαῖον κατοίκισαι λέπας, mitteret, *Eurip. Andr.* 295. A λέπας.
Λέπασμα, τὸ, velamen, *Man.*
Λεπαστὴ, ῆς, ἡ, genus poculi conchæ formam habens. A λεπάς.
Λεπαστὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.
Λεπίδιον, ου, τὸ, parvus cortex; (2) parva squama; (3) lancinula. Dim.
Λεπιδοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, squamæ formam habens. Ex λεπὶς et εἶδος.
Λεπιδόχαλκος, ου, ὁ, æris squama.
Λεπιδωτὸς, ἡ, ὸν, squamatus, squameus, squamosus; (2) piscis quidam.
Λεπίζω, f. ίσω, decortico, putamen vel squamam detraho; (2) pellem detraho; (3) laminam detraho qua inductum quid erat. Διότι λεπίσαιεν τὴν τοῦ Διὸς τράπεζαν, ἀργυρᾶν ὅσαν, *Polyb.* 23, 2, 7. A
Λεπὶς, ίδος, ἡ, cortex, liber; (2) squama; (3) lamina. A λέπω.
Λέπισμα, ατος, τὸ, cortex, detractus; (2) decorticatio. A λεπίζω.
Λέπος, εος, τὸ, cortex, liber, qui detrahitur; (2) cortex plantam aut legumen ambiens, siliqua; (3) squama piscis. A λέπω.
Λέπρα, ας, ἡ, lepra, vitiligo, asperitas cutis profundior cum pruritu eam in squamas resolvens. A λεπρός. Unde

Λεπρὰς, άδος, ἡ, scabra, aspera.
Λεπράω, ῶ, scaber fio; scaber sum.
Λεπριάω, ῶ, idem et ab eod.
Λεπρικὸς, ἡ, ὸν, ad lepram pertinens; (2) lepræ medens. A
ΛΕΠΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, scaber, asper; (2) leprosus, cujus cutis quasi in squamulas asperas resolvitur. Hinc τὸ λεπρὸν, οῦ, lepra. Hinc
Λεπρόω, ῶ, f. ώσω, scabrum reddo, velut squamulis obduco. Hinc λεπρόομαι, οῦμαι, lepram patior, lepra laboro.
Λεπρύνω, λεπρύνομαι, idem.
Λεπρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, leprosus, scaber.
Λεπτακινὸς, οῦ, ὁ, tenuis, minusculus, minutulus. *In Epigr. Ph.* λεπτακινής, gracilis. A λεπτός.
Λεπταλέος, έα, έον, tenuis, subtilis; (2) gracilis, macilentus, *oppon.* obeso. Μηδ' ἔτι λεπταλέοι, *Oppian.* 1, 87. Ab eod.
Λεπτεπίλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, gracilis supra graciles, gracilitate omnes superans, *Epigr.*
Λεπτηγορέω, ῶ, f. ήσω, minutissima quæque recenseo. Ex λεπτὸς et ἀγορέω.
Λεπτίζω, extenuo, attenuo.
Λεπτοβαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mediocriter profundus.
Λεπτόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenuia germina edens. Ex λεπτὸς et βλαστάνω.
Λεπτοβόης, ου, ὁ, exilem et gracilem vocem habens. Ex λεπτὸς et βοὴ, *clamor.*
Λεπτόδερμος, ον, tenuem pellem habens.
Λεπτόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus solum tenue et non pingue est. Ex λεπτὸς et γαῖα.
Λεπτόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex γέα, vel γῆ.
Λεπτόγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, idem; τὸ λεπτόγεων, tenuitas, sterilitas soli.
Λεπτογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, acutus, subtilis. Ex λεπτὸς et γνώμη.
Λεπτογράμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, minutis literis seu lineis constans. Ex γράμμα, seu γραμμή.
Λεπτογράφος, tenuiter, subtiliter scribens.
Λεπτόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, minutis et exiguis literis descriptus.
Λεπτοδέρματος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenuem pellem seu cutem habens. Ex δέρμα.
Λεπτόδερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Λεπτοδερμία, ας, ἡ, corii tenuitas.
Λεπτόδομος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenuiter ædificatus, ex tenui materia structus. Ex δέμω.
Λεπτοεπέω, ῶ, subtiliter dissero, minutissima quæque tracto. Ex ἔπος.
Λεπτόθριξ, χος, ὁ καὶ ἡ, qui tenui pilo seu capillo est. Ex λεπτὸς et θρίξ.
Λεπτόθριος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenuia habens folia. Ex λεπτὸς et θρῖον.
Λεπτόϊνος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenues nervos seu exiles fibras habens. Ex λεπτὸς et ἴς.
Λεπτοκάλαμος, epith. arundinis tenuis.
Λεπτόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus fructus tenuis est.
Λεπτοκάρυον, ου, τὸ, nux avellana.
Λεπτόκαρφος, ου, ὁ καὶ ἡ, festucam seu surculum tenuem habens.
Λεπτόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tenuem caulem seu scapum habet.
Λεπτόκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, exiles tibias, ac suras, seu crura exilia habens. Ex κνήμη.
Λεπτοκοπέω, ῶ, f. ήσω, minutatim concido, seu contundo, comminuo. Ex κοπή.
Λεπτολεσχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, subtiliter et nimis scrupulose de re leviori disputans. Ex λεπτὸς et λέσχη, *sermo.*
Λεπτολεσχία, ας, ἡ, subtiles nugæ, subtilior de re levi disputatio. Ex iisd.
Λεπτολογέω, ῶ, f. ήσω, minuta et subtilia disputo, subtilius de re levi dissero, curiosius expono. Καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν, *Aristoph. Nub.* 319. A λεπτολόγος.
Λεπτολόγημα, ατος, τὸ, idem quod
Λεπτολογία, ας, ἡ, subtilior de rebus minimis disputatio. Ab eod.
Λεπτολογιστὴς, οῦ, ὁ, nimis subtilis argumentator.
Λεπτολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui subtiliter et minutis de rebus disserit; (2) argutus; (3) accuratus. Ex λεπτὸς et λόγος.
Λεπτομέρεια, ἡ, tenuitas partium, subtilitas. A

Λεπτομερής, έος, ὁ ἡ ἡ, tenues et exiles partes habens, tenuis, exilis, minutus. Ex λεπτὸς et μέρος.

Λεπτομέριμνος, ε, ὁ ἡ ἡ, scrupulosus, anxius; in minutiis diligens, *Ph.* Ex μέριμνα.

Λεπτομερῶς, *adv.* minutatim, subtiliter, excutiendo minutissima quæque.

Λεπτόμητις, εως, ἡ, prudens consilium; (2) animus cordatus. Ex λεπτὸς et μῆτις.

Λεπτόμιτος, ε, ὁ ἡ ἡ, tenui licio seu filo textus. Ἕρρ' αἰθέριον λεπτόμιτον φᾶρος, *Eurip. Andr.* 831.

Λεπτομυθέω, ῶ, fut. ήσω, subtiliter dissero, argutor.

Λεπτὸν, ε, τὸ, minutus nummus. A λεπτός.

Λεπτόνητος, ε, ὁ ἡ ἡ, subtiliter netus, vel etiam e stamine subtili textus. Ex νέω.

Λεπτοποιέω, ῶ, fut. ήσω, extenuo, attenuo.

Λεπτόπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, tenues et graciles pedes habens.

Λεπτόπυγος, ε, ὁ ἡ ἡ, tenues et exiles habens nates. Ex πυγή.

Λεπτόῤῥιζος, ε, ὁ ἡ ἡ, cui tenuis est radix.

Λεπτόῤῥυτος, ε, ὁ ἡ ἡ, tenuiter fluens. Ex λεπτὸς et ῥέω, *fluo.*

ΛΕΠΤΟ'Σ, ἡ, ὸν, tenuis, subtilis; (2) exiguus, parvus; (3) gracilis, macer; (4) rarus; (5) acutus, ingeniosus, argutus.

Λεπτοσκελής, έος, ὁ ἡ ἡ, tenuia habens crura.

Λεπτοσπαθήτος, tenuis, de linteo dicitur. Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα, tenuibus linteaminum pannis, *Soph. in Niobe.*

Λεπτόσπερμος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui tenue et minutum semen habet. Ex λεπτὸς et σπέρμα.

Λεπτόστομος, ον, tenue, angustum os habens.

Λεπτοσύνη, ης, ἡ, tenuitas, gracilitas.

Λεπτοσύνθετος, ον, e subtili materia factus, subtilis, mollis.

Λεπτοσχιδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, tenuibus fissuris distinctus, tenuiter scissus, incisus, diffissus. Ex λεπτὸς et σχίζω.

Λεπτόσωμος, ε, ὁ ἡ ἡ, tenue corpus habens. Ex λεπτὸς et σῶμα.

Λεπτότης, ητος, ἡ, tenuitas, subtilitas; (2) gracilitas, macies; (3) argutia, subtilitas ingenii. A λεπτός.

Λεπτοτομέω, ῶ, fut. ήσω, in tenues partes seco. Ex λεπτὸς et τομή.

Λεπτοτράχηλος, ον, gracilem cervicem habens.

Λεπτότριχος, ε, ὁ ἡ ἡ, tenues et raros capillos seu pilos habens. Ex λεπτὸς et θρίξ.

Λεπτεργέω, ῶ, f. ήσω, subtilia opera conficio; (2) subtiliter partior, distinguo, exprimo, subtili ratione tracto. Ἀλλ' ἐ γὰρ ἐνδίοντι λεπτεργεῖς, *Eur. Hipp.* 926.

Λεπτεργής, έος, ὁ ἡ ἡ, subtili artificio factus.

Λεπτεργία, ας, ἡ, opus subtile. A

Λεπτεργὸς, ε, ὁ ἡ ἡ, subtilium operum artifex. *Gl. V.* faber lignarius. Ex λεπτὸς et ἔργον.

Λεπτεϋφὴς, ὲς, subtiliter textus. Ex ὑφή.

Λεπτόφλοιος, ε, ὁ ἡ ἡ, tenuem et subtilem corticem habens.

Λεπτοφυὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, tenuis, exilis, subtilis. Ex φυή.

Λεπτόφυλλος, ε, ὁ ἡ ἡ, tenuia folia habens.

Λεπτοφωνία, ας, ἡ, exilitas vocis, vox tenuis. A

Λεπτόφωνος, ον, tenuem et gracilem vocem habens. Ex λεπτὸς et φωνή.

Λεπτόχειλος, ε, ὁ ἡ ἡ, tenuia labra habens.

Λεπτόχυλος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui tenuem habet succum, qui succi tenuis est.

Λεπτόω, ῶ, pass. λεπτόομαι, ῦμαι, macer fio, macreo, *Gl. V.* A λεπτός.

Λέπτυνις, ἡ, Proserpina, vel anima, mors, fatum, Pluto, *Lycophr.*

Λέπτυνσις, εως, ἡ, attenuatio, extenuatio.

Λεπτυντικὸς, ἡ, ὸν, attenuandi vim habens, quod tenuem et gracilem reddit. A

Λεπτύνω, attenuo, tenuem et gracilem reddo, minuo, extenuo; λεπτύνομαι, macresco. A λεπτός.

Λεπτυσμὸς, ε, ὁ, idem quod λέπτυνσις.

Λεπτῶς, *adv.* tenuiter, subtiliter, accurate.

Λεπύριον, ε, τὸ, parvus cortex, exiguum putamen, squamula. Dim. a λέπυρον. Hinc

Λεπυριόω, ῶ, f. ώσω, decortico, deglabro.

Λεπυριώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem quod λεπυρός.

Λέπυρον, ε, τὸ, cortex, testa. A λέπω. Hinc

Λεπυρὸς, ρὰ, ρὸν, corticosus, squamosus.

Λεπυρώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem. Ab eod.

Λεπύχανον, ε, τὸ, gluma, folliculus. A

ΛΕ'ΠΩ, fut. ψω, decortico, delibro, putamen vel squamam detraho. Μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει, *Athen.*

Λεπώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, squamosus, *Gl. V.* A λέπος.

Λερναῖος, αία, αῖον, Lernæus. A

Λέρνη, ης, ἡ, Lerna, palus in Argolide, in quam sordes omnis generis confluebant.

Λεσβιάζω, fut. άσω, Lesbiorum mores obscœnos imitor. A Λέσβιος. Unde

Λεσβιὰς, άδος, ἡ, fellatrix, fœmina obscœna.

Λεσβίζω, fut. ίσω· fut. inf. λεσβιεῖν, *Att.* pro λεσβίσειν, idem quod λεσβιάζω.

Λέσβιον, τὸ, poculum, *Ep.*

Λέσβιος, ία, ιον, Lesbius, ex insula Lesbo.

Λεσβὶς, ίδος, ἡ, fœmina Lesbia. Ab eod.

ΛΕ'ΣΒΟΣ, ε, ὁ, Lesbus, insula maris Ægei.

Λεσχάζω, fut. άσω, garrio, blatero, sermocinor.

Λεσχαίνω, idem. A λέσχη.

Λεσχαῖος, ε, ὁ, confabulator, *Hes.* A

ΛΕ'ΣΧΗ, ης, ἡ, sermocinatio, crebra confabulatio; (2) futilis sermo; (3) sedes et locus in quem homines de rebus philosophicis disputandi gratia convenire solebant, *Gen.* 24, 63.

Λεσχηνεία, ας, ἡ, confabulatio; (2) loquacitas; (3) contumelia, convicium, injuria:

Λεσχηνευτὴς, ε, ὁ, confabulator. A

Λεσχηνεύω, fut. εύσω, sermocinor, confabulor, garrio. A λέσχη.

Λεσχηνίτης, ὁ, contumeliosus, *Suid.*

Λεσχηνόριος, ε, ὁ, confabulator, cognomen Apollinis, quod ipso lucente, seu interdiu, homines inter se confabulari solent. Quidam λεσχηνάριον, alii λεσχηκόριον.

Λεσχηνῶται, discipuli qui sermonibus præceptoris intersunt.

Λεσχηρῶ, confabulor, sermocinor, *Hes.*

Λεσχόμαχος, ε, ὁ ἡ ἡ, confabulationibus pugnans. Ex λέσχη et μάχομαι.

Λευγαλέῃς, dat. plur. f. g. *Ion.* pro λευγαλέαις.

Λευγαλέος, έα, έον, exitiosus, perniciosus; (2) difficilis, gravis, molestus; (3) malus; (4) miserabilis, ærumnosus; (5) invalidus, *il.* tenuis, levis, vilis. A λοιγός.

Λευγαλέως, *adv.* graviter, acerbe, tristi animo.

Λευκαίνω, fut. ανῶ, dealbo, candidum facio; λευκαίνομαι, dealbor, item albus seu candidus sum, albeo, candeo, candico. Λευκαίνει τόδε φῶς ἤδη λάμπεσ' ἠώς, *Eurip. Iphig. in Aul.* 154. A λευκός.

Λευκάκανθα, ης, ἡ, spina alba. Ex λευκὸς et ἄκανθα.

Λευκάλφιτος, ε, ὁ ἡ ἡ, albam polentam seu farinam habens. Ex λευκὸς et ἄλφιτον.

Λευκάμπυξ, υκος, ὁ ἡ ἡ, albas vittas habens, album vinculum habens, *Opp.*

Λευκὰν, acc. sing. f. g. *Dor.* pro λευκήν.

Λευκᾶναι, aor. 1. inf. act. verbi λευκαίνω.

Λευκανθεὶς, *dealbatus*, aor. 1. part. pass.

Λευκάνθεμον, ε, τὸ, anthemidis species. Ex λευκὸς et ἄνθος, *flos.*

Λευκανθής, ὲς, florem album habens. Ex iisd.

Λευκανθίζω, fut. ίσω, candidus sum; (2) dealbo, candidum reddo. Ex λευκὸς et ἀνθίζω.

Λευκανία, ας, ἡ, *Ion.* λευκανίη, ης, ἡ, guttur, gula. A λαυκανία.

Λευκανίηνδε, *adv.* ad gulam.

Λευκανιόθεν, *adv.* ex gutture, ex imo gutture.

Λεύκανσις, εως, ἡ, dealbatio. A λευκαίνω.

Λευκαντὴς, ε, ὁ, dealbator, *Gl. V.* Ab eod.

Λευκαντικῶς, *adv.* candide, specie alba.

Λευκάργιλος, ε, ἡ, argilla candida.

Λευκὰς, άδος, ἡ, alba, candida; (2) clara; (3) leucas, *herba.* A λευκός.

Λευκασμὸς, ε, ὁ, dealbatio; (2) candor. *Vet. Lex.* Quasi a λευκάζω.

Λεύκασπις, ιδος, ἡ, album clypeum habens.

Λευκαυγὴς, ὲς, candidus cum splendore.

Λευκαχάτης, ε, ὁ, sc. λίθος, gemmæ species, achates albus.

Λευκερινεὸς, ε, ὁ, caprificus alba, ficus species.

Λευκέρυθρος, ον, ex albo et rubro mixtus. Ex λευκὸς et ἐρυθρός.

Λευκερῴδιος, ε, ὁ ἡ ἡ, ardea alba, ardeola.

Λεύκη, ης, ἡ, populus alba; (2) vitiligo alba; (3) spartum.

Λευκηπατίας, ε, ὁ, pallidus ex vitio quodam hepatis; (2) timidus. Ex λευκὸς et ἧπαρ.

Λευκήρετμος, ε, ὁ ἡ ἡ, sc. ναῦς, navis albos remos habens. Λευκήρετμον δ' ἄρη Τάφιον ἦγεν ὧν Μέγης ἄνασσε, albis remis instructum exercitum, *Eurip. Iphig. in Aul.* 283.

Λευκηρὸς, ὲς, albus.

Λεύκινος, ίνη, ινον, populeus. A λεύκη.

Λεύκιππος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui candidos equos habet.

Λευκίσκος, ε, ὁ, piscis e mugilum genere. A λεύκη.

Λευκίτης, ε, ὁ, candidus; *apud Theoc.* hircus dicitur λευκίτας, *Dor.* a colore. A λευκός.

Λευκογαῖος, ε, ὁ ἡ ἡ, cujus terra alba est.

Λευκόγειος, ε, vel *Att.* λευκόγεως, ω, ὁ ἡ ἡ, idem.

Λευκογραφέω, ῶ, fut. ήσω, colore albo depingo. Ex λευκὸς et γράφω.

Λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis, genus lapidis. Ex iisd.

Λευκοδέρματος, ε, ὁ ἡ ἡ, alba pelle amictus. Ex λευκὸς et δέρμα.

Λευκοδίφθερος, ε, ὁ ἡ ἡ, albis pellibus seu rhenonibus indutus. Ex λευκὸς et διφθέρα.

Λευκοείμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, candidatus, *Gl. V.* Ex λευκὸς et εἷμα.

Λευκοθέα, ας, ἡ, Leucothea, Albunea mater, Matuta, Ino. Λευκοθέαι, Nereides.

Λευκόθριξ, χος, ὁ ἡ ἡ, qui candidos habet capillos, cui nivei sunt pili.

Λευκοθώραξ, ὁ, candide loricatus.

Λευκόϊνος, ον, e leucoio factus. A

Λευκόϊον, ε, τὸ, alba viola. *Angl.* SNOW-DROPS. Ex λευκὸς et ἴον, *viola.*

Λευκόκαρπος, ε, ὁ ἡ ἡ, albos fructus proferens.

Λευκόκαυλος, ε, ὁ ἡ ἡ, cujus caulis est albus.

Λευκοκέρατος, alba habentes cornua, *Hes.*

Λευκοκέφαλος, ον, candidum caput habens.

Λευκόκομος, ε, ὁ ἡ ἡ, cui candida est coma.

Λευκόκρας, candidum habens caput, *Hes.*

Λευκόκυμα, ατος, τὸ, albicans fluctus. Hinc

Λευκοκύμων, ὁ ἡ ἡ, spumans, epith. litoris.

Λευκόλιθος, ε, ὁ ἡ ἡ, ex albo lapide constans.

Λευκόλινον, ε, τὸ, linum album.

Λευκολόφας, ὁ, idem quod

Λευκόλοφος, ε, ὁ ἡ ἡ, albam cristam habens. *Eurip. Phœn.* 120.

Λευκομαινὶς, ίδος, ἡ, mæna candida, piscis.

Λευκόμαλλος, ον, candidum vellus seu albam lanam habens.

Λευκομέλας, αινα, αν, e nigro et albo mixtus.

Λευκομέτωπος, ε, ὁ ἡ ἡ, candidam habens frontem; (2) candidus.

Λευκομφάλιος, ficus species. Ex ὀμφαλός.

Λευκόνοτος, ε, ὁ, purus et candidus, i. e. siccus notus seu auster, qui imbribus caret.

Λευκοόπωρος, ἡ, albescentes seu flavescentes fructus ferens, epith. arboris. Ex ὀπώρα.

Λευκοπάρειος, ε, ὁ ἡ ἡ, candidas genas habens. Ex λευκὸς et παρειά.

Λευκοπάρηος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Λευκοπάρυφος, ε, ὁ ἡ ἡ, cujus vestis album limbum aut albos clavos habet. Ex παρυφή.

Λευκοπέταλος, gemma quæ candorem nivis ex auro distinguit, *Plin.* Ex πέταλον.

Λευκόπετρον, ε, τὸ, rupes nuda a gramine, &c.

Λευκόπηχυς, εος, ὁ ἡ ἡ, albos habens cubitos. Ἀνάγετε κωκυτὸν, ἐπὶ κρᾶτα τε λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν, *Eurip. Phœn.* 1360.

Λευκόπλευρος, ον, alba latera habens.

Λευκοπληθὴς ἐκκλησία, concio albis, *i. e.* mulieribus plena, *Aristoph.* Ex πλῆθος.

Λευκοποίκιλος, ον, albas maculas vel strias, &c. habens.

Λευκόπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, albos habens pedes.

Λευκόπρωκτος, ον, album habens podicem, i. e. mollis.

Λευκόπτερος, ε, ὁ ἡ ἡ, albas alas vel etiam alba vela habens. Ex λευκὸς et πτερόν.

Λευκόπυγος, ον, albas habens nates; (2) mollis et effeminatus. Ex λευκὸς et πυγή.

Λευκόπωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui albis equis utitur, epitheton solis.

Λευκόπωρος. Vide λευκοόπωρος.

Λευκόροδον, ου, τὸ, rosa alba seu candida, *Ph.* λευκόροδον, ligustrum, saliunca.

ΛΕΥΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, albus, candidus; (2) limpidus; (3) dilucidus, perspicuus; (4) faustus, felix; (5) jucundus; (6) serenus; (7) pinguis; (8) mollis, ignavus; (9) stupidus, tardus; (10) integer, purus. (3) Ἀναγκάζεται καὶ λευκότερον διαλεχθῆναι τῷ Θεαγένει, planius loqui, *Heliodor.* 7.

Λευκόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, candidam carnem habens. Ex λευκὸς et σάρξ.

Λευκοστεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, alba lana velatus; epith. supplicis. Ex λευκὸς et στέφω.

Λευκόστικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, albis maculis distinctus. Λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιὸς, *Eurip. Iphig. in Aul.* 221.

Λευκόσφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, candidos habens pedes. Ex λευκὸς et σφύρα.

Λευκοσώματος, ον, albus, candidus.

Λευκότης, ητος, ἡ, albor, candor. A λευκός.

Λευκοτριχέω, ῶ, albos crines habeo. Ex λευκὸς et θρίξ.

Λευκότροφος, ον, albus et mollis, *Ar. Sch.*

Λευκουρὸς, ὸν, albam caudam habens. Ab οὐρά.

Λευκοϋφὴς, ὲς, alba textura constans; (2) albus. Ex λευκὸς et ὑφάω.

Λευκοφαὴς, ὲς, albus adspectu. Παρὰ δὲ λευκοφαῆ ψάμαθον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1054. Ex λευκὸς et φάω.

Λευκόφαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex albo et fusco mixtus.

Λευκόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, candidos seu albicantes oculos habens.

Λευκοφλεγματίας, ου, ὁ, ut λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, hydrops, qui totius corporis superficiem alba pituita plenam extollit. Ex λευκὸς et φλέγμα.

Λευκοφλεγματόω, hydrope leucophlegmatia laboro.

Λευκοφλεγματώδης, ες, laborans leucophlegmatia.

Λευκόφλοιος, ον, album corticem habens.

Λευκοφορέω, ῶ, fut. ήσω, candida veste utor.

Λευκοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, albam seu candidam vestem gerens; (2) albatus, candidatus. Ex λευκὸς et φέρω.

Λεύκοφρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, candida habens supercilia.

Λευκοχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, candidam tunicam habens.

Λευκόχροια, ας, ἡ, candidus et albus color.

Λευκόχροος, contr. λευκόχρους, ὁ ϗ ἡ, albus, albicans. A χρόα.

Λευκόχρυσος, ου, ὁ ϗ ἡ, sc. λίθος, lapis aureus interveniente candida vena, *Plin.*

Λευκόχρως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, qui candidam habet cutem. (2) ὅθεν ἱμὰν λευκόχροα κείρομαι πενθήρη κόμαν, *Eurip. Phœn.* 326.

Λευκόψαρος, ον, albicans in cinereum colorem, *Bud.*

Λευκόω, ῶ, fut. ώσω, dealbo, album reddo; λελευκωμένος, perf. pass. part. dealbatus, albo colore inductus: λελευκωμένον γραμματεῖον, *Dem.* A λευκός.

Λευκώλενος, ου, ὁ ϗ ἡ, candidos habens lacertos; (2) formosus. Ex λευκὸς et ὠλένη.

Λεύκωμα, ατος, τὸ, id ipsum quod dealbatum est; (2) tabella albo colore inducta, quæ proponitur, velut in proscriptione; unde tabula proscriptionis, album; (3) liber e tabulis gypsatis, qui et ipse album dicitur; unde (4) catalogi, v. gr. senatorum, equitum, &c. (5) leges ipsæ, edicta; (6) album ovi, albumen; (7) album oculorum, albugo. A λευκόω.

Λευκωματίζω, fut. ίσω, dealbo. A præc.

Λευκὼν, ῶνος, ὁ, populetum. A λεύκη.

Λευκώπης, ου, ὁ, albus adspectu. Ex λευκὸς et ὤψ.

Λευκωπίας, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Λευκῶπις, ιδος, ἡ, alba adspectu.

Λεύκωσις, εως, ἡ, albugo, morbus oculorum; (2) dealbatio. A λευκόω.

Λευρὸς, ρὰ, ρὸν, lævis, planus, æquus, de loco. A λεῖος.

Λεύσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, lapidatus, lapidans. Εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι, *Eur. Or.* 50. (2) λεύσιμος δίκη, actio, qua quis reus fit noxæ, cujus pœna lapidatio; *vel potius*, supplicium lapidationis. (2) οὐ σε λεύσιμος μένει δίκη, *Id. Heracl.* 60. Λεύσιμον δοῦναι δίκην, lapidari, *Id. Or.* 613. A λεύω.

Λευσμὸς, οῦ, ὁ, lapidatio. Ab eod.

ΛΕΥ'ΣΣΩ, video, adspicio. Σὺ ταῦτα λέξεις, ἡνίκ' ἂν λεύσσῃς μ' ἐκεῖ, *Eur. Heracl.* 736.

Λευστὴρ, ῆρος, ὁ, lapidator; (2) dignus qui lapidetur, seu lapidibus obruatur; (3) qui mittitur jaculando, sc. lapis. Λευστὴρ, φονεὺς λίθοις ἀναιρῶν, *Æsch. S. T.* 205.

Λευστὸς, ἡ, ὸν, lapidatus. A λεύω· (2) visibilis. A λεύσσω.

Λευχειμονέω, ῶ, fut. ήσω, albis induor; (2) lætitiam sermone præ me fero. (1) ἐστεφανωμένοι καὶ λευχειμονοῦντες, *Plutarch. in Arato.* A

Λευχείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, candidatus, albam vestem gestans. Ex λευκὸς et εἷμα.

Λευχηπατίας. Vide λευκηπατίας.

Λεύω, fut. εύσω, lapido, lapidibus obruo; λευσθεὶς, aor. 1. pass. *apud Hes.* lapidatus. A λᾶς, vel λᾶας.

Λεχαίνειν, lectum appetere, *Hes.*

Λεχαῖος, αία, αῖον, toris seu lectis exstruendis aptus. A λέχος.

Λεχέεσσι, *lectis*, dat. plur. *Ion.* pro λέχεσσι.

Λεχεποίης, ferens herbas lectis et stibadiis idoneas, *Il.* 2, 697. Ex λέχος et πόα.

Λεχήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, lecto adfixus. A λέχος.

Λεχθὲν, nom. sing. aor. 1. part. pass. n. g. verbi λέγω.

Λέχος, εος, τὸ, lectus, cubile; (2) concubitus, coitus; (3) nuptiæ; (4) uxor, tori socia: passim *apud Tragicos.* Κρύφιον λέχος, concubina, *Soph. Trach.* 360. Τὸ σὸν λέχος, tuæ nuptiæ, *id est*, nuptiæ quas crepas, *Soph. Antig.* 573. Κτῆσις λέχους, bona nuptialia, *Id. Trach.* 161. A λέγω, *cubare facio.*

Λέχοσδε, *adv.* lectum versus, ad lectum.

ΛΕ'ΧΡΙΟΣ, ία, ιον, obliquus. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου λάου βραχὺς ὀκλάσας: nempe λέχριος στῆθι, nam præcedit ἦ στῶ; num stare debeo, *Soph. Œd. Col.* 196.

Λέχρις, *adv.* oblique. A præc.

Λέχω, vel λέχομαι, cubo.

Λεχὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, puerpera, *Eur. El.* 652. A λέχος. Hinc

Λεχώϊος, ον, ad puerperium pertinens.

Λεχωΐς, ίδος, ἡ, puerpera. Ab eod.

Λεώβατος, ου, ἡ, sc. ὁδὸς, via publica et vehicularis. Ex λεὼς pro λαὸς, et βαίνω.

Λεώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, vulgaris. *Ph.* A λεώς.

Λεωλογέω, ῶ, populum percenseo. Ex λεὼς et λέγω, *percenseo.*

Λεῷμι, *vellem*, præs. opt. act. *contr.* pro λεάοιμι, a λεάω.

ΛΕ'ΩΝ, -οντος, ὁ, leo; (2) piscis quidam; (3) serpens quidam; (4) astrum zodiaci; (5) morbus quidam, qui et elephantiasis; (6) saltatio quædam.

Λεωπάτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a populo calcatus. Ex λεὼς et πατέω.

Λεωπέτρα vel λειοπέτρα, et λεωπετρία, ας, ἡ, petra plana et lævis. Ex λεῖος et πέτρα.

Λεωπετρία, ας, ἡ, idem et ex iisd. *LXX.*

Λεωργὸς, οῦ, ὁ, audax, temerarius, *Æsch. Prom. Xen. Memor.* 3, 9. Ex λεὼς et ἔργον. Vide *Ern.*

Λεὼς, ὼ, ὁ, *Att.* pro λαὸς, populus.

Λεωσφέτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem suæ civitatis jure donant, civemque faciunt, quem aliqui unum ex suo populo, i. e. civem faciunt. Ex λεὼς et σφέτερος.

Λεωφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, populum seu populos ferens; via publica, via regia. Ex λεὼς pro λαὸς et φέρω.

Λῇ, 3. sing. præs. conj. act. *Dor.* pro λᾷ, a λάω.

Ληγέμεναι, præs. infin. act. *Dor.* pro λήγειν.

Λήγοιμεν, 1. plur. præs. opt. act.

ΛΗ'ΓΩ, fut. ξω, cesso, desino, finem facio; (2) cessare seu desinere facio. Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων στυγερῶν τι γ·ών, *Soph. El.* 103. ὕπνου, *Eur. Her. Fur.* 1014. Λήγω ποιῶν, *Plat.* Λήγει μένος, is qui ipse se cohibet; λήγει μένους, is qui occisus, aut vulneratus, aut defatigatus deficit, *S. Clark, S. T. P. ad Hom. Il.* 13, 424.

Λήδανον, ου, τὸ, idem quod λῆδον, vel etiam pingue illud roscidum, quod e λήδῳ colligebatur in Arabia. A λῆδον.

Ληδάριον, ου, τὸ, vestis vilis, qualis æstate gestabatur. Ὅτι χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι, *Aristoph. Av.* 715. Οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸν καὶ τὸ ληδάριον ἔχεις, *Id. ibid.* 915. Ὀτρηρὸν vocat facete amiculum *lacerum.* Galli dicerent "un habit *qui a du service.*" A λῆδος.

Λήδιον, vel ληδίον, ου, τὸ, idem et ab eod.

ΛΗ͂ΔΟΝ, ου, τὸ, ledon seu ladon, cisti genus.

ΛΗ͂ΔΟΣ, εος, τὸ, vestis e panno raro et detrito.

Λήθαιος, αία, αιον, vel ληθαῖος, αία, αῖον, lethæus, obliviosus, oblivionem inducens. A λήθη.

Ληθάνω, oblivisci facio. Ab eod.

Ληθαργία, ας, ἡ, lethargus.

Ληθαργικὸς, ἡ, ὸν, veterno morbo laborans, lethargicus, veternosus. A λήθαργος.

Ληθαργίζω, fut. ίσω, veterno laboro, dormiendi necessitate sum oppressus. Ab eod.

Λήθαργος, ου, ὁ, lethargus, veternus. Sed *adject.* ὁ ϗ ἡ, obliviosus. A λήθη et ἀργός.

Λήθεαι, 2. sing. præs. ind. pass. *Ion.* pro λήθῃ, a λήθω.

Ληθεδανὸς, ἡ, ὸν, oblivionem inducens. A

Ληθεδὼν, όνος, ὁ, oblivio, memoria abolita. Ἔργα δὲ φωτῶν ἐς ταχινὴν ἔῤῥει τοιάδε ληθεδόνα, *Anthol. Steph.* 279.

Λήθει, 3. sing. præs. ind. act. verbi λήθω.

Λήθετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐλήθετο.

Λήθη, ης, ἡ, oblivio, memoria abolita. A λήθω.

Ληθικὸς, ἡ, ὸν, oblivionem indutens. A λήθη.

Λήθιος, ία, ιον, clandestinus, *Hes.* Ab eod.

Ληθομέριμνος, ον, curarum oblivionem inducens. A μέριμνα.

Ληθοσύνη, ης, ἡ, oblivio. Ab eod.

Ληθότης, ητος, ἡ, oblivio, *Suid.* Ab eod.

ΛΗ'ΘΩ, fut. ήσω, lateo; λήθομαι, obliviscor. Οὐδέ σε λήθω, *Il.* 1, 561. Οὐδέ μιν ἠὼς φαινομένη λήθεσκεν, *Il.* 24, 13.

Ληϊάδης, ου, ὁ, prædando captus, seu abductus, captivus, *Hes.* A ληΐη.

Ληϊάνειρα, ας, ἡ, injiciens viris mulierum amorem. Ex ληΐη et ἀνήρ.

Ληϊὰς, άδος, ἡ, prædando capta, captiva.

Ληϊβότειρα, ας, ἡ, quæ segetes depascit, et arva vastat.

Ληϊβοτὴρ, ῆρος, ὁ, qui segetem depascit.

Ληϊβότης, ου, ὁ, idem. A λήϊον et βόσκω.

Ληϊδάριον, ου, ὁ, vestis vilis. Dim. a λῆδος.

Ληΐδιος, ία, ιον, prædando captus. A ληΐς.

Ληΐζετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐληΐζετο, a

Ληΐζω, f. ίσω, prædor, depopulor; (2) eripio, rapio; (3) sortior, nanciscor. Ὃς ἐξ ἐμῶν δόμων δάμαρτα ξεναπάτης ἐλήσατο, *Eur. Tro.* 868. Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, *Hesiod. Op.* 700. A ληΐη.

Ληΐη, ης, ἡ, præda, *Ion.* pro λεία.

Ληϊνόμος, ὁ, qui segetem depascit, *Ep.*

ΛΗΙ'̈ΟΝ, ου, τὸ, seges; (2) triticum; (3) arvum segete consitum, campus segetum.

Ληΐς, ΐδος, ἡ, præda; (2) magna pecoris copia, et amplæ opes. (2) ἔδε ἐώλπει ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, *Theocrit.* 25, 115. A λεία.

Ληΐσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐληΐσατο, a ληΐζω. Unde

Ληϊστὴρ, ῆρος, ὁ, prædo, prædator.

Ληϊστὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ληϊστὸς, ἡ, ὸν, prædando captus; (2) qui prædando captus seu adquiri potest. Ab eod.

Ληϊστοσάλπιγγες, dicti fuerunt Tyrrheni, quod prædones essent, et primi tubas invenissent, *Hes.* Ex ληϊστὴς et σάλπιγξ, *tuba.*

Ληϊστὺς, ύος, ἡ, præda. A ληΐζω.

Ληΐτωρ, ορος, ὁ, prædo, prædator; (2) prædatorius, furtivus. Ab eod.

Ληΐτρις, ιδος, ἡ, prædatrix, epitheton Dianæ.

Ληΐτις, ἴδος, ἡ, bello seu prædando capta mulier.

Ληϊτάρχαι, οἱ, qui præerant sacrificiis, *Hes.* Ex λήϊτον et ἀρχή.

Λήϊτον, ȣ, τὸ, locus publicus, ubi magistratus conveniunt, curia. A λήϊτος.

Λήϊτος, ȣ, ὁ, publicus. A λεῖτος.

Ληϊτȣργέω, opus publicum facio. A

Ληϊτȣργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ. Vide λειτȣργός.

ΛΗΚΕ'Ω, ῶ, sono, resono, vocem edo, loquor. Hinc aliqui aor. 2. ἔλακον. Vide λακεῖν.

Ληκτήριος, α, ον, definitus, terminatus, undique finitus. A λήγω.

Ληκυθίζω, fut. ίσω, elucubro ad lucernam, cui oleum e lecytho adfunditur; (2) exquisitius compono, ampullor, sesquipedalia verba crepo. A λήκυθος.

Ληκύθιον, ȣ, τὸ, Dim. parva lecythus, parva ampulla; (2) idem quod λήκυθος.

Ληκυθισμὸς, ȣ̃, ὁ, cantus suavior, mollior, suavitas vocis. A ληκυθίζω. Unde

Ληκυθιστὴς, ȣ̃, ὁ, qui cavam vocem edit, sc. qualem edunt vasa cava quum pulsantur; (2) qui exilem edit vocem, *Hes. Suid.*

Ληκυθοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui lecythos conficit, qui ampullas fabricatur. Ex λήκυθος et ποιέω.

Ληκυθοπώλης, ȣ, ὁ, qui lecythos vendit.

ΛΗ'ΚΥΘΟΣ, ȣ, ὁ, lecythus, vas olearum, ampulla olearia; (2) ampulla unguentaria; (3) arcula pigmentaria; (4) pigmenta oratoria; (5) liber confertus pigmentis oratoriis.

ΛΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, præsens animus, animus fortis virilisque, fortitudo; (2) superbia, animus tumidus; (3) voluntas, consilium, decretum, propositum animi; (4) dignitas; (5) lucrum.

Λημαλέος, έα, έον, gramiosus; (2) lippus. A λήμη.

Ληματίας, ȣ, ὁ, præsenti et confidenti animo præditus. A λῆμα. Unde

Ληματιάω, ῶ, præsenti animo sum.

Ληματόω, ῶ, fut. ώσω, animum addo, animo confidenti munio. Ab eod.

Λημάω, ῶ, lippio, gramiosos oculos habeo. Ὦ λημῶντι τὰς φρένας, *Aristoph. Plut.* 580.

ΛΗ'ΜΗ, ης, ἡ, gramia, sordes oculorum, cum lacryma e pituita concrescit; (2) lippitudo; (3) stupor: λημία, ἡ, *Hipp.*

Λῆμμα, ατος, τὸ, acceptum, sumptio, res quæ accipitur; (2) munus quo quis corrumpitur; (3) lucrum, reditus qui alicunde capitur, seu honeste, sive turpiter; (4) reditus, obventio; (5) sumptio, adsumptio, *apud Dialecticos*; (6) major propositio, *apud eosdem*; (7) titulus et argumentum disputationis; (8) apophthegma. A λαμβάνω.

Λημματικὸς, ἡ, ὸν, occasione apte et dextre utens. A præc.

Λημμάτιον, ȣ, τὸ, propositio, sumptio parva. Dim.

Λήμνιος, ία, ιον, Lemnius; (2) maximus, *de malo aliquo*. A Λῆμνος, *Lemnus*, insula.

ΛΗΜΝΙ'ΣΚΟΣ, lemniscus, fasciola e corona dependens; (2) linamentum oblongum, quod vulneri inditur.

Λημνόθεν, ex Lemno. A Λῆμνος.

Λῆμνος, ȣ, ὁ, Lemnus, insula Vulcano sacra.

Ληναὶ, ῶν, αἱ, Lenæ, Bacchæ, mulieres bacchantes; (2) Nymphæ, torcularium præsides. A ληνός. Unde

Ληναΐζω, e Baccho furo, de Poetis dicitur, in Bacchum carmen scribo, &c.

Ληναϊκὸς, idem quod ληναῖος, *Ath.*

Ληναϊκὸς ἀγὼν, ludi Baccho Lenæo sacri.

Λήναιον, ȣ, τὸ, *pl.* Λήναια, Lenæa. Lenæum, festum in honorem Bacchi agitari solitum. A Ληναῖος.

Ληναῖος, Lenæus Bacchus.

Ληναΐτης, ȣ, ὁ, ut Ληναΐτης ἀγὼν, ludi Baccho Lenæo sacri.

Ληναιὼν, ῶνος, ὁ, mensis in quo festum Lenæum in honorem Bacchi agitabatur. Quibusdam idem est qui Januarius noster. A ληνός.

Ληνὶς, ἴδος, ἡ, eadem quæ ἰσοτίδη: scribitur etiam λινὶς, male, *Ern.*

Ληνοβάτης, ȣ, ὁ, calcator, torculator, *Gl. V.* Ex ληνὸς et βαίνω, *calco.*

ΛΗΝΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, lacus præli torcularii, ubi uvæ exprimuntur, torcular; (2) lacus seu concavus locus in prato; (3) alveus, in quo farina subigitur; (4) locus concavus in curru, quo ab aurigis reponebantur scuticæ; (5) mali nautici receptaculum; (6) canalis, aqualiculus; (7) ecclesia, *met.*

ΛΗ͂ΝΟΣ, εος, τὸ, lana.

Λῆξαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔληξαν, a λήγω.

Λήξεια, aor. 1. opt. act. *Æol.* pro λήξαιμι.

Ληξιαρχικὸν, ȣ̃, τὸ, sc. βιβλίον, liber, in quem puerorum nomina inscribebantur, qui jam suæ tutelæ facti erant. A

Ληξίαρχοι, ων, οἱ, magistratus Athenis, qui pueros suæ tutelæ factos in ληξιαρχικὸς inscribebant. Ex λῆξις et ἄρχων.

Ληξιπύρετος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, faciens cessare febrem.

Λῆξις, εως, ἡ, sortitio; (2) sors, id quod sortitione obtingit; (3) conditio; (4) hereditas; (5) cessatio; (6) regio, locus; (7) culmen, fastigium. A λήχω, pro λαγχάνω, *sortior*, vel λήγω, *desino.*

Ληπτέος, έα, έον, capiendus, petendus, sumendus. Hinc ληπτέον, capiendum, sumendum, incipiendum est. A λαμβάνω.

Ληπτὴς, ȣ̃, ὁ, qui capit, prehendit. Ab eod.

Ληπτικὸς, ἡ, ὸν, ad capiendum seu accipiendum proclivis. Ab eod.

Ληπτὸς, ἡ, ὸν, captus; (2) perceptus; (3) qui capi potest. Ab eod.

Ληραίνω, nugor, deliro, ineptio. A λῆρος.

Ληρέω, ῶ, idem. Λῆρον ληρεῖς, *Aristoph. Plut.* 516. A λῆρος.

Λήρημα, ρήματος, τὸ, nugæ, deliramentum:

Λήρησις, εως, ἡ, idem. A ληρέω.

Ληρολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nugator.

ΛΗ͂ΡΟΣ, ȣ, seu *pl.* λῆροι, ων, οἱ, nugæ, ineptiæ, res nullius pretii, res vana, deliramentum; (2) nugax, nugator, vaniloquus. Hinc

Ληρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nugatorius, nugax.

Ληρῳδέω, ῶ, fut. ήσω, nugor, deliro. Ex λῆρος et ᾠδὴ, *cantus.*

Ληρῳδία, ἡ, nugæ.

Ληρωδῶς, *adv.* inepte, nugatorie.

Λῆς, *velis*, 2. sing. præs. conj. act. *Dor.* et *contr.* pro λάῃς, seu λᾷς, vel *Dor.* pro θέλῃς, a λάω, vel θέλω.

Λήσεις, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi λήθω.

Λησιπαίγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui ludi oblivionem inducit. Epith. Bacchi. al. λυσιπαίγμων. Ex λήθω et παῖγμα.

Λῆσις, εως, ἡ, voluntas, electio. A λῶ, *volo.*

Λησμονὴ, ῆς, ἡ, oblivio, *Gl. V.* A λήσμων.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, oblivio. A λήσμων.

Λήσμων, ενος, ὁ ϗ ἡ, obliviosus, immemor. A

Λήσομαι, fut. 1. ind. med. verbi λήθω.

ΛΗ͂ΣΟΣ, ȣ, ὁ, stella splendida in spina Scorpionis, *Hes.*

Λῃστάρχης, ȣ, ὁ, princeps latronum. Ex λῃστὴς et ἀρχή.

Λῄσταρχος, ȣ, ὁ, idem et ex iisd.

Λῃστεία, ας, ἡ, latrocinium. A

Λῃστεύω, f. εύσω, latrocinor, prædor, prædonem ago, ex rapto vivo, prædando infesto, vasto. Κώμαις τε ϗ ἀγροῖς ἐπιτρέχων ἐλῄστευεν, *Herodian.* A λῃστής. Unde

Λῃστήριον, ȣ, τὸ, prædonum receptaculum; (2) prædonum agmen; (3) latrocinium.

Λῃστηρὸς, idem quod λῃστικὸς, *Steph.*

Λῃστὴς, ȣ̃, ὁ, latro, prædo, prædator, pro ληϊστὴς, a λεία, *præda.*

Λῃστικὸς, ἡ, ὸν, prædatorius, ex rapto vivens. Hinc τὸ λῃστικὸν, ȣ̃, sc. σύστημα, agmen prædonum. A λῃστής.

Λῃστικῶς, *adv.* more prædonum.

Λῆστις, εως, ἡ, oblivio, *Eur. C.* 171. A λήθω.

Λῃστοκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, prædonum interfector. Ex λῃστὴς et κτείνω.

Λῃστὸς, ἡ, ὸν, pro ληϊστός.

Λῃστοτροφέω, e præda alo. Ex τροφή.

Λῃστρικὸν, ȣ̃, τὸ, prædones, vel prædonum agmen. A λῃστής.

Λῃστρικὸς, ἡ, ὸν, prædatorius. Ab eod.

Λῃστρικῶς, *adv.* prædonum more.

Λῃστρὶς, ἴδος, ἡ, prædatoria, prædatrix. A λῃστής.

Λήσω, fut. 1. ind. act. verbi λήθω.

Λήταρχος, ὁ, sacerdos publicus, *ap. Lycophr.* Ex λήϊτον et ἀρχή.

Λήτειραι, sacerdotes, *Call.* al. Αἴτειραι.

Λητογένεια, ἡ, filia Latonæ.

Λητογενὴς, ὲς, Latona natus.

Λητοΐδης, Latonæ filius. A

Λητὼ, όος, *contr.* ȣ̃ς, ἡ, Latona. Sic dicta quia animabus extendit *lævitatem* morum, *voluntariam* vitam, et divinam mansuetudinem et quietem, *Procl. in Crat.*

Λητωῒς, ΐδος, ἡ, filia Latonæ; ut Λητωῒς κȣ́ρη, Diana.

Λητῷον, τὸ, templum Latonæ.

Λητῷος, ȣ, ὁ, Latonius.

Ληφθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi λαμβάνω.

Ληφθήτω, 3. sing. aor. 1. imperat. pass.

Λήψησθε, 2. pl. fut. 1. ind. med.

Λῆψις, εως, ἡ, acceptio; (2) captura, prehensio, captio; (3) impetus primus febris; (4) sumptio; seu adsumptio, *apud Dialecticos.* (3) ἐυτάκτως δὲ τȣ́τοισι πᾶσιν ἀπὸ τῆς πρώτης λήψιος, *Hippocr. Epid.* 1. Περὶ τὴν λῆψιν, in ipsa accessione, *Id. Epid.* 7. Ὑπὸ τὴν λῆψιν, sub ipsam accessionem, *Id. ibid.* A λαμβάνω.

Λήψομαι, 1. sing. f. 1. verbi λαμβάνω, pro λήβω.

Λήψονται, *accipient*, 3. pl. fut. ejusd.

Λι, in compositione est pro λίαν.

ΛΙΑ'ΖΩ, fut. άσω, agito, jacto, turbo; (2) admodum propero, magnam adhibeo diligentiam; (3) separo; et (4) λιάζομαι, separo me, secedo; (5) egredior, exeo; (6) abeo, discedo; (7) eo, venio; (8) inclino, demitto me, (9) coeo, claudor. Σπȣδῇ πρὸς σ᾽ ἐλιάσθην, exii, *Eur. Hec.* 99. Ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφιλιάζετο κῦμα θαλάσσης, *Il.* 24, 96. (4) ἀπὸ ζωῆς ἐλίασθεν (pro ἐλιάσθησαν), e vita excidissent, *Apoll. Rhod.* 4, 1305.

ΛΙ'ΑΝ, *adv.* valde, admodum. Τὸ λίαν, impetus, violentia, id quod nimium est. Τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς, impetum moderari, *Eurip. Or.* 704. Τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ τȣ̃ μηδὲν ἄγαν, *Id. Hipp.* 264.

Λιανθὴς, ὲς, valde floridus, pulcherrimus. Ex λίαν et ἄνθος.

Λιαρὸς, ρὰ, ρὸν, tepidus, egelidus, calidus, suavis, placidus, pro χλιαρός. A χλιαίνω.

Λίασμα, ατος, τὸ, fomentum, medicamentum tepidum. Pro χλίασμα. Ab eod.

Λιασθεὶς, part. aor. 1. pass. verbi λιάζω.

Λιβάδιον, ȣ, τὸ, locus irriguus, pratum; (2) centaurium minus, *herba.* A λιβάς.

Λιβάζω, fut. άσω, stillo, gutto. Ab eod.

Λιβανικὸς, ἡ, ὸν, thureus, thus referens.

Λιβάνινος, thurinus, *Gl. V.* A λίβανος.

Λιβανοκαΐα, ας, ἡ, qu. dic. ustio thuris. *Ph.* λιβανοκαΐα, atthuratio. A καίω.

Λιβανόμαντις, εος, ὁ ϗ ἡ, qui e thure incenso vaticinatur.

ΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ȣ, ὁ, thus; at proprie (2) arbor thurifera: reperitur etiam τὸ λίβανον, et ἡ λιβάνη, sed *ap. recentiores*; (3) Libanus, mons Syriæ.

Λιβανοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, thuriferus. A φέρω.

Λιβανόχροος, *contr.* λιβανόχρȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui thureo colore est. Ex χρόα.

Λιβανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, thureus, thus referens, thuris modo odoratus. A λίβανος.

Λιβανωτίζω, fut. ίσω, thus adoleo. A λιβανωτός.

Λιβανώτινος, η, ον, e thure factus.

Λιβανώτιον, ȣ, τὸ, thusculum, *Gl. V.* Dim.

Λιβανωτὶς, ίδος, ἡ, rosmarinus. A λίβανος, quoniam radix ejus thus redolet.

Λιβανωτὸν, ȣ̃, τὸ, thus. Ab eod.

Λιβανωτοπωλέω, ῶ, fut. ήσω, thus vendo. A

Λιβανωτοπώλης, ȣ, ὁ, qui thus vendit.

Λιβανωτὸς, ȣ̃, ὁ, thus; (2) thuribulum. A λίβανος.

Λιβανωτοφόρος,

Λιβανωτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, thurifer. A φέρω.
Λιβανωτρὶς, ίδος, ἡ, planta thurea. A λιβανωτός.
Λιβὰς, άδος, ἡ, gutta, liquor, uligo;
Λίβηθρον, ου, τὸ, aquæ ductus, fossa. A λείβω.
Λιβηρὸς, ρὰ, ρὸν, humidus, stillans. Ab eod.
Λιβόνοτος, ου, ὁ, Libonotus, ventus inter Africum et Austrum spirans. Ex λίψ.
Λίβος, εος, τὸ, gutta, stilla, stillatio humoris ex oculis; (2) libum, ap. Athen. *Vox Lat.* A λίβω.
Λιβοφοίνιξ, ὁ, Carthaginensis, idem quod Λιβόνοτος.
Λιβρὸς, ρὰ, ρὸν, humidus; (2) tenebrosus, niger. A λείβω.
Λιβύη, ης, ἡ, Libya, regio Africæ, Africa.
Λιβυκὸς, ἡ, ὸν, Africus, Punicus, Libycus.
Λιβυρνὶς, ίδος, ἡ, Liburnica navis.
Λιβύρνον, ου, τὸ, Liburnum, species navigioli.
Λίβυς, βυος, ἡ, Libycus, Africus, Africanus, Punicus. A λίψ.
Λίβυσσα, ης, ἡ, Libyca, Punica; (2) femina e Libya.
Λιβυστικὸς, ἡ, ὸν, Libycus.
Λιβυστὶς, ίδος, ἡ, sc. γαῖα, Libyca regio, *Ep.*
Λίβω, libo, stillo, *Hes.* A λείβω.
Λίγα, *adv.* stridule, argute, clare; pro λιγέα, a λιγύς. Unde
Λιγαίνω, stridulum et argutum sono; (2) clare prædico, vehementer gemo, &c.
Λιγγύριον, τὸ, electrum, lincurius.
ΛΙΓΓΩ, strideo, stridorem edo; unde *Homericum* λίγξε, aor. 1. Λίγξε βιὸς, *Il.* 4, 125.
ΛΙΓΔΗΝ, *adv.* strictim; in superficie tantum, non profunde; (2) leviter.
ΛΙΓΔΟΣ, ου, ὁ, pila, mortarium; (2) fornacula in qua metalla conflantur.
Λιγέα, nom. pl. n. g. a λιγύς.
Λιγεᾶν, gen. pl. f. g. *Dor.* pro λιγειῶν.
Λιγείη, dat. sing. f. g. *Ion.* pro λιγείᾳ.
Λιγέως, *adv.* stridule. A λιγύς.
Λιγηΐα, *adv.* argute. Κινύμεναι πτέρυγές τε λιγήϊα συρίζουσιν, *Oppian. Cyneget.* 4, 411.
Λίγιος, ια, ιον, canorus, argutus, stridulus, lugubris. Λίγιόν τι ἀνακωκύσασα, *Heliod.* 5.
Λίγνα, τὰ, vestis partes quædam interiores, *Poll.* At *Ph.* λίγνον, bandum.
Λιγνυόεις, όεσσα, όεν, fuliginosus. A
ΛΙΓΝΥΣ, ύος, ἡ, fuligo; (2) fumus; (3) flamma. (3) στέροψ λιγνὺς, coruscans flamma, *Soph. Antig.* 1127. Hinc
Λιγνυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fuliginosus.
Λιγνωτὸς, pingui similis; λιγνωτὰ, *Nicand.* ubi *Schol.* λιπώδη.
Λίγξε, *sonuit.* 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔλιγξε, a verbo λίγγω, *sono, strideo.* Λίγξε βιός· νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστὸς, *Il.* 4, 125.
Λίγυ, *adv.* stridule, *Poet.*
Λιγυηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, stridens, clare resonans, argutum tinniens. Ex λιγὺς et ἠχέω.
Λιγύθροος, *contr.* λιγύθρους, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Λιγύμολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, suaviter canens. Ex λιγὺς et μέλπομαι, *cano.*
Λιγύμοχθος, ον, stridula voce ærumnas et miserias suas efferens, *Sch. Ar.*
Λιγύμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui stridula voce loquitur.
Λιγυπνείων, οντος, ὁ, dulce spirans, argutum seu stridulum flatu sonum reddens. Ex λιγὺς et πνείω, pro πνέω, *spiro.*
Λιγύπνοος, λιγύπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Λιγυπτέρυγος, ον, alis stridens. A πτέρυξ.
Λιγυρίζω, fut. ίσω, argute et concinne cano.
Λιγυρία, ας, ἡ, Liguria. A Λίγυς.
Λιγύριον, ου, τὸ, lyncurius, lapis.
Λιγυρόθροος, *contr.* λιγυρόθρους, ου, ὁ καὶ ἡ, argutum sonans. Ex λιγυρὸς et θρόος.
Λιγυρόπνοος, *contr.* λιγυρόπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, stridulum spirans. Ex πνέω.
Λιγυρὸς, ρὰ, ρὸν, stridulus, argutus, argutum stridens; (2) canorus; (3) jucundus; (4) flexilis, gracilis. A
Λιγὺς, εῖα, ὺ, idem. A λίγγω.
ΛΙΓΥΣ, υος, ὁ καὶ ἡ, Ligur.
Λιγυστικὸς, ἡ, ὸν, Ligusticus. A Λίγυς.
Λιγυστὶς, ίδος, ἡ, femina Ligustica.
Λιγυφθόγγοισι, dat. plur. *Ion.* pro λιγυφθόγγοις.
Λιγύφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, stridulam seu suavem vocem habens, argutus.
Λιγύφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. *Il.* 19, 350.
Λιθάζω, f. άσω, proprie in lapidem convertor; (2) lapido, lapidibus obruo. Λιθάσαντες τὸν Παῦλον, *Act.* 14, 19. Ἐλιθάσθησαν, *Heb.* 11, 37. Λιθασθῶσιν, *Act.* 5, 26. Τὸν χρυσὸν ἐς τὴν παῖδα ἐλίθαζον, aurum in puellam projecerunt, *Appian. in Fragmento apud Suidam.* A λίθος.
Λίθαξ, ακος, ὁ vel ἡ, lapillus; (2) locus asper; (3) petra lubrica vel aspera; (4) *adject.* lapidosus. Ab eod.
Λιθάργυρος, ου, ἡ, spuma argenti; (2) medicamentum metallicum.
Λιθαρίδιον, ου, τὸ, lapillus, gemma, *Gl. V.* Dim. A
Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus. *Ph.* λιθάριον, gemma, Dim. A λίθος.
Λιθὰς, άδος, ἡ, lapillus, lapis. Ab eod.
Λιθάσας, aor. 1. part. act. verbi λιθάζω.
Λιθάσθωσιν, 3. pl. aor. 1. conj. pass. cum ν ἐφελκ.
Λιθαστὴς, οῦ, ὁ, lapidator, *Ph.* A λιθάζω.
Λιθάσωσιν, 3. pl. aor. 1. conj. act.
Λίθειος, εία, ειον, vel λίθειος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapideus, saxeus. A λίθος.
Λίθεος, εα, εον, vel λίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Λιθία, seu λιθεία, ἡ, copia lapidum, lapides.
Λιθιακὸς, unde λιθιακὰ, τὰ, liber de lapidibus. A λίθος.
Λιθίασις, εως, ἡ, calculi generatio in vesica, *Gl. V.* calculositas; (2) morbus oculorum in exteriori palpebrarum parte. A
Λιθιάω, ῶ, fut. άσω, calculo, laboro; part. λιθιῶν, calculosus, *Ph.* A λίθος.
Λιθίδιον, ου, τὸ, lapillus. Dim. Ab eod.
Λιθίζω, lapidem refero seu imitor, *Steph.*
Λίθινος, ίνη, ινον, vel λίθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapideus, saxeus. A λίθος.
Λιθίνως, *adv.* ad instar lapidis vel saxi.
Λιθὶς, ίδος, ἡ, lapillus, parvus lapis. Dim.
Λιθόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidibus petitus, lapidibus obrutus. Ex λίθος et βάλλω.
Λιθοβολέω, ῶ, fut. ήσω, lapidibus peto, lapidibus obruo. Λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτὴν, *Luc.* 13, 84. Ἡμῖν ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθοβολεῖσθαι, *Joan.* 8, 5. Λιθοβοληθήσεται, *Heb.* 12, 20.
Λιθοβολία, ας, ἡ, lapidatio. A
Λιθοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidibus jaculans, lapidibus impetens. Ex λίθος et βάλλω.
Λιθογλύπτης, ου, ὁ, lapicida, sculptor.
Λιθογλυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in lapide insculptus. Ex λίθος et γλύφω, *sculpo.* Unde
Λιθογλύφος, ου, ὁ, qui lapides sculpit, statuarius, sculptor marmorarius, *Ph.*
Λιθογλύφιος, α, ον, cælatus, *Man.*
Λιθόδενδρον, ου, τὸ, corallium.
Λιθοδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, epith. Gorgonis, quasi lapideo adspectu, qui vim habeat convertendi in lapides. Ex λίθος et δέρκω.
Λιθόδερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pelle lapidea tectus, corio duritie ad lapidem accedente munitus. Ex λίθος et δέρμα, *corium.*
Λιθοδίκτω, lapidibus impeto, *Suid.*
Λιθοδόμητος, ου, e saxo structus.
Λιθοδόμος, ου, ὁ, faber lapidarius, qui ex lapidibus ædificia struere novit. Ex λίθος et δέμω, *ædifico.*
Λιθοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lapidis speciem seu formam habens. Ex λίθος et εἶδος.
Λιθοεργὴς, saxificus, in lapidem mutans. Οὐχὶ μέτωπον ἀθρεῖς λιθοεργέος Μεδούσης, *Oppian. Cyneget.* 3, 222.
Λιθοέργος, in lapidem vertens. Γοργόνα τὰν λιθοεργὸν ὁμοῦ καὶ τριπλόα γυῖα γραψάμενος, ὅκεις, quæris cur pingi jusserit Gorgonem adspicientes in saxa vertentem et tres pedes, *Analect.* 1, 496.
Λιθοθλάω, ῶ, lapidem aut lapide frango. Ex λίθος et θλάω.
Λιθοκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, immisericors, durus. Ex λίθος et καρδία.
Λιθοκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapideum et durum caput habens. Ex λίθος et κεφαλή.
Λιθοκόλλα, ας, ἡ, glutinum quo lapides conglutinantur. Ex λίθος et κόλλα.
Λιθοκόλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, e lapidibus conglutinatus et compactus; (2) cui lapides pretiosi adglutinati sunt; (3) gemmis et lapidibus distinctus, pictus; (4) *metaphorice,* durus. (4) χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα, induens tibi frena dura ferri, *id est,* frena ferrea, *Soph. Trach.* 1260.
Λιθοκοπία, ας, ἡ, ictus lapidis, *Suid.* ἡ ἐκ λίθων βολὴ, percussio quæ fit lapidibus conjectis; (2) labor lapicidæ. A
Λιθοκόπος, ου, ὁ, lapicida. Ex κόπτω.
Λιθολευστέω, ῶ, fut. ήσω, lapido.
Λιθολευστὴς, οῦ, ὁ, lapidator. A λιθολεύω.
Λιθόλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidibus obrutus, lapidatus; (2) per lapidationem factus. Λιθόλευστος Ἄρης, *Soph. Aj.* Πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπεὶς, metuo ne lapidibus impetitus misere mortem cum eo oppetam, *Id. ibid.* 253. Ab eod. Hinc
Λιθολευστῶ, lapido, *Guil. Bud.*
Λιθολεύω, fut. εύσω, lapido. *Vet. Lex.*
Λιθολογέω, ῶ, fut. ήσω, lapides lego, seu operi faciendo idoneos lapides seligo. Hinc
Λιθολόγημα, ατος, τὸ, ædificium ex lectis lapidibus exstructum; strues lapidum. A præc.
Λιθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lapides legit, seu colligit, seu seligit idoneos; (2) qui locum lapidibus plenum purgat, ruderum purgator. (2) λιθολόγοι γὰρ . . . ὡδοποιοῦν τοῖς διαθέουσιν, *Appian. Punic.* 129. Ex λίθος et λέγω.
Λιθομυλία, ἡ, lapides molares, saxa, cæmenta. Ex λίθος et μύλη.
Λιθόξεστος, ον, e lapide scalptus.
Λιθοξοεῖον, εἴου, τὸ, lapicidina, *Gl. V.*
Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, instrumentum radendis aut scalpendis lapidibus idoneum. A
Λιθοξόος, ου, ὁ, qui lapides scalpit seu polit, aut radendo complanat. Ex λίθος et ξέω.
Λιθοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, calculum gignens, saxificus. Ex ποιέω.
Λιθοπρίστης, ου, ὁ, serrarius lapidarius, *Gl. V.* Ex πρίω, *serra seco.*
Λιθόῤῥινος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidea pelle tectus, corio fere lapideo munitus; epith. testudinum.
ΛΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, lapis, saxum; (2) lapis pretiosus, gemma; (3) ara, item tribunal e saxo, *impr.* quod Athenis in templo erat.
Λιθοσόος, vel λιθοσσόος, ου, ὁ, lapidum jactu fugans; (2) lapidator, lapides jaciens. Ex λίθος et σόω.
Λιθοσπαδὴς, epith. muri, &c. cujus lapides vulsi. Ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, ipsum subeuntes ostium, soluta prius compage saxi objecti, *Soph. Antig.* 1216. Ex λίθος et σπάω, *vello.* Male in *Hederico Ernestino,* e lapide structus.
Λιθόσπερμον, ου, τὸ, lithospermum, herba, quæ sic dicitur ob seminis duritiem.
Λιθοστεγὴς, ὲς, lapide tectus, e lapide structus. A στέγος, *tectum.*
Λιθόστρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidibus stratus. Τὸ λιθόστρωτον, *subst.* pavimentum tessellatum.
Λιθοτομεῖον, είου, τὸ, lapicidina, *Gl. V.* Ex λίθος et τέμνω.
Λιθοτομέω, fut. ήσω, lapides exscindo.
Λιθοτομία, ας, ἡ, lapicidina.
Λιθοτομίας, ου, ὁ, idem quod λιθοκόπος, *Poll.*
Λιθοτόμος, ου, ὁ, lapicida, cæmentarius; (2) chirurgus calculum exscindens. A τέμνω.
Λιθότομος, ου, ὁ, incisus a lapide. Ex eod.
Λιθοτράχηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, duram, rigidam habens cervicem.
Λιθοτριβικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars lapides elaborandi ad operum ornamenta. Ex τρίβω.
Λιθουλκέω, ῶ, lapides traho, extraho. A
Λιθουλκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, lapides extrahens e lapicidina. Ex λίθος et ἕλκω, *traho.*
Λιθουργέω, ῶ, fut. ήσω, lapides elaboro; (2) in lapidem converto. A λιθουργός.
Λιθουργία, ας, ἡ, opus lapidarium. Ab eod.
Λιθουργικὸς, ἡ, ὸν, lapides incidens. Hinc ἡ λιθουργικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars incidendi lapides. Ab eod.

Λιθούργιον,

Λιθουργιον, ου, τὸ, lapicidina. Ab eod.

Λιθουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui lapides elaborat, qui lapides scalpit et operi aptat; lapidarius, *Gl. V.* Ex λίθος et ἔργον.

Λιθοφορέω, ῶ, fut. ήσω, lapides fero, lapides porto, lapides comporto. A

Λιθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapides ferens seu portans; λιθοφόρος, sc. μηχανὴ, catapulta, quæ lapides mittit. Ex φέρω.

Λιθόψωκτος, ον, lapides lævigans, *Man.*

Λιθόω, ῶ, fut. ώσω, in lapidem verto, lapidem reddo; λιθόομαι, οῦμαι, lapidesco. A λίθος.

Λιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lapidosus, saxosus. Ab eod.

Λιθωδία, ας, ἡ, saxositas, saxea durities.

Λιθωμόται, qui ad lapidem in concione jurabant, *Hes.* Ex λίθος et ὄμνυμι, *juro.*

Λιθώπης, ες, lapideo aspectu, *Theoph.*

Λίθωσις, εως, ἡ, mutatio in lapidem seu in naturam saxeam. A λιθόω.

Λίκιγξ, minima et exilissima avis vox, *Sch. Aristoph.*

Λικμαῖος, Δῆοι λικμαίῃ, *Suid.* Vide *Steph.*

Λικμάω, ῶ, fut. ήσω, ventilo, evanno, ventilabro purgo; (2) cribro, *Il.* 5, 500. A λικμός.

Λικμήσει, 3. sing. fut. 1. ind. act.

Λικμητὴρ, ῆρος, ὁ, ventilator, qui vanno frumentum purgat. A λικμάω.

Λικμητήριον, ου, τὸ, ventilabrum, vannus qua frumentum purgatur. Ab eod.

Λικμητρὶς, ίδος, ἡ, qualus per quem fæx percolatur. Ab eod.

Λικμητὴς, οῦ, ὁ, ventilator. A λικμάω.

Λικμήτωρ, ορος, ὁ, idem et ab eod.

Λικμητικὸς, ἡ, ὸν, ad ventilandum factus.

Λικμίζω, trituro, tero. *Hes.* A

ΛΙΚΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, ventilabrum, vannus.

Λικμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vannum ferens; vide λικνοφόρος. Ex φέρω.

Λικμώντων, gen. pl. part. præs. *contr.* pro λικμαόντων, a λικμάω.

Λικνάριον, ου, τὸ, vannulus, *Gl. Vet.*

Λικνίζω, vanno, vannio, *Gl. V.* A λίκνον.

Λικνίτης, ου, ὁ, Bacchi epith. Ἀπὸ τῶν λίκνων ἐν οἷς παιδία κοιμῶνται, a cunis, *Hes.*

Λικνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vanno similis; (2) sordidus. Ex λίκνον et εἶδος.

Λίκνον, ου, τὸ, vannus; (2) cribrum; (3) cunabulum. *Gl. V.* cunæ.

Λικνοστεφὴς, ὁ, vanno redimitus, *Hes.*

Λικνοφορέω, ῶ, vannum gesto. A

Λικνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, homo infimæ sortis qui vannum gestat in Bacchicis sacris, unde etiam dictum est de homine abjecto et contempto. Ex λίκνον et φέρω.

Λικριφὶς, *adv.* oblique, ex obliquo, *Il.* 14, 46.

Λίκτης, ου, ὁ, linctor, *Gl. Vet.* Ex λείχω.

Λιλαίεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro λιλαίῃ, a

ΛΙΛΑΙ'ΟΜΑΙ, cupio, appeto, desidero. Οὐδέ τι αὐτὸς Ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, *Il.* 13, 253. Ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο, *Ib.* 3, 133.

Λιμαγχέω, ῶ, inedia neco. Ex λιμὸς et ἄγχω.

Λιμαγχικὸς, ἡ, ὸν, fame vexans:

Λιμαγχονάω, ῶ, fame neco; (2) fame ango et adfligo. Ex iisd.

Λιμαγχονέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ex iisd.

Λιμαίνω, fame laboro. A λιμός.

Λιμακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, herbidus, humidus. *Ex Hippocr.* A λείμαξ.

Λιμβρὸς, obscurus, tenebrosus, *Hes.* A λιβρός.

Λιμενάρχης, ου, ὁ καὶ ἡ, portus seu portuum præfectus, custos. *Gloss. Vet.* portitor. Ex λιμὴν et ἀρχὴ, *principatus.* Hinc

Λιμεναρχία, ας, ἡ, portus præfectura, custodia.

Λιμενήοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui portum continet. Ex λιμὴν et ἔχω. Unde

Λιμενηόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui portu continetur.

Λιμενῆτις, al. λιμενῖτις, in portu versans, *Ep.*

Λιμενίζω, fut. ίσω, recipio, colloco in portu. *Pass. seu med.* sum in portu. A λιμήν.

Λιμένιον, ου, τὸ, parvus portus. Dim.

Λιμενίσκος, ου, ὁ, porticulus, *Gl. V.*

Λιμενίτης, ου, ὁ, in portu versans, qui portum incolit. Fœm. λιμενῖτις. Ab eod.

Λιμενοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, portui similis, portuosus. Ex λιμὴν et εἶδος.

Λιμενορμίτης, ου, ὁ, qui ad portum applicat, applicatur. Ex λιμὴν et ἐνορμίτης.

Λιμενοσκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, portuum inspector.

Λιμενοφυλακία, ας, ἡ, portuum custodia. A

Λιμενοφύλαξ, ακος, ὁ, portus seu portuum custos. Ex λιμὴν et φύλαξ.

ΛΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, portus.

Λιμηρὴς, ὲς, E. M. ex Pind. *per Sync.* pro λιμενήρης, vel λειμωνήρης.

Λιμηρὸς, ρὰ, ρὸν, famelicus, fame laborans, pauper. A λιμός.

Λίμνα, vel λίμνη, Limna, gymnasium prope Trœzenen, vicinum mari, dicatumque Dianæ. Δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι Λίμνας, *Eurip. Hippol.* 228.

Λίμνα, *Dor.* pro λίμνη, mare, *apud Soph.*

Λιμνάζω, fut. άσω, stagno, restagno; (2) stagnare facio. A λίμνη. Unde

Λιμναῖος, αία, αῖον, paluster, lacuster. At Λιμναῖος, Bacchus. A Λίμναι, loco Atticæ.

Λιμναία, *Poet.* pro λίμνη, *Eust.*

Λιμνακὶς, ίδος, ἡ, palustris, epith. Nympharum.

Λιμνασία, ἡ, stagnatio, stagnum. A λιμνάζω.

Λιμνὰς, άδος, ἡ, palustris, lacustris. A λίμνη.

Λιμνᾶτις, *Dor.* pro λιμνῆτις, palustris.

ΛΙ'ΜΝΗ, ης, ἡ, palus, stagnum, lacus; (2) mare. At Λίμναι, locus Atticæ.

Λιμνήτης, ου, ὁ, idem quod λιμναῖος.

Λιμνῆτις, νήτιδος, ἡ, palustris, lacustris.

Λιμνοειδῶς, *adv.* specie lacus. Ab εἶδος.

Λιμνοθάλαττα, ης, ἡ, lacus ingens, maris instar.

Λιμνομάχαι παῖδες, pueri pugilatu certantes in loco qui Λίμναι dicebatur, *Hes.* Ex Λίμναι et μάχη, *pugna.*

Λιμνόομαι, οῦμαι, in paludem seu lacum abeo et exundo, in paludem redundo, aqua stagnante repleor. A λίμνη.

Λιμνόστρεα, ων, τὰ, paludis seu paludum ostrea. Ex λίμνη et ὄστρεον.

Λιμνοσώματος, ον, epith. piscis palustris.

Λιμνουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui circa paludes opus facit. Ex λίμνη et ἔργον.

Λιμνοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in palude seu stagno natus. Ex φύω, *nascor.*

Λιμνοχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, paludibus gaudens, qui in palude vivit. Ex χαίρω. Unde

Λιμνόχαρις, Limnocharis, ranæ nomen, *in Batrachom.* qu. dic. paludibus gaudens.

Λιμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, paludosus, paludem imitans. A λίμνη.

Λιμοδωριεῖς, qui fame adacti aliquo demigrant; ut Dorienses e Peloponneso, qui Rhodum et Cnidum incoluerunt. A λιμὸς et Δωριεύς.

Λιμοδωριέω, fame compulsus aliquo commigro, *V. Lex.*

Λιμοθνὴς, ὁ καὶ ἡ, fame mortuus. A θνήσκω.

Λιμοκίμβριξ, κος, ὁ, ἡ, τὸ, qui ad famem usque parcus est. Ex λιμὸς et κίμβριξ.

Λιμοκτονέω, ῶ, fame eneco.

Λιμοκτονία, ας, ἡ, qu. dic. cædes quæ fit fame, summa fames, summa esuritio; (2) abstinentia ab omni cibo. A

Λιμοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, fame enecans, famem mortiferam adferens. Ex λιμὸς et κτείνω.

Λιμόξηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, famelicus, *Gl. V.*

Λιμοξήρως, *adv.* famelice, *Ph.* A præc.

ΛΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, [*Dor.* ἡ,] fames.

Λιμοφορεὺς, έως, ὁ, famem afferens. Gen. plur. *Poet.* λιμοφορήων, *in Epigr.* pro λιμοφορέων. A

Λιμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex λιμὸς et φέρω.

Λιμόψωρος, ου, ὁ, scabies e fame orta, sive qua homines jumentaque in fame corripiuntur, *Polyb.* Ex ψώρα.

Λιμπάνω, linquo. A λείπω.

Λιμφεύω, fut. εύσω, fallo, decipio. A λιμφός.

ΛΙΜΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, sycophanta, delator, *Hes.* al. λιμός.

Λιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, famelicus. A λιμός.

Λιμώττω, esurio, fame laboro. Ἄσιτος καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται, *Luc.*

Λιναγρέτης, ου, ὁ, piscator. A λίνον et ἀγρεύτης.

Λιναῖος, e lino factus, *V. Lex.* A λίνον.

Λινάριον, ου, τὸ, funiculus, parvum filum, *V. Lex.* (2) rete, *Eust.* Dim. ab eod.

Λινεῖος μίτος, lineum stamen, *Suid.*

Λίνεος, έα, εον, *contr.* λινοῦς, ῆ, οῦν, lineus.

Λινεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, e lino factus. Ex λίνον et ἔργον.

ΛΙΝΕΥ'Σ, έως, ὁ, mugil, piscis, *Hes.*

Λινευτὴς, οῦ, ὁ, venator. Ἀρπαλίων ὁ πρέσβυς, ὁ πᾶς ῥυτὶς ὢν, ὁ λινευτὴς, *Anthol. Reisk.* 5.

Λινίσκος, ου, ὁ, parvum filum lineum, funiculus, *V. L.* Dim. a λίνον.

Λινόδεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex lino vinculum habens; (2) vinculum lineum.

Λινόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, lino vinctus. Ex δέω.

Λινόδρυς, herba, quæ alio nomine χαμαίδρυς, trissago, *Diosc.* Ex λίνον et δρῦς.

Λινόζευκτος, ον, lino compactus, *Opp.*

Λινόζωστις, herba mercurialis, *Diosc.*

Λινοθώρηξ, θώρηκος, ὁ καὶ ἡ, lineum thoracem habens.

Λινοκαλάμη, ης, ἡ, lini stipula, *Jos.* 2, 6.

Λινοκάλαμις, ἡ, linum agreste, *V. L.*

Λινόκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, e lino netus. Ex κλώθω.

Λινόκροκος, ου, ὁ καὶ ἡ, e lino textus. Ποντίοις πείσμασι λινόκροκον φάρος στέλλων, *Eurip. Hec.* 1080.

ΛΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, linum, herba quædam. *Angl.* FLAX. (2) filum lineum; (3) filum quodvis; (4) chorda citharæ; (5) rete; (6) linea piscatoria; (7) textum e lino; (8) linteum velum.

Λινόπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, lineam vestem indutus.

Λινοπληγὴς, ὲς, rete terendo, mordendo, feriendo perrumpens. Epith. piscis. Ex λίνον et πληγή.

Λινοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, retia texens, piscator. *Gl. V.* linarius. Ex πλέκω.

Λινοπλύνας, ου, ὁ, qu. dic. lini lotor. Ex πλύνω.

Λινοποιὸς, οῦ, ὁ, linarius, *Gl. V.* Ex ποιέω.

Λινοπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, per linum transiens, per velum transiens. Ex λίνον et πόρος.

Λινοπτάζω, retia specto, defixos in retia oculos habeo, *Hes.* A λινόπτης.

Λινοπτάω, ῶ, et λινοπτάομαι, ῶμαι, idem.

Λινόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, lineas habens alas, i. e. vela. Ex λίνον et πτέρον.

Λινοπτέρυξ, υγος, lineas alas habens, *id est,* vela, velivolus. Λινοπτερύγων ὅπλα νηῶν, *Oppian. Cyneget.* 1, 121; 4, 61.

Λινόπτης, ου, ὁ, qui retia servat. Ex ἕπτομαι.

Λινοῤῥαφὴς, ὲς, e lino sutus.

Λινοῤῥαφὸς, et λινοῤῥαφὶς, *ap. Steph.* idem quod λινοῤῥαφής.

Λῖνος, ου, ὁ, fossorum et agricolarum cantilena.

Λινόσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. lineam, i. e. ex lino carnem habens, tenuis et mollis. Ex λίνον et σάρξ.

Λινόσπαρτον, ου, τὸ, genus quoddam lini, quo ad ligandum utebantur, *Theophr.*

Λινόσπερμον, ου, τὸ, lini semen, *Gl. V.*

Λινοστασία, ας, ἡ, retium collocatio. Ex στάσις.

Λινοστατέω, ῶ, retia pono seu colloco. Et *in pass.* λινοστατέομαι, οῦμαι, in retia incido; illaqueor.

Λινοστολία, ας, ἡ, amictus lineus. Ex στολή.

Λινόστροφον, ου, τὸ, marrubium, herba, *Ph.* Ex στρέφω, *verto.*

Λινόστροφος, ον, ex lino tortus, *Opp.*

Λινοῦλκος, ὁ καὶ ἡ, e lino ductus seu factus, nisi leg. λινουργὸς, *Ern.*

Λινουργεῖον, ου, τὸ, lanificum. A λινουργός.

Λινουργία, ας, ἡ, lini apparatio, confectio. A

Λινουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui linum elaborat. *Gl. V.* lintearius. Ex ἔργον.

Λινοῦχος, ου, ὁ, retiarius, *Gl. V.* Ex ἔχω.

Λινοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, linum corrumpens. Ex φθείρω.

Λινοχίτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, lineam vestem habens.

Λινοχλαίνης, ου, ὁ, idem. Ex λίνον et χλαῖνα.

Λινόω, ῶ, f. ώσω, lino vincio. A λίνον.

Λίνωσις, εως, ἡ, ligatio. A λινόω.

Λίπα, *indecl.* pingue. A λίπος.

Λιπάζω, ungo, *Nic.*

Λιπαίνω, f. ανῶ, pinguefacio, pinguem reddo; *pass.* λιπαίνομαι, pinguesco; a. 1. part. λιπανθεὶς, pinguefactus. Ab eod.

Λιπαρά, genus medicamenti, *Diosc.*

Λιπαραῖος, ον, Liparæus, Epith. Vulcani, *Theoc.*

Λιπαράμπυξ, υκος, ὁ ϗ ἡ, pulchro redimiculo ornatus, *Ern.* Θασίαν λιπαράμπυκα, *apud Aristoph.* phialam vino Thasio quasi coronatam, plenam.

Λιπαραυγὴς, ὲς, splendidus. Ex αὐγή.

Λιπαρέω, ῶ, f. ήσω, adsiduus sum, persevero, adsto; (2) adsidue, valde rogo, etiam consolor, diligenter hortor. Καὶ τῷ μὲ χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; quid petis? *Soph. Œd. Tyr.* 1434. Ὅσα νῦν λιπαρεῖς ἐμὲ μανθάνειν, *Xen.* Ἐλιπάρεέ τε ἱστορέων, *Herodot.* 3, 51. A λιπαρής.

Λιπαρέως, ῶς, *adv.* jugiter, adsidue; (2) flagitanter, ambitiose, instanter. A λιπαρής.

ΛΙΠΑΡΗ'Σ, ἑος, ὁ ϗ ἡ, adsiduus, sedulus, qui instanter aliquid facit; (2) supplex. (1) μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρὲς, ne mireris me tamdiu immorari, *Soph. Œd. Col.* 1119. (2) δὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῆ τρίχα, *Soph. Elect.* 451. Λιπαρεῖ πρῶσην χερὶ, *Id. Ibid.* 1378. A λίπτω.

Λιπαρητέον, *adv. posit.* rogandum est, postulandum. Τὸ δὴ μὴ ἀποθανεῖν ὡς ᾤετο λιπαρητέον εἶναι, *Plat.*

Λιπαρία, ας, ἡ, *Ion.* λιπαρίη, ης, ἡ, adsiduitas, sedulitas; (2) adsidua obtestatio. A λιπαρής, vel λιπαρός. Unde

Λιπαρία, ας, ἡ, pinguedo, *Gl. Vet.*

Λιπαρόγεως, ω, ὁ ϗ ἡ, pinguem terram habens. Ex λιπαρὸς et γῆ.

Λιπαρόζωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, nitidam ac splendidam et velut unctam zonam habens, splendide cinctus. Ex λιπαρὸς et ζώνη.

Λιπαρόθρονος, ον, pulchram sedem habens.

Λιπαροκρήδεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, pulchram habens vittam. Ex λιπαρὸς et κρήδεμνον.

Λιπαρόμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est nitentibus et pulchris oculis. Ex λιπαρὸς et ὄμμα.

Λιπαροπλόκαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui nitida est coma.

Λιπαρὸς, ρὰ, ρὸν, pinguis, obesus, adiposus, unctus; (2) opimus, opulentus; (3) pulcher, præclarus; (4) beatus, felix; (5) est et epith. precum; ambitiosus, vehemens, assiduus, *ap. Jos.* A λίπος.

Λιπαρότης, ρότητος, ἡ, pinguitudo.

Λιπαρόχροος, *contr.* λιπαρόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, pinguis, corpore nitidus. Χαῖρε σελαναία λιπαρόχροε, *Theocr. Idyll.* 2, 165. Ex χρόος.

Λιπαρόχρως, ὁ ϗ ἡ, idem. Ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν, *Theocr.* 2, 102.

Λιπαρῶψ; ut λιπαρῶπα τράπεζαν, mensam pinguem. Ex λιπαρὸς et ὤψ.

Λιπαρῶς, *adv.* adsidue, jugiter; (2) flagitanter; pro λιπαρέως, a λιπαρής· (3) pinguiter, nitide; (4) beate, feliciter. A λιπαρός.

Λίπας, παος, τὸ, oleum, *Aret.*

Λίπασμα, πάσματος, τὸ, res quæ pinguefacit. A λιπαίνω. Unde

Λιπασμὸς, ῦ, ὁ, saginatio.

Λιπαυγὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, splendore seu lumine defectus, obscurus. Ex λείπω et αὐγή.

Λιπάω, ῶ, pinguesco, pinguis et obesus sum. A λίπος.

Λίπε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλιπε, a λείπω.

Λιπεῖν, a. 1. inf. act. *Poet.* pro λιπεῖν.

Λιπερνὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, qui ex agro in urbem fugit; e divite pauper, *Pu.* et *al. Gl. V.* λιπερνής, pupillus, orbus. Ex λείπω et ἔρνος.

Λιπερνήτης, et λιπερνίτης, ου, ὁ, egenus, mendicus, *Lex. Gr.* A præc.

Λιπεσάνωρ, ορος, ἡ, maritum deserens, adultera. Ex λείπω et ἀνήρ.

Λιπέσθαι, a. 2. inf. med. verbi λείπω.

Λιπήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui statutum diem deseruit, qui statuto die non præsto fuit. Ex λείπω et ἡμέρα, dies.

Λιπητὸς, ῦ, ὁ, tempus quo germinantia succo turgere incipiunt. A λιπάω.

Λιποβίοι, mortui, *Hes.*

Λιποβλέφαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui palpebræ desunt: *ap. Nonn.* oculo destitutus. Ex βλέφαρον.

Λιπόγυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, destitutus artubus, pedibus; mancus. Ex γυῖον.

Λιπόδερμος, ου, ὁ, cui deest præputium, apella, recutitus. *Ph.* λιπόδερμος, curtus. Ex δέρμα.

Λιποδρανέω, &c. Vid. λειποδρανέω.

Λιπόζυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui excussit jugum; solitarius.

Λιποθυμέω, deficio animo. A θυμός.

Λίποι, 3. sing. aor. 2. opt. act. verbi λείπω.

Λίποιεν, 3. pl. aor. 2. opt. act.

Λιπομαρτυρία, ἡ, testimonii recusatio, detrectatio.

Λιπόμαστος, ον, qui mammam reliquit, *Nonn.*

Λιπομήτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, qui matrem reliquit.

Λίπον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔλιπον, a λείπω.

Λιποναύτης· vid. λειποναύτης.

Λιποναύτος, ου, ὁ ϗ ἡ, navis desertor. Ex λείπω et ναῦς.

Λιπόνεως, ω, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Λιπόνηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, eximie improbus, insigniter nequam, *Hes.* Ex λίαν et πονηρός.

Λιπόπαις, ὁ ϗ ἡ, infantibus defectus, *Man.*

Λιπόπνοος, ους, οον, ουν, quem spiritus deficit.

Λιπόῤῥινος, ου, ὁ ϗ ἡ, pelle destitutus dura, uvidam et lubricam habens pellem.

ΛΙ'ΠΟΣ, εος, τὸ, pinguedo, adeps, sebum.

Λιποσαρκὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, macilentus. Ex λείπω et σάρξ.

Λιπόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Λιπόσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, tenebras relinquens, qui umbram suam relinquit, clarus, *Nonnus.* Ex λείπω et σκιά.

Λιποστέφανος, ου, ὁ ϗ ἡ, e corollis seu sertis defluens seu decidens.

Λιποστρατία, ας, ἡ, desertio militiæ. A

Λιποστράτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, desertor militiæ. Ex λείπω et στρατός.

Λιποτακτέω, ῶ, desero locum, ordinem. A

Λιποτάκτης, ου, ὁ· vide λειποτάκτης.

Λιποτάξιον, ου, τὸ· vide λειποτάξιον.

Λιποτριχὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, depilis, cui pili defluunt. Ex λείπω et θρίξ.

Λιποφεγγὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, linquens lucem, carens splendore; (2) cæcus. Ex λείπω et φέγγος.

Λιπόφθογγος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem vox destituit, mutus.

Λιποψυχέω, ῶ, f. ήσω, animam efflo. Ex λείπω et ψυχή.

Λιπόων, præs. part. act. *Poet.* pro λιπῶν, *contr.* ex λιπάων, a λιπάω.

ΛΙ'ΠΤΩ, cupio, desidero, appeto.

Λιπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pinguis. A λίπος.

Λιραίνω, fut. ανῶ, impudenter ago.

Λίρινος, ίνη, ινον, idem quod λείρινος.

Λιριόεις, όεσσα, όεν, idem quod λειριόεις.

Λίριον, ου, τὸ, idem quod λείριον.

Λιρόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui oculis est impudentibus et audacibus, *Suid.* Ex

ΛΙ'ΡΟΣ, et λῖρος, ου, ὁ, vel λιρὸς, ῦ, ὁ, impudens, inverecundus, audax, *Hes.*

Λὶς, acc. λῖν, leo.

Λῖς, *dat.* λιτὶ, *acc.* λῖτα, tenue et subtile linteum. Vid. λῖτον.

Λὶς, ἡ, lævis, glabra; pro λισσὴ, quod idem.

Λίσαι, 2. sing. aor. 2. imperat. med. verbi λίσσομαι.

ΛΙΣΓΑ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, ligo. *Schol.* Theocriti per hoc exponit vocem σκαπάνη. Et videtur linguæ fuisse vulgaris.

Λισσόπυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, attritas et exiles nates habens. E λίσσος et πυγή.

Λισσόπυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, idem, *ap. Sch. Aristoph.*

Λίσσος, f. λίσση, attritus seu detritus usu.

Λισσὰς, ἄδος, ἡ, lævis, glabra; (2) alta, prærupta. (2) λισσάδος ὡς πέτρας λέπας ἀνήλιος, *Eurip. Andr.* 534. A λισσός.

Λίσσεσθαι, præs. inf. med. verbi λίσσομαι.

Λίσσομαι, f. 1. ind. med. *Poet.* pro λίσομαι. A

ΛΙ'ΣΣΟΜΑΙ, supplico, supplex oro, precor; λισσέσκετο, 3. sing. imperf. *Ion.* pro ἐλίσσετο. Πρὸς νῦν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν, *Soph. El.* 430.

ΛΙΣΣΟ'Σ, ἡ, ὸν, lævis, glaber; (2) altus, *Apoll. Rhod.* 2, 382.

Λισσαίνω, complano; (2) fodio.

Λιστρεύω, f. εύσω, idem. A

ΛΙ'ΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, instrumentum ad complanandum solum; (2) radula; (3) scopæ ad verrendum solum; λίστριον, τὸ, idem. Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο ξῦον, *Odyss* 12, 455. Λίστροις αἰπὺν ἤρειψεν πάγον, altam solo complanavit arcem, *Lycoph. Cass.* 1348. Hinc

Λιστρόω, ῶ, fut. ώσω, pavio, complano, æquo. Hinc

Λιστρωτὸς, ἡ, ὸν, pavitus, complanatus.

Λῖτα, acc. sing. a λῖς.

Λιτά, *adv.* pro λιτῶς, *Ep.*

Λιτάζομαι, supplico, supplex oro, *Oppian.* A λιτή.

Λιταίνω, supplico. Τέκος ἐμὸν λιταίνω, *Eur. El.* 1231. Ab eod.

Λιταῖσι, dat. pl. f. g. *Poet.* pro λιταῖς, a λιτός.

Λιτανεία, ας, ἡ, supplicatio.

Λιτάνευε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐλιτάνευε. A

Λιτανεύω, f. εύσω, supplex oro, supplico. Κατεύξατο, ϗ λιτάνευσε τὰν πομπὰν θάσασθαι, *Theoc.* 2, 72. A λίσσομαι.

Λιταργίζω, festino, celeri gradu proficiscor; f. λιταργίσω, *Att.* λιταργιῶ. 1. pl. λιταργιοῦμεν, properabimus. A λίταργος. Hinc

Λιταργισμὸς, ῦ, ὁ, rapidus cursus, fuga.

Λίταργος, ου, ὁ ϗ ἡ, velox, celer, *Suid.* Quasi ex λίαν et ἀργὸς, celer.

Λιτάων, gen. pl. *Æol.* pro λιτῶν, a λιταί.

Λιτέσθαι, a. 2. inf. med. verbi λίτομαι.

Λίτη, ης, ἡ, janua, *ap. Sch. Aristoph.* si locus sanus, *Ern.*

Λιτὴ, ῆς, ἡ, supplicatio, supplices preces, precatio, obsecratio, et Macedoniæ urbs. Hinc Λιταὶ, ῶν, Deæ præsides supplicationum. A λίσσομαι.

Λιτήσιος αὐχὴν, supplex cervix, *Nonn.* A λιτή.

Λιτόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Λιτόβορος, ου, ὁ ϗ ἡ, tenui et vili victu vivens. Ex λιτὸς et βίος.

Λιτοδίαιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex δίαιτα.

Λίτομαι, supplico, supplex oro; a. 1. ἐλλισάμην, *Poet.* pro ἐλισάμην· a. 2. inf. λιτέσθαι. Πρόφρων δὴ κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην, *Od.* 14, 406. A λίσσομαι.

Λῖτον, τὸ, tenue et subtile linteum; ut hinc sit λῖτα, *Il.* 8, 441. Vide λῖς. A

ΛΙΤΟ'Σ, ἡ, ὸν, simplex, nudus, vilis, tenuis, exiguus, non elaboratus, incultus; (2) pro λιτανευτικός, *Pind.*

Λιτότης, ητος, ἡ, vilitas, tenuitas, frugalitas, simplicitas; (2) fig. rhetorica, qua res magna modestiæ causa extenuatur.

Λιτυργὸς, ῦ, ὁ, maledicus, maleficus, et Λιτυργεῖν, maledicere, *Simon.*

Λιτοφαγία, ἡ, tenuis victus. A φαγεῖν.

ΛΙ'ΤΡΑ, ας, ἡ, libra, pondus duodecim unciarum; (2) numismatis genus exigui pretii. Hinc

Λιτραῖος, et λιτριαῖος, libralis, *Gl. V.*

Λίτρον, ου, τὸ, *Att.* pro νίτρον, nitrum.

Λιτροσκόποι, qui λίτρας speculantur; (2) nummularii, *Hes.* fœneratores. Ex λίτρα.

Λιτρώδης, εος, ους, ὁ ϗ ἡ, nitrosus. A λίτρον.

Λιτυέρσης, et λιτυέρσας, ου, ὁ, fossorum et agricolarum cantilena.

Λιτῶς, *adv.* tenuiter, suppliciter.

Λιφαιμέω, ῶ, sanguinem amitto; (2) deficio corpore, *Hes.* (1) ὁ δὲ Κελτὸς ἀγανακτῶν, καὶ λιφαιμῶν, ἐδίωκε τὸν Βαλλίριον, *Appian. de Reb. Gallicis.* Ex λείπω et αἷμα.

Λιχάζειν, per prærupta dejicere, apud Cretenses, *Hes.* (2) cupere, *Id.* al. γλιχάζειν.

ΛΙΧΑΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, index digitus; (2) nomen sonitus harmonici. Hinc

Λιχὰς, ἄδος, ἡ, mensura interstitii inter pollicem et indicem digitos distentos, *Poll.*

Λιχὴν, ῆνος, ὁ, impetigo, *Gl. V.*

Λιχηνωτὸς, ἡ, ὸν, impetiginosus, *Gl. V.* Quasi a λιχηνόω, quod esset impetigine adficio.

Λίχμαζον, imperf. *Ion.* pro ἐλίχμαζον, a

Λιχμάζω, f. άσω, lambo, ligurio. Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε. *Hesiod. Scut.* 235. A λείχω.

Λιχμὰς, άδος, ἡ, quæ lambitur seu lingitur.

Λιχμάω, ῶ, et λιχμάομαι, ῶμαι, lambo, lingo. Δέρματα δ' ἕλοντες ἐλιχμῶντο, *App.*

Λιχμήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, exserta lingua os lingens, *Nic. in Alex.* 37.

Λιχνεία, ας, ἡ, liguritio, catillatio.

Λίχνευμα, ατος, τὸ, cupediæ, delicatæ dapes, quibus avido ore inhiamus.

Λιχνεύω, et λιχνεύομαι, ligurio; (2) avide capio. A

Λίχνος, η, ον, qui ita cupediis deditus est, ut digitos seu catinos lingat; liguritor, catillo, gulosus, avidus. A λείχω.

Λίχνον, τὸ, cupedo, gulositas, *Steph.*

Λιχνοφιλάργυρος, ε, ὁ, gulosus, simul et avarus. Ex λίχνος et φιλάργυρος.

Λίχνως, *adv.* gulose, avide, voraciter, more catillonum. A λίχνος.

Λίχος, τὸ, condimentum delicatum, *Poll.*

Λὶψ, λιβὸς, ἡ, petra, unde aqua destillat, *Hes.* (2) gutta, stilla.

Λὶψ, λιβὸς, ὁ, Africus ventus.

Λιψερία, ἡ, defectus urinæ, *ap. Æsch.* sed lectio vitiosa videtur, *Ern.*

Λιψύδριον, ε, τὸ, locus quidam Atticæ, aqua destitutus, ex re nomen habens. Ex λείπω et ὕδωρ.

Λόβιον, ε, τὸ, gibba pars hepatis, fibra. Dim. a

ΛΟΒΟ'Σ, ε, ὁ, ima pars auris; (2) extrema pars hepatis; (3) siliqua, leguminum integumentum, quo plura simul involvuntur. Hinc

Λοβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, siliquæ seu folliculo leguminum similis, siliquaceus.

Λογάδες, oculi, *Anthol.* album in oculo, *Schol. Nicandri.* At λογάδες, electi; vide λογάς.

Λογάδην, *adv.* lecte, electe. A λογάς.

Λογαῖος, αία, αῖον, lectus, delectus. Ab eod.

Λογαριάζω, fut. άσω, rationem ineo, computo. A λογάριον.

Λογαριασμὸς, ε, ὁ, computatio. A λογαριάζω.

Λογαριαστὴς, ε, ὁ, computator. Ab eod.

Λογάριον, ε, τὸ, vocula; (2) oratiuncula; (3) disputatiuncula; (4) ratiuncula, computatiuncula. Dim. a λόγος.

Λογὰς, άδος, ὁ ϗ ἡ, delectus; *pl.* λογάδες, electi, delecti; λίθοι λογάδες, temere reperti, non excisi e lapicidina; (2) oculus. (1) σὺ δὴ στρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων ποτὲ, *Eurip. Androm.* 324. (2) πάρνοψι φάη λογάδας τε προσωπῆς, locustis oculos similis, *Nic. Ther.* 292. A λέγω.

Λογάω, ῶ, dicturio, dicere seu disserere cupio, *Luc. Lexiph.* A λόγος.

ΛΟ'ΓΓΗ, ης, ἡ, sepulchrum, *Hes.* (*proprie*, quies, *Ern.*)

ΛΟΓΓΩ'Ν, ῶνος, ὁ, lapis in portu pertusus, ut per ejus foramen fune trajecto navis religari possit, *Etym.*

Λογεῖον, ε, τὸ, pulpitum in theatro, super quo histriones fabulam recitant; (2) quibusdam et os, quoniam per illud sermo exit, *Poll.* (3) *in Sacris Literis* oraculum, quod sacerdos in pectore gestabat, duodecim in primis gemmis, pro numero tribuum Israelitarum, constans. *Vetus versio*, rationale. *Nova*, pectorale. A λόγος.

Λογέμπορος, ε, ὁ, verborum venditor, qui mercaturam verborum exercet; de Sophistis.

Λογεὺς, έως, ὁ, tabularius, scriba. A λόγος.

Λογία, ας, ἡ, collecta, id quod in ecclesia colligebatur, ad pauperum sustentationem, *item* oblatio sacra. A λέγω, *colligo.*

Λογίατρος, ε, ὁ, verbo tenus medicus. Ex λόγος et ἰατρός.

Λογίδιον, ε, τὸ, vocula; (2) oratiuncula; (3) fabella. Dim. a λόγος. Unde

Λογιεὺς, έως, ὁ, orator, qui causas dicit; ὁ ῥήτωρ, ut exponit *Pollux e Critia.*

Λογιζέσθω, 3. sing. præs. imperat. med. verbi

Λογίζομαι, f. ίσομαι, rationem ineo seu subduco, computo, supputo; (2) collatis utrimque rationibus certi aliquid concludo; (3) mecum reputo, considero, perpendo, cogito, censeo, arbitror, existimo, opinor, æstimo; (4) imputo, tribuo. Ὡς' εἴ τις δύο ἢ κ' πλείες τις ἡμέρας λογίζεται, μάταιός ἐςιν, sibi promittit, *Soph. Trach.* 960. Τὴν τὴν σωτηρίαν ἐν ἐδενὶ λογίζεται, nihili ducit. *Chrys. Eur. Alc.* 780. A λόγος.

Λογικεύομαι, fut. εύσομαι, ratiocinor, ratione utor. A

Λογικὸς, ἡ, ὸν, rationalis, ratione præditus, ratione utens; (2) dialecticus, pertinens ad disserendi methodum, i. e. subtilis; (3) qui sermocinari potest, sermocinator; (4) eloquens, facundus, disertus; (5) doctus; (6) in oratione prosa usitatus. Hinc τὸ λογικὸν, ε, ratio; et ἡ λογικὴ, sc. τέχνη, logica, ars ratiocinandi. A λόγος.

Λογικῶς, *adv.* cum ratione, more eorum qui ratione utuntur; (2) disserentium modo, i. e. subtiliter. A λογικός.

Λόγιμος, ίμη, ιμον, vel λόγιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, mentione dignus, memorabilis, celebris, nobilis. A λόγος.

Λόγιον, ε, τὸ, responsum, oraculum. Vide λογεῖον. (1) οἷς ἅπασιν ἔξεςι θαυματοποιοῖς εἶναι, καὶ μικρὸν ἀπερυθριάσασιν ἐν τῷ λογίῳ ἀποδῦναι καὶ σχεδιάσαι τέχνην θείας ἀξίαν, *Synesius de Calvitio*, 78.

Λόγιος, ία, ιον, celebris, memorabilis; (2) historiæ et antiquitatis peritus; (3) eloquens, disertus, facundus, elegans, doctus; (4) fatidicus, vates. Unde

Λογιότης, ητος, ἡ, eloquentia, facundia.

Λογίσαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. verbi λογίζομαι. Unde

Λόγισμα, ατος, τὸ, quod in rationibus supputandis alicui imputatur.

Λογισμὸς, ε, ὁ, supputatio, computatio, ratiocinium; (2) ratiocinatio, reputatio, cogitatio; (3) consilium, deliberatio; (4) ipsa ratio ac mens; (5) syllogismus; (6) confessio, *apud mediæ ætatis Græcos.*

Λογιςέον, *adv. posit.* ratiocinandum, considerandum, cogitandum.

Λογιςεύω, f. εύσω, computo. *Philoxen.* λογιςεύει, curat. A λογιςής.

Λογιςήριον, ε, τὸ, locus ubi sedebant λογιςαί. *Gl. V.* tabularium; (2) judicium τῶν λογιςῶν· (3) λογιςήρια, scholæ ratiocinatorum; *item* scholæ in quibus disseritur.

Λογιςὴς, ε, ὁ, ratiocinator, supputator, calculator; (2) cui reddenda est ratio administratæ reipublicæ; (3) æstimator. *Gl. V.* curator, tabularius, pensitator, rationalis. A λογίζομαι.

Λογιςικὸς, ἡ, ὸν, idem; artis numeros tractandi peritus; (2) rationalis, rationis compos, qui ratione uti potest. A λογιςής.

Λογιςονόμος, ον, rationarius, *Man.*

Λογίως, *adv.* diserte, eloquenter, eleganter. A λόγιος.

Λογογραφέω, ῶ, fut. ήσω, scribo orationes forenses, aut historiam; (2) scriptito, scribo. Λογογραφῶν κρύφα τοῖς ἀντιδίκοις, *Plut.*

Λογογραφία, ας, ἡ, orationum aut etiam historiæ scriptio.

Λογογραφικὸς, ἡ, ὸν, ad scribendi artem pertinens. Hinc ἡ λογογραφικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars scribendi orationes. A

Λογογράφος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui orationes scribit, orator; (2) tabularius; scriba, *Gl. V.* Ex λόγος et γράφω, *scribo.*

Λογοδαίδαλος, ε, ὁ ϗ ἡ, orationum ingeniosus concinnator, orationum peritus artifex, qui orationes vario artificio elaborat.

Λογόδειπνον, ε, τὸ, cœna verbis magis ac sermonibus, quam cibo aut ferculis constans.

Λογοδηρία, ας, ἡ, verborum contentio, altercatio inanis. Ex δῆρις, *pugna.*

Λογοδιάῤῥοια, ας, ἡ, verborum profluvium, profluentia loquendi inanis et nugax.

Λογοδιδάσκαλος, ε, ὁ ϗ ἡ, dicendi magister.

Λογοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, solutæ orationi similis; (2) rationis speciem habens. Ex εἶδος.

Λογοειδία, ας, ἡ, vitium poematis, cum nihil cultus splendorisque habet, sed futile est et nugax. A præc.

Λογοθεσία, ας, ἡ, discussio, *Ph.* Ex θέσις.

Λογοθέσιον, ε, τὸ, rationum exactio.

Λογοθετέω, ῶ, fut. ήσω, rationem reposco; (2) ratiocinor, computo. A

Λογοθέτης, ε, ὁ ϗ ἡ, rationum exactor, discussor. *Ph.* cancellarius. Ex τίθημι.

Λογοθήρας, ε, ὁ, qui verba aucupatur, verborum captator. Ex θήρα.

Λογολεσχεῖν, blaterare, nugari. A

Λογολέσχης, ε, ὁ, blatero, blaterator, nugator, loquax. Ex λόγος et λέσχη.

Λογομάγειρος, ε, ἡ, exquisitius ornans orationem.

Λογομανέω, ῶ, literis et disciplinis vehementer incumbo, insano quasi amore earum teneor. Ex λόγος et μαίνομαι.

Λογομαχέω, ῶ, verbis pugno, rixor, 2 *Tim.* 2, 14.

Λογομαχία, ας, ἡ, pugna quæ fit verbis, aut de verbis, inanis rixa. A

Λογομάχος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui verbis pugnat, argutator. Ex μάχομαι.

Λογόμιμος, ε, ὁ, scurra, qui aliorum dicta imitando exprimit.

Λογομύθιον, ε, τὸ, fabulosa narratio. Ex λόγος et μῦθος.

Λογοποιέω, ῶ, fut. ήσω, fabulas fingo, seu scribo, more poetarum fingo; (2) fingo, mentior, rumorem falsum spargo; (3) dictito, perhibeo; (4) dissero, sermones confero. Καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνομίας ἐλογοποίησαν κατὰ τῶν θεῶν, *Isocr.* A λογοποιός. Hinc

Λογοποίημα, -ποιήματος, τὸ, fabula, commentum, mendacium; (2) rumor.

Λογοποιητικὴ τέχνη, ars oratoria. Ab eod.

Λογοποιΐα, ας, ἡ, fabularum confictio, fabularum scriptio; (2) mendaciorum confictio.

Λογοποιϊκὸς, ἡ, ὸν, idem quod λογοποιητικός.

Λογοποιὸς, ε, ὁ ϗ ἡ, fabularum confictor seu scriptor; (2) qui mendacia confingit, qui falsos rumores spargit, mendax, fabulator, (3) orationis artifex; exquisitiori oratione utens; (4) historiarum scriptor, historicus. Ex λόγος et ποιέω.

Λογοπραγέω, ῶ, fut. ήσω, confingo, mentior, falsum rumorem spargo; (2) rationem exigo, ad rationem reddendam adigo, *Suid. Lex.* Ex λόγος et πράσσω.

Λογοπράτης, ε, ὁ, verborum venditor, causidicus, rabula; (2) Λόγε venditor, Judas proditor. Ex λόγος et πράτης.

Λογοπώλης, ε, ὁ, idem quod λογοποιὸς, n. 3. item, qui verba pro rebus vendit; de philosophis.

Λόγος, ε, ὁ, dictum, verbum; (2) sermo, oratio, item potestas dicendi; (3) rumor, fama; (4) opinio; (5) liber, tractatus; (6) definitio; (7) ratio; (8) causa; (9) proportio; (10) mentis conceptus, cogitatio; (11) fabula, mendacium; (12) ratio, unde reddere rationem; (13) verbum essentiale Dei, sive Christus; (14) λόγοι, studia artium liberalium, literæ; (15) potestas, imperium. (2) λόγον αἰτεῖν, dicendi veniam et locum poscere. λόγον διδόναι, dicendi potestatem facere. Λόγον λαβεῖν, λόγε τυχεῖν, dicendi facultatem accipere. Hinc passim apud Oratores, λόγον κατὰ μέρος δοῦναί τε καὶ λαβεῖν, hoc est, loqui vicissim et vicissim audire. (10) λόγον διδόναι, cum dativo casu pronominis reciproci est ratiocinari et aliquid argumento colligere, rem diligenter expendere. Καὶ ἰδίδοσάν σφισι λόγον, inter se rem diligenter expenderunt, *Herod.* 1, 97. (12) λόγον διδόναι, ἀποδιδόναι, ὑπέχειν, rationes reddere. At λόγον ζητεῖν, λαμβάνειν παρά τινος, ἀπαιτεῖν τινα, est requirere rationem ab aliquo. Ἑωϋτῷ λόγον ἔδωκε, secum rem expendit, *Herod.* 1, 34. Item λόγος, res: ἐδενὸς λόγε (cum verbis emendi, vendendi), vilissim opretio, *Soph. Aj.* 477, Οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆςιν, neque in minimis rebus memoriam tui retinet, *Id. ibid.* 1268. (15) ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος ἢ an penes multitudinem imperium est, *Soph. Œd.*

Œd. Col. 66. Τὸ τοῦ λόγου, ut dicitur, ut est adagium, *Heliod. Æthiop.* 3. A λέγω.

Λογότροπος, ου, ὁ, syllogismus hypotheticus seu conditionalis, *apud Dialecticos.*

Λογόφιλος, ου, ὁ, studiosus literarum, disertus.

Λογόω, ῶ, f. ώσω, rationalem facio; λογόομαι, οῦμαι, rationalis fio; naturam τοῦ λόγου quodammodo induco. A λόγος.

Λογχάριον, ου, τὸ, parva lancea. Dim. a

Λόγχη, ης, ἡ, lancea, spiculum; (2) Ionum idiomate, sors, portio, παρὰ τὸ λαγχάνειν, sortiri: exercitus. (2) λόγχη πεζὰς, in campo instructa acies, *Soph. Trach.* 1059.

Λογχαῖος, ου, ὁ, hastatus, *Suid.* A præc.

Λόγχαισι, dat. pl. *Ion.* pro λόγχαις. A λόγχη.

Λογχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanceatus, qui fert lanceam. Λογχήρεσι σὺν Μυρμιδόνων ἀσπισταῖσιν, *Eur. Iphig. in Aul.* 1067. Ab eod.

Λογχήτης, ὁ, idem quod λογχίτης, *Suid.*

Λογχίδιον, τὸ, parva lancea. Dim.

Λόγχιμος, η, ον, hastatus.

Λογχὶς, ίδος, ἡ, hasta. A λόγχη.

Λογχίτης, ου, ὁ, hastatus, lanceatus.

Λογχοδρέπανον, ου, τὸ, hasta falcata.

Λογχόομαι, οῦμαι, mucronatim, sive in acutum, desino.

Λογχοποιὸς, οῦ, ὁ, lancearum fabricator.

Λογχοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lanceam fert, levis armaturæ miles; lancearius. Ex φέρω.

Λογχωτὸς, ἡ, ὸν, mucronatus, mucroni aut cuspidi vel lanceæ similis. A λογχόομαι.

Λόγω, gen. sing. *Dor.* pro λόγου.

Λόγωσις, εως, ἡ, verbificatio, quum quis quodammodo ad naturam Verbi sive Filii Dei accedit. A λογόω.

Λόεν, *lavit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔλοε, a verbo poetico λοέω.

Λοεσσάμενος, part. aor. 1. med. *Poet.* pro λουσάμενος, quasi a λοέω, pro λούω.

Λόεσσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐλόεσαν.

Λοετρὸν, οῦ, τὸ, lavacrum, balneum; (2) aqua lavationi parata. A λόω: unde λουτρόν.

Λοετροχόος, ου, ὁ καὶ ἡ, *Dialysis* pro λουτροχόος.

Λοέω, ῶ, f. ήσω, lavo. Ponitur ut hinc fit λοέσσαι, *Odyss.* 19, 320. Vide λούω.

Λοιβᾶ, dat. sing. *Dor.* pro λοιβῇ, a λοιβή. Unde

Λοιβάομαι, libo, *Hes.* λοιβᾶται, σπένδει, θύει.

Λοιβάσιον, ου, τὸ, vas quo libatur. A λοιβή.

Λοιβεῖον, ου, τὸ, libamen; (2) vas quo libatur. A

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, libatio. Χρυσέοισιν ἀφύσσε λοιβὴν ἐν κρατήρων γυάλοις, nectar hausit, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1051. A λείβω. Hinc

Λοιβὶς, ίδος, ἡ, calix quo libatur.

Λοιγαῖος, αία, αῖον, lugubris; ut λοιγαία ἐσθὴς, *Lycophr.* vestis lugubris. A λοιγός.

Λοιγήεις, ήεσσα, ῆεν, idem et ab eod.

Λοίγιος, ία, ιον, exitialis, perniciosus. A

ΛΟΙΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, pernicies, exitium.

Λοιδορέω, ῶ, et λοιδορέομαι, οῦμαι, convicior, maledico, probris insector; (2) reprehendo, objurgo. Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς, οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον, *Aristoph. Eq.* 1270. A λοίδορος.

Λοιδόρημα, ατος, τὸ, convicium, probrum, id ipsum quod alicui probrose objicitur. A præc.

Λοιδορημάτιον, ου, τὸ, conviciolum. Dim. a

Λοιδορησμὸς, οῦ, ὁ, objurgatio. A λοιδορέω.

Λοιδορία, ας, ἡ, convicium, maledictum, maledictio, obtrectatio. A

ΛΟΙ'ΔΟΡΟΣ, ου, ὁ, conviciator, qui probro afficit, maledicus. Hinc τὸ λοίδορον, ου, maledicentia.

Λοιδορισμὸς, idem quod λοιδόρημα, *Ar.*

Λοιδόρως, *adv.* conviciando, maledicendo.

Λοιμηρὸς, idem quod λοιμικὸς, *Ep.*

Λοιμικὸς, ἡ, ὸν, pestilens. A λοιμός.

Λοιμοῖο, *pestis*, gen. sing. *Ion.* pro λοιμοῦ.

ΛΟΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, pestis, pestilentia, lues, contagium; (2) homo pestilens et exitialis, *LXX.* pro ἐμπαίκτης.

Λοιμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pestifer. Ex φέρω.

Λοιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pestilens.

Λοιμώττειν, peste laborare, peste infestari, *Lucian.* A λοιμός.

Λοιπαδάριον, ου, τὸ, reliquum, *Gl. V.* A

Λοιπὰς, άδος, ἡ, idem; *Gl. V.* λοιπάδες, reliquatores, *Guil. Bud.*

Λοιπάζεσθαι, reliquari, *Guil. Bud.*

Λοιπογραφία, ας, ἡ, reliquatio, *Ph.*

Λοιπογραφῶ, reliquor, *Gl. V.*

Λοιπὸς, ἡ, ὸν, reliquus. Hinc τὸ λοιπὸν, quod superest; et λοιπὸν, *adv.* cæterum, alioquin, postea; (2) ad extremum, *potest tamen iis locis, ubi* ad extremum *vertitur, melius plerumque verti* jam, *Ern.*) (3) in posterum, et τοῦ λοιποῦ, de cætero. A λείπω.

Λοισθεὺς, λοισθῆος, λοισθῆϊ, *Poët.* postremus, *in primis* in certamine. A λοῖσθος.

Λοισθήϊα, *Ionice* pro λοισθεῖα, præmia quæ ultimo certatori dantur. A λοῖσθος.

Λοίσθιον, *adv.* postremo, *Theoc.* ad postremum, *Soph.*

Λοίσθιος, ία, ιον, ultimus, postremus. A

ΛΟΙ~ΣΘΟΣ, ου, ὁ, ultimus, postremus.

Λοισθογενέθλος, ον, ultimogenitus, *Cyr.*

ΛΟ'ΚΑΛΟΣ, ου, ἡ, ciconia, *Aristot.*

Λόκκη, ἡ, chlamys, *Hes.* λόκκη, *Ep.* ubi bustum; exponitur vero calva, i. e. vetula sponsa.

Λόξα, *adv.* oblique. A λοξός. Unde

Λοξεύω, obliquo, obliquum reddo.

Λοξίας, ου, ὁ, obliquus; epith. Apollinis, quia obliqua dabat responsa, vel quia sol obliquis flexibus cœlum percurrit; (2) Apollo, absolute, præsertim apud Euripidem. Τῷ δὲ Λοξίᾳ μέμφομαι, *Aristoph. Plut.* 8. Προηγόρευε γὰρ οἱ Λοξίης, *Herodot.* 1, 91.

Λόξις, ἡ, idem quod λοξότης, obliquitas, *Steph.*

Λοξόβαμος, ον, oblique incedens, *Naz.*

Λοξοβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, oblique incedens. Ex λοξὸς et βαίνω.

Λοξοβάτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Λοξοκίνητος, ον, qui oblique movetur, obliquus; epith. zodiaci. A κινέω.

Λοξοπολέω, ῶ, oblique vagor, transversus feror.

Λοξοπορέω, ῶ, oblique incedo. Ex πόρος.

ΛΟΞΟ'Σ, ὴν, ὸν, obliquus, transversus; (2) ambiguus, dubius; unde, qui non fidit alteri.

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas. A præc.

Λοξοτροχὶς, ίδος, ἡ, oblique currens; (2) oblique verba volvens. Ex λοξὸς et τρέχω.

Λοξοχρήσμων, ὁ καὶ ἡ, ambigua oracula edens; epith. Apollinis et Pythiæ.

Λοξόω, ῶ, obliquo, obliquum reddo.

Λοξῶς, *adv.* oblique.

Λόξωσις, εως, ἡ, obliquatio. A λοξόω.

Λοπαδαρπαγίδης, ου, ὁ, patellarum raptor, cum scommate dictum in voracem. Ex λοπὰς et ἁρπαγή.

Λοπάδιον, ου, τὸ, patella. Dim. a λοπάς.

Λοπαδοφυσήτης, οῦ, ὁ, helluo. Ex φυσάω.

ΛΟΠΑ'Σ, άδος, ἡ, patina, patella.

Λοπάω, ῶ, cortice turgesco, sum cortice turgido. A λοπός. Hinc

Λοπητὸς, οῦ, ὁ, tempus anni quo arborum cortices turgescunt et exemptiles fiunt.

Λοπία, ας, ἡ, corticis tumor quum humor sub eo est.

Λοπιάω, ῶ, idem quod λοπάω.

Λοπίζω, f. ίσω, decortico. A λοπός.

Λόπιμος, ου, ὁ, qui decorticari potest; ut κάρυον λόπιμον, nux, *Gl. V.* λόπιμα, castaneæ. Ab eod.

Λοπὶς, ίδος, ἡ, squama; (2) cortex, putamen. Ab eod.

Λόπισμα, ατος, τὸ, cortex, putamen. A λοπίζω, *decortico.*

Λοπὸς, οῦ, ὁ, cortex; (2) vestimentum. A λέπω.

Λορδαίνω, f. ανῶ, incurvo in anteriora. A

ΛΟΡΔΟ'Σ, ἡ, ὸν, curvus, cernuus, incurvus in anteriora; mancus, *Ph.* Hinc

Λορδόω, ῶ, f. ώσω, incurvo; trunco, debilito; λορδοῦμαι, incurvor.

Λόρδωσις, εως, ἡ, incurvatio, inclinatio in anteriora, debilitatio. A præc.

Λουδοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanista, *Ph.* Ex τρέφω.

Λοῦμαι, præs. ind. pass. *Att.* pro λούομαι.

Λοῦσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔλουσε, a λούω.

Λοῦσις, εως, ἡ, lavatio, *Gl. V.* A λούω.

ΛΟΥ~ΣΣΟΝ, ου, τὸ, lussum, album quiddam in abiete nascens, *apud Theophr.*

Λουτρῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro λούσω.

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, pelvis, vas ad lavandum; labrum. A λούω.

Λουτηρίδιον, ου, τὸ, labellum. Dim. a λουτρόν.

Λουτήριον, ου, τὸ, idem.

Λουτηρίσκος, ου, ὁ, idem. *Gl. Vet.*

Λουτιάω, ῶ, lavare cupio, *Luc. Lexiph.*

Λούτριον, ου, τὸ, aqua sordida balnei, in quo quis lavit, *Hes.* A λουτρόν.

Λουτροδαΐκτος, ον, in latrina cæsus, *Æsch.*

Λοῦτρον, ου, τὸ, aqua sordida in qua quis lavit.

Λουτρὸν, οῦ, τὸ, lavacrum, ipsa aqua in balneo; (2) balneum; (3) libamina; (4) purificatio; apud auctores Ecclesiasticos, baptisma. (3) λουτρὰ προσφέρειν πατρὶ, *Soph. El.* 434. Πατρὸς χέοντες λουτρὰ, patri inferias facientes, *Id. Ib.* 84. Μηδ' ἐπὶ νεκρῷ λουτρὰ χέης, *Dioscorid. in Anthologia.* (4) κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν, quæque purificationis vice maculas abstersit illius capite, *Id. Ib.* 445. A λούω.

Λουτροφορέω, ῶ, lavacrum fero, sponso loturo fero aquam. A

Λουτροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, aquam ferens ad lavandum. Λουτροφόρος χλιδὴ, deliciæ balneorum, *Eurip. Phœn.* 350. Ex λοῦτρον et φέρω.

Λουτροχοέω, aquam ad lavandum affundo. A

Λουτροχόος, ου, ὁ καὶ ἡ, aquam ad lavandum fundens, aquam lavantibus adfundens. Ex λοῦτρον et χέω, *fundo.*

Λουτρὼν, ῶνος, ὁ, balneum, lavacrum, *Gl. Vet.* A λοῦτρον.

ΛΟΥ'Ω, f. λούσω, lavo, et quidem proprie alterum; λούομαι, lavor, lavo me; f. λουσόμενος, lavaturus; a. 1. λούσασθαι, lavari; perf. pass. λελουμένος, lotus; λοῦμαι, *Att.* lavor; part. λούμενος, qui lavatur, *Poëtice* pro λοῦσαι dicitur λοέσσαι, aor. 1. λοεσσάμενος, part. lavans, lotus. Κἀκ τῶν καλπίδων ἔλουσαν ἡμᾶς, *Aristoph. Lys.* 404. Ὕδασι ποταμίοις λευκὸν χρόα ἐλούσατ', *Eur. Alc.* 157.

Λόφαλοι, ων, οἱ, scutula splendida, quæ galeis adfigi solebant, *V. Lex.* A λόφος.

Λοφάω, ῶ, cristatus sum, cristam in capite gero; (2) cristam appeto. Ab eod.

Λοφεῖον, ου, τὸ, cristarum repositorium; (2) theca speculi. Ab eod.

Λοφέω, exalto, *item* acquiesco, desino, *V. L.*

Λόφη, ἡ, summitas, *V. L.*

Λοφιὰ, ᾶς, ἡ, *Ion.* λοφιὴ, ῆς, ἡ, cervix, dorsum seu eminentia dorsi; (2) juba, seta; (3) summitas, cacumen. Ab eod.

Λοφιῇ, dat. sing. *Ion.* pro λοφιᾷ, a λοφιά.

Λοφιήτης, ὁ, cristatus, *Ep.*

Λοφίον, ου, τὸ, parva crista. Ab eod. Unde

Λοφὶς, ίδος, ἡ, cristæ in galea repositorium.

Λοφίζω, exalto, *Vulg. Lex.* A λόφος.

Λοφνία, ας, ἡ, fax, tæda.

Λοφνίδιον, τὸ, facula. Dim. a

Λοφνὶς, ίδος, ἡ, facula, tæda.

Λοφόεις, όεντος, ὁ, tumulosus, editos colles habens. A λόφος.

Λοφοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui cristas in galeis conficit. Ex λόφος et ποιέω.

Λοφοπωλέω, ῶ, cristas vendo.

ΛΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, cervix, seu ea pars colli in jumentis cui jugum imponitur; (2) collum seu cervix hominis; (3) crista in galea; (4) cristæ avium; (5) collis, tumulus; (6) quicquid editum et elatum est.

Λόφουρα, ων, τὰ, animalia quæ caudam et setas in cervice erectas habent, in modum cristæ. Ex λόφος et οὐρὰ, *cauda.*

Λόφουρος, crista insignis, qui cervicem erigit, superbus, *Hesych.* A λόφος.

Λόφωσις, εως, ἡ, cristæ emissio. Quasi a λοφόω, quod esset *cristatum reddo.*

Λοφωτὸς, ἡ, ὸν, cristatus, crista insignis.

Λοχαγέτης, ου, ὁ, *Dor.* pro λοχηγέτης.

Λοχαγέω, f. ήσω, cohortem duco; (2) insidiis struendis præfectus sum.

Λοχαγία, ας, ἡ, præfectura cohortis. A

Λοχαγὸς, ου, ὁ, cohortis præfectus. Ex λόχος et ἄγω, *duco*.

Λοχαγωγὸς, οῦ, ὁ, idem et ex iisd.

Λοχαγία, ας, ἡ, turmæ vel insidiarum præfectura. Ex iisd.

Λοχάδην, *adv.* insidiose, furtim, per cohortes.

Λοχάζω, insidior, *Hes.* A λόχος.

Λοχαῖος, αία, αῖον, parturiens; (2) ad partum pertinens. A λοχός.

Λοχᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro λοχάειν.

Λοχάρχης, ου, ὁ, decurio, *Gl. V.* Ex λόχος et ἄρχω, *præsum*.

Λοχάω, ῶ, f. ήσω, insidior, insidias pono; (2) capto, v. gr. alicujus gratiam, &c. λοχάομαι. ῶμαι, insidiis petor, (2) in insidiis locatus sum. Ἐλόχησαν τὰς γυναῖκας, *Herodot.* Λοχησθῆναι πρὸς τῶν διαδράντων, *Hesiod.* A λόχος.

Λοχεία, ας, ἡ, puerperium, partus.

Λοχεῖα, ων, τὰ, purgamenta post partum in mulieribus relicta. Ab eod. Unde

Λοχεῖος, εία, εῖον, ad partum pertinens; ut λοχεία Ἄρτεμις, Diana cum a parturientibus invocatur. At λοχεῖα, τὰ, purgamenta in utero post partum relicta. Alicubi et τὰ λοχεῖα, pro loco natali.

Λοχεοῖο, gen. sing. *Ion.* pro λοχεοῦ, a

Λοχεὸς, insidiæ; idem quod λόχος, *Hesiod.*

Λοχετέω, idem quod λοχεύω, *Poll.*

Λόχευμα, ατος, τὸ, fœtus, partus, partu editum. Φυλέως λόχευμα, Phylei filius, *Eurip. Iphig. in Aul.* 285. A λοχεύω.

Λοχεύτρια, ας, ἡ, puerpera, pariens; (2) obstetrix. Ab eod.

Λοχεύω, fut. εύσω, parturio, pario; λοχεύομαι, partu edor; ἐλοχεύθης, a. 1. genitus es; et *active*, λοχευθείσης τῆς μητρὸς, matre puerperio functa. Ἄνοσον λοχεύει σ', ὥστε μὴ γνῶναι φίλους, *Eur. Ion.* 1641. Λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρὶ, *Id. Bac.* 3. A λοχός.

Λοχεύω, f. εύσω, insidior. A λόχος.

Λοχηγετεῖν, præs. inf. pro λοχηγετέειν, a

Λοχηγετέω, ῶ, cohortem duco. Λοχηγετέω λόχου, *Herodot.*

Λοχηγέτης, ου, ὁ, cohortis ductor. Ex λόχος et ἡγέομαι, *duco*. Unde

Λοχηγέω, ῶ, fut. ήσω, cohortem duco.

Λόχησις, ἡ, insidiæ, *Suid.*

Λόχια, ων, τὰ, puerperium. A λοχός.

Λοχία, ας, ἡ, puerperium, *Gl. V.*

Λοχίζω, f. ίσω, in cohortes dispono, decurio; (2) insidias pono, in insidiis colloco. Λοχίζει εἰς ὁδόν τινα κοίλην ϗ λοχμώδη ὁπλίτας τινὰς, *Thuc.* A λόχος· sed λοχίζω, parturio, pario, a λοχός.

Λόχιος, ία, ιον, idem quod λοχεῖος. Ἄρτεμις λοχία, Diana quæ adest parturientibus, *Eurip. Suppl.* 958.

Λοχισμὸς, οῦ, ὁ, insidiarum collocatio. A λοχίζω.

Λοχίτης, ου, ὁ, insidiator; (2) manipularis. A λόχος.

Λοχῖτις, ιδος, ἡ, centuriata. Λοχῖτις ἐκκλησία, centuriata comitia, *App. Bell. Civ.* 3, 30.

Λοχμαῖος, ut λοχμαία μοῦσα, musa silvestris, seu ex silvis et fruticetis resonans. A

Λόχμη, ης, ἡ, dumetum, fruticetum; locus insidiis aptus, ob virgulta densiora. A λόχος.

Λόχμιος, silvestris, arbusta et fruticeta frequentans. A λόχμη.

Λοχμόομαι, frutico, *Theoph.*

Λοχμὸς, ὁ, obliquus, *Steph.*

Λοχμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, arbustis et virgultis densus, fruticosus. A λόχμη.

Λόχονδε, *adv.* ad insidias. A λόχος.

ΛΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, cohors, agmen; aliis centuria, aliis decuria; (2) insidiæ; (3) expeditio. (3) εὔαγρος λόχος, *Soph. Œd. Col.* 1089.

ΛΟΧΟ'Σ, οῦ, ἡ, gravida, *Diosc.* puerpera, *Ph.*

Λοχόω, insidior, in insidiis deprehendo. Θῆρά τε πικρὴν ... λοχόωντες ἔλειψαν, *Oppian. Cyneget.* 4, 378.

Λόω, lavo, ut hinc sit λό', *apud Hom.* pro ἔλοε, lavabat, *Odyss.* 10, 361.

Λύα, ας, vel λύη, ης, ἡ, seditio, dissidium, pugna. A λύω, *solvo*.

Λυαῖος, ου, ὁ, Lyæus, Bacchus. Ab eod.

Λύας, gen. sing. *Dor.* pro λύης, a λύη.

Λυγαῖος, αία, αῖον, tenebrosus, obscurus. A λύγη.

Λυγαίως, *adv.* obscure, latenter, *Suid.*

Λυγγάνω, singultio, *Hes.* A λύζω.

Λυγγούριον, et λυγκούριον, τὸ, lyncurium, seu electrum, *Theophr.*

Λυγγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, continenter et assidue singultiens. Πυρετοὶ λυγγώδεις, febres cum singultibus, *Aret.*

Λύγδην, *adv.* cum singultu.

Λύγδινος, ίνη, ινον, lygdinus; (2) e lygdo confectus. A

ΛΥ'ΓΔΟΣ, ου, ὁ, lygdus, lapis candidissimus, Parium marmor.

ΛΥ'ΓΗ, ης, ἡ, tenebræ, obscuritas.

Λυγίζω, f. ίσω, *Dor.* ξω, flecto, torqueo; vieo, *Gl. V. med.* in omnes partes me flecto, elabi conor. Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν, *Theocr.* 1, 97. Μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, qua flectitur cruris junctura, *Soph. Trach.* 779. A λύγος. Unde

Λύγινος, ίνη, ινον, vimineus.

Λυγιξεῖν, fut. 1. inf. act. *Dor.* pro λυγίσειν, a λυγίζω. Unde

Λύγισμα, ατος, τὸ, flexus; (2) flexus vocis in cantu; cantus mollis, fractus.

Λυγισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Λυγιστὴς, οῦ, ὁ, λυγισταὶ, vietores, *Gl. V.*

Λυγιστικὸς, ἡ, ὸν, agilis in flectendo se; (2) qui flecti potest. *Gl. V.* λυγιστικὸν, viminale.

Λυγιστὸν, flexile, *Gl. V.* A λυγίζω.

Λυγιαίνω, singultio, *Suid.* A λύζω.

Λυγκεὺς, έως, ὁ, Lynceus quidam, insigni visus acie, unde proverb. A λύγξ.

Λυγκικὸν, *adv.* acutissimis oculis, *Hom.* A λυγκεύς.

Λυγκούριον, ου, τὸ, lincurium, electrum, quod e lyncis urina concrescit. Ex λὺγξ et οὖρον.

Λυγμὸς, οῦ, ὁ, singultus. Λυγμοῖσι βαρυνόμενοι θαμέεσσιν, *Nic. Ther.* 434. A λύζω. Hinc

Λυγμώδης, ες. Vide λυγγώδης.

Λὺγξ, γγὸς, singultus. A λύζω.

ΛΥ'ΓΞ, κὸς, ὁ vel ἡ, lynx, fera, prædita acerrimo visu.

Λυγκικὸς, ἡ, ὸν, lynceus. A præc.

Λυγόδεσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitice vinctus.

ΛΥ'ΓΟΣ, ου, ἡ, vitex, vimen; (2) virga, bacillus.

Λυγὸς, οῦ, ὁ, prelum quoddam, *Hes.*

Λυγοτευχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, viticeus, vimineus; ut λυγοτευχὴς κύρτος, de cavea psittaci. Ex λύγος et τεύχω, *struo*.

Λυγόφως, ὁ, crepusculum.

Λυγόω, ῶ, f. ώσω, flecto, inflecto, vincio, ligo. Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς φρένα, *Epigr.* A λύγος.

ΛΥΓΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, gravis, difficilis, funestus, tristis, exitiosus, miserabilis, misero conveniens.

Λυγρῶς, *adv.* graviter, exitiose, miserabiliter. A λυγρός.

Λυγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, viticeus, vitici similis, lentus, flexibilis. A λύγος.

Λύδδα, ης, ἡ, Lydda, urbs Judææ.

Λυδία, ας, ἡ, Lydia, regio Asiæ Min. Mæonia; (2) nomen mulieris. A Λυδός.

Λυδιάζω, Lydos imitor; (2) cum Lydis facio, *Suid.* Ab eod.

Λυδιακὸς, ἡ, ὸν, Lydius, Lydicus. Ab eod.

Λυδιεῖος, εία, εῖον, idem. Ab eod.

Λύδιος, ία, ιον, idem et ab eod.

Λυδίζω, f. ίσω, idem quod λυδιάζω. Hinc

Λυδιστὶ, *adv.* Lydorum imitatione, Lydio more.

Λυδοπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, obnoxius iis πάθεσι, quibus Lydi; voluptarius, mollis.

ΛΥΔΟ'Σ, οῦ, ὁ, Lydus, e Lydia oriundus.

ΛΥ'ΖΩ, f. ξω, singultio, singulto. Γοερὸν λύζειν, *Epigr.*

Λύθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* et *Ion.* pro ἐλύθησαν, a λύω.

Λύθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐλύθη.

Λυθίραμβος, ὁ, *apud Pindarum* vocatur Bacchus, quod Jupiter illum assuerit femori, ac mox eo in lucem prodituro inclamaverit λύθι ῥάμμα, λύθι ῥάμμα, id est, solve suturam, solve suturam.

ΛΥ'ΘΡΟΝ, ου, τὸ, cruor, sanguis pulvere mixtus, tabum, sanies.

Λυθρόω, ῶ, f. ώσω, cruento, sanguine cum pulvere permisto fœdo; unde part. pass. perf. λελυθρωμένος, cruentatus. A λύθρον.

Λυθρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cruentus. Ab eod.

ΛΥΚΑ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, annus; ἀπὸ τοῦ λυγαίως βαίνειν, quod clam prætereat, vel quod seriatim dies ejus cohæreant, instar luporum qui quum flumen tranant, proximus quisque præcedentis caudam mordicus tenet.

Λύκαια, ων, τὰ, Lupercalia. A λύκος.

Λύκαινα, ης, ἡ, lupa. Ab eod. Hinc

Λυκαινὶς, ίδος, ἡ, parva lupa. Dim.

Λυκαινόμορφος, ον, lupæ formam habens. Λυκαινομόρφων Νυκτίμου κρεανόμων, *Lycophr.* 481.

Λυκαῖος, Lycæus, mons Arcadiæ; (2) in Arcadia natus, Jovis cognomen.

Λυκανθρωπία, ας, ἡ, morbus melancholicus, quo qui laborant, noctu luporum more egrediuntur, et in primis circa mortuorum corpora, donec illucescat, versantur. A

Λυκάνθρωπος, sc. νόσος, ἡ, idem. At λυκάνθρωπος, ὁ, homo qui lycanthropo seu lycanthropia laborat. Ex λύκος.

Λυκὰς, ὁ, nomen canis, *Simon.*

Λυκαυγὴς, έος, τὸ, diluculum. Ex λύκη et αὐγὴ, *fulgor*.

Λύκαψος, idem quod λύκοψις, *Nic.*

Λυκάων, morbus, qui al. λυκανθρωπία, *Steph.*

Λυκέη, *contr.* λυκῆ, ῆς, ἡ, pellis lupina; (2) galea, e pelle lupina. A λύκος.

Λύκειον, ου, τὸ, Lyceum, gymnasium Athenis.

Λύκειος, εία, ειον, vel λύκειος, ου, ὁ ϗ ἡ, lupinus. Est et Apollinis epith. a λύκος, quia lupus ei dicatus; vel a λύκη, quæ sole oriente existit.

ΛΥ'ΚΗ, ης, ἡ, lux prima, præcedens solis ortum.

Λυκηγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lucem generans, vel in Lycia genitus; epith. Apollinis, *Il.* 4, 101. Ex λύκος vel λύκη, et γίνομαι.

Λυκηδὸν, *adv.* luporum more. A λύκος.

Λυκηθμὸς, οῦ, ὁ, luporum ululatus, *Suid.*

Λυκιδεὺς, έως, ὁ, lupi catulus; plur. λυκιδεῖς, *Theoc.*

Λυκίηθεν, *adv.* e Lycia. A Λυκία.

Λυκιοεργὴς, in Lycia factus, factus more Lyciorum. Προβόλους δύο λυκιοεργέας ἕκαστος εἶχε, bina venabula Lycia, *Herod.* 7, 76. (*Ernesti* λυκιεργής.)

Λύκιον, ου, τὸ, lycium, arbor spinosa; (2) locus in Thessalia; (3) succus e lycio arbore seu frutice extractus. A λύκος.

Λύκιος, idem quod λυκεῖος, *Eust.*

Λυκιουργέω, fut. ήσω, more Lycio elaboro. A Λυκία et ἔργον.

Λυκὶς, ίδος, ἡ, lupa parva. A λύκος.

Λυκίσκος, ου, ὁ, trochlea sucula carens, *Hes.*

Λυκοβατίας, ου, ὁ, ut λυκοβατίας δρυμὸς, nemus, saltus, ubi lupi versantur. Ex λύκος et βαίνω, *vado*.

Λυκόβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a lupo mansus, laceratus. Ex λύκος et βρώσκω.

Λυκόδοντες, canini dentes, qui bini, al. κυνόδοντες. Ex λύκος et ὀδούς.

Λυκοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lupo similis. Ab εἶδος.

Λυκοθαρσὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, audax adversus lupos; (2) magnanimus. (1) διεγείρατε τὸν λυκοθαρσῆ βοσκὸν, *Anal. Brunck.* 2, 107.

Λυκοθήρας, ου, ὁ, luparius, *Gl. V.* nempe qui lupos venatur. Ex λύκος et θήρα.

Λυκοκτονέω, f. ήσω, lupum vel lupos occido. A

Λυκοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, luporum interfector. Hinc τὸ λυκοκτόνον, ου, aconitum, cujus esus lupos interficit; λυκόκτονος, a lupo occisus. A κτείνω.

Λυκοπάνθηρ, ηρος, ὁ, animal quod ex parte lupus ex parte panthera est.

Λυκόποδες, ων, οἱ, satellites tyrannorum; vel quod pedes pellibus lupinis contectos haberent, vel potius, quod luporum more rapaces essent, vel etiam lupi insigne in clypeis gestarent.

Λυκοῤῥαίστης, ου, ὁ, luporum laniator; λυκοῤῥαῖσται κύνες, *in Epigr.* A ῥαίω.

ΛΥ'ΚΟΣ, ου, ὁ, lupus; (2) lupatum, fræni genus asperrimum, *Hes.* (3) λύκοι, flos herbæ iridis, quod labiorum lupi speciem referant, *V. Lex.* (4) instrumentum quoddam coquinarium, *Poll.* (5) avis e monedularum genere, *V. Lex. ex Aristot.* (6) piscis, al. καλλιώνυμος, *ex Athen.* (7) aranei genus, *Hes.* (8) pastilli nomen adstringentis et desiccantis, *ap. Aetium*; (9) sol, *Macrob.*

Λυκοσκυτάλιον, ου, τὸ, quibusdam Sesamoides major, *Diosc.* Ex λύκος et σκυτάλιον.

Λυκοσπάδες, ων, οἱ, equi a fræni genere, quod λύκος, lupatum, *Plut. Symp.* At *Nic. Schol.* vespæ.

Λυκόστομος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ore lupino est; apuæ epith. *Suid.* Ex λύκος et στόμα.

Λυκόφθαλμος, ου, ὁ ἢ ἡ, qu. dic. lupinos oculo habens; est autem gemmæ nomen.

Λυκοφιλία, ας, ἡ, lupina, suspecta et subdol amicitia. A

Λυκόφιλος, ου, ὁ ἢ ἡ, subdolus, suspectus, lupina quadam amicitia nixus. Ex λύκος et φίλος.

Λυκοφιλίως, *adv.* suspecte, subdole.

Λυκοφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, lupum ferens, ut insign

Λυκόφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, qui est lupini animi. E φρήν.

Λυκόφως, τὸ, tempus ante solis exortum, *Gl.* crepusculum, diluculum.

Λυκόχροος, *contr.* λυκόχρους, ου, ὁ ἢ ἡ, lupi colore habens. Ex χρόα.

Λυκοψία, ας, ἡ, aliis nox sublustris, aliis noc obscuritas, crepusculum. Ex ὄψις.

Λύκοψις, λύκοψος, vel λυκοψὸς, quarta anchu species, *Diosc. Gal.*

Λυκόω, ῶ, dilanio, dilacero lupi more; p λυκοῦμαι, unde perf. part. λελυκωμένα, a lu dilacerata. A λύκος.

Λυκώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, lupinus, lupo similis, epi coloris. Est autem medius inter albun nigrum. Ab eod.

ΛΥ'ΜΑ, ατος, τὸ, purgamentum, sordes; ματα, piacula, *Ph.* Ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ φῦ, *Soph. Œd. Col.* 805.

Λυμάζω, idem quod λυμαίνω, *V. L.*

Λυμαίνω, et frequentius λυμαίνομαι, deva labefacto, violo; populor; vitio, corrur λυμηνάμενος, aor. 1. med. qui vastavit. λυμασμένος, perf. part. pass. vastatus. μαίνεσθαι τὰ πράγματα τῆς πόλεως, Τοιαῦτα μὲν τοι Σοφοκλέης λυμαίνεται ἐ τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα, *Aristoph. Av.* Λυμαινομένη δὲ τῷ νεκρῷ, cadaver mut *Herodot.* 1, 214. Ὦ δ', ὦ κάκιστ' ὅστ' ἐ νῷ χέρας; *Eurip. Andr.* 720. A λύμη.

Λυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, perditor, corruptor. H

Λυμαντήριος, ου, ὁ ἢ ἡ, perniciosus, exiti

Λυμαντὴς, οῦ, ὁ, idem quod λυμαντήρ.

Λύμασις, ἡ, idem quod λῦμα, *Æsch.*

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, perditor, vastator, vi Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται ξένους κ *Eurip. Hipp.* 1068. Μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός *Aj.* 574. A

ΛΥ'ΜΗ, ης, ἡ, lues, noxa, exitium; (2) melia; (3) sordes; (4) quicquid obest, perdit; ut *Lat.* pernicies, pestis. (3 βίῳ, sordido victu, fœdo victu, *Soph.* 1195.

Λύμην, plusq. perf. opt. pass. *Ion.* et P λελυμένος εἴην, a λύω.

Λυμηνάμενος, aor. 1. part. med. verbi λ

Λυμητὴρ, ὁ, idem quod λυμαντὴς, *Sibyl*

Λύντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐλέλυντο, a λύω, *in med.* redimo μενός τε θύγατρα, *Il.* 1, 13.

Λυπαρὸν, τὸ, tristitia, *Steph.*

Λυπέω, ῶ, fut. ήσω, dolore adficio, co; (2) lædo, offendo, detrimento adf πέομαι, tristor, mœreo. Εἴ με λυπεῖ, præter modum, *Aristoph. Av.* 125 λυπῆσαι τῶν πολιτῶν, *Isocr.* A

ΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, dolor, animi molesti tudo, tristitia, mœror, quasi λύσις st solutio totius hominis, *teste Chrys*

Λυπηθήσεσθε, 2. plur. fut. 1. ind. pass. verbi λυπέω.

Λύπημα, ήματος, τὸ, dolor. A λυπέω.

Λυπηρὸς, ρὰ, ρὸν, molestus, molestiam et ægritudinem animi adferens, acerbus, tristis. A λύπη. Hinc

Λυπηρῶς, *adv.* cum molestia, moleste, cum dolore, dolenter.

Λυπῇς, 2. sing. præs. conj. act. *contr.* pro λυπέῃς, a λυπέω.

Λυπησίλογος, ὁ ἢ ἡ, sermonibus molestus, *Ern.*

Λυπητικὸς, ἡ, ὸν, qui tristitia adficit; (2) ad tristitiam pronus. A λυπέω.

Λυποῦ, *angere*, 2. sing. præs. imperat. pass. vel med.

Λυπρόβιος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui duram degit vitam.

Λυπρόγαιον, τὸ, soli gracilitas, *App. ap. Suid.*

Λυπρόγαιος, ου, ὁ ἢ ἡ, gracile et macilentum solum habens. Ex λυπρὸς et γαῖα.

Λυπρογέως, *Att.* pro λυπρόγαιος.

Λυπροκτυπὴς, ὁ, idem quod λυροκτυπὸς, *Anac.*

Λυπρὸς, ὰ, ὸν, idem quod λυπηρός· (2) gracilis, tenuis, macilentus, aridus; (3) tenuis, opp. copioso et sufficienti. (1) τὸ τούτων λυπρὸν, *Eurip. Suppl.* 38.

Λυπρότης, ητος, ἡ, ariditas, gracilitas, sterilitas, macies. A λυπρός.

Λυπρόχωρος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem quod λυπρόγαιος. Ex λυπρὸς et χώρα.

Λυπρῶς, *adv.* tenuiter, steriliter.

ΛΥ'ΡΑ, ας, ἡ, lyra, instrumentum musicum; (2) sidus cœleste; (3) piscis quidam.

Λυραοιδὸς, οῦ, ὁ, lyricen, qui lyra canit.

Λυρίζω, fut. ίσω, lyra cano, lyra ludo. A λύρα.

Λυρικὸς, ἡ, ὸν, lyricus, melicus; (2) ὁ, poeta lyricus. Ab eod.

Λύριον, ου, τὸ, parva lyra. Dim.

Λυρισμὸς, οῦ, ὁ, cantus lyræ. A λυρίζω. Unde

Λυριστὴς, οῦ, ὁ, qui lyra canit, fidicen, *Ph.*

Λυρογηθὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, lyra gaudens, epith. Apollinis *in Epigr.* Ex λύρα et γήθομαι.

Λυρόεις, όεσσα, όεν, lyricus, cui lyrica modulatio inest. A λύρα.

Λυροεργὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, qui lyras conficit. Ex ἔργον.

Λυροθελγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, lyra seu lyræ sono gaudens, vel demulcens. Ex θέλγω.

Λυρόκτητος, ου, ὁ ἢ ἡ, lyra adquisitus.

Λυροκτυπίη, ης, ἡ, lyræ sonus, lyræ pulsus.

Λυρόκτυπος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui lyram pulsat.

Λυροποιέω, ῶ, fut. ήσω, lyras facio. Hinc

Λυροποιητικὸς, ἡ, ὸν, lyras conficiendi peritus.

Λυροποιικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Λυροποιΐα, ας, ἡ, lyrarum compactio, lyrarum conficiendarum scientia. A

Λυροποιὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, qui lyras conficit, compingit. Ex ποιέω.

Λυροφοίνιξ, ικος, ὁ, species lyræ, quasi Phœniciæ, *Hes.*

Λυρῳδία, ας, ἡ, lyræ cantus. A

Λυρῳδὸς, οῦ, ὁ, lyricen, lyren. Ex λύρα et ᾠδή.

Λυρῳδῶς, lyrice, more eorum qui lyra canunt.

Λυρωνία, ἡ, idem quod λυροποιητικὴ, sc. τέχνη.

Λῦσαι, aor. 1. inf. act. verbi λύω.

Λύσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro λύσας.

Λυσανίας, ου, ὁ, dolores solvens. *Apud Aristoph.* allusio ad Lysaniam, nomen viri.

Λύσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act. verbi λύω.

Λυσήνωρ, ορος, ὁ ἢ ἡ, homines frangens, debilitans. Ex λύσις et ἀνήρ.

Λῦσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔλυσε.

Λύσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. verbi λύω.

Λυσίγαμος, ου, ὁ ἢ ἡ, nuptias solvens.

Λυσιγυΐα, ας, ἡ, membrorum solutio, luxatio. A

Λυσίγυιος, ου, ὁ ἢ ἡ, membra solvens, dissolvens artus. Ex λύσις et γυῖον.

Λυσίδικος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui lites dirimit; (2) qui jura dissolvit. Ex λύσις et δίκη.

Λυσίθειρα, ας, ἡ, capillos solutos sive passos habens. Ex λύσις et ἔθειρα.

Λυσιζώνη, ης, ἡ, quæ zonam solvit:

Λυσίζωνος, ου, ὁ ἢ ἡ, discinctus, *Ph.* (2) quæ virginitatem amisit, soluta zona virginali. *It.* Epith. Dianæ.

Λυσίκακος, ου, ὁ ἢ ἡ, malorum solutor, a malis liberans. Ex λύσις et κακός.

Λυσίκομος, ου, ὁ ἢ ἡ, capillos solutos seu passos habens. Ex λύσις et κόμη.

Λυσιμαχία, ας, ἡ, Lysimachia, herba cujus ea vis esse dicitur, ut jumentis discordantibus imposita, asperitatem cohibeat. Ex λύσις et μάχη.

Λυσιμάχιον, τὸ, lysimachium, herba quædam, *Diosc.*

Λυσίμαχος, ὁ ἢ ἡ, solvens pugnam, *Ar.*

Λυσιμελέω, dimembro, *Gl. V.* A

Λυσιμελὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, solvens membra, epith. somni et mortis. Ex λύσις et μέλος.

Λυσιμέριμνος, ου, ὁ ἢ ἡ, curas solvens; (2) curis solvendis idoneus. Ex μέριμνα.

Λύσιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, solubilis, qui solvi potest; (2) qui refelli vel refutari potest; (3) exemptilis. A λύσις.

Λυσίνομος, ου, ὁ ἢ ἡ, legis dissolutor, legis ruptor, *Nonnus.* Ex λύσις et νόμος.

Λύσιος, ία, ιον, vel λύσιος, ου, ὁ ἢ ἡ, solvendi seu liberandi vim habens. Epith. Bacchi, quia solvit et liberat curis. At λύσιοι Θεοὶ, expiationum præsides Dii; τὰ λύσια, sacra Bacchi. A λύω.

Λυσιπαίγμων, ονος, ὁ, in jocos resolvens. Epith. Bacchi. (*ap. Anac.* sed vox est corrupta et contra analogiam, ex qua est *finiens ludos*, Ern.) Ex λύω et παῖγμα. Verum est

Λυσιπήμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, detrimento vel damno liberans. Ex λύω et πῆμα.

Λυσίποθος, ου, ὁ ἢ ἡ, desiderium seu amorem solvens, tollens. Ex λύω et πόθος.

Λυσίπονος, ου, ὁ ἢ ἡ, laboribus et molestiis liberans, dolores eximens, epith. Bacchi.

Λύσις, εως, ἡ, solutio, dissolutio; (2) actio solvendi captivitate; (3) redemptio; (4) solutio quæstionis vel ænigmatis; (5) solutio pecuniæ vel debiti; (6) expiatio. A λύω.

Λυσισωματέω, ῶ, soluto, languido corpore sum, *Hippocrat.*

Λυσιτέλεια, ας, ἡ, utilitas, reditus, fructus;

Λυσιτελέω, ῶ, utilis sum, prosum; λυσιτελεῖ, expedit. Λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ μύλος, &c. *Luc.* 17, 2. A

Λυσιτελὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, utilis, frugifer, commodus; λυσιτελέστερον, commodius. Ex λύω et τέλος, *impensæ.*

Λυσιτελούντως, *adv.* utiliter. A λυσιτελέων, part. præs. a λυσιτελέω.

Λυσιτελῶς, *adv.* utiliter, commode.

Λυσίφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, mentem curis solvens, seu prudentiam e mente tollens. Epith. Lyæi seu Bacchi. Ex φρήν.

Λυσιῳδὸς, οῦ, ὁ, Lysiodus. Λυσιῳδοὶ, genus histrionum, a Lyside sic dicti, et ᾠδή.

Λῦσον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. verbi λύω.

ΛΥ'ΣΣΑ, vel λύττα, rabies, furor, *proprie* canum; (2) vermiculus sub lingua canum, quo exempto nec rabidi fieri, nec fastidium sentire dicuntur. Hinc

Λυσσαίνω, rabidus sum, insanio. Ἆρα μὴ ... πατρὶ λυσσαίνων πάρει; *Soph. Antig.* 632, 633.

Λυσσάλεος, έα, έον, rabidus. A λύσσα.

Λυσσάνιος, α, ον, idem quod λυσσήεις, *Ar.*

Λυσσὰς, άδος, ἡ, rabida, rabiosa. Λυσσάδι συγκατειργάσω μοίρᾳ, in tuo furore interfecisti, *Eurip. Herc. Fur.* 1024. Ab eod.

Λυσσάω, vel λυττάω, ῶ, rabidus sum, in rabiem actus furo, de canibus et lupis; (2) de homine. Λυττῶν ἢ ἄγριος δεσπότης, *Plat.* Ab eod.

Λυσσήεις, εντος, ὁ, rabidus, furiosus.

Λύσσημα, ατος, τὸ, rabies, furor. A λυσσάω.

Λυσσῆν, præs. inf. act. *Dor.* pro λυσσᾶν, *contr.* ex λυσσάειν, a λυσσάω.

Λύσσης, 2. sing. aor. 1. conj. act. *Poet.* pro λύσῃς, a λύω.

Λυσσήρης, ες, idem quod

Λυσσητὴρ, ῆρος, ὁ, rabidus, rabiosus. A λυσσάω.

Λυσσητὴς, ὁ, idem quod λυσσητήρ, *Ep.*

Λυσσόδηκτος, ου, ὁ ἢ ἡ, a rabido cane morsus. Ex λύσσα et δάκνω, *mordeo.*

Λυσσομανέω, attonitus sum, furo, *Man.*

Λυσσομανὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, in rabidum furorem actus, rabidus præ furore. Ex μαίνομαι.

Λυσσόω,

Λυσσόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod λυσσάω.
Λυσσῶν, *furens*, præs. part. act. *Poet.* pro λυσσῶν, *contr.* ex λυσσάων, a λυσσάω.
Λυσσώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, rabidus, rabiosus. Ab eod.
Λυσσωθείης, 2. sing. aor. 1. opt. pass. v. λυσσόω.
Λυσσῶσι, 3. pl. præs. ind. vel conj. act. verbi λυσσάω.
Λυσῶπις, ιδος, ἡ, trux, torva visu. Ab ὤψ.
ΛΥ'ΣΩΜΑ, ατος, τὸ, æquamentum capillorum. *Gl. V.* λύσωμα, discriminale. Hinc
Λυσωμάτιον, ου, τὸ, discerniculum, *Gl. V.*
Λύσωσις, εως, ἡ, idem quod λύσωμα.
Λυτὰ, τὰ, juris intermissiones, quæ et λύσιμα, *Ep.*
Λυτέον, *adv. posit.* solvendum. A λύω.
Λύτειρα, ας, ἡ, solutrix, quæ solvit. Πεσαὶ νομένων δὲ λύτειρα, *Orph. Hymn. in Nat.* 17. A
Λυτὴρ, ῆρος, ὁ, liberator; (2) expiator. A λύω.
Λυτήρια, τὰ, sacra expiatoria, *Soph.*
Λυτηριὰς, άδος, ἡ, liberatrix. Λυτηριὰς, ἀρχιγένεθλε, *Orph. Hymn. in Rheam.*
Λυτήριος, ου, ὁ ϰ ἡ, expiatorius; (2) solvendi seu liberandi vim habens. (2) ᾗ δ᾽ ἔχω, φίλαι, λυτήριον λύπημα, τῇδ᾽ ὑμῖν φράσω, qua vero ratione passim huic ægritudini mederi, eam vobis dicam, *Soph. Trach.* 553. Καὶ νῦν λυτήριος ἐκ θανάτου γενοῦ, *Eurip. Alc.* 224. A λυτήρ.
Λυτικὸς, ἡ, ὸν, solvendi vim habens. A λύω.
Λυτικῶς, *adv.* cum vi dissolvendi.
Λύτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro ἐλέλυτο, a λύω, *solvo*; *Il.* 21, 114.
Λῦτο, pro ἐλύετο, 3. sing. imperf. *Il.* 24, 1.
Λυτὸς, ἡ, ὸν, solubilis, qui solvi potest; (2) solutus. A λύω.
Λύτρον, ου, τὸ, redemptionis pretium, *Ph.* λύτρα, redimiæ. Ab eod. Hinc
Λυτρόω, ῶ, fut. ώσω, redimo; λυτρόομαι, οῦμαι, redimo, redimor; λυτρώσασθαι, redimere; λυτρωθῆναι, redimi, redemptum esse. Ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ, *Luc.* 24, 21. Οὐ φθαρτοῖς—ἐλυτρώθητε, 1 *Pet.* 1, 18. Hinc
Λυτρώσηται, 3. sing. aor. 1. conj. med.
Λύτρωσις, εως, ἡ, redemptio, expiatio:
Λυτρωτέον, *adv. posit.* redimendum. Ab eod.
Λυτρωτὴρ, ὁ, idem quod
Λυτρωτὴς, οῦ, ὁ, redemptor. Ab eod.
Λύτωρ, ορος, ὁ, liberator, solutor. A λύω.
Λύχνα, τὰ, *Ion.* lucernæ. Λύχνα καίουσι πάντες πολλὰ ὑπαίθρια περὶ τὰ δώματα κύκλῳ, *Herodot.* 2, 62.
Λυχναῖος, ου, ὁ, et λυχνεὺς, έως, ὁ, lapis pellucidus, speciesque pyropi, vel carbunculi. A λύχνος.
Λυχνάπτης, ου, ὁ, qui lychnum seu lumen accendit. Ex λύχνος et ἅπτω. Unde
Λυχναψία, ας, ἡ, luminis seu lychni accensio; lucernarum accensio, *Gl. V.*
Λυχνεῖον, ου, τὸ, candelabrum. A λύχνος.
Λυχνεύω, fut. εύσω, præluceo. Ab eod.
Λυχνεὼν, ῶνος, ὁ, lucernarum repositorium.
Λυχνία, ας, ἡ, idem et ab eod.
Λυχναῖος, αία, αῖον· ut λυχναία φλὸξ, lucernæ flamma. Ab eod.
Λυχνίδιον, ου, τὸ, lucernula. Dim. a λύχνος.
Λύχνιον, ου, τὸ, idem quod λυχνία.
Λυχνὶς, ίδος, ἡ, lucernula; (2) flos quidam, *Ph.* λυχνὶς, rosa Græca; *item* populia, lychnis, *Plin. Angl.* CAMPIONS; (3) gemma quædam.
Λυχνίσκος, ου, ὁ, lucernula. A λύχνος.
Λυχνίτης, ου, ὁ, qu. dic. lucernarius; λυχνίτης λίθος, lychnites lapis; λυχνῖτις πόα, herba lucernaria. Ab eod.
Λυχνόβιος, ου, ὁ ϰ ἡ, noctu agenda interdiu agens, et interdiu peragenda noctu agens; lucernarius. A λύχνος et βίος, *vita*.
Λυχνοβόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, lychni seu ellychnii vorator. Epith. muris. Ex βορά.
Λυχνοκαΐα, ας, ἡ, *Ion.* λυχνοκαΐη, ης, ἡ, dies festus apud Ægyptios, quo lampades accendebantur. Ex λύχνος et καίω, *uro*.
Λυχνοκαυτέω, ῶ, fut. ήσω, candelis utor per noctem, candelis illumino. Ex iisd.
Λυχνοκαυτία, ας, ἡ, luminum, lucernarum seu lychnorum accensio. Ex iisd.

Λυχνοποιέω, ῶ, fut. ήσω, lucernas conficio.
Λυχνοποιὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, lucernarum confector.
Λυχνόπολις, εως, ἡ, urbs lucernarum, nomen fictum a *Luc. in V. Hist.*
Λυχνοπώλης, ου, ὁ, lychnorum seu lucernarum venditor. Ex πωλέω.
ΛΥ'ΧΝΟΣ, ου, ὁ, lychnus, lucerna, candela.
Λυχνοῦχος, ου, ὁ, lychnuchus, qui lychnum tenet, qui lumen sustinet. *Gl. V.* lucernarius; candelabrum; (2) lucerna, monopodium, cui lumen cum candelabro imponitur. Ex λύχνος et ἔχω.
Λυχνοφορέω, ῶ, fut. ήσω, lampada gesto. A
Λυχνοφόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, lucernam ferens, prælucens. Ex λύχνος et φέρω.
ΛΥ'Ω, fut. λύσω, perf. λέλυκα, solvo, laxo, remitto, solvo e portu; (2) utilis sum, prosum, expedio. (2) λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, nihil enim nobis profuerit, *Soph. Elect.* 1005. Τέλη λύει, expedit, prodest, *Id. Œd. Tyr.* 316. Πρῶτος ἀγγέλων ὄκνῳ σε λύσω, *Soph. Trach.* 184. Τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος, *Id. Elect.* 945. Οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν, *Aristoph. Ach.* 177. Λύσον με δεσμῶν, *Id. Thesm.* 1118. Παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, *Il.* 1, 20.
ΛΩ˜, λῇς, λῇ, vel λῇς, λῇ, volo, vis, vult; λῶντι, pro λῶσι, volunt.
Λωβάζω, fut. άσω, injuria adficio, contumeliam infero; λωβάζεσθαι, contumeliose improbari. A λώβη.
Λωβάομαι, ῶμαι, idem; (2) corrumpo, depravo; (3) mutilo, deformo. *Item pass.* λελωβημένος, contumelia affectus; depravatus, mutilatus; λωβηθεὶς, aor. 1. idem. (2) πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον, suspendio sibi vitam ademit, *Soph. Antig.* 54. Τὴν πόλιν οὕτως αἰσχρῶς ϰ δεινῶς ἐλωβήσαντο, *Herodot.* Τόδε αὖ λωβᾶται, rursus excruciat, *Soph. Trach.* 1031. (3) τοῦτον δὲ τρόπον λωβησάμενοι τοὺς Κυναιθεῖς, *Polyb.* 4, 18. Ab eod.
Λώβευσις, εως, ἡ, contumeliæ illatio, irrisio. A
Λωβεύω, fut. εύσω, contumelia adficio; (2) irrideo, illudo. Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν, *Odyss.* 23, 15.
Λωβέω, λωβέομαι, *Ion.* injuriam infero. A
ΛΩ'ΒΗ, ης, ἡ, injuria, contumelia; (2) opprobrium, dedecus; (3) pernicies, damnum, jactura, mutilatio; (4) quidam aurium morbus. (Lat. *labes.*) Hinc
Λωβήεις, ήεσσα, ῆεν, damnosus, perniciosus.
Λωβηθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi λωβάω.
Λωβήσαιο, 2. sing. aor. 1. opt. med.
Λώβησις, εως, ἡ, injuriæ seu contumeliæ illatio:
Λωβητὴρ, ῆρος, ὁ, injuriæ seu contumeliæ illator, injuriosus, contumeliosus; (2) contumelia dignus, flagitiosus:
Λωβητὴς, οῦ, ὁ, injuriosus, contumeliosus; (2) depravator, corruptor. A λωβέω.
Λωβητὸς, ἡ, ὸν, injuria seu contumelia adfectus, læsus; (2) injuriæ seu contumeliæ expositus, sive obnoxius; (3) dolore adfectus; (4) noxius, damnosus; (5) mancus, mutilatus, male mulcatus. (1) μόχθῳ λωβατὸς, contumeliis confectus, *Soph. Phil.* 1103. (4) λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενὸς, damnosa merces animo meo, *Soph. Trach.* 538. (5) ὁρῶν λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον, *Id. Trach.* 1070. Ab eod.
Λωβήτωρ, ορος, ὁ, conviciator, contumeliosus; (2) qui nocet, qui perdit, qui vastat.
Λωβὸς, ἡ, ὸν, qui aurium quodam morbo laborat; (2) perplexus; (3) mutilatus. A λώβη.
ΛΩΓΑ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, paleare.
Λωΐων, ονος, ὁ ϰ ἡ, melior, quem magis volumus. Hinc *compar.* alius λωΐτερος, melior, et *superl.* λώϊστος, et *contr.* λῷστος, optimus. A λῶ, *volo*.
ΛΩ˜ΜΑ, ατος, τὸ, fimbria, instita, ora vestimenti. Hinc
Λωμάτιον, ου, τὸ, fimbriola. Dim. a præc.
Λῶντι, 3. plur. præs. ind. act. *contr.* pro λάοντι, a λάω, *volo*.
ΛΩ˜ΟΣ, vel λῷος, ου, ὁ, Lous, mensis, apud Macedonas, cujus primo die solstitium æstivum incidit.

Λωπὰς, άδος, ἡ, vestimentum tenue. A
Λώπη, ης, ἡ, pallium; (2) vestimentum, vestis.
Λωπίζω, fut. ίσω, veste exuo, denudo. Ἐκ δ᾽ ἐλωπίσε πλευρὰν ἅπασαν, *Soph. Trach.* 925. A præc.
Λώπιον, ου, τὸ, parvula tunica; (2) vestis; (3) vestimentum vile; (4) velum nauticum. Dim. ab eod.
Λωποδυσία, ας, ἡ, spoliatio, grassatio, *proprie* vestium exspoliatio. A λωποδύω.
Λωποδυτέω, ῶ, fut. ήσω, veste exuo, vestimenta furor; (2) spolio, rapinis infesto, *Ph.* λωποδυτεῖ, grassatur. Λωποδυτῶν τὴν Ἑλλάδα, *Hermog.* A
Λωποδύτης, ου, ὁ, qui viatores vel mortuos vestimentis exuit et spoliat, seu in balneis depositas vestes surripit, grassator. A
Λωποδύω, fut. ύσω, idem quod λωποδυτέω.
ΛΩ˜ΠΟΣ, εος, τὸ, vestimentum tenue.
ΛΩ˜ΡΟΝ, ου, τὸ, lorum, habena; (2) vinculum capitis, diadema. *Vox Lat.*
Λῶρος, ου, ὁ, idem.
Λωροτομέω, in lora seco. A τομή.
Λῷστος. Vide λωΐων.
Λωταξ, ἄγος, ὁ, mendicus; (2) tibicen. A λωτός.
Λωτεῦντα πεδία, campi loto abundantes, herbosi, *Il.* 12, 283. pro λωτοῦντα, quod veteres contractum ex λωτόεντα volunt, a λωτόεις, alii ex λωτέοντα, quasi a λωτέω, quod esset lotum et herbas profero.
Λωτία, ας, ἡ, sertum e loto textum:
Λωτίζω, fut. ίσω, lotum carpo; (2) decerpo:
Λώτινος, ίνη, ινον, lotinus, e loto factus. A λωτός.
Λώτισμα, ατος, τὸ, flos loti; (2) *metaph.* præcipui in aliquo populo, flos populi. (2) ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα, *Eurip. Hel.* 1609.
Λωτόεις, όεσσα, όεν, loti ferax, herbosus; ponitur ob λωτεῦντα, quod vide.
ΛΩΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, lotus; (2) trifolium, *Ph.* (3) tibia. (3) διὰ λωτοῦ Λίβυος, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1036. Λωτοῦ φθόγγον κελάδει κάλλιστον, *Id. Electr.* 716.
Λωτοτρόφος, ου, ὁ ϰ ἡ, lotum alens seu producens. Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, *Eur. Phœn.* 564. Ex λωτός et τρέφω.
Λωτοφάγοι, populi loto victitantes. A φαγεῖν.
Λωτροχόος, *Dor.* pro λουτροχόος.
ΛΩΦΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, respiro, interquiesco; (2) cesso. Κἄπειτ᾽ ἐπειδὴ τοῦδ᾽ ἐλώφησεν φόνου, *Soph. Aj.* 61. Ἀπὸ νόσου μεγάλης ϰ πολέμου ὀρχοῦ τι ἐλωφήκαμεν, *Thuc.*
Λωφέω, ῶ, quiesco, *Hes.* (2) sedo, *Æsch. P.*
Λωφήιον, ου, τὸ, sedandi vim habens. Λωφήια ῥέξαι ἐπ᾽ αὐτῷ ἱερὰ, *Apoll. Rhod.* 2, 485. A præc.
Λώφημα, ατος, τὸ, laxamentum. A λωφάω.
Λώφησις, εως, ἡ, quies, cessatio, respiratio, laxamentum. Ab eod.
Λωφία, ἡ, idem quod λώφησις, *V. L.*

M.

M Litera duodecima, μῦ, ab Hebr. Mem; (2) nota numeri *quadraginta*, et cum iota subjecta, μ, *quadraginta millia*.
Μὰ *adv. jurandi negat.* μὰ Δία, non certe, per Jovem; οὐ μὰ Δία, idem. Sed ναὶ μὰ Δία, *affirm.* profecto, certe, per Jovem. Occurrit μὰ solum et affirmative, sed raro, fere apud recentiores.
Μαγαδίζειν, magadi canere, psallere.
Μαγάδιον, ου, τὸ, parva μαγάς. (2) asserculus, qui recipit chordas lyræ. Dim. a μαγάς.
Μάγαδις, sive μαγάδις, acc. ιν, ἡ, magas, instrumentum quoddam musicum:
Μαγαδίζειν, fides, pulsare, psallere. A
ΜΑΓΑ'Σ, άδος, ἡ, ponticulus testudinis, seu hemisphærii testudinei, super quo nervi tenduntur, qui olim ex arundine factus; ei postea vel lignea tabella, vel cornea substituta est, unde Cicero in testudinibus resonantem cornu dicit, *Etym.*

Μαγγανεία,

Μαγγανεία, ας, ἡ, veneficium, præstigiæ, incantatio, lenocinium. A μαγγανεύω.

Μαγγάνευμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Μαγγανευτὴς, ῦ, ὁ, veneficus, præstigiator, mango, qui varias res miscet, ut alios decipiat. Ab eod. Hinc

Μαγγανευτικὸς, ἡ, ὸν, præstigiosus.

Μαγγανεύω, præstigiis et incantationibus utor. Κίρκην——μαγγανεύσαν μολύνασάν τε τὰς ἑταίρους, λαβόντες, *Aristoph. Plut.* 310. A

ΜΑ'ΓΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, veneficium, præstigiæ; (2) machinamentum præstigiatorium; (3) seræ vectis, pessulus, repagulum, *Ph.* μάγγανον πολεμικὸν, ballista; μάγγανα πολεμικὰ, tormenta.

Μαγδαλία, ας, vel μαγδαλιὰ, ᾶς, ἡ, pulpa mollior ex pane, ad detergendas manus adhiberi solita. A μάσσω.

Μαγεία, ας, ἡ, magia, ars magica, scientia magica. A μαγεύω.

Μαγείραινα, ἡ, coqua. A μάγειρος.

Μαγειρεῖον, ου, τὸ, locus in quo coquinaria exercetur, culina, coquina. A μάγειρος.

Μαγείρευμα, ατος, τὸ, cibus coctus. A

Μαγειρεύω, fut. εύσω, coquinariam exerceo, sum coquus; (2) lanio, macto.

Μαγειρικὸς, ἡ, ὸν, ad coquum pertinens, culinarius. Hinc ἡ μαγειρικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars coquinaria.

Μαγειρικῶς, *adv.* arte coquinaria.

Μαγειρίσκος, ου, ὁ ϗ ἡ, coquus. Dim. a μάγειρος.

Μαγείρισσα, ης, ἡ, coqua. A

ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, coquus.

Μάγευμα, ατος, τὸ, machinamentum magicum, artes magicæ, *Eur. Suppl.* 1110. A μαγεύω.

Μαγεὺς, έως, ἡ, pinsor, pistor; (2) qui tergit, abstergit. A μάσσω.

Μαγευτὴς, ῦ, ὁ, magicus, artis magicæ peritus A

Μαγεύω, magus sum, artes magicas calleo, exerceo, magicis artibus utor. A μάγος.

Μαγικὸς, ἡ, ὸν, magicus, veneficus. Ab eod.

Μαγὶς, ίδος, ἡ, mactra, vas subigendæ farinæ; (2) offa, maza, quam manibus præferebant in Trophonii antrum ituri; (3) panis, *ap. LXX.* A μάσσω.

Μάγμα, ατος, τὸ, quidquid superest crassum ex aliqua materia expressa, recrementum; (2) unguentum, et omne spissius, pauco humore subactum. Ab eod.

ΜΑ'ΓΝΗΣ, ητος, ἡ, magnes, lapis ferrum attrahens; (2) ὁ, qui est ex Magnesia.

Μαγνησίη λίθος, *Hippocr.* magnes.

Μαγνήτης, ου, ὁ, idem quod μάγνης.

Μαγνῆτις, ιδος, ἡ, sc. λίθος, magnes.

ΜΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, magus, sapiens apud Persas; (2) præstigiator, veneficus, magicæ artis peritus.

Μαγοφονία, ας, ἡ, magorum cædes, eorum qui post Cambysis mortem regnum invaserant. Festum apud Persas. A φόνος.

ΜΑΓΥ'ΔΑΡΙΣ, εως, ἡ, magudaris, radix laserpitii.

Μαγῳδὴ, ῆς, ἡ, mollis quædam et effeminata saltatio, a Chrysogono mago, *Hes. Athen.*

Μαγῳδία, ας, ἡ, Magodia, ludus scenicus in quo magorum decantabantur miracula. A

Μαγῳδὸς, ῦ, ὁ, histrio magorum miracula decantans, gestibusve exprimens.

Μαδάλλω, glabro, depilo, *Hes.* A μαδὸς.

Μαδαρὸς, ρὰ, ρὸν, depilis, glaber. Hinc

Μαδαρότης, ητος, ἡ, glabrities, lævor, e defluvio pilorum.

Μαδαρόω, ῶ, fut. ώσω, glabro, depilo. Ab eod.

Μαδάρωσις, εως, ἡ, depilatio; (2) idem quod μαδαρότης· (3) defluvium palpebrarum.

Μαδάω, ῶ, f. ήσω, lævis et depilis sum; (2) madeo, madidus sum; part. μαδῶντες, glabriones, *Gl. V. Aristoph. Plut.* 266. A μαδὸς.

Μάδδα, *Dor.* pro μάζα.

Μαδίζω, fut. ίσω, glabro, depilo; (2) depilis sum; μαδισθεὶς, aor. 1. part. pass. depilatus, *Ph.* A μαδὸς. Hinc

Μάδισις, εως, ἡ, defluvium pilorum.

Μαδιστήριον, ου, τὸ, id quo glabratur, seu lævigatur cutis, *Gl. V.* volsella. Ab eod.

ΜΑΔΟ'Σ, ἡ, ὸν, lævis, glaber, depilis.

Μάδρυα, ων, τὰ, pruna, madrya, pro μαλόδρυα.

ΜΑ'ΖΑ, vel μᾶζα, ης, ἡ, maza, offa; (2) panis; (3) massa auri vel argenti, *Gl. V.* μᾶζα, βῶλος, massa. (3) ἐς δὲ τέσσιν ἔφερε καὶ μάζας ἐκ μολίβδου, χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ περιβεβλημένας, *Appian. Bell. Civ.* 1, 44.

Μαζαγόας, ου, ὁ, ἡ, ob mazam flens, *Hes.* Ex μάζα et γοάω· μαζακόας, *Voss.*

Μαζαγρέτας, *Dor.* pro μαζαγρέτης, ου, ὁ, mazarum sectator, lurco, helluo. Ex μάζα et ἀγρέω, *sector.*

Μαζάω, ῶ, mazas pinso, coquo. A μάζα.

Μάζινος, ίνη, ινον, e maza factus. Ab eod.

Μαζίον, ου, τὸ, mamilla, *Gl. V.* A μαζὸς.

Μάζιον, ου, τὸ, parva maza, offula, *Gl. V.* (2) aurum et argentum rude, non signatum, *Thuc.* (1) μόσχε χολὴν φυράσας μετὰ ἀλφίτε καὶ ἐλαίε καὶ ὕδατος ποίει μαζία, *Geoponic.* 20, 33. (2) *Scholiast. Thucyd. ad* 2, 14. (pag. 106, edit. Dukeri.) Dim. a μάζα.

Μαζίσκη, ης, ἡ, idem et ab eod.

Μαζονόμιον, seu μαζονομεῖον, ου, τὸ, lanx, *Poll.*

Μαζόνομος, idem, *Gl. V.* μαζόνομοι, lances, *Gl. V.* A μάζα et νέμω, *tribuo.*

Μαζοπέπτης, ου, ὁ, qui mazas coquit. Ex μάζα et πέπτω, *coquo.*

Μαζοποιὸς, ῦ, ὁ, offarius, *Gl. V.*

Μαζοποιέω, ῶ, fut. ήσω, mazas conficio.

ΜΑΖΟ'Σ, ῦ, ὁ, mamma, mamilla, *Apud Callim.* et pro nutrice.

Μαζούσιος, α, ον, uberosus, *Lyc.* A μαζὸς.

Μαζοφαγέω, delector offis.

Μαζοφάγος, ὁ, ἡ, qui offis delectatur.

Μαζοφορὶς, ίδος, ἡ, idem quod μαζόνομος.

ΜΑ'ΖΩΝΕΣ, bacchanale convivium, apud Spartanos.

ΜΑΘΑΛΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, genus poculi vel mensuræ, qualis cyathus.

Μάθε, 2. sing. aor. 2. imperat. act v. μανθάνω.

Μαθεῦμαι, fut. 2. ind. med. *Dor.* pro μαθῦμαι.

Μάθημα, ατος, τὸ, disciplina, studium, documentum; μαθήματα, mathematicorum theoremata. A μανθάνω.

Μαθηματικὴ, ῆς, ἡ, sc. ἐπιςήμη, mathesis, disciplinarum mathematicarum complexus et notitia. A

Μαθηματικὸς, ἡ, ὸν, ad disciplinas pertinens, ad disciplinas aptus; (2) discendi cupidus; (3) docilis; (4) sciens, peritus; (5) ad mathemata pertinens, ad mathematicos pertinens; (6) mathematicus, disciplinarum mathematicarum peritus. A μάθημα.

Μαθηματικῶς, *adv.* mathematicorum more.

Μαθήσεαι, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Ion.* pro μαθήσεσαι, a μανθάνω.

Μάθησις, εως, ἡ, ipsa discendi actio, cognitio, perceptio, doctrina, disciplina. A μανθάνω.

Μαθητεία, ας, ἡ, institutio discipuli, doctrina vel disciplina oralis. A μαθητεύω.

Μαθητέον, *adv. posit.* discendum est, discere oportet. A μανθάνω.

Μαθητεύω, fut. εύσω, discipulus sive auditor sum; (2) doceo, instituo; μαθητεύομαι, doceor. "Ος ϗ αὐτὸς ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησῦ, *Matt.* 27, 57. Μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, *Id.* 28, 19. A

Μαθητὴς, ῦ, ὁ, discipulus. A μανθάνω.

Μαθητιάω, ῶ, discipulus esse, discere cupio. Δεῦξον ὡς τάχιςά μοι τὸν Σωκράτη· μαθητιῶ γὰρ, *Aristoph. Nub.* 188. A præc.

Μαθητὸς, ἡ, ὸν, qui disci potest, debet. A μανθάνω.

Μαθήτρια, ας, ἡ, discipula. A μαθητὴς.

Μαθητρὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Μαθοῖσα, aor. 2. part. act. f. g. *Dor.* pro μαθῦσα, a μανθάνω.

Μαθὼν, *qui didicit*, aor. 2. part. masc. gen.

ΜΑΓ'Α, ας, ἡ, obstetrix; (2) mater; (3) nutrix; (4) avia; (5) appellatio honestior matronæ cujusvis ætate provectioris; (6) genus cancrorum; (7) Maia, filia Atlantis: mater est Mercurii, quod ζήτησις, id est *investigatio*, ducit in lucem εὕρεσιν, id est *inventionem.* (2) μαῖα δὴ κάτω βέβηκεν, *Eurip. Alc.* 394.

Μαιάνδριος, ία, ιον, Mæandrius, a

ΜΑΙ'ΑΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, Mæander, fluvius Asiæ Minoris admodum flexuosus.

Μαιὰς, άδος, ἡ, nutrix; (2) avia. A μαῖα.

Μαιεία, ας, ἡ, obstetricia ars. A μαιεύω.

Μαίευμα, ατος, τὸ, quod ab obstetrice extractum est, partus, infans. Ab eod.

Μαίευσις, εως, ἡ, idem quod μαιεία.

Μαιευτικὸς, ἡ, ὸν, obstetricius. Ab eod.

Μαιευτικῶς, *adv.* obstetricum more.

Μαιεύτρια, ας, ἡ, obstetrix. A μαιεύω. Hinc

Μαιευτρικῶς, *adv.* obstetricum ritu.

Μαιεύω, et μαιεύομαι, obstetricem ago, sum obstetrix; (2) pullos avium nutrio; (3) quæro, investigo, scrutor. A μαῖα.

Μαιμάζειν, palpitare, agitari, salire, fluctuare, *Suid.* A μάω.

Μαιμακτήρια, ων, τὰ, sacra, quæ apud Athenienses fiebant Jovi Μαιμάκτῃ.

Μαιμακτηριὼν, ῶνος, ὁ, mensis, a quo hyems incipit, quo Jovi Μαιμάκτῃ sacrificabant Athenienses, propter mutationem et turbulentiam aeris; September, *Gl. V.*

Μαιμάκτης, ου, ὁ, furore percitus, furiosus; turbulentus, Jovis *epith.* A μαιμάσσω.

Μαίμαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, turbulentus, impetuosus, *Hes.* Ab eod.

Μαιμάσσειν, vehementer cupere, palpitare, *Hes.* Ab eod.

Μαιμάω, ῶ, fut. ήσω, vehmenter cupio, impetu feror. Μαιμῶν κορέσσαι χεῖρα διψῶσαν φόνε, *Luc.* 117. Ab eod.

Μαίμησε, 3. s. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐμαίμησε.

Μαιμόων, præs. part. act. *Poet.* pro μαιμῶν, *contr.* ex μαιμάων.

Μαιμώωσα, præs. part. act. f. g. verbi μαιμώω, pro μαιμάω.

Μαιμώσσω, pro μαιμάσσω.

Μαιμώω, fut. ώσω, idem quod μαιμάω.

Μαινὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa, lymphata. Μαινάδες, Bacchæ. A μαίνομαι.

Μαίνη, ης, ἡ, mæna, piscis Hecatæ seu Dianæ sacer.

Μαινίδιον, ου, τὸ, mænula. Dim. a seq.

Μαινὶς, ίδος, ἡ, mæna, piscis. A μαίνη.

Μαινόλης, ου, ὁ, furens, lymphatus, Bacchi epith. A μαίνομαι.

Μαινόλιος, ου, ὁ, idem, itidem Bacchi epith.

Μαινολὶς, ίδος, ἡ, furens. A præc.

ΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, f. μανῦμαι, insanio, furo, desipio; (2) vehementi studio teneor, gestio; μαινόμενος, part. furens, insanus, lymphatus, *Ph.* μανεὶς, aor. 2. in furorem actus, furore percitus. Ὁ δεσπότης με μαίνεται καινὸν τρόπον, *Arist. Pac.* 54.

Μαίνουρος, ου, ὁ, Mænurgus, piscis.

ΜΑΙ'ΝΩ, in furorem ago; aor. 1. ἔμηνα. Φαρμάκοις ἑτέρα (γυνὴ) τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν, *Aristoph. Thesm.* 568.

Μαίομαι, cupio, gestio, *Ap.* (2) quæro. (1) ἀμφήκες λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος ἔρπειν, *Soph. Aj.* 286. (2) μαίονται δ' ὅ τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι, *Apoll. Rhod.* 2, 126. A μάω.

Μαιόομαι, obstetrix sum, *Ep.* A μαῖα.

Μαῖρα, canicula, sidus; æstus intensissimus; luna, *Hes.* A μαίρω, *luceo.*

ΜΑΙ'ΡΩ, luceo: unde μαρμαίρω.

Μαίσων, ὁ, coquus, vel coqui servus, *Hes.*

Μαίω, instigo, incito, al. quæro, *Hes.*

Μαίωσις, εως, ἡ, obstetricis opera, officium. A μαῖα.

Μαιωτιςὶ, *adv.* Scythice. A

Μαιῶτις, ιδος, ἡ, sc. λίμνη, Palus Mæotica. A Μαιῶται, populus Scythicus.

Μαίωτρον, ου, τὸ, merces obstetricis. A μαῖα.

Μάκαιρος, ρα, ρον, beatus, fortunatus, *Ar.*

ΜΑ'ΚΑΡ, αρος, ὁ, ἡ, τὸ, beatus, dives, felix; μάκαρες, dii, et homines beati post mortem. Hinc

Μακαρία, ας, ἡ, locus beatorum post mortem, apud inferos, locus vitæ beatæ.

Μακαρίζω, fut. ίσω, beatum prædico, beo. Τὸν δὲ κατ' ἦμαρ, ὅτῳ βίοτος εὐδαίμων, μακαρίζω, *Eur. Bac.* 910. Ab eod.

Μακάριος, ρία, ριον, beatus, felix; (2) defunctus, qui sepelitur. Ab eod. Hinc

Μακαριότης, ητος, ἡ, beatitas, beatitudo.

Μακαρὶς, ίδος, ἡ, idem quod μακαρία.
Μακαρισμὸς, ȣ̃ ὁ, beatitatis prædicatio, qua nimirum aliquem beatum prædicamus; (2) μακαρισμοὶ, hymni in commemorationem beatitudinis sanctorum; (3) ipsa felicitas, *in Sacc. LL.* A μακαρίζω.
Μακάρισσι, dat. plur. *Ion.* pro μάκαρσι.
Μακαριστὸν, τὸ, beatitudo, *Suid.*
Μακαριστὸς, ἡ, ὸν, qui beatus habetur et prædicatur, quem omnes beatum judicant.
Μακαριστῶς, *adv.* beate. A præc.
Μακαρίτης, ȣ, ὁ, beatus, de defuncto.
Μακαρῖτις, ιδος, ἡ, fœm. præc. *Theoc.*
Μακαριῶ, fut. 1. ind. act. *Att.* pro μακαρίσω.
Μακαρίως, *adv.* beate, feliciter.
Μάκαρς, αρος, ὁ ἡ, pro μακάριος, *per Sync.* Eust.
Μακάρτατος, beatissimus. A præc.
Μακάρτερος, beatior; *Nonn.* Ab eod.
Μακαρτὸς, ἡ, ὸν, beatus et opulentus. *Ex Epigr.* A μάκαρς.
Μακεδνὸς, ἡ, ὸν, longus, procerus; quasi a μακεδανὸς, *Dor.* ut μηκεδανὸς a μῆκος.
Μακεδονία, ας, ἡ, Macedonia. A Μακεδών.
Μακεδονίζω, fut. ίσω, Macedones sequor, cum Macedonibus facio. Ab eod.
Μακεδονικὸς, ἡ, ὸν, Macedonicus. Ab eod.
Μακεδονιστὶ, Macedonico more vel sermone.
Μακεδὼν, όνος, ὁ, Macedo.
Μακέλη, ης, ἡ, ligo. A κέλλω.
Μάκελλα, ης, ἡ, idem et ab eod.
Μάκελλον, ȣ, τὸ, macellum. *Vox Latina.*
ΜΑ'ΚΕΡ, macer vel macir, cortex quidam, qui ex India advehitur.
Μακεσίκρανος, ȣ, ὁ ἡ, oblongam galeam habens; upupæ epith. *Hes.* Ex μάκος pro μῆκος, et κράνος, *galea.*
Μακιστὴρ, ῆρος, ὁ, longus, prolixus. A μάκιστος pro μήκιστος, vel inus. μακίζω.
Μακιστὴρ, ὁ, punctor, pungens, *Æsch.* prolixus, *P.* μακιστὴρ, *Stanl.* αἰκιστὴρ, *Heath.*
Μάκιστος, *Dor.* pro μέγιστος. Sic adhibent tragici. Ὅτι δύναιο μάκιστον, quam potes maxime, *Soph. Phil.* 849.
ΜΑΚΚΟΑ῀Ν, desipere, stulte et fatue se gerere; μεμακκοακότα, perf. part. delirantem. Καὶ τὸ τȣ̃ δήμȣ πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον, *Aristoph. Eq.* 395. Ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα, *Id. ibid.* 62.
Μακρὰ, ἡ, solium, labrum; al. μάκτρα. *Gal.* μακρὰ, τὰ, putei, lacus profundi, *ex Hom.*
Μακρὰ, *adv.* majorem in modum, *Hom.*
Μακραίων, ωνος, ὁ ἡ, diurnus, longævus. (1) δυσαίων, μακραίων θ', ὡς, *Soph. Œd. Col.* 151. (2) deus, immortalis. (2) τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων, *Id. Œd. Tyr.* 1099. Ex μακρὸς et αἰὼν, *ævum.*
Μακρακόντιον, ȣ, τὸ, spiculum longum.
Μακρὰν, *adv.* longe, procul, de loco; (2) longum, de tempore. Τȣ́των ὕστερον καλὴν δίκην, ἐκεῖτ' ἐς μακρὰν, *Aristoph. Vesp.* 452. Non longe post. A μακρός.
Μακραύχενος, ὁ, idem quod μακραύχην, *V. L.*
Μακραύχην, ενος, ὁ ἡ, cui collum est prælongum, prælongus. Μακραύχενος κλίμακος προσαμβάσεις, *Eurip. Phœn.* 1180.
Μακρέτειος, ȣ, ὁ ἡ, qui in longos annos perdurat. Ex μακρὸς et ἔτος.
Μακρηγορέω, ῶ, fut. ήσω, longa oratione utor, multa verba facio: μακρηγορȣ̃μεν, *Eurip. Hippol.* 704. et *Ph.* 768. Ex μακρὸς et ἀγορέω.
Μακρηγορία, ας, ἡ, sermo prolixus, oratio longa. Ex iisd.
Μακρημερία, ας, ἡ, tempus quo dies sunt longiores. Ab ἡμέρα.
Μακρὴν, acc. sing. *Dor.* pro μακράν.
Μακροβάμων, ονος, ὁ, qui longis passibus incedit. Ex μακρὸς et βαίνω, *eo.*
Μακρόβιος, ȣ, ὁ ἡ, longævus.
Μακροβιότης, ητος, ἡ, vita longæva, vivacitas.
Μακροβίωσις, εως, ἡ, idem.
Μακροβιώτερος, vivacior; comp. a μακρόβιος.
Μακροβολία, ας, ἡ, in longum jaculatio. A
Μακροβόλος, ȣ, ὁ ἡ, e longinquo feriens; eminus feriens. Ex μακρὸς et βάλλω.
Μακρόβωλος, ȣ, ὁ ἡ, epith. agri, qui magnis seu densis est glebis, glebosus.

Μακρογένειος, ȣ, ὁ ἡ, qui longo est mento. Ex μακρὸς et γένειον.
Μακρόγηρως, ȣ, ὁ ἡ, longam senectutem agens, valde senex. Ex μακρὸς et γῆρας.
Μακρογόγγυλος, ȣ, ὁ ἡ, teres.
Μακροδάκτυλος, ον, longos habens digitos.
Μακροδρόμος, ȣ, ὁ ἡ, qui longos cursus conficit.
Μακροζωΐα, ας, ἡ, longævitas. Ex μακρὸς et ζωή.
Μακροημέρευσις, εως, ἡ, longitudo dierum, longævitas. A
Μακροημερεύω, fut. εύσω, diu vivo. A
Μακροήμερος, ȣ, ὁ ἡ, longævus. Ex ἡμέρα.
Μακρόθεν, *adv.* procul, longe, eminus. Hinc et ἀπὸ μακρόθεν, e longinquo. A μακρός.
Μακροθυμέω, ῶ, fut. ήσω, patienter fero, leni sum animo, patienter expecto, iram differo seu cohibeo; duro, *Ph.* Μακροθυμεῖν ἐπί τινι, *Matt.* 18, 26. πρὸς πάντας, 1 *Thess.* 5, 14. εἴς τινα, 2 *Pet.* 3, 9.
Μακροθυμία, ας, ἡ, tolerantia, lenitas animi, longanimitas, patientia expectandi.
Μακρόθυμος, ȣ, ὁ ἡ, longanimis, lenis, patiens. Ex μακρὸς et θυμός.
Μακροθύμως, *adv.* patienter, longanimiter, æquo animo, iram differendo.
Μακροκαμπυλαύχενος, ȣ, ὁ ἡ, longum et curvum collum habens; epith. avium quarundam. Ex μακρὸς, καμπύλος, et αὐχήν.
Μακροκατάληκτος, ȣ, ὁ ἡ, in vocalem longam seu syllabam desinens. A καταλήγω.
Μακρόκαυλος, ȣ, ὁ ἡ, caulem longum habens.
Μακρόκεντρος, ȣ, ὁ ἡ, longum aculeum habens, longo spiculo armatus.
Μακρόκερκος, ȣ, ὁ ἡ, prælongam caudam habens.
Μακροκέφαλος, ȣ, ὁ ἡ, longum caput habens; cilo, *Gl. V.*
Μακροκομέω, ῶ, longam et prolixam comam alo seu habeo. Ex μακρὸς et κόμη.
Μακροκωλία, ας, ἡ, longius membrum; (2) quum periodus longius membrum habet. A
Μακρόκωλος, ȣ, ὁ ἡ, membra seu colla longa habens. Ex μακρὸς et κῶλον.
Μακρολόβος, ὁ ἡ, longam habens siliquam seu folliculum, siliqua oblonga inclusus.
Μακρολογέω, ῶ, fut. ήσω, prolixe loquor, longa oratione utor:
Μακρολογία, ας, ἡ, prolixitas sermonis. A
Μακρολόγος, ȣ, ὁ ἡ, prolixus in sermone.
Μακρὸν, *adv.* altum, alta voce, *Hom.*
Μακρονοσία, ας, ἡ, morbus diuturnus. Ex νόσος.
Μακροπαραληκτεῖν, in penultimam longam desinere. Ex μακρὸς et παραλήγω.
Μακροπαροίνιος, ȣ, ὁ ἡ, longe contumeliosissimus, et quidem ex ebrietate. A παροίνιος.
Μακρόπεπλος, ον, longum peplum gerens.
Μακρόπνοος, *contr.* μακρόπνȣς, ȣ, ὁ ἡ, qui longos ducit spiritus. Ἕλκεις μακρόπνȣν ζωὰν, *Eurip. Phœn.* 1531. Ex μακρὸς et πνοή.
Μακροπορέω, ῶ, fut. ήσω, procul eo, longum iter facio.
Μακροπορία, ας, ἡ, longum iter. A πόρος.
Μακροπόνηρος, ȣ, ὁ ἡ, improbissimus, *Suid.*
Μακροπόρος, ον, longis passibus gradiens, *Apol.*
Μακρόπȣς, οδος, ὁ ἡ, longos pedes habens.
Μακρόπτερος, ȣ, ὁ ἡ, longas alas, sive longas pennas habens. Ex πτερόν.
Μακροπτόλεμος, ȣ, ὁ ἡ, e longinquo pugnans.
Μακρόπυλος, ȣ, ὁ ἡ, amplas habens portas. Ex μακρὸς et πύλη.
Μακροπώγων, ωνος, ὁ ἡ, longam barbam habens.
Μακρορριζία, ας, ἡ, longitudo radicum. A
Μακρόρριζος, ȣ, ὁ ἡ, longas radices habens Ex μακρὸς et ῥίζα.
Μακρόρυγχος, ον, rostrum longum habens.
Μακρὸς, ρὰ, ρὸν, longus, prolixus; (2) longus, diuturnus; (3) magnus, multus; (4) altus, excelsus. Διὰ μακρȣ̃, in longum tempus. Διὰ μακρȣ̃ γὰρ ἡ χάρις, in longum enim tempus durat hoc officium, *Eurip. Hec.* 320. A μῆκος.
Μακροσκελὴς, έος, ὁ ἡ, longa crura habens. Ex μακρὸς et σκέλος.
Μακροστελέχης, εος, ὁ ἡ, longum seu procerum truncum habens, qui longo est caudice. Ex μακρὸς et στέλεχος.
Μακρότατα, *adv.* longissime. A μακρός.
Μακρότερω, longius. Ab eod.
Μακροτέρως, *adv.* diutius, longius. A μακρότερος, quod est comp. a μακρός.
Μακρότης, ητος, ἡ, longitudo, longinquitas; (2) diuturnitas. Ab eod.
Μακροτομέω, ῶ, fut. ήσω, ita puto ut longæ redundent amputatæ partis reliquiæ. A
Μακροτόμος, ȣ, ὁ ἡ, ita putatus ut amputati longæ reliquiæ supersint. Ex τομή.
Μακροτράχηλος, ȣ, ὁ ἡ, longum habens collum.
Μακροϋπνία, ἡ, diuturnus somnus. Ex ὕπνος.
Μακροφάρυγξ, γγος, ὁ ἡ, longas fauces habens.
Μακροφλυαρήτης, ȣ, ὁ, magnus nugator. Ex μακρὸς et φλυαρέω.
Μακροφλυάρτης, ὁ, prolixus nugator, *Ep.*
Μακροφυὴς, έος, ὁ ἡ, natura longus, longus natus. Et μακρὸς et φύω, *nascor.*
Μακρόφυλλος, ȣ, ὁ ἡ, longa habens folia.
Μακροφωνέω, ῶ, fut. ήσω, alta voce clamo.
Μακρόχειλος, ον, magna labia habens.
Μακρόχειρ, ρος, ὁ ἡ, longimanus; (2) cui una manus longior est altera.
Μακρόχηλος, ȣ, ὁ ἡ, ungulas longiores habens. Ex μακρὸς et χηλή.
Μακροχρονίζω, fut. ίσω, diuturnus seu longævus sum. A
Μακροχρόνιος, ȣ, ὁ ἡ, longævus, diu durans. Ex μακρὸς et χρόνος. Hinc
Μακροχρονιότης, ητος, ἡ, longævitas, *Gl. V.*
Μάκρυμμα, ατος, τὸ, quod longe removetur, abominatio:
Μάκρυνσις, εως, ἡ, dilatatio; (2) amplificatio, v. gr. narrationis. A
Μακρύνω, f. υνῶ, longe seu procul amoveo, removeo, in longum differo, extendo, porrigo. A μακρός.
Μακρῷ, (*dat.*) *adv.* longe, multo. Ab eod.
Μάκρωνες, οἱ, qui longo sunt capite, al. pr. ap. *Xen.*
Μακρῶς, *adv.* longe, prolixe.
Μάκρωσις, εως, ἡ, prolongatio, in longum diductio. Quasi a μακρόω.
Μακρώτης, ȣ, ὁ, longas aures habens. Ex μακρὸς et ȣ̃ς, ὠτὸς, *auris.*
Μάκται, qui mazas pinsunt, *Hes.* At *Phil.* gulatores. A μάσσω.
Μακτῆρες, οἱ, idem qui μάκται, *Hes.*
Μάκτρα, ας, ἡ, vas in quo pinsitur, et farina subigitur, mactra. *Apud Nicandrum* pro colo seu mortario. Ab eod.
Μακτρισμὸς, ȣ̃, ὁ, saltationis genus. Qu. a μακτρίζω.
Μάκτρον, ȣ, τὸ, mappa, *Gl. V.* A μάσσω.
ΜΑ'ΛΑ, *adv.* valde, multum, admodum, vehementer. Hinc *comp.* μᾶλλον, magis, amplius, potius; et *superlat.* μάλιστα, maxime, potissimum, præsertim; jungiturque nominibus, verbis, et adverbiis. *In numeris est,* omnino, admodum; *de tempore est,* fere.
Μαλαβάθρινον, ȣ, τὸ, foliatum, *Gl. V.* sc. unguentum. Vide μαλάβαθρον.
Μάλαγμα, ατος, τὸ, malagma, quo aliquid mollitur. In re militari est corpus molle ad frangendos eludendosque tormentorum ictus, ut cilicium. A μαλάσσω.
Μαλακᾷ, dat. sing. f. g. *Dor.* pro μαλακῇ.
Μαλακαίπȣς, οδος, ὁ ἡ, (metri causa pro μαλακόπȣς) molli pede incedens.
Μαλακαύγητος, ὁ ἡ, pro μαλακάλγητος, dolores leniens. Μαλακαυγήτοιο ὕπνȣ, *Aristot. in Pæane apud Athen.* 15, 16. *Diogen. Laert.* 5, 7. *Stobæum. Serm.* 1, 2. Est vox Cretica. Cretenses dicebant, teste Hesychio, αὐγεῖν pro ἀλγεῖν, αὐκὰν pro ἀλκὰν, αὐκύονα pro ἀλκύονα, αὖσος pro ἄλσος, εὐθεῖν pro ἐλθεῖν, θεύγεσθαι pro θέλγεσθαι.
Μαλακευνέω, ῶ, fut. ήσω, molliter decumbo et dormio. Ex μαλακὸς et εὐνή.
Μαλακευντικὸς, ἡ, ὸν, vim leniendi habens; qu. a μαλακεύω.
Μαλακία, ας, ἡ, mollities, *inprimis* animi, ignava

nava et effeminata; (2) morbus quidam; (3) summa tranquillitas maris. A μαλακός.

Μαλακίας, ου, ὁ, mollis, effeminatus. Ab eod.

Μαλακιάω, ῶ, mollis et effeminatus sum, mollitie laboro; (2) langueo, æger sum. Αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι, *Xen.* A μαλακία.

Μαλακίζω, fut. ίσω, mollio, effemino, timidum reddo; et *pass* μαλακίζομαι, mollesco et effeminor; (2) misereor; (3) langueo, ægroto, timidus sum, frangor. Πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, *Xen.* A μαλακός.

Μαλακιῶες, οἱ, frigoris causa dolentes, *V. L.*

Μαλάκιον, ου, τὸ, ornamentum quoddam muliebre, *Hes.* τὰ μαλάκια, piscium genus, sepiæ; *item*, olus, beta, *Ern.*

Μαλακισθῆναι, *emollitum esse*, aor. 1. inf. pass. verbi μαλακίζω, *emollio.*

Μαλακίων, ωνος, ὁ, molliculus. Dim. a μαλακός.

Μαλακόγειος, ου, ὁ ἡ ἡ, mollem habens terram. Ex μαλακὸς et γῆ, *terra.*

Μαλακογνώμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, qui molli, h. e. leni, et submissa est mente seu animo. Ex μαλακὸς et γνώμη.

Μαλακόδερμος, ου, ὁ ἡ ἡ, mollem habens cutem; (2) molle habens putamen. Ex μαλακὸς et δέρμα.

Μαλακόθριξ, ὁ ἡ ἡ, mollem habens pilum; μαλακότριχες, quibus molles capilli.

Μαλακόκισσος, ου, ὁ, qu. dic. mollis hedera, convolvulus.

Μαλακοκόλαξ, ακος, ὁ, assentator, palpator.

Μαλακοκρανεύς, έως, ὁ, qu. dic. molliceps, avis. Ex μαλακὸς et κρανίον.

Μαλακοποιέω, ῶ, fut. ήσω, mollio. A

Μαλακοποιὸς, ὸν, molliens.

Μαλακοπύρηνος, ου, ὁ ἡ ἡ, mollem et tenerum habens nucleum. Ex μαλακὸς et πυρήν.

Μαλακὸς, ἡ, ὸν, mollis; (2) placidus, lenis, mitis; (3) effeminatus; (4) remissus, languidus, molli et remisso animo aliquid agens; (5) placidus, tranquillus. A μαλάσσω.

Μαλακόσαρκος, ου, ὁ ἡ ἡ, mollem ac teneram habens carnem. Ex μαλακὸς et σάρξ.

Μαλακόστρακος, ου, ὁ ἡ ἡ, molli testa tectus. Ex μαλακὸς et ὄστρακον.

Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities, mollitudo. A μαλακός.

Μαλακόφθαλμος, ον, mollis, mitis adspectu.

Μαλακόφλοιος, ου, ὁ ἡ ἡ, mollem corticem habens.

Μαλακόφρων, ον, molli, leni animo. Ex φρήν.

Μαλακόφωνος, ον, molli, suavi voce præditus. Ex μαλακὸς et φωνή.

Μαλακόχειρ, ειρος, ὁ ἡ ἡ, molles manus habens, lenis, mitis.

Μαλακοψυχέω, ῶ, fut. ήσω, molli sum animo, animo sum remisso, abjecto. Μαλακοψυχήσαντας ἀπρεπὲς δρᾶμα ὑποκρίνασθαι, *Joseph. Maccab.* 6. Ex ψυχή.

Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, qui mollit, seu emollit. A μαλάσσω.

Μαλακτικὸς, ἡ, ὸν, emolliendi vim habens:

Μαλακτὸς, ἡ, ὸν, qui molliri seu emolliri potest. Ab eod.

Μαλάκυνσις, εως, ἡ, emollitio, qua aliquid mollius redditur. A

Μαλακύνω, mollio, emollio, mollem reddo. *Pass.* μαλακύνομαι, mollior, molliorem me præbeo, mollesco, languidior et remissior sum, fio. A μαλακός.

Μαλακῶ, *mollis*, gen. sing. *Dor.* pro μαλακοῦ.

Μαλακῶς, *adv.* molliter, leniter, placide, effeminate, remisse.

Μάλαξις, εως, ἡ, mollitio, emollitio. A

ΜΑΛΑ'ΣΣΩ, vel μαλάττω, f. ξω, mollio, emollio; (2) placo, lenio. Ὡς ἂν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ, *Aristoph. Eq.* 388. Χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον, *Eur. Or.* 1190. (2) ὀργὰς μαλάσσουσ' ἀνδρὸς, *Id. Alc.* 774. Πρὶν ἂν... νόσῳ μαλαχθῇς τῆσδε, *Soph. Phil.* 1332. Hinc

Μαλάχη, ης, ἡ, malache, malva, herba emolliendi vim habens. *Angl.* MALLOWS.

Μαλερὸς, ρὰ, ρὸν, ustivus, consumens, ignis epith. A μαλός.

ΜΑ'ΛΗ, ης, ἡ, axilla, ala.

Μάλθα, ης, ἡ, cera emollita. A μαλάσσω.

Μαλθάζω, mollio; pro quo usitatius μαλθάσσω.

Μαλθακευνία, ας, ἡ, lecti seu cubilis mollities. A μαλθακὸς et εὐνὴ, *cubile.*

Μαλθακηρὸς, ρὰ, ρὸν, tener, mollis. A μαλθακός.

Μαλθακία, ας, ἡ, mollities, mollitudo. Ab eod.

Μαλθακίζω, fut. ίσω, mollio, emollio; (2) delinio, emollio animum. *Pass.* μαλθακίζομαι, mollesco, ignaviter ago, languesco, elanguesco. Ab eod.

Μαλθάκινος, ίνη, ινον, mollis. Ab eod.

Μαλθακιστέον, et μαλθακιστέα, *adv. posit.* molliter agendum est et segniter. A μαλθακίζω.

Μαλθακὸς, ἡ, ὸν, mollis; (2) iners, remissus, ignavus, lentus; (3) effeminatus: εἰς τὸ μαλθακὸν, placide. Οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθα, nunquam enim alias Argivos placide compellassemus, *Eur. Or.* 713. A μαλάσσω.

Μαλθακόφωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui mollem ac teneram habet vocem. Ex μαλθακὸς et φωνή.

Μαλθακόω, ῶ, fut. ώσω, mollio, emollio. A μαλθακός.

Μαλθακτήριος, α, ον, idem quod

Μαλθακτικὸς, ἡ, ὸν, emolliendi vim habens.

Μαλθακώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, qui emollit. A μαλθακός.

Μαλθακῶς, *adv.* molliter.

Μάλθαξις, εως, ἡ, fotus. A

Μαλθάσσω, f. ξω, mollio; (2) mollibus verbis persuadeo, delinio, demulceo. Ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἂν, *Eur. Her. Fur.* 299. A μάλθα, vel μαλάσσω.

Μάλθη, ης, ἡ, idem quod μάλθα.

Μαλθόω, ῶ, fut. ώσω, mollio, emollio, velut ceram, *Hes.* A μάλθα. Unde

Μαλθώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, malthinus, cereus.

Μάλθων, ὁ, mollis et effeminatus, dissolutus. *Ph.* μάλθων, nebulo. Ab eod.

Μαλιαθάλλη, ης, ἡ, planta in Ægypto nascens, *Theoph.*

Μαλιασμὸς, οῦ, ὁ, veterinorum morbus. A

Μαλιάω, ῶ, malide laboro. A

ΜΑ'ΛΙΣ, ιδος, ἡ, Malis, jumentorum morbus, quum tussiunt.

Μαλιναθάλλη, ἡ, planta in Ægypto nascens, *Theoph.*

Μαλὶς, ίδος, ἡ, Nymphæ nomen, *Dor.* pro Μηλὶς, a μῆλον, *malum, pomum.*

Μάλιστα, *superl.* a μάλα, in interrog. τί μάλιστα, *tandem, quæso.*

Μαλκέω, *Ion.* μαλκείω, frigore contrahor; (2) torpeo, hebesco. A

ΜΑ'ΛΚΗ, ης, ἡ, torpor ex frigore; (2) torpor quilibet.

Μαλκιάω, sive μαλκιόω, ῶ, idem quod μαλκέω. Καὶ τότε δὴ χερσὶ ὑληκοῖται λυγρὸν μαλκιόωντες, *Hesiod. Opera et Dies*, 530.

Μάλκιον, frigidum. A μάλκη.

Μάλκιος, frigus cum torpore invehens, *Steph.*

Μαλκίστατος, frigidissimus, *Suid.*

Μάλλιον, *Dor.* pro μᾶλλον, *Eust.*

Μαλλοδετὴς, ὲς, vinculo laneo vinctus. Τὰς μαλλοδετεῖς κύστεις, *Soph. in Polyido.* A μαλλὸς et δέω.

Μαλλοῖσι, dat. plur. *Poet.* pro μαλλοῖς.

Μᾶλλον, *adv.* comp. a μάλα, quod vide.

ΜΑΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, vellus; lana promissa, villus; (2) coma promissa, cirrus, cincinnus.

Μαλλοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, vellus ferens, laniger. Ex μαλλὸς et φέρω.

Μαλλωτὸς, ἡ, ὸν, villosus, velleris densi. A μαλλός.

ΜΑΛΟ'ΒΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, Malobathrum, folium quod in Indiæ paludibus nascitur.

Μαλόδρυον, τὸ· vide μάδρυα.

Μάλον, pro μῆλον, *Dor.* malum, pomum.

Μαλοπάρηος, ου, ὁ ἡ ἡ, malis seu pomis similes genas habens. Ex μᾶλον et παρειὰ, *gena.*

Μαλὸς, ἡ, ὸν, tener; (2) exitiosus.

Μαλοφόρος, ἡ, epith. Cereris, pomifera.

Μάμερσα, ἡ, Minerva, *Lyc.*

Μάμερτος, ὁ, Mars, *Lyc.*

ΜΑΜΗΡΑ', vel μαμιρὰ, ᾶς, ἡ, seu μαμιρὰς, medicamenti genus, quod quidam idem ac Doronicum Romanum censent.

ΜΑ'ΜΜΑ, μάμμη, μαμμαία, ἡ, voces quibus pueri matrem vel aliam feminam ætate provectiorem appellabant; (2) avia.

Μαμμάκυθος, ου, ὁ, Mammacuthus; nomen hominis notæ stultitiæ; ideo quivis stolidus et ignavus sic appellatur.

Μαμμάκυθος, idem.

ΜΑΜΜΑ'Ν, vox pueruli panem flagitantis.

Μαμμάριον, ου, τὸ, mater. Dim. a μάμμα.

Μαμμία, ας, ἡ, mater; (2) avia. Ab eod.

Μαμμίδιον, ου, τὸ, matercula. Τοῦτον, ἔφη, μαμμίδιον, *Heliod.* 7. Ab eod.

Μαμμίον, ου, τὸ, matercula. Dim. Ab eod.

Μαμμόθρεπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, a nutrice, vel potius avia, eoque mollius educatus. A μάμμα et τρέφω.

Μαμμωνᾶ, vel μαμμωνᾶς, vox Syr. ἄκλιτος, *divitiæ.*

Μὰν, pro μὴν, *Dor.* tamen, sane, certe; item *mensis*, *Dor.* pro μήν.

Μανάκιον, ου, τὸ, ornamentum collare, *Sch. Theocr.* Dim. a μάννος. Vide μανιάκης.

ΜΑΝΔΑ'ΚΗ, ης, ἡ, corium, pellis.

Μανδακητὸν, *adv.* ad cutem. A præc.

Μάνδαλον, ου, τὸ, pessulum, repagulum, *Ph.*

ΜΑΝΔΑΛΩΤΟ'Ν, οῦ, τὸ, osculi genus immodestum.

Μανδοειδὴς, ὲς, similis μανδύῃ, pro μανδυοειδής.

ΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, stabulum, caula, septum, quo noctu clauduntur pecora; (2) spelunca; (3) locus ubi sunt torcularia.

ΜΑΝΔΡΑΓΟ'ΡΑΣ, ου, ὁ, mandragoras, planta cui vis inest obstupefaciendi sensus et soporandi homines. *Angl.* MANDRAKE.

Μανδραγορίζω, mandragoram propino.

Μανδραγορίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum mandragora conditum. A μανδραγόρας.

Μάνδρευμα, ατος, τὸ, idem quod μάνδρα.

ΜΑΝΔΥ'ΑΣ, ου, ὁ, genus vestimenti militaris, ap. Persas, simile penulæ.

Μανδύη, ης, ἡ, vestis lacernæ similis, *Poll.* et *Gl. V.* μανδόη, impluvia.

Μανδὺς, ἡ, lacerna.

Μανεῖσα, -a. 2. part. pass. f. g. verbi μαίνομαι. Hinc

Μανέομαι, insanio; ut hinc sit μεμάνημαι, perf. pass. *apud Theoc.* amore insanio.

ΜΑ'ΝΗΣ, ου, ὁ, servus, famulus; (2) poculi genus; (3) nomen jactus tesserarii.

ΜΑΝΘΑ'ΝΩ, f. μαθήσομαι, p. μεμάθηκα, disco; (2) intelligo, percipio, animadverto, cognosco; (3) doceo; a. 2. ἔμαθον partic. μαθὼν, qui didicit. *Att.* τί μαθὼν, quare. Πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρὰ, edoctus a, *Soph. Phil.* 963. Ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοὶ, *Aristoph. Av.* 379.

Μανία, ας, ἡ, furor, insania. A μαίνομαι.

Μανιάκης, ου, ὁ, ornamentum collare seu brachiale, *Gl. V.* torques. (vocab. originis barbaricæ, Celticæ ut videtur, *Ern.*) A μανίαξ.

Μανιάκιον, ου, τὸ, idem; μανιάκια, *Hes.* inter ornamenta numerat in μηνίσκοι.

Μανίακον, ου, τὸ, idem, *Polyb.* A

Μανίαξ, tortile, circulus, tortus, *Gl. V.*

Μανιὰς, άδος, ἡ, furiosa, insana. A μαίνομαι. Unde

Μανικὰ, τὰ, apud Phryges magna et insignia admirandaque facta dicebantur, a Mane quodam rege suo incredibilis virtutis et potentiæ viro.

Μανικὸς, ἡ, ὸν, insanus; (2) ad insaniam pronus; (3) insaniam seu furorem gignens; (4) divinus ac numine inflatus.

Μανικῶς, *adv.* furiose, furenter.

Μανιόκηπος, ου, ὁ ἡ ἡ, furiose libidinosa, *Eust.*

Μανιοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, ad insaniam redigens.

Μανιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, furiosus, insanus; (2) insaniam gignens. A μανία.

Μανίω, *Dorice* pro μηνίω, succenseo. Μανίω θεοῖσιν, *Eurip. Hipp.* 1146.

ΜΑ'ΝΝΑ, vel μὰν, τὸ, manna. *Vox Hebr.* ἄκλιτος, quæ cibum illum extraordinarium notat, quo Deus Israelitas in Deserto sustentavit; (2) manna Indicum vel saccharum veterum; (3) pulvis seu pollen thuris, *Ern.*

Μαννάκιον, ȣ, τὸ, idem quod μανάκιον.

Μαννάριον, ȣ, τὸ, matercula, *Ern.* an μαμμάριον.

Μαννοδοτέω, ῶ, fut. ήσω, mannâ do, vel suppedito. Ex μάννα et δότης, *dator.*

ΜΑ'ΝΝΟΣ, vel μάνος, ȣ, ὁ, ornamentum collare. Vide μανιάκης.

Μαννοφόρος, ὁ ϗ ἡ, ornatus monili.

Μανόκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rarum ferens fructum, cujus fructus non dense hæret. A

ΜΑΝΟ'Σ, ἡ, ὀν, rarus, solutus, fungosus, laxus, mollis.

Μανοσπορέω, ῶ, semen non dense spargo. A

Μανόσπορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rare seminatus. Ex μανὸς et σπείρω.

Μανόστημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui laxo seu raro est stamine, *Hes.* Ex στήμων.

Μανότης, ητος, ἡ, raritas; (2) laxitas. A μανός.

Μανȣ̃μαι, f. 2. ind. med. verbi μαίνομαι.

Μανόφυλλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui sunt rara folia.

Μανόω, ῶ, rarefacio, solutionem reddo; μανȣ̃σθαι, rarescere. A μανός.

Μαντεία, ας, ἡ, divinatio, vaticinatio, vaticinium, oraculum; (2) oraculi petitio.

Μαντεῖον, ȣ, τὸ, vaticinium, oraculum; (2) locus in quo editur oraculum. A μαντεύω.

Μαντεῖος, εία, εῖον, ad vaticinationem seu vates pertinens. A μάντις.

Μαντεύαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro μαντεύῃ, a μαντεύομαι.

Μάντευμα, ατος, τὸ, vaticinium, oraculum. A

Μαντεύομαι, fut. εύσομαι, vaticinor, oraculum edo; (2) divino, ariolor, auguror, conjicio, opinor; (3) oraculum consulo, oraculum peto. Ταῦτα ϗ μαντεύομαι, *Eur. Ion.* 347. Οὐδ' ἂν πιθοίμην εὖ μεμαντεῦσθαι τόδε, *Id. El.* 995. A μάντις.

Μαντευτέον, *adv. posit.* vaticinandum est. Τῷ γὰρ θεῷ τἀναντι ȣ̓ μαντευτέον, *Eur. Ion.* 374.

Μαντευτής, ȣ̃, ὁ, vates, vaticinator.

Μαντευτικός, ἡ, ὀν, ad vaticinationem seu vaticinatores pertinens; (2) vaticinandi artis peritus. A μαντεύομαι. Unde

Μαντευτός, ἡ, ὀν, vaticinio prædictus; (2) a vatibus indicatus, monstratus. Ἔθυε τοῖς θεοῖσιν, ὅσοιτε πάτριοι ἢ μαντευτοὶ αὐτῷ, *Arr. Ind.* 17, 11.

Μαντηΐη, ης, ἡ, *Ion.* pro μαντεία.

Μαντήιον, ȣ, τὸ, *Ion.* pro μαντεῖον.

Μαντήιος, ȣ, ὁ, vaticinus, fatidicus, epith. Apollinis, *Ion.* pro μαντεῖος.

Μαντικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, divinatio.

Μαντικός, ἡ, ὀν, ad vatem seu vates pertinens; (2) vatem efficiens; (3) vaticinandi peritus, divinus; (4) vaticinationem habens. A μάντις.

Μαντικῶς, *adv.* vaticinando, per vaticinium.

Μαντιπολέω, ῶ, fut. ήσω, vaticinor.

Μαντίπολος, ὁ ϗ ἡ, vates, fatidicus. Τῆς μαντιπόλȣ Βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων, *Eurip. Hec.* 123. Ex μάντις et πολέω.

ΜΑ'ΝΤΙΣ, εως, ὁ, vates, hariolus, haruspex.

Μαντιχώρας, ȣ, ὁ, Mantichora, bestia horrenda; *Aristot. Hist. Anim. Ælian. Plin.* Apud Ctesiam μαρτιχώρα.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium, vaticinatio, ars vaticinandi. A μάντις. Unde

Μαντόσυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vaticinus, divinus. Θεȣ̃ νιν κέλευσμ' ἐπεστράφη μαντόσυνον, *Eurip. Androm.* 1030. Ὅταν θεȣ̃ μαντόσυνοι πνεύσωσ' ἀνάγκαι, *Id. Iphig. in Aul.* 761.

Μαντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fatidicus, vaticinus.

Μαντῷος, ȣ, ὁ, idem; epith. Apollinis.

Μάνυε, 3. sing. imperf. ind. *Ion.* et *Dor.* pro ἐμήνυε, a μηνύω.

Μάνυσον, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Μανύω, fut. ύσω, indico, *Dor.* pro μηνύω.

Μανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, laxus, rarus. A μανός.

Μάνωσις, εως, ἡ, rarefactio; (2) raritas, laxitas. A μανόω.

Μαπέειν, *apprehendisse,* a. 2. inf. act. *per Sync.* pro μαρπέειν, et hoc *Ion.* et *Poet.* pro μάρπτειν; et μεμάποιεν, opt. a μάρπτω, prehendo; a. 2. ἔμαρπον, et abjecto ρ, ἔμαπον (2) calcare. Ἵεμενοι μαπέειν, *Hesiod. Scut. Herc.* 231. Ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν, *Id. Ibid.* 252.

ΜΑ'ΡΑΓΔΟΣ, seu σμάραγδος, ȣ, ὁ, smaragdus, gemma.

ΜΑ'ΡΑΓΝΑ, ης, ἡ, flagellum, scutica; (2) genus supplicii.

ΜΑ'ΡΑΘΡΟΝ, ȣ, τὸ, marathrum, fœniculum. *Angl.* FENNEL.

Μάραινα, ἡ, scutica. Ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαραίνης δεῦτος ἱκνεῖται, *Æschyl. Choeph.* 373.

ΜΑΡΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, macero, marcidum reddo, marcescere facio, tabefacio. Μαραίνομαι, marcesco, flaccesco, exaresco. Κάλλος μὲν ἡ χρόνος ἀνήλωσεν, ἡ νόσος ἐμάρανε, *Isocr.* Φθίνει γὰρ, ϗ μαραίνεται νόσῳ, *Eur. Al.* 200.

Μαραίπȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, cui pedes marcuere, qui marcidos pedes habet, *Hes.*

Μαρανθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi μαραίνω.

Μάρανσις, εως, ἡ, marcor, tabes. A μαραίνω.

Μαραντικός, ἡ, ὀν, flaccidum seu marcidum reddens, corrumpens, absumens. Ab eod.

Μαρασμός, ȣ̃, ὁ, marcor, tabes. Ab eod.

Μαρασμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, laborans μαρασμῷ, cui inest μαρασμός.

ΜΑΡΑ'ΣΣΩ, luceo, splendeo; (2) perstrepo, sonitum edo.

Μαραυγεῖν, lumine privari, *Plut.* Quasi ex μείρω, *privo,* f. μαρῶ, et αὐγὴ, *splendor.*

Μαραυγία, ας, ἡ, obscuratio visus. Ex iisd.

Μαργαίνω, insanio. Μαργαίνειν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι, *Il.* 5, 882. A μάργος.

Μαργαρόεις, εσσα, εν, unioni seu gemmæ similis, *Naz.*

Μαργαρίτης, ȣ, ὁ, sc. λίθος, margarita, gemma. A μάργαρον.

Μαργαρῖτις, ιδος, ἡ, sc. λίθος, idem.

ΜΑ'ΡΓΑΡΟΝ, ȣ, τὸ, unio, margarita. Hinc

Μαργαρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, margaritæ similis.

Μαργάω, ῶ, insanio. A μάργος. Unde

Μάργη, ης, ἡ, insania, protervia, *Hes.*

Μαργήεις, ήεσσα, ῆεν, insanus, amens, *Hes.*

Μάργης, ȣ, ὁ, insanus, *Suid.* Ab eod.

Μαργίτης, ȣ, ὁ, stupidus, fatuus, a Margite quodam insigni fatuo, qui ultra quinque numerare non possit, et cum virginem duceret, eam non ausus est attingere, ne illa matri ejus rem indicaret; (2) leviculus, imbellis. Ab eod.

ΜΑ'ΡΓΟΣ, η, ον, vel μάργος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, insanus, amens, vesanus, stolidus; (2) protervus, petulans, improbe libidinosus. Hinc

Μαργοσύνη, ης, ἡ, insania, vesania, vecordia; (2) petulantia, protervia, procacitas.

Μαργότης, ητος, ἡ, idem et ab eod. Πολλαὶ δὲ, μαργότητι, *Eurip. Androm.* 950.

ΜΑ'ΡΗ, ης, ἡ· veterum scholiastarum testimonio μάραι dictæ fuere manus, *Eust.*

Μαριλευτής, ȣ̃, ὁ, qui carbones tractat, carbonarius. A

Μαριλεύω, favillas, carbones tracto. A

ΜΑΡΙ'ΛΗ, ης, ἡ, pulvis carbonum, favilla.

Μαριλοκαύτης, ȣ, ὁ, carbonarius, *Hes.* ubi μαριλοκαυτῶν, τῶν ἀνθρακευτῶν. Ex μαρίλη et καίω, *uro.*

Μαριλοπότης, ȣ, ὁ, favillæ potor. Vulcani fabrorum ac carbonariorum epith. Ex μαρίλη.

ΜΑΡΙ'ΝΟΙ, pisces quidam.

ΜΑ'ΡΙΣ, εως, ἡ, mensura liquidorum.

ΜΑΡΜΑΙ'ΡΩ, fut. αρῶ, rutilo, resplendeo, vibranti splendore corusco. Ἦλθές μοι χρυσῷ χαίταν μαρμαίρων, *Eur. Ion.* 921. Ὄμματα μαρμαίροντα, *Il.* 3, 397.

Μαρμάρειος, εία, ειον, marmoris more candens, marmoreus. A μάρμαρος.

Μαρμάρεος, έα, *Ion.* έη, εον, idem et ab eod.

Μαρμαρίζω, f. ίσω, marmoreo splendore vibro, ut marmor splendeo. Ab eod. Unde

Μαρμάρινος, ίνη, ινον, marmoreus, e marmore confectus, marmoris nitorem habens.

Μαρμαρογλυφία, ας, ἡ, marmoris sculptura, seu cælatura. Ex μάρμαρος et γλύφω.

Μαρμαρόεις, όεσσα, όεν, marmoris nitore splendens. A

Μάρμαρον, ȣ, τὸ· vide μάρμαρος.

Μαρμαρόομαι, fio marmoreus, *Lys.*

Μαρμαροποιός, ȣ̃, ὁ, marmorarius, *Ph.* Ex μάρμαρον et ποιέω.

Μάρμαρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, albus, candidus; (2) sc. λίθος, marmor, quod et μάρμαρον· (3) cæmentum marmoris, seu quodvis; μάρμαρον, et μάρμαρα, vitium veterinorum.

Μαρμαρυγὴ, ῆς, ἡ, splendor, splendor vibrans, fulgor. Quasi a μαρμαρύσσω.

Μαρμαρυγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fulgidos radios emittens, vibrans. A præc.

Μαρμαρύζω, splendeo, *ap. Jul.*

Μαρμαρῶπις, ιδος, ἡ, splendentem faciem, oculos nitentes habens, epith. Medusæ. (2) τῆς δειρόπαιδος μαρμαρώπιδος γαλῆς, e collo parientis saxificæ mustelæ, *Lycophr.* 843. Ex μάρμαρον et ὤψ.

Μαρμαρωπός, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, oculis micans.

Μαρμάρωσις, εως, ἡ, exornatio quæ fit marmore, *Gl. V.* incrustatio. Quasi a μαρμαρόω.

ΜΑ'ΡΝΑΜΑΙ, pugno, prælio decerno, de eventu belli, *Il.* 3, 307. Ἡμεῖς τε πρὸς γυναῖκα μάρνασθαι μίαν οἷοί τε, *Eur. Tro.* 728.

Μαρναμένοιιν, gen. dual. part. præs. med. *Ion.* pro μαρναμένοιν· gen. pl. μαρναμένων, verbi μάρναμαι.

Μαρνώμεσθα, *pugnemus,* 1. pl. præs. conj. med. *Dor.* pro μαρνώμεθα.

Μαρπέειν, a. 2. inf. act. *Poet.* pro μαρπεῖν: et

Μάρπτις, ὁ, raptor, qui vim facit. Ὅδε μάρπτις νάϊος, γάϊος, o tu raptor, qui nuper eras in nave, nunc es in terra, *Æschyl. Suppl.* 833.

ΜΑ'ΡΠΤΩ, f. ψω, capio, corripio, prehendo, adsequor, attingo scopum. Οὐκ ἄν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμȣ̃, præter me, *Soph. Aj.* 444.

Μαρσίπιον, vel μαρσύπιον, ȣ, τὸ, marsupium parvum, sacculus, Dim. a

ΜΑ'ΡΣΙΠΠΟΣ, vel μάρσυπος, ȣ, ὁ, marsupium, crumena, loculus, sacculus.

Μαρτιχώρα. Vide μαντιχώρας.

ΜΑ'ΡΤΥΡ, υρος, ὁ ϗ ἡ, testis; (2) martyr, qui tanquam Christianus, vel supplicia vel cruciatus, vel ærumnas certe sustinet.

Μαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, testor, testimonium dico, perhibeo; (2) demonstro, significo, declaro; (3) laudo, celebro, prædico; (4) probo, &c. *Apud Eccles. Scriptores,* sum martyr, martyrium subeo: μαρτυρέομαι, ȣ̃μαι, testibus, testimonio comprobor; (2) laudor, celebror, *in N. T.* (3) testor, testificor. Μαρτυρῶ σοὶ τȣ̀ς λόγȣς ἀληθεῖς εἶναι, *Dem.* εἰς τὰ πράγματα ἐμὰ, *Luc.* κατά τινος, de, *Herodot.* περί τινος, *Philo.* A μάρτυρ.

Μαρτύρημα, ατος, τὸ, testimonium, quod testimonio perhibetur. A præc.

Μαρτυρία, ας, ἡ, testimonium, quod a teste perhibetur; (2) ipsa dictio testimonii; (3) elogium, testimonium, quod alicui datur; (4) martyrium. Ab eod.

Μαρτυρίῃσι, *testimoniis,* dat. pl. *Ion.* pro μαρτυρίαις, a μαρτυρία.

Μαρτυρικός, ἡ, ὀν, ad martyrium pertinens, ad martyres spectans. Ab eod.

Μαρτυρικῶς, *adv.* martyrum more.

Μαρτύριον, ȣ, τὸ, testimonium, seu quod testimonii loco adfertur; (2) ipse testis; (3) argumentum, seu testimonium, quo aliquid comprobatur; (4) doctrina, præceptum, *in S. S.* (5) accusatio; (6) redargutio; (7) martyrium; (8) templum seu sacellum in honorem martyris erectum. A μάρτυρ.

Μαρτύρομαι, testor, testificor, testatum facio; interdico, *Ph.* Ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, *Aristoph. Vesp.* 1425. Ὅρκȣς παλαιȣ̀ς Τυνδάρεω μαρτύρεται, *Eurip. Iphig. in Aul.* 77. Ab eod.

Μαρτυροποίημα, ατος, τὸ, attestatio, testificatio, *Ph.* A μάρτυρ et ποιεῖν.

Μαρτυροποιΐα, ας, ἡ, testificatio.

Μάρτυρος, pl. μάρτυροι, *Poet.* testes.

Μαρτυρȣ̃ν, præs. part. act. n. g. *contr.* pro μαρτυρέον, a μαρτυρέω.

Μάρτυς, υος, ὁ vel ἡ, testis.

Μαρύεται, 3. sing. præs. ind. pass. *Dor.* pro μηνύεται, a μηνύω.

Μαρυκάομαι, ῶμαι, rumino.

Μαρυκᾶται, 3. sing. præs. ind. med. *Dor.* pro μηρυκᾶται.

μηρυκᾶται, contr. ex μηρυκάεται, a μηρυκάομαι.
Μαρύκημα, ατος, τὸ, ruminatio. A præc.
Μαρύομαι, Dor. pro μηρύομαι, neo, fila torqueo.
Μαρφακτὸς, ὸν, correptus, *Man.*
Μάρψαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro μάρψας, a μάρπτω.
Μάρψῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act.
ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, vel μασσάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, mando, comedo, voro. Ἔωθεν σκορόδια μασώμεθα, *Aristoph. Thesm.* 501. Ἐμασσῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου, *Apoc.* 16, 10.
Μάσδαν, acc. sing. *Dor.* pro μάζαν.
Μάσδον, acc. sing. *Dor.* pro μαζόν.
Μασδὸς, *Dor.* pro μαζὸς, mamilla.
Μάσημα, seu μάσσημα, ατος, τὸ, quod manditur, seu manducatur. A μασάομαι.
Μάσησις, vel μάσσησις, εως, ἡ, manducatio.
Μασητὴρ, seu μασσητὴρ, ῆρος, ὁ, qui mandit, qui commanducat. Ab eod.
ΜΑ'ΣΘΛΗ, ης, ἡ, et μάσθλης, ητος, ὁ, lorum emollitum; corium, pellis; (2) homo mollis et in improbitate exercitatus.
Μασθὸς, ῦ, ὁ, mamma, mamilla; μασθοὶ, ubera. A μαζός.
Μασὶν, dat. pl. *Dor.* pro μησὶν, a μήν.
ΜΑ'ΣΠΕΤΟΝ, ου, τὸ, laserpitii folium.
Μασσάομαι, ῶμαι. Vide μασάομαι.
Μᾶσσον, *adv.* magis: *compar.* majus: vide μάσσων, *Æschyl. Prom. Vinct.* 630.
ΜΑ'ΣΣΩ, vel μάττω, fut. ξω, pinso, subigo; μεμαγμένος, perf. part. pass. subactus, pistus. Πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάξει, *Aristot.* Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, *Aristoph. Plut.* 305.
Μάσσω, vel μάττω, f. ξω, abstergo.
Μάσσω, sive μάσσομαι, tango; (2) quæro; f. μάσω, unde a. 1. μάσασθαι, et μάσσασθαι.
Μάσσων, ονος, ὁ ϰ ἡ, longior, amplior, major. Quasi a μακρὸς, *longus.*
Μαστάζω, mando, manduco. A μασάομαι.
Μάσταξ, ακος, ἡ, mandibula, vel os; (2) labrum superius et in eo enati pili; (3) esca, cibus, alimentum; (4) cicada.
Μασταρύζω, male mando, languide manduco; (2) labra contraho in modum lactentium puerorum. Οὐδ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, *Arist. Ach.* 695. A μαστάζω, vel μαστός.
Μάστευσις, εως, ἡ, inquisitio, perscrutatio.
Μαστευτὴς, ῦ, ὁ, inquisitor, investigator. A
ΜΑΣΤΕΥ'Ω, f. εύσω, quæro, perquiro, vestigo; (2) desidero, cupio, adfecto. Τί χρῆμα μαστεύουσα; *Eur. Hec.* 743. Σκύμνος δὲ πατρὸς κῆρα μαστεύων φόνε, *Lycophr.* 1120.
Μαστὴρ, ῆρος, ὁ, inquisitor, investigator. A
Μαστήριος, α, ον, investigando callidus. A μάω.
Μαστιγεὺς, έως, ὁ, virgator, flagellator, qui flagello cædit aliquem. A μάστιξ.
Μαστιγέων, *Ion.* pro μαστιγῶν, *Herodot.*
Μαστιγίας, ου, ὁ, mastigia, flagrio, verbero, mancipium improbum, servus nequam. Ab eod. Hinc
Μαστιγιάω, ῶ, verberibus indigeo, prurit pellis flagrum pati.
Μάστιγμα, ατος, τὸ, qu. dic. flagellamentum, *Plut.* A μαστίζω.
Μαστιγονόμος, ου, ὁ, qui gymnicis certaminibus præest, designator. Ex μάστιξ et νέμω.
Μαστιγούσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. *contr.* pro μαστιγοέσθω, a μαστιγόω.
Μαστιγοφόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, flagellifer; (2) lictor, qui agonothetas in sacris certaminibus comitabatur ad submovendam turbam, et cohibendas seditiones. Ex φέρω.
Μαστιγόω, ῶ, fut. ώσω, flagello, flagris cædo, verbero; μαστιγοῦμαι, flagellor, vapulo; μαστιγώσεται, fut. 1. flagellabitur; μαστιγωθεὶς, aor. 1. part. flagellis cæsus. Πλευράς τε ϰ ὤμους Οὐρῇ μαστιγόων, *Hesiod. Scut.* 431. al. μαστίζων, al. μαστιόων. Μαστιγωθεὶς ὁπόσας ἂν δόξῃ τοῖς δικασταῖς, *Plat.*
Μαστιγώσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act.
Μαστιγώσιμος, ου, ὁ ϰ ἡ, verberibus seu flagello dignus. A μαστιγόω.

Μαστίγωσις, εως, ἡ, flagellatio. Ab eod.
Μαστιγωτέος, flagellandus. Ab eod.
Μαστίετην, 3. dual. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἱμαστιέτην, a μαστίω.
Μαστίζω, fut. ξω, flagello, flagris cædo, verbero; μαστιχθεὶς, aor. 1. part. pass. verberatus. Τὸς ἵππους ἱμάστιζον, *Plut. Lycurg.* 740. A μάστιξ.
Μαστίκτωρ, ορος, ὁ, flagellifer. Ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβὸν πάρεστιν μαστίκτορος δαΐυ δαμίυ, *Æschyl. Eumen.* 158.
ΜΑ'ΣΤΙΞ, γος, ἡ, flagrum, flagellum, scutica; (2) *Metaph.* pœna divina; etiam pro morbo.
Μάστιξεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐμάστιξεν, a μαστίζω.
Μάστις, *Poet.* pro μάστιξ· unde acc. μάστιν, *Od.* 15, 182, et dat. μάστι pro μάστῑ, *Il.* 23, 500.
Μαστίσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro μαστίζειν.
Μαστίσδοιεν, 3. pl. præs. opt. act. *Dor.* a
Μαστίσδω, *Dor.* pro μαστίζω· μαστίσδοιεν, *Theocr. Id.* 7, 108, pro μαστίζοιεν, flagris cædant.
Μαστιχάω, ῶ, mando, manduco. Hinc *apud Hes.* α. 389. μαστιχόωντι pro μαστιχάοντι, μαστιχῶντι. A μασάομαι.
ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, ης, ἡ, mastiche, *Gl. V.* mastix; lentisci resina. Hinc
Μαστίχινον ἔλαιον, mastichinum oleum.
Μαστίω, *Poet.* pro μαστίζω.
Μαστοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, mammæ similis. Ex μαστὸς et εἶδος, *forma.*
Μαστὸς, ῦ, ὁ, mamma, mamilla, *Gl. V.* ruma; (2) tumulus, *Ern.* Αὐτοῖς τρίτος μαστὸς λοιπὸς ἦν, tertium jugum restabat, *Xenoph. Cyr. Exped.* 4, 198. A μαζός.
Μαστρωπεία, ας, ἡ, lenocinium. A
Μαστρωπεύω, f. εύσω, lenocinor, prostituo.
Μαστρώπιον, ου, τὸ, lenulus, *Gl. V.* A
Μαστρωπὸς, ῦ, ὁ vel ἡ, leno, vel lena; occurrit et μαστροπός. Ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς μηχανῶνται, *Luc.* Hinc
Μαστρωπικὸς, ἡ, ὸν, ad lenocinium pertinens, aptus.
Μαστὺς, ύος, ἡ, vestigatio, inquisitio. A μάω.
Μαστώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, mammosus, *Gl. V.* mammatus. A μαστός.
Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor, inquisitor; (2) qui de rebus publicis inquirit. A μάω.
ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla, armus; (2) pars folii olivæ, *Hes.* (3) palmæ virga, *Hes.* (4) pars proræ. Hinc
Μασχαλίζω, fut. ίσω, axillis appendo; (2) extremas corporis partes per ignominiam trunco. Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς, ἐμασχαλίσθη, *Soph. El.* 447.
Μασχάλιον, ου, τὸ, canistrum palmeum vel funis e palma, *Hes.* Ab eod.
Μασχαλὶς, ίδος, ἡ, axilla, ala. Ab eod.
Μασχαλίσματα, τὰ, truncationes, mutilationes, partes detruncatæ, *Hes. Suid.* A μασχαλίζω. Unde
Μασχαλιστὴρ, ῆρος, ἡ, lorum quo equi alligantur currui; (2) vinculum latum quod ornatus causa gerebatur sub axilla; (3) catena maxillaris, *Æsch. Pr.* 71.
Ματάζω, ineptio, desipio. Ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων, *Soph. Œd. Tyr.* 891. Vide ἔχομαι in medio (7). A ματάω.
Ματαιάζω, idem. A μάταιος.
Ματαΐζω, idem; (2) pedo, unde comp. ἀποματαΐσαι, *apud Herodot.* pedere.
Ματαιοβαστάκτης, ου, ὁ, nugigerulus, *Gl. V.* Ex μάταιος et βαστάζω, *gero.*
Ματαιοβουλία, ας, ἡ, inane consilium. Ex μάταιος et βουλή.
Ματαιόκομπος, ου, ὁ ϰ ἡ, vana jactans, gloriosus. A μάταιος et κομπέω.
Ματαιολογέω, ῶ, f. ήσω, vana loquor, blatero.
Ματαιολογία, ας, ἡ, vaniloquentia, verba vana; vaniloquium, frustratio. A
Ματαιολόγος, ου, ὁ ϰ ἡ, vanus in loquendo, vaniloquus. Ex μάταιος et λόγος.
Ματαιολοιχὸς, ῦ, ὁ, qui frivolas res consectatur, eas velut delambens. Ex μάταιος et λείχω. Vide ματιολοιχός.

Ματαιοποιέω, ῶ, fut. ήσω, vanas res ago.
Ματαιοποιὸς, ῦ, ὁ ϰ ἡ, inania agens.
Ματαιοπονέω, ῶ, f. ήσω, frustra laboro, operam perdo.
Ματαιοπονία, ας, ἡ, inanis labor, opera frustranea. A
Ματαιοπόνος, ου, ὁ ϰ ἡ, frustra laborans.
Ματαιοπραγέω, ῶ, f. ήσω, frustra laboro. Ex μάταιος et πράσσω.
Ματαιοπραγία, ας, ἡ, inanis labor. Ex iisd.
Ματαιοπώγων, ὁ, frustra barbatus, h. e. virili ætate, sed puerili animo.
Μάταιος, αία, αιον, qui frustra fit, vanus, inanis; vanus, ineptus; futilis; mendax, falsus; (2) miser. (1) πότερον ἐγὼ μάταιος, fallarne, *Soph. Trach.* 863. (2) ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδὼν, *Id. Antig.* 1339. A μάτην.
Ματαιοσπουδία, ας, ἡ, inane studium. A
Ματαιόσπουδος, ου, ὁ ϰ ἡ, rebus inanibus studens, in rebus vanis operam locans. Ex μάταιος et σπουδὴ, *studium.*
Ματαιοσύνη, ης, ἡ, fatuitas, desipientia. A μάταιος.
Ματαιότεκνος, ον, frustra fœtum, sobolem edens, item nullius pretii prolem.
Ματαιοτεχνία, ας, ἡ, vanæ artis studium, vana artis imitatio. A
Ματαιότεχνος, ου, ὁ ϰ ἡ, vanis artibus deditus, inanium artium studiosus. Ex μάταιος et τέχνη.
Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas. A μάταιος.
Ματαιοφιλοτιμέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, frustra largus sum, frustra laboro; (2) frustra glorior et mihi placeo.
Ματαιοφρονέω, ῶ, fut. ήσω, vana cogito, desipio. A
Ματαιόφρων, ονος, ὁ ϰ ἡ, qui inepta et absurda sapit. Ex μάταιος et φρήν.
Ματαιόφωνος, ου, ὁ ϰ ἡ, frustra et inepte loquens, garrulus. Ex μάτην et φωνή.
Ματαιόω, ῶ, fut. ώσω, vanum, irritum reddo; frustror; ματαιόομαι, ῦμαι, inepte et stulte ago; (2) vanus et irritus fio. *Gl. V.* evanesco. Ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, *Rom.* 1, 21. A μάταιος.
Ματαϊσμὸς, ῦ, ὁ, actio stolida, sc. rerum stolidarum. A ματαΐζω.
Ματαίως, *adv.* vane, inepte, leviter.
Μάταν, *Dor.* pro μάτην, *frustra.* Unde
Ματάω, ῶ, f. ήσω, vane tempus tero; frustra laboro. Οὐ ματᾷ τὄργον τόδε, *Æschyl.* Μὴ τῷ μὲν δείσαντε ματήσετον, ne hi, si expaverint, frustra laborent, *nempe*, temere vagando, *Il.* 5, 233.
Ματευτὴς, ὁ, vestigator, *Man.*
Ματεύω, fut. εύσω, quæro. Πατέρα ματεύων, *Soph. Ph.* 1200. A μάω.
Ματέω, ῶ, f. ήσω, quæro, inquiro; (2) aberro, frustra laboro. Ab eod.
ΜΑ'ΤΗΝ, *adv.* frustra, incassum, in vanum, temere, nequicquam, casu, fortuito, immerito, sine ulla spe, falso. Πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν πημάτων ἐκνεμένων, *Soph. Œd. Col.* 1565. Νοσεῖν μάταν, ægrotare malo insanabili, *Id. Aj.* 635. Εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' ὂν μάτην, vera ne, an falsa, *Id. Phil.* 345.
Ματὴρ, ῆρος, ὁ, idem qui μαστήρ.
Μάτηρ, *Dor.* pro μήτηρ, *mater.*
Ματηρεύω, quæro, *Hes.*
Ματῇς, 2. sing. præs. ind. act. *Æol.* et *Dor.* pro ματεῖς, a ματέω.
Ματήσετον, 3. dual. fut. 1. ind. act. verbi ματάω.
Ματία, ας, ἡ, *Ion.* ματίη, vanitas, levitas, stoliditas; (2) irrita et infelix cupiditas, aberratio a scopo. Εἷλες ἐμῇ ματίῃ, *Apoll. Rhod.* 4, 367. A ματάω, seu μάτην.
Ματίζω, f. ίσω, indago, quæro. A μάτος.
Ματιολοιχὸς, ῦ, ὁ, qui ex falsa mensura lucrum captat, *Aristoph. in Nub.* 450. Scribitur et ματαιολοιχὸς, quod vide. Ex μάτιον et λείχω, *Iambo.*
ΜΑ'ΤΙΟΝ, ου, τὸ, genus mensuræ.
Μάτος, inquisitio, perquisitio. A μάω.
Ματρόξενος, spurius, *Hes.* Dor. pro μητρόξενος.

Ματρυλλεῖον, ου, τὸ, lupanar. A
ΜΑΤΡΥ'ΛΛΗ, ης, ἡ, lena.
Ματρύλλιον, et ματρύλιον, ου, τὸ, idem quod ματρυλλεῖον.
Μάτρωες, nom. pl. *Dor.* pro μήτρωες, a μήτρως.
ΜΑ'ΤΤΑΒΟΣ, ου, ὁ, stultus, fatuus; ματταβεῖν, fatuum esse, *Hes.*
Ματτύα, ας, ἡ, deliciæ ciborum, lautitiæ omnis generis, quæ in eduliis adhiberi solent; mensa secunda. A μάττω pro μάσσω.
Ματτυάζω, f. άσω, paro epulas lautas. A præc.
Μάττω, f. ξω, seu μάττομαι, pinso; (2) pinsor; (3) investigo, quæro. *Hipp.*
ΜΑΤΥΓ'Α, gladius, *Schol. Thuc. Suid.*
Μαυλίζω, fut. ίσω, mercede prostituo. A
ΜΑΥΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, culter, gladius, *Nic.* (2) mercede aliquid faciens, meretrix, *Hes.*
Μαυλιστὴς, οῦ, ὁ, leno. A μαυλίζω.
Μαυρὸς, obscurus; (2) fatuus, stultus, *Hes. Suid.* μαυρὸν, iisdem τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἀσθενὲς, obscurum et invalidum. Ab ἀμαυρὸν per *Aphæresin.*
Μαυρόω, ῶ, f. ώσω, obscuro, deleo, extinguo. Ῥεῖα, τί μιν μαυροῦσι θεοὶ, *Hes. Op.* 323. A præc.
ΜΑΦΟ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, muliebre tegmentum capitis, colli ac humerorum, velum de capite in humeros defluens. Vocab. originis aut barbaricæ, aut, si Græcæ, corruptum ex ὠμοφόριον, *Ern.*
Μάχαιρα, ας, ἡ, machæra, gladius, sicca, culter, cultellus, novacula. Hinc
Μαχαιρίδιον, ου, τὸ, Dim. Et
Μαχαίριον, ου, τὸ, gladiolus, cultellus, novacula.
Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, gladiolus, culter tonsorius:
Μαχαιρίδες, forcipes. A μάχαιρα.
Μαχαιροδέτης, ου, ὁ, lorum quo gladius alligatur, *Hes.* Ex μάχαιρα et δέω, *ligo.*
Μαχαιρομαχέω, ῶ, f. ήσω, machæra pugno seu certo. Ex μάχαιρα et μάχομαι.
Μαχαιροποιὸς, οῦ, ὁ, machærarum, cultrorum, gladiorumve faber. Ex μάχαιρα et ποιέω.
Μαχαιροπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi gladii venduntur.
Μαχαιροπώλιον, ου, τὸ, idem. A
Μαχαιροπώλης, ου, ὁ, gladiorum seu cultrorum venditor.
Μαχαιροφορέω, f. έσω, et ήσω, gladium gesto. A
Μαχαιροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, gladium gestans, gladio cinctus; sicarius, *Gl. V.* (2) satelles. Ex μάχαιρα et φέρω.
Μαχαιρώνιον, ου, τὸ, nomen herbæ, quæ aliis etiam ξίφιον dicitur. A μάχαιρα.
Μαχαιρωτὸς, ἡ, ὸν, ad formam machæræ factus. Quasi a μαχαιρόω.
Μάχαισι, dat. plur. *Poet.* pro μάχαις.
Μαχάω, ῶ, pugnare gestio, *Hes.* A μάχη.
Μαχειόμενος, præs. part. med. verbi Poëtici μαχέομαι, pro μάχομαι.
Μαχέοιτο, 3. sing. præs. opt. med.
Μαχεσαίμην, *pugnaverim,* aor. 1. opt. med.
Μαχέσομαι, *pugnabo,* f. 1. ind. med.
Μαχέσασθαι, a. 1. inf. med.
Μαχεύω, f. εύσω, contendo, pugno. A
Μάχη, ης, ἡ, pugna, conflictus, prælium, dimicatio; (2) locus ubi pugnatum est; (3) contentio, altercatio, lis, rixa, jurgium.
Μαχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pugnax. A præc.
Μαχησμὸς, οῦ, ὁ, prælium, pugna; (2) deprædatio. Ab eod.
Μαχήσομαι, f. 1. ind. med. verbi μαχέομαι.
Μαχητὴς, οῦ, ὁ, *Dor.* μαχατὰς, pugnator, bellator; (2) pugnax, bellicosus. Ab eod.
Μαχητικὸς, ἡ, ὸν, pugnax, ad pugnam propensus, aptus; fortis. Hinc τὸ μαχητικὸν, οῦ, pugnacitas. A præc.
Μαχητικῶς, *adv.* pugnaciter, repugnando.
Μαχητὸς, ἡ, ὸν, expugnabilis. A μάχομαι.
Μάχιμος, ίμη, ιμον, vel μάχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pugnax, bellicosus, habilis ad pugnam, vel ad bellum: οἱ μάχιμοι, milites. Ab eod.
Μαχλὰς, άδος, ἡ, mulier lasciva. A μάχλος.
Μαχλάω, ῶ, libidini indulgeo, lascivus sum, scortor, *Hes.* Ab eod.
Μαχλικὸς, lascivus, *Man.*
Μαχλὶς, ίδος, ἡ, idem quod μαχλάς.

ΜΑ'ΧΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, libidinosus; lascivus. Hinc
Μαχλοσύνη, ης, ἡ, lascivia, propensio ad Venerem, impudicitia.
Μαχλότης, ητος, ἡ, idem.
Μάχοιτο, 3. sing. præs. opt. med. verbi
ΜΑ'ΧΟΜΑΙ, pugno, prælior; (2) jurgo, litigo, rixor, disputo, fut. 1. μαχέσομαι et μαχήσομαι, quasi a μαχέομαι· unde et μαχειόμενος, part. pugnans, et μαχεούμενος, *apud Hom.* fut. 2. μαχοῦμαι, pugnabo. Μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις, *Dem.* περὶ, ὑπὲρ τινος, *Xen.* ἀμφί τινι, *Hom.* περί τινα, contra, *Plat.* πρός τινα, *Joan.* 6, 52. Ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαι σοὶ, *Aristoph. Plut.* 1076.
Μαχομένως, *adv.* repugnanter. A μαχόμενος, part. a μάχομαι.
Μαχόμην, imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐμαχόμην.
Μαχοῦμαι, *pugnabo,* fut. 2. ind. med.
ΜΑ'Ψ, *adv.* frustra, incassum.
Μάψαυραι, ῶν, αἱ, leves auræ, venti leves, *Hesiod. Theog.* 871. ubi al. μὰψ αὖραι.
Μαψίδιος, ία, ιον, inanis, vanus. A μάψ.
Μαψιδίως, *adv.* inaniter, vane, incassum, frustra, temere.
Μαψιλάκας, ου, ὁ, blaterator. Ex μάψ et λακεῖν, *sonare.*
Μαψιλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, vaniloquus. Ex λέγω.
Μαψίφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, frustra et inaniter loquens, garrulus. Ex μάψ et φωνὴ, *vox.*
Μαψύλακτος, η, ον, frustra latrans, inanibus strepitans latratibus, magno cum clamore inania deblaterans. *Apud Plutarch.* γλῶσσαν μαψυλάκταν, *Dor.* pro μαψυλάκτην. Ex μάψ et ὑλάκτης.
Μαψυλάκης, ἡ, qui frustra nugas effutit, *Pind.*
ΜΑ'Ω, μῶ, vehementer cupio, supra modum desidero; (2) quæro, investigo, diligenti meditatione excogito. Vide *Ern.* p. μέμαα, pro μέμακα; in part. μεμαὼς, pro μεμακώς· unde μεμακυῖα, μεμαυῖα, fœm. μέμαμεν, 1. pl. perf. ind. pro μεμάκαμεν· μέμασαν, 3. plur. plusq. perf. pro μεμάκεισαν, vel μεμάκεισαν. Μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, *Il.* 2, 863.
Μεγαβαρὴς, ὲς, valdè gravatus; (2) gravis armaturæ miles. A βάρος.
Μεγαβρεμέτης, ου, ὁ, gravisonus. Ex βρέμω.
Μεγάδικος, ὁ, idem quod μεγαλαδίκητος, *V. L.*
Μεγάδοξος, ον, idem quod μεγαλόδοξος, *Dolsc.*
Μεγάδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, valdè munificus. Ex μέγας et δῶρον.
Μεγαθαρσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magnanimus, animosus. Ex μέγας et θάρσος.
Μεγάθεες, sc. ποταμοὶ, magni, *Herod.*
Μέγαθος, εος, τὸ, *Ion.* pro μέγεθος. *Apud Herodotum* passim. Aliquando adverbialiter sumitur, intelligendo κατὰ. Λάμποντος τὰς νύκτας μέγαθος, majorem in modum splendente per noctem, *Herodot.* 2, 44.
Μεγάθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, magnanimus, magno et celso animo præditus.
ΜΕΓΑΙ'ΡΩ, invideo; (2) curo, respecto; ἐμέγηρα, a. 1. invidit; part. μεγήρας, solicitus. Ἐμέγηρέ μοι τόκοιο, *Apollon.*
Μεγακήτης, εος, ὁ vel ἡ, ad cete instar magnus. Ex μέγας et κῆτος.
Μεγακλήεις, εσσα, εν, valde gloriosus, *Apollin.*
Μεγακυδὴς, ὁ καὶ ἡ, idem, *Dolsc.*
Μεγαλαδικητικὸς, ἡ, ὸν, vehementer injuriosus. Ex μέγας et ἀδικητός.
Μεγαλαλκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magno robore præditus. Ex μέγας et ἀλκή.
Μεγαλάμφοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, amplos circuitus habens. Ex μέγας et ἄμφοδος.
Μεγάλανδροι, magni viri aut fortes. Ex μέγας et ἀνήρ.
Μεγαλανηγήτωρ, ορος, ὁ, dux magnus; epith. Jovis, *Orph.*
Μεγαλανορίας, gen. sing. *Dor.* pro μεγαληνορίας.
Μεγαλανορία, *Ion.* pro μεγαληνορία, arrogantia, fastus, audacia, *Eurip. Phœn.* 192. sed legendum cum Brunckio μεγαληγορίαν. A
Μεγαλάνωρ, ὁ, arrogans, audax. Ab ἀνήρ.

Μεγαλαρτία, ας, ἡ, festum, quo offeruntur magni panes; nisi est τὰ μεγαλάρτια, *Ern.* A
Μεγάλαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, magni panis dator.
Μεγαλαυχέω, ῶ, et μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, magnifice me effero, me jactito, magna seu grandia jacto, glorior. Αἰσθανόμενος σε μεγαλαυχούμενον ἐπὶ τῇ Βουσίριδος ἀπολογίᾳ, *Isocr.* A
Μεγαλαυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui valde gloriatur, ostentator. Ex μέγας et αὐχή.
Μεγαλαύχητος, ον, idem quod μεγάλαυχος, *Ep.*
Μεγάλαυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ostentator.
Μεγαλαυχία, ας, ἡ, jactantia, ostentatio.
Μεγαλεῖον, ου, τὸ, magnificentia, majestas; (2) magnitudo, altitudo, v. gr. φρονήματος. (3) unguentum quoddam, quod et μεγάλλιον. A
Μεγαλεῖος, εία, εῖον, magnificus, venerandus; (2) magnus, grandis; μεγαλεῖα, τὰ, *subst.* gloria, laudes, præclara facinora. A μέγας.
Μεγαλειότης, ητος, ἡ, magnificentia, magnitudo, excellentia, majestas. A μεγαλεῖος.
Μεγαλείως, *adv.* magnifice.
Μεγαλέμπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, rerum magnarum et pretiosarum negotiator, *Gl. V.* magnarius.
Μεγαλεπήβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui magnis rebus manum admovet, vel animum adjicit; ardua capessens, spectans. Τὸν δ' Ἡρακλέα μεγαλεπήβολον ὄντα, *Diod. Sic.* 1, 19. (Sed legendum μεγαλεπίβολος.)
Μεγαλεπίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui magna molitur, ardua capessens. Ἡ δὲ Σεμίραμις οὖσα φύσει μεγαλεπίβολος, *Diod. Sic.* 2, 7. Ex μέγας et ἐπίβολος.
Μεγαληγορέω, ῶ, fut. ήσω, magnifice loquor, magna loquor; (2) magna jacto; (3) magnis laudibus extollo. Τὰς πράξεις μεγαληγορῶν, *Hesiod.* Ex μέγας et ἀγορέω.
Μεγαληγορία, ας, ἡ, magnificentia verborum; (2) jactantia. Μεγαληγορίαν ὑπεράνορα, jactantiam immodicam, *Eurip. Phœn.* 192. A
Μεγαληγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, magnifice loquens; (2) jactabundus. Ex μέγας et ἀγορέω.
Μεγαληγόρως, *adv.* magnificis verbis; (2) jactanter.
Μεγαληνορία, ας, ἡ, superbia; (2) fortitudo; (3) audacia.
Μεγαλήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, magnos viros faciens; (2) acris, magnanimus, fortis; (3) audax; (4) arrogans. Ab ἀνήρ.
Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, magnanimus, *Il.* 5, 785. Ex μέγας et ἦτορ.
Μεγαλίζεο, 2. sing. præs. imper. med. *Ion.* pro μεγαλίζεσο, a
Μεγαλίζω, fut. ίσω, magnifice effero, extollo; μεγαλίζομαι, magnifice efferor, elatus sum, superbio, *Il.* 10, 69. A μέγας.
Μεγάλλιον μύρον, unguentum, ab inventore Megalo, ita dictum; est et μεγαλήσιον. Vide μεγαλεῖον.
Μεγαλοβρεμέτης, ὁ, magnos edens fremitus, *Cal.*
Μεγαλοβρόμος, ον, valde fremens, strepens. A βρέμω.
Μεγαλοβρύχος, ου, ὁ καὶ ἡ, horrendum fremens. Ex μέγας et βρύχω.
Μεγαλόβυζοι, *ex Strabone* dicebantur sacerdotes Ephesiæ Dianæ.
Μεγαλόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, magnas habens glebas.
Μεγαλογάστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, magnum habens ventrem. Ex μέγας et γαστήρ.
Μεγαλογνωμοσύνη, ης, ἡ, magnitudo animi, magnus animus, animus magna cogitans. A
Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui magno est animo, qui animo magnas res cogitat. Ex μέγας et γνώμη.
Μεγαλογραφέω, ῶ, vocem aliquam scribo per litteram longam. Οἱ μεγαλογραφοῦντες τὸ ἄλλο, qui vocem ἄλλο scribunt per litteram longam, *id est,* qui pro ἄλλο scribunt ἄλλω, *Scholiast. minor ad Sophoclis Antigonam,* 218.
Μεγαλογραφία, ας, ἡ, magnarum rerum descriptio seu pictura. Ex μέγας et γράφω.
Μεγαλοδαίμων, ονος, ὁ, magnus dæmon.

Μεγαλόδενδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnis consitus arboribus. Ex μέγας et δένδρον.
Μεγαλόδοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnam habens vel adferens gloriam; (2) jactabundus. Ex μέγας et δόξα.
Μεγαλόδους, όδοντος, ὁ ϗ ἡ, magnos dentes habens.
Μεγαλοδυναμέομαι, οῦμαι, potentia præsto. A
Μεγαλοδύναμος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum potens, præpotens. Ex μέγας et δύναμις.
Μεγαλοδωρεά, ᾶς, ἡ, donatio magnifica, largitio magna. Ex μέγας et δῶρον.
Μεγαλοδωρία, ας, ἡ, idem. A
Μεγαλόδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui magna donat, munificus. Ex μέγας et δῶρον.
Μεγαλοεργής, έος, ὁ ϗ ἡ, magnificus, *Gl. V.*
Μεγαλοεργία, ας, ἡ, magnificentia, *Gl. V.* magnificum. A præc.
Μεγαλοεργῶς, *adv.* magnifice. *Ph.* magno opere.
Μεγαλόζηλος, ον, valde invidendus, i. e. præclarus, felicissimus, &c.
Μεγαλόηχος, ον, valde sonans, strepens, vociferans.
Μεγαλόθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, hispidus, *Ph.*
Μεγαλόθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnanimus, magno et celso animo præditus.
Μεγάλοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde infortunatus, ærumnosus. Ex μέγας et οἶτος.
Μεγαλόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructus magnos ferens.
Μεγαλόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnum caulem habens.
Μεγαλοκευθής, έος, ὁ ϗ ἡ, occultus, clausus, *Pind.* Ex μέγας et κεῦθος, *latebræ.*
Μεγαλοκέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui magnum caput habet; capito. Ex κεφαλή.
Μεγαλοκίνδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui magna pericula adit, magnis periculis se objiciens.
Μεγαλόκλονος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui magnum tumultum et strepitum excitat. Ex κλόνος.
Μεγαλοκμής, ῆτος, magno labore constans. Ex μέγας et κάμνω.
Μεγαλοκοίλιος, ον, qui magnum ventrem habet. Ex μέγας et κοιλία.
Μεγαλόκολπος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnum sinum habens, *Rob.*
Μεγαλοκόρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui magnum verticem habet. Ex μέγας et κορυφή, *vertex.*
Μεγαλοκότως, *adv.* iracunde. Ex μέγας et κότος.
Μεγαλόκραντος, ον, idem quod μεγαλόηχος. A κράζω.
Μεγαλοκρατής, έος, ὁ ϗ ἡ, valde potens, *Suid.* Ex μέγας et κράτος.
Μεγαλοκράτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, magnipotens, *Rob.* Ex μέγας et κρατέω.
Μεγαλοκύμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, ingentes fluctus excitans, *item* habens. Ex μέγας et κῦμα.
Μεγαλόκωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, grandiora membra habens; (2) in quo articulorum internodia magna sunt; (3) magnis colis (partibus periodi) constans. Ex μέγας et κῶλον.
Μεγαλόλαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, magniloquax, *Gl. V.*
Μεγαλόμαζος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnarum mazarum dator, *Suid.* Ex μέγας et μάζα.
Μεγαλομανής, ές, valde furiosus. Ex μαίνομαι.
Μεγαλομάρτυς, υρος, ὁ, magnus martyr.
Μεγαλόμασθος, ου, ἡ, magnas mammas habens.
Μεγαλομέρεια, ας, ἡ, cum res ex magnis partibus constat; (2) magnitudo et potentia, amplitudo.
Μεγαλομερία, ας, ἡ, idem. A
Μεγαλομερής, ές, magnis partibus constans; (2) amplus. Ex μέγας et μέρος.
Μεγαλομερὴς ὑποδοχὴ, magnifica receptio, epulæ magnificentissimæ, *Polyb.* 28, 17, 1. Συνέβαινε τὴν Αἰμιλίαν .... μεγαλομερῆ τὴν περίστασιν ἔχειν ἐν ταῖς γυναικείαις ἐξόδοις, Æmilia, maximo omnis generis adparatu uti solita erat, quoties solennibus diebus in publicum prodirent mulieres, *Id.* 32, 12, 3. Τῶν μεγαλομερεστάτων καὶ τεχνικωτάτων ἔργων ἐστὶν, numerantur inter magnificentissima et exquisitissimæ artis opera, *De Statuis.* Idem, 4, 78, 5.

Μεγαλομερῶς, *adv.* partibus magnis; (2) laute et splendide, magnifice. (2) οὗτος ὁ Εὔμηλος ἐτίμα μεγαλομερῶς τὸν Ἀπόλλωνα, laute ac splendide, *Antonin.* 18.
Μεγαλομήτηρ, ἡ, avia, *Hes.*
Μεγαλόμητις, ὁ ϗ ἡ, prudens.
Μεγαλόμισθος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui magna mercede aliquid facit, qui amplum meretur stipendium.
Μεγαλόμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnos oculos habens, *Rob.* A μέγας et ὄμμα.
Μεγαλομυκήτης, ου, ὁ, grande mugiens, grande rudens. Ex μέγας et μυκάω.
Μεγαλόνοια, ας, ἡ, mentis præstantia, magnitudo, vel celsitudo animi; (2) superbia, *Hes.* A
Μεγαλόνοος, *contr.* μεγαλόνους, ου, ὁ ϗ ἡ, mente præstans, magnanimus, *Gl. V.* Ex μέγας et νόος, *mens.*
Μεγαλοπάθεια, ας, ἡ, gravium malorum tolerantia. Quasi a μεγαλοπαθής, ex μέγας et πάθος.
Μεγαλόπετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnas rupes habens.
Μεγαλοπλούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, prædives.
Μεγαλόπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Μεγαλοποιέω, ῶ, f. ήσω, magnas res facio. *Gl. V.* magnifico, amplifico.
Μεγαλοπόλεμος, ον, bello clarus, qui magnas res bello gessit.
Μεγαλόπολις, εως, ἡ, magna civitas.
Μεγαλοπολίτης, ου, ὁ, magnæ urbis civis.
Μεγαλοπόνηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde improbus.
Μεγαλόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, magnos pedes habens.
Μεγαλοπραγμοσύνη, ης, ἡ, rerum magnarum inceptatio, animus promptus ad res magnas suscipiendas. A
Μεγαλοπράγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, magnarum rerum susceptor. Ex μέγας et πρᾶγμα.
Μεγαλοπρέπεια, ας, ἡ, magnificentia, majestas. A
Μεγαλοπρεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, magnum virum decens; (2) magnificus. A πρέπω.
Μεγαλοπρεπῶς, *adv.* magnifice.
Μεγαλοπτέρυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnas habens alas. Ex μέγας et πτέρυξ.
Μεγαλόπυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnas portas habens. Ex μέγας et πύλη.
Μεγαλόρραξ, αγος, ὁ ϗ ἡ, magnos habens acinos, *Suid.* Ex μέγας et ῥάξ.
Μεγαλορρημονέω, ῶ, grandibus verbis utor, magna loquor et jactito:
Μεγαλορρημονία, ας, ἡ, idem quod
Μεγαλορρημοσύνη, ης, ἡ, magniloquentia. A
Μεγαλορρήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, magniloquus, magna loquens, arrogans. A ῥῆμα.
Μεγαλορρημόνως, *adv.* jactanter.
Μεγαλόρριζος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnam radicem habens, *Rob.* Ex μέγας et ῥίζα.
Μεγαλόρρινος, ον, magnum nasum habens. Ex μέγας et ῥίν.
Μεγάλος, *per Sync.* μέγας, *Æsch.*
Μεγαλόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, carnosus. A σάρξ.
Μεγαλοσθενής, έος, ὁ ϗ ἡ, magnis præditus viribus. Ex μέγας et σθένος, *robur.*
Μεγαλοσθενίτης, ὁ, præpotens, *Apollin.*
Μεγαλοσμάραγος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnum sonans, *Suid.* Ex μέγας et σμάραγος.
Μεγαλοσοφιστής, οῦ, ὁ, clarus sophista.
Μεγαλόσπλαγχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, magna et tumentia viscera habens; (2) magnum animum habens, iracundus. Μεγαλόσπλαγχνος ψυχή, iracundus animus, *Eurip. Med.* 109. Ex σπλάγχνον.
Μεγαλοστάφυλος, ον, magnas uvas ferens. Ex μέγας et σταφυλή.
Μεγαλόσταχυς, υ, magnam emittens spicam.
Μεγαλόστομος, ον, magnum habens os, *Suid.* Ex μέγας et στόμα.
Μεγαλόστονος, ον, graves gemitus exprimens. Epith. magni mali.
Μεγαλοσύνη, ης, ἡ, magnitudo, *Gl. V.* A μέγας.
Μεγαλόσχημος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnam gerens speciem, *Suid.* Ex μέγας et σχῆμα.
Μεγαλοσχήμων, ον, idem et ex iisd.
Μεγαλόσωμος, et μεγαλοσώματος, ον, qui magno sive procero seu crasso etiam corpore est. *Gl. V.* corpulentus. Ex μέγας et σῶμα.
Μεγαλότεχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, arte seu artificio magnus. Ex μέγας et τέχνη.
Μεγαλότιμος, ον, qui in magno est honore. Ex μέγας et τιμή.
Μεγαλοτίμως, *adv.* magno honore, *Rob.*
Μεγαλότολμος, ον, valde audax, magna audacia præditus. Ex μέγας et τόλμα.
Μεγαλοτράχηλος, ον, magnas cervices habens.
Μεγαλουργίς, τὸ, grandium rerum conatus. A μεγαλουργής, *magna conans.*
Μεγαλουργέω, ῶ, magnifice ago. Hinc pass. ἡ μεγαλουργηθεῖσα ὄψις, *ap. Philo.* spectaculi magnificentia.
Μεγαλουργία, ας, ἡ, magnificentia. A
Μεγαλουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, magnificus. Ex ἔργον.
Μεγαλοφανής, ές, idem quod μεγαλοπρεπής.
Μεγαλοφανέστατα, *adv.* clarissime.
Μεγαλοφεγγής, ές, splendidissimus. Ex φέγγος.
Μεγαλόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnos et late prospicientes habens oculos.
Μεγαλόφλεβος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui magnas habet venas. Ex μέγας et φλέψ, *vena.*
Μεγαλοφρονέω, ῶ, fut. ήσω, magno animo sum; (2) magnifice de me sentio, superbio. Μεγαλοφρονεῖν, ἐφ' ἑαυτῷ, *Xen.* μεγαλοφρονέμενος περί τι, *Plato.* A μεγαλόφρων.
Μεγαλοφρονής, ὁ ϗ ἡ, superbus, *V. L.* Ab eod.
Μεγαλοφρόνως, *adv.* excelso animo; (2) magnifice, abunde, uberrime. Ab eod.
Μεγαλοφροσύνη, ης, ἡ, magnus et excelsus animus; (2) superbia. Ab eod.
Μεγαλόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, cui magnus est animus, magnanimus; (2) magnificus, liberalis. Ex μέγας et φρήν, *mens.*
Μεγαλοφυής, έος, ὁ ϗ ἡ, magnanimus, magno animo præditus; (2) magnificus, amplificus. Ex μέγας et φύω, seu φυή. Hinc
Μεγαλοφυΐα, ας, ἡ, magnanimitas
Μεγαλόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, magna habens folia.
Μεγαλοφυῶς, *adv.* laute, *Gl. V.* A μεγαλοφυής.
Μεγαλοφωνία, ας, ἡ, vocis magnitudo; (2) magniloquentia. A
Μεγαλόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnam, claram vocem habens; (2) altiloquus. Ex μέγας et φωνή.
Μεγαλοφώνως, *adv.* alta, clara voce.
Μεγαλοχάσμων, ον, valde hians. Ex χαίνω.
Μεγαλόψοφος, ον, valde strepens.
Μεγαλοψυχέω, ῶ, magno animo sum; (2) magnifice liberalis sum, *Suid.* et *Hes.*
Μεγαλοψυχία, ας, ἡ, magnanimitas, animi celsitudo; (2) liberalitas. A
Μεγαλόψυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnanimus, magno et excelso animo præditus. Ex ψυχή.
Μεγαλοψύχως, *adv.* magno et excelso animo.
Μεγαλύνω, fut. υνῶ, magnifice effero, extollo, verbis prædico; (2) magnum et potentem reddo. *Gl. V.* amplio, amplifico; μεγαλύνομαι, effero me. *Gl. V.* grandesco, ingrandesco. Μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν, *Matt.* 23, 5. Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον, *Luc.* 1, 46. Ἐμεγαλύνετο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, *Act.* 19, 17. Μεγαλυνθήσεται Χριστὸς, *Phil.* 1, 20. A μέγας.
Μεγαλώδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnos dolores seu cruciatus ferens. Ab ὀδύνη.
Μεγαλώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnum, i. e. celebre nomen habens. Ex μέγας et ὄνομα.
Μεγαλωπός, ἡ, όν, qui magnos habet oculos, *Rob.* Ἐλάφων γένος ... μεγαλωπὸν, *Oppian. Cyneget.* 2, 176. Ex μέγας et ὤψ, *oculus.*
Μεγάλως, *adv.* magnifice; (2) valde, vehementer. (2) πένθος γὰρ μεγάλως τοῦδ' ὀμμάτων, *Eurip. Med.* 183. A μέγας.
Μεγάλως, acc. pl. *Dor.* pro μεγάλους. Οὔ ποκ' Ἀθηναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις, *Callim. Lav. Pall.* 5.
Μεγαλωστὶ, *adv.* valde, vehementer; (2) late; (3) magnifice. Ab eod.
Μεγαλωσύνη, ης, ἡ, magnificentia, majestas.
Μεγαλωφελής, έος, ὁ ϗ ἡ, magnam utilitatem adferens, valde utilis, magnæ frugis. Ex μέγας et ὠφελέω.
Μεγάμυκος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde mugiens sive boans. *Hesychius.*

Hesychius ait asini esse epitheton; ut sit grande rudens. A μέγας et μυκή.

Μεγάνωρ, ορος, ὁ· vide μεγαλήνωρ.

Μεγαπληθὴς, ὲς, magnæ multitudinis, *Cyr.*

Μέγαρα, τὰ, Megara, urbs Isthmo vicina versus Atticam. Μεγάραδε, versus Megaram. Μεγαροῖ, Megaris, in urbe. Μεγάροθεν, Megaris, ex urbe. Hinc

Μεγαρεῖς, Megarenses, a Μεγαρεύς.

Μεγαρίζω, fut. ίσω, Megarenses imitor seu sequor. Μεγαριεῖς, fut. 1. *Att. Aristoph.* κλάων Μεγαριεῖς, flebis Megarissans, *Ach.* 821. A Μεγαρίς.

Μεγαρικὸς, ὴ, ὸν, Megaricus.

Μεγαρὶς, ίδος, ἡ, ut Μεγαρὶς γῆ vel χώρα, Megaricus ager.

Μέγαρον, ου, τὸ, domus, domicilium, ædes.

Μέγαρσις, εως, ἡ, invidia, *Hes.* A μεγαίρω.

Μεγαρτὸς, ὴ, ὸν, invidiosus, *Hes.* Ab eod.

ΜΕ'ΓΑΣ, μεγάλη, μέγα, gen. μεγάλου, μεγάλης, μεγάλου, magnus, ingens, grandis; (2) vehemens, atrox, violentus. Ἐπὶ μέγα adverbialiter sumitur pro μεγάλως, valde: *Suid. Joseph. Ant. Jud.* 17, 6, 1. *Ibid.* 10, 7; et 12, 2. Ἐπὶ μέγα πουλύ τ' ἄημα φυσάων, *Callim. in Dian.* 55. *Superlativus* μέγιστος, quod vide. Μηδὲν μέγ' ἀΰτης, nequid gravius dicas, *Soph. Elect.* 830. Μηδὲν μέγ' εἴπῃς, nequid elate dicas, *Id. Aj.* 386.

Μεγασθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, præditus magnis viribus. Ex μέγας et σθένος.

Μεγάτολμος, ον, valde audax, intrepidus, *Scip.*

Μεγαυχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ· vide μεγαλαυχής.

Μεγαφρονέω, idem quod μεγαλοφρονέω, *Eur.*

Μεγάφρων, ον. Vide μεγαλόφρων.

Μεγεθοποιέω, ῶ, augeo dicendo. Ἐν δὲ τοῖς μάλιστα μεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα, *Longin.*

Μεγεθοποιὸς, οῦ, ὁ, augendi vim habens, sublimitatem efficiens. Ex μέγεθος et ποιεῖν.

Μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo, sublimitas, proceritas; (2) statura; (3) vehementia; (4) gravitas, majestas; (5) magnitudo animi; (6) dignitas, amplitudo.

Μεγεθουργία, ας, ἡ, operis magnitudo, effectio magnorum operum. Ex μέγεθος et ἔργον.

Μεγεθύνω, magnitudinem tribuo, majorem reddo, amplifico; μεγεθύνομαι, major fio, incresco. A μέγεθος.

Μεγήρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum amabilis. Ex μέγας et ἐράω.

Μεγιστᾶνες, οἱ, primates, proceres, *Gl. Vet.* summates, magnates; dat. pl. μεγιστᾶσι, a μεγιστὰν, ᾶνος. A μέγιστος.

Μεγιστεύω, fut. εύσω, magnus sum. Ab eod.

Μέγιστα, *adv.* maxime. Θάλλει μέγιστα, *Soph. Œd. Col.* 700. Ab eod.

Μέγιστον, *adv.* maxime, plurimum. Ab eod.

Μεγιστόπολις, εως, ὁ ϗ ἡ, felices reddens, maximas urbes efficiens. Ex μέγιστος et πόλις.

Μέγιστος, *superlat.* maximus. Vide μέγας. Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, *Soph. Œd.* 776.

Μεγιστότιμος, ον, valde venerandus.

Μεγιστόφωνος, ον, valde clamosus.

Μεδέσθω, *curæ esto*, 3. sing. præs. imperat. pass. verbi μέδω.

Μεδέω, impero, imperium teneo; (2) curo: μεδήσομαι, f. 1. ind. med. Ἴδηθεν μεδέων, *Il.* 3, 276. Πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος, *Ib.* 9, 646. A μέδω.

Μεδιμναῖος, αία, αῖον, modialis, *Gl. V.* A

ΜΕ'ΔΙΜΝΟΣ, ου, ὁ, medimnus, mensura aridorum Attica. *Gl. V.* modius.

Μεδοίατο, *curent*, 3. pl. præs. opt. med. *Ion.* pro μέδοιντο, a μέδω.

Μέδουσαν, acc. sing. *Dor.* pro Μέδουσαν.

Μέδοντες, nom. pl. part. præs. act. verbi

ΜΕ'ΔΩ, impero, imperium teneo; (2) curo, curam gero; μεδώμεθα, 1. pl. præs. conj. ὁ μέδων, οντος, regnator, imperator, præfectus. Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, *Il.* 2, 79. Κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην, *Ib.* 4, 21. Νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς, *Ib.* 418.

Μέζεα, ων, τὰ, genitalia in bestiis.

Μεζόνως, *adv.* majorem in modum, *Ion.* pro μειζόνως.

Μεθαιρέω, ῶ, accipio; a. 2. μεθεῖλον, *Ion.* μεθέλεσκον, *Od.* 8, 396. Ex αἱρέω.

Μεθάλλομαι, transilio. Hinc *Poet.* μετάλμενος, *Il.* 5, 336.

Μεθάπτω, idem quod ἅπτω.

Μεθαρμόζω, et μεθαρμόζομαι, commuto, verto, transfero; (2) emendo, castigo, meliorem reddo; (3) apto, accommodo. Μεθαρμοσάμενος τὴν ψευδῆν δόξαν εἰς ἀλήθειαν, *Philo.* Νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον, *Eurip. Alc.* 1145.

Μεθάρμοσις, εως, ἡ, commutatio. A præc.

Μεθέηκεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro μεθῆκε, a μεθίημι.

Μεθεῖλε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi μεθαιρέω.

Μεθειμένος, perf. part. pass. verbi μεθίημι.

Μεθεῖναι, *dimisisse*, a. 2. inf. act.

Μεθεῖο, 2. sing. aor. 2. opt. med. a verbo μεθίημι. Τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς, ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ, *Eurip. Med.* 735.

Μεθεὶς, a. 2. part. act.

Μεθεῖτε, 2. pl. aor. 2. opt. act. *per Sync.* pro μεθείητε.

Μεθέω, aor. 2. conj. act. *Ion.* vel *Poet.* pro μεθῶ.

Μεθεκτικὸς, ὴ, ὸν, participans.

Μεθεκτέον, participandum est. A μετέχω.

Μεθεκτὸς, ὴ, ὸν, qui participatur. Ab eod.

Μεθελεῖν, a. 2. inf. act. verbi μεθαιρέω.

Μεθέλεσκον· vide μεθαιρέω.

Μεθέλκω, fut. ξω, retraho, trahendo traduco. Μεθέλκουσι τὴν ἡδονὴν ἐς τὸ νωθρὸν, *Philo.*

Μεθέμεν, *prætermisisse*, a. 2. inf. act. *Dor.* pro μεθεῖναι, a μεθίημι.

Μέθεξις, εως, ἡ, participatio, communio. A μετέχω.

Μεθέξομαι, f. 1. ind. med. verbi μετέχω.

Μεθέορτος, ου, ὁ ϗ ἡ, festum sequens, festo succedens. Ex μετὰ et ἑορτή.

Μέθεπε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro μέθειπε, a

Μεθέπω, sequi facio; (2) advenio; (3) investigo, quæro; μεθέπομαι, f. μεθέψομαι, sequar, sectabor, imitabor. Αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους, *Il.* 5, 329. Οὔ σοὶ μὴ μεθέψομαι ποτε, *Soph. El.* 1058. Ex μετὰ et ἕπω, *curo*, seu ἕπομαι, *sequor*.

Μεθερμηνευόμενον, *quod transfertur ex alia lingua in aliam*, nom. sing. part. pass. n. g. verbi

Μεθερμηνεύω, f. εύσω, interpretor convertendo in aliam linguam. Ἐμμανουήλ· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς, *Matt.* 1, 23. Μεθερμηνευόμενα κατὰ λέξιν, *Plut.*

Μεθερπύζω, idem quod

Μεθέρπω, adrepo, vel repo post, *Rob.*

Μέθες, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi μεθίημι.

Μέθεσις, εως, ἡ, relaxatio, remissio, *Suid.* A μεθίημι.

Μεθεστᾶναι, perf. inf. act. *per Syncop.* pro μεθεστακέναι. A μεθίστημι.

Μεθέστηκα, *amovi*, perf. ind. act.

Μεθετέον, *adv. posit.* demittendum. A μεθίημι.

Μεθετικῶς, *adv.* remisse. Ab eod.

Μέθη, ης, ἡ, vinolentia, temulentia. A μέθυ.

Μεθῆκα, *dimisi*, aor. 1. indic. act. verbi μεθίημι.

Μεθήκω, venio; (2) persequor: alias significationes vide in μετέρχομαι, quod idem sonat. (1) μεθήκουσίν σ' Ὀδυσσέως πάρα, *Eurip. Troad.* 1270. (2) ἃ 'γω μεθήκων, δεῦρο μυρίαν ἄγω λόγχην, *Il. Phœn.* 444.

Μεθηλικιόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, ab una ætate ad aliam transeo. Hinc

Μεθηλικίωσις, εως, ἡ, transitus ab ætate ad ætatem, velut a pueritia ad adolescentiam.

Μέθημαι, adsideo; unde μεθήμενος, part. *ap. Hom.* assidens, *Od.* 1, 118.

Μεθημερινὸς, ὴ, ὸν, diurnus, qui interdiu fit. Ex μετὰ et ἡμέρα.

Μεθημέριος, α, ον, *Dor.* μεθαμέριος, idem.

Μεθημοσύνη, ης, ἡ, remissio, negligentia. A

Μεθήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, remissus, negligens. A μεθίημι.

Μεθηρινᾶν, gen. pl. *Dor.* pro μεθηρινῶν, a μεθηρινὸς, pro μεθημερινός.

Μεθῇς, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi μεθίημι.

Μεθησέμεν, f. 1. inf. act. *Ion.* pro μεθήσειν.

Μεθίδρυσις, εως, ἡ, translatio. A

Μεθιδρύω, f. ύσω, in alia sede colloco, transfero.

Μεθίει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro μεθίεε, quasi a μεθιέω.

Μεθιέμεναι, præs. infin. act. *Dor.* pro μεθιέναι, a μεθίημι.

Μέθιεν, *prætermittebant*, 3. pl. imperfect. ind. act. *Bœot.* pro μεθίεσαν.

Μεθιζάνω, muto, transfero. Μεθιζάνειν τὰς σικύας, *Aret.*

Μεθίημι, dimitto, missum facio, depono; (2) negligo, permitto; (3) remitto, condono, f. 1. μεθήσω, sinam; a. 1. μεθῆκα, sivi; a. 2. imperat. μέθες, sine; præs. partic. μεθιεὶς· inf. μεθιέναι et μεθεῖναι; fut. infin. μεθήσειν, *Ion.* et *Poet.* μεθησέμεν. *Apud Poetas* quædam quasi a μεθιέω, ut μεθίει, dimittebat; μεθιέμαι, voce pass. sed *active* demitto, omitto. Οὐκ ἂν μεθείην τοῦ θρόνου, *Arist. Ran.* 940. Τῆς δ' ἐκγόνου παιδὸς οὐ μεθήσομαι, *Eur. Hec.* 406. Ξίφος εἰς γυναῖκα, *Idem, Or.* 1122.

Μεθίπταμαι, velociter avolo, ex loco in locum transvolo. Μεθιπταμένους δυσεργὲς ἡγέμενος εἶναι καταλαβεῖν, *Appian. de Rebus Hispan.* 71.

Μεθίστημι, statuo aliud pro alio; (2) muto; (3) transfero, traduco; (4) submoveo, expello, facessere jubeo, in exsilium mitto, migrare cogo; μεθίσταμαι, mutor, muto me, degenero; (5) migro, decedo, secedo; (6) morior; (7) dedo me, deditionem facio. *Apud Hom.* sto, versor, sum inter; fut. μεταστήσω, aor. 2. μετέστην, inf. μεταστῆναι, migrare, part. μεταστὰς, digressus, aor. 1. pass. μετεστάθην, imperat. aor. 2. act. μετάστηθι, transi. perf. act. μεθέστηκα, secessi, particip. μεθεστηκὼς, profectus, item μεθεστὼς· plural. μεθεστῶτες, qui decesserunt. Κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος, mutat, *Aristoph. Eq.* 397. Καὶ σὲ δαίμονες νόσου μεταστήσειαν ὡς αὐτὸς θέλεις, liberant, *Soph. Phil.* 462. Καὶ πῶς δίκαιον, ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς, πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; restituere, *Ib.* 1235.

Μεθὸ, postquam. Pro μεθ' ὅ.

Μεθοδεία, ας, ἡ, occulta et fraudulenta circumventio; artificium callidum, insidiæ, dolus. Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου, *Paul. ad Ephes.* 6, 11.

Μεθοδεύω, f. εύσω, machinor, architector; (2) methodo ac via prosequor et tracto; (3) circumvenio; passiv. μεθοδεύεσθαι, via quadam et arte tractari; circumveniri. Μεθοδεύειν ἐπιστήμην, *Nicom.* A μέθοδος. Hinc

Μεθοδευτὴς, οῦ, ὁ, qui rem perite, via, ratione tractat.

Μεθοδηγέω, ῶ, fut. ήσω, aliter deduco et monstro viam.

Μεθοδικὸς, ὴ, ὸν, via et ratione factus; (2) artificiosus; (3) qui methodum sequitur. A μέθοδος.

Μεθοδικῶς, *adv.* artificiosa ratione, methodum sequendo.

Μεθοδίτης, ου, ὁ, artifex, *Hes.* seu pro μεθοδευτής.

Μεθόδιον, ου, τὸ, viaticum, *Hes.* (2) methodus, *Suid.* Dim. a

Μέθοδος, ου, ἡ, via; (2) compendium; (3) ratio et via docendi, vel discendi, vel agendi; (4) tractatus aut liber. Ab ὁδός.

Μεθολκὴ, ῆς, ἡ, retractio, contractio. A μεθέλκω.

Μεθομιλέω, ῶ, f. ήσω, versor, commercium habeo cum aliquo. Οὐδέ ποτ' ἀγρομένησι μεθωμίλησε γυναιξὶν, *Mus.* 1, 34.

Μεθορία, ας, ἡ, confinium. A μεθόριος.

Μεθορίζω, fut. ίσω, confinis sum. Ab eod.

Μεθόριον, ου, τὸ, confinium; (2) interstitium; (3) relaxatio, remissio.

Μεθόριος, ία, ιον, vel μεθόριος, ου, ὁ ϗ ἡ, conterminus,

minus, confinis; (2) qui duas res, velut terminus, dirimit. Ex *μετὰ* et *ὅρος*.

Μεθορκόω, ῶ, f. ώσω, novo jurejurando adstringo eum, qui se priori jam liberavit.

Μεθορμάω, ῶ, fut. ήσω, incito in; (2) cum impetu irruo; *passiv.* μεθορμάομαι, ῶμαι, irruo. a. 1. part. μεθορμηθεὶς, incitatus. Μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ, *Il.* 20, 192.

Μεθορμίζω, f. ίσω, transmitto, transjicio. Μεθορμίζομαι, transfreto, transeo, *tropice.* Μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφȣ, *Eur. Alc.* 794. Ἐξ ἕδρας μεθώρμισα, *Id. Bac.* 930. εἰς Σησὸν, *Polyb.* Μεθορμίζομαι (2) duco in portum securum. Μεθορμίσασθαι τῆς δ' ἔχουσα συμφορᾶς, habens qui me ducat in portum securum hujusce calamitatis, *Eurip. Med.* 258.

ΜΕ'ΘΥ, τὸ, vinum, temetum; Gen. μέθυος, occurrit *in Epigramm.*

Μεθυδότης, ȣ, ὁ, idem quod

Μεθυδώτης, ȣ, ὁ, vini dator, vel ebrietatis auctor; epith. Bacchi. Ex *μέθυ* et *δίδωμι*.

Μεθυδριάδες, Νύμφαι aquaticæ, *Ep.*

Μεθυμναῖος, ȣ, ὁ, Methymnæus, epith. Bacchi. A *μέθυ*, vel a Methymna, Lesbi civitate.

Μεθύπαρξις, εως, ἡ, cum quid post seu secundum aliam rem subsistit.

Μεθυπέρβατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in quo verborum ordo trajectus est, perplexus, confusus, *Suid.*

Μεθυπίδαξ, κος, ὁ ϗ ἡ, vini fons; epith. uvæ.

Μεθυπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, præ vino titubans, ebrius, *Suid.* Ex *μέθυ* et *πλάνη*, *error.*

Μεθυπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, ebrius, ebriosus. Ex *μέθυ* et *πλήσσω*.

Μεθυποδέομαι, in pedes induo, *Ar.* μεθυποδύομαι, post induo seu calceo, *Steph.*

Μεθυποδύομαι, fut. ύσομαι, post induo.

Μεθυπόστρωσις, εως, ἡ, strati permutatio, dum lectus substernitur. Ex *ὑποστρωννύω*.

Μεθυσθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi *μεθύω*.

Μεθυσθῶσι, 3 pl a. 1. conj. pass.

Μέθυσις, εως, ἡ, inebriatio. A *μεθύομαι*.

Μεθύσκεσθε, 2. pl præs. imperat. pass. verbi

Μεθύσκω, f. ύσω, ebrium reddo, inebrio; μεθύσκομαι, inebrior; μεθυσθεὶς, aor. 1. part. ebrius, inebriatus. Ἔπιον ϗ ἐμεθύσθησαν μετ' αὐτȣ, *Gen.* 43, 34. A *μέθυ*.

Μέθυσμα, ατος, τὸ, potus inebrians. A præc.

Μεθυσοκότταβος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ebrius et temulentus cottabo ludit, ebrius, temulentus. *Vox Aristoph.* Ex *μέθυσος* et *κότταβος*.

Μέθυσος, ύση, υσον, vel μέθυσος, ὁ ϗ ἡ, ebrius; (2) ebriosus. A *μέθυ*.

Μεθυσφαλέω, præ vino titubo, ebrius titubo. Οἷα μεθυσφαλέων, *Oppian. Cyneget.* 4, 204.

Μεθύστερος, έρα, ερον, posterus, *Suid.*

Μεθυστικὸς, ἡ, ὸν, qui facile et sæpe inebriatur, propensus ad ebrietatem; (2) inebrians. A *μέθυ*.

Μεθυσφαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, præ vino titubans; (2) cui vinum deest. (2) λάγυνε μεθυσφαλὲς, *Anal. Brunck.* 2, 271. Ex *μέθυ* et *σφάλλω*.

Μεθυτρόφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, alens vinum. Ex *τρέφω*.

Μεθυχάρμων, ὁ ϗ ἡ, temeto lætus, *Man.*

Μεθύω, ebrius sum; (2) abundo aliqua re, obrutus sum, ut plagis, &c. (3) insanio præ superbia propter copiam bonorum; μεθύων, ebrius; μεθύȣσα, ebria. Μεθύοντι ἐοικὼς, *Odyss.* 18, 239. Μεθυσθεὶς γ' ἐν δόμοις μείνῃ, *Eur. Cycl.* 530. A *μέθυ*.

Μειαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, victimam adfero pro puero in tribum recipiendo. Τί δὲ μειαγωγήσȣσι τὴν τραγῳδίαν; *Aristoph. Ran.* 896.

Μειαγωγία, ας, ἡ, istius victimæ adductio. A

Μειαγωγὸς, ȣ, ὁ, istius victimæ introductor. Vid. *Suid.* Ex *μεῖον* et *ἄγω*.

ΜΕΙΔΑ'Ω, vel μειδέω, ῶ, fut. ήσω, molliter seu leniter rideo, subrideo. Hinc μείδησεν, a. 1. *apud Hom.* pro ἐμείδησεν, *Il.* 1, 595.

Μείδημα, ατος, τὸ, risus, lenis risus.

Μείδησα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐμείδησα, a *μειδάω*.

Μειδίαμα, ατος, τὸ, risus, lenis risus. A

Μειδιάω, ῶ, fut. άσω, subrideo, rideo; part. *Poet.* μειδιόων, pro μειδιάων, μειδιῶν, *Il.* 7, 212.

Μείζω, *majorem*, vel *majora*, acc. sing. vel nom. seu acc. plur. *Ion.* et *Att.* pro *μείζονα*. A

Μείζων, ονος, ὁ ϗ ἡ, major; μεῖζον, τὸ, majus. Hinc

Μειζονότης, ητος, ἡ, major quantitas, *Iambl.*

Μειζόνως, *adv.* majorem in modum, magis, amplius; (2) magno animo, cum *φρεσίν*. A *μείζων*.

Μείλιγμα, ατος, τὸ, lenimentum, lenimen, placamen, placamentum. A *μειλίσσω*. Unde

Μειλικτήριον, ȣ, τὸ, placamentum, placamen.

Μειλικόθυμος, ον, miti animo, *Dolsc.*

Μειλικτήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mulcendi seu demulcendi vim habens, aptus ad demulcendum.

Μειλικτικὸς, placandi vim habens.

Μειλικτικῶς, *adv.* leniter, placandi causa.

Μειλικτὸς, ȣ, ὁ, placabilis, placatus. A *μειλίσσω*.

Μείλικτρον, ȣ, τὸ, placamen. Ab eodem.

Μειλινόεις, *Nicand.* μειλινόεσσα, quæ mellis colore est, quasi a *μέλι*, mel. Sed vide *μελινόεις*.

Μειλινὸς, ἡ, ὸν, melleus, dulcis, *sed vox suspecta.*

Μείλιξις, εως, ἡ, actio reddendi dulce; (2) actio leniendi seu demulcendi. A *μειλίσσω*.

Μείλιον, ȣ, τὸ, munus quo aliquem demulcemus; (2) ludicra, (*παίγνια*) deliciæ.

Μειλισσέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro *μειλίσσειν*.

ΜΕΙΛΙ'ΣΣΩ, fut. ίξω, verbis factove demulceo, seu delinio, mihi concilio; demulceo; placo; μειλίσσομαι, *med.* demulceo; (2) demulceor; (3) oro; μειλιχθεὶς, aor. 1. placatus. Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, *Odyss.* 3, 96. Hinc

Μειλίχιος, ία, ιον, vel μειλίχιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, blandus, mitis; (2) placabilis.

Μειλιχία, ἡ, remissio, *Hom.*

Μειλιχίως, *adv.* blande, comiter, leniter, mansuete; (2) placabiliter.

Μειλιχόγηρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, blandam vocem habens, *Rob.*

Μειλιχόδωρος, ȣ ὁ ϗ ἡ, blandos reddens. Ex *μείλιχος* et *δῶρον*.

Μειλιχομείδος, ὁ ϗ ἡ, suaviter ac blande ridens. Μειλιχόμειδε Σαπφοῖ, Sappho. *Alcæus apud Hephæst.* 47.

Μειλιχόμητις, ιος, ὁ ϗ ἡ, cujus mitia sunt consilia; (2) miti et placido ingenio præditus. A

Μείλιχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, blandus, placidus. A *μειλίσσω*.

Μεῖναι, aor. 1. inf. act. verbi *μένω*.

Μείνας, *qui mansit*, aor. 1. part. act.

Μείνατε, *manseritis*, 2. plur. aor. 1. imperat. act.

Μεινάτω, *manserit, maneto*, 3. sing. aor. 1. imperat. act.

Μείνῃς, 2. sing aor. 1. conj. act.

Μεῖον, ονος, τὸ, minus; (2) sic dicebatur victima quæ dabatur pro pueris cum in tribus reciperentur, *Ern.*

Μεῖον, ȣ, τὸ, meon, herbæ genus. Sed rectius *μῆον*.

Μειονεκτέω, ῶ, fut. ήσω, minus habeo, minorem partem seu portionem habeo, deteriore sum conditione. Τῆς εἰδώδης μειονεκτεῖν, *Luc.* Μηδ' οἴȣ μειονεκτεῖν, neque putes deteriore te esse loco, *Lucian. Dial. Deor.* 20, 4. Ὡς μή τι διὰ τὴν ἧσσαν μειονεκτοίη τῶν νενικηκότων, *Appian. Syr.* 54. Ex *μεῖον* et *ἔχω*. Hinc

Μειονέκτημα, ατος, τὸ, deterior conditio.

Μειονεξία, ας, ἡ, idem. Ex *μεῖον* et *ἕξις*.

Μειότερος, minor, *Apollon. Rhod.* A *μείων*.

Μειουρία, ας, ἡ, caudæ exilitas, cum extremitas est exilior; vitium versus in fine claudicantis. A *μείουρος*.

Μειουρίζειν, in acutum desinere; in extremitate arctari. A seq.

Μείουρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. cui cauda diminuta est et truncata; cujus extremitas in acutum desinit; in fine mutilus; decurtatus; ut μείουρος στίχος, versus mutilus, in fine claudicans, deficiente uno tempore, quo minus quantitas fit plena. Ex *μεῖον* et *ȣρά*.

Μειόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mente diminutus, levis, stultus, *Hes.* Ex *μεῖον* et *φρήν*.

Μειόω, ῶ, fut. ώσω, minuo, imminuo, minorem reddo; μειόομαι, ȣμαι, minuor, decresco, inferior vel deteriore conditione sum; μειωθεὶς, diminutus. Μειȣμαι τὴν διάνοιαν, deliro, *Xen.* A *μείων*.

Μειρακιεύομαι, adolescentis more lascivio et exsulto. A *μεῖραξ*.

Μειρακιεξαπάτης, ȣ, ὁ, juvenum deceptor, *Suid.* Ex *μειράκιον* et *ἐξαπατάω*.

Μειρακιεύομαι, adolescentis more ago, lascivio, exsulto, &c. Παραιταίτας, ὦ γέρον, ϗ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χεῖρον, mortem, *Luc.* Τοιαῦτα λῃρȣντα ϗ μειρακιευόμενον τὸν Ἀντώνιον ἀγγελίαι δύο καταλαμβάνȣσι, *Plut. in Anton.* 30. A *μειράκιον*.

Μειρακίζομαι, fut. ίσομαι, adolesco. Μειρακίζομαι εἰς ἡλικίαν, adolesco, *Arrian. Hist. Alex.* 4, 13.

Μειράκιον, ȣ, τὸ, adolescens, adolescentulus, juvenculus. A *μεῖραξ*.

Μειρακιόομαι, ȣμαι, fut. ώσομαι, adolesco, adolescens evado, plenam pubertatem attingo. A *μειράκιον*.

Μειρακίσκη, ης, ἡ, adolescentula. A *μεῖραξ*.

Μειρακίσκος, ȣ, ὁ, adolescentulus. Ab eod.

Μειρακιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, juvenilis, puerilis. Ab eod.

Μειρακιωδῶς, *adv.* pueriliter.

Μειρακύλλιον, ȣ, τὸ, adolescentulus, juvenculus. A *μειράκιον*

ΜΕΙ'ΡΑΞ, ακος, ὁ ϗ ἡ, puella, juvencula; (2) *in masc.* exoletus, nisi ubi de molli et effeminato sermo est.

Μείρεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro *μείρεσο*, a *μείρομαι*.

Μειρόμεναι, part. præs. med. f. g.

Μείρω, divido, partior, *Eust.* μείρομαι, sortior; in imperat. μείρεο pro μείρȣ, sortire, accipe. Ab hoc μείρω, cujus futur. μερῶ, formatur perf. med. ἔμμορα, *Poet.* pro μέμορα, et ἔμμορε, sortitus, nactus est; item perf. pass. εἵμαρμαι, εἵμαρται, fato destinatus, fatalis; εἱμαρμένη, fatum, necessitas fatalis, rerum ordo necessarius et immutabilis ap. Stoicos.

Μεῖς, *Æol.* pro *μὴν*, *Hom.*

ΜΕΙ'ΩΝ, ονος, ὁ ϗ ἡ, minor. Comp. irregular. A *μικρός*.

Μείωσις, εως, ἡ, diminutio, imminutio, extenuatio. A *μειόω*. Unde

Μειωτικὸς, ἡ, ὸν, vim habens minuendi.

Μειωτὸς, ἡ, ὸν, decrementum suscipiens, qui decrescit aut decrescere potest, *Rob.*

Μελάγγειος, μελάγγαιος, et μελάγγεως, ὁ ϗ ἡ, cujus solum nigrum est. Ex *γῆ*.

Μελάγκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nigrum ferens fructum, atram adferens obscuritatem. Epith. ignorantiæ, *Plut.*

Μελάγκερως, ω, ὁ ϗ ἡ, nigra habens cornua, *R.* Ex *μέλας* et *κέρας*.

Μελαγκόρυφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, atrum verticem habens; nomen avis; autumni tempore dicitur συκαλὶς, *ficedula.* Ph. atricapillus; (2) mœchus, *Hes.* Ex *μέλας* et *κορυφή*.

Μελάγκρανις, ιος, ἡ, nigriceps, junci genus, *Plin.* Ex *μέλας* et *κράνον*.

Μελαγκρανισμὸς, ȣ, ὁ, atrifer, *Gl. V.* junci genus a nigro fructu, *Theophr.*

Μελάγκρανος, η, ον, melancranus; ex junco qui μελάγκρανις vocatur, *Strabo.*

Μελαγκρήδεμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, atram habens vittam. Ex *μέλας* et *κρήδεμνον*.

Μελάγκροκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nigrum subtemen habens. Ex *μέλας* et *κρόκη*.

Μελαγχαίταν, acc. sing. *Dor.* pro *μελαγχαίτην*, a

Μελαγχαίτης, ȣ, ὁ, nigram jubam vel nigram cæsariem habens. Μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει Νέσσȣ κέντρα, *Soph. Trach.* 837. Ἴσω δ' Ἀΐδης ὁ μελαγχαίτας θεὸς, *Eurip. Alc.* 440. Ex *μέλας* et *χαίτη*.

Μελάγχειμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hyeme niger; ut μελάγχειμα, loca quæ hyeme sunt atra, sine nivibus. Ex *μέλας* et *χεῖμα*, *hiems.*

Μελάγχιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, niger, ater. A *μέλας*.

Μελαγχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, nigra vestitus tunica. *Metaph.* tristis, mœstus.

Μελίφθεγκτος, ον, melliloquus, *Sibyl.*
Μελίφθογγος, ου, ὁ ἡ, suaves sonos edens.
Μελίφρων, ονος, ὁ ἡ, dulcedine animum perfundens, suavis. Ex φρήν.
Μελίφυλλον, ου, τὸ, apiastrum.
Μελίφυρτος, ου, ὁ ἡ, melle mixtus. Ex μέλι et φύρω, misceo.
Μελίφωνος, ου, ὁ ἡ, suavem vocem habens, dulcisonus, *Suid.* Ex μέλι et φωνή.
Μελίχλωρος, ου, ὁ ἡ, flavus; (2) gemma quædam. Ex μέλι et χλωρός.
Μελίχροος, *contr.* μελίχρους, ου, ὁ ἡ, mellis colorem imitans, *Gl. V.* μελίχρους, fuscus; (2) mellitus, dulcis. Ex χρόα.
Μελιχροποιέω, dulce reddo, *item* flavum.
Μελιχρός, ρὰ, ρὸν, melleus, prædulcis; (2) melleum habens colorem. A μέλι.
Μελίχρυσος, ου, ὁ ἡ, ut μελίχρυσοι λίθοι, lapides a colore sic dicti. Vide *Plin.*
Μελιχρώδης, qui melleo colore est, *Anthol. Const. Cephalæ*, 1, 5.
Μελίχρωος, ου, ὁ ἡ. Vide μελίχροος.
Μελιχρώς, ῶτος, ὁ ἡ, mellis colorem imitans.
Μέλκα, ης, ἡ, cibus quidam ex lacte, *Paul. Ægin. Gal. Paxamus.* Vox peregrina, respondens Germanico *Melk*, MILK.
Μέλλαξ, adultus, adolescens, *Gl. V.*
Μελλέβιος, ου, ὁ ἡ, semimortuus, *Hes.* quasi vix vivens. Ex μέλλω et βίος.
Μελλείρενες, Lacedæmoniis pueri grandissimi, al. μελλέφηβοι.
Μελλέποσις, vel μελλόποσις, εως, ὁ, futurus maritus. Ex μέλλω et πόσις.
Μελλέπταρμος, vel μελλόπταρμος, ου, ὁ ἡ, jamjam sternutaturus.
Μελλέφηβος, ου, ὁ ἡ, pubertati proximus.
Μέλλημα, ατος, τὸ, cunctatio, procrastinatio, dilatio, mora. Τὰ τῶν Ἀτρειδῶν μὴ μένων μελλήματα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 818. A μέλλω.
Μέλλησα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐμέλλησα, a μελλέω, pro μέλλω.
Μέλλησις, εως, ἡ, idem, *Ph.* moramentum, al. *Gl. V.* A μέλλω.
Μελλησμὸς, οῦ, ὁ, idem, *Ph.*
Μελλήσω, *futurus sum*, fut. 1. ind. verbi μελλέω.
Μελλητὴς, οῦ, ὁ, cunctator. Ab eod. Hinc
Μελλητιάω, ῶ, cunctari cupio; (2) cunctor.
Μελλητικὸς, ἡ, ὸν, cunctabundus, pronus ad cunctationem seu procrastinationem.
Μελλιέρη, ης, ἡ, sacerdos futura; (2) quæ alias ad mysteria initiat. Ex μέλλω et ἱερή.
Μελλόγαμβρος, ου, ὁ, brevi futurus gener; (2) uxorem ducturus. Ex μέλλω et γάμβρος.
Μελλόγαμος, ου, ὁ ἡ, mox nuptias celebraturus. Ex γάμος.
Μελλοδειπνικὸς, ἡ, ὸν, ad cœnam vocans. Ex μέλλω et δεῖπνον.
Μελλοθάνατος, ου, ὁ ἡ, brevi moriturus; (2) decrepitus senex.
Μελλονικιᾶν, Niciæ modo cunctari, *verbum Aristoph. Av.* 657. Ex μέλλω et Νικίας.
Μελλονύμφη, ης, ἡ, brevi sponsa futura.
Μελλονυμφίος, ου, ὁ, brevi sponsus futurus.
Μελλόνυμφος, ου, ὁ, idem, *Soph. Ant.* 632. Ὁ μελλόνυμφος (subaudi ὑμνός), *Trach.* 207.
Μελλόπαις, αιδος, ὁ ἡ, proximus adolescentiæ.
Μελλόποσις, εως, ὁ. Vide μελλέποσις.
Μελλόπταρμος, ου, ὁ ἡ. Vide μελλέπταρμος.
ΜΕ'ΛΛΩ, fut. μελλήσω, quasi a μελλέω, futurus sum; (2) debeo, paro, in animo habeo; (3) cunctor, moror, differo, cesso; ὁ μέλλων χρόνος, posteritas. Fut. μελλοῦσα, futura, postera. Etiam pass. *ap. Thuc.* ἐλπιζόμενα μέλλεται, futura sperantur, differuntur. Τὸ ἔμελλον κελεύσειν, ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; *Dem.* Ἀλλ' οὐ μέλλειν χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύειν, *Aristoph. Plut.* 605. Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; *Soph. Aj.* 540.
Μελογραφεῖν, membra alicui adscribere, membra et partes rei describere. Ex μέλος.
Μελογράφος, ου, ὁ ἡ, poeta lyricus; (2) psalmographus, *Suid.*
Μελογραφία, ἡ. Vide μελοποιΐα, *Ath.*
Μελοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, membra amputo. Ex μέλος et κόπτω.
Μελοκοπία, ας, ἡ, membrorum amputatio, membrorum in frusta concisio. Ex iisd.
Μελοκόπος, ου, ὁ, articulator, *Ph.* nempe qui articulos et membra incidit. Ex iisd.
Μελόντων, *curæ sint*, 3. plur. præs. imperat. act. *Att.* pro μελέτωσαν, a μέλει.
Μελοποιέω, ῶ, fut. ήσω, carmen compono, modulationem adhibeo. A μελοποιός. Hinc
Μελοποιητὴς, οῦ, ὁ, poeta lyricus.
Μελοποιΐα, ας, ἡ, scriptio carminum lyricorum; (2) carmen lyricum, modulatio, qualis est in carminibus melicis. A
Μελοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ, qui melle scribit, lyricus poeta, *Gl. V.* modulator. Ex ποιέω.
ΜΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, membrum, artus; (2) carmen modulatum.
Μελοτυπέω, cano, modulor. A τύπτω.
Μελουργὸς, ὁ, idem quod μελοποιὸς, *Man.*
Μελουρὶς, ἡ, locusta frumentum rodens, *Steph.*
Μέλουσι, 3. plur. præs. ind. verbi μέλει.
Μέλπηθρον, ου, τὸ, ludicrum, ludibrium. A μέλπω.
Μελπήτωρ, ὁ, idem quod μελοποιὸς, *Man.*
ΜΕ'ΛΠΩ, canto, cantu celebro; μέλπομαι, canto, ludo, tripudio et salto ad cantum, cantu persono. Πολλὰ σὲ μουσοπόλοι μέλψουσι, *Eur. Alc.* 443. Μέλπεσθαι Ἄρηϊ, *Il.* 7, 240.
Μελπῳδὸς, οῦ, ὁ, cantor, *Hes.*
Μελύδριον, ου, τὸ, cantiuncula. Dim. a μέλος.
Μέλω, curæ sum. Hinc *imperson.* μέλει.
Μελῳδέω, ῶ, fut. ήσω, modulor, cano, carmine modulato laudo; μελῳδεῖσθαι, cantari. Ὁ ἔποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται, *Aristoph. Av.* 233. Μελῳδεῖν ὕμνον, *Hesiod.* A μελῳδός. Hinc
Μελῴδημα, ατος, τὸ, quod cum modulatione canitur, psalmus. *Gl. V.* modulus.
Μελώδης, εος, ὁ ἡ, membrosus, *Gl. V.* A μέλος.
Μελῳδητὸς, ἡ, ὸν, qui cum modulatione canitur. A μελῳδέω.
Μελῳδία, ας, ἡ, modulatio, cantilena, *Gl. V.* A
Μελῳδὸς, οῦ, ὁ ἡ, cantor seu modulator carminum. Ex μέλος et ᾠδή.
Μεμάασι, 3. plur. perf. ind. act. *Ion.* pro μεμήκασι, a μάω.
Μεμάθηκα, perf. ind. act. verbi μανθάνω.
Μεμακυῖαν, acc. sing. perf. part. med. *Dor.* pro μεμηκυῖαν, a μηκάω.
Μεμαλὼς, part. perf. med. *Dor.* pro μεμηλὼς, *per Sync.* pro μεμεληκὼς, a μέλει.
Μέμαμεν, 1. plur. perf. ind. act. *per Sync.* pro μεμήκαμεν, verbi μάω, *cupio*, quod vide.
Μεμάνημαι, perf. ind. pass. verbi μαίνομαι.
Μεμαότες, perf. part. act. *Ion* pro μεμηκότες, a μάω.
Μεμάποιεν, 3. pl. aor. 2. opt. act. *Poet.* pro μάποιεν, et hoc pro μάρποιεν, a μάρπτω, seu μάρπτω.
Μέμαρμαι, perf. ind. pass. verbi μείρω.
Μέμαρπον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔμαρπον, a μάρπτω.
Μεμαρπὼς, perf. part. med.
Μεμαρτύρηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi μαρτυρέω.
Μέμασαν, 3. pl. plusq. perf. ind. med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐμεμάκεισαν, a μάω.
Μεμαυῖα, part. perf. act. f. g. *Ion.* pro μεμηκυῖα.
Μέματον, 3. dual. perf. ind. med. *per Sync.* pro μεμάατον.
Μεμαὼς, part. perf. med. *Ion.* pro μεμηκώς.
Μέμβλομαι, pro μέμελομαι, curæ sum; μέμβλετο, pro ἐμέμβλετο, seu ἐμέμελετο, imperfect. curæ erat, *Il.* 19, 343. A μέλω.
Μέμβλωκε, *venit*, 3. sing. perf. ind. act. *per Sync.* pro μεμόληκε, a μολέω.
Μεμβραδοπώλης, ου, ὁ, apuarum venditor.
Μεμβράνα, ης, ἡ, membrana. *Vox Lat.*
ΜΕΜΒΡΑ'Σ, άδος, ἡ, apuæ quædam species.
Μεμέληκα, perf. ind. act. *per Sync.* pro μεμελέτηκα, a μελετάω.
Μεμελετηκότως, *adv.* idem quod
Μεμελημένως, *adv.* accurate, diligenter. A μεμελημένος, quod est a μέλει.
Μεμένηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi μένω.
Μεμερισμένως, *adv.* partite, divisim. A μεμερισμένος, quod est a μερίζω.
Μεμεστωμένοι, perf. part. pass. verbi μεστόω.
Μεμετιμένον, *dimissum*, acc. sing. perf. part. pass. *Ion.* pro μεθειμένον, a μεθίημι.
Μεμετρέαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro μεμέτρηνται, a μετρέω.
Μεμετρημένως, *adv.* servata mensura.
Μέμηκε, 3. sing. perf. ind. med. verbi μηκάω.
Μέμηλεν, perf. ind. act. *per Sync.* et cum ν ἐφελκ. pro μεμέληκε, a μέλει.
Μεμήλῃ, *curæ fuerit*, 3. sing. conj. act. perf. ejusd. *Il.* 4, 353.
Μεμήλει, plusq. perf. act. verbi μέλει, *curæ est*, *per Sync.* pro μεμελήκει. Οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, *Il.* 2, 614.
Μεμηλὼς, perf. part. act. *per Sync.* pro μεμεληκώς.
Μέμηνε, 3. sing. perf. ind. med. verbi μαίνομαι.
Μεμήνῃ, *insaniverit*, 3. sing. conj. perf. ejusd.
Μεμηνιμένως, *adv.* irate. A μηνίω.
Μεμηχανημένον, *structum*, perf. part. pass. verbi μηχανάω.
Μεμηχανημένως, *adv.* solerter, callide.
Μεμίασμαι, perf. ind. pass verbi μιαίνω.
Μεμιασμένως, *adv.* fœde, pollute.
Μέμιγμαι, perf. ind. pass. verbi μίγνυμι.
Μεμιγμένως, *adv.* mixte, promiscue, confuse.
Μεμιμημένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi μιμέομαι.
Μεμίξεται, 3. sing. paulo post. fut. ind. pass. verbi μίγνυμι.
Μεμίσθωται, 3. sing. perf. ind. pass. v. μισθόω.
Μέμιχα, perf. ind. act. verbi μίγνυμι.
Μέμικται, *mixtus est*, 3. sing. perf. ind. pass.
Μέμναμαι, perf. ind. pass. *Dor.* pro μέμνημαι, a μνάομαι.
Μέμνανται, 3. pl. perf. ejusd. *Dor.* pro μέμνηνται.
Μέμνασαι, 2. sing. perf. ejusd. *Dor.* pro μέμνησαι.
Μεμνέῳτο, 3. sing. præs. optat. med. *Ion.* pro μεμνῷτο, *contr.* ex μεμνάοιτο.
Μέμνῃ, 2. sing. perf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro μέμνησαι.
Μέμνηκε, 3. sing. perf. ind. act. *per Sync.* pro μεμένηκε, a μένω.
Μέμνημαι, perf. ind. pass. verbi μνάομαι.
Μεμνῇο, *memor sis*, 2. sing. perf. optat. pass.
Μέμνησο, 2. sing. perf imperat. pass.
Μεμνηστευμένη, dat. sing. perf. part. pass. f. g. verbi μνηστεύω.
ΜΕ'ΜΝΟΝΕΣ, aves quædam, circa Memnonis sepulcrum quotannis in Troade videri solitæ, *Æl. Oppian Plin.* cui Memnonides.
Μέμνω, 2. sing. perf. imperat. pass. *Ion.* et *Att.* pro μέμνησο, a μνάομαι.
Μεμνῷτο, *memor sit*, 3. sing. perf. opt. pass. *Att.* pro μεμνῇτο, vel potius 3. sing. præs. opt. *Ion.* pro μνῷτο, *contr.* ex μνάοιτο.
Μεμοίρηται, 3. sing. perf. ind pass. verbi μοιράομαι.
Μεμοιραμένως, *adv.* sortito.
Μέμονα, promptus sum, audeo; (2) in animo habeo, perf. ind. med. verbi μένω. (1) καὶ μέμον' αὐτὸς ἀνδρὶ μαχέσσασθαι, *Il.* 5, 482. (2) ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀψέ περ, υἷας Ἀχαιῶν τειρομένους ἐρύεσθαι, surge, si in animo tibi est, *Id.* 9, 247.
Μέμορα, perf. ind. med. verbi μείρω.
Μέμορμαι, perf. ind. pass. *Æol.* pro μέμαρμαι.
Μεμπτέος, culpandus, accusandus.
Μεμπτικὸς, ἡ, ὸν, querulus, querendi vim habens. A
Μεμπτὸς, ἡ, ὸν, incusandus, reprehensione dignus; (2) conquerens de, reprehendens, accusans, vituperans. (1) τί δὴ τὸ Νείλου μεμπτόν ἐστί σοι γένος; vituperatur? *Eurip. Hal.* 469. (2) ὥστ' εἴ τι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ, τῇδε τῇ νόσῳ ληφθέντι, μεμπτὸς εἰμί, *Soph. Trach.* 445. A μέμφομαι.
Μεμυθολογήκασι, 3. pl. perf. ind. act. verbi μυθολογέω.
Μέμυκε, 3. sing. perf. ind. med. verbi μυκάω.
Μέμφεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro μέμφεσαι.
Μέμφομαι, fut. ψομαι, queror, expostulo, incuso, vitio verto, reprehendo; a. 1. ἐμεμψάμην.

ψάμην, reprehendi; pass. part. μεμφθεὶς, causatus. Μέμφεσθαί τινι, *Luc.* μέμψιν δικαίαν τινὶ, *Aristoph. Plut.* 10. Ταῦτ' ἂν ὑμῖν μέμφομαι τοῖς σοφοῖς, *Id. Nub.* 525. Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμὴν, accusasti, *Soph. Œd. Tyr.* 345. Μεμφθεὶς κατὰ τὸ πλῆθος τὸ ἑωϋτοῦ στράτευμα, semet reprehendens, *Herod.* 1, 77. pessime hoc loco Gronovius. Τιμῆς σ' ἐμέμφθη, tibi succenset ob honorem, nempe, sibi negatum, *Eurip. Hippol.* 1402.

Μεμφωλὴ, ῆς, ἡ, questus, querela, *Hes.*

Μεμψάμενος, aor. 1. part. med. verbi μέμφομαι.

Μεμψιβολέω, ῶ, qu. dic. querimoniis et reprehensionibus impeto; conqueror de, incuso, reprehendo. Ex μέμψις et βάλλω.

Μεμψιμοιρέω, ῶ, fut. ήσω, conqueror de sorte mea; (2) conqueror, queror; (3) expostulo, succenseo. Μεμψιμοιρήσας τῷ βασιλεῖ περί τινων, *D. Sic.* Ὥσπερ παῖς ἥκεις μεμψιμοιρῶν, *Plutarch. de Profectu in Virtute paranda.*

Μεμψιμοιρία, ας, ἡ, conquestio de sorte sua. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοιρία, *Lucian. in Cronosol.* 16. A

Μεμψίμοιρος, ου, ὁ, ἡ, qui de sorte sua queritur, qui sortem suam incusat, querulus; (2) morosus, in minima inquirens. Τὸ μεμψίμοιρον διαφυγεῖν οὐ ῥᾴδιον, *Lucian. in bis accus.* 2. Σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, *Id. in Timone*, 13. Μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ ἐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα, *Id. Deorum Dial.* 20, 4. Ex seq. et μοῖρα.

Μέμψις, εως, ἡ, querimonia, quæstus, reprehensio, incusatio. A μέμφομαι.

Μεμὼς, part. perf. med. *Ion.* et *Att.* pro μεμηκὼς, a μάω.

ΜΕ'Ν, *conj.* quidem; (2) cum sequente δὲ, facit orationem adversativam, distributivam, vel copulativam; (3) sine δὲ ponitur aliquando pro δὴ, sane, profecto, certe. Hinc etiam est μὲν γὰρ, enim; μὲν δὴ, quidem, certe quidem, itaque, porro quidem, sane quidem, enimvero, at enim; μὲν οὖν γε, μενοῦν γε, immo vero, immo quidem; μέν που, quidem, certe, utique; μέν ῥα, pro μὲν sequente δὲ; μέν τοι, vel μέντοι, approbandi particula in responsionibus, certe quidem; verumtamen, sed tamen, vero, porro, rursus.

Μέναιχμος, ὁ, ἡ, prælio perseverans, seu constans, *in Epigram.* χειρὶ μεναίχμᾳ, manu in prælio perseverante. Ex μένω et αἰχμή.

Μένανδρος, ου, ὁ, ἡ, virum irruentem excipiens et sustinens; (2) virilis, virum decens; (3) virum exspectans. Ex μένω et ἀνήρ.

Μένδης, ὁ, Ægyptiorum lingua, hircus seu caper; unde μενδήσιον μύρον, *Diosc.*

Μενδήσιον, ου, τὸ, unguenti genus Ægypto peculiare, dictum a capro qui ea Ægypti parte, ubi primum repertum est unguentum illud, coli solitus est.

Μενεαινέμεν, pr. inf. act. *Ion.* pro μενεαίνειν, a

Μενεαίνω, cupio, animi quodam impetu incitor; (2) iratus sum; (3) animo deficio, iratus cupio, volo, in animo habeo. Μάχης ἄμοτον μενεαίνων, *Hesiod. Scut.* 361. Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν, *Il.* 15, 134. Καὶ δὴ οἱ μενέηνα ἆξαι ὀϊστοὺς, *Apoll. Rhod.* 3, 95. A μένος.

Μενέγχης, εος, ὁ, ἡ, hasta validus, bellicosus, *Suid.* Ex μένω et ἔγχος.

Μενεδάϊος, et μενεδήϊος, ου, ὁ, ἡ, audax, bellicosus, belli patiens. Ex μένω et δήϊς.

Μενέησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro ἐμενέασε.

Μενέδουπος, ον, idem quod

Μενέκτυπος, ου, ὁ, ἡ, bellicos strepitus et tumultus sustinens. Ex μένω et κτύπος.

Μενεμάχος, ου, ὁ, ἡ, bellicosus. Ex μάχη.

Μενεπτόλεμος, ου, ὁ, ἡ, idem.

Μενέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro μένειν.

Μενεόκλονος, ον, iram turbulentam habens. Epith. Neptuni, *Cal.*

Μενετέον, *adv.* manendum. A μένω.

Μενετὸς, ἡ, ὸν, qui manere et exspectare potest aut solet, qui moram patitur. A μένω.

Μενεφύλοπις, ιος, ὁ, fortis, bellicosus.

Μενεχάρμαν, acc. sing. *Dor.* pro μενεχάρμην.

Μενεχάρμης, ου, ὁ, bellicos labores strenue sustinens. A μένος et χάρμη.

Μενέχαρμος, ου, ὁ, ἡ, idem ex et iisd.

Μενέω, fut. 1. ind. act. *Ion.* pro μενῶ.

Μενητέον, manendum est, *Suid.* A μένω.

Μενθῆραι, curæ, *Hes.* quasi μενοθῆραι. Ex μένος et θήρα, *venatio.*

Μενθηρίζω, curo, *Hes.* ubi fut. μενθηρίσω, et *Att.* μενθηριῶ. A præc.

Μενὶ pro μὲν, ut νῦν μενὶ, vel νυνιμενί.

Μενοεικὴς, έος, ὁ, ἡ, animo gratus, animum permulcens. Ex μένος et εἴκω.

Μενοινάω, ῶ, fut. ήσω, impetu animi concitatus cupio, animo agito, cogito. Σφάξαι μενοινᾷς, *Eur. Cyc.* 441.

Μενοινέω, ῶ, fut. ήσω, idem. A

Μενοινὴ, ῆς, ἡ, impetus, seu cupiditas animi, alacritas. A μένος.

Μενοινόω, idem quod μενοινάω.

Μενόλκιον, τὸ, vas balneatorium, *Steph.*

Μένοντε, nom. dual. part. pr. act. verbi μένω.

Μένοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro μένουσι.

Μενοῦν γε. Vid. μέν.

ΜΕ'ΝΟΣ, εος, τὸ, animi ardor, impetus, quo ad aliquid agendum, aut sustinendum excipiendumve, ferimur; (2) animus, (præsertim vis animi, quæ Latinis *mens* est, V. *Ern.*) (3) robur; (4) vehementia, vis; (5) ira; (6) servit periphrasi, ut μένος πυρὸς, pro igni.

Μέντου. Vide μέν.

Μέντοι. Vide μέν.

ΜΕ'ΝΩ, fut. μενῶ, p. μεμένηκα, maneo, permaneo, constanter maneo, immotus et fixus maneo; (2) exspecto, præstolor; (3) in statione maneo, et irruentem hostem exspecto; a. 1. ἔμεινα· perf. med. μέμονα, *apud Poetas* cupio. Ὅπως μενεῖς παρ' ἡμῖν, *Eur. Med.* 323. Ἄλλος μενεῖ δ' ἐπ' ἄλλῳ μόχθος ἄθλιος, *Lycophr.* 666. Οὐκ ἂν μείναιμι παρ' ὑμῖν, *Aristoph. Av.* 605. Μένειν ἐπί τινι, acquiescere, *Dem. Ol.* 7, 36. Εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ, καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρὺς, *Soph. Trach.* 1201. Ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις, *Ibid.* 1239.

Μένωσα, part. act. f. g. *Dor.* pro μένουσα.

Μεράρχης, ου, ὁ, præfectus seu dux μεραρχίας. Ex μέρος et ἀρχή. Hinc

Μεραρχία, ας, ἡ, agmen militum constans ex bis mille et quadraginta octo viris, *Æl.*

ΜΕ'ΡΔΩ, fut. σω, privo, prohibeo, noceo, *Hes.* intueor, obtueor, *Eust.*

Μεριδάρπαξ, αγος, ὁ, partem rapiens; nomen muris *in Batrach.* Ex μερὶς et ἁρπάζω.

Μεριδάρχης, ου, ὁ, qui particeps est principatus. Ex μερὶς et ἀρχή. Hinc

Μεριδαρχία, ας, ἡ, præfectura, provincia.

Μέριζεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐμέριζεν· at μερίζεν, pr. inf. *Dor.* pro μερίζειν, a

Μερίζω, f. ίσω, partior, divido, distribuo; μερίζομαι, dividor, in varias partes scindor, distrahor; (2) dissideo, dissentio. Ἑκάστῳ ὡς ὁ Θεὸς ἐμέρισε μέτρον πίστεως, *Rom.* 12, 3. Ἐφ' ἑαυτὸν ἐμερίσθη, *Matt.* 12, 26. πόλις μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς, *Ib.* 25. A μερίς.

Μερικὸς, ἡ, ὸν, particularis, quod ex parte est, partialis. A μέρος.

Μερικῶς, *adv.* particulatim, particulariter, partito, ex parte.

ΜΕ'ΡΙΜΝΑ, ης, ἡ, cura, solicitudo, ærumna. Δισσὰ μέριμνα μητρὶ, *Eurip. Hec.* 897.

Μεριμνάω, ῶ, f. ήσω, curo, solicitus sum, anxie cogito; (2) attente contemplor, curiose inquiro. μεριμνηθεὶς, a. 1. pass. part. excogitatus. Ἡ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς, *Matt.* 6, 34. τὰ περὶ ὑμῶν, *Phil.* 2, 20. Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, *Luc.* 12, 22. Hinc

Μερίμνημα, ατος, τὸ, cura.

Μεριμνήσητε, 2. pl. aor. 1. conj. act.

Μεριμνητὴς, οῦ, ὁ, curiosus contemplator, philosophus. A μεριμνάω. Hinc

Μεριμνητικὸς, ἡ, ὸν, anxie vel solicite cogitans, curans; solicitus, *Gl. V.* τὸ μεριμνητικὸν, οῦ, cura, solicitudo.

Μεριμνοποιῶ, solicito, *Gl. V.*

Μεριμνοσοφισταὶ, οἱ, anxii contemplatores, *V. L. ex Sch. Ar.*

Μεριμνοτόκος, ου, ὁ, ἡ, curas pariens. Ex μέριμνα et τίκτω.

Μεριμνοφροντιστὴς, οῦ, ὁ, sophista, nugator.

Μερὶς, ίδος, ἡ, portio, particula; (2) ferculum, quod unicuique in convivio apponitur; (3) adjumentum, lucrum; (4) particula panis consecrati in Sacra Cœna, quæ unicuique datur; (5) factio. A μέρος.

Μερίσασθαι, aor. 1. inf. med. v. μερίζω. Unde

Μερισμὸς, οῦ, ὁ, partitio, divisio; (2) portio, pars; (3) figura rhetorica; distributio; probatio per partes.

Μεριστὴς, οῦ, ὁ, divisor, partitor. Ab eod. Hinc

Μεριστικὸς, ἡ, ὸν, dividendi vim habens.

Μεριστὸς, ἡ, ὸν, qui dividi potest, separabilis.

Μεριτεύομαι, partior, *Job.* 41, 6. A

Μερίτης, ου, ὁ, particeps, *Ph.* A μέρος.

ΜΕΡΜΑΙ'ΡΩ, curas animo volvo, curo, anxie cogito; (2) irascor, *Hes.*

Μερμέριος, α, ον, idem quod μέρμερος, *Luc.*

Μέρμερος, curiosus; (2) cura dignus; (3) difficilis et arduus; (4) anxius percunctator, seu indagator, *item* sagax; μέρμερα, quæ solicitum reddunt. A μερμαίρω.

Μερμίρω, *Hes.* idem quod μερμαίρω.

Μέρμηρα, ας, ἡ, solicitudo, anxia cura; (2) somnus levis, qui hominem sub auroram occupat, *Gl.* Ab eod.

Μερμηράων, gen. pl. *Æol.* pro μερμηρῶν.

Μερμηρίζω, f. ίσω, anxie cogito, curiose in animo versor, meditor, sum solicitus; (2) excogito, anxia cogitatione invenio. Ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, *Il.* 2, 3. A præc.

Μερμήριξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐμερμήριξε.

ΜΕ'ΡΜΙΣ, ιθος, ἡ, funis, funiculus, filum, *Odyss.* 10, 24.

Μερόπειος, ου, ὁ, ἡ, humanus. A μέροψ.

Μεροπηὶς, ΐδος, ἡ, humana. Ab eod.

Μέρος, εος, τὸ, pars, portio; (2) adjumentum, præsidium. Hinc τὰ ἐπὶ μέρους, τὰ κατὰ μέρος, singularia; ἐν μέρει, κατὰ μέρος, sigillatim, vicissim; τὸ σὸν μέρος, quantum in te est; ἀνὰ μέρος, vicissim, per vices; ἀπὸ μέρους, ἐκ μέρους, ex parte. A μείρω.

Μέρους, gen. sing. *contr.* pro μέρεος.

Μέροψ, οπος, ὁ, divisam vocem habens; μέροπες, hominum epith.; homines; (2) μέροψ, avis quædam. Ex μείρω et ὄψ, (sed vide *Ern.*)

Μέσαβον, et -άβοιον, ου, τὸ, lignum medium inter junctos boves; temo, seu lorum, quo jugo copulantur boves. Ex μέσος et βοῦς. Hinc

Μεσαβόω, ῶ, fut. ώσω, boves jungo, item alia jungo animalia.

Μέσαγκτος, ον, *Æschyl.* et μεσάκτιος, maritimus. Ab ἀκτὴ, *Ern.*

Μεσάγκυλον, ου, τὸ, amentatum jaculum, *Plut.* Ex μέσος et ἀγκύλη.

Μεσάγροικος, ου, ὁ, ἡ, semirusticus, *Suid.*

Μεσάζω, fut. άσω, sum in medio, *Ph.* μεσάζει, intervenit, intercedit. A μέσος.

Μεσαιπόλιος, ου, ὁ, ἡ, semicanus. Πρεσβύτην ὁρῶντες, εἶτα νέον, εἶτα μεσαιπόλιον, *Appian. Bell. Annibal.* 6.

Μεσαίτατος, medius, qui maxime in medio est; penitissimus; μεσαίτερος, penitior.

Μεσαίχμιον, ου, τὸ, medium spatium inter duas acies, *Hes.* Al. μεταίχμιον. Ex μέσος et αἰχμή.

Μεσάντιον, ου, τὸ, jugum textorium, liciatorium, *Gl. V. LXX.* ubi μέσακμον, vel μέσακχον. Ex μέσος et ἄντιος.

Μεσάραιον, ου, τὸ, mesenterium, *Hes.* Ex μέσος et ἀραιὰ, *venter.*

Μεσάτιος, *Poet.* medius. A μέσος.

Μέσατος, et μέσσατος, medius. *Gl. V.* μέσατος, medianus. Ab eod.

Μεσαύλιον, ου, τὸ, μεταύλιον, *Suid.* media janua; (2) *Ph.* atrium. Al. *Gl. V.* compluvium. A μέσαυλος.

Μέσαυλον, ου, τὸ, idem.

Μέσαυλος, ου, ὁ, et *Att.* μέταυλος, ἡ, sc. θύρα, janua

janua inter anticam et posticam media, *h. e.* e vestibulo ferens in atrium. αὔλειος e platea fert. in vestibulum, αὐλὴν, *Ern.* area, subdiale spatium. Ἔνθα δὲ καὶ μέσσαυλος ἐλήλατο, *Apoll. Rhod.* 3. 235.

Μεσαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, media cervice ligatus, *Hes.* Ex μέσος et αὐχήν.

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, apud sequestrem pecuniam deponendam stipulor, *Gl. V.* μεσεγγυῶ, sequestro. A

Μεσεγγύη, ης, ἡ, sequestratio, *Gl. V.*

Μεσεγγύημα, ατος, τὸ, id quod apud sequestrem deponitur; (2) sponsio mercedis, pactio mercedis occulta. A præc.

Μεσεγγυητὴς, ȣ, ὁ, fidejussor, *Gl. V.* Ab eod.

Μεσέγγυος, ȣ, ὁ, sequester, sponsor, fidejussor, qui est inter duas partes medius.

Μεσεντέριον, ȣ, τὸ, mesenterium, lactes, *Gl. V.* Ex μέσος et ἔντερον.

Μεσέντερον, ȣ, τὸ, idem et ex iisd.

Μεσέρκιος, ȣ, ὁ, *Hes.* epith. Jovis; forsan, quod in medio ἕρκει statui et coli soleret.

Μεσεύω, medius sum, utriusque sum particeps, ambigo inter utrumque. Μεσεύειν κατὰ τὰς τόπας, *Aristot.* A μέσος.

Μεσήγαιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, al. μεσόγαιος.

Μεσηγὺ et μεσσηγὺ, item μεσηγὺς, vel μεσσηγὺς, *adv.* in medio, inter; (2) interim, interea, medio spatio vel tempore. Μεσσηγὺς γαίης τε ϗ ȣρανȣ̃ ἀστερόεντος, *Il.* 5, 769. Ex μέσος et γῆ, (potius ηγυς est mera terminatio, nisi ab ἄγω repetatur, *Ern.*)

Μεσήεις, ήεσσα, ῆεν, mediocris. A μέσος.

Μεσῆλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, qui mediæ ætatis est.

Μεσημβρία, ας, ἡ, meridies; (2) plaga meridionalis; (3) pro ἀκμὴ, ut ætatis, gloriæ, &c. Ex μέσος et ἡμέρα.

Μεσημβριάζω, fut. άσω, meridior, meridie dormio. Sol etiam dicitur μεσημβριάζειν, pro μεσȣρανεῖν, in medio cœlo esse, *Poll.* A

Μεσημβριάω, ῶ, in medio cœlo sum, de sole, *Apollon.* ubi μεσημβριόωντος, pro μεσημβριῶντος, μεσημβριάοντος, *Gl. V.* μεσημβριῶ, meridior. Ab eod.

Μεσημβρίζω, meridior, *Strabo.* Ab eod.

Μεσημβρινὸς, ὴ, ὸν, meridianus; (2) meridiei propinquus. Ab eod.

Μεσημέριος, ία, ιον, meridianus. Ab eod.

Μεσήπειρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mediterraneus.

Μεσηρεύειν, medius esse, *Hes.* A

Μεσήρης, *Poet.* μεσσήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, medius. A μέσος.

Μέσης, ȣ, ὁ, venti nomen *apud Aristot.* Meteor.

Μεσιδιόομαι, idem quod μεσεγγυάομαι.

Μεσιτεία, ας, ἡ, interventus, sequestratio, arbitrium, arbitratus, *Gl. V.* A μεσίτης.

Μεσιτεύω, fut. εύσω, mediator sum, interpretem ago, interpono me, intervenio, sequestro, *Gl. V.* (2) in medio sum; (3) interjectus sum inter; (4) apud sequestrem depositus sum. Ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, *Hebr.* 6, 17. A

Μεσίτης, ȣ, ὁ, qui est medius inter duo, interventor, conciliator, pacificator, sequester, arbiter, *Gl. V.* etiam arbiter ac testis promissi, et ultor non servati; (2) internuntius, interpres. A μέσος.

Μεσίτιος ἄρχων, (ita enim videtur legendum *apud Aristot.* pro μεσίδιος et μεσήτιος,) princeps medius, in neutram partem inclinans. A præc. (vel μεσίτειος, a μεσιτεύειν, vel etiam μεσίδιος cum reperiatur μεσσίδιος et μεσιδιȣ̃σθαι, *Ern.*)

Μεσῖτις, ἡ, fœm. a μεσίτης.

ME'ΣΚΟΣ, vellus, pellis, *Hes.*

Μεσοβασιλεία, ας, ἡ, et -σίλειον, ȣ, τὸ, interregnum.

Μεσοβασίλειος, ον, ad interregnum pertinens, *Suid.* A

Μεσοβασιλεὺς, έως, ὁ, interrex.

Μεσόβοιον, ȣ, τὸ, idem quod μέσαβον.

Μεσόγαια et μεσόγεια, ἡ, mediterranea regio, *Thucyd.*

Μεσόγαιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vel μεσόγαιος, αία, αιον, mediterraneus. Ex μέσος et γαῖα.

MEΣ MEΣ

Μεσογάστωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, medio ventre cinctus.

Μεσόγειος, εία, ειον, vel μεσόγειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mediterraneus. Ex μέσος et γῆ. Hinc

Μεσογειότης, ητος, ἡ, mediterraneæ regiones.

Μεσόγεως, ω, ὁ ϗ ἡ, mediterraneus, *Att.*

Μεσογεωτικοὶ, mediterranei, *Philox.*

Μεσογονάτιον, sive μεσογόνιον, ȣ, τὸ, internodium calami seu arundinis. Ex γόνυ.

Μεσόγραφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semiscriptus, in medio exaratus. Μεσογράφȣς, lineas medias vocant mathematici, cum mesolabio instrumento anquirunt media proportionalia.

Μεσοδερκὴς, ὲς, medio spectabilis, *Man.*

Μεσόδικοι, dicuntur a quibusdam judices, quia medii in judicando esse debeant. Ex μέσος et δίκη.

Μεσόδμη, ης, ἡ, trabs magna, per mediam trajecta domum transverse, trabes minores vel pavimentum sustinens; (2) columna in medio posita; (3) trabs transversa in navis foramine pertusa, cui inditur malus, *Ph.* μεσόδμη, pergula. Ex μέσος et δόμος.

Μεσόζευγμα, τὸ, *ap. Gramm.* cum in medio clausulæ positum verbum præcedentia sequentiaque connectit, *Steph.*

Μεσοκάρπιον, ȣ, τὸ, quod est in medio καρπȣ̃.

Μεσοκνήμιον, ȣ, τὸ, cruris medium. Ex μέσος et κνήμη.

Μεσόκοιλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in medio concavus.

Μεσόκοιλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, media pars navis. Τὸν ἰσὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπάραντες, *Lucian. Amor.* 6.

Μεσοκόπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, intermedius, *Hes.* Μεσοκόποι αὐλοὶ, tibiæ mediæ magnitudinis, minores perfectis. *Apud Athenæum* μεσόκοπος dicitur meretrix quæ ætate est media. Ex μέσος et κόπτω.

Μεσόκρανον, ȣ, τὸ, capitis vertex.

Μεσοκρινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ut μεσοκρινεῖς κίονες, *Poll.* columnæ in metallifodinis et fulcimenta sustinendæ terræ. Ex κρίνω.

Μεσοκύνιον, ȣ, τὸ, suffrago, tali pedis cum tibia compago. Ex μέσος et κύων.

Μεσόκωλον, ȣ, τὸ, pars mesenterii a crassis intestinis usque ad tenuia; (2) mesenterium.

Μεσολαβέω, ῶ, f. ήσω, medium capio, medium prehendo; (2) in medio cursu prehendo, intercipio; (3) interrumpo; (4) cohibeo, reprimo; (5) sum medius. Μεσολαβηθεὶς ὑπὸ τῆς πεπρωμένης, *D. Sic.* A

Μεσολαβὴς, ὲς, qui medium corripit, ferit, pungit. Ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτȣ μεσολαβεῖ κέντρῳ, *Æschyl. Eumen.* 155. Ex μέσος et λαμβάνω.

Μεσολάβιον, ȣ, τὸ, mesolabium, instrumentum mathematicum.

Μεσόλευκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, albo distinctus, candidos clavos, albas strias habens.

Μεσομήνιον, ȣ, τὸ, idus, *Philox.* Ex μήν.

Μεσομήρια, ων, τὰ, spatium inter femora seu femina. Ex μέσος et μήριον.

Μεσομφαλία, ἡ, idem quod

Μεσομφάλιον, τὸ, medius umbilicus; (2) umbilicus; (3) umbo seu umbilicus clypei. A

Μεσόμφαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, in medio umbilico situs; (2) placentæ genus; (3) phialæ genus, *Ern.* Ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί, ubi dicitur esse umbilicale adytum, *Eurip. Or.* 331.

Μέσον, ȣ, τὸ, meditullium. *Gl. V.* spatium. Ἐκ μέσȣ, in medio, quod omnibus propositum est. Τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσȣ, blandis moribus quærens acquirere principatum quod in medio jacebat, *Eurip. Iphig. in Aul.* 342.

Μεσοναῦται, ων, οἱ, medii inter nautas et vectores.

Μεσόνεοι, ων, οἱ, remiges, qui in media nave sedent. Ex μέσος et νεὼς pro ναῦς.

Μεσονήστιμος, ȣ, ἡ, scil. ἑβδομὰς, quarta hebdomas quadragesimæ.

Μεσονύκτιον, ȣ, τὸ, media nox, intempesta, concubium, *Gl. V.* A

Μεσονύκτιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui mediæ noctis est, ad mediam noctem pertinens. A νύξ.

Μεσοπαγὴς, metri causa μεσσοπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, usque ad medium terræ defixus. Ex μέσος et πήγνυμι.

MEΣ MEΣ

Μεσοπαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ex medio vibratur. Ex μέσος et πάλλω.

Μεσοπεντηκοστὴ, ῆς, ἡ, Mesopentecoste, solemnitas inter Pascha et Pentecosten celebrari solita.

Μεσοπερσικὸς, ὴ, ὸν, semi-Persicus.

Μεσοπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in medio volans, *Suid.* Ex μέσος et πέτομαι.

Μεσοπλεύριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in medio latere est. Ex μέσος et πλευρά.

Μεσόπλευρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Μεσοπόλιος, ὁ, ἡ, semicanus.

Μεσοπορεία, ας, ἡ, media via. A

Μεσοπορέω, ῶ, fut. ήσω, mediam viam eo. A

Μεσοπόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per medium incedens, in medio ambulans. Ex μέσος et πείρω.

Μεσοπόρφυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, clavis purpureis, sive purpura intertextus. Ex μέσος et πορφύρα.

Μεσοποταμία, ας, ἡ, spatium inter duo flumina; (2) Mesopotamia, regio Asiæ inter Euphratem et Tigrim. Ex ποταμός.

Μεσόπυκνοι, sc. τόνοι, *ap. Musicos,* qui media possident, *Steph.*

Μεσοπύργιον, ȣ, τὸ, muri pars inter duas turres, locus in muro ubi excubiæ. Ex πύργος.

Μεσοπωρέω, ῶ, in medio sum autumno. Ex μέσος et ὀπώρα.

Μεσόριον, ȣ, τὸ, terminus inter duas regiones medius, et eas disterminans.

ME'ΣΟΣ, μέση, μέσον, medius; (2) qui est in conspectu, præsens; (3) τὰ ἐν μέσῳ, intermedia, præsentia, et impedimenta; (4) διὰ μέσȣ, interea, interjecto tempore; διὰ μέσȣ τινὸς, interprete aliquo. Hinc τὸ μέσον, ȣ, medium, et *Comp.* μεσαίτερος, cum *Superl.* μεσαίτατος.

Μεσοσέληνον, ȣ, τὸ, interlunium, *Gl. V.* A σελήνη.

Μεσόστυλον, et μεσοστύλιον, ȣ, τὸ, intercolumnium, *Gl. V.* A στῦλος, *columna.*

Μεσοσυλλαβέω, ῶ, complector medium.

Μεσόσφαιρος, ον, epith. malabathri folia mediæ magnitudinis habentis.

Μεσοσχιδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in medio seu per medium fissus. Ex μέσος et σχίζω.

Μεσοτείχιον, ȣ, τὸ, pomœrium. Ἐξέβαλον ἐς τὸ μεσοτείχιον, *Appian. Bell. Annibal.* 29.

Μεσότης, ητος, ἡ, medietas, medium interjectum; (2) mediocritas, modus; (3) qualitas, ut ἐπίῤῥημα μεσότητος, adverbium qualitatis. A μέσος.

Μεσότοιχον, ȣ, τὸ, paries intermedius, paries intergerinus, *Gl. V.* Ex τοῖχος.

Μεσότοιχος, ȣ, ὁ, medius paries, *Gl. V.*

Μεσοτομέω, ῶ, fut. ήσω, medium seco, per medium seco. A

Μεσότομος, *Poet.* μεσσότομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, per medium sectus. Ex μέσος et τέμνω.

Μεσȣρανέω, ῶ, f. ήσω, in medio cœlo sum. Ex μέσος et ȣρανός. Hinc

Μεσȣράνημα, ατος, τὸ, medium cœli; (2) quum sidus in summo cœlo est, seu medium cœli tenet.

Μεσȣράνησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Μεσȣρία, ας, ἡ, funis nauticus, quo vela demittuntur. Ex μέσος et ȣ̓̃ρος.

Μεσȣράνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in medio cœli est. Hinc τὸ μεσȣράνιον, ȣ, umbilicus cœli.

Μεσȣ́ριον, ȣ, τὸ, terminus, limes inter duas regiones, *Ion.* pro μεσόριον. Ex μέσος et ὅρος.

Μεσȣ̃σης, part. præs. act. f. g. *contr.* pro μεσοȣ́σης, a μεσόω.

Μεσοφανὴς, *Poet.* μεσσοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in medio apparens. Ex μέσος et φαίνω.

Μεσοφαράγγιον, ȣ, τὸ, convallis, *Phil.* Ex μέσος et φάραγξ, *vallis.*

Μεσοφλέβιον, ȣ, τὸ, intervenium, *Gl. V.* A φλέψ.

Μεσόφρυον, ȣ, τὸ, medium inter supercilia. *Gl. V.* intercilium. Ex μέσος et ὀφρύς.

Μεσόχθων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mediterraneus.

Μεσόχλοος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dimidia ex parte virens.

Μεσόχορος, ου, ὁ καὶ ἡ, medius chori, chori præfectus. *Gl. V.* manuductor.

Μεσοχώρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mediterraneus, *Gl. V.* A μέσος et χώρα.

Μεσόω, ῶ, fut. ώσω, sum in medio. Ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ, malum inchoatum est, nondum est in medio, *Eurip. Med.* 60. A μέσος.

ΜΕΣΠΙ´ΛΗ, ης, ἡ, mespilus, arbor. Hinc

Μέσπιλον, ου, τὸ, mespilum, fructus.

Μεσπιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mespilo similis, mespilaceus, ad mespili naturam accedens.

Μέσσαβον, ου, τὸ, idem quod μέσαβον.

Μεσσάτιος, vide μεσάτιος.

Μέσσατος, vide μέσατος.

Μέσσαυλος, vide μέσαυλος.

Μεσσηγὺ, vide μεσηγύ.

Μεσσηγυδορποχέστης, ου, ὁ, inter cœnandum cacans. *Vox Hipponactea, ap. Eustath.* 1837. Ex μεσσηγὺ, δόρπον, et χέζω.

Μεσσήρης, medius. Ἐγγὺς τῆς ἑπταπόρου πτωκάδος ᾄσσων, ἔτι μεσσήρης, *Eurip. Iphig. in Aul.* 8. Idem quod μεσήρης

ΜΕΣΣΙ´ΑΣ, ου, ὁ, Messias. *Vox Hebr.* Græce Χριστὸς, Lat. *Unctus.*

Μεσσογενὴς, ὁ, qui mediæ est ætatis, *Hes.*

Μεσσόθη, μεσσόθεν, *adv.* e medio.

Μεσσόθι, *adv.* in medio. A μέσος.

Μέσσος, μέσση, μέσσον, frequens *Poetis* est pro μέσος, unde et multa a μέσσος incipientia quærenda sunt sub incipientibus a μέσος.

Μεστᾷ, dat. sing. f. g. *Dor.* pro μεστῇ.

Μεστοκάλαμος, ου, ὁ, arundo plena et solida.

ΜΕΣΤΟ´Σ, ὴ, ὸν, plenus, refertus, cumulatus.

Μεστότης, ητος, ἡ, plenitas, *Gl. V.*

Μεστόω, ῶ, fut. ώσω, impleo, repleo, refercio; perf. pass. part. μεμεστωμένος, fartus, confertus. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων, *Soph. Aj.* 286. A μεστός.

ΜΕ´ΣΦΑ, *Poet.* dum, donec, usque ad.

Μέσως, *adv.* mediocriter, modice, moderate.

ΜΕΤΑ`, *præpositio cum genit.* (1) una, una cum; *cum dat.* (2) cum; (3) in; (4) per; *cum accus.* (5) post, trans, ultra; (6) in; (7) inter; (8) ad; (9) adversus; (10) propter. *In compositione* cum, post, trans, inter, in qua tamen etiam nonnunquam abundat, sed sæpius etiam mutationem infert, servit Periphrasi, ut οἱ μετ' αὐτοῦ, socii ejus, οἱ μεθ' ὑμᾶς, posteri. (Sed μέτα, idem quod μέτεστι, particeps sum.) Σὺ γὰρ μετ' ἀνδρῶν; tune igitur habendus es inter viros? *Eurip Andr.* 591,

Μεταβαίνω, f. βήσομαι, transeo, transgredior, migro, digredior: p μεταβέβηκα; a. 2. μετέβην part. μεταβὰς, transgressus; imperat: μετάβηθι, transi. Μεταβεβήκειν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, *Joan* 5, 24. Παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν, *Matt.* 8. ult. Ἢ πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον, *Eurip. Hippol.* 1292.

Μεταβαλῇ, 3. sing. aor. 2. conj. pass. verbi

Μεταβάλλω, muto, inverto, obverto, et *intell.* ἐμαυτὸν, mutor; (2) migro, in aliam regionem commeo, transeo, sum transfuga, (3) concoquo, putrefacio, corrumpo, ut etiam *Lat. mutare*; (4) perdo, amitto. *In med.* muto, transfero; (2) transeo, perfuga sum; (3) degenero; (4) pœnitet me, mentem muto; (5) vendo et permuto. Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι, *Eur. Med.* 121. Μετεβάλλοντο τοὺς τρόπους, *Aristoph. Vesp.* 1450. Ταχὺ τὸν εὐτυχῆ μετέβαλε δαίμων, *Eur. Her. Fur.* 887.

Μεταβάπτω, f. ψω, alio colore inficio.

Μεταβὰς, aor. 2. part. act. verbi μεταβαίνω.

Μεταβάσαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro μεταβῆσαι.

Μετάβασις, εως, ἡ, transitio, transitus, migratio; (2) figura rhetorica, transitio.

Μεταβάτης, ου, ὁ, desultor, *Ph.*

Μεταβατικὸς, ὴ, ὸν, transitivus.

Μεταβατικῶς, *adv.* transitive, transitu.

Μεταβεβήκαμεν, 1. pl. perf. ind act.

Μεταβῇ, 3. sing. aor. 2. conj. act.

Μεταβήσεται, 3. sing. fut. 1. ind. med. verbi μεταβαίνω.

Μεταβιάζομαι, f. άσομαι, vim infero. Μεταβιάσαντο τὴν φύσιν, *Aret.*

Μεταβιβάζω, fut. άσω, transfero, averto, alio abduco. Νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει, *Aristoph. Pace,* 952.

Μεταβλαστάνω, fut. στήσω, germen muto, aliud germen edo. Αὐτομάτως μεταβλαστάνειν, *Theophr.*

Μεταβλέπω, fut. ψω, prospicio, inspicio.

Μεταβληθῶσι, 3. pl. aor. 1. conj. pass. verbi μεταβάλλω. Unde

Μεταβλητικὸς, ὴ, ὸν, mutabilis; (2) mutationem efficiens.

Μετάβλημα, τὸ, mutatio, *Man.*

Μεταβλητὸς, ὴ, ὸν, mutabilis. A μεταβάλλω.

Μεταβοθρεύω, in alium scrobem transfero, *Hes.* Ex βόθρος.

Μεταβολεὺς, έως, ὁ, qui merces mercibus vel pecunia commutat, propola; (2) interpres. A

Μεταβολὴ, ῆς, ἡ, mutatio, commutatio, translatio; (2) eleganter dicitur de quavis rerum humanarum conversione, sed fere in deterius, ut adverso prælio, &c. A μεταβάλλω. Hinc

Μεταβολία, ας, ἡ, permutatio, *Sirac.* 37, 11.

Μεταβολικὸς, ὴ, ὸν, mutabilis, commutabilis.

Μετάβολος, ου, ὁ, negotiator, propola. *Gl. V.* mango, venalitiarius. A μεταβάλλω.

Μεταβουλεύομαι, f. εύσομαι, muto consilium vel sententiam; (2) me pœnitet.

Μεταβουλεύω, statuo, *Hom.*

Μετάβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cito consilium mutat. Ex βουλή.

Μετάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, internuncius; (2) nuncius.

Μεταγγίζω, f. ίσω, in aliud vas fundo, elutrio, decapulo, transfundo. Ex ἄγγος.

Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, de vase in vas transfusio, elutriatio. A præc.

Μεταγειτνιὼν, ῶνος, ὁ, mensis Atheniensium, qui initium cepit in Junio nostro.

Μεταγενέστερος, έρα, έρον, posterior, *Phil.* μεταγενέστεροι, minores, posteri, *Gl. V.* A

Μεταγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, postnatus. Ex μεταγίγνομαι, vel μεταγίνομαι, sum post; post nascor.

Μεταγεννάω, immuto, qu. recreo; de vino animos afficiente, *ap. Jos.*

Μεταγιγνώσκω, *in pass.* condono, remitto. Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις, iram condonarit Atridis, *Soph. Aj.* 717.

Μεταγινώσκω, sententiam muto; (2) resipisco, pœnitet me, aor. 2. μετέγνων inf. μεταγνῶναι. Μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα, *Eur. Med.* 64.

Μεταγκεία, ας, ἡ, vallis. Ex ἄγκος.

Μεταγλωττιστὴς, οῦ, ὁ, interpres.

Μετάγνοια, ας, ἡ, idem quod

Μετάγνωσις, εως, ἡ, mutatio sententiæ; (2) pœnitentia. A μεταγινώσκω.

Μεταγραφεὺς, έως, ὁ, exscriptor, qui transcribere solet. A μεταγράφω.

Μεταγραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio sive transcriptio libri. Ab eod. Hinc

Μεταγραφικὸς, ὴ, ὸν, πταῖσμα μεταγραφικὸν, peccatum in scribendo, permutatione literarum.

Μεταγράφω, f. ψω, transcribo, describo; (2) in aliam linguam transfero; (3) muto scriptum, muto pingendo seu fucando; abrogo, scil. τὸν νόμον, legem. Αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν εἰς τήνδε δέλτον, *Eur. Iph. in Aul.* 107.

Μετάγω, f. ξω, transfero, traduco; (2) circumago. Πέρα μοῖρον (invito fato) ψυχὴν τερπομένην μετάγειν, *Epigramm.*

Μεταγωγὴ, ῆς, ἡ, translatio, traductio, transvectio. A μετάγω.

Μεταγωγὸς, οῦ, ὁ, translator. Ab eod.

Μεταδαίνυμαι, cum aliis epulor, sum particeps epuli. Οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν, *Il.* 22, 498.

Μεταδαίομαι, idem, *Il.* 23, 207.

Μεταδεδογμένος, ένη, ένον, qui mutavit consilium vel opinionem, *Rob.* Ex δοκέω.

Μεταδειπνέω, cœno post jejunium; *item,* post statum cœnæ tempus.

Μεταδέω, solvo, et alibi alligo, *Xen.*

Μεταδήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in populo versatur, qui præsens est in populo. Ex δῆμος.

Μεταδηρὸν, diu, *Ap.*

Μεταδιαιτάω, ῶ, f. ήσω, vitæ genus commuto.

Μεταδιδάσκω, f. άξω, dedoceo, dedocens priora nova doctrina imbuo; (2) dissuadeo, aliud persuadeo; *pass.* dedisco. (2) Κάτωνος δ' αὐτοὺς μεταδιδάξαντος, *App. Bell. Civ.* 2, 23.

Μεταδιδοὺς, præs. part. act. verbi

Μεταδίδωμι, f. δώσω, impertior, communico; tribuo.

Μεταδιωκτέον, *adv. posit.* persequendum est, insequendum est. A μεταδιώκω. Unde

Μεταδίωκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, persequendo captus.

Μεταδιώκω, fut. ξω, persequor, insequor; (2) summo studio inquiro, sector. Μεταδιώκειν τὴν τιμωρίαν, *Plat.* Hinc

Μεταδίωξις, εως, ἡ, persecutio, petitio, *Gl. V.*

Μεταδοίης, 2. sing. a. 2. opt. act. verbi μεταδίδωμι.

Μεταδοκεῖ μοι, mutavi sententiam, aliter videtur.

Μεταδοξάζω, f. άσω, opinionem muto, *Plat.*

Μεταδόρπια, ων, τὰ, secundæ cœnæ, postcœnia. Ex δόρπος.

Μεταδορπίσματα, τὰ, idem quod μεταδόρπια, τὰ, *V. L.*

Μεταδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœnatus.

Μετάδοσις, εως, ἡ, communicatio, impertitio, collatio, erogatio. A μεταδίδωμι.

Μεταδοτικὸς, ὴ, ὸν, communicativus, qui libenter communicat: (2) qui libenter erogat, erogatorius. Ab eod.

Μετάδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, inter alios medius cadens, intermedius, incertus.

Μεταδρομάδην, *adv.* cursim, cursu. A

Μεταδρομὴ, ῆς, ἡ, transcursus, incursio, discursio. Ex τρέχω, *curro.*

Μετάδρομος, ου, ὁ, cursor; (2) animadversor, ultor. (2) μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων, *Soph. Elect.* 1387.

Μεταδροπάδην, *adv.* postea decerpendo postea colligendo. Ex δρέπω.

Μεταδύω, f. ύσω, post occido.

Μεταδῷς, 2. sing. a. 2. conj. verbi μεταδίδωμι.

Μεταείσεσθαι, fut. 1. inf. med. *Poet.* pro μετείσεσθαι, a μέτειμι, *intersum.*

Μεταζεύγνυμι, vel -ζευγνύω, f. ξω, transjungo.

Μεταθεῖναι, aor. 2. inf. act. verbi μετατίθημι.

Μετάθεσις, εως, ἡ, transpositio, permutatio; (2) translatio; (3) fig. gramm. quum literæ transponuntur. A μετατίθημι.

Μεταθέω, curro post; (2) transcurro; f. μεταθεύσομαι.

Μεταθωρήσσομαι, thorace munior, loricor, armor, *Iliad.* 20, 329. πόλεμον μεταθωρήσσοντο, ubi potius legendum πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.

Μεταΐγδην, *adv.* insequendo cum impetu. A μεταΐσσω.

Μεταΐζω, consideo, una sedeo, *Od.* 16, 362.

Μεταΐξας, aor. 1. part. act. verbi μεταΐσσω.

Μεταίρω, transfero; (2) muto, transmuto; (3) transeo, migro; μετηρμένος, perfect. pass. part. translatus; μετάρας, aor. 1. part. act. transiens. Ἔα τι τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων; *Eur. Iph. in Tau.* 1160.

Μεταΐσσω, fut. ξω, insequor cum impetu; irruo. Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν, *Il.* 21, 564.

Μεταιτέω, ῶ, fut. ήσω, partem rei peto, stipem peto, mendico. Μεταιτεῖν τῆς βασιλήϊης, *Herodot.*

Μεταίτης, ου, ὁ, mendicus. A μεταιτέω.

Μεταίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, causæ culpæve particeps; (2) auctor et causa rei. (2) τάφου μεταίτιον, auctorem sepulturæ, *Eurip. Suppl.* 26. Μεταίτιον τοῦ πολέμου, *Herod.* 7, 156. Ex αἰτία.

Μέταιτος, ου, ὁ, mendicus, *Suid.*

Μεταίφνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, repentinus, *Hes.* Ex μετὰ et αἴφνης, *repente.*

Μεταίχμιον, ου, τὸ, spatium inter duas acies; (2) interstitium inter res quaslibet. Ex μετὰ et αἰχμή.
Μεταίχμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, intermedius, medius; proprie inter duas acies.
Μετακαθίζομαι, alio loco consideo, sedem muto.
Μετακαθίζω, f. ίσω, transpono, alia sede loco.
Μετακαθοπλίζω, f. ίσω, aliter armo, *Suid.*
Μετακαλέω, ῶ, fut. ήσω, ad me voco, accerso; (2) revoco, aor. 1. pass. μετεκλήθην, accersitus sum. Μετεκάλει τὸν ἱερέα, *Aristoph. Plut.* 1182.
Μετακάρπιον, ου, τὸ, pars manus a junctura usque ad digitorum fissuram. Ex καρπός.
Μετακαταχέω, fut. εύσω, transfundo.
Μετακαταψύχω, fut. ξω, refrigero.
Μετάκειμαι, alio loco positus sum; μετακείμενος, translatus; etiam de vocibus metaphoricis.
Μετακενόω, f. ώσω, defundo, transfundo, *Gl. V.*
Μετακεράννυμι, miscendo tempero.
Μετάκερας, ατος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, temperatus, tepidus.
Μετακέρασμα, ατος, τὸ, temperamentum, aqua tepida. A præc.
Μετακιάθω, transeo; (2) arcesso. Φωριαμὸν μετεκίαθεν, abiit allatum arculam, *Apoll. Rhod.* 3, 802. Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, *Il.* 16, 685. Ex κίω.
Μετακινέω, ῶ, fut. ήσω, transmoveo, dimoveo, loco moveo, fugo; (2) muto, labefacio. Μετακινοῦνται δ' ἐν ταῖς ἑτέραις ὥραις, *de unguentis*, Theoph. Hinc
Μετακίνημα, ατος, τὸ, dimotio, emotio.
Μετακίνησις, εως, ἡ, dimotio, mutatio, transportatio. Ab eod.
Μετακινητέος, έα, έον, transponendus.
Μετακινητὸς, ἡ, ὸν, qui transmoveri seu dimoveri potest, mutabilis. Ab eod.
Μετακιρνάω, ῶ, tempero; μετακιρνάομαι, ῶμαι, temperor; μετακιρνώμην, imperf.
Μετακίω, idem quod μέτειμι, seu μετέρχομαι.
Μετακλαίω, fut. αύσω, lacrymis et fletu prosequor, *Il.* 11, 763. Μετακλαίομαι eodem sensu *Eur. Hec.* 213.
Μετακλαύσεσθαι, fut. 1. inf. med.
Μετακλείω, f. είσω, mutato nomine appello. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι, *Apoll.*
Μετάκλησις, εως, ἡ, advocatio, accitus. A μετακαλέω.
Μετακλητέος, acciendus, *Gl. V.* Ab eod.
Μετακλίνω, dimoveo, declino; μετακλινθεὶς, aor. 1. part. pass. inclinatus, *Il.* 11, 509. Hinc
Μετάκλισις, εως, ἡ, inclinatio, deflexio, reclinatio; (2) fig. rhetor. al. μετάληψις.
Μετακλύζω, post eluo, seu clystere.
Μετακομιδὴ, ῆς, ἡ, transvectio, *Gl. V.*
Μετακοιμίζω, f. ίσω, *proprie*, alio dormitum traduco; (2) sopio, *trop.* finio.
Μετάκοινος, ον, communis.
Μετακομίζω, fut. ίσω, transveho, transporto.
Μετακοσμέω, ῶ, fut. ήσω, aliter compono, in alium statum compono, melius constituo. Μετακοσμῆσαι τὸν λόγον, emendare, *Luc.* Hinc
Μετακόσμησις, εως, ἡ, in melius constitutio, alia compositio; (2) cultus sive ornatus immutatio. Καὶ τῆς ἄλλης θεραπείας τῇ μετακοσμήσει, *Arr. Hist. Alex.* 4, 9.
Μετακόσμιος, ον, qui est extra, velut ultra mundum. A κόσμος. Unde
Μετακόσμια, ων, τὰ, loca extra mundum, qualis intermundia Epicuri.
Μετακρούω, f. ούσω, muto cursum, sententiam.
Μετακτίζω, aliter condo, seu formo, transformo.
Μετακυκλέομαι, circumagor, vagor, erro.
Μετακυλινδέω, ῶ, fut. ήσω, de loco in locum volvo, volvendo transfero.
Μετακύμιον, ου, τὸ, fluctuum intervallum. A
Μετακύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, post fluctus adveniens, fluctibus succedens; (2) tranquillus, seu qui post fluctus tranquillitatem præstat; (3) *tropice* liber, vacuus a malis quibus adfligebatur. Εἰ γὰρ μετακύμιος ἄτας σὺ φανείης, serenator fluctuum calamitatis, *Eurip. Alcest.* 91. A κῦμα.
Μεταλαβεῖν, aor. 2. inf. act. verbi μεταλαμβάνω.
Μεταλαγχάνω, mutatis vicibus sortior, mutata sorte obtineo; (2) particeps fio, participo; μεταλαχεῖν, aor. 2. inf. Μεταλαχὼν αἰσχύνης, *Plato.*
Μεταλαμβάνω, participo, percipio, cum alio accipio, particeps fio; (2) communico, *de S. Cœna;* (3) post accipio, uno relicto, alterum capio; (4) commuto, permuto; (5) interpretor verbum, verto; (6) muto; (7) vicissim accipio; (8) adsumo; (9) transsumo, *Gl. V.* μεταλαμβάνομαι, vindico; μεταλαβεῖν, aor. 2. inf. μεταλαβὼν, part. Οὐ μεταλαβὼν πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, *Plato.* Εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι, *Luc.*
Μεταλαμπαδεύω, lampada trado; (2) alteri trado. A λαμπάς.
Μεταλγέω, doleo, indignor, detrecto; (2) dolorem cum alio participo.
Μεταλδήσκω, produco, genero.
Μεταλήγω, fut. ξω, desino, desisto, cesso. Ταῦτα κε οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο, *Il.* 9, 157.
Μεταλήξαντι, dat. sing. a. 1. part. act.
Μεταληπτέον, postea accipiendum est.
Μεταληπτικὸς, ἡ, ὸν, participandi vim habens; (2) suscipiendi vim habens, susceptivus; (3) pertinens ad μετάληψιν, figuram. A μεταλαμβάνω. Unde
Μεταληπτικῶς, *adv.* per Metalepsin.
Μεταληπτὸς, ἡ, ὸν, cujus aliquis potest fieri particeps; (2) qui potest exponi.
Μετάληψις, εως, ἡ, participatio; (2) commutatio, permutatio; (3) sumptio, acceptio, perceptio, *Gl. V.* (4) Metalepsis, figura.
Μετάλλα, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro μετάλλαε, a μεταλλάω, *perscrutor.*
Μεταλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, immutatio; (2) abitus. A μεταλλάσσω.
Μετάλλαξις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Μεταλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, mutabilis, inconstans; (2) reconciliator.
Μετάλλακτος, ον, idem.
Μεταλλάσσοντας, acc. pl. f. 1. part. act. verbi
Μεταλλάσσω, vel μεταλλάττω, fut. ξω, muto, immuto, transmuto; (2) inverso ordine quid facio; (3) μεταλλάττειν, migrare, mori; μετηλλαχέναι, perf. inf. μετηλλαχὼς, part. defunctus; pass. μετηλλαγμένος, mutatus. Εἶτ' αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν, *Aristoph. Av.* 117.
Μεταλλάω, ῶ, fut. ήσω, scrutor, inquiro, studiose investigo, interrogo, percunctor. Ἕκαστα μεταλλᾷ, *Odyss.* 14, 128. A μέταλλον.
Μεταλλεία, ας, ἡ, metallorum scrutatio; (2) locus in quo metallum est, fodina metallica; (3) ductus subterraneus, quo cuniculi aguntur; (4) omnis pervestigatio, indagatio, inquisitio. A
Μεταλλεὺς, έως, ὁ, metallorum scrutator et effossor, metallicus; (2) qui cuniculos agit; (3) faber ferrarius, *Suid.* Ab eod.
Μεταλλευτὴς, οῦ, ὁ, metallarius, *Suid.*
Μεταλλευτικὸς, ἡ, ὸν, metallicus; (2) pertinens ad fodienda metalla. Hinc μεταλλευτικὴ, scil. τέχνη, ars metallica. Ab eod.
Μεταλλευτὸς, ἡ, ὸν, quod a metallicis effoditur et elaboratur. Ab eod.
Μεταλλεύω, fut. εύσω, metalla eruo; (2) cuniculos ago, sc. in obsidione; (3) scrutor et investigo, rimor; (4) transformo, transverto. Μεταλλευόμενα ἐκ γῆς, *Aristot.* A μέταλλον.
Μεταλλητὸς, investigandus, *Pind.*
Μεταλλίζω, ad metalla damno; μεταλλίζεσθαι, ad metalla damnari. A μέταλλον.
Μεταλλικὸς, ἡ, ὸν, metallicus; (2) qui in metallis generatur. Ab eod. Unde
Μεταλλίτης, ου, ὁ, metallicus. Hinc
Μεταλλῖτις (γῆ), -ίτιδος, terra metallica.
ΜΕ'ΤΑΛΛΟΝ, ου, τὸ, metallum; (2) metalli fodina, locus in quo metallum reperitur; μέταλλα etiam cuniculi ad evertendas urbes. Vide *Ern.*
Μεταλλουργεῖον, ου, τὸ, metalla, officina metallorum.
Μεταλλουργέω, ῶ, fut. ήσω, metalla effodio. A
Μεταλλουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, metallicus, qui metalla scrutatur. Ex μέταλλον et ἔργον, *opus.*
Μεταλλόχρυσος, ον, fodinas aureas habens, *P. Sil.*
Μεταλλῶ, μεταλλεῖν, idem quod μεταλλεύειν.
Μετάλμενος, insiliens, irruens, *apud Hom.* pro μεθαλλόμενος, *Il.* 5, 336.
Μεταλωφάω, ῶ, fut. ήσω, post respiro, tandem respiro, *Rob.*
Μεταλωφέω, f. ήσω, desino.
Μεταμάζιος, ου, ὁ καὶ ἡ, medius inter mammillas. Ex μαζός.
Μεταμαίεσθαι, præs. inf. med. verbi μεταμαίομαι, *investigo.*
Μεταμανθάνω, omisso eo quod prius didiceram, aliud addisco; (2) post disco, disco post aliud; (3) discendi rationem dedisco, muto; (4) sententiam muto, omisso priori consilio aliud amplector, aor. 2. infin. μεταμαθεῖν· partic. μεταμαθών. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; *Aristoph. Plut.* 924.
Μεταμείβω, fut. ψω, muto, permuto. Ὅς γὰρ τέκνων τέκνοις μεταμείβει, *Eur. Her. Fur.* 799.
Μετάμειψις, εως, ἡ, transmutatio. A præc.
Μεταμέλει, *impers.* pœnitet, f. μεταμελήσει, a. 1. μετεμέλησε. Μετέμελεν αὐτῷ τῆς ὁδοῦ, *Luc.* Πρὸς ταῦτα βρύκετ', ἢ τάχ' ὑμῖν φημι μεταμελήσειν, *Arist. Pa.* 1306. Hinc
Μεταμέλεια, ας, ἡ, pœnitentia, mutatio consilii.
Μεταμελέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, pœnitentia ducor, pœnitet me, resipisco. Μεταμελόμενος ἐπὶ τῇ παρέσει χρημάτων, *Phal.*
Μεταμεληθεὶς, aor. 1. part. pass.
Μεταμελητικὸς, ἡ, ὸν, pronus ad pœnitentiam. A μεταμελέομαι.
Μεταμέλητος, ἡ, ὸν, cujus non pœnitet.
Μεταμέλομαι, et μεταμελέομαι, f. ήσομαι, quandoque pœnitet me; pœnitentia ducor; μεταμελησόμενος, f. part. aor. 1. μεταμεληθεὶς, pœnitentia ductus. Ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται, *Heb.* 7, 21.
Μεταμέλον, cum pœniteret. A μεταμέλει.
Μετάμελος, ου, ὁ, pœnitentia; (2) fervor, ira; (3) pœnitens. Ab eod.
Μεταμέλπομαι, simul cano. Τῇσι μὲν οὐτ' αἰσχρὴ μεταμέλπεται, *Hom. Ap.* 197.
Μεταμήθεια, ας, ἡ, pœnitentia, *Hes.* Quasi a μεταμηθεὺς, idem ac ἐπιμηθεύς.
Μεταμίγνυμι, fut. ίξω, commisceo. Τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν, *Odyss.* 22, 221.
Μεταμικρὸν, pro μετὰ μικρὸν, paulo post.
Μεταμὶξ, *adv.* mixtim. A μεταμίγνυμι.
Μετάμιξις, εως, ἡ, commixtio, mixtio.
Μεταμίσγω, misceo, *Odyss.* 18, 309.
Μεταμορφοῦσθε, 2. plur. præs. imperat. pass. *contr.* pro μεταμορφόεσθε, a
Μεταμορφόω, ῶ, f. ώσω, transformo, transfiguro. Μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, 2 *Cor.* 3, 18. Μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, *Matt.* 17, 2. Hinc
Μεταμόρφωσις, εως, ἡ, in aliam formam mutatio.
Μεταμόσχευσις, εως, ἡ, propago, *Gl. V.* A
Μεταμοσχεύω, fut. εύσω, transplanto.
Μεταμπίσχομαι, vestem muto.
Μεταμφιάζω, et μεταμφιάζομαι, idem; (2) *tropice* muto genus vitæ, mores, &c. μεταμφιασάμενος, aor. 1. part. med.
Μεταμφιέννυμαι, fut. μεταμφιέσομαι, idem. Τὴν πορφυρίδα μεταμφιέσομαι, *Luc.* Εἰς πτωχικὸν πλάσμα μετημφίεννυτο, *Heliod.*
Μεταμφίσκω, idem quod μεταμφιέννυμι, *Steph.*
Μεταμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vanus, irritus. Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν, *Il.* 4, 363. A
Μεταμώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex μετὰ et ἄνεμος, vel ex μετὰ, μὴ, et ὀνῶ, *juvo.* (vel ex μετὰ et μάω, μάομαι, *studeo, cupio:* ωλιος et ωνιος sunt meræ terminationes, *Ern.*)
Μετανααγινώσκω, de sententia deduco. Εὐτί

γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη, *Soph. Aj.* 723.

Μετανάιταν, acc. sing. *Dor.* pro μετανάιτην.

Μετανάιτης, ου, ὁ, qui sedibus suis relictis alio habitatum concedit, pulsus patria, exsul; (2) colonus.

Μεταναΐσσω, prosilio, *Simm.*

Μετανάστασις, εως, ἡ, emigratio. A μετανίστημι.

Μετανάστατος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui demigrat. Ab eod.

Μεταναστεύω, f. εύσω, exsulo, solum muto, alio commigro, demigro; (2) emigrare facio. μεταναστεύομαι, migro; μεταναστεύου, transmigra. A

Μετανάστης, ου, ὁ, qui solum vertens alio commigrat, peregrinus, exsul; transfuga, migrator, *Gl. V.* (2) planeta. Μή δῆτ' ἀδικηθῶ, πιστεύσας καὶ μεταναστάς, *Soph. Œd. Col.* 174. A μετανάω.

Μετανάστιος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui sedibus suis relictis alio commigrat; (2) peregrinus, alienus; μετανάστιον ὕδωρ, *apud Nonnum*, aliena aqua. Ab eod.

Μετανάστρια, ας, ἡ, quæ alio commigrat; (2) profuga. A μετανάστης.

Μετανείσσομαι, sive μετανίσσομαι, item μετανείσομαι, transeo, *Il.* 16, 779.

Μετανέμω, divido, distribuo, impertior, *Rob.*

Μετανέομαι, adeo, accedo. Hinc part. μετανεύμενος, pro μετανέμενος, μετανεόμενος.

Μετανεύμενος, *Dor.* pro μετανέμενος.

Μετανίζω, defundo in vas aliud, *Lex. Vulg.*

Μετανιπτρὶς, ίδος, ἡ, ut μετανιπτρὶξ κύλιξ, poculum, quod, lotis a cibo manibus, offertur. Ex μετὰ et νίπτω.

Μετάνιπτρον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Μετανίσσεαι, 2. sing præs. ind. med. *Ion.* pro μετανίσσεσαι, a

Μετανίσσομαι, idem quod μετανείσσομαι. Τὴν Μενελάῳ μετανισσόμεναι συγγὰν ἄλοχον, *Eur. Tro.* 130.

Μετανίστημι, sedibus pello, migrare facio, cogo, transfero μετανίσταμαι, sedibus pellor, migro; transfugio, *Gl V.* μετανέστην, aor. 2. migravi; μεταναστῆναι, infin migrare; μεταναστὰς, part. profectus; migro, emigro.

Μετανοέω, ῶ, sententiam et mentem muto; (2) resipisco, pœnitet me. Μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου, *Act.* 8, 22. ἐκ τῶν φόνων, *Apocal.* 9, 2 .

Μετάνοια, ας, ἡ, mutatio consilii, partium, &c. (2) resipiscentia, pœnitentia. Ex μετὰ et νοῦς.

Μεταντλέω, ῶ, fut. ήσω, transfundo hauriendo.

ΜΕ'ΤΑΞΑ, ης, ἡ, sericum. Voc. barbaricum.

Μεταξὺ, *adv.* inter, in medio; (2) interim dum, interea dum, cum; (3) cum ὁ, ἡ, τὸ intermedius. medius; 4) *Gramm.* dicunt μεταξὺ, cum volunt vocem interjectam esse inter alias, pro quo et dicunt διὰ μέσου εἶναι· (5) *interp. interdum* postea, sed ea significatio dubia est. A μέσσαι.

Μεταξύτης, ἡ, abstractum e præc. *ap. Iambl.*

Μεταξυλογέω, ῶ, f ήσω, inter dicendum multa interpono, quæ quasi per parenthesin dicantur, *Suid.* Ex μεταξὺ et λέγω.

Μεταξυλογία, ας, ἡ, interlocutio, interfatio.

Μεταξυτριγλύφιον, ου, τὸ, intercolumnium, spatium epistylii inter triglyphum et proximam partem, *Rob.* Ex μεταξὺ et τρίγλυφος.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, aliter erudio.

Μεταπαιδεύω, fut. εύσω, idem.

Μεταπαιφάσσομαι, transluceo, *Apollon.*

Μεταπάλλομαι, sortior cum, *Il.* 24, 400.

Μεταπαύομαι, fut. αύσομαι, interquiesco, alternis vicibus quiesco; (2) cedo, desino. Μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, *Il.* 17, 373. Ὅθι λαρὸν ὕδωρ μεταπαύεται ἅλμης, marina salsugo dulci temperatur aqua, *Oppian. Halieut.* 1.

Μεταπαυσωλὴ, ῆς, ἡ, requies.

Μεταπείθω, traduco in aliam sententiam, aliud persuadeo; μεταπείθομαι, in aliam persuasionem seu sententiam adducor; a. 1. μετεπείσθην part. μεταπεισθεὶς. Τὸν δῆμον μεταπείθει περὶ τῶν σπονδῶν, *Aristoph. Ach.* 632.

Μεταπειράω, ῶ, et μεταπειράομαι, ῶμαι, mutata ratione tento, alio modo tento. Κἂν μεταπειρωμένας ἴδοις ἂν αὐτὰς, *Aristoph. Conc.* 217.

Μεταπεισθεῖεν, 3. plur. aor. 1. opt. pass. *per Syncop.* pro μεταπεισθείησαν, a μεταπείθομαι. Unde

Μετάπειστος, ου, ὁ ϰ ἡ, cui aliud persuasum est, in aliam sententiam adductus:

Μεταπειστὸς, ἡ, ὸν, qui potest a sententia abduci, quod eximi animo dicendo potest.

Μεταπέμπομαι, accerso, mitto nuncium, qui aliquem ad me vocet, f. μεταπέμψομαι a. 1. med. μετεπεμψάμην, accersivi; aor. 1. pass. μετεπέμφθην· part. μεταπεμφθεὶς, accersitus. Occurrit et μεταπέμπω, sed raro, et improbatur. Ὁ Φῆλιξ—μετεπέμψατο τὸν Παῦλον, *Act.* 24, 24.

Μεταπεμπτέος, έα, έον, arcessendus.

Μεταπεμπτὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, arcessitus, accitus. A μεταπέμπομαι.

Μετάπεμψις, εως, ἡ, accitus, arcessitus.

Μεταπερισπάω, ῶ, abstraho ad aliud, averto.

Μεταπέταμαι, seu μεταπέτομαι, transvolo.

Μεταπεττεύω, fut. εύσω, εύομαι, calculos aliter pono; *met.* sententiam muto. Ἴσως γὰρ ἐκ ἐννοεῖς ταῦτα μεταπεττευόμενα, *Plat.*

Μεταπήγνυμι, vel μεταπηγνύω, in aliud concrescere facio; μεταπήγνυσθαι, in aliud concrescere, *Rob.*

Μεταπηδάω, ῶ, f. ήσω, transilio, transeo. Hinc

Μεταπήδησις, εως, ἡ, saltus in alteram partem.

Μεταπίπτω, recido, devolvor; (2) spe excido; (3) dilabor, mutor in pejus vel melius; (4) transeo, degenero ab una specie ad aliam; (5) muto sententiam. aor. 2. μετέπεσον, μετέπεσε, recidit, transiit. Ἐς παῖδα τὸν σὸν μεταπέσοι βελτίονα, *Eur. Ion.* 413. (5) Ῥόδιοι πυθόμενοι μετέπιπτον, quo audito, Rhodii consilium mutarunt, *Appian. Maced. Eclog.* 15. Plene dixit idem Appianus, μετέπιπτε τῇ γνώμῃ, sententiam mutavit, *Civil.* 1, 69.

Μετάπλασις, εως, ἡ, idem quod

Μεταπλασμὸς, οῦ, ὁ, transformatio; (2) figura grammatica, cum ultima dictionis syllaba, sed in eodem casu, mutatur, ut ἀλκὶ pro ἀλκῇ.

Μεταπλάσσω, vel μεταπλάττω, fut. άσω, transformo, refingo; aor. 1. pass. part. μεταπλασθεὶς, transformatus.

Μεταπλώω, fut. ώσω, mutato cursu navigo, navigationem muto, *Rob.*

Μεταπνέω, fut. εύσω, respiro, *Oppian.*

Μεταποιέω. ῶ, f. ήσω, muto, commuto, refingo, facio aliquid diversum ab eo quod fuit ante; μεταποιοῦμαι, vindico mihi, capesso, adfecto; (2) *item* teneo, utor, ut φρονήματος, magno animo sum. Μεταποιεῖσθαι κέρδους, quæstui studere. Hinc

Μεταποίησις, εως, ἡ, mutatio, commutatio; (2) instauratio, refectio, renovatio.

Μεταποιητὴς, οῦ, ὁ, mutator, refector, renovator, instaurator. Ab eod.

Μεταποιητικὸς, ἡ, ὸν, mutandi, renovandi vim habens.

Μεταποίνιος, ου, ὁ ϰ ἡ, pœnalis, pœnas infligens. Ex ποινή.

Μεταποιπνύω, ministro, ministerium alicui præsto.

Μεταπομπὴ, ῆς, ἡ, evocatio, accitus, *Gl. V.* A μεταπέμπω.

Μεταπορευδὴν, *adv.* persequendo, *Hes.* A

Μεταπορεύομαι, futur. εύσομαι, persequor; (2) vindicta persequor, ulciscor; (3) ambio. Οὐκ ἐτόλμα μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ, *Polyb.*

Μεταποροποιέω, ῶ, meatus muto, derivo. Ex μετὰ, πόρος, et ποιέω.

Μεταποροποιΐα, ας, ἡ, meatuum in corpore humano mutatio. Ex iisd.

Μετάπρασις, εως, ἡ, qu. dic. revenditio, postvenditio, mangonium. Vide seq.

Μεταπράτης, ου, ὁ, revenditor, post-venditor; qui a mercatore emit quod ipse vendat; *in Gl. V.* mango, venalitiarius. A πιπράσκω.

Μεταπρεπὴς, ὲς, insignis, decorus, *Hom.*

Μεταπρέποντι, *Dor.* pro μεταπρέπουσι.

Μεταπρέπω, decorus sum, præ aliis excello. Ὁ γάρ τι βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι, *Il.* 2, 481.

Μεταπτάμενος, transvolans. A μεθίπταμαι.

Μεταπτοιέω, attonitus sum, *Æsch.*

Μετάπτωσις, εως, ἡ, dilapsio; (2) degeneratio; (3) mutatio quævis; (4) inconstantia. A μεταπίπτω.

Μεταπτωτικὸς, ἡ, ὸν, degenerans; (2) immutatus; (3) inconstans. Ab eod.

Μεταπύργιον, ου, τὸ, spatium inter duas turres in mœnibus. A πύργος.

Μεταπωλέω. ῶ, fut. ήσω, emptum rursus venio; (2) vendo. *Gl. V.* revendo.

Μεταρίθμιος, ου, ὁ ϰ ἡ, annumeratus, ad numerum pertinens.

Μεταῤῥέω, qu. dic. fluxum muto, refluo, reciproco; 3. sing. μεταῤῥεῖ, refluit, 3. plur. μεταῤῥέουσι.

Μεταῤῥιπτέω, ῶ, fut. ήσω, in diversam partem jacio, projicio. Μεταῤῥιπτῶν ἑαυτὸν ἄλλοτ' εἰς ἄλλο σχῆμα, *Gal.*

Μεταῤῥίπτω, in diversam partem jacio, al. perturbo, *V. L.*

Μετάῤῥοια, ας, ἡ, refluxus, reciprocatio. A μεταῤῥέω.

Μεταῤῥυθμέω, ῶ, fut. ήσω, transformo, traduco, retraho, *Vulg. Lex.* Ex ῥυθμός.

Μεταῤῥυθμίζω, fut. ίσω, reformo, refingo, corrigo; (2) commuto, transmuto, immuto. Εἰ μεταῤῥυθμίσεις τὸν λόγον ἤδη διαδιδόμενον, *Luc.* Hinc

Μεταῤῥύθμισις, εως, ἡ, transformatio; (2) emendatio.

Μεταρσιολεσχέω, ῶ, fut. ήσω, de rebus sublimibus disputo, seu loquor; (2) de rebus futilibus alte sermocinor. A

Μεταρσιολέσχης, ου, ὁ, qui de rebus sublimibus inaniter disputat. Ex μετάρσιος et λέσχη.

Μεταρσιολεσχία, ας, ἡ, de rebus sublimibus fabulatio; (2) de rebus futilibus magnifica sermocinatio.

Μεταρσιολογία, ας, ἡ, idem. A

Μεταρσιολόγος, ου, ὁ ϰ ἡ, idem quod μεταρσιολέσχης.

Μετάρσιος, ου, ὁ ϰ ἡ, vel μετάρσιος, ία, ιον, celsus, sublimis, altus, excelsus; (2) arrogans, superbus; qui sursum erigitur. Ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος, *Soph. Trach.* 786. A μέταρσις.

Μεταρσιόω, ῶ, in altum tollo; unde μεταρσιωθεὶν, aor. 1. part. pass. in sublime elatum.

Μέταρσις, εως, ἡ, translatio; (2) mutatio, transmutatio; (3) elevatio. A μεταίρω.

Μετασκαίρω, salto inter aut trans.

Μετασκευάζω, fut. άσω, in aliam formam seu habitum verto; μετασκευάζομαι, vitæ genus muto; in alias sedes migro; (2) transfero arma mea in alium, trado mea arma alicui. Πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις, *Aristoph. Av.* 497. Εἰς βίον ἀπὸ βίου μετασκευάζεσθαι, *Syn.* (2) ἐς τάσδε ἐκείνοις προσέταξε μετασκευάσασθαι, *Appian. Bell. Punic.* 8.

Μετασκευαστικὸς, ἡ, ὸν, idoneus ad transmutationem, *Rob.* A præc.

Μετασκευὴ, ῆς, ἡ, transformatio, mutatio in aliam formam, *Rob.*

Μετασκηνόω, fut. ώσω, transmigro.

Μετασπάω, abstraho, v. gr. a sententia.

Μετάσπω, et μετάσπομαι, insequor, *Poet.* pro μεθέπομαι. Ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν, *Il.* 17, 190. Ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ, *Ib.* 13, 572.

Μέτασσαι, αἱ, oves mediæ ætatis. A μέσος, per Epenthesin syllabæ τα. (potius a μετὰ, *inter*, vel *cum.* σσος et ξος sunt meræ terminationes, *Ern.*)

Μετασσεύεσθαι, cum impetu insequi, *Eust.* ut hinc sit μετέσσυτο. Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, *Il.* 21, 423. Πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαὶ, *Ib.* 6, 296.

Μετάστασις, εως, ἡ, mutatio; (2) submotio, amotio; (3) transitus, migratio, exsilium; (4) sublatio de medio, mors; (5) figura rhetorica, qua rei alicujus causa confertur in locum digniorem. A μεθίστημι.

Μεταστατέον,

Μεταστατέον, *adv. posit.* sedes mutandæ, migrandum. A μεθίσταμαι, *migro.* Unde

Μεταστατικὸς, ἡ, ὸν, translativus. *Vocab. Rhet.*

Μεταστατῶ, aor. 1. conj. pass. verbi μεθίσταμαι.

Μεταστείχω, adeo, persequor, incedo ordine.

Μεταστέλλομαι, arcesso, adesse jubeo; a. 1. med. μετεστειλάμην· part. μεταστειλάμενος. Ἐγὼ δ᾽ ἥκω, μεταστέλλων ἀδελφὴν γεραιὰν Ἰοκάστην, *Eur. Ph.* 1327.

Μεταστέλλω. Vide μεταστέλλομαι, *Eur.*

Μεταστένω, ingemisco, suspiro.

Μεταστήθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, interjectus inter monticulos in manu; μεταστήθιον, ου, τὸ, interstitium inter τὰ στήθη. Ex στῆθος.

Μεταστῆναι, aor. 2. inf. act. verbi μεθίσταμαι.

Μεταστοιχεὶ, *adv.* ordine, serie, ordinatim, tenore perpetuo. A στοῖχος, *series.*

Μεταστοιχειόω, ῶ, fut. ώσω, in aliud elementum muto, transformo. A στοιχεῖον.

Μεταστοιχείωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio, instauratio. A præc.

Μεταστοιχίζω, f. ίσω, immuto, instauro, renovo

Μεταστοναχίζετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro μετεστοναχίζετο, a

Μεταστοναχίζω, fut. ίσω, ingemisco, suspiro ob.

Μεταστρατοπεδεύω, fut. εύσω, et μεταστρατοπεδεύομαι, castra muto, castra transfero; illud de jubente, hoc de efficientibus.

Μεταστρεπτέον, convertendum, transferendum.

Μεταστρεπτικὸς, ἡ, ὸν, vim convertendi habens.

Μεταστρέφω, fut. ψω, retorqueo, converto; (2) inverto, perverto, muto, flecto; (3) curam habeo, curo; μεταστρέφομαι, convertor: aor. 2. pass. μετεστράφην· partic. μεταστραφεὶς, conversus. (3) ὅτι ναυκλήρου χερὸς, οὐθ᾽ ἱπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων μεταστρέφουσαι, *Eurip. Hippol.* 1224. Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, *Xen.*

Μεταστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio. A præc.

Μεταστροφάω, converto; *med.* respicio, converto me.

Μεταστύλιον, ου, τὸ, porticus, spatium tecto munitum inter columnas et parietem medium

Μετασυγκρίνω, miscelli corporis statum turbatum instauro, transmuto. Hinc

Μετασύγκρισις, εως, ἡ, exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio, corporis novatio.

Μετασυγκριτικὰ, quæ meatuum in corpore statum mutandi vim habent; de medicamentis. Ab eod.

Μετασυμβάλλομαι, adjuvo una, insuper.

Μετασυντίθημι, aliter compono.

Μετασύρω, commuto, converto.

Μετασχεῖν, aor. 2. inf. act. verbi μετέχω.

Μετασχηματίζω, fut. ίσω, transfiguro, transformo, in alium habitum muto; μετασχηματισθεὶς, aor. 1. part. pass. transfiguratus. Hinc

Μετασχημάτισις, εως, ἡ, transfiguratio, in aliam figuram traductio, habitus immutatio.

Μετασχηματισμὸς, οῦ, ὁ, transfiguratio.

Μετατάσσω, vel μετατάττω, fut. ξω, transpono; (2) ordines in acie muto; μετατάσσομαι, transferor, transeo.

Μεταταῦτα, in posterum, deinceps.

Μετατίθημι, transpono, transfero, commuto, permuto; (2) *in med.* retracto, resipisco; (3) *pass.* mutari, transferri; aor. 1. μετετέθην· part. μετατεθεὶς, transmutatus, qui migravit, defunctus; μετατεθεῖσθαι, perf. pass. inf. mutatum esse, *Eur. Rhes.* 131.

Μετατρέπῃ, 2. sing. præs. ind. pass. *Ion.* et *Att.* a

Μετατρέπω, fut. τρέψω, deflecto, converto; μετατρέπομαι, convertor; (2) curo, curam habeo; μετατραπεὶς, aor. 2. part. conversus. Τῶν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ᾽ ἀλεγχίζεις, *Il.* 1, 160. Οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων, *Ib.* 9, 626.

Μετατρέφω, f. θρέψω, alo et educo inter; *pass.* μετατρέφομαι· μετετράφη, educatus est inter, aor. 1. Μετετράφη Αἰτωλοῖς, *Apol.*

Μετατρέχω, fut. θρέξω, transcurro, accurro. Οὐκοῦν παρ᾽ Ἀθηναίους μεταθρέξει ταχὺ, *Aristoph. Pace,* 260.

Μετατροπαλίζομαι, convertor; μετατροπαλίζεο pro μετατροπαλίζου, 2. sing. imperf. *Il.* 20, 190.

Μετατροπὴ, ῆς, ἡ, conversio, mutatio; (2) cura, animadversio, reflexio veluti quædam mentis ad aliquid; (3) pœnitentia. (3) ἔτι σε, πότνια, μετατροπὰ τῶνδ᾽ ἔπεισιν ἔργων, *Eurip. Andr.* 493. A μετατρέπω. Unde

Μετατροπία, ας, ἡ, commutatio, conversio, ut μεταβολή.

Μετάτροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui potest converti, versatilis, mutabilis; (2) reversus, redux.

Μετατρωπάω, immuto, commuto.

Μετατυπόω, ῶ, fut. ώσω, transformo. Hinc

Μετατύπωσις, εως, ἡ, transformatio; (2) schema grammaticum, quum vox composita resolvitur in voces simplices.

Μεταυδάω, ῶ, fut. ήσω, interloquor; (2) adloquor. Ἑτάροισι μετηύδων, *Odyss.* 12, 153.

Μέταυλος. Vide μέσαυλος.

Μεταύριον, *adv.* perendie. Hinc ἡ μεταύριον, sc ἡμέρα, dies perendinus. Ab αὔριον.

Μεταυτίκα, *adv.* mox, statim, post.

Μεταῦτις, *adv.* postea.

Μεταυχένιον, ου, τὸ, quod post cervicem est.

Μεταφέρω, transfero; μεταφέρομαι, transferor; aor. 1. μετηνέχθην· part. μετενεχθεὶς, translatus, *Ph.* perf. pass. μετενηνεγμένος, *Id.* At perf. act. inf. μετενηνοχέναι, transtulisse, derivasse, *Ph.* aor. 2. partic. act. μετενεγκὼν, qui transtulit. Εἰ ϗ πάλιν γνώμην μετοίσεις, mutaturus es, *Soph. Phil.* 953.

Μετάφημι, interloquor, inter alios loquor; aor. 2. μετέφην, μετέφης, μετέφη. Τοῖσι δ᾽ ἀνιστάμενος μετέφη, *Il.* 1, 58.

Μεταφοιτάω, ῶ, transeo, transfero, *Rob.*

Μεταφορὰ, ᾶς, ἡ, translatio, derivatio; metaphora. Tropus rhetoricus. (2) translatio criminis in alium, reciprocatio, qua accusatio in accusatorem retorquetur; (3) mutatio motus. (2) εἰπὼν ἐν μεταφορᾷ, reciprocatione utens dixit, *Plut.* 135. (3) οἰκτείρει δὲ τοὺς ὑποκειμένους τῇ μεταφορᾷ τῆς σελήνης Αἰθίοπας ἢ Ταπροβηνοὺς, *Id.* 923. A μεταφέρω.

Μεταφορέω, ῶ, fut. ήσω, transfero, transporto.

Μεταφόρητος, qui transferri potest.

Μεταφορικὸς, ἡ, ὸν, translatitius, per translationem seu metaphoram usurpatus, metaphoricus, improprius. A μεταφορά.

Μεταφορικῶς, *adv.* per translationem, metaphorice.

Μεταφορίζω, ίσω, imitor locum alicujus scriptoris, duco aliquid ex scriptoris alicujus loco.

Μεταφράζω, fut. άσω, in aliud orationis genus, seu in aliam formam, muto; (2) in orationem alius linguæ transfero, interpretor. Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα ϗ αὖτις, *Il.* 1, 140. Hinc

Μετάφρασις, εως, ἡ, mutatio in aliud orationis genus, sive in aliam formam; (2) interpretatio, vel in aliam linguam conversio.

Μεταφρασόμεσθα, 1. plur. fut. 1. ind med. *Dor.* pro μεταφρασόμεθα, a μεταφράζομαι.

Μεταφραστὴς, οῦ, ὁ, qui metaphrasi utitur:

Μεταφραστικὸς, ἡ, ὸν, qui habet metaphrasin aut metaphraseos formam. Ab eod.

Μετάφρενον, ου, τὸ, dorsi pars, quæ ad septum transversum sita est. Μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, *Il.* 5, 40. Ex μετὰ et φρένος.

Μεταφρίσσω, horrorem sentio post aliquid.

Μεταφύομαι, naturam muto, transformor.

Μεταφυτεία, ας, ἡ, translatio plantæ de loco in locum. A

Μεταφυτεύω, fut. εύσω, transplanto. Τὸ μόσχευμα μεταφυτεύειν πολλάκις, *Theophr.*

Μεταφύω, postea nascor.

Μεταφωνέω, inter alios loquor, seu vocem edo; (2) alloquor, compello. Τεῖον ἔπος μετεφώνεε, *Apoll.* Ex φωνὴ, *vox.*

Μεταχάζομαι, refugio, *Ap.*

Μεταχάλκευσις, εως, ἡ, æris refusio, nova æris fabricatio; (2) renovatio, reformatio. A

Μεταχαλκεύω, fut. εύσω, semel ex ære facta opera refundo, recudo, vel refingo; (2) refingo, reformo.

Μεταχαράσσω, vel μεταχαράττω, f. ξω, denuo sculpo, de novo insculpo, seu cudo; *item* aliud signum imprimo, refingo; μεταχαράττομαι, refingor.

Μεταχείμασις, εως, ἡ, tempestas, quæ post diem statutum sequitur. A χειμάζομαι.

Μεταχειρίζω, et μεταχειρίζομαι, contrecto; (2) administro, curo; (3) tracto, v. gr. dure, male; (4) rego, guberno; (5) interficio. a. 1. pass. μεταχειρίσασθαι, tractare; perf. pass. μετακεχείρισμαι, μετακεχείρισαι, μετακεχείρισται, administravit Μεταχειρίζεσθαι τὰς ἀρχὰς, τιμὰς, τὸν ἐμπορικὸν βίον, τὴν κεραμευτικὴν τέχνην, τὴν ἰατρικήν. Ὁ σὸς νοῦς, τὸ σὸν σῶμα, ὅπως βούλεται, μεταχειρίζεται, *Xen. Plato* μεταχειρίζεσθαι τὸν ἀδικοῦντα dixit pro in eum animadvertere. μεταχειρίζεσθαι τὸ σῶμα, verbum est funebre.

Μεταχείριος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est inter manus, qui versatur in manibus. Ex χείρ.

Μεταχειρισμὸς, οῦ, ὁ, tractatio; (2) retractatio, emendatio sui errati.

Μεταχείρισις, εως, ἡ, tractatio; (2) tractatio chirurgica. A μεταχειρίζω.

Μεταχεύομαι, resorbeo.

Μεταχέω, transfundo; μεταχέομαι, transfundor.

Μεταχθόνιος, ου, ὁ, terrestris. *Nonn.* μεταχθονίη ψυχὴ, anima quæ terram reliquit; (2) sublimis, in sublime latus. (2) Θοῇσι μεταχθονίη πτερύγεσσι, *Apoll. Rhod.* 11, 300.

Μετάχοιρον, ου, τὸ, porcellus, qui, in utero matris læsus, post statum tempus partu editur. Ab μ. et χοῖρος.

Μετάχοιρος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Μεταχρόνιος, ία, ιον, sublimis in cœlo degens, qui altum petit. *Ap. Script. Eccles.* immortalia cogitans. Ex χρόνος.

Μετάχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, tempore posterior.

Μεταχρόω, fut. ώσω, alio colore imbuo; (2) transfiguro.

Μεταχρώννυμι, vel μεταχρωννύω, idem. Hinc

Μεταχρωστέον, *adv.* alio colore imbuendum est.

Μεταχωρέω, ῶ, fut. ήσω, secedo, migro, transeo; (2) in diversas partes transeo. Hinc

Μεταχώρησις, εως, ἡ, secessio, migratio, transitus.

Μεταψαίρω, dimoveo; *Eurip. in Ph.* ποδὶ μεταψαίρων πέτρον, pede dimovens petram, *Schol.* μετακινῶν, 1399.

Μεταψηφίζεσθαι, per decretum alteri adjudicare, in alium transferre; sententiam mutare. Συρία μὲν ϗ Μακεδονία ἐς τοὺς ὑπάτους Ἀντώνιον ϗ Δολλαβέλλαν μετεψηφίζετο, *App.* Hinc

Μεταψήφισις, εως, ἡ, decretum, quo aliquid ab uno transfertur in alium.

Μεταψύχωσις, εως, ἡ, transanimatio. Ex μετὰ et ψυχόω, *animo.*

Μετέβαλεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi μεταβάλλω.

Μετέβη, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi μεταβαίνω, pro μετάβημι, a μεταβάω.

Μετεγγράφω, fut. ψω, transcribo quod uno loco scriptum fuit, alio transfero, sub alio nomine inscribo, ut pecuniam.

Μετεγκεντρίζω, fut. ίσω, in alium locum insero, aor. 1. pass. part. μετεγκεντρισθεὶς, alibi insitus.

Μετεγχέω, infundo, potum præbeo.

Μετέειπα, aor. 1. ind. act. *Poet.* pro μετεῖπα, a μετείπω.

Μετέῃσιν, 3. sing. præs. conj. *Ion.* et *Poet.* pro μετῇ, a μέτειμι.

Μετέθηκας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi μετατίθημι.

Μετείης, 2. sing. præs. vel imperf. opt. verbi

Μέτειμι, intersum, sum inter, versor inter, fut. μετέσομαι, *Poet.* μετέσσομαι· inf. μετεῖναι. μέτεστι μοι τούτου, particeps hujus sum. Ὧν μέτεστι μοι πόνων, *Eur. Phil.* 256. Μοὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν μέτεστι, *Plat.* Τινος μέτεστι μοί, jus habeo in aliquem. Ὧν οὔτε σοι μέτεστιν, οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν, *Soph. Antig.* 1072. Ἀλλ᾽ οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ᾽ εἴργειν μέτα, at nullum ei jus est, ut a meis me arceat, *Id. ibid.* 48. Σοί που μέτεστιν ὡς ἐν ἀνδράσιν λόγου; tui ne inter viros haberi debet ratio? *Eurip. Andr.* 592.

Μέτειμι, persequor, sector; (2) persequor, ulciscor; (3) transeo, accedo; (4) arcesso, eo petitum; inf. μετιέναι· part. μετιών. Δόλῳ μέτειμι τόνδε ϗ σιγῇ φόνον, *Eur. Med.* 591. (1) τὴν ὕπατον ἀρχὴν ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ ἔτους οἱ Πομπηϊανοὶ μετῄεσαν, consulatum petierunt Pompeiani, *App. Bell. Civ.* 3, 82. (4) οἱ μετιόντες, qui arcesserant, *Herodot.* 3, 15. Ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν, *Id. Ibid.* 19. Μετῆσαν στρώματα, *Aristoph. Equit.* 602.

Μετεὶς, *qui prætermisit*, aor. 2. part. act. *Ion* pro μεθεὶς, a μεθίημι.

Μετεισδύνω, transeo.

Μετεῖχεν, 3. sing. imperf. ind. act. a μετέχω.

Μετεκβαίνω, transcendo, migro; imperf. *Ion.* μετεκβαίνεσκε pro μετεξέβαινε, 3. sing. aor. 2. part. μετεκβὰς, transgressus.

Μετεκβιβάζω, transfero in aliam navim.

Μετεκδέχομαι, suscipio, excipio. Τὸν δὲ μετεκδέχεται Γαλάτης ῥόος, *Dion. Per.* 74.

Μετεκδίδωμι, f. δώσω, post edo, post eloco.

Μετεκδύω, et μετεκδύομαι, exuo. Μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, *Plut.*

Μετεκίαθε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi μετακιάθω.

Μετεκφέρω, prætervehο, asporto ultra, vel trans. Τὰς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι, *Il.* 23, 377.

Μετελευστέον, *adv.* puniendum est. A μετέρχομαι.

Μέτελθε, 2. sing. aor. 2. imperat. act. *per Syncop.* pro μετέλυθε, a μετέρχομαι.

Μετεμβαίνω, transcendo; part. a. 2. μετεμβὰς, transgressus. Μετεμβὰς εἰς μυοπάρωνα, *Plut.*

Μετεμελήθητε, 2. pl. a. 1. ind. pass. verbi μεταμελέομαι.

Μετέμμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro μετεῖναι, a μέτειμι.

Μετεμόρφωσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν ἐφελκ. a μεταμορφόω.

Μετέμφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex uno in aliud insitus. Ex μετὰ et ἐμφύω, *insero.*

Μετεμψυχόω, ῶ, fut. ώσω, transfero animam. Hinc

Μετεμψύχωσις, εως, ἡ, traductio seu migratio animæ ex uno corpore animato in aliud.

Μετένδεσις, εως, ἡ, alligatio. A μετενδέω.

Μετενδεσμέω, ῶ, obligo, *Suid.*

Μετενδέω, ῶ, solutum ab uno alii alligo. De μετεμψυχώσει Pythagorica, *Suid.*

Μετενδύω, veste una exuta aliam induo.

Μετενδύομαι, vestem muto.

Μετενήνοχε, *traduxit*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro μετήνοχε, a μεταφέρω.

Μετεννέπω, dico vel cano more poetarum; (2) dico; (3) calumnior. Ἡ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετεννέπε παρθενικῇσι, *Mosch.* 1.

Μετενσωματόω, ῶ, f. ώσω, corpore induo; (2) in aliud corpus transmuto, *Rob.* Hinc

Μετενσωμάτωσις, εως, ἡ, corporis unius in aliud transmutatio; *item*, conjunctio cum corpore.

Μετεντίθημι, e nave alia in aliam transfero.

Μετεξαίρω, idem.

Μετεξανίστημι, expello, et alibi sedem figere cogo; (2) transfero subinde.

Μετεξαντλέω, ῶ, fut. ήσω, alio transfundo.

Μετεξέτεροι, αι, α, quidam, nonnulli. Ex μετὰ, ἐξ, et ἕτερος.

Μετεὸν, præs. part. n. g. *Ion.* pro μετὸν, a μέτειμι.

Μετέπειτα, *adv.* postea, deinde.

Μετεπίδεσις, εως, ἡ, alligatio, sc. membri fracti, vulneris. A

Μετεπιδέω, alligo, sc. vulnus, &c.

Μετέπω, interloquor, inter alios loquor, inusitatum; sed hinc a. 2. μετέειπε pro μετεῖπε. Τοῖσι δὲ ϗ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, *Il.* 2, 336.

Μετερύω, ῶ, fut. ύσω, in vas transfundo, elutrio, depleo.

Μετέρχεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro μετέρχεσο, a

Μετέρχομαι, transferor, migro, transeo, adeo; (2) sector, insequor, persequor, quæro, investigo; (3) obsecro, oro, supplico; (4) compello, appello, alloquor; (5) ulciscor, persequor, punio, plecto; (6) ambio, adsecto, consector; fut. μετελεύσομαι· aor. 2. μετῆλθεν, persecutus est. Infin. μετελθεῖν, persequi, *Ph.* Ὃς μετέρχεται δόμους, *Eur. Ph.* 267. Τίς ἂν ἰατρόν μοι μετέλθοι; accersat, *Aristoph. Conc.* 363.

Μετέσσεται, 3. sing. fut. indic. *Poet.* pro μετέσεται, a μέτειμι.

Μετεστεώσης, gen. sing. perf. part. act. fœm. gen. *Ion.* pro μεθεστώσης, a μεθίστημι.

Μέτεστι, 3. sing. præs. ind. act. verbi μέτειμι.

Μετέσχηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi μετέχω, pro μετασχέω.

Μετετέθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi μετατίθημι.

Μετετίθει, *transferebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro μετετίθεε, a verbo inus. μετατιθέω, vel etiam *Bœotice* pro μετετίθη, a μετατίθημι.

Μετεύχομαι, contraria opto. Οἶσθ', ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ; *Eurip. Med.* 600.

Μετέφη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi μετάφημι.

Μετεφώνει, 3. sing. imperf. ind. act. verbi μεταφωνέω.

Μέτεχε, 2. sing. præs. imperat. act. verbi

Μετέχω, habeo cum alio, particeps sum, partem habeo; fut. μεθέξω· a. 2. μετέσχον· infin. μετασχεῖν· perfect. partic. μετεσχηκώς. Ἦ γὰρ μετέσχες ϗ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου, *Soph. Phil.* 247. Πόνων πλείστων μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέϊ, *Eur. Herac.* 8.

Μετεωρία, ἡ, stupor, qui cernitur in oblivione rerum manifestarum. A μετέωρος.

Μετεωρίζω, fut. ίσω, suspendo, in sublime tollo, attollo; (2) in spem erigo, animum addo; (3) impello ad aliquid, incito, allicio; μετεωρίζομαι, tollor; a. 1. part. pass. μετεωρισθεὶς, erectus, exaltatus. Ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται, *Aristoph. Av.* 1453. Ab eod. Hinc

Μετεωρισμὸς, οῦ, ὁ, elevatio in altum; (2) inconstantia mentis; (3) superbia, animorum elatio.

Μετεωροδοκέω, ῶ, animum arrigo, sc. ad bene sperandum.

Μετεωροθῆραι, ῶν, οἱ, in sublimi venantes; avium genus. Ex μετέωρος et θήρα.

Μετεωροκοπέω, ῶ, circa sublimia laboro, sublimia peto. Ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς; *Aristoph. Pace*, 92. Ex μετέωρος et κόπτω.

Μετεωρολεσχέω, ῶ, f. ήσω, de rebus cœlestibus, sublimibus garrio, *Ph.* A

Μετεωρολέσχης, ου, ὁ, qui de rebus sublimibus fabulatur, de cœlo rebusque cœlestibus garriens. Ex μετέωρος et λέσχη.

Μετεωρολογέω, ῶ, f. ήσω, de rebus cœlestibus, sublimibus, loquor, seu commentor.

Μετεωρολογία, ας, ἡ, sermo, seu commentatio de rebus sublimibus.

Μετεωρολογικὸς, ἡ, ὸν, ad cœlestia, scientiam rerum cœlestium pertinens. A

Μετεωρολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, de rebus sublimibus verba faciens, de rebus cœlestibus disputans; (2) magniloquus. Ex μετέωρος et λέγω.

Μετεωροποιέω, ῶ, fut. ήσω, attollo.

Μετεωροπολέω, ῶ, fut. ήσω, sublimia tracto, in sublimibus versor, in rebus cœlestibus speculandis occupatus sum. A

Μετεωροπόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui res sublimes tractat, qui res cœlestes speculatur.

Μετεωροπορέω, ῶ, fut. ήσω, in sublimi gradior, per sublimia meo. A

Μετεωροπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, in sublimi gradiens; (2) elatus et inania sectans.

ΜΕΤΕ'ΩΡΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, sublimis, excelsus; (2) pendulus, pensilis, suspensus; (3) vagus; (4) fluctuans in alto mari; μετέωρος, ἐπὶ τῶν οὐρανίων (de rebus cœlestibus), supernus. *Ph.* μετέωρα, superna, quæ circa astra fiunt aut apparent.

Μετεωροσκοπέω, ῶ, sublimia speculor, cœlum intueor.

Μετεωροσκοπικὴ, ῆς, ἡ, pars astrologiæ quæ elevationum differentias astrorumque exquirit distantias. *Lex. Vulg.* A

Μετεωροσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, sublimium scrutator, cœlestium contemplator; (2) curiosus et inutilis rebus gerendis.

Μετεωροσοφιστὴς, οῦ, ὁ, qui in sublimibus philosophiam ostentat, qui circa cœlestia jactabunde philosophatur, *Aristoph.*

Μετεωροσύνη, ἡ, conniventia, *Man.*

Μετεωροφένακες, qui doctrina de rebus sublimibus homines decipiunt. *Aristoph.* Ex φέναξ, *deceptor.*

Μετεωροφρονέω, ῶ, fut. ήσω, efferor, superbio.

Μετήϊσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro μετεῖσαν, a μέτειμι.

Μετῆλθον, a. 2. ind. act. *per Sync.* pro μετήλυθον, a μετέρχομαι.

Μετήλλαξα, aor. 1. ind. act. verbi μεταλλάττω.

Μετήλυθον, aor. 2. ind. act. verbi μετέρχομαι. Hinc

Μέτηλυς, υδος, ὁ ϗ ἡ, migrator, advena.

Μετηνέμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, pedum pernicitate cum ventis certans. Ex ἄνεμος.

Μετήορος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Poet.* pro μεταίωρος, excelsus, sublimis; (2) suspensus animi et dubius, instabilis. Ex ἀείρω.

Μετῆρε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi μεταίρω.

Μετήσεσθαι, fut. 1. inf. med. *Ion.* pro μεθήσεσθαι, a μεθίημι.

Μετηύδα, 3. sing. imperf. ind. act. pro μετηύδαε, a μεταυδάω.

Μετιέειν, præs. inf. act. *Ion.* pro μεθιέειν, et hoc pro μεθιέναι, a μεθίημι.

Μετιέναι, præs. inf. act. *Ion.* pro μεθιέναι.

Μετίημι, *Ion.* pro μεθίημι.

Μέτιθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi μέτειμι.

Μετίσχω, particeps sum. Ex μετὰ et ἴσχω.

Μετοικεσία, ας, ἡ, transportatio, transmigratio; (2) incolatus, seu habitatio in peregrina regione. A

Μετοικέω, ῶ, fut. ήσω, migro, transmigro, commigro; (2) incola sum et inquilinus. a. 1. μετῴκησε, demigravit, *Ph.* Καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν; *Aristoph. Av.* 1324. Hinc

Μετοίκησις, εως, ἡ, migratio; (2) incolatus.

Μετοικία, ας, ἡ, habitatio in terra aliena, urbe sua relicta, incolatus. A μέτοικος.

Μετοικίζω, fut. ίσω, transfero incolas, ab uno loco in alium migrare jubeo; μετοικίζομαι, transferor, migrare cogor; μετῳκισμένος, p. part. pass. translatus. Μετῴκισεν αὐτοὺς, *Aristot.*

Μετοικικὸς, ἡ, ὸν, ad incolas pertinens.

Μετοίκιον, ου, τὸ, pensio quam inquilini quotannis exolvebant; at μετοίκια, ων, τὰ, apud Athenienses feriæ ob receptos in urbem incolas; sacrum ob mutatas a civibus sedes celebrari solitum. A μέτοικος.

Μετοικισμὸς, οῦ, ὁ, translatio incolarum; (2) migratio in alium locum. A μετοικίζω.

Μετοικιστὴς, οῦ, translator incolarum. Οἰκισταὶ πόλεων, οὐ μετοικισταί, *Plut. in Rom.* 69.

Μετοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, ædificatum muto, quod ædificatum erat, alio modo ædifico. Μετοικοδομῶν τὴν Πομπηΐου οἰκίαν, *Plut.*

Μετοικοδόμος, ου, ὁ, qui domicilium mutat.

Μέτοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, inquilinus, incola, advena; μέτοικοι etiam qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causa deportantur. Μέτοικος ἔρχομαι, commigro, *Soph. Antig.* 868.

Μετοικοφύλαξ, ὁ, præfectus et qu. curator, syndicus inquilinorum, nomen magistratus.

Μετοίχομαι, idem quod μετέρχομαι, *Hom.*

Μετοίω, antiq. unde μετοίσω, a μεταφέρω.

Μετοιωνίζομαι, alia auspicia capio, instauro, repeto auspicia; (2) tento aliam fortunam.

Μετοκλάζω, fut. άσω, in genua subsido.

Μετὸν, pro μέτεστι, *Suid. Ar.*

Μετὸν, neutrum participii præs. verbi μέτειμι, cum liceat, cum adsit. Τῶν μὲν πόνων μόνοις ὑμῖν μετὸν, *Arrian. Hist. Alex.* 5, 26.

Μετονομάζω, fut. άσω, nomen alicujus muto; μετονομασθῆναι, a. 1. pass. inf. μετωνόμασται, perf. pass. mutato nomine appellatur. Hinc

Μετονομασία, ας, ἡ, mutatio nominis.

Μετοπάζω, fut. άσω, una sequi facio, *Hom.* Ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα (pro μετώπασσα), *Odyss.* 10, 204.

Μετόπη, ης, ἡ, columbaria tignorum et asserum, seu cavum, quod inter tigna et asseres est, *Vitruv.* Ex μετὰ et ὀπή.

Μετόπιν, *adv.* a tergo, postea.

Μέτοπις, ἡ, vindicta, pœna delictis parata, *Hom. in Epigr.* Ex μετὰ et ὄπις, *ultio.*

Μετόπισθεν, *adv.* pone, a tergo; (2) post, postea.

Μετοπωρινὸς, ἡ, ὸν, qui extremi et senescentis autumni est, autumnalis. A

Μετόπωρον, ου, τὸ, autumnus. *Ph.* senescens, autumnus. Ex ὀπώρα.

Μετόρχιον, ου, τὸ, spatium vel interstitium quod est inter arbores vel plantas, spatium inter arborum ordines; (2) interstitium inter campos arboribus consitos, in quo vel frumentum vel aliud quid seritur. Ex ὄρχος.

Μετουσία, ας, ἡ, communio, communicatio, consortium; (2) opp. στερήσει, et εὐπορίαν significat, *Ern.* A μέτειμι.

Μετουσιαστικὸς, participativus; μετουσιαστικὰ, nomina *apud Grammaticos*, quæ participationis significationem inclusam habent, ut ξύλινος, ligneus. A præc.

Μετοχέτευσις, εως, ἡ, derivatio. Μετοχετεύσεως τῶν ὑγρῶν ἐς τὸ ἔντερον, *Aret.* A

Μετοχετεύω, f. εύσω, derivo, per canales deduco; μετοχετεύεσθαι, derivari, manare. Μετοχετεύειν τὴν ἀπέχθειαν ἔς τινα.

Μετοχὴ, ῆς, ἡ, participatio, communio; (2) murorum ambitus; (3) participium, pars orationis *apud Grammaticos.* A μετέχω.

Μετοχικὸς, ἡ, ὸν, participialis; (2) particeps. A præc.

Μετοχλίζω, f. ίσω, vecte transmoveo; (2) transmoveo, transfero. Οὐδὲ κ' ὀχῆας Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων, *Il.* 24, 567.

Μετοχμάζω, f. άσω, tollo, in tergum sustollo.

Μέτοχος, ου, ὁ ἡ ἡ, particeps; (2) socius. A μετέχω.

Μετραπατάω, *Ath.*

Μετρέω, ῶ, fut. ήσω, metior; (2) æstimo; (3) moderor, modifico, modum et mensuram statuo; (4) emetior, transmeo; μετρέομαι, οῦμαι, dimensum accipio, mensura accipio; perf. μεμετρημένος, moderatus, *Gl. Vet.* Αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυροὺς πεινῶσι μετρείτω, *Aristoph. Av.* 587. Ὡς εὖ τὰν ἰδίαν τὰς ὥρας ἐμέτρησεν; *Theocr.* 10, 39. A μέτρον.

Μετρηθήσεται, 3. sing. fut. 1. ind. pass.

Μέτρημα, ατος, τὸ, demensum, quod mensura attribuitur; (2) frumentum quod militibus datur. A μετρέω. Unde

Μέτρησις, εως, ἡ, dimensio, mensio.

Μετρητέον, *adv.* moderandum, *Ph.*

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, mensor; (2) metreta, cadus, amphora.

Μετρητικὸς, ἡ, ὸν, ad mensuram pertinens; (2) metiendi peritus, *R.* A μετρητής.

Μετρητικῶς, *adv.* mensorum more.

Μετρητὸς, ἡ, ὸν, mensus, dimensus, demensus; (2) quod metiri possumus.

Μετριάζω, f. άσω, mediocris sum, modicus sum, modum habeo; (2) moderate de me sentio, æquum et moderatum me præbeo, moderate et modeste loquor vel ago; (3) moderatione uti, moderationem adhibere. (3) αἰεὶ μετριάσαντες ἐπὶ τῶν βραχυτέρων, *Appian Punic.* 57. Μετριάζειν πρὸς λύπην, *Plat.* τοῖς τοιούτοις, *Id.*

Μετριεύομαι, fut. εύσομαι, idem. A μέτριος.

Μετρικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad mensuram; metricus circa carmina et versus. A μέτρον.

Μετριολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, moderatus in verbis.

Μέτριον, ου, τὸ, mediocritas, *Soph.* modestia, *Herodian.*

Μετριοπάθεια, ας, ἡ, mediocritas adfectuum; (2) moderatio; (3) moderatio animi, clementia. (3) Νεργόβριγες δὲ αὐτοῦ περὶ τῆσδε τῆς μετριοπαθείας πυθόμενοι, *Appian. de Rebus Hispan.* 48.

Μετριοπαθέω, ῶ, f. ήσω, moderationem in adfectibus servo, moderate affectibus indulgeo, condoleo, *in Epist. ad Hebr.* 5, 2. *Gl. V.* moderor. A

Μετριοπαθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui modum tenet in adfectibus; (2) moderatus, clemens. Hinc τὸ μετριοπαθὲς, έος, moderatio. Ex μέτριος et πάθος, *adfectus.*

Μετριοπαθῶς, *adv.* moderate, animo moderato.

Μετριοποσία, ας, ἡ, moderatio in potu, *Suid.* Ex μέτριος et πόσις, *potus.*

Μετριοποτέω, modice seu moderate poto. A

Μετριοπότης, ου, ὁ, modice seu moderate potans. Hinc superlat. *Att. ap. Poll.* μετριοποτίστατος.

Μέτριος, ία, ιον, vel μέτριος, ου, ὁ ἡ ἡ, modum non excedens, mediocris, moderatus, modicus, non nimius; (2) qui mediocres habet facultates; (3) qui moderato et modesto ingenio præditus est; (4) æquus, non nimis rigidus et severus, religiosus, justus; hinc (5) satis idoneus. μετριώτερος reperitur *pro* minor. A μέτρον.

Μετριότης, ητος, ἡ, moderatio, modestia, mediocritas. A μέτριος.

Μετριοφρονέω, ῶ, f. ήσω, modeste de me sentio.

Μετριοφροσύνη, ης, ἡ, modesta de se opinio.

Μέτρισμα, τὸ, mensura, *Sch. Ar.*

Μετρίως, *adv.* modice, moderate, ita ut satis sit, modeste. A μέτριος.

Μετροειδὴς, ὲς, numero similis, numerose sonans.

ΜΕ´ΤΡΟΝ, ου, τὸ, mensura, temperamentum, modus; (2) vas quo aliquid metimur; (3) mensura in carmine; (4) servit periphrasi, ut μέτρον θαλάσσης, pro mari.

Μετρονόμοι, ων, οἱ, mensuris præfecti, magistratus Athenis, qui mensurarum ac ponderum curabat æquitatem. Ex νέμω.

Μετροποιΐα, ας, ἡ, numeri versuum, metrica ratio, lex metrica.

Μετωνομάζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi μετονομάζω.

Μετωνυμία, ας, ἡ, nominis permutatio, nominis pro nomine positio. Metonymia, tropus rhetoricus. Ex ὄνομα. Hinc

Μετωνυμικὸς, ἡ, ὸν, ad metonymiam pertinens, metonymiam habens.

Μετωνυμικῶς, *adv.* metonymice, per metonymiam.

Μετωπηδὸν, *adv.* qu. dic. frontatim, adversa fronte, in frontem, æquatis frontibus, frontibus alio conversis. A μέτωπον.

Μετωπίας, ου, ὁ, frontem magnam ac latam habens; fronto, *Gl. V.* Ab eod.

Μετωπίδιος, α, ον, qui est in fronte. Ab eod.

Μετωπίδιον, ου, τὸ, quod est in fronte; (2) frontale. Ab eod.

Μετώπιον, ου, τὸ, spatium inter supercilia, frons. Ab eod.

Μετωπὶς, ίδος, ἡ, fascia qua frons revincitur. Ab eod.

Μέτωπον, ου, τὸ, frons; pars faciei quæ post seu supra oculos est; (μεταξὺ vel ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὠπὸς, in medio vultu, inter oculos medium, *Ern*) (2) prora navis; (3) frons aciei militaris. Ex ὤψ.

Μετωποσκόπος, ου, ὁ ἡ ἡ, frontis hominum inspector, atque ex eo ingenium dijudicans futuraque augurans. Ex μέτωπον et σκοπὸς, *speculator.*

Μετῴχετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi μετοίχομαι.

Μεῦ, *mei*, gen. sing. *Dor.* pro μοῦ, ab ἐγὼ, *ego.*

ΜΕ´ΧΡΙ, vel seq. vocali, μέχρις, *adv.* (1) *de termino ad quem*, usque ad; (2) *de tempore per quod*, quoad, per. Hinc, μέχρι πότε, quousque; μέχρις ἂν, quamdiu; μέχρις οὗ, quoadusque, quatenus, quantisper; μέχρις οὗ ἂν, quoad; μέχρι τινὸς; usque quo, quousque? μέχρι τινὸς, aliquatenus, quadantenus; μέχρι τοῦδε, hactenus; μέχρι πολλοῦ, diu; μέχρι ζωῆς, quoad vivam; μέχρι παντὸς, in perpetuum.

ΜΗ´, *adv.* ne, non; (2) numquid? an? μὴ οὐ, μὴ οὐκ, μὴ οὐχὶ, quin nisi; μὴ γὰρ γε, μὴ γὰρ δὴ, μὴ δῆτα, absit enim; εἰ μὴ, nisi; εἰ δὲ μήγε, cæteroquin; sin minus; μὴ ἄρα, ne forte. Τὸ μὴ καλὸν, quod inhonestum est, scelus: vide in καλός. Εἰ δὲ μὴ, aliquando reddendæ sunt istæ particulæ *sin vero.* Ὅστις ἂν ἐλεύθερος εἶναι βούληται, μήτε θελέτω τι, μήτε φευγέτω τι τῶν ἐπ' ἄλλοις· εἰ δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη; *Epict.* 14. Μεμηχάνηται τοὔργον, εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσεται, *Soph. Trach.* 587. Μὴ οὐ et οὐ μὴ differunt: οὐ μὴ significat non *absolute*, οὐ μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι, placide non te audient; sed μὴ οὐ λάβωσί σ' ἄσμενοι, vereor, ut te sint placide accepturi, (subaudiendo δέδοικα aut simile,) *Eurip. Or.* 774.

Μηδαμῆ, et μηδαμᾶ, *adv.* nusquam, nulla in parte, nequaquam. A μηδαμός.

Μηδαμινὸς, ἡ, ὸν, qui nullius pretii est, inhonoratus.

Μηδαμόθεν, *adv.* nulla ex parte.

Μηδαμόθι, *adv.* nunquam, nusquam. A

Μηδαμὸς, ἡ, ὸν, ne unus quidem, nullus. Ex μηδὲ et ἀμὸς, *aliquis*, (sed hæc est mera terminatio). Hinc

Μηδαμόσε, *adv.* nullum in locum.

Μηδαμοῦ, *adv.* nusquam.

Μηδαμῶς, *adv.* nullo modo, neutiquam.

Μηδὲ, *conj.* neque, nec; (2) ne quidem; μηδ' ἂν εἷς, ne unus quidem, nullus.

Μήδεα, τὰ, pudenda; (2) urina. (1) φίλα δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς ἐσσυμένως ἤμησε, *Hesiod. Theog.* 180. (2) λαγόνων δ' ἀπὸ μήδεα χεύῃ, *Oppian. Cyneget.* 4, 441.

Μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν, *genit.* μηδενὸς, μηδεμιᾶς, μηδενὸς, nemo, nullus; μηδὲν, nihil. Ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς ἐῤῥύσατ' ἐλθὼν μόνος, penitus perditos, liberavit, *Soph. Aj.* 1275. Ὅτι με ἀντ' ἀνδρὸς ἐποίησας τὸ μηδὲν εἶναι, *Herod.* 8, 106. Τὸ μηδὲ ποιήσαντες, *Dionys. Halic. A. R.* 8, 32. Πατρίδα .... τὸ μηδὲν ἡγησάμενος, *Appian. de Rebus Italicis.* Ex μηδὲ et εἷς, *unus.*

Μήδεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro μήδεσο, a μήδομαι.

Μηδέποτε, *adv.* haud unquam, numquam.

Μηδέπω, *adv.* nondum, necdum.

Μηδεπώποτε, *adv.* nunquam, nullo tempore.

Μηδέτερος, έρα, ερον, neuter.

Μηδετέρως, *adv.* neutro modo.

Μηδετέρωσε, neutram in partem.

Μήδετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐμήδετο, a μήδομαι.

Μήδευμα, τὸ, consilium, astus. A μῆδος.

Μηδίζω, fut. ίσω, Medos imitor, seu sequor; lingua Medo[illegible] loquor; cum Medis facio, Medis faveo. [illegible] Μῆδος.

Μηδία, ας, ἡ, Media.

Μηδικὸς, ἡ, ὸν, Medic[illegible]. Μηδικὸς ὀπὸς, succus Medicus. Μηδικὴ πόα, Medica herba. Μηδικὴ, sc. χώρα, Media. Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum, pomum. *Gl. V.* Μηδικὸν, citreum; τὰ Μηδικὰ, res contra Medos gestæ, tempora et bella Persica.

Μήδιος, ου, ὁ, Medius, Medus.

Μηδὶς, ίδος, ἡ, Media, regio Asiæ.

Μηδισμὸς, οῦ, ὁ, Medismus, cum quis cum Medis facit. A Μηδίζω.

Μηδιστὶ, *adv.* Medorum more.

Μηδοκτόνος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui Medos vicit, Medorum occisor. Ex Μῆδος et κτείνω.

Μηδόλως, *adv.* nullo modo, nequaquam.

Μήδομαι, f. ήσομαι, curam gero, delibero; (2) cogito, meditor, molior, struo. Ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεὺς, *Soph. Phil.* 1129. Πρὸς δὲ κακοῖς κακὰ μήδεται, *Eur. Her. Fur.* 1079. A Μῆδος.

ΜΗ´ΔΟΣ, ου, ὁ, Medus, filius Medeæ; (2) Medus, i. e. ex Media oriundus. Μῆδοι, etiam Persæ non raro *apud Vet.*

ΜΗ´ΔΟΣ, εος, τὸ, cura, consilium; in pl. τὰ μήδεα, consilia; (2) pudenda.

Μηδοσύνη, ης, ἡ, consilium, *Suid.* A μῆδος.

Μηδοτιοῦν, *adv.* nihil quidquam. Ex μηδὴ, ὅστις, et οὖν.

Μηδοφόνος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod μηδοκτόνος.

Μηθεὶς, εἰς, ὁ, ne unus quidem, nullus, nemo, et μηθὲν, ενὸς, nihil quidquam.

Μηθέω, seu μήθομαι, (inus.) ex quo μανθάνω mutuatur sua tempora.

Μηκίζω,

Μηκάζω, fut. άσω· μηκάζειν, balare, usitat. de capris. A

ΜΗΚΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι· μηκᾶσθαι, balare, caprissare; perf. part. med. μημακὼς, μημακυῖα. Hinc

Μηκὰς, άδος, ἡ, quæ balat; μηκάδες, balantes.

Μηκασμὸς, ȣ̃, ὁ, balatus. A μηκάζω.

Μηκεδανὸς, ἡ, ὸν, longus. A μῆκος.

Μηκέτι, adv. non amplius, ne posthac, non jam; (2) non, simpl.

Μηκὴ, ῆς, ἡ, balatus. A μηκάομαι. Unde

Μηκητικὸς, ἡ, ὸν, qui balare potest.

Μήκιςα, adv. longissime; (2) tandem. A

Μήκιςος, ίςη, ιςον, longissimus; (2) procerissimus; ἐπὶ μήκιςον, diutissime, Superlat. A μῆκος.

Μηκοποιέω, ῶ, longitudinem addo. In Vulg. in longum produco, μηκοποιήσας, (Ibid.) qui produxit. Ex μῆκος et ποιέω.

ΜΗ͂ΚΟΣ, εος, τὸ, longitudo, prolixitas, proceritas, statura, spatium. Ἐν μήκει χρόνȣ, diuturno tempore, Soph. Trach. 69.

Μηκύνω, fut. υνῶ, longum facio, protelo, produco; μηκυνομένη συλλαβὴ, syllaba quæ producitur; aor. 1. act. ἐμήκυνα. Μηκύνων βοὴν, elata voce, Soph. Œd. Col. 489. Μηκύνειν λόγȣς, longos proferre sermones, Id. Elect. 1484. Πόσȣς εἴποιμ' ἂν ἄλλȣς εἴ με μηκύνειν δέοι; Aristoph. Lys. 1135. χρόνον, Eurip. Fur. 87. βίον, Ib. 143. A præc. Unde

Μηκυσμὸς, ȣ̃, ὁ, productio, dilatatio.

ΜΗ'ΚΩΝ, ωνος, ἡ, papaver; (2) capillitium seu excrementum pinnarum et muricum; (3) pars media in conchis; (4) arenæ quædam species in metallicis, Poll. Μήκωνες, pisces quidam gregales, Aristot. (5) pars intestinorum polypodis, instar vesicæ, atramentum continens. Μήκωνος ὀπὸς, opium, Gl. V.

Μηκωνικὸς, ἡ, ὸν, papavereus. A præc.

Μηκώνιον, ȣ, τὸ, succus papaveris; (2) primum excrementum infantum recens natorum. Ab eod.

Μηκωνὶς, ίδος, ἡ, papaver, Gl. V. μηκωνὶς θρίδαξ, species lactucæ atræ, sic vocata a copia lactis soporiferi.

Μηκωνίτης, ȣ, ὁ, sc. λίθος, gemma papavera exprimens. Ab eod.

Μηκωνῖτις, ιδος, ἡ, species lactucæ lacte soporifero abundans. Ab eod.

Μηκωνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, papaveris speciem habens. Ex μήκων et εἶδος.

Μηλάνθη, ης, ἡ, scarabæorum genus ex floribus mali arboris nasci solitum. Ex μηλέα et ἄνθος, flos.

Μήλατα, μηλάτων, oves, Eust. Ab

Μηλατὴς, ȣ̃, ὁ, opilio, Valin. A μῆλον.

ΜΗΛΕ'Α, ας, ἡ, malus, arbor.

Μήλειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ovinus, ovillus: ut μήλειον κρέας, caro ovilla. A μῆλον.

ΜΗ'ΛΗ, ης, ἡ, specillum, instrumentum chirurgicum, quo aliquid illinitur, vel finditur, vel extrahitur, vel infunditur; item quo immisso in vulnus, &c. tentant chirurgi latentia.

Μηλία γῆ, terra Melia, coloris cineritii. A Μῆλος, Melus.

Μηλιαυθμὸς, ȣ̃, ὁ, ovile, ovium stabulum. Ex μῆλον et ἰαυθμός.

Μηλιάδες, αἱ, Meliades Nymphæ, quæ et Μαλιάδες. A μῆλον. Unde

Μηλίζω, ad colorem mali vergo, colore malum refero; (2) sum colore luteo.

Μηλινοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, melinum seu colorem luteum referens. Ex εἶδος.

Μηλινόεις, όεσσα, όεν, colorem mali cotonei referens. Nicand. μηλινόεσσα, quamvis ibi μειλινόεσσα legatur. A μῆλον. Unde

Μήλινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, colorem mali habens, luteus; flavus, gilvus; μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, ex malis cotoneis.

Μήλιος, ȣ, ὁ, e Melo insula oriundus. Μήλιος λιμὸς, Melia fames, Prov. i. e. maxima.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, malus, arbor; (2) morbus quidam asinorum. A μηλέα.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, regio Thessaliæ. Μηλὶς λίμνη, sinus Maliacus, Soph. Trach. 636.

Μηλίτης, ȣ, ὁ, sc. οἶνος, vinum e malis cotoneis. A μῆλον.

Μηλοβατέω, ῶ, fut. ήσω, oves scando, oves inscendo. Ex μῆλον et βαίνω, scando.

Μηλοβολέω, ῶ, fut. ήσω, malo seu malis peto; (2) ad rem Veneream aliqua illecebra incito. Ex μῆλον et βάλλω.

Μηλοβοτέω, ῶ, fut. ήσω, oves pasco.

Μηλοβοτὴρ, ῆρος, ὁ, ovium pastor, opilio.

Μηλοβότης, ȣ, ὁ, idem. Ex μῆλον et βόσκω.

Μηλόβοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ab ovibus depastus; (2) incultus, ab hostibusque vastatus et pecoribus pascendis relictus. Ex iisd.

Μηλοδόκος, ον, epith. templi, ob sacrificia ex ovibus, ap. Pind.

Μηλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mali speciem habens, sive colore, sive re alia. Ex εἶδος.

Μηλοθύτης, sacerdos, nempe, mactator ovium, Eurip. Alcest. 119.

Μηλόκαρπον, τὸ, aristolochiæ longæ, quæ mascula dicitur, cognomen, Gorr.

Μηλολόνθη, al. μηλολάνθη, ης, ἡ, melolonthe, animalculum floribus insidere solitum, quo pueri ad ludum utuntur; (2) lusus ille puerilis; (3) floris genus. Ex μῆλον et ἄνθος.

Μηλομαχία, ας, ἡ, pugna pomis seu malis commissa. Ex μῆλον et μάχη.

Μηλόμελι, ιτος, τὸ, potus e melle et malis cotoneis. Ex μῆλον et μέλι.

ΜΗ͂ΛΟΝ, Dor. μᾶλον, ȣ, τὸ, malum, pomum; (2) μῆλα, genæ; etiam de mammis puellarum.

Μῆλον, ȣ, τὸ, ovis, pecus; plur. μῆλα, pecudes.

Μηλονόμας, Dor. pro μηλονόμης, idem quod μηλονομεύς. Ἔτλη δὲ σοῖσι μηλονόμας ἐν δόμοις γίνεσθαι, Eurip. Alcest. 576.

Μηλονομεὺς, έως, ὁ, pastor ovium, opilio, Hes. ubi plur. μηλονομεῖς ποιμένες. Ex μῆλον et νέμω, pasco.

Μηλονόμος, ȣ, ὁ, idem, Suid. Ex iisd.

Μηλοπάρειος, et μαλοπάρειος, pro μηλοπάρειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, genas habens malis similes, cujus genæ mali colorem vel rotunditatem referunt. Ex μῆλον et παρειά.

Μηλοπέπονες, melopepones, species cucumerum. Ex μῆλον et πέπων.

Μηλοπλακούντιον, ȣ, τὸ, compositio pharmacopœorum e malis cotoneis vino coctis, adjecto postea melle, pipere, aniso, aliisque. A

Μηλοπλακȣ̃ς, ȣ̃ντος, ὁ, placenta e malis cotoneis. Ex μῆλον et πλακȣ̃ς.

Μηλόσκοπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, unde oves seu pecora quævis conspici possunt.

Μηλόσπορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, malis seu pomis consitus. Ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν, Eurip. Hipp. 742.

Μηλοσσόος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ovium servator.

Μηλοσφαγέω, ῶ, f. ήσω, oves jugulo, oves macto, pecora seu oves immolo. Μηλοσφαγεῖν τε, βȣθύτοις ἐπ' ἐσχάραις, Aristoph. Av. 1237. Simpliciter immolo. Μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμηνʼ ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις, Soph. Elect. 280. Ex μῆλον et σφάττω, macto.

Μηλοσφαγία, ας, ἡ, ovium jugulatio; (2) ovium immolatio, Hes. Ex iisd.

Μηλοτρόφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, oves alens. Ex τρέφω.

Μηλȣ̃χος, ȣ, ὁ, strophium coercendis puellarum mammis usitatum, in Anthologia Reiskii, ubi legendum per η et non per ε.

Μηλοφάγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, oves comedens, ovilla carne vescens. Ex μῆλον et φάγος.

Μηλοφόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, oves occidens.

Μηλοφορέω, ῶ, f. ήσω, mala seu poma fero:

Μηλοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pomifer, mala seu poma ferens; μηλοφόροι, regis Persarum satellites, aurea mala gestantes in hastis. Ex μῆλον et φέρω.

Μηλοφύλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, ovium custos.

Μηλόω, ῶ, f. ώσω, specillum immitto, specillo tento, exploro; (2) demergo, insero vel tentandi vel tingendi causa. A μήλη.

Μήλωθρον, ȣ, τὸ, coloramentum, cui pannus immergitur, Suid. (2) vitis alba, Diosc. Ab eod.

Μήλων, ωνος, ὁ, epith. Herculis, cui inter alia malis sacra fiebant, Poll. A μῆλον.

Μήλωσις, εως, ἡ, specilli demissio, exploratio, quæ fit immisso specillo. A μηλόω.

Μηλωτὴ, ῆς, ἡ, scil. δορὰ, pellis ovina; (2) pellis quævis. Gl. V. pellis lanata. A μῆλον, ovis.

Μηλωτὴς, ȣ̃, ὁ, ovium pastor. Ab eod.

Μηλωτὶς, ίδος, ἡ, specillum, quo ad repurgandas aures utimur. Gl. V. specillum. A μήλη. Unde

Μηλωτρὶς, ίδος, ἡ, Gl. V. auriscalpium.

Μήλωψ, οπος, ὁ ϗ ἡ, colore malum referens, mali faciem habens. Ex μῆλον et ὤψ.

ΜΗ'Ν, conj. autem, vero, pro δὲ; (2) tamen; (3) profecto, sane; ἀλλὰ μὴν, atqui, vero, enimvero; ἀλλὰ μὴν ȣ̓δὲ, neque vero, sed neque; γε μὴν, vero, porro; ἦ μὴν, certe quidem, equidem, profecto; ϗ μὴν, quinetiam; ϗ μὴν δὴ, immo, enimvero; ϗ μὴν γε, at saltem, at vero; ϗ μὴν ϗ, quin etiam; ȣ̓ μὴν, non tamen, nec vero.

ΜΗ'Ν, μηνὸς, ὁ, mensis; οἱ μῆνες, menstrua.

Μηναγυρτέω, ῶ, stipem colligo Matri Deûm. A

Μηναγύρτης, ȣ, ὁ, qui singulis mensibus Matri Deûm stipem colligit, quod officium Rheæ sacerdotis erat. Ex μὴν et ἀγείρω.

Μήνατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. Ion. pro ἐμήνατο, a μαίνομαι.

ΜΗ'ΝΗ, ης, ἡ, luna; (2) umbella lunata.

Μηνιαῖος, αία, αῖον, menstruus, qui est unius mensis. A μήνη.

Μηνίαμα, ατος, τὸ, ira perseverans, simultas, odium. A

Μηνιάω, ῶ, fut. άσω, iram vel odium exerceo, irascor. A μῆνις.

Μηνίγγιον, ȣ, τὸ, membranula. A μῆνιγξ.

Μηνιγγοφύλαξ, ακος, ὁ, custos membranæ cerebri; (2) instrumentum chirurgicum.

ΜΗ'ΝΙΓΞ, γγος, ἡ, membrana cerebrum foris tegens; (2) membrana quævis; (3) sedimentum vini in dolio, priusquam efflorescat et ebulliat, Hes.

Μηνιθμὸς, ȣ̃, ὁ, ira, iracundia, ira divina. A μηνίω.

Μήνιμα, ατος, τὸ, idem; (2) furor, insania. Κἂν παλαιῶν μηνιμάτων ἐφέλκεται σίγματα, Hierocl. in Aurea Carm. 136. Ab eod.

ΜΗ͂ΝΙΣ, ιος, vel ιδος, ἡ, ira permanens, diuturna, odium, inimicitia.

Μηνίσας, qui iratus fuit, aor. 1. part. act. verbi μηνίω.

Μηνίσκος, ȣ, ὁ, lunula; (2) species aciei; (3) μηνίσκοι, umbellæ lunatæ, in statuarum capitibus, quæ lunæ crescentis cornua referunt; (4) æramenta gubernaculi; (5) membranæ tenues, bracteæ; (6) ornamenta collaria, torques, monilia. Dim. a μήνη.

Μηνίω, f. ίσω, succenseo; iram, odium, vel simultatem exerceo; irascor. Αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ παρήμενος, Il. 1, 448. A μῆνις.

Μηνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lunæ formam habens, lunæ similis, corniculatus, lunatus. Ex μήνη et εἶδος, species. Hinc

Μηνοειδῶς, adv. in modum lunæ curvatæ seu falcatæ.

Μήνυμα, ατος, τὸ, signum, indicium, indicatio, significatio. Ph. indago. A μηνύω. Unde

Μήνυσις, εως, ἡ, indicatio, indicium.

Μηνυτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Μηνυτὴς, ȣ̃, ὁ, index, nunciator, delator; (2) dicitur et de Historico, ap. Luc. Hinc

Μηνυτικὸς, ἡ, ὸν, significandi seu indicandi vim habens, significativus. Gl. V. indicativus.

Μήνυτρον, ȣ, τὸ, indicii præmium:

Μηνύτωρ, ορος, ὁ, index, nunciator. A

ΜΗΝΥ'Ω, fut. ύσω, indico, significo, nuncio, certiorem facio, declaro, defero; μεμηνυκέναι, perfect. inf. indicasse; aor. 1. pass. μηνυθεὶς, indicatus. Ποίῳ γὰρ ἀνδρὸς τὴν δὲ μηνύει τύχην; Soph. Œd. Tyr. 101.

ΜΗΟ῀Ν, ȣ, τὸ, meum, herba, alias athamanticum. *Angl.* SPIGNEL, or MEW.

Μὴ 'πιβάλῃς, *Poet.* pro μὴ ἐπιβάλῃς, *ne injicias, ne injiceres*; sic

Μὴ 'πιτάμῃς, *Poet.* pro μὴ ἐπιτάμῃς, *ne incidas.*

Μήπη, nequa, *Gl. V.*

Μήποτε, nunquam, non unquam; (2) ne quando; (3) ne; (4) num, μηπότε ἆν, numquid ergo; (5) forte.

Μήποθεν, necunde, *Gl. V.*

Μήποτε, nequando, *Gl. V.*

Μήποτε ἆν, numquid ergo, *Gl. V.*

Μήπȣ, necubi, ne forte.

Μήπω, nondum, necdum.

Μήπωγε, *adv.* idem.

Μήπως, ne, ne quo modo, ne quo pacto, ne qua, ne forte; (2) an forte.

Μηραῖος, αία, αῖον, femoralis. A μηρός.

ΜΗΡΙΝΘΟΣ, ȣ, ὁ, funiculus, filum. Πέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, *Il.* 23, 854. Ἡ μήρινθος ἐδὲν ἔσπασεν, hoc consilium nihil effecit, *Arist. Thesm.* 935. Proverbium: a metaphora τῶν σχοίνοις θηρευόντων ἢ ἁλιευόντων, de funiculo piscatorio.

Μηρίον, ȣ, τὸ, femur. A μηρός.

Μηρορραφὴς, έος, ὁ ἡ, femori insutus; epith. Bacchi. Ex μηρὸς et ῥάπτω, *suo.*

ΜΗΡΟ'Σ, ȣ, ὁ, femur, femen, plur. μηρὰ, *per Metaplasm.* pro μηροὶ, *Odyss.* 2, 179.

Μηροτομέω, ῶ, fut. ήσω, femur incido, femur abscindo. Ex μηρὸς et τέμνω.

Μηροτραφὴς, έος, ὁ, epith. Bacchi, quia in Mero monte educatus, *Strabo.*

Μηροτυπὴς, έος, ὁ ἡ, femora feriens seu percutiens. Ex μηρὸς et τύπτω.

Μήρυγμα, ατος, τὸ, *ap. Nic.* de tractu et glomeratione serpentis. A μηρύκω.

Μηρυκάζω, fut. άσω, cibum remando, rumino.

Μηρυκάομαι, ῶμαι, rumino.

Μηρυκίζω, fut. ίσω, idem. Hinc

Μηρυκισμὸς, ȣ, ὁ, ruminatio.

Μηρύκω, et μηρύκομαι, revolvo, rumino.

Μήρυμα, ατος, τὸ, glomeramen. A μηρύω.

Μήρυξ, υκος, ὁ, piscis quidam ruminans. *Gl. V.* rumen. A μηρύω.

Μηρύσασθαι, *glomerasse*, aor. 1. inf. med.

ΜΗΡΥ'Ω, f. ύσω, revolvo, glomero, agglomero, et filum deduco; (2) texo, intexo. Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, *Theoc.* 1, 29.

Μήσαο, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐμήσασο, a μήδομαι, *curo.*

Μήσεαι, 2. sing f. 1. ind. med. *Ion.* pro μήσεσαι.

Μήστειρα, ἡ, investigatrix, *Æsch.*

Μῆστι, *Dor.* pro μὴ ἐστι, *non est*, sed recte etiam scripseris μὴ 'στι Conf. μὴ 'πιβάλῃς.

Μῆστο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐμέμηστο.

Μήστωρ, ωρος, ὁ, consiliarius, consultor; (2) peritus. (2) μήστωρες ἀϋτῆς, *Il.* 4, 328. A μήδομαι vel μάομαι.

ΜΗ'ΤΕ, *conj.* neque, nec.

Μητέριος, ȣ, ὁ, maternus, *in Epigram.* A

ΜΗ'ΤΗΡ, μητέρος, *et per Syncop.* μητρὸς, ἡ, mater, genitrix; (2) matrix, uterus; *apud Script. Eccles.* baptisterium.

Μήτειρα, ἡ, mater, al. δημήτειρα, *Il.* 14, 259.

Μήτι, ne quid, numquid; pro μή τι.

Μητιάω, ῶ, consilia agito, consulto, delibero; molior, rem quampiam machinor; μητιόωσι, 3. plur. ind. pro μητιῶσι, μητιάεσι· μητιόωσα, part. præs. fœm. pro μητιῶσα, μητιάȣσα. Dicitur et μητιᾶσθαι, significatione act. A μῆτις.

Μητιέτης, ȣ, ὁ, consilio pollens, prudens, consiliarius, consultor; μητίετα pro μητιέτης, *ap. Hom.* Ab eod.

Μητίζομαι, vel potius μητίομαι, consilia agito, consulto; (2) molior, efficio, struo, machinor; fut. μητίσομαι, versus causa μητίσσομαι. Μίσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσσομαι ἔχθεα λυγρά, *Il.* 3, 416.

Μήτιμα, ατος, τὸ, consilium, *Eust.*

Μητιόεις, όεσσα, όεν, consilio abundans, cui multum est consilii.

Μητιόωσιν, *consultant*, 3. plur. præs. ind. act. *Poet.* cum ν ἐφελκ· pro μητιῶσι, a μητιάω.

ΜΗ'ΤΙΣ, ιδος, ἡ, consilium, intelligentia, prudentia, sapientia, vafrum consilium.

Μητίω, idem quod μητίζομαι, *Eust.*

Μήτοι, *adv.* ne forte.

Μήτοιγε, *adv.* idem, nequaquam.

Μήτρα, ας, ἡ, matrix, uterus, vulva; (2) secundæ; (3) arboris medulla; (4) vesparum genus. A μήτηρ.

Μητραγυρτέω, ῶ, fut. ήσω, Matri Deûm sive Cybelæ stipem colligo. A

Μητραγύρτης, ȣ, ὁ, qui Matri Deûm stipem colligit. Ex μήτηρ et ἀγείρω.

Μητράδελφος, ȣ, ὁ, matris frater, avunculus; sed ἡ μητράδελφος, ȣ, matris soror, matertera. *Gl. V.* μητραδέλφη, matertera.

Μητράζειν, matrescere, *Gl. V.* A μήτηρ.

Μητραλοίας, et μητραλῴας, et -ης, ȣ, ὁ, matris percussor, matricida. Ex μήτηρ et ἀλοιάω.

Μητραλῴην, *Att.* et *Ion.* pro μητραλοίαν.

Μητράριον, ȣ, τὸ, matercula, *Gl. V.* A μήτηρ.

Μητρεγχύτης, ȣ, ὁ, instrumentum quo medicamentum in uterum infunditur. Ex μήτρα et ἐγχύω, *infundo.*

Μήτρῃ, *Ion.* pro μήτρα.

Μητριάζειν, idem quod μητραγυρτεῖν, *Poll.*

Μητρίδιος, α, ον, epith. urticæ; matrix, semen in se habens, *ap. Aristoph. Ern.*

Μήτρια· τὰ μήτρια, materna, *Gl. V.*

Μητρικὸς, ἡ, ὸν, maternus. A μήτηρ.

Μητρικῶς, *adv.* matris more.

Μητρὶς, ίδος, ἡ, ut πόλις, χώρα, vel γῆ, civitas, regio vel terra materna, ex qua mater alicujus oriunda est. Ex μήτηρ.

Μητρογαμέω, ῶ, fut. ήσω, matrem uxorem duco.

Μητροδίδακτος, ȣ, ὁ ἡ, a matre edoctus. Ex διδάσκω.

Μητρόδοκος, ȣ, ὁ ἡ, a matre receptus. Ex δέχομαι.

Μητρόθεν, *adv.* a matre, ex parte matris.

Μητρόθεος, ȣ, ἡ, Deûm mater, seu parens; epith. B. Virginis.

Μητροκασιγνήτη, ης, ἡ, matris germana, matertera.

Μητροκασίγνητος, ȣ, ὁ, matris frater, avunculus.

Μητροκτονέω, ῶ, fut. ήσω, matrem occido. A

Μητροκτονία, ας, ἡ, matricidium, *R.* A

Μητροκτόνος, ȣ, ὁ ἡ, matricida, qui vel quæ matrem occidit. Ματροκτόνον αἷμα χεῖρε θέσθαι, cæde matris manus polluere, *Eur. Or.* 831. Ex μήτηρ et κτείνω.

Μητροκωμία, ας, ἡ, vicus aliorum vicorum mater; seu ex quo coloniæ deducuntur. Ex μήτηρ et κώμη, *vicus.*

Μητρομήτωρ, ορος, ἡ, matris mater, avia materna. A μήτηρ geminato.

Μητρόξενος, ȣ, ὁ ἡ, spurius.

Μητροπάρθενος, ȣ, ἡ, mater et virgo, epith. Mariæ.

Μητροπάτωρ, ορος, ὁ, matris pater, avus maternus.

Μητρόπολις, εως, ἡ, metropolis, urbium aliquarum mater, sive quæ colonias emisit; urbs prima provinciæ.

Μητροπολίτης, ȣ, ὁ, qui ex urbe matrice seu metropoli est; (2) episcopus metropolitanus, qui metropoli præest, et alios episcopos sub se habet. A præc.

Μητροπόλος, ȣ, ὁ, sacerdos Cereris.

Μητροπρεπῶς, *adv.* ut matrem decet. Quasi a μητροπρεπής. Ex μήτηρ et πρέπει.

Μητρορραίστης, ȣ, ὁ, qui matrem violat, qui matri manus intulit, *Suid.* Ex ῥαίω.

Μητρόρριπτος, ȣ, ὁ ἡ, a matre abjectus, *R.* Ex μήτηρ et ῥίπτω.

Μητροτρεφὴς, ὲς, matris alumnus. A τρέφω.

Μητροτύπτης, ȣ, ὁ, matricida. A τύπτω.

Μητροφθόρος, ȣ, ὁ ἡ, qui matrem occidit, matricida. Ex μήτηρ et φθείρω.

Μητροφόνος, ȣ, ὁ, idem. Ex φένω.

Μητροφόντης, ȣ, ὁ, idem. Ὁ μητροφόντας δράκων, (Orestes) *Eurip. Orest.* 1424. Ex eod.

Μητρυιὰ, ᾶς, ἡ, noverca; (2) altera patria, h. e. ubi quis vivit, et tamen non natus est; (3) novercæ indolem habens, h. e. iniqua dura. A μήτηρ.

Μητρυιάζειν, novercari, *Gl. V.* A præc.

Μητρυιὸς, ȣ, ὁ, vitricus, per jocum. Ab eod.

Μητρυιώδης, ȣ, ὁ ἡ, novercalis. A μητρυιά.

Μητρῳακὸς, ut μητρῳακὰ ἀγιστεῖα, purificationes in sacris Cybeles fieri solitæ. A μητρῷος.

Μητρῴας, seu ματρωΐας, ὁ, matris pater, vel maternus avus. *Poll.*

Μητρῷιος, idem quod μητρῷος, *Ep.*

Μητρωνυμικὸν, nomen e nomine matris factum.

Μητρῷος, ῴα, ῷον, maternus. Hinc et μητρῷον, ȣ, fanum Cybeles seu Magnæ matris Deûm.

Μητρῷα, τὰ, sacra Cybeleia.

Μήτρως, ωος, ὁ, avunculus maternus. Accus. μήτρωα. Πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, *Il.* 2, 662.

Μηχανάαται, *machinatur*, 3. sing. præs. ind. med. *Poet.* pro μηχανᾶται. A

Μηχανάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, machinor, molior, struo, agito; inf. μηχανάσθαι, *Poet.* μηχανάασθαι· μηχανόωνται, 3. plur. præs. ind. *Poet.* pro μηχανῶνται, μηχανάονται· μηχανεώμενοι, part. *Ion.* pro μηχανώμενοι. Μηχανῶμαι etiam pass. ut μεμηχάνητο, plusquam perfect. arte mechanica factus erat; part. perf. μεμηχανημένος, arte factus; subdole compositus. Terminationes activæ raro occurrunt, *Soph.* μηχανᾷν, moliri. *Hom.* μηχανόωντας, part. *Ion.* pro μηχανῶντας, μηχανάοντας. Μεμηχάνηται τἄργον, rite confectam, *Soph. Trach.* 595. Πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, *Aristoph. Pace*, 619. Ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχανώμεθα, *Eurip. Hipp.* 335.

Μηχανάω, ῶ, conor aliquid efficiendum, quæro rationem efficiendi, molior, struo. Οἳ ὅρ' ὧ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας, *Odyss.* 18, 142. Φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾷν θεὸς, *Soph. Aj.* 1037. Forma media usitatior est.

Μηχανεύω, fut. εύσω, excogito, machinor. Hinc perf. part. pass. μεμηχανευμένος, excogitatus, 2 *Paralip.* 26, 15. *Suid.* A

ΜΗΧΑΝΗ', ῆς, ἡ, machina, instrumentum; (2) artificium, seu adminiculum, quo quis utitur ad aliquid efficiendum; (3) commentum, ars, solertia; (4) machina bellica; (5) machinatio, consilium, molitio, *Gl. V.* πάσῃ μηχανῇ, quovis modo, etiam atque etiam, ἐδεμία μηχανὴ dicitur de re impossibili.

Μηχάνημα, ατος, τὸ, machina, machinamentum, dolus, ars, stratagema; molitio, *Gl. V.* A μηχανάομαι.

Μηχάνησις, εως, ἡ, machinatio, machinamentum. Ab eod.

Μηχανητέον, *adv. posit.* machinandum. Ab eod.

Μηχανητὴς, ȣ, ὁ, machinator. Ab eod. Hinc

Μηχανητικὸς, ἡ, ὸν, machinandi, seu machinas conficiendi, peritus; (2) solers in excogitando.

Μηχανηφόρος, ȣ, ὁ ἡ, machinam ferens, *Suid.* Ex μηχανὴ et φέρω.

Μηχανικὸς, ἡ, ὸν, machinandi, seu machinas fabricandi, peritus; (2) *subst.* artifex eorum quæ ingenio simul et manu fiunt; sed ἡ μηχανικὴ, ῆς, scil. τέχνη, ars mechanica:

Μηχανιώτης, ȣ, ὁ, machinator, versutus. *Voc.* μηχανιῶτα. A μηχανή.

Μηχανοδίφης, ȣ, ὁ, idem. A διφάω.

Μηχανόεις, εσσα, εν, idem.

Μηχανοίατο, 3. plur. præs. opt. med. *Ion.* pro μηχανοῖντο, a μηχανέομαι.

Μηχανοποιέω, ῶ, machinas fabrico, *R.*

Μηχανοποιΐα, ας, ἡ, machinarum fabricatio. A

Μηχανοποιὸς, ȣ, ὁ ἡ, machinarum faber, machinarum theatralium artifex et moderator. Ex μηχανὴ et ποιέω.

Μηχανορραφέω, fraudes excogito.

Μηχανορραφία, ας, ἡ, machinarum structio, fraudum excogitatio. A

Μηχανορράφος, ȣ, ὁ ἡ, dolorum et fraudum artifex, machinarum excogitator, malorum inventor. Μηχανορράφοι κακῶν, *Eurip. Andr.* 448. Ἁπάντων τῶνδε μηχανορράφος, *Id. ibid.* 1117. Ex μηχανὴ et ῥάπτω.

Μηχανουργὸς, ȣ, ὁ ἡ, machinas fabricans. Ex μηχανὴ et ἔργον.

Μηχανώμενος, præs. part. med. *contr.* pro μηχανόμενος, a μηχανάω.

Μῆχαρ, τὸ, artificium, commentum, conamen; (2) adjumentum, remedium, *Lycophr.* A

Μῆχος, εος, τὸ, artificium, machinatio, consilium, commentum; (2) dolus, ars. A μάω.

Μία, una. Vide εἷς.

Μιαιγαμία, ας, ἡ, nuptiæ incestæ, impuræ, *Suid.* Ex μιαίνω et γάμος.

ΜΙΑΙ'ΝΩ, fut. ανῶ, inquino, conspurco, polluo, fœdo; (2) inficio colore, tingo; (3) conscelero; μιήνῃ, 3. sing. aor. 1. act. conj. tinxerit; μιάνθησαν, 3. plur. aor. 1. pass. pro ἐμιάνθησαν, maculati sunt; μιᾶναι, aor. 1. act. inf. violare, *Ph.* Εἵματα καλὰ μιαινεῖς, *Theoc.* 27, 52. Οὐ μιανθῆναι θέλων, *Eur. Ion.* 1159.

Μιαιφονέω, ῶ, fut. ήσω, polluo me cæde, homicidium perpetro; μιαιφονεῖ, trucidat. Πόνηρόν γ' αἱρεῖσιν μιαιφονεῖν, *Eur. Iphig. in Aul.* 1412.

Μιαιφονία, ας, ἡ, contaminatio e cæde; (2) cædes nefaria et scelerata, homicidium impium, parricidium. A

Μιαιφόνος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui se cæde polluit, qui homicidium perpetravit, homicida nefarius, latro; (2) sanguinarius, crudelis, propensus ad sanguinem effundendum. Ex μιαίνω et φόνος.

Μιαιφονώτατα, *adv.* crudelissime, fœdissime.

Μίαμμα, ατος, τὸ, tinctura, *Suid.* A μιαίνω.

Μιάνθην, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐμιάνθησαν, a μιαίνω.

Μίανσις, εως, ἡ, pollutio. Ab eod.

Μιαντὸς, inquinatus, *Gl. V.* Ab eod.

Μιανῶ, fut. 1. ind. act. verbi μιαίνω.

Μιαρία, ας, ἡ, impuritas, scelus. A

Μιαρὸς, ρὰ, ρὸν, spurcus, pollutus, contaminatus; (2) scelestus, dirus, sceleratus, impurus, flagitiosus, abominandus, obscœnus. A μιαίνω.

Μιαροφαγέω, ῶ, fut. ήσω, cibis vetitis vescor.

Μιαροφαγία, ας, ἡ, vetitorum esus. A

Μιαροφάγος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui vetitis cibis vescitur.

Μιαρῶς, *adv.* impure; (2) sceleste, scelerate.

Μίασμα, ατος, τὸ, inquinamentum; (2) contagium; (3) piaculum; (4) stuprum. Μίασμα τοῦ τεθνηκότος, piaculum defuncti contractum nece, *Soph. Œd. Tyr.* 313.

Μιασμὸς, ῦ, ὁ, idem. A μιαίνω.

Μιάστωρ, ορος, ὁ, contaminator; (2) fœdus, impurus, cæde vel alio scelere contaminatus; (3) malus genius, furia vindex. (3) αὐθέντην δέ σε, μιάστορ' ὥς τιν' εἰσδέδορκα, *Eurip. Andr.* 615. Σῷ κάρᾳ μιάστορες, tuo capiti dæmones infesti, *Id. Med.* 1371. Τὴν Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς ᾅδου βαλεῖν, *Id. Or.* 1584. Ab eod.

Μίγα, *adv.* mistim, promiscue. A μίγνυμι.

Μιγάδην, *adv.* idem et ab eod.

Μιγάζομαι, misceor. Ab eod.

Μιγὰς, άδος, ὁ ἡ ἡ, mistus, permistus, miscellaneus. Hinc μιγάδες, hominum colluvies, homines promiscue convenæ. Ab eod.

Μίγδα, *adv.* mixtim, promiscue:

Μίγδην, *adv.* idem. Ab eod.

Μιγεῖεν, *mixti sint*, 3. plur. aor. 2. opt. pass. pro μιγείησαν, *Il.* 3, 301.

Μιγείη, 3. sing. aor. 2. opt. pass. verbi μίγνυμι

Μιγεὶς, *mixtus*, part. aor. ejusd.

Μίγεν, 3. plur. aor. ejusd. in ind. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐμίγησαν.

Μιγέωσιν, 3. plur. aor. ejusd. conj. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro μιγῶσι.

Μιγήμεναι, a. 2. inf. *Dor.* et *Att.* pro μιγῆναι.

Μίγην, aor. idem in ind. *Ion.* pro ἐμίγην.

Μιγῆναι, aor. idem in inf.

Μιγήσομαι, fut. 2. ind. pass. verbi μίγνυμι.

Μίγμα, ατος, τὸ, mixtura, farrago; μίγματα, peculiariter de medicamentorum misturis. Ab eod. μίγνυμι.

Μιγματοπώλης, ε, ὁ, pharmacopola.

Μιγμὸς, ῦ, ὁ, idem quod μίγμα, *ap. Laert.*

ΜΙ'ΓΝΥΜΙ, vel μιγνύω, fut. μίξω, misceo, permisceo; pass. μίγνυσθαι, misceri; prope accedere, consuescere, de concubitu; aor. 1. inf. μιχθῆναι aor. 2. μιγῆναι, part. aor. 1. μιχθεὶς, μιχθεῖσα perf. pass. part. μεμιγμένος, mistus. Τῶν τε πυρῶν μῖξον αὐτοῖς, *Aristoph. Pace*, 1152. Πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς, *Eur. El.* 756.

Μιγνῦναι, *miscere*, præsens in inf. act.

Μίγω, (inus.) unde μίξω, f. verbi μίσγω, seu μίγνυμι.

ΜΙ'ΔΑΣ, ε, ὁ, Midas, nomen regis Phrygiæ; (2) nomen jactus tesserarii seu aleatorii admodum felicis; (3) bestiola fabas exedens.

Μιηφόνος, pro μιαιφόνος.

ΜΙ'ΘΡΑΣ, ε, ὁ, Sol, apud Persas, ut Deus.

Μικκὸς, ἡ, ὸν, parvus, exiguus. Hinc μικκὸν, *adv.* parum, paulisper. *Vox Dorica.*

Μικκύλος, parvulus, pusillus. Dim. a præc.

Μικραδικητικὸς, ἡ, ὸν, in parvis injuriosus.

Μικραίτιος, ε, ὁ ἡ ἡ, ob parvas res expostulans. Ex μικρὸς et αἰτία, *causa.*

Μικραύλαξ, ακος, ὁ ἡ ἡ, paucos vel etiam parvos sulcos habens, *Suicer.*

Μικρᾶς, gen. sing. f. g. pro μικρᾶς.

Μικροβασίλειος, α, ον, regnum parvum habens. Μικροβασιλείας δὲ ὢν αὐτῷ τῆς ἀρχῆς δεῖται τοῦ πατρὸς Διὸς, quum regia ejus auctoritas intra paucos duntaxat homines concluderetur, precatus est suum patrem Jovem, *Eustath. ad Hom. Il.* 1. A

Μικροβασιλεὺς, έως, ὁ, rex parvus, regulus. Μικροβασιλεὺς αὐτὸς ὢν, parvo admodum regno potitus, *Eustath. ad Hom. Il.* 1.

Μικρόβιος, ε, ὁ ἡ ἡ, breve tempus vivens, qui exiguæ est vitæ.

Μικρόβωλος, ε, ὁ ἡ ἡ, parvas habens glebas.

Μικρογένειος, ε, ὁ ἡ ἡ, parvum mentum habens, *R.* Ex μικρὸς et γένειον.

Μικρόγενυς, υος, ὁ ἡ ἡ, idem, *R.*

Μικρογλάφυρος, ε, ὁ ἡ ἡ, parvos et aptos articulos habens, *Suicer.*

Μικρογναμοσύνη, ἡ, pusillanimitas, animus demissus et abjectus, *Pollucis Onomast.*

Μικρογραφέω, vocali brevi scribo, verbi causa, ο pro ω. Μικρογραφεῖν δὲ δεῖ τὸ ὄρος, διὰ τὸ εἶναι τὸν πόδα ἀνάπαιστον, *Schol. Soph. ad Elect.* 199.

Μικροδοσία, ας, ἡ, exigua donatio, parvum munus. Ex μικρὸς et δόσις.

Μικροθαύμαστος, ὁ ἡ ἡ, res parvas admirans, *Schol. Aristoph. ad Equit.* A θαυμάζω.

Μικροθυμέω, ῶ, fut. ήσω, animo pusillo sum.

Μικροθυμία, ας, ἡ, pusillanimitas. A

Μικρόθυμος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui animo pusillo est.

Μικροκαρπία, ας, ἡ, parvi fructus editio, fructus exiguitas. A

Μικρόκαρπος, ε, ὁ ἡ ἡ, fructus exiguos edens.

Μικροκέφαλος, ε, ὁ ἡ ἡ, exiguum habens caput. Ex μικρὸς et κεφαλή.

Μικροκίνδυνος, ε, ὁ ἡ ἡ, parva suscipiens pericula.

Μικροκλέπτης, ε, ὁ, fur rerum minutarum, *Schol. Aristoph. ad Vespas.*

Μικροκοίλιος, ε, ὁ ἡ ἡ, exilem habens ventrem. Ex μικρὸς et κοιλία.

Μικρόκομψος, ον, parum concinnus, vel affectatam in minutiis ac puerilem concinnitatem habens. Ἡγησιακὸν τὸ σχῆμα τοῦτο τῆς συνθέσεως, μικρόκομψον, ἀγεννὲς, μαλθακόν, *Dion. Halic. de Composit. Verborum.*

Μικρόκοσμος, ε, ὁ, parvus mundus, homo.

Μικροληψία, ας, ἡ, paucorum acceptio. Ex μικρὸς et λῆψις.

Μικρολογέομαι, ῦμαι, rei parvæ rationem habeo; (2) anxie et scrupulose circa vilia et spernenda occupor; (3) sordide et parce facio; (4) scrupulose rem expendens facio. Μηδὲν περὶ συγχρήσεως τῶν φωνηέντων μικρολογημένη, *Hermog.* (4) οὐδὲ μικρολογούμενοι παθεῖν ὅτι ἂν ζημιῶτε, irrogaturi estis, *Appian. Punic.* 79.

Μικρολογία, ας, ἡ, oratio tenuis omnique sententiarum dignitate destituta; (2) cura quæ impenditur rebus parvis ac vilibus tanquam magnis; (3) sordes, avaritia, parsimonia. A

Μικρολόγος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui rerum exiguarum ac vilium rationem habet, qui in minima quæque inquirit, scrupulosus; (2) sordidus, tenax, præparcus.

Μικρολόγως, *adv.* res parvas magni æstimando; (2) sordide, præparce.

Μικρόλυπος, ε, ὁ ἡ ἡ, cui res minimæ animi molestiam adferunt. Ex μικρὸς et λύπη.

Μικρομελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, parva habens membra. Ex μικρὸς et μέλος.

Μικρομέρεια, ας, ἡ, tenuitas partium. A

Μικρομερὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, parvis partibus constans. Ex μικρὸς et μέρος.

Μικρόμματος, ε, ὁ ἡ ἡ, parvos oculos habens. Ex μικρὸς et ὄμμα.

Μικρόπεπλος, ε, ὁ ἡ ἡ, parvum peplum gestans, *R.*

Μικροποιέω, ῶ, fut. ήσω, minutum reddo. Μικροποιῶν δ' οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, &c. *Longin.* 41.

Μικροποιὸς, ὸν, minutum, humile reddens. Μικροποιὸν δ' οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ καὶ σεσοβημένος, *Longin.* 41.

Μικροπολίτης, ε, ὁ, parvæ urbis civis. Hinc

Μικροπολιτικὸς, ἡ, ὸν, civi parvæ civitatis conveniens seu usitatus, &c. Hinc μικροπολιτικὸν, ῦ, multitudo parvi oppidi, *item* mores moribus parvi oppidi similes.

Μικροπόνηρος, ε, ὁ ἡ ἡ, in parva re improbus.

Μικροπρέπεια, ας, ἡ, illiberalitas, sordes, indecora parsimonia.

Μικροπρεπεύομαι, fut. εύσομαι, indecore parcus sum, sum vilis abjectique animi. A

Μικροπρεπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, viles abjectosque decens; (2) vilis, sordidus, illiberalis. Ex πρέπει.

Μικροπρεπῶς, *adv.* sordide, illiberaliter.

Μικροπρόσωπος, ε, ὁ ἡ ἡ, faciem parvam habens, *R.*

Μικροπτέρυξ, γος, parvas alas habens. *Schol. Pind. ad Pyth.* 4, 29.

Μικρόρραξ, αγος, ὁ ἡ ἡ, qui parvos habet acinos.

Μικρόρριν, vel μικρόρρις, ινος, ὁ ἡ ἡ, parvum nasum habens.

Μικρορρύγχος, ὁ, ἡ, idem quod μικρόρραξ.

ΜΙΚΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, parvus, exiguus; (2) qui parvi pretii aut momenti est; (3) paucus; μικρὸν, *adv.* paululum, parum; μικροῦ, prope, fere, propemodum; μικροῦ δεῖν, paulo minus, pene, *Ph.* μικροῦ πρόσθεν, paulo ante, *Ph.* μικρῷ πρότερον, paulo ante; μικρῷ ὕστερον, paulo post; et μικρὸν πρότερον, μικρὸν ὕστερον.

Μικροσκελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, parva habens crura. A σκέλος.

Μικροσπέρματος, ε, ὁ ἡ ἡ, parvum semen habens. Ex μ. et σπέρμα.

Μικρόσπερμος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem et ex iisd.

Μικρόσταχυς, υος, ὁ ἡ ἡ, parvas spicas habens.

Μικρόστομος, ε, ὁ ἡ ἡ, os parvum habens.

Μικροσφαίρος, ον, folia perparva habens.

Μικρόσφυκτος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui parvus et debilis est pulsus; (2) debilis. A σφύζω.

Μικροσφυξία, ας, ἡ, exilitas pulsus arteriarum.

Μικρόσχημος, ε, ὁ ἡ ἡ, parvum habitum gerens. A σχῆμα.

Μικρότατον, paululum, *Gl. V.*

Μικρότερος, minor, *Ph.* A μικρός.

Μικροτέχνης, ε, ὁ, vilis et abjectus artifex. A τέχνη.

Μικρότης, ητος, ἡ, parvitas, exiguitas, pusillitas. A μικρός.

Μικροτράπεζος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui exiguam seu tenuem habet mensam. Ex τράπεζα.

Μικρότριχος, ε, ὁ ἡ ἡ, parvos seu breves habens pilos. A θρίξ.

Μικροφάγος, ε, ὁ ἡ ἡ, tenuissimo victu utens.

Μικροφιλοτιμία, ας, ἡ, inepta et sordida gloriæ ambitio, ambitio frivola. A

Μικροφιλότιμος, ε, ὁ ἡ ἡ, e rebus tenuibus honorem captans, *Theophr.*

Μικροφρόνως, *adv.* illiberaliter, sordide.

Μικροφροσύνη, ης, ἡ, pusillanimitas. A

Μικρόφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, pusillanimus. Ex μικρὸς et φρήν.

Μικροφυὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, pusillus. A φύη.

Μικροφυΐα, ας, ἡ, parvitas a natura. A præc.

Μικρόφυλλος, ε, ὁ ἡ ἡ, parva habens folia.

Μικροφωνία, ας, ἡ, exilitas vocis. A

Μικρόφωνος, ε, ὁ ἡ ἡ, gracilem et exilem vocem habens. A φωνή.

Μικροχαρὴς, ὲς, rebus parvis, nihili, frivolis gaudens. A χαίρω.

Μικρόχωρος, ȣ, ὁ, ἡ, exiguum solum habens.

Μικροψυχέω, ῶ, fut. ήσω, pusillo animo sum; exponitur etiam, animo deficio.

Μικροψυχία, ας, ἡ, pusillanimitas, animus demissus et abjectus. A

Μικρόψυχος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui animo demisso et abjecto est, pusillanimus. A ψυχή.

Μικρύνω, parvum reddo, imminuo. A μικρός.

Μικρῶς, *adv.* parum, leviter. Ab eod.

Μικτέον, miscendum, *Steph.*

Μίκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐμέμικτο, a μίγνυμι. Unde

Μικτὸς, ἡ, ὸν, mixtus; (2) qui misceri potest. A μίγνυμι, *misceo.*

Μίλαξ, ακος, ἡ, taxus; hederæ species. Vide σμίλαξ.

Μιλησιεργὴς, Milesio opere factum; sicut celebrantur Μιλήσια στρώματα, Milesia stragula, et Μιλήσια ἔρια, Milesiæ lanæ. Ex ἔργον et Μίλητος, Miletus, quæ est urbs Asiatica.

ΜΙΛΙΑ'ΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, milliarium, columna Romæ, unde milliaria numerari cœpta; (2) vas ad parandam aquam calidam, *Athen.*

Μιλιάζω, vel μιλιάω, fut. άσω, milliaria demetior. Hinc μεμιλιάσθαι, per milliaria esse dimensa, *Strab.* A μίλιον. Hinc

Μιλιασμὸς, ȣ̃, ὁ, dimensio per milliaria.

Μίλιγδος, plasticæ artis vox, unde ἀσπίδα ἡμιμίλιγνον. Vide *Poll.*

Μιλίγματα, τὰ, reliquiæ, *E. M.*

ΜΙ'ΛΙΟΝ, ȣ, τὸ, milliare, spatium mille passuum.

Μίλλω, mitto, *Æsch. Stanl.* al. μύλλω, *Turn.*

Μίλον, ȣ, τὸ, aut μίλος, ȣ, ὁ, milacis, seu smilacis, taxi, sive hederæ flos, *Poll.*

Μίλτειος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui e minio, aut minio tinctus, est. A μίλτος.

Μιλτηλεφὴς et -ιφὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, minio illitus, miniatus, minio tinctus. Ex μίλτος et ἀλείφω.

Μίλτινος, ίνη, ινον, miniaceus. A μίλτος.

Μιλτίτης, ȣ, ὁ, ut μιλτίτης λίθος, lapis minii colorem referens. Ab eod.

Μιλτόπαρῃος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, genas minio infectas habens; epith. navis rubro pictæ; (2) miniaceus, ruber. (2) ξανθοὶ δ' αὖθ' ἕτεροι πέδιον ἐπὶ μιλτοπαρῄων, *Oppian. Cyneget.* 3, 509.

Μιλτόπρεπτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, minio pulchre pictus; decorus. Ex μίλτος et πρέπω.

ΜΙ'ΛΤΟΣ, ȣ, ἡ, minium, rubrica; (2) rubigo segetum.

Μιλτοφυὴς, ὲς, miniatus, rubricatus, *Ep.*

Μιλτόχριστος, ον, minio unctus, *Sibyl.*

Μιλτόω, ῶ, fut. ώσω, minio inficio, rubrica tingo. *Gl. V.* minio. A μίλτος.

Μιλτώδης, έος, ὁ ϰ ἡ, miniaceus, minio similis; (2) minii plenus. Ab eod.

Μιλτωρυχία, ας, ἡ, minii effossio; (2) locus ubi minium effoditur.

Μιλτωρύχος, ȣ, ὁ, minii seu rubricæ effossor. Ex μίλτος et ὀρύσσω.

Μιλτωτὸς, ἡ, ὸν, miniatus, rubricatus, *Gl. V.* A μιλτόω.

ΜΙ'ΛΦΑΙ, ῶν, αἱ, defluvium pilorum palpebræ.

Μίλφωσις, εως, ἡ, idem. A præc.

ΜΙΜΑΙ'ΚΥΛΟΝ, ȣ, τὸ, fragum, fructus arbuti.

Μιμαλλόνες, ων, αἱ, Mimallones, Bacchæ, seu sacerdotes Bacchi. A μιμέομαι, *imitor.*

Μιμαλόνες, όνων, αἱ, idem et ab eod.

ΜΙ'ΜΑΡΚΙΣ, εως, ἡ, sive μίμαρκυς, υος, ἡ, farciminis genus.

Μιμαυλέω, ῶ, histrioni accino tibia, *Hes.* ὑποκρίνεσθαι. A

Μίμαυλος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui mimos tibia exprimit. Ex μῖμος et αὐλὸς, *tibia.*

ΜΙΜΕ'ΟΜΑΙ, ȣ̃μαι, fut. ήσομαι, imitor, imitatione exprimo. Εἰ τὰ τῶν θεῶν καλὰ μεμέμιθ', *Eur. Ion.* 452. Τὸν τρόπον μιμέεσθαι τὸν τῶν ἀγροίκων, *Aristoph. Conc.* 279. Εἶτ' ἐγὼ μιμήσομαι σὲ πρὸς αὐτήν, *Luc.*

Μιμηλάζω, idem quod μιμέομαι, imitor, *Hes.*

Μιμηλὸς, ἡ, ὸν, imitando expressus, a docto imitatore factus. Hinc *Dor.* μιμηλὰ, imitando expressa imago; μιμηλὸς etiam, active, pro imitandi solertia præditus, imitator; ut μιμηλὴ τέχνη, imitatrix ars; μιμηλότατοι, imitandi dexteritate præstantissimi. A μιμέομαι.

Μιμηλότης, ητος, ἡ, imitandi dexteritas. *Suid.* sine expositione. A præc.

Μιμηλῶς, *adv.* idem quod μιμητικῶς.

Μίμημα, ατος, τὸ, imitamentum, imago.

Μιμήσαιντο, *imitentur*, 3. plur. aor. 1. opt. med. verbi μιμέομαι.

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio. Ab eod.

Μιμητέον, imitandum, *Steph.* Ab eod.

Μιμητὴς, ȣ̃, ὁ, imitator; poetæ quoque et histriones dicuntur μιμηταὶ illi, quod verbis et oratione, hi, quod gestu præcipue imitentur mores hominum. Hinc *Philox.* μιμητὴς, insectator. Ab eod.

Μιμητικὸς, ἡ, ὸν, imitandi solertia præditus, peritus imitator. *Gl. V.* gesticularius:

Μιμητικῶς, *adv.* imitando, more imitatorum:

Μιμητὸς, ἡ, ὸν, imitabilis. Ab eod.

Μιμήτωρ, ὁ, idem quod μιμητὴς, *Man.*

Μιμία, ας, ἡ, imitatio. A μῖμος. Unde

Μιμικὸς, ἡ, ὸν, mimicus, ad mimos pertinens.

Μιμνάζω, permaneo, præstolor, exspecto. Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ, *Il.* 2, 392. A μίμνω.

Μιμνάσκετο, 3. sing. imperf. ind. pass. vel med. *Ion.* et *Dor.* pro ἐμιμνήσκετο.

Μιμνήσκεαι, 2. sing. præs. ind. pass. *Ion.* pro μιμνήσκεσαι, a

Μιμνήσκω, in memoriam revoco; μιμνήσκομαι, recordor, memini. A μνάω. Vide μνάομαι.

Μίμνον, 3. plur. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔμιμνον, a verbo poetico μίμνω pro μένω.

Μιμνόντεσσι, dat. plur. part. præs. *Poet.* pro μίμνεσι.

Μίμνω, maneo, permaneo; (2) exspecto; (3) sustineo, excipio. Ἡ μίμνει κατ' οἶκον ἐρσρῶν ἀπαιδίαν, *Eurip. Ion,* 514. A μένω.

Μιμόβιος, ὁ, mimus vitæ, *Man.*

Μιμογράφος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui mimos scribit. Ex μῖμος et γράφω.

Μιμολογέω, ῶ, mimos recito, mimice recito; pass. μιμολογεῖσθαι, mimice recitari. A

Μιμολόγος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui mimos recitat, *in Epigr.* echo dicitur μιμολόγος, imitans vocem humanam. Ex μῖμος et λόγος.

Μῖμος, ȣ, ὁ, mimus, imitator; histrio, *Gl. V.* (2) mimus, imitatio, *Gl. V.* nempe ipse actus mimicus, plerumque obscœnior, et mimi ejusmodi scenici versus; (3) vana rerum ementitarum repræsentatio, adumbratio. A μιμέομαι.

Μιμὼ, όος, *contr.* ȣ̃ς, ἡ, simia, humanarum actionum imitatrix, *Tzetzes.* A præc.

ΜΙ'Ν, *pronom. indeclin.* seipsum, seipsam; alicubi et pro seipsos. Μὶν σκότος εἷλε, *Il.* 5, 47. Κῶμα μὶν ἔχει, seipsos, *Hippocr.*

ΜΙ'ΝΔΑΣ, ακος, ἡ, suffimentum quoddam, suffitus, *Athen.*

ΜΙ'ΝΘΑ, vel μίνθη, ης, ἡ, mentha, herba suavis odoris.

ΜΙ'ΝΘΟΣ, ȣ, ὁ. stercus, merda. Alicubi et pro μίνθη. Hinc

Μινθόω, ῶ, fut. ώσω, stercore inquino.

Μινυαμάχος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, Minyarum domitor, *Suicer.* Ex Μινύαι, *Minyæ*, qui gens erant Thessaliæ, et μάχομαι.

Μινυθέω, ῶ, fut. ήσω, minuo, imminuo; unde perf. μεμινυθήκασιν, *Hipp.* A μινυός.

Μινύθημα, ατος, τὸ, quod imminutum est; extenuata pars corporis. A præc.

Μινύθησις, εως, ἡ, imminutio, *Hipp.*

Μινύθω, minuo, imminuo; (2) minor fio; decresco, deficio, marcesco, contabesco. Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, *Hes. Oper.* 6. A μινυός. Hinc

Μίνυνθα, *adv.* parumper, paulisper, paululum, ad parvum temporis spatium. Hinc

Μινυνθάδιος, fem. μινυνθαδίη, brevis temporis, *id est*, parum durans; μικρόβιος, *apud Homerum.*

Μινυνθώδης, ες, brevis, *Ern.*

ΜΙΝΥΟ'Σ, ὰ, ὸν, parvus, exilis.

Μινύριγμα, ατος, τὸ, querulum et exile murmur. A

Μινύριζε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐμινύριζε· vel *exili voce lamentare*, 2. sing. præs. imperat. verbi

Μινυρίζω, exili voce lamentor, exili et flebili voce cantillo, *Ph.* μινυρίζει, minurit. Οὐ αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται, *Aristoph. Av.* 1420. A μινύρομαι. Hinc

Μινύρισμα, -ατος, τὸ, minuritio, cantus minorum avium.

Μινυρισμὸς, ȣ̃, ὁ, murmuratio, susurratio.

Μινύρομαι, querula et lamentabili voce loquor, vel cantillo. A μινυός.

Μινυρὸς, ρὰ, ρὸν, querula seu exili voce cantillans, *Theophr.*

Μινυώριος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, brevi tempore durans, fluxus, caducus. Ex μινυὸς et ὥρα.

Μινύωρον, *adv.* paululum, *Suid.*

Μὶξ, *adv.* idem quod μίγδα, *Nic.*

Μιξαιθρία, ας, ἡ, serenitas pluviis hiemalibus permixta. Ex μίξις et αἰθρία.

Μιξαίθριον, ȣ, τὸ, idem et ex iisd.

Μιξάνθρωπος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, semihomo.

Μιξέλληνες, altero tantum parente Græci, ut hibridæ apud Romanos.

Μιξίαμβος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, conviciator, *Hes.* Ex μίξις et ἴαμβος, *carmen Iambicum*, quod olim convitiis in primis adhibebatur.

Μίξις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, permistio, temperatura; (2) concubitus, coitus.

Μιξοβάρβαρος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, semibarbarus. Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι μιξοβάρβαρος, *Eurip. Phœn.* 140.

Μιξοβόας, ȣ, ὁ, promiscue clamans, *Rob.* Ex μίξις et βοάω.

Μιξοδία, ας, ἡ, mixtio viarum, trivium. Μιξοδίη, locus inter Scyllam et Charybdim. Ἄλλα δ' ὅπαζον κύντερα μιξοδίῃσιν ἁλὸς ῥαιστήρια νηῶν, *Apoll. Rhod.* 4, 921. Ibi loquitur poeta de loco inter Charybdim et Scyllam. Vide *Scholiastem ad vers.* Ex μίξις et ὁδός.

Μίξοδος, ȣ, ἡ, idem et ex iisd.

Μιξόθηρ, ηρος, ὁ ϰ ἡ, semifer, feræ quasi permixtus. Ex μ. et θήρ.

Μιξόθηρος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, idem; (2) qui belluinis est moribus, *Suicer.* Ex iisd.

Μιξόθριξ, τριχος, ὁ ϰ ἡ, semicanus.

Μιξόθροος, -ον, e variis clamoribus mixtus.

Μιξοιφία, ας, ἡ, coitus, *Hes.* Ab οἰφέω.

Μιξόλευκος, ον, albo distinctus.

Μιξολύδιος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, semi-Lydius.

Μιξολυδιστὶ, *adv.* semi-Lydio more.

Μιξόμβροτος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, semihomo, ut centaurus.

Μιξονόμος, epith. hircorum, quia inter oves pascuntur, *ap. Athen.* Ex μίξις et νέμω.

Μιξοπάρθενος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, semivirgo, ut Harpyia.

Μιξοπόλιος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, cujus capilli canis incipiunt misceri. *Gl. Vet.* canaster.

Μιξόπυος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, pure permixtus. Ex μίξις et πύον.

Μιξοφρύγιος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, semi-Phrygius.

Μιξόφρυς, υος, ὁ ϰ ἡ, supercilia coeuntia habens. Ex μίξις et ὀφρύς.

Μιξόχλωρος, ον, subviridis.

Μίξω, *miscebo*, fut. 1. ind. act. verbi μίγνυμι.

Μισαγαθία, ας, ἡ, odium bonorum seu bonarum rerum. A

Μισάγαθος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui bonos vel res bonas odit. Ex μισέω et ἀγαθός.

Μισαδελφία, ας, ἡ, fratris odium. A

Μισάδελφος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui fratrem odit.

Μισαλάζων, ονος, ὁ ϰ ἡ, osor arrogantiæ.

Μισαλέξανδρος, ὁ, Alexandri osor, *Plut.*

Μισαλληλία, ας, ἡ, odium mutuum. A

Μισάλληλοι, ων, οἱ ϰ αἱ, qui se mutuo odio prosequuntur. Ex μισέω et ἀλλήλων.

Μισανθρωπέω, ῶ, fut. ήσω, homines odi, hominum consuetudinem fugio.

Μισανθρωπία, ας, ἡ, odium hominum, inhumanitas. Μισανθρωπίη (*Ion.*) φεύγειν ἐς ἐρημίην, *Aret.* A

Μισάνθρωπος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, osor hominum, inhumanus.

Μισαπόδημος, ον, abhorrens peregrinationem.

Μισαργυρία, ας, ἡ, contemptus pecuniæ.

Μισάρετος, ου, ὁ, virtutis osor, *Joseph. Maccab.* 2.
Μισγάγκεια, ας, ἡ, locus in valle in quo fit mistio aquarum, in quem e montibus aquæ confluentes miscentur; (2) ipse aquarum gurges illic collectus. (1) ἐς μισγάγκειαν, *Il.* 4, 453. Ex μίσγω et ἄγκος.
Μίσγεαι, 2. sing. præs. ind. pass. *Ion.* pro μίσγεσαι, a μίσγω.
Μίσγετο, 3. sing. imperf. indic. pass. *Ion.* pro ἐμίσγετο.
Μισγητία. Vide μισητία.
Μισγοδία, ας, ἡ, bivium, trivium. Ex μίσγω et ὁδός.
Μίσγοισα, præs. part. f. g. *Dor.* pro μίσγουσα.
Μισγόμενον, acc. sing. præs. part. pass. vel med.
Μισγονόμος γῆ, terra ubi omnes promiscue pascunt, *Hes.* A νέμω.
Μίσγω, misceo, permisceo; μίσγομαι, misceor, coeo, concumbo, congredior. Ἐμισγέσθην φιλότητι, *Il.* 14, 295. A μίγνυμι.
Μισέλλην, ηνος, ὁ ϗ ἡ, Græcorum osor.
Μισεργος, ου, ὁ ϗ ἡ, laborum osor, *Poll.* Ex μισος et ἔργον.
Μισεταιρεία, ας, ἡ, sociorum odium. A
Μισέταιρος, ου, ὁ, sociorum osor, *Poll.*
Μισέω, ῶ, fut. ήσω, odi, odio prosequor; (2) minus diligo, minus curo; μισέομαι, οῦμαι, odio sum; μεμισημένος, invisus, odiosus, præt. part. Μίσει τὸν φιλέοντα, *Theoc.* 23, 3. Μισεῖται γὰρ ἀνόσιος γυνή, *Eur. Elect.* 652. A μῖσος. Hinc
Μισηθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g.
Μίσηθρον, τὸ, artificium odii contra quem excitandi, opp. φίλτρον, *Lucian.*
Μισήλιος, ου, ὁ, solifuga, *Gl. V.*
Μίσημα, ατος, τὸ, odium, *Rub.* (2) res pro persona, odiosus. (2) ὦ δύσθεον μίσημα, *Soph. El.* 289. Μίσημα πᾶσιν, *Eurip. Hipp.* 407. Κύπριδος δὲ μίσημ' Ἀρκὰς Ἀταλάντη, *Id. in Meleagro: Fragm.* 6. A μισέω.
Μισήσῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi μισέω.
Μισήτη, ης, ἡ, libidinosa, prostituens se cuique fœmina, *Ammon. Suid.* Quasi pro μισγήτη, a μίσγομαι.
Μισητία, ας, ἡ, insatiata libido, proclivitas in Venerem. A præc.
Μισητής, οῦ, ὁ, osor. *Phil* A μισέω. Unde
Μισητίζω, odi, odio prosequor, *Hes.*
Μισητικός, ἡ, όν, qui odio prosequitur.
Μισητικῶς, adv. odio prosequendo, per odium.
Μισητός, ἡ, όν, odiosus, invisus, qui odio habetur. A μισέω. Unde
Μίσητρον, ου, τὸ, *Vulg. Lex.* Sed vide μίσηθρον
Μισθαποδοσία, ας, ἡ, mercedis seu præmii persolutio; (2) præmium, merces, etiam pœna. Ex μισθὸς et ἀπόδοσις.
Μισθαποδότης, ου, ὁ, qui mercedem persolvit, præmium solvit, pœnam sumit.
Μισθάριον, ου, τὸ, parva merces, mercedula. Dim. a μισθός.
Μισθαρνευτικός, ἡ, όν, ad eos pertinens qui mercede operam suam locant. A
Μισθαρνεύω, fut. εύσω, idem quod
Μισθαρνέω, ῶ, fut. ήσω, mercede operam meam loco, mercedem capio, stipendia facio. Dicitur et de meretricio quæstu. A
Μισθαρνής, έος, ὁ ϗ ἡ, mercenarius, qui mercede aliquid facit, *Hes.* ubi malunt μισθάρνης, ου, ὁ. Ex μισθὸς et ἄρνυμαι.
Μισθαρνητικός, ἡ, όν, mercenarius, pertinens ad mercenarios. A μισθαρνέω.
Μισθαρνία, ας, ἡ, mercedis acceptio, opera mercenaria, quæ pro mercede præstatur; (2) quæstus meretricius. A μισθαρνής. Hinc
Μισθαρνικός, ἡ, όν, idem quod μισθαρνητικός.
Μίσθαρνος, idem quod μισθαρνής, *V. L.*
Μισθαρχίδης, ου, ὁ, qui mercede magistratum gerit, magistratus mercenarius. *Vocabul. Aristoph.* forma patronymici, quasi a μισθάρχης, vel μίσθαρχος.
Μίσθιος, ία, ιον, vel μίσθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, mercenarius, meritorius. A μισθός.
Μισθοδοσία, ας, ἡ, mercedis seu stipendii solutio. Ex μισθὸς et δόσις.
Μισθοδοτέω, ῶ, fut. ήσω, mercedem sive stipendium do, seu persolvo; μισθοδοτοῦμαι, mereo, mercedem fero. Μισθοδοτῆσαι τοὺς ὁπλίτας, *Dem.* A
Μισθοδότης, ου, ὁ, qui mercedem persolvit.
Μισθόδωρος, ου, ὁ, ἡ, idem.
ΜΙΣΘΟ´Σ, οῦ, ὁ, merces, præmium laborum, salarium, stipendium militum; (2) pretium habitationis.
Μισθοφορά, ᾶς, ἡ, stipendium, id ipsum quod mercedis loco accipitur, salarium; vertitur et vectigalia.
Μισθοφορέω, ῶ, fut. ήσω, mercedem capio, quæstum facio; (2) æra mereo, stipendia facio. Στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, *Phal.*
Μισθοφορητέον, stipendium dandum est. Οὐ μισθοφορητέον τοῖς στρατευομένοις, *Thuc.*
Μισθοφορία, ας, ἡ, ipsa actio stipendia merendi.
Μισθοφορικός, ἡ, όν, qui mercenariorum vel militum æra merentium est; (2) qui stipendia facere solet; μισθοφορικὸν, stipendiale, *Gl. V.* A
Μισθοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, mercede operam locans, mercenarius, qui mercede aliquid facit, stipendiarius. Ex φέρω.
Μισθόω, ῶ, fut. ώσω, mercede loco, faciendum utendumve mercede certa loco; μισθόομαι, οῦμαι, mercede conduco; fut. μισθώσομαι, conducam. Et passive mercede conducor; ut μεμισθωμένος, mercede conductus. Τί δῆτα μισθωτὸς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις, *Aristoph. Av.* 1157. A μισθός.
Μίσθωμα, ατος, τὸ, merces qua aliquid utendum locatur vel conducitur; (2) illud ipsum quod conducitur, ut habitatio; (3) merces qua quis operam suam locat; (4) merces quæ datur meretrici pro nocte, quæstus meritorius. A μισθόω.
Μισθωμάτιον, ου, τὸ, mercedula, Dim.
Μισθώσασθαι, aor. 1. inf. act. verbi μισθόω.
Μισθωσιμαῖος, αία, αῖον, conductitius, *Gl. V.* A
Μισθώσιμος, ου, ὁ, qui mercede locatur, vel conducitur; (2) qui mercede conduci debet; (3) qui mercede locari aut conduci potest. *Gl. V.* locatitius. A
Μίσθωσις, εως, ἡ, locatio, aut conductio.
Μισθωτής, οῦ, ὁ, conductor.
Μισθωτικός, ἡ, όν, mercenarius.
Μισθωτός, ἡ, όν, mercenarius, mercede conductus, conductitius. A μισθόω.
Μισθώτριαι, vel μισθώτριαι γυναῖκες, *Poll.* mulieres mercenariæ. A μισθωτής.
Μίσιππος, ὁ ϗ ἡ, ab equis alendis, &c. abhorrens
ΜΙ´ΣΚΕΛΛΟΣ, ου, ὁ, vile et nigrum vinum, *Hes.*
Μίσκελος, sordidus et præparcus, qui frusta etiam rejecta colligit. A
ΜΙ´ΣΚΟΙ, ων, οἱ, pomorum putamina, *Poll.* Vide μίσχος.
Μισοβάρβαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, osor barbarorum.
Μισοβασιλεύς, έως, ὁ, regis vel regum osor.
Μισόγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, a nuptiis abhorrens.
Μισογόης, ὁ, osor præstigiarum et imposturarum.
Μισογύναιος, ου, ὁ ϗ ἡ, osor mulierum.
Μισογυνεία, ας, ἡ, odium erga mulieres. A
Μισογυνέω, odi mulieres. A
Μισογύνης, ου, ὁ, osor mulierum. Ex μισέω et γυνή.
Μισόδημος, ου, ὁ ϗ ἡ, osor populi seu suæ civitatis.
Μισοδημότης, ου, ὁ, idem et ex iisd. *Suicer.*
Μισοδικαστής, οῦ, ὁ, idem quod
Μισόδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui jure agere odit, litium osor. A δίκη, *jus.*
Μισόθεος, ου, ὁ ϗ ἡ, Deum vel Deos exosus.
Μισόθηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, a venatione alienus. A θήρα.
Μισόθριξ, χος, ὁ ϗ ἡ, qui comam non alit.
Μισοκαῖσαρ, αρος, Cæsari infestus.
Μισοκακῶ, mala odi, *Gl. V.* Ex κακός.
Μισόκαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, osor honesti.
Μισοκερδής, έος, ὁ ϗ ἡ, lucrifuga, *Gl. V.* A κέρδος.
Μισολάκων, ωνος, Lacedæmoniis inimicus.
Μισολάμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, Lamachi, imperatoris bellicosi, osor. *Vox Aristoph.*
Μισόλεκτρος, qui, vel quæ, nuptias aversatur, *Heliodor.* 3.
Μισολογέω, ῶ, bonas literas odi; (2) imperitus sum doctrinarum.
Μισολογία, ας, ἡ, odium bonarum literarum, disputationum, &c. A
Μισολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui congressus hominum, disputationes et ratiocinationes odit; (2) osor bonarum literarum; (3) indoctus. A λόγος.
Μισόνοθος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui spurios odit.
Μισόνυμφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nuptias odit. A νύμφη.
Μισοξενία, ας, ἡ, odium peregrinorum, odium hospitum, inhospitalitas. A
Μισόξενος, ου, ὁ ϗ ἡ, osor peregrinorum, hospitum, inhospitalis.
Μισόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, osor liberorum, liberos exosus.
Μισοπάρθενος, ὁ, virginibus infestus.
Μισοπάτωρ, ὁ, patri inimicus.
Μισοπέρσης, ου, ὁ, Persis infestus.
Μισοπόλεμος, ὁ ϗ ἡ, alienus a bello.
Μισόπολις, ιος, ὁ ϗ ἡ, osor civitatis.
Μισοπονέω, ῶ, odi labores; (2) non contendo, non studeo, *Plato.* A
Μισοπονία, ἡ, odium laboris. A
Μισόπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, osor laboris.
Μισοπονηρέω, ῶ, f. ήσω, odi improbos, improbitatem aversor. Πρὸ τῆς κρίσεως μισοπονηρεῖν, *Lys.* A
Μισοπονηρία, ας, ἡ, odium improbitatis. A
Μισοπόνηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, malorum osor, qui improbos vel improbitatem etiam aversatur, *Ph.* μισοπόνηρος, severus. Hinc τὸ μισοπόνηρον, ου, odium improbitatis.
Μισοπονήρως, adv. cum odio improborum.
Μισοπόρπαξις, ὁ, qui pessime odit amentum clypei, seu bellum, *Ar.*
Μισοπορπακιστάτη, ἡ, bello maxime inimica, pacis amantissima; proprie, quæ maxime odit lorum, manubrium clypei. *Vox Aristophan.* Ex μισέω et πόρπαξ.
Μισοπράγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, a negotiis abhorrens, qui vitam quietam et negotiis vacuam agit. A πρᾶγμα.
Μισοπροσήγορος, ὁ ϗ ἡ, difficilis aditu.
Μισόπτωχος, ου, ὁ ϗ ἡ, odio habens pauperes.
Μισοπώγων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, osor barbæ, titulus libelli a Juliano Aug. conscripti.
Μισορωμαῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, Romanis infestus.
ΜΙ´ΣΟΣ, εος, τὸ, odium.
Μισόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, osor sapientiæ; sapientiæ studium, philosophiam, exosus.
Μισοστρατιώτης, ου, ὁ, rem militarem fugiens.
Μισοσύλλος, ὁ, inimicus Syllæ.
Μισοτεκνία, ας, ἡ, odium liberorum. A
Μισότεκνος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberorum osor, prolem habere nolens.
Μισοτύραννος, ου, ὁ ϗ ἡ, osor tyrannorum.
Μισότυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ostentationem odit.
Μισοφίλιππος, ου, ὁ ϗ ἡ, inimicus Philippi.
Μισοφιλολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, abhorrens a studiis literarum, infestus hominibus doctis.
Μισόφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui amicos aversatur; amicitias fugiens.
Μισόφροντις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, fugiens curas.
Μισόχρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, bonorum osor.
Μισόχριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui Christum odit.
Μισοψευδής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui mendacium odit.
Μιστυλάομαι, ῶμαι, pane in cochlear excavato jus vel pulmentum haurio. A
ΜΙΣΤΥ´ΛΗ, ἡ. μυστίλη, ης, ἡ, panis in cochlear cavatus.
Μίστυλλεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν ἐφελκ. a
ΜΙΣΤΥ´ΛΛΩ, in parvas partes seu frusta exigua concido, in parva frusta disseco.
ΜΙ´ΣΥ, misy, succus in metallis concretus in formam glebæ vel pollinis; unde inter metallica numeratur.
Μίσυβρις, ιος, ὁ ϗ ἡ, alienus ab insolentia.
ΜΙ´ΣΧΟΣ, ου, ὁ, pediculus per quem folia fructusque arboribus adhærent; (2) granum folio adhærens; (3) instrumentum rusticum vertendæ terræ.
Μισώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, odiosus, odio dignus. A μῖσος.

Μιτοῤῥαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, filo sutus. Ex μίτος et ῥάπτω, suo.

ΜΙ´ΤΟΣ, ου, ὁ, filum, quod stamini implicatur, licium ; (2) fides citharæ. Hinc

Μιτόω, ῶ, fut. ώσω, licia tendo ; (2) fidibus cano.

ΜΙ´ΤΡΑ, ας, ἡ, et μίτρη, ης, ἡ, cingulum, balteus, cinctus, zona. Μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἔρκος ἀκόντων, Il. 4, 137. (2) fascia; qua caput obligatur, mitra, diadema ; ærea lana tecta qua parte tangit ilia. Καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, Il. 4, 187.

Μιτράγχουσα, ἡ, squama aurea quæ in fronte gestatur, Hes.

Μιτρίον, ου, τὸ, mitella, Gl. V. A μίτρα.

Μιτρηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, mitram gestans, mitratus. Ex μίτρα et φέρω.

Μιτροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Μιτροφορέω, mitram gesto.

Μιτροχίτων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, tunicam fascia cingens.

Μιτρόω, ῶ, mitra seu fascia cingo. A μίτρα.

Μιτρώδης, ες, ex sindone factus, Soph.

ΜΙ´ΤΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, puerili ætati proximus.

ΜΙ´ΤΥΛΟΣ, ύλη, Dor. ύλα, υλον, mutilus, cornibus carens.

ΜΙ´ΤΥΣ, υος, ἡ, ostiis alvearium circumlitum quasi purgamentum ceræ, subatrum, graveolens, vulneribus et ulceribus medens.

Μιτώδης, e bono stamine factus, textilis ; idem quod εὔμιτος. Βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην, Soph. Antig. 1222, ubi vulgo μιτρώδει, quod ineptum est.

Μιχθεῖσαι, nom. pl. a. 1. part. pass. fœm. gen. verbi μίγνυμι.

ΜΝΑ͂, ᾶς, ἡ, mina ; libra varii ponderis apud diversos.

Μνάα, spondes, 2. sing. præs. ind. pass. Poet. pro μνᾷ, contr. ex μνάῃ, a μνάομαι.

Μναιαῖος, αία, αῖον, minam pondere æquans ; (2) minæ pretium æquans. A μνᾶ.

Μναιαῖος, αία, αῖον, idem et ab eod.

Μναῖος, αία, αῖον, idem et ab eod.

Μναμήου, gen. sing. Dor. pro μνημείου.

Μναμονεύθημεν, 1. pl. aor. 1. ind. pass. Ion. et Dor. pro ἐμνημονεύθημεν, a μνημονεύω.

Μνάομαι, ῶμαι, memoro, commemoro, dico ; (2) memor sum, recordor. Hinc in usu f. μνήσομαι, recordabor, mentionem faciam ; aor. 1. ἐμνήσθην, recordatus sum ; imperat. μνήσθητι, memor esto, recordare ; f. pass. μνησθήσομαι, mentionem faciam ; perfect. in significatione præsentis μέμνημαι, memini, recordor ; (2) curo, operam do ; imperat. μέμνησο, memento ; part. μεμνημένος, memor ; a. 1. med. μνήσασθαι, commemorare, mentionem facere. Μέμνησο τοίνυν ταῦθ' ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν, Aristoph. Thesm. 282. Ἕτερον γ' ἐστιν ου 'μνήσθην ἐγὼ, Aristoph. Av. 1368.

Μνάομαι, μνῶμαι, ambio, affecto. Hoc in præsenti usitatum, 3. pl. μνῶνται, ambiunt, uxorem petunt ; inf. μνᾶσθαι, ambire ; part μνώμενος, sibi concilians. Πολλοί με μνώοντο, Theocr. 27, 22.

Μνάσειε, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. et Dor. pro μνήσαι, a μιμνήσκω, pro μνάω.

Μνάσῃ, 3. sing. a. 1. conj. Dor. pro μνήσῃ.

Μνᾶσθαι, præs. inf. med. contr. pro μνάεσθαι, a μνάομαι.

ΜΝΑΣΙ´ΟΝ, ου, τὸ, mensura duorum medimnorum, Hes.

ΜΝΑ´ΣΙΟΝ, ου, τὸ, in Ægypto, herba dulcem saporem cibis adferens, Theophr.

Μνάστειρα, ας, ἡ, Dor. pronuba. A μνηστήρ.

Μναστέω, ῶ, fut. ήσω, nuptias alicujus ambio, Dor. pro μνηστέω, unde μνηστεύω.

ΜΝΑ´Ω, ῶ, in memoriam revoco ; commonefacio, admoneo ; occurrit fut. μνήσει, admonebit ; a. 1. part. μνήσασα.

Μνέα, Ion. ἡ μνᾶ.

Μνεία, ας, ἡ, mentio ; (2) memoria.

Μνῆμα, ατος, τὸ, quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, monumentum ; (2) sepulchrum. A μνάω. Hinc

Μνημάτιον, ου, τὸ, parvum monumentum.

Μνηματίτης, ου, ὁ, ut μνηματίτης λόγος, oratio sepulchralis, funebris. A μνῆμα.

Μνημεῖον, ου, τὸ, monumentum ; (2) sepulchrum ; (3) locus secretior domus, in quo pretiosissima quæque adservantur. A

Μνήμη, ης, ἡ, memoria, id est stabilitas cognitionis ; (2) mentio, commemoratio. A μνάομαι, μέμνημαι.

Μνημήιον, ου, τὸ, Ion. pro μνημεῖον.

Μνημονεύητε. 2. pl. præs. conj. act. verbi μνημονεύω. Unde

Μνημόνευμα, ατος, τὸ, res quæ memoriæ mandatur, seu memoria tenetur.

Μνημονευτέον, adv. posit. meminisse oportet.

Μνημονευτικὸς, ἡ, ὸν, memoria valens, memorandi facultate præditus. A μνημονεύω.

Μνημονευτὸς, ἡ, ὸν, qui memoria tenetur. A

Μνημονεύω, fut. εύσω, memor sum, memoria teneo, memini ; (2) memoro, memoriæ prodo, mentionem facio ; μνημονεύομαι, memoror, celebror. Μνημονεύειν τε τῶν λόγων, Act. 20, 35. Οὐ ϗ Πλάτων μνημονεύει, Plut. περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν 'Ισραὴλ, Heb. 11, 22.

Μνημονικὸς, ἡ, ὸν, memoriosus, memoria valens, memor ; (2) ad memoriam pertinens, memorabilis. A μνήμων.

Μνημοσύνη, ης, ἡ, memoria ; (2) revocatio rei in memoriam ; (3) Mnemosyne, mater Musarum. Ab eod.

Μνημονικῶς ἔχειν, meminisse, Bud.

Μνημόσυνον, ου, τὸ, monumentum, quod rem in memoriam revocat ; memoriale, Gl. V. μνημόσυνα, monumenta, Gl. V. A

Μνήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, memor, qui recordatur ; (2) bona memoria præditus, memoria valens ; memoriosus, Ph. A μνάομαι.

Μνησαίατο, recordati sunt, 3. pl. a. 1. opt. med. Ion. pro μνήσαιντο, a μνάομαι.

Μνησάσας, acc. pl. aor, 1. part. act. fœm. gen. verbi μνάω.

Μνησάσκετο, 3. sing. aor. 1. ind. med. Ion. pro ἐμνήσατο.

Μνήσεαι, 2. sing. fut. 1. ind. med. Ion. pro μνήσεσαι.

Μνησθεῖσα, a. 1. part. pass. fœm. gen.

Μνησθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass.

Μνησιδωροῦμαι, gratum me pro beneficiis præsto.

Μνησίθεος, ου, ὁ ϗ ἡ, pius, Dei memor. Dioscorides dicit juniperum majorem a quibusdam vocari μνησίθεον. Ex μνῆσις et Θεός.

Μνησικακέω, ῶ, fut. ήσω, mali vel injuriæ memor sum ; succenseo, Gl. V. Μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, Aristoph. Nub. 995. πολλὰ Κορινθίοις, Dem. Hinc

Μνησικακητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod μνησίκακος.

Μνησικακία, ας, ἡ, injuriarum memoria. A

Μνησίκακος, ου, ὁ ϗ ἡ, injuriæ acceptæ memor, qui injuriæ oblivisci nequit. Ex μνῆσις.

Μνησικάκως, adv. animo injuriarum memori, more eorum qui ob veteres injurias simultates exercent.

Μνησιπήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, recordatu tristis. Ex μνῆσις et πῆμα, damnum, clades.

Μνῆσις, εως, ἡ, recordatio. A μνάομαι.

Μνησιτόκος, ἡ, memor partus ; epith. fœm. non sterilis. A τίκτω.

Μνήσομαι, f. 1. ind. med. verbi μνάομαι.

Μνηστεία, ας, ἡ, petitio uxoris ; (2) petitio, v. gr. honorum, beneficii. A μνηστεύω.

Μνήστειρα, ἡ, idem quod μνηστὴ, Pind.

Μνήστευμα, ατος, τὸ, idem et ab eod. desponsatio. Ὦ κακὰ μνηστεύματα προσθεὶς, Euripid. Phœn. 583.

Μνηστευτικὸς, ἡ, ὸν, sponsalis, Gl. V. A

Μνηστεύω, f. εύσω, nuptias ambio ; (2) nuptias concilio ; de proxenetis ; (3) affecto, etiam in partem deteriorem, concilio, comparo ; μνηστεύεσθαι, peti in nuptias, desponderi ; μνηστευθεῖσα, desponsata, Philox. Reperitur tamen et de viro ambiente. Μνηστεύειν ἀλόχους, Theoc. 22, 155. παῖδά τινος, Eur. Μνηστευόμενος ἑαυτῷ μοναρχίαν, Plut. Vid. et Matt. 1, 18. Μνηστεύω γάμους οὐκ ὄντας, Eur. Iphig. in Aul. 847. A μνάομαι.

Μνηστέω, idem et ab eod. Μνηστήσας Ἑλέναν, Theocr. 18, 6.

Μνηστὴ, ῆς, ἡ, desponsata sponsa, nupta. Ab eodem.

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui nuptias alicujus ambit, procus, alicubi et memor ; (2) candidatus, qui aliquid ambit ; (3) dicitur etiam tropice, ut μνηστεύειν. Ab eod.

Μνηστήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad procum pertinens, a proco proficiscens. A μνηστήρ. Hinc

Μνηστηριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, procis conveniens. Γέλως μνηστηριώδης, non sine gesticulatione quadam, qualis procorum Penelopes fuit, Clemens Alex. Pædag. 2, 196. Allusit Clemens ad Odyss. 18, 98.

Μνηστηροκτονία, ας, ἡ, idem quod

Μνηστηροφονία, ας, ἡ, procorum occisio seu cædes. Ex μνηστὴρ et φόνος.

Μνηστὴς, idem quod μνηστὴρ, Chrys.

Μνῆστις, ιος, ἡ, memoria, recordatio, mentio. A μνάομαι.

Μνήστρια, ας, ἡ, pronuba, nuptiarum conciliatrix. A μνηστήρ.

Μνῆστρον, ου, τὸ, nuptiarum arrhabo ; μνῆστρα, sponsalia, Gl. V. Ab eod.

Μνηστὺς, ύος, ἡ, conciliatio, seu petitio uxoris. A μνάομαι. Unde

Μνήστωρ, ορος, ὁ, peritus, sciens ; (2) qui nuptiarum arrhabonem dedit, Hes.

Μνιαρὸς, ρὰ, ρὸν, muscosus. A μνίον.

Μνιόεις, όεσσα, όεν, idem et ab eod.

ΜΝΙ´ΟΝ, ου, τὸ, muscus ; alga. Hinc

Μνιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, muscosus. A μνίον.

ΜΝΟΙ´Α, Hesychio οἰκετεία, familia, id est, servi, servorum multitudo. Τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι, Hybris apud Athen. 15, 695. Vox est Dorica.

ΜΝΟΥ͂Σ, οῦ, ὁ, prima lanugo, pilus tener, lana mollior. Gl. V. μνοῦς, pluma.

Μνῴα, μνωΐα, ας, ἡ, servitus, Hes. pro μνοία.

Μνώεο, 2. sing. præs. imperat. pass. Ion. pro μνώεσο, a Poet. μνώομαι pro μνάομαι.

Μνῳῖται, et μνῶται, servi, apud Cretenses. A μνοία.

Μνώομαι, memini, recordor ; (2) mulieris nuptias ambio ; Poetice pro μνῶμαι. Οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο, Il. 11, 71.

Μνώοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. Ion. et Poet. pro ἐμνῶντο.

ΜΟΓΓΟ´Σ, οῦ, ὁ, qui voce est obtusa. Ph. μόγγος, atubus, ad quod idem reddit ac μογιλάλος, ον, a μόγος. Unde

Μογγέω, idem quod μογέω.

Μογερὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus, ærumnosus.

Μογερῶς, adv. laboriose, ærumnose, cum magna difficultate.

Μογεύω, idem quod μογέω, Hes.

Μογεῦμες, 1. plur. præs. ind. act. Dor. pro μογοῦμεν. A

Μογέω, ῶ, fut. ήσω, laboro, labores tolero, ærumnas patior et perfero, cum molestiis conflictor, labore fessus sum ; (2) doleo. Γριπεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθύσι, Epigr. Εἰ χαλεπώτερα τῶν δ' ἐμόγησεν, Theocr. 26, 28. A μόγος.

Μογηροφόρος, ον, labores et ærumnas afferens, Naz.

Μογήσασα, aor. 1. part. act. f. g.

Μογιλαλία, ας, ἡ, difficultas loquendi. A

Μογιλάλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ægre et difficulter loquitur, cui impedita est lingua. Ph. atubus, SS. (2) mutus. Ex μόγις et λάλος.

Μόγις, adv. ægre, vix, difficulter. A μόγος.

Μογισαψίδαφος, difficulter humum tangens; μογισαψιδάφην Lucianus ludens dicit podagram. Ex μόγις, ἅπτομαι, et ἔδαφος.

ΜΟ´ΓΟΣ, ου, ὁ, labor, ærumna, molestia.

Μογοστοκέω, ῶ, in partu, vel circa partum, laboro. A

Μογόστοκος, ου, ὁ ϗ ἡ, in partu laborans, parientibus opitulans, epith. Lucinæ. Ex μόγος et τίκτω.

Μογοστοκία, ἡ, difficilis partus, Man.

ΜΟ´ΔΙΟΣ, ου, ὁ, modius, mensura sedecim sextariorum.

ΜΟ´ΘΑΞ, ακος, ὁ, verna, Ælian.

ΜΟ'ΘΟΣ, ȣ, ὁ, labor; (2) bellum; (3) pugna; (4) tumultus; (5) terror; (6) seditio.

Μόθων, ωνος, ὁ, verna; (2) vilis, nullius honoris; (3) turpis et servilis molestaque saltatio; (4) nugator, garrulus; (5) fastuosus, superbus, arrogans. A μόθαξ.

Μοθωνία, ας, ἡ, superbia, insolentia, arrogantia, jactantia, *Hes.* A μόθων. Hinc

Μοθωνικὸς, ἡ, ὸν, insolens, superbus.

Μοὶ, dat. sing. *per Aphæresin*, pro ἐμοί.

Μοῖο, mei, gen. sing. *Poet.* et *per Aphæresin*, pro ἐμȣ̃.

Μοῖρα, ας, ἡ, pars, portio; (2) gradus seu pars circuli in cœlo; (3) certa militum portio, velut decuria, cohors, manipulus; (4) sors, conditio; (5) honor; (6) pretium; (7) principis ditio; (8) fatum, secundum æque ac adversum; (9) fatum, lethum; (10) officium, munus, quod convenit alicui, dignum eo est; (11) oraculum aut alius monitus divinus; (12) senectus. Μοῖραι, Parcæ. (1) ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδε, habet et hoc aliquam congruentiam, aliquam rationem, *Eurip. Hippol.* 988. (8) εἴ μοι ξυνείη μοῖρα, felecitas! *Soph. Œd. Tyr.* 163. (9) ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν, in fatis esse, *Id. ibid.* 713. Μοῖραν νέμειν τινὶ, satisfacere alicui, *Id. Trach.* 1238. (11) ὅτι Μοῖρ' ἀνυμέναιος, ἄλυρος, ἄχορος, ἀναπέφηνε, *Id. Œd. Col.* 1022. A μείρω.

Μοιραγέτης, ȣ, ὁ, Parcarum dux, qui fatum anteit, *Apollon.* 1, 1127. Ex μοῖρα et ἄγω.

Μοιραῖος, αία, αῖον, fatalis. A μοῖρα.

Μοιράω, ῶ, fut. ήσω, divido, partior; μοιράομαι, ῶμαι p. μεμοίραμαι, sortitus, adeptus sum; sortito capio. Ὅσα ψυχῆς μεμοίραται, *Ph.* Ab eod.

Μοιρηγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, felici fato natus. Voc. μοιρηγενές. Ex γίνομαι.

Μοιρηγέτης, ὁ, idem quod μοιραγέτης, *Ap.*

Μοιρία, ἡ, pars, *V. L.*

Μοιρίδιος, ία, ιον, fatalis, fato eveniens. A μοῖρα.

Μοιριδίως, *adv.* fataliter, *Gl. V.* A præc.

Μοιρὶς, ίδος, ἡ, dividua, particularis, *Nicandr.* Ab eod.

Μοιροδοκέω, ῶ, f. ήσω, partem capio, particeps fio. Ex μοῖρα et δέχομαι.

Μοιρόκραντος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, a Parcis seu a Fato effectus vel perfectus. Ex κραίνω.

Μοιρολαχέω, ῶ, f. ήσω, sorte dispertior, divido. Ex μοῖρα et λαγχάνω, vel λάχος.

Μοιρολόγος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, fatidicus, *Ph.* Ex μοῖρα et λέγω.

Μοιρολογχεῖν, consortem esse, *Poll.*

Μοιρόλογχοι, consortes facinoris, *Poll.* Ex μοῖρα et λέλογχα, præt. verbi λαγχάνω.

Μοιρολόχαι, οἱ, qui sortito partes distributas capiunt, *Poll.*

Μοῖσαν, acc. sing. *Dor.* pro Μȣ̃σαν.

Μοιχάγρια, ων, τὰ, mulcta, quam solvit mœchus deprehensus. Ex μοιχὸς et ἄγρα.

Μοιχάζω, mœchor. A μοιχός.

Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, mœcha, adultera; (2) adulterium. Ab eod.

Μοιχὰς, άδος, ἡ, adultera. Ab eod.

Μοιχᾶται, 3. sing. præs. ind. med. *contr.* pro μοιχάεται, a μοιχάομαι.

Μοιχάτης, ὁ, adulter, *Man.*

Μοιχάω, ῶ, fut. ήσω, adultero, adulteri modo occupo, *Xenoph.* μοιχάομαι, ῶμαι, mœchor, adulter vel adultera sum; (2) adultero. Ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι, *Matt.* 5, 32.

Μοιχεία, ας, ἡ, adulterium; (2) defectio ad falsam religionem. A μοιχεύω.

Μοιχευθεῖσα, aor. 1. part. pass. fœm. gen.

Μοιχευτὸς, ἡ, ὸν, adulteratus, *Man.*

Μοιχεύτρια, ας, ἡ, adultera, mœcha. A

Μοιχεύω, mœchor, ædulter sum; (2) adultero, stupro, adulterio vitio. Τὴν γυναῖκα αὐτȣ̃ μοιχεύσας, *Plato.* Ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν, *Matt.* 5, 28. A μοιχός.

Μοιχίδιος, ία, ιον, ex adulterio procreatus, adulterinus:

Μοιχικὸς, ἡ, ὸν, adulterinus, in adulteria pronus:

Μοιχικῶς, *adv.* adulterorum more:

Μοίχιος, ία, ιον, adulterinus:

Μοιχογέννητος, ον, ex adulterio natus: A

ΜΟΙΧΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, adulter, mœchus; (2) genus tonsuræ indecorum ac cinædicum. A μύχος.

Μοιχοσύνη, ἡ, idem quod μοιχεία, *Man.*

Μοιχότροπος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, adulterinis moribus præditus. Ex μοιχὸς et τρόπος.

Μοιχοτύπη, ης, ἡ, *Hes.* ἡ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη, mœchis tundendum cunnum præbens; ut χαμαιτύπη. A τύπτω.

Μόλγινος, coriaceus; ut μόλγινοι φυσητῆρες, folles coriacei. A

ΜΟΛΓΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, bulga, saccus coriaceus, culeus; (2) depeculator, quasi pecuniam publicam emulgens. Ab ἀμέλγω.

Μολεύειν, *Poll.* stolones amputare. Vide αὐτομολία.

ΜΟΛΕ'Ω, venio, advenio, eo, vado, proficiscor; (2) transeo, prætereo; aor. 2. part. μολὼν, profectus, fœm. μολȣ̃σα. Τήνδε μὴ μόλῃς πόλιν, *Eur. Rhes.* 115.

Μολιβαχθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, ut plumbum gravis; plumbeus. Ex ἄχθος.

Μολίβδαινα, ης, ἡ, pila seu massa plumbea; (2) plumbago. *Gl. Vet.* metallicum quiddam; *item* idem quod μολίβδιον. (3) herbæ nomen:

Μολίβδιος, ία, ιον, *contr.* μολιβδȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, plumbeus:

Μολιβδικὸς, ȣ̃, ὁ, plumbarius, *Gl. Vet.*:

Μολίβδινος, ίνη, ινον, idem:

Μολίβδιον, τὸ, fistula plumbea, qua utuntur medici, *Hipp.*:

Μολιβδὶς, ίδος, ἡ, globus, pila, lamina plumbea: A μόλιβδος.

Μολιβδοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, plumbo similis, plumbum colore referens. A seq. et εἶδος.

ΜΟ'ΛΙΒΔΟΣ, ȣ, ὁ, plumbum.

Μολιβδουργὸς, ȣ̃, ὁ, plumbarius, *Gl. V.* Ex μόλιβδος et ἔργον.

Μολιβδοφανὴς, ές, plumbo similis. Ex φαίνω.

Μολιβδοχοέω, ῶ, f. ήσω, plumbum fundo, conflo, *Polyb.* Ex μόλιβδος et χέω.

Μολιβδόχροος, *contr.* μολιβδόχρȣς, ȣ, ὁ ἡ ἡ, plumbi colorem habens. Ex χρόα.

Μολιβδοχρὼς, ῶτος, ὁ ἡ ἡ, cujus corpus plumbeo colore est; lividus. Ex χρώς.

Μολιβδώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, plumbi naturam referens. A μόλιβδος.

Μολίβδωμα, ατος, τὸ, opus e plumbo. Quasi a μολιβδόω. Vid. μολυβδόω.

Μόλιβος, ȣ, ὁ, plumbum, *Gl. V.* μόλιβον.

Μολιβοσφιγγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, plumbo præfixus, plumbo illigatus, clausus. Ex σφίγγω.

Μόλις, *adv.* vix, ægre, cum labore; μόλις δὴ, vix dum, *Gl. V.* μόλις ποτὲ, tandem aliquando, vix tandem, *Gl. Vet.* A μόλος.

Μολίσκω, vado, eo, proficiscor. A μολέω.

Μολοβρὶς, ίδος, ἡ, mendica. A

ΜΟΛΟΒΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, gulosus, vorax; (2) mendicus. (1) ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, *Odyss.* 18, 26. (3) μέσση δ' ἐν κεφαλῇ φύεται πτόωσσα μολοβρή, *Nicand. Ther.* 662.

ΜΟΛΟ'ΘΟΥΡΟΣ, vel μολοθȣ̃ρος, ȣ, ὁ, molothurus, *herba.*

ΜΟΛΟΘΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, qui non vocatus alienas ædes intrat.

Μολοῖσαν, *profectam*, acc. sing. aor. 2. part. act. *Dor.* pro μολȣ̃σαν, à μολέω.

ΜΟ'ΛΟΣ, ȣ, ὁ, labor; (2) pugna; (3) fremitus. Unde *Lat.* moles.

Μολοσσικὸς, et Μολοττικὸς, ἡ, ὸν, Molossicus; (2) molosso pede constans. A μολοσσός.

Μολοσσὶς, et Μολοττὶς, ίδος, ἡ, Molossia, regio Molossorum.

ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, vel Μολοττὸς, ȣ̃, ὁ, molossus, pes metricus ex tribus syllabis longis constans; (2) incola Molossiæ, regionis Epiri; (3) sc. κύων, canis molossus, i. e. pastoralis et magnus, seu prægrandis et generosus, quales dabat Molossia.

Μολȣρὶς, ίδος, ἡ, *Hes.* cuspis seu hasta mutilata; (2) pudendum virile; (3) *item* ægre reddens urinam. At *apud Nicand.* animal locustæ simile. Ἀγρώσσων λειμῶσι μολȣρίδας ἢ βατραχίδας, *Nicander in Theriacis*, 416. Ex μόλις et ȣ̃ρὰ, vel ȣ̃ρον.

Μόλȣροι, serpentes quidam innoxii, *Nic.* ex μόλω et ȣ̃ρὰ, quod cauda ingrediantur.

Μολόχη, ης, ἡ, malva, *Gl. V.* pro μαλάχη.

Μολόχια, malvæ, *Gl. V.* A præc.

Μολπάζω, canto, decanto, celebro. A μολπή.

Μολπαστὴς, ȣ̃, ὁ, cantor, cantator; (2) collusor. A præc. Hinc

Μολπάστρια, ας, ἡ, cantrix; (2) quæ colludit.

Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantio, carmen; (2) chori cum cantu. A μέλπω.

Μολπηδὸν, *adv.* cum cantu. A μολπή.

Μολπητὴς, ȣ̃, ὁ, cantor. Ab eod.

Μολύβδαινα, ης, ἡ, idem quod μολίβδαινα.

Μολύβδεος, idem quod μολίβδεος.

Μολυβδέω, plumbo. *Gl. V.* potius μολυβδόω.

Μολύβδινος, idem quod μολίβδινος.

Μολύβδιος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, plumbeus.

Μολυβδὶς, idem quod μολιβδίς.

Μολυβδίτης, ȣ, ὁ, plumbaceus aut plumbosus. A μόλυβδος.

Μολυβδῖτις, ἡ, plumbea. A præc.

Μολυβδοειδὴς, idem quod μολιβδοειδής.

Μόλυβδος, ȣ, ὁ, plumbum.

Μολυβδȣργὸς, ȣ̃, ὁ ἡ ἡ, qui plumbum tractat, plumbarius, *Gl. V.* Ex ἔργον.

Μολυβδοφανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui plumbeus videtur, plumbeus adspectu. Ex φαίνομαι.

Μολυβδοχοέω, idem quod μολιβδοχοέω.

Μολυβδόχροος, idem quod μολιβδόχροος.

Μολυβδοχρὼς, idem quod μολιβδοχρώς.

Μολυβδώδης, idem quod μολιβδώδης.

Μολύβδωσις, εως, ἡ, plumbatura. *Gl. V.* ferruminatio, quæ plumbo fit. Quasi a μολυβδόω. Vid. μολυβδέω.

Μολυβδωτὸς, *Gl. V.* μολυβδωταὶ, plumbatæ; quasi a μολυβδόω. Vid. μολυβδέω.

Μολυβὶς, ίδος, ἡ, idem quod μολιβδίς.

Μόλυβος, ȣ, ὁ, idem quod μόλιβος.

Μολυβȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, plumbeus. A μόλιβος.

Μολυκρὼ, larva, terriculamentum, *Suid.*

Μόλυμμα, ατος, τὸ, inquinabulum, *Gl. V.*

Μολυνὴ, ης, ἡ, podex, quia excrementis polluitur. A μολύνω.

Μολυνοπραγμονέω, res fœdas (*inpr.* in Venere) facio. Ex μολύνω et πρᾶγμα.

Μόλυνσις, εως, ἡ, inquinatio, contaminatio, inquinamentum; (2) lenis concoctio, parum a cruditate differens. A

ΜΟΛΥ'ΝΩ, fut. υνῶ, polluo, inquino, contamino, conspurco; attamino; deturpo; fœdo; incesto; (2) dicitur et de coloribus, tingo, inficio; ἐμόλυναν, 3. plur. aor. 1. fœdarunt; ἐμολύνατο, 3. sing. aor. 1. med. contaminatus est; imperat. aor. 1. μολύνον, inquina, *Gl. V.* Τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολεύει, *Theocr.* 5, 87. Πρὸς ὀλίγον τῷ πυρὶ μεμολυσμένα, *Heliod.*

Μόλυσμα, ατος, τὸ, macula; μολύσματα, piacula, *Ph.* A μολύνω.

Μολυσμὸς, ȣ̃, ὁ, inquinatio, contaminatio, contagium. Ab eod.

Μόλω, venio, ut hinc sit aor. 2. μολῶν, ἔμολον.

Μομφὴ, ῆς, ἡ, querela, querimonia. Ἐν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω, *Eurip. Orest.* 1069. Ὥστ' μοι μομφὰς ἔχειν, *Id. Phœn.* 780. Μομφὰν ἔχων ξυνȣ̃ δορὸς, succensens quod socii in bello laboris præmium non tulerit, *Soph. Aj.* 180. A μέμφομαι.

Μοναδικὸς, ἡ, ὸν, singularis; (2) solitarius. A μονάς.

Μοναδικῶς, *adv.* in unitate; (2) solitarie.

Μοναδὸν, *adv.* solummodo, solum, *Nicand. Schol.* A μόνος.

Μονάζω, fut. άσω, solitariam vitam ago.

Μονάκανθος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, unam tantum spinam habens. Ex μόνος et ἄκανθα.

Μονάλυσις, εως, ἡ, simplex catena, torques, *Poll.* Ex μόνος et ἅλυσις, *catena.*

Μονάμπυκες πῶλοι, *Euripid.* οἱ κέλητες, ab uno fræno; vid. infra μονάμπυξ. Idem habet μοναμπυκὸς, nom. unde *Pind.* μοναμπυκία, ἡ, ars desultoris, seu agitatio equorum quæ fit uno fræno, *Ol.* 5, 13.

Μονάμπυκος, uno loro circumdatum collum habens,

habens, de equo. Μονάμπυκον δὲ Μενέλεως ψήχων δέρην, *Eurip. Hel.* 1583.

Μονανδρέω, ῶ, uni viro nupta sum, unicum maritum habeo, uno contenta sum. Ex ἀνήρ.

Μόνανδρος, ου, ἡ, univira, *Gl. V.*

ΜΟ'ΝΑΠΟΣ, ου, ὁ, Pæonibus monapus, *bestia.*

Μοναρχέω, ῶ, f. ήσω, solus impero, solus dominor; *pass.* μοναρχεῖσθαι dicitur regio quæ unius duntaxat imperio subest. A μονάρχος.

Μονάρχης, ου, ὁ, monarcha, qui solus imperat. Ex μόνος et ἀρχή.

Μοναρχία, ας, ἡ, monarchia, unius dominatus seu imperium. *Ph.* dictatura.

Μοναρχικὸς, ἡ, ὸν, ad monarchiam seu monarcham pertinens; (2) monarchiæ favens; (3) monarchiam adfectans. *Gl. V.* μοναρχικὸν, dictatorium. A

Μόναρχος, ου, ὁ κ ἡ. Vide μονάρχης.

Μονὰς, άδος, ἡ, unitas, unio; (2) unum punctum in tesseris; (3) atomus; (4) *sola.* (4) ἔλιπες ἐπακτρίδα μ' ὡσεὶ μονάδα, reliquisti me tanquam navem solam solitariam, *Eurip. Andr.* 854. Sic emendat Brunck. pro ἐπακτρίαν ὡσεὶ μονάδα. A μόνος.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monasterium, locus ubi vita solitaria agitur. A

Μοναστὴς, οῦ, ὁ, homo qui solus degit, solitarius. A μονάζω.

Μοναστικὸς, ἡ, ὸν, ad homines solitarios pertinens; (2) solitarius. A μοναστής.

Μονάστρια, ας, ἡ, mulier solitaria, quæ vitam solitariam agit, monialis. Ab eod.

Μονάτωρ ἵππος, equus desultorius, singulator, *Schol. Aristoph.* A μόνος.

Μοναυλέω, ῶ, fut. ήσω, tibia una cano.

Μοναυλία, ας, ἡ, vita solitaria, cælibatus.

Μοναύλιον, ου, τὸ, organum quoddam tibiale unius cantus. A

Μόναυλος, ου, ὁ κ ἡ, tibia simplicem auram edens, quam invenerunt Ægyptii; (2) ejusmodi organo utens; τὸ μόναυλον, unius tibiæ modulatio. Ex μόνος et αὐλὸς, *tibia.*

Μόναυλος, ου, ὁ κ ἡ, qui solus stabulatur, seu habitat. Ex μόνος et αὐλή.

Μοναχῆ, *adv.* unice, uno tantum modo.

Μοναχικὸς, ἡ, ὸν, ad solitarios homines pertinens, monasticus.

Μοναχόθεν, *adv.* ex una tantum parte. A

Μοναχὸς, ἡ, ὸν, unus; (2) solitariam degens vitam, homo solitarius, monachus. A μόνος.

Μοναχοῦ, *adv.* tantummodo. A μοναχός.

Μοναχῶς, *adv.* unice, uno modo, singulariter. Ab eod.

Μονέντερον, ου, τὸ, magnum intestinum, colum. Ex μόνος et ἔντερον.

Μονὴ, ῆς, ἡ, mansio, quies, desidia, mora; (2) monasterium. A μένω.

Μονῆτις, ἡ, solitaria, *Man.*

Μονήκοιτος, ὁ κ ἡ, cælebs. A κοίτη.

Μονήλατος, compactus. Κράνος μονήλατον, solida, *Heliodor.* 9.

Μονημέριος, ία, ιον, diarius, qui est unius diei. *In Epigr.* μονημέριον, ου, unius diei spectaculum, *Rob.* Ex μόνος et ἡμέρα.

Μονήμερος, ου, ὁ κ ἡ, idem. Ex iisd.

Μονήρης, εος, ὁ κ ἡ, solitarius, solivagus.

Μονήρης ναῦς, et μονήρες πλοῖον, uniremis navis, simplicem remorum ordinem habens. Ex μόνος et ἐρέσσω, *remigo.*

Μονθυλεύσεις, plur. μονθυλεύσεις, exquisitorum ciborum apparatus, *Poll.* Vide ὀνθύλευσις.

Μονθυλευτὴς, οῦ, ὁ, coquus, ciborum exquisitorum parandorum artifex. A

Μονθυλεύω, exquisite condio cibos.

Μονίας, ου, ὁ, sobrius, *Hes.* A μόνος, vel a μένω, *Ern.*

Μόνιμος, ου, ὁ κ ἡ, constanter manens, stabilis, immobilis, stabili sede degens; sedulus, officiosus, *Ph.* Hinc τὸ μόνιμον, ου, constantia. A μονή. Hinc

Μονιμότης, ητος, ἡ, constantia, stabilitas.

Μονίμως, *adv.* constanter, stabiliter.

Μονιὸς, οῦ, ὁ, vel μόνιος, ου, ὁ, solitarius, solivagus, silvestris, ferus; *inpr.* dicitur de apro. A μόνος.

Μόνιππος, ου, ὁ κ ἡ, qui uno equo utitur; (2) qui singulari equo vectus cursu certat, singulator. Ex μόνος et ἵππος.

Μονοβάλανος, ον, epith. clavis, unum dentem habens.

Μονοβάμων, ονος, ὁ κ ἡ, solus incedens, *R.* Ex μόνος et βαίνω.

Μονόβιβλος, ου, ὁ κ ἡ, qui uno constat libro; τὰ μονόβιβλα, libri singulares, *R.*

Μονόβολον, τὸ, unum truncum habens.

Μονογαμέω, ῶ, fut. ήσω, semel tantum uxorem duco.

Μονογαμία, ας, ἡ, status quum quis semel tantum duxit uxorem, *Suicer.* A

Μονόγαμος, ὁ κ ἡ, qui unas tantum nuptias contraxit; semel tantum uxorem habuit.

Μονογενὴς, έος, ὁ κ ἡ, singularis, unigenitus; unigena, *Ph.* A γένος.

Μονογενῶς, *adv.* unice, maxime, præcipue.

Μονόγληνος, ου, ὁ κ ἡ, unoculus, *Hes.*

Μονόγλωσσος, vel μονόγλωττος, ου, ὁ κ ἡ, qui una tantum utitur lingua. A γλῶσσα.

Μονογνώμονες, qui unius sunt sententiæ, vel ab una sententia pendent. A γνώμη.

Μονόγονος, *Poet.* μουνόγονος, ου, ὁ κ ἡ, unigenitus, *R.* Κούρην μουνογόνην ἥρπαξεν ἀπ' Αἰτναίοιο πάγοιο, *Oppian. de Piscatu,* 3, 488. Ex μόνος et γίνομαι.

Μονογράμματος, ου, ὁ κ ἡ, unica litera constans, v. gr. syllaba. Ἂν μή εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους, *Longin. Fragm.* 3, 13. Ex γράμμα.

Μονόγραμμος, ου, ὁ κ ἡ, quasi delineatus tantum, non additis reliquis quæ picturam absolvunt; dicitur et de macilento, extenuato deformique, seu subtili nimis. *Apud Cic.* Epicuri Dii monogrammi vocantur. A γραμμή.

Μονοδάκτυλος, ου, ὁ κ ἡ, qui unum tantum digitum habet.

Μονοδέρκτης, ου, ὁ, qui unum tantum oculum habet; unoculus. Θητεύω Κύκλωπι τῷ μονοδέρκτα, *Euripid. Cyclop.* 77. A δέρκω.

Μονοδιαιτασία, ας, ἡ, solitaria vivendi ratio. Ex μόνος et διαιτάομαι.

Μονόδους, οντος, ὁ κ ἡ, qui unicum habet dentem; qui unum os habet dentium loco.

Μονόδροπον φυτὸν, planta unicum truncum habens, *R.* Ex μόνος et δρέπω, *carpo.*

Μονοειδὴς, έος, ὁ κ ἡ, unam formam habens, uniformis. Ex μόνος et εἶδος.

Μονοειδῶς, *adv.* una forma.

Μονοείμων, ονος, ὁ κ ἡ, una tantum tunica seu veste indutus. Ex μόνος et εἷμα.

Μονοζυγὴς, έος, ὁ κ ἡ, qu. dic. unijugis; unicus; μονοζυγὴς σάνδαλον, *in Epigr.* unum calceamentum. Ex μόνος et ζυγός.

Μονόζυξ, υγος, ὁ κ ἡ, qu. dic. unijugis, unicus.

Μονόζωνος, ου, ὁ κ ἡ, unam zonam habens; μονόζωνοι, *apud Suid.* honoratiores, milites cingulo a cæteris distincti; *ap. LXX.* milites expediti, fortes. Unde et latrunculi. Ex μόνος et ζώνη.

Μονόζωσος. Vide μονόζωνος, *Ath.*

Μονοήμερος, ου, ὁ κ ἡ, qui unius est diei, diarius. Ex μόνος et ἡμέρα.

Μονοθελῆται, hæretici, qui Christo unam tantum tribuebant voluntatem. Ex θέλω.

Μονοθρηνέω, ῶ, fut. ήσω, solus lamentor.

Μονόθυρος, ου, ὁ κ ἡ, qui unas tantum habet fores, qu. dic. uniforis, univalvis. Apud *Aristot.* μονόθυρον est genus concharum unifore et univalve. A θύρα.

Μονοίκητος, ον, solitarius. Ab οἰκέω.

Μόνοιμος, solus. Ἀλλ' ἦ μόνοιμοι, πάτερ, ἔφη, καὶ οἷοί περ ἐντεῦθεν ἐξωρμήκατε, πάλιν ἐπάνιτε; *Heliodor.* 6.

Μονοκάλαμος, ου, ὁ κ ἡ, qui unum habet calamum.

Μονόκαμπτος, ου, ὁ κ ἡ, unum habens flexum; de pedum digitis, *Aristot.*

Μονόκαυλος, ου, ὁ κ ἡ, unicaulis, *Gl. V.* unico vel simplice caule constans.

Μονοκέρατος, ου, ὁ κ ἡ, cui unum modo cornu est; uno modo cornu armatus. Ex μόνος et κέρας.

Μονόκερως, ωτος, ὁ κ ἡ, idem; (2) monoceros, seu unicornis, animal quoddam quadrupes unum caput habens.

Μονοκέφαλος, ου, ὁ κ ἡ, unum caput habens.

Μονόκλαυτος, ου, ὁ κ ἡ, qui ab uno tantum lugetur, *R.* Ex μόνος et κλαίω.

Μονοκληρονόμος, ου, ὁ κ ἡ, qui unus hæres est, nullos habens cohæredes.

Μονόκλωνος, ου, ὁ κ ἡ, unum ramulum habens. Ex μόνος et κλών.

Μονοκοίλιος, ου, ὁ κ ἡ, unum ventrem habens. Ex μόνος et κοιλία.

Μονοκοιτέω, ῶ, solus cubo. A κοίτη.

Μονόκοκκος, ου, ὁ κ ἡ, unum granum habens. Hinc τὸ μονόκοκκον, ου, unio, margarita. *Gl. V.* μονόκοκκα, uniones.

Μονοκόνδυλος, ου, ὁ κ ἡ, unum modum seu tuber habens.

Μονοκότυλος, ου, ὁ κ ἡ, de polyporum quodam genere, qui unum cavum habet in cirris, seu flagellis, in quo unum tantum acetabulum est. Ex μόνος et κοτύλη.

Μονοκρατορία, ας, ἡ, unius imperium, monarchia, *Suid.* A

Μονοκράτωρ, ορος, ὁ κ ἡ, qui solus rerum potitur; qui solus imperium obtinet. Ex μόνος et κρατέω.

Μονοκρηπὶς, ἶδος, ὁ κ ἡ, unam tantum crepidam habens, uno tantum calceo indutus.

Μονόκροτος, ου, ὁ κ ἡ, qui uno tantum pulsu movetur; μονόκροτος ναῦς, navis quæ uno remorum ordine (uno remo, *Ern.*) impellitur.

Μονόκυκλος, ου, ὁ κ ἡ, unum circulum seu orbem habens.

Μονόκωλος, ου, ὁ κ ἡ, uno colo seu membro constans; (2) uno artu porrectus; (3) unam tantum contignationem habens. Ex μόνος et κῶλον.

Μονόκωπος, ου, ὁ κ ἡ, uno remo utens. Ex μόνος et κώπη.

Μονολέκυθος, ου, ὁ κ ἡ, unum vitellum habens.

Μονολεχὴς, έος, ὁ κ ἡ, qui solus cubat, *Ph.* unicuba. Ex μόνος et λέχος.

Μονολήκυθος, ὁ, ἡ, unam modo ampullam habens.

Μονολήμματος, ου, ὁ κ ἡ, una sumptione constans, genus syllogismi. A λῆμμα.

Μονόλιθος, ου, ὁ κ ἡ, ex uno lapide factus, uno lapide constans.

Μονολογία, ας, ἡ, soliloquium, *Gl. V.* A

Μονολόγος, ου, ὁ κ ἡ, soliloquus, *Gl. V.*

Μονόλοπος, ου, ὁ κ ἡ, una tantum tunica aut uno cortice tectus.

Μονόλυκος, ου, ὁ, lupus solitarius, solivagus.

Μονόλωπος, ου, ὁ κ ἡ, unam vestem habens.

Μονόμαζος, ἡ, unam mammam habens, epith. Amazonum.

Μονομάτωρ, ορος, ὁ κ ἡ, matre privatus vel privata. Μονομάτορος ὀδυρμῶν ἐμῶν ἄχεσι συνῳδός, *Eurip. Phœn.* 518.

Μονομαχεῖον, ου, τὸ, idem quod μάχιον.

Μονομαχέω, ῶ, fut. ήσω, singulari certamine pugno. Χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ, *Eur. Ph.* 1226. Μονομαχεῖ ἡ φύσις μετὰ τοῦ νοσήματος, *Al. Aph.* A μονομάχος.

Μονομάχης, ου, ὁ, idem quod μονόμαχος· plur. μονομάχαι, *Clem. Alex.* Ab eod.

Μονομαχία, ας, ἡ, singulare certamen, *Ph.* gladiatorium. *Al. Gl. V.* duellum. Ab eod.

Μονομαχικὸς, ἡ, ὸν, gladiatorius.

Μονομάχιον, ου, τὸ, idem quod μονομαχία, *Ph.* assarium.

Μονομάχος, ου, ὁ κ ἡ, singulari certamine pugnans, gladiator. Μονομάχος φρὴν, cogitatio singularis prœlii, *Eurip. Phœn.* 1309. Ex μόνος et μάχη.

Μονομαχοτροφεῖον, ου, τὸ, ludus gladiatorius. Ex μονομάχος et τρέφω.

Μονομαχοτρόφος, ου, ὁ, lanista, *Ph.* Ex iisd.

Μονομέρεια, ας, ἡ, quum inaudita altera parte aliquid facimus seu judicamus. A

Μονομερὴς, έος, ὁ κ ἡ, unius partis, simplex. Ex μόνος et μέρος.

Μονομερῶς, *adv.* ex una tantum parte, non in universum, simpliciter.

Μονόμετρος, ον, uno pede constans, sc. versiculus scenicus.

Μονομήτωρ, ὁ, ἡ, privatus matre, *Schol. Eur.* solam matrem superstitem habens.
Μονόμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, simplici licio seu filo textus.
Μονόμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, unoculus, *in Epigr.*
Μονόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, uniformis, *R.* Ex μόνος et μορφή.
Μονόμοσχος, ου, ὁ καὶ ἡ, singularem habens pediculum, *Suicer.*
Μόνον, *adv.* solum, tantum, duntaxat.
Μονονοὺ, fere, propemodum, tantum non.
Μονονουκ, *adv.* idem.
Μονονουχὶ, *adv.* idem.
Μονόξοος, ου, ὁ καὶ ἡ, unicam et simplicem fissuram habens. Ex μόνος et ξέω.
Μονόξυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex uno ligno confectus; monoxylon, navigium ex unica arbore cavatum. *Gl. V.* μονόξυλον, linter; (2) unicum truncum habens, de virgulto, arbore.
Μονοούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, solus in suo genere, et nihil substantiæ suæ simile habens; ut luna, sol, cœlum. Ex μόνος et οὐσία.
Μονοπάθεια, ας, ἡ, adfectus et morbus unus. Ex μόνος et πάθος.
Μονόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, unigena, item unum modo filium vel filiam habens. Ὦ κόρος ὤχετ' ἐν δόμοισι μονόπαις, *Eurip. Alc.* 907.
Μονοπάτιον, ου, τὸ, semita, seu via, per quam tantum uni patet incessus. A πάτος.
Μονοπέδιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, uno indutus calceo. Ex πέδιλον.
Μονοπεῖραι λύκοι, lupi qui non cum aliis, sed seorsum prædantur; a μονοπείρης, ου, ὁ. Ex πεῖρα.
Μονόπελμος, ου, ὁ, calceus qui unam tantum soleam habet. Μονόπελμον συκχίδα, *Anthol. Reisk.* 56.
Μονόπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, uno simplici peplo indutus. Λέχη δὲ φίλα μονόπεπλος λιποῦσα, *Eurip. Hec.* 933.
Μονόπηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam tantum habens peram. Ex μόνος et πήρα.
Μονόπλευρος, ον, unum latus habens.
Μονοπόδιον, ου, τὸ, mensa, sedile, vel simile quidpiam, unum tantum habens pedem. A
Μονόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, unum tantum habens pedem. *Gl. V.* unipes.
Μονοπραγματέω, ῶ, fut. ήσω, unam rem curo, non alienis rebus me immisceo. Ex μόνος et πρᾶγμα.
Μονοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui unius solum personæ est; ut μονοπρόσωπος ἀντωνυμία, pronomen unius personæ, ut ἐκεῖνος.
Μονοπροσώπως, *adv.* sub una tantum persona.
Μονόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam tantum habens pinnam. Ex μόνος et πτερόν.
Μονόπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum tantum habens casum. Ex μόνος et πίπτω.
Μονοπωλέω, ῶ, fut. ήσω, solus quidpiam vendo, monopolii jus ad me rapio, *Strab.* A
Μονοπώλης, ου, ὁ, qui solus aliquid vendit, qui arbitrium vendendi habet.
Μονοπωλία, ας, ἡ, privilegium quo quis solus quidpiam vendere potest, monopolium.
Μονοπώλιον, ου, τὸ, idem et ab eod.
Μονόπωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui uno equo vehitur. Μονόπωλον ἐς Ἀῶ, *Eurip. Or.* 1004. Ex μόνος et πῶλος.
Μονόῤῥιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam vel simplicem habens radicem. Ex μόνος et ῥίζα.
Μονόῤῥυθμος, ον, epith. domus quæ ab uno incolitur, *ap. Æsch.*
Μονόρχις, εως, ὁ, qui unum tantum testiculum habet. *Gl. V.* unitestis, unicoleus.
ΜΟ'ΝΟΣ, μόνη, μόνον, solus, unus; (2) singularis, simplex; (3) desertus, separatus, sejunctus; (4) cælebs, viduus. (3) ἀνδρῶν γε μοῦνος, incomitatus, *Soph. Œd. Col.* 1250. Σοῦ μόνος, te orbatus, *Id. Aj.* 511.
Μονοσάνδαλος, ὁ καὶ ἡ, uno calceo indutus.
Μονόσιροι ὄρνεις, Alexandriæ in Ægypto sunt gallinæ, e quibus galli pugnaces nascuntur, bis et ter ova foventes; *ut est in Geopon.* 14. Sunt qui Indicas gallinas vulgo dictas interpretentur.
Μονοσιτέω, ῶ, fut. ήσω, semel per diem cibum sumo; (2) solus edo.
Μονοσιτία, ας, ἡ, quum quis semel per diem cibum sumit; (2) quum quis solus et sine conviva vescitur. A
Μονόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui semel per diem cibum capit; (2) solus et sine conviva cibum capiens, tenui victu ob paupertatem utens; hinc etiam parasitus. Ex μόνος et σῖτος.
Μονοσκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sive μονόσκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum tantum crus habens. Ex μόνος et σκέλος.
Μονοσκήπτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, solus sceptrum gerens, monarcha. Ex μόνος et σκῆπτρον.
Μονόστεγος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam contignationem habens, *R. Suicer.*
Μονοστέλεχης, εος, ὁ καὶ ἡ, sive μονοστέλεχος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum a radice caudicem habens. Ex μόνος et στέλεχος.
Μονόστεος, seu μόνοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex uno osse constans. Ex μόνος et ὀστέον, ος.
Μονοστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, solus iter faciens, sine comitibus, satellitibus. A στείβω.
Μονόστιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex uno versu seu ordine constans; τὸ μονόστιχον, unus versus.
Μονόστολος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam stolam habens; (2) solus et desertus, qui solus missus est, qui solus it. (2) λόγχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορὸς; *Eurip. Phœn.* 749. Λείπομαι φίλος μονόστολός τε ματρὸς, *Eurip. Alc.* 407. Ex στολὴ, vel στέλλω.
Μονόστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam habens aciem, altera tantum parte scindens. Ex στόμα.
Μονοστόρθυγξ, γος, ὁ, epith. Priapi.
Μόνοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex uno osse constans, *Aristot.* Ex μόνος et ὀστέον.
Μονοστροφικὸς, ἡ, ὸν, idem quod
Μονόστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut μονόστροφος ᾠδὴ, oda unam habens stropham. *Apud Theophr.* μονόστροφον ἅρμα, *Gaza interprete,* plaustrum simplicis verticis. A στροφή.
Μονοσυλλαβέω, per unam syllabam pronuncio.
Μονοσύλλαβος, ου, ὁ καὶ ἡ, una tantum syllaba constans. Ex μόνος et συλλαβή.
Μονοσυλλάβως, *adv.* una syllaba.
Μονότεκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam tantum habens prolem. Ex μόνος et τέκνον.
Μονότης, ου, ὁ, solitarius; rectius μονώτης.
Μονότης, ητος, ἡ, unitas; (2) vita cælebs, cælibatus, *Suicer.* A μόνος.
Μονοτοκέω, ῶ, fut. ήσω, unum uno partu edo, *Suic.*
Μονοτοκία, ας, ἡ, partus quo una proles tantum editur, *Suicer.* A
Μονοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam prolem edens. Ex μόνος et τίκτω.
Μονοτονία, ας, ἡ, unus idemque tenor; (2) contumacia, pertinacia, pervicacitas. A
Μονότονος, ου, ὁ καὶ ἡ, uno tenore procedens; (2) contumax, pervicax, pertinax, *Ph.* Ex μόνος et τείνω.
Μονοτόνως, *adv.* uno eodemque tenore.
Μονοτράπεζος, ου, ὁ καὶ ἡ, pauper, solus cibum capiens. Ξένια μονοτράπεζά μοι παρέσχον, mensam hospitalem mihi soli præbuerunt, *Eurip. Iphig. in Taur.* 949. Ex μόνος et τράπεζα.
Μονότροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, unius modi, simplex; unius sensus, *Gl. V.* (2) solitarius; (3) cælebs; (4) austerus, contumax. (2) βοτῆρά τ' ἀμφὶ μονότροπον νεανίαν, *Eurip. Andr.* 281.
Μονοτρόπως, *adv.* uno ac singulari modo.
Μονοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, unum pasco, nutrio. *pass. med.* solus pascor. Ex μόνος et τρέφω.
Μονοτροφία, ας, ἡ, nutritio unius animalis; (2) pastus solitarius. Ex iisd.
Μονότροχος, carruca, *Gl. V.*
Μονουχία, ας, ἡ, vita solitaria, cælibatus. Ex μόνος et ἔχω.
Μονοφαγέω, ῶ, fut. ήσω, solus comedo, nemine ad cœnam invitato.
Μονοφαγία, ας, ἡ, quum quis solus comedit, neminemque ad cœnam invitat.
Μονοφαγίστατος, ου, ὁ, superl. sequentis.
Μονοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui solus cibum capit.
Μονοφαλαγγία, ας, ἡ, una phalanx, *R.*
Μονόφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, solus apparens. Ex μόνος et φαίνομαι.
Μονόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum oculum habens, unoculus; luscus, *Phil.*
Μονόφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum sonum habens.
Μονοφορβὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, solus pascens. Ex μόνος et φορβή.
Μονόφρουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex una tantum parte munitus; (2) ab uno custoditus. Ex μόνος et φρουρά.
Μονόφρων, ὁ καὶ ἡ, sui sensus atque judicii.
Μονοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, unius naturæ, simplex, non geminus; (2) simplicem stirpem habens. Ex μόνος et φυή.
Μονόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum folium habens.
Μονόφυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, unius generis, *R.* Ex μόνος et φυλή.
Μονοφυσῖται, ῶν, οἱ, hæretici, unam in Christo naturam statuentes. Ex φύσις.
Μονοχάλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, uno fræno utens.
Μονόχειρ, ρος, ὁ καὶ ἡ, unum habens manum; unimanus, *Gl. V.*
Μονόχηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, solidam et non fissam habens ungulam. Ex μόνος et χηλή.
Μονοχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, unam tunicam gerens.
Μονοχιτωνέω, ῶ, unam tunicam gero. A præc.
Μονόχορδος, ου, ὁ καὶ ἡ, una intentus chorda. Ex μόνος et χορδή.
Μονόχρονος, ον, unum tempus habens; dicitur de una syllaba eademque brevi; nam longæ sunt δίχρονοι, *Longin. Fragm.* 3, 14.
Μονόχροος, *contr.* μονόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, unicolor, qui unius ejusdemque coloris est. Ex μόνος et χρόα.
Μονοχρώματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex μ. et χρῶμα.
Μονόχρωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisdem.
Μονόχρως, ὁ καὶ ἡ, idem. neut. τὸ μονόχρων.
Μονόψηφος, ου, ὁ καὶ ἡ, unius suffragii, *R.*
Μονόω, ῶ, fut. ώσω, solum relinquo, desero, destituo; (2) ad unum redigo, unum, solum reddo; μονόομαι, οῦμαι, relinquor; aor. 1. part. μονωθεὶς, solus relictus; perfect. part. μεμονωμένος, solitarius, destitutus. *Gl. Vet.* solus. Οἴ μοι, τί δράσω δῆτα σοῦ μονούμενος; *Eur. Alc.* 377. δισποτῶν, *Id. Rhes.* 872. Μονωτεὶς, solutus, *Æsch. Socr.* 3, 17. A μόνος.
Μονῳδέω, ῶ, fut. ήσω, solus canticum recito; (2) solus lamentor, carmen flebile cano; (3) lugeo. A μονῳδός.
Μονῳδία, ας, ἡ, cantio solitaria, monodia, cum unus tantum in scena canticum recitat, et non simul chorus. Ab eodem.
Μονῳδὸς, οῦ, ὁ, poeta, qui sub una tantum persona argumentum aliquod exponit; (2) qui solus cantat sine choro. Ex μόνος et ᾠδὸς, *cantor.*
Μονωθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi μονόω.
Μονώνυξ, χος, ὁ καὶ ἡ, solidas ungulas habens, cujus ungulæ solidæ sunt, et individuæ. Ex μόνος et ὄνυξ.
Μονώνυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
Μόνως, *adv.* solum, tantum. A μόνος.
Μόνωσις, εως, ἡ, desolatio; (2) solitudo, singularitas, unitas. A μονόω.
Μονώτατος, solus omnium. A μόνος.
Μονώτης, ου, ὁ, solitarius, fem. μονῶτις, ιδος, solitaria. A μονόω. Hinc
Μονωτὶ, *adv.* clam, solitario, *Vulg. Lex.*
Μόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam aurem habens; (2) unam ansam habens. Ex μόνος et οὖς.
Μονὼψ, ῶπος, ὁ, unoculus. Ab ὤψ.
Μόνωψ, ωπος, ὁ, bonasus, alias μόναπος, *Ælian.*
Μόρα, ας, ἡ, mora, militum agmen apud Lacedæmonios. A μοῖρα, *pars.*
Μόργιον, *Hes.* μέτρον γῆς, ὅ ἐστι τὸ πλέθρον, jugerum.
Μοργνύω, abstergo. Vide ὀμοργνύμι.
Μόργος, vel μοργὸς, septum, crates in curru.
Μορέα, ας, ἡ, morus, *arbor.*
Μορέω, ῶ, laboro, adfligor, *Hes.* (2) divido, sortior.
Μόρημα, τὸ, ramentum, cumulus, *V. L.*
Μορία, ας, ἡ, pars, *Hes.* A μοῖρα.
Μορία, ας, ἡ, olea sacra. Ab eod.
Μόριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis. A μόρος.
Μόριον, ου, τὸ, particula, portiuncula; pars, pars corporis; membrum genitale, *Gl. V.* μόρια, genitalia. Philosophi sic vocant et speciem

speciem subjectam generi, unde et a Cicerone *pars* vocatur, *Ern.* Ab eod.

Μόριος, ρία, (*Ion.* μορίη,) ριον, partialis, *in Epigr.* Κύκλος λεύσσει νιν Μορίου Διὸς, *Soph. Œd. Col.* 704. Ab eod.

Μόριος Ζεὺς, Jupiter Morius, i. e. inspector sacrarum olearum, *Soph. Œd. Col.* 697. A μορία. Unde

Μορὶς, ίδος, ἡ, pars, portio; *ex Herod.*

Μορμολύκειον, vel μορμολυκεῖον, ου, τὸ, larva, seu persona tragicorum et histrionum; (2) spectrum, terriculamentum. A μορμώ.

Μορμολύκη, ης, ἡ, idem. Ab eod.

Μορμολύττομαι, territo, perterrefacio, et proprie quidem larvis et similibus terriculamentis; (2) formido, metuo. Πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα, ταυτὶ λέγουσα, μορμολύττεσθαι δοκεῖς; *Aristoph. Av.* 1250. Ab eod.

Μορμορωπὸς, ut μορμορωπὰ ῥήματα, verba terrifica, *Aristoph. Ran.* 1040. Ex μορμὼ et ὤψ.

ΜΟΡΜΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, piscis quidam marinus.

Μορμυρίζω, fut. ίσω, aquæ strepitum refero. *Gl. V.* murmuro. A μορμύρω.

ΜΟΡΜΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, mormyra, piscis quidam marinus; *item* μορμυρίων, unde Mirmillones putantur nomen habere.

ΜΟΡΜΥ'ΡΩ, murmuro, *proprie* ut fluvius cum strepitu fluens; (2) inundo. Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος, *Iliad.* 18, 403. Τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιος μορμύρεται ἐγγύθι πόντος, *Dion. Per.* 82.

Μορμυρωπὸς, οῦ, ὁ, solis epitheton, ubi ex defectu subobscurus est, aut sanguineus.

Μορμύσσομαι, terreo. A μορμώ.

ΜΟΡΜΩ', όος, *contr.* οῦς, ἡ, Mormo, mulier horrendo adspectu et terrifico; (2) larva, terriculamentum, *Gl. Vet.*

Μορμὼν, ῶνος, ἡ, idem.

Μορμωτὸς, ὴ, ὸν, terrificus. Τὸν ὠδίνοντα μορμωτὸν λόχον ἀναψαλάξῃ, gravidum terribili cohorte pertundet, *Lycophr.* 342.

Μόρξαι, aor. 1. inf. act. verbi μόργνυμι.

Μορόεις, όεσσα, όεν, fatalis, exitiosus, mortifer; (2) elaboratus, multo cum labore confectus. A μόρος.

Μόρον, ου, τὸ, morum, fructus mori arboris.

Μοροπονέω, ῶ, fatalibus calamitatibus premor.

Μόρος, ου, ὁ, portio; (2) fatum, mors, lethum; (3) sors. A μείρω.

ΜΟ'ΡΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, lapis quidam Ægyptius, quo utebantur ad vestes dealbandas.

Μόρσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis. *Gl. V.* fatifer; μόρσιμον, fatale, *Ph.* A μόρος.

Μορτὴ, vel μόρη, pars quæ solvitur ex fructibus; pars fructuum quam colonus a domino accipit, *Poll. Hes.*

ΜΟΡΥ'ΣΣΩ, inquino, contamino, fœdo; ut hinc sit μεμορυγμένα, perf. pass. part. f. g. inquinata, *Od.* 13, 435.

Μόρυχος, ου, ὁ, cognomen Bacchi apud Siculos, quod in vindemia ejus facies musto et virentibus ficis oblini consuevit.

Μορφάζω, f. άσω, nuo, annuo, *Hes.* (2) gestus fingo in saltatione; *alias etiam* vultum varie fingo. A μορφή. Hinc

Μορφασμὸς, οῦ, ὁ, conformatio insolens vultus et gestuum; genus saltationis mimicæ, quo diversorum animalium motus repræsentabantur.

Μορφεὺς, έως, ὁ, Deaster gentilium, Somni filius, dormientibus varias rerum formas objiciens. A

ΜΟΡΦΗ', ῆς, ἡ, forma, species oris. Hinc

Μορφήεις, ήεσσα, ῆεν, *Dor.* μορφάεις, formosus, *R.*

Μορφίζω, *Ammon. male pro* μορφάζω.

Μορφνοῖο, gen. sing. *Ion.* pro μορφνοῦ. A

Μορφνὸς, ὴ, ὸν, obscurus, tenebricosus, *Suid.* (2) flavus, fulvus, *Hes.* (3) ὁ μορφνὸς, aquila quædam *apud Aristot. Gl. V.* ὁ μορφνὸς, ἄγροικον ὄρνεον, (ruralis avis) emussulus. Ab ὀρφνὸς, idem.

Μορφοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, formalis. Ex μορφὴ et εἶδος.

Μορφοποιέω, ῶ, fut. ήσω, formam facio, formo, conformo; μορφοποιοῦμαι, formor, formam accipio. Ex μορφὴ et ποιέω.

Μορφοποιΐα, ας, ἡ, efformatio. Ex iisd.

Μορφοσκοπέω, ῶ, formam specto.

Μορφόω, ῶ, fut. ώσω, formo, figuro; aor. 1. pass. ἐμορφώθην· μορφωθῇ, in conjunct. formetur, μεμορφωμένος, perf. part. informatus. Ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, *Gal.* 4, 19. A μορφή. Unde

Μορφύνω, formam lenociniis exorno, *Hes.*

Μορφὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, cognomen Veneris apud Lacedæmonios, calyptram et pedicas habentis. A μορφή.

Μόρφωμα, ατος, τὸ, forma, species, somnium, spectrum. Κύκνου μορφώματ' ὄρνιθος λαβὼν, *Eurip. Helen.* 19. A μορφόω.

Μόρφων, ωνος, ὁ, personatus. Ab eod.

Μόρφωσις, εως, ἡ, formatio, figuratio; (2) forma, imago:

Μορφωτικὸς, ὴ, ὸν, qu. dic. formativus, formandi vim habens:

Μορφώτρια, ας, ἡ, formatrix. Ἡ συῶν μορφώτρια, (Circe,) *Eurip. Troad.* 437. A μορφόω.

Μόσποι, dii Babylonii, quibus mense Maio in Epheso victimæ cædebantur.

ΜΟ'ΣΣΥΝ, vel μόσυν, υνος, ὁ, turris, propugnaculum; (2) turris lignea, propugnaculum ligneum, *proprie* domus.

Μοσσύνοικι, vel μοσύνοικοι, Mosynœci, gens Pontica in ædibus ligneis habitans. A præc. Unde Μοσσυνοικικός.

Μόσσυνος, ὁ, idem quod μόσσυν.

Μοσχάριον, ου, τὸ, parvus vitulus, vitulus tenellus. Dim. a μόσχος.

Μοσχὰς, άδος, ἡ, bucula, vitula, juvenca, vacca, *Gl. V.* Ab eod.

Μοσχέη, *contr.* μοσχῆ, ῆς, ἡ, scil. δορὰ, pellis vitulina. Ab eod.

Μοσχεία, ας, ἡ, surculorum plantatio. *Ph.* plantatio. A μοσχεύω,

Μόσχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitulinus; μόσχειον, vitulina, *Gl. V.* et pl. μόσχεια, vitulina, *Gl. V.* A μόσχος.

Μόσχευμα, ατος, τὸ, surculus, qui ex arbore demptus plantatur; stolo, tenella planta. *Gl. V.* propago. A μοσχεύω.

Μοσχευματικὸς, malleolaris, *Gl. V.* A præc.

Μοσχεύω, f. εύσω, surculis ex arbore demptis sero; (2) insero, planto. A μόσχος.

Μοσχηδὸν, modo seu more vituli. Ab eod.

Μοσχίας, ου, ὁ, ad vitulum accedens, aries triennis, *Eust.* (2) lepusculus, *Poll.* (3) agnus, *Id.* Ab eod.

Μοσχίδιον, ου, τὸ, germen novellum, tenerum et novellum vimen. Dim. ab eod.

Μοσχιναῖος, αία, αῖον, in modum vituli exsultans, *Hes.* Ab eod.

Μοσχίον, ου, τὸ, vitulus novellus; (2) agnellus recens; (3) tenella planta, stolo. Ab eod.

Μόσχιος, α, ον, vitulinus. Ab eod.

Μοσχοθύτης, ου, ὁ, victimarius, *Ph*

Μοσχοκάρυον, et μοσχοκαρύδιον, ου, τὸ, nux moschata.

Μοσχοποιέω, ῶ, fut. ήσω, vitulum facio, conflo. A

ΜΟ'ΣΧΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, vitulus, vitula, juvenca; (2) ramulus tenellus, germen novellum, stolo, pampinus, capreolus, *Ph.* μόσχοι, plantæ; (3) odoris pretiosissimi genus, muscus; (4) *adject.* tener, novellus, *apud Hom.*

Μοσχοσφραγιστὴς, οῦ, ὁ, vitulorum signator.

Μοσχοτόμος, ου, ὁ, victimarius, *Ph.* A μόσχος et τέμνω.

Μοσχοφάγος, ὁ καὶ ἡ, vitulinam edens.

Μοτάριον, ου, τὸ, Dim. a μοτόν.

Μοτὴ, ἡ, penicillum vulnerarium, *Call.*

Μοτὸν, οῦ, τὸ, idem quod

ΜΟΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, linamentum carptum, quod vulneribus inditur. Hinc

Μοτόω, ῶ, fut. ώσω, linamenta in vulnera immitto, et sic ea curo.

Μότωμα, ατος, τὸ, idem quod μοτός.

Μότωσις, εως, ἡ, linamentorum in vulnera impositio.

Μουκηρόβας, vel μουκηρόβατος, nucifrangibulum, *Athen.* A

ΜΟΥ'ΚΗΡΟΣ, ου, ὁ, amygdala. *Vox Laconica.* Vide infra μύκηρος.

Μουναδὸν, *adv.* seorsum. Μουναδὸν ἐν σκοπέλοισι, *Oppian. Cyneget.* 4, 40.

Μουνὰξ, *Poet.* seorsum, singulatim. Ἅλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν μουνὰξ ὀρχήσασθαι, *Odyss.* 8, 370. A μοῦνος.

Μουνερέτης, *Poet.* pro μονερέτης, solus remex, *in Epigr.* Ex μοῦνος et ἐρέτης.

Μουνογένεια, ας, ἡ, unigena, *Apollon.* A

Μουνογενής. Vide μονογενής.

Μουνόγληνος, unoculus, *in Epigr.* Ex γλήνη.

Μουνόθεν, *adv.* remotis arbitris.

Μουνολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, solus cubans. Ex λέχος.

Μουνολέων, leo solitarius, *in Epigr.*

Μουνόλιθος, ex uno lapide constans, vel ex lapide tantum constans.

Μουνομήτωρ, cui sola superest mater, *Hes.*

Μοῦνος, *Ion.* et *Poet.* pro μόνος, unus, solus.

Μουνόω, ῶ, fut. ώσω, pro μονόω.

Μουνυχία, ας, ἡ, portus Atheniensium, ubi Dianæ Munychiæ fanum.

Μουνυχιὼν, ῶνος, ὁ, mensis Atheniensium decimus, ita dictus a Diana Munychia, cujus sacra hoc mense fiebant.

Μουνὼψ, acc. μουνῶπα, *Poet.* pro μονώψ.

ΜΟΥ͂ΣΑ, ης, ἡ, Musa, Dea cantus; sumitur et pro ipso cantu, et vocis, et fidium seu tibiarum, pro cognitione et scientia, pro ingenio, et scita quavis inventione et commentatione. *Gl. V.* Musa, Camœna. Musæ causæ sunt mundi perfectionis, secundum antiquos theologos.

Μουσαγέτης, ου, ὁ, Musagetes, Musarum ductor. Apollinis epith. Ex ἡγέομαι.

Μουσαπολετὴρ, ῆρος, ὁ, cantus et musicorum modulorum corruptor.

Μουσεῖον, ου, τὸ, musæum, locus Musis et studiis destinatus, ubi Musæ colebantur; (2) Alexandriæ ædificium, ubi viri docti alebantur; (3) locus ubi studiis literarum operamur. Sed μουσεῖα, ων, festum in honorem Musarum. A Μοῦσα.

Μουσεῖος, εία, εῖον, musicus. Ab eod.

Μουσηγετέω, ῶ, Musis cithara præeo. A

Μουσηγέτης, ου, ὁ, idem quod Μουσαγέτης.

Μουσίζω, cantu contendo, *V. L.* A Μοῦσα.

Μουσικεύομαι, musica ratione cantica tempero et modulor. Ab eod.

Μουσικὸς, ὴ, ὸν, musicus; (2) qui canit, canorus; (3) artis canendi peritus; (4) musices amans; (5) literarum amans, elegans, peritus. Παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν, aptiores ad loquendum apud vulgus, *Eurip. Hipp.* 989. Hinc μουσικὴ, scil. τέχνη, Musica, ars canendi, poetica doctrina, dexteritas. (3) εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι, *Id. Suppl.* 906. Ab eod.

Μουσίκτας, psaltes, cantor, *Hes.* Est *Dor.* pro μουσίκτης, μουσίστης. A μουσίζω.

Μουσικῶς, *adv.* musice, seu modulate; (2) concinne, apte, scite, eleganter.

Μουσικώτατα, *adv.* doctissime. A μουσικός.

Μουσίσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro μουσίζειν.

Μουσογενὴς, ὲς, Musa genitus, *Anac.*

Μουσόδομος, ον, Musis habitatus.

Μουσόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut μουσοδρόμοις πέτραις, quas Musæ percurrerunt, *in Epigr.*

Μουσοεργὸς, ὁ καὶ ἡ, symphoniacus, psaltria, tibicina, &c. qui Musarum opus, quæstum et provinciam, habet, *Ern.*

Μουσοκόλαξ, ακος, ὁ, Musarum adsentator, artifex musicarum illecebrarum, *Suicer.*

Μουσόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, a Musis adflatus.

Μουσομανέω, ῶ, fut. ήσω, insano Musarum, aut Musices amore flagro; (2) a Musis sum adflatus. A

Μουσομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, a Musis adflatus; (2) amantissimus poëseos, cantus, &c. A μαίνομαι. Hinc

Μουσομανία, ας, ἡ, furor musicus, vehemens poëseos, Musices, sive canendi, amor.

Μουσόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, musicus augur; avis epith. *apud Aristoph.*

Μουσομήτωρ, rectius μουσομήτηρ, ἡ, Musarum mater, Mnemosyne, *ex Æschylo.*

Μουσοπάτακτος, ὁ, a Musis instinctus, poeta; sed dicitur magis in deteriorem partem. Libri quidam male *μουσοπάταγος*, *ap. Cic.* A *πατάσσω*.

Μουσοπάτωρ, ὁ, Musa genitus, *Anac.*

Μουσοποιέω, ῶ, fut. ήσω, carmina compono, in modulos redigo, carminibus celebro. A

Μουσοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui carmina scribit, poeta; (2) musicus. (2) *ἀεὶ δὲ μουσοποιὸς εἰς σὲ παρθένων ἔσται μέριμνα*, *Eurip. Hipp.* 1428. Ex Μοῦσα et *ποιέω*.

Μουσοπόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, Musarum famulus, poeta; (2) musis conveniens. (1) *πολλά σε μουσοπόλοι μέλψουσι*, *Eurip. Alc.* 447. (2) *ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ δάκρυσι ἀνακαλέσομαι*; *Id. Phœn.* 1505. A *πολέω*.

Μουσουργέω, ῶ, f. ήσω, musica ratione tempero, musice compono vel canto; artes Musarum exerceo, et quæstui habeo.

Μουσουργία, ας, ἡ, modulatio musica. A

Μουσουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, cantor, psaltes; (2) qui musica ratione temperat cantica et modulatur. Ex Μοῦσα et ἔργον.

Μουσόφθαρτος, ὁ, qui per Musas interiit.

Μουσοχαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Musis gaudens. Ex Μοῦσα et *χαίρω*.

Μουσόω, ῶ, f. ώσω, modulis musicis exorno; (2) literis humanioribus erudio; (3) doceo; (4) concinnum, venustum reddo; perf. pass. *μεμούσωμαι*· part. *μεμουσωμένος*, modulatus, elegans, musis initiatus; aor. 1. inf. *μουσωθῆναι*, erudiri. A Μοῦσα.

Μουστάκια, τὰ, mustacea. Athenæus; *μουστάκια ἐξ οἰνομέλιτος*, mustacea liba ex œnomelio. A *Lat.* musto.

Μουστὶν, *mei est*, *Æol.* pro *μοῦ ἐστιν*.

Μουσῳδὸς, ὁ ϗ ἡ, cantator, *Man.*

Μοχθαλόεις, εσσα, εν, laboriosus, *Coluth.*

Μοχθεῦντα, acc. plur. part. præs. act. n. g. *Dor.* pro *μοχθοῦντα*, a

Μοχθέω, ῶ, fut. ήσω, laboro; (2) efficio, effectum reddo; (3) laboribus et ærumnis premor. Μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη, *Eur. Hipp.* 211. *μοχθος*. Hinc

Μοχθήεις, ήεσσα, ῆεν, laboriosus, ærumnosus:

Μοχθητέον, laborandum, *Eur.*

Μόχθημα, ατος, τὸ, labor, ærumnæ.

Μοχθηρία, ας, ἡ, malitia, improbitas, pravitas, scelus. A

Μοχθηρὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus, ærumnosus, miser; (2) malus, improbus; (3) interdum de specie quadam vitii, ut *βοῦς μοχθηρὸς*, bos macer; *ὦ μόχθηρε*, improbe. A *μόχθος*.

Μοχθήσαντι, dat. sing. a. 1. part. verbi *μοχθέω*.

Μοχθηροτέρως, *adv.* pejus, deterius. A

Μοχθηρῶς, *adv.* male, ærumnose.

Μοχθητέον, laborandum est. Εἰ *μέτρῳ μοχθητέον*, si metienda sunt mala, *Eurip. Hercul. Fur.* 1251.

Μοχθίζοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro *μοχθίζουσι*, a

Μοχθίζω, laboro, adflictus sum. A *μόχθος*.

Μοχθισμὸς, οῦ, ὁ, labor, *Vet. Lex.* A præc.

ΜΟ'ΧΘΟΣ, ου, ὁ, labor, miseria, ærumnæ; calamitas, molestia, lassitudo, *Gl. V.*

Μοχλεία, ας, ἡ, motio, vel obfirmatio, quæ vecte fit; apud Medicos, ossis luxati in locum suam restitutio. A *μοχλεύω*.

Μόχλευσις, εως, ἡ, idem. Ab eod. Unde

Μοχλευτὴς, οῦ, ὁ, motor, seu qui vectibus et phalangis aliquid promovet, vectiarius, phalangarius; omnino, qui vi sua aliquid concutit, movet. Epith. Neptuni, *ap. Aristoph.* A

Μοχλεύω, fut. εύσω, vecte moveo, promoveo; (2) vecte obfirmo; (3) molior, machinor. Μοχλεύει θύρετρα, *Eur. Her. Fur.* 1002. A *μοχλός*.

Μοχλέω, idem quod *μοχλεύω*, *Hom.*

Μοχλικὸς, ἡ, ὸν, ad vectem pertinens: *τὸ μοχλικὸν*, sc. *βιβλίον*, liber de molitione et repositione luxatorum, *Ern.* Ab eod.

Μοχλίον, ου, τὸ, parvus vectis, parva phalanga. Dim. ab eod.

Μοχλὶς, ίδος, ἡ, idem:

Μοχλίσχος, ου, ὁ, idem, et ab eod.

ΜΟΧΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, vectis, quo quid movetur; (2) obex, repagulum, sera, pessulus.

Μοχλόω, ῶ, f. ώσω, pessulum obdo, vecte obfirmo. A præc.

Μὺ, *μῦ*, vox flentis.

Μυάγρα, ας, ἡ, muscipula. *Ap. Poll.* etiam inter fullonum instrumenta. Ex *μῦς* et *ἄγρα*.

Μύαγρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mures venatur, vel captat, serpentum species; (2) herbæ nomen. *Gl. V.* *μύαγρον*, muscipulum. Ex iisdem.

Μυάκανθος, ου, ὁ, et ον, τὸ, asparagus, *Gl. Vet. Plin.* Ex *μῦς* et *ἄκανθα*, *spina*.

Μύαξ, ακος, ὁ, mytilus, conchæ species. A *μύω*.

Μύας, *mures*, acc. pl. a *μῦς*, *mus*.

Μυάω, labia contraho, aut oculos claudo. *Aristoph. Lys.* τί μοι μυᾶτε, vers. 126.

Μυγαλέη, *contr.* *μυγαλῆ*, ῆς, ἡ, mus araneus.

Μυγμὸς, οῦ, ὁ, sonus, qui labiis occlusis erumpit; item, qui naribus editur; mussatio, mussitatio, gemitus, etiam de piscibus *apud Aristot.* (2) *οἱ δ' ὀνομαζόμενοι Κυνοκέφαλοι τοῖς μὲν σώμασιν ἀνθρώποις δυσειδέσι παρεμφερεῖς εἰσὶ, ταῖς δὲ φωναῖς μυγμοὺς ἀνθρωπίνους προΐενται*, *Diodor. Sicul.* 3, 35. *Δυνατὸν δὲ καὶ μυγμῷ καὶ στεναγμῷ ψόφον ὅμοιον ἐκβάλλειν ἀγάλματα*, *Plutarch. in Coriolano.* A *μύζω*.

Μυδάζομαι, fut. άξομαι, abhorreo, aversor; ut hinc sit aor. 1. *ἐμυδάξατο*, *ap. Nicand.* A *μυδάω*.

Μυδαίνειν, stillare, putrefacere, *Hes.* Ἔνθα *μυδαίνει ποτοῖς Ὠκίναρος γῆν*, *Lycophr.* 1008.

Μυδαλέος, έα, έον, humidus, uvidus, madidus; (2) nimio madore vitiatus. *Gl. Vet.* putidus, mephiticus. A

ΜΥΔΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, nimio madore vitior, putresco. *Gl. V.* *μυδάω*, *puteo*. Φόνου *μυδῶσαι σταγόνες*, *Soph. Œd. Tyr.* 1278.

Μῦδες, ων, αἱ, testudines lutariæ, mures aquatiles, *Suicer.* A *μῦς*.

Μύδησις, εως, ἡ, putredo ex nimio madore. A *μυδάω*

Μυδόεις, όεσσα, όεν, nimio madore vitiatus. A

ΜΥ͂ΔΟΣ, ου, ὁ, virus, virosus humor.

Μυδόωσα, præs. part. act. f. g. *Poet.* pro *μυδῶσα*, ex *μυδάουσα*, a *μυδάω*. Unde

Μυδρίασις, εως, ἡ, vitium oculi, quo pupilla dilatatur, ejusque acies hebescit.

Μυδροκτυπέω, ῶ, candentem ferri massam malleo tundo. Μυδροκτυπεῖ Ἥφαιστος, laminas ignitas subigit, *Æsch. Pr.* 366. A

Μυδροκτύπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ferrum candens malleo tundit, faber ferrarius. Ex seq. et *κτύπος*.

ΜΥ'ΔΡΟΣ, ου, ὁ, candens ferri massa; massa lapidea ignita; globus candens, rudis, *Gl. V.*

Μυδὼν, ῶνος, ὁ, caro fungosa in ulcere fistuloso, in quo sinus mucosi, oræ callosæ, *Poll.* A *μυδάω*.

Μύειος, ου, ὁ ϗ ἡ, soricinus, *Gl. V.* A *μῦς*.

Μυελόεις, όεσσα, όεν, medulla repletus, medullosus; (2) alimentum habens.

Μυελόθεν, medullitus, *Gl. V.* A *μυελός*.

Μυελοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, medullam faciens, *Suicer.* Ex *μυελὸς* et *ποιέω*.

ΜΥΕΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, medulla.

Μυελόω, ῶ, fut. ώσω, medulla impleo. *μεμυελωμένος*, pinguis, *LXX.* A præc.

Μυελώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, medullæ similis, medullosus. Ab eod.

ΜΥΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, doceo ea quæ ad sacra pertinent, in sacris instituo, initio, *Gl. V.* *Δεῖ γὰρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι*, *Aristoph. Pace*, 375. A *μύω*.

Μυζάω, ῶ, fut. ήσω, sugo, exsugo, exprimo:

Μυζέω, ῶ, fut. ήσω, idem. A

ΜΥ'ΖΩ, fut. ξω, proprie premo, comprimo, compressum teneo. Unde (2) clausis labris sonitum literæ μ naribus emitto; (3) musso, mussito. *Gl. V.* gemo, murmuro; part. *μύζων*, mussitabundus, *Gl. V.* (4) sugo.

Μύημα, ατος, τὸ, initiatio; (2) id quod docetur, qui sacris initiatur. A *μυέω*. Unde

Μύησις, εως, ἡ, initiatio, *Gl. V.* (2) doctrina, institutio, imbutio, *Gl. V.*

Μυθάριον, ου, τὸ, fabella. Dim. a *μῦθος*.

Μύθεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro *μύθῃ*, a *μύθομαι*.

Μυθεῖσθε, 2. plur. præs. ind. med. pro *μυθέεσθε*, a

Μυθέομαι, οῦμαι, dico, dictito, loquor; (2) eloquor, narro; (3) confabulor, colloquor; imperfect. *Ion.* *μυθέσκοντο*, dictitabant, prædicabant, *apud Hom.* pro *ἐμυθοῦντο*. Νῦν δὲ τοὶ ἠπείρου μυθήσομαι εἶδος, ἁπάσης, *Dion. Per.* 170.

Μυθέσκομαι, idem. Vide præc.

Μύθευμα, τὸ, narratio fabulosa, fabula. A

Μυθεύω, fabulosa narro, *μεμύθευται*, perf. pass. fabulose fictus est, narratur. Τίς ἄρ', ὃς ἐμαῖς μυθεύεται παρὰ τήναισιν; *Eur. Ion.* 196.

Μυθησαίμην, aor. 1. opt. med. verbi *μυθέομαι*.

Μυθήσατο, 3. sing. aor. ejusd. in ind. sed *Ion.* pro *ἐμυθήσατο*.

Μυθητὴρ, idem quod seq. et ab eod. *Hes.* *μυθητῆρες*, *στασιασταὶ*, seditiosi, factiosi.

Μυθητὴς, οῦ, ὁ, orator, susurro. A *μυθέομαι*.

Μυθίδιον, ου, τὸ, fabella. Dim. a *μῦθος*.

Μυθίζοισαν, acc. sing. præs. part. act. fem. gen. *Dor.* pro *μυθίζουσαν*, a

Μυθίζω, et *μυθίζομαι*, *Dor.* *μυθίσδω*, et *μυθίσδομαι*, loquor, dico, enuncio, appello, voco. *Theocr.* 10. *ult.* A *μῦθος*.

Μυθικὸς, ἡ, ὸν, fabularis, fabulosus. Ab eod.

Μυθικωτέρως, *adv.* nimis fabulose. A præc.

Μυθιστορία, ας, ἡ, historia fabularis. Ex *μῦθος* et *ἱστορία*.

Μυθίτης, ου, ὁ, seditiosus, factiosus. A *μῦθος*.

Μυθογραφέω, ῶ, fut. ήσω, fabulas scribo.

Μυθογραφία, ας, ἡ, fabularum conscriptio.

Μυθογράφος, ου, ὁ ϗ ἡ, fabularum scriptor. Ex *μῦθος* et *γράφω*.

Μυθόλατρις, ιος, ὁ ϗ ἡ, Verbi, i. e. Christi cultor, *Nazian.* Ex *λάτρις*.

Μυθολογεύω, fut. εύσω, idem quod

Μυθολογέω, fabulor, fabulam narro; (2) fabulose narro, fabulose celebro; perf. part. pass. *μεμυθολογημένος*, fabulis celebratus. Τοὺς ἀγῶνας ϗ τοὺς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησε, *Isocr.* A *μυθολόγος*.

Μυθολόγημα, ατος, τὸ, narratio fabulosa, res quæ fabulose narratur. A præc.

Μυθολογητέον, *adv. pos.* fabulandum, narrandum.

Μυθολογία, ας, ἡ, narratio fabularum, fabulosa narratio, fabulatio, *Gl. V.*

Μυθολογικὸς, ἡ, ὸν, ad fabularum narrationem pertinens; (2) qui valet comminiscendis fabulis. A

Μυθολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, fabularum narrator; fabulator, gerro, *Gl. V.*

Μύθομαι, loquor; *μύθεαι*, loqueris, *Odyss.* 2, 202. pro quo tamen *Eust.* *μυθέαι*, ut sit ex *μυθῆ*, a *μυθέομαι*.

Μυθοπλαστέω, ῶ, fut. ήσω, fabulas fingo; (2) fabulose fingo. A

Μυθοπλάστης, ου, ὁ, fabularum fictor. Hinc

Μυθοπλαστία, ας, ἡ, fabulosum figmentum.

Μυθοποιέω, ῶ, fut. ήσω, fabulas vel fabulam fingo; *μυθοποιοῦμαι*, de me fabula narratur.

Μυθοποίημα, ατος, τὸ, idem quod *μυθοποιΐα*. Τοῦτο δὲ παντὶ δῆλον, ὅτι μυθοποίημα καὶ πλάσμα πρὸς ἡδονὴν ἢ ἔκπληξιν ἀκροατοῦ γέγονε, *Plutarch. de audiend. Poetis.*

Μυθοποιΐα, ας, ἡ, fabularum fictio, figmentum fabulosum. A

Μυθοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, fabularum fictor vel scriptor. Ex *μῦθος* et *ποιέω*.

ΜΥ͂ΘΟΣ, ου, ὁ, verbum, dictum; (2) oratio, sermo; (3) colloquium; (4) fabula, sive oratio falsa veritatem adumbrans; (5) consilium, suasio; (6) seditio, factio, *ap. Hom.*

Μυθοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, pariens verba. Ex *μῦθος* et *τίκτω*.

Μυθουργέω, fabulas fingo. *Scholiast. ad Cassandram Lycophronis.*

Μυθούργημα, τὸ, fabula. *Schol. ad Cassand.*

Μυθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fabulosus. A *μῦθος*.

ΜΥΙ͂Α, ας, ἡ, musca.

Μυΐαγρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui muscas capit, muscarum venator; cognomen Dei cujusdam ap. Eleos, *Plin.* Ex μυῖα et ἄγρα, *venatio.*

Μυΐδιον, ου, τὸ, musculus. Μυϊδίων ἐπτοημένων διαδρομαὶ, murium attonitorum discursiones, *Marci Antonini Imperatoris de Rebus suis,* 7, 3. Dim. a μῦς.

Μυϊκὸς, vel μυϊκὸς, muscarius, *Gl. V.* ubi μυϊκός. A μυῖα.

Μυΐνδα, ης, ἡ, sc. παιδιὰ, Myinda, lusus puerilis, in quo oculos claudebant. A μύω.

Μύϊνος, murinus. A μῦς. *Etr.*

Μυιοθήρας, ου, ὁ, muscarum venator. Ex μυῖα et θήρα.

Μυϊοκέφαλον, ου, τὸ, species τῆς προπτώσεως, procidentiæ, parva adhuc et capiti muscæ similis. Ex μυῖα et κεφαλή.

Μυϊοσοβέω, ῶ, fut. ήσω, muscas abigo. A σοβέω.

Μυϊοσόβη, ης, ἡ, muscarium, instrumentum quo muscæ abiguntur:

Μυϊοσόβης, ου, ὁ, muscarum abactor. A præc.

Μυϊοσόβιον, ου, τὸ, muscarium:

Μυϊοσόβος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Μυιώδης, Myiodes, muscarum deus, *Plin.* A μυῖα.

Μυκάομαι, ῶμαι, mugio; (2) de aliorum animalium voce et quocunque sono graviori; inf. μυκᾶσθαι, mugire; aor. 1. μυκήσασθαι. *Ap. Hom.* et a μυκάω, μεμυκώς, perf. part. med. mugiens; et plusq. perf. 3. sing. κρέα ἐμεμύκει, carnes mugiebant. Et aor. 2. act. μύκον, crepuerunt; μύκε, sonuit, pro ἔμυκον, ἔμυκε. Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι, *Theoc.* 16, 37.

Μύκεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν pro ἔμυκε, a μυκάω.

ΜΥΚΗ', ῆς, ἡ, mugitus, boatus.

Μύκη, ης, ἡ, theca gladii, vagina; (2) occlusio, compressio, obstructio; (3) fungus ellychnii. A μύω.

Μυκηθμὸς, οῦ, ὁ, mugitus, boatus. A μυκάω.

Μύκημα, ατος, τὸ, idem.

Μυκηρόβατος, idem quod μυκηρόβατος.

Μύκηρος, idem quod μύκηρος.

ΜΥ'ΚΗΣ, ητος, ἡ, vel ου, ὁ, fungus. *Ph.* boletus; (2) fungus ellychnii; (3) morbus quidam oleæ; (4) ensis manubrium; (5) membrum virile, *Hes.*

Μύκησις, εως, ἡ, mugitus, boatus. A μυκάω.

Μυκητᾶν, gen. pl. *Dor.* pro μυκητῶν.

Μυκητὴς, οῦ, ὁ, mugiens. A μυκάω.

Μυκητίας, ου, ὁ, mugiens, sonorus. Ab eod.

Μυκητικὸς, ἡ, ὸν, mugiendi vim habens, instar boum. Ab eod.

Μυκήτινος, ίνη, ινον, fungeus, e fungo. A μύκης.

ΜΥ'ΚΛΑΙ, sive μύκλοι, lineæ nigræ in collo, dorso, pedibusque asinorum, *Hes.* At *Etym.* μύκλον, rugam et plicam in collis asinorum: μύκλοι sunt etiam libidinosi et lascivi homines, *ap. Lycophr.*

Μύκον, 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔμυκον, a μυκάω.

Μυκτὴρ, ῆρος, ὁ, naris, nasus; μυκτῆρες, nares; (2) proboscis elephanti; (3) irrisio, nasus. A μύσσω. Hinc

Μυκτηρίζω, fut. ίσω, naso suspendo, subsanno, derideo, contemno. Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται, *Gal.* 6, 7.

Μυκτηρόκομπος, et -όκομπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cum strepitu emungit nares; (2) flagitiosus. Μυκτηρόκομπα πνεύματα, superbientium narium efflatus, *Æsch. S. T.* 470.

Μυκτήρισμα, ατος, τὸ, idem quod

Μυκτηρισμὸς, οῦ, ὁ, subsannatio, irrisio:

Μυκτηριστὴς, οῦ, ὁ, sannator. *Ph.* subsannator. A μυκτηρίζω.

Μυκτηρόθεν, *adv.* e naribus. A μυκτήρ.

ΜΥ'ΚΩΝ, ωνος, ὁ, pars auris, *Poll.*

Μυλακρὶς, ίδος, ἡ, qu. dic. locusta molendinaria, insectum farina vescens in molendinis et pistrinis. A μύλη et ἀκρίς.

Μύλαξ, ακος, ὁ, lapis molaris; (2) lapis rotundus. A μύλη.

Μυλεὺς, έως, ὁ, pistor, *Suicer.* A

ΜΥ'ΛΗ, ης, ἡ, mola trusatilis, seu asinaria, frumentaria oleariave; (2) inferior molæ pars, quæ et meta dicitur; (3) mola salsa; (4) mola, os latum toti genu superpositum; (5) mola, caro informis in utero muliebri quandoque nasci solitum; (6) herba quædam; (7) μύλαι, dentes molares.

Μυλήκορον, ου, τὸ, scopæ farinariæ, quibus in mola utuntur. Ex μύλη et κόρος.

Μυλήφατος, ου, ὁ ϗ ἡ, mola fractus et contusus. Ex μύλη et φάω.

Μυλίας, ου, ὁ, ut μυλίας λίθος, lapis molaris.

Μυλιάω, ῶ, dentibus frendeo et strideo. Hinc μυλιόωντες, *apud Hesiod.* pro μυλιῶντες, μυλιάοντες, *Op.* 528. A μύλη.

Μυλικὸς, ἡ, ὸν, molaris. Ab eod.

Μυλιόωντας, acc. pl. particip. præs. act. *Poet.* pro μυλιῶντας, ex μυλιάοντας, a μυλιάω.

Μυλίτης, ου, ὁ, ut μυλίτης λίθος, lapis molaris. *Gl. V.* silex; μυλῖται ὀδόντες, dentes molares. Ab eod.

Μυλλάκανθος, ου, ὁ ϗ ἡ, spinam habens incurvam hami ad instar, hamatis spinis armatus. Ex μυλλὸς et ἄκανθα.

Μυλλὰς, άδος, ἡ, meretrix, scortum. A μύλλω.

ΜΥΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, curvus, tortuosus; (2) strabo, qui oculis est distortis; (3) *subst.* placentæ species.

Μύλλος, ου, ὁ, piscis quidam, mullus.

Μύλλω, molo; (2) labra comprimo; μύλλειν etiam subagitare, permolere, *ut Horat.* A μύλη.

Μυλόδοντες, dentes molares, *Eust.*

Μυλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, similis lapidi molari, rotundus, gravis, grandis. Ex μύλη et εἶδος.

Μυλόεις, όεσσα, όεν, idem. A μύλη.

Μυλοεργὴς, ὲς, moliarius, *Nic.*

Μυλόκλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, mola fractus. Ex μύλη et κλάω.

Μυλοκόπος, ου, ὁ, molitor. *Gl. V.* moliarius. Ex μύλη et κόπτω.

Μυλοκόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui molam everrit, seu purgat. Ex μύλη et κορέω.

Μύλος, ου, ὁ, mola, *Gl. V.* μύλος ἐλαιῶν, trapetum, *Gl. V.* μύλοι, dentes molares. A μύλη.

Μυλόσαρξ, κος, ἡ, mola, caro informis in utero mulierum nasci solita, *Hes.* si lectio sana.

Μυλουργὸς, οῦ, ὁ, siliciarius, *Gl. V.* Ex ἔργον.

Μυλόω, ῶ, induro. Pass. μυλοῦμαι a. 1. ἐμυλώθη, *Hipp.* induruit. A μύλη.

Μυλώδεις λίθοι, lapides molares. Ab eod.

Μυλωθρικὸς, ἡ, ὸν, ad molendinum seu pistrinum pertinens, molendinarius.

Μυλωθρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, pistrix. A

Μυλωθρὸς, οῦ, ὁ, qui pistrinum possidet, servosque alit opus in eo facientes, pistor; et (2) *adject.* ὁ ϗ ἡ, μυλωθρὸς, molaris; ut μυλωθρὸς ᾠδὴ, cantilena molaris. A

Μυλωρὸς, qu. dic. molæ curam habens. Ex ὤρα.

Μύλων, ωνος, vel μυλὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo est mola, seu in quo versatur mola, pistrinum; (2) locus in quo torquebantur servi. A μύλη.

ΜΥ˜ΜΑ, ατος, τὸ, opsonii genus.

ΜΥ˜ΜΑΡ, vel μῶμαρ, macula, nota, *Hes.*

Μυμαρίζω, inepta loquor, ridicule gesticulor, *Hes.* A præc.

ΜΥ˜Ν, *murem*, acc. sing. a μῦς, *mus.*

ΜΥ'ΝΔΟΣ, η, ον, mutus, *Hes.*

Μύνη, ης, ἡ, prætextus, excusatio; μύνῃσι, dat. pl. *apud Hom.* caussationibus. A

ΜΥ'ΝΟΜΑΙ, prætexto, prætendo, *Eust.*

ΜΥ'ΞΑ, ης, ἡ, *Ion.* μύξη, humor e naribus fluens, mucus, mucor; (2) mucus in ostreis et testudinibus; (3) ellychnium lucernæ.

Μύξα, ων, τὰ, prunorum genus.

Μυξάζω, muco abundo. A μύξα.

Μυξάρια, ων, τὰ, Dim. a μύξα, ων.

Μυξάριον, ου, τὸ, piscis quidam. Dim.

Μυξητῆρες, nares; μυξωτῆρες usitatius.

Μύξινος, vel μυξῖνος, ου, ὁ, idem quod

ΜΥ'ΞΟΣ, ου, ὁ, piscis e mugilum genere.

Μυξώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, mucosus. Μυξώδης ὑγρότης, *Aristot. Hist. Anim.* 3, 5. A μύξα.

Μύξων, ωνος, ὁ, idem quod μύξος.

Μυξωτῆρες, οἱ, nares. A μύξα. V. μυξητῆρες.

Μυογάλη, vel μυογαλέη, *contract.* μυογαλῆ, ῆς, ἡ, mus araneus. Ex μῦς et γαλῆ.

Μυοδόχος, et μυοδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, mures recipiens. Ex μῦς et δέχομαι.

Μυοθήρας, ου, ὁ, murium venator, qui mures capit. *Gl. V.* muscipulum. Ex θήρα.

Μυοθηρέω, ῶ, f. ήσω, mures venor, *Strab.*

Μυοκόπρος, ὁ, ἡ, muscerda, muris stercus.

Μυοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, mures occidens, muricida. Ex μῦς et κτείνω.

Μυομαχία, ας, ἡ, murium prælium. Ἔοικεν, ὦ ἄνδρες, ὅτε Δαρεῖον ἡμεῖς ἐνικῶμεν ἐν ταῦθα, ἐκεῖ τις ἐν Ἀρκαδίᾳ γεγονέναι μυομαχία, *Plut. in Agesilao.*

Μυόξος, ου, ὁ, glis, *Gloss. Vet.* item talpa, *Gloss. Vet.* Vid. μυωξός.

Μυοπάρων, ωνος, ὁ, myoparo: navis piratica.

Μυοπία, vel μυωπία, ας, ἡ, muris cavernula, *Rob. ex Aristot.* Ex μῦς et ὀπή.

Μυοσόβη, idem quod μυιοσόβη.

Μυοσώτη, ης, ἡ, auricula muris, alsine, herba. Myosota, *Plin.* Ex μῦς et οὖς, ὠτὸς, *auris. Angl.* MOUSE-EAR.

Μυοσωτὶς, ίδος, ἡ, idem et ex iisd.

Μυόσωτον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Μυότρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, saucios musculos habens. Ex μῦς et τρωτός.

Μυουρία, ας, ἡ, vitium claudicationis versus Myuri. Scribitur et μειουρία.

Μυουρίζειν, in acutum desinere, minoribus terminis finiri, decurtari, instar caudæ muris in acutum desinere. A

Μύουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, velut cauda muris in acutum desinens, compressus, arctus; μύουρος σίχος, mutilus versus seu curtus, postremo pede claudicans. Ex μῦς et οὐρὰ, *cauda.*

Μυοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, mures occidens, muricida. Ex μῦς et φόνος, *cædes.*

Μυόχοδον, ου, τὸ, muscerda, stercus muris. A μῦς et κέχοδα, *cacavi*, perf. a χέζω.

Μυόχοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, vilis, contemptus, nullius pretii, velut muscerda, *Hes.* Ὁ μυοχόδος γέρων λεληθέναι σφόδρα οἰόμενος, *Menander in ῥαπιζομένη.* Ex iisd.

Μύραινα, ης, ἡ, muræna, piscis; (2) de libidinosa et in Venerem prona, *Suid.* A μύρος.

Μύραινος, ου, ὁ, muræna, murus, piscis, *Hes.*

Μυράκοπα, unguenta mista ad odoris suavitatem, lassitudines lenientia. Ex μύρον et ἄκοπος.

Μυραλοιφέω, ῶ, fut. ήσω, unguentis me illino. Ex μύρον et ἀλείφω. Hinc

Μυραλοιφία, ας, ἡ, unguentorum illitus.

Μύρετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐμύρετο, a μύρομαι.

Μυρεψία, ας, ἡ, unguentorum coctio seu confectio:

Μυρεψικὸς, ἡ, ὸν, ad unguentarios pertinens. Hinc μυρεψικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars conficiendi unguenta. A

Μυρεψὸς, οῦ, ὁ, unguentorum coctor, unguentarius. Ex μύρον et ἕψω, *coquo.*

Μυρηρὸς, ρὰ, ρὸν, unguentarius. A μύρον.

Μύρια, decem millia; μυρία et per apoc. μυρί', plurima, sexcenta, infinita.

Μυριαγωγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, ut μυριαγωγὸς ναῦς, navis, quæ decem millia hominum vehere potest, prægrandis. Ex μύριοι et ἄγω.

Μυριάκις, *adv.* decies millies; sæpissime. A μύριοι.

Μυριάμφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, decies mille amphorarum capax; (2) decies mille amphoris dignus. *Aristoph.* ῥῆμα μυριάμφορον, *P.* 519. Ex μύριοι et ἀμφορεύς.

Μυρίανδρος, frequens populo; de regione, insula, urbe. Πλάτος δὲ ὥστε καὶ νήσους ἀπολαμβάνειν μυριάνδρους, *Strab.* 1.

Μυριάρχης, ου, ὁ, decem millium præfectus. Ex μύριοι et ἀρχή.

Μυρίαρχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Μυριὰς, άδος, ἡ, myrias, numerus decem millium, decem millia. A μύριοι.

Μυριαχοῦ, *adv.* infinitis locis, sexcenties.

Μυρίδιον, ου, τὸ, unguentulum, Dim. a μύρον.

Μυριό-

Μυριέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, plurimis voluminibus tortus et sinuatus. Ex *μύρια* et *ἑλικτός*.

Μυριετὴς, ὲς, valde annosus. Ex *μύριοι* et *ἔτος*.

Μυρίζω, fut. *ίσω*, unguentis imbuo. A *μύρον*.

ΜΥΡΙ'ΚΗ, ης, ἡ, myrica, *Gl. V. Ph.* *μυρίκη εἶδος φυτοῦ* (species plantæ), genista.

Μυρίκινος, ίνη, ινον, myricinus, e myrica confectus. A *μυρίκη*. Unde

Μυρικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, myricæ similis.

Μυρίνη, ης, ἡ, myrtus. Al. *μυρσίνη* et *μυῤῥίνη*.

Μυρίνης, ου, ὁ, ut *μυρίνης οἶνος*, vinum unguento mistum, vinum conditum, *Poll.* A *μύρον*.

Μύρινος, ου, ὁ, myrinus, piscis. A *μύρος*.

Μυριόβοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, dives bubus, bubus abundans. Ex *μυρία* et *βοῦς*.

Μυριόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, sæpissime, plurimis modis scriptus.

Μυριόδοξος, ον, laudatissimus, *Man.*

Μυριόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, ingentes dentes habens. *In Epig.* *μυριόδους ἐλέφας*.

Μυριόκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, permulta capita habens. Ex *μυρία* et *κράνον*.

Μυριόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, sæpissime et ab innumeris dictus. Ex *μυρία* et *λέγω*.

Μυριόμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, innumeros seu permultos habens oculos. Ex *ὄμμα*.

Μυριόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, innumeras habens formas. *Μεθυδότην, μυριόμορφον*, ebrietatis auctorem, innumeras formas induentem, *De Bacch. Anthol.* 1 Ex *μυρίαι* et *μορφαί*.

Μυριόμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, infinitos labores sustinens vel perpessus. *Δέρκεο μυριόμοχθε τοὺς Ἥρακλες ἀγῶνας*, tua certamina respice, Hercules innumeris laboribus defuncte, *Anthol.* 4. Ex *μ.* et *μόχθοι*, *labores*.

Μύριον, *adv.* immense, *Hom.*

Μυριόναυς, αος, ὁ καὶ ἡ, innumeris seu permultis navibus instructus. Ex *μυρίαι* et *ναῦς*.

Μυριόνεκροι μάχαι, pugnæ ubi decies mille seu permulti cadunt.

Μυριοντάρχης, ου, ὁ, decem millium præfectus, *Scholiast Æschyli ad Pers.* 314.

Μυριόνταρχος, ὁ, idem. *Μάταλλος μυριόνταρχος θανὼν*, Matallus decem millium præfectus moriens. *Æsch. Pers.* 314.

Μυριοπάλαι, *adv.* jamdudum, ante longissimum tempus. *Eustath. ad Iliad.*

Μυριοπλάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. decumilliplex, infinite multiplicatus. *Plur.* *μυριοπλάσιοι*, decies millies plures; (2) infinitis partibus plures. A *μύριοι* vel *μυρίος*.

Μυριοπλασίως, *adv.* decies mille modis; (2) infinitis modis.

Μυριοπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infinitus numero; (2) varius, multiplex. Ex *πλῆθος*.

Μυριόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, innumeros pedes habens.

ΜΥΡΙ'ΟΣ, ία, ίον, infinitus, innumerus; (2) summus, extremus, maximus; *μυρίοι, ίαι, ία*, infiniti, innumeri, ut Lat. sexcenti, sexcenta; at *μύριοι, ιαι, ια*, decies mille, vel decem millia. Unde et composita cum *μυρίος* vel *μύριοι* reddenda sunt vel per *infinitus*, sive *innumerus*, vel per *decies mille*, prout quis illa vel ex hoc vel ex isto composita existimat, nihilque prohibet, quo minus Synecdochice etiam *τὸ μύριοι* per *multus* vel *plurimus* reddatur.

Μυριοστημόριον, ου, τὸ, decies millena pars. Ex

Μυριοστὸς, ἡ, ὸν, decies millesimus. Hinc *ἡ μυριοστὴ, ῆς*, qu. dic decies millesima, pro numerus decem millium. A *μύριοι*.

Μυριοστὺς, ύος, ἡ, decies millena pars. *Τούτους δ' οἱ μυριάρχαι ἔταττον εἰς ἑκατὸν πανταχῆ τὴν μυριοστὺν ἑκάστην*, *Xenoph. Cyrop.* 6. (Sed legendum *μυριοστήν*.)

Μυριοτευχὴς, ὁ, idem quod *μυριότευχος*. *Eur.*

Μυριότευχοι, ων, οἱ, innumeri armati. Ex *μυρίος* et *τεύχη*, *arma*.

Μυριότης, ητος, ἡ, infinita multitudo, infinitus numerus. A *μυρίος*.

Μυριοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, innumeros alens, *Suicer.* Ex *μυρίος* et *τρέφω*.

Μυριόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, innumeros habens amicos, *Suicer.*

Μυριόφθαλμος, ὁ, ἡ, innumeros habens oculos.

Μυριοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, infinitos seu innumeros ferens; de nave grandi. Ex *φέρω*.

Μυριόφορτος, ου, ὁ καὶ ἡ, grande onus vehens; de navi grandi. Ex *μυρίος* et *φόρτος*.

Μυριόφυλλον, ου, τὸ, herba, quæ millefolium *Plinio*. Dicitur et supercilium Veneris. A

Μυριόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, innumera habens folia

Μυριόφυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, innumera genera habens, *Rob.* Ex *μυρίος* et *φυλή*.

Μυριόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, infinitas voces edens, vel infinitis linguis loquens. Ex *φωνή*.

Μυρίπνοος, *contr.* *μυρίπνους*, ου, ὁ καὶ ἡ, unguentum spirans, *Rob.* Ex *μύρον* et *πνέω*.

Μυρὶς, ίδος, ἡ, vas unguentarium, ampulla unguentaria. A *μύρον*.

Μύρισμα, ατος, τὸ, unguentorum illitus. A *μυρίζω*.

Μυρισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. Unde

Μυριστικὸς, ὴ, ὸν, liquidus et odorus, ut oleum balsami; (2) aptus ad unguendum.

Μυριώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, infinita nomina habens. Ex *μυρίος* et *ὄνομα*.

Μυριωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, infinitos oculos habens, Argi epith. Ex *μυρίος* et *ὤψ*, *oculus*.

Μύρμαξ, *Dor.* pro *μύρμηξ*.

ΜΥ'ΡΜΑΙ, pisces, qui vocantur *μορμύροι*, etiam vocari *μύρμας*, scribit Athenæus.

Μυρμηδὼν, ῶνος, ὁ, formicarum turba, locus ubi ea est. A *μῦρμος*.

Μυρμηκάνθρωποι, fabulæ nomen a Pherecrate conscriptæ.

Μυρμήκειον, ου, τὸ, phalangis genus, *ap. Nic.*

Μυρμήκια et *μυρμηκίαι*, verrucæ formicariæ, ita dictæ, quod erasæ sensum formicarum mordentium relinquunt; clavi in planta pedis. A *μύρμηξ*.

Μυρμηκιὰ, ᾶς, ἡ, domicilium formicarum; (2) verruca, *Phil.* (3) cœtus, *Gl. V.* magnus et densus, etiam discentium in schola, *Hes.* Ab eod

Μυρμηκίας, ου, ὁ, verrucosus, *Phil.* (2) formicinus. Ab eod. Unde

Μυρμηκίασις, εως, ἡ, formicatio. *Gl. V.* dolor e verrucis, quæ *μυρμήκια* appellantur.

Μυρμηκιασμὸς, οῦ, ὁ, idem. A

Μυρμηκιάω, ῶ, fut. *άσω*, infestor verrucis formicariis, clavis in planta pedis. A *μυρμηκίαι*.

Μυρμηκίζω, f. *ίσω*, ita adficior ut formicas quasi reptantes sentiam. Ab eod

Μυρμήκιον, ου, τὸ, idem quod *μυρμήκειον*.

Μυρμηκίτης, ου, ὁ, ut *μυρμηκίτης λίθος*, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens, *Plin.* A *μύρμηξ*

Μυρμηκόβιος, ὁ, ἡ, formicæ vitam agens, h. e. parcam, laboriosam.

Μυρμηκοειδὲς, τὸ, idem quod *μυρμηκεῖον*, *Steph.*

Μυρμηκολέων, οντος, ὁ, leo formicarius, animalculum formicis infestum. Ex *μύρμηξ* et *λέων*.

Μυρμηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, formicis refertus; (2) formicis proprius. A

Μύρμηξ, ηκος, ὁ, formica; (2) cestus pugilum, *Hes. Gl. V.* A *μῦρμος*.

Μυρμιδόνεσσι, dat. plur. *Poet.* et *Ion.* pro *Μυρμιδόσι*, a *Μυρμιδών*.

ΜΥ͂ΡΜΟΣ, ου, ὁ, formica, *Hes.*

Μυροβάλανος, ου, ἡ, glans unguentaria.

Μυροβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, unguento delibutus, *Suicer.* Ex *μύρον* et *βάπτω*.

Μυροβόστρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cirros unguento delibutos habens, *Suicer.*

Μυροβρεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, unguento madens. Ex *βρέχω*.

Μυροθήκη, ης, ἡ, unguentorum repositorium, vas unguentarium. Ex *μύρον* et *θήκη*.

Μυροθήκιον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Μυροκομίστρια, ας, ἡ, unguenta portans, *Suicer.*

Μύρομαι. Vid. *μύρω*.

ΜΥ'ΡΟΝ, ου, τὸ, unguentum, oleum odorum.

Μῦρον, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro *ἔμυρον*, a *μύρω*.

Μυροπισσόκηρος, ου, ὁ, compositi medicamenti genus, quod constituit *πίσσα*, pix, *κηρὸς*, cera, et *μύρον* quoddam. *Galen.*

Μυρόπνοος, *contr.* *μυρόπνους*, ου, ὁ καὶ ἡ, unguenta spirans. Ex *μύρον* et *πνέω*.

Μυροποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui unguenta conficit. Ex *μύρον* et *ποιέω*.

Μυροπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, unguentarius. Ex *πολέω*.

Μυροπωλεῖον, sive *μυροπώλιον*, ου, τὸ, officina unguentaria; locus ubi unguenta venduntur. *Gl. V.* *μυροπώλιον*, seplasiarium. A

Μυροπώλης, et *μυροπώλος*, ου, ὁ, unguentorum venditor, unguentarius. *Gl. V.* seplasiarius. *Ph.* unguentarius, pigmentarius.

Μυροπωλέω, ῶ, fut. *ήσω*, unguenta vendo.

Μυρόπωλις, ιδος, ἡ, unguentorum venditrix, unguentaria. A *μυροπώλης*.

ΜΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, myrus, *piscis* similis murænæ, sed robustior, et dentatus, cum muræna mollior sit, et edentula, ut Tertullianus vocat. Interdum tamen et *μύραινα*, *muræna*, vocatur.

Μυροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, unguentum portans vel tenens. Ex *μύρον* et *φέρω*.

Μυρόχριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, unguentis perunctus seu imbutus. Ex *μύρον* et *χρίω*.

Μυρόω, ῶ, f. *ώσω*, ungo, *Aristot.* A *μύρον*.

ΜΥ'Ρ῾ΡΑ, ας, ἡ, myrrha, lacryma arboris, *Æol.* *σμύρνα*.

Μυῤῥινάκανθος, ruscus, *Gl. V.* Ex *μυῤῥίνη* et *ἄκανθα*.

Μυῤῥίνη, ης, ἡ, myrtus; *μυῤῥίνης μέχρι*, usque ad caput. A *μύρτος*. Hinc

Μυῤῥίνης, ου, ὁ, sc. *οἶνος*, vinum myrtites.

Μυῤῥινίτης, *Att.* pro *μυρσινίτης*.

Μύῤῥινος, ίνη, ινον, myrteus; (2) *subst.* ὁ, myrtus. A *μύρτος*.

Μυῤῥινὼν, ῶνος, ὁ, myrtetum. Ab eod.

Μυῤῥὶς, ίδος, ἡ, herba unguenti odorem spirans. A *μύρον*.

Μυῤῥίτης, ου, ὁ, ut *μυῤῥίτης λίθος*, lapis myrrhæ colorem habens. A *μύῤῥα*.

Μυρσινέλαιον, ου, τὸ, oleum myrteum. Ex *μυρσίνη* et *ἔλαιον*, *oleum*.

Μυρσίνη, ης, ἡ, myrtus. A *μύρτος*.

Μυρσίνινος, ίνη, ινον, myrteus. A præc.

Μυρσινίτης, ου, ὁ, sc. *οἶνος*, myrtites, sive vinum myrto conditum. Ab eod.

Μυρσινοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, myrti formam habens, myrto similis. Ex *μυρσίνη* et *εἶδος*.

Μύρσινος, ίνη, ινον, myrteus. A *μύρτος*.

Μύρσος, ου, ὁ, vas, corbis e vimine, *E. M.*

Μυρτὰς, άδος, ἡ, extuberantia in myrto.

Μυρτεὼν, ῶνος, ὁ, myrtetum, *Gl. Vet.* A *μύρτος*.

Μυρτία, ας, ἡ, myrtus. Ab eod.

Μυρτίδανον, ου, τὸ, idem quod *μυρτάς*.

Μυρτίνη, ης, ἡ, piri et oleæ arboris genus, *Sch. Nic.* At *Gl. V.* *μυρτίνη*, murtus, i. e. *myrtus*.

Μύρτινος, ίνη, ινον, myrteus.

Μυρτὶς, ίδος, ἡ, myrtus.

Μυρτίτης, ου, ὁ, sc. *οἶνος*, vinum myrtites, id est, myrti baccis nigris contusis conditum.

Μύρτον, ου, τὸ, bacca seu fructus myrti; (2) caruncula in medio pudendi muliebris, *Poll.*

Μυρτοπέταλον, ου, τὸ, quibusdam dicitur *τὸ πολυγόνατον*, herba.

ΜΥ'ΡΤΟΣ, ου, ἡ, myrtus, arbor.

Μυρτόχειλα, ων, τὰ, pudendi muliebris extremitates. Ex *μύρτον* et *χεῖλος*.

Μυρτοχειλίδες, ων, αἱ, idem et ex iisd.

Μύρτων, ωνος, ὁ, mulierosus. A *μύρτον*.

ΜΥ'ΡΩ, fluo, stillo; *μύρομαι*, *med.* idem; (2) fleo, ploro.

Μύρωμα, ατος, τὸ, unguentum. A *μυρόω*.

Μύρωσις, εως, ἡ, unctio. Ab eod.

ΜΥ͂Σ, *μυὸς*, ὁ, mus, sorex; (2) musculus, pars carnis; torus, *Gl. V.* (3) mytulus, conchæ species. (3) *καὶ λέγει, ὅτι μύας τε ἐθήρων τοὺς θαλασσίους οἱ στρατιῶται*, *Arr. Ind.* 21, 13.

Μύσαγμα, τὸ, idem quod *μῦσος*.

Μῦσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro *ἔμυσαν*, a *μύω*.

Μυσαρία, ας, ἡ, abominanda fœditas. A

Μυσαρὸς, ρὰ, ρὸν, detestandus, abominandus; scelestus, sceleratus. *Αἷμα μυσαρὸν*, (Vide in *αἷμα* No. 2.) *Eurip. Or.* 1624. A *μῦσος*.

Μυσάρχης, ου, ὁ, detestabilium consiliorum auctor. Ex *μῦσος* et *ἀρχή*.

Μυσαρωπὸς, ὸν, idem quod *μυσαρὸς*, *Man.*

Μυσάττομαι, fut. *άξομαι*, fastidio, aversor, odi; abhorreo, *Gl. V.* *Παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους*, *Eur.*

Eur. Med. 1152. Οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο, *Lucian. Prometh.* 4. A μύσος.

Μυσαχθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, abominandus, sceleratus, impurus. Ab eod. et ἄχθος.

Μυσαχνὸς, ἡ, ὀν, idem.

Μυσητὸν, detestabile, *Gl. V.* quasi a μυσάω, vel μυσέω, quod esset detestor.

Μυσίδδειν πολλὰ ἔτη, fundere, *Aristoph. Lys.* 1080. *Dor* pro μυσίζειν.

Μύσις, εως, ἡ, compressio, obstructio. A μύω.

ΜΥ͂ΣΟΣ, εος, τὸ, scelus, piaculum, facinus detestandum.

Μυσὸς, ȣ͂, ὁ, abominandus, detestandus, *Hes.*

Μυσπολέω, ῶ, velut mus oberro, *Aristoph. Vesp.* 140. ubi μυσπολεῖ.

ΜΥ´ΣΣΩ, fut. ξω, emungo nares, quod fit excusso fortius per nares compressas spiritu.

Μυσαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, initio sacris, mysteria edoceo. A μυσαγωγός. Hinc

Μυσαγωγητὸς, ἡ, ὀν, sacris initiatus.

Μυσαγωγία, ας, ἡ, initiatio ad sacra; (2) Cœna Domini. A

Μυσαγωγὸς, ȣ͂, ὁ ϗ ἡ, initiator, mysteriorum magister seu doctor; (2) qui hospites ad sacra visenda introducit, sacras res interpretatur. Ex μύςης et ἀγωγός.

Μύσαξ, ακος, ὁ, labrum superius, et in eo nati pili; barba. A μύω.

Μυςηριάζω, initio, *Gl. V.* A μυςήριον. Hinc

Μυςηριασμὸς, ȣ͂, ὁ, initiatio, *Gl. Vet.*

Μυςηριακὸς, ȣ͂, ὁ, arcanus, secretus:

Μυςηρικὸς, ἡ, ὀν, idem. A

Μυςήριον, ȣ, τὸ, murium latibulum, *ap. Athen.* Ex μῦς et τηρέω.

Μυςήριον, ȣ, τὸ, arcanum, initiatio secreta; *pl.* sacra arcana, orgia; (2) doctrina Evangelii. A μυςὴρ, et hoc a μύω.

Μυςηρὶς, ίδος, ἡ, ut μυςηρίδες τελεταὶ, *in Epigr.* arcanæ initiationes. A præc.

Μυςηριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cui subest mysterium, mysticus. *Ph.* μυςηριῶδες, arcanum. Ab eod.

Μυςηριώτιδες σπονδαὶ, sacræ vel arcanæ libationes, *Poll.*

Μύςης, ȣ, ὁ, mysta, qui sacris initiatur, seu initiatus est, qui ad sacrorum arcana admittitur; (2) sacra discens; (3) sacrorum sive mysteriorum peritus; (4) sacrorum doctor. *Gl. V.* pater sacratus. *Ph.* μύςης ὄρνεον, parra, *avis.* A μύω.

ΜΥΣΤΙ´ΚΗΤΟΣ, ȣ, ὁ, piscis quidam, *musculus* dictus quibusdam.

Μυςικὸς, ἡ, ὀν, mysticus, cui subest mysterium, arcanus. A μύςης.

Μυςικῶς, *adv.* mystice, arcane.

Μυςιλάγυνος, ὁ ϗ ἡ, epith. lagenæ, *Ep.*

Μυςιλάομαι, ῶμαι, haurio pane excavato. Καμφοῖν χεροῖν μυςιλλᾶται τῶν δημοσίων, peculatur, *Aristoph. Eq.* 824. A

ΜΥΣΤΙ´ΛΗ, ης, ἡ, panis cochlearis modo excavatus.

ΜΥ´ΣΤΙΛΛΟΝ, τὸ, Atticos vocasse bucceas panis, quæ canibus objicerentur, annotat *Schol. Aristoph.*

Μυςίλλω, in minutas partes seco: vid. supra μιςύλλω. A μυςίλη.

Μυςιπολεύω, curo sacra, operor sacris. A

Μυςιπόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui sacra mystica tractat, sacerdos, mysta. Ex μύςης et πολέω.

Μύςις, ιδος, ἡ, quæ initiatur seu initiata est sacris; (2) quæ sacra docet, sacerdos. Μᾶλλον δὲ ποίει . . . μύςιν τῶν πόθων, Κύπριν, *Anacr. Od.* 18. A μύςης.

Μυςοδόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sacra arcana continens. Epith. templi, *Aristoph.* Ex μύςης et δέχομαι.

Μυςοπολεύω, idem quod μυςιπολεύω.

Μυςοπόλος, idem quod μυςιπόλος.

Μυςοφόρος, ὁ, pro μυςικοφόρος, vel μυςηριοφόρος, *Steph.*

Μυςρίον, ȣ, τὸ, cochlear parvum. *Gl. Vet.* lingula. Dim. a μύςρον.

Μυςροπώλης, ȣ, ὁ, venditor cochlearium.

Μύςρον, ȣ, τὸ, panis excavatus ad hauriendum jus vel pulmentum; (2) mensura duorum cochlearium. A μύζω.

Μύςρος, ȣ, ὁ, lingula. *Gl. V.* cochlear.

Μυσφόνον, ȣ, τὸ, muscipula, *Hes.* Ex φόνος.

Μυτακίζω, literam μῦ sæpius repeto. Hinc

Μυτακισμὸς, ȣ͂, ἡ, frequens literæ μῦ iteratio.

ΜΥΤΙ´ΛΟΣ, ȣ, ὁ, genus conchæ cujus exustæ cinis vim causticam habet.

ΜΥ´ΤΙΣ, ιδος, vel ιος, ἡ, nasus, peculiariter piscium, atramentum sepiæ.

Μυττωτεύω, f. εύσω, contero, vel acribus condimentis condio. A

ΜΥΤΤΩΤΟ´Ν, ȣ͂, τὸ, intritum ex alliis, caseo, et ovo; alliatum, moretum. ὑποτρίμμα διὰ σκορόδȣ, *Schol. Aristoph.*

Μυττωτὸς, ȣ͂, ὁ, intritum, *Gl. V.*

Μυχαίτατος, et μυχοίτατος, ἡ, ον, penitissimus, intimus. A μυχός. Unde

Μύχατος, η, ον, intimus, abstrusus, *ap. Poetas.*

Μυχὴ, ῆς, ἡ, penetrale, intimus locus, *Suid.* ubi μυχαί.

Μυχηβόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in cavernis seu latibulis comedit. Ex μυχὴ et βορά.

Μυχθίζω, fut. ίσω, gemo, suspiro; (2) irrideo, suspenso naso derideo, *Suid.* A μύσσω.

Μυχθισμὸς, ȣ͂, ὁ, suspirium, gemitus. A præc.

Μυχθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, suspiriosus. A μύσσω.

Μυχιαῖος, αία, αῖον, intimus, abstrusus. A μυχός.

Μύχιος, ία, ιον, idem et ab eod.

Μυχμὸς, ȣ͂, ὁ, sonus, qui per nares redditur, detestandi vel irridendi causa. A μύσσω.

Μυχόθεν, e profundo. A μυχός. Unde

Μυχόνδε, *adv.* ad vel in intimam partem.

Μυχοίτατος, pro μυχώτατος, *Hom.*

Μυχοπόντιον, ȣ, τὸ, specus, ubi cavus recessus et vorago ponti est. Ex seq. et πόντος.

ΜΥΧΟ´Σ, ȣ͂, ὁ, penetrale, intimus locus, recessus; (2) sinus maris; (3) penetrale domus; (4) adytum.

Μυχοτρόπος, ὁ ϗ ἡ, adulter, al. Μοιχοτρόπος, *Ar.*

Μυχȣρὸς, ὁ, custos μυχȣ͂. Ab ȣ͂ρος.

Μυχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, latebrosus, *Gl. V.* A μυχός.

ΜΥ´Ω, fut. ύσω, *proprie* premo, comprimo, comprimendo claudo, occulto, teneo, &c. Hinc conniveo, nicto, oculos claudo, labia comprimo. *Active,* ut ἡ ὑςέρη μύει τὸ ςόμα, *Aret.* et *Neutral.* ut μύωσιν αἱ φλέβες, *Id.*

Μυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ad mures pertinens; (2) musculosus, lacertosus, torosus. A μῦς.

Μυὼν, ῶνος, ὁ, locus torosus, musculosus, pulpa brachiorum et coxarum, itemque sura. *Ph.* μυὼν, musculus. Ab eod.

Μυωνία, ας, ἡ, nidus murium. Ἡ δ' ἄρ' ἦν μυωνία, *Epicrates Comicus apud Ælian. Hist. Anim.* 12, 10.

Μυωξὸς, ȣ͂, ὁ, mus alpinus; animal medium inter murem arvensem et palustrem; glis, gliris, *Gl. V.* μυωξοὶ, glires, *Gl. V.* A μυών.

Μυωπάζω, fut. άσω, sum lusciosus; cæcutio; *tropice,* parum video, 2 *Pet.* 1, 9. A μύωψ.

Μυωπία, ας, ἡ, vitium oculorum, quum quis eos aperire nequit; (2) cavernula murium. A μυωπὸς, vel ex μῦς et ὀπὴ, *caverna.*

Μυωπιάζω, f. άσω, lusciosus sum. A μύωψ.

Μυωπίας, ȣ, ὁ, qui proxima tantum videt. Ab eod.

Μυωπίασις, εως, ἡ, vitium eorum qui non nisi proxima videre possunt. A μυωπιάζω.

Μυωπίζω, fut. ίσω, calcari urgeo; μυωπίζεσθαι, œstro agitari, irritari, incitari. A μύωψ.

Μυωπὸς, ȣ͂, ὁ ϗ ἡ, claudens oculos, connivens, lusciosus. Ab eod.

Μυωτὸν, ȣ͂, τὸ, auricula muris, *herba.* Ex μῦς et ȣ͂ς.

Μυωτὸς, ἡ, ὀν, murinus; musculosus. A μῦς.

Μύωψ, ωπος, ὁ ϗ ἡ, claudens oculos, connivens. *Ph.* pætus; (2) tabanus, asilus, vespa, *Nic.* (3) *item* calcar. Ex μῦς et ὤψ, *oculus.*

Μῶα, ἡ, Musa, *Lacon. ap. Aristoph.* carmen.

Μωκάω, ῶ, et μωκάομαι, ῶμαι, irrideo, deludo, ore in primis distorto, subsanno. A μῶκος. Hinc

Μώκημα, ατος, τὸ, irrisio, illusio.

Μωκίζω, fut. ίσω, illudo, derideo, *Suid.* A

ΜΩ͂ΚΟΣ, ȣ, ὁ, fatuus, irrisor, derisor, cavillator, stultus, amens, *Suid.* At *Ph.* μῶκος, hæc sanna, subsannator.

Μωλέω, ῶ, pugno, *Hes.* A

ΜΩ͂ΛΟΣ, ȣ, ὁ, bellum, pugna, tumultus; (2) ædificium in fluctibus exstructum, portus manu factus; (3) pondus, lapillus, qui ponitur in lapidibus conjungendis. *Gl. V.* μῶλος, moles. Μῶλος Ἄρηος, *Il.* 2, 401.

ΜΩ͂ΛΥ, υος, τὸ, moly, planta bulbosa, et rutæ silvestris radix.

ΜΩ´ΛΥΖΑ, ης, ἡ, genus allii, quod nucleis non coagmentatur; (2) caput allii.

Μώλυξ, υκος, ὁ, indoctus, ineruditus; (2) tardus, segnis, ignavus; (3) hebes, languidus, remissus. A

ΜΩ´ΛΥΣ, υος, ὁ, idem. Hinc

Μωλύτερον, obtusius, infirmius, *Etym.*

Μωλύτης, ȣ, ὁ, hebes, tardo ingenio, *R.*

Μωλυτικὸς, ἡ, ὀν, debilitans, hebetans; (2) periculosus, timendus.

Μωλύω, sive μωλύνω· μολυόμενα, *ap. Hippocr.* paulatim emarcescentia. A μῶλυς.

Μωλωπίζω, fut. ίσω, vulnero; μεμωλωπισμένος, plenus vibicibus.

Μωλωπικὸς, ἡ, ὀν, vibiciosus. A

ΜΩ´ΛΩΨ, ωπος, ὁ, vibex, verberum in cute vestigium, vibex plagæ; μώλωπες, vibices.

Μῶμαι (a μάομαι), quæro; (2) molior. Τάδε γε μωμένα, *Soph. Œd. Col.* 836.

Μωμάομαι, ῶμαι, vel μωμέομαι, vitupero, reprehendo, derideo. Τὰν δ' ἄν ἴσως μωμάσαιτο τέκτων, *Theocr.* 9, 24. A μῶμος.

Μώμαρ, idem quod μῶμαρ.

Μωμάσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἐμωμήσατο, a μωμέομαι.

Μωμεύμενον, acc. sing. præs. part. pass. *Dor.* pro μωμέομενον.

Μωμεύω, fut. εύσω, vitupero, carpo. Μωμεῦνται δὲ με πολλοὶ, *Theog.* 369. A μῶμος.

Μώμημα, ατος, τὸ, reprehensio, irrisio; (2) dictum ipsum quo aliquem reprehendimus. A μωμέομαι.

Μωμηθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass. verbi μωμέομαι.

Μωμήσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. med.

Μωμητὴς, ȣ͂, ὁ, reprehensor, vituperator.

Μωμητὸς, ἡ, ὀν, reprehensibilis, vituperatione dignus.

ΜΩ͂ΜΟΣ, ȣ, ὁ, dedecus, probrum, infamia, ignominia; (2) vituperatio; (3) Momus, Deus reliquorum omnium irrisor; (4) qui omnia reprehendit et irridet, irrisor, vituperator.

Μωμοσκοπέω, ῶ, f. ήσω, reprehendendi animo considero; (2) victimas inspicio. A

Μωμοσκόπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui reprehendendi animo observat, qui reprehendenda observat; (2) qui victimas inspicit, probandi causa.

ΜΩ͂Ν, *adv.* num, numquid, an, utrum.

Μῶνος, *Dor.* pro μȣ͂νος, seu μόνος, *Call.*

Μώνυξ, υχος, ὁ ϗ ἡ, solidas ungulas habens. Ex μόνος et ὄνυξ.

Μώνυχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Μωραίνω, fut. ανῶ, stulte ago, stultus sum; et μωραίνομαι, stultus fio, infatuor; ἐμώρανεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. ἐμωράνθησαν, 3. pl. aor. 1. pass. Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ, ἐμωράνθησαν, *Rom.* 1, 22. Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, *Matt.* 5, 13. A μωρός.

Μωρανθεῖσαν, acc. sing. aor. 1. part. pass. f. g. verbi μωραίνω.

Μωρανθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass.

Μωρία, ας, ἡ, stultitia, fatuitas; vecordia, socordia, *Ph.* (2) de coitu dixit *Eur. Ern.* A μωρός.

Μώριον, ȣ, τὸ, mas mandragoræ quibusdam, teste *Diosc.* Aliis tertium genus mandragoræ, quod μωρȣ̀ς reddat.

Μωροκακοήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, stulte malitiosus.

Μωρολογέω, ῶ, f. ήσω, stulta seu inepta loquor, insulse blatero; scurror, *Gl. V.*

Μωρολογία, ας, ἡ, stultiloquium, ineptiæ, stultus sermo. A

Μωρολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inepta et stulta loquens, insulse blaterans. Ex λόγος.

Μῶρον, ȣ, τὸ, morum, fructus arboris mori. Idem quod μόρον.

ΜΩΡΟ´Σ,

ΜΩΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, stultus, fatuus; ineptus, *Ph.* Voc. *Att.* ὦ μῶρε.
Μωροσοφέω, ῶ, fut. ήσω, stulte sapio.
Μωροσοφία, ας, ἡ, sapientia stulta. A
Μωρόσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, stulte sapiens.
Μωρόσυκον, ου, τὸ, morum sycaminum.
Μωρότης, ητος, ἡ, stultitia, fatuitas.
Μωρόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, stulte sapiens, *Man.*
Μωρόω, ῶ, fut. ώσω, fatuum reddo. A μωρός.
Μωρῶς, *adv.* stulte, fatue; inepte, absurde.
Μώρωσις, εως, ἡ, stultitia, fatuitas. A μωρόω.
Μῶσαν, *Musam*, acc. sing. *Dor.* pro Μοῦσαν.
Μῶσθαι, quærere, *Lacon.* A μώομαι.

N.

N Litera Græcorum decima tertia, quæ νῦ appellatur, et nomen ab Hebræorum *Nun* accepit; (2) nota numeralis valens *quinquaginta*, et cum lineola inferne posita (ͷ) *quinquaginta millia.*
ΝΑ'ΒΛΑ, ης, ἡ, nablium vel nabla, instrumentum musicum, citharæ fere simile.
Νάβλας, ὁ, nablium, instrumentum musicum, *Ath.*
Νάβλος, ου, ὁ, idem.
Ναβλιστής, οῦ, ὁ, nablam pulsans. A νάβλα.
Ναβλιστοκτυπής, ὁ, nablii pulsator, *Man.*
Νᾶες, *naves*, nom. pl. a ναῦς, *navis.*
Ναετὴρ, ῆρος, ὁ, habitator, incola, *in Epig.* A ναίω.
Ναέτης, ου, ὁ, idem. Ab eod.
Ναζαραῖος, vel Ναζαρηνὸς, οῦ, ὁ, Nazarenus.
ΝΑΙ', *adv.* næ, ita, etiam, sane, utique.
Ναϊάδες, ων, αἱ, Naiades, nymphæ fluviales et fontanæ. A νάω, *fluo.*
Ναΐδιον, ου, τὸ, sacellum, ædicula. Dim. a ναός.
Ναῖεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et cum ν pro ἔναιε, a ναίω.
Ναίεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔναιε.
Ναιετάεσκες, 2. sing. imperf. ind. act *Ion.* et *Poet.* pro ἐναιετάες, a ναιετάω.
Ναιετάουσα, *habitans*, præs. part. act. fem. gen.
Ναιετάω, ῶ, habito; (2) incolor, situs sum. Ναιετάουσι πόληες, habitantur urbes, *Il.* 4, 45. Νήσων, Αἰγαίῃ ὅσσαι εἰν ἁλὶ ναιετάουσι, *Apoll. Rhod.* 1, 831. Ναιετάασκε, habitabat, imperf. *Ion.* pro ἐναιέτα· ναιετάοντα, acc. sing. part. habitantem; ναιεταώσας, acc. plur. fœm. pro ναιετώσας, ναιεταούσας. "Αλλοι δὲ πλεῖστοι τήνδε χθόνα ναιετάουσι, *Dion. Per.* 265. A ναίω.
Ναιεταώσας, accus. plur. fœm. pro ναιεταούσας, habitatas, sitas, *Il.* 2, 648.
Ναιετάωσι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro ναιετάουσι.
Ναιέτης, ου, ὁ, habitator, incola; usitatius ναέτης. A ναίω.
Ναίοισαν, acc. sing. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro ναίουσαν, a ναίω.
Ναῖον, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔναιον.
Νάϊος, ΐα, ϊον, nauticus, *Dor.* pro *Ionice* νήιος. 'Ιὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας, *Soph. Aj.* 356. Ναΐα ἀπήνη, currus nauticus, *id est,* navis, *Eurip. Med.* 1123.
ΝΑΙ'ΡΟΝ, ου, τὸ, odoramentum quoddam, *Theophrast.*
Ναϊσκάριον, ου, τὸ, ædicula, sacellum, *Gl. V.* sacrarium, *Ph.* A
Ναΐσκος, ου, ὁ, sacellum. Dim. a ναός.
Ναιχὶ, *adv.* omnino, sane, ita, *Att.* pro ναί.
ΝΑΙ'Ω, habito, incolo; (2) incolor, situs sum. (2) ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλαγκτος incoleris, sita es, *Soph. Aj.* 601. *Il.* 2, 626. *Apollon. Rhod.* 1, 831. Ναῖε, *Ion.* pro ἔναιε, imperf. habitabat; ab hoc aliud imperf. *Ion.* ναίεσκον, habitabam. *Pass.* ναίομαι, habitor. Μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς, *Eur. Med.* 397. Ξείνην πόλιν ναίω, *Id. Ph.* 372. 'Υπ' ἀνδρῶν ναιόμεναι, scil. νῆσοι, *Dion. Per.* 616.
Νάκη, ης, ἡ, pellis lanata, *Gl. V.*

Νακοδέψης, ου, ὁ, coriarius, seu fullo. Ex seq. et δέψω.
ΝΑ'ΚΟΣ, εος, τὸ, vellus, pellis cum suo villo.
Νακοτιλτέω, ῶ, vellera vello seu tondeo, *Poll.* ubi νακοτιλτοῦντες, part. A
Νακοτίλτης, ου, ὁ, qui villosas pelles vellit, *Poll.* Ex νάκος et τίλλω, *vello.*
Νακότιλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, velleris in modum vulsus, *Poll.* Ex iisd.
Νάκτης, ου, ὁ, fullo. A νάσσω.
Νακτὸς, ἡ, ὸν, farciendo et constipando completus; νακτὴ, farsa, i. e. *farta,* Gl. V. νακτὸν, densum, pressum, *Gl. V.* Ab eod.
Νᾶμα, ατος, τὸ, fluentum, scaturigo, lympha, *Gl. V.* latex, unda, *Ph.* Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάματα, *Eurip. Phœn.* 127. A νάω. Hinc
Ναματιαῖος, αία, αῖον, scaturiens, manans.
Ναμάτιον, τὸ, aquula, paulum liquoris. Dim. a νᾶμα.
Ναματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, scaturiginum et fontium plenus, riguus. Ab eod.
Ναμέρτεια, *Dor.* pro νημέρτεια, veritas, certitudo. Καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνῳ τῷ νῦν παρόντος, horum certus eventus in præsens tempus incidit, *Soph. Trach.* 173.
Νᾶν, *navem*, acc. sing. *Dor.* pro ναῦν, a ναῦς.
Νανίον, ου, τὸ, pupus, *Ph.* A νάνος.
ΝΑ'ΝΝΗ, ης, ἡ, matris soror, *Hes.*
ΝΑ'ΝΟΣ, ου, ὁ, nanus, pumilio.
Νανοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui natura pumilio est, pumilionis staturam habens. Ex φύω.
Νανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pumilionis formam habens, pumilus, pumilio. A νάνος.
—ναξ, rex, *per Aphæresin,* pro ἄναξ.
Ναξιεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Naxio opere, seu in insula Naxo factus. Ex Νάξιος et ἔργον.
Ναοῖσι, dat. pl. *Poet.* pro ναοῖς.
Ναοποιέω, ῶ, templum ædifico. A
Ναοποιὸς, οῦ, ὁ, cui templum ædificandi cura est commissa; (2) ædium sacrarum procurator. Ex ναὸς et ποιέω.
Ναοπόλος, ου, ὁ, æditus; (2) sacerdos. A πολέω.
ΝΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, *proprie* domicilium; dein ædis, pulvinar, fanum, *h. e.* ea pars ἱεροῦ, templi, in quo simulacrum Dei dedicatum est; in *Sac. Lit.* pars templi Hierosol. quam ingredi licebat solis sacerdotibus. A νάω.
Ναοφύλαξ, ακος, ὁ, templi custos, æditus.
Ναπαῖος, α, ον, nemorosus, *Soph.*
Νάπεια, ας, ἡ, sinapi, *Nic.* A νάπυ.
Νάπη, ης, ἡ, idem quod
ΝΑ'ΠΟΣ, εος, τὸ, locus montanus et silvosus, saltus; vallis nemorosa.
ΝΑ'ΠΥ, υος, τὸ, sinapi.
Ναρδίζω, nardo similis sum; (2) nardum redoleo.
Νάρδινος, ίνη, ινον, nardinus, e nardo confectus.
Ναρδίτης, ου, ὁ, ut ναρδίτης οἶνος, vinum nardo conditum.
Ναρδῖτις, ἡ, nardus montana. A νάρδος.
Ναρδολιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, a nardo pinguis, nardo delibutus. Καὶ τοὺς ναρδολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους, *Antholog. Reiskii*, 47. Ex νάρδος et λίπος, *pinguis.*
ΝΑ'ΡΔΟΣ, ου, ἡ, nardus, frutex; (2) oleum nardinum. *Gl. V.* νάρδος, hoc siler.
Ναρδόσταχυς, υος, ἡ, spica nardi, *Galen.*
Ναρθηκία, ας, ἡ, humilis ferula, ferulago. A νάρθηξ.
Ναρθηκίζω, (a νάρθηξ, n. 2.) alligo os fractum et ferulis firmo, *ap. Schol. Aristoph.*
Ναρθήκιον, ου, τὸ, narthecium, vasculum medicamentarium; liber medicamentarius.
Ναρθηκοπλήρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ferulis repletus. *Æsch. Prometh.* ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν, ferulis refertum capto ignis fontem, i. e. *fomitem,* furtivum. Ex νάρθηξ et πληρόω.
Ναρθηκοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ferulam ferens. Ex νάρθηξ et φέρω.
Ναρθηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ferulaceus, ferulæ similis. A
ΝΑ'ΡΘΗΞ, ηκος, ὁ, ferula; (2) instrumentum medicum, quo utuntur in fracturis (ferula, *Lat.*) ad deligandum firmiter; (3) arbor quædam; (4) locus ubi stabant catechumeni, *Ern.*
ΝΑ'ΡΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, Narcaphthon, odoramenti genus, suffitibus admisceri solitum.
Ναρκάω, et -έω, ῶ, fut. ήσω, torpedine adficior seu adfectus sum, obtorpesco, torpeo, torpesco. 'Ενάρκησε τὸ πλάτος τοῦ μηροῦ, *Gen.* 32, 25. Πλῆθος δ' ὀστῶν αὐτοῦ ἐνάρκησε, *Job.* 33, 19. Νάρκησε χεὶρ, *Il.* 8, 328.
ΝΑ'ΡΚΗ et νάρκα, ης, ἡ, torpedo, piscis quidam tangentes se torpescere faciens; (2) torpor, veternus, stupor; (3) ita quoque centaurium magnum, *Diosc.* 'Ουδ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη, et frigora matutina patiatur, *Theocrit.* 7, 123.
Νάρκημα, ατος, τὸ, torpor, stupor. A ναρκάω.
Νάρκησις, εως, ἡ, idem et ab eod.
Ναρκίσσινος, ίνη, ινον, narcissinus, e narcisso factus; ut ναρκίσσινον ἔλαιον. A νάρκισσος. Hinc
Ναρκισσίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, narcissites lapis.
Νάρκισσος, ου, ὁ vel ἡ, narcissus, flos quidam. A νάρκη, quod suo odore torporem adferre creditur. *Angl.* DAFFODIL.
Ναρκόω, ῶ, fut. ώσω, torpefacio, torpore adficio; (2) sedo et tollo. Ab eod. Unde
Ναρκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cui torpor seu stupor inest, torpidus, stupidus, *Hipp.*
Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio, torpefaciendi vis, stupor, hebetatio. A ναρκόω. Unde
Ναρκωτικὸς, ἡ, ὸν, torpefaciendi vim habens.
Νάρταλος, ὁ, genus vasis, *Ar.*
Νάρτη, ης, ἡ, Narta, inter ea quæ odoramentis et unguentis admiscentur, *Theophr.*
Νάσατο, 3. sing. aor. 1. indic. med. pro ἐνάσατο.
Νάσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐνάσθη, a νάω.
Νασιώταν, acc. sing. *Dor.* pro νησιώτην.
Νασμὸς, οῦ, ὁ, fluentum, latex; (2) imber, pluvia. Νασμῷ μελαναυγεῖ, flumine nigricante, *id est,* sanguine, *Eurip. Hec.* 154. A νάω, *fluo*: (3) densitas, plenitudo. A νάσσω.
Νασμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, scaturiginibus ac rivulis riguus. A νασμός.
Νάσσα, a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔνασσα, a νάω.
ΝΑ'ΣΣΩ, premo, comprimo, comprimendo complano, farcio, *Gl. V.* perf. pass. part. νενασμένος, refertus, plenus. Νάξαι λαϊνέοισιν ὑπέροισιν, intere pistillis lapideis, *Nic. Ther.* 952.
Ναστίσκος, ου, ὁ, parvus ναστὸς, placentula.
Ναστοκόπος, ου, ὁ, incisor τοῦ ναστοῦ. A κόπτω.
Ναστὸς, ἡ, ὸν, confertus, farctus, dense plenus, densus, solidus, firmus, ut turris; (2) *Subst.* placenta e melle, uvis passis aliisque condimentis. A νάσσω.
Ναστοφαγέω, ῶ, fut. ήσω, ναστὸν edo. A
Ναστοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ναστὸν edit. Ex ναστὸς et φαγεῖν.
Ναυαγέω, ῶ, f. ήσω, naufragium facio, navem frango; (2) jacturam facio, naufragio amitto. A ναυαγός.
Ναυαγήσασιν, dat. pl. a. 1. part. act. cum ν, a ναυαγέω.
Ναυαγία, ας, ἡ, naufragium. Ab eod. Unde
Ναυάγιον, ου, τὸ, *proprie* fragmentum navis, tabulæ aliaque e naufragio collecta; (2) dicitur tamen et pro naufragio.
Ναυαγὸς, οῦ, ὁ, naufragus. Ex ἄγνυμι.
Ναυαρχέω, ῶ, f. ήσω, navibus præsum, navarchum ago. A ναύαρχος.
Ναυαρχία, ας, ἡ, præfectura navium seu classis. Ab eod.
Ναυαρχὶς, ίδος, ἡ, navis qua vehitur navarchus, navis prætoria. Ab eod.
Ναυαρχῖται, οἱ, classium duces, *V. L.*
Ναύαρχος, ου, ὁ, navarchus, navium præfectus, præfectus classis. Ex ναῦς et ἀρχή.
Ναυάτης, ου, ὁ, corrupte legitur pro
Ναυβάτης, ου, ὁ, qui navem conscendit, qui navi vehitur; (2) nauta, navita. Ex ναῦς et βαίνω, *scando.*
Ναύβατος, nauticus, *Eur.*
Ναυηγὸν, acc. sing. *Ion.* pro ναυαγόν.

Ναυκληρέω, ῶ, fut. ήσω, nauclerus sum, navem guberno. A ναύκληρος.

Ναυκληρία, ας, ἡ, nauclericum vitæ genus; (2) navium gubernatio:

Ναυκληρικὸς, ἡ, ὸν, ad navicularium seu nauclerum pertinens:

Ναυκλήριον, ου, τὸ, navigium, nauclerica possessio. Ab eod.

Ναύκληρος, ου, ὁ, qui navem possidet, nauclerus, navis dominus. *Gl. V.* navicularius; ναύκληροι Athenis dicebantur etiam οἱ δήμαρχοι· ναύκληρος etiam adjective pro nauticus; ut ναύκληρον πλάτην, nauticum remum, *Hes.* metaphorice paterfamilias, *Poll.* Ex ναῦς et κλῆρος.

Ναυκληρώσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui a nauclero elocatur. A ναύκληρος.

Ναυκράρια, ὼν, τὰ, loca in quibus reponebantur ex ναυκραρίαις exacta.

Ναυκραρία, ας, ἡ, duodecima pars tribus, apud Athenienses.

Ναυκραρικὸς, ἡ, ὸν, ad ναυκράρους pertinens. A

ΝΑΥΚΡΑΡΟΙ, ων, οἱ, magistratus quidam Athenienses. Vide *Suid.* et *Pollucem.*

Ναυκρατέω, ῶ, fut. ήσω, navibus supero, navali pugna vinco, *Xen.* A

Ναυκράτης, εος, ὁ ἡ ἡ, qui maris imperium obtinet; (2) qui classis præsidio locum aliquem tenet vel occupat. Ex ναῦς et κρατέω.

Ναυκρατητικὸς, ἡ, ὸν, ad victoriam navalem pertinens. A ναυκρατέω.

Ναυκρατία, ας, ἡ, victoria navalis; (2) imperium maritimum.

Ναυκράτωρ, ορος, ὁ, qui navibus præest, gubernator. "Οδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς, *Soph. Phil.* 1071. Ex ναῦς et κρατέω.

Ναῦλας, ου, ὁ, nablum, idem quod νάβλα.

Ναῦλον, ου, τὸ, naulum, merces quæ pro navigatione solvitur. *Ph.* navis vectura, naulum, vectura. A ναῦς.

Ναῦλος, ου, ὁ, idem; (2) merces quam persolvimus ei ad quem divertimus; (3) instrumentum quoddam musicum. Ab eod.

Ναυλοῦχος, ὁ, pro ναυλόχος, *Poll.*

Ναυλοχέω, ῶ, fut. ήσω, in portu permaneo, stationem habeo; (2) navi insidens locum aliquem vel adversarium observo, eique insidior.

Ναυλοχία, ας, ἡ, occulta navium statio.

Ναύλοχον, ου, τὸ, statio navium. A

Ναύλοχος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui naves insidere possunt, navium stationi commodus. *Subst.* locus tranquillus, ubi naves velut requiescunt; statio navium, portus. Ναύλοχοι περιπτυχαὶ, septa nautica, castra nautica; nam naves deducebant in terram, *Eurip. Hec.* 1015. Ex λόχος.

Ναυλόω, ῶ, f. ώσω, naulo conduco. A ναῦλον.

Ναυμαχέω, ῶ, fut. ήσω, prælio navali confligo, navale prælium committo; (2) pugno.

Ναυμάχης, ου, ὁ, navale prælium committens, classe decertans. Ex μάχομαι.

Ναυμαχησείω, navale certamen committere cupio, ad navale prælium paratus sum.

Ναυμαχία, ας, ἡ, navale prælium, pugna navalis. Ex ναῦς et μάχη.

Ναυμάχιον, ου, τὸ, mulcta ei imposita qui navale prælium subterfugisset. Ex iisd.

Ναυμάχος, ου, ὁ ἡ ἡ, navale prælium committens. Ex iisd.

Ναύμαχος, ου, ὁ ἡ ἡ, quo dimicatur e navibus, navali prælio aptus. Ex iisd.

Ναῦν, navem, acc. sing. a ναῦς, navis.

Ναυπηγευμένως, acc. pl. præs. part. med. *Dor.* pro ναυπηγουμένους, a

Ναυπηγέω, ῶ, fut. ήσω, naves fabricor. A ναυπηγός.

Ναυπηγὴς, sc. τέχνη, navis texendæ ars, *Man.*:

Ναυπηγησία, ας, ἡ, navium fabricatio. Ab eod.

Ναυπηγήσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, navibus fabricandis aptus. A præc.

Ναυπηγία, ας, ἡ, idem quod ναυπηγησία.

Ναυπηγικὸς, ἡ, ὸν, ad navium fabros seu fabricationem pertinens. A ναυπηγός.

Ναυπήγιον, ου, τὸ, locus ubi naves compinguntur. A

Ναυπηγὸς, οῦ, ὁ, qui naves compingit, navium fabricator. *Gl. V.* faber navalis. Ex ναῦς et πήγνυμι.

Ναύπορος, ον, epith. litoris, portus quo naves appelluntur. Λίμνης στόμα ναύπορον ἐξερίουσα, *Apoll. Rhod.* 4, 1546. A πείρω.

ΝΑΥ͂Σ, ἡ, navis, *inpr.* longa, h. e. qua utebantur in præliis maritimis; τῆς ναὸς, τῇ νηΐ, τὴν ναῦν· αἱ ναῦς, αἱ νῆες, τῶν νεῶν, τῶν νηῶν, ταῖς ναυσὶ, τὰς ναῦς· sic in soluta oratione. At *ap. Poet.* ἡ νηῦς, τῆς νηὸς, ταῖς νηυσί· item τῆς νεὼς, τὰς νέας.

Ναῦσθλον, ου, τὸ, naulum, *Hes.* pro ναῦλον.

Ναυσθλόω, ῶ, f. ώσω, naulo conduco; (2) naulo vehendum suscipio; ναυσθλώσομαι, navem inscendo. Πτηνὸς πορεύσει πῶλος, οὐ ναυσθλώσομαι, *Aristoph. Pace*, 126. (3) *simpliciter* reveho; (3) ἥκω .... εἰς τὴν πατρίδα ναυσθλώσων νεκρὸν, *Eurip. Suppl.* 1035, 1037. A præc.

Ναυσία, ας, ἡ, nausea, *proprie* qua navigantes in mari corripiuntur. A ναῦς. V. ναυτία.

Ναυσίασις, εως, ἡ, ipsa actio nauseandi, nausea. A

Ναυσιάω, ῶ, fut. άσω, nauseo. A ναυσία.

Ναυσιβάτης, ὁ, idem quod ναύτης, *Man.*

Ναυσίβιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui in navibus seu ex navibus vivit.

Ναυσίδρομος, ον, epith. venti, navium cursum incitans, *al.* (2) velivolus, navigabilis. A ναῦς et τρέχω.

Ναυσίκλειτος, ου, ὁ ἡ ἡ, vel ναυσικλειτὸς, εἰτή, ειτὸν, re navali clarus.

Ναυσίκλυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem.

Ναυσιόεις, όεσσα, όεν, nauseans. A ναυσία.

Ναυσιπέδη, ης, ἡ, qu. dic. navium pedica; funis quo navis terræ alligatur, *Luc. Lexiph.*

Ναυσιπέρατος, ου, ὁ ἡ ἡ, navibus permeabilis, navigabilis, ubi navigatur. A περάω.

Ναυσίποδες, ων, οἱ, homines insulares, qui navibus in mari pro pedibus utuntur, *Eust.*

Ναυσίπομπος, ου, ὁ ἡ ἡ, naves vehens et promovens; ut ναυσίπομπος αὔρα, *apud Eurip.* ventus secundus. "Ωστε ναυσιπόμπου αὔραν, *Phœn.* 1706. Ex πέμπω.

Ναυσίπορος, ου, ὁ ἡ ἡ, navibus pervius, navigabilis. Ex ναῦς et πόρος.

Ναυσιπόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, navi permeans.

Ναυσίστονος ὕβρις, ignominia quæ propter cladem acceptam classi gemitum et luctum affert.

Ναυσιφόρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui navi fertur.

Ναύσταθμον, ου, τὸ, navium statio.

Ναύσταθμος, ου, ὁ, idem.

Ναυστολέω, ῶ, f. ήσω, navi veho seu duco, navi deduco; (2) classe percurro, navi permeo, navigo, proficiscor; (3) rego, guberno. Σὺ δ' ὡς τί χρήσων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα; *Eur. Med.* 682. Καὶ δάμαρτα τὴν καχίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν; *Or.* 723. A ναύστολος.

Ναυστόλημα, ατος, τὸ, navigatio, seu profectio quæ fit navi, *R.* Πόντου ναυστολήματα, *Eurip. Suppl.* 209. A

Ναυστολία, ας, ἡ, idem. Κλεινὰν ἐπὶ ναυστολίαν, *Eurip. Andr.* 797. A

Ναύστολος, ου, ὁ ἡ ἡ, navi vehens.

Ναυτεπιβάτης, ου, ὁ, qui navi servit, ut suum lucretur naulum, *R.*

Ναύτης, ου, ὁ, nauta, navita; ναύτης δρόμος, *adj.* in Epigr. qu. dic. navalis cursus. A ναῦς.

Ναυτία, ας, ἡ, nausea. Ab eod. Hinc

Ναυτιάω, ῶ, nauseo, *metaph.* respuo, quasi nauseans.

Ναυτίασις, ἡ, ipsa actio nauseandi, vel nausea, *Steph.*

Ναυτικὸς, ἡ, ὸν, nauticus, navalis, classicus, exercitatus in re nautica; τὸ ναυτικὸν, οῦ, res nautica, copiæ navales, classis.

Ναυτικῶς, *adv.* nautarum more.

Ναυτιλία, ας, ἡ, navigatio. A ναυτίλος.

Ναυτίλλομαι, navigo. Ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἢ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους, *Luc. Toxar.* Ab eod.

Ναυτίλος, ου, ὁ ἡ ἡ, nauticus, navigatorius; (2) piscis, polypi genus. A ναῦς.

Ναυτιλοφθόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, nautas perdens. Ex ναυτίλος et φθείρω.

Ναυτιόεις, όεντος, ὁ, nauseosus. A ναυτία.

Ναυτιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem.

Ναυτιῶσις, *apud Hipp.* effusiones sanguinis, per translationem ab iis qui in nausea sanguinem vomunt. A ναυτίωσις, quasi a ναυτιόω.

Ναυτοδίκαι, ῶν, οἱ, *proprie* judices nauticis litibus cognoscendis deputati. Vid. *Poll.* Ex ναύτης et δίκη, jus.

Ναυτοκράτωρ, ορος, ὁ, maris imperium habens. A κρατέω.

Ναυτολογέω, ῶ, nautas lego, colligo. A

Ναυτολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui nautas legit vel cogit. Ex ναύτης.

Ναύτριαι, vel ναύτριαι, mulieres nauticam exercentes. A ναύτης.

Ναυφάγος, ον, naves perdens, *Ern.*

Ναυφθορία, ας, ἡ, naufragium. A

Ναύφθορος, ου, ὁ ἡ ἡ, in navi corruptus aut perditus. Ex ναῦς et φθορὰ, *corruptio.*

Ναῦφι, vel ναῦφιν, *navibus*, dat. pl. *Poet.* ut παρὰ ναῦφιν, a navibus. A ναῦς.

Ναύφρακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, navibus septus, navibus armatus et munitus. Alicubi et pro ναύσταθμος.

Ναυφύλαξ, κος, ὁ, præfectus custodiendarum navium.

ΝΑ'ΦΘΑ, ης, ἡ, naphtha, bituminis genus apud Persas, ad quod e longinquo etiam flamma transit. ἀπὸ τοῦ ἀνάπτω, *Diosc.* 1, 99.

Νάφθας, ου, ὁ, idem.

Νάω, fluo; mano, scaturio.

Νάω, habitare facio. Hinc νάσσα, aor. 1. pro ἔνασσα, ἔνασα, habitari feci, collocavi; quasi a νάομαι aor. 1. med. νάσσατο, pro ἐνάσσατο, habitavit; a. 1. pass. νάσθη pro ἐνάσθη, habitavit.

Νέα, acc. sing. *Poet.* pro ναῦν, a ναῦς.

Νεάγγελτος, ου, ὁ ἡ ἡ, nuper nunciatus, novus. Ex νέος et ἀγγέλλω.

Νεαγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, nuper genitus. Ex νέος et γίνομαι.

Νεάζον, τὸ, juvenilis ætas, *Soph. Trach.* 144. Vide βόσκομαι, et βόσκω.

Νεάζω, f. άσω, juvenesco; adolesco, juvenilem ætatem ago; juvenis seu robustus sum; juveniliter sapio vel ago; νεάζεσθαι, recentari, *Gl. V.* Μῶν νεάζων οὐκ ὀρθῶς, ἃ χρή σ' ὁρᾶν, *Eur. Ph.* 720. A νέος.

Νεαίρετος, ον, recens captus.

Νεακὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, *Dorice* pro νεηκὴς, idem quod

Νεακόνητος, ου, ὁ ἡ ἡ, *Dor.* pro νεηκόνητος· νεηκόνητος eadem analogia dicitur, qua ἀταρβὴς ἀτάρβητος, ἀδμὴς ἄδμητος, ἀνωφελὴς ἀνωφέλητος, et sexcenta alia. Νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων, recens acutum ensem manibus tenens, *Soph. Elect.* 1394. A νέος et ἀκονάω.

Νεαλδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, nuper auctus, qui recens crevit; (2) novellus, nuper natus. Ex νέος et ἄλδω, augeo.

Νεαλέστερος, recentior. A

Νεαλὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, recens. (Quasi proprie de pisce, ab ἁλίσκω, capio, quasi recens captus,) recens emptus, epith. servi, vel militis tironis. Est etiam recens ad laborem, nondum fatigatus labore, pugna; nisi αλης est mera terminatio. *Ern.*

Νεάλωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens captus, emptus.

Νεάμελκτος, vel νεήμελκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens mulctus, *R.* Ex νέος et ἀμέλγω.

Νεὰν, ᾶνος, ὁ, juvenis, *Eust.* A νέος.

Νέανδρος, ον, juvenilis, strenuus. Ab ἀνήρ.

Νεανίας, ου, ὁ, adolescens, juvenis; audax, strenuus, ferox, juvenili protervia præditus; juvenilis. A νεάν.

Νεανιεία, ας, ἡ, juvenilis audaciæ facinus; *ap. Philon.* A νεάν. (nisi potius sit νεανιεία. A νεανιεύομαι. *Ern.*)

Νεανίευμα, ατος, τὸ, juvenilis jactantia. A

Νεανιεύομαι, juvenesco, juventutis annos ingredior;

dior; (2) juvenili audacia et petulantia ago. A νεανίας.

Νεανίζω, idem quod νεάζω, *Steph.*

Νεανικὸς, ἡ, ὸν, juvenilis; (2) strenuus, animosus, audax, robustus, validus, vehemens; (3) magnus, permagnus.

Νεανικῶς, *adv.* juveniliter; (2) robuste, strenue; (3) laute, opipare.

Νεᾶνις, ιδος, ἡ, juvencula, puella, *Exod.* 2, 8. A νεάν.

Νεανίσκευμα, ατος, τὸ, superbia, incontinentia juvenilis; νεανισκεύματα, juvenilia. A

Νεανισκεύω, et νεανισκεύομαι, juvenesco, juvenilem ætatem ago. A

Νεανίσκος, ου, ὁ, juvenis, adolescens. A νεός.

Νεανέομαι, juvenesco, pubesco, *V. L.*

Νέανσις, εως, ἡ, quasi a νεαίνω, quod esset *renovo*. Vid. νέασις.

Νέαξ, ακος, ὁ, juvenis, adolescens. A νέος.

Νεαοιδὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, recens poeta. *Epigr.*

Νεάπολις, εως, ἡ, urbs seu civitas nova. Hinc

Νεαπολίτης, ου, ὁ, novæ civitatis civis.

Νεαροποιέω, ῶ, recens seu novum facio.

Νεαρὸς, ρὰ, ρὸν, recens, novus; (2) juvenis, juvenilis; (3) puerilis. A νέος.

Νεαροφόρος, recentaria, *Gl. V.* A φέρω.

Νέαρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, navis rector. Ex νεὼς, pro ναὸς, a ναῦς, et ἀρχός.

Νεαρῶς, *adv.* juveniliter, pueriliter.

Νεάσιμον, novale, *Gl. V.* A

Νέασις, εως, ἡ, novatio, renovatio; ut renovatio agri, *apud Theoph.* ubi tamen alii νέανσις. *Gl. Vet.* νέασις, novalis, novalis terra. A νεάω.

Νέας, acc. pl. *Poet.* pro νάας, a ναῦς.

Νέαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro νένηνται, a νέω, *struo*, vel *habito*, Poet. pro ναίω.

Νεάτη, ης, ἡ, sc. χορδὴ, extrema, ultima, seu ima chorda. A νέατος.

Νεατὶς, ίδος, ἡ, *Gl. V.* vervactum. A

Νέατος, άτη, ατον, novissimus, ultimus; (2) novalis, *Gl. V.* Τίς ἄρα νέατος; quis erit ultimus? *Soph. Aj.* 1204. A νέος.

Νεατὸς, ἡ, ὸν, novatus, renovatus, novalis; *subst.* ὁ, tempus renovandi agrum; novatio. Ab eod.

Νεαύξητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nuper demum increvit, nuper auctus. Ex αὔξω.

Νεάω, ῶ, novo, innovo, in primis agrum. *Gl. V.* νεάω, novello. Hinc part. νεωμένη, *ap. Hesiod. Op.* 460. iterata terra vel novata. A νέος.

Νέβρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ex hinnulo est. A νεβρός.

Νεβρίας, ου, ὁ, ut νεβρίας γαλεὸς, mustelus nebrias, *apud Aristot.*

Νεβριδόπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, vestem seu peplum gestans ex pellibus hinnuleis.

Νεβριδοστόλος, ον, nebridibus indutus.

Νεβρίζω, pelle hinnuli vestio; *pass.* seu *med.* nebridem gesto, induo. A

Νεβρὶς, ίδος, ἡ, pellis hinnuli; gestamen Bacchi et Bacchantium. A νεβρός.

Νεβρισμὸς, οῦ, ὁ, bacchatio. A νεβρίζω.

Νεβρίτης λίθος, nebritis, gemma Libero Patri sacra; a nebridum similitudine, *Plin.*

ΝΕΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, pullus cervi, hinnulus, dama.

Νεβροτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, hinnulos pariens. Ex νεβρὸς et τίκτω.

Νεβροφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, hinnulorum occisor.

Νεβροχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, hinnulis gaudens, epith. Apoll. Ex νεβρὸς et χαίρω.

Νεβρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cognomen Bacchi, quod cum ipse tum Bacchantes pelles hinnulorum gestarent. A νεβρός.

Νεῖσθαι, *redire*, præs. inf. med. verbi νέομαι.

Νέηαι, 2. sing. præs. conj. *Ion.* pro νέησαι.

Νεηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens natus. A νέος et γίνομαι.

Νεηθαλὴς, ὲς, recens viridis, florens. A θάλλω.

Νεήκεσσι, dat. plur. *Poet.* pro νεήκεσι, a

Νεήκης, εος, vel νεηκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens acutus, exacutus. Ex νέος et ἀκή.

Νεηκονὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem, *Hes.* Ex ἀκονάω.

Νεηκόνητος. Vide νεακόνητος.

Νεηλάτης, ου, ὁ, remex, navem impellens, *Hes.* Ex ναῦς et ἐλαύνω.

Νεήλατος, ον, recens molitus; ut νεήλατα ἄλφιτα, recens molitæ farinæ, *ap. Demosth.* melle, uvis passis, et viridibus ciceribus imbutæ ac subactæ, *secundum Harpocrat.* quasi νεωστὶ ἀληλεσμέναι, ab ἀλέω, molo. Sed sunt νεήλατα, placentæ quædam recentes, quasi recens ductæ ac subactæ, ab ἐλαύνω, sicut et ἐλατὴρ est placentæ genus.

Νεηλιφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens illitus. Ex νέος et ἀλείφω.

Νέηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ, qui nuper admodum advenit, novitius, convena, *Ph.* Ex νέος et ἐλεύθω.

Νεήνιδι, dat. sing. *Ion.* pro νεάνιδι, a νεᾶνις.

Νεηνίης, νεῆνις, νεηνίσκος, *Ion.* pro νεανίας, νεᾶνις, νεανίσκος.

Νεήφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens dictus, nuper celebratus. Ex νέος et φημί.

Νειαίρη, ης, ἡ, *Ion.* pro νειαίρα, ima pars ventris. A νεαρός.

Νείαρος, idem quod νείατος, vel νέατος, vel potius νεαρὸς, *V. L.*

Νειατόθεν, *adv.* ex imo.

Νείατον, *infimum*, acc. sing. *per Syncop.* pro νειότατον, a νειότατος, *infimus*, quod est superlat. a *Poet.* νεῖος, pro νέος.

Νεικείεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐνείκει, a *Poet.* νεικείω, pro νεικέω, *rixor. Il.* 2, 221.

Νεικείησι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro νεικέῃ.

Νεικεστὴρ, ῆρος, ὁ, objurgator, rixator, conviciator. A

Νεικέω, ῶ, fut. ήσω, et έσω, rixor, altercor, contendo; (2) objurgo. Τῷ γὰρ νεικείεσκε, *Il.* 2, 221. A νεῖκος.

Νείκησε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐνείκησε.

Νείκη, ης, ἡ, pro νείκησις, rixa, contentio, *ap. Clem. Alex.*

ΝΕΙ῀ΚΟΣ, εος, τὸ, rixa, jurgium, altercatio, contentio; (2) bellum. (1) λύω δὲ νεῖκος πατρὶ, querelam in patrem dimitto, *Eurip. Hipp.* 1453, ex edit. Brunck. Metonymice, crimen, de quo lis movetur. Εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς, si eum recte postulas criminis, *Soph. Œd. Tyr.* 702.

Νειλαῖος, αία, αῖον, (et Νειλεῖος, *Ern.*) Niliacus. A Νεῖλος.

Νειλοθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in Nilo crescens. Ex Νεῖλος et θέρος, *æstas.*

ΝΕΙ῀ΛΟΣ, ου, ὁ, Nilus, fluvius Ægypti.

Νειλοσκοπεῖον, τὸ, columella, in qua incrementa Nili cernebantur. A σκοπέω.

Νειλῶτις, ιδος, ἡ, Nilotica, Ægyptiaca, nisi leg. νειλῶτις, *Epigr.*

Νειλώτης, ου, ὁ, Nili incola.

Νειμάσα, aor. 1. part. act. f. g. verbi νέμω.

Νεῖμε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔνειμε.

Νείμω, *Ion.* et *Poet.* pro νέμω, *Nic.*

Νειόθεν, *adv.* ex imo fundo aut loco, *per Sync.* pro νειατόθεν.

Νειόθι, *adv.* in imo fundo aut loco; sub, infra. Οἱ ἦεν βέλτερον εἰ . . . νειόθι γαίης κεῖτο, *Apoll. Rhod.* 1, 255. Νειόθι δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γύνατα χερσὶ, *Id.* 3, 706.

Νεῖον, *adv.* nuper, pro νέον. A νέος.

Νειοποιέω, ῶ, fut. ήσω, novale facio, terram seu agrum renovo.

Νεῖος, novus, novellus, recens. A νέος.

Νειὸς, οῦ, ὁ, novale, ager novalis. Ab eod.

Νειότατος, infimus, imus, *Hes.* Ex νέος.

Νειοτομεὺς, έως, ὁ, qui novale aratro scindit. Ex νειὸς et τέμνω.

Νειρίτης, ου, ὁ, nerita, cochleæ genus, *Opp.*

Νείσσεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro νείσσῃ. A

Νείσσομαι, vel νείσομαι, eo, proficiscor. Reperitur librariorum culpa: semper legendum est νίσσομαι, quod vide. A νέω, *vado.*

Νεῖται, 3. sing. præs. ind. med. pro νέεται, a νέομαι.

Νείφω, madefacio; pro νίφω, ningo.

Νειχθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. v. νείσσομαι.

Νεκάδεσσιν, dat. plur. *Ion.* pro νεκάσι, a

Νεκὰς, άδος, ἡ, acervus cadaverum; *Pl.* νεκάδες, mortui; dat. νεκάδεσσι. A νεκρός.

Νεκράγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, mortui nuncius, *Suicer.*

Νεκραγωγέω, ῶ, fut. ήσω, mortuos duco, de Mercurio. Ex νεκρὸς et ἄγω.

Νεκρακαδημία, ας, ἡ, Academia mortuorum; locus a Luciano fictus.

Νεκρεγερσία, ας, ἡ, mortuorum resuscitatio. Ex νεκρὸς et ἔγερσις.

Νεκρεγέρσις, ἡ, mortuorum resuscitatio, *Naz.*

Νεκρεγέρτης, ὁ, qui mortuos resuscitat, *Naz.*

Νεκρικὸς, ἡ, ὸν, mortualis, feralis, *Gl. V.*

Νεκρικῶς, *adv.* in modum mortuorum:

Νεκριμαῖα, τὰ, carnes morticinæ. A νεκρός.

Νεκροβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mortuis gravis. Ex βάρος, de cymba Charontis.

Νεκροβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mortuos devorans. Ex βορά.

Νεκροδέγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mortuos recipiens, *Æsch. Pr.* 153. Ex νεκρὸς et δέχομαι.

Νεκροδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Νεκροδέρκης, ὁ, umbris videndus, *Man.*

Νεκροδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum mortuorum.

Νεκροθάπτης, ου, ὁ, libitinarius, vespillo. Ex θάπτω.

Νεκροθήκη, ης, ἡ, capulus, sarcophagus, urna.

Νεκροκαύστης, ου, ὁ, bustuarius, ustor, *Ph.* A νεκρὸς et καίω.

Νεκροκορίνθιοι, ων, οἱ, defuncti Corinthiorum.

Νεκροκόσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui defunctos, seu defunctorum funera, ornat. Ex κοσμέω.

Νεκρολατρεία, ας, ἡ, defunctorum cultus.

Νεκρομαντεία, ας, ἡ, necromantia, vaticinatio ex evocatis mortuis.

Νεκρομαντεῖον, ου, τὸ, responsum ab inferorum umbris datum, et locus ipse ubi datur.

Νεκρόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, qui mortuis evocandis futura vaticinatur.

Νεκρονώμης, ὁ, cadaverum minister, *Man.*

Νεκροπέρνας, α, ὁ, mortuorum cadavera vendens. Ex νεκρὸς et περνάω, *vendo.*

Νεκροπομπὸς, οῦ, ὁ, dux manium, qui mortuorum animas Plutoni transmittit; de Mercurio, et de Charonte. Ὅς τ' ἐπὶ κώπᾳ πηδαλίῳ τε γέρων νεκροπομπὸς ἵζει, *Eur. Alcest.* 441. Ex νεκρὸς et πέμπω.

ΝΕΚΡΟ'Σ, νεκρὰ, νεκρὸν, mortuus; (2) mortui cadaver.

Νεκροστολέω, ῶ, mortuos Plutoni mando. A

Νεκροστόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, elator funerum, pollinctor, libitinarius. Ex νεκρὸς et στέλλω.

Νεκροσυλία, ας, ἡ, mortuorum spoliatio. A

Νεκροσύλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mortuos spolians, mortuorum spoliator. Ex νεκρὸς et συλάω.

Νεκροταγὸς, ὁ, dux mortuorum.

Νεκροτάφος, ου, ὁ, mortuorum sepultor, *Hes.*

Νεκρότης, ητος, ἡ, mortificatio, vitæ spoliatio. A νεκρός.

Νεκροτοκέω, ῶ, fœtum mortuum pario. Ex νεκρὸς et τίκτω. Unde

Νεκροτόκιον, ου, τὸ, fœtus abortivus.

Νεκροφαγέω, ῶ, cadaveribus vescor. A

Νεκροφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cadavera devorat, qui cadaveribus pascitur, *Suicer.*

Νεκροφορεῖον, ου, τὸ, sandapila, *Ph.* A

Νεκροφορέω, cadaver effero. A

Νεκροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui defunctos effert; vespillo, pollinctor, *Gl. V.* A φέρω.

Νεκρόω, ῶ, fut. ώσω, eneco; νενέκρωμαι· νενεκρωμένος, perf. pass. part. emortuus, viribus effœtus. Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν, *Col.* 3, 5. A νεκρός.

Νεκρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mortuo similis, cadaverosus. Ab eod.

Νεκρωθέντες, nom. plur. aor. 1. part. pass. verbi νεκρόω.

Νεκρώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, mortifer. A

Νέκρωσις, εως, ἡ, mortificatio, *Gl. V. Rom.* 4, 19. A νεκρόω.

ΝΕ'ΚΤΑΡ, αρος, τὸ, nectar, potus Deorum; processionem immutabilis providentiæ significat, secundum antiquos theologos. Hinc

Νεκτάρεος, ρέα, (*Ion.* ρέη,) ρεον, nectareus, nectaris modo suavis; divinus.

Νεκτάριον, ου, τὸ, nectarium, quibusdam helenium, *Dioscor.* herba quædam.

Νεκταρίτης, ου, ἡ, ut νεκταρίτης οἶνος, nectarites, vinum nectario seu helenio conditum.

Νεκταροσταγής, έος, ὁ ᾗ ἡ, nectare stillans, suavis, odoratus. Ex νέκταρ et στάζω.
Νεκύα, ας, ἡ, innititur pro νεκυια.
ΝΕΚΥ'ΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, necydalus, insectum e bombylio mortuo natum.
Νεκυηγὸς, οῦ, ὁ, mortuos ducens. Ex νέκυς et ἄγω.
Νεκυηπόλος, ὁ, inferorum præses, *Man.*
Νεκυΐα, ας, ἡ, mortuorum evocatio magica; (2) tractatus de manibus, seu mortuis. A νέκυς.
Νεκυϊσμὸς, ὁ, umbrarum eductio, *Man.*
Νεκυομαντία, ας, ἡ, seu -εία. Vide νεκρομαντεία.
Νεκυομαντεῖον, ου, τὸ. Vide νεκρομαντεῖον.
Νεκυομαντήιον, ου, τὸ, *Ion.* pro νεκυομαντεῖον.
Νεκυόμαντις, εως, ὁ ᾗ ἡ. Vide νεκρόμαντις.
Νεκυοσσόος, ου, ὁ ᾗ ἡ, mortuos suscitans; (2) mortuorum servator. *Nonnus,* epith. Christi. Ex νέκυς et σεύω vel σόω.
Νεκυοστόλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui mortuos transmittit, epith. Charontis. Ex στέλλω.
ΝΕ'ΚΥΣ, υος, ὁ, mortuus, defunctus; cadaver; pl. νέκυες, mortui, cadavera; dat. νεκύεσσι, mortuis. Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων Γίνεται, *Il.* 5, 409. Hinc
Νεκύσια, ων, τὰ, funeralia. *Ph.* parentalia.
Νέμεα, ων, τὰ, loca arboribus densa, silvosa, *Hes.* (2) Nemea, ludi Jovi celebrari a Græcis soliti. A νέμος.
Νεμέα, ας, ἡ, Nemæa, *Poet.* Νεμείη, locus Elidis seu Argolidis. Hinc
Νεμεαῖος, αία, αῖον, vel Νεμειαῖος, αία, αῖον, Nemeæus, a Nemea oriundus.
Νεμεὰς, άδος, ἡ, Nemeæa, ut Νεμεάδες πύλαι, Nemeæa porta. Ab eod.
Νέμεια, τὰ, pro Νέμεα, ludi illi.
Νεμειαῖος, αία, αῖον. Vide Νεμεαῖος.
Νεμέθω, pasco. A νέμω.
Νέμειος, εία, ειον, Nemeæus. A Νεμέα.
Νεμεσάσαι, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Dor.* pro νεμεσήσαι, a νεμεσάω.
ΝΕΜΕΣΑ'Ω, ῶ, et νεμεσάομαι, ῶμαι, indignor, irascor, succenseo; (2) invideo, invidens succenseo; (3) indignationem seu reprehensionem formido, formido, timeo; (4) irritum facio hostis seu inimici consilium, spem; *quasi sc. invidens ei lætitiam e successu.* aor. 1. part. act. νεμεσήσας· pass. νεμεσηθεὶς, poet. νεμεσσηθεὶς. Μὴ νεμέσα βαιοῖσι, χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ, *Epigr.*
Νεμέσεια, ων, τὰ, festum in honorem Deæ Nemesis; (2) parentalia, inferiæ.
Νεμεσήμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, indignabundus, querulus. A νεμεσάω.
Νεμεσητικὸς, ἡ, ὸν, qui facile succenset, ad indignationem propensus. Ab eod.
Νεμεσητὸς, ἡ, ὸν, *Poet.* νεμεσσητὸς, vituperandus, reprehensione dignus; (2) invisus, invidiosus; (3) querulus, stomachosus. (1) νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη, reprehendendum utique esset, *Il.* 3, 410. Ab eod.
Νεμεσίζη, 2. sing. præs. act. verbi
Νεμεσίζω, et frequentius νεμεσίζομαι, reprehendo, succenseo, indignor, irascor; (2) vereor, revereor. Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, *Il.* 8, 407. Ab eod.
Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio cum quadam invidia; (2) justa reprehensio; (3) indignatio ob res alicujus prosperas, vel adversas, quibus indignus est; (4) indignatio ob sceleratum facinus; (5) ultio divina, vindicta; (6) Nemesis, Dea quæ felicibus hominum rebus invidet, eosque vel hanc ipsam ob causam, vel ob insolentiam ex fortuna ortam, coercet ac deprimit. *Ph.* νέμεσις, ultrix. A νεμεσάω.
Νεμεσσᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *Poet.* pro νεμεσᾷ, a νεμεσάω.
Νεμεσσατὸν, acc. sing. *Poet.* et *Dor.* pro νεμεσητόν.
Νεμέσσηθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Ion. Poet.* et *Bœot.* pro ἐνεμεσήθησαν, a νεμεσάω.
Νέμεσσις, ἡ, *Poet.* pro νέμεσις.
Νεμέτωρ, ορος, ὁ, distributor, *Rob.* A νέμω.
Νεμέω, inus. unde νέμω mutuatur sua tempora, *Steph.*
Νεμηθέντος, gen. sing. aor. 1. part. pass. verbi νέμω.
Νέμησις, εως, ἡ, distributio, partitio; (2) pabulatio, *Gl. V.* Νέμεσις δὲ ἀπὸ τῆς νεμήσεως προσηγορεύθη, *Cornut. de Nat. Deor.* 156. Sic legendum et vertendum. A νέμω. Unde
Νεμητὴς, οῦ, ὁ, partitor, distributor.
Νέμος, εος, τὸ, nemus, locus arboribus consitus, densus, et pascuus: (2) pudendum muliebre; (3) oculi cavum, *Hes.* A
ΝΕ'ΜΩ, f. νεμῶ, perf. νενέμηκα, aor. 1. ἔνειμα, tribuo, distribuo; νέμομαι, tribuor, dividor; interdum et divido, partior; (2) νέμω, et frequentius νέμομαι, possideo, habeo, colo; (3) νέμω, pasco; νέμομαι, pascor; (4) νέμω, administro; (5) dicitur ut Lat. tribuo, pro concedo, largior; item locum relinquo, credo, audio, &c. (6) gesticulor, salto, *Ern.* Εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν, curat ut is bene succedat, *Soph. Trach.* 56. Ἡμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις, peccatum putas, *Ibid.* 490. Ἁ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις, *Id. Phil.* 392. Νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα, *Arist. Av.* 159. Κἀμοὶ δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν, 389. Ἀπονέστερον ἐσθλοὶ νέμοντι βίοτον, *Pind. Ol.* 2, 112. Τὴν δ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει, atqui in illum culpam omnes conferunt, *Soph. Aj.* 28. Τιμὰς νέμειν, obsequi, *Id. ib.* 1351.
Νέναστωι, 3. sing. perf. ind. pass. *Dor.* pro νένησται, a νάω.
Νενέαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro νένηνται, a νέω.
Νενέμηκας, 2. sing. perf. ind. act. verbi νέμω.
Νένηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi νέω.
ΝΕΝΙ'ΗΛΟΣ, ου, ὁ, cæcus; (2) attonitus, demens, vecors, *Hes. Sch. Apoll.*
Νενίκανται, 3. plur. perf. ind. pass. *Dor.* pro νενίκηνται, a νικάω.
Νενίκημαι, *victus sum,* perf. ind. pass.
ΝΕ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, patruus, vel avunculus, *Eust. Poll.*
ΝΕΝΟ'Σ, et νεννὸς, ἡ, ὸν, stultus, fatuus, *Hes.*
Νενόμισμαι, perf. ind. pass. verbi νομίζω.
Νένοται, 3. sing. perf. ind. pass. *per Sync.* pro νενόηται, a νοέω.
Νένοφε, 3. sing. perf. ind. med. verbi νίφω.
Νενώμεθα, 1. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro νενοήμεθα, a νοέω.
Νεαλδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, *Hes.* Vide νεαλδής.
Νεάλωτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens captus.
Νεαρδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, nuper irrigatus. Ex νέος et ἄρδομαι.
Νεοβάπτιστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens baptizatus.
Νεόβδαλτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens mulctus, ut νεόβδαλτον γάλα. Ex νέος et βδάλλω.
Νεοβλαστὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, novissime in lucem editus; (2) tenuia germina emittens, *Rob.* Ex νέος et βλαστάνω, *germino.*
Νεόβλαστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem.
Νεόβορος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens adesus, *Hes.* Ex νέος et βορά.
Νεόβροχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens irrigatus, *Hes.* νεόβροχοι, prægnantes, uterum ferentes. Ex νέος et βρέχω.
Νεοβρὼς, ῶτος, ὁ ᾗ ἡ, modo pastus, qui non ita dudum cibum sumpsit. Ex νέος et βιβρώσκω.
Νεογαμέτη, ῆς, ἡ, nova nupta, *Gl. V.*
Νεόγαμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui nuper uxorem duxit, vel quæ nuper nupsit; nova nupta.
Νεογενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, nuper natus, recens natus. Ex νέος et γίνομαι.
Νεογέννητος, ον, idem.
Νεογιλαῖος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens natus seu ortus. A
Νεογιλὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, infans modo natus. A νεογενής.
Νεογιλὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eodem.
Νεόγληνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, novas habens pupillas, qui visum recuperavit. Ex νέος et γλήνη.
Νεογλυφανος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens cælatus. Ex νέος et γλύφω.
Νεογνὸς, οῦ, ὁ, recens genitus, recens natus, *Vox Ion.* Ex νέος et γείνομαι.
Νεόγονος, ου, ὁ, recens a partu. Ex iisd.
Νεόγραπτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens scriptus, recens pictus, *Rob.*
Νεόγυιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, juvenilia membra habens. Ex νέος et γυῖον.
Νεογύνης, ου, ὁ, qui nuper uxorem duxit. Ex γυνή.
Νεοδάμαστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens domitus; (2) nova nupta. Ex δαμάω.
Νεοδαμώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, recens in populares adscitus. Apud Lacedæmonios Νεοδαμώδεις dicebantur Helotes libertate donati. Νεοδαμώδεις δὲ λογάδας δισχιλίους, *Plut. in Agesil.* Ex νέος et δαμώδης pro δημώδης.
Νεόδαρτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens excoriatus. At νεόδαρτον δέρμα, pellis nuper detracta. A δέρω.
Νεοδίδακτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens doctus, qui nuper didicit; (2) nuper evulgatus; nam Græci dicunt διδάσκειν, comœdiam vel tragœdiam docere. (2) ὡς καινόν τι σοι ᾆσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἥκω κομίζων, *Lucian. in Timone.* Ex διδάσκω.
Νεοδμὴς, ῆτος, ὁ ᾗ ἡ, nuper domitus. Νεοδμῆτες γάμοι, novæ nuptiæ, *Eurip. Med.* 1366. Ex νέος et δαμάω, vel δέμω, *paro,* Ern.
Νεόδμητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens exstructus; (2) recens domitus; (3) recens nupta. (2) τίς ὑπὲρ κεφαλῆς θεὸς τὸν νεόδμητον ἐν χεροῖν φοράδην πέμπει; recens interfectum, *Eurip. Rhes.* 886. (3) πόθῳ γὰρ νεοδμήτου κόρης, novæ sponsæ, *Id. Med.* 623. Ex iisd.
Νεοδόμητος, ον, recens exstructus. A δέμω.
Νεόδορος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens excoriatus. Ex νέος et δορά, *pellis.*
Νεοδρεπὴς, ές, recens decerptus. Ex ν. et δρέπομαι.
Νεόδρεπτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem.
Νεόδροπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.
Νεοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, juvenili facie præditus. Ex νέος et εἶδος.
Νεοεργὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, recenter confectus, recens elaboratus, *Hes.* Ex ν. et ἔργον.
Νεοζυγὴς, ές, idem quod νεόζυξ, *Æsch.*
Νεόζυγος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens jugatus seu copulatus.
Νεόζυξ, γος, ὁ ᾗ ἡ, idem. Ex ν. et ζεύγνυμι.
Νεόζυμος, ον, recens fermentatus, epith. panis. A ζύμη.
Νεοήλιξ, κος, ὁ ᾗ ἡ, juvenilis.
Νεοθαλὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, nuper virens, qui nuper pullulavit; (2) recens ortus, recens genitus; (3) juvenilis. (3) φοινίσσουσα παρῇδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ, *Eurip. Iphig. in Aul.* 187. Ex θάλλω.
Νεοθανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, recens mortuus. Ex θνήσκω.
Νεόθεν, *adv.* recens, mire. Νέα τάδε νεόθεν ἦλθ' ἐμοὶ, *Soph. Œd. Col.* 1447.
Νεοθηγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, recens acutus. Ex θήγω.
Νεοθηλὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, idem quod νεοθαλής.
Νεόθηλος, ον, lactens, *Æsch.*
Νεοθὴξ, ῆγος, idem quod νεοθηγής.
Νεοθλιβὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, recens expressus. Ex ν. et θλίβω.
Νεόθλιπτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.
Νεοθνὴς, ῆτος, ὁ ᾗ ἡ, idem quod νεοθανής.
Νεόθρεπτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens compactus, recens coagulatus; de caseo. A τρέφω.
Νεόθυτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens immolatus. A θύω.
Νεοίη, ης, ἡ, juvenilis ætas. A νέος. Νόον νίκησε νεοίη, *Il.* 23, 604.
Νεοικοδόμητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens ædificatus. Ex οἰκοδομέω.
Νέοικος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui recens alicubi ædes habere cœpit; (2) in nova urbe domum habens.
Νεοινία, vel νεοοινία, ἡ, solennia Bacchica, cum vinum novum defunditur. Ex οἶνος, (melius τὰ νεοίνια, pl. sc. ἱερὰ, *Ern.*)
Νεοκαλλιγράφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, eleganter scribens.
Νεοκατάγραφος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens scriptus (de militibus), *Appian. de Bello Hispan.* 78.
Νεοκατασκεύαστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens exstructus, recens conditus. Ex κατασκευάζω.
Νεοκατάσκευος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem. Ex κατασκευή.
Νεοκατάστατος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens constitutus, nuper fundatus. Ex καθίστημι.
Νεοκατάχριστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens inunctus.
Νεοκατήχητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, recens institutus. Ex κατηχέομαι.
Νεοκάτοικος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem quod νέοικος.

Νεοκάττυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui recens solea subjecta est. Ex καττύω.
Νεόκαυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens crematus. Ex ν. et καίω.
Νεόκαυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Νεοκηδής, έος, ὁ ϗ ἡ, recentem mœrorem habens, recenti mœrore adfectus. Ex κῆδος.
Νεόκλωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens contextus, recens nendo ductus.
Νεοκμής, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, recens fabricatus, nuper factus. Ex νέος et κάμνω.
Νεόκμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; item recens mortuus. Ex iisd.
Νεόκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens cæsus, ut νεόκοπος κάρδοπος, mactra recens excavata, Eupolis, *ap. Poll.* Ex νέος et κόπτω.
Νεόκοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem, ut νεόκοπτος μύλη, mola recens incisa, *Arist. in Vesp.* Ex iisd.
Νεόκοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui novas iras animo concepit; (2) novus recens, *Suicer.*
Νεόκρας, ατος, ὁ ϗ ἡ, ut νεόκρας οἶνος, vel νεοκρὰς, ᾶτος, vinum recens mixtum, recens dilutum aut temperatum. Ex ν. et κεράννυμι.
Νεόκρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Νεόκτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens adquisitus, nuper partus. Ex νέος et κτάομαι.
Νεόκτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens conditus.
Νεόκτονος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens occisus. A κτείνω.
Νεολαία, ας, ἡ, juvenum multitudo, juventus, *Gl. V.* Vox Dorica. Οὐ δαπεῖ νεολαία γυναικῶν, non plangit cœtus juvenilis mulierum, *Eurip. Alc.* 103. Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία, *Theocr.* 18, 24. A νέος et λαός.
Νεολαμπής, έος, ὁ ϗ ἡ, novum seu magnum et clarum, *item*, insolitum, splendorem emittens. A λάμπω.
Νεόλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens collectus, nuper lectus; tiro, *Ph.* Ex νέος et λέγω.
Νεολεξία, ας, ἡ, tirocinium, *Ph.* Ex iisd.
Νεόληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper captus.
Νεολκέω, ut νεολκῶ πλοῖον, navem subduco, *Ph.* νενεολκημένος, subductus, perf. pass. part. Ex ναῦς et ἕλκω, *traho.*
Νεολκία, ας, ἡ, navis tractio vel subductio. Ex iisd.
Νεόλλυτος, vel νεόλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens lotus, *Hom. in Hymn.* Ex νέος et λόω.
Νεολώφητος, ὁ, ἡ, qui nuper desiit, finem fecit alicujus vitii, mali. A λωφάω.
Νέομαι, nato; venio; vado.
Νεομάλακτος, ον, recens subactus, epith. panis recentis. A μαλάσσω.
Νεόμην, ηνος, ὁ ϗ ἡ, ut νεόμηνι σελήνῃ, novæ lunæ; *ap. Aratum.*
Νεομηνία, ας, ἡ, nova luna, prima dies lunæ, vel mensis. Nam Græci menses non a calendis, sicut Romani, sed a lunæ initio auspicantur. A præc.
Νεομορφοτυπώτος, ον, nova forma se ostentans, *Man.*
Νεόμυστος, ον, recens initiatus. A μύω.
Νέον, *adv.* recens, nuper. A νέος.
Νεόνυμφος, ου, ἡ, nova nupta, *Ph.* Ex νύμφη.
Νεόξαντος, ον, recens carminatus, mollis, de lana. A ξαίνω.
Νεόξεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens politus. Ex ξέω.
Νεοπαγής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens compactus, recens coagmentatus. Ex ν. et πήγνυμι.
Νεοπαθής, ὲς, recens a luctu, recentem luctum, dolorem habens. A πάθος.
Νεοπειθής, έος, ὁ ϗ ἡ, nuper ad officium redactus. Ex νέος et πείθω.
Νεόπειστος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.
Νεοπενθής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui recenti luctu est. Ex πένθος.
Νεοπηγής, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod νεοπαγής.
Νεόπηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Νεοπλεκής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens plexus, recens contextus. A πλέκω.
Νεόπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens ditatus.
Νεοπλυνής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens lotus, *Poll.* Ex πλύνω.
Νεόπλυντος, idem quod νεόπλυτος, *Herod.*
Νεόπλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem, *Herodot.*
Νεοποιέω, ῶ, novum facio, renovo; (2) juvenem reddo. (2) Αἰσχύλος ἱστορεῖ ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφὰς ἀνεψήσασα ἀνεποίησεν, *Argum. Medeæ.*
Νεοποίητος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens factus.
Νεοποίκιλος, ον, pulchre recens, novus et pulcher, ut νεοσίγαλος, cujus est interpretatio.
Νεοπολῖται, οἱ, qui publico suffragio jus civitatis adepti sunt, νεοπολίτης, ου, ὁ, novus civis, *Poll.*
Νεοπολῖτις, ιδος, ἡ, ut νεοπολῖτις πόλις, urbs novos habens cives. A præc.
Νεοπότιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper irrigatus. A ποτίζω.
Νεόποτος, ὁ ϗ ἡ, qui recens bibit. Ex πίνω.
Νεοπρεπής, έος, ὁ ϗ ἡ, juvenes decens, juvenilis. Ex νέος et πρέπει.
Νεόπριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens serra sectus.
Νεόπτολις, εως, ἡ, urbs nova.
Νεοπτὸς, idem quod νεοσσὸς, *Phocyl.*
Νεοπύρητος, ον, recens fotus. A πυριάω.
Νεορραγής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens ruptus. Νεορραγὴς φλὲψ, *Aret.* Ex ῥηγνύω.
Νεόρραντος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens adspersus, recenter madens. Ex ῥαίνω.
Νεορρόφητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui recens sorbitionem sumpsit. Ex ῥοφέομαι.
Νεόρρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui recens effluxit, recens fluens. Ex ῥύω.
Νέορτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens excitatus, seu exsuscitatus. Τί δ' ἐστὶν νέορτον αὖ; *Soph. Œd. Col.* 1507. Ex ὄρομαι.
ΝΕ´ΟΣ, νέα, νέον, novus, novellus, recens; (2) juvenis, tiro, *Gl. V.*
Νεὸς, οῦ, ὁ, novalis, novale. A νέος.
Νεοσίγαλος, ου, ὁ, propter novitatem et excellentiam admirandus, pulchre recens, ut σιγαλόεντα *apud Hom.* mirando artificio facta, *Rob.*
Νεοσκαφὴς, ὲς, recens effossus, structus.
Νεόσμηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens politus, purgatus. Ex νέος et σμήχω.
Νεοσπαδὴς, ὲς, recens destrictus. A σπάω.
Νεοσπάρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens dilaniatus. Ex σπαράσσομαι.
Νεοσπὰς, άδος, ἡ, nuper evulsa. Ex σπάω.
Νεόσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens seminatus. A σπείρω.
Νεοσσεύω, et *Att.* νεοττεύω, f. εύσω, nidulor, nidifico. A νεοσσός. Unde
Νεοσσία, *Att.* νεοττία, ας, item νεοσσιὰ, vel νεοττιὰ, ᾶς, ἡ, nidus, pullorum cubile.
Νεόσσιον, seu νεοσσίον, *Att.* νεόττιον, ου, τὸ, pullulus; pullus tenellus. Dim. ab eod.
Νεοσσοκομέω, vel νεοττοκομέω, ῶ, pullos alo, curo. A
Νεοσσοκόμος, vel νεοττοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, pullos nutriens. Ex νεοσσὸς et κομέω.
Νεοσσοποιΐα, ας, ἡ, nidulatio; cunabula. Ex seq. et ποιέω.
ΝΕΟΣΣΟ´Σ, vel νεοττὸς, οῦ, ὁ, pullus, nidus, *Ph.*
Νεοσσοτροφεῖον, vel νεοττοτροφεῖον, ου, τὸ, locus ubi pulli aluntur, aviarium. A
Νεοσσοτροφέω, vel νεοττοτροφέω, ῶ, pullos alo; νεοσσοτροφεῖσθαι aliquis dicitur, i. e. a pueritia educari veluti pullus. A τρέφω.
Νεοσσοτροφία, ἡ, studium pullorum alendorum. A præc.
Νεόσσυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens incitatus, recens, *Hes.* ubi νεόσσυτα, νεωστὶ ὁρμῶντα, νεαρά. Ex νέος et σεύομαι.
Νεοσταθής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens constitutus, recens institutus. Ex ἵστημι.
Νεοστεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recens coronatus, *Hes.* ubi gen. νεοστεφέος. Ex νέον et στέφω.
Νεοστράτευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nuper militiæ nomen dedit, recens miles; νεοστράτευτοι, tirones, *Ph.* Ex νέος et στρατεύομαι.
Νεόστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper tortus, velut funis, ideoque recens. Ex στρέφω.
Νεοσύλλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens collectus, *Ph.* νεοσύλλεκτοι, tirones. Ex συλλέγω.
Νεοσύλλογος, ον, idem, velut exercitus.
Νεοσύστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper concretus, qui nuper coaluit. Ex συνίσταμαι.
Νεοσφαγής, έος, ὁ ϗ ἡ, recens jugulatus, nuper mactatus. Νεοσφαγὴς φόνος, *Soph. Aj.* 546. Ex ν. et σφάζω.
Νεόσφακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Νεοσφάξ, άγος, idem et ab iisd.
Νεότας, *Dor.* pro νεότης, *juventus.*
Νεοτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recens absolutus. Ex τέλος.
Νεοτερπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, novam oblectationem habens; (2) brevi tempore oblectans; (3) novus. Ex νέος et τέρπω.
Νεότευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens fabricatus, recens factus, nuper paratus.
Νεοτευχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex τεύχω.
Νεότης, ητος, ἡ, juventus, adolescentia; (2) juvenes, juvenum multitudo. A νέος.
Νεοτήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, juvenilis. A νεότης.
Νεότμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper sectus, recens cæsus vel incisus. Ex τέμνω.
Νεοτόκος, ου, ἡ, quæ recens peperit, puerpera, *Ph.* Ex τίκτω.
Νεότομος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens sectus. Νεοτόμοισι πλήγμασι, *Soph. Antig.* 1283. Ex τέμνω.
Νεοτρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nuper nutritus; (2) recens natus. Ex τρέφω.
Νεοτριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recens tritus. Ex τρίβω.
Νεότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod νεοτρεφής.
Νεότρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens vulneratus.
Νεοττεία, ας, ἡ, nidi constructio; (2) nidus, alveare apum:
Νεόττευσις, εως, ἡ, idem. A
Νεοττεύω, fut. εύσω, nidulor. A νεοττός. Unde
Νεοττία, ας, ἡ, sive νεοττιὰ, ᾶς, ἡ, nidus.
Νεόττιον, ου, τὸ, pullus. Ab eod. Unde
Νεοττὶς, ίδος, ἡ, pullastra, gallinula.
Νεοττοκομέω, idem quod νεοττοτροφέω.
Νεοττοποιῶ, nidulor, *Gl. V.* pullos gigno.
Νεοττὸς, οῦ, ὁ, pullus, et ovi vitellus.
Νεοττοτροφέω, ῶ, pullos alo. Ex νεοττὸς et τρέφω.
Νευργέω, ῶ, fut. ήσω, novum facio, renovo; νευργεῖσθαι, renovari. A
Νευργὸς, et νεουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, nuper factus. Ex νέος et ἔργον.
Νεωργὸς, οῦ, ὁ, navium fabricator, *Poll.* Ex ναῦς et ἔργον.
Νεούτατος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens vulneratus, modo ictus. Ex νέος et οὐτάω.
Νεοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nuper ortus, qui modo apparuit. Ex φαίνομαι.
Νεόφθαρτος, ὁ, ἡ, idem quod
Νεόφθιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui modo interiit, modo mortuus; (2) recens corruptus, recens vitiatus. Ex φθίω.
Νεόφοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, modo prodiens; (2) recens insaniens, *Rob.* Ex φοιτάω.
Νεόφονος, ου, ὁ ϗ ἡ, modo interfectus, *Rob.* Ex φένω, *occido.*
Νεόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, demens, stultus, *Pan.*
Νεοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recens germinans, ut νεοφυὲς δένδρον, *Poll.* Ex φύω.
Νεοφύρατος, ον, recens pistus, epith. panis. A φυράω.
Νεοφυτεῖον, ου, τὸ, novelletum, *Gl. V.* A
Νεόφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens plantatus; novellus, novella, *Gl. V.* ut νεόφυτον δένδρον, *Poll.* et *Ph.* νεόφυτον, novellum. *Apud Scriptores Eccl.* νεόφυτος dicitur de eo qui recens ad fidem Christianam accessit. Ex φύω.
Νεοφώτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens illuminatus, i. e. baptizatus. Ex φωτίζω.
Νεοχάρακτος, ὁ ϗ ἡ, recens sculptus, modo impressus, *Gl. V.* rudis. Ex χαράσσω.
Νεοχμέω, ῶ, res novas molior, innovo, *Suid.* sed usitatius νεοχμόω. A νεοχμός.
Νεοχμὴ, ἡ, res novæ;
Νεοχμία, ας, ἡ, *Ion.* νεοχμίη, ης, ἡ, rerum novarum molitio, novatio. Ab eod.
Νεοχμίζω, novo, res novas molior, *Hes.* A
Νεοχμὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, novus, recens. A νέος.
Νεοχμόω, ῶ, fut. ώσω, res novas molior, innovo; (2) immuto. A præc.
Νεοχμῶς, *adv.* recenter; (2) innovando.
Νεόχμωσις, εως, ἡ, molitio rerum novarum, innovatio; rei novæ designatio; (2) instauratio, refectio, ut virium. A νεοχμόω.
Νεόχνοος, ον, nuper pubescens, *Naz.* A χνόος.
Νεόχριστος, ου, ὁ ϗ ἡ, recens illitus, modo obductus calce vel simili. Ἐν οἰκήματι νεοχρίστῳ τε καὶ ἔτι ὑγρῷ καίων ἄνθρακας, ἑκὼν ἀπεπνίγη, *App. Bell. Civ.* 1, 74. Ex χρίω.

Νεόω, ῶ, fut. ώσω, novo, innovo, renovo. A νέος.

ΝΕ΄ΠΟΔΕΣ, ων, οἱ, filii, progenies, posteri, nepotes

Νέποδες, ων, οἱ, euntes, procedentes, ut pisces, h. e. sine pedibus. Τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη, tuis nepotibus parata, *Apoll. Rhod.* 4, 1745. Ἑοὶ νέποδες, ejus posteri, *Theoc.* 17, 25, sic legend. pro Θεοὶ νέποδες. Ex νέω, *nato*, vel νε partic. priv. et ποῦς.

Νέπους, οδος, nepos. Ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους, *Callim. Frag.* Vide νέποδες.

Νέρθε, vel νέρθεν, *adv.* subter, infra. Ab ἔνερθε.

Νερθέριος, α, ον, idem quod νερτέρος, *Ep.*

Νέρτατος, infimus, imus, *Hes.* νέρτατα, ἔσχατα, ultima. A νέρθε.

Νερτέριος, ίου, ὁ, infernus, inferus. Ab ἔνερθε.

Νερτεροδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, orci cursor seu nuncius.

Νερτερόμορφα, τὰ, inferorum formæ, *Man.*

Νέρτερος, έρα, ερον, inferior; νέρτεροι, inferi; mortui.

Νέρτος, ου, ὁ, avis quædam.

Νεστόρειον, τὸ, ϗ νεστορίς, ἡ, poculi genus *apud Athenæum*, 11. *Deipnosoph.*

Νεῦμα, ατος, τὸ, nutus. A νεύω, *nuto.*

Νεῦμαι, *veniam*, *redibo*, fut. a νέομαι.

Νεύμεθα, *redimus*, 1. pl. præs. ind. med. *Dor.* pro νεόμεθα, a νέομαι.

Νεύοιεν, 3. pl. præs. opt. act. verbi νεύω.

Νευρὰ, ᾶς, ἡ, nervus quo arcus intenditur; (2) fides instrumenti musici. A νεύω, *vibro.*

Νευρὰς, vel νευρὶς, ἡ, herbæ nomen, *ap. Plin.*

Νευρῆς, *nervi*, gen. sing. *Ion.* pro νευρᾶς.

Νευρία, ας, ἡ, funis e nervis tortus. Ab eod.

Νευρικὸς, ὴ, ὸν, nervorum vitio laborans:

Νεύρινος, ίνη, ινον, e nervis confectus, textus. Ab eod.

Νευρίον, ου, τὸ, fidicula, chordula. Dim. A νευρά.

Νευρὶς, ίδος, ἡ, nervus; (2) frutex quidam surculosus. Ab eod.

Νευρίτης, ου, ὁ, vel νευρῖτις, ιδος, ἡ, neurites, lapis. Ab eod.

Νευροβάτης, ου, ὁ, in nervis seu funibus ambulans; funambulus. Ex νεῦρον et βαίνω. Unde

Νευρόβατος, ου, ὁ, nervis se movens, *V. Lex.*

Νευροειδὴς, ὲς, nervo similis. Ex νεῦρον et εἶδος.

Νευρόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, nervosum caulem habens.

Νευροκοπέω, nervos incido, enervo, debilito; νενευροκοπημένος, p. pass. part. cui nervi sunt incisi. Ex νεῦρον et κόπτω.

Νευρολάλος, ου, ὁ ϗ ἡ, nervis resonans. Ex νεῦρον et λαλέω.

Νευρομήτρα, ἡ, nervorum matrix vel mater, *Ath.*

ΝΕΥ῀ΡΟΝ, ου, τὸ, nervus in corpore animalium; chorda in arcu; νεῦρα, nervi; vires; fides. Ὡς δ' εἶδεν νεῦρον, *Il.* 4, 151.

Νευρόνοσος, ον, nervis infirmus, *Man.*

Νευροπαχὺς, ῦα, ὺ, nervos crassos habens.

Νευρορραφέω, ῶ, nervis consuo.

Νευρορραφικὸς, ὴ, ὸν, ad saturam pertinens. A

Νευρόρραφος, ου, ὁ ϗ ἡ, sutor. Ex νεῦρον et ῥάπτω, *suo.*

Νευροσπαδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nervo tractus. Νευροσπαδὴς ἄτρακτος, emissa nervo sagitta, *Soph. Phil.* 290. Ex νεῦρον et σπάω.

Νευροσπαστέω, ῶ, nervis seu fidiculis traho, attraho, protraho, ago; νευροσπαστέομαι, οῦμαι, nervis fidiculisque trahor.

Νευροσπάσται, οἱ, sigillarii, qui nervis parva animalium signa seu simulacra trahebant, ita ut sua sponte moveri viderentur.

Νευροσπαστικὸν, τὸ, vis animi nervos movens. A

Νευρόσπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, nervis tractus, qui nervorum artificialium tractu movetur. Ex νεῦρον et σπάω.

Νευροστάτης, ὁ, qui nervis intentis aliquid erigit, *Poll.*

Νευροτενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nervis intentus, nervis contentus. Ex νεῦρον et τείνω.

Νευρότρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vulneratos seu saucios nervos habens, cui tendines sunt vulnerati.

Νευροχονδρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ex nervis et cartilagine constans. Ex νεῦρον et χόνδρος.

Νευρόω, ῶ, f. ώσω, nervos adhibeo alicui, firmo, roboro; νενεύρωται, nervis intentum est, p. pass. Νενεύρωται μὲν ἥδε συμφορὰ δεινῶς, *Aristoph. Lys.* 1083. A νεῦρον.

Νευρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nervosus. Ab eod.

Νευρώεις, ώεσσα, ῶεν, (rectius νευρόεις) nervosus; (2) validus, *Hes.* Ab eod.

Νεῦσε, *annuit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔνευσε, a νεύω.

Νεῦσις, εως, ἡ, natatio; (2) navigatio. A νέω.

Νεῦσις, εως, ἡ, nutus; (2) inclinatio. A νεύω.

Νευστάζω, nuto; (2) nutu admoneo. Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ, *Il.* 20, 162. A νεύω.

Νευστέον, *adv.* natandum, *Plato.* A νέω.

Νευστὴρ, ῆρος, ὁ, (al. νεύτηρ) natator. Ab eod.

Νευστικὸς, ὴ, ὸν, natatilis, *Gl. V.* Ab eod.

Νευστικὸς, ὴ, ὸν, deorsum tendens. A νεύω.

Νευστὸς, ὴ, ὸν, natatilis, natans. A νέω.

ΝΕΥ΄Ω, f. νεύσω, p. νένευκα, nuo, innuo, nutu significo; (2) nuto, vergo, propendeo, inclino. Ὅς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν, *Soph. Antig.* 275.

Νέφεα, *nubes*, nom. pl. a νέφος, εος.

Νεφέλη, ης, ἡ, nubes; (2) nebula; (3) nubecula in urina; νεφέλαι, retia et laquei quibus aves capiuntur. (2) φονία νεφέλη, cruenta nubecula, *Poet.* sanguis. Εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ χρίει δολόποιος ἀνάγκα, si dolosus furor eum inunxit mortifero Centauri sanguine, *Soph. Trach.* 831. (Sed vide *Huschk. Analect. Crit.* 139.) A νέφος.

Νεφεληγερὴς, ὲς, nubes cogens, epith. Zephyri, *Call.*

Νεφεληγερέταο, gen. sing. *Æol.* pro νεφεληγερέτου. A

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes excitans, nubes cogens; Jovis epith. Gen. νεφεληγερέταο, voc. νεφεληγερέτα, pro nom. Ex νεφέλη et ἐγείρω, vel ἀγείρω.

Νεφεληδὸν, *adv.* nubis in modum. A νεφέλη.

Νεφέλησιν, dat. pl. *Ion.* et cum ν pro νεφέλαις.

Νεφέλιον, ου, τὸ, parva nubes, nubecula; (2) nubecula in urina; (3) exulceratio in nigro oculi; (4) macula in unguibus. Dim.

Νεφελογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nube genitus, nubigena. Epith. Centaurorum. Ex νεφέλη et γίνομαι.

Νεφελοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nubis speciem habens; nubilus. Ex νεφέλη et εἶδος.

Νεφελοκένταυροι, ων, οἱ, nephelocentauri; ficti a *Luciano in Hist. Ver.*

Νεφελοκοκκυγία, ας, ἡ, Nephelococcygia, urbs ficta avium *ap. Aristoph.* Ex νεφέλη et κόκκυξ.

Νεφελόω, nubibus obduco. Hinc

Νεφελωτὸς, ὴ, ὸν, nubeus, e nube factus.

Νεφελώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nubilus.

Νεφίον, ου, τὸ, nubecula, *Gl. V.* a νέφος.

Νεφοειδὴς, ὲς, caliginosus, obscurus. A

ΝΕ΄ΦΟΣ, εος, τὸ, nubes, nebula; (2) nubes seu contractio frontis; (3) ingens et conferta multitudo. νέφη, pl. nubes; (2) retia. Hinc

Νεφόω, ῶ, f. ώσω, nubes cogo, nubibus obscuro. Et pass. νεφούμενος, nubibus obductus; a. 1. part. neutr. νεφωθὲν, obnubilatum.

Νεφρίδιος, ία, ιον, ad renes pertinens. A νεφρός.

Νεφρίτης, ου, ὁ, idem et ab eod.

Νεφριτικὸς, οῦ, ὁ, nephriticus, qui renum dolore laborat. *Ph.* renosus. Ab eod.

Νεφρῖτις, ιδος, ἡ, sc. νόσος, morbus renum. *Gl. V.* renum valetudo. A νεφρίτης.

Νεφροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, renibus similis, renum formam habens. Ex νεφρὸς et εἶδος.

Νεφρομήτρα, ας, ἡ, renum matrix seu mater.

ΝΕΦΡΟ῾Σ, οῦ, ὁ, ren; (2) vota et sensa animi in Sacris. Hinc

Νεφρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, reni similis.

Νέφω, *inus.* (pro νείφω) unde νένοφα, *Aristoph.*

Νεφώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nubibus obductus, nubilosus, nubilus. A νέφος.

Νέφωσις, εως, ἡ, nubium coactio; (2) nubila, seu nubes coactæ. A νεφόω.

ΝΕ΄Ω, eo, redeo; usitatum νέομαι, fut. νεῦμαι, redibo, inf. νεῖσθαι, redire.

ΝΕ΄Ω, nato, *Gl. V.* f. νεύσω· huic potest attribui, ut verbo πλέω, f. πλεύσω, a. 1. νεῦσαι, natare.

ΝΕ΄Ω, νεῖς, νεῖ, neo, filum duco seu torqueo, inf. νεῖν, nere, f. νήσω.

ΝΕ΄Ω, glomero, acervo, cumulo. Ab hujus f. νήσω, a. 1. ἔνησα, 3. pl. ἔνησαν, cumularunt, inf. νῆσαι, cumulare, perf. pass. νενημένος, cumulatus. Νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω, *Aristoph. Lys.* 375.

Νεωκορέω, ῶ, f. ήσω, templi verrendi et expurgandi curam habeo, sum æditiuus, *Gl. V.* æditiuor. A νεωκόρος.

Νεωκορία, ας, ἡ, munus æditui. A

Νεωκόρος, ου, ὁ, cui templi verrendi et expurgandi cura demandata est, ædituus, æditivus, *Gl. V.* (2) curator, præses sacrorum. Ex νεὼς pro ναὸς et κορέω.

Νεωλκέω, ῶ, f. ήσω, navem traho, attraho, subduco, p. pass. νενεωλκημένον πλοῖον, navis subducta. Καὶ ἐνταῦθα καταλαβόντες τὰς ναῦς νενεωλκημένας, navibus in navale subductis, *Arr. Hist. Alex.* 2, 13. Ex gen. *Att.* νεὼς et ἕλκω.

Νεωλκία, ας, ἡ, navis tractio, navis subductio.

Νεώλκιον, ου, τὸ, navale, locus in quem naves subducuntur. A

Νεωλκὸς, οῦ, ὁ, qui naves in stationem seu portum subducit, vel attrahit; (2) qui e portu navem extrahit, et phalangis imponit. Ex gen. νεὼς, *navis*, et ἕλκω.

Νέωμα, ατος, τὸ, novale, ager renovatus. A νεόω.

Νεώμεθα, 1. pl. præs. conj. med. verbi νέομαι.

Νεωμένη, *iterata*, *novata*, part. præs. pass. f. g. *contr.* pro νεαομένη, a νεάω.

Νεὼν, ῶνος, ὁ, navale, statio navium. A νεὼς pro ναῦς.

Νεώνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuper emptus, (servus) novitius, *Ph.* Ex νέος et ὠνητός.

Νεωποιέω, ῶ, f. ήσω, templum ædifico, seu ædificationi templi præsum. A νεώς.

Νεωποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui naves fabricatur. Ex ναῦς, gen. *Att.* νεὼς, et ποιέω.

Νεωρέω, ῶ, naves custodio. Ex ὠρέω.

Νεωρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recens, novus, subitus. Νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον, recens desectas comas, *Soph. El.* 901. Ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου, *Œd. Col.* 729. Ex νέος et ὥρα, vel ex νέον et αἰωρέω.

Νεώριον, ου, τὸ, locus in quo naves custodiuntur; navale; pl. νεώρια, navalia, *Ph.* Ὡς δ' ἤλθομεν σῶν περίβολον νεωρίων, *Eurip. Hel.* 1546. A νεωρός.

Νεωρὶς, ίδος, idem.

Νεωριοφύλαξ, ακος, ὁ. Vid. seq.

Νεωρὸς, οῦ, ὁ, *Hes.* νεωριοφύλαξ, cui navale custodiendum committitur. Vid. νεωρέω.

Νεωρυχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recens fossus. Ex νέος et ὀρύσσω.

Νεὼς, ῶ, ὁ, fanum, *Gl. V.* Att. pro ναός.

Νέωσις, εως, ἡ, novatio, innovatio. A νεόω.

Νεώσοικος, ου, ὁ, navale, statio navium; νεώσοικοι, pl. navalia, usitatius.

Νεωστὶ, *adv.* novissime, nuper, recens, *Ph.* A νέος.

Νέωτα, cum εἰς, vel ἐς, præmisso, ut ἐς νέωτα, in annum novum, sive venturum, sive sequentem. A νεόω.

Νεωτερίζω, fut. ίσω, res novas molior; turbo; (2) immuto; (3) sequor seu imitor juniorum mores, item novam rationem ineo. Νεωτερίσαι τὴν πολιτείαν, *Thuc.* τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους, *Luc.* A νεώτερος. Unde

Νεωτερικὸς, ὴ, ὸν, juvenilis; (2) stultus.

Νεωτερισμὸς, οῦ, ὁ, rerum novarum studium; (2) seditio, rebellio; (3) insolentia, insolens rerum mutatio. A νεωτερίζω.

Νεωτεριστὴς, οῦ, ὁ, rerum novarum studiosus, factiosus, *Ph.* Ab eod.

Νεωτεροποιέω, ῶ, innovo, res novas molior.

Νεωτεροποιΐα, ας, ἡ, studium rerum novarum. A

Νεωτεροποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui res novas molitur, rerum novarum studiosus, turbulentus, seditiosus. Ex νεώτερος et ποιέω.

Νεώτερος, α, ον, junior; (2) τὸ νεώτερον, juventus; (3) νεωτερόν τι, insolens, inusitatum, durius, gravius; (4) μηδὲν νεώτερον, nihil magis vehementius. A νέος. Hinc

Νεωτέρως, *adv.* nova ratione, nove.

Νεωτὸς, ῦ, ὁ, tempus renovandi agros. A νεόω. Unde

Νέωτος, ε, ὁ, novatio seu renovatio agrorum.

Νεωφύλαξ, ακος, ὁ, custos templi; æditnus, *Gl. V.* Ex νεὼς et φύλαξ.

Νεωχμὸς, pro νεοχμὸς, *Hes.*

ΝΗ', *particula affirmantis et jurantis;* νὴ Δία, per Jovem, profecto, *Gl. V.* νὴ Δία, etiam; in comp. priv. (interdum etiam intendit et auget, ut νήχυτος, &c. *Ern.*)

Νῆα, acc. sing. *Poet.* pro ναῦν.

ΝΗΓΑ'ΤΕΟΣ, ε, ὁ ᾗ ἡ, novus, nuper factus.

Νήγρετος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui excitari nequit. Ex νὴ et ἐγείρω, *excito.*

Νηδύϊα, ων, τὰ, viscera, intestina, interanea, dat. νηδυΐοισιν, *Hom.* visceribus. A νηδύς.

Νήδυμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, dulcis, suavis; quasi ἥδυμος ab ἡδύς.

Νηδυόφιν, ex utero. A

ΝΗΔΥ'Σ, ύος, ὁ, venter, alvus, uterus.

Νήεσσι, pro νήεσσι, *navibus,* dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ναυσί.

Νηέω, ῶ, fut. ήσω, glomero, acervo, cumulo. A νέω.

Νηήσασα, aor. 1. part. act. f. g. verbi νηέω.

Νήησις, εως, ἡ, coacervatio. A νηέω.

Νήθω, fut. νήσω, neo, filum duco; perf. pass. part. νενησμένος, netus, *Gl. V.*

Νηῒ, dat. sing. *Ion.* pro νηΐ, a ναῦς.

Νηϊάδες, ων, αἱ, Naiades, Nymphæ fontium et fluentorum. A νάω, *fluo.*

Νήϊος, ία, ιον, vel νήϊος, ε, ὁ ᾗ ἡ, navalis; (2) navale lignum. Ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνῃσιν, *Il.* 3, 61. A νηῦς, pro ναῦς, *navis.*

ΝΗ'ΙΣ, ῖδος, ὁ ᾗ ἡ, inscius, imperitus, indoctus; (2) timidus, infirmus.

Νηΐτης, ε, ὁ, navalis, nauticus. A νηῦς.

Νηϊτικὸς, ἡ, ὸν, nauticus, *V. L.*

Νηΐτὸς, ἡ, ὸν, navalis *V. L.*

Νηκερδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, non lucrosus, inutilis; (2) insipiens. Ex νὴ et κέρδος.

Νήκερος, ε, ὁ, cornua non habens. Ex νὴ et κέρας.

Νήκερως, ωτος, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.

Νήκεστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, insanabilis. Ex νὴ et ἀκέομαι.

Νηκουστέω, ῶ, fut. ήσω, non audio, non obtempero, negligo, contemno. Νηκούστησε θεᾶς, *Il.* 20, 14. Ex νὴ et ἀκέω.

Νήκτης, ε, ὁ, natator. A νήχομαι, *nato.*

Νηκτικὸς, ἡ, ὸν, natalis, qui natare potest. A

Νηκτὸς, ἡ, ὸν, natans, natatilis. A νήχομαι. Unde

Νηκτρὶς, ίδος, ἡ, natatrix, ut νηκτρίδες ἐλαῖαι, natantes oleæ, *Poll.*

Νηλεγέως, immisericorditer, *Hes.* A νηλεγὴς, inhumanus, *Hes.* potius *non curans, negligens.* Ex νὴ et ἀλέγω.

Νηλεὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, neut. νηλεὲς, immisericors, crudelis, inhumanus. (1) τάμε νηλεῖ χαλκῷ, *Il.* 3, 292. (2) νηλέα θυμὸν ἔχοντας, *Il.* 19, 229. Ex νὴ et ἔλεος.

Νηλειὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.

Νηλεῖως, *adv.* crudeliter, inhumane.

Νηλεόθυμος, ον, immiti animo, *Ap.*

Νηλεόποινος, ε, ὁ ᾗ ἡ, crudeli supplicio puniens. Ex νηλεὴς et ποινή.

Νήλευστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, invisibilis. A λεύσσω.

Νηλεῶς, *adv.* crudeliter, inhumaniter.

Νηλὴς, idem quod νηλεὴς, *Hes. Suid.*

Νηλητὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, inculpatus, *Schol. Homeri* pro νηλιτής.

Νηλίπεζος, ον, discalceatus, *Hes.*

Νήλιπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, discalceatus, *Hes.* ubi pl. νήλιποι. Ex νὴ et ἦλιψ, *calceus.*

Νηλίπους, οδος, ὁ ᾗ ἡ, idem, *apud Suid.*

Νηλιτὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, peccati expers, insons, inculpatus. Ex νὴ et ἀλιτέω, *pecco.*

Νηλιφὴς, idem ac ἀνηλιφὴς, *Steph.*

Νήλωπος, ον, veste carens, *Steph.*

Νῆμα, ατος, τὸ, filum, stamen. *Gl. V.* netum. A νέω.

Νηματώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, aptus duci ut filum, ad nendum aptus. A præc.

Νημέρτεια, ἡ, veritas:

Νημερτέως, *adv.* vere. A

Νημερτὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, verus, in quo dicendo non peccatur, seu erratur. Ex ἁμαρτάνω.

Νηνεμέω, nullis ventis agitor seu vexor, tranquillo cælo fruor. Τάχα δὲ τῶν πεδίων νηνεμέντων τότε, *Strab.* 4.

Νηνεμία, ας, ἡ, ventis vacua tempestas, tranquillitas aëris. A νήνεμος, *Il.* 5, 523.

Νηνεμίην, acc. sing. *Ion.* pro νηνεμίαν.

Νήνεμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, venti vacuus, serenus; *Gl. V.* tranquillus. Νήνεμος γὰρ ὁ τόπος, ᾗ ἀλεεινὸς, ὁ ἔχων ὕδατα γλυκέα, *Aristot. Hist. An.* 6, 15. Ex νὴ et ἄνεμος.

Νηνέω, ῶ, fut. ήσω, acervo, accumulo. A νέω.

Νήξει, dat. sing. *contr.* pro νήξεϊ, a νῆξις.

Νηξίπους, οδος, ὁ ᾗ ἡ, natans; νηξίποδες vocantur pisces, qui et νέποδες. Ex νήχομαι et πῦς.

Νῆξις, εως, ἡ, natatio, natatus. A νήχομαι.

Νήξομαι, fut. 1. ind. med. verbi νήχομαι.

Νηοβάτης, ε, ὁ, navem conscendens, nauta. Ex νηῦς, pro ναῦς, et βαίνω.

Νηοῖσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ναοῖς.

Νηοκόρος, ε, ὁ, templi purgator, ædituus. Ex νηὸς, pro ναὸς, et κορέω, *verro.*

Νηοπόλος, ε, ὁ ᾗ ἡ, in templo versans, ædituus, sacerdos. Ex νηὸς et πολέω.

Νηὸς, ε, ὁ, templum, fanum, *Ion.* pro ναός.

Νηὸς, gen. sing. *Ion.* pro νεὼς, a νηῦς.

Νηοσσόος, *Poet.* νεοσσόος, ε, ὁ ᾗ ἡ, navium servator. Ex νηῦς et σόος.

Νηῦχος, ε, ὁ, navis custos. Ab ἔχω.

Νηπαθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, miserias abolens, dolore carens. Ex νὴ et πάθος, *dolor.*

Νήπαυστος, indesinens, non cessans, perpetuus. Νήπαυστον, *adv.* incessanter. Μόνη δὲ πύργων δυστυχεῖς κατασκαφὰς νήπαυστον αἰάζουσα, *Lyc.* 271.

Νηπεδανὸς, imbecillis. Ἀλκῆς τε κρατερῆς ὑπὸ νηπεδανοῖσι μέλεσσιν, *Oppian. Cyneget.* 3, 409.

Νήπειος, εία, ειον, infantilis. A νήπιος.

Νηπεκτὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, impexus, *Hes.*

Νηπενθέως, *adv.* citra luctum. A

Νηπενθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, neutr. νηπενθὲς, luctu et mœrore carens; serenus, lætus; quo luctus tollitur, tristitia liberans. Ex νὴ et πένθος.

Νηπιάα, ας, ἡ, stultitia; acc. pl. νηπιάας, *Il.* 22, 502. A νήπιος.

Νηπιάζω, fut. άσω, pueriliter vel stulte ago. *Gl. V.* νηπιάζειν, puerascere. Ab eod.

Νηπιαία, ας, ἡ, pueritia, *Gl. V.* A νήπιος.

Νηπιαχεύειν, pueriliter ludere, stulte agere, lascivire, *ap. Hom.* part. νηπιαχεύων.

Νηπίαχος, ε, ὁ ᾗ ἡ, infans; puerilis, *Gl. V.* A νήπιος. Hinc

Νηπιαχῶδες, infantile, *Gl. Vet.*

Νηπιάχω, idem quod νηπιάζω.

Νηπιέη, ης, ἡ, infantia; (2) stultitia; imprudentia; νηπιέῃσι, dat. pl. A νήπιος.

Νηπιέος, έα, εον, infantilis, puerilis. Ab eod.

Νηπιεύομαι, *Sch. Hom.* idem quod νηπιαχεύω.

Νηπιοκτόνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, infanticida. Ex κτείνω.

Νήπιον, ε, τὸ, infans; ἐκ νηπίε, ab infantia.

Νηπιοτρόφης, έος, ὁ ᾗ ἡ, infantes decens. Ex νήπιος et πρέπει.

ΝΗ'ΠΙΟΣ, α, ον, infans, parvulus; (2) stultus, imprudens, amens. Hinc

Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia; (2) stultitia.

Νηπιοφανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, infans. Ex φαίνομαι.

Νηπιοφροσύνη, ης, ἡ, stultitia, qualis est infantum aut puerorum. A

Νηπιόφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, puerili mente præditus, stultus. Ex νήπιος et φρήν.

Νηπιώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, infantilis, puerilis.

Νήπλεκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, incomptus, inornatus, *R.* Ex νὴ et πλεκτὸς, *nexus.*

Νήποινα, *adv.* impune. A νήποινος.

Νηποινεὶ, *adv.* idem:

Νηποινῆ, *adv.* idem:

Νηποινὶ, *adv.* idem:

Νήποινον, *adv.* idem et ab eod.

Νήποινος, ε, ὁ ᾗ ἡ, impunis. Ex νὴ et ποινή.

Νήπτης, ε, ὁ, sobrius. A νήφω. Hinc

Νηπτικὸς, ἡ, ὸν, qui sobrius esse solet.

Νηπυτιάομαι, infantum more balbutio; (2) stolide ago. A

Νηπύτιος, ία, ιον, infans; (2) stultus, stolidus. A νήπιος.

Νηρεΐδες, ων, αἱ, Nereides, filiæ Nerei, Nymphæ marinæ, pl. a Νηρεΐς.

Νηρεΐς, ΐδος, ἡ, Salacia, *Ph.* A Νηρεύς.

Νήρειος, Nereius; (2) marinus, ut Νήρεια τέκνα, pisces. Ab eod.

Νηρεὺς, έως et ῆος, ὁ, Nereus, deus marinus.

Νηρηΐδες et Νηρῆδες, Nereides. A Νηρεύς.

Νήριθμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, innumerus, innumerabilis.

ΝΗ'ΡΙΟΝ, ε, τὸ, nerium, frutex.

ΝΗ῀ΡΙΣ, ιος, ἡ, neris, nardus montana.

Νήριστος, ε, ὁ ᾗ ἡ, de quo non contenditur; (2) innumerus, immensus, multus. Ex νὴ et ἔρις.

Νηρίτης, ε, ὁ, nerites, concha marina. A νέω.

Νήριτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem quod νήριστος.

ΝΗΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, cavus et humidus.

Νῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi νήθω, seu νέω.

Νησαίη λίθος, quibusdam Sarda gemma, aliis smaragdus, *Hes.*

Νησαῖος, η, ον, insularis. Τὸν ἀπὸ νησαίων τ' ὀρέων Λαέρτα τόκον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 203. Τίς μ' Ἀργείων, ἢ Φθιωτᾶν, ἢ νησαίαν ἄξει χώραν; *Id. Troad.* 187.

Νησιάζω, insulam refero. A νῆσος.

Νησιάρχης, ε, ὁ, insulæ præfectus.

Νησίαρχος, ε, ὁ, idem, et ex νῆσος et ἀρχή.

Νησίδιον, ε, τὸ, parva insula. A νῆσος.

Νησίζω, fut. ίσω, idem quod νησιάζω. Ἐν ᾧ συνέβαινε περί τι χωρίον νησίζον περισχίζεσθαι τὸν ποταμὸν, *Polyb.* 3, 42.

Νησίον, ε, τὸ, parva insula; (2) insula.

Νῆσις, εως, ἡ, ipsa actio nendi, seu filum deducendi; (2) glomeratio, accumulatio. A νέω.

Νησὶς, ίδος, ἡ, insula parva. Dim. a νῆσος.

Νησιώτης, ε, ὁ, insulanus, *Ph.* Ab eod.

Νησιωτικὸς, ἡ, ὸν, insularis, *Gl. Vet.*

Νησιῶτις, ιδος, ἡ, insulana. A νησιώτης.

Νησοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, insulæ formam habens. Ex νῆσος et εἶδος.

Νησομαχία, ας, ἡ, insularis pugna, *Suic.* Ex νῆσος et μάχομαι.

ΝΗ῀ΣΟΣ, ε, ἡ, insula; (2) vestis, quam undique purpura ambit. Vide *Ern.*

Νησοφύλαξ, ακος, ὁ, custos, præfectus insulæ. Οἱ δὲ νησοφύλακες κλήρῳ διῃρημένοι τὰς τόπες, *Diodor. Sic.* 3, 39.

ΝΗ῀ΣΣΑ, ης, ἡ, anas. Hinc

Νησσαῖος, αία, αῖον, qui anatis est:

Νησσάριον, ε, τὸ, anaticula. Dim.

Νηστεία, ας, ἡ, jejunium. A νηστεύω. Unde

Νήστειρα, ας, ἡ, jejuna; (2) a jejuno sumpta.

Νηστεῖος, α, ον, jejunus, *Apollin.*

Νηστεῖς, *jejunos,* acc. pl. *contr.* pro νηστίας.

Νηστεὺς, έος, jejunus. A νῆστις.

Νηστευτὴς, ῦ, ὁ, jejunator. Ab eod.

Νηστεύω, f. εύσω, jejunus maneo, cibo abstineo, jejuno. Νηστεύω δὶς τῦ σαββάτυ, *Luc.* 18, 12. A νῆστις.

Νηστικὸς, ἡ, ὸν, ad eos pertinens qui nent; (2) nendi peritus. A νέω.

Νήστιμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ad jejunium pertinens. A

ΝΗ῀ΣΤΙΣ, εως, ὁ ᾗ ἡ, jejunus, qui cibum non cepit; (2) piscis quidam; (3) intestinum jejunum. Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν, *Il.* 19, 156.

Νήτη, ης, ἡ, ultima seu ima chorda. Pro νεάτη, a νέος.

Νῆτος, ultimus, *Hes.* ex νέατος. A νέος.

Νητὸς, ἡ, ὸν, e colu ductus, instar fili tortus; (2) accumulatus, acervatus. A νέω.

Νητρεκὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, verus, certus. Ex νὴ et ἀτρεκὴς, *verus,* (vel a τρέω, *Ern.*)

Νητρεκῶς, *adv.* vere, certe. A præc.

Νῆτρον, ε, τὸ, fusus. A νέω.

Νῆττα, ης, ἡ, anas; pro νῆσσα.

Νηττάριον, ε, τὸ, anaticula, a νῆττα.

Νήττιον, ε, τὸ, anaticula. Dim. a νῆττα.

Νηττοφόνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, anates occidens.

Νηττοφύλαξ, ακος, ὁ, anatarius, *Gl. Vet.*

Νηῦν, acc. sing. *Ion.* pro ναῦν.

Νηῦς, νηὸς, ἡ, idem quod ναῦς.

Νηΰτμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, halitus et spiritus expers. Ex νὴ et ἀϋτμή.

Νηφαίνω, sobrius sum, *Eust.* qui tamen usitatum esse negat. A νήφω.

Νηφάλεος, sobrius, *Gl. V.* ubi et νηφάλαιος, sobrius. A νήφω. Hinc

Νηφαλεότης, ητος, ἡ, sobrietas, *Gl. V.*

Νηφαλεύω, f. εύσω, sobria sacra celebro, *Poll.*

Νηφαλίζω, sobria sacra celebro, vel sobriis sacris expio. A

Νηφάλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, sobrius; (2) vigilans, prudens, attentus; (3) ἱερὰ νηφάλια, sacra, a quibus vinum abest, ubi mero lacte aut melle fit. Hinc

Νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas.

Νηφαλισμὸς, ῦ, ὁ, vigor et acies, et diligentia mentis ex sobrietate. A νηφαλίζω.

Νηφαλίως, *adv.* sobrie. A νηφάλιος.

Νηφαντικὸς, ἡ, ὀν, sobrius; (2) non inebrians, sobrium servans. A νηφαίνω.

Νηφαντὸς, idem quod νηφάλεος, *Eust.*

Νηφόντως, *adv.* sobrie. A νήφω.

ΝΗ'ΦΩ, f. ψω, sobrius sum; (2) vigilans et cautus sum, vigilo; partic. νήφων, sobrius, vigilans, *Gl. V.* (3) liberor a malo, cum ἐκ, ut ἀνανήφω. Ὅτι νήφοντες ἐχ' ὑγιαίνομεν, *Aristoph. Lys.* 1232.

Νηχεῖον, ου, τὸ, locus ubi natatur. *Gl. V.* ubi τὰ νηχεῖα, natabula. A νήχομαι, *nato.*

Νήχετο, *natabat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐνήχετο, a νήχομαι.

Νῆχον, 3. plur. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔνηχον.

Νηχοτάλαντοι, loca et urbes juxta mare, *Plutarch. de Glor. Atheniens.* (sed dubia est lectio.)

Νήχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multifluus, late fluens, valde diffusus.

Νήχω, f. ξω, usitatius νήχομαι, nato, no. Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ, *Hesiod. Scut.* 317. Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, *Odyss.* 7, 376. A νέω.

Νήψατε, 2. pl. aor. 1. imperat. verbi νήφω.

Νῆψις, εως, ἡ, sobrietas, vigilantia. A νήφω.

Νήω, idem quod νέω, cumulo, *Plut.*

Νία, τὰ, funes, *Suid.*

ΝΙ'ΓΛΑΡΟΙ, οἱ, genus modulaminis musici.

Νίζω, et νίζομαι, lavo, abluo. Ἀπ' αὐτῦ δ' αἷμα κελαινὸν νίζ' ὕδατι λιαρῷ, *Il.* 11, 829. Χρόα νίζετο, *Odyss.* 6, 224. A νίπτω.

Νικᾷ, *vincit*, 3. sing. præs. ind. act. pro νικάει, a νικάω.

Νίκα, *vince*, 2. sing. præs. imperat. act. pro νίκαε.

Νικαῖος, ου, ὁ, victoriæ largitor. Epith. Jovis. A νίκη.

Νικαξῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro νικήσω.

Νικᾶσαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro νικῆσαι.

Νικάσειν, f. 1. inf. act. *Dor.* pro νικήσειν.

Νικατὴρ, ῆρος, ὁ, *Dor.* pro Νικητὴρ.

Νικάτω, 3. sing. præs. imperat. act. pro νικαέτω.

Νικάτωρ, pl. νικάτορες, *Dor.* pro νικήτωρ. A

ΝΙΚΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, vinco, supero, victor sum; (2) antecello, superior sum, præsto; νικῶμαι, vincor, cedo; νικηθεὶς, a. 1. part. victus; νενικημένος, perf. victus. Νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ, *Soph. Aj.* 1374. Νικᾷν πράττων ϗ βυλεύων, *Aristoph. Nub.* 418. Φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις, flectuntur verbis, *Soph. Aj.* 330.

Νίκη, ης, ἡ, victoria. A præc.

Νικῇ, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro νικᾷ, ex νικάω.

Νικηθέντες, nom. pl. aor. 1. part. pass.

Νίκημα, ατος, τὸ, idem.

Νίκημι, supero, vinco, *apud Theoc.* Νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδίων, *Id.* 16, 15.

Νικήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro νικήσας.

Νικησέμεν, f. 1. inf. act. *Ion.* pro νικήσειν.

Νικητέος, α, ον, vincendus, *Ph.* A νικάω. Unde

Νικητὴρ, ῆρος, ὁ, victor.

Νικητήριον, ου, τὸ, præmium victoriæ, palma.

Νικητήριος, ία, ιον, ad victoriam pertinens.

Νικητὴς, ῦ, ὁ, victor. A νικάω.

Νικητικὸς, ἡ, ὸν, vincendi peritus; (2) cui sæpe contingit vincere, victoriosus; (3) qui magni momenti ad victoriam est. Ab eod.

Νικήτρια, ας, ἡ, victrix, *Gl. V.* A νικητής.

Νικηφορέω, ῶ, victoriam reporto, vinco; ἡ δάκρυα νικηφορεῖ, *Eur. Bac.* 1147. A

Νικηφορία, ας, ἡ, victoriæ adeptio. A

Νικηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui victoriam reportat ab adversario, victor. *Gl. V.* victoriosus, item victoriatus. Ex νίκη et φέρω.

Νικόβυλος, qui in senatu vicit. Vox a comico ficta. Τί δ' ἄλλο γ', εἰ μὴ νικόβυλος ἐγενόμην; *Aristoph. Equit.* 615.

Νικοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui victoriam conciliat, ad vincendum valet. Ex νίκη et ποιέω.

Νῖκος, εος, τὸ, victoria, *Eust.* (2) finis, *LXX.*

Νικῶ, 2. sing. præs. imperat. pass. *contr.* pro νικάυ.

Νικῷεν, 3. plur. præs. opt. act. *Att.* pro νικάοιεν.

Νίμμα, ατος, τὸ, aqua qua manus ablutæ sunt. A νίπτω.

ΝΙ'Ν, *pron.* apud Poëtas significat αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, ipsum, ipsam, ipsum.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, malluvium, pelluvium, vas manibus pedibusve lavandis. A νίπτω.

Νιπτρὶς, ίδος, ἡ, idem, aut aqua lavandi causa data, *ap. Athen.*

Νίπτρον, ου, τὸ, aqua lavandis manibus aut pedibus. A

ΝΙ'ΠΤΩ, f. ψω, lavo, abluo; νίψασθαι, a. 1. inf. med. manus lavare; part. νιψάμενος, qui se lavit, lotus; perf. pass. νενιμμένος, lotus, ablutus. Βῦς ἤλθομεν νίψοντες ἐνάλια δρόσῳ, *Eur. Iph. in Tau.* 256. Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, *Il.* 16, 230.

ΝΙ'ΣΣΟΜΑΙ, eo; (2) redeo.

Νίσσοντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐνίσσοντο, a νίσσομαι.

ΝΙΤΑ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, juvencula, puellula. Affertur *ex Aristoph. Plut.* 1011. sed ibi legendum νηττάριον, anaticula.

Νιτρία, ας, ἡ, nitrifodina. A νίτρον.

Νιτρῖτις, ιδος, ἡ, nitrosa. Ab eod.

ΝΙ'ΤΡΟΝ, ου, τὸ, nitrum. A νίζω. *E. M.*

Νιτροποιὸς, ὸν, nitrosum reddens, nitrosus.

Νιτρόω, ῶ, fut. ώσω, nitro abluo. A νίτρον.

Νιτρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nitrosus; (2) nitri saporem habens. Ab eod.

Νίφα, acc. sing. *per Apocopen*, pro νιφάδα, *Hesiod.* a νιφάς.

Νιφάδεσσιν, dat. plur. *Poet.* et cum ν pro νιφάσι.

Νίφαργος, ον, nive candens, nive oppletus, *Hes.* Ex νιφὰς et ἀργὸς, *albus.*

Νιφάργης, ες, idem.

Νιφὰς, άδος, ἡ, nix confertim cadens, nimbus. (*Metaph.* multitudo.) A νίφω.

Νιφετοβλητης, ες, nivosus, nivibus tectus, *Ep.*

Νιφετὸς, ῦ, ὁ, idem. Hinc

Νιφετώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nivosus, nivalis.

Νιφοβλὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, nivibus obrutus. Qu. ex νίφος, quod sit *nix*, vel νίψ, νιφὸς, et βάλλω.

Νιφόβλητος, ον, idem et ex iisdem.

Νιφόβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Νιφόεις, όεσσα, όεν, nivosus; nivalis, *Gl. V.* Quasi a νίφος, vel νίψ.

Νιφόκτυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, nivis casu resonans, nive obrutus. Qu. ex νίφος et κτυπέω.

Νιφοστιβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, densa nive tectus, nivosus. Qu. ex νίφος et στείβω.

Νιφοψυχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nivatus, *Gl. V.* Qu. ex νίφος et ψῦχος.

ΝΙ'ΦΩ, ningo; νίφομαι, nive conspergor, τῇ ὑστεραίᾳ οἱ δὲ νιφόμενοι ἀπῆλθον, *Xen.*

Νίψαι, aor. 1. inf. act. A νίπτω.

Νιψάμενον, acc. sing. aor. 1. part. med.

Νιψάτωσαν, 3. pl. aor. 1. imperat. act.

Νοέῃ, *sapiat*, 3. sing. præs. conj. act. v. νοέω.

Νόει, *cogita*, 2. sing. præs. imperat. act. pro νόεε.

Νοεὶς, *cogitans*, præs. part. act. verbi νόημι, pro νοέω.

Νοέοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro νοέυσι.

Νοερηφόρος, ον, intellectualis.

Νοερὸς, ρὰ, ρὸν, intelligendi vi præditus; seu ejusmodi, ut intelligentia percipi queat. A νόος. Hinc

Νοερότης, ητος, ἡ, cum quid intelligi tantum et mente concipi potest, ut non sub sensus cadat.

Νοερῶς, *adv.* intellectualiter, intelligenter.

Νοῦντας, *cogitantes*, acc. pl. part. præs. act. *Dor.* pro νοῦντας.

Νοέω, intelligo, mente agito, cogito; (2) in animum induco; (3) in animo habeo, volo; (4) animadverto, intelligo; (5) scio, novi; (6) prudens sum, sapio; (7) video, cerno. Νόει ἃ λέγω, 2 *Tim.* 2, 7. Νοήσωσι τῇ καρδίᾳ, *Joan.* 12, 40. Οὐδὲν κακὸν νοῦσα, *Xen.* Ab eod.

Νοηθὲν, a. 1. part. pass. neut. gen. verbi νοέω.

Νόημα, ατος, τὸ, intellectus, sensus. *Gl. V.* clausula, *Philox.* cogitatum, cogitatio; *proprie* intellectualis conceptio; (2) consilium; (3) inventum, commentum, machinatio, mens, ingenium; (4) *in Rhetor.* sententia accommodata ad personam aut causam certam. A νοέω. Unde

Νοήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mentis compos, intelligens, prudens, solers, acutus.

Νοήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro νοήσας.

Νοήσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν pro ἐνόησε.

Νόησις, εως, ἡ, cogitatio, ipsa actio cogitandi, intelligentia. *Gl. V.* intellectio. A νοέω.

Νοητικὸς, ἡ, ὸν, intelligendi facultate præditus. Ab eod.

Νοητὸς, ἡ, ὸν, intelligibilis, qui mente percipitur, nec sub sensum cadit. Ab eod.

Νοητῶς, *adv.* prudenter.

Νοθαγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nothus, spurius. Ἡ δ' ἡμιδύλυς τοῖς ἐμοῖς, νοθαγενεῖς, *Eurip. Andr.* 943. Ex νόθος et γίνομαι.

Νοθεία, ας, ἡ, qu. dic. spuritas, degeneratio.

Νόθεια, ε. νοθεῖα, ων, τὰ, sc. γέρα, pars bonorum paternorum quæ spuriis dabatur.

Νόθευσις, εως, ἡ, adulteratio, corruptio. A

Νοθεύω, f. εύσω, adultero, corrumpo; (2) alieno, abalieno; (3) decipio, adulor. *Gl. V.* solicito; νοθεύομαι, adulteror, corrumpor; (2) pro adulterino habeor; perf. part. νενοθευμένος, adulteratus. Λέγυσι δέ τινες τὴν ὀγδόην ἱστορίαν νοθεύεσθαι, *Thuc.* A νόθος.

Νοθογέννητος, ου, ὁ ϗ ἡ, spurius.

Νοθοκαλλοσύνη, ης, ἡ, non nativa sed adulterina pulchritudo. Ex νόθος et κάλλος.

ΝΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, vel νόθος, η, ον, nothus, spurius, non legitimus; (2) peregrinus.

Νόθως, *adv.* vitiose, non legitime.

Νοΐδιον, ου, τὸ, cogitatiuncula, sententiola. A νόος.

Νομαδεῖα, vel νομάδεια δάση, silvæ pascuæ. A νομάς.

Νομαδικὸς, ἡ, ὸν, pabulatu indigens. *Gl. V.* pabularis, pascuus; (2) pastoralis, pastoritius. A νέμω, *pasco.*

Νομαδικῶς, *adv.* pastorum more.

Νομαδίτης, ου, ὁ, ut νομαδίτης βίος, pastoritia vita. A νομάς.

Νομαδόστοιχοι, ων, οἱ, qui a pastu redeuntes ordine incedunt, *Hes.* Ex νομὰς et στοῖχος.

Νομάζω, et νομάζομαι, pasco. A νομή.

Νόμαιον, ου, τὸ, mos, ritus, consuetudo, institutum; τὰ νόμαια, instituta, leges. A νόμος.

Νομαῖος, αία, αῖον, degens in pascuis, pascens; (2) veniens ab armento. A νομή.

Νομάνδρια, affertur pro cœtu virorum pastoritio. A νομάνδριον, ex νομὴ et ἀνήρ.

Νομάρχης, ου, ὁ, nomarcha, nomi præfectus apud Ægyptios. Ex νομὸς et ἀρχή.

Νομαρχία, ας, ἡ, dignitas seu officium nomarchæ. A præc.

Νομὰς, άδος, ὁ ϗ ἡ, in pascuis degens; (2) gregalis. Νομάδες, Nomades, populi Scythiæ et Libyæ, Numidæ. Epith. fluvii, fontis, qui arva peragrat, *Soph. Œd. Col.* 687. A νέμω.

Νομέομαι, ῦμαι, dilanio, discerpo. Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες, *Theoc.* 26, 24. A νέμω.

Νόμευμα, ατος, τὸ, grex pecorum.

Νομεὺς, έως, ὁ, pastor; (2) dator, tributor; νομῆες, pastores, *Ion.* pro νομεῖς; (3) costa navis, a νέμω, *divido, distribuo.* (3) ἱστιάν...

νομεία ε

νομίας ἰτέης ταμόμενοι ποιήσωνται, *Herodot.* 1, 194. A νομή.

Νόμευσεῖς, 2. sing. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro νομεύσεις.

Νομευτικὸς, ἡ, ὀν, pastoralis. A

Νομεύω, fut. εύσω, pasco. Τὰ δὲ πάντα καλὰ νομεύω, *Theoc.* 27, 37. A νέμω.

Νομὴ, ῆς, ἡ, distributio, partitio, divisio. *Gl. V.* possessio, usurpatio, ususfructus; (2) pabulum; (3) pascuum; (4) pastus, pastio, ipsa pascendi actio. A νέμω.

Νομῆες, nom. pl. *Ion.* pro νομεῖς, a νομεύς.

Νομίζω, fut. ίσω, lege sancio; (2) puto, existimo, arbitror, reor; (3) usurpo consuetudine; (4) justa facio; νομίζομαι, usitor, *Gl. V.* pass. νομίζεσθαι, moris esse; νενόμισται, moris est, legibus constitutum est; perf. νενομισμένα, concepta, *Ph.* νομίσας, ratus, aor. 1. act. part. Μίζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, *Soph. Antig.* 188. Ἀνδρεῖον γε πάνυ νομίζομεν, ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα, νεοττὸς ὤν, *Aristoph. Av.* 1355. (4) καθ' Ἑλλάδ' ὡς κακῶς νομίζεται, quam malus mos est in Græcia! *Eurip. Andr.* 694. A νόμος. Unde

Νομικὸς, ἡ, ὀν, legalis, ad leges pertinens; (2) jurisconsultus, jurisperitus, legisperitus, *Ph. In Sacra*, Theologus Judaicus. Hinc ἡ νομικὴ, ῆς, sc. τέχνη, jurisprudentia.

Νομικῶς, *adv.* legitime, e legum præscripto.

Νόμιμος, ίμη, ιμον, vel νόμιμος, ου, ὁ & ἡ, legitimus, ad legem pertinens; (2) æquus, justus; (3) idoneus, peritus, de Historicis et Philosophis; νόμιμα, justa; (2) jura. (2) νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν, *Eurip. Suppl.* 19. *Gl. V.* νόμιμον πολιτικὸν, jus civile. A νόμος.

Νομιμότης, ητος, ἡ, legum et juris observatio. A præc.

Νομίμως, *adv.* legitime.

Νόμιος, ία, ιον, legitimus, justus; (2) pastoralis; νομία θεὰ, Pales, *Gl. V.* A νόμος, vel νομή.

Νομιοῦμεν, *lege sanciemus*, 1. pl. f. 1. ind. act. *Att.* pro νομίσομεν, a νομίζω.

Νομίσαι, *existimasse*, aor. 1. inf. act.

Νομίσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act.

Νόμισις, εως, ἡ, ipsa actio τοῦ νομίσαι, opinio, ritus, *Thuc.* ἔξω τῆς εἰς τὸ θεῖον νομίσεως, præter religionem. A νομίζω.

Νόμισμα, ατος, τὸ, mos receptus, consuetudo; (2) res signata, numisma, moneta; pecunia, nummus, *Gl. V.* Ab eod. Hinc

Νομισματικὸς, ἡ, ὀν, monetalis, *Gl. V.*

Νομισμάτιον, τὸ, nummus minutus. Dim.

Νομισματοπώλης, ου, ὁ, argentarius.

Νομισματοπωλικὴ, ῆς, ἡ, scil. ἐργασία, argentaria. A præc.

Νομιστέον, *adv. posit.* existimandum est. A νομίζω.

Νομιστεύω, fut. εύσω, legitime administro, *Suid.* ubi νομιστεύεσθαι, νομίμως διοικεῖσθαι, legitime administrari. Ab eod.

Νομιῶ, fut. 1. ind. act. *Att.* pro νομίσω.

Νομοαίολος, ον, varias habens leges, *Ath.*

Νομογραφέω, leges scribo.

Νομογραφία, ας, ἡ, legum præscriptio, *R.* A

Νομογράφος, ου, ὁ & ἡ, legum scriptor, legislator. Ex νόμος et γράφω.

Νομοδείκτης, ου, ὁ, jurisconsultus. Ex νόμος et δεικνύω.

Νομοδιδάκτης, ου, ὁ, legis doctor, interpres, *Vet. Lex.* Ex νόμος et διδάσκω.

Νομοδιδάσκαλος, ου, ὁ, idem, *Gl. V.*

Νομοδίψας, legiscrepa, *Ph.* qu. dic. leges crepans; pro νομοδίψης, ου, ὁ, *proprie*, in leges inquirans. Ex νόμος et διψάω.

Νομοθεσία, ας, ἡ, legislatio, promulgatio, sanctio, constitutio, jurisdictio, *Ph.* Ex νόμος et θέσις, *positio.*

Νομοθετέω, ῶ, fut. ήσω, legem vel leges fero, promulgo, sancio legem, constituo. *Gl. V.* νομοθετεῖσθαι, lege constitui; νενομοθετημένον, perf. part. lege constitutum; infin. perf. νενομοθετῆσθαι, legi subjici; νομοθετηθὲν, promulgatum, aor. 1. Νομοθετεῖν νόμους, *Dem.* ταῖς μοναρχίαις, *Isocr.* κατά τινος, *Aristot.* A νομοθέτης. Hinc

Νομοθέτημα, ατος, τὸ, legis sanctio, edictum.

Νομοθέτης, ου, ὁ, legislator. Ex τίθημι.

Νομοθετήσεια, aor. 1. opt. act. *Æol.* pro νομοθετήσαιμι.

Νομοθέτησις, εως, ἡ, legum latio. A νομοθετέω. Unde

Νομοθετητέον, *adv. posit.* lex ferenda est.

Νομοθετικὸς, ἡ, ὀν, pertinens ad legislatorem; (2) legum ferendarum peritus; νομοθετικὴ τέχνη, ars legislatoria. A νομοθέτης.

Νομοΐστωρ, ορος, ὁ, legum peritus.

Νομομάθεια, ας, ἡ, legum notitia. A

Νομομαθὴς, έος, ὁ & ἡ, legis peritus, juris peritus, *Ph.* Ex νόμος et μανθάνω.

Νομοποιέω, fut. ήσω, leges facio, legem fero.

Νομοποιὸς, ὁ, legislator, *Hes.*

Νόμος, ου, ὁ, lex, jus, *Ph.* (2) consuetudo, mos, institutum; (3) cantilena, carminis modulatio, modus musicus. Μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ, *Soph. Aj.* 350. A νέμω.

Νομὸς, οῦ, ὁ, pascuum, pabulum; (2) stabulatio, sedes, quam quis incolit, domicilium; (3) regio, tractus, præfectura, provincia, *Herodot.* A νέμω.

Νομοφυλακεῖον, ου, τὸ, locus ubi νομοφύλακες judicabant; (2) locus ubi leges adservabantur.

Νομοφυλάκιον, ου, τὸ, idem.

Νομοφυλακία, ας, ἡ, legum custodia. A

Νομοφύλαξ, ακος, ὁ, legis vel legum custos; νομοφύλακες, magistratus quidam Athenis, legum præsides. Ex νόμος et φύλαξ.

Νομώδης, εος, ὁ & ἡ, aptus ad pastum. A νομός.

Νομῳδὸς, οῦ, ὁ, legum cantor, legum interpres, *ex Strab.* Ex νόμος et ᾠδός.

Νοοβλαβὴς, έος, ὁ & ἡ, mente læsus, qui non est sanæ mentis. Ex νόος et βλάπτω.

Νοοπλανὴς, έος, ὁ, ἡ, mente errans; τὸ νοοπλανὲς, mentis error. Ex πλανάομαι.

Νοοπληξ, idem quod φρενοπλὴξ, *Tryph.*

ΝΟ'ΟΣ, ου, *contr.* νοῦς, νοῦ, mens, sensus, sententia, intellectus, animus, *Ph.* Κατὰ νόον, ex animi sententia. Εἰ ταῦθ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ, hæc si illi placent, *Soph. Œdip. Col.* 1768. Πάντα δὲ ῥᾴδιον θνητῷ ἀνδρὶ κατὰ νοῦν ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ ἐκβαίνειν, *Plato Menex.* 43. Vide *Eru.*

Νοοσφαλὴς, έος, ὁ & ἡ, mente captus, errore mentis labens. A σφάλλομαι.

Νοόω, f. ώσω, in mentem injicio, *Eust.* A νοῦς.

Νοσάζω, ægrotum reddo, *Galen.* αἴτιον νοσάζον, causa morbi; νοσάζεσθαι, ægrotum reddi. A νόσος. Unde

Νοσακερὸς, ρὰ, ρὸν, morbidus, ægrotus.

Νοσέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro νοσοῦσι.

Νοσερὸς, ρὰ, ρὸν, morbidus, morbosus, languidus, *Gl. V.* A νόσος.

Νοσερῶς, *adv.* more ægrotantium.

Νόσευμα, τος, τὸ, morbus, *Hipp.* qu. a νοσεύω.

Νοσέω, ῶ, f. ήσω, ægroto, æger sum, male me habeo; (2) sanam mentem non habeo. Νοσούσαις ψυχαῖς οὐδὲν φάρμακον πλὴν νόσος, *Isocr.* Νοσεῖν περὶ δόξαν, *Plut.* (2) τὸ γὰρ νοσοῦντι ληρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος, *Soph. Trach.* 434. A νόσος.

Νοσηλεία, ἡ, ægrotatio; (2) cura ægri; (3) sanies. (3) βαρείας τοῦ νοσηλείας πλέα, *Soph. Phil.* 39.

Νοσήλεια, ων, τὰ, officia et remedia quæ ægroto præstantur. A

Νοσηλεύω, f. εύσω, ægrum curo, et necessaria officia ei præsto; pass. νοσηλεύομαι, æger curor; (2) ægroto. (1) ἀλλ' ἐνοσήλευον αὐτὸν μετὰ παιδὸς ἑνὸς, curavi ægrotantem, *Isocrat. Æginetic.* (3) ὁ δὲ Πομπήϊος νοσηλευόμενος, *App. Bell. Civ.* 2, 28. A

Νοσηλὸς, vitiosus, *Ph.* A νοσέω.

Νόσημα, ατος, τὸ, morbus. Ab eod. Hinc

Νοσηματικὸς, ἡ, ὀν, morbidus, vitiosus.

Νοσημάτιον, ου, τὸ, morbus levior. Dim.

Νοσηματώδης, εος, ὁ & ἡ, morbidus; (2) qui causam et originem a morbo traxit. A νοσέω. Hinc

Νοσηματωδῶς, *adv.* more ægrotorum.

Νοσηρὸς, ρὰ, ρὸν, morbidus, morbosus. A νοσέω.

Νοσίζω, ægrotum facio, *Bud.* A νόσος.

Νοσογνωμονικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, peritia cognoscendi et dijudicandi morbos. Ex νόσος et γιγνώσκω.

Νοσόθυμος, ον, animo morbido, *Man.*

Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, valetudinarium.

Νοσοκομέω, ῶ, f. ήσω, ægrotos curo; (2) ægrotis curandis præsum; νοσοκομοῦμαι, ægrotus curor; νοσοκομούμενον σῶμα, corpus morbidum et curandum.

Νοσοκομία, ας, ἡ, ægrotorum curatio; (2) infirmæ valetudinis cura: A

Νοσοκόμος, ου, ὁ & ἡ, ægrotos curans. Ex νόσος et κομέω.

Νοσομελὴς, ὲς, morbidus in membris, *Man.*

Νοσοποιέω, ῶ, fut. ήσω, morbos facio, adfero. Ἐκβάλλειν πάντα τὰ νοσοποιοῦντα, *Cebes.* A

Νοσοποιὸς, οῦ, ὁ & ἡ, morbos adferens, contagiosus. Ex νόσος et ποιέω.

ΝΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, morbus, languor, adversa valetudo, ægritudo, imbecillitas.

Νοσοτροφία, ας, ἡ, morbi nutritio; longior morbus. Ex νόσος et τρέφω.

Νοσοτυφέω, in morbo insolens ac delicatus sum. A τύφος.

Νοσσάδες ὄρνεις, pulli, *Rob.* A νοσσός.

Νόσσαξ, ακος, ὁ, avicula recens exclusa, parvus pullus. Dim. a νοσσός.

Νοσσεύω, fut. εύσω, nidulor, nidifico; νοσσεύεσθαι, cum pulli in nidis generantur. Νενοσσευμένα ὀρνίθων γένεα ἐν τῷ νηῷ, *Herod.*

Νοσσιὰ, ᾶς, ἡ, nidus. A præc.

Νοσσίον, ου, τὸ, pullus, *Gl. V.* Ab eod.

Νοσσὶς, ἡ, *metaph.* puella, *Ep.*

Νοσσοειδὴς, ὲς, pullo similis. Ab εἶδος.

Νοσσοποιέω, ῶ, fut. ήσω, pullos excludo.

Νοσσὸς, οῦ, ὁ, pullus, *per Sync.* a νεοσσός.

Νοσσοτροφέω, ῶ, pullos alo. A νοσσὸς et τρέφω.

ΝΟΣΤΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, redeo; (2) eo, proficiscor. Εἰ μηδέποτε νοστήσαι πάλιν, *Aristoph. Av.* 1276. Ὑπὸ γῆς νοστῆσαι, *Plato.* (2) κεῖσε δὲ .... γῆν Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοστήσαντες, *Apoll. Rhod.* 2, 351.

Νόστιμος, ὁ & ἡ, qui redire potest, rediturus; (2) suavis, dulcis; (3) saluber, τὸ νόστιμον, ου, pars melior, succus seu medulla alicujus rei, quod alit corpus. (2) ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, postquam florem ætatis tuæ præcerpsit, *Lucian. de Merc. Conduct.* 139. A

Νόστος, ου, ὁ, reditus; (2) dulcedo, suavitas, *Suid. Eust.* At *Ph.* νόστος, γεῦσις, sapor. Vide *Hes.* (3) numen molendinis præfectum, ac farinæ curam habens; (4) Νόστοι, dicti libri de reditu heroum a Trojano bello in Græciam. A νοστέω.

ΝΟ'ΣΦΙ, vel νόσφιν, *adv.* seorsim, seorsum ab; (2) sine, præter; (3) longe, procul.

Νοσφιδὸν, furtim, clam, *Eust.*

Νοσφίζομαι, relinquo; (2) privo, frustror. Ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα νοσφισάμην, *Odyss.* 19, 339. Αὐτὸς τι τοκῆας νοσφισάμην, *Apoll. Rhod.* 4, 361. (2) ἦπου σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται; *Eurip. Suppl.* 153.

Νοσφίζω, fut. ίσω, separo, divido; (2) segrego, sejungo; (3) fraudo, privo, frustror; (4) desero. Ἀλλ' ἐμὲ νῦν Βέβρυκες ἐνόσφισαν γαίης, privarunt agro, *Apoll. Rhod.* 2, 792. Ἔρξοι τοῖς ἐμοῖσι νοσφισθεὶς βίᾳ, *Soph. Phil.* 1427. Ὃς οὔτ' ἔρξας τίν' οὔτε νοσφίσας, qui nihil cuiquam male fecit, nec quemquam suo fraudavit, *Id. Ibid.* 684. (4) ἄπαιδα νοσφίσας, orbum relinquens, *Eurip. Andr.* 1208.

Νοσφισμὸς, οῦ, ὁ, separatio; (2) depeculatio, peculatus, usurpatio, *Ph.*

Νοσώδης, εος, ὁ & ἡ, morbosus, morbidus; (2) pravus, *metaph.* (2) νοσώδεις βίοι, pravi mores, vita flagitiis dedita, *Plutarch. de occulte vivendo.* valetudinarius, *Gl. V.* A νόσος.

Νοσωδῶς, *adv.* more morbidorum.

Νοσῶν, præs. part. pro νοσέων, a νοσέω.

Νοτερὸς, ρὰ, ρὸν, humectus, humidus. A νοτέω.

Νοτέω, ῶ, humeo, madeo, humidus sum; νοτίων, humidus, *Nicand.* A νοτίς. Hinc

Νοτία, ας, ἡ, humor, humiditas; uligo, *Ph.*

Νοτιάω, ῶ, humidus sum. A præc.

Νοτίζω, f. ίσω, humecto, madefacio; (2) humeo, humore madeo. *Ph.* νοτίζων, austrans; p. part. pass. νενοτισμένος, humectatus; inf. aor. 1. νοτισθῆναι, humectari. Τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, *Eur. Iph. in Tau.* 836. A νοτίς. Unde

Νότιος, ου, ὁ, humidus, uvidus, australis.

ΝΟΤΙ'Σ, ίδος, ἡ, humor, humiditas; (2) rubigo, ærugo. Ποντία νοτὶς, fluctus maris, *Eurip. Hec.* 1259. Hinc

Νοτιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, humectus, uvidus.

Νοτόθεν, *adv.* ab austro, a plaga australi. A

ΝΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, notus, auster; (2) australis pars cœli.

Νοττεύω, humeo, humidus sum, *Nic.*

Νουβυστικὸς, ἡ, ὸν, sapientiæ plenus, prudens, cordatus, sapiens. Ex νοῦς et βύζω, seu βύω.

Νουβυστικῶς, *adv.* prudenter. A præc.

Νουθεσία, ας, ἡ, admonitio, correptio, castigatio. Ex νοῦς et θέσις, *positio.*

Νουθετέω, ῶ, fut. ήσω, moneo, admoneo, commoneo; (2) castigo; *Ph.* νουθετοῦμαι, admoneor. Ὦ δαιμόνιε, μὴ νουθέτει μ', *Aristoph. Av.* 1442. Ἡμᾶς παρόντας χρὴ σε νουθετεῖν φίλα, *Eur. Or.* 290. Ὁρῶ δὲ κἀγὼ ταῦθ' ἅπερ με νουθετεῖς, *Id. Supp.* 338. Ex νοῦς et τίθημι. Hinc

Νουθέτημα, τος, τὸ, admonitio, commonefactio.

Νουθέτησις, εως, ἡ, admonitio.

Νουθετητέον, *adv. posit.* admonendum.

Νουθετίζω, idem quod νουθετέω, *Steph.*

Νουθετικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad admonitionem.

Νουθετισμὸς, οῦ, ὁ, admonitio, *Menander.* Quasi a νουθετίζω, quod esset *admoneo.*

Νουθετοῦντες, nom. plur. præs. part. act. *contr.* pro νουθετέοντες, a νουθετέω.

Νουμηνία, ας, ἡ, nova luna, novilunium, novus mensis, initium mensis, calendæ. Ex νέος et μήνη, *luna.*

Νουμηνιασταὶ, novilunia celebrantes aut observantes. Quasi a νουμηνιάζειν.

Νουμήνιοι ἄρτοι, panes qui tempore novilunii fiebant, et in sacrificio offerebantur.

Νουμμίον, assarium, *Ph.* A

ΝΟΥ'ΜΜΟΣ, ου, ὁ, nummus. Vox etiam Doribus in Græcia Magna et Sicilia usurpata. Epicharmus hac voce usus comperitur. Et est a νόμος, unde et νόμισμα.

Νουνέχεια, ας, ἡ, prudentia. A

Νουνεχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, mentem habens, prudens, sapiens; intelligens, cordatus, *Ph.* Ex νοῦς et ἔχω.

Νουνεχόντως, *adv.* prudenter, cordate, considerate. Ex iisd.

Νουνεχῶς, *adv.* sapienter, prudenter. A νουνεχής.

Νοῦς, νοῦ, ὁ, et νόος, νοὸς, νοΐ, mens, intellectus, animus, *contr.* a νόος. Παρὰ νοῦν, inepte, stulte. Παρὰ νοῦν θροεῖν, delira loqui, *Soph. Phil.* 1195.

Νουσαλέος, έα, έον, morbidus, morbosus, ægrotus. A νοῦσος, pro νόσος.

Νουσαχθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, morbo gravatus, ægrotus. Ex νόσος et ἄχθος.

Νοῦσος, ου, ἡ, morbus, *Ion.* pro νόσος.

Νουσοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, morbos adferens. Ex νοῦσος, pro νόσος, et φέρω.

ΝΥ', *particula expletiva*, apud Poëtas.

Νυγεῖσης, a. 2. part. pass. fœm. gen. v. νύσσω.

Νυγματώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, pungens, fodicans. Νυγματώδης πόνος, *Aret.* A

Νύγμα, ατος, τὸ, punctum, punctura. A νύσσω.

Νυγμὴ, ῆς, ἡ, punctus, stimulus; punctum, punctio, *Gl. V.* A νύσσω.

Νυγμὸς, οῦ, ὁ, idem, *Gl. Vet.* Ab eod.

Νυκταίετος, ου, ὁ, aquila nocturna.

Νυκταλὸς, οῦ, ὁ, noctis amans. A νύξ.

Νυκταλώπηξ, εκος, ὁ, luscitio, *apud Aristot.* sed scriptura est suspecta. Pro νυκτάλωψ (vel νυκταλώπης, -ου).

Νυκταλωπία, ας, ἡ, luscitio. Ab eod.

Νυκταλωπίασις, εος, ἡ, idem. A

Νυκταλωπιάω, ῶ, fut. άσω, luscitiosus sum; νυκταλωπίᾳ laboro. A νυκταλωπία.

Νυκτάλωψ, ωπος, ὁ, lusciosus, *Gl. V.* (2) luscitio, morbus νυκταλωπίας. Ex νύξ et ὤψ.

Νυκτεγερσία, ας, ἡ, excitatio nocturna. Ex νύξ et ἔγερσις.

Νυκτεγερτέω, ῶ, noctu excitor et surgo; (2) excubias nocturnas ago. Ex ἐγείρομαι.

Νυκτελέω, ῶ, nocturna sacra ago, *Hes.* A

Νυκτέλια, ων, τὰ, nyctelia, sacra Baccho noctu celebrari solita, pro νυκτέρια. A

Νυκτέλιος, ου, ὁ, nyctelius, cognomen Bacchi. A νύξ et τέλος.

Νυκτέπαρχος, ου, ὁ ἡ ἡ, præfectus vigilum.

Νυκτερία, ας, ἡ, actio nocturna; (2) venatio nocturna. A νυκτερεύω.

Νυκτερείσιος, ον, nocturnus, *Aristoph.* si lectio sana, *Ern.*

Νυκτερέτης, ου, ὁ, noctu remigans, noctu navigans. Ex νύξ et ἐρέσσω.

Νυκτέρευμα, ατος, τὸ, pernoctatio, res noctu acta; *item* locus ubi pernoctamus; stabulum diversorium.

Νυκτερευτὴς, οῦ, ὁ, qui noctu aliquid agit; (2) noctu venans aut piscans.

Νυκτερευτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad agendum aliquid noctu. A

Νυκτερεύω, fut. εύσω, noctu aliquid facio; (2) noctem transigo, pernocto; noctem insomnem duco, vigilo, *Xen.* A νύκτερος.

Νυκτερήδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, nocturnus. Ab eod. (potius νυκτερίδιος.)

Νυκτερήσιος, ου, ὁ ἡ ἡ, nocturnus, χρησμὸς νυκτερήσιος, responsum nocturnum.

Νυκτερίδιος, α, ον, nocturnus, *Theophr.*

Νυκτερινὸς, ἡ, ὸν, idem; (2) non pellucidus, obscurus. Νυκτερινοὶ ὄρνιθες, *Aristot.*

Νυκτέριος, η, ον, nocturnus, *Orph. Pronost.* 57.

Νυκτερὶς, ίδος, ἡ, vespertilio; (2) piscis quidam. A νύκτερος.

Νυκτερόβιος, ου, ὁ ἡ ἡ, noctu victum quærens. Νυκτερόβια ζῶα, *Aristot.* Αἶδε μέλαινα, νύκτερός τ' ἀνάγκα, *Eurip. Hipp.* 1388.

Νύκτερος, ου, ὁ ἡ ἡ, nocturnus, noctivagus. A νύξ. Νύκτη, nox. Vocab. inusitat. Sed hinc ταῖς νύκταις, pro τῆς νυκτὸς, *Aristot.*

Νυκτερόφοιτος, ὁ ἡ ἡ, noctu vagans. A φοιτάω.

Νυκτερωπὸς, ὸν, obscurus, ater. Δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων, *Eurip. Herc. Fur.* 3. Ab ὤψ.

Νυκτεσίφοιτος, ον, noctivagus, *Cyr.*

Νυκτηγορέω, ῶ, noctu nuncio. Τί χρῆμα φύλακες νυκτηγοροῦσι; *Eur. Rh.* 89.

Νυκτηγορία, ἡ, nuncius noctu allatus. Εἰ μή τιν' ἔχων νυκτηγορίαν, *Euríp. Rhes.* 20.

Νυκτηγερσία, ας, ἡ, excubiæ, *Ph.*

Νυκτηγερτέω, ῶ, de nocte surgo ad negotium aliquod obeundum. Ex νύξ et ἐγείρω.

Νυκτήγερτον, τὸ, herbæ nomen, *Plin.*

Νυκτήμερον, die ac nocte, *Gl. V.* Al. νυχθήμερον.

Νυκτηρεφὴς, ὲς, obscurus. Ab ἐρέφω.

Νυκτίβιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui noctu tanquam interdiu vivit; (2) noctu victum quærens.

Νυκτίγαμος, ου, ὁ ἡ ἡ, noctu nubens, nuptias clandestinas faciens.

Νυκτιδρόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, noctu currens, viator nocturnus; (2) nocturnus.

Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, nycticorax; *Gl. V.* corvus nocturnus. *Ph.* bubo.

Νυκτικρυφὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui nocte absconditur. Ex νύξ et κρύπτω.

Νυκτιλαθραιοφάγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui noctu clam vorat. Ex λαθραῖος et φάγος.

Νυκτιλάλος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui noctu loquitur.

Νυκτιλαμπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, noctu lucens, noctiluca, epith. lunæ. Ex νύξ et λάμπω.

Νυκτιλόχος, ου, ὁ ἡ ἡ, noctu insidias struens, latro seu grassator nocturnus.

Νυκτίλωψ, ωπος, ὁ, idem quod νυκτάλωψ.

Νυκτίμαντις, εως, ὁ ἡ ἡ, vates nocturnus.

Νυκτιμένη, ἡ, noctua, *V. L.*

Νυκτίνομος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui noctu pascitur, *Aristot.* Ex νύξ et νέμω.

Νύκτιος, ία, ιον, nocturnus. A νύξ.

Νυκτιπάτης, ου, ὁ, grassator nocturnus. Ex νύξ et πάτος, *via.*

Νυκτιπλαγκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, noctu errans.

Νυκτιπλανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, idem. Νυκτιπλανῆ τιθέουσαν, *Oppian. Venat.* 3, 268. Ex πλάνη.

Νυκτιπλάνος, ου, ὁ ἡ ἡ, noctivagus.

Νυκτίπλοια, ας, ἡ, nocturna navigatio. Ex νύξ et πλοῦς.

Νυκτιπόλευτος, ον, idem quod

Νυκτιπόλος, ου, ὁ ἡ ἡ, noctu oberrans, noctivagus. Ἐγκαλέσασα Βριμὼ νυκτιπόλον, *Apoll. Rhod.* 3, 861. Ex νύξ et πολέω.

Νυκτιπόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, noctu iter faciens, noctu circumiens, *Oppian. de Venat.* 3, 268. Ex νύξ et πόρος.

Νυκτίσεμνος, ου, ὁ ἡ ἡ, quem nocte colimus.

Νυκτιφαὴς, ὲς, et

Νυκτιφανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, noctu apparens, noctu lucens. Ex νύξ et φαίνομαι.

Νυκτίφαντος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui noctu conspicitur. Ex iisd.

Νυκτίφοιτος, ου, ὁ ἡ ἡ, noctu vagans. Ex νύξ et φοιτάω.

Νυκτιφρούρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, nocturnis præsidiis et custodiis munitus. Ex φρουρέομαι.

Νυκτοβατία, ας, ἡ, iter nocturnum. Ex νύξ et βαίνω.

Νυκτογραφέω, ῶ, fut. ήσω, noctu scribo. *Gl. V.* νυκτογραφῶ, lucubro. Ex νύξ et γράφω.

Νυκτογραφία, ας, ἡ, scriptio nocturna, lucubratio. Ex iisd.

Νυκτοδρόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, noctivagus, *ex Gl. V.*

Νυκτοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, noctis speciem habens; νυκτοειδὲς, nigrum. Ex εἶδος.

Νυκτοθῆραι, οἱ, qui noctu venantur, nocturni venatores, pl. a νυκτοθήρας. Ex θήρα.

Νυκτοκλέπτης, ου, ὁ, fur nocturnus.

Νυκτοκλοπία, ἡ, furtum noctu, *Sibyl.*

Νυκτολαμπὶς, ίδος, ἡ, noctiluca, *Gl. Vet.* Ex νύξ et λάμπω.

Νυκτομαχέω, ῶ, fut. ήσω, nocturnum prælium committo. Ex νύξ et μάχομαι. Unde

Νυκτομαχία, ας, ἡ, pugna nocturna.

Νυκτοπεριπλάνητος, ὁ ἡ ἡ, noctu vagans. Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου, ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνητε, Phalle, Bacchi amice, comissationum socie, noctivage, *Aristoph. Acharn.* 263.

Νυκτοπόλεμος, ου, ὁ, pugna nocturna.

Νυκτοπορεύω, idem quod νυκτοπορέω, *V. L.*

Νυκτοπορέω, ῶ, fut. ήσω, noctu iter facio, *Xen.*

Νυκτοπορία, ας, ἡ, iter nocturnum. A

Νυκτοπόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui noctu iter facit, noctu circumiens; noctivagus, *Gl. V.* Ex νύξ et πόρος.

Νυκτὸς, *adv.* noctu, nocte, *Gl. V.* A νύξ.

Νυκτουργὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui noctu operatur. Ex νύξ et ἔργον.

Νυκτοφανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ· vide νυκτιφανής.

Νυκτοφυλακέω, ῶ, fut. ήσω, noctu excubias ago. Hinc

Νυκτοφυλάκησις, εως, ἡ, excubiæ nocturnæ.

Νυκτοφυλακία, ας, ἡ, *Ph.* excubiæ. A

Νυκτοφύλαξ, ακος, ὁ ἡ ἡ, nocturnus custos, excubitor nocturnus.

Νυκτωπὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui noctu videt, (nocturnus, *Ern.*) Ex νύξ et ὤψ.

Νύκτωρ, *adv.* noctu. A νύξ.

Νυμφαγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, e nympha natus. Ex νύμφη et γίνομαι.

Νυμφαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, sponsam deduco ex ædibus paternis ad sponsum. Γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, *Plut.*

Νυμφαγωγία, ας, ἡ, sponsæ ad sponsum deductio. A

Νυμφαγωγὸς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, qui sponsam ex ædibus paternis ad sponsum deducit; (2) pronuba, *Gl. V.* Ex νύμφη et ἄγω.

Νυμφαία, ας, ἡ, nymphæa, herba in aquis nasci solita. A νύμφη.

Νυμφαῖον, ου, τὸ, fanum, templum seu delubrum Nympharum. Ab eod.

Νυμφαῖος, αία, αῖον, qui Nympharum est, ad Nymphas pertinens. Ab eod.

Νυμφαίων, ὁ, nympharum templum, *V. L.*

Νυμφὰς, άδος, ἡ, quæ Nympharum est.

Νυμφεῖον, ου, τὸ, thalamus. Hinc νυμφεῖα, -ων, τὰ, nuptiæ. A νυμφεύω.

Νυμφεῖος, ου, ὁ ἡ ἡ, nuptialis.

Νύμφευμα, ατος, τὸ, nuptiæ, connubium. A νυμφεύω. Unde

Νύμφευσις, εως, ἡ, elocatio puellæ, desponsatio.

Νυμφευτὴρ, ῆρος, ὁ, sponsus; (2) maritus; (3) pronubus.

pronubus. (3) ἀρὰς τ' εὐχόμενοι πολυστήμονι νυμφευτῆρι, dirasque imprecantes pernicioso pronubo, *Oppian. Cyneg.* 1, 265.

Νυμφευτήριος, ία, ιον, nuptialis. A præc.

Νυμφευτὴς, ῦ, ὁ, qui in eodem curru cum sponso et sponsa sedens eos ad domum sponsi deducit. A νυμφεύω.

Νυμφεύτρια, ας, ἡ, pronuba quæ a parentibus cum sponsa mittitur, ut eam ad ædes sponsi comitetur; (2) nova nupta; (3) quæ nuptias adornat. A præc.

Νυμφεύω, fut. εύσω, nuptum seu nuptui do, desponso; νυμφεύομαι, nuptui collocor; (2) nuptui mihi datur, accipio uxorem; ἐνυμφεύσατο, aor. 1. med. sponsam accepit; part. νυμφευσάμενος, qui desponsus est, pass. fœminam; νυμφευθεῖσα, viro nupta. Οὐ γάρ σε μήτηρ ὕτε νυμφεύσει ποτέ, *Eur. Alc.* 314. Εἰ τὰ μὰ τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύεται, *Id. Supp.* 456. Ὦ πάτερ, νυμφεύομαι νυμφεύμαθ' αἴσχρὰ πρὸς σέθεν, *Id. Iph. in Tau.* 365. (2) μέθες τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδυ τήνδε νυμφεύειν τινί, puellam illam sine apud Orcum cui voluerit nubere, *Soph. Antig.* 665. Οὐ γάρ σε μήτηρ ὕτε νυμφεύσει ποτέ, nuptui dabit, *Eur. Alc.* 318. Θυγατρὶ νυμφεύυσα, filiam nuptui dans, *Id. Iphig. in Aul.* 458. Ἅδης νιν νυμφεύσει τάχα, Pluto eam brevi uxorem ducet, *Id. ibid.* 461. A νύμφη.

ΝΥ'ΜΦΗ, seu νύμφα, ης, ἡ, sponsa; (2) nova nupta; (3) nurus; (4) Nymphæ sunt numina muliebria montibus, sylvis, et pratis, nec non circa fontes, unde et νύμφην lympham interpretantur; (5) formicæ alatæ; (6) vermiculi in apum, crabronum, et fucorum sobole; (7) calyces rosæ paullulum se aperientes, *Hes. Suid.* (8) νύμφη etiam caruncula in medio pudendi muliebris, *item* cavum in inferiori labio; (9) summa seu extrema pars vomeris. Hinc

Νυμφιάω, ῶ, furore corripior ob visam Nympham; (2) lymphatico furore agitor. Τὸ δὲ νυμφιᾷν καλύμενον, ἐν ᾧ σύμβαινει κατέχεσθαι, ὅταν αὐλῇ τις, *Aristot.*

Νυμφίδιος, ία, ιον, sponsalis. Οὐκέτι τᾶδ' ἐνοικήσω νυμφιδίῳ στέγᾳ, *Eurip. Andr.* 858. A νύμφη.

Νυμφικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod. Ἴετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη, *Soph. Œd. Tyr.* 1242.

Νυμφικῶς, *adv.* more nuptiali, ritu sponsali.

Νύμφιον, τὸ, thalamus, *V. L.*

Νύμφιος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, sponsalis; (2) qui nuptui datur, *Il.* 23, 223. A νύμφη.

Νυμφίος, ῦ, ὁ, sponsus; (2) maritus. (2) ᾅδην νυμφίον κεκτημένη, quæ jam Plutoni nupta est, *Eur. Or.* 1109. Ab eod.

Νυμφὶς, ίδος, ἡ, sponsalis. Hinc αἱ νυμφίδες, -ων, calceamenti sponsæ. Ab eod.

Νυμφογενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, e nympha natus. Ex νύμφη et γίνομαι.

Νυμφόκλαυτος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, novis nuptis lacrymabilis. Ex νύμφη et κλαίω.

Νυμφοκομέω, ῶ, fut. ήσω, novam nuptam seu sponsam adorno. Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει, apud inferos mox sponsam ornabit, *Eurip. Med.* 285.

Νυμφοκόμοιο, gen. sing. *Ion.* pro νυμφοκόμυ. A

Νυμφοκόμος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, sponsam adornans, ad splendorem sponsæ conferens; (2) de sponsa vel sponso dicitur. Παρὰ δὲ ματέρι νυμφοκόμῳ Ἰναχίδαις γάμον, apud matrem sponsæ ornatricem, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1087. (2) ἄστατα νυμφοκόμοιο μετήιεν ἴχνια ταύρυ, *Nonn.* 1, 16. Νυμφοκόμῳ Τυφῶνι κομίσσατε σύγγονον ὕδωρ, *Id.* 2, 60. Ex νύμφη et κομέω.

Νυμφόληπτος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, Nympharum spiritu correptus, et hinc furens, lymphatus. Ex νύμφη et λαμβάνω, unde ληπτὸς, *captus.*

Νυμφοληψία, ας, ἡ, lymphatio, furor qui ὑδροφοβία. Ex νύμφη et λῆψις.

Νυμφοπόνος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, qui sponsam ornat. Ex νύμφη et πονέω.

Νυμφοστολέω, ῶ, fut. ήσω, sponsam ad sponsum deduco; (2) sponsam orno; (3) in modum sponsæ orno. A

Νυμφοστόλος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, qui sponsam ad sponsum deducit; (2) qui alicui sponsam conciliat; (3) nuptiarum instructor et exornator; (4) sponsam exornans. Ex ν. et στέλλω.

Νυμφότιμος, ον, nuptialis, in honorem sponsæ factus. A τιμή.

Νυμφὼν, ῶνος, ὁ, conclave, seu sponsi sponsæque thalamus. A νύμφη.

ΝΥ͂Ν, *adv.* nunc, in præsentia, hoc tempore; (2) hodie; τὰ νῦν, hoc tempore; ἀπὸ τῦ νῦν, posthac; μέχρι τῦ νῦν, usque ad hoc tempus; νῦν δὴ, modo, paullo ante, nunc jam, nunc primum; νυνμενὶ, pro νῦν μὲν, nunc quidem; τὸ νῦν εἶναι et τὸ νῦν ἔχον, in præsentia rerum.

Νυν, *particula enclitica*, modo redundans, modo idem significans quod ὖν, igitur.

Νυνὶ, *adv.* idem quod νῦν.

Νύννιος, ὁ, et νύννιον, τὸ, cantilena nutricis ad sopiendum infantem.

ΝΥ'Ξ, νυκτὸς, ἡ, nox. Aliquando pro morte, *ap. Hom.*

Νύξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔνυξε, a νύσσω.

Νύξοντι, 3. pl. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro νύξυσι.

ΝΥΟ'Σ, ῦ, ἡ, nurus, filii uxor; (2) sponsa. (2) νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων, *Il.* 3, 49.

Νύσις, ἡ, idem quod νύγμα, *Gorr.*

ΝΥ͂ΣΟΣ, ῦ, ὁ, claudus; Syracusanorum dialecto, *Nonnus.*

Νύσσα, ης, ἡ, meta. A νύσσω, *Il.* 25, 332.

Νύσσοντας, acc. pl. præs. part. verbi

ΝΥ'ΣΣΩ, vel νύττω, fut. ξω, pungo, fodico, punctim cædo; vulnero; aor. 2. pass. part. νυγεὶς, percussus, ictus, punctus. Ἄρ' ἐμὲ νυξεῖς, *Theoc.* 21, 50. Ἔγχεϊ μακρῷ νύξε, *Il.* 5, 45.

Νύσταγμα, ατος, τὸ, dormitatio:

Νυσταγμὸς, ῦ, ὁ, idem. A

ΝΥΣΤΑ'ΖΩ, fut. άξω, dormito capite nutans; (2) negligens sum, non attendo. Ἡ ἀπώλεια αὐτῶν ὐ νυστάζει, 2 *Pet.* 2, 3. Οὐχὶ νυστάζειν ἔτι ὥρα 'στιν ἡμῖν, *Aristoph. Av.* 645.

Νυστακτὴς, ῦ, ὁ, dormitator; (2) dormitare faciens. A νυστάζω. Hinc

Νυστακτικῶς, *adv.* dormitando, supina negligentia.

Νυσταλέος, έα, έον, somnolentus. A νυστάζω.

Νυσταλογερόντιον, ῦ, τὸ, quasi silicernium somnolentum, senex dormitator, *Etym.* sine expos. Ex νυσταλέος et γερόντιον.

Νύχα, *adv.* noctu, *Hes.* A νύξ.

Νυχαυγὴς, ὲς, noctu lucens, epith. lunæ.

Νυχεία, vel -ία, ας, ἡ, pernoctatio, pervigilatio.

Νύχευμα, ατος, τὸ, lucubratio, vigiliæ. Πῦ νυχευμάτων χάρις; ubi vigiliarum gratia? (intelligo curas et sollicitudines quas habuit de liberis. Ista vox nullibi reperitur) *Eur. Suppl.* 1136. A

Νυχεύω, fut. εύσω, noctu facio; occulto; (2) pernocto. Ἔνθα χρὴ στρατὸν τὸν σὸν νυχεῦσαι, *Eur. Rhes.* 519. A νύξ.

Νυχηβόρος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, noctu vorans. Ex βορά.

Νυχηβόρος, ον, nocte vorans, epith. maris, *Nic.*

Νυχθήμερον, ῦ, τὸ, nox et dies, noctis et diei spatium. *Gl. V.* die ac nocte. Ex ἡμέρα.

Νύχιος, ία, ιον, nocturnus; (2) qui versatur in tenebris; (3) occidentalis. (2) ἐκτέταται νύχιος, *Soph. Phil.* 858. (3) δι' ἀλανύχιον, per mare occidentale, (*respectu Colchidis,*) Eur. Med. 211.

Νύχιον, noctu, *adv.* A

Νύχος, nox; tenebræ, *Hes. Suid.* A νύξ.

Νῶ, vel νῷ, nos duo, pro νῶϊ, ab ἐγώ.

Νω, in comp. privativum et intensivum.

ΝΩ'ΓΑΛΑ, ων, τὰ, edulia suavia et delicata, scitamenta coquorum.

Νωγαλεύματα, ων, τὰ, idem. A

Νωγαλεύω, comedo νώγαλα.

Νωγαλίζω, comedo νώγαλα. A νώγαλα. Hinc

Νωγάλισματα, ων, τὰ, idem quod νώγαλα.

Νωδογέρων, οντος, ὁ, senex edentulus.

Νωδὸς, ἡ, ὸν, edentulus, dentes non habens. Ex νη et ὀδὺς, *dens.*

Νωδυνία, ας, ἡ, vacuitas doloris. A

Νώδυνος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, dolore vacans, nullum dolorem sentiens; (2) dolorem tollens, seu levans. Ex νη et ὀδύνη, *dolor.*

Νωθεία, ας, ἡ, *Ion.* νωθείη, ης, ἡ, pigritia, tarditas, segnities:

Νωθέστατα, *adv.* tardissime. A

ΝΩΘΗ'Σ, έος, ὁ ἡ ἡ, tardus, segnis, piger; hebes, stupidus. *Gl. V.* marcidus, deses, lentus. Νωθέστερος, tardior, *Æschyl. Pr.* 62. Νωθὴς κίνησις, *Aristot.* Νωθὴς χαλέψαι, tardus lædere, *Apoll. Rhod.* 4, 1506. Νωθὲς γ' ἔπαιρε κῶλον, segnem ex solo tolle pedem, *Eurip. Hercul. Fur.* 819. In vulgatis legitur πέδαιρε pro ἔπαιρε. Vide *Valckenaer. ad Phœniss.*

Νώθητι, 2. sing. imperat. pass. *Ion.* pro νοήθητι, a verbo νοέω.

Νώθυρος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, ignavam caudam habens. Ex νωθὴς et ὐρά.

Νωθρεία, vel νωθρία, ας, ἡ, tarditas, pigritia, segnities. A νωθρεύω, vel νωθρός.

Νωθρεπιβέτης, ῦ, ὁ, cunctator, qui tarde aliquid adgreditur. Ex νωθὴς et ἐπιτίθεμαι.

Νωθρεύω, fut. εύσω, tardus et piger sum; νωθρεύομαι, langueo, *Gl. V.* A νωθρός. Unde

Νωθρία, ας, ἡ, idem quod νωθρεία.

Νωθριάω, ῶ, f. άσω, segnis sum, torpeo. A pr.

Νωθροκάρδιος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, qui ignavo et segni corde est; excors, stupidus. Ex καρδία.

Νωθροποιὸς, ὸν, tardum reddens. A ποιέω.

Νωθρὸς, ρὰ, ρὸν, tardus, segnis, piger, lentus, hebes, stupidus; languidus, infirmus, *Gl. V.* A νωθής.

Νωθρότης, ητος, ἡ, tarditas, segnities, pigritia. *Gl. V.* veternus. A præc.

Νωθρώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, tardus, segnis.

Νωθρῶς, *adv.* tarde, segniter, lente.

Νῶϊ, *contr.* νῷ, vel νῶ, nos. Dual. ab ἐγώ.

Νωΐτερος, έρα, ερον, noster, qui nostrûm duorum est. A νῶϊ.

Νῶκαρ, ρος, τὸ, dormitatio, segnities, torpor, *adjec.* qui difficulter movetur, admodum piger, valde segnis. Ex νω et κάρος, (seu a νη et ὦκα, minus celer, *Ern.*) Hinc

Νωκαρώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, veternosus; τὸ νωκαρῶδες, sopor, veternus, *apud Athen.*

Νωλεμὲς, et νωλεμῶς, *adv.* idem quod νωλεμέως, *Hom.*

Νωλεμέως, *contr.* νωλεμῶς, *adv.* indesinenter, adsidue. A

ΝΩΛΕΜΗ'Σ, έος, ὁ ἡ ἡ, indesinens, adsiduus.

Νῶμα, ατος, τὸ, cogitatio, *Ion.* pro νόημα.

Νωμᾶν, præs. inf. act. pro νωμάειν.

Νώματα, ων, τὰ, jumentorum notæ; item pecora, *Hes.*

Νωμάω, ῶ, fut. ήσω, distribuo, divido; (2) moveo, agito, vibro; (3) observo, considero; (4) versor; (5) animo perspicio. Νώμασκεν μακέλην, *Mosch.* 4, 108. (5) ὦ πάντα νωμῶν διδακτά τε, ἄῤῥητά τε, *Soph. Œd. Tyr.* 300. A νέμω.

Νώμησα, aor. 1. indic. act. *Ion.* pro ἐνώμησα.

Νωμήσιμος, ον, agitatus, *Ath.*

Νώμησις, εως, ἡ, motio, agitatio. A νωμάω.

Νωμήτωρ, ὁ, curator, *Man.*

Νώνυμνος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, ignotus, ignobilis, illaudatus. Ex νη et ὕμνος. Sed vide

Νώνυμος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, nomen non habens, ignobilis, ignotus, inglorius; illaudatus, *Gl. V.* Ex νη et ὄνομα.

Νωπέω, *vox Ion.* unde νενώπημαι, depressus, perculsus sum.

Νῶροψ, οπος, ὁ ἡ ἡ, splendidus; (2) argutus, sonorus. Ex νη et ὁράω, vel νω et ὄψις.

Νῶσαι, aor. 1. inf. act. *Ion.* pro νοῆσαι.

Νωταγωγὸς, ῦ, ὁ ἡ ἡ, dorso vehens. Ex νῶτος et ἄγω.

Νωταῖος, αία, αῖον, ad dorsum pertinens. A νῶτος.

Νωτάκμονας, acc. pl. a

Νωτάκμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, incudem in tergo habens; νωτάκμονες, epith. cancrorum *in Batrachom.* Ex νῶτος et ἄκμων.

Νωτάρης, ῦ, ὁ, qui dorso aliquid tollit. Ex νῶτος et αἴρω.

Νωτεὺς, έως, ὁ, pl. νωτεῖς, idem quod νωταγωγὸς, *Hes. Poll.* A νῶτος.

Νωτιαῖος, αία, αῖον, ad dorsum pertinens. Νωτιαία ἄκανθα, spina dorsi. A νῶτος.

Νωτιδανὸν, genus quoddam τῶν γαλεῶν, piscium, ab eminentia dorsi. Ab eod.

Νωτίζω, fut. ίσω, tergum do, seu verto; (2) a tergo relinquo; facio ut alius tergum vertat; (3) transeo, peragro; (4) amicio, tego. (1) παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι (subaudi δὸς) πάτρας ἄπουρον, *Soph. Œd. Tyr.* 193. (4) χλοηφόροισιν ἔρνεσιν κατασκίοισιν ὀλβίας ἐνώτισε, *Eur. Ph.* 656. Ὑπερτελής τε πόντον ὥστε νωτίσαι ἰσχὺς λαμπάδος, supereminens tæda maris superficiem amiciebat (*nempe* illuminabat), *Æschyl. Agamem.* 287. Ab eod.

Νώτισμα, τος, τὸ, amictus. Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν νώτισμα θηρός, *Tragicus apud Plutarch. Stobæi*, 461.

Νωτοβατέω, ῶ, super dorso incedo; (2) inambulo. Ex νῶτος et βαίνω.

Νωτόγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus dorsum notis inscriptum est Ex νῶτος et γράφω.

Νωτοκοπέω, cervicem amputo. Ex κόπτω.

Νῶτον, ου, τὸ, tergum, *Gl. V.*

Νωτοπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, cujus dorsum verberibus contusum est, vel contundi solet, aut debet, verbero. Ex νῶτος et πλήσσω.

ΝΩ͂ΤΟΣ, ου, ὁ, dorsum, tergum; νῶτοι τῶν τροχῶν, modioli rotarum, pl. νῶτα, terga. *Poet.* superficies; ut νῶτα θαλάσσης, i. e. *mare ipsum.*

Νωτοφορέω, dorso fero, onera fero.

Νωτοφορία, ἡ, gestatio oneris in dorso. A

Νωτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dorso ferens, dossuarius.

Νωχέλεια, ας, ἡ, tarditas, segnities:

Νωχελέστερον, segnius. A νωχελής.

Νωχελεύομαι, tardus et segnis sum. A

Νωχελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tardus, segnis; (2) invalidus; (3) inutilis; (4) parum fulgens, obscurus. (2) πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ, *Eurip. Or.* 798. Ex νὼ et κέλλω. (Vel νὴ et ὀχέω, *Ern.*)

Νωχελία, ας, ἡ, segnitia, socordia, tarditas, *Il.* 19, 411. ubi tamen al. νωθεία.

Νωχελίζω, fut. ίσω, tardo, moror, *Hes.* A νωχελής.

Ξ.

Ξ, Decima quarta litera Alphabeti Græci, quæ suo nomine ξῖ appellatur; (2) nota numeralis valens *sexaginta*, et cum lineola inferne apposita ξ, *sexaginta millia.*

Ξαίνιον, ου, τὸ, idem quod ξάνιον.

ΞΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, rado, carmino; carpo; pecto; depecto; cædo. a. 1. ἔξηνα· part. ξήνας, fœmin. ξήνασα, pass. ξαίνομαι, cædor, carminor; aor. 1. ἐξάνθην· p. ἐξάνθαι, cæsum esse. Ταυτί γέ τοι νὴ τὸν Δί' ἐφερόμην, ἵνα πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας, *Aristoph. Conc.* 89. Ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλὰς, *Dem.* Hinc

Ξανάω, ῶ, f. ήσω, lanæ carminatione defatigor, lanificio lassor; (2) fatigor, lassesco. Ὁππόταν ξανάᾳ νεύρων κεχαλασμένα δέσμα, *Nic. Ther.* 383.

Ξάνησις, ἡ, lassitudo ex carminatione lanæ, *Steph.* A ξαίνω.

Ξανθίας, ου, ὁ, servi nomen, a flavis capillis.

Ξανθίζω, f. ίσω, flavum reddo; rubeum reddo; (2) flaveo, rubeo; ξανθίζομαι, flavesco; ξανθίζεσθαι, flavescere, *Gl. Vet.* Ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε, *Aristoph. Ach.* 1052.

Ξανθικὸς, οῦ, ὁ, Xanthicus, mensis apud Macedonas, Aprili Latinorum fere respondens. Hinc τὰ ξανθικὰ, ῶν, festum pro lustratione exercitus hoc mense celebratum:

Ξάνθιον, ου, τὸ, lappa minor, herba. A ξανθός.

Ξάνθισμα, ατος, τὸ, inductio flavi coloris; (2) flavus, rutilus color. (1) φιλεῖ κάτοπτρα, καὶ κόμης ξανθίσματα, *Eurip. Fragm. Dona.* 5, 2. A ξανθίζω.

Ξανθόγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, flavam terram habens. Ex ξανθὸς et γῆ.

Ξανθόθριξ, χος, ὁ καὶ ἡ, pilos flavos habens.

Ξανθοῖσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro ξανθοῖς.

Ξανθοκάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, flavum caput habens, flavos habens capillos. A κάρηνον.

Ξανθοκομᾶν, gen. pl. *Dor.* pro ξανθοκομῶν, a

Ξανθοκόμης, ου, ὁ, flavam cæsariem habens. Ex ξ. et κόμη.

Ξανθόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

ΞΑΝΘΟ'Σ, ἡ, ὸν, flavus, fulvus; rubeus, rufus, ruber, *Ph.* ut sanguis, genæ, &c. Hinc

Ξανθότης, τητος, ἡ, color flavus, rutilus.

Ξανθοτριχέω, ῶ, flavos seu rutilos crines habeo. A ξανθόθριξ.

Ξανθοῦσθαι, flavescere. A ξανθόω.

Ξανθοχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, flavam habens tunicam, vel flavum involucrum.

Ξανθοχολικὸς, ἡ, ὸν, biliosus, cholericus, flava bile abundans. A

Ξανθόχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, flava bile laborans. Ex ξανθὸς et χολή.

Ξανθόχροος, *contr.* ξανθόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, flavam cutem habens, flavi coloris, flavus. A χρόα.

Ξανθοχρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ξανθῶ, *flavi*, gen. sing. *Dor.* pro ξανθοῦ.

Ξανθωπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, rufus adspectu. Ab ὤψ.

Ξάνιον, ου, τὸ, instrumentum carminatorium, pecten; (2) pecten aureus, quem mulieres in vittis vel redimiculis ferebant, tanquam ornamentum capitis; (3) mensa coquinaria supra quam carnes conciduntur. A ξαίνω.

Ξάνσις, εως, ἡ, carptus. *Gl. V.* carminatio:

Ξάντης, ου, ὁ, carminator. Ab eod.

Ξαντικὸς, ἡ, ὸν, ad carminationem pertinens. Hinc ἡ ξαντικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars carminandi. Ab eod.

Ξάντρια, ας, ἡ, carminatrix. Ab eod.

Ξανῶ, fut. 1. ind. act. verbi ξαίνω. Hinc

Ξάσμα, ατος, τὸ, carminatum, *Poll.*

Ξειναπάτης, ου, ὁ, hospitum s. peregrinorum deceptor. Ex ξένος et ἀπατάω.

Ξείνη, ης, ἡ, peregrina, hospita, subaudito χώρα, peregrina terra, extera regio.

Ξεινηδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, hospites seu peregrinos recipiens. Ex ξένος et δέχομαι.

Ξείνηθεν, *adv.* peregre, ἀπὸ ξείνης.

Ξεινήϊον, ου, τὸ, munus, seu donum, quod datur hospiti.

Ξεινίη, ης, ἡ, hospitalitas, hospitium, jus hospitii; (2) peregrinitas. A ξένος.

Ξεινίζω, f. ίσω, idem quod ξενίζω· aor. 1. ξείνισσα, pro ξείνισα, ἐξένισα. Μήτε σύ με ξείνιζε, *Theoc.* 22, 61. Ab eod.

Ξεινικὸς, ἡ, ὸν, peregrinus, externus:

Ξείνιον, ου, τὸ, munus hospitale:

Ξείνιος, ία, ιον, hospitalis. Ab eod.

Ξεινοβάκχη, ἡ, hospitis amore incensa, de Medea, *Lycophr.*

Ξεινοδοκέω, ῶ, f. ήσω, hospites seu peregrinos suscipio. Ex ξένος et δέχομαι.

Ξεινοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, hospes, caupo. Ex iisd.

Ξεινοκτονέω, ῶ, peregrinum vel peregrinos interficio; hospitem seu hospites occido. Ex ξένος et κτείνω.

Ξεῖνος, η, ον, *Ion.* pro ξένος.

Ξεινοσύνη, ης, ἡ, hospitalis amicitia, hospitii jus et necessitudo. A præc.

Ξεινόω, ῶ, fut. ώσω, hospitio excipio; ξεινοῦσθαι, hospitio jungi. Ab eod.

ΞΕΙΡΙ'Σ, ξηρὶς, ξερὶς, vel ξυρὶς, ίδος, ἡ, gladiolus, iris silvestris, herba, *Diosc.*

Ξεναγέω, ῶ, f. ήσω, duco hospitem ad ea quæ visenda sunt, deduco; (2) hospitio excipio; (3) peregrinos moribus patriis instituo; (4) milites mercenarios alo, et eloco. a. 1. ἐξενάγησα· imperat. ξενάγησον, deduc: ἐξενάγηται, 3. sing. perf. pass. hospitis officium peractum est; (5) delectum militum habeo, milites conscribo. (5) τό τε καλούμενον δέκατον τέλος, ἐξεναγημένον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου πάλαι, *App. Bell. Civ.* 3, 83. Σύ με παραλαβὼν ξενάγησον καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα Ἀθήνησιν, *Lucian.* Ex ξένος et ἄγω.

Ξενάγησις, εως, ἡ, delectus militum. Ἀπαλλαγέντες ξεναγήσεως υἱῶν, *App. Bell. Civ.* 5, 74.

Ξεναγία, ας, ἡ, munus ducis militum exterorum; (2) certus militum numerus, *apud Ælian.* A

Ξεναγὸς, οῦ, ὁ, ductor hospitum; (2) ductor militum exterorum, seu peregrinorum, mercenariorum. Ex ξένος et ἄγω.

Ξεναγωγέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod ξεναγέω.

Ξεναγωγὸς, οῦ, ὁ, idem quod ξεναγός.

Ξεναλίζω, congrego, *Suid.* proprie peregrinos.

Ξεναπάτη, ης, ἡ, hospitis deceptio.

Ξεναπατία, ας, ἡ, idem.

Ξεναπάτης, ου, ὁ, hospites fallens.

Ξεναρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, hospitibus æquus, justus in hospites. Ex ξένος et ἀρκέω.

Ξενεύω, peregrinus et ignarus sum, *V. L.* A ξένος.

Ξένη, ης, ἡ, peregrina; extera regio, peregrina terra, subaudito χώρα, *regio*, vel γῆ, *terra.*

Ξενηγέτης, ὁ, dux hospitum, *Pind.*

Ξενηδόχος, ὁ, peregrinorum receptor.

Ξένηθεν, *adv.* peregre; ἀπὸ ξένης. A ξένη.

Ξενηλασία, ας, ἡ, peregrinorum seu hospitum expulsio. Ξενηλασίαν τεχνῶν ἐποιεῖτο, *Plut.* Ex ξένος et ἔλασις.

Ξενηλατέω, ῶ, f. ήσω, peregrinos expello. Ex ἐλαύνω.

Ξενία, ας, ἡ, peregrinitas; (2) hospitium, hospitii jus. A ξένος. Unde

Ξενίζω, f. ίσω, peregre advenientem hospitio excipio; (2) peregrina sapio et loquor, peregrina lingua utor, peregrina instituta imitor; (3) rei novitate in admirationem adduco; ξενίζομαι, diversor, hospitor, *Ph.* (2) admiror, ut rem novam, insolentem, alienam, indignam; aor. 1. partic. ξενισθεὶς, hospitio exceptus. Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς ὁ Γοβρύας, *Xen.* Ὃς ἀναδεξάμενος ἡμᾶς τρεῖς ἡμέρας φιλοφρόνως ἐξένισεν, *Act.* 28, 7. Οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ, *Ib.* 10, 6. ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος, *Ib.* 10, 32. παρ' ᾧ ξενισθῶμεν, *Ib.* 21, 16.

Ξενικὸς, ἡ, ὸν, peregrinus, exterus, qui peregrinorum est; (2) hospitalis. A ξένος.

Ξενικῶς, *adv.* more peregrinorum.

Ξένιον, ου, τὸ, munus quod datur hospiti, munus hospitale, xenium. *Gl. V.* strena, congiarium, hospitale. A

Ξένιος, ία, ιον, hospitalis, ad hospites seu peregrinos pertinens; (2) ξενία, mensa hospitalis, ut ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν. (sed aut ξενίαν leg. aut ξένια, sc. γέρα vel δεῖπνα, *Ern.*)

Ξενισθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. verbi ξενίζω.

Ξένισις, εως, ἡ, hospitum susceptio.

Ξένισμα, ατος, τὸ, admiratio, stupor: vide ξενίζομαι, n. 2.

Ξενισμὸς, οῦ, ὁ, hospitum susceptio; (2) mutatio, seu perturbatio, quæ fit rerum novitate. Ab eod.

Ξενιτεία, ας, ἡ, peregrinatio. A

Ξενιτεύω, f. εύσω, peregre absum, peregrinor; etiam pass. ξενιτεύομαι pro eodem, vel in alieno solo milito. Τρόπον τινὰ ξενιτεύειν, *Philo.* Μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν, *Luc.* A ξένος.

Ξενοδαΐκτης, οῦ, ὁ, hospitum occisor. A δαΐζω, *Eur.*

Ξενοδαίτης, ου, ὁ, hospites interficiens et devorans. A δαίω.

Ξενοδοκεῖον, ου, τὸ, locus in quo peregrini seu hospites excipiuntur, hospitium, caupona, diversorium. Ex ξένος et δέχομαι.

Ξενοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, hospes, qui peregrinos excipit. Ex iisd.

Ξενοδοχεῖον, hospitium, diversorium. A

Ξενοδοχέω, ῶ, f. ήσω, hospites excipio, hospitio excipio.

Ξενοδοτὴρ, ὁ, idem quod ξενοδώτης, *Ep.*

Ξενοδοχία, ας, ἡ, hospitum exceptio. A

Ξενοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ· vide ξενοδόκος.

Ξενοδώτης, ου, ὁ, hospitii dator, epith. Bacchi.

Ξενόεις, όεσσα, όεν, hospitibus et peregrinis frequens. Πολυάνορι δ' ἐν ξενόεντι θρόνῳ, *Eur. Iphig. in Taur.* 1281. A ξένος.

Ξενοθυτέω, ῶ, fut. ήσω, hospites immolo. Ex ξένος et θύτης.

Ξενοκοπεῖν, hospites pulsare. A κόπτω.

Ξενοκουρίτης, ου, ὁ, alibi tonsus. A κουρά.

Ξενοκρατέομαι, οῦμαι, in peregrinorum potestate sum.

Ξενοκτονέω, ῶ, fut. ήσω, hospites interficio.

Ξενοκτονία, ας, ἡ, hospitum occisio. A

Ξενοκτόνος, ου, ὁ ϰ ἡ, hospitum occisor; hospiticida, *Gl. V.* Ex ξένος et κτείνω.

Ξενοκυσαπάτη, ἡ, adulterium, alienarum uxorum stupratio, *Epigr.* Ex ξένος, κύση, et ἀπάτη.

Ξενολογέω, ῶ, fut. ήσω, externos milites cogo, seu conscribo:

Ξενολογία, ας, ἡ, externorum militum collectio:

Ξενολόγιον, ου, τὸ, manus seu exercitus militum externorum: A

Ξενολόγος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui milites externos colligit seu cogit. Ex ξένος et λέγω, *colligo.*

Ξενομανέω, ῶ, fut. ήσω, peregrinis rebus supra modum delector. Ex ξένος et μαίνομαι.

Ξενομανία, ας, ἡ, nimius rerum merciumque peregrinarum amor. Ex iisd.

Ξενοπαθέω, ῶ, f. ήσω, re aliqua tanquam nova et peregrina perturbor, peregrinum esse ægre fero. Ὅπως ὅταν ἐν χρείᾳ γένηται, μὴ ξενοπαθῇ, μηδὲ ἀπαναίνηται, *Plutarch. de Sanitate tuenda Præcepta*, 132. Ἀδημονοῦμεν καὶ ξενοπαθοῦμεν, *Plut. de Exilio*, 601. Ex πάθος.

Ξενοπάροχοι, οἱ, qui peregrinis salem et ligna præbebant, *Bud.*

Ξενοπρεπής, έος, ὁ ϰ ἡ, peregrinus, inusitatus. Ἀπόστασις οὐδέν τι τῶν ἄλλων ἑλκέων ξενοπρεπεστέρη, *Aret.* Ex πρέπω.

ΞΕ'ΝΟΣ, η, ον, peregrinus, hospes, alienus, *Ph.* externus, *Gl. V.* extrarius; advena; *Ph.* (2) inusitatus, mirus. (2) ξείνη δ' ἐν κεράεσσι φύσις κείνοισι τέτυκται, *Oppian. Cyneget.* 2, 93. Ξεῖνοί τε πόθοι κείνοισι μέλονται, *Id. ibid.* 196. Ξένον, adventitium; inusitatum, inauditum; ξένοι appellantur mercenarii milites. Lacedæmonii autem ξένους appellabant, quos alii barbaros.

Ξενόστασις, εως, ἡ, qu. dic. hospitum statio, locus ubi hospites recipiuntur, caupona, diversorium.

Ξενότιμος, ον, hospites colens. A τιμή.

Ξενοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, externos milites alo, stipendio conduco. Ξενοτροφοῦντες χρήμασι, *Dem.*

Ξενοτροφία, ας, ἡ, ipsa actio alendi milites externos. A

Ξενοτρόφος, ου, ὁ ϰ ἡ, externos milites alens; (2) hospitum nutritor. Ex ξένος et τρέφω.

Ξενοφονέω, ῶ, fut. ήσω, hospites occido. Δεινὸν τόδ' εἶπας, ξενοφονεῖν ἐπήλυδας, *Eurip. Iphig. in Taur.* 1024. A

Ξενοφόνος, ου, ὁ ϰ ἡ, hospites occidens, hospitis vel hospitum interfector. A φένω.

Ξενοφυής, ές, insolens specie, inusitatam speciem habens; epithetum Hecates, *Sch. Lycoph.*

Ξενοφωνέω, ῶ, f. ήσω, peregrina, insolenti voce, sermone utor. *pass.* aliquid, ut sermonem, disputationem, tanquam rem novam, incognitam miror, non intelligo.

Ξενοφωνία, ας, ἡ, vox peregrina, peregrinum loquendi genus. A

Ξενόφωνος, ου, ὁ ϰ ἡ, peregrina voce utens.

Ξενόω, ῶ, fut. ώσω, hospitio excipio, vel suscipio; usitatior passiva vox ξενοῦμαι, hospitio excipior, hospitor, diversor, hospitio jungor; (2) in exilium abeo; hoc sensu, usitatius ἀποξενοῦμαι. Οὐκ ἀκούετε πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε πρὶν νέποντά με; *Eurip. Hipp.* 1085. Ἐξενωμένον δὲ τῷ Δελφῶν δίδωσιν ἐκτρέφειν, ablegatum, *Id. Ion.* 820. Ὅς δὴ ξενωθεὶς τοῖσδ' ἐν Ἀδμήτου δόμοις, *Eur. Alc.* 69. Ξενοῦσθαί τινι, παρά τινος, *Xen.* A ξένος. Unde

Ξενύδριον, ου, τὸ, hospes. Dim.

Ξενύλλιον, ου, τὸ, idem. Dim. blandientis.

Ξενών, ῶνος, ὁ, hospitium, diversorium, domus in quam recipiuntur hospites et ægroti, xenodochium, nosocomium. Χωρὶς ξενῶνές εἰσιν, *Eurip. Alc.* 546.

Ξένως, *adv.* more peregrino.

Ξένωσις, εως, ἡ, mentis alienatio. A ξενόω.

Ξερὸς, ὰ, ὸ, siccus, aridus, pro ξηρός.

Ξεσθεὶς, *rasus*, aor. 1. part. pass. verbi ξέω.

Ξέσις, εως, ἡ, rasura, sculptura, ipsa actio radendi seu sculpendi. A ξέω.

Ξέσμα, ατος, τὸ, ramentum, *item* opus sculptum. Ab eod.

Ξεσμὸς, οῦ, ὁ, instrumentum ad radendum, radula, *Vulg. Lex.* Ab eod.

Ξέστης, ου, ὁ, sextarius, mensura aridorum et liquidorum. *Gl. V.* sextarius, urceus.

Ξεστίον, ου, τὸ, idem. *Ph.* urceolus. Dim.

Ξεστὸς, ἡ, ὸν, rasus, scalptus, dolatus, planus. A ξέω.

Ξεστουργία, ας, ἡ, ars poliendi lapides aut ligna. Ex ξέω et ἔργον.

Ξέστρον, ου, τὸ rasura, *Vulg. Lex.* potius instrumentum scalpendi, radendi, &c. A

ΞΕ'Ω, fut. ξέσω, rado, polio, dolo, scalpo; perf. pass. part. ἐξεσμένος, rasus. Τὸν ποτε τέκτων ξέσσεν, ἐπισταμένως, *Odyss.* 21, 44.

Ξηνὸς, truncus, *Suid.*

Ξηρὰ, ἡ, (γῆ, sc.) terra, *Hebr.*

Ξηραίνω, fut. ανῶ, sicco, arefacio; (2) exedo, ebibo. *Latini quoque* siccare calices, et hinc inane reddo; ξηραίνομαι, siccor, areo, aresco; aor. 1. act. ἐξήρανα, pass. ἐξηράνθην, perf. part. ἐξηραμμένος. Βοόσης ἀλωὴν ἂν ξηράνῃ, *Il.* 21, 347. Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, *Ib.* 345. Ἐξήρανται, *Marc.* 11, 21. ἐξηραμμένην χεῖρα, *Ib.* 5, 33. A ξηρός.

Ξηράλειψις, εως, ἡ, sicca, *i.e.* sine balneo, unctio. Ex ξηρὸς et ἀλείφω. Unde

Ξηραλοιφέω, ῶ, fut. ήσω, sicce ungo:

Ξηραλοιφία, ας, ἡ, sicca unctio.

Ξηραμπέλινος, ίνη, ινον, pullus et ater, colorem habens arefactæ viti similem.

Ξηρανθὲν, aor. 1. part. pass. n. g. verbi ξηραίνω.

Ξήρανσις, εως, ἡ, siccitas, ariditas; ipsa siccatio. A ξηραίνω.

Ξηραντέον, siccandum, *Steph.* Ab eod.

Ξηραντικὸς, ἡ, ὸν, siccandi seu arefaciendi vim habens. Ab eod.

Ξηρασία, ας, ἡ, siccitas, ariditas. Ab eod.

Ξηράφιον, ου, τὸ, genus medicamenti, quod alias ξήριον dicitur. A

Ξήριον, ου, τὸ, Xerium, genus medicamenti aridum quod pulveris in modum inspergitur. A ξηρός.

Ξηρὶς, ίδος, ἡ. Vide ξυρίς.

Ξηροβατικὸς, ἡ, ὸν, qui in sicco ambulat vel graditur. Ex ξηρὸς et βαίνω.

Ξηροβιωτικὸς, ἡ, ὸν, qui in sicco vivit, terrestris. Ex ξηρὸς et βιόω.

Ξηροκακοζηλία, ας, ἡ, arida et jejuna æmulatio seu adfectatio in rebus malis.

Ξηρόκαρπος, ου, ὁ ϰ ἡ, siccum et aridum fructum proferens.

Ξηροκέφαλος, ου, ὁ ϰ ἡ, caput siccius habens. Ex ξηρὸς et κεφαλὴ, *caput.*

Ξηροκόλλα, ης, ἡ, gluten siccum, gluten aurificum, ferruminatura. Ex ξηρὸς et κόλλα.

Ξηροκολλύριον, τὸ, collyrium, e medicamentis aridis factum.

Ξηρόμυρον, ου, τὸ, unguentum siccum, rosmarinum, *Ph.*

Ξηρὸν, τὸ, siccus locus, *Thuc.*

Ξηρονομικὸς, ἡ, ὸν, qui in sicco pasci solet. Ex ξηρὸς et νέμω.

Ξηροποιέω, ῶ, fut. ήσω, siccum reddo, sicco.

Ξηροπόταμος, ου, ὁ, torrens, *Gl. V.*

Ξηροπυρία, ας, ἡ, balneum siccum, in quo quis tantum sudat, non autem simul aqua abluitur. Ex ξηρὸς et πῦρ.

Ξηροπυρίτας, *Dor.* pro ξηροπυρίτης, ου, ὁ, ut ξηροπυρίταν ἄρτον, panem cibarium, cui nihil furfuris decessit; τὸν αὐτόπυρον, *ap. Athenæum.* Ex ξηρὸς et πυρός.

ΞΗΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, aridus, siccus, torridus; (2) inanis, vacuus, sc. cibo, potu, v. ξηραίνω (3) pallidus, exanimis terrore; (4) *Fem.* ξηρὰ, terra continens, cui opp. mare, aqua; *In Sacris*, terra simp. ex Hebr. (2) ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρὸν, cum tempore fit tenue. Τοὺς δὲ κόλακας οὐδ' ὅλως ἰδεῖν ἔστι πράγμασι ξηροῖς καὶ κατεψυγμένοις προσιόντας, ubi res sunt accisæ et homines frigent, *Plutarch. de Adulat. et Amic. Discrimine.* Hinc ἡ ξηρὰ, ᾶς, terra, *Aristot.*

Ξηροσάρκος, ου, ὁ ϰ ἡ, carnem siccam habens. Ex ξηρὸς et σάρξ.

Ξηροτήγανον, ου, τὸ, sartago.

Ξηρότης, ητος, ἡ, siccitas, squalor. A ξηρός.

Ξηροτριβέω, ῶ, sicca frictione frico. A τρίβω.

Ξηροτριβία, ας, ἡ, sicca frictio. A præc.

Ξηροτροφικὸς, ἡ, ὸν, qui in sicco alitur seu vivit. Ex ξηρὸς et τρέφω.

Ξηροφαγέω, ῶ, arida comedo, cibis siccioribus sine obsonio vescor; (2) dicitur de homine egeno et famelico. Ex ξηρὸς et φάγω.

Ξηροφαγία, ας, ἡ, ipsa actio siccis vescendi; (2) tenuis victus, paupertas. Ex iisd.

Ξηροφθαλμία, ας, ἡ, oculorum siccitas. A

Ξηρόφθαλμος, ου, ὁ ϰ ἡ, siccoculus, ut *Plautus* loquitur; siccos habens oculos, oculorum siccitate laborans.

Ξηρώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, arescens. A ξηρός.

Ξήρωσις, εως, ἡ, siccatio, siccitas, qu. a ξηρόω.

Ξιρὶς, ίδος, ἡ, idem quod ξυρίς.

Ξιφείδιον, ου, τὸ, gladiolus, pugio. Dim. a ξίφος.

Ξιφήρης, εος, ὁ ϰ ἡ, qui gladio manum aptat, ut ensem vagina educturus, ensem tenens, gladio armatus. Τῷ δὲ ξιφήρης ἄρ' ὑφεστήκει λόχος, *Eurip. Androm.* 1115. Ex ξίφος et ἄρω, *apto.*

Ξιφηφορέω, ῶ, fut. ήσω, ensem gesto, gladio armatus sum:

Ξιφηφορία, ας, ἡ, gladii gestatio. A

Ξιφηφόρος, ου, ὁ ϰ ἡ, gladium gestans, ense armatus, *Gl. V.* ensifer, sicarius. Ex ξίφος et φέρω.

Ξιφίας, ου, ὁ, ut ξιφίας κομήτης, cometa mucronatus; (2) piscis quidam. A ξίφος.

Ξιφίδιον, ου, τὸ, gladiolus, pugio. Dim. ab eod.

Ξιφίζω, fut. ίσω, manu in altum sublata salto, vel manu protensa figuram ensis imitor, *Hes. Suid. Eust.* Ab eod.

Ξιφίον, ου, τὸ, gladiolus, xiphion, *herba.*

Ξιφιὸς, οῦ, ὁ, xiphias, piscis, *Hes.*

Ξίφισμα, ατος, τὸ, saltatio cum ensibus. A ξιφίζω.

Ξιφισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ξιφιστὴρ, ῆρος, ὁ, balteus, cingulum, ex quo ensis suspenditur; (2) vagina. Ab eod.

Ξιφιστὴς, οῦ, ὁ, idem, *Hes.* Ab eod.

Ξιφιστὺς, ύος, ἡ, dimicatio per ensem, *Hes.*

Ξιφοδήλητος, ου, ὁ, ense perniciem adferens, *Æschyl.* Ex ξίφος et δηλέω, *lædo.*

Ξιφοδρέπανον, ου, τὸ, ensis falcatus, harpe.

Ξιφοειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, ensis formam habens. Ex ξίφος et εἶδος.

Ξιφοθήκη, ης, ἡ, vagina ensis.

Ξιφοκτονέω, ῶ, fut. ήσω, gladio occido. A

Ξιφοκτόνος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui ense occidit. Κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους, *Soph. Aj.* 9. Ex ξίφος et κτείνω.

Ξιφόκτονος, ου, ὁ ϰ ἡ, gladio peremptus.

Ξιφομάχαιρα, ας, ἡ, magnus gladius, ensis.

Ξιφοποιὸς, οῦ, ὁ, gladiarius, *Gl. V.* gladiorum opifex. A ξίφος et ποιέω.

ΞΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, ensis, gladius; sica, *Gl. V.* (2) mucronatum rostrum xiphiæ piscis; (3) herba quædam, gladiolus. Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, *Il.* 1, 194.

Ξιφουλκία, ας, ἡ, ensis e vagina eductio. A

Ξιφουλκὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, qui gladium e vagina extraxit, qui ensem strinxit. Ex ἕλκω.

Ξιφουργὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, ensium fabricator, qui gladios conficit. Ex ξίφος et ἔργον.

Ξιφοφόρος, ου, ὁ. Vide ξιφηφόρος.

Ξοανογλύφος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui simulacra sculpit. Ex ξόανον et γλύφω.

Ξόανον, ου, τὸ, rasura aut sculptura politum opus, e saxo sculptum, aut e ligno dolatum; (2) simulacrum e saxo vel ligno fabricatum, signum sculptile. *Ph.* delubrum, simulacrum; ξόανον Ἀθηνᾶς, Palladium, *Gl. V.* A ξέω.

Ξοανοποιΐα, ας, ἡ, simulacrorum sculptorum fabricatio. Ex ξόανον et ποιέω.

Ξοανουργία, ας, ἡ, *Ion.* ξοανουργίη, ης, ἡ, idem. Ex ἔργον.

Ξοΐς, ΐδος, ἡ, scalprum. A ξέω.

Ξουθόπτερος, ου, ὁ ϰ ἡ, flavas alas habens. Ex ξουθὸς et πτερόν.

Ξουθὸς,

Ξυθὸς, ἡ, ὸν, flavus, rufus; (2) argutus. A ξανθός.
Ξυάλη, ης, ἡ. Vide ξυήλη.
Ξυγγενής. Vide Συγγενής, et reliqua, ubi ξὺν pro σὺν, Attice.
Ξυγκάτθανεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Att. Ion. Æol.* et cum ν ἐφελκ. pro συγκατέθανε, a συγκαταθνήσκω pro συγκαταθανέω.
Ξυήλη, ης, ἡ, radula; (2) gladius Laconicus brevior, pugioni fere similis. A ξύω.
Ξυηρὸς, ρὰ, ρὸν, lævigatus, *V. L.*
Ξυλαλόη, ης, ἡ, lignum aloes. Ex ξύλον et ἀλόη.
Ξυλάριον, ου, τὸ, parvum lignum. Dim. a ξύλον
Ξυλεία, ας, ἡ, lignatio, lignorum collectio; (2) ipsa ligna collecta e lignantibus; materia, *Ph.* lignetum, *Gl. V.* (*Ern.*) A
Ξυλεύομαι, lignor, materior, ligna colligo. A
Ξυλεὺς, έως, ὁ, lignator, qui ligna colligit; (2) calo. A ξύλον.
Ξυληβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ligna exedit seu vorat. Ex ξύλον et βορά.
Ξυληγέω, ῶ, ligna veho, porto, conveho. A
Ξυληγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui ligna vehit, lignator, ligna bajulans. Ex ἄγω.
Ξυλήριον, ου, τὸ, Etym. Dim. a ξύλον. Vide ξυλάριον.
Ξυλήφιον, ου, τὸ, parvum lignum; (2) assula; (3) tabella, Dim. Ab eod.
Ξυλία, ας, ἡ, lignatio, *Gl. V.* A ξυλεία.
Ξυλίζομαι, fut. ίσομαι, lignor, ligna colligo. A ξύλον.
Ξυλικὸς, ἡ, ὸν, ligneus, e ligno; ξυλικὸς, lignarius, *Gl. V.* ξυλικὴ ὕλη, silva, *Gl. V.*
Ξύλινος, ίνη, ινον, ligneus. A ξύλον.
Ξυλισμὸς, οῦ, ὁ, lignatio. A ξυλίζομαι.
Ξυλίτης, ου, ὁ, piscis quidam, *Hes.* fortassis a lignea duritie. A ξύλον.
Ξυλοβάλσαμον, ου, τὸ, lignum balsami, seu quod e balsamo cæditur, ut sarmenta surculi, vel ipse frutex.
Ξυλογλύφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ligna scalpit vel sculpit. Ex ξύλον et γλύφω.
Ξυλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ligni formam habet. Ex ξύλον et εἶδος.
Ξυλοθήκη, ης, ἡ, repositorium lignorum. *Gl. V.* lignarium.
Ξυλοκανθήλια, ων, τὰ, clitellæ, *Gl. V.*
Ξυλοκάνθηλον, clitellæ, *Gl. V.*
Ξυλοκασσία, ας, ἡ, cassia lignea, sive crassior.
Ξυλοκέρατα, ων, τὰ, siliquæ; (2) arboris ceratoniæ siliquæ. Ex ξύλον et κέρας.
Ξυλοκιννάμωμον, ου, τὸ, lignum cinnamomi.
Ξυλοκόκκα, τὰ, interna siliquarum grana, a lignoso cortice illa vestiente. A κόκκος.
Ξυλοκόλλα, ης, ἡ, gluten, quo ligna conglutinantur.
Ξυλοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, fuste cædo; fustigo, *Gl. V.*
Ξυλοκοπία, ας, ἡ, ipsa actio cædendi fustibus, fustuarium. A
Ξυλοκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ligna cædit; lignarius, *Gl. V.* ad ligna cædenda aptus; (2) fuste cædens, *Gl. V.* fustiarius; (3) avis rostro arbores tundens, *Aristot.* A κόπτω.
Ξυλολυχνοῦχος, ου, ὁ, candelabrum ligneum.
Ξυλομανέω, ῶ, insanio gignendis sarculis, silvesco. Ex ξύλον et μαίνομαι.
Ξυλομάχαιρα, ἡ, ensis ligneus, *Poll.*
Ξυλομιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lignum habens permistum, ligno permistus. Ex μίγνυμι.
ΞΥ'ΛΟΝ, ου, τὸ, lignum, tignum, *Ph.* ξύλα, ligna fabricaria, *Gl. V.* (2) ξύλον, fustis, *Ph.* ξύλα, fustes, *Ph.* (3) de variis rebus e ligno factis, ut (1) de mensa trapezitæ; (2) de furca, cruce; (3) pedica lignea; (4) de materia lignea ædificantium; (5) arbore, per Heb. A ξύω, *Ern.*
Ξυλοπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lignis compactus, *Suid.* Ex ξύλον et πήγνυμι.
Ξυλοπέδη, ης, ἡ, nervus, *Gl. V.* et ξυλοπέδην, nervos, *Ph.* Ex ξύλον et πέδη.
Ξυλόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, ligneum habens pedem.
Ξυλοπώλης, ου, ὁ, lignarius, *Gl. V.* lignorum negociator. Ex ξύλον et πωλέω.
Ξυλόστεγος, ον, ligno tectus, structus. A στέγη.
Ξυλοτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ligna secans; (2) lignis secandis aptus. Ex ξύλον et τέμνω.
Ξυλοτρώκτης, ου, ὁ ϗ ἡ, ligna rodens. Ex τρώγω.
Ξυλουργέω, ῶ, faber lignarius sum:
Ξυλουργία, ας, ἡ, lignorum fabricatio:
Ξυλουργικὸς, ἡ, ὸν, ad fabrum lignarium pertinens. A
Ξυλουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, faber lignarius, materiarius. Ex ξύλον et ἔργον.
Ξυλοῦσθαι. Vide ξυλόω.
Ξυλοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ligna exedit seu vorat.
Ξυλοφανὴς, ὲς, lignum habens nudum; τὸ ξυλοφανὲς est locus ædificii, ubi lignea materia non est tecta calce, &c. ut ignis incidere in lignum possit. Ex ξύλον et φαίνομαι, *Ern.*
Ξυλοφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ligna corrumpit. Ἔστι δέ τι σκωλήκιον, ὃ καλεῖται ξυλοφθόρον, *Aristot.* Ex ξύλον et φθείρω.
Ξυλοφορέω, ῶ, fut. ήσω, ligna bajulo seu porto; (2) fustem seu baculum gesto.
Ξυλοφορία, ας, ἡ, lignorum portatio, deportatio, virgæ gestatio.
Ξυλοφόριος, ου, ὁ ϗ ἡ, ut ξυλοφόριος ἑορτὴ, festum Judæorum, in quo ligna seu rami arborum gestantur, festum τῶν σκηνῶν, *apud Jos.* A
Ξυλοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ligna fert, qui ligna bajulat, calo. Ex ξύλον et φέρω.
Ξυλοφορτηγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ξυλόφρακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, lignis munitus, lignis septus.
Ξυλοχάρτια, τὰ, chartæ ligneæ libri, codices, pugillares, tabulæ, *Eust.* Ex ξύλον et χάρτης.
Ξυλοχίζομαι, *Dor.* ξυλοχίσδομαι, ligna cædo. Ὅς τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδεται, *Theoc.* 5, 65. A
Ξύλοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, ligna habens, lignis seu arboribus consitus, arboribus densus; (2) *Subst.* silva, nemus; terra inculta, cubile feræ. Ξύλοχον κατεβοσκομενάων, *Il.* 5, 162. Ex ξύλον et ἔχω.
Ξυλόω, fut. ώσω, in lignum verto seu muto; (2) contigno: pass. ξυλοῦσθαι, lignari. *Gl. V.* in lignum abire, lignum seu lignosum fieri; ἐξυλωμένος, perf. pass. part. contignatus. A ξύλον.
Ξυλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lignosus. Ab eod.
Ξυλὼν, ῶνος, ὁ, lignile. *Gl. V.* locus in quo ligna reponuntur.
Ξύλωσις, εως, ἡ, materiatio; (2) contignatio. A ξυλόω. Unde
Ξυλωτὴς, οῦ, ὁ, lignator, *e Gl. V.*
Ξυμ—Vide Συμ.
Ξυμβαίη, *contignat*, 3. sing. aor. 2. opt. act. *Att.* pro συμβαίη, a συμβαίνω.
Ξύμβλητο, *occurrebat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro συνεβέβλητο, a συμβάλλω.
Ξύμπαντας, *universos*, acc. plur. *Att.* pro σύμπαντας, a σύμπας.
Ξὺν, pro σὺν, *cum*, Att. et sic etiam in multis compositis a σὺν communi incipientibus.
Ξύναγον, *coegerunt*, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Att.* et *Ion.* pro συνῆγον, a συνάγω.
Ξυνάειδε, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro συνάειδε, a συναείδω, vel συνᾴδω.
Ξυνασχαλάω, compatior, *Æsch. Pr.* 162. Ex ξὺν seu σὺν, *cum*, et ἀσχαλάω, *mœreo.* Th. ἀσχάλλω.
Ξυναυλος, contubernalis. Θεία μανία ξυναυλος, *Soph. Aj.* 617.
Ξυνδεδέατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro συνδέδεντο, a συνδέω, *constringo.*
Ξυνδῆσαι, aor. 1. inf. act. *Att.* verbi ejusd.
Ξυνέηκε, 3. sing. aor. 1. vel perf. ind. act. *Att.* et *Ion.* pro συνῆκε, a συνίημι, *committo, intelligo.*
Ξύνεργε, *coercebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Att.* et *Ion.* pro συνεῖργε, a συνείργω.
Ξύνες, *intellige*, 2. sing. aor. 2. imperat. act. *Att.* pro σύνες, a συνίημι.
Ξυνετὰ, *intelligibilia*, acc. plur. neut. gen. *Att.* pro συνετὰ, a συνετός.
Ξυνῇ, *adv.* communiter. A ξυνός. Unde
Ξυνήϊος, communis; ξυνήϊα, communia.
Ξυνήονες, *participes*, nom. plur. a
Ξυνήων, ονος, ὁ ϗ ἡ, communis, *apud Nonn.* et *Pind.* (2) particeps, *apud Hesiod.*
Ξυνίασι, *coeunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Att.* et *Ion.* pro συνίασι, a σύνειμι.
Ξυνίεν, *intelligebant*, 3. plur. imperf. ind. act. *Att.* et *per contr.* pro συνίεον, a verbo inusit. συνιέω, *Il.* 1, 273.
Ξυνιόντων, *confligentium*, gen. plur. præs. part. act. *Att.* pro συνιόντων, a σύνειμι.
Ξυννενεφυῖαν, acc. sing. part. perf. act. *Att.* al. med. f. g. pro συννενεφυῖαν, a συννέφω, *obnubilo.*
Ξυνοδοτὴρ, ὁ, communitatis dator, *Poll.*
Ξυνοίσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. *Att.* pro συνοίσει, a verbo συνοίω, pro συμφέρω.
Ξυνομήλικα, *æqualem*, acc. sing. *Att.* pro συνομήλικα, a συνομῆλιξ.
ΞΥΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, communis.
Ξυνόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, communia sapiens, *Ep.* A ξυνὸς et φρήν.
Ξυνοχαρὴς, ὲς, communitate gaudens, *Ep.* A χαίρω.
Ξυνόω, ῶ, fut. ώσω, conjungo, consocio; (2) communico, *Nonn.* A ξυνός.
Ξυνωθέω, compello. Πόθι ξυνέωσαν ἄελλαι ἡμέας; *Apoll. Rhod.* 4, 1251.
Ξυνὼν, *familiaris, discipulus*, præs. part. *Att.* pro συνὼν, a σύνειμι.
Ξυόεις, όεσσα, όεν, radendo seu scalpendo politus, *Hes.* ubi ξυόεσσαν. A ξύω.
Ξυομένης, gen. sing. præs. part. pass. f. g. a verbo ξύω, *rado.*
Ξυράφιον, ου, τὸ, novacula, *Gl. V.* Dim. a ξυρόν.
Ξυράω, ῶ, fut. ήσω, rado, novacula rado, ad cutem tondeo; ξυρῶμαι, rador; *med.* radendum curo; ἐξυρημένος, tonsus. Ἐξύρησαν αὐτὸν, *Gen.* 41, 14. Ἵνα ξυρήσωνται τὴν κεφαλὴν, *Act.* 21, 24. A ξέω.
Ξυρέω, fut. ήσω, rado; glubo, *Gl. V.* et ξυροῦμαι, rador. Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινὰ, *Soph. Aj.* 797.
Ξυρήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, rasilis; (2) tonsura opus habens; (3) rasus. (3) κουρᾷ ξυρήκει, cæsarie rasa, *Eurip. Alc.* 429, et *Troad.* 141. Κάρα ξυρηκὲς ἔχουσαν, *Id. Phœn.* 375. A ξυράω.
Ξυρήσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ab eod.
Ξύρησις, εως, ἡ, rasura quæ novacula fit, tonsura ad cutem. Ab eod.
Ξυρίας, ου, ὁ, ad cutem tonsus. A ξυρός.
Ξύριον, τὸ, novacula, *V. L.*
Ξυρὶς, ίδος, ἡ. Vide ξειρίς.
Ξυροδόκη, ης, ἡ, theca recipiendis novaculis, *Aristoph.* Ex ξυρὸν et δέχομαι.
Ξυροδόχη, ης, ἡ, idem. Ex iisd.
Ξυροθήκη, ης, ἡ, idem.
Ξύρομαι, rador, vel me novacula rado; ξυράμενος, tonsus, rasus, aor. 1. m. part. A
Ξυρὸν, οῦ, τὸ, novacula. A ξύω.
Ξυρὸς, acutus, *Hes.* Ab eod.
Ξυρὸς, οῦ, ὁ, novacula. Ab eod.
Ξυροφορέω, ῶ, fut. ήσω, novaculam gesto. Ex ξυρὸν et φέρω.
Ξυσθέντας, *rasos*, acc. plur. aor. 1. part. pass. verbi ξύω, *rado.*
Ξύσιλος, ου, ὁ, xysilus, aridus et pruriginosus senex, *Sophron. in Mimis.* A ξύω.
Ξύσις, εως, ἡ, rasura, scarificatio; (2) pruritus excitatio. Ab eod.
Ξύσμα, ατος, τὸ, ramentum, radendo detractum; (2) rasura et litura, quum scriptura corrigitur; ξύσματα, strigmenta, *Gl. V.* Ab eod.
Ξυσμάτιον, ου, τὸ, ramentum. Dim. præc.
Ξυσματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ramentis similis, ramentosus. A ξύω.
Ξυσμὴ, ῆς, ἡ, *Eustath.* sine expositione. *Ph.* ξύσμαι, ramenta. Ab eod.
Ξυσμὸς, οῦ, ὁ, pruritus. Ab eod.
Ξυστὴρ, ῆρος, ὁ, rasor, scalptor; (2) scalprum chirurgicum; scalprum lapicidarum. *Gl. V.* rasorium, ralla, radula; (3) collyrii genus; (4) auris pars. Ab eod. Hinc
Ξυστήριον, ου, τὸ, scalprum, scalpellus.
Ξυστικὸς, ἡ, ὸν, athleta qui in xysto se exercet; (2) radendi vel distringendi vim habens. A ξυστός.

Ξυςὶς, ἴδος, ἡ, strigilis, cujus usus in balneis, palæstra, et gymnasiis; (2) ξυςὶς vel ξύςις, vestis subtilis, crocota, quam aurigæ in pompa gestabant; tunica talaris; indumentum, insigne regum, equitum, tragœdorum, etiam mulierum illustrium, incerti coloris. A ξύω.

Ξυςοβόλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hastam jaculans. Ex ξυςὸν et βάλλω.

Ξυςὸν, ȣ̃, τὸ, hastile radendo politum et ferro præfixum; parvum hastile, hasta parva, spiculum; (2) locus in quo exercentur athletæ. (1) ȣ̃τησε ξυςῷ χαλκήρεϊ, *Il.* 4, 469. A ξύω.

Ξυςὸς, ἡ, ὸν, rasus, politus. *Gl. V.* ξυςὸς, rasus, spiculum. Ab eod.

Ξυςὸς, ȣ̃, ὁ, xystus, locus tectus in quo exercentur athletæ. Ab eod.

Ξυςοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui gestat hastile vel spiculum. A ξυςὸν et φέρω.

Ξύςρα, ας, ἡ, strigilis, radula, *Gl. V.* A ξύω.

Ξυςρὶς, ίδος, ἡ, strigilis, *Hes.* Ab eod.

Ξυςρολήκυθος, ȣ, ὁ, qui strigilem et lecythum fert in balneum aut gymnasium.

Ξύςρον, ȣ, τὸ, pala ferrea ad everrendum et complanandum. A ξύω.

Ξυςροποιὸς, ȣ̃, ὁ, strigilarius. *Gl. V.* qui strigiles conficit. Ex ξύςρα et ποιέω.

Ξυςρωτὸς, rasilis, de argenteis vasis, quæ argentum rasile dicuntur, cum non sunt cælata. *Ph.* ξυςρωτὰ, striata; quasi a ξυςρόω, a ξύςρον.

Ξύω, fut. ύσω, rado, scalpo, radendo seu scalpendo polio; et ξύομαι, rador; (2) prurio; ξύσασθαι, radere, aor. 1. inf. med. ἐξυσμένος, rasus, perf. pass. part. Ξυόμενοι πρὸς τὰ δένδρα, *Aristot.*, affricantes se arboribus. *Ubi observandus est maxime proprius vocis mediæ usus.*

O.

O Decima quinta litera Græcorum, quæ ὂ μικρὸν, sive o *parvum* dicitur, ad differentiam ab ω; (2) nota numeralis, quæ valet *septuaginta*, cum lineola infra opposita, ο, *septuaginta millia.*

Ὁ, ἡ, τὸ, *articulus præpositivus*, qui (1) notat certum quid et notum, cujusque jam facta mentio; (2) cum genit. positus, omissum παῖς, υἱὸς, ἀδελφὸς, μήτηρ, aut simile quidpiam innuit, v. gr. Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππȣ, *Alexander Philippi*, sc. *filius*; (3) cum adverbio pro adjectivo ponitur, v. gr. ὁ σήμερον, *hodiernus*, subintelligiturque fere participium verbi substantivi, ὢν, ȣ̃σα, ὄν· (4) cum participio idem est ac qui postpositivus cum verbo, v. gr. ὁ λέγων, pro ὃς λέγει, *qui legit*; ὁ τυπτόμενος, pro ὃς τύπτεται, *qui verberatur*; ὁ τύψας, pro ὃς ἔτυψε, *qui verberavit*; (5) cum μὲν et δὲ adhibetur in divisionibus, v. gr. ὁ μὲν γελᾷ, ὁ δὲ κλαίει, *hic* quidem ridet, *ille* vero plorat; (6) ponitur pro αὐτὸς, ἐκεῖνος, vel ȣ̃τος, *apud Poetas*; (7) usurpatur pro ὃς, *qui*; (8) sequentibus præpositionibus inservit periphrasi, ut οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα, *Plato*; οἱ περὶ αὐτὸν, *socii ejus*; οἱ περὶ Κῦρον, *Cyrus cum suis*; οἱ πρὸς αἵματος, *consanguinei*; (9) in genere neutro cum infinitivo, nominis, gerundii, vel supini loco ponitur, v. gr. τὸ ποιεῖν, *i. e.* ἡ ποίησις· καιρὸς τȣ̃ μάχεσθαι, *tempus pugnandi*; ἔξειμι πρὸς τὸ μάχεσθαι, exeo *pugnatum*, vel *ad pugnam*; (10) τȣ̃ idem est quandoque, quod τίνος, *cujus?* τȣ̃ autem quod τινὸς, *alicujus*; (11) τῇ exponitur *huc, illic, illac, ea ratione, ea parte, eo loco, ubi.*

Ὅ, *quod.* Vide infra ὃς, ἥ, ὅ.

Ὄα, ης, ἡ, sorbus, *arbor*; ὄα, τὰ, sorba, *fructus.*

Ὄα, ας, ἡ, pellis ovilla. Ab ὄϊα.

Ὠα, ȣ̃ς, vel ὤα, ας, ἡ, fimbria. Ab ᾠά.

Ὦα, *interjectio dolentis*, heu!

Ὄαρ, αρος, ἡ, uxor, conjux, et *in plur.* ὄαρες, ὀάρων, uxores, *Hes.* nuptiæ; ὄαροι etiam pro ὄαρες, *Metath.* pro ἄορ.

Ὀαρίζω, confabulor, colloquor. Ὄθι ἡ ὀάριζε γυναικὶ, *Il.* 6, 516. Ab ὄαρος. Hinc

Ὀάρισμα, ατος, τὸ, confabulatio, in primis amatoria.

Ὀαρισμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod.

Ὀαριςὴς, ȣ̃, ὁ, confabulator. Ab eod.

Ὀαριςὺς, ύος, ἡ, confabulatio, peculiariter maris cum fœmina secretior, πολέμȣ ὀαριςὺς, *Il.* 17, 228. Ab eod.

Ὀαρίων, pro ὠρίων, *Pind.*

Ὄαροι. Vide ὄαρ.

Ὀάροισιν, dat. plur. *Poet.* et cum ν ἐφελκ· ab

Ὄαρος, ȣ, ὁ, confabulatio, sermo.

Ὄβδην, ἐς ὄβδην, in conspectum, *apud Elym.* Ab ὄπτομαι, *video.*

Ὀβελαῖος, ut ὀβελαία ῥαφὴ, sutura cranii instar veru porrecta. Ab ὀβελός.

Ὀβελίας, ȣ, ὁ, ut ὀβελίας ἄρτος, panis veru tostus. Ab eod.

Ὀβελιαφόρος, ȣ, ὁ, qui panes veru tostos in Bacchi pompa humeris impositos ferebat. Ex ὀβελίας et φέρω.

Ὀβελιάω, pro ὀβελίζω, *Ath.*

Ὀβελίζω, fut. ίσω, obelo noto, expungo, reprobo ut spurium, aut vitiosum; ὠβελισμένος, obelo notatus, expunctus, perf. pass. part. Ab ὀβελός.

Ὀβελισκολύχνιον, ȣ, τὸ, lucerna obelisco præfixa. Ex ὀβελίσκος et λύχνος.

Ὀβελισκολύχνος, ȣ, ὁ, idem.

Ὀβελίσκος, ȣ, ὁ, veruculum, parvum veru; (2) lapis pyramidis gracilescentis formam habens, obeliscus; (3) lamina ensis; (4) subula. Dim. ab ὀβελός.

Ὀβελισμὸς, ȣ̃, ὁ, obeli appositio, notatio quæ fit obelo. Ab ὀβελίζω.

Ὀβελοῖσιν, dat. plur. *Poet.* et cum ν ἐφελκ· pro ὀβελοῖς, ab

ὈΒΕΛΟ'Σ, ȣ̃, ἡ, veru, verutum; (2) nota virgæ jacentis, qua loci scriptorum minus probi notabantur.

Ὀβολιαῖος, αία, αῖον, obolaris:

Ὀβολιμαῖος, αία, αῖον, idem. Ab ὀβολός.

Ὀβολιςικὴ, ἡ, ars fœneratoria, *Aristot.*

ὈΒΟΛΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, obolus, nummus sex chalcos, vel sextam etiam drachmæ partem apud Athenienses valens. *Gl. V.* nummus, assis, dupondium; (2) genus usuræ.

Ὀβολοςατέω, ῶ, fut. ήσω, fœneror; de turpi et sordido modo. Ab

Ὀβολοςάτης, ȣ, ὁ, fœnerator sordidus, tocullio.

Ὀβολοςάτις, fœneratrix, *Æsch. Socr.* 3, 9. Ex ὀβολὸς et ςατός.

Ὀβολοςατικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars fœneratoria. A præc.

ὌΒΡΙΑ, et ὀβρίκαλα, ων, τὰ, leonum, vel luporum, item erinaceorum et similium animalium catuli, *Eust. in Odyss.* 1; *Æschyl. Agam.* 147.

Ὀβριμόγυιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, validos artus habens, validus, robustus. Ex ὄβριμος et γυῖον.

Ὀβριμοεργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, ingentia et fortia facinora patrans. Ex ὄβριμος et ἔργον.

Ὀβριμόθυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, animo violento præditus, magnanimus.

Ὀβριμοπάτηρ, fortem patrem habens, *Hes.*

Ὀβριμοπάτρη, ης, ἡ, forti patre nata. Ab

Ὀβριμόπατρος, ȣ, ὁ, forti patre natus. Ab

ὌΒΡΙΜΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fortis, robustus, validus, prævalidus; (2) impetuosus; (3) violentus. Vide *Ern.*

Ὀβριμὼ, ἡ, Proserpina, *Lyc.*

ὌΒΡΥΖΟΝ χρυσίον, ȣ, τὸ, aurum obryzum, *i. e.* purum e crebra coctione.

Ὀγάςριος, pro ὁμογάςριος, *Sch. Lycophr.* Ex ὁμȣ̃ et γαςήρ.

Ὀγδοαδικὸς, ἡ, ὸν, octonarius. Ab ὀγδοάς.

Ὀγδοαῖος, αία, αῖον, qui est octo dierum; (2) qui octavo die aliquid facit; (3) cui octavo die aliquid contingit. Ab ὄγδοος.

Ὀγδοὰς, άδος, ἡ, numerus octonarius. Ab eod.

Ὀγδόατος, άτη, ατον, *Poet.* pro ὄγδοος, octavus.

Ὀγδοήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, octoginta. Ab ὄγδοος.

Ὀγδοηκονταέτης, et ὀγδοηκοντούτης, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui octoginta annorum est, octogenarius. Ex ὀγδοήκοντα et ἔτος, *annus.*

Ὀγδοηκοντάπηχυς, υ, octoginta cubitos æquans.

Ὀγδοηκοντατέσσαρες, ων, οἱ ϗ αἱ, octoginta quatuor.

Ὀγδοηκοςαῖος, α, ον, qui octogesima die fit, venit, &c. Ab

Ὀγδοηκοςὸς, ἡ, ὸν, octogesimus. Ab

Ὄγδοος, όη, οον, octavus. Ab ὀκτώ. Hinc

Ὀγδώκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, octoginta.

Ὅγε, ἥγε, τόγε, hic, hæc, hoc; (2) is, ea, id; ille, illa, illud.

Ὄγκα, ης, ἡ, Onca; cognomen Minervæ. *Vox Phœnicia.*

Ὀγκαῖαι πύλαι, Oncææ portæ, una e septem portis Thebanorum. A præc.

ὈΓΚΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, fut. ήσομαι, rudo, quod asinorum proprium est; ὀγκώμενος, rudens, *Aristot.*

Ὄγκη, ης, ἡ, angulus seu uncus; (2) magnitudo, amplitudo, *Hes.*

Ὀγκηθμὸς, ȣ̃, ὁ, ruditus, rugitus:

Ὄγκημα, ατος, τὸ, rugitus, *Gl. V.* Ab ὀγκάομαι.

Ὀγκηρὸς, ρὰ, ρὸν, tumidus, magnæ molis; (2) fastuosus. Ab ὄγκος.

Ὀγκηςὴς, ȣ̃, ὁ, qui rudit, asinus. Ab ὀγκάομαι.

Ὄγκινος, ȣ, ὁ, uncinus, hamus, uncus. Ab ὄγκος.

Ὄγκιον, vel ὀγκίον, ȣ, τὸ, vas in quo aliquid reponitur; spiculorum vel sagittarum receptaculum. Ab eod.

Ὄγκις, ἡ, idem quod ὄγκος, *V. L.*

Ὀγκολογέω, ῶ, cum fastu dico, tumide dico, *Hes.* ὀγκολογῆσαι est γογγύσαι, murmurare. Ex ὄγκος et λόγος, *sermo.*

Ὀγκοποιέω, ῶ, tumefacio, *Gl. V.*

ὌΓΚΟΣ, ȣ, ὁ, tumor; (2) moles, massa, strues, gleba terræ; (3) eminentia, prominentia; (4) uncus; (5) spiculum; (6) pondus, onus; (7) tumor, i. e. fastus, animus elatus; (8) gravitas, amplitudo, majestas, nominatim orationis. (5) ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκȣς ἐκτὸς ἐόντας, *Il.* 4, 151. Vide νεῦρον. Βραχεῖ ξὺν ὄγκῳ, brevi cum negotio, *Soph. Œd. Col.* 1341. Οὐκ ὄγκȣ πλέων, nec plenum negotii, *Id. Ibid.* 1162. (8) ὄγκον ὀνόματος τρέφειν μητρῴον, decoro matris nomine gloriari, *Soph. Trach.* 817. Ὄγκον αἴρειν, fastum concipere. Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδένα, nec fastu intumescas, *Id. Aj.* 129.

Ὀγκόω, ῶ, fut. ώσω, tumidum reddo, tumefacio, effero, inflo; (2) amplifico; ὀγκȣ̃μαι, ȣ̃μαι, turgeo, *Gl. V.* ὀγκωσόμεσθα, pro ὀγκωσόμεθα, 1. pl. f. 1. med. turgebimus fastu; part. perf. pass. ὠγκωμένος, inflatus. Ὡς εἰ μὲν ȣ̓κέτ' ἐςιν, ὀγκωθῇ τάφῳ, *Eur. Ion.* 389. Ὦ δόξα μυρίοισι δὴ βροτῶν ȣ̓δὲν γεγῶσι, βίοτον ὤγκωσας μέγαν, vitam fastu extulisti, *Eurip. Andr.* 319. Ab ὄγκος.

Ὀγκύλλομαι, efferor, turgeo. Ab eod.

Ὀγκύλος, ȣ, ὁ, tumidus, inflatus, superbus, *Hes.* Ab eod.

Ὀγκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem; ϗ ἐςιν ὀγκωδέςερον ἢ βȣ̃ς, *Aristot.* Ab eod.

Ὄγκωμα, τὸ, tumor; (2) superbia:

Ὄγκωσις, εως, ἡ, idem. Ab ὀγκόω.

Ὀγκωτὸς, ἡ, ὸν, tumefactus, elatus, magna mole adsurgens. Ab eod.

Ὀγμεύω, sulcum duco. Ab

ὈΓΜΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, sulcus aratro factus; (2) linea a messoribus facta, quum scilicet manipulos vel demessa secundum lineam disponunt; (3) plantæ ordine dispositæ; (4) series, ordo; (5) via.

Ὄγμιος, ȣ, ὁ, epith. Herculis, ap. Gallos.

Ὀγχέω, aggero, *Lyc.* ubi al. ὀχμήσει vel ὀχμήσει, al. οἰχήσει, al. ὀχχήσει, al. ὀγθήσει, *Scal.* ὀγχώσει.

ὌΓΧΝΗ, ης, ἡ, pirus, arbor; et pirum, fructus.

Ὀδαγμὸς, ȣ̃, ὁ, morsus tenax. Ab ὀδάζω.

Ὀδαῖος, αία, αῖον, vendibilis, *Hes.* (2) ad iter conficiendum necessarius, vel idoneus; ὀδαῖον, viaticum, *Hes. Suid. Od.* 9, 163. Ab ὁδός.

Ὀδακτάζω, morsico, modeo, *Apollon. Rhod.* 4, 1608. Ab

Ὀδὰξ, *adv.* mordicus. Ab ὀδούς.

Ὀδαξάομαι, idem quod

Ὀδαξέω, ῶ, fut. ήσω, doleo ex morsu dentibus facto; ὀδαξέομαι, οῦμαι· ὀδαξώμενος, qui mordetur, *Xen.* Ab ὀδάξ. Hinc

Ὀδαξησμὸς, οῦ, ὁ, prurigo mordax.

Ὀδαξισμὸς, οῦ, ὁ, idem; quod ab ὀδαξίζομαι.

Ὀδαξιστικὸς, ή, όν, pruriginem movens. Ab eod.

Ὀδάξω, et ὀδάξομαι, mordeo, arrodo; imp. ὤδαξον, pruriebam; ὀδάξεσθαι, morderi, inf. Ab ὀδάξ. Unde

Ὀδαξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruritum movens.

Ὀδάω, ῶ, seu ὀδέω, f. ήσω, viatico instruo; (2) vendo, venundo. Εἴ τίς θέλει βορὰν ὀδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις; *Eur. Cyc.* 97. Βίοτα τρίβον ὀδεύειν, *Anac.* 24, 2. Ab ὁδός.

Ὅδε, ἥδε, τόδε, hic, ille, ipse. Hinc μέχρι τοῦδε, huc usque, ad hoc usque tempus; τῇδε, hac, huc, hoc modo, hac ratione, hic, hoc in loco, istic.

Ὀδεία, ας, ἡ, profectio, iter. Ab ὁδός.

Ὀδελὸς, οῦ, ὁ, *Dorice* pro ὀβελὸς, veru, *apud Aristoph.* At *ap. Nic.* pro ὀβολός.

Ὅδευμα, ατος, τὸ, iter, profectio:

Ὀδεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, meabilis, pervius, per quem iter fit:

Ὀδευτὴς, οῦ, ὁ, viator, ambulator. Ab

Ὀδεύω, f. εύσω, iter facio, proficiscor, ambulo, eo. Ἔνθ' ἱερατεινότατος ποταμῶν Ἀλφειὸν ὀδεύει, *Dion. Per.* 409. Ab ὁδός.

Ὀδέω, ῶ· vid. ὀδάω.

Ὀδήγει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro ὀδήγεε, ab

Ὀδηγέω, ῶ, fut. ήσω, dux itineris sum; duco, dirigo, deduco, *Gl. V.* Δίδου δ' ἐμὴν σὴν χεῖρ', ὀδηγήσω δ' ἐγώ, *Eur. Her. Fur.* 1408. Τυφλὸν ὀδήγει, *Phocyl.* 22. Ab ὀδηγός. Hinc

Ὀδηγήσει, 3. sing. f. 1. ind. act.

Ὀδηγητὴρ, ῆρος, et ὀδηγητὴς, οῦ, dux viæ.

Ὀδηγητικὸς, ή, όν, ad viam monstrandam aptus.

Ὀδηγία, ας, ἡ, deductio per viam, monstratio viæ. Ab

Ὀδηγὸς, οῦ, ὁ, dux viæ seu itineris, ductor, prævius, *Gl. V.* Ex ὁδὸς et ἄγω.

Ὅδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, faustus seu auspicatus ad iter, *item* vialis, in via stans. Mercurii epith. Ab ὁδός.

Ὅδισμα, ατος, τὸ, via, iter, qu. ab ὀδίζω.

Ὀδίτης, ου, ὁ, viator. Ab eod.

Ὀδμαλέα, ων, τὰ, graveolentia, fœtida. Ab

Ὀδμὴ, ῆς, ἡ, odor. Ab ὄζω. Hinc

Ὀδμήεις, ήεσσα, ῆεν, olidus, odorus, fragrans.

Ὄδμηνος, ου, ὁ, idem, *Hes.* Ab eod.

Ὀδμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem, et ab eod.

Ὀδοιδοκέω, ῶ, viatores excipio, vias insideo, latrocinor. Ab

Ὀδοιδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, vias insidens et viatores intercipiens, viarum incessor, latro. Ex ὁδὸς et δέχομαι, vel δοκάω.

Ὀδοιπλανέω, ῶ, erro, pererro. Ab

Ὀδοιπλανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in via errans, al. pedes. Ex ὁδὸς et πλανάω.

Ὀδοιποιέω, ῶ, f. ήσω, viam facio, viam munio; iter facio, *Gl. V.*

Ὀδοιπορέω, ῶ, fut. ήσω, iter facio; meo, *Gl. V. Act.* 10, 9. incedo. Κἄπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις (ἂν), et summis digitulis incederes, *Soph. Aj.* 1230. Ab ὀδοιπόρος.

Ὀδοιπορία, ας, ἡ, profectio; iter, expeditio, *Gl. V.* Ab eod.

Ὀδοιπορικὸς, ή, όν, ad iter pertinens; viatorius, *Gl. V.* τὸ ὀδοιπορικὸν, οῦ, viaticum; (2) itinerarium, *Gl. V.* Ab eod.

Ὀδοιπορικῶς, *adv.* iter facientium modo.

Ὀδοιπόριον, ου, τὸ, merces, quæ datur viæ duci, seu comiti; convivium, quod itineris comitibus præbetur. Ab

Ὀδοιπόρος, ου, ὁ, viator; (2) comes. Ex ὁδὸς et πείρω.

Ὀδόμετρος, ὁ, epith. cursoris insignis.

Ὀδοντάγρα, ας, ἡ, instrumentum chirurgicum, quo evelluntur dentes, forceps; forfex dentalis, *Gl. V.* forfex dentaria, *Ph.* Ex ὀδοὺς et ἄγρα.

Ὀδονταγωγὸν, οῦ, τὸ, idem. Ex ὀδοὺς et ἄγω.

Ὀδονταλγέω, ῶ, dentibus doleo. Ex ὀδοὺς et ἀλγέω.

Ὀδονταλγία, ας, ἡ, dentium dolor. Ex ἄλγος.

Ὀδόντεσσι, dat. plur. *Ion.* pro ὀδοῦσι, ab ὀδοὺς, *dens.*

Ὀδοντίασις, εως, ἡ, dentitio, dentis extra gingivam eruptio. Ab

Ὀδοντιάω, ῶ, fut. άσω, dentio. Ab ὀδούς.

Ὀδοντίδης, ου, ὁ, fœnum fruticosum, &c. *Gorr.*

Ὀδοντισμὸς, οῦ, ὁ, modus quidam canendi tibiis, qu. ab ὀδοντίζω.

Ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentiscalpium. Ex ὀδοὺς et γλύφω.

Ὀδοντόγλυφον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Ὀδοντοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dentis formam habens. Ex ὀδοὺς et εἶδος.

Ὀδοντομάχης, ου, ὁ, dentibus pugnans. Ex ὀδοὺς et μάχομαι.

Ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, instrumentum ad radendos dentes exesos. Ex ὀδοὺς et ξέω, *rado, polio.*

Ὀδοντοποιέω, dentio.

Ὀδοντὸς, ή, όν, dentatus. Ab ὀδούς. (Sed rectius ὀδοντωτὸς, ab ὀδοντόω.)

Ὀδοντόσμηγμα, ατος, τὸ, dentifricium, *Ph.*

Ὀδοντότριμμα, ατος, τὸ, idem, *Ph.*

Ὀδοντοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dentes edens.

Ὀδοντοφυέω, ῶ, f. ήσω, dentio; τὰ δὲ παιδία ἑβδόμῳ μηνὶ ἄρχονται ὀδοντοφυεῖν, *Aristot.* Ab

Ὀδοντοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dentes producens; (2) e dente vel dentibus prognatus. (2) τὰν ἀπὸ θηροτρόφου δράκοντος γένναν ὀδοντοφυῆ, *Eurip. Phœn.* 827. Ex ὀδοὺς et φύω. Hinc

Ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, dentitio.

Ὀδοντόω, ῶ, f. ώσω, dentibus instruo seu munio, dentatum reddo; ὠδοντωμένος, perf. pass. part. dentatus; invenitur et ὀδοντωμένος, *ap. Poll. in Vett. Ed.* et *Gl. V.* ὀδοντωμένον, dentale. Ab ὀδούς. Hinc

Ὀδοντωτὸς, ή, όν, dentatus, denticulatus.

Ὀδοποιέω, ῶ, f. ήσω, viam facio, viam munio; (2) transitum præsto; (3) *metaph.* aditum præbeo, viam sterno; (4) ad methodum redigo; (5) progredior, promoveo, proficio. (1) ὠδοπεποιημένος χῶρος, locus planus, locus manu factus planus, *Arrian. Hist. Alex.* 3, 13. Τὸ ὕδωρ, τά τε χωρία ἐλυμήνατο, καὶ μᾶλλον ὠδοποιεῖ, *Dem.* Ab ὀδοποιός. Hinc

Ὀδοποίησις, εως, ἡ, viarum munitio; (2) munus vias sternendi; (3) patefactio, aditus.

Ὀδοποιητικὸς, ή, όν, qui viam facere, et aditum ad aliquid patefacere potest.

Ὀδοποιΐα, ας, ἡ, viarum munitio, ipsa actio muniendi seu sternendi vias. Ab

Ὀδοποιὸς, οῦ, ὁ, qui viam facit, munit, seu sternit. Ex ὁδὸς et ποιέω.

ὉΔΟ'Σ, οῦ, ἡ, via, iter; (2) via, ratio, methodus, secta, religio; (3) viæ auxilium; (4) insidiæ, quæ juxta viam struuntur: *apud Hom.* ὁδὸς ἐπί τινα, insidiæ adversus aliquem; ὁδοῦ πάρεργον, obiter, *Gl. V.* (5) expeditio. (5) Πειρίθῳ ἑσπόμενον κοινὴν ὁδὸν, *Apoll. Rhod.* 1, 103. (2) τῆσδε τῆς ὁδοῦ, ob hoc studium, *Soph. Œd. Tyr.* 1478.

Ὀδὸς, οῦ, ὁ, *cum spiritu tenui,* limen. Χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδὸς, *Soph. Œd. Col.* 57. Ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὀδὸν, *Id. Ibid.* 1590.

Ὀδοσκοπέω, ῶ, fut. ήσω, vias observo.

Ὀδοστατέω, ῶ, vias custodio, obsisto. Ab

Ὀδοστάτης, ου, ὁ, viarum custos, stationarius. Ex ὁδὸς et ἵστημι, sisto.

Ὀδοστρωσία, ας, ἡ, viarum stratura; (2) munus struendi vias. Ex ὁδὸς et στρωννύω, *sterno.*

Ὀδοῦν, præs. inf. act. *contr.* pro ὀδόειν, ab ὀδόω.

Ὀδουρὴς, εος, ὁ, item ὀδουρος, vel ὀδουρὸς, ου, ὁ, qui vias custodit; (2) latro; (3) comes viæ. (2) πῶς δῆθ' ὀδουρὸν οἷος ἐξέβης λαθών; *Soph. Fragm. Ægei.* Ex οὐρέω.

ὈΔΟΥ'Σ, όντος, ὁ, dens; etiam pro pistillo mortarii *ap. Nicand.*

Ὀδοφύλαξ, ακος, ὁ, viæ custos, qui viatores in via observat.

Ὀδόω, ῶ, duco, præeo, sum dux viæ; ὀδοῦμαι, ducor viam; ὀδοῦσθαι, per viam ire, *Hes.* Ab ὁδός.

Ὀδύζομαι, irascor, ut hinc sit aor. 1. ὠδύσσατο, iratus est. Βριάρεῳ δ' ὡς, πρῶτα πατὴρ, ὠδύσσατο θυμῷ, *Hes. Thesm.* 617.

Ὀδύναμα, ατος, τὸ, dolor. Ab ὀδυνάω.

Ὀδυναρὸν, acc. sing. *Dor.* pro ὀδυνηρόν.

Ὀδυνᾶσαι, *cruciaris,* 2. sing. præs. ind. pass. *contr.* pro ὀδυνάεσαι, ab

Ὀδυνάω, ῶ, dolore adficio; ango, *Gl. V.* ὀδυνάομαι, ῶμαι, crucior, dolore adficior. Ὀδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε, *Luc.* 2, 48. Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμαν, ὀδυνᾷ, *Eurip. Hipp.* 247. Τὰ τῆς ψυχῆς τραύματα—πολὺ μᾶλλον ὀδυνᾷ, *Achill. Tatius,* 1. Ab ὀδύνη.

Ὀδυνάων, gen. pl. *Æol.* pro ὀδυνῶν, ab

ὈΔΥ'ΝΗ, ης, ἡ dolor, anxietas, cruciatus. Δι' ὀδύνης βαίνειν, in dolore esse, dolore affici.

Ὀδυνηρὸς, ρά, ρὸν, dolorem adferens, acerbus, molestus, ærumnosus. A præc.

Ὀδυνηρῶς, *adv.* moleste, dolenter; τίκτει ὀδυνηρῶς, *Aristot.*

Ὀδυνήφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, dolorem sedans, mitigans, pellens, et quasi perimens. Ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων, *Il.* 5, 900. Ex ὀδύνη et φάω.

Ὀδυνοσπὰς, ᾶδος, ὁ, dolore convulsus. Ex ὀδύνη et σπάω, *convello.*

Ὀδυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dolens, dolorem adferens. Ab ὀδύνη.

Ὀδυνώμενοι, nom. plur. præs. part. pass. pro ὀδυναόμενοι, ab ὀδυνάω.

Ὀδύρεο, *luge,* 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ὀδύρεσο, ab ὀδύρομαι.

Ὄδυρμα, ατος, τὸ, lamentum.

Ὀδυρμὸς, οῦ, ὁ, lamentatio, ploratus, fletus. Ab

ὈΔΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, ploro, defleo, fleo, mœreo, lugeo. Ὀδυρομένα τὸν εὐνέταν, *Eur. Med.* 159. Τὴν πενίαν τινὸς, *Isocr.*

Ὀδυρτικὸς, ή, όν, proclivis ad lamenta et lacrymas, querulus; (2) flebilis, lacrymosus, lamentabilis. A præc.

Ὀδυρτικῶς, *adv.* cum lamentatione et querula, flebiliter; *comp.* ὀδυρτικωτέρως, flebilius.

Ὀδυρτὸς, ή, όν, lamentis dignus, gemitibus prosequendus. Ab ὀδύρομαι.

Ὀδύσσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ὠδύσατο, ab ὀδύζομαι, vel

ὈΔΥ'ΣΣΩ, irascor, succenseo; supponendum cum f. 1. ὀδύσω, ut hinc sit ὠδύσσατο, 3. sing. a. 1. med. pro ὠδύσατο; item. pl. ὠδύσαντο, pro ὠδύσαντο. Μέγας ὠδύσατο Ζεὺς, *Il.* 18, 292. Πατὴρ ὠδύσατο θυμῷ, *Hesiod. Theog.* 617. Alii ὀδύζομαι supponunt, possit quoque ὀδύω pro radice assumi.

Ὄδωδε, *oluit,* 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ὦδε, ab ὄζω, *oleo.*

Ὀδωδὴ, ῆς, ἡ, odor, *Hes.* Ab ὄζω· unde

Ὀδώδει, *oluerat,* 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro ὤδει.

Ὀδώδυσαι, *iratus fuit.* 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro ὤδυσαι, ab ὀδύσσω.

Ὀδὼν, όντος, ὁ, dens, pro ὀδοὺς, *Ion. Eust.*

Ὀδωτὸς, ή, όν, qui transiri potest, viam habens; (2) facilis, expeditus. (2) ἐμοὶ μὲν οὐχ' ὀδωτὰ, obire quidem hæc non possum, *Soph. Œd. Col.* 495. Ab ὀδόω.

Ὄεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Æol.* pro οἶσι, ab ὄϊς.

Ὄζαι, ῶν, αἱ, pelles asinorum agrestium, *Suid.*

Ὄζαινα, ης, ἡ, narium ulcus, polypus; (2) piscis e polyporum genere. Ab ὄζω.

Ὀζαινικὸς, ή, όν, qui narium ulcere putrido seu polypo laborat. A præc.

Ὀζαινῖτις, ιδος, ἡ, ozænas redolens, graveolens. Ab eod.

Ὄζη, ης, ἡ, fœtor. Ab ὄζω.

Ὀζήσεις, *olebis,* 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi ὀζέω, *oleo.*

Ὀζοθήκη, ης, ἡ, oletum, cloaca. Ab ὄζη et θήκη.

Ὄζολις, ὁ, polypi species. Ab ὄζω.

Ὀζόομαι, οῦμαι, in materiam ramosam et nodosam convertor; ὠζωμένος, nodatus, ramosus, perf. part. Ab

ὌΖΟΣ, ου, ὁ, nodus arboris, ramus; *metaph.* ὄζος Ἄρηος, homo bellicosus, quasi Martis filius. Οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, *Il.* 1, 234.

Ὀζόστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui os fœtet. *Gl. V.* oriputidus. Ex ὄζη et στόμα, *os.*

Ὀζόχρωτος,

Ὀζόχρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, hircum olens. Ab ὄζω et χρὼς, cutis.

Ὄζυγες, pro ὁμόζυγες, Poet.

ΟΖΩ, Dor. ὄσδω, fut. ὀζήσω, perf. ὄδωδα, oleo, odorem spiro, fœteo; ὄζει, Gl. V. ὀζόμενος, putidus, Ph. part. perf. ὀδωδὼς, olens. Ἤδη γὰρ ὄζειν πλειόνων ϗ μειζόνων πραγμάτων μοι δοκεῖ, præsagire, Aristoph. Lys. 620. Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, Theocr. 7, 143.

Ὀζώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ramosus, nodosus; (2) olidus, fœtidus. Ab ὄζος vel ὄζω.

Ὄη, ης, ἡ, sorbus, arbor. Idem quod ὄα.

Ὅθεν, adv. unde; (2) quamobrem, quocirca, quare. Ab ὅς.

Ὤθετο, curabat, 3. sing. imperf. indic. med. Ion. pro ὤθετο, ab ὄθομαι, curo.

Ὀθεύω, curo, rationem habeo. Ab ὄθη.

Ὀθέω, ῶ, idem et ab eod.

ΟΘΗ, ης, ἡ, cura, ratio, Hesych.

Ὅθι, adv. ubi. Ab ὅς.

Ὅθιπερ, adv. idem. Ex ὅθι et περ.

ΟΘΛΕΙΣ, ῶν, αἱ, plantæ quæ indicant aquam subesse ubi nascuntur.

Ὀθνεῖος, εία, εῖον, alienigena, externus, peregrinus. Ὀθνεῖος, ἤ σοι συγγενὴς γεγῶσά τις; Eurip. Alcest. 535. A νόθος, quasi per Metathesin pro νοθεῖος.

Ὀθνιότυμβος, ον, in extraneo solo sepultus, Man.

Ὄθομαι, curo, moveor. Ὅς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων, Il. 5, 405. Ab ὄθη.

ΟΘΟ'ΝΗ, ης, ἡ, linteum, tela linea; (2) quævis tela etiam non linea; mappa, Gl. V. (3) velum nauticum; carbasus, Gl. V. (4) indumentum linteum.

Ὀθονιακὸς, ἡ, ὸν, lintearius, Gl. V. A præc.

Ὀθόνινος, ίνη, ινον, linteus. Ab ὀθόνη.

Ὀθόνιον, ου, τὸ, linteolum, panniculus linteus; (2) linteolum, quo obligantur vulnera; (3) quo excipiuntur medicamenta. Dim. ab ὀθόνη.

Ὀθονιοπώλης, ου, ὁ, lintearius.

ΟΘΟ'ΝΝΑ, othonna, herba; (2) succus.

Ὀθονοποιὸς, ῦ, ὁ, linteo. Ex ὀθόνη et ποιέω.

Ὄθριξ, similis capilli, pl. ὄτριχες, qu. ὁμότριχες.

Ὀθροὸς, pro ὁμοθροὸς, Hes.

Οἴ ἐμὲ, heu mihi; οἴ ἐγὼ, οἴ μοι.

Οἷ, adv. quo; (2) ubi.

Οἴα, ας, ἡ, pellis ovilla; idem quod ὄα. (2) vicus, pagus. (2) ἠδ' οἴαι, Apoll. Rhod. 2, 139. Ab οἶς.

Οἰαδὸν, adv. solum, solummodo, ad modum solitarii. Ab οἶος.

Οἰακίζω, fut. ίσω, guberno vel rego navem; (2) rego simpliciter; (3) torqueo, converto, velut clavum. Ab οἴαξ. Unde

Οἰάκιον, ου, τὸ, gubernaculum navis, Eust.

Οἰάκισμα, ατος, gubernatio. Ph. regimen.

Οἰακιστὴς, ῦ, ὁ, gubernator, Suid.

Οἰακονόμος, ου, ὁ, gubernator, proprie clavi, navis; deinde simpliciter, ut rex, dominus. Ex οἴαξ et νέμω, guberno.

Οἰακοστροφέω, ῶ, gubernaculum manu verso, clavum teneo; (2) guberno, rego. Ab

Οἰακοστρόφος, ου, ὁ, qui clavum tenet, qui gubernaculum versat, gubernator. Ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον, Eurip. Med. 523. A seq. et στρέφω.

ΟΙ'ΑΞ, ακος, ὁ, proprie clavus, quo regitur gubernaculum; (2) gubernaculum ipsum, etiam metaph.

Οἰάτειος, ου, ὁ ϗ ἡ, ut οἰάτειον κρέας, caro ovilla, Suid. Ab οἶς.

Οἰάω, ῶ, solus seu solitarius sum, Hesych. ubi οἰῶντα, μονάζοντα. Ab οἶος.

Οἶβος, ὁ, pars optima in cervice tauri, Lucian. Lexiph. 3. et apud Pollucem.

Οἰγήσομαι, aperiar, f. 2. ind. pass. verbi

ΟΙ'ΓΩ, seu οἰγνύω, aperio, patefacio; aor. 1. ᾦιξε, aperuit, pud Hom. imperat. præs. οἶγε, aperi, Hesiod. οἴγνυμαι, aperior; imp. ᾠγνυντο, aperiebantur, Hom. οἰχθῇ, aor. 1. conj. 3. sing. Τῇσι θύρας ᾦιξε, Il. 6, 298. πύλας, Ib. 24, 446.

Οἰδαίνω, tumefacio, inflo; (2) tumeo; οἰδαίνομαι, tumefio, turgesco. Ab οἰδέω.

Οἰδαλέος, έα, έον, tumidus, turgidus, Gl. V. (2) humidus, Suid. Ab eod.

Οἰδάνω, tumefacio; οἰδάνομαι, tumefio, turgesco. Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον, Il. 9, 550. Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, Ib. 642.

Οἶδας, 2. sing. perf. ind. med. verbi εἴδω, scio.

Οἶδασθα, nosti, persona eadem, sed Æol. formata.

Οἴδατε, novistis, scitis, 2. plur. perf. ejusd.

Οἰδάω, ῶ, tumeo; οἰδῶντα, part. apud Plut.— nisi forte οἰδοῦντα ibi legendum.

ΟΙ'ΔΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, tumeo, turgeo; perf. ᾤδηκα· part. ᾠδηκὼς, tumidus, inflatus. Ὤδεε δὲ χρόα πάντα, Odyss. 5, 455.

Οἴδημα, ατος, τὸ, tumor. A præc.

Οἰδηματόεις, εσσα, εν, idem quod

Οἰδηματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, tumens, tumidus:

Οἴδησις, εως, ἡ, tumor, inflatio. Ab οἰδέω.

Οἰδίσκω, tumefacio; (2) intumesco. Ab eod.

Οἶδμα, ατος, τὸ, unda, fluctus maris, æstus; (2) pelagus, vastum maris æquor. Ab eod. Il. 21, 234.

Οἰδματόεις, pro οἰδηματόεις, Ath.

Οἴδνον, ου, τὸ, tuber terræ; οἴδνα, tubera, Suid. Scribitur et ὕδνον. Ab οἰδέω.

Οἰδοποιῶ, tumefacio, Gl. V. Ab

Οἶδος, tumor, Erot. in Lex. Hippocr.

Οἴεαι, putas, 2. sing. præs. ind. med. Ion. pro οἴεσαι, ab οἴομαι.

Οἰέανος, ου, ὁ ϗ ἡ, unam tantum vestem habens. Νήλιπος, οἰέανος, Apoll. Rhod. 3, 646. Περιβόλαιον dicebatur et erat gestamen Lacænarum. Vide Musgrav. ad Eur. Hecubam, 933. Ex οἶος et ἑανὸς, vestis.

Οἴει, pers. ead. cum οἴεαι, sed Att. pro οἴῃ.

Οἴειος, εία, ειον, et οἶεος, έη, ον, ovillus. Hinc οἰείη, et οἰῆ, ης, ἡ, scil. δορὰ, pellis ovilla. Ab οἶς.

Ὀΐεσσι, ovibus, dat. pl. Ion. pro ὄϊσι, ab ὄϊς.

Οἰέτης, ίος, ὁ ϗ ἡ, æqualis, qui ejusdem ætatis est, Il. 2, 765. Ex ὁμῶ et ἔτος, annus.

Ὀϊζυρῆ, dat. sing. Ion. pro ὀϊζυρᾷ, ab

Ὀϊζυρὸς, ρὰ, ρὸν, ærumnosus, calamitosus, miser, Il. 3, 417. Ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο, Ib. 3, 112. Ab

ΟΙ'ΖΥ'Σ, ύος, ἡ, ærumna, miseria, calamitas. Ab οἴ. Hinc

Ὀϊζύω, f. ύσω, ærumnas perfero, miser sum.

Οἴῃ, soli, dat. sing. f. g. Ion. pro οἴᾳ, ab οἶος.

Οἰηθῆναι, putasse, a. 1. inf. pass. verbi οἴομαι.

Οἰήϊον, gubernaculum; pl. οἰήϊα, gubernacula, Il. 19, 42. pro οἰήκιον, οἰάκιον.

Οἴηκα, acc. sing. Ion. pro οἴακα, ab οἴαξ, clavus.

Οἰηκίζειν, præs. inf. act. Ion. pro οἰακίζειν, a verbo οἰακίζω, gubernaculum rego.

Οἰηκοφόρος, ὁ, clavi glubernator, Synes. Ab οἴαξ et φέρω.

Οἵην, qualem, acc. sing. f. g. Ion. pro οἵαν, ab οἷος.

Οἴηξ, ηκος, ὁ, gubernaculum; οἴηκες, apud Hom. et annuli, per quos lora ducunt, Il. 24, 269. Pro οἴαξ.

Οἴημα, ατος, τὸ, id quod quis opinatur, opinio animo concepta; (2) existimatio de se nimis arrogans. Ab οἴομαι.

Οἰηματίας, ου, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, vana opinione elatus, fastu tumens. A præc.

Οἰημάτιον, ου, τὸ, arrogans opiniuncula de se. Dim. ab οἴημα.

Οἰήσεται, 3. sing. f. 1. ind. med. verbi οἴομαι.

Οἴησις, εως, ἡ, suspicio: ab eod. Ὦ τῆς γλυκείας οἰήσεως, Heliod. 3.

Οἰησίσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, falsa sapientiæ opinione inflatus. Ex οἴησις et σοφός.

Οἰησίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex οἴησις et φρὴν, mens.

Οἰητέον, adv. posit. putandum. Ab οἴομαι.

Οἰητὴς, ῦ, ὁ, opinator. Ab eod.

Οἰητὸν, opinabile, Ph. Ab eod.

Οἰΐα, ἡ, arbor eadem quæ οἴα.

Οἰΐδιον, ἡ, ovicula, agnicula. Dim. ab οἶς.

Οἶκα, perf. indic. med. verbi εἴκω, similis sum, pro vulg. ἔοικα.

Οἴκαδ', pro οἴκαδε, adv. domum. Ab οἶκος.

ΟΙ'ΚΑ'ΔΕΣ, ων, αἱ, ficus immaturæ, grossi Laconibus; Poll. Suid.

Οἴκαδις, Dor. pro οἴκαδε, adv. domum.

Οἰκανὸν, domesticum, Hes. Ab οἶκος.

Οἰκάριον, ου, τὸ, ædicula, cellula. Dim.

Οἴκασιν, 3. plur. perf. ind. med. cum. ν ἐφ[?]λκ· ab εἴκω.

Οἶκε, 3. sing. temporis et verbi ejusd.

Οἰκειακὸς, ἡ, ὸν, domesticus, familiaris, Gl. V. Suid. Ab οἰκεῖος.

Οἰκεῖον, τὸ, propinquitas, Thuc.

Οἰκειοπραγέω, ῶ, fut. ήσω, privata mea negotia ago. Ex οἰκεῖος et πράσσω.

Οἰκειοπραγία, ας, ἡ, cura suorum negotiorum, non alienorum. Ex iisd.

Οἰκεῖος, εία, εῖον, domesticus, privatus; (2) familiaris, necessarius, necessitudine conjunctus; (3) propinquus, cognatus, adfinis; (4) aptus, accommodatus. Ab οἶκος.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, usus domesticus et consuetudo, familiaritas, amicitia; (2) propinquitas, cognatio, affinitas. A præc.

Οἰκειοφώνως, adv. sua voce, suis verbis, R. Ex οἶκος et φωνή.

Οἰκειόω, ῶ, f. ώσω, familiarem reddo, concilio; (2) adscisco, accommodo, concilio; (3) concilio, adjungo; (4) mihi vindico, meum esse contendo; οἰκειοῦμαι, familiaris reddor, adjungor, concilior. Οἰκειώσατο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας, Plut. Τὴν γὰρ Ἀσίην καὶ τὰ ἐνοικέοντα ἔθνεα βάρβαρα οἰκειεῦνται οἱ Πέρσαι, Persæ sibi vindicant, Herodot. 1, 4. Τέτων γὰρ ἂν τὴν ἐξεύρεσιν ἐκ οἰκηιεῦνται Λυδοὶ, Lydi, Id. 1, 94. Ab οἰκεῖος.

Οἰκειέτωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. contr. pro οἰκειέτωσαν, ab οἰκέω, habito.

Οἰκείωμα, ατος, τὸ, accommodatum, accommodatio. Ab οἰκειόω.

Οἰκείων, præs. part. act. Poet. pro οἰκέων.

Οἰκείως, adv. familiariter, amice, benevole; (2) apte, accommodate, convenienter.

Οἰκείωσις, εως, ἡ, familiaritas, conjunctio; (2) vindicatio, comparatio, adquisitio. Ἔχει δέ πως ἡ μέλιττα οἰκείωσιν τινὰ πρὸς τὴν ὄρυν, Theophrast. Ab οἰκειόω.

Οἴκεισι, 3. pl. præs. ind. Æol. pro οἰκεῖσι, ab οἴκημι.

Οἰκέοισι, 3. pl. præs. ind. act. Dor. et Æol. pro οἰκέουσι.

Οἰκέοιτο, habitet, 3. sing. præs. opt. med.

Οἰκετεία, ας, ἡ, familia, Ph. Ab οἰκέτης.

Οἰκετεύομαι, domesticus sum, famulor, Hes. V. Eur. Alc. 437. Ab eod.

Οἰκετεύω, habito. Τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύεις, Eurip. Alc. 439.

Οἰκέτης, ου, ὁ, domesticus, verna, famulus, servus domesticus. Ab οἶκος.

Οἰκετία, ας, ἡ, familia, famulitium. A præc.

Οἰκετικὸς, ἡ, ὸν, famularis, servilis; τὸ οἰκετικὸν, servitium seu famulitium domesticum, ipsi famuli. Ab eod.

Οἰκέτις, ιδος, ἡ, famula, ancilla; etiam materfamilias. Τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη, tu jam matrona facta es, Theocrit. 18, 38. Ab eod.

Οἰκεῦντας, habitantes, acc. plur. part. præs. act. Dor. pro οἰκοῦντας.

Οἰκεύς, έως, ὁ, famulus, servus domesticus; (2) domesticus; gen. Ion. οἰκῆος, dat. οἰκῆι, pl. οἰκῆες, acc. οἰκῆας. Ab οἶκος.

Οἰκέω, ῶ, fut. ήσω, habito, domum habeo; (2) vivo, dego; οἰκέομαι, ῦμαι, habitor, incolor; part. οἰκούμενος, fœm. οἰκουμένη, quæ habitatur, habitabilis, pro Subst. orbis terrarum; Romanum imperium, terra Judæa. Τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν, ruri; Aristoph. Nub. 138. Πολυμηλοτάταν ἑστίαν οἰκεῖς, Eur. Alc. 585. Καὶ τάσδε Θήβας εὐκλεῶς ᾠκήσαμεν, Id. Her. Fur. 272. Ab οἶκος.

Οἰκήιος, Ion. pro οἰκεῖος, domesticus, privatus.

Οἰκηιεῦσθαι, præs. inf. med. Ion. et contr. pro οἰκειόεσθαι, ab οἰκειόω, meum facio.

Οἴκημα, ατος, τὸ, habitaculum. Ph. cella, cœnatorium; peculiariter Atticis lupanar, item carcer; pl. οἰκήματα, habitationes. Gl. V. alicubi et de cortibus avium; omnino de quovis ædificio, et quicquid structum et elaboratum est, ut turris, templum, &c. Ern. (2) τὴν θυγατέρα τὴν ἑωυτῦ κατίσαντα

σαντα ἐπ' οἰκήματος, filiam suam cum prostituisset in lupanari, *Herodot.* 2, 126. Καθῆς το ἐν οἰκήματι, et ἀπὸ τοῦ οἰκήματος ἀνίσταται, dicitur de meretrice quæ in lupanari quæstum corpore facit, et quæ lupanar deserit, *Isæus* 58. edit. Steph. Hinc

Οἰκηματικὸς, ἡ, ὸν, domesticus, *R.*

Οἰκημάτιον, ου, τὸ, parva domus; cellula, *Gl. Vet.* Ab eod.

Οἰκημένον, acc. sing. perf. part. pass. *Ion.* pro ᾠκημένον, a verbo οἰκέω, *habito.*

Οἰκῆσαι, a. 1. inf. act. ab οἰκέω. Unde

Οἰκήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, habitabilis. τὸ οἰκήσιμον, carcer.

Οἴκησις, εως, ἡ, habitatio, habitaculum, *Ph.*

Οἰκητήριον, ου, τὸ, domicilium, *Ph.*

Οἰκητὴς, οῦ, ὁ, habitator, incola.

Οἰκητικὸς, ἡ, ὸν, qui habitaculum seu sedem sibi quærere solet. Ζῶα οἰκητικὰ μὲν, οἷον ἀσπάλαξ, μῦς, μύρμηξ, μέλιττα· ἄοικα δὲ, πολλὰ τῶν ἐντόμων, καὶ τῶν τετραπόδων, *Aristot. Hist. An.* 1, 1. Ab οἰκητής.

Οἰκητὸς, ἡ, ὸν, habitabilis; (2) habitatus. Ab οἰκέω.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, incola, colonus. Ab eod.

Οἰκία, ας, ἡ, domus, ædes; (2) familia; οἰκίαι, etiam domicilia avium, nidi. Ab οἶκος.

Οἰκιακὸς, ἡ, ὸν, domesticus. A præc.

Οἰκίδιον, ου, τὸ, domuncula, parva domus, ædicula, casa, gurgustium, tuguriolum, cellula; aviarium, locus ubi animalia aluntur. Dim. ab οἶκος seu οἰκίον.

Οἰκίδιος, ία, ιον, domesticus, privatus. A præc.

Οἰκίζω, f. ίσω, præt. ᾤκικα, plusq. perf ᾠκίκειν, ædifico, struo, condo; (2) in ædibus seu sede colloco; (3) loco, colloco; (4) coloniam in locum mitto; pass. οἰκίζομαι· ᾤκισται, 3. sing. perf. collocatus est; part. ᾠκισμένη πόλις, condita urbs, dicitur et de ipsis incolis seu colonis, *apud Thuc.* nonnunquam et pro οἰκεῖν, apud eundem Οἰκίσατε μίαν πόλιν, *Aristoph. Av.* 173. Ab eod.

Οἰκικὸς, ἡ, ὸν, domesticus. Ab eod.

Οἰκίον, ου, τὸ, domicilium; pl. οἰκία, domicilia, sedes, nidi. Dim. ab οἶκος.

Οἰκίσαι, aor. 1. inf. act. verbi οἰκίζω. Unde

Οἴκισις, εως, ἡ, ædificatio; (2) deductio coloniæ.

Οἰκίσκη, ης, ἡ, parva domus, domuncula. Dim. ab οἶκος. Unde

Οἰκίσκος, ου, ὁ, parva domus, vilis domus, cellula, cubiculum; (2) aviarium, cors.

Οἰκισμὸς, οῦ, ὁ, ædificatio; deductio coloniæ. Ab οἰκίζω.

Οἰκιστᾶν, gen. pl. *Dor.* pro οἰκιστῶν, ab οἰκιστής.

Οἰκιστὴρ, ῆρος, ὁ, ædificator, conditor coloniæ, *R.* Ab οἰκίζω. Unde

Οἰκιστὴς, οῦ, ὁ, idem, habitator, *Gl. V.*

Οἰκιστήριον, τὸ, domicilium. A præc.

Οἰκιστικῶς, *adv.* qu. dic. more eorum qui urbem condunt, vel coloniam deducunt, *Poll.* sine expos. Ab eod.

Οἰκογενεῖς, acc. pl. *contr.* pro οἰκογενέας, ab

Οἰκογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, domi natus, vernaculus; verna, *Ph.* Ex οἶκος et γίνομαι, *nascor.* Τίκτουσι δὲ ἀλεκτορίδες οἰκογενεῖς τίνες δὶς τῆς ἡμέρας, *Aristot. Hist. An.*

Οἰκοδέσποινα, ης, ἡ, hera, materfamilias, matrona, *Gl. V.*

Οἰκοδεσποτέω, ῶ, fut. ήσω, sum paterfamilias, familiam rego, rem administro familiarem. Uxores etiam οἰκοδεσποτεῖν dicuntur, quasi dominæ essent domicilii, 1 *Tim.* 5, 14. *item* planetæ, quasi domini cælestis regionis, *Ern.* Ab

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, paterfamilias, herus. Ap. Genethliacos, genituræ dominus, quem præsidem domicilii vocant. Hinc

Οἰκοδεσποτικὸς, ἡ, ὸν, ad heros seu patres familias pertinens; (2) homini frugi conveniens.

Οἰκοδομέω, ῶ, fut. ήσω, ædifico, domum struo; οἰκοδομήσασθαι, aor. 1. inf. med. ædificare; ᾠκοδομημένος, perf. pass. ædificatus, structus. Νεὼς ἡμᾶς οἰκοδομεῖν δεῖ λιθίνους αὐτοῖς, *Aristoph. Av.* 620. Οἰκίας οἰκοδομούμενοι καλὰς καὶ μεγάλας, *Plat.* Ab οἰκοδόμος.

Οἰκοδομὴ, ῆς, ἡ, ædificatio, ædificium, structura. Ab eod.

Οἰκοδόμημα, ατος, τὸ, ædificium. Ab eod. Unde

Οἰκοδόμησις, εως, ἡ, ædificatio, structura.

Οἰκοδομητικὸς, ἡ, ὸν, ad ædificationem pertinens; structorius, ædificatorius; ἡ οἰκοδομητικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars ædificandi domos, architectonica. Ab

Οἰκοδομητὸς, ἡ, ὸν, ædificatus, exstructus; (2) qui ædificari potest.

Οἰκοδομία, ας, ἡ, ædificatio, ædium structura; (2) structura quævis, etiam viæ munitio. Ab οἰκοδόμος. Unde

Οἰκοδομικὸς, ἡ, ὸν, ad ædificatorem pertinens; (2) struendarum ædium peritus. Hinc ἡ οἰκοδομικὴ, sc. τέχνη, architectonica.

Οἰκοδομικῶς, *adv.* ex arte ædificationis.

Οἰκοδόμος, ου, ὁ, ædificator. Ex οἶκος et δέμω.

Οἴκοθεν, *adv.* domo; (2) ex se, ex suopte ingenio, sua sponte, de suis. Ab οἶκος.

Οἴκοθι, *adv.* domi. Ab eod.

Οἴκοι, *adv.* domi. Idem et ab eod.

Οἰκομανία, ας, ἡ, insanum ædificandi aut domos emendi studium. Ex οἶκος et μαίνομαι

Οἰκόνδε, *adv.* domum. Ex οἶκος et δέ.

Οἰκονέμων, tragicis ὁ οἰκονόμος, *Steph.*

Οἰκονομέω, ῶ, fut. ήσω, rem familiarem administro, res domesticas dispenso; (2) administro, rego, guberno; dispenso, dispono, constituo; (3) *eleganter,* callide machinor, rationes sequor prudenter et solerter excogitatas ad aliquid efficiendum; item, de spe, bene sustineo spem, respondeo bene spei, *Ern.* Ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν, *Aristot.* Hinc

Οἰκονομητικὸς, ἡ, ὸν, œconomiæ peritus.

Οἰκονομία, ας, ἡ, dispensatio rei familiaris, rei domesticæ administratio; (2) administratio, distributio, dispensatio, dispositio, ut scripti; *in Scr. Eccles.* ratio Dei qua *in V.* et *N. T.* usus est in religione hominibus tradenda.

Οἰκονομιαστὴς, ὁ, dispensator, gubernator, *V. L.*

Οἰκονομικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad dispensatorem rei familiaris; (2) dispensandæ et tuendæ rei familiaris peritus; (3) rei familiari serio intentus. Hinc ἡ οἰκονομικὴ, ῆς, sc. ἐπιστήμη, scientia rei familiaris dispensandæ, œconomica. Ab οἰκονόμος.

Οἰκονομικῶς, *adv.* more dispensatorum ad rei familiaris tutelam apte.

Οἰκονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, dispensator rei familiaris, administrator domus; (2) administrator, dispensator, villicus; (3) dicitur etiam de magistratuum genere, *apud Jos.*

Οἰκόπεδον, ου, τὸ, area domus; solum domus destructæ.

Οἰκοποιέω, ῶ, fut. ήσω, domum struo, ædifico. Ab

Οἰκοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, proprie domus fabricator, ædificator; at *Sophocli,* domi factus, domi paratus. Ex οἶκος et ποιέω.

Οἰκοπορεῖα, ων, τὰ, vasa domestica, *Suid. Eust.* Ex οἶκος et πόρος.

Οἰκοριὸς, ὁ καὶ ἡ, domesticus, *Pind.*

ΟΙ͂ΚΟΣ, ου, ὁ, domus; (2) bona seu facultates; (unde *ap. Jos.* accipiunt pro regno, tetrarchia: sed potest esse reditus Lysaniæ, *Ern.*) οἶκοι πλανητῶν, domicilia, sedes ac regiones planetarum; οἶκοι, cellæ in balneis.

Οἰκὸς, *Ion.* pro ἐοικός· vide οἰκώς.

Οἰκοσιτία, ας, ἡ, quum quis domi victitat, qu. dic. domicœnium. Ab

Οἰκόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, domi suæ cibum capiens, suis sumptibus vivens; qui in domo patris adhuc alitur. Miles qui sine stipendiis militat, *Plut.* in *Crasso.* Νυμφίος οἰκόσιτος— Οὐδὲν δεόμενος προικὸς, *Menand.*

Οἰκοσκοπικὸν, genus vaticinii, cum ex iis, quæ in ædibus contingunt, auguramur, ut si felis aut serpens in tecto conspiciatur. Ex οἶκος et σκόπος.

Οἰκοτραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, domi nutritus; verna, vernaculus, alumnus, *Ph.* Ex οἶκος et τρέφω.

Οἰκοτρίβιον, ου, τὸ, scil. παιδίον, puer e verna natus. Ex

Οἰκοτρίβης, ου, τὸ, verna, *Hes.* Vid. οἰκότριψ.

Οἰκοτριβικὸς, ἡ, ὸν, vernalis. *Gl. V.* vernilis. A præc.

Οἰκοτρίβω, fut. ψω, verna sum, vernaliter loquor, *ap. Sch. Aristoph.*

Οἰκότριψ, βὸς, ὁ, verna, servus vernaculus, e parentibus servis dominatus. V. *Aristoph. Thesm.* 433. Ex οἶκος et τρίβω.

Οἰκοτύραννος, ου, ὁ, domi tyrannus, acerbus.

Οἰκουμένη, ης, ἡ, sc. γῆ· vide οἰκέω. Hinc

Οἰκουμενικὸς, ἡ, ὸν, ad orbem terrarum pertinens; (2) ex universo terrarum orbe collectus, vel conveniens.

Οἰκουρέω, ῶ, fut. ήσω, domum custodio, domi me contineo; (2) desideo, latito. Οἰκουρῶν ἐν ἄστει, *Plat.* Ab οἰκουρός. Hinc

Οἰκούρημα, ατος, τὸ, assiduitas domestica, si quis raro foras prodit.

Οἰκουρία, ας, ἡ, idem; (2) custodia domus; (3) desidia, qua quis domi latitat, nec publica negotia suscipit; (4) convictus domesticus, ut conjugium, *Philo.*

Οἰκουριᾶν, gen. pl. *Dor.* pro οἰκουριῶν, ab οἰκούριος.

Οἰκουρικὸς, ἡ, ὸν, domi manere solitus; domesticus. Ab eod.

Οἰκούριον, ου, τὸ, præmium, quod datur domum custodienti, et rem familiarem administranti, dum quis abest; οἰκούρια, crepundia quæ matres infantibus domo relinquunt. Ab eod.

Οἰκουροκάθεδρος, ον, domi custodiæ insidens, *Tzetz.*

Οἰκουρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, domus custos; (2) rem familiarem provide curans et administrans; (3) domi sedens, et negotia publica subterfugiens; (4) domesticus. Ex οὖρος.

Οἰκοφθορέω, ῶ, fut. ήσω, domum seu familiam pessundo, rem familiarem dilapido, vel corrumpo quoquo modo rem familiarem aut pacem domesticam:

Οἰκοφθορία, ας, ἡ, familiæ eversio, rei familiaris dilapidatio. Ab

Οἰκοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, rem familiarem dilapidans, domuum pernicies. *Ph.* domi corruptor. Ex οἶκος et φθείρω.

Οἰκοφυλακέω, ῶ, fut. ήσω, domum custodio.

Οἰκοφυλάκιον, ου, τὸ, præmium pro custodia domus. Ab

Οἰκοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, custos domus.

Οἰκτείρας, *misertus,* a. 1. part. act. v. οἰκτείρω.

Οἰκτείρημα, ατος, τὸ, misericordia, miseratio. Ab οἰκτείρω.

Οἰκτείρησις, εως, ἡ, idem. Ab eod.

Οἰκτειρήσει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi οἰκτειρέω, pro

Οἰκτείρω, miseror; a. 1. ᾤκτειρα· f. 1. οἰκτειρῶ· sed invenitur et f. 1. οἰκτειρήσω· imperat. aor. 1. οἴκτειρον, miserere; part. οἰκτείρας, misertus, miseratus; οἰκτείρομαι, sum miserabilis. Οἴκτειρε δ' ὦ 'ναξ, παῖδα τὸν σὸν, *Soph. Aj.* 510. Ἐγὼ μὲν οἰκτείρω σε συμφορᾶς κακῶν, *Eur. Iph. in Au.* 1364. Ab οἶκτος.

Οἰκτιεῖς, *misereberis,* 2. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro οἰκτίσεις, ab

Οἰκτίζω, et οἰκτίζομαι, miserationem excito, lamentor. Οἰκτίζειν τινά τινος, *Aristot.*

Οἰκτικὸς, ἡ, ὸν, miserabilis, ad miserationem commovendam aptus. Ab οἶκτος.

Οἰκτιρμὸς, οῦ, ὁ, miseratio, misericordia. Ab οἰκτείρω.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, misericors. Ab eod.

Οἴκτισμα, ατος, τὸ, miseratio. Ab οἰκτίζω.

Οἰκτισμὸς, οῦ, ὁ, oratio ad commovendam misericordiam composita. Ab eod.

Οἴκτιστος, ίστη, ιστον, valde miserabilis, maxime miserandus. Hinc οἴκτιστα, *adv.* et

Οἰκτίστως, admodum miserabiliter. Ab eod.

ΟΙ͂ΚΤΟΣ, ου, ὁ, misericordia, commiseratio; (2) ejulatus; οἶκτοι, apud oratores, excitationes misericordiæ.

Οἰκτρὰ, *adv.* pro οἰκτρῶς, *Hom.*

Οἰκτρίζεσθαι,

Οἰκτρίζεσθαι, ἐλεεῖσθαι, *Hes.* qu. dic. miseratiōnem experiri, misericordiam sentire.
Οἰκτρογοέω, miserabiliter gemo, *Hes.*
Οἰκτρογόος, ον, idem quod οἰκτικός. A γόος.
Οἰκτροκέλευθος, ον, misere vians, *Man.*
Οἰκτρολογία, ας, ἡ· vid. οἰκτισμός. Ex λέγω.
Οἰκτρομέλαθρος, ον, lugens in ædibus, *Man.*
Οἰκτρὸν, *adv.* miserabiliter, *Eur. Sup.* 104.
Οἰκτρὸς, ρὰ, ρὸν, miserandus, miserabilis, miseratione dignus, miser; οἰκτρὰ, *adv.* miserabiliter. Ab οἶκτος.
Οἰκτροχοέω, ῶ, f. ήσω, miserabilia verba fundo. Ἱκετεύετ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες, *Aristoph. Vesp.* 553. A præc. et χέω.
Οἰκτρῶς, *adv.* miserabiliter. Ab οἰκτρός.
Οἰκὼς, ὸς, οἰκότως, *Ion. apud Herod.* pro ἐοικότως.
Οἰκωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, domui seu familiæ utilis. Ex οἶκος et ὠφελέω. Hinc
Οἰκωφελία, ας, ἡ, frugalitas toti familiæ utilitatem adferens.
Οἰκωφελῶς, *adv.* cum utilitate totius familiæ.
Οἶμα, ατος, τὸ, impetus in aliquem. Οἶμα λέοντος ἔχων, *Il.* 16, 752. Pro οἴμημα, ab οἰμάω.
Οἶμαι, *contr.* pro οἴομαι. Οἶμαι γὰρ οἶμαι (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) ταύτης ἀπηλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, spero, *Aristoph. Plut.* 114.
Οἰμάω, impetum in aliquem facio, irruo; ut hinc sit οἴμησεν, a. 1. irruit, impetum fecit, sine augm. Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν, *Il.* 22, 140. Ab
ΟΙ῎ΜΗ, ης, ἡ, via, semita; (2) iter; (3) cantilena, seu modi cantilenæ.
Οἴμημα, τὸ, impetus qui in aliquem detur, *Hes.*
Οἴμοι, heu mihi! (2) o! Ex οἶ et μοι pro ἐμοί.
Οἶμος, ου, ὁ vel ἡ, semita; (2) virga; (3) versus, *Suid.* (4) circulus, tibia vel radius rotæ, *Id.* Ab οἴμη.
Οἰμωγὴ, ῆς, ἡ, ploratus, ejulatus, lamentatio. *Gl. V.* ululatus. Τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστ' οἰμωγὰν τὸν Ἀγαμέμνονα, accusat. Ἀγαμέμνονα pendet a nomine οἰμωγὰν, casum verbi cognati regente, *Soph. El.* 122. Ab οἰμώζω.
Οἴμωγμα, ατος, τὸ, idem et ab eod. Πίπτει πρὸς οὖδας μυρίοις οἰμώγμασι, *Eurip. Bacch.* 1110.
Οἰμώζω, f. ξω, et ξομαι, ploro, ejulo, lamentor, ululo; (2) defleo, deploro, ejulatu et lamentis prosequor; οἴμωζε, vale, cum detestatione, *Gl. V.* Νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα, Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, *Soph. El.* 790. Ab οἴμοι. Hinc
Οἰμωκτὶ, seu οἰμωκτὶ, *adv.* cum ploratu et ejulatu.
Οἰμωκτὸς, ἡ, ὸν, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis. Ab eod.
Οἰμώξας, a. 1. part. act. verbi οἰμώζω, *ploro.*
Οἰμωχθέντος, gen. sing. aor. 1. part. pass. verbi ejusd.
Οἴνα, ας, ἡ, *Dor.* pro οἴνη. Διονύσου οἴνα, *Eurip. Phœn.* 236.
Οἰναγωγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, vinum vehens, vehendo vino aptus. Ex οἶνος et ἄγω, *veho.*
Οἰναδοθήρας, ου, ὁ, qui capit columbas, quæ οἰνάδες vocantur. Ex οἰνὰς et θήρα.
Οἰνάνθη, ης, ἡ, flos vitis, uva germinans, uva oriens; (2) vitis; (3) flos labruscæ; (4) œnanthe herba; (5) avis quædam, *Aristot.* Τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν, *Eurip. Phœn.* 237. Ex οἶνος et ἄνθος, *flos.* Hinc
Οἰνάνθινος, ίνη, ινον, ex œnanthe factus. *Ph.* οἰνάνθινον, pampineum.
Οἰνανθὶς, ίδος, ἡ, flos vitis, uva oriens.
Οἰνάρεος, έα, εον, pampineus, pampinaceus; (2) sarmentitius. Ab οἴναρον. Unde
Οἰναρίζω, f. ίσω, pampino, pampinos decerpo. Οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον, *Aristoph. Pace,* 1156.
Οἰνάριον, ου, τὸ, vinulum. Dim. ab οἶνος.
Οἰναρὶς, ίδος, ἡ, palmes, pampinus vitis:
Οἴναρον, ου, τὸ, pampinus, vitis folium. Ab eod.
Οἴναρος, ου, ὁ, uvedo; Gaza, *ap. Theophr.*
Οἰνὰς, άδος, ἡ, locus vitibus consitus, vinea, *Hes.* (2) vino abundans; (3) avis quædam, columba silvestris; vinago, *Gl. V.* Ἔστι δὲ τὸ μέγεθος, ἡ οἰνὰς μείζων μὲν περιστερᾶς ἐλάττων δὲ φαβὸς, *Aristot.* Ab οἶνος.
Οἰναχθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vino gravatus, ebrius. Ex οἶνος et ἄχθος.
Οἰνέλαιον, ου, τὸ, vinum oleo mixtum.
Οἰνεραστὴς, οῦ, ὁ, vinolentus, deditus vino.
Οἰνεύομαι, vinum poto seu bibo; *ex Erotiano.*
Οἰνεὼν, ῶνος, ὁ, cella vinaria, *Gl. V.* vinetum, *Gl. V.* Ab οἶνος.
Οἰνέων, *vitium,* gen. plur. *Ion.* pro οἰνῶν, ab
Οἴνη, ης, ἡ, vitis; οἴνας *Ionice* vocant τοὺς κύβους, tesseras. Ab eod.
Οἰνηγία, ας, ἡ, vini importatio. Ex οἶνος et ἄγω.
Οἰνηρὸς, ρὰ, ρὸν, vinosus, vinum redolens, vinarius. Ab οἶνος.
Οἰνήρυσις, εως, ἡ, vasculum quo vinum hauritur. Ex οἶνος et ἀρύω, *haurio.*
Οἰνιὰς, άδος, ἡ· vide οἰνάς.
Οἰνίζω, fut. ίσω, vinosum saporem refero; (2) vinum redoleo; (3) vinum emo; quod potius οἰνίζεσθαι dicitur. Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, *Il.* 7, 472. Οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε, *Ib.* 8, 506. Ab οἶνος.
Οἴνινος, ίνη, ινον, vineus, e vino factus:
Οἰνίσκος, ου, ὁ, villum. Dim. ab οἶνος.
Οἰνιστήρια, ων, τὰ, sacrificium, in quo ephebi comam posituri vinum libabant Herculi, vel alii cuidam Deo. Ab eod. Unde
Οἰνιστηρία, ας, ἡ, poculum vino repletum.
Οἰνοβαρείων, vino gravis, *Od.* 10, 555.
Οἰνοβαρέω, ῶ, vino gravis sum. Ab
Οἰνοβαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vino gravis, ebrius, temulentus, vinolentus, *Gl. V. Il.* 1, 225. Ex οἶνος et βάρος.
Οἰνοβρεχὴς, ὲς, vino madidus, *Ep.*
Οἰνοβρὼς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, qui cum vino comeditur. Ex οἶνος et βρώσκω, *edo.*
Οἰνόγαλα, ακτος, τὸ, potus ex lacte et vino.
Οἰνόγαρον, ου, τὸ, garum vino mixtum.
Οἰνογευστέω, vinum gusto, poto. Ex γεύω.
Οἰνοδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, vinum capiens; epith. poculi. Ex οἶνος et δέχομαι.
Οἰνοδότας, *Dor.* pro οἰνοδότης, ου, ὁ, vini dator, Bacchi epith.
Οἰνοδότειρα, ἡ, vini datrix, *Cyr.*
Οἰνοδυνάστης, ου, ὁ ϗ ἡ, vino potens, vinolentus.
Οἰνόεις, όεσσα, όεν, vinosus. Ab οἶνος.
Οἰνοηθέω, ῶ, vinum percolo. Hinc
Οἰνοηθητὴς, οῦ, ὁ, qui vinum colat.
Οἰνοθήρας, ου, ὁ, qu. dic. vini venator, plantæ nomen. Ex οἶνος et θήρα.
Οἰνοθηρὶς, ίδος, ἡ, herbæ nomen. Ab eod.
Οἰνοκάχλη, ης, ἡ, vinosa, quasi vino scatens. A κάχληξ vel καχλάω.
Οἰνόληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vino obrutus, ebrius. Ex λαμβάνω.
Οἰνολογέω, ῶ, de vino loquor, vel uvas lego, decerpo. Ex λέγω.
Οἰνομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, insano vini amore captus. Ex οἶνος et μαίνομαι.
Οἰνόμελι, ιτος, τὸ, vinum mulsum, mulsum, vinum melle conditum. *Ph.* mulsum.
Οἰνομήτωρ, ορος, ἡ, vini mater, vitis.
Οἴνοπα, *nigrum,* acc. sing. ab οἶνοψ.
Οἰνοπέδη, ης, ἡ, campus vini ferax, vinea. *In Epigr.* Ex οἶνος et πέδον, *campus.*
Οἰνόπεδον, ου, τὸ, idem. Ex iisd.
Οἰνοπέδοιο, gen. sing. *Ion.* pro οἰνοπέδου. Ab
Οἰνόπεδος, ου, ὁ ϗ ἡ, vini ferax. Ex iisd.
Οἰνοπέπαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, in quo vinum maturuit; ut οἰνοπέπαντοι βότρυες, uvæ maturæ. Ex οἶνος et πεπαίνομαι.
Οἰνοπίπης, ὁ, qui circumcirca vagis oculis investigat quod potet, *Steph.*
Οἰνοπλάνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, quasi a vino errans, temulentus. Ex οἶνος et πλανάω.
Οἰνοπληθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vino plenus, vini ferax. Ex eod. et πλῆθος.
Οἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, vino percussus, ebrius; (2) ebriosus. Ex eod. et πλήσσω.
Οἰνοποιέω, ῶ, vinum facio. Ab οἰνοποιός.
Οἰνοποιΐα, ας, ἡ, vini confectio. Ab eod.
Οἰνοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui vinum conficit, vini confector vel auctor. Ex οἶνος et ποιέω.
Οἰνοποσία, ας, ἡ, vini potio. Ex eod. et πόσις.
Οἰνοποτάζω, vinum bibo, vino me ingurgito. Πῆ τοὶ ἀπειλαὶ τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων, *Il.* 20, 84.
Οἰνοποτέω, ῶ, fut. ήσω, idem.
Οἰνοποτὴρ, ῆρος, ὁ, vini potor, *Od.* 8, 456.
Οἰνοπότης, ου, ὁ, idem. Hinc
Οἰνοπότις, ίδος, ἡ, vini potrix, bibacula.
Οἰνόπτης, ου, ὁ, vini inspector; οἰνόπται, magistratus quidam Athenis. Ex ὄπτομαι.
Οἰνοπωλέω, vinum vendo, *Aristoph.* Ab
Οἰνοπώλης, ου, ὁ, vini venditor. *Gl. V.* vinarius. Hinc
Οἰνοπώλιον, ου, τὸ, taberna vinaria.
ΟΙ῎ΝΟΣ, ου, ὁ, vinum; (2) forum et tabernæ in quibus vinum venditur.
Οἰνόσπονδος, ου, ὁ ϗ ἡ, sacrum in quo vinum libatur. Ex σπένδομαι.
Οἰνοσσόος, vinum servans.
Οἰνότευκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, vino factus, a vino exortus.
Οἰνοτρόπος, ον, vinifer, *Lyc.*
Οἰνοτρόφος, ον, vinum gignens. A τρέφω.
Οἰνοῦττα, ης, ἡ, placenta e melle et vino confecta: quasi ab οἰνόεσσα, vinosa, ab οἶνος.
Οἰνοφαγία, ας, ἡ, qu. dic. vini voratio, *Luc.* Ex φαγεῖν.
Οἰνοφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, proclivis ad vini potum, vinosus. *Hes.* πάροινος. A φέρομαι.
Οἰνοφλυγέω, ῶ, vinosus sum, inebrior:
Οἰνοφλυγία, ας, ἡ, vinolentia, ebrietas:
Οἰνόφλυκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ebrius, temulentus. Ab
Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, qui vino bullit, vinosus. *Ph.* temulentus. Ex φλύω.
Οἰνοφορεῖον, ου, τὸ, vinarium, *Gl. V.* Ab
Οἰνοφορέω, ῶ, fut. ήσω, vinum fero.
Οἰνοφόριον, ου, τὸ, diota. *Ph.* amphora vinaria. Ab
Οἰνοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, vinum ferens, vel vino ferendo aptus; ut οἰνοφόρος κύλιξ. Apud Lat. etiam œnophorus pro vase vinario. *Gl. V.* οἰνοφόρον, vinarium. Ex φέρω.
Οἰνοφύλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, vini custos.
Οἰνοφύτον, ου, τὸ, locus ubi vinum provenit, vitibus consitus, *Diod. Sic.* A φύομαι.
Οἰνοχοεία, ας, ἡ, munus pincernæ. Ab
Οἰνοχοεύω, fut. εύσω, vinum fundo, sum pincerna. Δῖ' οἰνοχοεύειν, *Il.* 20, 234. Ab οἰνοχόος. Unde
Οἰνοχοέω, ῶ, fut. ήσω, idem; ἐῳνοχόει, 3. sing. imperf. *Il.* 4, 3, pro ᾠνοχόει· οἰνοχοοῦμαι, vinum mihi ministratur.
Οἰνοχόη, ης, ἡ, vas ex quo vinum in pocula infunditur, trulla. Ab οἰνοχόος.
Οἰνοχόημα, ατος, τὸ, quod a pincerna infunditur. Ab οἰνοχοέω.
Οἰνοχόος, ου, ὁ, qui vinum infundit, pincerna. *Gl. V.* pocillator. Ex χέω.
Οἰνοχρὼς, ῶτος, ὁ ϗ ἡ, vinum colore referens. Ex χρόα.
Οἰνόχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui vinum infusum est. Ὃς μηδ' οἰνοχύτου πόματος ἥσθη, *Soph. Phil.* 714. Ex χύω, *fundo.*
Οἶνοψ, οπος, ὁ, qui vinei coloris est, rubicundus, purpureus, niger. Ex ὤψ.
Οἰνόω, ῶ, fut. ώσω, vinum facio, in vinum converto; (2) inebrio; pass. οἰνοῦμαι, in vinum mutor; aor. 1. part. οἰνωθεὶς, in vinum mutatus; (2) inebrior; aor. 1. part. οἰνωθεὶς, inebriatus; perfect. sine augmento, οἰνωμένος, potus, *Gl. V.* temulentus, *Ph.* Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, Ἀλλήλους τρώσητε, *Odyss.* 16, 292. Ab οἶνος.
Οἰνώδης, έος, ὁ ϗ ἡ, vinosus, vinum redolens. Ab eod. Unde
Οἰνὼν, ῶνος, ὁ, cella vinaria, *Philox.*
Οἰνωπὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, vel οἰνωπὸς, ἡ, ὸν, qui uvas nigricantes colore refert, qui vinei coloris est. Ex οἶνος et ὤψ.
Οἴνωσις, εως, ἡ, ebrietas. Ab οἰνόω.
Οἰνωτὸς, ἡ, ὸν, vinosus, vinarius. *Plut.* οἰνωτὸν, ex vino confectum. Ab eod.
Οἴνωτρος, ου, ὁ, palus vel pedamentum vitis, *Hes.* Ab οἶνος.
Οἴξασαν, acc. sing. aor. 1. part. act. f. g. ab οἴγω, *aperio.*
Οἰόβατος, ον, solivagus, in solitariis locis vagans.

gans. Epithetum Panis. Ex *οἶος*, *solus*, et *βαίνω*.

Οἰόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui solitariam vitam agit.

Οἰοβώτας, *Dor.* pro οἰοβώτης, ου, ὁ, seorsum ab aliis pascens; solitarius, in solitudine vivens. Hinc *metaph.* (2) devius. (2) νῦν δ' αὖ φρενὸς γ' οἰοβώτας, nunc mentis devius. *Soph. Aj.* 615. Ex οἶος et βόσκω, *pasco*. Unde

Οἰόβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ovibus pascendis aptus.

Οἰοβουκόλος, ὁ, idem quod οἰοβώτης.

Οἰόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui unas contraxit nuptias, unam habens uxorem, vel unum maritum.

Οἰόζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est sine comitatu; (2) latro; solus. Εἰ δ' ἀνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, *Soph. Œd. Tyr.* 846. Ex οἶος et ζώνη.

Οἰόθεν, *adv.* ab una tantum parte, seorsim:

Οἰόθι, *adv.* solum, seorsim. Ab οἶος.

Οἰόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, unicornis.

Οἴομαι, et οἶμαι, opinor, puto, arbitror, reor; autumo, *Ph.* imperf. ᾤμην, rebar: aor. 1. ᾠήθην, credidi, existimavi. *Gl. Vet.* apud poet. per dialysin ὀΐομαι, unde ὀϊσάμενος, aor. 1. part. med. ratus, suspicatus; pass. ὀϊσθεὶς, suspicatus. Οἰόμενοι βλάπτειν τι, *Plato.*

Οἷον, *adv.* qualiter; ceu, utpote, utputa, tamquam, *Ph.* quasi, verbi causa, exempli gratia, quam, ut. Οἷον . . . προσέμιξεν ἄφαρ, quam cito advenit, *Soph. Trach.* 821. Ab οἷος.

Οἱονανεὶ, *adv.* tamquam, *Ph.* quasi, ac si.

Οἱονεὶ, *adv.* veluti, quasi, tamquam. Ab οἷον.

Οἰονόμος, ου, ὁ, solus pascens. Ex νέμω.

Οἰοπέδη, ης, ἡ, compes, pedica.

Οἰοπέδιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, uno indutus calceo.

Οἰοπόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanam ovillam habens.

Οἰοπολέω, ῶ, solitarius sum, in solitudine versor; (2) oves pasco. Vide seq. Ποῖ οἰοπολεῖς ξανθὰν χαίταν σείων, *Eur. Cyc.* 74.

Οἰοπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, opilio; (2) solitarius, in deserto vivens; (3) deserta habitans. (3) οἰοπόλοι δ' εἰμὲν, *Apoll. Rhod.* 4, 1322. Οἰοπόλος δαίμων, solivagus deus (Triton), *Pind. Pyth.* 4, 49. Ex οἶς, vel οἶος, et πολέω.

ΟΙ'ΟΣ, οἴη, οἶον, solus. Οἶος ἄρ' αἰμάχθης, solus ergo neci occubuisti, *Soph. Aj.* 909.

ΟΙ'ΟΣ, οἵα, οἷον, qualis; (2) promptus, paratus, expeditus; idoneus, aptus, accommodatus, valens. Qui potest; *item* qui cupit, studet, affectat. οἷόν τε, possibile, *Gl. V.* Hinc οἷός εἰμι, studeo, volo, paratus sum; οἷος ἦν αὖ τοῦ τὰν οἰκίαν ὑφάπτειν, *Plut. in Alcibiad.* 17. Ἔστι δὲ τοῦτο τὸ πάθος, οἷον βλάψαι τὰς εὐφυεῖς πρὸς τὴν σύλληψιν, *Aristot. Hist. An.* 10, 1, *i. e.* tale ut lædat. Τῆς γυναικὸς ἀποβαλλούσης τρίχαλκον, οἷος μεταφέρειν τὰ σκεύη, *Theophrast. Char.* περὶ Μικρολόγ' οἷός τέ εἰμι, possum; οὐχ οἷόν τε, non convenit; οὐδὲν οἷον, cum infin. nil melius quam; οἷος δήποτε, quicumque, qualiscumque; οἷα, οἷά γε, οἷα δὴ, utpote, quippe; οἷα, quemadmodum, sic, ita.

Ὀϊὸς, ovis, gen. sing. ab οἶς, ovis. Hinc

Ὄϊος, ovillus; οἴα δορά, pellis ovilla.

Ὀϊοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, oves devorans, *Hes.* Ex οἶς et φαγεῖν.

Οἰόφρων, ον, solitarius. A φρήν.

Ὀϊοχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, tunicam e lana vel pelle ovina habens; (2) tunicam unicam habens, *Hes. Od.* 14, 489. Ex οἶς, vel οἶος, et χιτών.

Οἰόω, ῶ, fut. ώσω, desolo, destruo, viduo; a. 1. pass. οἰώθη, sine augm. *apud Hom.* οἰωθῆναι, infin. destitui. Τρώων οἰώθη, *Il.* 6, 1. Ab οἶος.

Ὀΐπατωτον, τὸ, ovillum fimum, *Poll.*

ΟΙ'Σ, οἰὸς, vel ὄϊς, ὄϊος, ἡ, ovis; acc. ὄϊν et οἶν.

Οἴσατο, *putavit*, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ᾠήσατο, ab οἴομαι.

Οἶσε, *fer*, 2. sing. præs. imperat. act. v. οἴω.

Οἴσεσθαι, fut. 1. inf. med. v. οἴω pro φέρω, *fero*.

Οἰσεῦμες, 1. plur. fut. 1. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro οἴσομεν, a verbo eod.

Οἴσῃ, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Att. Ion.* et *Dor.* pro οἴσεσαι, a verbo eod.

Οἶσθα, *nosti*, 2. sing. perf. ind. med. *per Sync.* pro οἴδασθαι, quod *Æol.* dicitur pro οἶδας, ab εἴδω, *scio*.

Ὀϊσθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ὀΐομαι, *suspicor*.

Οἰσόκαρπον, ου, τὸ, fructus seu granum viminis. Ex οἰσὸς et καρπός.

Ὄϊσμα, τὸ, elatio, *Gaz.*

Οἴσομαι, fut. 1. ind. med. verbi οἴω.

Οἰσόμεσθα, *feremus*, 1. plur. fut. 1. ind. med. *Dor.* pro οἰσόμεθα.

ΟΙ'ΣΟΝ, ου, τὸ, funis nauticus, retinaculum; (2) funis.

Οἰσὸς, οῦ, vel οἶσος, ου, ὁ, frutex quidam, vimen, salix, *Eust.* Alias οἰσύα.

Οἴσουσιν, 3. plur. fut. 1. ind. act. cum ν,

Οἰσοφάγος, ου, ὁ, œsophagus, stomachus, gula. Ex οἴσω ab οἴω, et φαγεῖν.

Οἰσπάτη, ης, ἡ, sordes ovium, sordes lanarum, *Hes. Suid.* Ex ὄϊς et πατέω.

Οἴσπη, ης, ἡ, idem.

Οἰσπώτη, ης, ἡ, idem.

Ὀϊσσάμενον, *ratum*, acc. sing. aor. 1. part. med. *Poet.* pro ὀϊσάμενον, ab ὀΐομαι.

Οἰστέον, ferendum est. Ab οἴσω, *feram*.

Ὀΐστευμα, ατος, τὸ, sagitta, jaculum; (2) sagitta emissa. Ab ὀϊστεύω.

Ὀϊστευτὴρ, ῆρος, ὁ, sagittarius. Ab eod.

Ὀϊστευτὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. *Rob.*

Ὀϊστεύω, fut. εύσω, sagitta peto, sagitta ferio, sagittam emitto, sagitto. Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο, *Il.* 4, 100. Ab ὀϊστός.

Οἰστικὸς, ferax: ab οἴσω, fut. verbi φέρω. Τὴν δὲ εὐκρασίαν τῶν ὡρῶν, τὴν τῶν φρονίμων οἰστικήν . . . Atticam feracem esse ingeniorum propter tempestatum et aeris temperamentum, *Procl. Comment. in Timæum Platonis*, 50, 12.

Οἰστικῶς, *adv.* ferendo, tolerando. Οἰστικῶς ἔχειν, ferre, ferax esse. Πατρίδα ἡγησάμενος τὴν πλείονας εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν οἰστικῶς ἐχοῦσαν χώραν, patriam esse existimans regionem, quæ plures studiosos et discendi cupidos haberet et comprobaret, *Jamblich. in Pyth.* 5. Hunc locum non intellexerunt interpres et Kusterus. Vide οἰστικός.

Ὀϊστοβόλος, ὁ, jaculator, *Ep.* Ab ὀϊστὸς et βάλλω.

Ὀϊστοδέγμων, ὁ καὶ ἡ, epith. pharetræ. A δέχομαι.

Ὀϊστοδόκη, ης, ἡ, pharetra.

Ὀϊστοθήκη, ης, ἡ, idem.

Ὀϊστοκόμος, ου, ὁ, sagittas curans. Ex κομέω.

Οἰστὸς, ἡ, ὸν, qui ferri potest, tolerabilis. *Gl. V.* οἰστὸν, ferendum. Ab οἴσω.

Ὀϊστὸς, οῦ, ὁ, sagitta, jaculum. *Gl. V.* missile. Ab eod.

Ὀϊστοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, sagittas continens, sagittas in se habens. Epith. pharetræ; seu *subst.* pro ipsa. Ab ἔχω.

Οἰστράω, ῶ, f. ήσω, œstro seu asilo agitor; part. aor. 1. οἰστρήσας, furens, furibundus, œstro incitatus. Ab οἶστρος. Unde

Οἰστρέω, ῶ, fut. ήσω, œstro agito, stimulo; pass. οἰστροῦμαι, œstro agitor; οἰστρηθεὶς, a. 1. part. œstro percitus, furore agitatus. Ἐκ δὲ θαλάσσας Οἴστρει, prosilit, *Theoc.* 6, 28. Νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν, *Soph. Trach.* 653.

Οἰστρηδὸν, *adv.* more eorum qui œstro agitantur; furiose. Ab eod.

Οἰστρηθέντος, gen. sing. aor. 1. part. pass. verbi οἰστρέω.

Οἰστρήεις, ήεσσα, ῆεν, œstro percitus; furiosus, insanus, *Nonn.* Ab eod.

Οἰστρηλασία, ας, ἡ, stimuli œstri, quibus aliquis agitatur, furor. Ex οἶστρος et ἐλασία.

Οἰστρηλατέω, ῶ, fut. ήσω, œstro agito. *Gl. V.* exagito; pass. οἰστρηλατεῖσθαι, œstro exerceri, furore agitari. Ex οἶστρος et ἐλαύνω.

Οἰστρήλατος, ὁ καὶ ἡ, œstro agitatus. Ab iisd.

Οἴστρημα, ατος, τὸ, œstrum, stimulus quo quis velut œstro agitatur; (2) furor ipse, furiosa incitatio. Ab οἰστρέω. Unde

Οἴστρησις, εως, ἡ, stimulatio: *pl.* οἰστρήσεις, insani mulierum amores, *Suid.*

Οἰστροβολέω, ῶ, fut. ήσω, œstro exagito, stimulo. Ex οἶστρος et βάλλω.

Οἰστροδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ab œstro ictus in gyrum agitur et rotatur, *Æsch. Pr.* 594. (2) vehementer a ventis agitatus. A δινέω.

Οἰστροδόνητος, et οἰστρόδονος, ον, idem. A δονέω.

Οἰστρομανὴς, ὲς, idem quod οἰστρόπληξ, *Sibyl.*

Οἰστρομανία, ας, ἡ, furor, *Ph.*

Οἰστροπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, œstro ictus, furore percitus, qui œstro vel furore agitatur. *Gl. V.* furiosus. Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης, *Soph. El.* 5. Ex seq. et πλήσσω.

ΟΙ'ΣΤΡΟΣ, ου, ὁ, œstrus. *Ph.* tabanus, asilus; (2) furor, insania; (3) irritatio, cupiditas vehemens. Βουλάτην μύωπα, κινητήριον, οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου παῖδες, *Æschyl. Supp.* 313.

Οἰστροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, œstrum seu stimulum ferens; ad Venerem et lasciviam incitans.

Οἰστρόω, ῶ, œstro stimulo; instigo, *Suid.* Ab οἶστρος. Unde

Οἰστρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, œstro agitatus, furiosus.

ΟΙ'ΣΥ'Α, ας, ἡ, salix; vimen, *Ph.* Hinc

Οἰσύϊνος, ΐνη, ϊνον, salignus, vimineus.

Οἰσυοπλόκος, ου, ὁ, qui salices vel vimina contexit. Ex οἰσύα et πλέκω, *necto*.

Οἰσυουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex ἔργον.

Οἴσυπον, ου, τὸ, sordida ovium lana, *Hes.* Ab

Οἰσύπη, ης, ἡ, ovium sordes, fimus. Ab οἶς.

Οἰσυπηρὸς, ρὰ, ρὸν, sordes ovinas redolens:

Οἰσυπὶς, ίδος, ἡ, idem quod οἰσύπη.

Οἴσυπος, ου, ὁ, idem, *Gl. V.*

Οἰσυπόω, ῶ. Hinc ἔρια οἰσυπῶντα, lanæ sordidæ, *Suicer.* (sed hoc potius ad οἰσυπόεις videtur referendum, *Ern.*) Ab eod.

Οἰσυπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod οἰσυπηρός.

Οἰσὺς, ύος, ἡ, vimen, *Gl. V.*

Οἴσω, *feram*, fut. 1. ind. act. verbi φέρω pro οἴω.

Οἶτος, ου, ὁ, ærumna, calamitas, exitium; infelix fatum; interitus, mors. Οἶτος κακῶν, ærumnæ, *Soph. El.* 168. Ab οἴ.

Οἰφάω, ῶ, idem quod

ΟΙ'ΦΕ'Ω, ῶ, coëo. Hinc

Οἰφόλης, ου, ὁ, pronus in Venerem, libidinosus, *Eust.* οἰφωλὴς, *Sch. Theoc. Voss.*

Οἰφόλις, ιδος, ἡ, libidinosa, *Hes.* A præc.

Οἴφω et οἴφομαι, idem quod οἰφέω, *Eust.*

Οἰχέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro οἰχέουσι, ab οἰχέω.

Οἴχεσθαι, *abire*, præs. inf. med. verbi οἴχομαι.

Οἴχηνται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ᾤχηνται.

Οἰχήσεται, *abibit*, 3. sing. fut. 1. ind. med.

Οἰχθεῖσα, *aperta*, nom. sing. aor. 1. part. pass. f. g. verbi οἴγω.

Οἴχνεσκεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* et cum ν ἐφελκ. pro ᾤχνεε, ab οἰχνέω.

Οἰχνεῦσιν, *abeunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* et cum ν ἐφελκ. pro οἰχνοῦσι, a verbo eod.

Οἰχνέω, ῶ, abeo, prodeo, discedo, proficiscor; οἴχνεσκον, imperf. *Ion.* exibant, prodibant. Ab οἴχομαι.

Οἰχοίατο, *abeant*, 3. plur. præs. opt. med. *Ion.* pro οἴχοιντο, ab

ΟΙ'ΧΟΜΑΙ, fut. οἰχήσομαι, perf. ᾤχηκα, abeo, discedo, proficiscor; decedo; pereo; dissipor, ut pecunia; invenitur et perf. ὄχωκα, unde ὀχωκυῖαι, part. fœm. profectæ, *apud Herodot.* οἰχώκεε, abierat, *ap. eund.* οἴχωκα, perii, *Soph. Aj.* 911. Οἴχεσθαι κήρυξ παρὰ τοὺς βρότους, *ad Aristoph. Av.* 1274. Αὕτη ἡμῖν οἴχεται, *Id. Plut.* 618. Ἀλλ' ἢ χ' οὗτος οἴχεται θανὼν, *Soph. Phil.* 413.

Οἴχωκε, 3. sing. perf. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro ᾤχηκε, ab οἴχομαι pro οἰχέω, *abeo*.

Οἰχώκει, *iverat*, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro ᾠχήκει, a verbo eod.

Οἴω et ὀΐω, puto, existimo. Ἀλλά μιν οἴω φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκεΐδαο, *Hesiod. Scut.* 111.

Ὀΐων, *ovium*, gen. plur. ab ὄϊς, *ovis*.

Οἰωνίζομαι, fut. ίσομαι, augurium capio, auspicum opera utor; auguror, ominor, auspicor, *Gl. V.* (2) ut malum omen aversor. Οἰωνισάμενος τι σύμπτωμα, *Aristot.*

Οἰωνικὸς, ἡ, ὸν, auguralis. Hinc ἡ οἰωνικὴ, scil. ἐπιστήμη, ars divinandi seu augurandi, augurum disciplina. Ab οἰωνός.

Οἰωνισάμην, aor. 1. ind. med. verbi οἰωνίζομαι.

Οἰώνισμα, ατος, τὸ, augurium, auspicium, omen. Ab οἰωνίζομαι. Unde

Οἰωνισμὸς, ȣ̃, ὁ, auspicium, *Philox.*

Οἰωνιστήριον, ȣ, τὸ, unde augurium capimus; (2) signum, quale est omen; (3) locus in quo augures augurium capiunt, auguraculum. Ab eod.

Οἰωνιστὴς, ȣ̃, ὁ, augur, auspex, *Il.* 2, 858. Ab eod. Hinc

Οἰωνιστικὸς, ὴ, ὸν, ad augurem seu augurium pertinens; auspicalis, *Ph.*

Οἰωνόβρωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ab avibus comestus, quem alites depasti sunt. Ex βρώσκω.

Οἰωνοθέτης, ȣ, ὁ, ex avium gustu seu pastu augurans; augur, *Soph. Œd. Tyr.* 484. Ex οἰωνὸς et τίθημι.

Οἰωνόθροος, avium voce editus; γόος, *Æsch. Ag.* 56. cantus lugubris avium. A θρέω.

Οἰωνοκτόνος, ὁ ϗ ἡ, avibus exitialis. A κτείνω.

Οἰωνομαντεία, ας, ἡ, vaticinatio, seu vaticinium ex auspiciis, augurium.

Οἰωνομαντικὸς, ὴ, ὸν, ad auguria pertinens. Hinc ἡ οἰωνομαντικὴ, ῆς, sc. ἐπιστήμη, ars sive scientia augurandi. Ab

Οἰωνόμαντις, εως, ὁ vel ἡ, augur.

Οἰωνόμικτος, ον, aliquid ex avium natura habens, h. e. alatus, ut Pegasus.

Οἰωνοπόλησις, εως, ἡ, aruspicium. *Gl. V.* auspicium; quasi ab οἰωνοπολέω.

Οἰωνοπολία, ας, ἡ, oscinium. *Gl. V.* auspicium. Ab

Οἰωνοπόλος, ȣ, ὁ, qui circa aves versatur; augur, auspex, *Gl. V.* Ex πολέω.

ΟΙ'ΩΝΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, avis, volucris; ales, *Gl. V.* (2) augurium, auspicium; omen, *Philox.*

Οἰωνοσκοπεῖον, ȣ, τὸ, auguraculum, locus ubi augures auguria capiunt. Ab οἰωνοσκόπος. Unde

Οἰωνοσκοπέω, ῶ, auguror, auspicor, *Gl. V.* οἰωνοσκοπȣ̃μαι, augurium ago. Hinc

Οἰωνοσκόπημα, ατος, τὸ, auspicium, augurium.

Οἰωνοσκοπητικὸς, ὴ, ὸν, auguralis.

Οἰωνοσκοπία, ας, ἡ, auspicium, augurium:

Οἰωνοσκοπικὸς, ὴ, ὸν, auguralis, auspicalis:

Οἰωνοσκόπιον, ȣ, τὸ, auspicium, *Ph.* Ab

Οἰωνοσκόπος, ȣ, ὁ, auspex, augur. *Ph.* qui ex avium potissimum carnivorarum volatu et pastu vaticinatur. Ex οἰωνὸς et σκοπός.

Οἴως, *adv.* quemadmodum, quomodo. Ab οἶος.

Οἰωτὸς χιτὼν, tuni[illegible]nea, *Hes.* Ab οἶς.

Ὀκείλαντες, nom. plur. aor. 1. part. act. verbi

Ὀκέλλω, appello, applico navem; a. 1. ὤκειλα, appuli, applicui; inf. ὀκεῖλαι, appellere, applicuisse. Δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν πρὸς γῆν, *Eur. Iphig. in Taur.* 1384. A κέλλω.

Ὄκκα, *Dor.* pro ὅτε, quum, quando.

Ὀκλαδία, ας, ἡ, genuum flexio. Ab ὀκλάζω.

Ὀκλαδίας, ȣ, ὁ, qui genua flectit, et ea incurvans subsidit; (2) sella, quæ plicari potest.

Ὀκλαδιάω, ῶ, genibus flexis subsido. A præc.

Ὀκλαδὸν, *adv.* genu flexo. Ab

ὈΚΛΑ'ΖΩ, f. άσω, in genua procumbo, genibus flexis subsido; *metaph.* labasco, succumbo, deficio. Εἰς γόνυ ὀκλάσας, *Hesiod.* Ὁ δὲ ἄνεμος τῆς ἄγαν φορᾶς ὤκλασε, *Id.*

Ὀκλὰξ, *adv.* flexo genu, curvatis genibus.

Ὄκλασις, εως, ἡ, genuum flexus. Ab ὀκλάζω.

Ὄκλασμα, ατος, τὸ, idem; (2) saltationis genus. Ab eod.

Ὀκλασὶ, *adv.* genibus flexis, *Suid.* Ab eod.

Ὀκναλέος, piger. Ab ὄκνος.

Ὀκναλέως, *adv.* segniter, pigre, timide, verecunde, cunctanter.

Ὀκνείω, piger sum. Ab ὀκνέω.

Ὀκνέω, ῶ, fut. ήσω, piget me, piger sum; (2) vereor, non audeo, dubito; timeo, metuo, seu gravor. Ὀκνῶ εἰπεῖν, *Luc.* ὀνομάσαι, *Dem.* γράφειν, *Aristot.* Ab ὄκνος.

Ὀκνηρία, ας, ἡ, pigritia. Ab

Ὀκνηρὸς, ρὰ, ρὸν, piger, segnis, ignavus; (2) timidus, meticulosus, cunctabundus; (3) cujus aliquem piget. Ab ὄκνος, seu ὀκνέω.

Ὀκνηρῶς, *adv.* pigre, segniter.

Ὀκνητέον, *adv. posit.* pigrandum, reformidandum.

Ὀκνία, ας, ἡ, pigritia, *Poll.* Ab

ὌΚΝΟΣ, ȣ, ὁ, pigritia, ignavia, segnities; (2) metus adeundi laboris; (3) metus, timor; (4) species ardeæ admodum pigræ. Ὁ δ' ἀστερίας, ὁ ἐπικαλȣ́μενος ὀκνὸς [non ὄκνος] μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ ἀρχαῖον, ἐστὶ δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τȣ́των ἀργότατος, *Aristot.*

Ὀκνόφιλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pigritiam amans.

Ὀκνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, piger, segnis; (2) timidus; ignavis. Ab ὄκνος.

Ὀκόθεν, *Ion.* pro ὁπόθεν, unde.

Ὀκοῖα, *Dor.* pro ὁποῖα, *qualis* vel *qualia.*

Ὀκοῖος, η, ον, *Ion.* pro ὁποῖος, qualis.

Ὀκόσος, η, ον, *Ion.* pro ὁπόσος, quantus.

Ὀκότε, *Ion.* pro ὁπότε, quando.

Ὄκȣ, *Ion.* pro ὅπȣ, ubi.

Ὀκριάομαι, ῶμαι, exasperor; ὀκριόωντο, 3. plur. imperf. *ap. Hom.* exasperabantur, *Odyss.* 18, 33. Ab ὄκρις.

ὈΚΡΙ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, pulpitum, instrumentum pictorum; (2) suggestus, e quo oratores verba faciunt; (3) pegma, in quo pictores imagines formant; (4) fulcrum lignei theatri; (5) asinus; (6) aries silvestris; (7) scala, qua utimur ad conscendenda loca prærupta. Ex ὄκρις et βαίνω.

Ὀκριοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, prominentias longiores habens. Ex ὄκρις et εἶδος.

Ὀκριόεις, όεσσα, όεν, idem; (2) asper, *Il.* 4, 518.

Ὄκρις, ιος, ἡ, summum cacumen, *Æsch. Pr.* 990. Ab ἄκρις, idem.

Ὀκρυόεις, όεσσα, εν, frigidus, algidus; (2) horridus, horribilis, aversandus. (2) δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνȣ, ὀκρυοέσσης, *Il.* 6, 344.

Ὀκτάβλωμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui octo buccellarum est.

Ὀκταδάκτυλος, ον, octo digitorum.

Ὀκτάεδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, epith. corporis geometrici octo latera habentis. Ex ὀκτὼ et ἕδρα.

Ὀκταετηρὶς, ίδος, ἡ, octennium. Ex eod. et ἔτος. Unde

Ὀκταέτης, εος, ὁ, octennis.

Ὀκταέτις, ιδος, ἡ, fœm. præcedentis.

Ὀκταήμερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui octo dierum est; (2) qui octavæ diei est. Ex ὀκτὼ et ἡμέρα.

Ὀκτάκις, *adv.* octies. Ab ὀκτώ.

Ὀκτακισμύριοι, οἱ, octoginta millia.

Ὀκτακισχιλίη ἀσπὶς, *apud Herodot.* pro ὀκτακισχίλιοι ἀσπιδοφόροι, octo millia scutatorum.

Ὀκτακισχίλιοι, ίαι, ια, octies mille.

Ὀκτάκνημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, octo radios habens, *Il.* 5, 723. Ex ὀκτὼ et κνήμη.

Ὀκτακόσιοι, ίαι, ια, octingenti. Ab ὀκτώ.

Ὀκτακότυλος, ον, octo cotylas habens, capiens. Ex eod. et κοτύλη.

Ὀκτάκωλος, ον, octo cola habens. *Vox Gramm.* Ex eod. et κῶλον.

Ὀκτάμετρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, octo versibus constans.

Ὀκταμηνιαῖος, αία, αῖον, octavum mensem agens, octavo mense natus. Ab

Ὀκτάμηνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui octo mensium est. Ex ὀκτὼ et μὴν, *mensis.*

Ὀκτάπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui octo cubitorum est.

Ὀκταπλάσιος, ία, ιον, octuplus, octuplicatus.

Ὀκταπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὀκτάπλεθρος, ον, octo jugera habens.

Ὀκταπλȣ̃ν, octuplum, *Gl. V.* Ab ὀκτώ.

Ὀκτάποδος, ȣ, ὁ, octipes, octo pedes habens. Ex ὀκτὼ et πȣ̃ς.

Ὀκτάπυς, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem; *Gl. V.* multipes, polypus. Ex iisd.

Ὀκτάῤῥιζος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, octo radices habens. Ex ῥίζα.

Ὀκτάρυμος, vel ὀκτάῤῥυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, octojugis, octo temones habens.

Ὀκτάσημος, ον, octo tempora habens; ὀκτάχρονος, de numeris et pedibus in prosodia. A σῆμα. Vide τρίσημος.

Ὀκταστάδιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, seu ὀκτωστάδιος, octo stadia, i. e. milliare, continens.

Ὀκτάστυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, octo columnas habens.

Ὀκτάτονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, octuplex, epith. cirrorum, *Epigr.* Ex τείνω.

Ὀκτήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, octo remorum ordines habens. Ex ὀκτὼ et ἐρέσσω, *remigo.*

ὈΚΤΩ', οἱ, αἱ, τὰ, octo; ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς, numerus octonarius.

Ὀκτωδάκτυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vel ὀκταδάκτυλος, octo digitos habens.

Ὀκτωκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, octodecim.

Ὀκτωκαιδεκάδραχμος, ον, duodeviginti drachmas valens. A δραχμή.

Ὀκτωκαιδεκαέτης, εος, ὁ, octodecim annos natus. Ex ἔτος.

Ὀκτωκαιδεκάπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, octodecim cubitorum.

Ὀκτωκαιδέκατος, άτη, ατον, decimus octavus.

Ὀκτωκαιδεκέτης, εος, ὁ, octodecim annos natus. Ex ἔτος.

Ὀκτωκαιδεκέτις, ιδος, ἡ, fœm. præcedentis.

Ὀκτώμηνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui octo mensium est. Ex ὀκτὼ et μήν.

Ὀκτώπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui octo cubitorum est.

Ὀκτώπυς, οδος, ὁ ϗ ἡ, octipes.

Ὀκτώῤῥαβδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, octo virgas habens.

Ὀκχέω, ῶ, subeo, sustineo; (2) exhaurio, exantlo; ὀκχέομαι, ȣ̃μαι, sustineor ab aliquo, vel ei insideo; ὀκχήσασθαι, aor. 1. med. insidere, vel insedisse, *Suid.* Ab ὄκχος.

Ὀκχὴ, ῆς, ἡ, fulcrum, sustentaculum; baculus, cui innitimur, *Hes. Suid.* Ab

Ὄκχος, ȣ, ὁ, vehiculum, currus.

Ὀκωχεύω, remitto, intermitto.

Ὀκωχὴ, ἡ, remissio, intermissio, *E. M.* a perf. antiq. ὄκωχα, ab ἔχω.

Ὄκως, ut, postquam; *Ion.* pro ὅπως. Sed alium etiam usum habet istud vocabulum, qui non datur illi ὅπως, cum, *vel* quoties. Ἐώθεε γὰρ καὶ πρόσθεν, ὅκως ἡ βασίλεια καλέοι, φοιτᾶν, quippe solitus erat, quoties regina vocaret accedere, *Herod.* 1, 11. Καὶ ἀπὸ τȣ́τȣ τȣ̃ χρόνȣ, ὅκως ἐπειρῴατο ἀλλήλων, quo ex tempore, quoties se invicem bello experti sunt, *Id. ibid.* 68. Τȣ̃τον ὅκως μεταπέμψαιτο, hunc cum ad se accersisset, *Id. ibid.* 100.

Ὀλαὶ, αἱ, idem quod ὀλαὶ, hordeum, *Hes.*

Ὀλάργυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, totus argenteus, e solido argento.

Ὀλβήεις, εσσα, εν, idem quod ὄλβιος, *Man.*

Ὀλβιάζω, beo, beatum prædico, judico, *Lex. Vulg.* Ab ὄλβιος.

Ὀλβίζω, fut. ίσω, idem. Μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἂν τέρμα τȣ̃ βίȣ περάσῃ, *Soph. Œd. Tyr.* ult. Ὀλβίζομαι, beatus prædicor; (2) dives sum. (2) οἱ τὰ πρῶτ' ὠλβισμένοι, Ἑλλάδος νεανίαι, *Eurip. Iphig. in Aul.* 51. Vide τὰ πρῶτα in πρῶτος. Ab ὄλβος.

Ὀλβιογάστωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, ventre beatus, qui bene curato ventre se beatum putat.

Ὀλβιοδαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fortunatus, felix.

Ὀλβιόδωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, felicitatem adferens, beatum reddens. Ex δῶρον.

Ὀλβιοδώτης, vel ὀλβιοδότης, ȣ, ὁ, et ὀλβιοδῶτις, ἡ, fœm. Vide ὀλβοδότης.

Ὀλβιοεργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, beatum et felicem efficiens. Ex ἔργον.

Ὀλβιόθυμος, ὁ ϗ ἡ, felix, beatus animi.

Ὀλβιόκοσμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mundum beatum efficiens.

Ὀλβιόμοιρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui beata portio est. Epith. terræ. Ex μοῖρα.

Ὄλβιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, beatus, felix, fortunatus. *Gl. V.* dives, locuples. Ab ὄλβος.

Ὀλβιόφρουρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bona servans et custodiens.

Ὀλβιόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, opulentus; (2) felix. Ex φρήν.

Ὀλβιόχειρος, ον, felices, salutares manus habens, felix.

Ὄλβιστος, η, ον, felix, *Dionys.* Ab ὄλβος.

Ὀλβίως, *adv.* feliciter, *Soph.*

Ὀλβοδότειρα, ας, ἡ, divitiarum donatrix; effectrix beatæ vitæ. Ab

Ὀλβοδότης, ȣ, ὁ ϗ ἡ, divitiarum dator.

Ὀλβοδότις, fœm. præced.

Ὀλβοδοτὴρ, ῆρος, divitiarum dator, *Steph.*

Ὀλβομέλαθρος, ον, felix in ædibus, *Man.*

Ὀλβονομέω, feliciter rego, *Man.*

ὌΛΒΟΣ, ȣ, ὁ, beatitudo, felicitas; (2) fortunæ, opes, divitiæ, opulentia.

Ὀλβοφόρος,

Ὀλβοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, divitias seu beatitudinem adferens. Ex φέρω.

Ὀλέεσκον, *perdebam*, imperf. ind. act. *Ion.* pro ὤλεον, ab ὀλέω.

Ὀλέθριος, ου, ὁ καὶ ἡ, exitialis, lethalis, perniciosus. Ὀλεθρίαν φέρειν, elliptice pro ὀλεθρίαν μοῖραν, exitium illi ferat, *Soph. Aj.* 810. Ab ὄλεθρος.

Ὀλεθρίως, *adv.* perniciose, cum sua pernicie.

Ὀλεθροποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, perniciem adferens, exitiosus, perniciosus. Ex ποιέω.

Ὄλεθρος, ου, ὁ, pernicies, exitium, strages, mors; (2) homo perniciosus et exitialis, nullius frugi. Ab ὄλλυμι, *perdo*.

Ὀλεῖς, 2. sing. fut. *Att.* pro ὀλέσεις, perdes, *Soph. Phil.* 1388.

Ὀλεῖται, *peribit*, 3. sing. f. 2. ind. med. verbi ὄλλυμι, pro ὀλέω, *pereo*.

Ὄλεκεν, *perdebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ὤλεκεν, ab ὀλέκω.

Ὀλέκρανον, ου, τὸ, caput cubiti, i. e. eminens et protuberans cubiti pars; alias ὠλέκρανον. Ex ὠλένη, *cubitus*, et κάρηνον, *caput*.

Ὀλέκω, perdo, exitium adfero, perimo; ὀλέκομαι, intereo; ὀλέκοντο, 3. pl. imperf. moriebantur. Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον, *Il.* 11, 150. Ὀλέκοντο δὲ λαοὶ, *Ib.* 1, 10. Ab ὀλέω.

Ὀλερὸν, graveolens vel nigrum, ab ὄλος, quod est atramentum sepiæ, *Gal.*

Ὀλέσειε, *perdat*, vel *perdiderit*, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ὀλέσαι, ab ὄλλυμι pro ὀλέω.

Ὀλεσήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, viros perdens, hominibus perniciem adferens. Ex ὄλλυμι et ἀνήρ.

Ὀλέσῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi ὄλλυμι pro ὀλέω.

Ὀλέσθαι, *periisse*, aor. 2. inf. med. verbi eod.

Ὀλεσίβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, agris nocens.

Ὀλεσίθηρ, idem quod ὀλεσίθηρος. Ὀλεσίθηρ ὠλένη. Κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος ὠλένας (*Dorice* pro ὠλένης) δικὼν βολαῖς, *Eurip. Phœn.* 668.

Ὀλεσίθηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, feris perniciem adferens, perimens feras. Ex ὀλλύω et θήρ.

Ὀλεσίμβροτος, ον, hominibus noxius.

Ὀλεσίπτολις, ἡ, perdens urbes, *Tryph.*

Ὀλεσιτύραννος, *Poet.* ὀλεσσιτύραννος, ου, ὁ καὶ ἡ, tyrannis perniciem afferens, tyrannos occidens.

Ὀλέσκω, perdo, *Suid.* ubi ὀλέσκει, ὀλοθρεύει.

Ὄλεσσε, *perdidit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ὤλεσε, a verbo ὄλλυμι, pro ὀλέω.

Ὀλέσσῃ, *perdat*, vel *perdiderit*, 3. sing. a. 1. ejusd. in conj. act. *Poet.* pro ὀλέσῃ, a verbo eod.

Ὀλέσσω, *perdam*, f. 1. ind. act. *Poet.* pro ὀλέσω.

Ὀλέτειρα, ας, ἡ, perditrix. *Ph.* interfectrix. Ab

Ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, interfector, qui perdit. Ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω Ἕκτορα, *Il.* 18, 114. Ab ὄλλυμι.

Ὀλέω, inus. unde imperf. *Ion.* ὀλέεσκε, perdebat, *Il.* 19, 135. Hinc et f. ὀλέσω, *item* verba ὀλέκω, ὀλέσκω, ὄλλυμι.

Ὄληαι, *pereas*, 2 sing. aor. 2. conj. med. *Ion.* pro ὄλησαι, ab ὄλλυμι, pro ὀλέω, *perdo*.

Ὀλιγαιμία, ας, ἡ, sanguinis paucitas, inopia, defectus. Ab

Ὀλίγαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sanguinis inopia laborat, cui parum est sanguinis. Ex ὀλίγος et αἷμα.

Ὀλιγάκις, *adv.* raro. Ab ὀλίγος.

Ὀλιγάμπελος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucas vites habens.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, virorum paucitate laboro; ὀλιγανδρῶν, ὀλιγανδροῦσα, ὀλιγανδροῦν, paucitate virorum laborans. Ex ὀλίγος et ἀνήρ.

Ὀλιγανδρία, ας, ἡ, virorum paucitas et penuria. Ex iisd.

Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, raritas et penuria hominum. Ab

Ὀλιγάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, non frequens hominibus.

Ὀλιγαριστία, ας, ἡ, prandium præparcum et paucis cibis constans. Ex ὀλίγος et ἄριστον.

Ὀλιγάρκεια, ας, ἡ, animus paucis contentus. Ab

Ὀλιγαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, paucis necessitatibus par, sufficiens; (2) paucis contentus, frugalis; τὸ ὀλιγαρκὲς, frugalitas. Ex ὀλίγος et ἀρκέω.

Ὀλιγαρκία, ας, ἡ, idem quod ὀλιγάρκεια.

Ὀλιγαρτία, ας, ἡ, penuria panis. Ex ὀλίγος et ἄρτος.

Ὀλιγαρχέω, ῶ, unde ὀλιγαρχοῦντες, pauci dominatum obtinentes; ὀλιγαρχεῖσθαι, a dominatu paucorum regi: πόλεις ὀλιγαρχούμεναι, civitates paucorum dominatu subditæ. Ex ὀλίγος et ἀρχή.

Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, paucorum dominatus. *Gl. V.* paucorum principatus, *item* studium, affectatio oligarchiæ. Ex iisd.

Ὀλιγαρχικὸς, ἡ, όν, ad paucorum dominatum pertinens; (2) paucorum dominatui sive oligarchiæ favens. Ex iisd.

Ὀλιγαρχικῶς, *adv.* more civitatis in qua est ὀλιγαρχία.

Ὀλιγαύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, paucos habens sulcos; paucos agros, *Suid.*

Ὀλιγαχόθεν, *adv.* ex paucis locis. Ab ὀλίγος.

Ὀλιγαχοῦ, *adv.* paucis in locis. Ab eod.

Ὀλιγήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est paucorum dierum, *Suicer.* Ex ὀλίγος et ἡμέρα.

Ὀλιγηπελέω, parum valeo, infirmus sum; ὀλιγηπελέων, viribus defectus, *Il.* 15, 24; et ὀλιγηπελέουσα, viribus defecta, *Od.* 19, 356. Ex ὀλίγος et πέλω. Unde

Ὀλιγηπελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, animis deficiens, viribus destitutus, infirmus, debilis.

Ὀλιγηπελίη, ης, ἡ, *Poet.* et *Ion.* pro ὀλιγοπελία, ας, ἡ, virium defectus, imbecillitas.

Ὀλιγηρὴς, ὲς, exiguus, *Nic.*

Ὀλιγήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens parvum sepulchrum. Ex ὀλίγος et ἠρίον.

Ὀλιγηροσίη, ης, ἡ, *Ion.* pro ὀλιγηροσία, tenue arvum, *Suid.* Ex ὀλίγος et ἄροσις.

Ὀλιγησιπύος, cui pera modice referta est cibis, pauper. Αἴ σὺ . . . θεὶης εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων, *Analect. Brunckii*, 1, 222.

Ὀλιγίστατος, minimus. Ab

Ὀλίγιστος, η, ον, idem. Superl. ab ὀλίγος.

Ὀλιγίστως, *adv.* minimo numero, perparum.

Ὀλιγόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non diu vivens.

Ὀλιγόβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui parum consilio pollet; (2) non admodum prudens. Ex βουλή.

Ὀλιγογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, negligens, *Hes.* Ex ὀλίγος et γνώμη.

Ὀλιγογόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucis geniculis nodatus. Ex ὀλίγος et γόνυ, *genu*.

Ὀλιγόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos generans, infœcundus. Τὰ δὲ γαμψώνυχα πάντα, ὀλιγόγονα ἐστιν, ἔξω τῆς κεγχρηΐδος, *Aristot.*

Ὀλιγοδάπανος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui exigui sumptus est; parcus et frugi, frugalis. Ex δαπάνη.

Ὀλιγοδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui paucis eget, paucis contentus. Ex ὀλίγος et δέομαι. Unde

Ὀλιγοδεία, et ὀλιγοδεΐα, ας, ἡ, paucarum rerum indigentia vel desiderium.

Ὀλιγοδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, modico victu contentus. Ex ὀλίγος et δίαιτα.

Ὀλιγόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos servos habens.

Ὀλιγοδρανέω, ῶ, langueo, spiritum vix traho. Ab

Ὀλιγοδρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infirmus, imbecillis. Ex ὀλίγος et δραίνω, *facio*. Hinc

Ὀλιγοδρανία, ας, ἡ, imbecillitas.

Ὀλιγοδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, infirmus, imbecillis. Ex δύναμις.

Ὀλιγελαιόω, ῶ, parum olei fero; parum olei fundo. Ex ὀλίγος et ἔλαιον.

Ὀλιγοεργὴς, ὲς, imbecillus. Ab ἔργον.

Ὀλιγοέτης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui paucorum annorum est. Ex ὀλίγος et ἔτος. Hinc

Ὀλιγοετία, ας, ἡ, paucitas annorum.

Ὀλιγόζος, ον, paucos ramos habens.

Ὀλιγόθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui modicus inest calor, parum caloris habens.

Ὀλιγοθυμέω, animo parvo sum. A θυμός.

Ὀλιγόϊνος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucas habens fibras seu venas, paucos nervos. Ex ὀλίγος et ἴς.

Ὀλιγοκάλαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos habens calamos.

Ὀλιγόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos fructus gignens.

Ὀλιγόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos caules habens.

Ὀλιγόκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos ramos habens.

Ὀλιγοκρατέομαι, οῦμαι, paucorum dominatui subjicior. Ex ὀλίγος et κρατέομαι.

Ὀλιγομαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, parum doctus. Ex μανθάνω.

Ὀλιγομετρία, ας, ἡ, est vitium versûs, cum paucioribus, v. gr. quatuor verbis constat, *Opp.* πολυμετρία. A μέτρον.

Ὀλιγόμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, mercede exigua conductus.

Ὀλιγομυθία, ας, ἡ, pauciloquium. Ab

Ὀλιγόμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, pauciloquus.

Ὀλιγοπαιδία, ας, ἡ, paucitas liberorum. Ab

Ὀλιγόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, paucos habens liberos.

Ὀλιγοπελέω, pro quo ὀλιγηπελέω, *Poet.*

Ὀλιγοπελία. Vide ὀλιγηπελίη.

Ὀλιγόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, exigua fide præditus, parum fidens seu credens; (2) incredulus. Ex ὀλίγος et πίστις.

Ὀλιγοποιέω, ῶ, f. ήσω, ad paucitatem redigo; minuo, aor. 1. ὠλιγοποίησα.

Ὀλιγοπόλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, parum canus.

Ὀλιγόπονος, ον, laborem fugiens, iners.

Ὀλιγοποσία, ας, ἡ, parcus potus. Ex πόσις.

Ὀλιγοποτέω, ῶ, fut. ήσω, parum bibo. Ab

Ὀλιγόποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, pauco potu contentus. Ὀλιγόποτά ἐστι ὅσα ἔχει τὸν πνεύμονα σομφὸν, *Aristot. Hist. An.* 8, 4. A πότος.

Ὀλιγοπραγμοσύνη, ης, ἡ, paucarum rerum tractatio. Ab

Ὀλιγοπράγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pauca habens negotia. Ex ὀλίγος et πρᾶγμα.

Ὀλιγόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucas pennas habens. Ex πτέρον.

Ὀλιγόπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, parum tritici ferens.

Ὀλιγόῤῥιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucas radices habens. Ex ῥίζα et seq.

ὈΛΙ´ΓΟΣ, ίγη, ίγον, paucus; (2) parvus, exilis, tenuis. Hinc οἱ ὀλίγοι, ων, optimâtes, pauci illi penes quos imperium est; ὀλίγον, paulum, paullulum, parum, modicum; *Ph.* ὀλίγον χρόνον, paulisper, *Gl. V.* ὀλίγου δεῖν, pæne, *Ph.* propemodum, ferme, *Gl. V.* δι᾽ ὀλίγου, ἐξ ὀλίγου, brevi temporis spatio, subito, e propinquo; δι᾽ ὀλίγων, paucis sc. verbis; κατ᾽ ὀλίγον, παρ᾽ ὀλίγον, sensim, paullatim; ἐν ὀλίγῳ, leviter, viliter. Ἐπ᾽ ὀλίγου γὰρ ᾤχετο, parum equidem abfuit, quin periret, *Aristoph. Lys.* 31.

Ὀλιγόσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, macilentus. A σάρξ.

Ὀλιγοσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exiguis viribus præditus. Ex ὀλίγος et σθένος, *robur*.

Ὀλιγοσίπυοι, οἱ, pauperes, quasi ex exiguo penu victitantes, *Suid.*

Ὀλιγοσιτέω, ῶ, fut. ήσω, pauco cibo utor, exiguo pastu sum contentus.

Ὀλιγοσιτία, ας, ἡ, modicus cibus, frugalitas. Ab

Ὀλιγόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, modico cibo utens.

Ὀλιγόσπερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, parum seminis ferens; (2) parum seminis emittens. Ex ὀλίγος et σπέρμα.

Ὀλιγόστιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos ordines seu versus continens. Ex ὀλίγος et στίχος.

Ὀλιγοστὸς, ἡ, όν, unus e paucis, paucis comitatus, cum paucis; *item* minimus, brevissimus; (2) brevi, paucis diebus. (1) ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ καὶ φυγὼν ὀλιγοστὸς, acie victus et cum paucis in fugam conjectus, *Joseph. contra Apion.* 1, 452. (2) αὐτὸς ὁρμήσας ὀλιγοστὸς παραγίνεται διὰ τῆς ἐρήμου εἰς Βαβυλῶνα, ipse paucis diebus itinere per desertum confecto Babylonem se conferebat, *Id. Ib.* 450. Ab ὀλίγος.

Ὀλιγοσυλλαβία, ἡ, paucitas syllabarum.

Ὀλιγοσύλλαβος, ον, paucis syllabis constans. A συλλαβή.

Ὀλιγοσύνδεσμος, ον, epith. orationis paucis conjunctionibus utentis.

Ὀλιγότεκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, paucos liberos habens. Ex ὀλίγος et τέκνον.

Ὀλιγό-

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas; (2) parvitas. Ab ὀλίγος.

Ὀλιγοτιμία, ας, ἡ, contemptus; (2) dedecus. Ex ὀλίγος et τιμή.

Ὀλιγοτοκέω, ῶ, f. ήσω, paucos pario; (2) raro pario:

Ὀλιγοτοκία, ας, ἡ, paucus seu rarus partus. Ab

Ὀλιγοτόκος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, raro et paucos pariens. Ὀλιγοτοκά ἐςι τὰ σελάχη, διὰ τὸ ζωοτοκεῖν σώζεται δὲ μάλιςα ταῦτα διὰ τὸ μέγεθος, *Aristot.* Ex ὀλίγος et τίκτω.

Ὀλιγότριχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, raros habens pilos. Ex ὀλίγος et θρίξ.

Ὀλιγότροφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, pauco cibo contentus. Ex ὀλίγος et τρέφω.

Ὀλιγόϋδρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, parum aquæ habens, parum aquosus; (2) pauca aqua contentus; ὀλιγοϋδρότατος, cui paucissima aqua sufficit. Ex ὀλίγος et ὕδωρ.

Ὀλιγόϋλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, parum materiæ habens. Ex ὀλίγος et ὕλη.

Ὀλιγοϋπνία, ἡ, parcus somnus. Διὰ ταῦτα δὲ καὶ ἀοινίαν, καὶ ὀλιγοσιτίαν, καὶ ὀλιγοϋπνίαν, *Iamblich. in Vita Pythag.* 16. Ab

Ὀλιγόϋπνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui exigui somni est. Ὀλιγοϋπνότατος ἦν διὰ φροντίδα καὶ πόνȣς, *Appian. de Rebus Hispan.* 74.

Ὀλιγοφαγία, ἡ, parcus cibus. Ab

Ὀλιγοφάγος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, inedax, *Gl. Vet.*

Ὀλιγοφιλία, ας, ἡ, amicorum paucitas.

Ὀλιγοφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, ut ὀλιγοφόρος οἶνος, vinum quod paucam aquam fert, aqueum, tenue, dilutum. Ex ὀλίγος et φέρω.

Ὀλιγόφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, pusillanimis. Ex φρήν.

Ὀλιγόφυλλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, pauca habens folia. Ex ὀλίγος et φύλλον.

Ὀλιγοχοέω, ῶ, parum refundo, exiguo cum fœnore refundo. Ab

Ὀλιγόχοος, *contr.* ὀλιγόχȣς, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, parum refundens, parum fructificans; Comp. ὀλιγοχȣ́ςερος, minus fundens, minus ferax. Ex ὀλίγος et χέω, *fundo.*

Ὀλιγοχορδία, ας, ἡ, paucitas fidium seu chordarum. Ex ὀλίγος et χορδή.

Ὀλιγοχρηματία, ας, ἡ, paucitas pecuniæ, paupertas. Ex ὀλίγος et χρήματα.

Ὀλιγοχρόνιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, exiguo temporis spatio durans. *Gl. V.* temporalis.

Ὀλιγόχρονος, ὁ ᾗ ἡ, idem.

Ὀλιγόχυλος, ον, parum succi habens.

Ὀλιγοψυχέω, ῶ, fut. ήσω, sum animo pusillo.

Ὀλιγοψυχία, ας, ἡ, pusillanimitas, *Gl. V.*

Ὀλιγόψυχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, pusillanimis, *Gl. V.* Ex ὀλίγος et ψυχή.

Ὀλιγόω, ῶ, in paucos redigo, imminuo; ὀλιγόομαι, ȣ̃μαι, ad paucos redigor, imminuor; aor. 1. ὀλιγώθην. Ab ὀλίγος.

Ὀλιγωρέω, ῶ, fut. ήσω, parvam curam habeo, negligo; contemno, supersedeo, *Gl. V.* Ὀλιγωρεῖν τῶν καθηκόντων· τῶν φίλων, *Xen.* Ab ὀλίγωρος. Hinc

Ὀλιγώρησις, εως, ἡ, negligentia, incuria, neglectus, contemptus.

Ὀλιγωρία, ας, ἡ, idem. Ab

Ὀλίγωρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui aliquid parum curat, negligens, incuriosus. Ex ὀλίγος et ὤρα.

Ὀλιγώρως, *adv.* negligenter, contemptim.

Ὀλιζότερος, minor; qu. ab ὀλίζος, pro ὀλίγος.

Ὀλιζόω, ῶ, minorem reddo, minuo, *Hes.* ubi ὀλιζȣ̃ται, μειȣ̃ται, ὀλιγȣ̃ται. Ab eod.

Ὀλίζων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, parvus; (2) minor. Ab ὀλίγος.

Ὀλικὸς, ἡ, ὸν, totus, universalis. Ab ὅλος.

Ὀλικῶς, *adv.* plane, universe, omnino.

ΟΛΙΣΒΟΣ, ȣ, ὁ, penis coriaceus.

Ὀλισθαίνω, labor, lapso, labefio, *Gl. V.* Ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἕλκος ὀλισθαίνει, *Mus.* 1, 95. Ab ὄλισθος.

Ὀλισθέω, ῶ, f. ήσω, idem et ab eod.; (2) penetro; (3) evado, effugio. Ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὀλισθεῖν, excidit, *Il.* 20, 470. Ὀλισθε θέων, 23, 774. Οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὀλισθεῖν, *Theoc.* 25. 230. (3) πυκινοῖσι δόλοισιν ὀλισθῆσαι θανάτοιο, *Oppian. Cyneget.* 4, 451.

Ὀλισθήεις, ήεσσα, ῆεν, lubricus. Ab eod.

Ὀλίσθημα, ατος, τὸ, lapsus, casus. *Gl. V.* lapsio. Ab ὀλισθέω.

Ὀλισθηρῆς, gen. sing. f. g. *Ion.* pro ὀλισθηρᾶς, ab

Ὀλισθηρὸς, ρὰ, ρὸν, ad labendum proclivis; (2) lubricus, *Gl. V.* (3) proclivis ad aliquid. Ab ὄλισθος.

Ὀλισθηρῶς, *adv.* lubrice.

Ὀλισθήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro ὀλισθήσας, ab ὀλισθέω, *labor.*

Ὀλίσθησις, εως, ἡ, idem quod ὀλίσθημα.

Ὀλισθητικὸς, ἡ, ὸν, lubricandi vim habens, lubricans. Ab ὀλισθέω.

Ὀλισθογνωμονέω, ῶ, mentis compos non sum. Ex ὄλισθος et γνώμη, *sententia.*

Ὀλισθοποιῶ, labare facio. *Gl. V.* labefacio.

ΟΛΙΣΘΟΣ, ȣ, ὁ, lapsus in lubrico; casus.

Ὁλκαδικὸς, ἡ, ὸν, ad onerariam navem pertinens. Ab ὁλκάς. Unde

Ὁλκάδιον, ȣ, τὸ, navicula oneraria. Dim.

Ὁλκαδοχρίςος, navium unctor, *Man.* Ab ὁλκὰς et χρίω.

Ὁλκαία, ας, ἡ, cauda. Ὑπὸ ταύρȣ ὁλκαίην ψαίρȣσι, radunt caudam tauri; affixæ sunt sub cauda tauri, *Nicand. Theriaca*, 122. Κήτεος ὁλκαίη, *Apoll. Rhod.* 4, 1614. Ab ἕλκω.

Ὁλκαῖον, ȣ, τὸ, vas in quo pocula abluuntur, *Poll.* idem quod ὁλκήϊον. Ἐπορέξατο χειρὶ νηὸς ὁλκαίοιο, *Apoll. Rhod.* 1, 1313. Ab ὁλκή. Unde

Ὁλκαῖος, αία, *Ion.* αίη, αῖον, qui trahitur.

Ὁλκὰς, άδος, ἡ, *proprie*, navis oneraria, sed interdum de aliis dicitur.

Ὁλκεῖον, ȣ, τὸ. Vide ὁλκήϊον.

Ὁλκεὺς, έως, ὁ, qui retia trahit, *Hesych.* Ab ἕλκω.

Ὁλκέω, ῶ, navem traho, traduco. Ab

Ὁλκὴ, ῆς, ἡ, tractus, attractio; (2) inclinatio, ut stateræ in alteram partem. *Ph.* pondus; item drachma. Ab ἕλκω.

Ὁλκήεις, ήεσσα, ῆεν, ponderosus. Ab ὁλκή.

Ὁλκήϊον, ȣ, τὸ, *Ion.* pro ὁλκεῖον, lignum in infima navis parte, quo navis trahitur, ut exponitur a *Schol. Apoll.* Ab ἕλκω.

Ὁλκήρης, εος, ὁ ᾗ ἡ, caudatus, sive tractu se colligens, ut serpens, qui longo volumine caudam trahit, *Nicand.* Ab eod.

Ὅλκιμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, glutinosus, lentus, qui, dum extenditur, trahi non rumpi solet. Ab eod.

Ὁλκίον, ȣ, τὸ, gubernaculum seu clavus navis. Ab eod.

Ὅλκιον, ȣ, τὸ, labrum amplum, magnus crater. Ab eod.

Ὁλκὸς, ȣ̃, ὁ, tractus; (2) sulcus, proprie et tropice; (3) remulcus, machina qua naves ex uno mari in alterum traducuntur; (4) fluctus, *omninoque* aqua maris; (5) aquæductus; (6) moles, pondus; (7) syrma serpentium, vestium, &c. (8) totumque adeo cujusvis animalis hominisque corpus; (9) nomen insecti et herbæ; *Adject.* attractorius. Sed fere in compositis tantum. Ὁλκοὶ τμητοὶ, lora equorum. Τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι, implicari loris, *Soph. Elect.* 863. Ἀμφιδύμȣς ὁλκȣ̀ς, geminos testiculos, *Oppian. Cyneg.* 2, 192. Ab ἕλκω.

Ὄλληαι, *pereas*, 2. sing. a. 2. conj. med. *Ion.* et *Poet.* pro ὄλησαι, ab ὄλλυμι, pro ὀλέω, *perdo.*

Ὀλλυμένοιο, gen. sing. part. præs. pass. *Ion.* pro ὀλλυμένȣ, ab

ὈΛΛΥΜΙ, vel ὀλλύω, perdo, amitto; (2) perdo, perniciem adfero, perimo; ὄλλυμαι, perdor, pereo; f. 1. ὀλέσω, 2. ὀλῶ, perdam; aor. 1. ὤλεσα, perdidi; perf. ὄλωλα, perii; ὀλώλει, interiit, *Ph.* aor. 2. med. ὠλόμην, perii; ὀλȣ̃μαι, f. 2. ὀλεῖται, peribit. Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριςον; *Il.* 24 242

Ὀλμειὸς, ȣ̃, ὁ, mortarium. Ab ὅλμος.

Ὀλμίσκος, ȣ, ὁ, mortariolum, Dim. ab eod.

Ὀλμοποιὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, mortariorum artifex. Ex ὅλμος et ποιέω.

ὍΛΜΟΣ, ȣ, ὁ, mortarium, pilum, *Ph.* (2) pars tibiæ, ligula; (3) truncus corporis a cervice usque ad coxendicem; *item* poculi genus; *metaphor.* stupidus.

Ὁλογράμματος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, plene scriptus, non per siglorum captiones aut compendiosa ænigmata, nec per notas numerales. Ex ὅλος et γράμμα.

Ὁλογραφέω, ῶ, fut. ήσω, integrum scribo. Ex eod. et γράφω.

Ὁλόγραφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, propria manu exaratus. Ex iisd.

Ὁλοδάκτυλος, ον, meris dactylis constans.

Ὀλόεις, όεσσα, όεν, exitialis. Ab ὄλλυμι.

Ὀλοεργὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, maleficus, *Hesych.* (2) mortem seu interitum adferens. Ex ὄλλυμι et ἔργον.

Ὀλοῆς, dat. pl. *Ion.* pro ὀλοαῖς, ab ὀλοός.

Ὁλοθȣ́ριον, ȣ, τὸ, genus tuberis spongiosi et marini, *Aristot. Plin.*

Ὀλόθρευσις, εως, ἡ, perniciei illatio, delatio, occisio. Ab ὀλοθρεύω.

Ὀλοθρευτὴς, ȣ̃, ὁ, exterminator, qui perniciem adfert, exitiosus, occisor. Ab eod. Hinc

Ὀλοθρευτικὸς, ἡ, ὸν, perimens, perdens.

Ὀλοθρεύω, f. εύσω, perdo, everto, exitium adfero, vasto. Ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα, *Heb.* 11, 28. Ab ὄλεθρος.

Ὀλοίατο, *pereant*, 3. pl. a. 2. opt. med. *Ion.* pro ὄλοιντο, ab ὄλλυμι.

Ὀλοίϊος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, perniciosus, exitialis, noxius. Ab ὀλοός.

Ὀλοιὸς, ἡ, ὸν, idem, *Hesych.* ubi dat. pl. fœm. ὀλοιῇσι. Vide *Clarke* Il. 1, 342.

Ὁλοίτροχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omni ex parte rotundus, ut rota. Ex ὅλος et τρόχος.

Ὁλοκαρπεύω, idem quod ὁλοκαρπόω, *Sibyl.*

Ὁλοκαρπόω, ῶ, f. ώσω, totum adoleo, in holocaustum offero; ὁλοκαρπȣ́μενον, quod totum offertur; 3. pl. f. 1. ind. pass. ὁλοκαρπωθήσονται, consummabuntur. Ex ὅλος. Hinc

Ὁλοκάρπωμα, ατος, τὸ, holocaustum.

Ὁλοκάρπωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Ὁλόκαυςον, ȣ, τὸ, holocaustum, quod totum cremari solebat. *Gl. V.* adolitum. Ex ὅλος et καίω.

Ὁλοκαυτέω, ῶ, f. ήσω, totum comburo, totam victimam cremo.

Ὁλοκαυτίζω, fut. ίσω, idem. Ab

Ὁλόκαυτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, totus crematus, totus combustus. Ex ὅλος et καίω.

Ὁλοκαυτόω, idem quod ὁλοκαυτέω· aor. 1. ὡλοκαύτωσα· ὡλοκαύτωσαν τȣ̀ς ταύρȣς, tauros combusserunt totos. Hinc

Ὁλοκαύτωμα, ατος, τὸ, victima seu hostia quæ integra comburitur.

Ὁλοκαύτωσις, εως, ἡ, sacrificium in quo victima tota crematur. *Gl. V.* flagrantia, holocaustoma. Ab eod.

Ὁλοκληρία, ας, ἡ, integritas omnium partium alicujus rei. *Ph.* integratio. Ab

Ὁλόκληρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, integer, totus, universus; (2) nullo vitio laborans, non vitiosus. *Ph.* integer, ut ὁλόκληρον, integrum, solidum; item ὁλοκλήρȣ, asse, idem; ut κληρονομία ἐξ ὁλοκλήρȣ, hæreditas ex asse, seu in solidum. Γίνεται τέκνα ὁλόκληρα ἐκ κολοβῶν, *Aristot.*

Ὁλόκνημος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, integras tibias habens et nulla ex parte mutilas. A κνήμη.

Ὁλοκονῖτις, et Ὁλοκωνῖτις, ιδος, ἡ, olus quoddam silvestre, *Hipp.*

Ὁλόκοπος, ὁ ᾗ ἡ, totus concisus. Ex κόπτω.

Ὁλόκυκλος, ὁ ᾗ ἡ, epith. lunæ plenæ.

Ὁλολαμπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, totus lucidus. Ex ὅλος et λάμπω.

Ὁλόλιθος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, totus lapideus, totus e lapidibus factus.

Ὀλολυγὴ, ῆς, ἡ, clamor mulierum sacrificantium, jubilatio; (2) ululatus. *Gl. V.* ejulatus:

Ὀλόλυγμα, ατος, τὸ, idem:

Ὀλολυγμὸς, ȣ̃, ὁ, ululatus, ejulatus. *Gl. V.* ὀλολυγμὸς ἀγροίκων, rusticorum jubilatus; (2) clamor mulierum sacrificantium, jubilatio. (2) ὀλολυγμὸς ἔςαι, *Eurip. Or.* 1137:

Ὀλολυγὼν, όνος, ὁ, clamor ranarum marium fœminas ad coitum evocantium; (2) ejulatus;

latus; *Aristot.* (3) avis quædam solitaria, acredula, vel ulula. *Ph.* ulula, strix. Ab

ʽΟΛΟΛΥ´ΖΩ, f. ξω, ululo, ejulo; (2) cum clamore deos precor, de mulieribus; jubilo, exulto. Ὀλόλυξαν θυγατέρες, *Odyss.* 3, 450. Ὀλολύξεται πᾶν δῶμα, *Eur. El.* 698. Vide *Ern.*

ʽΟλομελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui membris est integris, omnibus membris constans. *Gl. V.* integer. Ex ὅλος et μέλος. Hinc

ʽΟλομελία, ας, ἡ, integra natura et constitutio alicujus rei, qua nihil ipsi deest.

ʽΟλονθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fimo scatens. Ex ὄνθος.

Ὄλοντο, *perierunt*, 3. plur. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ὤλοντο, ab ὄλλυμι.

ʽΟλονυκτίως, *adv.* per totam noctem. A νύξ.

Ὀλοοίτροχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cursui perniciosus; epith. scopuli, *ap. Theoc.* Ex ὀλοὸς et τρέχω. Vid. *Ern.*

Ὀλοὸς, ἡ, ὸν, perniciosus, exitiosus. Ab ὄλλυμι.

Ὀλοόφρσι, dat. pl. ab

Ὀλοόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, perniciosa consilia agitans, perniciosus. Ex ὀλοὸς et φρήν.

ʽΟλοόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui animo universa agitat, qui omnium curam gerit; (2) omniscius; nam aliqui pro ὀλοόφρων legunt ὁλοόφρων, *Il.* 16, 630. Ex ὅλος et φρήν.

ʽΟλοπόρφυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, totus purpureus, totus ex purpura. Ex ὅλος et πορφύρα.

ʽΟλόπτερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus universum corpus pennis tectum est; (2) cujus alæ non sunt scissæ, qui alas continuas habet. Ex ὅλος et πτερόν.

ʼΟΛΟ´ΠΤΩ, fut. ψω, vello, decortico. Ὤλοψας δὲ βίηφι, *Call. Hymn. in Dian.* 77.

ʽΟλόπυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, triticum integrum, seu quod integrum coctum est.

ʽΟλοῤῥιζεὶ, *adv.* radice, radicitus. Ab

ʽΟλόῤῥιζος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui cum tota radice est, v. gr. erutus. Ex ὅλος et ῥίζα.

Ὄλος, ὁ, vel ὀλὸς, item ὀλὸν, idem quod θολὸς, atramentum sepiæ, *Ern.*

ʽΟΛΟΣ, ὅλη, ὅλον, totus, integer; (2) solidus; (3) universus, omnis: *est ætatis posterioris.* Hinc τὸ ὅλον, ȣ, universum, rerum universitas, summa rei; at ὅλον, *adv.* omnino. (Hinc Lat. *solus* et *solidus.*)

ʽΟλοσηρικὸς, ἡ, ὸν, totus ex serico, *R.*

ʽΟλοσιαλοκάλαμος, ὁ, indoctus tibicen, *Steph.*

ʽΟλοσίδηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, totus ferreus.

ʽΟλοσπαδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, totus detractus, *Hes.* ubi pl. ὁλοσπαδεῖς. Ex σπάω.

ʽΟλοσπονδεῖος, ον, epith. versus, qui totus e spondeis constat, ut *Il.* 11, 130.

ʽΟλόστεον, ȣ, τὸ, herba quasi tota ossea, sed per antiphrasin quum tota mollis sit. Ab

ʽΟλόστεος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, totus osseus, ex osse solido constans. Ex ὅλος et ὀστέον, *os.*

ʽΟλοστήμονος, ὁ ϗ ἡ, totus stamineus, *Poll.*

ʽΟλοσφύρατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, malleo ductus seu fabricatus, solidus, *Hes. Plin.* Ex σφύρα.

ʽΟλοσφυρήλατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

ʽΟλοσφύρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, *in Epigr.* idem.

ʽΟλοσφύριστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

ʽΟλόσφυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

ʽΟλοσφύριον, τὸ, massa solidi, v. gr. ferri.

ʽΟλοσχέρεια, ας, ἡ, integritas, consummatio; (2) crassa et confusa descriptio. Ab

ʽΟλοσχερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, integer, plenus, consummatus; (2) extremus, summus. Ex ὅλος et χεὶρ, (vel et ἔχω, *Ern.*)

ʽΟλοσχερῶς, *adv.* omnino, penitus, prorsus, plane; (2) confuse, generatim; ὁλοσχερέστερον, *adv.* majori apparatu, majoribus copiis.

ʽΟλόσχιστος, ὸν, simplex, non e variis partibus vel segmentis consutus, *Plato.*

ʽΟλόσχοινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mariscus, juncus omnium maximus et crassissimus.

ʼΟΛΟΣΧΟΣ, ȣ, ὁ, pediculus pomi; *Nic.*

ʽΟλοσώματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad totum corpus pertinens. Ex σῶμα.

ʽΟλοτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, plane absolutus, prorsus finitus, perfectus, integer. A τέλος.

ʽΟλότης, ητος, ἡ, integritas, totum. Ab ὅλος.

ʽΟλότροπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, totius modi, totus.

ʽΟλοτρόπως, *adv.* omnino.

ʼΟλότροχος, ον, rotundus, v. gr. lapis. A τρέχω.

Ὀλȣ̃μαι, *perdam*, f. 2. ind. med. verbi ὄλλυμι, pro ὀλέω, *perdo.*

ʼΟλοφλυκτὶς, ίδος, ἡ, pustula.

ʼΟλοφήνος, ον, totum perimens, *Nic.*

ʼΟλόφλυγδος, ȣ, ὁ, pustulosus, (qu. ὀλόφλυγδος, a φλύζω, *Ern.*) Ῥηγνυμένων ὀλοφυγδὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα, discutit pustulosas perniones in talis natas, postquam ruptæ sunt, *Nic. Ther.* 682.

ʼΟλοφυγδὼν, όνος, ἡ, pustula; quod et ὀλοφλυγδών. Μήκετι ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς, *Theocr. Idyll.* 9, 30.

ʼΟλοφυδνὸς, ἡ, ὸν, lugubris, luctuosus, *Il.* 5, 683. Ab

ʼΟλοφύζω, fut. ξω, lugeo, lamentor.

ʽΟλοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, totus, absolutus in natura sua, omnibus partibus plenus. Ex ὅλος et φυή.

ʼΟλοφυκτὶς, ίδος, ἡ, pustula; qu. ὀλοφλυκτίς.

ʽΟλόφυλος, ον, integer, *Suid.*

ʼΟλοφυρμὸς, ȣ̃, ὁ, ejulatus, ploratus. Ab

ʼΟΛΟΦΥ´ΡΟΜΑΙ, lamentor, ejulo, ploro; (2) deploro, commisereor; ὀλοφυράμενος, aor. 1. med. lamentatus; pass. ὀλοφυρθεὶς, idem. Ἀχιλλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν, *Il.* 11, 655. Hinc

ʼΟλόφυρσις, εως, ἡ, ploratus, luctus, ejulatus; (2) lamentatio.

ʼΟλοφυρτικὸς, ἡ, ὸν, ad lamenta seu lamentandum proclivis.

ʼΟλοφυρτικῶς, *adv.* lamentabiliter.

ʽΟλόφυτον, τὸ, sinapi Persicum, *Steph.*

ʼΟλοφώϊον, τὸ, vaframenta, versutiæ. Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος, *Odyss.* 4, 410. Εἶτα ἐπιφέρουσα τὸ μάλιστα ὀλοφώϊον τȣ̃ γέροντος, *Eustath.* (ad locum *Homeri* supra laudatum) 1502, 8. edit. Rom.

ʼΟλοφώϊος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, exitialis; (2) versutus, improbus; ὀλοφώϊα, vaframenta, versutiæ. Ex ὄλλυμι et φὼς, *homo.*

ʽΟλόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, plena voce canens. Ex ὅλος et φωνή.

ʽΟλόχαλκος, ον, totus ex ære.

ʽΟλόχροος, *contr.* ὁλόχρȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, toto corpore unum colorem habens. Ex χρόα.

ʽΟλόχρυσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, totus ex auro factus, ex auro solido factus; (2) totus auro inductus, *Jos.*

ʽΟλόψυχος, ον, sincerus, candidus, integer animo. A ψυχή.

ʽΟλοψύχως, *adv.* toto animo, bona fide.

ʼΟΛΠΗ, ης, ἡ, lecythus, ampulla olearia; vas olearium, et alicubi vinarium.

ʼΟλπὶς, ίδος, ἡ, idem.

ʼΟλυμπία, ας, ἡ, Olympia, locus Elidis, in quo Jupiter Olympius colebatur, et certamina Olympiaca celebrabantur, ad ludos Olympios. Ab Ὄλυμπος.

ʼΟλύμπια, ων, τὰ, ludi Olympiaci, qui quinto anno celebrabantur. Ab eod.

ʼΟλυμπιάζε, *adv.* ad Olympiam.

ʼΟλυμπιάθεν, *adv.* ex Olympia, de Olympia.

ʼΟλυμπιακὸς, Olympiacus, *Ar.*

ʼΟλυμπίας, ȣ, ὁ, Olympias, venti nomen. Ab Ὄλυμπος.

ʼΟλυμπιὰς, άδος, ἡ, victoria, seu palma certaminis Olympiaci; (2) certamen Olympiacum; (3) Olympias, sive tempus quatuor annorum integrorum, cum duobus mensibus; (cum quindecim diebus, *Ern.*) (4) nomen matris Alexandri M. Ab eod.

ʼΟλυμπιάσι, *adv.* in Olympia, Olympiæ, ad Olympiam. Ab Ὀλύμπια.

ʼΟλυμπικὸς, ἡ, ὸν, Olympicus. Ab eod.

ʼΟλυμπιονίκης, ȣ, ὁ, victor in Olympiis. Ex ὀλύμπια et νικάω, *vinco.*

ʼΟλύμπιος, ȣ, ὁ, Olympum incolens; (2) cœlestis. Ab Ὄλυμπος.

ʼΟλυμπόνδε, *adv.* in Olympum, in cœlum.

ʼΟΛΥΜΠΟΣ, ȣ, ὁ, Olympus, mons Macedoniæ altissimus, cujus vertex cœlum tangere videtur; (2) cœlum.

ʼΟλυνθάζω, fut. άσω, caprifico. Ab

ʼΟΛΥΝΘΟΣ, ȣ, ὁ, grossus, ficus immatura; (2) nomen urbis in Thessalia.

ʼΟλυνθοφορέω, ῶ, grossos seu abortus fero. Ab

ʼΟλυνθοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, grossos ferens. Ex ὄλυνθος et φέρω.

ʼΟΛΥΡΑ, ας, ἡ, semen medium inter frumentum et hordeum, olyra. *Gl. V.* spelta. *Ph.* far, ador, siligo; *Il.* 5, 196. Hinc

ʼΟλυρίτης, ȣ, ὁ, ut ὀλυρίτης ἐγκρυφίας, subcinericius panis, siligineus.

ʼΟλώδης, έος, ὁ ϗ ἡ, ater, vel turbidus. Ab ὀλὸς, pro θολός.

ʼΟλώϊος, ΐα, ΐον, perniciosus. Ab ὄλλυμι.

Ὤλωλε, *perdidit*, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ὦλε, ab ὄλλυμι.

ʽΟλως, *adv.* prorsus, omnino, totaliter, integre; (2) in summa; (3) sane. Ab ὅλος.

ʽΟμάδελφος, et

ʽΟμαίμιος, idem quod ὅμαιμος, *Pind.*

ʽΟμαδεύω, in unum cogo et coacervo, *Hes.* ubi ὁμαδεύειν, ἀθροίζειν. Ab ὁμάς. Unde

ʽΟμαδέω, fut. ήσω, tumultuor; ὁμάδησαν, 3. pl. a. 1. strepitum excitarunt. Μνηστῆρες δ᾽ ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα, *Od.* 1, 365.

ʽΟμαδος, ȣ, ὁ, multitudo; (2) tumultus, strepitus, quem multitudo excitat. (2) ὅμαδος δ᾽ ἦν, *Il.* 2, 96. Ab ὁμάς.

ʽΟμαιμὶς, ίδος, ἡ, soror. Ex ὁμὸς et αἷμα.

ʽΟμαιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, consanguineus; (2) frater vel soror. (2) ἔχων ὅμαιμος χώ κατάντιον θανών; *Soph. Antig.* 512. Ex iisd.

ʽΟμαιμονέστερος, ὁμαιμονεστέρα, consanguinitate propinquior. Comp. ab ὁμαίμων.

ʽΟμαιμοσύνη, ης, ἡ, consanguinitas; (2) fraternitas. Ab ὅμαιμος. Unde

ʽΟμαιμότης, ητος, ἡ, consanguinitas, *Gl. V.*

ʽΟμαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, consanguineus; (2) frater. (2) κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων, *Soph. Trach.* 1147. Ex ὁμὸς et αἷμα.

ʽΟμαιχμέω, ῶ, f. ήσω, simul milito, simul bellum ineo, simul jaculor:

ʽΟμαιχμία, ας, ἡ, *Ion.* ὁμαιχμίη, ης, ἡ, societas belli, confœderatio. Ab

ʽΟμαιχμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, arma consocians, fœderatus; exponitur etiam commilito. Ex ὁμȣ̃ et αἰχμὴ, *hasta, bellum.*

ʽΟμακοεῖον et ὁμακόϊον, ȣ, τὸ, auditorium commune. *Vox Pythag.* Ex ὁμȣ̃ et ἀκȣ́ω.

ʽΟμαλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æqualis, planus, æquabilis. Ab ὁμαλός. Unde

ʽΟμαλία, ας, ἡ, planities, *Gl. V.*

ʽΟμαλίζω, fut. ίσω, planum reddo, complano, lævigo. *Gl. V.* plano, æquo, hostio; (2) ad æquabilitatem redigo; (3) adæquo, æqualis sum. Μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν, ἢ τὰς ȣ̓σίας, *Aristot.* Ὡμαλισμέναι πόλεις ὑπὸ τῶν συμφορῶν, *Isocr.* Ab eod. Hinc

ʽΟμαλισμὸς, ȣ̃, ὁ, complanatio, lævigatio, æquatio; (2) æquabilis pronunciatio.

ʽΟμαλιστὴρ, ῆρος, ὁ· ὁμαλιστῆρες, paviculæ.

ʽΟμαλίστρα, ας, ἡ, hostorium, *Gl. V.*

ʽΟμάλιστρον, τὸ, idem, et ab eod.

ʽΟμαλόδερμος, ον, glaber, lævis. Ab ὁμαλὸς et δέρμα, *pellis.*

ʽΟμαλὸν, τὸ, planities, *Theoc.*

ʽΟμαλὸς, ἡ, ὸν, planus; (2) æqualis, æquabilis. Ab ὁμȣ̃. Hinc

ʽΟμαλότης, ητος, ἡ, æqualitas, æquabilitas: planities, *Gl. V.*

ʽΟμαλύνω, idem quod ὁμαλίζω. ὁμαλῦναι, a. 1. inf.

ʽΟμαλόω, idem, *Gl. V.* Ab eod.

ʽΟμαλῶς, *adv.* æqualiter, æquabiliter; (2) pariter, sine discrimine, nullo excepto; (3) sedate. Ab eod.

ʽΟμαρτάζω, confrico, *Hom.*

ʽΟμάρτει, 3. sing. præs. imperat. act. ab

ʽΟμαρτέω, ῶ, fut. ήσω, sequor, eo una cum, comitor. Ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ, *Hesiod. Op.* 674. Οἵ δ᾽ ὁμαρτήσουσί σοι, *Eur. Iph. in Tau.* 1211. Ab

ʽΟμαρτῆ, *adv.* simul, una; *Il.* 5, 656. Ab ὁμȣ̃ et ἄρω, seu αἴρω.

ʽΟμαρτήσασα, *secuta*, aor. 1. part. act. f. g.

ʽΟμὰς, άδος, ἡ, multitudo, omnes simul. *Gl. Vet.* summa universitas. Ab ὁμȣ̃.

ʽΟμασπὶς,

Ὁμάσπις, ιδος, ὁ ἡ, una cum alio clypeum gestans, commilito. Ex ὁμοῦ et ἀσπίς.

Ὁμαυλία, ας, ἡ, cohabitatio, concubitus. Ab

Ὅμαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cohabitans, una pernoctans; mixtus, commixtus. Στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος, *Soph. Œd. Tyr.* 187. Ex ὁμοῦ et αὐλή.

Ὅμαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, consonans, concinens. Ex eod. et αὐλὸς, *tibia.*

Ὀμβρέω, ῶ, f. ήσω, pluo; ὀμβροῦμαι, *Ph.* ὀμβρεῖται, imbricatur. Φλόγα αἰθέριον ὀμβρησιν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, *Philo.* Ab ὄμβρος. Hinc

Ὄμβρημα, ατος, τὸ, pluvia.

Ὀμβρηγενὴς, ὲς, ex imbribus ortus. Ex eod. et γίνομαι.

Ὀμβρηρὸς, ὴ, ὸν, pluviosus. Ab ὄμβρος.

Ὀμβρηρὸς, ὰ, ὸν, idem et ab eod.

Ὀμβρηρὴς, ὲς, idem quod ὀμβρηρὸς, *Nic.*

Ὀμβρήσαντος, gen. sing. aor. 1. part. act. verbi ὀμβρέω.

Ὀμβρία, ας, ἡ, pluvia nimbosa, nimbus.

Ὀμβρίζω, fut. ίσω, imbre rigo, madefacio; (2) humecto. A præc.

Ὀμβρίκια, et ὀμβρίας, sic vocari omnium animalium fœtus a poëtis, scribit *Pollux.*

Ὀμβρικὸς, ὴ, ὸν, pluvialis, *Pan.*

Ὀμβριμοεργὸς, οῦ, ὁ, magna et ardua facinora patrans. Ex ὄμβριμος et ἔργον.

Ὀμβριμόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, animo magno et forti præditus, magnanimus.

Ὀμβριμόπατρος, et ὀμβριμοπάτρη, al. ὀβριμόπατρος, et ὀβριμοπάτρη.

Ὄμβριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, impetuosus, vehemens, ut imber; validus, fortis, robutus. Al. ὄβριμος.

Ὄμβριος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluvius, pluvialis. Ἐν τῷ ἀφρῷ τῷ γιγνομένῳ ὑπὸ τοῦ ὀμβρίου ὕδατος, *Aristot.* Ab ὄμβρος.

Ὀμβροβλύζων, pluviam fundens, *Vulg. Lex.*

Ὀμβροβλυτέω, ῶ, pluviam fundo. Ex βλύω.

Ὀμβρόκτυπος, ον, imbrifer, *Æsch.*

ὌΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, imber, pluvia.

Ὀμβροτοκία, ας, ἡ, pluviæ generatio. Ab

Ὀμβροτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluviam generans, imbrifer. Ex ὄμβρος et τίκτω.

Ὀμβροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbrifer, imbrem ferens. Ex ὄμβρος et φέρω.

Ὀμβροχαρὴς, ὲς, imbribus gaudens, h. e. fœcunditatem, incrementa nanciscens; epith. terræ, plantarum. Ex eod. et χαίρω.

Ὀμβρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, imbre dilutus. Ab ὄμβρος.

Ὁμέθνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ejusdem gentis seu nationis, *Suid.* Ex ὁμοῦ et ἔθνος.

Ὁμεῖται, 3. sing. f. 2. ind. med. verbi ὄμνυμι.

Ὁμέστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, eumdem larem habens, contubernalis. Μακάρεσσι θεοῖσιν ἤδη ὁμέστιός εἰμι, *Quint. Calaber,* 14, 185. Ex ὁμοῦ et ἑστία.

Ὁμευναῖος, qui eodem cubili utitur. Πλειόνεσσιν ὁμευναίαις ἀλόχοισι τέρπονται, *Oppian. Hal.* 1, 509.

Ὁμευνετέω, una cubo. Ab

Ὁμευνέτης, ου, ὁ, qui eodem cubili utitur, maritus, *Eurip. Med.* 953. *Ion.* 894. Ex ὁμοῦ et εὐνὴ, *cubile.*

Ὁμευνέτις, ιδος, ἡ, uxor. Ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος, *Soph. Aj.* 501. A præc.

Ὁμευνήτης, ητος, ὁ, idem quod ὁμευνέτης.

Ὅμευνις, ιδος, ἡ, uxor. Καὶ θρήνοισι τοῖς ὁμευνίδων, *Lycophr.* 372. Ab

Ὅμευνος, ου, ὁ, maritus.

Ὁμηγερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, congregatus. Hinc *pl.* ὁμηγερέες, congregati, *apud Hom.* Ex ὁμοῦ et ἀγείρω.

Ὁμηγυρίζω, congrego. Hinc *apud Hom.* Ὁμηγυρίσασθαι, aor. 1. inf. med. congregare. Ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορὴν, *Od.* 16, 376. Ab

Ὁμήγυρις, εως, ἡ, cœtus, *Il.* 20, 142. Ex ὁμοῦ et ἄγυρις, *congregatio.*

Ὁμήθεια, ἡ, consuetudo. Νυμφίδιοι φιλότητες, ὁμήθειαί τε πέλονται, *Oppian. Cyneget.* 4, 2.

Ὁμήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui eorundem morum est. Ex ὁμοῦ et ἦθος.

Ὁμήθεια, ἡ, familiaritas, *Man.*

Ὁμήλικα, acc. sing. ab ὁμῆλιξ.

Ὁμηλικία, ας, ἡ, *Ion.* ὁμηλικίη, ης, ἡ, ætatis æqualitas, eadem ætas, *Il.* 5, 126. Ab

Ὁμῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem ætatis est, *Ph.* æqualis, coëqualis, coætaneus, coævus; ὁμήλικες, coæquales, *Gl. V.*

Ὅμηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ, veniens simul, comes viæ, *Nonn.* Ex ὁμοῦ et ἔρχομαι. Hinc

Ὁμηλυσία, ας, ἡ, *Ion.* ὁμηλυσίη, ης, ἡ, quando plures simul eunt.

Ὅμηρα, de unico obside, *Mac.* I.

Ὁμηρεία, ας, ἡ, datio obsidum; (2) pignus. Ab ὁμηρεύω.

Ὁμήρειον, τὸ, templum in Homeri honorem.

Ὁμήρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Homericus.

Ὁμήρευμα, ατος, τὸ, pignus; (2) obses. Ab ὁμηρεύω.

Ὁμηρεῦσαι, nom. plur. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro ὁμηρεύουσαι, a verbo ὁμηρεύω.

Ὁμηρεύω, f. εύσω, sum obses. Θεῷ θεὸς Ἥρα ποτ' ὡμήρευσε, *Eur. Bac.* 297. Τούς τε παῖδας ὡμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκεν, *Herodian.* Ab ὅμηρος.

Ὁμηρέω, ῶ, f. ήσω, in unum convenio, occurro, obvius fio; comitor. Hinc ὡμήρησεν, 3. sing. aor. 1. occurrit *apud Hom.* Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς, *Od.* 16, 468. Ab eod.

Ὁμηρία, ας, ἡ, clarigatio, *Gl. V.*

Ὁμηρίδης, ου, ὁ, Homeri imitator, admir[illegible] (2) rhapsodus; (3) ὁμηρίδαι, poë[illegible] Homericorum recitatores et actore[illegible] familia in insula Chio. Ab

Ὁμηρίζω, Homerum imitor; (2) Hom[illegible] usurpo; (3) mentior. Ab Ὅμηρ[illegible]

Ὁμηρικὸς, ὴ, ὸν, Homericus, ad [illegible] pertinens, Homer[illegible] ρικώτερος· sup. ὁμ[illegible]ικώτατος. [illegible]

Ὁμηρικῶς, *adv.* Homerico m[illegible]

Ὁμηριστὴς, οῦ, ὁ, [illegible] ριστὴς χορὸς, ve[illegible] ὁμηρ[illegible] Ab ὁμηρίζω.

Ὁμηρόκεντρα, [illegible], τὰ, [illegible] men e v[illegible]s carm[illegible] Homeri par[illegible]ulis consutum. Ex [illegible]

Ὁμηροκέντρωνες, ώνων [illegible] Ex iisd[illegible]

Ὁμηρομάστιξ, ιγος [illegible] Homeri, Zoilus, acerrim[illegible]

Ὅμηρον, ου, τὸ, [illegible] obsidis. Ab

ὍΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, obses. *Gl. V.* ὅμηρος, τὸ ἀντέχυρον, obses, legatus; ὅμη[illegible] obsides, *Gl. V.* (2) cæcus, Cumæis, *Herodot. in Vit. Hom.*

Ὅμηρος, ου, ὁ, Homerus.

Ὁμ[illegible] *adv.* turmatim, catervatim, facto [illegible] Ab ὅμιλος.

Ὁ[illegible] præs. imperat. act. verbi

Ὁ[illegible] in cœtu aliquorum versor; [illegible] venio, colloquor, con[illegible] orationem ad populum habeo; [illegible] *Gl. V.* (3) consuetudinem ha[illegible]co, etiam cum fœmina; (4) [illegible] deditus sum, ut studiis, vi[illegible] τοῖς πράγμασι δυνάμενος, [illegible] φιλοσοφίᾳ, *Plato.* Ταῦτα μαθὼν [illegible] ὁμίλεε, *Theog.* 36. (4) ἐκεῖνος οὔτε [illegible] οὔτε βαθεῖαν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν, ille neque corollarum, neque capacium calicum dedit mihi voluptate frui, *Soph. Aj.* 1199.

Ὁμιληδὸν, *adv.* idem quod ὁμιλαδόν.

Ὁμίλημα, ατος, τὸ, officium, congressus, congressus officiosus. Ab ὁμιλέω.

Ὁμιλητὴς, οῦ, ὁ, qui conversari solet, cui frequens est conversatio cum aliquo; (2) discipulus, auditor. Ab eod. Hinc

Ὁμιλητικὸς, ὴ, ὸν, qui dextere versatur cum hominibus, politus, elegans, humanus, affabilis, comis. *Gl. V.* tractator.

Ὁμιλητὸς, οῦ, ὁ, comis, lenis: οὐχ ὁμιλητὸς, immitis, asper, sævus. Ab eod.

Ὁμιλία, ας, ἡ, consuetudo cum aliquo; (2) colloquium, collocutio, sermo, disputatio; (3) concio de rebus sacris, *Ph.* (4) cœtus, turba. Κοινόπλουν ὁμιλίαν, navales socios, *Soph. Aj.* 881. Ab ὅμιλος.

Ὁμιλίη, ης, ἡ, cœtus, collegium, *Herod.* Ab

ὍΜΙΛΟΣ, ου, ὁ, cœtus, turba, multitudo; (2) turma, caterva, multitudo militum; (3) vulgus, plebs; (4) strepitus, tumultus.

ὈΜΙΧΕ'Ω, ῶ, et ὀμίχω, mingo, *Hesiod. Op.* 725.

ὈΜΙ'ΧΛΗ, *Ion.* ὀμίχλη, ης, ἡ, nebula, caligo. Hinc

Ὁμιχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nebulosus, caliginosus.

Ὄμιχμα, ατος, τὸ, urinæ excretio, mictus, *Hes.* ubi ὀμίχματα οὐρήματα, urinæ excretiones. Ab ὀμιχέω.

Ὄμμα, ατος, τὸ, visum, spectaculum, spectrum; (2) adspectus, facies; (3) oculus: ὄμματα, lumina, *Gl. V.* ab ὄπτομαι. Inservit periphrasi. Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, pavidæ instar columbæ, *Soph. Aj.* 140. (3) ocellus, deliciæ. (3) Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα, Κιθαιρών, Dianæ nivosæ deliciæ, Cithæron, *Eurip. Phœn.* 809. Χῷ μὲν κατ' ὄμμα στὰς, et ille quidem in conspectu stans, *Id. Andr.* 1118.

Ὀμμάτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. ocularis: ὀμμάτειος πόθος, amor oculis insinuatus, *Hes.* (Vide [illegible] *Pr.* 665.) A præc.

Ὀμματ[illegible] ἡ, visus opifex, *Cyr.*

Ὀ[illegible]cellus. Dim. ab

Ὀ[illegible] Ab ὄμμα.

Ὀ[illegible] fucandæ faciei ser[illegible] Ex eod. et γράφω, *pin-*[illegible]

[illegible] ὁ καὶ ἡ, oculos fulgentes [illegible] Ex eod. et λάμπω.

[illegible] ἡ, oculis privatus, cæ[illegible] ροστερεῖ, in capite oculis [illegible] *Col.* 1260. Ex ὄμμα et [illegible]

[illegible] [illegible]latum et vigilem reddo; [illegible] e augm. ὀμματωμένος, [illegible] *Gl. V.* Ab ὄμμα.

[illegible] sing. præs. imperat. act. *per* [illegible] υθι, ab ὄμνυμι.

Ὀμνύεις, 2. si[illegible] præs. indic. act. verbi

ὌΜΝΥΜΙ, vel ὀμνύω, juro, dejero; ὤμνυεν, imperf. jurabat; ὄμνυθι, imperat. jura; inf. [illegible]ύειν, et ὀμνῦναι, jurare. Alia ab ὀμόω, [illegible] f. 1. ὀμόζω, f. 2. med. ὀμοῦμαι, jurabo; aor. 1. ὤμοσα, juravi; perf. ὀμώμοκα, juravi; inf. aor. 1. ὀμόσαι, *Poet.* ὀμόσσαι, jurare; imperat. ὄμοσον, jura. Ὄμνυμι ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾷν τοῖς κριταῖς, *Aristoph. Av.* 451. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', [illegible] δὲ φρὴν ἀνώμοτος, *Eur. Hipp.* 616. Μ[illegible] ὅρκον ὀμόσσας, *Pind. Ol.* 6, 24.

Ὁμοαιχμία, *Hes.* pro ὁμαιχμία.

Ὁμοάριθμος, ejusdem numeri, *Lex. Vulg.*

Ὁμόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cum alio vivens; conjux, *Gl. V.* Ex ὁμοῦ et βίος.

Ὁμοβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, simul germinans. A βλαστάνω.

Ὁμόβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui una consultat; (2) qui ejusdem est voluntatis. Ex ὁμὸς et βουλὴ, vel βούλομαι.

Ὁμοβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui ara cum alio communis est. Ex eod. et βωμός.

Ὁμογάλακτες, ων, οἱ καὶ αἱ, collactanei. Ex ὁμοῦ et γάλα. Unde

Ὁμογάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, collactaneus, *Ph.*

Ὁμόγαμβροι, ων, οἱ, qui simul generi sunt unius ejusdemque soceri vel socrus.

Ὁμόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, maritus, uxor; (2) ejusdem tori socius. Ὁ τᾶς Πολυνείκεος αὐτοκασιγνήτας νύμφας ὁμόγαμος κυρεῖ, *Eurip. Phœn.* 137. (2) μάτην δ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην, *Id. Herc. Fur.* 339.

Ὁμογάστριος, ου, ὁ καὶ ἡ, uterinus frater. Ex ὁμοῦ et γαστήρ, *Il.* 21, 95.

Ὁμογένεια, ας, ἡ, cognatio. Ab

Ὁμογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ejusdem generis cognatus; *Gl. V.* gentilis, consanguineus; eandem sanguinis cognationem habens, id est, suscipiens liberos ex ea muliere e qua natus est. Ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας, *Soph. Œd. Tyr.* 1362. Ex ὁμοῦ et γένος. Hinc

Ὁμογενῶς, *adv.* eodem genere.

Ὁμογενέτωρ, ορος, ὁ, frater. Πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα, *Eurip. Phœn.* 168.

Ὁμογλωττέω, ῶ, f. ήσω, eadem lingua utor. Ab

Ὁμόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui eadem lingua utitur, qui ejusdem linguæ est. A γλῶττα.

Ὁμογνήσιοι, germani, *Ph.*

Ὁμόγνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, consanguineus, *Nonn.* Quasi ὁμογένητος.

Ὁμόγνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cognatus, gentilis; ὁμόγνιος Ζεὺς, Jupiter gentilitius; ὁμόγνιοι Θεοὶ, Penates, vel Dii gentilitii; quasi ὁμογένιος, *per Sync.* Πρὸς Θεῶν ὁμογνίων, *Soph. Œd. Col.* 1333. Ex ὁμὸς et γένος.

Ὁμογνωμονέω, ῶ, fut. ήσω, ejusdem sum sententiæ, consentio, adsentio. *Gl. V.* ὁμογνωμονεῖν, concordare.

Ὁμογνωμόνως, *adv.* æque, eodem animo.

Ὁμογνωμοσύνη, ης, ἡ, consensus. Ab

Ὁμογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem est sententiæ; *Gl. V.* unanimis, concors. Ex ὁμὸς et γνώμη.

Ὁμόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, germanus. At ὁμόγονα, quæ ejusdem sunt generis. Ex ὁμὸς et γίγνομαι.

Ὁμόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, iisdem lineis circumscriptus. Ex ὁμὸς et γραμμή.

Ὁμογραφέω, pari modo, h. e. iisdem literis scribo verbum aliquod, *Vox Gramm.* A γράφω.

Ὁμοδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem lecti seu strati particeps est, conjux. A δέμνιον.

Ὁμοδημέω, ῶ, fut. ήσω, aggrego et accommodo me civibus meis; civilem me gero. Ab

Ὁμόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem populi est, popularis, gentilis; (2) qui cum populo facit, qui ad populi mores se componit. Ex ὁμὸς et δῆμος.

Ὁμοδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, eodem victu utens, idem vitæ genus sequens; *Gl. V.* contubernalis, convictor. Ex ὁμὸς et δίαιτα.

Ὁμοδογματέω, ῶ, ejusdem sum sententiæ, idem sentio. Ex ὁμοῦ et δόγμα.

Ὁμοδοξέω, ῶ, idem. Περὶ τούτων ὁμοδοξοῦσι, *Theophr.*

Ὁμοδοξία, ας, ἡ, eadem opinio, consensus opinionum; (2) par gloria. Ab

Ὁμόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem opinionis est; (2) pari gloria præditus, *R.* Ex ὁμὸς et δόξα, *opinio, gloria.* Hinc

Ὁμοδόξως, *adv.* æquali gloria.

Ὁμοδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœnæ particeps seu socius. Ex ὁμοῦ et δόρπον.

Ὁμόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, conservus, conserva.

Ὁμοδρομέω, ῶ, una curro; (2) concurro, *Plut.* Ex ὁμοῦ et δρόμος. Hinc

Ὁμοδρομίη, *Ion.* μίη, ἡ, concursus, pugna.

Ὁμόδρομος, qui una currit, comes cursus.

Ὁμοδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, æque potens, *R.* Ex ὁμοῦ et δύναμις.

Ὁμοεθνέω, ejusdem gentis sum. Ab

Ὁμοεθνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ejusdem generis seu nationis; *Gl. V.* ὁμόεθνος, congentilis. Ἐκ γὰρ δυοῖν οὐκ ὁμοεθνέων ἐγεγόνεε, *Herodot.* 1, 91. Ex ὁμὸς et ἔθνος, *gens.* Hinc

Ὁμοεθνία, ας, ἡ, gentilitas, cognatio, partium corporis inter se consensio, *Hippoc.*

Ὁμόεθνος, ον, ejusdem gentis.

Ὁμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem speciei est, ejusdem generis. Ex ὁμὸς et εἶδος. Hinc

Ὁμοειδία, ας, ἡ, speciei similitudo, formæ convenientia.

Ὁμοειδῶς, *adv.* eadem, simili forma.

Ὁμοερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, τὸ ὁμοερκὲς, quod eodem septo coërcetur, iisdem ædibus habitans. Ex ὁμὸς et ἕρκος, *septum.*

Ὁμοέστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, eumdem larem habens, contubernalis. Ex ὁμὸς et ἑστία.

Ὁμοζηλία, ας, ἡ, par studium. Ὁμοζηλία τῆς καλοκαγαθίας, probitatis et honestatis par studium, *Joseph. Maccab.* 13.

Ὁμόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui unum idemque æmulatur; (2) concors.

Ὁμοζυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui sub eodem jugo est, conjux, conjunctus. Ex ζυγός.

Ὁμόζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, *Gl. V.*

Ὁμοζυγέω, ferio æqualibus intervallis. Τὴν εἰρεσίαν οὐχ ὁμοζυγοῦντες, *Heliod. Æthiop.* 2.

Ὁμόζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, idem; ὁμόζυγες, juges. *Gl. V.* juncti, bini.

Ὁμοήθεια, ας, ἡ, morum similitudo, morum consensio, concordia. Ab

Ὁμοήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui eorumdem morum est, qui similibus est moribus. *Gl. V.* similis, consuetus, solitus. Ex ὁμὸς et ἦθος.

Ὁμοθάλαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui simul et in eodem thalamo habitat, contubernalis.

Ὁμοθαμνέω, una fruticor. A θάμνος, *frutex.*

Ὁμόθεν, *adv.* ex eodem loco; (2) ex propinquo; (3) ex eodem genere. (1) οὐ μὲν ἄμ' ἄμφω, οὐδ' ὁμόθεν, *Apoll. Rhod.* 1, 90. (3) οἷς ὁμόθεν εἶ, quibus propinqua es, sanguine juncta es, *Soph. Elect.* 157. Ab ὁμός.

Ὁμόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, pariter Deus, una vel simul Deus, ejusdem divinitatis consors.

Ὁμόθηλος, ου, ὁ, collactaneus, cognatus.

Ὁμόθηρος, ὁ καὶ ἡ, venationis socius, *Call.*

Ὁμόθριξ, χος, similes pilos habens; epith. equi. Vide ὄτριχες.

Ὁμόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, ejusdem throni consors.

Ὁμόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, unum idemque loquens, concors, consentiens.

Ὁμοθυμαδὸν, *adv.* uno animo, una mente, concordi voluntate, unanimiter; (2) universim, una, pariter, simul, *Ph.*

Ὁμοθυμία, ας, ἡ, unanimitas, concordia. Ab

Ὁμόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, unanimis, concors.

Ὁμοιάζω, similis sum. Ab ὅμοιος.

Ὁμοίην, *similem*, accusat. sing. f. g. *Ion.* pro ὁμοίαν.

Ὁμοιόαρκτος, ον, simul incipiens. Ab ἄρχομαι.

Ὁμοίϊος, similis, omnibus communis; omnibus æque perniciosus; omnibus æque molestus, instans. Σὲ γῆρας τείρει ὁμοίϊον, te senectus atterit omnibus æque-molesta, *Il.* 4, 315. Ab ὅμοιος, *similis*, vel potius ab ὁμοῦ, *simul*, et ἰέναι, ab εἶμι.

Ὁμοίνοος. Vide ὁμόνοος, *Ep.*

Ὁμοιοβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, æque gravis, *Suicer.* A βάρος.

Ὁμοιόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, simili victu utens.

Ὁμοιόβιοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ὁμοιοβλαστάνειν, similiter germinare, germine convenire.

Ὁμοιογένεια, ας, ἡ, generis similitudo. Ab

Ὁμοιογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui similis vel prope ejusdem est generis. Ex ὅμοιος et γένος.

Ὁμοιογενῶς, *adv.* simili genere. A præc.

Ὁμοιοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui similis vel prope ejusdem est speciei. Ex ὅμοιος et εἶδος.

Ὁμοιόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὁμόθριξ.

Ὁμοιοκαρπέω, ῶ, similes fructus gigno. Ab

Ὁμοιόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, similes habens fructus.

Ὁμοιοκαταληκτέω, similiter desino. Ab

Ὁμοιοκατάληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, similiter desinens. Ex ὅμοιος et καταλήγω. Hinc

Ὁμοιοκαταληξία, ἡ, similitudo clausulæ.

Ὁμοιόκριθος, ου, ὁ καὶ ἡ, hordeo similis. Ex ὅμοιος et κριθὴ, *hordeum.*

Ὁμοιολεπτομερὴς, ὁ καὶ ἡ, in partes tenues similesque divisus, *ap. Sch. Aristot.* A μέρος.

Ὁμοιολογία, ας, ἡ, dictio similis, similia verba. Ex ὅμοιος et λόγος.

Ὁμοιομέρεια, ας, ἡ, similitudo partium, partes similes. *Vox Anaxag. Lucret.* homœomeria. Ab

Ὁμοιομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, constans ex partibus similibus, partes habens similes. Ex μέρος.

Ὁμοιομούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, similis et ejusdem essentiæ. Ex οὐσία.

Ὁμοιόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, similem formam habens, *R.* Ex μορφή.

Ὅμοιον, similitudo; *adverb.* similiter; ὅμοια, *adv. cum dat.* perinde ut, pariter ac.

Ὁμοιοούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, similis essentiæ, similem essentiam habens. Ab οὐσία.

Ὁμοιοπάθεια, ας, ἡ, adfectuum similitudo, similes adfectus, naturæ similitudo.

Ὁμοιοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, similiter adficior, iidem mihi sunt adfectus, eadem natura sum. Ὁμοιοπαθεῖν τινι, *Aristot.* Ab

Ὁμοιοπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui similes sunt adfectus, iisdem adfectibus obnoxius, *item* similis naturæ. Ex ὅμοιος et πάθος.

Ὁμοιοπαθῶς, *adv.* similibus adfectionibus.

Ὁμοιόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ejusdem fidei. A πίστις.

Ὁμοιοπρεπὴς, ἐς, similiter ornatus. A πρέπω.

Ὁμοιοπροσωπεῖν, ejusdem esse personæ.

Ὁμοιοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, ejusdem personæ, *Gramm.* A πρόσωπον.

Ὁμοιόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui similes habet pennas; ὁμοιόπτεροι, qui sunt æqualis dignitatis et ætatis, *Hes.* A πτερόν.

Ὁμοιόπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, similiter cadens, similes casus habens. A πτόω, vel πίπτω.

Ὁμοιοπτώτως, *adv.* iisdem casibus.

Ὁμοιόπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tritico similis.

Ὅμοιος, οία, οιον, similis; (2) par, æqualis; aliquando et ὁμοῖος. Ab ὁμός.

Ὁμοιόσημος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem significans. Ex σῆμα.

Ὁμοιόσκευος, ου, ὁ καὶ ἡ, simili cultu seu habitu utens. Ex σκευή.

Ὁμοιόστομος, ον, ore similis. Ex ὅμοιος et στόμα.

Ὁμοιοσύντακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, similis et ejusdem constructionis. Ex συντάσσω.

Ὁμοιοσχημονέω, ῶ, ejusdem figuræ sum, eumdem habitum servo. Ab

Ὁμοιοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem figuræ est, conformis. Ex ὅμοιος et σχῆμα.

Ὁμοιοσχημόνως, *adv.* eadem forma. A præc.

Ὁμοιοταχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, simili celeritate præditus, æque velox. Ex ταχύς.

Ὁμοιοταχῶς, *adv.* simili celeritate. A præc.

Ὁμοιοτέλευτον, ου, τὸ, similem clausulam habens, similiter desinens. A τελευτή.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, similitudo; item æqualitas, parilitas, *Gl. V.* Ab ὅμοιος.

Ὁμοιότονος, ον, similem tonum habens.

Ὁμοιοτόνως, *adv.* simili tono.

Ὁμοιοτροπία, ας, ἡ, similis et idem prope modus; (2) morum similitudo. Ab

Ὁμοιότροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui similis et ejusdem modi est; (2) similibus præditus moribus, ejusdem ingenii.

Ὁμοιοτρόπως, *adv.* eodem modo.

Ὁμοιοτύπωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, simili forma expressus.

Ὁμοιούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, similis naturæ, similem essentiam habens. Ab οὐσία.

Ὁμοιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, similiter germinans. Ex φέρω.

Ὁμοιόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, similem vocem habens. Ex φωνή.

Ὁμοιοχροία, ας, ἡ, similitudo coloris.

Ὁμοιόχρονος, ον, qui est ejusdem intervalli, durationis, temporis; epith. pedum, ut Dactylus, et Anapæstus.

Ὁμοιοχρώματος, ου, ὁ καὶ ἡ, colore similis. A χρῶμα.

Ὁμοιόω, ῶ, fut. ώσω, adsimilo, similem reddo; (2) comparo, confero; ὁμοιοῦμαι, adsimilor; ὡμοιώθην, aor. 1. similis factus sum; inf. ὁμοιωθῆναι, *Poet.* ὁμοιωθήμεναι, exæquari. Alicubi et ὁμοιῶ, similis sum. Τίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; *Marc.* 4, 30. Ἄγροις ὁμοιωθῆναι, *Eurip. Hel.* 139. Ab ὅμοιος.

Ὁμοιωθήμεναι, *adsimilatum esse*, a. 1. inf. pass. *Dor.* pro ὁμοιωθῆναι, ab ὁμοιόω.

Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, similitudo; simulacrum, figura expressa ad alicujus similitudinem. Ab ὁμοιόω. Hinc

Ὁμοιωματικὸς, ἡ, όν, similitudinem significans, ut ὁμοιωματικὸν ὄνομα, nomen similitudinis.

Ὁμοίως, *adv.* similiter, simili modo, perinde, pariter, æque; (2) tamen, nihilominus. (2) τὴν εἰρήνην συνθέμενοι, καὶ ὁμοίως ἀντιταρεξάγοντες, qui cum pacem pepegeritis nihilominus in aciem descendatis, *Demosth. pro Corona.* Ab ὅμοιος.

Ὁμοίωσις, εως, ἡ, similitudo, simulacrum, effigies; (2) nomen figuræ rhetoricæ, quum res similitudine explicatur. Ab ὁμοιόω.

Ὁμοιωτὴς, οῦ, ὁ, qui rerum simulacra imitatur et exprimit. Ab eod.

Ὁμόκαπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad eundem fumum sive focum degens cum aliis, contubernalis.

Ὁμόκαρ-

Ὁμόκαπος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem præsepe vel eandem mensam habens, commensalis. Ex ὁμὸς et κάπη, *præsepe*.

Ὁμοκάτοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, sub eodem tecto habitans.

Ὁμοκέλευθος, ον, comes itineris, viæ.

Ὁμόκεντρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem centrum habens. A κέντρον.

Ὁμοκλάω, vel ὁμοκλέω, ῶ, fut. ήσω, hortor vociferando, minaciter clamo, increpito; ὁμόκλεον, imperf. minabantur, et *Ion.* ὁμοκλήσασκε, 3. sing. a. 1. increpabat. Οἱ δ' ἅμα ἵπποις ὁμοκλήσαντες, *Soph. El.* 714. Ab

Ὁμοκλή, ῆς, ἡ, exhortatio cum vociferatione, increpatio et comminatio. A κέλω.

Ὁμοκληρία, ας, ἡ, consortium, *Gl. V.* Ab

Ὁμόκληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cohæres, particeps.

Ὁμοκλήσαντες, nom. plur. aor. 1. part. act. verbi ὁμοκλάω, *minor.*

Ὁμοκλητεῖρα, ἡ, bellica, *Lyc.*

Ὁμοκλητήρ, ῆρος, ὁ, increpator, objurgator, qui magno cum clamore minatur. Ab ὁμοκλέω.

Ὁμόκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, simul vocatus cum alio. Ex ὁμοῦ et καλέω.

Ὁμοκλινής, έος, ὁ ϗ ἡ, simul accumbens mensæ, *Nonn.* ubi ὁμοκλινέες. Ex ὁμοῦ et κλίνη.

Ὁμόκλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui eodem lecto est; (2) qui eadem mensa fruitur. Ex iisd.

Ὁμόκλιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, eodem tecto utens, simul manens cum alio. Ab

Ὁμοκοίλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, uterinus frater. Ex κοιλία.

Ὁμοκοιτία, ας, ἡ, concubitus. Ab

Ὁμόκοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, eodem lecto cum aliquo utens, simul cubans. A κοίτη.

Ὁμόλεκτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) eandem conjugem habens. (2) Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα, eandem conjugem cum Jove habens, *Eur. Or.* 476. (1) εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνή, *Id. ibid.* 507. Ex λέκτρον.

Ὁμολεξία, ἡ, consensus. A λέγω.

Ὁμόλεχος, ου, ὁ ϗ ἡ, conjux.

Ὁμολογέω, ῶ, fut. ήσω, consentio, adsentior; (2) spondeo, roganti promitto, despondeo, *Gl. V.* (3) præs fio; (4) conditiones, v. gr. pacis, accipio; (5) confiteor, profiteor, palam dico, adfirmo, testor; (6) similis sum, respondeo; (7) laudo, celebro, gratias ago, per Heb. *item* deprecor; aor. 1. ὡμολόγησα, confessus sum, *Gl. V.* pass. ὁμολογεῖται, concessum est, convenit; part. ὁμολογούμενον, quod in confesso est, consentaneum; aor. 1. part. ὁμολογηθεὶς, votivus, *Gl. V.* perf. ὡμολογημένον, confessum, *Gl. V.* et sine augmento ὁμολογημένον, condictum, *Gl. V.* ὡμολόγηται, constat, *Ph.* 3. sing. perf. Ὁμολογῶ σοι καταλύσιν, *Thuc.* πρὸς σε, *Plato.* μετὰ τῶν βαρβάρων, *Æschin.* Ὡμολογῆσθαι νῷν πλεῦσαι οἴκαδε ἐμέ, *Plato.*

Ὁμολογηθέντα, acc. sing. aor. 1. pass.

Ὁμολόγημα, ατος, τὸ, id de quo convenit inter aliquos, inter disputantes, quod in confesso est:

Ὁμολογησία, ας, ἡ, confessio:

Ὁμολόγησις, ἡ, idem. Ab ὁμολογέω.

Ὁμολογητής, οῦ, ὁ, sponsor, *Ph.* (2) confessor, omnis vere Christianus; stricte ὁμολογηταὶ, qui tormenta propter Christum perpessi sunt, ac liberati. Ab eod.

Ὁμολογία, ας, ἡ, confessio; (2) consensus; (3) conventio, pactum, pactio; (4) deditio, deditionis conditio. *Gl. V.* confessio, professio, stipulatio, sponsio, pactio; (5) convenientia, concinnitas. Ab

Ὁμόλογος, ου, ὁ ϗ ἡ, consentiens, ejusdem sententiæ; (2) consentaneus, aptus; τὸ ὁμόλογον, compromissum, pactum, *Ph.* ἐξ ὁμολόγου, aperte, consensu et confessione omnium. Ex ὁμὸς et λέγω.

Ὁμολογουμένως, *adv.* ex confesso, omnium consensu, manifeste, citra controversiam, indubitanter; (2) convenienter, congrue. Ab ὁμολογέομαι.

Ὁμολόγως, *adv.* idem.

Ὁμόλοχοι, ων, οἱ, qui ejusdem sunt cohortis.

Ὁμολώιος, cognomentum Jovis ap. Thebanos.

Ὁμομαστιγίας, ου, ὁ, particeps verberum; conservus, pari pœna dignus. Ab

Ὁμομάστιξ, γος, ὁ, idem.

Ὁμομήτριος, ία, ιον, eadem matre natus; uterinus, *Gl. V.* Ex ὁμὸς et μήτηρ.

Ὁμομήτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, *Poll.* ubi ὁμομήτορες, iidem qui ὁμομήτριοι. Ex iisd.

Ὁμόναος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui communi templo colitur.

Ὁμόνεκρος, ου, ὁ ϗ ἡ, simul, pariter mortuus; æque corruptus ac cadaver.

Ὁμονήδυος, ου, ὁ, frater germanus, frater uterinus. Ex νηδύς.

Ὁμονοεῖον, ου, τὸ, templum Concordiæ. Ab ὁμόνοια.

Ὁμονοέω, ῶ, fut. ήσω, concors sum, concorditer vivo, consentio. *Gl. V.* concordo. Ab ὁμόνοος. Hinc

Ὁμονοητικὸς, ἡ, ὸν, ad concordiam pertinens; (2) ad concordiam efficiendam aptus, propensus.

Ὁμονοητικῶς, *adv.* concorditer, consensu.

Ὁμόνοια, ας, ἡ, concordia, consensus, conspiratio; (2) Deæ nomen. Ab

Ὁμόνοος, *contr.* ὁμόνους, ου, ὁ ϗ ἡ, eandem mentem habens, concors, unanimis.

Ὁμόνομος, ον, iisdem legibus utens, *Plat.*

Ὁμοουσιαστής, οῦ, ὁ, ὁμοουσιασταὶ vocabantur qui τὸ ὁμοούσιον defendebant. Ab

Ὁμοούσιος, ὁ ϗ ἡ, coessentialis, consubstantialis, ejusdem essentiæ. Ex οὐσία. Hinc

Ὁμοουσιότης, ητος, ἡ, consubstantialitas.

Ὁμόπαγοι, οἱ, qui ejusdem sunt pagi, *V. L.*

Ὁμοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, adsentio, obtempero, *Plut.* Ab

Ὁμοπαθής, έος, ὁ ϗ ἡ, iisdem adfectibus obnoxius, eodem modo adfectus in re aliqua. Ex πάθος.

Ὁμοπαθῶς, *adv.* cum similitudine adfectuum, vel iisdem adfectibus. A præc.

Ὁμόπαιδες, ων, οἱ, pueri eodem partu editi, gemelli.

Ὁμοπάτριος, ου, ὁ, frater. Ex ὁμὸς et πατήρ.

Ὁμόπατρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. Sed pro eo dicitur ὄπατρος *apud Poet.*

Ὁμοπάτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ὁμόπεδος, ον, planus, ut ὁμαλός. A πέδον.

Ὁμοπιστία, ας, ἡ, fidei conspiratio, eadem fides. Ab

Ὁμόπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, in fide consentiens, ejusdem fidei. Ex ὁμὸς et πίστις.

Ὁμοπλεκής, έος, ὁ ϗ ἡ, in unum nexus, in unum plicatus. Ex ὁμοῦ et πλέκω.

Ὁμόπλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex iisd.

Ὁμοπλοέω, ῶ, fut. ήσω, simul navigo.

Ὁμόπλοια, ας, ἡ, navigationis societas. Ab

Ὁμόπλοος, *contr.* ὁμόπλους, ου, ὁ ϗ ἡ, simul navigans, navigationis socius.

Ὁμοπλωτήρ, ῆρος, ὁ, idem; (2) qui simul natat.

Ὁμόπολις, εως, ὁ ϗ ἡ, qui ex eadem urbe est; (2) conterraneus, popularis.

Ὁμοπόρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, simul iter faciens. Ex ὁμοῦ et πορεύομαι.

Ὁμοπραγέω, socius, conscius sum alicujus rei.

Ὁμοπράγμων, ονος, ὁ, socius, adjutor. A πράσσω.

Ὁμοπροσκύνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, ejusdem adorationis, eadem adoratione dignus. Ex ὁμὸς et προσκυνέω.

Ὁμόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, similiter alatus, similiter volans, eodem vento utens, de navi; epith. currus, cujus equi æquabiliter currunt. *metaph.* compar, de duobus fratribus. Ἀτρείδας ὁμοπτέρω, τῶς ἀποζυγείσας δόμων, πόθον κατέχων, *Eurip. Phœn.* 331. Ex ὁμοῦ et πτερόν.

Ὁμοπτέρως, *adv.* pari cursu, celeritate.

Ὁμόπτολις, ιως, ὁ ϗ ἡ, idem quod ὁμόπολις.

Ὁμοπτώτως, *adv.* eodem casu. Ex πίπτω.

Ὄμοργμα, ατος, τὸ, macula, labes.

Ὁμόργνυ, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ὠμόργνυ, ab

ΟΜΟΡΓΝΥΜΙ, fut. ξω, tergo, abstergo; (2) imprimo, inuro; aor. 1. med. inf. ὀμόρξασθαι, abstergere; part ὀμορξάμενος, tergens. Δάκρυ ὀμορξάμενος, *Odyss.* 8, 88.

Ὁμορέω, ῶ, fut. ήσω, confinis seu conterminus sum. Ὁμορεῖν χωρίον ἐκείνῳ, *Plut.* Ab ὅμορος. Hinc,

Ὁμόρησις, εως, ἡ, ὁμούρησις, confinitas, vicinitas, adfinitas.

Ὀμορξάμην, aor. 1. med. verbi ὀμόργνυμι.

Ὀμόρξω, *tergam*, fut. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὁμόριος, ον, idem quod

Ὅμορος, ου, ὁ ϗ ἡ, finitimus, confinis, conterminus. Ex ὁμοῦ et ὅρος.

Ὁμοροφία, ας, ἡ, contubernium, *Gl. V.*

Ὁμορόφιος, ου, ὁ ϗ ἡ, sub eodem tecto habitans, contubernalis. Ex ὁμοῦ et ὀροφή.

Ὁμόροφος, vel ὁμόῤῥοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ὁμόῤῥειθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, communia fluenta habens, ex eodem rivo aquas ducens. Ex ὁμοῦ et ῥεῖθρον.

Ὁμόῤῥητος, οῦ, ὁ ϗ ἡ, et ὁμόῤῥητος, ον, uno eodemque ore dictus, concors, *Nonn.*

Ὁμοῤῥοή, ῆς, ἡ, confluvium, *V. Lex.*

Ὁμοῤῥοθέω, ῶ, fut. ήσω, constrepo; (2) consentio. (2) ἓν δὲ ἂν λόγοισιν τοῖς ἐμοῖς ὁμοῤῥοθεῖ, *Eur. Or.* 529. Δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμοῤῥοθεῖ, modo hæc consentiat, *Soph. Antig.* 536. Ab ὁμόῤῥοθος.

Ὁμοῤῥόθιος, ὁ ϗ ἡ, simul agitatus fluctibus.

Ὁμόῤῥοθος, ου, ὁ ϗ ἡ, simul strepitum aut sonitum edens, consentiens.

Ὁμόῤῥοια, ας, ἡ, confluentia, confluvium. Ab

Ὁμόῤῥοος, ου, ὁ ϗ ἡ, simul fluens.

Ὁμόῤῥοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, compotor. Ex ὁμοῦ et ῥοφέω, *haurio.*

Ὁμορυσμίη, ης, ἡ, vicinitas, *ap. Hipp.* Ab

Ὁμορυσμὸς, οῦ, ὁ, idem, *ap. Hipp.* A ῥυσμός.

ΟΜΟ'Σ, ἡ, ὸν, similis, par.

Ὀμόσαι, aor. 1. inf. act. verbi ὀμόω, pro ὄμνυμι.

Ὁμόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, ejusdem carnis, naturæ humanæ consors. Ex ὁμὸς et σάρξ.

Ὁμόσε, *adv.* eumdem in locum, eodem; ὁμόσε ἰέναι, ὁμόσε χωρεῖν, concurrere, pedem conferre, manum conserere. Χωρεῖν ὁμόσε, cominus ire. Χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων, *Eurip. Or.* 919. Ab ὁμός.

Ὀμόσῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi ὄμνυμι.

Ὁμοσθενής, έος, ὁ ϗ ἡ, æque fortis seu validus. Ex σθένος.

Ὁμοσίπυοι, ων, οἱ, conjuges, quasi ex uno penu victitantes. Ex ὁμὸς et σιπύη.

Ὁμοσιτέω, ῶ, fut. ήσω, una cibum capio. Ab

Ὁμόσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cibum una cum alio capit, convictor.

Ὁμόσκευος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui iisdem armis utitur.

Ὁμοσκηνία, ας, ἡ, contubernium. Ab

Ὁμόσκηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, in eodem tentorio degens, contubernalis. Ex σκηνή. Hinc

Ὁμοσκηνόω, vel ὁμοσκηνέω, ῶ, contubernalis sum, in eodem tentorio habito.

Ὁμόσπλαγχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, cognatus, consanguineus, frater. Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν, *Soph. Antig.* 511. Ex σπλάγχνον.

Ὁμοσπονδέω, fœderis particeps sum. Ab

Ὁμόσπονδος, ου, ὁ ϗ ἡ, libaminum consors; ejusdem fœderis particeps. *Gl. V.* fœderatus. Ex σπονδή.

Ὁμόσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, simul seminatus, una satus; (2) eadem stirpe ortus, frater vel soror; (3) qui cum eadem muliere, qua cum alius, rem habet. (2) τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους φῦσαι τυράννους παῖδας, *Eurip. Med.* 596. (3) τοῦ πατρὸς ὁμόσπορος, lecti paterni particeps, *Soph. Œd. Tyr.* 460. Ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον, *Id. ibid.* 260. Ex ὁμοῦ et σπείρω.

Ὁμοσπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui cum eadem femina rem habet. Ex iisd.

Ὀμόσσῃ, *juraverit*, 3. sing. aor. 1. conj. act. *Poet.* pro ὀμόσῃ, verbi ὀμόω, pro ὄμνυμι, *juro.*

Ὄμοσσον, *jura*, 2. sing. a. 1. imperat. act. *Poet.* pro ὄμοσον, a verbo eod.

Ὁμόστεγος, ου, ὁ ϗ ἡ, contubernalis. Ex ὁμοῦ et στέγη.

Ὁμοστιβής, έος, ὁ ϗ ἡ, iisdem vestigiis incedens; *metaph.* consentiens, concors. Ex στίβω.

Ὁμοϛιχάω, ῶ, fut. ήσω, simul procedo, una eo, comitor, *Il.* 15, 635. Ex ϛείχω.

Ὁμοϛιχέω, ῶ, fut. ήσω, idem.

Ὁμοϛιχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, simul incedens.

Ὁμόϛοιχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vel ὁμόϛιχος, in eodem versu seu ordine locatus; (2) comes, qui ejusdem est ordinis.

Ὁμόϛολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui simul mittitur, seu proficiscitur, ejusdem viæ comes; (2) qui eodem amictus genere utitur; comes. Μαινάδων ὁμόϛολον, *Soph. Œd. Tyr.* 212. Ὁμόϛολον ἀλλήλοισι ναυτιλίην πλώοντες, *Oppian. Cyneget.* 2, 218. Ex ϛέλλω.

Ὁμόϛοργος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eodem amore prosequens, concors in amore. Ex ϛοργή.

Ὁμόσφυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui cum alio iter facit, comes; exponitur et frater. Ex σφυρόν.

Ὁμοσχήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, eandem formam seu habitum habens, uniformis. Ex σχῆμα.

Ὀμόσω, *jurabo*, fut. 1. ind. act. verbi ὄμνυμι.

Ὀμȣ̃μαι, *jurabo*, fut. 2. ind. med.

Ὁμοταγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem est ordinis. Ex ὁμὸς et τάσσω.

Ὁμοταγῶς, *adv.* eodem ordine. A præc.

Ὁμοτάλαντος, ον, ejusdem pretii, magnitudinis, ponderis. Ex τάλαντον.

Ὁμόταφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem sepulchrum habens.

Ὁμοταχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, æque velox. Ex τάχος.

Ὁμόταχος, ȣ, ὁ, æque velox. Καὶ τὸν δρόμον ȣ̃τως ὁμόταχον ῥυθμίζων, *Heliodor.* 10.

Ὁμοταχῶς, *adv.* simili celeritate. A præc.

Ὁμοτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui idem tributum vel una pendit. Ex τέλος.

Ὁμοτέλευτος, ον, eodem modo desinens. A τελευτή.

Ὁμοτέρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, conterminus, vicinus. Ex τέρμων.

Ὁμοτεχνέω, ῶ, eandem artem factito. Ab

Ὁμότεχνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui eandem artem exercet, factitat, *Gl. V.* Ex τέχνη.

Ὁμότηθος, ὁ ϗ ἡ, eadem nutrice usus, eodem ubere lactatus. A τήθη.

Ὀμοτὴς, ȣ̃, ὁ, jurator, juratus, *Gl. V.* Ab ὄμνυμι, *juro.* Unde

Ὀμοτικὸς, ἡ, ὸν, jurativus, qui jurantis est, ut ὀμοτικὰ ἐπιῤῥήματα, adverbia jurandi.

Ὁμοτιμία, ας, ἡ, honoris æqualitas, par dignitas. Ab

Ὁμότιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in pari habetur honore; qui paris est conditionis. *Gl. V.* collega, consors; (2) ὁμότιμοι, ordo aliquis ap. Laced. Ex τιμή.

Ὁμοτίμως, *adv.* pari dignitate.

Ὁμότιτθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eadem nutrice usus. Ex τιτθή.

Ὁμότοιχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, communem parietem habens, vicinus.

Ὁμότονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eundem tenorem servans; (2) æqualiter tentus, contentus. Ex ὁμὸς et τείνω.

Ὁμοτόνως, *adv.* æquali seu eodem tenore.

Ὁμοτράπεζος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eadem utens mensa Ex τράπεζα.

Ὁμότρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, una perforatus, una penetrabilis, *Nonn.*

Ὁμότριχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eosdem pilos habens. Ex ὁμὸς et θρίξ.

Ὁμοτροπέω, ῶ, iisdem moribus sum præditus, similis sum:

Ὁμοτροπία, ας, ἡ, morum similitudo, similitudo simplex. Ab

Ὁμότροπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, similibus moribus præditus; (2) ejusdem modi, similis.

Ὁμοτρόπως, *adv.* similiter, eodem modo.

Ὁμοτροφία, ας, ἡ, communis educatio. Ab

Ὁμότροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simul nutritus, una educatus; (2) convictor. Ex τρέφω.

Ὁμοτρόφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui aliquos simul alit.

Ὁμοτροχάω, idem quod ἁματροχάω, *Steph.*

Ὁμȣ̃, *adv.* una, simul, pariter; (2) eundem in locum; (3) eodem in loco; (4) prope, ἐγγύς. Ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμȣ̃, *Soph. Antig.* 1180. Sic apud *Aristoph. Equit.* 245. *Pac.* 513. (5) cum τι additur, ὁμȣ̃ τι fere, propemodum, circiter. Συναγαγὼν ὁμȣ̃ τι τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασιν, totidem fere verbis, *Plut. de capienda ab Inimicis Utilitate,* 86. Παρετάξαντο πάσαις ὁμȣ̃ τι πολιτικαῖς δυνάμεσι, *Plut.* Ab ὁμός.

Ὁμȣπόϛατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eandem hypostasin habens. Ex ὁμȣ̃ et ὑφίϛημι, *subsisto.*

Ὁμȣρέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod ὁμορέω.

Ὁμȣ́ριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ὁμόριος.

Ὁμȣ́σιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ὁμοȣ́σιος.

Ὁμȣσιότης, ητος, ἡ, idem quod ὁμοȣσιότης.

Ὁμοφήτωρ, ορος, ὁ, omnibus pariter vaticinans; epith. Apollinis. A φημί.

Ὁμόφθογγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, consonans, ejusdem soni.

Ὁμόφλοιος, ὁ ϗ ἡ, similem corticem habens.

Ὁμόφοιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui simul it, comes. Ex ὁμȣ̃ et φοιτάω, eo.

Ὁμοφραδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, unanimis, concors.

Ὁμοφράδμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, consilii particeps; (2) unanimis, concors.

Ὁμοφρονέω, ῶ, fut. ήσω, eadem sum mente, consentio.

Ὁμοφροσύνη, ης, ἡ, concordia, consensio, unanimitas. Ab

Ὁμόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, unanimis, ejusdem mentis, sententiæ, idem sentiens. Ex φρήν.

Ὁμοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ejusdem naturæ; (2) consanguineus, cognatus. Ex φύη. Hinc

Ὁμοφυΐα, ας, ἡ, naturæ communitas.

Ὁμοφυλία, ας, ἡ, similitudo; cognatio. Ab

Ὁμόφυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem est gentis, generis, vel sexûs; (2) in eadem terra genitus. *Gl. V.* tribulis, gentilis. Ex φῦλον.

Ὁμοφωνέω, ῶ, fut. ήσω, eandem vocem edo; (2) voce et lingua eadem utor.

Ὁμοφωνία, ας, ἡ, vocis convenientia, concentus; (2) ejusdem linguæ usus. Ab

Ὁμόφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eandem vocem seu eundem sonum edens; (2) eadem lingua utens. Ex φωνὴ, *vox.*

Ὁμοφώνως, *adv.* eadem voce, vocibus concordibus; (2) una eademque lingua.

Ὁμόφωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, eodem lumine lucens. A φῶς.

Ὁμοχοίνιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, eadem chœnice victitans, conservus, commilito.

Ὁμόχροια, ας, ἡ, coloris similitudo, idem vel similis color; (2) summa cutis, superficies. (2) τȣ̀ς βραχίονας ἐπιτάμωνται ἐς τὴν ὁμοχροΐην, *Herodot.* 1, 74. Οὐδὲ ἅπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας, *Æsch. Socrat.* 3, 15. Ab ὁμόχροος.

Ὁμοχρονέω, ῶ, fut. ήσω, eodem tempore sum, æqualis. Ab

Ὁμόχρονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æqualis, contemporaneus.

Ὁμόχροος, *contr.* ὁμόχρȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ejusdem coloris, concolor. Ex χρόα.

Ὁμοχρώματος, ον, idem. A χρῶμα.

Ὁμοχώριος, ȣ, ὁ, conterraneus, *Gl. V.* Ex ὁμȣ̃ et χώρα. Unde

Ὁμόχωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ex eadem regione est, popularis, vicinus.

Ὁμόψηφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus idem suffragium est, eandem fovens sententiam; (2) qui una suffragium fert; (3) idem jus suffragii ferendi habens.

Ὁμοψυχέω, ῶ, fut. ήσω, eodem sum animo, concors sum, consentio.

Ὁμοψυχία, ας, ἡ, unanimitas, concordia. Ab

Ὁμόψυχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem est animi, concors, unanimis. Ex ψυχή.

Ὁμοψύχως, *adv.* unanimiter, uno animo.

Ὁμόω, ῶ, fut. ώσω, in unum redigo. *Pass.* ὁμȣ̃σθαι, uniri; aor. 1. ὁμωθῆναι, uniri, jungi. Ὁμωθῆναι φιλότητι, *Il.* 16, 209. Ab ὁμός.

Ὀμόω, juro, *Gl. V.* inusit. sed ab hoc sunt usitata ὀμόσω, fut. 1. et ὀμȣ̃μαι, fut. 2. med. ὤμοσα, aor. 1. act. ὀμώμοκα, perf. cætera ab ὀμνύω, et ὄμνυμαι. Ἕνεκα χρημάτων μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, *Isocr.*

Ὄμπη, ὄμπαι, fruges melle imbutæ sacrificandæ, *Hes. Callim. Fragm.* 123: sed forte legendum ὄμπνας.

Ὄμπια, τὰ, omne genus bellaria, *Hesych.* Hinc

Ὄμπνειος, εία, ειον, almus, quo alimur, dives, magnus, copiosus, *Hes. Suid.*

Ὀμπνιόχειρ, ρος, ὁ ϗ ἡ, larga manu dans, abundans, almus, *Hesych.* Ex ὄμπνειος et χείρ.

ὌΜΠΝΗ, ης, ἡ, fruges quibus vitam sustentamus, frumentum, cibus, rerum copia. Ab ὄμπη.

Ὀμπνηρὸν, τὸ, almum, ut ὀμπνηρὸν ὕδωρ, *Hes.*

Ὄμπνιος, ία, ιον, almus; ut ὀμπνία Δημήτηρ, alma Ceres; ὄμπνιον ὕδωρ, *Suid.*

Ὀμφάκη, ης, ἡ, acerbæ uvæ succus, *ap. Diosc.* Ab ὄμφαξ.

Ὀμφακίας, ȣ, ὁ, ex uvis immaturis expressus; (2) immitis, crudus, acerbus. Ab eod.

Ὀμφακίζω, uvam acerbam produco; acerbus sum; ὀμφακίζομαι, uvas acerbas et adhuc immaturas lego. Ab eod.

Ὀμφάκινος, ίνη, ινον, omphacinus, uvas immaturas referens, seu ex iis confectus; ὀμφάκινον, vestimenti muliebris genus, *Poll. Ph.* ὀμφάκινον, viride oleum. Ab eod.

Ὀμφάκιον, ȣ, τὸ, omphacium, succus uvæ acerbæ nec dum maturæ. Ab eod.

Ὀμφακὶς, ίδος, ἡ, cavum in quo glans querna sedet. Ab eod. Unde

Ὀμφακίτης, ȣ, ὁ, ut ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites; (2) cognomen Bacchi.

Ὀμφακόμελι, ιτος, τὸ, medicamentum ex uvis immaturis et melle.

Ὀμφακόῤῥαξ, άγος, ὁ ϗ ἡ, acerbos et immaturos acinos habens. Ex ὄμφαξ et ῥάξ.

Ὀμφακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, acerbus in modum uvarum immaturarum. Ab ὄμφαξ.

Ὀμφαλητομία, ας, ἡ, umbilici præcisio. Ab

Ὀμφαλητόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, umbilicos infantibus recens natus præcidens. Ex τέμνω.

Ὀμφαλίον, ȣ, τὸ, umbilicus. Ab ὀμφαλός.

Ὀμφάλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, umbilicalis, ad umbilicum pertinens; (2) ex umbilico factus; (3) rotundus. Ab eod.

Ὀμφαλιϛὴρ, ῆρος, ὁ, scalper, quo umbilicus infanti recens nato præciditur. Ab eod.

Ὀμφαλόεις, όεσσα, όεν, umbilicatus, umbilicum habens. Ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, *Il.* 4, 448. Ab eod.

Ὀμφαλόκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fructum umbilici figura ferens.

ὈΜΦΑΛΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, umbilicus, umbo.

Ὀμφαλοτομία, ας, ἡ, idem quod ὀμφαλητομία. Καὶ τῆς μαίας ἡ ὀμφαλοτομία μέρος ἐϛὶν ȣ̓κ ἀϛόχȣ διανοίας, *Aristot.*

Ὀμφαλοτόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ὀμφαλητόμος.

Ὀμφαλώδης, ες, idem quod ὀμφάλιος.

Ὀμφαλωτὸς, ἡ, ὸν, umbilicatus, umbilicum habens, eum referens.

ὌΜΦΑΞ, ακος, ἡ, alicubi et ὁ, uva acerba; uva immatura, *Ph.* (2) quivis plantæ fructus acerbus et immaturus.

ὈΜΦΗ', ῆς, ἡ, vox divina, oraculum, omen, augurium, somnium; (2) vox, pro ὀπὴ, ab ἔπω, *dico.* Hinc

Ὀμφήεις, ήεσσα, ῆεν, fatidicus; (2) vocalis.

Ὀμφητὴρ, ῆρος, ὁ, vates, fatidicus. Ab eod.

Ὁμωθῆναι, aor. 1. inf. pass. v. ὁμόω, *adsimilo.*

Ὁμῶλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. agrum conterminum habens, vicinus, finitimus. Ex ὁμȣ̃ et ὦλαξ, pro αὖλαξ, *sulcus.*

Ὀμώμοκε, *juravit,* 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ὤμοκε, ab ὀμόω, pro ὄμνυμι.

Ὁμωνυμέω, ῶ, cognominis sum, idem nomen habeo.

Ὁμωνυμία, ας, ἡ, nominis communitas; (2) æquivocatio, ambiguitas. Ab

Ὁμώνυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem nomen habens, cognominis. *Gl. V.* ὁμώνυμοι λέξεις, ambigua vocabula; ὁμώνυμον, æquivocum, *Gl. V.* Ex ὄνυμα.

Ὁμωνύμως, *adv.* communi, eodem nomine; (2) æquivoce, ambigue.

Ὁμωρόφιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sub eodem tecto habitans, contubernalis. Ex ὁμȣ̃ et ὄροφος.

Ὁμώροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ὁμῶς, *adv.* similiter, æque, pariter; (2) simul, una. Ab ὁμός.

Ὅμως, *conjunct.* tamen. Ab eod.

Ὁμωχέτης, ȣ, ὁ, ὁμωχέται θεοὶ, dii in eodem templo coli soliti. Ὥϛε ὑπέρ τε τȣ̃ θεȣ̃ καὶ ἑαυτῶν Βοιωτȣ̀ς ἐπικαλȣμένȣς τȣ̀ς ὁμωχέτας δαίμονας

δαίμονας καὶ τὸν Ἀπόλλω, προαγορεύειν, *Thucyd.* 4, 97. Ex ἔχω.

Ὄν, ὄντος, τὸ, *Gl. V.* τὸ ὄν, ens; part. neutr. ab εἰμί.

Ὀνάγρα, ας, ἡ, onagra, herba quædam; potius οἰνάγρα.

Ὀνάγρινον χρῶμα, color qualis est onagrorum, i. e. color cilicinus, *Poll.*

Ὀναγρόβοτα, τὰ, onagrorum pascua, locus pascendis onagris sive asinis silvestribus aptus. Ex ὄναγρος et βόσκω, *pasco.*

Ὄναγρος, ου, ὁ καὶ ἡ, asinus ferus, onager; (2) machina quædam, harpago.

Ὀναίμην, aor. 1. opt. med. *per Sync.* pro ὀνησαίμην, ab ὄνημι. Μή νῦν ὀναίμην, utinam nunquam felix sim, ne vita jam fruar, *Soph. Œd. Tyr.* 644.

Ὄναιο, *bene sit tibi*, 2. sing. aor. 1. optat. med. verbi ὄνημι. *Soph. Œd. Col.* 1042.

Ὄναμαι vide ὄνημι.

Ὀνάμενος, aor. 1. part. med. *per Syncop.* pro ὀνησάμενος, verbi præc.

ΟΝΑΡ, τὸ, somnium; visio; (2) umbra et somnium vanum; κατ' ὄναρ, et per ellipsin ὄναρ, per somnum, in somnis, per quietem.

Ὀνάριον, ου, τὸ, asellus. Dim. ab ὄνος.

Ὀνάσει, 3. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro ὀνήσει.

Ὄνασθαι, *frui*, præs. inf. med. ab ὄναμαι vel *juvisse*, a. 1. inf. act. *per Sync.* pro ὀνήσασθαι, ab ὄνημι.

Ὄνασιν, *usum*, acc. sing. *Dor.* pro ὄνησιν.

Ὀνάσῃς, 2. sing. aor. 2. conj. act. *Dor.* et *Poet.* pro ὀνήσῃς, ab ὄνημι, *juvo.*

Ὀνεία, ας, ἡ, pellis asinina. Ab ὄνος.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, utilitas, emolumentum; ὀνείατα, cibi. Ab ὄνημι vel ὄναρ.

Ὀνειδείη, vel ὀνειδίη, ης, ἡ, idem quod ὄνειδος. Hinc

Ὀνειδίζω, fut. ίσω, probris incesso, vitupero, reprehendo; (2) exprobro, probrose objicio, accuso. Τοιοῦτος ὤν, τοιῶδ' ὀνειδίζεις στόμα; *Soph. Aj.* 1315. Κοὐκ ὀνειδίζω τύχας, *Eur. Or.* 4. Ὀνειδίζεις φίλοις, *Id. Al.* 697.

Ὀνείδειος, vel ὀνείδιος, ία, ιον, probrosus, contumeliosus; (2) exprobrationem habens.

Ὀνειδίσαντα, acc. sing. a. 1. part. act. v. ὀνειδίζω.

Ὀνειδίσει, 3. sing. f. 1. ind.

Ὀνείδισις, εως, ἡ, improperium, *Gl. V.*

Ὀνείδισμα, ατος, τὸ, probrum, crimen quod alicui probrose objicitur. Ab ὀνειδίζω.

Ὀνειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio, objectio probrorum; (2) convicium; (3) turpitudo. Ab eod.

Ὀνειδιστὴρ, ῆρος, ὁ, *adjective*, probrosus, probro adficiens. Ab eod.

Ὀνειδιστὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. Hinc

Ὀνειδιστικὸς, ἡ, ὸν, exprobrationem habens.

Ὀνειδιστικῶς, *adv.* probrose, contumeliose.

Ὀνείδιστος, ον, probrosus, *Steph.*

Ὀνειδίσωσιν, 3. pl. aor. 1. conj. act. cum ν, ab ὀνειδίζω.

Ὀνειδιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro ὀνειδίσω, ab eod.

Ὀνειδιῶν, part. fut. verbi ὀνειδίζω. Οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν, nec ut quidquam tibi exprobrem priorum tuorum calamitatum, *Soph. Œd. Tyr.* 1423.

ΟΝΕΙΔΟΣ, εος, τὸ, probrum, dedecus, exprobratio; (2) gloria, laus, decus. (2) καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ, *Eurip. Med.* 514.

Ὀνεῖον, ου, τὸ, stabulum asinorum. Ab ὄνος.

Ὄνειος, εία, ειον, utilis. Ab ὄνημι.

Ὄνειος, ον, asininus; ut ὄνειον κρέας, asinina caro, *Gl. V.* Ab ὄνος.

Ὄνειρατα, τὰ, somnia. Ὀνείρατα τ' Ἀγαμέμνονος, somnia ab Agamemnone missa: pessime interpretes somnia Agamemnonis, vel somnia de Agamemnone, *Eurip. Or.* 617.

Ὀνειρήεις, εσσα, εν, in somniis, somnialis, *Orph.*

Ὀνείρειος, εία, ειον, ad somnia pertinens. Ab ὄνειρος.

Ὀνειρογενὴς, in somnis natus, in somnis oblatus. Ὀνειρώττει τῷ ὄντι ἡ ὀνειρογενὴς αὕτη μου θυγάτηρ, *Heliodor.* 9.

Ὀνειρογόνος, ου, ὁ, profluvium genituræ in somniis, *V. Lex. ex Plin.* Ex γονή. (Sed videtur hæc vitiosa lectio esse pro ὀνειρωγμὸς, *Ern.*)

Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, somniorum interpres. Hinc

Ὀνειροκριτικὸς, ἡ, ὸν, ad somniorum interpretationem pertinens; (2) qui somnia novit interpretari; ἡ ὀνειροκριτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars interpretandi somnia.

Ὀνειρολεσχία, ας, ἡ, contumelia, contumeliosa oratio, quasi somnii garrulitas. Ex λέσχη.

Ὀνειρολογία, ας, ἡ, somniorum enarratio, sermo de somniis. Ex ὄνειρος et λόγος.

Ὀνειρόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, qui e somniis futura prædicit, seu vaticinatur; conjector.

Ὄνειρον, ου, τὸ, somnium. Ab ὄναρ.

Ὀνειρόπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, somnio territus. Ex πλήσσω, (vel potius ὀνειρόπτηκτος a πτήσσω, *Ern.*)

Ὀνειροπολέω, ῶ, f. ήσω, somniorum interpretem ago; (2) somnio, somnium cerno. Ὀνειροπολεῖ ἵππους, *Aristoph. Nub.* 16. Ὀνειροπολεῖς περὶ σεαυτοῦ, *Id. Eq.* 806. Πολλὰ τοιαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν τῇ γνώμῃ, *Dem.* Ab

Ὀνειροπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex somniis futura prædicens, somniorum conjector. Ex πολέω.

Ὀνειροπομπὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) somnia immittens, menti objiciens. A πέμπω.

Ὄνειρος, ου, ὁ, somnium, visum, *Gl. V.* (2) Deus quietis. Ab ὄναρ.

Ὀνειροσκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui somnia considerat et interpretatur.

Ὀνειρόφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, in somnio visus; (2) qui somnia interpretatur. Ex φαίνομαι.

Ὀνειρόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, somniorum peritus, somniorum interpres. Οἶσθ', ὀνειρόφρον, φράσαι; *Eurip. Hec.* 708. Ex ὄνειρος et φρήν.

Ὀνείρου, *somnii*, gen. sing. *Dor.* pro ὀνείρου.

Ὀνειρωγμὸς, οῦ, ὁ, somnium, imprimis de re venerea; ipsa effusio seminis, *Aristot.*

Ὀνειρώδης, ες, in somnis visus; somniis crebris obnoxius. Ab ὄνειρος.

Ὀνείρωξις, εως, ἡ, somnium, *Suid.* Ab

Ὀνειρώττω, f. ξω, somnio; (2) somnium lascivum somnio; (3) semen in somno emitto. Ab ὄνειρος.

Ὄνευος, ου, ὁ, sucula, machina tractorii generis. Ab ὄνος. Hinc

Ὀνεύω, et ὀνεύομαι, suculam verso. Ἔκ τε τῶν ἀκατίων ὤνευον ἀναδέμενοι τοὺς σταυροὺς, vallos ex naviculis religatos suculis circumagebant, *Thucyd.* 7, 25.

Ὀνέω, juvo, *Gl. V.* Hinc ὀνήσω, f. 1. in præs. usitatius ὄνημι.

Ὀνηγύγιος, ὁ, idem quod ὀνηλάτης, *Steph.*

Ὀνηθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi ὄνημι, *juvo.*

Ὀνήϊος, utilis, *Ion.* pro ὄνειος, ab ὄνημι.

Ὀνήϊστος, utilis. Ab eod.

Ὀνηλατέω, ῶ, f. ήσω, asinum agito. Ab

Ὀνηλάτης, ου, ὁ, agitator asini. *Gl. Vet.* agaso, mulio. *Ph.* asinarius. Ex ὄνος et ἐλαύνω.

Ὀνήμενον, acc. sing. part. præs. pass. verbi

ΟΝΗΜΙ, et ὀνίνημι, f. ὀνήσω, ab ὀνέω, juvo, prosum, utilitatem adfero; ὄνημαι, ὄναμαι et ὀνίναμαι, utilitatem et fructum percipio, fruor; fut. ὀνήσομαι. Εὐσεβίην ἀσκεῖν, ἥτις μόλα πάντας ὀνήσει, *Phocyl.* 116. Οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι, *Eur. Med.* 1351.

Ὄνημι, vitupero; ὄναμαι, vitupero; a. 1. ὤνατο. Ὅτε μ' ὤνατο, *Il.* 17, 25.

Ὄνησε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ὤνησε.

Ὀνήσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro ὀνήσεσαι.

Ὀνήσει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi ὄνημι.

Ὀνήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, utilis, fructuosus.

Ὀνησίμως, *adv.* utiliter.

Ὄνησις, εως, ἡ, juvamen, emolumentum.

Ὀνησιφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, utilitatem adferens. Ex ὄνησις et φέρω.

Ὀνησιφόρως, *adv.* cum fructu, utiliter.

Ὄνησο, 2. sing. præs. imperat. pass. verbi ὄνημι.

Ὀνητικὸς, utilis, qui prodesse potest. Ab

Ὀνητὸς, ἡ, ὸν, utilis; (2) vituperabilis, *Hes.* Ab ὄνημι. Unde

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ, utilis, commodus.

Ὀνθηλεύω, fut. εύσω, et ὀνθυλεύω, *proprie* fimo agrum adspergo; deinde cibos exquisite condio, quia ut fimo agri fœcundiores, sic cibi condimentis delicatiores fiunt, *Ern.* Μετὰ ταῦτα γαστέριον τις ὠνθυλευμένον εἰσηνέγκατο, *Athenio apud Stobæum.* Ab

ΟΝΘΟΣ, ου, fimus seu stercus jumentorum, *Il.* 23, 775.

Ὀνθύλευσις, εως, ἡ, exquisitior ciborum apparatus. Ab ὀνθυλεύω.

Ὀνίας, ου, ὁ, scari piscis genus. Ab ὄνος.

Ὀνίδια, ας, ἡ, stercus equinus. Ab eod.

Ὀνίδιον, ου, τὸ, asellus. Ab eod.

Ὀνικὸς, ἡ, ὸν, asininus, asinarius; (2) molaris, qui pertinet ad superiorem molæ lapidem. (2) σύμφερει αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, *Div. Math.* 18, 6. Ab eod.

Ὀνίνημι, idem quod ὄνημι.

Ὀνίνησιν, 3. sing. præs. ind. act. cum ν ἐφελκ. ab ὀνίνημι, *juvo.* Ἄνδρας μέγα γίνεται, ἠδ' ὀνίνησι, *Il.* 24, 45.

Ὄνιον, utile, *Suid.*

Ὀνὶς, ἴδος, ἡ, stercus asininum. Ab ὄνος.

Ὀνισκὴ, asella, *Gl. V.* Ab eod.

Ὀνίσκος, ου, ὁ, asellus; (2) piscis quidam, asellus; (3) insectum multipes, cutio, porcellio; (4) sucula. Dim. ab eod.

Ὀνίσκω, juvo, prosum, *Gl. V.* ὀνίσκεται, fruitur. Ab ὀνέω.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, qu. dic. asinaria, species origani. Ὀνίτιδος αὖον ὀρείης, origani montani sicca folia, *Nic. Alexiph.* 56. Ab ὄνος.

Ὀνοβατέω, ῶ, asinum admitto, sive facio, ut asinus equam ineat; (2) de asinis equas ineuntibus. Ex βαίνω. Unde

Ὀνοβάτις, ιδος, ἡ, quæ asino vehitur; (2) dicitur et de muliere in adulterio deprehensa, quæ asinum conscendere cogebatur, *Plutarch. Quæst. Gr.* 291.

Ὀνόβρυχος, ἡ, quædam planta, *Gorr.*

Ὀνόβλιτον, species bliti.

Ὀνόγυρις, seu ὀνόγυρος, herba quæ alias ἀνάγυρος, *Nic.*

Ὀνόγυρος, ου, ὁ, et ὀνώγυρις, *Nic. Th.* 71, carduus asininus vulgaris, planta adversus venena salutaris, tritaque graviter olens. Al. ἀνάγυρος dicitur.

Ὀνοειδὴς, ἐς, asino similis. Ab εἶδος.

Ὀνοθήρας, ου, ὁ, herba, quæ potius οἰνοθήρας.

Ὄνοιτο, 3. sing. præs. opt. med. verbi ὄνομαι.

Ὀνοκένταυρος, ου, ὁ, onocentaurus, *animal*; (2) species dæmonum.

Ὀνοκηκὶς, ἴδος, ἡ, qu. dic. galla asinina.

Ὀνοκίνδιος, ου, ὁ, agaso, mulio, Doriensibus; quasi ex ὄνος et κινέω, *moveo.*

Ὀνόκλεια, ἡ, anchusæ species, *Plin.* al. ὀνόχειλος, *Gal.*

Ὀνοκόπος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui asinariam molam impellit et agitat, molitor. Ex κόπτω.

Ὀνοκρόταλος, ου, ὁ, onocrotalus, avis olori similis. Ex κρόταλον.

Ὀνόκωλις, ἡ, idem quod ὀνοσκελὶς, empusæ epith. *E. M.*

Ὀνόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pedes asininos habens. Ex ὄνος et κῶλον, *pes.*

ΟΝΟΜΑ, ατος, τὸ, nomen, vocabulum; (2) nomen, fama, celebritas; (3) prætextus; obtentus honestus; (4) auctor, sub cujus sc. nomine aliquid narratur, ponitur, ex cujus persona aliquid dicitur; (5) dicitur et pro homine ipso, sed cum relatione ad nomen; ut nomen Romanum pro Romanis: absolute et cum numero, in Sac. Lib. *per Hebraismum. Ern.*

Ὀνόμαζε, *nominabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ὠνόμαζε.

Ὀνομαζέσθω, 3. sing. præs. imperat. pass.

Ὀνομάζω, fut. άσω, nomino, appello, designo, nuncupo, *Gl. V.* (2) celebro, decanto; ὀνομάζομαι, nominor, appellor; aor. 1. part. ὀνομασθεὶς, nominatus; perf. ὠνομασμένος. Τίς ὀνομάζεται πόθ' οὗτος; *Aristoph. Av.* 295. Ὄνομα δ' ὠνομάζετο Ἕλενος, *Soph. Phil.* 606. Ab ὄνομα.

Ὀνοματέω, ῶ, nomina vel nomen impono, nomen indo. Ab

Ὀνοματέτης, ου, ὁ, qui nomen imponit. Ex ὄνομα et τίθημι.

Ὄνομαι, reprehendo, carpo, vitupero; ὄνονται carpunt,

carpunt, f. 1. ὀνόσομαι, *Poet.* ὀνόσσομαι, ὀνόσσεται, carpet; a. 1. ὠνοσάμην, reprehendi; opt. ὀνοσαίμην, ὀνόσαιτο, reprehendat, *Il.* 14, 95.

Ὀνομαίνω, nomino, nuncupo, appello, nomine voco; (2) nominatim recenseo, vel percenseo. a. 1. ὠνόμηνα, *Ion.* et *Poet.* pro ὀνόμηνα· ὀνόμηνεν, appellavit, vocavit. Ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα Πανδώρην, *Hesiod. Op.* 80. Ab ὄνομα.

Ὀνομακλήδην, *adv.* nominatim.

Ὀνομακλήτωρ, ορος, ὁ, nomenclator, qui nominatim alios vocat, vocator.

Ὀνομάκλυτος, ου, vel ὀνομακλυτὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, cujus nomen est inclytum, celebris.

Ὀνόμαξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ὠνόμασε, a verbo ὀνομάζω.

Ὀνόμασθεν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion. Æol.* et *Bœot.* pro ὠνομάσθησαν, verbi ejusd.

Ὀνομασία, ας, ἡ, nomen. *Ph.* nominatio, nuncupatio. Ab ὀνομάζω.

Ὀνόμασιν, dat. pl. cum ν, ab ὄνομα.

Ὀνόμασμα, ατος, τὸ, idem quod ὀνομασία.

Ὀνομαστήρια, ων, τὰ, festum quod celebratur ob impositionem nominis.

Ὀνομαστὴς, οῦ, ὁ, nominator. *Ph.* autumator.

Ὀνομαστὶ, *adv.* nominatim, nomine.

Ὀνομαστικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. nominativus, nominatorius. Hinc τὸ ὀνομαστικὸν, οῦ, sc βιβλίον, dictionarium, onomasticum, ὀνομαστικὴ, (sc. πτῶσις) nominativus, *Gl. V.*

Ὀνομαστικῶς, *adv.* nominatim.

Ὀνομαστὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. nominabilis, qui nominari potest, celebris, nobilis, clarus. *Gl. Vet.* nominatus. Ab ὀνομάζω.

Ὀνομαστῶς, *adv.* clare, nobiliter.

Ὀνοματικῶς, *adv.* idem quod ὀνομαστικῶς.

Ὀνοματογραφέω, ῶ, nomina scribo seu inscribo, in acta refero.

Ὀνοματογραφία, ας, ἡ, nominum inscriptio; (2) nomenclatura. Ab

Ὀνοματογράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, nominum scriptor, seu inscriptor. Ex ὄνομα et γράφω.

Ὀνοματοθεσία, ας, ἡ, nominum impositio; nuncupatio, *Gl. V.* Ex ὄνομα et θέσις.

Ὀνοματοθέσια, ων, τὰ, nominalia, *Ph.* Ex iisdem.

Ὀνοματοθετέω, ῶ, nomen impono, fingo. Ab

Ὀνοματοθέτης, ου, ὁ, nominis impositor. Ex ὄνομα et τίθημι.

Ὀνοματοθήρας, ου, ὁ, qu. dic. nominum auceps, vocabulorum captator, *Athen.* Auceps syllabarum, *Cic.* Ex eod. et θήρα, *venatio*

Ὀνοματοκλήτωρ, ορος, ὁ, nomenclator, *Gl. V.* Ex καλέω.

Ὀνοματολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nomen seu nomina dicit; nomenclator, *Gl. V.*

Ὀνοματομάχος, ου, ὁ, qui de verbis pugnat. Ex μάχομαι.

Ὀνοματοποιέω, ῶ, fut. ήσω, nomen seu nomina fingo, vocabula novo, vocabula fingo a sono; p. part. pass. ὠνοματοπεποιημένον, fictum a sono.

Ὀνοματοποίησις, εως, ἡ, idem quod

Ὀνοματοποιΐα, ας, ἡ, nominis seu vocabuli fictio; nominis fictio a sono. Ab

Ὀνοματοποιὸς, οῦ, ὁ, nominis seu nominum, i. e. verborum, fictor. Ex ποιέω.

Ὀνοματουργὸς, οῦ, ὁ, idem. Ex ἔργον.

Ὀνόμηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ὠνόμανα, ab ὀνομαίνω, *nomino.*

Ὀνόπορδον, ου, τὸ, crepitus asini, *herba*, quia asini eam comedentes crepitus reddere dicuntur. Ex ὄνος et πορδή.

Ὀνόπυξος, ἡ, buxus asinina, *Poll.*

Ὀνόρυγχος, bunilla, *Ph.*

ὌΝΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, asinus, asina; (2) piscis quidam; (3) locustæ genus; (4) insectum, multipeda, cutio, porcellio; (5) axis; (6) fusus; (7) superior molæ lapis; (8) vasis *impr.* vinarii genus; (9) unio, quæ et μονὰς et κύβος· (10) origani species; (11) machina quædam. Ὄνος ἰσόπτερος, bestiola quædam multipes, *Soph. in* κωφοῖς, eadem quæ ἴουλος, No. 5.

Ὄνοσις, εως, ἡ, reprehensio. Ab ὄνομαι.

Ὀνοσκελὶς, ίδος, ἡ, crura asinina habens. Ex ὄνος et σκέλος. Unde

Ὀνόσκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

ὈΝΟΣΜΑ, ατος, τὸ, onosma, herba.

Ὀνόσσεται, *vituperabit*, 3. sing. f. 1. ind. med. *Poet.* verbi ὀνόω.

Ὀνοστάσιον, ου, τὸ, stabulum, *Ph.* Ex ὄνος et στάσις.

Ὀνοστὸς, ἡ, ὸν, vituperandus, reprehensione dignus, ineptus. Ab ὄνομαι.

Ὀνοσφαγία, ας, ἡ, victima ex asino. Ex ὄνος et σφαγή.

Ὀνοτάζω, vitupero, carpo, incuso. Ὀνοτάζομαι, abominor, *Æsch. Suppl.* 11. Ab ὄνομαι.

Ὀνοτὸς, ἡ, ὸν, vituperabilis. Ab eod.

Ὄνουρις, ιδος, ἡ, onuris, herbæ nomen. Ex ὄνος et οὐρὰ, *cauda.*

Ὀνοφορβὸς, οῦ, ὁ, qui asinos pascit, asinarius. Ex ὄνος et φέρβω, *pasco.*

Ὀνοχειλὶς, vel ὀνοχειλὲς, et ὀνοχειλὸς, anchusæ altera species. Ex ὄνος et χεῖλος.

Ὀνόχηλος, ου, ὁ, ungulam asini habens; ὀνόχηλον, anchusæ species. *Nic. Sch.* quæ aliis ὀνόχειλος. Ex ὄνος et χηλή.

Ὀνόω, vitupero, reprehendo, carpo; usitatius ὄνομαι. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο, *Theoc.* 26, ult. Ab ὄνημι.

Ὄντα, acc. sing. part. præs. verbi εἰμί.

Ὄντα, τὰ, bona, facultates. Ab eod.

Ὄντι, *ei, qui est*, dat. sing. part. ejusd.

Ὄντινα, *quemque*, acc. sing. ab ὅστις.

Ὄντως, *adv.* vere, sane, plane, certo, profecto, *Ph.* Ab ὢν, ὄντος, part. ab εἰμί.

Ὄνυμα, nomen *Æol.* et *Dor.* pro ὄνομα.

Ὀνυμάζω, et ὀνυμαίνω, appello. A præc.

ὌΝΥΞ, υχος, ὁ, unguis, ungula; (2) uncus; (3) genus torturæ; fidiculæ, *Gl. V.* (4) pars cordis; (5) pars folii rosæ superior; (6) gemma quædam, onyx; (7) marmoris species; (8) operculum conchylii; (9) ostreum; (10) frutex quidam. Hinc

Ὀνυχίζω, fut. ίσω, *Att.* ιῶ, ungulam divido; (2) ungues præcido, vel reseco; (3) ungue noto; (4) ad unguem exigo, exacte perpendo:

Ὀνύχινος, ίνη, ινον, onychinus, ex onychis adipe, vel ex onyche gemma vel marmore confectus, vel etiam onychis conchylii colorem referens. Ab eod. Unde

Ὀνύχιον, ου, τὸ, unguiculus, *Gl. V.* ungula, unguella, unguicula; (2) lapis onychites.

Ὀνυχισμὸς, οῦ, ὁ, unguium resectio; (2) diligens et acerba rei examinatio. Ab ὀνυχίζω.

Ὀνυχιστὴρ, ῆρος, ὁ, unguis, ungula:

Ὀνυχιστήριον, ου, τὸ, culter ad recidendos ungues. *Gl. V.* unguicularium. Ab eod.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ, ut ὀνυχίτης λίθος, onychites, lapis. Ab ὄνυξ.

Ὀνυχῖτις, ιδος, ἡ, ut ὀνυχῖτις καδμεία, onychitis cadmia, dicta a similitudine venarum onychis lapidis. A præc.

Ὀνυχογραφέω, ῶ, fut. ήσω, unguibus scalpo vel rado. Ex ὄνυξ et γράφω.

Ὀνυχοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, unguium speciem habens. Ex ὄνυξ et εἶδος.

Ὀνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, asininus, qui asinini generis est. Ab ὄνος.

Ὄνω, f. ὀνῶ, prosum, *Sch. Soph.* (2) vitupero, *E. M.*

ὈΝΩΝΙΣ, ίδος, ἡ, ononis, *planta.*

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, acida fæx vel vappa; (2) lapathi species, vulgo acetosa. *Angl.* SORREL. Ab ὄξος.

Ὀξάλμη, ης, ἡ, jus ex aceto et muria. Ex ὄξος et ἅλμη, *salsugo.*

Ὀξέα, *adv.* acute. Ab ὀξύ.

Ὀξέα, δένδρον, *arbor*; ornus, *Gl. V.*

Ὀξεῖα, ας, ἡ, acuta; (2) hasta, *Suid.* Ab ὀξύς.

Ὀξείδιον, ου, τὸ, Dim. idem quod ὄξος.

Ὀξέλαιον, ου, τὸ, condimentum ex aceto et oleo. Ex ὀξὺς et ἔλαιον.

Ὀξέως, *adv.* acute; (2) celeriter, velociter, repente, raptim; (3) graviter, vehementer. Ab ὀξύς.

Ὀξηρὸς, ρὰ, ρὸν, acetum resipiens.

Ὀξίζω, f. ίσω, acidus sum, acorem refero. *Ph.* acesco. Ab ὄξος.

Ὀξίνα, ης, ἡ, occa, crates dentata ferreis stilis, *Hes.* Ab eod.

Ὀξίνης, ου, ὁ, ut ὀξίνης οἶνος, vinum quod coacuit aliquatenus. Ab ὄξος. Unde

Ὀξὶς, ίδος, ἡ, acetabulum, vas in quo acetum adservatur, vel in mensa apponitur, vel quo idem metiuntur, qui vendunt.

Ὀξοπώλης, ου, ὁ, aceti venditor.

Ὄξος, εος, τὸ, acetum, vinum quod acuit, vinum vile, lora, *item* vinum medicatum, ut myrrhatum et inde amarum. Ab ὀξύς.

Ὀξύα, ας, ἡ, arbor abieti non absimilis; hasta, *Eur.* Ab eod.

Ὀξυάδω, acuta voce cano.

Ὀξυάκανθα, ης, ἡ, oxyacantha, frutex in arboris magnitudinem quandoque excrescens.

Ὀξυάκανθος, ου, ὁ, idem.

Ὀξυβάφιον, ου, τὸ, acetabulum, *Ph.* Ex ὄξος et βαφή.

Ὀξύβαφον, ου, τὸ, idem, *Gl. V.* Ex iisd.

Ὀξύβαφος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Ὀξυβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, acutum habens cuspidem; (2) qui celeriter jaculum emittit. Ex ὀξὺς et βέλος.

Ὀξυβλέπτης, ου, ὁ, perspicax, *Ph.* dispiciens, acute cernens. Ex ὀξὺς et βλέπω. Unde

Ὀξυβλεψία, ας, ἡ, acutus visus.

Ὀξυβόας, vel ὀξυβόης, ου, ὁ, acutum clamans. Ex βοάω.

Ὀξυβολέω, ῶ, celeriter jaculor. Ex βάλλω.

Ὀξύγαλα, ακτος, τὸ, lac acidum, lac quod acuit. Hinc

Ὀξυγαλάκτινος, ίνη, ινον, ex acido lacte confectus.

Ὀξύγαρον, ου, τὸ, garum aceto conditum, *Gl. V.*

Ὀξύγγιον, unguina, arvina, axungia, *Gl. V.*

Ὀξυγένειος, ου, ὁ καὶ ἡ, acutum mentum s. acutam barbam habens. Ex γένειον.

Ὀξύγενυς, υος, ἡ, quod infra labra in maxilla inferiore eminet, *Poll.*

Ὀξύγη, ης, ἡ, bufo, *Gl. V.*

Ὀξυγλυκὲς, έος, τὸ, aqua mulsa acida. Ex ὀξὺς et γλυκύς.

Ὀξύγλυκον, dulcacidum, *Ph.* Ex iisd.

Ὀξύγλυκυς, εῖα, υ, dulciter acris. Hinc ὀξύγλυκυ, cremor favorum decoctus, mulsa acida; dulcacidum, *Gl. V.* Ex iisd.

Ὀξύγοος, ον, lamentabilis, flebilis.

Ὀξυγράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter scribens. Ex ὀξὺς et γράφω.

Ὀξυγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, angulum acutum habens. Ex γωνία.

Ὀξυδέρκεια, ας, ἡ, acumen visus:

Ὀξυδερκέω, ῶ, fut. ήσω, acutum cerno. Ab

Ὀξυδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, acutum cernens, perspicax. Ex ὀξὺς et δέρκω. Hinc

Ὀξυδερκικὸς, ἡ, ὸν, visum acuens.

Ὀξυδέρκια, ἡ, acumen visus, *Luc.*

Ὀξυδερκῶς, *adv.* acute, visu acuto.

Ὀξυδορκέω, ῶ, fut. ήσω, acutum cerno, *Gl. V.* Ex ὀξὺς et δέρκω, δέδορκα.

Ὀξυδορκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὀξυδερκής.

Ὀξυδορκία, ας, ἡ, acies oculorum, acies, *Ph.*

Ὀξυδορκικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ὀξυδερκικός.

Ὀξυδρομέω, ῶ, velociter curro. Ab

Ὀξύδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, velociter currens.

Ὀξυέθειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, acutos capillos habens. Ex ἔθειρα.

Ὀξύζω, acesco, aceo, *Gl. V.* Ab ὀξύς.

Ὀξύη, ης, arbor abieti similis; (2) hasta. (2) χειρὶ δ᾽ ἔνθες ὀξύην, hastam insere manui, *Eur. Heracl.* 727.

Ὀξυηκοΐα, ας, ἡ, acumen audiendi, acute audiendi facultas.

Ὀξυήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, acute audiens, qui acuto auditu est præditus. Εἰσὶ δέ τινες οἵ φασι καὶ μάλιστα ὀξυηκόους εἶναι τῶν ζώων ἰχθύας, *Aristot.* Ex ἀκούω, unde ἀκοή.

Ὀξύηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, acutum sonum edens.

Ὀξυθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter interficiens.

Ὀξύθηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde acutus.

Ὀξυθήκτως, *adv.* valde acute.

Ὀξυθρήνητος, ον, valde lamentabilis.

Ὀξυθυμέω, ῶ, fut. ήσω, iræ sum impotens, præcipiti

cipiti ira excandesco. Ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα Εὐριπίδῃ, *Aristoph. Thesm*, 473.
Ὀξυθυμία, ας, ἡ, iræ præcipitantia:
Ὀξυθυμία, ας, ἡ, et
Ὀξυθύμια, ων, τὰ, purgamenta ædium, quæ noctu Athenienses in triviis ponebant; (2) ligna e quibus suspenduntur aliqui.
Ὀξυθυμίας, ὁ, idem quod ὀξύθυμος, *Poll.*
Ὀξύθυμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, iracundus.
Ὀξύϊνος, ίνη, ινον, abiegnus. Ab ὀξύα.
Ὀξυκάρδιος, ε, ὁ ᾗ ἡ, iracundus. Ex καρδία.
Ὀξυκάρηνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acutum caput habens. Ex κάρηνον.
Ὀξύκεδρος, ε, ἡ, cedrus acuta.
Ὀξυκέρατος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acuta cornua habens. Ex κέρας.
Ὀξυκέρως, ωτος, ὁ ᾗ ἡ, idem.
Ὀξυκέφαλος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acuminatum caput habens. Ex κεφαλή.
Ὀξυκίνητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, mobilis, qui celeriter movetur. Ex κινέω.
Ὀξύκομος, acutus; (2) aculeatus. (1) ὀξύκομον κεράων ἔρνος, acutum cornuum germen, acuta cornua, *Oppian. Cyneget.* 11, 194. (2) ἀμφίδυμοι γὰρ ἐχίνοις ὀξυκόμοισιν μορφαὶ, duplices enim erinaceis aculeatis species, *Id. ibid.* 599.
Ὀξύκρατον, ε, τὸ, potio ex aceto et aqua, *Ph.* posca. Ex κεράω, *misceo.*
Ὀξυκώκυτος, ον, valde flebilis.
Ὀξυλάβεια, et -ία, ας, ἡ, strenuitas, in agendo celeritas
Ὀξυλαβέω, ῶ, celeriter prehendo, celeriter capesso et adgredior. Ab
Ὀξυλαβής, έος, ὁ ᾗ ἡ, strenuus, acer; (2) celer, acer in rapiendo, rapax. Epith. animalium rapacium. Φύσει ὁ αἰετός ἐστι φθόνερος ᾗ ὀξύπεινος ἔτι δὲ ὀξυλαβὴς, *Aristot.* Ex ὀξὺς et λαμβάνω
Ὀξυλάβος, ε, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd.
Ὀξυλάλος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acute loquens.
Ὀξυλάπαθον, ε, τὸ, genus lapathi foliis acutioribus.
Ὀξυλίπαρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, aceto et pinguedine imbutus.
Ὀξυλιπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, idem. Ex λίπος.
Ὀξυμάθεια, vel -θία, ας, ἡ, celeritas discendi. Ab
Ὀξυμαθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, celeriter discens. Ex μανθάνω.
Ὀξύμαλα, mala acida; *Dor.* pro ὀξύμηλα.
Ὀξυμελὴς, ὲς, acuta voce canens. A μέλος.
Ὀξύμελι, ιτος, τὸ, potio ex melle et aceto.
Ὀξυμελίκρατον, *Ion.* ὀξυμελίκρητον, idem.
Ὀξυμέριμνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acute excogitatus. Ex μέριμνα.
Ὀξύμηλον, *Dor.* ὀξύμαλον, malum acidum, i. e. prunum.
Ὀξύμολπος, ὁ ᾗ ἡ, acute canens. A μολπή.
Ὀξύμορφος, ε, ὁ ᾗ ἡ, subito formatus. A μορφή.
Ὀξυμυρσίνη, ας, ἡ, acuta myrtus, sylvestris.
Ὀξυμύρσινος, ίνη, ινον, ex myrto sylvestri formatus. A præc.
Ὀξύμωρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acutifatuus. Hinc τὸ ὀξύμωρον, ε, dictum acutum, tametsi primo intuitu stultum videatur.
Ὀξυναῖος, ον, epith. vini, *ap. Hippoc.* Ab ὀξύς.
Ὀξυντὴρ, ῆρος, ὁ, scalprum. Ab
Ὀξύνω, fut. υνῶ, acumino, acuo, acutum reddo; (2) acuto accentu noto; (3) acuo ad, instigo, incito; (4) acidum reddo; (5) acesco, in acorem vertor; ὀξύνομαι, acidus fio, acesco. Ὀξύνειν τὴν τελευταίαν, scil. συλλαβὴν, *Athen.* Σίδηρος σίδηρον ὀξύνει, ἀνὴρ δὲ παροξύνει πρόσωπον ἑταίρε, *Prov.* 27, 17. Ab ὀξύς.
Ὀξυόεις, όεσσα, όεν. Vide ὀξύϊνος; *Il.* 5, 50. Ab ὀξύα.
Ὀξυόστρακος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ex acutis testis, *Lucian.* Ab ὄστρακον.
Ὀξυπαγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, fortiter impactus; (2) aculeatus. A πηγνύω.
Ὀξυπαθῶς, *adv.* acuto et vehementi adfectu, gravi animi dolore, graviter.
Ὀξυπείνης, ε, ὁ, famelicus. Ex πεῖνα.
Ὀξύπεινος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui vehementi fame cruciatur; (2) qui valde cupit. Ex eodem.
Ὀξυπευκὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, acidus cum amarore, vehementer amarus, *Hes.* A πεύκη.
Ὀξύπικρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acidus, *Gl. V.*
Ὀξυπίνδαξ, ακος, epith. calicis, *Ath.*
Ὀξυπλὴξ, ῆγος, misere affligens. Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος, *Soph. Fragm. Polyxenæ.*
Ὀξυποδέω, ῶ, festino, denso, *Gl. V.* ὀξυποδεῖν, grassari, *Ph.* Ab ὀξύπους. Unde
Ὀξυποδία, ας, ἡ, acupedium, addensatio.
Ὀξυπόριον, ε, τὸ, medicamentum facile venas et tenues partes corporis permeans. Ab
Ὀξυπόρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui cito transit. Ex ὀξὺς et πεῖρος.
Ὀξύπους, οδος, ὁ ᾗ ἡ, celeres pedes vel gressus habens, *Gl. V.*
Ὀξύπρωρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acutam proram (cuspidem) habens: epith. hastæ.
Ὀξύπτερος, ε, ὁ ᾗ ἡ, velox. A πτερόν.
Ὀξύπυκνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ut ὀξύπυκνος ἁρμονία, *ap. Musicos*, densitas acutorum sonorum in supremis gradibus musicæ scalæ.
Ὀξυρεγμία, ας, ἡ, acidus ructus, cruditas. Ab ἐρεύγω. Hinc
Ὀξυρεγμιάω, ῶ, acidum ructo, ructus acidos emitto.
Ὀξυρεγμιώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, qui acidum ructum emittit. Ab eod.
Ὀξυρεπὴς, vel ὀξυρρεπὴς, ὲς, velox. A ῥέπω.
Ὀξυρίας, ὁ, genus casei ap. Siculos, *Ath.*
Ὀξυρόδινον, vel ὀξυρρόδινον, ε, τὸ, sc. ἔλαιον, oleum rosaceum aceto temperatum. A ῥόδινος.
Ὀξύρριν, vel ὀξύρριs, ινος, ὁ ᾗ ἡ, qui acuto est naso. Reperitur et ὀξύρρινος.
Ὀξύρροπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, celeriter currens; (2) qui levi momento huc illuc inclinatur; (3) celer, celerrimus, qui fit momento temporis; (4) præceps, lubricus, fluxus, agilis, Ex ὀξὺς et ῥοπή.
Ὀξυρρόπως, *adv.* celeriter, cum impetu, acriter.
Ὀξύρρογχος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acutum rostrum habens.
ὈΞΥ'Σ, εῖα, ὺ, Gen. έος, είας, έος, acutus, ut ensis, cuspis; (2) acutus sensu, voce, animo; (3) acidus; (4) acer, vehemens; (5) celer, subitus, præceps, promptus, expeditus ad aliquid adgrediendum. (6) πασσάλες κατιπήγνυον ἐς τὸ ὀξύτατον τῆς φάραγγος, *Arr. Hist. Alex.* 4, 21. Ὀξὺ, *adv.*
Ὀξὺς, lumbus, *Erot. ap. Hipp.* ὀξὺς, ὀσφὺς.
Ὀξύστομος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acutum os seu rostrum habens; (2) acute scindens, acutam cuspidem habens; (3) acutam seu argutam vocem habens. A στόμα.
Ὀξύσχοινος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acutus juncus. *Gl. V.* hibiscum, juncus.
Ὀξύτατα, *adv.* acutissime, quam ocissime; ὀξύτατος, ocissimus, *Gl. V.* Ab ὀξύ.
Ὀξυτέλευτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acutum finem habens, in acutum sonum desinens. Ex τελευτή.
Ὀξυτενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, in acutum tendens, acuminatus. Ex ὀξὺς et τείνω.
Ὀξύτερον, *adv.* ocius. *Gl. V.* Ab ὀξύ.
Ὀξυτέρως, *adv.* idem et ab eod.
Ὀξύτης, ητος, ἡ, acumen, acies; (2) acrimonia, acerbitas; (3) studium acre, contentio acris; (4) acumen ingenii; (5) tonus acutus; (6) celeritas, velocitas. Ab ὀξύς.
Ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum quod facit ut mulier cito pariat. Ab
Ὀξυτόκος, ε, ὁ ᾗ ἡ, cito pariens, partum accelerans. Ex τίκτω.
Ὀξυτόμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acute secans; (2) acutus. A τέμνω.
Ὀξυτονέω, ῶ, in acutum tendo, angustus sum; (2) accentu acuto noto; ὀξυτονῶν, acuminatus. Hinc
Ὀξυτόνησις, εως, ἡ, pronunciatio per accentum acutum.
Ὀξύτονος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui acuto tono finitur, cujus ultima syllaba accentu acuto effertur; ὀξύτονοι ᾠδαὶ, acuti et magni ejulatus.
Ὀξυτόνως, *adv.* cum accentu acuto.
Ὀξύτορος, ε, ὁ ᾗ ἡ· ut ὀξύτορος ἧλος, χαλινὸς, φωνὴ, acutus. A τείρω.
Ὀξυτρίφυλλον, ε, τὸ, acutum trifolium.
Ὀξυφάγρος, ε, ὁ, piscis nomen, *ap. Opp.*
Ὀξυφαὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, acute videns. A φάος.
Ὀξυφεγγὴς, ὲς, valde splendens. A φέγγος.
Ὀξυφθογγος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acute sonans.
Ὀξυφλεγμασία, ας, ἡ, acuta et vehemens inflammatio.
Ὀξύφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, acutum sapiens, acri et solerti mente præditus; (2) celer. (2) ὀξύφρων κρῖναι λέχη γυναικῶν, *Eurip. Med.* 644. A φρήν.
Ὀξύφυλλον, ε, τὸ, acuta folia habens; *herba.*
Ὀξυφωνία, ας, ἡ, vox acuta; (2) linguæ volubilitas. Ab
Ὀξύφωνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, acutam vocem habens. Ὀξύφωνος ὡς ἀηδὼν, *Soph. Trach.* 963. A φωνή.
Ὀξύχειρ, ρος, ὁ ᾗ ἡ, promptus, expeditus manu. Hinc
Ὀξυχειρία, ας, ἡ, celeritas manus.
Ὀξυχολία, ας, ἡ, ira repentina et acris, iracundia. Ab
Ὀξύχολος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui subito et graviter irascitur. *Ph.* biliosus, iracundus. A χολή.
Ὀξυχόλως, *adv.* ira gravi.
Ὀξυωπέω, ῶ, acutum cerno. Ab
Ὀξυωπὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, vel ὀξυώπης, acutum cernens. Ὁ δὲ αἰετὸς ὀξυωπέστατος μὲν ἐστι, ᾗ τὰ τέκνα ἀναγκάζει ἔτι ψιλὰ ὄντα πρὸς τὴν ἥλιον βλέπειν, ᾗ τὸν μὴ βυλόμενον κόπτει, *Aristot.* Ex ὀξὺς et ὤψ. Hinc
Ὀξυωπία, ας, ἡ, acutus visus.
Ὀξυωπίας, ε, ὁ, acutum cernens. Ab eod.
Ὀξυωπὸς, ἡ, όν. Vide ὀξυωπής.
Ὀξώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, acidus. Ab ὄξος.
Ὂυ, *cujus*, gen. sing. *Poet.* pro ὃ, ab ὅς, *qui*, *Il.* 2, 325.
Ὄπα, *Dor.* pro ὅπη, quod vide. *Soph. Antig.* 1342. *Eur. Or.* 1545. Νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν ὅπα κῦμα κατακλάσσει ῥίον, *Pindar. Olymp.* 10, 13.
Ὀπαδέω, comitor, sector. Ab
Ὀπαδὸς, ε, ὁ ᾗ ἡ, comes, adsecla, adsectator. (2) sectans. (3) πυκνοστίκτων ὀπαδὸν ἐλάφων, *Soph. Œd. Col.* 1092. Ab
ὈΠΑ'ΖΩ, fut. άσω, persequor; (2) sequi jubeo, comitem do, præbeo, do; et ὀπάζομαι, comitem accipio, a persequenti premor; ὀπάσσας, a. 1. part. pro ὀπάσας, cum præbuisset. (1) πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, *Il.* 5, 334. Ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, urgente Jovis imbre, *Il.* 11, 493. Κοιλιοπώλησι δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει, *Arist. Eq.* 200. δῶρον τινὶ, *Theoc.* 27, 55.
Ὀπαία, ας, ἡ, vas fictile, in quo foramen est. Ab ὀπή. Unde
Ὀπαῖον, ε, τὸ, foramen ollæ; (2) foramen per quod fumus e furno aut camino exit; (3) fenestra. (3) τὸ δ' ὀπαῖον ἐπὶ τῷ ἀνακτόρῳ Ξενοκλῆς ὁ Χολαργεὺς ἐκορύφωσε, *Plutarch. in Pericle*, 1, 352.
Ὀπάλλιον, τὸ, gemma, *Orph.*
Ὀπανίκα, *Dor.* pro ὁπηνίκα, *quando.*
Ὄπασα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ὤπασα, ab ὀπάζω, *persequor.*
Ὀπάσαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro ὠπάσας.
Ὀπάσσαις, 2. sing. aor. 1. opt. act. *Poet.* pro ὀπάσαις.
Ὀπάτριος, idem quod ὁμοπάτριος.
Ὄπατρος, ε, ὁ, eodem patre genitus, pro ὁμόπατρος, *per Syncop.*
Ὀπάων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, comes; adsecla, famulus, servus. Ὀπάονας δ' ἐμοὶ χωρὶς κέλευσον τῶν δ' ἀποστῆναι δόμων, *Eurip. Hec.* 979. Αἴδε γὰρ χέρες Θησέως ἔσωσαν, φιλτάτων τ' ὀπαόνων, *Soph. Œd. Col.* 602. Ab ὀπάζω.
Ὅπερ, quod, *Gl. V.* Ab ὅς, ἥ, ὅ.
Ὅπερ ἂν, quidquid.
Ὅπερ δὴ, quodlibet, *Ph.*
Ὅπερ δήποτε, quodcumque, *Gl. V.*
Ὀπεὺς, έως, ὁ, subula, qua aliquid perforatur. Ab ὀπή.
Ὀπεύω, circumspicio, video; et ὀπεύεσθαι, omnia captare, augurari; (sed pro hoc tutius ὀπτεύεσθαι). Ab ὀπὴ vel ὄψ, *vox.*

Ὀπέωνες, *Ion.* pro ὀπάονες, *Herodot.*

Ὀπὴ, ῆς, ἡ, foramen, specus, *Gl. V.*

Ὅπη, *adv.* ubi; (2) quo; (3) qua, qua via; (4) qua ratione, quo modo, prout. Hinc ἔσθ' ὅπη, alicubi, aliquo modo, quadamtenus; ὅπη ἂν, quocumque, quemcumque in locum; ὅπῃ ποτὲ et ὁπηδήποτε, quocumque, quomodocumque; ὁπητιῶν, aliquid alicujus momenti.

Ὀπηδεύω, comitor, sequor, *Etym. ex Apoll.*

Ὀπηδέω, ῶ, idem. Ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ, inutiles enim mihi sunt comites, *Il.* 5, 216. Χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ, *Epigr.* Τοῦτο δ' ἀριστήεσσι Διὸς πάρα δῶρον ὀπηδεῖ, *Dion. Per.* 547. Ab ὀπηδός. Hinc

Ὀπηδητὴρ, ῆρος, ὁ, comes, adsectator, *Hes.*

Ὀπηδὸς, οῦ, ὁ, idem quod ὀπαδὸς, *Att. Eust.*

Ὁπηλίκος, ὁ ᾗ ἡ, quantus. Hinc

Ὁπηλικοσοῦν, quantuscumque; et in Neut. ὁπηλικονοῦν, quantumcunque. A πηλίκος.

Ὁπηνίκα, *adv.* quum, quando, postquam, quam mox, *Ph.* Ab ἡνίκα, *quando.*

Ὀπήτιον, ου, τὸ, subula qua aliquid perforatur. Ab ὀπή.

Ὁπητιοῦν, aliquid alicujus momenti. Ab ὅπη, τὶ, et οὖν.

Ὀπὶ, dat. sing. ab ὄψ, *vox.*

Ὀπίας, ου, ὁ, ut ὀπίας τυρὸς, caseus coagulo ficulneo coagulatus. *Aristoph. per jocum* ὀπίαν vocat quoque τὴν ὀπὴν, foramen. Ab ὀπός.

Ὀπιδνὸς, ἡ, ὸν, reverendus, cavendus, vel extimescendus; ὀπιδνοτάτη, summopere cavenda, maxime extimescenda, *Apoll. Rhod.* 2, 292. Ab ὄπις.

Ὀπίζετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ὠπίζετο, ab

Ὀπίζομαι, fut. ίσομαι, curo, revereor; (2) caveo; (3) rependo, ulciscor. Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῆνιν, *Hes. Scut.* 21. Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, *Od.* 13, 148. Μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμὴν, *Il.* 18, 216.

Ὀπίζω, fut. ίσω, succum lacteum arboris alicujus colligo cortice inciso, vel caulem incido succi eliciendi gratia. Ab ὀπός.

Ὄπιθε, vel ὄπιθεν, pone, a tergo, *Gl. V.*

ΟΠΙΚΟ'Σ, ἡ, ὸν, opicus, deformis, sordidus, immundus, *Vet. Lex.*

Ὀπιμαντεῖον, τὸ, voce datum responsum, *V. L.*

Ὄπιον, ου, τὸ, opium, succus lacteus qui papaveris scapo inciso emanat. Ab ὀπός.

Ὀπιπευτὴρ, ῆρος, ὁ, speculator, qui circumspicit diligenter aliquid, spectator. Ab

Ὀπιπεύω, idem quod

Ὀπιπτεύω, fut. εύσω, inspicio, circumspicio, oculis lustro. Τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; *Il.* 4, 371. Ab ὄπτομαι.

ΟΠΙ'Σ, ιδος, ἡ, ultio, vindicta divina; (2) cura, consideratio, respectus; (3) adspectus. Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, *Il.* 16, 388.

Ὀπισαμβῶ, itio retrograda, *Eust.* Quasi ex ὀπίσω et ἀμβαίνειν, pro ἀναβαίνειν, *ascendere.*

Ὄπισθε, vel ὄπισθεν, *adv.* a tergo, pone; (2) posterius, in posterum, posthac, postea. Γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι, omnia voluntatis paternæ posthabere, *Soph. Antig.* 640. Hinc ὁ ὄπισθεν, posterior sequens.

Ὀπισθέναρ, αρος, τὸ, posterior pars manus et quasi aversa. Ex ὀπίσω et θέναρ.

Ὀπισθίδιος, ία, ιον, posticus. Ab ὄπισθεν.

Ὀπίσθιος, ία, ιον, posticus, posterior; τὰ ὀπίσθια, posteriora. Ab eod.

Ὀπισθίως, *adv.* pone, a tergo, retrorsum.

Ὀπισθοβάμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, qui retro cedit, retrogradus. Ex ὄπισθεν et βαίνω. Unde

Ὀπισθοβατικὸς, ἡ, ὸν, retro insiliens.

Ὀπισθόγραφος, ὁ ᾗ ἡ, ab aversa parte scriptus; de libro et charta. Ex ὄπισθεν et γράφω.

Ὀπισθοδάκτυλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui digitos habet retro inversos, *R.* Ex ὄπισθεν et δάκτυλος.

Ὀπισθόδετος, ου, ὁ ᾗ ἡ, a tergo seu retro ligatus.

Ὀπισθοδίωξις, εως, ἡ, idem quod παλίωξις, opp. προδιώξει, *Sch. Hesiod.*

Ὀπισθόδομος, ου, ὁ, postica pars templi; opp. πρόδομος· (2) pars arcis Athenis, ubi ærarium pone ædem Minervæ erat. *Gl. V.* ærarium, posticula.

Ὀπισθοκάλυμμα, ατος, τὸ, ornatus muliebris, quo posterior sive capitis sive totius corporis pars velabatur.

Ὀπισθοκάρπιον, ου, τὸ, fructum a tergo folii ferens. Ex ὄπισθεν et καρπός.

Ὀπισθόκαρπος, ον, ferens fructum a tergo folii, *Theophr.*

Ὀπισθοκέλευθος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui pone sequitur, adsectator.

Ὀπισθόκεντρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui aculeus in posteriori parte corporis est, aculeum in cauda habens. Ex κέντρον.

Ὀπισθοκέφαλον, ου, τὸ, occiput, *Gl. V.* Ex κεφαλή.

Ὀπισθοκόμος, ου, ὁ, a tergo comatus. Ex κόμη.

Ὀπισθόκομος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem.

Ὀπισθοκράνιον, ου, τὸ, occipitium, *Ph.*

Ὀπισθοκρηπῖδες, ων, αἱ, calcei quidam muliebres.

Ὀπισθοκύφωσις, εως, ἡ, spinæ in posteriorem partem contorsio.

Ὀπισθόμβροτος, ον, post mortem contingens, durans, *Pind.*

Ὀπισθονόμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui retro ambulans pascitur, qui præpostere pascitur; ut ὀπισθονόμοι βόες. Ex νέμω, *pasco.*

Ὀπισθονυγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, a tergo pungens. Ex νύσσω· unde aor. 2. ἐνύγην.

Ὀπισθοπόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, retrogradus.

Ὀπισθόπους, οδος, ὁ ᾗ ἡ, pone gradiens, pone sequens; epith. famulorum; (2) retrocedens. Πρόσπολων ὀπισθόπους κῶμος, *Eurip. Hipp.* 54.

Ὀπισθορμέω, ῶ, retrocedo, *Hesych.* Hinc

Ὀπισθόρμητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, retrocedens, retro gradus.

Ὀπισθοσφενδόνη, ης, ἡ, reticulum, muliebre ornamentum capitis, *apud Comicos.*

Ὀπισθοτίλα, ης, ἡ, sepia; ita dicitur ab ὄπισθεν τιλᾶν, post se emittendo atramentum suum.

Ὀπισθοτονία, ας, ἡ, convulsio partium in posteriora, partium posteriorum distensio:

Ὀπισθοτονικὸς, ἡ, ὸν, cui quodam rigore nervorum caput scapulis annexum est, cui cervix reflexa est in posteriorem partem:

Ὀπισθοτονικῶς, *adv.* more eorum quibus cervix reflexa est in posteriorem partem:

Ὀπισθότονος, ου, ὁ ᾗ ἡ, in aversum tendens aut tentus; retrotorsus, *Gl. V.* (2) *Subst.* idem quod ὀπισθοτονία· (3) persona illo morbo laborans; (4) vinculum, quo manus post tergum religantur. Ex τείνω.

Ὀπισθοτονώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ὀπισθότονος, n. 3.

Ὀπισθουρητικὸς, ἡ, ὸν, qui retrorsum urinam emittit, *Aristot.* Ex οὐρέω.

Ὀπισθοφάλακρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, in occipite calvus.

Ὀπισθοφανὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, retrorsum attendens, seu mentem adhibens, *Hesych.* Ex φαίνω.

Ὀπισθοφανῶς, *adv.* retrorsum, in aversum.

Ὀπισθοφυλακέω, a tergo agmen custodio.

Ὀπισθοφυλακία, ας, ἡ, custodia militum a tergo. Ab

Ὀπισθοφύλαξ, ακος, ὁ ᾗ ἡ, qui a tergo agmen tutatur.

Ὀπισθοχειμὼν, ῶνος, ὁ, frigus circa extremam hiemem.

Ὀπισθόχειρ, ρος, ὁ ᾗ ἡ, cui manus post tergum religantur.

Ὄπισμα, ατος, τὸ, succus lacteus e caule vel radice incisa exceptus; exponitur etiam liquor concretus. Ab ὀπίζω.

Ὀπισμὸς, οῦ, ὁ, succi lactei collectio, qui ex inciso caule gignitur. Ab eod.

Ὀπίσσω, idem quod ὀπίσω.

Ὀπίστατος, ου, ὁ, postremus, ultimus; *Il.* 8, 342.

Ὀπίστερος, ου, ὁ, posterior, a tergo sequens, *Nonn.* Ab

ΟΠΙ'ΣΩ, *adv.* retrorsum, retro, a tergo, in aversum, pone, post, postea, in posterum. Hinc εἰς τὰ ὀπίσω, retrorsum, retro; εἰς τοὐπίσω, retrorsum, in aversum.

Ὀπίων, ὁ, idem quod ὀπτὴρ, *Plut.*

Ὅπλα, ων, τὰ, arma; (2) armamenta.

Ὁπλάρια, ων, τὰ, parva arma; ὁπλάριον, scutulum, *Gl. V.* Dim. ab ὅπλον.

Ὁπλεῖσθαι, præs. inf. pass. verbi ὁπλέομαι.

Ὁπλέω, armo; (2) instruo. Ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὅπλεον, *Od.* 6, 73. Ab ὅπλον.

Ὁπλέων, gen. pl. *Ion.* pro ὅπλων, ab

Ὁπλὴ, ῆς, ἡ, ungula, unguis quadrupedum, equi, porci, asini, bovis, &c. Ab ὅπλον.

Ὁπλιζοπάλης, ὁ, armatus, *Æsch. Fr.* ὁπλιτοπάλης, *P.*

Ὁπλίζω, fut. ίσω, armo, instruo armis; (2) instruo, paro; ὁπλίζομαι, armor; aor. 1. ὁπλισθεὶς, armatus; perf. ὥπλισμένος, idem; ὥπλισθεν, *apud Hom.* pro ὡπλίσθησαν, instruebantur, *Od.* 23, 143. Ἐπὶ τὸν ἔσχατον ἀγῶν' ὁπλιζόμεσθα φασγάνῳ χέρας, *Eur. Or.* 1212. Σὺ δ' ὥς τι δράσων πρὸς τάδ' ὁπλίζῃ χέρα; *Id. Rhes.* 99. Ab eod. Hinc

Ὅπλισις, εως, ἡ, armatura; (2) ipsa arma.

Ὁπλίσιος, gen. *Ion.* a recto ὅπλισις. Ὁπλίσιος δὲ τῆς Ἰνδῶν, ἐκ ὧυτος οἷς τρόπος, *Arr. Ind.* 16, 6.

Ὅπλισμα, ατος, τὸ, armatura; (2) apparatus bellicus. (2) τῶν Βοιωτῶν δ' ὅπλισμα, exercitumque Bœtorum, *Eur. Iphig. in Aul.* 253. Ab eod.

Ὁπλισμὸς, οῦ, ὁ, armatura; (2) ipsa actio armandi. Ab eod.

Ὁπλισόμεσθα, 1. pl. f. 1. ind. med. *Dor.* pro ὁπλισόμεθα, ab ὁπλίζω, *armo.*

Ὁπλιστὴς, οῦ, ὁ, armator, *Gl. V.* Ab eod.

Ὁπλιταγωγὸς, οῦ, ὁ ᾗ ἡ, milites armatos vehens, ut navis. Ex ὁπλίτης et ἄγω.

Ὁπλιτεύω, f. εύσω, sum miles gravis armaturæ; (2) armatis præsum, rem militarem exerceo, *Thuc.* Ab

Ὁπλίτης, ου, ὁ, armatus, arma gestans; (2) miles armaturæ gravis, *Ph.* scutarius; ὁπλῖται, armites, *Ph.* armati, *Gl. V.* Ab ὅπλον.

Ὁπλιτικὸς, ἡ, ὸν, ad militem gravis armaturæ pertinens; τὸ ὁπλιτικὸν, gravis armaturæ milites. A præc.

Ὁπλῖτις, ιδος, ἡ, armata; ὁπλίτιδες, sc. γυναῖκες, statuæ mulierum armatæ. Ab ὁπλίτης.

Ὁπλιτοδρομέω, ῶ, f. ήσω, stadium armatus decurro, armatus cursu contendo. Ὁπλιτοδρομεῖν ἀσκήσας, *Pausan.* Ab

Ὁπλιτοδρόμος, ου, ὁ, armatus cursu contendens, armatus stadium decurrens. Ex ὁπλίτης et δρόμος.

Ὁπλιτοπάλης, ου, ὁ, *Dor.* ὁπλιτοπάλας, qui armatus luctatur. Ex ὁπλίτης et πάλη.

Ὁπλοδιδακτὴς, οῦ, ὁ, campidoctor, *Ph.*

Ὁπλοδιδάσκαλος, ου, ὁ, armidoctor, *Gl. V.* sed *armiductor* editur.

Ὁπλοδοτέω, ῶ, fut. ήσω, arma do. A δίδωμι.

Ὁπλοθήκη, ης, ἡ, armamentarium.

Ὁπλοκαθαρμὸς, οῦ, ὁ, armilustrum, *Ph.*

Ὁπλοκαθάρσια, ας, ἡ, idem, *Gl. V.*

Ὁπλοκαθάρσιον, ου, τὸ, idem, *Philox.*

Ὁπλολογέω, ῶ, arma colligo. A λέγω.

Ὅπλομαι, armor; (2) instruor, paror. Δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι, *Il.* 19, 172. Ab ὅπλον.

Ὁπλομανέω, ῶ, f. ήσω, insano armorum amore ducor. Ὁπλομανεῖν πέρα τοῦ δέοντος, *Synes.* Ex μαίνομαι.

Ὁπλομαχέω, ῶ, f. ήσω, armis pugno, vel certo. *Plut.*

Ὁπλομαχία, ας, ἡ, pugna, qua armis pugnatur.

Ὁπλομαχικὸς, ἡ, ὸν, ad pugnam pertinens. Ab

Ὁπλομάχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui armis decertat, bellator armatus; (2) qui armis pugnare sub magistro discit. A μάχομαι.

ὍΠΛΟΝ, ου, τὸ, telum, scutum, *Ph.* (2) instrumentum; (3) penis. ὅπλα, τὰ, arma; (4) præsidia, ut εἰς τὰ ὅπλα ἐλθεῖν, in castra, præsidia se recipere, *Lysias contra Ag.* 236. Ἐντὸς ὅπλων, intra castra, *Plutarch. Agesil.* 606. Ὅπλα θέσθαι, castra metari, castra ponere, munire.

Ὁπλοπάροχος, ου, ὁ, armiger, *Gl. V.* qui militi arma præbet.

Ὁπλοπίτης, οῦ, ὁ, ventilator, *Ph.* A πέταμαι.

Ὁπλοποιέω, ῶ, fut. ήσω, arma fabricor; (2) armo.
Ὁπλοποιητικὸς, ἡ, ὸν, ad artem arma fabricandi pertinens, aptus. A præc.
Ὁπλοποιΐα, ας, ἡ, armorum fabricatio. Ab
Ὁπλοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, armorum faber, qui arma conficit. Ex ὅπλον et ποιέω.
Ὁπλοσκοπία, ας, ἡ, armorum inspectio. A σκοπός.
Ὁπλοτεράων, gen. pl. f. g. *Æol.* pro ὁπλοτερῶν, ab
Ὁπλότερος, έρα, ερον, junior, natu minor; (2) unus e posteris; ὁπλότατος, natu minimus. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, *Il.* 3, 108. Ab ὅπλον.
Ὁπλουργία, ἡ, idem quod ὁπλοποιΐα.
Ὁπλοφάγος, ον, arma rodendo corrumpens.
Ὁπλοφορέω, ῶ, f. ήσω, arma fero, arma gesto; (2) armatus stipo alicujus latus; ὁπλοφορεῖσθαι, ab armatis stipari. Ab
Ὁπλοφόρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui arma gestat; armiger, *Ph.* (2) satelles, stipator; scutigerulus, *Gl. V.* Ex ὅπλον et φέρω.
Ὁπλοφυλάκιον, ῦ, τὸ, armamentarium. Ab
Ὁπλοφύλαξ, ακος, ὁ, armorum custos.
Ὁπλοχαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, arma amans. A χαίρω.
Ὀποβάλσαμον, ῦ, τὸ, opobalsamum, succus balsami fruticis.
Ὁποδαπὸς, ῦ, ὁ, cujas, ex qua regione. Ex ὅπυ et δάπεδον. (δαπος mera terminatio, *Ern.*)
Ὀποειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, succum referens; (2) succosus, serosus. Ex ὀπὸς et εἶδος.
Ὁπόθεν, *adv.* unde. Hinc ὁπόθεν δήποτε, undecumque, undelibet. A πόθεν, *unde.*
Ὁποθενῦν, undeunde, *Gl. V.* A præc. et ὖν.
Ὅποι, *adv.* ubi. Hinc ὅποι ἂν, ubi, ubicumque, quo, quocumque; ὅποι προσωτάτω, quam longissime. A ποῖ.
Ὁποῖος, οία, οῖον, qualis, *in interrogatione et citra interrogationem.* Hinc ὁποῖος τις vel ὁποιοσῦν, ὁποιοσδὴ, ὁποιοσδήποτε, ὁποιοσδηποτῦν, ὁποῖος ἂν, ὁποῖος ὖν δὴ, ὁποῖος περ, qualiscumque, quicumque; ὁποῖος ἂν, qualisqualis, *Gl. Vet.* A ποῖος. Hinc
Ὁποιότης, ητος, ἡ, similitudo, qualitas.
Ὁποίως, *adv.* qualiter, quocumque modo, qualitercumque. Ab eod.
Ὁποίποτε, alicubi, *Æsch. Socrat.* 3, 3.
Ὀποκάρπασον, ῦ, τὸ, succus carpasi, qui inter venena censetur. Ex ὀπὸς et κάρπασος.
Ὀποκιννάμωμον, ῦ, τὸ, succus cinnamomi, e cinnamomo arbore incisa.
Ὀποπάναξ, ακος, ὁ, succus panacis.
ὈΠΟ'Σ, ῦ, ὁ, succus, humor vel liquor alicunde manans, lacryma arboris quæ scarificatione, sive incisione, vel terebratione elicitur; (2) succus laserpitii, *Gl. V.* laser, laserpitium; (3) succus lacteus caprifici, quo coaguli loco utebantur veteres ad lac spissandum.
Ὁποσάκις, *adv.* quoties. Hinc ὁποσακισῦν, quotiescumque, quoties libet. Ab ὁπόσος.
Ὁποσαπλάσιος, ία, ιον, quotuplex, quam multiplex, *citra interrogationem.* Ab eod. Hinc
Ὁποσαπλασιοσῦν, quantumvis multiplex.
Ὁποσαπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ· vide ὁποσαπλάσιος.
Ὁποσάπυς, οδος, ὁ ϗ ἡ, quot pedum.
Ὁποσαχῆ, *adv.* quot in locis; (2) quot modis. Ab ὁποσάκις.
Ὁποσονῦν, *adv.* quantumcumque.
Ὁποσῦν, quantumvis, quantumcumque. Ex
Ὁπόσος, όση, όσον, quantus; (2) quantuscumque; (3) qui. Ab ὅσος. Hinc
Ὁποσοσδήποτε, ὁποσηδήποτε, ὁποσονδήποτε, quantuscumque, quantumvis, quantuslibet.
Ὁποσοσοιῦν, idem quod ὁποσοσδήποτε.
Ὁπόστος, quotus. Ab ὁπόσος.
Ὁποστοσῦν, quotuslibet, quotuscumque.
Ὁπόταν, *adv.* quando, quum; (2) ubi; (3) *conjunct.* quandoquidem, quoniam.
Ὁπότε, *adv.* idem; (2) aliquando, olim; (3) donec. A ποτέ.
Ὁποτεῦν, *adv.* quandocumque.
Ὁπότερον, vel ὁπότερον, *adv.* utrum, an, utro modo. Ab
Ὁπότερος, έρα, ερον, uter, utervis; (2) alteruter. A πότερος.
Ὁποτεροιῦν, alteruter, utervis. Κἂν ἀδικῶσιν ὑμῶν ὁποτεροιῦν, *Xenoph. Cyrip.* 8, 169.
Ὁποτεροσῦν, uterlibet, utervis, alteruter.
Ὁποτέρωθεν, *adv.* utra ex parte, utralibet ex parte, unde. Ab ὁπότερος.
Ὁποτέρωθι, uterubi, *Gl. V.* Ab eod.
Ὁποτέρως, *adv.* utro modo; (2) utrolibet modo; (3) alterutro modo. Ab eod.
Ὁποτέρωσε, *adv.* utram in partem, utro.
Ὅπυ, *adv.* ubi, *citra interrogationem*; (2) quandoquidem, quum; (3) quo; (4) quousque, eo usque dum. Hinc ὅπυ ἂν, ubicumque, quocumque in loco; quemcumque in locum; ὁπυδὴ, ὁπυδήποτε, ὅπυπερ ἂν, ὅπυ ὖν, ubicumque, ubilibet, ubivis; ὅπυ μὲν, ὅπυ δὲ, alicubi, alibi, interdum, quandoque; ἔσθ' ὅπυ, alicubi.
Ὁπυδηποτῦν, ubicunque, *Joseph. contr. Apionem,* 2, 15.
Ὅππα, *Dor.* pro ὅππη, *quo.*
Ὄππατα, pro ὄμματα, *Æol.*
Ὅππη, *Poet.* pro ὅπη, *quo.*
Ὁππήμος, *adv.* quum, quando. Ab ἦμος.
Ὁππόθι, *adv.* ubi, *indefinite.* A πόθι.
Ὁπποῖος, qualis; ὁπποῖα, qualiter, pro ὁποῖος, *Poet.*
Ὁππόσος, *Poet.* pro ὁπόσος, *quantus.*
Ὁππότερος, uter, *Poet.* pro ὁπότερος.
Ὅππως, ut, quomodo; *Poet.* pro ὅπως.
Ὀπτάζομαι, videor. Ab ὄπτομαι.
Ὀπταλέος, έα, έον, assus, tostus. Ab ὀπτάω.
Ὀπτανεῖον, et ὀπτάνιον, ῦ, τὸ, locus in quo assatur, culina. Ab eod.
Ὀπτάνεος, idem quod ὀπταλέος, si non mendosum sit, *Ath.*
Ὀπτανεὺς, έως, ὁ, assator, *Ph.* Ab
Ὀπτανὸς, ἡ, ὸν, assus, tostus. Ab eod.
Ὀπτανία, ἡ, pro ὀπτανεῖον, seu ὀπτάνιον, *Ath.*
Ὀπτάνω, video, cerno; ὀπτάνομαι, appareo, videor. Δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, *Act.* 1, 3. Ab ὄπτομαι.
Ὀπτασία, ας, ἡ, visio; (2) visio in somnis; (3) visio spectri. Ab ὀπτάζομαι.
ὈΠΤΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, asso, torreo, ὤπτησον, assa; ὀπτᾶσθαι, torreri, assari; ὀπτηθὲν, a. 1. part. assatum, *Ph.* Ὤπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, *Aristoph. Nub.* 408.
Ὀπτέον, videndum, *Steph.*
Ὀπτεύμενος, præs. part. med. vel pass. *Dor.* pro ὀπτώμενος.
Ὀπτεύω, verbum fictum a Gramm. Ab ὄπτω· unde ὀπιπτεύω, *Steph.*
Ὀπτῆ, *torret, Dor.* pro ὀπτᾶ, *contr.* ex ὀπτάει.
Ὀπτὴρ, ῆρος, ὁ, qui videt, speculator, explorator. Ab ὄπτομαι. Hinc
Ὀπτήρια, ων, τὰ, dona quæ sponsus sponsæ dabat, quum eam primum videret; (2) quæ dantur ob rem aliquam spectatam, præsertim cum infantes primum offeruntur spectandi, *Ern.* Ἡφαῖστε καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη, *Call. Dian.* 74.
Ὀπτήσιμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui assari potest.
Ὄπτησις, εως, ἡ, ipsa actio torrendi vel assandi. Ab ὀπτάω.
Ὀπτήσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act. verbi ὀπτάω.
Ὀπτητέον, torrendum. Ab ὀπτάω.
Ὀπτητικὸς, ἡ, ὸν, vim habens urendi aut torrendi.
Ὀπτητὸς, ἡ, ὸν, assatus. Ab ὀπτάω.
Ὀπτικὸς, ἡ, ὸν, visorius, cujus vi cernimus. Hinc ἡ ὀπτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, optica, disciplina mathematica, quæ circa visum versatur. Ab ὄπτομαι.
Ὀπτιλῆτις Ἀθηνᾶ, Minerva, cui Lycurgus in memoriam excussi sibi oculi statuam posuit. Vide *Plut. in Lyc.* 11. Ab
Ὄπτιλος, ῦ, ὁ, oculus, *apud Dores.* Ab
ὌΠΤΟΜΑΙ, f. ὄψομαι, video; p. ὦμμαι, 3. s. ὦπται, visus est; part. ὠμμένος, visus; a. 1. ὤφθην, apparui; ὀφθεὶς, visus; perf. med. ὄπωπα, vidi; part. ὀπωπότες, qui viderunt. Ὡς γέλωτι φαιδρῷ τὸμὸν ὄψεται κάρα, *Soph. El.* 1323. Τάδε μὲν θεὸς ὄψεται, curabit, *Id. Phil.* 836.
Ὀπτὸς, ἡ, ὸν, assus, assatus, tostus; (2) qui videtur, qui in conspectu est. Ab ὀπτάω, pro ὀπτητὸς, vel ab ὄπτομαι.
Ὀπτότατος, maxime omnium tostus. (Ab ὀπτὸς, *per Sync.* pro ὀπτήτος, *Eust.*) *Ath.*
Ὀπτῶ, gen. sing. *Dor.* pro ὀπτῦ, a præc.
ὈΠΥΊΩ, coëo, ineo; (2) uxorem habeo; (3) in matrimonium duco. Ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων Δώσω ὀπυιέμεναι, *Il.* 14, 286.
Ὀπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, multo succo abundans, succulentus. Ab ὀπός.
Ὄπωπε, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro ὦπε, ab ὄπτομαι.
Ὀπώπει, *viderat,* 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* pro ὠπώπει.
Ὀπωπὴ, ῆς, ἡ, conspectus, visus, oculus. Ab ὄπωπα, p. m. ab ὄπτομαι. Unde
Ὀπωπητὴρ, ῆρος, ὁ, speculator, qui videt.
ὈΠΩ'ΡΑ, ας, ἡ, *Ion.* ὀπώρη, ης, ἡ, autumnus; (2) fructus arborei, poma, et omnino fructus; (3) maturior ætas. (2) γλαυκῆς ὀπώρας ὥςε πίονος ποτῦ, *Soph. Trach.* 703.
Ὀπωρίζω, fructus autumnales decerpo et colligo; (2) pomis vescor; fut. ὀπωρίσω, *Att.* ὀπωριῶ, ὀπωριεῖ, fructus colliget; ὀπωριῦντες, fructus collecturi seu decerpturi, nom. pl. fut. 1. part. *Ion.* pro ὀπωριῦντες, pro ὀπωρίσοντες. Ὀπωρίζεσθαι, itidem fructus colligere, sibi sumere. Ab ὀπώρα. Unde
Ὀπωρικὸς, ἡ, ὸν, ex fructibus autumnalibus seu pomis confectus; ut ὀπωρικὴ, compositio medica ex pomis; (2) ad autumnum vel collectionem fructuum pertinens.
Ὀπώριμος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, pomifer, fructibus autumnalibus ferendis aptus. Ab eod.
Ὀπωρινὸς, ἡ, ὸν, et ὀπωρεινὸς, autumnalis. (Vide *Thes. Gr. P.*) Ab eod.
Ὀπωρισμὸς, ῦ, ὁ, fructuum autumnalium collectio. Ab ὀπωρίζω.
Ὀπωριῶ, fut. 1. ind. act. *Att.* pro ὀπωρίσω.
Ὀπωροβασιλὶς, ίδος, ἡ, genus ficuum; quasi regina fructuum hortensium.
Ὀπωροθήκη, ης, ἡ, locus ubi fructus autumnales reponuntur. Ex ὀπώρα.
Ὀπωρολόγος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, fructus autumnales colligens, vel simpliciter fructus colligens. Ex ὀπώρα et λέγω.
Ὀπωροπώλης, ῦ, ὁ, pomarius, *Gl. V.* qui poma vendit. Ex ὀπώρα et πωλέω.
Ὀπωροφορέω, ῶ, poma fero. Ab
Ὀπωροφόρος, ῦ, ὁ ϗ ἡ, pomifer, *Gl. V.* Ex ὀπώρα et φέρω.
Ὀπωροφυλάκιον, ῦ, τὸ, locus ubi fructus autumnales adservantur; (2) casa in qua latet fructuum autumnalium custos. Ab
Ὀπωροφύλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, pomorum custos.
Ὀπωρώνης, ῦ, ὁ, qui fructus autumnales emit et vendit. Ex ὀπώρα et ὠνέομαι.
Ὅπως, quomodo, qualiter, quatenus, quam, uti, ut, *Ph.* Hinc ὅπωσδὴ, ὁπωσδήποτε, ὁπωσδηποτῦν, ὁπωσῦν, quomodocumque, quocumque modo, utcumque; ὐχ' ὅπως, sequente ἀλλὰ, non solum non, tantum abest, nedum. A πῶς.
Ὁρᾷ, *videt,* 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro ὁράει.
Ὅρα, *vide,* 2. sing. imperat. act. *contr.* pro ὅραε.
Ὅραμα, ατος, τὸ, visus, visio, visum, *Ph.* Ab ὁράω.
Ὅραμνος, ῦ, ὁ, frons, ramulus.
Ὁρᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro ὁράειν.
Ὅρασις, εως, ἡ, visus, lumina, *Gl. V.* Ab ὁράω.
Ὁρᾶται, 3. sing. præs. ind. med. *contr.* pro ὁράεται. Ab ὁράω.
Ὁρατὴς, ῦ, ὁ, spectator, inspector. Ab eod.
Ὁρατικὸς, ἡ, ὸν, vidvarendi facultate præditus, perspicax, visorius; τὸ ὁρατικὸν, ῦ, pupillæ locus, sedes visus, *Ph.* ὁρατικὰ, lumina. Ab eod.
Ὁρατὸς, ἡ, ὸν, visibilis, spectabilis. Ab
ὉΡΑ'Ω, ῶ, video, cerno; (2) animadverto, intelligo; ὁρῷς, vides, *Poet.* ὁράας, *Dor.*

ὁρῶ· imperf. ἑώρων, videbam; perf. ἑώρακα, vidi; inf. ἑωρακέναι, vidisse: pass. ὁρῶμαι, videor; perf. part. ἑωραμένος, visus; ἑωρᾶτο, cernebatur, imperfect. ὁρῶμαι etiam active, video, *apud Hom.* imperf. ὁρᾶτο, videbat, sine augm. Ὁρῶ σε ἥδεσθαι, *Dem.* Ὁρῶ εἰς γῆν, *Xen.* πρὸς ἄλλους, *Id.* Ὡδ' ὁρᾶν, uti videtis, vel, uti vides, *Soph. Œd. Tyr.* 1482. Ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾶς, quam te nosse dissimulabas, *Id. Trach.* 419.

Ὀρβίκατον, τὸ, genus fici, *ap. Athen.*

Ὀργάζω, fut. άσω, instigo, incito; (2) mollio, subigo, macero, contempero: Ὀργάζει πρὸς τὴν διάκρισιν, *Aristot. de Sudatoriis.* Πηλὸν, ὦ ποδοῦς, ὄργασον, *Aristoph. Av.* 846. Ab ὀργάω.

Ὀργαίνω, irrito, ira accendo; ὀργάνειας, a. 1. opt. 2. sing. incites; (2) tumeo, æstuo, incitor. (1) καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, vel saxo iram movere tu queas, *Soph. Œd. Tyr.* 334. (2) ἀλλ' οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλὸν γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν, *Id. Trach.* 552. Σοῦ γε μὴ μέλλοντος ὀργαίνειν ἐμοὶ, *Eur. Alc.* 1128. Ab ὀργή.

Ὀργαναπήκτωρ, ορος, ὁ, tormentorum compactor, *Man.*

Ὀργάνη, ης, ἡ, effectrix. Χέρα ὀργάναν τεκτοσύνας, *Eurip. Androm.* 1014.

Ὀργανικὸς, ἡ, ὸν, instrumentalis. Ab ὄργανον.

Ὀργανικῶς, *adv.* organice, organorum seu instrumentorum more.

ὌΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, instrumentum, *Ph. Gl. V.* ὄργανον, fistula, organum; (2) opus. (2) ξανθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, e cera structum opus, *Soph. in Polyido.* Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις, saxeis Amphionis operibus; id est, muris saxeis, *Eurip. Phœn.* 116, ubi videndus Scholiastes.

Ὀργανοποιητικὴ, ἡ, sc. τέχνη, instrumentorum effectrix. Ab ὀργανοποιέω.

Ὀργανοποιΐα, ας, ἡ, instrumentorum fabricatio; (2) machinatio per instrumenta. Ab

Ὀργανοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, organorum faber, qui organa conficit. Ex ὄργανον et ποιέω.

Ὀργανόω, ῶ, f. ώσω, instrumenta fabricor; (2) struo, fabricor. Ab ὄργανον.

ὈΡΓΑ'Σ, άδος, ἡ, terra pinguis, fertilis; (2) terra deo sacra, quam colere nefas, ut luci et saltus. *Gl. V.* saltus.

Ὀργασμὸς, οῦ, ἡ, præparatio, emollitio, subactio; (2) irritatio, concitatio; (3) irruendi impetus. Ab ὀργάω, vel ὀργάζω.

Ὀργαστήριον, τὸ, *Nic.*

ὈΡΓΑ'Ω, ῶ, succo vel humore turgeo; (2) venerea cupiditate flagro, prurio; *Gl. V.* subo. Ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα, *Thuc.* Ὀργῶσιν ἀφροδιασθῆναι, *Aristot.* Ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν, *Id.*

Ὀργεῶνες, οἱ, qui orgia celebrant, sacerdotes, sacrifici, iisdem sacris initiati. Apud Athenienses, qui tributim certis diebus sacrificia quædam offerebant. Ab ὄργια.

Ὀργεωνικὸς, ut ὀργεωνικὰ δεῖπνα, apud Athenæum, cœnæ orgia celebrantium.

ὈΡΓΗ', ῆς, ἡ, ira, iracundia; (2) ingenium, quo quis præditus; mores, studium; (3) superbia, arrogantia; (4) sævitia; (5) acrior quisque et vehementior impetus et ardor. Πρὸς ὀργὴν, iracunde, *Soph. Electr.* 371. Ab ὀρέγω.

Ὄργημα, τὸ, idem.

ὌΡΓΙΑ, ων, τὰ, orgia, *proprie* sacra Bacchi; (2) sacra aliorum Deorum; (3) mysteria, sacra arcana; (4) victimæ. (4) ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο φλὸξ αἱματηρὰ, κἀπὸ πιείρας δρυὸς, *Soph. Trach.* 765. Hinc

Ὀργιάζω, fut. άσω, sacra perago, orgia celebro; (2) sacris initio; ὀργιάζεσθαι dicuntur etiam ipsa sacra, cum peraguntur. Ἔχει δὲ βάκχαισι θέμις ὀργιάζειν, *Eur. Bac.* 416.

Ὀργιὰς, άδος, ἡ, sacrosancta, *Man.*:

Ὀργιασμὸς, οῦ, ὁ, orgiorum peractio; orgia:

Ὀργιαστὴς, οῦ, ὁ, qui orgia celebrat; (2) antistes. Ab ὄργια. Hinc

Ὀργιαστικὸς, ἡ, ὸν, ad celebranda pertinens orgia.

Ὀργιαφάντης, ὁ, orgiorum declarator, *Orph.*

Ὀργιάω, pro ὀργιάζω, *Hes.*

Ὀργίζομαι, irascor, infestus sum, succenseo, ringor; fut. ὀργισθήσομαι, succensebo; a. 1. part. ὀργισθεὶς, iratus; ὀργισθεῖσα, irata; μὴ ὀργισθῇς, ne irascaris. Ὀργίζεσθαι τοῖς κολακεύουσι, *Isocr.*

Ὀργίζω, fut. ίσω, irrito, iram concito. Τὸ γένος, ἥντις ὀργίσῃ, τὸ τῶν γερόντων ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ, *Aristoph. Vesp.* 223. Ab ὀργή.

Ὀργιζώμεσθα, 1. pl. præs. conj. pass. *Dor.* pro ὀργιζώμεθα, a præc. verbo.

Ὀργίλος, ίλη, ίλον, iracundus, infestus, stomachosus, *Gl. V.* Ab eod. Hinc

Ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia.

Ὀργίλως, *adv.* iracunde. Ab eod.

Ὀργισθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ὀργίζομαι.

Ὀργισθῇς, 2. sing. aor. 1. conj.

Ὀργιστέον, *adv. posit.* irascendum. Ab ὀργίζομαι.

Ὀργιστικὸς, ἡ, ὸν, proclivis ad iram. Ab eod.

Ὀργίονες, vel ὀργιόνες, sacerdotes sacrifici, *Hom. Hym. Apol.* 389. Ab ὄργια.

Ὀργιοφάντης, ου, ὁ, ut ἱεροφάντης, antistes mysteriorum. A seq. et φαίνω.

ὈΡΓΥΙΑ', ᾶς, ἡ, spatium interjectum vel inter pedes divaricantes, vel ambas manus expansas; (2) ulna, *Gl. V.* (*male*, nam ulna est dimidia ὀργυιὰ, *Ern*). (3) passus; (4) tres passus, *Il.* 23, 327. (cum simpliciter ponitur, fere sex pedes significat, h. e. expansionem utriusque manus, interdum tamen quinque pedes notat, *Ern.*)

Ὀργυιαῖος, αια, αῖον, tres cubitos longus. Ab ὀργυιά. Unde

Ὀργυιόω, ῶ, ulnas extendo, *Ep.* Hinc ὀργυιοῦσθαι· perf. part. ὠργυιωμένοις, extensis, *Suid.*

Ὄρδειλον, herba ex olerum genere, *Sch. Nic.*

ὈΡΕΑ'ΝΗΣ, ου, ὁ, vir, (teste *Plut.*) *Suicer.*

Ὀρέγδην, *adv.* porrectis membris. Ab ὀρέγω.

Ὄρεγμα, ατος, τὸ, quod porrigitur seu extenditur, porrectura; (2) passus, interstitium pedum inter gradiendum. Παρηΐδων τ' ὄρεγμα, genasque porrectas, *Eurip. Phœn.* 314. Ab eod.

Ὀρέγνυμι, porrigo, extendo, tendo: ὀρεγνὺς, part. extendens. Χεῖρας ὀρεγνὺς, *Il.* 1, 351.

ὈΡΕ'ΓΩ, f. έξω, vel pedes vel manus extendo; (2) porrigo, præbeo, tensa manu præbeo; ὀρέγομαι, porrigor, extendor; *in med.* appeto, cupio, porrectis manibus capto, *item* commoveor lætitia, &c. ὀρέξατο, aor. 1. med. ὀρεχθεὶς, a. 1. pass. Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην, *Eur. Med.* 902. Καί μοι χέρ', ὦναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς ψαύσω φιλήσω τ', *Soph. Œd. Col.* 1230. Ἔγχει ὀρεξάσθω, hasta pedes pugnet, *Il.* 4, 307. ex sententia erudit. *Ernesti.* Alii varie interpretati sunt. Ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα, uter prior percusserit corpus, *Ibid.* 23, 805. Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, prior percussit extremum crus, *Ibid.* 16, 314.

Ὀρεῖαν, gen. pl. f. g. *Dor.* pro ὀρείων, ab ὄρειος.

Ὀρειὰς, άδος, ἡ, montana, montosa. Ab ὄρος.

Ὀρείαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, in montibus stabulans, monticola; (2) in monte tibia canens, *Suid.* (3) montanus. (3) ὀρειαύλοισιν ἀπαστάδον ἐν ξυλόχοισιν, *Oppian. Cyneget.* 2, 75. Ex αὐλὴ vel αὐλὸς, *tibia.*

Ὀρειβασία, ας, ἡ, cursus per montes, qui fit vel venandi causa, ut a Diana, aut sacrorum causa, ut a bacchantibus. Ex ὄρος et βαίνω.

Ὀρειβασία, ων, τὰ, festivitas, qua per montes vagantur. Ex iisd.

Ὀρειβατέω, ῶ, montes scando. Ex

Ὀρειβάτης, ου, ὁ, montivagus, montes pererrans. Ex iisd. Hinc

Ὀρειβατικὸς, ἡ, ὸν, unde ὀρειβατικαὶ τραχύτητες, montanæ asperitates.

Ὀρειβρεμέτης, ου, ὁ, monte vel per montes et rus tonans. Ex ὄρος et βρέμω.

Ὀρείγανον, ου, τὸ, et ὀρείγανος, ὁ, ἡ, origanum, *herba.*

Ὀρειγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, montigena. Ex ὄρος et γείνομαι.

Ὀρειγύναιξ, αικος, ὁ ϗ ἡ, in montibus cum mulieribus versans. Ex eod. et γυνή.

Ὀρειδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui montes percurrit, montivagus. Ex eod. et τρέχω.

Ὀρεικὸς, ἡ, ὸν, mularis. Ab ὀρεὺς, *mulus.*

Ὀρείκτιτος, pro ὀρείκτιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, in monte constructus. Ex ὄρ. et κτίζω.

Ὀρειμαλίδες, ων, αἱ, poma montana, poma agrestia, quæ in montibus crescunt. Ex eod. et μῆλον.

Ὀρείμαργος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vesano montium amore tenetur. A μάργος.

Ὀρεινομέω, ῶ, in montibus pascor seu dego. Ab

Ὀρείνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in montibus pascitur. Ex ὄρ. et νέμω, *pasco.*

Ὀρεινὸς, ἡ, ὸν, montanus, montosus; (2) in montibus crescens, agrestis; (3) *subst.* avis quædam monticola. Ab ὄρος.

Ὀρείοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, in montibus habitans, monticola. Ex οἰκέω.

Ὀρειομανὴς, ὲς, amantissimus montium; epith. Rheæ, et venatoris. A μαίνομαι.

Ὀρειόνομος, idem quod ὀρείνομος.

Ὄρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel ὄρειος, εία, ειον, idem quod ὀρεινὸς, n. 1, 2.

Ὀρειοχαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, montanis locis seu montibus gaudens. Ex ὄρ. et χαίρω.

Ὀρειπελαργὸς, οῦ, ὁ, ciconia montana, genus aquilæ. Ex ὄρειος et πελαργός.

Ὀρείπλαγκτος, idem quod

Ὀρειπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in montibus errans, montivagus, *Suicer.* Ex πλανάω.

Ὀρειπολέω, ῶ, in montibus versor.

Ὀρειπτελέα, ας, ἡ, ulmus montana.

Ὀρεῖται, *excitabit*, vel *excitabitur*, 3. sing. f. 2. ind. med. verbi ὄρω.

Ὀρείτης, ου, ὁ, monticola, *V. Lex.* Ab ὄρειος.

Ὀρειτρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui in monte alitur. Ex ὄρ. et τρέφω.

Ὀρείτροφος, ον, idem et ex iisd.

Ὀρειτυπίη, ης, ἡ, labor montanus. Ab

Ὀρειτύπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ligna in montibus cædit, et in urbes convehit, lignator. Ex ὄρ. et τύπτω.

Ὀρείτωρ, ορος, ὁ, monticola, *Hes.* ὀρείτορες, οἱ ἄγριοι, feri. Ab ὄρειος.

Ὀρειφοίτης, ου, ὁ, montes pervagans. A φοιτάω.

Ὀρείφοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὀρειχάλκοιο, gen. sing. *Ion.* pro ὀρειχάλκου, ab

Ὀρείχαλκος, ου, ὁ, æs montanum, orichalcum; (2) *adject.* ὁ ϗ ἡ, confectus ex orichalco. Ex ὄρειος et χαλκός.

Ὀρεκτέω, pro ὀρεχθέω, *Suid.*

Ὀρεκτικὸς, ἡ, ὸν, cui vis et facultas inest appetendi; (2) appetens; (3) appetitum movens. Ab ὀρέγω.

Ὀρεκτικῶς, *adv.* cupide, appetenter. Ab eod.

Ὀρεκτὸς, ἡ, ὸν, porrectus in longum; (2) qui appetitur seu appeti solet. Ab eod.

Ὀρέξαι, aor. 1. inf. act. verbi ὀρέγω, *porrigo.*

Ὄρεξις, εως, ἡ, appetentia, appetitus, desiderium, appetentia cibi. Ab eod.

Ὀρεοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui curat et adornat mulas. Ex ὀρεὸς et κομέω, *curo.*

Ὀρέομαι, concitor; ut hinc sit imperf. ὀρέοντο, properabant, *Il.* 2, 398. Ab ὄρω.

Ὀρέοντο, 3. plur. imperf. indic. med. *Ion.* et *Poet.* pro ὤροντο, ab ὄρω, *excito.*

Ὀρεοπολέω, ῶ, fut. ήσω, in montibus versor, in montibus erro, *Luc.* Ex ὄρος et πολέω.

Ὀρεοπόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, montivagus, *Gl. V.* Ex iisd.

Ὀρεοσέλινον, ου, τὸ, apium montanum.

Ὀρεοτύπος, ου, ὁ· vide ὀρειτύπος.

Ὀρεοφύλαξ, ακος, ὁ, saltarius, *Ph.* qui saltus custodit.

Ὀρεσβάτης, ὁ, idem quod ὀρεσιβάτης, *Steph.*

Ὀρέσβιος, et ὀρεσίβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in montibus degit. Ex ὄρος et βίος.

Ὀρεσιβάτης. Vide ὀρειβάτης.

Ὀρεσιγενὴς, vel ὀρεσσιγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, montigena, *Gl. V.* Ex ὄρος et γείνομαι.

Ὀρεσιγόνιος, α, ον, et ὀρεσίγονος, ον, idem et ex iisd.

Ὀρεσί-

Ὀρεσίκοιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in montibus cubile habet. Ex ὄρ. et κοίτη.
Ὀρεσίοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, in montibus habitans.
Ὀρεσίτροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, in montibus nutritus. A τρέφω.
Ὀρεσκεύω, in montibus dego. Ex ὄρ et κείω.
Ὀρέσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, umbris montium gaudens. Ex eod. et σκιά.
Ὀρεσκόος, in montibus degens. Φύσιν ὀρεσκόων σκυλάκων, *Eurip. Hippol.* 1276.
Ὀρεσκῴοισι, *montanis*, dat. plur. *Ion.* pro ὀρεσκῴοις.
Ὀρεσκῷος, ου, ὁ ϗ ἡ, in montibus degens. Ex ὄρος et κείω, *Il.* 1, 268.
Ὀρέσσαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, in montibus stabulans, monticola. Ex ὄρος et αὐλή.
Ὀρεσσι, *montibus*, dat. plur. *Poet.* pro ὄρεσι.
Ὀρεσσιβάτης, ου, ὁ. Vide ὀρεσιβάτης.
Ὀρεσσίβοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, in montibus pastus. Ex ὄρος et βόσκω.
Ὀρεσσίνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in montibus pascitur. Ex ὄρος et νέμω, *pasco*.
Ὀρέστερος, έρα, ερον, monticola, agrestis. Ab ὄρος. Δράκων ὀρέστερος, *Il.* 22, 92.
Ὀρέστης, ου, ὁ, qui in montibus versatur, monticola. Ab eod.
Ὀρεστιὰς, άδος, ἡ, montana, monticola; (2) carmen de Oreste; (3) nomen urbis.
Ὀρέστιον, ου, τὸ, herba quædam, nectarion.
Ὀρεσφι, dat. plur. *Poet. paragog.* pro ὄρεσσι.
Ὀρεὺς, έως, ὁ, mulus, *Gl. V.* Ab ὄρος.
Ὀρεύω, custodio, *Hes.*
Ὀρεχθέω, ῶ, fut. ήσω, cupio, desidero; (2) sternor, mactor; (3) de sonitu fluctuum ad littus allisorum, et quovis aspero sono; (4) commoveor. (3) τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα περὶ χέρσον ὀρεχθεῖν, glaucum vero mare sine ad littus allidere cum strepitu, *Theoc.* 11, 43. Πᾶν δὲ κάρχαρ' ὀρεχθεῖ πέδον, totaque terra mugit, *Æschyl. in Niobe.* Μύκαισι δ' ὀρέχθει τὸ λαΐνον πέδον, mugit saxosus ager, *Aristias apud Athen.* 60. (4) κἄνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; hic jam quomodo putatis cor meum commotum fuisse? *Aristoph. Nub.* 1368.
Ὀρέω, *Ion.* pro ὁρῶ, video.
Ὀρέω, ut hinc sit ὀρέοντο, imperf. concitabantur, festinabant, *Il.* 2, 398. Ab ὄρω.
Ὀρεωκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ. Vide ὀρεοκόμος.
Ὀρεωπολέω, ῶ, mulos curo.
Ὀρεωπώλης, ου, ὁ, mulorum venditor, *Suid.*
Ὄρη, *vide*, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor.* pro ὅρα, *contr.* ex ὅραε.
Ὄρηαι, *movearis*, 2. sing. præs. conj. pass. *Ion.* pro ὄρηαι, ab ὄρω.
Ὄρημαι, video, *Hes.* quod ab ὄρημι.
Ὀρῆς, *vides*, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ὁρᾷς, *contr.* ex ὁράεις.
Ὀρῆτε, *videtis*, 2. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ὁρᾶτε, *contr.* ex ὁράετε, ab ὁράω.
Ὀρθάγης, ου, ὁ, hospes, qui hospitio accipitur, *Sch. ad Lycoph.* (2) idem quod ὀρθάνης, *Ib.*
Ὀρθαγόρας, ὁ, nomen proprium; (2) pudendum, *Aristoph.* Hinc
Ὀρθαγορίσκος, ὁ, seu ὀρθαγορικὸς, parvus porcellus, al. ὀρθραγορικὸς, *Athen.* 4, 8.
Ὄρθαι, perf. inf. pass. *Ion.* pro ὦρθαι, ab ὄρω.
Ὀρθαὶ, αἱ, pergulæ, *Steph.*
Ὀρθάνης, vel ὀρθάννης, ου, ὁ, dæmon priapeius. Ab ὀρθός. Unde
Ὀρθεύω, erigo, sublevo. Παρῆν τις, ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευε δέμας, *Eur. Or.* 389.
Ὀρθεῦν, *erigere*, præs. inf. act. *Dor.* pro ὀρθοῦν, *contr.* ex ὀρθόειν.
Ὀρθία, ας, ἡ, Dianæ cognomen.
Ὀρθία, *adv.* elata voce. Ab ὄρθιος. Hinc
Ὀρθιάξ, *adv.* in arduum:
Ὀρθιάζω, erigo, arrigo; (2) voce intenta loquor, lamentor, &c. (3) recta in arduum procedo; (4) vaticinor, *Epigr.*
Ὀρθιᾶν, gen. pl. f. g. *Dor.* pro ὀρθιῶν, ab ὄρθιος.
Ὀρθίαξ, ακος, ὁ, mali nautici pars inferior, inde recta in altum tendentis.
Ὀρθίασμα, ατος, τὸ, verbum intenta voce prolatum. Ab ὀρθιάζω.
Ὀρθιάω, ῶ, *Ph.* ὀρθιᾷ, arrigit. Ab ὄρθιος.

Ὀρθίασις, εως, ἡ, erectio. Ab ὀρθιάω.
Ὀρθιόκωπος, ου, ὁ, qui se erigit in ducendis remis, ut eos fortius impellat, *Hesych.* Ex ὄρθιος et κώπη.
Ὄρθιον, ου, τὸ, arduum, erectum; *adv.* recto vel arduo tramite; (2) alta et intenta voce. Ab
Ὄρθιος, ία, ιον, vel ὄρθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, recta in altum tendens, arduus, rectus, erectus; (2) quod sublata voce cantatur. Ab ὀρθός.
Ὀρθοάκανθος, ου, ὁ ϗ ἡ, arrectis spinis muricatus. Ex ὀρθὸς et ἄκανθα.
Ὀρθοβατέω, erectus incedo. Ex eod. et βαίνω.
Ὀρθοβόας, ου, ὁ, elata voce canens; v. ὀρθροβόας. Ex eod. et βοή.
Ὀρθόβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui recta projicitur. Ex eod. et βάλλω.
Ὀρθόβουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, recta consulens, prudens. Ex eod. et βουλή.
Ὀρθογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, recta sentiens et judicans. Ex eod. et γνώμη.
Ὀρθογόη, ης, ἡ, sublata et intenta voce lamentans. Vide ὀρθρογόη.
Ὀρθογραφέω, recte scribo. Ex ὀρθὸς et γράφω.
Ὀρθογραφία, ας, ἡ, recta scriptura, recte scribendi scientia; (2) recta frontis ædificii imago, frontispicium. Ex eod et γραφή.
Ὀρθογώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, rectangulus. Ex eod. et γωνία.
Ὀρθόγωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. *Gl. V.* Ex iisd.
Ὀρθοδαὴς, ὁ ϗ ἡ, qui certum scit, peritus, *Æsch.*
Ὀρθοδίκαιος, ον, idem quod
Ὀρθοδίκας, *Dor.* pro ὀρθοδίκης, ου, ὁ, recta judicans, recta judicia dans. Ex ὀρθὸς et δίκη.
Ὀρθοδοξαστής, οῦ, ὁ, cujus recta est opinio.
Ὀρθοδοξαστικῶς, *adv.* sine errore opinionis. A præc.
Ὀρθοδοξέω, ῶ, recte sentio. Ab ὀρθόδοξος.
Ὀρθοδοξία, ας, ἡ, recta opinio; (2) recta sententia de religione Ab
Ὀρθόδοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus recta est opinio; (2) qui recte de religione Christiana sentit. Ex ὀρθὸς et δόξα.
Ὀρθοδότειρα, ἡ, quæ rectum in aliquo genere dat, ut rectam mentem.
Ὀρθοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, recto cursu contendo, seu eo, *Xen.* Ab
Ὀρθόδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui recto cursu pergit.
Ὀρθόδωρον, ου, τὸ, palma porrecta; (2) spithama.
Ὀρθοέθειρος, ον, erectam, horrentem comam habens. Ex ὀρθὸς et ἔθειρα.
Ὀρθοέπεια, ας, ἡ, recta et suavis vocum explanatio; *proprie* loquendi ratio. Ex eod. et ἔπος. Unde
Ὀρθοεπέω, ῶ, recte et proprie loquor, *R.*
Ὀρθόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, rectos habens capillos; (2) horrentes habens setas; (3) horrere, seu stare comam faciens. Epith. terroris.
Ὀρθοθύρη, ης, ἡ. Vide ὀρσοθύρη.
Ὀρθοκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, rectum caulem habens.
Ὀρθοκέλευθος, ον, recti itineris, *Dolsc.*
Ὀρθόκερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, erecta cornua habens. Ex ὀρθὸς et κέρας.
Ὀρθοκραιράων, gen. plur. f. g. *Æol.* pro ὀρθοκραιρῶν, ab
Ὀρθόκραιρος, αιρα, αιρον, caput erectum habens; (2) cornua erecta habens; (3) antennas arrectas habens. Τὸν δ' εὗρε προτάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων, *Il.* 18, 3. Ubi aliqui vertunt *puppibus excelsis.* Ex ὀρθὸς et κραῖρα, *caput.*
Ὀρθόκρανος, ου, ὁ ϗ ἡ, erectum caput habens; (2) eminens. Ex eod. et κράνον.
Ὀρθοκρισία, ας, ἡ, rectum judicium. Ex eod. et κρίσις.
Ὀρθόκωλον, ου, τὸ, vitium articuli, quum flecti ob rigorem nequit.
Ὀρθόλαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, elata et alta voce garriens, *Suid.*
Ὀρθολεκτέω, ῶ, recte et proprie loquor. Ex ὀρθὸς et λέγω. Unde
Ὀρθολογέω, ῶ, idem. Ex iisd. *Plut.*
Ὀρθομαντεία, ας, ἡ, verum vaticinium. Ab
Ὀρθόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, verax vates.
Ὀρθονόμος, ὁ, ἡ, recte distribuens. A νέμω.

Ὀρθόνοος, *contr.* ὀρθόνους, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est rectæ mentis, proba et recta cogitans.
Ὀρθοπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, erectus. Ex πηγνύω.
Ὀρθοπάλη, ης, ἡ, recta lucta.
Ὀρθοπλὴξ, ut ἵππος, equus anteriores pedes attollens et calcibus feriens. Ex πλήσσω.
Ὀρθοπλοέω, ῶ, recta navigo, secundo vento utor; ὀρθοπλοεῖσθαι, bene succedere. Ab
Ὀρθόπλοος, ου, ὁ, recta navigans; ὀρθόπλοος βίος, vita prospera.
Ὀρθόπνοια, ας, ἡ, orthopnœa, morbus, quum erecta cervice spiritus ducitur, *Hippocr.* Ex πνοή. Hinc
Ὀρθοπνοϊκὸς, ἡ, ὀν, orthopnœa laborans.
Ὀρθόπνους, ὁ, ἡ, idem; ex eod.
Ὀρθοποδέω, ῶ, recto pede incedo, non claudico; recto cursu progredior, recte ingredior. Οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν, *Gal.* 2, 14. Ab ὀρθόπους.
Ὀρθόπολις, εως, ὁ ϗ ἡ, erigens urbes, vel erectas conservans; rector urbis.
Ὀρθόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, rectos pedes habens; (2) quem pedes recta ferunt.
Ὀρθοπρίων, ονος, ὁ, modiolus, aut terebra cava.
Ὀρθοπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est erecto vultu. Ex πρόσωπον.
Ὀρθόπρυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, arrectam puppim habens. Ex πρύμνα.
Ὀρθόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui rectæ pinnæ sunt, surrectas pinnas habens. Ex πτέρον.
Ὀρθοπυγιᾶν, esse clunibus erectis, erigere se, ut altior et procerior videatur, *Hes.* ubi tamen ὀρθοπηγιᾶν, et ὀρθοπληγιᾶν, *Voss.*
Ὀρθοπύγιον, ου, τὸ, clunis, *Ph.*
Ὀρθόπυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui clunibus erectis est. Ex πυγή.
Ὀρθοῤῥημοσύνη, ης, ἡ, recta verborum usurpandorum ratio. Ex ῥῆμα.
ὈΡΘΟ'Σ, ἡ, όν, rectus, erectus, arrectus; (2) rectus, porrectus, in rectum tendens; (3) rectus, sincerus, æquus. (3) δίκης ἐς ὀρθὸν, vere, sincere, *Soph. Trach.* 347.
Ὀρθοστάδην, *adv.* stando erecto corpore, more eorum qui erecti stant. Ὀρθοστάδην ὑγιάζομεναι, *Aret.* A præc. et ἵσταμαι. Unde
Ὀρθοσταδίας, ου, ὁ, ut ὀρθοσταδίας χιτὼν, tunica recta, quæ et ἄῤῥαφος, *Ern.* vel
Ὀρθοστάδιος, ου, ὁ, idem et ex iisd. Κιμβερίκ' ὀρθοστάδια, *Aristoph. Lysist.* 45.
Ὀρθοσταδὸν, *adv.* ad morem recta stantium. Ὀρθοσταδὸν ἥζοντο, *Apollon. Rhod.* 4, 1426. Aphrodisiensibus idem quod ὀρθὸν, *Hesych.* Ex iisd.
Ὀρθοσταδὸς, οῦ, ὁ, erectus stans, rectus; ὀρθοσταδὸν, ad modum recta stantium. Aphrodisiensibus idem quod ὀρθὸς, *Hes.* Ex iisd.
Ὀρθοστὰς, άδος, genus placentæ. Ἐπὶ δ' ἱμπύρους τ' ὀρθοστάδας, *Eurip. Troad.* 554. Ex iisd.
Ὀρθόστασις, εως, ἡ, rectus status corporis, *Vet. Lex.*
Ὀρθοστατέω, ῶ, rectus sto. Ab
Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, qui stat erectus, *Ph.* statarium; (2) vocabulum est architectonicum, significans columnam, pilam, signum arrectarium. Et ὀρθοστάται, arrectaria, arrectaria tigna; ὀρθοστάτης autem ἄρτος, panis quidem sacer, *Poll.* Καπνοῦτ' ἐκ κλιμάκων ὀρθοστάτων, *Eurip. Suppl.* 497. Ex ὀρθὸς et στατός.
Ὀρθοτενής, rectus. Ὀρθοτενεῖς κῶλον τανααὶ ἶσαι, rectæ crurum, longæ tibiæ, *Oppian. Cyneget.* 407.
Ὀρθότης, ητος, ἡ, rectitudo, status hominis erectus. Ab ὀρθός.
Ὀρθοτίτθιος, ου, ἡ, rectas, non pensiles habens mammas. Ex eod. et τιτθός.
Ὀρθότιτθος, idem quod ὀρθοτίτθιος, sororiantes papillæ puellarum. Τὴν ὀρθότιτθον νεάνιδα, *Nicetas in Nicephoro.*
Ὀρθοτομέω, ῶ, recte intelligo, recte sentio, recte explico, recte tracto. Ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον ἀληθείας, 2 *Tim.* 2, 15.
Ὀρθοτομία, ας, ἡ, eadem quæ ὀρθοδοξία, *Euseb.* Ab
Ὀρθότομος, ου, ὁ ϗ ἡ, in rectum sectus; ὀρθοτόμος, in rectum secans. Ex ὀρθὸς et τέμνω, *seco.*

Ὀρθοτονέω, ῶ, rectum tonum seu accentum do; ὀρθοτονεῖσθαι dicuntur voces, cum in iis accentus rectus manet, nec inclinatur. Ab
Ὀρθότονος, ου, ὁ ϗ ἡ, rectum tonum seu accentum habens. Ex τόνος.
Ὀρθότριχες. Vide ὀρθόθριξ.
Ὀρθοτριχέω, ῶ, pilos subrigo; *Ph.* ὀρθοτριχεῖ, horripilatur. Ab ὀρθὸς et θρὶξ.
Ὀρθοτριχία, ας, ἡ, pilorum horror. Ex iisd.
Ὀρθοτριχιῶ, horripilo. Ex iisd.
Ὀρθόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui erecto est animo, *Hes. Soph.* Ex ὀρ. et φρήν.
Ὀρθοφυέομαι, οῦμαι, in rectum cresco, in proceritatem excresco. Ab
Ὀρθοφυής, έος, ὁ ϗ ἡ, in rectum crescens, erectus, procerus. Ex ὀρ. et φύω, *nascor.* Hinc
Ὀρθοφυΐα, ας, ἡ, cum quid crescit in rectum, rectitudo, proceritas.
Ὀρθοχαίτης, ου, ὁ, cui juba aut coma stat erecta. Ex ὀρ. et χαίτη.
Ὀρθόω, ῶ, fut. ώσω, erigo, arrigo; et ὀρθόομαι, οῦμαι, erigor; dirigo, bene rem gero, prospero successu utor; ὀρθωθεὶς, erectus, a. 1. pass. partic. Ὀρθῶσαι ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν, *Eurip. Hipp.* 789. Ἦνικ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν, *Soph. Antig.* 173. Τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαι μ' ἐᾷ, *Id. Phil.* 820. Τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, deorum cultus non rite peractus, *Eurip. Iphig. in Aul.* 24. Ab ὀρθός.
Ὀρθραγορίσκος. Vide ὀρθαγορίσκος.
Ὀρθρεύω, et ὀρθρεύομαι, matutinus aliquid ago, mane surgo, mane vigilo. Γόοισι δ' ὀρθρευομένα, excitata mane luctibus, *Eurip. Suppl.* 977. Ab ὄρθρος.
Ὀρθρία, ας, ἡ, matutinum tempus, esse in aliquo loco vel conditione, vel actione rerum tempore matutino. Ab eod.
Ὀρθρίδιος, ία, ιον, matutinus. Ab eod.
Ὀρθρίζω, f. ίσω, idem quod ὀρθρεύω, *Ph.* luce vigilo, vigilo; ὀρθρίζομαι, anteluco, -as, *Gl. V.* Πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ, *Luc.* 21, 38. Ab eod.
Ὀρθρινὸς, ἡ, ὸν, matutinus; τὸ ὀρθρινὸν, matutino tempore. Ab eod.
Ὀρθριοκόκκυξ, υγος, ὁ, qui matutinus cucurrit.
Ὄρθριος, ία, ιον, matutinus. Ab ὄρθρος.
Ὀρθριοφοίτης, ου, ὁ, qui matutinus advenit. Ex eod. et φοιτάω.
Ὀρθριῶ, *vigilabo,* fut. 1. ind. act. *Att.* pro ὀρθρίσω.
Ὀρθροβόας, ου, ὁ, matutino tempore clamans; epith. galli. Ex βοάω.
Ὀρθρογόη, ης, ἡ, antelucano tempore, mane garriens; epith. hirundinis. Ex γοάω.
Ὀρθρολάλος, ου, ὁ ϗ ἡ, antelucano tempore sive mane garriens; de hirundine.
ΟΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, tempus antelucanum seu matutinum, diluculum; ὄρθρου, ante lucem, *Ph.*
Ὀρθωθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass. v. ὀρθόω.
Ὀρθῶς, *adv.* recte, rite. Ab ὀρθός.
Ὀρθωσία, ἡ, Diana, *Lyc.*
Ὀρθώνυμος, ον, cui nomen recte datum, cui nomen suum convenit, homo sui nominis. Ex eod. et ὄνομα.
Ὀρθώσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro ὀρθώσας.
Ὀρθωσία, ας, ἡ, erectio, directio. Ab ὀρθόω.
Ὀρθωσία, ας, ἡ, Diana, quæ et ὀρθία.
Ὀρθώσιος, ου, ὁ, stator, *Gl. V.* Epith. Jovis. Ab ὀρθόω. Hinc
Ὄρθωσις, εως, ἡ, erectio, directio.
Ὀρθωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui rem quamcunque constituit, v. gr. medicus.
Ὅρια, ων, τὰ, fines, *Gl. V.* proprie partes signorum quæ stellis singulis dividuntur. Ab ὅρος.
Ὁριαῖος λίθος, terminalis lapis. A præc.
Ὀριβάκχος, ου, ὁ, Bacchus montanus.
Ὀριβρεμέτης, ου, ὁ· vide ὀρειβρεμέτης.
Ὀριγανίζω, origanum refero vel sapio.
Ὀριγανίτης, ου, ὁ· ut ὀριγανίτης οἶνος, vinum ex origano confectum. Ab
Ὀρίγανον, ου, τὸ, vel ὀρίγανος, ου, ὁ, ἡ, origanum. Al. et ὀρίγανον.
Ὀριγανόεις, εσσα, εν, ad origanum pertinens, *Nic.*
Ὀριγνάομαι, ῶμαι, desidero, appeto; (2) pugno, decerto. Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλῶστου πέπλοιο..., *Theocr.* 24, 44. Ab ὀρέγομαι.
Ὀριδρομία, ας, ἡ, cursus per montes. Ab
Ὀριδρόμος, ου, ὁ, ἡ· vide ὀρειδρόμος.
Ὁρίζομαι, idem quod ὁρίζω. Ἔνθ' ὁρίζεται βωμοὺς, ubi aras statuit, *Soph. Trach.* 237.
Ὁρίζω, fut. ίσω, termino, finio; (2) constituo, statuo, instituo, censeo, cerno, decerno, *Ph.* (3) separo, distermino; (4) transgredior, prætereo. ὁρίζομαι, statuo, censeo; ὡρισμένος, statutus, perf. pass. part. ὁρισθεῖσα ἡμέρα, statuta dies, *Gl. V.* a. 1. Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει, *Dion. Per.* 14. Εἰς τῆνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου, *Eur. Hec.* 261. Ὁρίζειν γαῖαν, ad terram accedere, *Æschyl. Supplic.* 554. Ἐξορίζειν γαῖαν, terram deserere. Ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν, *Eur. Heracl.* 16. Διορίζειν, a loco in locum movere. (2) ἔνθα πατρῴῳ Διὶ βωμοὺς ὁρίζει, ubi tutelari Jovi aras statuit, *Soph. Trach.* 753. (3) ὡς ἡμᾶς πολὺ πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὀδυσσείας νεώς, ut nos plurimum pelagi ab Ulyssis nave disterminet, *Id. Phil.* 635. (4) διδύμας ὁρίσασα πόντου πέτρας, gemina maris præteriens saxa, *Eurip. Med.* 433. Ab ὅρος.
Ὁρίζων, οντος, ὁ, circulus cœli visum terminans. Ab ὁρίζω.
Ὀρικὸς, ἡ, ὸν, mularis. Ab ὀρεὺς, *mulus.*
Ὁρικὸς, ἡ, ὸν, finitivus, definitivus. Ab ὅρος.
Ὀρικτίτης, ου, ὁ, in montibus habitans, monticola. Ex ὄρος et κτίζω.
Ὀριμηλὶς, ἡ, pomum montanum, *Theocr.*
Ὀρίνας, 2. sing. aor. 1. opt. act. verbi ὀρίνω, *moveo.*
ΟΡΙΝΔΗΣ, ου, ὁ, ut ὀρίνδης ἄρτος, panis ex oryza vel semine sesamo simili confectus, *Hes. Athen.*
Ὀρίνετον, *commovent,* 3. dual. præs. ind. verbi
Ὀρίνω, concito, commoveo, perturbo; (2) adhortando persuadeo; aor. 1. ὤρινα, ὤρινας, commovisti; ὀρίνομαι, concitor; ὀρίνθη, a. 1. pro ὠρίνθη, commotus est. Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, *Il.* 5, 29. Νεῖκος ὤρινεν διπλοῦν, *Lycophr.* 1329. Ψυχὴ γὰρ σέο μᾶλλον ὀρίνεται, *Epigr.* Ab ὄρω.
Ὅριον, ου, τὸ, finis, terminus, limes; frequentior plur. τὰ ὅρια, fines, *Gl. V.* Dim. ab ὅρος.
Ὄριον, ου, τὸ, monticulus, *Gl. V.* Ab ὄρος.
Ὅριος, ου, ὁ, terminalis; ὅριος θεὸς, Terminus, *Ph.* Et ὅριος Ζεὺς, Jupiter terminalis. Ab eod.
Ὀριπέδιον, ου, τὸ· vide ὀροπέδιον.
Ὀρίπλαγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide ὀρείπλαγκτος.
Ὀριπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ· vide ὀρειπλανής.
Ὁρίσαι, aor. 1. inf. act. verbi ὁρίζω. Unde
Ὅρισμα, ατος, τὸ, terminus, limes; (2) id quod apud nos statuimus, deliberatio, propositum; ὁρίσματα, instituta, *Ph.* Ὦ κλεῖν' Ἀθηνῶν, Παλλάδος θ' ὁρίσματα, *Eurip. Hipp.* 1459.
Ὁρισμὸς, οῦ, ὁ, finitio, definitio; item sponsio, *Gl. V.* Ab eod.
Ὁριστὴς, οῦ, ὁ, finitor, qui limites et confinia determinat; (2) constitutor juris et arbiter conditionum. Ab eod. Hinc
Ὁριστικὸς, ἡ, ὸν, finitivus; indicativus, *Gl. V.*
Ὀριτρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ· vide ὀρειτρεφής.
Ὀρίτροφος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide ὀρείτροφος.
Ὁριῶ, *definiam,* fut. 1. ind. act. *Att.* pro ὁρίσω. Ab ὁρίζω.
Ὀρκάνη, ης, ἡ, septum, sepes, sagena, *Æsch. S. T.* 352. Ab ἕρκος.
Ὀρκαπάτης, ου, ὁ, jurejurando fallens, jusjurandum fallens. Ex ὅρκος et ἀπατάω.
Ὅρκια, ων, τὰ, fœdera, *Ph.* Ab ὅρκιον.
Ὁρκίζω, fut. ίσω, adjuro. Οὐκ ἂν ὁρκίζοιμεν αὐτὸν, *Dem.* Ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν μή με βασανίσῃς, *Marc.* 5, 7. Ab ὅρκος.
Ὅρκιον, ου, τὸ, *proprie* victima fœderis sanciendi ergo cæsa; (2) fœdus jurejurando sancitum; (3) ipsum jusjurandum. (1) Κήρυκες φέρον ὅρκια πιστὰ, *Il.* 3, 245. (2) ὅρκια πιστὰ ταμόντες, *Ib.* 3, 73. Ὅρκια τάμνειν, non proprie fœdus facere, sed victimas ferire fœderis causa. Ab eod.
Ὅρκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui jurejurando adhibetur, jurisjurandi præses; ut ὅρκιοι θεοί· (2) juratus, qui jurat. Ab eod.
Ὁρκισμὸς, οῦ, ὁ, juramenti exactio, obstrictio per jusjurandum; (2) jusjurandum. Ab ὁρκίζω.
ΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, jusjurandum, juramentum, sacramentum, fœdus, religio, *Ph.* Hinc
Ὁρκόω, ῶ, fut. ώσω, caveo ab aliquo jurejurando; adjuro, *Gl. V.*
ΟΡΚΥΝΟΣ, vel ὀρκύνος, ου, ὁ, piscis quidam cetaceus, thynnus; ὀρκύνες etiam pisces quidam qui in pelago pariunt, *apud Aristot.*
Ὅρκωμα, ατος, τὸ, jusjurandum. Ab ὁρκόω.
Ὁρκωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum, juratio, sacramentum. Ex ὅρκος et ὄμνυμι.
Ὁρκωμόσια, ων, τὰ, sacrificia quibus fœdera fiebant, *Vulg. Lex.* Ex iisd.
Ὁρκωμόσιον, ου, τὸ, jusjurandum, sacramentum, *Ph.* plur. τὰ ὁρκωμόσια, ων, τὰ, sacrificia quibus fœdera fiebant. Ex iisd.
Ὁρκωμοτέω, ῶ, fut. ήσω, juro sanciendo fœderi. Πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναϊδῶν ὁρκωμοτεῖ, *Eurip. Supp.* 1187. Ab
Ὁρκωμότης, ου, ὁ, jurejurando adstrictus, *Vet. Lex.* Ex ὅρκος et ὄμνυμι. Hinc
Ὁρκωμοτικὸς, ἡ, ὸν, ad jusjurandum pertinens; ut ὁρκωμοτικὰ ἐπιῤῥήματα, adverbia jurandi.
Ὁρκώμοτος ἕδρα, jurisjurandi sedes, *Lyc.*
Ὁρκωταὶ, οἱ, legati qui ad exigendum jusjurandum mittuntur. Ab ὁρκόω.
Ὁρκωτὸς, ἡ, ὸν, juratus. *Gl. V.* adactus jurejurando. Ab ὁρκόω.
Ὁρμαθίζω, in modum catenæ connecto. Ab
ΟΡΜΑΘΟΣ, οῦ, ὁ, ordo, series, catena, series catenata; (2) multitudo magna; (3) latibulum, lustrum.
Ὁρμάθω, *Poet.* pro ὁρμάω, eo, propero, accedo. Τίνος ἀγαλμάτων ἱκέτις ὁρμαθῶ; *Eurip. Andr.* 860. Ὅταν τις πέλας ὁρμάθῃ, *Id. Med.* 189.
Ὁρμαίνω, impetu feror, ruo, prorumpo; (2) in animo verso, cogito; a. 1. ὥρμηνα, ὥρμηνε, cogitavit, agitavit. Πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες, *Il.* 10, 28. πολλὰ φρεσὶν, *Ib.* 4. Ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν, *Ib.* 21, 137. Ab ὁρμή.
Ὅρμασται, *adaptatum est,* 3. sing. perf. ind. pass. *per Metathes.* pro ἥρμοσται, ab ἁρμόζω.
Ὁρμάστειρα, ἡ, incitatrix, instigatrix, quasi ab ὁρμαστὴρ, ab
Ὁρμάω, ῶ, fut. ήσω, incito, concito, impello; (2) intell. pronom. ἑαυτὸν, prorumpo, impetum capio, animum induco, facere gestio, irruo, proficiscor, cupio, &c. quæ alias exprimuntur per ὁρμάομαι, ῶμαι· ὁρμηθεὶς, aor. 1. progressus. Ὥρμησαν ἐς φυγὴν, *Xenophon.* ἐπί τι, *Id.* κατὰ τόπον, *Plato.* πρός τι, *Æsch.* πρὸς πόλεμον, *Dem.* Πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται, concitatur, *Eur. Med.* 183. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ, *Ib.* 906. Εἴπερ πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὡρμήθης ξένος, *Id. Alc.* 1028. Ab ὁρμή.
Ὁρμέατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ὥρμηντο, a verbo ὁρμάω, *irruo.*
Ὁρμιὰ, ᾶς, ἡ, tenuis funiculus cum virga, quo piscatores e seta equina contexto pisces venantur. Alias et ὁρμιά.
Ὁρμενόεις, όεντος, ὁ, qui caulem jam emittit post florem amissum. Ab
Ὄρμενος, asparagus sylvestris, corruda. *Gl. V.* ὅρμενον, cyma.
Ὄρμενος, præs. part. pass. *per Sync.* pro ὀρόμενος, ab ὄρω, *excito.*
Ὁρμέω, ῶ, fut. ήσω, stationem habeo; (2) appello, sc. navem ad terram. Τὸν πλοῖον ὥρμει ἐνταῦθα, *Dem.* Ὥρμεον πρὸς γῆν, *Herodot.* Ab ὅρμος.
ΟΡΜΗ, ῆς, ἡ, impetuosus motus, aggressio; (2) conatus, studium, appetitus, appetitio, cupiditas, subita voluntas, instinctus. (2) μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὁρμή, *Il.* 4, 465. Ταύτῃ ξὺν ὁρμῇ, eodem impetu, nihil moratus, *Soph. Trach.* 720. Hinc
Ὁρμηδὸν, *adv.* impetuose, *Ph.*
Ὁρμηθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ὁρμάω.
Ὅρμημα, ατος, τὸ, id ad quod animus subito impetu fertur; (2) impetus ipse; (3) conatus. Ἑλένης ὁρμήματα, Helenæ profectionem (nam

nam ὁρμάω significat proficiscor, *nisi mavis* nostros labores Helenæ causa,) *Il.* 2, 356. Ab ὁρμάω.

Ὁρμητήριον, ου, τὸ, incitamentum, suscitabulum; (2) receptaculum, sedes, arx belli, locus undè milites ad bellum accincti exeunt, ut cum hoste pugnent. Ab eod.

Ὁρμητικὸς, ἡ, ὸν, propensus ad rem aliquam cum impetu suscipiendam; (2) incitandi vim habens. Ab eod.

Ὁρμητικῶς, *adv.* cum animi impetu. Ἔχουσι πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, *Aristot.*

Ὁρμιὰ, ᾶς, ἡ, linea, seta, *Ph.* linum hami, *Gl. V.* Τοῦ Ἀντωνίου τὴν ὁρμιὰν καθέντος, *Plut.* Ἀναδρομοῦσαι πρὸς τὴν ὁρμιὰν ἀποτρώγουσιν αὐτῆς, *Aristot.* Alias et ὁρμειά.

Ὁρμίζω, fut. ίσω, navem in stationem subduco, navem ad portum appello; (2) navem stabilio. Ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμίσας εἰς γῆν Ἀσίαν, χαῖρ', *Eur. Or.* 337. Τύχῃ δέ πως πρὸς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον, delatus, *Soph. Ph.* 548. Ab ὅρμος.

Ὁρμινβόλος, ου, ὁ, piscator. Ex ὁρμιὰ et βάλλω.

Ὅρμινον, ου, τὸ, horminum, *Plin.* 18, 7, 10. herba porro similis, *Diosc. Hesychio* genus leguminis; *Theophrasto* frugum genus. *Angl.* CLARY. Hinc

Ὁρμινώδης λίθος, gemma hormino similis.

Ὅρμισις, εως, ἡ, applicatio navis ad terram; (2) quies in statione navium. Ab ὁρμίζω.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, monile. Dim. ab ὅρμος.

Ὁρμιστηρία, ας, ἡ, rudens, aut catena, per quam pondera suspenduntur. Ab ὁρμίζω.

Ὁρμοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, portuum dator, in portum ducens. Ex ὅρμος et δοτήρ.

ὍΡΜΟΣ, ου, ὁ, monile, colli ornamentum; (2) statio navalis, *Il.* 1, 435. (2) ὅρμοιο πέλας, *Apoll. Rhod.* 4, 1345.

Ὀρμὸς, οῦ, ὁ, corrigia calceorum.

Ὀρναπέτια, τὰ, aves, aviculæ; *vox Bœot.* Τί δαὶ κακὸν παθὼν ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν; *Aristoph. Acharn.* 913. Ab ὄρνις.

Ὀρνεακὸς, ἡ, όν· ut ῥὶν ὀρνεακὴ, nares avis. Ab ὄρνεον.

Ὀρνεόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab avibus devoratus. Ex ὄρνεον et βιβρώσκω.

Ὀρνεοθηρευτικὸς, ἡ, όν. Hinc ἡ ὀρνεοθηρευτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars aucupandi, sive aucupatoria. Ex ὄρνεον et θηρεύω.

Ὀρνεόμαντις, ὁ, augur.

Ὀρνεομιγὴς, ὲς, ex altera parte avis, ut siren. Ex ὄρνεον et μίγνυμι.

Ὀρνεόμικτος, ον, idem et ex iisd.

Ὄρνεον, ου, τὸ, avis, volucris; (2) locus ubi venduntur aves. (2) ἡ δεινὰ νὼ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων, *Aristoph. Av.* 13. Ab ὄρνις.

Ὀρνεοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi aves venduntur. Ab

Ὀρνεοπώλης, ου, ὁ, aviarius, *Gl. V.* qui aves vendit. Ab ὄρνις et πωλέω.

Ὀρνεοσκοπέω, ῶ, auguror, auspicor, *Gl. V.*

Ὀρνεοσκοπία, ας, ἡ, augurium, *Gl. V.*

Ὀρνεοσκόπος, ου, ὁ, aruspex, augur, auguralis, auspicalis, *Ph.*

Ὀρνεοτρόφος, ου, ὁ, altiliarius, *Gl. V.* qui aves alit. Ex ὄρνεον et τρέφω.

Ὀρνεόω, in avem muto, *Steph.*

Ὀρνεώδης, ῶδες, avium similis, levis. Ab ὄρνεον.

Ὀρνεώτης, ου, ὁ, auceps, vel qui aves vendit. Ab eod.

Ὀρνιθαγρευτὴς, οῦ, ὁ, auceps.

Ὀρνιθάριον, ου, τὸ, avicula. Dim. ab ὄρνις.

Ὀρνίθαρχος, ὁ, curator avium.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, augurium, auspicium, divinatio per aves. Ab ὀρνιθεύω.

Ὀρνίθειος, εία, ειον, ad aves pertinens; ut ὀρνίθειον κρέας, caro avium. Ab ὄρνις.

Ὀρνίθεος, έα, εον, idem et ab eod.

Ὀρνιθευτὴς, οῦ, ὁ, auceps. Ab

Ὀρνιθεύω, f. εύσω, aucupor, aves capio; ὀρνιθεύομαι, auguror, auspicor, *Suid.* Ab ὄρνις.

Ὀρνιθιακὸς, ἡ, ὸν, ad aves pertinens. Hinc ὀρνιθιακὰ, ῶν, τὰ, scil. βιβλία, libri de avibus. Ab eod.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ· ut ὀρνιθίας χειμὼν, tempestas aves perimens, *apud Aristoph.* ὀρνιθίαι, venti quidam boreales, *Aristot.* Ab eod.

Ὀρνιθικὸς, ἡ, ὸν, avibus conveniens:

Ὀρνίθιον, ου, τὸ, avicula; (2) pullus gallinaceus. Dim. ab eod. Unde

Ὀρνίθιος, ία, ιον, ad aves pertinens.

Ὀρνιθοβοσκεῖον, ου, τὸ, locus ad alendas aves factus; cortis, aviarium. Ex ὄρνις et βόσκω.

Ὀρνιθόγαλον, ου, τὸ, ornithogalum, herbæ nomen. Ex ὄρνις et γάλα, *lac. Angl.* STAR OF BETHLEHEM.

Ὀρνιθογονία, ας, ἡ, avium generatio. Ab

Ὀρνιθόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ave natus. Διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθόγονον ὄμμα κυκνοπτέρου καλλοσύνας, [de Helena,] *Eurip. Or.* 1387. Ex ὄρνις et γίνομαι.

Ὀρνιθοθήρα, ας, ἡ, aucupium. Hinc

Ὀρνιθοθήρας, ου, ὁ, auceps, *Aristot.*

Ὀρνιθοθηράω, ῶ, aves capio, aucupor.

Ὀρνιθοθηρευτικὸς, ἡ, ὸν, ad aucupium pertinens Hinc ὀρνιθοθηρευτικὴ, ῆς, scil. τέχνη, ars aucupii. Ex ὄρνις et θηρεύω.

Ὀρνιθοκάπηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui aves venditat.

Ὀρνιθοκομεῖον, ου, τὸ, locus alendis avibus, i. e. aviarium. Ab

Ὀρνιθοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, avium curator, *Gl. V.* gallinarius, aviarius. Ex ὄρνις et κομέω.

Ὀρνιθοκόος, ου, ὁ, augur, avium peritus, qui per aves significata intelligit. Ex eod. et κοέω, pro νοέω, *intelligo.*

Ὀρνιθοκρίτης, ου, ὁ, qui conjicit futura ex avibus; augur.

Ὀρνιθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, auceps. Ex ὄρ. et λέγω.

Ὀρνιθολόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, avibus insidians, auceps.

Ὀρνιθομανέω, ῶ, magno avium amore teneor. Νυνὶ δ' ἀποστρέψαντες αὖ ὀρνιθομανοῦσι, *Arist. Av.* 1289. Ab

Ὀρνιθομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui aves valde amat, qui avium alendarum studio magno tenetur. Ex ὄρνις et μαίνομαι.

Ὀρνιθομανία, ας, ἡ, insanum studium alendarum avium, et ad pugnandum erudiendarum.

Ὀρνιθόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, avium faciem seu formam habens. Ex ὄρ. et μορφή.

Ὀρνιθονομεῖον, ου, τὸ, locus alendis avibus, aviarium, *Suid.* Ex ὄρνις et νέμω.

Ὀρνιθόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, avis pullus, pipio; (2) semiavis.

Ὀρνιθοπέδη, ης, ἡ, laqueus, qui avibus capiendis tenditur, tendicula.

Ὀρνιθοπώλης, ου, ὁ, qui aves vendit.

Ὀρνιθοσκοπέω, ῶ, auguror. Ab

Ὀρνιθοσκόπος, ου, ὁ, ἡ, auspex, augur.

Ὀρνιθοτροφεῖον, ου, τὸ, locus ad alendas aves; aviarium, *Ph.* (2) gallinarium.

Ὀρνιθοτροφία, ας, ἡ, avium nutritio. Ab

Ὀρνιθοτρόφος, ὁ καὶ ἡ, aves alens. Ex ὄρ. et τρέφω.

Ὀρνιθοφάγος, ου, ὁ, qui aves devorat, *Aristot.*

Ὀρνιθοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ab ave ortus. Ex ὄρνις et φύω.

Ὀρνιθόω, ῶ, in avem muto; ὀρνιθωθῆναι, in avem mutatum esse, aor. 1. inf. pass. Ab ὄρνις.

Ὀρνιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad avium naturam accedens; (2) avium speciem gerens. Ab eod.

Ὀρνιθὼν, ῶνος, ὁ, aviarium; (2) gallinarium, *Gl. V.* Ab eod.

Ὄρνιξ, ιχος, ὁ vel ἡ, *Dor.* pro ὄρνις, avis.

ὌΡΝΙΣ, ιθος, ὁ vel ἡ, avis, ales; (2) gallina et gallus; (3) augurium; acc. ὄρνιθα, et ὄρνιν· nom. plur. ὄρνεις, et ὄρνιθες· dat. plur. ὄρνισι. (3) ὄρνιθι αἰσίῳ, omine fausto, *Soph. Œd. Tyr.* 52.

Ὄρνις, acc. plur. *Att.* pro ὄρνιθας. Τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις, *Soph. Œd. Tyr.* 965. Τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω, *Eurip. Hippol.* 1058.

Ὄρνιχα, acc. sing. ab ὄρνιξ, *Dor.* pro ὄρνις, *avis.*

Ὀρνιχολόχος, ὁ, auceps, *Dor.* pro ὀρνιθολόχος.

Ὀρνύμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ὀρνύναι, ab

Ὄρνυμι, excito, concito, impello; ὄρνυμαι, excitor, surgo, me erigo, concitus feror; ὄρνυθι, excita, imperat. Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον, *Il.* 6, 363. Ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ, *Ib.* 3, 349. Ab ὄρω.

Ὄρνυσθε, 2. plur. præs. imperat. pass.

Ὀρνύω, idem cum ὄρνυμι.

Ὀροβάγχη, ης, ἡ, Orobanche, cauliculus ervo adnascens et ipsum suffocans. Ex ὄροβος et ἄγχος, *suffoco.*

Ὀρόβαγχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Ὀροβάδες, αἱ, Nymphæ montanæ, *V. L.*

Ὀροβιαῖος, αία, αῖον, ervi magnitudinem seu colorem habens; ervo similis. Ab ὄροβος.

Ὀροβίας, ου, ὁ, idem et ab eod.

Ὀρόβινος, ίνη, ινον, ex ervo confectus.

Ὀρόβιον, ου, τὸ, parvum ervum. Dim. ab eod.

Ὀροβίτης, ου, ὁ, ervo similis. Ab eod.

Ὀροβῖτις, ιδος, ἡ, globulum ervi referens.

Ὀροβοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ervo similis, ervi speciem habens. Ex ὄροβος et εἶδος.

ὈΡΟΒΟΣ, ου, ὁ, ervum, *genus leguminis.*

Ὀροβοφαγέω, ervum comedo. E pr. et φάγω.

Ὀροβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. ervaceus, e genere ervorum. Ab ὄροβος.

Ὄρογκοι, montium tumuli, cacumina, vertices, juga. Ex ὄρος et ὄγκος, *tumor.*

Ὀρογυῖα, perf. part. med. f. g. verbi ὀρέγω.

Ὀροδαμνὶς, ίδος, ἡ, parvus surculus, ramusculus tenellus. Dim. ab

ὈΡΟ'ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, surculus, ramusculus, germen, ramus.

Ὀροδεμνιάδες, αἱ, Nymphæ quæ strata seu cubilia in montibus habent, *Hes.*

Ὁροθεσία, ας, ἡ, designatio terminorum; (2) terminus positus. Ex ὅρος et θέσις.

Ὁροθέσιον, τὸ, idem et ex iisdem.

Ὁροθέτης, ου, ὁ, finitor; qui terminos et limites statuit. *Gl. V.* terminator. Ex ὅρος et τίθημι.

Ὀροθύνω, fut. υνῶ, concito, excito, turbo, perturbo. Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν, *Il.* 13, 351. Ab ὄρω.

Ὁροίτης, ου, ὁ, idem quod ὁροθέτης.

Ὀροιτύπος, ου, ὁ. Vide ὀρειτύπος.

Ὀροίτυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, pastor montanus, *ap. Nic.*

Ὀροκάρυον, ου, τὸ, nux montana.

Ὀροκτύπος, ου, ὁ καὶ ἡ, in montibus resonans.

Ὄρομαι, curo, vel sequor; ὄροντο, imperf. sequebantur. Ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο, *Odyss.* 3, 471.

ὈΡΟ'ΝΤΙΟΝ, ου, τὸ, orontium, *herba.*

Ὀροπέδιον, ου, τὸ, colliculus, tumulus; (2) montana planities.

Ὀροπύγιον, idem quod ὀῤῥοπύγιον.

Ὄρος, ου, ὁ, matula. Κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὄρων, *Aristoph. Ach.* 81. Aliqui leg. ὀρῶν.

ὌΡΟΣ, εος, τὸ, mons, collis.

ὍΡΟΣ, ου, ὁ, terminus, limes, finis alicujus regionis vel agri; (2) meta, scopus in aliqua re propositus; (3) modus et regula, præscriptum actiones temperans; (4) finitio, definitio; (5) sic vocantur etiam cippi, columnæ, tabulæ, aliaque rerum gestarum similia monumenta, *ap. Lucian.*; (6) tabula domui, prædio, fundo affixa, significans, oppigneranda esse, *Ern.*

ὈΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, serum lactis; (2) aqueus humor in pice.

Ὄρος, et ὀρὸς, pro ὀῤῥὸς, *Eust.*

Ὀροσάγγαι, οἱ, vox Pers. *ap. Herod.* benefactores regis.

Ὀροσέλινον, pro ὀρεοσέλινον, *V. L.*

Ὀροσπίζης, ου, ὁ, fringilla montana. *Angl.* A BRAMBLING. Ex ὄρος et σπίζα.

Ὄρουμα, ατος, τὸ, impetus, saltus. Ab ὀρούω.

Ὄρους, gen. sing. *contr.* pro ὄρεος, ab ὄρος.

Ὄρουσαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ὤρουσαν, ab ὀρούω, *irruo.*

Ὄρουσις, εως, ἡ, impetus quo quis ad aliquid fertur. Ab ὀρούω.

Ὀρούω, fut. ούσω, impetum do, ruo, impetu feror; (2) *active*, impello. Ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, *Hesiod. Scut.* 412. (2) ὤρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν, in exitium impellit, *Soph. Œd. Tyr.* 877. Ab ὄρω.

Ὀροφὴ, ῆς, ἡ, contignatio, qualis est tectorum; (2) tectum; (3) lacunar. *Ph.* lacunar, laquearium, fastigium, culmen, pergula. *Gl. V.* camera. Ab ἐρέφω, *tego.*

Ὀροφηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, tecta vorans seu consumens, ut ignis.

Ὀροφηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tectum ferens; epith. animalium testaceorum. Ex φέρω.

Ὀροφίας, ου, ὁ, in camera seu tecto degens; epith. muris. Ab ὄροφος.

Ὀρόφινος, ίνη, ινον, arundinaceus. Ab eod.

Ὀροφοιτάω, in montibus vagor, dego. Ex ὄρος et φοιτάω. Sed quidam interpretantur, in domiciliorum tectis nidulor, vel versor, *Joseph. Maccab.* 14.

Ὄροφος, ου, ὁ, arundinis genus in tegendis ædibus usurpari solitum; (2) tectum; (3) camera. *Gl. V.* impluvium. Ab ἐρέφω, *tego.*

Ὀροφόω, ῶ, f. ώσω, concamero, contigno. *Gl. V.* fastigo. Ab ὄροφος. Hinc

Ὀρόφωμα, ατος, τὸ, tectum, concameratio, contignatio. *Ph.* lacunar.

Ὀρόφωσις, εως, ἡ, lacunarium, laquear.

Ὀρόω, seu ὀῤῥόω, in serum converto, *Aristot.*

Ὀρόων, *videns*, præs. part. act. *Poet.* pro ὁρῶν, *contr.* et ὁράων, ab ὁράω.

Ὀρόωντι, *vident*, 3. plur. præs. ind. act. *Poet.* et *Dor.* pro ὁρῶσι.

Ὀρόωτε, *videretis*, 2. plur. præs. opt. act. *Poet.* pro ὁρῷτε, *contr.* ex ὁράοιτε.

ὌΡΠΗΞ, ηκος, ὁ, ramulus, surculus e radice arboris enatus, stolo; (2) virga aculeata ad boves incitandos, stimulus; (3) jaculum e ramo tereti et recto; *Il.* 21, 38.

Ὀῤῥόπισσα, ης, ἡ, serum picis, humor e pice, dum coquitur, defluens. Ex ὀῤῥός.

Ὀῤῥοποτέω, serum bibo. Hinc

Ὀῤῥοποτία, ας, ἡ, usus seri.

Ὀῤῥοπύγιον, ου, τὸ, idem quod ὄῤῥος· in avibus cauda. Ex ὄῤῥος et πυγή.

Ὀῤῥοπυγόστικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, notas in ὀῤῥοπυγίῳ habens. Ex ὄῤῥος et στικτὸς, *punctus.*

Ὀῤῥὸς, οῦ, ὁ, serum, *Ph.* Alias et ὀρός. Πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὁ καλεῖται ὀῤῥὸς, *Aristot. Hist. An.* 3, 20.

ὌῬΡΟΣ, ου, ὁ, pars subjecta testiculis; (2) sacri ossis extremum; podex. Hinc

Ὀῤῥωδέω, ῶ, f. ήσω, timeo, formido. Τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀῤῥωδῶν, *Aristoph. Eq.* 126. Ὀῤῥωδῶ τινὰ δόλον θυραῖον, *Eur. El.* 839.

Ὀῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, serosus; (2) ad caudam usque protensus. Ab ὀῤῥὸς, vel ὄῤῥος.

Ὀῤῥωδία, ας, ἡ, metus, timor. Ἀλλ᾽ ἔσω φρενῶν ὀῤῥωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν, *Eurip. Med.* 317. A præc.

Ὄρσαι, *concitasse*, aor. 1. inf. act. *Æol.* pro ὄραι, ab ὄρω.

Ὄρσασκεν, *incitabat*, imperf. *Ion.* formatur; aor. 1. ὦρσα, verbi ὄρω, *incito.* Μένος δ᾽ ὄρσασκεν ἑταίρου, *Il.* 17, 423.

Ὄρσεο, *surge*, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro ὄρσεσο, ab ὄρσω pro ὄρω.

Ὄρσῃς, *provoces*, 2. sing. aor. 1. conj. act. *Æol.* pro ὄρῃς, a verbo eod.

Ὀρσιγύναιξ, αικος, ὁ, concitator mulierum; epith. Bacchi. Ab ὄρω et γυνή.

Ὀρσίκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, strepitum excitans, horrisonus. Ex ὄρω et κτύπος.

Ὀρσινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui nubes excitat et accumulat. Ex ὄρσω et νέφος.

Ὀρσίπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, quatiens solum, *R.* Ex ὄρσω et πέδον.

Ὀρσιπέτης, ὁ, citato impetu volans, *Hes.*

Ὀρσίπους, ὁ, pedes concitans, *Steph.*

Ὀρσίτης, ου, ὁ, genus saltationis apud Cretenses. Ab ὄρω.

Ὄρσο, *surge*, 2. sing. præs. imperat. pass. *per Syncop.* pro *Ion.* ὄρσεο, quod vide.

Ὀρσοδάκνη, ης, ἡ, bestiola quædam mordens, *Aristot.* Ex ὄρσω et δάκνω.

Ὀρσοθύρη, ης, ἡ, magna et alta janua, *vel potius* posticum. Ὀρσοθύρη δ᾽ ὄτις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ, *Odyss.* 22, 126. vide 132, et 333. Ex ὄρσω et θύρα.

Ὀρσολοπεύω, conturbo, irrito. Ἤ με βοῶν ἕνεχ᾽ ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις; *Hom. Hym. in Merc.* 308. Ex eod. et λοπός. Unde

Ὀρσολοπέω, ῶ, idem; *Hes.* ubi ὀρσολοπεῖται, διαπολεμεῖται, ταράσσεται, ex *Æsch. Pers.* 10.

Ὀρσολόπος, ου, ὁ, bellator, prædator. Ὀρσολόπος γὰρ Ἄρης φιλέει μὲν αἰχμὴν, *Anacr. apud Hephæst.* 51.

Ὀρσοτριαίνης, ου, ὁ, tridentem impellens. Ex ὄρσω et τρίαινα. Epith. Neptuni.

Ὀρσύδρα, ας, ἡ, foramen, unde aqua concitato cursu prosilit. Ex ὄρσω et ὕδωρ.

Ὄρσω, ὄρσομαι, surgo, propero; ut hinc sit imperat. ὄρσεο, surge, *Il.* 3, 250. Ab ὄρω.

Ὀρσῶ, fut. 1. ind. act. *Æol.* pro ὀρῶ.

Ὀρτάζω, *Ion.* pro ἑορτάζω.

Ὀρταλίζω, fut. ίσω, incipio alas explicare, incipio in altum ferri. Ab

ὈΡΤΑΛΙ͂Σ, ίδος, ἡ, pullastra vel gallina. Hinc

Ὀρταλιχεὺς, έως, ὁ, pullus implumis.

Ὀρτάλιχος, ου, ὁ, idem; (2) gallus.

Ὀρτὴ, *Ion.* pro ἑορτὴ, festum.

Ὀρτύγιον, τὸ, coturnicula. Dim. ab ὄρτυξ.

Ὀρτυγοθήρας, ὁ, coturnicum venator.

Ὀρτυγόκομπος, ὁ, idem quod ὀρτυγοκόπος.

Ὀρτυγοκοπέω, ῶ, ludo ὀρτυγοκοπίαν.

Ὀρτυγοκοπία, ας, ἡ, ludus, in quo coturnices in orbem collocabantur earumque feriebantur capita.

Ὀρτυγοκοπικὸς, ἡ, ὸν, ad ludum dictum pertinens. Ab

Ὀρτυγοκόπος, ου, ὁ, qui ludit ὀρτυγοκοπίαν. Ex ὄρτυξ et κόπτω, *cædo.*

Ὀρτυγομανία, ας, ἡ, insanus coturnicum amor. Ex ὄρτυξ et μαίνομαι.

Ὀρτυγομήτρα, ας, ἡ, coturnicum matrix, coturnicum maxima; *Aristot.*

Ὀρτυγοπώλης, ου, ὁ, qui coturnices vendit.

Ὀρτυγοτροφεῖον, ου, τὸ, locus ubi coturnices aluntur.

Ὀρτυγοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, coturnices alo. Ab

Ὀρτυγοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui coturnices alit. Ex ὄρτυξ et τρέφω.

ὌΡΤΥΞ, υγος, ὁ, coturnix; (2) herba quædam.

ὈΡΥ͂Α, ας, ἡ, chorda, intestinum coctum, *ap. Epichar.*

Ὀρυάομαι, ῶμαι, rugio, fremo, gannio, *Gl. V.*

Ὀρυγὴ, ἡ, ululatus, pro ὠρυγὴ, *V. L.*

Ὄρυγμα, ατος, τὸ, fossa, fovea. Ab ὀρύσσω.

Ὀρυγμάτιον, ου, τὸ, fossula, *Gl. V.* A præc.

Ὀρυγμία, ας, ἡ, fossa, fovea, lacuna. Βρωμώδεες, ὡς ἐξ ἁλὸς ὀρυγμίῃ, *Aret.* Ab ὄρυγμα.

ὌΡΥΖΑ, ης, ἡ, oryza, genus frumenti. *Angl.* RICE.

Ὄρυζον, ου, τὸ, idem.

Ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor, *Gl. V.* Ab ὀρύσσω.

Ὀρύκτης, ου, ὁ, fossor, *Gl. V.* Ab eod.

Ὀρυκτὸς, ἡ, ὸν, fossus; (2) qui fodi seu effodi solet, fossilis. Ab eod.

ὈΡΥΜΑΓΔΟ͂Σ, οῦ, ὁ, strepitus, fragor, tumultus, *Il.* 2, 710.

Ὄρυξ, υγος, et ὄρυγξ, γγος, ὁ, qu. dic. fossor, instrumentum quo lapides excavantur; (2) animal unicorne; (3) piscis quidam. Ab ὀρύσσω.

Ὄρυξις, εως, ἡ, fossio, fossura. Ab eod.

ὈΡΥ͂ΣΣΩ, vel ὀρύττω, fut. ξω, fodio; perf. ὀρώρυχα; unde perf. part. pass. ὀρωρυγμένος, fossus; ὀρυχθεὶς, fossus, part. aor. 1. pass. Ὀρύττειν ἀπὸ λόφου τινὸς θήκην τῷ τελευτήσαντι, *Xen.* Hinc

Ὀρυχὴ, ῆς, ἡ, fossio, fossura; (2) rostrum suis.

Ὀρφάνευμα, ατος, τὸ, conditio pupillorum, orbitas liberorum. Προταρβῶν ὀρφάνευμ᾽ ἐμῶν τέκνων, *Eurip. Herc. Fur.* 546.

Ὀρφανεύω, fut. εύσω, pupillorum curam gero, orphanos curo; ὀρφανεύομαι, orphanus sum, orphanus curor. Ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν᾽ ὀρφανεύεται, *Eur. Hipp.* 850. Πατρὸς θανόντος ἐνθάδ᾽ ὠρφανεύετο, *Id. Alc.* 532. Ab ὀρφανός.

Ὀρφανὴ, pupilla, *Ph.* Ab eod.

Ὀρφανία, ας, ἡ, orbitas. Ab eod.

Ὀρφανίζω, f. ίσω, orphanum reddo, parentibus privo; (2) pupillorum curam gero, orphanos curo. Ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπὸς, *Pind. Pyth.* 4, 505.

Ὀρφανικὸς, ἡ, ὸν, ad pupillos pertinens, pupillaris; orphanus. Ab eod.

Ὀρφάνιος, ία, ιον, viduatus, orbus. Ab eod.

Ὀρφανιστὴς, οῦ, ὁ, curator pupillorum, tutor. Σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ᾽ ὀρφανιστῶν μὴ φίλων; te orbatus sub iniquis tutoribus vitam aget, *Soph. Aj.* 511. Ab ὀρφανίζω.

ὈΡΦΑΝΟ͂Σ, ἡ, ὸν, orbus parente vel parentibus, pupillus, orphanus; (2) orbus quavis re, viduus, carens, desertus, privatus.

Ὀρφανοτροφεῖον, ου, τὸ, locus in quo orphani aluntur.

Ὀρφανοτροφέω, ῶ, f. ήσω, orphanos alo, pupillorum curam gero. Ab

Ὀρφανοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui orphanum vel orphanos alit, pupillorum nutritor. Ex ὀρφανὸς et τρέφω.

Ὀρφανοφύλαξ, κος, ὁ, tutor.

Ὀρφανόω, orbefacio, *Gl. V.* Ab ὀρφανός.

Ὀρφεωτελεστὴς, οῦ, ὁ, qui mysteriis Orphicis initiat. Ex Ὀρφεὺς et τελεστής.

Ὄρφισκος, ὁ, parvus orphus, piscis, *Ath.*

Ὀρφναῖος, αία, αῖον, tenebricosus, obscurus; (2) niger, ater. Hinc ἡ ὀρφναία, ας, et ὀρφναίη, tenebræ, nox. Ab

ὌΡΦΝΗ, ης, ἡ, *Dor.* ὄρφνα, ας, tenebræ, obscuritas; nox. Hinc

Ὀρφνῆθεν, *adv.* e tenebris.

Ὄρφνινος, ίνη, ινον, ater, pullus. Ab eod.

Ὀρφνῖος, idem quod ὀρφναῖος, *Hes.*

Ὀρφνήεις, εσσα, εν, idem, *Man.*

Ὀρφνὸς, ἡ, ὸν, tenebrosus, obscurus, niger;

Ὀρφνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eod.

Ὀρφὸς, οῦ, *Att.* ὀρφὼς, ῶ, ὁ, orphus, piscis quidam. acc. pl. ὀρφώς.

Ὀρχάμη, ης, ἡ, terra sylvestribus arboribus consita, arboretum. Ab ὄρχος.

Ὄρχαμος, ου, ὁ, princeps, dux. Ab ἀρχή.

Ὄρχατος, ου, ὁ, plantarum ordo seu series, *Gl. V.* ὄρχατοι, antes, *Ph.* Ab ὄρχος.

Ὀρχείδιον, ου, τὸ, testiculus. Ab ὄρχις.

Ὀρχέομαι, οῦμαι, salto, tripudio; aor. 1. ὠρχησάμην. Ὀρχεῖται καρδία φόβῳ, *Æsch.*

Ὀρχεῦνται, 3. pl. præs. ind. med. *Dor.* pro ὀρχοῦνται.

ὈΡΧΕ͂Ω, ῶ, moveo, saltare facio.

Ὀρχηδὸν, *adv.* viritim. Ab ὄρχις.

Ὀρχηθμὸς, οῦ, ὁ, saltatio. Ab ὀρχέομαι.

Ὄρχημα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Ὄρχησις, εως, ἡ, idem. Ab eod.

Ὀρχησμὸς, οῦ, ὁ, idem. Ab ὀρχέομαι.

Ὀρχησομανέω, ῶ, saltationis insano amore teneor, (sic Vulg. Edd. Lucian, sed vera lectio est ὀρχηστομανέω, nisi potius ὀρχησιομανέω, *Ern.*) A μαίνομαι.

Ὀρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator. Ab ὀρχέομαι.

Ὀρχηστὴς, οῦ, ὁ, saltator, pantomimus, *Ph.*

Ὀρχηστικὸς, ἡ, ὸν, saltatorius. Hinc ἡ ὀρχηστικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars saltandi; (2) ὁ, qui saltatione gaudet, saltator. Ab ὀρχηστής.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, ου, ὁ, magister saltandi.

Ὀρχηστομανέω, saltatoribus spectandis valde gaudeo. Ab ὀρχηστὴς, *Ern.*

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, orchestra, pars theatri in qua chorus saltabat. Ab ὀρχέομαι.

Ὀρχήστρια, ας, ἡ, saltatrix, *Gl. V.* A præc.

Ὀρχήστριον, ου, τὸ, orchestra. Ab eod.

Ὀρχηστρὶς, ίδος, ἡ, saltatrix. Ab eod. Hinc

Ὀρχηστρικὸς, ἡ, ὸν, saltandi peritus.

Ὀρχηστὺς, ύος, ἡ, saltatio, saltandi ars.

Ὀρχίδιον, ου, τὸ, testiculus. Ab ὄρχις.

Ὄρχιλος, ου, ὁ, orchilus, avis quædam. Ab eod.

Ὀρχίπεδα, ων, τὰ, testes, testiculi. Ab eod.

Ὀρχιπεδάω, vel έω, testiculos contrecto; a. 1. ὠρχιπέδησας. Οὐκ ὠρχιπέδησας, ὢν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος, *Aristoph. Aves*, 142. Ex ὄρχις et πεδάω. Ab

Ὀρχιπέδη, ης, ἡ, vinculum testiculorum.

ὌΡΧΙΣ, εως, ἡ, testis, testiculus; (2) herbæ nomen; (3) genus olivæ; (4) piscis quidam; ὄρχεις, testes, testiculi.

ὌΡΧΟΣ, ου, ὁ, plantarum ordo, vitium ordo; antes, *Gl. V.* Παρὰ δὲ σφίσιν ὄρχος χρύσειος ἦν (κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο), Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι, *Hes.* 1, 296.

Ὀρχοτομέω, ῶ, f. ήσω, testes excido, castro, eunuchum reddo, eviro; ὠρχοτομήθησαν, a. 1. pass. castrati sunt. Ex ὄρχις et τέμνω.

Ὀρχοτομία, ας, ἡ, castratio. Ex iisd.

ὈΡΩ, excito, concito; et *in pass.* excitor, surgo,

surgo, cum impetu ruo; fut. 1. act. ὄρσω, ὀρσομεν, excitabimus; aor. 1. ὦρσα, ὦρσεν, excitavit; perf. med. ὄρωρα, et per transpositionem ὤρορα, ὤρορ', excitavit; in sing. pass. ὀρώρεν, excitatum est, ortum est; plusquamp. med. ὀρώρει, oriebatur; imperf. pass. ὠρόμην, ὤρετο, excitabatur; ὦρτο, 3. sing. plusq. perf. ortus est, prodiit; ὄρθαι, perf. pass. inf. excitatum esse, surrexisse; imperat. ὄρσο, et ὄρσευ pro imperfect. ὤροντο occurrit ὀρέοντο.

Ὁρώατο, 3. pl. præs. opt. pass. *Ion.* pro ὁρῷντο, ab ὁράω, *video*.

Ὀρώδεω, ῶ, idem quod ὀῤῥωδέω.

Ὀρώδης, ες, montanus, *Phav.* Ab ὄρος.

Ὁρῴην, *videam*, præs. opt. act. *Att.* pro ὁράοιμι, ab ὁράω.

Ὁρῶμες, *videmus*, 1. pl. præs. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro ὁράομεν, a verbo eod.

Ὁρῶν, præs. part. act. *contr.* pro ὁράων. Aliquoties passive sumitur pro ὁρώμενος, visus, caligine non obvolutus, perspicuus. Ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν, quæ dicturi sumus, cæca non sunt, sed omnia clara et perspicua, *Soph. Œd. Col.* 74.

Ὄρωρα, perf. ind. med. *Att.* pro ὦρα, ab ὄρω, *excito*.

Ὀρώρει, 3. sing. plusq. perf. ind. act.

Ὀρωρέχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν, ab ὀρέγω, *porrigo*.

Ὤρωρε, *extulit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Att.* pro ὦρε, ab ὄρω.

Ὀρώρηκε, *excitavit*, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ὤρηκε, ab ὀρέω.

Ὀρώρυχα, *fodi*, perf. ind. act. *Att.* pro ὤρυχα, ab ὀρύττω, *fodio*.

Ὀρώρω, idem quod ὄρω, a cujus præt. m. etiam formatur.

Ὁρῶσαι, nom. pl. præs. part. f. g. *contr.* pro ὁράουσαι, ab ὁράω.

Ὅς, ἥ, ὅ, *artic. postpos.* qui, quæ, quod.

Ὅσα, *adv.* quantum, hactenus ut. Ab ὅσος.

Ὁσάκι, vel ὁσάκις, *adv.* quoties, quotiescumque. Ab eod.

Ὁσαπλάσιος, ία, ιον, quotuplex. Ab eod.

Ὁσάπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, quot pedum.

Ὁσάτιος, ε, ὁ, ἡ, quantus. Ab ὅσος.

Ὁσαχῆπερ, qua maxime ratione; ut ὁσαχῆπερ ἂν ἦν δυνατὸν, qua maxime ratione fieri poterit, pro viribus. Ab eod.

Ὁσαχοῦ, *adv.* quibuscumque in locis, ubicumque; (2) quotiescumque. Ab eod.

Ὁσαχῶς, *adv.* quot modis; (2) quoties. Ab eod.

Ὄσδοντι, *olent*, 3. plur. præs. indic. act. *Dor.* pro ὄζουσι.

Ὄσδω, *Dor.* pro ὄζω, oleo, spiro odorem. *Theoc.* 1, 149.

Ὁσέτιος, annuus, *Gl. V.* Ex ὅσος et ἔτος.

Ὁσημέραι, *adv.* quotidie. Ex eod. et ἡμέρα.

Ὁσία, ας, *Ion.* ὁσίη, ης, ἡ, fas; (2) justa funebria, honores qui mortuis exhibentur; (3) expiatio, piatio, quæ fit ad animum religione exsolvendum. Hinc et ὁσίας ἕνεκα, perfunctorie, *item* τῇ ὁσίᾳ, dicis causa.

Ὅσια, ων, τὰ, justa funebria.

Ὁσίην, *sanctam*, acc. sing. f. g. *Ion.* pro ὁσίαν, ab

ΌΣΙΟΣ, ία, ιον, sanctus, honestus, pius; (2) opp. et sacro; profanus, publicus. τὸ ὅσιον, ε, quicquid legibus divinis et humanis, sed maxime illis, convenit. Ἐκ πάσης ὁσίης, summo jure, *Hom. Hymn. in Mercur.* 467.

Ὁσιόω, idem quod ὁσιόω, *ap. Stob.*

Ὁσιότης, ητος, ἡ, sanctitas, sanctimonia; (2) pietas, religio. Ab ὅσιος.

Ὁσιεργέω, sacris operor. Ab

Ὁσιεργὸς, ε, ὁ ϗ ἡ, qui consecrat, qui sanctos reddit. Ex ὅσιος et ἔργον.

Ὁσιόω, ῶ, sanctum et purum sceleris reddo; pio, expio, justa persolvo; (2) consecro; (3) profano. Ὅσις αἷμ' ἔχων κυρεῖ φυγαῖσι ὡσίαν, *Eur. Or.* 498. Ὁσιόω σὲ τῇ γῇ, *Philostr.* Ab ὅσιος.

Ὁσίως, *adv.* sancte; (2) juste. Ab eod.

Ὁσίωσις, εως, ἡ, consecratio, expiatio. Ab ὁσιόω.

Ὁσιώτατος, sanctissimus, *Ph.* Ab ὅσιος.

Ὁσιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui hostiam immolabat apud Delphos; vel potius victima, quæ immolabatur, quum crearetur ὅσιος.

Ὅσκεν, quisquis, *Poet.* pro ὅς ἂν.

Ὀσμάομαι, ῶμαι, odoror, olfacio. Ab ὀσμή.

Ὀσμὰς, άδος, ἡ, herba quædam ab odoris suavitate, quæ et ononis dicitur. Ab

Ὀσμὴ, ῆς, ἡ, odor, cum suavis tum ingratus; odor, fragrantia, *Gl. V.* fœtor, pædor, putor, *Gl. V.* Ab ὄζω. Hinc

Ὀσμήεις, εος, ὁ ϗ ἡ, fragrans, odorus.

Ὀσμηρὸς, ρὰ, ρὸν, olidus, fragrans, odorus.

Ὄσμησις, εως, ἡ, odor. Εὐώδεσι ὀσμήσεσι τέρπεται ἡ μητρὴ, *Aret.* Ab ὀσμάομαι.

Ὀσμὸς, ὁ, idem quod ὀσμὴ, *V. L.*

Ὀσμύλη, ης, ἡ, ozæna, polypi genus a capitis gravi odore ita dictum. Ab ὀσμή.

Ὀσμυλίδιον, τὸ, Dim. ab ὀσμύλη, *Ar.*

Ὄσμυλος, vel ὀσμύλος, ε, ὁ, idem.

Ὀσμύλιον, ε, τὸ, parva ozæna. Dim. a præc.

Ὀσμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, odoratus, odorus. Ab ὀσμή.

Ὅσον, *adv.* quantum; (2) quatenus; (3) ad, circiter. Hinc ὅσον ὀλίγον, pauxillum, paululum; ὅσον βαιὸν, pusillum; ὅσον ε, vel ὁσονε, tantum non, modo non, ferme, fere, pene; ὅσον ἔδιστα, quam maxime; ἐχ ὅσον, nedum, non solum non; ὅσον αὐτίκα, quamprimum, jamjam, mox; ὅσον ἐκ ἤδη, jamjam, mox, propediem. Ἥξει δὲ Ὀδυσσεὺς ὅσον ἐκ ἤδη, *Eurip. Hec.* 143. Ἔλεγε δὲ καὶ ὅτι Πῶλος ὅσον ε παρείη ἤδη, *Xenoph Cyri Exped.* 7. Ἐνόμιζέ τε ὅσον ἐκ ἤδη ἔχειν τὴν πόλιν, *Id. Hellen* 6. Ab ὅσος.

ΌΣΟΣ, ὅση, ὅσον, quantus, *citra interrogat.* Hinc ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis; ὅσον, quantum, quam, ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ, quantum in illo: ὅσον τάχος, quam celerrime; ὅσον ἥκει, quantum attinet; εἰς ὅσον, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, καθ' ὅσον, quatenus, in quantum, eo quod; παρ' ὅσον, nisi quod, ideo, extra quam; ἐν ὅσῳ, quamdiu, *it.* dum; ὅσοι, ὅσαι, ὅσα, quot, qui, quæ; ὅσοι περ, quicumque, quot; ὅσα ἔτη, quot annis. Φόρες ὅσα ἔτη ἀποφέρειν, *Arr. Hist. Alex.* 111, 17.

Ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, qui, quæ, quod.

Ὀσπριοδόχος, ὁ, ἡ, servans legumina; epith. vasis. A seq. et δέχομαι.

ΌΣΠΡΙΟΝ, ε, τὸ, legumen; ὄσπρια, legumina.

Ὀσπριοθήκη, ης, ἡ, granarium, *Ph.*

Ὀσπριοπώλης, ε, ὁ, leguminum venditor. *Gl. V.* leguminarius. Hinc

Ὀσπριόπωλις, ιδος, ἡ, leguminum venditrix.

Ὀσπριοφαγέω, legumina edo.

Ὀσπριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, legumini adsimilis, qui e leguminum genere est. Ab ὄσπριον.

Ὀσπρολέων, quædam herba, orobarcha.

Ὄσπρος et ὄσπρον, ε, pisum, legumen.

ΌΣΣΑ, ης, ἡ, vox; (2) fama, rumor; (3) omen; (4) oraculum.

Ὅσσαι, *quantæ*, nom. pl. *Poet.* pro ὅσαι.

Ὁσσάκις, pro ὁσάκις, quoties. Ab ὅσσος pro ὅσος.

Ὁσσάτιος. Vide ὁσάτιος.

Ὄσσε, acc. dual. *per Apoc.* pro ὄσσεε, ab ὄσσος, εος, *oculus*; occurrit et dat. pl. ὄσσοις alicubi, quasi ab ὄσσος, ε.

Ὀσσεία, idem quod ὀττεία, *V. L.*

Ὄσσετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ὤσσετο, ab ὄσσομαι, *video*.

Ὀσσεύομαι, vaticinor, ominor, auguror; (2) religioni habeo, formido. Ab ὄσσα.

Ὀσσίχος, ίχη, ίχον, quantulus, quam parvus, *Theocr.* Ab ὅσος.

Ὄσσομαι, auguror, vaticinor; (2) in animo fingo, imaginor, cogito, prævideo, prospicio. Κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ Θνητοῖς ἀνθρώποισι, *Hesiod. Theog.* 551. Ὄσσοντο δ' ὄλεθρον, *Odyss.* 2, 152. Ab ὄσσα vel ὄσσος.

Ὄσσος, ε, ὁ, oculus, *Æsch. Pr.* 144. Ὠρίων, ἢ Σείριος, ἔνθα πυρὸς φλογέας ἀφίησιν ὄσσων αὐγὰς, *Eurip. Hec.* 1102.

Ὅσσος, η, ον, quantus, *Poet.* pro ὅσος.

Ὀστᾶ, *testæ*, nom. pl. ab ὀστόν sed ὀστᾶ, *ossa*, nom. pl. *contr.* pro ὀστέα, ab ὀστέον.

Ὀστάγρα, ας, ἡ, forceps, volsella, qua ossa eximuntur. Ex ὀστέον et ἄγρα.

Ὀστάριον, ε, τὸ, ossiculum. Dim. ab ὀστέον.

Ὅστε, vel ὅς,τε, ἥ,τε, ὅ,τε, qui, quæ, quod.

Ὀστέϊνος, ΐνη, ϊνον, osseus, ex osse. Ab ὀστέον.

Ὀστεογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ossa procreans. Ex eod. et γίνομαι.

Ὀστεοκόπος, ε, ὁ ϗ ἡ, ossa tundens; ossifragus. Ex eod. et κόπτω.

Ὀστεολογία, ας, ἡ, sermo, liber, seu tractatus de ossibus; (2) ossium collectio. A seq. et λόγος, vel λέγω, *colligo*.

ΟΣΤΕ'ΟΝ, *contr.* ὀστῦν, ῦ, τὸ, os, ossis.

Ὀστεόφιν, *adv.* ex ossibus. Ab ὀστέον. Unde

Ὄστινος, ε, ὁ, osseus, ex osse factus.

Ὅστις, ἥτις, ὅ,τι, *gen.* ὅτινος, ἧστινος, ὅτινος. Attici pro ὅτινος dicunt ὅτε, et pro ᾧτινι, ὅτῳ, quis, quisquis, quicumque, quilibet.

ΌΣΤΛΙΓΞ, ιγγος, ἡ, scintilla, flamma crispa; (2) cirrus, cincinnus. Τὰ δὲ οἱ ὅσσι ὀστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο, *Apoll. Rhod.* 1, 1296.

Ὀστοδοχεῖον, ε, τὸ, ossium receptaculum. *Gl. V.* ὀστοδοχεῖα, ossuaria. Ex ὀστῦν et δοχεῖον.

Ὀστοειδὴς, ές, ossi similis. Ex eod. et εἶδος.

Ὀστοθήκη, ης, ἡ, ossium repositorium, ubi mortuorum ossa reponuntur; urna.

Ὀστοκατάκτης, ε, ὁ, ossifragus. A κατάγνυμι.

Ὀστοκλάστης, ε, ὁ, idem, *Ph.* A κλάω.

Ὀστοκόπος, ε, ὁ, ἡ, *Ph.* idem quod ὀστεοκόπος.

Ὀστοκόραξ, ακος, ὁ, ossifragus, *Gl. V.*

Ὀστολογέω, ῶ, f. ήσω, ossa lego, ossa colligo; (2) perquiro, indago more eorum qui crematorum ossa colligebant:

Ὀστολογία, ας, ἡ, ossilegium, *Gl. V.*

Ὀστολόγιον, ε, τὸ, idem. Ab

Ὀστολόγος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui ossa legit seu colligit. *Gl. V.* ossilegus. Ex ὀστέον et λέγω, *colligo*.

Ὀστομαχία, ας, ἡ, certamen, sive ludus ossiculorum, sive osssiculis. Ex eod. et μάχη.

Ὀστομάχιον, ε, τὸ, idem et ex iisd.

Ὀστῦν, ῦ, τὸ, os; ὀστᾶ, ossa.

Ὀστοφαγέω, ῶ, ossa comedo. Ex ὀστέον et φάγω.

Ὀστοφανέω, ῶ, ossa ostendo, ossa conspicienda præbeo. Ex eod. et φαίνω.

Ὀστοφυεῖς, nom. pl. pro ὀστοφυέες, ab

Ὀστοφυὴς, έος, ὁ, ἡ, osseus natura. A φυή.

Ὀστράκεος, ε, ὁ, testaceus.

Ὀστρακεὺς, έως, ἡ, figulus.

Ὀστρακηρὸς, ρὰ, ρὸν, testaceus.

Ὀστρακίας, ε, ὁ· ut ὀστρακίας λίθος, gemma testacea. Ab ὄστρακον.

Ὀστρακίζω, fut. ίσω, testulis in urnam conjectis damno, relego; ὀστρακίζομαι, relegor; perf. part. ὠστρακισμένος, damnatus, relegatus. Ab eod. Unde

Ὀστρακίνδα, ης, ἡ, scil. παιδιὰ, ostracorum ludus:

Ὀστράκινος, ίνη, ινον, testaceus, fictilis, *Gl. V.*

Ὀστράκιον, ε, τὸ, testula, conchula; (2) fictile testaceum. Dim. ab ὄστρακον.

Ὀστρακὶς, ίδος, ἡ, nux pinea, ipseque nucleus nucis pineæ, *Ath.* (2) simulacrum Veneris, *Hes.* Ab eod.

Ὀστρακισμὸς, ε, ὁ, ostracismus, relegatio per testulas. Ab ὀστρακίζω.

Ὀστρακίτης, ε, ὁ, testaceus, testam referens; ut ὀστρακίτης λίθος, ostracites, gemma testacea, testam referens. Ab ὄστρακον.

Ὀστρακῖτις, ιδος, ἡ, ostracitis; ut præc.

Ὀστρακόδερμος, ε, ὁ ϗ ἡ, testa tectus, cui testa loco cutis seu pellis est. Τὰ ὀστρακόδερμα ἄριστα ἐστὶν, ὅταν κύῃ, *Aristot.* Ex ὄστρακον et δέρμα.

Ὀστρακόεις, όεσσα, όεν, testaceus. Ab

ΌΣΤΡΑΚΟΝ, ε, τὸ, testa nativa, qualis ovorum, testudinum, et similium; (2) testa figlina; (3) testula in suffragiis ferendis adhiberi solita.

Ὀστρακόνωτος, ε, ὁ ϗ ἡ, tergum testaceum habens.

Ὀστρακοποιὸς, ε, fictiliarius, *Gl. Vet.* Ex ὄστρακον et ποιέω.

Ὀστρακόρρινος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui dic. qui testaceo est naso, testaceus. Ex eod. et ῥίν.

Ὀστρακοφορία, ας, ἡ, ostraci sive testulæ latio, quum

quum suffragia testis feruntur. Ex eod. et φέρω.

Ὀστρακόχροος, *contr.* ὀστρακόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, testaceam cutem habens. Ex eod. et χρόα.

Ὀστρακόω, ῶ, fut. ώσω, in testam verto, testacea duritie obduco; ὀστρακόομαι, οῦμαι, in testam mutor; ὠστρακωμένη, perf. part. putamine ovi contecta; item in testas contrita. Ab ὄστρακον.

Ὀστρακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, testaceus, testam imitans, *Dioscor.* Ab eod.

ΟΣΤΡΕΙΑ, et ὄστρεα, ων, τὰ, ostrea, pisces testis tecti.

Ὀστρειογραφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ostro pictus seu scriptus. Ex ὄστρειον et γράφω.

Ὄστρειον, et ὄστρεον, ου, τὸ, ostreum, ostrum, color purpureus. Hinc

Ὄστρειος, εία, ειον, purpureus.

Ὀστρειώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ostrea referens, imitans. Ab

Ὄστρεον, ου, τὸ, idem quod ὄστρειον.

Ὀστρεώδης, idem quod ὀστρειώδης.

Ὄστριμον, τὸ, stabulum, *Lyc.*

Ὀστρίτης, ου, ὁ· ut ὀστρίτης λίθος, lapis ostrites, *ap. Orph.*

Ὀστριώνης, ὁ, leguminum emptor, *Steph.* Hinc

Ὀστριωνία, ἡ, ospratura, *Lat.* J. C.

Ὀστρύα, ας, ἡ, idem quod

ΟΣΤΡΥΣ, υος, ἡ, ostrys, arbor, quam nonnulli syringam cæruleam esse volunt. *Angl.* The HORN-BEAM TREE.

Ὀστώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, osseus, ossibus abundans; (2) ossi similis. Ab ὀστέον.

Ὀσφράδιον, τὸ, olfactorium, *Eust.*

ΟΣΦΡΑΙΝΟΜΑΙ, fut. ὀσφρανοῦμαι, odoror, olfacio; ὀσφρανθῆναι, a. 1. infin. olfacere, olfecisse. Κρομμύων ὀσφραίνομαι, *Aristoph. Ran.* 673. Τῆς Ἱππίου τυραννίδος, *Id. Lys.* 621.

Ὀσφραντήριος, α, ον, olfaciendi vim habens, quasi ab ὀσφραντήρ.

Ὀσφραντὴς, οῦ, ὁ, odorator; sagax.

Ὀσφραντικὸς, ἡ, ὸν, qui odoratu percipi potest; (2) odoratu valens, sagax.

Ὀσφραντὸς, ἡ, ὸν, olfactu excitans.

Ὀσφράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, odoror, olfacio.

Ὀσφρασία, ας, ἡ, odor. A præc.

Ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratus, olfactus, ipsa facultas odorandi; ὀσφρήσεις, pl. nares. Ab eod.

Ὀσφρητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ὀσφραντικός.

Ὀσφρητὸς, ἡ, ὸν, idem quod ὀσφραντός.

Ὀσφρόμενος, part. præs. med. *per Sync.* pro ὀσφραινόμενος, ab ὀσφραίνομαι.

Ὀσφυαλγέω, coxæ dolore laboro. Ab

Ὀσφυαλγὴς, ὲς, coxæ dolore laborans. Ab ὀσφὺς et ἄλγος.

Ὀσφυαλγία, ἡ, dolor coxendicis. Ex iisd.

ΟΣΦΥΣ, ύος, ἡ, lumbus, coxa, *Gl. V.*

ΟΣΧΕΑ, ας, ἡ, scrotum, *Aristot.*

Ὄσχεον, ου, τὸ· ὀσχεὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ὄσχη, ης, ἡ, palmes; etiam pro scroto.

Ὄσχιον, ου, τὸ, flexuosa circa os vulvæ eminentia.

Ὄσχος, ου, ὁ, ramus vitis, palmes; (2) ramulus tenellus quivis.

Ὀσχοφόρια, ων, τὰ, festum, quo palmites racemis onustos gestabant Athenis. Ab

Ὀσχοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitis palmitem racemis onustum gestans. Ex ὄσχος et φέρω.

Ὀσχοφορικὸς, ἡ, ὸν, in ὀσχοφορίᾳ solitus, usitatus.

Ὅταν, vel ὅτ' ἂν, quando, quum. Ὅταν θᾶττον, cum primum. Ὅταν θᾶττον οἱ νεοττοὶ δύνωνται πέτεσθαι, ἐκβάλλουσι τύπτοντες ἐκ τῆς νεοττείας, *Aristot.*

ΟΤΕ, *adverb.* quando, quum; ὅτε δήποτε, quandocumque, *Gl. V.*

Ποτὲ, aliquando, quandoque.

Ὅ,τις pro ὅσις, qui; ἥ,τε, quæ; ὅτε, cujus.

Ὅτεο, *Ion.* pro ὅτινος, ab ὅσις.

Ὅτευ, *Dor.* ex Attico ὅτε, pro eodem.

Ὅτεῳ, dat. sing. *Ion.* pro ᾧ τινι, ab eod.

Ὅτι, *conj.* quod, quia, eo quod, propterea quod; (2) quam, *cum superl.* ut ὅτι πλεῖστοι, quam plurimi; pro accus. cum infinit. relative; (ubi plerumque abundat, per Hebr. *Ern.*)

Ὅ,τι, quod; ὅ,τι ἂν, quodquod, quidquid.

Ὁτιὴ, *conj* quoniam, quia. Hinc ὁτιητὶ, quam ob causam, cur. Ab ὅτι.

Ὅτι μὴ, nisi, *Gl. V.*

Ὁτιοῦν, quidlibet, quidvis, quodlibet, quodvis, quodcumque. Ex ὅ,τι et οὖν.

Ὅτις, quis, qui, *Gl. V.* ὅτου, *Poet.* ὅττεο, *Ion.* ὅτευ. dat. ὅτῳ, cui. acc. ὅντινα.

Ὀτλεύω, f. σω, ærumnas sustineo, patior, perfero; (2) sustineo, fero. Καινῷ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι, *Apollon.* Ab ὄτλος.

Ὀτλέω, idem. Ὄφρ' ἔτι καὶ Λιβύης ἐπὶ πείρασιν ὀτλήσειαν. *Apoll. Rhod.* 4, 1227. Πεῖραν ὀτλῆσαι κακῶν, *Lys.*

Ὄτλημα, τὸ, ærumna, *Hes.*

Ὀτλήμων, ονος, ὁ, ærumnosus, miser, *Hes.*

Ὄτλος, ου, ὁ, ærumna, labor, miseria. A τλάω.

Ὀτοβέω, ῶ, strepito, tumultuor, persono. Ab

ΟΤΟΒΟΣ, ου, ὁ, strepitus, tumultus, sonus, sonitus. Ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει, *Hes. Th.* 809.

ΟΤΟΤΟΙ, ὀττοτοῖ, heu! hei!

Ὅτου, *Att.* pro οὗτινος, ab ὅσις, *quicunque.*

Ὀτοτύζω, fleo, dico ὀτοτοῖ· fut. ὀτοτύξεται. Ἐφασκε· καὶ μὴ τὸν σήμονα νήσω, ὀτοτύξεσθαι μακρὰ, τὴν κεφαλὴν, *Aristoph. Lys.* 522.

Ὀτραλέως, *adv.* accurate, sedulo, diligenter, celeriter. Τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο, *Il.* 3, 260. Οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν, *Hes. Scut. Herc.* 410. Ab ὀτρύνω.

Ὀτρηρὸς, ρὰ, ρὸν, celer, sedulus. Ab eod.

Ὀτριχες, similes pilo, ejusdem pili; pro ὁμότριχες. Ab ὁμόθριξ.

Ὀτρυνέω, urgeo, incito, urgebo. Ὀτρυνέω ἀνστήμεναι, *Il.* 10, 54. Ὀτρυνέων Δαναοὺς, *Ib.* 13, 209. Ab ὀτρύνω.

Ὀτρυντικὸς, ἡ, ὸν, incitatorius. Ab eod.

Ὀτρυντὴρ, ῆρος, ὁ, instigator, præco, *Hes.*

Ὀτρυντὺς, ύος, ἡ, hortatio, instigatio. Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω, *Il.* 19, 234. Ab

ΟΤΡΥΝΩ, f. υνῶ, et υνέω, incito, instigo, adhortor. Πρῶτα μὲν ὤτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας, *Il.* 16, 495. Αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθαι, *Od.* 10, 425.

Ὄττα, pro ὄσσα, fama, omen.

Ὀττεία, ας, ἡ, vaticinatio, divinatio; (2) religio, superstitio. Ab

Ὀττεύομαι, ominor, item suspicor. Ὀττευσάμενός τι περὶ τῶν ὅλων πραγμάτων, *Polyb.* Ab ὄττα.

Ὅ,ττι, per Diplasiasmum pro ὅ,τι, *quodcunque,* (quia, quoniam, *Poet.* pro ὅτι, *Ern.*) Ὅττι τάχιστα, quam citissime.

Ὅττικεν, *Poet.* pro ὅ τι et κεν, i. e. ὅ, τι ἂν, quicquid, quamcumque.

Ὄττις, εως, ἡ, adspectus, oculus, *Hes.* Ὄττεις ἀχλυώδεις, *Aret.*

Ὀττοβέω, ῶ, strepito. Ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀττοβεῖ, *Æschyl.*

Ὄττοβος, ου, ὁ, strepitus.

Ὄττομαι, ominor. Ab ὄττα.

Ὅτῳ, *cui, Att.* pro ᾧτινι, ab ὅσις.

ΟΥ, *sequente consona;* οὐκ, *sequente vocali levigata;* οὐχ, *sequente vocali asperata, adv.* non, haud. Hinc οὐ γὰρ, non enim, nonne? οὐ γὰρ ἀλλὰ, etenim; οὐ γάρ τοι ἀλλὰ, quippe, siquidem, enimvero; οὐ γὰρ ἂν, alioqui non, alioqui non tamen, οὐ γὰρ ἄν ποτε, numquam enim alioqui; οὐ γὰρ ἄν πω, absit enim; οὐ μὲν, nequaquam; οὐ μὲν γὰρ, non enim; οὐ μὲν δὴ, minime vero; οὐ δὴ, non, nequaquam, ne; οὐ μὴν, vel οὐ μήν γε, non tamen, verumtamen non, nec tamen, tametsi; οὐ μὴν ἀλλὰ, οὐ μὴν ἀλλά γε, enim vero, at vero; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, tum vel maxime; οὐ μὴν οὐδὲ, οὐ μὴν ἔτι, sed nec, nec tamen, neque vero; οὐ μήν πω, haud dum tamen, nondum tamen; οὐ μήποτε, haud umquam, nequaquam; οὐ δῆτα, nequaquam, minime; οὐ πάνυ τι, non admodum, omnino non, raro; οὔ πως, nequaquam, nullo modo; οὔ τι γε, nedum minime, haud sane; οὔ τι μὲν δὴ, neutiquam tamen; οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως, non solum.

Οὗ, *adverb.* ubi; (2) quo; ἔστιν οὗ, alicubi.

Οὗ, *misisti,* 2. sing. a. 2. ind. med. *Att.* pro ἕο, *Ion.* pro ἕσο, ab ἵημι, *mitto.*

ΟΥΑ, *interj. irridentis,* vah!

ΟΥΑΙ, væ; *interj. dolentis;* (2) *imprecantis;* (3) *comminantis.*

ΟΥΑΣ, ατος, τὸ, auris; (2) ansa; plur. οὔατα, aures, ansæ; Dat. οὔασιν, auribus. Ab οὖς. Hinc

Οὐάτιος, ία, ιον, extremus, imus.

Οὐατόεις, όεντος, auritus. Ab eod.

Οὐγγία, ας, ἡ, uncia. *Vox Latina.*

Οὐδαῖος, αία, αῖον, humilis, terrestris; (2) subterraneus. Ab οὖδας.

Οὐδαμᾶ, οὐδαμῇ, *adv.* nullo modo, numquam, nusquam, nullo loco, nullum in locum.

Οὐδαμινέστερον, contemptius; Comp. *Att.* ab

Οὐδαμινὸς, ἡ, ὸν, qui nullius est pretii, contemptibilis.

Οὐδαμόθεν, *adv.* nullo ex modo, nulla ex parte.

Οὐδαμόθι, nusquam, nullo in loco. Ab

Οὐδαμὸς, ἡ, ὸν, nullus. Ex οὐδὲ et ἀμὸς, *unus.* (Sed ἀμος est mera terminatio, *Ern.*)

Οὐδαμόσε, nusquam, nullatenus.

Οὐδαμοῦ, *adv.* nusquam, nullo loco.

Οὐδαμῶς, *adv.* nullo modo, minime.

Οὖδας, τὸ, solum pavimentum, humus, terra; Dat. οὔδει ab inus. οὖδος. Κάρη δ' εἰς οὖδας ἐρεῖται, *Hes. Op.* 532.

Οὐδὲ, *conjunct.* neque, nec, ne quidem. Hinc οὐδὲ γὰρ, neque enim; οὐδέ γε, neque; οὐδὲ εἷς, οὐδ' ἂν εἷς, ne unus quidem, nullus; οὐδὲ ἓν, nihil; οὐδ' ἐγγὺς, multum abest; οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένοιτο, quidquid accidisset; οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γίνηται, ne siquidem fiat quidlibet, quidquid evenerit; οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, οὐδ' ὀλίγου δεῖ, multum abest. Οὐδὲ μὴν οὐδὲ, *Il.* 10, 299. Singularem habet vim duplex ista negatio, quæ sermone Romano exprimi non potest, V. *Clark. ad loc.* οὐδὲ μὴ, neque; οὐδὲ μὴν, neque vero, nec tamen; οὐδὲ μήποτε, neque unquam; οὐδέ τι, neque; οὐδέ τι πω, nondum, necdum; οὐδ' ὅπως, ἀλλ' οὐδὲ, nullo modo, non dicam, sed ne quidem, οὐδ' ὡς, ne sic quidem; οὐδ' ἀρχὴν, neutiquam.

Οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν· *Gen.* οὐδενὸς, οὐδεμιᾶς, οὐδενὸς, nullus. Hinc οὐδὲν ἧττον, οὐδὲν ἔλαττον, nihilominus, non minus; οὐδὲν οἷον, nihil vetat, nihil impedit; οὐδεν, idem quod, οὐ, non; οὐδὲν ὅτι οὐ, nihil quidquam.

Οὐδένεια, ας, ἡ, vanitas, vilitas, socordia. Τρύφων αἴτιος καθέστη, καὶ ἡ τῶν βασιλέων οὐδένεια, *Strab.* 14. Ab οὐδείς.

Οὐδενία, ἡ, idem et ab eod.

Οὐδενόσωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, nulla custodia seu cura dignus, non curandus. Ex eod. et ὥρα.

Οὐδενόω, ad nihilum redigo, *V. L.*

Οὐδέπῃ, *adv.* nullo modo, haudquaquam.

Οὐδέποτε, *adv.* numquam, neque umquam.

Οὐδέπω, *adv.* nec dum, nondum.

Οὐδεπώποτε, *adv.* numquam, nullo tempore.

Οὐδέτερος, έρα, ερον, neuter; οὐδέτερον, οὐδετέρα, neutrius generis. Ab οὐδὲ et ἕτερος.

Οὐδετέρως, *adv.* neutro modo; (2) neutro genere, neutraliter.

Οὐδετέρωσε, *adv.* neutro, neutram in partem.

Οὐδήπω, *adv.* non utique, neutiquam; (2) numquid? annon? Unde fit οὐδήπουθεν.

Οὐδοπωσοῦν, *adv.* nullo modo.

ΟΥΔΟΣ, εος, τὸ, solum, pavimentum; (2) humus, terra. Nom. inus. Dat. οὔδει· in Nomin. dicitur οὖδας.

Οὐδὸς, οῦ, ὁ, limen. Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν, *Hes. Th.* 749. Ab ὁδός.

Οὐδοτιοῦν, nihil quidquam; (2) *adv.* nequaquam, nullo modo.

ΟΥΘΑΡ, ατος, τὸ, uber, mamma, *proprie* belluarum; (2) sumen, cibus in deliciis olim habitus; (3) ubertas, feracitas, pars agri maxime fœcunda. Hinc

Οὐθατόεις, όεσσα, όεν, mammosus; (2) ferax, uber. (2) γαῖα δ' ἀνέπνευσεν μελανόχροος οὐθατόεσσα, *Oppian. Cyneget.* 11, 148.

Οὐθεὶς, ενὸς, ὁ, nemo, nullus.

Οὐθένεια, ας, ἡ, idem quod οὐδένεια.

Οὐθέτερος, έρα, ερον, neuter.

Οὔθην, *adv.* non equidem; (2) non.

Οὐκ, vide οὐ.
Οὐκέτι, *adv.* non amplius.
Οὐκί, *adv.* non. Ab οὐκ.
Οὔκουν, *adv.* non certe, nullo modo.
Οὐκοῦν, *adv.* nonne? (2) atqui; (3) profecto, enimvero; (4) itaque, igitur.
Οὖλα, *adv.* scite commodum. Οὖλα δὲ Κύρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, *Callim. Hymn. in Jov.* 52.
Οὐλαί, ῶν, αἱ, hordeum; (2) mola salsa, qua hostiæ adspergebantur. Ab ὅλος.
Οὐλαμηφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, agmen seu turmam habens. Ex οὐλαμὸς et φέρω.
Οὐλαμός, οῦ, ὁ, confertum agmen, globus. Εἶναι τὸν οὐλαμὸν φησὶ ἱππέων πεντήκοντα τὸ πλῆθος ἐν τετραγώνῳ σχήματι ταχθέν, *Plut.*
Οὐλαμώνυμος, ὁ, Pyrrhus, seu Neoptolemus, *Lyc.*
Οὐλάς, άδος, ἡ, crispa; (2) densa, opaca. *Nic. Al.* 260. Ab οὖλος.
Οὐλή, ῆς, ἡ, cicatrix, vulnus pœne curatum; nota vulneris sanati. Ab οὖλος, *sanus.*
Οὔλιμος, ίμη, ιμον, exitiosus, perniciosus, *Hes.* Ab ὄλλυμι.
Οὔλιος, ία, ιον, Dim. Ab οὖλος.
Οὐλοβόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, exitialia et pestifera vorans.
Οὐλοδύτης, ου, ὁ, merges. Ex οὖλος et δύω.
Οὐλόδετον, ου, τὸ, funiculus e culmis contortus. Ex iisd.
Οὐλοεργός, pro ὀλοεργός, *Hes.*
Οὐλόθριξ, χος, ὁ ἡ ἡ, crispos habens capillos.
Οὐλόθυμος, ου, ὁ ἡ ἡ, noxio et exitiali animo præditus.
Οὐλοθυσία, ας, ἡ, sacrificium perfectum.
Οὐλοθυτέω, ῶ, immolo, molas inspergo victimis. Ex οὐλαὶ et θύω.
Οὐλοκάρηνος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui crispos capillos habet. Ex οὖλος et κάρηνον.
Οὐλόκερως, ω, ὁ ἡ ἡ, cornutus. Ex οὖλος et κέρας.
Οὐλοκέφαλος, ον, crispos capillos habens.
Οὐλοκίκιννα, τὰ, cincinni. Telesilla, *ap. Poll.*
Οὐλομελής, έος, ὁ ἡ ἡ, qui integris membris est. Ex οὖλος, pro ὅλος, et μέλος. Hinc
Οὐλομελία, ας, ἡ, *Ion.* οὐλομελίη, ης, ἡ, integra seu absoluta natura, integritas.
Οὐλόμενος, η, ον, perniciosus, exitialis. Ab ὀλόμενος, a. 2. part. verbi ὄλλυμι, pro ὀλέω.
ΟΥ῎ΛΟΝ, ου, τὸ, gingiva, caro quæ dentes continet. pl. οὖλα. Οὔλοισιν ἐξήμελξας γάλα, *Æsch. Ch.* 881.
Οὖλον, *adv.* acute, ab οὖλος, *Il.* 17, 756.
Οὐλός, οῦ, ὁ ἡ ἡ, perniciosus, exitiosus, exitialis, noxius. Ab ὄλλυμι, *perdo.*
Οὖλος, η, ον, integer, sanus, perfectus; (2) tener, mollis; (3) crispus, contortos crines habens. *Ion.* pro ὅλος. Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων, *Il.* 16, 224.
Οὖλος, exitialis; ab ὄλλυμι, *perdo.* Οὖλον ὄνειρον, *Il.* 2, 6.
ΟΥ῎ΛΟΣ, ου, ὁ, merges, manipulorum collectorum fascis; (2) hymnus in Cererem.
Οὐλότης, ητος, ἡ, salubritas; (2) mollities, teneritudo; (3) coma crispa, crispitudo. Ab οὖλος.
Οὐλοτριχέω, ῶ, crispor, crispam comam habeo. Ex οὖλος et θρίξ, *capillus.*
Οὐλοτριχώτερος, qui crispioribus est capillis; Comp. ab οὐλότριχος, *proprie* οὐλόθριξ.
Οὐλοφόνον, ου, τὸ, chamæleon niger, herba viscum fundens. Ex οὖλος et φόνος.
Οὐλοφυής, έος, ὁ ἡ ἡ. Hinc οὐλοφυὶς, massa mollis. Ex οὖλος et φυή.
Οὐλόφυλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, crispa folia habens.
Οὐλόχυτα, ων, τὰ, molæ, quæ victimis adfundebantur. *Gl. V.* hordeacea; *Il.* 1, 449. Ex οὐλαὶ et χύω.
Οὐλοχύται, ῶν, αἱ, idem; (2) canistra, e quibus molæ olim adfundebantur. (1) *Il.* 1, 449; 2, 410, et passim. (2) hæc significatio sistitur *Eustathii* testimonio, sed prior videtur verior. Ex iisd.
Οὐλόω, ad cicatricem perduco; οὐλοῦσθαι, ad cicatricem perduci, *Aristot.* Ab οὐλή.
Οὐλυμπόνδε, in Olympum. A seq.
Οὔλυμπος, ου, ὁ, *Poet.* pro Ὄλυμπος, Olympus.

Οὐλῶ, bene valeo, sanus sum; occurrit hinc tantum οὖλε, imperat. bene tibi sit, sis felix. Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, *Od.* 24, 401.
Οὐλώ, όος, ἡ, Ceres. Ab οὖλος, *merges.*
Οὐ μὰ Δία, non per Jovem!
Οὐμενοῦν, *adv.* non certe, non profecto; (2) non quidem; (3) verumtamen non.
Οὐμένπως, *adv.* nequaquam.
Οὐμέντοι, *adv.* non tamen, verumtamen non. Hinc et οὐμέντοιγε, idem; et οὐμέντοι ἀλλὰ, vel ἀλλάγε, verumtamen. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, attamen etiam.
Οὑμός, *Æol.* pro ὁ ἐμὸς, *meus.*
ΟΥ῏Ν, *conjunct.* ergo, igitur, ideo, itaque Variis particulis subjunctum vacat.
Οὕνεκα, pro οὗ ἕνεκα, *cujus gratia.*
Οὕνεκεν, pro οὗ ἕνεκεν, *propterea, cujus gratia.*
Οὔνεσθε, 2. pl. præs. ind. med. *Ion.* pro ὄνεσθε, ab ὄνομαι, *vitupero*; *Il.* 24, 241.
Οὔνομα, *Ion.* pro ὄνομα, *nomen.*
Οὐνομάζω, *Ion.* pro ὀνομάζω.
Οὐνομαίνειν, præs. inf. act. *Ion.* pro ὀνομαίνειν.
Οὐνομαστός, ἡ, όν, clarum nomen habens, celebris, nobilis. A præc.
Οὔξ, *Dor.* pro ὁ ἐξ.
Οὑξερῶ, *Attica crasis* pro ὃ ἐξερῶ. Τὸ δ' ἔπος οὑξερῶ τάχ' ἂν ἥδοιο μέν, *Soph. Œd. Tyr.* 936.
ΟΥ῎ΟΝ, ου, τὸ, sorbum, genus fructus; *pl.* οὖα, sorba, *Ph.*
Οὔπερ, *adv.* ubi. Ex οὗ et περ.
Οὖπις, ἡ, Upis, Dianæ epith. *Call. in Dian.* 204.
Οὐπιτρίπτος, qu. dic. contritus, conteri dignus, perditus; pro ὁ ἐπίτριπτος.
Οὔποθι, *adv.* nusquam.
Οὔποκα, numquam, *Dor.* pro οὔποτε.
Οὔποτε, *adv.* haud unquam, nunquam.
Οὔπω, *adv.* nondum, necdum. Hinc οὐπώποτε, numquam.
Οὔπως, *adv.* nequaquam, nullo modo.
ΟΥΡΑ', ᾶς, ἡ, cauda; in exercitu extremum agmen; navi etiam tribuitur pro πρύμνα, puppis.
Οὖρα, τὰ, limites, termini, pro ὅροι, *Il.* 23, 431. Ab ὅρος.
Οὐραγέω, ῶ, extremum agmen duco.
Οὐραγία, ας, ἡ, extremum agmen. Ab
Οὐραγός, οῦ, ὁ, extremi agminis ductor. Ex οὐρὰ et ἄγω.
Οὐραῖος, αία, αῖον, ad caudam pertinens, extremus. Hinc τὸ οὐραῖον, ου, extrema pars ossis sacri; cauda; (2) extrema pars multitudinis alicujus. Ab οὐρά.
Οὐρακός, ὁ, media pars remi, *Poll.*
Οὐράνη, ης, ἡ, meatus urinæ per quem e renibus in vesicam defluit; (2) matula. (2) ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην ἔῤῥιψεν οὐδ' ἥμαρτε, *Soph. in Achivorum Cœtu.* Ab οὖρον.
Οὐρανία, ας, ἡ, Urania, una e Musis; (2) Venus quædam; (3) ludus quidam pilæ. Ab οὐρανός. Hinc
Οὐρανιάζειν, ludere τὴν οὐρανίαν, *Hes.*
Οὐρανίδης, ου, ὁ, cœlestis, cœlicola; cui cœlestis est origo. Ab οὐρανός.
Οὐρανίζομαι, cœlum peto; unde οὐρανίζετο, *Hes.* ad cœlum pertingebat. Ab eod.
Οὐράνιος, ία, ιον, vel οὐράνιος, ου, ὁ ἡ ἡ, cœlestis; (2) sublimis; (3) admirandus, divinus, magnus. Hinc θεοὶ οὐράνιοι, ων, dii cœlestes, cœlites. *Gl. V.* superi; et τὰ οὐράνια, ων, imbres; οὐράνιον ὅσον, immane quantum. (2) καὶ πλεῖον ἢ βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσαι, et plus, quam laqueo collum sublimi admovere, *Eurip. Alc.* 229. (3) ἐπιθυμήσας οὐρανίης ἀνίδος, amplissimos honores desiderasti, *Pallades in Anthol. Stephani*, 181. Ab eod.
Οὐρανίσκος, ου, ὁ, tentorium rotundum, orbiculare, lacunar tabernaculi orbiculare; (2) palatum; (3) sidus cœleste; *Corona australis.* Ab eod.
Οὐρανίων, ωνος, ὁ, cœlestis. *Gl. V.* cœlicola. Οὐρανίωνες, cœlites, cœlicolæ, dii. Ab eod.
Οὐρανοβάμων, ονος, ὁ, cœlum scandens, per cœlum gradiens. Ab eod. et βαίνω.

Οὐρανοβατέω, ῶ, in cœlum penetro; per cœlum gradior; cœlum scando. Ex iisd.
Οὐρανογνώμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, cœli seu rerum cœlestium peritus.
Οὐρανόδεικτος, ου, ὁ ἡ ἡ, a cœlo ostensus. Ex οὐρ. et δείκνυμι.
Οὐρανοδρομέω, ῶ, cursu in cœlum tendo. Ab
Οὐρανοδρόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, cursu cœlum petens. Ex οὐρ. et τρέχω· p. m. δέδρομα.
Οὐρανοδώρητος, cœlitus donatus, *Dolsc.*
Οὐρανόεις, όεσσα, όεν, cœlestis. Ab οὐρανός.
Οὐρανόθεν, *adv.* cœlitus, e cœlo. Ab eod.
Οὐρανόθι πρὸ, *adv.* ante cœlum, i. e. in aere. Ab eod. (potius porro, procul, in altissimis et remotissimis cœli partibus.)
Οὐρανοθεσία, ἡ, positus, situs signorum in cœlo. *Sch. Arat.* Ex eod. et θέσις.
Οὐρανοκάτοικος, ου, ὁ ἡ ἡ, cœlicola, *Gl. V.*
Οὐρανολέσχης, ου, ὁ, de cœlo et rebus cœlestibus garriens. Ex οὐρ. et λέσχη.
Οὐρανομήκης, εος, ὁ ἡ ἡ, cœlum altitudine tangens, ad cœlum se extendens; altissimus, amplissimus. Ex οὐρ. et μῆκος.
Οὐρανόνικος, ου, ὁ ἡ ἡ, cœlum vincens, maximus. Ex οὐρ. et νίκη.
Οὐρανόπαις, δος, cœligena.
Οὐρανοπετής, έος, ὁ ἡ ἡ, e cœlo delapsus. Ex οὐρ. et πίπτω.
Οὐρανόπηκτος, ον, cœlo affixus, *Dolsc.*
Οὐρανόπλαγκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, cœlum pererrans; (2) qui sub cœlo vagatur.
Οὐρανοπληθής, ές, cœlum implens, *Dolsc.*
Οὐρανόπολις, εως, ἡ, civitas cœlestis.
Οὐρανοπολίτης, ου, ὁ, cœli civis.
Οὐρανόπτης, ου, ὁ, cœli spectator. Ex οὐρ. et ὀπτομαι.
Οὐρανόροφος, ου, ὁ ἡ ἡ, cujus tectum in cœli formam orbiculare est. Ex οὐρ. et ὄροφος.
ΟΥ'ΡΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, cœlum, Deus connectendi omnia vim habens secundum Orphicos; (2) palatum. Εἰς τὸν τοῦ στόματος οὐρανόν, *Aristot.* Persis οὐρανοί, tabernacula regia a figura. *Hes.*
Οὐρανόσε, *adv.* in cœlum.
Οὐρανοσκόπος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui cœlum contemplatur; (2) piscis quidam.
Οὐρανοῦχος, ου, ὁ ἡ ἡ, cœlum tenens, cœlum inhabitans. Ex οὐρ. et ἔχω.
Οὐρανοφάντωρ, ορος, ὁ ἡ ἡ, ad cœlum usque resplendens, cujus splendor in cœlo refulget. Ex οὐρ. et φαίνομαι.
Οὐρανοφοιτάω, ῶ, per cœlum gradior, in cœlo versor.
Οὐρανοφοίτης, ου, ὁ, qui per cœlum graditur. A præc.
Οὐρανοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, cœlum ferens seu deducens, *Gl. V.* Ex οὐρανὸς et φέρω.
Οὐρανόφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, cœlestia sapiens; (2) pius, religiosus. Ex eod. et φρήν.
Οὐρανοφύτευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui cœlestis origo est. Ex eod. et φυτεύω.
Οὐρανόφυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, idem. Ex eod. et φύω.
Οὐρανοχρώματος, ου, ὁ ἡ ἡ, cœli colorem habens, cœruleus. Ex οὐρανὸς et χρῶμα.
Οὔραξ, avis quædam, *Aristot. Hist. An.* 6, 1. quæ ab Atticis τέτριξ appellatur.
Οὐρανόω, in cœlum transfero. Hinc
Οὐράνωσις, ἡ, relatio in Deos.
Οὐραχός, οῦ, ὁ, meatus urinæ in fœtu. Al. οὐραγός.
Οὔρεα, *montes*, acc. pl. *Ion.* pro ὄρεα, ab ὄρος.
Οὔρειος, montanus, *Ion.* pro ὄρειος. Οὔρειον τέρας, [*de Sphinge*] *Eurip. Phœn.* 813.
Οὔρεος, gen. sing. *Ion.* pro ὄρεος.
Οὐρεσιβῶτις, άδος, ἡ, montivaga. Dat. οὐρεσιφοιτάσι νύμφαις, *in Epigr.* Ex ὄρος et φοιτάω.
Οὐρεσιβώτης, ου, ὁ, qui in montibus pascitur, degit. Epith. feræ. Οὓς ἔχει χῶρος οὐρεσιβώτας, *Soph. Phil.* 1147.
Οὐρεσιδρόμος, ον, montivagus. Ex ὄρος et τρέχω.
Οὐρεσίοικος, ου, ὁ ἡ ἡ, *Ion.* pro ὀρεσίοικος.
Οὐρεσιφοίτης, ου, ὁ, montivagus; (2) montanus. (3) οὐρεσίφοιτα κρίνα, *Anth. Steph.* 448. A φοιτάω.
Οὐρεσιφοῖτις, ιδος, ἡ, fœm.
Οὐρεύς, ῆος, mulus, *Ion.* pro ὀρεύς.

Οὐρέω, ῶ, fut. ήσω, urinam reddo, meio; *pass.* ὐρεῖται, cum urina excernitur; ὐρησόμενος, fut. part. Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδῷ προβάδην ὐρήσῃς, *Hes. Op.* 727. Ab ὖρον.

Οὐρή, ῆς, ἡ, cauda, *Ion.* pro ὐρά.

Οὐρῇ, dat. sing. *Ion.* pro ὐρᾷ, a præc.

Οὐρῆας, *mulos*, acc. pl. *Ion.* pro ὐρέας, ab ὐρεύς.

Οὐρηδόχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui urinam recipit. Ex ὖρον et δέχομαι.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, urinæ meatus. Οὐρήθρα ἔξω τῶν ὑστερῶν δίοδος τῷ σπέρματι τῷ ἄῤῥενος, *Aristot. Hist. An.* 1, 14. Ab ὖρον.

Οὔρημα, ατος, τὸ, urina. Ab ὐρέω.

Οὐρήν, acc. sing. *Ion.* pro ὐράν.

Οὐρηρὸς, ρὰ, ρὸν, urinalis. Ab ὖρον.

Οὐρησείω, micturio, *Gl. V.* Ab ὐρέω.

Οὐρήσῃς, 2. sing. a. 2. conj. act. v. ὐρέω. Unde

Οὔρησις, εως, ἡ, mictio.

Οὐρητὴρ, ῆρος, ὁ, meatus urinarius, fistula urinaria. Ab eod.

Οὐρητιάω, ῶ, micturio, meiere cupio. Ab eod.

Οὐρητρὶς, ίδος, ἡ, matella, *Gl. V.*

Οὐρητικὸς, ἡ, ὸν, urinam ciens, reddens. Ab ὐρέω.

Οὐρία, ας, ἡ, prosperitas venti, *Gl. V.* Ab ὖρος.

Οὐρία, ας, ἡ, avis ex anatum genere. Ab ὔριος.

Οὔρια, τὰ, fines, *Ion.* pro ὅρια.

Οὐρίαχος, ȣ, ὁ, ferrum quo ima hastilis pars crucis in modum præfixa est. Εἰς δὲ τρέψας τὸ φημεῖον ἀνέτεινε τὸν ὐρίαχον εἰς τὸν αὐτὸν αὐτοκράτορα, *Appian.* Ab ὐρά.

Οὐρίζω, f. ίσω, vento secundo proveho, secundo; prospero cursu dirigo. Κατ' ὀρθὸν ὐρίσας, *Soph. Œd. Tyr.* 696. Ab ὖρος.

Οὐρίζω, *Ion.* pro ὁρίζω, finio, termino, distermino. Νεῖλος .... ὁ τὴν Ἀσίην ὐρίζων τῆς Λιβύης, *Herodot.* 2, 16.

Οὐρίθρεπτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, in monte nutritus. Ex ὖρος, *mons*, et τρέφω.

Οὔρινος, ut ὔρινον ὠὸν, ovum ventosum, irritum. Τὸ δὲ ὑπολειπόμενον τῶν ὠῶν, ἀεὶ ὔρινόν ἐςι, *Aristot.* Ab ὖρος.

Οὐριοδρομέω, ῶ, fut. ήσω, secundo vento curro. Τίς δ' ὅδε Καδμείων μαςὴρ ὐριοδρόμων, *Eur. B.* 984. Ab

Οὐριοδρόμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, vento secundo currens. Ex ὔριος et τρέχω.

Οὔριον ὠὸν, ovum irritum, ut ὔρινον. Ab

Οὔριος, ία, ιον, vel ὔριος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui vento secundo proficiscitur, qui vento secundo fit; (2) secundus, prosper; ut ὔριος πλȣ̃ς, prospera, secunda navigatio; ὔριος ἄνεμος, secundus ventus, *Gl. V.* Ab ὖρος.

Οὐριοςάτης, ȣ, ὁ, felicissimus. Ex ὖρος et ἵςημι.

Οὐριόω, ῶ, [illegible]σω, secundo vento utor. Ab ὔριος.

Οὔρισμα, *Ion.* pro ὅρισμα. Οὔρισμα δὲ Ἀσίη καὶ Λιβύη οἴδαμεν.... *Herodot.* 2, 17. Ab ὁρίζω.

Οὐροδοχεῖον, et ὐροδόχιον, ȣ, τὸ, urinal. *Gl. V.* urinale, vas urinarium. Ex ὖρον et δέχομαι. Unde

Οὐροδόχη, ης, ἡ, matula.

Οὐροδόχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui urinam recipit.

ΟΥ῏ΡΟΝ, ȣ, τὸ, urina, lotium; (2) terminus, *Od.* 9, 124. ubi tamen alii aliter explicant.

Οὖρον, ȣ, τὸ, terminus. Ab ὅρος.

Οὐροπύγιον, idem quod ὀῤῥοπύγιον. Τὰ πτερὰ ὐρὰν μὲν ὐκ ἔχει ὐροπύγιον δὲ, *Aristot.*

ΟΥ῏ΡΟΣ, ȣ, ὁ, ventus secundus; prosper ventus, *Gl. V.* *Metaph.* prospera fortuna.

Οὖρος, lotium, urina, *Gl. V.*

Οὖρος, ὁ, custos, inspector. Ab ὁράω.

Οὖρος, εος, τὸ, mons, *Ion.* pro ὄρος.

Οὐρὸς, ȣ̃, ὁ, serum lactis, cruor; pro ὀρός.

Οὐρὸς, ȣ̃, ὁ, alveus, fossa, per quam deducitur navis in mare; (2) navalia. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον, ex voto et sententia cedant! *Soph. Trach.* 467. Οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπύσῃ καλῶς. Ὀφθαλμῶν ἐμῶν jungendum est cum ἄπωθεν, procul a conspectu meo. *Verte:* procul abeunti illi a conspectu meo ventus contingat secundus, *Id. ibid.* 815. Οὐρὰς τ' ἐξεκάθαιρον, *Il.* 2, 153.

Οὐροτομέω, ῶ, fut. ήσω, caudam amputo. Ex ὐρὰ et τέμνω.

Οὐρόω idem esse videtur quod ὐρίζω ab illo occurrit κατȣρόω, vento secundo expando, ad ventum secundum compono.

Οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris; ὦτα dicebantur corycæi et delatores principum; ὦτα etiam ansæ vasorum. Ab ὦας.

Οὖσα, ων, τὰ, funes nautici, *Ion.* pro οἶσα.

Οὖσαν, acc. sing. part. præs. f. g. verbi εἰμί.

Οὔσῃ, dat. sing. part. ejusdem.

Οὐσία, ας, ἡ, essentia, substantia; (2) res familiaris, facultates, patrimonium, peculium, *Gl. V.* (3) consuetudo, concubitus, ad mentem Scholiastæ Soph. (3) τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν ȣ̓σίας (ἔκλαιε), lugebat sibi spem sublatam augendi (Herculem) prole, *Soph. Trach.* 911.

Οὐσιαρχία, ας, ἡ, principium substantiæ, aut dominium in substantias. Ex ȣ̓σία et ἀρχή.

Οὐσίδιον, ȣ, τὸ, qu. dic. substantiola, bona, facultates exiguæ. Dim. ab ȣ̓σία.

Οὐσιοποιὸς, ȣ̃, ὁ ᾗ ἡ, quod substantiam efficit seu constituit. Ex ȣ̓σία et ποιέω.

Οὐσιόω, ῶ, f. ώσω, essentiam do, facio, efficio, ut aliquis sit, qui ante non erat; et *in Pass.* essentiam accipio. Ab ȣ̓σία.

Οὐσιώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, habens essentiam seu substantiam. Ab eod.

Οὐσιωδῶς, *adv.* qua essentiam, seu substantiam. Ab eod.

Οὐσιωνυμία, ας, ἡ, essentiæ nominatio. Ex eod. et ὄνομα.

Οὐσίωσις, εως, ἡ, qu. dic. effectio seu productio substantiæ. Ab ȣ̓σιόω.

Οὖσον, τὸ, funis, *Lyc.*

Οὖτα, *vulneravit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *per Apoc.* pro ȣ̓τασε, ab

Οὐτάζω, f. άσω, vulnero, vulnus infligo, ictum manu infero; ȣ̓τασμένος, perfect. vulneratus; ȣ̓ταςαι, 3. sing. perf. ind. vulneratus est. Μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο Οὔτασ' ἐπικρατέως, *Hesiod. Scut.* 461.

Οὐτάμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ȣ̓τάνει, ab ȣ̓τημι pro ȣ̓τάω.

Οὐτάμεναι, ferire, vulnerare; quasi ab ȣ̓τημι, ab ȣ̓τάω.

Οὐτάμενος, pro ȣ̓τασμένος, præs. part. pass. Ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' ȣ̓ταμένην ὠτειλὴν, *Il.* 17, 86. i. e. per cominus inflictum vulnus; nam ȣ̓τάζειν est cominus vulnerare, et βαλεῖν eminus.

Οὔτασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ȣ̓τάζω.

Οὔτασκε, imperf. *Ion.* ab ȣ̓τάω. Τοὺς Αἴας ȣ̓τασκε, *Il.* 15, 745.

ΟΥ'ΤΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, vulnero, percutio; aor. 1. ȣ̓τησε, vulneravit; ȣ̓τας, imperat. ȣ̓τηθεὶς, a. 1. pass. part. ictus, vulneratus. Οὔτησε ξυςῷ χαλκήρεϊ, *Il.* 4, 469. κατ' ἀσπίδα, *Ib.* 11, 434. κατὰ δεξιὸν ὦμον, *Od.* 19, 452.

Οὔτε, *conj.* nec, neque.

Οὔτερος, *Ion.* pro ὁ ἕτερος, alter.

Οὐτήσασκε, *Il.* 22, 375. *Ion.* pro ȣ̓τησε.

Οὔτησις, vulneratio, ictus. Ab ȣ̓τάω.

Οὐτήτειρα, ας, ἡ, vulneratrix. Ab ȣ̓τάω.

Οὐτιδανοῖσιν, dat. pl. *Ion.* pro ȣ̓τιδανοῖς, ab

Οὐτιδανὸς, ȣ̃, ὁ, homo nullius pretii. *Gl. V.* ȣ̓τιδανοὶ, nebulones. Ex ȣ̓ et τὶς, τινὸς, per Epenth. syllabæ δα. *Il.* 1, 231. (sed δανος est terminatio, *Ern.*)

Οὔτιδες, sc. παραλογισμοὶ, captiosæ quædam argumentationes, *Chrys.*

Οὔτινα, *nullum*, acc. sing. c. g. ab ȣ̓τις.

Οὔτινος, *cujuscumque*, gen. sing. ab ὅςις.

Οὔτιπω, *adv.* non quidem; (2) non utique, num forte, an forte, num.

Οὔτιπω, *adv.* an nondum; (2) nondum.

Οὔτις, ιvος, ὁ ᾗ ἡ, nemo, nullus.

Οὔτοι, *adv.* non, neque, nequaquam. Et ȣ̓τοιγε, idem.

ΟΥ῏ΤΟΣ, αὕτη, τȣ̃το, hic, hæc, hoc; ὦ ȣ̓τος, et simpliciter ȣ̓τος, heus tu! Hinc et ȣ̓τοσὶ, hic, *Attice.*

Οὕτω, *sequente consona*, et ȣ̓τως, *sequente vocali*, *adv.* ita, sic, tam, taliter, perinde, proinde, *Ph.* (2) *respondet etiam Lat.* sic, *pro* temere, negligenter, ut erat; (3) tum demum, tandem, aliquando, ȣ̓τως ἂν, ita demum, *Ph.* ȣ̓τως ἄρα, itane, siccine, *Gl. V.* ȣ̓τωσὶ, siccine, *Gl. V.* sic, ita, *Att.*

Οὐχ, vide supra ȣ̓. Hinc

Οὐχὶ, *adv.* non; (2) nonne, annon?

Ὀφείδιον, ȣ, τὸ, anguiculus, parvus serpens. Dim. ab ὄφις.

Ὀφειλέσιον, ȣ, τὸ, debitum, *Eust.* Ab ὀφείλω. (Dim. ab ὄφιλος.)

Ὀφειλέτης, ȣ, ὁ, debitor. Οὐ κάτοισθ', ἐγὼ θεοῖς ὡς ȣ̓δὲν ἀρκεῖν εἰμ' ὀφειλέτης ἔτι; an nescis me nihil amplius debere deis? *Soph. Aj.* 590. Ab ὀφείλω. Hinc

Ὀφειλέτις, ιδος, ἡ, debitrix; (2) obnoxia, beneficio devincta. Ὀφειλέτις δέ μοι, *Euripid. Rhes.* 965.

Ὀφειλὴ, ῆς, ἡ, debitum. Ab ὀφείλω.

Ὀφείλημα, ατος, τὸ, idem.

Ὀφειλόντως, *adv.* debito modo, decenter.

ὈΦΕΙ'ΛΩ, fut. ὀφειλήσω, debeo; (2) multor: multandus vel obnoxius sum; (3) debeo, oportet me; a. 2. ὤφελον, ὄφελον, et ὄφελον, debebam, debuissem, utinam; ὄφελον, utinam, vellem, velim; ὀφειλόμενον, debitum, *Ph.* Ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν, *Soph. Antig.* 337. Καὶ θοὶ τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν, *Id. Phil.* 1411. Καργύριον ὠφείλησας, ὥσπερ νῦν ποτε, *Aristoph. Av.* 115.

Ὄφελλεν, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion. Poet.* et cum ν pro ὤφελε. Ab

ὈΦΕ'ΛΛΩ, augeo, cumulo; (2) adjuvo, prosum, foveo; (3) debeo; ὀφέλλομαι, augeor, cresco. Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν ᾗ δῆριν ὀφέλλει, *Hesiod. Op.* 14. Ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωὴν, *Il.* 3, 62. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει, *Ib.* 20, 242. Ὀφέλλετε ταῦτα γένεσθαι, *Ib.* 19, 200. Ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, *Od.* 3, 367.

Ὀφέλλωσιν, 3. pl. præs. conj. act. cum ν.

Ὄφελμα, τὸ, augmentum, *item* sordes verrendo collectæ, ipsæque adeo scobæ, *Hes.*

Ὄφελον, *debui*, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ὤφελον.

Ὄφελος, εος, τὸ, utilitas, emolumentum, usus; plerumque commode vertitur per adjectivum; τί δ' ὄφελος εἴης ἡμῖν; ad quid utilis? quid prosis? ὅτιπερ ὄφελος dicitur de eo quod in quocunque genere præstantissimum. *Ern.* Ab ὀφέλλω.

Ὀφέλσιμος, vel ὀφέλλιμος, utilis, pro ὀφέλιμος. Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ, *Callim. Hymn. in Apoll.* 94.

Ὀφελτρεύω, f. εύσω, orno, verro; mundo, converro, *Lyc.* Ab

Ὄφελτρον, ȣ, τὸ, ornatus.

Ὄφεως, gen. sing. *Att.* et *Ion.* pro ὄφιος, ab ὄφις, *serpens.*

Ὀφεωσταφύλη, ης, ἡ, uva anguina; sic a quibusdam appellari capparin tradit *Plinius.*

Ὀφθαλμία, ας, ἡ, lippitudo. Ab ὀφθαλμός.

Ὀφθαλμίας, ȣ, ὁ, piscis, quem *Plin.* oculatum vocat. A præc.

Ὀφθαλμιάω, ῶ, fut. άσω, doleo ex oculis, oculis laboro, lippio; (2) invideo; (3) cupio. Ἐντυχὼν ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, *Xen.*

Ὀφθαλμίδιον, ȣ, τὸ, ocellus. Dim. ab ὀφθαλμός.

Ὀφθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω, inoculare. Ὠφθαλμισμένας ἠλέκτροις εἶχον τȣ̀ς πόδας αἱ κλῖναι, lecti quorum pedes bullis aureis inoculati sunt, *Schol. Aristoph. ad Equit.* 529.

Ὀφθαλμικὸς, ἡ, ὸν, ad oculos pertinens. *Gl. V.* ocularius. Ab ὀφθαλμός.

Ὀφθάλμιος, α, ον, oculatus, *Lyc.*

Ὀφθαλμῖτις, ἡ, epith. Minervæ, *Paus.*

Ὀφθαλμοβολέω, ῶ, oculos conjicio. Ex ὀφθαλμὸς et βολή.

Ὀφθαλμοβόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, oculos appetens. Μάλιςά ἐςιν ὀφθαλμοβόρος τῶν ὀρνίθων, *Aristot. Hist. An.* 9, 18. Ex eod. et βορά.

Ὀφθαλμοδȣλεία, ας, ἡ, servitium diligens, præsente hero. Ab

Ὀφθαλμόδȣλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, servus, qui inspectante hero se gnavum et diligentem præstat, oculisque adeo ejus quasi servit.

Ὀφθαλμὸς, ȣ̃, ὁ, oculus; ὀφθαλμοὶ etiam inspectores, speculatores, corycæi regum, ut ὦτα.

Ὀφθαλμόσοφος,

Ὀφθαλμόσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, oculis medendi peritus.

Ὀφθαλμότεγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui oculi lacrymis madent; (2) ex oculis manans, *Rob.* Πᾶν δὲ δίμνιον ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύετο πλημμυρίδι, *Eurip. Alc.* 181. Ex τέγγομαι.

Ὀφθαλμοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui oculis cernitur. Ex ὀφ. et φαίνομαι.

Ὀφθαλμοφανῶς, *adv.* manifeste, perspicue, more eorum quæ oculis cernuntur. A præc.

Ὀφθαλμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, oculi speciem gerens. Ab ὀφθαλμός.

Ὀφθαλμώρυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, oculos effodiens. Ex eod. et ὀρύσσω.

Ὀφθεὶς, *visus*, a. 1. part. pass. verbi ὄπτομαι.

Ὀφθῆναι, *visum esse*, aor. 1. inf. pass.

Ὀφθήσεται, 3. sing. fut. 1. ind. pass.

Ὀφιακὸς, ἡ, ὸν, ad angues pertinens; ὀφιακὰ, libri de serpentibus scripti. Ab ὄφις.

Ὀφίασις, εως, ἡ, adfectus capitis, quo capilli defluunt. Ab eod.

Ὀφιγενὴς, idem quod ὀφιογενὴς, *V. L.*

Ὀφίδιον, ου, τὸ, anguiculus, seu parvus serpens, seu anguis. Dim. ab ὄφις.

Ὀφιῆτις, ἡ, nomen lapidis, *Orph.*

Ὀφιοβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, serpentis percussor. Ex ὄφις et βάλλω.

Ὀφιοβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, angues devorans. Ex βορά.

Ὀφιογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, serpente genitus seu natus, serpentigena, anguigena. Ex γίνομαι.

Ὀφιόδηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a serpente morsus. Ex ὄφις et δάκνω.

Ὀφιοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, angui seu serpenti similis, anguinus. Ex ὄφις et εἶδος.

Ὀφιόεις, όεντος, ὁ, anguinus, serpentem referens, anguifer; fœm. ὀφιόεσσα, *contr.* ὀφιοῦσσα, insulæ nomen ab abundantia serpentum. Ab ὄφις.

Ὀφιοκτένη, ης, ἡ, ophioctene, scolopendræ genus. Ex eod. et κτείνω.

Ὀφιοκτόνος, serpentum interfector. Ex iisd.

Ὀφιομάχης, et ὀφιομάχος, ου, ὁ, qui serpentes oppugnat, qui cum anguibus dimicat. Ex eod. et μάχομαι.

Ὀφιόνεος, ία, *Ion.* ίη, εον, anguineus, serpentinus. Ab ὄφις.

Ὀφιοπλόκαμος, ον, angues pro capillis habens. Epith. Furiarum.

Ὀφιόπους, ποδος, ὁ ϗ ἡ, anguipes, serpentis modo incedens.

Ὀφιοσκόροδον, vel ὀφιόσκορδον, ου, τὸ, allium anguineum.

Ὀφιοστάφυλον, nonnulli vocant vitem albam.

Ὀφίουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, serpentis caudem habens. Ex ὄφις et οὐρά.

Ὀφιάχης, ες, idem quod ὀφιοῦχος, *Arat.*

Ὀφιοῦχος, ου, ὁ, anguitenens, sideris nomen. Ex ὄφις et ἔχω.

Ὀφιοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui serpentibus vescitur.

ὌΦΙΣ, εως, ὁ, ἡ, serpens, anguis, coluber; (2) sideris nomen; (3) monile, vel armilla, a figura anguem referente. (3) οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, *Philostr. Epist.* 40.

Ὀφίτης, ου, ὁ, ut ὀφίτης λίθος, ophites, lapis in modum serpentis maculosus. Ab ὄφις.

Ὀφιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, anguinus, serpentem referens; (2) anguibus abundans, anguifer. Ab eod.

Ὀφλάνω, debeo, *Hes.* Ab ὄφλω.

Ὀφλεῖν, aor. 2. inf. act. *per Sync.* pro ὀφειλεῖν.

Ὄφλημα, ατος, τὸ, multa judicata; (2) debitum, æs alienum. Ab ὄφλω.

Ὄφλησις, εως, ἡ, debitum. Ab eod.

Ὀφλήσω, f. 1. ind. act. *per Sync.* pro ὀφειλήσω.

Ὀφλητὴς, οῦ, ὁ, debitor, *Gl. V.*

Ὀφλισκάνω, debeo, damnor, multor, judicor; (2) in crimen incurro. Σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω, propemodum dixerim quod judicor stultum esse a stulto, *Soph. Antig.* 470. Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν, hos maxime stultos judicandos esse, *Eurip. Med.* 1227. Πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει, maxima mulcta multari debet, dignus est, *Id. ibid.* 584. Πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει, *Id. Phœn.* 770. Ab ὄφλω.

Ὀφλίσκω, idem et ab eod.

Ὄφλω, debeo, multor, damnor; (2) in crimen incurro, crimini obnoxius sum; fut. ὀφλήσω (tanquam ab ὀφλέω). perf. ὤφληκα· part. ὠφληκὼς, damnatus. Γέλωτα ὄφλειν, derideri, *Eurip. Med.* 1050. Ἐγὼ οὖν γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ; *Lucian.* Ζημίαν, *Dem.* τὰ χρήματα, *Id.* Ab ὀφείλω.

ὌΦΡΑ, ut, quo; (2) donec, usque dum, quamdiu; (3) interea dum.

Ὀφρύα, ας, ἡ, *Ion.* ὀφρύη, supercilium; (2) clivus. Ab ὀφρύς. Hinc

Ὀφρυάζω, superciliis nuto; (2) grandi supercilio tumeo.

Ὀφρυάκνηστος, ον, cui supercilia pruriunt, qui erubescit, *Hes.*

Ὀφρυανασπασίδης, ου, ὁ, qui supercilia tollit, superbus, superciliosus. Ex ἀνασπάω.

Ὀφρυάω, ῶ, sum superciliosus; ὀφρυῶν dicitur regio clivosa, multa habens supercilia sive tumulos. Ab ὀφρύς. Unde

Ὀφρυόεις, όεσσα, όεν, superciliosus; (2) clivosus, multa habens supercilia seu tumulos; (3) in superciliis montium situs, excelsus.

Ὀφρυόομαι, οῦμαι, sum superciliosus, supercilium tollo. Hinc perf. part. ὠφρυωμένος, elatus, superbus. Ab eod.

Ὀφρυόσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, hirta supercilia habens. Ex eod. et σκιά.

ὈΦΡΥ'Σ, ύος, ἡ, supercilium; (2) fastus, superbia; (3) tumulus, supercilium montis, clivus. *Ph.* ὀφρυεῖς, ὀφρύων, ὀφρύσι. Τὰς ὀφρῦς συνήγομεν, κἀποιοῦμεν δεινά, *Aristoph. Nub.* 582. Οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης, *Il.* 20, 151. (2) ἐπ' ὀφρύσι Ναυσιθόοιο κοιρανέοντος, subjectus superbo imperio Nausithoi regis, *Apoll. Rhod.* 4, 547.

Ὀφρυώδης, ες, supercilia imitans, *Gal.*

Ὄχα, præ cæteris, præcipue. Ab ἔχω.

Ὀχάνη, ης, ἡ, ansa clypei, lorum, quo clypeus tenetur. Ab eod. Unde

Ὄχανον, ου, τὸ, amentum, *Gl. V.* ansa clypei.

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus; admissio, admissura, *Gl. V.* Ab ὀχεύω.

Ὀχεῖα, ων, τὰ, admissarii, equi, boves, vel arietes. Ab ὀχεῖος.

Ὀχεῖον, ου, τὸ, plaustrum, currus, vehiculum; (2) admissarius, *Aristot.* Ab ὀχεύω.

Ὀχεῖος, ου, ὁ, qui ad admissuram educatur, admissarius. Ab ὀχεύω.

Ὄχεσκον, *vehebam*, imperf. ind. act. *Ion.* pro ὤχεον, ab ὀχέω.

Ὄχεσφιν, *curribus*, dat. pl. per *Paragog. Poet.* pro ὄχεσι, ab ὄχος.

Ὀχεταγωγία, ας, ἡ, aquæ ductus. Ab

Ὀχεταγωγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, aquam deducens. Ab ὀχετὸς et ἄγω.

Ὀχετεία, ας, ἡ, rivorum a fonte deductio, ductus aquarum. Ab ὀχετεύω.

Ὀχέτευμα, ατος, τὸ, rivus, qui ducitur; (2) aquæ ductus, canalis. Ab eod.

Ὀχετεύω, f. εύσω, rivos duco, derivo; (2) quatio, agito; (3) loco moveo. Οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν, addere; *Plato.* Ab ὀχετός.

Ὀχετηγέω, ῶ, fut. ήσω, rivos seu aquas duco, irrigo per rivos. Ab ὀχετηγός.

Ὀχετηγία, ας, ἡ, rivorum seu aquarum ductus, irrigatio. Ab eod.

Ὀχετηγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, rivos ducens, *Il.* 21, 257. Ὀχετηγὸς ἑορτῆς, deductor, *Nonn.* Ex ὀχετὸς et ἄγω.

Ὀχέτιον, ου, τὸ, rivulus. Ab ὀχετός.

Ὄχετλον, ου, τὸ, currus, plaustrum; (2) obex. Ab ὀχέω.

Ὀχετόκρανον, τὸ, tubi vel canalis caput, *Steph.*

ὈΧΕΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, canalis, aquæ ductus, rivus, cloaca; (2) *metaph.* vitæ cursus. (2) μαγεύμασι παρεκτρέποντες ὀχετὸν, magicis artibus vitæ cursum avertentes, *Eur. Suppl.* 1110.

Ὄχευμα, ατος, τὸ, semen, genitura; (2) coitus; (3) fœtus ex coitu conceptus; *Aristot. Hist. An.* 6, 23. Ab ὀχεύομαι.

Ὀχεὺς, έως, ὁ, *Ion.* ῆος, retinaculum; (2) vectis seu pessulus; (3) lorum galeæ; (4) fibula, annulus quo constringitur balteum; (5) scrotum. (3) ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης, *Il.* 3, 372. (4) ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι, *Id.* 4, 132. Ab ἔχω.

Ὀχευτὴ, ῆς, ἡ, quæ marem admisit, venerem passa. Ab ὀχεύομαι.

Ὀχευτὴς, οῦ, ὁ, admissarius, qui fœminam init vel comprimit; (2) homo libidinosus, salax, ad coitum proclivis.

Ὀχευτικὸς, ἡ, ὸν, idem quod præc. n. 2.

ὈΧΕΥ'Ω, f. εύσω, admissarium admitto; (2) coeo, ineo, subagito; (3) dicitur et universe de libidine; ὀχεύομαι, ineor, subigor.

Ὀχέω, ῶ, fut. ήσω, veho, porto, sustineo, suffero; ὀχέομαι, οῦμαι, vehor, portor, equito; (2) equitor, currui subdor, *Il.* 17, 77. *P.* Ab ὄχος.

Ὀχὴ, ῆς, ἡ, cibus; (2) foramen. Ab ἔχω.

Ὄχημα, ατος, τὸ, vehiculum, currus, carpentum, rheda. *Ph.* ὀχήμασι, rhedis. Ab ὀχέω. Hinc

Ὀχηματικὸς, ἡ, ὸν, vehicularis, vectorius.

Ὀχημάτιον, ου, τὸ, rheda, *Gl. V.*

Ὄχησις, εως, ἡ, vectio, vectura. *Gl. V.* vectus; equitatio, equitatus. Ab eod.

ὈΧΘΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, indignor, gravor, graviter fero. Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες, *Il.* 1, 570. Ab ὄχθος.

ὌΧΘΗ, ης, ἡ, ripa, ora. Hinc

Ὀχθηρὸς, ρὰ, ρὸν, riposus, clivosus.

Ὀχθήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro ὀχθήσας.

Ὄχθησιν, dat. pl. *Ion.* et cum ν pro ὄχθαις.

Ὄχθησις, εως, ἡ, offensio, indignatio. Ab ὀχθέω. Unde

Ὀχθίζω, fut. ίσω, indignor, gravate fero.

Ὄχθοιβος, vel ὄχθοιβος, ου, ὁ, fimbria seu limbus vestis muliebris. Ab

Ὄχθος, ου, ὁ, ripa, littus; (2) terræ tumulus, locus editus, collis; (3) labra ulcerum prætumida.

Ὀχθοφόρος, ὁ, bajulus, *Man.*

Ὀχθοφύλαξ, κος, ὁ, riparius. *Ph.* custos ripæ.

Ὀχθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, riposus, clivosus; (2) verrucosus; (3) torosus. Ab ὄχθος.

Ὀχλαγωγεὺς, έως, ὁ, circulator, *Gl. V.* Ex

Ὀχλαγωγέω, ῶ, f. ήσω, populum concito, ad res novas solicito, factiosæ turbæ ducem me præbeo; (2) populum in potestate habeo; (3) circulos facio.

Ὀχλαγωγία, ας, ἡ, comitium, conventus.

Ὀχλαγώγιον, ου, τὸ, conventus, comitium, *Gl. V.* cum turba popularis concitata in unum locum confluit. Ex

Ὀχλαγωγὸς, οῦ, ὁ, qui popularem turbam concitat. *Ph.* popularis, *item* circulator.

Ὀχλεῦνται, 3. plur. præs. ind. pass. *Dor.* pro ὀχλοῦνται, ab ὀχλέω, *turbo.*

Ὀχλεὺς, έως, ὁ, vectis, pessulus; (2) cardo; (3) vinculum, ligamen, *Hes.* Ab

ὈΧΛΕΥ'Ω, fut. εύσω, moveo. Ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται, *Il.* 21, 261.

Ὀχλέω, ῶ, fut. ήσω, turbo, commoveo, *Gl. V.* inquieto, vexo, molesto; pass. ὀχλοῦμαι, inquietor; part. pass. a. 1. ὀχληθεὶς, turbatus; ὀχληθέντι, inquietato, *Ph.* ὀχληθέντες, pulsati, *Ph.* Ὁδὸς οὐ πολὺ ὀχλεῖται, *Cebes.* Ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, *Luc.* 6, 18. Ab ὄχλος.

Ὀχληρία, ας, ἡ, molestia. Ab

Ὀχληρὸς, ρὰ, ρὸν, turbulentus; (2) molestus, molestiam adferens. Ab ὄχλος.

Ὀχληρώδης, ες, molestus, *V. L.*

Ὀχληρῶς, *adv.* moleste, *Ph.*

Ὄχλησις, εως, ἡ, molestia, interpellatio turbæ, *Ph.* Ab ὀχλέω.

Ὀχλίζω, f. ίσω, moveo, vecte impello et protrudo. Τόνδ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, *Il.* 12, 448. Ab ὀχλεύω, (qu. ab ὄχλος, *Ern.*)

Ὀχλικὸς, ἡ, ὸν, popularis; (2) turbulentus, molestus. Ab ὄχλος.

Ὀχλοαρέσκης, ες, populo placens, *Diog.*

Ὀχλοκοπέω, sum popularis, populum concito.

Ὀχλοκοπία, ας, ἡ, popularitas; (2) turbæ popularis concitatio. Ab

Ὀχλοκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui turbam concitat; tumultuator, *Ph.* Ex ὄχλος et κόπτω.

Ὀχλοκρασία, ας, ἡ, confusa turba, promiscua plebis turba. Ex eod. et κρᾶσις.
Ὀχλοκρατέομαι, ῦμαι, a turba populari seu plebe regor.
Ὀχλοκρατία, ας, ἡ, turbæ popularis regimen. Ex ὄχλος et κράτος.
Ὀχλολοίδορος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, plebeia fundens convicia.
Ὀχλομανέω, ῶ, insano turbarum amore teneor, insano popularis turbæ amore ducor. Ex ὄχλος et μαίνομαι.
Ὀχλοποιέω, ῶ, f. ήσω, turbas concito, turbam congrego. Ὀχλοποιήσαντες ἐθορύϐυν τὴν πόλιν, *Act.* 17, 5.
ΟΧΛΟΣ, ϐ, ὁ, turba, multitudo hominum, multi simul; populus, plebs, vulgus; (2) molestia, perturbatio. (2) δι' ὄχλϐ γίγνομαι, moleste sum alicui, moleste rogo, efflagito. Ὃν πολλάκις γε δι' ὄχλϐ γιγνόμενον μυηθῆναι τὴν ἀφήγησιν ἄλλως ἄλλοτε διακρυσάμην, *Heliod. Æthiop.* 2.
Ὀχλοτερπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, populum delectans. A præc. et τέρπω.
Ὀχλοχαρὴς, έος, turbis popularibus gaudens, popularis. Ex eod. et χαίρω.
Ὀχλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, turbulentus; (2) difficilis, morosus. Hinc τὸ ὀχλῶδες, difficultas, fastidium. Ab ὄχλος.
Ὄχμα, ατος, τὸ, retinaculum. Ab ἔχω.
Ὀχμάζω, fut. άσω, detineo, contineo, inhibeo, constrictum teneo, *de equo*, fræno, vel sub jugum mitto. Πατρὸς παλαισῦ χερσὶν ὀχμάσας δέμας, *Lycoph.* 41. Στήλαις δ' ἀκινήτοισιν ὀχμάσει πέδον, *Id.* 625. Μέσον μ' ὀχμάζεις, medium me tenes, *Eurip. Or.* 265. Ἵππυς τ' ὀχμάζει, equos frenis regit, *Id. Elect.* 817. Δαλϐ κώπην ὀχμάσας, torris manubrium tenens, *Id. Cycl.* 482. Ab ὄχμα.
Ὀχμὴ, ἡ, manubrium; qu. ἔχμα, pro ἔχημα, Ab ἔχω, *Ern.*
Ὄχμος, ὁ, tumulus, *Lyc.*
Ὄχνη, ης, ἡ, pirum silvestre. *Gl. V.* pyrus.
Ὀχοῖσα, *vehens*, part. præs. f. g. *Dor.* pro ὀχῦσα, ab ὀχέω.
Ὀχὸς, ἡ, ὸν, capax, qui continere potest. Ab ἔχω· vide ὄχα.
ΟΧΟΣ, ϐ, ὁ, vel εος, τὸ, currus, vehiculum; *etiam* fluxus aquæ, *Suid.* Ἁρμάτων ὄχοι, *Eur. Phœn.* 1197. *Hippol.* 1166. Ab eod.
Ὀχυρόπατος, loca natura munita, &c. *Bud.*
Ὀχυροποιέομαι, firmum facio, munio.
Ὀχυρὸς, ρὰ, ρὸν, munitus, firmus; ὀχυρώτατος, munitissimus, *Ph.* Ab ἐχυρός. Hinc
Ὀχυρότης, ητος, ἡ, munitio, firmitas.
Ὀχυρόω, ῶ, fut. ώσω, munio, firmo, firmum reddo, fulcio; ὀχυρῦσθαι, munire; (2) muniri; perf. part. ὀχυρωμένος, pro ὠχυρωμένος, munitus, fultus, stipatus, *Gl. V.* Βαλόμενος χάρακα, ϗ τάφρῳ βαθείᾳ τὴν περιμϐολὴν ὀχυρώσας, *Diod.* Ab eod. Hinc
Ὀχύρωμα, ατος, τὸ, munitio, munimentum, castellum, arx; (2) præsidium. Hinc
Ὀχυρωμάτιον, ϐ, τὸ, parva munitio. Dim.
Ὀχυρῶς, *adv.* tuto, firme. Ab ὀχυρός.
Ὀχύρωσις, εως, ἡ, munitio, ipsa actio muniendi. Ab ὀχυρόω.
ΟΨ, ὀπὸς, ἡ, vox, cantus, cantilena; (2) oculus; sed tum derivatur ab ὄπτομαι, *video.* (1) τὸν δὲ μεγάλῃ ὀπὶ νείκεσεν ἴδας, *Apoll. Rhod.* 1, 462. (2) sed tunc dicitur per Apocopen. *Strab.* 8, 560.
Ὀψαίτερον, serius; ab ὀψὶ, quod vide. *Aristoph.*
Ὀψαμάτης, ϐ, ὁ, qui sero metit, vespertinus messor, *R. Suicer.* Ex ὀψὶ et ἀμάω.
Ὀψανθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sero florens, tarde florens. Ex ὀψὶ et ἄνθος.
Ὄψανον, ϐ, τὸ, facies, visus, vultus, *Æsch. Ch.* 532. (2) vox, *Hes.* Ab ὄψ.
Ὀψάομαι, ῶμαι, opsonium comedo. Ab ὄψον.
Ὀψάριον, ϐ, τὸ, opsonium; (2) pisciculus. Dim. ab ὄψον.
Ὀψαρότης, ϐ, ὁ, qui sero arat, serus arator. Οὕτω ϗ ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει, *Hesiod. Op.* 488. Ex ὀψὶ et ἀρόω.
Ὀψαρτυσία, ας, ἡ, conditio et instructio opsoniorum; (2) ars condiendi et appar and opsonia. Ab ὀψαρτύω.
Ὀψαρτυτὴς, ϐ, ὁ, opsoniorum conditor vel instructor, coquus. Ab eod. Hinc
Ὀψαρτυτικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad eum qui opsonia condit; (2) popinalis. Hinc ἡ ὀψαρτυτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, opsoniorum parandorum ars, ars culinaria.
Ὀψαρτύω, fut. ύσω, opsonia condio et apparo. Ex ὄψον et ἀρτύω.
ΟΨΕ, *adv.* sero, longo post tempore; (2) vesperi, extrema parte; (3) post, *de re præt.*
Ὄψει, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Att.* pro ὄψῃ.
Ὀψείω, videre cupio; (2) desidero. Ab ὄπτομαι.
Ὄψεσθε, 2. plur. fut. 1. ind. med.
Ὀψέω, ῶ, tardus sum; *Vet. Lex.* Ab ὀψέ.
Ὄψῃ, 2. sing. fut. 1. ind. med. ab ὄπτομαι.
Ὄψημα, ατος, τὸ, id quo cum pane vescimur. Ab ὀψέω.
Ὀψημέρα, ας, ἡ, crepusculum, *Gl. V.* Ex ὀψὶ et ἡμέρα.
Ὀψητὴρ, ῆρος, ὁ, opsonator. Ab ὀψάομαι.
Ὀψία, ας, ἡ, sc. ὥρα, serum diei, tempus vespertinum, vespera. Ab ὄψιος.
Ὀψιαίτατα, *adv.* tardissime. Ab ὀψέ.
Ὀψιαίτατος, tardissimus. Ab ὄψιος.
Ὀψιαίτερον, *adv.* tardius, serius.
Ὀψιαίτερος, έρα, ερον, serior. Ab ὀψία.
Ὀψιανθέω, ῶ, tarde floreo. Ab
Ὀψιανθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sero florens. Ex ὀψὶ et ἀνθέω.
Ὀψιανὸς, ὸν, serotinus, vespertinus, *Orph.*
Ὀψιϐλαςέω, ῶ, sero germino. Ab
Ὀψιϐλαςὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *item* ος, ον, sero germinans. Ex ὄψις et βλαςάνω.
Ὀψίϐλαςος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.
Ὀψίϐλαςος, ον, idem quod ὀψιϐλαςὴς, *Steph.*
Ὀψιγάμιον, ϐ, τὸ, seræ nuptiæ. Ab
Ὀψίγαμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui sero uxorem duxit.
Ὀψιγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sero genitus, tarde natus. Ex ὀψὶ et γίνομαι.
Ὀψιγονία, ας, ἡ, posteritas, *Gl. V.* Ab
Ὀψίγονος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, sero genitus; posthumus, *Gl. V.* Ex ὀψὶ et γίνομαι.
Ὀψιέςερος, ον, serior. Ab ὀψί.
Ὀψίζω, fut. ίσω, sero, sub vesperam aliquid facio, *Xen.* (2) tardus venio. (2) τάχα, ἔφην, ὠψίσθημεν τῆς ἀναγωγῆς, tarde venum post subductam navem e portu, *Heliodor.* 5. Ab eod.
Ὀψικαρπέω, ῶ, fut. ήσω, serotinos fructus gigno, fructus mei serotini sunt:
Ὀψικαρπία, ας, ἡ, sera fructus editio. Ab
Ὀψίκαρπος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, cujus fructus serotini sunt, sero fructus ferens.
Ὀψικέλευθος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, sero viam carpens, qui sero iter facit, sero veniens.
Ὀψίκλωψ, ωπος, ὁ, fur nocturnus seu vespertinus.
Ὀψίκοιτος, ον, sero dormiens. A κοίτη.
Ὀψιμάθεια, ας, ἡ, sera eruditio:
Ὀψιμαθέω, ῶ, fut. ήσω, sero disco, ætate jam provectiori studia tracto. Ὀψιμαθήσας δὲ ϗ πόῤῥω πϐ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος, *Luc.*
Ὀψιμαθῆ, acc. sing. *contr.* pro ὀψιμαθέα, ab
Ὀψιμαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui sero didicit seu discere cœpit, sero doctus. Ex ὀψὶ et μανθάνω, *disco.*
Ὀψιμαθία, idem quod ὀψιμάθεια, *Steph.*
Ὀψίμορος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, sero moriens et lente.
Ὄψιμος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, serus, serotinus, tardus. Ab ὀψί.
Ὀψίμως, *adv.* sero, *Gl. V.*
Ὀψίνοος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, sero sapiens.
Ὀψινὸς, ἡ, ὸν, serotinus, *Gl. V.* Ab ὀψί.
Ὄψιος, ία, ιον, idem. Ab eod.
Ὀψιότης, ητος, ἡ, tarditas, longa prorogatio. A præc.
Ὀψίπλϐτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, sero dives factus.
Ὄψις, εως, ἡ, visus, ipsa visendi actio, adspectus; (2) species oris, facies, oculus. Πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς ὄψεις μαρᾶναι; *Soph. Œd. Tyr.* 1327. Ab ὄπτομαι.
Ὀψισμὸς, ϐ, ὁ, tarditas, serus adventus. Ab ὀψίζω.
Ὀψισπορέω, ῶ, sero sementem facio. Ab
Ὀψίσπορος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui sero seu tarde seritur; (2) sero serendus. Ex ὀψὶ et σπείρω.
Ὀψιτέλεςος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, sero perficiendus, *Nonn.* Ex eod. et τελέομαι.
Ὀψίτερον, *adv.* tardius. Ab ὄψιος, vel ὀψί.
Ὀψίτομος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, sero putatus; (2) qui sero putari solet. Ex ὀψὶ et τέμνω.
Ὀψιφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sero apparens. Ex ὀψὶ et φαίνομαι.
Ὀψόϐαφον, τὸ, vasculum in quo opsonia apponuntur, *Ath.*
Ὀψοδαίδαλος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, opsoniorum apparandorum peritus artifex. Ex ὄψον et δαίδαλος.
Ὀψοδεΐα, ας, ἡ, opsoniorum penuria. Ex ὄψον et δέομαι, *egeo.*
Ὀψολογία, ας, ἡ, sermo de opsoniis, scriptum de deliciis popinalibus. Ab
Ὀψολόγος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui de opsoniis tractat seu disserit. Ex ὄψον et λόγος.
Ὀψομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui insano opsoniorum et imprimis delicatorum piscium amore ducitur. Ex ὄψον et μαίνομαι.
ΟΨΟΝ, ϐ, τὸ, *proprie* piscis; (2) edulium omne quod una cum pane comedimus. *Gl. V.* ὄψον, pulpamentum.
Ὀψονομεῖν, pro ὀψωνεῖν, *Poll.* Ab
Ὀψονόμος, ϐ, ὁ, unde ὀψονόμοι, magistratus Athenis, qui immodicum luxum opsonatorum coercebat, et opsonio cuique certum pretium statuebat. Ex ὄψον et νέμω.
Ὄψονται, 3. pl. f. 1. ind. med. verbi ὄπτομαι.
Ὀψοποιέω, ῶ, fut. ήσω, opsonia apparo, popinales delicias apparo, coquo.
Ὀψοποίημα, ατος, τὸ, opsonium, cibaria.
Ὀψοποιητικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad eum qui opsonia apparat; popinalis, coquinarius; (2) opsoniorum apparandorum peritus, opsoniorum artifex.
Ὀψοποιΐα, ας, ἡ, opsoniorum apparatus, popinalium deliciarum apparatio. Ab ὀψοποιός.
Ὀψοποιϊκὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad opsonia apparanda, popinalis, coquinarius. Ab eod.
Ὀψοποιὸς, ϐ, ὁ ϗ ἡ, opsonia apparans, conditor. Ex ὄψον et ποιέω.
Ὀψοπόνος, ϐ, ὁ, opsoniorum apparator, coquus.
Ὀψοπωλεῖον, ϐ, τὸ, locus in quo veneunt seu venduntur opsonia. *Gl. V.* popina. Ab
Ὀψοπώλης, ϐ, ὁ, opsoniorum venditor, cupedinarius; macellarius, *Gl. V.* Hinc
Ὀψοπωλία, ας, ἡ, locus in quo veneunt opsonia, popina; (2) piscium venditio.
Ὀψοπώλιον, ϐ, τὸ, idem et ab eod.
Ὀψόπωλις, ιδος, ἡ, cupedinaria, quæ opsonia vendit. Ab eod.
ΟΨΟΣ, η, ον, improbus, flagitiosus, *Hes.*
Ὀψοφαγέω, ῶ, opsonia comedo, popinalibus deliciis, et præsertim piscibus, delector. Οὐδ' (ἐξῆν) ὀψοφαγεῖν, ὐδὲ κιχλίζειν, *Aristoph. Nub.* 979. Ab ὀψοφάγος.
Ὀψοφαγία, ας, ἡ, opsoniorum appetitio vehemens; (2) piscium delicatorum aviditas; (3) helluatio, edacitas. Ab eod.
Ὀψοφαγίςατος, ϐ, ὁ, avidissimus opsoniorum.
Ὀψοφάγος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, opsoniis inhians, popinalium deliciarum avidus devorator; (2) qui pisces avidius devorat. *Ph.* gulosus.
Ὀψοφιλία, ας, ἡ, opsoniorum amor et cupediarum.
Ὀψοφόρος, ὁ, qui opsonia fert, *Ath.*
Ὀψὼν, ῶνος, ὁ, locus reponendis opsoniis, penus, penum, vel etiam sportula ferendis opsoniis. Ab ὄψον.
Ὀψωνέω, opsonia coemo, opsonor. Ab
Ὀψώνης, ϐ, ὁ, opsonator, qui opsonia coemit; (2) opsoniis coemendis deditus. Ex ὄψον et ὠνέομαι, *emo.*
Ὀψωνητικὸς, ἡ, ὸν, opsoniorum coemendorum peritus; (2) opsonator. Ab ὀψωνέω.
Ὀψωνία, ας, ἡ, obsonii coemptio, obsonatus. Ab ὀψώνης.
Ὀψωνιάζω, fut. άσω, stipendia seu annonam præbeo; ὀψωνιάζομαι, annonam accipio, alor. Ἐξ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζομένυς χρημάτων, *D. Hal.* Ab ὀψώνιον. Hinc

Ὀψωνιασμὸς, ῦ, ὁ, annona, stipendium.
Ὀψώνιον, ἰυ, τὸ, opsonium; (2) stipendium, *Ph.* autoramentum, *Gl. V.* salarium, *Ph.* diarium, *Gl. V.* Ab ὀψώνης.

Π.

Π, Decima sexta litera Græcorum, quæ suo nomine πῖ vocatur, illudque nacta est ab Hebræorum *Pe*; (2) nota numeralis significans *octoginta*, et cum lineola inferne apposita, π, *octoginta millia.*
Πᾶ, *Dor.* pro πῆ, qua, quem in locum.
Παγὰν, *fontem*, acc. sing. *Dor.* pro πηγήν.
Παγᾶς, *fontis*, gen. sing. *Dor.* pro πηγῆς.
Παγγέλαστος, ον, omnino ridiculus, *Ath.*
Παγγέλοιος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, omnino ridiculus.
Παγγενέτης, ῦ, ὁ, omnium genitor seu pater. Μῦνε παγγενέταο Θεῦ μαςεύετε τιμὴν, *Nonn.*
Παγγενέτωρ, ορος, ὁ, idem.
Παγγενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui omnium generum est. Ex πᾶν et γένος. Unde
Παγγενεὶ, *adv.* cum toto genere.
Πάγγειος, ον, pro πάγγεως, vel πάγγεως, totam terram pervagans, obtinens, amplectens, &c. A γαῖα.
Παγγέωργος, ον, communis agricola.
Παγγλυκερὸς, ὰ, ὸν, prædulcis.
Παγγλωσσία, ας, ἡ, nimia loquacitas, clamores, garrulitas. Ex πᾶν et γλῶσσα.
Πάγγυμνος, ον, plane nudus.
Παγγυναικὶ, *adv.* cum omnibus uxoribus.
Παγγώνιος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, ab omni parte angulos habens. A γωνία.
Παγεὶς, concretus; (2) pactus, aor. 1. part. pass. verbi πήγνυμι. (2) τῦς κακῶς παγέντας ὅρκυς, *Eurip. Iphig. in Aul.* 395. Ὅρκυ πῆγμα παγὲν, *Æsch. Agam.* 1209.
Πάγεν, *compegit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ· pro ἔπαγε.
Παγερὸς, ρὰ, ρὸν, glacialis, gelidus, *R.* Ξὺν γὰρ τῷ λείῳ, ᾗ τὸ παγερὸν ἔσχει, simul cum lævandi, glutinandi etiam facultatem habet, *Aret.* A πάγος. Unde
Παγετὸς, ῦ, ὁ, glacies, gelu, stiria, pruina, *Gl. V.* Παγετώτερον αἷμα, *Aret.*
Παγετώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, glacie aut gelu adstrictus. A præc.
Πάγη, ης, ἡ, laqueus, decipulum. A πηγνύω.
Πάγη, 3. sing. a. 2. ind. pass. *Ion.* pro ἐπάγη. Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, *Il.* 4, 185.
Παγιδεύω, fut. εύσω, illaqueo, irretio. Ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ, *Matt.* 22, 15. A παγίς.
Πάγιος, ία, ιον, fixus, firmus, stabilis. A πήγνυω.
Παγιότης, ητος, ἡ, soliditas. A præc.
Παγιόω, ῶ, ὁ, firmum et fixum statuo, firmo, stabilio; unde παγιωθῆναι, aor. 1. inf. pass. fixum esse; παγιωθεὶς, stabilitus. Ab eod.
Παγὶς, ἴδος, ἡ, tendicula, muscipula, decipula, *Gl. V.* A πάγη.
Παγίως, *adv.* firmiter, constanter. A πάγιος.
Παγιώτερον, *adv.* firmius. Ab eod.
Παγκαίνιστος, ον, semper recens, *Æsch. Ag.* 960. A καινίζω.
Πάγκακος, ὁ ᾗ ἡ, omnino malus, pessimus.
Παγκάκως, *adv.* omnimode male, pessime.
Παγκάκυργος, ῦ, ὁ, valde calidus, maleficus.
Παγκαλλὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, pulcherrimus, *R.* A κάλλος.
Πάγκαλος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, perpulcher; (2) honestissimus.
Παγκάλως, *adv.* perpulchre, optime; (2) honestissime.
Παγκαρπία, ας, ἡ, omnis generis fructus aut semina. A
Παγκάρπιος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, fructus omnis generis habens. A καρπός.
Πάγκαρπος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, idem et ex iisd. frugifer. Κάρα πολυσεφὴς παγκάρπυ δάφνης, *Soph. Œd. Tyr.* 82.
Παγκατάρατος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, prorsus detestabilis, *Aristoph. Lysistr.* 595.

Παγκευθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, occultus; (2) omnia contegens; epithetum orci. Ἐξανύσαι τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα, *Soph. Œd. Col.* 1562. A κεύθω.
Πάγκλαυςος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, prorsus lamentabilis; (2) semper lugens. A κλαίω.
Πάγκλαυτος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, idem.
Παγκληρία, ας, ἡ, universa hereditas. Παγκληρίας μέρος κατασχεῖν θέλων, *Eurip. Suppl.* 14. A
Πάγκληρος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, heres ex asse. Παγκλήρυς δόμυς, *Eurip. Ion.* 1542.
Πάγκλυτος, ον, celeberrimus.
Πάγκοινος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, omnibus communis. Ἀλλ' ὅτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα παγκοίνυ λίμνας πατέρ' ἀνςάσεις, ὅτε γόοισιν ὅτε λιταῖς, *Soph. El.* 138.
Παγκοίρανος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, omnium dominus.
Παγκοίτης, ῦ, ὁ, qui omnes sepelit et sopit, epith. Orci. Παγκοίτης θάλαμος, periphrasis Orci, qui omnes accipit. Τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτυσαν, *Soph. Antig.* 804. Παγκοίτας Ἀΐδας, *Id. Ibid.* 810. Ex πᾶν et κοίτη.
Παγκόνιτος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, multo pulvere adspersus; laboriosissimus; omne genus certaminis expertus, *Soph. Trach.* 505. Sed vide πάμπληκτος. Ex κόνις.
Παγκόσμιος, ον, communis omnibus hominibus. A κόσμος.
Παγκρατὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, omnipotens. A κρατέω.
Παγκρατησία, ας, ἡ, perpetua possessio. Ex κρατέω, *teneo.*
Παγκρατιάζω, f. άσω, pancratio certo; (2) in omnibus certaminibus sum victor, *Synes.* A παγκράτιον. Hinc
Παγκρατιαςὴς, ῦ, ὁ, peritus certandi pancratio. *Ph.* pugil, quinquertio. Hinc
Παγκρατιαςικὸς, ὴ, ὸν, ad pancratiasten pertinens.
Παγκρατιαςικῶς, *adv.* more pancratiastarum, pancratiastice.
Παγκράτιον, ῦ, τὸ, athletici certaminis genus, quinquertium, quinque constans partibus, nempe pugilatione, cursu, saltu, disco, et lucta. Ex πᾶν et κρατέω, *supero.*
Πάγκρατος, ον, idem quod παγκρατὴς, *apud Aristoph.*
Πάγκρεας, ατος, τὸ, corpus glandulosum in medio mesenterio situm, vasorum divisiones firmans.
Παγκρότως, *adv.* A κρότος, *Æsch. S.* 731, cum magno strepitu.
Πάγκρυφος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, omnino occultus. A κρύπτω.
Παγκτήμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, qui omnia possidet. A κτάομαι.
Παγοπληξία, ας, ἡ, veterinorum morbus, cum gelu percelluntur. Ex πάγος et πλήσσω.
Πάγος, ῦ, ὁ, tumulus, collis; (2) glacies, gelu; (3) concreta massa, sal. A πηγνύω.
Πάγυρος, ῦ, ὁ, cancri genus. Ἄλλοι δὲ ῥαιβοῖσιν ἰσήρεες ἄντε παγύροις Γυῖα βαρύνοντα, *Nic. Th.* 788. Ex πάγος et ὀρέω.
Παγχάλεπος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, perdifficilis.
Παγχάλκεος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, totus æreus.
Πάγχαλκος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, idem. Παγχάλκοις ὅπλοις, *Eur. Or.* 444.
Παγχαρὴς, ὲς, semper gaudens, *Jun.*
Πάγχυ, *adv.* prorsus. A πᾶν.
Πάγχορτα, τὰ, omnis generis cibi. Ὃν τοῖσι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν, *Soph. in Tyrone.* A χόρτος.
Πάγχρηςος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, valde utilis seu commodus, ad omnia utilis.
Πάγχριςος, ον, totus oblitus, unctus. Τᾶς πειθῦς παγχρίςῳ συγκραθεὶς, suadela delibuto implicitus peplo, *Soph. Trach.* 661. (in παγχρίςῳ subauditur πέπλῳ.)
Παγχρύσεος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, totus aureus.
Πάγχρυσος, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, idem. Δέπας πάγχρυσον, *Eurip. Hec.* 528. Παγχρύσοι γένυ (sic legendum pro παγχρύσῳ), *Id. Ion.* 1427.
Πάγχυ, *adv.* prorsus; omnino; *Poet.* pro πάνυ, *Il.* 5, 24. A πᾶς.
Παγώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, glacialis. A πάγος.

Παδεῖτε, *saltatis*, 2. plur. præs. ind. act. *Dor.* et *contr.* pro πηδᾶτε, a πηδάω.
Παθαίνομαι, vehementer adficior et concitor; morbis animi adficior; *item* affectus commoveo, *Luc.* Αὔξοντι δὲ καὶ παθαινομένῳ, σεμνὴ καὶ ἀληθινὴ, *Dionys. Halic.* 134, 9. Τοιαῦτα συντόνως μεταξὺ παθαινόμενος ἐπαύσατο, *Lucian. Amor.* 29, 2, 429. A πάθος, *adfectus.*
Παθαίνω, affectum moveo. Παθαίνειν δὲ ὁ δύνανται τῦς ἀκροωμένυς ὁπόσα βύλεται, *Dionys. Halicarn.* περὶ Δημοσθεν. λέξεως, 283, 18.
Πάθε, *patere*, 2. sing. aor. 2. imperat. act. v. πάσχω, pro παθέω
Πάθει, dat. sing. *contr.* pro πάθεϊ, a πάθος.
Πάθεσιν, *adfectibus*, dat. pl. cum ν ἐφελκ.
Πάθη, ης, ἡ, calamitas, clades, infortunium, ærumna, cædes, morbus. Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει, ᾗ τὸ γενναῖον, τρίτον, *Soph. Œd. Col.* 7. A πάσχω, *patior.*
Πάθη, nom. pl. *contr.* pro πάθεα, a πάθος.
Πάθημα, ατος, τὸ, quod quis passus est seu patitur; (2) passio, adflictio, perpessio, morbus corporis vel animi; (3) concubitus, de muliere. Ἡγεῖτο αὐτῷ γεγονέναι τὰ παθήματα διδάγματα, *Appian.* (3) δεῖσθαι δὲ οἱ τὸ πάθημα καὶ τὸν ἥλιον ὑποδέξασθαι, *Arr. Ind.* 30, 7.
Παθημάτοις, pro παθήμασι, *Æol.*
Πάθησις, εως, ἡ, passio.
Παθητικὸς, ὴ, ὸν, passivus, *Ph.* qui pati potest, passioni obnoxius; vitiosus, morbosus; (2) adfectus, perturbationes animi ciens, commovens. Ab eod.
Παθητικῶς, *adv.* passive, passiva voce; (2) cum animi motu, ad animos movendos apte.
Παθητὸς, ὴ, ὸν, qui pati potest, patibilis; morbosus, *Ph.* A πάσχω.
Παθογνωμονικὸν σημεῖον, signum quod una cum morbo invadit; quod proprie affectionis speciem significat. Ex πάθος et γνώμων.
Παθοῖσα, aor. 2. part. act. *Dor.* pro παθῦσα, a πάσχω.
Παθοκράτεια, ἡ, imperium in affectus, in perturbationes animi. Τῦ θείυ λογισμῦ παθοκράτεια, *Joseph. Maccab.* 13.
Παθοκρατορία, ας, ἡ, imperium in passiones. Τῆς εὐλογιςίας παθοκρατορία, *Joseph. Maccab.* 13. Ex πάθος et κράτος, *robur.*
Παθοκτόνος, ὁ, ἡ, perturbationes animi frenans. Ex eod. et κτείνω.
Παθολογέω, de moribus expono. Ex eod. et λόγος.
Παθολογικὴ, ῆς, ἡ, pars medicinæ, quæ in causas morborum inquirit. Ex iisd.
Πάθον, aor. 2. indic. act. *Ion.* pro ἔπαθον, a πάσχω.
Παθοποιΐα, ας, ἡ, commotio adfectuum. Ex πάθος et ποιέω.
Πάθος, εος, τὸ, passio, quod quis patitur seu passus est; (2) clades, casus, adflictio, calamitas; (3) morbus; (4) morbus animi, perturbatio, commotio, ægritudo, adfectio, adfectus; (5) adjuncta, seu accidentia, quæ philosophis dicuntur; (6) mors violenta, *Herodot.* 1, 13. A πάσχω.
Παῖ, *puer*, voc. sing. a παῖς.
ΠΑΙΑ'Ν, ᾶνος, ὁ, hymnus in laudem Apollinis et Dianæ; (2) hymnus in quemlibet alium Deum; (3) hymnus qui præclaro cuidam viro canebatur; (4) pes quidam metricus; (5) ipse Apollo; (6) clamor, quo se milites ad congrediendum cum hoste hortantur. Hinc
Παιανίζω, fut. ίσω, pæanem cano. *Gl. V.* ovo, canto; (2) exulto juveniliter. Ἐσπείσαντο ᾗ ἐπαιάνισαν, *Xen.*
Παιανικὸς, ὴ, ὸν, ad pæana pertinens. Ab eod.
Παιανισμὸς, ῦ, ὁ, pæanis seu pæanum cantatio; *Ph.* vociferatio. A παιανίζω.
Παῖγμα, ατος, τὸ, ludus, res ludicra. A παίζω.
Παιγμοσύνη, ης, ἡ, lusus, oblectatio, *R.* A παίγμων.

Παιγνήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, jocosus, jocularibus dictis gaudens (melius παιγνιήμων).
Παιγνία, ας, ἡ, ludus, seu lusus; (2) illusio. A παίζω. Hinc
Παιγνιήμων, ονος, ὁ, jocosus, qui jocis delectatur, qui ludo est addictus.
Παιγνίμων, idem quod παιγνήμων, *Ath.*
Παιγνιογράφος, ου, ὁ, poeta carminum ludicrorum.
Παίγνιον, ου, τὸ, ludus seu lusus, jocus, ludicrum; ludibrium; (2) poema ludicrum, lusus poeticus. A
Παίγνιος, ία, ιον, ludicer. A παίζω. Hinc
Παιγνιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lusorius, ludicrus.
Παιγνιωδῶς, *adv.* ludicre, ludibunde.
Παιδαγωγεῖον, είου, τὸ, pædagogeum vel pædagogium, ludus literarius; (2) cœtus puerorum, seu servorum, *Ern.* A παιδαγωγός. Unde
Παιδαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, instituo pueros; (2) instituo tanquam pueros; (3) erudio; (4) moderor, rego, deduco; (5) fræno, domo. Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ, *Eurip. Bac.* 193. Hinc
Παιδαγώγημα, ατος, τὸ, instituendi ratio.
Παιδαγώγησις, εως, ἡ, puerorum institutio seu disciplina. Ab eod.
Παιδαγωγία, ας, ἡ, institutio puerilis, ipsa actio instituendi pueros; (2) institutio, moderatio, gubernatio. (2) νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ, *Eurip. Or.* 881. A παιδαγωγός.
Παιδαγωγικὸς, ἡ, ὸν, ad pædagogum seu pædagogeum pertinens. Ab eod.
Παιδαγωγικῶς, *adv.* pædagogorum more.
Παιδαγωγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, puerorum institutor; (2) puerorum custos et informator, *Gl. V.* pædagogus, pedissequus.
Παιδαρίδιον, ου, τὸ, puerulus, *Gl. V.* A
Παιδάριον, ου, τὸ, puellus, puerulus; (2) puella. *Gl. V.* pupus. Dim. a παῖς. Hinc
Παιδαριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, puerilis, puerum decens. Παιδαριωδέστατον, *Longin.* 14.
Παιδαριωδῶς, *adv.* pueriliter.
Παιδεία, ας, ἡ, institutio, instituendi ratio, doctrina, eruditio, disciplina; (2) ratio vitæ, sapienter et eleganter actæ. A παιδεύω.
Παίδειος, ου, ὁ, puerilis. A παῖς.
Παιδεραστέω, ῶ, fut. ήσω, amator puerorum sum. A
Παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, amator puerorum. *Gl. V.* puerarius, pullarius. Hinc
Παιδεραστία, ας, ἡ, amor puerorum; amor, qualis est pædiconum.
Παιδεραστικὸς, ἡ, ὸν, ad masculos amores pertinens. Ab eod.
Παιδέρως Ζεὺς, per jocum Comice quasi παιδεραστὴς, propter Ganymedem, *Poll.* Ab ἔρως.
Παιδέρως, ωτος, ὁ, acanthus, et flos quidam; (2) unguentum atque pigmentum colorandæ faciei, *Athen.* 13. *Eust.* 974.
Παιδεύετε, 2. pl. præs. ind. act. verbi παιδεύω.
Παίδευμα, ατος, τὸ, quod docetur, præceptum, disciplina. A παιδεύω. Unde
Παίδευσις, εως, ἡ, institutio, disciplina, ipsa erudiendi actio, doctrina, eruditio.
Παιδευτήριον, ου, τὸ, locus in quo pueri docentur, ludus literarius. Ab eod.
Παιδευτὴς, οῦ, ὁ, qui instituit, doctor, præceptor, magister, castigator. Ab eod.
Παιδευτικὸς, ἡ, ὸν, qui ad institutionem facit; (2) ad docendum aptus; (3) castigatorius, castigandi vim habens. A παιδευτός.
Παιδευτικῶς, *adv.* more eorum qui instituunt seu docent; (2) docte, erudite.
Παιδευτὸς, ἡ, ὸν, doctus, eruditus. A
Παιδεύω, fut. εύσω, doceo, instituo, erudio; (2) admoneo, reprehendo, castigo, punio, flagello; παιδεύομαι, doceor, punior; perf. part. πεπαιδευμένος, eruditus. Κάτα θαυμάζειν χρεὼν εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε, *Eur. Andr.* 601. Οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακὰ, *Soph. Phil.* 1349. Ὅδ' ἐν θεῷ δόμοισιν παιδεύεται, *Eur. Ion.* 859. A παῖς.
Παιδήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Ion.* pro παίδειος.
Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, lusus, relaxatio animi, jocus; (2) dicitur de rebus quas contemnimus, ut *Lat.* jocus. A παίζω.
Παιδία, ας, ἡ, pueritia, puerilis ætas. A παῖς.
Παιδικὰ, ῶν, τὰ, amasius *proprie*; reperitur tamen et de fœminis, sc. ἀγάλματα. Ἄμφω δὲ αὐτῷ γινομένω παιδικώ, ambo in deliciis erant, *Appian. Syr.* 45. A
Παιδικὸς, ἡ, ὸν, puerilis, puellaris.
Παιδικῶς, *adv.* pueriliter, puerorum more.
Παιδιόθεν, *adv.* a puerili ætate, ab incunabulis; a pueritia, *Gl. V.* A παιδίον.
Παιδίον, ου, τὸ, puerulus, infans, pusio; (2) filiolus vel filiola. Dim. a παῖς.
Παιδιοτροφία, idem quod παιδοτροφία.
Παιδισκάριον, ου, τὸ, puellula (2) puellus, puer; pupus, *Gl. V. Menand.* (3) ancilla, ancillula. (3) τὸ οἰνοχοῆσαν τῇ Κυβέλῃ παιδισκάριον, *Heliod.* 8. A παιδίσκη.
Παιδισκεῖον, είου, τὸ, locus in quo sunt puellæ; (2) lupanar. A παιδίσκη.
Παιδίσκη, ης, ἡ, puella; *Att.* puella libera, virgo; (2) ancilla, ancillula: Hellenice vero tantum ancilla. (1) κἄπειτα [ἔλεγον] κατιδεῖν ἐν τῷ πέραν . . . γέροντά τε, καὶ γυναῖκα, καὶ παιδίσκας, *Xenoph. Cyri Exped.* 4, 204 et 205. A
Παιδίσκος, ου, ὁ, puerulus seu puellus; rarum hoc vocabulum. Dim. a παῖς.
Παιδιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lusui deditus, jocis gaudens; (2) puerilis, puerulos decens. A παιδία, vel παιδίον.
Παιδνὸς, οῦ, ὁ, puer vel adolescens, qui excessit ex pueris. Etiam *adjective*, puerilis, ut *in Epigr.* παιδνὰς χεῖρας.
Παιδοβοσκὸς, οῦ, ὁ, puerorum altor. Ex βόσκω.
Παιδοβρὼς, ῶτος, ὁ, puerorum devorator.
Παιδόβρωτος, ον, idem. A βιβρώσκω.
Παιδογονία, ας, ἡ, liberorum procreatio. *Ph.* puerperium. A
Παιδογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, maritus liberos procreans; (2) ad liberorum procreationem faciens, prolificus, fœcundus. (1) τὰς παλαιομάτερας παιδογόνε, *Eurip. Suppl.* 628. Ex γέγονα, a γίνομαι.
Παιδόθεν, *adv.* a puero, a pueritia. A παῖς.
Παιδοκομέω, ῶ, f. ήσω, puerorum seu liberorum curam gero. A
Παιδοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui puerorum curam gerit. Ex παῖς et κομέω, *curo.*
Παιδοκτονέω, ῶ, fut. ήσω, liberos interficio.
Παιδοκτονία, ας, ἡ, cædes liberorum. A
Παιδοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerorum seu liberorum interfector seu interfectrix. A παῖς et κτείνω.
Παιδολέτειρα, ας, ἡ, liberorum perditrix. Πῶς οὖν σε χώρα τὰν παιδολέτειραν ἕξει; *Eurip. Med.* 848. A
Παιδολέτης, idem quod
Παιδολέτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, puerorum seu liberorum perditor. Ex παῖς et ὀλλύω.
Παιδολογία, ας, ἡ, puerorum delectus. Ex παῖς et λέγω, *seligo.*
Παιδολύμας, liberorum perditrix, *Æsch. Ch.* 603. Ex λύμη.
Παιδομαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui in pueritia didicit, oppositus τῷ ὀψιμαθεῖ. A μανθάνω.
Παιδομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui puerorum amore insanit. A μαίνομαι. Hinc
Παιδομανία, ας, ἡ, insanus puerorum amor.
Παιδόμορος, ον, liberis perniciosus. A μόρος.
Παιδονομία, ας, ἡ, disciplina puerorum. A
Παιδονόμος, ου, ὁ, puerorum rector, præfectus disciplinæ et educationi puerorum. Ex νέμω, *administro.*
Παιδοπίπης, ου, ὁ, puerorum corruptor, pædicator. Ex παῖς et ὀπιπεύω.
Παιδοποιέω, ῶ, et παιδοποιέομαι, liberos procreo, gigno, genero. Ἡ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται; *Eur. Herac.* 524. Hinc
Παιδοποιητὸς, οῦ, ὁ, liberorum procreator.
Παιδοποιήσιμος, ον, liberis creandis aptus.
Παιδοποιΐα, ας, ἡ, liberorum procreatio; (2) adoptio liberorum. A
Παιδοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, liberorum procreator sive procreatrix. Δάμαρ δοθεῖσα παιδοποιὸς Ἕκτορι, *Eurip. Androm.* 4. Ex ποιέω.
Παιδοπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberis transitum præbens; ut παιδοπόρος γένεσις, *in Epigr.* Ex πείρω, *transeo.*
Παιδοσπορέω, ῶ, liberos genero seu procreo, gigno, genero. Ex σπόρος.
Παιδοσύνη, ἡ, adoptio, *Man.*
Παιδοτέκνωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio.
Παιδοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerpera, quæ peperit; παιδοτόκος βίος, vita pueros generans, conjugalis. Ex παῖς et τίκτω.
Παιδοτριβεῖον, ου, τὸ, locus in quo pueri exercentur.
Παιδοτριβέω, ῶ, fut. ήσω, pueros exerceo, instituo. Παιδοτριβῶν νέον ἐν πράγμασι κοινοῖς, *Plut.* A
Παιδοτρίβης, ου, ὁ, pædotriba, qui pueros exercet, gymnasii magister; (2) præceptor, ductor, ludimagister. A τρίβω. Hinc
Παιδοτριβικὸς, ἡ, ὸν, ad pædotribam pertinens.
Παιδοτριβικῶς, *adv.* more pædotribarum, ut decet pædotribas.
Παιδότριψ, ιβος, ὁ, idem quod παιδοτρίβης.
Παιδοτροφέω, ῶ, f. ήσω, pueros educo; (2) servos alo. Οὐ δυνάμενοι παιδοτροφεῖν, *Appian.*
Παιδοτροφία, ας, ἡ, puerorum educatio. A
Παιδοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerorum vel servorum educator, altor. A τρέφω.
Παιδότρωτος, ον, a liberis afflictus. A τιτρώσκω.
Παιδουργέω, ῶ, liberos procreo. Χωρῶν ἐν δίναις ταῖς Ἀλφειῷ παιδουργεῖ, *Eur. Ion.* 175. Ex παῖς et ἔργον. Unde
Παιδουργία, ας, ἡ, liberorum procreatio. Παιδουργία δύστεκνος, de matre quæ nupta suo filio liberos parit, *Soph. Œd. Tyr.* 1248.
Παιδῶσα, ἡ, prægnans, *V. L. ex Call.*
Παιδῶσσα, mater. Non est participium, sed adjectivum formæ contractæ, pro παιδόεσσα. *Callimach. apud Scholiastem Soph. ad Trach.* 308. (Sed hoc dubium.)
Παιδοφθορέω, ῶ, pueros corrumpo, pueros stupro; (2) pueros occido:
Παιδοφθορία, ας, ἡ, puerorum stupratio; (2) puerorum occisio. A
Παιδοφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerorum corruptor, stuprator, pædicator, cinædus; (2) puerorum perditor, occisor. Ex φθείρω.
Παιδοφιλέω, ῶ, pueros amo; παιδοφιλεῖσθαι, de puero, qui amatur.
Παιδοφίλης, ου, ὁ, puerorum amator; pædicator.
Παιδόφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Παιδοφονέω, ῶ, pueros occido:
Παιδοφονία, ας, ἡ, puerorum vel liberorum cædes. A
Παιδοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerorum seu liberorum interfector. Ex παῖς et φόνος.
Παιδοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, puerum vel pueros gestans. A φέρω.
Παίδωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio. A παῖς. Unde
Παιδῶν, gen. pl. *Dor.* pro παίδων, a παῖς, *puer.*
Παίζω, *Dor.* παίσδω, f. 1. παίξω, seu παίσω, ludo, jocor, illudo; (2) de voce quæ joco ludoque fingitur vel usurpatur. Sic *apud Pollucem*, 3, 109, ubi male interpres *ridetur.* Vide πλύταξ. Παίζει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἢ μαίνεται; *Eur. Her. Fur.* 955. Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον, *Theoc.* 18, 14.
Παιηόνιος, ία, ιον, medicus, salutaris. A παιήων.
Παιηοσύνη, ης, ἡ, ars medica. Ab eod.
Παιηονὶς, ἡ, Pæonia, *Ep.*
Παιήων, ονος, ὁ ϗ ἡ, salutaris. A παιών.
Παιήων, ονος, ὁ, hymnus; deorum medicus. Ab eod.
Παίκτειρα, ας, ἡ, quæ ludit. A παίζω.
Παίκτης, ου, ὁ, lusor. A παίζω.
Παικτικὸς, ἡ, ὸν, jocularis, illusorius.
Παικτικῶς, *adv.* illudendi causa.
Παικτὸς, ἡ, ὸν, qui ludis meretur; (2) jocularis. A παίζω.
Παῖν, accus. *Poet.* pro παῖδα. Ὄον παῖν ἀμφιέπεσκεν, *Oppian. Cyneget.* 3, 218. Πρὶν παῖν ἀθρήσωσι λελυμένον ὕδατι σιγηλῷ, *Antholog.* 1.

Παιόλη, et παίπλημα, fraus, impostura, *Suid.* *Sed vera scriptura est* ἀπαιόλη, &c. *Ern.*

ΠΑΙΠΑΛΑ, ων, τὰ, loca prærupta et salebrosa; *prop.* pulvis in rupibus.

Παιπάλη, ης, ἡ, farinæ flos; farina tenuissima. *Metaph.* de versuto et astuto. A πάλη. Hinc

Παιπάλημα, ατος, τὸ, idem.

Παιπάλλω, quatio, concutio. A πάλλω.

Παιπαλόεις, όεσσα, όεν, præruptus, salebrosus, asper. Ἔστιν δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών, *Od.* 10, 148. *Hes. Th.* 860. A παίπαλα.

Παιπαλοέσσης, *asperis*, dat. pl. f. g. *Ion.* pro παιπαλοέσσαις.

Παιπαλώδης, εος, ὁ ἡ, malitiosus, versipellis; (2) veneficus. A παιπάλη.

ΠΑΙ'Σ, παιδὸς, ὁ ἡ, puer vel puella; (2) servus, minister; (3) filius, liberi. (3) παίδων τ' ἐραστὴς ἦν, cupidus eram liberorum, *Eurip. Suppl.* 1088.

Πάϊς, ϊδος, acc. πάϊν, *Poet.* pro παῖς.

Παίσαις, *qui percussit*, a. 1. part. act. *Æol.* pro παίσας, a παίω, vel a παίζω.

Παίσατε, 2. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπαίσατε, a παίω, vel παίζω.

Παῖσδα, acc. sing. *Dor.* pro παῖδα.

Παίσδῃ, *ludat*, 3. sing. præs. conj. act. *Dor.* pro παίζῃ, a παίζω.

Παίσδω, ludo, *Dor.* pro παίζω.

Παίσῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi παίζω, *ludo*; vel a παίω, *percutio*.

Παιστικὸς, ἡ, ὸν, jocularis, *Athen.* A παίζω.

Παιφάσσω, oculos circumfero; (2) impetum facio, tumultuor; (3) declaro, illustro. Σὺν τῇ (αἰγίδι) παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, *Il.* 2, 450. Παίφασσι δὲ, τὸν δ' ἀνὰ χῶρον ὕδωρ ἐξερέων, *Apoll. Rhod.* 4, 1442. (2) λείψανα παιφάσσοντα, reliquiæ subsilientes, *Oppian. Cyneg.* 2, 250. Τὴν περὶ λύχνους ἀκρόνυχος δειπνηστὶς ἀπήλασε παιφάσσουσαν, *Nicand. Ther.* 760. A φάος, *lux*, est φάω, unde φάσσω, παιφάσσω, *celeri motu mico*.

Παιχθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi παίζω.

ΠΑΙ'Ω, fut. παίσω, percutio, ferio, pulso. Alicubi et pro subagito; item raptim comedo. Occurrit et f. παιήσω, παιήσομεν, *Aristoph.* Ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα, *Aristoph. Nub.* 545.

Παιὼν, ῶνος, ὁ, Apollo, Deus medicinæ; (2) hymnus; (3) medicus. A παίω, *ferio*, eo quod Apollo Pythonem sagittis percussit.

Παιωνία, ας, ἡ, Pæonia, *herba*; (2) antidoti nomen, item catapotii. A παιών.

Παιωνίζω, fut. ίσω, pæanem canto. A παιών.

Παιωνικὸς, ἡ, ὸν, medicus. Ab eod.

Παιώνιος, ου, ὁ ἡ, et παιώνιος, ία, ιον, medicus, a, um. Ὧν ἔχω παιώνιον . . . κακῶν, *Soph. Trach.* 1208. Τοῦτο μὲν παιωνίας ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, *Id. Phil.* 1345. Ab eod.

Πακτὶς, *Dor.* pro πηκτὶς, ίδος, ἡ, pecten, instrumentum musicum. A πηγνύω.

Πακτὸς, ἡ, ὸν, *Dor.* pro πηκτὸς, compactus.

Πακτόω, ῶ, fut. ώσω, compingo, coagmento, obsero, claudo. (2) καὶ δῶμα πάκτου, domusque fores obsera, *Soph. Aj.* 579; ubi prius male legebatur δῶμ' ἀπάκτου. Ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν, nos autem quæcunque erant perforata, obturavimus pannis, et obsepivimus, *Aristoph. Vesp.* 127. A πακτός. Unde

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus navigii fluviatilis, quod solvi poterat. *Gl. V.* remulcus.

Πάκτωσις, εως, ἡ, coagmentatio. A πακτόω.

ΠΑΛΑ'ΘΗ, ης, ἡ, massa ficuum aut pinguium caricarum; (2) quælibet aliarum rerum massa.

Παλάθιον, Dim. a πάλαθον.

Παλαθὶς, ίδος, ἡ, idem.

Πάλαθον, τὸ, idem quod παλάθη.

Παλαθώδης, εος, ὁ ἡ, massæ παλάθης formam habens. A παλάθη.

ΠΑ'ΛΑΙ, *adv.* olim, quondam, pridem, jampridem, dudum, jamdudum; (2) dicitur de brevi tempore, modo. (2) ἐκ' ἀκούετε πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προσνέποντά με; *Eurip. Hippolyt.* 1085. Ἔτι δ' ἡ πάλαι γυνὴ, antiquos mulier obtinet mores, *Id. Or.* 129.

Παλαιβλαστὴς, ὲς, dudum germinans, dudum natus. A βλαστάνω.

Παλαιγενὴς, έος, ὁ ἡ, priscus, vetustus, annosus seu senex. Ex πάλαι et γίνομαι.

Παλαίγονος, ου, ὁ ἡ, idem; παλαίγονοι, majores, *R. Pind. Olym.* 13, item παλαιγόνιος, *Ern.* (Sed παλαιγόνος, qui olim genuit.) Ex iisd.

Παλαιέτης, ὲς, vetus. Ab ἔτος.

Παλαίθετος, ου, ὁ ἡ, longo tempore repositus et adservatus. Ex παλαι et τίθημι.

Παλαιμάτωρ, ορος, ἡ, prisca mater. A μήτηρ.

Παλαιμονέω, ῶ, contendo, luctor. Χαύνα πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ, *Pind.*

Παλαιμόνια, τὰ, Portunalia, *Gl. V.* A

Παλαίμων, ονος, ὁ, Palæmon; deus marinus. *Gl. V.* Portunus.

Παλαιόγονος, ου, ὁ ἡ, priscus. Ex γέγονα.

Παλαιολογέω, ῶ, antiqua memoro, de rebus antiquis dissero aut scribo. Ex λόγος.

Παλαιομάγαδις, ὁ, idem quod μάγαδις.

Παλαιομάτωρ, ορος, ἡ. Τὰς παλαιομάτορος παιδογόνε, *Eurip. Suppl.* 628.

Παλαιομήτωρ, ορος, antiquæ matris, *Eur.*

Παλαιομώλωψ, veterator, *Ph.*

Παλαίοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro παλαίουσι, a παλαίω.

Παλαιόπλουτος, ου, ὁ ἡ, cui priscæ sunt divitiæ, jam diu locuples.

Παλαιοπράγμων, ὁ, longo usu tritus in aliqua re.

Παλαιὸρ, *Dor.* pro παλαιὸς, stultus. Παλαιόρ γε, καὶ τὸν Κάστορα, ὤνθρωπος, *Aristoph. Lys.* 988.

Παλαιοῤῥάφος, veteramentarius, *Ph.* A ῥάπτω.

Παλαιὸς, ὰ, ὸν, vetus, antiquus, priscus, vetustus, pristinus; (2) futilis, inanis; (3) stultus, μωρός. (2) κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη, *Soph. Œd. Tyr.* 290. Χρόνῳ παλαιοὶ, senes, *Id. Col.* 112. A πάλαι. Hinc

Παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas.

Παλαιοτόκος, ου, ὁ ἡ, quæ dudum peperit, effœta, *Aret.* Ex τίκτω· præt. τέτοκα.

Παλαιότοκος, *ex iisd.* dudum natus, major natu.

Παλαιότροπος, ον, ad morem veterem factus.

Παλαιόφρων, ονος, ὁ ἡ, antiqua sapiens; (2) valde prudens. Ex παλαιὸς et φρήν.

Παλαιόω, ῶ, f. ώσω, antiquo, veterem reddo; παλαιοῦμαι, veterasco, vetus fio; πεπαλαιωμένος, inveteratus. A παλαιός.

Πάλαισμα, ατος, τὸ, luctatio; (2) callidum consilium, artificium; (3) conatus, nempe, absolvendi negotii suscepti. (3) τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι, *Soph. Œd. Tyr.* 879. A παλαίω.

Παλαισμάτεσσι, *Poet.* pro παλαίσμασι.

Παλαισμοσύνη, ης, ἡ, lucta. A πάλαισμα.

Παλαισταγὴς, έος, ὁ ἡ, olim stillans; epith. veteris vini. A στάζω.

Παλαιστέω, metior. A

ΠΑΛΑΙΣΤΗ', ῆς, ἡ, palmus, mensura quatuor digitorum.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator, adversarius in lucta; (2) idem quod παλαιστή. A παλαίω, vel παλαιστή. Unde

Παλαιστιαῖος, αία, αῖον, qui est quatuor digitorum magnitudine, vel unius palmi.

Παλαιστικὸς, ἡ, ὸν, ad luctatores seu ad luctationem pertinens, luctæ peritus, luctæ studiosus. A παλαιστής.

Παλαιστόριον, τὸ, locus ubi palæstra exercetur, *V. L.*

Παλαίστρα, ας, ἡ, palæstra, lucta, vel luctæ locus. A πάλη.

Παλαιστρικὸς, ἡ, ὸν, ad luctatorem pertinens; (2) palæstricæ peritus. A παλαίστρα.

Παλαιστρικῶς, *adv.* palæstrice. Ab eod.

Παλαιστρίτης, ου, ὁ, palæstrita, luctator, adversarius in lucta. Ab eod.

Παλαιστροφύλαξ, κος, ὁ, præfectus palæstræ.

Παλαίφατος, ου, ὁ ἡ, olim dictus seu celebratus; (2) priscus, antiquus; *Od.* 9, 507. Ex πάλαι et φατός.

Παλαιφάτως, *adv.* secundum priscam famam.

Παλαίφοιβος, ου, ὁ ἡ, vates vetus. A φοιβάω.

Παλαίχθων, ονος, ὁ ἡ, antiquam terram habens, antiquus terræ possessor, *Æschyl. S. T.* 106. Ex πάλαι et χθών.

Παλαίω, fut. αίσω, luctor, certo, conflictor. Κακῷ δὲ μοιρίῳ παλαίομεν, *Eurip. Rhes.* 508. *Il.* 23, 621. A πάλη.

Παλαίωμα, ατος, τὸ, inveteratio, *R.* A παλαιόω.

Παλαίωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Παλάμαισι, dat. pl. *Poet.* pro παλάμαις.

Παλαμάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, administro, efficio, gero; (2) struo, molior, machinor. A παλάμη.

Παλαμάων, gen. pl. *Æol.* pro παλαμῶν, a

ΠΑΛΑ'ΜΗ, ης, ἡ, palma manus; (2) manus; (3) ars, via, ratio, qua aliquid efficimus; *Il.* 1, 238. (4) instrumentum, quo aliquid efficitur. (2) ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, *Il.* 1, 238. (4) πυριγενεῖ τέμνειν παλάμᾳ χρόα, *Eurip. Or.* 818.

Παλαμὶς, ἡ, amaria, piscis, *Aristot.*

Παλαμναῖον, ου, τὸ, *substant.* piaculum. Μὴ παλαμναῖον λάβω; *Eur. Iph. in Taur.* 1226.

Παλαμναῖος, αία, αῖον, cujus manus cæde contaminata est, cæde contaminatus, *Plut. in Alcib.* (2) homo sceleratus, piaculo obstrictus, homicida, pestis, pernicies; (3) scelerum vindex, dicitur de Jove et de Furiis. Οἵους δὲ παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι; *Xenoph. Cyri Inst.* 8, 7, 18. (1) γενέσθαι παλαμναῖον σέθεν, polluere me cæde tua, *Soph. Trach.* 1207. A παλάμη.

Παλαξέμεν, fut. 1. inf. act. *Ion.* pro παλάξειν.

Παλάσσετο, 3. sing. inperf. indic. pass. *Ion.* pro ἐπαλάσσετο.

Παλάσσω, fut. ξω, sortior; (2) inquino, fœdo, contamino, *Anglic.* TO PLASH. πεπάλαχθε, sortimini, 2. plur. perf. pass. πεπαλαγμένος, fœdatus, part. Ἀμφὶ δὲ χαίτας Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, *Theoc.* 25, 225. Παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ, *Il.* 5, 100. A πάλλω.

Παλάχη, ἡ, sors, *Steph.*

Παλευτὴς, οῦ, ὁ, qui retia avibus tendit, illex. A παλεύω. Hinc

Παλεύτρια, ας, ἡ, illex.

ΠΑΛΕΥ'Ω, f. εύσω, allicio; (2) alliciendo fallo; (3) in retia pertraho. Τὰς περιστερὰς θ' ὁμοίως ξυλλαβών, εἵρξας ἔχει, κἀπαναγκάζει παλεύειν, *Aristoph. Av.* 1088.

ΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, lucta, luctatio.

Πάλημα, ατος, τὸ, pollen, *Poll.* pro παιπάλη. Hinc

Παλημάτιον, ου, τὸ, sorbitio quædam, *Poll.*

Παλήσαι, 3. sing. a. 1. opt. *Æol.* pro παλήσαι, a verbo inusit. si non plane mendoso, παλέω, *luctor*.

Πάλι, pro πάλιν, *Poet.*

ΠΑΛΙ'Α, secundus nuptiarum dies, repotia, *R.*

Παλίβλαστος, ου, ὁ ἡ, iterum germinans. Ex πάλι et βλαστάνω.

Παλιγγενεσία, ας, ἡ, quasi secundus ortus, instauratio; (2) reditus ad vitam; (3) regeneratio; (4) baptismus. Ex γένεσις, *generatio*. Hinc

Παλιγγενέσιος, ου, ὁ ἡ, ad regenerationem pertinens. A

Παλιγγενὴς, έος, ὁ ἡ, renascens, renatus. Μαῖα παλιγγενέων μερόπων νεκυοσσόος ὥρη, *Nonn.*

Παλίγγλωσσος, ου, ὁ ἡ, diversa utens lingua; (2) contrarius, diversus a priori sermo, quo ille fit irritus; unde irritus, *Ern.* male ominans. (1) οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος, οὔτε παλίγγλωσσος πόλις, *Pindar. Isthm.* 6, 36. Παλίγγλωσσον δὲ οἱ Ἀθάνατοι ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν, *Id. Nem.* 1, 88. A γλῶσσα.

Παλίγναμπτος, ου, ὁ ἡ, retrorsum curvus; (2) recurvus. A γνάμπτω.

Παλιγκάπηλος, ου, ὁ ἡ, qui a caupone emit et rursum vendit, *Gl. V.* dardanarius.

Παλιγκινὴς,

Παλιγκινὴς, ἐς, retro cedens seu ruens. A κινέω.
Παλίγκλαςος, ου, ὁ ϗ ἡ, refractus; (2) recurvus, reflexus. A κλάω.
Παλιγκοταίνω, rursus malignus fio aut excandesco. A παλίγκοτος.
Παλιγκοτέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ab eod.
Παλιγκότησις, εως, ἡ, offensio et excandescentia iterata. A præc.
Παλιγκοτία, ας, ἡ, offensio, simultas. A
Παλίγκοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui simultatem cum aliquo gerit; infestus, iracundus.
Παλιγκότως, *adv.* animo irato, iracunde.
Παλιγκτιςος, ου, ὁ ϗ ἡ, redivivus, *Gl. V.* A κτίζω.
Παλίγκυρτος, ου, ὁ, nassa.
Παλίγλωσσος. Vide παλίγγλωσσος.
Παλίγναμπτος, ον, reflexus, *Tryph.*
Παλιδερκὴς, ἐς, retro spectans, videns quæ a tergo sunt. A δέρκομαι.
Παλιδίωξις, ἡ, pro quo παλίωξις, *Hes.*
Παλίδρομος. Vide παλίνδρομος.
Παλίξεςος, et παλίξυςος, iterum rasus, denuo rasus, al. παλίγξεςος.
Παλικαμπὴς, ἐς, retro cedens, ruens. A κάμπτω.
Παλιλλογέω, ῶ, f. ήσω, idem iterum dico. Κροῖσος δὲ οἱ ἐπαλιλλόγησε πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ διάνοιαν, *Herodot.* 1, 90. (pessime editiones fere omnes ἐπανηλόγησε.)
Παλιλλογία, ας, ἡ, verbi, sermonis iteratio. A
Παλίλλογος, ου, ὁ ϗ ἡ, rursum numeratus, iterum collectus seu congestus, *Il.* 1, 126. A λέγω, *dico, recenseo, colligo.*
Παλίλλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, resolutus, rescissus.
Παλιμβάκχειος, ου, ὁ, palimbacchius, pes metricus, prima et tertia longis, media brevi.
Παλίμβαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus, *R. Pind. Pyth.* 9. A βαίνω.
Παλίμβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, redivivus.
Παλιμβλαςὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, iterum germinans.
Παλίμβλαςος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A βλαςάνω.
Παλιμβολία, ας, ἡ, dolus, inconstantia, fluctuatio animi. A
Παλίμβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, veteratorius, veterator; (2) inconstans, mutabilis. Δολερὸς ὁ παλίμβολος ἀνὴρ, *Plut.* Ex βάλλω vel βολή.
Παλιμβουλία, ας, ἡ, consilii mutatio, inconstantia, *R.* A βουλή.
Παλίμβουλος, ον, inconstans in conciliis.
Παλιμμήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, duplicatus longitudine, duplex; (2) longus. A μῆκος.
Παλίμπαις, παιδος, ὁ, iterum puer; (2) repuerascens senex.
Παλιμπετὲς, *adv.* retrorsum, iterum. A
Παλιμπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, retro lapsus, retrogradus. A πίπτω.
Παλίμπηγος, ου, ὁ ϗ ἡ, iterum compactus. A πηγνύω.
Παλίμπισσα, ης, ἡ, sicca pix, pix recocta.
Παλίμπλαγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, errabundus. A
Παλιμπλάζομαι, vagis erroribus retro agitor, seu iterum oberro; παλιμπλαγχθέντας, a. 1. part. retractos, iterum errabundos.
Παλιμπλεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, retrorsum nexus seu plexus, *R.* A πλέκομαι.
Παλίμπλυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, denuo lotus. A πλύνω.
Παλίμπλωτος, ον, iterum navigans.
Παλιμπνοία, ης, ventus contrarius. Ἑσπέριοι ἀνέμοιο παλιμπνοίῃσιν ἔκελσαν, *Apoll. Rhod.* 1, 586.
Παλίμποινον, ου, τὸ, remuneratio.
Παλιμπόρευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus. A πορεύομαι.
Παλιμπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui iter repetit; (2) e contrario iter faciens, *R.* A πόρος.
Παλίμπους, ποδος, ὁ ϗ ἡ, pedem reflectens, retrogradus.
Παλίμπρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui iterum venditus est; (2) qui sæpius vendi se sinit; (3) qui priori hero relicto subinde alii se addicit; (4) veterator, veteratrix. Ex πιπράσκω.
Παλιμπροδοσία, ας, ἡ, falsa et simulata proditio.
Παλιμπροδότης, ου, ὁ, reciprocus seu rursus proditor, qui eos prodit ad quos transfugit.
Παλίμπωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aliquid revendit, qui emit ut revendat. A πωλέω.
Παλίμφημος, maledicus, blasphemus. Παλίμφαμος ἀοιδὰ, carmen maledicum, *Eurip. Ion.* 1096. Οἱ τῶν ἀνοσίων αἱρέσεων εὑρεταὶ παλιμφήμους φωνὰς κατὰ τῆς ἀῤῥήτου δόξης ἱέντες, *St. Cyrillus in Isaiam.*
Παλίμφρων, ὁ, ἡ, qui sententiam mutat. A φρήν.
Παλιμφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, renatus; (2) renascens; (3) redivivus. Πηγῆς ἐνδομύχοιο παλιμφυὲς ἔμπεδον ὕδωρ, *Nonn.* Ex φύω.
Παλίμψαιςος, ου, ὁ ϗ ἡ, iterum derasus, vel deradendo tersus, seu ita factus, ut in eo exarata rursus deleri et cum aliis mutari possint. A ψαίω. Sed usitatius
Παλίμψηςος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A ψάω.
Παλίμψυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui resumpsit animam, redivivus. A ψυχή.
ΠΑ'ΛΙΝ, *adv.* iterum, rursus, denuo, de integro; (2) vice versa, e diverso, e contrario, contra; (3) retro, seu retrorsum; alibi, alio in loco: *in commemorandis scriptorum locis sive dictis;* (3) ὁ μέγας ὄλβος.... πάλιν ἄρ' ἦλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις, Atridarum potentia et felicitas in contrarium ceciderunt, *Eur. Or.* 808.
Παλινάγγελος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuntius, qui postquam nuntiavit quod jussus erat, ad eum redit a quo missus erat, internuntius.
Παλινάγρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui rursus congregatur; (2) rursus congregans. Ἦν ἄτην ἀγέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετος ἐστιν, *Hes.* 93. Ex ἀγείρω.
Παλιναίρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, rursum creatus, qui post abrogatum magistratum rursum creatur magistratus.
Παλιναυξὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recrescens, renascens; *Nonn. P.* 3, 30. Ex αὔξω.
Παλιναυτόμολος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ad eam partem, a qua prius ad hostes transierat, redit.
Παλινδικέω, instauro litem:
Παλινδικία, ας, ἡ, actio repetita, *Ph.* παλινδικίας, instaurandæ litis. Παλινδικίαν διδοὺς τοῖς ἀδίκως καταχριθεῖσι, *Herod.* A
Παλίνδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui rursus de rebus iisdem judicatur. Ex πάλιν et δίκη.
Παλινδίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui reciproco vortice revolvitur. Ὄφρα μιν ἐξ ὕπνοιο παλινδίνητον ἐγείρω, *Nonn.* Ex δινέομαι.
Παλινδινία, ας, ἡ, vortex reciprocus. A δίνη.
Παλινδρομέω, ῶ, f. ήσω, cursu reciproco redeo. Ὧδε παλινδρομέουσι αἱ δυνάμεις, *Aret.*
Παλινδρομὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod παλίνδρομος. Ἐς τὰ αὐτὰ παλινδρομέες, *Aret.*
Παλινδρομία, ας, ἡ, recursus, cursus reciprocus.
Παλινδρομικὸς, ἡ, ὸν, idem quod
Παλίνδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, recurrens, reciprocus.
Παλινζωΐα, ας, ἡ, iterum vita. A
Παλίνζωος, ου, ὁ ϗ ἡ, redivivus.
Παλινίδρυσις, εως, ἡ, sursum subsidentia humorum in se redeuntium.
Παλινοδία, ας, ἡ, remeatio, itineris repetitio. Ab ὁδός.
Παλίνοπτος, ον, a sole aversus, *Gal.*
Παλινορμενος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui gressu retro concitato redit.
Παλινόρμητος, ον, idem. Ab ὁρμάομαι.
Παλίνορος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus. Ex π. et ὄρω.
Παλίνορσος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus, resiliens, rursus concitatus. *Ph.* reciprocus. Παλίνορσος ἀπέςη, *Il.* 3, 33. Ex iisd.
Παλινοςέω, ῶ, f. ήσω, iterum redeo, redeo, revertor.
Παλινόςιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, iterum rediturus.
Παλίνοςος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui redit seu revertitur, recurrens, reciprocus.
Παλινουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui iterum meiit, iterum seu bis mingens. Ex οὖρον, *urina.*
Παλινπροδοσία, ας, ἡ. Vide παλιμπροδοσία.
Παλινρύμη, ης, ἡ, impetus retro ruens, *Suicer.*
Παλίνσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde umbrosus, opacus, tenebricosus. Ex σκιά.
Παλινςομέω, ῶ, contrarium dico seu loquor; (2) obtrecto, famam lædo. Ex ςόμα.
Παλίνςρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, retro vertens. Ex ςρέφω, *verto.*
Παλινςρόβητος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus, *Suicer.*
Παλίντιτος, ὁ, ἡ, qui rependitur, vicissim punitus; retributus, repensus. Ex τίω.
Παλιντοκία, ας, ἡ, mutua fœneratio; (2) fœnoris dati repetitio. Ex τίκτω.
Παλίντονος, ου, ὁ ϗ ἡ, in aversum tendens, remittens; (2) recurvus, reflexus. Ex τείνω.
Παλιντράπελος, ου, ὁ ϗ ἡ, in contrarium versus, reflexus, retortus, inversus, *Pind. Olymp.* 2. Ex τρέπω.
Παλιντριβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, veterator, versutus. Ex π. et τρίβομαι.
Παλίντριψ, veterator, *Ph.* Ex iisd.
Παλιντροπάασθαι, retro se convertere. Ἄψ δὲ παλιντροπόωντο θεᾶς ὕπο, *Apoll. Rhod.* 4, 643. Ex τροπή.
Παλιντροπία, ας, ἡ, conversio retro facta, immutatio; (2) cura.
Παλιντροπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Παλίντροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, retro convertens gressum, retrogradus, redux. Ex τρέπω.
Παλιντυπὴς, έος, ὁ, ἡ, repercussus. Ex τύπτω.
Παλιντυχὴς, ἐς, qui contraria conditione seu fortuna utitur, secunda post adversam et contra. A τύχη.
Παλινῳδέω, ῶ, recanto, retexo orationem, muto sententiam. Ex ᾠδή.
Παλινῳδία, ας, ἡ, cantus priori contrarius; (2) retractatio.
Παλίνωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui suis horis redit. Ex ὥρα.
Παλιούρινος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex paliuro factus. A
Παλίουρος, ου, ἡ, paliurus, frutex spinosus. *Gl. V.* rubus.
Παλιουροφόρος, ον, ferens paliuros. A φέρω.
Παλιῤῥοέω, ῶ, vicissim refluo. A παλίῤῥοος.
Παλιῤῥόθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, refluens seu resiliens ab litore aut scopulo, epith. fluctus, *Od.* 5, 430. (2) retrogradus, resiliens retro. Οὐδὲ παλιῤῥόθιοι κεν ὑπεύδιοι φορέοιντο, *Aratus,* 1012. Ex ῥόθος.
Παλίῤῥοια, ας, ἡ, refluxus, reciprocatio aquæ. Τὴν παλίῤῥοιην σχέθειν, *Aret.* A
Παλίῤῥοος, *contr.* παλίῤῥους, ου, ὁ ϗ ἡ, refluus, reciprocus.
Παλίῤῥοιος, idem quod παλιῤῥόθιος, *Call.*
Παλίῤῥοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui retro vergit, reflexus. Ex ῥοπή.
Παλίῤῥυτος, ον, reciprocus, *Ph.* Ex ῥύω.
Παλίσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod παλίνσκιος. Ἄντρῳ ναιετάουσα παλισκίῳ, *Homer. Hymn. in Mercur.* 6.
Παλισσυτέω, ῶ, retrogradus feror, retrogredior, *R.* A
Παλίσσυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, retrogradus, resiliens. Παλίσσυτος ἡ χολὴ, *Aret.* Παλίσσυτον δρόμημα νωτίσαι, retrogrado cursu fugere, *Soph. Œd. Tyr.* 193. Παλίσσυτος ςεῖχε, retro veni, *Eurip. Suppl.* 388. Παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν, reducem Eurydicen, *Mosch.* 3, 131. Ex σεύομαι.
Παλισύλλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, iterum collectus seu congregatus. Ex συλλέγομαι.
Παλίφημος, pro παλίμφημος.
Παλίψηςος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod παλίμψηςος.
Παλίωξις, εως, ἡ, insecutio, *Il.* 15, 69. Confer *Hes. Scut. Herc.* 15. Ex διώκω.
Πάλλα, ης, ἡ, pila; quasi a πάλλομαι. *Eust.*
Πάλλαγμα, ατος, τὸ, concubitus cum pellice. A πάλλαξ.
Παλλάδιον, ου, τὸ, simulacrum Palladis. Dim. a Παλλάς.
Παλλακεία, ας, ἡ, concubinatus, pellicatus. A
Παλλακεύομαι, sum concubina; (2) pellicem habeo. *Ph.* παλλακεύεσθαι, ancillari. A
ΠΑΛΛΑΚΗ', ῆς, ἡ, pellex, concubina, succuba, *Ph.* Hinc
Παλλακία, ας, ἡ, concubinatus, pellicatus.
Παλλακίδεσι, dat. pl. *Poet.* pro παλλακίσι. A
Παλλάκιον, ου, τὸ, adolescentulus.
Παλλάκιος, α, ον, ad pellicem pertinens, *Phocyl.*
Παλλακὶς, ίδος, ἡ, concubina, pellex; (2) puella. A πάλλαξ.

Παλλακὸς, amasius, *V. L.*

Παλλαντιὰς, ἡ, epith. Palladis, *V. L. ex Ep.*

ΠΑ'ΛΛΑΞ, ακος, ὁ, juvenis, adolescens, *Dor.* pro πάλληξ.

Παλλὰς, ἄδος, ἡ, Pallas, sive Minerva. A πάλλω, quia hastam vibrasse dicitur simul atque ex Jovis cerebro prosilierat. Est Dea intellectualis ordinis, custodiendi omnia vim habens.

Πάλλας, idem quod πάλλαξ, *Eust.*

Παλλάσιοι, seu παλαθαι, ficus siccæ, *Ar.*

Πάλλε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔπαλλε, a πάλλω.

Πάλλευκος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omni ex parte albus, candidissimus. Ex πᾶν et λευκός.

ΠΑ'ΛΛΗΞ, pupa, pupula, catulaster, *Gl. V. item*, puer. A πάλλομαι.

Παλλομένων, gen. plur. part. præs. verbi πάλλομαι.

ΠΑ'ΛΛΩ, vibro, quatio, agito; (2) sorte lego. Præfectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam conjiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλλειν κλήρȣ dicebatur. Πάλλομαι, palpito, *Gl. V.* sortior, salio, exulto; a. 1. act. ἔπηλα, ἔπηλε, *Ion.* πῆλε, vibravit; inf. πῆλαι, vibrare. Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, *Il.* 22, 452. Κελεύων πάλλεσθαι, *Herodot.* 3, 128.

Πάλμα, ατος, τὸ, vibratio, agitatio. Hinc

Παλματίας, ȣ, ὁ, vibrator, quidam terræ motus.

Παλμικὸν, sc. οἰώνισμα, augurium quod ex πάλμῳ captatur, *Suid.*

Παλμὸς, ȣ̃, ὁ, vibratio, agitatio, palpitatio. *Ph.* salissatio, tripudium. Παλμὸς καρδίας, *Hipp.* A πάλλω.

Παλμοσκοπία, ας, ἡ, divinatio quæ fit ex palpitationis inspectione, *R.* A

Παλμοσκόπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui παλμὸν sive palpitationem contemplatur, et ex ea divinat. Ex παλμὸς et σκοπός.

Πάλμυς, υος, ὁ, rex. *Vox Ion.* antiqua.

Παλμώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, palpitationibus obnoxius. Παλμώδεις πόνοι, *Hippocr.* A παλμός.

Πάλμων, ονος, ὁ, servus, idem qui λάτρις.

Πάλος, ȣ, ὁ, vibratio, concussio, agitatio; (2) sortitio, sors. A πάλλω.

Παλταρία, siligo, simila, *Suid.*

Πάλτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπέπαλτο, a πάλλω, *agito.*

Παλτὸν, ȣ̃, τὸ, jaculum, telum.

Παλτὸς, ἡ, ὸν, vibratus, vibratilis. A πάλλω.

Πάλυνον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπάλυνον, a παλύνω, *adspergo.*

Παλυντὴ, ῆς, ἡ, polenta. A παλύνω.

Παλύνω, adspergo, conspergo; (2) albefacio. *Gl. V.* candido. Ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, *Od.* 14, 77. Χ' ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, *Theoc.* A πάλη.

[illegible]μα, possessio: sic scribendum est, nec duplici μ opus est. A πάω fit πᾶμα, ut a δράω, νάω, δρᾶμα, νᾶμα. Vide *Valkenarium ad Ammonium*, 187. Duplicatio litteræ orta est e vulgari pronunciatione, quæ hanc litteram facile duplicat.

Παμβακὶς, et πάμβαξ, gossipium, *Suid.*

Παμβασιλεία, ας, ἡ, regia potestas plenissima aut summa, merum seu summum imperium:

Παμβασίλεια, ας, ἡ, omnium regina, summa regina; de Junone, omnium deorum regina, *Apoll. Rhod.* 4, 382. A

Παμβασιλεὺς, έως, ὁ, omnium rex, summus rex. Ex πᾶν et βασιλεύς.

Παμβδελυρὸς, ὰ, ὸν, abominabilis, impurissimus, omnibus modis turpis.

Παμβέβηλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, impurissimus, sceleratissimus.

Παμβίας, ȣ, ὁ, violentus. Σχίσιν κεραυνῷ παμβίᾳ Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα, *Pind.* Ex πᾶν et βία.

Πάμβορος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnivorus.

Παμβότανος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, herbidus. Ex βοτάνη.

Παμβότος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnes pascens, fertilissimus. A βόσκω.

Παμβῶτις, ιδος, ἡ, epith. terræ, Rheæ; alma, omnium nutrix. Παμβῶτι Γᾶ, Rhea, *Soph. Phil.* 391.

Παμβώτωρ, ὁ, omnes pascens: epith. terræ.

Πάμμα, possessio (scriptura vitiosa, vera πᾶμα, *Ern.*) A πάομαι.

Πάμμακαρ, αρος, ὁ, ἡ, omni ex parte beatus.

Παμματαιος, ον, vanissimus.

Παμμάχιον, ȣ, τὸ, qu. dic. certatio omni pugnæ genere. A

Πάμμαχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui omni pugnæ genere certat; (2) qui est omnis generis, ex omni genere constat, quamplurimus, omnis, *Ern.* Ex μάχομαι.

Παμμάχως, *adv.* omni pugnæ genere certando; omni contentione.

Πάμμεγα, omnino magnum, valde magnum.

Παμμεγέθης, εος, ὁ ᾗ ἡ, omnino magnus. *Ph.* immanis, vastus. Ex μέγεθος.

Παμμέγιστος, η, ον, maximus.

Παμμεδέων, οντος, ὁ, omnibus imperans, omnium rector. Hinc fœmin. παμμεδέȣσα, ης, omnium rectrix. Ex μεδέω.

Πάμμελας, totus vel omnino niger.

Παμμελὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, varie modulatus, canorus. Ex μέλος.

Πάμμετρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnia metrorum genera habens. Ex μέτρον.

Παμμήκης, εος, ὁ ᾗ ἡ, omnino vel valde longus; (2) prolixus. Ex μῆκος.

Πάμμηνις, ιδος, ἡ, ut νὺξ πάμμηνις, nox quæ plena luna lucet. Νυκτὶ φαινομένη παμμήνιδι Κασσιέπεια, *Arat.* Ex μήνη.

Πάμμηνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, per omnes menses durans, qui perpetuus volvitur mensibus. Ex πᾶν et μὴν, *mensis.*

Παμμήστωρ, ορος, ὁ, omnium excogitator seu artifex.

Παμμήτειρα, ας, ἡ, omnium mater, omnium parens. Ex π. et μήτηρ.

Παμμήτηρ, έρος, ἡ, idem et ex iisd.

Παμμήτωρ, ορος, ἡ, idem et ex iisd. mater. Τȣ̃δε παμμήτωρ νεκρȣ̃, *Soph. Antig.* 1282. Γενέτης μεθέπει παμμήτορα κόσμȣ Ζωὴν, *Nonn.*

Παμμήχανος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnia machinans; (2) ad quidvis promptus. Ex μηχανή.

Παμμίαρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, scelestissimus.

Παμμιγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, ex omni genere mixtus; (2) promiscuus; (3) confusus. Ex πᾶν et μιγνύω.

Πάμμικρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, perpusillus.

Πάμμικτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem quod παμμιγής.

Πάμμορος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, infelix, infortunatus.

Πάμμȣσος, ον, musicos modulos omnes continens, *Sibyl.*

Παμμυσαρὸς, ὰ, ὸν, fœdissimus.

Παμπαιδὶ, *adv.* cum omnibus liberis.

Παμπάλαιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, vetustissimus.

Πάμπαν, *adv.* prorsus, omnino, plane.

Πάμπανυ, *adv.* idem.

Παμπειθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, omnia persuadens. *Pind. Pyth.* 4. Ex πείθω.

Παμπηγὴν, *adv.* passim per fontes. Ex πηγή.

Παμπήδην, *adv.* funditus, omnino, prorsus, ut nihil fiat reliqui, *Nic.* Καλύψω παμπήδην, *Soph. Aj.* 916. Ex πᾶν et πάομαι.

Παμπησία, ας, ἡ, universa possessio, universorum bonorum possessio. Ex iisd.

Παμπληθεὶ, *adv.* per totam multitudinem, tota multitudine, ita ut fiat ab universa turba:

Παμπληθὲς, vel πάμπληθες, tota multitudine.

Παμπληθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, confertus; (2) permultus, valde multus, quam plurimus; *plurali* παμπληθεῖς, complures, *Gl. V.* Dat. παμπληθέσι. Ex πᾶν et πλῆθος.

Παμπληθία, ας, ἡ, tota turba. Ex iisd.

Πάμπληκτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, graviter percussus: epithet. certaminis, in quo multiplices plagæ infliguntur. Πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων, *Soph. Trach.* 505.

Παμπλȣ́σιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnibus divitiis adfluens, ditissimus aut opulentissimus.

Πάμπλȣτος, ον, prædives, *Man.*

Παμποίκιλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, varius, varie pictus; (2) versutus, versipellis.

Πάμπολις, ὁ ᾗ ἡ, omnibus urbibus communis; qui in omnibus urbibus est.

Πάμπολυς, permultus, varius; πάμπολυ, permultum; *pl.* πάμπολλα, plurima.

Παμπολυτελὴς, ὲς, pretiosissimus.

Παμπόνηρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnino improbus, improbissimus, perversissimus.

Παμπονήρως, *adv.* pessime, gravissime, *Suicer.*

Παμπόρφυρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnino purpureus, *R.* Ex πορφύρα.

Παμπότε, semper, *Steph.*

Παμπρασία, ας, ἡ, omnium rerum venditio, sectio. Ex πρᾶσις.

Πάμπρεπτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, splendidus, regius. Ex πρέπει.

Πάμπρωτα, et πάμπρωτον, *adv.* in primis, potissimum, *V. L.*

Πάμπρωτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnium primus. *Pind. Pyth.* 4. Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρξατο μῆτιν, *Il.* 7, 324. Πάμπρωτον, *adv.* imprimis, quamprimum. Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσομεν, *Odyss.* 4, 577. Πάμπρωτα, idem. *Il.* 4, 97. Παμπρώτιστα, *adv.* idem. *Apoll. Rhod.* 4, 1693.

Πάμπυος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, valde purulentus. Ex πύον.

ΠΑΜΥ'ΛΙΑ, ίων, τὰ, Pamylia, sacra quædam Ægyptiaca.

Παμφάγος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnivorus; natio quædam quæ omnia vorat, *apud Solinum.* Et *Alcman* poeta sibi hoc nominis tribuit. (2) comedo, helluo.

Παμφαὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, splendidus, omnia illustrans; (2) lucidus, ut ferrum candens, combustus. (2) Θείῳ πυρὶ παμφαὴς, *Soph. Phil.* 728. Ex φάω.

Παμφαίνησι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro παμφαίνῃ. A

Παμφαίνω, totus luceo vel fulgeo; part. παμφαίνων, collucens. Ἐν δὲ οἱ ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον, *Il.* 11, 30. Χαλκῷ παμφαίνον, *Il.* 14, 11.

Παμφαλάω, attonitus et veluti numine adflatus adspicio, vel circumspicio; παμφαλόωντες, partic. pro παμφαλῶντες, et παμφαλάοντες. Πάντοσε παμφαλόωντες δινήσαντο πόδεσσι, *Erycius apud Schol. Apoll. Rhod.* 2, 127. *Etym.* derivatum vult a φάη, *oculi*, et ἅλλεσθαι, *salire.*

Παμφανάω, totus luceo vel fulgeo; part. παμφανόων, παμφανόωντα, collucentem, pro παμφανῶντα, παμφανάοντα· f. παμφανόωσα, collucens splendidissime, pro παμφανῶσα, et παμφανάȣσα. Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος ȣ̓ρανὸν ἷκε, *Il.* 2, 458.

Παμφανόωντα, nom. pl. n. g. part. præs. act. *Poet.* pro παμφανῶντα, *contr.* ex παμφανάοντα.

Παμφάρμακος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui omnes veneficorum artes callet, *R.* Ex φάρμακον.

Παμφαῶς, *adv.* omnia illustrando; (2) splendidissime. A παμφαής.

Παμφεγγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, totus lucens, illustris, fulgidus. Ex φέγγος.

Πάμφθαρτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnino mortalis, caducus; (2) perniciosus.

Πάμφθογγος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnisonus, i. e. vel valde sonans, vel varios sonos edens.

Πάμφιλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnibus gratus, *R.*

Πάμφλεκτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnia comburens, totus flammans. Ex φλέγω.

Παμφόβερος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qu. dic. valde terribilis. *Ph.* παμφόβερον, torvum.

Πάμφορβος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnibus pabulum præbens. Ex φορβή.

Πάμφορος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnia ferens, varia ferens, omnium ferax. Ex φέρω. Hinc superl. παμφορώτατος, *Jos.*

Παμφύγδην, *adv.* effusa fuga. Ex φυγή.

Παμφυλία, ας, ἡ, societas omnium gentium ac nationum. A

Πάμφυλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnis generis gentes habens, ex omni gentium genere mixtus. Ex φυλὴ vel φῦλον.

Πάμφυρτος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, ex omnibus mixtus, varius, omnis generis; *in partem deteriorem.* Ex φύρομαι.

Πάμφωνος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, omnis generis voces reddens, *Pind. Olymp.* 7. Ex φωνή.

Πάμψεκτος, ον, omnium vituperans, *Man.*

Παμψέκτωρ, ὁ, omnium vituperator, *Man.*

Παμψηφεὶ, *adv.* omnium calculis seu suffragiis. Ex ψῆφος.

Πάμψυχος, ου, ὁ, epith. Amphiarai ap. inferos in *Soph. El.* 841. Πάμψυχος ἀνάσσει, omnibus animabus imperat. Ex ψυχή.

ΠΑ'Ν, Πανὸς, ὁ, Pan, pastorum deus. *Ph.* Πὰν ὁ δαίμων, incubus, Sylvanus. Item, Πὰν, θεὸς ὑλαῖος, *deus sylvestris*, Faunus: Pan monas est, vel apex localium omnium deorum et dæmonum sub luna, secundum Orphicos.

Πάναβρος, ου, ὁ ἡ, mollis, delicatus.

Πανάγαθος, ου, ὁ ἡ, optimus.

Παναγήραος, ου, ὁ ἡ, prorsus senii expers, immortalis.

Παναγὴς, έος, ὁ ἡ, prorsus sanctus vel purus, plane castus, sanctissimus, purissimus, *Hes.* E π. et ἄγος.

Παναγία, ας, ἡ, purificatio, *R. ex Plin.* Ex iisd.

Πανάγιος, ία, ιον, sanctus vel purus.

Παναγὶς, ίδος, ἡ, dies sacra. Ex ἄγος.

Παναγιστία, ας, ἡ, purgatio. Ex ἁγίζω.

Πάναγνος, ου, ὁ ἡ, castissimus, purissimus.

Πανάγρειος, idem quod πανάγριος, *Phocyl.*

Πανάγριος, ου, ὁ ἡ, ferus, præferox.

Πάναγρον, ου, τὸ, rete, verriculum. E π. et ἄγρα.

Πάναγρος, ου, ὁ ἡ, omnia trahens et capiens: retis epith. ut πάναγρον δίκτυον, *Il.* 5, 487. Ex iisd.

Πανάγρυπνος, ου, ὁ ἡ, pervigil, insomnis.

Παναεργὴς, έος, ὁ ἡ, non confectus; prorsus incoctus et crudus, de cibo.

Παναθέσμιος, idem quod πανάθεσμος, *Man.*

Πανάθεσμος, ου, ὁ ἡ, injustus, sceleratissimus.

Παναθήναια, ων, τὰ, Panathenæa, festum Atheniensium. *Ph.* quinquatria. Hinc

Παναθηναϊκὸς, ἡ, ὸν, Panathenaicus.

Πανάθλιος, ία, ιον, valde miser, miserrimus.

Παναιγλήεις, ήεσσα, ῆεν, splendidissimus.

Πάναιθος, ου, ὁ, idem. *Hes.* παναίθησι κορύθεσσι, galeis collucentibus, dat. pl. pro παναίθαις. Ex αἴθω.

Παναίολος, ου, ὁ ἡ, varius, variegatus. *Alii interpretantur* mobilis, ab αἰόλλω, moveo; *Il.* 4, 186.

Παναισχὴς, έος, ὁ ἡ, omnino fœdus, turpissimus. Ex αἶσχος.

Παναίσχιστος, idem.

Παναίτιος, ου, ὁ ἡ, causa totius rei, auctor, omnium causa et auctor, *R.*

Παναιτώλιον, τὸ, universum Ætoliæ concilium, *Bud.*

Πανακαρπὴς, έος, ὁ ἡ, plane sterilis. Ex ἄκαρπος.

Πανάκεια, ας, ἡ, omnium morborum curatio, Panacea Dea, filia Æsculapii; (2) herba quædam. Οὐ λίθος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι, Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν, *Call. in Apoll.* 40. E πᾶν et ἀκέομαι.

Πανάκειον, ου, τὸ, panacea, *herba.* Ex iisd.

Πανακὶς, seu πάναξ, panax, herba, &c., *Nic. Sch.* Ex iisd.

Πανάκη, ης, ἡ, panacea, *herba*, et filia Æsculapii, *Vulg. L.* Ex iisd.

Πανακήρατος, ου, ὁ ἡ, minime fato obnoxius, immortalis.

Πανάκης, εος, ὁ ἡ, vel πανακὴς, έος, omnia sanans, omnibus morbis medens. *Gl. V.* παγακὴς, omnimorbus. Ex ἀκέομαι.

Πανακίτης, ου, ὁ, ex panacea herba confectus; ut πανακίτης οἶνος, panacites, vinum e panace herba confectum. A πανάκης.

Πανακρὶς, ίδος, ἡ, apis epith. quasi omnia fastigia florum pervolitans. Ex ἄκρα.

Πανάκτειος, ου, ὁ ἡ, ad origanum pertinens. A

Πάνακτος, origanum, *Hesych.*

Παναλάστωρ, ορος, ὁ, pernicies, pestis, dæmon infestus.

Παναληθὴς, έος, ὁ ἡ, verissimus.

Παναλήμων, ὁ ἡ, omnivagus, *Proc.*

Παναλίγκιος, ου, ὁ ἡ, simillimus.

Παναλκὴς, έος, ὁ ἡ, omnipotens, valde robustus, robustissimus. Ex ἀλκή.

Παναλουργὴς, ὲς, totus purpureus.

Πανάλωτος, ου, ὁ ἡ, omnia consumens, perniciocissimus. Ex πᾶν et ἀναλίσκω.

Παναμείδητος, ου, ὁ ἡ, torvus, severus.

Παναμείλικτος, ου, ὁ ἡ, immitissimus.

Παναμείλιχος, ου, ὁ ἡ, idem.

Παναμερεύω, fut. σω, *Dor.* pro πανημερεύω.

Παναμέριος, *Dor.* pro πανημέριος, perpetuus. Τίς σ' ὦ παναμέριος ὅδε πόνος μίμνει; *Eurip. Hipp.* 369.

Πανάμωμος, ου, ὁ ἡ, omni culpa et reprehensione vacans.

Πανάνθρωπος, ου, ὁ ἡ, ad omnes homines pertinens. Hinc ἡ ἐκ νεκρῶν πανάνθρωπος ἀνάστασις, universorum hominum ex mortuis resurrectio.

Πανάνυτος, ου, ὁ ἡ, facilis confectu; (2) omnia conficiens. Ex πᾶν et ἀνύω.

Πάναξ, ακος, panacea herba. *Ph.* πάναξ, Chironeus.

Παναοίδιμος, ου, ὁ ἡ, decantatus, celeberrimus.

Πανάπαλος, ου, ὁ ἡ, tenerrimus, mollissimus.

Πανάπαστος, ου, ὁ ἡ, qui nil gustavit, jejunus plane.

Παναπείριτος, ου, ὁ ἡ, immensus, *R.*

Παναπείρων, ονος, ὁ ἡ, idem; aut finem non habens.

Παναπενθὴς, έος, ὁ ἡ, *proprie* luctu prorsus carens. *Exponitur vero* valde dolens; et tum α in ἀπενθὴς non esset privativum, sed intensivum.

Παναπήμων, ονος, ὁ ἡ, prorsus innocuus; (2) omnino innoxius. Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν, *Hesiod. Dies*, 809.

Παναπηρὴς, έος, ὁ ἡ, integer, non mutilatus. Ὡς πόδας ὡς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεὶ, *Callim. H. in Cer.* 126.

Πανάποτμος, ου, ὁ ἡ, infelicissimus, infortunatissimus; *Il.* 24, 255.

Πανάπυστος, ου, ὁ ἡ, de quo prorsus nihil cognosci potest fama aut auditione, de quo prorsus nihil auditur; (2) qui prorsus nihil audivit aut cognovit.

Πανάργυρος, ου, ὁ ἡ, totus argenteus, ex solido argento.

Πανάρετος, ου, ὁ ἡ, omni virtutum genere ornatissimus. Ex ἀρετή.

Πανάριστος, ου, ὁ ἡ, præstantissimus, longe præstantissimus, optimus.

Πανάρκετος, ετη, ετον, semper, sive ad omnia, sufficiens, *Suicer.*

Παναρκὴς, έος, ὁ ἡ, idem; (2) epith. solis, omnia illustrantis. Ab ἀρκέω.

Παναρμόνιον, ου, τὸ, instrumentum quoddam musicum quod meminit *Plato in Repub.*

Παναρμόνιος, ου, ὁ ἡ, omnibus harmoniæ numeris constans, admodum concinnus, per omnes partes apte compositus et ordinatus. Ex ἁρμονία.

Πανάρρητος, ον, non omnino dicendus, *Ep.*

Παναρχαῖος, ον, vetustissimus.

Πάναρχος, ου, ὁ ἡ, potentissimus, omnibus imperans; (2) regius. (2) πανάρχοις ἐνθακεῖν θρόνοις, regio in throno sedere, *Soph. Œd. Col.* 1293. Ab ἀρχή.

Πανασθενὴς, έος, ὁ ἡ, imbecillis, prorsus viribus fractus.

Πανασιτία, ἡ, summa annonæ inopia, fames ultima, *Poll.*

Πανασκηθὴς, έος, ὁ ἡ, illæsus, salvus, incolumis. *Hes.*

Πανατρεκὴς, έος, ὁ ἡ, omnino verus, verissimus.

Πανατρεκῶς, et πανατρεκέως, *adv.* verissime, certissime.

Παναύγεια, ἡ, lux summa, universa. A

Παναυγὴς, έος, ὁ ἡ, splendidus. Ex αὐγή.

Πανάϋπνος, ου, ὁ ἡ, insomnis, *R.*

Παναφῆλιξ, ικος, ὁ ἡ, qui caret æqualibus et sociis; (2) effœtus, decrepitus senex. Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι, *Il.* 22, 490.

Πανάφυκτος, ου, ὁ ἡ, inevitabilis.

Παναχαιὶς, ίδος, ἡ, ut παναχαιὶς γῆ, universa seu tota Achaia, tota Græcia.

Παναχαιοὶ, ῶν, οἱ, omnes Achivi, universi Græci.

Παναώριος, ου, ὁ ἡ, omnino intempestivus; (2) immatura morte moriturus; *Il.* 24, 540. Ex πᾶν et ἄωρος.

Πανάωρος, ου, ὁ ἡ, neglectus et incustoditus, quem nulla dignamur cura.

Πανβδελυρὸς, ρὰ, ρὸν, prorsus flagitiosus, sceleratissimus (rectius παμβδελυρός).

Πανβλαβὴς, ὲς, prorsus calamitosus, *Man.*

Πανδαίδαλος, ου, ὁ ἡ, valde artificiosus, *R.*

Πανδαισία, ας, ἡ, convivium opiparum ac lautum, mensa sumptuosa. Ex δαίς.

Πανδακέτης, ου, ὁ, valde mordax. Πυῤῥὸν πανδακέτην γλαυκόμματον, οὐδὲ θανόντα πόρκιον εἰς ἀΐδην περσεφόνη δέχεται. *Poeta apud Plut. in M. Cat.* Ex δάκνω.

Πανδάκρυτος, ου, ὁ ἡ, valde lacrymabilis; (2) ad omnia lacrymans. Ex δακρύω.

Πανδάλητος, ον, combustus; qu. a δαλέω. (nisi potius hæc interpretatio ad πανδάλτος pertinet, nam πανδάλητος est *Dor.* pro πανδήλητος, omnino corruptus, aut plane corrumpens. *Ern.*)

Πανδαμάτειρα, ἡ, omnium domitrix. A

Πανδαμάτωρ, ορος, ὁ, omnia domans, seu subigens. Ex δαμάω.

Πάνδειλος, ου, ὁ ἡ, timidissimus; (2) miserrimus.

Πάνδειμα, ατος, τὸ, terriculamentum.

Πάνδεινος, ου, ὁ ἡ, gravissimus.

Πανδέκτης, ου, ὁ, omnia continens, omnia recipiens. Hinc (2) πανδέκται, ῶν, libri omne jus continentes; (3) homines varia eruditione referti. Ex δέχομαι.

Πανδέκτωρ, ορος, ὁ, idem quod πανδέκτης.

Πανδελέτειος, ου, ὁ ἡ, improbus, veteratorius, more Pandeleti, sycophantæ.

Πανδέξιος, ου, ὁ ἡ, omnibus modis seu in omnibus dexter, dexterrimus.

Πανδερκέτης, ὁ, idem quod

Πανδερκὴς, έος, ὁ ἡ, omnia videns seu intuens, Ex δέρκομαι.

Πανδεχὴς, έος, ὁ ἡ, omnia capiens, capacissimus. Ex δέχομαι.

Πάνδηλος, ου, ὁ ἡ, omnibus manifestus, manifestissimus.

Πανδημεὶ, *adv.* toto populo, universi, catervatim. A πάνδημος.

Πανδημία, ας, ἡ, universus populus; (2) universi populi conventus.

Πανδήμιος, ου, ὁ ἡ, publicus, qui per totum populum vagatur, universus. A

Πάνδημος, ου, ὁ ἡ, ad universum populum pertinens, publicus; (2) universus; (3) vulgaris, plebeius.

Πάνδια, ων, τὰ, Jovialia, festum Atheniensium in honorem Jovis. Ex πᾶν et Διός.

Πάνδικος, ου, ὁ ἡ, justus, justissimus. Ex δίκη.

Πανδίκως, *adv.* juste; (2) rite. (2) πανδίκως στελεῖν χιτῶνι τῷδε, *Soph. Trach.* 611. (1) πράσσειν ἄνωγας ὧν με πανδίκως τάδε; (ubi πανδίκως construendum cum ἄνωγας,) juste ne jubes me hæc agere? *Id. Ibid.* 1247.

Πανδοκεῖον, ου, τὸ, taberna diversoria, publicum diversorium. Ex δέχομαι.

Πανδοκεὺς, έως, ὁ. Vid. πανδοχεύς.

Πανδόκευσις, εως, ἡ, promiscua hospitum exceptio.

Πανδοκεύτρια, ίας, ἡ, mulier tabernaria, caupona. A

Πανδοκεύω, promiscue hospitio excipio, quæstum in hospitio publico facio quoslibet excipiendo. Πανδοκεύω ἐς τὸν ἀνδρῶνα τοὺς πρώτους, *Plut.* A πανδοκεύς.

Πανδοκέω, ῶ, idem.

Πανδοκία, ας, ἡ, promiscua omnium exceptio.

Πανδόκος, vel πάνδοκος, ου, ὁ ἡ, qui quemlibet hospitio excipit; hospes meritorius; (2) omnes capiens; *Pind. Olymp.* 3.

Πάνδοξ, οκος, ὁ, idem. *Hes.*

Πανδοξία, ας, ἡ, summa gloria; *R. Pind. Nem.* 1. Ex πᾶν et δόξα.

Πανδοσίαι, αἱ, meretrices publicæ, *Anac.*

Πάνδουλος, ου, ὁ ἡ, omnium servus.

ΠΑΝΔΟΥ'ΡΑ, seu πανδοῦρις, ἡ, pandura, instrumentum musicum, triplici instructum chorda; (2) culter culinarius.

Πανδουρίζω, f. ίσω, panduram pulso. A pr. Hinc

Πανδουριστής, οῦ, ὁ, qui panduram pulsat.

Πάνδουρον, ου, τὸ, idem quod πανδοῦρα.

Πάνδουρος, ου, ὁ, qui panduram tractat. A præc.

Πανδοχεῖον, ου, τὸ, diversorium, stabulum, cauponium, *Gl. V.*

Πανδοχεὺς, έως, ὁ, qui quemlibet hospitio excipit, hospes meritorius, caupo, stabularius. Ex πᾶν et δέχομαι. Hinc

Πανδοχεύω, cauponem ago.

Πανδοχὶς, ίδος, ἡ, luna a Platone dicitur, quod totius generationis susceptrix sit. *V. Lex.* Ex iisd.

Πανδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui quemlibet hospitio excipit. Ex iisd.

Πανδύναμος, ον, omnipotens, præpotens. A δύναμις.

Πανδυσίη, ης, ἡ, plenissimus occasus, cum sidus prorsus occidit; (2) penitus occidens; (3) occasus. Ex δύσις.

Πανδώρα, ας, ἡ, Pandora, virginis nomen *apud Hesiodum*, et est anima irrationalis, sic dicta, quod omnes dii deæque suas quisque dotes ei adjunxissent; (2) terra, quatenus omnis generis fructus profert. Ex πᾶν et δῶρον.

Πάνδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnia largiens. Ex iisd.

Πανεθνεὶ, *adv.* tota gente. Ex ἔθνος.

Πάνεια, ων, τὰ, Panici terrores. A Πάν.

Πανεῖα, τὰ, affertur pro lupercalia, *H. Steph.* Vide Πάνιον. A Πάν.

Πανείδατος, ον, qui omnino comeditur, *Call.* Ab εἶδαρ.

Πανείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, omniformis. Ex εἶδος.

Πανείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni ex parte similis.

Πανελεύθερος, ον, prorsus liber, liberrimus.

Πανέλλανας, acc. pl. *Dor.* pro πανέλληνας, a

Πανέλληνες, ων, οἱ, omnes Græci. Dat. pl. *Poet.* Πανελλήνεσσι. Ex πᾶν et Ἕλλην. Hinc

Πανελλήνιον, ου, τὸ, totius Græciæ conventus.

Πάνεμος, ου, ὁ, Panemus, mensis apud Corinthios Julio nostro fere respondens.

Πανέξαλλον, omnino alienum, *Hes.* Ex πᾶν, vel πάνυ, et ἔξαλλος.

Πανέξοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui omnino excellit, præstantissimus, excellentissimus.

Πανεπάρκιος, ον, sufficiens ad omnia.

Πανεπήτριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, densissimus.

Πανεπίκλοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, fallacissimus.

Πανεπίσκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnium rerum inspector, omnia oculis suis lustrans.

Πανεπίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, admodum prudens.

Πανεπόπτης, ου, ὁ, omnia inspiciens.

Πανεργέτης, ου, ὁ, totius rei, omnium malorum auctor. Ab ἔργον.

Πανέρημος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnino desertus.

Πανέστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cum tota domo seu familia. Ex ἑστία.

Πανέσχατος, ον, omnium ultimus.

Πάνετες, *adv.* per totum annum durans, agens. Αἴτνα πάνετες χιόνος ὀξείας τιθήνα, *Pind. Pyth.* 1. Ex ἔτος.

Πανετήτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, verissimus.

Πανετώσιος, ον, improbissimus, vanissimus.

Πανευδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, felicissimus.

Πανευέφοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, accessu facillimus.

Πανεύκηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, quietissimus. Οὐρανόθεν δὲ πανεύκηλος γένετ' αἰθὴρ, *Apoll. Rhod.* 3, 1196.

Πανευτελὴς, ὲς, futilissimus.

Πανεύφημος, ου, ὁ καὶ ἡ, eximia et præstanti laude prædicandus, omni laude dignus.

Πανεύφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pernox. Ex εὐφρόνη.

Πανεύω, panizo, id facio quod Panes facere solent, *id est*, mulieribus more Panum abutor. Καὶ νῦν δὲ ἔτι τὰς εἰς πλῆθος γυναῖκας λέγομεν, ὅτι ἐπανεύομεν αὐτάς, *Heraclit. de Incredibil.* 25.

Πάνεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni ex parte coctus seu liquefactus.

Πανέφθω, gen. sing. *Dor.* pro πανέφθου, a præc.

Πανεχθὴς, ὲς, omnino odiosus, *Orph.*

Πανέχθιστος, ον, maxime invisus.

Πανηγεμὼν, όνος, ὁ, omnium princeps.

Πανηγυριαρχέω, ῶ, me choragum præbeo. A

Πανηγυριάρχης, ου, ὁ, dux ac princeps panegyricæ celebritatis. Ex πανήγυρις et ἀρχή.

Πανηγυρίζω, fut. ίσω, festam panegyrin agito; festum ludosve panegyricos celebro; ferior; (2) publica celebritate ferior; (3) panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico, *Gl. V.* πανηγυρίζω, nundino. Ὁ δῆμος κατὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε, *Herodian.* A πανήγυρις.

Πανηγυρικὸς, ἡ, ὸν, panegyricus, panegyri proprius vel conveniens; (2) celebris, festus, theatralis, pompaticus, splendidus. *Gl. V.* nundinarius; (3) popularis. Ab eod.

Πανηγυρικῶς, *adv.* panegyrice, splendide.

Πανήγυρις, εως, ἡ, publicus cœtus seu conventus, publica celebritas; (2) pompa, spectaculum, aut convivium publicum. *Ph.* nundinæ, mercatus, commercium.

Πανηγυρισμὸς, οῦ, ὁ, festi panegyrici celebratio; (2) panegyrica pompa vel ostentatio; (3) publicus mercatus. A πανηγυρίζω.

Πανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, panegyricum festum ludosve celebrans. *Gl. V.* nundinator. A præc.

Πανήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, apricus, totus serenus et illustris, quem sol totum illustrat.

Πανημαδὸν, *adv.* quotidie, tota die. Ex πᾶν et ἦμαρ.

Πανῆμαρ, *adv.* idem. Ex iisd.

Πανηματιὸς, continuus, quod fit per totum diem. Πανηματίοισι δρόμοισιν, *Oppian.* 1, 115.

Πανημερεύω, fut. εύσω, totum diem consumo in re aliqua.

Πανημέριος, ία, ον, perdius, per totum diem. Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, *Il.* 1, 472. Ex ἡμέρα.

Πανημερὸν, vel πανήμερον, *adv.* tota die.

Πανήμερος, ου, ὁ, idem; (2) qui aliquid per totum diem facit. Ex ἡμέρα.

Πανήπορος, ον, pro πανάπορος, pauperrimus.

Πανήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, omnibus placens, omnibus commodus, *Hes.* Ex ἀρέσκω, vel ἄρω.

Πανθάγιος, α, ον, omnino sanctus, *Dolsc.*

Πανθαρσὴς, ὲς, peraudax, *Man.*

Πάνθειον, vel Πάνθεον, ου, τὸ, Pantheum, *Gl. V.* πάνθεον, templum omnium deorum. Ex θεός.

Πανθελγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnes demulcens, omnes delectans. Ex θέλγω. Unde

Πανθέλκτειρα, ας, ἡ, quæ omnia permulcet.

Πάνθεψις, cacabus, *Gl. V.* melius πανθέψης. Ex ἕψω.

Πάνθηρ, ηρος, ὁ, panthera.

Πανθήρα, ας, ἡ, universa captura.

Πάνθηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnes feras capiens, omnium ferarum capax.

Πανθοινεὶ, *adv.* in tota cœna, per universum epulum; (2) solenni epulo.

Πανθοινέω, ῶ, fut. ήσω, solenne epulum agito; (2) epulor. A πάνθοινος.

Πανθοινία, ας, ἡ, cœna, ad quam omnes conveniunt, epulum solenne. Ab eod.

Πάνθοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, epith. cœnæ lautissimæ. Ex θοίνη.

Πάνθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnia divulgans, nihil celans, *Hes.* Ex θρόος.

Πανθυμαδὸν, *adv.* toto animo, toto pectore. Ex θυμός.

Πάνθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, sacratissimus, omni veneratione prosequendus. Θεῶν δ' αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε, *Soph. Aj.* 711. Ex θύω.

Πανίερος, ου, ὁ καὶ ἡ, sacrosanctus, sacer.

Πανιέρως, *adv.* sanctissime.

Πανικὸς, ἡ, ὸν, Panicus, ut Panicus terror, repentinus et vehemens. A Πὰν, *Pan.*

Πανίλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, admodum propitius et clemens. Δεξιτερὴν ὀπάσαιο πανίλαον, *Oppian. Cyneget.* 1, 45.

Πανίλαρος, ὁ καὶ ἡ, omnino lætus et hilaris.

Πανίμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, desiderabilis, gratissimus.

Πανίον, ου, τὸ, Lupercal, *Gl. V.* (2) templum vel lucus Panis. (2) οἴκησιν τὸ Πανίον πεποιημένους, *Heliodor.* 10. Vide πανεῖα.

Πάνιος, α, ον, panicus, *Æsch.*

Πανίσδεται, *conglomerat*, 3. sing. præs. ind. med. *Dor.* pro πηνίζεται, a πηνίζω.

Πανίσκος, ου, ὁ, parvulus Pan. Dim. a Πάν.

Πανίχνιον, ου, τὸ, expressum vestigium; quodvis vestigium. Μυξωθέρσι κύνες δὲ πανίχνια σημήναντο, *Oppian. Cyneget.* 1, 453.

Πανιώνιον, ου, τὸ, commune Ionum. Locus ubi conveniebant. Fanum in Ionia. Hinc Πανιώνια, ων, τὰ, Panionia, solennis universorum Ionum festivitas. Ex Ἰωνία.

Πανλώβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde contumeliosus, admodum turpis, et deformatus. Ex λώβη.

Παννέφελος, ον, valde nubilus. A νεφέλη.

Πάννυχα, *adv.* per totam noctem. Πάννυχα καὶ φαέθοντα, per noctem et per diem, *Soph. Aj.* 930. A πᾶν et νύχος. Unde

Παννυχίζω, fut. ίσω, pernocto, totam noctem transigo; (2) pervigilium celebro. *Ph.* pervigilo, pernocto. Al. *Gl. V.* etiam lucubro. Οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν, *Aristoph. Nub.* 1065. Οὗ παννυχίζουσι θεαὶ, *Id. Ran.* 445.

Παννυχικὸς, ἡ, ὸν, pernox, et inde ater.

Παννύχιον, *adv.* per totam noctem.

Παννύχιος, ία, ιον, pernox, *Gl. V.* totam noctem durans; (2) per totam noctem aliquid faciens. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, *Il.* 2, 24.

Παννυχὶς, ίδος, ἡ, festum quod per totam noctem celebratur, pervigilium. *Ph.* hoc excubitum, pervigilium, pervigilatio; παννυχίδες, excubiæ, pernoctatio, *Gl. V.* Τὰ δὲ παννυχίδων, *Soph. El.* 92. Καὶ παννυχίδες θεᾶς, *Eurip. Hel.* 1381. Ex πᾶς et νύξ.

Παννυχισμὸς, οῦ, ὁ, pervigilium, pernoctatio. A παννυχίζω. Unde

Παννυχιστὴς, οῦ, ὁ, excubitor, *Gl. V.*

Πάννυχον, *adv.* per totam noctem. A

Πάννυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod παννύχιος.

Πανξένος, ον, ad omnes hospites, peregrinos pertinens, omnibus paratus, promptus, patens, *Ern.*

Πανόδυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, flebilis, lamentabilis, miserabilis; (2) omnino flebili voce cantans.

Πανόϊζος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde ærumnosus vel calamitosus. Ex ὀϊζύς.

Πανοϊζὺς, ὺ, idem et ab eod.

Πανοικησία, et πανοικεσία, ας, ἡ, tota domus, tota familia; πανοικησίᾳ, *potius* πανοικεσίᾳ, cum tota domo et familia. Ex οἰκέω.

Πανοικὶ, *adv.* cum tota domo, cum tota familia. Ex οἶκος.

Πανοικία, ας, ἡ, tota domus, tota familia; πανοικίᾳ, et *Ion.* πανοικίῃ, cum tota domo et familia.

Πανοίκιος, α, ον, idem quod

Πάνοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, cum tota domo seu familia.

Πανοικτίρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, valde misericors.

Πανόλβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, beatissimus.

Πάνολβος, idem quod πανόλβιος, *Æsch.*

Πανολεθρία, ας, ἡ, internecio, exitium. A

Πανολέθριος, ὁ καὶ ἡ, internecinus, *Gl. V.* A

Πανόλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, plane perditus.

Πανομιλεὶ, *adv.* turmatim, catervatim, facto agmine. Ab ὅμιλος.

Πανόμοιος, et *Poet.* πανομοίϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni ex parte similis, persimilis.

Πανομοίως, *adv.* simillime.

Πανομφαῖος, ου, ὁ, oraculorum auctor. Jovis epith. Ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοὶ, *Il.* 8, 250. Ex ὀμφή.

Πανοπλία, ας, ἡ, armatura totum corpus tegens, universa armatura, *Gl. V.* A

Πάνοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni ex parte armatus. Ex πᾶν et ὅπλον, vel ὅπλα.

Πανοπλότατος, natu minimus. Τηθύος Ὠκεανοῦ τε πανοπλοτάτην γεγαυῖαν, *Apoll. Rhod.* 3, 244. Vide ὁπλότερος.

Πανόπτης, ου, ὁ, qui omnia cernit, qui oculis omnia lustrare potest. *Æsch. de Argo, Suppl.* 310. Ex πᾶν et ὄπτομαι.

Πάνοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnibus conspicuus.

Πανόπτρια, ας, ἡ, omnia videns.

Πανόρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πάνοπτος.

Πανορμεὶ, vel πανορμὶ, *adv.* omni impetu, totis viribus. Ex πᾶν vel πάνυ, et ὁρμή.

Πάνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens stationem omnibus navibus et semper aptam.

Πανὸς, οῦ, ὁ, panis. *Vox Messapiorum.* A πάω.

Πανὸς, οῦ, ὁ, lucerna, pro φανός.
Πανοσπρία, ας, ἡ, omnium leguminum mixtura. Ex πᾶν et ὄσπριον.
Πανούργευμα, ατος, τὸ, vafrum factum. A
Πανουργεύομαι, fut. εύσομαι, callide scelus admitto, callide ago. A πανοῦργος.
Πανουργέω, ῶ, idem; (2) callide ago; (3) ago, perago. Ἀλλ' ἔςιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι, *Aristoph. Plut.* 368. (3) ὅσια πανουργήσασα, *Soph. Antig.* 74. Ab eod.
Πανούργημα, ατος, τὸ, vafrum factum. A præc.
Πανουργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Πανουργία, ας, ἡ, calliditas, vafrities, astutia, præstigiæ. *Gl. V.* mentis defluxus, secundum magnum Plotinum. A πανοῦργος.
Πανουργιγῶς, *adv.* idem quod πανούργως.
Πανοῦργος, ου, ὁ ϗ ἡ, callidus, vafer, versipellis, solers; veterator, sagax, *Gl. V.* Ex πᾶν et ἔργον. Hinc
Πανούργως, *adv.* callide, vafre, astute, dolose; fraudulenter, nequiter, *Gl. V. Superl.* πανουργοτάτως.
Πανούριος, ου, ὁ ϗ ἡ, secundus, *Hes.*
Πανόψιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui omnium oculis cernitur; (2) splendidus, fulgidus. Πανόψιον ἔγχος, *Il.* 21,397. Ex ὄψις.
Πάνρυτος, ον, quaqua fluens, omnia circum vel perfluens.
Πανσαγία, ας, ἡ, apparatus armorum, quum quis omnibus armis instruitur. Τὸν λεύκασπιν ἐξ Ἀργόθεν φῶτα βάντα πανσαγίᾳ, *Soph. Antig.* 106. Ex σάγος pro σάκος, *scutum.*
Πανσέληνος, ου, ἡ, sc. σελήνη, luna plena, et πανσέληνον, plenilunium, *Gl. V.* (2) plenus. Χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν, *Hermipp. Comicus apud Athen.* inepte interpres. Ex σελήνη.
Πάνσεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde celebris, vel solennis, magnificus, gravis, &c.
Πάνσεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnino venerabilis, augustissimus.
Πανσθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, robustissimus, omnes superans, omnipotens. Ex σθένος.
Πανσθενουργόφωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnipotens lucifer. Ex πανσθενουργὸς et φῶς.
Πανσθενῶς, *adv.* robuste, potentissime.
Πάνσκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnia speculans, omnia cernens.
Πάνσμικρος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde parvus.
Πάνσοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnifaria sapientia et scientia præditus; sapientissimus.
Πανσόφως, *adv.* sapientissime.
Πανσπερμηδὸν, *adv.* omni genere seminum:
Πανσπερμία, ας, ἡ, omnifaria seminum mixtio, seu semina omnis generis permixta. Ex πᾶν et σπέρμα.
Πανςρατὶ, *adv.* universo exercitu, omnibus copiis. Ex ςρατός.
Πανςρατιᾷ, et *Ion.* πανςρατιῇ, idem.
Πανσυδεὶ, et πανσυδὶ, *adv.* omni impetu; (2) festinantissime; (3) cum toto exercitu. Ex σύδην. A σύομαι.
Πανσυδίῃ, *dat. adv.* idem et ex iisd. vel quasi e πανσυδία, *omnis impetus.*
Πάνσυρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnia trahens, colluvies. Πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν ἀχέων, in hac colluvie et diuturnitate multorum dolorum, *Soph. Elect.* 851. Ex σύρω.
Πάνσχημος, ου, ὁ ϗ ἡ, omniformis. Ex σχῆμα.
Πανσώμως, *adv.* qu. dic. toto corpore. Ex σῶμα.
Πάντα, *adv.* utique, omnino, pro κατὰ πάντα, vel pro πάντως.
Παντᾶ, *adv.* penitus, undique, ubique. A πᾶς.
Παντάγαθος, omnino bonus, *Dolsc.*
Πανταεθνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cujusque gentis. Ex πάντα, a πᾶς, et ἔθνος.
Πάνταθλος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnium certaminum peritus.
Πανταισχὴς, ὲς, omnino probrosus, *Naz.*
Παντακῆ, *adv.* pro πανταχῆ, *R.*
Παντάλας, αινα, αν, miserrimus, ut παντάλαινα νύμφα.
Παντάμορφος, ον, omnes formas habens. A μορφή.
Παντάναξ, ακτος, ὁ, omnium rex.

Παντάπασι, vel παντάπασιν, *seq. vocali*, omnibus; et *adv.* omnino, prorsus, plane. A πᾶς.
Παντάρβης, ὲς, valde meticulosus, *Man.*
Παντάρκης, έος, ὁ ϗ ἡ, omnibus sufficiens; (2) omnes juvans. Ex πᾶς et ἀρκέω.
Παντάρχας, *Dor.* pro παντάρχης, ου, ὁ, omnibus imperans, omnium dominus. *Dat.* τῷ παντάρχᾳ.
Παναρχία, ας, ἡ, imperium in omnes. A
Πάνταρχος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnibus imperans, omnium dominus. Ex ἀρχή.
Παντάσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnino carens umbra, nulla ex parte umbrosus, *Hes.*
Πανταχῆ, *adv.* ubique; (2) quoquo modo. Πανταχῆ δρῶντες, quidquid egerimus, *Soph. Antig.* 634.
Πανταχόθεν, *adv.* undique, ex omnibus partibus. A πᾶς.
Πανταχοῖ, *adv.* idem quod
Πανταχόσε, *adv.* quoquo versus. Ab eod.
Πανταχοῦ, *adv.* ubique; (2) quovis, quemcunque in locum. Ab eod.
Παντέλεια, ας, ἡ, perfectio seu perfectionis summa. A παντελής.
Παντέλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, integer et perfectus.
Παντελείως, *adv.* perfecte.
Παντελέως, *adv.* omnino, plane, perfecte. A
Παντελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perfectus, integer; (2) plenus, universus. Παντελὴς ἀπορίη, *Aret.* Ex τελέω.
Παντελῶς, *adv.* omnino, prorsus.
Παντεπίσκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnia inspiciens et lustrans.
Παντεπόπτης, ου, ὁ, omnia videns.
Παντεργάτης, ου, ὁ, rerum omnium opifex.
Παντερπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, omnes oblectans. Ex τέρπω.
Πάντεσσι, dat. plur. *Ion.* et *Poet.* pro πᾶσι, a πᾶς, *omnis.*
Παντευχία, ας, ἡ, armatura tota, arma. Μή ποτ' ἐποίσειν πολέμιον παντευχίαν, *Eur. Supp.* 1191.
Παντέφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnia videns, omnia inspiciens.
Πάντεχνος, ου, ὁ ϗ ἡ, plane artificiosus, omnimodas artes sciens. Ex πᾶν et τέχνη.
Πάντη, *adv.* ubique, undique, quoquo versum; (2) omnino, prorsus, penitus. *Gl. V.* ubique, usquequaque. A πᾶς.
Παντήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnia audiens. Ex ἀκούω.
Παντῆμαρ, *adv.* per totam diem.
Παντητόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnia pariens, *R.* Ex τίκτω.
Πάντιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, honoratissimus. Ex τιμή.
Παντλάμων, *Dor.* pro παντλήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, omnino miser, infelicissimus.
Παντογένεθλος, ον, omnia gignens. A γενέθλη.
Παντογήρως, ω, ὁ ϗ ἡ, valde senex; unde etiam exponitur æternus, (sed melior lectio est πανταγήρως, plane nunquam senescens, *Ern.*) (2) omnia ad senium perducens; et exinde debilitans. (2) τὰν (δύναμιν) οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως, *Soph. Antig.* 606. Ex πάντος, a πᾶς, et γῆρας.
Παντογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnes generans aut procreans. Ex πᾶν et γίνομαι.
Παντοδαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, omniscius, qui omnia didicit. Ex δαίω, *disco.*
Παντοδαπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Παντοδαπὸς, ἡ, ὸν, qui est ex omni solo et regione, omnifarius, omnigenus, omnis generis, varius, multiplex. A δάπεδον.
Παντοδαπῶς, *adv.* omnifariam omnibus modis, vel omni modo, omnimode.
Παντοδίαιτος, ον, omnia comedens, absumens. A δίαιτα.
Παντοδότειρα, ἡ, omnium bonorum largitrix.
Παντοδύναμος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnipotens. *Gl. V.* omnivalens. A δύναμαι.
Παντοδυνάςης, ου, ὁ, omnipotens, *Ph.*
Παντοθαλὴς, ὲς, omni parte virens, florens, seu omnia virere et florere faciens. A θάλλω.
Πάντοθεν, *adv.* undique. A πᾶς.
Πάντοθι, *adv.* ubique.
Παντοίην, acc. sing. *Ion.* pro παντοίαν, a
Παντοῖος, οία, οῖον, omnigenus, omnimodus; varius, multiplex. *Gl. V.* omnifarius, omnigenus. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore præsertim, seu metu, dicuntur παντοῖοι γενέσθαι, in omnes formas se vertere: plerumque subaudiendum δεόμενος. Παντοίη ἐγίνετο μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκράτεα (ubi subaudiendum δεομένη), instabat omnino dissuadere ne a patria proficisceretur, *Herodot.* 3, 124. Παντοῖοι τελέθοντες, variis formis induti; nunc sub hac, nunc sub illa forma, (de diis apparentibus,) *Odyss.* 17, 486. A πᾶς.
Παντοιότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est omnis modi.
Παντοιοτρόπως, omni modo. A præc.
Παντοίως, *adv.* idem. Παντοίως τὴν μνήμην ἀνενεώσατο, *Herodian.*
Παντοκράτειρα, ἡ, omnium domina, epith. naturæ.
Παντοκρατορία, ας, ἡ, omnipotentia.
Παντοκρατορικὸς, ἡ, ὸν, ad omnipotentem Deum, seu ad divinam potentiam pertinens; (2) ab omnipotente Deo profectus. A
Παντοκράτωρ, ορος, ὁ, omnipotens. Ex πᾶν et κρατέω.
Παντοκτίςης, ου, ὁ, omnium conditor.
Παντολάβος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui omnia accipit, qui ex omnibus accepit. A λαμβάνω.
Παντολέτης, ὁ, idem quod παντολέτωρ, *Naz.*
Παντολέτωρ, ορος, ὁ, exitium omnibus adferens, omnia perdens et labefactans. Ex πᾶν et ὄλλυμι. Hinc
Παντολέτειρα, ας, ἡ, quæ omnia perdit.
Παντολιγοχρόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, exiguo tempore circumscriptus, exiguum tempus durans. Ex πᾶν, ὀλίγος, et χρόνος.
Παντολμία, ας, ἡ, audacia projecta. A
Παντόλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnia audens, audacissimus. A τόλμα.
Παντολουτηρίδια, τὰ, vasa medicorum supellectilis, &c., *Steph.*
Παντομετάβολος, ου, ὁ, dardanarius, *Ph.* Ex μεταβάλλω, *muto.*
Παντομιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ex omnibus mistus, miscellaneus. Ex πᾶν et μίγνυμι.
Παντόμιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnium personarum imitator effictorque, omnis generis gestus exprimens. *Ph.* histrio.
Παντομισὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, omnibus invisus. A μισέω.
Παντόμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, omniformis, multifarius, *R.* Ex πᾶν et μορφή.
Παντόμωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, stultissimus.
Παντονίκης, ου, ὁ, omnium certaminum victor. A νίκη.
Παντοπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, omnivagus, *Gl. Vet.* A πλάνη.
Παντοπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad omnia callidus.
Παντόπτας, *Dor.* pro παντόπτης, ου, ὁ, omnia cernens; παντόπτα, *dat.* Ex ὄπτομαι.
Παντοπωλέω, parvas variasque merces vendo.
Παντοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi omnis generis et fere viles res veneunt; *Gl. V.* seplasium, popina. A
Παντοπώλης, ου, ὁ, qui omnes res venales habet, præsertim minutas; idem qui ῥωποπώλης, *Ph.* seplasiarius, dardanarius. Ex πᾶν et πωλέω. Hinc
Παντοπωλία, ας, ἡ, omnis generis rerum minutarumque venditio.
Παντόπωλις, ἡ, fœm. pro παντοπώλης.
Παντοραίςης, ου, ὁ, omnia vastans et corrumpens. Ex πᾶν et ῥαίω, *vasto.*
Παντορέκτης, ου, ὁ, omnium appetens, *R.* Ex πᾶν et ὀρέγομαι, omnia efficiens. Ex ῥέζω, *Ern.*
Πάντοσε, *adv.* quoquoversum, in omnem partem; (2) undique. A πᾶς.
Παντόσεμνος, ον, gravissimus, honestissimus.
Παντόςικτος, ον, valde maculosus, veluti punctis distinctus.
Παντόσυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, varius, omnigenus. A πᾶν.
Πάντοτε, *adv.* omni tempore, semper.
Παντοτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, integer, perfectus. Ex πᾶν et τέλος, *perfectio.*
Παντοτεχνὴς, ὲς, artificiosissimus. A τέχνη.
Παντοτινάκτος, ου, ὁ, omnia quatiens, movens. A τινάσσω.

Παντοτόκος, ου, ὁ, ἡ, omniparens. A τίκτω.
Παντότολμος, ου, ὁ καὶ ἡ· vide πάντολμος.
Παντοτρόφος, vel παντότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnium nutritor et altor. *Gl. V.* omniparens. Ex πᾶν et τρέφω.
Παντουργικὸς, ἡ, ὸν, omnia efficiens. A
Παντουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui omnia efficit, omnium conditor; *in malam partem* idem quod πανοῦργος. Ex ἔργον.
Παντοφαγία, ας, ἡ, esus omnium rerum sine discrimine, etiam contra legem; *item* voracitas. Ex πᾶν et φαγεῖν.
Παντοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnia producens; (2) copiosus; (3) ingeniosus. A φύω.
Παντόφυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, undique coactus seu collectus, omnino confusus. A φύρομαι.
Παντόχροος, ον, omnis coloris, *Orph.*
Παντρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ· vide παντοτρόφος.
Παντώλης, ες, omnino perdens, *Dolsc.*
Πάντως, *adv.* omnino, omnibus modis, prorsus; ad summum. *Ph.* utique, nempe. *Al. Gl. V.* undiquaque. A πᾶς.
Πάνυ, *adv.* omnino, prorsus, valde, admodum, magnopere; πάνυγε, prorsus. *Gl. V.* ὁ πάνυ, celebris ille, illustris ille. Ab eod.
Πανυγρὸν, τὸ, emplastri quoddam genus, *Steph.*
Πανυκραιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene cornutus. A κραίρα.
Πανυπείροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, excellentissimus.
Πανυπέρτατος, άτη, ατον, supremus.
Πανυπέρφρων, ὁ, ἡ, valde arrogans, nimis insolens.
Πανύπλεκτος, ον, valde implicatus, *Opp.*
Πανύστατον, *adv.* postremum. A
Πανύστατος, άτη, ατον, postremus, ultimus.
Παννυχὶς, ίδος, ἡ, festum Dianæ quoddam quasi pervigilium, vigilia nocturna, pernoctatio, ludi nocturni, ut apparet *ex Platone.*
Πάνχορτος, ον, ferax, fœno vel gramine abundans, *Soph.*
Πανώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, dolorem gravem adferens, prorsus acerbus. Ab ὀδύνη.
Πανωλεθρία, ας, ἡ, internecio, exitium, quo res prorsus perit. A
Πανώλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, plane perditus; (2) prorsus exitialis et perniciosus. Καὶ σφᾶς κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους Ξυναρπάσειαν, *Soph. Aj.* 151. Ab ὄλεθρος.
Πανωλέθρως, *adv.* cum internecione.
Πανώλεια, vel πανωλία, ας, ἡ, pernicies. A
Πανώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui prorsus periit; (2) perniciosus. Ab ὄλλυμι.
Πανωπήεις, omnibus conspicuus; fœm. πανωπήεσσα, perspicua, *in Epigr.* Ex ὤψ.
Πάνωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni tempore proveniens. Ab ὥρα.
Πὰξ, *Hes.* est calceamenti genus indutu facile; *Plauto*, baxea.
Πᾶξαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro πῆξαι, a πήγνυμι pro πήσσω, *pango.*
Πάξαιτο, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Dor.* pro πήξαιτο, a verbo eod.
Πάομαι, possideo, adquiro; perf. πέπαμαι, πέπαται, acquisivit, possidet. inf. πεπᾶσθαι, parasse, possidere. Ὃς ὑφαντοδίνητον ἔσθος οὐ πέπαται, *Aristoph. Av.* 949. Ἀδίκως χρήματα πασσάμενος, *Theog.* 146. A πάω.
Πάσαι aor. 1. inf. πάσασθαι, gustare, vesci; ἐπάσαντο, 3. plur. aor. 1. indic. gustarunt; particip. πασσάμενος, pastus, pro πασάμενος, nisi potius est ex πάσσομαι, *Etn.* Σπλάγχν' ἐπάσαντο, *Il.* 1, 464. Δεῖπνον πασσάμενος μυθήσασθαι ὅττεό σε χρὴ, *Od.* 1, 124.
Παὸς, οῦ, ὁ, adfinis, *Gl. V.* Dor. pro πηός.
ΠΑΠΑΙ', papæ, atat!
Παπαιὰξ, idem et ab eo ipso.
Παπαιπαιὰξ, *interject. dolentis.* Ab eod.
Παππάζω, pappa dico, adblandior patri vocando papam. *Gl. V.* papare; *Il.* 5, 408. A πάππας.
ΠΑΠΠΑ'Ξ, vox imitans crepitum alvi, *Aristoph.*
ΠΑ'ΠΠΑΣ, ου, ὁ, pater, pappa. Vox puerorum blandientium ad patrem.
Παππασμὸς, ὁ, compellatio patris, *Suid.*
Παππίας, ου, ὁ, paterculus. A πάππας.
Παππέπιππος, ου, ὁ, avi pater. Ex πάππος et ἐπὶ, *supra.*
Παππίδιον, ου, τὸ, idem quod παππίας, et ab eod.
Παππίζω, patrem appello, pappam voco. A πάππας.
Παππικὸς, ἡ, ὸν, ad avum pertinens, *Poll.*
ΠΑ'ΠΠΟΣ, ου, ὁ, avus. Hinc πάππος πρὸς πατρὸς, avus paternus, et πάππος πρὸς μητρὸς, avus maternus; (2) lanugo carduorum, seu flos lanuginosus. Menti prima barba. (2) *Scholiastes Theocriti ad Idyllium*, 6, 15.
Πάππος, ου, ὁ, pappus.
Παππoσπέρματα, τὰ, lanuginosa semina, seu quæ lanugine semen habent obductum.
Παπποφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, avi interfector vel interfectrix, *R.* Ex πάππος et φόνος.
Παππώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanuginosus. A πάππος.
Παππῷος, ῴα, ῷον, avitus. Ab eod.
Παππωνυμικῶς, nomine deducto ab avo, *Steph.*
Παπταίνοισαν, *circumspicientem*, acc. sing. præs. part. act. f. g. *Dor.* pro παπταίνουσαν, a
ΠΑΠΤΑΙ'ΝΩ, circumspicio, oculis lustro, oculis vestigo, circumspectans quæro, specto vel respecto, oculos converto et intueor. *Gl. V.* respecto; a. 1. part. παπτήνας, circumspectans. Παπτήνας ἐς ἅπαντας, *Luc. Philop.* 19. Παπταίνοισα ποτ' ἄντρα, *Theoc.* 6, 28. Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα, *Il.* 4, 200.
Παπταλάω, circumspicio, *Lycoph.*
ΠΑ'ΠΥΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, papyrus, planta Ægyptiaca; (2) liber vel cortex papyri; (3) charta e papyri cortice confecta. *Gl. V.* papirum, scirpus.
Παρ' vel πὰρ, pro παρὰ, apoc. *Poet.* ut *apud Hom.* πὰρ Διὸς, a Jove, πὰρ δέ οἱ, apud vero ipsum; πὰρ δύναμιν, præter aut ultra vires; πὰρ ποταμὸν, apud fluvium. Alicubi etiam pro πάρα, i. e. πάρεστιν, adest, ut πὰρ γὰρ ἀνὴρ, adest enim vir, præsto est.
ΠΑΡΑ', *præpositio, cum genit.* a, ab; *cum dat.* apud, juxta, penes; *cum acc.* ad, inter, juxta, circa, apud, supra, præter, contra. *In comp.* trans, præter, apud. Sæpeque depravationem significat, et peccatum seu errorem. Παρὰ τὸ ἔθος, ex more; παρ' ἑκάτερα, utrinque; παρ' ἐλάχιστον, propemodum; παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, ferme; παρ' ὃ, quamobrem; παρὰ πολὺ, plerumque; παρ' ὥραν, intempestive; παρ' ἡμέραν πυρετιόειν, Aretæus, i. e. *tertiana febri laborare*; παρὰ μῆνα τρίτον, *tertio quoque mense*, Aristot. Παρὰ τοσοῦτον ἑκάτερος ἦλθε κινδύνου, tantillum abfuit uterque a periculo, *Appian.* Παρ' οὐδὲν ἦλθεν ἀναιρεθῆναι, vix aut ne vix quidem mortem effugit. Παρὰ τοσοῦτον ἐκ ἐξέφυγε τοὺς διώκοντας, tantulum abfuit quo minus persequitores effugerit, *Herodian.* 5, 4.
Πάρα, pro πάρεστιν, adest, licet. Ὁ δ' αὐτὸς παῖς σὸς εἰς καιρὸν πάρα, *Eurip. Hipp.* 902. Πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος, adest lux candida qua possumus accedere ad....*Soph. Aj.* 718. nota πάρα πελάσαι pro ὥστε πελάσαι. Vide πελάσαι.
Παραβαίνω, transgredior, transcendo. *Gl. V.* prævaricor; *item* prætereo; *metaph.* violo leges aut jusjurandum; f. παραβήσομαι inf. παραβήσεσθαι, transgressurum, violaturum esse; aor. 2. παρέβην· part. παραβὰς, transgressus; inf. παραβῆναι, violare. *Ph.* pass. παραβαίνεσθαι, violari, negligi; παραβαθεὶς, aor. 1. part. violatus; παραβεβάσθαι, infin. violatum esse. Οὔ με παρεῖδε φάσμα μελανόπτερον, fefellit, *Eur. Hec.* 698. Παραβαίνουσί τε τοὺς ὅρκους τοὺς νενομισμένους κερδῶν ἕνεκ', *Aristoph. Thesm.* 365.
Παράβακχος, ου, ὁ καὶ ἡ, furens, debacchans.
Παραβαλεῖ, *conferet*, 3. sing. f. 2. ind. act. verbi παραβάλλω.
Παραβαλλέταιρος, seu παραβαλλέταιρος, ου, ὁ, qui sodali amicove imponit, familiarium impostor. Ex παραβάλλομαι et ἑταῖρος.
Παραβάλλω, f. βαλῶ, objicio, projicio. *Gl. V.* trado, exhibeo, *Ph.* applico. *Ph.* appello *navem*; (2) trajicio; (3) accedo, adjungo me; (4) adsimilo, confero, comparo; (5) flecto, detorqueo, *ut oculos*; (6) depono apud aliquem; παραβάλλομαι, *in med.* depono aliquid apud aliquem; (2) objicio me, *ut periculis*; (3) decipio; aor. 2. παρέβαλον, objeci; perf. pass. part. παραβεβλημένος, objectus; a. 1. part. παραβληθεὶς, objectus. Παραβάλλειν πρὸς ἄλλους, conferre, *Isocr.* Παρεβάλομεν εἰς Σάμον, *Act.* 20, 15. Ἐγώ σοι παραβάλλομαι θοίνης, *Eurip. Iphig. in Tau.* 1097. Παραβεβλημένοι ταῖς ἐλπίσι, decepti.
Παραβαλόμενος, aor. 2. part. med.
Παραβάπτισμα, ατος, τὸ, baptismus, adulterinus.
Παραβαπτιστὴς, οῦ, ὁ, qui adulterino baptismate usus est, *metaph.* adulterinus, v. gr. stoicus, *ap. Arrian.*
Παραβασιλεύω, regno seu regia potestate abutor, male regno.
Παράβασις, εως, ἡ, transgressio, *Ph.* (2) nomen criminis, prævaricatio; (3) pars comœdiæ veteris, cum chorus in scenam prodit; de cujus partibus vid. *Poll.* IV. 112. et *Sch. Aristoph.* A παραβαίνω.
Παραβάσκω, sum παραβάτης, in curru, *id est*, pugnator sto, juxta sto, juxta consisto. Ἰθυντῆρι Ἀγκαίῳ παρέβασκεν, *Apoll. Rhod.* 4, 210. Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτὸς, *Il.* 11, 104. Ex παρὰ et βάσκω, seu βαίνω.
Παραβάτης, ου, ὁ, violator legis. *Gl. V.* temerator, prævaricator; (2) e curru pugnans; (3) dominus currus.
Παραβατικὰ μελύδρια, versiculi quibus parabasis comica constat.
Παραβατικῶς, *adv.* contra legem; ἔχειν, legem violare.
Παραβατὸς, ἡ, ὸν, quem transgredi possumus; violabilis. Κράτος δὲ παραβατὸν οὐδαμῆ πέλει, *Soph. Antig.* 873. A παραβαίνω.
Παραβαφὴς, ές, idem quod παραλουργής. A βάπτω.
Παραβῇς, 2. sing. aor. 2. conj. act. verbi παραβαίνω.
Παραβιάζομαι, f. άσομαι, vi detorqueo, urgeo, cogo; (2) omnibus annitor vel conor viribus. Καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς, *Act.* 16, 15. Παρεβιάσαντο αὐτὸν, *Luc.* 24, 29.
Παραβιάομαι, ῶμαι, violenter urgeo, cogo.
Παραβιβάζω, fut. άσω, aufero.
Παραβλάπτω, fut. ψω, lædo, noceo. Τί καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων παραβλάπτει γένος, *Chrys.*
Παραβλαστάνω, fut. ήσω, a radice germino, circumpullulo, *Theophr.* Hinc
Παραβλάστη, ης, ἡ, ramulus, stolo.
Παραβλάστημα, ατος, τὸ, quod circumpullulat et renascitur.
Παραβλάστησις, εως, ἡ, germinatio circa venins.
Παραβλαστικὸς, ἡ, ὸν, qui adnascitur et circumpullulat.
Παράβλεμμα, ατος, τὸ, adspectus obliquus, qualis est strabonum. A
Παραβλέπω, fut. ψω, limis adspicio, obliquis oculis adspicio. *Gl. V.* aliter video, hallucinor. [Παραβλέπουσα θατέρῳ (ὀφθαλμῷ) πάλιν μεταςκεύαζε σαυτὴν, *Aristoph. Conc.* 496. Παραβλέπων βίον, *Eur. Ion.* 657.
Παράβλεψις, εως, ἡ, idem quod παράβλεμμα.
Παραβλήδην, *adv.* per comparationem, parabolice; (2) simulate, dolose, oblique; (3) situ parallelo, per responsum, respondendo; (4) situ parallelo, oblique. (1) Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων, *Il.* 4, 6. (3) τοῖα παραβλήδην προσέειπεν, *Apoll. Rhod.* 4, 1563. (4) παραβλήδην κροτέονται, ex obliquo crepitant, *Apoll. Rhod.* 4, 1608. A παραβάλλω.
Παράβλημα, ατος, τὸ, quod datur animantibus comedendum, pabulum. A παραβάλλω.
Παραβλητικὸς, ἡ, ὸν, adjectitius; (2) comparabilis. Ab eod.
Παράβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eod.
Παραβλύζω, fut. ύσω, scaturiginis modo refundo et rejicio, evomo.

Παρα-

Παραβλὼψ, ῶπος, ὁ καὶ ἡ, strabus, strabo, limis oculis adspiciens. A *παραβλέπω*.

Παραβοάω, ῶ, acclamo.

Παραβοήθεια, ας, ἡ, suppetiæ, auxilium.

Παραβοηθέω, ῶ, fut. ήσω, suppetias fero. *Gl. V.* adminiculor. Παραβοηθῶν τοῖς ἐπὶ λόφου, *Plut.*

Παραβολάδην· vide *παρβολάδην*.

Παραβολεύομαι· inf. aor. 1. *παραβολεύσασθαι*, periculo se exponere, pericula adire, *Ph.* A *παράβολος*.

Παραβολὴ, ῆς, ἡ, parabola, similitudo, *Ph.* (2) concursus exercituum. A *παραβάλλω*.

Παραβολικὸς, ἡ, ὸν, comparativus. A præc.

Παραβολικῶς, *adv.* comparative.

Παραβόλιον, τὸ, sportula quæ in provocatione ad aliud judicium ab appellatore deponitur, *Poll.* Παράβολον, *Aristot.*

Παράβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, audax, temerarius, in pericula ruens, *Gl. V.* (2) periculosus, anceps; (3) falsus, adulterinus; (4) limus, *Gl. V* A *παραβάλλω*.

Παραβόλως, *adv.* temere. *Ph.* audacter, cum summo periculo; *inde* præter opinionem, *ubi quis summum periculum evasit*, acerrime, fortissime.

Παράβορρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui transverso borea perflatur, qui a latere aut in orbem perflatur a borea. Ex *παρὰ* et *βορέας*.

Παραβουκολίζω, pasco, *item* decipio, *Lyc.*

Παραβουλεύομαι, f. εύσομαι, perperam consulo. Παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ, *Phil.* 2, 30.

Παραβραβεύω, in brabeo conferendo aliquem prætereo, injuste brabeum tribuo seu adjudico. *Unde* male judico, quod alteri debetur per fraudem adimo; ignominia adficio.

Παραβραχὺ, *adv.* paullo minus, prope.

Παράβυσμα, ατος, τὸ, quod inseritur seu inculcatur:

Παράβυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intrusus; (2) occultus, latens. Ὁ Λαμπρίας ἐκ παραβύστου καθήμενος, *Plut.* Qui aliis convivis supervenit. A

Παραβύω, f. ύσω, inculco, interjicio, intrudo; παρεμβυσθεὶς, aor. 1. pass. part. intrusus. Κἀκεῖνό που παράβυσον, *Luc.*

Παραβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui apud aram est, a latere aræ. Ἀϋτὰν παραβώμιον ἐπιστοναχοῦσι, *Soph. Œd. Tyr.* 184. A *βωμός*.

Παραγαγοῦσα, aor. 2. part. act. *Att.* pro *παραγοῦσα*, a *παράγω*, *traduco*.

Παραγγελεὺς, έως, ὁ, denunciator, *Gl. V.* A *παρὰ* et *ἀγγέλλω*.

Παραγγελία, ας, ἡ, præceptum, mandatum; (2) ambitus, petitio magistratus cum prehensatione. *Ph.* denunciatio, condictio, interdictio. A

Παραγγέλλω, denuncio, edico, præcipio, nuncio, *Gl. V.* (2) invito, *Gl. V.* (3) veto, interdico, *Gl. V.* *παρήγγειλα*, denunciavi, *Ph.* *παραγγέλλεται*, interdicitur, *Ph.* *παραγγελλόμενα*, imperata; *παραγγελθὲν*, indictum, *Gl. V.* (4) ambio magistratum, ut candidatus. (4) οὐ μὲν ἀλλὰ τῶν ἄλλων ἀποστάντων τοῦ παραγγέλλειν ὑπατείαν, *Plutarch. in Pompeio.* Ἢ στρατηγῶν, ἢ ὑπατῶν, ἢ τῶν ἐς ταῦτα παραγγελλόντων, *App. Bell. Civ.* 1, 2. Ἐπὶ τὸ δεῖπνον, *Luc.* τὸν πόλεμον, *Polyb.* Δείραντες παρήγγειλαν μὴ λαλεῖν, *Act.* 5, 40. Παραγγελλόμενα ποιεῖν, *Xen.* Παρήγγειλεν εἰς δημαρχίαν, tribunatum petivit. *Appian.* Hinc

Παράγγελμα, ατος, τὸ, præceptum. *Gl. V.* (2) interdictum, *Gl. V.*

Παραγγελματικὸς, ἡ, ὸν, præceptivus, denunciativus; (2) adhortativus. A *παράγγελμα*.

Παραγγελματικῶς, *adv.* denunciando, præcipiendo, adhortando.

Παράγγελσις, εως, ἡ, præceptum, mandatum; (2) præceptio, cohortatio. A *παραγγέλλω*.

Παραγγελτικὸς, ἡ, ὸν, qui præcipit seu prohibet, hortatur, ut sermo.

Παραγέγονα, *accessi*, perf. ind. med. verbi *παραγίνομαι*. Unde

Παραγένησις, εως, ἡ, adventus.

Παραγενόμενος, aor. 2. part. med.

Παραγεύω, gustum præbeo; *in med.* leviter, cum fastidio degusto; *unde* leviter cognosco aliquid, leviter delibo. Παρέγευε τοῦ φρονήματος, *Plut.*

Παραγήραμα, ατος, τὸ, silicernium, delirus, *Gl. V.* A

Παραγηράω, ῶ, deliro præ senectute.

Παραγίγνομαι, advenio, advento, accedo, pergo, intersum, *Gl. V.* aor. 1. *παρεγενόμην*, adveni. Παραγίγνεσθαι τῇ ἐκκλησίᾳ, *Æschin.* δίκῃ, *Plato.* πρὸς τὸν ἀγῶνα, *Æschin.* ἐπὶ τὸν πολέμιον, *Plut.*

Παραγινώσκω, præter jus et æquum statuo, perperam statuo. Οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστὰς, *Xen.*

Παραγκαλίζομαι, in ulnis gesto, ulnis amplector. Hinc

Παραγκάλισμα, ατος, τὸ, res quam amplexamur; (2) amplexus.

Παραγκιστρόω, hamum addo. Παρηγκιστρωμένος, perf. pass. part. hamatus. Ab *ἄγκιστρον*.

Παραγκωνίζομαι, f. ίσομαι, *proprie* cubito repello, submoveo, obvios vel admotos protrudo; (2) vi submoveo; (3) sinuor, recurvor. Τὸ ἀξίωμα ἡμῶν παραγκωνισάμενος, *Heliod.* (3) εἰς τινά με παρηγκωνισμένην ἀκτὴν παραλαβὼν, *Heliod.* 5. Ex *ἀγκὼν*, *cubitus* Hinc

Παραγκωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui obvios cubito repellit.

Παραγλύφω, aliter sculpendo muto, adultero.

Παραγναθίδιον, ου, τὸ, ornamentum quod apponitur maxillis equorum. A

Παραγναθὶς, ίδος, ἡ, mala, maxilla. *Ph.* buccula. Ex *γνάθος*, *mala*.

Παραγνάμπτω, fut. ψω, deflecto; *παρέγναμψεν*, aor. 1. flexit.

Παράγοισαν, acc. sing. præs. part. act. *Dor.* pro *παράγουσαν*, a *παράγω*, *abduco*.

Παραγονάτιον, ου, τὸ, internodium.

Παραγοράζειν, opsonia coemere, *Ath.*

Παραγορεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Dor.* pro *παρηγορεῖτο*, a *παρηγορέω*, *consolo*.

Παραγράμμα, ατος, τὸ, quod adscribitur ultra solitum et justum; (2) scripturæ depravatio; (3) qu. dic. alliteratio, cum litera pro litera substituitur. Hinc

Παραγραμματίζω, paragrammate seu alliteratione utor, verbum mutata litera scribo, et fere in deterius, ut in *παρανομασίᾳ*. Hinc

Παραγραμματισμὸς, οῦ, ὁ, scripturæ inversio, qu. dic. alliteratio, quum una litera pro alia ponitur.

Παραγραφὴ, ης, ἡ, adscriptio et annotatio in margine; scholium et annotationis signum in margine adscriptum; (2) præscriptio, *Gl. V.* (3) verbum juris, cum negamus alicui actionem, quam intendit dandam esse; (4) sublatio, v. gr. scripti male.

Παράγραφος, ου, ὁ, lineola in margine scripta, v. gr. comœdia, *Vox Gramm. Ph.* præducta. A

Παραγράφω, fut. ψω, adscribo, juxta scribo; (2) perperam scribo; (3) circumscribo; sc. ut tollatur e libro, &c. unde tollo, de lectione; (4) exceptione actionis non recte institutæ submoveo; hinc induco et abrogo. *Gl. V.* tollo, libero, præscribo, præduco: et *παραγράφομαι*, præscribo, *Gl. V.* Ἰὼν παρέγραψε πλησίον, κημὸς καλὸς, *Aristoph. Vesp.* 99. Πατρὸς ἄλλου σαυτὸν παραγράφειν, *Dem.* Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, *Id.* Ἔθος Ῥωμαίοις παραγράφειν τοῖς κληρονόμοις ἑτέρους, εἰ μὴ κληρονομοῖεν οἱ πρότεροι, *Appian. B. Civil.* 2. Hinc

Παραγράψιμος, ον, rejiciendus, repudiandus.

Παράγυμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, fere nudus.

Παραγυμνόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod simplex, patefacio. Παραγυμνοῦν τὸ τῆς γνώμης ἀπόῤῥητον, *Greg.* Hinc

Παραγύμνωσις, εως, ἡ, nudatio.

Παραγύρως, *adv.* prope circulum, ut radat vel ambientem vel inclusum.

Παράγω, fut. ξω, produco, profero, deduco, traduco; (2) promoveo, seu proveho; (3) disputando, dolosa *item* blanda oratione capio vel fallo; (4) perverto, everto; (5) transeo; (6) nautæ dicuntur *παράγειν*, cum non recta sed per ambages navigant, cedentes ventis; (7) produco in concionem; *pass.* prodire in concionem; part. pass. perf. *παρηγμένον*, *παρεγμένα*, derivata, *Ph.* Ἡ γὰρ τύχη παρέγαγ᾽ εἰς τὸ δυσμαθὲς, *Eur. Iph. in Tau.* 476. Παρ᾽ ἀσπίδας παραγαγόντας τὴν ἐνωμοτίαν ἐπὶ φάλαγγος, sinistram versus in phalangem promota enomotia, *Xenoph. Cyr. Exped.* 4, 209. (4) νέοις παραχθεὶς, a juvenibus seductus, *Eurip. Suppl.* 232. (1) ὁ πλοῦτος οἴγε χρυσοῦ τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς, si auri copia vitam produceret mortalibus, *Anacr. Od.* 23.

Παραγωγὴ, ῆς, ἡ, productio, adductio; (2) deductio, derivatio; *Vox Gramm.* (3) fortuna secunda, honores, dignitas, *Gl. V.* (4) diductio, traductio. A *παράγω*.

Παραγωγιάζω, vectigal seu portorium exigo. Ἐπεβάλλοντο τὰς πλέοντας παραγωγιάζειν, *Polyb.* A

Παραγώγιον, ου, τὸ, vectigal, portorium. A *παραγωγή*.

Παραγωγὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ducit aliquid ab altero; (2) deductus ab alio vocabulo. A *παράγω*.

Παραγώγως, *adv.* deducendo, ut alterum vocabulum ex altero oriatur et compositum sit; (2) producte, addita ad verbum syllaba.

Παραγωνίζειν, angulosum esse, angulum facere, ad anguli figuram accedere. Ex *γωνία*.

Παραδακρύω, fut. ύσω, illacrymor. Παραδακρύω σοὶ, *Luc.*

Παραδαρθάνω, juxta dormio; inf. aor. 2. *παραδαρθεῖν*. Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἴκελος αὐτῷ, *Od.* 20, 88.

Παραδεδώκαμεν, 1. plur. perf. ind. act. verbi *παραδίδωμι*.

Παράδειγμα, ατος, τὸ, exemplar, exemplum; (2) documentum, argumentum. A *παραδείκνυμι*. Hinc

Παραδειγματίζω, fut. ίσω, publicæ ignominiæ expono, in triumpho duco. Παραδειγμάτισον αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ, *Num.* 25, 4. Μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, *Matt.* 1, 19.

Παραδειγματικὸς, ἡ, ὸν, exemplaris, exemplis constans, exemplum præbens, exempli vim habens. Ab eod.

Παραδειγματικῶς, *adv.* exemplis, pro exemplo.

Παραδειγματίσαι, aor. 1. inf. act. verbi *παραδειγματίζω*. Unde

Παραδειγματισμὸς, οῦ, ὁ, traductio, qua quis exemplo statuitur cæteris; publica ignominia.

Παραδειγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exemplaris. A *παράδειγμα*.

Παραδείκνυμι, vel *παραδεικνύω*, qu. dic. juxta ostendo; unde confero; (2) ostendo, profero, indico; (3) adsigno seu attribuo, efficio. Ἕτερα παραδεικνύοντες, *Isocr.* Παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους ἐκ τῶν πολέων, *Xen.*

Παραδειπνέω, ῶ, immodice cœno, vel misere cœno; *in med.* seu *pass.* cœnam perdo negligentia. Εἰσὶ δ᾽ οἱ καὶ πλεῖστοι λόγῳ κατὰ κράτος αἱροῦντες, παρεδειπνήθησαν, *Theophr.* *παραδειπνέομαι*, afficior domicœnio, *Martial.*

Παραδειπνὶς, ίδος, ἡ, avide comedens, de parasitis. A *δεῖπνον*.

ΠΑΡΑ´ΔΕΙΣΟΣ, ου, ὁ, hortus, viridarium. *Ph.* pomarium, pometum. Paradisus est altissimarum contemplationum pratum secundum Chaldæos. *Vox Persica*; (2) *N. T.* cœlum, sedes Dei et beatorum.

Παράδεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui admittitur, vel admitti potest, aut debet. A

Παραδέχομαι, excipio, admitto, accipio, recipio, suscipio, acceptum fero; *παρεδέξατο*, aor. 1. accepto tulit, *Ph.* pass. *παραδεχθεὶς*, receptus, *Gl. V.* Οὐ παραδέξονταί σου τὴν μαρτυρίαν περὶ ἐμοῦ, *Act.* 22, 18. Φήμην τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς, *Plato.*

Παραδηλόω, ῶ, f. ώσω, præ me fero, significo, declaro. Hinc

Παραδήλωσις, ἡ, expositio. *Vox Rhet.*

Παραδιαζευγνύω, vitiose et perperam disjungo.

Παρα-

ΠΑΡ ΠΑΡ

ΠΑΡ ΠΑΡ

Παραδιαζευτικός, ή, όν, disjunctivus. A præc.
Παραδιαιτάομαι, convivere alicui; versari apud aliquem, *Suid.*
Παραδιακονέω, ῶ, administro, inservio. Τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει, *Aristoph. Av.* 845.
Παραδιαστέλλω, disjungo, separo. Hinc
Παραδιαστολή, ῆς, ἡ, disjunctio, separatio, distinctio; (2) nomen figuræ oratoriæ, qua similia discernuntur. *Quintil.* 3.
Παραδιατριβή, ῆς, ἡ, præposterum studium, exercitatio et litigium, in quibus tempus præpostere teritur; (2) inanis disputatio.
Παραδίδοσθαι, præs. inf. pass. verbi
Παραδίδωμι, trado; (2) dedo alicui, in potestatem prodo; (3) relinquo liberis, posteris; (4) *dicitur et* de accusatore; imperat. παράδος, trade, *Gl. V.* aor. 1. παρέδωκα, tradidi; pass. παρεδόθην, traditus sum; perf. part. παραδιδομένον, traditum. Τοῖον ὅμηρον μ' ἀποσυλήσας ἤδη θάνατος παρέδωκεν, *Eur. Alc.* 866. Σὲ βαρβάροισι λέχεσι παραδιδῶσιν, *Id. Hel.* 227. Εἰς τὸ δεσμωτήριον παραδοθῆναι, *Diod.*
Παραδιηγέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, obiter narro et expono. Συντόμως ἐν ἄλλοις τόποις παραδιηγήσατο, *Plut.* Τὰς ἐπὶ τῆς νεότητος ἁμαρτίας αὐτῦ, *Id.* Hinc
Παραδιήγημα, τὸ, narratio in transitu, aut in parenthesi; *item,* explicatio et definitio.
Παραδιήγησις, εως, ἡ, idem.
Παραδιοικέω, ῶ, perperam seu male administro. Νῦν ἔχει πολὺν οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ παραδιοικεῖν, *Synes.*
Παραδιόρθωσις, εως, ἡ, correctio mala, cum verum pervertitur, aut malum in pejus mutatur.
Παραδιώκω, pone sequor.
Παραδογματίζω, f. ίσω, male decerno; *Polyb.* (si lectio vera, *Ern.*)
Παραδοθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass. v. παραδίδωμι.
Παραδολεσχέω, ῶ, deblatero, garrio, *Plut.*
Παραδόντα, acc. sing. aor. 2. part. act. verbi παραδίδωμι.
Παραδοξάζω, f. άσω, honore privo, infamo; (2) *contr. sensu,* valde honoro, illustro, mirabile reddo; (3) falsam opinionem concipio, seu teneo. Παραδοξάσει Κύριος τὰς πληγάς σε, *Deut.* 28, 59. Ex δόξα.
Παραδοξία, ας, ἡ, admiratio ex insolentia.
Παραδοξολογέω, ῶ, fut. ήσω, paradoxe loquor, incredibilia dico, præter seu contra omnium opinionem. Ὅσα περὶ ἀνθρώπων ἢ τινων ἄλλων ζώων παραδοξολογῦσιν, *Hermog.*
Παραδοξολογία, ας, ἡ, oratio paradoxa, qua mirabilia et incredibilia narrantur. A
Παραδοξολόγος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui paradoxa seu incredibilia dicit. Ex παράδοξος et λέγω.
Παραδοξοποιέω, ῶ, fut. ήσω, paradoxas res seu mirabilia facio.
Παραδοξοποιΐα, ας, ἡ, factum paradoxum, miraculum. A
Παραδοξοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, qui facit inopinata, incredibilia.
Παράδοξος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui est præter seu contra omnium opinionem, inopinatus, admirabilis; incredibilis, *Ph.* mirus, excellens; et παράδοξον, mirabile, admirabile. A δόξα.
Παραδόξως, *adv.* præter omnium opinionem, mirabiliter.
Παραδόσιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui velut per manus traditur, hereditate a majoribus acceptus; (2) qui memoriæ traditur; (3) qui doceri potest vel docetur. A παράδοσις.
Παράδοσις, εως, ἡ, deditio, traditio; (2) doctrina, quæ ore vel literis traditur, institutum, constitutio, præceptio; (3) *Gl. V.* traditio, mancipatio; (4) quod a majoribus institutum, traditum est. A παραδίδωμι. Unde
Παραδοτέος, έα, έον, tradendus.
Παραδοῦναι, aor. 2. inf. act. verbi ejusd.
Παραδοχή, ῆς, ἡ, receptio, susceptio, receptaculum; (2) gratia, *ap. Polyb.* (3) studium alicujus rei. A παραδέχομαι.
Παραδραθεῖν, juxta dormire; *Il.* 14, 163; et παρέδραθεν, juxta dormivit, *Od.* 20, 88, pro παραδαρθεῖν, et παρέδαρθον, aor. 1. a δαρθάνω, *dormio.*
Παραδράω, administro; *contr.* παραδρῶ· unde *ap. Hom.* παραδρώωσι, *Od.* 15, 323.
Παραδρομάδην, *adv.* in transcursu, obiter.
Παραδρομή, ῆς, ἡ, cursus, quo alicui a latere currimus; (2) transcursus, seu cursus qui fit prætereundo.
Παράδρομος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui potest præteriri; τὰ παράδρομα, *Subst.* intervalla inter retia in venatione posita, per quæ transitus pateat. A παρατρέχω.
Παραδύομαι, idem quod παραδύω, *Ar.*
Παραδυναστεύω, simul regno, habeo potestatem. Τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας, *Synes.*
Παράδυσις, εως, ἡ, insinuatio, obreptio, irreptio, (*ap. Demosth.* si lectio sana, *Ern.*) A
Παραδύω, fut. ύσω, irrepo seu obrepo, introeo me insinuando. Ἐπὶ τὴν διαδοχὴν παρεδύετο τῆς ἡγεμονίας, *Æschin.* εἰς Πελοπόννησον, *Dem.*
Παραδῷς, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi παραδίδωμι.
Παραδωσείω, qu. dic. traditurio, dedere seu tradere cupio, *Thuc.* A παραδίδωμι.
Παραείδω, accino. Ἔοικα δέ σοι παραείδειν ὥστε θεῷ, *Od.* 22, 348.
Παραείρομαι, attollor, suspendor, *Hom.*
Παραείρω, attollo, effero; (2) detraho, abstraho, *Æschyl.* Hinc
Παραερέθομαι, aut παρηερέθομαι, attollor, suspendor; παρήερθη, aor. 1. pependit, *Il.* 16, 341.
Παραζάω, ῶ, vita abutor, nimis fruor, male vivo; (2) superstes sum; inf. παραζῆν.
Παραζεύγνυμι, idem quod παραζευγνύω, *Eur.*
Παραζευγνύω, fut. ζεύξω, juxta jungo, adjungo, conjungo. Παραζευγνὺς τῷ Θεῷ σεβάσιμον, *Naz.*
Παραζηλόω, ῶ, fut. ώσω, æmulatione adficio et excito, ad æmulationem provoco, invidentia et zelotypia exstimulo; (2) ad iram provoco. Ἐγὼ παραζηλώσω ὑμᾶς ἐπ' ὐκ ἔθνει, *Rom.* 10, 19.
Παραζητέω, quæro, indago.
Παράζυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, plur. παράζυγες, qui adjunguntur multitudini civitatis; ignobiles et proletarii, ac veluti supernumerarii. A παραζευγνύω.
Παραζώνη, ης, ἡ, balteus seu culter, ensis pendens e balteo. A παραζώννυμι. Hinc
Παραζωνίδιον, ε, τὸ, cingulum cum ense; (2) ensis, quo accingimur. Dim. a præc.
Παραζώνιον, ε, τὸ, pugio; cinctorium, *Ph.*
Παραζώνιος, ε, ὁ ϗ ἡ, ut παραζώνιος μάχαιρα, sica, *Gl. V.* Ex παρὰ et ζώνη.
Παραζωννύω, vel παραζώννυμι, fut. ζώσω, accingo. Τιάρας ϗ στρεπτὺς ϗ ἀκινάκην παραζωννύντα, *Plato.* Hinc
Παραζωστρίς, ίδος, ἡ, parvus gladius, pugio.
Παραθαλασσίδιος, et παραθαλαττίδιος, ε, ὁ, maritimus. Ex παρὰ et θάλασσα.
Παραθαλάσσιος, et -άττιος, ία, ιον, idem et ex iisd.
Παραθάλπω, fut. ψω, calefacio, foveo. Φίλων ὑδενὸς ὐδὲν παραθαλπόμενα φρένα μύθοις, lenita, *Eur. Med.* 143.
Παραθαῤῥύνω, fiduciam addo, confirmo. Τῷ μὲν προσώπῳ παραθαῤῥύνων, *Xen.*
Παραθαρσύνω, idem.
Παραθεάομαι, altrinsecus spectando confero. Τὺς ἐν κύκλῳ παραθεώμενος, *Philo.* Αὐτὰ παραθεώμενος παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, *Plato.*
Παραθεῖναι, aor. 2. infin. act. verbi παρατίθημι.
Παραθέλγω, fut. ξω, permulceo.
Παράθεμα, ατος, τὸ, repositorium. *Gl. V.* pluteum, pluteus. *Ph.* ferculum.
Παραθέμενον, acc. sing. a. 2. part. med. verbi παρατίθημι, *appono.*
Παραθερίζω, fut. ίσω, demeto, amputo.
Παραθερμαίνω, calefacio; (2) foveo. Οἶνος παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν, *Athen.*
Παράθερμος, ε, ὁ ϗ ἡ, præfervidus; (2) in agendo nimis præceps, indecore aliquid faciens.
Παράθεσις, εως, ἡ, appositio, conjunctio; (2) ferculum, id ipsum quod apponitur; (3) depositio seu repositio; (4) commentatio; (5) compositio, comparatio, collatio; ἐκ παραθέσεως, e contrario; (6) apparatus thesauri, *Polyb.* copia rerum; (7) præsentia auxiliandi causa, seu auxilium ipsum, *Ibid.* (8) citatio locorum e scriptoribus aliis; (9) præceptio, præceptum, ut παράδοσις. A παρατίθημι.
Παραθέτης, ε, ὁ, structor, qui dapes apponit, *Ph.* Ab eod.
Παραθετικός, ή, όν, commendatitius. Ab eod.
Παραθέω, fut. εύσομαι, accurro; (2) adsequor; (3) prætercurro; (4) leviter vel non attingo; (5) juxta aliquem curro. Παραθέυσι τὴν ὄχθην, *Ælian.* Ἀλλά τοι, ὦ φίλε, ἄδηλον εἰ ϗ παραθέομεν τὸ ὀρθὸν, *Plato.*
Παραθεωρέω, ῶ, f. ήσω, juxta specto, seu contemplor; (2) unum alteri admotum contemplor; (3) comparo; (4) despicio, adspernor. Πρὸς τὺς ἄλλυς παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, *Xen.* Παραθεωρῶ σε Μίλωνι, *Luc.*
Παραθήγω, fut. ξω, acuo, exacuo, instigo, incito. Συμμαχία θόρυβον παράθηξε μέγαν, *Pind. Ol.* 10, 89.
Παραθήκη, ης, ἡ, res reposita et recondita; (2) res deposita, depositum; (3) additamentum, appendix. A παρατίθημι.
Παράθηξις, εως, ἡ, incitatio, instigatio. A παραθήγω.
Παραθήσεις, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi παρατίθημι.
Παραθίγω, fut. ξω, attingo.
Παραθλίβω, fut. ψω, premo, comprimo, collido.
Παράθευ, *appone,* 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Ion.* et *Att.* pro παράθεσο, a παρατίθημι.
Παράθρανος, ε, ὁ, in navi, via quæ præter θρανίτας fert. *Poll.*
Παραθρασύνω, animum addo, confirmo animum.
Παράθραυσμα, ατος, τὸ, fragmentum. A
Παραθραύω, confringo; (2) *in pass.* miser et fractis viribus sum; *Suid.*
Παραθριγκίζω, lorico, obsepio, *Theophr.* A θριγκός.
Παραθρίζω, demeto, amputo. Παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα, *Apoll. Rhod.* 2, 601.
Παραθρυλλέω, decanto; παραθρυλλέμενα, decantata, vulgata.
Παραθρώσκω, adsilio, juxta curro; *metaph.* adjaceo, vicinus sum.
Παραθυμιάω, adoleo, suffio.
Παραθύρα, ας, ἡ, posticum, *Gl. V.*
Παραθύριον, ε, τὸ, posticum. A præc.
Παράθυρον, ε, τὸ, quod est ad januam, vel ipsum ostium, *Suicer.* Ex παρὰ et θύρα.
Παραὶ, *præp. Poetica, cum genit.* a vel ab; *cum dat.* ad, apud; *cum accus.* juxta, ad, apud. A παρά.
Παραιβάτης, ὁ, violator legis. A præc. et βαίνω.
Παραιβαδὸν, *adv.* juxta. Παραιβαδὸν ἀτραπιτοῖο, *Oppian. Cynēget.* 1, 483.
Παραιβασία, ας, ἡ, transgressio, delictum. A παραίβασις.
Παραίβασις, ἡ, idem quod παράβασις, *Ap.*
Παραιβάτης, ε, ὁ, qui præter aurigam currum conscendit, et ex eo pugnat; curulis pugnator. Ab eod. Ἂν δ' ἴσαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε, *Il.* 23, 132. Hinc
Παραιβάτις, ιδος, ἡ, curulis pugnatrix. *Ap. Theoc.* operaria, mercenaria.
Παραίβατος, ε, ὁ ϗ ἡ, digressus. A παραβαίνω.
Παραιβόλος, ε, ὁ ϗ ἡ, mutuus, qu. dic. vicissim jaculans. A παραβάλλω.
Παραιγιαλίτης, ε, ὁ, littoreus, in littore habitans.
Παραιγιαλῖτις, ιδος, ἡ, fœm. præced.
Παραιγιάλος, ον, littoralis.
Παραιθύσσω, incendo, excito, concito; (2) moveo; (3) prorumpo. Εἴ τι ϗ φλαῦρον παραιθύσσει, *Pind.* Αἰθίμα πάντ' ἐτίναξε, παραιθύσσων πτερύγεσσι, *Apollon.*

Παραίνεσις, εως, ἡ, adhortatio, admonitio, monitio; (2) consolatio. A παραινέω.

Παραινετέον, præcipiendum, *Ph.* Ab eod.

Παραινέτης, ου, ὁ, adhortator, suasor, admonitor. Ab eod. Hinc

Παραινετικὸς, ἡ, ὸν, suasorius, monitorius.

Παραινετικῶς, *adv.* exhortando. A præc.

Παραινέω, ῶ, f. έσω, suadeo, hortor, admoneo, præcipio. Καλῶς σοι Τειρεσίας παρῄνεσεν, *Eur. Bac.* 330. Ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν, *Alc.* 1066.

Παραινίττομαι, obiter declaro et vera per ænigmata tacite et obscure innuo; aor. 1. παρῃνιξάμην, *Plut.*

Παραινοῦντας, acc. pl. pro παραινέοντας.

Παραίνυμαι, aufero.

Παραιολίζω, idem quod simplex αἰολίζω, seu variegandi causa addo.

Παραιρεῖσθαι, præs. inf. pass. verbi παραιρέω.

Παραίρεσις, εως, ἡ, detractio, diminutio. A

Παραιρέω, ῶ, detraho, destruo, diruo, aufero; (2) transfero; παρεῖλε, diruit, detraxit; παραιρέομαι, οῦμαι, aufero, adimo; aor. 2. παρειλόμην, παρείλοντο, ademerunt; inf. παρελέσθαι part. παρελόμενος. Παραιρεθείσης τῆς κατὰ φυγὴν ἐλπίδος, *Diod.* Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ, λύπας παραιρεῖ, dolorem auferunt, *Eur. Hipp.* 1102. Ὧν τὴν μίαν παρεῖλες ἐς παῖδα τὸν σὸν, transtulisti, *Id. Hippol.* 1316. Hinc

Παραίρημα, ατος, τὸ, quod adimitur aut detrahitur, *inpr.* vesti, ut limbus; vide πάραρμα, recisio.

Παραισθάνομαι, in sensu fallor; (2) sentio, percipio. Ὡς δὲ παρῄσθοντο τῶν φευγόντων καὶ καταλαμβανόντων ἑαυτοὺς, *Xen. Cyr.* 4, 9. Μετεξέτεροι δὲ καὶ παραισθάνονται παραφορῇ τῆς αἰσθήσιος, *Aret.*

Παραίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, et παραίσιμος, *Hes.* infaustus, inauspicatus, dirus, *Il.* 4, 381. Ex παρὰ et αἶσα.

Παραΐσσω, prætereo, transeo; (2) proripio me; (3) impetu transeo. Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, *Il.* 11, 614.

Παραιτεῖσθαι, præs. inf. med. verbi

Παραιτέομαι, οῦμαι, deprecor, recuso, detrecto, evito, *Gl. V.* item (2) precor, rogo; a. 1. παρῃτησάμην, παρῃτήσαντο, recusarunt, *Ph.* pass. a. 1. part. παραιτηθεὶς, rogatus; perf. παρῃτημένος, excusatus; (3) deprecatione a pœna libero; (4) submoveo. Παραιτεῖσθαι κόλασιν, *Plut.* φθόνον, *Aristid.* πόλεμον, *Plut.* γυναῖκα, repudiare, *Id.* Ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, *Aristoph. Eq.* 36. Κτεῖν', οὐ παραιτοῦμαί σε, *Eur. Herac.* 1025. Hinc

Παραίτησις, εως, ἡ, deprecatio, excusatio, recusatio, *Ph.* (2) vehemens precatio.

Παραιτητέον, *adv. pos.* fugiendum, deprecandum est. Ab eod.

Παραιτητὴς, οῦ, ὁ, deprecator. Ab eod.

Παραιτητικὸς, ἡ, ὸν, deprecatorius, ad deprecandum aptus:

Παραιτητὸς, ἡ, ὸν, exorabilis. Ab eod.

Παραίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ex parte in causa est; (2) qui in causa est, auctor. *Gl. V.* obnoxius.

Παραιτεύμεσθα, *fugimus*, 1. pl. præs. ind. med. *Dor.* pro παραιτούμεθα, a παραιτέομαι.

Παραιφάμενος, παραιφαμένη, suadens, admonens, *Poet.* pro παραφάμενος. Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες, *Il.* 24, 771. A παράφημι.

Παραιφασία, ας, ἡ, admonitio, consilium, adhortatio; occurrit pl. dat. παραιφασίῃσι, monitionibus, monitis, præceptis:

Παραίφασις, εως, ἡ, admonitio, consilium; (2) consolatio. Ab eod.

Παραιφρονέω, ῶ, exanimatus sum, vel metu, vel vulneris dolore, gravitate, *R. Suicer.*

Παραιωρευμένω, gen. sing. præs. part. med. *Dor.* pro παραιωρουμένου, a

Παραιωρέω, ῶ, suspendo; inf. pass. παραιωρεῖσθαι, suspendi. perf. παρῃωρῆσθαι, suspensum habere; plusq. perf. ind. παρῃώρηντο ξιφίδια, gladios suspensos habebant, *Herodot.*

Παραιώρημα, ατος, τὸ, suspensum, quod suspenditur.

Παραιώρησις, εως, ἡ, juxta elevatio. A præc.

Παρακαθάπτω, adnecto.

Παρακαθίζομαι, adsideo, a latere consideo. Μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο, *Aristoph. Plut.* 726.

Παρακαθεκτικὸς, ἡ, ὸν, tenax. A παρακατέχω.

Παρακαθεύδω, juxta dormio; (2) excubo.

Παρακάθημαι, adsideo, a latere adsideo. Ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκωλύετο, *Plato.*

Παρακαθίζω, f. ίσω, juxta me colloco, adsidere jubeo; (2) adsideo; παρεκαθιζόμην, παρεκαθίζετο, adsidebat, imperf. pass. Παρεκαθίζετο ἐκ δεξίας, *Plato.*

Παρακαθίημι, utrimque demitto. Ἀντὶ πηδαλίου δὲ τῶν πλεκτανῶν παρακαθίησι, *Aristot.*

Παρακαθίστημι, juxta colloco seu appono; (2) altrinsecus colloco. Παρακαταστήσας τινὰ τῶν οἰκετῶν φυλάττειν, *Dem.*

Παρακαίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus; παρακαίρια, inhonesta, nefaria. Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου παρακαίρια ῥέζων, *Hes. Op.* 327.

Παράκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus.

Παρακαίρως, *adv.* intempestive; (2) supra modum; (3) injuste.

Παρακαίω, a latere uro, oburo, aduro; (2) comburo.

Παρακάλει, 2. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro παρακάλεε, a

Παρακαλέω, ῶ, f. έσω, evoco, accerso, advoco, *inpr.* auxilii causa, vel in judicio, vel in alia re quavis; (2) *Ph.* oro, obsecro; *item* deprecor; (3) hortor, confirmo, *in N. T.* consolor, *inpr. in med.* recreo; παρακαλούμεθα, exoramur, *Ph.* p. part. παρακεκλημένος, vocatus; παρακληθῆναι, consolationem admittere, aor. 1. inf. παρακαλεῖται, consolationem habet, recreatur. Παρακαλεῖν ἀλλήλους, τινὰ ἐπὶ vel πρός τι. Παρακαλοῦσι ἡμᾶς πρὸς τὸ παραδοῦναι τὴν Μεσσήνην, *Isocr.* Παρακαλοῦντες εἰς μάχην, *Eurip. Ph.* 1260. Πολλὴν φλόγα, *Xen. Cyr.* 7, 23. Οἱ Πέρσαι παρακληθέντες ὑπὸ Κύρου, *Ib.* 2, 3. Κἀμὲ παρεκάλεις, τί δράσω; *Eur. Iph. in Aul.* 356.

Παρακαλπάζω, fut. άσω, equo a latere cursito, fræno ejus manu apprehenso, vel molliter equum ad cursum incito, *R. Suicer.*

Παρακάλυμμα, ατος, τὸ, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam sive occultandam, obtentus, prætextus, velum, aulæum.

Παρακαλύπτρα, ἡ, redimiculum.

Παρακαλύπτω, fut. ψω, velo, obnubo, aut obtego; p. pass. part. παρακεκαλυμμένος, occultatus. Οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν, *Luc.* 9, 45.

Παρακαμμύω, infercio.

Παρακάμπτω, deflecto, vitio.

Παρακανθίζω, fut. ίσω, undique spinas habeo.

Παρακανθόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, secundum spinam folium habens. Ex παρὰ, ἄκανθα, et φύλλον.

Παρακαταβαίνω, descendo, v. gr. in acie ex equo, de navi.

Παρακαταβάλλω, depono, abjicio, demitto; (2) certam pecuniam pro litis æstimatione depono, sacramento ago. Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην, *Il.* 23, 127. Εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται, *Dem.*

Παρακατάβασις, εως, ἡ, descensus ex equis in acie, e navibus, &c. (2) in foro, cum is, unde petitur, sive reus, cogitur adesse, respondere, *Eru.*

Παρακαταβολὴ, ῆς, ἡ, actio, qua qui experiri volebant, pecuniam deponebant, sacramentum. *Gl. V.* sponsio.

Παρακαταθήκη, ης, ἡ, depositum, fidei commissum. *Gl. V.* commendatio, depositum. *ap. Phil.* munus, v. gr. judicis. A παρακατατίθημι.

Παρακαταθνήσκω, commorior.

Παρακατάκειμαι, decumbo, seu accumbo. Παρακατάκειμαι σοὶ, *Xen.*

Παρακατακλίνω, a latere vel juxta reclino; (2) juxta statuo in lecto, juxta accumbere facio; παρακατακλίνομαι, accubo, *Gl. V.*

Παρακαταλέγομαι, cubo apud, sive ad latus alicujus accubo; vide παρακατέλεκτο.

Παρακαταλείπω, relinquo.

Παρακαταλογὴ, ῆς, ἡ, immutatio et varietas. *Vox suspecta.* (fort. παρακαταλλαγή)

Παρακαταπήγνυμι, f. ξω, depango juxta, defigo apud.

Παρακαταρτύομαι, fut. ύσομαι, ex multis unum facio, compono.

Παρακατάστασις, εως, ἡ, depositum. A παρακαθίστημι.

Παρακατάσχεσις, εως, ἡ, retentio. A παρακατέχω.

Παρακατατίθημι, et παρακατατίθεμαι, depono apud aliquem, fidei alicujus committo, custodiendum trado; depono tanquam apud sequestrem. *Gl. V.* demando, commodo; παρακατατέθειτο, aor. 2. med. commendavit, *Ph.* Τὸ ἑαυτοῦ σῶμα τῷ ἵππῳ ὁ δεσπότης παρακατατίθεται, *Xen.*

Παρακατατιθώμεθα, 1. pl. præs conj. verbi pr.

Παρακαταχράομαι, ῶμαι, abutor.

Παρακατέλεκτο, 3. sing. plusq. perf. indic. pass. *Ion.* pro παρακατελέλεκτο, a παρακαταλέγομαι, *accubo.*

Παρακατεσθίω, edo cum aliquo.

Παρακατέχω, retineo, complector; (2) coerceo, cohibeo, moror. Παρακατέχειν τῇ μνήμῃ, *Diod.*

Παρακατηγόρημα, ατος, τὸ, quod prædicato additur. *Vox Dialec.*

Παρακατοικίζω, fut. ίσω, juxta colloco, vel habitatores juxta colloco. Παρακατοικίζειν τὴν πόλιν, *Isocr.*

Παρακατορύττω, fut. ξω, juxta defodio.

Παρακαττύω, adsuo, consuo, paro. Ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο, *Aristoph. Plut.* 662.

Παρακαυλίζω, fut. ίσω, caules emitto juxta, et quasi ad latus. Ex παρὰ et καυλός.

Παράκειμαι, adjaceo, vicinus sum et quasi juxta seu a latere situs; a latere accumbo, adhæreo; (2) præpositus sum; (3) appositus sum. Hinc ὁ παρακείμενος χρόνος, tempus præteritum *apud Gramm.* quod ejus perfectio adjaceat præsenti, i. e. nuper perfecta sit. οἱ παρακείμενοι, familiares, &c. Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται, *Theog.* 685.

Παρακειμένως, *adv.* apposite, juxta.

Παρακεκαλυμμένως, *adv.* tecte, occulte. A παρακεκαλυμμένος, a παρακαλύπτω.

Παρακεκινδυνευμένως, *adv.* audacissime, audacia projecta.

Παρακέκληται, 3. sing. perf. ind. pass. *per Sync.* pro παρακεκάληται, a παρακαλέω, *consolor.*

Παρακεκλιμένως, *adv.* idem quod παρακλιδόν.

Παρακεκριμένον, acc. sing. perf. part. pass. v. παρακρίνω.

Παρακεκρόαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro παρακεκρουσμένοι εἰσὶ, a παρακρούω, *insanio.*

Παρακέλευμα, τὸ, idem quod παρακέλευσμα, *Eur.*

Παρακελεύομαι, hortor, instimulo, impero, *Gl. V.* Τοῖς ἄλλοις παρεκελεύοντο, *Xen.*

Παρακέλευσις, εως, ἡ, adhortatio, jussio. A præc.

Παρακέλευσμα, ατος, τὸ, exhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur; (2) incitamentum; (3) exhortatio nautica, vel etiam bellica. Ab eod.

Παρακελευσματικὸς, ἡ, ὸν, ad hortandum valens:

Παρακελευσματικῶς, *adv.* adhortandi vi:

Παρακελευσμὸς, οῦ, ὁ, adhortatio. Ab eod.

Παρακελευστὴς, οῦ, ὁ, hortator, *Gl. V.*

Παρακελευστικὸς, ἡ, ὸν, cohortatorius. Ab eod.

Παρακελευστὸς, ἡ, ὸν, persuasus, ab aliis rogatus, jussus. Ab eod.

Παρακελεύω, cohortor, auctor sum, suadeo; *minus usitatum quam med.*

Παρακελητίζω, juxta equito celete. A κέλης.

Παρακενόω, ῶ, fut. ώσω, exhaurio, evacuo.

Παρακεντέω, ῶ, pungo, vel a latere pungo. *Gl. V.* perpungo. Hinc

Παρακέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio; incisio, qua hydropicis aqua eximitur.

Παρακινητὴς, οῦ, ὁ, stimulator seu agitator equorum; auriga, *R. Gl. V.* percussor.

Παρακερδαίνω, perperam lucror, amphius justo lucror et præter alios; (2) eadem opera lucror, aut obiter compendium facio.

Παρακερκὶς, ίδος, ἡ, ossicula, circa os majus, (κνήμη et κερκὶς vocatur) quod tibiam pedis sustinet. *Ern.*

Παρακεχειμακότα, acc. sing. perf. part. act. verbi παραχειμάζω, *hiberno.*

Παρακεώμεθα, 1. pl. præs. conj. med. verbi παρακέομαι, *accumbo, jaceo juxta.*

Παρακινδύνευσις, εως, ἡ, periclitatio temeraria:

Παρακινδυνευτικὸς, ἡ, ὸν, in pericula præceps, qui nimis cum audacia periculum adit.

Παρακινδυνευτικῶς, *adv.* temere periclitando.

Παρακινδυνεύω, f. εύσω, temere periclitor, audacius periclitor, audacter periculum adeo; παρακεκινδυνευμένον, perf. part. pass. ausum, audax, periculosum, temerarium. Πᾶν δὲ παρεκινδύνευσε παθεῖν, πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς γενέσθαι κοινωνὸς, *Plato.*

Παρακίνδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, periculosus, *R.*

Παρακινδύνως, *adv.* periculose, cum periculo.

Παρακινέω, ῶ, f. ήσω, dimoveo, removeo; (2) perperam moveo, indecore et instabiliter moveo; (3) incito, exhortor; (4) turbas cieo. Et *pass.* moveor, me moveo; παρακινῶν, et in perf. παρακεκινηκὼς, in furorem versus, furibundus; et pass. παρακεκινημένος, mente motus, idem. Ἰδοὺ, σκόπει γ᾽ ἤν με παρακινήσαντ᾽ ἴδῃς, *Aristoph. Ran.* 363. (4) καί τινες παρακινοῦντες ἐκολάσθησαν, *App. Bell. Civ.* 5, 112. Hinc

Παρακίνημα, ατος, τὸ, perversio, distortio; (2) incitatio.

Παρακίνησις, εως, ἡ, incitatio, exhortatio.

Παρακινητικὸς, ἡ, ὸν, emotus mente.

Παρακινητικῶς, *adv.* emota mente.

Παρακιρνάω, admisceo.

Παρακλαίοντα, acc. sing. part. præs. act. verbi

Παρακλαίω, fut. αύσω, sine causa, frustra fleo, ploro.

Παρακλαυσίθυρον, ου, τὸ, flebile carmen, quod amasii ad amasiarum fores decantabant. Ex παρακλαίω et θύρα.

Παρακλείδιον, ου, τὸ, sera.

Παρακλείω, includo; (2) excludo, secludo.

Παρακλέπτω, fut. ψω, suffuror, in transcursu furor; (2) interverto.

Παρακλῄειν, præs. infin. act. *Ion.* pro παρακλείειν, a παρακλείω, *excludo.*

Παρακληθείης, 2. sing. aor. 1. opt. pass. verbi παρακαλέω, *rogo, advoco.*

Παρακληθῆναι, aor. 1. inf. pass.

Παρακληθήσονται, 3. pl. fut. 1. ind. pass.

Παράκλησις, εως, ἡ, evocatio; (2) advocatio; (3) adhortatio; (4) obtestatio, deprecatio; (5) institutio, doctrina; (6) consolatio; (7) auxilium quodvis; (8) recreatio, ut plantarum per aquam. A παρακαλέω.

Παρακλητεύω, cohortor.

Παρακλητικὸς, ἡ, ὸν, exhortatorius; (2) consolatorius. A παρακαλέω.

Παράκλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, accersitus et rogatus, ut faveat alicui in judicio, aut consilium det in re dubia; (2) advocatus; (3) consolator; (4) doctor, magister, *in N. T.* Ab eod.

Παρακλήτωρ, ορος, ὁ, exhortator; (2) deprecator; (3) consolator. Ab eod.

Παρακλιδὸν, *adv.* declinando et deflectendo.

Παρακλίντωρ, ορος, ὁ, a latere accubans, acclinatus. A

Παρακλίνω, juxta seu a latere recumbere facio, juxta reclino, juxta cubantem statuo; (2) declino, i. e. deflecto, averto; (3) aperio, a. 1. part. παρακλίνας, declinans, reflectens; παρακλίνομαι, incumbo, juxta accumbo, ad latus accumbere jubeor; παρακεκλιμένος, perf. part. accubans, adjacens. Ποῖ παρακλίνεις τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας, *Aristoph. Pace,* 158. Κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον, *Theoc.* 25, 161. Ὑλλείων χθόνα πᾶσαν ὅση παρακέκλιται ἰσθμῷ, adjacet, *Dion. Per.* 386.

Παρακλίτης, ου, ὁ, idem quod παρακλίντωρ.

Παρακλύζω, humecto.

Παράκλυτος, infamis, famosus.

Παρακλύω, non audio, non pareo.

Παρακμάζω, f. άσω, vigorem amitto; consenesco, florem ætatis amitto. *Gl. V.* exoleo; παρηκμακὼς, perf. part. vigoris tempus egressus, exoletus. Ὅταν παρακμάζῃ ϗ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, *Xen.* Παρηκμακὼς φθινόπωρος, *Plut.* Hinc

Παράκμασις, έως, ἡ, vigoris amissio.

Παρακμαστικὸς, ἡ, ὸν, cujus remissus est vigor, languidior, decrescens. Ab eod.

Παρακμὴ, ῆς, ἡ, vigoris remissio, languor, senectutis initium.

Παρακνήμιον, ου, τὸ, exterius os cruris et minus. Ex παρὰ et κνήμη. Hinc

Παρακνημίδιον, τὸ, Dim. idem.

Παρακνίζω, vellico, irrito, stimulo.

Παρακοὴ, ῆς, ἡ, prava doctrina, quam quis a malo præceptore didicit; (2) inobedientia, contumacia. A παρακούω.

Παρακοιμάομαι, ῶμαι, juxta dormio vel cubo, accubo; (2) excubo, *Gl. V.* Hinc

Παρακοίμημα, ατος, τὸ, concubitus.

Παρακοίμησις, εως, ἡ, idem, *Gl. V.* ubi tamen editum *excubitum.*

Παρακοιμητὴς, οῦ, ὁ, excubitor, *Gl. Vet.*

Παρακοιμίζω, f. ίσω, juxta in lecto colloco, ut una dormiat.

Παρακοινόω, idem quod κοινόω, *Pind.*

Παρακοιτέω, ῶ, juxta cubo, accubo; item excubo. A

Παρακοίτης, ου, ὁ, maritus. Ex παρὰ et κοίτη.

Παρακοιτία, ας, ἡ, excubiæ, vigiliæ. Ex iisd.

Παράκοιτις, ιος, ἡ, uxor. Θαλερὴν παράκοιτιν, *Il.* 3, 53. A παρακοίτης.

Παράκοιτος, ου, ἡ, concubina, *Vulg. Lex.*

Παρακολλάω, ῶ, adglutino, a latere glutino.

Παρακόλλημα, ατος, τὸ, id quod adglutinatur. A præc.

Παρακόλλησις, εως, ἡ, adglutinatio. Ab eod.

Παρακολλητικὸς, ἡ, ὸν, glutinandi vim habens.

Παράκολλος, ου, ὁ ϗ ἡ, adglutinatus, glutine adjunctus. Epith. lecti ab una tantum parte pluteum glutine adjunctum habentis, *Ern.*

Παρακολουθέω, ῶ, f. ήσω, sector, adsector, subsequor, *Gl. V.* (2) adsequor, intelligo; παρηκολουθηκὼς, adsecutus, perf. part. Παρακολουθεῖν τοῖς πράγμασι, *Dem.* Hinc

Παρακολούθημα, ατος, τὸ, appendix, *Gl. V.* quod sequitur plerumque.

Παρακολούθησις, εως, ἡ, sequela. Ab eod.

Παρακολουθητικὸς, ἡ, ὸν, adsequendi et intelligendi vi præditus.

Παρακολουθητικῶς, intelligenter, acute. A pr.

Παρακομιδὴ, ῆς, ἡ, prætervectio. *Gl. V.* transvectio; (2) advectio et adventus; (3) comportatio. A

Παρακομίζω, fut. ίσω, præterveho, transveho, deduco, comitor; (2) seduco; (3) deporto, importo, conveho, adfero; παρακομίζομαι, prætervehor; appellor; παρακομισθεὶς, a. 1. part. pass. appulsus, prætervectus. Γέρων γέροντα παρακόμιζε, *Eur. Herc. Fur.* 126.

Παρακομιστὴς, οῦ, ὁ, transvector. A præc.

Παράκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, comatus, comans. Ex παρὰ et κόμη.

Παρακονάω, ῶ, fut. ήσω, acuo, exacuo; (2) incito; (3) permulceo, *Hes.* Ἐκεῖνος ϗ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ, *Xen. Cyr.* 6, 18.

Παρακοντίζω, fut. ίσω, jaculando attingo.

Παρακοπὴ, ῆς, ἡ, delirium, mentis error. A παρακόπτω.

Παράκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, mente privatus, furibundus. Ab eod.

Παρακοπτικὸς, ἡ, ὸν, mentis errori obnoxius, delirans, demens; (2) insaniam gignens.

Παρακόπτω, perperam cudo, monetam non bonam cudo; (2) fraudo, defraudo; (3) aliam chordam ferio, quam volo, aut debeo; inde (4) deliro, desipio, mente captus sum, mente erro; παρακεκομμένος, adulterinus, perf. pass. part. Ἔναγχος γάρ ποτε ὑπ᾽ ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ, fraudatus sum, *Aristoph. Nub.* 640.

Παρακορέω, ῶ, converro; (2) verro, verrendo purgo.

Παρακόσμως, *adv.* indecore, indecenter, inhoneste. Ex παρὰ et κόσμος.

Παρακούσασα, aor. 1. part. act. f. g. verbi παρακούω.

Παράκουσμα, ατος, τὸ, prava doctrina, quam quis a malo præceptore didicit, vel quum quis male audiendo prava opinione imbutus est, error e falso vel pravo rumore seu fama; vide παρακοή. A

Παρακούω, perperam audio, vel non recte audio; (2) oscitanter et negligenter audio; (3) audiens sic transmitto, quasi non audiverim, me audivisse dissimulo; (4) audire nolo, dicto audiens non sum, non obtempero; (5) clam et quasi furtim audio, clam sermonem sublego; subausculto; aor. 1. παρήκουσα, παρήκουσε, nonnihil audivit; perfect. παρακήκοα· plusq. perf. παρακηκόειν, παρακηκόει, aliquantulum audierat, intellexerat. Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, *Matt.* 18, 17. Παρακούειν τοῦ ἐπιτάγματος, *Luc.* Παρ᾽ αὐτῶν ταῦτα παρακηκόει, *Plato.*

Παρακρατέω, ῶ, contineo, retineo alicubi. Αἰδούμενοι δὲ ἔτι νοσοῦντα τὸν στρατηγὸν σφῶν παρακρατεῖν, *Appian. de Reb. Hispanicis,* 35.

Παρακρεμάω, ῶ, παρακρεμάννυμι vel παρακρεμαννύω, suspendo juxta, seu a latere; a. 1. part. παρακρεμάσας, *Il.* 13, 597. παρακρεμάμενα, appendices, partes rei leviores.

Παράκρημνος, ου, ὁ ϗ ἡ, præceps, *Gl. V.*

Παρακρίνω, comparo, juxta colloco, et ita prope, ut comparatio fieri possit; (2) perperam judico.

Παρακρόασις, εως, ἡ, inobedientia, contumacia. Quasi a παρακρόαμαι.

Παρακροατὴς, οῦ, ὁ, qui audita falso interpretatur, qui audita non assecutus est. Ab eod.

Παρακροκίζω, aliqua ex parte crocum refero, seu crocum mentior.

Παρακροτέω, ῶ, f. ήσω, applaudo; (2) adhortor, incito; (3) plausu manuum adhortor et incito ad aliquid.

Παράκρουσις, εως, ἡ, repulsio, depulsio; (2) fraus, impostura; (3) error, delirium, desipientia. A παρακρούομαι.

Παρακρουσιχοίνικος, ου, ὁ ϗ ἡ, chœnice et mensura desipiens. Ex παράκρουσις et χοῖνιξ.

Παρακρουστικὸς, ἡ, ὸν, mentem concutiendi et emovendi vim habens:

Παρακρουστικῶς, *adv.* fallaciter, fraudulenter:

Παρακρούω, repello, rejicio, repudio, a me submoveo; (2) circumvenio, decipio; παρακρούομαι, defraudo, *Gl. V.* item (2) erro, deliro. Οὐκ ἂν παρακρούσαι σε ἡ παροῦσα συμφορὰ, *Luc.* Μῶν παρακέκρουμαί σε; *Id.*

Παρακταῖος, littoralis. Ex παρὰ et ἀκτή.

Παρακτάομαι, ῶμαι, insuper adquiro, possideo; (2) in propinquo prædia habeo. Hinc

Παράκτησις, εως, ἡ, adquisitio, *Suicer.*

Παράκτης, ου, ὁ, qui canes venaticos venatum ducit, *Hes.* Ex παρὰ et ἄγω.

Παρακτίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, littoreus, qui ferit littus, de fluctu. A παράκτιος

Παρακτικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. productivus, *Bud.*

Παράκτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἄκτιος.

Παράκυκλος, ον, pl. παράκυκλοι et παράκυκλα, orbes, circuli partes rotæ, *Poll.*

Παρακυλίω, advolvo.

Παρακύπτω, fut. ψω, inclinato capite in obliquum adspicio, seu transversim limis oculis adspicio. *Gl. V.* despicio; (2) accurate, diligenter inspicio; (3) leviter aliquid attingo, tracto, curo. (1) τοῦτο κατ᾽ ἄντρον παρκύπτοισα, hoc antrum introspiciens, *Theoc. Idyll.* 2, 6. Παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, *Joan.* 20, 11. Κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, *Aristoph. Thesm.* 804.

Παρακύψαντα, acc. sing. aor. 1. part. act.

Παράκυψις, ἡ, introspectio, *Steph.*

Παρακωμῳδέω, ῶ, obiter perstringo et taxo, seu taxo et perstringo, comico more.

Παράκωφος, ου, ὁ ϗ ἡ, surdaster.

Παρακωχὴ, *vera scriptura* παροκωχή.

Παράλαβε, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi παραλαμβάνω.

Παραλαβεῖν, *adsumere,* aor. 2. inf. act.

Παραλαλέω, ῶ, nugor, obloquor.

Παραλαμβάνω, accipio, excipio, adsumo, adhibeo; παραλαβὼν, aor. 2. part. cum suscepisset. Τοὺς μὲν αὐτῶν ἔταξε τοὺς θησαυροὺς παραλαμβάνειν, *Xen.* Ἢν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα δυνώμεθ᾽, *Aristoph. Conc.* 107.

Παραλάμπω, a latere splendeo; parum fulgeo.

Παράλαμψις, εως, ἡ, caruncula, quæ multum lucet in oculo, cicatrix in nigro oculi resplendens. A præc.

Παραλανθάνω, lateo. Παραλανθάνειν ἐν τοῖς ψάμμοις, *Herodian.*

Παραλεαίνω, lævigo. Hinc

Παραλεαντικὸς, ἡ, ὸν, lævigandi vim habens.

Παραλέγεσθαι, præs. inf. pass. verbi

Παραλέγομαι, cubo ad latus alicujus, juxta quempiam cubo, concumbo; (2) lego littus. *Gl. V.* deligo, et παραλεγόμεθα, stringimus, *Ph.* Ἐπεὶ νεφέλα παρελέξατο, *Pind.* Μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτὴν, *Act.* 27, 8. Ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ, *Il.* 2, 515.

Παραλέγω, absurda loquor, deliro.

Παραλειπτέος, έα, έον, prætermittendus, omittendus. Τὸ δὲ τοῦ Πλάτωνος οὐ παραλειπτέον, *Plut.*

Παραλειπτικὸς, ἡ, όν· μέθοδος παραλειπτικὴ est præteritio, *fig. Rhet.* A

Παραλείπω, f. ψω, prætermitto, omitto, silentio prætereo; παραλειπόμενα, prætermissa. Τὸ τοῦ Θεοῦ παραλιπὼν, τότ᾽ εὐσεβὲς, *Eur. Tro.* 43. Μηδένα καιρὸν τοῦ ποιεῖν εὖ παραλείπων, *Philo.*

Παραλείφω, illino; mansum cibum in os infercio. Σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας ἔγωγ᾽ ἂν εἶπον, *Aristoph. Conc.* 406.

Παράλειψις, εως, ἡ, prætermissio, præteritio; (2) figura rhetorica. A præc.

Παραλελειμμένον, perf. part. pass. n. g. verbi παραλείπω.

Παράλευκος, ου, ὁ καὶ ἡ, albicans, *R.*

Παραλεύσσω, idem quod παροράω.

Παραλήγω· παραλήγουσα, penultima. Εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγονται, si penultima sit longa, *Etymolog. Magn.* 8, 17.

Παραληπτέον, *adv. posit.* suscipiendum, amplectendum. A παραλαμβάνω.

Παραληρέω, ῶ, deliro, vel leviter desipio. Εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει, *Aristoph. Ran.* 606. A παράληρος. Hinc

Παραλήρημα, ατος, τὸ, delirus, silicernium, *Gl. V.* ubi *delerus.*

Παράληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui leviter desipit. Ex παρὰ et λῆρος, *nugæ, ineptiæ.*

Παράληψις, εως, ἡ, acceptio, adsumptio; (2) possessio nova, recens parta. A παραλαμβάνω.

Παραλία, ας, ἡ, scil. χώρα, regio maritima. Ex παρὰ et ἅλς, *mare.*

Παραλιθάζω, lapidesco, in lapidem degenero.

Παράλιμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, adjacens paludi. Ex λίμνη.

Παραλιμπάνω, prætermitto, omitto, *Gl. V.*

Παράλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, marinus, mari adjacens. Ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται, *Soph. Aj.* 1085. Ex παρὰ et ἅλς.

Παραλίσκω, capio; aor. 2. part. παραλοὺς, captus, *Hes.*

Παραλιτέω, offendo, pecco seu delinquo; παρήλιτες, aor. 2. offendisti. Παραλιτεῖν τοὺς θεοὺς, *Apoll.*

Παραλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, transmutatio; (2) diversitas; (3) dementia, hallucinatio, et aberratio. A παραλλάττω.

Παράλλαγμα, ατος, τὸ, vicissitudo, variatio, inæqualitas. Ab eod.

Παράλλακτος, ου, ὁ, ἡ, mutabilis. Ab eod.

Παραλλὰξ, *adv.* alternis vicibus, alternatim, alternata seu alternante serie. *Gl. V.* alternis. Ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα, *Soph. Aj.* 1108. Χρήματα παραλλὰξ παρ᾽ ἐμοῦ τε καὶ παρ᾽ ἐκείνων λαμβάνοντες, *Appian.* Ab eod.

Παράλλαξις, εως, ἡ, differentia, discrepantia, mutatio; (2) alternatio; (3) medicis est et emotio v. gr. ossium, dentium, &c. Ab eod.

Παραλλάσσω, vel παραλλάττω, alterno, alternatim seu permutatim vario; (2) prætereo, pertranseo; (3) supero, vinco; (4) declino, vito, fugio; (5) aberro, per errorem in aliud incurro, quam constitueram; (6) differo, discrepo. *Gl. V.* vario; παρηλλαγμένος, pass. p. part. discrepans, inusitatus, prodigiosus, v. gr. magnitudine. Παραλλάττειν τῶν αἰσθησέων τὰ σημεῖα, *Plato.* τόπον, *Plut.* δόξαν, *Isocr.* τῆς χώρης, *Herodot.* (5) λόγοι παραλλάσσοντες, aberrantia verba, *Eurip. Hipp.* 935.

Παραλληλία, ας, ἡ, literarum in eadem voce collatio, aliarum scilicet juxta alias. A παράλληλος.

Παραλληλίζω, comparo inter se, et quasi e regione pono. Ab eod. Hinc

Παραλληλισμὸς, οῦ, ὁ, figura, quum voces idem significantes vel eadem componuntur, vel se invicem sequuntur, &c. (2) dictorum idem significantium collatio.

Παραλληλόγραμμον, ου, τὸ, spatium quod lineis parallelis continetur, *Bud.* Ex παράλληλος et γράμμα, *scriptum delineatum.*

Παράλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutuus, inter se compositus et e regione collocatus, æque distans. *Gl. V.* παράλληλον, alternum interstitium. Ex παρὰ et ἀλλήλων.

Παραλλήλως, *adv.* inter se componendo; composite, comparate, ex opposito.

Παραλογίζομαι, f. ίσομαι, subdola supputatione fallo; (2) falsa argumentatione utens decipio, male ratiocinor. *Gl. V.* circumscribo, obrepo, subrepo, dissimulo. Μή τις ὑμᾶς παραλογίζηται ἐν πιθανολογίᾳ, *Col.* 2, 4. Παρελελόγισταί σε ἡ Ἄτροπος, *Luc.* Hinc

Παραλογισμὸς, οῦ, ὁ, falsa ratiocinatio, fallax ratio; (2) impostura et captio, quæ fit fallacibus rationibus. *Ph.* dissimulatio; παραλογισμοῖς, præstigiis, *Ph.*

Παραλογιστὴς, οῦ, ὁ, fallax ratiocinator, impostor, deceptor. Ab eod. Hinc

Παραλογιστικὸς, ἡ, ὸν, peritus decipiendi fallacibus ratiocinationibus.

Παραλογιστικῶς, *adv.* fallaciter, fraudulenter.

Παραλογιστὸς, ἡ, ὸν, qui decipi potest.

Παράλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui præter rationem accidit, inopinatus, rationi non consentaneus, absurdus. Etiam substantive casus inopinatus, absurditas. Πολὺς ἦν ὁ τοῦδε τοῦ πολέμου παράλογος ἔνομον οὐδὲν ἔχοντος, *Appian.* Ex παρὰ et λόγος, *ratio.*

Παραλόγως, *adv.* præter rationem, inopinato. Παραλόγως ῥηΐζοντα οἰδήματα, *Hippocr.*

Πάραλος, ου, ὁ καὶ ἡ, maritimus; (2) qui in ipso mari versatur, rebusque maritimis et nauticis dat operam; item (3) navis publica Atheniensium. Ex παρὰ et ἅλς.

Παραλουργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, purpuram attextam habens; unde παραλουργὶς, vestis muliebris.

Παραλοῦται, οἱ, qui una lavant. A

Παραλούω, juxta lavo; παραλοῦσθαι, juxta lavari, *Att.* pro παραλούεσθαι.

Παραλοφία, ας, ἡ, curvitas cervicis usque ad artemona. A λόφος.

Παράλπιος, ὁ, Alpium accola, ad Alpes habitans, *Plut.*

Παραλυγίζω, obtorqueo, vel aliquantum torqueo, modo nimirum vitilium seu viticis.

Παραλυπέω, ῶ, molestia vel tristitia adficio.

Παράλυπρος, ου, ὁ, ἡ, sterilis, asper. Epith. terræ.

Παράλυσις, εως, ἡ, resolutio, laxatio, remissio, nervorum resolutio. *Gl. V.* debilitas. A παραλύω.

Παραλυτικὸς, ἡ, ὸν, paralyticus, debilis, debilitatus, *Gl. V.* Ab eod.

Παράλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, fractus, debilis, imbellis.

Παραλυτρόω, fut. ώσω, inique redimo.

Παραλύω, f. ύσω, dissuo, dissolvo, resigno; (2) libero; (3) debilito, *Gl. V.* παραλελυμένος, debilis, *Gl. V.* Δυστάνου παραλῦσαι ψυχὰν, *Eur. Alc.* 14. Πολλοῖς ἤδη παρέλυσε θάνατος δάμαρτος, *Ib.* 922.

Παραμαρτάνω, aberro, παραμαρτὼν, aberrans, a. 2. part.

Παραμαρτυρία, ας, ἡ, præscriptio, exceptio.

Παραμασήτης, ου, ὁ, qui ad latus alicujus mandit, qui a latere sedens mandit, parasitus. Ex μασάομαι.

Παραμασύντης, ου, ὁ, parasitus, *Ath.*

Παραμβλύνω, hebesco, hebes sum.

Παραμεθίημι, dimitto, negligo, prætermitto, detrecto, aut missum facio, *Suicer.*

Παραμείβηται, 3. sing. præs. conj. pass. verbi

Παραμείβω, fut. ψω, prætereo, prætergredior, pretervehor, transeo, præterfluo, permuto. Σοφίᾳ δ᾽ ἂν σοφίαν παραμείψειεν ἀνὴρ, *Soph. Oed. Tyr.* 511. Θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα, *Pind. Pyth.* 2, 93.

Παραμείψεται, 3. sing. f. 1. ind. med.

Παραμελέω, ῶ, fut. ήσω, adspernor, negligo, sperno; παρημέληκας, p. neglexisti; παραμελοῦμαι, imperf. 3. pl. παρημελοῦντο, negligebantur; p. part. παρημελημένος, neglectus. Τί γὰρ, ἔφη, τῶν ἄλλων, ὦ παῖ, ὧν ἐδόκει ποθ᾽ ἡμῖν ἀναγκαῖον εἶναι μὴ παραμελεῖν, μέμνησαι, *Xen. Cyr.* 1, 24. Εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρὸς, *Id.*

Παραμέμνημαι, mentionem facio, memoro.

Παραμένω, f. ενῶ, maneo, permaneo, persevero. Ὦ πότνι᾽ Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν, extende, *Aristoph. Pace,* 117. Παραμένειν πρὸς τὰ ὑπόλοιπα, *Thuc.*

Παραμέρος, utraque pars, per vices, alternis, per alternas vices. Τοιαῦτα τοῦ Ἀντονίου παραμέρος τεχνάζοντος, *Appian. Bell. Civ.* 2, 131.

Παράμερος, *Dor.* pro παρήμερος, quotidianus, *Pind.*

Παραμέση, ης, ἡ, sc. χορδὴ, musicus tonus.

Παράμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est juxta medium.

Παραμετρέω, ῶ, fut. ήσω, juxta alterum admetior; (2) compenso; (3) præterveho, prætereo. Παραμετρῆς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον, *Luc.* Παρά τ᾽ Αὐλίδα μετρήσαντες, Aulida præter vecti, *Apoll. Rhod.* 4, 1779. Hinc

Παραμέτρησις, εως, ἡ, dimensio, mensura.

Παραμεύομαι, ex παρὰ et ἀμεύομαι, verb. *Poet.* excello, transeo, supero. Μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων, *Pind. Nemeor.* 11.

Παραμήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, oblongus. Παραμήκης ἔντερον, *Aret.* Ex μῆκος.

Παραμηκέως, *adv.* oblonge, in oblongum.

Παραμηκύνω, extendo, protraho.

Παραμήρια, ων, τὰ, internæ femoris partes. Ex μηρός. Hinc

Παραμηριαῖος, αία, αῖον, idem quod

Παραμηρίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad femur pertinens; (2) femur tegens.

Παραμιγνύω, vel παραμίγνυμι, f. ξω, admisceo, immisceo. Ἀντὶ σιραίου μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας, *Aristoph. Vesp.* 872.

Παραμικρὸν, *adv.* propemodum, pene.

Παραμιλλάομαι, devinco.

Παράμιλλος, ου, ὁ, citra certamen victor, vel potius pene æqualis. Ex ἅμιλλα.

Παραμίμνω, maneo apud; permaneo. Οὐδ᾽ εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες παραμίμνων, *Od.* 3, 115.

Παραμινύθω, frango, absumo paulatim, imminuo.

Παραμιξολυδιάζω· unde παραμιξολυδιάσαι, ad mixolydium tonum alludere, vel transcendere mixolydium cantum. Ex παρὰ et μιξολύδιος.

Παραμίσγω, admisceo.

Παραμνάομαι, memini, recordor, mentionem facio. Καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόντου μητρὸς; *Soph. Trach.* 1124.

Παραμολέω, ῶ, adsum, advenio, adsto, succurro, *Suicer.* connitor, adsideo; accedo ad aliquid cum cura et cogitatione sollicita aut amica. (2) prætereo. Αὐτῷ Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε, semper ei Venus adest, *Il.* 4, 11. *Per Sync.* et mutationem pro παραμεμόληκε semper ad eum cum cura accedit. Σὺν δέ τις αἰεὶ πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐϋφροσύνῃσιν ἀνίη, sed una semper acerba intervenit lætitiis tristitia, *Apoll. Rhod.* 4, 1166. ut hinc fit παρμέμβλωκεν, *Homericum* perf. pro παραμεμόληκεν, *Il.* 4, 11.

Παραμονὴ,

Παραμονὴ, ῆς, ἡ, constans permansio apud aliquem; (2) duratio. A παραμένω. Hinc

Παραμόνιμος, ου, ὁ κ ἡ, qui constanter apud aliquem permanet; (2) durabilis.

Παράμονος, ου, ὁ κ ἡ, idem. A παραμένω.

Παράμουσος, ου, ὁ κ ἡ, dissonus, Musis seu cantui non conveniens; (2) alienus, abhorrens. (1) Βρομίου παράμουσας ἑορταῖς, a Bacchi festis dissone, *vel* aliene, *Eurip. Phœn.* 792. Ex Μοῦσα.

Παραμπέχω, f. φέξω, p. πέσχηκα, obvelo, obtego, obduco, involvo. Οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους, *Eurip. Med.* 282.

Παραμπύκια, τὰ, fasciæ quibus crines religantur. Ab ἄμπυξ. Hinc

Παραμπυκίζω, crines anteriores religo.

Παραμυθέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, hortor; adhortor; (2) consolor, verbis aut quacunque re mulceo et sedo, medeor; (3) compenso, sarcio. Ἀχαιμένην ἡμεῖς ἑτέρῳ γάμῳ παραμυθησόμεθα, *Heliod.* Παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν, *Luc.*

Παραμυθησαίμην, a. 1. opt. med. verbi παραμυθέομαι. Unde

Παραμυθητὴς, οῦ, ὁ, consolator.

Παραμυθητικὸς, ἡ, ὸν, qui consolari potest aut solet, consolatorius.

Παραμυθία, ας, ἡ, exhortatio, solatium, consolatio; (2) et quicquid ad leniendum in quocunque genere valet; (3) demonstratio, argumentum rei propositæ, *ap. Plat.* Ex π. et μῦθος.

Παραμύθιον, ίου, τὸ, placamentum, solatium, solamen. Ex iisd.

Παραμυθικῶς, *adv.* consolantis more, consolandi causa.

Παραμυθευμένοισι, dat. pl. part. præs. med. *Poet.* pro παραμυθουμένοις.

Παραμυκάομαι, mugio, graviter sono.

Παραμφαίνω, præ me fero, declaro.

Παραναβαίνω, una ascendo.

Παραναγινώσκω, lego, recito, v. gr. testimonium in judicio. *Gl. V.* adlego; (2) lego, perlego. Τοὺς νόμους τῷ ψηφίσματι παραναγινώσκειν, *Isocr.* Hinc

Παρανάγνωσις, εως, ἡ, adlectio. *Gl. V.* recitatio, v. g. testimonii.

Παραναγκάζω, fut. άσω, vim affero, cogo.

Παραναδύομαι, emergo, erumpo.

Παρανακλίνω, inclino.

Παραναλίσκω, fut. λώσω, obiter et præter destinatum impendo, perperam consumo; *item*, absumo simpliciter; pass. παραναλίσκομαι, consumor, pereo; exspiro. Εἰ μὴ στρατηγόν τινα τοῦ πολέμου, νῦν ἔχοντα, προσήσεσθε, παραναλώσετε πάνθ' ὅσα ἂν δαπανήσητε, *Isocr.* Hinc

Παρανάλωμα, ατος, τὸ, sumptus supervacaneus et inutilis; additamentum ac velut appendix impensæ destinatæ; (2) dicitur de eo qui cæsis aliis tanquam vir vilis in cumulum, atque obiter quidem, additur. Καὶ τὸ μὲν ἄλλο πλῆθος αὐτοῖς ἐδόκει παρανάλωμα· τοὺς δ' ἀρχιερεῖς ἀνεζήτουν, *Joseph. Bell. Jud.* 4, 5, 2.

Παρανάομαι, et παρανάσσομαι, juxta habito, vicinus sum.

Παραναστατεῖν, a resurrectione aberrare, *Gaz.*

Παρανατέλλω, sive παρανατέλλομαι, juxta orior.

Παρανδρόομαι, οῦμαι, nubilis sum, nubilis fio, *ut placet Fœsio*, seu potius viri sive thalami expers sum, *Ern.* Ex παρὰ et ἀνήρ.

Παρανέομαι, prætereo, prætervehor, præternavigo. Πολέας παρανεῖσθαι, *Apoll.*

Παρανευρίζω, fut. ίσω, nervos resolvo, enervo. Ex παρὰ et νεῦρον.

Παρανίχω, altrinsecus attollo sive elevo; item emineo.

Παρανέω, ad latus nato, juxta nato; vel præternato.

Παρανέω, vel παρανήω, juxta aggrego et acervo; ad latus accumulo; unde aor. 1. παρένησαν, coacervarunt, congesserunt, acervum fecerunt.

Παρανηνέω, idem; unde imperf. παρενήνεεν, aggerebat, 3. pl. παρενήνεον, accumulabant.

Παρανήτη, ης, ἡ, paranete, chorda penultimæ proxima.

Παρανήχομαι, f. νήξομαι, nato juxta, seu ad latus; aut natando prætervehor. Παρανήχεσθαι τῇ τριήρει, *Plut.* Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, *Od.* 5, 417.

Παρανθέω, ῶ, defloresco; in *V. L.* adfloreo.

Παρανίσσομαι, prætereo, transeo.

Παρανίσχω, altrinsecus attollo; (2) emineo.

Παρανοέω, ῶ, fut. ήσω, deliro, desipio, demens sum; (2) perperam intelligo, *Arist.*

Παράνοια, ας, ἡ, amentia, dementia, delirium. Ex νόος.

Παρανοίγω, fut. οίξω, adaperio.

Παρανομέω, ῶ, f. ήσω, contra leges seu contra jus et æquum facio; (2) legem legibus contrariam fero. Παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι; *Act.* 23, 3. Hinc

Παρανόμημα, ατος, τὸ, quod contra leges et jus factum est, peccatum, delictum, scelus, flagitium:

Παρανομήσις, εως, ἡ, quod contra leges et jus factum est, perfidia. Ὅσοι διέφυγον ἐκ τῆς Λουκούλλου παρανομήσεως, *Appian. de Reb. Hispan.* 61.:

Παρανομία, ας, ἡ, transgressio legis; insolentia legibus repugnans; nequitia, improbitas contra leges, fas, et æquum, commissa; scelus, flagitium. *Ph.* injuria. A

Παράνομος, ου, ὁ κ ἡ, contra leges faciens, legum violator, improbus. *Gl. V.* legirupa. *Ph.* contrarius legi; illicitus.

Παρανόμως, *adv.* contra leges, præter jus et æquum. *Ph.* illicite.

Πάραντα, obliqua, a recta via aversa. Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον, *Il.* 23, 116. A παράντης.

Παραντέλλω, *Poet.* pro παρανατέλλω, juxta orior seu exorior. *Metaph.* adjaceo.

Παράντη, *adv.* idem quod πάραντα.

Παράντης, εος, ὁ κ ἡ, acclivis pariter et declivis; obliquus. Ex παρὰ et ἀντάω.

Παρανυκτερεύω, f. εύσω, pernocto apud, circum quem excubo.

Παρανυμφίος, ου, ὁ, qui sponso et sponsæ adsidens eos domum deducit. A

Παράνυμφος, ου, ὁ, auspex, pronubus, *Ph.* et ἡ παράνυμφος, pronuba, *Ph.* Ex νύμφη.

Παρανύττω, exstimulo, instigo.

Παράξενος, ου, ὁ κ ἡ, peregrinus; ignobilis, illegitimus, alienus.

Παραξέω, leviter rado; (2) prætercurro, præterlabor, *ap. Eunap.*

Παράξηρος, ου, ὁ κ ἡ, siccus, *R.*

Παραξιφίδιον, ου, τὸ, pugio, *Ph.*

Παραξιφὶς, ίδος, ἡ, pugio. Ex ξίφος.

Παραξόνιος, ου, ὁ, axi infixus, axem terens, attingens, streperus; τὸ παραξόνιον, clavus inditus axi, ne rota excidat. Ex π. et ἄξων.

Παραξονίτιδες, ων, αἱ, modioli rotarum vel aliorum instrumentorum, quibus axis teritur. Ex iisd.

Παραξυράω, rado.

Παράξυσμα, ατος, τὸ, quod in sculptura supervacaneum quasi appendix additur. A παραξύω.

Παράξυστον, ου, τὸ, instrumentum radendi, ad lævigandum, complanandum. Ab eod.

Παραξύω, abrado. *Gl. V.* derado, destringo. Ταῦτα γὰρ ἐγγὺς παραξύει τὸν ἰδιώτην (λόγον), accedunt, *Longin.* 31.

Παράορος, idem quod παρήορος.

Παράπαγος, ὁ, pessulus. A πήγνυμι.

Παραπαιδαγωγέω, ῶ, f. ήσω, corrigo et in melius muto, abstraho, retineo, a pravitate aliqua.

Παραπαίζω, alludo, deludo, *Gl. V.*

Παραπαίω, deliro, desipio; (2) aberro. Ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις; *Aristoph. Pace*, 90.

Παραπαιόντως, *adv.* dementer. A præc.

Παράπαιστος, ου, ὁ, delirus, desipiens, *Hes.*

Παραπάλλω, concutio, allido. Οἷς παρεπάλλετο Πηλείδας σὺν ὅπλοις παρ' ἄντυγα, *Eur. Iphig. in Aul.* 225.

Παράπαν, *adv.* in universum, genere toto, per totum, omnino, prorsus.

Παραπαντάω, occurro. Ex

Παραπάσσω, fut. άσω, adspergo, *Plut. Ion.* pro παραφάσσω, *Hipp.*

Παραπατάω, decipio leni et suavi quadam fraude, ut vino.

Παραπάφω, sive παραπαφῶ, decipio, fallo; παρήπαφεν, a. 2. decepit, *Il.* 14, 360. Πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ, *Theoc.* 27, 11.

Παραπείθω, fut. είσω, persuadeo, persuadendo flecto et permoveo. *Gl. V.* sollicito; (2) falsa persuasione decipio. Παράπεισον δὲ σὸν, ὃν λισσόμεθ' ἐλθεῖν, τέκνον, *Eur. Supp.* 59.

Παραπειράω, ῶ, vel παραπειράομαι, ῶμαι, leniter tento. Παραπειρῶνται Διὸς, *Pind.*

Παραπειστικὸς, ὁ, ad persuadendum factus, de oratore, *Poll.* (ubi editur παραπιστικός.) A παραπείθω, *Ern.*

Παραπελεκάω, ῶ, dedolo.

Παραπέμπω, f. ψω, prætermitto, omitto, transmitto, ut negligens dimitto; (2) transmitto, aliquo mitto, adveho, importo; (3) deduco, comitor, prosequor. *Ph.* παραπέμπεται, omittit; παραπέμψας, aor. 1. part. comitatus, *Gl. V.* Πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ, iteravit, *Soph. Phil.* 1449. ἐπὶ τὴν οἴκησιν, *Heliod.*

Παραπεπήχασιν, 3. plur. perf. ind. act. cum ν, a παραπήγνυμι.

Παραπεπταμένος, *expansus, porrectus*, part. præt. verbi παραπετάννυμι. Χερσὶ παραπεπταμένα πλάτα, palmula remi manibus in mare porrecta, *Soph. Œd. Col.* 716.

Παραπεριπατέω, juxta incedo.

Παραπεσόντες, nom. plur. aor. 2. part. act. verbi παραπίπτω.

Παραπετάζω, vel παραπεταννύω, fut. τάσω, obtendo, obtego, obvelo; (2) expando, explico. Σκαιῇ δ' Αὐσονίων παραπέπταται ἄσπετος ἰσθμὸς, *Dion. Per.* 88. pro παραπεπέτασται, *per Sync.*

Παραπέταλος, ου, ὁ κ ἡ, foliis seu laminis obtectus, obtensus et coopertus. Ex πέταλον.

Παραπετάννυμι, idem quod παραπεταννύω. Vide παραπετάζω.

Παραπετάομαι, ῶμαι, vel παραπέτομαι, advolo; (2) prætervolo, *Gl. V.*

Παραπέτασμα, ατος, τὸ, velum, seu aulæum; (2) prætextus, integumentum. *Ph.* velum, palla. A παραπετάζω.

Παραπέτομαι, prætervolo, *Gl. V.*

Παράπεψις, εως, ἡ, concoctio, *Suicer.*

Παράπηγμα, ατος, τὸ, *proprie* tabula adfixa columnæ, pilæ, &c. ut legum, fœderum; (2) tabula, in qua descripta erat cœli ratio, et siderum orientium occidentiumque, tempestatumque significatio, cum quadripartitis anni cardinibus, et aliis ejusmodi eventibus ac effectibus mundi; (3) tabula cujuscunque disciplinæ præcepta brevia continens, ut tabulæ chronologicæ, historicæ, &c. *item* (4) præceptum artis, ut grammaticæ, dialecticæ. A

Παραπήγνυμι, fut. ξω, a latere figo, juxta depango, addo; (2) præcipio. Οἰκείαν ἀρχὴν παρεπήξατο, *Al. Aphr.* Αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, *Isocr.*

Παραπηδάω, ῶ, fut. ήσω, saltu prætereo, transgredior, transilio.

Παραπήχιον, ου, τὸ, os et pars cubiti, *Poll.* A

Παράπηχυς, εος, ὁ κ ἡ, cubito adjunctus, cubito appositus. Hinc τὸ παράπηχυ, υος, vestimentum album cubitum purpureum attextum habens, *Hes.*

Παραπικραίνω, ad iram concito; aor. 1. παρεπίκραναν, 3. plur. exacerbaverunt, *Heb.* 3, 16.

Παραπικρασμὸς, οῦ, ὁ, exacerbatio.

Παραπίμπρημι, aduro.

Παραπίπτω, incido; (2) obviam fio; (3) offendo, pecco; (4) irruo; (5) aberro, prætervehor; (6) accido, evenio, incido; (7) *dicitur etiam* de coitu, perf. παραπέπτωκα· aor. 2. παρέπεσον· καιρὸς παρέπεσεν, occasio incidit. Παραπίπτειν πόλει, *Plat.* ἐς Ἄργος, *Polyb.* Παρέπεσε πράξει μοχθηρᾷ, *Diod.*

Παραπλαγιάζω, obliquo, *Hes.* ubi παραπλαγιάσας, aor. 1. part. A

Παραπλάγιος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliquantum obliquus vel lateralis.

Παραπλάζω, a vera via seductum in errorem impello, vel vagabundum duco secus viam rectam, aut seduco; aor. 1. παρέπλαγξα, præteregi; a. 1. pass. παρεπλάγχθην, aberravi. Μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη Ἄσβεστον γέλων ὦρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα, *Odyss.* 20, 346. Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κούρης, *Mus.* 102. παραπλάγξας, *Ib.* 159 Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν ϗ σοφὸν, *Pind. Ol.* 756.

Παραπλανάω, idem.

Παραπλάσιοι τῶν πολεμίων, multo plures hostibus, *Steph.*

Παράπλασμα, τὸ, figura, species; (2) nota in margine libri cerata, ad notandum locum.

Παραπλασμὸς, ου, ὁ, sordes quæ paulatim adhærent, ut orificio tibiæ, *Hes.*

Παραπλάσσω, illino, *V. L.*

Παράπλεγμα, ατος, τὸ, textum, storea, &c.

Παράπλειος, ὁ ϗ ἡ, plenus, vel pene plenus, *Steph.*

Παραπλέκω, fut. ξω, attexo, contexo, consero.

Παραπλέοντες, nom. plur. præs. part. verbi παραπλέω.

Παραπλευρίδια, ων, τὰ, arma quæ tegunt equorum latera. A

Παράπλευρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ad latus seu ad costas est. Ex πλευρά.

Παραπλέω, fut. εύσω, prætervehor, præternavigo. Hinc

Παραπλευστέος, α, ον, præternavigandus.

Παραπληγία, ας, ἡ, levis partium sideratio aut resolutio; (2) delirium, insania. A παραπλήσσω. Hinc

Παραπληγικὸς, ἡ, ὸν, leviter sideratus ac resolutus.

Παραπληγικῶς, *adv.* per levem siderationem ac resolutionem.

Παραπλήθω, plenus et refertus sum.

Παραπληκτικὸς, ἡ, ὸν, idem quod παραπληγικός.

Παράπληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui mentis vel sensuum harmonia depravata est, vecors, insanus, mente captus. Θανεῖται παραπλήκτῳ χερὶ, *Soph. Aj.* 229. A παραπλήσσω.

Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod. *Gl. V.* delirus; subauditur vox διάνοιαν vel alia similis. Ἦν δ' ὡς παραπλῆγα ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω, *Aristoph. Plut.* 242. Παραπλὴξ τὴν διάνοιαν ὢν, *Æsch. Socrat. Epist.* 2. *Odyss.* 5, 418 et 440. *Hom.* ἠιόνας παραπλῆγας, littora a fluctibus percussa.

Παραπληξία, ας, ἡ, insania, amentia; (2) levis partium sideratio aut resolutio, *Deut.* 28, 28.

Παραπληρόω, ῶ, fut. ώσω, temere infercio, superaddo. Hinc

Παραπλήρωμα, ατος, τὸ, quod oneri justo infercitur; (2) cento; (3) omne redundans ac superfluum. *Ph.* sagina; (4) particula expletiva, *ap. Gramm.* Hinc

Παραπληρωματικὸς, ἡ, ὸν, expletivus, *Gl. V.*

Παραπληρωματικῶς, *adv.* explendi causa.

Παραπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, cum particula aliqua additur, sine qua sensus constaret, ut μήπωτι pro μήτι.

Παραπλήσιον, *adv.* proxime. A

Παραπλήσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, proxime ad aliquid accedens, adfinis; similis, adsimilis.

Παραπλησίως, *adv.* similiter, eodem prope modo. *Gl. V.* perinde, itidem, similiter.

Παραπλήσσω, f. ξω, perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum. *Att.* παραπλήττομαι, mente percellor, vecors et amens fio; παραπεπληγμένος, perf. part. vecors; amens. Ἔλεξε δ' ἅμα γέλωτι παραπεπληγμένῳ, *Eur. Her. Fur.* 938.

Παραπλόκαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, calamistratos vel implicitos habens capillos.

Παραπλοκὴ, ῆς, ἡ, qu. dic. adtextio, insertio, consertio, implicatio. A παραπλέκω.

Παράπλοος, *contr.* παράπλους, ου, ὁ, præternavigatio, trajectus; (2) ἐν παράπλῳ dicitur esse insula sita ad trajiciendum idoneo loco. A παραπλέω.

Παραπλώω, fut. ώσω, præternavigo.

Παραπνέω, fut. εύσω, a latere flo seu spiro; (2) leviter spiro. Hinc

Παραπνοὴ, ἡ, lenis adspiratio.

Παραπόδας, vel παρὰ πόδας, *adv.* e vestigio; (2) juxta, prope. Ex παρὰ et πους, *pes.*

Παραποδίζω, fut. ίσω, impedimento sum. Παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν, *Polyb.*

Παραποδύομαι, exuo me juxta, vel una cum aliis, vel eodem loco, vel exuo me, ut ἀποδύομαι.

Παραποιέω, ῶ, f. ήσω, falso adsimilo, adultero, perverto. *Gl. V.* permuto; παραποιηθεὶς, aor. 1. pass. et παραπεποιημένος, perf. ad similitudinem factus. Πολλὰ δὲ τοῦ Ξάνθου παραπεποίηκεν, *Aristot.* Hinc

Παραποίημα, ατος, τὸ, factum ad alicujus similitudinem, falso adsimilatum.

Παραποίησις, εως, ἡ, adsimilatio, qua mentimur aliquid, adulteratio. *Gl. V.* hoc falsum. Ab eod.

Παραπολαύω, fut. αύσω, obiter fructum percipio; (2) obiter damnum accipio, præsens, non speratum, sed e natura rei necessario existens.

Παραπόλλυμι, male perdo, pessumdo contra meritum; (2) perdo, ut simplex, παραπόλλυμαι, intermorior, depereo, *Gl. V.* Ὁ μὲν ἠτίμωται ϗ παραπόλωλεν, *Dem.*

Παραπολὺ, *adv.* multo, longe.

Παραπόμπεια, vel ια, τὰ, vasa sacra in pompis.

Παραπομπὴ, ῆς, ἡ, deductio, comitatus; (2) trajectio, transvectio, advectio, importatio. *Ph.* prosecutio, comitatus; (3) indicium breve, loci, &c. ubi aliquid quæritur, *Ern.*

Παραπόμπιμος, ον, comes, deducendo inserviens. A præc.

Παραπομπὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, comes, deductor. *Ph,* prosecutor. A πέμπω.

Παραπορεύομαι, f. εύσομαι, ad latus incedo, deambulo, prætereo, transeo, iter facio; aor. 1. part. παραπορευθεὶς, prætergressus. Παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, *Marc.* 9, 30.

Παραπόρφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, purpuram prætextam habens. Ex πορφύρα.

Παραποτάμιος, ία, ιον, ad fluvium situs; (2) fluvium accolens.

Παραπράσσω, vel άττω, fut. άξω, secus facio quam deceat, aut præter jussa facio, perperam ago. Μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, *Soph. Aj.* 261.

Παραπρεσβεία, ας, ἡ, mala fide gesta legatio; ementita legatio, Demosth. *a pretended embassy.* A

Παραπρεσβεύω, fut. εύσω, legationem mala fide gero, aliter in legatione ago quam mandatum est. Παρεπρεσβεύσατο εἰς Αἴγυπτον, *Dem.*

Παράπρισμα, ατος, τὸ, scobs, quam serræ dentes egerunt e ligno; (unde παραπρίσματα ἐπῶν pro λεπτολογίαις, *Ern.*) (2) concretus humor in suris equorum. A

Παραπρίω, fut. ίσω, sensim seco, ut serra, &c.

Παραπροθεσμία, ἡ, temporis præfiniti negligentia, cum v. gr. pecunia non ad diem numeratur.

Παραπρονοέω, fut. ήσω, considero, provideo.

Παραπροσδοκία, ἡ, fig. rhet. cum aliud dicitur quam auditor expectat. al. παρὰ προσδοκίας λεγόμενον.

Παραπροσποιέομαι, οῦμαι, dissimulo, conniveo, *Gl. V.* παραπροσποιηθέντα, dissimulata, *Ph.*

Παραπροσποίησις, εως, ἡ, dissimulatio, simulatio, *Gl. V.*

Παραπροσωπὶς, ίδος, ἡ, persona, et quidquid adponitur faciei vel capiti. A πρόσωπον.

Παραπταίω, f. αίσω, offendo, impingo, labor; (2) erro, aberro, pecco. Ἤματος ἀντέλλοντος ὁδοιπόρος οὔποτε κάμπτει ταρσὸν ὀλισθηροῖσι παραπταίοντα πεδίλοις, *Nonn. P.* 11, 9.

Παράπτομαι, f. άψομαι, obiter et in transcursu tango seu attingo.

Παράπτω, annecto.

Παράπτωμα, ατος, τὸ, lapsus, offensa, erratum. *Gl. V.* delictum. A παραπίπτω. Unde

Παράπτωσις, εως, ἡ, offensa, lapsus, offensio; (2) irruptio, impetus; (3) coitus, ut παραπίπτειν· (4) παράπτωσις τόπου, situs loci ejusmodi, ut duobus finitimus sit, *ap. Polyb.* (5) figura, qua casus pro casu ponitur.

Παραπύλιον, ου, τὸ, portula juxta portam majorem. *Gl. V.* portella. Ex πύλη.

Παραπυλὶς, ίδος, ἡ, idem. Αὐτὸς δὲ κατά τινα παραπυλίδα τοῖς πολλοῖς ἀγνοουμένην, ipse vero per quandam januam vicinam portæ multitudini ignotam, *Heliodor.* 8.

Παράπυξος, ου, ὁ ϗ ἡ, buxeus, buxo adsimilis.

Παραπωμάζω, fut. άσω, operculo claudo et obturo.

Παραραθυμέω, negligens sum, negligenter ago.

Παραραίνω, leviter adspergo.

Παραρέω, destillo, *Gl. V.*

Παραρθρέω, ῶ, fut. ήσω, ex articulis demoveor, aut demotus et detortus sum, luxatus sum. Ex παρὰ et ἄρθρον. Hinc

Παράρθρημα, ατος, τὸ, parva luxatio, cum articulus paullulum a suo loco excessit.

Παράρθρησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Παραριγόω, ῶ, rigeo, seu aliquantum rigeo.

Παραριθμέω, ῶ, adnumero.

Παραρίπτω, fut. ψω, abjicio, projicio.

Παραρκέω, ῶ, sufficio.

Πάραρμα, ατος, τὸ, resegmentum vestis, particula vesti detracta, limbus, *Ern.*

Πάραρος, ου, ὁ ϗ ἡ, non bene compositum corpus habens; (2) non bene compositam mentem habens, delirus, demens; *Theocrit.* 15, 18. (3) inutilis. Ex ἄρω, (sive pro πάρηρος, παρήορος, ut placet *Sch. ad Theoc.* (vide in παρήορος,) et quantitas mediæ syllabæ (longæ) arguit, *Ern.*)

Παραρος, idem quod πάρηρος, παράορος et παρήορος, equus funalis. (2) immorigerus, fatuus. (2) ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος, *Theocrit.* 15, 8. Ἀπὸ τοῦ Αἰωρεῖν.

Παραρπάζω, fut. άξω, vel άσω, abripio, rapio. Ἂν δὲ παραρπάζῃς ἄρτους ϗ κλάσματ' ἀναιδῶς, *Epigr.*

Παραῤῥάπτω, fut. ψω, adsuo; (2) consuo.

Παράῤῥειθρος, ον, præterfluens. A ῥεῖθρον.

Παραῤῥέοντος, gen. sing. part. præs. act. verbi

Παραῤῥέω, vel παραῤῥύω, præterfluo, prætereo, excido aliqua re negligentia mea; παραῤῥυῆναι, a. 2. pass. inf. præterfluxisse; præterfluere, elabi. Part. παραῤῥυεὶς, prælapsus. Ἕτεροί γε λόγοι παρεῤῥυήκασι πρὸς ὑμᾶς ψευδεῖς, *Dem.*

Παραῤῥήγνυμι, fut. ῥήξω, disrumpo, diffringo, dissipo, discindo; (2) irruo in hostem; παραῤῥαγεὶς, a. 2. part. pass. disruptus, scissus. Μέλαινα τ' ἄκρου τὶς παρέῤῥηγεν ποδὸς αἱμοῤῥαγὴς φλὲψ, *Soph. Phil.* 845. Hinc

Παράῤῥηξις, εως, ἡ, impetus, incursus in hostem; dissipatio, effractio. Ἐν τῇ πρώτῃ παραῤῥήξει τῆς φάλαγγος, *Arrian. Hist. Alex.* 2, 11.

Παραῤῥητὸς, ἡ, ὸν, qui verbis flecti potest; (2) monitorius, suasorius, consolatorius.

Παραῤῥιπτέω, ῶ, fut. ήσω, abjicio, rejicio; παραῤῥιπτοῦμαι, abjicior.

Παραῤῥίπτω, fut. ψω, idem; (2) neutraliter, subaudito κίνδυνον, subeo periculum, audeo. (2) τίς παραῤῥίψει τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων; *Soph. Œd. Tyr.* 1493. quis adeo projecta erit audacia ut tot et tanta suscipiat dedecora?

Παράῤῥυμα, ατος, τὸ, pellis, tegumentum, velamentum; (2) funis tectorius, quo navis adducitur remulco.

Παράῤῥυσις, εως, ἡ, idem.

Παραῤῥύω, idem quod παραῤῥέω.

Παραρτάω, ῶ, fut. άσω, suspendo e cingulo, vel succingo ut ensem; παρήρτηται, perf. pass. appensum habet.

Παραρτέομαι, præparo, instruo, comparo, *Ion.* pro παραρτοῦμαι.

Παράρτημα, ατος, τὸ, quicquid e cingulo suspensum gestatur, quidquid ab alio dependet et

et annexum est, ut appendix, ad aliquid suspensum. A παραρτάω.

Παραρτύω, fut. ύσω, apparo, instruo, accommodo.

Παράρυθμος, seu παράῤῥυθμος, ον, carens numero, abhorrens a numero. A ῥυθμός.

Παραρύθμως, *adv.* inconcinne.

Παρασάγγης, ου, ὁ, parasanga, apud Persas triginta stadia.

Παρασαλεύω, fut. εύσω, concutio, leniter concutio. *Gl. V.* demoveo.

Παρασαρόω, ῶ, fut. ώσω, scopis purgo, verro.

Παρασάττω, refercio.

Παράσειρος ἵππος, equus funalis; (2) junctus. (2) ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος, junctus gressu officioso, *Eur. Or.* 1017. A σειρά.

Παράσεισμα, ατος, τὸ, concussio corporis, et inter exercitationes ponitur. A

Παρασείω, fut. είσω, quatio, concutio, manus expando, ac moveo, ut cursus adjuvem. Οἱ θέοντες θᾶττον παρασείοντες τὰς χεῖρας, *Aristot.* Οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι τῷ μεγαλοψύχῳ φεύγειν παρασείσαντι, *Arist. Nicomach.* 4.

Παρασημαίνω, perperam signo, falsum signum notamque imprimo; (2) annoto, adscribo; (3) obsigno; παρεσημηνάμην, aor. 1. med. obsignavi; παρασεσημασμένος, perperam signatus, adulterinus, ut nummus, perf. part. pass. Hinc

Παρασημασία, ας, ἡ, qu. dic. significatio, plausus, acclamatio, laus, *ap. Polyb.*

Παρασημεῖον, ου, τὸ, falsum signum.

Παρασημειόω, ῶ, fut. ώσω, noto, annoto.

Παρασημείωσις, εως, ἡ, annotatio. *Vox Critica.* A præc.

Παρασημειωτέον, *adv. posit.* annotandum. Ab eod.

Παράσημον, ου, τὸ, nota; παράσημα, τὰ, notæ, indicia; παράσημον τοῦ πλοίου, tutela navis, *Ph.* Τοῖς βασιλικοῖς παρασήμοις κοσμούμενον, regiis insignibus, *Plut. in Num.* 2. A π. et σῆμα.

Παράσημος, ου, ὁ ϗ ἡ, perperam signatus, adulterinus; (2) obscurus, ignobilis; (3) prodigiosus, portentosus, monstrosus; (4) insignis et inter alios conspicuus. Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς, μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη, existimatio neque eximia, neque mala contingat! *Eur. Hipp.* 1115. Ex iisd.

Παρασήμως, *adv.* insignite et cum additamento, *Gl. V.*

Παράσιον, seu potius παράσειον, τὸ, velum quod supparum dicitur.

Παρασιτέω, ῶ, fut. ήσω, cibum apud aliquem sumo; sum parasitus et adsentator; sector et adulor ventris causa. A παράσιτος.

Παρασιτία, ας, ἡ, parasitica adulatio:

Παρασιτικὸς, ἡ, ὸν, ad parasitum pertinens; ἡ παρασιτικὴ, ars parasitandi. A

Παράσιτος, ου, ὁ, qui cibum apud aliquem sumit; (2) qui cibi gratia adsentatur, cœnarum adsecla; (3) *adj.* qui opsonii loco ad panem adhibetur. *Ph.* parasitus, adsecla; παράσιτοι, buccones.

Παρασιωπάω, ῶ, fut. ήσω, reticeo, silentio prætereo. *Gl. V.* conticesco. Hinc

Παρασιώπησις, εως, ἡ, reticentia; (2) figura orationis.

Παρασκαίρω, a latere salio seu adsulto.

Παρασκέπασμα, ατος, τὸ, tegmen.

Παρασκευάζω, fut. άσω, præparo, instruo, apparo, comparo, *Gl. V.* παρασκευάζομαι, præparo me, *Gl. V.* παρασκεύαζε, accinge te, *Ph.* παρεσκευάσατο, accinxit, *Ph.* aor. 1. med. παρεσκευασμένος, perf. pass. part. paratus, in animo habens, solitus, suetus. Τὴν εἰρήνην ὑπάρχουσαν καταλύουσι, ϗ πόλεμον παρασκευάζουσιν, *Æsch.* Ὁ ὕποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται, *Arist. Av.* 233.

Παρασκεύασμα, ατος, τὸ, apparatus, præparatio. A præc.

Παρασκευασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Παρασκευαστέος, έα, έον, apparandus, præparandus. Εἶτά γε μὴν ἐντευκτικοὺς αὐτοὺς εἶναι παρασκευαστέον, *Plut.* Ab eod.

Παρασκευαστικὸς, ἡ, ὸν, præparativus; (2) patrandi et efficiendi vim habens. Ab eod.

Παρασκευὴ, ῆς, ἡ, apparatus, instructio, præparatio; (2) factio et coitio hominum, vel ad reos opprimendos, vel pœna eximendos, contra æquitatem juris, legumque interdicta; (3) quod fit consulto et de industria; (4) dies ante Sabbatum in primis Paschale; hinc ἡ μεγάλη, sive ἡ ἁγία παρασκευὴ, dies crucifixi Domini.

Παρασκήνια, τὰ, aditus ad scenam tendens, vel locus juxta scenam, ubi instrumenta ludorum reponebantur. Ex π. et σκηνή.

Παρασκηνόω, et παρασκηνέω, vel παρασκηνάω, ῶ, juxta tentorium seu tabernaculum meum habeo; (2) juxta figo tentorium; (3) sedem meam figo apud, habito apud; (4) vicinus et proximus sum. Ὁ δὲ Κυαξάρης ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεσκήνου, *Xen. Cyr.* 4, 21. Ex iisd.

Παρασκήπτω, fut. ψω, juxta seu a latere ingruo et irruo, decumbendo et ingruendo aberro.

Παρασκιρτάω, ῶ, fut. ήσω, a latere salto, ad latus alicujus exsilio; (2) exsultim ludo, lætitia exsulto, gestio.

Παρασκοτίζω, fut. ίσω, occæco.

Παρασκώπτω, cavillor, *Plut.*

Παρασοβέω, ῶ, fut. ήσω, insolenter et fastuose prætereo. Παρασοβῆσαι παρὰ τὸ δωμάτιον, *Plut.*

Παρασοφίζομαι, f. ίσομαι, perperam σοφίζομαι, scite et ingeniose aliquid tentans perperam id facio; παρασοφίζεσθαι, sciolum superare argutiis, et fallere.

Παρασπὰς, άδος, ἡ, frutex arbori adnascens, qui inde avulsus plantatur, stolo.

Παρασπασμὸς, οῦ, ὁ, avulsio, convulsio. A

Παρασπάω, ῶ, f. άσω, a latere alicujus abstraho seu avello; (2) fruticem arbori adnascentem ex ejus imo trunco avello; (3) abstraho, avello, *Ph.* παρασπᾶται, usurpat, παρασπασθέντων, deductis; *Id.* aor. 1. part. pass. Τῶν δὲ Ἑλληνίδων πόλεων παρεσπᾶτο τινὰς τοῦ Φαρναβάζου, *Xen.*

Παρασπείρω, semino juxta seu apud; aor. 1. παρέσπειρα. Τῷ σίτῳ τὸ ζιζάνιον παρασπείροντες, *Synes.*

Παρασπίζω, fut. ίσω, a latere stans clypeo munitus pugno; (2) comes sum, adsum alicui concors. Ἀδελφὴ θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ, *Eurip. Phœn.* 1444. Μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασιν ποτὲ νίκην Ἀθηνᾶν, *Id. Ion.* 1573. Hinc

Παρασπιστὴς, οῦ, ὁ, qui a latere stans clypeo munitus pugnat pro aliquo, defensor, auxiliator.

Παρασπονδέω, ῶ, fut. ήσω, contra fœdus facio, pacta et conditiones fœderis violo; (2) aliquem contra fœderis fidem violo; perf part. pass. παρεσπονδημένος, et aor. 1. παρασπονδηθεὶς, in fœdere violatus. Καθίστησιν ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρασπονδῆσαι τὸν ἕτερον, *Plut.* Ἃ πρῶτα παρεσπόνδησε Φίλιππος, *Demosth.* A παράσπονδος. Hinc

Παρασπονδηθεῖσιν, dat. plur aor. 1. part. pass.

Παρασπόνδημα, ατος, τὸ, facinus fœdere violato perpetratum, seu fœderis violatio.

Παρασπόνδησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Παρασπονδητὴς, οῦ, ὁ, fœdifragus. Ab eod.

Παράσπονδος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœdus et pacta transgrediens, qui fit contra fœdus et pacta. *Gl. V.* fœdifragus. A σπονδή.

Παρασπόνδως, *adv.* contra fœdus et pacta, perfide.

Παρασπορὰ, ᾶς, ἡ, satio juxta. A παρασπείρω.

Παρᾶσσον, *adv.* celeriter; (2) prope. Τοὶ δὲ παρᾶσσον ὦ κράτεϊ βρίσαντες, *Apoll. Rhod.* 1, 388. Ἀργέσαο παρᾶσσον ἐπιπνείοντος, *Id.* 2, 961.

Παραστάδὸν, *adv.* adstando a latere, prope stando. A παρίσταμαι, adsto.

Παραστάζω, leniter instillo.

Παρασταθμίδες, ων, αἱ, postes cardinum, antæ. Ex π. et σταθμός.

Παρασταθμίζω, præpondero. *Gl. V.* perpendo.

Παραστὰς, άδος, ἡ, postis; αἱ παραστάδες, postes. Ex ἵσταμαι.

Παράστασις, εως, exhibitio, apparitura, *Gl. V.* (2) documentum, demonstratio, v. gr. per testes, significatio; (3) impetus animi fiducia sui præditi; (4) animi præsentia; (5) fiducia seu persuasio; (6) admiratio, stupor; (7) exilium et fuga, extorris; (8) vilis ac stataria quædam negotiatio; (9) visum, opinio, sententia, sensus aut indicium mentis de re aliqua perceptioni oblata. A παρίστημι unde παρίσταμαι.

Παραστατέω, ῶ, fut. ήσω, a latere sto, adsisto, sto apud seu juxta, auxilior, opitulor. Τοῖς αὐτοῖσι τοὶ ἐκ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ, *Soph. El.* 923. Ἀρωγὸς ἐν πόνοις παραστατεῖν, *Eur. Rhes.* 637. A

Παραστάτης, ου, ὁ, qui juxta aliquem stat, qui a latere stat; (2) socius, auxiliator; (3) a præcentore in choro secundus; (4) auctor; παραστάται, meatus qui semen genitale ad canalem virgæ deferunt; (5) pilæ quadratæ; (6) valvarum postes; idem quod φλιά, *Gloss. ad Apoll. Rhod.* 3, 278. A παρίστημι. Hinc

Παραστατικὸς, ἡ, ὸν, exhibitivus, repræsentativus; (2) animosus, fortis, constans; (3) furore quodam divino correptus.

Παραστατικῶς, *adv.* præsenti animo, intrepido et fidenti animo; (2) adfirmative.

Παραστάτις, ιδος, ἡ, socia, auxiliatrix; (2) comes, *Soph. Œd. Col.* 559. (3) quæ juxta aliquem stat. (3) ὡς δὴ πλησία παραστάτις, *Soph. Trach.* 889.

Παρασταυρόω, ῶ, fut. ώσω, vallos depango, a latere palos figo.

Παραστείχω, transeo, prætereo; (2) prope accedo; aor. 2. παρέστιχον. Καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὁρᾷ ὄχου παραστείχοντα, *Soph. Œd. Tyr.* 808. Λῆτον τ' ἠμαθόεντα παρέστιχες, *Hom. Hymn. in Apoll.* 217.

Παραστέλλω, cursum retineo, cohibeo, sisto, compesco, inhibeo.

Παραστενάχω, congemo, collacrymor.

Παράστημα, ατος, τὸ, præsidentia et robur animi, animi præsentia, audacia. *Gl. V.* gestus; (2) subsidium, auxilium; (3) documentum. A παρίσταμαι.

Παραστῆναι, aor. 2. inf. act. verbi παρίστημι.

Παραστῆσαι, aor. 1. inf. act.

Παραστήσατε, 2. plur. aor. 1. imperat. act.

Παραστῆτε, 2. plur. aor. 2. conj. act.

Παραστίζω, fut. ίξω, puncto noto, nota signo.

Παραστιχίδιον, ου, τὸ, continuus ordo, continuata series; (2) capita et primæ versuum literæ.

Παραστιχὶς, ίδος, ἡ. Ex π. et στίχος.

Παραστορέω, ῶ, fut. ήσω, adsterno; (2) sterno, extendo. Ἐγώ σε παραστορῶ, *Aristoph. Eq.* 479.

Παραστοχάζομαι, fut. άσομαι, a scopo aberro.

Παραστρατεύομαι, exercitum sector, lixa sum.

Παραστρατηγέω, ῶ, fut. ήσω, imperatoris adsessor sum et collega, *Plut.*

Παραστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra metor apud; (2) ex adverso castra loco; (3) obsideo; παραστρατοπεδεύομαι, *Id.* Παρεστρατοπεδευσαν τοῖς βεβοηθηκόσι, *Polyb.* (3) Μέσσηνη παρεστρατοπέδευον ἀμφότεροι, *App. Bell. Civ.* 5, 117.

Παράστρεμμα, τὸ, distortio, convulsio. A

Παραστρέφω, f. ψω, distorqueo, depravo; παρεστραμμένος, tortus, perf. particip. pass. Εἰσὶ δ' ὥσπερ αὐτῶν αἱ ψυχαὶ παρεστραμμέναι τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως, *Aristot.* ⁜ Παραστρέφειν ἱμάτιον, vestem ex parte invertere, ἐκστρέφειν, eam quasi de integro reficere, novam illi faciem dare.

Παραστρωφάω, ῶ, idem. Ὄμματα δὲ σφὶ λοξὰ παραστρωφῶνται, *Apoll.*

Παραστύφω, adstringo.

Παρασυγγραφέω, ῶ, contra syngraphæ conventa facio, fidem promissam in satisfaciendo fallo. Διὰ ταῦτα οὐδὲν ἀδικεῖς ἡμᾶς, ὃς παρασυγγεγράφηκας, *Dem.* Ex συγγραφή.

Παρασυγγραφὴ, ῆς, ἡ, syngraphæ violata fides.

Παρασυκοφαντέω, cavillor, cavillando depravo.

Παρασυμβάλλω, comparo.

Παρασύμβαμα, ατος, τὸ, eventus, casus fortuitus; (2) propositio ex nomine et verbo non integram sententiam faciens.

Παρασύμπτωμα, ατος, τὸ, quod præter alia graviora accidit.

Παρασυνάγχη, ης, ἡ, anginæ species, cum exteriores faucium musculi inflammantur.

Παρασυνάγω, illicitos conventus agito. Hinc

Παρασυναγωγὴ, ῆς, ἡ, illicitus conventus et legitimo oppositus.

Παρασύναξις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Παρασυναπτικὸς, ἡ, ὸν, continuus. A

Παρασυνάπτω, fut. ψω, continuo, annecto.

Παρασύνεσις, εως, ἡ, falsa intelligentia, error non quilibet, neque quælibet ignorantia, sed probabilis et vero similis.

Παρασύνθεσις, εως, ἡ, adjunctio præpositionis in capite verbi ultima litera abjecta, ut καθίστημι.

Παρασύνθετον, ου, τὸ, vocabulum ductum a composito; item compositum, quod a verbo ducitur, ut ἐκλεκτός.

Παρασύνθημα, ατος, τὸ, mutum signum quod fiebat nutu, manu, armis collisis, aut concussis, hasta inclinata, vel ense vibrato.

Παρασύρω, f. υρῶ, præpostere traho, traho in latus in quo trahere non decet; perverto, distorqueo, et hinc universe corrumpo; (2) abstraho, avello, protraho, seduco, *Gl. V.* Ἅπαντα τ' ἄλλα παρασύρειν καὶ προωθεῖν, *Longin.* 32.

Παρασφαγὶς, ίδος, ἡ, pars jugulo vicina. A σφαγή.

Παρασφαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lapsans, lubrico pede incedens. A παρασφάλλω.

Παρασφαλίζω, ad latus vel juxta munio, confirmo; instauro; παρησφαλίσατο, aor. 1. med. munivit, ædificavit.

Παρασφάλλω, errare facio; (2) averto. Τὸν δ' αὖ οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν, *Pind.*

Παρασφηκόω, ῶ, fut. ώσω, annulo, vinculo circumdo, vincio.

Παρασφηνόω, ῶ, condenso, constipo, copulo.

Παρασφίγγω, f. γξω, adstringo, seu arte complector, adglutino. Ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς αὐτὴν τὸ ὑγιές, *Al. Aphr.*

Παρασφραγίζω, signum imitor, falsum et adulterinum sigillum facio, falsifico, *Gl. V.*

Παρασφράγισις, ἡ, assimilatio sigilli. A præc.

Παρασφύριος, ου, ὁ καὶ ἡ, cruribus adjunctus. A σφυρόν.

Παρασχάζω, fut. άσω, inhibeo, sisto, regredi facio.

Παρασχεδιάζω, f. άσω, perperam et inconsulte interpretor; adultero, falsifico; depropero.

Παρασχεδὸν, *adv.* prope, juxta; (2) illico, mox.

Παρασχέθω, præbeo, appono. Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν, ἀρμένα πάντα, *Hesiod. Theog.* 639.

Παρασχεῖν, aor. 2. inf. act. v. παρέχω. Hinc

Παρασχετέα, præbenda, impertienda.

Παρασχηματίζω, fut. ίσω, qu. dic. defiguro; at in *Vet. Lex.* idem quod simplex.

Παρασχηματισμὸς, οῦ, ὁ, *ap. Gramm.* derivatio verbi ab alio per mutationem terminationis, generis, &c.

Παρασχίδες, ων, αἱ, fragmenta. A

Παρασχίζω, findo; incido, diffindo, effringo.

Παρασχίστης, ου, ὁ, incisor, qui incidit, v. gr. corpora mortuorum, ut anatomicus, pollinctor. A præc.

Παρασχίστης, ου, ὁ, effractor, genus latronis, *ap. Polyb.* Ab eod. (nisi potius est depravatum e Lat. *parricida*, Ern.)

Παρασχοινίζω, f. ίσω, circumscribo et finio funibus, dimetior agrum, regionem; (2) e funibus texo. Hinc

Παρασχοίνισμα, τὸ, textum a funibus, *Poll.*

Παράσχοις, 2. sing. aor. 2. opt. act. v. παρέχω.

Παρασχολέω, ῶ, fut. ήσω, perperam occupo; (2) occupo.

Παράταξις, εως, ἡ, instructio aciei, acies instructa, prælium, conflictus; (2) obstinatio, contentio. A παρατάσσω.

Παραταράσσω, vel παραταράττω, fut. ξω, perturbo, exterreo, percello.

Παράτασις, εως, ἡ, extensio, porrectio, productio. A παρατείνω.

Παρατάσσω, vel παρατάττω, fut. ξω, in acie colloco, aciem instruo; (2) oppono me, oppugno; παρατάττομαι, obsto, obsisto; (3) acie confligo. Τὰς δὲ ἱππέας ἑκατέρωθεν, ὥσπερ εἰκὸς, παρέταξε, *Xen. Cyr.* 4, 8. Παρατατόμενοι μεθ' ὑμῶν, *Dem.*

Παρατατικὸς, ἡ, ὸν, extendendi seu protendendi vim habens; (2) imperfectum, *Gl. V.* A

Παρατείνω, protendo, obtendo, produco, porrigo; (2) prorogo, *Gl. V.* (3) detineo, moror; (4) torqueo, vexo, conficio, eneco; (5) dicitur et passive in activo, *inpr.* pro prætendi; (6) *pass.* etiam dicitur pro ad extremum perfero; aor. 1. παρέτεινα, protendi; pass παρετάθην, obtensus sum; p. pass. παρατεταμένος, prætentus. Ἕως παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει, *Xen. Cyr.* 1, 11. Ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέης, *Aristoph. Nub.* 213. Παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ, *Ib.*

Παρατειχίζω, murum excito juxta. Hinc

Παρατείχισμα, ατος, τὸ, munimentum seu murus juxta aliquem locum excitatus, et adverso; adjacens munitio.

Παρατεκταίνω, qu. dic. adfabricor, machinando adfingo; παρατεκτηναίμην, παρατεκτήναιο, adfinxeris. Αἰψά, κε καὶ σὺ, γεραιὲ, ἔπος παρατεκτήναιο, *Od.* 14, 141.

Παρατελευταῖος, penultimus, *Gl. V.*

Παρατέλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) fini proximus. Ex τελευτή.

Παρατελωνέω, ῶ, fut. ήσω, adversus publicanorum jura aliquid committo.

Παρατέμνω, perperam seco. *Gl. V.* præcido.

Παρατεταγμένως, *adv.* acie instructa. A παρατάσσω.

Παρατεχνολογίζω, aberro ab instituta disputatione, per digressionem affero.

Παρατηρέω, ῶ, fut. ήσω, p. παρατετήρηκα, observo, præstolor, *Gl. V.* (2) observo, in malam partem capio. Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, *Luc.* Hinc

Παρατήρημα, ατος, τὸ, observatio, notatio, animadversio, *inpr.* ominum, &c.

Παρατήρησις, εως, ἡ, idem, observatio insidiosa, captatio. Ab eod.

Παρατηρήσασαν, acc. aor. 1. part. act. f. g. verbi παρατηρέω.

Παρατηρητὴς, οῦ, ὁ, observator. Ab eod.

Παρατηρητικὸς, ἡ, ὸν, diligens in observando, qui observationibus solet uti. Ab eod.

Παρατίθημι, addo, appono; (2) præbeo, dono; (3) comparo, confero; (4) propono; (5) *in Novo Testamento*, commendo. Παρατίθεμαι, *med.* (6) appono, cibum edo; (7) depono aliquid apud aliquem, commendo; (8) adhibeo in auxilium ad efficiendum aliquid; (9) scriptorum loca vel testimonia profero; (10) periculis effero me; (11) recondo in futuros usus meos. (9) καὶ Δίδυμος δὲ τὰ αὐτὰ εἰπὼν παρατίθεται τὰ Λυκόφρονος οὕτως ἔχοντα, profert hæc ex Lycophrone, *Athen.* 501. versus finem.

Παρατίλλω, depilo, vulsella pilos extraho; vellico, *Gl. V.* παρατετιλμένος, p. part. pass. depilatus. Ὁ δ' ἁλούς γε μοιχὸς, διὰ σέ που παρατίλλεται, *Aristoph. Plut.* 168. Hinc

Παρατιλμὸς, οῦ, ὁ, pilorum evulsio, depilatio.

Παράτιλσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Παράτιλτος, ου, evulsus. Ab eod.

Παρατίλτρια, ας, ἡ, ancilla quæ vulsellis glabrat. Τὴν πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας, *Philostrat. in Vita Apollonii*, 4, 27. ubi male interpres *Psilothra*. Ab eod.

Παρατιμωρέω, ῶ, fut. ήσω, ulciscor.

Παρατολμάω, ῶ, f. ήσω, idem quod simpl. Τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ ποιητῇ παρατετολμημένα, *Longin.* 8.

Παράτολμος, ου, ὁ καὶ ἡ, audax, temerarius. Ex τόλμα.

Παρατόλμως, *adv.* audacter.

Παράτονος, ου, ὁ καὶ ἡ, protensus. Ἴδε βλέφαρον καὶ παρατόνους χέρας, *Eurip. Alc.* 399. A παρατείνω.

Παρατόξευσις, εως, ἡ, jaculatio irrita, intentio et directio arcus præter scopum. Ex τοξεύω.

Παράτοπος, ον, absurdus, inconveniens, *Suid.*

Παρατραγικεύω, idem quod

Παρατραγῳδέω, ῶ, fut. ήσω, tragice exaggero.

Παρατραγῳδὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, tragicus.

Παρατρέπω, fut. τρέψω, diverto, deflecto, a solita via averto vel avoco. Παρατρέπειν τοῦ βελτίστου ἐπ' ἄλλον βίον, *Plato.* Ταχέως δὲ παρέτρεψε δῶρα θεῶν, *Hes. Theog.* 103.

Παρατρέφω, f. θρέψω, alo et educo juxta, nutrio præter, *item* alo, *simpliciter.* Ἵππους παρατρέφουσι, *Plut.*

Παρατρέχω, fut. θρέξω, a latere curro, ut juxta currum quo vehitur is quem honoris causa prosequimur; prætercurro, prætereo, præterlabor, elabor, supero, excedo. Οἱ πολλοὶ δὲ τὸ αἴνιγμα παρατρέχουσι, prætereunt, *Heliod.*

Παρατρέω, intremisco, perhorresco, trepido; παρέτρεσεν, aor. 1. timefactus diffugit.

Παράτρητος, ἡ, genus tibiæ cujus in luctu usus, paratreta. *Ern.*

Παρατριβὴ, ῆς, ἡ, attritus, *Ph.* contentio, quæ jurgiis fit, *Suid.* inimicitia. A

Παρατρίβω, fut. ψω, tero, attero, contero, adfrico; et παρατρίβομαι, infensus sum alicui, obtrecto, rixor. Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, *Theog.* 217. Hinc

Παράτριμμα, ατος, τὸ, id quod adfrictu seu attritu detritum est; (2) intertrimentum, intertritura. *Gl. V.* intertrigo.

Παράτριψις, εως, ἡ, attritus, adfrictus, collisio. Ab eod.

Παρατροπέω, a recta via abduco, decipio, *Ion.* pro παρατροπάω. (2) persuadeo, persuadendo flecto et permoveo. Τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεείνεις; *Od.* 4, 465. Αἰσσιό μιν πυκινοῖσι παρατροπέων ἐπέεσσιν, *Apoll. Rhod.* 3, 946.

Παρατροπὴ, ῆς, ἡ, deflectio; (2) aberratio, digressio; (3) digressio oratoria. A παρατρέπω.

Παρατροπικὸς, ἡ, ὸν, idem quod seq. (2.)

Παράτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, deflexus, aversus; alienus a recto, illegitimus. Εὐναὶ παράτροποι, *Pind.* Τοῖον ἔπος κατέλεξε παράτροπον, *Nonn.* (2) avertens, avertendi vim habens, deprecatorius. Ab eod.

Παράτροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui juxta vel apud alium nutritur, alumnus. A παρατρέφω.

Παρατροχάζω, juxta vel a latere curro; (2) gradum celero; (3) præcurro, cursu prætereo. Καί σε καταστρέψῃ καί σε παρατροχάσῃ, *Epigr.*

Παρατρόχια, τὰ, quæ juxta rotam sunt, *Poll.*

Παρατρυγάω, acinos decerpo, *Aristænet.* 13. (immaturam uvam comedo, acerbitatem immaturæ uvæ vinco, devoro. *Ern.*)

Παρατρύζω, juxta murmuro, *Hes.*

Παρατρώγω, abrodo, comedo. Τὶς τῆς ἐλάας παρέτρωγε, *Aristoph. Ran.*

Παρατρωπάω, ῶ, diverto, perverto, deflecto, *Il.* 9, 496.

Παρατυγχάνω, intervenio, intersum, *Gl. V.* παρέτυχεν, interfuit, *Gl. V.* aor. 2. παρατυχὼν, tumultuarius, *Gl. V.* part. obvius. Παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, *Polyb.* Λαβόντας ὅ,τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, *Plato.* παρατυχόντα, etiam, quæ forte in manus veniunt. Παρατυχὸν, *adv.* statim, pro quo etiam ἐκ παρατυχόντος, et ἐν τῷ παρατυχόντι.

Παράτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, perperam cusus et signatus, adulterinus. Ex τύπος.

Παρατυπόω, ῶ, fut. ώσω, perperam formo seu figuro; (2) obiter, leviter, negligenter formo.

Παρατύπωσις, εως, ἡ, informatio, expressio, effigies. A præc.

Παρατυπωτικὸς, ἡ, ὸν, minus bene vel perspicue expressus.

Παρατυπωτικῶς, *adverb.* rudius, minus expresse.

Παρατυχόντα, acc. sing. aor. 2. part. act. verbi παρατυγχάνω.

Παραυγάζω, repræsento, seu imaginem repræsento. Κροῖο παραυγάζουσα κάρηνον, *Dion. Per.* 89.

Παραυδάω, ῶ, colloquendo consolor; aor. 1. παραυδήσας, solatus. Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, *Od.* 11, 487.

Παραυλίζω, vicinus sum, *Eur.*

Παραυλίζομαι, f. ίσομαι, juxta cubo vel excubo; (2) habito. Παραυλίζουσα πέτρα, *Eur. Ion.* 494.

Πάραυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, a tibiæ sono discrepans, absonus, male sonans ad tibiam.

Πάραυλος, vicinus, qui habitat in vicinia. Ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς, sed ut ad confinia me loces, *Soph. Œd. Col.* 785. Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; cujus vox hæc proxime e nemore exiit? *Id. Aj.* 892.

Παραυξάνω, et παραύξω, f. ήσω, augeo. Hinc

Παραύξησις, εως, ἡ, incrementum, accretio.

Παραυτα, *adv.* simul atque, statim, illico, in præsens, in præsentia. Ex αὐτός.

Παραυτίκα, *adv.* statim, illico, continuo, confestim, e vestigio, jamjam; in continenti. *Gl. V.* in ipsa re, in recenti facinore.

Παραυτόθεν, *adv.* idem.

Παραυχενίζω, cervicem demitto, *V. L.*

Παραυχένιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel παραυχένιος, ία, s. ιη, ιον, collo impositus et adaptatus, collo pendens. Ex αὐχήν.

Παραφαγεῖν, circumrodere, adedere, arrodere.

Παραφαίνω, fut. ανῶ, in transitu et veluti præteriens ostendo, ex propinquo ostendo; (2) ostendo, revelo; παραφαίνομαι, in transitu appareo, vel in conspectum venio, aor. 1. παρέφηνα, ostendi; pass. παρεφάνη, apparuit; παραφαίνω, luceo. *Gl. V.* præluceo. Παράφηνον ἐς Γλύκης, præluceas mihi in domum Glycæ, *Aristoph. Ran.* 1362. Πάρφαινε μὲν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμώμεθα, *Id. Lys.* 183. Κεῖθεν δ' ἐς βορέην Ζεφύρῳ παραφαίνεται ἄκρη, *Dion. Per.* 364.

Παραφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio, ablatio.

Παραφάσαι, attingere, contrectare, a. 1. quasi a παραφάω. Ab ἀφή.

Παράφασις, εως, ἡ, adhortatio, persuasio. A παράφημι.

Παραφάσκω, *Poet.* παραιφάσκω, pro παράφημι.

Παραφάσσω, desipio, aliena loquor, *secundum Galenum in Glossis Hippocratis.* Ab eod.

Παραφάω, admota manu tango, contrecto, *Steph.*

Παράφερνα, ων, τὰ, bona quæ sponsa præter constitutam dotem adfert secum. Ex φερνή.

Παραφέρω, profero, præfero, huc illuc fero, torqueo, transversum fero, abripio, supero, παραφέρομαι, vacillo; titubo; aor. 2. part. παρενεγκὼν, pass. aor. 1. παρενεχθείς. Κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἀπαιδευσίαν τὸ πρᾶγμα παραφέρωσιν, tribuant, *Luc.* Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν ϗ θήρια ϗ τῶν ἡμέρων, *Xen.*

Παράφημι, suadeo, consilium do, hortor. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, *Il.* 1, 577.

Παραφθαδὸν, *adv.* se invicem prævenire cupientes. A παραφθάνω.

Παραφθαίησι, 3. sing. aor. 2. opt. act. *per Paragog. Ion.* pro παραφθαίη, a

Παραφθάνω, prævenio, præverto, anteverto; παραφθαίησι, pro παραφθαίη, a. 2. opt. prætereat. Παρέφθασεν ὕστερα γινομένη, πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι ϗ συγγενέσθαι, *Xen. Cyr.* 725.

Παραφθέγγομαι, fut. ξομαι, sono, aut vocem edo contra vel præter rhythmum, non concinne respondeo; (2) nihil ad rem pertinens loquor; (3) interpello. Εὐθὺς ἂν τοῦτο παρεφθέγγετο, *Isæus.* Hinc

Παράφθεγμα, ατος, τὸ, sonus editus contra seu præter rhythmum; (2) responsum inconcinnum et minime consentaneum.

Παραφθεγκτήρια, ων, τὰ, festa quædam nuptialia, *Poll.*

Παραφθείρω, fut. ερῶ, aliquantulum corrumpo, leviter destruo. Hinc

Παραφθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, labes.

Παραφίημι, transmitto vel dimitto. *Gl. Vet.* omitto.

Παραφίμωσις, εως, ἡ, vitium penis quum præputium glandem non tegit.

Παραφλάζω. Vide φλάζω, *Nonn.*

Παραφλογίσμα, ατος, τὸ, quod ad ignem coctum tostumve est. A φλογίζω.

Παραφορὰ, ᾶς, ἡ, incertus cursus; (2) error mentis, insania. A παραφέρω.

Παραφορέω, ῶ, fut. ήσω, in medium adfero; (2) juxta adfero; (3) congrego, colligo. Ab eod.

Παράφορος, ου, ὁ ϗ ἡ, insanus, cujus mens a ratione aberrat, animi impos, delirans; (2) titubans, ut ebrius. (2) τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδὶ, *Eurip. Hec.* 1050. A παραφέρω. Hinc

Παραφορότης, ητος, ἡ, efferatio, immanitas.

Παραφορτίζομαι, de onere aliquid subduco; (2) præter onus impono, onus oneri addo.

Παραφόρως, *adv.* errabunda mente, insane.

Παράφραγμα, ατος, τὸ, sepimentum munimento additum, circumdatum. A παραφράττω.

Παραφράζω, f. άσω, loquor juxta, i. e. loquor juxta ea quæ alius dicit, et velut orationis ejus vestigiis insisto; (2) eodem sermone latius explico, *Plut.* Hinc

Παράφρασις, εως, ἡ, paraphrasis, liberior interpretatio, quum quædam mutantes aut etiam addentes, copiosius ac dilucidius explicamus quod ab aliis dictum est.

Παραφραστὴς, οῦ, ὁ, paraphrastes, qui paraphrasi utitur.

Παραφράττω, vel παραφράσσω, f. ξω, obsepio, obstruo.

Παραφρίζω, fut. ίσω, spumo.

Παραφρονέω, ῶ, f. ήσω, demens sum, desipio, deliro. Δῆλον γίνεσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου, *Aristoph. Plut.* 2. Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρονεῖ, *Id. Nub.* 477. Παραφρονεῖν διὰ τὸ γῆρας, ἢ παντάπασι ληρεῖν, *Isocr.* A παράφρων. Hinc

Παραφρόνησις, εως, ἡ, amentia, dementia, delirium.

Παραφρονία, ας, ἡ, idem. A παράφρων.

Παραφρόνιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, amens, desipiens, delirans.

Παραφρονῶν, præs. part. act. pro παραφρονέων.

Παραφροσύνη, ης, ἡ, amentia, dementia, delirium. A παράφρων.

Παραφρουρέω, custodio.

Παραφρυκτωρεύομαι, idem quod

Παραφρυκτωρέω, ῶ, seu έομαι, οῦμαι, igni e specula ostendo hostibus quid apud meos agatur vel actum sit, adeoque in speculando perfide ago.

Παράφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, amens, delirans. Ex παρὰ et φρήν.

Παραφυὰς, άδος, ἡ, quod arbori adnascitur, soboles adfruticans; propago, stolo, *Gl. V.* A παραφύομαι.

Παραφυκισμὸς, οῦ, ὁ, qu. dic. fucatio, infucatio, adulteratio. A φῦκος.

Παραφυλακὴ, ῆς, ἡ, observatio; (2) præsidium, custodia, *Gl. V.* A παραφυλάσσω.

Παραφυλακτέον, *adv.* cavendum est. Ab eod.

Παραφύλαξ, custos, triumvir, *Gl. V.*

Παραφυλάσσω, vel παραφυλάττω, fut. ξω, observo, custodio, excubo, expecto; παραφυλάττεται, observat, *Ph.* Τὶ παραφυλάττειν, ἐπιστέλλεις, *Heliod.* Παραφυλάττων τὸν Ἀννίβαν, *Plut.*

Παραφυλλὶς, ίδος, ἡ, virgultum, *Gl. V.* A φύλλον.

Παραφυσάω, ῶ, fut. ήσω, inflo.

Παράφυσις, εως, ἡ, quod adnascitur, vel a latere provenit in stirpibus et plantis, agnatio. A παραφύομαι.

Παραφυτεύω, fut. εύσω, adsero, juxta sero.

Παράφυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, juxta consitus. A

Παραφύω, fut. ύσω, qu. dic. adgenero, i. e. genero, seu gigno juxta; (2) gigno, produco, edo. *Gl. V.* pullulo, propago, -as; παραφύομαι, adnascor.

Παραφωνέω, acclamo, adstrepo.

Παραφώνησις, εως, ἡ, acclamatio. A præc.

Παραφωνία, ας, ἡ, vocis absurditas; quasi a παράφωνος, quod esset *absonus.*

Παραφώτισμα, ατος, τὸ, illegitimus et adulterinus baptismus, *Suicer.*

Παραφωτισμὸς, οῦ, ὁ, luminis diffusio.

Παραχαλάω, ῶ, fut. άσω, relaxo. Κἄγωγ' ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω, *Aristoph. Eq.* 432.

Παραχαλκεύω, fut. εύσω, cudo.

Παραχάραγμα, ατος, τὸ, adulterinus nummus; (2) signum adulterinum. *Gl. V.* adulteratio:

Παραχαράκτης, ου, ὁ, falsus monetarius. *Gl. V.* adulterator. A

Παραχαράσσω, vel άττω, fut. ξω, perperam signo, adulterino impresso signo, cudo; p. part. pass. παρακεχαραγμένος, perperam cusus, adulterinus.

Παραχειμάζω, fut. άσω, hiemo, hiberno. Hinc

Παραχειμασία, ας, ἡ, hiematio, hibernium, hibernatio, *Gl. V.*

Παραχέω, f. εύσω, adfundo, aqua adfusa rigo. *Gl. V.* præfundo.

Παραχλιαίνω, fut. ανῶ, leniter calefacio.

Παραχορδέω, ῶ, fut. ήσω, idem quod seq.

Παραχορδίζω, aberro a chorda, pecco, discrepo; παραχορδιεῖς, f. 1. *Att.* pro παραχορδίσεις. Προσέχων ὅπως μηδὲν παραχορδιῇς ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι, *Aristoph. Conc.* 295. A παράχορδος, *absonus.*

Παραχορδιεῖς, 2. sing. f. 1. ind. act. *Att.* pro παραχορδίσεις.

Παράχορδος, ον, aberrans chorda, absonus, *Suid.*

Παραχορεύω, f. εύσω, choreas agito. Παραχορευομένῳ τρίποδι μαντεύματα κραίνει, *Eur. Ion.* 464.

Παραχορηγέω, ῶ, fut. ήσω, suppedito, subministro, præbeo; præsto, *Gl. V.*

Παραχορήγημα, τὸ, idem quod simplex.

Παραχράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, abutor. *Apud Herodot.* contemno, negligo; παραχρῶ, abutere. Παραχρησάμενοι χρησμὸν, *Id.*

Παραχρῆμα, *adv.* extemplo, continuo, illico.

Παράχρησις, εως, ἡ, abusio, abusus. A παραχράομαι.

Παραχρηστηριάζω, f. άσω, oraculum mala fide edo, fallax oraculum seu responsum edo.

Παράχροος, *contr.* παράχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, decolor, pallidus. A χρόα.

Παράχρωμος, ον, idem.

Παραχρόω, idem quod παραχρωννύω, *Steph.*

Παραχρωννύω, aut παραχρώννυμι, coloro, colore imbuo.

Παράχρωσις, εως, ἡ, coloratio moduli in melodia musica. A παραχρόω.

Παράχυσις, εως, ἡ, adfusio, *R.* A παραχύω.

Παραχύτης, ου, ὁ, balneatoris minister aquam adfundens iis qui lavantur. Ab eod.

Παραχύω, adfundo.

Παράχωμα, ατος, τὸ, agger.

Παραχωρέω, ῶ, fut. ήσω, cedo, concedo, tamquam superatus; permitto, committo, cedo, velut in commodum seu lucrum. Ὁ μὲν ποταμὸς ἡμῖν παρακεχώρηκε τῆς εἰς τὴν πόλιν ὁδοῦ, *Xen. Cyr.* 7, 23. Νίκης τὴν ὑπογραφὴν ὡς αὐτῷ παραχωρῶν Ἀλεξάνδρῳ, *Diod.* Hinc

Παραχώρημα, ατος, τὸ, quo quis alii cedit.

Παραχώρησις, εως, ἡ, cessio; (2) permissio. Ab eod.

Παραχώριος, ον, adsitus, vicinus.

Παραχωρητικὸς, ἡ, ὸν, qui facile cedit; τὸ παραχωρητικὸν, facilitas cedendi.

Παραψαλίζω, unde παραψαλιστὴς, οῦ, ὁ, fortasse qui circumcidit perperam ac dolose. A ψαλὶς, *forfex.*

Παραψαλιστὴς, οῦ, ὁ, qui circumcidit perperam et dolose, ut qui radit. A ψαλίζω.

Παραψάλλω, fidibus accino; (2) leviter tango et pulso. Πολλάκις ἐφάπτεται σοῦ τόξῳ καὶ παραψάλλει τὴν νευρὰν, *Plut. de tuenda Sanitate Præcepta,* 133.

Παράψαυσις, εως, ἡ, levis tactio. A

Παραψαύω, tango, contrecto.

Παραψάω, leviter tero, stringo, detero, attero.

Παραψελλίζω, balbutio.

Παραψεύδομαι, fallo, frustro, *Steph.*

Παράψηστος, ον, detritus, vilis.

Παραψήχω, fut. ξω, destringo, detergeo, demulceo, permulceo.

Παράψογος, ου, ὁ, reprehensio, vituperium.

Παραψυχάομαι, ῶμαι, consolor.

Παραψυχή, ῆς, ἡ, refectio, recreamentum; (2) consolatio, solatium. A seq. (sed id verbum nullum est, auctore Polluce, *Ern.*) vide *Thes. Gr. P.*

Παραψύχω, consolor. Φῆ δὴ παραψυχοῖσα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα, *Callim. Hymn. in Cererem*, 45.

Παρβολάδην, *adv.* a lateribus alternis, per contractionem pro παραβολάδην. A παραβολή.

ΠΑΡΔΑΚΟ'Σ, ἡ, όν, humidus, uvidus. Ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον, quum ager sit uvidus, *Aristoph. Pac.* 1148.

Παρδάλειος, sive παρδάλεος, έα, εον, pantherinus. Hinc ἡ παρδαλῆ, ῆς, sc. δορὰ, pellis pardalis, *apud Hom.* παρδαλέη, *Il.* 3, 17. A πάρδαλις.

Παρδαληφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi pardalifer. Ex παρδαλῆ et φέρω.

Παρδαλίαγχον, ου, τὸ, pantheras suffocans seu strangulans, aconiti genus. Ex πάρδαλις et ἄγχω.

Πάρδαλις, εως, *Ion.* ιος, ἡ, pardalis. *Ph.* panthera, varia, al. *Gl. V.* leopardus.

Πάρδαλος, ου, ὁ, pardalus, avis cinerei coloris. A πάρδαλις.

Παρδαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pantherinus, pantheræ naturam imitans. Ab eod.

Παρδαλωτός, ἡ, όν, pantheræ modo varius.

ΠΑ'ΡΔΟΣ, ου, ὁ, Pardus.

Παρέασιν, 3. pl. præs. ind. *Ion.* et cum ν pro πάρεισι, a πάρειμι.

Παρεάω, ῶ, transmitto.

Παρεβάλομες, 1. pl. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro παρεβάλομεν, a παραβάλλω.

Παρεβάσκε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi παραβάσκω.

Παρέβη, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi παραβαίνω.

Παρεβιάσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. verbi παραβιάζω.

Παρεγγίζω, f. ίσω, aliquantulum appropinquo. Παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν ταφρὸν, *Theophr.*

Παρέγγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, falso inscriptus vel adscriptus, subreptitius, vel qui obrepit. *Gl. V.* adscriptitius, factitius.

Παρέγγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ὑποβολιμαῖος oppon. τῷ γνήσιος, *Plut.* Ἔννοια ὑποβολιμαία καὶ παρέγγραφος, *Id.* A

Παρεγγράφω, fut. ψω, falso inscribo vel adscribo, subdole intersero et interpono; παρεγγεγραμμένος, adscriptus, p. part. pass. Καὶ τούτοις παρέγγραφων οὓς ἐβούλετο, *Plut.*

Παρεγγυάω, ῶ, et άομαι, ῶμαι, in manus trado, vador. Τοῖσι φίλοισι παρεγγυᾷ τὸν ξεῖνον, amicis hospitem vadatur, *Herodot.* 3, 8. (2) signum do; (3) hortor; (4) jubeo, mando, nuncio, indico, impero, denuncio, certiorem facio; (5) occurro, impetum facio. Παρεγγυῶν κελευσμὸν ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ βοῇ θεῖν, *Eur. Supp.* 701. Παρηγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα, Ζεὺς σύμμαχος καὶ ἡγεμὼν, *Xen.*

Παρεγγύη, ῆς, ἡ, adhortatio, allegatio, insinuatio, &c.

Παρεγγύησις, εως, ἡ, idem. A παρεγγυάω.

Πάρεγγυς, *adv.* proxime, propiuscule.

Παρεγίνοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. verbi παραγίνομαι.

Παρεγκάθημαι, adsideo, inter alios sedeo.

Παρεγκάπτω, devoro.

Παρέγκειμαι, interjectus seu interpositus sum.

Παρεγκελεύομαι, fut. εύσομαι, obiter hortor. Παρεγκελεύεσθαι τινί τι, *Lys.*

Παρεγκεφαλίς, ίδος, ἡ, cerebellum; (2) pars cerebri durior et siccior.

Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino, in latus inclino seu declino. Hinc

Παρέγκλισις, εως, ἡ, deflexio et inclinatio in latus.

Παρεγκόπτω, intercipio, *Suicer.*

Παρεγκύκλημα, ατος, τὸ, circulatio, ambages, (est, cum in Scena fit, quod actores dicunt, *Ern.*) Ἕτερον ἐγίγνετο παρεγκύκλημα τοῦ δράματος, *Heliod.* 7.

Παρεγχειρέω, ῶ, adgredior, sed fere leniter, ut blanda oratione; item admoveo, adhibeo aliquid, sed eodem modo; (2) post alium aggredior. Hinc

Παρεγχείρησις, εως, ἡ, adgressio rei, imprimis levis, blanda. *Ph.* cavillatio.

Παρεγχέω, adfundo.

Παρεγχρόω, ῶ, fut. ώσω, depingo, coloro.

Παρέγχυμα, ατος, τὸ, propria cujusque visceris substantia. A παρεγχύω.

Παρέγχυσις, εως, ἡ, suffusio, adfusio. Παρέγχυσις ἔνυγρος, *Aret.* A

Παρεγχύω, superinfundo.

Παρεδίδου, *tradebat*, 3. sing. imperf. ind. act.

Παρεδόθην, aor. 1. ind. pass. verbi παραδίδωμι.

Παρεδρεύω, fut. εύσω, adsideo; (2) adsiduus sum in aliqua re. A πάρεδρος. Hinc

Παρεδρευτικός, ἡ, όν, assiduus, laboriosus.

Παρεδρήσσω, adsideo, *Nonn.* Ab eod.

Παρεδρία, ας, ἡ, adsessio, adsociatio, conjunctio. Ab eod. Hinc

Παρεδριάω, adsideo; παρεδριόων, part. pro παρεδριάων, παρεδριῶν.

Πάρεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, adsessor, adsidens; (2) consors imperii, templi, aræ, &c. Βυλαῖς ἐν Ῥαδαμάνθυος ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον, *Pind. Olymp.* 2. Ab ἕδρα.

Παρέδωκας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi παραδίδωμι.

Παρέζετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi

Παρέζομαι, adsideo, juxta seu a latere sedeo. Ἡερίη γὰρ σοί γε παρέζετο, *Il.* 1, 557.

Παρεθέμην, aor. 2. ind. med. verbi παρατίθημι.

Παρέθη, *labefactus est*, 3. sing. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *Poet.* pro παρείθη, a παρίημι.

Παρέθηκεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν.

Παρέθης, 2. sing. aor. 2. ind. act. verbi παρατίθημι.

Παρέθρισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *per Syncop.* pro παρεθέρισαν, a παραθερίζω.

Πάρει, ades, 2. sing. præs. imperat. verbi πάρειμι, vel *accedebat*, 3. sing. imperf. verbi πάρειμι.

Παρειά, ᾶς, ἡ, mala, maxilla, gena.

Παρείας, ου, ὁ, serpens quidam. A præc.

Παρείατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro παρεῖντο, a παρίημι.

Παρεῖδον, *neglexi*; παριδὼν, part. aor. 2. præs non habet. Vide εἴδω.

Παρείθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi παρίημι.

Παρεικάζω, fut. άσω, adsimilo, similem fingo; (2) comparo. Παρεικάζειν τινί τι.

Παρεικάθω, cedo, concedo. A παρείκω.

Παρείκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi παρίημι.

Παρείκω, cedo, concedo, permitto. Οἷσπερ ἂν ὁ Θεὸς παρείκῃ, *Plato.*

Παρείλετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi παραιρέω, pro παρέλω.

Παρειλήφατε, 2. pl. perf. ind. act. *Att.* pro παρειλήφατε, a παραλαμβάνω.

Παρειλίττω, implico, insero.

Παρεῖμαι, perf. ind. pass. verbi παρίημι.

Παρειμένος, *remissus*, part. perf. pass.

Πάρειμι, fut. έσομαι, adsum, præsens sum, præsto sum, intersum; παρεῖναι, adesse, præsto fuisse. Ἡμῖν παρέσονται ἱππεῖς, *Xen.*

Πάρειμι, advenio, prodeo, progredior; inf. παριέναι, prodire; part. παριὼν, progressus. Παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, *Plut.* δεησόμενοι, *Dem.* Ἐπὶ τὸ δεξιὸν παρῄει, *Xen. Cyr.* 7, 6.

Παρεῖναι, præs. inf. act. verbi πάρειμι.

Παρειπεῖν, monere, suadere; part. παρειπὼν, hortatus. Παρειπὼν ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν, *Il.* 6, 337.

Παρείπῃ, 3. sing. aor. 1. conj. verbi παρείπω. Δείδοικα .... μή σε παρείπῃ Θέτις, *Il.* 1, 555.

Παρειρύομαι, vel παρερύομαι, distrahor, pervertor.

Παρείρω, immitto, insero; (2) *ap. Soph.* violo.

Παρεῖσα, a. 2. part. act. f. g. verbi παρίημι.

Παρεισάγω, fut. ξω, insinuo, clam introduco; (2) induco, adduco. *Gl. V.* introduco; (3) de poetis et hist. cum personas inducunt loquentes; (4) de iis qui opiniones serunt. Τὸν Ὄθωνα παρεισῆγεν, *Plut.* Οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, *2 Pet.* 2, 1.

Παρεῖσαι, 2. sing. perf. ind. pass. v. παρίημι.

Παρείσακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui se clam insinuavit, advena, adventitius, peregrinus. *Gl. V.* obinductus. A παρεισάγω.

Παρεισβάλλω, latenter invado, clam adgredior; (2) immitto.

Παρεισγραφή, ῆς, ἡ, falsa inscriptio. Ex παρὰ, εἰς, et γράφω, seu γραφή.

Παρεισδέχομαι, fut. δέξομαι, præter alios intro recipio seu admitto.

Παρείσδυμι. Vide παρεισδύνω, *Call.*

Παρείσδυσις, εως, ἡ, introitus, *inpr.* clandestinus. A

Παρεισδύνω, vel παρεισδύομαι, irrepo, clam introëo et me insinuo. Παρεισέδυσαν γάρ τινες ἄνθρωποι, *Judæ* 4. Πλῆθος περὶ ταῖς πύλαις συνωχουμένον, παρεισδύναι σπουδάζοντες, *Herodian.* 7.

Παρείσειμι, idem.

Παρεισέρχομαι, irrepo, irrependo clam ingredior; (2) intervenio, accedo; *item* (3) ingredior. Νόμος δὲ παρεισῆλθεν, *Rom.* 5, 20.

Παρείσθω, 3. sing. perf. imperat. pass. verbi παρίημι.

Παρεισκομίζω, fut. ίσω, clam infero, infero.

Παρεισκρίνω, admisceo præter rem, inculco.

Παρεισκυκλέω, ῶ, f. ήσω, attexo, annecto, insero, sæpe item inculco. Vide εἰσκυκλέω.

Παρεῖσο, 2. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi παρίημι.

Παρεισοδεύω, fut. εύσω, obiter seu præter alia ingredior et incedo; (2) ingredior.

Παρεισοδιάζω, in carmine obiter admisceo, seu infero, quod proprie ad argumentum non pertinet.

Παρεισπέμπω, clam immitto.

Παρεισπίπτω, irrumpo, hostiliter ingredior, sed *inpr.* præter opinionem alterius. Unde (2) irrepo, obrepo, me insinuo. *Gl. V.* irrepo; παρεισέπεσον, aor. 2. irruit. part. παρεισπεσὼν, illapsus. Εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσὼν, *Plut.*

Παρεισπονέω, una (sc. cum aliis rebus, artibus) tracto, exerceo.

Παρεισπορεύομαι, f. εύσομαι, clam ingredior.

Παρεισρέω, clam vel sensim influo, clam ingredior.

Παρεισήκεισαν, 3. plur. plusq. perf. ind. act. verbi παρίστημι.

Παρεισφέρω, legem cum lege, rogationem cum rogatione fero; de duabus rebus unam fero ad populum, aor. 1. παρεισήνεγκα· aor. 2. part. παρεισενεγκών. Καὶ αὐτὸ τοῦτο δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, *2 Pet.* 1, 5.

Παρεισφθείρομαι, irrepo, insinuo me; παρεισφθαρεὶς, insinuatus, aor. 1. part. pass.

Παρεῖχεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν, a παρέχω.

Παρὲκ, *et sequente vocali* παρὲξ, *præp.* extra, foris, præter, seorsim, sine, clam.

Παρεκάθηντο, 3. pl. imperf. ind. med. verbi παρακάθημαι.

Παρεκάλεσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi παρακαλέω.

Παρεκάλουν, imperf. ind. act. pro παρεκάλεον.

Παρεκβαίνουσιν, 3. pl. præs. ind. act. cum ν, a

Παρεκβαίνω, digredior, abscedo, excedo, transgredior, unde et violo: aor. 2. παρεξέβην· part. παρεκβὰς, digressus. Παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα, *Plut.* τὰ πάτρια, *Aristot.* ἀπό τινος, *Polyb.* Καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίης, *Hesiod. Op.* 224.

Παρεκβάλλω, excerpo, excerptum ac delectum propono, v. gr. ad explicandum vel illustrandum; explicandum sumo.

Παρέκ-

Παρέκβασις, εως, ἡ, transgressus, excessus; (2) digressio a proposito. A παρεκβαίνω.
Παρεκβατικὸς, ἡ, ὸν, digressionem efficiens.
Παρεκβατικῶς, *adv.* per digressionem.
Παρεκβολεύομαι, idem quod παρεκβάλλω, trado sc. Historicis, Grammaticis, &c. A
Παρεκβολὴ, ῆς, ἡ, delectus; αἱ παρεκβολαὶ, excerpta, commentarius in loca scriptoris selecta, sc. constans excerptis, qualis Eustathii in Homerum. Ab ἐκβάλλω. Hinc
Παρεκβολικὸς, ἡ, ὸν, excerpendi seu commentarios in poëtas scribendi studiosus, peritus; τὸ παρεκβολικὸν, studium tale ipsum.
Παρεκδέχομαι, secius, male capio, in partem deteriorem accipio.
Παρεκδύω, vel -δύμι, clam evado.
Παρέκθεσις, ἡ, vox metrica; ἔκθεσις et παρέκθεσις, quæ est ἔκθεσις adjuncta alteri.
Παρεκελεύετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi παρακελεύω.
Παρεκθέω, fut. εύσομαι, præternavigo, prætervehor, cursu, navigando. Παρεξέθεον Μελίβοιαν, *Apoll. Rhod.* 1, 592.
Παρεκκλίνω, paullulum declino; (2) declinare facio, deflecto. *Gl. V.* evito; παρεκκλίνας, aor. 1. part. declinans, deflectens.
Παρεκλέγω, sublego, furor, *Ern.* Παρεκλέγειν τὰ κοινὰ, *Dem.*
Παρεκλείπω, deficio, *R.*
Παρεκλήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *per Sync.* pro παρεκαλήθη, a παρακαλέω.
Παρεκνέομαι, ῦμαι, prætervehor, prætereo. Παρεκνέοντ' ἐρυθινοὺς, *Apoll.*
Παρεκπίπτω, elabor, furtim me subduco.
Παρεκπροφεύγω, effugio; casu fugio, *Hom.*
Παρεκπυρόομαι, ῦμαι· παρεκπυροῦσθαι, interim ignescere.
Παρεκρίθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi παρακρίνω.
Παρεκρούσω, 2. sing. a. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro παρεκρούσασο, a παρακρούω.
Παρέκταμα, ατος, τὸ, extensio, ut ἔκταμα.
Παρεκτανύω, extendo et produco; (2) in longum extendo et produco.
Παρέκτασις, εως, ἡ, extensio; (2) *Fig. gramm.* qua vox aliqua interjecta syllaba extenditur; (3) productio, v. gr. syllabæ. A
Παρεκτείνω, extendo, produco, ut syllabam; (2) ad comparationem alicujus extendo et produco; (3) ad aliquid exigo.
Παρεκτελέω, ῶ, perficio. Μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων, *Mosch.* 4, ult.
Παρεκτέον, *adv. posit.* præbendum. A παρέχω.
Παρεκτικὸς, ἡ, ὸν, libenter suppeditans, promptus ad suppeditandum. Ab eod.
Παρέκτοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, loco motus, devius, *Gl. V.*
Παρεκτὸς, *adv.* foris, forinsecus, extrinsecus, extra, præter, præterquam.
Παρεκτρέπω, averto, abduco, diverto, seduco; παρεκτρέπομαι, exorbito. Μαντεύμασιν παρεκτρέποντες ὀχετὸν, *Eur. Supp.* 1108.
Παρεκτρέχω, prætercurro, prætervehor.
Παρεκτρίβω, attritu elido.
Παρεκτροπὴ, ῆς, ἡ, declinatio; (2) via aberrans a regia, diverticulum. A παρεκτρέπω.
Παρέκυψαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi παρακύπτω.
Παρεκφαίνομαι, leviter eluceo, et appareo, *Gl. V.* παρεκφαίνειν, elucescere.
Παρεκφέρομαι, effero, concito. Πέρα τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι, *Luc.*
Παρεκχέομαι, (et παρεκχύομαι,) juxta et prope effundor, ut flumen prope urbem effusum in mare; (2) exæstuo.
Παρέκχυσις, εως, ἡ, suffusio humorum inter cutem; (2) exæstuatio fluminis extra ripas.
Παρέλαβες, 2. sing. a. 2. ind. act. verbi παραλαμβάνω.
Παρελαύνω, præterveho, obequito, *Gl. V.* aor. 1. παρήλασε, prætervectus est. Ἐναντίω δοῦ ἅρματε,—ἂν παρελασαίτην, *Arist. Av.* 1134. Ἐπὶ δὲ πάντας παρήλασε, *Xen.* τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω, *Hesiod. Scut. Herc.* 353.
Παρελέγχω, fut. ξω, arguo, redarguo.

Παρελέξαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. verbi παραλέγομαι.
Παρελεύσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro παρελεύσῃ, a παρέρχομαι. Οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις, *Il.* 1, 132.
Παρελεύσονται, *præteribunt*, 3. pl. fut. ejusd.
Παρέλευσις, εως, ἡ, transitus.
Παρελθεῖν, *præteriisse*, aor. 2. inf. act.
Παρέλθῃ, *præterierit*, 3. sing. aor. 2. conj.
Παρελθόντες, nom. pl. aor. 2. part. act.
Παρέλθωσιν, *præterierunt*, 3. pl. aor. 2. conj.
Παρέλκοντας, acc. pl. præs. part. act. verbi παρέλκω.
Παρελκόντως, *adv.* de supervacuo; (2) protrahendo tempus. A παρέλκω.
Παρέλκυσις, εως, ἡ, protractio, prorogatio, dilatio. A παρελκύω.
Παρελκυστὴς, οῦ, ὁ, procrastinator. *Gl. V.* παρελκύτης, remorator. Ab eod.
Παρελκύστρια, remoratrix, *Gl. V.* Ab eod.
Παρελκύω, fut. ύσω, idem quod
Παρέλκω, extraho, protraho, prorogo, differo, remoror; (2) supervacaneus sum, abundo, vaco. Παρέλκει (λήθη) πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν γ' ἔξω φρενῶν, *Pind.*
Παρέλλειψις, εως, ἡ, prætermissio.
Παρελογίσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi παραλογίζομαι.
Παρεμβαίνω, progredior, ingredior, invehor.
Παρεμβάλλω, immitto, interjicio, intercalo, *Gl. V.* (2) in acie colloco; (3) accedo, v. gr. cum exercitu, ut ἐμβάλλω. Αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλλῃ, *Dem.*
Παρεμβατικῶς, *adv.* per parenthesin. A παρεμβαίνω.
Παρεμβεβληκυῖαν, acc. sing. part. perf. act. f. g. verbi παρεμβάλλω.
Παρεμβλέπω, idem quod παραβλέπω, *Eur.*
Παρεμβολὴ, ῆς, ἡ, immissio, interjectio; (2) acies, aciei ratio; (3) castra, *item*, arx, præsidium. *Gl. V.* phalanx, castrum, castra. A παρεμβάλλω. Hinc
Παρεμβολικὸς, ἡ, ὸν, castrensis, *Gl. V.*
Παρεμβολοειδὴς, ὲς, interjectionis formam habens.
Παρεμβύω, obturo, interfarcio, per media spatia inculco. Ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πτωχικὰ παρενεβέβυστο, *Luc.*
Παρεμμανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ceritus, *Ph.*
Παρεμπίπτω, intervenio, interlabor, incido, interrepo, obrepo; a. 2 παρενέπεσον, part. παρεμπεσών. Παρεμπεσόντων δ' εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων, *Æschin.*
Παρεμπλάσσω, vel -πλάττω, obstruo meatus; intego cutem; (2) instauro seu restituo.
Παρεμπλαστικὸς, ἡ, ὸν, obstruendi vim habens. A præc.
Παρεμπλέκω, fut. ξω, interplico, implico; (2) insero, inculco. Hinc
Παρεμπλοκὴ, ῆς, ἡ, interjectus; (2) inculcatio, cum res obiter admiscetur.
Παρεμποδίζω, fut. ίσω, pedes implico, impedimento et obstaculo sum.
Παρεμπολάω, ῶ, f. ήσω, emo seu comparo, quæ revendam; (2) comparo. (2) εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει, *Eur. Med.* 909.
Παρεμπόρευμα, ατος, τὸ, negotiatio; (2) lucrum negotiatione ejusmodi adquisitum. A
Παρεμπορεύομαι, obiter tracto vel negotior. Ἡ ἱστορία εἰ μὲν ἄλλως τὸ τέρπνον παρεμπορεύσαιτο, *Luc.*
Παρέμπτωσις, εως, ἡ, interventus, interventio; (2) additio consonantis in medio.
Παρεμφαίνω, præterea vel simul ostendo; significo; (2) declaro, explano; παρεμφαίνομαι, refero, similis sum; juxta appareo. *Gl. V.* παρεμφαίνω, repræsento, interluceo.
Παρεμφαντικὸς, ἡ, ὸν, demonstrativus. A præc.
Παρέμφασις, εως, ἡ, species. Ab eod.
Παρεμφατικὸς, ἡ, ὸν, finitus.
Παρεμφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, similis.
Παρεμφέρω, similis sum, refero. Παρεμφέρων τῇ Ἀραβικῇ μυροβαλάνῳ, *Diosc.*
Παρεμφύομαι, fut. ύσομαι, juxta vel præter innascor.

Παρενανθέομαι, *med.* surgo, succurro, unde παρενήνοθε, *Ap.*
Παρενδείκνυμαι, ostento artem, specimen artis edo. Ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρενδείκνυσθαι βουλόμενος, *Plut.*
Παρενδιάω, versor, seu dego, *Steph.*
Παρενδίδωμι, remitto, *Steph.*
Παρενδύω, leniter, paulatim, clam introeo.
Παρενέβαλες, 2. sing. aor. 2. ind. act. verbi παρεμβάλλω.
Παρενεγγυάω, præcipio, suadeo, v. παρεγγυάω.
Παρενείδω, inspicio, cerno.
Παρενείρω, infibulo; (2) trajicio; (3) insero, intersero, interjicio. Εἰς πάντα παρενείρων, *Plut.*
Παρενθεῖν, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro παρελθεῖν, a παρέρχομαι.
Παρένθεσις, εως, ἡ, interpositio, interjectio; (2) nomen figuræ grammaticæ; (3) figura rhetorica. *Gl. V.* interventus, intercessio, interpositio. A παρεντίθημι.
Παρένθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, interpositus, obiter insertus et introductus; (2) spurius, non genuinus. Ab eod.
Παρενθήκη, ης, ἡ, interpositio, interjectio, intercalatio. Ab eod.
Παρενθυμέομαι, οῦμαι, animum non adverto, negligenter habeo, contemno. *Ph.* παρενθυμοῦνται, dissimulant. Hinc
Παρενθύμησις, εως, ἡ, dissimulatio. *Ph.* negligentia.
Παρένθυρσος, ου, ὁ, tumor orationis, ex intempestivo affectu.
Παρενιαυτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, alternis annis fructum ferens. Ex ἐνιαυτὸς et φέρω.
Παρεννέπω, dico admonendo.
Παρενοπλίζω, fut. ίσω, armo.
Παρενοχλέω, ῶ, fut. ήσω, turbo, obstrepo, molestiam exhibeo; παρενοχλοῦμαι, *pass.* molestia mihi exhibetur, controversia mecum est, vexor, affligor. Παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, *Act.* 15, 19. Οὐκ ἐν δίκῃ παρενοχλεῖτε ἡμῖν, *Heliod.* Hinc
Παρενόχλησις, εως, ἡ, turbatio, vexatio.
Παρενσαλεύω, concutio; (2) incutio, adigo; (3) tripudio. Τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων, *Aristoph. Plut.* 291.
Παρενσπείρω, intersero, intertexo, obiter addo.
Παρένταξις, εως, ἡ, interpositio. A τάττω.
Παρεντάσσω, obiter vel clam injicio, *Steph.*
Παρεντείνω, ομαι, juxta tendo, i. e. chordas alias addo prioribus in instrumento musico; (2) intendo, v. gr. vocem, ut simplex
Παρεντίθημι, et παρεντίθεμαι, obiter insero, intersero, interpono. Ἡ δὲ συγγραφὴ καὶ παρεντίθεσθαι ἀγοράσματα εἴδε τὴν ναῦν κελεύει σε, *Dem.*
Παρεντρώγω, in os ingero, devoro, deglutio.
Παρεντυχία, ας, ἡ, interventus. A παρεντυγχάνω, *intervenio.*
Παρὲξ, extra, foris. v. παρέκ. Παρὲξ Ἀχιλῆα, clam Achille, *Il.* 24, 434.
Παρεξάγω, duco exercitum in hostes, infesto exercitu eo in hostes.
Παρεξαίρω, attollo, ut conspicuum sit.
Παρεξαλλάττω, commuto: παρεξηλλαγμένον, part. perf. pass. inusitat. insolens, novum.
Παρεξαμείβω, prætereo, prætervehor.
Παρεξαυλέω, ῶ, quasi dic. extibio; παρεξηυλημένος, detritam tibiæ lingulam habens; mutus.
Παρέξειμι, prætereo, transeo; (2) progredior; (3) in aciem, hostem progredior.
Παρέξειν, f. 1. inf. act. verbi παρέχω.
Παρεξειπεῖν, præter rem et verum loqui. opt. παρεξείποιμι.
Παρεξειρεσία, ας, ἡ, pars navis quæ est extra remorum ordines.
Παρεξελαύνω, ultra progredior, prætereo, evehor ultra decorum necessarium; (2) in aciem, hostem progredior, impetum facio.
Παρεξέλεγχος, ὁ, sophisticus elenchus.
Παρεξελέγχω, male seu vitiose, sophistica fallacia arguo.
Παρεξεληλάκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro παρεξηλάκει, a παρεξελαύνω.

Παρεξερέω, præter verum loquor, percontor. Τῷ μή μι λίην ὑπεροχίδεο ἤτι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, *Apoll. Rhod.* 3, 978.

Παρεξέρχομαι, prætereo, egredior.

Παρεξεστηκὼς, ότος, præt. part. verbi παρεξίστημι vinum subvapidum, *apud Athen.* 420.

Παρεξετάζω, contendo, comparo.

Παρεξευρίσκω, male excogito.

Παρεξηγέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, sinistre et perperam interpretor. Hinc

Παρεξήγησις, εως, ἡ, obliqua et prava interpretatio.

Παρεξήϊεν, 3. sing perf. ind. med. *Ion.* et cum ν pro παρεξῆει, a παρέξειμι.

Παρεξῆκα, aor. 1. ind. act. verbi παρεξίημι.

Παρεξῆς, *adv.* ordine, serie perpetua; (2) gradatim, deinceps.

Παρεξιέναι, præs. inf. act. verbi παρέξειμι.

Παρεξίημι, prætermitto, præterire sino.

Πάρεξις, εως, ἡ, exhibitio, porrectio, quum se æger medico exhibet ad exactam morborum explorationem. A παρέχω.

Παρεξίστημι, de statu suo dimoveo, aor. 2. dimoveor de statu, decedo, v. gr. de via, &c. unde παρεκστῆναι, mente captum esse.

Παρεξισόω, æquo.

Παρέξοδος, ου, ἡ, deflexus, apparatus ad iter faciendum, iter ipsum.

Παρέξομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. verbi παρέχω.

Παρεξωθέω, ῶ, expello, quasi fortuito incursu, aut impulsu.

Παρεοῖσαν, acc. sing. præs. part. f. g. *Dor.* et *Ion.* pro παροῦσαν, a πάρειμι.

Παρέοντας, acc. plur. part. præs. m. g. *Ion.* pro παρόντας.

Παρεοῦσιν, dat. pl. præs. part. *Ion.* et cum ν pro παροῦσι.

Παρεπαίνος, ου, ὁ, laudatio quæ obiter fit.

Παρεπάλλομαι, *Ion.* pro παρεφάλλομαι, adsalto, juxta salto. *Eur.*

Παρέπεισε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi παραπείθω.

Παρεπιβοηθέω, opem fero, auxilio venio.

Παρεπιγραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio; (2) in scena est, cum fit, quod dicunt actores; id sic dictum est, quia in partibus actorum adscriptum erat, ab auctore fabulæ, quid agendum esset, potius igitur, *adscriptio*, Ern.

Παρεπιγράφω, adscribo, v. gr. in latere seu margine, quid fiat, vel fieri debeat, &c. vel aliud quodcunque.

Παρεπιδείκνυμαι, ostentandi causa profero; artem ostento, artis specimina edo. Κικέρων δῆλός ἐςι ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρεπιδείκνυσθαι βουλόμενος, *Plut.*

Παρεπιδημέω, ῶ, fut. ήσω, peregre advenio, advena sum.

Παρεπιδημία, ας, ἡ, peregrinatio. A

Παρεπίδημος, ου, ὁ ϗ ἡ, peregre adveniens, peregrinus.

Παρεπικουρέω, auxilior.

Παρεπίκρανας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi παραπικραίνω.

Παρεπινοέω, excogito, ut ἐπινοέω.

Παρεπιπνέω, a latere adspiro, seu leviter adspiro.

Παρεπιπορεύομαι, iter facio aliquo.

Παρεπισκοπέω, fut. ήσω, seorsim pensito seu considero, vel obiter considero; denique, considero, curam habeo simpliciter.

Παρεπισπάομαι, adsumo, adscisco.

Παρεπιστρέφω, fut. ψω, paullum converto, leviter flecto; παρεπιστρέφομαι, identidem convertor et respecto; παρεπιστράφη, respectavit. Hinc

Παρεπιστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio in latus.

Παρεπιφέρω, adfero.

Παρεπιψαύω, leviter attingo.

Παρέπλαξα, aor. 1. ind. act. pro παρέπληξα, a παραπλήττω.

Παρέπομαι, consequor, adsector, subsequor. Παρείποντο αὐτῷ τρεῖς ἑκατέρωθεν τοῦ ἅρματος αὐτοῦ, *Xen. Cyr.* 8, 23. Ex παρὰ et ἕπομαι, *sequor.* Τοῖς ὕδασι παρέπεται πολλάκις ϗ φύσαν ἐκκρίνειν, *Aristot.*

Παρέπτη, 3. sing. a. 2. ind. act. v. παρίπτημι.

Παρεργάτης, ου, ὁ, artifex; (2) ille qui præter officium, ministerium aliud obiter coercet. (2) κόμπος γ' ὁ κῆρυξ, καὶ παρεργάτης λόγων, qui, præter præconium, facundiam obiter coluit, *Eurip. Suppl.* 426.

Παρεργολαβέω, absumo ab aliis quo utor; *Ph.*

Πάρεργον, ου, τὸ, appendix, accessio. *Gl. V.* extraordinarium. Τόδε ὂν τηλικοῦτον οἷα πάρεργον, ἐπὶ τῇ Γράκχου στάσει συνίσταται, *Appian.* A

Πάρεργος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est præter susceptum opus, ad susceptum opus accedens.

Παρέργως, *adv.* obiter, perfunctorie.

Πάρεισμα, ατος, τὸ, fulcrum, firmamentum.

Παρερμηνεία, ας, ἡ, mala seu perversa interpretatio. A

Παρερμηνεύω, male et perverse interpretor.

Παρερπύζω, obrepo, clam irrepo Πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσεν, *Aristoph. Conc.* 398.

Παρέρπω, clam transeo; (2) dolose subeo; (3) per insidias vel ex insidiis adgredior.

Παρέῤῥυκε, 3. sing. perfect. ind. act. verbi παραῤῥέω.

Παρερύω, vel παρειρύω, prætendo, *V. L.*

Παρέρχομαι, prætereo, transeo, transgredior; (2) aditum ad aliquem accipio; (3) prodeo ad dicendum; (4) ingredior; (5) ignoror, lateo aliquem; (6) pereo, ut παροίχομαι παρεληλυθὼς, præteritus, transactus, *Gl. V.* perf. part. παρελθεῖν, præterire, præteriisse; aor. 2. παρελθὼν, progressus. (1) τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἤδη, *Theocrit.* 27, 8. ἰδοὺ μέγαν ἄνδρα παρῆλθες, solertia superasti, *Ibid.* 22, 85. (2) φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν, hominem avaritia oppressum convenire, *Id.* 16, 63.

Παρεσημειωσάμεθα, *annotavimus*, 1. pl. a. 1. ind. med. verbi παρασημειόομαι.

Πάρεσις, εως, ἡ, prætermissio, remissio, *Gl. V.* (2) negligentia, contemptus; (3) deliquium animi; (4) medicis eadem quæ παράλυσις. *Gl. V.* languor. (2) τήν τε πάρεσιν αὐτῶν τὴν ἐπὶ σφᾶς, ὄντας ἐνσπόνδους καὶ συγγενεῖς, *Appian. de Regibus.* A παρίεμαι.

Παρεσθίω, adedo, rodo; (2) simul, eodem tempore, subinde edo.

Παρεσιώπας, 2. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro παρεσιώπαες, a παρασιωπάω.

Παρεσκευάδατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro παρεσκευασμένοι ἦσαν, a παρασκευάζω.

Παρεσκευάζετο, 3. sing. imp. ind. pass.

Παρεσκευάσθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass.

Παρεσκευασμένως, *adv.* præparato.

Παρέσπαρμαι, perf. ind. pass. v. παρασπείρω.

Παρέσσῃ, 2. sing. f. 1. ind. *Poet.* pro παρέσῃ, a πάρειμι.

Παρεστάμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro παρεστάναι, a παρίστημι.

Παρέσταν, 3. pl. a. 2. ind. act. *per Syncop.* pro παρέστησαν.

Παρέστη, *adstitit*, 3. sing. aor. 2. ind. act.

Παρεστήσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med.

Πάρεστιν, 3. sing. præs. ind. cum ν, a πάρειμι, res in promptu est, *Soph. Œd. Tyr.* 766.

Παρέστιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ad focum stat vel fit. Παρεστίους σπένδοντα λοιβὰς, stantemque ad focum diis libamina fundentem, *Soph. El.* 269. Κτανόντα γάρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον, nam occiso jam tuo fratre juxta focum, *Eur. Med.* 1334. Ἐςι δέ τις δρυμοῖσι παρέστιος, sylvarum incola, *Oppian. Cyneg.* 2, 445. Ex ἑςία.

Παρεστῶτας, acc. pl. perf. part. act. *per Syncop.* pro παρεστηκότας, a παρίστημι.

Παρέσχεθε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi παρασχέθω, *Hes.* 103.

Παρέσχον, aor. 2. ind. act. verbi παρέχω.

Παρετάξατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi παρατάσσομαι.

Παρέτεινας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi παρατείνω.

Παρετέος, α, ον, prætermittendus, silendus. A παρίημι.

Παρετήτυμος, ον, verus, ut ἐτήτυμος.

Παρετοιμασία, ας, ἡ, apparatio, paratio, *Gl. V.* A παρετοιμάζω.

Πάρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, solutus, luxatus, languidus. Διαλελυμένοι, πάρετοι, ὠχροὶ, *Aret.* A παρίημι.

Παρέτραπεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, a παρατρέπω.

Παρέτρεσσα, a. 1. ind. act. *Poet.* pro παρέτρεσα, a παρατρέω.

Παρετυμολογέω, ῶ, verbi originem duco ab aliquo; *pass.* originem habeo ab, &c.

Παρευδιάζομαι, sereno cœlo fruor; (2) tranquille vivo.

Παρευδῖται ὄρνιθες, qui ἐν ταῖς εὐδίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νέμονται, ut trochylus, &c. *Ath.*

Παρευδοκιμέω, ῶ, fut. ήσω, fama et celebritate præsto alicui; παρευδοκιμοῦμαι, celebritate vincor, reprobor. Παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία, *Aristot.*

Παρευημερέω, ῶ, supero et successu et rebus secundis, vinco alium gratia et auctoritate; (2) abutor rebus secundis, *Ph.* (3) contemno, rejicio, reprobo.

Παρευθύνω, a recta via seu recto cursu averto vel depello.

Παρευθὺς, et παρευθὺ, *adv.* statim, protinus.

Παρευκηλέω, ῶ, fut. ήσω, mulceo, permulceo, delinio. Παρευκήλει λόγοις, *Eur. Her. Fur.* 99.

Παρευλαβέομαι, οῦμαι, timore aliquo teneor, subtimeo, vel timeo, simp. caveo.

Παρευμαρέω, negligo, contemno; unde aor. 1. παρημάρησαν, contempserunt, neglexerunt, *Hes.* Ex εὐμαρής.

Παρευνάζομαι, juxta cubo. Δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως, *Od.* 22, 37.

Παρευνάομαι, idem

Παρευναῖος, α, ον, cubitorius, quo in lecto utimur. Ab εὐνή.

Πάρευνος, ὁ, ἡ, conjux. Ab εὐνή.

Παρεύρεσις, εως, ἡ, idem quod seq. *Dem. Gl. V.* παρευρέσεις, *offuciæ.* A παρευρίσκω.

Παρεύρημα, ατος, τὸ, commentum, inventum; (2) cavillatio, qua pactum aliquod eluditur. Ab eod.

Παρευρημένως, *adv.* perite, celeriter, ex tempore.

Παρευρίσκω, reperio, excogito, comminiscor; παρευρὼν, commentus, aor. 2.

Παρεύσας, gen. sing. part. præs. f. g. *Dor.* pro παρούσης, a πάρειμι.

Παρευτακτέω, ῶ, fut. ήσω, custodiarum vices obeo, stationes obeo; (2) diligentia in re aliqua utor; (3) defero bonum ordinem. Ἀπέλυσαν ἐπί τινας ἡμέρας τοὺς εἰθισμένους παρευτακτεῖν, qui circa regem stationes obire soliti erant, *Polyb.* 5, 56. Ἐπιγνοὺς ὁ ςρατηγὸς, ὅτι τὰς μὲν ἡμέρας ἐπιμελῶς παρευτακτεῖ, custodiarum vices obire, *Id.* 3, 50.

Παρευτρεπίζω, f. ίσω, apparo, curo, bene constituo, ordino. Παρευτρεπίζετε τ' ἄνδον μολόντες, *Eur. Iph. in Tau.* 727. Παρευτρέπισται δ' οὐδὲν ἄλλο, πλὴν πυρὸν Κυκλωπος ὄψιν, *Id. Cyc.* 586.

Παρεφάλλομαι, juxta salto, *Eur.*

Παρεφάπτομαι, leviter attingo, stringo.

Παρεφεδρεύω, fut. εύσω, sum in statione ad aliquem protegendum; additus sum alicui defendendi causa; (2) in insidiis locare et esse. Τοῖς σιτολογοῦσιν παρεφήδρευε, *Polyb.*

Παρεφθαρμένως, *adv.* cum levi corruptione. A παραφθείρω.

Παρεχάλκευσα, aor. 1. ind. act. verbi παραχαλκεύω.

Παρεχέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro παρέχειν.

Παρέχοντι, 3. pl. præs. *Dor.* pro παρέχουσι.

Παρέχου, 2. sing. præs. imperat. *Ion.* et *Att.* pro παρέχεσο.

Παρέχω, fut. ξω, p. παρέσχηκα et παρέχομαι, *in med.* adhibeo; (2) tribuo, impertio, largior; (3) exhibeo, præsto, præbeo; unde et de fœmina copiam sui faciente dicitur; (4) adfero, excito; (5) polliceor; παρασχεθήσεται, accommodabitur, *Gl. V.* præstabitur; f. 1. pass. παρέξει, *Impers.* licet, facultas est, facile est; παρασχὸν, cum potestas esset. Τυτὶ τοίγ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσι παρέχω τύπτειν, *Aristoph.*

Aristoph. Nub. 440. Πάντες σιωπὴν παρείχοντο, *Diod.* Εἶς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα, *Aristoph. Av.* 1257. Παράδειγμα μὲν δὴ τοιόνδε ἑαυτὸν παρείχετο, *Xen.* Κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκυνήσομαι, *Aristoph. Lys.* 228. i. e. male præbebo. Odi quæ præbet, qui sit præbere necesse, *Ovid. Art. Am.* 2, 685.

Παρεὼν, *præsens*, præs. part. *Ion.* pro παρών.

Παρῇ, *adsit*, 3. sing. præs. conj.

Παρηβάω, pubertatem transeo; (2) consenesco, et a flore ætatis egressus in senectutem vergo; παρηβηκὼς, ætate progressus, part. perf.

Πάρηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pubertatem excessit; (2) cujus ætas defloruit. Ex ἥβη.

Παρήγγειλα, aor. 1. ind. act. verbi παραγγέλλω.

Παρηγορέεσκες, 2. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro παρηγόρεες, a

Παρηγορέω, ῶ, fut. ήσω, consolor; (2) mitigo, lenio; (3) delecto; (4) hortor; (5) medeor, sano. (2) πόλιν θυμουμένην παρηγορεῖτον, *Eur. Phœn.* 1457. Παρηγορήσεται τοῖσι, *Aret.* Ab ἀγορέω. Hinc

Παρηγόρημα, ατος, τὸ, hortatio, solamen, delinimentum.

Παρηγορία, ας, ἡ, solatium, delinimentum, oblectatio, oblectamentum, *Ph.* A παρήγορος. Hinc

Παρηγορικὸς, ἡ, ὸν, consolatorius, consolandi seu leniendi vim habens.

Παρηγορικῶς, *adv.* consolatorie, leniter, molliter.

Παρήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, hortator, hortatrix; (2) consolator vel consolatrix. A παρηγορέω.

Παρηδύνω, suave reddo.

Παρηερέθομαι vide παραειρέθομαι, *Hom.*

Παρηέρθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi παραείρομαι, *Il.* 16, 342.

Παρηθέω, ῶ, fut. ήσω, transmitto per colum, percolo.

Παρήϊξα, aor. 1. ind. act. verbi παραΐσσω.

Παρήϊον, ου, τὸ, gena; (2) ornamentum quod apponitur in maxillis equorum. (2) παρήϊον ἔμμεναι ἵππων, *Il.* 4, 142. A παρειά.

Παρήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, maxillaris, ad genas pertinens. Ab eod.

Παρηΐς, ΐδος, ἡ, gena. Ab eod.

Παρῆκας, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi παρίημι.

Παρηκολούθηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi παρακολουθέω.

Παρήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, immoriger, contumax. A παρακούω.

Παρήκω, pertineo; (2) juxta aliquid porrigi et extendi, *Ern.* (3) venio, eo, prodeo. Καθ' ὅσον οἱ νόμοι παρήκουσιν, *Plut.* Παρήκει τὸ στρατόπεδον, *Herodot.* Εἰ τὰ τῆς φλεγμασίης παρήκει, *Aret.* (3) τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν, *Soph. Aj.* 741. Τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν, tua generositas brevi sermone prodiit, id est, emicuit, *Id. Œd. Col.* 569.

Παρήλθοσαν, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Bœot.* pro παρῆλθον, a παρέρχομαι.

Παρηλικία, ἡ, ætas præceps, vel vergens.

Παρῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, qui præcipiti seu vergente ætate est, qui e florenti ætate egressus senescit, ætate provectus.

Παρήλιος, ου, ὁ, sol geminatus, gemini soles.

Παρηλλαγμένως, *adv.* more inusitato; (2) aliter, dissimiliter, *cum dat.*

Πάρημαι, adsideo, *Il.* 9, 311.

Παρημελήκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro παρημελήκει, a παραμελέω.

Παρημελημένως, *adv.* negligenter, contemptim. A παραμελέομαι.

Παρῆμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro παρεῖναι, a πάρειμι.

Παρήμενον, acc. sing. præs. part. med. verbi πάρημαι.

Παρημερεύω, f. εύσω, diem seu dies juxta quempiam transigo. Ex ἡμέρα.

Παρῄνει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro παρῄνεε, a παραινέω.

Παρηορία, ας, ἡ, habena, seu lorum equi, qui παρήορος vocatur; (2) extremitas, summa pars rei, scribitur et per ω. Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει, *Il.* 16, 152. leg. παρηρία, et πάρηρος.

Παρηόριος, ία, *Ion.* ίη, ιον, superbus, elatus. A

Παρήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, equus funalis; (2) prominens ubique, extensus; (3) delirus, demens, stolidus, *Æsch. Pr.* 362. (1) τρίτος παρείπετο σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμενος, ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ οὐ συνεζεῦχθαι παρήορον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, addebatur tertius equus funalis, quem prisci vocabant παρήορον, quod aliis esset adnexus, et non cum aliis sub jugo, *Dionys. Halic. Ant. Rom.* 7, 73. Ex εἴρω.

Παρήπαφε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi παραπάφω.

Παρῃρημέναι, nom. pl. perf. part. pass. f. g. verbi παραιρέω.

Πάρηρος, idem quod πάραρος et παρήορος.

Παρήρτητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi παραρτάω.

Παρῆσαν, 3. pl. imperf. ind. verbi πάρειμι.

Παρῄσθευ, 2. sing. aor. 2. ind. med. *Dor.* pro παρῄσθη, a παραισθάνομαι.

Παρήσονται, 3. plur. f. 1. ind. med. verbi παρίημι.

Παρῃτημένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi παραιτέομαι.

Παρηχέω, ῶ, f. ήσω, sono similis sum. Hinc

Παρήχημα, ατος, τὸ, idem quod seq.

Παρήχησις, εως, ἡ, vocis adsimilatio, allusio.

Παρηχητικὸς, ἡ, ὸν, similem sonum habens, σχῆμα παρηχητικὸν est παρήχησις.

Παρθέμενον, aor. 2. part. med. n. g. *per Sync. Poet.* pro παραθέμενον, a παρατίθημι.

Παρθενεία, ας, ἡ, virginitas, status in quo virgines sunt. A παρθενεύω.

Παρθενεῖα, τὰ, sc. ἤθη, status virginitatis. Item carmina virginea, virginalia. Ab eod.

Παρθένειος, ου, ὁ καὶ ἡ, virgineus, virginalis, virginum proprius. Ὅσαισι παρθένειος ἡδονὴ, quotquot virginitas voluptati est, *Eurip. Hipp.* 1302. A παρθένος.

Παρθένευμα, ατος, τὸ, locus ubi virgines degunt, conclave virginum; (2) status virginitatis:

Παρθένευσις, εως, ἡ, virginitas, conditio virginis. A

Παρθενεύω, et παρθενεύομαι, in virginitate dego, virginitatem custodio; virgineam vitam duco. Θυγάτηρ ἄνανδρος πολιὰ παρθενεύεται, *Eur. Hel.* 290. Ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς, aut filias virgines in ædibus honeste custodire et educare, *Eur. Suppl.* 452. A παρθένος.

Παρθενεὼν, ῶνος, ὁ· vide παρθενών.

Παρθενία, ας, ἡ, virginitas. Ab eod.

Παρθένια, τὰ, virginalia, *Gl. V.* Ab eod.

Παρθενίας, ου, ὁ, filius natus ex ea, quæ, cum duceretur, virgo putabatur, sed non erat.

Παρθενικάων, gen. pl. f. g. *Æol.* pro παρθενικῶν, a παρθενικός.

Παρθενικὴ, ῆς, ἡ, virgo. A

Παρθενικὸς, ἡ, ὸν, virgineus, virginalis.

Παρθένιον, ου, τὸ, matricaria, Mercurialis, parietaria, planta. Ab eod. *Angl.* FEVERFEW.

Παρθένιος, ία, ιον, virginalis. Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις, *Pind. Olym.* 6.

Παρθενισκάριον, ου, τὸ, virguncula, *Gl. V.* Dim. a παρθένος.

Παρθενογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, a virgine editus. Ex παρθένος et γίνομαι.

Παρθενοκομία, ας, ἡ, virginum cura. Ex κομέω, curo.

Παρθενοκτονία, ας, ἡ, virginis vel virginum occisio vel immolatio. A

Παρθενοκτόνος, ου, ὁ, virginis aut virginum occisor. Ex παρθένος et κτείνω.

Παρθενομήτωρ, ορος, ἡ, virgo-mater. Epith. B. Virginis. Ex μήτηρ.

Παρθενοπίπης, ου, ὁ, virginum nimis avidus inspectator seu observator; *Il.* 11, 385. Ex ὀπιπεύω.

Παρθένος, ου, ἡ, virgo, pusa, *Ph.* *Adject.* virgineus, intactus. (παρθένι, dat. quasi a παρθὴν, *Theocr. Ern.*)

Παρθενόσφαγος, ου, ὁ. Hinc dat. plural. παρθενοσφάγοισι ῥεέθροις, mactata virgine fluentibus rivis, *apud Æschyl.* Ex σφάττω.

Παρθενοτροφέω, virginem alo et educo, *Steph.*

Παρθενὼν, ῶνος, ὁ, conclave virginum. Καὶ κατὰ στέγας ἐν παρθενῶσι μίμνε σῶς, et sub tecto in gynæceo maneas tuo, *Eur. Phœn.* 201.

Παρθενωπὸς, οῦ, ὁ, qui virginea et puellari facie est, ipso adspectu se effœminatum ostendens. Ex παρθένος et ὤψ.

Πάρθη, ης, ἡ, virgo; reperitur pro παρθένος.

Πάρθνος, metri causa alicubi pro παρθένος.

Παριαμβίδες, αἱ, modus citharœdicus. A

Παρίαμβος, ου, ὁ, pes, idem cum pyrrichio.

Παριαύοντι, dat. sing. præs. part. act. verbi

Παριαύω, juxta moror seu commoror, vel juxta dormio, *Il.* 9, 336.

Παριδεῖν, negligere; (2) videre, animadvertere. Παριδὼν τοῦ αὐτοῦ, *Aristot.* (2) οὔτι τινα δειλίην μοι παριδὼν, cum in me nullam videris ignaviam (pro ἰδὼν παρ' ἐμοὶ), *Herod.* 1, 37.

Παριδρύω, juxta colloco seu statuo.

Παρίεμαι, med. verb. παρίημι, oro, obsecro; (2) demitto. Τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι, *Plato. Apol. Socr.* Καὶ δὴ παρεῖται σῶμα, jamque demittitur corpus, *Eurip. Suppl.* 1070, si sana sit lectio, nam hoc sensu nullibi reperi.

Παριέναι, præs. inf. act. verbi παρίημι.

Παριέρη, ης, ἡ, sacerdos, fœmina initiatrix, *apud Plut.*

Παρίησαν, 3. pl. imperf. ind. verbi παρίημι.

Παρίζω, f. ίσω, juxta colloco, adsidere facio; (2) adsideo, juxta sedeo; παρίζομαι, adsideo. Τηλεμάχῳ δὲ παρῖζεν, *Od.* 4, 311.

Παρίημι, fut. ήσω, omitto, prætermitto, *Gl V.* sino; (2) admitto; (3) solvo, laxo; (4) permitto, sino; (5) frango, debilito, *quo sensu inpr. frequens est in pass.* παρειμένος, fractus, debilitatus, *cum gen.* qui se removit ab aliqua re, velut republica; (6) *in med. ap. Plat.* deprecor. παρειμένος, debilitatus, *Gl. V.* (5) παρειμένον νόσῳ, morbo fractum, *Eurip. Orest.* 879. Παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος, jam enim solutæ sunt miseræ manuum vires, *Id. Alc.* 202. (2) καὶ μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμὲ, nec committas, ut te homines probris differant, quod me deceperis, *Soph. Phil.* 967. Τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρῆκας αὐτῇ, tradidisti, *Aristoph. Thesm.* 572.

Παρικτὸς, ὁ, ἡ, transiens. Ab ἱκνέομαι.

Παριλλαίνω, idem quod παραβλέπω.

Πάρινος, idem quod

Πάριος, ία, ιον, Parius. A

Πάρος, insula.

Παριππάζομαι, a latere adequito.

Παριππεύω, f. εύσω, præter equito, obequito. Πόντον παριππεύοντι, *Eur. Hel.* 1381.

Πάριππος, ου, ὁ καὶ ἡ, equum adsectans, velocitate equum adsequens.

Παρίπταμαι, transvolo.

Παρισάζω, fut. άσω, æquo, adæquo.

Παρίσθμια, ίων, τὰ, tonsillæ, glandulæ faucium; (2) tonsillarum inflammationes. Ab ἰσθμὸς, *fauces.*

Πάρισος, ου, ὁ καὶ ἡ, æqualis, vel compar, subpar. Hinc

Παρισόω, ῶ, fut. ώσω, adæquo, æquale, par seu compar reddo, æquiparo. Ἑαυτὸν παρισούμενος Δαρείῳ, *Herodot.* 4, 66. (2) ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ, si cum Helena conferatur, *Theoc.* 18, 25.

Παριστάντα, acc. sing. præs. part. act. verbi παρίστημι.

Παρίσταντο, 3. pl. imperf. ind. pass.

Παρίστημι, παριστάω, et παριστάνω, f. στήσω, sisto, exhibeo, in medium profero, vel produco; (2) ante oculos pono, demonstro, doceo; (3) comparo; (4) commoveo, concito, stimulo, exhortor; (5) admoneo, subjicio. Ὅπερ ἐστι μάλιστα ὑπὲρ ὑμῶν, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, *Demost. pro Coron.* *In præt. et aor.* 2. *passive dicitur, significatque* adesse, opem ferre, in mentem venire, in animo

esse, videri, placere, &c. (2) me dedo, in deditionem venio. Χρόνῳ παρέστησαν, tandem in deditionem venerunt, (male Gronovius, aliquandiu restiterunt.) *Herodot.* 3, 13. Ἐνθεῦτα τούτους ἐπολιόρκεον . . . ἐς ὃ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, obsessi sunt . . . donec in deditionem venerunt, *Id.* 6, 99. *In med. fere significat active, et præterea* ad deditionem compellere, expugnare, subigere; (2) confirmare, reficere animum. παρίσταμαι, adsto, advento; παρέστηκα, perfect. adstiti, *Gl. V.* Παρεστάθην, a. 1. pass. Δόξα μοι παρεστάθη, in mentem mihi venit, *Soph. Œd. Tyr.* 911. aor. 2. παρέστην, adstiti; aor. 1. med. παρεστησάμην, παρεστήσατο, cepit, ad deditionem compulit. Παραστήσατε ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ, *Rom.* 6, 13. Πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, *Ib.* 14, 10.

Παρεστία, ἡ, focus, *Eust.* Ab ἑστία.

Παριστίδιος, ὁ ϗ ἡ, qui vel quæ sedet ad telam, ἤειδεν . . . καί τι παριστίδιος δινευμένη, canebat ad telam assidue laborando, *Anthol. Constant. Cephalæ. Epig.* 774. sed male.

Παριστορέω, παριστορεῖν, obiter ἱστορεῖν, sciscitari, *item* narrare; (2) perperam exponere, falsa referre. Παριστόρηκε δὲ καὶ ἔκλειψιν ἡλίου ἐφ' ὅλον μῆνα, *Plut. de Placit. Philos.* 2, 24. Ἀλλὰ μή τις οἰέσθω παριστορεῖν ἡμᾶς κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, *Simocatta Hist.* 7, 174. Ὥς φησιν Ἴστρος παριστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης *Schol. Theoc. ad Idyll.* 1, 117.

Παρισχναίνω, extenuo, extenuatum reddo: παρισχναινόμενοι, macilenti, extenuati.

Παρίσχω, juxta habeo seu teneo; (2) exhibeo, præbeo, dono.

Παρίσως, *adv.* æqualiter. A πάρισος.

Παρίσωσις, εως, ἡ, exæquatio: (2) structura orationis ex membris æqualibus. A παρισόω.

Παρισωτικὸς, ἡ, όν, exæquans; τὸ παρισωτικὸν est παρίσωσις.

Παριτητέον, prodeundum, *Thuc.*

Παριτὸς, adeundus, qui adiri potest. Ὦ ὄρος, ὦ Ἑλικὼν οὐκέτι μοι παριτέ, *Call.* Vide πάρειμι.

Παρκατέλεκτο, *accubuerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Æol.* pro παρακατελέλεκτο, a παρακαταλέγομαι.

Παρκείμενον, præs. part. med. n. g. *Æol.* pro παρακείμενον, a παράκειμαι.

Παρκλίνοισι, 3. plur. præs. ind. act. *Æol.* pro παρακλίνουσι, a παρακλίνω, *Hes. Op.* 260.

Παρκύπτοισαν, acc. sing. præs. part. act. *Æol.* et *Dor.* pro παρακύπτουσαν, a παρακύπτω.

Παρκύπτω, fut. ψω, *Theocr. Idyll.* 2, 7. Vide παρακύπτω.

Παρμέμβλωκα, *curavi*, perf. ind. act. *per Sync. Æol.* pro παραμέμβλωκα, ex παραμεμόληκα, a παραμολέω, curo.

Παρμένω, pro παραμένω. Οὐκέτι τοι δύναμαι— ἐνθάδε παρμενέμεν, *Il.* 15, 400.

Πάρμη, ης, ἡ, parma, scuti genus breve Carthaginiensibus, *Suid.*

Παρμονώτερος, *per Sync.* pro παραμονιώτερος, durabilior. Σὺν Θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος, *Pind. N.* 8.

Παρνήσσοιο, gen. sing. *Ion.* et *Poet.* pro Παρνήσου.

ΠΑΡΝΟΠΕΣ, ων, αἱ, genus locustarum.

Παρὸ, *conj.* propter quod, quoniam, quocirca.

Παροδεύω, fut. εύσω, prætereo, prætergredior; prætervehor, *Ph.* Παροδεύειν τὴν πόλιν. A πάροδος. Unde

Παροδικὸς, ἡ, όν, transitorius, *Gl. V.* (2) idem quod παρόδιος. Παροδικὸν διήγημα, narratio utilis.

Παροδικῶς, *adv.* transeundo, *Gl. V.* A præc.

Παρόδιος, ἰου, ὁ ϗ ἡ, qui viam respicit, viæ propinquus, seu ad viam pertinet, *item* ad vitam humanam, unde utilis vitæ humanæ.

Παροδίτης, ου, ὁ, viator, *Gl. V.*

Παροδῖτις, ιδος, ἡ, quæ ad viam est, aut in via. A παροδίτης.

Πάροδος, ου, ἡ, via ad locum aliquem ducens, aditus; (2) ipsa actio adeundi, ingressus, introitus; (3) transitus, transitio; (4) processio, in choris est processio chori in medium, seu in scenam.

Πάροδος, ου, ὁ ϗ ἡ, juxta viam situs; (2) *subst.* ὁ, viator, transiens.

Παροίγω, f. ξω, parum aperio; adaperio. Τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ, *Aristoph. Pac.* 30. πύλας, *Eur. I. A.* 870.

Παροιδαίνω, nonnihil intumesco, tumeo. Ἢν τὸ πᾶν παροιδαίνῃ σκῆνος, *Aret.*

Παροιδίσκω, idem, *Aret.*

Πάροιθε, vel πάροιθεν, *præp.* ante, coram; (2) *adv.* ante, antea. Οἱ πάροιθεν, majores, *Eur. Hippol.* 833. A παρά.

Παροικεσία, ας, ἡ, incolatus. A παροικέω.

Παροικέω, ῶ, f. ήσω, juxta habito. *Gl. V.* habito apud, accolo, incola sum, peregre adveni aliquem in locum habitandi causa. Παροικεῖν τῇ πόλει. Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ, *Luc.* 24, 18. A πάροικος.

Παροίκησις, εως, ἡ, habitatio propinqua; (2) incolatus. A παροικέω.

Παροικία, ας, ἡ, commoratio, habitatio temporaria in aliquo loco. *Gl. V.* inhabitatio, vicinia, incolatus. A πάροικος.

Παροικίζω, fut. ίσω, juxta colloco, juxta habitare facio, *inpr.* peregre adductum, παρῳκισμένος, juxta habens domicilium, perf. part. pass.

Παροικοδομέω, ῶ, f. ήσω, juxta ædifico. Παρῳκοδομήκασιν ἡμῖν τεῖχος, *Thuc.* Hinc

Παροικοδόμημα, ατος, τὸ, ædificium alii ædificio adstructum.

Πάροικος, ου, ὁ ϗ ἡ, accola, incola, colonus, advena, *Gl. V.* (2) vicinus. (2) δόμων πάροικον Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον ἐλθοῦσα, *Eurip. Andr.* 43.

Παροιμία, ας, ἡ, proverbium, adagium, *Gl. V.* Ἄνευ τύχης γὰρ, ὥσπερ ἡ παροιμία, πόνος μονωθεὶς οὐκ ἀλδαίνει βροτοὺς, *Eurip. Fragm. ex Sthenebœa.* Ex οἶμος. Hinc

Παροιμιάζομαι, f. άσομαι, proverbio utor. Παροιμιάζεσθαι τὸν Θεὸν, *Plato.*

Παροιμιακὸς, ἡ, όν, proverbialis, qui in proverbio est; παροιμιακὸν μέτρον, est Anapæsticum dimetrum, quia in parœmiis quibusdam occurrebat.

Παροιμιακῶς, *adv.* per proverbium.

Παροιμιογράφος, ου, ὁ ϗ ἡ, proverbiorum scriptor. Ex γράφω.

Παροιμιολογεῖν, proverbia colligere et interpretari. Ex παροιμία et λέγω.

Παροίμιον, sc. ῥῆμα, vel ἔπος, ου, proverbium, parœmium, dictum a trivio. Ab οἶμος, *Ern.*

Παροιμιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, proverbialis. A παροιμία.

Πάροιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui juxta seu prope viam est, vicinus, *Hes.* Hinc

Παροιμόω, ῶ, a via deflecto, *Hes.*

Παροινέω, ῶ, f. ήσω, ebrius ago dicove quæ dedecent; pecco per vinolentiam, debacchor; *Gl. V.* παροινεῖν, debacchari; παροινοῦμαι, ut πεπαρῳνημένη γυνή, mulier in convivio contumeliam passa; παροινούμενος, a temulento male acceptus; πεπαρῴνηταί σοι, debacchatus es. Ἱκανά σοι πεπαρῴνηται πρὸς ἡμᾶς, *Luc.* A πάροινος. Hinc

Παροίνημα, ατος, τὸ, injuria seu contumelia qua quis ab homine temulento adficitur; (2) is, qui injuria seu contumelia a vinolento adficitur.

Παροινία, ας, ἡ, ebrietas; (2) e temulentia nascens petulantia et injuria; insania, *Gl. V.* A πάροινος.

Παροινιάζω, idem quod παροινέω, *Hes.*

Παροινικὸς, ἡ, όν, temulentus; (2) ad injuriam ex vino proclivis. Ab eod.

Παροίνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vinosus, ebrius, petulans e temulentia. Ab eod.

Παροίνιον, τὸ, convitium inter pocula, *V. L.*

Πάροινος, ου, ὁ ϗ ἡ, ferox, ad injuriam et contumeliam ex vino proclivis. *Gl. V.* vinolentus, vinulentus.

Παροινούμενον, acc. sing. præs. part. pass. verbi παροινέομαι.

Παροίνως, *adv.* per temulentiam petulanter. A præc.

Παροισθέντα, acc. sing. aor. 1. part. pass. verbi παραφέρω.

Παροιστράω, sive παροιστρέω, ῶ, f. ήσω, œstro immisso concito; ad furorem redigo; (2) œstro immisso fugor et exagitor, exstimulor.

Παροίτατος, άτη, ατον, primus, antiquissimus, vetustissimus, *superl.* a πάρος, *ante.*

Παροίτερος, έρα, ερον, prior tempore vel loco. comp. ab eod. Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, *Il.* 23, 458.

Παροίχομαι, fut. παροιχήσομαι, prætereo; (2) pereo, morior; præt. part. παρῳχηκώς, neutr. παρῳχηκὸς, præteritum, *Gl. V.* et pass. παρῳχημένος, præteritum. Ἐν ταῖς παρῳχημέναις γενεαῖς, *Act.* 14, 16. (3) ignoro. Μοίρας ὅσον παροίχῃ, quantam calamitatem ignoras, *Eurip. Med.* 995.

Παροιχομένοισιν, dat. pl. part. præs. med. *Ion.* et cum ν, pro παροιχομένοις, a παροίχομαι.

Παροιχώκει, *præterierat*, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro παρῳχώκει. Ab eod.

Παροκλάζομαι, f. ήσομαι, ingeniculo me, curvatis genibus subsido.

Παρολιγωρέω, ῶ, f. ήσω, susque deque habeo; non curo.

Παρολιγωρητέον, *adv. posit.* contemnendum.

Παρολισθαίνω, vel παρολισθέω, fut. ήσω, p. παρωλίσθηκα, prolabor, in latus detorqueor; *Gl. V.* dilabor.

Παρολκὴ, ῆς, ἡ, prorogatio, dilatio, mora:

Πάρολκος, ου, ὁ, funis nauticus, quo navis ad terram trahitur, quum remorum amplius nullus usus est. A παρέλκω.

Παρομαρτέω, ῶ, fut. ήσω, comitor, adsector. Παρομαρτέει πνὶξ γυναιξὶ, *Aret.*

Παρομοιάζω, fut. άσω, adsimilis sum; (2) adsimilo. Παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, *Matt.* 23, 27.

Παρομοῖος, *Poet.* pro

Παρόμοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, adsimilis, prope similis.

Παρομοιόω, ῶ, f. ώσω, adsimilo, similem reddo.

Παρομοίως, *adv.* similiter, non absimili modo.

Παρομοίωσις, εως, ἡ, adsimilatio, figura rhetorica. A παρομοιόω.

Παρομολογέω, ῶ, fut. ήσω, confiteor.

Παρομολογία, ας, ἡ, confessio; (2) figura rhetorica.

Παρὸν, όντος, τὸ, præsens, quod adest; (2) præsens temporis conditio; (3) absolute, cum facultas sit, cum occasio, seu copia est. A πάρειμι unde part. παρών.

Παρονειδίζω, perstringo, reprehendo false.

Παρονομάζω, f. άσω, alludo ad nomen. Hinc

Παρονομασία, ας, ἡ, allusio ad nomen aliquod; (2) figura rhetorica.

Παροξίζω, f. ίσω, acetum gustu vel odore refero; (2) paululum acesco.

Παροξῦναι, a. 1. inf. act. verbi παροξύνω.

Παροξυνθείη, 3. sing. aor. 1. opt. pass.

Παροξυντὴς, οῦ, ὁ, concitator, stimulator, irritator, *Gl. V.* A παροξύνω. Unde

Παροξυντικὸς, ἡ, όν, concitandi, irritandi vim habens, incitabilis.

Παροξυντικῶς, *adv.* ad incitandum apte, acriter.

Παροξύνω, acerbo, irrito, acuo, exacuo, stimulo, instigo, concito, ad iram concito, ira accendo; (2) acutum tonum in penultimam syllabam colloco. Πατρὸς δὲ μὴ παρόξυνε φρένα, *Eur. Alc.* 670. Τούτους ἐπαινῶν παρώξυνε, *Xen. Cyr.* 6, 12. Παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, *Act.* 17, 16. Hinc

Παροξυσμὸς, οῦ, ὁ, incitatio, concitatio, exstimulatio, irritatio, exacerbatio; incitamentum, *Gl. V.* (2) accessio morbi.

Πάροξυς, idem cum ὀξὺς, *Ath.*

Παροξυτονέω, acutum in penultima pono. A

Παροξύτονος, ου, ὁ ϗ ἡ, in penultima syllaba acutum tonum habens. *Vox grammatica.*

Παροξυτόνως, *adv.* cum acuto tono in penultima.

Παροπλίζομαι, exarmor, armis denudor.

Παροπτάω, ῶ, fut. ήσω, asso.

Παροπτέος, έα, έον, negligendus, despiciendus. A παρόπτομαι.

Παρόπτησις, εως, ἡ, qu. dic. adassatio, cum quid prunis torretur. A παροπτάω.

Παρόπτομαι, negligenter video, negligo, *Gl. V.* despicior. Hinc παρόψονται, f. 1. et παρῶπται,

ὦπται, perf. pass. part. *apud Poll.* aor. 1. pass. παρώφθην, part. παροφθεὶς, neglectus, fastiditus; παροφθέντα. neglecta.

Παρόραμα, ατος, τὸ, error, ex negligentia; proprie quem quis perperam videndo commisit. A παροράω.

Παρόρασις, εως, ἡ, adspectus obliquus; (2) contemptus, despicientia. Ab eod. Unde

Παροραστικὸς, ἡ, ὸν, negligens, incuriosus.

Παροράω, ῶ, limis oculis, transversum intueor; (2) conniventibus oculis prætereo, non animadverto; (3) perperam adspicio seu video; (4) contemno, negligo, prætermitto, non curo; παροραθεὶς, despectus, *Gl. V.* aor. 1. part. pass. Παρηγγύησε δὲ παρορᾷν πρὸς τὸ σημεῖον, *Xen. Cyr.* 7, 1.

Παροργίζω, f. ίσω, ad iram concito; irrito; p. pass. παρώργισμαι. Μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, *Ephes.* 6, 4. Hinc

Παρόργισμα, ατος, τὸ, concitatio ad iram, vel ira in quam quis concitatus est.

Παροργισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Παρόρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad latera montis situs, prope montem situs. Ex παρὰ et ὄρος.

Παρορία, ας, ἡ, regio montana, seu montibus vicina, *R.* Ex π. et ὄρος.

Παρορίζω, f. ίσω, fines meos egredior alienum agrum usurpando, fines meos et limites transilio. Hinc

Παρορισμὸς, οῦ, ὁ, egressio extra fines suos et alieni agri usurpatio.

Παροριστὴς, οῦ, ὁ, qui fines suos egreditur atque alienum agrum usurpat.

Παρορκέω, ῶ, f. ήσω, contra jusjurandum ago, juramentum violo.

Παρορμάω, ῶ, f. ήσω, incito, concito, stimulo, instigo, hortor. *in med.* irruo. Δεῖ ἄλλους παρορμᾷν ἐπὶ τὰ καλὰ ϗ ἀγαθὰ ἔργα, *Xen.*

Παρορμέω, ῶ, fut. ήσω, juxta stationem teneo:

Παρόρμημα, ατος, τὸ, incitamentum:

Παρόρμησις, εως, ἡ, incitatio, stimulatio; incitamentum, cohortatio. A παρορμάω.

Παρορμητικὸς, ἡ, ὸν, incitans, stimulans.

Παρορμητικῶς, *adv.* cum vi incitandi, acriter.

Πάρορνις, ιθος, ὁ ϗ ἡ, inauspicatus, infaustus.

Παρορύσσω, fodio juxta, circumfodio.

Παρορχέομαι, οῦμαι, perperam salto.

ΠΑ'ΡΟΣ, *adv.* ante, antea, prius; (2) priusquam, antequam.

Παροτρυντικὸς, ἡ, ὸν, incitandi vim habens. A

Παροτρύνω, fut. υνῶ, acerbo, incito, concito, stimulo, *Gl. V.* aor. 1. παρώτρυνα. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας, *Act.* 13, 50.

Παρουάτιος, ον, aures pendulas habens. Τὶν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγοὺς, Τρεῖς δὲ παρουάτιους, ἕνα δ' αἰόλον —— ἔδωκε, *Call. in Dian.* 91.

Παρουλὶς, ίδος, ἡ, inflammatio gingivæ. Ex παρὰ et οὖλον.

Πάρουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, crispus.

Πάρουρος, ου, ὁ, custos.

Παροῦσας, acc. pl. part. præs. f. g. verbi πάρειμι, *adsum.*

Παρουσία, ας, ἡ, præsentia; (2) adventus; (3) tempus, opportunitas. (3) ἀλλ' ὅταν παρουσία φράζῃ, sed quum tempus monuerit, *Soph. El.* 1251. Παρουσίαν ἔχειν, adesse, *Id. Aj.* 540. A πάρειμι. Hinc

Παρουσιάζω, præsens sum, appropinquo.

Παροῦσιν, dat. pl. præs. part. cum ν.

Παροχέτευσις, εως, ἡ, derivatio; (2) humoris vacuatio per vicinam partem, in quam derivatur. A

Παροχετεύω, f. εύσω, per canales alio derivo, perversis et mutatis canalibus duco. *Gl. V.* derivo. Ταῦτ' οὖν παροχέτευσας εὖ, κ' οὐδὲν λέγων, *Eur. Bac.* 479. Παρωχέτευσε ἀπὸ τῆς πλευρῆς πύος, *Aret.*

Παροχεύω, f. εύσω, alterius fœminam appeto; παροχεύεσθαι, alium marem admittere, furtivam venerem pati. Παροχεύονται δὲ πότε ϗ τῶν τοὺς ἄῤῥενας ἐχουσῶν τινες, *Aristot.*

Παροχέω, ῶ, f. ήσω, præterveho, transveho; (2) juxta alterum veho; παροχέομαι, οῦμαι, vehor a latere; in vehiculo vel curru assideo. Παρωχεῖτο δὲ αὐτῷ ἡνίοχος μέγας, *Xen.*

Παροχὴ, ῆς, ἡ, præbitio, præstatio, salarium, *item* largitio, ut congiarium, &c. A παρέχω.

Παροχλέω, ῶ, fut. ήσω, obturbo, obstrepo, molestiam exhibeo. Ex παρὰ et ὄχλος.

Παροχλίζω, fut. ίσω, vecte transmoveo; (2) transmoveo, transfero.

Πάροχος, ου, ὁ, præbitor, qui peregrinis salem et ligna præbebat; (2) qui a latere alicujus vehitur, seu in curru alteri adsidet, *inpr.* sponsæ paranymphus. A παρέχω, vel παρὰ et ὄχος.

Παροψάομαι, ῶμαι, præter panem aliquo opsonio vescor. Hinc

Παρόψημα, ατος, τὸ, id quo præter panem vescimur, opsonium.

Παροψημάτιον, ου, τὸ, idem, Dim. ab eod.

Παροψίδιον, ου, τὸ, opsonium frugale. A

Παροψὶς, ίδος, ἡ, vas in quo opsonia apponuntur, patina; παροψίδες, lances, *Gl. V.* Ex παρὰ et ὄψον.

Παροψωνέω, ῶ, fut. ήσω, clam opsonia coemo. Αὐτοῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ ϗ πρὸ τοῦ, *Aristoph. Conc.* 226. Hinc

Παροψώνημα, ατος, τὸ, opsonium, clam e foro comparatum et coemptum, et opsonium, cibus delicatior, *simpl.*

Παρπεπιθεῖν, aor. 2. inf. act. *per Sync.* et *Ion.* pro παραπιθεῖν, a παραπείθω.

Παρπεπιθὼν, qui persuasit, induxit, pellexit; plur. παρπεπιθόντες, qui persuaserunt, &c.

Παρπόδα, pro παρὰ πόδα, statim, *Ep. Suid.*

Παρπόδιος, ίου, ὁ ϗ ἡ, præsens, imminens. Φόνου παρποδίου νεφέλαν, *Pind. N* 9. Ex ποῦς.

Παῤῥησία, ας, ἡ, qu. dic. oratio libera nihil reticens; *Ph.* licentia, fiducia, confidentia, libertas, copia. Ex πᾶν et ῥῆσις. Hinc

Παῤῥησιάζομαι, fut. άσομαι, libere et ingenue planeque dico; (2) palam et libere ago. *Gl. V.* fiducialiter ago. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν συναγωγὴν, ἐπαῤῥησιάζετο, *Act.* 19, 8. Πᾶν θ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαῤῥησίασμαι, *Dem. Phil.* 1.

Παῤῥησιαστὴς, οῦ, ὁ, qui libere loquitur, aut qui libertatem in loquendo amat. *Gl. V.* licentiosus. A præc. Hinc

Παῤῥησιαστικὸς, ἡ, ὸν, idem, *Gl. V.*

Παῤῥησιαστικῶς, *adv.* libere loquendo. *Gl. V.* licenter.

Παρστὰς, adstans, παρσταίη, adstet, παραστὰς, παρασταίη, *Il.* 10, 157; et 20, 121. A παρίστημι.

Παρτιθέτω, 3. sing. præs. imperat. act. *Æol.* pro παρατιθέτω, a παρατίθημι.

Παρτιθέω, ῶ, unde παρτιθεῖ, apponit, pro παρατιθεῖ, παρατίθησι, *Odyss.* 1, 192. A verbo inus. παρατιθέω.

Παρυγραίνω, leviter humecto.

Πάρυγρος, ου, ὁ ϗ ἡ, leviter humidus; (2) madens, humidus.

Παρυδάτιος, juxta aquam positus vel natus, aquaticus. Ex παρὰ et ὕδωρ.

Πάρυδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.

Παρυπαντάω, occurro.

Παρυπάτη, ης, ἡ, sc. χορδὴ, chorda post primam. A παρύπατος, secundus a summo.

Παρυπατοειδὴς, sc. sonus subprincipalis, *Martian.*

Παρυπομιμνήσκω, commonefacio, *inpr.* per occasionem, subinde in memoriam revoco.

Παρυπόμνησις, εως, ἡ, admonitio, commonefactio. A præc.

Παρυπόστασις, εως, ἡ, subsistentiæ seu substantiæ simulacrum, subsistentiæ adfinitas.

Παρυποψύχω, modice et obiter refrigero, *Diosc.*

Παρυφαίνω, attexo; perf. pass. παρυφασμένος, attextus. Ὑπὸ δὲ τῶν παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται, *Xen.*

Παρυφάντον, intertextum, *Gl. V.* A præc.

Παρυφάω, attexo, *Steph.*

Παρυφὴ, ῆς, ἡ, id quod telæ seu textili attextum est. *Gl. V.* prætexta, præclavium, præclava. A παρυφάω. Hinc

Παρυφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, prætextatus.

Πάρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Παρυφίσταμαι, una subsisto vel existo, una sum in natura rerum; (2) demonstror.

Παρφάμεν, aor. 2. inf. act. *Æol.* pro παραφάναι, a παράφημι, *Pind. Ol.* 7.

Παρφάμενος, male suadens. A παράφημι.

Παρφασία, ας, ἡ, consilium, pro παραφασία, vel παραιφασία, *Suicer.*

Πάρφασις, εως, ἡ· vide παραίφασις. παράφασις. Ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν ϗ πάλαι, *Pind. Nem.* 8.

Παρφέρομαι, pro παραφέρομαι.

Πάρφυκτος, *Æol.* pro παράφυκτος.

Παρῳδέω, ῶ, fut. ήσω, canticum vel carmen ad alterius imitationem compono, parodias scribo. Ex παρὰ et ἀείδω.

Παρῳδὴ, ῆς, ἡ, canticum vel carmen ad alterius similitudinem compositum. Ab ᾠδή.

Παρῳδία, ας, ἡ, idem; (2) cum alterius poetæ versus jocose in aliud argumentum transferuntur.

Παρῳδικὸς, ἡ, ὸν, per parodiam factus; (2) qui crebro parodiis utitur.

Παρῳδὸς, οῦ, ὁ, parodiarum scriptor. Ab eod.

Παρωθεύω, idem quod

Παρωθέω, ῶ, fut. ώσω, et ωθήσω, expello, ejicio, repello, rejicio, adspernor, negligo; παρωθοῦμαι, exturbo, *Gl. V.* aor. 1. inf. παρώσασθαι, ejicere. Παρώσας ϗ δάμαρτα ϗ τέκνα, *Lycoph.* 1263. ξένους, *Eur. Heracl.* 238. Ὃν νῦν παρώσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγει, cujus ille nunc amoris rejecta mentione, prioribus contraria dicit, *Soph. Trach.* 358. ὃν refertur ad ἔρως. Duo præcedentes tanquam in parenthesi sunt.

Παρωκεάνιοι, ων, οἱ, oceani accolæ.

Παρωκεανίτης, ου, ὁ, maritimus, littoralis; (2) qui est in littore oceani. Hinc

Παρωκεανιτικὸς, ἡ, ὸν, oceani accola, maritimus.

Παρωκεανῖτις, ιδος, ἡ, ora oceani.

Παρῴκησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. παροικέω.

Παρῴκισμαι, perf. ind. pass. verbi παροικίζω.

Παρῳκοδόμηνται, 3. plur. perf. pass. verbi παροικοδομέω.

Παρωλένιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ad brachia est, vicinus brachiis et ulnis. Ab ὠλένη.

Παρώμαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, adæquatus, fere æqualis. Ab ὁμαλός.

Παρωμὶς, ίδος, ἡ, humerale. Ab ὦμος.

Παρὼν, præsens, *Ph.* neutr. παρὸν, præsens, instans, *Gl. V.* A πάρειμι.

Παρωνομασία, ας, ἡ, idem quod παρονομασία.

Παρωνυμέω, verbum ex alio duco, seu formo; (2) cognomen do. A παρώνυμος.

Παρωνυμία, ἡ, verbi origo ab alio; vide παρώνυμος. Hinc

Παρωνυμιάζω, seu παρωνυμίζω, fut. σω, denomino a verbo alio, ut ξυλίνον a ξύλῳ.

Παρωνύμιον, ου, τὸ, cognomen, agnomen. A

Παρωνύμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, denominatione similis. A παρωνυμία.

Παρώνυμον, ου, τὸ, adnomen, prænomen, *Ph.* Ex παρα et ὄνομα. Unde

Παρώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, denominatitius, denominativus, ab alio denominationem habens. *Gl. V.* παρώνυμα, denominativa, h. e. verba ab alio derivata cum mutatione terminationis aut formæ, ut ἀνδρεῖος est παρώνυμον τῆς ἀνδρείας.

Παρωνύμως, *adv.* denominative.

Παρωνυχία, ας, ἡ, abscessus ad unguis radicem natus, reduvia; (2) nomen herbæ. Ex παρὰ et ὄνυξ.

Παρωνυχὶς, ίδος, ἡ, idem et ex iisd.

Πάρωος, vel παρῷος, παρωὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, colorem habens inter cinereum et rufum medium.

Παρωπίαι, αἱ, oculorum minores anguli versus tempora. Ex παρὰ et ὤψ. Unde

Παρώπιον, ου, τὸ, oculare equorum.

Παρωπὶς, ίδος, ἡ, idem.

Παρῶπτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi παρόπτομαι.

Παρώρεια, ας, ἡ, latus montium secundum locum aliquem porrectorum; (2) montana regio. A

Παρώρειος,

Παρώρειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad latera montis situs, vel prope montem situs. Ab ὄρειος.

Παρωρείτης, ȣ, ὁ, latera montis incolens; (2) ad montem positus. A παρώρειος.

Παρωρμημένως, *adv.* iracunde, vehementer. A παρορμάομαι.

Πάρωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, intempestivus; (2) qui vigorem ætatis amisit. Ex παρὰ et ὥρα.

Παρωροφὶς, ίδος, ἡ, pars subjecta fastigio, vel adjecta, *Poll.* ora tecti. Ab ὄροφος.

Παρώτιον, ȣ, τὸ, ornamentum aurium; (2) oculi angulus externus, versus aurem. Ex παρὰ et ὖς. Unde

Παρωτὶς, ίδος, ἡ, tumor glandularum sub auribus; παρωτίδες, strumæ, *Gl. V.*

Παρώτρυνα, aor. 1. ind. act. verbi παροτρύνω.

Παρῴχηκα, perf. ind. act. verbi παροίχομαι.

Παρῳχημένος, scil. χρόνος, et παρῳχηκὼς, præteritum.

Πάρωχρος, ον, subpallidus.

ΠΑ͂Σ, πᾶσα, πᾶν, omnis; (2) quivis, quilibet; (3) totus, universus; (4) *cum additur numeris*, ipse omnino, admodum; (5) *dicitur et* de maxima parte, plerique, reliqui omnes; (6) de rebus varii generis; (7) τὸ πᾶν, summa rerum, *philosophis* universum; *interdum adv.* omni ex parte, omnino; (8) ἐκ παντὸς, sc. τρόπȣ, quovis modo; (9) τὰ πάντα dicitur is alicui esse, qui ab eo maxime diligitur, amatur; (10) εἰς πάντα, pro πάντως· (11) *in N. T.* summus, maximus, πᾶσα χαρὰ, summum gaudium. Οἱ δ᾽ ἐννέα πάντες ἀνέσταν, non pauciores quam novem, *Il.* 7, 161. Δυοκαίδεκα, πάντας ἀρίστȣς, *Il.* 10, 560. Πᾶν κλυεῖν, omnia audire, *id est*, nihil non turpe audire de aliquo, *Soph. Trach.* 71.

Πασᾶν, gen. plur. f. g. *Dor.* pro πασῶν.

Πάσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi πάομαι.

Πασίγνωστος, ον, manifestus, clarus.

Πασιμέλȣσα, ης, ἡ, quæ omnibus curæ est. Ex πᾶς et μέλει, *curæ est.*

Πασιφαὴς, ὲς, idem quod

Πασιφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, omnibus apparens. Ex πᾶς et φαίνομαι.

Πασπάλη, ἡ, milium, item farina, pulvis; (2) res levis, vulgaris, de minima re. (2) ὕπνȣ δ᾽ ὁρᾶ τῆς νυκτὸς ȣ̓δὲ πασπάλην, ne tantillum quidem videt, *Aristoph. Vesp.* 91.

Πασσακίζω, palo affigo, *Hes.*

Πασσαλευτὸς, ἡ, ὸν, adfixus. A

Πασσαλεύω, seu πατταλεύω, fut. εύσω, palum figo, palo figo, adfigo. Θεοῖσιν αὐτὰ πασσαλεύε πρὸς δόμοις, *Eur. Rhes.* 180. Πασσαλεύσῃ κρᾶτα τριγλύφοις τόδε λέοντος, *Id. Bac.* 1215. A πάσσαλος.

Πασσάλιον, τὸ, idem quod πασσαλίσκος, *Poll.*

Πασσαλίσκος, ȣ, ὁ, claviculus ligneus, paxillus. Dim. a

Πάσσαλος, ȣ, ὁ, clavus ligneus, paxillus. *Ph.* palus; (2) metaphor. membrum virile. Ἀπὸ πασσάλȣ ἀγκύλα τόξα Ἤματι τῷ ἑλόμην, *Il.* 5, 209. (2) περὶ πάσσαλον ὀρχήσασθαι, de puella quæ cum viro rem habet, *Anal. Brunckii*, 2, 208. A πήσσω.

Πασσάμενοι, nom. pl. aor. 1. part. med. *Poet.* pro πασάμενοι, a πάομαι. Πασσάμενος ἐπίπασσε, *Theocrit.* 15, 90.

Πάσσαξ, ακος, ὁ, idem quod πασσαλίσκος.

Πάσσε, 3. sing. imperf. indic. act. *Ion.* pro ἔπασσε, a πάσσω.

Πάσσομαι, comedo. A πάω.

Πάσσυδει et πασσυδὶ, *adv.* omni impetu, omnibus copiis, omnino. Ex πᾶς et σύομαι.

Πασσυδίῃ, *adv.* idem et ex iisd.

Πασσυρεὶ, idem, sed malæ notæ vox, *Poll.*

ΠΑ΄ΣΣΩ, vel πάττω, fut. άσω, inspergo, conspergo; (2) spargo; (3) superinjicio; *item* intexo; contexo; (4) variego, varie distinguo. Ἠθέλησε δ᾽ αἵματος κοινȣ̃ πάσασθαι, *Soph. Antig.* 207. Ἀδίκως χρήματα πασσάμενος, adeptus, *Epigr.*

Πάσσων, ονος, ὁ ϗ ἡ, crassior, spissior, densior. Comp. a παχύς.

Παστὰς, άδος, ἡ, thalamus, cubiculum; (2) porticus, atrium; (3) antæ. A πάσσω.

Παστείλη, ἡ, ultima anni dies, *Suid.*

Παστέον, spargendum, *Ar.*

Πάστη, ης, ἡ, jusculum farina mixtum seu conspersum. A πάσσω.

Παστίλη, ramenta corii vel pellium, *Suid.*

Παστὸν, ȣ̃, τὸ, velum, variegatum lineum, quod foribus thalami appendi solebat.

Παστὸς, ἡ, ὸν, conspersus; (2) thalamus, *Gl. V.* seu ædicula portatilis in qua simulacrum dei vel deæ; obtentus, coronatio, thalamus; et παστὸν, salsum, *Id.*

Παστοφορεῖον, vel παστοφόριον, ȣ, τὸ, pastophorium, ædicula dei vel deæ portatilis; (2) thalamus in quo habitat æditus, sacerdos; (3) atrium templi. A παστὸν et φέρω.

Παστοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, æditus, ædiculam gestans. Ex iisd.

ΠΑ΄ΣΧΑ, τὸ, Pascha, transitus, *indecl.* Vox Hebr.

Πασχάζω, Pascha celebro, *Suicer.* A πάσχα.

Πασχαλικὸς, ἡ, ὸν, festorum observationi addictus. Ab eod.

Πασχάλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, paschalis, ad Pascha pertinens, *Suicer.* Ab eod.

Πασχέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro πασχεῖν.

Πασχητιασμὸς, ȣ̃, ὁ, ipsa appetitio coitus nefandi; (2) turpis in Venerem pruritus. A

Πασχητιάω, ῶ, cupio πάσχειν, sive obscœna pati; πασχητιῶν, pathicus, *Gl. V.*

Πάσχοιτε, 2. plur. præs. opt. act. verbi

ΠΑ΄ΣΧΩ, patior; (2) affectus sum animo vel corpore in utramvis partem; (3) accidit mihi quid; (4) εὖ πάσχειν, beneficio affici; κακῶς πάσχειν, incommodo, injuria affici; (5) *Att.* facio, fut. πείσομαι· p. med. πέπονθα· a. 2. ἔπαθον· part. παθὼν, passus. Ἀλλ᾽ οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς ἔτι, pati ab, *Soph. Phil.* 1347. Ἐκεῖνο πρὸς Δημοσθένη πεπόνθατε, ita affecti estis erga, *Æsch. Att.* τὶ παθὼν, quare (4) εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο οἷ᾽ ἐξ ἐμȣ̃ πέπονθας, οἷά τ᾽ εἰργάσω, *Eurip. Med.* 1352. Εὖ πάσχειν, beneficium accipere, *Soph. Œd. Col.* 1202.

Παταγέω, ῶ, f. ήσω, strepo, strepito, fragorem edo, obstrido, perstrepo. Ῥήγνυνται ϗ παταγȣ̃σιν, *Aristoph. Nub.* 387. A πάταγος.

Παταγὴ, ῆς, ἡ, fremitus, plausus. Ab eod.

Πατάγημα, ατος, τὸ, strepitus, de garrulo. A παταγέω.

Παταγητικὸς, ἡ, ὸν, strepitans, turbulentum sonum edens, *Suicer.* Ab eod.

Παταγοδρόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, strepitum edens inter currendum. Ex πάταγος et δρόμος.

Πάταγος, ȣ, ὁ, fragor, strepitus, crepitus. A πατάσσω.

ΠΑ΄ΤΑΙΚΟΙ, οἱ, Patæci, dii Phœnicum navigantium.

Πατάνη, ης, ἡ, et πάτανον, τὸ, patina, patella. A πετάω.

Πατάνιον, ȣ, τὸ, patella, parva patina.

Πατάξαι, aor. 1. inf. act. verbi

ΠΑΤΑ΄ΣΣΩ, f. ξω, cum strepitu palpito, vehementer palpito; (2) percutio, pulso, ferio; πεπαταγμένος, perf. part. percussus. Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν, *Aristoph. Ran* 38. Ἐξαίφνης πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε, *Ibid.* 54. Πρὸς κίονα νῶτον πατάξας, *Eur. Her. Fur.* 1010. Πολυνείκην δορὶ, *Idem, Ph.* 1472.

Πατέεσθαι, præs. inf. med. verbi πατέομαι.

Πατέλλα, patina, *Gl. V.* Hinc

Πατέλλιον, ȣ, τὸ, patella, parva patina.

Πατελλοχάρων, qui pateris gaudet. Ex πατέλλα et χαίρω.

Πατέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro πατέȣσι, a πατέω.

Πάτερ, *pater*, voc. sing. a πατὴρ, *pater.*

Πατερίζω, fut. ίσω, patrem nomino, voco, seu appello. Παῦσαι, ϗ μὴ πατέριζε, *Aristoph. Vesp.* 650. A πατήρ.

Πατέριον, ȣ, τὸ, paterculus, Dim. ab eod.

ΠΑΤΕ΄Ω, ῶ, f. ήσω, calco, conculco, protero; (2) contemptui habeo, contumelia adficio, opprimo; (3) tero, ut librum, verso manu; (4) πατέομαι, comedo, *Ion. ap. Herodot.* ȣ̓δ᾽ Αἴσωπον πεπάτηκας, nec Æsopum trivisti, *vel* legisti, de indocto, *Aristoph. Av.* 477. Πατήσει χῶρον Σκύθην, *Lycoph.* 200.

Πάτημα, ατος, τὸ, quod calcatur, calcatum; (2) homo qui proteritur et opprimitur. A πατέω.

ΠΑΤΗ΄Ρ, έρος, et *per Sync.* πατρὸς, ὁ, pater, genitor, parens, auctor.

Πατήσαις, aor. 1. part. *Æol.* pro πατήσας, a πατέω.

Πατησμὸς, ȣ̃, ὁ, conculcatio. A πατέω.

Πατητήριον, ȣ, τὸ, torcular, *Gl. V.* A πατέω.

Πατητὴς, ȣ̃, ὁ, calcator, *Gl. V.* Ab eod.

Πατητὸς, ἡ, ὸν, calcabilis, calcatus. Ab eod.

Πάτος, ὁ, calcata seu trita via. *Gl. V.* pavimentum; (2) pulvis corpori adhærens, sordes corporis.

Πάτρα, ας, ἡ, patria; (2) ex eodem patre generatio, familia. A πατήρ.

Πατραγαθία, ας, ἡ, patris aut patrum strenuitas et fortitudo. Ex πατὴρ et ἀγαθός.

Πατραδέλφη, ης, ἡ, amita, *Gl. V.*

Πατραδελφία, ἡ, conjunctio generis inter πατραδέλφȣς.

Πατράδελφος, ȣ, ὁ, patris frater, patruus.

Πατραλοίας, et πατραλῴας, ȣ, ὁ, patris percussor, parricida. Ex πατρὸς et ἀλοιάω.

Πάτρη, ης, ἡ, *Ion.* pro πάτρα.

Πάτρηθεν, *adv.* e patria. A præc.

Πατριὰ, ᾶς, ἡ, familia, cœtus eorum qui communem patrem familias habent; tribus, genus, progenies, gentis origo. A πατήρ.

Πατριάζω, fut. άσω, mores paternos imitor. A πάτριος.

Πατριαρχεῖον, ȣ, τὸ, patriarchæ domus. A

Πατριάρχης, ȣ, ὁ, patriarcha, autor generis. Ex πατριὰ et ἄρχω, s. ἀρχή.

Πατριαρχία, ας, ἡ, paternitatis principium; (2) patriarchatus. Ab iisd. Hinc

Πατριαρχικὸς, ἡ, ὸν, ad patriarchas pertinens.

Πατρίδιον, ȣ, τὸ, paterculus, Dim. a πατήρ.

Πατρικὸς, ἡ, ὸν, paternus, patrius. A πατήρ.

Πατρικότης, ητος, ἡ, paternitas, *Gl. V.* A pr.

Πατρικῶς, *adv.* paterne, more patris; (2) adfectu paterno, paterna benevolentia.

Πάτριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, patrius, a patre vel a patribus traditus; τὰ πάτρια, mores, instituta majorum.

Πατρὶς, ίδος, ἡ, patria, id. q. πατριά.

Πατρίως, *adv.* more majorum.

Πατριώτης, ȣ, ὁ, popularis, conterraneus.

Πατριῶτις, ιδος, ἡ, idem. Hinc

Πατριωτικὸς, ἡ, ὸν, ad tribules pertinens.

Πατρογενὴς, ὲς, θεοὶ πατρογενεῖς, dii patrii. A γένος.

Πατροδότης, patrius, a patre traditus. Πατροδότοις ἀρεταῖσι, *Euseb. Vita Constant.* 50.

Πατροδώρητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a patre donatus vel datus.

Πατρόθεν, *adv.* a patre. Εἴπερ δικαίως ἔστ᾽ ἐμὸς τὰ πατρόθεν, si quidem vero me patre satus est, *Soph. Aj.* 547. A πατήρ.

Πατροκασίγνητος, ȣ, ὁ, patris frater, patruus. Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτȣς ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν Οὐρανίδας, *Hes. Th.* 501.

Πατροκίνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a patre motus.

Πατροκτονέω, ῶ, parricida sum.

Πατροκτονία, ας, ἡ, parricidium. A

Πατροκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, parricida, patris interfector vel interfectrix. A κτείνω.

Πατρόκτονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a patre interfectus.

Πατραμήτωρ, ορος, ὁ, avus maternus.

Πατρονομέομαι, ȣ̃μαι, patris imperio regor. Ex πατὴρ et νόμος, *lex.*

Πατρονομία, ας, ἡ, munus Patronomorum; (2) imperium paternum.

Πατρονομικὴ, ῆς, ἡ, sc. ἐπιτροπὴ, gubernatio paterna. A

Πατρονόμος, ȣ, ὁ, qui tanquam pater res administrat; (2) nomen magistratus apud Lacedæmonios. Ex πατὴρ et νέμω.

Πατροπαράδοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, a patre traditus; (2) a majoribus traditus. A πατὴρ et παραδίδωμι, *trado.*

Πατροπάτωρ, ορος, ὁ, patris pater.

Πατρόπολις, ἡ, patria, domus paterna.

Πατροῤῥαίστης, ȣ, ὁ ϗ ἡ, parricida. A ῥαίω.

Πατροστερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, patre privatus, orbus, *R.* Ex στερέω, *privo.*

Πατρότης, ητος, ἡ, paternitas. A πατὴρ.

Πατροτύπτης, ου, ὁ, patrem verberans. Ex τύπτω.

Πατροῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, patris bona habens seu possidens. Ex πατὴρ et ἔχω.

Πατροφονεὺς, έως, *Poet.* ῆος, ὁ, parricida; (2) qui alterius patrem interfecit.

Πατροφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, patris interfector.

Πατροφόντης, ου, ὁ, idem. Ex φονεύω.

Πατρυιὸς, ῦ, ὁ, vitricus. A πατὴρ.

Πατρῴζω, fut. ῴσω, patrisso, patris mores imitor. A πατρῷος.

Πατρώϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, patrius; (2) avitus. A πατὴρ.

Πάτρων, ωνος, ὁ, patronus, *Gl. V.* Hinc

Πατρωνεία, ας, ἡ, patronatus, patrocinium.

Πατρωνεύω, patrocinor, *Gl. V.* A πάτρων.

Πατρωνυμία, ας, ἡ, nomen a patris nomine factum. Ab ὄνομα. Hinc

Πατρωνυμικὸς, ἡ, ὸν, a patre denominatus.

Πατρωνυμικῶς, *adv.* patronymice.

Πατρωνύμιος, ον, paternus, a patre cognatus.

Πατρῷος, ῴα, ῷον, paternus, patrius; (2) avitus; πατρῷοι θεοὶ, penates, *Ph.* Dii patrii. tutelaris. Εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως, *Soph. Trach.* 287. A πατήρ.

Πατρωὸς, ῦ, ὁ, vitricus. Ab eod.

Πάτρως, ωος, ὁ, patruus. Ab eod.

Πατταλεύω, clavo, paxillo figo. A

Πάτταλος, palus, paxillus, *Gl. V.*

Παττταλίαι ἔλαφοι, quorum cornua πασσάλου speciem gerunt, *Aristot.*

Παύετε, 2. plur. præs. imperat. act. v. παύω.

Παύθην, aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐπαύθην.

Παῦλα, ης, ἡ, cessatio, quies, finis; (2) clausula. A παύομαι, *cesso.*

Παῦλος, ου, ὁ, Paulus.

Παύομαι, desino, cesso; f. παύσομαι, desinam; perf. πέπαυμαι, πέπαυται, desiit; imperat. πέπαυσο, desine; aor. 1. inf. παύσασθαι, desinere. A παύω.

Παυροεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pauciloquus. Ex παῦρος et ἔπος.

Παυρίδιον, *adv.* pauxillum. A παῦρος.

Παῦρος, ου, ὁ, paucus; (2) parvus, brevis.

Παῦσαι, *cessasse*, aor. 1. inf. act. verbi παύω.

Παυσάνεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ventos sedans seu placans. Ex παῦσις et ἄνεμος.

Παυσάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. v. παύω.

Παύσειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro παῦσαι.

Παυσίκακος, ον, sedans mala, *Naz.*

Παυσικάπη, ης, ἡ, capistrum pabulo arcens jumenta. A παῦσις et κάπτω, *edo.*

Παυσίλυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, mœrorem sedans. Ex παῦσις et λύπη, *mœror.*

Παυσινύσταλον, dormitionem reprimens.

Παυσίπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, a labore recreans.

Παῦσις, εως, ἡ, cessatio, requies. *Ph.* interdictum. A παύομαι, *cesso.*

Παυσώμεσθα, 1. pl. pr. conj. med. *Dor.* pro παυσώμεθα.

Παυστέα, compescenda, *Ph.* A παύω.

Παυστὴρ, ῆρος, ὁ, sedator, qui finem imponit, liberator. Ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον, *Soph. Phil.* 1438. Ἐγὼ δ' Ὀρέστην τόνδε προσμένουσ' ἀεὶ παυστῆρ' ἐφήξειν, *Id. El.* 303. Ab eod. Hinc

Παυστήριος, ου, ὁ ϗ ἡ. Παυστήριος ὕπνος, *Nic. Th.* 746, idem quod

Παυστικὸς, ἡ, ὸν, vim sedandi habens. A παύω.

Παυσώδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, dolorem sedans. Ex παύω et ὀδύνη, *dolor.*

Παυσωλὴ, ῆς, ἡ, cessatio, requies, sedatio. A παῦσις.

ΠΑΥ'Ω, fut. αύσω, finem impono, finio, cessare seu desistere facio; (2) reprimo, coerceo, sedo; παύομαι, quiesco. Παύειν τινα τοιαύτην γνώμην ἔχοντα, coercere. Ἵν' ἐπωνύμιον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας, prohibeam, *Aristoph. Plut.* 724. Σὲ θράσους, *Id. Eq.* 427. Πέπαυμαι ἡμεῖς, οὐχ' ὅπως σε παύσομεν, extinguere, *Soph. El.* 798. Παῦσον ἐκ κακῶν ἐμὲ, libera, *Ibid.* 993. Παύετε θρήνων, παῖδες, *Id. Œd. Col.* 1754. Παύσομαι σ' αἰνῶν, *Eur. Or.* 1150. Ἐλπόμενοι παύσασθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο, *Il.* 3, 112.

Πάφλαζε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπάφλαζε, a

Παφλάζω, fut. άσω, ferveo, æstuo. Καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτου πυρὸς ὁρμῇ, *Mus.* 1, 91. ὡς τε παφλάζοντος ἐκ βυθῶν φλογὶ κρατῆρος, *Lycoph.* 197. A φλάζω.

Παφλάζων, dicuntur qui syllabas, imprimis vocales, in loquendo repetunt.

Πάφλασμα, ατος, τὸ, fervor, æstuatio, æstas; (2) strepitus quem æstuans mare edit. A παφλάζω.

Πάχιστος, pro παχύτερος, crassior, *Odyss.* 23, 191. pro laqueo, fune, vinculo, *Hipp.*

Πάχετος, ου, ὁ, crassities. Λαᾶς δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, majorem etiam quoad attinet crassitudinem, (*subaudi* κατὰ,) *Odyss.* 8, 186. Πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων, crassities vero erat tanquam columna, *Ib.* 191.

Παχθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass. *Dor.* pro πηχθῇ, a πήγνυμι.

ΠΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, pruina, gelu, stiria, glacies, *Ph.* Unde

Παχνήεις, ήεσσα, ῆεν, pruinosus.

Παχνόω, ῶ, fut. ώσω, gelu constringo, conglacio, congelo, *Hesiod. Op.* 358. Λύπῃ παχνωθεῖσ', cui pectus est adstrictum dolore, *Eurip. Hippol.* 803.

Παχνόομαι, οῦμαι, gelor; aor. 1. ἐπαχνώθην. Τῷ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται, *Il.* 17, 111.

Παχνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pruinosus, glacialis.

Πάχος, εος, τὸ, crassities, crassitudo. A παχύς.

Παχυαίμος, ον, crassum sanguinem habens.

Παχυδάκτυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, crassos habens digitos.

Παχυδερμέω, ῶ, occalesco; παχυδερμεῖ, obcallet, *Ph.*

Παχυδερμία, ας, ἡ, cutis crassities.

Παχύδερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, crassam pellem seu cutem habens; (2) fatuus seu stupidus. Ex παχὺς et δέρμα, *pellis.*

Παχύθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, qui crassos pilos habet.

Παχυκάλαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, crasso adsurgens calamo seu culmo.

Παχυκάρδιος, brutus, stolidus, *Gl. V.* Ex παχὺς et καρδία.

Παχύκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crasso seu denso caule est.

Παχύκνημος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui sunt pingues suræ. A κνημή.

Παχυλὸς, ἡ, ὸν, crassus. A παχύς.

Παχυλῶς, *adv.* crasse, crassa Minerva.

Παχυμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, crassus. Ex π. et μέρος.

Παχυμέρεια, ας, ἡ, crassitudo. Ex iisd.

Παχυμερῶς, *adv.* crasse, crassa Minerva; παχυμερέστερον, rudius, crassius, crassiore Minerva. A παχυμερής.

Παχυνευρέω, ῶ, fut. ήσω, crassos habeo nervos.

Παχύνοος, *contr.* παχύνους, ου, ὁ ϗ ἡ, stupidus, crasso ingenio præditus.

Πάχυνσις, εως, ἡ, condensatio. A παχύνω.

Παχυντικὸς, ἡ, ὸν, vim habens reddendi crassum. A

Παχύνω, f. υνῶ, crassum reddo, obesum reddo; *Gl. V.* crasso, pinguefacio; παχύνομαι, pinguesco, *Gl. V.* Παχύνειν αὐτὸς ϗ θεραπεύειν, *Plato.* Αἰεὶ δὲ σκιαρῇσι παχύνεται ἐν νεφέλῃσι, *Dion. Per.* 35. A παχύς.

Πάχυρριν, ινος, ὁ ϗ ἡ, qui nasum habet crassum. Ex παχὺς et ῥίν.

Παχύρραβδος, ου, ὁ ϗ ἡ, crassas habens virgas.

Παχύρριζος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui crassa est radix. Ex ῥίζα.

Παχύρρυγχος, crassum habens rostrum.

ΠΑΧΥ'Σ, εῖα, ὺ, crassus, spissus, densus; (2) crassus, i. e. pinguis, obesus; (3) stupidus, hebes, tardus; (4) rudis, vilis, *de veste et supellectili*; (5) opulentus, dives; (6) gravis, robustus.

Παχυσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui crura crassa habet. Ex παχὺς et σκελὸς, *crus.*

Παχυσμὸς, ῦ, ὁ, crassitudo; (2) virilis et florentis ætatis robur, *Suicer.* A παχύς.

Παχυστομέω, ῶ, crasso ore loquor, crasse pronuncio.

Παχυστομία, ας, ἡ, os crassum, seu crassa pronunciatio. A

Παχύστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crasso ore est; (2) qui crasse loquitur. A στόμα.

Παχύτερος, crassior, παχύτατος, crassissimus, pinguissimus. A παχύς.

Παχύτης, ητος, ἡ, crassitudo, crassities, corpulentia, obesitas, pinguedo. A παχύς.

Παχύτριχες, qui crassis sunt pilis, pl. a παχύθριξ. Unde

Παχύτριχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crassis est pilis.

Παχύφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crasso est cortice.

Παχύφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, stupidus, tardus. A φρήν.

Παχύφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crasso est folio.

Παχυχείλος, ον, cui crassa sunt labra, labeo.

Παχύχυμος, et παχύχυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, crassum succum habens.

ΠΑ'Ω, vel potius πάομαι, fut. άσομαι, possideo, paro, adquiro; (2) gusto, vescor (sed id potius est πάσσομαι, *Ern.*) Ὅσις πλοῦτον, ἢ σθένος μᾶλλον φίλων ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ, *Eur. Her. Fur.* 1434. Ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι, *Odyss.* 9, 93.

Παώτης, ου, ὁ, propinquus. *Vox Laconica.*

Πέδολον, pro πέδοβολον, planities, *Ep.*

Πέδα, *Æol.* idem quod μετὰ, in compos. *Dor.* Hinc πεδαίχμιοι, pro μεταίχμιοι, *Æschyl. Ch.* 587. Πέδαρσος pro μετέωρος. Πεδήοροι, pro μετήοροι, *Nic.*

Πεδάασκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπέδαε, a πεδάω.

Πεδάγρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, reprehensus e fuga a persequentibus, *Hes.* Ex πέδα et ἀγρέω, (vel pro μετάγρετος.)

Πεδαίρω, e solo in sublime effero vel eveho. Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ τόπων νέας πεδαίρουσα, *Eur. Phœn.* 1033. Ναῦθις πέδαιρε κῶλον, *Id. Herc. Fur.* 819. Ex πέδον et αἴρω, (sed potius *Æol.* pro μεταίρω, unde μετέωρος.)

Πεδαίχμιος, pro Μεταίχμιος, intermedius, medius: propr. inter duas acies, *Æsch. Chœph.* 587.

Πεδαμειβέμεναι, præs. inf. act. *Æol.* et *Dor.* pro μεταμείβειν, a μεταμείβω.

Πεδαμείβω, pro μεταμείβω, muto, commuto; *Pind.* πεδάμειψαν, aor. 1. plur. Ἐσθλὸν βαθὴ πήματος ἐν μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ, *Ol.* 12, 18. ubi Schol. μετήμειψαν, μετήλλαξαν.

Πεδανὸς, ἡ, ὸν, humilis, a terra seu solo vix adsurgens, parvus, *Nic.* 817; (2) levis, mollis. A πέδον.

Πεδάορος, pro Μετήορος, excelsus. Λαμπάδες πεδάοροι, *Æschyl. Chœph.* 586.

Πεδάρσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, pro μετάρσιος, sublimis.

Πεδᾶσαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro πεδῆσαι, a πεδάω.

Πεδάφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mentem vinctam habens, mente vinctus, stultus, *Pind. Pyth.* 8. Ex πέδη et φρήν.

Πεδάω, ῶ, fut. ήσω, compedibus adstringo, illigo, irretio. Ὡς τί νιν ἀέρα Κενθεῖς, Ἱππολλύτα δόλῳ πεδᾶσαι ἤθελε, *Pind. Nem.* 5, 49. A πέδη.

Πεδεινὸς, ἡ, ὸν, campestris, planus. A πέδον.

Πεδέρχεσθαι, *post accedere*, præs. infin. med. *Æol.* pro μετέρχεσθαι, a μετέρχομαι.

Πεδέρχομαι, πεδέρχεται, *ex Pind. N.* 7. pro μετέρχεται, sequitur, insequitur, subito venit. Ἀλλὰ πέριξ ἁπαλῷ στόματός σε πεδέρχομαι, amplector, *Theoc.* 29. *ult.*

Πεδέω, præpedio, vincio, *Gl. V.* A

Πέδη, ης, ἡ, pedica, compes.

Πεδήορος, pro μετήορος, idem quod πεδάρσιος, *Nic.*

Πεδήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, talaris, *Gl. V.* A πέδον et ἄρω, *apto.*

Πέδησα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπέδησα, a πεδάω. Unde

Πεδήτης, ου, ὁ, pedibus adstrictus, vinctus.

Πεδητὴς, ῦ, ὁ, qui compedibus adstringit. Ab eod.

Πεδιαῖος, αία, αῖον, qui in locis planis et campestribus moratur. A πεδίον.

Πεδιακὸς, ὴ, ὸν, campester. Ab eod.

Πεδιὰς, ἀδος, ἡ, planities. *Ph.* campania. Λόγχη πεδιὰς, in campo instructa acies, *Soph. Trach.* 1059.

Πεδιάσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, campestris. A præc.

Πεδιάσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ut πεδιάσιοι Ἀθηναῖοι, planitiem habitantes. Ab eod.

Πεδίζω, compedo, *Gl. V.* A πέδη.

ΠΕ΄ΔΙΛΟΝ, ȣ, τὸ, calceus, talare, *Ph.*

Πεδινὸς, ὴ, ὸν, campestris, planus. A πεδίον.

Πέδιον, ȣ, τὸ, parvum vinculum. A πέδη.

Πεδίον, ȣ, τὸ, campus, planities; (2) pars superior pedis, cui subjacent digiti. A πέδον.

Πεδίονδε, *adv.* in campum. A πεδίον.

Πεδιόνομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui nemora et campi sunt adsignati; (2) qui in campis pascitur, paganus. Ex πεδίον et νέμω.

Πεδιοπλόκτυπος, ον, armis strepitum in campo ciens, i. e. pugnans. Ex πεδίον, ὅπλα, et κτύπος.

Πεδοβάμων, ὁ ϗ ἡ, reptilis, terra incedens, *opp.* volatilis. Πτηνάτε καὶ πεδοβάμονα, *Æschyl. Choeph.* 588. A βαίνω.

Πεδόεις, όεσσα, όεν, solo adhærens, similis.

Πεδόθεν, *adv.* ex solo, seu e terra.

Πεδοῖ, *adv.* in solum, in terram. A πέδον.

Πέδοικος, pro μέτοικος, inquilinus, *Hes.* ex Æschylo.

Πεδοκοίτης, ȣ, ὁ, humi jacens, humi lectum habens. Ex πέδον et κοίτη, *lectus.*

ΠΕ΄ΔΟΝ, ȣ, τὸ, solum, terra, humus.

Πέδονδε, *adv.* in solum, in terram, per campum. A præc.

Πέδος, idem quod πέδον, seu πέδιον, *Hom.*

Πεδοσκαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in solo vel in terra defossus. Ῥῆξας ὑγρὰ θέμεθλα πεδοσκαφέων κενεώνων, *Nonn.* Ex πέδον et σκάπτω.

Πεδοστιβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, solum seu terram calcans, pedestris; (2) humi stratus. Ex πέδον et στείχω.

Πεδοτρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in solo seu in terra nutritus, *Nonn. P.* 4, 12. A τρέφομαι.

Πέδων, ωνος, ὁ, servus compedibus adstrictus. A πέδη.

ΠΕ΄ΖΑ, ης, ἡ, malleolus pedis, planta pedis aut ima planta; (2) limbus in vestimento, instita, quæ extremam vestis oram ambit et ornat. *Ph.* limbus; (3) aliarum etiam rerum extremitates, ut ripa, ora maritima, littus. (6) οἷον ἐρήμη πέζα, *Apoll. Rhod.* 4, 1257. *Il.* 24, 272.

Πεζακοντιστὴς, ῦ, ὁ, pedes jaculator. Οἱ πεζακοντισταὶ τὸ πρῶτον διαφυγόντες τὴν σύμπτωσιν τῶν ἱππέων, *Polyb.* 3, 65, 10. A πεζὸς et ἀκοντιστής.

Πέζαρχος, ȣ, ὁ, peditum præfectus, *Xenoph. Cyripæd.* 5, 3, 41. Ex πεζὸς et ἀρχή.

Πεζέταιροι, et πεζέτεροι, milites quidam apud Macedonas præcipuæ fortitudinis. Ἡ Κοίνȣ τάξις οἱ πεζέταιροι καλȣ́μενοι, *Arrian. Expedit. Alex.* 2, 23, 3.

Πεζέμπορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui negotiationem tractat terrestrem. Ex πεζός.

Πέζευμα, ατος, τὸ, peditatus, *Gl. V.*

Πεζευτικὸς, ὴ, ὸν, pedibus iter facere potest, qui gradiendo fit. A

Πεζεύω, fut. εύσω, pedibus iter facio, pedes sum, gradior. *Gl. V.* pedito. Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν, *Act.* 20, 13. A πεζός.

Πεζῇ, *adv.* pedestri aut terrestri itinere, terra; (2) terrestri prælio. Ab eod.

Πεζικὸς, ὴ, ὸν, pedestris. Hinc τὸ πεζικὸν, ῦ, peditatus, exercitus terrestris.

Πεζὶς, ἡ, idem quod πέζα, fimbria, *Hes.*

Πεζίτης, ȣ, ὁ, pedes, pedestris. A πεζός.

Πεζοβόας, ȣ, ὁ, pedes, qui pedestrem pugnam committit. Ex πεζὸς et βοή.

Πεζογραφέω, ῶ, pedestri oratione scribo. A

Πεζογράφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. pedestris orationis scriptor, qui aliquid oratione soluta scribit. Ex πεζὸς et γράφω.

Πεζοθηρία, ας, ἡ, venatio animalium terrestrium. A θήρη.

Πεζοθηρικὸς, ὴ, ὸν, ad πεζοθηρίαν pertinens.

Πεζολεκτέω, oratione prosaica utor. A λέγω.

Πεζολογέω, idem. A

Πεζολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, historicus, qui oratione soluta utitur.

Πεζομάχαν, acc. sing. *Dor.* pro πεζομάχην.

Πεζομαχέω, ῶ, fut. ήσω, pugnam pedestrem committo. Ἐπεζομάχȣν τοῖς ἱππεῦσι, *Ap.*

Πεζομάχη, ἡ, idem quod πεζομαχία, *Pind.*

Πεζομάχης, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod πεζομάχος.

Πεζομαχία, ας, ἡ, pugna pedestris seu terrestris. A

Πεζομάχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui pedestri prælio certat. Ex πεζὸς et μάχομαι.

Πεζονομικὸς, ὴ, ὸν, peritus pascendorum animalium pedestrium; πεζονομικὴ, ars pascendi animalia. Ex πεζὸς et νέμω.

Πεζονόμος, ὁ ϗ ἡ, terrestris, *Æsch.*

Πεζοπορέω, ῶ, fut. ήσω, pedibus incedo, seu iter facio. A

Πεζοπόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pedes, qui pedibus iter facit. Ex πεζὸς et πόρος, *meatus.*

Πεζὸς, ῦ, ὁ, pedestris, *Ph.* πεζὸς λόγος, pedestris oratio, prosa oratio, prosa, *Gl. V.* A πέζα.

Πεζοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, limbum habens, fimbriatus. A πέζα et φέρω.

Πεζῶς, *adv.* pedestri oratione. A πεζός.

Πειθανάγκη, ης, ἡ, persuasio cum necessitate conjuncta. Ex πείθω et ἀνάγκη.

Πειθαναλογία, ας, ἡ· vide πιθανολογία.

Πειθανὸς, ὴ, ὸν, lepidus, verisimilis, suadibilis. A πείθω. Vide πιθανὸς, quod melius.

Πειθάνωρ, ὁ ϗ ἡ, obediens. A πείθω.

Πειθαρχέω, ῶ, fut. ήσω, pareo, obedio, obsequor, morem gero magistratui, cujus in potestate sum. Τί δ' ȣ̓χὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ; *Aristoph. Conc.* 759. Ἰδȣ̀ πάρεστιν ἥδε πειθαρχȣ̃σά σοι, *Eurip. Iph. in Aul.* 1145. Ex πείθω et ἀρχή.

Πειθαρχία, ας, ἡ, obedientia, obtemperantia, obsequium. Ex iisd. Hinc

Πειθαρχικὸς, ὴ, ὸν, qui facile paret, promptus ad parendum.

Πείθαρχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.

Πειθαυλὴς, ὁ, qui tibiis quodammodo persuadet, *Cœl.*

Πειθέμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro πείθειν.

Πείθεο, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro πείθȣ.

Πειθήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, morigerus, obsequens; (2) fidelis, credens. A πείθω.

Πειθήνιος, ὁ, ἡ, idem. Ex πείθομαι et ἡνία.

Πειθηνίως, *adv.* obediendo, prompto obsequio.

Πείθοντο, 3. plur. imp. ind. med. *Ion.* pro ἐπείθοντο.

Πειθὸς, pro πιθανὸς, persuasorius.

Πείθȣ, 2. sing. præs. imperat. pass. et med. a πείθω.

Πειθȣ̃ς, gen. sing. *contr.* pro πειθόος, a πειθώ.

ΠΕΙ΄ΘΩ, f. πείσω, p. πέπεικα, persuadeo, oratione flecto, impello ad rem aliquam faciendam, suadeo, persuadere conor, doceo; (2) compositionem facio, placo aliquem, *inpr.* concilio mihi, etiam, malis artibus, pecunia; *unde et pro* corrumpo *dicitur*; πείθομαι, pareo, obedio, *Gl. V.* item credo, (primitiva significatio verbi est vincio, adstringo loco, et sic fune religatum, quo volo, duco. Vide πεῖσα et πεῖσμα, *Ern.*) Οὐ δέ σε δυσχέρεια, τȣ̃ νοσήματος ἔπεισεν, *Soph. Phil.* 891. Πείθεσθε τȣ́τῳ ταῦτα; de his creditis? *Arist. Thesm.* 599. Τοῖς ἐν τέλει βίζωσι πείσομαι, *Soph. Ant.* 69. Πείθων τε αὐτȣ̀ς τὰ περὶ τȣ̃ Ἰησȣ̃, *Act.* 28, 23.

Πειθὼ, όος, *contr.* ȣ̃ς, ἡ, Dea dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintilianus persuadendi deam, Suadelam Horatius, Cicero Leporem vocat; (2) oratio ad persuadendum composita; institutum et consilium persuadendi; (3) persuasio; (4) obsequium, obedientia. A πείθω.

Πειθώμεσθα, 1. plur. præs. conj. pass. *Dor.* pro πειθώμεθα, a πείθω.

ΠΕΙ΄ΚΩ, fut. ξω, pecto, vel carmino, carpo; (2) tondeo. Vide πέκω, πέκος.

ΠΕΙ΄ΝΑ, ης, ἡ, fames; (2) esuritio.

Πεινᾷ, 3. sing. præs. ind. act. verbi πεινάει.

Πειναλέος, έα, έον, famelicus, qui esurit. Ἀλλ' ὅτι λαῷ Πειναλέῳ κέρας ἔσκε πολυφλοίσβοιο τραπέζης, *Nonn.* A πεῖνα.

Πεινᾶντι, dat. sing. præs. part. act. *Dor.* pro πεινῶντι, ex πεινάοντι, a πεινάω.

Πεινᾶσαι, *esurivisse*, aor. 1. infinit. act.

Πεινατικὸς, ὴ, ὸν, idem quod πειναλέος.

Πεινάω, ῶ, fut. ήσω, esurio, fame premor; (2) appeto, desidero, inf. πεινῆν, *Dor.* pro πεινᾷν. Τὸ μὴ πεινῆν κάλλιον τȣ̃ φαγεῖν, *Luc.* Πεινῆν συμμάχων, *Xen.* χρημάτων, *Id.* A πεῖνα.

Πεινέω, *Ion.* pro πεινῶ, idem et ab eod.

Πείνη, ης, ἡ, esuries, fames, *Gl. V.*

Πείνημι, esurio. A πεινάω.

Πεινῆν, *esurire*, præs. inf. act. *Dor.* pro πεινᾷν, ex πεινάειν, a πεινάω.

Πεινητικὸς, ὴ, ὸν, famem sentire solitus, vel famem excitans. Ab eod.

Πεινῶντες, nom. pl. præs. part. act. *contr.* pro πεινάοντες, a πεινάω.

ΠΕΙ΄ΡΑ, ας, ἡ, experimentum, documentum; (2) conatus, periculum; (3) appellatio de stupro aut alio turpi facinore; (4) sensus alicujus rei, usus in partem deteriorem; unde de incommodis dicitur.

ΠΕΙΡΑ΄, ᾶς, ἡ, cuspis vel acies gladii. Τὴν πειρὰν ἐπεπείστο, *Appian. B. Mithridat.*

Πειράζω, fut. άσω, tento, exploro, periculum facio, captiose tento, tento solicitando ad aliquod scelus, *inpr.* stuprum; πειράζομαι, tentor, ad scelus aliquod solicitor. Οὗ ἐπείρασάν με οἱ πατέρες, *Heb.* 3, 9. Ἐπείραζον κατὰ τὴν Βιθυνίαν πορεύεσθαι, *Act.* 16, 7. Πειραζόμενος ὑπὸ τȣ̃ Σατανᾶ, *Marc.* 1, 13. A πεῖρα.

Πειραθείη, 3. sing. aor. 1. optat. pass. verbi πειράω.

Πειραιεὺς, Piræeus, portus Atticæ. Gen. Πειραιέως, Πειραιῶς. Acc. Πειραιᾶ.

Πειραιόν, τὸ, idem.

Πειραϊκὸς, ut πειραϊκαὶ πύλαι, Piraicæ portæ. A præc.

Πειραίνω, finio, necto; aor. 1. part. πειρήνας, πειρήναντες, nectentes. Καὶ πεπείρανται τάδε, confecta sunt, *Soph. Trach.* 590. Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτȣ̃ πειρήναντες, *Odyss.* 22, 175. A πειραίνω.

Πείραμα, ατος, τὸ, tentamentum, *Gl. V.* A πειράω.

Πείραντα, acc. sing. aor. 1. part. act. v. πείρω.

Πεῖραρ, sive πεῖρας, ατος, τὸ, finis, terminus. A πέρας.

Πειρᾶσαι, aor. 1. inf. act. verbi πειράζω.

Πειρασθῆναι, *tentatum esse*, aor. 1. inf. pass.

Πειρασθῇς, *tenteris*, 2. sing. aor. 1. conj. pass.

Πείρασις, εως, ἡ, tentatio, solicitatio; (2) conatus. A πειράω.

Πειρασμὸς, ȣ̃, ὁ, tentamentum; (2) tentatio. A πειράζω.

Πειραστὴς, ȣ̃, ὁ, tentator. Ab eod. Unde

Πειραστικὸς, ὴ, ὸν, tentandi peritus, tentativus; (2) qui inani conatu utitur.

Πειραστικῶς, *adv.* per tentationem.

Πειρατεία, ας, ἡ, piratica. A πειρατεύω.

Πειρατέον, πειρατέα, *adv.* tentandum. A

Πειρατεύω, fut. εύσω, piraticam exerceo, naves in mari capio, populor, vasto, prædor. A πειρατής.

Πειρατηρία, ας, ἡ, *Ion.* πειρητηρίη, ης, ἡ, tentatio, qua alicujus rei periculum et experimentum facimus. A πειράω.

Πειρατήριον, ȣ, τὸ, sedes piratarum; (2) prædonum multitudo; (3) experimentum, tentamentum, tentatio; (4) locus tentationum. A πειρατής.

Πειρατὴς, ȣ̃, ὁ, prædo marinus, pirata. A πειράζω.

Πειρατικὸς, ὴ, ὸν, ad piratas seu prædones marinos pertinens. A πειρατής.

Πειράτω, 3. sing. præs. imperat. act. pro πειράιτω, a

Πειράω, ῶ, fut. *άσω*, et *Ion.* *ήσω*, conor, nitor, tento, experior, periculum facio; (2) tento, de stupro interpello, *Gl. V.* et πειράω, solicito, attento; πειράομαι, tento, *Gl. V.* aor. 1. part. πειραθεὶς, expertus, *Ph.* perf. πεπειραμένος, expertus, (in partem utramque) *Gl. V.* πειρῶμαι, conor, nitor, experior, *Gl. V.* imperat. πειρῶ, enitere, *Ph.* Τοῦτο ἐγὼ πειράσομαι τοὺς μὴ εἰδότας διδάξαι, *Xen.* Τὰ πρῶτα πειρᾶσθε τᾶς λιμῶ κακῶς, experiemini, *Aristoph. Ach.* 749. Πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου, experimur, *Phocyl.* 36. Σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι, armis decertare, *Apoll. Rhod.* 2, 1221. A πεῖρα.

Πειρηθῆναι, *tentatum esse*, aor. 1. inf. pass.

Πείρησαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med.

Πειρητίζω, experior, tento, periculum facio, exploro animum alicujus. Μή τι μεῦ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυρῶ πειρήτιζε, *Il.* 7, 235. A πειράω.

ΠΕΙ'ΡΙΝΘΟΣ, gen. et πείρινθα, acc. a πεῖρις, crates, vel alveus ex viminibus in curru. Αὐτὰρ ὅγ' υἷας ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὁπλίσσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς, *Il.* 24, 190.

ΠΕΙ'ΡΩ, fut. περῶ, perf. πέπαρκα, transadigo, transfigo, transfodio, infigo, adfigo; (2) transeo; aor. 1. ἔπειρα, transfixi; πεπαρμένος, transfixus, perf. part. pass. Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε, *Il.* 9, 210.

Πειρῶ, 2. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro πειράου, a πειράω.

Πειρῷατο, 2. plur. præs. opt. med. *Ion.* pro πειρῷντο, ex πειράοντο.

Πειρώμεθα, 1. plur. præs. ind. med.

Πεῖσα, ης, ἡ, funis ancoralis. A πείθω.

Πεῖσαι, aor. 1. inf. act. *Poet.* pro πῖσαι, a πίω, irrigo.

Πείσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro πίσας.

Πείσας, aor. 1. part. act. verbi πείθω.

Πείσεα, loca irrigua, aquosa prata.

Πείσεαι, 3. sing. fut. 1. ind. med. *Ion.* pro πείσῃ, a πείθω.

Πείσεις, *persuadebis*, 2. sing. fut. 1. ind. act.

Πεισέμεν, fut. 1. inf. act. *Ion.* pro πείσειν.

Πείσῃ, *obedies*, 2. sing. fut. 1. ind. med. vel *persuaserit*, 3. sing. aor. 1. conj. act.

Πείση, ἡ, i. e. πειθὼ, *Hes.* al. patientia. Vide *Cl. Hom. Od.* 5, 23.

Πεισθέντας, acc. plur. aor. 1. part. pass.

Πεισθῆναι, *persuasum esse*, aor. 1. inf. pass.

Πεισίμβροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, hominibus persuadens. Ex πείθω et βροτός.

Πεῖσις, εως, ἡ, suasio, suadela. A πείθω.

Πεῖσις, εως, ἡ, passio. A fut. 1. πείσομαι, patiar, verbi πάσχω.

Πεισιχάλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, frænis obediens. Ἅρματα πεισιχάλινα, *Pind.* Ex πείθω et χαλινός.

Πεῖσμα, ατος, τὸ, fiducia adgrediendi aliquid, persuasio; (2) funis nauticus, quo navis religatur et retinetur, ut pareat gubernatori; retinaculum, firmamentum, refugium. Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, *Odyss.* 9, 136. (2) Μυναχίς δ' ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς, *Eurip. Hipp.* 760. A πείθω.

Πεισμάτιον, ου, τὸ, Dim. A præc.

Πεισματικὸς, ἡ, ὸν, pertinax, pervicax, *Eust.*

Πεισμονὴ, ῆς, ἡ, persuasio. A πείθω.

Πειστέον, *adv. posit.* obsequendum, obediendum; (2) credendum. A πείθω. Unde

Πειστὴρ, ῆρος, ὁ, obediens; (2) suasor; (3) funiculus. Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο, *Theocrit.* 21, 58.

Πειστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod

Πειστικὸς, ἡ, ὸν, persuasorius, vim persuadendi habens. A πείθω.

Πειστικῶς, *adv.* persuasorie, probabiliter.

Πείσυνος, ύνη, υνον, fretus. A πείθω.

Πειώλης, ου, ὁ, catamitus, pathicus. *Etym. Suid.* Ex πέος et ὄλλυμι.

Πέκος, εος, τὸ, pellis, *item* cortex. A πέκω.

Πεκούλιον, ου, τὸ, peculium, *Vox Lat.*

Πεκτέω, ῶ, fut. ήσω, pecto, carmino, carpo; (2) tondeo. Ἡνίκα πέκτειν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινὸν, *Aristoph. Av.* 720. Quidam vero legunt πέκειν. Ποιήσω τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον, *Id. Lys.* 688. A πεκτός.

Πεκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui tondet aut vellit. A πέκω. Unde

Πεκτὸς, ἡ, ὸν, pexus, comptus; (2) tonsus.

Πέκω, fut. πέξω, tondeo; aor. 1. pass. ἐπέχθην, ἐπέχθη, tonsus est. Τὸν κῳδίον ὡς ἐπέχθη, *Aristoph. Nub.* 1359. A πείκω.

Πελάγειος, εία, ειον, marinus. A πέλαγος.

Πελάγεσσι, dat. plur. *Ion.* pro πελάγεσι, a πέλαγος.

Πελαγίζω, fut. ίσω, versus altum, in altum navigo; (2) inundo, undis tego. Τὴν νύκτα πελαγίσας ἐπανῆλθε, *Appian.* Ab eod.

Πελαγικὸς, ἡ, ὸν, marinus, pelagicus, altum amans. Ab eod.

Πελάγιος, ία, ιον, marinus; (2) altum tenens. (2) πελαγίοισιν ὧν σφίσι τὴν κομιδὴν τὸ πολὺ γενέσθαι, *Arr. Ind.* 40, 10.

Πελαγόδρομος, ον, maritimus, epith. navis.

ΠΕ'ΛΑΓΟΣ, εος, τὸ, *proprie* mare altum, mare medium; (2) pars maris majoris; (3) æquor, mare; (4) reperitur etiam de fluminibus, ut de Danubio, *ap. Dion. Cass.* (5) *tropice*, de magna mole rerum malarum.

Πελαγὸς, pro πελαργὸς, *E. M.*

Πελαγόστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in mari degit. A στρέφω.

ΠΕΛΑΓΟ'Ω, mari inundo.

Πελάζω, fut. άσω, propinquo, appropinquo, venio ad, accedo; (2) admoveo, applico, appello; πελάζομαι, appropinquo; πελασθεὶς, admotus, aor. 1. Εἴρξω πελάζειν σῆς γε τούτους τῆς πάτρας, impediam ne propinquent, *Soph. Phil.* 1397. Βορέᾳ σῶμα πελάζων, *Aristoph. Av.* 1405. τάφροις, *Eurip. Rhes.* 123. Ἐκ ποίας πάτρας Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε; *Id. Ph.* 286. Ἴσον δ' ἰσοδόκῃ πέλασαν, *Il.* 7, 434. A πέλας.

Πελάθω, idem. Τί ποτ' ὦ πελάθει σκοπὸς, ὃν ναῶν Ἕκτωρ ὤτρυνε κατόπταν; *Eurip. Rhes.* 556. A πέλας.

ΠΕ'ΛΑΝΟΣ, ου, ὁ, libum, quod placentæ in modum e farinæ polline fiebat, et sacrificiis adhibebatur; (2) spuma concreta; (3) quodvis humidum concretum et arendo induratum; (4) oboli pondus; panis vilioris generis, *Apoll. Rhod.* 1, 1077. (2) ἀφρώδη πέλανον, spumam concretam, *Eurip. Or.* 220.

Πελαργᾶν Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, i. e. monere, admonere.

Πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli. Sing. πελαργιδεύς.

Πελαργικὸς, ἡ, ὸν, qui ciconiarum est, seu qualis ciconiarum est, ciconiarum proprius; πελαργικοὶ νόμοι, leges de alendis parentibus; quia id faciunt ciconiæ. A πελαργός.

Πελαργῖτις, ιδος, ἡ, herba lienosis medens.

ΠΕΛΑΡΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, ciconia. A πελὸς, *niger*, et ἀργὸς, *albus*.

Πελαργοχρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, ciconiæ colorem habens. Ex πελαργὸς et χρώς.

Πελαργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ciconiæ similis, ciconiam referens. A πελαργός.

ΠΕ'ΛΑΣ, *adv.* prope. Hinc ὁ πέλας, vicinus, propinquus, alius. Comp. πλησίον· superl. πελαστάτω, *Hipp.*

Πέλασαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπέλασαν, a πελάζω.

Πελασθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g.

Πελάσσαις, aor. 1. part. act. *Poet.* et *Æol.* pro πελάσας.

Πελαστὴς, οῦ, ὁ, qui appropinquat, qui accedit, vicinus, incola. A πελάζω.

Πελατεία, ας, ἡ, clientela, *Gl. V.* A

Πελάτης, ου, ὁ, vicinus; (2) inferioris conditionis homo, qui domum nostram ventitat et nos colit. *Gl. V.* cliens. (2) πελάτας ἐκ Ῥώμης καὶ φίλους πεντακοσίους, clientes et amicos, *Appian. de Bell. Hispan.* 84. A πελάω.

Πελατικὸς, ἡ, ὸν, famularis. A πελάτης.

Πελάτις, ιδος, ἡ, cliens vel famula.

Πελάω, ῶ, appropinquo, accedo. Ἔπειτα κυβερνήτων ἐκέλευον Γῇ πελάαν, *Hom. Hymn. in Bacc.* 44. (olim trudo, concutio, unde Lat. pello.) A πέλας.

Πέλεθος, ὁ, stercus; idem quod σπέλεθος.

Πελέθρισμα, ατος, τὸ, cursus, *Hes.* fortasse jugeri, vel per designata jugera. Quasi a πελεθρίζω, quod est a πέλεθρον.

Πέλεθρον, ου, τὸ, jugerum, item spatium, ut πλέθρον. A πλέθρον.

Πελεθρόνιος, ὁ καὶ ἡ, plethrum seu jugerum æquans, *Nic.*

Πέλεια, ας, et πελειὰς, άδος, ἡ, columbarum quædam species; (2) columba, *Il.* 5, 778. A πελός.

Πελειάδεσσι, dat. plur. *Ion.* pro πελειάσι, a πελειάς.

Πελειοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, columbarum altor vel altrix. Ex πέλεια et θρέμμα.

Πέλειος, εία, ειον, niger, fuscus, lividus. A πέλος.

ΠΕΛΕΚΑ'Ν, ᾶνος, ὁ, pelecanus; picus Martius: vide seq.

Πελεκάνος, *marina avis*, fulica, *Gl. V.*

Πελεκᾶς, pelecanus, *Att.* pro πελεκάν.

Πελεκάω, ῶ, f. ήσω, securi cædo vel complano. *Ph.* πελεκᾷ, dolat. A πέλεκυς. Hinc

Πελέκημα, ατος, τὸ, assula, fomes, *Gl. V.*

Πελέκησα, aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐπελέκησα, a πελεκάω, *Odyss.* 5, 244.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio vel dolatio, quæ securi fit. A πελεκάω.

Πελεκητὴς, οῦ, ὁ, dolator, *Gl. V.*

Πελεκήτωρ, ορος, ὁ, succisor, *Man.*

Πελεκητὸς, ἡ, ὸν, bipenni cæsus vel complanatus; (2) qui securi cædi vel complanari potest. A πελεκάω.

Πελεκίζω, fut. ίσω, securi percutio. Ῥαβδίσας ἐπελέκισε κατὰ τὸ πάτριον ἔθος, *Diod. Sic.* A πέλεκυς.

Πελεκῖνος, ου, ὁ, securidaca, vel securiculata, herba vel frutex; (2) avis nomen.

Πελεκκάω, ῶ, idem quod πελεκάω, *Od.* 5, 234.

Πέλεκκον, ου, τὸ, manubrium seu capulus bipennis, bipennis ipsa. Εἵλετο καλὴν ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, *Il.* 12, 612. A πέλεκυς.

Πελεκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, securis seu bipennis formam habens. Ex πέλεκυς et εἶδος.

Πελεκύδιον, ου, τὸ, securicula, parva securis. Dim. a

ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, εως, ὁ, securis, bipennis; (2) dicitur et de asperitate morum, de acerbitate.

Πελεκυφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui securim gestat, bipennifer; (2) prætor. Ex φέρω.

Πελεμίζετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπελεμίζετο, a

ΠΕΛΕΜΙ'ΖΩ, f. ξω, moveo, commoveo, quasso, concutio; πελέμιξεν, aor. 1. pro ἐπελέμιξε, concussit; πελεμίχθη, aor. 1. pass. pro ἐπελεμίχθη, motus est. Οὐρίαχον πελέμιξεν Ἔγχεος, *Il.* 13, 433. Ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη, *Ib.* 4, 535.

Πελεμίχθην, aor. 1. ind. pass.

Πέλεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔπελε, a πέλω.

Πέλευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro πέλε.

Πεληϊὰς, άδος, ἡ, *Ion.* pro πελειάς.

Πελία, ας, ἡ, livor, *Dor.* A πελός. Hinc

Πελιαίνομαι, livesco, livorem contraho.

Πελιδνὴ, ῆς, ἡ, livor, (potius πελίδνη, pro πελίδνησις, a πελιδνόω, nam alterum est adjectivum, *Ern.*)

Πελιδνὸς, ἡ, ὸν, nigrorem plumbeum habens, sanguine suffusus, lividus, livens. Πελιδνὸς ὄνυξ, *Nic. Al.* 411. A πελός. Hinc

Πελιδνότης, ητος, ἡ, livor; (2) pars livida.

Πελιδνόω, ῶ, fut. ώσω, lividum reddo, sugillo; πελιδνοῦμαι, liveo, livesco, *Gl. V.*

Πελίδνωμα, ατος, τὸ, suffusio sanguinis, livor. A præc.

ΠΕΛΙ'ΚΗ, ης, ἡ, poculi genus.

Πελικὰν, ᾶνος, ὁ, species poculi lignei; (2) catinus ligneus. A πέλεκυς.

Πελιόομαι, οῦμαι, livesco. A

Πέλιος, ία, ιον, lividus, luridus, *Ph.* A πελός.

Πελιότης, ητος, ἡ, livor, *Ph.* A præc.

Πελίωμα, ατος, τὸ, livor. *Ph.* nigredo. A πελιοῦμαι.

Πελίωσις, εως, ἡ, idem.

ΠΕ'ΛΛΑ, *Ion.* πέλλη, ης, ἡ, mulctra, seu mulctrale: Hinc *Angl.* A PAIL. Σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας, *Il.* 16, 642. (2) vas potorium.

Πελλαῖος, αία, αῖον, vel πελλαιὸς, ὰ, ὸν, fuscus, *Hes.* A πελός.

Πελλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui lac in mulctram mulget. A πέλλα.

Πελλὶς, ἡ, poculum, *Ath.*

Πελλόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, idem quod πελιόομαι. A

Πέλλος, η, ον, sive πελλὸς, ἡ, ὸν, colorem nigricantem et subfuscum habens; *item* niger, fuscus. A πελός.

Πέλλωμα, ατος, τὸ, livor, pars livida, *R.* A πελλόομαι.

ΠΕ'ΛΜΑ, ατος, τὸ, planta *pedis*; solea, calcaneum, *Gl. V.* (2) corium densatum. Hinc

Πελματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, plantaris, *Gl. V.*

Πέλοντο, 3. plur. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐπέλοντο, a πέλω.

Πελοποννησιακὸς, ἡ, ὸν, Peloponnesiacus. A Πελοπόννησος, *Peloponnesus.*

ΠΕΛΟ'Σ, ἡ, ὸν. Vide πελλός.

Πελτάζω, pelta armatus pugno. A πέλτη.

Πελτάριον, ου, τὸ, parvula pelta sive cetra. *Gl. V.* parmula. Dim. a πέλτη.

Πελταστὴς, οῦ, ὁ, qui peltam ad pugnam gestat, peltatus, seu cetratus. *Gl. V.* parmularius. A πελτάζω. Unde

Πελταστικὸς, ἡ, ὸν, ad peltastam pertinens; (2) peltatus. Hinc ἡ πελταστικὴ, ῆς, sc. ἐπιστήμη, ars utendi pelta, bene pugnandi cum pelta armatus sis.

Πελταστικώτατα, *adv.* more peritissimorum peltastarum. A præc.

ΠΕ'ΛΤΗ, ης, ἡ, pelta, cetra, scutum brevius, lorum non habens, quo sagittarii et levioris armaturæ milites uti solebant.

Πελτοφόρος, ου, ὁ, peltatus. Ex præc. et φέρω.

Πέλυξ, υκος, sive πέλυς, ὁ, securis bipennis; (2) pelvis, proprie lignea. A πελεκὺς et πελική.

Πέλυτρα, vel πέλυντρα, socci, *apud Poll.*

ΠΕ'ΛΩ, vel πέλομαι, sum; (2) verto; (3) admoveo. Οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον, *Il* 4, 158. Εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, *Ib.* 450. Ὃς μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο, *Ib.* 1, 284.

ΠΕ'ΛΩΡ, ωρος, τὸ, monstrum, monstrum immane; (2) ingens.

Πελωρίδες, ων, αἱ, ostreæ, a magnitudine sic dictæ. A πέλωρ.

Πελώριος, ου, ὁ ϗ ἡ, monstrosus, portentosus, admirandus, suspiciendus, mirus, ingens, immanis. Ὥς μοι καὶ τόν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης, *Il.* 3, 166. Ab eod.

Πελωριστὸς, ἡ, ὸν, idem quod πελώριος, *Theoc.*

Πέλωρον, τὸ, idem quod πέλωρ, *Hom.*

Πέλωρος, ωρα, ωρον, monstrosus, portentosus; (2) ingens, vastus, immanis. A πέλωρ.

Πέμμα, ατος, τὸ, quidquid coquitur, coctum, genus placentæ; πέμματα, bellaria. A πέπτω.

Πεμμάτιον, ου, τὸ, bellarium. Dim. a πέμμα.

Πεμματολόγος, ου, ὁ, qui de opere pistorio delicatius apparato verba facit, vel qui de placentis et opere dulciario librum conscripsit. Ex πέμμα et λόγος.

Πεμματουργὸς, οῦ, ὁ, bellariorum artifex, pistor dulciarius. Ex πέμμα et ἔργον, *opus.*

Πεμπαδάρχης, et πεμπάδαρχος, ου, ὁ, qui quinque militibus præest. Ex ἀρχός.

Πεμπάζω, fut. άσω, per digitos numero, præsertim quinos; (2) numero; (3) cogito, considero. Εἴ τις ἕκαστα πεμπάζοι, *Apollon.* Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται, *Od.* 4, 412. A πεμπάς.

Πεμπὰς, άδος, ἡ, quinarius numerus, quinque. A πέμπε.

Πεμπαστὴς, οῦ, ὁ, per quinos numerans. A πεμπάζω.

Πέμπε, οἱ, αἱ, τὰ, quinque. A πέντε.

Πέμπελος, ου, ὁ ϗ ἡ, senex admodum decrepitus, et capularis, utpote jam in sepulchrum demittendus. Καὶ πέμπελον γραῦν μαρμαρουμένην δέμας, et anum capularem marmoream factam, *Lycoph.* 826. A πέμπω.

Πέμποισαι, nom. plur, præs. part. act. fœm. gen. *Dor.* pro πέμπουσαι, a πέμπω.

Πέμπον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔπεμπον.

Πεμπταῖος, αία, αῖον, quintanus; (2) quod quinto die fit, qui quinto die venit, redit, &c. A πέμπτος.

Πεμπτάμερος, ον, quinque dies durans, *Pind.*

Πεμπτὰς, άδος, ἡ, numerus quinarius; (2) numerus quinque militum. A πέμπτος.

Πεμπτέον, *adv. posit.* mittendum. ᾔδει ὅτι ἐκ τούτων πεμπτέον εἴη, *Xen. Cyr.* 8, 3. A πέμπω.

Πεμπτημόριον, ου, τὸ, quinta pars. Ex πέμπτος et μόριον.

Πεμπτὸς, ἡ, ὸν, missus. A πέμπω.

Πέμπτος, η, ον, quintus. A πέμπε pro πέντε.

ΠΕ'ΜΠΩ, fut. ψω, mitto, dimitto, procul amando, demitto, emitto, immitto, impono; (2) deduco, veho, transveho, trajicio; (3) legatos mitto; πέμψον, mitte, aor. 1. imperat. πεμπφθεὶς, missus, aor. 1. pass. part. Πέμπειν τινὶ περί τινος, *Thuc.* πρός τινα, *Xen.* βοηθείας τινὶ, *Polyb.* εἴς τινας, *Xen.* Μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα, *Soph. Phil.* 1154. Εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν ἄπο, *Eur. Her. Fur.* 1429. Σε πέμπει ἀβρότων ἐπέων εὐαζόντων, prosequitur, *Soph. Antig.* 1133.

Πεμπώβολον, ου, τὸ, veru quinque cuspides habens, *Il.* 1, 463. Ab ὀβελος.

Πεμφηρὶς, ιδος, ἡ, piscis, *Ath.*

Πεμφιγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, referens πέμφιγα· (2) humidus, flatulentus; (3) pustulas excitans. A πέμφιξ.

Πεμφιδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem. A πεμφίς.

ΠΕ'ΜΦΙΞ, ιγος, ἡ, flatus, gutta, nubes, bulla, pustula, pro *anima. Lycoph.*

Πεμφὶς, ῖδος, ἡ, idem.

ΠΕΜΦΡΗΔΩ'Ν, όνος, ἡ, insectum e vesparum genere. Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε ϗ ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα, *Nic. Th.* 812.

Πέμψαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔπεμψαν, a πέμπω.

Πέμψας, *qui misit*, aor. 1. part. act.

Πέμψασι, *eis qui miserunt*, dat. plur. part.

Πεμψεῖς, 2. sing. fut. 1. indic. act. *Dor.* pro πέμψεις, verbi πέμπω. Unde

Πέμψις, εως, ἡ, missio; (2) in manus traditio.

Πέμψωμεν, 1. plur. aor. 1. conj. act. verbi πέμπω.

Πενεστεία, ας, ἡ, famulitium, servitium. A πενέστης.

Πενέστερος, πενέστατος. A πένης.

Πενέστης, ου, ὁ, servus, famulus, cliens, *apud Thessalos.* A πένομαι.

Πενεστικὸς, ἡ, ὸν, servilis. A præc.

Πένηαι, 2. sing. præs. conj. med. *Ion.* pro πένῃ, a πένομαι, *laboro.*

Πένης, ητος, ὁ ϗ ἡ, qui labore victum quærit, pauper, inops; (2) egens. Ab eod.

Πένησσα, ης, ἡ, paupercula. A πένης.

Πενητεύω, pauper sum. Ab eod.

Πενθαίνω, idem quod πένθημι, seu πενθέω, *Eust.*

Πενθαλέος, έα, έον, luctuosus, lugubris. A πένθος.

Πενθὰς, άδος, ἡ, luctuosa, lugubris. Ἀνήρυγε πενθάδα φωνὴν, *Nonn.* Ab eod.

Πένθει, 2. sing. præs. imperat. act. pro πένθεε, a πενθέω.

Πένθεια, ἡ, idem quod πένθημα, *Æsch.*

Πενθείω, *Poet.* pro πενθέω, *Hom.*

Πενθερὰ, ᾶς, ἡ, socrus, uxoris mater. A

ΠΕΝΘΕΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, socer, uxoris pater.

Πενθεροφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, socerum perdens. Ex πενθερὸς et φθείρω.

Πενθέω, ῶ, f. ήσω, lugeo. Ἅπαντες δ' ἐνὶ λόγῳ πενθήσατε νεκρὸς, *Eur. Her. Fur.* 1396. Ἐν οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε, *Æschin.* A πένθος.

Πένθημα, ατος, τὸ, luctus. A præc.

Πενθήμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro πενθῆναι, a πένθημι.

Πενθημιμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, partis semiquinariæ. Hinc πενθημιμερὴς τομὴ, cæsura, quum post secundum pedem syllaba superest. Ex πέντε, ἥμισυς, et μέρος, *pars.*

Πενθημιπόδιον, ου, τὸ, duo pedes cum dimidio. Ex πέντε, ἥμισυς, et πούς.

Πενθήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque dies durans, seu a quinque diebus. Ex πέντε et ἡμέρα.

Πένθημι, *Poet.* pro πενθέω, *Hom.*

Πενθημιχοίνιξ, ικος, ἡ, duæ chœnices cum dimidia.

Πένθημος, idem quod πένθιμος, *Sibyl.*

Πενθήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, luctuosus. A πενθέω.

Πενθήρης, έος, ὁ ϗ ἡ, lugubris. Ab eod.

Πενθητὴρ, ῆρος, ὁ, qui luget. Ab eod. Hinc

Πενθητήριος, ου, ὁ, lugubris, ad luctum pertinens.

Πενθητικὸς, ἡ, ὸν, lugubris.

Πενθητικῶς, *adv.* lugubriter.

Πενθήτρια, ας, ἡ, præfica; (2) quæ luget. (2) Ζώων κακῶν πενθήτρια, *Eurip. Hipp.* 805.

Πενθικὸς, ἡ, ὸν, lugubris. A πένθος.

Πενθικῶς, *adv.* lugubriter, lugubre.

Πένθιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, et πένθιμος, ίμη, ιμον, lugubris vel luctuosus. *Gl. V.* lugubris, flebilis, funestus. A

ΠΕ'ΝΘΟΣ, εος, τὸ, luctus, i. e. mœror, ex morte propinquorum vel amicorum; (2) quivis mœror. *Ph.* luctus, funus.

Πενθοφόρος, ον, luctum ferens, *Sibyl.*

Πενία, ας, ἡ. *Ion.* πενίη, ης, ἡ, paupertas, inopia. A πένομαι.

Πενιχραλέος, έα, έον, pauper, pauperculus, inops. A

Πενιχρὸς, ὰ, ὸν, idem. A πένομαι.

Πενιχρότης, ἡ, paupertas, inopia, *Steph.*

Πενιχρῶς, *adv.* pauperum more, per inopiam.

Πενόλης, penula, *Gl. V.* al. φαινόλης.

ΠΕ'ΝΟΜΑΙ, facio, efficio, ago, paro, curo, struo; (2) pauper seu inops sum. Τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι; *Od.* 24, 406. Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται, *Theog.* 315.

Πένοντο, 3. plur. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐπένοντο, a πένομαι.

Πεντάγαμβρος, ον, quinque generos habens.

Πεντάγραμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinque linearum est. Ex πέντε et γραμμὴ, *linea.*

Πεντάγωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque angulos habens. Ex πέντε et γωνία.

Πενταδάκτυλος, ὁ, ἡ, qui quinque digitos habet, vel qui quinque digitorum est.

Πενταδάρχης, vel πεντάδαρχος, ου, ὁ, qui quinque viris præest. Ex ἀρχός.

Πενταδεκαέτης, quindecim annorum. Ex ἔτος.

Πενταδικὸς, ἡ, ὸν, quinarius; (2) pentade constans. A πεντάς.

Πεντάδιμνον, quod quinque minarum est, *Herod.*

Πεντάδιον, ου, τὸ, numerus quinarius. A πεντάς.

Πενταδραχμία, ας, ἡ, quinque drachmæ:

Πεντάδραχμον, ου, τὸ, numisma quinque drachmarum:

Πεντάδραχμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinque drachmarum pretii est. Ex πέντε et δραχμή.

Πεντάδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinque palmarum est. Ex δῶρον, *palmus.*

Πεντάεθλιον, τὸ, idem quod

Πεντάεθλον, ου, τὸ, quinquertium, quinque certamina. Ex πέντε et ἄεθλος.

Πεντάεθλος, ου, ὁ, quinquertio, qui quinque certaminibus victor evasit. Ex iisd.

Πεντάετες, vel πενταετὲς, *adv.* quinquennis, seu per quinquennium. A πενταέτης.

Πενταετηρὴς, ὲς, quinquennis. Ex π. et ἔτος.

Πενταετηρία, ας, ἡ, quinquennium.

Πενταετηρικὸς, ἡ, ὸν, quinquennalis; lustralis, *Gl. V.* A præc.

Πενταετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium, lustrum, *Gl. V.* A

Πενταέτηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinquennis:

Πενταέτης, ου, ὁ, vel πενταετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui quinque annorum est, quinquennis, quinquennalis. Ex π. et ἔτος.

Πενταετία, ας, ἡ, quinquennium. Ex iisd.

Πεντάζωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque zonas habens. A ζώνη.

Πενταθλεύω, idem quod

Πενταθλέω, ῶ, fut. ήσω, quinque certaminibus me exerceo; (2) quinque certaminum generibus certo. A

Πένταθλον, ου, τὸ, idem quod πεντάεθλον.

Πενταθλιστικὸς, ἡ, ὸν, (πενταθλητικὸς, *Ern.*) πενταθλιστικὴ νίκη, victoria in omni genere certaminum.

Πένταθλος, ου, ὁ, quinquertius, *Ph.* idem quod πεντάεθλος· (2) in quocunque genere per omnes partes egregius, velut in dicendo.

Πενταῖος, αία, αῖον, quintus. A πέντε.

Πένταιχμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque cuspides seu mucrones habens. Ex πέντε et αἰχμή.

Πεντακέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. quinque habens capita vel truncos. A κεφαλή.

Πεντάκις, *adv.* quinquies. A πέντε.

Πεντακισμύριοι, quinquaginta millia.

Πεντακισχίλιοι, ιαι, ια, quinquies mille, quinque millia.

Πεντάκλαδος, ον, quinos ramulos habens; epith. manus.

Πεντάκλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque clinis seu lectis instructus. Ex πέντε et κλίνη.

Πεντακόρωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinque cornicum ætates vixit; (2) capularis, decrepitus. Ex πέντε et κορώνη, *cornix.*

Πεντακόσια, ων, τὰ, quingenta.

Πεντακοσιάρχης, et πεντακοσίαρχος, ου, ὁ, quingentorum militum præfectus. Ex πεντακόσιοι et ἀρχὴ vel ἄρχός. Hinc

Πεντακοσιαρχία, ας, ἡ, quingentorum militum præfectura.

Πεντακοσιαστὸς, ἡ, ὸν, quingentesimus. A πεντακόσιοι.

Πεντακόσιοι, ιαι, ια, quingenti. A πέντε.

Πεντακοσιομέδιμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quingentorum medimnorum est, qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos, qui quingentis medimnis census est, *Plut.*

Πεντακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, quingentesimus. A πεντακόσιοι.

Πεντακυμία, ας, ἡ, immanis unda seu fluctus, fluctus decumanus, quinque fluctus uno impetu adventantes. Ex πέντε et κῦμα.

Πεντάλεκτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque lectos habens; (2) quinque toros conjugales experta. Ex πέντε et λέκτρον.

Πενταλιθίζειν, ludere πεντάλιθα. vid. seq.

Πεντάλιθος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque constans lapidibus; πεντάλιθα, ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus.

Πεντάλιτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinquelibris. Ex λίτρα.

Πενταμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quinquepartitus, in quinque partes divisus. Ex μέρος.

Πενταμερῶς, *adv.* quinquepartito, *Plin.*

Πεντάμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est quinque pedum. Ex μέτρον.

Πεντάμηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est quinque mensium. Ex μὴν, *mensis.*

Πεντάμοιρος, quintarius, *Steph.*

Πεντάοζος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in quinque ramos dispergitur; (2) in quinos digitos divisa.

Πεντεύγκιον, quincunx, *Gl. V.* Ex οὐγκία.

Πενταπάλαιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui habet quinque palmos. Ex πέντε et παλαιστή.

Πενταπέτηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque folia habens; πενταπέτηλον, herba quædam, quinquefolium. Ex πέντε et πέταλον.

Πενταπετὲς, τὸ, quinquefolium.

Πεντάπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui quinque cubitorum est.

Πενταπλασιάζω, fut. άσω, quintuplo majorem facio. A

Πενταπλάσιος, ία, ιον, quintuplus, quinquies tantus. A πέντε.

Πενταπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Πενταπλασίως, *adv.* quintuplo.

Πεντάπλεθρος, ον, quinque jugeribus constans. A πλέθρον.

Πενταπλόος, οῦς, ὁ ϗ ἡ, et πενταπλόος, οῦς, πλόη, ῆ, πλόον, οῦν, quintuplus, quintuplex. A πέντε.

Πεντάπολις, εως, ἡ, quinque urbes.

Πεντάπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque meatus seu alveos aut canales habens; (2) quinque fluus.

Πεντάπους, ουν, τὸ ὄρεγμα, *porrectio*, carrecta *Gl. V.* quinque pedes habens.

Πενταπρωτεία, ας, ἡ, quinqueprimatus. A

Πεντάπρωτοι, ων, οἱ, quinqueprimi, senatores primarii municipales.

Πεντάριθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque numero.

Πεντάρραβδος, ον, quinque fidibus (qu. fidium virgis) constans.

Πεντὰς, άδος, ἡ, quinarius numerus, i. e. quinque, vel continens quinque. A πέντε.

Πεντάσκαλμος, ον, quinque remos habens.

Πενταστίθαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque spithamas longus, quinque dodrantes altitudine æquans. Ex σπιθαμή.

Πεντασάδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinque stadiorum est. Ex ςάδιον.

Πεντασάτηρος, quinque staterum seu minarum, *Herod.* idem quod πέντάμνος, *Poll.*

Πεντάςιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque ordinibus seu versibus constans.

Πεντάςομος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque ora seu ostia habens. Ex ςόμα.

Πεντασυλλαβία, ἡ, quinque syllabæ.

Πεντασύλλαβος, ον, quinque syllabis constans.

Πεντασυλλάβως, *adv.* quinque syllabis.

Πεντάσχοινος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque schœnos patens.

Πεντατάλαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque talenta æquans, qui quinque talentorum est.

Πεντάτευχος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque volumina habens, ut 5 libri Mosis.

Πενταφάρμακος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque medica mentis constans. Ex φάρμακον.

Πενταφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quintuplex. Ex φυή.

Πεντάφυλλον, ου, τὸ, quinquefolium, herba; pentaphyllum, *Plin.* Angl. CINQUEFOIL.

Πεντάφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque folia habens.

Πεντάφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque voces seu sonos reddens. Ex φωνή.

Πένταχα, πενταχῆ, *adv.* quinquefariam, quinque modis.

Πεντάχαλκοι, vel πεντέχαλκοι, quinque ærei nummi, *Poll.*

Πενταχιλιαςὺς, ῦ, ὁ, unum de quinque millibus.

Πενταχὶς, idem quod πενταχῆ, *Ar.*

Πεντάχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque habens chordas. Ex χορδή.

Πεντάχρονος, ον, quinque temporibus constans pes.

Πενταχῶς, *adv.* quinquefariam. A πέντε.

ΠΕ'ΝΤΕ, οἱ, αἱ, τὰ, quinque.

Πεντεγκέφαλος, quino cerebro constans, *Theoph.*

Πεντέγραμμος· vide πεντάγραμμος, *Luc.*

Πεντεδραχμία· vide πενταδραχμία, *Xen.*

Πεντεκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, quindecim.

Πεντεκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, quindecim anni.

Πεντεκαιδεκαέτης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui quindecim annorum est. Ex ἔτος.

Πεντεκαιδεκαναΐα, ἡ, quindecim naves. A ναῦς.

Πεντεκαιδεκάπηχυς, υ, quindecim cubitos habens.

Πεντεκαιδεκαπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, quinquies decies major seu præstantior.

Πεντεκαιδεκαταῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui decimo quinto die aliquid facit aut patitur. A

Πεντεκαιδέκατος, άτη, ατον, decimus quintus.

Πεντεκαιδεκήρης, εος, ἡ, navis quindecim ordinum. Ex ἐρέσσω.

Πεντεκαιδεχήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quindecim dierum est. Ex ἡμέρα.

Πεντεκαιεικοσιέτης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui annorum est viginti et quinque. Ex ἔτος.

Πεντεκαιτριακοντέτης, ες, annorum 35.

Πεντεκτενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quinque pectinibus intextus. Ex πέντε et κτεὶς, *pecten.*

Πεντέκτενος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Πεντέλοχοι, quinque cohortes, *Thuc.*

Πεντέμνος· vide πεντάμνος. *E. M.*

Πεντεναΐα, ἡ, quinque naves.

Πεντεπενιχρὸς, ᾶ, ἡ, quinquies pauper, i. e. pauperrimus.

Πεντέπους, οδος, quinque pedes habens.

Πεντεσύριγγος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinque fistulas seu quinque foramina habens. Ex σύριγξ.

Πεντετάλαντος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide πεντατάλαντος.

Πεντετηρικὸς, ἡ, ὸν, quinquennalis.

Πεντετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium, lustrum. Ex π. et ἔτος.

Πεντέτης, εος, ὁ ϗ ἡ, quinquennis. Ex iisd.

Πεντετριαζόμενος, quinquies victus, et proprie quidem in quinquertio. Ex τριάζομαι.

Πεντηκονθήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta dierum est. Ex ἡμέρα.

Πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, quinquaginta. A πέντε.

Πεντηκοντάδραχμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinquaginta drachmis æstimatus. Ex δραχμή.

Πεντηκονταετηρὶς, ίδος, ἡ, tempus quinquaginta annorum.

Πεντηκονταέτης, vel πεντηκονταετὴς, έος, ὁ, quinquagenarius, 50 annos natus. Ex ἔτος.

Πεντηκονταέτις, ιδος, ἡ, fœm.

Πεντηκονταετία, ας, ἡ, quinquaginta anni.

Πεντηκοντακαιτριετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui est annorum quinquaginta trium.

Πεντηκοντακάρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta habet capita. Ex κάρηνον.

Πεντηκοντακέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex κεφαλή.

Πεντηκοντάλιτρον, τὸ, quinquaginta libræ. A λίτρα.

Πεντηκοντάπηχυς, υ, quinquaginta cubitos habens.

Πεντηκονταρχία, ας, ἡ, munus et dignitas qua quis quinquaginta militibus præest; (2) quinquaginta virorum principatus. A

Πεντηκόνταρχος, ου, ὁ, qui quinquaginta militibus præest. Ex ἀρχός.

Πεντηκονταταλαντία, ας, ἡ, quinquaginta talenta. A

Πεντηκοντατάλαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta talentorum est. Ex τάλαντον.

Πεντηκοντατέσσαρες, ων, οἱ, αἱ, quinquaginta quatuor.

Πεντηκοντατὴρ, ῆρος, ὁ, quinquaginta militum præfectus, *Suicer.* A πεντήκοντα.

Πεντηκοντάχοος, *contr.* πεντηκοντάχους, ου, ὁ ϗ ἡ, cum quinquagesimo fundens, quinquagesimo cum fœnore reddens. Ex χέω.

Πεντηκόντερος, ου, ἡ, quinquaginta remorum navis, seu navis actuaria quinquaginta remorum. Ex ἐρέσσω.

Πεντηκοντεύομαι, quinquagesimam solvo; quinquagesima a me exigitur; (2) quinquagesimam exigo, capio. A πεντήκοντα.

Πεντηκοντὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod πεντηκοντατήρ.

Πεντηκοντηρικὸς, ἡ, ὸν, quinquaginta remos habens.

Πεντηκοντόγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta jugerum est. Ex γύα.

Πεντηκοντοκάρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, quinquaginta capita habens. Ex κάρηνον.

Πεντηκοντόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, quinquaginta liberos habens.

Πεντηκοντόργυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta ulnarum est. Ex ὄργυιά.

Πεντηκόντορος, ου, ἡ, idem quod πεντηκόντερος.

Πεντεκοντέτης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui quinquaginta annorum est. Ex ἔτος.

Πεντηκόσιοι, ιαι, ια, quingenti. A πέντε.

Πεντηκοςαῖος, αία, αῖον, qui die quinquagesimo aliquid facit, vel quod eo fit.

Πεντηκοςεύομαι, quinquagesimam, scil. partem, solvo, quinquagesima a me exigitur. A πεντηκοςός.

Πεντηκοςὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod πεντηκοντήρ.

Πεντηκοςολογέω, ῶ, fut. ήσω, quinquagesimam colligo seu exigo.

Πεντηκοςολόγιον, ου, τὸ, locus in quo quinquagesimæ exiguuntur vel solvuntur. A

Πεντηκοςολόγος, ου, ὁ, qui quinquagesimam partem colligit seu exigit; (2) quinquagesimæ partis redemptor. Ex λέγω.

Πεντηκοςόπαις, αιδος, ὁ, quinquaginta filios seu filias habens.

Πεντηκοςὸς, ἡ, ὸν, quinquagesimus. Hinc ἡ πεντηκοςὴ, sc. ἡμέρα, Pentecoste, dies quinquagesimus a Paschate: *item* ἡ πεντηκοςὴ, sc.

sc. μερὶς, genus vectigalis, quod pendebatur de fundis et facultatibus, *Ern.*

Πεντηκοστὺς, ύος, ἡ, de numero 50, v. gr. hominum, ut δεκὰς de decem; (2) ordo militaris constans quinquaginta viris.

Πεντήρης, εος, ἡ, quinqueremis. Hinc

Πεντηρικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab ἐρέσσω.

Πεντέβολος· vide πεντώβολος, *Ar.*

Πεντόζοιο, gen. sing. *Ion.* pro πεντόζου, a

Πέντοζος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πεντάοζος.

Πεντόργυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, quinque ulnarum. Ex ὀργυιὰ, *ulna.*

Πεντόροβον, ου, τὸ, herbæ nomen, quæ alias γλυκυσίδη, pæonia. Ex ὄροβος, *ervum.*

Πεντόροφος, ον, quinque fastigia, tecta, habens domus.

Πεντουγκίαι, quincunces, *Gl. V.* Ex οὐγκία.

Πεντώβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, quinque obolorum. Hinc τὸ πεντώβολον, ου, quinque oboli.

Πεντώρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui quinque vallorum seu fossarum est. Ex ὀρύσσω.

Πένω, idem quod πένομαι.

Πέξαιτο, 3. sing. aor. 1. conj. med. verbi πέκω.

Πέξις, εως, ἡ, tonsura. A πέκω, *tondeo.*

Πεξῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro πέξω, a πέκω.

Πεοίδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui tumido seu crasso pene est. Ex πέος et οἰδέω. Vide πειώλης.

ΠΕ'ΟΣ, εος, τὸ, penis, mentula, veretrum.

Πεπάγασι, 3. pl. perf. ind. med. *Dor.* pro πεπήγασι, a πήγνυμι.

Πεπαθυῖαν, *passam,* acc. sing. perfect. part. act. f. g. *per Syncop.* pro πεπαθηκυῖαν, a πάσχω.

Πεπαιδευμένως, *adv.* erudite, solerter. A παιδεύω.

Πεπαίνω, excoquo, et ad maturitatem perduco. *Gl. V.* maturo; (2) mitigo, lenio; πεπαίνομαι, maturesco, *Gl. V.* Διασκοπῶν ἥδομαι τὰς λημνίας ἀμπέλους, εἰ πεπαίνουσιν ἤδη, *Aristoph. Pace,* 1172. A πέπων.

Πεπαίρω, suppedito, *Pind.*

Πεπαισμένον, acc. sing. part. perf. pass. v. παίζω, *ludo,* vel παίω, *percutio.*

Πεπαίτατος, άτη, ατον, maturissimus, maturrimus. A πέπων, *coctus.* Unde

Πεπαίτερος, έρα, ερον, maturior, mitior, *Æsch. Agam.* 1374.

Πεπαλαγμένος, part. perf. pass. verbi παλάσσω.

Πεπάλακτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπεπάλακτο.

Πεπάλαχθε, 2. pl. perf. imperat. pass.

Πεπαλὼν, a. 2. part. act. *Ion.* pro παλῶν, a πάλλω.

Πεπάναι, aor. 1. inf. act verbi πεπαίνω.

Πεπανὸς, ἡ, ὸν, maturus, mitis, passus, *Gl. V.* A πεπαίνομαι.

Πέπανσις, εως, ἡ, maturatio; (2) actio qua aliquid ad maturitatem perducitur. *Gl. V.* maturitas. A πεπαίνω. Unde

Πεπαντικὸς, ἡ, ὸν, coquendi, maturandi vim habens.

Πεπαρέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro παρεῖν, a πείρω. (Πεπαρεῖν, suppeditare, præbere, *Pind.* quod a πεπαίρω, *Ern.*)

Πεπάρθαι, *trajectum esse,* perf. inf. pass.

Πέπαρμαι, *trajectus sum,* 1. sing. perf. ind.

Πεπαρῴνηκε, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro παρῴνηκε, a παροινέω.

Πέπασμαι, perf. ind. pass. *Poet.* pro πέπαμαι, a πάομαι.

Πεπασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod πέπανσις.

Πέπαται, 3. sing. perf. verbi πάομαι.

Πέπαυμαι, perf. ind. pass. verbi παύομαι.

Πεπέδητο, plusq. perf. pass. verbi πεδέω, vincio, illigo, compedibus adstringo. Πεπέδητο νήια δοῦρα, *Apoll. Rhod.* 11, 597.

Πεπείθαται, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro πεπεισμένοι εἰσὶ, a πείθω.

Πεπείθοντο, 3. pl. imperf. ind pass. *Ion.* pro ἐπείθοντο.

Πεπείραται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi πειράω.

Πέπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, maturus, mitis; (2) adultus; (3) senex; (4) lenis; (4) ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα, *Soph. Trach.* 727. A πέπτω.

Πεπείσθω, 3. sing. perf. imperat. pass. verbi πείθω.

Πέπεισμαι, *persuasus sum,* perf. ind. pass.

Πεπεισμένως, *adv.* vehementer. A πείθομαι.

Πεπερασκέναι, perf. inf. act. verbi περαίνω.

Πεπερημένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi περάω.

ΠΕ'ΠΕΡΙ, εως, τὸ, piper, arbor vel planta; (2) fructus piperis, arboris Indicæ. Hinc

Πεπερίζω, piper imitor seu refero.

Πεπέριον, ου, τὸ, granulum piperis.

Πεπερὶς, ίδος, ἡ, granum piperis.

Πεπερίτης, ου, ὁ, piper gustu referens.

Πεπερόπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, pipere inspersus.

Πέπηγε, 3. sing. perf. ind. med. v. πήγνυμι.

Πεπηδηκέναι, perf. inf. act. verbi πηδάω.

Πεπιεσμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi πιέζω.

Πεπιθεῖν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro πιθεῖν, a πείθω.

Πεπιθημένον, acc. sing. part. perf. pass. v. πιθέω pro πείθω.

Πεπιθήσεις, 2. sing. f. 1. ind. act. *Ion.* pro πιθήσεις, a πιθέω.

Πέπιθμεν, 1. pl. aor. 2. ind. act. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐπίθομεν.

Πεπίθοιμεν, 1. plur. aor. 2. opt. act. *Ion.* pro πίθοιμεν, a πείθω.

Πέπιθον, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔπιθον.

Πεπιστεύκασι, 3. plur. perf. ind. act verbi πιστεύω.

Πεπιστεύκεισαν, 3. pl. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐπεπιστεύκεισαν.

Πεπιστευμένην, *creditam,* part. perf. pass. f. g.

Πεπλανημένως, *adv.* vagabunde, more eorum qui errant. *Gl. V.* palatim. A πλανάω.

Πεπλασμένως, *adverb.* ficte, simulate. A πλάττω.

Πέπλασαι, 3. sing. perf. ind. pass. v. πλάσσω.

Πεπλάτυνται, 3. plur. perf. ind. pass. verbi πλατύνω. Unde

Πεπλατυσμένως, *adv.* late, multis verbis, clare, copiose.

Πέπληγε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπέπληγε.

Πεπληγέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro πεπλήγειν, a πεπλήγω.

Πεπλήγω, percutio, ferio. A πλήσσω.

Πεπλήθυνται, 3. plur. perf. ind. pass. verbi πληθύνω.

Πεπληθὼς, perf. part. med. verbi πλήθω.

Πέπληντο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπέπληντο, a πίμπλημι.

Πεπλήρωται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi πληρόω.

Πεπλησιακότες, nom. pl. perf. part. act. verbi πλησιάζω.

Πέπλιον, ου, τὸ, et πεπλὶς, ίδος, ἡ, peplium, frutex; al. portulaca agrestis et daphnoides; (2) medicamentum ex illa herba pituitæ et bili purgandæ aptum, *Hipp.* A πέπλος.

Πεπλὶς, ἡ, frutex quidam, *Diosc.*

ΠΕ'ΠΛΟΝ, ου, τὸ, peplum; vid. seq.

Πέπλος, ου, ὁ, peplum. *Ph.* indumentum, palla, flammeum. Al. *Gl. V.* pallium; (2) idem quod πέπλιον. Est et vestis mulierum proprie quemadmodum χιτὼν virorum, ut annotat *Eustathius. Euripides* tamen viris etiam tribuit. *Donatus* πέπλον ad sacrorum ritum pertinere annotat. *Servius* Minervæ consecratum fuisse tradit.

Πεπλύσθαι, perf. inf. pass. verbi πλύω.

Πέπλωμα, ατος, τὸ, peplum, vestimentum; *Æschyl Suppl.* 728. Καινῷ ἐν πεπλώματι, *Soph. Trach.* 613. Πεπλώματ' οὐ Θεωρικά, *Eurip. Suppl.* 97. A πέπλον.

Πέπλως, *peplos,* acc. plur. *Dor.* pro πέπλους.

Πεπνυμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi πνύω, *spiro;* unde πνεῦμαι, *sapio.*

Πέπνυσω, *sapito,* 2. sing. perf. imperat. pass.

Πεποίηκας, 2. sing. perf. ind. act. verbi ποιέω.

Πέποιθε, 3. sing. perf. ind. med. verbi πείθω.

Πέποιθα, confido, fretus sum, fido, *Ph.* perf. in signif. præs. Οὗτος δ' ἀνὴρ ἄριστος, ὅστις ἐλπίσιν πέποιθεν αἰεὶ, *Eur. Her. Fur.* 106. A πείθομαι, *credo.*

Πεποίθησις, εως, ἡ, persuasio, certa confidentia, fiducia, *Ph.* A πέποιθα.

Πεποιθία, ας, ἡ, idem et ab eod. *Hes.*

Πεποίθομεν, 1. pl. præs. ind. verbi πεποίθω.

Πεποιθότας, acc. pl. part. perf. med. v. πείθω.

Πεποιθότως, *adv.* confidenter, cum fiducia.

Πεποίθω, fidem habeo, *Eust.*

Πεποιθὼς, ότος, ὁ, confisus, fretus, fidens; part.

Πέπομφε, *misit,* 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro πέπεμφε, a πέμπω.

Πεπονημένως, *elaboratos,* acc. plur. perf. part. pass. *Dor.* pro πεπονημένους, a πονέω.

Πέπονας, *laborasti,* 2. sing. perf. ind. med.

Πεπονηρευμένῳ, dat. sing. perf. part. pass. v. πονηρεύομαι.

Πέπονθε, 3. sing. perf. ind. med. verbi πάσχω.

Πέπορδα, *pepedi,* perf. ind. med. verbi πέρδω.

Πεπορεῖν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro πορεῖν, a πόρω, *præbeo.*

Πεπόρευσο, 2. sing. perf. imperat pass. verbi πορεύομαι.

Πεπόρευται, *ivit,* 3. sing. perf. ind. pass.

Πεπορθημένως, *adv.* vaste, in modum oppidi desolati. A πορθέω.

Πεπόσθαι, perf. inf. pass. verbi πῶμι.

Πέποσθε, *laboravistis,* 2. pl. perf. ind. pass. *per Syncop.* pro πεπόνησθε, a πονέω· vel potius *per Sync.* pro πεπόνθατε, præt. med. verbi πάσχω, patior, *pleonast.* inserto σ. 'Επεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε, *Il.* 3, 99.

Πεποτέαται, *volarunt,* 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* πεπότηνται, a ποτάομαι.

Πεπότητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπεπότητο.

Πεπραγμένον, *factum,* acc. sing. perf. part. pass. verbi πράττω.

Πέπρακε, 3. sing. perf. ind. act. *per Sync.* pro πεπέρακε, a verbo περάω, *termino;* vel a πιπράσκω pro πράω, *vendo.*

Πέπρακται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi πράττω.

Πεπρᾶσθαι, perf. inf. pass. verbi πιπράσκω.

Πέπραχε, 3. sing perf. ind. act. v. πράσσω.

Πεπραχέναι, *fecisse,* inf. perf. ejusd.

Πεπρῆσθαι, *Ionice,* idem quod πεπρᾶσθαι.

Πεπρησμένου, gen. sing. perf. part. pass. verbi πρήθω.

Πέπρωμαι, *fato destinatus sum,* perf. ind. pass. *per Syncop.* pro πεπεράτωμαι, a περατόω.

Πεπρωμένη, ης, ἡ, Parca. *Ph.* fatum. A περατόω, quasi πεπερατωμένη, quod per ipsum omnia sunt finita, et certa quadam lege statuta, et quasi ad finem perducta. Sed fatum est actus beneficus deorum circa corpora secundum antiquos theologos, (aut a πρέω, πρώσσω, *sorte distribuo, Hes.*) Ern.

Πεπρωμένον, ου, τὸ, fatum. *Gl. V.* parcatum, fatale. Ab eod.

Πέπρωται, 3. s. perf. ind. pass. verbi περατόω.

Πέπταμαι, *expansus sum,* 1. sing. perf. ind. pass. *per Sync.* pro πεπέτασμαι, a πετάζω.

Πεπτεῶτα, *lapsum,* acc. sing. perf. part. act. *Ion.* et *per Sync.* pro πεπτωκότα, a πίπτω.

Πεπτήριος, ία, ιον, concoctioni inserviens. Πεπτήριον σπλάγχνον, *Aret.* A πέπτω.

Πεπτηῶτα, *lapsum,* acc. sing. perf. part. act. *Ion.* pro πεπτεῶτα.

Πεπτικὸς, ἡ, ὸν, coquendi seu conquoquendi vim habens. A πέπτω.

Πεπτὸς, coctus, coctibilis, *Plin.*

ΠΕ'ΠΤΩ, f. ψω, coquo, maturo, digero; (2) pinso; πεπεμμένος, coctus, perf. part. πεπέφθαι, coctum esse. Τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, *Plato.*

Πέπτωκας, 2. sing. perf. ind. act. v. πίπτω.

Πεπτῶτα, *lapsum,* acc. sing. part. perf. *per Sync.* pro πεπτωκότα.

Πεπύθωνται, 3. pl. aor. 2. conj. med. *Ion.* pro πύθωνται, a πυνθάνομαι pro πεύθομαι.

Πεπυκασμένῳ, dat. sing. part. perf. pass. verbi πυκάζω.

Πεπυρωμένον, acc. sing. p. part. pass. verbi πυρόω.

Πεπύσθην, 3. dual. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπεπύσθην, a πυνθάνομαι, *Il.* 17, 377.

Πέπυσμαι, *audivi, rescivi,* perf. ind. pass.

Πέπωκα, perf. ind. act. verbi πίνω pro πόω.

Πέπων, ονος, ὁ ϗ ἡ, coctus seu excoctus a sole, maturus; (2) mollis, ignavus; (3) suavis, jucundus: metaph. ducta a fructibus qui, cum maturi sint, suaviores sunt; (4) pepo, *Gl. V.* (2) ὦ πέπονες! o imbelles! *Il.* 2, 235. (3) πέπον Καπανηϊάδη, suavissime Capaneïade, *Il.* 5, 109. A πέπτω. *Angl.* PUMPION.

ΠΕ'Ρ, *particula,* sive *conjunct.* expletiva aliis orationis partibus annecti solita, quæ (1) notat *quamquam, tametsi;* (2) respondet particulæ *cumque;* (3) redundat.

ΠΕ'ΡΑ, ultra, ultra modum, ultra quam, plus quam, supra, præter; πέρα τοῦ, supra quam, *Gl. V.*

Περάαν, præs. inf. act. *Ion.* pro περᾶν, a περάω.

Περάασκε· vide περάω.

Πέραθεν, *adv.* ex ulteriori parte. A πέραν.

Περαίη, ης, ἡ, sc. γῆ, vel χώρα, terra ulterior, terra quæ est ultra locum aliquem, quæ est ultra mare; (2) oriens et occidens. A πέρα. Unde

Περαίας, ου, ὁ, piscis e genere capitonum.

Περαίνω, finio, termino. *Gl. V.* perago, conficio; (2) exequor dicendo, perf. part. πεπερασμένος, finitus, terminatus. Πέραινέ μοι λόγον, *Eur. Med.* 701. Κατὰ τὴν τῶν ὅλων φύσιν ἕκαστα περαίνεται, *M. Anton.* 6, 7. A πέρας.

Περαιόθεν, *adv.* ex ulteriore parte, ex adverso; (2) ex orientali plaga. A

Περαῖος, αία, αῖον, ulterior, in ulteriori parte situs. Οἱ Πλαταιέες ἀποβάντες ἐς τὴν περαίην τῆς Βοιωτίης χώρης, *Herodot.* 8, 44. A πέρα.

Περαιόω, ῶ, fut. ώσω, transmitto seu transveho in ulteriorem oram, transporto, trajicio, transeo; (2) finio, termino, perficio: περαιοῖ, peragit, *Ph.* περαιῶσαι, perorare, *Ph.* inf. aor. 1. περαιοῦμαι, perficior; πεπεραιωμένος, tractus, perfectus, *Ph.* perf. Ἅμα ἡλίῳ τὴν λίμνην περαιωθέντες, *Heliod.* A περαῖος.

Περαιτέρω, *adv.* ulterius vel ulterius quam. *Ph.* amplius, ulterius; ultra quam oportuit, *Soph. Trach.* 663. Πότερα τέλεια περαιτέρω, *Id. ibid.* 948. A πέρα.

Περαίωσις, ἡ, trajectus. A περαιόω.

Περαιωτικὸν, penetrabile, *Gloss. Vet.* A περαιόω.

Πέραμα, ατος, τὸ, trajectus, transitus. A περάω.

Πέραν, *adv.* ultra, trans. A πέρα.

Περαντικὸς, ἡ, ὸν, ad finem perducendi et efficiendi vim habens; (2) qui probe novit inferre et concludere aliquid, argumentari. A περαίνω.

ΠΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, finis, terminus, effectus, *Ph.* clausula, *Gl. V.*

Πέρας, denique, demum, tenus, *Ph.*

Περάσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro περάσας, a περάω.

Περάσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui transiri potest, vadosus. *Gl. V.* penetrabilis. A περάω.

Πέρασις, εως, ἡ, transitus, transitio; (2) finis, exitus. Ab eod.

Περασμὸς, οῦ, ὁ, finis. A πέρας.

Περάτεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro πέρασι, a πέρας, ατος, *finis.*

Περατεύω, fut. εύσω, finio, termino. A πέρας.

Περάτη, ης, ἡ, finis, extremum; (2) extremitas horizontis orientem versus. A πέρα. Hinc

Περάτηθεν, *adv.* ab extremo; (2) ex adverso.

Περάτης, ου, ὁ, transitor. A περάω.

Περατικοὶ, transfluminales, *Gl. V.*

Περατοειδὴς, ὲς, finitus.

Πέρατος, άτη, ατον, ulterior. A πέρα.

Περατὸς, ἡ, ὸν, per quem transitus patet, permeabilis. A περάω.

Περατόω, ῶ, f. ώσω, finio, termino. A πέρας. Hinc

Περάτωσις, εως, ἡ, terminatio.

Περάω, ῶ, fut. άσω, et ήσω, transeo, penetro; (2) transporto. *Gl. V.* trajicio, trano; imperfect. *Ion.* περάασκον, περάασκε, penetrabat. Αὐτὸς πρὸς ᾅδην δευτέραν ὁδὸν περᾷ, *Lycophr.* 809. Τὸμὸν περάσας δεσπότης δοῦλον λέχος, *Eur. Andr.* 30. A πέραν.

Περγαμηνὴ, sc. χάρτη, membrana, *Gl. V.* A

Πέργαμον, urbs, arx, Ionibus, *Suid.* Πέργαμος, arx Ilii, arx Trojæ, *Hes.* Lat. pl. Pergama; (2) urbs Asiæ Minoris.

Πέρδησις, ἡ, peditum. A πέρδω vel περδέω.

Περδικιδεὺς, pullus perdicis, *Steph.*

Περδικικὸς, ἡ, ὸν, ad perdices pertinens.

Περδίκιον, ου, τὸ, parva perdix; (2) herbæ nomen. A πέρδιξ.

Περδικοτροφεῖον, ου, τὸ, locus ubi aluntur perdices. A

Περδικοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vel quæ perdices alit. A πέρδιξ et τρέφω.

ΠΕ'ΡΔΙΞ, ικος, ὁ ϗ ἡ, perdix, avis; (2) astutus, (3) libidinosus.

Πέρδω et πέρδομαι, pedo; perf. πέπορδα· aor. 2. ἔπαρδον.

Πέρηθεν, *adv.* de vel ex ulteriori parte. A πέρα.

Πέρην, trans, ultra, *Ion.* pro πέραν.

Περῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi περάω.

Περήσει, *transibit,* 3. sing. f. 1. ind. act.

Περητήριον, ου, τὸ, quo perforare et transfodere aliquid possumus, terebra. A περάω.

Πέρθαι, perf. infin. pass. *Ion.* pro πεπέρθαι, a

ΠΕ'ΡΘΩ, f. πέρσω, diruo, everto, vasto, depopulor; a. 2. ἔπαρθον· inf. πραθεῖν, *Ion.* πραθέειν· perf. πέπορθα. Καὶ τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν, εἰ μὴ, &c. *Soph. Phil.* 613. Ἦ πᾶν στρατόπεδον πέρσειν δοκεῖς; *Eur. Rhes.* 592. στρατὸν, *Pind.*

ΠΕΡΙ', *præpos. cum genit.* de; pro; propter; præ, ultra. *Cum dat.* circum, circa. *Cum acc.* circa, circum; circiter; erga; inservit sæpe Periphrasi; (1) personæ, οἱ περὶ Σωκράτην, Socratici; οἱ περὶ Ἄνυτον, Anyti, *item* Anytus cum subscriptoribus; οἱ περὶ Παῦλον, Paulus cum comitibus; (2) rei, τὰ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν, cupiditas; (3) genitivi, ἡ περὶ αὐτὸν ἀρετὴ, virtus ejus; intendit, ut περίεργος, curiosus, περίλυπος, prætristis; sæpe redundat, interdum in eodem verbo, modo addit aliquid significationi simplici, modo nihil. Casui postpositum est paroxytonum πέρι.

Πέρι pro περίεστι, *superest.*

Περιάγαμαι, demiror, *Gl. V.*

Περιαγαπάω, ῶ, fut. ήσω, valde amo.

Περιαγγέλλω, enuncio, per præconem omnibus locis nuncio; aor. 1. περιήγγειλα. Ναῦς περιαγγέλλειν κατὰ πόλεις, imperare, *Thuc.* βοηθεῖν, *Id.*

Περιαγείρω, circumquaque congrego, undiquaque colligo; περιαγείρομαι, a circumfluentium multitudine circumdor. Περιαγειρόμενοι ἀθληταὶ, *Plato.*

Περιαγὴ, ῆς, ἡ, flexus. A περιάγω.

Περιαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, circumactus. Ab eod.

Περιαγκωνίζω, brachia et manus vincio, seu post terga seu alio modo. Hinc

Περιαγκώνισμα, τὸ, religatio brachiorum et manuum.

Περιαγνίζω, fut. ίσω, lustro.

Περιάγνυμι, et περιαγνύω, fut. άξω, confringo torquendo, contorqueo; aor. 2. part. pass. περιαγεὶς, circumfractus. Περιάγνυται ὕδωρ, *Apollon.*

Περιαγοραῖος, ου, ὁ, circumforaneus; (2) loquax, rabula. Ex ἀγορὰ, *forum.*

Περιάγχω, f. ξω, præfoco, contorqueo. Ex

Περιάγω, f. άξω, circumduco, circumago, mecum duco; (2) circumeo, lustro; (3) adduco, redigo ad aliquid; *Gl. V.* circumago, ductito, circumduco, circino, traduco. Περίαγε τὸν τράχηλον, *Aristoph. Av.* 177.

Περιαγωγεὺς, έος, ὁ, instrumentum ad circumagendum navem. A περιάγω. Unde

Περιαγωγὴ, ῆς, ἡ, circumactio, circumductio, flexus, qui in orbem fit. *Gl. V.* ambages.

Περιαγωγὸς, circumductor, circumactor, *Steph.*

Περιᾴδω, celebro. Ab ἀείδω.

Περιαθρέω, ῶ, f. ήσω, circumspicio, attente seu diligenter considero. Τὰ ἐν μυχοῖς ὥσπερ ἐν ἡλίῳ περιαθρεῖν, *Philo.* Hinc

Περιάθρησις, εως, ἡ, circumspectio, attenta et diligens consideratio.

Περιαίνυμαι, detraho, aufero.

Περιαίρεσις, εως, ἡ, detractio, amputatio.

Περιαιρετὸς, ἡ, ὸν, qui circum eximi potest, exemptilis. A

Περιαιρέω, ῶ, f. ήσω, περιαιρέομαι, quasi aufero ab omni parte, circumcido; amputo, decortico, detraho, aufero, adimo, depono; περιαιρεθεὶς, ademptus, *Gl. V.* aor. 1. pass. part. Δεῖ δὲ μὴ μόνον πράξεις τὰς μὴ ἀναγκαίας περιαιρεῖν, *M. Anton.* 4, 16. Περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα, *Xen. Cyr.* 8, 15. Περιελῶ σ' ἀλαζονείας, *Aristoph. Eq.* 290.

Περιαίρημα, τό· vide περιαίρεσις.

Περιαιροῦσαν, acc. sing. part. præs. act. pro περιαιρέουσαν.

Περιακοντίζω, fut. ίσω, jaculis undique ferio.

Περίακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui circumagi potest, versatilis. A περιάγω.

Περιαλγέω, ῶ, fut. ήσω, ægerrime doleo, vel fero, vehementer doleo. Τοῖς μὲν παροῦσι περιαλγοῦσα, *Heliod.* ἐπί τινα, *Id.* Hinc

Περιαλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui valde dolet. Περιαλγέστερον κτεῖναι, *Aret.*

Περιαλγῶς, *adv.* valde dolenter, ægerrime.

Περιαλείφω, f. ψω, circumlino, circumungo; περιαλήλειπται, 3. sing. perf. pass. Φάρμακον δίδωμι, τὰ 'ν τοῖσιν ἀντικνημίοισιν ἑλκύδρια περιαλείφειν, *Aristoph. Eq.* 903. Περιαλείφειν τὸν πηλὸν, *Theophr.*

Περίαλλα, *adv.* eximie, insigniter. Ὡς περίαλλα, quam maxime, vehementer, *Soph. Œd. Tyr.* 1218. Ex περὶ et ἄλλα, *alia.*

Περιαλλόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, caule suo aliquid circumplectens.

Περίαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliis præstans, eximius.

Περιάλλως, *adv.* eximie, supra modum, *R.*

Περιαλουργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. undique purpuratus; (2) profundus, immersus, quasi tinctus malis. Ex ἅλς et ἔργον.

Περιαλουργὸς, ἡ, ὸν, idem et ex iisd.

Περιαμάω, ῶ, fut. ήσω, demeto.

Περίαμμα, ατος, τὸ, quod circumnectitur et circumligatur alicui, quidquid annectitur collo aliive corporis parti ad arcendas noxas, amuletum. Δοκεῖ δὲ ἡ κόμη περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι, *Diosc.* A περιάπτω.

Περιαμπέχω, et περιαμπίσχω, obtego, involvo. Οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους, *Eur. Med.* 282.

Περιαμύνω, protego et defendo a periculis. Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος, *Tmesis,* Il. 17, 182.

Περιαμύσσω, vel περιαμύττω, fut. ξω, saucio.

Περιαμφιέννυμι, induo, de pallio, toga.

Περιαμφὶς, ίδος, ἡ, circumductio, circumactio. Ex περὶ et ἀμφίεμαι.

Περιάμφοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui circa plateam est, in circuitu situs.

Περιαναγκάζω, vi circumduco seu circumago.

Περιανθὴς, ὲς, festivus, *Hom.*

Περιανθίζω, f. ίσω, floribus, vel floridis quibusdam coloribus undique orno, perspergo.

Περιανίστημι, idem quod ἀνίστημι.

Περιαντλέω, ῶ, f. ήσω, circumfundo, undique ingero.

Περίαπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, annexus, alligatus; περίαπτον, monile, *Gl. V.* A

Περιάπτω, fut. ψω, annecto, appendo, alligo, pro amuleto appendo; (2) adquiro, concilio, comparo; (3) impono, injungo, attribuo. *Gl. V.* obdo. Πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι, *Aristoph. Plut.* 589. Μεγάλας τιμὰς αὐτοῖς ϗ τῇ πόλει περιάψειν, *Xen. Cyr.* 1, 23.

Περιαράττω, effringo, confringo allidendo.

Περιάργυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, argenteus. Hinc

Περιαργυρόω, ῶ, fut. ώσω, argento obduco.

Περιαρμόζω, fut. όσω, apte circumpono. Τοῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λεπίδα χαλκῆν, *Plut.*

Περιάρωσις, εως, ἡ, circumaratio. A

Περιαρόω, ῶ, fut. ώσω, obaro.

Περιαρτάω, fut. ήσω, suspendo.

Περίασις, εως, ἡ, circumcentus, vel circumsonantia, fama, celebratio, *Plut.* A περιάδω.

Περιαστράπτω, fut. ψω, splendore circumdo. Ἐξαίφνης περιέστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, *Act.* 9, 3.

Περιασχολέω, ῶ, fut. ήσω, occupatus sum.

Περιαυγάζω, f. άσω, splendore luceque circumquaque illumino, collustro.

Περιαυγάσμα, ατος, τὸ, splendor circumquaque collustrans. Ἐπιφαιδρυνομένην ἐκ τοῦ περιαυγάσματος τὸ κάλλος, *Heliodor.* 8.

Περιαύγεια, ας, ἡ, splendor circumquaque lucens, *Suicer.* A περιαυγής.

Περιαυγέω, ῶ, fut. ήσω, splendore luceque circumfundo, collustro. Ὥσπερ καὶ τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμεναι, *Longin.* 17. A

Περιαυγὴ, ῆς, ἡ, lux circumfusa.

Περιαυγής, έος, ὁ καὶ ἡ, splendens, pellucidus A περιαυγή. Unde

Περίαυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Περιαυθαδίζομαι, f. ίσομαι, idem quod simplex.

Περιαύοντος, gen. sing. part. præs. act. verbi περιαύω.

Περιαυτίζομαι, *Hes.* idem quod

Περιαυτολογέω, ῶ, fut. ήσω, de me ipso (jactabundus sive cum jactantia) loquor, nimis multa. Ex αὐτὸς et λόγος. Hinc

Περιαυτολογία, ας, ἡ, sui ipsius prædicatio et laudatio. Τῇ περιαυτολογίᾳ παῤῥησίαν συγγνώμονα τῆς αἰτίας διδούσης, *Plutar. de sui Laude*, 2, 640.

Περιαυχένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cervici circumponitur; ψέλλια καὶ περιαυχένια, *Appian.* Ab αὐχήν.

Περιαύω, fut. αύσω, pernocto.

Περίαχεν, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* et cum υ pro περίηχε, a περιηχέω.

Περιβάδην, *adv.* pedibus alternatim motis, vel divaricatis; (2) circumeundo, obeundo. A

Περιβαίνω, fut. βήσομαι, circumeo; (2) protego, defendo; (3) divarico, divaricatis pedibus sto, *Ern.* Πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι, *Il.* 4, 424. Πατρόκλῳ περιβὰς, *Ib.* 17, 80.

Περιβαλέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi περιβάλλω.

Περιβάλλω, amicio, cooperio, circumjacio, ambio, amplector, adficio, *Gl. V.* περιβεβληκέναι, adfecisse; περιβεβλημένος, opertus, obsitus, circumamictus, circumsessus, amictus, Ph. *in med.* potior; (2) agito, sc. διανοίᾳ, cogito; (3) adjicio, sed de templo, *Poll.* (4) acquiro mihi. Λάβε με, πόσι, περίβαλλε δὲ χεῖρας, *Aristoph. Thesm.* 921. Ὦ ῥαδίοις ὅρκοισι περιβαλοῦσά με, *Eur. Iph. in Tau.* 791. Τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς, *Id. Ion.* 866. Στεναγμῶν με περιβάλλει νέφος, *Id. Her. Fur.* 1144. Ἐν δὲ τῷ περιβεβλημένῳ τούτῳ νηός τε ἔνι, in hoc ambitu est templum, *Herodot.* 2, 91.

Περιβαλώμεθα, 1. pl. aor. 2. conj. med. verbi περιβάλλω.

Περίβαρα, ων, τὰ, calceamenta quædam. Quasi περίβαλα, a περιβάλλω.

Περιβαρὶς, ίδος, ἡ, species calceamentorum muliebrium, *Aristoph. Lys.* 48. A περίβαρα.

Περιβαρὺς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde gravis.

Περίβασις, εως, ἡ, circumitio, inambulatio, status super aliqua re subjecta pedibus divaricatis, *Ern.* A περιβαίνω.

Περιβεβλημένον, acc. sing. perf. part. pass. v. περιβάλλω.

Περιβεβλημένως, *adv.* vestitu, amictu.

Περιβῆναι, aor. 2. inf. act. verbi περιβαίνω, pro περιβάω.

Περιβιόω, ῶ, f. ώσω, supervivo, superstes sum; (2) vivum seu incolumem servo, *Gl. V.* περιβιῶν, supervivere, *Plut.*

Περιβλαστάνω, fut. στήσω, circumpullulo.

Περίβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, conspicuus, spectabilis, illustris, admirabilis. A περιβλέπω. Hinc

Περιβλεπτότης, ητος, ἡ, spectabilitas, claritas.

Περιβλέπτως, *adv.* clare, insigniter, cum admiratione.

Περιβλέπω, f. ψω, circumspicio; (2) admiror; (3) requiro aliquid oculis; *Lat.* circumspicio. Τὴν Θίσβην περιβλέπων, *Heliod.* πάσας, *Xen. Cyr.* 5, 1. Μὴ περιβλέπε ἀλλότρια ἡγεμονικὰ, *M. Anton.* 7, 31. Hinc

Περίβλεψις, εως, ἡ, admiratio.

Περίβλημα, ατος, τὸ, indumentum, amictus. *Gl. V.* palla. A περιβάλλω.

Περιβλητικὸν, sc. σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit, *Steph.*

Περιβληχρὸς, omnino seu omnibus corporis partibus debilis ac deficiens.

Περιβλύζω, fut. ύσω, scatebris adfluo, scateo.

Περιβλύω, fut. ύσω, circumfluo.

Περιβοάω, ῶ, f. ήσω, celebro, divulgo, decanto.

Περιβόησις, diffamatio, *Artemid.* 2, 42, 134.

Περιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, celebratus, decantatus, nobilitatus; dicitur in utramque partem, sed sæpe et ut *Gramm.* volunt, proprie in deteriorem, pro infamis, seu qui fabula factus est. *Gl. V.* pervulgatus, illustris; (2) qui magnum clamorem edit. (2) περιβόητος ἀντιάζων, magno clamore irruens, *Soph. Œd. Tyr.* 192.

Περιβοήτως, *adv.* clare, cum magna fama.

Περιβοθρόω, ῶ, f. ώσω, circumfodio, oblaqueo. Ex βόθρος.

Περιβόλαιον, ου, τὸ, amictus, amiculum; opertorium, *Gl. V.* A

Περιβολὴ, ῆς, ἡ, vestitus et cultus exterior, stola; (2) quidquid exterius nos circumdat, sive munimenti, sive ornamenti nomine; (3) amplexus; (4) ambitus, periodus orationis; (5) schema quoddam orationis et sententiæ. *Ph.* concursus. A περιβάλλω.

Περίβολον, ου, τὸ, idem quod

Περίβολος, ου, ὁ, ambitus, septum, vallum, murus, munitio; territorium. *Gl. V.* ambitus, mœnia. Ab eod.

Περιβομβέω, ῶ, f. ήσω, bombo circumsono; (2) circumstrepo, circumsono. Προσίασιν θορυβοῦντες ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν, *Lucian.*

Περιβόσκω, depasco; (2) decerpo. Τόσσα μὲν Αὐσονίην περιβόσκεται ἔθνεα γαῖαν, *Dion. Per.* 383.

Περιβοτανίζω, obherbesco, *Gl. V.*

Περιβουνὸς, montosus, seu montuosus, *Steph.*

Περιβραχιόνιον, ου, τὸ, ornamentum brachii, armilla. A

Περιβραχιόνιος, ον, qui in brachio gestatur.

Περιβρέμομαι, circumfremo, circumsono. Ἔνθα τε κῦμα Ῥησσόμενον νήσοισι περιβρέμεται Σποράδεσσιν, *Dion. Per.* 132.

Περιβρέμω, circumfremo, *Ap.*

Περιβρίθω, f. ίσω, undiquaque gravo et onero.

Περιβρομέω, ῶ, fut. ήσω, circumfremo, resono, strepo. Δοιαὶ δ' Ἴσθμια νῶτα περιβρομέουσι θάλασσαι, *Dion. Per.* 420.

Περιβρυὴς, ὲς, circumscatens vel fluens, *Nic.*

Περιβρύχιος, circumfremens. Περιβρυχίοισι περῶν ἐπ' οἴδμασι, *Soph. Antig.* 336.

Περιβρύχομαι, fut. ξομαι, frendeo.

Περίβρωσις, ἡ, circumrosio, *Steph.*

Περιβρώσκω, adedo, circumrodo, depasco; περιβεβρωμένος, ambesus, exesus, *Gl. V.* Hinc

Περίβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, arrosus, exesus, circumquaque adesus. Περίβρωτα φλεβία, *Aret.*

Περιβύω, f. ύσω, obturo, infercio; (2) undique suppono. Ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, *Luc.*

Περιβωμίζειν, lustrare, circuire, *Gl. V.* A βωμὸς, *ara.* Unde

Περιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui circum aram est.

Περίβωτος, ὁ καὶ ἡ, *Ion.* pro περιβόητος.

Περιγανόω, ῶ, lætitia perfundo, exhilaro.

Περιγεγραμμένως, *adv.* circumscripte, definite, perspicue. A περιγράφομαι.

Περίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui circa terram est, terram ambiens, terræ proximus, terræ adhærens. A γαῖα.

Περιγενητικὸς, ἡ, ὸν, vincendi vim habens. A περιγίγνομαι.

Περιγηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde lætus. A γῆθος.

Περιγηράσκω, fut. ράσω, consenesco, consumor.

Περιγίγνομαι, vel περιγίνομαι, fut. γενήσομαι, supersum, reliquus sum, resto, de eo quod superest, ita ut pro lucro sit; (2) supersum, i. e. evado, salvus evado, servor a morte; (3) obvenio, contingo; (4) potior, adipiscor; (5) præverto, superior sum, vinco. Τοῦ δὲ πίνητος, περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μὲν τοι μηδ' ἐπιλείπειν, *Aristoph. Plut.* 553. Ἕως ἂν ἢ διαλυσώμεθα πεισθέντες τὸν πόλεμον, ἢ περιγινώμεθα τῶν ἐχθρῶν, vicerimus, *Dem. Phil.* 1. (5) περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι, *Il.* 4, 375.

Περιγλαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lacte vel succo lacteo plenus. Περιγλαγέας κατὰ πέλλας, *Il.* 16, 642. A γλάγος.

Περιγληνάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, circumspicio. A

Περίγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumspiciens. Ex γλήνη, *pupilla.*

Περίγλισχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lentus et viscosus.

Περιγλυκύνομαι, obdulcesco, *Gl. V.*

Περιγλύφω, fut. ψω, circum, circa sculpo.

Περίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, facundus, eloquens. A γλῶσσα.

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ, involucrum linguæ.

Περιγλώχες, *per Sync.* pro περιγλώχινες, cuspidulosa folia, *Hes.*

Περιγνάμπτω, fut. ψω, circumflecto. Ἀλλά με κῦμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μαλείαν καὶ Βορέης ἀπέωσε, *Od.* 9, 80.

Περιγογγύζω, fut. ύσω, obmurmuro.

Περιγογγύζωσι, 3. pl. præs. conj. act. verbi περιγογγύζω.

Περίγρα, ας, ἡ, circinus. Ex πέριξ et γράω, *comedo*, vel γράφω, *scribo*, Eust. v. Ern.

Περίγραμμα, ατος, τὸ, circumscriptio; (2) circumseptus locus, termini, fines circumdati. A περιγράφω.

Περιγραπτέον, circumscribendum est. Περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, *Plato.* Ab eod.

Περίγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumscriptus et quasi certis finibus inclusus. Ab eod.

Περιγραφεὺς, έος, ὁ, circumscriptor, *Ph.* A

Περιγραφὴ, ῆς, ἡ, circumscriptio, ambitus; (2) definitio, determinatio, temporis, loci; (3) descriptio minus exacta; (4) circumscriptio, circumventio, fraus.

Περιγράφω, f. ψω, circumscribo; (2) circumscribo, i. e. definio seu præfinio, quasi circumscribendo præstituo; (3) finio, seu claudo, v. gr. librum, orationem, vitam per vim; (4) leviter, non exacte describo; (5) deleo, oblitero, aufero e numero; (6) repudio; (7) coerceo, cohibeo. Περιγραφέσθω αὐτὸ, *M. Anton.* Περίγραψον τὸ ἐντὸς τοῦ χρόνου, *Id.* Ἐς τὸ συμμέτρον περιγεγραμμένοι, *Luc.*

Περιγυρὶς, ίδος, ἡ, circumferentia. A γῦρος.

Περιδαίδαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, varius.

Περιδαίομαι, depereo, *Ap.*

Περιδαίω, comburo, accendo. *pass.* ardeo, etiam amore.

Περιδάκρυτος, ον, lacrymosus, tristissimus.

Περιδαρδάπτω, undique lacero, devoro, *Hes.*

Περιδδείσασαν, acc. sing. aor. 1. part. act. *Poet.* pro περιδείσασαν, a περιδείδω.

Περιδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, meticulosus, pavidus, alicubi et formidabilis, terribilis. A δέος.

Περιδεεία, ας, ἡ, nimius timor. A præc.

Περιδείδω, fut. είσω, pertimesco, quasi undique metuo; περιδδείσασα, timefacta, aor. 1. part. fœm. pro περιδείσασα, *Il.* 15, 123. περιδείδια, pro περιδέδια, perf. timeo, *Il.* 13, 52. Τῷ ῥα περίδδεισαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ, *Il.* 11, 508.

Περιδειπνέω, ῶ, epulum funebre celebro. A περίδειπνον.

Περιδειπνίζω, περιδειπνίζει, pascit, *Ph.*

Περίδειπνον, ου, τὸ, cœna parentalis, funebre epulum. *Ph.* silicernium.

Περιδειρον, τὸ, totus cervicis flexus atque circumductio, *Poll.*

Περιδέξιον, ου, τὸ, dextrale, armilla. A δεξιά.

Περιδέξιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ambidexter, *Ph.* ambimanus, *Il.* 21, 163.

Περιδέραιον, ου, τὸ, monile, collare. *Gl. V.* ornatus collaris.

Περιδέραιος, ου, ὁ ϗ ἡ, collaris. Ex δέρη.

Περιδερὶς, ίδος, ἡ, idem quod περιδέραιον.

Περιδέχομαι, circumspicio.

Περιδεσμεύω, vincio.

Περίδεσμος, ὁ, vinculum.

Περίδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumligatus, obligatus, revinctus. A

Περιδέω, circumligo, obligo; pass. περιδέομαι, circumligor; part. περιδεδεμένος. Τοὺς πόδας κνημῖσι περιδέοντες, *Heliod.* Ὃν (πώγωνα) περιδησόμεθ' ἐκεῖ, *Aristoph. Conc.* 100.

Περιδεῶς, *adv.* meticulose, pavide. A περιδεής.

Περίδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, conspicuus, perspicuus.

Περιδίδομαι, depono, seu deposito pignore certo, ex pacto certo paciscor, aor. 2. inf. περιδόσθαι· imperat. περίδου. Περίδου νῦν ἐμοὶ, εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον, *Aristoph. Nub.* 644.

Περιδίδωμι, circumdo.

Περιδιείρω, trajicio et insuo.

Περιδινέω, ῶ, fut. ήσω, circumago, *Il.* 22, 165.

Περιδινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui circumagitur; (2) versatilis. A περὶ et δίνη.

Περιδίνησις, εως, ἡ, in gyrum aut vorticem circumactio. A περιδινέω.

Περιδίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, versatilis. Ab eod.

Περίδινος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod περιδινής· (2) vagabundus, pirata, *Plut.*

Περιδιπλόω, ῶ, f. ώσω, involvo, hoc est, obtego.

Περίδοσις, εως, pactum, depositio pignoris et certatio ex pacto. A περιδίδομαι.

Περιδουπέω, ῶ, fut. ήσω, circumsono, obstrepo.

Περιδιώκω, περιδιώκει, persequitur, *Ph.*

Περιδονέω, jacto, agito, nullo loco consistere sino.

Περιδραμητέον, concursandum. A περιτρέχω.

Περιδραμόντας, acc. pl. aor. 2. part. act. verbi περιτρέχω.

Περίδραξις, εως, ἡ, comprehensio quæ fit manu in pugnum contracta; (2) amplexus, circumplexus. A

Περιδράττομαι, f. ξομαι, apprehendo, circumplector.

Περιδρομεὺς, έως, ὁ, qui concursat, ambitiosus, *Gl. V.* A δρόμος, *cursus.*

Περιδρομὴ, ῆς, ἡ, circumcursio, cursus, quo circumcurrimus et obimus; (2) circuitus, circinatio, ambitus. A περιτρέχω.

Περίδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumcurrens, circumcursans; (2) rotundus, teres, *Il.* 2, 812. Ab eod.

Περίδρομος, ου, ὁ, locus circularis figuræ, in quo circumiri potest; (2) funiculus retis, quo contrahitur et dilatatur. Ab eod.

Περιδρύπτω, dilacero et saucio, aor. 1. pass. περιδρύφθην, *Ion. Il.* 23, 395.

Περιδύνω, induo, *Hes.*

Περιδύω, fut. ύσω, circumvestio, induo, tego; (2) *Att.* exuo, detractis vestimentis spolio, adimo, *Il.* 11, 100. Ἔπι καὶ τὰ λοιπὰ περιδύοιεν αὐτοὺς, *App. Bell. Civ.* 5, 67.

Περιεβάλετε, 2. pl. a. 2. ind. act. v. περιβάλλω.

Περιεβάλετο, 3. sing. aor. 2. ind. med.

Περιεγείρω, excitor e somno. Περιεγειράντων δ' αὐτὸν τῶν φίλων, *App. Bell. Civ.* 11, 69.

Περιεγένετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi περιγίνομαι.

Περιέδραμε, 3. sing. aór. 2. ind. act. verbi περιτρέχω.

Περιεδρεύω, obsidior. *Gl. V.* obsidione cingo. Ex περὶ et ἕδρα, *sedes.*

Περιέδω, corrodo, ambedo.

Περιεγείρομαι, vigilo.

Περιεζωσμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi περιζώννυμι.

Περιεθέλω, supra modum volo vel cupio.

Περιέθηκε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. περιτίθημι.

Περιειδέω, circumspicio, *Hom.*

Περιείδω, *inusit.* circumspicio, speculor; (2) probe novi; (3) negligo, sino, patior; in usu; περιεῖδε, neglexit, aor. 2. inf. περιιδεῖν, circumspicere, negligere. Οὐ μὴν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας περιεῖδον ἐμαυτὸν ἄδοξον γενέσθαι, *Isocr.*

Περιειλέω, ῶ, f. ήσω, circumplico, circumvolvo. Hinc

Περιειληθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g.

Περιείλημα, ατος, τὸ, involucrum.

Περιείλησις, εως, ἡ, circumvolutio, circuitus.

Περιειλήφασι, 3. pl. perf. ind. act. *Att.* pro περιελήφασι, a περιλαμβάνω.

Περιειλίξαντες, nom. pl. aor. 1. part. act. verbi

Περιειλίσσω, fut. ξω, involvo, circumvolvo.

Περίειμι, fut. έσομαι, superior sum, supero, antecello; (2) supersum, abundo; (3) supersum, i. e. reliquus sum; (4) convalesco, *opp.* morior; (5) adsum, immineo; (6) sum, suppeto; τὸ περιὸν, copia, magnitudo alicujus rei; ἐκ περιόντος, ex facili. Vide περιουσία. Οὐκ ἐλπίζων δ' ἔτι τὴν πόλιν περιέσεσθαι, *Appian.*

Περίειμι, eo; (2) circumeo, peragro, lustro; (3) pervenio, devenio. Περιεῖναι κύκλῳ, *Dem.* Περιῆσαν κατὰ τὴν πόλιν πλανώμενοι, *Thuc.*

Περιεῖναι, *superesse*, præs. inf. verbi περίειμι.

Περιειργνύω, cohibeo, coërceo, contineo, revincio, includo. A

Περιείργω, fut. ξω, idem.

Περιείρω, circumnecto. Περὶ γόμφους πυκνοὺς καὶ μακροὺς περιείρουσι τὰ διπήχεα ξύλα, *Herodot.* 2, 96.

Περιείχετο, 3. sing. imp. ind. med. verbi περιέχω.

Περιέκρυβε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi περικρύπτω.

Περιεκτικὸς, ἡ, ὸν, comprehendens, complectens, comprehendendi seu complectendi vim habens; (2) universus. Hinc τὸ περιεκτικὸν, οῦ, complexio. A περιέχω.

Περιεκτικῶς, *adv.* complectendo, comprehendendo; (2) omnino, in universum.

Περιέλαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. a περιαιρέω, fut. περιέλω, aor. 1. act. περιεῖλα.

Περιέλαμψεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν, a περιλάμπω.

Περιέλασις, εως, ἡ, circumactio, circumcursus, circumequitatio. A

Περιελαύνω, f. λάσω, circumequito, obequito; (2) cogo, abigo; (3) vexo, violenter tracto. Ἵπποις περιελαύνειν τὸ στρατόπεδον, *Xen.* Περιέλασαν τὰ τειχὸς, *Heliod.*

Περιέλειχον, 3. plur. imp. ind. act. verbi περιλείχω.

Περιέλευσις, εως, ἡ, circumitio. A περιέρχομαι.

Περιελθόντα, acc. sing. aor. 2. part. act. verbi περιέρχομαι.

Περιέλιξις, εως, ἡ, circumactio, vertigo. A

Περιελίσσω, seu περιελίττω, f. ίξω, implico, implico in orbem; (2) verto, circumvolvo. Περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν, *Odyss.* 5, 314.

Περιέλκω, f. ξω, circumquaque traho, qu. dic. circumtraho; (2) distraho, violenter rapio, distringo; (3) distineo, occupo. Περιέλκειν τινὰ κύκλῳ, *Aristot.*

Περιελλείπω, fut. ψω, deficio, inferior sum.

Περιέλλειψις, εως, ἡ, prætermissio; (2) prætermissio unius e consonantibus geminatis. A περιελλείπω.

Περιέλοις, 2. sing. a. 2. opt. act. v. περιαιρέω.

Περιελόντος, gen. sing. a. 2. part. act.

Περιέννυμι, induo, vestio.

Περιέξειμι, circumeo.

Περιέπεσον, 3. pl. aor. 2. ind. act. v. περιπίπτω.

Περιεπιφίμωσις, et περιφίμωσις, ἡ, cum retracto glandis nervo præputium adduci nequit, *Steph.*

Περιεπτισμένως, *adv.* pure. A περιπτίσσω.

Περιέπω, περιέπομαι, prosequor et obeo, i. e. prosequendo et obeundo seu adsectando tueor et protego, curo; foveo; (2) colo, observo, observantia prosequor; (3) ambio; (4) tracto. Φάσμα τὸ σὸν ϗ ψυχὴ τὰς ἐμὰς περιέπει τύχας, *Heliod.* Τοῦτον ἡμεῖς ὡς εὐεργέτην ϗ φίλον, οὐχ ὡς δοῦλον, περιέψομεν, *Xen. Cyr.* 4, 18. (4) Τρηχέως περιέσπε ἀεικείῃ, *Herod.* 1, 73. Ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ ἀεικείῃ τοιῇδε περισπεῖν, *Id. ibid.* 115. Περινθίους .... κατεστρέψαντο, περιεφθέντας πρότερον καὶ ὑπὸ παιόνων τρηχέως, *Herod.* 5, 1. Τοὺς Σκύθας τούτους τὸ μὲν πρῶτον περιεῖπε εὖ, *Id.* 1, 73.

Περιεργάζομαι, f. άσομαι, curiositate utor; (2) curiose ago, diligenter et accurate observo; (3) inaniter seu frustra satago; (4) valde laboro; (5) dicitur et de pictoribus cum ornamenta externa, quæ πάρεργα vocant, picturis addunt. *Gl. V.* sciscitor, percunctor. Περιεργάζεται ζητοῦν τά τε ὑπὸ γῆν, ϗ τὰ ἐπουράνια, *Plut.* Εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιεργάζετο, *Aristoph. Conc.* 220.

Περιεργασία, ας, ἡ, curiositas, *Lucian.* (sed ibi leg. περιεργία, *Ern.*) A præc.

Περιέργεια, ας, ἡ, idem quod

Περιεργία, ας, ἡ, curiositas; (2) nimia diligentia; (3) simulata vel inepta sedulitas, ambitio. A

Περιεργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, curiosus, anxiam diligentiam adhibens; (2) nimis exquisitus, supervacaneus; (3) res alienas curans et nil ad se pertinentes. *Gl. V.* curiosus, perspicax, vesanus, operosus. Ab ἔργον.

Περιέργω, fut. ξω, sepio, includo. Περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, *Thuc.*

Περιέργως, *adv.* curiose, nimis accurate.

Περιερέσσω, vel περιερέττω, remigando promoveo, seu subduco.

Περίερκτος, ον, circumseptus. Ab εἴργω.

Περίερμα, ατος, τὸ, lignum, seu phalanga quæ navibus supponitur.

Περιέρχομαι, f. ελεύσομαι, circumeo, circumvenio, oberro, lustro, ambio, obeo, obambulo, peragro; (2) circumvenio, i. e. decipio; (3) devenio, venio; (4) ulciscor, punio. Ἐπεὶ δὲ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, *Xen. Cyr.* 8, 44. Ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια, *Aristoph. Av.* 6. Ὅσα περιέρχεται ὑπὸ τοῦ κόσμου, comprehenduntur, *M. Anton.*

Περιεσθίω, arrodo.

Περιεσκεμμένως, *adv.* considerate, *Ph.* A περισκέπτομαι.

Περιεσπᾶτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro περιεσπάετο, a περισπάω.

Περίεσπον, a. 2. ind. act.

Περιέσσασθαι, aor. 1. inf. med. *Poet.* pro περιέσασθαι, a περιέννυμι.

Περιεσταλμένος, perf. part. pass. v. περιστέλλω.

Περιεσταλμένως, *adv.* tecte, occulte.

Περιέστη, 3. sing. a. 2. ind. act. v. περιΐστημι pro περιστάω.

Περιέστησαν, 3. pl. a. 2. ind. act.

Περίεστιν, 3. sing. præs. ind. cum ν, a περίειμι.

Περιεστικὸς, ἡ, ὸν, salutaris: σημεῖον περιεστικὸν, signum salutis in ægroto. A περίειμι.

Περιεστικῶς, *adv.* salutariter, cum spe salutis.

Περιέστραψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi περιστράπτω pro περιαστράπτω.

Περιεστῶτα, acc. sing. perf. part. act. *Ion.* et *Att.* pro περιεστηκότα, a περιΐστημι.

Περιεσχατὸς, ἡ, ὸν, extremus.

Περιέσχε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. περιέχω.

Περιετέτμητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi περιτέμνω.

Περιέτυχεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, a περιτυγχάνω.

Περιέφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro περιείφθησαν, a περιέπω.

Περίεφθος, ου, ὁ ϗ ἡ, probe elixus.

Περιέχω, et περιέχομαι *in med.* comprehendo; (2) circumdo, cingo, ambio; (3) cingo, i. e. circumsideo, obsideo, unde premo, affligo; (4) superior, major sum; (5) consertis manibus retineo, complector, foveo, amo, curo, defendo; περιέχει, continet, coercet. *Ph.* περιέχεται, comprehensum est. Θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν, *Luc.* 5, 9. Διὸ ϗ περιέχει ἐν τῇ γραφῇ, pro περιέχεται, 1 *Pet.* 2, 6.

Περιεώρα, 3. sing. imperf. ind. act. pro περιεώραε· a περιοράω.

Περιζαμενῶς, *adv.* vehementer. A ζαμενής.

Περιζείω, idem quod

Περιζέω, circumferveo, ardeo.

Περίζυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, eidem jugo subditus.

Περίζυξ, ζυγος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Περίζωμα, ατος, τὸ, fascia, subligaculum, cinctus. *Gl. V.* cinctum, lumbare, ventrale. A περιζωννύω.

Περιζωμάτιον, ου, τὸ, Dim. a præc.

Περιζωννύω, vel περιζώννυμι, futur. ζώσω, circumcingo, accingo, præcingo. Περίζωσαι καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου, *Act.* 12, 8. Νῆτται γε περιεζωσμέναι ἐπλινθοφόρουν, *Aristoph. Av.* 1153.

Περίζωσαι, 2. sing. a. 1. imperat. med. verbi περιζώννυμι. Unde

Περίζωσις, εως, ἡ, præcinctus, *Gl. V.*

Περιζώστρα, ας, ἡ, fascia, qua caput, vel pectus, vel etiam ventrem cingimus, cingulum. *Ph.* subligaculum.

Περιῆγεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, a περιάγω.

Περιηγέομαι, οῦμαι, circumduco, duco circum; (2) expono, enarro. Περιηγησάμενοι τὸ οὖρος Πέρσῃσι, *Herodot.* Περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα, *Luc.* Περιηγεῖται τινὰ Θεόπομπος συνουσίαν Μίδου τοῦ Φρυγὸς, *Ælian.*

Περιηγηματικὸς λόγος, circumductus sermo, quo quid ita describitur, ut in rem præsentem lector quasi deducatur. A præc.

Περιηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. rotundus, circumactus aut versatilis; (2) curvus, flexuosus; (3) adstrictus, circumvinctus, circumductus. (1) περιηγέος ἐγγύθι λίμνης, *Callim. Hymn. in Apoll.* 59. (2) ἀκτὴ περιηγὴς, curvum littus, *Apollon. Rhod.* 2, 994. Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, Cycladas visura in orbem jacentes, *Callim. Hymn. in Del.* 198. A περιάγω.

Περιήγησις, εως, ἡ, circumductio, i. e. ipsa actio circumducendi, seu ducendi per singula; (2) expositio et commemoratio rei alicujus, quæ fit sigillatim, et quasi per singula ducendo, *Etn.* A περιηγέομαι.

Περιηγητὴς, οῦ, ὁ, qu. dic. circumductor, i. e. qui circumducit; (2) qui περιήγησιν scribit, orbis enarrator. Ab eod.

Περιηγητικὸς, ἡ, ὸν, pervulgatus, item, et intell. *subst.* βίβλος aut βιβλίον, liber geographicus.

Περιηγητικῶς, *adv.* geographi more.

Περιῄειν, plusq. perf. ind. med. verbi περίειμι.

Περιηθέω, colando perfundo; percolo. Hinc

Περιήθημα, ατος, τὸ, quod percolatur.

Περιήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, admodum acutus. Ex ἀκή.

Περιήκω, f. ξω, devenio ad aliquem mutatis in orbem vicibus, seu simpliciter. Ὡς δὲ ἂν περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ νυκτερινὴ φυλακὴ, *Arrian.*

Περιῆλθε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi περιέρχομαι.

Περιήλυσις, εως, ἡ, circuitus, conversio.

Περιηλυτεύεσθε, 2. plur. præs. imperat. med. verbi

Περιηλυτεύω, f. εύσω, circumeo. Ex ἐλεύθω.

Περίημαι, circumsedeo, *Hom.*

Περιημεκτέω, ῶ, fut. ήσω, moleste, ægre, seu graviter fero. Περιημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὄρκου, *Herodot.*

Περιῆν, 3. sing. imperf. ind. verbi περίειμι.

Περιήνεικε, 3. sing. perf. ind. act. *Ion.* pro περιήνεγκε, a περιφέρω.

Περιηργυρωμένον, acc. sing. perf. part. pass. v. περιαργυρόω.

Περιηρεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. pro περιηρέετο, a περιαιρέω.

Περιήστραφα, perf. ind. act. verbi περιαστράπτω.

Περιηχέω, ῶ, fut. ήσω, circumsono; obstrepo. *Gl. V.* περιηχοῦμαι, trepide persono. Περιήχησεν δ' ἄρα χαλκὸς, *Il.* 7, 267.

Περιήχημα, ατος, τὸ, strepitus. A præc.

Περιθαλπὴς, ἐς, circumfovens, *Nic.*

Περιθάλπω, fut. ψω, foveo.

Περιθαμβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, admiratione et stupore perculsus; (2) pavidus. Ex θάμβος.

Περιθαρσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, præfidens, valde fidens. A θάρσος.

Περιθαρσύνω, fidenti animo sum.

Περίθειος, ον, valde divinus.

Περιθειόω, ῶ, f. ώσω, sulphure lustro seu expio. A θεῖον. Hinc

Περιθείωσις, εως, ἡ, lustratio seu expiatio quæ fit sulphure.

Περιθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi περιτίθημι.

Περίθεμα, ατος, τὸ, quod circumponitur, tectorium. A περιτίθεμαι.

Περίθερμος, per ambitum calens, admodum calens, *V. L.*

Περίθεσις, εως, ἡ, circumpositio, circumdatio.

Περιθετὸς, ἡ, ὸν, circumpositus. A περιτίθεμαι.

Περίθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumpositus, seu circumposititius, qui circumponi solet, de coma apposititia seu fictitia.

Περιθέω, ῶ, f. εύσομαι, circumcurro, in orbem curro. Περιθέουσι πελτασταὶ, *Plato.*

Περιθεωρέω, ῶ, fut. ήσω, circumspicio.

Περιθήκη, ης, ἡ, galericulum, *Gl. V.* A περὶ et τίθημι.

Περιθλάω, confringo, frangendo comminuo.

Περιθραύω, fut. αύσω, idem.

Περιθρεκτέον, *adv. posit.* concursandum, circumcurrendum. A περιτρέχω.

Περιθρηνέομαι, οῦμαι, lamentis circumsono. Σχεδὸν ἁπάσης οἰκουμένης περιθρηνουμένης, *Plut.* A θρῆνος.

Περιθριγκόω, ῶ, fut. ώσω, lorica aut septo circummunio, circumsepio. Μασσαλίτας λέγουσι τοῖς ὀστέοις περιθριγκῶσαι τοὺς ἀμπελῶνας, *Plut.*

Περίθριξ, τριχος, ὁ, capillus a prima juventute non rasus.

Περιθρομβέω, ῶ, f. ήσω, in grumos cogo, vel concrescere facio. A θρόμβος.

Περιθρόνια, τὰ, exponitur cœli cava, *Orph. H.*

Περιθρυλλέω, ῶ, divulgo, *Gl. V. Pass.* notus sum omnibus.

Περίθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ira valde accensus.

Περιθύμως, *adv.* irato animo. Περιθύμως ἐχόμενος, indignatus, *Herodot.* 3, 50.

Περιθυρέω, ῶ, fut. ήσω, circa januam versor, ad januam sto. A θύρα.

Περιθωρακίδιον, ου, τὸ, vestis quæ thoraci superinducitur. A θώραξ.

Περιϊάχω, circumsono. *Od.* 9, 395.

Περιϊδεμέναι, a. 2. inf. act. *Dor.* pro περιϊδεῖν, a περιείδω.

Περιΐδης, 2. sing. a. ejusd. in conj.

Περιϊδρόω, ῶ, sudore undique diffluo. Hinc

Περιΐδρωσις, εως, ἡ, copiosa sudoris effusio.

Περιΐζομαι, circumsideo, obsideo.

Περιϊοῦσαν, acc. sing. a. 2. part. act. f. g. verbi περίειμι.

Περιϊππεύω, fut. εύσω, circumequito, obequito. Περιϊππεύσαντες καὶ γενόμενοι κατὰ νώτου τοῖς πολεμίοις, *Polyb.*

Περιϊστάμενος, præs. part. med. verbi

Περιΐστημι, *et in med.* circumsisto, circumdo, cingo; (2) redigo, revoco; (3) muto in contrarium, transfero; (4) vito, declino. At in aor. 2. et perf. *act. et pass.* dicuntur passive (1) circumsto; (2) redigor; (3) mutor, transferor; (4) *inpr.* corona hominum cingor, et turba negotiorum; περιΐσταμαι, circumsto; περιέστησα, aor. 1. περιέστησε, redegit; περιέστην, aor. 2. περιέστη, redactum est, rediit; περιεστηκὼς, et περιεστὼς, p. part. circumstans; περιΐστασο, obsiste, cohibe, præs. imperat. Περιέστησε μὲν πᾶν τὸ στράτευμα περὶ τὴν πόλιν, *Xen. Cyr.* 7, 21. Κακῶν Ἰλιὰς περιειστήκει Θηβαίους, *Dem.* Τοὺς σωματοφύλακας ἐν ὅπλοις ὑποχρύσοις περιϊστήσασα, *Heliod.*

Περιΐσχομαι, complector, vindico. Μᾶλλον ἐῆς περιΐσχετο κούρης, *Mosch.* 2, 11.

Περικαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde calidus, ardens; (2) ambustus, perustus. A περικαίω.

Περικαθαίρω, perpurgo, lustro. Περικάθηρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, *Jos.* 5, 3.

Περικαθάπτω, fut. ψω, alligo, vel circumligo, adnecto. Ἐκέλευσε τοὺς ἁλιεῖς ὑπονηξαμένους κρύφα τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεαλωκότων, *Plut.*

Περικαθαρίζω, fut. ίσω, purgo, perpurgo.

Περικάθαρμα, ατος· vide καθάρμα.

Περικάθημαι, idem quod

Περικαθίζω, f. ίσω, hostiliter circumsideo, obsideo: περικαθίζεσθαι, obsidere, *Ph.*

Περικάθισις, ἡ, circumsessio, obsessio, *Steph.*

Περικαίνυμαι, vinco, supero.

Περικαίω, fut. καύσω, amburo, deuro, peruro; περικαίομαι, ardeo, inflammor, ut amore; περικεκαυμένος, adustus, ambustus, *Ph.* p. part. Θερμὸς γὰρ ἄγαν ὁ ἀὴρ περικαίει, *Theophr.* Περικαίεσθαι τοῦ χρυσοῦ, *Chrys.*

Περικακέω, ῶ, f. ήσω, animo prorsus concido, malis cedo, malo vincor. Περικακοῦντες καὶ δυσχεραίνοντες τοῖς παροῦσιν, *Polyb.* A κακός.

Περικάκησις, εως, ἡ, abjectio animi, quando quis animo prorsus concidit et malis vincitur. A præc.

Περικαλλῆ, acc. sing. pro περικαλλέα, a

Περικαλλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perpulcher, perelegans. Ex καλός.

Περικάλυμμα, ατος, τὸ, tegumentum, involucrum; opertorium, *Gl. V.* A

Περικαλύπτω, f. ψω, p. κεκάλυφα, obtego, obvelo, circumvelo, cooperio, obnubo, *Gl. V.* Περικαλύψαι τοῖς πράγμασι σκότον, *Eur. Ion.* 1567. Ἐπέταξεν αὐτῇ, ἐπειδὰν ἀποθάνῃ, περικαλύψαι αὐτήν τε καὶ τὸν ἄνδρα, ἐν ἑνὶ ἱματίῳ, *Xen. Cyr.* 7, 17.

Περικαλυφὴ, ῆς, ἡ, tegumentum. A præc.

Περικαμπὴ, ῆς, ἡ, circumflexus. A

Περικάμπτω, f. ψω, circumflecto, deflecto, tergiversor, oppono; περικάμπτει, tergiversatur, *Gl. V. Ph.* devitat; περικάμψαι, reniti, *Ph.* a. 1. inf. Hinc

Περίκαμψις, εως, ἡ, circumflexio, tergiversatio.

Περικάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ambit, amplectitur cor. Ex περὶ et καρδία.

Περικαρπιάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, pericarpium aculeatum habens. Ex seq. et ἄκανθα.

Περικάρπιον, ου, τὸ, proprie est pars fructus, quæ semen ambit et protegit adversus cœli animaliumque injurias; siliqua, putamen; (2) fructus, seu caro, quæ interius continetur. V. *Plin.* 15, 28; (3) pericarpium, armilla. (1) πεφήνασιν ἀθέρες τινὲς οὖσαι τοῦ ζώου, καὶ περικάρπια παίγνια φύσεως, ὕλης ἀτελοῦς ἐξανθήματα, *Synes. de Calv.* 84. C. A καρπός.

Περικάρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructu cinctus, fructum habens circum se; (2) cujus fructus tegmine et involucro aliquo est cinctus, *item* tegens fructum, ut nucem.

Περικαρφισμὸς, οῦ, ὁ, lustratio gallinæ, quum ovo edito se festuca aliqua purificat. Ex κάρφος, *festuca.*

Περικαταβάλλω, dejicio.

Περικατάγνυμι, f. άξω, undique defringo, infringo; περικατεαγὼς, amfractus, *Ph.* p. part. med. περικατεάγη, a. 2. pass. fractionem circa se passus est.

Περικαταλαμβάνω, undique deprehendo vel comprehendo, adsequor, anteverto. Ἀλλ' ὅμως καὶ τοι φεύγοντες περικαταλαμβάνονται, *M. Anton.* 9, 6.

Περικαταλείπω, fut. ψω, reliquum facio.

Περικατάληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, deprehensus, comprehensus. A περικαταλαμβάνω. Unde

Περικατάληψις, εως, ἡ, deprehensio seu comprehensio, qua aliquem undique tenemus.

Περικαταπίπτω, decido.

Περικαταῤῥέω, ῶ, circumfluo; (2) delabor.

Περικαταῤῥήγνυμι, f. ξω, discindo, lacero. Περικατεῤῥήξατό τε τὸν ἄνωθεν πέπλον, *Xen.*

Περικαταστρέφω, fut. ψω, everto.

Περικατασφάττω, fut. ξω, macto, cædo.

Περικατατίθημι, repono, colloco, constituo.

Περικαταχέω, effundo.

Περικατέχω, circumdo, obsideo, contineo.

Περικάτημαι, *Ion.* pro περικάθημαι.

Περικάτησθαι, *Ion.* pro περικάθησθαι.

Περικαῶς, *adv.* calide, ardenter. A περικαής.

Περίκειμαι, circumjaceo, circumponor; cinctus sum amictu, malis, &c. Λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ μύλος ὀνικὸς περίκειται περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, *Luc.* 17, 2. Φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς (ἀπέφευγε). Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος, *Theocr.* 23, 14.

Περικείρω, circumtondeo; aor. 1. περιέκειρα.

Περικεκομμένως, *adv.* concise. A περικόπτω.

Περικεντέω, ῶ, f. ήσω, pungo, stimulo, configo.

Περικερδὴς, ὲς, callidus, lucri cupidus.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, galea, cassis. Ex κεφαλή.

Περικεφαλαῖον, τὸ, capitis tegmen. Ex eod.

Περικήδεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro περικήδου, a

Περικήδομαι, curam gero. Ὡς τότ' Ὀδυσσῆος περικήδετο κυδαλίμοιο, *Od.* 3, 219.

Περίκηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, peraridus, ambustus, vel circumquaque fissus. Αὖα πάλαι, περίκηλα, *Od.* 5, 240. Ex καίω.

Περικίδναμαι, conspergor.

Περικινέω, circumago. *pass.* circumagor, obeo.

Περικιόνιος, ον, epith. Bacchi. A κίων, quod, cum domus Semeles arderet, hedera nata est in *columnis*, qua servatus est; περικίονος, Sch. Eur. *male.*

Περικίων, ονος· vide περικιόνιος, *Eur.*

Περικλαδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, umbrosus, ex omni parte ramos habens; (2) multis arboribus abundans. Epith. silvæ. (2) ὅσα φύλλα χαμᾶζε περικλαδέος πέσεν ὕλης, *Apoll. Rhod.* 4, 216. A κλάδος.

Περικλαίω, defleo, deploro.

Περικλασθέντων, gen. pl. a. 1. part. pass. verbi περικλάω.

Περίκλασις, εως, ἡ, defractio; (2) locus abruptus, confragosus, saltus; (3) flexus et conversio, circumactio.

Περικλάω, ῶ, fut. άσω, offringo, infringo, defringo; (2) flecto, converto.

Περικλεὴς, ὲς, valde inclitus, insignis, *Ap.*

Περικλειόμενον, acc. sing. præs. part. pass. verbi περικλείω. Unde

Περίκλεισμα, ατος, τὸ, ambitus muri.

Περίκλειστος, ου, ὁ ἡ ἡ, inclusus, obsessus.

Περικλειτὸς, ον, idem quod περικλεής. *Theoc.*

Περικλείω, f. είσω, undique claudo, cingo, obsideo. *Gl. V.* circumcludo, obsero. Ὑπὸ δὲ πλήθους περικλειόμενοι, *Thuc.* 2.

Περικλῄζω, idem. A κλείω.

Περικληΐειν, præs. inf. act. *Ion.* pro περικλείειν.

Περικλητίζω, celebro, *Ion.* A κλέος.

Περικλινὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, declivis, devexus. A περικλίνω.

Περικλύδην, *adv.* lavando.

Περίκλυζος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui alluitur, lavatur. A

Περικλύζω, f. ύσω, circumluo, undique alluo; (2) lavo, abluo; περικλύζομαι, undique alluor. Τὸ παιδίον ὕδατι περικλύζειν, *Aristot.*

Περικλύμενον, ου, τὸ, nomen fruticis. Φύλλα τε κισσήεντα περικλυμένοιο φέρουσα, *Nic. Th.* 510.

Περικλυσμὸς, οῦ, ὁ, alluvies, *Ph.* περικλυσμοὶ, eluviones. A περικλύζω. Unde

Περίκλυσμα, περικλύσματι, adspergine, *Ph.*

Περίκλυστος, ου, ὁ ἡ ἡ, et περικλυστὸς, ἡ, ὸν, qui undique alluitur, epith. insulæ. Ab eod.

Περίκλυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, valde inclytus, insignis; (2) qui facile exaudiri potest.

Περικλώζω, circumcirca κλωγμὸν edens explodo.

Περικλώθω, f. ώσω, neo, seu nendo torqueo et circumago.

Περικνημίδια, tibialia, *Gl. V.* A π. et κνήμη.

Περικνημὶς, ῖδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens. *Ph.* ocrea. Ex iisd.

Περικνίδια, τὰ, exponitur, ramusculi, *Ep.*

Περικνίδιος, ον, asper, multis et parvis aculeis, ut folia urticæ, thymi, &c. A

Περικνίζω, f. ίσω, scalpo, vellico, pungo, rado; (2) *metaph.* aliquem per ludibrium vellico sermonibus, &c. (3) imitor, sc. illudendi causa, *Plut.*

Περικοκκύζειν, de gallis, cum capite elato canunt, *inpr.* cum vicerunt; (2) contemno, irrideo, *Aristoph.*

Περικολόω, detrunco, mutilo, imminuo, infringo.

Περικομίζω, fut. ίσω, circumveho.

Περίκομμα, ατος, τὸ, frustum; (2) edulium ex herbis carnibusque concisis. A περικόπτω.

Περικομμάτιον, ου, τὸ, frustulum. Dim.

Περίκομος, ου, ὁ ἡ ἡ, comatus. A κόμη.

Περικομπέω, ῶ, f. ήσω, jacto, jactanter prædico, seu glorior. Περικομποῦνται πολλοὶ, *Thuc.*

Περίκομψος, ου, ὁ ἡ ἡ, perelegans, admodum scitus vel festivus.

Περικοπὴ, ῆς, ἡ, circumcisio, circumcisura, qua quidpiam in orbem truncatur. *Gl. V.* amputatio; (2) certa Scripturæ Sacræ sectio, al. ῥῆσις· (3) apparatus, supellex, ornatus, v. gr. fœminæ; (4) facultates, opes. A

Περικόπτω, fut. ψω, undique reseco et mutilo. *Gl. V.* amputo, circumcido. Πανταχόθεν αἱ ἐλπίδες περικοπτόνται, *Diod.*

Περικορδακίζω, idem quod simplex.

Περικορέω, ῶ, fut. ήσω, verro, converro.

Περικόρημα, ατος, τὸ, purgamentum, sordes verrendo collatæ. A περικορέω.

Περικοσμέω, ῶ, f. ήσω, probe orno, orno, *simpl.* περικεκοσμημένος, p. part. pass.

Περικόσμιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui circa mundum est, eumque complectitur, *Suicer.* A κόσμος.

Περίκουρος, ου, ὁ ἡ ἡ, circumtonsus. Ex κείρω.

Περικράζω, fut. ξω, clamo, boo.

Περικρανία, ας, ἡ, membrana nervosa totam calvariam complectens.

Περικράνιον, τὸ, cervical, *Ph.*

Περικράνιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est circa caput, qui caput tegit. Ex κράνιον.

Περικρατέω, ῶ, fut. ήσω, obtineo, dominor, evinco; (2) supero, superior sum. Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, *Il.* 21, 214.

Περικρατὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, compos; (2) superior. A κράτος.

Περικρίμαμαι, pendeo circum, *Ep.*

Περικρεμὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, suspensus; (2) etiam de templo dicitur donaria suspensa habente; ναὸς περικρεμὴς ἀναθήμασι. A κρεμάω.

Περίκρημνος, ου, ὁ ἡ ἡ, undique præceps, et locis prærupitis declivis, vel admodum præceps et præruptus. A κρημνός.

Περικρούω, fut. ούσω, pulso, pello, percutio.

Περικρυερὸς, prægelidus; *Gl. V.*

Περικρύπτω, f. ψω, celo, occulto. Περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, *Luc.* 1, 24.

Περικρώζω, fut. ξω, crocito.

Περικτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, adquiro et adquiror; περικτᾶται, adipiscitur, *Ph.* περικτηθέντα, parta, *Ph.* aor. 1. pass. Hinc

Περίκτησις, εως, ἡ, possessio, peculium, *Ph.*

Περικτείνω, occido. Πολλοὶ δὲ περικτείνοντο ἡ ἄλλοι, *Il.* 4, 538.

Περικτίται, ῶν, οἱ, vicini, finitimi, accolæ. Ex κτίστης.

Περικτίονες, vicini, accolæ, *Il.* 17, 220. Ex κτίζω.

Περικτυπέω, ῶ, f. ήσω, perstrepo, circumsono.

Περικυδαίνω, valde celebro, laudo, *Sibyl.*

Περικυκλὰς, άδος, ἡ, in orbem se movens; *in pl.* etiam in orbem aliquid agentes, epith. horarum.

Περικυκλεύω, fut. εύσω, circumeo, circumdo.

Περικυκλέω, ῶ, fut. ήσω, idem; (2) circumago.

Περίκυκλος, ου, ὁ, ambitus, de muro.

Περικυκλόω, ῶ, fut. ώσω, circumdo, cingo, in circulum concludo. Περικυκλώσουσί σε, *Luc.* 19, 43.

Περικύκλωσις, εως, ἡ, ipsa actio cingendi, circumdandi, circumveniendi. A præc.

Περικύκλω, *adv.* circum, circumcirca.

Περικυλινδέω, idem quod

Περικυλίω, f. ίσω, circumvolvo, circumvoluto, volutim circumago.

Περικύλισις, εως, ἡ, circumactio, item vagatio.

Περικυμαίνω, fluctibus ambio. A

Περικύμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, qui vel quæ fluctibus circumcirca alluitur. A κῦμα.

Περικωδωνίζω, circumtinnio, circumsono. A κωδών.

Περικωκύω, lamentis circumstrepo.

Περικωμάζω, comessabundus adeo vel obeo.

Περικωνέω, ῶ, f. ήσω, oblino pice. Τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ, *Aristoph. Vesp.* 598. A κῶνος, pix.

Περιλακίζω, dilacero, discerpo. Ἑώρα τὰς ἑαυτοῦ σάρκας περιλακιζομένας, *Joseph. Maccab.* 10.

Περιλακτίζω, fut. ίσω, calcitro.

Περιλαλέω, ῶ, fut. ήσω, garritu perstrepo; (2) obblatero, inaniter loquor, garrio. Μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ συνθανώμεθα τί ποτ' ἄρα δρᾶν μέλλουσιν, *Aristoph. Conc.* 231. Μηδὲ τοῖς περιλαλοῦσι ταχέως συγκατατίθεσθαι, adsentiendum, *M. Anton.* 1, 4. Hinc

Περιλάλημα, τὸ, nugæ, *proprie et tropice.*

Περιλάλητος, ον, clarus, famosus.

Περίλαλος, ον, loquax, garrulus.

Περιλαμβάνω, complector, comprehendo, *item* potior; (2) amplector, amplexor; (3) *Pass.* obsessus teneor, ut elabi non possim; *item* deprehensus sum, cogor. Τῇ ψυχῇ περιλαμβάνειν, *Plato.* Τὸν ὅλον κόσμον περιειληφέναι τῇ γνώμῃ, *M. Anton.* 9, 27.

Περιλαμπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, undique splendidus:

Περίλαμπρος, ὁ ἡ ἡ, idem. A περιλάμπω.

Περιλάμπρως, *adv.* splendide, magnifice.

Περιλάμπω, fut. ψω, fulgeo; (2) undique illustro, splendore ac lumine circumfundo. *Gl. V.* conluceo. Καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτοὺς, *Luc.* 2, 9.

Περιλαμψὶς, ἡ, fulgor circumfusus, *Greg.*

Περιλέγειν, circumloqui, verborum circuitionibus uti, *Poll.*

Περιλείβομαι, undique destillo, defluo.

Περίλειμμα, τὸ, reliquiæ.

Περιλειπὴς, idem quod περιλιπής. A

Περιλείπω, fut. ψω, relinquo, reliquum facio; (2) supersum, superstes sum; περιλείπεται, restat, superest, residet, *Ph.* περιλειφθήσεται, supersit, *Ph.* supererit; περιλελειμμένοι, superstites, *Ph.* Οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, 1 *Thess.* 4, 15.

Περιλείχω, f. ξω, lambo, circumcirca delingo. Τὰ βλέφαρα περιέλειχον, *Aristot.*

Περίλεξις, εως, ἡ, circumlocutio; (2) copia dicendi et latius interpretandi; (3) seu futilis loquacitas.

Περιλεπίζω, fut. ίσω, idem quod

Περιλέπω, fut. ψω, decortico, delibro. Περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε, *Il.* 1, 236.

Περιλεσχήνευτος, ου, ὁ ἡ ἡ, celebris, nomine clarus, qui versatur in sermonibus hominum. Ex περὶ et λεσχηνεύομαι.

Περίλευκος, ου, ὁ ἡ ἡ, totus albus; (2) admodum albus.

Περίλημμα, ατος, τὸ, captura, captum; (2) circumplexus; (3) quod tenetur. A περιλαμβάνω.

Περιληπτικὸς, ἡ, ὸν, comprehendendi vim habens; ὄνομα περιληπτικὸν, nomen cui et singularis et pluralis addi potest, *Ern.* Ab eod.

Περιληπτικῶς, *adv.* summatim; (2) de genere improprie loquendi cum ad aliud genus transfertur nomen, ut cum spolia de præda quavis dicuntur, *Ern.*

Περιληπτὸς, ἡ, ὸν, qui comprehendi seu amplexu contineri potest; (2) qui percipi potest. A περιλαμβάνω.

Περίληψις, εως, ἡ, comprehensio, complexus; (2) fig. dicendi, vid. περιληπτικῶς, 2. (3) περίληψις καθολικὴ ἡ ἔντεχνος est cum res ad formam artis ac disciplinæ redigitur, *Ern.* Ab eod.

Περιλιμνάζω, fut. άσω, stagnando inundo. Τὴν πόλιν αὐτοῖς περιλιμνάζω, *Thucyd.* 2.

Περιλιμπάνομαι, relinquor, supersum, *Gl. V.* περιλιμπάνεται, residet; περιλιμπανόμενος, superstes, *Gl. V.* A περιλείπω. Unde

Περιλιπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, superstes, reliquus.

Περιλιχμάζω, fut. άσω, lambo, lingo; (2) cupide appeto.

Περιλιχμάω, et άομαι, ῶμαι, fut. ήσω, ήσομαι, idem. Γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον, *Theocrit.* 25, 226. Βόες ὁππότε χῆλας Γλώσσῃ ὑπωμαίοιο ποδὸς περιλιχμήσωσι, *Aratus*, 1115.

Περιλίχμησις, ἡ, ipsa circumlabendi actio, *Arat. Sch.*

Περίλοιπος, ου, ὁ ἡ ἡ, reliquus; (2) superstes. A περιλείπω.

Περιλοπίζω, fut. ίσω, delibro, corticem detraho. Ῥάβδία περιλοπίσαντες, *Theophr.*

Περιλούω, f. ούσω, probe lavo seu abluo. Περιλούειν τινὰ τῷ οἴνῳ, *Plut.*

Περίλυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, summopere dolens, valde tristis. A λύπη.

Περιλωπίζω, fut. ίσω, veste induo.

Περιμάδαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, glaber, depilis, calvus.

Περιμαιμάω, lustro; (2) cupio. Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα, *Od.* 12, 95.

Περιμαίνομαι, per furorem vagor; (2) valde furo. Περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος, *Hes. Scut.* 99.

Περιμάκτριος, ία, ιον, adsidens mactræ; (2) venefica, saga, ex περιμάττω (2). Ex μάκτρα.

Περιμανής, έος, ὁ ϗ ἡ, valde seu mirum in modum insanus. Ex μαίνομαι.

Περιμάρναμαι, propugno, defendo.

Περιμαρνάμεθα, 1. pl. præs. ind. med.

Περιμάττω, fut. ξω, abstergo; (2) defixum et devotum veneficiis liberare, *Ern.* Περιμάξας τὴν ἀκαθαρσίαν, *Diosc.*

Περιμάχητος, ου, ὁ ϗ ἡ, de quo aliqui inter se pugnant vel certant; qui magna contentione expetitur; (2) dubius, incertus. A μάχομαι.

Περιμάχομαι, pugno circum. Ἀνεχώρισε τε πάντας τοὺς περιμαχομένους, *Xen.*

Περιμεμφής, έος, ὁ ϗ ἡ, querulus seu contentiosus. Ex μέμφομαι.

Περιμενεαίνω, valde cupio.

Περιμένω, præstolor, operior, exspecto, moror, *Gl. V.* aor. 1. περίμεινα· imperat. περίμεινον, exspecta, mane. Οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τοῦ λόγου, *Lucian.* Τοὺς Ὑρκανίους περιμένειν ἐκέλευσεν, ἵνα ἅμα ἴοιεν, *Xen.*

Περιμέριμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum cura rem agens; (2) scitus, elegans. Ex μέριμνα.

Περίμεστος, ον, plenus, abundans, refertus.

Περιμετρέω, ῶ, fut. ήσω, totum ambitum metior.

Περίμετρον, ου, τὸ, ambitus. A

Περίμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, orbicularis, rotundus; (2) magnus. Hinc ἡ περίμετρος, scil. γραμμὴ, linea, qua in orbem ducta circulus efficitur; *item* ambitus, circuitus. Ex μέτρον.

Περιμήκεις, nom. pl. *contr.* pro περιμήκεες.

Περιμήκετος, ου, ὁ ϗ ἡ, prælongus, altus. Ex π. et μῆκος.

Περιμήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Περιμήρια, ων, τὰ, feminalia, *Gl. V.*

Περιμήτριος, et περίμητρος, ου, ὁ ϗ ἡ, medullosus. Ex μήτρα.

Περιμηχανάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, machinor, molior, struo, *Od.* 7, 200.

Περιμιμνήσκω, admoneo.

Περιμινύθω, imminuo; (2) consumor, deficio.

Περιμοιβὴ, ἡ, vicissitudo, *Man.*

Περιμυκάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, circummugio, perstrepo.

Περιμυκής, ὲς, mugitus edens. A præc.

Περιναιετάω, circumhabito, περιναιετάωσι, circumhabitant, pro περιναιετῶσι, περιναιετάουσι, *Dion. Per.* 330.

Περιναιετάωσι, 3. pl. præs. conj. act.

Περιναιέτης, ου, ὁ, accola, vicinus.

Περίναιος, περίνεος, et περινὸς, ὁ, coles, *Gl. V.* περίνεος, coleus.

Περιναύτιος, ον, nauseans, *MSS.* περιναύσιος. A ναυσία.

Περίνεως, superfluus in navi vector, *Suid.* ubi plur. περίνεοι. Ex περὶ et ναῦς.

Περινεύω, fut. εύσω, innuo; (2) vergo, specto.

Περινέφελος, ου, ὁ ϗ ἡ, nubibus circumdatus, nubilosus. Ex νεφέλη.

Περίνεφρος, ου, ὁ ϗ ἡ, pinguis circa renes.

Περινέω, ῶ, circumnato; (2) circumluo; (3) aggero circum.

Περίνεως, ω, ὁ, superfluus vector, vector qui in ministerio navis non est. Ex νέως.

Περίνημα, ατος, τὸ, alluvies. A περινέω.

Περινήχομαι, fut. ξομαι, circumnato.

Περινήω, fut. ήσω, accumulo, undique adgero. Περὶ δὲ δοῦρα σώματα νήει, *Il.* 23, 169.

Περινίζω, abluo, lavo.

Περινίσσομαι, circumeo. Περινίσσεται ὥρα μηνὸς, *Eur. Alc.* 446.

Περινισσομενάων, gen. pl. part. præs. med. f. g. *Æol.* pro περινισσομένων, a περινίσσομαι.

Περινοέω, ῶ, f. ήσω, mente complector et concipio; (2) comminiscor, excogito; (3) curiose cogito. Μεγάλα ταῖς ἐλπίσι περινοῶν ὁ Φίλιππος, *Plut.*

Περινοημένως, *adv.* cogitate, perite, eleganter. A περινοέω.

Περινόησις, εως, ἡ, idem quod

Περίνοια, ας, ἡ, mentis conceptus seu comprehensio; (2) solertia, vafrum commentum. A νοῦς.

Περινομὴ, ἡ, idem quod περονομή, *Steph.*

Περινοστέω, ῶ, f. ήσω, circumeo, oberro. *Gl. V.* circito, peragro, obambulo, lustro; περινοστεῖν, spatiari, *Gl. V.* Ὅς τίς σε προσπταίων περινοστεῖν ἐᾷ, *Aristoph. Plut.* 121. Περὶ τὰς κλίνας περινοστῶν, *Id. Thesm.* 803.

Περινοστήσασα, *reversa*, aor. 1. part. act. f. g.

Περινύμφιος, ον, sponsis, virginibus gratus.

Περὶξ, *præp.* circum, circa, circumquaque, circumcirca, undique, *Eur. Phœn.* 505, 717. *Androm.* 449. A περί.

Περιξαίνω, derado, abrado.

Περιξεστὸς, ἡ, ὸν, circumcirca rasus, politus.

Περιξέω, circumquaque rado vel polio; περιεξεσμένος, circumrasus, p. part. pass. Οὕς τε κυλίνδων Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις, *Theocr.* 22, 50.

Περιξηραίνω, fut. ανῶ, desicco, exsicco; περιξηραίνομαι, obaresco, *Gl. V.*

Περίξηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, desiccatus; (2) valde siccus, peraridus.

Περιξυράω, ῶ, et έω, fut. ήσω, novacula rado, derado.

Περιξυρέω, idem.

Περιξύω, fut. ύσω, rado, scarifico. *Ph.* derado, stringo, destringo; περίξυσόν με, destrigila me, *Gl. V.*

Περίογκος, ου, ὁ ϗ ἡ, mole sua turgens, amplus.

Περιοδεία, ας, ἡ, circuitus, circuitio, ambitus, peragratio. A περιοδεύω.

Περιόδευσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

Περιοδευμένως, *adv.* circumductione, per ambages, *R.* Ab eod.

Περιοδεύσιμος τόπος, amfragosus, amfractus, ambago, *Gl. V.* Ab eod.

Περιοδευτής, οῦ, ὁ, circuitor, circulator, *Gl. V.* dicitur de medico circumforaneo; circitor, lustrator; *ap. Pat. Græcos*, qui visitat ecclesias. Ab eod.

Περιοδευτικὸς, ἡ, ὸν, qui circumire solet, circumiens, circularis. A περιοδευτής.

Περιοδεύω, fut. εύσω, circumeo, in orbem obeo; (2) mente perlustro et peragro. *Gl. V.* obambulo, circumeo. Περιοδεύειν τὸ χαλάστιον, *Plut.* Τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ, *App.* Οὐ γὰρ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπὶ τοὔργον, οὐδὲ περιοδεύσας, *Epict.* A περίοδος. Unde

Περιοδία, ας, ἡ, circuitus; circuitura, *Gl. V.*

Περιοδίζω, fut. ίσω, certo orbe redeo.

Περιοδικὸς, ἡ, ὸν, cujus certus est circuitus, qui certo orbe recurrit.

Περιοδικῶς, *adv.* longis verborum circumductionibus sive ambitu.

Περιοδοιπορέω, deambulo, ambulatione utor.

Περιοδονίκης, ου, ὁ, victor periodicus, h. e. qui omnibus generibus certaminum vicit.

Περίοδος, ου, ὁ, circitor, qui vigilias obit.

Περίοδος, ου, ἡ, circuitio, circuitus, ambages, amfractus, ambitus, ambitio, *Gl. V.* (2) Periodus, certa verborum comprehensio perfectum sensum continens; dicitur et de quovis ordine rerum in orbem redeunte.

Περιοδυνάω, ῶ, dolore omni ex parte crucio; περιοδυνάομαι, ῶμαι, graviter doleo; dolore omni ex parte premor.

Περιόδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem multi dolores premunt; ærumnosus; (2) multos dolores inferens, *R.* Ex περὶ et ὀδύνη, *dolor.*

Περιοδύνως, *adv.* cum gravi dolore.

Περιοιδέω, tumeo.

Περιοικέω, ῶ, fut. ήσω, accola sum. Καὶ ἐγένετο ἐπὶ πάντας φόβος τοὺς περιοικοῦντας αὐτοὺς, *Luc.* 1, 65.

Περιοικία, ας, ἡ, locus suburbanus, seu vici circumjacentes; (2) ager circum urbem situs. *Gl. V.* territorium. A περίοικος.

Περιοικὶς, ίδος, ἡ, finitima; (2) ager circa urbem situs. Ex eod.

Περιοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, circumædifico, in orbem struo; (2) ædificiis circumcludo. Περιῳκοδόμητο αὐτῷ ὁ τάφος, *Ælian.*

Περίοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, vicinus, accola; περίοικοι, circumhabitatores, *Gl. V.*

Περιοιστέος, α, ον, circumferendus. A περιφέρω.

Περιοιχνέω, ῶ, circumeo, in orbem obeo.

Περιολισθαίνω, et περιολισθέω, f. σθήσω, delabor. Hinc

Περιολίσθησις, εως, ἡ, lapsus, ruina; (2) cum quid per lubricum delabitur.

Περιολκὴ, ῆς, ἡ, distractio, impeditio, (bellum quod cum aliquo geritur, *ap. Jos.* Ern.) A περιέλκω.

Περιομφακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, prorsus immaturus, crudus; (2) durus.

Περιονυχίζω, fut. ίσω, ungues reseco.

Περιοπτέον, *adv. posit.* circumspiciendum, dispiciendum et considerandum est; (2) negligendum, despiciendum est. A περιόπτομαι. Unde

Περιοπτέος, έα, έον, despiciendus, negligendus.

Περιόπτομαι, f. όψομαι, circumspicio; (2) contemno, negligo, patior; οὐ περιόψεται, non negliget, non patietur. Νυνὶ δ' οὔ σε περιόψομαι, *Aristoph. Lys.* 1020. Hinc

Περίοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, conspicuus; (2) negligens. (1) ἐν περιόπτῳ, in omnium conspectu, *App. Bell. Civ.* 2. 131.

Περιόπτως, *adv.* negligenter, temere, conspicue, acerrime. Τοῦτον ἐν Κάνναις περιόπτως ἀγωνισάμενον, *Plut. in Marcello.*

Περιορᾶν, præs. inf. act. pro περιοράειν, a περιοράω. Unde

Περιόρασις, εως, ἡ, circumspectio; (2) negligentia.

Περιοράω, ῶ, circumspicio; (2) sino, ex neglectu permitto, video et patior; (2) negligo, non curo. *Gl. V.* despicio. Περιορῶντες ἀλλήλους, *Xen. Cyr.* 3, 28.

Περιοργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, iratus; (2) vehementi ira percitus. Ex ὀργή.

Περιοργίζομαι, irascor, ut simplex.

Περιοργυιόω, ῶ, fut. ώσω, ulnis comprehendo. Ex ὀργυιά.

Περιόργως, *adv.* iracunde, *Hes.* quasi a περίοργος, *Æsch. Agam.* 224.

Περιόρθριον, ου, τὸ, diluculum. A

Περίορθρον, ου, τὸ, idem. Ex ὄρθρος.

Περιορίζω, f. ίσω, suis finibus limitibusque circumscribo, adeoque et recte capio, intelligo; (2) definio, explico; (3) extermino. *Gl. V.* limito. Περιορίζεται τὰς πίστεις ἐκείνας ἐν τοῖς μορίοις, *M. Anton.* 5, 18. Περιορίζειν ἑαυτὴν, *Id.* 7, 31. Hinc

Περιόρισις, εως, ἡ, circumscriptio, *R.*

Περιορισμὸς, οῦ, ὁ, circumscriptio quæ fit limitibus, limites agrorum. *Gl. V.* terminatio, definitio; (2) exsilium, nempe relegatio seu deportatio in certum locum, unde egredi vetatur exsul. Ab eod.

Περιοριστὸς, ον, quod circumscribi, intelligi, explicari potest.

Περιορμέω, ῶ, fut. ήσω, classem in statione habeo.

Περιορμίζω, f. ίσω, classem seu navem in stationem duco. Περιορμίζειν τὴν ναῦν περὶ τὸ χῶμα, *Dem.*

Περιορύσσω, vel ρύττω, fut. ύξω, circumfodio; (2) ablaqueo. Περιορύξαντες κάτω μέχρι τῶν ῥιζῶν, *Theophr.*

Περιορχέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, circumsalto.

Περίοσμος, ον, valde, bene olens, fragrans. Ab ὀσμή.

Περιόστεος, ου, ὁ ϗ ἡ, ossibus circumdatus; (2) ossa circumdans. Ex ὀστέον, *os.*

Περιουσία, ας, ἡ, abundantia, copia, facultas; (2) opes; peculium, res familiaris; (3) luxus; (4) incolumitas, vita; (5) ἐκ περιουσίας, e facili, suppetentibus viribus et copiis; *item* dicis causa, sive gravi aut idonea causa. A περίειμι.

Περιουσιάζω, f. άσω, et άζομαι, suppetunt mihi opes

opes et copiæ. Περιȣσιάσαι τι βȣλόμενος καὶ γυμνάσαι, *App. Bell. Civ.* 5, 75. A περιȣσία. Hinc

Περιȣσιασμὸς, ȣ, ὁ, possessio opum et copiarum; (2) peculium.

Περιȣσιαςικὸς, ἡ, ὸν, adfluens, abundans.

Περιȣ́σιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, peculiaris; (2) eximius, præstans; (3) dives, copiosus. A περίειμι.

Περιȣσιώτερος, abundantior, *Gl. V.* A præc.

Περιόφθαλμος, ȣ, ὁ, qui circa oculum est, oculum ambiens.

Περιοχέω, ῶ, f. ήσω, circumveho; περιοχέομαι, circumvehor, pererro. Περιοχεῖσθαι ζώοις, *Aristot.*

Περιοχὴ, ῆς, ἡ, complexio, comprehensio, ambitus; (2) argumentum scripti alicujus; (3) locus scriptoris, al. ῥῆσις· (4) præsidium, septum, munitio. A περιέχω.

Περίοχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, munitus, munimento inclusus. Ab eod.

Περιπαθέω, ῶ, f. ήσω, vehementi adfectu commoveor; (2) æstuo dubitatione seu anxietate. Περιπαθȣ͂ντες ϗ λοιδορȣ͂ντες ἑαυτȣ̀ς, *Plut.* A

Περιπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vehementi mœrore adfectus; (2) adfectionibus obnoxius. *Gl. V.* tristis. Ex πάθος, *adfectus.*

Περιπαθῶς, *adv.* cum magna tristitia aut mentis commotione.

Περιπαμφανόω, ῶ, fulgeo, quaque lumen spargo. Νῆσοι δ' ἑξείης Σποράδες περιπαμφανόωσαν, *Dion. Per.* 530. A πᾶν et φαίνω.

Περιπαπταίνω, circumspicio, oculis lustro. 'Εκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες, *Arat.*

Περιπαρῆναι, aor. 2. inf. pass. verbi περιπείρω.

Περιπάσσω, vel -πάττω, f. άσω, conspergo.

Περίπαςος, circumspersus, *Ath.*

Περιπατέω, ῶ, fut. ήσω, ambulo, obambulo. Περιπατεῖν ἄνω κάτω, *Aristoph. Lys.* 712. ἀξίως τῆς κλήσεως, *Ephes.* 4, 1. τοῖς ἔθεσι, *Act.* 21, 21. μετά τινος, *Apoc.* 3, 4. κατὰ ἀγάπην, *Rom.* 14, 15. κατ' οἶκον, *M. Anton.* 1, 4. Hinc

Περιπάτησις, εως, ἡ, deambulatio.

Περιπατήσωμεν, 1. pl. aor. 1. conj.

Περιπατητὴς, ȣ, ὁ, ambulator, *Gl. V.* Hinc

Περιπατητικὸς, ἡ, ὸν, ambulator, *Gl. V.* (2) ad Peripateticorum sectam vel disciplinam pertinens. Hinc περιπατητικὸς, ȣ, ὁ, Peripateticus philosophus.

Περιπατητικῶς, *adv.* more Peripateticorum; (2) deambulando.

Περιπατοίης, 2. sing. præs. opt. act. *Att.* pro περιπατοῖς, a περιπατέω.

Περίπατος, ȣ, ὁ, ambulatio, deambulatio; (2) locus in quo deambulamus. *Gl. V.* ambulatio, ambulacrum, deambulatorium; (3) disputatio philosophica, quæ fit inter deambulandum, seu disputatio ambulatoria; (4) locus in quo philosophi deambulantes disputant; (5) schola seu secta Aristotelis.

Περιπαχνόω, glacie constringo; *pass.* congelo.

Περιπέζιος, ία, ιον, terræ propinquus. Hinc ἡ περιπεζία, ας, humilitas; (2) qui pedibus obiri, circumiri potest, *Suid.* Ex πέζα.

Περιπεζίως, *adv.* humiliter. A præc. Unde

Περιπεζίδες, ων, αἱ, ornamenta pedum.

Περίπεζος, fimbriatus, circumdatus limbo. A πέζα (2) quod vide.

Περιπείρω, transfigo. *Gl. V.* adfigo. 'Εαυτȣ̀ς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς, 1 *Tim.* 6, 10. 'Αθρόως ἀνηκέςοις περιέπειρε κακοῖς, *Phil.*

Περιπέλω, seu περιπέλομαι, supero, superstes sum.

Περιπελὴς, έος, et ȣ, ὁ ϗ ἡ, lividus. A πελός.

Περίπεμπτος, ον, *proprie* dimissus in varias partes; (2) ex missu alicujus pluribus locis factus, ut ἱερὰ περίπεμπτα, jussu alicujus diversis locis facta sacra, *Æschyl.* A

Περιπέμπω, fut. ψω, mitto circum, dimitto.

Περιπένομαι, circa aliquid vel aliquem satago, occupor aliqua re.

Περιπέπταμαι, circumvolo, *Theoc.*

Περιπέσσω, f. ψω, intego, contego, involvo; proprie pastam crassiorem farina speciosa, ut panifices solent; (2) tego, obvolvo, occulto, foveo, *tropice.* 'Ονόματι περιπέττεσι τὴν μοχθηρίαν, *Aristoph. Plut.* 159.

Περιπεπτωκέναι, perf. inf. act. verbi περιπίπτω pro περιπτόω.

Περιπεσεῖν, aor. 2. inf. act. verbi περιπίπτω.

Περιπετάζω, vel περιπετάννυμι, aut περιπεταννύω, fut. πετάσω, in orbem extendo vel expando, obtendo. Περιπετάσασα χέρα φίλιον, *Eur. Hel.* 634. Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος, *Theocr.* 1, 55. Hinc

Περιπέτασμα, ατος, τὸ, velum seu aulæum, quod obtenditur.

Περιπέτασος, η, ον, expansus vel obtentus, τὸ περιπέτασον, genus osculi exquisitius et acrius, seu amatorium, obscenum. Ab eod.

Περιπέτεια, ας, ἡ, conversio, in contrarium statum mutatio; (2) fortunæ mutatio; (3) casuum varietas, et rerum contrarius atque inexspectatus eventus, *item* incommodum grave, malum fortuitum quodlibet; (4) admiranda et rara fortuna; (5) in epico et tragico carmine conversio rerum in contrarium, pars fabulæ. A

Περιπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui incidit in retia, malum; (2) qui cecidit vel corruit. (1) ἐν γάρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ, ensis terræ infixus, in quem procubuit, *Soph. Aj.* 906. (3) ἐπειδὴ περιπετεῖς ἔχεις τύχας, quoniam in contrarium mutatam habes fortunam, *Eurip. Andr.* 983. Ex πίπτω.

Περιπέτομαι, fut. πτήσομαι, circumvolo. Μὴ περιπέτεσθε πανταχῆ κεχηνότες, *Arist. Av.* 166.

Περιπέττω, tego, involvo, abscondo. 'Ονόματι περιπέττεσι τὴν μοχθηρίαν, *Arist. Plut.* 159. Περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν λόγοις, *Lucian. de Gymnasiis.*

Περιπευκὴς, έος, ὁ, ἡ, peramarus. A πεύκη.

Περιπεφλευσμένων, gen. pl. perf. part. pass. v. περιφλεύω pro περιφλύω.

Περιπεφρασμένως, *adv.* perite, prudenter. A φράζω.

Περιπήγνυμι, f. ξω, compingo et coagmento; (2) figo vel defigo; περιπήγνυμαι, congelo, frigore coeo.

Περίπηξις, εως, ἡ, concretio. A præc.

Περιπηδάω, resilio, resiliendo circumeo.

Περιπήσσω, f. ξω, idem quod περιπήγνυμι, *Gl. V.* circumfigo.

Περιπηχύνω, amplector, *Call.*

Περιπίμελος, ον, præpinguis.

Περιπιμπράω, undique incendo.

Περιπίμπρημι, amburo.

Περιπίπτω, incido, fere in malam partem, ut in rete: vid. περιπετής· perf. περιπέπτωκα· aor. 2. περιέπεσον· part. περιπεσών· "Ην μοι τι περιπέσῃ κακὸν, *Aristoph. Lys.* 218. Ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν, *Isocr.* νοσήματι, *Xen.* Περιπίπτειν ἑαυτῷ, contradicere, *Æschin.* Πρότερον περιπίπτοντες ἀδίκοισι γνώμῃσι, *Herod.* 1, 96.

Περιπίσματα, τὰ, fraces, reliquiæ olivarum et uvarum, expresso succo, qu. περιπιέσματα, ut ἀποπιέσματα. Et sic forte legendum *ap. Aristoph.* Ern.

Περιπιτνέω, ῶ, cado desuper et incumbo, irruo.

Περιπλανάω, ῶ, fut. ήσω, errabundum circumago; (2) περιπλανάομαι, errabundus circumeo, pererro. Οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα, *Xen. Cyr.* 1, 11.

Περιπλάζω, fut. ξω, aberrare facio, circumjactor. Ποῖ περιπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς; *Eur. Hipp.* 244.

Περιπλάνησις, ἡ, vagus circuitus, oberratio, *Greg.*

Περίπλασμα, ατος, τὸ, molliens delinimentum, emplastrum, fomentum crassius, ut e pulte factum. A

Περιπλάσσω vel περιπλάττω, f. πλάσω, illino, oblino, obduco, obtego; (2) adfingo. Περιπλάττεται πηλῷ, *Theophr.* 'Οργάνια περιπεπλασμένα, *M. Anton.* 10, 35.

Περιπλέγδην, *adv.* amplexu, circumplicando se.

Περιπλέγνυμι, circumplico, circumplector, *Suid.*

Περίπλεκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, perplexus, implicitus, connexus. A

Περιπλέκω, fut. ξω, implico, complector, involvo; περιπλέκομαι, amplector, *Gl. V.* Οὐχ οἷόν ὅπως δεῖ περιπλέκειν, *Dem.* Γυνῇ περιπλέχθη, *Odyss.* 22, 33. Hinc

Περίπλεξις, εως, ἡ, complexus, amplexus.

Περίπλεος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, plenus, refertus, valde plenus.

Περιπλευμονία, ας, ἡ, pulmonis inflammatio. Ex πλεύμων. Hinc

Περιπλευμονικὸς, ἡ, ὸν, peripneumonia laborans.

Περιπλευμονικῶς, *adv.* e peripneumonia.

Περίπλευρος, ον, qui est in latere. A πλευρά.

Περιπλέω, fut. εύσω, circumnavigo, navigando obeo, seu ambio; (2) circumfluito, i. e. nimio humore diffluo et delabor, aut laxor. Περιπλεῖν Πελοπόννησον, *Dem.* Τῇ παρασκευῇ ταύτῃ περιέπλεον, *Thuc.*

Περιπλέως, *Att.* pro περίπλεος, *Plut.*

Περιπληθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pergrandis, ingens, vel magnus; (2) plenus, redundans. Ex πλῆθος.

Περιπλήθω, fut. ήσω, impleo, oppleo, repleo; (2) plenus sum.

Περιπλίγδην, et περιπλὶξ, *adv.* nodo, nexu, *Vox Athletica.*

Περιπλίσσομαι, vel περιπλίττομαι, f. ξομαι, circumeo, complector medium in certamine.

Περιπλοκὴ, ῆς, ἡ, circumplexus, amplexus, coitus in Venere; (2) schema rhetoricum. A περιπλέκω.

Περίπλοκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, implicitus, circumdatus complexu. Ab eod.

Περιπλόμενος, præs. part. pass. *per Syncop.* pro περιπελόμενος, a περιπέλω, *Il.* 18, 220.

Περίπλοος, *contr.* περίπλȣς, ȣ, ὁ, circumvectio, qua quis navigio circa locum aliquem vehitur; *adj.* qui circum navigari potest.

Περίπλυμα, ατος, τὸ, perluvium, lixivium. A

Περιπλύνω, perluo, probe lavo. Hinc

Περίπλυσις, εως, ἡ, ablutio; (2) excrementa, dejectio.

Περιπλώω, idem quod περιπλέω.

Περιπνείω, idem quod περιπνέω.

Περιπνευμονία, ας, ἡ, pulmonis inflammatio.

Περιπνευμονιάω, laboro peripneumonia. A pr.

Περιπνευμονικὸς, ἡ, ὸν, peripneumonia laborans. *Gl. V.* pulmonarius. Ab eod.

Περιπνέω, fut. εύσω, spiro circum. *Gl. V.* perflo. "Ενθα μακάρων νᾶσον ὠκεανίδες αὖραι περιπνέοισιν, *Pind. Ol.* 2, 130. Hinc

Περιπνιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, suffocatus. Ex πνίγω.

Περιπνοία, ας, ἡ, perspiratio, v. gr. venti, auræ.

Περίπνοος, *contr.* περίπνȣς, ȣ, ὁ, qui undique perflatur. A περιπνέω.

Περιποδία, ας, ἡ, orbiculus, quo quidam loco calceorum utuntur, *Steph.*

Περιπόδιος, α, ον, idem quod περίπȣς, *Gal. in Lex. Hipp.* περιποδίη, Ion. *Ern.* A περίπȣς.

Περιπόδιον, ȣ, τὸ, limbus, *Ph.* Ab eod.

Περιπόθητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, desideratus, desiderabilis, dilectus, amatus.

Περιποιέω, ῶ, et περιποιέομαι, ȣ͂μαι, tueor, servo; (2) gigno, adfero; (3) *in med.* adquiro, quæro, comparo; (4) vindico mihi, adfero mihi; περιποιηθὲν, partum, *Gl. V.* a. 1. pass. part. et περιπεποιημένος, partus, *Gl. V.* perf. τὸ περιπεποιημένον, arte singulari et cura factum. Ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τȣ͂ Θεȣ͂, ἣν περιεποιήσατο διὰ τȣ͂ ἰδίȣ αἵματος, *Act.* 20, 28. Περιποιεῖν 'Ρόδον αὐτῷ, *Dem.* Hinc

Περιποίησις, εως, ἡ, tutatio, ipsa actio tuendi et conservandi; (2) adquisitio, adjectio, *Gl. V.* (3) vindicatio et adsertio.

Περιποιητικὸς, ἡ, ὸν, gignens, seu efficiens, lucrum, procurator rei familiaris, pecuniæ, &c.

Περιπολάρχης, et περιπόλαρχος, ȣ, ὁ, præfectus vigilum, qui præest circuitoribus excubiarum. Ex περίπολος et ἄρχω.

Περιπολεύω, obambulo, lustro. A περίπολος.

Περιπολέω, ῶ, f. ήσω, in orbem agor seu versor, obeo, circumeo, lustro, *Gl. V.* Καθάπερ τὸν

τὸν ἥλιον ἐν ἅρμασι λέγουσι περιπολεῖν, *Plut.* Ἄνω ϗ κάτω τὴν Ἴδην περιπολοῦσιν, *Luc.* Hinc

Περιπόλησις, εως, ἡ, circumactio, circuitus.

Περιπόλια, τὰ, quæ urbem circumjacent, *Steph.*

Περιπολίζω, fut. ίσω, obeo urbes.

Περιπόλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, urbem circumjacens, circa urbem situs. Ex πόλις.

Περιπολλὸν, *adv.* permultum, maxime. Ex π. et πολὺς pro πολλός.

Περιπολλοῦ, magni. Ex iisd.

Περίπολος, ου, ὁ, qui circumit, qui in orbem obit et lustrat; (2) explorator et excubitor; (3) navis, apud Rhodios; περίπολοι, calatores, *Ph.* circitores, *Gl. V.* A περιπολέω.

Περιπομπὴ, ῆς, ἡ, missio, dimissio.

Περιπόνηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum improbus, improbitate nobilitatus.

Περιποππύζω, f. ύσω, circumquaque demulceo et blande attrecto, blanda manu demulceo, *item* poppysmate, seu plausu linguæ.

Περιπορεύομαι, f. εύσομαι, circumeo, in orbem eo et lustro. Τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, *Aristot.*

Περιπορπάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, fibulis connecto, *App.*

Περιπόρφυρος, ου, ὁ, ἡ, purpura amictus, prætextatus; περιπόρφυρος συγκλητικὴ, prætexta, toga *senatoria,* Gl. V. et περιπόρφυρος, prætexta, toga, *Gl. V.* Ex πορφύρα.

Περιπορφύρω, purpurasco, *Man.*

Περιποτάμιοι, amnenses, *Gl. V.* A ποταμός.

Περιποτάομαι, ῶμαι, circumvolvo. Ex πέτομαι.

Περίπου, *adv.* circiter.

Περίπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, pedem circumdans; (2) apte pedem circumdans, pedi conveniens; ὑποδήματα περίποδα, calcei habiles, al. περὶ πόδα.

Περιπρὸ, *adv.* eximie, summopere, supra modum; (2) valde, vehementer; scribitur etiam divisim.

Περιπροπλέω, fut. εύσω, provehor nave.

Περιπροχύω, circumfundo; ut hinc sit περιπροχυθεὶς, aor. 1. part. pass. circumfusus. Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν, *Il.* 14, 316.

Περιπταίω, f. αίσω, impingo, i. e. in indignationem aut odium alicujus incurro.

Περίπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, undique pinnatus, vel tectus. Περίπτερον, scintilla, *Lex.* Ex πτερόν.

Περίπτισμα, ατος, τὸ, idem quod πτίσμα, πτισάνη. A

Περιπτίσσω, fut. ίσω, corticem auferendo perpurgo; (2) accurate decortico; περιεπτισμένος, decorticatus, perf. part. pass. Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι, *Arist. Ach.* 512.

Περίπτυγμα, ατος, τὸ, operimentum:

Περιπτύξασαν, acc. sing. aor. 1. part. act. f. g. verbi

Περιπτύσσω, fut. ξω, circumplico, circumcirca obvolvo; (2) circumdo, circumfundor, circumvenio; (3) circumplector, amplector; περιπτύσσομαι, complector. *Gl. V.* osculor. Πέπλοι δέμας περιπτύσσοντες, *Eur. Hec.* 724. Ἐμὸν περιπτύξουσιν ὠλέναις βρέτας, *Lycophr.* 1135. χέρας, *Eur. Andr.* 418. σὸν γόνυ, *Id. Iph. in Au.* 1017. Καὶ κατηρεφεῖ τύμβῳ περιπτύξαντες, et postquam obtecto sepulcro incluseritis, *Soph. Antig.* 885. Hinc

Περιπτυχὴ, ῆς, ἡ, ambitus, complexus; (2) septum, mœnia; (3) circumactio, conversio. (2) αἵδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί, *Eurip. Hec.* 1015.

Περιπτυχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, circumvolutus, circumdatus, indutus, plicando scilicet. Κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής, *Soph. Aj.* 899.

Περιπτύω, conspuo; (2) contemno, nihili duco.

Περίπτωμα, ατος, τὸ, quod accidit, casus, calamitas. A περιπίπτω. Unde

Περίπτωσις, εως, ἡ, casus, infortunium, calamitas; (2) casus, fortuita occasio.

Περιπτωτικὸς, ἡ, ὸν, fortuitus. A præc.

Περιπύημα, ατος, τὸ, pus collectum; (2) circum dentes suppuratio. Ex πυέω.

Περιπυρήνιον, ου, τὸ, putamen, molles floccos continens. Ex πυρήν.

Περίπυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, fama notus, celebratus. Προφήτης οὐ δύναται περίπυστον ἔχειν ἐνὶ πατρίδι τιμὴν, *Nonn. P.* 4, 44. Ex πυνθάνομαι.

Περιπωμάζω, fut. άσω, (circumcirca) obturo.

Περιπωματίζω, fut. ίσω, idem. Ex πῶμα.

Περιραίνω, conspergo, *Gl. V.*

Περιρογχάζω, et περιῤῥογχάζω, valde contemno, irrideo, contemtim tracto.

Περιρομβέω, ῶ, fut. ήσω, circumvolvo et circumago in modum rhombi, contorqueo; potius περιῤῥομβέω scribendum.

Περιῤῥαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, disruptus, circumfractus, circumcisus. A περιῤῥήγνυμι.

Περιῤῥαίνω, fut. ανῶ, aspergo, conspergo. Περιῤῥαίνουσιν οἰκείας, *Diosc.*

Περιῤῥακῖδες, palmarum termites; ramuli, surculi. Οἵας ἑρπύλλοιο περιῤῥακῖδας ἀέξει, *Nic. Th.* 533. Ex ῥακίς.

Περίῤῥανσις, εως, ἡ, adspersio. A περιῤῥαίνω.

Περιῤῥαντήριον, ου, τὸ, adspergillum. *Gl. V.* instrumentum ad adspergendum; (2) vas aquarium; (3) locus ipse ubi vas illud positum est, sc. in aditu templi, &c. sed in pl. Vide *Ern.* Ab eod.

Περιῤῥαντίζω, fut. ίσω, conspergo.

Περιῤῥάπτω, suo, consuo, *Gl. V.*

Περιῤῥέζω, expio, lustro.

Περιῤῥέμβομαι· περιῤῥέμβεται, pervagatur.

Περιῤῥέπω, f. ψω, in alteram partem declino.

Περίῤῥεψις, εως, ἡ, inclinatio, propensio. A præc.

Περιῤῥέω, circumquaque fluo, undique fluo, circumfluo, alluo; περιῤῥέομαι, circumfluor, abundo, adfluo aliqua re; περιῤῥεῖ, circumfluit; αἵματι περιῤῥεόμενος, sanguine fluens. Ὠκεανὸς περιῤῥέων ἡμᾶς, *Aristot.* Περιῤῥεῖσθαι ποταμοῖς μεγάλοις, *Luc.* Περιῤῥείτω βίος, victus abunde affluat, *Sophocl. Elect.* 364.

Περιῤῥηγνύω, vel περιῤῥήγνυμι, *proprie,* alteri per vim deripio, velut vestem, ut lictores faciunt; περιῤῥήγνυμαι, *in med.* præ dolore vestem meam discindo et lacero. *Sed antiqui poetæ Attici, et prosaici posteriores activo etiam utuntur pro medio,* Ern. Οἱ στρατηγοὶ περιῤῥήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια, ἐκέλευον ῥαβδίζειν, *Act.* 16, 22. Περὶ τὴν χώραν περιέῤῥηξε, *Isocr.* Hinc

Περιῤῥηγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *P.* (περιῤῥηδὴς, *Steph. Ern.*) in utramque partem reflexus, inflexus, aut refractus; (2) qui in orbem circumactus procidit, proruit; (3) rotundus.

Περιῤῥήδην, *adv.* in orbem, utrinque.

Περίῤῥηξις, εως, ἡ, abruptio, discissio. A

Περιῤῥήσσω, idem quod περιῤῥήγνυμι.

Περιῤῥοὴ, ῆς, ἡ, fluxus in orbem, vortex.

Περίῤῥοια, ας, ἡ, defluxio humoris e variis partibus in certum locum, velut vesicam, &c. Περιῤῥοίαι χολώδεες, *Hippocr.* A

Περίῤῥοος, *contr.* περίῤῥους, ου, ὁ ϗ ἡ, circumfluus; (2) *Subst.* adfluxus humorum. Ex περὶ et ῥέω.

Περιῤῥυέω, undique fluo, circumfluo. Περιεῤῥύησαν αἱ κόμαι, *Aret.* Πολλοῖσι βραχίων ϗ πῆχυς ὅλος περιεῤῥύη, *Hippocr.*

Περιῤῥύπτω, fut. ψω, abstergo, abluo. Περιῤῥύπτειν ἄνθρακας, *Diosc.*

Περίῤῥυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, circumfluus; (2) *active,* circumfluens. Περιῤῥύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας, supra steriles campos Siciliam circumfluentes (supra fluctus qui circumfluunt Siciliam), *Eurip. Phœn.* 217. A περιῤῥέω.

Περιῤῥὼξ, ῶγος, ὁ ϗ ἡ, abruptus, præruptus. A περιῤῥήγνυμι.

Περισαίνω, vel περισσαίνω, caudam movendo circa aliquem abblandior. Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν, *Odyss.* 10, 215.

Περισαλπίζομαι, f. πίσομαι, tubarum seu tubæ sonitu excitor, tubam sonantem audio.

Περίσαξις, εως, ἡ, accumulatio, aggeratio, congestio. A περισάττω.

Περισαρκίζω, fut. ίσω, carnem scalpello circino, scarifico. Ex σάρξ.

Περισαρκισμὸς, οῦ, ὁ, circinatio carnis, quæ scalpello fit, scarificatio. A præc.

Περίσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, carnosus, carne abundans. Ab eod. Hinc

Περισαρκόω, ῶ, fut. ώσω, carnibus gravo, carne circumdo, carne vestio. Hinc

Περισάρκωσις, εως, ἡ, cum quid carne circumdatum est.

Περισάττω, fut. ξω, circumstipo, circum accumulo. *Gl. V.* aggero. Περισάττειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ, *Theophr.* Περισάξαντες τὰ χείλη τοῦ πίθου πανταχόθεν, *Polyb.* 22, 11, 17.

Περισείω, *Poet.* περισσείω, fut. είσω, quatio seu concutio, *Il.* 12, 382.

Περίσεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, gravis et magnificus.

Περίσεπτος, ον, venerabilis. A σέβομαι.

Περίσημος, ου, ὁ ϗ ἡ, insignis, clarus; (2) insignitus, notatus. Ex σῆμα.

Περισήπω, putrefacio. Ὅταν ἐκπεσόντα περισαπῇ λεύκα, *Theophr.*

Περισθενέω, viribus et robore valeo, nimium viribus polleo; περισθενέων, prævalens, ferociens. Μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ, *Odyss.* 22, 368. A

Περισθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, viribus et robore prævalidus. Ex σθένος.

Περισιαλόω, ῶ, fut. ώσω, variego.

Περισιγάω, f. ήσω, omitto, taceo quæ ad causam pertinent, *Hes.*

Περισίδηρος, ον, ferro obductus.

Περισκαίρω, salio, palpito.

Περισκάπτω, f. ψω, effodio circa, circumcirca.

Περισκαρίζω, idem.

Περισκελῆ, τὰ, fœminalia, *V. T.*

Περισκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perdurus; (2) pertinax, præfractus; (3) asper, molestus. Ex σκέλλω, *exsicco.* Περισκελέστερον, molestius, ægrius, gravius; ὁ μετρίως πράττων πάντα περισκελέστερον ἅπαντα τ' ἀνιαρὰ φέρει, *Menand.* Περισκελεῖς φρένες, mentes obstinatæ, *Aj.* 659.

Περισκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, crura ambiens seu circumdans. Ex σκέλος. Hinc

Περισκέλιον, ου, τὸ, feminale, caliga, bracca.

Περισκελὶς, ίδος, ἡ, περισχελίδες, feminalia, *Gl. V.*

Περισκελῶς, *adv.* obstinate et firmo adversus fortunam animo.

Περισκεπάζω, protego, defendo.

Περισκεπὴς, circumtectus, munitus, *Callim. H. Jov.* 12. *Del.* 23.

Περισκέπτομαι, fut. ψομαι, circumspicio, considero. Ὄν σε μάλ' οἴω νύκτα περισκέψασθαι, *Arat.* Hinc

Περίσκεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui circumcirca oculis lustrari potest; (2) ex quo subjecta lustrari oculis circumquaque possunt.

Περισκέπω, probe tego. Χρυσοῖο ταλάροιο περισκέπε χείλεα ταρσοῖς, *Mosch.* 2, 61.

Περίσκεψις, εως, ἡ, circumspectio; (2) spectatio auri, vel nummorum cura. A περισκέπτομαι.

Περισκήνιον, ου, τὸ, tabernaculum, quo quis circumdatus est, in quo quis est. Ex σκηνή.

Περισκήπτω, comprimo, contero.

Περισκιάζω, fut. άσω, obumbro.

Περίσκιοι, ίων, οἱ, qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut majorem; (2) περίσκιος, qui in orbem circumactus procidit, proruit; (3) rotundus. Ex σκιά.

Περισκιρτάω, ῶ, futur. ήσω, undique vagor, oberro.

Περίσκληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, prædurus.

Περισκληρύνω, induro.

Περισκοπεύσις, ἡ, circumspectio. A

Περισκοπεύω, idem quod περισκοπέω, *Steph.*

Περισκοπέω, ῶ, circumspicio, exploro, *Gl. V.* περισκοπεῖ, perlustrat, *Ph.* Περισκοπεῖν ἄστρων δρόμους, *M. Anton.* 7, 27. Ἀποκείμενον ἔφηβον περισκοποῦσα, *Heliod.* Hinc

Περισκόπησις, εως, ἡ, circumspectio, exploratio.

Περισκυθίζω, Sythico more crines cum cute a capite reseco.

Περισκυτίζω, fut. ίσω, idem, *si vera scriptura.*

Περισκυλακισμὸς, οῦ, ὁ, genus lustrationis quæ cane fiebat, *Plut.* Ex σκύλαξ, *catulus.*

Περισμαραγέω, ῶ, fut. ήσω, circumstrepo.

Περισμάω, ῶ, defrico, detergo.

Περισμήχω, idem.

Περισμύχω, paulatim et clam comburo; (2) macero, conficio dolore, ægritudine.

Περισοβέω, ῶ, fut. ήσω, circumeo, vagor cum strepitu; (2) circumfero, dicitur *inpr.* de calice in conviviis. Κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλέμενος, *Aristoph. Av.* 1431.

Περισοφίζομαι, circumvenio, astutia fallo. Οἴμοι τάλας γ', οἷόν σε περισοφίζεται; *Aristoph. Av.* 1652.

Περισπαίρω, palpito et terram calcibus pulso.

Περισπασμὸς, ȣ̃, ὁ, distractio, occupatio orta ex curis et negotiis; (2) contentio, bellum; (3) conversio seu circumactio; (4) circumflexio, *Vox Gramm.* Γίγνεται δ' οἱονεὶ διάδοχος τῆς ἀρχῆς ἐν τοῖς ἐκείνȣ περισπασμοῖς, sed eo alibi occupato in ejus locum quodammodo succedit, *Polyb.* 3, 87, 9. (2) conversio manus militum in partem contrariam, circumactio turmæ duplici flexu, *Id.* 10, 21, 3. A

Περισπάω, ῶ, f. άσω, detraho, avello, destringo, *Gl. V.* (2) distraho, i. e. in diversum traho; (3) distraho, i. e. curis et negotiis, item quibuscunque etiam suavibus avocamentis, oblectamentis, *Gl. V.* (4) circumflexo accentu noto; περισπασθεὶς, destrictus, *Ph.* aor. 1. part. pass. distractus; περισπωμένη, circumflexa, circumducta, *Ph.* præs. part. pass. Ὁ δὲ περισπάσας ξίφος, *Eurip. Iph. in Taur.* 297. Ἐγὼ δὲ ἐμαυτȣ̃ καθῆκον ποιῶ, τὰ ἄλλα με ȣ̓ περισπᾷ, *M. Anton.*

Περισπειράω, ῶ, fut. άσω, in orbem circumdo, vel involvo. Περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ, *Plut.*

Περισπείρω, dissemino, dispergo. Ἐκ χρυσηλάτων τευχέων περισπείρȣσαν Ἀχελῴȣ δρόσον, *Eur. Andr.* 267.

Περισπερχεία, ας, ἡ, studium, festinatio, trepidatio. A

Περισπερχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, supra modum urgens seu premens; *item* festinans, trepidans. Ὦ περισπερχὲς πάθος, *Soph. Aj.* 999. A

Περισπέρχω, propero; (2) graviter fero; (3) intensus sum; περισπέρχομαι, huc illuc cursito.

Περισπεύδω, persequor, assiduus comes hæreo; (2) urgeo, premo.

Περίσπλαγχνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, magnanimus, animosus. Ex σπλάγχνον.

Περισπογγίζω, spongia detergo, ut simplex.

Περισπȣ́δαστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, studiose expetitus, quem multi studiose adsectantur, qui diripitur, ut *Cic.* ait; (2) studio dignus. Ex σπȣδάζω.

Περισπȣδάστως, *adv.* studiose, cupide.

Περίσπȣδος, ὁ, qui rebus seriis gaudet, *Steph.*

Περισπωμένη, ης, ἡ, sc. προσῳδία, circumflexus accentus. A περισπάω.

Περισπωμένως, *adv.* cum circumflexo in ultima.

Περισσαίνω, *Od.* 10, 215. idem quod περισαίνω.

Περισσάκις, *adv.* numero impari, impariter. A περισσός.

Περισσάρτιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, compositus ex pari et impari numero. Ex περισσὸς et ἄρτιος.

Περισσεία, ας, ἡ, abundantia. A περισσεύω.

Περίσσευμα, vel περίττευμα, ατος, τὸ, abundantia; (2) reliquiæ, excrementum, stercus:

Περισσεύσαντα, acc. plur. a. 1. part. act. n. g. a περισσεύω. Unde

Περίσσευσις, εως, ἡ, abundantia, *Gl. V.*

Περισσεύσω, *abundaverim*, aor. 1. conj. act.

Περισσεύω, seu περιττεύω, fut. εύσω, abundo, superfluo, supersum, *Gl. V.* περισσεύει, superat, superest, *Gl. V.* Περισσεύειν ἄρτων, *Luc.* 15, 17. τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλȣς, 1 *Thess.* 3, 12. περισσεύσαντα κλάσματα, *Joan.* 6, 12. A περισσός.

Περισσόβοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pastu seu cibo abundans. Κλάσματα πυκνωθέντα περισσοβότοιο τραπέζης, *Nonn.* Ex περισσὸς et βοτός.

Περισσοδάκτυλος, vel περιττοδάκτυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui digitus unus superest; (2) digitos numero impares habens.

Περισσοέπεια, vel περιττοέπεια, ας, ἡ, loquacitas; (2) copia orationis. A

Περισσοεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, verbis abundans, loquax. Ex περισσὸς et ἔπος.

Περισσόκομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, abunde comatus, qui comis densis est. Ex κόμη.

Περισσολογέω, et περιττολογέω, ῶ, fut. ήσω, sermone nimis multo utor.

Περισσολογία, vel περιττολογία, ας, ἡ, expositio rerum supervacuarum, sermo redundans et supervacaneus; (2) exaggeratio rei et amplificatio copiosa. A

Περισσολόγος, et περιττολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, multo sermone utens; (2) copiosus in dicendo.

Περισσολόφος, longas cristas habens: epith. galeæ. Οἷα περισσολόφων πηλήκων, *Oppian. Cyneget.* 3, 369.

Περισσομελὴς, ὲς, membris supervacuus, *Man.*

Περισσόμυθος, ον, inanis dictu; (2) loquax.

Περισσόνοος, *contr.* περισσόνȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, excellenti mente præditus, solers.

Περισσὸς, et περιττὸς, ἡ, ὸν, qui præ cæteris aliquid habet, quo illis præstet; eximius, excellens, copiosus, &c. unde τὸ περισσὸν, excellentia, præstantia, copia; (2) alicujus rei, ut doctrinæ, &c. studiosior; (3) nimius, supervacaneus, redundans; (4) inutilis; (5) impar; (6) numeris additum, ut εἴκοσι περιττὰ est viginti et amplius. Περισσὸς λόγος, sermo magni momenti. Ποῖον δ' ἐμȣ̃ περισσὸν ἤκȣσας λόγον; *Soph. Œd. Tyr.* 841. Περισσὰ σώματα, prægrandia corpora, *Id. Aj.* 758. Πρὸς ὅ τι σὺ εἶ περισσὰ, quam non æquo toleras animo, *Id. Elect.* 155. Περισσὸν ἄχθος γυναικῶν, inutile mulierum pondus, *Id. ibid.* 1241. Περισσὰ δρᾷν, supervacanea agere, *id est*, præter mandata agere, *Id. Trach.* 617. Περισσὰ πράσσειν, majora viribus aggredi, *Id. Antig.* 68. A περί.

Περισσόσαρκος, ον, crassus. A περισσὸς et σάρξ.

Περισσότερος, α, ον, abundantior. *Gl. V.* præstantior. A περισσός. Hinc

Περισσοτέρως, *adv.* vehementius, magis.

Περισσοτεχνία, ας, ἡ, artificii adfectatio, nimium artis studium. Ex τέχνη.

Περισσότης, vel περιττότης, ητος, ἡ, copia; (2) excellentia, præstantia; (3) redundantia sermonis, et πλεονασμός. A περισσός.

Περισσοτρύφητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nimis delicatus. Ex περισσὸς et τρυφάω, *delicate vivo.*

Περισσόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, valde prudens. Ex περισσὸς et φρήν.

Περισσῶς, seu περιττῶς, *adv.* copiose, eximie, egregie, excellenter; valde, vehementer, singulari et peculiari quodam modo. *Gl. V.* abunde, abundanter. A περισσός. Unde

Περίσσωμα. Vide περίττωμα.

Περίσσωσις, seu περίττωσις, εως, ἡ, idem.

Περισταδὸν, *adv.* circumstando, circumcirca, ab omni parte. A περιΐσταμαι.

Περιστάζω, destillo, irroro.

Περισταλτικὸς, ἡ, ὸν, contrahendi vim habens, adstrictorius, idem quod valet concoquere, *Ern.* A περιστέλλω.

Περιστάσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui magna frequentia celebratur. A

Περίστασις, εως, ἡ, circumstantia; (2) corona, i. e. turba circumfusa et circulum efficiens; (3) casus adversus, incommodum; (4) eventus, vicissitudo; (5) occasio; (6) apparatus, supellex, instrumentum; (7) præsens status rerum; (8) ambitus; (9) circumpositio; (10) magna rerum agendarum turba circumstans et urgens, *Ern.* A περιΐσταμαι.

Περιστατέω, ῶ, fut. ήσω, circumsto. *Pass.* circumdor a turba. A περίστατος.

Περιστατικὸς, ἡ, ὸν, circumstans, ad eventa seu loca, tempora, &c. pertinens; unde περιστατικὰ, circumstantiæ temporum et locorum; (2) adversus, calamitosus, minus secundus. Ab eod.

Περιστατικῶς, *adv.* circumstantiis commemorandis.

Περίστατος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quem circumstant homines. *Subst.* ὁ, locus altus. Περίστατοι, qui corona hominum cinguntur. Θαυματοποιΐαι περίστατοι, *Isocr.* A περιΐσταμαι.

Περισταυρόω, ῶ, fut. ώσω, vallis seu palis in terram defixis munio. Περιεσταύρωσεν αὐτȣ̀ς τοῖς δένδρεσιν, *Thuc.* Hinc

Περισταύρωμα, ατος, τὸ, munimentum vallorum, vallum.

Περισταχυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ad similitudinem spicarum circumdans

Περιστεγανὸς, ὸν, bene tectus. A

Περιστέγω, circumtego, munio.

Περιστείωσι, 3. plur. aor. 2. conj. act. *Poet.* et *Ion.* pro περιστῶσι a περιΐστημι.

Περιστείχω, fut. ξω, circumeo, seu in orbem eo. Τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα, *Odyss.* 4, 277.

Περιστέλλω, cooperio, contego, obvolvo, circumcirca involvo; (2) compono decenter, orno, *inpr.* cadaver mortui hominis; (3) comprimo, coarcto; (4) comprehendo, amplector; (5) curo, ne aliquid incommodi alicui accidat. Θανόντα σε περιστελȣ̃σι, *Eur. Alc.* 660. Πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περιστείλειεν ἄν; *Id. Iph. in Taur.* 629. Τὰ σὰ περιστέλλȣ κακὰ, *Id. Her. Fur.* 1133. Καὶ κατθανȣ̃σαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, componere, *Id. Med.* 1035.

Περιστενάζω, fut. άξω, ingemisco.

Περιστεναχίζομαι, idem. Κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ, *Odyss.* 10, 10.

Περιστένω, circumcirca vel majorem in modum gemo; (2) circumcirca resono; (3) undique arcto. Κορυφὴν δὲ περιστένει ȣ̓̈ρεος Ἠχὼ, *Hom. Hymn. in Pan.* 21. Περιστένεται δέ τε γαστὴρ, *Il.* 16, 163.

Περίστεπτος, ον, devinctus, ut corona, diademate, &c. A στέφω.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ', ᾶς, ἡ, columba. Hinc

Περιστερεὼν, ῶνος, ὁ, columbarium. *Gl. V.* locus in quo columbæ aluntur; (2) herba quædam. Unde

Περιστερίδιον, ȣ, τὸ, parvula columba; (2) vel pullus columbinus, pipio, Dim.

Περιστεριδεὺς, ὁ, pullus columbinus, *Steph.* A περιστερά.

Περιστέριον, ȣ, τὸ, pullus columbinus, pipio; (2) herba quædam.

Περιστέρνιον, ȣ, τὸ, pars corporis quæ pectus cingit, seu præcordia. Ex στέρνον.

Περιστέρνιος, et περίστερνος, pectus cingens seu circumdans, *Steph.*

Περιστεροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, columbini generis. Ex περιστερὰ et εἶδος.

Περιστεροεὶς, ad herbam peristereon pertinens, *Nic.*

Περιστερὸς, ȣ̃, ὁ, columbus. A περιστερά.

Περιστεροτροφεῖον, ȣ, τὸ, locus in quo columbæ aluntur. Ex περιστερὰ et τρέφω, *alo.*

Περιστερώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, columbaris. A περιστερά.

Περιστεφανόω, ῶ, fut. ώσω, corona redimo; (2) cingo, circumdo. Ποῖος ȣ̓κ ὄχλος περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβευτικός; *Aristoph. Plut.* 786. Κύκλῳ περιεστεφάνωνται τὴν οἰκȣμένην, *Aristot.*

Περιστεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, corona redimitus; (2) septus, seu cinctus velut serto. A περιστέφω.

Περιστέφονται, 3. pl. præs. ind. pass. verbi

Περιστέφω, f. ψω, corono; (2) circumdo, circumtego, *Od.* 5, 303.

Περιστήθιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui pectus ambit seu circumdat. Hinc τὸ περιστήθιον, ȣ, fascia pectoralis, pectorale, Pontificis gestamen, *ap. Hebræos.*

Περιστηρίζω, undique fulcio, firmo.

ΠΕΡΙ'ΣΤΙΑ, ων, τὰ, lustrationes: vid. *Ern.*

Περιστίαρχος, ȣ, ὁ, lustrationibus præfectus. Ex præc. et ἀρχὸς, *præfectus.*

Περιστιβὴς, ὲς, crebro tritus, al.

Περιστιγὴς, ὲς, notis undique compunctus, vel distinctus, *Nic.*

Περιστίζω, f. ίξω, notis compingo, punctis distinguo; (2) colloco globum hominum, ut servorum. *Herodot. Ern.*

Περίστικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, notis compunctus, maculosus. A præc.

Περιστίλβω, fulgeo. *Gl. V.* radio, præfulgeo.

Περιστιχάομαι, ῶμαι, circumambulo, circumeo.

Περι-

Περιστλεγγίζω, destringo circumcirca strigile.

Περιστοιχέω, circumeo. Ἐπειδὴ τοίνυν τὸ μνῆμα τοῦ Νεοπτολέμου περιεστοιχήσατο ἡ πομπὴ, *Heliodor.* 3.

Περιστοιχίζω, et περιστοιχίζομαι, cingo, circumdo. Κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς, καὶ καθημένους περιστοιχίζεται, *Dem.*

Περίστοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ordinibus distinctus, vel in quincuncem ordinem dispositus.

Περιστολάδην, *adv.* circumcirca tegendo. A

Περιστολὴ, ῆς, ἡ, obvolutio, vestis. A περιστέλλω.

Περιστόμιον, ου, τὸ, linguæ locus in gutture; (2) pinguedo, arvina; (3) cutis conduplicatio ob pinguedinem; (4) ora seu limbus. *Gl. V.* rictus; item, puteale, puteal, *Ph.* Ex στόμα.

Περίστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui circum os est, os ambiens. Ex eod.

Περιστοναχέω, circumcirca gemo.

Περιστονάχιζεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* cum ν, pro περιεστονάχιζε. A

Περιστοναχίζω, idem; (2) undique repleor et reboo gemitibus. Περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, *Od.* 10, 454.

Περίστοον, τὸ, porticus. A στοά.

Περιστορέω, sterno, substerno.

Περιστρατοπεδεύω, et περιστρατοπεδεύομαι, fut. εύσομαι, castris seu exercitu cingo, circumsideo, obsideo. Περιστρατοπεδεύει τοὺς Ταραντίνους, *Plut.*

Περιστρέφω, f. ψω, circumago, in orbem verto, circumverto. Χειρὶ περιστρέψας, *Il.* 19, 135. Μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, *Ib.* 5, 903. *Gl. V.* intorqueo.

Περιστροφάδην, *adv.* circumagendo in orbem vertendo. A περιστρέφω.

Περιστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio, convolutio, rotatio; (2) conversatio. Ab eod.

Περιστροφὶς, ίδος, ἡ, quasi volutorium, instrumentum quo utimur ad æquandas aridorum mensuras, radius; (2) lignum, quo aliquid, ut torcular, aut simile quid circumagitur. A στροφή.

Περίστροφος, ὁ καὶ ἡ, qui circumagitur vel circumagi potest; (2) pars retis, quæ et περίδρομος, *Xen.*

Περίστρωμα, ατος, τὸ, stragulum, *Ph.* A περιστρωννύω, *sterno.* Hinc

Περιστρώματα, ων, τὰ, aulæa et tapetia, quibus triclinia et lecti torique sterni solent; (2) circumvallationes.

Περιστρωννύω, et περιστρώννυμι, circumcirca sterno, circumquaque consterno, *Steph.*

Περιστρωφᾶσθαι, præs. inf. pass. *Ion.* pro περιστρέφεσθαι. A

Περιστρωφάω, ῶ, circumverto, circumago. Περιστρωφώμενος χρηστήρια, *Herodot.*

Περίστυλον, τὸ, locus columnis cinctus, porticus. *Gl. V.* columnatum.

Περίστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumcirca columnatus; columnis cinctus.

Περιστυφελίζω, et περιστυφελίζομαι, duriter aspereque tracto, adfligo, comminuo.

Περίστωον, ου, τὸ, vitiose pro περίστοον, *Ph.* atrium. Ex στοά.

Περισυλάω, ῶ, fut. ήσω, dispolio, spoliando et depeculando detraho, compilo. *Gl. V.* expilo, compilo. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος περιεσύλησεν, *Ælian. Var. Hist.* 1, 20.

Περισυνέχω, contineo.

Περισύρω, ab omni parte traho, in diversum traho, distraho; (2) divello, lacero; (3) vexo, diripio; (4) obtrecto, probris et conviciis lædo. *Gl. V.* vexo, lacero. Τὰ θρέμματα τοῦ θεοῦ περισύροντες ἀπήγαγον, *Polyb.* Ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, *Luc.*

Περισφαιρηδὸν, *adv.* in globi vel pilæ modum, ut simplex. Ex σφαῖρα.

Περισφαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lubricus. A σφάλλω.

Περισφάλλομαι, oberro, elabor, vagor, pecco.

Περισφαραγέω, ῶ, f. ήσω, circumstrepo. Σπέργει δὲ περισφαραγεῦσα γάλακτι, *Nic. Th.* 553.

Περισφηκόω, obstruo, obstringo, idem quod περισφηνόω, *Hipp.*

Περισφηνόω, ῶ, f. ώσω, obstruo, veluti cuneo; obturo.

Περισφίγγω, f. ξω, constringo, coerceo, complector arcte, ut discedere nequeat.

Περισφύριον, ου, τὸ, fascia, qua malleoli pedis solent cingi; (2) ligamen, quod cruribus circumdatur.

Περισφύριος, ου, ὁ καὶ ἡ, talos cingens.

Περίσφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Hinc περίσφυρον, ου, τὸ, fascia qua malleoli cingi solent, *Ph.* talare. Ex σφυρά.

Περίσχεο, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Ion.* pro περίσχεσο, a περιέχω.

Περίσχεσις, εως, ἡ, verbum militare, diciturque, si quis ab hostibus undique circumventus est. A περιέχω. v. περίκυρος.

Περίσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, implicatus, circumdatus. Ab eod.

Περισχιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in medio fissus, in duas partes dissectus; περισχιδεῖς, calcei secti et fissi. A

Περισχίζω, f. ίσω, divido, divortium facio, de fluminibus, *Ern.* discindo, diripio, ut περιῤῥήγνυμι.

Περισχοινίζω, fut. ίσω, fune circumdo et sepio, funem prætendo. Hinc

Περισχοίνισμα, ατος, τὸ, diremptio seu separatio per funiculum, seu funis prætensus.

Περισώζω, f. ώσω, incolumem servo, conservo. Αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ περιεσώσεν, *Synes.* Εἰ καὶ περιεσώθη, *Ælian. Var. Hist.* 2, 37.

Περισωρεύω, fut. εύσω, aggero, cumulo, coacervo; (2) cumulis obruo.

Περισώφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, admodum temperans.

Περισωφρονέω, valde sapio, prudens ago.

Περιταινία, ας, ἡ, tænia vel fascia undique cingens, *Aret.*

Περιταμνέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro περιτέμνειν, a περιτέμνω.

Περιτάμνω, *Ion.* pro περιτέμνω, et περιτάμνομαι, succido; (2) adimo, privo; (3) idem quod περιελαύνω, *Od.* 11, 401.

Περίτασις, εως, ἡ, obtentus; (2) vehemens et valida distentio. A περιτείνω.

Περιταφρεύω, f. εύσω, fossa seu vallo munio; (2) murum duco, murum circumvallo.

Περιτέθεικας, 2. sing. perf. ind. act. verbi περιτίθημι.

Περιτείνω, intendo, obtendo; (2) valde extendo. *Ph.* περιτείνει, distendit.

Περιτειχίζω, fut. ίσω, muro circumdo seu cingo, circumvallo; p. part. pass. περιτετειχισμένος, muro circumdatus, vallatus. Περιτειχίζειν (τόπον) μεγάλαις πλίνθοις, *Aristoph. Av.* 550. τὴν πόλιν κύκλῳ, *Thuc.*

Περιτείχισις, εως, ἡ, munitio per murum. A præc.

Περιτείχισμα, ατος, τὸ, murus seu munitio locum ambiens. Ab eod.

Περιτειχισμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Περίτειχος, εος, τὸ, propugnaculum.

Περιτελέω, ῶ, perficio. Περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, *Odyss.* 10, 470.

Περιτέλλομαι, circumvolvendo seu circumvertendo perficio orbem, unde anni περιτελλόμενοι, i. e. exacti; (2) dicitur et de ortu siderum, quod in eo orbis circumactio intelligitur, *Il.* 2, 551.

Περιτεμεῖν, aor. 2. inf. act. verbi

Περιτέμνω, fut. εμῶ, amputo, circumcido; περιτετμημένος, circumcisus, *Gl. V.* p. part. pass. Περιέτεμεν αὐτὸν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ, *Act.* 7, 8. τὸ παιδίον, *Luc.* 1, 59. Οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, *Gal.* 6, 12.

Περιτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde contentus, contentissimus et rigidissimus; (2) undique intentus, ut περίτονος. A περιτείνω.

Περιτερανίζω, fut. ίσω, tego. Ex περὶ et τέρανος.

Περιτέρμων, ον, finiens undique, ambiens.

Περιτέτμηνται, 3. pl. perf. ind. pass. verbi περιτέμνω.

Περιτεύχομαι, fio, *Hom.*

Περιτεχνάομαι, circumquaque me versans, machinor, comminiscor, *Suid.*

Περιτέχνησις, εως, ἡ, machinatio, dolus; (2) solertia. A περιτεχνάομαι, *machinor.*

Περιτήκω, f. ξω, colliquefacio. Περιτετήκυσαν πάντα, *Aret.* Hinc

Περίτηξις, εως, ἡ, eliquatio.

Περιτίθημι, circumpono, circumdo, appono, ut personam; addo, ut formam, vestem, &c. περιτίθεμαι, assumo, induo. *Gl. V.* tribuo, *item* mando. Τούτοις τιμὴν περισσοτέραν περιτίθεμεν, 1 *Cor.* 12, 23. Περιέθηκε φραγμὸν, *Marc.* 12, 1.

Περιτίλλω, convello, evello. Τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ, *Aristoph. Eq.* 372.

Περιτιμάω, valde veneror, *Sibyl.*

Περιτιμήεις, ήεσσα, ῆεν, admodum honoratus.

Περιτιταίνω, circum extendo. Περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτῆνας, *Il.* 13, 534.

Περιτιτραίνω, et περιτιτράω, circumforo, circumquaque perterebro et pertundo, *Steph.*

Περιτίω, f. ίσω, vehementer honoro et colo.

Περιτμηθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi περιτέμνω.

Περίτμημα, ατος, τὸ, frustum, segmentum.

Περιτομεὺς, έως, ὁ, qui circumcidit; (2) scalper excisorius, quo sutores coria circumcidunt. A περιτέμνω.

Περιτομὴ, ῆς, ἡ, circumcisio. Ab eod.

Περίτομοι, recutiti, *Ph.* In *N. T.* Judæi circumcisi. Ab eod.

Περίτομος, ον, undique abruptus, seu præruptus, de monte.

Περιτόναιος, sive περιτόνειος, aut περιτόνιος, circumtentus, obtentus; τὸ περιτόναιον, vel περιτόνειον, membrana totum ventrem interiorem continens; subaudi δέρμα. A περιτείνω.

Περίτονος, ον, tectus, inductus, v. gr. pelle tenta per omnes partes, ut in scuto, tympano. Ab eod.

Περιτοξεύω, sagittis undique configo.

Περιτορνεύω, detorno, torno rotundum facio, rotundo.

Περίτρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, perspicuus, manifestus.

Περιτρανῶς, *adv.* perspicue.

Περιτραπείσης, gen. sing. a. 2. part. pass. verbi περιτρέπω.

Περιτραχήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, collo circumdatus, collum cingens. Hinc τὸ περιτραχήλιον, ου, τὸ, collare.

Περιτρέμω, contremisco, vibror.

Περιτρέπω, fut. ψω, circumago; (2) circumactu everto et percello; (3) converto, transfero; (4) in errorem induco; (5) induco, impello, redigo. *Gl. V.* περιτρέπομαι, titubo, vertigine laboro, percello. Περιτρέπειν τὴν ναῦν, *Luc.* Τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, *Act.* 26, 24.

Περιτρέφω, conglacio; περιτρέφομαι, conglacior, congelo, frigore cogor, coalesco, ut lac in caseum. Σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, *Od.* 14, 477.

Περιτρέχω, fut. θρέξω, circumcurro, currens obeo; (2) eleganter, *cum dat.* in aliqua re (dicendo) se efferre, jactare. Περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, *Marc.* 6, 55. Οὕτως ὠκέανος περιδέδρομε γαῖαν ἅπασαν, *Dion. Per.* 41. Ἡμᾶς χρη——περιθρέξαι τὴν Πνύκα πᾶσαν, *Aristoph. Thesm.* 665.

Περιτρέω, f. σῶ, circum trepido. Λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται, *Il.* 11, 675.

Περίτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, undique pertusus.

Περιτριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obtritus, pertritus, attritus. A

Περιτρίβω, obtero, contundo. Ὡς κόγχος ἅλμη πάντοθεν περιτριβεὶς, *Lycophr.* 790.

Περίτριμμα, ατος, τὸ, homo rei alicujus tractatione velut tritus; περίτριμμα ἀγορᾶς, circumforaneus, item subbasilicanus, forensis. Ab eod.

Περιτριχόομαι, ἕλκος περιτετριχωμένον, *Poll.* ulcus in capite, aut alia pilosa capitis parte.

Περιτρομέω, contremisco, *Od.* 18, 76. A

Περίτρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumtremiscens, totus tremefactus. *Gl. V.* tremebundus. A περιτρέμω.

Περιτρόμως, *adv.* trepide.

Περιτροχάδην, *adv.* cursim, celeriter, strenue.

Περιτροπέων, *Ion.* pro περιτροπάων, revertens, *Il.* 2, 295. A περιτροπάω. Th. τρέπω,

Περιτροπὴ, ῆς, ἡ, vicissitudo, qua aliquid per vices et in orbem fit; ἐκ περιτροπῆς, per vices; ἐν περιτροπῇ, idem; (2) circuitus, seu circuitio. Ab eod.
Περίτροπος, vertigo, *Hesych.* Ab eod.
Περιτρόχαλος, ου, ὁ ἡ, orbiculatus, rotundus; περιτρόχαλα, genus tonsuræ, cum in orbem tondetur caput, solo in vertice redicta coma. A περίτροχος.
Περιτροχάω, ῶ, circumcurro.
Περιτρόχος, ου, ὁ ἡ, circumcurrens, in orbem currens; (2) orbiculatus, rotundus. A περιτρέχω.
Περιτρώγω, rodo, ambedo, peredo, obrodo, *Gl. V.* Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων κεκραξιδάμας, μόνος ἡμᾶς οὐ περιτρώγει, *Aristoph. Vesp.* 594.
Περιττὸς, περιττάκις, περιττεύω et cætera, vide in περισσὸς, &c.
Περίττωμα, ατος, τὸ, excrementum; fæces urinæ, et quicquid in corpore e nutritione redundat. A περιττός. Hinc
Περιττωματικὸς, ἡ, ὸν, excrementis abundans, vel ad excrementa pertinens; (2) cui excrementa insunt, ut vesica, alvus, &c.
Περιτυγχάνω, incido, in utramque partem, forte reperio, nanciscor; περιέτυχον, incidi, nactus sum; περιτυχὼν, adeptus. Ἀγνώμονι κοιτῇ περιτυχεῖν, *Xen.*
Περιτύκω, cædo, sc. saxum, cæmentum.
Περιτύμβιος, ου, ὁ ἡ, sepulchralis, funebris, quod versatur circa tumulos. A τύμβος.
Περιτυμπανίζω, fut. ίσω, tympanorum pulsu circumstrepo; (2) fustibus cædo.
Περιτυχὴς, έος, ὁ ἡ, qui incidit in aliquid, consequitur quid. A περιτυγχάνω.
Περιτυχὼν, *qui casu accidit*, a. 2. part. act.
Περιυβρίζω, fut. ίσω, injuria et contumelia adficio, vexo. Ταύτην ἐῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν ἡμᾶς ἁπάσας, *Aristoph. Thesm.* 542. Τοιαῦτα περιυβρίζεν αὐτοὺς ἐν μέρει, *Id. Vesp.* 1308.
Περιυπνίζω, expergiscor. *Ph.* περιυπνίσατε, expergiscimini.
Περιυφαίνω, obtexo, *Gl. V.*
Περιύω, circumpluo, p. περιῦσθαι, circumplui.
Περιφάγω, arrodo, corrodo, ambedo.
Περιφαὴς, έος, ὁ ἡ, conspicuus, lucens. Ex φάω, *luceo.*
Περιφαίνομαι, undique conspicuus sum. Τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν Ἐν περιφαινομένῳ (τόπῳ), *Od.* 5, 467.
Περιφάνεια, ας, ἡ, prospectus; (2) perspicuitas, evidentia. A
Περιφανῆ, 3. sing. a. 2. conj. pass.
Περιφανὴς, έος, ὁ ἡ, conspicuus, conspectui expositus; (2) de sigillo in poculis aut aliis vasis, quod totum est extra vas, et extrinsecus adfixum; opp. πρόσωπος· (3) illustris, nobilis, *Gl. V.*
Περίφαντος, ου, ὁ ἡ, circumquaque conspicuus, valde conspicuus et apertus. Περίφαντος ἀνὴρ θανεῖται παραπλήκτῳ χερὶ, certum est, *vel* undecunque manifestum est, palam est virum furiosa manu necem sibi consciturum, *Soph. Aj.* 228. Adverbialiter sumitur, ut νύκτερος, 217, pro νύκτωρ. (2) conspicuus, illustris, insignis. Πᾶσιν περίφαντος αἰεὶ, cunctis spectabilis semper, *id. ibid.* 603. A περιφαίνομαι.
Περιφανῶς, *adv.* aperte. *Ph.* evidenter, clare, perspicue.
Περιφεγγία, ας, ἡ, splendor magnus:
Περιφεγγὴς, ὲς, valde splendens. A φέγγος.
Περιφείδομαι, fut. σομαι, parco.
Περιφέρεια, ας, ἡ, rotunditas, rotunda forma. *Ph.* circulus, convexitas; et περιφέρεια θαλάσσης, margo. Est etiam hallucinatio, et vita errabunda. A
Περιφερὴς, έος, ὁ ἡ, orbicularis, rotundus; (2) versatilis, rotatilis. *Gl. V.* convexus, devexus, teres. v. *Ern.* A περιφέρω.
Περιφερόγραμμος, ου, ὁ ἡ, lineam unam habens circumcurrentem, et in se redeuntem, ut circulus. Ex περιφερὴς et γραμμή.
Περιφέρω, fut. περιοίσω, circumfero, mecum fero, in comitatu meo fero; (2) circumago et eodem revolvo; (3) redigo in vel ad; (4) in errorem induco, perturbo; (5) περιενεγκὼν, etiam est, qui ad se rediit, recipit se; περιφέρομαι, circumferor. *Gl. V.* vagor, palor; περιενεχθεὶς, aor. 1. p. pass. circumlatus; (6) superstes sum. Τὸν Ἀγαμέμνονος παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων, *Eur. Or.* 448. Ὥστε μόνον οὐκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιεφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες, *Xen. Cyr.* 7, 27. (6) ἣν τινα ἡμέραν αὐτὸν ὁ μάντις οὐ περιοίσειν προὔλεγεν, *App. Bell. Civ.* 2, 149.
Περιφεύγω, effugio, evado et superstes sum. *Gl. V.* defugio. Οἱ τότε περιφεύγοντες τὴν φθορὰν, *Plato.*
Περίφημος, ον, famosus, clarus. A φήμη.
Περιφήτης, ου, ὁ, qui clava in pugna utitur. A φάω.
Περιφθάντα, acc. s. a. 2. part. act. v. περίφθημι.
Περιφθάνω, prævenio; περιφθὰς, aor. 2. part. prætervectus.
Περιφθείρομαι, minuor, circumcirca corrumpor; (2) pediculos colligo, *Hes.*
Περιφθινύθω, corrumpor, conficior, pereo.
Περιφιλέω, ῶ, f. ήσω, valde diligo, *Od.* 15, 245.
Περιφίμωσις, ἡ· vide περιεπιφίμωσις.
Περιφλεγὴς, έος, ὁ ἡ, ardens. A
Περιφλέγω, f. ξω, amburo, vehementer uro.
Περιφλεγῶς, *adv.* ardenter, vehementi ardore.
Περιφλεύω, fut. εύσω, amburo, aduro; περιπεφλευσμένος, ambustus, part. pass. Τοὺς δὲ ζῶντας περιφλεύει, *Aristoph. Nub.* 395. Nonnulli autem scribunt περιφλύει.
Περιφλιδάω, rugas contraho; περιφλιδόων, part. pro περιφλιδῶν, περιφλιδάων. Καί τε βοὸς νέα γέντα περιφλιδόωντος ἀλοιφῇ τηξάμενος, *Nic. Al.* 62.
Περιφλοΐζω, decortico. Hinc
Περιφλοισμὸς, οῦ, ὁ, decorticatio, corticis detractio.
Περίφλοιος, ου, ὁ ἡ, decorticatus, delibratus.
Περιφλύω, valde nugor; (2) amburo.
Περιφοβέομαι, οῦμαι, pertimesco, paveo, *Gl. V.* Περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους, *Xen.* A
Περίφοβος, ου, ὁ ἡ, metu vehementi perculsus, pertrepidus. *Gl. V.* trepidus, pavens. Ex περὶ et φόβος, *metus.*
Περιφόβως, *adv.* trepide, metu vehementi, perculso animo.
Περιφοιβάω, purifico, *Ap.*
Περιφοιτάω, ῶ, fut. ήσω, circumeo, inambulo. Hinc
Περιφοίτησις, εως, ἡ, circumcursio; peregrinatio, vagatio.
Περίφοιτος, ου, ὁ ἡ, qui circuit, peregrinatur, vagatur.
Περιφορὰ, ᾶς, ἡ, circumlatio, circumactio, circumvectio; (2) ferculorum missus, qui conviviis apponuntur, aut singulis convivis, aut quaternis; (3) ambitus; (4) conturbatio; hallucinatio, distractio; (5) error, vagatio. A περιφέρω. Hinc
Περιφοράδην, *adv.* circumagendo et in orbem transferendo et circumducendo, de incessu boum qui pedes anteriores non recta movent, item de luxatis.
Περιφορέω, circumago, circumfero; (2) aggero, *Gl. V.* Hinc
Περιφόρημα, ατος, τὸ, ferculum, *Gl. V.*
Περιφορητικὸς, ἡ, ὸν, pervulgatus, omnium sermone tritus:
Περιφόρητος, η, ον, vagus; (2) clarus, sapiens:
Περίφορος, ου, ὁ ἡ, circumactus, qui in transversum rapitur. A περιφέρομαι.
Περίφορτος, ου, ὁ ἡ, onustus.
Περίφραγμα, ατος, τὸ, septum, quo quid circumdatur; sepes, murus, vallum, &c. A περιφράσσω.
Περιφραδέως, *adv.* scite, perite, seu rite, *item* caute, *Il.* 1, 466. A
Περιφραδὴς, έος, ὁ ἡ, scitus, peritus. A
Περιφράζω, fut. άσω, circumloquor, circumloquendo eloquor; (2) considero, perpendo. Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες Νόστον, *Odyss.* 1, 76.
Περίφρακτος, ου, ὁ ἡ, circummunitus, circumseptus. A περιφράσσω. Unde
Περίφραξις, εως, ἡ, idem quod περίφραγμα.
Περίφρασις, εως, ἡ, periphrasis, circumlocutio. A περιφράζω.
Περιφράσσω, seu περιφράττω, fut. ξω, circumsepio, circumvallo; περιφράττειν, obstipare. Παραπλήσια σκευῇ τὸν ἵππον περιφράττουσι, *Heliod.* Περιφράξαντες (πόλεις) δένδρεσι καταβεβλημένοις, *Strabo.*
Περιφραστικὸς, ἡ, ὸν, quod circumloquendo effertur. A præc.
Περιφραστικῶς, *adv.* per circumlocutionem.
Περιφρίττω, perhorresco.
Περίφρονα, acc. sing. a περίφρων.
Περιφρονέω, ῶ, fut. ήσω, contemno, despicio; (2) accurate cogito, contemplor. Μηδείς σου περιφρονείτω, *Tit.* 2, 15. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, *Aristoph. Nub.* 225. τὰ πράγματα, *Id.* A περίφρων. Hinc
Περιφρόνησις, εως, ἡ, contemptus, despicientia; (2) accurata cogitatio.
Περιφρουρέω, ῶ, fut. ήσω, custodia cingo; (2) cingo tanquam custodia aut præsidio. Τὸ τεῖχος ᾧ περιεφρουροῦντο οἱ Πλαταιεῖς, *Thuc.*
Περιφρύγω, f. ξω, torrefacio, undique torreo.
Περίφρων, ονος, ὁ ἡ, prudens, sapiens, cordatus; (2) valde prudens, valde sapiens; (3) contemptor, superbus. Ex φρήν.
Περιφυὴς, έος, ὁ ἡ, inhærens alicui, humilis. A περιφύομαι.
Περιφυλάσσω, ττω, f. ξω, undique custodio.
Περίφυμαι, amplector, agnatus sum, adhæreo, inhæreo; περιφὺς, adhærens, aor. 2. part. Πάντα κύσεν περιφὺς, *Od.* 16, 21. Τοῖς γόνασι περιφύντες, *Heliod.*
Περιφύρω· περιφύρει, perturbat, *Ph.*
Περιφυσάω, valde inflo. Hinc
Περιφύσητος, ον, valde inflatus.
Περίφυσις, εως, ἡ, incrementum vel coalitus in ambitu. A περιφύομαι.
Περιφυτεύω, obsero. *Gl. V.* consero, circaplanto.
Περίφυτος, ου, ὁ ἡ, circumsatus, undique consitus. A præc.
Περιφύω, fut. ύσω, p. πέφυκα, agnascor, circa nascor; (2) excresco. Κᾆτα ψυχείσῃ περιέφυσαν περσικαὶ, *Aristoph. Nub.* 151. Τῷ δὲ Ἀχιλλεῖ πάντοθεν περιφυόμενος, hærens, *Heliod.*
Περιφωνέω, ῶ, fut. ήσω, circumsono, resono.
Περίφωρος, ου, ὁ ἡ, manifestus. A φώρ.
Περιφωτίζω, fut. ίσω, illumino.
Περιχαίνω, inhio; (2) inhians devoro; (3) devoro, deglutio, p. περικέχηνα. Καθάπερ ὁ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ, *Luc.*
Περιχαίρω, summopere lætor.
Περιχαλάω, ῶ, demitto, dissolvo, *R.*
Περιχαλινόω, ῶ, fut. ώσω, fræno.
Περίχαλκος, ον, ære obductus.
Περιχαλκόω, ῶ, fut. ώσω, ære obduco.
Περιχαρακόω, ῶ, fut. ώσω, vallo munio, aggere cingo. *Gl. V.* obvallo, circumvallo.
Περιχαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, scalpellus, quo dentes circumscarificantur. A περιχαράσσω.
Περιχαρακτικὸς, ἡ, ὸν, habens vim circumscribendi et emarginandi.
Περιχαράκωμα, τὸ, vallum seu agger locum aliquem cingens et circummuniens. A περιχαρακόω.
Περιχάραξις, εως, ἡ, circumscriptio. *Gl. V.* circumductio. A
Περιχαράσσω, et περιχαράττω, fut. ξω, circino, et circino circumscribo, (dicitur de scriptura literarum in quibus vel totus vel dimidius circulus exprimitur, *ut O. P.* Ern. (2) scarifico et circumcirca incido.
Περιχάρεια, et περιχαρία, ας, ἡ, summa et immoderata lætitia. A
Περιχαρὴς, έος, ὁ ἡ, supra modum lætus, nimio gaudio elatus. A περιχαίρω.
Περιχαρῶς, *adv.* ingenti gaudio.
Περιχάσκω, hio, os late diduco.
Περιχειλέω, idem quod περιχειλόω, *Hes.*
Περιχειλόω, ῶ, fut. ώσω, labro circumdo; (2) ad labia usque plenus, i. e. valde satiatus sum. Περιχειλώσας σιδήρῳ, ἵνα μὴ σκιδανύωνται, *Xen.*
Περιχειρίδιον, τὸ, Dim. A

Περι-

Περιχείριον, τὸ, ψέλλιον, *Gl. V.* armilla; περιχείρια, viriolæ, armillæ, *Ph.* A

Περίχειρον, ου, τὸ, ornamentum, quod brachio vel manui apponitur. Ex χείρ.

Περίχευμα, ατος, τὸ, circumfusum seu circumcirca adfusum. A

Περιχεύω, et περιχέω, fut. εύσω, circumfundo. Ὁ δ᾽ ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεῦεν, *Odyss.* 3, 437. Ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ εὔπνους περικέχυτο τὴν χώραν, *Luc.* περιχέειν, *Id.*

Περιχθὼν, όνος, ἡ, terra quæ circum est, vicina, universa tellus, *Orph. Pronost.* 57.

Περιχλανίζω, læna induo, bene tego adversus frigus. A χλανίς.

Περίχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, biliosus, bile perfusus; (2) iracundus, stomachosus. A χολή.

Περιχορεύω, f. εύσω, salto seu tripudio circum; (2) circumvagor, circumcurro. Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα, *Eurip. Phœn.* 320.

Περιχρεμπτὸς, ὸν, exscreandus, *Æsch.*

Περιχρήματος, ου, ὁ καὶ ἡ, admodum pecuniosus, prædives. A χρήματα.

Περίχρισις, εως, ἡ, inunctio.

Περιχριστάριον, τὸ, medicamentum quoddam. *Steph.*

Περίχριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumlitus; (2) qui circumlini solet aut potest. A

Περιχρίω, fut. ίσω, illino, oblino, perungo.

Περίχρυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, aureus; (2) inauratus.

Περιχρυσόω, ῶ, fut. ώσω, deauro, auro induo; περικεχρυσωμένος, inauratus, p. pass. part.

Περίχυδα, *adv.* undique affundendo, *Hipp.*

Περίχυμα, ατος, τὸ, circumfusum. A περιχύω.

Περίχυσις, ἡ, circumfusio, vel offusio, *Steph.*:

Περιχυτήριον, perfusorium, *Gl. V.* Ab eod.

Περιχύτης, ου, ὁ, perfusor. Ab eod.

Περιχύω, circumfundo; (2) offundo; περιχυθεὶς, circumfusus, part. pass. aor. 1. περικεχυμένος, circumfusus, p. part. pass. Πανταχόθεν αὐτῷ περιχυθεῖσα, *Heliod.*

Περιχώννυμι, aggere circumdo.

Περιχωρέω, ῶ, f. ήσω, cedo; (2) circuitu redeo; (3) commisceor; (4) metior. Ἐς παῖδα αὐτοῦ περιεχώρησεν ἡ δυναστεία, *Pausan.* Hinc

Περιχώρησις, εως, ἡ, cessio in exitu rei; (2) reditus per circuitum; (3) de conjunctione divinæ naturæ cum humana in Jesu. *Vox Eccles.*

Περίχωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumjacens, finitimus, vicinus. *Gl. V.* territorium.

Περιψαύω, fut. αύσω, tango, comprehendo.

Περιψάω, ῶ, f. ήσω, abstergo, deleo. Καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν, τὰ βλέφαρα περιέψησεν, *Arist. Plut.* 729. Ἰδοὺ, δέχου κέρκον λαγὼ, τὼ ᾽φθαλμιδίω περιψῆν, *Id. Eq.* 905. Hinc

Περίψημα, ατος, τὸ, sordes et purgamenta detersa, defricta. *Gl. V.* scobs; (2) de homine, qui alias κάθαρμα. vide *Ern.*

Περίψηφος, ου, ὁ, calculator, ratiocinator.

Περιψήχω, circumrado vel frico, strigili utor.

Περιψιθυρίζω, circumsono, circumstrepo.

Περιψιλοῦν, præs. inf. act. pro περιψιλόειν.

Περιψιλόω, circumcirca nudo, dispolio.

Περιψίλωσις, εως, ἡ, nudatio, spoliatio.

Περιψοφέω, ῶ, f. ήσω, obstrepo, circumstrepo.

Περιψυγμὸς, frigus, *Æsch. Socr.* 3, 7.

Περίψυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, refrigeratus, frigidus, recreatus, refectus; vid. *Ern.* (2) qui perfrigerari potest. A περιψύχω. Unde

Περίψυξις, εως, ἡ, refrigeratio, refrixio, *Gl. V.* A

Περίψυχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, frigidus, *Gl. V.*

Περιψύχω, fut. ξω, perfrigero, refrigero; (2) foveo, recreo; (3) oblecto.

Περιωδευμένως, *adv.* circuitu et circumductione per ambages, in orbem. A περιοδεύω.

Περιῳδέω, ῶ, incantamentis et magica arte circumvenio et obtundo. Περιῳδήσας τὴν Γοργόνα ἐπαοιδίαις, *Luc.* Ex ᾠδή.

Περιωδυνάω, ῶ, fut. ήσω, dolore omni ex parte crucio; (2) vehementem seu gravem dolorem facio; περιωδυνάομαι, -ῶμαι, crucior, perdoleo.

Περιωδυνέω, ῶ, vel περιοδυνέω, valde doleo.

Περιωδυνία, ας, ἡ, gravis dolor. A

Περιώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vehementer dolet. Ex ὀδυνή.

Περιωδύνως, *adv.* gravi cum dolore.

Περιωθέω, ῶ, οῦμαι, f. ώσω, trudo vel vexo, per injuriam trudo aut vexo; (2) negligo, contemno. Περιωθῶν καὶ ἐλαύνων τοὺς ἀνθρώπους, *Dem.*

Περιωθίζω, fut. ίσω, idem.

Περιώμιον, ου, τὸ, supparus, *Gl. V.* Ex π. et ὦμος.

Περιώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, humeros tegens. Ex iisd.

Περιώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus nomen nobilitatum est et clarum. Ab ὄνομα.

Περιωπὴ, ῆς, ἡ, circumspectio, *i. e.* ipsa circumspiciendi actio, cura; (2) locus, e quo circumjacentia oculis lustrari queunt, specula; *Il.* 14, 8. A περιόπτομαι.

Περιωπὴς, ὲς, conspicuus. A præc.

Περιωπίζομαι, speculor, ex speculo circumspicio, *Hom. Sch.*

Περιώσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanctissimus, eximius, vel modum superans; (2) numerosus. Hinc *adv.* περιώσιον, magnopere, supra modum, *Il.* 4, 359. Ex ὅσιος.

Περίωσις, εως, ἡ, vexatio. A περιωθέω.

Περιωτειλόω, cicatricem obduco. Ab ὠτειλή.

Περκάζω, f. άσω, nigresco, maturescere incipio, vario, varior; de uvis. Ἄρτι γένεια περκάζων, modo in mento nigrescens *lanugine*, Callim. A πέρκος.

Πέρκη, vel πέρκα, perca, piscis, *Gl. V.*

Περκὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod. Hinc

Περκίδιον, τὸ, Dim.

Περκνόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, alas habens nigris distinctas maculis. Ex περκνὸς et πτερόν.

ΠΕΡΚΝΟ´Σ, ὴ, ὸν, niger, nigris distinctus maculis, varius.

Πέρκος, idem.

ΠΕ´ΡΝΑ, ης, ἡ, perna, petaso.

Πέρναμαι, vendor. A πέρνημι.

Περνὰς, άντος, præs. part. act. verbi πέρνημι.

Περνάω, in longinquam regionem venum exporto; (2) vendo; πέρνασχ᾽ pro πέρνασκε, imperf. *Ion. Il.* 24, 752. A περάω.

Πέρνημι, vendo; part. περνὰς, vendens. Διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται, *Aristoph. Eq.* 176. Κτήματα περνάμεν᾽ ἥκει, *Il.* 18, 292.

Περονάω, ῶ, fut. ήσω, fibula subnecto, fibulo; (2) trajicio veluti fibula. A

ΠΕΡΟ´ΝΗ, ης, ἡ, fibula, *Gl. V.* subula, *Ph.* acicula, *Gl. V.* Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν, *Il.* 5, 425.

Περόναμα, *Dor.* pro περόνημα.

Περόνημα, ατος, τὸ, opus acu factum; (2) quodvis opus. A περονάω.

Περόνης, et περώνης, ὁ, metrum quoddam et organum musicum, *Suid.*

Περονῆτις, et περονητρὶς, ίδος, ἡ, peplum. vestis quæ fibula solebat ad pectus adnecti, *Theoc.* 15, 21. A περόνη. Unde

Περονὶς, ίδος, ἡ, fibula.

Περόω, pro περάω, *Ep.*

Περπερεία, vel περπερία, ας, ἡ, temeritas; (2) nimius cultus; (3) ostentatio; (4) adulatio.

Περπερεύομαι, effero me, jactationi aut vanæ ostentationi deditus sum, *Ph.* (2) perperam, temere loquor; (3) blandior, adulor. Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, 1 *Cor.* 13, 4. A

ΠΕ´ΡΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, levis, temerarius, præceps; perperus, *Ph.* vanus, *Gl. V.* (2) arrogans, ostentator; (3) adulator; (4) garrulus, nugator. Vox a Cercopum moribus ducta, qui Perperi etiam vocati sunt, sua improbitate nobiles. *Eras.*

Πέῤῥα, ας, sol, Ægyptiorum lingua, quam sub Ptolemæo didicit Lycophron. Σκιὰ καλύψει πέῤῥαν, solem umbra teget, *Lycophr. Cassandr.* 1428.

Περῤῥεθήκατο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Poet.* pro περιεθήκατο, a περιτίθημι.

Πέῤῥοχος, pro ὑπείροχος, *Sapph.*

Πέρσαι, *vastasse*, aor. 1. inf. act. verbi πέρθω.

ΠΕΡΣΕ´Α, ας, ἡ, persea, arbor.

Πέρσεια, ας, ἡ, idem.

Περσεῖος, nomen herbæ, *Nicand. in Alexiph.* 429.

Περσέπτολις, εως, ὁ καὶ ἡ, urbium vastator aut vastatrix. Ἔξιθ᾽ Ἀθηναία περσέπτολι, χρυσιοπήληξ, *Callim.* Ex πέρθω et πόλις.

Περσεὺς, έως, nomen piscis, *Ælian.*

Περσέφασσα, ης, Περσεφόνεια, ας, et Περσεφόνη, ης, ἡ, Proserpina. Ex πέρθω et φόνος.

ΠΕ´ΡΣΗΣ, ου, ὁ, Persa; (2) nomen jactus in ludo tesserarum. Hinc

Περσίζω, fut. ίσω, Persas imitor; (2) Persis faveo; (3) Persarum partes sequor. A Πέρσης, *Persa.*

Περσικὸς, ὴ, ὸν, Persicus. Hinc ἡ Περσικὴ, ῆς, sc. μηλέα, malus Persica, et τὸ Περσικὸν, οῦ, scil. μῆλον, malum Persicum.

Περσικαὶ, sc. ὑποδέσεις, calcei muliebres et molles. Ab eod.

Πέρσις, εως, ἡ, vastatio, expugnatio. A πέρθω.

Περσὶς, ίδος, ἡ, Persica; ut Περσὶς, scil. γῆ, Persia. Περσὶς γυνὴ, Persica mulier. Περσὶς χλαῖνα, læna Persica. A Πέρσης.

Περσιστὶ, *adv.* Persarum more seu ritu; (2) Persica lingua. A Περσὶς, vel περσίζω.

Περσοδιώκτης, ου, ὁ, persecutor et profligator Persarum. Ex Πέρσης et διώκω.

Περσοκτόνος, ου, ὁ, occisor Persarum. Ex Πέρσης et κτείνω.

Περσονομέομαι, οῦμαι, Persarum legibus et sub eorum imperio vivo. A

Περσονόμος, ὁ καὶ ἡ, Persas regens, Persicus, Persici moris.

ΠΕ´ΡΥΣΙ, *adv.* anno præterito, anno superiori; (2) antehac, ante hoc tempus. Hinc

Περυσίας, ου, ὁ, ut περυσίας οἶνος, vinum anni superioris.

Περυσινὸς, ὴ, ὸν, qui anni superioris est; περυσινὸν, annotinum, *Gl. V.* Ab eod.

Περῶν, præs. part. act. pro περάων, a περάω.

Πέσεα, τὰ, cadaver, corpus humi collapsum. Πέσεα, πέσεα δάϊα αὐτίχ᾽ αἱμάξετον, *Eurip. Phœn.* 1307.

Πεσεῖ, 2. sing. fut. *Att.* verbi πίπτω, *Soph. Trach.* 597.

Πέσεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἔπεσε, a πίπτω.

Πεσεῖν, *cecidisse*, aor. 2. inf. act. verbi ejusd.

Πεσέμεν, idem, sed *Ionice* formatus.

Πεσέεσθαι, f. 2. inf. med. *Ion.* pro πεσεῖσθαι.

Πεσέτωσαν, 3. pl. aor. 2. imperat. act.

Πεσεῦμαι, fut. 2. ind. med. *Dor.* pro πεσοῦμαι.

Πέσημα, ατος, τὸ, casus, lapsus; (2) quod cecidit; *Gl. V.* casura; (3) cadaver. Πρὸς τοῦδ᾽ ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι, *Soph. Aj.* 1058. Διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ᾽ ἐκ δίφρου, propter Myrtili lapsum e curru, *Eur. Or.* 1548. Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, vitula indomita procubuit, *Eurip. Phœn.* 643. (3) ὦ φίλα πεσήματ᾽ ἄθλι᾽ ἀθλίου πατρός, o chara cadavera misera miseri patris, *Id. ibid.* 1695. A πίπτω.

Πέσῃσι, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro πέσῃ, a πίπτω.

Πέσκος, εος, τό· τὸ δὲ πέσκος ἐῷ τάχα κάββαλεν ἕλκει, *Nic.* idem quod πέκος.

Πέσομεν, 1. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐπέσομεν, a πίπτω.

Πεσόντες, nom. pl. aor. 2. part. act. m. g.

Πεσοῦμαι, *cadam*, f. 2. ind. verbi ejusd.

Πέσσεμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro πέσσειν, a πέσσω.

Πεσσευτήριος, ία, ιον, idem quod πεσσευτικός.

Πεσσευτὴς, οῦ, ὁ, calculis ludens. A πεσσεύω.

Πεσσευτικὸς, ὴ, ὸν, ad lusum calculorum pertinens; (2) calculis ludendi peritus. A præc.

Πεσσεύω, seu πεττεύω, fut. εύσω, calculis ludo; (2) transfero, muto. Παῖς παίζων, πεσσεύων, *Luc.*

Πεσσονομέω, calculos lusorios dispono; (2) ordino, dispono.

ΠΕΣΣΟ´Σ, seu πεττὸς, οῦ, ὁ, et πεττὸν, τὸ, pl. πεττὰ, calculus seu scrupus lusorius; (2) ipse calculorum ludus; (3) pessus, seu lana concerpta, in qua pharmaca excipiuntur. Ἤκουσα τοῦ λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν, πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτατοι θάσσουσι, *Eur. Med.* 68.

Πέσσω, vel πέττω, f. ψω, coquo; (2) maturo; (3) concoquo, *proprie et tropice*, vid. *Ern.*

(4) *sæpe*

(4) *sæpe licet vertere* fruor, habeo, accepi; γέρα πέσσεμεν, præmia consumere, præmiis frui, *Il.* 2, 237. Αἰῶνα πέσσοντα, ætatem agentem, *Pind. Pyth.* 4, 331. Ἀλλὰ δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω, accepi, *Apoll. Rhod.* 1, 283.

Πεσὼν, aor. 2. part. act. verbi πίπτω.

Πετάζω, fut. άσω, extendo, explico; (2) tego. Ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας Ἀμφοτέρας, *Il.* 21, 115. A πετάω.

Πετακνέω, poto, ex πέτακνω, *Ath.*

Πέτακνον, sive πέταχνον, ου, τὸ, poculum latum et tenue. A πετάω.

Πετάλειον, ου, τὸ, idem quod πέταλον.

Πεταλεῖος, α, ον, foliatus, *Nic.*

Πετάλη, fœm. a πέταλος, tenera, *Ep.*

Πεταλίζω, fut. ίσω, folia decerpo; (2) folia emitto, germino; (3) foliis in urnam dejectis damno ac relego. A πέταλον. Hinc

Πεταλισμὸς, ου, ὁ, ostracismus per folia.

Πεταλίτης, ου, ὁ, folium referens. Unde

Πεταλῖτις, fœm. *Nic.*

Πέταλον, ου, τὸ, folium expansum; (2) lamina, bractea. A πετάζω.

Πεταλοποιὸς, ου, ὁ, bractearius, *Gl. V.* Ex πέταλον et ποιέω.

Πεταλουργὸς, ου, ὁ, idem. Ex πέταλον et ἔργον.

Πεταλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, folio vel laminæ similis. A πέταλον.

Πεταλωτὸς, ἡ, ὸν, idem; (2) *met.* vigens, florens, *Ern.*

Πέταμαι, volo: vide πέτομαι et ἵπταμαι.

Πετάννυμι, idem quod πετάω.

Πετάομαι, idem quod πέτομαι, seu ἵπτημι, *Steph.*

Πέτασαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπέτασαν, a πετάζω.

Πετασίτης, ου, ὁ, petasi speciem gerens; (2) planta quædam. A πέτασος.

Πέτασμα, ατος, τὸ, explicatio, extensio; (2) velum. A πετάζω. Unde

Πέτασος, ου, ὁ, petasus, galerus, tegmen capitis latum et expansum; (2) umbraculum; umbella; (3) species texturæ; (4) herba. *Gl. V.* fastigium. Hinc

Πετασώδης, ες, petasi speciem gerens.

Πετασὼν, ῶνος, ὁ, petaso, perna. A πετάω.

Πεταυρίζω, fut. ίσω, alto petauro exsilio, petauro ludo. A πέταυρον. Hinc

Πεταυρισμὸς, ου, ὁ, ludus petauristarum; (2) ludibrium. Vide *Ern.*

Πεταυριστὴς, ου, ὁ, qui alto petauro exsilit, funambulus *Ph.* cernulus. Ab eod.

ΠΕ'ΤΑΥΡΟΝ, ου, τὸ, pertica; (2) lignum aut asser, super quo gallinæ dormiunt, *Theocr.* (3) genus laquei. (4) profunditas; (5) instrumentum quodlibet, in quo agilitatem corporis ostentant, etiam funis alte tensus. (4) ὁ δὲ οὐκ οἶδεν ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῇ ὄλλυνται, καὶ ἐπὶ πέταυρον ᾅδου συναντᾷ, et ignoravit quod ibi sunt gigantes, et in profundis inferni convivæ ejus, *Proverb.* 9, 18.

ΠΕΤΑ'Ω, f. άσω, pando, explico; (2) aperio. Πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλὸς, *Odyss.* 6, 94. Πετάσθησαν δὲ οἱ ὦκα, *Odyss.* 21, 50.

Πετεεινοῖσι, dat. pl. *Poet.* pro πετεινοῖς, a

Πετεινὸς, ἡ, ὸν, volucer. A πέτομαι.

Πετηνὸς, idem quod πετεινὸς, *Hom.*

Πετέσθην, 3. dual. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐπετέσθην, a πέτομαι.

Πέτευ, *vola*, 2. s. præs. imperat. *Dor.* pro πέτου.

Πετευριστὴρ, ὁ, petauristarius, *Man.*

Πέτευρον, ου, τὸ, idem quod πέταυρον. Σιγαμένας περὶ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ, in fuliginosa trabe, *Theocr. Idyll.* 13, 13.

Πέτηλον, *Poet.* pro πέταλον, *Mosch.*

Πέτηται, 3. sing. præs. conj. verbi πετάομαι.

ΠΕ'ΤΟΜΑΙ, et πέταμαι, item πετάομαι, volo; (2) rapido cursu feror. Καὶ γῆν ἐπέτε ϗ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ, *Arist. Av.* 118. Αὕτη σὺ, ποῖ ποῖ πέτει; volas? *Ibid.* 1204. Πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ, τοῦ πατρὸς, *Ibid.* 1235.

Πέτρα, ας, ἡ, idem quod πέτρος.

Πετρᾶσσα, *Dor.* pro πετρήεσσα, a πετρήεις.

Πετρήεσσῃ, *saxosæ*, dat. sing. ab eod.

Πετραῖος, αία, αῖον, saxatilis, inter petras seu saxa versans; (2) in petrosis et saxosis locis nascens. Neptunus sic appellatus est a Mythicis, quod olim super saxo consopitus, urinam profuderit genitalem, unde enatus sit equus primus, quem dixere σκύφιον. A πέτρα. Unde

Πετρηδὸν, *adv.* in modum petræ.

Πετράκης, et πετρήκης, nomen lapidis, *Orph.*

Πετρέλαιον, τὸ, petroleum, seu bitumen liquidum, *Gorr.*

Πετρέμβατοι, οἱ, qui per saxa gradiuntur, *Steph.*

Πετρήεις, ήεσσα, ῆεν, saxosus, petrosus, lapidosus.

Πετρηρὴς, ὲς, idem quod πετραῖος, *Soph.*

Πετρηρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, petris contectus, petrosus. Ex πέτρα et ἐρέφω, *tego.*

Πετρίδιον, ου, τὸ, saxulum; (2) saxum, petra. Dim. a πέτρα. Unde

Πέτρινος, ίνη, ινον, lapideus, saxeus.

Πετροβατέω, ῶ, fut. ήσω, saxa scando. A

Πετροβάτης, ου, ὁ, saxa scandens. Ex πέτρος et βαίνω.

Πετροβολέω, saxa jaculor.

Πετροβόλητος, ον, lapidum jactu emissus, *Cyr.*

Πετροβολία, ας, ἡ, saxorum jaculatio.

Πετροβολικὸς, ἡ, ὸν, lapides ejaculans; ὄργανον πετροβολικὸν, catapulta. A

Πετροβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui lapides ejaculatur, qui lapidibus impetit. Ex πέτρος et βάλλω.

Πετρόγειος, ον, saxis et terra natus, *Phil.*

Πετροκυλιστὴς, ου, ὁ, qui saxa et lapides devolvit. Ex πέτρος et κυλίω.

Πετροποιΐα, ας, ἡ, structura e petris, structura saxea. Ex πέτρος et ποιέω.

Πετροπομπὴ, ἡ, machina qua saxum emittitur; item lapidum ejaculatio, *Steph.*

Πετρορριφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, e petra præcipitatus. Ex πέτρος et ῥίπτομαι.

Πετρόρρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, per saxa tractus, aut e saxis demanans.

ΠΕ'ΤΡΟΣ, ου, ὁ, lapis, saxum.

Πετροσελινίτης, ου, ὁ, ut πετροσελινίτης οἶνος, vinum ex petroselino. A

Πετροσέλινον, ου, τὸ, apium in locis petrosis et saxosis nascens.

Πετροτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, lapides incidens vel secans; πετρότομος, rupi incisus, seu ex lapide cæsus. Ex πέτρος et τέμνω.

Πετροφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, saxis adhærescens, petris hærens. Ex πέτρος et φύω.

Πετρόω, ῶ, fut. ώσω, in lapidem vel saxum verto; (2) lapido. Ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς ὡς πετρωθῆναί με χρὴ, *Eur. Or.* 457. Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρωμένους θανεῖν τλήμων Ὀρέστης, *Ib.* 940. A πέτρος.

Πετρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, petrosus, saxosus, lapidosus. A πέτρος.

Πέτρωμα, ατος, τὸ, lapidatio, lapidum jactus. A πετρόω.

Πετρώροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, lapidibus tectus. Ex πέτρα et ἐρέφω, *tego.*

Πεττεία, ας, ἡ, calculorum lusus. A πεττεύω.

Πεττειάω, idem quod seq. vel aleæ ludo teneor.

Πεττεύω, vid. πεσσεύω. πεττευτὴς, v. πεσσευτής.

Πέττω, pinso, *Gl. V.* Vide πέσσω.

Πεύθετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐπεύθετο, a πεύθομαι. Unde

Πευθὴν, ῆνος, ὁ, explorator, sciscitator, emissarius. *Gl. V.* mandator; (2) auscultator.

Πευθοίατο, 3. plur. præs. opt. med. *Ion.* pro πεύθοιντο.

Πεύθομαι, idem quod πυνθάνομαι, *Hom.*

Πεύθω, ἡ, rumor, *Æsch.*

Πευκάεις, άεσσα, ᾶεν, *Dor.* pro πευκήεις, ήεσσα, ῆεν, pineus. Ἡ πευκᾶεν σκάφος, *Eurip. Andr.* 864.

Πευκάλιμος, ίμη, ιμον, amarus; (2) tristis; (3) cautus, prudens, solers. A πεύκη.

Πευκέδανον, ου, τὸ, et πευκέδανος, ου, ὁ, peucedanum, herba quædam. Ab eod.

Πευκεδανὸς, ἡ, ὸν, amarus; (2) exitiosus.

ΠΕΥ'ΚΗ, ης, ἡ, pinus, tæda, picea, larix; (2) quicquid ex ligno tali fit, ut tæda, fax; tabella, tabula. Ῥίπτεις τε πέδῳ πεύκην, abjicisque tabellas humi, *Eurip. Iph. in Aul.* 39. (3) lignum ex Ophir allatum, sic *Joseph.* (sed a vulgari πεύκη diversum, *Ern.*)

Πευκήεις, ήεσσα, ῆεν, pineus, pinifer. A πεύκη.

Πεύκινος, ίνη, ινον, pineus, e pino arbore. Ab eod.

Πευσεῖσθε, 2. pl. f. 1. ind. med. *Dor.* pro πεύσεσθε, a πεύθομαι.

Πεῦσις, εως, ἡ, interrogatio, percontatio. A πυνθάνομαι.

Πευστηρία, ας, ἡ, inquisitio, interrogatio. Ab eod.

Πεύστης, ου, ὁ, percontator, *Ph.* Ab eod.

Πευστικὸς, ἡ, ὸν, ad percontandum factus.

Πέφαμαι, perf. ind. pass. *Dor.* pro πέφημαι, a φάω, *occido.*

Πέφαμμαι, perf. ind. pass. verbi φαίνω.

Πέφανσαι, apparuisti; πέφανται, apparuit, *Il.* 16, 207.

Πεφαργμένον, acc. sing. part. perf. pass. *per Metathes.* pro πεφραγμένον, a φράσσω.

Πέφασμαι, perf. ind. pass. *Att.* pro πέφαμμαι, a φαίνω, *ostendo,* unde φαίνομαι. Hinc

Πεφασμένως, *adv.* aperte, palam.

Πέφατ', *Il.* 17, 16; pro πέφαται, interfectus est, perf. pass. ind. verbi φάω.

Πεφειδήσεαι, 2. sing. paullopostf. ind. *Ion.* pro πεφειδήσῃ, a φείδομαι.

Πεφείσεται, *parcet,* 3. sing. temporis ejusd.

Πεφεισμένως, *adv.* parce; *Ph.* parcius.

Πεφευγέναι, perf. ind. med. verbi φεύγω.

Πεφευγοίην, perf. opt. med. *Att.* pro πεφεύγοιμι.

Πέφηνε, *visus est,* 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro πέφανε, a φαίνω.

Πεφήσεαι, 2. sing. paullopostf. ind. *Ion.* pro πεφήσῃ, a φάω.

Πεφήσεται, *apparebit,* 3. sing. paullopostf. ind. verbi φάω, sive φαίνω. Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος, *Trojæ vero manifesta aderit gravis pernicies,* Il. 17, 155.

Πεφιδέσθαι, a. 2. inf. med. *Ion.* pro φιδέσθαι, a φείδομαι.

Πεφιδήσεται, *parcet,* 3. sing. paullopostf. ind.

Πεφιδοῖτο, 3. sing. a. 2. opt. med. *Ion.* φίδοιτο.

Πεφιλαμένον, acc. sing. perf. part. pass. *Dor.* pro πεφιλημένον, a φιλέω.

Πεφιλήκατε, *amavistis,* 2. pl. perf. ind. act.

Πεφιλιππῶσθαι, (*sic enim verum*) macilentum redditum esse, contractum; et πεφιλιππιδῶσθαι, *Ern.*

Πεφίμωσο, 2. sing. perf. imperat. pass. verbi φιμόω.

Πεφνεῖος, α, ον, perniciosus, *Lyc.*

Πέφνον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔπεφνον, a

Πέφνω, occido, interficio; ἐπέφνομεν, occidimus. Ἔπεφνεν Γοργόνα, *Pind. Pyth.* 10, 72. Ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς, *Il.* 20, 478. A φένω.

Πεφοβήατο, *territi erant,* 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπεφόβηντο, a φοβέω.

Πεφοβημένως, *adv.* timide, cum trepidatione.

Πεφόρητο, *latus erat,* 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπεφόρητο, a φορέω.

Πεφορτισμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi φορτίζω.

Πεφραγμένως, *adv.* consertis ordinibus. A φράσσω.

Πέφραδας, 2. sing. perf. ind. med. verbi φράζω.

Πεφράδαται, *dicti sunt,* 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro πεφρασμένοι εἰσί.

Πεφράδατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro πεφρασμένοι ἦσαν.

Πεφραδέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro φραδεῖν.

Πέφραδεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἔφραδε.

Πεφραδέτην, *locuti sunt,* 3. dual. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐφραδέτην.

Πέφραμαι, perf. indic. pass. *Dor.* pro πέφρασμαι.

Πεφράδω, dico, loquor; ut hinc sit πέφραδε, dixit; πεφραδέειν, pro πεφραδεῖν, dicere. Πέφραδέ τε Τρώεσσι, *Il.* 14, 500. Πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα, *Odyss.* 19, 477. A φράζω.

Πέφρικα, *horrui,* perf. ind. act. *Ion.* pro πέφριχα, a φρίσσω.

Πέφρικαν, *horruerunt,* 3. pl. perf. ejusd. *Chalcidice* pro πεφρίκασι.

Πεφρίκοντα, acc. sing. præs. part. act. verbi πεφρίκω.

Πεφροντικὼς, cogitabundus, tristis, part. præt. act. verbi φροντίζω. Τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις; *Eurip. Alc.* 776.

Πεφροντισμένως, *adv.* diligenter, accurate. A φροντίζω.

Πέφυας, 2. sing. perf. ind. med. verbi φύω.

Πεφυγμένος, perf. part. pass. verbi φεύγω.

Πεφύγω, ut hinc sit πεφυγμένος, elapsus. Οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, *Odyss.* 1, 18. idem quod

Πεφύζω, fugio; ut hinc sit πεφυζὼς, πεφυζότες, *Il.* 21, 6. A φύζα.

Πέφυζε, *fugit*, 3. sing. perf. ind. med. *Ion.* pro πέφυγε, a præc.

Πέφυκα, *exstiti*, perf. ind. act. verbi φύω.

Πέφυκε, *natus est*, 3. sing. perf. ejusd.

Πεφύκειν, plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐπεφύκειν.

Πεφύκω, enascor. Ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι, *Soph.* 1114. A φύω.

Πεφυκὼς, *innatus*, perf. part. act.

Πεφυλαγμένος, *observans et qui observatus est, cautus.* Ἀλλὰ φίλος φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι, *Il.* 23, 343. part. perf. pass. verbi φυλάσσω.

Πεφυλαγμένως, *adv.* caute, circumspecte, provide.

Πεφύλαξο, 2. sing. perf. imperat. pass.

Πεφύρθαι, perf. inf. pass. verbi φύρω. Unde

Πεφυρμένως, *adv.* confuse, mixtim.

Πεφωρακὼς, perf. part. med. verbi φωράω.

Πεφωρημένον, acc. sing. perf. part. pass.

Πεφωτισμένοι, *illuminati*, nom. pl. part. perf. pass. verbi φωτίζω.

Πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio. A πέπτω.

Πῇ, qui? qua ratione? (2) qua? (3) quo? πη, aliquatenus, quodammodo. Ab ὅς.

Πηγάζω, f. άσω, scateo, scaturio; (2) in modum fontis effundo; (3) aquis scatere facio. Ἐπήγασεν ἡμῖν πηγὴν ἀφειδέως, *Damasc.* A πηγή.

Πηγαῖος, αία, αῖον, fontanus, e fonte manans. Ab eod.

Πηγανίζω, fut. ίσω, rutam imitor vel refero.

Πηγάνιον, ου, τὸ, ruta, rutula. A

Πήγανον, ου, τὸ, ruta, nomen herbæ, *Angl.* RUE. Metri causa πηγάνιον, *Nic. Al.* 49. A πήγνυμι.

Πηγανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rutaceus, i. e. ad rutam accedens, rutæ similis. A πήγανον.

Πηγὰς, άδος, ἡ, glacies; (2) rupes. A πήγνυμι.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus. A πηγή.

Πηγεσίμαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, habens vellus densum; (2) villosus, *Il.* 3, 197. Ex πηγνύω et μαλλός.

Πηγετὸς, οῦ, ὁ, glacies, gelu. A πηγνύω.

ΠΗΓΗ', ῆς, ἡ, fons, scatebra, seu aqua saliens; (2) *tropice*, causa; (3) anguli oculorum ad nares, sc. quia sunt fontes lacrimarum; (4) lacrimæ ipsæ, *ap. Poetas.*

Πηγίδιον, ου, τὸ, Dim. et

Πηγίον, fonticulus, *Gl. V.* A πηγή.

Πῆγμα, ατος, τὸ, concretum, glacies, coagmentum; (2) concinnatio, compositio; (3) pegma. *Gl. V.* confixum. Ὅρκου πῆγμα παγὲν, juramentum pactum, juratum, *Æschyl. Agam.* 1209. A πηγνύω. Hinc

Πηγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, concretus.

ΠΗΓΝΥ'Ω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo; (2) compingendo struo et fabricor; (3) concrescere facio, congelo, cogo, coagmento; (4) pango, figo, defigo, infigo; (5) paciscor. πήγνυμαι, hæreo, figor, dirigeo, *Gl. V.* πήγνυται, gelat, *Ph.* Πῆξασθαι σκηνὰς ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, *Philo.* Ὅρους ἔπηξεν ἀμφὶ Πηνειοῦ ποτοῖς, *Lycoph.* 1343. Ἄρθρα γὰρ πέπηγέ μου, *Eur. Herc. Fur.* 1400. Τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους, *Eurip. Iphig. in Aul.* 395.

Πηγόβρυτος, ον, e fonte scaturiens, *V. L.*

Πηγόῤῥυτος, ον, fontanus. A πηγὴ et ῥέω.

Πηγὸς, ἡ, ὸν, bene compactus et compositus; stabilis, immobilis; (2) niger; (3) albus seu niveus, qualis est glaciei color, *Call.* κύματι πηγῷ, *Od.* 5, 388. A πηγνύω. Unde

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, glacialis; (3) gelu, glacies. Νὺξ γὰρ ἐπῆλθε κακὴ, βορέαο πνέοντος, πηγυλὶς, *Od.* 14, 476.

Πηδὰ, τὰ, *per Apoc.* pro πηδάλια.

Πηδάλιον, ου, τὸ, gubernaculum, seu clavus navis. A πηδὸς.

Πηδαλιουχέω, ῶ, f. ήσω, gubernaculum teneo, ad clavum navis sedeo, guberno. Πηδαλιουχῶν τὴν τῆς εὐσεβείας ναῦν ἐν τῷ τῶν παθῶν πελάγει, *Joseph. de Macchab.* 7. A

Πηδαλιοῦχος, ου, ὁ, qui clavum tenet, gubernator. Ex πηδάλιον et ἔχω, *teneo.*

Πηδαλιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, gubernaculi speciem gerens, gubernaculo similis. A πηδάλιον.

Πήδασος, ου, ὁ ϗ ἡ, uliginosus et fonticulis scatens, unde aqua prosilit. A

ΠΗΔΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, salto, salio; scaturio. Οἴμοι γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶν, *Aristoph. Nub.* 1394. Πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον ϗ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, *Id. Vesp.* 1510. Ἐτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ δελφίσιν πέτραις πηδῶντα, *Eur. Bacch.* 307.

Πηδηθμὸς, οῦ, ὁ, saltus: πηδηθμὸς φλεβῶν, venarum saltus aut percussus, pro arteriarum pulsus, *Suicer.* A πηδάω.

Πήδημα, ατος, τὸ, saltus. Ab eod.

Πηδήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro πηδήσας.

Πήδησις, εως, ἡ, saltus, actio saliendi.

Πηδητὴς, οῦ, ὁ, saltator. A πηδάω.

Πηδητικὸς, ἡ, ὸν, qui salire solet, qui subsultim incedere consuevit. Ab eod.

Πήδινος, pro φήγινος, *Eust.*

ΠΗ˜ΔΟΣ, ου, ὁ, vel πηδὸν, οῦ, τὸ, ligni species; (2) palmula remi ex eo ligno, quod πηδόν· (3) remus, ex eo præsertim ligno. Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ κυβερνητῆρες ἔχοιεν, *Arat.* Ubi *Theon. Schol.* κατὰ συγκοπὴν, τὰ πηδάλια, ἤγουν τὰς κώπας. (3) πηδοῖσι ἐρέσσετε, *Apoll. Rhod.* 4, 200.

Πηδύω, aquis scateo, idem quod πίδυω, *Hes.*

Πήκτα, τὰ, fores, seu compactitiæ ædium partes, *Ar.*

Πηκτὴ, *Dor.* πακτὰ, caseus, *Ern.* A πηκτός.

Πηκτικὸς, ἡ, ὸν, gelandi seu coagulandi vim habens. Πηκτικώτερος ἀὴρ, *Theophr.* Πηκτικώτατον φάρμακον, *Aret.* A πηγνύω.

Πηκτὶς, ίδος, ἡ, coagulum; (2) instrumentum musicum; (3) fistula, tibia; (4) culter ad scindendas carnes aptus.

Πηκτὸς, ἡ, ὸν, compactus, coagmentatus; (2) concretus, congelatus, coactus; (3) fixus, defixus, seu qui figi vel depangi potest. (3) ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, *Soph. Aj.* 906.

Πηλακίζω, f. ίσω, *proprie* luto conspergo; (2) contumelia afficio. A πηλός. v. προπηλός.

Πηλακισμὸς, ὁ, illusio, irrisio, *Suid.* injuria, *V. L.*

Πηλαμὶς, ίδος, ἡ, sarda, *Gl. V.*

Πηλαμυδία, ας, ἡ, piscium, qui pelamydes vocantur, captura, *Suicer.* A πηλαμύς.

Πηλαμύδιον, ου, τὸ, idem, parva pelamys, Dim. a

ΠΗΛΑΜΥ'Σ, ύδος, ἡ, pelamys, genus piscis, in Hellesponto. *Gl. V.* sarda.

Πῆλασα, aor. 1. part. act. f. g. verbi πάλλω.

Πήλασθαι, *sortiri*, a. 1. inf. med. verbi πάλλω. Ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε πήλασθαι, de paribus enim convenit sortiri, *Call. Hymn. in Jov.* 63.

Πῆλε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔπηλε.

Πηληιάδεω, *Pelidæ*, gen. sing. *Ion.* pro Πηλείδου, a Πηλείδης, *Pelides.*

ΠΗ'ΛΗΞ, ηκος, ἡ, galea, cassis.

Πηλίκος, η, ον, quantus; (2) quantæ ætatis, quot annorum. Ab ἡλίκος. Hinc

Πηλικότης, ητος, ἡ, quantitas.

Πηλινολεκὶς, ἡ, catinus luteus, *Poll.*

Πήλινος, ίνη, ινον, luteus, e luto factus. Hominem ἀσκὸν πήλινον alicubi vocat *Theoph.* A πηλός.

Πηλοβάτης, ου, ὁ, qui per lutum graditur; (2) nomen ranæ. Ex πηλὸς et βαίνω.

Πηλόγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, e luto natus, cui genus e luto est, gigas, Call. in Jov. 3, *si lectio vera.* Ex πηλὸς et γίνομαι.

Πηλοδομέω, ῶ, f. ήσω, e luto struo, fingo. A

Πηλοδόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, e luto struens. Ex πηλὸς et δέμω. Unde

Πηλόδομος, ου, ὁ ϗ ἡ, e luto structus.

Πηλοεργία, ας, ἡ, *Ion.* πηλοεργίη, figlina, ars e luto fictilia vasa conficiendi. A πηλουργός.

Πῆλον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔπηλον. A πάλλω.

Πηλοπατέω, lutum calco. Hinc

Πηλοπατίδες, ων, αἱ, calcei altiores. Ex πηλὸς et πατέω.

Πηλοπλάθος, ου, ὁ, qui e luto seu argilla similitudines fingit. A

Πηλοπλάσσω, fut. άσω, e luto fingo.

Πηλοποιέω, ῶ, fut. ήσω, idem; (2) lutum macero. A πηλοποιός.

Πηλοποιητικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad figulos, *Gorr.*

Πηλοποιὸς, οῦ, ὁ, figulus, qui vasa fictilia e luto conficit. *Ph.* coactiliarius. Ex ποιέω.

ΠΗΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, lutum, cœnum, limus; (2) creta, argilla.

Πηλότροφος, in luto nutritus, *Oppian. Cyneg.* 1, 288.

Πηλουργὸς, οῦ, ὁ, figulus. Ex πηλὸς et ἔργον.

Πηλοφορέω, ῶ, lutum fero de mortario. Ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσιν τίνες, *Aristoph. Av.* 1147.

Πηλόχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, e luto fusus, factus. Ex πηλὸς et χυτὸς, seu χέω.

Πηλόω, ῶ, luto, deluto, collutulo, *Gl. V.* πηλόομαι, οῦμαι πηλοῦσθαι, lutescere, *Gl. V.*

Πηλυγὶς, pro πηγυλὶς, *E. M.*

Πηλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lutosus, limosus. A πηλός.

Πήλωσις, εως, ἡ, volutatio in luto. A πηλόω.

ΠΗ˜ΜΑ, ατος, τὸ, damnum, exitium; (2) clades. (1) μηδ' ἡμῖν. . . . πῆμα λίποιτο, neque nobis exitium relinquatur, *Il.* 3, 160. Hinc

Πημαίνω, noceo, damnum do, lædo. Εἴ με πημανεῖς τι, *Soph. Aj.* 1331. Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται, *Aristoph. Ach.* 848.

Πημανθῆναι, aor. 1. inf. pass.

Πημαντὸς, ἡ, ὸν, cui damnum illatum est, læsus. A πημαίνω.

Πημήνειας, *læseris*, 2. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro πημήναις, a verbo eod.

Πημονὴ, ῆς, ἡ, damnum, exitium; (2) convicium. (2) ἀλλ' οὔ τι χαίρων δὶς γε πημονὰς ἐρεῖς, *Soph. Œd. Tyr.* 363. A πῆμα.

Πημοσύνη, ης, idem et ab eod.

Πηνέλοψ, οπος, ὁ, avis quædam anati similis.

ΠΗ'ΝΗ, ης, ἡ, textum, tela; (2) tapes.

Πηνίζω, f. ίσω, stamina e colu deduco et devolvo fusi circumactu; (2) texo. A præc.

Πηνίκα, *adv.* quando; (2) *Att.* qua hora. Ab ἡνίκα.

ΠΗΝΙ'ΚΗ, (potius πηνήκη,) ης, ἡ, coma addititia, galericulum, capillamentum.

Πηνικίζω, f. ίσω, fraudes struo, dolos consuo, necto. A præc. Hinc

Πηνίκισμα, ατος, τὸ, fraus, dolus, stropha.

Πηνίον, ου, τὸ, radius vel fusus, cui filum involvitur; (2) stamen seu filum; (3) tela ipsa, ut πήνη· (4) insectum quoddam ex erucarum genere. Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, *Il.* 23, 762. A πῆνος, vel πήνη, *textum.*

Πήνισμα, ατος, τὸ, stamen seu filum e colu deductum et fuso devolutum. A πηνίζω.

Πῆνος, εος, τὸ, idem quod πήνη. A

Πήνω et πήνομαι, idem quod πηνίζω, Hesych. unde πηνίω, πηνίζω. A πάω, *comprimo, denso.*

Πηξάμενοι, nom. pl. aor. 1. part. med. verbi πήγνυμι, pro πήγω, *compingo.*

Πῆξε, 3. sing. aor. 1. indic. act. *Ion.* pro ἔπηξε.

Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, coagulatio, congelatio, concretio, glacies; (2) compactio, *Gl. V.* fixio. A πηγνύω.

Πήξω, *figam*, f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Πηὸς, οῦ, ὁ, adfinis. A πάω.

ΠΗ'ΡΑ, ας, ἡ, pera, saccus, in primis qualem mendici gestant. *Gl. V.* mantica, follis; (2) instrumentum medicum.

Πηρίδιον, ου, τὸ, perula, parva pera. Dim.

Πηρὶν, ῖνος, ὁ, testiculus.

Πηρόδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, ut πηρόδετος ἱμὰς, lorum, quo pera ligata est. Ex δέω.

Πηρομελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ qui mutilatis est membris, mutilus. Ex πηρὸς et μέλος.

ΠΗΡΟ'Σ, ά, όν, mancus, orbus, *Gl. V. Il.* 2, 599. (2) cæcus, mutus, excors.

Πηροφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui peram seu saccum gestat. Ex πήρα et φέρω.

Πηρόω, ῶ, mutilo, trunco, partem aliquam corporis debilito; πεπηρωμένος, p. part. pass. mutilatus, *Gl. V.* πηρόω, ῶ, orbo, cæco. Κἄντι πηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται; reddetur, *Aristoph. Ran.* 642. A πηρός. Hinc

Πήρωμα, ατος, τὸ, oblæsa pars corporis, naturæ oblæsæ vitium; (2) homo natura imperfectus.

Πηρώνυμος, ον, a pera nomen habens. Ab ὄνομα.

Πήρωσις, εως, ἡ, mutilatio, debilitatio et oblæsio membri alicujus in corpore, unde et de cæcitate dicitur. *Gl. V.* orbatio, mutilatio.

Πήσας, *Æsch. Ag.* 1633. idem quod dicitur παθὼν, passus.

Πήσομαι, fut. med. a πάσχω, *patior.* Οὐδὲ πήσομαι, ὃ καὶ ἄλλῳ πάσχοντι πατρὶ συγγνωστὸν ἴσως ἂν ἦν, *Heliodor.* 10. (corrupte pro πείσομαι.)

Πησόμενον, acc. sing. fut. 1. part. med. verbi πήθω, *patior.*

Πησσύνη, ἡ, adfinitas, *Av.* A πηός.

Πήσσω, ττω, figo, gelo, *Gl. V.* πήσσει πάλον, pangit, *Ph.* πησσόμεθα, adfigimur, *Ph.*

Πητύα, ας, ἡ, coagulum. A πήττω.

Πῆχθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐπήχθησαν, a πήγνυμι, pro πήγω, seu πήσσω.

Πηχισκὸς, ὁ, stipes cubitalis, *Suid.*

Πηχυαῖος, αία, αῖον, qui unius cubiti est, cubitalis. A πῆχυς.

Πηχύϊος, α, ον, idem.

Πηχύνω, cubito impositum seu adpensum gesto; (2) in cubitum reclino. Ab eod.

ΠΗ͂ΧΥΣ, εως, ὁ, cubitus. *Ph.* ulna, cubitus; (2) mensura a cubito usque ad summum medii digiti; (3) instrumentum architectonicum e duabus regulis rectis in angulo recto concurrentibus; (4) testudinis manubria, cornua, brachia, quæ transtillo conjunguntur, quod Græci ζυγὸν vocant, vel ζύγωμα· (5) πήχεις, pars arcus media sagittas sustinens; (6) pumilus vix cubitum altus. *Lucian.* in Ῥητόρων διδασκαλία.

Πιάζω, f. άσω, injecta manu premo, prehendo, comprehendo, corripio; πιάζεται, deprehenditur, *Ph.* Οὐδεὶς ἐπίασεν αὐτὸν, *Joan.* 8, 20. Τηνεὶ ϗ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος, ἄγε πιάξας, *Theocr.* 4, 35. Ἐπιάσθην τὸ θηρίον, *Apocr.* 19, 20. A πιέζω.

Πιαίνω, pinguefacio, pinguem et obesum reddo. *Gl. V.* opimo, impinguo; (2) beo. Ταμὰ πιαίνει βοτὰ, *Eur. Cyc.* 326. Πιαίνεται ὁ στάχυς ἔτως, *Theocr.* 10, 47. (2) ἀλλ' ἤ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις; *Æschyl. Agam.* 284. A πίων.

Πιαλέος, έα, έον, pinguis, obesus. A πιαρ. (2) siticulosus, siccus. A πίνω, *Ern.*

Πίαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Πιανάτω, 3. sing. aor. 1. imperat. act. verbi πιαίνω.

Πιαντήριον, ȣ, τὸ, quod pinguem reddit et obesat. A πιαίνω.

Πιάξας, aor. 1. part. act. *Dor.* pro πιάσας, a πιάζω.

Πῖαρ, τὸ, pinguedo; (2) *Adject.* pingue. A πίων.

Πιαρὸς, ρὰ, ρὸν, pinguis; τὸ πιαρὸν, pinguedo. A πῖαρ.

Πιάσαι, aor. 1. inf. act. verbi πιάζω.

Πίασμα, ατος, τὸ, pinguedo, uber. A πιαίνω.

Πιαστήριον, ȣ, τὸ, pressorium, *Ph.* A πιάζω.

Πιάσωσι, 3. pl. aor. 1. conj. act.

Πιϐάλης, *injicias*, 2. sing. aor. 2. conj. act. *Poet.* pro ἐπιϐάλης, ab ἐπιϐάλλω.

Πιγκέρνης, pocillator, *Gl. V.*

Πιδακίτιδες, αἱ, Nymphæ fontanæ, *Hipp.*

Πιδακόεις, όεσσα, όεν, aquis salientibus scatens; (2) irriguus. Ὡς πετρίνα πιδακόεσσα λιβὰς, *Eurip. Andr.* 116. A πῖδαξ.

Πιδακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

ΠΙ'ΔΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ, fons, scatebra, aqua saliens.

Πιδάω, salio. Idem quod πηδάω, *R. Suicer.*

Πιδήεσσης, gen. sing. f. g. a πιδήεις, *per Sync.* pro πιδακόεις.

Πιδήεις, ήεσσα, ῆεν, aquis salientibus scatens. A πιδάω.

Πιδύεις, ύεσσα, ύεν, idem. A

Πιδύω, et πιδύομαι, salio, scaturio.

Πιέειν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro πιεῖν.

Πιέζευν, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἐπίεζον, a πιεζέω.

Πιεζέω, pro πιέζω, *Ion.* imperf. πιέζευν, pro πίεζον, ἐπίεζον. A

ΠΙΕ'ΖΩ, fut. έσω, prehendo, premo, presso. *Gl. V.* urgeo quid, v. gr. in demonstrando, &c. Πιέζεσθαι ἐνδείᾳ, οἷον ταῖς περὶ τὰς παῖδας συμφοραῖς, *Xen.* Ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει διὰ τὰς ἵππους, *Aristoph. Nub.* 436. Πιέζει τἀγαθῷ τὸ δυστυχὲς, *Eur. Hipp.* 641. Συμφορὰ δ' ἑτέρας ἑτέρα πιέζει φανεῖσα θνατῶν, *Id. Alc.* 888.

Πίειρα, ας, ἡ, pinguis, succiplena, fertilis. Πιείρας πρέθοντε πόληας μερόπων ἀνθρώπων, *Il.* 18, 341. A πίων.

ΠΙΕΡΙ'Α, ας, ἡ, Pieria, regio Bœotiæ et Macedoniæ, Musis sacra.

Πιερίδες, ων, αἱ, Pierides, Musæ, quæ a Pieria ita dicuntur. A Πιερία. Unde

Πιερίηθεν, *adv.* ex Pieria.

Πιερικὸς, ἡ, ὸν, Piericus, ex Pieria.

Πιέσμον, pressivum, *Gl. V.* A πιέζω.

Πίεσις, εως, ἡ, pressio, pressura. A πιέζω.

Πίεσμα, ατος, τὸ, retrimentum post succi expressionem relictum; (2) succus expressus. Ab eod.

Πιεσμὸς, ȣ̃, ὁ, pressio, compressio.

Πιεστὴρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular.

Πιεστήριον, ȣ̃, τὸ, idem; (2) tormenti genus. A πιεστὴρ, *prelum.*

Πιεστὸς, ἡ, ὸν, pressus; (2) qui premi seu comprimi potest. A πιέζω.

Πίεστρον, ȣ, τὸ, instrumentum chirurgicum ad contundenda ossa capitis in extrahendo fœtu mortuo; contusorium, prelum, volsella.

Πίετε, 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi πίω.

Πίῃ, 3. sing. aor. 2. conj.

Πιήεις, εσσα, εν, idem quod πιαλέος, *Ep.*

Πίησθα, 2. sing. aor. 2. conj. act. *Æol.* pro πίῃς.

Πιθάκιον, ȣ, τὸ, doliolum. Ἔχω ἕν κἀγὼ πιθάκια πλείονα, *Alciphr.* 3, 15.

Πιθάκνη, ης, ἡ, dolium. *Gl. V.* seria; (2) poculum instar dolioli. Dim. a πίθος.

Πιθάκνιον, ȣ, τὸ, doliolum; (2) poculum parvum dolioli figuram habens; πιθάκνια, doliola, *Gl. V.* Dim. a πιθάκνη.

Πιθανολογέω, ῶ, fut. ήσω, oratione persuasoria utor, probabilia dico, dico ad persuadendum idonea. A

Πιθανολογία, ας, ἡ, sermo plausibilis, oratio ad persuadendum apta. *Ph.* πιθανολογίᾳ, subtilitate. Ex πιθανὸς et λόγος.

Πιθανὸς, ἡ, ὸν, persuasorius, probabilis, verisimilis; (2) gratus, blandus, acceptus, elegans; *inpr.* de oratore, qui placet, populari; *item* de eo qui specie probabili utitur; (3) qui facile seu libenter paret, morigerus. *Ph.* lepidus, speciosus; (4) aptus ad aliquid, accommodatus; (5) qui naturam et formam rei ipsius apte imitatur et exprimit; πιθανὸν, probabile, verisimile, quod naturam et formam rei apte imitatur, *Gl. V.* πιθανὰ, probabilia, *Ph.* A πείθω. Hinc

Πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, verisimilitudo.

Πιθανεργικὸς, ἡ, ὸν, persuadendi vim habens. Hinc ἡ πιθανεργικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodato. Ex ἔργον.

Πιθανῶς, *adv.* probabiliter, apte ad persuadendum.

Πιθάριον, ȣ, τὸ, doliolum. Dim. a πίθος.

Πιθαύλης, ȣ̃, ὁ, pithaulis, utricularius, *Steph.* Unde

Πιθαυλικὸς, ad pithaulem pertinens.

Πίθεσθε, 2. plur. aor. 2. imperat. med. verbi πείθω.

Πιθέσθων, 3. dual. aor. 2. imperat. med. aut *contr.* ex πιθέσθωσαν, *Il.* 9, 167.

Πιθέω, f. ήσω, fretus sum, confido; (2) obsequor, obedio; a. 1. ἐπίθησα· part. πιθήσας· ᾧ δὴ πιθήσας συγγνὸς ἄρταμος τέκνων, *Lycoph.* 236. χρησμοῖς, 735. Θεῶν τεράεσσι πιθήσας, *Il.* 4, 398. A πείθω.

Πιθεὼν, ῶνος, ὁ, cella vinaria. A πίθος.

Πίθηαι, 2. sing. aor. 2. conj. med. *Ion.* pro πίθῃ, a πείθω.

Πιθηκαλώπηξ, ηκος, ὁ, qu. dic. vulpisimia seu simivulpa. Ex πίθηξ et ἀλώπηξ.

Πιθήκειος, εία, ειον, simiaceus. A πίθηξ.

Πιθηκίζω, f. ίσω, simiam imitor vel ago; *Aristoph. Vesp.* 1285. Ab eod. Hinc

Πιθηκισμὸς, ȣ̃, ὁ, imitatio simiæ; (2) imitatio adulatoria, adulatio dolosa, vel nugæ, quales sunt simiarum, gesticulatio ridicularia. Οἵ μοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις; *Aristoph. Eq.*

Πιθηκοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, simiæ similis, simiæ speciem gerens; (2) simiarum genere. Ex πίθηκος et εἶδος.

Πιθηκομόρφος, ον, simiæ similis. A μορφή.

Πίθηκος, ȣ, ὁ, simia. A πίθηξ.

Πιθηκοφαγέω, ῶ, f. ήσω, simias edo, simiis vescor. Ex πίθηκος et φαγεῖν.

Πιθηκοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simiam gestans; (2) simiæ signo notatus. Ex πίθηκος et φέρω.

Πιθηκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod πιθήκειος. A

ΠΙ'ΘΗΞ, ηκος, ὁ, simia.

Πιθηρὸς, ρὰ, ρὸν, pinguis, *Hipp.* seu f. πίειρος.

Πιθήσαντα, acc. sing. aor. 1. part. act. verbi inus. πιθέω, pro πείθω.

Πίθηται, 3. sing. a. 2. conj. med. verbi πείθω.

Πίθι, 2. sing. a. 2. imperat. act. verbi πίνω.

Πιθίτης, ȣ, ὁ, dolii figuram gerens. A πίθος.

Πιθῖτις, ιδος, ἡ, quæ dolii figura est. A præc.

Πιθόγαστρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui venter instar dolii est. Ex πίθος et γαστήρ.

Πιθοίατο, 3. pl. aor. 2. opt. med. *Ion.* pro πιθοῖντο, a πείθω.

Πιθοιγία, ας, ἡ, et πιθοίγια, ων, τὰ, doliorum apertio; (2) festum Bacchicum apud Græcos, in quo dolia relinebant, et amicis potum præbebant. *Gl. V.* πιθοιγία, vinalia. Ex πίθος et οἴγω.

Πίθοιο, *dolii*, gen. sing. *Ion.* pro πίθȣ.

Πιθοκοίτη, ἡ, dolium, in quo cubatur, *Ar. Sch.*

Πιθοκοίτης, ȣ, ὁ, in dolio cubans. Ex κοίτη.

Πιθόμην, aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐπιθόμην, a πείθω.

Πίθον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔπιθον.

ΠΙ'ΘΟΣ, ȣ, ὁ, dolium, *Il.* 24, 527. Hinc

Πιθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, dolii formam gerens.

Πιθὼν, ονος, ὁ, simia. A πίθηξ.

Πιθὼν, ῶνος, ὁ, doliarium, *Gl. V.* A πίθος.

ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, butyrum.

Πικράζω, amore adficio. Μὴ ἐπὶ τῷ ἰζάνοντι πικρῷ πικράζεται, *Aret.* A πικρός.

Πικραίνω, amarum reddo. *Gl. V.* amarico; (2) exacerbo, molestia afficio; aor. 1. ἐπίκρανα· πίκρανας, particip. πικραίνομαι, exacerbesco, *Gl. V.* πικραίνεται, ringitur, *Ph.* πικραίνεσθαι, amarescere, *Gl. V.* aor. 1. ἐπικράνθην. Πικρανεῖ σȣ τὴν κοιλίαν, *Apoc.* 10, 9. Μὴ πικραίνεσθε πρὸς αὐτὰς, *Col.* 3, 19. ἐπικράνθη, *Apoc.* 10, 10. Ab eod.

Πικρασμὸς, ȣ̃, ὁ, amaritudo, simultas, odium. A πικραίνω.

Πικρὴν, acc. sing. f. g. *Ion.* pro πικράν.

Πικρία, ας, ἡ, amaritudo, amarities, amaror, acredo; *item*, tropice. A πικρός. Unde

Πικρίζω, f. ίσω, amaritudinis quid habeo.

Πικρίδιος, α, ον, subamarus, *Ath.*

Πικρὶς, ίδος, ἡ, cichorium silvestre, herba amara quævis, ut ea quam in Paschate edebant Judæi.

Πικρόγαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui infelices sunt nuptiæ, seu conjugium acerbum. Ex πικρὸς et γάμος.

Πικρόγλωσσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui lingua est amara, maledicus. Ex πικρὸς et γλῶσσα.

Πικρόθυμος, ον, acris mentis, *Cyr.*
Πικρόκαρπος, ε, ὁ ϗ ἡ, cujus fructus est amarus, *Æschyl. S. T.* 704.
Πικροποιὸς, ὸν, amarum reddens. A
ΠΙΚΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, amarus, acerbus, amarulentus; (2) nimis diligens, quam et Latini acerbum vocant, sc. in exigendo, examinando; (3) tristis, severus; πικροτέροις, acrioribus, *Ph.* Hinc
Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo.
Πικρόχολος, ε, ὁ ϗ ἡ, in quo redundat amara bilis. Ex πικρὸς et χολή.
Πικρόω, ῶ, fut. ώσω, amarum reddo, exacerbo; πικροῦμαι, amaresco. Τὸ μέλι παλαιέμενον πικροῦται, *Al. Aphr.* A πικρός.
Πικρῶς, *adv.* amare, acerbe; (2) presse, stricte; (3) inimice.
Πίλεος, ὁ, pileus, ap. Polyb. et Dion. *Vox Lat. nisi est à condensando*, Ern.
Πιλέω, ῶ, fut. ήσω, cogo, constipo; (2) lanam cogo et constipo. Ὕδατι πιληθεῖσα μάζα, *Epigr.* A πῖλος. Hinc
Πίλημα, ατος, τὸ, lana coacta; (2) cento, centunculus; (3) quævis res constipata in modum lanæ coactæ; (4) pileus, indumentum capitis ex lana et pilis coactis; (5) munimentum ex lana coacta, vel simpliciter munimentum. (4) πίλημα περίτροχον ἀλκαρ ἔκειτο, pileus rotundus, tegumentum atque tutamen faciei contra solem, *Callimachi Fragm.* 124. (5) προβολὴν τῶν ἔξωθεν τὴν σάρκα, οἷον τὰ πιλήματα, προθέμενοι, velut fascias, *Longin. de Sublim.* 32.
Πίλησις, εως, ἡ, coactio et constipatio, coarctatio, compressio. *Gl. V.* pressio; (2) lanarum coactio. Ab eod.
Πιλητὴς, ε, ὁ, qui cogit et constipat, *inpr.* lanas. Ab eod.
Πιλητικὸς, ἡ, ὸν, cogendi et constipandi vim habens. A πιλητής.
Πιλητὸς, ἡ, ὸν, coactus et constipatus, ex lana coacta factus; (2) qui cogi potest, et coactus compressusque pressuræ vim firmiter retinet. A πιλέω.
Πιλίδιον, ε, τὸ, pileolus, Dim. a πῖλος.
Πιλίον, ε, τὸ, pileus, galerus, *Gl. V.* Dim. Ab eod.
Πιλίσκος, ε, ὁ, pileolus. Ab eod.
Πιλίτης, ε, ὁ, qui lanas cogit ac constipat, idem quod πιλοποιὸς, qui ex lanis coactis πίλες conficit.
Πιλωτάριος, ὁ, idem, *Steph.*
Πιλνᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro πιλνάει, a πιλνάω.
Πίλνατο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπίλνατο, a πίλναμαι.
Πιλνάω, ῶ, admoveo; (2) appropinquo. Πιλνᾷ χθονὶ, *Hesiod. Op.* 508. A πιλάω.
Πίλνημι, unde πίλναμαι, idem. Οὐ γὰρ ἐπ' ὄδει πίλναται, *Il.* 19, 93. Ab eod.
Πιλοποιέω, ῶ, pileos et coactilia conficio.
Πιλοποιητικὸς, ἡ, ὸν, ad coactiliarium pertinens. A πιλοποιέω.
Πιλοποιΐα, ας, ἡ, ars coactiliariorum.
Πιλοποιϊκὸς, ἡ, ὸν, ad coactiliarium pertinens. A
Πιλοποιὸς, ε, ὁ, qui pileos ex coactis lanis pilisque conficit; (2) coactiliarius quivis.
ΠΙ'ΛΟΣ, ε, ὁ, tegmen umbræ faciendæ causa; pileus seu pileum; (2) indumentum pectoris; (3) tapes spissus e lana crassa compactus; (4) socculus, laneus; (5) pila, strues.
Πιλοφορέω, ῶ, f. ήσω, pileum laneum, laneum velamen, ut flamen, ut sacerdotes, gesto. Ex πῖλος et φέρω.
Πιλοφορικὸς, ε, ὁ, qui secundæ a rege dignitatis est apud Scythas. Ex iisd.
Πιλόω, ῶ, fut. ώσω, lanas cogo; (2) coarcto, constipo. A πῖλος. Unde
Πίλωσις, εως, ἡ, coactio et constipatio, *proprie* lanarum.
Πιλωτὸς, ἡ, ὸν, coactus, constipatus. *Gl. V.* πιλωτὸν, coactile, pileus, ut flaminis.
ΠΙΜΕΛΗ', ῆς, ἡ, pinguedo, adeps.
Πιμελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus. *Ph.* pastus. A πιμελή.
Πιμελώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus; (2) pinguedinis speciem gerens. Ab eod.
Πιμπλάνεται, 3. sing. præs. ind. v. πίμπλημι.
Πίμπλαντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπίμπλαντο.
Πιμπλάω, πιμπλάνω, et πίμπλημι, fut. πλήσω, impleo; πίμπλαμαι, plenus sum, *Gl. V.* Χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων, *Soph. El.* 912. A πλέος.
Πιμπλεῦσαι, nom. plur. part. præs. f. g. act. *Æol.* pro πιμπλᾶσαι.
Πίμπλη, *imple*, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro πίμπλαθι.
Πιμπρᾶσα, præs. part. act. f. g.
Πιμπράω, πιπράω, et πίμπρημι, πίπρημι, fut. πρήσω, incendo, comburo; (2) uro, inflammo, inflo; πίμπραμαι, incendor; (3) tumeo, intumesco, *proprie* rumpo, divello, *Ern.* Οἱ δὲ προσεδόκων αὐτὸν μέλλειν πίμπρασθαι, *Act.* 28, 6. A πρήθω.
Πιμπρήσω, *incendam*, f. 1. ind. act.
Πῖν, pro πιεῖν, *Ep.*
Πίνα, ἡ, idem quod πῖνος, *Soph. Sch.*
Πινακηδὸν, *adv.* in modum tabularum seu asserum. A πίναξ.
Πινακίδιον, ε, τὸ, tabella. *Gl. V.* pugillaris. Dim. ab eod.
Πινάκιον, ε, τὸ, tabella, codicillus. *Gl. V.* scutella, catinum, Dim. ab eod.
Πινακὶς, ίδος, ἡ, tabella, *Gl. V.* πινακίδες, pugillares, *Ph.* πινακὶς βασιλικὴ, codicillus, *Gl. V.* Ab eod.
Πινακίσκιον, ε, τὸ, tabella, scutella, Dim. a
Πινακίσκος, ε, ὁ, idem. A πίναξ.
Πινακογραφία, ας, ἡ, tabulæ geographicæ descriptio seu designatio. Ex πίναξ et γραφή.
Πινακογραφικὸς, ἡ, ὸν, geographicus.
Πινακοθήκη, ης, ἡ, locus ubi tabulæ pictæ, cælatum argentum, stragula, vestis, signa et ornamenta reponebantur. *Alexand. Neapolit.* Ex πίναξ et θήκη.
Πινακοπώλης, ε, ὁ, qui tabulas seu asseres vendit; (2) qui aves vendit. Ex πωλέω.
Πινάκωσις, εως, ἡ, tabulatio, tabulatum; quasi a πινακόω, *tabulo.*
ΠΙ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, tabula, asser; (2) libellus; (3) index; (4) tabula picta; (5) catinus, catillus; *Ph.* quadra, *Gl. V.*
Πινάριον, ε, τὸ, genus atramenti sutorii. A
Πιναρὸς, ὰ, ὸν, sordidus. *Gl. V.* spurcus. A πῖνος, *sordes.*
Πινέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro πίνειν.
Πινέτο, *bibebatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπίνετο.
Πινηρὸς, ρὰ, ρὸν, idem quod πινόεις, et πινώδης, *Erot.*
Πινικὸν, ε, τὸ, margarita. Ἐν ᾗ κολυμβῆσις τε πινικε ἐστὶν, in qua piscatio margaritarum, *Arrian. Peripl. Mar. Erythr.*
ΠΙ'ΝΝΑ, seu πίννη, ης, ἡ, pinna, genus conchæ; *item* margaritas in se habens: scribitur et πίνα. Hinc
Πίννινον et πίνινον, marinum, *Gl. V.* (idem quod πινικὸν, si scriptura vera, *Ern.*) A πίνα.
Πιννοτήρης, ε, ὁ, cancellus, vel squilla quædam pinnæ socia. Ex πίννα et τηρέω, *observo.*
Πιννοφύλαξ, ακος, ὁ, idem.
Πιννοτρόφος, pinnam alens. A τρέφω.
Πινόεις, όεσσα, όεν, sordidus. A πῖνος.
Πῖνον, ε, τὸ, vinum hordeaceum, cerevisia. A πίνος.
ΠΙ͂ΝΟΣ, ε, ὁ, sordes, squalor, illuvies, spurcities; (2) de verbis antiquis, nimium, et quidem interdum et in bonam partem.
Πινόω, ῶ, fut. ώσω, sordibus inquino; πεπινωμένος, sordidus, fœdatus, p. part. pass. A præc.
Πίνυσις, εως, ἡ, prudentia, sapientia, intelligentia. A πινύω. Unde
Πινύσκω, moneo, sapere vel resipere facio, ad sanam mentem reduco; (2) alloquor. Μύθῳ σε μάλα τῶδε πινύσκει, *Callim. Hymn. in Dian.* 152. Ὀρφεὺς παρὰ Καλλιόπης τῆς μητρὸς ἐπινύσθη, *Procl. in Timæum*, 5.
Πινύσσω, idem et ab eod.
Πινυτὴ, ῆς, ἡ, sapientia, prudentia. A πινυτός.
Πινυτὴς, ῆτος, ἡ, sapientia, prudentia. A πινύω. Unde
Πινυτὸς, ἡ, ὸν, sapiens, prudens.
Πινυτότης, ητος, ἡ, idem quod πινυτής.
Πινυτόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, prudens. Ex πινυτὸς et φρήν.
Πινυτῶς, *adv.* prudenter. A πινυτός.
Πινύω, f. ύσω, moneo, sapere facio. A πνέω.
ΠΙ'ΝΩ, bibo, poto, fut. πίομαι et πιῦμαι, bibam; p. πέπωκα, bibi; aor. 2. ἔπιον. Πίνει εἰς μέθην, *Plato.* Διόνυσε, πινεῖς οἶον ἐκ ἀνθοσμίαν, *Aristoph. Ran.* 1267. Πίετε ἐξ αὐτῦ πάντες, *Matt.* 26, 27.
Πινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, sordidus. A πῖνος.
Πινωδία, ας, ἡ, sordes. A præc.
Πίνωσι, *bibant*, 3. pl. præs. conj. act.
Πίομαι, *bibam*, f. 2. ind. med. pro πιῦμαι.
Πῖον, ε, τὸ, pingue, *i. e.* quod pingue est; res pinguis, pinguedo, adeps; in lacte pinguedo supernatans, flos lactis; in sanguine melior pars. A πίων.
Πιόνομος, ον, pinguia pascua habens. A νομή.
Πῖος, εος, τὸ, pinguedo. Ab eod.
Πιότερος, pinguior; πιότατος, pinguissimus. A πίων.
Πιότης, ητος, ἡ, pinguedo, obesitas. A πῖος.
Πιῦσαι, nom. pl. f. aor. 2. part. act.
Πιπίζω, idem quod
Πιπίσκω, f. πίσω, potum præbeo seu ministro. Πιπίσκοντες τε φαρμάκε, *Lucian.* A πίω.
Πιπλάω, ῶ, vel πίπλημι, seu πίμπλημι, impleo. A πλάω.
ΠΙ'ΠΟΣ, ε, ὁ, pipus, *avis marina.*
Πιππίζω, fut. ίσω, avium pullos voce imitor, pipio. Οἷα πιππίζεσι ϗ τρέχεσι διακεκραγότες; *Aristoph. Av.* 314. A
Πίππος, ε, ὁ, pullus avis, pipio. A πίπος.
Πίπρα, ας, ἡ, pipra, avis inimica luteæ, quæ χλωρεὺς dicitur.
Πιπράσκω, vendo, venundo, fut. πράσω, perf. πέπρακα, pass. πέπραμαι, part. πεπραμένος, venditus, aor. 1. ἐπράθην, part. πραθεὶς, venditus. Τὰ κτήματα ϗ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον, *Act.* 2, 45. Πιπράσκει ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον, *Thuc.* A περάω.
Πιπράω, ῶ, incendo. Vide πιμπράω.
ΠΙ'ΠΤΩ, cado, ruo, labor; (2) incido, redigor, v. gr. in potestatem alterius; (3) redigor, redeo, de pecunia, reditibus, *Ern.* f. πεσῦμαι, p. πέπτωκα, aor. 2. ἔπεσον, part. πεσὼν, lapsus. Ὡς ἐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω, incerta sum quid cogitem, *Soph. Trach.* 718. Τῶνδε τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν, excidere seu privari præsentibus, *Eur. Ph.* 586. Ἀλλ' ἐάσωμεν—ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ, *Soph. Phil.* 826. Κέρα σοι χθὼν ἐπάνω πέσειε, γύναι, *Eur. Alc.* 459. Οἱ δὲ ἄλλοι, φεύγοντες ἔπιπτον, πολλοὶ μὲν ὑπὸ Ἱππέων, πολλοὶ δὲ ὑπὸ τῶν Κελτῶν, *Xenoph. Hellen.* 7, 1. Οὔ ποτ' αἰσχύνη πεσεῖ, haud tamen in probrum incides, *Soph. Trach.* 597.
Πίπτωσιν, 3. pl. præs. conj. act. cum ν.
Πίπω, ἡ, pipo, avis, *Lyc.*
Πίσαι, aor. 1. inf. act. verbi πιπίσκω.
Πίσινον ἔτνος, pulmentum e pisis. A πίσον.
Πίσον, ε, τὸ, pisum, *legumen.*
Πισὸς, ε, ὁ, idem.
Πίσος, εος, τὸ, locus humidus et irriguus, hortus, pratum. Hinc πίσεα, prata, loca irrigua. Καὶ πηγὰς ποταμῶν ϗ πίσεα ποιήεντα, *Il.* 20, 9. Al. πίσεα, al. πίσσεα. A πιπίσκω.
ΠΙ'ΣΣΑ, vel πίττα, ης, ἡ, pix.
Πισσαλιφέω, et πισσαλοιφόω, ῶ, fut. ήσω, pice inungo. A
Πισσαλιφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pice unctus. Ex πίσσα et ἀλείφω, *ungo.*
Πισσάνθος, ε, ὁ, picis flos. Ex πίσσα.
Πισσάσφαλτος, ε, ὁ, pix bitumine mixta, bituminis genus picem odore referens.
Πισσέλαιον, ε, τὸ, oleum picinum aut picarum.
Πισσήεις, ήεσσα, ῆεν, picem colore imitans, piceus. A πίσσα.
Πισσηρὸς, ρὰ, ρὸν, piceus, pice confectus, picem referens, pice plenus. Ab eod.
Πισσίζω, f. ίσω, picem colore vel odore imitor:
Πισσίτης, ε, ὁ, ut πισσίτης οἶνος, vinum picatum,

tum, vel pice conditum, vinum picem resipiens. Ab eod.

Πισσοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, picem referens. Ex πίσσα et εἶδος.

Πισσοκαυτέω, ῶ, fut. ήσω, elicio picem urendo. Ex πίσσα et καίω.

Πισσόκηρον, ου, τὸ, maltha, *Gl. V.* A

Πισσόκηρος, ου, ὁ, picatus, cereus.

Πισσοκοπέω, ῶ, pice oblino, *Aret.* Ex κόπος.

Πισσοκοπία, ας, ἡ, vel πιττοκοπία, litura pice facta.

Πισσοκωνία, ἡ, idem.

Πισσοκωνίζω, pice oblino, pico, *Ern.*

Πισσοκώνιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, pice litus, pice obductus. A præc.

Πισσοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, picem alens, seu picem fundens, picem manans. Ex τρέφω.

Πισσούργιον, *Att.* πιττούργιον, ου, τὸ, picis opificium, locus ubi pix coquitur. A

Πισσουργὸς, *Att.* πιττουργὸς, οῦ, ὁ, picator. Ab ἔργον.

Πισσόω, vel πιττόω, ῶ, fut. ώσω, pico, pice oblino, pice incrusto; πεπισσωμένος, picatus, p. part. pass. A πίσσα. Unde

Πισσώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, piceus, pice abundans; (2) picem referens.

Πίστα, ας, ἡ, canalis, in quo adaquantur pecora. A πίνω. vide πίστρα, quod melius est.

ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ, ίων, τὰ, pistacia, nuculæ strobilis pineisque nucibus similes, intus viridi nucleo, *Nicand. in Theriac.* 891.

Πίστεις, nom. pl. *contr.* pro πίστεες, a πίστις.

Πιστευθέντας, acc. pl. aor. 1. part. pass. verbi πιστεύω.

Πιστεύσοντες, *credituri*, nom. pl. part. f. 1. act.

Πίστευμα, ατος, τὸ, fides, pignus fidei.

Πίστευσις, εως, ἡ, permissio alicujus mandati, muneris, &c.

Πιστευτικὸς, ἡ, ὸν, credulus.

Πιστεύω, credo; (2) fido; (3) committo; πιστεύομαι, credor; πεπίστευμαι, p. et ἐπιστεύθην, aor. 1. mihi commissum, concreditum est; πεπιστευμένοι, amici probati; ἢ δὴ ϗ πιστεύων Μέλιτος με ἐγράψατο τὴν γραφὴν ταύτην, confisus, *Plat.* Τὰ λοιπὰ πιστεύουσι αὐτοὶ, *Dem.* A πίστις. Unde

Πιστὴρ, ῆρος, ὁ, aquatio animalium: vide πίστα.

Πιστικὸς, ἡ, ὸν, probabilis; (2) fidelis.

Πιστικὸς, ἡ, ὸν, potabilis, liquidus. A πιπίσκω.

Πίστιος, ου, ὁ, Fidius, *Jovis cognomen.* Sanctus vertitur *ab Halicarnass.* 9. ἐν ἱερῷ Διὸς πιστίου ὃν Ῥωμαῖοι σάγκτον καλοῦσι.

Πίστις, εως, ἡ, fides, vario sensu, ut Latina vox; (1) assensio; (2) fiducia in fide alicujus; (3) idem quod fidem facit, argumentum, testimonium, unde πίστεις, Rhetorum autoritas; (4) promissio, jusjurandum; (5) opinio insignis de aliquo, ut πίστις ἀρετῆς· (6) munus, in quo, sc. mandando, alicui fides habetur. A πείθομαι.

Πιστὸν, τὸ, pignus; τὰ πιστὰ, pignora, fœdus; *adv.* fideliter. A πιστός.

Πιστὸν, τὸ, fides, *Xen.*

Πιστοποιέομαι, οῦμαι, fidem facio. A

Πιστοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui fidem facit, qui credere cogit, nec dubitare sinit. Ex ποιέω.

Πιστὸς, ἡ, ὸν, fidelis, *i. e.* verax, sincerus, constans in promissis; (2) fidus; (3) fide dignus: *item* cui creditur, et qui creditur; (4) credens in Christum; (5) fidem faciens, probans, de quo dubitari non potest. (5) λοχευθεὶς πιστὸς Ἀταλάντης γόνος, *Soph. Œd. Col.* 1322. de quo dubitari non potest an Atalantæ soboles necne sit. A πίστις.

Πιστὸς, ἡ, ὸν, potui aptus, qui bibitur, seu bibi potest; potabilis. Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν οὐδὲ βρώσιμον, οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, non erat remedium, nec quod edi, nec quod inungi, nec quod bibi possit, *Æschyl. Prom. Vinct.* 479. A πίνω.

Πιστότατος, fidissimus, *Gl. V.* perfidus in lucta, *Gl. V.* πιστότερος, magis fidus:

Πιστότης, ητος, ἡ, fidelitas, fides. A πιστός.

Πιστοῦνται, 3. plur. præs. ind. pass. pro πιστόονται, a

Πιστόω, ῶ, f. ώσω, fidem exigo, obstringo; πιστοῦμαι, fidem facio, *i. e.* confirmo, præsto; πεπιστωμένος, confirmatus. A πιστός.

Πιστόφρων, ονος, ἡ, fidelis, *Man.*

Πιστοφύλαξ, ὁ, fidei custos, *Orph.*

Πίστρα, ας, ἡ, canalis in quo adaquantur pecora.

Πίστρις, pistris, *genus navigii.* A πίνω. Unde

Πίστρον, ου, τὸ, poculum, *Eur. Cyc.* 29.

Πίστρον, idem quod πίστρα, *Eur.*

Πιστωθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi πιστόω.

Πίστωμα, ατος, τὸ, id quo res aliqua confirmatur; probatio, fides. A πιστός.

Πιστῶς, *adv.* fideliter. *Gl. V.* fidenter.

Πίστωσις, εως, ἡ, confirmatio et probatio qua rei fides fit. A πιστόω. Unde

Πιστωτέος, έα, έον, res cui fides facienda est; confirmandus, comprobandus.

Πιστωτικὸς, ἡ, ὸν, ad fidem faciendam aptus.

Πίσυνος, ου, ὁ, fretus, fidens; τόξοισιν πίσυνος, *Il.* 5, 205. A πείθω.

Πίσυρες, ων, οἱ ϗ αἱ, quatuor; pro τέσσαρες, *Il.* 15, 680.

Πίσω, 1. sing. f. 1. ind. act. v. πίνω pro πίω, *bibo.*

Πιτάμης, *incidas*, 2. sing. aor. 1. conj. act. *Poet.* pro ἐπιτάμης, a verbo ἐπιτέμνω, *incido.* Confer 'πιβάλης.

ΠΙΤΑ'ΝΑ, et πιτάνη, ης, ἡ, turma, cohors.

Πιτανάτης, ου, ὁ, turmalis. A præc.

Πίτνα, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐπίτνας, a πιτνάω, vel πίτνημι.

Πίτναν, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐπίτνασαν, a πίτνημι.

Πιτνάω, seu πίτνημι, expando, extendo; (2) concutio, projicio; πίτνα, imperf. extendebat; πιτνὰς, part. extendens. Ἠέρα δ' Ἥρη πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, *Il.* 21, 7. A πίπτω. Unde

Πιτνέω, vel πίτνημι, cado, labor. Πιτνεῖ δ' ἐπ' οὖδας συμφορᾷ νικωμένη, *Eur. Med.* 1198. Τὰ δεσποτῶν κακῶς πιτνόντα, dominorum res adversæ, *Id. Ib.* 54.

Πιτνὸς, ὁ, qui cadit, *Æsch.* Ab eod.

Πίτνω, cadere facio, jacio, projicio. Ab eod.

Πιττάκιον, ου, τὸ, index, vel titulus pice illitus; (2) tabula, pugillare; (3) lacinia telæ, quæ unguento illita vulneri imponitur; (4) lacinia, qua vestimentum sarcitur. *Gl. V.* pittacium. A πίττα.

Πίττωσις, εως, ἡ, actus picandi, picis ad cutem illinendæ. A πιττόω, quod vide sub πισσόω.

Πιττωτὴς, οῦ, ὁ, qui pice illinit. Ab eod.

Πιττωτὸς, ἡ, ὸν, pice illitus. Ab eod.

Πιτύα, ας, ἡ, coagulum, *Gl. V.* vide πητύα.

Πιτύϊνος, ΐνη, ϊνον, pineus. Hinc πιτυΐνη, ης, ἡ, planta non tantum oleracea, sed etiam coronaria. A πίτυς.

Πιτυΐς, ΐδος, ἡ, picea; *dicitur et adjective,* αἱ πιτυΐδες, nuclei nucum pinearum. Ab eod.

Πιτυκάμπτης· vide πιτυοκάμπτης, *Suid.*

Πιτυλεύω, fut. εύσω, cieo strepitum remorum agitatione. A πίτυλος.

Πιτυλίζω, idem; (2) gesticulor et crebro motu cieo manus. Ab eod.

ΠΙ'ΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, sonus seu strepitus, qualis præsertim aquæ remo percussæ; et oris pugno percussi; (2) remigium; (3) crebra agitatio et motus; (4) larga distillatio; (5) avicula quædam sylvestris. Πίπτει δὲ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθεὶς, *Eur. Iph. T.* 387. *Id. Alcest.* 79. πίτυλον σκύφω, vocat *liberam compotationem;* μεθορμιεῖ σε πίτυλος σκύφω. Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος, *Hipp.* 1475.

Πιτύνη, ης, ἡ, vimen. A πίτυς. Hinc

Πιτυναῖος, α, ον, vimineus.

Πιτυνοπλόκος, ὁ, vimineorum vasorum, storearum confector. A πλέκω.

Πιτυόεις, όεσσα, όεν, piceis abundans, picearum ferax. A πίτυς.

Πιτυοκάμπη, ης, ἡ, eruca picearum.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ, qui piceas inflectit, cognomen Sinnis, latronis a Theseo interempti. Ex πίτυς et κάμπτω.

Πιτυόστεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, pinea fronde redimitus. Ex πίτυς et στέφω.

Πιτυοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, piceas alens, piceas producens. Ex πίτυς et τρέφω.

Πίτυρα, ων, τὰ, furfures, *Ph.* (2) porrigo, *Ph.* A πίτυρον.

Πιτυρίας, ου, ὁ, ut πιτυρίας ἄρτος, panis furfuraceus vel furfureus. Ab eod.

Πιτυρίασις, εως, ἡ, furfures, porrigo quædam, quum inter pilos quasi squamulæ quædam surgunt. *Ph.* porrigo. A πίτυρον.

Πιτυρίδες, ων, αἱ, scil. ἐλαῖαι, furfuraceæ olivæ, quæ nondum plene maturæ decerpuntur et servantur. Ab eod.

Πιτυρίτης, idem quod πιτυρίας.

Πιτυροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, furfuribus similis, furfurum speciem gerens. Ex εἶδος.

ΠΙ'ΤΥΡΟΝ, ου, τὸ, furfur; (2) capitis sordes; porrigo; (3) quod in urina furfuri simile videtur.

Πιτυρόομαι, οῦμαι, furfuribus seu porrigine infestor. A πίτυρον. Unde

Πιτυρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, furfuraceus.

ΠΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, pinus, *interdum* picea, πεύκη.

Πιτύστεπτος, ου, ὁ, ἡ, idem quod πιτυόστεπτος.

Πιτυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, piceis abundans; (2) piceus. A πίτυς.

Πιτυὼν, ῶνος, ὁ, pinetum, *Gl. V.* Ab eod.

Πιφάσκεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro πιφάσκεσαι, a πιφάσκομαι.

Πιφάσκεο, *loquere*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro πιφάσκεσο.

Πιφάσκομαι, et πιφάσκω, dico, memoro, commemoro, jactito. A φημί.

Πιφαύσκω, idem, ostendo. Οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, *Il.* 10, 478. Ab eod. vel a φάω.

Πιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus. A

ΠΙ'ΩΝ, ονος, ὁ ϗ ἡ, pinguis, obesus, opimus. *Gl. V.* Comp. πιώτερος. Sup. πιώτατος.

Πίων, præs. part. act. verbi inus. πίω, pro πίνω.

Πιὼν, *qui bibit*, aor. 2. part. act.

Πιωτέρως, *adv.* pinguius.

Πλαγγόνες, pupæ, *Philox.*

Πλαγγόνιον, ου, τὸ, plangonium, unguentum a Plangone, meretrice Milesia, inventum; (2) icuncula, pupa, qua oblectantur puellæ.

ΠΛΑ'ΓΓΟΣ, ου, ὁ, species aquilæ.

Πλαγγὼν, όνος, ὁ, icuncula cerea, quasillus; πλαγγόνες, pupæ, *Ph.* A πλάσσω.

Πλαγιάζω, fut. άσω, obliquo, obliquis verbis, et per ambages, adumbro; (2) decipio, in errorem induco; (3) subigo, solicito, *Ph.* A πλάγιος.

Πλαγιασμὸς, οῦ, ὁ, obliquatio, commutatio orationis directæ in obliquam. A πλαγιάζω.

Πλαγιαυλίζω, fut. ίσω, obliqua tibia cano. A

Πλαγίαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui obliquis tibiis canit; (2) obliqua tibia. Ex αὐλός.

Πλαγιόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, oblique seu a lateribus fructum ferens.

Πλαγιόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, obliquum caulem habens.

ΠΛΑ'ΓΙΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, et πλάγιος, ία, ιον, obliquus, transversus, limus, *Gl. V.* (2) ambiguus; (3) timidus; (4) τὰ πλάγια, latera; (5) dolosus.

Πλαγιότης, ητος, ἡ, obliquitas, *Gl. V.* A πλάγιος.

Πλαγιοφύλαξ, ακος, ὁ, qui obliqua seu latera aciei custodit.

Πλαγιόω, ῶ, fut. ώσω, obliquo. A πλάγιος.

Πλαγίως, *adv.* oblique; (2) obscure; (3) dolose.

Πλαγκτὴ, ἡ, discus, *Orph.* item erratica, *Hom.*

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ, erro, vagus. A πλάζομαι.

Πλαγκτὸς, ἡ, ὸν, vagus, erroneus; (2) stolidus, amens. A πλάζω. Hinc

Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, vagus error, vagatio.

Πλάγκων, ωνος, ὁ, cerea pupa. Ὡς δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλάγκων, *Cal. in Cer.* 92.

Πλάγκων, idem quod πλαγγών, *Call.*

Πλαγχθέντας, acc. pl. a. 1. part. pass. v. πλάζω.

Πλάγχθη, *erravit*, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ejusd.

Πλαδαρὸς, ά, ὸν, præhumidus, uvidus; (2) insipidus; (3) laxus, mollis, flaccidus.

Πλαδάρωμα, τὸ, uligo, mador, nimia humiditas, *Steph.*

Πλαδάω, ῶ, nimio et superfluo humore madeo; πλαδόων, part. pro πλαδῶν, humens, madens;

madens; πλαδόωντι ποτῷ, *Nic. Al.* 119; (2) langueo, imbellis sum:

Πλαδόεις, όεσσα, όεν, uliginosus, udus. A

ΠΛΑ'ΔΟΣ, ου, ὁ, sive πλάδον, ου, τὸ, humor superfluus, humiditas nimia.

Πλαδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod πλαδόεις.

ΠΛΑ'ΖΩ, facio errare, errabundum huc illuc agito; (2) erro, jactor; πλάζομαι, erro, *Gl. V.* f. πλάγξω· πλάγξεν, aberrare fecit, pro ἔπλαγξεν· πλαγχθεὶς, aor. 1. part. pass. jactatus, disjectus, errans.

Πλάθα, ης, ἡ, statua. A πλάττω.

Πλαθάνη, ης, ἡ, sartago. Εἴδατα τ' ὅσσα γυναῖκες ἐνὶ πλαθάνῃ πονέονται, *Theoc.* 15, 115. Ab eod.

Πλαθανὸν, οῦ, vel πλάθανον, ου, τὸ, discus, quo panes finguntur. Ab eod.

Πλαθανὸς, οῦ, ὁ, sartago; (2) idem quod præc.

Πλάθω, fut. άσω, πλάθομαι, appropinquo; (2) admoveo. Τοῖς δυνατοῖς ἐκ ἐριστὰ πλάθειν, contendere, *Soph. El.* 221. Κλῶπας δοκήσας συμμάχων πλάθειν τινὰς, *Eur. Rhes.* 778. "Ιν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πᾶσιν, *Soph. Phil.* 727. Vide ἐριστά. Καὶ σὺ Θρῃκὶ πλαθεῖσα ξένῳ, *Eurip. Hec.* 890. A πελάζω.

Πλαίσιον, ου, τὸ, lateris forma, forma in qua lateres finguntur. Φῶτα συντεταγμένα πλαισίων, ϗ περιφερειῶν τρόπῳ, *Plut.* (2) militare agmen quadrangulari forma dispositum; (3) compages lignorum formam quadrangularem imitans. *Gl. V.* quadratum; (4) laterculus. A πλάσσω.

Πλάκα, *tabulam latam*, acc. sing. a πλάξ.

Πλακεῖσα, a. 2. part. pass. f. g. verbi πλέκω.

Πλακερὸς, ὰ, ὸν, latus in modum tabulæ, latus, *Lex. Vulg.* (2) textilis, sive ex sparto plexus. Ζώστηρ πλακερὸς, cingulum sparteum, sive funiculus, *Theocrit. Idyll.* 7, 18. Est a πλέκω, πλακῆναι. Vide *Etymol. Mag.* in λιπαίνω. A πλάξ.

Πλακία, ας, ἡ, error. A πλάζω.

Πλάκινος, *adj.* figlinus, in *Anthol.* ined.

Πλακόεις, όεσσα, όεν, latus et tenuis; (2) latus in modum crustæ, aut tabulæ. A πλάξ.

Πλακοῦντα, pro πλακόεντα, a πλακόεις.

Πλακουντάριον, ου, τὸ, placentula. Dim. a πλακοῦς.

Πλακούντηρον, ου, τὸ, placenta. Ab eod.

Πλακούντιον, ου, τὸ, placentula; (2) crustulum, *Strab.* 17. Dim. ab eod.

Πλακουντοποιϊκὸς, ἡ, ὸν, ad placentarium vel placentarum confectorem pertinens. A

Πλακουντοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, placentarius, seu qui placentas conficit. Ex πλακοῦς et ποιέω.

Πλακουντώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, placentaneus, placentæ formam imitans. A

Πλακοῦς, οῦντος, ὁ, placenta. A πλακόεις.

Πλακόω, ῶ, f. ώσω, incrusto, *Gl. V.* πλακωθεῖσα οἰκία, incrustata domus, *Gl. V.* A πλάξ.

Πλᾶκτρον, *Dor.* pro πλῆκτρον, telum. Πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου, *Eurip. Alc.* 127.

Πλακῶ, aor. 2. conj. pass. verbi πλέκω.

Πλακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, latus in modum tabulæ; (2) crustosus, crustæ speciem referens. A πλάξ.

Πλαναφέγγης, seu πλανοφέγγης, errabunde lucens, *Man.* At πανφέγγης, omnino obscurus.

Πλανάω, ῶ, a recto itinere abduco, fallo, in errorem induco; πλανῶμαι, vagor, *item* bono sensu iter facio longe lateque, peregrinor; πεπλανημένος, perf. pass. part. deceptus; πλανηθεὶς, aor. 1. idem. Οὐδὲ τῷ σώματι διὰ τὴν ἡλικίαν ἱκανῶς ἔχω πλανᾶσθαι, *Plat.* Πᾶσαν πλανηθεὶς τήνδε βάρβαρον χθόνα, *Eur. Hel.* 604. Ἀπὸ λῆνον κατὰ νύκτα πεπλάνημαι, *Anacr.* 3, 13. Τὸν βίον πλανῶμαι, curis, negotiis distineor, *Ibid.* 25.

Πλανέομαι, erro, vagor. A

ΠΛΑ'ΝΗ, ης, ἡ, error, vagatio, *Gl. V.* πλάνην, fucum; πλάναι, ambages, *Ph.*

Πλάνημα, ατος, τὸ, error. Ψυχῆς πλάνημα, animi fluctuatio, *Soph. Œd. Tyr.* 727. A πλανάω.

Πλάνης, ητος, ὁ ϗ ἡ, erro, vagus. A πλάνη.

Πλανήσαντα, acc. sing. aor. 1. part. act. verbi πλανάω.

Πλανησίεδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, incertis sedibus errans. Ex πλάνησις et ἕδρα, *sedes.*

Πλάνησις, εως, ἡ, inductio in errorem; (2) idem quod πλάνη.

Πλανητεύω, fut. εύσω, erro. A præc.

Πλανήτης, ου, ὁ, errans, vagus, erraticus, *Gl. V.* ut planetæ. Ab eod. Hinc

Πλανητικὸς, ἡ, ὸν, erraticus, vagabundus.

Πλανῆτις, ιδος, ἡ, vagabunda, erratica.

Πλανητὸς, ἡ, ὸν, erraticus, vagus.

Πλανίων, ονος, ὁ, idem. A πλάνη.

Πλανόδιος, ία, ιον, in via errans, vagus. Ex πλάνη et ὁδὸς, *via.*

Πλάνος, ὁ, vagatio, erratio. Φροντίδος πλάνοις, diductis quoquoversum cogitationibus, *Soph. Œd. Tyr.* 67. Φρενῶν πλάνον, *Eurip. Hippol.* 284.

Πλάνος, ου, ὁ, erraticus, vagus, vagabundus; (2) seductor, impostor; (3) error, peccatum, digressio, vagus sermo. A πλάνη.

Πλανοστιβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, errando calcatus, ab animantibus vagantibus calcatus. A στείβω.

Πλανύττω, oberro, vagabundus sum. Ἄνω κάτω πλανύττομεν, *Aristoph. Av.* 3. A πλάνη.

Πλανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, errans, vagans. Πλανωδέστερη γνώμη, *Aret.* A πλάνος.

Πλανώμενα, acc. plur. præs. part. pass. a πλανάω.

Πλὰξ, ακὸς, ἡ, tabula, *proprie* quæ est lata; (2) planities; (3) æquor. *Ph.* crusta. (2) Ἐξανύσαι τὰν κάτω πλάκα, subeat infera mortuorum arva, *Soph. Œd. Col.* 1562. Vide ἐξανύω. A πλατὺς, (seu a πλάσσω, *Ern.*)

Πλᾶξε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἔπληξε, a πλήσσω.

Πλάξιππον, acc. sing. *Dor.* pro πλήξιππον, a πλήξιππος.

Πλάσαντα, acc. sing. aor. 1. part. act verbi πλάσσω.

Πλάσας, *qui finxit*, nom. sing. aor. ejusd.

Πλάσις, εως, ἡ, fictio, formatio. A πλάσσω.

Πλάσμα, ατος, τὸ, figmentum, figlinum opus; (2) commentum, simulatio; (3) sonus vocis et conformatio placida. Ab eodem.

Πλασματίας, ου, ὁ, fictus, fictitius, commentitius; (2) fictor, fabulator. A πλάσμα.

Πλασματικῶς, *adv.* concinne, apte, qu. a πλασματικός.

Πλασματογράφος, ου, ὁ, rhetor, qui causas fictitias tractat, declamator. A γράφω.

Πλασματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fictitius, commentitius, *Gl. V.* A πλάσμα.

Πλάσσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔπλασε, a

ΠΛΑ'ΣΣΩ, vel πλάττω, fut. άσω, fingo, *i. e.* figuli more formo, formo; (2) illino; (3) fingo, confingo, comminiscor, simulo; πεπλασμένος, fictus, perf. pass. part. Τοιάσδε λόγους ψιθύρους πλάττων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς, *Soph. Aj.* 150.

Πλαστεύω, seu πλαστρεύω, idem. A πλάστης.

Πλάστειρα, ας, ἡ, fictrix, creatrix. A πλαστήρ.

Πλαστεύειν, falsum scribere, falsare, *Bud.*

Πλαστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Πλάστης, ου, ὁ, formator, fictor, creator.

Πλάστιγξ, ιγγος, ἡ, lanx e jugo suspensa, cui pondus imponitur; (2) tabula, in qua cottabis luditur, *Gl. V.* (3) scutica, flagellum, *Æsch. Choëph.* 288. A πλήσσω. Vide *Ern.*

Πλαστικὴ, ῆς, ἡ, statuaria, *Gl. V.* A

Πλαστικὸς, ἡ, ὸν, ad fingendi artem aptus, fingendi arte valens; statuarius, *Gl. V.* A πλαστός.

Πλαστογραφία, ας, ἡ, falsum, quod committitur subjiciendis literis, testamentis, &c.

Πλαστογράφος, falsarius, *Gl. V.* A πλαστὸς et γράφω.

Πλαστοκατήγορος, ου, ὁ, calumniator, accusator subornatus. Ex πλαστός.

Πλαστοκόμης, ὁ, fictis comis ludens, *Man.*

Πλαστολάλος, fandi fictor, *Gl. V.*

Πλαστολόγος, ου, ὁ, falsidicus, *Gl. V.*

Πλαστὸς, ἡ, ὸν, fictus, fictilis; (2) fictus, simulatus, adulterinus, falsus. A πλάττω.

Πλαστουργέω, ῶ, f. ήσω, fingo, effingo, formo, A

Πλαστουργὸς, οῦ, ὁ, fictor; (2) conditor. Ex πλαστὸς et ἔργον.

Πλαστούργημα, τὸ, formatio, opus, *Damasc.*

Πλάστρα, τὰ, inaures, *Ern.* A πλάσσω.

Πλαστῶς, *adv.* ficte, simulate, falso, *Gl. V.*

Πλαταγέω, ῶ, fut. ήσω, sonitum edo, crepito, manu plausum edo. Πλατάγησε νικήσας, *Theocr.* 8, 88. A

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ, crepitaculum æneum quoddam Architæ inventum; (2) fremitus maris; item homo garrulus. A πλατάσσω.

Πλατάγημα, ατος, τὸ, strepitus, sonus; etiam de homine garrulo. A πλαταγέω.

Πλαταγίζω, fut. ίσω, idem quod πλαταγέω.

Πλαταγὼν, ῶνος, ὁ, crepitaculum; (2) flos papaveris. Vide *Ern.* A πλαταγή.

Πλαταγώνιον, ου, τὸ, parvum crepitaculum; (2) papaveris vel anemones folium. Dim.

Πλαταμώδης, ες, latus et planus. A πλατύς.

Πλαταμὼν, ῶνος, ὁ, petra in mari prominens; (2) locus magnus et amplus ad mare; (3) littus amplum et latum, aut fovea maritima, humile et latum; (4) planities, *ap. Polyb. Ern.* Ἀλλ' αὐτῷ πλαταμῶνι παραβλῆσται ὁμοίη, *Aratus,* 993. (3) κεύθονται πλαταμῶσι, *Oppian. Cyneget.* 3, 179. A πλατύς.

Πλατάνια, τὰ, vel πλατανία, ἡ, genus pomorum. Ab eod.

Πλατανιστὴς, οῦ, ὁ, piscis quidam. Ab eod.

Πλατάνιστος, ου, ἡ, platanus, *arbor,* quia ramos late diffundit. A πλατύς.

Πλάτανος, ου, ἡ, idem et ab eod. Hinc

Πλατανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, platanis abundans; (2) platani speciem gerens.

Πλατανίστων, ὁ, idem quod πλατανὼν, *Theog.*

Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, locus platanis consitus; platanetum, *Gl. V.* Ab eod.

Πλάταξ, ακος, ὁ, coracinus piscis. *Vox Alexandrina.* Vide πλατίσακος.

Πλατάσσω, ex ictu et collisione sonum excito. A πλατύς.

Πλατεῖα, ας, ἡ, sc. ὁδὸς, aut ῥύμη, platea, via urbis; vel χεὶρ, palma manus. Ab eod.

Πλατειάζω, *Dor.* πλατειάσδω, dilato; (2) ore latius diducto loquor. Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα, *Theocr.* 15, 88. πλατεάζω, *Hes.* πλατιάζω, *Suid.* al. πλατυάζω. Ab eod. Hinc.

Πλατειασμὸς, οῦ, ὁ, vitium oris, quum diductis faucibus et ore apertiori sermo promitur.

Πλατεῖον, ου, τὸ, tabella lata. A πλατύς.

Πλατέως, *adv.* late. *Compar.* πλατύτερον, latius. Ab eod.

Πλατέω, (in palmulam) dilato, *Ar.* A πλάτη.

Πλάτη, ης, ἡ, extrema et latior remi pars, palmula. *Gl. V.* palmula ratis; πλάται, scapulæ, latiores costæ; (2) navis. (2) εὐπρώροισι πλάταις, *Eurip. Iphig. in Aul.* 765.

Πλάτης, ὁ, idem quod πελάτης, unde fœm. πλάτις, *Ar.*

Πλατίγξ, summa pars remi qua aqua percutitur, *V. L.*

Πλάτιον, ου, τὸ, parva palmula; (2) navigiolum. Dim. a πλάτη.

Πλατίον, *Dor.* pro πλησίον, prope.

ΠΛΑ'ΤΙΣ, ιδος, ἡ, conjux; (2) conventus, congregatio, *Hes.* pro πελάτις, a πελάω. (1) σπονδὰς ποίησαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ, καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλατίδι, *Arist. Acharn.* 132.

Πλατίσακος, οῦ, ὁ, piscis, idem qui Alexandrinis πλάταξ dicitur; (2) muliebria.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo. A πλατύς.

Πλάττομαι, fingo, dissimulo, similo, *Gl. V.*

Πλάττω, fingo; vide πλάσσω.

Πλατυάζω· vide πλατειάζω, *Theoc.*

Πλατυάμφοδος, ου, ἡ, latas vias habens; magna, epith. urbis.

Πλατυγάστηρ et πλατυγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui est lato ventre.

Πλατυγίζω, palmula aquam percutiendo strepitum excito; (2) verborum ampullis strepito; (3) papaveris folium sinistra teneo dextraque percutiens sonum inde elicio, ut

ut sciam, an amans redamer. Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις, *Aristoph. Eq.* 827. A πλατύς.

Πλατύγλωσσος et πλατύγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, latam linguam habens. Ex γλῶσσα.

Πλάτυγξ, γγος, ἡ, summa et lata pars remi, qua aqua percutitur, palmula. A πλατύς.

Πλατυνθήσομαι, fut. 1. ind. pass. verbi πλατύνω.

Πλατύκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus fructus est amplus.

Πλατύκαρφος, ου, ὁ καὶ ἡ, festucam sive ramulum habens.

Πλατύκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, latos caules habens.

Πλατύκερκος, ὁ, ἡ, caudam latam habens.

Πλατύκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, ampla cornua habens. A κέρας.

Πλατυκορία, ας, ἡ, amplificatio vel amplitudo pupillæ, *Aret.* A κόρη.

Πλατυλέσχης, ου, ὁ, magnus nugator. A λέσχη.

Πλατυλόγος, latiloquus, *Gl. V.*

Πλατύλογχος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanceam habens latam. Φέρε τὴν σιβύνην καὶ πλατυλογχ' ἀκόντια, *Alexis apud Pollucem*, 10, 144. A λόγχη.

Πλατύνω, dilato, late diduco, amplum et spatiosum reddo; a. 1. ἐπλάτυνα· πλατύνομαι, dilator, a. 1. ἐπλατύνθην. Πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, *Matt.* 23, 5. Ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, 2 *Cor.* 6, 11. A πλατύς.

Πλατύνωτος, ον, latum dorsum habens.

Πλατυόνυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, latos ungues habens.

Πλατυόφθαλμος, ον, amplos oculos habens.

Πλατύπιλος, ον, latus, epith. galeæ.

Πλατυπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, latum limbum e purpura habens. A πορφύρα.

Πλατύπους, ποδος, ὁ καὶ ἡ, latos pedes habens, *Ph.* pedo, plancus.

Πλατυπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui latam faciem seu frontem habet.

Πλατύπυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, latas habens nates. A πυγή.

Πλατύῤῥιν, ινος, ὁ καὶ ἡ, latas nares habens.

Πλατύῤῥοος, *contr.* πλατύῤῥους, ου, ὁ καὶ ἡ, lata habens fluenta, late fluens.

Πλατύρυγχος, sive πλατύῤῥυγχος, ου, ὁ καὶ ἡ, latum rostrum habens.

ΠΛΑΤΥ'Σ, εῖα, ὺ, latus; (2) amplus, spatiosus.

Πλατύσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, amplam carnem habens. Ex πλατὺς et σάρξ.

Πλατύσημον, latus clavus, *Gl. V.* A seq.

Πλατύσημος, ου, ὁ καὶ ἡ, lato clavo insignis. *Gl. V.* πλατύσημοι, laticlavii. A σῆμα.

Πλάτυσμα, ατος, τὸ, latum linteum vel simile quidpiam, cui emplastrum allinitur; πλάτυσμα μυῶδες, late pansæ carnes musculares. A πλατύνω. Unde

Πλατυσμὸς, οῦ, ὁ, dilatatio, latitudo, locus latus; (2) ostentatio, jactantia, loquacitas.

Πλατυστομέω, patulo ore verba pronunciare, *Sch.*

Πλατύστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lato seu patulo ore est. Ex πλατὺς et στόμα.

Πλατυτέρως, *adv.* latius.

Πλατύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo, spatiositas. A πλατύς.

Πλατύφυγος, ἡ, navis lata carina, *Strab.*

Πλατύφυλλον, latifolium, *Gl. V.* A seq.

Πλατύφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, lata folia habens.

Πλατυώνυχος, idem quod πλατυόνυχος.

Πλάω, appropinquo; *per Sync.* pro πελάω, ut hinc sit ἔπληντο, propinquabant, plusq. perf. pro ἐπέπληντο. Ut a πλάω sit f. πλήσω. (2) impleo; unde πιπλάω, πίπλημι.

Πλέας, acc. plur. *per Syncop.* pro πλέονας, a πλέων, pro πλείων.

Πλέγδην, *adv.* nectendo, texendo; (2) implicite. A πλέκω.

Πλέγμα, ατος, τὸ, omne id quod nexum seu contextum est; opus vitile, calathus, canistrum; *Gl. V.* textura; πλέγματα, crates, *Ph.* A πλέκω.

Πλεγματεύω, implico. A πλέγμα.

Πλεγμάτιον, ου, τὸ, idem quod πλέγμα.

Πλεγνύω, implico. A πλέκω.

Πλεθριαῖος, αία, αῖον, jugerum æquans.

Πλέθριον, ου, τὸ, currus in circo, stadio, &c. A

ΠΛΕ'ΘΡΟΝ, ου, τὸ, *ap. Gr. et in rebus Gr. est* mensura centum fere pedum; *at in rebus Rom. respondet Latino* jugerum, h. e. 240 pedibus; πλέθρα, jugera, arpendia, *Ph.* (2) spatium, *simpl.*

Πλεῖ, 2. sing. præs. imperat. act. pro πλέε, a πλέω.

Πλειὰς, άδος, ἡ, et

Πλειάδες, ων, αἱ, Vergiliæ, *Ph.* (2) bruma.

Πλείειν, præs. inf. act. *Ion.* pro πλέειν.

Πλείη, nom. sing. f. g. *Ion.* pro πλέα, a πλέος.

Πλεῖθι, 2. sing. præs. imperat. act. *per Parag.* pro πλεῖ, a πλέω.

Πλεῖν, pro πλεῖον, seu πλέον, plus. Καὶ, τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἐστ' ἄξιον στατήρων, *Arist. Nub.* Πλεῖν ἢ 'μαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι, *Idem, Ran.* 18.

Πλειόνως, *adv.* plus. A πλεῖον.

Πλειστήρης, sc. χρόνος, quamvis longissimus, *Æsch.*

Πλείυς, acc. plur. *Att.* et *Ion.* pro πλείονας.

Πλειστάκι, et πλειστάκις, *adv.* sæpissime, ut plurimum. A πλεῖστος.

Πλείσταν, acc. s. f. g. *Dor.* pro πλείστην, a πολύς.

Πλειστάχόθεν, *adv.* sæpenumero; (2) plurimis ex locis. A πλεῖστος.

Πλειστηριάζω, f. άσω, άζομαι, pluris liceor quam cæteri. Ab eod. Hinc

Πλειστηριασμὸς, οῦ, ὁ, licitatio, *Gl. V.*

Πλειστηρίζομαι, glorior, jacto me, *Æsch.*

Πλειστοβολεῖν, ludere taxillis. A βολή.

Πλειστοβολίνδα, ἡ, sc. παιδιὰ, ludus puerilis qui fit taxillis.

Πλειστοβολὶς, sc. παιδία, *Poll.* Vide πλειστοβόλος.

Πλειστοβόλος, ου, ὁ, qui taxillis ludens plurima puncta sortitur aut jacit. Ex πλεῖστος et βάλλω.

Πλειστοδόκεια, ἡ, πλείστη δόκησις, *Suid.*

Πλειστοδυναμέω, ῶ, f. ήσω, plurimum valeo vel possum.

Πλειστολόγως, *adv.* plurifariam, *Gl.V.* A λόγος.

Πλειστόμβροτος, ον, frequens, celeber. A βροτός.

Πλεῖστος, η, ον, plurimus; pro πλεῖσσος. A πλέος. πλεῖστοι, plurimi. *Ph.* plerique, plures, complures; πλεῖστον, plurimum; τὰ πλεῖστα, plerumque. A πλείων.

Πλειστοτόκος, ὁ καὶ ἡ, multorum liberorum parens, *Man.*

Πλειστοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, plurimorum ferax. Ex πλεῖστος et φέρω.

Πλείω, *Poet.* pro πλέω, navigo.

Πλείω, acc. sing. (et nom. et acc. pl.) *Att.* pro πλείονα, ampliorem, majorem. Σιγᾶν τὸν πλείω λόγον, silere ulteriorem sermonem, *id est*, sermonem abrumpere, *Soph. Trach.* 731.

Πλείων, comp. a πολὺς, plus, plurimus, *Ph.* hinc πλείονες, plures, complures, plerique, *item* mortui, *Gl. V.* πλεῖον, πλέον, plus, plurimum, *Ph.* πλείονα, plura, plurima: ἐπὶ πλεῖον seu πλέον, valde, egregie; *item* latius; posteriore sensu et pro *adj.* ponitur; (2) τὸ δὲ πλέον, atque adeo, *item* revera, cum opponitur κατὰ πρόφασιν, aut simile quid; (3) ἐκ πλείονος, diu ante; a longo ante tempore; (4) μεχρὶ πλείονος, diu; (5) πλείω, *adv. cum numeris pro* amplius; (6) τί δὲ πλέον; quid prodest? *Strab.*

Πλειών, ῶνος, ὁ, annus, *Gl. V.* Τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐκ ἐνὶ, *Call. in Jov.* 89. Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος, a multis abhinc annis, *Anthol. Reisk.* 5.

Πλέκος, εος, τὸ, textum, sportula e vitilibus contexta. A πλέκω.

Πλεκόω, implicor, *i. e.* coeo. A πλέκος.

Πλεκτανέω, idem quod πλέκω, *Æsch.*

Πλεκτάνη, ης, ἡ, plexus; (2) cirrus, cincinnus; (3) rete, laqueus. *Ph.* spira; (4) cirri, seu flagella polypodis. A πλέκω.

Πλεκτάνιον, τὸ, parvus cirrus, *Ath.*

Πλεκτανόστολος, per funem tractus, epith. navis. A στέλλομαι.

Πλεκτανόω, implico. A πλεκτάνη.

Πλεκτὴ, ἡ, idem quod πλεκτάνη, *Ath.*

Πλεκτοῖσι, dat. plur. *Ion.* pro πλεκτοῖς, a

Πλεκτὸς, ἡ, ὸν, plexus, nexus, plexilis, nexilis; (2) textilis, nexilis; πλεκτὰ, plexa, *Gl. V.* gerræ, *Ph.* Πλεκτὴ, laqueus; sed subintell. ἀρτάνη. Πλεκταῖσι ἀρτάναισι, *Soph. Ant.* 54.

ΠΛΕ'ΚΩ, f. ξω, necto, connecto, plecto; (2) texo, contexo, plico; (3) *metaph.* struo, machinor. πεπλεγμένος, plexus, perf. pass. part. Ἐάν τις πλέκῃ γυνὴ στέφανον, ἐρᾶν δοκεῖ, *Arist. Thesm.* 408. Ποίας μηχανὰς πλέκουσι νῦν; *Eur. Andr.* 66. Ὀλύμπια καλάμοις μιμήματα πλέκων, *Eurip. Iphig. in Aul.* 577.

Πλέννα. Vide βλέννα.

Πλέξαντες, nom. plur. aor. 1. part. act. verbi πλέκω.

Πλέξῃς, *plicaveris*, aor. 2. conj. act.

Πλέον, *adv.* plus, *Poet.* pro πλεῖον, πλέον ἔχειν, meliore conditione esse, *it.* superare; ut πλεονεκτεῖν. Οὐδέν μοι πλέον ἦν, nihil quidquam profeci. Κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον, et nihil quidquam profeci, *Eurip. Hipp.* 284. Καὶ πλέον πράξωμεν οὐδὲν, et tamen nihil plus efficiamus, *Id. Iph. in Aul.* 1373. A πλεῖον.

Πλεοναζόντως, *adv.* abundanter, *Ph.* A

Πλεονάζω, fut. άσω, copiosior aut major sum quam necesse sit; (2) multiplicor, plus habeo, antesto, exubero, redundo; (3) insolesco, supra modum efferor; (4) augeo, multiplico. Οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ, *Phocyl.* 55. Ὁ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει, *Aristot.* A πλέον.

Πλεονάκις, *adv.* sæpius, sæpenumero, *Gl. V.*

Πλέονας, *plures*, acc. plur. *Poet.* pro πλείονας, a πλείων, *copiosior.*

Πλεονάσαι, aor. 1. inf. act. verbi πλεονάζω.

Πλεόνασμα, ατος, τὸ, redundantia; (2) abundantia, copia. A πλεονάζω. Unde

Πλεονασμὸς, οῦ, ὁ, cumulatio, abundantia, amplitudo. *Gl. V.* figura sermonis; (2) latior rei explicatio; (3) frequentatio ejusdem verbi, *Ern.*

Πλεοναστικὸς, ἡ, ὸν, redundans, superfluus.

Πλεοναστὸς, ἡ, ὸν, abundans, multus.

Πλεοναχῶς, *adv.* multifariam, varie. *Gl. V.* plurifariam. A πλέων, pro πλείων.

Πλεονεκτέω, ῶ, f. ήσω, plus habeo, ampliorem partem seu portionem habeo, etiam in rebus duris et tristibus; (2) vinco, præsto; (3) fraudo, malis artibus aliquem circumvenio, quæstui habeo, lædo; (4) utilitatem, lucrum ex aliqua re capio, plus appeto quam par aut satis est. Ἐπλεονέκτουν μέντοι οἱ Αἰγύπτιοι καὶ πλήθει καὶ τοῖς ὅπλοις, *Xen. Cyr.* 7, 9. Ex πλέον et ἔχω. Hinc

Πλεονέκτημα, ατος, τὸ, commoditas, superiores partes, melior conditio, major potentia, gloria, &c. (2) victoria; (3) id quo circumvenitur aliquis, quod fit alterius circumveniendi causa.

Πλεονέκτης, ου, ὁ, fraudator. *Ph.* avidus. *Gl. V.* cupidus. Ex πλέον et ἔχω. Hinc

Πλεονεκτικὸς, ἡ, ὸν, alieni avidus, avarus. *Gl. V.* cupidus.

Πλεονεκτικῶς, *adv.* fradulenter, animo astuto et decipiendi studioso.

Πλεονεκτίστατος, η, ον, avarissimus, fraudulentissimus.

Πλεονεξία, ας, ἡ, idem quod πλεονέκτημα· (2) avaritia. *Gl. V.* omninoque inexhausta cujuscunque rei aviditas, v. gr. voluptatis, laudis, &c. Ex πλέον et ἔχω, fut. ἕξω.

Πλεόνεσσι, *pluribus*, dat. pl. *Ion.* a πλείων.

Πλεόνως, *adv.* plusculum. A πλέον.

ΠΛΕ'ΟΣ, έα, έον, *Ion.* πλεῖος, plenus, refertus, *Comp.* πλειότερος, *Hom.* Vide πλεῖος.

Πλεῦσας, acc. pl. præs. part. f. g. v. πλέω.

Πλέτο, *erat*, 3. sing. imperf. indic. med. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἐπέλετο, a πέλομαι.

Πλευμονάω, vitio pulmonum laboro, *Ern.*

Πλευμονία, et πλευμονικὸς, idem significantia cum πνευμονία, et πνευμονικὸς, *Steph.*

Πλευμονὶς, ίδος, ἡ, vitium pulmonum, e quo tabes oritur.

Πλευμονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulmoni similis, spongiosus; pro πνευμονώδης.

Πλευμοῤῥωγὴς, ὲς, ruptura pulmonis laborans, unde hæmoptysis. A πλεύμων et ῥήγνυμι.

Πλεύμος, ὁ, pulmonis vitium, *Gal.*

Πλευμόω, in tabem incido, *Gal.*
Πλευμώδης, ες, pulmonis vitio laborans, *Gal.*
Πλεύμων, ονος, ὁ, pulmo; pulmo marinus. A πνεύμων.
Πλεῦν, *plus*, Dor. pro πλέον.
Πλεῦνας, *plures*, acc. pl. *Dor.* pro πλέονας, a πλέων, pro πλείων, *copiosior.*
Πλεύνως, *adv.* plus, admodum, valde, præter modum. A πλέων.
ΠΛΕΥΡΑ', ᾶς, ἡ, latus, costa. Unde
Πλευρίον, τὸ, Dim. præc.
Πλευρίτης, ȣ, ὁ, lateralis. A πλευρά.
Πλευριτικὸς, ἡ, ὸν, pleuriticus, qui lateris morbo laborat. A
Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, pleuritis, laterum morbus, lateralis dolor. A πλευρά.
Πλευροειδὴς, ὲς, lateris seu costæ speciem gerens. Unde
Πλευροειδῶς, *adv.* costæ instar, *Theophr.*
Πλευρόθεν, *adv.* a latere, de lateribus.
Πλευροκοπέω, ῶ, fut. ήσω, latus ferio seu percutio. Τὰ δὲ πλευροκοπῶν, δίχ' ἀνεῤῥήγνυ, *Soph. Aj.* 236. Ex πλευρὰ et κόπτω.
Πλευρὸν, ȣ̃, τὸ, latus, costa. A πλευρά.
Πλεύρωμα, τὸ, latus. A πλευρόω.
Πλεύσεαι, 2. sing. fut. 1. indic. med. *Ion.* pro πλεύσῃ, a πλέω.
Πλεύσιμος, et πλευςικὸς, navigabilis, *Steph.*
Πλεῦσις, ἡ, navigatio, *Steph.*
Πλευσȣ̃μαι, f. 1. ind. med. *Dor.* pro πλεύσομαι.
Πλευςέον, navigandum, *Steph.*
Πλευςικὸς, ἡ, ὸν, navigationi accommodatus. *Gl. V.* navalis. A πλέω.
Πλευςικῶς, *adv.* ad navigandum apte.
Πλεύσωμεν, *navigaverimus*, 1. pl. aor. 1. conj. act. verbi πλέω.
ΠΛΕ'Ω, navigo; (2) naviculariam exerceo; (3) nato, fluito; (4) incerto gradu eo, *Ern.* fut. πλεύσω· perf. πέπλευκα.
Πλέω, *plura*, nom. pl. n. g. *per Syncop.* pro πλέονα, a πλέον pro πλεῖον, *plus.*
Πλέῳ (cum iota subscripto), *pleni*, nom. pl. *Att.* a recto πλέως. Οἱ πόνȣ πολλȣ̃ πλέῳ, qui nulli parcentes labori merent stipendia, *nempe*, milites conductitii, *Soph. Aj.* 1112.
Πλέων, *Poet.* pro πλείων, *copiosior.*
Πλέων, acc. *Att.* a recto πλέως. Βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, ȣ̓κ ὄγκȣ πλέων, *Soph. Œd. Col.* 1162.
Πλέως, *adv.* pro πλέος, *plenus.*
Πλήγανον, ȣ, τὸ, baculus, *Hes.* A πληγή.
Πληγὰς, άδος, ἡ, falx, *Hes.* πληγάδες, pro συμπληγάδες, petræ concurrentes. A πλήσσω.
Πληγεὶς, aor. 2. part. pass. verbi πλήσσω.
Πληγενεῖς, οἱ, e diversis parentibus nati, *Steph.*
Πληγῆναι, *percussum esse*, aor. 2. inf. pass.
Πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga, ictus, vulnus; πληγαὶ, verbera. A πλήττω.
Πλῆγμα, ατος, τὸ, idem.
Πλήθει, dat. sing. pro πλήθει, a πλῆθος.
Πλήθοντα, acc. sing. præs. part. verbi πλήθω.
Πλῆθος, εος, τὸ, multitudo quævis; (2) copia, abundantia; (3) populus; (4) plebs, vulgus. Ὡς πλήθει, plerumque, *Dio Cassius in Suidæ* ὡς ἐπίπαν. A πλήθω.
Πλήθȣσιν, 3. plur. præs. ind. act. cum ν.
Πληθοχορεία, ας, ἡ, saltatio frequens vel diuturna.
Πληθόχωρος, ον, multa capiens, latus, *Ern.*
Πληθυνθείης, 2. sing. aor. 1. opt. passs. verbi πληθύνω. Unde
Πληθυντικὸς, ἡ, ὸν, augendi et multiplicandi vim habens; (2) pluralis, *Ph.*
Πληθυντικῶς, *adv.* numero plurali, pluraliter.
Πληθύνω, multiplico, augeo, amplifico; (2) augesco, augeor numero, cresco, plenus sum, abundo. Ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν, *Act.* 6, 7. A πλῆθος.
Πληθὺς, ύος, ἡ, multitudo. Ab eod.
Πληθυσμὸς, ȣ̃, ὁ, multiplicatio, auctio. A πληθύνομαι.
Πληθύω, multus vel plenus sum, abundo, exundo. Ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυȣσῶν ἐν τῇ πόλει, *Plato.* Ὡς καθ' ἡμᾶς ἐςὶ ὁ πληθύων λόγος, ut vulgo apud nos fertur, *Soph. Œd. Col.* 377. A πληθύς.

Πλήθω, fut. πλήσω, impleo, repleo; (2) plenus seu refertus sum, turgeo; πληθούσης ἀγορᾶς, pleno foro; πλήθομαι, impleor. Ὄψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων, *Eur. Med.* 905. Ὅταν δὲ πλησθῆς τῆς νέας ξυνεσίας, *Soph. Phil.* 524. A πλέος. (A πλάω, vel πλήμι, *Ern.*)
Πληθώρα, ας, ἡ, *Ion.* πληθώρη, copia, redundantia; (2) satietas e copia; (3) ap. medicos salubrium humorum redundantia; (4) hominum frequentia. A πλήθω.
Πληθωρέω, ῶ, impleo; πληθωρέομαι, inundo, inundor. A πληθώρα. Unde
Πληθωρία, ας, ἡ, redundantia, satietas.
Πληθωρικὸς, ἡ, ὸν, plenus; (2) plenus humoribus bonis.
Πλήθωσιν, 3. plur. præs. conj. act. cum ν, a verbo πλήθω.
Πληιάδες, *Pleiades*, acc. plur. *Poet.* pro Πλειάδας, a Πλειὰς, *Pleias.*
Πλήκτης, ȣ, ὁ, percussor; (2) pugnax, rixosus. A πλήττω.
Πληκτίζομαι, fut. ίσομαι, digladior, usque ad plagas pugno; (2) insolenter me gero; (3) ad miserationem induco, sc. plangendo, Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι, *Il.* 21, 499. A πλήκτης.
Πληκτικὸς, ἡ, ὸν, percutiendi seu feriendi vim habens, plagosus. *Gl. V.* rixosus, insolens. Ab eod.
Πληκτικῶς, *adv.* cæsim. *Gl. V.* jaciendo, percutiendo. A præc.
Πληκτὸς, percussus, ictus, *Steph.*
Πλῆκτρον, ȣ, τὸ, plectrum citharistæ; scutica, flagellum, calcar gallinacei. *Ph.* pecten, tinnulum, omne quo percuti et cadi potest. A πλήσσω.
Πληκτροποιὸς, ȣ̃, ὁ καὶ ἡ, qui plectra sive instrumenta conficit, quibus citharæ pulsantur. Ex πλῆκτρον et ποιέω.
Πληκτροφόρος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, calcaria ferens. Ex πλῆκτρον et φέρω.
Πλῆμα, ατος, τὸ, plenitudo. A πλήθω.
Πλήμη, seu πλήμμη, ης, ἡ, æstus maris accedens. A πλῆμι, sive πλήθω.
Πλῆμι, appropinquo; (2) impleo: ἔπληντο, appropinquabant, *Il.* 4, 449. A πλέω.
Πλημμέλεια, ας, ἡ, vitiositas, improbum factum, peccatum, erratum, error. A πλημμελής. Unde
Πλημμελέω, ῶ, fut. ήσω, incomposite, inconcinne, immoderate me gero, improbe me gero, pecco. *Gl. Vet.* pecco, delinquo; πλημμελεῖ, committit, *Ph.* πλημμελεῖται, committitur, *Ph.* πλημμεληθὲν, commissum, *Gl. V.* aor. 1. part. pass. πεπλημμεληκέναι, perpetrare, *Ph.* perf. act. inf. at πεπλημμέληται, admissum est, *Ph.* perf. pass. ind. Πλημμελεῖν τι, *Dem.* εἴς τι, *Plat.* περί τι, *Id.* δι' ὕβριν, *Dem.*
Πλημμέλημα, ατος, τὸ, peccatum, delictum, commissum, reatus, *Ph.* A præc.
Πλημμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est contra modulationis normam, inconcinnus, absonus. *Gl. V.* inconditus; (2) immoderatus, vitiosus, culpabilis, mendosus. Σὺ δ' ἂν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθης, ne quid tibi mali a me accidat, *Eurip. Med.* 306. Ex πλὴν et μέλος, *carmen.*
Πλημμέλησις, εως, ἡ, delictum. A πλημμελέω.
Πλημμελῶς, *adv.* immoderate, incondite, inconcinne; (2) perperam, male, vitiose, improbe. A πλημμελής.
Πλημμύρα, ας, ἡ, et πλημμυρία, *Aret.* maris æstuantis accessus; inundatio, *Gl. V.* A πλήμη. Hinc
Πλημμυρέω, ῶ, fut. ήσω, æstu inundo, restagno, redundo, plenus sum. *Gl. V.* πλημμυρεῖ, inundat, exuberat.
Πλημμυρίζω, inundo, *Gl. V.*
Πλημμύριον, ȣ, τὸ, æstuarium, et arx in æstuario. A πλημμυρέω. Unde
Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, maris æstuantis accessus, exundatio, impetus fluctuum maris; (2) humiditatis abundantia, *Od.* 9, 486.
Πλημμύρω, æstuo, inundo, restagno.

ΠΛΗ'ΜΝΗ, ης, ἡ, modiolus, sive fistula rotæ, cui axis inseritur, *Il.* 5, 726.
Πλημνόδετον, ȣ, τὸ, ferramentum rotæ, quo radii modiolo colligantur. Ex pr. et δέω.
Πλημοχόη, ης, ἡ, vas fictile, ad turbinis figuram accedens. A πλήθω, vel πλήμη, et χέω, *fundo.*
ΠΛΗ'Ν, præterquam, præter; (2) sed, verum, tamen, veruntamen; (3) cæterum, in principio, transeundi causa, aut redeundi ad rem. πλὴν ὅσον, nisi quod, præterquam quod; πλὴν ἀλλὰ ἢ, nisi si; ἄλλος πλὴν, alius quam; πλὴν ἐὰν, si modo: πλὴν εἰ, nisi.
Πλῆντο, 3. plur. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπλῆντο, a πλῆμι.
Πλὴξ, ὁ, qu. dic. percussor, *Steph.*
Πλῆξε, *percussit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔπληξε, a πλήσσω.
Πλήξας, *qui percussit*, aor. 1. part. act.
Πλήξιππος, ȣ, ὁ, qui pungit et stimulat equos, agitator et domitor equorum, eques; (2) bellator. Ex πλήσσω et ἵππος.
Πλῆρες, *plenum*, neut. a πλήρης, *plenus.*
Πληρέςατα, *adv.* plenissime, *Ph.* A πλήρης.
Πληρέςατος, plenissimus, πληρεςάτη, plenissima, *Gl. V.* πληρέςατον, plenius. *Ph.* plenissimum. A πλήρης.
Πλήρη, acc. sing. *contr.* pro πλήρεα, a
Πλήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, plenus; (2) perfectus seu integer. A πλέος.
Πληροῖ, 3. sing. præs. indic. act. *contr.* pro πληρόει, a πληρόω.
Πληροσέληνον, plena luna, *Gl. V.* A
Πληροσέληνος, ὁ καὶ ἡ, plenilunium. A σελήνη.
Πληροφορέω, ῶ, fut. ήσω, justum pondus, justam mensuram do; (2) certiorem facio; (3) satisfacio dando, argumentis, testimoniis; plane probo. *Pass.* justum pondus, &c. accipio; (2) certior fio; (3) persuasum habeo, certo scio; (4) πεπληροφορημένα, res certæ. Ἕκαςος ἐν τῷ ἰδίῳ νοῒ πληροφορείσθω, *Rom.* 14, 5. A πλήρης et φέρω. Hinc
Πληροφόρημα, ατος, τὸ, plenitudo; (2) satisfactio; (3) certitudo.
Πληροφορία, ας, ἡ, certa fides, certa persuasio.
Πληρόω, ῶ, fut. ώσω, impleo, repleo; instruo; (2) prægnantem reddo; (3) suppleo, supplementum adjicio; (4) absolvo, perficio; (5) satio, *proprie* et *tropice*; (6) solvo quod debeo, stipem confero; πληρῶσαι, terminare, *Ph.* a. 1. inf. (7) *pass.* πληρȣ̃σθαι dicuntur *in N. T.* vaticinia, cum eventum habent. πληρωθῇ, sarciatur, *Gl. V.* aor. 1. pass. subj. Ὅθεν χέρας πληρȣ̃ντες, *Eur. Her. Fur.* 374. Πεπληρωμένον δικαςήριον, *Dem.* A πλήρης. Hinc
Πληρωθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass.
Πληρωθῶσιν, 3. plur. aor. ejusd. cum ν.
Πλήρωμα, ατος, τὸ, id quo quid completur; (2) abundantia, copia; (3) socii navales, remiges, &c. (4) naves instructæ ipsæ; (5) supplementum exercitus; (6) summa definita, numerus definitus, justus numerus; (7) dicitur et de actu, ut κυλίκων πλήρωμα. (1) κενὸν τόδ' ἄγγος, ἢ ςέγει πλήρωμά τι; vacuane est hæc arca, an tegit aliquid quod eam implet? *Eurip. Ion.* 1414. Δυσθανάτων κρατήρων πληρώματα, pocula plena liquore mortem ferente, *Id. ibid.* 1051. (2) δαιτὸς πλήρωμα, convivi abundantia, *Eurip. Med.* 203. Πλήρωμα τυρῶν, copia caseorum, *Id. Cycl.* 208. (3) ναῦς ἔχων πολλὰς πληρωμάτων ἐνδεεῖς ἤγειρεν ἐρέτας, remigibus et classiariis militibus deficientes, *Plutar. in Pyrrho.* (7) Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων πλήρωμα, καλλίςαν λατρείαν, Jovis habes poculorum implendorum munus, pulcherrimum ministerium, *Eurip. Troad.* 823.
Πληρώσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act.
Πλήρωσις, εως, ἡ, repletio cujuslibet rei, et quacumque in parte; (2) plenitudo; (3) perfectio et absolutio; (4) solutio ejus quod debeas.
Πληρωτὴς, ȣ̃, ὁ, qui ἔρανον, stipem, &c. confert, unde Πληρωτὴς ἐράνȣ; (2) cum ἔρανος convivium de symbolis significat, πληρωτὴς est ἐρανάρχης.

ἱερανάρχης· (3) συμποσιάρχης. præfectus convivii curandi, cogendi, regendi.

Πληρωτικὸς, ἡ, ὸν, implendi seu replendi vim habens. *Gl. V.* explebilis. A πληρόω.

Πλησάμενοι, nom. pl. a. 1. part. med. v. πλήθω.

Πλήσασα, *quæ implevit*, aor. 1. part. act. f. g.

Πλησθεὶς, *impletus*, aor. 1. part. pass.

Πλησιάζω, f. άσω, accedo, propinquo, appropinquo; (2) familiariter utor; (3) sector; (4) rem habeo, cum aliqua concumbo. Οὐδὲ ἐπλησίαζε τούτων οὐδεὶς αὐτῷ ὅτε νυκτὸς, ὅτε ἡμέρας, *Xen.* Πῶς ἂν ἂν αὐτῷ πλησιασθείην ποτε, *Eur. El.* 641. (4) ὡς δὲ Νίκαιρα αὕτη Νικαρέτης ἦν, καὶ εἰργάζετο τῷ σώματι, μισθαρνοῦσα τοῖς βουλομένοις αὐτῇ πλησιάζειν, τοῦθ' ὑμῖν βούλομαι πάλιν ἐπεξελθεῖν, *Demosth. contra Neæram.* A πλησίον.

Πλησιαίτερος, propinquior; πλησιαίτατος, proximus. A πλήσιος.

Πλησίαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, maritimus, mari vicinus. Hinc τὸ πλησίαλον, ου, ora maritima. Ex πλήσιος et ἅλς, *mare*.

Πλησιασμὸς, οῦ, ὁ, accessus, appropinquatio; (2) familiaris consuetudo et sectatio; (3) coitus. A πλησιάζω.

Πλησίγναθος, ου, ὁ ϗ ἡ, maxillas seu buccas implens. Ex πλήθω et γνάθος.

Πλησιέστερος, propinquior; πλησιέστατος, proximus. Πλησιέστερον αὐτοῦ μετεπέμψατο, *Joseph. de Macchab.* 12. A πλήσιον.

Πλησίμοχθος, ὁ, ἡ, ærumnosus. A πλήθω.

Πλησιόθεος, ου, ὁ ϗ ἡ, Deo vicinus, proximus.

Πλησίοικος, ὁ ϗ ἡ, vicinus.

Πλησίον, prope, juxta, cominus. Hinc ὁ πλησίον, propinquus, proximus. A

Πλησίος, ία, ίον, propinquus, proximus, vicinus. A πέλας, *prope*.

Πλησιόχωρα, ας, ἡ, vicina regio. A

Πλησιόχωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, confinis, finitimus, accola, *Ph.*

Πλησισέληνον, τὸ, plenilunium, *Eust.*

Πλησίστιος, ου, ὁ ϗ ἡ, velum implens; (2) qui prospero cursu et plenis velis navigat. Ex πλήθω et ἱστίον.

Πλησιφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, plenam lucem habens, epith. lunæ. Ex πλήθω et φάω.

Πλῆσμα, ατος, τὸ, explementum, seu id quo aliquid expletum est. A πλήθω. Unde

Πλήσμη, ἡ, idem quod πλήμη.

Πλήσμιος, ία, ιον, replens, implens; (2) delicatus, fastidiosus. Hinc τὸ πλήσμιον, ου, fastidium, satietas. A πλήθω.

Πλησμίως, *adv.* ad satietatem, fastidium. A pr.

Πλησμονὴ, ῆς, ἡ, satietas; (2) intemperantia in cibo, &c. abundantia, redundantia, plenitudo, repletio in corpore humano. Ab eod. Hinc

Πλησμονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, replens, satians.

ΠΛΗ'ΣΣΩ, vel πλήττω, f. ξω, percutio, ferio, πεπληγμένος, perf. pass. πληγεὶς, percussus, aor. 2. Ἐγὼ δὲ κοινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος ἱκέτης ἀφῖγμαι πρός σε, *Aristoph. Thesm.* 186. Ἡμεῖς δ' ὑπ' ἐχθρῶν οὐδενὸς πεπλήγμεθα, *Eur. Rhes.* 868.

Πληστεύω, repleo. A πλήθω.

Πλήσιγξ, ιγγος, ἡ, flagellum. A πλήσσω.

Πλήττει, 3. sing. præs. ind. act. *Att.* pro πλήσσει, a πλήσσω.

Πλήτης, ου, ὁ, qui appropinquat. A πιλάω.

Πλῆτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἔπλητο, a πίμπλημι.

Πλήων, ονος, ὁ ϗ ἡ, amplior, copiosior, Comp a πολύς.

Πλίγμα, ατος, τὸ, gradus, gressus; (2) saltus; (3) passus; (4) ictus, percussio. A πλίσσω.

Πλινθεία, ας, ἡ, laterum fictio; (2) lateritium opus; (3) agmen militare quadratum. A πλινθεύω.

Πλινθεῖον, ου, τὸ, figlina laterum, officina in qua lateres finguntur. Ab eod.

Πλίνθευσις, εως, ἡ, laterum fictio. A πλινθεύω.

Πλινθεύσωμεν, 1. pl. a. 1. conj. act. v. πλινθεύω.

Πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, laterum fictor. Ab eod.

Πλινθεύω, f. εύσω, lateres fingo; (2) ex lateribus ædifico; (3) in lateres effingo seu formo. Ἦν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν, *Aristoph. Nub.* 1124. Καὶ πλαισία ξύμπτηκα πλινθεύσασί γε, *Id. Ran.* 812. A πλίνθος.

Πλινθηδὸν, *adv.* in lateris formam. Ab eod.

Πλίνθινος, ίνη, ινον, lateritius. Ab eod.

Πλινθίον, ου, τὸ, laterculus; (2) quævis figura quadrilatera, *impr.* oblongior; (3) laterculus et abacus; (4) genus aciei militaris; (5) machinamenti genus. Dim. ab eod.

Πλινθὶς, ίδος, ἡ, idem quod

Πλινθοποιΐα, ας, ἡ, idem quod πλίνθευσις.

Πλίνθος, ου, ἡ, later, imbrex, tegula; (2) pars quædam capitis columnæ.

Πλινθουλκέω, traho lateres. A

Πλινθουλκὸς, qui lateres trahit, *Poll.*

Πλινθουργέω, ῶ, f. ήσω, lateres conficio, vel coquo. A πλινθουργός.

Πλινθουργία, ας, ἡ, laterum confectio. Ab eod.

Πλινθουργὸς, οῦ, ὁ, qui lateres conficit. *Gl. V.* laterarius. Ex πλίνθος et ἔργον.

Πλινθοφορέω, ῶ, lateres porto. Ἕτεροι δ' ἐπλινθοφόρουν, *Aristoph. Av.* 1144. A φέρω.

Πλινθοφόρος, ὁ, qui lateres bajulat, *Ar.*

Πλινθόω, ῶ, fut. ώσω, e lateribus construo seu fabricor quidpiam. A πλίνθος.

Πλινθυφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lateribus contextus, i. e. ex lateribus constructus. Κοὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ἦσαν, neque lateritias domos subdiales norant, *Æschyl. Prometh.* 449. Ex ὑφαίνω.

Πλὶξ, gradus, gressus, passus; (2) spatium inter pollicem et medium digitum. A

ΠΛΙ'ΣΣΩ, πλίσσομαι, gradior, gradus glomero; (2) percutio, ferio. Εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι, *Od.* 6, 318. Hinc

Πλιχὰς, άδος, ἡ, pars corporis inter inguina et femur, cutis quæ pudendis subest.

Πλίχος, idem.

Πλοὰς, άδος, ἡ, fluitans. A πλέω, *navigo*.

Πλοητόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, navigationem efficiens. A πλόος et τίκτω.

Πλοιάριον, ου, τὸ, navicula. *Gl. Vet.* cimba; (2) calceamenti muliebris genus. A πλοῖον.

Πλοΐζω, f. πλοΐσω, et πλοΐζομαι, navigo, navi proficiscor. Πλωΐζεσκε νηυσὶ, *Hes. Op.* 632. Ab eod.

Πλοΐμος, et πλόϊκος, ου, ὁ ϗ ἡ, navigabilis, navigationi aptus. Ab eod.

Πλοιοειδὴς, ὲς, navis figuram habens.

Πλοῖον, ου, τὸ, navis, *impr.* oneraria. A πλέω.

Πλοιοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, naviger, *Gl. V.* Ex πλοῖον et φέρω.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ, crines plexi et intorti, cincinni, coma. A πλέκω.

Πλόκαμον, ου, τὸ, textum; (2) vitile opus.

Πλόκαμος, ου, ὁ, crines plexi et intorti, cincinni; (2) cinni, vel nodi crinium nexorum. *Gl. Vet.* crinis; πλόκαμοι, crines, cæsaries, *Ph.* Ab eod.

Πλοκαμώδης, ες, cirratus, cincinnatus, *Hes.*

Πλοκὰς, sc. κόμη, coma plexa, intorti crines, *Soph.*

Πλοκερὸς, ρὰ, ρὸν, textilis. A πλόκος.

Πλοκεὺς, έως, ὁ, textor, *Gl. V.* Ab eod.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, nexus, trama, *Ph.* (2) contextus, compositio, argumentum; (3) dolus, fallacia, argutiæ; (4) figura oratoria. (3) ὁ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκὰς ἐγὼ παρέξω σῷ πόσει τεμὸν δέμας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 936. A πλέκω. Hinc

Πλόκιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, textilis, nexilis.

Πλόκιον, ου, τὸ, cirrus, coma plexilis; (2) genus quoddam monilis collaris. Dim.

Πλόκιος, ία, ιον, nexilis, textilis; (2) perplexus, intricatus. A

Πλόκος, ου, ὁ, cirrus, flexus capillus, coma plexilis; (2) funis. A πλέκω.

Πλόμος, verbascum, herba, quæ et φλόμος, *S.ph.*

Πλόος, *contr.* πλοῦς, ὁ, navigatio, cursus; (2) expeditio navalis. A πλέω.

Πλοῦ, gen. sing. *contr.* pro πλόου, a πλόος.

Πλουθυγίεια, ας, ἡ, sanitatis opulentia, divitiæ cum opulentia, plenissima felicitas. Ex πλοῦτος et ὑγίεια.

Πλουσιάζω, f. άσω, divitem reddo. Τότε μᾶλλον ἐπλουσιάσθη τὸ πλῆθος, *Herodian.* A πλούσιος.

Πλουσιακὸς, ἡ, ὸν, opulentus. Ab eod.

Πλουσιάω, idem quod πλουτέω, *Herodian.*

Πλουσιόδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, largis muneribus locupletans. A δῶρον.

Πλούσιος, ία, ιον, dives, opulentus. A πλοῦτος.

Πλουσίως, *adv.* abunde, adfluenter.

Πλουταγαθὴς, ὲς, dives, refertus divitiis. Ab ἀγαθός.

Πλουτακαδημεία, ας, ἡ, commentatio ditescendi, philosophia, cujus finis sunt divitiæ. Ex πλοῦτος et ἀκαδημεία.

Πλούταξ, ακος, ὁ, valde dives, vel satis dives. Ὁ δὲ Εὐπόλιδος πλούταξ πέπαικται hæc vox πλούταξ ab Eupolide usurpata ludo jocoque fingitur. *Interpres male* ridetur, *Pollucis Onom.* 3, 109. A πλοῦτος.

Πλουτέλεια, ἡ, magnificentia, copiæ, pro πολυτέλεια, vel πλεοτέλεια.

Πλουτεὺς, έως, ὁ, Plutus. A πλοῦτος.

Πλουτεῦντας, acc. pl. *Dor.* pro πλουτοῦντας, a

Πλουτέω, ῶ, fut. ήσω, dives sum; (2) divitem reddo. Πλουτεῖν τε τέρπνον, *Eur. Ion.* 663. Τῶν δὲ συστρατευσαμένων αὐτῷ τοὺς μὲν ἀρίστους πεπλούτηκε, *Xen.* Πλουτῶν εἰς ὑπερβολὴν, *Luc.*

Πλουτίζω, f. ίσω, dito, locupleto, divitem reddo; πλουτίζεται, ditescit, *Ph.* Πλουτίζειν ἑαυτὸν, *Xen.* A πλοῦτος.

Πλουτίνδην, *adv.* eligendo ditiores, vel ditissimum quemque, e censu. Ab eod.

Πλουτογηθὴς, ὲς, divitiis gaudens, dives, *Æsch.*

Πλουτοδότειρα, ας, ἡ, f. A

Πλουτοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, qui divitias ministrat et suggerit.

Πλουτοδότης, ου, ὁ, idem.

Πλουτοδοτέω, divitias largior.

Πλούτοιο, gen. sing. *Ion.* pro πλούτου.

Πλουτοκρατία, ἡ, cum divites rerum potiuntur, *Xen.*

Πλουτοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui divitias congerit; (2) lucrosus, quæstuosus. A ποιέω.

ΠΛΟΥ'ΤΟΣ, ου, ὁ, divitiæ, opulentia, copia; (2) Plutus, deus divitiarum putatitius; (3) vitia cum divitiis conjuncta.

Πλουτοῦντι, dat. sing. præs. part. act. verbi πλουτέω.

Πλουτοταφὴς, ὁ ϗ ἡ, divitiis non utens, sed abscondens eas penitus. A τάφος.

Πλουτοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, divitias adferens, augens. A φέρω.

Πλουτόχθων, ονος, ὁ ϗ ἡ, dives terra, *Suicer.*

Πλούτων, ωνος, ὁ, Dis, Pluto. Hic deus intellectualis est fabricator, qui animas liberat a generatione, *i. e.* a regione sublunari, *Procl. in Crat.* A πλοῦτος.

Πλουτώνεια, et πλουτώνια, sc. χωρία, seu τεμένη, loca quæ perniciosos ac pestilentes odores exhalant. A πλούτων.

Πλοχμὸς, οῦ, ὁ, crinis plexus et intortus, *Il.* 17, 52. A πλόκαμος.

Πλοώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fluitans aut innatans. A πλόος.

Πλυθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. verbi πλύνω, pro πλύω.

Πλῦμα, ατος, τὸ, aqua sordida ex lotura, aqua in qua aliquid elutum est; (2) tritum et exhaustum scortum. A πλύνω.

Πλύνεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔπλυνε.

Πλυνεὺς, ὁ, qui vestimenta abluit, *Poll.*

Πλυνέω, idem quod πλύνω, *Hom.*

Πλύνος, ου, ὁ, res quæ lavatur. A πλύνω.

Πλυνὸς, οῦ, ὁ, labrum, lavacrum; item, in quo abluuntur panni, *Il.* 22, 153. (2) maledictis obrutus, infamatus, πλυνὸν ποιεῖν τινα, omnibus conviciis proscindere aliquem, maledicta infundere in aliquem.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod præc. 1; (2) idem quod πλύντης.

Πλυντήρια, ων, τὰ, festum quod Athenis in honorem Aglauri, filiæ Cecropis, agitabatur. A πλύνω.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, *Steph.* πλύντρια, ἡ, *Poll.*

Πλύντης, ου, ὁ, fullo; πλυντὶς, ίδος, ἡ, *Poll.*

Πλυντικὸς, ἡ, ὸν, fullonius, fullo.

Πλύντρον, τὸ, merces, pro lotura, *Poll.* πλύντρα, τὰ, merces balneatoris.

Πλυντρὶς γῆ, terra qua lotrices in eluendis utebantur pannis. A

ΠΛΥ'ΝΩ, f. υνῶ, lavo, *proprie* vestes sordidas; (2) verro; (3) conviciis incesso, maledictis proscindo, objurgo; πεπλυμένος, lotus, *Ph.* perf. part. pass. Τὸ ϛόμα μευ πλύνω, *Theocr.* 27, 5. Ὡρᾶν (horarum) πεπλύσθαι νῦν ἐπὶ χρόνοισι δοκασεῖς, *Theocr.* 1, 150. Hinc

Πλύσιμον, lavatorium, *Gl. V.*

Πλύσις, εως, ἡ, lotio, lotura.

Πλύσμα, ατος, τὸ, et πλυσμὸς, ου, ὁ, idem.

Πλυτέον, seu πλυντέον, abluendum est.

Πλυτάριος ἐρισκὸς, genus poculi Laconici, *Sch. Ar. Suid.*

Πλύτης, ου, ὁ, lavator, *Gl. V.*

Πλυτὸς, ἡ, ὸν, lotus. Πλυτοὶ χόνδροι, *Aret.* Ἀλήτῳ πλυτῷ, *Hippocr.*

Πλύω, unde πλύνω, Dorico pleonasmo τοῦ ν, *Eust.*

Πλῶς, 3. sing. imperf. indic. act. *Ion.* pro ἔπλωε, a πλώω, *navigo.*

Πλωεύσας, *Dor.* pro πλωέσας.

Πλωὰς, usitatius πλωΐας, (et πλωῒς, genus avis natatilis, *Suid. Apoll.*) ut

Πλωΐαδες νεφέλαι, natantes nubes et quæ crebro circumferuntur. A πλώω.

Πλωΐζεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπλώϊζε, a

Πλωΐζω, et πλωΐζομαι, navigo. A πλώω.

Πλώϊμος, ου, ὁ ϗ ἡ, navigabilis, de mari, verno tempore; (2) navigationi idoneus. Ab eod.

Πλὼς, τὸς, ὁ, pl. πλῶτες, mugiles pisces, *Ath.*

Πλώσιμος, ὁ ϗ ἡ, navigabilis, *Suid. ex Soph.*

Πλωταὶ, αἱ, anguillæ quædam in Sicilia; flutæ, *Lat. Poll.*

Πλωτάρχης, ὁ, (σκαφέων) navicularius primarius, *Man.*

Πλωτεύω, idem quod πλώω, *Sibyl.*

Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, natator; (2) nauta.

Πλώτης, ου, ὁ, idem quod πλὼς.

Πλωτικὸς, ἡ, ὸν, navigationi vel natationi aptus; (2) qui rei nauticæ operam dat; (3) mercator. A πλώω.

Πλωτὸς, ἡ, ὸν, navigabilis, navibus pervius; (2) qui navibus adiri potest; (3) de tempore, quo mare navigari potest; (4) natatilis. Ab eod.

Πλώτωρ, ορος, ὁ, navigator, nauta. A

Πλώω, navigo; (2) nato, fluito. A πλέω.

Πνείοντας, *anhelantes*, acc. pl. part. præs. act. *Poet.* pro πνέοντας, a πνέω.

Πνεῖοισαι, *Dor.* pro πνέουσαι.

Πνεῦμα, ατος, τὸ, spiritus, flatus, flamen, *Gl. V.* Πνεῦμα κωνικὸν, turbo, *Appian.* (2) nota aspirationis. *In Scriptura S.* Spiritus Sanctus; (3) spiritus propheticus; divina natura Christi; (4) sanctitas animi, et studium pietatis; (5) religio Christiana seu Scriptura S. (6) omnia effecta virtutis divinæ, ut miracula, &c. (7) mens humana; (8) sensus animi. Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε ϛένοντα πόντον, [Male Musgravius jungit πνευμάτων cum τῷ ἄημα· hic genitivus regitur a præpositione ὑπὸ subintellecta,] pontum gementem furentibus ventis ὑπὸ δεινῶν πνευμάτων ϛένοντα. Ἄημα ἐκοίμισε, levis aura sopire solet, *Soph. Aj.* 683. A πνέω. Hinc

Πνευματίας, ου, ὁ, cui magna est et frequens respiratio; (2) cui venter flatu distenditur.

Πνευματεμφόρος, idem quod πνευματοφόρος, *E.M.*

Πνευματιάω, suspiro, *Philox.*

Πνευματίζω, spiritum scribo et pronuncio in litera. A πνεῦμα 2.

Πνευματικὸς, ἡ, ὸν, spiritualis, spiritalis, qui a spiritu cietur; (2) flatibus ventorum obnoxius, ventosus; (3) inflatus, flatu plenus, flatu seu spiritu distentus; (4) flatus ciens, inflans; *in Scriptura S.* divinus, sanctus, purus, perfectus, vi et efficacia præditus, *item* quod Scriptura S. continet, quod cum ea convenit. Hinc ἡ πνευματικὴ, ῆς, sc. ἐπιϛήμη, disciplina philosophica de spiritibus agens.

Πνευματικῶς, *adv.* spiritualiter; (2) allegorice; (3) secundum Scripturam S. (4) vi et auxilio divino; (5) sancte, pie.

Πνευμάτιον, ου, τὸ, parvus flatus; (2) animula. A πνεῦμα.

Πνευμάτιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ventosus; (2) flatibus ventorum obnoxius. Ab eod.

Πνευματισμὸς, οῦ, ὁ, pronunciatio cum spiritu, *inpr.* aspero. A πνευματίζω.

Πνευματοδόχος, ου, ὁ ϗ ἡ, spiritus seu flatus recipiens. Ex πνεῦμα et δέχομαι.

Πνευματοεργὸς, ὸν, spirituum opifex, *Synes.*

Πνευματοκήλη, ης, ἡ, ventosa hernia, ramex.

Πνευματοκίνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, a spiritu motus.

Πνευματοκινήτως, *adv.* impulsu Divini Spiritus.

Πνευματοκλήτωρ, ορος, ὁ, spiritus vocator et quasi accersitor. Ex πνεῦμα et κλήτωρ.

Πνευματομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui Spiritui S. repugnat, qui divinitatem Sp. S. in dubium vocat. Ex πνεῦμα et μάχομαι.

Πνευματόμφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui umbilicus flatu protuberat. Ab ὀμφαλὸς.

Πνευματοποιέω, flatus concito: πνευματοποιοῦντα, flatulenta.

Πνευματοφορέομαι, οῦμαι, a vento feror, vento agitor; (2) adflatu numinis feror. A

Πνευματοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui adflatu numinis fertur, spiritu adflatus. A φέρω.

Πνευματόω, ῶ, f. ώσω, flatu seu spiritu impleo, flatus excito; (2) in spiritum verto; (3) spiritu adflo. A πνεῦμα.

Πνευματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, spiritu plenus, ventosus; (2) qui flatus movet, qui inflat; (3) inflatus, flatu distentus; (4) flatulentus; (5) anhelosus, qui ægre respirat. Ab eod.

Πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio. A πνευματόω.

Πνευματωτικὸς, ἡ, ὸν, inflandi seu flatus excitandi vim habens. Ab eod.

Πνευμένος, ου, ὁ, anhelosus, difficultate spirandi laborans, *Suicer.* A πνέω· lege πνευμονικὸς, *Ern.*

Πνευμονευτικὰ, ῶν, τὰ, instrumenta quæ spiritu inflantur. Ab eod.

Πνευμονίας, ου, ὁ, ad pulmonem pertinens. A πνεύμων. Unde

Πνευμονικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Πνευμονῶδες, sc. πάθος, pulmonis morbus, *Aret.*

Πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo, respirationis instrumentum; (2) piscis quidam marinus. A πνέω.

Πνεῦσαι, *spirasse*, aor. 1. inf. act. verbi πνέω.

Πνεύσειε, 3. sing. a. 1. opt. *Æol.* pro πνεύσαι.

Πνεῦσις, εως, ἡ, spiratio, flatus.

Πνεύσομαι, *spirabo*, fut. 1. med. verbi πνέω.

Πνευσοῦμαι, πνευσῇ, πνευσεῖται, idem *Attice* et *Dorice.* Τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ. *Aristoph. Ran.* 1221.

Πνευϛιάω, ῶ, anhelo, crebro spiro seu respiro, ægre respiro; πνευϛιῶν, anhelans.

Πνευϛικὸς, ἡ, ὸν, spiritalis; (2) inflatus.

ΠΝΕ'Ω, f. εύσω, flo, spiro, anhelo; (2) odorem spiro, oleo, *Gl. Vet.* Ὡς οὗτος, ἤδη καχίας ϗ συκοφαντίας πνεῖ, *Aristoph. Eq.* 435. Οἱ πνέοντες μεγάλα, qui magna spirant, superbi, *Eurip. Andr.* 188.

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, incubus, suppressio nocturna, qua dormientes suffocari sibi videntur. A πνίγω.

Πνιγαμῶν, ῶνος, ὁ, idem et ab eod.

Πνιγεῖσα, aor. 2. part. pass. f. g. verbi πνίγω.

Πνιγετὸς, οῦ, ὁ, laqueus, quo se quis strangulat, *Ern.* A πνίγω.

Πνιγεὺς, έως, ὁ, furnus, ahenum, in quo carbones, aut carnes, quæ inassantur, suffocantur. Ab eod. Unde

Πνιγηρὸς, ρὰ, ρὸν, æstu suffocans, æstu molestus, fervens; (2) suffocans.

Πνιγήσομαι, f. 2. ind. pass. verbi πνίγω.

Πνιγῖτις γῆ, terra quædam colore nigra.

Πνίγμα, ατος, τὸ, suffocatio, strangulatio.

Πνιγμονὴ, ῆς, ἡ, idem.

Πνιγμὸς, οῦ, ὁ, suffocatio, *Ph.* A πνίγω. Hinc

Πνιγμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, suffocans, strangulans.

Πνιγόεις, όεσσα, όεν, idem, *Suicer.* Ab eod.

Πνῖγος, εος, τὸ, suffocatio, strangulatio; (2) calor æstivus, nos velut suffocans. *Ph.* æstus. (2) πνίγει ὥρα, æstate fervida, *Appian. Syr.* 43.

Πνίγω, f. ξω, suffoco, ango, neco, *Gl. V.* πνιγεὶς, suffocatus, *Ph.* a. 2. part. pass. πνιγήσεται, suffocabitur, fut. 2. pass. Ὁ δὲ μάλιϛα με πνίγει, τοῦτ' ἐϛὶ, *Luc.* Ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ, *Marc.* 5, 13. (2) coquo vel asso in aheno contecto, ne quid vaporis exeat, *Ern.* Ἐν κλιβάνῳ διαφανεῖ πνίξαντες οὕτω τρώγουσι, *Herodot.* 2, 92.

Πνιγώδης, εος, ὁ, ἡ, idem quod πνιγηρὸς.

Πνικτὸς, ἡ, ὸν, suffocatus, præfocatus, strangulando enecatus. A πνίγω. Unde

Πνὶξ, ιγὸς, ἡ, suffocatio, strangulatio.

Πνίξαντα, nom. pl. a. 1. part. act. n. g. v. πνίγω.

Πνίξις, εως, ἡ, strangulatio.

Πνοιὴ, ῆς, ἡ, *Poet.* pro πνοὴ: πνοιῇς, dat. pro πνοιαῖς.

Πνοιοδοτὴρ, ὁ, spiritus dator, *Cyr.*

Πνοὴ, ῆς, ἡ, flatus, spiritus, spiraculum, aura, odor, *Gl. V.* A πνέω.

Πνοίπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, pernix pedibus, ut ventus, velocissimus, *Hes.* Πνοίπες, *Voss.*

Πνόος, ου, ὁ, flatus, spiritus; (2) sonus. A πνέω.

Πνύκη, ης, ἡ, idem quod πνὺξ. Hinc

Πνυκίτης, ου, ὁ, frequentator τῆς πνύκης.

Πνῦμι, et πνῦμαι, spiro, vivo, intelligo, sapio; πέπνυται, sapit; πεπνυμένος, sapiens, cordatus, prudens.

Πνῦμι, sive πνύω, idem.

Πνὺξ, υκὸς, ἡ, locus Athenis ubi conciones habebantur. A πινύω, *moneo.*

Πνύτο, *spirabat*, 3. sing. imperf. ind. *Ion.* pro ἔπνυτο, a verbo πνῦμι, pro πνύω.

Πνυτὸς, ἡ, ὸν, prudens, *Hes.* pro πινυτὸς.

ΠΟ'Α, ας, ἡ, herba, gramen, pabulum.

Ποάζω, herbas lego, herbas inutiles evello, i. e. runco. A ποα.

Ποάριον, ου, τὸ, herbula, parva herba. Dim.

Ποασμὸς, οῦ, ὁ, noxiarum herbarum evulsio, runcatio. A ποάζω.

Ποάϛρια, ας, ἡ, quæ noxias herbas evellit. Ab eod. Unde

Ποάϛριον, ου, τὸ, falx qua secantur herbæ.

Πόδα, *pedem*, acc. sing. a πούς.

Ποδαβρὸς, οῦ, ὁ, pedibus teneris mollibusque præditus. Ex πούς et ἁβρὸς.

Ποδάγρα, ας, ἡ, pedica, tendicula; (2) podagra, seu articularis morbus, cum pedum articulos noxius humor infestat. Ex πούς et ἄγρα *captura.* Hinc

Ποδαγράω, et ποδαγριάω, ῶ, podagra laboro, podagricus sum. Παρ' αὐτῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες, *Aristoph. Plut.* 558.

Ποδάγρεια, ἡ, idem quod ποδάγρα, *Poll.*

Ποδαγρίζομαι, fut. ίσομαι, idem.

Ποδαγρικὸς, ἡ, ὸν, qui podagra tentatur vel laborat, podagricus.

Ποδαγρὸς, οῦ, ὁ, idem.

ΠΟΔΑ'ΚΝΗ, vel ποδάκνης, vinculum in arcu, *Pollux.*

Ποδαλγέω, ῶ, f. ήσω, pedum dolore seu podagra laboro. A

Ποδαλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, dolore pedum laborans. Ex πούς et ἀλγέω, vel ἄλγος.

Ποδαλγία, ας, ἡ, pedum dolor, podagra. A pr.

Ποδαλγικὸς, ἡ, ὸν, qui pedum dolore seu podagra laborat. Ab eod.

Ποδαλγὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ποδάνεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, velox pedibus; idem quod ποδήνεμος. Ex πούς et ἄνεμος.

Ποδανιπτὴρ, ῆρος, ὁ, pelluvium, pelvis ad lavandos pedes. Ex πούς et νίπτω.

Ποδάνιπτρον, ου, τὸ, ipsa aqua qua pedes abluuntur. Ex iisd.

Ποδανεμάω, citato pede curro, *Steph.*

ΠΟΔΑΠΟ'Σ, ἡ, ὸν, cujas, ex qua regione?

Ποδάργη, ης, ἡ, Podarge, equæ nomen. A

Ποδάργος, ου, ὁ ϗ ἡ, albos vel celeres pedes habens; (2) nomen proprium equi. Ex πούς et ἀργός.

Ποδαρίζω, salio. A

Ποδάριον, ου, τὸ, pediculus, i. e. pediolus, vel exiguus pes. Dim. a πούς.

Ποδάρκης, εος, ὁ ϗ ἡ, pedibus valens, celer. Ex πούς et ἀρκέω.

Πόδαυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui velocitate pedum auras seu ventos æquat. Ex πούς et αὔρα.

Ποδεῖον, sive πόδειον, ου, τὸ, socculus, qui pedi inducitur; (2) udo. A πούς.

Ποδεκ-

Ποδεκμάγιον, et ποδεκμαγεῖον, ου, τὸ, pedale, *Gl. V.* Ex ποῦς et ἐκμάσσω, *abstergo.*

Ποδένδυτον, ου, τὸ, pedis indumentum, pedica, pedis vinculum. A

Ποδένδυτος, ον, pedi indutus. Ab ἐνδύω.

Πόδεσσι, *pedibus*, dat. pl. *Poet.* pro ποσί.

Ποδεὼν, ῶνος, ὁ, pediolus, in utre pendulus, qua liquor effunditur; (2) pes navis, ut ποῦς· (3) calceamenti rustici genus. A ποῦς.

Ποδηγετέω, ῶ, f. ήσω, viam monstro, dux itineris sum; (2) perduco, *Lycophr.* 12. A

Ποδηγέτης, ου, ὁ, viæ dux. A

Ποδηγέω, ῶ, f. ήσω, idem quod ποδηγετέω. Αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, *Plato.* A

Ποδηγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, viæ dux; (2) adsecla; (3) pædagogus. Ex ποῦς et ἄγω.

Ποδηγὴς, ὲς, sciens seu peritus viæ.

Ποδηγητικὸς, ἡ, ὸν, idem. *Suid.*

Ποδηγία, ας, ἡ, itineris demonstratio, ductus.

Ποδηνεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ad pedes dependens. Ex ποῦς et ἠνεκής.

Ποδήνεμος, ου, ὁ ϗ ἡ, pedibus, *i. e.* pedum velocitate ventos æquans, pedibus admodum celer. Ex ποῦς et ἄνεμος.

Ποδήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, ad ipsos pedes pertingens seu dependens; ποδήρης χιτὼν, tunica talaris, *Gloss. Vet.* Ex ποῦς et ἄρω. Sed ποδήρης ναῦς est navis quæ remigando impellitur, *Eust. Hes.* Ex ποῦς et ἐρέσσω.

Ποδηροφορέω, ῶ, talarem vestem fero, *Suicer.*

Ποδιαῖος, αία, αῖον, pedalis, pedaneus. A ποῦς. Unde

Ποδίζω, fut. ίσω, pede metior; (2) pedes ligo, seu pedicis obligo. Πεποδισμένας ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις, *Xen.*

Ποδοῖιν, *pedibus*, dat. dual. *Ion.* pro ποδοῖν.

Ποδίκροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, pedibus plaudens, pedibus strepitum edens. Ex ποῦς et κρότος.

Πόδιον, ου, τὸ, petiolus, pedunculus; (2) tegumentum pedis, soccus, fascia, &c. *Ern.* Dim. a ποῦς.

Ποδίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Ποδισμὸς, οῦ, ὁ, dimensio pedibus facta, ratio mensurandi pedibus; (2) saltationis genus. A ποδίζω. Unde

Ποδιστὴρ, ῆρος, ὁ, ad ipsos pedes pertingens seu dependens; (2) lebes, cacabus.

Ποδιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro ποδίσω.

Ποδοκάκη, et ποδοκάκκη, ης, ἡ, lignum in quod inserti captivorum pedes in carcere constringuntur, cippus, pedica. Ex ποῦς et κακός.

Ποδόκοιλον, ου, τὸ, vola pedis. Ex κοῖλον

Ποδοκρουσία, ας, ἡ, plausus pedum, seu pulsatio. Ex κρούσις.

Ποδοκτύπη, ης, ἡ, saltatrix. A κτύπος.

Ποδονιπτὴρ, ῆρος, ὁ, pelluvium, pelvis ad lavandos pedes. Ex ποῦς et νίπτω, *lavo.*

Ποδόνιπτρον, ου, τὸ, aqua qua pedes lavantur. *Gl. Vet.* pelluvium, pollubrum. ποδόνιπτρα, labra, *Gl. Vet.*

Ποδονομέω, salto. A νόμος.

Ποδοῤῥώη, (f. ποδοῤῥώρη) *Steph.* epith. Atalantis, pedibus velox, *Call.*

Ποδόρτιον, seu ποδότριον, ου, τὸ, vestis ad pedes demissa, *Ern.*

Ποδὸς, *pedis*, gen. sing. a ποῦς, *pes.*

Ποδοστράβη, ης, ἡ, instrumentum tortorium; (2) instrumentum medicum; (3) tendicula qua cervi capiuntur; (4) idem quod ποδοκάκη. A ποῦς et στρέφω. Unde

Ποδόστροφον, ου, τὸ, pedum retinaculum. Ex iisdem.

Ποδότης, ητος, ἡ, pedatus. A ποῦς.

Ποδότριον, ου, τὸ, vestis ad pedes demissa, *R.* Ex ποῦς et ἄρω, *apto*, vel ὅρος, *terminus.*

Ποδοτρόχαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, pede rotam circumagens, figulus, sive ipsa rota quæ pede circumagitur. Ex τροχός.

Ποδοχέω, ῶ, clavum teneo, ad gubernaculum sedeo. Ex ποῦς, *clavus*, et ἔχω.

Ποδοψήστρον, ου, τὸ, pedum substragulum, *Æsch. Ag.* 935. Ex ποῦς et ψάω.

Ποδοψοφία, ἡ, sonus pedum in incessu. A ψόφος.

Ποδόω, intendo funibus qui πόδες dicuntur.

Ποδώκεια, ας, ἡ, pedum pernicitas. A

Ποδώκης, εος, ὁ ϗ ἡ, pedibus celer, velox. Ex ὠκύς.

Ποδωκία, ας, ἡ, pedum pernicitas. A præc.

Πόδωμα, ατος, τὸ, pulpitum, *Gl. V.* A ποῦς, seu ποδόω.

Ποδώνυχον, τὸ, vestis qua utebantur in sacris Pandrosi, *V. L.*

Ποδωτὸς, ἡ, ὸν, funibus qui πόδες dicuntur intensus.

Πόει, *fac*, 2. sing. præs. imperat. act. *Att.* pro ποίει, a ποιέω.

Ποεσιτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, herbas alens seu nutriens, herbidus. Ex πόα et τρέφω.

Ποεσίχροος, viridis, corpore viridis. Ποεσίχροος ὄρνις, psittacus, *Oppian. Cyneget.* 2, 409.

Ποέω, ῶ, facio; pro ποιέω.

Πόη, herba, *Gl. V.* Al. πόα.

Ποηλογέω, ῶ, fut. ήσω, herbas colligo. Ex πόα et λέγω, *colligo.*

Ποηφαγέω, ῶ, fut. ήσω, herbis vescor. A

Ποηφαγὴς, ὲς, idem quod

Ποηφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, herbis vescens; (2) animal Indicum, duplo majus quam equus, *Nic. Th.* 783. Ex πόα et φάγος.

Ποθαίνω, idem quod ποθέω, *Eust.*

Πόθεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπόθεε, a ποθέω.

Ποθέοισαι, *Dor.* pro ποθέουσαι,

Ποθέοντε, nom. dual. part. præs. act.

Ποθεινὸς, ἡ, ὸν, desiderabilis, exoptatus. *Gl. V.* desideratus, amabilis. A πόθος. Hinc

Ποθεινότατος, desideratissimus, *Gl. V.*

Ποθεινῶς, *adv.* magno desiderio. *Comp.* ποθεινοτέρως.

Πόθεν, *adv.* unde? undenam? qui fiat? (2) nequaquam, *Ern.* Ab ὅθεν.

Πόθεν γὰρ, nullo modo. Ab eod.

Ποθὲν, aut sine accentu, *adv.* alicunde. Ab eod.

Ποθενὸς, pro πόθεινος, *Ep.*

Ποθέρπω, fut. ψω, accedo, *Dor.* pro προσέρπω. Ex ποτὶ pro πρὸς et ἕρπω. Ἴδ᾽, αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει, *Theocr.* 4, 48.

Πόθεσα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐπόθεσα, a ποθέω.

Ποθέσπερα, *adv.* vesperi. Ex ἕσπερος.

Ποθεῦντας, acc. pl. part. præs. act. *Dor.* pro ποθοῦντας.

Ποθέω, ῶ, desidero, amo; πόθεσαν pro ἐπόθεσαν, desiderarunt, aor. 1. pl. πεποθημένος, exoptatus, *Gl. V.* p. pass. part. Στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ᾽ ἐμὸν δῆμον ποθῶν, *Aristoph. Ach.* 33. A πόθος.

Ποθέων, amans, amator, particip. verbi ποθέω. Κάφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας, amantium curas allevat, *Theocr.* 17, 52. Οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι, *Id.* 12, 2.

Ποθὴ, ῆς, ἡ, desiderium, amor, *Il.* 1, 240. A ποθέω.

Πόθημα, ατος, τὸ, idem; (2) res desiderata. Ab eod.

Ποθήμεναι, *desiderare*, præs. inf. act. *Dor.* et *per Ectasin*, pro ποθεῖν, vel potius a

Πόθημι, desidero, requiro. A πόθος.

Ποθῆναι, potare, *Ep.*

Πόθησις, εως, ἡ, ipsa actio desiderandi; (2) desiderium, amor. A πόθος. Unde

Ποθητὸς, ἡ, ὸν, desideratus, desiderabilis.

Ποθητὺς, ἡ, amor, cupido. Οὐκ ἀμφοῖν ἀτάλαντον ἐὴν μερίσαντο ποθητὺν, *Oppian. de Venat.* 2, 609.

Πόθι, *adv.* ubi? ubinam? quo? Ab ὅθι.

Ποθὶ, *adv.* alicubi, aliquando. Ab eod.

Ποθίζω, adsideo, *Ion.* pro προσίζω.

Ποθόβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, desiderio tactus, vel captus; (2) Cupidinis telis ictus, a Cupidine vulneratus; (3) amatorius.

Ποθολκὶς, ίδος, ἡ, habena, qua trahuntur vel reguntur jumenta, *Dor.* pro προσολκίς.

Ποθοράω, ῶ, adspicio, *Dor.* pro προσοράω.

Ποθορῶσαι, nom. pl. præs. part. f. g. *Dor.* pro προσορῶσαι, a προσοράω.

Ποθορέω, *Dor.* pro προσορῶ.

Ποθορῆ, 3. s. præs. ind. act. *Dor.* pro προσορᾷ.

Ποθόρημι, idem et ex iisd. Ποθορῆσθα, aspicis, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro προσορᾷς. Καὶ τὸ νιν οὐ ποθορῆσθα, *Theocr.* 6, 8.

Ποθορῶσαν, acc. sing. part. præs. act. fem. g. *Dor.* et *contr.* pro προσορώσαν.

ΠΟ´ΘΟΣ, ου, ὁ, desiderium, amor, cupido, *Ph.* detrimentum, *Gl. V.* Διὰ πόθου ἐλθεῖν, desiderare. Διὰ πόθου δ᾽ ἐλήλυθα, *Eurip. Phœn.* 387.

Ποῖ, *adv.* quo? quonam? quorsum? ubi? quousque? quamdiu. Ab οἷ, *quo.*

Ποὶ, *adv.* aliquo; (2) alicubi; (3) quodammodo. Ab eod.

Ποιὰ, ᾶς, seu ποία, ας, ἡ, herba; (2) Cereales fruges; (3) annus. A πόα.

Ποιάεις, άεσσα, άεν, *Dor.* pro ποιήεις.

Ποιεῦ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro ποιοῦ.

Ποιεύμην, *fiebam*, 1. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *Dor.* pro ἐποιούμην.

Ποιεῦντι, dat. sing. præs. act. *Dor.* pro ποιοῦντι.

ΠΟΙΕ´Ω, ῶ, f. ήσω, facio, efficio, fabricor; (2) carmina compono; ποιῆσαι, condere, componere, *Ph.* aor. 1. inf. ποιήσω, faxo, *Gl. V.* f. 1. ποίησον, fac, effice, *Gl. V.* aor. 1. imperat. ἐποίησεν, admisit, *Ph.* aor. 1. ind. 3. sing. ποιήσασθαι ταχέως, arripere, *Ph.* a. 1. med. inf. ποιεῖν τὸν νόμον, servare legem; θυσίας, sacrificare; ἑορτὴν, diem festum celebrare; πρός τι, valere ad aliquid; λέγοντα, inducere loquentem; cum ἐπὶ, colloco, pono, &c. Ποιεῖν ἐκκλησίαν, cogere; χρόνον, commorari; ἀργύριόν τινι, acquirere; τινὰ κακῶς, affligere, ἔξω, emittere. In *med.* (ποιεῖσθαι νόμον, legem sancire;) (1) *intransitive*, ut χρόνον ποιεῖσθαι, morari; λόγον, dicere; ἀρχὴν, incipere; τιμωρίαν, opem ferre; (2) *ubi transitive est*, dicitur cum ratione ad subjectum, ut παῖδα ποιεῖσθαι, adoptare, de quo et ποιοῦμαι simpliciter dicitur; (3) cum particulis; περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, magnifacere; περὶ πλείονος, περὶ παντὸς, pluris facere; περὶ ὀλίγου, περὶ ἐλάττονος, contemnere; ἐν ὀλίγῳ, idem, ἐφ᾽ vel ὑφ᾽ ἑαυτὸν, redigere; ἐν θαύματι, admirari, ἐν γέλωτι, irridere, &c. (4) statuere, sc. ut pœnam, v. gr. φυγὴν ποιεῖσθαι, exilii pœnam proponere. Δεινὸν vel δεινὰ ποιήσασθαι, vel ποιεῖν, sequente vel infinit. vel εἰ indigne ferre, *Herodot.* 3, 155. Οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ἐποίευν, Athenienses graviter indignabantur, *Thucyd.* 5, 42. Θῶυμα ποιήσασθαι, mirari, *Herodot.* 8, 74. καταστροφὴν, debellare, *Id.* 6, 28. λήθην, oblivisci, *Id.* 1, 127. μέγα, magnifacere, *Id.* 3, 42. ὀργὴν, irasci, *Id.* 3, 25. πρῆγμα οὐδὲν, pro nihilo ducere, *Id.* 6, 63. πρῆγμα ποιήσασθαι, magniducere, *Id.* 7, 150 Ποιοῦ φρενὶ, existima, finge in animo, *Eurip. Hec.* 300. (5) simulo.

Ποιήεις, ήεσσα, ῆεν, herbosus, herbidus, herbis consitus. A ποίη, pro ποία.

Ποιηθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ποιέω.

Ποίημα, ατος, τὸ, quod aliquis fecit, opus, *Gl. V.* (2) liber; (3) poema, τὰ ποιήματα, ciborum confectiones, *Ern.* A ποιέω. Hinc

Ποιηματικὸς, οῦ, ὁ, poemata conscribens, poeta.

Ποιημάτιον, ου, τὸ, parvum poema, poematium; (2) libellus. Dim.

Ποιηματοκόπος, ὁ, poeta *inpr.* maledicus. A κόπτω.

Ποιημένοι, nom. pl. part. perf. pass. *Ion.* pro πεποιημένοι, a ποιέω.

Ποιηρὸς, ρὰ, ρὸν, herbosus. A ποία.

Ποιήσατο, *fecit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐποιήσατο.

Ποίησεν, *fecit*, 3. sing. aor. 1. ind. act *Ion.* et cum ν pro ἐποίησε.

Ποιῆσι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro ποιῇ.

Ποίησις, εως, ἡ, poesis, *Gl. V.* Quidam sic distinguunt, ut ποίησις sit veluti tota Ilias, ποίημα vero Achillis armorum descriptio; (2) adoptio; (3) modus rei agendæ: ἡ κατὰ τὸ κεχαρισμένον ποίησις, si quis facit quod lubet; (4) factura, instructio, *Gl. V.* A ποιέω.

Ποιησῶ, f. 1. ind. act. *Dor.* pro ποιήσω.

Ποιητέος, έα, έον, faciendus. A ποιέω.

Ποιητὴς, ȣ͂, ὁ, poeta, vates, *Gl. V.* (2) factor, effector, nominatim legislator.

Ποιητίζω, poetor, *Gl. V.* A præc. Unde

Ποιητικεύομαι, rem poeticam tracto, carminibus scribendis operam do.

Ποιητικὸς, ὴ, ὸν, faciendi vim habens, per quem aliquid fit; (2) poeticus, i. e. poetis conveniens, poetarum proprius; (3) vim habens excogitandi, solerter, ingeniose inveniendi et comminiscendi, *Ern.*

Ποιητικῶς, *adv.* poetice.

Ποιητὸς, ὴ, ὸν, factus; (2) factitius; (3) adoptivus, adscititius. (1) δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν, *Il.* 5, 198. A ποιέω.

Ποιήτρια, ας, ἡ, poetria; (2) effectrix; (2) τὴν τῶν εἰς αὐτὸν ἐπιβουλῶν καὶ Δημαινέτην ποιήτριαν, *Heliodor. Æth.* 2. A ποιητής.

Ποιητρόφος, herbarum nutrix: Epith. terræ. Ποιητρόφος αἶα, *Oppian. Cyneget.* 1, 459.

Ποιηφαγέω, ῶ, herbis vescor. Ex ποίη et φαγεῖν.

Ποικιλανθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, varie floridus, varios habens flores, variegatus. Ex ποικίλος et ἄνθος.

Ποικιλείμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, picta seu versicolori veste indutus; (2) variegatus, multicolor. Ex εἷμα.

Ποικιλέρυθρος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, rubris maculis distinctus.

Ποικιλήνιος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, variegatas habens habenas. Ex ἡνία.

Ποικιλία, ας, ἡ, varietas. Τῇ ποικιλίᾳ τȣ͂ ῥαφιδευτȣ͂, *Exod.* 27, 16. A ποικίλος.

Ποικιλὶς, ίδος, ἡ, varia, versicolor, picta; (2) nomen avis, quibusdam carduelis. [*teste Schol. Theocriti ad Idyl.* 7, 141.] Ab eod.

Ποικίλλω, variego, varie distinguo, vario; (2) vafre comminiscor aut fingo; πεποικιλμένος, varius, variegatus, p. pass. part. Ποικιλλόντες ἀνθρώπων βίον, *Eur. Cyc.* 332. Βαιὰ ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ σοφοῖς, *Pind.* Ποικίλας, part. aor. 1. (3) perplexe loquor. (3) Τί ποτε ποικίλας ἔχεις; quas mihi narras ambages? *Soph. Trach.* 412. Οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι, nihil istorum intelligo quæ tu dudum perplexe loqueris, *Id. Ibid.* 1121. A ποικίλος. Hinc

Ποίκιλμα, ατος, τὸ, ornatus versicolor; opus quodlibet versicolor et varie ornatum. A præc.

Ποικιλμὸς, ȣ͂, ὁ, varietas. Ab eod.

Ποικιλόβουλος, ὸν, in consiliis varius; (2) astutus, versutus, callidus, vafer. Ex βουλή.

Ποικιλόγηρυς, *Dor.* ποικιλόγαρυς, υος, ὁ ἡ ἡ, varie sonans, variam vocem sonumque habens. Ex γῆρυς, *vox*.

Ποικιλόγραμμος, ον, variis seu versicoloribus lineis distinctus; varius, pictus, maculosus. Ex γραμμή.

Ποικιλογράφος, ον, qui varia scripsit. Ex γράφω.

Ποικιλόδειρος, ον, cui collum est varium, i. e. versicolor, maculosum, pictum. Ex δειρή.

Ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, variam habens cutem, i. e. variegatam. Μονόχαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ ποικιλοδέρμονας, *Eurip. Iphig. in Aul.* 225. Ex δέρμα.

Ποικιλόδινος, ον, qui varie circumagitur, seu versatur, qui in orbem agitur. Ex δίνη.

Ποικιλόδιφρος, ον, qui variis utitur bigis.

Ποικιλόδωρος, ον, varia donans, liberalis. Ex δῶρον.

Ποικιλόθριξ, τριχος, ὁ ἡ ἡ, varios habens capillos.

Ποικιλόθρονος, ον, variis floribus seu pigmentis ornata: epith. Veneris, *Sapph.*

Ποικιλόκαυλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, varios caules habens, cujus caulis varius est.

Ποικιλομήτης, ȣ, ὁ, varia et multiplicia habens consilia, versipellis. Ex μῆτις.

Ποικιλόμητις, ιος, ὁ ἡ ἡ, idem.

Ποικιλομήχανος, ον, qui varias machinas et technas callet, callidus, versutus. Ex μηχανή.

Ποικιλομορφία, ας, ἡ, qu. dic. multiformitas, varia formatio. A

Ποικιλόμορφος, ον, varias formas habens; (2) versicolor. Ex μορφή.

Ποικιλόμυθος, ὁ ἡ ἡ, cujus sermo varius est, vel vario distinctus lepore, facundus, disertus.

Ποικιλόνωτος, ον, varium tergum habens.

Ποικιλόπτερος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, variegatas pennas habens. Ex πτερόν.

ΠΟΙΚΙ'ΛΟΣ, η, ον, varius, variegatus, pictura-tus, *Gl. V.* item varias artes callens, versutus; (2) dubius, inconstans.

Ποικιλόστερνος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, varium pectus habens, versutus, dolosus. Ex στέρνον.

Ποικιλόστικτος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, variis maculis notatus.

Ποικιλόστολος, ον, stolam gerens variegatam. Ex στολή.

Ποικιλόστομος, ον, cujus os seu rostrum est varium. Ex στόμα.

Ποικιλότερπος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, varie, valde oblectans. Ex τέρπω.

Ποικιλότευκτος, ον, artificiosus, artificiose structus seu factus; callidus. Ut ποικιλότευκτος θέσις, exp. positio artificiosa in ludo duodecim scriptorum, &c. *Ern.*

Ποικιλότραυλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, balbutiens; (2) de cantu significat flexus vocis, μέλος ποικιλότραυλον.

Ποικιλοφόρμιγξ, γος, ὁ ἡ ἡ, qui suaviter cithara canitur.

Ποικιλοφρονέω, callidus sum; item in bonam partem, plenus sum consilio, ingenio valeo. A

Ποικιλόφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, cui mens est versuta et callida, *Ph.* versutus; (2) prudens, plenus consilio; (3) ingeniosus. A φρήν.

Ποικιλόφωνος, ον, varios sonos edens, suavisonus; (2) copiosus in dicendo, in varianda oratione. A φωνή.

Ποικιλόχροος, *contr.* ȣς, ȣ, ὁ ἡ ἡ, versicolor, *Ph.* A χρόα, *color*.

Ποικιλόχρωμος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, idem. A χρῶμα.

Ποικιλόχρως, ωτος, ὁ ἡ ἡ, idem, *Gl. V.*

Ποικιλόω, idem quod ποικίλλω, *Æsch. Tr.*

Ποίκιλσις, εως, ἡ, variegatio. A ποικίλλω.

Ποικιλτὴς, ȣ͂, ὁ, qui variat, qui versicolore ornatu vestimenta elaborat. *Gl. V.* variator, plumarius. A ποικίλλω. Hinc

Ποικιλτικὸς, ὴ, ὸν, pertinens ad Phrygioniam artem; ἡ ποικιλτικὴ, ars Phrygionum.

Ποικιλτὸς, ὴ, ὸν, variatus, varie pictus, versicolor. A ποικίλλω.

Ποικιλῳδὸς, ȣ͂, ὁ ἡ ἡ, vario modulamine canens, cantum variare peritus; (2) perplexe loquens, epith. Sphyngis, *Soph.*

Ποικίλως, *adv.* varie, multis modis; (2) callide, versute. A ποικίλος.

Ποιμαίνοντι, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ποιμαίνȣσι, a

Ποιμαίνω, fut. ανῶ, pasco, rego; (2) curam gero, curo; (3) inani spe lacto, decipio, fallo; (4) demulceo, delinio. Ποίμνας Κύκλωπος ἀνοσίȣ ποιμαίνομεν, *Eur. Cyc.* 26. Τὰ μὲν ἁμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει, *Pind.* Σὺν δ' ἐποιμαίνοντο χαρᾷ μελέων βαλιαί τε λύγκες, *Eur. Alc.* 575. (4) ποιμαίνει τις ἐν οἴκοις, κρυπτᾷ γε κοίτᾳ τῶν σῶν λεχέων; cum demulcetne aliquis in ædibus concubitu seorsim a tuo lecto? *Eurip. Hipp.* 153. A ποιμήν.

Ποιμὰν, pro ποιμὴν, *pastor*, Dor.

Ποιμάνατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. verbi ποιμαίνω.

Ποιμανεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act.

Ποιμανεὺς, έως, ὁ, pastor. A ποιμαίνω. Hinc

Ποιμανεύω, pasco; (2) custodio.

Ποιμανόριον, ȣ, τὸ, grex, non ovium tantum, sed et populi, *Æsch. Pr.* 74.

Ποιμαντικὸς, ὴ, ὸν, pertinens ad eos qui oves pascunt, pastorius, pastoritius; pastoralis, *Gl. V.* A ποιμαίνω.

Ποιμάντωρ, ορος, ὁ, pastor. A ποιμαίνω.

Ποιμανῶ, *pascam*, 1. sing. fut. verbi ποιμαίνω.

Ποιμάνωρ, ορος, ὁ, pastor; *Æsch. Pr.* 241. A ποιμήν.

Ποιμένεσσι, dat. plur. *Ion.* pro ποιμέσι, a ποιμήν.

Ποιμενίδης, ȣ, ὁ, pastore natus, pastoritii generis. A ποιμήν.

Ποιμενικὸς, ὴ, ὸν, pastoralis, pastoritius; (2) pascendo pecori deditus. Ab eod.

Ποιμένιος, ία, ιον, pastoralis. A

ΠΟΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, opilio, pastor, gregarius, *Ph.* rector, ductor; (2) *metaph.* qui curam habet alicujus, qui curat aliquem; (3) dux. (2) σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα, vos inquam, solos video ex iis qui mei olim curam habuerunt, opitulari mihi paratos, *Soph. Aj.* 359. (3) ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσι λόχων, tesseram ferenti ducibus ordinum, *Eurip. Phœn.* 1147. Hinc

Ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. *Gl. V.* ovile.

Ποιμνήϊος, ΐα, ΐον, ad ovium gregem pertinens.

Ποιμνήτης, ὁ, pastoralis, *Eur.*

Ποίμνιον, ȣ, τὸ, grex ovium. *Ph.* pecus. ποιμνία, pecora, *Gl. V.*

Ποιμνίτης, ȣ, ὁ, pastoralis. Ποιμνίτης ὑμέναιος, numeri sunt, qui a pastoribus canuntur, ad libidinem pecudum incendendam. Vide *Ælian. Hist. Animal.* 12, 44. Βοσκήμασι σοῖσι συρίζων ποιμνίτας ὑμεναίȣς, *Eurip. Alcest.* 579. Dicitur ποιμνίτης, ut ὁδίτης, ὁπλίτης, δενδρίτης, &c.

Ποινάζω, f. άσω, punio, pœnas exigo. A ποινή.

Ποιναῖος, αία, αῖον, pœnarius, pœnalis, pœnas infligens. Ab eod.

Ποινάτωρ, ορος, ὁ, ultor. A

Ποινάω, ῶ, άομαι, punio, pœnas exigo.

ΠΟΙΝΗ', *proprie est,* compensatio. Υἷος ποινὴν Γανυμήδεος (*scilicet* ἕνεκα υἱȣ͂), in compensationem pro filia Ganymede, *Il.* 5, 266. (2) pretium, quo injuria compensatur: *hinc* pœna, ultio injuriæ, seu peccati: *hinc* (3) Furia, *nempe* Dea pœnarum exactrix. Ἀπόλλων δὲ Ἀργείοις ἐς τὴν πόλιν πέμπει Ποινὴν, Pœnam (seu furiam) Arges mittit, *Pausan.* 1, 43.

Ποινηλασία, ας, ἡ, exactio pœnæ, multæ. Ex ποινὴ et ἐλαύνω.

Ποινηλατέω, ῶ, f. ήσω, furiis pœnalibus agito. A

Ποινήλατος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, furiis agitatus.

Ποίνημα, ατος, τὸ, pœna, quam quis luit. A ποινάω.

Ποινητὴρ, ῆρος, ὁ, vindex, ultor. Ab eod.

Ποινήτωρ, ορος, ὁ ἡ ἡ, idem. Ab eod.

Ποίνιμος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, pœnalis, molestus; (2) ultor, vindex. (2) οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι, quibus magnus ille deus Olympius ultrices sceleris pœnas pati præbeat! *Soph. El.* 209. Ὧν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτ', Ἐρινύς τε, quorum a te scelera persequens Justitia pœnas reposcat, Erinnysque, *Id. Trach.* 808. A ποινή.

Ποινοποιὸς, ȣ, ὁ ἡ ἡ, molestiam adferens. Ex ποινὴ et ποιέω.

Ποιοῖην, præs. opt. act. *Att.* pro ποιοίμι, a ποιέω.

Ποιολογεῦσαι, part. *Dor.* pro ποιολογȣ͂σαι, a

Ποιολογέω, herbas lego. A

Ποιολόγος, sive ποηλόγος, spicas colligens; (2) herbam depascens. (2) ὁ ταὼς, φησὶν Ἀριστοτέλης, σχιδανόπȣς ἐστὶ καὶ ποιολόγος, *Athen.* 9, 397. A ποία et λέγω.

Ποῖος, ποία, ποῖον, qualis? Ab οἷος.

Ποιὸς, ποιὰ, ποιὸν, certa qualitate præditus, certo modo adfectus; *Subst.* triticum.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas. A ποιός.

Ποιοτρόφος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, herbas alens, herbidus, *Suicer.* Ex ποία et τρέφω.

Ποιȣ͂, *fac*, 2. sing. præs. imperat. med. vel *fias*, 2. sing. præs. imperat. pass. verbi ποιέω.

Ποιȣ͂ντων, 3. plur. præs. imperat. act. *Att.* pro ποιείτωσαν.

Ποιοφάγος, ον, herbas comedens, *Opp.*

Ποιόω, ῶ, πεποιωμένος, qualitate affectus, p. part. pass. A ποῖος.

Ποιπνὸς, ȣ͂, ὁ, minister, famulus, *Hes.* A

Ποιπνύω, opus facio et quidem sedulo; pincernam ago. (1) αὐτῷ ποιπνύσαντι, *Il.* 8, 219. Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα, *Il.* 1, 600. A ποιέω. Vid. *Ern.*

Ποιρὶν, ῖνος, ὁ, scrotum, mentula, *Etym.* sed potius legitur πηρὶν, *Ern.*

Ποίτινος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, remuneratorius, remunerator. Ex ποινὴ et τίνω.

Ποιφύγδην,

Ποιφύγδην, *adv.* terrifico cum flatu. Ποιφύγδην νίμιται διψάδεας ὄγμυς, *Nicand. Theriac.* 371. A ποιφύσσω.

Ποίφυγμα, ατος, τὸ, vehemens spiritus emissio; (2) terriculamentum, terror, *Æsch. S. T.* 286.

Ποίφυξις, εως, ἡ, idem. A

Ποιφύσσω, fut. ξω, spiro, flatum emitto; (2) terreo, exterrefacio. Ὃν μέλαινα ποιφύξει φθιτῶν σάρκας λιθοτίζουσα δαιταλευγία, *Lycophr.* 199. A φυσάω, *flo.*

Ποιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, herbidus. A ποία.

Ποιῷην, præs. opt. act. *Att.* pro ποιοῖμι, a ποιέω.

Πόκα, *adv.* quondam, olim, *Dor.* pro πότε.

Ποκάζω, idem quod ποκίζω. A ποκάς. Unde

Ποκάριον, ου, τὸ, parvum vellus, Dim.

Ποκὰς, άδος, ἡ, lanigera; (2) coma.

Πόκη, ἡ, idem quod πόξ, *Suid.*

Ποκίζω, f. ίσω, tondeo; (2) como, pecto. A πόκος.

Ποκίξατο, *vulsit*, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐποκίξατο, a ποκίζω.

Ποκοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, velleri similis. Ex εἶδος.

Πόκος, ου, ὁ, vellus, lana vellendo dempta, et in floccum conglobata. A πέκω.

Ποκόω, ῶ, fut. ώσω, vellere circumdo, vestio. Hinc πεποκωμένος, vestitus. A πόκος.

Πόκως, *vellera*, acc. plur. *Dor.* pro πόκους.

Πολέας, *multos*, acc. plur. *Poet.* pro πολλοὺς, a πολύς.

Πολέες, *multi*, nom. plur. *Poet.* pro πολλοί.

Πόλει, dat. sing. pro πόλει, a πόλις.

Πολεμαδόκος, *Dor.* pro πολεμηδόκος.

Πολεμαρχεῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad polemarchum pertinens. A πολέμαρχος. Unde

Πολεμαρχέω, exercitui præsum; belli dux sum.

Πολεμάρχης, ου, ὁ, belligerator. *Gl. V.* dux belli. Ex πόλεμος et ἄρχω. Unde

Πολεμαρχία, ας, ἡ, munus polemarchi.

Πολέμαρχος, ου, ὁ, dux belli, tribunus militum. Ex πόλεμος et ἀρχός.

Πολεματόκος, ον, bellum gignens, et

Πολεμάτοκος, ad bellum natus, fortis bellator. A τίκτω.

Πολέμειος, unde *Ion.* πολεμήϊος.

Πολεμέω, ῶ, f. ήσω, bellum gero, bello, belligero; (2) pugno; (3) bello peto, aggredior; (4) dissideo ab aliquo; (5) discepto, de re aliqua contendo, quam alter appetit. Πολεμεῖν ὑπέρ τινος, πρὸς ἀλλήλους, πρὸς μεγάλην ϗ πλουσίαν πόλιν. Πόλεμον συνεχῆ ϗ μακρὸν πολεμεῖν, *Dem.* Ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν; *Aristoph. Av.* 1645. Πόλεμος πολεμηθεὶς, *Plato.* A πόλεμος.

Πολεμηδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, bellicosus. Ex πόλεμος et δέχομαι.

Πολεμήϊος, ου, ὁ ϗ ἡ, pro πολέμιος, *Steph.* bellicus, seu ad bellum pertinens. A πόλεμος.

Πολεμησείω, bellare gestio, bellare cupio, ad bellum specto. A πολεμέω.

Πολεμητέον, et πολεμητέα, bellandum; pugnandum. Πολεμητέον ἐς ἀπὸ τούτου, sc. ἀργυρίου, *Aristot.* 499. Ab eod.

Πολεμητήριον, ου, τὸ, locus hosti imminens, opportunus ad illi nocendum. Ab eod.

Πολεμητόκος, ον, bellum pariens, *Orph.*

Πολεμία, ας, ἡ, sc. χώρα, solum hostile seu hosticum. A πόλεμος.

Πολεμιζέμεν, *Ion.* pro πολεμίζειν.

Πολέμιζον, *Ion.* pro ἐπολέμιζον.

Πολεμίζω, fut. ίσω, bellum gero; (2) pugno, depugno, decreto; (3) etiam singulari certamine. Πολεμίζειν τῇ γλώττῃ, *Aristoph. Nub.* 418. Ἀργυρέῳ τόξῳ πολεμίζων φοῖβος, *Pind. Ol.* 9, 39. Ab eod.

Πολεμικὸς, ἡ, ὸν, bellicus, militaris, bellicosus. Hinc ἡ πολεμικὴ, ῆς, sc. ἐπιστήμη, ars militaris; et τὸ πολεμικὸν, οῦ, classicum, bellicum. Ab eod.

Πολεμικῶς, *adv.* bellicose, hostiliter.

Πολέμιος, ία, ιον, animo hostili erga aliquem infestus; (2) hostis, inimicus; (3) pro πολεμικὸς, militaris, (4) τὰ πολέμια, res militares. A πόλεμος.

Πολεμιστέον, bellandum, πολεμιστέα, *Att.*

Πολεμιστήριος, ου, ὁ ϗ ἡ, bellicus; (2) bellator, habilis ad bellum. Hinc τὰ πολεμιστήρια, ων, certamina equestria, *Gl. Vet.* equiria. A

Πολεμιστὴς, οῦ, ὁ, bellator, habilis ad bellum. A πολεμίζω.

Πολεμίστρια, ἡ, bellatrix, *Æsch.*

Πολεμίως, *adv.* hostiliter, hostili atque infesto animo. A πολέμιος.

Πολεμοδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod πολεμηδόκος.

Πολέμοισιν, *Ion.* et cum ν pro πολέμοις.

Πολεμοκέλαδος, ον, bellicosus, bello gaudens. Epith. Palladis.

Πολεμόκλονος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Epith. et Martis.

Πολεμόκραντος, ον, bellum perficiens, finiens. A κραίνω.

Πολεμόνδε, in bellum, ad bellum; in prælium.

Πολεμοποιέω, ῶ, fut. ήσω, bellum moveo; (2) seditiones excito; (3) inimicum et hostem reddo. A

Πολεμοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, bellum movens, hostilis.

ΠΟ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, bellum; (2) prælium, pugna.

Πολεμοτροφέω, ῶ, bellum nutrio seu foveo. Ex τρέφω.

Πολεμοφθόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, bello consumens. Ex φθείρω.

Πολεμόω, ῶ, f. ώσω, ad bellum excito, ad bellum alicui inferendum incito. *Gl. V.* oppugno; πολεμόομαι, οῦμαι, ad movendum contra aliquem bellum instigor; *in med.* hostili animo esse. A πόλεμος.

Πολεμώνιον, ου, τὸ, polemonium, herba. Ab eod.

Πολέος, gen. sing. *Poet.* pro πολλοῦ, a πολύς.

Πολέσκετο, 3. sing. imperf. ind. act. med. *Ion.* pro ἐπολέετο, a πολέω.

Πολέσκω, idem quod πολέω, *Steph.*

Πόλευς, gen. sing. *Dor.* pro πόλιος, a πόλις.

Πολεύω, fut. εύσω, verso; (2) curo, ministro; (3) versor alicubi, habito. (1) γᾶν ἱππείῳ γένει πολεύων, terram versans, *Soph. Antig.* 341. A

ΠΟΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, verto, verso; (2) versor; (3) aro; (4) pasco. Εἶαρι πολεῖν, θέρεος δὲ νεωμένη ὄ σ' ἀπατήσει, *Hesiod. Op.* 460. (2) τί σὺ τῇδε πολεῖς; quid tu hic versaris? *Eur. Alc.* 30.

Πόλεως, *urbis*, Att. et Ion. formatus.

Πολέων, *urbium*, pro πολίων, *Ion.* a πόλις.

Πολιὰ, cana, *Gl. V.* πολιαὶ, cani, *Ph.* A πολιός.

Πολιαίνομαι, canesco, canus sum, spumo, de mari. Ab eod.

Πολιανομέω, ῶ, fut. ήσω, ædilis sum, præfectus urbis sum. A

Πολιανόμος, ου, ὁ, ædilis, præfectus urbis. Ex πόλις et νέμω, *rego.*

Πολιαρχέω, ῶ, fut. ήσω, urbi præsum. A

Πολίαρχος, ου, ὁ, præfectus urbis vel urbium; (2) princeps urbis vel urbium.

Πολιὰς, άδος, ἡ, Atheniensibus Minerva dea tutelaris, præses arcis. A πόλις, *arx.*

Πολιατᾶν, gen. pl. *Dor.* pro πολιητῶν, a πολιήτης pro πολίτης, *civis.*

Πολίδιον, ου, τὸ, oppidulum. Dim. ab eod.

Πολίδριον, τὸ, idem. *Ern.* Ab eod.

Πολιεὺς, έως, ὁ, urbis custos et tutor. Jov. epith. *Plut.* Ab eod.

Πολιῆς, gen. sing. *Ion.* pro πολιᾶς, a πολιός.

Πολιήταις, *civibus*, dat. plur. a πολιήτης.

Πολίζω, f. ίσω, urbem condo, urbem statuo; πεπολισμένη, condita, p. part. pass. Ἡ ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο κάρτερος Ἄρης, *Dion. Per.* 377. A πόλις.

Πολιήοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, pro πολιοῦχος.

Πολιήτης, ου, ὁ, civis, municeps. A πόλις.

Πολιῆτις, ιδος, ἡ, civis, *mulier.* Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς, o arena urbani littoris, *Eurip. Hippol.* 1126.

Πόλινδε, *adv.* ad civitatem.

Πολιόθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, canos habens capillos.

Πολιοκρόταφος, ου, ὁ ϗ ἡ, cana habens tempora, senex.

Πόλιον, ου, τὸ, polium, planta. A πολιός.

Πολιὸν, οῦ, τὸ, vinum album. Ab eod.

Πολιορκέω, ῶ, f. ήσω, obsidione cingo, circumsedeo, obsideo, machinis et tormentis urbem oppugno. πολιορκεῖ, vastat, *Ph.* πολιορκεῖν, obsidere, *Ph.* πολιορκούμενοι, obsessi, *Gl. V.* πεπολιορκημένος, obsessus, *Gl. V.* p. pass. part. (2) vexo, affligo; (3) bello peto, *de regione.* Ὅπως ὅτι μάλιστα ἐοίκω πολιορκήσειν παρασκευαζόμενῳ, *Xen. Cyr.* 7, 22. Πολιορκηθὲν στενοχωρίᾳ γῆς, *Plato.* Ex πόλις et εἴργω vel ἕρκος.

Πολιορκητέον, *adv. posit.* obsidendum, *Ph.* A præc.

Πολιορκητὴς, οῦ, ὁ, urbium obsessor; (2) urbium expugnator. A πολιορκέω. Hinc

Πολιορκητικὸς, ἡ, ὸν, obsidionalis, *Gl. V.*

Πολιορκία, ας, ἡ, obsessio, obsidium sive obsidio; oppugnatio, vastatio, *Gl. V.* (2) vexatio, afflictio. A πολιορκέω.

ΠΟΛΙΟ'Σ, ιὰ, ιὸν, canus, albus, candidus; πολιαὶ, sc. τρίχες, vel ἔθειραι, cani capilli.

Πολιότης, ητος, ἡ, canities. A πολιός.

Πολιοῦμαι, canesco; *Gl. Vet.* caneo; πεπολιωμένος, canus, *Gl. Vet.* p. pass. part. Πολιοῦνται οἱ κρόταφοι, *Aristot.* A πολιόω.

Πολιοῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, urbis præses, tutelaris, deus vel dea; (2) *de Minerva*, præses arcis. Ex πόλις et ἔχω.

Πολιοφάγος, ου, ὁ, senex helluo. Ex πολιὸς et φ.

Πολιοφυλακέω, ῶ, f. ήσω, præsidio urbem teneo, urbem defendo, intra muros me teneo. Ex φύλαξ.

Πολιόχρως, ὁ ϗ ἡ, canus, albus, candidus, ut cygnus. A χρώς.

Πολιόω, ῶ, fut. ώσω, canum facio. A πολιός.

Πολίπορθος, ου, ὁ, urbis expugnator seu vastator. A πόλις et πορθέω.

Πολιρραίστης, ου, idem. A ῥαίω.

ΠΟ'ΛΙΣ, εως, *Poet.* ηος, *Ion.* ιος, urbs, civitas, oppidum; (2) arx urbis, pro ἀκρόπολις. Ἡ οἶκοι πόλις, patria, *Soph. Œd. Col.* 759.

Πόλισμα, ατος, τὸ, urbs, oppidum, oppidulum. *Gl. V.* municipium. A πολίζω.

Πολισμάτιον, ου, τὸ, oppidulum, Dim.

Πολισμὸς, οῦ, ὁ, urbis exstructio. A πολίζω.

Πολίσσαμεν, 1. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐπολίσαμεν, a πολίζω.

Πολισσονόμος, ου, ὁ, urbis administrator, rector, seu gubernator. Ex νέμω.

Πολισσόος, ου, ὁ, urbium servator, epith. Martis.

Πολισσοῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide πολιοῦχος.

Πολιστὴς, οῦ, ὁ, conditor et auctor civitatis; (2) civitatis princeps. A πολίζω.

Πολιτάρχης, ου, ὁ, magister civium, seu urbis præfectus. Ex πολίτης et ἄρχω.

Πολιτεία, ας, ἡ, administratio reipublicæ, civitatis regimen; (2) reipublicæ status, vel respublica; (3) civitas, jus civitatis; (4) vitæ institutum et ratio. *Gl. V.* civile imperium, respublica, civilitas; (5) *ap. Script. Eccl.* significat etiam bona opera, vexationes corporis, per jejunia, vigilias, &c. pietatis causa. A πόλις.

Πολίτευμα, ατος, τὸ, reipublicæ regimen, reipublicæ gubernatio, vel administratio; (2) vita civilis, civitas; (3) solertia in re administranda quavis.

Πολιτεύομαι, remp. gero; guberno, in rep. versor. Ἄλλως πῶς πολιτεύεσθαι μᾶλλον ἢ ἐν δημοκρατίᾳ, *Xen. Cyr.* 1, 1. A πολιτεύω.

Πολιτευτὴς, οῦ, ὁ, reipublicæ seu civitatis administrator, magistratus. Ab eod.

Πολιτεύω, remp. gero; (2) *universe* aliquid curo, administro, curando, agendo, &c. (præsertim in magistratu) efficio; (3) in civitate vivo, versor, de moribus et institutis vitæ. Πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος πολιτευόντων, *Thuc.* A πολίτης.

Πολιτηΐη, ης, ἡ, *Ion.* pro πολιτεία.

Πολίτης, ου, ὁ, civis, municeps; (2) civis, socius alterius in jure civili. A πόλις.

Πολιτίζω, f. ίσω, rempublicam administro, civilia negotia tracto. A πολίτης.

Πολιτικὸς, ἡ, ὸν, civilis, urbanus, civicus, *Gl. V.* (2) qui in administratione reip. versatur; *item* orator, concionator. Hinc ἡ πολιτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ratio seu ars bene instruendæ vel administrandæ reip.; (3) facilis, comis; (4) urbanus, elegans, facetus;

tus; (5) popularis, ad sensum populi accommodatus. Ab eod.

Πολιτικῶς, *adv.* civiliter, vel ut decet rempublicam administrantem, aut ipsum reipublicæ administrationem; (2) leniter; (3) leviter; (4) facete, urbane.

Πολῖτις, ιδος, ἡ, civis, *mulier*; (2) quæ ejusdem civitatis est. A πολίτης.

Πολιτισμὸς, οῦ, ὁ, administratio reipublicæ. A πολιτίζω.

Πολιτογραφέω, civium numero adscribo, civitate dono; aor. 1. ἐπολιτογραφήθην. Ex γράφω.

Πολιτογραφία, ας, ἡ, receptio in civium numerum.

Πολιτοκοπέω, ῶ, vexo cives vel remp. A πολίτης et κόπος.

Πολιτοκοπία, ας, ἡ, vexatio civium. A seq.

Πολιτοκόπος, ου, ὁ, vexator civium aut reip.

Πολιτοφθόρος, ον, perniciosus civibus, *Plut.*

Πολιτοφύλακες, οἱ, civium custodes. Hinc

Πολιτοφυλακέω, ῶ, f. ήσω, cives observo et ab iis caveo; (2) cives custodio, aut præsidio urbem teneo.

Πολιτοφυλακία, ας, ἡ, pars militum quæ intra muros manet, ac civium custodiæ præest; urbis custodia. A præc.

Πολίχνη, ης, ἡ, oppidulum. A πόλις.

Πολίχνιον, ου, τὸ, Dim. præc.

Πολιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, canus, canos referens; (2) facile canescens. A πολιός.

Πολίωσις, εως, ἡ, ipsa actio canum reddendi. A πολιόω.

Πολλὰ, *adv.* multum, valde; (2) plerumque, frequenter, sæpius. Ἐς πολλὰ, multum, valde, *Soph. Trach.* 1243. A πολύς.

Πολλαγόραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, multa emens, emax. Ex πολλὰ et ἀγοράζω.

Πολλάκις, *adv.* sæpe, frequenter. A πολλά.

Πολλαπλασιάζω, f. άσω, multiplico. A πολλαπλάσιος. Hinc

Πολλαπλασίασις, εως, ἡ, multiplicatio.

Πολλαπλασιασμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Πολλαπλάσιος, ία, ιον, et πολλαπλάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, multiplex. A πολὺς vel πολλός.

Πολλαπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) multo major, multo copiosior. Ab eod. Hinc

Πολλαπλασιόνως, *adv.* idem quod

Πολλαπλασίως, *adv.* multipliciter; (2) multo amplius, multo plus.

Πολλαπλασίωσις, εως, ἡ, multiplicatio. A

Πολλαπλασιόω, ῶ, f. ώσω, multiplico. A πολλαπλάσιος.

Πολλαπλόος, οῦς, ὁ, multiplex. A πολύς.

Πολλάσημος, ον, multa significans, *Gaz.*

Πολλασήμως, multa significando, *Gaz.*

Πολλαχῆ, *adv.* multis in locis, passim; (2) sæpe. A πολλάκις. Hinc

Πολλαχόθεν, *adv.* multis e locis, partibus, rebus.

Πολλαχόθι, *adv.* idem, multis rebus, locis.

Πολλαχόσε, *adv.* ad multa loca, ad multas partes.

Πολλαχοῦ, *adv.* multis in locis.

Πολλαχῶς, *adv.* multifariam, plurifariam.

Πολλη πλήσιος, *Ion.* idem quod πολλαπλάσιος.

Πολλοδεκάκις, *adv.* multipliciter.

Πολλοὶ, infiniti, *Ph.* οἱ πολλοὶ, vulgus, *Gl. V.* A πολύς. Unde

Πολλὸν, *adv. Poet.* multum, valde, longe.

ΠΟΛΛΟ'Σ, *Poet.* pro πολὺς, multus; (2) fortis, vehemens, magnus.

Πολλοστημόριον, ου, τὸ, pars minima. A

Πολλοστημόριος, ου, ὁ καὶ ἡ, unam ex multis partibus habens; (2) minimus. Ex πολλοστὸς et μόριον, *particula.*

Πολλοστὸς, ἡ, ὸν, multesimus, *Lucret.* 6, 651. unde parvus, exiguus; (2) multiplex; Ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν γὰρ ἐπὶ πολλοστῷ χρόνῳ, *Aristoph. Pace,* 559. A πολλός.

Πολλοστῶς, *adv.* ex parte aliqua; (2) multifariam; (3) longo post intervallo.

Πολλοῦ, *adv.* ex longo jam tempore, jam diu; (2) magno pretio. Θρασὺς εἶ πολλοῦ, *Aristoph. Nub.* 912. A πολλός.

Πόλος, ου, ὁ, polus cœli, seu vertex et cardo mundi; (2) cœlum. A πολέω.

Πολτάριον, ου, τὸ, pulticula. Dim. a πόλτος.

Πολτίον, ου, τὸ, idem, *Gl. V.*

Πολτοποιέω, ῶ, fut. ήσω, pultem conficio. Ex πόλτος et ποιέω.

ΠΟ'ΛΤΟΣ, ου, ὁ, puls, pulmentum. Hinc

Πολτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui ex pulte est, vel pulti similis.

Πολὺ, *adv.* multum; (2) valde. A πολύς.

Πολυαγάπητος, ον, carissimus.

Πολυάγκιστρον, ου, τὸ, multis hamis consertum, multis uncis hamatum.

Πολυαγρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui multam capit prædam; (2) venationis studiosus. Ex πολὺς et ἄγρα.

Πολύαγρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Ex iisd.

Πολυάδελφος, ου, ὁ, ἡ, multos fratres habens.

Πολύαθλος, ου, ὁ, ἡ, qui multa vicit certamina.

Πολυάϊκος, ον, idem quod πολυάϊξ, dicitur de rumore vario et incerto, magno.

Πολυαίματος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum sanguinis habens, sanguine abundans. Ex αἷμα.

Πολυαιμέω, ῶ, sanguine abundo.

Πολυαιμία, ας, ἡ, sanguinis abundantia. A

Πολύαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanguine abundans.

Πολυαίμων, ὁ, ἡ, idem.

Πολυαίνετος, ον, idem quod

Πολύαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum laudatus, multa laude dignus; (2) loquax, garrulus.

Πολυάϊξ, κος, ὁ καὶ ἡ, impetuosus, varios impetus seu motus habens; (2) valde turbulentus, *Il.* 1, 165.

Πολυάκανθος, ου, ὁ, genus fruticis, sic dictum a multitudine spinarum. Ex ἄκανθα.

Πολυαλγὴς, ὲς, valde molestus, gravis.

Πολυάλγητος, ον, valde afflictus, vexatus. Ab ἀλγέω.

Πολυαλθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, varium ad medendum præbens usum. Ex ἄλθω.

Πολυάλφιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, multam farinam habens vel reddens.

Πολυάμπελος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitibus abundans.

Πολυαναγνωσία, ας, ἡ, multa lectio. Ex ἀνάγνωσις.

Πολυαναλῶτον, τὸ, in quod multa insumuntur, *Bud.*

Πολυανδρέω, ῶ, fut ήσω, viris abundo:

Πολυάνδριος, idem quod πολύανδρος, *Hes.*

Πολυάνδριον, ου, τὸ, locus sepulturæ destinatus, quo multorum virorum corpora mortua feruntur; cæmeterium. *Gl. Vet.* strages. A

Πολύανδρος, ον, viris frequens; (2) *de fœm.* quæ sæpius nupsit. Ἰησοῦς πολύανδρον ἐπειρήτιζε γυναῖκα, *Nonn.* Ex ἀνήρ.

Πολυάνθεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos habens flores. Ex πολὺς et ἄνθεμον, *flos.*

Πολυανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multos habens flores, epith. veris. Ex ἄνθος.

Πολυάνθραξ, ὁ, ἡ, carbonibus abundans.

Πολυανθρωπία, ας, ἡ, multitudo et frequentia hominum. A

Πολυάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, frequens hominibus. *Ph.* ἡ πολυάνθρωπος, celeberrima.

Πολυάνωρ, ὁ, ἡ, idem quod πολύανδρος· de femina, quæ multos viros habuit, vel nupsit; (2) de urbe, frequens populo, celebris. (1) πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς, *Æsch. Agam.* 62. (2) πολυάνορι δ' ἐν ξενόεντι θρόνῳ, *Eurip. Iph. in Tau.* 1281.

Πολυάργυρος, ον, copiosus argento, de metallis.

Πολυάρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis votis expetitus. Ab ἀράομαι.

Πολυάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, multiplex.

Πολυαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ad multa sufficiens, multum sufficiens; (2) diu durans, pertinacis usus; (3) copiosus, abundans rebus necessariis, ut aliorum ope non indigeat, dives, etiam de flumine magno. Ab ἀρκέω.

Πολυαρκῶς, *adv.* abunde, copiose.

Πολυάρματος, ον, multos currus habens. Ab ἅρμα.

Πολυαρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas harmonias habens, valde harmonicus. Ex ἁρμονία.

Πολύαρνι, multas oves habenti, quasi a πολύαρς. Ex ἄρς, unde ἄρνα et ἄρνες.

Πολύαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos agnos habens; (2) dives. Ex πολὺς et ἄρς, *agnus.*

Πολυάρουρος, ον, agris dives. Ab ἄρουρα.

Πολυάρρηκτος, ον, valde durus, *Theog.*

Πολύαρχον, τὸ, pro πολυαρχία, *Naz.*

Πολυαρχία, ας, ἡ, multorum dominatus; (2) dominorum multitudo. A

Πολύαρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis dominans, potens. Ex ἀρχή.

Πολυάστερος, ον, valde stellatus, de nocte lucida. Ab ἀστήρ.

Πολύαστρος, ον, idem, de cœlo.

Πολυάσχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis negotiis occupatus et districtus. *Gl. Vet.* occupatus.

Πολυαύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, multos sulcos habens; (2) magnus, latus, de agro.

Πολυαυξὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multum augescens, qui est multi incrementi. Ex αὔξω.

Πολυαύχενος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. multicervix, *i. e.* multa habens capita. Ex αὐχήν.

Πολυάφορμος, ον, dives. Ab ἀφορμή.

Πολυάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos sonitus edens, multisonus, *Dor.* Ex ἠχέω.

Πολυάχυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum habens paleæ. Ex ἄχυρον.

Πολυβάδιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum tritus, de via. Ex βαδίζω.

Πολυβάτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, rubis abundans. Ex βάτος.

Πολύβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, tritus; (2) frequens hominibus. Ex βαίνω.

Πολυβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multum tinctus. Ex βάπτω.

Πολυβενθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde profundus, *Il.* 1, 432. A βένθος.

Πολυβήματος, ον, multos pedes habens, seu sæpe saliens; (2) multa bemata (mensura Geom.) explens, amplus. A βῆμα.

Πολύβιβλος, ον, libris abundans, voluminosus.

Πολυβλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde noxius; (2) multis damnis obnoxius. Ex βλάπτω.

Πολυβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multum germinans. Ex βλαστάνω.

Πολυβλαστία, ἡ, uberrima germinatio, *Steph.*

Πολύβοια, Dea, Diana, al. Proserpina, *Hes.*

Πολύβολος, ον, valde extentus, epith. regionis. An πολύβωλος?

Πολυβόρος, ου, ὁ, ἡ, vorax. Ex βορά.

Πολύβοσκος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos alens. Ex βόσκω.

Πολυβότειρα, ας, ἡ, multorum altrix, alma. Epith. terræ. Ab eod.

Πολύβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, abundans pascuis. Ab eod.

Πολύβοτρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, racemis abundans.

Πολύβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde prudens, *Il.* 5, 260. Ex βουλή.

Πολυβούτης, ου, ὁ, multas boves seu multa pecora habens, dives.

Πολυβρόμος, ον, valde fremens seu sonans.

Πολύβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum madefactus; (2) multis laqueis constans; (1) prima significatio nititur tantum auctoritate lexicorum. (2) πολύβροχ' ἁμμάτων ἐρείσμαθ' Ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας, *Eurip. Herc. Fur.* 1035. Ex βρέχω.

Πολύβυθος, ὁ, ἡ, valde profundus.

Πολύβυρσος, ον, multis coriis indutus, tectus. Epith. scuti. A βύρσα.

Πολύβωλαξ, ακος, ὁ, ἡ, fertilis. A βῶλος.

Πολύβωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas aras habens.

Πολυβῶτα, gen. sing. *Dor.* pro πολυβώτου.

Πολυγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, lacte abundans. Ex γάλα.

Πολύγαλον, τὸ, θάμνιον, Polygala, frutex, *Diosc.*

Πολυγαμέω, ῶ, plures duco uxores.

Πολυγαμία, ας, ἡ, quum quis eodem tempore duas vel plures habet uxores; (2) cum quis plures deinceps ducit uxores. A

Πολύγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui plures duxit uxores, vel quæ pluribus nupsit viris.

Πολυγέλωτες, οἱ, αἱ, risus, joci amantes. A γέλως.

Πολυγένειος, ου, ὁ, multibarbus, *Gl. V.* Ex γένειον.

Πολυγενὴς, ὲς, fœcundus. A γίγνομαι.

Πολυγηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multum lætitiæ adferens. Πολυγηθέες Ὧραι, *Il.* 21, 450. (2) lætissimus, de homine. Ex γηθέω.

Πολυγήραος, et.
Πολύγηρως, ω, ὁ ϗ ἡ, vivax, *Ph.* senex. Ex γῆρας.
Πολυγλαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lacte abundans. Ex γλάγος, *lac.*
Πολύγλευκος, ου, ὁ ϗ ἡ, musto abundans.
Πολύγληνος, ου, ὁ ϗ ἡ, multas habens pupillas, sive multos oculos; (2) maculosus: epith. retis, quod habet multas maculas. (2) πολυγληνόν τε σαγήνην, *Opp. Cyneget.* 1, 157. (imo quod habet multos oculos.) Ex γλήνη.
Πολύγλωσσος, vel πολύγλωττος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multarum linguarum est; (2) multarum linguarum gnarus; (2) multiloquus, verbosus; (3) loquax. (3) πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός, *oracula* a paterna loquaci quercu edita, *Soph. Trach.* 1168. Εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς, *Id. El.* 798. Ex γλῶσσα.
Πολυγλώχιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, multos habens angulos; (2) multas habens cuspides.
Πολύγναμπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui variis modis flectitur et incurvatur, multos flexus habens. Ex γνάμπτω.
Πολυγνωμόνως, *adv.* prudenter, scite:
Πολυγνωμοσύνη, ἡ, prudentia, peritia. A
Πολυγνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, sententia et animo inconstans; (2) multarum rerum peritus. Ex γνώμη.
Πολυγνώριστος, ον, idem quod
Πολύγνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis notus seu cognitus, celebris.
Πολύγομφος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis clavis compactus.
Πολυγόμφωτος, ον, idem. A γομφόω.
Πολυγόνατον, polygonaton, herba a geniculorum frequentia dicta. Ex γόνυ.
Πολυγόνατος, ον, multum geniculatus, *Steph.*
Πολυγονέω, ῶ, et πολυγονέομαι, οῦμαι, fœcundus sum. A πολύγονος.
Πολυγονία, ας, ἡ, fœcunditas. Ab eod.
Πολύγονον, ου, τὸ, herba, quam Lat. *sanguinariam* vocant. Ab eod.
Πολύγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœcundus, ferax.
Πολυγράμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum literatus. A γράμματα.
Πολύγραμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis lineis interstinctus. A γραμμή.
Πολύγραος, ον, vorax, *Hipp.* A γράω.
Πολυγράφος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa scribens. Ex γράφω.
Πολυγύμναστος, ου, ὁ ϗ ἡ, in multis exercitatus. Ex γυμνάζω, *exerceo.*
Πολυγύναιξ, αικος, ὁ, qui multas uxores habet, vel habuit. Ex π. et γυνή.
Πολυγύναιος, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Πολυγύνης, ὁ, idem et ex iisd.
Πολυγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, multangulus, angulosus, *Gl. V.* πολυγώνιον, angulosum, *Ph.* Ex π. et γωνία.
Πολύγωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Πολυγωνοειδὴς, ές, multanguli speciem gerens, *Steph.*
Πολυδαίδαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, multo et vario artificio elaboratus, adfabre factus.
Πολυδαίμων, ὁ, valde divinus, sanctus.
Πολυδάκρυος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Πολύδακρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, lacrymosus; act. et pass.
Πολυδάκρυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, lacrymabilis.
Πολυδακρύτως, *adv.* cum multis lacrymis.
Πολυδάκτυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, multos digitos habens
Πολύδαμνος, ον, multos domans, *Hes.*
Πολυδάπανος, ου, ὁ ϗ ἡ, sumptuosus, *Gl. V.* Ex δαπάνη, *sumptus.*
Πολυδαπάνως, *adv.* sumptuose.
Πολυδέγμων, ὁ ϗ ἡ, amplus, capax: idem quod πολυδέκτης, *Cornut. de Nat. Deor.* A δέχομαι.
Πολύδεινος, ον, gravissimus.
Πολυδειρὰς, άδος, ὁ ϗ ἡ, montium juga seu cacumina multa habens.
Πολυδέκτης, ου, ὁ, epithetum Plutonis, capax orcus. Χοριζομένη Πολυδέκτῃ, *Hom. Hymn. in Cererem*, 9.
Πολυδένδρεος, ου, ὁ ϗ ἡ, arboribus abundans, frequens. A δένδρον.
Πολύδενδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.
Πολυδερκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, multa cernens, acutum cernens. A δέρκω.

Πολύδεσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis ligatus vinculis; (2) multis clavis compactus. Epith. navis
Πολυδευκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde dulcis. Ex δεῦκος.
Πολυδεύκης, εος, *contr.* ους, ὁ, *Poll. Ph.*
Πολύδημος, ον, idem quod
Πολυδημώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, valde popularis.
Πολυδηνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, consultus, prudens, multi consilii. Ex δῆνος, *consilium.*
Πολυδιάφθορος, ον, valde, sæpe vastatus, sterilis ob vastitatem. A διαφθείρω.
Πολυδικέω, multa litigia moveo, *Plat.*
Πολύδικος, ου, ὁ ϗ ἡ, litigiosus. Ex δίκη.
Πολυδινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, multos vortices habens; (2) multum agitatus et circumactus, *Il.* 4, 171. Ex δίνη.
Πολυδίψιος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Gl. V.* siticulosus; (2) multum desideratus. Ex δίψα, *sitis.*
Πολυδμοσήνη, ἡ, idem quod πολυΐδρία, *Ep.*
Πολύδονος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multum agitatur. A δονέω.
Πολύδοξος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde clarus, multum illustris. Ex δόξα.
Πολυδουλεία, ας, ἡ, servorum copia.
Πολύδουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multos habet servos.
Πολύδρομος, ον, vagus, errabundus.
Πολύδροσος, ου, ὁ ϗ ἡ, rore plenus, valde roscidus.
Πολυδυναμία, ἡ, multa potentia seu vis, *Bud.*
Πολυδύναμος, ου, ὁ ϗ ἡ, multipotens. Ex δύναμις.
Πολυδωρία, ας, ἡ, larga munificentia. A
Πολύδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa donans; (2) qui multa dona accepit. A δῶρον.
Πολύεδνος, ὁ, ἡ, epith. sponsæ, quæ magna dona a sponso accepit. Ab ἕδνα
Πολύεδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, multas sedes, *item* multos angulos et latera habens, de corpore solido *in Geom.* Ex ἕδρα.
Πολυεθνὴς, ές, populosus. Ab ἔθνος.
Πολυειδήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multiscius, peritus.
Πολυειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, diversas species habens, multifarius, multiplex; (2) varius, diversicolor. (2) Θέσαν πολυειδέας ἵππους, *Oppian. Cyneget.* 1, 330. Ex εἶδος.
Πολυειδία, ας, ἡ, varietas, A præc.
Πολυειδῶς, *adv.* vario modo.
Πολυέλαιος, ου, ὁ, ἡ, abundans oleo. Ab ἔλαιον.
Πολυέλεος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde misericors.
Πολυέλικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis voluminibus tortus, multis modis volubilis et tortuosus. Πολυέλικτον ἁδονὰν, multiplicem voluptatem, *Eurip. Phœn.* 319.
Πολυέλκης, ές, ulceribus multis scatens, *Aret.* Ex ἕλκος.
Πολύενος, ον, multennis, *Suid.*
Πολυέπαινος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum laudatus.
Πολυέπεια, ἡ, multiloquium, *Steph.*
Πολυέραστος, ον, valde amabilis, maxime amatus.
Πολυεργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Πολυεργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, operosus, laboriosus. Ex ἔργον.
Πολυετέω, in multos annos duro, *V. L.*
Πολυέτηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Πολυετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, longævus, annosus, grandævus, *Ph.* Πολυετὴς σεσωσμένος, post multos annos servatus, *Eurip. Or.* 473. Ex π. et ἔτος.
Πολυετία, ας, ἡ, grandævitas. Ex iisd.
Πολυεύκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum optatus, multis expetitus; (2) votis omnibus expetendus. Ab εὔχομαι.
Πολύεφθος, ον, multum diuque coctus, *Steph.*
Πολύζαλος, ον, procellosus, fluctuosus. A ζάλη.
Πολύζηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, quem æmulari et imitari multa animi contentione solemus; (2) magno studio expetitus; (3) invidiosus.
Πολυζήλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multo studio æmulandus, seu expetendus.
Πολυζήμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, damnosus, *Ph.* Ex ζημία.
Πολύζυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa habens transtra. *Gl. V.* jugosus.
Πολύζωος, vivax, epith. cornicis, *Oppian. Cyneget.* 3, 117. Sed in *Codice Veneto* legitur πολύχρωζοί τε.
Πολύζωστος, ον, bene succinctus.
Πολυήγορος, ον, multiloquus, garrulus. Ab ἀγορέω.

Πολυήθης, ὁ ϗ ἡ, versutus, omnibus aptus. Ab ἦθος.
Πολυήκοος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multa audivit vel audit. Ex ἀκούω.
Πολυήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multorum dierum est. Ab ἡμέρα.
Πολυήρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, perjucundus, optabilis. Ex ἐράω.
Πολύηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, i. e. πολυάρουρος, dives agri, *R.* Ex ἔρα, *terra*, R.
Πολυήσυχος, ον, valde quietus, tranquillus.
Πολυηχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, multos sonitus edens, multisonus, valde sonorus. Ex ἦχος.
Πολυήχητος, ον, idem. Ab ἠχέω.
Πολυηχία, ἡ, magnitudo soni. A
Πολύηχος, ον, valde strepens, sonorus.
Πολυθάητος, ον, spectabilis, admirabilis.
Πολυθάλμιος, ιον, almus, omnia florere faciens, *Orph.* 67, 1. A θάλλω.
Πολυθαμβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, multum seu vehementer stupefactus. A θάμβος, *stupor.*
Πολυθαρσὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, multa fiducia præditus; (2) audax. Hinc τὸ πολυθαρσὲς, έος, audacia, animi confidentia. A θάρσος.
Πολυθαύμαστος, ον, valde admirandus.
Πολυθεάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui multa spectavit. Ex θεάομαι.
Πολυθέατος, ον, conspicuus, spectabilis.
Πολυθεΐα, ας, ἡ, deorum multitudo. A
Πολύθεος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multos deos colit. A præc.
Πολυθεότης, ητος, ἡ, deorum multitudo.
Πολυθερὴς, ές, fertilis, fœcundus. A θέρος.
Πολύθερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum calidus, percalidus.
Πολύθεστος, ου, ὁ ϗ ἡ, percarus, *per Sync.* pro πολυπόθεστος. Τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι, *Call. in Cer.* 47. A ποθέω.
Πολυθέως, *adv.* multos deos statuendo.
Πολυθηρία, ἡ, ferarum copia. A
Πολύθηρος, ου, ὁ, ἡ, feris abundans. A θήρ.
Πολύθουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, impetuosus, multo seu vehementi ruens impetu.
Πολύθραυστος, ον, valde aut in multas partes fractus. A θραύω.
Πολυθρέμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Πολυθρέμμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pecorosus, multa alens pecora. Ex θρέμμα.
Πολύθρεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multos pascens seu alens. Ex τρέφω.
Πολυθρήνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde deflendus. A θρηνέω.
Πολύθρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, luctuosus, multum luctum adferens, lacrymosus. *Gl. V.* πολύθρηνον, lamentabile.
Πολύθριξ, χος, ὁ ϗ ἡ, pilosus.
Πολύθρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa habens remedia; (2) multa medendi vi præditus.
Πολύθροος, *contr.* πολύθρους, ου, ὁ ϗ ἡ, sonorus.
Πολυθρύλλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, vulgi sermonibus celebratus, famigeratus, omnibus notus. Ex θρυλλέω.
Πολύθυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, multas habens fores seu januas, multis portis pervius, *Gl. V.* fenestratus. Ex θύρα.
Πολυθύσανος, ον, multas fimbrias habens.
Πολυθυσίαστος, ον, cui multæ victimæ mactantur. A θυσιάζω.
Πολύθυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, victimis abundans, ubi sæpe sacrificatur. Μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς, *Soph. Trach.* 756. Πολύθυτον δι' ἄλσος Ἀρτέμιδος ἤλυθον ἀρομένα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 185. Ex θύω.
Πολυθωΰστος, ον, impetuosus, acer, bellicosus.
Πολυΐδμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multa calens; multiscius.
Πολυϊδρεία, ας, ἡ, multa scientia. A
Πολύϊδρις, εως, ὁ ϗ ἡ, qui multa scit, multa callens; (2) multa expertus.
Πολύϊνος, ου, ὁ ϗ ἡ, multas habens fibras seu venas. Ex ἴς, *fibra.*
Πολυϊππία, ας, ἡ, copia equorum. *Gl. V.* equitatus.
Πολύϊππος, ου, ὁ ϗ ἡ, equis abundans.
Πολυΐστωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, multiscius, multiplici doctrina præditus.

Πολυίχθυος, ου, ὁ καὶ ἡ, piscosus, piscibus abundans. Ex ἰχθύς.
Πολύιχθυς, idem.
Πολυκαγκής, έος, ὁ καὶ ἡ, admodum aridus, siccus. Ex καγκαίνω.
Πολυκαής, έος, ὁ καὶ ἡ, ardens, æstuosus. Ex καίω.
Πολυκάθεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, multa habens transtra. Ex καθέδρα.
Πολυκαίνης, έος, ὁ καὶ ἡ, multos occidens. Ex καίνω, *occido*.
Πολυκαισαρία, ας, ἡ, Cæsarum multitudo. Ex Καῖσαρ.
Πολυκάλαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. multicalamus, multiplici calamo vel culmo adsurgens.
Πολυκάματος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, ærumnosus; (2) multo labore, multa et varia arte factus.
Πολυκάμμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, miser, infortunatus.
Πολυκαμπής, έος, ὁ καὶ ἡ, multos habens flexus, flexuosus. Ex καμπή.
Πολύκαμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, varie flexus, seu flexibilis.
Πολυκανής, ές, qui multos interficit. A καίνω.
Πολύκαπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, fumo abundans; (2) qui multo fumo infestari solet; (3) nimio fumo niger factus, fumosus.
Πολυκάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multa habens capita. Ex κάρηνον.
Πολυκαρπέω, ῶ, multos fructus produco. Τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον φλύειν, *Æl. V. H.* 3, 41.
Πολυκαρπία, ας, ἡ, ubertas fructuum, uber fructus. A
Πολύκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœcundus. *Gl. V.* fructuosus.
Πολυκατασκεύαστος, ον, multa arte factus, perfectus.
Πολύκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos caules habens.
Πολυκέλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum sonans, multum strepens, canorus.
Πολύκενος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo multum vacui est.
Πολυκέντητος, ον, idem quod πολύκεστος.
Πολυκέρδεια, ας, ἡ, magna astutia seu vafrities. A
Πολυκερδής, έος, ὁ καὶ ἡ, multum quæstuosus, multum lucri adferens; (2) valde astutus seu vafer. Ex κέρδος.
Πολύκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, multa habens cornua, corniger, *Soph. Aj.* 55. Ex κέρας.
Πολύκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, varie acu pictus, varius.
Πολυκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, multa habens capita; (2) genus modi tibicinum. Ex κεφαλή.
Πολυκήδεια, ἡ, mœror gravis. A
Πολυκηδής, έος, ὁ καὶ ἡ, multum mœroris adferens, valde luctuosus. A κῆδος.
Πολυκήτης, εος, ὁ καὶ ἡ, multa cete habens; (2) magnis piscibus abundans. A κῆτος.
Πολυκίνδυνος, ον, valde periculosus.
Πολυκινησία, ας, ἡ, multiplex motus, concursatio. A κίνησις.
Πολυκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui multiplici motu agitatur. *Gl. V.* motabilis. Ex κινέω.
Πολυκλαδής, έος, ὁ καὶ ἡ, multos ramulos habens vel emittens. Ex π. et κλάδος.
Πολύκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.
Πολύκλαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum defletus aut deflendus; (2) valde lugens seu deflens, lugubris. A κλαίω.
Πολυκλαύτοιο, *Ion.* pro πολυκλαύτου. A
Πολύκλαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πολύκλαυστος.
Πολύκλειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, accurate clausus.
Πολύκλειτος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde celeber.
Πολυκλήεις, ήεσσα, ῆεν, idem: ex κλείω.
Πολυκληΐς, ῖδος, ὁ καὶ ἡ, multis transtris instructus; (2) multa compage junctus.
Πολυκλήϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, percelebris. A κληΐζω.
Πολύκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dives.
Πολύκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis vocatus; (2) e multis locis convocatus.
Πολυκλινής, ές, cum multis lectum socians, *Man.*
Πολύκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum ablutus; (2) qui multis fluctibus abluitur; (3) undosus; (4) undis agitatus. A κλύζω.
Πολυκλώνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos habens ramos, surculosus. Ex κλών.
Πολύκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde elaboratus, aut circa quem laboratur, a fabris videlicet. Ex π et κάμνω.
Πολυκμής, ῆος, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisdem.
Πολύκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, saltuosus.
Πολύκνισσος, ου, ὁ καὶ ἡ, nidorosus, multo nidore fumans aut redolens. Πολυκνίσσῳ παρὰ πέτρῃ. *Nonn. P.* 4, 20.
Πολυκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, amplum habens ventrem. A κοιλία.
Πολυκοίμητος, ον, quietissimus, tranquillus.
Πολύκοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis communis, pervulgatus.
Πολυκοιρανίη, ης, ἡ, *Ion.* pro πολυκοιρανία, ας, ἡ, imperium vel dominium multorum. A
Πολυκοίρανος, ου, ὁ, multorum dominus et rex.
Πολυκόλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex multis conglutinatus.
Πολυκόλυμβος· ut πολυκόλυμβα μέλη βατραχῶν, cantilenæ ranarum, inter quas crebro aquis se submergunt seu innatant, aut *per Hypall.* epith ipsarum. A κολυμβάω.
Πολύκολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, plures sinus habens.
Πολύκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui multa coma est, cui spissa est cæsaries. A κόμη.
Πολύκομπος, ου, ὁ, ἡ, jactans, jactabundus.
Πολυκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde plangens; (2) gestus plangentium exprimens. Ex π et κόπτομαι.
Πολύκοσμος, ον, valde ornatus.
Πολυκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, multa habens capita. A κράνον.
Πολυκρατής, έος, ὁ καὶ ἡ, multum habens potestatis, potentissimus. A κράτος.
Πολυκρατία, ἡ, multorum vel multa potestas, *Man.*
Πολύκρεκτος, ον, canorus, epith. citharæ. A κρέκω.
Πολύκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multa habens præcipitia, ideoque asper, et difficilis ascensu, præruptus.
Πολύκριθος, ου, ὁ καὶ ἡ, dives hordei. A κριθή.
Πολύκριμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum hordei proferens; (2) fertilis. A κρίμνον.
Πολύκριτος, ον, concretus e multis partibus aut mixtus. A κρίνω.
Πολύκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis plausibus resonans; (2) navis quæ pluribus remis impellitur; (3) callidus. Vide *Ern.*
Πολυκρότητος, ον, idem: (2) diversos et non congruentes sonos edens. A κροτέω.
Πολύκρουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas scaturigines habens.
Πολύκρωζος, valde crocitans. Πολύκρωζοί τε κορῶναι, *Oppian. Cyneget.* 3, 117.
Πολυκτέανος, ου, ὁ καὶ ἡ, prædives. A κτέανον.
Πολυκτημοσύνη, ης, ἡ, divitiæ. A
Πολυκτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dives. *Ph.* locuples. *Gl. V.* agrarius. Ὦ πόλεως πολυκτήμονος ἄνδρες, *Soph. Antig.* 842. Ex κτῆμα.
Πολύκτηνος, ον, dives pecoris.
Πολυκτησία, ἡ, divitiæ. A κτῆσις.
Πολύκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, dives. A κτάομαι.
Πολύκτητις, ἡ, dives, *Ern.*
Πολυκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos interficiens. Ἐλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεύς, *Eur. Or.* 1142. A κτείνω.
Πολυκυδής, ές, admodum gloriosus, *Dolsc.*
Πολυκύδιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, et πολυκυδίστος, ίστη, ιστον, multum venerandus; *item* nobilis, gloriosus, jactator. A κῦδος.
Πολύκυκλος, ον, flexuosus, sinuosus.
Πολυκυλίνδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum volutatus. A κυλινδέω.
Πολυκύματος, ου, ὁ καὶ ἡ, multiplici fœtu gravida, seu potius plures enixa. A κύω.
Πολυκύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, fluctuosus. Ex κῦμα.
Πολυκυριότης, ητος, ἡ, multitudo dominorum.
Πολυκώθων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, bibacissimus, vinosissimus.
Πολυκώκυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, luctuosus. A κωκύω.
Πολύκωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, deditus comessationibus; (2) comessationibus abundans.
Πολύκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos remos habens. A κώπη.
Πολυλαλέω, garrio.
Πολύλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, multiloquus, loquax.
Πολύλαος, ον, populosus, frequens hominibus.
Πολυλήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas prædas adeptus; (2) multas segetes habens, locuples. A ληΐη, *præda*, vel λήϊον, *seges*.
Πολυλιμός, ον, valde esuriens.
Πολυλιτάνευτος, ον, (a λιτανεύω) idem quod πολύλλιστος.
Πολυλίψιος, multum desideratus, a λίψ ἐπιθυμία. Καί κεν ἐλέγχιστος πολυλίψιον Ἄργος ἱκοίμην, *Il.* 4, 171. Ubi male legitur πολυδίψιον.
Πολύλλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (a λίσσομαι) idem quod
Πολύλλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis precibus petitus; (2) multis precibus invocandus; (3) valde supplex. Ἰὴ Ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε, *Callim.* Ἡ ἐστέρη δὲ Τερπωλὴ τετέλεστο πολύλλιτος *Nonn. Odyss.* 5, 445.
Πολύλοβος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos folliculos habens, qui multis folliculis siliquatur.
Πολυλογέω, ῶ, multa dico; copiose loquor.
Πολυλογία, ας, ἡ, expositio quæ multis fit verbis, sermo aut oratio de multis. *Gl. V.* multiloquium, loquacitas, verbositas. A
Πολυλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui multa verba facit, *Gl. V.* multiloquus, verbosus.
Πολύλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui multis verbis indiget, ut intelligatur.
Πολυλόγως, *adv.* multis verbis, longo sermone, loquaciter.
Πολύλωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluribus corticibus et tunicis vestitus, pluribus tunicis involutus.
Πολυμάθεια, et πολυμαθία, ας, ἡ, multarum rerum scientia, multa eruditio seu doctrina. *Gl. V.* πολυμαθία, solertia, multa scientia.
Πολυμαθέω, ῶ, multa discere appeto.
Πολυμαθημοσύνη, ης, ἡ, multa et varia doctrina. A
Πολυμαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui multa didicit, eruditus. *Gl. V.* peritus, doctus, sagax, multiscius. Ex μανθάνω.
Πολυμαθῶς, *adv.* cum peritia multarum rerum, seu cum magna eruditione, more ejus qui multarum rerum peritus est.
Πολυμάκαρος, ὁ, felicissimus, ditissimus.
Πολύμαλλος, ον, villosus, lanosus, seu pecore lanoso abundans, *Lycophr. Sch.*
Πολυμάντευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis vaticiniis clarus. A μαντεύω.
Πολυμάσχαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas habens alas; πολυμάσχαλος δρῦς, quercus corpore sinuoso. A μασχάλη, *ala*.
Πολυμάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo multi et sæpe contendunt. A μάχομαι.
Πολυμέδιμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. multos exhibens medimnos *frumenti*, epith. Cereris.
Πολυμεθής, έος, ὁ καὶ ἡ, multum ebrius. A μέθη.
Πολυμέλαθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas habens ædes, seu multa atria, cubicula. A μέλαθρον.
Πολυμελής, ές, varie sonans, epith. tibiæ. A μέλος.
Πολυμελῶς, *adv.* vario sono.
Πολυμελπής, ές, idem, canorus.
Πολυμεμφής, έος, ὁ καὶ ἡ, querulus. A μέμφομαι.
Πολυμέρεια, ας, ἡ, partium multitudo, sive plures partes. A
Πολυμερής, έος, ὁ καὶ ἡ, multis partibus constans, in multas partes divisus, multa habens membra. *Gl. V.* multiplex. A μέρος.
Πολυμέριμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis curis obnoxius, anxius, solicitus. A μέριμνα.
Πολυμέρμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.
Πολυμερῶς, *adv.* varie. *Ph.* plurifariam, multifariam.
Πολυμετάβλητος, ον, valde variabilis, permultas formas adsumens, epith. Protei.
Πολυμετρία, ἡ, multitudo et varietas metrorum in carmine. Vide et ὀλιγομετρία. A
Πολύμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui multis mensuris seu dimensionibus constat; (2) latus, spatiosus, amplus, magnus. A μέτρον.
Πολυμηκάδες, αἱ, epith. caprarum. V. μηκάς.
Πολυμήκιστος, ον, valde longus, *Cal.*
Πολυμήκης, ες, valde longus. A μῆκος.
Πολύμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas oves habens; (2) pomifer, *Il.* 2, 605. A μῆλον.
Πολύμηνις, ιος, ὁ καὶ ἡ, iracundus.
Πολυμήτηρ, ερος, ἡ, multorum mater.

Πολυμήτωρ, ορος, ἡ, idem.
Πολύμητις, ιος, ὁ ϗ ἡ, abundans consilio et prudentia, valde prudens vel sapiens, peritus, *Il.* 1, 10.
Πολυμηχανία, ας, ἡ, calliditas, solertia. A
Πολυμήχανος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis artibus ac dolis instructus, industrius, solers, prudens, astutus, versutus. *Gl. V.* dædalius, factitiosus. *Il.* 2, 173. Ex μηχανή.
Πολυμιγής, έος, ὁ ϗ ἡ, ex multis mistus, varius; (2) permixtus, confusus. A μιγνύω. Hinc
Πολυμιγία, ας, ἡ, multarum rerum mistura.
Πολυμιξία, ας, ἡ, idem. A μίξις.
Πολύμικτος, ον, idem quod πολυμιγής.
Πολυμισής, έος, ὁ ϗ ἡ, invisus, odiosus. A μῖσος.
Πολύμισθος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa mercede conducens, qui magna mercede operam suam alicui locat.
Πολυμιταρικός, ἡ, όν, sc. τέχνη, ars texendi vestes variegatas, phrygionia.
Πολύμιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis liciis textus, *Gl. V.* πολύμιτα, multilicia: dicitur et de instrumentis musicis pulsatilibus.
Πολυμνήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multarum rerum memor; (2) memoria valens. A μνήμη.
Πολυμνηστεία, sc. μέλη, a Polymnesto condita, *Ar.*
Πολυμνήστευτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a multis ambita, cujus multi sunt aut fuerunt proci. Ex π. et μνηστεύομαι.
Πολυμνήστη, idem et ex iisd.
Πολυμνήστος, et
Πολυμνήστωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, memoria pollens, memor multorum.
Πολύμνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, clarus, nobilis. Ab ὑμνέω.
Πολύμνια, ας, ἡ, Polymnia, una Musarum.
Πολυμορφία, ας, ἡ, multitudo formarum. A
Πολύμορφος, ου, ὁ ϗ ἡ, multiformis, qui multarum formarum est; (2) variegatus. A μορφή.
Πολυμόρφως, *adv.* varie, varia forma, colore, &c.
Πολύμουσος, ου, ὁ ϗ ἡ, doctus, disertus, venustus, ut de musica et saltatione. A Μοῦσα.
Πολύμοχθος, ου, ὁ ϗ ἡ, ærumnosus, laboriosus. Ὦ πολύμοχθος Ἄρης, *Eurip. Phœn.* 791. Πολυμόχθοις Λαβδακίδαισιν, miseris Labdacidis, *Id. Ibid.* 807.
Πολυμύελος, ον, multum medullæ habens.
Πολύμυθος, ου, ὁ ϗ ἡ, verbosus, loquax; (2) fabulosus; (3) disertus; (4) multis laudibus celebrandus.
Πολύμυξος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa habens ellychnia. A μύξα.
Πολύναος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa habens delubra. *Theoc.* 15, 109.
Πολυναύτης, ου, ὁ, multos nautas habens.
Πολύνευρον, ου, τὸ, plantago, a multitudine fibrarum ac veluti nervorum.
Πολυνέφελος, ον, nebulosus. A νεφέλη.
Πολυνηνέμιος, ία, *Ion.* ίη, ιον, admodum tranquillus.
Πολυνικέω, longe vinco, *Thuc.*
Πολυνίκης, ου, ὁ, sæpius victor. A νίκη.
Πολυνιφής, έος, ὁ ϗ ἡ, multa nive tectus, nivosus, nivalis. Ex νίφω.
Πολύνιφος, ον, idem.
Πολύνοια, ας, ἡ, mens cui multum prudentiæ et sagacitatis inest. A πολύνοος.
Πολύνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multis vescitur. Ex νέμω, *pasco.*
Πολύνοος, *contr.* πολύνους, ου, ὁ ϗ ἡ, cui multum est mentis, *i. e.* prudentiæ et sagacitatis. Hinc
Πολυνόως, *adv.* prudenter, sagaciter.
Πολύνοσος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis morbis obnoxius, morbidus.
Πολύνοστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sæpius revolvitur, redit.
Πολύνυμφος, ἡ, quæ sæpius nupsit. A νύμφη.
Πολύξενος, *Ion.* πολύξεινος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multos hospites habet, qui multos hospitio excipit.
Πολυξενέω, et έομαι, hospitalis sum.

Πολύξεστος, ον, multum politus, *i. e.* pulchre ædificatus, factus.
Πολύξηρος, ον, valde siccus, aridus.
Πολύξυλος, ον, arboribus frequens. A ξύλον.
Πολυοδία, ας, ἡ, multæ viæ; (2) multum itineris. Ab ὁδός.
Πολυόδους, οντος, ὁ ϗ ἡ, multos habens dentes.
Πολύοδμος, ον, suaviter olens. Ab ὀσμή.
Πολυοζία, ας, ἡ, in plures ramos dispersum esse, in multas partes esse divisum. A
Πολύοζος, ου, ὁ ϗ ἡ, in plures dispersus ramos, in plures partes diffusus.
Πολυοινία, ας, ἡ, vini copia, item vinolentia. A
Πολύοινος, ον, vinolentus, vino abundans.
Πολυόκνος, ον, valde tardus, seu cunctator.
Πολυόλβιος, ον, idem quod
Πολύολβος, ου, ὁ ϗ ἡ, perbeatus, beatissimus; (2) prædives.
Πολυόμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, multos habens oculos; *item* multa habens foramina. *Gl. V.* oculatus. Ab ὄμμα.
Πολυόμφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, multos umbones habens, multis clypeis munitus.
Πολυόνειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa insomnia habens; (2) insomnia observans.
Πολύοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, multo abundans succo; (2) multa habens foramina. Ex ὀπὸς, *succus,* vel ὀπὴ, *foramen.*
Πολυόπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui a multis conspicitur. Ab ὄπτομαι.
Πολυόργιος, ον, cui multa sacra fiunt, epith. Bacchi. Ab ὄργια.
Πολυορκία, ας, ἡ, consuetudo sæpe jurandi. A
Πολύορκος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum jurans, leviter jurans.
Πολυόρμητος, ον, impetuosus, vehemens. Ab ὁρμάομαι.
Πολυόρνιθος, ου, ὁ ϗ ἡ, avibus abundans. A
Πολύορνις, ὁ ϗ ἡ, idem.
Πολυόροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, multas concamerationes seu contignationes habens; (2) multa habens culmina.
Πολυοσμία, ἡ, odoris copia et suavitas. A
Πολύοσμος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde fragrans. Ab ὀσμή.
Πολυόστεος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa habens ossa. Ab ὀστέον, os.
Πολυούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, peculiatus, *Ph.* Ab οὐσία, *peculium.*
Πολυόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, multos oculos habens; (2) herba vim habens siccandi, velut tussilago.
Πολυοχλέω, ῶ, fut. ήσω, hominum multitudine abundo. *Gl. V.* πολυοχλοῦσα, celeberrima, populosa.
Πολυοχλία, ας, ἡ, populi multitudo. *Gl. V.* celebritas, populositas. A
Πολύοχλος, ου, ὁ ϗ ἡ, frequens, hominum multitudine abundans; epith. urbis.
Πολυόχος, ου, ὁ, ἡ, potens, dives. Ab ἔχω.
Πολυοψία, ας, ἡ, opsoniorum abundantia. A
Πολύοψος, ου, ὁ ϗ ἡ, abundans opsoniis; (2) opsoniis multis vescens. Ab ὄψον.
Πολυπάθεια, ας, ἡ, multorum malorum perpessio. A
Πολυπαθής, έος, ὁ ϗ ἡ, multis casibus seu malis jactatus. Ex πάθος.
Πολυπαιδία, ας, ἡ, multitudo liberorum; (2) servitiorum multitudo. A πολύπαις.
Πολυπαίπαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum vafer, valde callidus.
Πολύπαις, δος, ὁ ϗ ἡ, cui multi sunt liberi seu servi.
Πολυπάμμων, vel -πάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multa possidens, dives, *Il.* 4, 433. Scribendum est πολυπάμων. Vide in πᾶμα, possessio. A πάμμα, vel potius πᾶμα.
Πολυπάμφαος, ου, ὁ ϗ ἡ, lucidissimus.
Πολυπαρθένευτος, ἡ, quæ diu virgo manet.
Πολυπάρθενος, ον, virgines multas habens.
Πολυπάταξ, ὁ ϗ ἡ, multum saltans, qui fit cum saltatione, in quo saltatur. A πατάσσω.
Πολυπάτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum calcatus, tritus et pervulgatus. A πατέω.
Πολύπατρις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, plus una patria utens.
Πολυπειρία, ας, ἡ, multarum rerum experientia et peritia. *Gl. V.* sagacitas, solertia. A
Πολύπειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa expertus, qui multa tentavit, peritus, callidus, *Gl. Vet.* sagax. Ex πεῖρα.
Πολυπείρων, ὁ ϗ ἡ, multiplex, varius. A πέρας.
Πολυπενθής, έος, ὁ ϗ ἡ, miser, luctuosus, luctu plenus; *Il.* 5, 559. A πένθος.
Πολυπευθής, έος, ὁ ϗ ἡ, multum sciscitans. Ex πεύθομαι.
Πολυπήδητος, ον, multum saliens, in quo multum exsultatur. A πηδάω.
Πολυπήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multa damna adferens, noxius. A πῆμα.
Πολύπηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, multo stamine textus, pinguis, epith. vestis. A πῆνος.
Πολυπίδακος, ου, ὁ ϗ ἡ, fontibus abundans, *Il.* 8, 47. Ex π. et πίδαξ.
Πολυπίδαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Πολύπικρος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde amarus.
Πολυπινής, ές, valde sordidus, squalidus. A πίνος.
Πολύπιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum fidens seu credens; (2) fidelissimus, *Hes.*
Πολύπλαγκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum errans, multivagus, *Il.* 11, 308. Epitheton ani *apud Sophoclem.*
Πολυπλαγκτοσύνη, ἡ, magna erratio, *Man.*
Πολυπλανής, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) erroris plenus. (1) ὁ δ' ἐμὸς ἐν ἁλὶ πολυπλανὴς πόσις, *Eurip. Hel.* 204. Οἱ δὲ καμόντες. Ἔργα πολυπλανέος βιοτῆς, *Nonn.* A πλάνη.
Πολυπλάνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. (1) δρομαίων δ' ὅτε πολυπλανήτων μάτηρ ἔπαυσε πόνων, *Eurip. Hel.* 1335. (2) μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν πολυπλάνητος αἰεί, *Id. Hipp.* 1109. A πλανάομαι.
Πολύπλανος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. Δεργμάτων κόραισι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν, *Eurip. Phœn.* 665. A πλάνη.
Πολυπλανῶς, *adv.* cum multo errore. Eleganter de radicibus in terra omnes in partes diffusis, aut de herba errante longe lateque.
Πολυπλασιάζω, fut. άσω, multiplico. A πολυπλάσιος. Hinc
Πολυπλασιασμὸς, οῦ, ὁ, multiplicatio.
Πολυπλάσιος, ία, ιον, multiplex; (2) multo copiosior, multo major. A πολύς. Unde
Πολυπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, multiplex, *Ph.*
Πολύπλεθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multorum jugerum est; (2) qui multa jugera possidet. A πλέθρον.
Πολύπλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum implicatus, varius, multifarius. Πολυπλέκτου χαίτας ῥύτορα κηρύφαλον, *Analect. Brunck.* 2, 92.
Πολύπλευρος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa habens latera. A πλευρά.
Πολυπληθέω, ῶ, fut. ήσω, multus numero sum; (2) augeor et cresco numero. A
Πολυπληθής, έος, ὁ ϗ ἡ, multus numero:
Πολυπληθία, vel πολυπλήθεια, ας, ἡ, magna multitudo, frequentia, copia, *Appian. Bell. Civil.* 1. A πλῆθος.
Πολυπληθύνω, f. υνῶ, et πολυπλήθω, multiplico. Ab eod.
Πολυπλοκία, ας, ἡ, versutia, dolus. A
Πολύπλοκος, ου, ὁ ϗ ἡ, multis nexibus implicitus, intricatus, et hinc valde impeditus, difficilis; (2) varius, multiplex; (3) dolosus, vafer, versutus. (2) πεσσῶν ἡδομένους μορφαῖσι πολυπλόκοις, *Eurip. Iphig. in Aul.* 196. A πλέκω.
Πολυπλόκως, *adv.* multis nexibus, implicite, multis nodis; multipliciter, *Gl. V.*
Πολύπνοος, *contr.* πολύπνους, ου, ὁ ϗ ἡ, multum odorem emittens, valde odoratus, valde graviter spirans. A πνοή.
Πολυποδία, ας, ἡ, pedum multitudo, multi pedes. A πολύπους.
Πολυποδίνη, ἡ, genus quoddam polypi, *Aristot.*
Πολυπόδιον, ου, τὸ, parvus polypus; (2) herba quædam. Dim. ab eod. *Angl.* POLYPODY.
Πολυποδίτης, sc. οἶνος, vinum ex polypodio factum.
Πολυποδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, polypis abundans; (2) polypo similis.

Πολυπόθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum desideratus.

Πολυποίκιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, admodum varius, multum variegatus; (2) multifarius, multiformis.

Πολύπολις, εως, ὁ καὶ ἡ, multas habens urbes.

Πολύπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, laboriosus; (2) ærumnosus, calamitosus; (3) multos labores strenue perficiens. Τὸ πολύπονον βιότου, multiplices ærumnæ, *Soph. Trach.* 117. Ὥς σε πολυπονωτάτην βροτῶν δαίμων ἔθηκεν, *Eurip. Hec.* 722.

Πολυπόνως, *adv.* multo cum labore.

Πολυπόρευτος, ον, frequens viatoribus, epith. viæ. A πορεύομαι.

Πολύπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos meatus habens. *Gl. V.* πολυπόρος, vadosus.

Πολυποσία, ας, ἡ, multa potatio, immodicus potus. A πόσις, *potio.*

Πολυπόταμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fluviis abundans.

Πολυποτέω, multum poto, potui indulgeo. A

Πολυπότης, ου, ὁ, qui multum bibit, magnus potator, bibosus. *Gl. V.* multibibus.

Πολυπότις, ἡ, fœm. præcedentis.

Πολύποτμος, ον, multa fata habens.

Πολυπότνια, ἡ, valde veneranda, *Ap.*

Πολύποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πολυπότης.

Πολύπους, ποδος, ὁ καὶ ἡ, multos pedes habens, multipes; (2) subst. ὁ polypus, *piscis*; (3) tuberculum in naribus, polypo simile.

Πολυπραγματέω, ῶ, multis rebus vaco, multas res tracto. A πρᾶγμα.

Πολυπραγμονέω, ῶ, f. ήσω, multis negotiis, iisque nihil ad me pertinentibus, me implico; ardelionem ago; (2) diligenter et solicite inquiro, curiose perscrutor. *Gl. V.* πολυπραγμονῶ, sciscitor, percontor, rimor; (3) aliquid ad curam meam pertinere arbitror; habet et significationem appetendæ rei alienæ, *inpr.* imperii. Τὰ περὶ τὸν Θύαμιν πολυπραγμονεῖν, *Heliod.* Ὁ τὴν τοῦ ὄντος πολυπράγμονων φύσιν, *Plato.*

Πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, solicitudo de multis negotiis, et quidem nihil ad nos pertinentibus, curiositas ardelionis; (2) *inpr.* tribuitur privatis res publicas curantibus et arcana imperii; (3) accurata rei tractatio, cognitio; (4) studia literarum, *inpr.* historiæ. A

Πολυπράγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui est multorum negotiorum, nihil in primis ad ipsum pertinentium; ardelio, multa negotia curans. *Gl. V.* scrutator, sciscitator, curiosus; (2) in bonam partem, laboribus multis et variis occupatus, variarum doctrinarum studiosus. A πρᾶγμα.

Πολυπράκτωρ, ὁ, semper curiosus, *Man.*

Πολύπραος, ον, valde mitis.

Πολύπρεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos habens stipites seu truncos. A πρέμνον.

Πολυπρίων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, ramosus.

Πολυπρόβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, magnam pecoris copiam habens; (2) dives, opulentus. A πρόβατον.

Πολύπροικος, ἡ, bene dotata. A προίξ.

Πολυπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. multas habens facies; (2) multiformis. A πρόσωπον.

Πολυπροσώπως, *adv.* multis modis.

Πολύπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas pennas seu pinnas habens. A πτερόν.

Πολυπτοίητος, et πολυπτόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, pavidus, meticulosus, tumultuosus, formidabilis. A πτοιέω, *exterreo.*

Πολύπτολις, ιος, seu εως, ὁ καὶ ἡ, multas urbes habens, *Call. in Dian.* 225.

Πολύπτορθος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos habens ramos.

Πολυπτυχία, ας, ἡ, multitudo plicarum, sinuum, vallium, &c.; conglobatio, *Gl. V.* A

Πολύπτυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas plicas habens, sinuosus, multiplex, multipliciter obductus ære, corio, &c. *Il.* 8, 411. A πτύξ.

Πολυπτώξ, ὁ καὶ ἡ, multos habens lepores.

Πολύπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, plures casus habens. Hinc τὸ πολύπτωτον, ου, Polyptoton, figura rhetorica. A πίπτω.

Πολύπυλος, ον, multas portas habens. A πύλη.

Πολύπυργος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis turribus munitus.

Πολύπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum triticum ferens, tritico abundans.

Πολύπυστος, *Nic.*

Πολυπώγων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, barbatus.

Πολυρρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, disertus, verbosus, *Gl. V.* A ῥῆμα, *verbum.*

Πολύρραβδος, ον, multis virgis (lineis coloratis) distinctus, virgatus.

Πολυρραγής, έος, ὁ καὶ ἡ, multas habens rupturas; (2) multis partibus erumpens, violentus. A ῥήγνυμι.

Πολυρράθαγος, ου, ὁ καὶ ἡ, magnum sonum seu strepitum edens, sonorus. Δελφῖνες δ' ἀκταῖσι πολυρραθάγοισι γάνυνται, *Oppian. Halieut.* 1, 383.

Πολυρραίστης, ου, ὁ, qui multa vastat, destruit. A ῥαίω.

Πολύρραιστος, ον, exitiosus, *Lyc.*

Πολύρραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum sutus, multipliciter sutus seu consutus.

Πολυρραφής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. A ῥάπτω.

Πολύρραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ab eod.

Πολυρρημονέω, copiose, verbose dico. A

Πολυρρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ· vide πολυρήμων.

Πολύρρην, ηνος, et πολύρρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, dives pecoris, ovium copias habens; (2) opulentus, dives; *Il.* 9, 155. A ῥήν, *ovis.*

Πολύρρητος, ου, ὁ, ἡ, multum dictus. A ῥέω.

Πολυρριζία, ας, ἡ, multitudo radicum. A

Πολύρριζος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui multiplex est radix. A ῥίζα.

Πολύρρινος, ου, ὁ καὶ ἡ, corio multiplici inductus.

Πολυρρόδης, ου, ἡ, rosis abundans, multis rosis conspersus. A ῥόδον.

Πολύρροδος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Πολυρρόθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod

Πολύρροθος, ου, ὁ καὶ ἡ, multistrepus.

Πολυρροίβδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum stridorem vel strepitum edens. A ῥοιβδέω.

Πολύρροιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Πολύρρους, ουν, copiose, large fluens; (2) copiosus in dicendo.

Πολύρρυμος, ον, vehemens impetu.

Πολύρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, multifluus, copiose fluens. A ῥύω.

ΠΟΛΥ'Σ, πολλή, πολύ, *gen.* πολλοῦ, ῆς, οῦ, πολέος pl. *poet.* multus, numerosus; (2) magnus, amplus, spatiosus; (3) excellens, præstans; (4) vehemens, potens. Hinc (1) ἡ πολλὴ τῆς γῆς, *Att.* pro πολλὴ γῆ· (2) τί μοι πολύ; quid mihi prodest? *In plur.* οἱ πολλοί, plerique, bona pars, multitudo, plebs, vulgus, vulgares in quoque genere; (2) in sacris lib. interdum pro πάντες· (3) interdum de perpaucis reperitur; *comp.* πλείων, *superl.* πλεῖστος. (4) *Eur. Or.* 1200.

Πολύσαθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum putris, admodum detritus, valde vitiosus, rimosus.

Πολυσαρκέω, ῶ, f. ήσω, corpulentus seu pinguis sum.

Πολυσαρκία, ας, ἡ, corpulentia, obesitas. *Gl. V.* carnositas. A

Πολύσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde carnosus, corpulentus; metaph. stupidus. A σάρξ.

Πολύσεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum reverendus, vel augustus.

Πολύσεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, venerabilis.

Πολυσήμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, multa significans. A σημαίνω.

Πολύσημος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. A σῆμα.

Πολύσιγμος, ον, abundans litera σ, *Steph.*

Πολύσινος, ον, valde noxius. A σίνω, *noceo.*

Πολυσιτία, ας, ἡ, frumenti copia; (2) cibi copia. A

Πολύσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, frumento abundans; (2) cibo repletus. A σῖτος.

Πολύσκαλμος, ον, epith. navis magnæ; multis remis agitata.

Πολύσκαρθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, tripudians, exultans, *Il.* 2, 814. A σκαίρω.

Πολυσκελής, έος, ὁ καὶ ἡ, plura habens crura; (2) multiplex. A σκέλος.

Πολύσκεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, conspicuus. Παρθένος ἐγγὺς ἔσσα πολυσκέπτοιο Βοώτου, *Arat.* 136. A σκέπτομαι.

Πολύσκιος, ον, umbrosus. A σκιά.

Πολυσκώμμων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, valde dicax. A σκῶμμα.

Πολυσμάραγος, ου, ὁ καὶ ἡ, sonorus, streperus.

Πολύσοφος, ον, valde sapiens seu doctus.

Πολυσπαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, multum densatus spatha. A σπάθη.

Πολύσπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui multas spiras habet, tortuosus. A σπεῖρα.

Πολυσπερής, έος, ὁ καὶ ἡ, late disseminatus, *Il.* 2, 804. A σπείρω.

Πολυσπερμία, ας, ἡ, adfluentia seminis genitalis. A

Πολύσπερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, semine abundans. A σπέρμα.

Πολυσπερχής, ές, studiosus, laboriosus.

Πολυσπλαγχνία, ας, ἡ, multa seu prolixa miseratio. A

Πολύσπλαγχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde misericors. A σπλάγχνον.

Πολύσπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, semine vel segete abundans, fertilis.

Πολυσπούδαστος, ον, laboriosus, sedulus.

Πολυσταγής, έος, ὁ καὶ ἡ, multum seu abunde stillans. Ex π. et στάζω.

Πολυστακτί, *adv.* multis stillando guttis, ubertim. Ex iisd.

Πολυστασίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, seditiosus, ubi crebræ moventur seditiones. A στασιάζω.

Πολυστάφυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, uvis abundans. A σταφυλή, *uva.*

Πολύσταχυς, υος, ὁ καὶ ἡ, multas spicas ferens seu edens. Epith. culmi.

Πολυστεγής, ές, idem quod

Πολύστεγος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene contectus; (2) multas habens contignationes, altus. A στέγη, *tectum.*

Πολύστειος, et πολύστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapillis abundans, scruposus. Ἐν ποταμοῖσι πολυστίοισι νομάζων, *Nic. Th.* 950. Confer *Call. in Jov.* 26. A στία, vel στία, *calculus.*

Πολυστελέχης, εος, vel πολυστέλεχος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos habens truncos, multos a radice caudices habens. A στέλεχος.

Πολυστένακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde gemens, seu gemitus habens multos, miserabilis, ærumnosus.

Πολυστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis sertis redimitus, honoratus, donatus, hinc præmiis dignus magnis.

Πολυστεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. A στέφω.

Πολύστημος, ὁ καὶ ἡ, vestis quæ multum et pingue stamen habet. A στήμων.

Πολύστιβος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum calcatus. A στείβω.

Πολύστικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis maculis notatus; (2) multis ictibus compunctus.

Πολύστιος· vide πολύστειος.

Πολυστιχία, ας, ἡ, multitudo versuum. A

Πολύστιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, multis versibus seu ordinibus constans.

Πολύστοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Πολύστολος, ου, ὁ καὶ ἡ, multam et magnam habens classem.

Πολυστομέω, ῶ, multum loquor. A

Πολύστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, multa habens ora; (2) multa loquens. A στόμα.

Πολύστονος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum gemens, multis gemitibus mixtus; (2) multis gemitibus prosequendus, lamentabilis, luctuosus; (3) multos gemitus ciens, tristis. Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν, *Il.* 1, 445. Εἶτα τὴν πολύστονον τροίαν ἑλόντα, *Soph. Phil.* 1346. Τὴν δὲ δὴ πολύστονον Ἑλένην, et Helenam quæ multis gemituum causa fuit, *Eurip. Or.* 56.

Πολύστρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facile versari, flecti aut torqueri potest; versatilis, variabilis, mutabilis; (2) valde tortus, ut funis.

Πολύστροιβος, *Poet.* πολύστροιβος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum strepens; (2) turbulentus, multis agitatus fluctibus. Ἄγχι πολυστροίβοιο θαλάσσης, *Nic. Al.* 6. A στροβέω.

Πολυστροφάλιγξ, γος, ὁ καὶ ἡ, vorticosus, multum volutatus.

Πολύστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui multis gyris circumagitur, versatilis, mobilis. A στροφή.

Πολύστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas columnas habens.

Πολυ-

Πολυσύγκρατος, ον, valde confusus, seu e multis mixtus. A κεράννυμι.
Πολυσύγκριτος, ον, idem.
Πολυσύλλαβος, ου, ὁ ἡ, plures habens syllabas.
Πολυσύνδεσμος, ὁ, multis copulis seu conjunctionibus utens, *Sch. Thuc.*
Πολυσύνδετον, ου, τὸ, oratio, in qua crebræ sunt conjunctiones copulativæ. A σύνδετος.
Πολυσύνδετος, ον, multas copulas habens; (2) bene compactus, firmus.
Πολυσφάραγος, ου, ὁ ἡ, sonorus, strepens.
Πολυσφόνδυλος, ου, ὁ ἡ, multas habens vertebras et internodia. A σφονδύλη.
Πολυσφράγιστος, ου, ὁ ἡ, multis signis notatus; (2) bene signatus. A σφραγίζομαι.
Πολυσχεδής, ές, varius, multiplex. A σχέδη.
Πολυσχεδία, ἡ, varietas, multitudo.
Πολυσχεδῶς, *adv.* varie, multipliciter, copiose.
Πολυσχημάτιστος, ον, multas formas, multa genera habens, seu e multis generibus, v. gr. versuum compositus. *Vox Gramm.*
Πολυσχημόνως, *adv.* multis formis, modis. A
Πολυσχήμων, ονος, ὁ ἡ, multas formas habens. A σχῆμα.
Πολυσχιδής, έος, ὁ ἡ, multifidus, in multas partes fissus; (2) multos ramos diffissus; (3) multiplex. A σχίζω. Hinc
Πολυσχιδία, ας, ἡ, *Ion.* πολυσχιδίη, ης, ἡ, multifida sectio, multiplex divisio.
Πολυσχιδῶς, *adv.* in multas et varias partes dividendo. *Gl. V.* multifariam.
Πολύσχιστος, ου, ὁ ἡ, in multas partes fissus, qui findi potest.
Πολυσώματος, ου, ὁ ἡ, multa habens corpora; (2) magnum corpus habens, ut gigas. A σῶμα.
Πολυτάλαντος, ου, ὁ ἡ, multa habens talenta, i. e. dives, *item* gravis pondere.
Πολυτάραχος, ον, magnas turbas movens, valde strepens. A ταραχή.
Πολυτειρής, ὁ, ἡ, stellatus, multis stellis lucens. Ex π. et τείρεα, *stellæ.*
Πολύτειρος, ον, idem et ex iisdem.
Πολυτεκνέω, ῶ, fut. ήσω, multos habeo liberos, multam sobolem procreo.
Πολυτεκνία, ας, ἡ, multa proles, multi liberi, etiam de brutis. A
Πολύτεκνος, ου, ὁ ἡ, multos habens liberos, numerosam sobolem, ut sup.
Πολυτέλεια, ας, ἡ, sumptuositas, magnificentia. *Gl. V.* lautitia. A
Πολυτελής, έος, ὁ ἡ, magnos sumptus postulans, sumptuosus; (2) exquisitus; (3) magnificus. *Ph.* lautus, pretiosus, multiplex. *Gl. V.* opiparus; πολυτελῆ δεῖπνα, dapes, *Ph.* A τέλος, *vectigal.*
Πολυτελῶς, *adv.* sumptuose, magnifice, *Gl. V.* laute, abunde, opipare.
Πολυτενής, έος, ὁ ἡ, multum porrectus, longum spatium extentus. A τείνω.
Πολυτερπής, έος, ὁ ἡ, valde delectans, valde suavis. Ex τέρπω.
Πολυτεχνής, ές· vide πολύτεχνος.
Πολυτεχνία, ας, ἡ, artis varietas et magnitudo.
Πολύτεχνος, ου, ὁ ἡ, multas artes callens, multum artificii habens; (2) valde artificiosus. A τέχνη.
Πολυτιμητίζω, multo honore afficio, in magno honore habeo. A
Πολυτίμητος, ου, ὁ ἡ, multo honore dignus; (2) magno pretio dignus, magnifaciendus. *Gl. V.* pretiosus. A τιμάω.
Πολυτίμιος, ον, idem quod
Πολύτιμος, ου, ὁ ἡ, pretiosus; (2) multo honore dignus. A τιμή.
Πολυτιμώρητος, ον, valde punitus et afflictus.
Πολύτιτος, ου, ὁ ἡ, multum honoratus; (2) multo honore dignus. A τίω.
Πολύτλας, ὁ, multa passus seu perpessus, multis miseriis conflictatus, patiens, ærumnosus, *Il.* 9, 672. *Od.* 5, 17. A τλάω.
Πολυτλήμων, ονος, ὁ ἡ, idem.
Πολύτλητος, ου, ὁ ἡ, idem.
Πολυτοκέω, ῶ, multa pario, partu sum fœcundus.
Πολυτοκία, ας, ἡ, partus numerositas, fœcunditas. A
Πολυτόκος, ου, ὁ ἡ, pariens multos, partu fœcunda. *Gl. V.* πολύτοκος, fœcunda, fertilis. A τίκτω, vel τόκος.
Πολύτολμος, ου, ὁ ἡ, multum audens, audacissimus. A τόλμα.
Πολύτορος, ον, valde spinosus, multos aculeos habens, quibus pungit tangentes.
Πολυτραφής, ές, fertilis. A τρέφω.
Πολύτρεπτος, ου, ὁ ἡ, volubilis, convertibilis, mutabilis.
Πολυτρήρων, ονος, ὁ ἡ, columbis abundans, *Il.* 2, 502.
Πολύτρητος, ου, ὁ, ἡ, multa habens foramina.
Πολύτριμμα, τὸ, qui in versutiis veluti attritus est, *Ar.*
Πολύτριπτος, ου, ὁ ἡ, multum tritus.
Πολύτριχον, ου, τὸ, polytrichon, sive adiantum nigrum. A
Πολύτριχος, ου, ὁ ἡ, pilosus. A θρίξ.
Πολυτροπία, ας, ἡ, varietas modi, varii modi, varietas; (2) calliditas, fraus. A
Πολύτροπος, ου, ὁ ἡ, multiplex, varius; (2) versutus, moratus. A τρόπος seu τροπή.
Πολυτρόπως, *adv.* multis modis. *Ph.* multifariam, omnifariam. A præc.
Πολυτροφία, ας, ἡ, alimenti copia; (2) cum quis diu alitur. A
Πολύτροφος, ου, ὁ ἡ, multum alimenti accipiens; (2) bene habitus, pinguis; (3) πολυτρόφος, multum alimenti suppeditans. A τρέφω.
Πολυτρόχαλος, ου, ὁ ἡ, multum currens, agilis in currendo, valde mobilis, volubilis.
Πολύτρυτος, ον, valde vexatus, adflictus. A τρύω.
Πολύτυρος, ου, ὁ ἡ, multo caseo conditus, multum casei admistum habens.
Πολυϋδρία, ας, ἡ, aquarum copia. A
Πολύϋδρος, ου, ὁ ἡ, aquosus. Ab ὕδωρ.
Πολύϋλος, ὁ ἡ, materiosus. *Gl. V.* arboribus abundans. Ab ὕλη.
Πολυύμνητος, ου, ὁ ἡ, celeberrimus.
Πολυυμνία, ας, ἡ, Polyhymnia, Polymnia, una Musarum. Ex π. et ὕμνος.
Πολύυμνος, ου, ὁ ἡ, in quem multi hymni fiunt, qui magnam laudum materiam præbet, celeber. Ex iisd.
Πολύυπνος, ον, somnolentus, qui est multi somni.
Πολυφαγέω, multum edo.
Πολυφαγία, ας, ἡ, edacitas, voracitas. A
Πολυφάγος, ου, ὁ ἡ, qui multum comedit, vorax, helluo. *Gl. V.* edax.
Πολύφαμος, *Dor.* pro πολύφημος.
Πολυφάνταστος, ου, ὁ ἡ, multas efficiens habensque visiones fictas, insomnia crebra.
Πολυφάρμακος, ου, ὁ ἡ, medicamentis abundans aut venenis; (2) multorum medicamentorum vel etiam venenorum peritus; (3) multis medicamentis vel venenis utens. A φάρμακον.
Πολυφασία, ας, ἡ, loquacitas. A φημί.
Πολύφατος, ου, ὁ ἡ, multum celebris, multorum sermone jactatus. A φατός.
Πολύφαυλος, ον, prorsus inutilis, nullius omnino pretii.
Πολυφεγγής, έος, ὁ ἡ, multum splendoris habens, multum lucidus. A φέγγος.
Πολυφειδής, ές, præparcus. A φείδομαι.
Πολύφερνος, ου, ἡ, bene dotata. A φέρνη.
Πολυφημία, ἡ, gloria. A
Πολύφημος, ου, ὁ ἡ, valde celebris, de quo varii sermones narrantur; (2) clamosus, epith. ranæ; (3) multis clamoribus, vocibus strepens, epith. fori. A φήμη.
Πολύφθογγος, ου, ὁ, ἡ, multisonus, epith. tibiæ.
Πολυφθονερὸς, valde invidus.
Πολυφθόρος, ου, ὁ ἡ, qui multos occidit, multorum interfector, *Soph. Elect.* 10. (2) perniciosus multis. A φθείρω.
Πολύφθορος, ου, ὁ ἡ, cædibus abundans; (2) dirutus, vastatus. Ab eod. s. φθόρος.
Πολυφιλάνθρωπος, ου, ὁ ἡ, valde hominum amans, humanissimus, pius.
Πολυφίλητος, ον, valde carus. A φιλέω.
Πολυφιλία, ας, ἡ, amicorum copia. A
Πολύφιλος, ου, ὁ ἡ, cui multi sunt amici.
Πολυφίλως, *adv.* ita ut multis carus sit.
Πολύφιλτρος, ου, ὁ ἡ, admodum amans, amori valde deditus. A φίλτρον.
Πολύφλοιος, ον, multum corticis habens; hinc, levis, vanus, inanis.
Πολυφλοίσβοιο, *Ion.* pro πολυφλοίσβου, a
Πολύφλοισβος, ου, ὁ ἡ, multo strepitu resonans, turbulentus, sonorus, resonans. *Gl. V.* undisonus, *Il.* 1, 33.
Πολύφοβος, ον, valde timidus.
Πολύφοιτος, ου, ὁ ἡ, profugus, vagus. A φοιτάω.
Πολυφόνος, ου, ὁ ἡ, qui multos occidit, crudelis.
Πολύφορβος, ου, ὁ ἡ, et πολυφόρβη, η, ον, multis pabulum suppeditans, *Il.* 9, 564. A φέρβω.
Πολυφόρητος, ον, idem quod
Πολυφόρος, ου, ὁ ἡ, multa ferens; (2) est et epith. vini multum aquæ ferentis; (3) fecundus. A φέρω, vel φορά. Hinc
Πολύφορτος, ου, ὁ ἡ, qui multo premitur pondere, multas habens sarcinas.
Πολυφραδέεσσι, *Poet.* pro πολυφραδέσι, a
Πολυφραδής, έος, ὁ ἡ, valde consultus, valde prudens. A φράζω, *delibero.*
Πολυφραδία, ἡ, prudentia, facundia. A præc.
Πολυφράδμων, ονος, ὁ ἡ, idem et ab eod.
Πολύφραστος, ον, sæpe dictus. Ab eod.
Πολύφροντις, ιδος, ὁ ἡ, multis curis plenus.
Πολυφρόντιστος, ου, ὁ ἡ, admodum accuratus; (2) prudens. A φροντίζω, *curo.*
Πολυφροσύνη, ης, ἡ, variarum rerum peritia, prudentia. A
Πολύφρων, ονος, ὁ ἡ, valde prudens. A φρήν.
Πολυφυής, έος, ὁ ἡ, multiformis. A φυή.
Πολύφυλλος, ου, ὁ ἡ, multa folia habens, foliis abundans. A φύλλον.
Πολύφυλος, ον, in multa genera, &c. divisus. A φυλή.
Πολύφυτος, ον, herbis, plantis abundans. A φυτόν.
Πολυφωνία, ας, ἡ, loquacitas; (2) garrulitas. A
Πολύφωνος, ου, ὁ ἡ, multas edens voces, multisonus, vocalis, sonorus, magniloquus, etiam in bonam partem, ut de Homero; (2) qui multorum est verborum; (3) garrulus, loquax. Ὤρη ἑσπερίη κρώζῃ πολύφωνα κορώνη, *Aratus*, 1002. Ubi πολύφωνα est *adv.* Al. legunt πολύφωνος. Ex φωνή.
Πολύφωτος, ου, ὁ ἡ, multum lucens, multa luce præditus. Ex φῶς, *lux.*
Πολύχαλκος, ου, ὁ ἡ, multum habens æris, ære abundans, æratus; (2) cui multum est pecuniæ, dives æris; (3) firmus, validus, στερρὸς, λαμπρὸς, epitheton cœli. *Gl. V.* ærosus, æreus.
Πολυχανδὴς, έος, ὁ ἡ, valde capax. Πολυχανδέος ὄλμου, *Nic. in Th.* 951. Ex χανδάνω.
Πολυχείμων, ονος, frequens tempestatibus. Μηδὲ πιστεύειν πολυχείμονι θαλάσσῃ, *App. Bell. Civ.* 5, 108.
Πολύχειρ, ρος, ὁ ἡ, multimanus. Hinc
Πολυχειρία, vel πολυχειρία, ας, ἡ, multitudo manuum; (2) operarum multitudo.
Πολυχίτων, ωνος, ὁ ἡ, pluribus amictus tunicis.
Πολύχνοος, ου, ὁ, ἡ, multam lanuginem habens.
Πολυχοέω, ῶ, multo cum fœnore refundo, fœcundus et fertilis sum. A πολύχοος.
Πολυχοΐα, ας, ἡ, varietas, fertilitas. Ab eod.
Πολυχοιρία, ας, ἡ, porcorum copia. Ex χοῖρος.
Πολύχοος, *contr.* πολύχους, ου, ὁ ἡ, multa cum usura se refundens; (2) multiplex. *Gl. V.* πολύχοος, multifarius. Ex χέω.
Πολυχορδία, ας, ἡ, chordarum multitudo. A
Πολύχορδος, ου, ὁ ἡ, multas habens chordas, seu fides. Ex χορδή.
Πολύχορτος, ον, herbidus, pinguis, de terra.
Πολυχρηματία, ας, ἡ, abundantia, opulentia.
Πολυχρηματίζω, ditesco, dives fio vel sum. A
Πολυχρήματος, ου, ὁ ἡ, cui multum est pecuniæ. *Gl. V.* pecuniosus, nummatus. Ex χρήματα.

Πολυχρημοσύνη, ης, ἡ· vid. πολυχρηματία. A
Πολυχρήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Πολυχρηστία, ας, ἡ, utilitatis magnitudo. A
Πολύχρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde utilis; (2) multum usitatus.
Πολύχροια, ας, ἡ, colorum varietas. A πολύχροος.
Πολυχρονέω, ῶ, diu duro, longævus sum. A πολύχρονος.
Πολυχρονίζω, f. ίσω, *Att.* πολυχρονιῶ, diu moror, prolongo, profero. A
Πολυχρόνιος, ὁ ϗ ἡ, longum tempus durans, diuturnus; (2) antiquus. *Gl. V.* vivax, longævus. Οἰκία θινὸς ἔχουσι πολυχρονιώτατον αἷμα, *Call. in Del.* 282. Ex χρόνος. Hinc
Πολυχρονιότης, ητος, ἡ, diuturnitas.
Πολυχρονίως, *adv.* diutissime.
Πολύχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem quod πολυχρόνιος.
Πολύχροος, *contr.* πολύχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, multis coloribus præditus, varius. Ex χρόα.
Πολύχρυσος, ου, ὁ ϗ ἡ multum auri habens, auro adfluens. *Ph.* opimus, aurosus.
Πολυχρώματος, ου, ὁ ϗ ἡ, multos habens colores, multicolor. Ex χρῶμα.
Πολύχρωμος, ον, multicolor, *Man.*
Πολύχρως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, idem. A χρόα.
Πολύχυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, multum habens succi, succulentus.
Πολύχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, late fluens, fluidus; (2) multum diffusus.
Πολυχώρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, multorum capax.
Πολύχωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, amplus, spatiosus, capax. Ex χώρα.
Πολυχώστος, ου, ὁ ϗ ἡ, multa terra adgesta exstructus, alte aggeratus. A χώννυμι.
Πολυψάμαθος, ου, ὁ ϗ ἡ, arenosus.
Πολυψηφία, ας, ἡ, multitudo suffragia ferentium, multa suffragia. A πολύψηφος.
Πολυψηφὶς, ίδος, ὁ ϗ ἡ, multos habens calculos seu lapillos. Ex ψηφίς.
Πολύψηφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui multa fert seu explet suffragia.
Πολυωδυνία, ἡ, doloris gravitas. A
Πολυώδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, multos dolores adferens, molestus; (2) afflictus, ærumnosus. Ex ὀδύνη.
Πολυωνυμέω, multa nomina habeo.
Πολυωνυμία, ας, ἡ, multitudo nominum. *Callim. in Dian.* 7. A
Πολυώνυμος, ὁ ϗ ἡ, multa nomina habens; (2) celebris, honoratus. Ex ὄνομα.
Πολυωνύμως, *adv.* multis nominibus.
Πολυώνυχος, ον, multifidos pedes, multos ungues habens. Ab ὄνυξ.
Πολυωπὴς, ὲς, idem quod πολυωπὸς, *Nic.*
Πολυωπὸς, οῦ, ὁ, multa habens foramina. Ab ὀπή· (2) multos oculos, *Hes.* Ab ὤψ, vel ὄψ.
Πολυωρέω, ῶ, f. ήσω, multa cura dignor, magnam curam gero; (2) laute et accurate accipio; (3) honoro, in honore et pretio habeo; (4) donis afficio. Πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡττόνων κατὰ γένος, *Aristot.* Ex ὠρέω. Hinc
Πολυωρητικὸς, ὴ, ὸν, multam curam gerens, solicitus.
Πολυωρία, ας, ἡ, multa cura, ratio, et observatio; (2) honos, reverentia.
Πολύωτος, ου, ὁ, multas habens aures. Ab οὖς.
Πολυωφελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde utilis. Ex ὠφελέω.
Πολυωφελῶς, *adv.* valde utiliter.
Πολύωψ, ωπος, ὁ ϗ ἡ, multa habens foramina, multiforus.
Πόλφοι, ων, οἱ, ramenta ex farre leguminibus immixta.
Πόμα, ατος, τὸ, potio, potus. A πίνω.
Πομπαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, pompam duco. Ex πομπὴ et ἄγω, seu ἀγωγή.
Πομπαῖος, ου, ὁ, Mercurii cognomen, qui defunctorum animas ad inferos deducere credebatur, *Soph. Aj.* 843. A πομπή.
Πομπεία, ας, ἡ, pompa, vel transvectio, qualis in pompa esse solet; (2) conviciorum jactatio, velut e curru, ap. Alexandrinos, seu in triumpho, ap. Rom. A πομπεύω. Unde
Πομπεῖον, ου, τὸ, vas quo in pompis utuntur; (2) locus celebris Athenis.
Πομπευέσκειν, *Dor.* pro πομπεύειν.
Πομπεὺς, έως, *Ion.* ῆος, ὁ, qui aliquem deducit; (2) qui pompam ducit, pompaticus.
Πόμπευσις, εως, ἡ, pompa.
Πομπευτὴς, οῦ, ὁ, pompam ducens.
Πομπεύω, fut. εύσω, transmitto, transveho, deduco; (2) munere nuntii fungor; (3) cum pompa incedo, pompam duco. *Gl. V.* triumpho; unde (4) efferor, mihi placeo, superbio, insolesco; (5) insolenter aliquem tracto, maledicendo, minando, quia obvium et prætereuntem quemque in ejusmodi pompis verborum et gesticulationum contumeliis et ludibriis incessere licebat. vide γεφυρίζειν. (6) contumelia adficio, proprie, per hominum ora traducendo. *Pass.* πομπεύεσθαι, in triumpho duci, ostendi; (2) ἀλλ' εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον, at, si constanti fide hoc Mercurii fungor munere, *Soph. Trach.* 620. A
Πομπὴ, ῆς, ἡ, missio, missus; (2) impulsus, instinctus; (3) deductio, qua transmittendum aut transvehendum curamus eum, qui nobiscum aliquamdiu est versatus; (4) pompa, i. e. solennis apparatus et spectaculum solenne in modum triumphi; (5) ventus qui naves impellit. (5) οὐρίας πομπῆς σπανίζων, secundo vento carens, *Eurip. Iphig. in Aul.* 352. Μήτ' ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπὰν, nec ventum contrarium Euripo spirans dedisset, *Id Ibid.* 1324. (2) πομπῇ κρείττονι, πομπῇ θείᾳ, ὁσίᾳ πομπῇ, divino consilio, divinitus. Θηρίον γάρ τι αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει, fera enim quædam divinitus missa eis occurrit, *Suidas in* Ἀναλώθησαν. Σώκρατης .... φωνὴν πολλάκις ἔφασκεν ὁσίᾳ πομπῇ (sic legendum) ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ, Socrates dicebat persæpe vocem divinitus sibi datam, *Ælian. Var. Hist.* 8, 1. A πέμπω. Hinc
Πομπικὸς, ὴ, ὸν, ad pompas pertinens, pompis conveniens; magnificus, ad ostentandum ingenium, doctrinam, &c. aptus et factus.
Πομπήμων, ονος, ὁ, dux, deductor, *Ap.*
Πομπίλος, ου, ὁ, qui aliquem deducit seu transmittit. Est etiam nomen piscis. V. *Ern.*
Πόμπιμος, ου, ὁ, ἡ, et πόμπιμος, ίμη, ιμον, qui mitti seu transmitti potest; (2) qui mittere seu transmittere potest. (2) οὔτε πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων, *Soph. Trach.* 560. Τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον, donum Herculi missum, *Id. Ibid.* 871.
Πομπὸν, τὸ, caduceus, *Eust.*
Πομπὸς, οῦ, ὁ, qui aliquem deducit seu transmittit, comes, viæ dux, *Il.* 18, 416. (2) nuntius; (2) πομπὸς ὢν, nuntius cum sis, *Soph. Trach.* 617. A πέμπω.
Πομποστολέω, ῶ, fut. ήσω, classem deduco. Τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος, *Luc.* Ex πόμπος et στόλος.
Πομφολυγέω, ῶ, bullas emitto. A πομφόλυξ.
Πομφολυγηρὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, bullis turgens.
Πομφολυγίζω, bullas refero seu repræsento. *Diosc.*
Πομφολυγοπάφλασμα, ατος, τὸ, bulla cum strepitu erumpens, seu ebulliens. Vox Aristophanica. Ex πομφόλυξ et πάφλασμα.
Πομφολυγόω, ῶ, in bullas converto vel cogo; πομφολυγοῦσθαι, in bullas converti.
Πομφολυγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, bullæ similis.
Πομφολύζω, fut. ξω, bullo, bullas emitto. A
Πομφόλυξ, υγος, ἡ, bulla; (2) favilla æris. *Ph.* bulla, scatebra. A πομφός. Hinc
Πομφολύσσω, fut. ξω, bullarum instar effervesco; πομφόλυξαν, 3. pl. aor. 1. *Ion.* Rob. Ἐκ δ' ἄρ' πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων βλεφάρων, *Pind. Pyth.* 4, 226.
Πομφὸς, οῦ, ὁ, eminentia tumida cutis, tumor.
Πονεῖτο, *laborabat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *contr.* pro ἐπονέετο, a πονέω.
Πονέοντο, 3. pl. *Ion.* pro ἐπονέοντο.
Πονεύμενοι, *laborantes*, nom. plur. part. præs. med. *Dor.* pro πονούμενοι.
Πονεῦμες, 1. pl. præs. ind, act. *Dor.* pro πονοῦμεν.
Πονεῦντες, *tractantes*, nom. pl. præs. part. act. *Dor.* pro πονοῦντες.
Πονέω, ῶ, fut. ήσω, laboro; (2) facio; (3 viribus frangor, laboribus succumbo, lassesco, defatigor, tolero, patior, ægroto, doleo. *Gl. V.* laboro, doleo; ἐπόνησα, dolui, *Gl. V.* aor. 1. πεπονημένος, factus, elaboratus, perf. pass. part. πονηθὲν, elaboratum, a. 1. pass. part. πονεῖτο, laborabat, imperf. *Ion.* pro ἐπονεῖτο. Πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ, sibi studet, *Soph. Aj.* 1383. Ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὰ σκέλη, *Aristoph. Pace*, 820. Πολλοὶ δὲ μέμνανται καλὸν εἴτι ποναθῇ, *Pind. Ol.* 6, 17. A πόνος. Hinc
Πόνημα, ατος, τὸ, labor, opus; (2) liber.
Πονήρευμα, ατος, τὸ, facinus improbum et scelestum, scelus. A
Πονηρεύω, et πονηρεύομαι, vitio aliquo laboro, etiam de corpore; (2) improbus sum, improbe et nequiter ago. A πονηρός. Unde
Πονηρία, ας, ἡ, misera et laboriosa vitæ conditio; (2) improbitas, nequitia, scelus, vitium, pravitas, malitia.
Πονηροδιδάσκαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, magister improbitatis.
Πονηροκάρδιος, malicordis, *Gl. V.* Ex καρδία.
Πονηροκρατέομαι, οῦμαι, improborum imperio regor.
Πονηροκρατία, ας, ἡ, malorum potentia et imperium. Ex πονηρὸς et κράτος.
Πονηρολογία, ας, ἡ, maledictum seu maledictio, contumelia; (2) sermo de malis rebus et improbis. A λόγος.
Πονηρόπολις, εως, ἡ, improborum civitas.
Πονηρὸς, ρὰ, ρὸν, improbus, scelestus, pravus, malus, *i. e.* malitiosus, malignus, vitiosus, vitiatus. A πονέω.
Πόνηρος, ρα, ρον, laboriosus, miser, infelix; ὦ πόνηρε, miser! infelix. Ab eod.
Πονηρόφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, improborum amicus, malorum consortio gaudens.
Πονηρῶς, *adv.* improbe, nequiter.
Πονήρως, *adv.* male, misere, ægre, difficulter.
Πονήσαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro πονήσας, a πονέω.
Πονητέον, laborandum est, *Eur.*
Πονητικὸς, ὴ, ὸν, ad laborandum promptus, ad laborem perferendum aptus. A πονέω.
Πόνοιο, gen. sing. *Ion.* pro πόνου, a
Πόνος, ου, ὁ, labor, studium, et opera rei alicui impensa; (2) molestia, labor et molestia, ærumna, calamitas, morbus, dolor. (2) πόνων λατρεύματα, servilis opera, *Soph. Trach.* 356. Vide πλέω. A πένομαι.
Πονοπαίκτωρ, ορος, ὁ, laborem ludens, *Man.*
Ποντία, ἡ, marina superficies, *V. L.*
Ποντιᾶν, *marinarum*, gen. pl. f. g. *Dor.* pro ποντιῶν, a πόντιος.
Ποντιὰς, άδος, ἡ, marina. Ποντιὰς αὖρα, aura marina, *Eurip. Hec.* 444. A πόντιος.
Ποντίζω, fut. ίσω, in pontum mergo, mergo. Εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη, *Soph. Elect.* 509.
Ποντικὸν, nux avellana, *Ph.* subaud. κάρυον.
Ποντικὸς, ὴ, ὸν, marinus; (2) Ponticus, qui est e Ponto. A πόντος.
Πόντιος, ου, ὁ ϗ ἡ, et πόντιος, ία, ιον, marinus, maritimus; (2) Ponticus. Πατὴρ μὲν οὖν σοι πόντιος, pater quidem marinus (Neptunus), *Eurip. Hipp.* 1318. Ab eod.
Πόντισμα, ατος, τὸ, submersio, naufragium. A ποντίζω.
Ποντόβροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, mari immersus, in mari submersus. Ex πόντος et βρέχω.
Ποντογενὴς, ὲς, e mari natus.
Ποντογένεια, ας, ἡ, ex mari nata. Ex γίνομαι.
Ποντόθεν, *adv.* e mari. A πόντος.
Ποντομέδων, οντος, ὁ, mari imperans, maris imperator; epith. Neptuni. Ex μέδω.
Πόντονδε, *adv.* in pontum. A πόντος.
Ποντοπλάνητος, ον, in mari vagans, epith. piscis, navis, mercatoris, &c.
Ποντοπλάνος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ποντοπορεύω, per pontum gradior, mare pervado seu pererro. Ποντοπορευέμεναι, *Poet.* pro ποντοπορεύειν, *Od.* 5, 277. A ποντοπόρος.
Ποντοπορέω, ῶ, fut. ήσω, idem et ab eod.
Ποντοπόροιο, gen. sing. *Ion.* pro ποντοπόρου, a
Ποντοπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, pontum seu mare trajiciens.

ciens. *Gl. V.* fluctivagus, *Il.* 1, 439. Ex πείρω.

Ποντοποσειδῶν, ῶνος, ὁ, ponticus Neptunus, ponti, *i. e.* maris, rex, Neptunus. Voc. ὦ Ποντοπόσειδον, *Aristoph. Plut.* 1050.

ΠΟ'ΝΤΟΣ, ου, ὁ, pontus, mare; (2) regio Asiæ Minoris, Pontus. (Voc. est idem atque βένθος, βύθος.)

Πόντοφι, e mari. A πόντος.

Ποντοχάρυβδις, ιως, ἡ, pontica charybdis, ponti vorago.

Πονωπόνηρος, ὁ ϰ ἡ, miser laborando, *Aristoph. Lys.* 532. A πόνος.

Πόξ, ποκὸς, ἡ, vellus, lana detonsa aut vulsa; occurrit πόκα, acc. A πέκω.

Ποοφάγος, ου, ὁ ϰ ἡ, herbis vescens. Ex πόα et φάγος.

Πόπανον, ου, τὸ, popanon, placentula lata, tenuis, et rotunda; πόπανα, liba, *Ph.* A πέπτω.

Ποπὰς, άδος, ἡ, idem quod πόπανον, *Suid. ex Ep.*

Ποπίζειν upupæ dicuntur, ut χελιδόνες ψιθυρίζειν, *Poll.*

ΠΟ'ΠΟΙ, *interject.* admirantis; (2) indignantis, ὦ πόποι, proh dii! nam πόποι dii sunt apud Dryopes; item πόπαξ. Vid. *Ern.*

ΠΟΠΠΥ'ΖΩ, fut. ύσω, sibilo; (2) demulceo, blande attrecto; (3) applaudo, de equis; ποππύζειν etiam ululæ dicuntur. Εἶθ' ὁ Θεὸς ἐπόππυσεν, *Aristoph. Plut.* 731.

Ποππυλιάζω, idem quod ποππύζω. ποππυλιάσδει, *Dor.* pro ποππυλιάζει, *Theocr.* 5, 89.

Ποππύσδειν, *Dor.* pro ποππύζειν, *Ib.* 5, 7.

Πόππυσμα, ατος, τὸ, et ποππυσμὸς, οῦ, ὁ, sibilus; (2) palpus, sive sonus, lingua, manibus, ac similibus modis excitatus, ad favorem ostendendum; (3) adulatio, blanditiæ. A ποππύζω.

Πορδάκος, humidus, uvidus, madidus: idem quod παρδάκος. Σὺν πορδάκοισιν ἐκπεσόντες εἵμασι, *Simonid. apud Strab.* 920.

Πόρδαλις, ιος, *Ion.* pro πάρδαλις, *Il.* 17, 20. A πάρδος.

Πορδαλιαγχὲς, τὸ, aconitum, quoniam suffocat τὰς πορδάλεις, *Nic.*

Πορδαλέος, ὁ, qui præ timore cacaturit aut pedit. A

Πορδὴ, ῆς, ἡ, crepitus ventris. *Ph.* peditus. A πέρδω.

Πόρε, 3. s. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔπορε, a πόρω.

Πορεία, ας, ἡ, profectio, incessus, ingressus. *Gl. Vet.* meatus, iter, itio, gressus, agmen. A πορεύομαι.

Πορεῖον, ου, τὸ, cujus ope iter facimus, aut trajicimus, machina qua promoventur onera. Πορεῖον, τὸ διδόμενον τοῖς πρεσβευταῖς περὶ τοῦ πορευθῆναι εἰς πρεσβείαν, ὥσπερ ἐφόδιον, *E. M.* Ab eod.

Πορευθέντες, nom. pl. aor. 1. part. pass. verbi πορεύομαι.

Πορευθῆναι, *perfectum esse*, infin. aor. ejusd.

Πορεύθητε, *ite*, 2. plur. imperat. aor. ejusd.

Πορευθῶ, *abiero*, 1. sing. conj. aor. ejusd.

Πόρευμα, ατος, τὸ, profectio; (2) expeditio. (2) εἰδόμαν ναΐον πόρευμα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 299. A

Πορεύομαι, fut. εύσομαι, eo, proficiscor, πορεύῃ, is, *Ph.* πορευθῆναι, aor. 1. ivisse; part. πορευθεὶς, profectus. Ξένε πρὸς ἄλλην ἑστίαν πορεύσομαι, *Eur. Alc.* 535. Ἔξω δωμάτων πορεύεται, *Ibid.* 505. A πόρος.

Πορεὺς, idem quod πορθμεὺς, *Hes.*

Πόρευση, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro πορεύσεσαι, a πορεύομαι. Unde

Πορεύσιμος, ου, ὁ ϰ ἡ, vel πορεύσιμος, ίμη, ιμον, qui transiri potest, permeabilis.

Πόρευσις, εως, ἡ, ambulatio, ipsa incedendi actio.

Πορευτέον, eundum est, *Eur.*

Πορευτικὸς, ἡ, ὸν, qui incedere potest, qui ingreditur et ambulat; (2) pervius. A

Πορευτὸς, ἡ, ὸν, idem quod πορεύσιμος.

Πορεύω, fut. εύσω, trajicio, traduco, transveho, mitto, ire jubeo. Ἐγὼ πορεύσω χρυσὸν, *Eur. Ph.* 992. Καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρὸς, *Or.* 778. Τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ' ἐπόρευσαν ξὺν χρόνῳ, patris ea mandata celeriter exsequuntur, *Soph. Œd. Col.* 1601, transire facio, *id est*, accerso. Ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω, *Id. Ibid.* 1476. Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, si quis insolenter se gerit, *Id. Œd. Tyr.* 883. Πορεύσας Πυθικὴν ἐπ' ἐσχάραν, *Eurip. Androm.* 1241. A πείρω.

Πορέω, præbeo, *Soph.*

Πορθέω, ῶ, fut. ήσω, diruo, everso, vasto, depopulor; oppugno; πεπορθημένος, perf. pass. part. vastatus; πορθῆσαι, vastare, *Ph.* a. 1. inf. act. πορθήσας, populatus, *Gl. V.* part. aor. 1. Ἔπειτα δὲ ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολὼν, *Soph. Phil.* 912. Τί γὰρ ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; *Ibid.* 1395. A πέρθω. Hinc

Πορθήσειν, fut. 1. inf. act.

Πόρθησις, εως, ἡ, vastatio, excidium.

Πορθητὴς, οῦ, ὁ, eversor, vastator.

Πορθητικὸς, ἡ, ὸν, vastatorius, idem quod præc.

Πορθήτωρ, ορος, ὁ, idem quod πορθητής.

Πορθμεία, ας, ἡ, trajectio fluminis vel freti; (2) merces trajectionis. A πορθμεύω.

Πορθμεῖον, οῦ, τὸ, fretum; (2) navis qua fretum aliquod seu fluvius trajicitur, *Gl. V.* πορθμεῖα, pontones, *Gl. V.* (3) naulum. Ab eod.

Πορθμεὺς, έως, ὁ, qui lintre seu rate aliquem transportat per fretum. *Ph.* portitor, vector.

Πορθμευτικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad trajectionem vel ad portitorem. A πορθμευτής.

Πορθμεύω, f. εύσω, transfreto, fretum trajicio. Εἰς αἱματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλῳ, *Eur. Iph. Taur.* 372. Τάσδε πορθμεύσειν γραφὰς πρὸς Ἄργος, *Ib.* 737. A πορθμός.

Πορθμήϊον, ου, τὸ, *Ion.* pro πορθμεῖον.

Πορθμία, ας, ἡ, idem quod πορθμεία.

Πορθμικὸς, ἡ, ὸν, idem quod πορθμευτικός.

Πορθμίον, ου, τὸ, navis, qua fretum aliquod trajicitur; (2) merces, quæ pro trajectu freti persolvitur. A πορθμός. Unde

Πορθμὶς, ίδος, ἡ, parvum fretum; (2) navis piscatoria, linter, quo transfretamus. (2) ὦ λευκόπτερος Κρησία πορθμὶς, *Eur. Hipp.* 752.

Πορθμὸς, οῦ, ὁ, fretum; (2) trajectus, trajectio. (2) τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν . . . πορθμῶν, *Soph. Trach.* 570. A πόρος, *transitus.*

Πορίζω, fut. ίσω, viam aperio, aditum facio; (2) invenio; (3) paro alteri, suppedito, præbeo. *In med.* comparo mihi, invenio, &c. πορισθεῖσαν, partam, *Ph.* aor. 1. part. pass. Τί πορίζεις τρίβας; moras nectis? *Aristoph. Ach.* 390. Σὺ τύχης μοι ἀγαθὸν πορίσας, *Id. Av.* 465.

Πόριμος, ου, ὁ ϰ ἡ, pervius, penetrabilis; (2) transiens; (3) quæstuosus, *Gl. V.* (4) parabilis; (5) qui facile invenit, industrius. (5) καὶ πόριμον αὐτῷ, *Aristoph. Ran.* 1429. Ab eod.

Πόριον, ου, τὸ, navigium trajiciendis militibus comparatum. Ab eod.

ΠΟ'ΡΙΣ, ιος, ὁ ϰ ἡ, vitulus, juvencus; (2) vitula, juvenca. Σκιυθεραὶ λειμῶνος πόριες καὶ βεβοσίσιο, *Aratus*, 1120. Εὔθηλον πόριν μυκωμένην, *Eurip. Bacch.* 737. Τὰς παλαισμάτορος παιδογόνους, πορίας Ἰνάχου, *Id. Suppl.* 628.

Πόρισμα, ατος, τὸ, quæstus; (2) propositio consecutionem necessariam habens ex iis quæ jam probata sunt. A πορίζω.

Πορισμὸς, οῦ, ὁ, comparatio, adquisitio; (2) quæstus, *Gl. V.*

Ποριστὴς, οῦ, ὁ, qui suppeditatur; (2) *a mediante alio*, quæstor, exactor; *item*, quicunque aliquid sibi comparat, ut κακὸς ποριστὴς, qui malis artibus pecuniam facit.

Ποριστικὸς, ἡ, ὸν, qui quærere novit, industrius conquisitor; (2) in quo victus facile paratur. *Gl. Vet.* quæstuosus; ποριστικὴ, quæstuaria, *Gl. V.* A præc. vel seq.

Ποριστὸς, ἡ, ὸν, qui adquiri et parari potest, parabilis, qui facile suppeditatur. *Gl. Vet.* ποριστὸν, præstabile. A πορίζω.

Πορκεὺς, έως, ὁ, qui πόρκῳ piscatur.

ΠΟ'ΡΚΗΣ, ου, ὁ, annulus, quo ferrum hastæ cum ligno coercetur, sive quo cuspis hastæ cum hastili vincitur.

ΠΟ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, rete piscatorium, ex vitili contextum; (2) quidquid formæ rotundæ et orbiculatæ est, circulus. Κύρτους δεῖ ϰ δίκτυα, ϰ βρόχους, ϰ πόρκους, ϰ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἄλλό τι ἢ πλὴν ἔρκη δεῖ προσαγορεύειν, *Plato in Sophist.*

Πορνεία, ας, ἡ, scortatio. *Gl. Vet.* fornicatio, lenocinium. A πορνεύω.

Πορνεῖον, ου, τὸ, lupanar. *Gl. V.* fornix, ganeum. A

Πορνεύω, fut. εύσω, scortor, fornicor. A

Πόρνη, ης, ἡ, scortum, meretrix, fornicaria, scortulum, *Gl. V.* A πέρνασθαι, quia corpus vendit.

Πορνίδιον, ου, τὸ, Dim.

Πορνικὸς, ἡ, ὸν, meretricius. A πόρνη.

Πορνογέννητος, ον, spurius; qu. e πορνίον et γίνομαι, nisi verum est πορνογέννητος, e πόρνη.

Πορνοβοσκεῖον, ου, τὸ, locus in quo meretrices et scorta aluntur, lupanar. *Ph.* lenocinium.

Πορνοβοσκιομάχοι, qui lupanaria defendunt, et suo patrocinio comprobant. Ex seq. et μάχομαι.

Πορνοβοσκέω, ῶ, f. ήσω, lenocinium facio; *i. e.* meretrices et prostibula alo, lenocinor, alieno amori servio. A πορνοβοσκός.

Πορνοβοσκία, ας, ἡ, lenocinium, *Ph.* A

Πορνοβοσκὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, leno, lena. A βόσκω.

Πορνογενὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, spurius, *Gl. Vet.* A πόρνη et γίνομαι.

Πορνογράφος, ου, ὁ ϰ ἡ, qui meretrices depingit, qui de meretricibus librum conscribit. Ex γράφω.

Πορνοκοπία, ἡ, lenocinium.

Πορνοκόπος, ου, ὁ, leno. *Gl. V.* lenocinator, fornicarius. Ex πόρνος et κόπος.

Πορνομανὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, qui insano meretricum amore flagrat. A πόρνη et μαίνομαι.

Πορνομοιχὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, adulter, impudicus. Ex πόρνος et μοιχός.

Πόρνος, ου, ὁ, qui corpus suum prostituit et veluti vendit, cinædus, puer meritorius, fornicarius, scortator. *Ph.* impudicus. A πέρνω vel πείρω.

Πορνοσκόπος, ου, ὁ, scortator, qui scorta et meretrices contemplatur.

Πορνοτελώνης, ου, ὁ, leno, qui pecuniam ærario solvit, ut lenocinium facere sibi liceat.

Πορνοφίλαξ, ὁ, et

Πορνοφίλος, ου, ὁ ϰ ἡ, meretrices amans.

Ποροπειέω, ῶ, f. ήσω, transitum seu viam facio. Ex πόρος. Hinc

Ποροποιΐα, ας, ἡ, meatuum et foraminum corporis apertio.

Πόρος, ὁ, transitus, trajectus; (2) ora maritima, ubi scilicet est trajectus; (3) meatus, fluvius; (4) exitus; (5) via, semita; (6) vectigal, quæstus; (7) emolumentum, adjumentum; (8) ratio alicujus rei efficiendæ et via. (4) τίς ἂν πῶς πόρος κακῶν γένοιτο; *Eurip. Alc.* 211. Εὐμάρεια πόρων, via facilis, commoda, *Soph. Phil.* 704. (8) περὶ δὲ χρημάτων πόρου, quod autem ad pecuniam comparandam attinet, *Demosth. Olynth.* 1. Πόροι ἁλίρροθοι, fluvii in more labentes, *Soph. Aj.* 412. A πείρω.

Πορπάζω, fut. άσω, *Æsch. Pr.* 61. fibula subnecto, fibulo. Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας κάλυκάς τε ϰ ὅρμους, *Il.* 18, 401. A πόρπη.

Πορπακίζω, fut. ίσω, idem et ab eod. Πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα, *Aristoph. Lys.* 106.

Πορπακοφορέω, fibula utor; (2) scutum gero, milito.

Πόρπαξ, ακος, ὁ, fibula, præsertim amenti in clypeo. Ἐμβαλὼν πόρπακι γενναίαν χέρα, *Eur. Hel.* 1392.

Πορπάω, ῶ, fut. ήσω, idem quod πορπάζω.

ΠΟ'ΡΠΗ, ης, ἡ, fibula; (2) annulus clypei. *Pind. Olymp.* 1. Hinc

Πορπηδὸν, *adv.* in modum fibulæ.

Πόρπημα, ατος, τὸ, indumentum fibulatum. A πορπάω.

Πορπόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod πορπάω.

Πόῤῥω, procul, longe, porro, protinus. *Gl. V.* in anteriorem partem. Hinc *compar.* ποῤῥώτερος,

τερος, longius dissitus. *Gl. V.* ulterior, et superl. πορρώτατος, longissime dissitus. A πρό. Hinc

Πόῤῥωθεν, *adv.* e longinquo, eminus, procul.

Πορρωτάτω, *adv.* longissime, maxime, procul.

Πορρωτέρω, longius, magis procul.

Πορσαίνω, paro, curo; πορσανέουσα, curatura, f. 1. part. *Ion.* pro πορσανοῦσα. Πορσαίνειν βεῖφος, *Pind. Ol.* 6, 55. (2) colo, in honore habeo; (3) delector. Καί ποτε Δηοῦς θυγατέρ'.... ἔτι πορσαίνεσκον ἅμμιγα μελπόμενοι, filiam Cereris delectarent simul canentes, *Apoll. Rhod.* 4, 897. (2) ηδέ σε πάγχυ θεὸν ὡς πορσανέουσιν, colent, *Id. ib.* 3, 1124. Ἡμέτερον δὲ λέχος πορσανέεις, nostrum lectum participabis, *Id.* 3, 1128. A πόρω.

Πόρσιον, *adv. Pind. N.* 9. vide πόρσω.

Πορσυνέουσαι, nom. pl. part. f. 1. act. f. g. *Ion.* pro πορσυνοῦσαι, a

Πορσύνω, fut. υνῶ, præbeo, suppedito, do; (2) paro, præparo; (3) ago, perago, administro; (4) colo, in honore habeo; (5) delector. Πρᾶγμα πορσύνων μέγα, *Soph. El.* 672. Ἐγὼ δὲ τ' ἄλλα πάντα πορσυνῶ, *Id. Aj.* 1415. Καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν, *Eur. Med.* 1021. Σοὶ τήνδε πορσύνει χάριν, *Id. Alc.* 1062. Κεῖνε πορσυνέουσα λέχος, *Il.* 3, 411. (4) ἵνα σφοῖσιν πορσύνωνται ἐφέσιον ἐν μεγάροισιν, *Apoll. Rhod.* 1, 909. A πόρω.

Πόρσω, *adv.* longe ante; (2) longe, procul. Hinc *comp.* πόρσιον, item πορσωτέρω, longius, magis procul; et *superl.* πορσωτάτω, longissime, maxime procul. A πρό.

Πορτάζω, fut. άσω, vitulor. A πόρτις.

Πορτάκιον, τὸ, juvenculus, seu juvencula, *Hes.*

Πόρταξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, vitulus, vitula, juvencus, juvenca. A

ΠΟ'ΡΤΙΣ, ιος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Πορτιτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, vitulos nutriens. *Hom. in Ap.* 21. Ex πόρτις et τρέφω.

ΠΟΡΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, purpura, genus conchæ marinæ; (2) pannus liquore purpuræ tinctus, vestis purpurea; (3) vestis splendida, venusta, elegans.

Πορφυραῖος, purpureus, *Chron. Alex. Ern.*

Πορφυρανθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui purpureo flore est. Ex πορφύρα et ἄνθος, *flos.*

Πορφύρειος, idem quod

Πορφύρεος, έα, έη, εον, *contr.* πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, purpureus; (2) splendidus, venustus, elegans; (3) niger; (4) varius, versicolor. Πορφύρεος θάνατος, *Il.* 583. Πορφυρέη νεφέλη πυκάσασα ἑαυτὴν, *Ib.* 17, 551. A πορφύρα.

Πορφυρεὺς, έως, ὁ, purpurarius, seu qui purpuras venatur; (2) qui purpura tingit, infector. (1) πορφυρέων τε πλῆθος, *Arr. Hist. Alex.* 7, 19. Ab eod.

Πορφυρευτὴς, οῦ, ὁ, idem. A πορφυρεύω. Hinc

Πορφυρευτικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad purpurarum venatorem seu venationem, item ad artem purpura tingendi. Hinc ἡ πορφυρευτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, scientia venandi purpuras.

Πορφυρεύω, purpura tingo. A πορφύρα.

Πορφυρέω, ῶ, f. ήσω, purpureo colore nigrico vel rubeo, purpurasco. A πορφύρω.

Πορφυρίζω, fut. ίσω, purpureo colore sum. A πορφύρα.

Πορφύριον, ου, τὸ, parva purpura, *Ph.* πορφύρια, murices. Dim. Ab eod.

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ, purpurea vestis. *Gl. Vet.* torale; (2) avis nomen; (3) nomen insulæ.

Πορφυρίτης, ου, ὁ, purpuræ similis. Ab eod.

Πορφυρῖτις, ιδος, ἡ, idem, fœm.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ, nomen avis aquaticæ, sic dictæ a colore rostri et pedum; (2) piscis quidam, *Gl. V.* πορφυρίων, purpurio. Ab eod.

Πορφυρόβαπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, purpureo colore imbutus aut tinctus.

Πορφυροβαφεῖον, ου, τὸ, officina ad tingendum purpureo colore.

Πορφυροβαφὴς, ὁ, ἡ, purpura tinctus.

Πορφυροβάφος, purpurarius, *Gl. V.* Ex πορφύρα et βάπτω.

Πορφυροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, purpuræ speciem gerens, purpureo colori similis, cæruleus. Ex πορφύρα et εἶδος.

Πορφυροειδῶς, *adv.* in modum purpuræ, ita ut purpuram referat.

Πορφυρόεις, όεσσα, όεν, purpuram referens, epith. maris. A πορφύρα.

Πορφυρόζωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, violaceo seu purpureo cingulo circumdatus. Ex ζώνη.

Πορφυρόκαυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus caulis purpureus est.

Πορφυρομιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, purpura mixtus. Ex μίγνυμι.

Πορφυρόνωτος, ον, purpura vestitus, *Nonn.*

Πορφυρόπεζος, ου, ὁ ϗ ἡ, purpureos, *i. e.* pulchros habens pedes; (2) purpureum limbum habens. Ex πέζα.

Πορφυροπώλης, ου, ὁ, purpurarius, *Gl. Vet.*

Πορφυρόπωλις, ιδος, ἡ, quæ purpuram sive lanam aut vestem purpuream vendit. Ex πωλέω.

Πορφυρόστρωτος, ον, purpura stratus.

Πορφυρόω, purpura tingo vel orno; πορφυρῶσαι, clavare, *Gl. Vet.* A πορφύρα. Unde

Πορφύρω, purpureo colore perfundo; (2) purpureo colore nigrico vel rubeo; (3) nigresco; (4) æstuo, *de mari*; (5) curis perturbor, sollicitor. Πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι, *Il.* 21, 551. (6) πορφύρομαι, idem, *Hes.* etiam πορφυρεῖν interp. κακοτεχνεῖν, et πορφύρομαι, διαλογίζεσθαι, (est proprie in abdito, profundo, imo versare et agitare, *Ern.*)

Πορφυρώτερος, έρα, ερον, magis purpureus. Compar. ab inus. πόρφυρος.

Πόρω, fut. πόρσω, præbeo, suppedito, do, *Lycophr.* (2) arcesso. (2) πῶς ἂν, εἴ τις ἔντοπος, τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι; *Soph. Œd. Col.* 1457. A πείρω, unde πορίζω.

Ποσάκις, *adv.* quoties? A πόσος.

Ποσαπλάσιος, ία, ιον, quotuplex. Ab eod.

Ποσαπλασίων, ωνος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ποσαπλῶς, *adv.* quot modis. Ab eod.

Ποσάπους, οῦν, quot pedum? Ab eod. et ποῦς.

Ποσαχῆ, *adv.* quot in locis? A ποσάκις.

Ποσαχῶς, *adv.* quotnam modis? Ab eod.

Πόσε, *adv.* quo? quem in locum? A ποῦ.

Πόσει, dat. sing. *Ion.* et *Att.* pro πόσεϊ, a πόσις.

Ποσειδὰν, ᾶνος, ὁ, *Dor.* pro Ποσειδῶν, Neptunus. Hinc

Ποσειδάνειος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad Neptunum pertinens. Ποσειδανείοις Ἀμυμωνίοισιν ὕδασι, *Eur. Phœn.* 196.

Ποσείδειον, τὸ, templum Neptuni.

Ποσειδεὼν, ῶνος, ὁ, mensis Atticus, ultimam Decembris partem, et primam mediamque Januarii complectens. *Gl. V.* December.

Ποσειδεωνὶς, ίδος, ἡ, halcyone. A

ΠΟΣΕΙΔΩ'Ν, ῶνος, ὁ, Neptunus, Deus intellectualis, fabricans, animas in generationem descendentes excipiens, secundum Orphicos; Romanis Consus.

Ποσειδώνια, ίων, τὰ, sacra in honorem Neptuni, Neptunalia, *Gl. V.* A præc.

Ποσειδώνιον, et ειον, ου, τὸ, templum Neptuni.

Πόσεως, gen. sing. *Ion.* et *Att.* pro πόσιος, a πόσις.

ΠΟ'ΣΘΗ, ης, ἡ, pellis qua glans pudendi virilis integitur; (2) penis.

Πόσθία, ας, ἡ, tuberculum parvum in palpebris super pilos. A præc.

Πόσθιον, ου, τὸ, pudendum virile. Dim. a πόσθη.

Πόσθων, ωνος, ὁ, qui magno pene est, aut præputio; (2) puerulus, infans. Ab eod.

Ποσί, *pedibus*, dat. pl. a ποῦς.

Ποσιδήϊον, ου, τὸ, pro προσιδήϊον.

Πόσιμος, ίμη, ιμον, potabilis, potui aptus. A πόσις.

Ποσίν, dat. pl. *Poet.* et cum ν pro ποσί, a ποῦς.

Ποσιπτερίδες, αἱ, venæ in calcaneo, *Steph.*

Πόσις, εως, ἡ, potio, potus. A πίνω, *poto.*

Πόσις, maritus, *apud Poet.* acc. πόσιν.

Ποσιπτερνίδες, ων, αἱ, venæ in calcaneo. Ex ποῦς et πτέρνα, *calcaneum.*

Πόσος, η, ον, quantus? Hinc πόσου, (id est ἀντὶ πόσου ἀργυρίου) quanti? et πόσοι, quot? Ab ὅσος, *quantus*, citra interrogationem.

Ποσὸς, ἡ, ὸν, aliquantus; (2) quidam. Ab eod.

Ποσοσύλλαβος, ον, quot syllabarum. A συλλαβή.

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas. A πόσος.

Ποσόω, ῶ, f. ώσω, quantum facio, quantitatem attribuo; πεποσωμένος, quantitatem habens, p. pass. part. *Suicer.* Ab eod.

Ποσσάκι, idem quod ποσάκις, *Call.*

Ποσσῆμαρ, *adv.* quot dies, per quot dies, quot diebus. Ex πόσσος et ἦμαρ.

Ποσσίκροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pedibus pulsatur. Ex ποῦς et κρότος, *pulsus.*

Πόσσος, *Poet.* pro πόσος.

Πόσσω, gen. sing. *Dor.* et *Poet.* pro πόσου, a πόσος.

Ποσταῖος, quoto die? quot diebus? quot dierum spatio. *Ph.* quota die. Ποσταῖος, ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικοίμην; *Xen.* A πόσος.

Ποστημόριος, qu. dic. quotesimus; quotæ partis; ποστημόριον, quota pars, *Gl. Vet.* hæc portiuncula. Ex πόστος et μόριον, *pars.*

Ποστὸς, ἡ, ὸν, quotus? (2) quantus? A πόσος.

Ποσῶς, *adv.* aliquantulum.

Πόταγε, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor.* pro πρόσαγε, a προσάγω.

Ποτάγχυμεν, 1. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro προσάγχυμεν, a προσάγχυμι, appropinquo.

Ποτάγω, fut. άξω, adduco, accedo, *Dor.* pro προσάγω. Ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα, *Mosch.* 5, 3. Hinc

Ποταγωγίδης, ου, ὁ, explorator, delator, *Aristot.* ποταγωγίδες, (videntur lenæ esse, *Ern.*)

Ποταείδω, et ποταείδομαι, accino, cano, carmina cano, *Dor.* pro προσαείδω. Τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαίμον, *Theocr.* 2, 11.

Ποταίνιος, ία, ιον, recens, novus, peregrinus; improvisus, *Æsch. Pr.* 102. (2) primus, antiquus. Πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταινίου, *Soph. Antig.* 848. A ποτὶ pro πρός.

Ποταινὸς, ἡ, ὸν, idem, et ab eod.

Ποταμείβομαι, fut. ψομαι, respondeo, *Dor.* pro προσαμείβομαι. Τὰν δ' ἄρα χ' ὡ Δάφνις ποταμείψατο, *Theocr.* 1, 100.

Ποτάμειος, εῖα, ειον, fluvialis. A ποταμός.

Ποταμέλγω, f. ξω, præterea mulgeo. Ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας, *Theocr.* 1, 26.

Ποταμέλξομαι, f. 1. indic. med. *Dor.* pro προσαμέλξομαι.

Ποταμηγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. fluvii vel fluviorum ductor, fluvialis, v. gr. navis, cymba. Ex ποταμὸς et ἄγω.

Ποταμηδὸν, *adv.* fluvii more. A ποταμός.

Ποταμηΐς, ΐδος, ἡ, fluvialis, v. gr. Nympha.

Ποταμηπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, fluvium trajiciens.

Ποταμία, ας, ἡ, fluviolus, alveolus, *Strabo.* A ποταμός. Unde

Ποτάμιον, ου, τὸ, rivus, Dim.

Ποτάμιος, ία, ιον, fluvialis, flumineus, amnicus, *Gl. V.* Πέρασα γὰρ δὴ ποταμίους διαῤῥοὰς, *Eurip. Rhes.* 919.

Ποταμίσκος, ου, ὁ, fluviolus, Dim.

Ποταμίτης, ου, ὁ· ποταμῖται, aquilices, *Ph.*

Ποταμογείτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, fluvio vicinus, accola fluvii.

Ποταμοῖο, gen. sing. *Ion.* pro ποταμοῦ.

Ποταμόκλυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui amnibus alluitur. Ex ποταμὸς et κλύζομαι.

Ποταμόνδε, *adv.* ad fluvium.

ΠΟΤΑΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, fluvius, flumen, amnis, *Ph.* (*proprie* aqua potabilis, *Ern.*)

Ποταμοφόρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui a fluvio aufertur sive rapitur.

Ποταμόχωστος, ου, ὁ ϗ ἡ, limo arenave a fluvio devecta opertus.

Ποτανὸς, ἡ, ὸν, volucer, volans, *Dor.* pro ποτηνός. Ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν θεὸς ἐν ποταναῖς ἀγέλαισιν θείη, *Eurip. Hippol.* 733.

Ποτάομαι, ῶμαι, volo, -as. Μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται, *Eur. Rhes.* 530. A πέτομαι.

Ποταπὸς, ἡ, ὸν, qualis, *Ph.* vide ποδαπός.

Ποταπῶς, *adv.* qualiter, *Ph.* A præc.

Ποταυγάζειν, *adspicere*, præs. inf. act. *Dor.* pro προσαυγάζειν, a προσαυγάζω.

Ποταύλει, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro προσηύλει, a

Ποταυλέω, ῶ, *Dor.* pro προσαυλέω. Ἁ πρὰν ἀμώντεσσι

ἀμώντισσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει, *Theocr.* 6, 41.

Ποταῷος, α, ον, orientalis, ad orientem vergens vel spectans; *Dor.* pro προσηῷος. Ex ποτὶ pro πρὸς, et ἠὼς, *aurora.*

Πότε, *adv.* quando? Ab ὅτε.

Ποτὲ, *adv.* aliquando. Hinc ȣδέποτε, μηδέποτε, nunquam. Ab ὅτε, *quando.*

Ποτέδραμε, *accurrit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Dor.* pro προσέδραμε, a προστρέχω.

Ποτείδω, *Dor.* pro προσείδω, inus. Hinc aor. 2. ποτιδὼν, intuitus; ποτίδοιμι, intuear.

Ποτεκλεπτόμην, *furtim ducebar*, 1. sing. imperf. ind. pass. *Dor.* pro προσεκλεπτόμην, a προσκλέπτομαι.

Ποτελέξατο, *Dor.* pro προσελέξατο, contra respondit. *Theocr.* 1, 92.

Ποτέομαι, volo, -as. A πέτομαι.

Ποτέοντο, *volabant*, 3. pl. imperf. indic. med. *Ion.* pro ἐποτέοντο, a ποτέομαι.

Ποτέος, έα, έον, bibendus. A πίνω.

Ποτερίσδεν, præs. inf. act. *Dor.* pro προσερίζειν. A

Ποτερίσδω, *Dor.* pro προσερίζω, cum aliquo certo.

ΠΟ´ΤΕΡΟΣ, έρα, ερον, uter; πότερον, utrum.

Ποτέρχευ, *accede*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* et *Æol.* pro προσέρχȣ. A

Ποτέρχομαι, *Dor.* pro προσέρχομαι.

Ποτέρωθι, *adv.* utra in parte? utro in loco? A πότερος.

Ποτέρως, *adv.* utro modo. Ab eod.

Ποτέρωσε, *adv.* utram in partem, vel utra in parte? Ab eod.

Ποτεφύετο, *adhærebat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Dor.* pro προσεφύετο, a προσφύομαι.

Πότεχε, *adhibe*, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor.* pro πρόσεχε, a

Ποτέχω, *Dor.* pro προσέχω.

Ποτὴ, ῆς, ἡ, volatus. Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, *Odyss.* 5, 337. vel potius ποτὴν legendum est. A πέτομαι.

Πότημα, ατος, τὸ, compotatio, epulum, LXX. A πίνω, *bibo.*

Ποτηματοποιὸς, ȣ̃, ὁ, qui pocula conficit, *Suicer.*

Ποτῆμεν, *adire*, præs. inf. act. *Dor.* pro προσεῖναι, a πρόσειμι.

Ποτηνὸς, ὴ, ὸν, *Dor.* ποτανὸς, volucris, alatus. A ποτάομαι.

Ποτὴρ, ῆρος, ὁ, poculum. Ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβὼν, *Eurip. Alc.* 759. A πίνω, *bibo.*

Ποτηρίδιον, ȣ, τὸ, pocillum, *Gl. Vet.* A ποτήριον.

Ποτηριογλύπτης, ȣ, ὁ, poculorum cælator. Ex ποτήριον et γλύφω.

Ποτήριον, ȣ, τὸ, poculum, calix, in sacris literis, portio destinata; de bonis et malis rebus.

Ποτηριοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, poculi aut poculorum gestator, seu gestatrix. Ex φέρω.

Ποτηροθήκη, ης, ἡ, caliclarium, *Gl. Vet.* ubi calices reponuntur, seu exponuntur. Abacus.

Ποτηροπλύτης, ȣ, ὁ, cratera, *Gl. V.* ubi calices lavantur. Ex ποτήριον et πλύνω.

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, potio, potus, *Od.* 5, 201. A πίνω.

Πότης, ȣ, ὁ, potor, bibax, bibulus. Ab eod.

Ποτητὸς, ὴ, ὸν, volucris. A ποτάομαι.

Ποτὶ, *Dor.* pro πρὸς, *ad*, quod in primis frequens est in compositis.

Ποτιάπτω, fut. ψω, alligo.

Ποτιβάλλω, pro προσβάλλω, objicio, obtendo.

Ποτίβλεπεν, *Dor.* pro προσβλέπειν. A

Ποτιβλέπω, fut. ψω, adspicio, intueor.

Ποτιδεγμέναις, *exspectantibus*, dat. plur. part. præs. f. g. *Dor.* pro προσδεχομέναις, a προσδέχομαι, *Il.* 2, 137.

Ποτιδεῖν, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro προσιδεῖν, a προσείδω, *adspicio.*

Ποτιδέρκεται, *Dor.* pro προσδέρκεται, a

Ποτιδέρκομαι, adspicio. Τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα, *Theocr.* 1, 36.

Ποτιδεύομαι, egeo, indigeo. Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι, *Theocr.* 5, 63.

Ποτίδοις, *adspexeris*, 2. sing. a. 2. opt. act. *Dor.* pro προσίδοις, a προσείδω.

Ποτιδόρπιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad cœnam utilis; *Il.* 7, 370. Ex δόρπον.

Ποτίδω, aor. 2. conj. act. *Dor.* pro προσίδω.

Ποτίζω, *Dor.* ποτίσδω, f. ίσω, potum præbeo, seu ministro; (2) aquatum duco. *Ph.* adaquo; (3) rigo. *Ph.* irrigo. Ταύρως ϗ πόρτιας ὧδε ποτίσδων, *Theocr.* 1, 121. A πότος.

Ποτίθει, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor. Att.* et *per Syncop.* pro προϛίθει, et hoc pro προϛίθετι, a προϛίθημι.

Ποτικάρδιος, ία, ιον, qui est in corde ut vulnus, *Dor.* pro προσκάρδιος. Ex καρδία.

Ποτικεκλιμένον, *Dor.* pro προσκεκλιμένον. A

Ποτικλίνομαι, *Dor.* pro προσκλίνομαι, vergo; ποτικεκλιμένος, inclinatus, part. pass.

Ποτικὸς, ὴ, ὸν, bibax. A πότος.

Ποτίκρανον, ȣ, τὸ, cervical, pulvinar; vide πρόσκρανον.

Ποτιλέγω, f. ξω, *Dor.* pro προσλέγω, alloquor, compello. Τὼς δ' ȣδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βώκολος, respondit, *Theocr.* 1, 92.

Ποτιμάξατο, *attigit*, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Dor.* et *Ion.* pro προσεμάξατο, a

Ποτιμάττομαι, pro προσμάττομαι, f. ξομαι, allido.

Πότιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, potui aptus, dulcis, de aqua, *metaph.* de aliis rebus, civilis, suavis. Ἔν τισι δὲ καὶ πότιμος, καὶ ἀπολαῦσαι τύφȣ δυνάμενος, in quibusdam vero civilis et suavis, fastuque perfrui valens, *Diog. Laert.* 4, 47. A πότος.

Ποτιμυθεῖσθαι, præs. inf. med. *Dor.* et *contr.* pro προσμυθέεσθαι, a

Ποτιμυθέομαι, pro προσμυθέομαι, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, alloquor; (2) rogo. Μή τι οἱ ȣ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο Σπερχομένῳ, *Theocr.* 24, 66.

Ποτινίσσομαι, accedo, *Dor.* pro προσινίσσομαι, *Il.* 9, 381.

Ποτιόσσεται, *adspicit*, 3. sing. præs. ind. med. *Dor.* pro προσόσσεται, a verbo προσόσσομαι.

Ποτιῤῥίπτειν, *projicere*, præs. inf. act. *Dor.* et *Att.* pro προσρίπτειν, a προσρίπτω.

Ποτίσδω, *Dor.* pro ποτίζω, potum præbeo.

Πότις, ιδος, ἡ, potrix, bibax. A πότης.

Ποτίσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. verbi ποτίζω. Unde

Πότισις, εως, ἡ, adaquatio. *Gl. V.* potatio.

Πότισμα, τὸ, potio, *Diosc.*

Ποτισματοποιὸς, ὁ, potionum confector, *Ath.*

Ποτισμὸς, ȣ̃, ὁ, adaquatio, irrigatio; (2) potio.

Ποτιϛάζω, instillo, *Dor.* pro προϛάζω. Πραῢν δ' Ἰάσων μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιϛάζων ὄαρον, *Pind. Pyth.* 4, 255.

Ποτίϛατος, bibacissimus. Superl. *Att.* a πότης.

Ποτιϛήριον, ȣ, τὸ, canalis, aqualiculus. *Ph.* popina. Ab eod. Unde

Ποτιϛὴς, ȣ̃, ὁ, irrigator, qui potum præbet:

Ποτίϛρα, ας, ἡ, ubi animalia aquantur, seu aquatum compelluntur. Ἱππειὴν τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίϛρην, *Call. in Dian.* 50.

Ποτίσχομαι, amplector, comprehendo.

Ποτιτέρπω, fut. ψω, *Dor.* delecto.

Ποτιφθέγγομαι, *Dor.* pro προσφθέγγομαι, f. ξομαι, compello.

Ποτίφορος, pro πρόσφορος.

Ποτιφύομαι, adhæreo, *Dor.* pro προσφύομαι, *Theocr.* 21, 46.

Ποτιφωνήεις, ήεσσα, ῆεν, *Dor.* vocalis, qui loqui potest.

Ποτιχρίμπτω, pro προσχρίμπτω.

Ποτιψαύω, *Dor.* pro προσψαύω, attingo, attrecto. Ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν, *Soph. Trach.* 1214.

Ποτιῶ, f. 1. ind. act. *Att.* pro ποτίσω, a ποτίζω.

ΠΟ´ΤΜΟΣ, ȣ, ὁ, sors, fatum, casus seu fortuna fatali sorte obveniens; (2) interitus, mors.

Πότνα, ἡ, alma, adoranda, veneranda, diva.

Πότνια, ἡ, idem.

Ποτνιάδες, αἱ, furore percellentes, ad insaniam redigentes. Epith. Baccharum. A πότνιος.

Ποτνιάζω, idem quod ποτνιάω.

Ποτνιάνακτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dominatu venerandus. Ex πότνιος et ἄναξ.

Ποτνίασις, εως, ἡ, supplex obtestatio, præcatio cum lachrymis et clamoribus, imploratio. A ποτνιάζω.

Ποτνιασμὸς, ȣ̃, ὁ, supplicatio deorum. Ab eod.

Ποτνιάω, et ποτνιάομαι, ῶμαι, oro, imploro, obsecro, obtestor, suppliciter deprecor; (2) ægre fero, indignor, quiritor. Ἐδόκει ποτνιάσθαι ϗ δακρύειν, *Plut.* A

ΠΟ´ΤΝΙΟΣ, ια, ιον, venerandus, honorandus, augustus. Usitatum fœm. πότνια.

Πότνος, η, ον, idem; πότνα, *fere in vocativo.*

Ποτῶο, gen. sing. *Ion.* pro ποτȣ̃, a

Ποτὸν, ȣ̃, τὸ, potio, potus, quod bibitur; (2) fluvius. (2) ποτὸν κρηναῖον, fons aquæ limpidæ, *Soph. Phil.* 21. A πίνω.

Πότος, ȣ, ὁ, potatio, compotatio; (2) convivium, etiam in bonam partem. Ab eod.

Ποτὸς, ὴ, ὸν, potabilis, potulentus. Πότερα δὲ χριϛὸν, ἢ ποτὸν, τὸ φάρμακον; *Eurip. Hipp.* 516. Ab eod.

Ποτόσδον, præs. part. act. n. g. *Dor.* a

Ποτόσδω, idem quod προσόζω, redoleo, *Dor.*

Ποττὰν, *Dor.* pro πρὸς τὰν, πρὸς τήν.

Ποττὸν, *Dor.* pro πρὸς τόν.

Ποττȣ̃, *Dor.* pro πρὸς τȣ̃.

Ποττῷ, *Dor.* pro πρὸς τῷ.

Πȣ̃, *adv.* ubi? quo in loco? πȣ̃ 'ϛι; ubi est? Ab ὅς. (vel antiq. πὸς, πὴ, πόν. vide *Ern.*)

Πȣ̃, *adv.* alicubi, uspiam, usquam; ȣ δήπȣ, non utique. Ab eod.

ΠΟΥΓΓΗ´, πȣγγίον, sacculus, *R.*

Πȣλὺ, multum, *Ion.* pro πολὺ, a πολὺς, ut

Πȣλυβάτεια, herba quædam, *Nic. Th.* 851.

Πȣλυβότειρα, ας, ἡ, *Il.* 3, 89.

Πȣλυμέλαθρος αὐλὴ, aula cum atrio amplo. Πότνια πȣλυμέλαθρε, Diva multorum tectorum, *Call. in Dian.* 225.

Πȣλὺς, multus, *Ion.* pro πολύς.

ΠΟΥ͂Σ, alii πȣ̀ς, ποδὸς, ὁ, pes; (2) mensura sedecim digitorum; (3) radix seu ima pars montis; (4) pes metricus; (5) funis nauticus; πόδες, *Lat.* pedes, quibus extremi anguli veli versus puppim adducuntur; (6) clavus, temo. (1) ἀνὰ πόδα, retro; (2) ἐκ ποδὸς, e vestigio, presso pede; (3) ἐν ποσὶ, præsentia, obvia, instantia prope, vulgaria; (4) ἐπὶ πόδα, cessim pede referendo; (5) κατὰ πόδα, idem quod ἐκ ποδὸς, item cursu; (6) πὰρ ποδὸς, et πὰρ πόδας, idem quod ἐν ποσὶ, interdum quod ἐκ ποδός· (7) περὶ πόδα, apte; (8) πρὸ ποδὸς, idem quod ἐν ποσί· (9) ὑπὸ πόδας, cum de motu sermo, idem quod ἀνὰ πόδα, *Ern.* Inservit periphrasi. Κατέχων ποδὶ γυμνάδος ἵππȣ, obtinens equis exercitatis, *Eurip. Hipp.* 1134. Ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν, ictu pedis fontem confecit, *Theocr. Idyll.* 7, 6. Ἔνθ' ȣ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται, ubi non utitur commode pedibus, *id est*, unde frustra conatur aufugere, *Soph. Œd. Tyr.* 878.

Ποῶ, pro ποιῶ, *Ar.*

Ποώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, herbosus, herbis abundans, herbidus, herbeus; (2) herbæ similis. A πόα.

Πρᾶγμα, ατος, τὸ, res, negotium; (2) administratio reip. οἱ ἐν πράγμασι, magistratus, principes reip. *item* ipse status reip. (3) status, conditio hominis, ἐν ἀγαθοῖς πράγμασι, lætis rebus; (4) lites, controversiæ, et hinc molestiæ. Εὕρισκε πρῆγμά οἱ εἶναι, comperit ex usu suo esse, *Herod.* 1, 79. Ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἴη, utile fore si excederent, *Id.* 4, 11. Παγχὺ εὕρισκέ οἱ ȣ πρῆγμα εἶναι, prorsus comperit non sibi utile esse, *Id.* 7, 12. Πȣ̃ ποτ' εἰμὶ πράγματος; quo in malo versor? *Soph. Trach.* 375. (2) τῶν τε Κερκυραίων οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα, *Thucyd.* 3, 72. Μύριοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα, ἐκπονȣ̃σ' ἔχοντες, innumeris autem hoc accidit in rerum administratione: ut penes ipsos sit labore consequuntur, *Eurip. Iph. in Aul.* 366. Κἀμοὶ ȣδὲν πρᾶγμ', mihi curæ non est, *Id. Med.* 456. Κἂν ἀκαιρία τὶς ἢ χρεία κωλύσῃ τὸν περίπατον, ȣδὲν

οὐδὲν ἐςι πρᾶγμα, *nihil interest*, nihil est incommodi, *Plutarch. de Tuenda Sanitate*, 130. E. A πράττω.

Πραγματεία, ας, ἡ, studium quod adhibetur ad efficiendum rem quampiam, commentatio et intentio animi; artes, etiam fraudes quibus aliquid molior; (2) opus commentatione compositum, tractatio; (3) negotiatio, mercatura, nundinatio. A præc. Hinc

Πραγματειώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, negotiator, actor.

Πραγματεύομαι, negotior, *Gl. V.* aliquid efficere cupio, studeo, laboro, quæro, et pass. efficior. Ὧν οὕνεκ᾽ ἐγὼ ταῦτ᾽ ἐπραγματευόμην, *Aristoph. Nub.* 526. Τούτων μὲν τοι, ἃ περὶ μόνον τὸ πάρον, πραγματεύεται, *M. Anton.* 6, 25. A πρᾶγμα. Hinc

Πραγματευτὴς, ȣ, ὁ, negotiator, actor, *Ph.*

Πραγματευτικὸς, ὁ, idem quod πραγματευτὴς, *Suid.*

Πραγματεύω, negotiis implico, vexo, *Greg.*

Πραγματικὸς, ἡ, ὸν, strenuus, solers in negotiis agendis et rebus tractandis; (2) aptus ad usum in rebus agendis. *Gl. V.* negotiosus, forensis, rerum peritus. A πρᾶγμα.

Πραγματικῶς, *adv.* solerter, perite, acriter.

Πραγμάτιον, ȣ, τὸ, res parva, negotiolum. Dim. a πρᾶγμα.

Πραγματιωδῶς, *adv.* negotiose.

Πραγματογραφέω, ῶ, fut. ήσω, curiose in scribendo pertracto. Ex πρᾶγμα et γράφω.

Πραγματοδίφης, ȣ, ὁ, qui litem seu lites scrutatur. Ex διφάω.

Πραγματοειδέςερον, laboriosius, molestius, quasi a πραγματοειδῶς.

Πραγματοκοπέω, ῶ, f. ήσω, res novas molior; (2) immisceo me rebus gerendis. Ex κόπτω, vel κόπος.

Πραγματολογέω, ῶ, f. ήσω, in disputationibus rerum versor, in narrandis rebus occupatus sum. Ex πρᾶγμα et λόγος.

Πραγματομαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui est rerum usus, negotiorum expertus, prudens; (2) industrius. Ex πρᾶγμα et μανθάνω.

Πραγματοῤῥάφος, ȣ, ὁ, controversiarum concitator, calumniator. A ῥάπτω.

Πραγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, negotiosus, operosus, molestus. A πρᾶγμα.

Πραγορίτης, sc. οἶνος, vile vinum, *Steph.*

Πρᾶγος, εος, *contr.* πράγȣς, τὸ, negotium, res. A πράσσω.

Πραέως. Vide πρᾴως.

Πραθέειν, *vastasse*, aor. 2. infin. act. *Ion.* et *per Metathesin*, pro παρθεῖν, a πέρθω.

Πράθον, aor. 2. ind. act. *Ion.* et *per Metath.* pro ἔπαρθον.

Πραθεὶς, *venditus*, aor. 1. part. pass. verbi πιπράσκω.

Πραιτώριον, ȣ, τὸ, prætorium.

Πραιτωρίδιον, ȣ, τὸ, Dim. *ap. Arrian.*

Πρακτέος, έα, έον, agendus, faciendus, *Ph.* πρακτέον, celerandum. Πρακτέον δὲ ἑκάςῳ τὸ ἑξῆς τῇ κατασκευῇ, *M. Anton.*

Πρακτὴρ, ῆρος, ὁ, actor, qui agit; (2) negotiator, mercator; (3) exactor, coactor tributorum; *Il.* 9, 433. ubi *Ion.* πρηκτὴρ.

Πρακτήριος, ὁ ϗ ἡ, exactor, *Æsch.*

Πράκτης, ȣ, ὁ, idem quod πρακτὴρ. A πράσσω.

Πρακτικεύομαι, facturio, *i. e.* opus parturio, ad operandum me applico. A πρακτικός.

Πρακτικὴ, quæstoria, quæstuaria, *Ph.* actualis scientia, *Gl. V.* A

Πρακτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad agendum; (2) in agendo positus; (3) efficax, strenuus, expeditus de milite cui feliciter, quod agit, procedit: qui consequitur, impetrat, quod petit; actuarius, agilis. *Gl. V.* venditarius. A πράττω.

Πρακτικῶς, *adv.* efficaciter, solerter, strenue; (2) expedite, apte ad agendum.

Πρακτόριον, pignerarium, *Ph.* A πράκτωρ.

Πρακτὸς, ἡ, ὸν, qui agi potest, sub actionem cadens, in actione versans. A πράσσω.

Πρακτοψηφιςὴς, ȣ, ὁ, actionum censor. A præc.

Πράκτωρ, ορος, ὁ, auctor facinoris; (2) exactor, quæstor; (3) ultor. (1) τῶνδ᾽ ἐφάνη πράκτωρ, horum omnium causa est, *Soph. Trach.* 862. (3) φόνȣ τοῦτ᾽ αὐτὸν πράκτορ᾽ ἐξέσθαι πατρὸς, paternæ cædis ultorem, *Id. Elect.* 953. Ab eod.

Πράμνειος, vel πράμνιος, οἶνος, vinum Pramnium, ita dictum vel a rupe quadam, vel a πραΰνειν, mitigare. Οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα, *Od.* 10, 235.

Πράμνημα, τὸ, palmes Pramniæ vitis, *Poll.*

Πράμος, ὁ, pro πρόμαχος, *Aristoph.* rectius πρόμος, *Ern.*

Πρὰν, *Dor.* pro πρώην, nuper, non ita pridem.

Πρανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *Dor.* pro πρηνής.

Πρανίζω, fut. ίξω, *Dor.* pro πρηνίζω.

Πρανιχθεὶς, aor. 1. part. pass. *Dor.* pro πρηνιχθεὶς, a πρηνίζω.

Πρᾶξαι, *fecisse*, aor. 1. inf. act. verbi πράσσω.

Πράξαντες, *qui fecere*, nom. pl. part. m. g.

Πραξιδίκη, ης, ἡ, ultio; (2) ultrix, Dea quædam, *Ph.* laverna. Ex πρᾶξις et δίκη.

Πραξικοπέω, ῶ, f. ήσω, molitione clandestina, sive proditorum ope atque opera urbem occupo. Πραξικοπεῖν τὴν πόλιν ἐπιβαλλόμενος, *Polyb.* Ex eod. et κόπτω seu κόπος.

Πράξιμος, η, ον, qui *vel* unde exigi potest, vel debet. Εἴ τι χρῆμα ὀφείλοιτο αὐτοῖς, ὁμοίως ἔςαι πράξιμον, *Polyb.* 22, 26, 17.

Πρᾶξις, actio, facinus, res: (2) successus rerum; (3) exactio, repetitio; (4) dolus, proditio, *apud Polyb.* (5) sors, κακαὶ πράξεις, dira, *Soph. Antig.* 1304. αἱ πράξεις, res gestæ, historia. (1) τὴν αὐτȣ̃ σκοπῶν πρᾶξιν, suas res ipsius intuens, *Soph. Trach.* 151. Σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν, miserrime quoad ipsam rem, *Id. ibid.* 879. (5) ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, prospera hac audita conjugis sorte, *Id. ibid.* 293. (3) τὰς φυγούσας μέλαθρα πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι, ut Helenam, quæ domum deseruerat, repeteret Græcia, *Eurip. Iphig. in Aul.* 270.

Πράξωσι, *fecerint*, 3. pl. aor. 1. in conj.

Πραόνως, *adv.* Vide πραΰνοος.

ΠΡΑ´ΟΣ, et πρᾷος, ȣ, ὁ, lenis, mitis, mansuetus. Hinc

Πραότης, ητος, ἡ, lenitas, mansuetudo.

Πραότατα, *adv.* mitissime, mansuetissime, *Steph.*

Πραοτέρως, *adv.* lenius. Vide πρᾴως.

ΠΡΑΠΙ´ΔΕΣ, ων, αἱ, præcordia; (2) mens, solertia, solers industria. Sing. legitur *apud Pind. Pyth.* 2, 112.

ΠΡΑΣΙΑ´, ᾶς, ἡ, area, seu areola in horto:

Πρασίζω, f. ίσω, porrum imitor, porraceus seu prasinus sum. A πράσον.

Πρασίη, ἡ, cura deorum, *V. L.*

Πράσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, venalis, vendibilis. A πρᾶσις.

Πράσινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, porraceus, porro similis in viridi colore. A πράσον.

Πράσιον, ȣ, τὸ, origani genus; (2) marrubium. *Angl.* HOREHOUND. Καὶ χλοερȣ̃ πρασίοιο, τὸ δὴ μελίφυλλον ὑδεῦσι, *Nic. Al.* 47. Ab eod.

Πράσιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod πράσινος.

Πρᾶσις, εως, ἡ, venditio, venundatio, auctio. A πιπράσκω.

Πρασίτης, sc. λίθος, ex eo quod porrum colore referat, *Theoph.*

Πρασοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, porro similis. Ex πράσον et εἶδος.

Πρασόεις, εσσα, εν, viridis, algosus. Θῖνα δ᾽ ἀνὰ πρασόεσσαν, *Oppian. Halieut.* 107.

Πρασοκουρὶς, ίδος, ἡ, animalculum viride porri speciem gerens, quod lactucas in hortis et inprimis porros depascitur. Ex κείρω.

Πρασόκουρον, ȣ, τὸ, falx qua porrum detondent.

Πράσομες, *Dor.* pro πράσομεν, a πράσσω.

ΠΡΑ´ΣΟΝ, ȣ, τὸ, porrum. *Angl.* LEEK. (2) algæ species.

Πρασσαῖος, ȣ, ὁ, porri colorem imitans, ranæ nomen, a viridi colore. A πράσον.

Πράσσομες, *Dor.* pro πράσσομεν. Πράσσομεν ȣ̓χ λῷςα, rem non optime gerimus, *Theocr.* 14, 3.

Πράσσοντι, 3. pl. *Dor.* pro πράσσȣσι.

Πρασσοφάγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui porrum comedit, seu algæ illam speciem quæ πράσον vocatur; ranæ nomen *in Batrachom.* 229. Ex πράσον et φάγω.

ΠΡΑ´ΣΣΩ, et πράττω, fut. ξω, ago, actito, facio; (2) dare operam, satagere, diligenter exquirere; (3) occulte moliri; (4) patior, ut contra πάσχω pro facio; (5) aliquid ab aliquo impetrare, *vel* conari impetrare; (6) πράττειν τι πρός τινα, aliquem certa de re convenire, agere cum illo de tali re, transigere; (7) πράττεσθαι cum duobus accusativis, uno rei, altero personæ, est, exigere aliquid ab aliquo; (8) πράττεσθαί τινα χρήματα, aliquem pecunia multare; (9) conduci. (1) πράττειν κακῶς, miser esse, τὰ τῆς πόλεως, gerere. (2) ἔπρασσεν ὅτῳ τρόπῳ τάχιςα τοῖς μὲν ξυμβήσεται, τῶν δὲ ἀπαλλάξεται, diligenter ac studiose videbat, *Thucyd.* 4, 128. (3) μετὰ Λακεδαιμονίων φασὶ Φίλιππον πράττειν τὴν τῶν Θηβαίων κατάλυσιν, Thebanorum eversionem moliri, *Demosth. Philip.* 1. Νῦν δ᾽ αὖτ᾽ Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας ἔπραξαν· (φρένας construendum cum παντουργῷ,) nunc vero machinati sunt Atridæ versipellis ac scelerati hominis causa, *Soph. Aj.* 445. (4) ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακὸς, passus est ea quæ oportet pati malos, *Eur. Or.* 1352. (5) πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν, boni aliquid a diis impetrare, *Isocrat. ad Nicoclem.* (6) πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, qui cum illo de capienda urbe egissent, *vel* transegissent, *Thucyd.* 4, 114. (7) πράττεται τὰς παρ᾽ αὐτȣ̃ σίτου ἐξάγοντας τριακοςὴν, trigesimam (partem) exigit, *Demosth. in Leptin.* (8) τὸν δὲ τρίτον Εὐρυμέδοντα χρήματα ἐπράξαντο, pecunia multarunt, *Thuc.* 4, 65. (9) εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ᾽ ἐνθένδ᾽, nisi oblato ab aliquo cive præmia incitatus fuisset, *Soph. Œd. Tyr.* 124. Aliis modis dicitur cum præpos qui sine formulis explicari non possunt, ut ἐς Πελοπόννησον πράττειν, mittere in Peloponnesum, qui curent item bellum et conjurationem ibi concitare; πράττειν σωτηρίαν τινὸς, de alicujus salute deliberare; πρᾶξαι κακόν τινα, malo afficere aliquem; τινὶ, malum alicui culpa sua consciscere, conciliare; πράσσειν τινὶ, clam favere alicui; de proditoribus. Ἔπραξεν ἂν, vitam finiit, *Soph. Œd. Col.* 1699. Ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν, benefacere, *Conc.* 108.

Πράσω, 1. sing. fut. 1. ind. act. v. πιπράσκω.

Πρασώδης, εος, ὁ, ἡ, porro similis, porraceus. A πράσον.

Πρατέος, έα, έον, vendendus. A πιπράσκω.

Πρατὴρ, ῆρος, ὁ, venditor, qui auctionatur:

Πράτης, ȣ, ὁ, idem, et ab eod.

Πρατήριον, ȣ, τὸ, locus in quo venalia venum exponuntur, forum. A πρατήρ.

Πρατὸς, ἡ, ὸν, vendendus, vendibilis.

Πρᾶτος, *Dor.* pro πρῶτος, primus.

Πράτρια, ας, ἡ, venditrix. A πρατήρ.

Πραΰθυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui mansueto est animo, mansuetus, mitis. Ex πραΰς.

Πραϋμενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex μένος.

Πραϋμενῶς, *adv.* mansueto animo, leniter, mansuete.

Πραΰμητις, ιος, ὁ ϗ ἡ, cujus lenia sunt consilia.

Πραΰνοος, ȣς, lenis, mitis animo.

Πράϋνσις, εως, ἡ, sedatio irati animi, iræ mitigatio. A πραΰνω.

Πραϋντικὸς, ἡ, ὸν, mitigandi et sedandi vim habens. Ab eod.

Πραΰνω, fut. υνῶ, lenio, mitigo, mansuefacio, sedo; (2) molliter tracto; πραΰνομαι, mitesco. Πραΰνειν τὴν ὀργήν τινος, *Diod.* A πραΰς.

Πραϋπάθεια, ας, ἡ, mansuetudo, lenitas animi, qua quis adversa facile tolerat. A

Πραϋπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mansuete omnia tolerans. Ex πραΰς et πάθος.

Πραΰς, εῖα, πραΰ, gen. έος, είας, έος, lenis, mitis, mansuetus. A πρᾶος. Hinc

Πραΰτης, ητος, ἡ, lenitas, mansuetudo.

Πραΰτροπος, ον, lenes mores habens.

Πράω, vendo, *Dem.*

Πρᾴως,

Πρᾴως, *adv.* leniter, mansuete. A πρᾶος.

Πρεμνίζω, fut. ίσω, una cum stipite et radice evello, una cum stipite amputo; πρεμνιζόμενος, qui cum stipite succiditur.

Πρέμνιον, τὸ, parvus stipes, *Hes.*

ΠΡΕ'ΜΝΟΝ, ου, τὸ, stipes, stirps, caudex, ramus major.

Πρέμνος, ου, ὁ, idem. Unde

Πρεμνώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, trunco similis, crassus.

Πρέπει, *imperson.* decet. Δῶρα δὲ ἦγεν οἷα μὲν ἔπρεπε τῷ πατρί. *Xen.* Πρέπει est vocabulum mediæ significationis. Vide *Æsch. Ch.* 10, et *Agam.* 20. A πρέπω.

Πρεπέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro πρέπειν.

Πρέποι, deceat, præs. opt. act. verbi ejusd.

Πρέπον, οντος, τὸ, quod decet et convenit, decorum; (2) quod aptum est, v. gr. tempori. Τοῦτ' ἐστὶν ἤδη καταθαυμάσαι πρέπον, *Soph. Œd. Col.* 1586. A πρέπω.

Πρεπόντως, *adv.* convenienter, ut decet.

Πρεπτὸν, idem quod πρέπον, *Ar.*

Πρεπτὸς, venerandus. Πρεπτὸν ἁμὶν κλέωα τὸν Ἀμύκλαις σιὸν, venerandum nobis celebrans Amyclarum deum, *Aristoph. Lysist.* 1298. Τῶν ἀριφάτων δ' ἐγὼ πρεπτῶν ἀγώνων, veneranda certamina, *Æsch. Eumen.* 916.

ΠΡΕ'ΠΩ, decorus seu conspicuus sum; (2) excello. Τὸ χρῆμα κουρᾶ τῆδε πενθίμῳ πρέπεις; *Eur. Alc.* 509. Hinc *imperson.* πρέπει, decet, convenit, dignum est. Πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν, decora est videri ut regina, *id est*, reginæ similis est, *Soph. Elect.* 664. Πρέπουσι ἰδεῖν, conspicui sunt. Πρέπουσι δ' ἄνδρες νήιοι μελαγχίμοις γυίοισιν λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν, conspicua vero sunt nautarum nigra membra ex vestibus albis, *Æsch. Suppl.* 727. Hinc

Πρεπώδης, ες, decens, decorus.

Πρέσβα, ης, ἡ, ætate provecta; (2) veneranda, pro πρέσβειρα, *per Sync.* A πρέσβυς.

Πρεσβεία, ας, ἡ, legatio; (2) ipsi legati; (3) quod per legatos petitur; (4) deprecatio, postulatio, preces; (5) dignitas. A πρεσβεύω.

Πρεσβεῖον, ου, τὸ, honorarium, quod meretur natu maximus, quo quis honoratur veluti major natu aut tempore prior in aliqua re, munus. Ab eod.

Πρέσβειρα, ας, ἡ, honorabilis, præses, patrona. A πρέσβυς.

Πρέσβεις, acc. pl. *contr.* pro πρέσβεας.

Πρέσβευμα, ατος, τὸ, honorarium, legatio honoraria; (2) res pro persona, legatus. Πρεσβεύματ', ὦ Δήμητρος εἰς μυστήρια, tanquam legatæ, non ad mysteria Cereris, *Eur. Suppl.* 173. A πρεσβεύω.

Πρεσβεὺς, έως, ὁ, senex; (2) legatus, pl. *Ion.* πρεσβῆες. Ab eod.

Πρέσβευσις, εως, ἡ, legatio. Ab eod.

Πρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, legatus, deprecator. Ab eod.

Πρεσβευτικὸς, ἡ, ὸν, ad legatum vel legationem pertinens. A præc.

Πρεσβεύω, fut. εύσω, senior sum, natu major vel maximus sum, sum in honore et pretio, gravitatem senis præ me fero, honore adficio ut grandævum; (2) legatus eo; legatione fungor; (3) intercedo pro aliquo, causam alicujus suscipio apud alterum, *cum accus.* Gl. Vet. (4) guberno, rego. Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη, *Eur. Hipp.* 5. Πρεσβεύοντες ἐνθάδ' ἥκομεν παρὰ τῶν θεῶν, *Arist. Av.* 1593. Πόλιν σὺν συγγόνοις πρεσβεύομεν, μοῦσαι μάλιστα, *Eur. Rhes.* 942. (1) αἰσχρὸν τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα, *Soph. Œd. Col.* 1422. (3) τοιγὰρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ, *Soph. Aj.* 1389. A πρέσβυς.

Πρεσβῆες, nom. pl. *Ion.* pro πρέσβεις.

Πρεσβηΐς, ΐδος, ἡ, antiqua. Ab eod.

Πρεσβίζομαι, honoro, pluris facio, *Lyc.*

Πρέσβις, εως, ὁ, legatus. A πρέσβυς.

Πρέσβιστος, η, ον, et πρεσβύτατος, superl. a πρέσβυς, senex, *R.* antiquissimus, *Hom. Hymn. in Terram*, 2. Ὑγίεια πρέσβιστα μακάρων, *Ariph. Cantic. in Sanitatem*, 1.

Πρέσβος, τὸ, honor, gloria, *Æsch.*

Πρεσβυγένεθλος, ὁ, ἡ, vide πρεσβυγενής.

Πρεσβυγένεια, ας, ἡ, qu. dic. antiquior genitura, primogenitura. A

Πρεσβυγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qu. dic. antiquus natu, maximus natu; (2) priscus. A γένος.

ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, υος, vel εως, ὁ, *fœm.* πρέσβεια, ας, ἡ, senex; (2) avis nomen; (3) legatus; (4) honoratus. Hinc *compar.* πρεσβύτερος, senior, et *superl.* πρεσβύτατος, άτη, ατον, et πρέσβιστος, ίστη, ιστον, maximus natu; (2) antiquissimus, vetustissimus; (3) honoratissimus, augustissimus; (4) antiquissimus, i. e. potissimus.

Πρέσβυσις, εως, ἡ, legatio, sed leg. πρέσβευσις.

Πρεσβυτέριον, ου, τὸ, presbyterium, collegium presbyterorum in ecclesia Christiana, senatus ecclesiasticus; (2) senatus Judaicus. A πρεσβύτερος.

Πρεσβύτερος, έρα, ερον· οἱ πρεσβύτεροι, pl. senatores *in N. T.* et doctores ecclesiæ cujusque et præsides. Πρεσβύτερον κακὸν, antiquius, *id est*, gravius, atrocius malum. Εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυ κακοῦ κακόν, si quid usquam pejus est malo malum, *Soph. Œd. Tyr.* 1364.

Πρεσβυτέρως, *adv.* antiquius.

Πρεσβύτατος, άτη, ατον. Vide πρέσβυς.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, senex, grandævus, *Gl. V.* A πρέσβυς. Unde

Πρεσβυτικὸς, ἡ, ὸν, senilis, priscus.

Πρεσβυτικῶς, *adv.* seniliter, senum more.

Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, vetula, anus.

Πρεσβυτοδόχος, ὁ ἡ ἡ, senes recipiens, ubi senes sedent, commorantur. A δέχομαι.

Πρευμένεια, ας, ἡ, benevolus et propensus animus; benevolentia, placabilitas. Ἥκω, λαβοῦσα πρευμένειαν, venio, peracta placatione, *Eurip. Or.* 1323. A

Πρευμενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, benevolus, benignus, mitis. Ex πρᾶος et εὐμενής.

Πρευμενῶς, *adv.* benevole, placide.

Πρέψας, aor. 1. part. act. verbi πρέπω.

Πρέων, idem quod πρηών. *Ep. Suid. Hom.*

Πρῆγμα, *Ion.* pro πρᾶγμα.

Πρηγορεὼν, ῶνος, ὁ, ingluvies. Τὸν πρηγορεῶνά σου ἐκτεμῶ, ingluviem tuam exscindam, *Aristoph. Pac.* 374.

Πρηδὼν, όνος, ἡ, inflatio, tumor. Αἱ τῆς φλεγμονῆς πρηδόνες, *Aret.* A πρήθω.

Πρηθῆναι, aor. 1. inf. pass. *Ion.* pro πραθῆναι, a πιπράσκω.

ΠΡΗ'ΘΩ, fut. ήσω, *proprie est* flo, inflo, tumescere facio. Hinc incendere, conflato *scilicet* igne. Ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, inflavit, *Il.* 1, 481; (2) πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, exurere, *Ib.* 2, 415. *item* efflo. Τὸ δ' (nempe αἷμα) ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανὼν, quem (*nempe* sanguinem) et per os et per nares efflavit aperto ore, *Ib.* 16, 349. Πάρειμι νεῶν πρῆσιν σκάφη, *Rhes.* 391.

Πρηκτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod πρακτὴρ, mercator. Ἀρχὸς ναυτάων, οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν, princeps nautarum, qui et mercatores sunt, *Odyss.* 8, 162.

Πρήκτης, pro πράκτης, *Hom.*

Πρημαίνω, spiro, flo, vehementi et furenti impetu spiro. Πρημαινούσας τε θυέλλας, *Arist. Nub.* 335. Ex πρήθω et μαίνομαι.

Πρηνηδὸν, *adv.* procidendo in os, sive in caput; (2) impellendo pronum, prone; (3) deorsum, *Nonn. Paraph.* 4, 23. A

ΠΡΗΝΗ'Σ, έος, ὁ ἡ ἡ, pronus in caput propendens, præceps.

Πρηνίζω, fut. ξω, pronum in caput dejicio, præcipito. A πρηνής.

Πρηνισμὸς, ὁ, præcipitatio, subversio, eversio, *Sibyl.*

Πρῆξαι, aor. 1. inf. *Ion.* pro πρᾶξαι, a πράσσω.

Πρῆξας. Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι, *Odyss.* 3, 60.

Πρῆξις, *Ion.* pro πρᾶξις.

Πρῆξις, *Ion.* pro πρᾶξις, utilitas, profectus; (2) mercatura, negotiatio. Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο, *Il.* 24, 254. (2) ἤ τι κατὰ πρῆξιν, numquid ad negotiationem? *Od.* 9, 253.

Πρηοσοσία, ἡ, pro προηροσία, sacrificium ap. Athenienses, *Steph.*

Πρῆσαι, incendisse, a. 1. inf. act. verbi πρήθω.

Πρῆσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔπρησε.

Πρῆσις, εως, ἡ, inflatio, *Hippocr.* A πρήθω.

Πρῆσμα, ατος, τὸ, combustio; (2) inflatio, tumor. A πρήθω.

Πρῆσσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔπρησσε, a πράσσω.

Πρήσσω, facio, *Ion.* pro πράσσω.

Πρήσσω, transeo. Πρήσσουσι κέλευθον, *Od.* 13, 83, ὁδοῖο, *Ib.* 15, 47. A περάω.

Πρηστεύω, *ap. Herodot.* indicium defero.

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui incendit et inflammat, quasi flator; (2) prester, serpens quidam, ab ardore dictus; (3) turbo igneus e nubibus prorumpens. *Ph.* fulgor, turbo; (4) exterior pars gutturis faucibus subjecta, quæ in ira inflammatur. A πρήθω. Unde

Πρηστήριος, ου, ὁ ἡ ἡ, amburens, ut prester.

Πρηστικὸς, ἡ, ὸν, adurendi et inflammandi vim habens. A πρήθω. Unde

Πρῆστις, ιδος, ἡ· vide πρίστις.

Πρήσω, fut. 1. ind. act. a πρήθω.

Πρητήριον, τὸ, *Ion.* pro πρατήριον.

Πρηϋγέλως, ωτος, ὁ, placido vultu ridens, leniter arridens.

Πρηΰνομος, ὁ ἡ ἡ, legibus comiter obediens; vel cui leges scriptæ sunt mites et æquæ.

Πρηΰνοος, *Poet.* pro πραΰνοος, qui animo est leni et miti.

Πρηΰνω, *Ion.* pro πραΰνω, mansuefacio.

Πρηῢς, lenis, mitis, *Ion.* pro πραῢς.

Πρηϋτένων, οντος, ὁ, qui miti et mansueta cervice est, mansuete jugum subiens. Ex πρηῢς et τένων.

ΠΡΗΩ'Ν, ῶνος, ὁ, eminentia montis, cacumen, vertex.

Πρίαιτο, 3. sing. præs. opt. pass. a

ΠΡΙ'ΑΜΑΙ, emo, redimo, conduco. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν, vilissimi pretii, *Soph. Aj.* 447. Πόσου πρίασθαι χρημάτων, ὑπερβολῇ, *Eur. Med.* 232.

Πριαμὶς, ίδος, ἡ, Priameia. Πριαμίδος γᾶς, *Eur. Hel.* 1173. Ἐν πύλαισι πριαμίσι, *Id. Or.* 1481.

Πριαπίσκος, ου, ὁ, priapiscus, lignum in modum penis longum et teres, Dim. a πρίαπος.

Πριαπισμὸς, οῦ, ὁ, priapismus, erectio penis citra libidinem. Ab eod.

ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, ου, ὁ, Priapus, Veneris et Bacchi filius, hortorum et vinearum custos; (2) membrum virile. *Ph.* repallus.

Πρίζω, fut. ίσω, serro, serra seco. A πρίω.

Πρίημι, emo, *Suid.*

ΠΡΙΜΑΔΙ'ΑΙ, ῶν, αἱ, primadiæ, pisces qui sese in cœno abscondunt.

ΠΡΙ'Ν, *adv.* prius, ante, antea; (2) priusquam, antequam; (3) donec, quoad. Hinc πρὶν ἂν, priusquam, antequam; πρὶν δὴ, donec, usque dum, quoad; πρὶν ἢ, vel πριν͂ὴ, ante quam; πρὶν πρὶν, antequam, priusquam. Ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἴω πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἕτερον, *Il.* 5, 287.

Πρινίδιον, ου, τὸ, parva ilex. Dim. a πρῖνος.

Πρίνινος, ίνη, ινον, iligneus, ex ilice confectus; (2) robustus. Ab eod.

Πρίνιος, idem quod πρίνινος, *Ep.*

ΠΡΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, ilex, arbor. Hinc

Πρινώδης, ες, iligneus; (2) durus.

Πρινὼν, ῶνος, ὁ, ilicetum, *Gl. V.*

Πριόνιον, ου, τὸ, serrula, *Gl. V.* A πρίων.

Πριονοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, serræ figuram habens, serratus. A πρίων et εἶδος.

Πριονοειδῶς, *adv.* in modum serræ.

Πριονώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, serræ figuram habens; serratus, *Gl. V.* A πρίων.

Πριονωτὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.

Πριόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod πρίω.

Πρίσαντες, aor. 1. part. act. verbi πρίζω.

Πρισθεὶς, *sectus*, aor. 1. part. pass.

Πρίσις, εως, ἡ, fissio seu sectio per serram.

Πρίσμα, ατος, τὸ, scobs eorum quæ serra secantur,

cantur, segmentum; (2) lignorum caries; (3) geometricum corpus. A πρίω.

Πριςηροειδὴς, ἑος, ὁ ϗ ἡ, figuram serræ habens, *Isai.* 41, 15. Ex πριςὴρ et εἶδος.

Πριςὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod πρίςης, item serra.

Πρίςης, ȣ, ὁ, qui serra aliquid secat et findit; (2) piscis generis cetacei.

Πρίςις, εως, ἡ, serra; (2) piscis cetacei generis; (3) genus poculi; (4) genus navigii.

Πριςὸς, ἡ, ὸν, serra sectus seu dissectus; sectilis, *Gl. V.* A

ΠΡΙ'Ω, seu πρίζω, f. ίσω, serro, serra seco seu findo; (2) *proprie* premo, stringo, constringo; (3) frendeo; (4) emo; (5) idem quod πρήθω, quod inde ducitur, item πρίθω. Πρίειν τȣ̀ς ὀδόντας, *Aristoph. Ran.* 1044. (2) ζωςῆρι πρισθεὶς, balteo constrictus, *Soph. Aj.* 1030. (5) λευγαλέον δ' ἐπί οἱ πρῖε χόλον, *Apoll. Rhod.* 4, 1671.

Πρίωμα, ατος, τὸ, idem quod πρίσμα, *Hes.*

Πρίων, ονος, ὁ, serra. A πρίω.

ΠΡΟ', *præp. regens gen.* ante, coram, præ, notans in compositione prioritatem temporis, dignitatis, loci. Hinc ἀπὸ πρὸ, procul a; ἀπόπροθι, et ἀπόπροθεν, procul, eminus; διάπρο, penitus; περίπρο, summe, supra modum, vehementer, valde, interdum in comp. redundat. Πρὸ τῶνδε, ob hæc, idcirca, *Soph. Elect.* 497. Ἀργαλέȣ πρὸ φόβοιο, gravi præ metu, *Il.* 17, 667.

Προαγγελία, ας, ἡ, prænunciatio. A

Προαγγέλλω, fut. ελῶ, prænuncio, denuncio, prædico, certiorem facio; προηγγελμένος, perf. pass. part. Μάχην τ' ἔσεσθαι προαγγέλλεσι, *Xen.*

Προάγγελος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, prænuncius vel prænuncia; prænunciator.

Προάγγελμα, τὸ, prædictio:

Προάγγελσις, εως, ἡ, idem, denunciatio, significatio, cum aliquem certiorem facimus, quid futurum vel non futurum sit:

Προαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, prænunciandi vim habens. A προαγγέλλω.

Προαγγελτικῶς, *adv.* prænunciando.

Προάγῃ, 3. sing. præs. conj. act. v. προάγω.

Προάγνευσις, εως, ἡ, præparatio ad sacra rite obeunda. A

Προαγνεύω, prius purifico, lustro, ad sacra sc. rite obeunda; (2) perago τὴν ἁγνείαν.

Προαγοράζω, fut. άσω, præemo.

Προαγορανομέω, ῶ, perf. part. qui ante jam ædilis fuit.

Προαγορασία, ας, ἡ, præemptio. A προαγοράζω.

Προαγοραςὴς, ȣ̃, ὁ, præemptor. Ab eod.

Προαγόρευμα, ατος, τὸ, oraculum:

Προαγόρευσις, εως, ἡ, prædictio, vaticinium. Τόνδε ὁ ὕπατος διὰ τὴν προαγόρευσιν συνέλαβεν, *Appian.*

Προαγορευτικὴ, ῆς, ἡ, ars prædicandi seu divinandi. A

Προαγορεύω, fut. εύσω, prædico, prænuncio, præmoneo; (2) denuncio, præcipio, edicto præcipio aut veto, præconis voce denuncio; (3) testor. Ἐγὼ μὲν δὲ ταῦτα προαγορεύω, *Xen.* Προηγόρευκε τὸν πόλεμον, *Thuc.*

Προαγρυπνέω, vigilo pro aliquo. Προαγρυπνῶν δὲ ὑμῶν οἶδα, ὡς καθεύδειν ἔχοιτε ὑμεῖς, *Arr. Exped. Alex.* 7, 9.

Προάγω, f. άξω, deduco, perduco, promoveo, proveho; (2) impello; (3) profero, produco, educo; (4) abduco; (5) præeo, prægredior, præcedo; (6) adeo, vado; (7) præcello, præeo; (8) perduco sc. fœminam, vide seq. ad honores proveho. Ἥτ' (ἀμηχανία) ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην, *Theog.* 386. Προῆγε πολλȣ̀ς ἐφ' ἡγεμονίας, *Plut.* Ὧν ἕνεκεν γέγονα, ϗ ὧν χάριν προῆγμαι εἰς τὸν κόσμον, *M. Anton.* Προαχθέντες εἰς φιλοποσίαν, ebrietati dediti, *Xen. Mem.* 2, 22.

Προαγωγεία, ας, ἡ, promotio; (2) institutio; (3) perductio mulierum, lenocinium. A

Προαγωγεύω, f. εύσω, *proprie* produco; (2) instituo sed in malam partem, unde (3) perduco, perductor sum, prostituo; (4) pellicio verbo, lenociniis aut aliis artibus. Αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν, *Arist. Nub.* 976. Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, *Phocyl.* 166. A προαγωγή.

Προαγωγεὺς, ὁ, idem quod προαγωγικὸς, *Æsch.*

Προαγωγεύσῃς, 2. sing. a. 1. conj.

Προαγωγὴ, ῆς, ἡ, idem quod προαγωγεία, item ipsi honores. A πρὸ et ἄγω.

Προαγωγικὸς, ἡ, ὸν, ad lenocinium aptus; vim lenocinandi habens; (2) producendi vim habens. Ab iisd.

Προαγωγὸς, ȣ̃, ὁ, perductor, sive productor; (2) leno, prostitutor. Ab iisd.

Προαγὼν, ῶνος, ὁ, præludium certaminis; (2) prolusio actionis oratoriæ. *Ph.* præfatio.

Προαγωνίζομαι, fut. ίσομαι, ante alium certo aut pugno; (2) certo sive pugno pro aliquo, *i. e.* propugno. Ὧν ὑπερμαχεῖν ϗ προαγωνίζεσθαι κȣφότατος πόνος, *Philo.*

Προαγώνισμα, τος, τὸ, præludium pugnæ. Καὶ τόδε μὲν τῆς ναυμαχίας προαγώνισμα ἦν, *App. Syr.* 22.

Προαγωνιςὴς, ȣ̃, ὁ, propugnator, defensor.

Προαγωνιςικὸν, τὸ, præjudicialis causa, *V. L.*

Προαδικέω, ῶ, f. ήσω, injuria lacesso.

Προᾴδω, præcino, prius cano.

Προαθρέω, ante video, perspicio.

Προαθροίζω, ante congrego, seu colligo.

Προαιδέομαι, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, alicui reverentiam ante alios debeo, præ ceteris in honore habeo, magis colo; reverentiam ob acceptum ante beneficium et gratum animum testari. Ἐνθαῦτα ἤγειρον δωτίνας ἐκ τῶν πολίων, αἵ τινες σφι προαιδέατό κȣ́ τι, quæ ipsis nonnullam ante reverentiam debebant, (nempe ob accepta beneficia), *Herod.* 1, 61. Τίς ἐςι Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεῦμαι, cui ego reverentiam ante debeam, *Id.* 3, 140.

Προαικίζομαι, verberari jubeo, ante sc. supplicium, de magistratu; προαικίζω, de lictore seu carnifice, qui virgis cædit.

Προαίρεσις, εως, ἡ, propositum, institutum, studium, voluntas libera, consilium, ὄρεξις βȣλευτική· (2) benevolentia; (3) factio, partes in rep. προαιρέσει, sponte, *Ph.* A προαιρέομαι

Προαιρετέον, *adv. posit.* anteponendum est. Τὰ βέλτιςα ϗ τὰ σώσοντ' ἀντὶ τῶν ῥᾴςων ϗ τῶν ἡδίςων προαιρετέον, *Dem. Phil.* 2. A προαιρέω.

Προαιρετικὸς, ἡ, ὸν, qui certo animi proposito ad rem aliquam fertur: *in neut.* quod eligitur, liberum, arbitrarium, voluntarium; (2) ῥῆμα προαιρετικὸν, verbum pertinens ad voluntatem, et actionem voluntatis exprimens.

Προαιρετικῶς, *adv.* sponte, volenti animo.

Προαιρετὸς, ἡ, ὸν, spontis humanæ et arbitrarius. Ab eod.

Προαιρέω, ῶ, fut. ήσω, promo, depromo, e penu promo; sed προαιρέομαι, ȣ̃μαι, præfero, ante pono; (2) constituo, mihi certum est; (3) consulto, deliberatione aliquid facio, aliud alii præfero; προελὼν, depromens, aor. 2. part. προειλόμην, proposui, constitui, a. 2. προῄρημαι, constitui, proposui; προῄρηται, destinavit, *Ph. p.* Καθάπερ ἐκ ταμιείȣ προαιρῶν, *Luc.* Θάνατον ἀντ' αὐτȣ̃ προαιρετέον ἦν, *Xen.* Τῶν ἄλλων προῃρȣ̃ντο, *Ælian.*

Προαίρημα, τὸ, idem quod προαίρεσις, *Bud.*

Προαιρȣμένοις, dat. plur. part. præs. med. vel pass. a προαιρέομαι.

Προαίρω, progredior; (2) proficiscor, abeo. Ἐκέλευσεν ὡς φίλον προαίρειν, *Plut.*

Προαισθάνομαι, fut. σθήσομαι, præsentio. Προαισθάνεσθαι τȣ̃ ςρατȣ̃, *Thuc.* ταῦτα, *Plut.*

Προαίσθησις, εως, ἡ, præsensio.

Προαιτιάομαι, ῶμαι, fut. άσομαι, ante criminor, ante accuso. Προῃτιασάμεθα γὰρ Ἰȣδαίȣς τε ϗ Ἕλληνας πάντας ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι, *Rom.* 3, 9.

Προαιώνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui fuit ante omne ævum, æternus.

Προακηκοῖαν, acc. sing. perf. part. med. f. g. a προακȣ́ω.

Προακμάζω, fut. άσω, in ea sum ætate, quæ vigorem antecedit, i. e. in ipsa adolescentia.

Προακονάω, acuo, sc. cuspidem.

Προακοντίζω, fut. ίσω, ante jaculor. *Pass.* -ίζομαι, jaculi modo feror.

Προακȣ́ω, fut. ȣ́σω, prius seu prior audio, ante audio et cognosco, præsentio. Ἣν προηκȣ́σατε ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας τȣ̃ εὐαγγελίȣ, *Col.* 1, 5.

Προακροβολίζω, eminus jaculor.

Προακτικὸς, ἡ, ὸν, præcedens. A προάγω.

Προαλγέω, perf. προήλγηκα, prius doleo seu adfligor, v. gr. cum capitis dolor præcessit morbum.

Προαλείφω, ante ungo.

Προαλέςατον, *adv.* valde temerarie. A

Προαλὴς, ἑς, ὁ, ἡ, declivis; (2) temerarius, præceps, audax. *Ph.* petulans. (1) δι' ἐκ προαλὲς φέρον ὕδωρ, id est, ἐξέφερε διὰ προαλȣ̃ς ὕδωρ, per declivem transportavit aquam, *Apollon. Rhod.* 3, 73. A προάλλομαι χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, *Il.* 21, 262.

Προαλίσκω, prius seu ante capio. *Gl. V.* præsumo.

Προαλίζω, f. ίσω, ante congrego. Τὸν ἐπὶ ταῖς μελλȣ́σαις συμφοραῖς θυμὸν προαλίσαντες, *Jos.*

Προαλλάσσομαι, -ττομαι, prætervehor, prævehor.

Προαλλοιόω, ῶ, fut. ώσω, prius altero, ante immuto.

Προάλλομαι, prosilio; part. a. 1. προαλάμενος.

Προαλῶς, *adv.* temere, præcipitanter.

Προαμαρτάνω, ante pecco. Γράφω τοῖς προημαρτηκόσι, 2 *Cor.* 13, 2.

Προαμείβω, prætereo, prætervehor; et προαμείβομαι, responsione occupo, prompte respondeo.

Προαμύνομαι, protego, propugno.

Προαναβαίνω, fut. βήσομαι, prius vel prior conscendo.

Προαναβάλλομαι, præludo: Ἃ μὲν ȣ̃ν εἰώθην ϗ περὶ ἐμαυτȣ̃, ϗ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τȣ̃ ἀγῶνος προαναβαλέσθαι, ταῦτα ἐςιν, *Isocr.*

Προαναβοάω, ante proclamo.

Προαναβολὴ, ῆς, ἡ, dilatio; κατὰ προαναβολὰς, per intervalla.

Προαναγινώσκω, ante lego.

Προαναγράφω, ante scribo, *Appian.*

Προανάγω, ante deduco naves, seu abduco; *med.* ante discedo, de navigantibus.

Προαναθρέω· vide προαναβλέπω.

Προαναθρώσκω, prosilio; (2) in certamen descendo.

Προαναιρέω, ῶ, fut. ήσω, prius occido, prius e medio tollo; προανεῖλε, prius occidit, a. 2. Ἦν μή με προανέλῃ τὸ γῆρας, *Isocr.*

Προαναισιμόω, ῶ, fut. ώσω, prius impendo, prius insumo.

Προανάκειμαι, ante dedicatus fui.

Προανακηρύττω, ante denuncio, declaro.

Προανακινέω, ῶ, f. ήσω, ante commoveo seu impello.

Προανακλαίομαι, ante defleo.

Προανακόπτω, f. ψω, præcido, prius incido.

Προανακράζω, ante exclamo, proclamo.

Προανακρίνω, prius interrogo; part. aor. 1. προανακρίνας.

Προανάκρισις, ἡ, exordium, initium. A

Προανακρȣ́ω, f. ȣ́σω, prior retro pello seu retro inhibeo; et προανακρȣ́ομαι, prior retro cedo inhibito cursu; (2) prior exordior.

Προαναλαμβάνω, ante suscipio; (2) ante breviter expono; (3) occupo, præverto aliquem aliquid agendo, v. gr. prior amplector.

Προαναλίσκω, fut. λώσω, prius consumo, ante absumo.

Προανάλωμα, ατος, τὸ, impensa, operis susceptionem antecedens.

Προαναμέλπω, præcino, ante decanto, *R.*

Προαναπίπτω, prius concido, ante collabor seu corruo; προαναπεσὼν, a. 2. part.

Προαναπλάττω, fut. πλάσω, prius refingo, reformo.

Προαναπνέω, fut. εύσω, prius respiro.

Προαναρπάζω, fut. άσω, ante seu prior abripio.

Προαναῤῥήγνυμι, ante prorumpere facio, seu emitto.

Προανασείω, ante concutio.

Προανασκευάζομαι, præstruo, multo ante compono.

Προανασκοπέω, prospicio, provideo.

Προαναστέλλω, f. ελῶ, ante cohibeo et reprimo, prior compesco; a. 1. προανέστειλα.

Προανατάττω, priori loco pono.

Προανατείνω, ante attollo; (2) prætendo; προανέτεινεν, 3. sing. aor. 1.

Προανατέλλω, prius orio; προανέτειλεν, 3. sing. aor. 1.

Προανατρέχω, retro ad priora redeo, superiora altius repeto.

Προανατυπόω, adumbro, delineo.

Προαναφαίνω, ante ostendo, extollo, prætendo ut cernatur.

Προαναφωνέω, ῶ, fut. ήσω, vaticinor, prædico; (2) indico, declaro, polliceor, quid facturus, dicturus sum. Hinc

Προαναφώνησις, εως, ἡ, est cum indicat poeta, &c. quid dicturus sit; (2) prædictio, vaticinium. (1) Καὶ ἦν ὥσπερ ἐν δράματι προαναφώνησις καὶ προεισόδιον τὸ γινόμενον, Heliodor. 8.

Προαναφώνημα, τὸ, idem.

Προαναφωνητικὸς, ἡ, ὸν, utens προαναφωνήσει.

Προαναφωνητικῶς, adv. vaticinando, ante declarando.

Προαναχωρέω, ante discedo. Hinc

Προαναχώρησις, ἡ, discessio ante facta.

Προαναψηφίζω, ante decerno.

Προανεκτείνω, idem quod

Προανέχω, prior attollo, elevo; (2) emineo, antecello.

Προανθέω, ῶ, fut. ήσω, præfloreo, ante primus floreo.

Προάνθησις, ἡ, primus flos.

Προανίπτημι, et προανίπτομαι, ante in altum evolo; προαναπτὰς, a. 2. part.

Προανίσταμαι, prior exsurgo, ante alios surgo.

Προανιστορέω, ῶ, fut. ήσω, ante seu prius commemoro, seu percontor.

Προανίσχω, ante vel prior emergo, exorior.

Προανύτω, fut. ύσω, ante vel citius perficio.

Προάξει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi προάγω.

Προαπαγγέλλω, prius annuncio, prænuncio; (2) obnuncio, ap. Dion.

Προαπαγορεύω, prius deficio; (2) renuncio, v. gr. conjugium, cum gen.

Προαπάγχομαι, suspendo me.

Προαπαίρω, ante castra moveo.

Προαπαλείφω, ante deleo, sc. e tabulis.

Προαπαλλάττω, fut. ξω, prius libero; (2) ante interficio; (3) ante privo; (4) in med. ante morior, vel discedo de medio.

Προαπαντάω, fut. ήσω. qu. dic. præoccurro; (2) obviam curro Hinc

Προαπάντησις, εως, ἡ, obviam itio.

Προαπαυδάω, ῶ, prius deficio seu defatigor. Αἴσχρον ἐστὶ ἐν ᾧ βίῳ τὸ σῶμα σοι μὴ ἀπαυδᾷ, ἐν τούτῳ τὴν ψυχὴν προαπαυδᾷν, M. Anton. 6, 22.

Προάπειμι, ante abeo.

Προαπειπασθαι, prius renunciare; προαπειπεῖν, ante deficere.

Προαπείρηκα, prius animum despondi.

Προαπέρχομαι, prior abeo seu discedo; (2) prior decedo, prior morior.

Προαπηγέομαι, Ion. pro προαφηγέομαι.

Προαποβρέχω, prius irrigo, et humecto, Gal.

Προαποβύω, f. ύσω, prius obturo.

Προαπογεύομαι, ante degusto, edo.

Προαποδείκνυμι, prius demonstro, indico, prodo; προαποδειχθέντων, prius demonstratis, aor. 1. part. pass. gen. pl. Hinc

Προαπόδειξις, εως, ἡ, demonstratio prævia, proposita, res ante demonstrata.

Προαποδειχθέντων, gen. plur. aor. 1. part. pass. verbi προαποδείκνυμι.

Προαποδημέω, ῶ, prius seu prior peregre abeo, prius proficiscor.

Προαποδίδωμι, ante reddo.

Προαποδύομαι, prius exuo.

Προαποθνήσκω, præmorior, ante morio.

Προαποικίζω, prius in coloniam deduco. Hinc part. perf. pass. προαπῳκισμένος, Appian. Ex πρὸ, ἀπὸ, et οἶκος.

Προαποκαλύπτω, ante revelo.

Προαποκάμνω, ante fatigor, deficio.

Προαποκινδυνεύω, ante periculum facio.

Προαποκλείω, ante claudo, excludo.

Προαποκληρόω, ῶ, fut. ώσω, prius sortior, ante vel modo sortior. Hinc p. part. pass. τὰ προαποκεκληρωμένα, de quibus modo sortiti sumus.

Προαποκόπτω, f. ψω, præcido.

Προαποκρούομαι, propulso.

Προαποκτείνω, prius interficio.

Προαποκτιννύω, vel προαποκτίννυμι, idem.

Προαπολαύω, fut. αύσω, prius fruor, præcerpo, præcipio.

Προαπολείπω, fut. ψω, relinquo seu deficio.

Προαπολεπίζω, fut. ίσω, prius decortico; προαπολεπισθεὶς, prius decorticatus, a. 1. part. pass.

Προαπολήγω, prius desino. Διὰ τὸ τὴν ἐννόησιν τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν παρακολούθησιν, προαπολήγειν, M. Anton. 3, 1.

Προαπόλλυμι, ante perdo; pass. προαπόλλυμαι, prius pereo.

Προαπολύομαι, prius diluo seu refuto, me purgo.

Προαποξηραίνω, ante exsicco.

Προαποπέμπω, fut. ψω, ante demitto. Τὰς γυναῖκας ἐν ταῖς ἁμάξαις προαπεπέμψατο τῆς νυκτὸς, Xen.

Προαποπίπτω, ante decido.

Προαπόπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. prædeciduus, ante decido. A præc.

Προαπορέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, prior dubito, prior quæro, vel disputo.

Προαπορρέω, prius defluo, vel effluo.

Προαπορρίπτω, ante abjicio.

Προαποσβέννυμι, ante extinguo. Ὅσα τοιαῦτα λογισμοῦ συγγεγυμνασμένου πάνυ χρῄζει, προαποσβέννυται, M. Anton. 3, 1. Σωφροσύνη προαποσβήσεται, Id. 12, 12.

Προαποσμήχω, ante detergo.

Προαποσπάω, ante detraho, abstraho.

Προαποσταυρόω, ante vallo discludo, seu excludo.

Προαποστέλλω, ante emitto, seu præmitto, Gl. V. prædestino, a. 2. part. pass. προαπεστάλην, præmissus sum.

Προαποστρέφω, prius converto. Εἰ μὴ τὰ σημεῖα προαπεστράφη, Appian. Bell. Civ. 2, 63.

Προαποσφάττω, f. ξω, ante jugulo.

Προαποτάσσω, ante finem impono, ante valedico. Τῷ βίῳ προαπετάξαντο ξίφεσιν, ἢ φαρμάκοις, ἢ ἀγχόναις, Philo.

Προαποτέμνω, præcido, Steph.

Προαποτίθημι, prius vel antea repono, depono, adservo.

Προαποτρέπομαι, ante converto, seu averto me.

Προαποφαίνω, declaro, judico.

Προαπόφημι, ante nego.

Προαποφθέγγομαι, prædico.

Προαποφοιτάω, ῶ, fut. ήσω. præmorior; προαποπεφοίτηκε, præmortuus est.

Προαποχράομαι, ῶμαι, ante occido.

Προαποχωρέω, ante recedo.

Προαρδεύω, f. εύσω, prius rigo.

Προαριθμέω, ῶ, f. ήσω, prænumero.

Προαρίθμησις, εως, ἡ, prænumeratio. A præc.

Προαριστάω, ante prandeo.

Πρόαρον, τὸ, crater ligneus in quo vinum miscetur, Ath.

Προαροτριάω, et όω, ante aro.

Προαρπαγὴ, ῆς, ἡ, præreptio.

Προαρπάζω, fut. άσω, præripio. Τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι, Luc. τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, Id.

Προαρραβωνίζομαι, prius vel ante dato pignore de reliquis et subsecuturis aliquem certum facio, in pignus do. Τὰ πρωτόλεια τῶν ἐπάθλων ἐνθένδε προαρραβωνίζεται, Euseb. Vit. Constant. 1, 3.

Προάρχω· προάρξας, antecessor, prædecessor, Gl. V. a. 1. part. Προάρχοντες, magistratus, principes.

Πρόασμα, ατος, τὸ, præcentio. E πρὸ et ᾆσμα.

Προασπίζω, fut. ίσω, clypeo objecto protego, propugno. Gl. V. protego. Προασπίζειν τινὸς, Herod. Τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν εἰς θώρακα προασπίζουσαν, Gorgonis caput in scuto pectori præferentem, Heliod. 3.

Προασπιστὴς, ῆρος, ὁ, propugnator. Gl. V. protector. A præc.

Προασπιστὴς, οῦ, ὁ, idem.

Προάστειον, et προάστιον, ου, τὸ, suburbium, suburbanum; τὰ προάστεια καθῄρουν, ἵνα μηδὲν εἴη χρήσιμα τοῖς πολεμίοις, Appian. E. Civ. Ex πρὸ et ἄστυ. Unde

Προάστειος, ου, ὁ καὶ ἡ, suburbanus, Gl. V.

Προασφαλίζομαι, caveo mihi; et προασφαλίζω, præmunio. Χρὴ τὴν κεφαλὴν προασφαλίσθαι στέγεσι, Aret.

Προασχέω, ῶ, fut. ήσω, ante exerceo, præparo.

Προαυδάω, prædico, denuncio. Ἱερὸν πόλεμον προαυδᾷν αὐτῷ, Aristoph. Av. 563.

Προαυλέω, in cantu præludo.

Προαύλημα, τὸ, præludium.

Προαυλίζομαι, fut. ίσομαι, castra ante habeo.

Προαύλιον, ου, τὸ, præludium in tibiarum cantu; (2) vestibulum exterius, ut αὐλὴ, interius. Ex αὐλὸς, vel αὐλὴ, stabulum.

Πρόαυλον, idem quod προαύλιον, Poll.

Προαυξάνω, sive προαύξω, ante augeo, succresco, in subsidium futuri temporis.

Προαύξεται, præaugescit, præs. ind. pass. Hinc

Προαυξὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, adultior, ætate jam provectior; (2) quod ætate provectioribus accidere solet.

Προαυξὴς, sc. παῖς, cujus jam ossa formari fingique non possunt, Hipp.

Προαύξησις, εως, ἡ, corporis adaucta moles.

Προαφαιρέω, ῶ, f. ήσω, adimo seu aufero, præcerpo, decerpo. Πάντα διαφθείρων τε καὶ Λέκυλλον ἐπιόντα προαφαιρούμενος, Appian.

Προαφανίζω, aboleo, corrumpo, perdo, sc. ante maturitatem, ante tempus.

Προαφαυαίνομαι, ante arefio. τὰ προαφαυανθέντα, quæ ante exaruerunt, part. aor. 1. pass.

Προαφηγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, ante enarro, prius expono.

Προαφίημι, emitto, ante mitto.

Προαφικνέομαι, οῦμαι, prior seu ante pervenio.

Προαφίστημι, προαφίσταμαι, prior abscedo seu absisto, ante tempus abscedo; (2) prior deficio.

Προβάδην, adv. inter progrediendum, inter eundum. A προβαίνω.

Προβαδίζω, præcedo.

Προβαθὺς, έος, ὁ, profundus, Suicer.

Προβαίνω, prægredior; (2) anteeo, præcedo; (3) progredior, provehor; (4) glisco, succedo feliciter; πρόβην, προέβην, processit, a. 2. Ὥρα προβαίνειν, ὦ ἄνδρες, ἡμῖν ἐστι, Aristoph. Conc. 285. Ποῖ προβήσεται λόγος, Eur. Hipp. 346.

Προβακχήϊος, Bacchicus, Eur.

Προβάλλω, projicio; (2) emitto, profero, produco; (3) propono, vel explicandum vel refellendum, promitto; προβάλλομαι, in med. produco, v. gr. testes, qui me adjuvent testimonio suo; sed proprie (2) projicio, clypeum sc. vel scutum, vid. προβολή· unde (3) munio me aliqua re, objicio aliquid hosti, avertendi causa; (4) defendo me, atque etam in pass. alios; (5) prætendo, obtendo, prætexo; (6) publici criminis accuso, ap. Dem. (7) aversor, execror; (8) honores peto; unde pass. creor, designor; (9) commemoro, in ore semper habeo; (10) supero, præsto; (11) interrogo, etiam in act. προβληθεὶς, objectus, Gl. V. præpositus, a. 1. part. pass. Χρὴ δ' ἐπ' ἀξίοις πονεῖν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος, Eur. Rhes. 183. Ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν περὶ τῶν μετεώρων, proponam, Aristoph. Nub. 489. Ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματι κεν προβαλοίμην, Il. 19, 218.

Προβάλλοιτο, 3. sing. præs. opt. med.

Προβάλοντο, 3. pl. aor. 2. ind. med. Ion. pro προεβάλοντο.

Πρόβαλος, ου, ὁ, sc. ἀσπὶς, clypeus, qui hosti objicitur, Hes. A προβάλλω.

Προβαλῶσιν, 3. pl. a. 2. conj. act. cum ν.

Προβαπτίζω, ante baptizo.

Προβὰς, *progressus*, a. 2. part. act. a προβαίνω.

Προβασανίζω, ante torqueo, vexo, crucio.

Προβασιλεύω, ante impero.

Πρόβασις, εως, ἡ, progressus, progressio; (2) proventus, seu reditus. *Gl. V.* processus. (2) ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη, ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε, πρόβασίν τε, *Odyss.* 2, 75. A προβαίνω.

Προβασκάνιον, ου, τὸ, præfiscine, amuletum; (2) pudenda statua, *Suicer. Ph.* mutonium.

Προβατεία, ας, ἡ, res pecuaria. A προβατεύω.

Προβάτειος, εία, ειον, ovillus, vervecinus, *Gl. V.* A πρόβατον.

Προβατεὺς, έως, ὁ, pastor, opilio. A προβατεύω. Hinc

Προβατεύσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, et προβατεύσιμος, ίμη, ιμον, ovibus, pecoribus alendis aptus.

Προβατευτὴς, ὁ, idem quod προβατεὺς, *Poll.*

Προβατευτικὸς, ἡ, ὸν, pecuarius. Hinc ἡ προβατευτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars seu vita pecuaria. A

Προβατεύω, fut. εύσω, pasco, pecus alo. A πρόβατον.

Προβατικὸς, ἡ, ὸν, ad oves seu pecudes pertinens. Ab eod.

Προβάτιον, ου, τὸ, ovicula, Dim.

Προβατοβοσκὸς, οῦ, ὁ, pecuarius.

Προβατογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, homo pecuinæ, sive parvæ atque pusillæ indolis. Ex πρόβατον et γνώμη.

Προβατοκάπηλος, ου, ὁ, qui ovibus emendis et vendendis quæstum facit.

ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, pecus, ovis, vervex, pecus quodlibet. vid. *Ern.*

Προβατοπώλης, ου, ὁ, ovium vel pecudum venditor.

Προβατόσχημος, ου, ὁ ϗ ἡ, ovis speciem præ se ferens. Ex πρόβατον et σχῆμα.

Προβατοτρόφος, ὁ ϗ ἡ, oves, pecora alens, pecuarius. A τρέφω.

Προβεβουλευμένως, *adv.* cogitate, prudenter.

Προβέβηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. προβαίνω.

Προβεβήκας ἁπάντων, *Il.* 23, 890.

Προβεβηκυῖα, *quæ processit*, p. part. act. f. g.

Προβέβουλε, *prætulit*, 3. sing. perf. ind. med. verbi προβούλομαι.

Πρόβημα, ατος, τὸ, progressus. A προβαίνω Unde

Προβήσεται, 3. sing. f. 1. ind. med.

Προβιάζομαι, ante vel prior vim infero. *Æschin.*

Προβιβάζω, fut. άσω, et άω, ῶ, produco; (2) admoneo, persuadeo, impello, *Gl. V.* (3) promoveo, proveho; προβιβασθεὶς, promotus, *Ph.* aor. 1. part. pass. Ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε; *Aristoph. Av.* 1576; (4) adjuvo; (5) proficio, *Ern.* Hinc

Προβίβασις, εως, ἡ, idem quod

Προβιβασμὸς, οῦ, ὁ, promotio, promotio, institutio, *Ph.*

Προβιβάω, idem quod προβίβημι, *Hom.*

Προβίβημι, progredior; προβιβὰς, progressus, a. 2. part. Κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς, *Il.* 13, 18.

Προβιόομαι, οῦμαι. Hinc προβεβιωμένα, vita ante acta, p. part. pass. προβεβιωμένοι, qui ante nos vixere. Τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἐδέχεαν, *Plato.*

Προβιότης, τητος, ἡ, vita ante acta, *Clem. Al.*

Προβιβρώσκω, ante comedo; προβρωθεὶς, ante comesus, aor. 1. part. pass.

Προβλαστάνω, prægermino, prius germino.

Πρόβλαστος, prægerminans, *Steph.*

Προβλεπτικὸς, ἡ, ὸν, qui futura prospicit. A

Προβλέπω, fut. ψω, provideo, prospicio. Τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, *Heb.* 11, 40.

Προβλεψάμενον, acc. sing aor. 1. part. med.

Πρόβλημα, ατος, τὸ, propositio, quæstio, *Gl. V.* unde dubitatio, res magnæ dubitationis; (2) quicquid defendendi causa opponitur; πρόβλημα τείχους, promurale, nempe munimentum; (3) quicquid prominet, eminet. A προβάλλω. Hinc

Προβλημάτιον, ου, τὸ, quæstiuncula, *Gl. V.*

Προβληματουργικὸς, ἡ, ὸν, artifex machinarum, rerum quibus via defenditur; προβληματουργική, ars ipsa talium conficiendorum. Ab ἔργον.

Προβληματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, in quæstione et disputatione positus. A πρόβλημα.

Προβλὴς, ῆτος, ὁ ϗ ἡ, projectus, prominens; *Il.* 2, 396. Εἰνήκει προβλῆτος ἐπεμβεβαὼς σκοπέλοιο, *Apoll. Rhod.* 4, 1631. A προβάλλω Unde

Προβλητικὸς, ἡ, ὸν, producendi vi præditus.

Πρόβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, projectus.

Προβλώσκω, prodeo, vel exeo; (2) protubero; προβλωσκέμεν, pro προβλώσκειν, *Od.* 19, 25. Οὐδ' ἐθέλεσι προβλώσκειν, *Oppian. Halieut.* 2, 251.

Προβοάω, ῶ, proclamo; (2) cohortor.

Προβοηθέω, ῶ, fut. ήσω, opem mature fero.

Προβόλαιον, τὸ, propugnaculum, vel scopulus eminens, qui æstum maris frangit. A

Προβόλαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, objectus, exporrectus. A προβάλλω. Unde

Προβολεὺς, έως, ὁ, productor, auctor, qui prima alicujus rei fundamenta jacit; (2) idem quod πρόβολος. A

Προβολὴ, ῆς, ἡ, objectus, prætentus, *Gl. V.* (2) tegmen, propugnaculum, *Gl. V.* (3) pergula, *Gl. V.* inpr. et *proprie* sic dicitur projectio scuti, defendendi sui causa; unde milites dicuntur esse ἐν προβολῇ, cum scutis protentis magno gradu excipiunt vim hostium; (4) emissio jaculi; (5) προβολαὶ, prominentiæ quævis. (2) ὁ δὲ λισσόμενος θανάτου προβολὰν, alius supplicans ad arcendam mortem, *Eurip. Or.* 1487.

Προβόλιον, ου, τὸ, *proprie* quod tegendi ac defendendi causa projicimus nobis, venabulum, loricula, *Gl. V.* A προβολή.

Πρόβολος, ου, ὁ, scopulus eminens, qui æstum maris frangit; item protector, defensor; πρόβολοι, proceres, *Gl. V.* πρόβολος, etiam objectus, fultura. A προβάλλω.

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ, proboscis. Ex πρὸ et βόσκω.

Πρόβοσκος, ου, ὁ, qu. dic. vicarius pastoris, *R.* Ex iisd.

Προβούλευμα, ατος, τὸ, senatus consultum, legi ac plebiscito præmissum, seu quo sancitur, ut aliquid ad populum feratur. *Gl. V.* consultum. A προβουλεύω.

Προβουλευμάτιον, ου, τὸ, Dim. præc.

Προβουλεύω, fut. εύσω, consilio prospicio, vel provideo; (2) prospicio, prævideo; (3) deliberatione populum prævenio; qu. dic. prædelibero. Προβουλεύειν τοῦ δήμου, *Dem.* et *Plut. Consultare de re aliqua priusquam populo proponatur.* Φόνος προβεβουλευμένος, *Appian.*

Προβουλέω, ῶ, inusit. sed tamen hinc est perf. med. προβέβουλα, malui, vel malo. Ex πρὸ et βουλὴ, *voluntas.*

Προβουλὴ, ἡ, deliberatio; ἐκ προβουλῆς, consulto; (2) providentia.

Προβούλιον, ου, τὸ, idem quod προβούλευμα.

Προβούλομαι, præfero, *Hom.*

Προβουλόπαις, δος, ἡ, qu. dic. consultatoris filia, vel consilio prognata; consultatrix.

Πρόβουλος, ου, ὁ, qui pro aliquo consultat, qui ante alios consultat; (2) senator, princeps, primarius senator. *Gl. V.* consul. A βουλή.

Προβραχὴς, ὲς, vadosus. A βραχὺς, *Ern.*

Προβρέχω, fut. ξω, præmadefacio, prius macero; προβραχεὶς, præmaceratus, aor. 2. part. pass.

Προβύσσω, idem quod προβύω, *Ar.*

Προβύω, fut. ύσω, emungo, et simul promoveo ellychnium. Κάρφος χαμᾶθεν σὺ νῦν λαβὼν, τὸν λύχνον πρόβυσον, *Aristoph. Vesp.* 249.

Προβώμιον, τὸ, aditus, vestibulum aræ, ara ipsa. A βωμός.

Προγάμεια, τὰ, dona quæ ante nuptias donabantur, *Poll.*

Προγαμέω, ῶ, fut. ήσω, prior nuptias contraho. A πρόγαμος.

Προγαμιαῖος, αία, αῖον, antenuptialis. A

Πρόγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vel quæ prior nuptias contraxit.

Προγαστρίδιον, ου, τὸ, ventrale, tegumen ventris.

Προγάστωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, cui venter prominet, ventricosus. *Gl. V.* ventrosus. A γαστήρ.

Προγεγεννημένοι, nom. pl. perf part. pass. verbi προγεννάω.

Προγεγονότων, gen. pl. part. perf. med. verbi προγίνομαι.

Προγεγραμμένον, acc. sing. part. perf. pass. a προγράφω.

Προγένεθλος, ὁ ϗ ἡ, origine aut nativitate antecedens, antegenitus. A γενέθλη.

Προγένειος, ου, ὁ, promissam habens barbam; (2) barbatus. A γένειον.

Προγενεσία, ας, ἡ, prior creatio seu ordinatio. Ex πρὸ et γένεσις.

Προγενέστατος, άτη, ατον, antiquissimus, maximus natu. A προγίγνομαι.

Προγενέστερος, έρα, ερον, ante natus, major natu, senior, antiquior. *Gl. V.* anterior. Ex eod.

Προγεννάω, ῶ, f. ήσω, ante genero; προγεννηθεὶς, prænatus, antigena, *Gl. V.* a. 1. part. pass.

Προγεννήτειρα, ἡ, progenitrix, *Lyc.*

Προγεννήτωρ, ορος, ὁ, progenitor, *i. e.* prior vel antiquior genitor; προγεννητόρων, majorum.

Προγενομένων, gen. pl. aor. 2. part. med. verbi προγίνομαι.

Προγένοντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro προεγένοντο.

Πρόγευμα, ατος, τὸ, prægustatio, gustus quod ante cœnam sumitur. A προγεύομαι. Hinc

Προγευματίζω, f. ίσω, ante gusto; prægusto, *i. e.* ante cœnam aliquid sumo, in balneo; (2) imbuo aliquem prægustu, offero aliquid prægustandum.

Προγεύομαι, fut. εύσομαι, idem. Hinc

Προγεύστης, ου, ὁ, prægustator.

Προγευτὴς, οῦ, ὁ, idem, *Gl. V.*

Προγηράσκω, et προγηράω, f. άσω, ante tempus, mature senex fio.

Πρόγηρος, ὁ ϗ ἡ, qui mature senescit.

Προγίγνομαι, vel προγίνομαι, sum ante, antecedo, præcedo; (2) procedo, occurro. Κίνδυνον τὴν προγεγονυῖαν χάριν μισθοῦσθαι, *Xen.* (2) ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, et in via progressi fuerant, *Il.* 4, 382.

Προγινώσκω, prænosco, præscio, præsentio. *Gl. V.* ante cognosco, prævideo; (2) decerno, judico, existimo; (3) *in N. T.* amo, bene cupio. Οὓς προέγνω, *Rom.* 8, 29. Προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, 1 *Pet.* 1, 20.

Προγλωσσεύομαι, garrio, loquax sum. A πρόγλωσσος.

Προγλωσσὶς, ίδος, ἡ, linguæ extrema pars acuta. Ex πρὸ et γλῶσσα.

Πρόγλωσσος, ου, ὁ ϗ ἡ, garrulus, qui nil celare potest. *Gl. V.* volubilis linguæ. Ex iisd.

Πρόγνωσις, εως, ἡ, præsentio, prænotio, præscientia, præsagium; (2) rerum præsentium vel præteritarum animadversio, seu cognitio; (3) *in N. T.* decretum, voluntas, et benevolentia. A προγινώσκω.

Προγνώστης, ου, ὁ, præscius futurorum. Ab eod.

Προγνωστικὸς, ἡ, ὸν, facultate præsciendi seu præsagiendi præditus; præscius, sagax, *Ph.* Hinc τὸ προγνωστικὸν, οῦ, prognosticum, rei futuræ signum. A præc.

Προγνωστικῶς, *adv.* providenter, *Ph.*

Προγόνη, ης, ἡ, privigna. A πρόγονος.

Προγονικὸς, ἡ, ὸν, avitus, a patribus vel majoribus acceptus; (2) majoribus dignus. (2) τὸν νεανίαν ἐξέκαυσεν ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἑαυτοῦ προγονικὸν, *Appian. Bell. Civ.* 2, 112. A

Πρόγονος, ου, ὁ, progenitor, ante genitus; (2) privignus, *Ph.* filiaster, *Gl. V.* (3) atavus, *Gl. V.* πρόγονοι, majores, *Philox.* (4) patricii, *Philox.* (2) Μαρκέλλῳ τῷ προγόνῳ Ἀντωνίου, Marcello privigno Antonii, *App. Bell. Civ.* 5, 73. A προγίνομαι.

Πρόγραμμα, ατος, τὸ, libellus, tabula, seu scriptum, quod publice proponitur, aliquid indicans aut fieri jubens. *Gl. V.* proscriptum, edictum. A προγράφω.

Προγραφὴ, ῆς, ἡ, præfatio; (2) descriptio rei, proposita, sc. v. gr. tabula; unde (3) proscriptio, proscriptionis tabula. A

Προγράφω, fut. ψω, ante scribo, prius scribo, proscribo; (2) præscribo; (3) prius vel ante

ante pingo; (4) publice scriptum propono; (5) scribo, simpliciter. Χορηγοῦς προέγραψε, *Aristot.* Καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ, *Ephes.* 3, 3. Προγεγραμμένοι εἰς τοῦτο τὸ κρῖμα, *Judæ* 4.

Προγρηγορέω, vigilo, dormire non possum.

Προγυμνάζω, fut. άσω, exerceo, meditor; *pass.* exerceor, paro me alicui rei. Hinc

Προγυμνασία, ας, ἡ, prævia exercitatio.

Προγύμνασμα, ατος, τὸ, præparatio, meditatio; item in arte rhet. eæ partes elaborandæ orationis, seu declamationis, quibus singulatim scribendis ad ipsam accessio seu præparatio fit.

Προγυμναστὴς, οῦ, ὁ, qui exercet, qui præparat. A προγυμνάζω.

Προδαῆναι, prænoscere; προδαεὶς, prænoscens, præscius, *Od.* 4, 396.

Προδανείζω, f. είσω, ante fœneror. Προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, *Luc.*

Προδαπανάω, ῶ, ante impendo, *Gl. V.*

Προδέδαε, 3. sing. perf. ind. med. v. προδαίω.

Προδεδωκέναι, perf. infin. med. verbi προδίδωμι.

Προδείδω, fut. δείσω, metuo de futuro.

Προδείελος, ου, ὁ, qui ante vesperam, vel antequam advesperascit, aliquid agit.

Προδεικνύω, vel προδείκνυμι, f. ξω, præmonstro, prætendo; (2) denuncio; (3) ante significo. Σκήπτρῳ προδεικνὺς, baculo viam prætentans, (ut cæcus) plena locutio Σκήπτρῳ προδεικνὺς ἑαυτῷ τὴν ὁδόν, *Soph. Œd. Tyr.* 456.

Προδείκτης, ὁ, histrio, qui in theatro personas populo ostendit.

Προδειμαίνω, idem quod προδείδω. Προδειμαίνων πότμον, *Lycophr.* 276.

Προδειπνέω, ante cœno, seu edo.

Προδέκτωρ, ορος, ὁ, præmonstrator, futurorum præsignificator. Λέγοντες ἥλιον εἶναι Ἑλλήνων προδέκτορα, σελήνην δὲ σφέων, dicentes, solem Græcorum esse præmonstratorem, lunam ipsorum, *Herodot.* 7, 37. Ex προδείκνυμι. *Ion.* vero dicitur, ut ἀπόδεξις pro ἀπόδειξις. Valla, et alii interpretes, ad unum omnes, hanc vocem interpretati sunt, *præses, patronus*, pessime.

Προδέρκομαι, video prior; (2) prævideo, prospicio.

Προδεσμῶ, pro προδεσμόω, præligo, *Gl. V.*

Προδεύω, ante imbuo seu irrigo, *Steph.*

Προδηλέομαι, fut. ήσομαι, ante, prior lædo.

Προδηλοποιέω, ῶ, fut. ήσω, manifestum reddo; (2) ante declaro, præsignifico.

Πρόδηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, manifestus, perspicuus. Ἐκ προδήλου, perspicue, *Soph. Elect.* 1429.

Προδηλόω, ostendo, clarum reddo; (2) præsignifico. Δι' αὐτῶν ἀστέρων πολλὰ προδηλοῦσθαι, (λέγουσι,) *Ælian.* 2, 31.

Προδήλως, *adv.* manifeste. A πρόδηλος.

Προδήλωσις, εως, ἡ, præsignificatio, manifestatio. A προδηλόω.

Προδιαβαίνω, f. βήσομαι, prior seu prius transeo, pertranseo. Μὴ πρόσω τοῦ ποταμοῦ προδιαβαίνειν, *Xenoph.* 4, 209.

Προδιαβάλλω, ante calumnior; (2) criminor; (3) ante compono, seu ordino, seu constituo, προδιαβεβλημένος, criminatione insimulatus, p. pass. part. Προδιαβάλλων αὐτὸν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, *Liban. in 2 Phil. Dem.*

Προδιαγινώσκω, ante considero seu perpendo; (2) animo prius percipio.

Προδιάγνωσις, εως, ἡ, idem quod πρόγνωσις.

Προδιαγόρευσις, εως, ἡ, prædictio.

Προδιαγράφω, fut. ψω, ante seu prius describo.

Προδιαγωγὴ, ῆς, ἡ, aquæ ductus longior.

Προδιαδίδωμι, ante spargo, dissemino, ut famam.

Προδιαζευγμένον, τό· vide προεπίζευξις.

Προδιάθεσις, εως, ἡ, antecedens dispositio, capiens affectionem aliquam; (2) pristina adsertio.

Προδιαιρέομαι, distinguo in genera, species, &c. describo rem faciendam, προδιελέσθαι, inf. aor. 2. med.

Προδιαίρεσις, εως, ἡ, descriptio (deformatio) futuri operis, ut ædificii, &c.

Προδιαίτησις, εως, ἡ, præparatio ad rem aliquam per victum certum, *item* præparatio simpliciter. Ex πρὸ et διαιτάω.

Προδιακινέω, ante commoveo.

Προδιακονημένοι, *part. perf. pass. plur.* qui antea operam (in concilianda fœmina) navarunt.

Προδιαλαμβάνω, ante cognosco, judico, constituo, decretum habeo; (2) ante concipio animo, ut spem.

Προδιαλέγομαι, f. ξομαι, imprimis dico, *Gl. V.* præfor.

Προδιάλεξις, εως, ἡ, præfatio. *Gl. V.* A præc.

Προδιαλύω, ante dissolvo, seu frango.

Προδιανυκτερεύω, f. εύσω, prius per totam noctem aliquid ago, præcedentem noctem transigo.

Προδιανύω, fut. ύσω, ante perficio, ante demonstro.

Προδιαπέμπω, præmitto.

Προδιαπλέω, fut. εύσω, ante navibus transeo.

Προδιαρθρόω, ante definio, explico, constituo.

Προδιαρπάζω, ante diripio.

Προδιασαλεύω, fut. εύσω, prius concutio.

Προδιασαφέω, ῶ, fut. ήσω, prius declaro. Hinc

Προδιασάφησις, εως, ἡ, prævia declaratio.

Προδιασκεδάζω, fut. άσω, prius dissipo.

Προδιασκοπέω, ante diligenter considero.

Προδιαστέλλομαι, prænuncio, præmoneo, prius discerno; προδιαστείλασθαι, prænunciare, præmonere, aor. 1. inf. med.

Προδιαστήλλομαι, prænuntio, præmoneo, *Jos.*

Προδιαστροφὴ, ῆς, ἡ, superior seu pristina perversio, seu depravatio.

Προδιασύρω, prior traduco et carpo; *item* prior violo, frango fœdus, pactum.

Προδιατάσσω, vel προδιατάττω, f. ξω, prior dispono, *in med.* ante constituo, compono.

Προδιατίθημι, ante (male) tracto.

Προδιαττάω, ῶ, f. ήσω, prius cribro, prius per cribrum transmitto.

Προδιατυπόω, ῶ, f. ώσω, prius formo, describo, deformo.

Προδιατύπωσις, εως, ἡ, qu. dic. præinformatio; (2) præordinatio. A præc.

Προδιαφθείρω, ante corrumpo, prius constupro; *in pass.* jamdudum corruptus sum.

Προδιαχρίω, fut. ίσω, ante perlino.

Προδιαχωρέω, ῶ, fut. ήσω, prius dissideo, prior me ab amicitia alicujus separo.

Προδιδάσκω, fut. άξω, prius doceo, prædoceo; (2) doceo simpliciter. Ἀλλ' οὐ δύνατον τοὺς ἀνοήτους τούτων γνώμας προδιδάσκειν, *Soph. Aj.* 163.

Προδιδοῦσι, *produnt*, 3. plur. præs. ind. act.

Προδίδωμι, f. δώσω, prodo, desero, auxilio meo destituo, deficio. *Gl. V.* prodo, prævaricor; (2) prius vel prior do; (3) dedo ut urbem. Προδιδόναι τὰς ἐλπίδας, *Aristot.* τὰ καθήκοντα, *Luc.* (2) ἀλλὰ τοῦ λόγου προδοὺς, (intellige τι ante τοῦ λόγου,) sed deliberandi facultatem si dedero prius, *Eurip. Suppl.* 350. Τὰ δὲ τῆς διαλύσεως οὐ προδώσειν, pecuniam pactam pacis conciliandæ causa non daturum ante tempus, *Appian. Maced. Eclog.* 16, 1.

Προδιεξέρχομαι, prior transeo; (2) ante expono, declaro.

Προδιεορτάζω, fut. άσω, prius festum celebro, prius trriumpho.

Προδιεργάζομαι, fut. άσομαι, ante elaboro.

Προδιερευνάω, ῶ, fut. ήσω, ante perscrutor et pervestigo.

Προδιερευνητὴς, οῦ, ὁ, explorator. A præc.

Προδιέρχομαι, prius percurro; (2) ante enarro.

Προδιευκρίνω, ante discutio, prius discerno, *Steph.*

Προδιηγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, prænarro.

Προδιήγησις, εως, ἡ, prævia narratio, præparatio ad narrationem. A præc.

Προδιηθέω, ante percolo.

Προδιΐστημι, fut. στήσω, prius dirimo, distraho.

Προδικάζω, fut. άσω, prius judico. Hinc

Προδικασία, ας, ἡ, præjudicatio, præjudicium.

Προδικαστὴς, οῦ, ὁ, qui vel ante, vel loco alterius judicat.

Προδικέω, ῶ, f. ήσω, curro, procurro; defendo. A πρόδικος.

Προδικία, ας, ἡ, quodvis curationis munus, patrocinium. Ab eod.

Πρόδικος, ου, ὁ, patronus, qui causam defendit, qui causam pro aliquo dicit; tutor, curator, arbiter. Ex δίκη.

Προδιοικέω, ῶ, f. ήσω, ante dispono, constituo, *in med.* de rebus meis ante constituo, mandata do.

Προδιοίκησις, εως, ἡ, præparatio, præmunitio.

Προδιοικητικὸς, ἡ, ὸν, providus, futuri curam gerens, præparans se ad futura.

Προδιομολογέω, ῶ, et έομαι, οῦμαι, prius confiteor, vel profiteor, vel testor; (2) ante vel prius polliceor, prius paciscor.

Προδίοπτος, ον, aspectabilis, *Man.*

Προδιόρθωσις, εως, ἡ, prævia correctio.

Προδιορίζω, fut. ίσω, prædefinio.

Προδιυλίζω, fut. ίσω, ante percolo.

Προδιώκω, fut. ξω, insequor.

Προδίωξις, εως, ἡ, insecutio, persecutio.

Προδοκάζω, f. άσω, exspecto; (2) observo; (3) insidior.

Προδοκέω, προδοκεῖται, prius decernitur.

Προδοκὴ, ῆς, ἡ, angustus locus, insidiis aptus, *Il.* 4, 107.

Προδοκιμάζω, (ante) exploro, specto.

Προδομάτιον, τὸ, idem quod πρόδοσις.

Προδομέομαι, ante construor, seu præstruor, *Steph.*

Προδομία, Ἥρα, *Paus.*

Πρόδομος, ου, ὁ, atrium, vestibulum.

Προδοξάζω, fut. άσω, prius opinor.

Προδοσέταιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, amicos prodens. Ex προδίδωμι et ἑταῖρος.

Προδοσία, ας, ἡ, proditio, prævaricatio, *Gl. V.* A προδίδωμι.

Πρόδοσις, εως, ἡ, elargitio, erogatio. Ab eod.

Προδοσιόκομπος, ὁ ϗ ἡ, pollicendo vanus, jactator.

Προδότης, ου, ὁ, proditor, prævaricator, *Ph.*

Προδοτικὸς, ἡ, ὸν, proditorius.

Προδοτικῶς, *adv.* proditorum more, per proditionem.

Προδότις, ιδος, ἡ, fœm. a προδότης.

Πρόδοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, proditus. A προδίδωμι.

Πρόδουλος, ον, servilis.

Προδοῦναι, *prodidisse*, aor. 2. inf. act.

Προδουπέω, prius sono, *Nic.*

Προδρομὴ, ῆς, ἡ, antecessus, præcursio, incursio. A προτρέχω. Unde

Πρόδρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, præcursor, prævius, anteambulo; (2) excursor, emissarius; (3) præcox, quod primum maturiit, de uvis, &c. et de vino; (4) *subst.* processio, *Gl. V.* Μόλε πρόδρομος, accurre, *Eurip. Phœn.* 303.

Προδυστυχέω, ante infelix sum.

Προδυσωπέω, idem quod δυσωπέω· item, bono modo quoddam averto, impedio, ut orando, &c.

Προδωμάτιον, ου, τὸ, cubiculi seu thalami vestibulum. Ex δῶμα.

Προεγγράφω, ante in literas refero.

Προεγείρω, ante excito.

Προεγκάθημαι, ante, dudum insideo. Προεγκαθημένα, dudum insita in animo.

Προέγκειμαι, fut. κείσομαι, ante insum, positus sum alicubi.

Προεγκρατεύομαι, temperantia præparo me ad quid.

Πρόεγμα, τὸ, fulcrum, fulcimentum. Ab ἔχω.

Προέγνων, aor. 2. ind. act. verbi προγινώσκω.

Προεγράφη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi προγράφω.

Προέγραψαν, 3. pl. aor. 1. ind. act.

Προέδρα, ας, ἡ, prior vel principalis sedes. *Ph.* principatus.

Προέδραμον, aor. 2. ind. act. verbi προτρέχω.

Προεγχαράσσω, vel προεγχαράττω, f. ξω, prius insculpo vel incido, *Aret.*

Προεγχειρέω, ante tempus aggredior rem.

Προεδρεία, ας, ἡ, ipse actus præsidendi, principatus. A

Προεδρεύω, fut. εύσω, præsideo, sum præses.

Προεδρία, ας, ἡ, prior vel principalis sedes. A πρόεδρος.

Προέδριον, ου, τὸ, idem et ab eod. προέδρια τῆς φύσεως, prærogativa naturæ, *Suicer.*

Πρόεδρος, ου, ὁ, qui sedet in prima sede seu in primo subsellio, præses, præsul, antistes; *ap. Athen.* qui præest senatui quingentorum, seu concionibus populi, nec de singulis modo hominibus sed etiam de tribubus, &c. πρόεδροι, primores, *Gl. V.* Ex ἕδρα.

Προέδω, ante edo.

Προεέργω, prior arceo vel prohibeo. Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν, *Il.* 11, 568.

Προέηκα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro προῆκα, a προΐημι.

Προεθίζω, f. ίσω, instituo, προείθισται, institutum est dudum; (2) præparo. Ὃν (θεὸν) χρὴ μεμαθηκότας, εἰς ὃ δεῖ ἐλθεῖν, προειθισμένους ἡμᾶς ἀφικνεῖσθαι, *Xen.*

Προειδέναι, præsensisse, perf. inf. act. *per Sync.* pro προειδηκέναι, a προείδω. Προϊδὼν, aor. 2. part. qui prævidit; προειδὼς, p. part. præscius, *Gl. V.* Ταύτας (ναῦς) προϊδόντες οἱ Κορίνθιοι, *Thuc.*

Προειδωλοποιέω, ante animo speciem rei concipio seu effórmo, ut phantasia futuræ rei. Εἴπερ τὸν νεανίαν τοῦτον ἀδελφὸν ὄντα τῆς κόρης καὶ ὁρᾶσθαι μοι μέλλοντα, προειδωλοποιηθῆναι, ὡς φασὶ, διὰ τῶν ὀνειράτων ἔχρῆν; *Heliodor.* 9.

Προεικάζω, fut. άσω, conjectura præsentio.

Προειλόμην, aor. 2. ind. act. a προαιρέω pro προέλω, *præopto.*

Πρόειμι, prodeo, procedo, *Gl. V.* anteeo, *Gl. V.* incedo, *Gl. V.* Ἡμεῖς δ' ἔγε προΐωμεν αὐτῶν, *Aristoph. Conc.* 280.

Προειπεῖν, prædicere; (2) jubere; (3) denunciare, a. 2. inf. act. et προεῖπον, a. 2. ind. act. verbi προείπω, part. προειπών. Προειπὼν ἑκατοῖς, ϗ ἄλλα προτιθεὶς, *Xen.*

Προείργω, idem quod προεέργω.

Προείρηκα, prædixit, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro προέῤῥηκε, a προῤῥέω. Προείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, *Luc.*

Προειρημένοι, *prædicti*, nom. pl. m. g. perf. part. pass. *Att.* pro προεῤῥημένοι.

Προειρηνεύω, ad pacem ante redigo, paco.

Προεισάγω, vel προεισάγω, f. ξω, prior induco, seu ante introduco; (2) importo, quo in posterum prosint.

Προεισαγωγὴ, ῆς, ἡ, prævia introductio.

Προεισβολὴ, ῆς, ἡ, ingressio ante facta.

Προεισδέομαι, ante implicitus, astrictus sum.

Προεισέρχομαι, ante seu prius ingredior.

Πρόεισι, 3. pl. præs. ind. act. verbi πρόειμι.

Προεισκρίνομαι, prius ingredior, me insinuo.

Προεισόδιον, τὸ, vestibulum; (2) præludium.

Προεισπαίω, ante ingredior.

Προεισπέμπω, f. ψω, intromitto ante, accerso ante; (2) magna pompa et comitatu induco. Προεισπέμψας ἣν ὁ Κῦρος προσκόπους, ϗ δύναμιν, *Xen.*

Προεισπίπτω, prior incido, *Hes.*

Προεισφέρω, prior seu ante infero; (2) infero, induco, affero *simpl.* (3) pendo tributum prompte, libenter.

Προεισφορὰ, ἡ, tributi collatio, *Dem. V. Ern.*

Προεῖχον, imperf. ind. act. verbi προέχω.

Προεκβάλλω, prius emitto seu ejicio.

Προέκβασις, εως, ἡ, eventus, exitus.

Προεκδαπανάω, ante consumo.

Προεκδειματόω, ῶ, f. ώσω, prius terrorem incutio.

Προεκδέχομαι, excipio, v. gr. impetum, ictum, &c.

Προεκδιδάσκω, prædoceo, instruo, præparo.

Προεκδίδωμι, fut. δώσω, prius edo; (2) edo in publicum, de libris fere.

Προέκδοσις, εως, ἡ, editio libri. A præc.

Προεκδρομὴ, ῆς, ἡ, procursio, impetus.

Προέκθεσις, εως, ἡ, expositio quæ præmittitur, propositio. A προεκτίθημι.

Προεκθέω, procurro, procurso, ante ordines, &c.

Προεκθετικὸς, ὴ, ὸν, breviter in principio exponens.

Προεκθετικῶς, *adv.* breviter et summatim proponendo.

Προεκθορέω, prosilio; (2) ante prosilio, præsilio; προεκθορὼν, a. 2. part. act.

Προεκκομίζω, fut. ίσω, ante exporto, prius eveho seu effero.

Προεκκρίνω, ante excerno, excerno.

Προεκκρούω, ante expello, dijicio.

Προεκλέγω, prius deligo.

Προεκλείπω, desero.

Προεκνιτρόω, ῶ, fut. ώσω, nitro prius perfrico.

Προέκοπτε, *proficiebat*, 3. sing. imperf. ind. act.

Προέκοψε, *progressus est*, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi προκόπτω.

Προεκπέμπω, fut. ψω, prius emitto.

Προεκπηδάω, prosilio, procurso.

Προεκπίνω, præebibo, prius ebibo; προεκπιὼν, qui prius ebibit, a. 2. part. προεκπεπωκὼς, perf. id.

Προεκπίπτω, ante elabor, ante emano; (2) excido; προεξέπεσον, aor. 2.

Προεκπλήσσω, fut. ξω, prius obstupefacio; προεκπεπληγμένος, p. part. pass. præexterritus.

Προεκπονηθέντα, dudum elaborata, perfecta, parata, a προεκπονέω.

Προεκρηγνύομαι, vel προεκρήγνυμαι, ante tempus erumpo, prorumpo, in conspectum venio.

Προέκριναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi προκρίνω.

Προεκτείνω, exserto; προεκτείνουσαν, exsertantem, *Ph.*

Προεκτελέω, ante pendo, repræsento.

Προεκτήκω, ante liquefacio. *Pass.* jam tabesco, jam consumor.

Προεκτίθημι, priori loco expono, propono.

Προεκτίκτω, pario.

Προεκτίλλω, prius evello. Αἶτε θήλειαι προεκτίλλουσιν αὐτῷ τὰ πτερὰ, *Aristoph. Av.* 293.

Προεκτρέχω, præcurro.

Προεκτρύχω, prius exhaurio, attero, consumo.

Προεκτυπόω, ante formo, seu effingo, v. gr. exemplar.

Προεκφέρω, ante profero vel exsero.

Προεκφεύγω, ante effugio.

Προεκφοβέω, ante terreo. Hinc

Προεκφόβησις, εως, ἡ, consternatio, trepidatio.

Προεκφοιτάω, ante emano, evulgor.

Προεκχέω, effundo, profundo.

Προεκχωρέω, ante excedo.

Προέλασις, εως, ἡ, provectio, procursio.

Προέλαβον, aor. 2. ind. act. a προλαμβάνω.

Προελαύνω, procedo, progredior, ante signa evehor; (2) produco in conspectum.

Προελευθερόω, ante libero.

Προέλευσις, εως, ἡ, egressus; (2) antecessus, præcursus, vel præcursio; (3) festa processio. A προέρχομαι.

Προελήλατο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* et *Att.* pro προήλατο, a προελαύνω pro προελάω.

Προελήλυθε, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro προήλυθε, a προέρχομαι.

Προέλθῃς, *proveneris*, 2. sing. aor. 2. conj. act.

Προελκύω, et προέλκω, extraho, protraho; (2) elicio, illicio.

Προελοίμεθα, 1. plur. aor. 2. opt. med. verbi προαιρέομαι.

Προελπίζω, f. ίσω, ante vel prior spero. Τοὺς προηλπικότας ἐν τῷ Χριστῷ, *Eph.* 1, 12.

Προεμαντεύω, 2. sing. imperf. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro προεμαντεύετο, a προμαντεύω.

Προεμβαίνω, ante gradior, præeo.

Προεμβάλλω, interpono, interjicio; (2) prius invado, prius irruo; (3) prius injicio, v. gr. spem.

Προεμβατήριον, ου, τὸ, præmium quod debetur illi qui primus conscendit navem inimicam. Ἐγὼ δὲ, ἔφη, τὸ γέρας τὸ ἐμβατήριον, τίνος ἕνεκεν οὐχὶ κομίζομαι; *Heliod.* 5.

Προεμβάτης, ου, ὁ, qui primus insilit in navem inimicam. Ἃ χειρώσωμαι προεμβάτης τῆς ὁλκάδος γεγονὼς, *Heliodor.* 5.

Προεμβιβάζω, ante induco, induco, v. gr. in odium alterius.

Προεμβολὶς, ίδος, ἡ, extrema carina ad proram, supra rostrum, *V. L.*

Προέμβολοι νεῶν, rostra, *Gl. V.* προεμβολὰ, *Suid.*

Προέμεν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro προεῖναι, a προΐημι.

Προεμπίπτω, ante incido; (2) ante occurro, seu obvius fio; incido, occurro, *simpl.*

Προεμπλήθω, fut. ήσω, ante impleo

Προεμπορεύομαι, ante negotior vel mercaturam facio; (2) ante capto.

Προεμφαίνω, clare demonstro, ante oculos pono.

Προεμφανίζομαι, prius appareo, ante conspicior, conspicior, in conspectu sum, *simpl.*

Προεμφράττω, fut. ξω, prius obstruo.

Προενάρχομαι, f. ξομαι, ante incipio. Ἵνα καθὼς προενήρξατο, οὕτω ϗ ἐπιτελέσῃ, *2 Cor.* 8, 6.

Προενδείκνυμι, ante demonstro.

Προενδημέω, τὰ προενδεδημηκότα, quæ antea superioribus temporibus in populum grassata fuere, increbuere.

Προενδίδωμι, remitto, ut *simpl.* ἐνδίδωμι.

Προενεγκτέον, *adv. posit.* pronunciandum. A προφέρω.

Προενεγκεῖν, aor. 2. inf. act. verbi προφέρω.

Προένεδρα, ἡ, locus insidiis aptus.

Προενείρω, prius insero.

Προενέπω, prædico; (2) palam edico. (2) ἐκ ἀκέστε πάλαι . . . . . προὐνέποντά με; *Eurip. Hipp.* 1085.

Προενεργέω, ῶ, f. ήσω, prius operor; τὰ προενεργηθέντα, ante perfecta.

Προενέχομαι, ante, dudum constrictus teneor, irretitus teneor.

Προενεχυριάζομαι, *pass.* idem quod ἐνεχυριάζομαι, *ap. Chariton.* beneficio obligor.

Προενηχέω, ῶ, f. ήσω, prius insono; (2) prius inculco, ante revelo.

Προενθυμέομαι, οῦμαι, ante cogito.

Προεννέπω, idem quod προενέπω.

Προενοικέω, ῶ, f. ήσω, prius seu ante inhabito; προενωκηκότες, priores incolæ. v. προενοικίζω.

Προενοίκησις, εως, ἡ, prior habitatio, de incolis prioribus, nunc expulsis, profectis.

Προενσείω, ante infligo, immitto.

Προεντυγχάνω, prius incido.

Προεξαγγέλλω, enuncio, prodo.

Προεξάγω, fut. ξω, produco, educo.

Προεξαδυνατέω, ῶ, f. ήσω, admodum fractis viribus, sive impotens sum, *Suicer.*

Προεξαιρέω, ante deleo; (2) ante extraho, eximo, ejicio; (3) ante expugno. (3) ἴδοξε Λυκίοις καὶ Ῥοδίοις προεξαιρεῖν, *App. Bell. Civ.* 4, 76.

Προεξαΐσσω, prorumpo, proruo. Προεξαΐσσοντες δὲ κατ' ἕνα, καὶ δέκα, καὶ πλεῦνές τε καὶ ἐλάσσονες συστρεφόμενοι, *Herod.* 9, 61.

Προεξαμαρτάνω, ante delinquo, pecco, seu peccavi. προεξημαρτηκότες, qui ante deliquerunt, peccavere.

Προεξανάγω, provehor in altum, e portu vel ex acie.

Προεξανθέω, effero ex me, gigno, in malam etiam partem.

Προεξάνθημα, τὸ, quod ex aliqua re enascitur in superficie: vide ἐξάνθημα.

Προεξανίσταμαι, prior exsurgo, vel ante alios surgo, *item* citius justo, ante tempus, v. gr. ex insidiis exsurgo, prorumpo.

Προεξανίστασθαι, præs. inf. med.

Προεξαποστέλλω, præmitto.

Προεξαρτάω, suspendo in re aliqua.

Προεξασθενέω, deficio viribus.

Προέξεδρα, ας, ἡ, sedes in aliquo loco prominens, ac præter cæteras eminens, ac ulterius excurrens; (2) prætorium.

Προέξειμι, prodeo, prorumpo.

Προεξειρεσία, ας, ἡ, navis pars in qua remigatur. Ex πρὸ, ἐξ, et ἐρέσσω.

Προεξείρω, ante extraho, seu emo, *Steph.*

Προεξελαύνω, vel προεξελάω, f. άσω, ante alios equo prorumpo, procurso.

Προεξεπίσταμαι, qu. dic. ante probe novi, præscio.

Προεξεργάζομαι, προεξειργασμένα, jam seu dudum perfecta.

Προεξερευνάω, ante scrutor. Ἔπιχες, ὡς, ἂν προὐξερευνήσω στίβον, *Eur. Ph.* 92.

Προεξερευνητὴς, ὁ, scrutator, *Eur.*

Προεξέρχομαι, prior percurro; (2) procurro, exeo; (3) prodeo in concionem.

Προεξετάζω, f. σω, ante examino, perpendo.

Προεξευ-

Προεξευκρινέω, ῶ, f. ήσω, diligenter et cogitate ago; (2) ante excutio, considero.
Προεξεφίεμαι, prius mando, prius jubeo. Ὡς σὺ προὐξεφίεσο, *Soph. Trach.* 759.
Προεξηγέομαι, ante narro, expono; vide προεκτίθημι et προδιηγέομαι.
Προεξίσταμαι, ante exsurgo: vide προεξανίσταμαι.
Προεξοδεύω, f. εύσω, prior egredior; (2) egredior, v. gr. e castris, de exercitu.
Προεξομαλίζω, ante complano, sc. viam.
Προεξορμάω, ῶ, fut. ήσω, prius educo, educo *simpl.* (2) *act. et med.* prius egredior, erumpo, seu erumpo *simpl.*
Προεόντα, ων, τὰ, quæ ante sunt, vel facta fuerunt, præterita, *Ion.* pro προόντα. Ex εἰμί.
Προεορτάζω, f. άσω, ante vel prius festum celebro.
Προεόρτιος, ὁ ϗ ἡ, festum diem præcedens.
Προεπαγγέλλω, denuncio; (2) ante ambio; peto; (3) indico, edico; (4) *in med.* ante promitto. Ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν, *Rom.* 1, 2. Hinc
Προεπάγγελσις, εως, ἡ, denunciatio, indictio, v. gr. belli.
Προεπαινέω, ῶ, prius laudo, ante alium laudo.
Προεπανασείω, ante concutio, *Thuc.*
Προεπαφίημι, f. ήσω, præmitto, priorem mitto ad impetum faciendum.
Προεπεξεργάζομαι, insuper expolio, exactissime tracto, *Bud.*
Προεπεξεργασία, ἡ, expolitio secunda, *Bud.*
Προεπεξορμάω, procurso et impetum facio.
Προεπιβάλλω, ante, prior injicio.
Προεπιβουλεύω, insidiis prævenio. Προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον, ἢ ἀντεπιβουλεύειν, *Thuc.*
Προεπιβουλὴ, ἡ, insidiarum occupatio.
Προεπιδείκνυμι, ante demonstro, ante visendum præbeo.
Προεπιδίδωμι, ante dono.
Προεπίζευξις, εως, ἡ, fig. orationis, cum verbum inter duo substantiva ponitur, ut Deos obtestatur, hominesque.
Προεπικοινόω, ante communico.
Προεπιλογίζομαι, fut. ίσομαι, prius computo, ante calculo posito colligo.
Προεπινοέω, ῶ, fut. ήσω, animo præsumo, ante mente agito vel in animum induco; item aliquid ut prius concipio. Οὐκ ἂν ταῦτα προεπινοήσας ἔτι ἀκοῦσαι δυνηθείη τι, *M. Anton.* 5, 10.
Προεπιξενόω, ῶ, f. ώσω, prius hospitio excipio; (2) *pass.* dudum exceptus sum.
Προεπιπλήσσω, vel -πλήττω, f. ξω, præcastigo, castigo et reprehendo præveniendo castigationem et reprehensionem alterius. Δεῖ γὰρ αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν, *Aristot.* in *pass.* perf. jam, dudum castigatus sum.
Προεπισκοπέω, ante considero.
Προεπίσταμαι, præscio, jam ante scio et exploratum habeo. Προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο, *Xen.*
Προεπιχειρέω, ῶ, fut. ήσω, prior adgredior seu molior, prior invado. Παροξύνας αὐτὸν ἔπεισε Μιθριδάτῃ προεπιχειρεῖν, *Appian.*
Προεπιχείρησις, εως, ἡ, ipsa actio prius adgrediendi. A præc.
Προεποικέω, ῶ, fut. ήσω, ante incolo.
Προείπω, inus. vide προειπεῖν.
Προεργάζομαι, fut. άσομαι, prius seu ante conficio. Τὰ προειργασμένα, *Thuc.*
Προερέσσω, promoveo remigando, seu subduco.
Προερευνάω, ῶ, f. ήσω, prius indago, vestigo.
Προερέω, fut *Ion.* pro προερῶ, prædicam. Προερεῖν τὸν πόλεμον, *Herodot.*
Προέρυσσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro προείρυσε, a προερύω.
Προερύσσω, 1. sing. aor. ejusd. in conj. *Poet.* pro προερύσω.
Προερύω, f. ύσω, protraho, *i. e.* traho, deduco.
Προέρχομαι, f. ελεύσομαι, progredior, procedo, egredior, prodeo, *impr.* in concionem dicendi causa; (2) prævenio, anteverto; (3) præcedo, præeo, præcurro; προελθεῖν, prodire, *Gl. Vet.* a. 2. inf. προεληλύθει, processerat, *Ph.* plusq. perf. ind. Προήρχετο αὐτῶν, *Luc.* 22, 47. αὐτοὺς, *Marc.* 6, 33.
Προερωτάω, ante interrogo.

Πρόες, 2. sing. aor. 2. imperat. act. verbi προΐημι.
Πρόεσαν, *præmiserunt*, 3. pl. a. 2. ind. act.
Προεσάξαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro προεσήξαντο, a προεσάγω.
Προεσθίω, edo ante, v. gr. cœnam.
Πρόεσις, εως, ἡ, emissio, vel ejectio; (2) profusa erogatio, largitio. *Gl. V.* proluvium. A προΐημι.
Προεστέατε, 2. pl. perf. ind. act. *per Sync.* pro προεστήκατε, a προΐστημι
Προεστὼς, ῶτος, ὁ, præpositus, princeps, *Ph.* A προΐσταμαι.
Προεστῶτας, acc. pl. perf. ind. act. *per Sync.* pro προεστηκότας.
Προετεῖος, annum prævertens seu præveniens, *Steph.*
Προετέος, έα, έον, amittendus, prodendus, abjiciendus, negligendus, largiendus.
Προετικὸς, ἡ, ὸν, ad largiendum propensus, qui libenter largitur, fusus. A προΐημι.
Προετικῶς, *adv.* large liberaliterque.
Προετοιμάζω, fut. άσω, præparo. Ἃ προητοίμασεν εἰς δόξαν; *Rom.* 9, 23. Οἷς προητοίμασεν ὁ Θεὸς, *Ephes.* 2, 10. Hinc
Προετοιμαστὴς, οῦ, ὁ, præparator.
Προευαγγελίζομαι, f. ίσομαι, doctrinam Christianam propono; (2) ante promitto, rem lætam pronuncio. Προευηγγελίσατο τῷ Ἀβραάμ, *Gal.* 3, 8.
Προευδοκιμέω, ante clareo.
Προευεργετέω, gratiam ineo, prior benefacio, beneficiis provoco. *Pass.* beneficium accepi, beneficio obstrictus sum.
Προευκρίνω, fut. νῶ, et προευκρινέω, fut. ήσω, bene rem considero, ante sc. quam judicem, agamve quid.
Προευλαβοῦμαι, ante suspicor malum futurum, timeo, caveo.
Προευτελίζω, contemno, sc. ante tempus, antequam causa sit.
Προευτρεπίζω, fut. ίσω, præparo.
Προεύχομαι, oro loco alterius.
Προεφήτευον, imperf. ind. act. v. προφητεύω.
Προέφθασε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. προφθάνω.
Προεφοδεύω, f. εύσω, ante percurro, lustro.
Προεφοδιάζω, fut. άσω, viatico instruo.
Προεφοράω, prævideo. Ἔξεστι ϗ τὰ ἐσόμενα προεφορᾶν, *M. Anton.* 7, 28.
Προέχω, ante me teneo seu habeo, obtendo, objicio, prætendo, prætexto; (2) promineo, præsto, primas teneo in aliqua re, præcedo; præcello. Ἐν δὲ τῇδε τῇ ὁπλίσει οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν, *Xen.*
Προεχώρησαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi προχωρέω.
Προεψέω et προέψω, ante coquo seu præcoquo.
Προεψιάω, pronuncio, proloquor.
Προζωγραφέω, fut. ήσω, ante depingo.
Προζωννύω, præcingo, *Gl. V.*
Προήγαγον, *præcessi*, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro προῆγον, a προάγω.
Προῆγε, *produxit*, 3. sing. aor. ejusd.
Προηγεμὼν, ῶνος, ὁ, qui præit, dux viæ. A
Προηγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, præeo, præcedo, antegredior; (2) præcipuus sum, præcipuum locum in re aliqua teneo; προηγεῖται, antecedit, præest, *Ph.* προηγησάμενος, antecessor, decessor, *Gl. V.* Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, *Rom.* 12, 10. Αὐτοῖς ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο, *Xen.* Hinc
Προήγησις, εως, ἡ, progressus. *Ph.* prægressio.
Προηγήτειρα, ἡ, fœm. sequentis.
Προηγητὴρ, ῆρος, ὁ, qui præit, dux viæ.
Προηγητὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Προηγητικὸς, ἡ, ὸν, ad præeundum aptus, *Steph.*
Προηγμένα et ἀποπροηγμένα. Stoicis peculiaria verba, quæ Cicero *promota* et *remota* interpretatur. Et alias præposita seu præcipua et rejecta. *De Finib.* 4, 26.
Προηγορέω, causam alicujus ago, defendo.
ΠΡΟΗΓΟΡΕΩ'Ν, ῶνος, ὁ, ingluvies, gurgulio.
Προηγορία, ας, ἡ, primæ dicendi partes; (2) defensio causæ.
Προήγορος, ου, ὁ, qui primus causam dicit; vel *simpl.* patronus causæ; (2) præeo.

Προηγουμένως, *adv.* ex antecedente vel antegressa causa; (2) præcipue.
Προήδομαι, et προηδύνομαι, ante lætor.
Προηδυνθέντες, nom. pl. aor. 1. part. pass. verbi προηδύνω.
Προήειν, plusq. perf. ind. med. verbi πρόειμι.
Προηκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, præacutus. Ex ἀκή.
Προήκω, fut. ξω, procedo, progredior, anteeo, præeo, præsto; προῆξεν, *Ph.* a. 1. Προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας, *Aristoph. Nub.* 514. (προήκων, major ætate, *Ern.*)
Προῆλθεν, *prævenit*, 3. sing. a. 2. ind. act. cum ν, a προέρχομαι.
Προηλιάζω, fut. άσω, ante insolo.
Προηλπικότες, *qui priores speraverunt*, nom. pl. part. perf. act. verbi προελπίζω.
Προῆμαρ, ante diem.
Προημαρτηκόσι, *qui ante peccaverunt*, dat. pl. perf. part. act. verbi προαμαρτάνω.
Πρόην, *processi*, a. 2. ind act. verbi προΐημι.
Προήνεγκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. προφέρω.
Προῃρεῖτο, 3. sing imperf. ind. pass. *contr.* pro προῃρέετο, a προαιρέομαι.
Προηρόσιος, ία, ιον, arationem præcedens. Unde προηροσία Δημήτηρ, Ceres ante arationem invocata. Ex πρὸ et ἀρόω, aro.
Προήρχετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi προέρχομαι.
Προησκήσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. a προασκέω.
Προήσομαι, fut. 1. ind. med. verbi προΐημι.
Προῃτιασάμεθα, 1. pl. aor. 1. ind. med. verbi προαιτιάομαι.
Προηττάομαι, ante vincor; p. pass.
Προηττημένος, jam victus, dudum victus.
Προθεάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, provideo, prævideo; προθεώμενος, prospiciens.
Προθειλοπεδεύω, ante insolo.
Προθέλυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, e radice erutus, qui radicitus exstirpatur. Hinc προθέλυμνα, *adv.* radicitus, funditus. Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, *Il.* 13, 130. Ex πρὸ et θέλυμνον.
Πρόθεμα, τὸ, edictum publice tabula aliqua propositum, *Suid.*
Προθέντας, acc. pl. aor. 2. part. act. verbi προτίθημι.
Προθέουσι, *præmittunt*, 3. pl. præs. ind. act.
Προθεραπεία, ἡ, præparatio, *Hermog.*
Προθεραπεύω, fut. εύσω, prius curo, vel excolo; (2) præparo.
Προθερμαίνω, prius calefacio.
Πρόθεσις, εως, ἡ, propositio, propositum, promissio facta in libro, quæ et ipsa propositio dicitur. Voluntas. *Ph.* decretum. A προτίθημι.
Προθεσμία, ας, ἡ, scil. ἡμέρα, sive ὥρα, præstitutus, ante constitutus seu statutus dies, præstitutum tempus, *Ph.* spatium, dies finitus, dies statutus; dicitur et de fine rei et modo.
Προθέσμιος, ία, ιον, præstitutus, aut constitutus seu statutus; (2) dicitur et de fine rei et modo: vide *Ern.* A προτίθημι.
Προθεσπίζω, fut. ίσω, prædico, vaticinor, prædivino. *Gl. V.* præsagio.
Προθετικὸς, ἡ, ὸν, præpositivus, μόριον προθετικὸν, præpositio. A προτίθεμαι.
Προθέω, præcurro, antecurro; (2) accurro, procurro, procul vel longius curro, *Il.* 1, 291.
Προθεωρέω, ῶ, f. ήσω, ante considero, ante explico, prævideo. Hinc
Προθεωρία, ας, ἡ, qu. dic. prævia contemplatio, præmeditatio; (2) prævia cognitio rei.
Προθήγω, præacuo, *Gl. V.*
Προθήκη, ης, ἡ, propositio; (2) res proposita. A προτίθημι.
Προθησαυρίζω, f. ίσω, ad futuros usus repono in thesauro. Ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀκατέργαστον τροφὴν, *Aristot.*
Προθνήσκω, morior pro; (2) morior ante. Παίδων προθνήσκειν πατέρας, οὐδ᾽ ἑλληνικὸν, *Eur. Alc.* 680.
Προθορὼν, aor. 2. part. act. prosiliens, *Il.* 14, 363. Ab inus. προθορέω.

Πρόθρεμμα,

Προθρέμμα, ατος, τὸ, pecus.
Προθρηνέω, ῶ, f. ήσω, prius vel ante lugeo.
Προθρυλλέω, ῶ, f. ήσω, ante sermone jacto, divulgo.
Προθύελλα, (θύελλα,) impetuosa, *Hesiod.*
Πρόθυμα, ατος, τὸ, qu. dic. sacrificii præludium, quod sacrificio præmittitur. A προθύομαι.
Προθυμέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, alacri sum animo, studeo, propensus curo et magno studio enitor. Θεῷ μὲν ἐςὶ πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπῳ δὲ τὰ δέοντα προθυμεῖσθαι, *Aristot.* A πρόθυμος.
Προθυμητέον, *adv. posit.* prompte, alacriter agendum.
Προθυμητέον, antenitendum, enitendum, *Plat.*
Προθυμία, ας, ἡ, animi alacritas vel præsentia; studium, cupiditas, promptitudo, alacritas. Προθυμίαν λαβεῖν, aggredi prompto animo. Προθυμίαν ἄδηλον ἔργῳ λαβεῖν, *Soph. Trach.* 669.
Προθυμοποιέομαι, promptum, alacrem reddo.
Πρόθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, animum alacrem habens ad aliquid, promptus; alacris, sedulus, *Gl. V.* favens. Τῇ σῇ προθύμος κυνηγίᾳ, *Soph. Aj.* 37.
Προθύμως, *adv.* alacri animo, prompte, impigre, libenter; *Ph.* sedulo, alacriter, æquo animo, enixe.
Προθύραιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est ante januam vel vestibulum. A
Πρόθυρον, ου, τὸ, quod est ante januam, *Ph.* vestibulum, limen. Ex θύρα.
Προθύω, f. ύσω, ante sacrifico; (2) pro aliquo sacrifico. Τυγχάνω δ' ὑπὲρ χθονὸς ἀρότου προθύουσ', *Eur. Supp.* 29. Παιδὸς προθύσων ξένια, *Id. Ion.* 842.
Προθωράκιον, τὸ, clypeus, scutum. A θώραξ.
Προΐ, *adv.* mature, tempestive; pro πρωΐ.
Προιαίτατος, omnium primus, *Suid.*
Προϊάλλω, mitto; (2) promo; προΐηλε, emisit, 3. sing. aor. 1. ind. Τίς μοὶ τοιάδε φάρμακ' ἐπουρανίων προΐηλε; *Mosch.* 2, 21.
Προϊάπτω, f. ψω, ante mitto, *ap. Hom.* simpl. mitto. Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν, *Il.* 1, 3.
Προΐαψα, *præmisi*, aor. 1. ind. act.
Προϊδέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi προείδω.
Προϊδρύω, fut. ύσω, colloco, præjacio, fundamentum.
Προϊδών, aor. 2. part. act. verbi προείδω.
Προΐει, *mittebat, misit,* 3. sing. imperf. ind. act. pro προΐεε, ab inus. προϊέω. Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων, *Il.* 3, 118. Ὣς εἰπὼν, προΐει, *Ib.* 1, 326.
Προϊέμεν, pr. inf. act. *Ion.* pro προϊέναι, a προΐημι.
Προϊέμενοι, nom. pl. præs. part. med.
Προϊέναι, *projicere*, præs. inf. act.
Προΐζεσθαι, *ante alios sedere*, præs. inf. med.
Προϊζάνω, idem quod
Προΐζομαι, ante alios sedeo, præsideo.
Προΐηλεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν, a προϊάλλω.
Προΐημι, abjicio, negligo, omitto, prætereo, prætermitto, *Gl. Vet.* προΐεμαι, destituo; (2) largior, *Gl. Vet.* πρόες, omitte, aor. 2. imperat. προηκάμην, omisi, aor. 1. med.
Προΐητι, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro προΐησι, a προΐημι.
Προῖκα, *adv.* gratis, sine mercede. A προΐξ.
Προικεῖος, εία, ειον, dotalis. Ab eod.
Προικίδιον, ου, τὸ, doticula, exigua dos. Dim.
Προικίζω, doto, *Gl. V.* προικιζομένη, dotanda. *Ph.* A προΐξ.
Προικιμαῖος, αία, αῖον, qui gratuito obtingit. *Ph.* dotalis. Ab eod.
Προίκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, gratuitus. Ab eod.
Προϊκνέομαι, ῦμαι, advenio, accedo.
Προικὸς, gen. *adv.* ap. Att. pro προῖκα, intell. διὰ vel ἀντί.
Προικοφορέομαι, ῦμαι, dotem accipio. A
Προικοφόρος, ου, ἡ, dotata, *Gl. V.* Ex προΐξ et φέρω.
Προΐκτης, ου, ὁ, mendicus. A προϊκνέομαι.
Προικῷος, ῴα, ῷον, dotalis. A προΐξ.
Προΐμος, ου, ὁ ϗ ἡ, maturus, tempestivus, statutum tempus præveniens. A προΐ.

ΠΡΟΙ'Ξ, ὸς, vel προίξ, κὸς, ἡ, dos; (2) donum, munus; (3) gratia.
Προΐξασθαι, a. 1. med. gratis dare; (2) prodere. Ab inus. προίκω.
Προΐξεσθαι, f. 1. inf. med. verbi προϊκνέομαι pro προΐκομαι.
Πρόϊος, idem quod πρόϊμος.
Προϊππεύω, f. εύσω, equito ante, equo præcedo seu præeo. Προϊππεύων τῦ ςρατῦ, *Plut.*
Προΐπταμαι, antevolo, *Gl. Vet.*
Προΐσσω, et ομαι, protensa manu do, *Steph.*
Προΐςημι, ante colloco, propono, ante oculos pono, &c. *In med. maxime est*, et illud ipsum *et præterea*, prætendo, prætexto; (2) præficio alicui rei gerendæ, curandæ; (3) prostituo, &c. (4) operam do alicui rei, studeo. *At in aor. 2. et perf. act. et in pass.* est antisto, excello, *item* præsum; (2) defendo, tueor; (3) prosto; (4) magistratum gero, προεςὼς, præpositus, princeps, *Ph.* Προΐςασθαι τῶν πραγμάτων κακῶς τῆς ἡγεμονίας, administrare, *Dem.* Στρατηγόν τινα τῦ πολέμυ νῦν ἔχοντα προςήσεθε, *Id.* (2) ἀλλὰ προὔςημεν καλῶς, *Eurip. Andr.* 220.
Προϊςορέω, ῶ, f. ήσω, ante memoro, prius commemoro; (2) ante percunctor.
Προϊχνεύω, fut. εύσω, ante vestigo; (2) præeo.
Προΐσχεμεν, pr. inf. act. *Ion.* pro προΐσχειν.
Προΐσχομαι, et προΐσχω, protendo, (*etiam* suppliciter manus); (2) porrigo, offero; (3) prætendo, obtendo. Προΐσχεσθαι ἀπολογίαν, *Luc.* προϊσχόμενοι ξυγγένειαν.
Προϊὼν, aor. 2. part. act verbi πρόειμι.
Προΐωξις, persecutio; pro προδίωξις.
ΠΡΟ'ΚΑ, *adv.* statim, subito, confestim, ex improviso.
Προκαθαιρέω, prius everto, prius destruo, prius tollo. Καὶ τῶν πολεμίων τὸ φρόνημα ἀκμάζον προκαθελεῖν, *App. Bell. Civ.* 2, 64.
Προκαθαίρω, præpurgo, ante purgo; προκαθαίρομαι, præparo, ad sacra rite obeunda; in castu sum.
Προκαθαρπάζω, ante rapio, præripio.
Προκάθαρσις, εως, ἡ, præparatio ad sacra obeunda rite; castus.
Προκαθεδρία, ας, ἡ, primus locus in consessu, prima sedes. Ex καθέδρα.
Προκαθέζομαι, præsideo; (2) obsideo.
Προκαθεςηκυίας, gen. sing. perf. part. act. verbi προκαθίςημι.
Προκαθεύδω, prius dormio.
Προκαθηγέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, præeo, ducem viæ me præbeo; (2) suadeo, auctor sum.
Προκαθηγητὴς, ῦ, ὁ, præses. Ὁ προκαθηγητὴς τῦ συνεδρίυ, concilii præses, *Heliod.* 10.
Προκάθημαι, ante sedeo, ante situs sum; (2) præsideo, præsum; (3) sum præsidio, relictus ad custodiam alicujus regionis sum. Προκαθήμενος, ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀδρίαν τόπων, *Polyb.*
Προκαθίζω, et προκαθίζομαι, ante consideo; (2) præsideo, tueor; (3) consideo, sedem capio. Ἐξ ὑψηλῆς καθέδρας προκαθίσασα, *Heliod.*
Προκάθισις, εως, ἡ, sessio, et quidem in loco præsigni, ut throno, tribunali; *item*, προεδρία.
Προκαθίςημι, ante constituo, seu colloco; (2) præparo.
Προκαθοσιόω, ante devoveo; (2) ante definio, constituo: de Fato. Προκαθοσιώσασθαι τοῖς θεοῖς, *Hel.*
Προκαίρως, *adv.* præmature, *Gl. V.*
Προκακοπαθέω, malis adfligor. A seq. et πάθος.
Πρόκακος, η, ον, malus. Κακὰ πρόκακα, mala gravissima, *Æschyl.*
Προκακόω, ῶ, fut. ώσω, ante adfligo, ante male tracto.
Προκαλέομαι, ῦμαι, evoco; (2) elicio; (3) provoco; (4) lacesso; (5) incito, excito; (6) optionem seu conditionem fero; (7) hortor; (8) *reperitur etiam pro* in jus voco, si non legendum προσκαλέομαι. Certe est verbum forense, quod de nunciatione aliqua adversario facta, ex postulatione servorum ad quæstionem, &c. dicitur. Προκαλῦμεθ' εὐγένειαν, ὦ γέρων, σέθεν, *Eur. Her. Fur.* 309. Μάχῃ με πρυκαλεῖτο, *Anacr.* 14, 7. Hinc
Προκάλισμα, ατος, τὸ, incitamentum, *Ph.*
Προκαλίζετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro προεκαλίζετο, a
Προκαλίζομαι, f. ίσομαι, provoco, lacesso. Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίςυς, *Il.* 3, 19.
Προκαλινδέω, ῶ, f. ήσω, provolvo, volvo ante; προκαλινδῦμαι, provolvor; volvor ante; προκαλινδηθεὶς, provolutus, aor. 1. part.
Προκάλυμμα, ατος, τὸ, tegumentum, quod prætenditur ad tegendum; (2) prætextus peccati, *Gl. V.* *Ph.* protectio. A
Προκαλύπτομαι, f. ψομαι, prætendo ad me tegendum, prætexo facinori. Πέπλων τε προκάλυπτεν εὐπέκτοις ὑφαῖς, *Eur. Iph. in Tau.* 313. Προκαλυπτόμενα βοςρυχώδεος ἁβρὰ παρηΐδος, *Id. Ph.* 1493.
Προκαλύπτω, protego. *Ph.* prævelo, prætego.
Προκάλυψις, ἡ, obtentus, ipse actus obtendendi, *Steph.*
Προκάμνω, ante fatigor, laboro, dudum laboro; (2) ante laboro aliquo morbo, vel prius conflictor aliquo morbo seu dolore. Μὴ προκάμνῃς πόδα, *Eur. Her. Fur.* 119.
Προκαμὼν, *qui prælaboravit*, aor. 2. part. act.
Προκάμπυλος, de plantis dicitur, quæ cum se erexerint, in terram se rursus incurvant, *V. L.*
Προκάρδιον, ου, τὸ, quod est sub pectore depressum, molle, et carnosum. Ex καρδία.
Προκάρηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, præceps, capite deorsum vergens. Ex πρὸ et κάρηνον.
Προκαρωθεὶς, a. 1. part. προκαρόομαι, qui ante gravi sopore cum torpore laboravit.
Προκάρπιον, τὸ, quod est in medio καρπῦ, post, ante, vel supra καρπὸν, *Poll.*
Προκάρπιον, ου, τὸ, quod est ante vel supra juncturam manus cum brachio, a καρπός.
Προκὰς, άδος, ἡ, hinnulus, dama. Παρδάλιές τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι, *Hom. Hymn. in Vener.* 71.
Προκαταβαίνω, ante descendo.
Προκαταβάλλω, præstruo; (2) edo, v. gr. legem, decretum. Προκαταβάλλει θεμέλιον, *Chrys. ad Act.* 20, 19.
Προκαταβολὴ, ῆς, ἡ, præparatio. A præc.
Προκατάβλημα, τὸ, accessio, corollarium, *Bud.*
Προκαταβρέχω, ante perfundo, *Steph.*
Προκαταγγέλλω, prænuncio, ante denuncio, promitto. Hinc
Προκατάγγελσις, εως, ἡ, denunciatio prævia.
Προκαταγινώσκω, ante damno; (2) præjudico, præjudicio condemno; προκαταγνωσθέντας, prædamnatos, *Ph.* aor. 1. part. pass. Τῦτο δ' ἐςὶν ὐ μόνον τὸ μὴ προκατεγνωκέναι ὐδὲν, &c. *Dem.* Πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκατεγίνωσκ' ὦ πάτερ. Πρὶν ἂν γ' ἀκύσῃς ἀμφοτέρων, *Aristoph. Vesp.* 918. Hinc
Προκατάγνωσις, εως, ἡ, damnatio quæ fit ante causam cognitam, præjudicio. *Gl. V.* præjudicium.
Προκατάγνυμι, ante frango quam sc. incidam.
Προκατάγω, ante deduco, sc. in portum, aut hospitium.
Προκαταγωγὴ, ῆς, ἡ, deductio in portum ante facta, occupatio portus.
Προκαταδικάζω, fut. άσω, prædamno.
Προκαταδυλόω, ante in servitutem redigo.
Προκαταδύνω, sive προκαταδύω, fut. ύσω, ante submergo vel demergo.
Προκαταθετικὸς, ἡ, ὸν, ἐπίῤῥημα προκαταθετικὸν, adverbium concedendi. A προκατατίθημι.
Προκαταθέω, præcurro.
Προκαταθήγω, præacuo.
Προκατακαίω, ante comburo.
Προκατάκειμαι, ante discumbo.
Προκατακλάω, ante confringo, timore occupo.
Προκατακλίνω, ante reclino seu depono, ante alios accumbere facio. Hinc
Προκατάκλισις, εως, ἡ, locus superior in convivio.
Προκατακλύζω, fut. ύσω, ante proluo, inundo.
Προκατακοιμίζω, ante sopio.
Προκατακόπτω, contundo.
Προκατακρίνω, idem quod προκαταγινώσκω.

Προκαταλαβεῖν, aor. 2. inf. act. verbi προκαταλαμβάνω.

Προκαταλαμβάνω, anticipo, anteverto, prius occupo, præoccupo; προκαταληψόμενον, occupaturum, *Ph.* f. 1. part. Ὅταν προκαταλαβεῖν τὶ βούληται, *Xen. Cyr.* 7, 16. Βουλόμενοι προκαταλαμβάνειν τῶν πόλεων τὰς ἀποστάσεις, *Thuc.* Hinc

Προκατάληψις, εως, ἡ, occupatio, anticipatio.

Προκαταλεαίνω, prius lævigo, *Suicer.*

Προκαταλέγω, ante enarro, enumero.

Προκαταλήγω, ante desino.

Προκαταλύω, fut. ύσω, dissolvo, ante everto, et destruo seu aboleo; (2) ante finio, ante finem impono. Τοῖς νόμοις προκαταλύειν, *Thuc.* Προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον, *Plut.*

Προκαταμανθάνω, ante cognosco.

Προκαταμαντεύομαι, prædico, vaticinor.

Προκατανοέω, ante intelligo.

Προκατανύττω, ante pungo, vulnero.

Προκαταπίμπρημι, ante comburo.

Προκαταπίνω, ante devoro.

Προκαταπίπτω, ante concido. Τὸ μὲν προκατέπεσεν, τὸ δ᾽ ὕστερον, *M. Anton.* 4, 10.

Προκαταπλέω, fut. εύσω, ante navigo aliquo.

Προκαταπλήττω, ante perterreo. Τῶν μὲν συμμάχων τὰς ψυχὰς προκαταπληγμένας ἀνεκτήσατο, *Diod.*

Προκάταργμα, ατος, τὸ, libamen quod ante hostiæ percussionem fiebat. A προκατάρχω.

Προκαταριθμέω, ante numero.

Προκαταρκτικὸς, ἡ, ὸν, principalis, præcedens, primarius. A προκατάρχομαι.

Προκάταρξις, εως, ἡ, principium et origo; προκάταρξις ἐπὶ δίκης, contestatio *litis*, Gl. V. Ab eod.

Προκαταῤῥήγνυμι, præfringo, prærumpo.

Προκαταρτίζω, fut. ίσω, prius absolvo. Ἵνα .... προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν, 2 *Cor.* 9, 5.

Προκαταρτύω, tempero, compono.

Προκατάρχω, anteverto, antegredior; (2) præpolleo, antiquior loco numeroque habeor; προκατάρχομαι, incipio; auspicio utor, auspice et duce utor. Ὥσπερ αὐτῇ προκαταρχόμενος, velut illa duce et auspice usus, *App. Bell. Civ.* 1, 110. (3) auspicor; et *de lite* contestor, *Gl. V.* Προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, *Thuc.*

Προκατασκέπτομαι, præmissus speculor, seu exploro, prospeculor.

Προκατασκευάζω, ante struo, ante molior, præstruo quidpiam ad id, quod efficere volo, *Gl. V.* præstruo, *med.* ante mihi paro. Τοῦτο σοὶ ἐξ αἰῶνος προκατεσκευάζετο, *M. Anton.* 10, 5.

Προκατασκευὴ, ῆς, ἡ, præstructio, præparatio; (2) schema orationis.

Προκατασκιῤῥόω, fut. ώσω· vide σκιῤῥόω, obduresco, veterasco, *Ern.*

Προκατάστασις, εως, ἡ, ad narrationem præparatio. Hinc

Προκαταστατικὸς, ἡ, ὸν, præparans ad narrationem, &c.

Προκαταστέλλω, sedo, placo, comprimo, *Eust.*

Προκαταστρέφω, f. ψω, ante morior, prius finio vitam, præmature morior. Hinc

Προκαταστροφὴ, ῆς, ἡ, mutatio status ante finem; (2) mors præmatura.

Προκατασύρω, prius populor, vel vasto.

Προκατασχέθω, coërceo; (2) præoccupo, jampridem possideo.

Προκατατίθεμαι, ante, prior colloco apud aliquem, sc. χάριν, beneficium, provoco beneficiis; (2) præmitto, præpono.

Προκαταύλησις, εως, ἡ, tibiarum recentium perpolitio et ad usum ludicra prolusione præparatio. Ex πρὸ et καταυλέω.

Προκαταφεύγω, ante vel prius confugio; (2) effugio, fuga me in tutum recipio ante. Τὰς τῶν Κερκυραίων ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν, *Thuc.*

Προκαταχράομαι, ῶμαι, me ipsum prius interficio; (2) prius absumo.

Προκαταχρίω, prius oblino, ante illino, *Steph.*

Προκατεγγυάω, ante despondeo, προκατεγγυηθεῖσα, virgo alteri jam desponsa.

Προκατεσθίω, fut. εδοῦμαι, ante comedo, absumo.

Προκατειλημμένην, acc. sing. perf. part. pass. f. g. verbi προκαταλήβω.

Προκατελπίζω, ante spem concipio, temere spero.

Προκατεργάζομαι, ante conficio: προκατεργασθεῖσαι πράξεις, res ante gestæ.

Προκατέρχομαι, prior descendo, præcedo, prius eo, seu venio.

Προκατεύχομαι, f. ξομαι, ante preces facio, v. gr. cœnam. Προκατευξαμένου τοῦ ἱερέως, *Heliod.*

Προκατέχω, præcoërceo, jam pridem possideo seu obtineo. *Gl. Vet.* antecapio.

Προκατήγγειλαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi προκαταγγέλλω.

Προκατηγορέω, ante accuso.

Προκατηγορία, ας, ἡ, accusatio præmissa defensioni.

Προκατημένοι, nom. pl. præs. part. med. *Ion.* pro προκαθήμενοι, a προκάθημαι.

Προκατηχέω, ῶ, fut. ήσω, qu. dic. primus instituo, erudio. Εἰ μὲν οὖν προκατήχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, *Phal.* Ἀλλ᾽ ἐν εἴδει μύθου προκατηχούντων, *Heliod.* 9. In exemplo allato ab *Henr. Steph. in Thesauro*, legendum est προκατέσχησαι, a προκατέχω, quod verbum nihil ad rem. Hinc

Προκατήχησις, εως, ἡ, prima institutio, rudimentum.

Προκατοπτεύω. Πόῤῥωθεν μὲν τὰ τῆς διώξεως προκατοπτεύοντα, *Heliod.* idem quod

Προκατόπτομαι, fut. όψομαι, prius speculor et exploro; (2) ante video.

Πρόκαυμα, τὸ, ustio. Ex *Joel.* 2.

Πρόκειμαι, f. κείσομαι, positus sum ante, objectus sum ante, objectus sum quasi præsidium vel propugnaculum; (2) expositus sum; (3) situs sum ante, præjaceo; (4) loco publico propositus, affixus sum; (5) de mortuis, cum in feretro jacent compositi; (6) de præmiis et pœnis, spe, metu, quæ et *latine* proponi dicuntur. Θανόντες ἂν προὐκείμεθ᾽ ἐχθίστῳ μόρῳ, *Soph. Aj.* 1078.

Προκεκηρυγμένος, part. perf. pass. verbi προκηρύσσω.

Προκεκυρωμένην, acc. sing. perf. part. pass. v. προκυρόω.

Προκέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, prævius, qui præit, præcursor.

Προκελευσματικὸς, ἡ, ὸν, pes metricus ex quatuor syllabis brevibus constans. Ex πρὸ et κέλευσμα.

Προκελεύω, fut. εύσω, cohortor, incito.

Προκενεαγγέω, ante (sc. medicinam, &c.) abstineo cibo.

Προκενόω, ῶ, ante exhaurio; προκεκένωται, jamdudum exhaustum est, seu mane factum.

Προκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui caput habet prominens vel acutum; (2) qui syllaba ab initio abundat.

Προκεχειροτονημένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi προχειροτονέω.

Προκήδομαι, curam gero, tueor. Προκήδεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, *Plut.*

Προκηραίνω, solicitus sum pro vel de aliquo. Κείνου προκηραίνουσα, *Soph. Trach.* 29.

Προκήρυγμα, ατος, τὸ, edictum per præconem. A προκηρύσσω.

Προκήρυξ, υκος, ὁ, qu. dic. præco, qui aliquid edicit.

Προκηρύσσω, vel ύττω, f. ξω, præsignifico, ante prædico; (2) per præconem edico. *Gl. V.* prædico. Θανουμένη γὰρ ἐξῄδειν, καὶ μὴ σὺ προὐκήρυξας, *Soph. Antig.* 467.

Προκιθάρισμα, ατος, τὸ, præludium citharistæ.

Προκινδυνεύω, fut. εύσω, periclitor pro, periculum adeo pro aliquo, propugno periclitando, propugno. Προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας, Plut. *cum dat.* adversus aliquem.

Προκινέω, ῶ, f. ήσω, promoveo. Ὅσοι δὲ παραλλάξαντες αὐτῶν ἔφθασαν, προὐκίνησαν τὸ ξίφος, *Xen.*

Προκιχρῶ, præcommodo, *Gl. V.*

Προκλαίω, ante fleo, prius defleo; προκλαύσαντες, prius deflentes, aor. 1. part.

Πρόκλαστος, ον, fractus, defractus, abruptus; τεῖχος πρόκλαστον, idem qui λαγαρὸς, *Eust.*

Προκληδονίζομαι, ominor, auguror.

Προκληθεὶς, aor. 1. part. pass. *per Sync.* pro προκαληθεὶς, a προκαλέω. Unde

Πρόκλησις, εως, ἡ, provocatio, condictio, *Gl. Vet.* (2) sponsio, seu contentio in jure per sponsionem, seu etiam sacramentum; (3) conditio, unde δέχεσθαι πρόκλησιν, accipere conditionem; (4) conventio de exhibendo; (5) invitatio, allectamentum. Μετρίως οὐ δεξάμενοι τὰς Καίσαρος προκλήσεις, *Appian.* (3) προὐτίθει προκλήσεις, proposuit conditiones, *Id. Bell. Civ.* 1, 4. A προκαλέομαι.

Προκλητικὸς, ἡ, ὸν, ad provocationem pertinens; (2) provocandi seu eliciendi vim habens. Ab eod.

Πρόκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, provocatus, promptus.

Προκλίτης, ὁ, primum inter accumbentes locum tenens, *Poll.*

Προκλύζω, ante abluo, ante imbuo, perfundo prius, *V. L.*

Πρόκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ante divulgatus, dudum notus, antiquus. Πρόκλυτ᾽ ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων, *Il.* 20, 205. A

Προκλύω, ante audio seu cognosco.

Προκνήμιον, ου, τὸ, exterius os cruris et minus. Ex κνήμη.

Προκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventrosus, *Gl. Vet.* προκοίλιος στίχος, versus in medio redundans. Ex κοιλία, *venter.*

Προκοιμάομαι, ῶμαι, ante dormio, seu obdormio.

Προκοιτέω, ῶ, fut. ήσω, excubo pro, excubias ago pro. Ex πρόκοιτος.

Προκοιτία, et -τεία, ας, ἡ, excubiæ, vigiliæ in portis. Ab eod.

Προκοίτιον, ου, τὸ, quasi antecubiculum, antethalamus. Ab eod.

Πρόκοιτος, ου, ὁ, excubitor. A κοίτη.

Προκοιτὼν, ὁ, qu. dic. anticubiculum, *Plin.*

Προκολάζω, f. άσω, ante punio, prius castigo.

Προκολακεύω, fut. εύσω, ante adulor, blandior.

Προκόλπιον, ου, τὸ, anterior sinus pars, anterior sinus, prominentior pars in sinu. Τίς ἄρα τοῦτο (μῆλον) τῶν παρθένων μετέωρος ἀπέβαλε τοῦ προκολπίου; *Aristæt.* 1, 10. A κόλπος.

Προκόλπιος, ὁ καὶ ἡ, qui ante sinum est, *Steph.*

Προκομιδὴ, ῆς, ἡ, prolatio. *Gl. V.* exhibitio.

Προκομίζω, f. ίσω, profero, adfero. *Gl. V.* expromo, promo, antefero. Προκομίζειν τοὺς λόγους, *Pandect.*

Προκόμιον, ου, τὸ, anterior coma, antiæ seu capronæ; (2) coma quæ alterius loco ponitur sive circumponitur, *Gl. V.* A κόμη.

Προκόνδυλοι, οἱ, nodi et tubera in ea digiti curvatura et junctura quæ ungui vicina est, *Poll.*

Προκοπὴ, ῆς, ἡ, processus, progressus; (2) profectus, incrementum; (3) prærogativa, proventus. A

Προκόπτω, proficio, incrementum capio; (2) procedo, *Ph.* (1) ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ θρηνεῖν, προκόπτοντ᾽ οὐδὲν ἐς πρόσθεν κακῶν, quid attinet lugere, promoventem nihil in malis? *Eurip. Hec.* 960. (2) τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασ᾽, οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ, pleraque cum jam antea præpararim, *Id. Hipp.* 22. Ἡ ἡμέρα προὔκοπτε, dies procedebat, *App. Bell. Civ.* 2, 78. Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ, *Luc.* 2, ult. Ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, 2 *Tim.* 2, 16. ἐπὶ χεῖρον, *Ib.* 3, 13.

Προκοπὶς, ἡ, cæsaries, *Hes.*

Προκοσμέω, adorno, apparo.

Προκόσμημα, ατος, τὸ, res quæ ornatus causa præponitur, ut vasa, in abaco, &c. *item* ornamentum, deliciæ, ut torques, armillæ, &c. *item* gemma, in poculo, &c.

Προκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, mundo antiquior. A κόσμος.

Προκρατέω, ante occupo, ante in potestate habeo.

Προκρεμαννύω, appendo.

Πρόκρημνος, ον, prominens longe in mare, epith. saxi, promontorii.

Πρόκριμα, ατος, τὸ, prærogativa, *Ph.* præjudicium, *Ph.* A

Προκρίνω, præpono, præfero; (2) unde et deligo;

ligo; (3) judico. Πάντων προκρίνας, σωφρονέστατον βροτῶν, *Eur. Hel.* 47. Πᾶσι τοῦτο προκέκριται κάλλιστον εἶναι, *Xen.* (3) ἀνθρώπων δὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν, *Id. Apol. Socr.* 15 Βέλτιστος εἶναι ὑπό τινων προκρίνομαι, *Id. Ib.* 21. Hinc

Πρόκρισις, εως, ἡ, qu. dic. prælatio, delectus; (2) præjudicatio, judicii quasi præludium. A præc.

Πρόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, prælatus, qui præfertur et anteponitur; (2) princeps; (3) delectus. Ab eod.

Πρόκροσσαι νῆες, naves aliæ pone alias collocatæ, *Il.* 14, 35. A κροσσός.

Πρόκροσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, capite propendens seu prominens. Ex eod.

Προκρούω, ante subagito, &c. (2) extendo vi, ut longius fiat, unde Procrustes nomen habuit.

Προκτίζω, ante condo.

Προκυβερνάω, ῶ, f. ήσω, qu. dic. præguberno, sum proreta, sive anteriorem navis partem guberno.

Προκυλινδέομαι, οῦμαι, provolvor ad pedes alicujus, more supplicis accedo ad pedes alicui vel alicujus; προκυλινδούμενος, provolutus, *Ph.* Il. 14, 18. Hinc

Προκυλίνδημα, ατος, τὸ, provolutio.

Προκυλίνδω, provolvo.

Προκύλισις, εως, ἡ, supplicatio, qua sc. supplex ad alius pedes provolvitur. A

Προκυλίω, f. ίσω, provolvo; προκυλισθεὶς, provolutus, *Ph.* aor. 1. part. pass.

Προκυμαία, ας, ἡ, moles opposita fluctibus. Ex κῦμα.

Προκυμία, ας, ἡ, et προκυμάτιον, idem, *ap. Jos.*

Πρόκυνες, ων, οἱ, reprehensores, qui prius in latratus et reprehensiones erumpunt, quam invenerint in aliquo quod reprehensione dignum sit. Ex κύων.

Προκυνεῖν, dicuntur canes ante inventam prædam latrantes, *Poll.* A præc.

Προκύπτω, f. ψω, inclinans me propendeo, seu incurvans propendeo, me inclino; (2) emineo, seu promineo, *Ph.* Προκύπτω ἔξω τείχους, *Aristoph. Av.* 503. Καρποῖσι γαῖα προκύπτει, *Anacr.* 37, 10.

Προκυρόω, ῶ, fut. ώσω, ante sancio; προκεκυρωμένος, prius sancitus, perf. part. pass.

Προκύων, Procyon, seu Antecanis, sidus ab eo appellatum, quod ante canem majorem oriatur, *Hygin.*

Προκώλυμα, ατος, τὸ, primum munimentum. Τὰς Σήρας ὥσπερ προκώλυμα εἶναι καταλιπόντες, *Heliod.* 9.

Προκώμιον, τὸ, præludium. A κώμη.

Πρόκωνα, vel προκώνια ἄλφιτα, farina ex hordeo recenti et tenero. A κῶνος.

Πρόκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, remex, qui est ad remum; (2) Πρόκωπα ξίφη, enses destricti, *Herodian.* Ex πρὸ et κώπη.

Προλαγχάνω, ante sortior, sorte prior fio.

Προλάζομαι, prius apprehendo, anticipo. Προλάζομαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς, *Eur. Ion.* 1062.

Προλάζυμαι, idem.

Προλάκκιον, ου, τὸ, lacuna. A λάκκος.

Προλαλέω, proloquor, declaro.

Πρόλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, præceps in loquendo, garrulus.

Προλαμβάνω, antecapio, præsumo, occupo, anticipo, *Gl. Vet.* (2) præcedo, prævenio, *Gl. Vet.* προλάβωσιν, præsumant, *Ph.* a. 2. conj. προλήψομαι, occupabo, *Gl. V.* f. 1. act. Προλάμβαν, ὦ φίλα, γόους, *Eurip. Hel.* 1346. Νῦν δ' οὕτω πολλὰ προείληφε, *Dem.* (3) prosum, *cum dativo personæ*; (4) suscipio, *apud Lysiam.* (3) ᾧ δὴ καὶ μάλιστα προὔλαβε, quod ei maxime profuit, *Appian. Syr.* 22.

Προλάμπω, f. ψω, ante luceo, præluceo; (2) splendorem et lucem prodo, illuceo, *Ph.* προλάμπει, præfulget, antecellit; προλάμπων, antecellens, *Ph.*

Πρόλαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui prius sorte obvenit.

Προλεαίνω, ante lævigo, mollio, vel complano.

Προλέγω, fut. ξω, ante dico, prænarro, prædico, edico, *Gl. Vet.* προλέγων, prædicens. Προλέγων τὴν τοῦ βίου στενοχωρίαν, *Ælian.* Ἕωθεν προλέγειν ἑαυτῷ, Συντεύξομαι περιέργῳ, &c. *M. Anton.*

Προλ[…]ω, ante deligo. Προλελεγμένος, ante delectus. Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, *Theocr.* 13, 18.

Προλείπω, fut. ψω, relinquo, desero, deficio. Ἤν μὴ προλείπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί, *Aristoph. Thesm.* 934. Προλιποῦσ' ἦλθεν ἕδρας σκοτίους, *Eur. Alc.* 122. (2) οἱ ἐγὼ, προλείπω, *Eurip. Hec.* 438.

Προλελοιπότας, acc. pl. m. g. perf. part. med. verbi προλείπω.

Προλεπτύνω, ante extenuo.

Προλεσχηνεύω, prius garrio, prius colloquor.

Πρόλεσχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ante alios loquitur, qui alios sermone prævenit, garrulus. Καὶ μὴ πρόλεσχος, μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ, *Æschyl. Suppl.* 208. A λέσχη.

Προλευκαίνω, ante dealbo.

Προλεύσσω, prævideo, prospicio.

Πρόλημμα, ατος, τὸ, quod anticipatur, seu anticipando capitur, præsumptio, prærogativa, commodum præcipuum. A προλαμβάνω.

Προλήνιον, ου, τὸ, antetorcular. A ληνός.

Προληπτικῶς, per anticipationem. A

Προληπτικὸς, ή, όν, ad anticipationem pertinens. A

Πρόληψις, εως, ἡ, anticipatio, occupatio; præsumptio, prærogativa, *Gl. V.* (2) suspicio, divinatio; (3) notiones insitæ de natura divina, *ap. Epicureos*; (4) cum aliquid dicitur per anticipationem temporis. A προλαμβάνω.

Προλιμνάδες ποταμῶν, stagna fluviorum.

Προλιμοκτονέω, ῶ, prius fame neco.

Προλιπὼν, aor. 2. part. act. a προλείπω.

Προλιχνεύω, prælambendo degusto, ligurio.

Προλόβιον, ου, τὸ, pendula τοῦ λοβοῦ pars in aure.

Πρόλοβος, ου, ὁ, sinus in avium gutture prominens, in quem primum cibos ingerunt, ingluvies. Ἔστι δὲ ὁ πρόλοβος, δέρμα κοῖλον καὶ μέγα, ἐν ᾗ ἡ τροφὴ πρώτη εἰσιοῦσα ἄπεπτός ἐστιν, *Aristot.*

Προλοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis προλόβῳ.

Προλογίζω, f. ίσω, præfationem dico, præloquor; (2) primus in scenam prodiens verba facio. A

Πρόλογος, ου, ὁ, prologus, præfatio, *Ph.*

Προλούω, præluo, Gl. V. *in med.* ante me lavo.

Προλοχίζω, f. ίσω, insidiis occupo. Προλοχίζουσι τὰ περὶ τὴν πόλιν ἐνέδραις, *Thuc.*

Προλυμαίνομαι, ante corrumpo, vitio.

Προλυπέω, ῶ, f. ήσω, ante incommodo, injuria adficio.

Προλύπησις, εως, ἡ, injuria prior. A præc.

Προλύται, οἱ, prolytæ; lyris in jurisprudentia provectiores; λύται autem dicebantur a solvendis quæstionibus. A λύω.

Πρόμαδος, al. πρόμαλος, plantæ species, *Hipp.*

Προμαθεῖν, *prædidicisse*, aor. 2. inf. act. verbi προμανθάνω.

Πρόμακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, oblongus, prælongus.

Προμαλακτήριον, ου, τὸ, prima pars balnei in qua corpora lavantium præmolliebantur. A προμαλάττω.

Προμαλακύνω, præmollio, prius emollio.

Προμαλάσσω, vel -ττω, fut. ξω, idem.

Πρόμαλος, ου, ἡ, vitex; (2) myrica. Ex μαλὸς, sive ἀμαλὸς, *tener.*

Προμάμμη, proavia, *Ph.* abavia, *Gl. Vet.*

Προμανθάνω, qu. dic. prædisco, ante disco; προμαθὼν, prædoctus, qui prius didicit, a. 2. part. Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκε, *Arist. Nub.* 963.

Προμαντεία, ας, ἡ, prævaticinatio; (2) in oraculo consulendo, princeps locus alicui honoris causa datus. A προμαντεύομαι. Unde

Προμάντευμα, ατος, τὸ, præsagium, *Gl. V.*

Προμαντεύομαι, f. εύσομαι, vaticinor, prædico. *Gl. V.* præsagio. Hinc

Προμαντεὺς, έως, ὁ, oraculi antistes.

Πρόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, idem; (2) vates; (3) præsaga. (2) ὦ παῖ πρόμαντι Λατοῦς, *Eurip. Ion.* 681. (3) πρόμαντις θυμὸς, ὥς τι προσδοκῶν, *Id. Andr.* 1073. Οὐ πρόμαντις ὢν ἔμελλεν, *Id. Orest.* 1445. Εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα, venit justitia prænuntia sui, *Soph. El.* 547.

Προμαρτύρομαι, ante testor, prænuncio. Προμαρτυρόμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα, 1 *Pet.* 1, 11.

Προμάτωρ, ορος, *Dor.* pro προμήτωρ, avia. Προμάτορες Ἰοῦς, *Eurip. Phœn.* 681.

Προμαχέω, ῶ, in prima acie pugno; (2) propugno, defendo. Ἀπὸ τῶν ἐρυμάτων προμαχοῦντες, *Xen.*

Προμαχεὼν, ῶνος, ὁ, *Ion.* pro προμαχὼν, propugnaculum, *Gl. V.* pinnæ. Τοῦ μὲν δὴ πρώτου κύκλου οἱ προμαχεῶνες εἰσὶ λευκοί, *Herodot.* 1, 98. A πρόμαχος.

Προμαχίζω, f. ίσω, in prima acie pugno; (2) propugno, defendo. Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής, *Il.* 3, 16. A μάχη.

Προμάχομαι, fut. ήσομαι, propugno, qu. dic. præpugno, pugno ante. Ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων, *Il.* 11, 217. Οἱ προμαχόμενοι, propugnatores, *Arr. Hist. Alex.* 4, 23.

Προμάχοισι, dat. pl. *Poet.* pro προμάχοις, a

Πρόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pugnam init in prima acie, antesignanus; (2) propugnator. A μάχη. Hinc

Προμαχὼν, ῶνος, ὁ, propugnaculum, *Ph.* προμαχῶνες, propugnacula, *Ph.*

Προμεθύω, ante ebrius sum, prius inebrior.

Προμελαίνομαι, nigrico, *Nic.*

Προμελετάω, ῶ, fut. ήσω, meditor, commentor, exerceor. Ξυνελέγημεν ἐνθάδε, ὅπως προμελετήσωμεν ἃ 'κεῖ δεῖ λέγειν, *Aristoph. Conc.* 117. Hinc

Προμελέτησις, εως, ἡ, meditatio, commentatio.

Προμένειον, τὸ, Punici mali genus, *Nic.*

Προμεριμνάω, ῶ, fut. ήσω, prius solicitus sum; prius curiose contemplor et commentor. Μὴ προμεριμνᾶτε τί λαλήσετε, *Marc.* 13, 11.

Προμετρέω, ῶ, f. ήσω, præmetior, demensum præbeo; (2) mercede frumentum emptoribus in foro dimetior.

Προμετρητὴς, οῦ, ὁ, qui venale frumentum in foro et alia semina emptoribus dimetiebatur. A præc.

Προμετρητὸς, οῦ, ὁ, præmensus. Ab eod.

Προμετωπίδιον, ου, τὸ, frontale, ornamentum vel tegumentum frontis.

Προμετωπίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ante frontem ponitur. A μέτωπον.

Προμετωπὶς, ίδος, ἡ, frontale. Ab eod.

Προμήθεια, ας, ἡ, providentia, prudentia, cura, respectus. A προμηθής.

Προμηθέστατα, *adv.* providissime, providissimo consilio, *Herodian.*

Προμηθέομαι, οῦμαι, fut. θήσομαι, provideo, prospicio, de re aliqua solicitus sum, curam alicujus gero, rationem habeo, respectum habeo. Προμηθεόμενος τὸν ἀδελφεὸν, *Herodot.* A προμηθής.

Προμηθεύομαι, fut. εύσομαι, idem. A

Προμηθεὺς, έως, ὁ, is cui antequam rem adgrediatur, suppetit consilium, Prometheus. *Ph.* Summanus. A μῆδος.

Προμηθευτικὸς, ή, όν, providus, prudens.

Προμηθευτικῶς, *adv.* provide, prudenter.

Προμηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, providus; (2) circumspectus, consultus. A μῆδος.

Προμηθία, idem quod προμήθεια, *Eur.*

Προμηθικῶς, *adv.* prudenter.

Προμηθῶς, idem quod προμηθικῶς, *Steph.*

Προμήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, oblongus, prælongus; (2) procerus. A μῆκος.

Προμηλόω, ante specillo, tento. Vide μηλόω.

Προμηνύω, ante indico, prænuncio. *Gl. V.* præmonstro.

Προμήτωρ, ορος, ἡ, avia; (2) prima mater. Vide προμάτωρ.

Προμηχανάομαι, ante machinor seu excogito, præparo.

Προμιαίνω, ante polluo.

Προμιγῆναι, aor. 2. inf. pass. verbi προμίγνυμι, *Il.* 9, 452.

Προμίγνυμι, et προμιγνύω, f. ξω, prius misceo; προμίσγομαι,

προμίσγομαι, prius misceor, congredior. Παλλακίδι προμιγῆναι, *Il.* 9, 452.

Προμιμνήσκω, præmoneo, *Gl. V.*

Προμνάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, ambio nuptias pro alio, nuptias alicui concilio, ambio pro alio, aliquid ei concilio. Προμνώμενος αὐτῷ Κιλικίαν, *Plut. Metaph.* Ὡς προμνᾶταί τί μοι γνώμα; præsagit? *Soph. Œd. Col.* 1067.

Πρόμνησις, ἡ, ipsa actio consiliandi et ambiendi pro alio, *item* antecedens memoria, *Steph.*

Προμνηστεύω, fut. εύσω, idem. Ὃς ταύτην αὐτῷ προὐμνηστεύσατο τὴν ἐρωμένην, *Luc.*

Προμνηστικὴ, ῆς, ἡ, scil τέχνη, ars earum quæ pronubæ dicuntur, ars conciliandi nuptias. A προμνάομαι.

Προμνηστῖνοι, οἱ, alter post alterum; (2) alter ante alterum, alius ante alium. Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες, *Od.* 21, 230. Ex μένω.

Προμνηστὶς, ἡ, idem quod προμνήστρια, *Xen.*

Προμνήστρια, ας, ἡ, nuptiarum conciliatrix, pronuba; (2) conciliatrix. (2) τὴν κακῶν προμνηστρίαν, *Eurip. Hippol.* 589. A προμνάομαι.

Προμνηστρὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Προμοίρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui præmaturo fato obit, vel ante fatum occidens. Ex μοῖρα.

Προμολέω, vel προμόλω, prodeo, progredior; πρόμολ' ὧδε, procede huc, *Il.* 18, 392.

Προμολὴ, ῆς, ἡ, vestibulum per quod patet aditus, exitus.

Προμόλω· vide προμολέω.

Πρόμος, ου, ὁ, antesignanus, propugnator. Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, *Il.* 3, 44. V. πρόμαχος.

Προμοσχεύω, fut. εύσω, plantaria facio; (2) ex stolonibus propago. *Gl. V.* propago.

Προμοχθέω, ῶ, fut. ήσω, prius adfligor, prius laboro. Ἄξια δ' ἡμῖν προμεμοχθήκασι σέβεσθαι, *Eur. Supp.* ult.

Προμυέω, ῶ, f. ήσω, initio, prius initio. Hinc

Προμύησις, εως, ἡ, initiatio.

Προμύθιον, ου, τὸ, fabulæ præfatiuncula ad mores informandos et ad vitæ usum apta. A μῦθος.

Προμυλέα, ας, ἡ, (rectius προμυλαία, sc. θεὰ, *Ern.*) statua quæ ante molas poni solebat, Dea quæ molis præsidere credebatur. Ex μύλη.

Προμυλία, ας, ἡ, idem et ab eod.

Προμυλλαίνω, productis labris os contraho ac comprimo. A μυλλός.

Προμύσσω, vel ύττω, f. ξω, emungo; (2) pecunias extorqueo, aut mercedem exigo.

Πρόναον, ου, τὸ, vestibulum seu atrium templi. *Gl. V.* antetemplum, vestibulum.

Προναὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, ante templum situs.

Προναυμαχέω, ῶ, fut. ήσω, ante aliquem vel alicujus tuendi gratia prælio navali dimico. Προναυμαχήσεις Πελοποννήσου, *Herod.*

Προνέμω, tribuo; (2) progredior, *proprie* pascendo seu depascendo. Ἴδεθ' ὅπη προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης, *Soph. Elect.* 1384.

Προνέομαι, prodeo, progredior.

Προνεύω, fut. εύσω, promineo, propendeo; (2) incumbo, de remigibus.

Προνέω, fut. ήσω, prius accumulo.

Προνηστεύω, fut. εύσω, jejuno ante.

Προνικάω· οἱ προνενικότες, qui ante vicêre.

Προνοέω, ῶ, f. ήσω, consulo, prospicio, provideo, *Ph.* προνοῶ σου, prospicio tibi, *Ph.* προνόησον, provide, *Gl. V.* aor. 1. imperat. προνοηθὲν, consultum, *Ph.* aor. 1. part. pass. Οὐ τὰ κράτιστα αὐτοῖς προνοῶν, *Thuc.* Εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, 1 *Tim.* 5, 8. Οἵ τε γὰρ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων, *Xen.*

Προνοήσας, aor. 1. part. act. verbi προνοέω.

Προνοητὴς, οῦ, ὁ, provisor, procurator, *Gl. V.* providus. A προνοέω. Hinc

Προνοητικὸς, ἡ, ὸν, providendi solertiam habens, vel providendi studiosus.

Προνοητικῶς, *adv.* provide, *Ph.* providenter.

Προνοητικώτατος, providentissimus, *Gl. V.*

Πρόνοια, ας, ἡ, providentia, quasi πρὸ νοῦ, quia superintellectualis actus est, consultum, provisio, consultatio, præsidium, *Ph.* prospicientia, *Gl. V.* Πρόνοια τοῦ θεοῦ, reverentia erga deum, religio dei, *Soph. Œd. Col.* 1180. A πρόνοος.

Προνομαία, ας, ἡ, elephanti proboscis. A προνομή.

Προνομεία, ας, ἡ, deprædatio quæ fit a militibus pabulatum egressis. Ab eod.

Προνομευτὴς, οῦ, ὁ, prædator, *Strabo.*

Προνομεύω, fut. εύσω, pabulatum egredior, *Appian.* (2) prædationibus infesto, e raptu captivum abigo. A

Προνομὴ, ῆς, ἡ, egressio pabuli causa, pabulatio, frumentatio; (2) direptio, et præda ipsa. A νέμω.

Προνομία, ας, ἡ, primæ, principatus; *vulg.* prærogativa, opp. δευτερεία, item præmium. Ex νόμος.

Προνόμιον, ου, τὸ, idem. τὰ προνόμια, *Hesych.*

Πρόνομος, ante urbem pascens, *Æsch.*

Πρόνοος, *contr.* πρόνους, ου, ὁ καὶ ἡ, providus, prudens.

Προνοούμενοι, nom. plur. præs. part. med. *contr.* pro προνοεόμενοι, a προνοέω.

Προνούστερος, providentior.

Προνοσέω, ante ægroto.

Προνοτίζω, f. ίσω, prius humecto, ante madefacio.

Προνουμηνία, ας, ἡ, dies qui præcedit novam lunam.

Προνὺξ, ante noctem, *R.*

Προνωπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est extra limen thalami; (2) præceps; (3) promptus, paratus, facilis. (1) στείχει προνωπὴς, *Eurip. Alc.* 184. (2) ἤδη προνωπής ἐστι, jam vergit ad mortem, *Id. Ib.* 141. (3) ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ, *Id. Andr.* 730. Ex ἐνωπή.

Προνώπειον, ου, τὸ, idem quod

Προνώπιον, ου, τὸ, vestibulum; (2) compitale, locus ante fores vestibuli. Χώρας πελοπίας προνώπιον, trœzenia sic dicta, quia Atticæ objecta prima erat peninsulæ particula, *Eurip. Hipp.* 374.

Προνώπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, foris observans.

Πρόνωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod προνωπής.

ΠΡΟ'Ξ, οκὸς, ὁ καὶ ἡ, hinnulus, dama; (2) pro πρώξ.

Προξενέω, ῶ, f. ήσω, sum hospes publicus, hospitio excipio nomine civitatis; (2) sum interpres et conciliator versurarum, aliorumque contractuum, *Gl. V.* προξενῶ, stipulor. Ταύτην σοὶ τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν, *Luc.* Ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, *Dem.* Πειράσομαι σοῦ προξενεῖν, *Eur. Med.* 724. Ἡμεῖς δ' ἀλλὰ προξενήσομεν, *Id. Ion.* 336. Ἔλαφοι ἐσθιόμενοι ἵππων κρέα προξένησαν, *Plut.* Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα, nitentes prius oculos concinnarunt, *Soph. Œd. Tyr.* 1483. Ὡς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει, interpres mihi sis omnia facere parato, *Id. Œd. Col.* 465. Οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν οὐδ' ἐλπὶς, ἥ τις καὶ θράσος τι προξενεῖ, quæ fiduciam aliquam præstet, *Id. Trach.* 726. A πρόξενος.

Προξένησις, εως, ἡ, conciliatio, *Gl. Vet.* A præc.

Προξενητὴς, οῦ, ὁ, pararius, interpres et internuncius ad paciscendum seu stipulandum. *Gl. V.* proxeneta, conciliator. Hinc

Προξενήτρια, ας, ἡ, conciliatrix, pronuba.

Προξενητικὸς, ἡ, ὸν, ad proxenetam pertinens; (2) qui proxenetæ solvitur.

Προξενία, ας, ἡ, jus hospitii; literæ quibus hospitii jus continetur. A

Πρόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui peregrinos nomine totius civitatis hospitio excipit, hospes publicus, qui cavet etiam ne ei civitati aliquid incommodi a suis civibus adjungatur; (2) privatus quocum civitas aliqua publice hospitium fecit, cui opp. ἰδιόξενος· (3) qui aliquid *inpr.* civitatis nomine procurat, seu procuravit alicui, seu qui alicujus rei auctor est; (4) conciliator, v. gr. nuptiarum; (5) socius, *Lys.* A ξένος.

Προξηροτριβέω, ῶ, fut. ήσω, prius sicca frictione frico.

Προξυράω, ante rado: προεξυρημένος, jam rasus, tonsus.

Προόδευσις, εως, ἡ, ductus, prægressio.

Προοδηγὸς, οῦ, ὁ, dux.

Προόδια, prævia, *Gl. V.* Ab ὁδός.

Προοδοιπορέω, ῶ, f. ήσω, viam aperio, præeo. A

Προοδοιπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dux viæ.

Προοδοποιέω, ῶ, fut. ήσω, viam præstruo, viam patefacio aut præbeo; (2) præparo et quasi imbuo; (3) auctor et adjutor sum, exemplum præbeo. Προοδοποιεῖ τῷ Λυκούργῳ τὴν παίδευσιν αὐτῶν, *Plutarch.* Προοδοποιεῖν δεῖ τὰ τοιαῦτα πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς, *Aristot.* Hinc

Προοδοποιητικὸς, ἡ, ὸν, prævius, viam præstruens.

Πρόοδος, ου, ἡ, prodeundi seu exeundi actio; (2) incrementum, *Gl. V.* processus, processio. Sed πρόοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui viam præit, præcursor, præmissus.

Προόδους, ὁ, prominentes dentes habens, *Poll.*

Προοδὼν, idem, *Poll.*

Προοικειόω, ῶ, ante concilio: προοικειόομαι, οῦμαι, amicum mihi reddo in futurum.

Προοικέω, ante habito. προοικήσαντες, priores incolæ.

Προοικία, ας, ἡ, suggrunda.

Προοικοδομέω, ῶ, ædifico ante, præstruo, velut suggrundas.

Προοικονομέω, ῶ, f. ήσω, præstruo, præmolior, præparo; item paulatim colligo, concipio. ut iram, odium, &c.

Προοικονομία, ας, ἡ, præparatio, præstructio.

Προοικονομικῶς, *adv.* ex præparato, cum præparatione.

Προοιμιάζομαι, fut. άσομαι, prooemio utor, prooemior. A προοίμιον.

Προοιμιακὸς, ἡ, ὸν, ad exordium seu prooemium pertinens. Ab eod.

Προοιμιάσεαι, 2. sing. f. 1. ind. med. *Att.* et *Ion.* pro προοιμιάσῃ, a προοιμιάζομαι.

Προοίμιον, ου, τὸ, exordium quo cantores et citharœdi præludunt, præcentio, *Ph.* (2) exordium, præfatio; (3) primordium; (4) hymni; (5) simulatio et ambages quæ simulandi et fallendi causa fiunt. Ab οἴμη.

Προοίχομαι, præcedo; imperf. προῳχόμην.

Προόλλυμι, ante perdo.

Προομαλίζω, fut. ίσω, ante complano vel lævigo; mitigo.

Προομαλύνω, ante complano, præpolio, *Greg.*

Προόμνυμι, vel προομνύω, f. ομόσω, præjuro, prius juro, seu ante juro. Προομόσαντος δὲ μου τὸν ἄνθρωπον, *Dem.*

Προομολογέω, ῶ, fut. ήσω, prius seu ante profiteor; προομολογηθεὶς, qui in confesso est, aor. 1. part. pass.

Προομοσία, ας, ἡ· vide προωμοσία.

Προονειδίζω, prior increpo probris, *Eust.*

Προονομάζω, primum nomino, *Eur.*

Προούσιος, et

Προούσιος, præexistens, *Synes.*

Προοπτάω, ῶ, fut. ήσω, ante asso, torreo.

Προοπτέον, *adv. posit.* prospiciendum. A προόπτομαι.

Προόπτης, ου, ὁ, qui rem prospicit, qui prævidet et ante speculatur, speculator. Καθάπερ οἱ προόπται τῶν ἱππέων, ut speculatores qui equitatum advenire vident, *Polyb.* 29, 6, 13. A

Προόπτομαι, fut. ψομαι, prospicio, prævideo.

Πρόοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, prævisus, præcognitus; (2) manifestus, qui ante nostros est oculos; conspicuus. A προόπτομαι.

Προορατικὸς, ἡ, ὸν, prævidendi seu providendi peritus; (2) providus. A προοράω.

Προορατὸς, ἡ, ὸν, qui prævideri vel provideri potest. A

Προοράω, ῶ, ante me video, prævideo, *Ph.* prospicio, provideo, *Gl. V.* prævideo, προορῶμαι, vereor, timeo quod prævideo, præcaveo, *Gl. V.* Οὐδὲ περὶ τῶν χρημάτων προορᾶτε οὐδὲν, πρὶν, &c. *Dem.* Πάνθ' ἃ προσήκει προορώμενοι, *Id.*

Προορθρίζω, fut. ίσω, ante lucem surgo.

Προορίζω, fut. ίσω, præfinio, prius definio, prius constituo, destino. Προορίσας ἡμᾶς εἰς

υἱοθεσίαν, *Ephes.* 1, 5. προορισθέντες, *Ib.* 11. Hinc

Προορισμὸς, ȣ, ὁ, præfinitio, destinatio.

Προορμάω, ῶ, fut. ήσω, ante concito.

Προορύσσω, fodio ante, præfodio, *Plin.*

Προορχηστὴρ, ῆρος, et στὴς, στȣ, ὁ, præsultor. A

Προορχέομαι, ȣ̃μαι, fut. ήσομαι, præsulto.

Προῦ, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Att.* et *Ion.* pro πρόεσο, a προίημι, pro προίω.

Προοφείλω, prior debeo, ante debeo. Κἀμοὶ γάρ τι προὐφείλει κακὸν, *Eur. Iphig. in Taur.* 523.

Προοχεύω, fut. εύσω, prior ineo, prior salio.

Προοχὴ, ῆς, ἡ, prominens locus, eminentia, promontorium. Ἑρμαῖον ... ἐπὶ προοχῆς τινος ἀκρωτηριαζούσης ἐν τῷ στόματι κείμενον, Hermæum *sive* Mercurii fanum, eminentiæ *vel* rupi cuidam, instar promontorii in fretum prominenti structum, *Polyb.* 4, 43, 2. A προέχω, *promineo.*

Πρόοψις, εως, ἡ, visio rei futuræ, provisio. A προόπτομαι.

Προπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, prominens, protuberans. Ex πήγνυμι.

Προπάθεια, ας, ἡ, qu. dic. antepassio; (2) morbi præludium, signa, motus, adventus morbi; (3) perturbatio. Ex πρὸ et πάθος.

Προπάθημα, ατος, τὸ, idem.

Προπαιδεία, ας, ἡ, quod docebatur ante philosophiam et theologiam; primæ disciplinæ. *Gl. V.* rudimentum.

Προπαιδεύματα, ων, τὰ, rudimenta. A

Προπαιδεύω, fut. εύσω, ante instituo seu doceo.

Προπαίζω, præludo, præmeditor.

Πρόπαις, αιδος, ὁ, puerorum productor, leno, mango.

Πρόπαλαι, *adv.* olim, dudum, jam pridem.

Προπάλαιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pervetustus.

Προπαλαίω, fut. σω, ante luctor. Ἔρωτι προπαλαίσας, *Heliod.*

Προπαππικὸς, ἡ, ὸν, avitus a proavo traditus vel relictus, ad proavum pertinens, *Poll.* A

Πρόπαππος, ȣ, ὁ, avi pater, proavus, *Gl. V.* etiam atavus.

Πρόπαρ, *adv.* ante, e regione. Πρόπαρ ὃς ἀγεῖται στρατȣ̃, qui antecedit exercitum, *Eurip. Phœn.* 121. Ἃ πεδίον πρόπαρ Ἰσμηνȣ̃ καταδεύει, quæ campum ante Ismenum rigat, *Id. ibid.* 833. A πάρος.

Προπαραβάλλω, aggero, aggeris loco præstruo, *Steph.*

Προπαραγγέλλω, ante promitto, seu despondeo.

Προπαραδίδωμι, fut. δώσω, ante trado, ante doceo; (2) prodo, *ap. Lycoph.* si lectio sana, *Ern.*

Προπαραινέω, ῶ, præmoneo, *Gl. V.*

Προπαραλαμβάνω, ante accipio.

Προπαραλήγων, -λήγȣσα, antepenultima.

Προπαρασημαίνω· προπαρασημάνθη, ante notatum est, ante demonstratum. *Vox Gramm.*

Προπαρασκευάζω, fut. άσω, ante paro, longe ante paro, præmunio. *Gl. V.* præparo. Τοῖς μέλλȣσιν ἔσεσθαι παισὶ προπαρασκευάζει πάντα, *Xen.* Hinc

Προπαρασκευαστικὸς, ἡ, ὸν, præparationi serviens, seu aptus.

Προπαρασκευὴ, ῆς, ἡ, præparatio.

Προπαρατάσσω, -ττω, ante (seu alium, seu locum) aciem instruo.

Προπαρατέλευτος, ἡ, antepenultima, *Gl. V.* Ex πρὸ, παρὰ, et τελευτὴ, *finis.*

Προπαρατίθημι, prius appono; τίθεμαι, priori loco appono in cœna, convivio.

Προπαρεγγυάω, ante spondeo, seu promitto, *Suid.*

Προπαρέχω, fut. ξω, perf. έσχηκα, ante præbeo. Προπαρεσχηκὼς ἐμαυτόν σοι σύμμαχον, *Xen.*

Προπάροιθε, vel προπάροιθεν, sequente vocali, ante, ante oculos, in conspectu.

Προπαροξύντικος, ὁ, qui sæpe in multis vocabulis acutum in antep. ponit.

Προπαροξύνω, in antepenultima syllaba acutum accentum pono.

Προπαροξυτόνησις, ἡ, positio acuti in antep.

Προπαροξύτονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in antepenultima syllaba acutum habet.

Προπαροξυτονῶς, *adv.* cum acuto in antep.

Πρόπας, ασα, αν, universus, totus; πρόπαν ἦμαρ, toto die, *Il.* 1, 600.

Προπαστὰς, άδος, ἡ, porticus.

Προπάστιον, τὸ, vestibulum thalami.

Προπάσχω, ante patior, prius vel prior patior, προπαθὼν, qui prior accipit beneficia. Οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθυῖα, *Xen.* κακὸν, *Plato.*

Προπατορικὸς, ἡ, ὸν, ad avum seu avos vel ad progenitores pertinens; (2) a progenitoribus proveniens. A

Προπάτωρ, ορος, ὁ, avus; (2) primus pater, generis auctor. A πατὴρ.

Προπαύομαι, ante dudum desino.

Προπείθω, ante persuadeo.

Πρόπειρα, ας, ἡ, periculum, quod de re fit, antequam illam adgrediamur.

Προπειράζω, protempto. *Gl. V.* prætento.

Προπειράω, ῶ, et προπειράομαι, ῶμαι, idem.

Προπεμπτήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quo prosequimur et deducimus aliquem abeuntem.

Προπεμπτικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Προπέμπω, fut. ψω, prior mitto, mitto ante, præmitto; (2) deduco, prosequor, comitor, *Gl. V.* præmitto, ante ambulo, prosequor; viatico instruo; προπέμπει, prosequitur, *Ph.* προπέμψατε, prosequimini, *Ph.* aor. 1. imperat. προπέμψωσι, prosequantur, *Ph.* a. 1. conj. Τί δὲ γόȣς προπέμπω; *Anacr.* Ἀπιόντα δὲ τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες, *Xen.*

Προπένθερος, ὁ, prosocer.

Προπεπυσμένοι, *qui ante aliquid intellexerunt,* nom. pl. perf. part. pass. verbi προπυνθάνομαι pro προπεύθομαι.

Προπέπτω, fut. ψω, ante concoquo. Προπεπέφθαι χρὴ, *Aret.*

Προπεριελίσσω, f. ξω, circumdo, circumvolvo; (2) ante circumduco, ante implico.

Προπερισπάω, ῶ, fut. άσω, circumflexum in antepenultima syllaba pono. Hinc προπερισπώμενον, circumflexum in antepenultima syllaba habens; et *adv. posit.* προπερισπαστέον, circumflexus in penult. ponendus.

Προπερισπωμένως, *adv.* cum circumflexo in penultima.

Προπεριχαράττω, fut. ξω, ante circumcirca incido seu circumscribo, scarifico.

Προπέρυσιν, anno tertio ante.

Προπερυσινὸς, ἡ, ὸν, qui est anni ante præsentem tertii.

Προπεσόντα, acc. sing. m. g. aor. 2. part. act. verbi προπίπτω, pro προπέτω.

Προπετάζω, seu προπεταννύω et προπετάννυμι, prætendo. Ὑμᾶς αὐτȣ̀ς προπετάσαντες ἡμῶν προπορεύεσθε ἔμπροσθεν, *Xen.*

Προπέτεια, ας, ἡ, præcipitantia, *Ph.* protervia, procacitas, protervitas, petulantia, temeritas, proclivitas, propensio. Ἐπιτιμήσαντες δὲ καὶ κολάσαντες τὴν ἀχαριστίαν καὶ προπέτειαν τȣ̃ Δημητρίȣ, *Polyb.* 3, 16, 4. A προπετής.

Προπετεύομαι, perperam, temere, præcipitanter ago. *Ph.* lascivio. Ab eod.

Προπετῆ, acc. sing. pro προπετέα, a

Προπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, prociduus, prominens, præceps, proclivis, qui pronus fertur vel ruit, *Ph.* perperus, protervus, temerarius, procax, petulans; humi deciduus. Τοιόνδε κεῖται προπετὲς, *Soph. Trach.* 701. Ζῇ γὰρ προπετὴς, vivit enim leto proximus, *Id. ibid.* 976. A πέτω, pro πίπτω.

Προπετῶς, *adv.* præcipitanter, temere, inconsiderate. *Ph.* perperam, proterve.

Προπεφραδμένα, nom. pl. perf. part. pass. n. g. *Dor.* pro προπεφρασμένα, a προφράζω.

Προπηγνύω, fut. ξω, prius congelo, præfigo.

Προπηδάω, ῶ, fut. ήσω, prosilio; προπηδᾷ, emicat, *Ph.* Οἱ δὲ οἰκέται προπηδῶντες τῶν δεσποτῶν ἠκόντιζον, *Ælian.*

Προπηλακίζω, fut. ίσω, *proprie* luto, seu fuligine inquino, unde ignominia adficio, per contumeliam derideo; (2) fœminam petulanter contrecto, illudendi causa; (3) stupro per vim et licentiam; προπηλακισθεὶς, ignominia affectus, aor. 1. part. pass. Βαρέως φέρω—προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ὑμᾶς ὑπὸ Εὐριπίδȣ, *Arist. Thesm.* 393. Προεπηλακίζετο ὑπὸ τȣ̃ δήμȣ τȣ̃ τῶν Ὠρειτῶν, *Dem.* v. *Ern.*

Προπηλακισθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. verbi προπηλακίζω. Unde

Προπηλάκισις, εως, ἡ, contumelia.

Προπηλακισμὸς, ȣ̃, ὁ, idem. v. προπηλακίζω.

Προπηλακιστικῶς, *adv.* contumeliose.

Προπίνω, propino, præbibo, poculo provoco, *metaph.* in gratiam alicujus alium prodo, per proditionem trado, concedo, largior. Ἐπὶ λωτίναις τε ποιαῖς στορέσας θέλω προπίνειν, *Anacr.* Πιεῖν δέ μοι δίδωσι τὸν οἶνον, ὃν προπίνει, *Id.* ταῖς γυναιξὶν, *Ælian.*

Προπιπίσκω, propino, bibendum do.

Προπιπράσκω, fut. άσω, prior vendo, *Steph.*

Προπίπτοντας, acc. pl. part. præs. act. verbi προπίπτω.

Προπίπτω, procido, ante cado, vel occumbo; (2) procido, præceps feror; προπεσὼν, prolapsus, a. 2. part. Οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, proclinati, *Od.* 12, 194.

Προπιστεύω, fut. εύσω, ante (sc. rem cognitam) credo, prius fidem habeo.

Προπίτνω, idem quod προσπίτνω, *Steph.*

Προπλέω, fut. εύσω, qu. dic. prænavigo, in navigatione priorem locum obtineo. Hinc

Πρόπλοος, *contr.* πρόπλȣς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in navigatione explorandi causa præmittitur. Πρόπλοι, αἱ, præcursoriæ naves. Πρόπλοι δ' αὐτῷ τινες τȣ̀ς μυχȣ̀ς τῆς θαλάσσης διηρεύνων, *Appian. Bell. Civ.* 5, 98.

Προπλύνω, prius lavo, ante abluo vel eluo, *Steph.*

Προπλώω, idem quod προπλέω.

Προπνίγειον, calida lavatio, seu caldarium in quod intrabant e frigidario, &c. *Steph.*

Πρόποδα, τὰ, infima. Τὰ πρόποδα τῶν Ἄλπιων, radices Alpium, *Appian. Illyric.* 1.

Προποδηγέτις, ιδος, ἡ, dux viæ.

Προποδηγὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui anteit, dux.

Προποδίζω, f. ίσω, procedo, progredior. Ὑπασπίδια προποδίζων, *Il.* 13, 158.

Προποδισμὸς, ὁ, progressus, *Steph.*

Προποδῶν, *adv.* ante pedes, coram. Vide ἐμποδὼν et ἐκποδών.

Προποιέω, ῶ, fut. ήσω, ante vel prius facio; προποιηθεὶς, ante factus, a. 1. part. pass.

Προπολεμέω, ῶ, f. ήσω, belligero pro, propugno; (2) ante alios bellum gero, gerere cogor.

Προπολεμητήριον, ȣ, τὸ, firmum propugnaculum. A præc.

Προπολέμιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bellum præcedens; τὰ προπολέμια, quæ ante bellum rite incipiendum fieri vel debent, vel solent. A πόλεμος.

Προπόλευμα, ατος, τὸ, ministerium, *R.* A

Προπολεύω, fut. εύσω, ministro. A πρόπολος.

Προπόλιος, ante tempus canescens. A πόλιος.

Προπόλιος, ante urbem situs, προπόλειος, *Suid.* A πόλις.

Πρόπολις, εως, ἡ, ea pars urbis quæ in ipso statim aditu occurrit.

Προπολιτεύομαι, seu προπολίτευμαι, ante jam gessi sc. honores.

Προπολλȣ̃, sc. χρόνȣ, *adv.* multo ante. A πολύς.

Πρόπολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, anteambulo; (2) famulus, qui hero suo præit; (3) minister. (2) Ἀΐδα πρόπολον, *Aristoph. Ran.* 1333. Ἀχȣ̃σι προπόλων χέρες, *Eurip. Suppl.* 72. A πολέω.

Πρόπομα, ατος, τὸ, potio omnium prima et ante cibum hausta. Ex πρὸ et πίνω.

Προπομπεία, et προπομπία, ας, ἡ, deductio, cum honoris causa alicui præimus; (2) deductio in pompa solenni. A

Προπομπεύω, f. εύσω, in solenni pompa præeo vel præferor. Τὰ νενομισμένα προπομπεύσας, *Heliod.* A

Προπομπὴ, ῆς, ἡ, præmissio; (2) prosecutio; deductio et comitatus quo prævia turba in pompis solennibus anteit ferculis pomparum.

Προπόμπιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui præeundo fit; (2) idem quod

Προπομπὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, anteambulo, deductor; (2) *adject.* prævius. A πομπή.

Προπονέω, ῶ, f. ήσω, ante labore frangor et fatigor,

tigor, prædelassor; (2) ante laboro. Ὅσῳ ἂν μᾶλλον προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπίῃ, *Xen.*

Προπόρευμα, τος, τὸ, antegressio. Ἀπόριον προπόρευμα, *ex Pselli Scholiis.*

Προπορεύομαι, præeo; (2) progredior. Ὑμᾶς αὐτοὺς προπιτάσαντας ἡμῶν προπορεύεσθε ἔμπροσθεν, *Xen.*

Προπορεύω, fut. εύσω, prius trajicio, transmitto; (2) prætermitto.

Προπορίζω, f. ίσω, ante paro seu comparo.

Πρόπος, pro πρόπυς, *Ep.*

Πρόποσις, εως, ἡ, potio omnium prima et ante cibum hausta; (2) propinatio. A προπίνω.

Προπότης, ου, ὁ, propinatorius. Τὰς προπότας πανημερεύσει θιάσους ἐρώτων, *Eurip. Rhes.* 361.

Προποτίζω, ante bibendum præbeo.

Προπότισμα, τὸ, potio quæ ante præbetur, *Bud.*

Προποτισμὸς, ὁ, præbitio ejusmodi potionis, *Diosc.*

Πρόπους, οδος, ὁ, cui sunt grandes pedes; (2) stella ante pedes Geminorum; πρόποδες, pedes anteriores quadrupedum; (3) radices montis, veluti prominentiæ montis, πρόπυς τῆς ὀρεινῆς, *Polyb.* (4) rudentes, qui sunt ante pedes.

Προπράτης, ὁ, qui prior vendit, et

Προπράττω, fut. ξω, prius vel prior facio.

Προπράτωρ, ὁ, venditoris institor, *Poll.*

Προπρεὼν, ὤνος, ὁ, benevolus, *Pind. Ern.*

Προπρηνὴς, ἑος, ὁ ἡ ἡ, id. qu. πρηνὴς, *Il.* 3, 210.

Προπροβιάζομαι. Vide προβιάζομαι.

Προπροθέω. Vide προθέω.

Προπροκαλύπτομαι, usquequaque obvolvor, seu me involvo amiculo.

Προπροκαταΐγδην, *adv.* procurrendo cum impetu. Ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ προπροκαταΐγδην, *Apoll. Rhod.* 2, 594.

Προπροκυλίνδομαι, provolvor, supplex fio, *Il.* 22, 221.

Πρόπρυμνα, *adv.* funditus, prorsus, *Æsch.* Ex πρυμνὸς, *extremus.*

Πρόπταισμα, ατος, τὸ, offensio.

Προπταίω, offendo.

Προπτόρθιον, τὸ, prima frons; πρῶτος πτόρθος, primus ramulus.

Προπτύω, fut. ύσω, insputo, prius exspuo.

Πρόπτωσις, εως, ἡ, prolapsio, procidentia, temeritas. A προπίπτω.

Πρόπτωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, prociduus, caducus.

Προπτωτικὸς, ἡ, ὸν, temerarius. A præc.

Προπύλαιος, et πρόπυλος, qui ante portam est, *Steph.*

Προπύλαιον, ου, τὸ, vestibulum domus. A πύλη.

Πρόπυλον, ου, τὸ, idem.

Προπυνθάνομαι, seu προπύθομαι, prius audio seu intelligo, præsentio, vel præsentisco; (2) prius interrogo, sciscitor, percunctor.

Προπύργιον, τὸ, propugnaculum. A

Πρόπυργος, ὁ, idem.

Προπυρεταίνω, ante febri laboro.

Προπυριάω, ante calefacio, foveo.

Προπωγώνιον, τὸ, anterior barba, *Gorr.* prima barba, *Poll.*

Προπωλέω, ῶ, sum propola, et *simpl.* vendo.

Προπώλης, ου, ὁ, propola; προπῶλαι, dardanarii, *Gl. V.* Angl. BROKERS. A πωλέω.

Προρέω, vel προῤῥέω, profluo.

Προροφάνω, et προροφέω, ante sorbeo.

Προῤῥαίνω, ante aspergo, seu conspergo, *Steph.*

Προῤῥήγνυμαι, prorumpo.

Προῤῥηθεὶς, prædictus, a. 1. part. a προείρηκα.

Πρόῤῥημα, ατος, τὸ, prædictio, prædictum.

Πρόῤῥησις, εως, ἡ, prædictio, vaticinium; (2) mandatum, jussa, interdictum. (2) δεδιότες οἱ στρατηγοὶ τὴν πρόῤῥησιν τῶν Ἀθηναίων, *Thuc.* 1, 49.

Προῤῥητέον, prædicendum, antedicendum, *Plat.*

Προῤῥητικὸς, ἡ, ὸν, vaticinans, vates.

Προῤῥητος, ου, ὁ ἡ ἡ, prædictus; (2) præmonstratus. (2) κἀμοὶ ταῦθ' ἦν πρόῤῥητα, *Soph. Trach.* 684. Ab eod.

Πρόῤῥιζα, et πρόῤῥιζον, *adv.* radicitus. A

Πρόῤῥιζος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui una cum radice projicitur, qui funditus deletur, *Il.* 11, 157, pro πρόρριζος. Vide πρόρριζον, vel πρόρριζα. Ex ῥίζα.

Προῤῥίπτω, projicio, *Greg.*

Προρυθμίζω, præmoderor, *Gl. V.*

ΠΡΟ'Σ, *præp. cum gen.* a, ab, erga, adversus; *cum dat.* ad, apud, usque; *cum acc.* in, apud, inter, ad, per, contra, propter, juxta, circiter. *Absolute,* præterea. Πρός τι δ' ἱστορεῖς, cur quæris? *Soph. Trach.* 424. Οὐ γὰρ ἄρχεται ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις, ab, *Eur. Supp.* 406. Πρὸς τῆς βυλῆς ἐςι, e re senatus est, *Dion. Halicarn.* Πρὸς ἑαυτῦ τὸ λόγιον ἐλάμβανεν, suam in rem oraculum interpretatus est, *Zosim.* Ἐλπίσας τὴν νύκτα πρὸς τῶν νικώντων ἔσεσθαι, *Appian.* Πρὸς σῦ, ὀδ' ἐμῦ, φράσω, e re tua, non mea dicam, *Soph. Œd. Tyr.* 1434. Πρὸς δίκης, jure, merito, *Id. ibid.* 1014; *Elect.* 1221. Πρὸς *cum accusativo,* πρὸς βίαν, vi, *Id. Œd. Tyr.* 805; *Œd. Col.* 845; *Trach.* 388; *Phil.* 90, 103; *Elect.* 1462. Πρὸς βίαν τινὸς, invito quopiam, *Id. Œd. Col.* 557; *Aj.* 1327. Πρὸς ἰσχύος κράτος, vi, *Id. Phil.* 594. Πρὸς εὐσέβειαν, pie, *Id. Elect.* 464. Πρὸς ἡδονήν. Οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε; an quæ dico non grata sunt tibi? *Id. El.* 921. Πρὸς καιρὸν, e re, *Id. Œd. Tyr.* 325. Πρὸς ὐδὲν, nulla de causa, *Id. Aj.* 1018. Πρὸς ταῦτα, proinde, quapropter, propterea, *Id. Œd. Tyr.* 426; *Aj.* 1115, 1313; *Elect.* 383, 820; *Eurip. Phœn.* 524. Πρὸς χάριν, gratia, *Id. Antig.* 30.

Προσάββατον, ου, τὸ, initium Sabbati, seu dies Sabbatum antecedens. *Ph.* cœna pura, al. *Gl. V.* antesabbatum.

Προσάββατος, ου, ὁ ἡ ἡ, Sabbatum antecedens.

Προσάγαγε, *fac produxeris,* 2. sing. aor. 2. imperat. act. *Att.* pro πρόσαγε, a προσάγω.

Προσαγανακτέω, indignor insuper seu ultro.

Προσαγγελεὺς, ὁ, emissarius, *Bud.*

Προσαγγελία, ας, ἡ, nuncius. *Gl. V.* delatio. Ex ἄγγελος

Προσαγγέλλω, nuncio; (2) defero, indico apud; (3) interpello, προσαγγέλλει, adlegat, adsignat, *Ph.*

Προσαγγελτὴς, ῦ, ὁ, interpellator. *Gl. V.* delator. A præc.

Προσαγελάζω, adgrego, *Gl. V.* Ab ἀγέλη.

Προσαγῆλαι, ab inusit. προσαγάλλω, honore afficere, colere.

Προσαγκαλίζομαι, amplector.

Προσαγλαΐζομαι, adornor, *Steph.*

Προσαγνοέω, ῶ, insuper vel præterea ignoro.

Προσαγοράζω, emendo, addo ei, quod ante habebam.

Προσαγόρευμα, ατος, τὸ, appellatio.

Προσαγόρευσις, εως, ἡ, compellatio, salutatio.

Προσαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, salutatorius. A

Προσαγορεύω, fut. εύσω, compello, saluto. Ἀριςοτέλης λέγει—τὸν Πυθαγόραν Ἀπόλλωνα ὑπερβόρειον προσαγορεύεσθαι, *Ælian.*

Προσαγρυπνέω, ῶ, fut. ήσω, noctem insomnem duco in re aliqua, invigilo alicui rei.

Προσάγω, f. άξω, adduco, adhibeo, *Gl. V.* (2) appello, sc. navem; (3) impono, defero, *Gl. V.* προσάγομαι, adducor, *Ph.* προσαχθεὶς, adductus, *Ph.* aor. 1. part. pass. Ἕως ἂν αὐτὰ τοῖς τείχεσιν ἤδη προσαγάγωσαν, *Dem. Phil.* 3. *in med. est* ad me adduco, allicio, concilio; (2) in potestatem redigo; (3) cogo, vel manere in partibus vel redire ad partes; (4) accedo; (5) sumo, v. gr. cibum, medicamentum. Hinc

Προσαγωγεὺς, έως, ὁ, qui aditum præbet, admissionalis; (2) conciliator, interpres, *Gl. V.* sequester, emissarius.

Προσαγωγὴ, ῆς, ἡ, accessus, oblatio, *Gl. V.* (2) deductio, adductio. Ἐκ προσαγωγῆς, sensim et per intervalla, *Luc.*

Προσαγωγίδης, ὁ, idem quod προσαγωγεὺς, *Plut.*

Προσαγώγιον, τὸ, instrumentum fabrorum, per quod ligna curva dirigunt.

Προσαγωγὸς, ῦ, ὁ ἡ ἡ, vim habens alliciendi, pellax, illecebrosus. A προσάγω.

Προσαγωνιςὴς, ῦ, ὁ, adjutor.

Προσαδικέω, injuria ultro afficio.

Προσᾴδω, accino. Τῇ κιθάρᾳ προσᾴδων, *Ælian.*

Προσαθροίζω, aggrego, aggero, *Gl. V.*

Προσάθροισις, εως, ἡ, congregatio. A præc.

Προσαθυμέω, despondeo in re aliqua.

Προσαθύρω, alludo, colludo.

Προσαιθρίζω, versus cœlum mitto, *Hes.*

Προσαιονάω, adspergo, perfundo.

Προσαιρέομαι, ῦμαι, allego, insuper deligo; coopto; προσαιρεῖται, adsciscit, *Ph.*

Προσαίρω, et ομαι, offero, exhibeo; *inpr.* cibum; (2) ingero; (3) sumo. Ex αἴρω.

Προσαισθάνομαι, fut. σθήσομαι, simul sentio.

Προσαΐσσω, f. ξω, ruo vel prosilio in, accedo; (2) de cane et adulatore, ut προσσαίνω, προσσαίνω, *Ern.* Προσαΐξας Ὀδυσῆα, *Od.* 22, 337.

Προσαιτέω, ῶ, f. ήσω, insuper peto; (2) stipem peto, mendico. Προσαιτεῖσθ' ἐμολον δεξιτερῆς θεῶν θυμέλας, *Eurip. Suppl.* 64. βίοτον, *Id.* Hinc

Προσαίτης, ῦ, ὁ, mendicus.

Προσαίτησις, εως, ἡ, mendicitas.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, fut. άσομαι, insuper accuso, vel criminor.

Προσακονάω, insuper acuo.

Προσακοντίζομαι, jaculis conficior.

Προσακούω, fut. ύσω, insuper audio. Προσακῦσαι τι παρὰ τῦ θεῦ, *Æl. V. H.* 2, 32.

Προσακροβολίζομαι, fut. ίσομαι, velitationem cieo, velitarem pugnam ineo. Προσακροβολιζομένυς κινεῖν τὺς πολεμίυς, *Polyb.* 3, 71, 10.

Προσακτέον, *adv. posit.* adducendum. A προσάγω.

Προσαλείφω, fut. ψω, allino, seu illino. Ἡ δὲ δι' αὐτῶν ἐρχομένη προσάλειφεν ἑκάςῳ φάρμακον ἄλλο, *Odyss.* 10, 392.

Προσαλίσκομαι, insuper capior; (2) insuper condemnor, *Aristoph. Ach.* 707.

Προσαλλάσσω, fut. άξω, immuto, vario. Τίς ἂν ἰητρὸς προσαλλάξαι τῆς φύσιος, *Aret.*

Προσάλλομαι, adsilio. Προσάλλεσθαί σε δοκεῖ ὡς τὰ κυνάρια, *Xen.*

Προσάλπιγξις, εως, ἡ, cantus tubæ ante prælium, &c. A σάλπιγξ.

Προσαμάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, insuper aggero, accumulo.

Προσάμβασις, pro προσανάβασις, gradus ad ascendendum; (2) adscensus. (1) κλιμάκων προσαμβάσεις, scalarum gradus, *Eur. Phœn.* 492, 1380. (2) ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις, ut prohibeant murorum adscensum, *Id. Ib.* 751.

Προσαμέλγω, insuper mulgeo.

Προσαμιλλάομαι, æmulor.

Προσαμπίσχω, amplector, *Ath.*

Προσαμύνω, insuper auxilior, auxilior; (2) ultra propello vel arceo. Ἔπειτα δὲ τ' ὐ προσαμύνει, *Il.* 5, 139. *Ib.* 16, 509.

Προσαμφιῶ, insuper induam, fut. 2. a προσαμφιέννυμι.

Προσαναβαίνω, f. βήσομαι, adscendo. Φίλε, προσανάβηθι ἀνώτερον, *Luc.* 14, 10. (2) intumesco, de flumine. Προσαναβεβηκότος τῦ ῥεύματος, *Polyb.* 3, 72, 4.

Προσαναβάλλω, una projicio, seu ejaculor, *inpr.* sursum.

Προσανάβασις, εως, ἡ, adscensus.

Προσανάβηθι, *adscende,* 2. sing. aor. 2. imperat. act. a προσαναβαίνω.

Προσαναγινώσκω, lego.

Προσαναγκάζω, f. σω, insuper cogo; (2) arcte adstringo quid vel adprimo. Προσηνάγκαζε τὺς τοιύτυς παρεῖναι, *Xen.*

Προσαναγράφω, fut. ψω, insuper scribo, etiam adscribo.

Προσανάγω, adduco, sed versus superiora.

Προσαναδέχομαι, exspecto, sc. ut accedat, adjungatur. Ἐνταυθοῖ προσανεδέχετο τὺς ἀπὸ τῆς ὑραγίας, *Polyb.* 5, 13, 8.

Προσαναδίδωμι, do, trado, sc. post alia, insuper distribuere. Προσανέδωκε κλίμακας πλείυς τῶν πρότερον, *Polyb.* 10, 14, 3.

Προσαναθλίβω, fut. ψω, insuper comprimo.

Προσαναιρέω, ῶ, f. ήσω, insuper occido, contrucido, insuper respondeo; (2) tollo, everto; (3) insuper suscipio. Προσανεῖλον δὲ τὺς παῖδας τῦ Κλεάνδρυ, *Herodot.* πόλεμον, *Thuc.*

Προσαναισιμόω, impendo, ultro impendo.

Προσανάκειμαι, f. κείσομαι, deditus et addictus sum, vel devovi me et velut consecravi.

Προσανακινέω, in oculis alicujus quatio, vel terrendi causa vel incendendi; hinc ostento.

Προσανακλαίομαι, f. αύσομαι, defleo apud, vel una defleo. *Gl. V.* προσανακλαίω, collacrymo. *Σοί με δεῖ προσανακλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεγκούσης συμφορᾶς, Synes.*

Προσανακλίνομαι, accumbo, sc. juxta quem; (2) adjaceo.

Προσανάκλισις, εως, ἡ, accubitus; (2) situs juxta quid.

Προσανακοινόομαι, οῦμαι, communico cum aliquo.

Προσανακουφίζω, sublevo.

Προσανακρίνω, ulterius exquiro, seu inquiro.

Προσανακρούω, et ούομαι, exordior, initium dicendi facio.

Προσαναλαμβάνω, f. λήψομαι, insuper adsumo; (2) adsumo, sumo; (3) recreo. *Προσαναλαβὼν δὲ τοὺς ἐφελκομένους*, receptis militibus qui tardius sequebantur, *Polyb.* 5, 80, 2: *ἑαυτόν*, reficere, recipere se. *Δύο ἡμέρας ἐκ τοῦ πλοῦ προσαναλαβόντες αὐτούς, Id.* 22, 25, 6.

Προσαναλέγομαι, insuper recito seu narro.

Προσαναλίσκω, fut. ώσω, insuper sumptum facio, impendo. *Εἰς ἰατροὺς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον, Luc.* 8, 43. *Τὴν νεότητα ταῖς ἁμαρτίαις προσαναλισκεῖν, Basil.*

Προσανάλλομαι, adsilio, subsilio.

Προσαναλογέω, præterea mecum reputo, ac mente revolvo, *Steph.*

Προσαναλογίζομαι, insuper cogito.

Προσαναμαλάσσω, mollio, subigendo mollio.

Προσαναμένω, expecto.

Προσαναμιμνήσκω, in memoriam revoco alicui. *Προσαναμιμνήσκοντες μόνον τῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς ἐν τῇ προτέρᾳ βίβλῳ δεδηλωμένων*, obiter tantum in memoriam revocatis, quæ circa eadem tempora gesta superiore libro ostendimus, *Polyb.* 4, 28, 6.

Προσαναμνάω, idem.

Προσανανεόω, fut. ώσω, insuper renovo, insuper in memoriam revoco; instauro *simpl.*

Προσαναπαύομαι, adquiesco, *Gl. V.* *Τὸ τεχνίον ὃ ἔμαθες φίλει, τούτῳ προσαναπαύω, M. Anton.* 4, 20.

Προσαναπαύω, requiem do.

Προσαναπείθω, persuadeo, persuadendo adduco ad partes alicujus.

Προσαναπειράομαι, subinde tento, subinde exerceo, v. gr. milites.

Προσαναπέμπω, missito, *Gl. V.*

Προσαναπίμπλημι, repleo, refercio; (2) inficio.

Προσαναπίπτω, recumbo, seu accumbo, epulis, mensæ. *Καὶ περιπορευόμενος, οὗ μὲν προσεκάθιζεν, οὗ δὲ προσανέπιπτε, Polyb.* 31, 4, 6.

Προσαναπλάσσω, vel άττω, fut. σω, adfingo, vel adjungendo in opere, vel mentiendo in sermone: προσαναπλάττομαι, adhæreo. *ᾗ πολὺ πρόσκειται τὸ εἰκῆ προσαναπλαττόμενον, Longin.* 7.

Προσαναπλέκω, adnecto, adjungo.

Προσαναπληρόω, ῶ, fut. ώσω, suppleo addendo, repleo aut compleo. *Τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοί, 2 Cor.* 11, 9.

Προσαναπτύσσω, explico, insuper replico.

Προσανάπτω, adjungo.

Προσαναῤῥήγνυμι, prorumpere facio.

Προσαναῤῥιπίζω, insuper exsuscito, al. denuo exsuscito, id.

Προσαναρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo vel appendo.

Προσανασείω, insuper concutio, seu impello; (2) magis irrito, seu commoveo. *Ταχὺ δὲ προσανασεισθέντες οἱ πολλοὶ τοῖς τοιούτοις λόγοις, Polyb.* 4, 69, 8.

Προσαναστέλλω, cohibeo, reprimo impetum, v. gr. equi.

Προσανατείνομαι, insuper minitor; minor *simp.* Προσανατaθείς, part. aor. 1. pass. *Πτολεμαῖος δὲ βραχέα προσανατaθεὶς καὶ καταμεμψάμενος ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις τὸν Ἀντίοχον*, pauca comminatus, *Polyb.* 5, 87.

Προσανατέλλω, exorior, surgo, attollor.

Προσανατίθημι, et προσανατίθεμαι, insuper impono mihi, insuper suscipio, communico et consilia confero cum aliquo. *Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, Gal.* 1, 16.

Προσανατρέπω, fut. τρέψω, insuper everto; (2) everto.

Προσανατρέφω, f. θρέψω, alendo corpus reficio, ut carnem recipiat.

Προσανατρέχω, fut. ξομαι, procurro in vel ad; (2) redeo narrando ad superiora, altius repeto, *Polyb.* 1, 5, 4. *nude* προσαναδραμόντες, *eadem notione.* *Διὸ καὶ νῦν βραχὺ προσαναδραμόντες περὶ τῆς Ἀντιόχου καὶ Πτολεμαίου βασιλείας πειρασόμεθα . . . . Polyb.* 5, 31, 8.

Προσανατρίβομαι, leniter frico; (2) nova exercitatione utor.

Προσαναφέρω, f. προσανοίσω, offero; (2) refero.

Προσαναφυσάω, leniter, paulatim inflo, incipio inflare, sc. tibiam.

Προσαναχρώννυμαι, exp. transformo me in eosdem colores, eundem colorem sumo.

Προσανδραποδίζω, f. ίσω, præterea in servitutem redigo vel abstraho.

Προσανέπω, insuper edico, addo edicto.

Προσανέρομαι, insuper interrogo.

Προσανέρπω, serpo, seu perrepo ad, vel in. *Προσανέρπει τῷ τραχήλῳ, Plut.*

Προσανερωτάω, ῶ, fut. ήσω, insuper interrogo.

Προσανεσπάσθησαν, *convulsi fuerunt*, 3. plur. aor. 1. indic. pass. verbi προσανασπάω.

Προσανευρίσκω, una, insuper reperio.

Προσανέχω, nitor; (2) confido, deditus sum, incumbo; (3) exspecto, sustineo me, quiesco, ut expectem. *Προσανέχων ταῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐπαρχίαις, Polyb.* (3) *Προσανέχοντες δ' ἀεὶ ταῖς ἐκ τοῦ Τύνητος βοηθείαις, Polyb.* 1, 84.

Προσανίστημι, rebellionem, seditionem concito; *in aor. 2. perf. et med.* rebellor, impingor. *Τῆς γλώσσης ἄκροις τοῖς ὀδοῦσι προσανισταμένης*, lingua ad extremos dentes impacta, *Dionys. Halic. de Composit. Verb.*

Προσανοίγω, fut. ξω, adaperio, aperio.

Προσανοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, reædificando adstruo, restaurando ædificatis addo.

Προσανοιμώζω, fut. ώξω, insuper suspiro, vel in ejulatus et fletus etiam erumpo.

Προσαντέλλω, *Poet.* pro προσανατέλλω. *Τὴν εἰς οὐρανὸν κόνιν προσαντέλλουσαν, Eur. Supp.* 689.

Προσαντεπιτάττω, contra jubeo, h.e. imperanti aliquid ipse impero.

Προσάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, arduus, acclivis, adversus, præruptus. *Τοῖς δ' αὖ προσάντης εἰμί, Eurip. Med.* 306. Ex πρὸς et ἄντα vel ἄντην.

Προσαντιβολέω, ultra supplico vel obsecro, *Eust.*

Προσαντιλαμβάνω, invicem prehendo. *Προσαντιλαμβανόμεναι τῶν χειρῶν, Strab.* 3.

Προσαντλέω, ῶ, haurio; (2) foveo, sc. affusa aqua. Vide ἐπαντλέω.

Προσάντως, *adv.* aspere, hostiliter, infeste.

Προσαξιόω, insuper rogo; (2) assidue rogo. *Ἀσμένως δὲ κατανεύσοντας αὐτοῦ, καί τι προσαξιώσαντος παιδικῶς, Polyb.* 3, 2.

Προσαπαγγέλλω, insuper nuncio. *Ἀλλὰ τάττω, ἔφη, καὶ προσαπαγγέλλειν κελεύω, Xen. Hell.* 4, 3.

Προσαπαγορεύω, insuper veto, nego. *Προσαπηγόρευσεν αὐτῷ, μήτε τῆς χώρας σφῶν ἐπιβαίνειν, Dio. Cass.* 38, 34.

Προσαπαιτέω, ῶ, fut. ήσω, insuper exigo, desidero, requiro.

Προσαπαντάω, ῶ, fut. ήσω, occurro. *Τὸν λῄσταρχον οἱονεὶ βασιλέα τινὰ ἑαυτῶν προσαπαντῶντες ὑπεδέχοντο, Heliod.*

Προσάπαξ, *adv.* semel, duntaxat.

Προσαπατάω, insuper decipio.

Προσαπειλέω, ῶ, fut. ήσω, insuper minitor, minas addo. *Οἱ δὲ προσαπειλησάμενοι ἀπέλυσαν αὐτούς, Act.* 4, 21.

Προσαπειλή, ῆς, ἡ, adjecta interminatio, minæ additæ.

Προσαπεκδύομαι, præterea exuo, ultra exuo, *Greg.*

Προσαπεῖπω, insuper veto.

Προσαπεργάζομαι, insuper efficio. *Νῆές τε εἰσὶν αὐτῷ κατάφρακτοι τριακόσιαι, καὶ ἑτέρας προσαπεργάζεται, Appian.*

Προσαπερείδομαι, fut. είσομαι, innitor alicui.

Προσαπέρχομαι, insuper discedo.

Προσαποβάλλω, insuper amitto. *Προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα, Aristoph. Nub.* 1258.

Προσαποβλέπω, adspicio.

Προσαπογράφω, defero, vel insuper defero apud magistratum, *R.*

Προσαποδείκνυμι, demonstro insuper. *Δεῖν δὲ προσαποδεῖξαι ἔτι, Plat.*

Προσαποδίδωμι, addo.

Προσαποδύομαι, fut. ύσομαι, præterea exuo; (2) accingor rei, paro me.

Προσαπόθεσις, εως, ἡ, adsignatio; (2) abjectio, amissio.

Προσαποθλίβω, repello, excludo.

Προσαποθνήσκω, insuper vel etiam morior.

Προσαποκρίνομαι, f. νοῦμαι, ultra respondeo, seu plura respondeo quam interrogatus sum. *Οὗτος ἔφη, προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις, Plato.* Hinc

Προσαποκριτέον, *adv. pos.* ultra respondendum est.

Προσαποκτείνω, fut. ενῶ, insuper occido. *Ὅτι οὐ καὶ προσαπέκτεινα, Xen. Cyr.* 5, 10.

Προσαπολαύω, simul reporto; fero, fruor, in utramque partem, ut *simplex*, q. v.

Προσαπολείπω, desero, relinquo.

Προσαπολοῦντες, nom. pl. f. 2. part. verbi seq. pro προσαπολέω.

Προσαπολλύω, sive προσαπόλλυμι, f. λέσω, præterea vel simul perdo; προσαπόλλυμαι, simul pereo. *Τὴν ὑπόληψιν προσαπολεῖς, Phal.* *Δεδιέναι ἔφασαν μὴ κἀγὼ προσαπόλωμαι, Isocr.*

Προσαπομένω, insuper emaneo, vel una absens maneo, *Steph.*

Προσαποπειράομαι, leniter, paulatim rem tento, periculum facio.

Προσαποπνίγω, fut. ξω, suffoco, strangulo. *Προσαποπνίξας τὸν ἄνθρωπον, Aret.*

Προσαποσκευάζομαι, insuper amolior aut demolior.

Προσαποσμήχω, insuper detergo.

Προσαποστέλλω, insuper mitto.

Προσαποστερέω, ῶ, insuper privo.

Προσαποστερίσκω, idem quod προσαποστερέω, *Chrys.*

Προσαποστρέφω, insuper averto.

Προσαποσφάττω, insuper jugulo.

Προσαποτείνομαι, dirigo adversus, invehor.

Προσαποτίθεμαι, abjicio, omitto.

Προσαποτίω, insuper solvo.

Προσαποφαίνομαι, insuper commonstro vel adfirmo, insuper statuo.

Προσαποφέρω, insuper aufero, seu accipio.

Προσαποφράττω, insuper obstruo et obturo.

Προσαποψήχω, insuper derado, detergo.

Προσαπτέον, attingendum, *Naz.*

Προσάπτομαι, fut. ψομαι, leviter, primoribus digitis tango, attingo.

Προσάπτω, adjungo, applico, adnecto, apto, adfigo, adapto, attribuo, *Gl. V.* *Τῷ τεθνηκότι τιμὰς προσάπτειν, Soph. El.* 858. *Σιμωνίδῃ δὲ προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην, Luc.* *Φίλην προσάψας χεῖρα, Eur. Supp.* 362.

Προσαπωθέω, ῶ, insuper expello; pass. προσαπωθέομαι, amplius expellor.

Προσάραξις, εως, ἡ, illisio. *Ταῖς συγκρούσεσι, καὶ προσαράξεσι τῶν νηῶν, Schol. Æsch. ad Pers.* 412. A

Προσαράσσω, et άττω, fut. ξω, allido, impingo. *Προσαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, Lucian. Vot.* 22.

Προσάρδω, fut. άρσω, irrigo.

Προσαρήγω, fut. ξω, præterea adjuvo vel succurro, *Aret.*

Προσαρήρεται, 3. sing. præs. ind. med. verbi

Προσαρήρομαι, adjungo, apto. Ex ἄρω.

Προσαρηρότα, nom. plur. part. perf. med. n. g. verbi προσάρω.

Προσαρθρόω, ῶ, fut. ώσω, per articulos annecto. Hinc

Προσάρθρωσις, εως, ἡ, ossium mobilium naturalis commissura.

Προσαριθμέω, adnumero. *Προσαριθμήσεις δέ φησι τοῖς*

τοῖς ὑπὸ τοῦ λιμοῦ τεθνηκόσι τοὺς ἵππους, *Joseph. Antiq.* 9, 4.

Προσαριστάω, insuper prandeo.

Προσαρκέω, ῶ, fut. έσω, auxilio venio, auxilior.

Προσάρκτικος, ου, ὁ καὶ ἡ, septemtrionalis. Ex ἄρκτος.

Προσάρμα, τὸ, cibus. A προσαίρω.

Προσαρμόζω, adapto, accommodo. Τὰν πρὸς ἕσπερον κέλευθον οὐρανοῦ προσαρμόσας, *Eur. Or.* 792. Περιπτυχαῖσι χέρας προσαρμόσας, *Id. Supp.* 816. μαστῷ σῷ τάδε, *Id. Ion.* 799.

Προσαρπάζω, arripio, *Gl. V.*

Πρόσαρσις, εως, ἡ, usus cibi, cibus. A προσαίρω

Προσαρτάω, ῶ, fut. ήσω, appendo, annecto, προσαρτῶμαι, dependeo; (2) deditus sum alicui rei et velut ex ea pendeo, concilio mihi aliquem, et devincio studiis et beneficiis. Τῇ ἡδονῇ προσηρτημένος, *Luc.* Hinc

Προσάρτημα, ατος, τὸ, appendix, accessio, *veluti* ψυχῆς· (2) adfectus (πάθος).

Προσάρτησις, ἡ, idem.

Προσαρτίως, *adv.* integre; (2) cohærenter.

Προσάρω, adapto.

Προσασκέω, ῶ, fut. ήσω, exerceo.

Προσαστεϊάσασθαι, insuper jocari, *Suid.*

Προσαστράπτω, affulgeo, *Naz.*

Προσασχολέω, ῶ, occupo; προσασχολοῦμαι, occupor.

Προσατιμόω, f. ώσω, insuper contumelia afficio, præterea infamia noto, *Dem.*

Προσαυαίνω, exsicco. Ὁ προσαυαινόμενος, qui exsiccatur, *Æsch. Pr.* 146.

Προσαυγάζω, specto; (2) resplendeo.

Προσαυγὴ, ῆς, ἡ, splendor, lumen, pro προσαύγησις.

Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello. Φίλους προσαυδῶν, *Eurip. Supp.* 775. σὲ τὸν θανόντα, *Ib.* 805.

Προσαύλειος, ὁ καὶ ἡ, villaticus, rusticanus. Ab αὐλή.

Προσαυλέω, ῶ, f. ήσω, accino tibia. Ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλος, *Aristoph. Conc.* 889.

Προσαυλίζω, fut. ίσω, in aula sto. Ex αὐλή.

Προσαυξάνω, vel προσαύξω, fut. ξήσω, adaugeo, insuper augeo.

Προσαύξησις, εως, ἡ, incrementum. A præc.

Προσαυτουργέω, ῶ, fut. ήσω, præterea facio, et operor; (2) insuper excogito.

Προσαυτοχειρία, ἡ, propria cædes, vel suimet interfectio, *vox suspecta*, Steph.

Προσαφαιρέω, ῶ, fut. ήσω, ροῦμαι, insuper aufero. Προσαφήρηταί με καὶ τὰ τελευταῖα περιβαλεῖν, *Heliod.*

Προσαφεψέω, ῶ, fut. ήσω, una decoquo.

Προσαφὴ, ῆς, ἡ, attactus. A προσάπτομαι.

Προσαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, attiguus. *Gl. V.* contiguus. Ex πρὸς et ἀφὴ, *tactus.*

Προσαφίστημι, præterea et alios ad defectionem solicito: προσαφίσταμαι, insuper et ipse deficio.

Προσαφοδεύω, proluviem alvi projicio.

Προσαφρίζω, spuma oppleo.

Προσβαίνω, fut. βήσομαι, adscendo, conscendo. Ἰσθμοῦ ναπαίας ἔλεγε προσβαίνειν πλάκας, *Eur. Her. Fur.* 961. Οὐκ ἤθελ' ὀρθὸς σανίδα προσβῆναι κάτα, *Id. Hel.* 1271.

Προσβάλλω, adjicio, applico, admoveo, impingo; (2) irruo, adorior, invado, irruptionem vel impressionem facio. Ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται, infligens, *Soph. Trach.* 42. Φθίνω τοῖς σοῖσι κἀμοῖς παισὶ χεῖρα προσβαλεῖ, *Eur. Alc.* 304.

Προσβάρησις, εως, ἡ, pressus. *Gl. V.* pressio. Ex βαρέω.

Προσβὰς, aor. 2. part. act. verbi προσβαίνω.

Προσβασανίζω, torqueo insuper, vel torqueo.

Πρόσβασις, εως, ἡ, adscensus, adscensio; (2) accessus, aditus, adventus. *Gl. V.* adgressio. A προσβαίνω. Unde

Πρόσβατος, η, ον, pervius, accessus.

Προσβασκάνιον, τὸ, idem quod simplex, *Steph.*

Πρόσβημι, idem quod προσβαίνω, *Hom.*

Προσβιάζω, et προσβιάζομαι, adurgeo, instando cogo.

Προσβιβάζω, fut. άσω, admoveo, adjungo, accedere facio, promoveo.

Προσβιβάω, ῶ, transeo ad. Καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων, *Aristoph. Av.* 431.

Προσβλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, noxius. Ex βλάπτω.

Προσβλάπτω, f. ψω, præterea lædo vel damno adficio, *Aret.*

Προσβλασφημέω, male dico insuper.

Προσβλέπω, f. ψω, obtueor, intueor, adspicio. Προσβλέπειν δ' ἔξεστι σοὶ τὰ τοῦδε πράγη, *Soph. Aj.* 346. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἁπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, *Luc.*

Πρόσβλεψις, εως, ἡ, adspectus.

Πρόσβλησις, ἡ, adplicatio, adjunctio, *Ion.*

Πρόσβλητος, η, ον, adjectus, *LXX.* A προσβάλλω.

Προσβοάω, ῶ, acclamo, *Gl. V.*

Προσβοηθέω, ad opitulandum accurro, succurro.

Προσβολὴ, ῆς, ἡ, adjectus seu adjectio, admotio, contagio; (2) impetus, concursus in prælio, lucta, oppugnatio, v. gr. urbis; (3) appulsus navium ad terram, ἐν προσβολῇ εἶναι, locus dicitur ubi commode appelli ad terram aliquam potest, et ea teneri; (4) aditus, cum ad locum aliquem acceditur. *Gl. V.* offensio, impressio. A προσβάλλω.

Προσβόρειος, προσβόρειος, item πρόσβορρος, et πρόσβορος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod a borea perflatur; (2) ad boream vergens. Ex βορέας.

Προσβραχὺς, εῖα, ὺ, *Gen.* εος, είας, εος, parvus, minime altus, vadosus. *Strab.* 6.

Προσβρέχω, f. ξω, insuper irrigo s. madefacio.

Πρόσγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, terræ propinquus et contiguus, humilis. Ex γέα, *contr.* γῆ.

Προσγελάω, fut. άσω, arrideo. Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος, *Eur. Med.* 1165.

Προσγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cognatus, *Gl. V.* A γένος vel γίνομαι.

Προσγίγνομαι, vel προσγίνομαι, accedo ad aliquem, alicui me adjungo: (2) adnascor, accedo; προσεγένετο, accessit, aor. 2. προσγενήσεσθαι, affore, *Gl. V.* f. 1. m. Τοῖς γὰρ θανοῦσιν μόχθος οὐ προσγίνεται, *Soph. Trach.* 1189.

Προσγλισχραίνω, fut. ανῶ, magis glutinosum reddo.

Προσγλίχομαι, insuper appeto.

Προσγναθίδιον, ου, τὸ, focale, *Gl. V.* qu. dic. maxillare. A γνάθος.

Πρόσγραμμα, ατος, τὸ, quod jam scriptis additum est, adscriptio. A προσγράφω.

Προσγραφεὺς, έως, ὁ, adscriptor.

Προσγραφὴ, ῆς, ἡ, adscriptio.

Πρόσγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, adscriptitius; (2) qui annotatur; (3) recens adscriptus, v. gr. civis, miles. A

Προσγράφω, fut. ψω, insuper scribo, scriptis addo, adscribo; (2) adscribo, *i. e.* attribuo. Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ προσέγραψαν, *Plut.* Εἶθ' ἡ αἰτία προσγέγραπται, δι' ἣν τοῦτ' ἐγένετο, *Dem.*

Προσγυμνάζω, paulatim exerceo quem. *In med.* paulatim exerceor; (2) exerceo cum aliquo, contendo cum aliquo.

Προσδανείζομαι, insuper mutuum sumo.

Προσδαπανάω, ῶ, fut. ήσω, insuper absumo seu insumo. Καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσῃς, *Luc.* 10, 35.

Πρόσδειγμα, ατος, τὸ, susceptio. A προσδέχομαι.

Προσδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui insuper eget. A προσδέομαι.

Προσδεῖ, *imperson.* opus est. Προσέδει τῆς διδασκαλίας ἐμοὶ, *Dem.* Λύπης τι προσδεῖ σ', ἢ φιλεῖς οὕτω φάος; *Eur. Her. Fur.* 90.

Προσδείκνυμι, fut. ξω, insuper ostendo.

Προσδεκτέος, α, ον, recipiendus, admittendus, exspectandus.

Προσδεκτὸς, ἡ, ὸν, acceptus, gratus.

Προσδέξασθαι, *exspectasse*, aor. 1. inf. med. a προσδέχομαι.

Προσδέομαι, fut. δεήσομαι, insuper egeo; (2) indigeo; (3) insuper rogo, supplex sum. Οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον, *Plat.* χρημάτων, *Xen.*

Προσδέρκομαι, adspicio. Τῇ μέν σ' ἡδέως προσδέρκομαι, partim, *Eur. Or.* 340. τὴν ὄψιν, *Id. Hel.* 564.

Πρόσδεσις, εως, ἡ, alligatio, *Gl. V.*

Προσδεσμεύω, alligo, astringo.

Προσδεσμέω, idem.

Πρόσδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, alligatus.

Προσδεύομαι, opus habeo, *Theoc.*

Προσδέχομαι, fut. ξομαι, admitto; (2) exspecto; (3) excipio, sustineo impetum, προσδεχόμενος, operiens, *Ph.* part. præs. Νῦν δέ τινα βίᾳ ἐλπίδα προσδέχομαι, *Eur. Alc.* 128.

Προσδέω, alligo, adstringo; προσδεδεμένος, aptus, *Gl. V.* p. pass. part. προσδεθεὶς, aor. 1. part. pass. alligatus, adnexus. Σαμίους σανίσι προσδήσας, *Pl.*

Προσδηλέω, λοῦμαι, insuper noceo, seu perdo.

Προσδιαβάλλω, insuper criminor. Ὡς προσδιαβληθείη μᾶλλον εἰς τὸν Λακωνισμὸν, *Plut.*

Προσδιάθεσις, εως, ἡ, adfectio sive dispositio alia alii superveniens. Ex διατίθημι.

Προσδιαιρέομαι, οῦμαι, insuper divido, nova divisione utor.

Προσδιαιτάω, ῶ, fut. ήσω, apud aliquem victito, *Steph.* Unde

Προσδιαίτησις, εως, ἡ, conversatio et victus apud aliquem.

Προσδιαλέγομαι, f. ξομαι, sermocinor cum aliquo, colloquor, *Gl. V.* adloquor, adfor. Τῷ περιτυχόντι προσδιαλέγεσθαι, *Synes.* Hinc

Προσδιάλεξις, εως, ἡ, allocutio, colloquium.

Προσδιαμαρτυρέω, insuper testor.

Προσδιαναγκάζω. Vide προσαναγκάζω.

Προσδιανέμω, insuper divido.

Προσδιανοέομαι, οῦμαι, insuper cogito, considero.

Προσδιαπασσαλεύω, trajecto paxillo affigo.

Προσδιαπολεμέω, post alia bello subigo.

Προσδιαπορέω, ῶ, fut. ήσω, insuper vel valde dubito.

Προσδιαπράσσομαι, άττομαι, insuper efficio.

Προσδιαρπάζω, insuper etiam diripio.

Προσδιασαφέω, ῶ, fut. ήσω, insuper explico.

Προσδιασταλτέον, nominatim excipiendum, *Steph.*

Προσδιαστέλλω, et προσδιαστέλλομαι (1) nominatim excipio et stipulatione caveo; (2) diduco, dilato. Προσδιεστειλάμην τῷ πορθμεῖ, ἵνα παρὰ τὴν γῆν πλέῃ, *Athen.*

Προσδιαστολὴ, ῆς, ἡ, exceptio et conditionalis conventio, cum additur, excepto vel præter. A præc.

Προσδιαστρέφω, depravo, corrumpo.

Προσδιασύρω, insuper traduco et carpo.

Προσδιαταράσσω, insuper perturbo.

Προσδιατάσσω, seu τάττω, insuper constituo seu præcipio.

Προσδιατριβὴ, ῆς, ἡ, commoratio in aliqua re, usus frequens. A

Προσδιατρίβω, f. ψω, immoror alicui rei, *Gl. V.* consector; (2) cunctor. Ἑαυτοὺς αἰτιάσονται οἱ προσδιατρίβοντες σοι, *Plat.*

Προσδιαφθείρω, insuper corrumpo, aut præterea interficio, insuper perdo. Καί σε προσδιαφθερῶ ξυνών, *Soph. Phil.* 76.

Προσδιδάσκω, addoceo. *Gl. V.* insuper doceo.

Προσδίδωμι, insuper do, impertior. *Gl. V.* addo.

Προσδιέρχομαι, insuper percurro et enarro; προσδιελθὼν, aor. 2. part.

Προσδιηγέομαι, insuper narro, narro *simpl.*

Προσδικάζω, adjudico.

Προσδιοικέω, una rego, administro, constituo.

Προσδιορίζω, fut. ίσω, conditionem addo et restringo verbis id quod simpliciter enunciatum erat; (2) insuper explico, explano, exprimo. (2) ἡμέραν καὶ ὥραν προσδιορίζοντας, *Heliodor.* 5.

Προσδιορισμὸς, οῦ, ὁ, circumscriptio verborum et determinatio.

Προσδιώκω, ulterius persequor, insequor.

Προσδοκάω, ῶ, fut. ήσω, exspecto; (2) spero. Ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγορῶ τὴν νύκτα πᾶσαν, *Aristoph. Conc.* 32. Τί προσδοκῶσα κέρδος; *Eur. Iph. in Taur.* 1316. Hinc

Προσδοκέω, ῶ, *Ion.* pro προσδοκάω.

Προσδόκημα, ατος, τὸ, exspectatio.

Προσδόκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui exspectatur, prævisus.

Προσδοκία, ας, *Ion.* ίη, ης, ἡ, exspectatio; (2) metus futuri.

Προσδόκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui exspectatur, de quo exspectatio est. *Gl. V.* opinatus, exspectatus,

tus. Μάλιστα γὰρ ἦν τότε προσδόκιμος ὁ περὶ τῶν ὅλων κίνδυνος, *Polyb.* 29, 8, 11. Ab eod.

Προσδοκίμως, *adv.* exspectato, *Gl. V.*

Πρόσδομα, ατος, τὸ, mantissa, *Gl. V.* A προσδίδωμι.

Προσδοξάζω, fut. άσω, opinione aliquid addo.

Προσδοξοποιέω, ῶ, fut. ήσω, variis opinionibus imbuo. Hinc p. part. pass. προσδεδοξοποιημένος, variis præterea rationibus imbutus, *ap. Polyb.* Ex δόξα et ποιέω.

Προσδόρπιος, ε, ὁ ϗ ἡ, ad cœnam utilis. Ex δόρπον.

Προσδραμὼν, aor. 2. p. act. v. προστρέχω. Hinc

Προσδρομὴ, ῆς, ἡ, decursus. *Gl. V.* accursus.

Προσδυσκολαίνω, insuper ægre fero, seu indignor.

Προσδωρέομαι, ῦμαι, insuper dono.

Προσεάω, ῶ, insuper sino; (2) sino, permitto; (3) admitto, accedere sino. Μὴ προσεῶντος ἡμᾶς τῦ ἀνέμυ, *Act.* 27, 7.

Προσεβήσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi προσβαίνω.

Προσεγγελῶσι, 3. pl. præs. ind. act. *contr.* pro προσεγγελάυσι, a προσεγγελάω.

Προσεγγίζω, fut. ίσω, appropinquo, accedo. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσέγγισαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, *Marc.* 2, 4. Καὶ προσεγγίσας ἤρετο, *Polyb.* 39, 1, 4. Hinc

Προσεγγισμὸς, ῦ, ὁ, appropinquatio. A

Προσεγγράφω, fut. ψω, insuper adscribo vel inscribo. Εἰκότως δ' ὁ προσενεγράψατο τὴν ποίησιν τῇ διαμαρτυρίᾳ, *Dem.*

Προσεγγυάομαι, ῶμαι, insuper sponsor fio, insuper spondeo.

Πρόσεγγυς, *superl.* προσεγγύτατα, proxime.

Προσεγκαλέω, ῶ, insuper accuso, seu incuso.

Προσέγκειμαι, incumbo, urgeo, prægravo.

Προσεγκελεύομαι, f. εύσομαι, insuper adhortor, præterea suadeo.

Προσεγχέω, et -έομαι, adfundo, infundendo addo, *Ath.*

Προσεγχρίω, illino, *Ep.*

Προσεδαφίζω, f. ίσω, solo allido; (2) solo æquo; προσηδάφισται, allisus, applicatus est, perf. pass. 3. sing.

Προσεδεχόμεσθα, 1. pl. imperf. ind. med. *Dor.* pro προσεδεχόμεθα, a προσδέχομαι.

Προσεδόκησαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi προσδοκάω.

Προσεδόκων, imperf. ind. act. *contr.* pro προσεδόκαον.

Προσέδραμον, aor. 2. ind. act. verbi προστρέχω.

Προσέδρεια, vel προσεδρία, ας, ἡ, perseverantia in labore, qualis est ejus qui alicui semper adsidet, adsiduitas. *Gl. V.* προσεδρία, sedulitas; (2) obsidio. A

Προσεδρεύω, fut. εύσω, adsideo, adsiduus sum; (2) curo, vaco, alicui rei; (3) obsideo. Οἱ τῷ θυσιαστηρίῳ προσεδρεύοντες, 1 *Cor.* 9, 13. Προσεδρεύειν πρὸς τὸ ἴδιον, *Aristot.* Προσεδρεύσων τοῖς καιροῖς, *Polyb.* 38, 5, 9. A

Πρόσεδρος, ε, ὁ ϗ ἡ, assessor; (2) adsiduus in re aliqua. Ex ἕδρα.

Προσέειπεν, 3. sing. a. 2. ind. act. *Poet.* et cum ν, pro προσεῖπε, a προσείπω.

Προσειδέναι, insuper scire; προσειδέναι χάριν, insuper gratiam habere.

Προσεῖδον, adspexi; προσιδὼν, intuitus; προσίδωντα, viderint.

Προσέθηκαν, 3. plur. aor. 1. indic. act. verbi προστίθημι.

Προσεθίζω, adsuefacio. Ταῦτα δὲ ποιῶν ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτὺς θεραπεύειν, *Xen.*

Προσεθισμὸς, ῦ, ὁ, adsuefactio. A præc.

Προσέθυ, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Att.* et *Ion.* pro προσέθεσο, a προστίθημι.

Προσεικάζω, fut. άσω, adsimilo, comparo. Τινὶ προσεικάζω, scil. αὐτὸν; *Eur. Rhes.* 697. Πλέτυ γὰρ οἶκος ἄξιος προσεικάσαι, *Id. Hel.* 69.

Προσείκελος, ε, ὁ ϗ ἡ, et προσείκελος, έλη, ελον, adsimilis.

Προσείκω, fut. ξω, adsimilis sum; (2) videor; προσέοικα, perf. med. προσεοικὼς, adsimilis, part. Μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεοικέναι, *Eur. Bac.* 1285. Ἔξωρα πράσσω κὰν ἐμοὶ προσεικότα, *Soph. Elect.* 620. Δρᾶ τὰ μὴ προσεικότα, *Id. Phil.* 924.

Προσειλέω, ῶ, f. ήσω, contorqueo, convolvo in fascem, collectum contorqueo.

Προσειλήφει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro προσελελήφει, a προσλαμβάνω.

Πρόσειλος, ε, ὁ ϗ ἡ, solis calori expositus. Ex εἵλη.

Προσείλε, 2. sing. aor. 2. imperat. med. verbi προσαιρέω.

Πρόσειμι, insum, adsum. Ταῦτα πάντα προσεῖναι δεῖ τοῖς καλῶς κειμένοις νόμοις, *Isocr.*

Πρόσειμι, accedo; (2) accedo, *i. e.* adgregor, adeo, *Ph.* partes, a quibus stabam, deserendo ad alios accedo. Οὕτω προσῄεσαν τρεῖς φάλαγγες ἐπὶ τὸ Κύρε στράτευμα, *Xen.* Προσιέναι μηδένα ἐᾶ πρὸς αὐτὸν, *Aristoph. Thesm.* 939.

Προσεῖναι, *adesse*, præs. inf. verbi πρόσειμι.

Προσειπεῖν, alloqui, aor. 2. inf. act. verbi προσέπω· προσειπὼν, adfatus. *Gl. V.* allocutus. Ἀντὶ τύτων τήνδε νυνὶ τὴν θεὸν προσείπατε, *Aristoph. Pace*, 579. Προσεῖπε δ' Ὀρέστας λάκαιναν κόραν, *Eur. Or.* 1415.

Προσείρηκα, allocutus sum.

Προσείρω, annecto.

Πρόσεισιν, 3. sing. ind. act. cum ν, a πρόσειμι.

Προσείσκω, sum similis; item comparo.

Προσεισπράττω, insuper exigo, *Steph.*

Προσεισφέρω, infero ad quem.

Προσεισφορὰ, ᾶς, ἡ, præmium, *ap. Jos.* si sanus locus, *Ern.*

Προσεῖχον, imperf. ind. act. verbi προσέχω.

Προσείω, fut. είσω, ante aliquem concutio, al. προσσείω. Vide προσανακινέω.

Προσεκβαίνω, ex mea nave transilio in aliam (sc. hostilem).

Προσεκβοάω, simul exclamo.

Προσεκδέρω, excorio.

Προσεκδέχομαι, excipio, sustineo.

Προσεκδιδάσκω, insuper doceo quoque.

Προσεκέατο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro προσέκειντο, a πρόσκειμαι.

Προσέκειτο, 3. sing. imperf. ejusd.

Προσεκζητέω, insuper inquiro.

Προσεκθλίβω, fut. ψω, insuper exprimo.

Προσεκκαίω, insuper exuro, vel insuper accendo. Προσεκκαῦσαι ὀργῇ, *Luc.*

Προσεκκαλύπτω, aperio, demonstro.

Προσέκκειμαι, promineo.

Προσεκλέγω, -γομαι, deligo insuper. Προσεκλέγονται δ' ὗτοι πάλιν αὐτοὶ τὺς ἴσυς ὐραγύς, *Polyb.* 6, 24, 2.

Προσεκλογίζομαι, fut. ίσομαι, insuper expendo.

Προσεκλύω, debilito.

Προσεκολλήθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi προσκολλάω.

Προσέκοψαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi προσκόπτω.

Προσεκμαίνομαι, etiam insanio, præterea in furorem agor, *Aret.*

Προσεκπέμπω, f. ψω, insuper mitto. Πεζύς τι, ὅσυς ἐδύναντο, προσεξέπεμψαν, *Xen.*

Προσεκπηδάω, ῶ, fut. ήσω, exsilio seu prosilio.

Προσεκπίπτω, aberro, excido, recedo.

Προσεκπονέω, ῶ, præterea laboro, allaboro.

Προσεκποτέον, insuper ebibendum.

Προσεκπρίαμαι, insuper emo.

Προσεκπυρόω, ῶ, magis accendo, valde inflammo. Ἱκανον δὲ ϗ τῦτο βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι, *Luc.*

Προσεκσπάω, una extraho.

Προσεκταπεινόω, ῶ, insuper deprimo.

Προσεκτέα, et προσεκτέον, *adv. posit.* attendendum. Προσεκτέον μᾶλλον τῇ εὐκαιρίῃ, *Aret.* A προσέχω.

Προσεκτήσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. verbi προσκτάομαι.

Προσεκτικὸς, ἡ, ὸν, attentus, accuratus; (2) attentum faciens. Comp. προσεκτικώτερος. A προσέχω.

Προσεκτικῶς, *adv.* attente.

Προσεκτίλλω, simul evello.

Προσεκτυφλόω, insuper, simul excœco.

Προσεκύλισα, aor. 1. ind. act. verbi προσκυλίω.

Προσεκύνει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro προσεκύνεε, a προσκυνέω.

Προσέκυρσα, *appuli*, aor. 1. ind. act. *Æol.* pro προσέκυρα, a προσκύρω.

Προσεκφέρειν, insuper pendere, *Polyb.* 3, 27, 8.

Προσεκφοβέω, simul terreo.

Προσεκχλευάζω, irrideo, vel etiam irrideo.

Προσελάβετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi προσλαμβάνω.

Προσελασία, ας, ἡ, de navibus, appulsus; de equis impetus. A

Προσέλασις, ἡ, impetus, *impr.* equitum, v. gr. in hostem. A

Προσελαύνω, advehor; (2) impetum facio. Αὐτὸς δὲ τοῖς ἵπποις προσελάσας πρὸς τὰ τῶν Μήδων φρύρια, *Xen.* Ἐξοπλισάμενος προσήλασε τῷ ἵππῳ, *Ibid.*

Προσελεῖν, contumelia vel injuria afficere, ὑβρίζειν, ab Elide urbe Arcadiæ, vel ab ipsis Arcadibus convitiatoribus, qui προσέληνοι dicebantur; προσελῦμεν, contumelia afficimus, *Lex.*

Προσέλεκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Poet.* pro προσελέλεκτο, a προσλέγω.

Προσελέξατο, 3. sing. aor. 1. ind. med.

Προσέλευσις, εως, ἡ, accessus, *Gl. V.* προσέλευσις κληρονόμυ, accretio, *Ph.* supplicatio Deorum, *Ern.* A προσέρχομαι.

Προσελεύσονται, 3. pl. f. 1. ind. med. verbi προσέρχομαι.

Προσελήλυθε, *accessit*, 3. sing. perf. ind. med.

Προσεληναῖος, idem quod

Προσέληνος, qu. dic. antelunis, *i. e.* antiquior luna. Arcades ob antiquitatem dicebantur προσέληνοι. A σελήνη, *luna.*

Προσελθὼν, aor. 2. part. act. verbi. προσέρχομαι.

Προσελκύω, f. ύσω, attraho, adprimo, v. gr. ad pectus; (2) ad pectus applico, complector. Τῇ δὲ ἑτέρᾳ χειρὶ τὸν μέγιστον τῶν ἄρτων προσειλκύσατο, *Ælian. V. H.* 2, 17. (2) λάβε σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι, καὶ προσέλκυσαι, *Eurip. Hipp.* 1432. Προσέλκυσαί νιν ὕστατον θεωμένη, *Id. Iphig. in Aul.* 1452.

Προσέλκω, fut. ξω, attraho, extraho; (2) illicio, sc. in fraudem. Ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς, *Pind. Ol.* 6, 142.

Προσελλείπω, insuper deficio.

Προσελπίζω, spero.

Προσελυτρόω, ῶ, circumposito involucro munio et intego. Ex ἔλυτρον.

Προσελώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, palustris.

Προσεμβαίνω, insuper ingredior, ingredior; descendo in; insulto; προσεμβῆναι, insultare, a. 2. inf. Προσεμβαίνειν εἰς ὕδωρ, *Diosc.* Οὐ γὰρ θανόντι ϗ προσεμβῆναι σε χρή; *Soph. Aj.* 1365.

Προσεμβάλλω, insuper adjicio, immitto, &c.

Προσεμβριμάομαι, ῶμαι, fremo in aliquem, amplius minor; προσενεβριμησάμην, aor. 1. med.

Προσέμενε, 3. sing. imperf. indic. act. verbi προσμένω.

Προσέμιξα, aor. 1. ind. act. verbi προσμίγνυμι.

Προσεμματεύω, contrecto.

Προσεμπάσσω, fut. άσω, præterea inspergo.

Προσεμπεδόω, ῶ, fut. ώσω, insuper confirmo.

Προσεμπικραίνομαι, f. νῦμαι, insuper exacerbor in re aliqua.

Προσεμπίπτω, incido in, insuper incido.

Προσεμπίμπρημι, vel προσεμπιμπράω, fut. ήσω, *Aret.* idem quod

Προσεμπρήθω, f. ήσω, insuper vel præterea incendo, inflammo; aor. 1. προσεμπρῆσαι.

Προσεμφανίζω, declaro, insuper declaro.

Προσεμφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, similis, adsimilis.

Προσεμφέρω, similis sum.

Προσεμφορέω, insuper ingero, inculco, seu ingero, *simpl.*

Προσενδείκνυμι, insuper demonstro.

Προσέναγχος, *adv.* nuper. Ἐξήτησε τις τῶν φιλοσόφων προσέναγχος, *Longin.* 44.

Προσενεδρεύω, insidior, in insidiis sum.

Προσέναχε, 3. sing. imperf. act. *Dor.* pro προσένηχε, a προσνήχω.

Προσενθυμητέον, *adv. posit.* insuper cogitandum.

Προσενεγκάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi προσφέρω. Unde

Προσενεκτέον, *adv. pos.* adferendum, offerendum.
Προσενεχθέντας, acc. pl. aor. 1. part. pass.
Προσενέπω, seu προσεννέπω, alloquor, compello. Παλαιᾶ σ' ἡμέρᾳ προσεννέπω; *Eur. Rhes.* 388. Ὅμως δὲ χαίρειν τοὺς ξένους προσεννέπω; *Id. El.* 555. Αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσήνεπε φωνᾷ, *Pind.*
Προσενεχυράζω, pignora capio ex aliquo.
Προσενήνοχε, 3. sing. perf. ind. med. *Att.* pro προσήνοχε, a προσφέρω.
Προσενθυμεῖται, 3. sing. præs. ind. pass. *contr.* pro προσενθυμέεται, a προσενθυμέω, præterea cogito.
Προσεννοέω, ῶ, f. ήσω, una cogito et mente concipio.
Προσενοίκησις, εως, ἡ, habitatio apud aliquem.
Προσενοχλέω, magis turbo, molestia adficio.
Προσενυβρίζω, etiam contumelia adficio.
Προσενυφαίνω, et ομαι, una intexo.
Προσενόω, ῶ, fut. ώσω, adjungo. Hinc aor. 1. part. pass. προσενωθεὶς, unitus.
Προσεντείνω, magis intendo; (2) magis cædo.
Προσεντέλλω, et προσεντέλλομαι, insuper mando seu injungo. Προσεντειλάμενος οὕτω σπεύδειν, *Xen. Cyr.* 4, 21.
Προσεντίκτω, insuper genero.
Προσεξαγριαίνω, etiam irrito, ad iram provoco.
Προσεξαιρέομαι, οῦμαι, insuper eximo.
Προσεξαίρω, amplius extollo.
Προσεξαμαρτάνω, amplius erro.
Προσεξανδραποδίζομαι, etiam in servitutem redigo.
Προσεξαπατάω, ῶ, fut. ήσω, insuper decipio.
Προσεξαπλόω, insuper, etiam explico, seu expono.
Προσεξάπτω, magis accendo, seu irrito.
Προσεξασκέω, magis excolo, et excolendo orno.
Προσεξελαύνω, (insuper) impetum facio, erumpo, de equitatu, aut classe.
Προσεξελέγχω, f. ξω, præterea demonstro, arguo, convinco.
Προσεξελίσσω, insuper educo, v. gr. exercitum.
Προσεξεργάζομαι, f. άσομαι, insuper conficio et absolvo.
Προσεξερείδομαι, innitor alicui.
Προσεξέρχομαι, accedo, appropinquo.
Προσεξετάζω, una, simul, præterea exploro, quæro.
Προσεξευρίσκω, præterea invenio, invenio aliquid novi.
Προσεξηγέομαι, οῦμαι, insuper narro, præterea narrando adjicio; a. 1. part. med. προσεξηγησάμενος.
Προσεξηπειρόω, ῶ, in continentem verto.
Πρόσεξις, εως, ἡ, attentio. A προσέχω.
Προσεξίστημι, valde perturbo.
Προσεοικότας, acc. pl. perf. part. med. a προσείκω.
Προσεπαγγέλλομαι, adpromitto. *Gl. V.* simul promitto.
Προσεπάγω, subjungo, addo etiam.
Προσεπαινέω, ῶ, f. ήσω, insuper laudo, collaudo.
Προσεπαίρω, attollo, *Gl. V.* Προσεπήρθη ὑπὸ τῆς ξυμμαχίας, *Arrian. Hist. Alex.* 4, 5.
Προσέπαισεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν, a προσπαίζω.
Προσεπαιτιάομαι, ῶμαι, insuper accuso.
Προσεπανέρομαι, insuper interrogo.
Προσεπαπειλέω, insuper minor.
Προσεπαράομαι, -ῶμαι, fut. άσομαι, insuper imprecor.
Προσεπάρχω, præterea impero.
Προσεπαυξάνω, fut. ξήσω, aor. 1. προσεπηύξησα, insuper augeo.
Προσεπαυρίσκομαι, una, insuper fruor.
Προσεπειπεῖν, iterum ac tertio dixisse vel edicere.
Προσεπεισφέρω, insuper induco; (2) cum χάριν, habeo, refero gratiam. Λείψανα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων διὰ τῆς Ὀδυσσείας προσεπεισφέρειν, *Longin.* 9.
Προσεπελπίζω, fut. ίσω, insuper spem injicio.
Προσεπεμβαίνω, insuper inscendo, insulto.
Προσεπεμβάλλω, adjicio.
Προσεπεξεργάζομαι, f. άσομαι, insuper expolio, aliam expolitionem addo. Hinc

Προσεπεξεργασία, ας, ἡ, expolitio secunda.
Προσεπεξευρίσκω, insuper invenio.
Προσεπεξηγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, insuper enarro.
Προσεπέπω, addo dicendo, præterea dico.
Προσεπερωτάω, insuper vel præterea interrogo, *Steph.*
Προσέπεσεν, 3. sing. a. 2. ind. act. cum ν, pro προσέπεσε, a προσπίπτω.
Προσεπεύχομαι, f. ξομαι, insuper precor; opto.
Προσεπηρεάζω, addo contumeliam, injuriam, damnum.
Προσεπιβάλλω, adjicio.
Προσεπιβλαστάνω, fut. στήσω, incrementum germinum suscipio.
Προσεπιβλέπω, insuper inspicio.
Προσεπιβοάω, insuper acclamo.
Προσεπιβουλεύω, insidior.
Προσεπιγεννάω, ῶ, insuper ingenero.
Προσεπιγίγνομαι, adnascor, accedo,
Προσεπιδείκνυμι, fut. ξω, insuper ostendo.
Προσεπιδείξαιμι, aor. 1. opt. med.
Προσεπιδεσμῶ, alligo, *Gl. V.*
Προσεπιδέω, alligo, adstringo.
Προσεπιδημέω, peregre veniens aliquo diverto.
Προσεπιδιδάσκω, fut. άσω, præterea doceo.
Προσεπιδίδωμι, fut. δώσω, insuper addo.
Προσεπιδοξάζω, approbo mea opinione, al. coopinor.
Προσεπιζευγνεύω, adjungo, *Gl. V.*
Προσεπιζητέω, ῶ, insuper inquiro. Ὅμοιός ἐστιν ἀμπέλῳ βότρυν ἐνεγκούσῃ, ϗ μηδὲν ἄλλο προσεπιζητούσῃ, *M. Anton.* 5, 4.
Προσεπιθεωρέω, præterea observo.
Προσεπικαλλωπίζω, interpolo formam, arte augeo et quæro pulchritudinem.
Προσεπικαλέω, accuso præterea.
Προσεπικαταδέω, insuper impono et alligo.
Προσεπικατατείνω, insuper intendo, augeo, v. gr. vocem, motum, &c.
Προσεπικηρύσσω, simul edico.
Προσεπικοσμέω, ῶ, fut. ήσω, insuper orno.
Προσεπικρατέω, rursus vinco.
Προσεπικρεμάω, insuper appendo.
Προσεπικρούω, illido, allido, impingo.
Προσεπικτάομαι, ῶμαι, insuper adquiro.
Προσεπιλαμβάνω, insuper adsumo.
Προσεπιλέγω, f. ξω, dictis addo, insuper dico.
Προσεπιμανθάνω, addisco præter superiora.
Προσεπιμελοῦμαι, insuper curo.
Προσεπιμετρέω, ῶ, f. ήσω, ultra mensuram admetior, ad cumulum addo, largior. Προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, *Luc.*
Προσεπινοέω, ῶ, f. ήσω, recens excogito, excogitatis adjicio.
Προσεπιορκέω, falsiter dejero, *Ar.*
Προσεπιπάσσω, vel προσεπιπάττω, f. άσω, præterea inspergo, *Aret.*
Προσεπιπίπτω, incido, incumbo.
Προσεπιπλέω, adnavigo.
Προσεπιπλήττω, fut. ξω, insuper increpo.
Προσεπιπονέω, ultra laboro.
Προσεπιῤῥέω, ῥύω, ῥυέω, adfluo.
Προσεπιῤῥώννυμι, insuper corroboro, vires addo.
Προσεπισεμνύνω, alio insuper honore adficio.
Προσεπισημαίνομαι, una indico, demonstro.
Προσεπισιτίζομαι, rem frumentariam adaugeo, novo me commeatu instruo.
Προσεπισκευάζω, una amplius apparo, instituo.
Προσεπισκώπτω, insuper cavillor, illudo.
Προσεπισπάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, adjungo mihi, insuper attraho, assumo.
Προσεπίσταμαι, scio.
Προσεπιστείχω, leniter, sensim accedo.
Προσεπιστέλλω, insuper mando, jubeo.
Προσεπισυνάπτω, adjungo, *Gl. V.*
Προσεπισφάττω, fut. ξω, insuper, cum aliis jugulo, post alios jam mactatos.
Προσεπισφραγίζομαι, fut. ίσομαι, insuper sigillo meo comprobo.
Προσεπισχυρίζω, insuper confirmo et corroboro.
Προσεπισωρεύω, adaggero. *Gl. V.* accumulo.
Προσεπιταλαιπωρέω, plus ærumnarum perfero, persevero in tolerandis ærumnis.
Προσεπιτάττω, f. ξω, insuper impero seu mando.

Προσεπιτείνω, intendo, augeo; (2) *cum acc. pers.* magis premo, vexo.
Προσεπιτερατεύομαι, insuper prodigiose adfingo.
Προσεπιτέρπομαι, insuper oblector.
Προσεπιτίθημι, insuper addo; (2) addo.
Προσεπιτιμάω, ῶ, f. ήσω, insuper increpo, increpo.
Προσεπιτραγῳδέω, ῶ, f. ήσω, tragice rem exaggero.
Προσεπιτρέπω, insuper permitto, trado, mando.
Προσεπιτρίβω, f. ψω, majori molestia adficio; (2) adfligo, attero.
Προσεπιτροπεύω, diutius tutor sum; *pass.* diutius in tutela sum.
Προσεπιτυγχάνω, simul consequor, impetro.
Προσεπιφέρω, infero, addo.
Προσεπιφημίζω, insuper rumorem spargo.
Προσεπιφθέγγομαι, accino, acclamo, *de hominibus et avibus.*
Προσεπιφοιτάω, accedo, advenio.
Προσεπιφύομαι, insuper adnascor.
Προσεπιφωνέω, ad extremum addo in dicendo.
Προσεπιχαρίζομαι, ultra, præterea gratificor.
Προσεπιχειρέω, ῶ, fut. ήσω, insuper adgredior.
Προσεπιχέω, adfundo, præterea infundo.
Προσεπιχόω, ῶ, insuper obturo et operio, terra adgesta obruo, *R.*
Προσεπλάκην, a. 2. ind. pass. verbi προσπλέκω.
Προσεποιεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro προσεποιέετο, a προσποιέομαι.
Προσεπόμνυμι, juro insuper, *Gl. V.*
Προσεπομόω, idem.
Προσεποφλισκάνω, præterea debeo.
Προσέπταισε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi προσπταίω.
Προσέπτυκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. verbi προσπτύσσω.
Προσέπω, inus. Vid. προσειπεῖν.
Προσερανίζω, collectam addo, seu congero, cumulo.
Προσεργάζομαι, fut. άσομαι, præterea facio seu efficio, lucrifacio. Ἡ μνᾶ σου προσειργάσατο δέκα μνᾶς, *Luc.* 19, 16.
Προσερείδω, f. είσω, applico, adapto aliquid alicui rei; (2) adfigo vel insuper fulcio et firmo. *Gl. V.* defigo; (3) obsideo, v. gr. urbem; *med.* adnitor alicui rei, innitor, fretus sum, confido; (4) studiose et pertinaciter rem consector.
Προσερείσεις, 2. sing. f. 1. ind. act.
Προσερεύγω, ομαι, cum ructu adflo; (2) de mari, fluctus adspergere, *Il.* 15, 621.
Προσερέω, *Ion.* pro προσερῶ, alloquar. Ὕστατον δή σε προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι, *Plat. Phæd.* 3. perf. act. προσείρηκα.
Προσερίζω, certo, *Theocr.*
Προσέρομαι, f. ήσομαι, insuper interrogo; προσήρετο, interrogabat, imperf.
Προσερπύζω, fut. ύσω, adrepo.
Προσερπύω, idem.
Προσέρπω, idem; (2) advenio velut reptando. Τύμβου προσεῖρπον ἆσσον, *Soph. El.* 906.
Προσεῤῥήθην, aor. 1. pass. verbi inusit. *compellatus sum.* Κοὔτις ἦν οὕτω κακὸς ὃν οὐ προσεῖπε, καὶ προσεῤῥήθη πάλιν, *Eurip. Alc.* 192.
Προσέρχομαι, adeo, accedo, advenio, adgredior, interpello, *Gl. V.* (2) coeo; (3) suppliciter adeo; (4) propinquitate conjunctus sum cum aliquo; (5) in concionem prodire, προσερχόμενος, adiens, *Ph.* προσῆλθεν, accessit, *Ph.* aor. 2. πρόσελθε, accede, *Gl. V.* προσέλθοιμι, accesserim, *Ph.* Πρὸς τοὺς Κολιάρχας προσῆλθες; *Aristoph. Av.* 1217. Προσέρχεσθαι τῇ βουλῇ, *Dem.*
Προσερωτάω, ῶ, insuper interrogo. Τοῖς λεχθεῖσί τι προσερωτῆσαι, *Æl. V. H.* 4, 17.
Προσέσθε, *admisistis*, 2. pl. aor. 2. ind. med. verbi προσίημι.
Προσεσπέριος, ου, ὁ ϗ ἡ, occidentalis.
Προσέσχατος, ου, ὁ ϗ ἡ, contiguus, conterminus.
Προσέσχηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. προσέχω.
Προσεταιρέομαι, οῦμαι, idem quod
Προσεταιρίζω, et *med.* προσεταιρίζομαι, mihi sodalem seu socium adscisco, mihi amicum

adjungo,

adjungo, concilio. Περιπέμπει προσεταιριζόμενος τὰς βασιλέας, *Appian.*

Προσεταιριστὸς, ή, όν, in societatem et adjumentum adscitus, sodalis. A præc.

Προσέταξαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi προστάττω.

Προσετέθη, 3. sing. a. 2. ind. act. v. προστίθημι.

Προσετέον, *adv. posit.* admittendum. A προσίημι.

Προσέτι, *adv.* adhuc, insuper, præterea.

Προσετίθει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro προσετίθεε, a προστιθέω.

Προσετίθετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi προστίθημι.

Προσευεργετέω, insuper benefacio.

Προσευκτήριον, ου, τὸ, locus in quo precamur. A προσεύχομαι.

Προσευκτικὸς, ή, όν, in præcationibus assiduus.

Προσεύξομαι, f. 1. ind. med verbi προσεύχομαι.

Προσευπορέω, ῶ, et προσευπορέομαι, οῦμαι, præterea mihi adquiro. Οὗτός ἐσθ' ὁ νόμος ὁ ποιῶν προσευπορεῖσθαι, *Dem.*

Προσευρίσκω, ultra invenio. Ὃν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῦρον πιστὸν, *Soph. El.* 1368.

Προσευσχολέω, ῶ, f. ήσω, operam pono in; (2) accurate contemplor.

Προσεύτροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, etiam bene currens vel volubilis. Προσεύτροχα βλέφαρα, *Aret.*

Προσευχὴ, ῆς, ἡ, precatio. *Gl. V.* obsecratio, oratio, locus, seu sacellum precibus destinatum ap. Judæos, proseucha.

Προσεύχομαι, f. εύξομαι, precor, preces fundo, oro. *Gl. V.* obsecro, adoro. Ἴθι νῦν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς, *Aristoph. Ran.* 1004. Προσευχόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασι, δέσποινα Κύπρι, *Eur. Hipp.* 121. Προσηυξάμην σε, *Idem, Tro.* 888.

Προσεφέρεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν, a προσφέρω.

Προσεφευρίσκω, insuper adinvenio, insuper comminiscor.

Προσέφην, aor. 1. ind. act. verbi πρόσφημι.

Προσεφώνεον, 3. pl. imperf. ind. act. v. προσφωνέω.

Προσεχεῖα, ἡ, idem quod προσοχὴ, *Suid.*

Προσεχέστερον, *adv.* attentius; προσεχέστερος, proprior. A

Προσεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, attentus, intentus. *Gl. V.* sectator, qui se sectatorem alicui exhibet; (2) continens, contiguus, cohærens, proximus, finitimus; (3) obversus, apertus, importuosus. Προσεχὴς αἰγιαλὸς, littus apertum et ventis expositum. Ῥακιώδης γὰρ καὶ προσεχὴς ὁ πλησίον αἰγιαλὸς, *Strab.* 5, 373, quæ vox immerito suspecta videbatur τῷ πάνυ Casaubono. Ἐπὶ τάδε τῆς πόλεως ὁρμεῖν οὐκ ἐδύνατο, διὰ τὸ προσεχεῖς εἶναι ἀκτὰς τοῖς ἐτησίαις, *Anonym. apud Suid.* A προσέχω.

Προσέχοντος, gen. sing. præs. part. act. verbi προσέχω.

Προσεχόντως, *adv.* attente. Ab eod.

Προσέχω, attendo, intendo, animadverto; (2) obtempero; (3) applico, v. gr. navem; προσέχομαι, adhæreo, adhæresco. Προσέχειν τὸν νοῦν ὡς οἷόν τε μάλιστα, quam maxime, *Plat.* τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν πλέων; adnavigasti, *Soph. Phil.* 253.

Προσεχῶς, *adv.* attente, studiose; (2) proxime.

Προσεψιὰ, ᾶς, vel προσεψία, ἡ, alloquium.

Προσέψημα, τὸ, cibus coctus. A

Προσέψω, una coquo, aliis additum coquo, incoquo.

Προσεῶντος, gen. sing. præs. part. act. a προσεάω.

Προσέῳξαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Att.* pro πρόσῳξαν, a προσοίγω.

Προσεῷος, ου, ὁ, orienti vicinus, qui versus orientem habitat.

Προσζευγνύω, adjungo; προσεζύγης, adjunctus es, implicatus es, a. 2. part. pass. Ὦ τλῆμον, οἵᾳ συμφορᾷ προσεζύγης; *Eur. Hipp.* 1391.

Προσζημιόω, ῶ, f. ώσω, insuper damno adficio.

Προσῇ, 3. sing. præs. conj. verbi πρόσειμι.

Πρόσηβος, ου, ὁ, adolescens, puber, qui pubertatem attigit; proximus pubertati, *Gl. V.* Ex ἥβη.

Προσήγγισαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi προσεγγίζω.

Προσῆγεν, 3. sing. aor. 2. ind. act cum ν, a v. προσάγω.

Προσηγόρευκε, 3. sing. perf. ind. act. v. προσαγορεύω.

Προσηγορέω, ῶ, compello, alloquor. Προσηγορήσων εἶμι καὶ σώσων πόλιν, *Eur. Ph.* 996.

Προσηγόρημα, ατος, τὸ, alloquium; (2) salutatio; (3) appellatio. (3) ὦ πικρὸν φίλων προσηγόρημα ματέρων, *Eurip. Suppl.* 802. A præc.

Προσηγορία, ας, ἡ, allocutio, alloquium, compellatio. *Ph.* appellatio, salutatio, vocabulum. A προσήγορος. Hinc

Προσηγορικὸς, ή, όν, appellativus, salutatorius. *Gl. V.* προσηγορικὸν, appellativum.

Προσηγορικῶς, *adv.* appellative, *Gl. V.* A pr.

Προσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alloquitur, salutat, ut familiaris, comis, qui adire obvium quemque in via, nominatim appellare et ultro alloqui et sermones conserere amat. Εὐγμάτων προσήγορος, qui preces adhibet, *Soph. Antig.* 1185. Τῷ προσήγορος; quis me adloquetur? *Id. Phil.* 1353. Ex ἀγορέω.

Προσήδομαι, delector ad rei alicujus sensum et perceptionem. Ex πρὸς et ἥδω.

Προσῄϊκται, 3. sing. perf. indic. pass. *Ion.* pro προσεῖκται, a προσείκω.

Προσήκατο, *admisit*, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi προσίημι.

Προσήκοντος, gen. sing. præs. part. act. verbi προσήκω.

Προσηκόντως, *adv.* convenienter, decenter, recte; congruenter, *Gl. V.* A

Προσήκω, pertineo, attineo, cognatus, conjunctus sum; (2) venio. (2) ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν, *Eur. Or.* 692. Προσήκει, *imperson.* convenit, *Ph.* προσῆκεν, attinet, *Ph.* προσήκοντες, pertinentes, necessarii, *Gl. V.* προσῆκον, conveniens, congruum, *Ph.* opus, *Gl. V.* τὰ προσήκοντα, officia. Οὔτε γένει προσῆκεν ἐμοὶ ἢ ἄνθρωπος οὐδὲν, *Dem.* Οἱ τούτων προσήκοντες, *Plat.*

Προσῆλθον, aor. 2. ind. act. verbi προσέρχομαι.

Προσήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, soli expositus, solem spectans; apricus, *Gl. V.*

Πρόσηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Προσηλόω, ῶ, fut. ώσω, adfigo, *Gl. V.* προσηλωμένος, clavis affixus, perf. part. pass. Προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ, *Col.* 2, 14. ᾧ προσηλῶσαι δεήσει, *Luc.* Ab ἧλος.

Προσήλυσις, εως, ἡ, adventus, accessus. A προσέρχομαι.

Προσηλύτευσις, εως, ἡ, habitatio in loco aliquo instar advenæ seu peregrini. A

Προσηλυτεύω, fut. εύσω, sum advena. A

Προσήλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, advena; (2) opp. civi, estque inquilinus; (3) qui se creditori sponte in nexum dedit; (4) proselytus, qui a Gentilismo se contulit ad Judaismum. A προσέρχομαι.

Προσήλωσις, εως, ἡ, adfixio. A προσηλόω.

Πρόσημαι, adsideo, obsideo.

Προσημαίνω, ante significo, portendo. Κατὰ σπλάγχνων πτύχας μάντεις προσημαίνουσιν, *Eur. Supp.* 213. Προσημαίνουσι ἅ τε χρὴ ποιεῖν, καὶ ἃ οὐ χρὴ, *Xen.* Hinc

Προσημαντικὸς, ή, όν, futurum portendens.

Προσημασία, ας, ἡ, portentum aliquid præsignificans.

Προσημειόω, præsignifico, *med.* prænoto. Τοὺς μυκτῆρας προσημειουμένους τὸν θάνατον, *Joseph. Maccab.* 15.

Πρόσημον, et πρόσσημον, τὸ, signum, *impr.* mortis. A σῆμα.

Προσῆν, imperf. ind. act. verbi πρόσειμι.

Προσηνδραποδίσθαι, perf. inf. verbi προσανδραποδίζομαι.

Προσήνεγκαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi προσφέρω.

Προσήνεια, ας, ἡ, benignitas, lenitas.

Προσήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vento expositus, auræ patens. Ab ἄνεμος.

Προσηνέχθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. προσφέρω.

Προσηνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bonus, benignus *Ph.* gratus, lenis, acceptus, affabilis; προσηνὲς, jucundum, *Ph.* Ab ἠΰς.

Προσηνῶς, *adv.* benigne, leniter.

Προσήπτω, ante macero, &c. mitescere sino.

Προσηρτημένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi προσαρτάομαι.

Προσηύδα, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro προσηύδαε, a προσαυδάω.

Προσηύξαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. verbi προσεύχομαι.

Προσῆχε, 3. sing perf ind. act. verbi προσέχω.

Προσηχέω, ῶ, f. ήσω, circumsono, sono impello.

Προσηχὴς, ές, circumsonus.

Προσηῷος, α, ον, ad auroram spectans, orientalis.

Προσθακέω, adsideo, insideo. A θᾶκος.

Προσθάλπω, foveo insuper.

Πρόσθε, et πρόσθεν, *adv.* ante, coram, prius. Πλήθει πρόσθε βαλόντες, *Il.* 23, 639. *Numero superantes.* A πρό.

Προσθεῖναι, aor. 2. inf. act. verbi προστίθημι.

Προσθείσης, gen. sing. a. 2. part. act. f. g.

Πρόσθεμα, ατος, τὸ, id ipsum quod apponitur, additamentum. *Gl. V.* appendix; (2) penis, *Ph.* (3) clunis, *Hes.* (2) τῶν παίδων, Διόδωρε, τὰ προσθέματ' εἰς τρία πίπτει σχήματα, *Analecta Brunckii*, 2, 359. A προστίθεμαι.

Προσθέμενον, acc. sing. aor. 2. part. med. verbi προστίθημι. Unde

Πρόσθεσις, εως, ἡ, appositio, admotio, applicatio, additio, adjectio. *Gl. V.* additamentum, augmentum, incrementum.

Προσθετέον, *adv. posit.* addendum.

Πρόσθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, appositititius, addititius; (2) addictus et deditus sua sponte in servitutem; (3) etiam de coma fictitia et addititia.

Προσθετὸς, ή, όν, idem. *Gl. V.* accessivus.

Προσθέω, accurro. Οἱ δὲ, προσθέοντες καὶ προσελαύνοντες ἠκόντιζον, *Xenoph. Cyri Exped.* 6, 2, 5.

Πρόσθη, ης, ἡ, idem quod πρόσθεσις.

Προσθήκη, ης, ἡ, additamentum, accessio, incrementum, auctus, adjectio; προσθῆκαι, accessiones, *Ph.* προσθήκη ποταμοῦ, alluvio, *Gl. V.* Προσθήκη τῆς γυναικὸς, *Plut.* Ab eod.

Πρόσθημα, ατος, τὸ, appendix, auctarium, additamentum. Ὀλίγου δεῖν οὐ φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι ἐοίκασιν, *Xen. Memor.* 3, 10, 13. Προσθήματ' ἀγλαΐας, *Eurip. El.* 192.

Προσθήσομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. v. προστίθημι.

Προσθιγγάνω, attingo, prehenso. Ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων, *Eur. Iph. in Au.* 343.

Προσθίγω, fut. θίξομαι, idem. Ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμῖν οὔτε θυμάτων παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν, *Soph. Phil.* 9. Μή σου προσθίγω γενειάδος, *Eurip. Hec.* 350.

Πρόσθιος, ία, ιον, anterior. A πρόσθε.

Προσθλίβω, fut. ψω, apprimo, v. gr. pectori, amoris causa; (2) attero; (3) adgravo.

Πρόσθλιψις, εως, ἡ, adpressio, *Gl. V.* A præc.

Προσθόδομος, ὁ, qui ante domum habuit, incoluit. *Æsch.* anterior pars domus.

Προσθροέω, ῶ, alloquor, *R.*

Προσιατρεύω, curo ægrotum.

Προσιδεῖν, adspicere; προσιδὼν, intuitus. Ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προσίδωνται, *Od.* 13, 155. A προσεῖδον.

Προσίεμαι, admitto; προσηκάμην, admisi, *Gl. V.* a. 1. med. A προσίημι.

Προσιέναι, præs. inf. act. *per Metathes.* pro προσεῖναι, a πρόσειμι.

Προσιζάνω, adsideo, hæreo, adhæreo.

Προσίζω, insideo, adsideo, *Eur. Andr.* 228.

Προσίημι vid. προσίεμαι.

Προσίησαν, 3. pl. imperf. ind. act. *Poet.* pro προσῄεσαν, a πρόσειμι.

Προσικνέομαι, οῦμαι, accedo, advenio.

Προσίκτωρ, ορος, ὁ, qui supplex alicui ad genua accedit, supplex. A προσικνέομαι.

Προσίνω, prior lædo, prior noceo; (2) noceo. Προσινόμενοι ἀωρίῃ, *Arel.*

Προσιόντι, dat. sing. a. 2. part. act. v. πρόσειμι.

Προσιππάζομαι, idem quod

Προσιππεύω, f. εύσω, adequito, juxta equito.

Προσίπτημι, et προσίπταμαι, advolo; unde προσέπταν, advolarunt, pro προσέπτησαν, 3. pl. a προσέπτην· προσέπτατο, advolavit, 3. sing. imperf. med.

Προσίσταμαι, adsum, adsto, obvenio, proximus sum; (2) obsisto, adversor; (3) offendo. Καθάπερ ἀθληταὶ προσιστώμεθα πρὸς τοῦτον αὖ τὸν λόγον, aggrediamur, *Plato.*

Προσίστημι, sisto, adpono; item appendo, pondero.

Προσιστορέω, ῶ, fut. ήσω, insuper sciscitor; (2) insuper scribo et prodo; προσιστορεῖται, insuper narratur.

Προσίσχω, adhibeo, adverto; (2) appello aliquo, i. e. appropinquo, pervenio navi; (3) attendo, ausculto; προσίσχομαι, adhæreo. Προσίσχοντες τοῖς ἐσχάτοις, *Thuc.*

Προσιτέον, *adv. posit.* accedendum.

Προσιτὸς, ὴ, ὸν, qui adiri potest, accessu facilis. A πρόσειμι.

Προσκαθαιρέω, una, simul destruo.

Προσκαθέζομαι, adsideo; (2) adsidue incumbo, operam do; (3) obsideo, hostiliter consideo. Πολιορκίᾳ προσκαθεζόμενοι, *Thuc.*

Προσκαθελκύω, una detraho, de navi, una deduco.

Προσκαθηλόω, ῶ, f. ώσω, clavis adfigo; προσκαθηλοῦμαι, clavis affigor.

Προσκάθημαι, adsideo; (2) obsideo; (3) præsideo.

Προσκαθίζω, et προσκαθίζομαι· vide προσκαθέζομαι. Προσκαθίζω θᾶκον οὐκ εὐδαίμονα, *Eur. Hel.* 901. Οὐδὲν παύομαι τὴν ἡμέραν ὅλην πανταχοῦ προσκαθίζων, *Plat.*

Προσκάθισις, εως, ἡ, adsessus. A præc.

Προσκαθίσταμαι, insuper constituo, ordino; (2) in potestatem redigo, ut παρίσταμαι.

Προσκαθοπλίζω, fut. ίσω, insuper armo; (2) armo.

Προσκαθοράω, una, insuper respicio.

Προσκαινουργέω, aliquid novi addo, sed in rebus malis.

Πρόσκαιρος, ου, ὁ ϗ ἡ, temporarius, ad tempus durans, caducus, fluxus. *Gl. V.* momentaneus.

Προσκαίρως, *adv.* ad tempus.

Προσκαίω, f. αύσω, aduro; (2) incendo, v. gr. amore.

Προσκακοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, doleo aliqua re, dolore adficior ob aliquid.

Προσκακουργέω, ῶ, fut. ήσω, insuper malitiose ago.

Προσκακόω, molestia afficio. *Pass.* male adficior, male me habeo.

Προσκαλεσάμενοι, nom. pl. a. 1. part. med. a

Προσκαλέω, ῶ, et προσκαλέομαι, οῦμαι, advoco, adscisco, arcesso, in auxilium advoco; (2) in jus voco; προσκαλεσάμην, advocavi, a. 1. med. at προσεκλήθην, accitus sum, aor. 1. pass. Τί με προσκαλεῖς, *Dem.* Προσκαλοῦμαί σ', ὦ γέρων, ὕβρεως, accuso, *Aristoph. Ves.* 1406.

Προσκαλύπτω, fut. ψω, insuper tego. Ταῦτα δὲ δεῖ πάντα προσκεκαλύφθαι, *Xen.*

Προσκάμνω, allaboro, elaboro, annitor.

Προσκάρδιος, ον, in corde, *Bion.*

Προσκατερέω, ῶ, f. ήσω, tolero, persevero, perpetior; (2) adsum assidue. Προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ, *Act.* 1, 14. Hinc

Προσκαρτέρησις, εως, ἡ, adsidua et tolerans aliqua in re perseverantia.

Προσκαρτεροῦντες, nom. pl. præs. part. ind. act.

Προσκαταβαίνω, descendo ad. Αὗται ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι, *Cebes.*

Προσκατάβλημα, ατος, τὸ, moræ mulcta; (2) accessio, accessio sortis, corollarium.

Προσκαταβολὴ, ῆς, ἡ, idem; (2) altera pars pecuniæ, quam solvebant publicani.

Προσκαταβόλημα, τὸ, idem quod προσκατάβλημα, *Suid.*

Προσκαταγελάω, ῶ, f. άσω, insuper irrideo.

Προσκαταγινώσκω, secus existimo de aliquo; (2) adjudico.

Προσκαταγράφω, insuper conscribo, seu adscribo.

Προσκαταδείδω, insuper timeo.

Προσκαταδείκνυμι, insuper constituo, vel constituo per edictum.

Προσκαταδέω, insuper obligo, adstringo.

Προσκαταίρω, solvo, proficiscor classe.

Προσκατακλαίομαι, lacrymas fundo, *Polyb.*

Προσκατακλύζω, fut. ύσω, inundo, submergo.

Προσκατακτάομαι, insuper possideo.

Προσκατακυκάω, insuper turbo, perturbo.

Προσκαταλαλέω, ῶ, et έομαι, οῦμαι, loquacitate obruo, obstrepo et obtundo, objurgo.

Προσκαταλαμβάνω, insuper occupo.

Προσκαταλέγω, fut. ξω, allego.

Προσκαταλείπω, fut. ψω, insuper relinquo.

Προσκαταλλάσσω, vel άττω, reconcilio.

Προσκατανέμω, insuper distribuo.

Προσκαταξαίνω, fut. νῶ, attero, *Lycophr.* 173.

Προσκαταξύω, tero, attero.

Προσκαταπλήσσω, f. ξω, insuper perterrefacio.

Προσκαταποντόω, ῶ, f. ώσω, insuper in pontum seu mare demergo, *Suicer.*

Προσκαταπράττομαι, perficio.

Προσκαταπυκνόω, ῶ, fut. ώσω, constipo, condenso.

Προσκαταριθμέω, ῶ, fut. ήσω, annumero.

Προσκαταῤῥήγνυμι, discindo.

Προσκατασήπω, una putrefacio.

Προσκατασκάπτω, insuper diruo.

Προσκατασκευάζω, insuper exstruo, vel construo, vel comparo.

Προσκατασπάω, una detraho, deduco.

Προσκαταστρέφω, -στρέφομαι, insuper everto, vasto.

Προσκατασύρω, insuper traho vel attraho; (2) simul traho.

Προσκατατάσσω, addo, appono.

Προσκατατείνω, insuper extendo, vel repono luxata.

Προσκατατίθημι, insuper dependo, seu persolvo.

Προσκατατρέχω, insuper populor.

Προσκαταφεύγω, confugio ad.

Προσκαταφρονέω, insuper contemno.

Προσκαταχέω, adfundo insuper, vel perfundo.

Προσκαταχράομαι, insuper interficio.

Προσκαταψεύδομαι, perf. προσκατέψευσμαι, mendacium adversus aliquem confingo.

Προσκατέδω, insuper comedo.

Προσκατεργάζομαι, f. άσομαι, insuper perficio, conficio; (2) interficio; (3) amplius acquiro, lucror.

Προσκατεύχομαι, fut. ξομαι, insuper imprecor, insuper execratione utor.

Προσκατέχω, detineo apud, vel retineo in; προσκατέχομαι, detineor in vel apud.

Προσκατηγορέω, ῶ, fut. ήσω, insuper accuso. Προσκατηγορῶ ἐπίδειξίν τινα ἐπὶ χρήμασι, *Thuc.*

Προσκατοικίζω, una colloco in colonia, simul habitare jubeo.

Προσκάτημαι, *Ion.* pro προσκάθημαι.

Προσκατόμνυμι, et προσκατόμνυμαι, insuper dejero, præterea dejero. Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ ϗ τόδε ἔτι προσκατόμνυνται, *Paus.*

Προσκατορθόω, præterea recte et laudabiliter efficio, *Suicer.* Καὶ προσκατορθώσειν τῷ Θυάμιδι λῃστάρχῳ τῷ σφῶν, et insuper egregiam operam navaturos, *Heliodor.* 6.

Προσκαυλέω, ῶ, f. ήσω, in caulem aut scapum abeo.

Πρόσκαυμα, ατος, τὸ, adustio. A προσκαίω.

Προσκέεται, 3. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro πρόσκειται, a

Πρόσκειμαι, fut. κείσομαι, positus seu situs sum ad, adjaceo, addor, apponor, sto apud, adsto; (2) addictus sum alicui, faveo, adsentior, transeo in partem seu opinionem alicujus; (3) insto, urgeo, premo, resisto; (4) hortor; (5) incumbo, impositus sum alicui. Δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν, ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακὸν, *Soph. Antig.* 1257. Ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσῃ δίκη, merito censeberis. Ἐγνώκε κλύδωνα πολεμίων προσκείμενον, *Eur. Iph. in T.* 317.

Προσκειμένως, *adv.* instanter, addicte.

Προσκελησάμενον, acc. sing. a. 1. part. med.

Προσκέλλω, adpello navi.

Προσκέλομαι, f. ήσομαι, adhortor.

Προσκέπτομαι, ante contemplor, rimor; (2) prospicio alicui, consulo aliqui. Ἐγὼ δ' ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα, *Aristoph. Equit.* 154. (2) ἔγωγε πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην τοὐμόν τι καὶ τοῦδε, *Eurip. Phœn.* 476.

Προσκερδαίνω, amplius, insuper lucror.

Προσκεφαλάδιον, τὸ, Dim. seq.

Προσκεφάλαιον, ου, τὸ, cervica, pulvinus seu pulvinar.

Προσκηδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, curam gerens, solicitus de aliquo; (2) adfinitatis vinculo conjunctus. Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος, *Od.* 21, 35. A π. et κῆδος.

Προσκήδομαι, curo. Σοῦ γὰρ οὖν προσκήδομαι, *Soph. Antig.* 752. Ab iisd.

Προσκήνιον, ου, τὸ, proscenium, vestibulum scenæ; (2) aulæum scenæ, vel velum quod scenæ obtenditur; (3) locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitatur. Ex σκηνή. Unde

Προσκήνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ante scenam est.

Προσκήπτω, fut. ψω, prædico, præsignifico, denuncio.

Προσκηρυκεύομαι, fut. εύσομαι, caduceatorem mitto, per caduceatores cum altero aliquid ago, contraho.

Προσκηρύσσω, vel ύττω, f. ύξω, per præconem indico. A κῆρυξ.

Προσκιαγραφέω, ante adumbro. A σκιά.

Προσκινδυνεύω, insuper in periculum venio.

Προσκινέω, admoveo; *in med.* admoveo me. Κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι, *Aristoph. Lys.* 228.

Πρόσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, umbrosus; τὸ πρόσκιον, *subst.* adumbratio, *Strab.* A σκιά.

Προσκιρτάω, ῶ, exsultans anteeo. Hinc

Προσκίρτησις, εως, ἡ, exsultatio præeuntis.

Προσκλαίω, f. αύσω, defleo. Αἴλινον αἰάγμασιν ἃ τοῖσδε προσκλαίω, *Eur. Ph.* 1520.

Πρόσκλαυσις, εως, ἡ, fletus; (2) primus pœnitentium gradus. A præc.

Προσκληδονίζομαι, insuper auguror.

Πρόσκλημι, exaresco, extabesco, *Suid.*

Προσκληρόω, ῶ, fut. ώσω, sorte allego, seu sorte lectum adjungo; (2) adjungo, consocio; (3) sorte addico, vel attribuo; προσεκληρώθην, sorte allectus sum, a. 1. pass. Προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ, *Act.* 17, 4. *In med.* adjungo me.

Πρόσκλησις, εως, ἡ, *proprie*, si quis ad Areopagum vocatur, ob causam dicendam; (2) in jus vocatio quævis, quæ alias κλῆσις, *Ph.* προσκλήσει, accitu. A προσκαλέω.

Προσκλητὴς, ὁ, advocatus, *V. L.*

Πρόσκλητος, ὁ ϗ ἡ, convocatus, *Ar. Sch.*

Προσκλινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, acclivis, *Gl. V.*

Πρόσκλιντρον, ου, τὸ, id cui aliquid acclinare possumus. A

Προσκλίνω, acclino; (2) faveo partibus alicujus; (3) accedo ad aliquid, adjungo me alicui, ut virtuti; (4) facio inclinare ad, propensum reddo. Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ, *Od.* 21, 138.

Πρόσκλισις, εως, ἡ, inclinatio in alteram partem, studium partium, favor, accessio ad partes alicujus, item ad rem quamcunque, velut virtutem; benevolentia. A præc.

Πρόσκλιτον, τὸ, in quo accumbimus, *Suid.*

Προσκλύζω, fut. ύσω, alluo, *cum Dat.* (2) proluo, colluo, perluo; (3) inundo. Θάλαττα δὲ προσκλύζει, *Xen.* Hinc

Πρόσκλυσις ποταμοῦ, alluvio, *Gl. V.* cum aliquid alluitur flumine, mari, aut perfunditur aqua.

Πρόσκλυσμα, ατος, τὸ, quo utimur ad colluendum seu fovendum.

Προσκνάω, ῶ, f. ήσω, scalpo, adfrico, vel pruriens adfrico. Ἐπιθυμῶν Εὐθυδήμῳ προσκνᾶσθαι, *Xen.*

Προσκνύζομαι, fut. ύσομαι, gannitu inclamo seu appello.

Προσκοινόω, communico, refero ad aliquem.

Προσκολλάω, ῶ, fut. ήσω, adglutino, applico; προσκολλάομαι, ῶμαι, adjungo, adplico me ad aliquem, sector, adhæresco, *Gl. V.* προσκολληθεῖσα, inflicta, *Ph.* aor. 1. part. pass. Προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, *Marc.* 10, 17. Hinc

Προσκόλλησις, εως, ἡ, adglutinatio; (2) arctissima conjunctio; (3) accessio, applicatio, sectatio.

Προσκομιδὴ, ῆς, ἡ, advectio. *Gl. V.* oblatio. A

Προσκομίζω, fut. ίσω, apporto, adfero, offero, adveho, adduco. Προσκομίσαι πρὸς τὰ σύβοτα, *Thuc.*

Πρόσκομμα, ατος, τὸ, obstaculum in via in quod pedes incurrunt. *Gl. V.* offendiculum, scandalum; (2) vulnus, tuber ex offensione in pedibus; (3) noxa, damnum. A προσκόπτω.

Προσκοπέω, ῶ, f. ήσω, provideo, prospicio, rationem habeo. Σὺ δ' ἂν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, *Soph. Antig.* 699. Ἃ κεῖνον πάντα προσκοπεῖν χρεὼν, *Eur. Herac.* 470. τὰ κοινὰ, *Thuc.*

Προσκοπὴ, ῆς, ἡ, offendiculum, scandalum, offensio. *Gl. V.* offensus. A προσκόπτω.

Προσκόπησις, εως, ἡ, provisio. A προσκοπέω.

Πρόσκοπος, ου, ὁ, speculator, seu explorator, qui præmitti solet.

Προσκόπτω, fut. ψω, offendo, impingo; (2) pecco. Προσέκοψαν γὰρ τῷ λίθῳ, *Rom.* 9, 32. Μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, *Matt.* 4, 6.

Προσκορέω, et προσκορέννυμι, satio, exsaturo. A

Προσκορὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, satietatem inducens vel adferens, fastidium inducens et satietate ingratus, nimius. A κόρος.

Πρόσκορος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem et ab eod.

Προσκόρως, *adv.* satis superque, abunde.

Προσκοσμέω, insuper orno, ornandi causa addo.

Προσκόσμημα, ατος, τὸ, *proprie* auctarium ornatus, ut torques, armillæ; (2) ornamentum. A præc.

Προσκοτόω, obtenebro.

Προσκόψῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi προσκόπτω.

Πρόσκρανος, ου, ὁ ᾗ ἡ, capiti adhærens; προσκρανον, cervical. Ex κράνον.

Προσκρεμάω, άομαι, appendo, adhæreo.

Προσκρίνω, adjudico, addico; et *in Pass.* accresco, adglutinor, coagmentor, *Gl. V.* προσκριθὲν, adplicitum, *Ph.* aor. 1. part. pass.

Πρόσκρισις, εως, ἡ, accretio; (2) adjudicatio.

Πρόσκρουμα, sive πρόσκρουσμα, ατος, τὸ, quo quis offenditur, offendiculum, offensio.

Προσκρουσάσης, gen. sing. part. præs. act. f. g. verbi προσκρούω.

Πρόσκρουσις, εως, ἡ, offensio, offensa, *Gl. V.*

Προσκρουστικὸς, ἡ, ὸν, offendens, infestus, inimicus. A

Προσκρούω, fut. ούσω, impingo, offendo, incurso; προσκεκρουκότα, offensum, *Ph.* eum qui offendit, p. part. Προσκρούειν τοῖς πολίταις, *Plut.*

Προσκτάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, insuper adquiro seu comparo, adjungo. *Gl. V.* adipiscor. Οἱ ἄλλοι ἂν τοῦτον τὸν χρόνον ἀκμάζειν τι μᾶλλον ἑαυτῶν ἐδόκουν, ᾗ προσκτᾶσθαί τι, *Xen.* Hinc

Πρόσκτησις, εως, ἡ, possessio.

Πρόσκτητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, adquisitus.

Προσκτίζω, fut. ίσω, insuper condo, condendo addo.

Προσκυδὴς, ὲς, gloriosus, venerandus, *V. L.*

Προσκυλινδέω, advolvo.

Προσκυλίσας, a. 1. part. act. verbi προσκυλίω.

Προσκυλισμὸς, οῦ, ὁ, volutatio; (2) ipsa actio ad genua procumbendi. A

Προσκυλίω, f. ίσω, advolvo. Προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, *Matt.* 27, 60.

Προσκυμαίνω, fluctuando vel undis alluo, *V. L.*

Προσκυνέω, ῶ, f. ήσω, osculor, veneror, adoro, venerabundus saluto; (2) colo, observo. Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον, *Arist. Plut.* 770. Προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα, *Luc.*

Προσκύνημα, ατος, τὸ, adoratio. *Gl. V.* veneratio. A præc.

Προσκυνῆσαι, a. 1. inf. act. verbi προσκυνέω.

Προσκύνησις, εως, ἡ, adoratio, veneratio:

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, adorator. Ab eod.

Προσκυνητὸς, ἡ, ὸν, adorabilis, adorandus, adoratione dignus. *Gl. V.* venerandus.

Προσκύπτω, f. ψω, inclino me ad aliquid. Τῷ ἀγγείῳ προσκύψας, *Ælian.* Πρὸς τὸ οὖς, *Luc.*

Προσκυρέω, ῶ, fut. ήσω, nanciscor, consequor; (2) vicinus sum.

Προσκύρησις, ἡ, autoritas, *Hipp.*

Προσκυρόω, ῶ, f. ώσω, auctoritate mea comprobo, ratum habeo, adjudico; addico, *Gl. V.* προσκυρωθεῖεν, adjudicentur, *Philoxen.* opt. a. 1. pass. 3. pl.

Προσκύρω, accedo, a. 1. προσέκυρα. Ὦ δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη, *Soph. Œd. Tyr.* 1298.

Προσκύρωσις, εως, ἡ, confirmatio. *Gl. V.* addictio. A προσκυρόω.

Προσκύω, fut. ύσω, osculando saluto, saluto; πρόσκυσον, aor. 1. imperat. Ἴωμεν προσκύσαντες τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν, *Soph. Phil.* 537.

Πρόσκωπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, remex, qui remum manu tractat. Ex πρὸς et κώπη.

Προσλαβόμενος, aor. 2. part. med. verbi προσλαμβάνω.

Προσλάζομαι, adsumo, apprehendo.

Προσλάζυμαι, idem.

Προσλαχέω, ῶ, προσλελαχηκέναι, sortitum, adeptum esse, *Athen.*

Προσλαλέω, ῶ, fut. ήσω, alloquor, colloquor. Καὶ Πλάτωνι ᾗ ἀληθείᾳ προσλαλῶ, *Luc.* Προσλαλοῦντες αὐτοῖς, *Act.* 13, 43.

Προσλαλιὰ, ᾶς, ἡ, allocutio. *Gl. V.* adfatus.

Προσλαμβάνεσθε, 2. pl. præs. imperat. med. a

Προσλαμβανόμενος, sonus apud Musicos; acquisitus interpretatur a *Martiano Capel.* vid. *Vitruv.* lib. 5.

Προσλαμβάνω, accipio præterea; (2) adsumo, adhibeo, adscisco, adjungo mihi. Ἱππέας τε προσέλαβε πόλλους, *Xen.* Ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο, *Rom.* 14, 3.

Προσλάμπω, alluceo.

Προσλέγω, insuper dico; προσλέγομαι, *Poet.* alloquor; προσελέξατο, aor. 1. med. 3. sing. προσελέλεκτο, plusquam perf. alloquebatur. Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ, *Theocr.* 25, 192.

Προσλεπτύνω, extenuo, *Gl. V.*

Προσλεύσσω, adspicio, intueor, contueor. Μὴ πρόσλευσσε γενναῖος περ ὢν ἡμῶν, *Soph. Phil.* 1059.

Πρόσλημμα, ατος, τὸ, quod præterea est acceptum seu adsumptum. A προσλαμβάνω.

Προσληπτέον, *adv. posit.* intelligendum, subaudiendum. *Vox Gramm.* in explicanda ellipsi.

Προσληπτικὸς, ἡ, ὸν, adsumptivus. Ab eod.

Πρόσληψις, εως, ἡ, adsumptio; (2) comparatio; (3) in dialecticis etiam adsumptio sic vocatur. Ab eod.

Προσλιμενίζω, portum ingredior.

Προσλιπαίνω, pinguiorem reddo.

Προσλιπαρέω, ῶ, f. ήσω, adsiduus sum in re aliqua, insto, urgeo; (2) obsecro, obnixe rogo; flagito; προσλιπαρῶν, adsiduus, *Gl. V.* Χρήμασιν αὐτοὶ, ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες, *Plut.* Hinc

Προσλιπάρησις, εως, ἡ, obsecratio, adsiduæ seu obnixæ præces; (2) adsidua præsentia apud aliquem.

Προσλογίζομαι, fut. ίσομαι, refero, adscribo, adnumero. *Gl. V.* imputo.

Προσλογιστέος, έα, έον, adnumerandus, adjiciendus, rationibus vel numero addendus. A προσλογίζομαι.

Προσλογοποιέω, adfingo, fingendo addo.

Προσλοιδορέω, insuper convicior.

Προσλυμαίνομαι, perniciem adfero.

Προσλυσσάω, ῶ, fut. ήσω, furibundo impetu in modum rabidi canis agor in aliquid.

Προσμαλάσσω, fut. ξω, emollio.

Προσμανθάνω, addisco, insuper addisco. Σχολὴν πάρεχε σεαυτῷ τοῦ προσμανθάνειν ἀγαθόν τι, *M. Anton.* 2, 4.

Προσμαρτυρέω, ῶ, fut. ήσω, attestor; (2) meo testimonio confirmo, adstipulor; (3) alicui aliquid adscribo, tribuo. Προσμαρτυρῶ τῷ τέτῳ ῥηθέντι, *Plut.*

Προσμάρτυρος, ου, attestaturus, *Man.*

Προσμάσσω, fut. ξω, adjungo, agglutino. Ἐκεσίαν σμώδιγγα προσμάσσων δομῇ, *Lycophr.* 783.

Προσμάχομαι, oppugno. Προσμάχομαί σοι, *Plato.*

Προσμειδιάω, ῶ, f. άσω, arrideo. Τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, *Luc.*

Προσμεῖναι, a. 1. inf. act. verbi προσμένω.

Προσμέλομαι, curo. A μέλει.

Προσμελῳδέω, ῶ, f. ήσω, admodulor, accino.

Προσμένω, f. ενῶ, permaneo, persevero, adsiduus sum in, adhæreo; (2) expecto. Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον, *Soph. Œd. Tyr.* 847. Ἡμέρας τρεῖς προσμένουσί μοι, *Marc.* 8, 2. ταῖς δεήσεσι, 1 *Tim.* 5, 5.

Προσμερίζω, divido inter, seu divisione facta addo, attribuo aliis, ut eos augeam.

Προσμεταπέμπομαι, f. ψομαι, accieo, accerso.

Προσμετρέω, ῶ, fut. ήσω, admetior.

Προσμηχανάομαι, ῶμαι, machinor, molior, excogito, adstruo.

Προσμηχανεύω, idem.

Προσμιγνύω, vel προσμίγνυμι, fut. ξω, admisceo in, applico, admoveo; (2) appello, subeo, succedo; (3) manum consero, confligo; (4) adeo quem. Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ; accedere? *Soph. Phil.* 105. Ποδὶ βοηδρόμῳ μέλαθρα προσμίξει, *Eurip. Or.* 1272. Κράτει δὲ πρόσεμιξε δεσπόταν, *Pind. Ol.* 1, 34.

Πρόσμιξις, ἡ, admistio, *Steph.*

Προσμίσγω, idem. Προσμίσγειν τῷ τείχει, *Thuc.*

Προσμισέω, una, simul odi.

Προσμισθόω, ῶ, f. ώσω, mercede loco; προσμισθοῦμαι, mercede conduco.

Προσμολέω, sive προσμόλω, adeo, accedo; προσμολὼν, aor. 2. part. Προσμολεῖν καλῶ, *Soph. Aj.* 72. Μέσον δὲ προσμολὼν στρατηγὸν, *Ib.* 732.

Προσμονὴ, ῆς, ἡ, permansio et exspectatio apud aliquem, perseverantia in re aliqua. A προσμένω.

Πρόσμορος, ου, ὁ ᾗ ἡ, eidem fato subjectus; (2) morte dignus, vel cædis cum alio auctor.

Προσμυθέομαι, alloquor, compello, *Theoc.*

Προσμυθεύω, et προσμυθεύομαι, fabulam addo fabulis, fabulor insuper. Μικρὰ μὲν προσμεμυθεῦσθαι, *Polyb.* 34, 11, 9.

Προσμυθολογέω, idem.

Προσμυθοποιέω, ῶ, idem.

Προσμύρομαι, simul fluo.

Προσναυπηγέω, ῶ, f. ήσω, insuper naves fabrico, insuper classem ædifico.

Προσναυτιάω, ῶ, fut. άσω, insuper nauseo, nauseo ad; *metaph.* respuo.

Προσνεανιεύομαι, fut. εύσομαι, juvenili jactantia addo.

Προσνέμω, attribuo, adjungo, adscribo; προσνενεμημένα, attributa, *Ph.* p. part. pass. Πρόσνειμαι δέ μοι χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις δίδους, *Soph. Trach.* 1232. Προσνείμασθαι δὲ πρέποντως τοῖσι θεοῖσι, *Aristoph. Av.* 571.

Προσνεύω, fut. εύσω, innuo. *Gl. V.* adnuo; (2) pronus sum. Ἐν τάξει δὲ προσνεύουσιν, *Xen.*

Προσνέω, fut. εύσω, adnato; (2) accedo.

Προσνήχω, προσνήχομαι, idem. Παντᾷ δὲ παρ' αὐτὰν θλιβομέναν καλὰν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα, *Theocr.* 21, 18. Εὐμαρῶς προσνηχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ, *Luc.*

Προσνικάω, vinco, insuper vinco.

Προσνίσσομαι, accedo.

Προσνοέω, ῶ, fut. ήσω, insuper mente agito et considero.

Προσνωμάω, ῶ, imperf. προσενώμαον, me ipsum moveo ad, proficiscor.

Προσογκάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, ad aliquid vel aliquem rudo, rugio. Εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσογκησαμένου, *Luc.*

Προσογκὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, in ampla mole extentus. Ex ὄγκος, *moles.*

Προσοδεύομαι, fut. εύσομαι, reditus percipio, emolumenta capio, *Ph.* προσοδεύεται, percipit, dicitur etiam *pass.* de eo qui pendit vectigal, usuras, unde alteri reditus fit.

Οἵτινες

Οἵτιρ προσοδεύονται λαμπρῶς ἀπὸ τῶν ἱρίων, *Strabo.* A πρόσοδος.

Προσοδιάζομαι, idem et ab eod.

Προσοδιακὸς, ἡ, όν· vid. προσῳδιακὸς, nam et sic scribitur, sed illud verius, *Ern.*

Προσοδικὸς, ἡ, ὸν, habens reditus et proventus, lucrosus. Ab eod.

Προσόδιος, ία, ιον, qu. dic. itinerarius; προσόδια μέλη, carmina quæ canebantur ἐν προσόδοις, in supplicationibus, maxime Apollinis.

Πρόσοδος, ου, ὁ, adventus, accessus; (2) supplicatio, qua itatur ad aras deorum; πρόσοδοι, supplicationes; (3) reditus, proventus; (4) fructus ex re quavis, præmium; (5) coitus, concubitus, *Hipp.* Ab ὁδός.

Προσοδύρομαι, lamentor ob aliquid.

Προσόζω, *Dor.* ποτόσδω, odorem perfero aliquo; (2) oleo, redoleo; (3) putresco; perf. προσόδωδα.

Προσοίγω, fut. ξω, aperio.

Προσοικειόω, ῶ, et προσοικειόομαι, οῦμαι, accommodo, mihi concilio et adjungo, ineo; προσοικειοῖ, conciliat, *Ph.* προσοικειοῦμαι, adsocio mihi, *Gl. V.*

Προσοικέω, ῶ, fut. ήσω, domicilia et sedes conjunctas habeo, habito ad, *Gl. V.* προσοικῶ, adhabito, accolo. Προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, *Thuc.*

Προσοικίζω, accolam alteri facio, accolam seu colonum addo.

Προσοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, adstruo, ædificio addo; (2) addo.

Προσοικονομέομαι, οῦμαι, insuper mihi provideo; (2) insuper dispenso, dispono, constituo.

Πρόσοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicinus, accola; (2) finitimus.

Προσοιμώζω, illacrymo, lugeo ob.

Προσοίσειν, f. 1. inf. act. verbi προσφέρω.

Προσοίσησθε, 2. pl. aor. 1. conj. med.

Πρόσοισμα, ατος, τὸ, quod offertur, quod adhibetur seu adsumitur.

Προσοιστέος, α, ον, adferendus, adhibendus.

Προσοίσω, adferam, *Gl. V.*

Προσοίχομαι, accedo.

Προσοκέλλω, appello, applico, impingo; προσώκειλεν, appulit, impegit, 3. sing. aor. 1.

Προσολοφύρομαι, insuper ejulo; apud aliquem ejulo.

Προσομαρτέω, comitor.

Προσομαρτῇ, 3. sing. præs. conj. act.

Προσομίλει, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro προσομίλεε, a

Προσομιλέω, ῶ, fut. ήσω, versor, cum aliquo consuetudo mihi est, congredior, colloquor; (2) versor in aliqua re, rem aliquam tracto, contingo aliquid, aggredior aliquid, *Gl. V.* προσομιλῶ, adloquor, adfor. Κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει Ἀνδράσιν, *Theog.* 30. Πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω, nunquam experta sum, *Soph. Trach.* 600. Hinc

Προσομιλητικὸς, ἡ, ὸν, ad conversationem seu commercium aptus; (2) sermocinator. Hinc ἡ προσομιλητικὴ, ῆς, sc. δύναμις, facultas sermocinatrix.

Προσομιλία, ας, ἡ, consuetudo, congressus; (2) allocutio, sermocinatio, et colloquium.

Προσόμνυμι, -ομνύω, insuper vel præterea juro, *Plut.*

Προσόμοιος, ου, ὁ, adsimilis, valde similis.

Προσομοιῶς, *adv.* similiter, simillime.

Προσομολογέω, ῶ, fut. ήσω, insuper fateor vel spondeo; (2) fateor, confiteor.

Προσομόργνυμι, et προσομόργνυμαι, imprimo, inuro; προσωμόρξατο, adlevit, adfricuit, a. 1. med.

Προσομορέω, ῶ, f. ήσω, confinis seu conterminus sum.

Προσόμουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicinus, confinis.

Προσὸν, *præsens*, præs. part. n. g. verbi πρόσειμι, *adsum.* Τὸ προσὸν, quod superest, summa excurrens. Τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσὸν, *Demosth.*

Προσονειδίζω, f. ίσω, præterea objicio, præterea exprobro.

Προσόνημι, juvo, recreo, *Hom.*

Προσονομάζω, f. άσω, qu. dic. insuper nomino; (2) appello, nomino.

Προσονομασία, ἡ, cognominatio, agnominatio, al. παρονομασία, *Steph.*

Προσόπτομαι, fut. ψομαι, adspicio, intueor. Σύ τ' οὐδαμᾶ τοὐμὸν προσόψει κρατ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν, *Soph. Antig.* 775.

Προσοράω, ῶ, adspicio. Ἀνδρῶν μνηστήρων προσορᾷν ἀΐδηλον ὅμιλον, *Od.* 16, 29.

Προσοργίζομαι, fut. ίσομαι, insuper irascor.

Προσορέγομαι, appeto.

Προσορέω, ῶ, fut. ήσω, finitimus sum. Ab ὅρος.

Προσορίζω, fut. ίσω, addo finibus imperii; (2) præfinio, *Gl. V.* Βρέφος τε τοὐμὸν σῷ προσορίσας πάλῳ, *Eur. I. A.* 1151.

Προσορμάω, ῶ, fut. ήσω, cum impetu et hostiliter accedo vel advenio, irruo.

Προσορμέω, ῶ, stationem habeo, *Gl. V.* προσορμῶ εἰς λιμένα, applico.

Προσορμίζω, fut. ίσω, appello, in stationem navem applico. Χαλεπῶς τε καὶ σὺν ἱδρῶτι πολλῷ τῇ νήσῳ προσορμίσαντες, *Hel.* Τῇ Νάξῳ προσωρμίσθη, *Ælian.* Hinc

Προσόρμισις, εως, ἡ, appulsus ad littus.

Πρόσορμος, ὁ, statio navium.

Πρόσορος, ου, ὁ καὶ ἡ, conterminus, vicinus.

Προσορχέομαι, οῦμαι, salto ad.

Προσόσσομαι, adspicio, præsentio, *Hom.*

Πρόσου, *admitte*, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Att.* et *Ion.* pro πρόσεσο, a προσίημι.

Προσουδίζω, fut. ίσω, humo allido, adfigo terræ. Ex οὖδας.

Προσουρέω, permeio, commingo; pessime *Hen. Stephanus* secundo utor vento: nam derivatur ἀπὸ τοῦ οὔρου, τοῦ ἐκκρινομένου ὑγροῦ, ut optime tradit Schol. ineditus *Aristophanis* Regiæ Bibliothecæ: Ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ, ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ, qui, si modo chorum acceperint, et semel tantum in tragœdiam minxerint, viribus exhausti protinus evanescunt, *Aristoph. Ran.* 94. Ab οὖρον, *urina.*

Προσουρίζω, secundo vento navigo, allido, *apud Eur.* sed leg. videtur προσουδίζω, *Ern.*

Προσούριος, idem quod οὔριος, *Suid.*

Πρόσουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, conterminus, vicinus.

Προσοῦσαν, acc. sing. f. g. part. verbi πρόσειμι.

Προσοφείλω, insuper vel præterea debeo; (2) æs alienum contraho præter quæstus proprios; (3) præterea mulctor; (4) debeo; (5) relinquor, superor. Τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε, *Dem.* Σεαυτόν μοι προσοφείλεις, *Philem.* 19.

Προσοφλισκάνω, idem.

Προσόφλω, idem; (2) idem quod ὄφλειν, ut γέλωτα, &c.

Προσοχὴ, ῆς, ἡ, attentio, animadversio, diligentia; (2) prudentia. προσοχὴ νόμου, conservatio seu observatio legis. A προσέχω.

Προσοχθέω, ῶ, fut. ήσω, offendo, vel offensus sum; (2) tædium molestiamque capio, cum tædio fero.

Προσοχθίζω, fut. ίσω, idem. Διὸ προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, *Hebr.* 3, 10. Hinc

Προσόχθισμα, ατος, τὸ, offensa, offensio.

Προσοχθισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Προσοχλέω, obstrependo molestus sum, seu molestiam affero alteri.

Πρόσοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, attentus, intentus, solers, *Gl. V.* A προσέχω.

Προσοχυρόω, ῶ, fut. ώσω, insuper vel amplius munio.

Προσοψάομαι, ῶμαι, vescor cum pane, opsonium edo. Hinc

Προσόψημα, ατος, τὸ, id quo cum pane vescimur.

Πρόσοψις, εως, ἡ, adspectus, conspectus, obtutus, species, *Gl. V.* Οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' αἰκίζεται, *Eurip. Or.* 388. A προσόπτομαι.

Προσοψονέω, opsonium edo.

Προσπάθεια, ας, ἡ, adfectio, qua rei alicui sumus omnino addicti, eique adhæremus. A

Προσπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui adfectu ad rem aliquam fertur. Ex πάθος.

Προσπαθῶς, *adv.* alicui rei adhærendo.

Προσπαίζω, f. αίσω, vel αίξω, jocor cum, alludo. Ἄλλοις προσπαίζειν διὰ τὸν σχολὴν, *Ælian.*

ΠΡΟ'ΣΠΑΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, recens, subitus, fortuitus. Πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν, *Lycoph.* 211. Εἰ δὲ σύγε μήτερα λαιδρὴν ἀγρεύσεις πρόσπαιον, *Nic. Ther.* 689. Ἐκ προσπαίου, *adv.* recens, subito, repente, *Aristot. Eth.* 9.

Προσπαίρω, palpito ad.

Προσπαιστέον, *adv. posit.* alludendum. A προσπαίζω.

Προσπαίω, impingo, illido. Ὑψηλὸν ἐς δίκας βαθρὸν προσέπαισας, *Soph. Antig.* 867.

Προσπαίως, *adv.* subito, repentino animi motu. Προσπαίως εὖνοι γίνονται καὶ ἐπιπολαίως στέργουσιν, *Aristoph. Eth.* 9, 5.

Προσπαλαίω, fut. αίσω, colluctor, obluctor. Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει, *Pind. Pyth.* 4, 527. Προσπαλαίειν χαλεπῷ νοσήματι, *Luc.*

Προσπαραβάλλομαι, adgero insuper. Προσπαραβάλλονται σφίσι λίθους, *Thuc.*

Προσπαράγραμμα, τὸ, aliis adscriptio, *Steph.*

Προσπαραγράφω, fut. ψω, jam scriptis addo. Προσπαραγράφουσι πρώτους, οἳ ἂν ἐπαινῶσιν αὐτοὺς, *Plato.*

Προσπαραιρέομαι, insuper detraho, eripio.

Προσπαρακαλέω, ῶ, fut. έσω, vel ήσω, insuper vel præterea hortor. Προσπαρακαλέσαντες ἀμφότεροι Ἀθηναίους, *Thuc.*

Προσπαράκειμαι, προσπαρακείμενος, adjacens.

Προσπαρακελεύομαι, insuper jubeo.

Προσπαραλαμβάνω, ultra accipio, præterea adsumo, Προσπαραλαμβάνων τὸν δυνάμενον, &c. *Marc. Anton.* 7, 5. Hinc

Προσπαράληψις, εως, ἡ, adsumptio.

Προσπαρασκευάζω, una apparo.

Προσπαρατίθημι, insuper, præterea addo.

Προσπαρατρώγω, una arrodo, sc. dictis.

Προσπαρδεῖν, oppedere. Ex πρὸς et παρδεῖν, *pedere*, aor. 2. inf. a πέρδω, *pedo.*

Προσπαρέχω, insuper præbeo, insuper exhibeo.

Προσπαρίσταμαι, venio in mentem; (2) in deditionem redigo.

Προσπαροικέω, accola, vicinus sum.

Προσπαροξύνω, fut. υνῶ, præterea vel insuper exaspero.

Προσπασσαλεύω, vel προσπατταλεύω, fut. εύσω, paxillis adfigo; προσπατταλευθήσεται, adfigetur, f. 1. pass. Μικροῦ δεῖν προσεπατταλεύσα, *Luc.*

Προσπασσαλόω, ῶ, idem. A πάσσαλος.

Προσπάσσω, vel πάττω, f. άσω, inspergo, adspergo.

Προσπάσχω, erga aliquid affectus sum; (2) addictus sum alicui et ei adhæreo, naturali studio vel inclinatione; προσπαθὼν, aor. 2. part. affectus. Οὗτοι ὅταν προσπαθῶσιν, οὔτε φαγεῖν, οὔτε κοιμηθῆναι θέλουσι, *M. Anton.* 5, 1.

Προσπατταλεύω. Vide προσπασσαλεύω.

Προσπάω, ῶ, attraho, *R.*

Πρόσπεινος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui valde esurit, famelicus. A πεῖνα.

Προσπειράζω, attento, *Gl. V.*

Προσπελάζω, vel προσπελάω, ῶ, fut. άσω, appropinquo, accedo; (2) admoveo, *Gl. V.* applico, appello, adverto, accedo. Ἤδη τε τῷ Βυζαντίῳ προσπελάζοντα, *Appian.* Ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ προσπελάζει, *Aristænet.* Hinc

Προσπέλασις, εως, ἡ, applicatio, appropinquatio.

Προσπελάτης, ου, ὁ, cliens, adsecla, famulus.

Προσπέμπω, f. ψω, insuper mitto; (2) mitto ad; (3) immitto alicui, v. gr. percussorem. Ἀμητά τε προσέπεμψεν ἡμῖν τουτονὶ, *Aristoph. Plut.* 999.

Προσπεποιημένως, *adv.* simulate. A προσποιέομαι.

Προσπέρδω, oppedo; προσπαρδεῖν, oppedere, aor. 2. inf.

Προσπεριβάλλω, et προσπεριβάλλομαι, circumdo, circumvallo; (2) ultra modum amplector, et ultra justos fines prorogo imperium. *Gl. V.* adoperio. Προσπεριβάλλεται τὸν πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσὶ, *Plut.*

Προσπεριγίγνομαι, supersum.

Προσπεριεργάζομαι, curiose ago, curo.

Προσπεριλαμβάνω, simul complector.

Προσπεριοδεύω, f. εύσω, insuper vel simul obeo; (2) una velut peragrando describo.

Προσπεριορίζω, insuper includo. Μεγάλην τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσπεριωρίσατο, *Longin.*

Προσπεριπορίζομαι, insuper ex demonstratis cogo et demonstro.

Προσπερονάω, ῶ, fibula annecto, adfigo.

Προσπεσοῦσαν, acc. sing. aor. 2. part. act. f. g. verbi προσπίπτω.

Προσπετάννυμι, extendo ad.

Προσπέτομαι, et προσπέταμαι, fut. πτήσομαι, advolo.

Προσπεφυκότως, *adv.* inhærenter. A προσφύομαι.

Πρόσπηγμα, ατος, τὸ, adfixum, quod adhæsit tenaciter, concrevit. A

Προσπηγνύω, et προσπήγνυμι, fut. ξω, adfigo Τοῦτον—διὰ χειρῶν ἀνόμων προσπήξαντες ἀνείλετε, *Act.* 2, 23.

Προσπηδάω, ῶ, prosilio, insulto, adsilio.

Προσπήξαντες, nom. pl. aor. 1. part. act. verbi προσπήγνυμι.

Προσπήσσομαι, idem quod προσπήγνυμαι, *Steph.*

Προσπηχύνομαι, ulnis amplector; (2) cubito metior. Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταροι προσεπηχύναντο, *Callim.* A πῆχυς.

Προσπιέζω, una, simul premo.

Προσπίλναμαι, appellor, admoveor, propinquus fio, *Od.* 13, 95.

Προσπιπίσκω, una, insuper bibo. aor. 1. inf. προσπίσαι.

Προσπιπράσκω, cum alio vendo, quasi in compendium.

Προσπίπτω, accido, evenio; (2) accido ad, v. gr. pedes, *unde* supplex fio, *item* (3) adulor; (4) adorior, irruo; (5) occurro, obvius sum, incido; προσπεσὼν, adortus, aor. 2. part Πότερα προσπέσω γόνυ Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακὰ, *Eurip. Hec.* 726. Τὸ σκυλακῶδες, τὸ πᾶσιν προσπίπτειν, more catulorum omnes assultando adire, *Xenoph. Cyrip.* 1. Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας, habens consuetudinem majorem humana, *Eur. Hipp.* 19.

Προσπίτνω, accido ad genua, supplex fio, accido, cado ad; (2) supervenio, intervenio. Ἄφνω προσελθὼν δῶμα προσπίτνει νεκρῷ, *Eur. Med.* 1208. Τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι, *Soph. Œd. Col.* 1757. Προσπίτνω σε γόνασι, *Id. Phil.* 485. (2) ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπίτνει, *Eurip. Phœn.* 1438.

Προσπλάζω, pro προσπελάζω· imperf. προσέπλαζον, *Il.* 12, 285.

Προσπλάθω, fut. άσω, idem.

Προσπλάσσω, vel πλάττω, fut. άσω, adfingo; (2) illino, adhærere facio; προσπλαττόμενος, adhærens.

Προσπλαστικὸς, ἡ, ὸν, obstruendi seu opplendi vim habens. A προσπλάσσω.

Πρόσπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus patet. A προσπλάζω.

Προσπλέκω, fut. ξω, addo, adjungo, annecto. *Gl. V.* applico; προσπλακεὶς, adnexus, *Ph.* aor. 2. part. pass. (2) pro συμπλέκω· συμπλέκεσθαι, conserere manus.

Προσπλέω, f. εύσω, adnavigo. Κατιδόντες εἴκοσι ναῦς Ἀθηναίων προσπλεούσας, *Thuc.* ἀπὸ Σκυθίας.

Προσπληρόω, ῶ, f. ώσω, impleo; (2) suppleo.

Προσπλήσσω, fut. ξω, percutio.

Πρόσπλους, ὁ, adnavigatio.

Προσπλωτὸς, ἡ, ὸν, navigabilis; vel qu. dic. adnavigabilis.

Προσπλώω, adnavigo.

Πρόσπνευμα, τὸ, afflatus. Προσπνεύματι, acriter. Ἔτι δὲ τῷ προσπνεύματι συνηλαμένων καὶ μαχομένων ἐκ διάρσεως ταῖς μαχαίραις, *Anonym. ap. Suid.* Vide πνεύσος.

Πρόσπνευσις, εως, ἡ, adspiratio. A

Προσπνέω, ῶ, f. εύσω, adflo, adspiro. Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν! *Arist. Ran.* 339.

Προσποιέομαι, οῦμαι, vindico mihi; (2) adquiro, in potestatem redigo; (3) concilio mihi; (4) simulo; προσποιήσασθαι, adfectare, *Ph.* aor. 1. inf. A

Προσποιέω, ῶ, idem; (2) addo, adjungo, fut. 1. προσποιήσειν, vindicaturum esse, rarius occurrit. Ἐπὶ τῷ κομᾷν καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖς; *Aristoph. Vesp.* 1306. Καί σε προσποιούμεθα εὔνουν, *Eurip. Hel.* 1102. Ἐγὼ μὲν προσεποιούμην βήττειν, *Xen.*

Προσποιῇ, 2. sing præs. ind. pass.

Προσποίημα, ατος, τὸ, quod nobis vindicamus; (2) id quod simulamus. Οὐδὲν αἱρέσεως, ἢ χειροτονίας, ἢ προσποιήματος ἔτι δεηθεὶς, *App. Bell. Civ.* 1, 5. (2) δεόμενος δ' ἄρα καὶ τοῦ προσποιήματος αἱρετὸς εἶναι δοκεῖν, *Id. Ibid.* 1, 98.

Προσποίησις, εως, ἡ, vindicatio, vindiciæ, *Ph.* (2) acquisitio; (3) simulatio. *Gl. V.* dissimulatio. A προσποιέομαι.

Προσποιητικὸς, ἡ, ὸν, simulator, simulationi studens. A

Προσποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, et προσποιητὸς, ἡ, ὸν, simulatus, fictus. A προσποιοῦμαι.

Προσποιητῶς, *adv.* simulate; (2) adsciscendo, per adquisitionem.

Προσπολεμέω, ῶ, fut. ήσω, bello aggredior.

Προσπολεμόω, ῶ, f. ώσω, insuper hostem facio aliquem alicui.

Προσπολέω, ῶ, fut. ήσω, famulor, ministro seu ministræ munere fungor.

Προσπολέομαι, advenio, accedo.

Πρόσπολος, ου, ὁ καὶ ἡ, famulus, minister. A πολέω, *versor.*

Προσπονέω, laboribus præteritis alium suscipio. Ἱκέτευε προσπονῆσαι, *App. Bell. Civ.* 11, 81.

Προσπορεύομαι, fut. εύσομαι, proficiscor ad, accedo vel venio ad; (2) aggredior aliquid; (3) advenio. Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, *Marc.* 10, 35.

Προσπορίζω, adquiro, comparo insuper, vel *simp.* alteri; *in med.* comparo mihi. Προσπορίει τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ στράτευμα ἀπὸ τοῦ πολέμου, *Dem.* Hinc

Προσπορισμὸς, οῦ, ὁ, adquisitio nova, *item* ejus quo adhuc egebamus; (2) quod adquiritur per eos qui in nostra sunt potestate.

Προσπορπάζω, vel προσπορπάω, et προσπορπάομαι, ῶμαι, fibula annecto, affigo. Hinc

Προσπορπατὸς, ἡ, ὸν, fibula annexus, adfixus.

Προσπράσσομαι, insuper pendere pecuniam cogor.

Πρόσπταισις, εως, ἡ, ipsa actio offendendi seu impingendi, offensio. A προσπταίω.

Πρόσπταισμα, ατος, τὸ, offensio pedis, prolapsio. Ab eod.

Προσπταίω, fut. αίσω, offendo, impingo; (2) pecco, erro; (3) indignationem aut odium alicujus incurro; (4) cladem accipio, adversa utor fortuna. Διὰ Φειδίου προσέπταισε τῷ δήμῳ, *Plut.*

Πρόσπτημι, -πέτομαι, advolo, *Soph.*

Προσπτῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi προσίπτημι.

Πρόσπτυγμα, ατος, τὸ, amplexus; (2) id quod amplectimur. A

Προσπτύσσω, fut. ξω, applico; προσπτύσσομαι, amplector, complector, amice saluto, blande compello. Τὸν μητρὸς αὐτῶν πατέρα προσπτύξῃ, *Eur. Bac.* 1321. Προσπτύξαί με τὸν αἰπόλον, *Theocr.* 3, 19. Ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται, *Soph. Antig.* 1251.

Προσπτύω, f. ύσω, inspuo in aliquem; (2) contemptim rejicio; (3) abominor, despuo.

Πρόσπτωσις, εως, ἡ, impetus irruentis, offendentis; (2) offensio, allisio; (3) casus, eventus.

Προσπυνθάνομαι, insuper percontor.

Προσπυρόω, amplius accendo; (2) accendo.

Προσραίνω, adspergo. Πολὺν ἡ μίλτος γέλων, παρέσχεν, ἣν προσέρραινον κυκλῷ, *Aristoph. Conc.* 379.

Πρόσραξις, εως, ἡ, collisio, conflictus, conflictatio. A προσράσσω, vel -άττω.

Προσραπτέον, *adv. posit.* adsuendum. A

Προσράπτω, fut. ψω, adsuo.

Προσράσσω, vel προσράττω, fut. ξω, allido.

Προσρέπω, accedo, sc. augendi causa.

Προσρέω, adfluo, allabor, *Gl. V.* (2) accedo; (3) alloquor.

Προσρήγνυμι, vel προσρηγνύω, f. ξω, allido, illido; προσρήγνυμαι, allidor, irruo. Προσέρρηξεν ὁ ποταμὸς τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, *Luc.* 6, 48. Hinc

Πρόσρηξις, εως, ἡ, inlisio. *Gl. V.* impetus, conflictus.

Προσρήσσω, idem quod προσρήγνυμι.

Πρόσρημα, ατος, τὸ, appellatio; (2) salutatio, A προσρέω, *alloquor.* Unde

Πρόσρησις, εως, ἡ, appellatio, compellatio, salutatio.

Προσρητέον, *adv. posit.* alloquendum, appellandum.

Προσρητέος, έα, έον, insuper commemorandus, compellandus.

Προσρητὸς, ἡ, ὸν, compellatus, salutatus.

Πρόσριζα, vel πρόσριζον, *adv.* stirpitus, radicitus, una cum radicibus.

Προσριζόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, juxta radices folia, radicem foliatam habens. Ex πρὸς, ῥίζα, et φύλλον.

Προσριζόω, ῶ, fut. ώσω, actis radicibus adfigo.

Προσρίπτω, allido, impingo.

Προσρωννύω, vel προσρώννυμι, fut. ρώσω, insuper confirmo, corroboro.

Προσσαίνω, adblandior, adblandiendo delecto, Φῶτα προσσαίνειν κακὸν, viro adblandiri malo. *Æschyl. Agam.* 1674. Προσσαίνουσί με, *Eur. Hipp.* 865.

Προσσαίρω, inhio, idem quod præc.

Προσσημαίνω, f. ανῶ, præterea significo, adsignifico. Ῥῆμα δέ ἐστι τὸ προσσημαῖνον, χρόνον, *Aristot.*

Προσσημαντικὸς, ἡ, ὸν, præterea significans, adsignificativus.

Προσσημασία, ας, ἡ, signum additum vel concurrens aliis signis, *R.*

Προσσιελίζω, fut. ίσω, adspuo, despuo in.

Προσσκώπτω, dicteriis incesso insuper.

Πρόσσοθεν, *adv.* e longinquo. A πρόσσω.

Προσσπαίρω, palpito ad.

Προσσπένδω, adfundo, insuper libo.

Προσστασιάζω, insuper ad seditionem concito.

Προσσταυρόω, vallo insuper munio, *Thuc.*

Προσστέλλω, contraho, adduco; inde p. part. pass. προσεσταλμένος, adstrictus, contractus, *Suicer.*

Προσστρατοπεδεύω, fut. εύσω, castra pono ad.

Προσσυκοφαντέω, insuper criminor, calumnior.

Προσσυλλαμβάνομαι, adjuvo, augeo, confirmo.

Προσσυμβάλλομαι, una, insuper prosum.

Προσσυνάπτω, addo, adjungo, adnecto.

Προσσύνειμι, simul adsum, attendo.

Προσσυνθερμαίνω, una calefacio.

Προσσυνίημι, una intelligo.

Προσσυνίστημι, una laudo, seu commendo, una demonstro, sc. laudis consequendæ causa.

Προσσυνοικέω, accedo alicui accola, in eandem domum vel urbem recipior.

Προσσυνοικίζω, fut. ίσω, in matrimonium præterea seu insuper colloco, *Suicer.*

Προσσυντίθημι, simul caupono; in *med.* paciscor cum aliquo præterea.

Πρόσσω, *adv.* ante se, in anteriorem partem. A πρός.

Προσσωματοποιέω, ῶ, fut. ήσω, præterea corpus facio, corpori adjungo.

Προσσωρεύω, adaggero, accumulo, *Gl. V.*

Προστάζω, instillo, *Pind.*

Προσταγὴ, ἡ, idem quod

Πρόσταγμα, ατος, τὸ, præceptum, præceptio, imperium, auctoritas; *Ph.* jussum; al. *Gl. V.* A προστάσσω. Unde

Προστακτικὸς, ἡ, ὸν, imperiosus, imperativus.

Προστακτικῶς, *adv.* imperative, in imperativo, imperando.

Προσταλαιπωρέω, ῶ, f. ήσω, labores et ærumnas in aliqua re suffero; miseratione alterius tangor. Ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθαὶ, καὶ προσταλαιπωρήσατε, adhuc durate, *Arist. Lys.* 765.

Προστανύω, extendo, *Steph.*

Πρόσταξαι, aor. 1. inf. act. verbi προστάττω.

Πρόσταξις, εως, ἡ, mandatum, imperium. *Gl. V.* præceptum, præceptio. A προστάσσω.

Προστάξομεν, 1. plur. f. 1. ind. act. verbi προστάττω.

Προσταράσσω, fut. ξω, amplius, præterea turbo.

Προσταργανόω, ῶ, annecto, alligo. A ταργάνη.

Προστὰς, άδος, ἡ, porticus vestibulum, et ipsa porticus. Etiam prostibulum seu scortum; προστάδες, scorta, prostibula. A προΐσταμαι.

Προστασία, ας, ἡ, imperium quo aliquibus præsumus,

sumus, præfecturæ dignitas; (2) patrocinium, tutela, præsidium, auxilium; (3) cultus externus, species, comitatus, magnificentia pompæ, *ap. Polyb.*

Προστασις, εως, ἡ, excellentia, principatus, eminentia; (2) *ap. Hipp.* humoris dominantis significatio. Ab eod.

Προστάσσω, vel άττω, f. ξω, præficio aliquem, imperium ei aliquod et munus mandans; *Gl. V.* προστάσσειν, destinare; (2) impero, præcipio, *Gl. V.* Τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προστάσσεις πονεῖν; *Soph. Œd. Col.* 1011. Πῶς ταῖς Ἀθήναις τόνδε προστάσσεις πόνον; *Eurip. Supp.* 185. Ἅπαντα τ' αὐταῖς ἐστι προστεταγμένα, ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν, *Arist. Conc.* 459.

Προστατεία, ας, ἡ, præfectura, procuratio; (2) patrocinium, defensio. A

Προστατεύω, fut. εύσω, præsum, præsideo. Ἀνθρώπων ἄλλων προστατεύειν, *Xen.*

Προστατέω, ῶ, fut. ήσω, idem; (2) patrocinor, tueor, defendo. Ἥπερ μόνη (ἀναίδεια) προστατεῖ τῶν ῥητόρων, *Aristoph. Eq.* 325. τῆσδε χθονὸς, *Eur. Herac.* 207.

Προστατήριος, ου, ὁ, præses, adjutor, auxiliator. Apollinis epithetum, quasi vestibularius, et liminaris, quasique janitor dictus. *Gl. V.* tutelaris. Φοῖβε προστατήριε, Apollo tutelaris, *Soph. El.* 637. A

Προστάτης, ου, ὁ, præpositus, præses, antistes; (2) quicunque est in aliquo genere primus. Προστάτεω ἐπιλαβόμενοι, ducem nacti, *Herodot.* 1, 127. Ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης, quis ille sit qui ad aram sedet, *Soph. Œd. Col.* 1171, 1278. Ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρίγων προστάτης, patronus, *Appian. Bell. Civ.* 2, 4.

Προστάτις, ιδος, ἡ, patrona; (2) hospita; (3) curatrix, tutatrix. A præc.

Προστατικὸς, ἡ, ὸν, ad προστάτην, pertinens.

Προστατικῶς, *adv.* cum magna προστασίᾳ, dignitate, magnificentia.

Προστατοῦντα, acc. sing. præs. part. v. προστατέω.

Προστάττω. Vide προστάσσω.

Προσταυρόω, ῶ, vallis seu palis in terram depactis præmunio, *Thuc.*

Προστέγιον, ου, τὸ, tecti prominentia. A στέγος.

Προστέγισμα, ατος, τὸ, idem et ex eod.

Προστεθεὶς, a. 1. part. pass. verbi προστίθημι.

Προστεθήσομαι, *apponar*, fut. 1. ind. pass.

Προστείνομαι, insto, instanter posco, *Steph.*

Προστειχίζω, fut. ίσω, murum addo, præterea muro cingo.

Προστείχω, advenio, vel venio ante; adeo, accedo, *Hom.*

Προστεκμαρτέος, α, ον, una conjiciendus, conjectura e signis intelligendus.

Προστεκταίνομαι, insuper struo et machinor.

Προστελέω, solvo, numero, erogo, impendo.

Προστέλλω, protego. *Gl. V.* adstringo. Προστέλλομαι, eo, proficiscor. προὐστάλην, aor. 2. pass. Μακρὰν προὐστάλης ὁδὸν, longam confecisti viam, *Soph. Œd. Col.* 20.

Προστενάζω, ante gemo, seu doleo.

Προστένω, idem.

Προστερατεύομαι, fut. εύσομαι, prodigiose adfingo. Ex τέρας.

Προστερνίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, pectori anterius applicatus. *Gl. V.* pectoralis. Hinc τὸ προστερνίδιον, ου, pectorale. Ex στέρνον.

Προστερνίζομαι, fut. ίσομαι, pectori meo applico, amplector, complector, *Joseph.* A π. et στέρνον.

Προστερνος, ον, pectori impositus, adpositus, oppositus. Ex iisd.

Προστέρπω, oblecto, *Hom.*

Προστεταγμένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi προστάττω.

Προστεφανόω, ῶ, f. ώσω, ante corono, prius corona redimio; (2) redimio.

Προστηθίδιον, ου, τὸ, antilena, imaguncula ex pectore suspensa. Ἔχοντες προστηθίδια καὶ τύπους, *Polyb.* 22, 20, 6. *Gl. V.* A

Προστηθίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, appositus seu applicatus pectori. Ex π. et στῆθος.

Προστηθὶς, ίδος, ἡ, anterior pars τοῦ στήθους, quasi pectus manus seu pedis, *h. e.* eminentia illa prope digitos manuum et pedum. Ex iisd.

Προστήκω, f. ξω, liquefactum adfundo; (2) adhæreo, assideo; προστετηκὼς, adhærens, affixus, assiduus, in re aliqua, p. part. Ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ προστετηκὼς αὐτῷ, *Luc.* Πλευρᾷ προσταχέντος ἰοῦ, lateri adfixo veneno, *Soph. Trach.* 833. Ὕδρας προστετακὼς φάσματι, *Id. Ibid.* 836. Vide φάσμα.

Προστῆναι, aor. 2. inf. act. verbi προΐστημι.

Προστιβὰς, άδος, ἡ, vestigium impressum ab eo qui præiit, *Suid.* al. cubile.

Προστιθεὶς, præs. part. act.

Προστίθεμεν, *apponimus*, 1. pl. præs. ind. act.

Προστίθημι, addo, adjicio; (2) applico; (3) adjungo; (4) adaugeo; (5) addico, et proprium trado; προστίθεμαι, addor, adjungo me, assentior. *Gl. V.* adstipulor, faveo, addico me; προστίθεσθαι, adhiberi, addi, *Ph.* προστέθηκεν, addidit, *Ph.* aor. 1. act. προσετέθη, additum est, addita est, *Gl. V.* aor. 1. pass. προστεθὲν, additum, *Ph.* aor. 1. part. pass. προστεθειμένος, additus, *Gl. V.* devotus, perf. part. pass. Ἐκείνους εἰκὸς ἐστιν ἡμῖν, εἰ πόλεμος γένοιτο, προσθήσεσθαι, *Appian.* Μόνον τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ, *Eur. Supp.* 27.

Προστιλάω, ῶ, f. ήσω, stercore contamino, vel stercore emisso inquino.

Προστιμάω, ῶ, fut. ήσω, multo. Προστιμᾶν τῷ δημοσίῳ, *Dem.* Τῷ δημοσίῳ προστετίμηται κατὰ νόμον, *Id.*

Προστίμημα, ατος, τὸ, mulcta, pœna; (2) æstimatio litis. A προστιμάω.

Προστίμησις, εως, ἡ, idem. Ab eod.

Πρόστιμον, ου, τὸ, idem, *Ph.* Μεγίστων ἄξιον προστίμων, diris suppliciis dignissimum, *Polyb.* 2, 56, 15.

Πρόστιμος, ὁ, ἡ, qui pœnæ causa imponitur. A τιμή.

Προστιμωρέω, ῶ, fut. ήσω, opem fero, auxilior.

Προστομία, ἡ, labiorum commissura, *Poll.*

Προστόμος, ον, præacutus, epith. gladii; acuta cuspide præfixus, seu acutus in summa sui parte, ut προστόμον ξίφος, *Steph.* A στόμα.

Προστοὸν, τὸ, locus ante porticum, vel porticus ante ædes. Vide πρόστωος.

Προστοχαστικὸς, ἡ, ὸν, rectam conjecturam faciens de futuro, futuri providus.

Προστραγῳδέω, ῶ, f. ήσω, tragice exaggero; (2) tragice alloquor. Ἔχει πολὺ τὸ ἔξωθεν προστραγῳδούμενον, magnificum, *Longin.*

Προστρατοπεδεύω, castra pono ante.

Προστραχηλίζω, arrepto collo luctor.

Προστρέπω, f. ψω, oro, obsecro, precor, ad genua provolutus et adorans. Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω, *Soph. Aj.* 842. Κακῶς ὀλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων χθόνα, *Eurip. Suppl.* 1195

Προστρέχω, accurro, occurro, *Gl. V.* (2) gratiam capto alicujus; (2) adstipulor. Γυνή τις ἡμᾶς ἐσπουδακυῖα προστρέχει, *Aristoph. Thesm.* 579. Πρὸς τὸν πάππον προσδραμεῖν, *Xen.*

Προστρίβω, fut. ψω, attero, incutio, infligo. *Gl. V.* affrico; προστρίβομαι, imprimo, infligo, *Gl. V.* aspergo, v. gr. maculam; cupidius adjungo me alteri, adhæresco, *Ern.* Πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις, *Aristoph Eq.* 5. Αὐτὸς δ' ὢν ἐνεκαλεῖτο, τὰς αἰτίας τῇ Φουλβίᾳ προσετρίβετο, attribuit, *Plut.* Hinc

Πρόστριμμα, ατος, τὸ, fragmentum; (2) afflictio, calamitas.

Πρόστριψις, εως, ἡ, attritus, adfrictus.

Προστρόπαιος, ου, ὁ, cui supplicamus, seu ad cujus genua supplices provolvimur; (2) qui supplex alicui ad genua accidit; (3) qui piaculum importat, ob quem religio oboritur; (4) vindex et ultor homicidiorum et aliorum scelerum, *Æschyl. Choeph.* 285. Θάκει δὲ προστρόπαιος, supplex adside, *Soph. Aj.* 1173. *Œd. Col.* 1374. *Philoct.* 953.

Προστροπὴ, ῆς, ἡ, supplicatio, supplices preces; (2) devotio, detestatio; (3) reatus ob homicidium; (4) piaculum, labes sceleratæ contagionis (1) τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων, quidnam a civitate et a me supplici prece petitum venisti, *Soph. Œd. Col.* 558. Βωμοὺς τε κνισσᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς, *Eurip. Alcest.* 1159. A προστρέπω.

Προστρόπιος, ὁ, qui piaculo se obstrinxit. A præc.

Πρόστροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, supplex, qui supplex alicui ad genua procidit. Ab eod.

Πρόστροχος, ὁ, ἡ, accurrens; (2) ad quem accurri potest; (3) rotundus. *Hes.* A προστρέχω.

Προστυγχάνω, occurro, obvius fio, offero me; (2) consequor aliquid; (3) alicui rei deditus sum, aor. 2. προσέτυχον, part. προστυχὼν, obvius. Οὕτως ὀξέως ὑπήκουσεν, ὡς οὐδεὶς πώποτε ὧν ἐγὼ προσέτυχον νέων, *Plato.* Ὁ προστυχὼν, quilibet, quivis, obvius; *item, cæt.* quæ προστυχής. Ἡ χαρίκλεια δὲ ἐν ἄστει μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως· ϗ τοῦ προστυχόντος, ἀεὶ, ϗ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειε τις, *Lucian.*

Πρόστυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, ab anteriore parte columnas habens.

Πρόστυμμα, τὸ, si a τύφω, accensio, incensio; res ipsa accensa; si a τύπτω, afflictio, allisio rei ad aliam, res ipsa afflicta, &c. vid. *Ern.*

Πρόστυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, proprie extra corpus paululum eminens; (2) cœlatus, sigillatus, habens eminentes figuras, &c. *opp.* περιφανῆ, quæ totam rem exprimunt, et extrinsecus alligantur.

Προστυπόω, ῶ, fut. ώσω, cœlo, vid. super.

Πρόστυπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, adstrictus, substrictus. A

Προστύφω, fut. ψω, ante adstringo, ante spisso seu constipo.

Προστυχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, obvius; (2) qui in aliqua re versatus est, didicit aliquid, ut προστυχὴς τῇ φιλοσοφίᾳ. A προστυγχάνω.

Πρόστωος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ante porticum est; scribitur et πρόστοος. A στοά.

Προσυβρίζω, fut. ίσω, nova insuper injuria adficio, insuper contumeliosus sum.

Προσυγγίνομαι, antea congredior vel colloquor; προσυγγενόμενοι, prius collocuti.

Προσύγκειμαι, ante ex pacto constitutus sum.

Προσυζεύγνυμι, ante conjungo.

Προσυλακτέω, allatro *proprie* et *tropice.*

Προσυλάω, ante spolio, prior spolio.

Προσυλλέγω, ante colligo.

Προσυλλογισμὸς, οῦ, ὁ, syllogismus, in quo præmissæ principalis syllogismi concluduntur.

Πρόσυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, materiæ adhærens; (2) qui rebus mundanis deditus est. Ex ὕλη.

Προσυμμίσγω, commisceo, confundo.

Προσυμνέω, carmina cano, hymnis celebro, *Schol. Theoc. ad Idyll.* 2, 11.

Προσυμφύω, ante adnascor.

Προσυμφωνέω, ante consentio.

Προσυναθροίζω, ante congrego.

Προσυνάπτω, ante conjungo.

Προσυνίημι, ante intelligo.

Προσυνίστημι, ante commendo.

Προσυνοικήσασα, quæ ante cohabitavit et nupta fuit; a προσυνοικέω, ῶ.

Προσυνοικίζω, ante colloco in colonia, in matrimonio. Χώραν τοῖς προσυνοικιζομένοις παρέχουσιν, *M. Anton.* 4, 13.

Προσυντίθεμαι, ante paciscor, prius convenio.

Προσυντρίβω, ante confringo vel confringi jubeo.

Προσυπακουστέον, *adv. posit.* subaudiendum. A

Προσυπακούω, subaudio: de ellipsi.

Προσυπαντάω, ῶ, fut. ήσω, venio obviam, occurro.

Προσυπάρχειν, insuper concedi, seu dari, *Dem.*

Προσυπεδείξαμεν, 1. pl. a. 1. ind. med. verbi προσυποδείκνυμι.

Προσυπεμφαίνω, ostendo. *Pass.* appareo.

Προσυπεργάζομαι, subministro.

Προσυπισχνέομαι, insuper polliceor.

Προσυποβάλλω, subjicio, *Gl. V.*

Προσυπογράφω, f. ψω, insuper, una subscribo. Ἔτι δὲ μαλλὸν, εἰ κἀκεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφομεν, *Longin.* 14.

Προσυποδείκνυμι, fut. ξω, ostendo.

Προσυπολαμβάνω, præterea, insuper existimo.

Προσυπομιμνήσκω, admoneo, *Gl. V.* προσυπέμνησεν, insuper submonuit.

Προσυπομνηματίζω, et ομαι, in commentario addo.

Προσυποτοπέω, ῶ, fut. ήσω, insuper suspicor, præterea suspectum habeo.

Προσυποπτεύω, idem.

Προσυπο-

Προσυποτίθεμαι, una suppono, una intelligi volo.

Προσυρίσσω, vel -συρίττω, f. ξω, sibilo signum do, ante vel prius sibilo.

Προσυφαίνω, attexo.

Προσυφίσαμαι, accedo, τὰ προσυφιςῶτα, adventitia, quæ extrinsecus accedunt.

Προσυψόω, ῶ, f. ώσω, altius extollo, attollo.

Προσφάγιον, ου, τὸ, id quo cum pane vescimur, opsonium. *Ph.* pulmentum, pulmentarium. A

Προσφαγεῖν, cum pane vesci.

Πρόσφαγμα, ατος, τὸ, hostia, victima. Τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα, *Eurip. Hecub.* 41. Πίνοντα προσφαγμάτων, *Id. Alc.* 848. A

Προσφάζω, idem cum προσφάττω. Προσφάζεται μὲν αἷμα πρῶτα νερτέροις, *Eur. Hel.* 907.

Προσφαίνομαι, appareo, significor. Ἄσμενοι πολλοὶ προσεφάνησαν, *Xen.*

Πρόσφατος, ου, ὁ ἢ ἡ, recens seu nuper interfectus; (2) recens dictus; (3) recens, novus. Νῦν δέ μοι ἑρσήεις, ἢ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖσαι, *Il.* 24, 757. Ex πρὸς et φάω, *occido* vel *dico*.

Προσφάττω, fut. ξω, macto seu jugulo ante. Ἱερεῖα προσφάττειν, *Plato.*

Προσφάτως, *adv.* recens, nuperrime, novissime.

Προσφερὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, similis. A προσφέρω.

Προσφέρτατος, præstantissimus, *Soph.*

Προσφέρω, offero, adfero, apporto, adhibeo. *Gl. V.* πρόσφερε, adfer, *Ph.* προσφέρομαι, offeror; (2) adferor, &c. (3) irruo; (4) æquo; (5) *in med.* sumo, v. gr. cibum; (2) tracto aliquem, utor aliquo; (3) manus consero, invehor in aliquem; (4) accedo aliquem, adjungo me alicui, assentior, προσήνεγκεν, admovit, *Ph.* aor. 1. προσηνέγκατο, adhibuit, *Ph.* aor. 1. med. προσηνέχθη, oblata est, *Gl. V.* aor. 1. pass. προσηνεχθεὶς, allatus, *Gl. V.* προσενεχθεῖν, oblatum, *Ph.* part. προσοίσω, adferam, *Gl. V.* fut. 1. ind. act. Τίς οὐ σίδηρον προσφέρει; *Eur. Andr.* 1152. Προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ, *Luc.*

Προσφεύγω, fugio ad, confugio. Προσφεύγειν τοῖς βωμοῖς, *Plut.*

Πρόσφημι, alloquor; προσέφη, allocutus est, affatus est, *Il.* 8, 84, &c.

Προσφθέγγομαι, f. ξομαι, alloquor, compello, appello, saluto, *Gl. V.* προσφθεγξάμενος, adfatus, *Gl. V.* Ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι, *Eur. Hipp.* 1100. Πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο, *Pind. Ol.* 10, 60.

Προσφθεγκτήριος, salutatorius. Hinc προσφθεγκτήρια, ων, τὰ, dona quæ sponsus pro virginitate ablata donabat, sponsam salutans.

Προσφθεγκτικὸς, ἡ, ὸν, allocutorius.

Πρόσφθεγκτος, ου, ὁ ἢ ἡ, dignus, quem alloquaris seu compelles. A προσφθέγγομαι.

Πρόσφθεγμα, ατος, τὸ, alloquium, allocutio. *Gl. V.* appellatio; προσφθέγματι, adfatu, *Ph.* Ab eod.

Πρόσφθεγξις, εως, ἡ, salutatio, compellatio.

Προσφθείρομαι, accedo. *Interpretantur* et cum pernicie mea accedo; (2) depereo, insano amore teneor; *sed non est necesse*, Ern. Προσφθαρεὶς, adortus, amore perdite captus.

Πρόσφθογγος, ου, ὁ ἢ ἡ, salutatorius.

Προσφθονέω, ῶ, fut. ήσω, insuper invideo.

Προσφίγγω, alligo.

Προσφιλεία, ας, ἡ, amicitia, benevolentia. A προσφιλής.

Προσφιλεστάτως, *adv.* amantissime. A seq.

Προσφιλὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, gratus, amabilis, charus; (2) amicus, benevolus, προσφιλέστατος, amantissimus, gratissimus, *Gl. V.* Ex φίλος.

Προσφιλοκαλέω, ῶ, elegantiam adscisco, comminiscor.

Προσφιλονεικέω, ῶ, fut. ήσω, insuper contendo, certo de aliqua re.

Προσφιλοπονέω, ῶ, f. ήσω, naviter alicui rei operam do.

Προσφιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, philosophor cum aliquo, in aliqua re; eam diligenter meditor.

Προσφιλοτεχνέω, ῶ, fut. ήσω, studium et industriam rei alicui adhibeo; (2) solerter comminiscor; (3) inventis aliquid adjicio.

Προσφιλῶς, *adv.* amice, ut amicum decet; (2) grate, ita ut gratum est.

Προσφοιτάω, ῶ, fut. ήσω, accedo; (2) adeo sæpe, frequento, de discipulis. Ζήνωνι προσεφοίτησε πλείονα χρόνον, *Ælian.*

Προσφορὰ, ᾶς, ἡ, oblatio; (2) utilitas, commodum; (3) sumtio cibi, potus; cibus ipse; (4) exprobratio, insectatio, crimen (sed hoc posterius est potius προφορὰ, nam προφέρειν τινὶ ὄνειδος *exprobrare alicui turpitudinem* dicitur, non προσφέρειν)· (2) ἡ σὴ προσφορὰ, commodum ex te oriundum, *Soph. Œd. Col.* 581. (4) προσφορὰ δ' οὐκ ἴσ' ἔτι, at ea exprobrare nihil amplius adtinet, *Soph. Œd Col.* 1270.

Προσφορέω, adgero, apporto. Hinc

Προσφόρημα, τὸ, cibus, ferculum.

Πρόσφορος, ου, ὁ ἢ ἡ, commodus, aptus, conveniens, utilis. Ὅπως ἂν γυμνάσω τὰ πρόσφορα, ut exercere possim commode, *Eurip. Hipp.* 111. Πρόσφορά μ' αἴρετε, commode corpus tollite, *Id. Ibid.* 1361.

Προσφόρως, *adv.* commode, convenienter, utiliter.

Προσφραγίζω, f. ίσω, ante insignio vel obsigno.

Προσφυγὴ, ῆς, ἡ, clientela, *Ph.* refugium.

Προσφυέως, *Ion.* pro προσφυῶς. A

Προσφυὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, coalescens, adhærens; (2) ingenitus, innatus, adnatus; (3) natura accommodatus, aptus, congruens. Οἰκτισάσθαι προσφυέστατος, *Longin.* 34.

Πρόσφυμα, τὸ, quod extrinsecus adhæsit, adnatum est. A προσφύω.

Πρόσφυμι, προσφῦναι, aor. 2. inf. adhærescere. Partic. προσφὺς, inhærens. Vid. προσφύομαι.

Πρόσφυξ, γος, ὁ ἢ ἡ, qui confugit ad aliquem, cujus patrocinium expetit; cliens, *Ph.* perfuga, transfuga. A προσφεύγω.

Προσφῦσαι, nom. pl. a. 2. part. act. f. g. verbi πρόσφυμι.

Προσφῦσα, adhærens, *Il.* 24, 213.

Προσφυσάω, ῶ, adflo, *Gl. V.*

Πρόσφυσις, εως, ἡ, coalitio, adhæsio, junctura. A προσφύω.

Προσφυτεύω, adsero, *Gl. V.* juxta planto.

Προσφύω, fut. ύσω, agnasci facio, et προσφύομαι, agnascor, accresco, adhæreo, adhæresco; προσπέφυκα, perf. act. agnatus sum, adhæreo; προσπεφυκὼς, adhærens, part. Προσπεφυκὼς τῇ σκέψει, *Plato.*

Προσφυῶς, *adv.* apte, concinne, convenienter, congruenter; scite, *Herodot.* 1. A προσφυής.

Προσφωνέω, ῶ, f. ήσω, alloquor, compello, acclamo; (2) voco ad, advoco; (3) dico seu dedico, nuncupo. Καί σοι προσφωνῶ πρὸς τάδ' Αἴγισθον θανεῖν, *Eur. El.* 692. Ἵν' εἶχον μηδὲ προσφωνεῖν τινα, *Hipp.* 651.

Προσφωνήεις, εσσα, εν, vocalis, *Hom.*

Προσφώνημα, ατος, τὸ, allocutio, compellatio, acclamatio. A προσφωνέω.

Προσφωνηματικὸς, ἡ, ὸν, nuncupativus, dedicatorius. Ab eod.

Προσφώνησις, εως, ἡ, allocutio, compellatio, oratio qua quis compellatur, etiam interrogatio; (2) dedicatio, nuncupatio. Ab eod.

Προσφωνητικὸς, ἡ, ὸν, allocutione personæ utens. Ab eod.

Προσφωνητικῶς, *adv.* cum allocutione, compellatione.

Προσχαίνω, f. ανῶ, perf. προσκέχηνα, hianti ore excipio, rei alicui immineo, cupide eam inspecto, seu cupio; *item* admiror, obstupesco aliqua re.

Προσχαιρητήρια, festum apud Athenienses, *Harpoc.*

Προσχαλκεύω, ferro alligo seu ferrumino.

Προσχαρίζομαι, f. ίσομαι, gratificor, ad gratiam loquor.

Προσχέθω, prætendo.

Πρόσχειρος, vel πρόχειρος, ου, ὁ ἢ ἡ, ad manum situs. A χείρ.

Πρόσχεσις, εως, ἡ, obtentus, *Gl. V.*

Προσχέω, adfundo; (2) perfundo, adfundendo rigo. Τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, *Luc.*

Πρόσχημα, ατος, τὸ, prætextus, obtentus, species, *Ph.* (2) dignitas, decus, ornamentum; (3) status rei, et conditio. Καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος, Ioniæ decus et ornamentum, *Herod.* 5, 28. Ἦν δὲ πρόσχημα τῆς Τυῤῥηνίας ἡ πόλις, *Plut. in Cam.* Ἐπὶ τῷ τὸ πρόσχημα τῆς ἀκροτάτης καὶ μεγίστης ἀρχῆς ὑφεῖσθαι καὶ προσηλακίσθαι δι' αὐτὸν, quod summi imperii maximique majestas in ordinem coacta propter ipsum atque diminuta esset, *Plut. in Fabio.* Vide et *Soph. El.* 682. A προσέχω.

Προσχηματισμὸς, οῦ, ὁ, figura grammatica, quæ et *Paragoge* dicitur.

Πρόσχῃς, 2. sing. aor. 2. conj. act. v. προσέχω.

Προσχίζω, proscindo. *Gl. V.* præscindo.

Πρόσχισμα, ατος, τὸ, in adversa parte fissum; (2) genus calceamenti. A præc.

Προσχλευάζω, fut. άσω, insuper rideo et subsanno.

Προσχόντας, acc. plur. aor. 2. part. act. verbi προσέχω.

Πρόσχορδος, ὁ ἢ ἡ, ad chordas conveniens, chordis consonus; (2) consonus. Ex χορδή.

Πρόσχορος, ου, ὁ ἢ ἡ, choro seu choreæ junctus. Epith. saltatoris.

Προσχόω, προσχωννύω, et προσχώννυμι, f. χώσω, adgero, seu terra adgesta munio.

Προσχράομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, insuper utor; (2) utor. Ἡ ψυχὴ ὅταν μὲν τῷ σώματι προσχρῆται, *Plat. Phæd.* 20.

Προσχρήζω, fut. ήσω, insuper peto vel flagito.

Πρόσχρησις, εως, ἡ, usus, *Longin.* 37. A προσχράομαι.

Προσχρηστέον, insuper petendum.

Προσχρίμπτω, appropinquo, *Orph.*

Προσχρίω, illino, allino.

Προσχρώζω, idem.

Πρόσχυσις, εως, ἡ, adfusio.

Προσχύτης, ου, ὁ, perfusor, *Gl. V.* A

Προσχύω, adfundo.

Πρόσχωμα, ατος, τὸ, agger; (2) terra et limus a fluvio adgestus. A

Προσχώννυμι vide προσχόω.

Προσχωρέω, ῶ, f. ήσω, progredior; (2) accedo ad, vicinus sum; (3) dedo me, deditionem facio, venio in fidem, accedo, accommodo me. Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει, se accommodare, *Eur. Med.* 222. Καὶ τοῖς τοῖσδε προσχωρεῖν λόγοις, obsequi, *Soph. Phil.* 955. Προσκεχωρήκασι πρὸς τούτους (λόγους), *Dem.*

Πρόσχωρος, ου, ὁ ἢ ἡ, vicinus, habitans in loco vicino, accola. *Gl. V.* adjacens. Κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων; *Soph. Œd. Col.* 493.

Πρόσχωσις, εως, ἡ, exaggeratio, *Gl. V.* terræ aggestio. Ἄτοπον πολλαχῇ τὴν πρόσχωσιν τοῖς Μακεδόσιν ἐποίει, *Arrian. Hist. Alex.* 11, 18. A προσχώννυμι.

Προσψαύω, f. αύσω, attingo, attrecto. Καὶ αὐτοὶ ἑνὶ τῶν δακτύλων ὑμῶν οὐ προσψαύετε τοῖς φορτίοις, *Luc.* 11, 46.

Προσψεύδομαι, affingo; (2) ementior.

Προσψηφίζομαι, f. ίσομαι, decretis adjicio, ultra decerno; (2) aliud scisco et decerno. Τὴν ἑτέραν πενταετίαν προσεψηφίσαντο, *Appian.*

Προσψιθυρίζω, fut. ίσω, insusurro, sibilo.

Πρόσω, *adv.* in anteriorem partem; (2) ultra, longe, procul. *Compar.* προσωτέρω. *Superl.* προσωτάτω. Πρόσω μὲν ἤδη βίοτος, provecta quidem jam est ætas, *Eurip. Hipp.* 795. Κόμπων μεταρσίων πρόσω, a fastu sublimi longe distantia, *Eurip. Androm.* A πρὸ, *ante.*

Προσώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, olidus, fœtidus, male olens. Ex ὄζω, præt. m. ὦδα.

Προσώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, inflatus. Ex οἰδέω.

Προσῳδία, ας, ἡ, accentus; sonus, apex, *Ph.* Ex πρὸς et ᾠδὴ, *cantus.* Est enim reipsa aliud nihil προσῳδία quam cantiuncula quædam et modulatio quæ adhibetur syllabis dictionum. Hinc

Προσῳδιακὸς, ἡ, ὸν, ad accentus pertinens; (2) προσῳδίοις serviens, seu aptus, seu usitatus. προσῳδιακὸν μέτρον, modi in προσῳδίοις usitati, *h. e.* pes e duabus longis et una brevi: scribitur προσοδιακὸς, quod melius.

Προσῳδικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Προσ-

Προσῴδιον, ου, τὸ, carmen quod canitur in sacris Apollinis, seu ab iis qui accedunt Apollinem; scribitur et προσόδιον· vid. supra, quod melius.

Προσῳδὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, qui musicis instrumentis accinit; (2) consonus, congruens. Ex πρὸς et ᾠδὴ, *cantus.*

Πρόσωθεν, *adv.* e longinquo. A πρόσω.

Προσωθέω, ῶ, fut. θήσω et ώσω, impello; προσώθησεν, adegit.

Προσωνομασία, ας, ἡ, agnominatio; potius προσονομασία.

Προσωνυμία, ας, ἡ, appellatio, cognomen. *Gl. V.* cognomentum. Ex πρὸς et ὄνομα.

Προσώπας, per *Metapl.* pro πρόσωπον, inde προσώπασι, *Eust.*

Προσωπεῖον, ου, τὸ, larva, persona, vultus fictus; (2) prætextus, species. A πρόσωπον.

Προσωπίδιον, τὸ, Dim. A præc.

Προσωπικὸς, ἡ, ὸν, personalis. Ab eod.

Προσώπιον, ου, τὸ, idem quod προσωπεῖον.

Προσωπὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Προσωποληπτέω, ῶ, f. ήσω, personæ rationem habeo, gratiæ vel odio subscribo, gratiam vel odium sequor. Εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε, ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε, *Jacob.* 2, 9. A

Προσωπολήπτης, ου, ὁ, qui personarum habet rationem, gratiam aut odium sequens. Ex πρόσωπον et λαμβάνω.

Προσωποληψία, ας, ἡ, personæ respectus; *Ph.* gratia vel odium. Ex iisd.

Πρόσωπον, ου, τὸ, vultus, facies, os; persona. Quod autem in homine πρόσωπον est, in brutis irrationabilibusque προτομὴ dicitur, sicut in avibus ῥύγχος et ῥάμφος, *Ph.* πρόσωπα, ora, *Ph.* στύσας πρόσωπα, vultu dicta respuens, *Soph. Ant.* 1232. Ex ὤψ.

Προσωποποιέω, ῶ, f. ήσω, personas fictas induco, personas fingo.

Προσωποποιΐα, ας, ἡ, personarum confictio, figura oratoria, Prosopopœia. A

Προσωποποιὸς, ου, ὁ, qui personas seu larvas fabricatur. Ex πρόσωπον et ποιέω.

Πρόσωπος, pro πρόσωπον, *Eust.*

Προσωποῦττα, *Att.* pro προσωποῦσσα, quasi personata, vas habens figuram animalis, in ostio vel ore, *Poll.*

Προσωρεύω, in acervum congero.

Προσωρμίσθησαν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. verbi προσορμίζομαι, in portum *appello.*

Προσώτατα, *adv.* longissime.

Προσώτατος, η, ον, qui longissime ante est, longissime provectus, seu progressus:

Προσωτάτω, *adv.* idem. Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτου, ad summum progressa, *Soph. Aj.* 742. A

Προσώτερος, έρα, ερον, qui longius ante est, longius provectus, seu progressus. A πρόσω.

Προσωτέρω, *adv.* longius ante, ulterius.

Προσωφελέω, ῶ, fut. ήσω, insuper commodo; (2) adjuvo, auxilium adfero. Καὶ τοῖς δέ γ' οἴκοις ἐνδίκως προσωφελεῖν, *Eur. Alc.* 42. κακοὺς, *Id. Herac.* 519. Hinc

Προσωφέλημα, ατος, τὸ, subsidium, auxilium, utilitas. Ἀλλ' εἴτι βούλει παισὶν, ἢ σαυτῇ, φυγῆς προσωφέλημα, *Eurip. Med.* 610.

Προσωφέλησις, εως, ἡ, idem, res utilis.

Προσώχθισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi προσοχθίζω.

Προταινὶ, *adv.* nuper, proxime, nuperrime, novissime; (2) ante. A πρὸ, *ante.*

Προταίνιον, *adv.* paullo ante. A præc.

Προταίνιος, α, ον, nuperus, novissimus.

Προτακτέον, anteponendus, præponendus. Τὴν εὐγνωμοσύνην ἀεὶ προτακτέον τοῦ λόγου, *Æschin.* A προτάσσω. Unde

Προτακτικὸς, ἡ, ὸν, præpositivus.

Πρόταχτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in fronte collocatus, antesignanus, in prima acie pugnans; (2) præfinitus.

Προταλαιπωρέω, vel ουμαι, ante labores, ærumnas sustineo, suscipio.

Προταμιεύω, fut. εύσω. προτεταμιευμένα, condita et reposita dudum.

Προτάμνω, proscindo; idem quod προτέμνω.

Προταμοίμην, aor. 2. opt. med. verbi προτέμνω.

Πρότaξις, εως, ἡ, propositio; (2) prima acies; (3) aperta pugna. A προτάσσω.

Προταράσσω, ante turbo, perturbo.

Προταρβέω, ῶ, fut. ήσω, primus metuo, timore ante corripior. Μή μου προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, *Soph. Antig.* 83.

Προταριχεύω, fut. εύσω, prius sale condio, sale præmacero, præmacero; (2) ante exsicco et arefacio.

Πρότασις, εως, ἡ, propositio apud logicos, ut homo currit. Aristoteles in Topicis tradit πρότασιν esse quæstionem, quæ in unam duntaxat partem effertur; ut, suntne divitiæ bonæ? (2) initium dramatis; (3) prior pars periodi. A προτείνω.

Προτάσσω, vel προτάττω, fut. ξω, præstituo; (2) ante colloco, præpono; præficio, *Gl. V.* (3) antepono, præfero, *Ern.* προέταξε, præfecit, *Ph.* aor. 1. προτεταγμένος, præfectus, *Ph.* perf. pass. part. προτετάχθαι, præfici, *Ph.* inf. Ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου, *Matt.* 1, 24. Ὁρίσας προτεταγμένους καιροὺς, *Act.* 17, 26.

Προτατικὸς, ἡ, ὸν, ad πρότασιν in fabulis pertinens, propositione constans, propositionis formam habens. A προτείνω.

Προτατικῶς, *adv.* in modum propositionis.

Προτέγισμα, τὸ, quod tecto superjectum est ad arcendum imbrem. A τέγος, *Ern.*

Προτεθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi προτίθημι.

Προτείνω, protendo; (2) porrigo; (3) offero, polliceor; (4) *in med.* eadem fere, et prætendo, obtendo; (5) adstringo, funibus tendo. *Pass.* προτεταμένος, pronus, promptus, *Ph.* Ἀλλὰ δεξιὰν πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων, *Soph. Phil.* 1280. σκῆψιν ὡς ὑπὲρ τέκνων, *Eur. El.* 1081.

Προτειχίζω, f. ίσω, muro, præmunio, propugnaculo tueor. Hinc

Προτείχισμα, ατος, τὸ, murus, quo quid præmunitur; (2) propugnaculum.

Προτέλεια, ων, τὰ, dona ante nuptias dari sponsalia solita; (2) sponsalia; (3) victimæ mactari solitæ ante nuptias. (3) προτέλεια δ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ; *Eurip. Iphig. in Aul.* 718. *Æschyl. Agam.* 65. et *Pers.* 235.

Προτέλειον, ου, τὸ, qu. dic. tirocinium; (2) omne primordium rei sacræ faciendæ. A

Προτέλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ante perfectus; (2) præcidaneus; (3) qui fit ante nuptias. vid. *Ern.* Ex πρὸ et τέλος.

Προτελευτάω, ante, prius finio vitam.

Προτελέω, ῶ, f. έσω, ad initiationem præparo, vel ante rem sacram expio; (2) præparo, edoceo, erudio ad aliquid; (3) pecuniam repræsento et ante diem solvo.

Προτελὴς, ές· vide προτέλειος, 2, 3.

Προτελίζω, fut. ίσω, idem quod προτελέω *vel simpliciter,* initio. Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεανίδα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 433.

Προτεμένισμα, ατος, τὸ, vestibulum templi et quidquid est ante fanum. Τὰ ἐν τοῖς προτεμενίσμασι χέρνιβα, *Synes. Epist.* 121. Κἀγὼ τἀνθρώπιον εἶδα τῶν συνεδρευόντων ἐν τῷ προτεμενίσματι τοῦ βουλευτηρίου λαλίστερον, *Id. Epist.* 127.

Προτέμνω, proscindo vel præscindo, ut sulco agrum reseco.

Προτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prætensus, protensus, protentus. A προτείνω.

Προτενθεύω, fut. εύσω, prægusto, seu ante alios manus patinæ infero; (2) gulosus sum, catillo, cupediis inhio. Διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ, *Aristoph. Nub.* 1202. A

Προτένθης, ου, ὁ, qui prior comedit, prægustator; (2) catillo et gulosus, *Aristoph. Nub.* 1200. Ex πρὸ et τένθω, *comedo.*

Προτεραῖος, αία, αῖον, prior, præcedens; τῇ προτεραίᾳ, pridie, *Gl. V.* A πρότερος.

Προτεραίτερος, prior, *Aristoph.* A præc.

Προτερεύω, fut. εύσω, prior sum, loco, tempore, dignitate, priores partes obtineo, supero. A

Προτερέω, ῶ, f. ήσω, idem. Προτερεῖ εἰς τὴν φθορὰν, *Theophr.* Hinc

Προτέρημα, ατος, τὸ, priores partes; (2) major seu potior rei alicujus gerendæ commoditas; (3) privilegium, prærogativa; (4) res bene gestæ, victoria; (4) ἀφανίζων ἐπὶ τῷ γεγονότι προτερήματι, *Polyb.* 5, 87.

Προτερηγενὴς, ὲς, prius natus, antiquior. A γίνομαι.

Προτέρησις, εως, major, seu potior rei alicujus gerendæ commoditas. Εἰ δὲ πλείονα τῇ μελλήσει τὴν προτέρησιν αὐτοῖς παρασχοῖμεν, quod si cunctatione majorem illis facultatem (ad effugiendum) præbuerimus, *Heliod.* 4.

Προτερικὸς, ἡ, ὸν, prior. A πρότερος.

Προτέροισι, dat. pl. *Ion.* pro προτέροις.

Πρότερον, *adv.* prius, antea; (2) superiori tempore. Ab eod.

Πρότερος, έρα, ερον, prior, superior, *Ph.*

Προτέρω, *adv.* longius, ulterius.

Προτέρως, et προτέρωσε, idem.

Προτετύχθαι, inf. pass. perf. verbi προτυγχάνω. Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, *Il.* 18, 112.

Προτεύχομαι, seu προτύχομαι, ante fio, prior sum.

Προτεχνολογέω, ῶ, f. ήσω, prius de arte dissero; (2) prius artificiose dissero, trado.

Προτήθη, ης, ἡ, proavia, avi seu aviæ mater.

Πρότηξις, εως, ἡ, tabes.

Προτὶ, *præp.* a, ab, *Dor.* pro πρός.

Προτιάττω, *Dor.* pro προσιάττω, *Il.* 24, 710.

Προτιβάλλεαι, coerces, 2. sing. præs. ind. med. *Dor.* et *Ion.* pro προσβάλλεσαι. A

Προτιβάλλομαι, *Dor.* pro προσβάλλομαι.

Προτιδέγμενοι, nom. pl. perf. part. pass. *Dor.* et *Æol.* pro προσδεδεγμένοι, a προσδέχομαι.

Προτιειδεῖν, *adspicere,* præs. inf. act. *Dor.* pro προσειδεῖν, a προσείδω.

Προτιειλέω, *Dor.* pro προσειλέω, *Il.* 10, 347.

Προτιειπεῖν, *Dor.* pro προσειπεῖν, *Il.* 22, 329.

Προτίθημι, propono, vel oratione, vel in publico; unde (2) edico; (3) ante pono; (4) objicio, sc. devorandum, appono edendum; (5) suadeo; (6) prodo, indico; (7) *in med.* (1) statuo, constituo mecum; (2) constituo decreto vel edicto; (3) cibum, convivium appono; (4) spectandum propono, *imp.* mortuum; (5) prætextu utor. προτίθεμαι, destino; προὔθετο, destinavit, *Ph.* Ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων, *Eur. Supp.* 429. Τὰς τιμὰς ἑκάστῳ προτιθέναι, *Xen. Cyr.* 2, 14.

Προτίκτω, ante pario.

Προτίλλω, prævello, *Gl. V.*

Προτιμάσσω, attingo, *Dor.* pro προσμάσσω.

Προτιμάω, ῶ, fut. ήσω, pluris facio, majoris æstimo, præfero, antepono, malo; (2) rationem habeo, curo. Οὐδὲν προτιμῶ σου, *Aristoph. Plut.* 883. Τὸ γὰρ τῆς δ' οὐ προτιμήσω κακὸν, *Eur. Hipp.* 48. Πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτο τίς, πόσιν προτιμῶσ', ἢ θέλεσ' ὑπερθανεῖν; *Id. Alc.* 152. Hinc

Προτίμησις, εως, ἡ, ipsa actio pluris æstimandi et præferendi; prærogativa, *Gl. V.*

Προτιμητέος, præferendus, *Ph.*

Προτιμητικὸς, ἡ, ὸν, honoratus, honorandus.

Πρότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluris æstimandus, præferendus, præponendus. Ex πρὸ et τιμή.

Προτιμυθέομαι, *Dor.* pro προσμυθέομαι, *Odyss.* 11, 42.

Προτιμωρέω, prior punio, prior ulciscor; (2) prior auxilium fero; (3) prompte subvenio.

Προτιόσσομαι, adspicio, præsagio, auguror. Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, *Od.* 7, 31. Οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον, *Ib.* 5, 389. Μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομαι, *Apoll. Rhod.* 4, 1372.

Προτίω, honoro, honore dignor. Τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει, *Soph. Antig.* 22.

Πρότμησις, εως, ἡ, ipsa præscindendi actio; (2) quod præscinditur; (3) umbilicus. Ex πρὸ et τέμνω.

Προτολμάω, ῶ, f. ήσω, prior audeo, prius patro, prior audaciæ exemplum do.

Προτολμίζομαι, prætentare, audendi exemplum dare, al. præire, *Suid.*

Προτομὴ, ῆς, ἡ, *proprie* effigies animalis, ut canis, &c. (2) species, persona, imago; (3) effigies solida exhibens hominem ad umbilicum usque. A προτέμνω.

Προτονίζω, fut. ίσω, rudentes laxos intendo.

Προτόνιον, τὸ, vestis sacerdotalis, *Suid.*

Πρότονος, ου, ὁ, sc. κάλως, funis a malo summo ad proram tensus, malumque firmans, *Gl. V.* rudens; πρότονοι, rudentes, *Gl. V.* A προτείνω.

Προτοῦ, prius, antea, antehac; pro πρὸ τούτου, *Ph.*

Προτραγῳδέω· part. aor. 1. προτραγῳδήσας, qui jam ante tragœdias egit in re aliqua.

Προτρέπομαι, hortor, adhortor, exhortor, invito, *Ph.* προὐτρέψατο, hortatus est, a. 1. med. pro προετρέψατο. Προτρεψάμενοι οἱ ἀδελφοὶ ἔγραψαν τοῖς μαθηταῖς, *Act.* 18, 27. (convertor ad aliquid, dedo me alicui, fugio, *Ern.*) Καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προτρέψομαι, *Soph. Œd. Tyr.* 1446.

Προτρέποντο, 3. pl. imp. ind. pass. *Ion.* pro προετρέποντο, a προτρέπω. Unde

Προτρεπτικὸς, ὴ, ὸν, exhortatorius.

Προτρεπτικῶς, *adv.* exhortando, incitando.

Προτρέπω, f. ψω, *Gl. V.* usitatius προτρέπομαι.

Προτρέχω, præcurro, curro ante, anteverto. Πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας, *Isocr.*

Προτρίτα, *adv.* triduo ante, seu tertio ante die. Ex πρὸ et τρίτος.

Προτροπάδην, *adv.* cursu vel impetu concitato, summa cum celeritate, fugiendo. Προτροπάδην φοβέοντο, *Il.* 16, 304. *versis ubique tergis fugabantur.* A προτρέπω.

Προτροπάω, ῶ, idem quod προτρέπω.

Προτροπὴ, ῆς, ἡ, exhortatio, incitatio, impulsus monitis mixtus, hortatus; invitatio, *Ph.* A προτρέπω. Unde

Πρότροπος οἶνος, vinum quod sua sponte defluit, antequam uvæ calcentur.

Προτρυγαῖος, ὁ, idem quod

Προτρύγης, ου, ὁ, Bacchi cognomentum, qui vindemiæ præest. Ex τρύγη.

Προτρυγητὴρ, ῆρος, sive προτρυγητὴς, οῦ, ὁ, q. d. provindemiator; stella lucida quæ est ad dextram alam Virginis. Τῆς (παρθένου) ὑπὲρ ἀμφοτέρων ὤμων εἱλίσσεται ἀστὴρ δεξιτερῇ πτέρυγι· προτρυγητὴρ δ' αὖτε καλεῖται, *Arat.* 137. Ex πρὸ et τρυγάω.

Προτρώγω, ante comedo.

Προτυγχάνω, prior sum, ante sum.

Πρότυπον, ου, τὸ, futuri operis præcedens typus et forma. Ex πρὸ et τύπος.

Πρότυπος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Προτυπόω, ῶ, f. ώσω, præformo; (2) præinformo, *inpr.* rem futuram, ut imaginatio, v. c. per somnium facit; (3) conformo, sequente εἰς vel πρός. Hinc

Προτύπωμα, ατος, τὸ, exemplar, exemplum quod sequimur vel sequi debemus.

Προτύπτω, f. ψω, ante verbero, prior verbero seu cædo; (2) prorumpo, erumpo; (3) irrito; (4) appello; aor. 1. προέτυψα, προὔτυψα. (4) ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν, *Apoll. Rhod.* 1, 953.

Προὔβαλε, *projecit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Att.* pro προέβαλε, a προβάλλω.

Προὔβη, *progressus est*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Att.* pro προέβη, a προβαίνω.

Προϋγραίνω, præhumecto, humectatione ad aliquid præparo.

Προὔγραφε, 3. sing. imperf. ind. act. *Att.* pro προέγραφε, a προγράφω, *ante scribo.*

Προὐδιδάξατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Att.* pro προεδιδάξατο, a προδιδάσκω, *ante s. prior doceo.*

Προὔδωκα, *prodidi*, aor. 1. ind. act. *Att.* pro προέδωκα, a προδίδωμι.

Προὔθετο, *proposuit*, 3. sing. aor. 2. ind. med. *Att.* pro προέθετο, a προτίθημι.

Προὔθηκε, *propositus erat*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro προέθηκε.

Προὔκειτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Att.* pro προέκειτο, a πρόκειμαι.

Προὐκινδύνευε, 3. sing. imperf. ind. act. *Att.* pro προεκινδύνευε, a προκινδυνεύω.

Προυνεικία, et Προυνικία, ἡ, præludium amatorium, *Hesychius.*

Προυνείκος, η, ον, qui fit ante pugnam. Προύνεικα φιλήματα, basia quæ dantur ante rem peractam, præludia amatoria, *Strat. Analecta Brunckii*, 2, 371.

ΠΡΟΥ'ΝΗ, ης, ἡ, prunus, arbor.

Προὐξένησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro προεξένησε, a προξενέω.

Προὐξερευνάω· vide προεξερευνάω.

Προὐξερευνητὴς, οῦ, ὁ, explorator præmissus, *Eur. Rhes.* 296.

Προϋπάγω, et ομαι, ante induco ad aliquid, pellicio, in *Act.* ante decedo, subduco me. Ἐπαμινώνδας βουληθεὶς τοὺς Ἀχαιοὺς προϋπαγαγέσθαι, *Xenoph. Hellen.* 7, 1.

Προϋπαντάω, obvius fio, prior occurro.

Προϋπαντιάζω, idem.

Προΰπαρξις, εως, ἡ, præexistentia.

Προϋπαρχὴ, ῆς, ἡ, priora beneficia; beneficentia qua quis alterum prævenit. A

Προϋπάρχω, fut. ξω, prævenio, præverto; (2) sum ante, tempore præcedo; (3) prior incipio, initium facio, provoco, lacesso, v. gr. beneficiis, προϋπηργμένα, beneficia prius collata, perf. pass. part. Ἐτεοκλῆς προὐπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς πύργου, *Eur. Ph.* 1229. Προϋπῆρχον γὰρ ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτοὺς, *Luc.* 23, 12.

Προϋπεκλύω, dissolvo, consumo ante tempus. Τὴν ῥύμην τῶν ἱππέων τῶν μεταξὺ προϋπεκλύων, impetum equitum ante conflictum dissolvens, *Heliodor.* 9.

Προὔπεμψα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro προέπεμψα, a προπέμπω, *ante mitto.*

Προϋπεξέρχομαι, ante exeo, egredior.

Προϋπεξορμάω, ῶ, fut. ήσω, ante erumpo.

Προϋπεργάζομαι, prius efficio. Hinc

Προϋπεργασία, ας, ἡ, præmunitio, præparatio, causæ instructio, *apud Rhet.*

Προὐπῆν, 3. sing. imperf. verbi πρόειμι. Καὶ γάρ τι καὶ ζήλου προὐπῆν ἐς αὐτὸν ἤδη καὶ φθόνου, *Appian. Syr.* 9.

Προϋπῆρκται, 3. sing. perf. indic. pass. verbi προϋπάρχω, *prævenio.*

Προϋπισχνοῦμαι, ante promitto; προϋπέσχετο, a. 2. ante promisit. Σωτηρίαν προϋπισχνοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς, *Xen.*

Προϋποβάλλω, et προϋποβάλλομαι, qu. dic. præsubjicio, præstruo. Εἰ δὲ ἡ φύσις προϋποβάλλεται τὰς δυνάμεις, *Themist.*

Προϋπογράφω, tacite factis indico, significo.

Προϋποδείκνυμι, ante demonstro, seu explicando ostendo.

Προϋπόκειμαι, qu. dic. prius subjaceo, prius subjectus sum; (2) prius in naturam rerum editus sum; προϋπόκειται, præsupponitur. Προϋποκεῖσθαι σώματι, *Philo.*

Προϋπολαμβάνω, prius existimo, prius animo concipio et præsumo.

Προϋπομιμνήσκω, antemoneo.

Προϋπομνηματίζομαι· προϋπομνηματισάμενοι, qui ante commentarios scripsere.

Προϋποπτεύω, ante suspicor.

Προϋπόστασις, εως, ἡ, præexistentia.

Προϋποστρώννυμι, prius substerno, *Steph.*

Προϋποτέμνω, præcido. Εἰ προλήψει τοῦ ὅρκου τὸ πιστὸν τοῦ τρόπου προϋποτέμνεται, *Heliodor.* 4.

Προϋποτίθημι, præsuppono.

Προϋποτοπέω, ante suspectum habeo.

Προϋποτυπόω, ante delineo seu describo.

Προὖπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ante oculos positus; (2) manifestus, *Ph.* προὖπτον, perspicuum, ἐκ τοῦ προὔπτου, palam. Τίς ἄν σ' ὁρμώμενον ἐς προὖπτον Ἅιδην οὐ καταστένοι; *Soph. Œd. Col.* 1440. Προὖπτον ἐς Ἀΐδαν στείχω κατὰ γᾶς, *Eurip. Hippol.* 1366. Ex πρὸ et ὄπτομαι.

Προὐργιαίτερα, potiora, utiliora. A προὐργιαίτερος.

Προὔργου, operæ pretium. Ex πρὸ et ἔργον.

Προὔστημεν, pro προέστημεν, 1. plur. aor. 2. verbi προϊστάναι.

Προὐτίθει, 3. sing. imperf. ind. act. *Att.* pro προετίθει, a προτιθέω, *propono.*

Προὐτρέπετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Att.* pro προετρέπετο, a προτρέπω, *impello.*

Προὔτυψα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro προέτυψα, a προτύπτω.

Προϋφαιρέω, ante subtraho seu aufero.

Προὐφάνη, *prædixit*, 3. sing. a. 2. verbi προφαίνεσθαι, *Soph. Œd. Tyr.* 790.

Προϋφαρπάζω, ante surripio.

Προὔφειλες, 2. sing. imperf. ind. act. *Att.* pro προώφειλες, a προοφείλω.

Προϋφίσταμαι, præexisto; προϋφεστηκὼς, præexistens, perf. part. A προϋφίστημι.

Προὔφυ, 3. sing. aor. 2. verbi πρόφυμι, *genero, gigno.* Σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατὴρ, *Soph. Aj.* 1291.

Προὔχειν, præs. infin. act. *Att.* pro προέχειν, a προέχω, antecello; præcedo; emineo.

Προφαγεῖν, ante alia edere, in cibo præsumere.

Προφαίνω, præluceo, lumen præfero, præmonstro, seu præmonstro speciem futuri, et quasi polliceor, portendo aliquid, ac significo prodigio; προὔφαινε, præmonstrabat, imperf. προὐφαίνετο, apparebat; imperf. pass. Σφετέραν ῥίζαν πρόφαινε, *Pind.* Ἆθλα προὔφηνε τοῖς ταξιάρχαις, *Xen.* Ἤδη αὐτὸς ἐκ τῶν πυλῶν προὐφαίνετο ὁ Κῦρος, *Ib.*

Προφανῇ, 3. sing. aor. 2. conj. pass. verbi προφαίνω, *præmonstro.*

Προφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, conspicuus, manifestus, apertus. A προφαίνω.

Προφανία, ας, ἡ, perspicuitas. A προφανής.

Προφάντις, ιδος, ἡ, interpres sacrorum. Προφῆτις, sacerdos.

Πρόφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, præmonstratus, ante significatus, prædictus; τὸ πρόφαντον, oraculum, vaticinium; (2) evidens, conspicuus. Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι, *Soph. Trach.* 1159. A προφαίνω.

Προφανῶς, *adv.* conspicue, aperte.

Προφασίζομαι, fut. ίσομαι, fingo causas, causificor, tergiversor causando et prætexendo aliquid, prætexo, prætendo, causæ loco adfero, excuso. *Gl. V.* causor; προφασίζεται, prætendit, *Ph.* προὐφασίσαντο, prætenderunt, 3. pl. aor. 1. med. Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι, *Theog.* 935. A

Πρόφασις, εως, ἡ, prætextus; (2) excusatio, *Ph.* (3) dilatio, occasio, materia, *Ph.* causa quæcunque etiam vera et arcana. Εὐνῆς πρόφασιν, *Il.* 19, 262. *Ibid.* 302. Πάσας προφάσεις προφασίζεσθε, *Plut.* A πρόφημι. Hinc

Προφασιστικὸς, ὴ, ὸν, ad excusandum, ad prætexendum excogitatus, dictus, &c. (usitatius προφασιαστικὸς, *Ern.*)

Προφείδομαι, abstineo, servo, tempero. Τὴν πόλιν ἀναξίως προφεισαμένην ἑαυτῆς, *Isocr.* 2, 10. A προέσομαι.

Προφερέστερος, præstantior, *Gl. V.* item prior motu, incessu, et pronior. A

Προφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est provecta ætate; (2) præstans; superl. προφερέστατος, προφέρτατος, *Soph. Œd. Col.* 1531.

Προφέρῃσιν, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* cum ν, a

Προφέρω, profero, promo, depromo, in medium adfero, exhibeo, propono; (2) objicio, exprobro; (3) enuncio, loquor; (4) præsto, antecello, anteeo, ulterius fero seu porto, promoveo; προενέγκατε, proferte, *Gl. V.* a. 1. imperat. προενεχθεὶς, prolatus, antelatus, *Gl. V.* a. 1. part. pass. προενηνεγμένος, prolatus, *Gl. V.* perf. part. (1) προφέρονται ἔριδα, conflictum adferunt, *Il.* 3, 7. Προφέρῃσιν μάστακα, escam adfert, *Ibid.* 9, 323. Ἔριδα προφέρουσαι, certamen preferentes, *id est*, certatim, certantes inter se studio et labori, *Odyss.* 6, 92. (2) μή μοι . . . . πρόφερε, ne mihi exprobra, *Il.* 3, 64. προφέρουσα, abripiens, *Ibid.* 6, 344. Προφέρων πολλὸν ἀπὸ, remanens procul, *Ibid.* 16, 669. (4) καὶ φημὶ προφέρειν εἰς εὐτυχίαν τῶν γειναμένων, *Eurip. Med.* 1092. Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς, præstat, *Theoc.* 12, 5. Ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος, ἀνὴρ προφέρει, *Pind.* Προφέρω οὐδενὸς ὑμῶν ῥώμῃ, *Thuc.* σοῦ ἐς εὐτυχίαν, *Eur.*

Προφεύγω, effugio; προφυγὼν, a. 2. part. elapsus, *Il.* 14, 81.

Πρόφημι, prædico. Ex πρὸ et φημὶ, *dico.*

Προφημίζω, ante dissipo famam.

Προφητάζω, idem quod προφητεύω, *Man.*

Προφητάναξ, ακος, ὁ, rex propheta; Davidis epith. A προφήτης et ἄναξ.

Προφητεία, ας, ἡ, prædictio futurorum, vaticinatio aut vaticinium; (2) munus prophetæ. A προφητεύω.

Προφητεῖον, ου, τὸ, templum in honorem alicujus prophetæ erectum. Ab eod.

Προφητεύω, f. εύσω, futura prædico, vaticinor; (2) fanorum antistes sum oraculorumque interpres. divinitus afflatus sum, vocem divinam audio; (2) *in N. T.* interpretor vaticinia, et alia Sc. S. dicta. Οὐκ ἔστιν ὅστις σοὶ προφητεύσει τάδε, *Eur. Ion.* 370. A

Προφήτης, ου, ὁ, propheta; προφῆται, antistites, vates, *Ph.* (2) *in N. T.* etiam de Poeta; (3) doctor divinitus missus et afflatus. A πρόφημι. Hinc

Προφητικὸς, ή, όν, propheticus, ad prophetas pertinens, a prophetis ortus.

Προφητικῶς, *adv.* more vatum.

Προφῆτις, ιδος, ἡ, quæ futura prædicit; (2) sacerdos.

Προφητοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, prophetæ vel prophetarum interfector. A προφήτης et κτείνω.

Προφητόφθεγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, a propheta dictus vel pronunciatus; (2) propheta dignus. Ex προφήτης et φθέγγομαι.

Προφητοφόντης, ου, ὁ, prophetarum interfector.

Προφήτωρ, ορος, ὁ, idem quod προφήτης, *Man.*

Προφθαδὴν, *adv.* præveniendo, antevertendo. A

Προφθάνω, f. άσω, idem quod *simpl.* φθάνω, *Ph.* πρόφθασον, præveni, *Gl. V.* aor. 1. imperat. Προέφθασεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, *Matt.* 17, 25. Hinc

Προφθασία, ἡ, occupatio.

Προφθέγγομαι, anteloquor, *Gl. V.* Hinc

Πρόφθεγξις, εως, ἡ, anteloquium.

Προφθίμενος, ου, ὁ, præmortuus seu antemortuus. Ex πρὸ et φθίομαι, pereo.

Προφοβέω, ῶ, fut. ήσω, ante terreo, absterreo. Hinc

Προφοβητικὸς, ή, όν, absterrendi vim habens.

Προφοιβάζω, f. άσω, ante purifico. Ὄφρα προφοιβάζωσι δέμας ζωθεῖσι καθαρμοῖς, *Nonn. P.* 11, 55. Vide φοιβάζω.

Προφορὰ, ᾶς, ἡ, prolatio, pronunciatio; (2) vox, verbum; (3) exprobratio, *ap. Polyb.* A προφέρω.

Προφορέομαι, οῦμαι, tramam filumque duco atque reduco; (2) ultro citroque cursito. Ἀπολώμεθ᾽ ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω, *Aristoph. Av.* 4. A προφέρω.

Προφορικὸς, ή, όν, qui ore profertur, enunciativus. *Gl. V.* eloquens, facundus. A

Πρόφορος, ου, ὁ, humor inter membranas quibus fœtus continetur. A προφέρω.

Προφόωσδε, in lucem. A πρὸ, φῶς, et δέ.

Πρόφραγμα, ατος, τὸ, septum alicui loco prætentum; (2) propugnaculum, tutamen; (3) proscenium. A προφράσσω.

Προφράζω, fut. άσω, prædico, prænuncio. Τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ Ἀθλ᾽ ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες, *Hesiod. Oper.* 653.

Πρόφρασσα, ης, ἡ, propensa, benevola, lubens, deliberato consilio agens, *Od.* 10, 386. et 5, 161. A πρόφρων.

Προφράσσω, vel προφράττω, fut. ξω, ante sepio vel munio, i. e. ante aliquem locum, vel prior altero.

Προφρονέως, *adv.* Poet. pro

Προφρόνως, *adv.* prompto seu propenso animo, benevole, lubenter. A

Πρόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, prudens; (2) propensus, benevolus, promptus. A φρήν.

Προφύγοι, 3. sing. aor. 2. conj. act. v. προφεύγω.

Προφυλακὴ, ῆς, ἡ, excubiæ, vigiliæ, statio, munitio ad arcendum, propugnaculorum observatio; (2) præcautio, cautio; (3) amuletum. A προφύλαξ.

Προφυλακὶς ναῦς, navis quæ ante exercitum excubat, aut ante alias naves; (2) navis præsidiaria. Ab eod.

Προφυλακτικὸς, ή, όν, ad præcautionem aptus, qui adhibetur ad præcavendum. A προφυλάσσω.

Προφύλαξ, ακος, ὁ, qui ante excubat, excubitor, speculator, præsidiarius.

Προφύλαξις, εως, ἡ, cautio, providentia. A

Προφυλάσσομαι, præcaveo, *Gl. V.* A seq.

Προφυλάσσω, vel άττω, f. ξω, qu. dic. ante excubo, pro statione excubias ago. Οὗ γὰρ ἐθ᾽ ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ᾽, *Epigr. de Adulatore.* Εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, *Xen.*

Προφύραμα, ατος, τὸ, massa farinacea, quæ in mactra subigitur ut inde panes fiant. A

Προφυράω, ῶ, ante misceo, præparo ante Καὶ προπεφύραται λόγος εἷς μοι, *Aristoph. Av.* 468.

Προφύρητος, ον, ante subactus, et quidem recte, satis.

Προφύσια, ων, τὰ, præmunimina quibus follium fistulæ in metallis teguntur. Ex φυσάω.

Πρόφυσις, εως, ἡ, germinatio, germen. A προφύω.

Προφυτεύω, fut. εύσω, prius planto vel sero.

Προφύω, fut. ύσω, ante genero seu gigno.

Προφώγνυμι, ante torreo, *Steph.*

Προφωνέω, ῶ, fut. ήσω, prius vocem edo, præloquor; (2) prædico, præmoneo, denuncio. Φεύγειν προφωνῶ πᾶσι, *Eur. Hipp.* 959. Nonnulli vero legunt προσφωνῶ.

Προφωτίζω, f. ίσω, prius illumino, prius patefacio; (2) prius baptizo.

Προχάζομαι, procedo.

Προχαίνω, hiante ore (cupidissime) in aliquid feror.

Προχαίρω, gaudium præcipio, frustra gaudeo.

Προχαλάομαι, promineo. Ἰδὲ προεχαλᾶται ἡ γλῶττα, prominet lingua, *Joseph. Maccab.* 10.

Προχαλάω, ῶ, fut. άσω, relaxo, *Aret.*

Προχανὴ, ῆς, ἡ, prætextus. Προχανὴ δ᾽ εὑρίσκετο πᾶσα, *Call. in Cer.* 73. idem quod πρόφασις, *Eust.* Ex χαίνω.

Προχάραγμα, ατος, τὸ, futuræ rei repræsentatio, imago, ac prævia descriptio; (2) exemplum imitationi propositum. A

Προχαράσσω, vel άττω, fut. ξω, prima lineamenta duco, primam sculpturam facio ante polituram, præformo; (2) ante delineo, adumbro.

Προχαρίζομαι, f. ίσομαι, ante vel prius gratificor, ante condono.

Προχάρισμα, idem quod χάρισμα, Sibyl.

Προχαριστήρια, τὰ, dies festus apud Athenienses, quo magistratus, finita jam hyeme, et fructibus germinare incipientibus, Minervæ sacra facere omnes solebant.

Προχειλίδιον, τὸ, prominens labii pars. A

Πρόχειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui prominentibus est labiis; labrosus, *Gl. V.* A χεῖλος.

Πρόχειλον, τὸ, prominens labiorum pars, *Poll.*

Προχειμάζω, prior hyberno, vel in hyberna concedo, vel ante statum tempus sum tempestuosus.

Προχείμασις, ἡ, tempestas ante statutum diem.

Προχειρέω, *ap. Dion. H.* si lectio sana, (*Ern.*) idem quod

Προχειρίζω, f. ίσω, omnibus notum facio; (2) deligo, sumo ad aliquid faciendum, destino; (3) instituo, paro, inchoo; (4) promo, depromo; προχειρίζομαι, profero, promo, *Gl. V.* pass. deligor. Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε, *Act.* 22, 14. Δυναμίν τινα φημὶ προχειρίσασθαι δεῖν ὑμᾶς, *Dem.* A

Πρόχειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est in promptu, inventu facilis, expeditus, *Ph.* πρόχειρον, promptum, ad manum. Ex πρὸ et χείρ.

Προχειροτονέω, ῶ, f. ήσω, ante seu prius creo; (2) præ aliis et ante tempus aliquid designo. Γενομένης ἐκκλησίας προεχειροτόνησεν δῆμος, *Dem.* Μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, *Act.* 10, 41.

Προχειροτέρως, *adv.* promptius.

Προχείρως, *adv.* prompte; (2) temere.

Προχειρουργέω, ante manibus operor.

Προχέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro προχέουσι, a προχέω, *profundo.*

Πρόχευμα, ατος, τὸ, profusio, profusum. A

Προχέω, f. εύσω, profundo, effundo. Προχέει λίγειαν ὀμφὰν, *Anacr. Il.* 2, 465.

Πρόχθες, ante hesternum diem, nudiustertius, *Steph.*

Πρόχνυ, *adv.* in genua, geniculatim; (2) funditus, radicitus; (3) omnino, prorsus. Στύπος ἀμπέλου πρόχνυ γεράνδρυον, truncus vitis penitus annosus, *Apoll. Rhod.* 1, 1118. Ex πρὸ et γόνυ.

Προχόη, ης, ἡ, gutturnium. A προχέω.

Προχοὴ, ῆς, ἡ, fluxus aquæ; unde (2) diluvium, inundatio; (3) gurges; (4) ostium, quo fluvius in mare effunditur. *Il.* 17, 263. *Od.* 5, 453. Ab eod.

Προχοΐδιον, ου, τὸ, aqualiculus, qua aqua effunditur manibus abluendis, *Strab.* 17. item vas vinarium, ut lagena. A

Προχοῒς, ΐδος, ἡ, matula. A προχέω.

Πρόχοος, *contr.* πρόχους, ου, ὁ, aqualis, vas aquarium quo aqua manibus datur, gutturnium, *pl.* πρόχοι (sed est a πρόχος, *Hom. Ern.*) Ab eod.

Προχορεύω, præsulto, salto. Κῶμον ἀναυλότατον προχορεύσεις, *Eurip. Phœn.* 797.

Πρόχους, ου, ἡ, aqualis, guttus. Ἔκ τ᾽ εὐκροτήτου χαλκέας πρόχου, *Soph. Antig.* 430.

Προχόω, χωννύω, χώννυμι, aggere præmunio, *Herod.*

Προχρίω, fut. ίσω, ante inungo. Ὦ, προὔχριον, *Soph. Trach.* 696.

Προχρονέω, ῶ, f. ήσω, tempore sum prior, tempore præcedo. A

Πρόχρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, tempore prior, tempore præcedens.

Πρόχυμα, ατος, τὸ, quod profunditur aut profusum est; (2) vinum sponte defluens ante quam uvæ calcentur. A προχύω.

Πρόχυσις, εως, ἡ, profusio, effusio; (2) terra ante locum aliquem adgesta. Ab eod.

Προχυταῖος, αία, αῖον, natus vel habitans in insula Prochyta. A

Προχύτη, cum νῆσος, est terra avulsa a continente et insula facta; (2) patera ad libandum.

Προχύται, ων, fruges, seu mola salsa quæ inspergebatur victimæ jam mactandæ; (2) variarum rerum missilia, ut florum et fructuum, quæ jaci solerent a populo faustis acclamationibus principes salutante; quod et victori in certaminibus fieri consueverat. (1) πικρὰς, δὲ προχύτας . . . ἀνάξεται, *Eur. Iphig. in Aul.* 955. (2) προχύταις βαλλόντων, *Plut. in Dion.* 1776. edit. *Steph.* A προχύω.

Προχυτήριον, ου, τὸ, fusorium, *Gl. V.* A

Προχύτης, ου, ὁ, poculi species:

Προχύτιος, α, ον, profusus, *Clem.* A

Προχυτὸς, ή, όν, profusus. A

Προχύω, f. ύσω, profundo, effundo; (2) terra adgesta exstruo. Τὸ Περσικὸν οἴδμα προχόων, *Dion. Per.* 52.

Πρόχωλος, ον, claudus.

Προχῶναι, αἱ, clunes, nates, *Poll.*

Προχωρέω, ῶ, f. ήσω, procedo, progredior; (2) succedo, prospere cedo. Ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος, *Eur. Herac.* 486. Ἤδη τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προὐκεχωρήκει, *Herod.* Impersonaliter sumitur: Προχωρεῖ, licet, commodum est. Ἡνίκ᾽ ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ, quando cuique commodum sit, *Xenoph. Cyri Inst.* 1, 2. Ἦν δ᾽ ἂν αὐτῷ πέμψῃς ὁπόσα σοι προχωρεῖ, quantum tibi commodum erit, *Id. Ibid.* 3, 172. Hinc

Προχώρημα, ατος, τὸ, quod succedit seu successit; (2) excrementum.

Προχώρησις, εως, ἡ, successio, progressus, processio. Ab eod.

Πρόχωσις, ἡ, terra aggesta, *Steph.*

Προψηφίζω, ante scisco, decerno.

Προψύχω, f. ξω, prius refrigero.

Προῳδικὸς, præcinens, *Steph.* vid. et in ἐπῳδικός.

Προώδιος, ὁ, ἡ, qui dentes exsertos, eminentes habet. Ab ὀδούς.

Προωδοποιοῦμαι, proclivis sum, præparatus sum, *Aristot.*

Προῳδὸς, ἡ, prolusio in cantu, introitus, et quasi præcentio.

Προωθέω, ῶ, fut. ήσω, et ώσω, protrudo, propello. Τ᾽ ἄλλα παρασύρειν καὶ προωθεῖν, *Longin.* 32.

Προώλης, petulans. *Ph.* perditus. Ab [illegible] μαι.

Προωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum ante [illegible]onium. Ab ὄμνυμι.

Προωνύμιον, ου, τὸ, prænomen, *Ph.* Ab ὄνομα.

Προώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, prænomen habens.

Προώριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui justum legitimumque tempus

tempus prævenit, præmaturus, præcox. Ex *πρὸ* et *ὥρα*, *tempus*.

Πρόωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd. Πρόωρον, *adv.* ante tempus. Ab eod.

Προώρισαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi *προορίζω*.

Προωρώμην, imperf. ind. med. *contr.* pro *προωραόμην*, a *προοράω*.

Πρόωσις, εως, ἡ, protrusio, expulsio. A *προωθέω*.

Προώστης, ου, ὁ, caput lignorum prominentium, quæ pondus dejiciendum suspendebant. Ab eod. Hinc

Προωστικὸς, ἡ, ὸν, vim propellendi habens.

ΠΡΥΛΕΈΣ, ων, οἱ, milites pedites; *Il.* 5, 744. (2) populi multitudo conferta. Hinc

Πρύλις, εως, ἡ, saltatio armata, quam pedites saltant, Pyrricha. Οὖλα δὲ Κούρητες γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, *Callim. in Jov.* 52.

Πρύμνα, ης, ἡ, extrema navis pars, puppis. Hesychius explicat *κατὰ πρύμνην* per *εἰς τὰ ὀπίσω*, retrorsum. Hinc *χωρεῖ δὲ πρύμναν* (subintellecta præposit. *κατὰ*), retro cedit, *Eurip. Andr.* 1121. A *πρυμνός*.

Πρύμνηθεν, *adv.* a puppi; vide *πρυμνόθεν*. A pr.

Πρυμναῖος, ad *πρύμνην* pertinens, *Ep.*

Πρυμνήσια, τὰ, funes quibus navis religatur ad terram. *Gl. V.* retinacula; *Il.* 1, 47. A *πρυμνός*.

Πρυμνήσιος, ία, ιον, qui est in puppi, ad puppim pertinens. Ab eod.

Πρυμνητὴς, οῦ, ὁ, gubernator in puppi sedens; *adj.* pro *πρυμνήσιος*. Ab eod.

Πρυμνητικὸς, ἡ, ὸν, ad puppim pertinens.

Πρυμνόθεν, *adv.* a puppi; ab eod. (2) funditus. A

ΠΡΥΜΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, extremus, ultimus; (2) crassus, gravis, ut lapis, *Hom.* Πρύμνον, τὸ, extremitas, finis, *τὰ πρύμνα*, idem.

Πρυμνοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, puppim tenens. Ex *πρύμνα* et *ἔχω*.

Πρυμνώρεια, ας, ἡ, extrema montis pars, radix montis. Ex *πρυμνὸς* et *ὄρος*, *mons*.

Πρυτανεία, ας, ἡ, dignitas seu potestas prytanica, munus vel imperium prytanicum. A *πρύτανις*.

Πρυτανεῖα, ων, τὰ, pecunia quam deponebant actor et reus judicio disceptaturi, *Lat.* sacramentum. A

Πρυτανεῖον, ου, τὸ, locus Athenis in quo Prytanes judicia exercebant, et in quo viri bene de republica meriti publicis alebantur sumptibus; (2) curia; (3) palatium augustale. A *πρυτανεύω*.

Πρυτανεὺς, ὁ, idem quod *πρύτανις*, *Lys.*

Πρυτανεύω, f. εύσω, senator sum, aut magistratus, aut aliud quod *πρύτανις* notat, summam potestatem teneo, præses sum; (2) rego, moderor, administro; (3) suppedito, subministro, procuro. Τὴν εἰρήνην ἐπρυτάνευσε, *Isocr.* περὶ εἰρήνης, *Aristot.* Πρυτανευσέμεν ἀθανάτοισι, *Hom. in Apoll.* 68. A *πρύτανις*. Unde

Πρυτανικὸς, ἡ, ὸν, ad *πρύτανιν* pertinens.

ΠΡΥ'ΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, Athenis senator ex numero 500, quorum decima pars decima anni parte rebus præerat; (2) in aliis civitatibus interdum summum magistratum notat, unde (3) summus magistratus, *ἄρχων ὕπατος*· (4) princeps in aliquo genere artis aut rei; (5) curator, præfectus alicujus rei, dispensator: vid. *Ern.*

Πρῲ, πρῷ, *adv.* mane; (2) mature, tempestive; (3) prius. (1) ἀλλ᾽ ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῲ πάνυ ἥξει παρ᾽ ἡμῶν τὰ τρίτ᾽ ἐπεσκευασμένα, *Aristoph. Lys.* 612. (3) δέδοικα γὰρ μὴ πρῲ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ, *Soph. Trach.* 630.

Πρῴην, *adv.* nuper, ante, olim, *Ph.* pro *πρωΐην* sc. *ὥραν*.

Πρωθήβης, ου, ὁ, qui primos pubertatis annos agit, puber. Ἑπτὰ πρωθήβην Ὑάκινθον, *Nic. Th.* 905. Ex *πρῶτος* et *ἥβη*.

Πρώθηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Πρωθύστερος, præposterus, *Gl. V.* πρωθύστερον, præposterum, *Gl. V.* Ex *πρῶτον* et *ὕστερον*.

ΠΡΩΙ', *adv.* mane; (2) mature, tempestive; præmature, ante tempus. *Compar.* *πρωϊαίτερος*, έρα, ερον, et *superl.* *πρωϊαίτατος*. Hinc

Πρωΐα, ας, ἡ, scil. *ὥρα*, matutinum tempus.

Πρωϊαίτατα, admodum tempestive, præmature.

Πρωϊαίτερον, *adv.* citius; (2) maturius.

Πρωϊανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mature vel præmature florens. Ex *πρωΐ* et *ἄνθος*.

Πρωΐβλαστος, ον, idem quod -βλαστὴς, Theophr.

Πρωϊβλαστέω, ῶ, f. ήσω, mature germino. A

Πρωϊβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mature germinans. Ex *πρωΐ* et *βλάστη*, *germen*.

Πρωϊβλαστία, ας, ἡ, matura seu præcox germinatio. A *πρωϊβλαστέω*.

Πρωϊζὰ, vel *πρώϊζα*, *adv.* non ita dudum, hodie, mane; (2) præmature, citius, intempestive, ante tempus. A *πρωΐ*. Unde

Πρωΐζον, vel *πρωϊζὸν*, idem; (2) hesternum; (3) nudius tertius.

Πρωΐθεν, *adv.* a mane, a tempore matutino.

Πρωϊκαρπέω, ῶ, f. ήσω, mature fructus reddo.

Πρωϊκαρπία, ἡ, matura fructuum editio.

Πρωΐκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus fructus mature proveniunt.

Πρώϊμος, ου, ὁ καὶ ἡ, maturus, tempestivus, *Ph.* *πρώϊμον*, præcox. A *πρωΐ*.

Πρωϊνὸς, ἡ, ὸν, matutinus. Ab eod.

Πρωϊνῶς, matutine, mane, *Ath.*

Πρώϊον, ου, τὸ, hora matutina. A *πρώϊος*.

Πρώϊος, ΐα, ϊον, matutinus. A *πρωΐ*. Hinc

Πρωϊότης, ητος, ἡ, præcox maturitas.

Πρωϊσπορέω, ῶ, f. ήσω, præmature sero, mature semino. A

Πρωΐσπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mature seritur; (2) præmature serendus. A *πρωΐ* et *σπείρω*.

ΠΡΩΚΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, podex, anus, culus.

Πρωκτοτηρέω, ῶ, nates specto, observo, *Aristoph. Eq.* 874. ut et *πρωκτοπεντετηρίς*.

Πρὼν, ωνὸς, ὁ, locus acclivis, collis; (2) vertex seu cacumen montis. A *πρώων*.

Πρὼξ, ωκὸς, ὁ, gutta, stillicidium, *proprie* roris. *Call. in Apoll.* 40. A *πρωΐ*.

Πρῶος, idem quod *πρώϊος*.

ΠΡΩ'ΡΑ, ας, ἡ, prora, anterior pars navis; (2) hinc, *tropice*, os, adspectus, quod ab *adj.* *πρωρὸς*, ρὰ, ρόν. A *πρό*.

Πρωράζω, in prora deprimo; *πρωράζεσθαι* dicitur navis, cum prora ponderum vi deprimitur. A præc.

Πρώραθεν, *adv.* e prora. Ab eod.

Πρωρατεύω, f. εύσω, sum proreta, seu in prora navem rego. A

Πρωράτης, ου, ὁ, proreta, qui navem in prora regit. A *πρώρα*.

Πρωρατικὸς, ἡ, ὸν, ad proram pertinens, qui est in prora, *Jul. Polluc. Onomast.*

Πρωρεὺς, έως, ὁ, proreta, *Ph.* navis curator. Τὸν δὲ τοῦ κυβερνήτου διάκονον, ὃς πρωρεὺς τῆς νεὼς καλεῖται, *Xenoph. Œconom.* 8, 14. A *πρώρα*.

Πρῶτα, *adv.* primum. A *πρῶτος*.

Πρωτάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primo aliquid nunciat, prænuncius.

Πρωτάγρια, ίων, τὰ, venationis primitiæ, prima captura. *Callim. in D.* 104. Ab *ἄγρα*.

Πρωταγωνιστέω, primas partes in scena ago, primas i. e. præcipuas partes obtineo; (2) primam orationem in judicio habeo. A

Πρωταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, primarum partium actor; (2) qui in quovis certamine primum locum tenet, præstantissimus.

Πρώταθλος, ου, ὁ, primus athleta. Ab *ἆθλος*.

Πρωταίτιος, ὁ καὶ ἡ, qui maxime in culpa est.

Πρωταίχμια, et *πρωταίχμεια*, τὰ, præda præmio data. Ab *αἰχμή*.

Πρωτάρχης, ὁ, militiæ princeps, seu præfectus *τῶν προτοστάτων*, *Steph.*

Πρώταρχος, ου, ὁ, dux primarius, militiæ princeps. Ex *πρῶτος* et *ἄρχος*.

Πρωτεία, ας, ἡ, primatus. A *πρῶτος*.

Πρωτεῖον, ου, τὸ, primatus, primæ partes, principatus. A *πρωτεύω*.

Πρωτέκδικος, ὁ, primus defensor.

Πρωτερικὴ, ῆς, ἡ, sc. *συκῆ*, ficus quæ prius fructum suum quam aliæ maturat, præcox seu festina ficus. A *πρωΐ*· alii tamen a *πρότερος* deducunt, sed et *προτερικὴ* scribunt, non bene.

Πρωτεὺς, έος, ὁ, Proteus, intellectus angelicus quidam, ordinis Neptuni, in se continens omnes mundi formas. *Procl. in Crat.*

Πρωτεύω, f. εύσω, primus sum, primas partes teneo, principatum obtineo, summo honore habeor; *πρωτεύων*, principalis, *Gl. V.* Πρωτεύουσαι ἐν ταῖς πόλεσι γυναῖκες, *Isocr.* κατὰ δόξαν, *Plut.* τῆς Ἑλλάδος, *Id.* A *πρῶτος*.

Πρωτηρότης, ου, ὁ, qui primus aravit vel arat. Οὕτω κ᾽ ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει, *Hesiod. Op.* 488. Ex *ἀρότης*.

Πρωτιστεύω, f. εύσω, idem quod *πρωτεύω*.

Πρώτιστον, et *πρώτιστα*, *adv.* primum, primo loco, ante omnia. A

Πρώτιστος, ίστη, ιστον, primus, *Il.* 2, 702. A *πρῶτος*.

Πρωτόαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, primum mare expertus, primum navigans. Ab *ἅλς*, *mare*.

Πρωτοβαθρέω, ῶ, f. ήσω, in primis subselliis, aut in subsellio primum colloco. A

Πρωτόβαθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in primis subselliis aut in subselliis judicum primus sedet, qui in loco primo seu eminentissimo sedet. Ex *πρῶτος* et *βάθρον*.

Πρωτοβολέω, ῶ, fut. ήσω, primus jaculor; (2) primum protrudo vel emitto. A

Πρωτοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primus jaculatur. Ex *πρῶτος* et *βάλλω*. Unde

Πρωτόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primum feritur; (2) equus qui primum dentes edidit, et nondum domitus est. (2) ἵπποις πρωτοβόλοις, *Malalæ Chron.* 379.

Πρωτόγαλα, ακτος, τὸ, colostrum, i. e. lac primum post partum, quod sponte concrescit.

Πρωτόγαμος, ὁ καὶ ἡ, primas nuptias agens.

Πρωτογένειος, εία, ειον, primogenitus. Ex *πρῶτος* et *γείνομαι*.

Πρωτογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem; *πρωτογενέστερος*, antiquior. Ex iisd.

Πρωτογέννημα, ατος, τὸ, quod primum enatum est.

Πρωτογέννητος, ου, ὁ καὶ ἡ, primogenitus, *Ph.*

Πρωτογεύστης, ου, ὁ, prægustator, qui primus gustat. *Ph.* gustator. Ex *γεύω*.

Πρωτογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui primus sententiam dicit, princeps senatus. A *γνώμη*.

Πρωτόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, primigenius, primigenus, primogenitus, primitivus. Ἔνθα πρωτόγονός τε φοῖνιξ, *Eurip. Hec.* 458. Ex *πρῶτος* et *γέγονα*· a *γίνομαι*.

Πρωτογόνος, ου, ἡ, primum pariens, primum enixa. Ex iisd.

Πρωτογύναικες, ων, οἱ, qui primi uxores ducunt, *Hes.* Ex *γυνή*.

Πρωτοδαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui primus scit, qui primus didicit. Ex *δαίω*.

Πρωτόζευκτος, ὁ καὶ ἡ, idem quod

Πρωτόζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, primis nuptiis junctus, primum matrimonio junctus. A *ζυγός*.

Πρωτόθετον, τὸ, primitivum verbum. A *τίθεμαι*.

Πρωτοθοινία, ας, ἡ, prima convivii portio. Ex *θοινὴ*, *convivium*.

Πρωτόθρονος, ὁ, ἡ, primo throno sedens.

Πρωτόθροος, *contr.* *πρωτόθρους*, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. primisonus, primo sono editus; (2) primo locutus. Πρωτόθροος κῆρυξ, *Nonn. Paraphr.* 3, 26. *Conf.* et 6, 45.

Πρωτοκαθεδρία, ας, ἡ, primus in consessu aliquo locus.

Πρωτοκήριος, ου, ὁ, primicerius, primus dignitate. Ex *κηρὸς*, *cera*, quia primus in tabula cerata scribebatur.

Πρωτόκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, primo vocatus.

Πρωτοκλισία, ας, ἡ, primus in convivio locus.

Πρωτοκλίσια, ίων, τὰ, inauguratio, cum quis primam sedem, v. gr. imperii, occupat. Ex *κλίσις*, *inclinatio*.

Πρωτοκόμιον, ου, τὸ, prærogativa. A *κομίζω*.

Πρωτοκουρία, ας, ἡ, prima tonsio. A

Πρωτόκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, primum tonsus, qui primum tondetur. Ex *κουρά*.

Πρωτοκτίστης, ου, ὁ, primo creans.

Πρωτόκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, primo conditus seu creatus. *Gl. V.* primitivus.

Πρωτοκτόνος, qui primus occidit. A *κτείνω*.

Πρωτόκτονος, qui primus occisus est. Ab eod.

Πρωτοκύων, ὁ, princeps Cynicorum.

Πρωτόλειον, ου, τὸ, seu πρωτόλεια, ων, τὰ, primitiæ prædæ seu manubiarum; (2) quævis primitiæ; (2) τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω, primitias tuorum genuum attingo, tua autem genua attingo princeps, *Eur. Or.* 382. Ex λεία, *præda.*

Πρωτολογέω, ῶ, fut. ήσω, primus dico; primas dicendi partes sortitus sum:

Πρωτολογία, ας, ἡ, primæ partes dicendi, sermonis principium. A

Πρωτολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui prior verba facit, qui primo loco loquitur.

Πρωτολοχία, ας, ἡ, prima acies, ordo primipilarium. Ex λόχος.

Πρωτόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, princeps vates.

Πρωτομάρτυρ, υρος, ὁ, primus testis, qui primus mortem passus ob Christ. religionem.

Πρωτόμισθος, ον, primus mercede conductus.

Πρωτόμορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui primus mortuus est.

Πρωτόμφαλον, umbilicus clypei, *Hesych.*

Πρῶτον, *adv.* primum, primo, primo loco, ante omnia. A πρῶτος.

Πρωτόναυς, ω, ὁ, ἡ, qui primum navigat.

Πρωτονύμφιος . . . . *Stob.* 593.

Πρωτοπαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, recens fabricatus, recens compactus; *Il.* 5, 194. A πηγνύω.

Πρωτοπαγὸς, nuper compactus, recenter constructus, *V. L.*

Πρωτοπάθεια, ας, ἡ, adfectus, quo quis primum adficitur non per consensum alterius, initium percipiendi mala:

Πρωτοπαθέω, ῶ, f. ήσω, primo patior, seu primum afficior, (vid. *Ern.*) A

Πρωτοπαθὴς, ὲς, qui primus incommodo afficitur, vel malum sentit. A πάσχω.

Πρωτοπαθῶς, *adv.* ante alios malum sentiendo.

Πρωτόπαλος, ου, ὁ, luctator primarius.

Πρωτοπάτωρ, ορος, ὁ, primus pater, generis humani auctor. A πατήρ.

Πρωτόπειρα, ας, ἡ, tirocinium, *Ph.*

Πρωτοπειρία, ας, ἡ, rudimentum, *Ph.* A

Πρωτόπειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui rei alicujus primus periculum fecit, qui aliquid primum est expertus. Ex πεῖρα.

Πρωτοπήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, primum seu præcipuum damnum adferens. A πῆμα.

Πρωτόπλασις, εως, ἡ, initium fingendi, formandi, creandi, procreandi v. gr. sobolem.

Πρωτόπλαστος, ου, ὁ, qui primus fictus formatusque est, primus homo.

Πρωτόπλοος, *contr.* πρωτόπλους, ου, ὁ ϗ ἡ, primo navigationem expertus, qui primus navigandi fecit periculum.

Πρωτοπολίτης, ου, ὁ, princeps, *Ph.* πρωτοπολῖται, proceres, optimates, *Ph.*

Πρωτοπορεία, ας, ἡ, præeundi dignitas; (2) primum agmen in bello, prima acies.

Πρωτοπόρος, ὁ, qui primus vadit, transit.

Πρωτόποσις, ἡ, quæ virgo alicui nupsit; al. πρωτόπειρος, *Poll.*

Πρωτοπραξία, ας, ἡ, prima exactio; (2) quod primum exigitur. A πρᾶξις.

Πρωτόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, primum proferens radicem. A ῥίζα.

Πρωτόῤῥυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui primum defluxit, epith. vini et lactis. Ex ῥύω.

Πρῶτος, πρώτη, πρῶτον, primus; (2) prior, præstantior; (3) primus, i. e. primarius, primum locum obtinens. *Superl.* a πρὸ, pro πρόατος, unde *Ion.* fit πρῶατος, et *Att.* πρῶτος. Hinc οἱ πρῶτοι, ων, primores, primates. Τὰ πρῶτα Latini dicunt prima virorum. Τὰ πρῶτα μὲν δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς, armis qui primas obtinet, primasque auspiciis, *Soph. Œd. Col.* 1312. Τὰ πρῶτα κατὰ πέλασγὸν εἶδος Ἀργείων, quæ primas obtinetis Argis, primariæ inter Argivas mulieres, *Eurip. Or.* 1247. *Gl. V.* τὴν πρώτην, sc. ὥραν, primum; τὰ πρῶτα, sc. γέρη vel γέρα, primæ partes.

Πρωτοσέληνος, ον, prima dies, initium mensis. A σελήνη.

Πρωτοσπόρος, ου, ὁ, qui primus serit aut sevit, progenitor, parens. A πρωτόσπορος, primo seminatus, primo satus.

Πρωτόστακτος, ον, qui primus destillavit.

Πρωτοστασία, ας, ἡ, principatus. A στάσις.

Πρωτοστατέω, ῶ, f. ήσω, primus in ordine sto, antistitor seu antesignanus sum. A

Πρωτοστάτης, ου, ὁ, qui primus stat in acie, *Ph.* princeps, dux; πρωτοστάται, primores, *Gl.V.* Ex ἵστημι.

Πρωτόσφακτος, ον, primus omnium interfectus. A σφάττω.

Πρωτοτοκέω, primum pario, primum edo partum, *Steph.*

Πρωτοτοκεῖα, ων, τὰ, jus primogenituræ. A

Πρωτοτοκεύω, f. εύσω, primogenituræ jura tribuo.

Πρωτοτοκία, ίων, τὰ vide πρωτοτοκεῖα. A

Πρωτοτόκος, ου, ἡ, quæ primum peperit, primipara, *Gl. V. Il.* 17, 5. Ex πρῶτος et τίκτω.

Πρωτότοκος, ου, ὁ ϗ ἡ, ille, ante quem nullus alius ex iisdem parentibus editus est. *Ph.* primogenitus, primitivus. Ex iisd.

Πρωτοτομέω, ῶ, f. ήσω, primum cædo seu seco, in primis puto. A

Πρωτότομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui primus cæsus et putatus est. Ex πρῶτος et τέμνω.

Πρωτότροφος, ον, primum educatus, *Man.*

Πρωτοτυπία, ἡ, est verborum πρωτοτύπων (2).

Πρωτότυπον, ου, τὸ, originale, principale, *Ph.* (2) verbum πρωτότυπον, seu primitivum. a Gramm. opp. κτητικοῖς, ut Ἕλλην, a quo κτητικὸν ἑλληνικός· dicitur et ἁπλοῦν· (3) in Dialecticis πρωτότυπα, prædicamenta, *Phil.* A

Πρωτότυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, exemplar, ex quo simile facimus. *Gl. V.* primitivus, principalis.

Πρωτοτύπως, *adv.* principio. *Gl. V.* principaliter, primitive.

Πρωτοΰπνιον, τὸ, primus somnus. Ex ὕπνος.

Πρωτουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, primas in opere aliquo partes obtinens, primario efficiens. Ex ἔργον.

Πρωτοφάνεια, ας, ἡ, prima apparitio. A

Πρωτοφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, primo apparens. Ex φαίνομαι.

Πρωτοφόνος, ου, ὁ, primus homicida; ita vocatur Cain.

Πρωτοφορέω, ῶ, f. ήσω, primus seu inter primos gero aliquid.

Πρωτοφόρημα, ατος, τὸ, fructus terræ, qui primus prodit; primitiæ, omninoque quod quis primo loco fert. A præc.

Πρωτοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, primo natus seu exortus. Ex φύομαι.

Πρωτόχνοος, *contr.* πρωτόχνους, ου, ὁ ϗ ἡ, primam lanuginem habens.

Πρωτόχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, primævus, *Gl. V.*

Πρωτόχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, primum effusus.

Πρώτως, *adv.* primum, primo loco, ante omnia, primo, primario, i. e. per se et sua natura, non per accidens. *Gl. V.* primo, primitus. A πρῶτος.

Πρωφαὴς, ὲς, primum lucens seu apparens, epith. lunæ, *Tryph.*

ΠΡΩ'ΩΝ, ονος, ὁ, idem quod πρῶν.

Πταίη, 3. sing. a. 2. opt. act. v. πτῆμι, *volo.*

Πταίοισαν, *offendentem*, acc. sing. præs. part. act. f. g. *Dor.* pro πταίουσαν, a πταίω.

ΠΤΑΙ'ΡΩ, sternuo, sternuto; ἔπταρον, aor. 2. *Od.* 17, 541.

Πταίσειν, f. 1. inf. act. verbi πταίω, *offendo.*

Πταῖσμα, ατος, τὸ, offensio, lapsus, *Ph.* (2) culpa, noxa, delictum, menda, error; (3) calamitas bellica.

Πταισμάτιον, ου, τὸ, offensiuncula, *Gl.V.* A

ΠΤΑΙ'Ω, f. πταίσω, *proprie* impingo, offendo, titubo, vacillo, labor; (2) pecco, erro; (3) cladem accipio, fortuna adversa utor. Τῇ γνώμῃ ϗ τύχῃ πταίειν, *Herodian.* Μὴ Μακεδονίᾳ πταίσῃ ἡ Ἑλλὰς, cedat, *Thuc.*

Πτάκαλα, storea qua acatia sternuntur, *Poll.*

Πτακὶς, ίδος, timor, pavor. A πτήσσω.

Πτάκισμα, ατος, τὸ, trepidatio, quum quis metu contrahitur. A præc.

Πτακισμὸς, ὁ, trepidatio, *Hes.*

Πτακωρεῖν, trepidare, formidare, *Hes.*

Πτάμενοι, nom. pl. præs. part. med. v. πτῆμι.

Πτὰξ, ακὸς, ὁ ϗ ἡ, idem quod πτακίς.

Πταρμικὴ, ῆς, ἡ, fruticis genus, qui in cacumine capitulum habet, quod acri odore suo sternutare cogit. A

Πταρμικὸς, ἡ, ὸν, qui sternutare potest vel solet; (2) sternutare cogens. A

Πταρμὸς, οῦ, ὁ, sternutatio, sternutamentum.

Πτάρνομαι, sternuo; sternuto, *Ph.* Πτάρνοιντο, *Aristot.* 3. pl. opt.

Πτάρνυμαι, idem. A πταίρω.

Πτάρνυμι, sternuo. *Gl. V.* Ab eod.

Πτάτο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἔπτατο, a πτῆμι, *volo.*

Πτάω, πτῶ, est thema, unde πτήσσω, πτίσσω, πταίρω, πτύρω, πτύω, πτώσσω, &c. in quibus omnibus est significatio commotionis, agitationis, &c. *Ern.*

ΠΤΕΛΕ'Α, ας, ἡ, ulmus. Hinc

Πτελεῖνος, ίνη, ῖνον, ulmeus, ex ulmo.

Πτέλεθρον, pro πέλεθρον.

Πτελεὸς, ὁ, pro πτελέα, *Hes.*

Πτελεὼν, ῶνος, ὁ, ulmetum, *Gl. V.*

Πτέλος, ὁ, aper. Πτέλας, *Lys.*

Πτερέως, celeriter, *Steph.*

Πτερία, ἡ, pro πτερὶς, *Theophr.*

Πτέρινος, ίνη, ινον, alatus, pennatus, e pennis contextus. *Gl. V.* πτέρινον, plumatile. Εὐπαγεῖ κύκλῳ πτερίνῳ, flabello, *Eurip. Or.* 1428. A πτερόν.

Πτέρις, ιδος, sive πτερὶς, ίδος, ἡ, filix mas, *herba*, Gl. V. πτερὶς, βοτάνη, filix. Ab eod. *Angl.* FERN, *or* BRAKES; (2) locus filicibus plenus, *Ern.*

ΠΤΕ'ΡΝΑ, *Ion.* πτέρνη, ης, ἡ, calx, calcaneus, πτέρναι, calces, *Ph.* (2) inferior pars mali erecti, quæ ἱστοπέδῃ inseritur. Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, *Il.* 22, 397. (3) extremitas, ut montis, &c. postica pars, *Ern.*

Πτερνίζω, fut. ίσω, calce peto, contingo, vel ferio. *Gl. V.* supplanto, unde insidior, decipio. A præc.

Πτέρνιξ, ικος, ὁ, caulis cacti, plantæ spinosæ. Ab eod.

Πτερνίον, ου, τὸ, pernio, *Gl. V.* Ab eod.

Πτερνὶς, ίδος, ἡ, idem quod πτέρνα.

Πτερνισμὸς, οῦ, ὁ, ictus calcitrantis; (2) supplantatio, deceptio. Ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης μου, ἐφ' ὃν ἤλπισα, ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμὲ πτερνισμὸν, *Psalm.* 40, 10. A πτερνίζω.

Πτερνιστὴρ, ῆρος, ὁ, qui calce petit et verberat, qui calcibus ferire solet; (2) calcar:

Πτερνιστὴς, οῦ, ὁ, idem, *R.* Ab eod.

Πτερνοβάτης, ου, ὁ, qui calci inter ambulandum insistit. Ex πτέρνα et βαίνω.

Πτερνογλύφος, ου, ὁ, qui pernam rodit; nomen muris *in Batrachom.* 222. Ex πτέρνα et γλύφω. Πτερνοφάγοι, idem, *Ib.* et

Πτερνοτρώκτης, ου, ὁ, idem. A τρώγω.

Πτερνοκοπέω, ῶ, calcaneis seu pedibus strepitum moveo, pedibus supplodo; (2) explodo, tumultuor. Ex πτέρνα et κόπτω.

Πτεροδόνητος, ου, ὁ ϗ ἡ, pennis agitatus; pennas, alas agitans, celer; epith. navis. A πτερὸν et δονέω.

Πτεροείμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, alis seu pennis vestitus, alatus. Ex πτερὸν et εἷμα.

Πτερόεις, όεσσα, όεν, alatus, pennatus, volucris, *Gl. V.* volatilis. A

ΠΤΕΡΟ'Ν, οῦ, τὸ, ala, pluma, pinna; *Ph.* pinnula; al. *Gl. V.* penna; πτερὸν πλοίου, aplustra, *Ph.* in veste, idem quod πτερύγιον, *Ern.* (2) augurium. (2) πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν, certum a vobis missum augurium, *Soph. Œd. Col.* 97.

Πτερόομαι, πτεροῦμαι, plumesco, *Gl. V. metaph.* attollor, quasi alis; ἐπτερωμένος, alatus, p. part. pass. Ὑπὸ τοῦ τὸ ἓν ἰδεῖν ἱμέρῳ πτερωθεὶς, *Philo.* A πτερόω.

Πτεροποίκιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, varias et pictas pennas habens.

Πτερόπους, -ποδος, ὁ ϗ ἡ, alatos pedes habens. *Gl. V.* alipes.

Πτεροῤῥέω, ῶ, pennas amitto. Οὐχ' ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα, τὰ ὄρνεα πτεροῤῥεῖ, *Aristoph. Av.* 106. A πτερὸν et ῥέω.

Πτεροῤ-

Πτεροῤῥυέω, ῶ, f. ήσω, idem. Καλλίας ἀφ' οὗτος ὁ ὄρνις ἐςίν; ὡς πτεροῤῥυεῖ, *Aristoph. Av.* 291. A πτερὸν et ῥύω.

Πτερότης, ητος, ἡ, pennatus. A πτερόν.

Πτεροῦσσα, forma contracta pro πτερόεσσα. Πτεροῦσσαν ὄρνιν, *Eurip. Hipp.* 732. *Phœn.* 1026.

Πτερόφοιτος, ον, alatus. Ex eod. et φοιτάω.

Πτεροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliger, penniger. Ex πτερὸν et φέρω.

Πτεροφυέω, ῶ, fut. ήσω, pennas produco, plumesco. Ex eod. et φύω.

Πτεροφυής, ἐς, alatus. Ex iisd.

Πτεροφυΐα, ας, ἡ, pennarum productio.

Πτερόφυτος, ον, alatus.

Πτερόω, ῶ, fut ώσω, alas addo, alitem facio; (2) *metaph.* erigo, uti spe; (3) de navi, cum paratur ad cursum. Ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως πρὸς ἀνδρ' οἰῶν πτερώσεις, *Arist. Av.* 1339. Λόγοισί τ' ἄρα ϗ πτεροῦνται, *Ib.* 1452. A πτερόν.

Πτερύγεσσι, *alis*, dat. pl. *Ion.* pro πτέρυξι, a πτέρυξ.

Πτερυγίζω, fut. ίσω, pennas rostro purgo; (2) alas pando seu explico, tento volatum, de pullis avium; (3) frustra et inaniter conor, *Gl. V.* πτερυγίζειν, crissare. Ἀλλὰ φλυαρεῖς ϗ πτερυγίζεις, *Aristoph. Plut.* 574. A πτέρυξ.

Πτερύγινος, plumarius; Adject. *Gl. V.*

Πτερύγιον, ου, τὸ, alula, plumula; (2) pinnaculum, seu pinna in ædificio; (3) summa auricula, Dim. (4) in veste anguli extremi; (5) extremitas, ut gubernaculi, &c. A πτέρυξ.

Πτερυγοειδής, έος, ὁ ϗ ἡ, alæ formam habens. Ex πτέρυξ et εἶδος.

Πτερυγοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, penniger; (2) agmen quoddam militare; (3) cursor tabellarius surrectas in capite pennas gerens, ut Mercurius, parasitus. Ex πτερὸν et φέρω.

Πτερυγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, alæ speciem gerens, alam referens; (2) alatus; (3) scapulas exstantes habens. A πτέρυξ.

Πτερυγωκύς, vel πτερύγωκυς, εος, ὁ ϗ ἡ, alis celer. Ex πτέρυξ et ὠκύς.

Πτερύγωμα, ατος, τὸ, ala, pinna; (2) extremitas; quasi a πτερυγόω.

Πτερυγωτὸς, ἡ, ὸν, alatus, pennatus, pinnatus.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, ala, pinna, penna, pluma. A πτερόν.

Πτέρυξις, εως, ἡ, alarum plausus; (2) conatus volandi in pullis. A

Πτερύσσομαι, fut. ξομαι, alis latera ferio; (2) gestio, seu passis alis gestio, gaudeo, lætor. *Lys.* 1106. A πτέρυξ.

Πτερύομαι, idem.

Πτέρωμα, ατος, τὸ, pennosum in avibus tegmen; (2) pinnæ murorum. A πτερόν.

Πτέρωσις, εως, ἡ, idem; (2) pennarum productio.

Πτερωτὴς, οῦ, ὁ, qui alas addit, qui alis sublevat Ab eod.

Πτερωτὸς, ἡ, ὸν, alatus, pennatus, aliger, *Gl. V.* Ab eod.

Πτέσθαι, *volasse*, aor. 2. inf. med. pro πτᾶσθαι, a πτῆμι. Unde

Πτηκτικὸς, ἡ, ὸν, pavidus, aptus ad trepidandum, ut pauper, *Ern.* A πτήσσω.

Πτῆμα, ατος, τὸ, volatus, *Gl. V.*

Πτῆμι, fut. πτήσω, volo. Verbum inus. unde tamen ἵπταμαι et alia descendunt.

Πτῆναι, *volasse*, aor. 2. inf. act. verbi ejusd.

Πτηνολέτις νεφέλη, aves perdens, vel perimens laqueus vel rete. Ab ὄλλυμι.

Πτηνοπέδιλος, ον, alatos calceos habens, ut Mercurius; celer pedibus.

Πτηνὸς, ἡ, ὸν, volucris, volatilis. Hinc τὸ πτηνὸν, οῦ, ales, avis, sc. ἔθνος. A πτῆμι.

Πτῆξαι, aor. 1. inf. act. verbi πτήσσω.

Πτήσει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi πτῆμι, volo.

Πτῆσις, εως, ἡ, volatus. Ab eod.

Πτήσσω, fut. ξω, *proprie* de ave cum frigore metuve alas contrahit; (2) metu contrahor, expavesco, fugio, me abscondo, *Gl. V.* extimesco; (3) perterrefacio, *Il.* 14, 40, sed lectio variat. Τάχ' ἄν. ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης, σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι, *Soph. Aj.* 170. Ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον, *Aristoph. Lysist.* 770. Πόλις δὲ πρὸς πόλιν ἔπτηξε, χειμασθεῖσα, civitas, ad civitatem trepida fugere solet, *Eurip. Suppl.* 268. A πτοέω.

Πτητικὸς, ἡ, ὸν, volatilis. A πτῆμι.

Πτητικῶς, *adv.* volatilium modo, *Suicer.*

Πτίλλος, lippus, *Ph.* vide πτίλος, quæ melior est lectio.

Πτιλοβάφος, ου, ὁ, plumarius, *Ph.* Ex πτίλον et βάπτω.

Πτίλον, ου, τὸ, penna mollis, *Ph.* pluma.

Πτιλόνωτος, ον, epith. avis, cui tergum est pilis mollibus obsitum.

ΠΤΙ'ΛΟΣ, cui ex ciliis pili periere; (2) lippus. Hinc

Πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarumque annua mutatio; (2) defluvium pilorum e palpebris callosis et rubentibus; (3) lippitudo.

Πτιλωτὸς, ἡ, ὸν, pennatus seu pinnatus; (2) membrana sicca volans. Ab eod.

Πτισάνη, seu πτισσάνη, ης, ἡ, ptisana, *i. e.* hordeum pistum et a cortice purgatum; (2) potio vel sorbitio e tali hordeo.

Πτισανοῤῥοφία, ἡ, sorbitio ptisanæ.

Πτίσανος, idem quod πτισάνη, *Nic.*

Πτίσμα, ατος, τὸ, hordei granum, a cortice purgatum et comminutum.

Πτισμὸς, οῦ, ὁ, contusio, comminutio tundendo facta. A

ΠΤΙ'ΣΣΩ, tundo; (2) pinso; (3) decortico Ἐπτισμέναις κριθαῖς, *Aristot.*

Πτιστικὸς, ἡ, ὸν, pistioni aptus, qui contundi, comminui potest. A πτίσσω.

Πτόα, ας, ἡ, pavor, consternatio, metus; (2) impotens amor.

ΠΤΟΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, metu consterno, terrefacio, exterreo; obstupefacio, attonitum reddo, *Ph.* (2) amore, cupiditate aliqua vehementi incendo, etiam lætitia effero; πτοῶ, terreo, territo; πτοοῦμαι, trepido, paveo, pavesco, expavesco, *Gl. Vet.* ἐπτοημένος, pavidus, *Gl. Vet.* p. part. pass. percussus amore. Μή τις σ' ἴδῃ σείχουσαν ἐπτοημένην, *Eur. Iph. in Au.* 1054. Hinc

Πτοηθῆτε, 2. pl. a. 1. conj. pass. verbi πτοέω.

Πτόησις, εως, ἡ, idem quod πτόα.

Πτοία, ας, ἡ, idem. Hinc

Πτοιαλέος, ου, ὁ ϗ ἡ, pavidus, timidus; (2) amore, cupiditate incensus.

Πτοιάω, ῶ, idem quod

Πτοιέω, ῶ, f. ήσω. Μοὶ ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν, *Mosch.* 4, 122. A

Πτοίησις, εως, ἡ, idem quod πτόησις.

Πτοῖος, ου, ὁ, timor, metus. A πτοία.

Πτοιοῦμαι, præs. ind. pass. *contr.* pro πτοιέομαι, a πτοιέω, *Poet.* pro πτοέω.

Πτολεμίζω, *Il.* 13, 644. Pro πολεμίζω.

Πτολεμιςής, οῦ, ὁ, pro πολεμιςής.

Πτολεμόνδε, ad vel in bellum; pro πολεμόνδε.

Πτόλεμος, ου, ὁ, bellum, pugna.

Πτολίαρχος, ου, ὁ, præfectus aut princeps urbis, vel pro πολίαρχος.

Πτολίεθρον, pro πολίεθρον, oppidum.

Πτολίεσσι, dat. pl. *Att.* et *Ion.* pro πόλεσι.

Πτολιπόρθης, ου, ὁ, idem quod

Πτολιπόρθιος, ου, ὁ, urbium populator, vastator seu eversor. *Od.* 9, 504. Ex πτόλις et πορθέω. Cicero hoc nomine solum Ulyssem insigniri apud Homerum ait. Reperitur tamen non semel de Achille.

Πτολιπόρθος, idem, *Il.* 2, 278.

Πτολιπόρθῳ, dat. sing. *Att.* pro πολιπόρθῳ.

Πτόλις, εως, ἡ, urbs, civitas. Pro πόλις.

Πτόλισμα, ατος, τό. Pro πόλισμα.

Πτορθάκανθος, ου, ὁ ϗ ἡ, ramos habens spinosos seu aculeatos. Ex πτόρθος et ἄκανθα.

Πτόρθοιο, gen. sing. *Ion.* pro πτόρθου, a

Πτόρθος, ου, ὁ, ramus, surculus. Ab ὀρθός.

Πτοώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, terrore perculsus, perterrefactus, pavidus. A πτοέω.

Πτυαλίζω, vel πτυελίζω, fut. ίσω, frequenter spuo, os sputo plenum habeo. A πτύαλον, sive πτύελον. Hinc

Πτυαλισμὸς, vel πτυελισμὸς, οῦ, ὁ, screatus, exscreatio; (2) crebra sputi ejectio. A præc.

Πτύαλον, ου, τὸ, sputum. A πτύω.

Πτυάριον, ου, τὸ, parvum ventilabrum. A πτύον.

Πτυὰς, ἡ, sputatrix, aspidis species quædam, *Gal.*

Πτύγμα, ατος, τὸ, plica, sinus, sinus rei complicatæ; *Il.* 5, 315. A πτύσσω.

Πτυγμάτιον, ου, τὸ, parva plicatura, Dim.

ΠΤΥ'ΓΞ, γὸς, ἡ, ptynx, avis genus.

Πτυελίζω, saliva abundo, *Hipp.* A πτύελον.

Πτυελισμὸς, οῦ, ὁ, qu. dic. salivatio, salivæ abundantis fluxus. A præc.

Πτύελον, ου, τὸ, vas in quod sputum ejicitur.

Πτυκτίον, ου, τὸ, ruga; (2) libellus plicatilis, pugillares. A

Πτυκτὸς, ἡ, ὸν, plicatus, plicatilis. A πτύσσω.

Πτύξ, πτυχὸς, ἡ, plica, plicatura; (2) ruga et sinus vestis; (3) lamina pugillarium; πτύχες, januæ, valvæ, *Gl. V.* tabella; (4) sinus clivi, valles montium. *Il.* 20, 22. Ab eod.

Πτύξαγρις, cancri epith. *V. L.*

Πτύξας, aor. 1. part. act. verbi πτύσσω.

Πτύξις, εως. ἡ, plicatio, plicatura. Ab eod.

Πτύον, ου, τὸ, ventilabrum, pala, *Ph.*

Πτυόφι, *Poet.* ventilabro, *Il.* 13, 588.

Πτύρμα, ατος, τὸ, consternatio. Τούτων φονευομένων, ἐγένετο πτύρμα, *Malalæ Chronogr.* 235. (dubia lectio. vide *Hes.* v. πτυρμός)

Πτυρμὸς, οῦ, ὁ, pavor, consternatio.

Πτυρτικὸς, ἡ, ὸν, qui facile consternatur. A

Πτύρω, fut. ρῶ, consterno, terrefacio, terreo; πτύρομαι, trepido, *Ph.* πτύρεται, consternatur, *Ph.* Μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, *Phil.* 1, 28.

Πτύσις, εως, ἡ, exscreatio, sputi ejectio.

Πτύσκω, idem quod πτύω.

Πτύσμα, ατος, τὸ, sputum. Ab eod.

Πτυσμὸς, οῦ, ὁ, sputatio, exspuitio. Ab eod.

ΠΤΥ'ΣΣΩ, f. ξω, plico, complico, in rugas et sinus contraho; ἐπτυγμένος, complicatus, plicatus, perf. part. pass. πτυχθεὶς, plicatus, aor. 1. part. pass. Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, complexus, *Soph. Œd. Col.* 1606.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, plica, plicatura; (2) αἱ πτυχαὶ, vestes, imprimis, duplices; (3) recessus montis. Ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς, *Soph. Œd. Tyr.* 1026. A præc.

Πτυχθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. v. πτύσσω.

Πτυχίον, ου, τὸ, libellus seu codicillus plicatilis, pugillares. A πτύξ.

Πτυχὶς, ίδος, ἡ, pars navis ubi nomen navis scriptum. Ab eod.

Πτυχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, multas habens plicas, rugosus, plicatilis. A πτυχή.

ΠΤΥ'Ω, fut. ύσω, spuo, exspuo, exscreo; (2) contemno, despuo. Τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσε κόλπον, *Theocr.* 6, 39. (2) ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, *Soph. Antig.* 653. Πτύσας προσώπῳ, vultu dicta respuens, contemnens, *Id. ibid.* 1232. Vide *Scholiast.* Αἷμα παχὺ πτύοντα, *Il.* 23, 697.

Πτωκάζεμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro πτωκάζειν, a

Πτωκάζω, metu contrahor, expavesco; *Il.* 4, 372. A πτώξ. Unde

Πτωκὰς, άδος, ἡ, pavida, timida, fugax.

Πτῶμα, ατος, τὸ, casus, lapsus; (2) clades; (3) delictum seu erratum; (4) cadaver. (4) Ἑλένης πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι, *Eurip. Or.* 1196. A πίπτω. Hinc

Πτωματίζω, fut. ίσω, cadere facio, vel præcipito.

Πτωματὶς, ίδος, ἡ, poculi seu alius vasis genus. Ab eod.

Πτὼξ, πτωκὸς, ὁ ϗ ἡ, pavidus, timidus; (2) *substant.* pro lepore, *Il.* 17, 676. *Æschyl. Agam.* 141. A πτοέω.

Πτώσιμος, ίμη, ιμον, caducus; πτώσιμον et πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ, cadaver, *Gl. V. Æschyl. Agam.* 678. A πίπτω.

Πτῶσις, εως, ἡ, casus, ruina. *Ph.* strages, Al. *Gl. V.* Ab eod.

Πτώσσῃ, 3. sing. præs. conj. act. v. πτώσσω.

Πτώσσοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro πτώσσουσι, a

Πτώσσω,

Πτώσσω, f. ξω, perterreor, trepido, expavesco, metu perculsus concido, abscondo me præ metu; (2) timide mendicans oberro, mendico. Ἄλλην δ' ἄλλοσ' εἰς ἐρημίαν πτώσσουσαν εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν, *Eur. Bacc.* 223. A πτοέω.

Πτώσω, *cadam*, f. 1. ind. act. verbi πίπτω.

Πτωτικὸς, ἡ, ὸν, casualis. *Vox Gramm.* A

Πτωτὸς, ἡ, ὸν, qui cadere potest vel solet, caducus. A πίπτω.

Πτωχαλάζων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pauper, arrogans, *ap. Athenæum.* Ex πτωχὸς et ἀλαζών.

Πτωχὰς, άδος, ἡ, idem quod πτωχὰς, vel semper esuriens. A πτὼξ vel πτωχὸς, sed verbum est dubium.

Πτωχεία, ας, ἡ, mendicitas, paupertas.

Πτωχεῖον, ου, τὸ, locus in quo mendici degunt vel aluntur, domus mendicorum. A

Πτωχεύω, fut. εύσω, pauper sum, mendico; πτωχεύεσκον, mendicabam, imperf. *Ion.* pro ἐπτώχευον. Ὅτι δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν, 2 *Cor.* 8, 9. A πτωχός.

Πτωχελένη, ἡ, mendica Helena, cognomen meretricis, *Ath.*

Πτωχίζω, fut. ίσω, ad mendicitatem redigo, pauperem facio. A πτωχός. Unde

Πτωχικὸς, ἡ, ὸν, mendicus; (2) mendico conveniens.

Πτωχίστερος, compar. irregul. a πτωχός.

Πτωχοδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum mendicorum.

Πτωχόμουσος, ου, ὁ ϗ ἡ, pauper Musis, *i. e.* imperitus. Ex πτωχὸς et Μοῦσα.

Πτωχοπλούσιοι, qui paupertatem mentiuntur, qui specie paupertatis reipsa sunt ditissimi.

Πτωχοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, ad mendicitatem redigens. A ποιέω.

Πτωχὸς, ἡ, ὸν, *proprie* timidus; (2) mendicus, pauper, egenus, *Ph.* A πτώσσω.

Πτωχότατος, pauperrimus. A præc.

Πτωχοτροφεῖον, ου, τὸ, locus alendis mendicis destinatus.

Πτωχοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, pauperes alo.

Πτωχοτροφία, ας, ἡ, mendicorum nutritio. A

Πτωχοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui vel quæ mendicos alit. Ex πτωχὸς et τρέφω.

Πύαμος, pro κύαμος, *Poll.*

Πυανέψια, ων, τὰ, festum quoddam Athenis. A

Πυανέψιος, ία, ιον, in quo legumina seu fabæ coquuntur. Ex πύανον et ἕψω.

Πυανεψιὼν, ῶνος, ὁ, mensis, cujus initium est quando Sol Scorpionem ingreditur, *Gl. V.* October. In hoc mense celebrabantur πυανέψια, festa Apollini sacra, quibus πύανα coquebant, hoc est, fabas et legumina quædam, unde et nomen mensi. A præc.

Πυάνιος, ἡ, ὁ, fabaginus, e leguminibus. A

Πύανον, ου, τὸ, faba, vel legumen; (2) triticum coctum.

ΠΥ'ΑΡ, τὸ, coagulum; (2) primum lac a partu. Hinc

Πυαρίτης, ου, ὁ, idem.

Πυγαῖα, ων, τὰ, sc. μέρη, nates, clunes. A

Πυγαῖος, αία, αῖον, posticus, ad nates pertinens; (2) salax, libidinosus; (3) cinædus.

Πυγαλγία, ας, ἡ, natium morbus, ficus in natibus enascens, *Strab.* 12. Ab eod.

Πυγαλγίαι, οἱ, qui natium morbo afficiuntur, *Strab.*

Πύγαργος, ου, ὁ ϗ ἡ, nates albas habens, effœminatus. *Subst.* aquilæ genus cauda albicante, albicilla. Ex πυγὴ et ἀργός.

Πυγαρίζω, idem quod πυγίζω.

ΠΥΓΗ', ῆς, ἡ, nates, clunes.

Πυγηδὸν, *adv.* secundum clunes, vel nates, averse. A πυγή.

Πυγίδιον, ου, τὸ, exiles nates, clunes aridæ et depressæ. Dim. Ab eod.

Πυγίζω, fut. ίσω, nates alicujus ferio; (2) pædico; πεπυγισμένος, pædicatus, *Ph.* p. part. pass. Ab eod. Hinc

Πύγισμα, ατος, τὸ, verberatio qua nates alicujus verberantur; pædicatio.

Πυγιστὴς, οῦ, ὁ, pædico. Ab eod.

Πυγμαιομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum pygmæis pugnans; epith. gruis. Ex seq. et μάχομαι.

Πυγμαῖος, ου, ὁ, æquans seu explens πυγμὴν, pygmæus, nanus, pumilio, pusillus homo. A πυγμή.

Πυγμαχέω, ῶ, pugilatu decerto, *Apoll.*

Πυγμαχία, ας, ἡ, pugilatus. A

Πυγμάχος, ου, ὁ, pugil, pugilatu decernens cum aliquo. Ex πὺξ et μάχομαι.

Πυγμὴ, ῆς, ἡ, pugnus, manus in pugnum contracta; (2) mensura spatii, a cubito ad pugnum; (3) dimicatio, pugna, *Ph.* Al. *Gl. V.* cæstus, pugilatus. Πυγμὴν ϗ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι, *Plut.* A πύξ.

Πυγμῇ, *adv.* crebro; (2) enixe. A πυγμή, cujus proprie est dativus.

Πυγολαμπὰς, άδος, vel πυγολαμπὶς, ίδος, ἡ, cicindela, insecti genus cujus clunes seu nates noctu lucent. Ex πυγὴ et λάμπω.

Πυγονιαῖος, αία, αῖον, mensuram cubiti æquans. A πυγών.

Πυγοστόλος, ου, ἡ, epith. meretricis, quasi clunes ornans. Ex πυγὴ et στέλλω.

Πυγούσιος, ου, ὁ, idem quod πυγονιαῖος, *Od.* 10, 517. A

Πυγὼν, όνος, ὁ, vide πυγμὴ (2). A πύξ.

Πυδαρίζω, salio, ut ποδαρίζω; (2) resilio; (3) calcitro; calce nates alterius ferio. Ἀπεπυδάρισα Μάθωνα, *Aristoph. Equit.* 697.

Πυέλιον, ου, τὸ, labrum seu solium æreum, in quo se lavant. A πύελος.

Πυελὶς, ίδος, ἡ, cavum annuli, in quod gemma inseritur, pala annuli. Ab eod.

Πύελον, ου, τὸ, idem quod

ΠΥ'ΕΛΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, solium, loculus in quo mortui cadaver deponitur; (2) solium balneare; (3) alveus, in quo lac aut alius liquor excipitur. Hinc

Πυελώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, concavus in modum πυέλου.

Πυετία, ας, ἡ, coagulum; vide πυτία.

Πυέω, ῶ, fut. ήσω, suppuro, ad suppurationem perduco. A πύον.

Πύη, ης, ἡ, suppuratio, morbus pulmonis, φθίσις. Ab eod.

Πυθαγόρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, Pythagora ortus, Pythagoreus. A πυθαγόρας.

Πυθαγορίζω, fut. ίσω, Pythagoræ sectator sum.

Πυθαγορικὸς, ἡ, ὸν, Pythagoricus. Ab eod.

Πυθαγορὶς, ίδος, ἡ, sectatrix Pythagoricæ philosophiæ.

Πυθαγορισμὸς, ὁ, sectatio, studium philosophiæ Pythagoricæ.

Πυθαγοριστὰς, *Dor.* pro Πυθαγοριστὴς, Pythagoræ sectator.

Πυθαύλης, ὁ, Pythii carminis cantor, vel qui Apollinis cum Pythone certamen tibia exprimit, *V. L.*

Πυθεδὼν, όνος, ἡ, putredo. A πύθω.

Πυθεῖον, ου, τὸ, Pythium oraculum. A πύθιος, vel a πυθέσθαι, *Etm.*

Πυθέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi πυνθάνομαι.

Πύθευ, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Dor.* pro πύθου.

Πύθῃ, 3. sing. præs. conj. act. verbi πύθω.

Πύθηαι, 2. sing. aor. 2. conj. med. *Ion.* pro πύθησαι, a πυνθάνομαι.

Πυθία, ας, ἡ, sc. ἱέρεια, Pythia Apollinis sacerdos, Pythia. A πύθω.

Πύθια, ίων, τὰ, Pythia, festum Græcorum in honorem Apollinis Pythii, ob interemptum serpentem Pythonem. Ab eod.

Πυθιάζω, vaticinor; pro quo libri etiam πυθαΐζω, sed male. Ab eod.

Πυθιὰς, άδος, ἡ, Pythius, tempus inter duo Pythia; (2) sacerdos Pythia. Ab eod.

Πυθικὸς, ἡ, ὸν, Pythicus. Ab eod.

Πυθιονίκης, ου, ὁ, qui Pythiis ludis vicit. Ex πύθιος et νίκη.

Πυθιόνικος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Πύθιος, ία, ιον, Pythius, ad Pythios ludos vel Apollinem Pythium, sive Pythonem etiam et Oraculum Pythium pertinens; (2) Apollinis cognomen, a serpente Pythone ei impositum, quem jaculis suis interemisse fertur. A πύθων.

Πυθίων, ονος, ὁ, Pythion, bulbi genus.

Πυθμενόθεν, *adv.* funditus, prorsus, omnino. A

ΠΥΘΜΗ'Ν, ένος, ὁ, fundum, ima pars, radix arboris; (2) ramus, propago, culmus, *LXX.* Ἐκ πυθμένων, funditus. Ἐκ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα, *Soph. Œd. Tyr.* 1261.

Πυθοῖ, Pythone, in Pytho. A πυθώ.

Πυθοίατο, 3. pl. aor. 2. opt. med. *Ion.* pro πύθοιντο, a πυνθάνομαι, *Il.* 1, 251.

Πυθόκραντος, ον, ab Apolline prædictus et certo futurus. A πύθιος et κραίνω.

Πυθοκτόνος, ὁ, epith. Phœbi, interfector serpentis; vide πύθων.

Πυθόληπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a Pythio correptus, furens ex Apolline, afflatus a Phœbo. A πύθιος et λαμβάνω.

ΠΥ'ΘΟΜΑΙ, audio.

Πυθόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, Pythicus vates. Πυθόμαντις ἑστία, fatidica Delphis ara, *Soph. Œd. Tyr.* 965.

Πυθόμενοι, nom. pl. aor. 2. part. med. verbi πυνθάνομαι.

Πύθοντο, 3. plur. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐπύθοντο, a verbo eod.

Πυθόχρηστος, ου, ὁ ϗ ἡ, Pythio oraculo editus vel comprobatus. Ex πύθιος et χράω, *oraculum edo.*

ΠΥ'ΘΩ, fut. πύσω, putrefacio; et πύθομαι, putresco, putrefio. Ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος, *Hesiod. Op.* 624.

Πυθὼ, οῦς, ἡ, Pytho, urbs Phocidis, quæ et Delphi appellatur, Apollini sacra.

Πυθῶδε, *adv.* ad locum oraculi Apollinis Pythii. A πυθώ.

Πύθων, ωνος, ὁ, Pytho, draco vel serpens, quem Apollo interemit, unde et *Pythius* cognominatus fuit. A πύθω, quia e putredine terræ ortus credebatur. Hinc

Πυθωνικὸς, ἡ, ὸν, Pythonicus; (2) a spiritu divinatorio correptus.

Πυθωνόθεν, Pythone, *Plut.*

Πυΐον, ου, τὸ, pro πύον, *Hes. Kust.*

ΠΥ'ΚΑ, *adv.* dense, spisse; (2) prudenter, accurate; adfabre, *Il.* 5, 70.

Πυκάζω, fut. άσω, denso, stipo; (2) tego, intego, contego; (3) orno, exorno; (4) obsero, claudo; πεπυκασμένος, densatus, p. part. pass. *Ph.* crinitus. (2) ἅρματα εὖ πεπυκασμένα, currus bene tecti, *Il.* 2, 777. Κόσμῳ πυκάζω τῷδ', *Eur. Herac.* 725. Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας, circumtexit, *Il.* 17, 82. (3) στεφάνεις πυκασθεὶς, *Eurip. Alcest.* 799. Ῥόδοις δὲ κρᾶτα πύκασον, *Anacr.* 4, 14. (4) πύκαζε θᾶσσον, ocius januam operi, *Soph. Aj.* 581. A πύκα.

Πυκάσαι, aor. 1. inf. act. verbi præc.

Πυκάσδεν, præs. inf. act. *Dor.* pro πυκάζειν.

Πύκασμα, ατος, τὸ, idem quod seq. *Symm.*

Πυκασμὸς, οῦ, ὁ, densatio; (2) ornatio. A πυκάζω.

Πυκιμήδης, εος, ὁ ϗ ἡ, prudens, accuratus, sedulus. Ex πυκινὸς et μῆδος.

Πυκινὰ, *adv.* frequenter; (2) prudenter; (3) eleganter. A πυκινός.

Πυκινᾶν, gen. pl. f. g. *Dor.* pro πυκινῶν.

Πυκινᾶς, gen. sing. f. g. *Dor.* pro πυκινῆς.

Πυκινοκίνητος, ον, qui crebro movetur.

Πυκινόῤῥιζος, ον, multas et diffusas late radices habens. A ῥίζα.

Πυκινὸς, ἡ, ὸν, densus, creber, frequens; (2) prudens, callidus; (3) elegans. A πύκα.

Πυκινόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, prudens. Ex φρήν.

Πυκινῶς, *adv.* dense, spisse, crebro, frequenter; (2) prudenter, sapienter; (3) accurate, firmiter. A πυκινός.

Πυκνὰ, *adv.* crebro, frequenter. A πυκνός.

Πυκνάζω, frequento, *Gl. V.* spisso; πυκνάζει, continuat, *Ph.* A πυκνός.

Πυκνάκις, *adv.* frequenter. A πυκνά.

Πυκνόβλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, dense germinans. Ex πυκνὸς et βλαστάνω.

Πυκνογόνατος, ου, ὁ ϗ ἡ, densis geniculis constans, crebris distinctus geniculis et internodiis. Ex πυκνὸς et γόνυ, *genu.*

Πυκνόκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, densos seu multos fructus habens.

Πυκνοκίνδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui frequenter periclitatur, qui crebris se periculis objicit.

Πυκνόκομον, ου, τὸ, Pycnocomum, *herba*. Ex πυκνὸς et κόμη.

Πυκνόκομος, ὁ, qui densa coma est, *Steph.*

Πυκνὸν, *adv.* crebro, frequenter. A πυκνός.

Πυκνοπνεύματος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui crebro respirat. Ex πυκνὸς et πνεῦμα.

Πυκνόπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, densos meatus habens, *R.*

Πυκνόπτερος, ον, densas, *i. e.* firmas alas habens. A πτερόν.

Πυκνόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, densas aut crebras radices habens, qui est densa radice. Ex πυκνὸς et ῥίζα.

Πυκνόῤῥωγος, ον, idem quod

Πυκνόῤῥωξ, ωγος, ὁ ϗ ἡ, densus acinis.

Πυκνὸς, ἡ, ὸν, *per Sync.* a πυκινός.

Πυκνόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui densa est carne, qui solidum habet corpus et succi plenum. Ex πυκνὸς et σάρξ, *caro.*

Πυκνοσπορέω, ῶ, f. ήσω, dense sero vel semino; πυκνοσποροῦμαι, dense seror. A

Πυκνόσπορος, ου, ὁ ϗ ἡ, dense satus, dense seminatus.

Πυκνόστημος, ου, ὁ ϗ ἡ, vestis densum stamen habens. A στήμων.

Πυκνόστικτος, ου, ὁ ϗ ἡ, crebris punctis distinctus, maculosus. Πυκνοστίκτων ἐλάφων, *Soph. Œd. Col.* 1092.

Πυκνόστυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, multas habens columnas.

Πυκνότερον, *adv.* sæpius, crebrius, spissius, *Ph.* A πυκνός.

Πυκνότης, ητος, ἡ, densitas, spissitudo; (2) crebritas; (3) prudentia. A πυκνός.

Πυκνόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, crebros oculos seu gemmas habens.

Πυκνόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, densa habens folia, densus foliis.

Πυκνόω, ῶ, f. ώσω, denso, spisso, spissifico, stipo; πυκνοῖ, densat, *Ph.* πυκνοῦμαι, densor; πυκνοῦται, spissescit, *Ph.* πεπυκνωμένος, densatus, p. part. pass. Πάντα τρόπον τε σαυτὸν στρόβει πυκνώσας, *Aristoph. Nub.* 702. Πυκνωθεῖσαι φλέβες, *Hippocr.* A πυκνός.

Πύκνωμα, ατος, τὸ, idem quod πυκνότης.

Πυκνῶς, *adv.* dense, spisse, crebro. A πυκνός.

Πύκνωσις, εως, ἡ, densatio, spissatio. A πυκνόω.

Πυκνωτικὸς, ἡ, ὸν, densandi vim habens. Ab eod.

Πυκταλίζω, idem cum πυκτεύω, *Eust.*

Πυκτεῖον, ου, τὸ, tablinum, armarium libellorum. A πυκτός.

Πύκτευσις, εως, ἡ, dimicatio, *Ph.*

Πυκτευτὴς, οῦ, ὁ, pugil; pugnator, *Gl. V.* A

Πυκτεύω, f. εύσω, pugilatu certo, pugilor, dimico; (2) pugnos incutio. Ὥσπερ δὲ οἱ βάρβαροι πυκτεύουσιν, οὕτω πολεμεῖτε Φιλίππῳ, *Dem.* A

Πύκτης, ου, ὁ, pugil. *Ph.* pugnator. A πύξ.

Πυκτικὸς, ἡ, ὸν, pugilatui aptus. A præc.

Πυκτίον, ου, τὸ, idem quod

Πυκτὶς, ίδος, ἡ, libellus seu tabula plicatilis. A πυκτός.

Πυκτὶς, ἡ, quoddam animal, *Ar.* πυκτίδες, exp. fidiculæ, *Steph.*

Πυκτὸς, ἡ, ὸν, plicatus, complicatus, pro πτυκτός. A πτύσσω.

Πυκτομαχέω, idem quod πυκτεύω.

Πυκτοσύνη, ης, ἡ, pugilatus, ars pugilum. A πύκτης· (potius a πύξ, *Ern.*)

Πυλαγόραι, οἱ, legati qui a singulis Græciæ civitatibus ad Amphictyonum concilium, quod ad Thermopylas habebatur, publice et de re publica mittebantur. Ex πύλαι et ἀγορά. Hinc

Πυλαγορέω, ῶ, sum Pylagoras.

Πύλαι, ῶν, αἱ, Pylæ. Vide πύλη.

Πυλαία, ας, ἡ, sc. σύνοδος, Amphictyonum concilium, quod ad Pylas sive Thermopylas haberi solebat. A πύλαι.

Πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία, trivialis loquacitas, sc. quæ Thermopylarum ineptias redolet, *Plut.* Ab eod.

Πύλαιος, αία, αιον, qui est extra portas; (2) Pylis oriundus. Ab eod.

Πυλαίσατοι, οἱ, ineptissimi homines, qui Pylas ad concilium Amphictyonicum confluebant, *Suid.* Ab eod.

Πυλαΐτης, ου, ὁ, unus e vulgo, quod ad Thermopylas confluebat, homo nihili, homo de circo. Ab eod.

Πυλαῖτις, ιδος, ἡ, epith. Minervæ, utpote quæ in portis urbium pingi solebat. A πύλη.

Πυλαρὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, janitor vel janitrix, *R.* Ex πύλη et οὖρος, *custos portæ.*

Πυλάρταο, gen. sing. *Ion.* pro πυλάρτου, a

Πυλάρτης, ου, ὁ, habens portas validas et bene compactas. Ex πύλη et ἄρω, *apto.*

Πυλάτις, ίδος, ἡ, epith. conventus qui fit ad Pylas. Ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες κλέονται, *Soph. Trach.* 639.

Πυλαωρὸς, οῦ, ὁ, portæ custos. Ex πύλη et οὖρος, *Il.* 21, 530.

Πυλεὼν, ῶνος, ὁ, vestibulum, atrium. *Ph.* janua. A πύλη.

Πυλέων, gen. pl. *Ion.* pro πυλῶν, a

ΠΥ'ΛΗ, ης, ἡ, porta, et *in pl.* πύλαι, portæ; (2) fauces montium quibus per illos transitur; (3) locus Græciæ, Pylæ, quæ et Thermopylæ dicuntur.

Πυληγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, Pylo ortus seu oriundus, in insula Pylo natus. Ex πύλος et γίνομαι.

Πυληδόκος, ου, ὁ, janitor. Ex πύλη et δέχομαι.

Πυλὶς, ίδος, ἡ, portula. A πύλη.

Πυλώριον, τὸ, domicilium τοῦ πυλωροῦ, *Vitruv.*

Πύλος, ου, ὁ, porta, vestibulum; (2) Pylus, insula exigua ad Peloponnesum. A πύλη.

Πυλουρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, portæ custos, *Gl. V.* janitor, janitrix, *Ph.* Ex πύλη et οὖρος.

Πυλοῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, portas sustinens. Ex πύλη et ἔχω.

Πυλόω, ῶ, fut. ώσω, portis munio seu claudo. Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, *Aristoph. Av.* 1163. A πύλη. Hinc

Πύλωμα, ατος, τὸ, porta seu janua. Ὠγύγια δ' εἰς πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ ἔστειχε, *Eurip. Phœn.*

Πυλὼν, ῶνος, ὁ, atrium seu vestibulum; (2) porta, ostium. *Ph.* janua; πυλῶνες, januæ, *Gl. V.* A πύλη.

Πυλωρέω, ῶ, f. ήσω, portæ præsum custodiæ. A

Πυλωρὸς, οῦ, ὁ, custos portæ, janitor; (2) custos, defensor; (3) introitus seu vestibulum; (4) meatus ventriculi inferior. Ex πύλη et οὖρος, *custos.*

Πύματον, *adv.* tandem, *Soph. Œd. Col.* 1235.

Πύματα, et πύματον, *adv.* ultimum. A

Πύματος, η, ον, extremus, ultimus, postremus. Πυμάτης νυκτὸς, *Aret.* Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, *Odyss.* 9, 369. A πυθμήν.

ΠΥ'ΝΔΑΞ, ακος, ὁ, fundus in modio, &c. operculum; (2) manubrium gladii.

ΠΥΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, et πεύθομαι, fut. πεύσομαι, p. πέπυσμαι, audio, intelligo, cognosco, rescisco, certior fio, etiam sentio, *ap. Hom.* (2) interrogo, quæro, sciscitor, *Gl. V.* consulto, rogito, percontor, *Ph.* Ἀλλὰ βραχέα σε πυθέσθαι βούλομαι, *Aristoph. Nub.* 482. Ὡς ἐγὼ τῶν παραγινομένων τινὸς ἐπυθόμην, a quodam, *Xen.* Παρὰ πολλῶν ἐστι πυθέσθαι, τοῖς εἰδέναι βουλομένοις, licet audire, *Isocr.* Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἦλθον ἀγγελῶν, εἰ μὴ πεπυσμένην ταυτὶ τῶν σάφ' εἰδότων, *Aristoph. Thesm.* 603.

ΠΥ'Ξ, *adv.* pugno vel pugnis, *Il.* 23, 621.

Πυξ, πυγὸς, ἡ, nates, clunes. A πυγή.

Πυξάκανθα, ης, ἡ, arbor quædam spinosa. Ex πύξος et ἄκανθα.

Πυξεὼν, ῶνος, ὁ, buxetum. A πύξος.

Πυξίδιον, ου, τὸ, parva pyxis; (2) parva tabella. Dim. a πυξίον.

Πύξινεος, έα, *Ion.* έη, εον, buxeus, e buxo. A

Πύξινος, ίνη, ινον, buxinus, *Ph.* A πύξος.

Πυξίον, ου, τὸ, tabella scriptoria; (2) parva pyxis. Dim. a πύξος.

Πυξὶς, ίδος, ἡ, pyxis, vasculum e buxo teres et oblongum, et operculo clausum. *Ph.* fritillum. A

ΠΥ'ΞΟΣ, ου, ἡ, buxus. Hinc

Πυξοειδὴς, ές, buxi speciem gerens, *Steph.*

Πυξώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, buxo abundans; (2) buxeus.

Πυοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, puri similis, purulentus. Ex πύον et εἶδος.

Πύον, ου, τὸ, pus, sanguis putrefactus; (2) pro πύος.

Πυοποιέω, ῶ, fut. ήσω, pus moveo. A

Πυοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, pus movens, suppurationem adjuvans. Ex πύον et ποιέω.

Πυοῤῥοέω, ῶ, f. ήσω, pure mano, pus effundo.

Πυόῤῥοια, ας, ἡ, fluxus puris, suppuratio. A

Πυόῤῥοος, πυόῤῥους, ου, ὁ ϗ ἡ, pure fluens, e quo pus manat. Ex πύον et ῥέω.

Πύος, ου, ὁ, vel πυὸς, οῦ, ὁ, colostrum seu colostra, primum lac a partu in omnibus animantibus; πύος, εος, τὸ, pus.

Πυουλκὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, pus extrahens. Ex πύον et ἕλκω, *traho.*

Πυόω, ῶ, f. ώσω, suppuro, ad suppurationem perduco. A πύω.

Ποππάζω, poppysmate adulor, demulceo. A

ΠΥ'ΠΠΑΞ, vox palpi seu poppysmatis.

ΠΥ'Ρ, πυρὸς, τὸ, ignis; (2) febris.

Πυρὰ, ᾶς, ἡ, pyra, rogus, lignorum strues igne subjecto ardens. A præc.

Πυρὰ, τὰ, ignes, *Herod.*

Πυράγρα, ας, ἡ, forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus, *Il.* 8, 447.

Πυραγρέτης καρκίνος, pro πυράγρα, qu. dic. cancer ignita tenens.

Πυράζω, exuro, cremo; (2) pro πυῤῥάζω, rubeo, rutilo. A πυρά.

Πυραίθω, ignem accendo. Ἀμφὶ ναυσὶ πυραίθειν Ἀργείων στρατὸν, *Eur. Rhes.* 824.

Πυράκανθα, ης, ἡ, pyracantha, qu. dic. ignea spina, *i. e.* valde urens et pungens. *Nic. Th.* 856.

Πυράκτιος, ία, ιον, rufus. Ex πῦρ et ἄγω.

Πυρακτέω, ῶ, f. ήσω, in igne verso et candefacio; (2) uro, incendo, inflammo. Ex iisd.

Πυρακτόω, ῶ, fut. ώσω, in igne verso, candefacio; πεπυρακτωμένος, candefactus, perf. pass. part. Ex iisd. Hinc

Πυράκτωσις, εως, ἡ, actio ipsa in igne versandi; (2) incendium.

Πυραλὶς, vel πυραλλὶς, ίδος, ἡ, ignaria, nomen avis. *Gl. V.* spinturnix. Ex πῦρ et ἅλλομαι, *salio.*

Πυράμη, ης, ἡ, falx qua triticum demetitur; (2) falx messoria. A πυρὸς et ἀμη. Hinc

Πυραμητὸς, οῦ, ὁ, messis tritici; (2) tempus messis.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, pyramis, figura in conum, velut flamma ignis, attenuata; (2) placenta quædam. A πῦρ.

Πυραμοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, speciem pyramidis gerens, seu pyramidatus. A præc. et εἶδος.

Πυραμοῦς, οῦντος, sc. ἄρτος, panificii genus ex tritico admixto melle, quod præmii loco dabatur iis qui insomnes pernoctassent in symposiis; (2) placenta quævis; (3) *metaph.* victoria, palma. (3) ἣν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς, *Aristoph. Eq.* 277. A πυρός.

Πυραυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, igne fulgens, qui ignei fulgoris est, igne rutilans. E πῦρ et αὐγή.

Πυραυλικὰ ὄργανα, *Bud.* bombardas vocat.

Πύραυνον, ου, τὸ, igniarium, vas quo prunæ ardentes in mensam inferuntur. E πῦρ et αὔω.

Πυραύστης, ου, ὁ, pyrausta, insectum lucernis advolans, exustisque alis concidens et periens. Ex iisd.

Πυράφλεκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ardens, sed ita ut igne non absumatur.

Πυργηδὸν, *adv.* catervatim, turmatim. A πύργος.

Πυργηρέω, et πυργηροῦμαι, in turri sto, turrim custodio, sum in arce, contineo me intra muros, quasi a πυργήρης, qui turri continetur, obsideo. Σῶμα πυργηρούμεθα, *Eurip. Or.* 760. Δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τοὺς δὲ πυργηρουμένους, *Id. Ib.* 1574. A πύργος et ἄρω, *apto.*

Πυργηρῶς, *adv.* excelse instar turris, *Hes.*

Πυργίδιον, τὸ, turricula, *Poll.*

Πύργινος, qu. turreus, *Gl. V.* turriformis; (2) firmus, firmans. A πύργος.

Πυργίον, ου, τὸ, turricula. Dim. ab eod.

Πυργισκάριον, ου, τὸ, turricula, armarium. A

Πυργίσκος, ου, ὁ, idem.

Πυργίσκιον, τὸ, idem.

Πυργίτης, ου, ὁ, in turribus degens; στρουθὸς, passer muralis, *Gl. V.* Ab eod.

Πυργόβαρις, εως, ἡ, propugnaculum turritum, *Hes. Suid.* Ex πύργος et βάρις.

Πυργοδάϊκτος, ου, ὁ ἡ, turribus infestus, turres vastans et destruens. Ex eod. et δαΐζω.
Πυργοειδής, ὲς, turris speciem habens.
Πυργομαχέω, ῶ, f. ήσω, e turri pugno. Ἐπυργομάχουν πρὸς ἀλλήλους, *Appian.* A μάχομαι.
Πυργοποιέω, turrifico, *Gl. V.* Hinc
Πυργοποιΐα, ἡ, exstructio turrium.
ΠΥ'ΡΓΟΣ, ου, ὁ, turris; (2) arx, castellum; (3) mœnia quæ fere turribus exstructa, et hinc (4) urbs munita, seu cum arce; (5) villa magnifica, turri etiam instructa; (6) præsidium, propugnaculum etiam de homine; (7) acies quadrata, phalanx, *Il.* 4, 334; (8) fritillus, *Ern.*
Πυργοσκάφος, ου, ὁ, dirutor turrium et mœnium. Ex πύργος et σκάπτω.
Πυργοῦχος, ὁ, turris fulcrum, pars navis. Ex eod. et ἔχω.
Πυργοφορέω, ῶ, fut. ήσω, turrim sustineo. A
Πυργοφόρος, ου, ὁ ἡ, turrifer, seu turriger.
Πυργόω, ῶ, fut. ώσω, turri instruo et munio; (2) in altum tollo, in turris altitudinem eveho, amplifico, exaggero; πεπύργωσαι, elatus es, superbis, 2. sing. perf. pass. Ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν, *Eur. Med.* 526. Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσει, *Id. Or.* 1546. χερὶ, *Id. Rhes.* 122. Σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς, οἷς πεπύργωσαι λόγοις, *Id. Hercul. Fur.* 258.
Πυργυροῦμαι, circumdor, *Eur.* ita *Bud.* al. πυργήρομαι, fut. πυργωρῶμαι vel πυργήσομαι, *B.*
Πυργώδης, εος, ὁ ἡ, turritus.
Πύργωμα, ατος, τὸ, turris; (2) ædificatio. (2) ὡς σ' ἔκειρεν ἀθλίως τείχη πατρῷα, Λοξίου πυργώματα, *Eurip. Troad.* 1173. A πυργόω.
Πύργωσις, εως, ἡ, idem quod πυργοῦχος, in nave:
Πυργῶτις, ιδος, ἡ, turrita.
Πυργωτὸς, ἡ, ὸν, turritus, fastigiatus. Ab eod.
Πυρδαής, έος, ὁ ἡ, igni ardens, ambustus, candens. Ex πῦρ et δαίω.
Πύρδαλον, ου, τὸ, igniarium, vas in quo prunæ feruntur, servantur, titio ignitus, qui cineribus obruitur ad conservandum ignem; (2) culina, coquina. Ex iisd.
Πύρδανον, ου, τὸ, idem et ex iisd.
Πύρεθρον, ου, τὸ, pyrethrum, *herba*, Nic. Th. 938. A πῦρ. Unde
Πυρεῖον, ου, τὸ, igniarium, ignitabulum, ligna *inpr.* quorum attritu ignis excitari solebat. *Gl. V.* thuribulum, *Il.* 24, 269. (2) templum igni consecratum apud Persas. *Niceph. Brev. Hist.* 12. *Theodorit. Hist. Ecclesiast.* 5, 39.
Πυρεκβόλος, ου, ὁ ἡ, ignem ejiciens seu evomens, silex, scintillas edens. *Gl. V.* ignivomus, flammivomus; πυρεκβόλον, fomes, *Gl. V.* Ex πῦρ et ἐκβάλλω.
Πυρεκτικὸς, ἡ, ὸν, febrilis. A πυρέσσω.
Πύρεξις, εως, ἡ, febris, seu paroxysmus febrilis. Ab eod.
Πυρέσσω, vel έττω, fut. ξω, febricito, febrico. Ἰατρῷ αἰσχρὸν ξενίζεσθαι εἰ πεπύρεχεν οὗτος, *M. Anton.* 8, 11. A πῦρ.
Πυρεταίνω, idem. A πυρετός.
Πυρέτιον, ου, τὸ, febricula. Dim. ab eod.
Πυρετὸς, οῦ, ὁ, igneus calor, igneus æstus; (2) febris. A πῦρ. Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν, *Il.* 22, 31.
Πυρετοφόρος, ον, febrim afferens, gignens.
Πυρετώδης, εος, ὁ ἡ, febrilis, vel cum febrili calore conjunctus; (2) febres excitans seu invehens; (3) callidus. A πυρετός.
Πυρεὺς, έως, ὁ, qui igne inflammat, qui ignem subjicit. A πυρεύω.
Πυρευστικὸς, ἡ, ὸν, igniarius. Ab eod.
Πυρευτής, οῦ, ὁ, piscator igne fallens pisces.
Πυρευτικὸς, ἡ, ὸν, igni utens, qui per ignem facit, vel fit: πυρευτικὴ, sc. θήρα, piscatio, quæ noctu ad lumen fit. A
Πυρεύω, f. εύσω, ignem immitto, igne inflammo. Πυρεύων τὴν ὕλην, *Plato.* A πῦρ.
Πυρῆ, ῆς, ἡ, *Ion.* pro πυρά.
Πυρήϊον, ου, τὸ, igniarium, *Ion.* pro πυρεῖον.
ΠΥΡΗ'Ν, ῆνος, ὁ, nucleus. *Gl. V.* bacca, nucleus, *inpr.* olivæ; (2) specilli pars altera, in nuclei modum rotunda; (3) granum thuris; (4) gemma quædam.

Πυρήνεμος, ου, ὁ ἡ, ignem ventilans. Ex πῦρ et ἄνεμος.
Πυρήνη, ης, ἡ, nucleus, ossiculum in pomis, mespilis, cerasis, aut palmulis. A πυρήν.
Πυρηνοειδής, έος, ὁ ἡ, baccæ vel nucleo similis. Ex πυρὴν et εἶδος.
Πυρηνώδης, εος, ὁ ἡ, lignosus, interiore ligno multum dives. Ex iisd.
Πυρητόκος, ου, ὁ ἡ, igniarius. λίθον πυρητόκον, silicem cujus collisione ignem eliciunt, *Anal. Brunck.* 2, 212.
Πυρηφόρος, ου, ὁ ἡ, triticum ferens, tritici ferax. Ex πυρὸς et φέρω.
Πυρία, ας, ἡ, sicca sudatio; (2) vas caldarium, quo excalefacto sudatio cietur. A πῦρ. Hinc
Πυριάζω, calore foveo, *Gl. V.*
Πυρίαμα, ατος, τὸ, fomentum. A πυριάω.
Πυρίασις, εως, ἡ, fomentum, fomentatio, *Ph.* Ab eod.
Πυριατήριον, ου, τὸ, locus in quo sudantes πυριῶνται (2) cella caldaria, hypocaustum, vaporarium. Ab eod.
Πυριάτης, ου, ὁ, colostratus; (2) idem quod supra πυαρίτης.
Πυριατὸς, ἡ, ὸν, fomentatus, calefactus; (2) igni coctus. A
Πυριάω, ῶ, f. άσω, foveo; et πυριάομαι, ῶμαι, foveor; (2) sudo et incalesco e πυρίας, sive camini calefactione. Πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ, *Diosc.* A πῦρ.
Πυριβήτης, ὁ, ignem ingrediens, qui igni admovetur, ut λέβης, *Hom. Sch.*
Πυρίβιος, ου, ὁ ἡ, in igne vivens.
Πυριβρεμέτης, ου, ὁ, ignistrepus, seu inter faces, lumina, strepens, ut saltatio nocturna. Ex πῦρ et βρέμω.
Πυρίβρομος, ὁ, lucidissimus, de sole, *Ern.*
Πυρίβρωτος, ου, ὁ ἡ, igne exesus, absumtus.
Πυριγενέτης, ου, ὁ, idem quod
Πυριγενής, έος, ὁ ἡ, igne satus seu genitus, factus. Πυριγενεῖ τέμνειν παλάμᾳ, ense igne cuso, *Eurip. Or.* 818. Ex πῦρ et γίνομαι.
Πυρίγληνος, ου, ὁ ἡ, igneas pupillas habens. Ex eod. et γλήνη, *pupilla.*
Πυριγλώχιν, ινος, ὁ ἡ, ignitam cuspidem vel aciem habens. Ex eod. et γλωχίς.
Πυριγόνος, ου, ὁ ἡ, ignem generans. Ex eod. et γίνομαι: unde p. m. γέγονα.
Πυρίδαπτος, ον, igni consumtus. Ex eod. et δάπτω.
Πυρίδιον, ου, τὸ, igniculus. Dim. a πῦρ.
Πυρίδρομος, ον, epith. solis, stellarum, etiam Jovis fulminantis, et Cupidinis; igneus.
Πυριευτής, et πυριευτικὸς, *Poll.* V. πυρευτικός.
Πυρίεφθος, ου, ὁ ἡ, igni coctus, *Gl. V.* πυρίεφθον, colostra, imperat. Ex πῦρ et ἕψω.
Πυριήκης, έος, ὁ ἡ, in igne acutus, seu cujus acies ignita est. Ex πῦρ et ἀκή.
Πυριήτης, ὁ, pro πυρίτης, λίθος, *Suid.*
Πυριθαλπής, έος, ὁ ἡ, igne calefactus. Ex πῦρ et θάλπω.
Πυρικαής, ὁ, igne combustus, *Man.*
Πυρίκαος, ου, ὁ ἡ, igne cremans. Ex πῦρ et καίω.
Πυρίκαυστος, ου, ὁ ἡ, igne exustus vel adustus. Ex iisd.
Πυρίκαυτος, ου, ὁ ἡ, idem. Ex iisd.
Πυρίκμητος, ου, ὁ, igne elaboratus; (2) ab igne adustus. Πυρίκμητοι λέβητες, *Call. in Del.* 145. Ex πῦρ et κάμνω.
Πυρικρόταφος, ὁ, cujus tempora ignita sunt, *Hes.*
Πυρίκτυπος, ου, ὁ, ἡ, igne crepans aut crepitans.
Πυριλαμπής, έος, ὁ ἡ, igne micans vel rutilans, splendens. Ex πῦρ et λάμπω.
Πυριλαμπὶς, ίδος, ἡ, vermiculus quidam in tenebris lucens, cicindela, noctiluca. Ex iisd.
Πυρίληπτος, ου, ὁ ἡ, igne occupatus, ignem concipiens. Ex πῦρ et λαμβάνω.
Πυριμανέω, ῶ, vi flammea glisco. Ex eod. et μαίνομαι.
Πυριμάρμαρος, ον, ignitus; epith. astri, *Man.*
Πυρίμαχος, ου, ὁ ἡ, fervens in pugna, qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quam igni furenti. Ex πῦρ et μάχομαι.

Πυρίμορφος, ου, ὁ ἡ, ignis formam habens. Ex eod. et μορφή.
Πύρινος, ίνη, ινον, igneus; (2) triticeus. A πῦρ, vel πυρός.
Πυρινώδης, idem quod πυρηνώδης, *Aristot.*
Πυρίπαις, puer ex igne natus. Epith. Bacchi. Καὶ πυρίπαιδι πᾶσαι ὑπηντίασαν Καδμηΐδες, puero ex igne nato omnes obviam occurrebant Thebanæ, *Oppian. Cyneget.* 4, 287.
Πυριπνείοντας, acc. pl. *Poet.* pro πυριπνέοντας, a πυριπνέων.
Πυριπνεύστοισι, dat. pl. *Ion.* pro πυριπνεύστοις, a πυρίπνευστος, igneam vim habens.
Πυριπνέω, ῶ, ignem spiro. Τὰν πυριπνέουσαν ἐναίρει τρισώματον ἀλκὰν, *Eur. Ion.* 203.
Πυρίπνοος, *contr.* πυρίπνους, ου, ὁ ἡ, ignem spirans. Ex πῦρ et πνόη, *flatus.*
Πυριπόλος, ὁ· vide πυρπόλος.
Πυριρρηγής, έος, ὁ ἡ, igne fractus. Ex πῦρ et ῥήγνυμι.
Πυρισμάραγος, ου, ὁ ἡ, igne crepans. Ex eod. et σμαραγέω, *resono.*
Πυρίσπαρτος, ου, ὁ ἡ, in quo ignes sparsi sunt. Ex eod. et σπαρτός.
Πυρίσπορος, ον, igni satus, *Opp. Cyn.* 4, 304. at πυρισπόρος, ignem spargens, fulgens. Ex iisd.
Πυρίστακτος, ου, ὁ ἡ, in quem ignis stillat; (2) seu ex quo ignis stillat. Ex πῦρ et στάζω.
Πυριστάτης, ου, ὁ, tripes ferreus. Ex eod. et ἵσταμαι.
Πυρισφάραγος, ου, ὁ ἡ, qui ignis instar cum quodam strepitu lacerat et absumit.
Πυρίσσω, ardeo. A πῦρ.
Πυρίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, lapis pyrites, ignem edens. *Gl. V.* silex. A πῦρ.
Πυρίτης, ου, ὁ, triticeus. A πυρός.
Πυρῖτις, ιδος, ἡ, ut πυρῖτις λίθος, lapis pyrites. A πῦρ.
Πυριτρεφής, έος, ὁ ἡ, igne nutritus. Ex πῦρ et τρέφω.
Πυριτρόφος, ου, ὁ ἡ, ignem alens seu nutriens. Ex iisd.
Πυρίφατος, ον, igni absumtus. Ex πῦρ et φάω.
Πυριφεγγής, ὲς, igni fulgens, epith. solis. Ex eod. et φέγγος.
Πυριφλεγέθης, ὁ ἡ, igneo ardore afflictus.
Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ, igne ardens, vel igneo ardore flagrans; (2) fluvius infernalis igne ardens. Ex πῦρ et φλέγεθω.
Πυριφλεγής, έος, ὁ ἡ, igne ardens, vel igne adustus, igneo ardore flagrans. Ex eod. et φλέγω.
Πυρίφλεκτος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd.
Πυρίφοιτος, ον, epith. solis, &c. ut πυρίδρομος. Ex πῦρ et φοιτάω.
Πυρίχαλκος, ου, ὁ, igneum æs.
Πυρίχρως, ωτος, ὁ ἡ, ignei coloris, rutilus, fulvus. Ex χρόα, *color.*
Πυρκαεὺς, έως, ὁ, qui incendit, inflammat:
Πυρκαϊὰ, ᾶς, ἡ, rogus, ustrina, *Ph.* inflammatio, incendium. Ex πῦρ et καίω.
Πύρνα, ης, ἡ, panis frustum; (2) panis. A πύρνος.
Πυρναῖος, α, ον, maturus, edulis. A
Πύρνος, η, ον, triticeus; (2) *Subst.* fragmentum panis, bolus, esca, victus, alimentum. A πυρὸς, per *Syncop.* pro πύρινος.
Πυρόβιος, ου, ὁ ἡ, in igne vivens.
Πυροβόλος, ου, ὁ ἡ, ignes jaculans vel aptus ad jaculandos ignes. Ex πῦρ et βάλλω.
Πυρογενής, έος, ὁ ἡ, frumento ortus, tritico genitus. Ex πυρὸς et γίνομαι.
Πυροδαίσιον, ου, τὸ, locus ubi ignem accendunt, focus, culina. Ex πῦρ et δαίω.
Πυροδόκος, ου, ὁ ἡ, triticum recipiens. A πυρὸς et δέχομαι.
Πυροειδής, έος, ὁ ἡ, igni similis, igneus. Ex πῦρ et εἶδος.
Πυροειδῶς, *adv.* ignea specie. A præc.
Πυρόεις, όεσσα, όεν, igneus, ignitus, vel urens in modum ignis, fervens. A πῦρ.
Πυροεργής, ὁ, ignifaber, *Man.*
Πυροῖο, gen. sing. *Ion.* pro πυροῦ, a πυρός.

Πυροκαπηλεύω, frumento negotior.

Πυρολαβὶς, ίδος, ἡ, forceps. Ex πῦρ et λαβή.

Πυρολαμπὶς· vid. πυριλαμπίς.

Πυρολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, triticum colligens seu metens. Ex πυρὸς et λέγω.

Πυρομαντία, ας, ἡ, divinatio ex igne. A

Πυρόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, ex igne divinans.

Πυρομετρέω, frumentum metior.

Πυροποίκιλος, punctis ignei coloris distinctus et varius.

Πυροπωλέω, ῶ, f. ήσω, triticum vendo. A

Πυροπώλης, ου, ὁ, tritici venditor.

Πυρορραγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, igne ruptus, ignis vi ruptus seu fractus, inutilis. Ex πῦρ et ῥήγνυμι.

ΠΥΡΟ'Σ, ου, ὁ, triticum, frumentum.

Πυροσθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ignipotens, *Gl. V.* Ex πῦρ et σθένος.

Πυροστάτης, ου, ὁ, vas quod igni imponitur, olla, lasanum. Χυτρόπους δὲ ὁ κοινῶς πυροστάτης, ὃ καὶ λάσανον λέγεται, *Schol. Antiq. ad Soph. Ajac. Mastig.* 1424. Τρίποδα, ἤγουν χυτρόπουν, τὸν κοινῶς πυροστάτην, ὃ καὶ λόβανον λέγεται, triclinii *Schol.* ad eundem vers. *Sophoclis.* Vide λάσανον.

Πυροτομία, ας, ἡ, messis tritici, messis. Ex πυρὸς et τέμνω.

Πυροτρόφος, epith. flabelli, *Ep.* seu Πυροτρέπος. A πυρὸς et τρέπω.

Πυροῦμαι, præs. ind. pass. *contr.* pro πυρόομαι, a πυρόω.

Πυροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, triticum ferens, tritici ferax. Ex πυρὸς et φέρω.

Πυροφέρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignifer. Ex πῦρ et φέρω.

Πυρόχρως, idem quod πυρίχρως.

Πυρόω, ῶ, fut. ώσω, accendo, incendo, ustulo, torreo, cremo, comburo; (2) accenso igne lustro. πυροῦμαι, calesco, ardeo, *Gl. V.* πεπύρωται, calet, *Ph.* perf. pass. Οὐθ' ὅσια ἐπύρωσας ἐν θαλάμοις, *Eur. Hel.* 1069. (2) καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ, *Theocr.* 24, 94. A πῦρ.

Πυρπαλαμᾶσθαι, in malis artibus agilem esse; ardelionem agere, *Eust.* A

Πυρπαλάμη, ης, ἡ, de callido et versuto homine, de ardelione, *Eust. Suid.*

Πυρπάλαμος, vel πυρπαλάμης, ου, ὁ, idem.

Πυρπάλαμος, et πυριπάλαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignem protrudens, ignitus; (2) versutus. Ex πῦρ et παλάμη.

Πύρπνοος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide πυρίπνοος.

Πυρπολέω, ῶ, f. ήσω, circa ignem versor, ignem accendo; (2) igne et incendiis vasto, igne depopulor; πυρπολοῦμαι, incendor; πεπυρπολημένος, incensus, perf. part. pass. Πυρπολεῖν τὴν χώραν, *Luc.* Πυρπολεῖν θ' ὅσον, τάχος, *Aristoph. Thesm.* 734. Πυρπόλει τοὺς ἄνθρακας, *Idem Av.* 1586. *Od.* 10, 30.

Πυρπόλημα, ατος, τὸ, vastatio per ignem. A præc. Unde

Πυρπόλησις, εως, ἡ, idem; (2) incendium.

Πυρπόλος, ου, ὁ, igni utens, epith. Bacchi, ob nocturna sacra, ignitus. Ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ, *Eurip. Suppl.* 640. Ab eod.

Πυρραγὴς, pro πυρορραγὴς, *Steph.*

Πυρράζω, fut. άσω, rubeo. *Gl. V.* rutilo. Πυρράζει γὰρ ὁ οὐρανὸς, *Matt.* 16, 2. A πυρρός.

Πυρράκης, ου, ὁ, rufus. Ab eod.

Πύρρην, pro πυρὴν, *Ep.*

Πυῤῥίας, ου, ὁ, serpens coloris rubri; (2) servi comici nomen, Pyrrhias; Burria. A πυῤῥός.

Πυῤῥιάω, ῶ, idem quod

Πυῤῥίζω, fut. ίσω, rufus sum, rubesco, rufum colorem imitor. *Gl. V.* flaveo, rufeo. A πυῤῥός.

Πυῤῥίχη, ης, ἡ, sc. ὄρχησις, Pyrrhica, saltatio armata; (2) cantus ad quem saltatur. A

Πύῤῥιχος, qui hujus saltationis fuit auctor.

Πυῤῥιχιακῶς, *adv.* per Pyrrichios pedes.

Πυῤῥιχίζω, fut. ίσω, Pyrrhicam salto, cum armis tripudio. A πυῤῥίχη. Hinc

Πυῤῥιχιστὴς, οῦ, ὁ, qui Pyrrhicam saltat.

Πυῤῥίχιος ποὺς, Pyrrhichius pes, duabus syllabis brevibus constans. Ab eod.

Πύῤῥιχος, ίχη, ιχον, rufus. A πυῤῥός.

Πυῤῥόθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, qui rufa seu rutila coma est, cui rufi seu rutili pili sunt.

Πυῤῥοκόμης, ὁ, qui rutila coma est seu fulva, *Ep.*

Πυῤῥοκόραξ, ακος, ὁ, corvi genus luteo rostro.

Πυῤῥοπίπης, ου, ὁ, flavarum fœminarum amator. Ex πυῤῥὸς et ὀπιπεύω, *inspecto.*

Πυῤῥὸς, ῥὰ, ῥὸν, fulvus, et veluti ex flavo candicantem habens colorem; rufus, flavus, *Gl. V.* A πῦρ. Hinc

Πυῤῥότης, ητος, ἡ, color rufus seu rutilus.

Πυῤῥότριχος, ου, ὁ ϗ ἡ· vid. πυῤῥόθριξ.

Πυῤῥούλας, ου, ὁ, avis nomen a rufo colore, dicta rubecula vel rubicilla. A πυῤῥός.

Πυῤῥόω, rufo, -as, *Gl. V.* Ab eod.

Πυῤῥώδης, ες, rubicundus. Ab eod.

Πυρσαίνω, rufum facio, rufo. A πυρσὸς pro πυῤῥός.

Πυρσεία, ας, ἡ, significatio quæ fit succensis et sublatis facibus. A πυρσεύω.

Πυρσευτὴς, οῦ, ὁ, qui significationem facit accensis et sublatis facibus, qui e specula signum dat igne. A

Πυρσεύω, face accensa signum do; (2) uro. (2) ἴχνια πυρσευθέντα διὰ ῥινοῖο τέτανται, *Opp. Cyneget.* 3, 390. A πυρσός.

Πυρσέω, pro πυρσεύω, *Ep.*

Πυρσοβολέω, instar faculæ emitto, *Man.*

Πυρσόγλωσσος, ου, ὁ ϗ ἡ, flammeis linguis micans. Ex πυρσὸς et γλῶσσα.

Πυρσοδυνάστης, ου, ὁ, ignipotens.

Πυρσομορφόω, ῶ, fut. ώσω, igne formo.

Πυρσόνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, rufum habens tergum.

Πυρσὸς, οῦ, ὁ, fax; *Plur.* πυρσοὶ, et πυρσὰ, faces, ignes, amor vehemens. Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, *Il.* 18, 211. Sed

Πυρσὸς, ἡ, ὸν, pro πυῤῥὸς, a πῦρ.

Πυρσοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignem pariens; ut πυρσοτόκος λίθος, silex. E præc. et τίκτω.

Πυρσοῦχος, ὁ, facem accensam tenens, *Steph.* A πύρσος et ἔχω.

Πυρσόω, ῶ, f. ώσω, ignes excito. A πυρσός.

Πυρφέρεος, idem quod πυρφόρος, *Man.*

Πυρφορέω, ῶ, f. ήσω, ignem seu faces gesto. A

Πυρφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ignifer, *Gl. V.* flammifer; (2) pro πυρετοφόρος. Ex πῦρ et φέρω.

Πυρφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, triticum ferens, tritici ferax. Ex πυρὸς et φέρω.

Πυρώδης, εος, ὁ, ἡ, igneus, ignitus; (2) urens in modum ignis; πυρώδης λίθος, silex, *Gl. V.* A πῦρ.

Πυρωθέντων, gen. pl. aor. 1. part. pass. verbi πυρόω.

Πύρωμα, ατος, τὸ, callosa durities, seu collectio, quæ in callum concrevit. A πυρόω. (Sed lege potius πώρωμα, *Ern.*)

Πυρῶπις, ιδος, ἡ, rutila adspectu, cujus facies rutilat. Νυσαλέον τόδε πῆμα πυρώπιδες ἤγαγον ὧραι, *Nonn.* Ex πῦρ et ὤψ.

Πυρωπὸς, οῦ, ὁ, cujus facies rutilat, seu rutilus adspectu, igneo colore rubens; (2) metalli genus, mixtura trium æris partium et quartæ auri constans; (2) gemma, pyropus, carbunculus. Ex iisd.

Πύρωσις, εως, ἡ, coctio ad ignem; (2) usus igniarius; (3) probatio per ignem; (4) incendium; (5) uredo. A πυρόω.

Πυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui igne excoquit et purgat:

Πυρωτικὸς, ὴ, ὸν, igneus, urendi vi præditus, fervens. Ab eod.

Πυρωτὸς, ἡ, ὸν, ignitus. A πυρόω.

Πῦς, *adv.* quo? qua? qui? quonam modo? A πῆ, pro ποῖε, *Ern.*

Πύσει, *putrefaciet*, 3. sing. fut. 1. ind. act. v. πύω.

Πυσθεῖσαι, nom. pl. f. g. a. 1. part. pass. verbi ejusd.

Πύσμα, ατος, τὸ, quæsitum, quæstio, sciscitatio, interrogatio. *Gl. V.* percontatio. A πυνθάνομαι.

Πυσματικὸς, ὴ, ὸν, interrogativus. A præc.

Πυσματικῶς, *adv.* interrogative.

Πύστις, εως, ἡ, auditio, fama, rumor; (2) percontatio, interrogatio. A πυνθάνομαι.

Πυστὸς, ἡ, ὸν, notus, clarus. Ab eod.

Πυτία, ας, ἡ, coagulum, *Ph.* A πύος.

Πυτίζω, fut. ίσω, crebro spuo, sputo; (2) liquorem sumptum vi ex ore expressum rejicio; unde (3) vinum degusto et probo. A πτύω.

Πυτιναῖος, α, ον, viminalis, e viminibus, quibus vasa vinaria religantur, confectus. A

ΠΥΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, lagena vini vimine obducta; (2) vas nexum e surculis.

Πυτινοπλόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui viminibus dolia religat, vietor. Ex πυτίνη et πλέκω.

Πύτισμα, ατος, τὸ, id quod exspuitur; (2) pytissatio, vini degustatio probandi causa; (3) sonus pytissando effectus. A πυτίζω.

Πυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, purulentus; πυῶδες, purulentia, *Gl. V.* A πυόω.

Πύωσις, εως, ἡ, suppuratio. Ab eod.

Πῶ, *vox enclit.* quodammodo, alicunde; οὔπω, nondum.

Πῶ, *bibe*, 2. sing. præs. imperat. act. *per Apoc.* pro πόθι, pro quo *per Ectasin* dicitur πῶθι, a verbo πῶμι, *bibo.*

ΠΩ'ΓΩΝ, ωνος, ὁ, barba.

Πωγωνιαῖος, ου, ὁ, barbatus, *Gl. V.* A

Πωγωνίας, ου, ὁ, barbatus; ut πωγωνίας ἀστήρ. Λειογένειος αὖ καὶ μετὰ τοῦτο πωγωνίας ἐφαντάζετο, *Dio Cassius* 931. Πωγωνίας ἀστὴρ, cometa crinita, *Schol. Æschyli ad Agamemn.* 314. A πώγων. Unde

Πωγωνιήτης, *Ion.* pro πωγωνιάτης, ου, ὁ, barbatus; epith. Jovis, stella barbata.

Πωγώνιον, ου, τὸ, barbula. Dim. a πώγων.

Πωγωνίτης, ου, ὁ, barbatus. Ab eod.

Πωγωνοκουρεῖον, tonstrina. Ex κουρά. Unde

Πωγωνοκουρία, ας, ἡ, barbatoria, *Ph.* tonsoria.

Πωγωνοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, barbam nutrio, seu alo. A πωγωνοτρόφος, *barbam alens.*

Πωγωνοφορία, ας, ἡ, gestatio barbæ.

Πωγωνοφόρος, ου, ὁ, barbam gerens. A φέρω.

Πῶη, *greges*, acc. pl. n. g. *contr.* pro πώεα, a πῶϋ, *grex.*

Πωλάριον, ου, τὸ, parvus pullus. Dim. a πῶλος.

Πώλεαι, *vendaris*, 2. sing. præs. conj. pass. *Ion.* pro πώλεσαι, a πωλέω, *vendo.*

Πωλέεσκε, *vendebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐπώλεε, a verbo eod.

Πωλεία, ἡ, idem quod πολεύσις, Xen.

Πωλέομαι, οῦμαι, versor, proficiscor, eo, ventito. A πολέομαι. Hinc

Πωλέσκετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐπωλέετο, seu ἐπωλεῖτο, *Il.* 1, 490.

Πωλεύμην, *vendebar*, imperf. ind. pass. *Ion.* et *Dor.* pro ἐπωλούμην, a πωλέω.

Πώλευσις, εως, ἡ, cura domandi et erudiendi pullos equinos. A πωλεύω.

Πωλευτικὸς, ὴ, ὸν, ad equuleos domandos erudiendosque idoneus.

Πωλεύω, fut. εύσω, pullos equinos domo et erudio. A πῶλος.

ΠΩΛΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, vendo, vendito, venundo; πωλοῦμαι, veneo. Πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, *Aristoph. Pace*, 1242. Πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, *Diosc.* Hinc

Πωλὴ, ῆς, ἡ, venditio, pro πώλησις.

Πώλημα, ατος, τὸ, id quod venditur seu venum exponitur, res venalis. Ab eod.

Πώλης, ου, ὁ, venditor. Ab eod.

Πωλῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi πωλέω, *vendo.*

Πωλήσεαι, *vendes*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* pro πωλήσεσαι, a verbo eod.

Πώλησις, εως, ἡ, venditio, auctio. Ab eod.

Πωλητήριον, ου, τὸ, locus ubi res venales exponuntur; (2) forum. Ab eod.

Πωλητὴς, οῦ, ὁ, venditor; πωληταὶ, magistratus Athenis, quibus commissa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, et similium. Ab eod.

Πωλητικὸς, ὴ, ὸν, vendax, *Gl. V.* Ab eod.

Πωλικὸς, ὴ, ὸν, pullinus; virgineus, *Æsch. S. T.* 460. Πωλικὴ ἀπήνη, rheda equis juncta, *Soph. Œd. Tyr.* 802. A πῶλος. Unde

Πωλίον, ου, τὸ, parvus pullus, equuleus, Dim. a πῶλος.

Πωλοδαμαστὴς, οῦ, ὁ, equorum domitor. A πῶλος et δαμάζω.

Πωλοδαμνέω, ῶ, fut. ήσω, pullos domo; (2) ut pullum

pullum domo et erudio. Πωλοδαμνεῖν τινὰ ἐκ νομοῖς πατρὸς, *Soph. Aj.* 449. Ex iisd.

Πωλοδάμνης, ου, ὁ, pullorum vel equorum domitor. Ex iisd.

Πωλοκόμος, ου, ὁ, pullarius. Ex πῶλος et κομέω.

Πωλομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, cum pullis seu equis pugnans. Ex πῶλος et μάχομαι.

ΠΩ͂ΛΟΣ, ου, ὁ ϗ ἡ, pullus, plerumque equinus, equulus, sive teneræ sive adultæ ætatis; equus, etiam bos; unde ζεῦγος πωλικὸν, de jugo boum; (2) πῶλοι, qu. pulli Veneris; et pro virgine dicitur, *Ern.*

Πωλοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, pullos nutriens. Ex πῶλος et τρέφω.

Πῶλυψ, υπος, ὁ, polypus, piscis quidam; (2) caruncula in naribus seu in corde crescens. Ex πολὺς et πῦς.

ΠΩ͂ΜΑ, ατος, τὸ, operculum, operimentum.

Πωμάζω, f. άσω, operculo claudo, obturo. A præc.

Πῶμα, ατος, τὸ, potus; (2) poculum. A πίνω, seu πόω, *bibo.*

Πώμαλα, *adv.* haudquaquam, nequaquam, nullo modo. Ex πῶ et μάλα.

Πωματίας, ου, ὁ, cochleæ terrestris species, quod est quasi operculo tecta. A πῶμα.

Πωμάτιον, ου, τὸ, operculum, cooperculum.

Πώποτε, *adv.* unquam, *Gl. V.*

Πωρέω, ῶ, lugeo; (2) mœrore adficio, luctu adficio. A πῶρος.

Πώρη, ης, ἡ, luctus, miseria, calamitas. Ab eod.

Πωρητὺς, ύος, ἡ, idem et ab eod.

Πωριαῖος, αία, αῖον, callosus, asper.

Πώρινος, ίνη, ινον, e poro factus, tophinus. A πῶρος.

Πωροκήλη, ἡ, ramex callosus (seu tophus) in testiculo, &c. vide *Steph.*

Πωρόμφαλον, τὸ, tophi concretio in umbilico, *Gorr.*

ΠΩ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, luctus; (2) callus; (3) tophus, seu porus, lapis levis et porosus.

ΠΩΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, cæcus.

Πωρόω, ῶ, fut. ώσω, callum induco; (2) in lapidosam duritiem et tophum commuto; (3) sensum adimo, induro. *Pass.* occallesco, callum duco; (4) in tophum convertor; (5) sensum amitto, obduresco adversus aliquid: πεπωρωμένος, profligatus, *Gl. V.* induratus. Πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, *Joan.* 12, 40. πεπωρωμένη, *Marc.* 6, 52. ἐπωρώθησαν, *Rom.* 11, 7. A πῶρος.

Πωρόω, excæco. A πωρὸς. Hinc

Πώρωμα, ατος, τὸ, callosa durities, seu quod in callum concrevit.

Πώρωσις, εως, ἡ, concretio in callum, consolidatio et ferruminatio ossium fractorum. *Gl. V.* induratio; (2) stupor.

Πώρωσις, εως, ἡ, excæcatio. A πωρὸς.

Πῶς, *adv.* quo modo? quo pacto? qui? qua ratione? (2) quam? (3) certo modo. Hinc πῶς ποτε, quonam tandem modo? cur nam? πῶς δὴ τῦτο; qui fieri istud potest? πῶς γὰρ, *ap. Dem.* nullo modo, qui possit fieri; πῶς γὰρ ὐ; quidni? πῶς φῄς; quid ais? *Aristoph. Pl* 268. Non semper inservit interrogationi: Πῶς ἀεὶ idem est ac ἀεὶ ποτε semper, *Id. Ibid.* 246. Εἰ πῶς vide in εἰ. Πῶς ἂν, utinam: Πῶς ἂν ὀλοίμαν, utinam peream! *Eurip. Med.* 96. Πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος .... πῶμ᾽ ἀρυσαίμαν; utinam ex roscido fonte potum hauriam, *Id. Hippol.* 209. Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας; utinam tu mihi diceres! *Id. Ibid.* 346. Πῶς ἂν ξίφος γε ταὐτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι; utinam idem gladius nos interficiat, si fas sit! *Id. Orest.* 1056. Πῶς ἂν ἀντ᾽ ἐμῦ τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; utinam pro me tot annos aleretis hunc morbum! *Sophocl. Philoct.* 807. nusquam ista ceperunt interpretes. Πῶς ἂν ὖν πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τύτοισιν ἐξεύροις ὅπως.... utinam ergo præter bona ista excogitare queas quanam ratione, *Aristoph. Thesmoph.* 24. Aliquoties tamen interrogative sumitur: quomodo? ut *Id. Lysist.* 912.

Πως, *adv. et vox enclit.* quodammodo, aliquo modo, quantum. Hinc εἴπως, si forte; μήπως, ne forte.

Πώσω, *bibam*, f. 1. ind. act. verbi πίνω.

Πωτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, volo, -as, volito. Οἷοι ἀηδονίδες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων Πωτῶνται, *Theoc.* 15, 122. A πέτομαι.

Πωτήεις, εσσα, εν, volaticus, *Sibyl.*

Πώτημα, ατος, τὸ, volatus. A præc.

Πωτήσεαι, *volabis*, 2. sing. f. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro πωτήσῃ, a πωτάομαι, *volo.*

Πῶϋ, εος, τὸ, grex. Οἰῶν μέγα πῶϋ, *Il.* 3, 198. A πάομαι, *possideo.*

ΠΩ'ΥΓΞ, γγος, ἡ, mergus, fulica.

P.

P EST litera decima septima Græcorum, quæ suo nomine ῥῶ dicitur, idque ab Hebræorum Resch; (2) in numeris valet *centum*, et cum lineola inferne apposita ͵ρ, *centum millia.*

'PA, *conjunct. expletiva*, certe, utique, omnino; sed ῥὰ, quidem.

Ῥὰ, vel potius ῥᾶ, facile, *Soph.* Ex ῥᾳδιοῦ.

'PA͂, τὸ, rha, *radix quædam.*

Ῥαβάττω, sursum ac deorsum curro, *Hes.*

Ῥαββὶ, Rabbi. *Vox Syr.* ἄκλιτον, *Magister.*

Ῥαβδεία, verberatio quæ fit virga, *V. L.*

Ῥαβδεύω, fut. εύσω, virgas quatio, virgis cædo:

Ῥάβδια, ων, τὰ, virgulta; (2) radioli in ore quorundam piscium. A ῥάβδος.

Ῥαβδίζω, fut. ίσω, virgis cædo; perticis cædo seu decutio, excutio. Τρὶς ἐῤῥαβδίσθην, 2 *Cor.* 11, 25. Ab eod. Unde

Ῥαβδινος, ίνη, ινον, virgeus, *Gl. V.*

Ῥαβδίον, vel ῥάβδιον, ου, τὸ, virgula, parva virga, ramulus, scapus. *Gl. V.* virgultum. Dim. ab eod.

Ῥαβδοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, virgatus, virgæ similis; et *in plur.* ῥαβδοειδεῖς, sc. ῥαφαὶ, suturæ in calvaria. Ex ῥάβδος et εἶδος.

Ῥαβδομαντεία, ας, ἡ, genus vaticinationis, dum sagittæ mittuntur in pharetram, mistæque et inscriptæ sortientium nominibus exeundo sortem indicare creduntur. Ex μάντις.

Ῥαβδομαχία, ας, ἡ, pugna quæ fit virgis seu baculis. Ex ῥάβδος et μάχομαι.

Ῥαβδονομέω, ῶ, f. ήσω, certamen guberno. A

Ῥαβδονόμος, ου, ὁ, lictor, minister, qui summovet turbam; (2) qui victori præmium dat. Ex ῥάβδος et νέμω.

'PA'ΒΔΟΣ, ου, ἡ, virga, vimen, festuca, fustis, *Ph.* rudis, caduceus, sceptrum, fasces, hastile; (2) venæ auri et argenti in metallis; (3) lineæ in vestibus.

Ῥαβδυχέω, ῶ, fut. ήσω, virgas seu fasces gesto; (2) anteeo, lictoris officium præsto. Αἱ Ἐσιάδες ῥαβδυχῦνται, *Plut.* A ῥαβδῦχος.

Ῥαβδύχη, ης, ἡ, virgam seu bacillum, aut fasces gestans. Ab eod.

Ῥαβδυχία, ἡ, ipsum munus gestandi fasces; in pl. ipsæ fasces.

Ῥαβδυχικὸς, ἡ, ὸν, lictorius, *Gl. V.* A

Ῥαβδῦχος, ου, ὁ, qui virgam aut virgas gestat, lictor, viator. Ab ἔχω.

Ῥαβδοφορέω, virgas seu baculum gesto. A

Ῥαβδοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui virgam seu virgas gestat; (2) lictor. Ex φέρω.

Ῥαβδῳδία, ἡ, quidam pro ῥαψῳδία· vide *Steph.*

Ῥαβδῳδὸς, ῦ, ὁ, qui canit virgam manu tenens, rhapsodus; et ῥαβδῳδία, rhapsodia. Ex ῥάβδος et ᾠδὴ, *cantus.*

Ῥάβδωσις, εως, ἡ, qu. dic. virgatio, striatio columnæ. A ῥάβδος. Unde

Ῥαβδωτὸς, ἡ, ὸν, qu. dic virgatus, pectinatim divisus, striatus. *Gl. V.* virgeus.

Ῥαγαδασεύω, in rimam me insinuo. A

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, ruptura, fissura, rima, *Ph.* ῥαγάδες, fissuræ, *Gl. V.* rupes, *Ph.* A ῥήσσω.

Ῥαγδαῖος, αία, αῖον, impetuosus, vi perrumpens. A ῥάγδην. Hinc

Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, impetus, vehementia.

Ῥάγδην, *adv.* abrupte. A ῥήσσω.

Ῥαγεῖσα, *rupta*, aor. 2. part. pass. f. g. verbi ῥήγνυμι, pro ῥήγω, *rumpo.*

Ῥαγήσεσθαι, *ruptum esse*, aor. 2. inf. med. verbi ejusd.

Ῥαγίζω, fut. ίσω; acinos, uvæ grana colligo; (2) uvas lego, *Theocr.* 5, 133. A ῥάξ.

Ῥαγικὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. acineus. Ab eod.

Ῥάγιον, τὸ, acinus parvus, *item* phalangii species, *Steph.*

Ῥαγοειδὴς, ὲς, acini formam habens, *item* secunda oculi tunica, *Gorr.*

Ῥαγόεις, όεσσα, όεν, rimosus. A ῥήσσω.

Ῥαγολογέω, acinos lego, *Sch. Theoc.*

Ῥαγολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, acinorum collector. Ex ῥὰξ et λέγω, *colligo.*

Ῥαγόω, ῶ, f. ώσω, scindo, disrumpo. A ῥήσσω.

Ῥαγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, acinosus, racemosus. A ῥάξ.

Ῥαγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rimosus. A ῥήσσω.

Ῥαδαλὸς, ἡ, ὸν, *Hesych.* pro

'PAΔΑΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, mollis, tener; (2) procerus.

'PA'ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, germen, ramus tener.

Ῥαδινάκη, ἡ, oleum sic dictum a Persis, *Herod.*

Ῥαδινῇς, dat. pl. f. g. *Ion.* pro ῥαδιναῖς, a

Ῥαδινὸς, ἡ, ὸν, gracilis, tenuis; (2) agilis, mobilis, *Il.* 23, 583.

'PA'ΔΙΞ, ικος, ἡ, *Nic. Th.* 378, ramus.

'PA'ΔΙΟΣ, ία, ιον, et ῥᾴδιος, ὁ ϗ ἡ, facilis. Hinc *compar.* ῥᾴων, facilior, expeditior; et *superl.* ῥᾷστος, et ῥᾴϊστος.

Ῥᾳδιουργέω, ῶ, fut. ήσω, facile ad scelus aliquod patrandum prorumpo; (2) mala fide ago, *Gl. V.* decipio; (2) negligenter ago. Ἐᾶν ῥᾳδιουργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας τὰς ἀνθρώπους, *Xen.* A ῥᾳδιουργός. Hinc

Ῥᾳδιούργημα, ατος, τὸ, scelus, veteratorum facinus.

Ῥᾳδιουργία, ας, ἡ, scelus, facinus, fraus, maleficentia: (2) desidia, mollities, incuria. *Gl. V.* falsum. A

Ῥᾳδιουργὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, facinorosus, sceleratus, veterator, versipellis. *Gl. V.* falsarius; (2) mollis, lascivus. (2) ῥᾳδιουργότερον ἐγγεγράφθαι ἔφασαν τῷ Ἀσσυρίῳ ὀνόματι, *Arr. Hist. Alex.* 2, 5.

Ῥᾳδίως, *adv.* facile. Σοὶ ῥᾳδίως παρίσταται, tibi adest facultas, *Eurip. Androm.* 231. A ῥᾴδιος.

Ῥάζω, et ῥάζομαι, perfundo, adspergo; ῥάσσον, ῥάσσατε, rigate, aor. 1. imperat. pro ῥᾶσον, ῥάσατε, *Od.* 20, 150. ἐῤῥάδατο, adspersi erant, plusq. perf. pass. *Il.* 12, 431. A ῥαίνω, vel ῥήσσω.

Ῥάζω, voro, *inpr.* de canibus, a sono, *Hes.*

Ῥαθαγέω, strepo, fragorem edo; (2) frango. A

'PA'ΘΑΓΟΣ, ου, ὁ, strepitus, *proprie* ex aqua concussa, sonitus, tumultus.

Ῥαθαίνω, idem quod ῥαίνω.

Ῥαθάμη, ἡ, idem quod ῥαθυμία, *Hes.*

'PAΘΑ'ΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, gutta, *Il.* 11, 536.

Ῥαθαμίζω, adspergo. A ῥαθαίνω.

Ῥαθαπυγίζω· vide ῥασθαπυγίζω.

Ῥαθάσσω, ferio, percutio. A ῥάσσω.

Ῥάθυμα, τὰ, desidia, *Aristot.*

Ῥαθυμέω, ῶ, f. ήσω, remisso sum animo, deses sum, quiesco, quieti me trado. *Gl. V.* desideo. Οὐδὲ ῥαθυμῶν διετέλεσε τὸν βίον, *Isocr.* A ῥᾴθυμος. Unde

Ῥαθυμία, ας, ἡ, desidia, segnities, socordia, ignavia. *Ph.* levitas animi.

Ῥαθυμίζω, fut. ίσω, socordem reddo; (2) sublevo, levo, demulceo, recreo. Ab eod.

Ῥαθυμοποιὸς, ῦ, ὁ ϗ ἡ, desidem et inertem reddens. Ex ῥᾴθυμος et ποιέω.

Ῥᾴθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, desidiosus, deses, socors, *Ph.* segnis, *Gl. V.* Ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; quousque enim conquiesces? *Soph. El.* 958. Ex ῥᾴδιος & θυμός.

Ῥαθυμότερον, *adv.* segnius, indulgentius, negligentius.

Ῥαθυμῦντας, acc. plur. part. præs. *contr.* pro ῥαθυμέοντας, a ῥαθυμέω, *levis animi, socors sum.*

Ῥαθύμως, *adv.* remisse, segniter, languide.

Ῥαῖα, ας, ἡ, sanitas, *Hesych.* A ῥώω.

Ῥαιβοειδὴς, ὲς, curvus, obliquus;

Ῥαιβόκρανος, ον, incurvum caput habens. A

ῬΑΙΒΟ´Σ, ή, όν, varus, cruribus incurvis; (2) incurvus, intortus, *Nic. Th.* 788.

Ῥαιβοσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui crura sunt intorta. Ex ῥαιβὸς et σκέλος, *crus.*

Ῥαιβόω, varico, -as, *Gl. V.* incurvo. A ῥαιβός.

Ῥαΐγδην, *adv.* pro ῥάγδην, *Ern.*

Ῥαΐζω, fut. ίσω, convalesco, e morbo recreor; revalesco, *Gl. V.* A ῥάων.

Ῥαικάνη, ἡ, flagellum, *Steph.*

ῬΑΙ´ΝΩ, fut. ῥανῶ, perfundo, adspergo, irroro. *Ph.* spargo; ῥάνον, sparge, *Gl. V.* a. 1. imperat. Μέλανι ῥαίνων φόνῳ πέδιον, *Pind. Ist.* 8, 110.

Ῥάϊστα, *adv.* facillime. A ῥᾴδιος.

Ῥαιστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus, *Il.* 18, 477. A ῥαίω.

Ῥαιστήριος, ία, ον, corrumpendi vim habens; (2) fabrilis. A ῥαιστὴρ, vel ῥαίω.

Ῥαίστης, ȣ, ὁ, corruptor, destructor. A ῥαίω.

Ῥαιστὸς, ή, όν, corruptibilis; (2) corruptus.

Ῥαιστότυπος, ον, malleo tundendus, *Man.*

Ῥαιφάσσω, caste vivo, purus sum, *Hes.*

ῬΑΊΩ, fut. ῥαίσω, profligo, corrumpo, destruo, disperdo. Δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου ῥαίοιτο, defatigaretur, *Soph. Trach.* 267.

Ῥακὰ, vox convicii apud Syros; inanis, fatuus.

Ῥακιάζω, vestimenta desicco. Ex ῥάκος et ἄζω, *sicco.*

Ῥακενδύτης, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lacera veste indutus, monachus. Ex ῥάκος et ἐνδύω.

Ῥακένδυτος, ον, lacera veste indutus, *Steph.*

Ῥάκινος, panneus, *Gl. V.* A ῥάκος.

Ῥάκιον, ȣ, τὸ, vestis vilis, detrita et lacera, vilis et detritus panniculus. *Gl. V.* pannuleo. Dim. a ῥάκος.

Ῥακιοσυῤῥαπτάδης, ȣ, ὁ, qui vestes viles et detritas consuit; *Aristoph. Ran.* 925. Ex ῥάκιον et συῤῥάπτω.

ῬΑΚΙ´Σ, ίδος, ἡ, surculus, ramus.

Ῥακοδυτέω, ῶ, f. ήσω, pannis laceris obsitus sum, pallium lacerum gesto, inpr. *ap. Eccles.* monachus fio. A

Ῥακοδύτης, et ῥακόδυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod ῥακενδύτης.

Ῥακόεις, όεσσα, όεν, pannis laceris obsitus, pannosus. A ῥάκος.

Ῥάκος, εος, τὸ, lacera vestis, detritus panniculus, *Ph.* pannus, *Gl. V.* linteolum, *ap. Sacr. Eccles.* pallium, τρίβώνιον, quo monachi usi; (2) ruga oris senilis. A ῥήσσω ※. Ῥάκος μὲν τὸ διεῤῥωγὸς, τρίβων δὲ τὸ ἀποβεβληκὸς τὰς κερκίδας, *Eustath. ad Od.* 14, 559.

Ῥακοφορέω, ῶ, f. ήσω, laceram vestem gesto.

Ῥακόω, ῶ, fut. ώσω, lacero, pannosum reddo; (2) corrumpo, *inpr.* de senectute, rugosum reddo, debile; *in pass.* in rugas contrahor; rugosus, deformis fio. A ῥάκος.

Ῥακτήριον, ȣ, τὸ, saltatio quædam. A

Ῥακτήριος, ία, ιον, strepitum multum edens. Μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια, *Soph. in Philoctete ad Trojam.* A ῥάσσω.

Ῥάκτος, ȣ, ὁ, vallis, petra, præcipitium; (2) collis, tumulus. Ab eod. Unde

Ῥάκτρια, τὰ, saltatio quædam strepera; (2) baculi quibus fructus decutiuntur.

Ῥακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lacer, attritus, fractus, *Ph.* pannosus, senilis, rugosus. A ῥάκος.

Ῥάκωμα, ατος, τὸ, ex attritis panniculis consuta vestis. A ῥακόω. Unde

Ῥάκωσις, εως, ἡ, deformitas e senilibus rugis, item contractio quævis in rugas.

Ῥάμμα, ατος, τὸ, sutura. *Ph.* acia. A ῥάπτω.

ῬΑ´ΜΝΟΣ, ȣ, ὁ, rhamnus alba, *frutex spinosus. Ph.* spina alba.

Ῥαμνουσία, ας, ἡ, Rhamnusia, Nemesis. A pago Attico.

Ῥαμφὶς, ἡ, navis quoddam genus, *Steph.*

ῬΑ´ΜΦΟΣ, εος, τὸ, rostrum, *avium proprie.*

Ῥανθεὶς, *rigatus*, aor. 1. part. pass. verbi ῥαίνω.

Ῥανὶς, ίδος, ἡ, stilla, gutta. A ῥαίνω.

Ῥαντὴρ, ῆρος, ὁ, qu. dic. perfusor, irrorator, locus in oculis ex quo lacrymæ fluunt.

Ῥαντήριος, α, ον, respersus, *Æsch.*

Ῥαντίζω, fut. ίσω, adspergo, inspergo, irroro; ῥαντιεῖς, adsperges, *Ph.* f. 1. *Att.* pro ῥαντίσεις. Πάντα τὸν λαὸν ἐῤῥάντισε, *Hebr.* 9, 19. Ἐῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας, *Ib.* 10, 22. A ῥαντός. Hinc

Ῥάντισμα, ατος, τὸ, idem quod

Ῥαντισμὸς, ȣ, ὁ, adspersio, irroratio, perfusio.

Ῥαντὸς, ή, όν, adspersus; (2) maculosus. Ἐδόκευεν Ἰακὼβ τῷ Λάβαν ὑπὲρ τῶν ῥαντῶν καὶ πολυμόρφων θρεμμάτων, *Justin. Martyr.* 424. *ex edit. Oxon.* A ῥαίνω.

ῬΑ´Ξ, ῥαγὸς, ἡ, acinus.

Ῥάξις, εως, ἡ, conflictus. A ῥάσσω. Unde σύῤῥαξις, idem.

Ῥᾷον, *adv.* facilius. A ῥάων, pro ῥᾷον.

Ῥαόνως, *adv.* facile. Ab eod.

Ῥαπαταύλης, ȣ, vel ῥαπάταυλος, ȣ, ὁ, calamum vel tibiam inflans. Ex ῥάπτω et αὐλός.

Ῥαπίζω, fut. ίσω, virga cædo seu percutio, aut etiam fuste; (2) alapam infligo, palmis cædo. *Gl. V.* expalmo, alapo. Ὅστις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα, *Matt.* 5, 39. A

ῬΑΠΙ´Σ, ίδος, ἡ, virga; (2) pro ῥαφίς.

Ῥαπίσας, aor. 1. part. act. verbi ῥαπίζω.

Ῥάπισμα, ατος, τὸ, ictus qui virga incutitur; (2) alapa, colaphus. A ῥαπίζω.

Ῥάπτης, ȣ, ὁ, sutor, consutor. *Gl. V.* sarcinator, sutor. A ῥάπτω.

Ῥαπτικὸς, ή, όν, sutorius, *Gl. V.* A præc.

Ῥάπτις, ἡ, sarcinatrix. Ab eod.

Ῥαπτὸς, ή, όν, sutus, consutus, vel sutilis. Hinc τὸ ῥαπτὸν, ȣ, pulvinus, cento. A

ῬΑ´ΠΤΩ, fut. ψω, suo, consuo, sarcino, consarcino; (2) struo, machinor. Δόλȣς ῥάπτειν, *Phocyl.* 2. Μῶν εἰς γυναῖκ' ἔῤῥαψας, οἷα δὴ γυνή; *Eur. Andr.* 910. Ἐκεῖνος ἐν μηρῷ ποτ' ἐῤῥάφη Διὸς, *Id. Bac.* 343.

ῬΑ´ΠΥΣ, υος, ἡ, rapa.

Ῥαριὰς, άδος, ἡ, Ceres, *Suid.*

Ῥάριον, ȣ, τὸ, infans, cui solus venter adhuc curatur. A

ῬΑ´ΡΟΣ, ȣ, ὁ, venter; (2) robustus, *Hesych.*

Ῥάσατε, *rigate*, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi ῥάζω, pro ῥαίνω, *rigo.*

Ῥασθαπυγίζω, f. ίσω, planta pedis nates alicujus ferio; (2) concava lataque manu idem facio. Τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις ἐκ τῆς πόλεως ῥασθαπυγίζων, *Aristoph. Eq.* 793.

Ῥάσμα, ατος, τὸ, adspersio, perfusio. A ῥάζω.

ῬΑ´ΣΣΩ, fut. ξω, allido, collido, deturbo.

Ῥᾶστα, pro ῥάϊστα, *adv.* facillime. A

Ῥᾶστος, vel ῥάϊστος, ἴστη, ἴστον· vide ῥᾴδιος.

Ῥαστώνευσις, εως, ἡ, idem quod ῥαστώνη. A

Ῥαστωνεύω, fut. εύσω, facile vel libere ago; (2) otior, langueo otio, inertiæ indulgeo. Ῥαστωνεύειν τῇ ψυχῇ παρὰ κρήναις ϗ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος, *Xen.* A

Ῥαστώνη, ης, ἡ, facilitas; (2) laboris levamentum, seu facilis ratio aliquid conficiendi; (3) facultas; (4) facultas et indulgentia fortunæ, res secundæ; (5) doloris remissio; (6) relaxatio animi; (7) otium, inertia. A ῥᾶστος, *superl.* a ῥᾴδιος.

Ῥάστωρ, ορος, ὁ, genus poculi. A ῥάζω.

Ῥαφανέλαιον, τὸ, oleum e raphano.

ῬΑΦΑ´ΝΗ, ης, ἡ, raphanus. Hinc

Ῥαφανηδὸν, *adv.* in modum raphani.

Ῥαφανιδόω, ῶ, f. ώσω, podicem raphano trajicio, raphano in anum immisso crucio, quæ pœna mœchorum erat. Τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι; *Aristoph. Nub.* 1709.

Ῥαφανιδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, raphani similitudinem habens. A

Ῥαφανὶς, ίδος, ἡ, idem quod ῥάφανος, *Gl. V.* radix.

Ῥαφανῖτις, ἡ, iris, quia radix ejus raphano similis. A

ῬΑ´ΦΑΝΟΣ, ȣ, ἡ, brassica, raphanus. *Ph.* radix. *Angl.* RADISH.

Ῥαφανώδης, ες, raphano similis. A præc.

Ῥαφεῖον, ȣ, τὸ, sutrina, *Gl. V.* A seq.

Ῥαφεὺς, έως, ὁ, sutor, sartor. A ῥάπτω.

Ῥαφὴ, ῆς, ἡ, sutura, compages. Ab eod.

Ῥαφία, ας, ἡ, idem et ab eod.

Ῥαφιδεὺς, έως, ὁ, sutor. A ῥαφιδεύω.

Ῥαφιδευτὴς, ȣ, ὁ, idem et ab eod.

Ῥαφιδευτὸς, ή, όν, sutus, consutus; (2) acupictus. Ab eod.

Ῥαφιδοθήκη, ης, ἡ, aciarium. Ex ῥαφὶς et θήκη.

Ῥάφιον, ȣ, τὸ, parva acus; (2) subula. Dim. a

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, acus, subula; (2) nomen piscis. A ῥάπτω.

Ῥαχάδην, *adv.* in spinæ modum. A ῥάχις.

Ῥαχὰς, άδος, ἡ, locus saltuosus et abruptus. A ῥαχία.

Ῥάχεις, tesqua, *Ph.* A ῥάχις.

Ῥαχετρίζω, fut. ίσω, disseco, et *proprie* quidem per mediam spinam. A

Ῥάχετρον, ȣ, τὸ, media spina, meditullium spinæ. A ῥάχις.

Ῥαχθέντες, *allisi*, nom. pl. aor. 1. part. pass. masc. gen. verbi ῥάσσω, *allido.*

Ῥαχία, ας, ἡ, crepido littoris petrosa, littus petrosum, rupes in mare procurrens, scopulus; (2) restagnatio maris in oceani littore; *unde* (3) strepitus. A ῥάχις.

Ῥαχιαῖος, α, ον, ad dorsum pertinens, in dorso hærens. Ab eod.

Ῥαχίζω, fut. ίσω, per spinam disseco; (2) disseco. Ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον κύκλῳ ῥαχίζων, *Soph. Aj.* 56. A

Ῥάχις, εως, ἡ, spina dorsi; (2) lumbus; (3) dorsum montis; (4) spina sive osseum nasi, quod ad genas utrimque recedit. A ῥήσσω.

Ῥαχιστὴρ, ῆρος, et ῥαχιστὴς, ȣ, ὁ, dissector, carptor; (2) mendax, mendaciis gaudens, jactator. A ῥαχίζω.

Ῥαχίτης, ὁ, et ῥαχῖτις, ἡ, qui est in dorso. A ῥάχις.

Ῥαχιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, scopulosus. A ῥαχία.

Ῥάχος, εος, τὸ, pars avulsa. A ῥήσσω.

Ῥάχος, ȣ, ὁ, palus, stipes acutis ramorum resectorum radiis. Ab eod.

Ῥάψις, εως, ἡ, sartura. A ῥάπτω.

Ῥαψῳδέω, ῶ, fut. ήσω, carmina contexo, et quasi consuo; (2) carminibus decanto; (3) carmine heroico perscribo vel trado; (4) rhapsodias recito. Ἃ περὶ εἱμαρμένης ϗ τῶν μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐῤῥαψῳδήκασιν, *Luc.* Ex ῥάπτω et ᾠδὴ, vide *Ern.*

Ῥαψῴδημα, τὸ, mendacium, nugæ. A præc.

Ῥαψῳδία, ας, ἡ, contextura carminum, præcipue epicorum, liber carminis epici, *inpr.* Homerici. *Gl. V.* collecta, collectanea. A

Ῥαψῳδὸς, ȣ, ὁ ϗ ἡ, carminum contextor, et quasi consutor; (2) rhapsodiarum recitator; (3) carminis Homerici recitator. A ῥάπτω et ᾠδή.

Ῥάων, pro ῥαίων, facilior, *Gl. V.* ῥάων, ὁ ὑγιάνας, sanus, *qui convaluit.* A ῥᾴδιος.

Ῥάως, *adv.* facile. A præc.

Ῥέα, *adv.* facile, commode. A ῥέζω, vel ῥέω.

Ῥέα, it. Ῥεῖα, ας, ἡ, Rhea, *Gl. V.* Ops, Opis. Dea intellectualis ordinis, et causa omnis divinæ, intellectualis, animalis, et mundanæ vitæ.

Ῥεγιστὴρ, ῆρος, ὁ, tinctor. A ῥέγος, unde ῥεγίζω, &c. *Ern.*

Ῥέγκος, εος, τὸ, sonus nasi, qui stertendo editur, rhoncus. A

ῬΕ´ΓΚΩ, f. ῥέγξω, sterto. Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν, *Aristoph. Nub.* 5. Ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις, ὕπτιος, *Id. Eq.* 104.

Ῥέγμα, τὸ, idem quod ῥῆγος.

Ῥέγξις, εως, ἡ, idem quod ῥέγκος. A ῥέγκω.

Ῥέγος, τὸ, idem quod ῥῆγος, *Ern.*

Ῥέγχος, εος, τὸ, idem quod ῥέγκος.

Ῥέγχω, sterto, rhonchisso, *Gl. V.*

Ῥεγχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, stertens. A ῥέγχος.

ῬΕ´ΔΗ, ης, ἡ, rheda.

Ῥέδιον, ȣ, τὸ, parva rheda. Dim. a ῥέδη.

Ῥέε, *fluebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔῤῥεε, a verbo ῥέω, *fluo.*

Ῥέεθρον, ȣ, τὸ, vide ῥεῖθρον. A ῥέω.

Ῥέζεσκε, *sacrificabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔῤῥεζε, a verbo ῥέζω, *sacrifico.*

Ῥέζοισαν, acc. sing. part. *Dor.* pro ῥέζουσαν, a verbo eod.

ῬΕ´ΖΩ, fut. ξω, facio; (2) facio, *i. e.* rem sacram facio, sacrifico; qua de re proprie ut lat. operari. Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην

Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, *Il.* 1, 444. Κάλλιςα ῥέξας, *Pind.* Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά; *Eur. Med.* 1295.
Ῥεημίλκτος, epith. mulctralis.
Ῥεθόμαλις, ιδος, ἡ, quæ est pulchra facie. Αἰολεῖς δὲ ῥέθος, τὸ πρόσωπον, καὶ ῥεθομαλίδας, τὰς εὐπροσώπους, *Schol. ad Il.* 22, 68.
ῬΕ´ΘΟΣ, εος, τὸ, membrum, quævis pars corporis; (2) corpus; (3) facies, *Il.* 16, 856. (3) Οὐκ ἔτι ἔρευθος σώζεται ἐπὶ ῥεθέεσσι, præ luctu nimio, *Mosch. Idyl.* 4, 3. Αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, *Soph. Antig.* 528.
Ῥεῖα, *adv.* facile. A ῥέα.
Ῥείῃ, *fluat*, 3. sing. præs. conj. act. *Poet.* pro ῥέῃ, a verbo ῥέω, *fluo.*
Ῥεῖθρον, pro ῥέεθρον, ου, τὸ, alveus; (2) flumen, fluvius. *Ph.* rivus, torrens. *Gl. V.* fluor, fluentum, canale. A ῥέω.
Ῥείτης, ὁ, flumen, *Suid.*
Ῥειὼ, ἡ, Juno, *E. M.*
Ῥέκος, τὸ, cingulum, *Hes.*
Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod
Ῥέκτης, ου, ὁ, efficax in agendo, strenuus. Ἐδόκει γὰρ οὗτος νέος τε εἶναι, καὶ ῥέκτης ἀνὴρ, *Synes. Epist.* 67. A ῥέζω.
Ῥεκτήριος, ία, ιον, acer et promptus ad agendum. A ῥεκτήρ.
Ῥεμβάζω, f. άσω, vagor mente seu animo sum districto. A ῥέμβω. Hinc
Ῥεμβασμὸς, οῦ, ὁ, occupatio mentis, v. *Ern.*
Ῥεμβεύω, vagor, fluctuo. A ῥέμβω. Unde
Ῥέμβη, ης, ἡ, vagatio, erratio.
Ῥέμβομαι, vagor, erro, palor, *Gl. V.* ῥεμβομένους, palantes. *Ph.* Ῥεμβόμενος ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, καὶ τὴν τάξιν ἐκλείπων, *Plut.* Παῦσαι ῥεμβόμενος, *M. Anton.* 2, 4.
Ῥεμβονάω, funda jaculor. A ῥεμβών.
Ῥεμβὸς, ἡ, ὸν, vagus, erro; (2) tortuosus.
Ῥέμβος, ου, ὁ, divagatio, aberratio. A
ῬΕ´ΜΒΩ, in gyrum circumago; (2) circumago, circumvolvo; (3) tenere inambulo, spatior, vagor, erro.
Ῥεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vagus; (2) animo districtus. A ῥέμβος.
Ῥεμβὼν, ῶνος, funda. A ῥέμβω.
Ῥέμφος, vide ῥάμφος.
Ῥέξε, *sacrificavit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔρρεξε, a verbo ῥέζω, *sacrifico.*
Ῥέξαι, aor. 1. inf. act. verbi ejusdem.
Ῥέξει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi ejusd.
Ῥέξειε, 3. sing. a. 1. opt. act. *Æol.* pro ῥέξαι, a verbo eod.
Ῥέον, 1. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔρρεον, a ῥέω, *fluo.*
Ῥέοντε, *fluentes*, nom. dual. part. præs. act. verbi ejusd.
Ῥέος, ῥέεος, ῥέους, τὸ, fluxus, fluxio. Δακρυσίστακτον λειβομένα ῥέος, *Æschyl. Prometh.* 399. A ῥέω.
ῬΕ´ΠΩ, f. ψω, vergo, propendeo; (2) *metaph.* propensus sum ad aliquid; (3) benevolus sum. Ὁ χρησμὸς εἰς τουτὶ ῥέπει, *Aristoph. Plut.* 51. Πλῆθος ἔρρεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους, *Joseph.* πρὸς τὰς ἡδονὰς, *Gal.*
Ῥέριφε, 3. sing. perf. ind. act. *Poet.* pro ἔρριφε, a ῥίπτω, *projicio.*
Ῥεῦμα, ατος, τὸ, fluentum, fluvius, vel fluminis impetus, fluxio, fluxus, profluvium; aquæ cursus, humor, eluvies. A ῥέω.
Ῥευματίζω, fut. ίσω, fluxione vel gravedine infestor. A ῥεῦμα. Unde
Ῥευματικὸς, ἡ, ὸν, fluxionibus obnoxius.
Ῥευμάτιον, ου, τὸ, parvum fluentum; (2) rivus; (3) minuta fluxio, seu decubitus humorum in aliquid membrum. Dim. a ῥεῦμα.
Ῥευματισμὸς, οῦ, ὁ, fluxio. A ῥευματίζω.
Ῥεύμενον, *fluentem*, acc. sing. præs. part. med. *Dor.* pro ῥεόμενον, a ῥέω, *fluo.*
Ῥεύσεται, 3. sing. fut. 1. ind. med. verbi ejusd.
Ῥεύσῃ, *diffluat*, 3. sing. a. 1. conj. act.
Ῥεῦσις, εως, ἡ, fluxus, fluxio. *Gl. V.* fluor, profluvium. A ῥέω.
Ῥευσταλέος, έα, έον, fluidus. A ῥέω.
Ῥευστικὸς, ἡ, ὸν, fluidus, fluxus, *Gl. V.*
Ῥευστικῶς, *adv.* abunde, adfluenter.

Ῥευστὸς, ἡ, ὸν, fluxus; (2) fluidus, evanidus, mortalis, caducus. A ῥέω.
Ῥευστῶς, *adv.* fluxe, inconstanter.
Ῥεύσω, *fluam*, f. 1. ind. act. verbi ῥέω.
Ῥεχθέντα, *facta*, nom. pl. aor. 1. part. pass. n. g. a ῥέζω, *facio.*
ῬΕ´Ω, f. ῥεύσω, fluo, mano, stillo, *Ph.* (2) decido, de fructibus, &c. *metaph.* evanesco, intereo, solvor, labor, defluo. Ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ, *Xen.* Ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι πατρὶ, fundebat, *Eur. Hec.* 529.
Ῥέω, dico, loquor; inus. in usu εἴρηκα, dixi; εἰρημένος, dictus, perf. part. pass. ἐρῶ, dicam, fut. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐρρήθη, *Xen.* τὸ ῥηθὲν, *Matt.* 1, 22. κατὰ τὸ εἰρημένον, *Rom.* 4, 18.
Ῥέων, ὁ, poculum, *Hes.*
Ῥεὼς, fluxio, fluxus, *Eust.*
Ῥηγεὺς, έως, ὁ, tinctor. A ῥῆγος.
Ῥηγὴ, ῆς, ἡ, fissura, rima. A ῥήσσω.
Ῥηγῆναι, a. 2. inf. pass. verbi ῥήγνυμι, pro ῥήγω, s. ῥήσσω, *rumpo.*
Ῥῆγμα, ατος, τὸ, ruptum; (2) ruptio, eruptio, fractura, rima, *Gl. V.* vulsura. A ῥήγνυμι. Hinc
Ῥηγματίας, ου, ὁ, cui abscessus intro rumpitur, et pus emittit; qui rupturis laborat.
Ῥηγματώδης, ες, idem.
Ῥηγμὶν, ῖνος, ἡ, scissura; (2) littus. Ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, *Il.* 1, 437.
Ῥηγμὸς, οῦ, ὁ, littus.
Ῥηγμοχασμὸς, οῦ, ὁ, hiatus e diruptione. Ex ῥῆγμα et χασμός.
Ῥήγνυνται, 3. pl. præs. ind. pass. verbi
Ῥηγνύω, vel ῥήγνυμι, f. ῥήξω, frango, rumpo, scindo. Ἔρραγη, dissiluit, *Ph.* prorupit, a. 2. pass. Ἔρρηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον, *Luc.* 9, 42. Ῥήγνυνται οἱ ἀσκοὶ, *Matt.* 9, 17.
Ῥῆγος, εος, τὸ, culcita, lodix, stragula, *inpr.* tincta; usitatum ῥήγεα, pl. Ῥήγεα καλὰ πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι δ' ἐφύπερθε τάπητας, *Il.* 24, 644, (scribitur et ῥέγος.) A præc.
Ῥηζισθενὴς, ὲς, frangens robur, sc. hostium, *Apollin.*
Ῥηθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ῥέω, *dico.*
Ῥηθὲν, *dictum*, a. 1. part. pass. n. g.
Ῥηΐδιος, δία, διον, facilis. Hinc *Compar.* ῥηΐτερος, et *Superl.* ῥήϊστος, *Poet.* pro ῥᾴδιος.
Ῥηϊδίως, *adv.* facile, *Poet.* pro ῥᾳδίως.
Ῥηΐζω, fut. ίσω, levo, allevo, juvo. A ῥήϊος, (quod idem est ac ῥηΐδιος) pro ῥαΐος.
Ῥήϊστος, ἴστη, ἴστον, facillimus. A ῥηΐδιος.
Ῥηΐτατα, *adv.* facillime; *Od.* 21, 75. A
Ῥηΐτερος, ρα, ρον, facilior.
Ῥήκτης, ου, ὁ, ruptor, effractor. A ῥηγνύω.
Ῥηκτικὸς, ἡ, ὸν, vim rumpendi habens. A præc.
Ῥηκτὸς, ἡ, ὸν, qui frangi potest, fractus. A ῥήσσω vel ῥήγνυμι.
Ῥῆμα, ατος, τὸ, verbum, dictum; (2) res, Hebr. *Gl. V.* A ῥέω, *dico.*
Ῥήμασιν, dat. pl. cum ν, a ῥῆμα.
Ῥηματικὸς, ἡ, ὸν, verbalis. A ῥῆμα.
Ῥημάτιον, ου, τὸ, vocula, verbulum, *Gl. V.* Dim. ab eod.
Ῥηματίσκιον, ου, τὸ, idem et ab eod.
ῬΗ͂ΜΟΣ, ου, ὁ, instrumentum quo panes in furnum immittuntur, pala; *Lat.* remus.
Ῥὴν, νὸς, ὁ, ovis; unde πολύρρηνος· εὔρηνος.
Ῥήνικες, αἱ, ovium pelles. A præc.
Ῥηνοχορεὺς, έος, ῆος, inter pecudes saltans. A præc. et χορεύω, *Epigr.*
Ῥῆξαι, a. 1. inf. act. verbi ῥήγνυμι, pro ῥήγω, *rumpo.*
Ῥῆξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ· pro ἔρρηξε, a verbo eod.
Ῥηξηνορία, ας, ἡ, fortitudo. A
Ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, viros frangens, vel virilitate sua frangens et perrumpens hostium agmina; strenuus, bellicosus. Ex ῥήσσω et ἀνήρ.
Ῥηξικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, viam perrumpens.
Ῥηξίνοος, *contr.* ῥηξίνους, ου, ὁ καὶ ἡ, animum enervans et frangens.
Ῥῆξις, εως, ἡ, diruptio, fractura; (2) ipsa eruptio. A ῥήγνυμι.

Ῥηξίφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, corticem habens disruptum seu rimosum. Ex ῥήσσω et φλοιός.
Ῥηξίφρων, ὁ καὶ ἡ, frangens animi ferociam. Ex eod. et φρήν.
Ῥηξίχθων, ὁ, ἡ, terram rumpens saltando, &c.
Ῥῆξον, 2. sing. a. 1. imperat. act. verbi ῥηγνύω.
Ῥήξω, *rumpam*, f. 1. ind. act. verbi ejusd.
ῬΗΙΤΑΙ´, ῶν, αἱ, sublicæ, tigna ad substructiones.
Ῥήσαντο, *dixerunt*, 3. pl. a. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐρρήσαντο, a ῥέω, *dico.*
Ῥησίδιον, ου, τὸ, sententiola, breve dictum. Dim. a
Ῥῆσις, εως, ἡ, dictum, sententia, oratio, dictio; (2) locus certus in libro. A ῥέω.
Ῥησικοπέω, concionor, concionando ostento eloquentiam. A ῥῆσις et κόπτω.
Ῥησιμετρέω, verba seu orationem metior; de iis qui ad aquam dicunt.
Ῥησκυνθὶς, ίδος, ἡ, Rescynthis; epith. Junonis, *Nic.*
ῬΗ´ΣΣΩ, fut. ξω, frango, rumpo; (2) vehementer ferio, pulso, allido; (3) erumpo, prorumpo; (4) proclamo, *intensive* φωνήν. Ῥήσσει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκοὺς, *Marc.* 2, 22. (1) μὴ τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξῃς χερὶ, *Eurip. Ion.* 522. (2) μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, καὶ στραφέντες ῥήξωσιν ὑμᾶς, in terram projiciant vos, *Matth.* 7, 6. Ἔρρηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον, terræ allisit illum dæmonium, *Luc.* 9, 42. Οὐχ ἅπαξ, οὐδὲ δὶς, ἀλλὰ καὶ τρὶς ἐπιχειρήσαντας, καὶ ῥαγέντας, καθάπερ ἐν τοῖς ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, et solo afflictos prostratosque, ut in olympiacis fieri solet certaminibus, *Chrysostom. Homil.* 11. *in Jud.* Ῥῆξας δηνάριον, denarium solo allidere, ut sonitu bonitatem experiaris, *Arrian. in Epictetum*, 1, 20. Sic omnes editiones, excepta illa *Jo. Uptoni*, qui non intellecta voce ῥήξας, temere mutavit in ῥίψας.
Ῥητέος, α, ον, dicendus.
Ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, sermocinator, orator. A ῥέω, *dico.*
Ῥητίνη, ης, ἡ, resina, humor liquidus et oleaginosus, e cortice sponte diffluens. A ῥέω.
Ῥητινίζω, fut. ίσω, resinam refero; (2) sum resinaceus. A ῥητίνη.
Ῥητινίτης, ου, ὁ, ut ῥητινίτης οἶνος, vinum resinatum. Ab eod.
Ῥητινολόγος, ου, ὁ, resinam colligens. A ῥητίνη et λέγω, *colligo.*
Ῥητινόω, resinam addo; ἐρρητινωμένος, resinosus.
Ῥητινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, resinosus.
Ῥητὸν, οῦ, τὸ, dictum seu scriptum pronunciabile, *Ph.* A ῥητός.
Ῥητορεία, ας, ἡ, oratorium artificium, amplificatio oratoria. A
Ῥητορεύω, fut. εύσω, rhetoricam exerceo; (2) orationem habeo, i. e. pronuncio; (3) oratorum modo extollo, augeo, rhetorum artibus utor; (4) garrio. Ἀνὴρ ἥδιστος εἰπεῖν τε καὶ ῥητορεῦσαι, *Appian.* A ῥήτωρ.
Ῥητορικὸς, ἡ, ὸν, oratorius; (2) ad rhetorem seu ad artem oratoriam pertinens; (3) qui artem oratoriam callet, eloquens. Hinc ἡ ῥητορικὴ, ῆς, sc. τέχνη, *Gl. V.* oratoria.
Ῥητορικῶς, *adv.* oratorie. A præc.
Ῥήτορσιν, dat. pl. cum ν, a ῥήτωρ.
Ῥητὸς, ἡ, ὸν, dicendus, fandus, memorandus, celebris; (2) dictus, præscriptus, præfinitus, constitutus, certus, ratus. A ῥέω.
Ῥήτρα, ας, ἡ, dicendi potestas, accepta a senatu, magistratu, &c. (2) dictio, i. e. oraculum; unde Lycurgi leges ῥῆτραι dictæ, *Plut.* (3) pactum, pactio, conventio; (4) oratio ipsa oratoris. A
Ῥητρεύω, idem quod ῥητορεύω.
Ῥητροφύλαξ, ακος, ὁ, custos tabularii.
Ῥήτωρ, ορος, ὁ, rhetor, declamator, qui artem rhetoricam profitetur; (2) orator. A ῥέω.
Ῥητῶς, *adv.* certis verbis, expresse, manifeste, plane, nominatim. *Gl. V.* aperte. A ῥητός.
Ῥηχίη, ης, ἡ, maris æstus et restagnatio, sive exundatio.

exundatio. Ῥηχίη δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνεται, quotidie æstus et recessus est, *Herodot.* 2, 11. Pro ῥαχία.

Ῥηχὶς, ἡ, promontorium, *Hes.* præcipitium, *V. L.*

Ῥηχὸς, ῦ, ὁ, sepes, septum; (2) maceria; (3) vallum. A ῥήσσω.

Ῥηχώδης, ες, asper, salebrosus, *Nic.*

Ῥιγεδανὸς, ἡ, ὸν, horribilis, horrorem incutiens, *Il.* 19, 325. Ex ῥῖγος et δάνος.

Ῥιγέω, ῶ, f. ήσω, horreo, exhorreo; (2) rigeo. Ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, *Il.* 3, 259. A ῥῖγος.

Ῥιγηλὸς, ἡ, ὸν, horrendus, horrificus. Ab eod.

Ῥιγήσειν, f. 1. inf. act. verbi ῥιγέω, *horreo.*

Ῥίγιον, magis horrendum, deterius. A ῥῖγος

Ῥίγιος, ου, ὁ ϗ ἡ, rigidus, horridus, frigidus.

Ῥίγιστος, ίστη, ιστον, maxime horrendus: ῥίγιστον, *adv.* teterrime.

Ῥιγνὸς, ἡ, ὸν, idem quod ῥίγιος, *Ern.*

Ῥιγομάχης, ου, ὁ, cum frigore pugnans, frigus contemnens. A ῥῖγος et μάχομαι.

Ῥιγοπύρετος, ἡ, febris in qua paroxysmus cum gravi horrore.

ῬΙ῀ΓΟΣ, εος, τὸ, rigor, frigus vehemens, algor; (2) febris.

Ῥιγοσίβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, perpetuo frigens seu algens. Ex ῥῖγος· potius ῥιγωσίβιος. A

Ῥιγόω, ῶ, fut. ώσω, frigeo, rigeo. Τὸ μὴ ῥιγῦν πολὺ κάλλιον τῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν, *Luc.* A ῥῖγος.

Ῥιγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rigens, *Aret.* Ab eod.

ῬΙ'ΖΑ, ης, ἡ, radix, stirps, *Ph. in N. T. per Ebr.* surculus; vid ὄζος.

Ῥίζαγρα, ἡ, instrumentum quo extrahunt spicula, aut alia, quæ manibus seu digitis prehendi non possunt.

Ῥιζὰς, άδος, ἡ, radix; (2) radicum acervus.

Ῥίζησιν, *radicibus*, dat. pl. *Ion.* et cum ν, pro ῥίζαις, a ῥίζα, *radix.*

Ῥιζίας, ου, ὁ, ut ῥιζίας ὀπὸς, succus qui e radice exprimitur. Ab eod.

Ῥιζιδὰ, *adv.* minutim. Δή ποτε ῥιζιδὰ τρίβε, [sic legendum, non ῥιζίδα], *Nic. Alexiph.* 531.

Ῥιζίον, ου, τὸ, radicula, *Gl. V.* A ῥίζα.

Ῥιζοβολέω, ῶ, fut. ήσω, radices ago. A

Ῥιζοβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, radices emittens. Ex ῥίζα et βάλλω.

Ῥιζόθεν, *adv.* radicitus, stirpitus. A ῥίζα.

Ῥιζολαβέω, ῶ, fut. ήσω, radices ago seu capio. Ex ῥίζα et λαμβάνω, (sed leg. ῥιζοβολέω, *Ern.*)

Ῥιζολογέω, ῶ, f. ήσω, radices colligo. Καθόλυ πάντας τυράννους ῥιζολογήσας, *Diod.* A

Ῥιζολόγος, ου, ὁ, ἡ, radicum collector, herbarius. Ex ῥίζα et λέγω, *colligo.*

Ῥιζοπώλης, ου, ὁ, radicum venditor.

Ῥιζοτομέω, ῶ, fut. ήσω, radices exscindo seu seco; (2) ablaqueo. Ῥιζοτομεῖν βοτάνας, *Hipp.* A ῥιζοτόμος. Hinc

Ῥιζοτομία, ας, ἡ, radicum sectio seu excisio; (2) herbarum ad medicamenta lectio seu collectio. Hinc

Ῥιζοτομικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad radicum excisionem, seu herbarum lectionem. A

Ῥιζοτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, radicum excisor seu sector; qui radices colligit, earum peritus, herbarius. Ex ῥίζα et τέμνω.

Ῥιζῦχος, ου, ὁ ϗ ἡ, radicem (*item* fundamenta) continens. Ex ῥίζα et ἔχω.

Ῥιζοφαγέω, ῶ, f. ήσω, radicibus vescor. A

Ῥιζοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, radicibus vescens. Ex ῥίζα et φαγεῖν.

Ῥιζόφλοιος, ον, cui cortex radicis speciem gerit, *Theoph.*

Ῥιζοφοίτητος, ου, ὁ ϗ ἡ, e radice proveniens, e radice natus. Ex ῥίζα et φοιτάω.

Ῥιζοφυέω, ῶ, fut. ήσω, radicem vel radices emitto, radices ago. A

Ῥιζοφυής, έος, ὁ ϗ ἡ, qui radicem seu radices emisit; (2) e radice proveniens. Ex ῥίζα et φύω.

Ῥιζόφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, e radice foliatus. Ex ῥίζα et φύλλον.

Ῥιζόφυτον, τὸ, stirps, *Bud.*

Ῥιζόφυτος, ον, radice natus, *V. L.*

Ῥιζόω, ῶ, fut. ώσω, radicibus firmo seu fulcio; (2) confirmo, stabilio, corroboro; ἐρρίζωται, radices egit, perf. pass. Ἐν ἀγάπῃ ἐρριζωμένοι, *Ephes.* 3, 18. Ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐρρίζωται ϗ βλαστάνει, *Plato.* A ῥίζα. Unde

Ῥιζώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, radici similis.

Ῥίζωμα, ατος, τὸ, quod radices egit, quod stabilitum est velut fixis radicibus, radix. A ῥιζόω.

Ῥιζώνυξ, χος, ὁ, radix unguis.

Ῥιζωνύχια, τὰ, et ῥιζωνυχία, ἡ, idem.

Ῥιζωρυχέω, ῶ, f. ήσω, radicem effodio. A

Ῥιζωρύχος, ου, ὁ ϗ ἡ, radicem effodiens. Ex ῥίζα et ὀρύσσω.

Ῥίζωσις, εως, ἡ, radicum emissio. A ῥιζόω.

Ῥιζωτής, ῦ, ὁ, stabilitor, *Synes.*

Ῥικνόεις, εσσα, εν, rugosus, vetus, obsoletus. A ῥικνός.

Ῥικνόομαι, ῦμαι, distrahor et omnibus modis distorqueor; (2) indecenter me flecto; (3) in saltando lumbis incurvatis agitor. Φθινάσσης δ' ἐξαῦτις ἀφαυροτέροις μελέεσσι ῥικνῦσ', *Oppian. de Piscat.* 5, 593. A

ῬΙΚΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, rugosus, curvus; (2) tenuis, macilentus.

Ῥικνότης, ητος, ἡ, curvitas. A ῥικνός.

Ῥικνώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rugosus. Ab eod.

Ῥικνώσῃ, 2. sing. fut. 1. ind. med. *Ion.* pro ῥικνώσεσαι, a ῥικνόομαι, *rugis deformibus indicor.*

Ῥίκνωσις, εως, ἡ, rugositas et corrugatio in cute, cum extenuata concidit et corrugatur. Ab eod.

Ῥίμμα, ατος, τὸ, jactus. A ῥίπτω. Unde

Ῥίμφα, *adv.* leviter, statim, celeriter.

Ῥιμφάρματος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui citato et celeri cursu fit. Ῥιμφαρμάτος διφρηλασία, *Pind. Olymp.* 3, 66. Ῥιμφαρμάτος ἅμιλλα, *Soph. Œd. Col.* 1062. Ex ῥίμφα et ἅρμα.

ῬΙ'Ν, ῥινὸς, ἡ, nasus, et *in plur.* nares.

Ῥινάριον, τὸ, Dim. a præc.

Ῥιναυλέω, per nares cum strepitu spiritum mitto, *Schol. Lucian.*

Ῥινάω, ῶ, decipio, *proprie* nares, ut quum canes falluntur olfactu. A ῥίν.

Ῥινάω, ῥινῶ, limat, *Ph.* A ῥίνη.

Ῥινεγχυσία, ἡ, infusio in nares.

Ῥινεγχυτέομαι, infundor in nares. A

Ῥινεγχύτης, ου, ὁ, specillum, seu instrumentum, quo quid in nares infunditur. A ῥίν et ἐγχέω.

Ῥινέω, ῶ, f. ήσω, lima polio, limo. A

ῬΙ'ΝΗ, ης, ἡ, lima; (2) piscis quidam.

Ῥινηλασία, ἡ, fragrantia; (2) indagatio, vestigatio, quæ fit per nares.

Ῥινηλατέω, ῶ, fut. ήσω, narium olfactu persequor; (2) sagaciter indago. A

Ῥινηλάτης, ου, ὁ, qui naribus seu olfactu indagat, sagax. Ex ῥίν et ἐλαύνω. Unde

Ῥινήλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, olfactu feriens, sc. nares, epith. vini boni.

Ῥίνημα, ατος, τὸ, ramentum. A ῥινέω.

Ῥινητήριον, ου, τὸ, lima, *Gl. V.* Ab eod.

Ῥινητής, ῦ, ὁ, limator, *Gl. V.* Ab eod.

Ῥινίζω, limo, *Ph.* Ab eod.

Ῥινίον, lima, *Gl. V.* Ab eod.

Ῥίνισμα, ατος, τὸ, ramentum. A ῥινίζω.

Ῥινοβάτης, ου, ὁ, rhinobates, *piscis, apud Aristot.*

Ῥινοβόλος, ὁ, ἡ, qui e naribus ejicitur.

Ῥινοβόλος, nares feriens odore, ut vinum. A ῥίν et βάλλω.

Ῥινοδέψης, ου, ὁ, coriarius. A ῥινὸς et δέφω.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, rhinoceros, animal unius in nare cornu. Ex ῥίν et κέρας.

Ῥινοκολύστης, ου, ὁ, decurtator narium. Ex ῥίν et κολύω, *amputo.*

Ῥινοκοπέω, ῶ, f. ήσω, nasum amputo. Ex eod. et κόπτω.

Ῥινολαβὶς, ίδος, ἡ, instrumentum, quo nasus arreptus torquebatur. A ῥίν et λαμβάνω.

Ῥινομάκτρον, ου, τὸ, linteolum abstergendis naribus aptum, muccinium. A μάσσω.

Ῥινοπύλη, ης, ἡ, portula, ostium. Ex ῥινάω.

ῬΙΝΟ'Σ, ῦ, ὁ vel ἡ, pellis, cutis, corium; (2) clypeus, scutum, *Il.* 4, 477.

Ῥινόσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui naso est simo.

Ῥινότμητος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus nasus est amputatus seu defectus. Ex ῥίν et τέμνω.

Ῥινοτομέω, ῶ, fut. ήσω, nasum amputo. A

Ῥινοτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, nasum amputans. Ex ῥίν et τέμνω.

Ῥινοτόρος, ου, ὁ, scuta seu clypeos perforans, *item* aciem dirumpens. Ἄρης Ῥινοτόρος, *Il.* 21, 392. Ex ῥινὸς et τορέω.

Ῥινόχοος, ου, ὁ, idem quod ῥινεγχύτης.

Ῥινωρία, ἡ, pars navis prope carinam, *Poll.*

ῬΙΟΝ, ου, τὸ, montis cacumen, promontorium.

Ῥιπὰς, άδος, ἡ, idem quod ῥιπή.

Ῥιπαύλης, ου, ὁ, qui stipula canit, Athen. ad verbum, qui canit libro detracto saligno ramulo. A ῥίψ et αὐλέω, *Ern.*

Ῥιπὴ, ῆς, ἡ, impetus venti, ictus seu jactus teli velut fulminis; (2) incitamentum, impetus; ῥιπὴ ὀφθαλμῦ, momentum, vibratus oculi; (3) ventilatio; (3) περὶ σῇ ῥιπῇ μᾶλλον ἐγειρόμενον, *Analecta Brunck.* 2, 364. A ῥίπτω.

Ῥιπίδιον, flabellum, i. e. ventilationis instrumentum; (2) muscarium. A ῥιπίς. Unde

Ῥιπίζω, fut. ίσω, ventilo, flabello ventulum factito; (2) excito ignem sufflando, follibus accendo. Ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ ϗ ῥιπιζομένῳ, *Jac.* 1, 6. Τὰ πράγματα ῥιπίζεται, assantur, *Aristoph. Conc.* 839.

Ῥιπὶς, ίδος, ἡ, flabellum, i. e. ventilationis instrumentum; (2) muscarium; (3) ventilabrum ac follis, quo excitantur carbones; (4) vas ex vimine contextum. A ῥίπτω.

Ῥίπισις, εως, ἡ, ventilatio; (2) refrigeratio. A ῥιπίζω.

Ῥίπισμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Ῥιπισμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Ῥιπιστήριον, ου, τὸ, flabellum, *Ph.*

Ῥιπιστὸς, ἡ, ὸν, qui ventilari potest, aut qui ventilatur, vel ventilatione refrigeratur; (2) perflabilis et ventis expositus. Ab eod.

Ῥῖπος, εος, τὸ, vel ου, ὁ, crates e viminibus, aut calamis, arundinibusque. Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι, *Od.* 5, 256. Ῥίπας in acc. plur. *Agatharch. in Geog. Minor.* 7. Κατερραμμένη ῥιπεῖ καλάμων, consuta vimine arundinum (crates), *Herodot.* 2, 96. A ῥίψ.

Ῥιπτάζω, fut. άσω, jacto, projicio, præcipitem do, prosterno, proturbo; ῥιπτάζομαι, jactor, *Gl. V.* ῥιπτάζεται, jactatur, æstuat, *Ph.* ῥιπτασθεὶς, jactatus, *Ph.* a. 1. part. *Il.* 14, 257. Τοσαῦτα ῥιπτάζεσθαι τῇ ψυχῇ, *M. Anton.* A ῥίπτω.

Ῥιπτασκον, *jactabam*, imperf. ind. act. *Ion* pro ἐρρίπτασκον, a ῥιπτάσκω, pro ῥιπτάζω, *Il.* 23, 827.

Ῥιπτασμὸς, ῦ, ὁ, corporis jactatio, disjectio, incontinentia. A ῥιπτάζω.

Ῥιπταστικὸς, ἡ, ὸν, qui se crebro jactat, levis, inconstans. Ab eod.

Ῥιπτέω, projicio; idem quod ῥίπτω. Κραυγαζόντων δὲ αὐτῶν, ϗ ῥιπτῦντων τὰ ἱμάτια, *Act.* 22, 23. Ῥιπτεῖτε χλαίνας, *Arist. Conc.* 505.

Ῥιπτῦμαι, præs. ind. pass. *Att.* pro ῥίπτομαι.

Ῥιπτὸς, ἡ, ὸν, projectus; (2) præcipitatus, celer. A

ῬΙ'ΠΤΩ, f. ψω, jacio, dejicio, projicio, conjicio, jacto. *Gl. V.* ῥίπτονται, jactantur, *Ph.* ἔρριψα, abjeci; ἔρριμμαι, projectus sum, *Gl. V.* perf. pass. ῥιφεὶς, projectus, a. 2. part. pass. Ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντυ πέτραν, allidit, *Soph. Trach.* 93. Χθονὶ ῥίπτων ἑαυτὸν, *Ibid.* 803. Μάτην λόγος ἔρριπται, *Eur. Med.* 1407. Παρὰ χαίταν ῥίψαι βέλος, telum ab aure dextra, vel a capite libratum vibrare, *Eurip. Hipp.* 220.

Ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, idem quod ῥίν.

ῬΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, riscus, cista pelle inducta.

Ῥίσρον, τὸ, flabellum, ventilabrum, *Hes.*

Ῥιφθεὶς, *projectus*, a. 1. part. pass. v. ῥίπτω. Unde

ῬΙΦΗ', ῆς, ἡ, jactus, *Lycophr.* 235.

ῬΙ'Ψ, ῥιπὸς, ὁ, ramus salignus, vimen flexile; (2) crates viminea; ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖν, magno se periculo committere.

Ῥίψαι, aor. 1. inf. act. verbi ῥίπτω.
Ῥίψαις, *qui projecit*, a. 1. part. act. *Æol.* pro ῥίψας.
Ῥίψασπις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, clypeo abjecto fugiens, ignavus, timidus. Ex ῥίπτω et ἀσπίς.
Ῥιψαυχενέω, ῶ, cervicem seu caput jacto. A
Ῥιψαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, cervicem vel caput jactans. Ex ῥίπτω et αὐχήν.
Ῥίψεν, *projecit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἔῤῥιψε, a ῥίπτω. Unde
Ῥίψις, εως, ἡ, projectio, impetus, jactus.
Ῥιψοκινδυνέω, ῶ, in pericula me præcipito projecta quadam audacia. A
Ῥιψοκίνδυνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui se in pericula præcipitat, ad audendum projectus. *Ph.* periculosus, temerarius. Τὸ ῥιψοκίνδυνον, temeritas, præceps audacia. Λέγων οὐκ εὔβουλον εἶναι τὸ ῥιψοκίνδυνον, *App. Bell. Civ.* 5, 84. Ex ῥίπτω et κίνδυνος.
Ῥιψοκινδύνως, *adv.* temere, audacter, contemptu periculi. Βιασάμενον ἐς τὴν ἀρχὴν ῥιψοκινδύνως. *App. Bell. Civ.* 1, 103.
Ῥιψολογέω, ῶ, temere verba fundito vel effutio. Ex ῥίπτω et λόγος.
Ῥίψοπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, arma abjiciens; (2) sævus, qu. faciens, ut arma abjiciantur. Ex ῥίπτω et ὅπλα.
ῬΟΑ', ᾶς, ἡ, malus Punica, *arbor*; (2) malum Punicum, *fructus*, *Gl. V.* malogranum, malum granatum.
Ῥοαῖσιν, dat. pl. *Ion.* et cum ν, pro ῥοαῖς.
Ῥοὰς, άδος, ἡ, defluvium acinorum, vitis vitium, quo acini defluunt. A ῥέω. V. ῥυάς.
Ῥογμὸς, οῦ, ὁ, sonus quem quis supinus stertendo edit, rhonchus. A ῥέγχω.
Ῥογχάζω, rhonchisso. A seq.
Ῥόγχος, ου, ὁ, rhonchus, *Gl. V.* ῥόγκος, idem; stertentium spiritus. A ῥέγχω.
Ῥόδαμνος, ου, ὁ, idem quod ῥάδαμνος.
ῬΟΔΑ'ΝΗ, ης, ἡ, trama, subtemen, *Ph.*
Ῥοδανίζω, torqueo, *Gl. V.* A præc.
ῬΟΔΑΝΟ'Σ, ἡ, ὀν, valde rapidus; sed quum *roseus* notat, est a ῥόδον, *Il.* 18, 576.
Ῥόδαξ, ακος, ἡ, parva rosa, rosula. Dim. a ῥόδον.
Ῥοδαρὸς, ἡ, ὀν, roseus; bonum colorem habens. A ῥόδον. Unde
Ῥόδεος, et ῥόδειος, εα, εον, idem.
Ῥοδάνθινος, ον, roseus, pulcher. Ab ἄνθος.
Ῥοδέη, idem quod ῥοδῆ. Ῥοδέησιν ἱέρῃ, *Apoll. Rhod.* 3, 1020.
Ῥοδεία, ἡ, sertum e rosis.
Ῥοδεὼν, ῶνος, ὁ, rosetum, *Gl. V.*
Ῥοδῆ, ῆς, ἡ, frutex rosas producens. A ῥόδον.
Ῥοδιαῖος, α, ον, idem quod ῥόδεος, *Anac.*
Ῥοδιὰς, άδος, ἡ, poculi genus. A ῥόδον.
Ῥόδινος, ίνη, ινον, rosaceus. Ab eod.
Ῥοδίζω, rosæ similis sum, rosam refero, sc. odore vel colore, *Diosc.*
Ῥοδὶς, ίδος, ἡ, pastillus e rosis. A ῥόδον.
Ῥοδίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum rosatum vel rosaceum. Ab eod.
Ῥοδοδάκτυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, roseos digitos habens. Ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, *Il.* 1, 477.
Ῥοδοδάφνη, ης, ἡ, taxus, laurea, viburna, rosa Græca, *Ph.* Ex ῥόδον et δάφνη.
Ῥοδόδενδρον, ου, τὸ, frutex, rosæ similitudine.
Ῥοδοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, rosarum colorem referens. Ex ῥόδον et εἶδος.
Ῥοδόεις, όεσσα, όεν, rosaceus, roseus, suavissimus. A ῥόδον. *Il.* 23, 186.
Ῥοδόμελι, mel rosaceum. Ex ῥόδον et μέλι.
Ῥοδόμηλον, ου, τὸ, confectio ex rosis et malis cotoneis. Ex ῥόδον et μῆλον.
Ῥοδομιγὴς, ές, rosaceus, de colore. A
ῬΟ'ΔΟΝ, ου, τὸ, rosa.
Ῥοδόπεπλος, roseum peplum habens, *Call.*
Ῥοδόπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, roseos habens cubitos, *i. e.* pulcher.
Ῥοδόπνοος, *contr.* ῥοδόπνους, ου, ὁ ϗ ἡ, rosarum odorem spirans, *i. e.* suavis.
Ῥοδοπώλης, ου, ὁ ϗ ἡ, rosarius, *Gl. V.* qui rosas vendit.
Ῥοδόσταγμα, ατος, τὸ, rosarum liquor. Ex ῥόδον et στάζω.
Ῥοδόστακτον, ου, τὸ, idem et ex iisd.
Ῥοδόσφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, roseos pedes habens, *i. e.* pulcher. Ex ῥόδον et σφυρόν.
Ῥοδοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, rosas ferens. Ex eod. et φέρω.
Ῥοδόχροος, *contr.* ῥοδόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, roseus, roseum colorem habens. *Gl. V.* ῥοδόχρους, roseo colore, *i. e.* pulcher, cum de homine dicitur. Ex eod. et χρόα.
Ῥοδόχρως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ῥοδυντία λοπὰς, olla odoratissima, *Bud.* odorati edulii genus, *V. L.*
Ῥοδὼν, ῶνος, ὁ, idem quod sequens; (2) totus cespes et planta rosæ. A ῥόδον. Unde
Ῥοδωνιὰ, ᾶς, ἡ, rosetum, locus ubi rosæ nascuntur. *Gl. V.* rosarium, rubicetum.
Ῥοδῶπις, ιδος, ἡ, quæ roseo est adspectu, de fœmina. Ex ῥόδον et ὤψ.
Ῥοδωπὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Ῥοδωτὸν, rosatum. *Gl. V.* quasi a ῥοδόω.
Ῥόζω, latro; (2) sterto; *item* ῥάζω, et ῥώζω.
Ῥοὴ, ῆς, ἡ, fluentum, fluxus, unda. A ῥέω.
Ῥοθέω, ῶ, impetu feror, ruo; (2) obmurmuro. (1) λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ, *Soph. Antig.* 259. (2) ἐῤῥόθουν ἐμοὶ, *Id. Ibid.* 290. A ῥόθος.
Ῥοθιάζω, cum impetu et contente remigo; (2) cum impetu et strepitu voro porcorum modo. Ab eod.
Ῥοθιὰς, ἡ, sonora, epith. remi, *Æsch.*
Ῥόθιον, ου, τὸ, impetus undarum, fluctus.
Ῥόθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, impetuosus, cum impetu ruens. A ῥόθος.
Ῥοθοπυγίζω, idem quod ῥαθαπυγίζω.
ῬΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, undarum strepitus, strepitus remorum; (2) strepitus, tumultus, impetus.
Ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, malum granatum, pro ῥοά· (2) volutabrum in lacu.
Ῥοιβδέω, ῶ, fut. ήσω, strido; (2) sorbeo, absorbeo, *Od.* 12, 106. A ῥοῖβδος. Hinc
Ῥοίβδησις, εως, ἡ, stridor, cantus. Τερφθεῖσαν ἐν ῥοιβδήσει βουκόλων, *Eurip. Iph. in Aul.* 1085.
Ῥοιβδμὸς, et ῥοιδμὸς, idem quod
Ῥοῖβδος, ου, ὁ, stridor. A ῥοίζω.
Ῥοϊδάριον, τὸ, idem quod
Ῥοΐδιον, vel ῥοΐδιον, (*sed illud melius*) ου, τὸ, exiguum malum Punicum. A ῥοιά.
Ῥοίζασκε, *stridebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐῤῥοίζει, a
Ῥοιζέω, ῶ, f. ήσω, strido, stridorem edo; (2) latro; (3) sibilo innuo. Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ, *Il.* 10, 502. A ῥοῖζος. Hinc
Ῥοιζηδὰ, et ῥοιζηδὸν, *adv.* cum stridore; (2) magno cum impetu.
Ῥοίζημα, ατος, τὸ, stridor seu impetus, qualis est sagittæ volantis:
Ῥοιζήτωρ, ορος, ὁ, sibilator, magnum stridorem edens. Ab eod.
ῬΟΙ̃ΖΟΣ, ου, ὁ, stridor, sibilus; (2) impetus, *Gl. V.* Hinc
Ῥοιζῶ, voluto equum in flumine vel lacu ad abluendas sordes.
Ῥοιζώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, stridorem aut magnum strepitum edens, streperus. A ῥοῖζος.
Ῥοιζωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem; quasi a ῥοιζόω.
Ῥοϊκὸς, ἡ, ὀν, qui fluxione laborat, profluvio laborans; (2) fluidus, fluxus; (3) incurvus, inflexus; (4) qui naturaliter incurvis cruribus est, *Theocr.* 49. A ῥέω.
Ῥοΐσκοι, corymbi aurei, stolis sacris attexti; ad mali punici similitudinem sic dicti. A ῥοιά.
Ῥοΐτης, ου, ὁ, ut ῥοΐτης οἶνος, vinum e malis Punicis. Ab eod.
Ῥομβέω, ῶ, f. ήσω, volvo et circumago in modum rhombi. A ῥόμβος. Hinc
Ῥομβητὸς ἡ, ὀν, versatilis in modum rhombi; (2) stridens. (2) καλαύροπα, τὰν πόκα τῆνος πολλάκι ῥομβητὰν ἐκ χειρὸς ἠκροβόλει, *Anthol.* 6. Ἔνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιξε φόβην, stridentem rotavit jubam, *Analecta Brunckii*, 1, 488. (imo *vibratam, in orbem agitatam.*)
Ῥομβηδὸν, *adv.* per gyros, *Man.*
Ῥομβηταὶ, οἱ, sese circumagentes in modum rhombi. Epith. Curetum, *Orph.*
Ῥομβοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, figuram rhombi habens. Ex ῥόμβος et εἶδος.
Ῥόμβος, ου, ὁ, tornus, turbo, *Ph.* girgillus, *Gl. V.* rhombus; (2) figura geometrica, scutula; (3) genus fasciæ, quo chirurgi utuntur. A ῥέμβω. Hinc
Ῥομβοστωμυλήθρα, ἡ, volubilis lingua, garrula. A ῥόμβος et στωμύλος, al. ῥῶβος.
Ῥομβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rhombi figuram habens. A ῥόμβος.
Ῥομβωτὸς, ἡ, ὀν, idem, scutulatus.
Ῥόμμα, τὸ, pro ῥόφημα, *Hipp.*
Ῥόμοξ, ὁ, teredo, *Ern.*
Ῥομφάζω, bajulo, *Hes.*
Ῥομφαία, ας, ἡ, romphæa, gladius; framea, *Ph.* A ῥέμβω. Unde
Ῥομφεῖς, ῶν, οἱ, lora quibus calcei consuuntur.
Ῥόος, *contr.* ῥοῦς, οῦ, ὁ, fluentum, fluxus. A ῥέω.
Ῥοπαληφορέω, ῶ, clavam gesto. Ex ῥόπαλον et φέρω.
Ῥοπαλίζω, fut. ίσω, clava percutio, vel verso tamquam clavam. A ῥόπαλον. Hinc
Ῥοπαλισμὸς, οῦ, ὁ, percussio quæ fit clava. Sed dicitur de tentigine seu satyriasi.
Ῥοπαλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, clavæ similis. Ex ῥόπαλον et εἶδος.
Ῥόπαλον, ου, τὸ, clava, *Ph.* ῥόπαλα, fustes, *Gl. V.* A ῥέπω.
Ῥοπαλωτὸς, ἡ, ὀν, in clavæ speciem formatus, epith. poculi, *Dion. C.* A præc.
Ῥοπὴ, ῆς, ἡ, præponderatio, libramentum, *Ph.* momentum, *Ph.* nutus, *Gl. Vet.* Ῥοπὰς ἔχεσθαι, vergere ad ruinam, *Aristoph. Vesp.* 1227. A ῥέπω.
Ῥοπτὸς, ἡ, ὀν, sorbilis. A ῥόφω. Unde
Ῥόπτρον, ου, τὸ, clava, fustis; (2) marculus seu annulus ostii, lignum incurvum.
Ῥοῦς, ῥοὸς, arbuscula quædam inficiendis coriis serviens; excoriarium.
Ῥούσιος, ου, ὁ, color, qualis est rubricæ Sinopicæ, *Lat.* russus. A ῥοῦς, cujus granum rubet.
Ῥοφάνω, ῥοφάνειν, *Hipp.* item
Ῥοφάω, ῶ, *Ph.* ῥοφᾷ, sorbet; idem quod
ῬΟΦΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, sorbeo, sorbillo, haurio. Μισθὲ τρύβλιον ῥοφῆσαι, *Arist. Eq.* 901. Ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν! *Id. Pace*, 715.
Ῥόφημα, ατος, τὸ, sorbitio, haustus. A præc.
Ῥοφημάτιον, ου, τὸ, sorbitiuncula:
Ῥόφησις, εως, ἡ, sorbitio, *Gl. V.* suctus. A ῥοφέω.
Ῥοφητικὸς, ἡ, ὀν, vim absorbendi habens. Ab eodem.
Ῥοφητὸς, ἡ, ὀν, sorbilis. Ab eod.
Ῥόφω, pro ῥοφέω, *Etym.* unde ῥοπτὸς et ῥόμμα.
Ῥοχθέω, ῶ, fut. ήσω, strepitum seu stridorem edo. *Od.* 5, 402; et 12, 60. A
Ῥόχθος, ου, ὁ, fluctuum strepitus, fluctus. Καποῖς ῥόχθοισι θαλάσσης, *Nic. Al.* 289.
Ῥοχθίζω, idem quod ῥοχθέω, *Orph.*
Ῥοώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fluidus, fluxus; (2) undosus, fluctuosus. *Gl. V.* rapidus. A ῥόος.
Ῥόω, moveo, quatio, *Steph.* unde ἐπεῤῥώσαντο.
Ῥοὼν, ῶνος, ὁ, locus malis Punicis consitus. A ῥοά.
Ῥύαμα, τὸ, custodia, *V. L.*
Ῥύαξ, ακος, ὁ, profluvium, rivus, proluvium, proluvies, eluvies. *Gl. V.* rivus. A ῥύω.
Ῥυὰς, άδος, ἡ, qu. dic. defluva, decidua; (2) vitium oculi, quum lacrymæ constanter fluunt; (3) defluvium acinorum; ῥυάδες, vites fructum non retinentes. Ab eod.
Ῥύβδην, *adv.* pro ῥύδην.
Ῥυγγάχιτος, *Ar.* (vid. *Thes. Gr. P.*) tumultus.
Ῥύγχανα, ἡ, nasuta, *Gl. V.* A ῥύγχος.
Ῥυγχελέφας, αντος, ὁ ϗ ἡ, rostrum elephantinum habens. Ex ῥύγχος.
Ῥυγχίον, ου, τὸ, rostellum. Dim. a ῥύγχος.
Ῥυγχομαχεῖν, rostro pugnare.
ῬΥ'ΓΧΟΣ, εος, τὸ, rostrum, rictus; (2) dicitur tamen et de facie humana.
Ῥύδην, *adv.* adfluenter, abundanter; (2) vehementer, impetuose, cum vehementi strepitu. A ῥύω. Unde
Ῥυδὸν, *adv.* fuse, adfatim, abunde.
Ῥυεὶς, *qui fluxit*, a. 2. part. pass. v. ῥύω, *fluo.*
Ῥύεο, *libera*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ῥύου, a verbo ῥύω, *solvo, libero.*
Ῥύζω, latro, allatro, *Suid.* ῥοίζω, *Eust.*

Ῥύηθι, *fluxeris*, 2. sing. aor. 2. imperat. pass. verbi ῥύω, *fluo*.
Ῥύημα, ατος, τὸ, intritum, *bellarii genus*. A ῥύω.
Ῥυῆναι, aor. 2. inf. pass.
Ῥυήσεται, *fluet*, 3. sing. f. 1. ind. med.
Ῥυηφένεια, et -ία, ας, ἡ, opulentia, adfluentia divitiarum seu opum, *Nonn. P.* 8, 33. A
Ῥυηφενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, adfluens opibus, vel servans opus, opulentus. *Callim. in Jov.* 84. Ex ῥύω et ἄφενος.
Ῥυθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi ῥύομαι, *liberor*.
Ῥυθμίζω, fut. ίσω, ad numeros aptos redigo, numerorum concinnitatem tribuo; (2) tempero, formo, compono et effingo, recte colloco, moderor, mores informo; ῥυθμισθεὶς, moratus, *Ph.* a. 1. part. pass. Τί δαὶ, ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπε; *Soph. Antig.* 324. Καὶ τὰ ἄλλα ῥυθμίζουσι, *Xen.* A ῥυθμός.
Ῥυθμικὸς, ἡ, ὸν, rhythmicus; (2) numerorum peritus, qui numeros aut modos facit. Ab eodem.
Ῥυθμικῶς, *adv.* ad numerum, modulate.
Ῥυθμιστὴς, ȣ, ὁ, moderator, *Ph.*
ῬΥΘΜΟ'Σ, ȣ, ὁ, rhythmus, concinnitas; (2) numerus seu modulus certa dimensione et proportione constans. *Gl. V.* modulus: vid. *Ern.*
Ῥυΐσκομαι, fluo, mano. A ῥύω.
Ῥυκάνη, ης, ἡ, runcina, *Ph.*
Ῥυκανίζω, runcino, *Ph.* A præc.
Ῥῦμα, ατος, τὸ, fluentum; (2) tutamen, munimentum, propugnaculum, defensio, munitio, remedium e mortis periculo hominem conservans; (3) tractus, funis ad remulcum trahendum; (4) examen in trutina. A ῥύω.
Ῥῦμαι, *liberavi*, perf. ind. pass. *Ion.* pro ἔρρυμαι, a ῥύομαι, *libero*.
Ῥυμάρχης, ȣ, ὁ, præfectus regionis, magister vici. Ex ῥύμη et ἀρχή.
Ῥυμβίον, ȣ, ὁ, rotula, quæ agitatur a sagis seu veneficis. Dim. a ῥύμβος.
Ῥυμβονάω, dissipo, disjicio. A
Ῥύμβος, ȣ, ὁ, rotula; (2) turbo, seu turbinatum quidpiam, quod scutica circumactum sonum reddebat; (3) impetus, motus, vertigo. A ῥέμβω.
Ῥυμβὼν, όνος, idem quod ῥύμβος, *Ap.*
Ῥύμη, ης, ἡ, impetus; (2) vicus, platea. A ῥύω.
Ῥύμμα, ατος, τὸ, purgamentum, sordes, et id quo sordes purgantur, *Ern.* A ῥύπτω.
Ῥυμὸς, ȣ, ὁ, temo currus; (2) lorum, *Il.* 5, 729. A ῥύω.
Ῥυμοτομέω, ῶ, f. ήσω, per vicos partior et seco, in strigas seco. Ῥυμοτομοῦσι δὲ εὐδιαθέτως εἴσω τὸ στρατόπεδον, *Jos.* Ex ῥύμη et τέμνω.
Ῥυμοτομία, ας, ἡ, viarum vicorumque sectio et metatio, partitio in strigas. Ex iisd.
Ῥυμουλκέω, ῶ, fut. ήσω, loris funibusque traho, remulco traho et educo, remulcando traho. Ex ῥῦμα et ἕλκω.
Ῥυμφάνω, et ῥυμφάνομαι, sorbeo, haurio, *Aret.* A ῥοφέω, *sorbeo*.
Ῥύομαι, libero, eripio, *Gl. V.* ῥῦσαι, *Gl. V.* aor. 1. imperat. Ῥύσεται τέμον δέμας, *Eur. Med.* 388. Τήνδε ῥυσαίμην πόλιν, *Soph. Œd. Tyr.* 72.
Ῥύονται, 3. pl. præs. ind. med. verbi ῥύομαι.
Ῥύοντο, 3. pl. imperf. ind. med.
Ῥυπαίνω, sordido, maculo, sordidum reddo; (2) infamem reddo, famæ alicujus notam inuro; ῥυπαίνομαι, obsolesco, sordesco, *Gl. V.* Οὐ πείθομαι Ἀριστείδει ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βελομένῳ, *Dion. Hal.* A ῥύπος.
ῬΥΠΑΠΑΙ', acclamatio nautica.
Ῥυπαρευθήτω, 3. sing. a. 1. imperat. pass. verbi
Ῥυπαρεύομαι, sordidus sum. A ῥύπος.
Ῥυπαρία, ας, ἡ, sordes, spurcitia, situs, illuvies. Ab eod.
Ῥυπαρὸς, ρὰ, ρὸν, sordidus, illotus, squalidus; *metaph.* avarus. Ab eod.
Ῥυπαρῶς, *adv.* sordide; *metaph.* avare.
Ῥύπασμα, ατος, τὸ, sordes. A
Ῥυπάω, ῶ, sordeo, sordidus sum. *Gl. V.* ῥυπῶ, squaleo; ῥυπόωντα, *Poet.* pro ῥυπάοντα, ῥυπῶντα, part. act. *Arist. Plut.* 266. A ῥύπος.
Ῥυπογράφος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, sordidarum humiliumque rerum pictor. Ex ῥύπος et γράφω.
Ῥυπόεις, όεσσα, όεν, sordidus. A ῥύπος.
Ῥυποκόνδυλος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, sordidus, valde parcus, qui ne sordes quidem unguium a tonsore purgandas sibi curet. Ex ῥύπος.
Ῥύπον, τὸ, sordes; pl. ῥύπα pro ῥύπος.
Ῥυπόομαι, ȣ̃μαι, obsolesco, sordeo; ῥερυπωμένα, sordidata, perf. part. pass. *Od.* 6, 59. A
ῬΥ'ΠΟΣ, ȣ, ὁ, squalor, sordes, *Ph.* proluvies, *Gl. V.* alicubi etiam pro cera sigillari. (A ῥύπτω, *Ern.*)
Ῥυπτὴρ, ῆρος, ὁ, lotor. A ῥύπτω.
Ῥυπτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad abluendas sordes, abstergendi vim habens. A
Ῥύπτω, sordes eluo, purgo, abstergo; ῥύπτομαι, abstergor, a sordibus purgor. Ἀλλ' οὐδὲ πώποτ' ἐξ ὅτε 'γὼ ῥύπτομαι, *Aristoph. Ach.* 17. A ῥύπος.
Ῥυπώδης, ες, sordidus. Ab eod.
Ῥυσὰ, ᾶς, ἡ, senectus. A ῥύσος.
Ῥῦσαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med. verbi ῥύομαι.
Ῥύσαιτο, 3. sing. aor. ejusd. in opt.
Ῥύσασθαι, *liberasse*, aor. idem in infin.
Ῥυσάσθω, 3. sing. aor. ejusd. in imperat.
Ῥυσὴ, ῆς, ἡ, rugarum sulcus; (2) senectus.
Ῥύσθαι, perf. inf. pass. *Ion.* pro ἐρρῦσθαι, a ῥύομαι, *liberor*.
Ῥυσθῶ, aor. 1. conj. pass. verbi ejusd.
Ῥυσιάζω, f. άσω, pignoris loco capio. Ἄφομαι, κοὐ ῥυσιάζω, *Eur. Ion.* 525. Ῥυσιάζομαι λόγῳ, *Ib.* 1449. opprimor sermone, i. e. verbis tanquam pignore me tibi devincire studeo. A ῥύσιον.
Ῥυσίβωμος, ὁ ἡ ἡ, epith. Dei tutelaris qui aliquo loco colitur, et propterea eum tuetur.
Ῥυσίδιφρος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui trahendo currum regit. Ex ῥύω et δίφρος.
Ῥύσιμον, ȣ, τὸ, ruta, *Nicand.* A ῥύω, quod a venenis ῥύεται, i. e. *liberat*.
Ῥύσιμος, η, ον, idem quod ῥυσσαλέος, *Nic.*
Ῥύσιον, ȣ, τὸ, quod pro alicujus liberatione datur; unde et donum, quod Diis dabatur pro restituta valetudine aut conservata salute; (2) quod loco ejus, quod aut debetur nobis, aut ereptum est, vel retinetur, vel aufertur, ut pignora quæ capiuntur, ut præda, quæ in hostico agitur, *Ern.* Il. 11, 673. A ῥύω.
Ῥύσιος, ια, ιον, liberandi vim habens.
Ῥυσίπονος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, a labore liberans, laboris molestiam sublevans. Ex ῥύω et πόνος.
Ῥυσίπτολις, et ῥυσίπολις, εως, ὁ ἡ ἡ, urbem seu civitatem servans, seu liberans.
Ῥύσις, εως, ἡ, liberatio, redemptio. A ῥύομαι.
Ῥῦσις, εως, ἡ, fluxus; (2) phiala. A ῥύω.
Ῥύσκω, seu ῥύσκομαι, tueor, e periculo conservo, *Il.* 24, 730. A ῥύομαι.
Ῥυσμὸς, ȣ, ὁ, rerum series, tractus. A ῥύω.
Ῥυσόω, ῶ, fut. ώσω, rugo, corrugo. A
Ῥυσὸς, ἡ, ὸν, rugosus. A ῥύω.
Ῥυσσαίνω, rugo, corrugo; *pass.* senesco. Ῥυσσαίνεται ἕλκα, *Nic. Al.* A ῥύσος.
Ῥυσσαλέος, έα, έον, rugosus. Ab eod.
Ῥύσσημα, τὸ, ruga, pellis in rugas contracta, *Suid.*
Ῥυσσόκαρπος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, rugosum fructum ferens; (2) qui rugosis est surculis. Ex ῥυσὸς et καρπός.
Ῥυσσὸς, ἡ, ὸν, idem quod ῥυσός. Hinc
Ῥυσσότης, ητος, ἡ, rugositas.
Ῥυσσόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod ῥυσόω.
Ῥυσσώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem quod ῥυσσός.
Ῥύσταγμα, ατος, τὸ, violenta tractio; (2) vis mulieri illata, compressio. A
Ῥυστάζω, f. ξω, trahendo capto, traho; unde, pignus capio, vim fœminæ facio; ῥυστάζεσκον, trahebant, imperf. *Ion.* pro ἐρρύσταζον, *Il.* 24, 755. Ῥυστάζοντας δμωὰς, *Od.* 319. A ῥύω. Hinc
Ῥυστακτὸς, ύος, ἡ, tractio, violentia, raptus.
Ῥύστης, ȣ, ὁ, liberator, *Gl. V.* A ῥύω.
Ῥυτὰ, ῶν, τὰ, habena, frænum, quo equus trahitur. Ab eod.
Ῥυταγωγεὺς, έως, ἡ, lorum, quod fræno inseritur et quo equus ducitur, habena. Ex ῥυτὰ et ἀγωγεὺς, *ductor*.
Ῥυταίνω, fœdo, convitior, *V. L.*
Ῥύτη, ης, vel ῥυτὴ, ῆς, ἡ, ruta, *Nic. Al.* 306. A ῥύω.
Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, retinaculum habenæ; (2) custos, defensor. (1) σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, effusis habenis currere, *Soph. Œd. Col.* 900. Ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν, *Il.* 16, 475. Ab eod.
Ῥυτιδόφλοιος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, corticem rugosum habens, ipse cortex rugosus. Ex ῥυτὶς et φλοιός.
Ῥυτιδόω, ῶ, f. ώσω, corrugo, in rugas contraho; ἐρρυτιδωμένος, corrugatus, rugosus, perf. pass. part. Τὴν ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, *Luc.*
Ῥυτιδώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, rugosus. A ῥυτίς.
Ῥυτίδωμα, ατος, τὸ, corrugatio, rugæ.
Ῥυτίδωσις, εως, ἡ, idem. A ῥυτιδόω.
Ῥυτίζω, rugo, *Gl. V.* A ῥυτίς.
Ῥυτὶς, ίδος, ἡ, ruga. A ῥύω, *traho*.
Ῥύτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἔρρυτο, vel 3. sing. a. 1. ind med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐρρύσατο, a ῥύομαι, *liberor*.
Ῥυτὸν, ȣ, τὸ, poculi genus, superne lati, infra acuti. Κυμβία, καὶ ῥυτὰ, καὶ φιάλας ὀνομάζων, *Demosth. contra Midiam.* A ῥύω.
Ῥυτὸς, ἡ, ὸν, tractus; (2) fluidus, fluxus.
Ῥύτρον, τὸ, idem quod ῥύσιον.
Ῥύτωρ, ορος, ὁ, tractor; (2) custos, servator, adjutor. A ῥύω.
Ῥύψις, εως, ἡ, purgatio. A ῥύπτω.
Ῥύω, fluo, *Gl. V.* a. 2. pass. ἐῤῥύην, fluxi; part. ῥυεὶς· inf. ῥυῆναι. Hinc
Ῥυώδης, ες, fluidus, humidus.
Ῥωὰ, ᾶς, ἡ, pro ῥοιά.
Ῥωβικώτερος, ȣ, ὁ ἡ ἡ, qui vix literam ῥῶ pronunciare potest. A ῥῶ.
Ῥωγαλέος, έα, έον, fissus, fractus, ruptus. Χαλκῷ ῥωγαλέον, ruptum fero, *Il.* 2, 417. *Nonn. P.* 6, 13. A ῥώξ. Unde
Ῥωγὰς, άδος, ἡ, lacera, fracta, rimosa; (2) locus abruptus et præceps; (3) rima terræ. Ab eod.
Ῥωγὴ, ῆς, ἡ, fissura. Ab eod.
Ῥωγματίας, ȣ, ὁ, qui in fissuris, cavernis habitat; idem quod ῥηγματίας.
Ῥωγμὴ, ῆς, ἡ, rima; (2) divisio calvariæ superficiaria. A ῥώξ.
Ῥωγμὸς, ȣ̃, ὁ, idem et ab eod. Χὼ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται, *Bion. Fragm.* 5.
Ῥώδης, pro ῥοώδης, *Plut.*
ῬΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, naris, nasus, *Nic.* 213.
Ῥῶμα, ατος, τὸ, vis, impetus. A ῥωννύω.
Ῥωμαΐζω, fut. ίσω, Romanis faveo. A
Ῥωμαϊκὸς, ἡ, ὸν, Romanus, Latinus.
Ῥωμαῖος, αία, αῖον, idem. A ῥώμη.
Ῥωμαῒς, ΐδος, ἡ, Romana.
Ῥωμαϊστὶ, *adv.* Romane, Latine.
Ῥωμαλέος, έα, έον, robore præditus, robustus. Προβάτων ἀποκείρας τὰ ῥωμαλέα, *Alciphr.* 3, 41. A ῥώμη. Hinc
Ῥωμαλεότης, ητος, ἡ, robur.
Ῥωμαλεόω, ῶ, f. ώσω, robustum reddo, firmo; ῥωμαλεῦμαι, robur et vires acquiro. A
Ῥώμη, ης, ἡ, robur, vis, vires.
Ῥώμη, ης, ἡ, Roma.
ῬΩΝΝΥ'Ω, vel ῥώννυμι, fut. ῥώσω, confirmo, roboro. Hinc ῥώννυμαι, corroboror; reficior, recreor, valesco; ἔῤῥωμαι, perf. valeo, prospera valetudine fruor; ἔῤῥωσο, vale; imperat. perf. ἐῤῥωμένος, part. corroboratus, confirmatus, confirmatus animo, qui animo est forti, robustus, valens, validus; et ἐῤῥωμένως, *adv.* robuste, firmiter, vehementer, fortiter, forti animo, valenti et forti corpore. Ῥώσας τὸ σῶμα διαγωνίσασθαι, *Plut.* τὰς πόλεις, *Id.*
Ῥώοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐῤῥώοντο, a ῥώω, *qualio*.
Ῥὼξ, ῥωγὸς, ἡ, vel etiam ὁ, fissura; (2) scala; (3) acinus, granum, bacca; pro ῥάξ· (4) phalangium quoddam ab acini similitudine, *Nic. Th.* 716. A ῥηγνύω.
Ῥώομαι, agitor, ruo. Hinc ῥώοιτ', imperf. pro ῥώοντο, ἐῤῥώοντο, *Il.* 11, 50.
Ῥωπὰς, άδος, ἡ, planta quædam flexilis, *Hes.* A ῥώψ.

Ῥωπεύειν,

Ῥωπεύειν, vilia scruta vendere. A ῥῶπος.
Ῥωπήϊον, ου, τὸ, locus virgultis plenus; ῥωπήϊα, virgulta. A ῥώψ.
Ῥωπίζω, miscellaneam condituram facio, confundo; (2) indocte et stolide aliquid facio. A ῥῶπος.
Ῥωπικὸς, ἡ, ὸν, vilis et parvi pretii; (2) speciem inanem habens. Ab eod.
Ῥώπιον, ου, τὸ, molle virgultum. Ab eod.
Ῥωποπερπερήθρας, ου, ὁ, futilis et vanus homo. A
Ῥωποπερπερος, ut ῥωποπερπερὴ φράσις, futilis et inanis locutio, *R.*
Ῥωποπωλέω, ῶ, viles et minutas variasque merces vendo. A
Ῥωποπώλης, ου, ὁ ϗ ἡ, scrutarius, seu rerum minutarum venditor. A
Ῥῶπος, ου, ὁ, et ῥῶπον, ου, τὸ, merx parvi pretii; (2) sarcina omnifaria, fasciculus e variis iisque nullius momenti rebus colligatus. A ῥώψ.
Ῥωρὸς, ρὰ, ρὸν, vehemens. A ῥώννυμι.
Ῥώσει, *roborabit*, 3. sing. f. 1. ind. act. v. ejusd.
Ῥωσθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ῥώννυμι pro ῥόω, *roboro.*
Ῥῶσις, εως, ἡ, firmitudo, robur, vires. *Ph.* incolumitas, sanitas, valetudo; (2) corroboratio, confirmatio. A ῥώννυμι.
Ῥωστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus. Ab eod.
Ῥωστήριον, ου, τὸ, impetus, incitatio; (2) ad roborandum valens. Ab eod.
Ῥωστικὸς, ἡ, ὸν, vehemens; (2) corroborans, corroborandi vim habens. Ab eod.
Ῥωτάζω, literam ῥῶ sæpius itero. A ῥῶ.
Ῥωταχίζω, idem et ab eod. Hinc
Ῥωταχισμὸς, ῦ, ὁ, frequens literæ ῥῶ repetitio.
Ῥωχμὴ, ῆς, ἡ, idem quod
Ῥωχμὸς, ῦ, ὁ, scissura, fissura, rima, hiatus. A ῥήσσω. *Il.* 23, 420.
ῬΩ'ΧΩ, dentibus fremo.
Ῥὼψ, ῥωπὸς, ὁ, merx, nullius momenti; (2) virgultum. A ῥέπω.
ῬΩ'Ω, roboro, sed pro eo usurpatur ῥώννυμι, vel ῥωννύω, ῥώομαι, agitor, et *med.* ruo, irruo, festino. Hinc ῥώοντο, ἐῤῥώοντο, *Il.* 11, 50. Τοῖοι ἡγήτορες ῥώοντο, operam strenuam navabant, *Il.* 16, 166. Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιαῖς ἀνέμοιο, fortiter movebantur, *Id.* 23, 367. Νύμφαι ἀμφὶ Ἀχιλώϊον ἐῤῥώσαντο, *Id.* 24, 616. Πολλοὶ δ' ἥρωες ἀχαιοὶ τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο περὶ πυρὴν, *Odyss.* 24, 69.

Σ.

Σ Sive ut majusculum rectius pingitur, C, decima octava litera, Σίγμα, ab Hebr. Samech; (2) nota numeralis valens *ducenta*, et cum virgula inferne apposita ,σ, *ducenta millia.*
Σὰ, nom. pl. n. g. a σὸς, *tuus.*
Σαβάζιος, ου, ὁ, Sabazius, cognomen Bacchi. A σαβοῖ.
Σαβάζειν, bacchari, bacchantes imitari σαβοῖ clamitando; (2) motu indecoro persultare.
Σαβακαὶ, ῶν, αἱ, Dionysiacæ, Thyadum modo bacchantes. A præc.
Σαβακὸς, ἡ, ὸν, purulentus, rancidus, cariosus.
Σαβακῶς, *adv.* acerbe, aspere, duriter, *Hes.*
ΣΑ'ΒΑΝΟΝ, ου, τὸ, sabanum, pannus vel linteum asperius, siccandis balneis aptum.
Σαβασμὸς, ῦ, ὁ, vociferatio bacchantium. A σαβάζω.
Σαβαὼθ, exercitus. Vox Hebr. ἄκλιτος.
Σαββατίζω, septimo die requiesco, ferior, sabbatum more Judæorum servo. A σάββατον.
Σαββατισμὸς, ῦ, ὁ, sabbatismus, quies. A præc.
ΣΑ'ΒΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, septimus quisque dies quieti ab omnibus operibus destinatus; (2) hebdomas; (3) festum Judæorum quodvis; (4) quies. Vox Hebr. *Gl. V.* sabbata.
Σαββαὼθ, idem quod σαβαώθ.
Σαβοὶ, ῶν, οἱ, Baccho initiati; Bacchi sacerdotes, *item* loca Baccho consecrata.

ΣΑΒΟΙ~, vox bacchantium, quam voci εὐοῖ fere subjungebant.
Σαγάπηνον, τὸ, herba succi similis ferulæ.
ΣΑ'ΓΑΡΙΣ, εως, ἡ, bipennis sive ensis Amazonicus; (2) gladius Persicus; (3) securis.
Σάγη, ης, ἡ, id quod asinis seu mulis insternitur, ut tegmen, clitella, &c. (2) vestis militaris, vel quivis habitus externus. *Æschyl. Coeph.* 558. A σάττω.
Σαγηνεία, ας, ἡ, inclusio in sagena, piscatus per sagenam. A σαγηνεύω.
Σαγηνεὺς, έως, ὁ, qui sagena utitur, piscator. A σαγήνη.
Σαγηνευτὴρ, ῆρος, ὁ, idem: et
Σαγηνευτὴς, ῦ, ὁ, idem. A
Σαγηνεύω, f. εύσω, sagena includo vel irretio, verriculo piscor, irretio; *item*, corona cingo urbem, saltum indagine cingo. A
Σαγήνη, ης, ἡ, sagena, verriculum, genus retis piscatorii. A σάττω.
Σαγηνοβόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, sagenam jaciens, piscator. Ex σαγήνη et βάλλω.
Σαγηνόδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, sagenæ alligatus. Ex σαγήνη et δέω, *ligo.*
Σαγηφορέω, ῶ, sagum fero, sago utor. Ex σάγος et φέρω.
Σάγιον, ου, τὸ, lodix, *Gl. V.* A σάγος.
Σάγμα, ατος, τὸ, onus jumenti sarcinarii, clitellæ; (2) congeries stipata, acervus; (3) theca scuti et aliorum armorum, involucrum, tegmen. A σάττω. Hinc
Σαγμάρια, scil. ἱπποζύγια, jumenta, quibus sagmata seu clitellæ imponuntur.
Σαγοειδὴς, ὲς, sago similis.
ΣΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, sagum. *Vox Lat.*
ΣΑΘΕ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, animal quadrupes e mari victum quærens.
Σαθεύω, foveo, *V. L.*
ΣΑ'ΘΗ, ης, ἡ, membrum virile.
Σάθραξ, ὁ, pediculus. A
Σαθρὸς, ρὰ, ρὸν, putris, flaccidus, marcidus, vietus; (2) debilis, fragilis, quassus, futilis, frivolus; (3) vitio aliquo occulto laborans, et *in neut.* vitium ipsum. A σήπω. Vid. *Ern.*
Σαθρότης, ητος, ἡ, debilitas, infirmitas; fragilitas, *Gl. V.* A præc.
Σαθρόω, ῶ, f. ώσω, marcidum reddo, debilito, quasso, *Gl. V.* σαθροῦμαι, quassor, macresco; σεσαθρωμένος, quassatus, *Gl. V.* perf. part. pass. Ab eod. Hinc
Σάθρωμα, ατος, τὸ, labes, ruina, vitium.
Σαθρῶς, *adv.* debiliter. A σαθρός.
Σάθων, ωνος, ὁ, idem quod σάθη· (2) bene vasatus.
Σαινίδωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, donis blandiens. Ex σαίνω et δῶρον.
Σαίνοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro σαίνουσι, a verbo σαίνω, *adulor.*
Σαινουρὶς, ίδος, ἡ, idem quod
Σαίνουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, caudam movens; (2) blandiens cauda. Ex σαίνω et οὐρά.
Σαίνω, *proprie*, moveo, quatio; (2) hio, ore hio; (3) adulor, blandior, *Gl. V.* (4) delecto; (5) delinio; (6) perturbo. Σαίνει μ' ἔνυχος φρυκτωρία, *Eur. Rhes.* 55. Σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι, 1 *Thes.* 3, 3. Λύκοι καρχαρόδοντες ἠδὲ λέοντες σαῖνον, *Od.* 10, 219. A σείω, *moveo.*
ΣΑΙ'ΡΩ, f. σαρῶ, hio, ore hio; unde rideo, irrideo; *item* de canibus; (2) scopis purgo, verro; (3) orno. Hinc σέσηρα, ore sum hianti et aperto, perf. med. Σαίρειν τι δῶμα, χερνίβων τ' ἐφιστάναι, *Eur. Hec.* 369.
Σάκανδρος, ου, ὁ, pudendum muliebre, *Aristoph. Lys.* 830. Ex σηκὸς et ἀνήρ.
Σακίλλα, et σακίλλιον, saccus, sacculus, *Hes.*
Σακέσπαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, scuti vibrator, bellicosus, fortis. Ex σάκος et πάλλω.
Σακεσφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, scutum ferens, scutifer. Ex σάκος et φέρω.
Σακιύω, depopulor, *V. L.*
Σακίταν, *stabularium*, acc. sing. *Dor.* pro σηκίτην, a σακίτης. A σηκὸς, *stabulum.*
Σακκελίζω, fut. ίσω, idem quod
Σακκεύω, et σακιύω, vel

Σακκίω, ῶ, fut. ίσω, per saccum transmitto, colo. A σάκκος.
Σακκίζω, f. ίσω, et σακίζω, idem et ab eod.
Σάκκιον, ου, τὸ, sacculus. Dim. ab eod.
Σακκίας οἶνος, vinum per saccum transmissum, *Eurip.*
Σάκκινος, mollis, debilis, *Nic.*
Σακκοπλόκος, ου, ὁ, saccarius, *Gl. V.* qui saccos conficit. Ex σάκκος et πλέκω, *necto.*
ΣΑ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, saccus; (2) cilicium; (3) colum, e linteo ad percolandum vinum.
Σακκοφορέω, ῶ, saccum fero; (2) cilicio sum indutus.
Σακκοφορία, ας, ἡ, sacci gestatio. A
Σακκοφόρος, ου, ὁ, ἡ, saccum ferens. A φέρω.
Σάκος, εος, τὸ, clypeus, scutum, *Gl. V.* (2) saccus, antiqua et vera scriptura.
Σάκτας, ου, ὁ, saccus; (2) genus arundinis, *Poll.* A σάττω.
Σακτὴρ, ῆρος, ὁ, idem et ab eod.
Σακτὸς, ἡ, ὸν, in thesauris repositus, reconditus. Ab eod.
Σάκτωρ, ορος, ὁ, onerans, implens. Ab eod.
ΣΑ'ΚΧΑΡ, αρος, τὸ, saccharum; melius
Σάκχαρι, et Σάκχαρον, ου, τὸ, idem.
Σακχυφάντης, ου, ὁ, saccorum contextor; (2) reticulorum muliebrium textor.
Σαλαγέω, quatio; (2) strepo; (3) turbo. A
Σαλάγη, clamor, strepitus, *Hes.* A
ΣΑΛΑ'ΓΕΙΝ, stuprare; (2) quatio, agito.
Σαλαΐζειν, lamentari. A σαλάω.
ΣΑΛΑ'ΚΩΝ, ωνος, ὁ, pauper opulentiam simulans, jactabundus; *Lat.* salax.
Σαλακωνία, vel σαλακωνία, ας, ἡ, simulatio divitiarum in paupertate; (2) pecuniarum profusio illegitima et superflua; (3) mollities, deliciæ, luxus. A
Σαλακωνεύω, f. εύσω, opes jacto in paupertate; (2) sumptus facio, ubi non decet; (3) delicias facio, mollitie diffluo. A σαλάκων.
Σαλακωνίζω, idem, et ab eod.
ΣΑΛΑΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, salamandra, animal lacertæ figura. Hinc
Σαλαμάνδρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad salamandram pertinens.
ΣΑΛΑ'ΜΒΗ, ης, ἡ, fenestra, *Lycophr.*
ΣΑΛΑ'ΣΣΩ, vel σαλάττω, f. ξω, moveo, concutio, ut modium; (2) impleo largiter, ut diffluat. A σαλεύω.
Σαλάω, ῶ, fut. άσω, idem quod præc.
Σάλγαμα, τὰ, quæcunque in vasis condita servantur ad usum nostrum, *V. L.*
Σαλευθήσονται, 3. pl. f. 1. ind. pass. verbi
Σαλεύω, f. εύσω, idem; (2) labefacto, moveo; (3) *dicitur et neutraliter*, ut bello, periculo jactari, in periculo esse, σαλεύειν ἐπὶ πόλεμω, ἐν ἐσχάτοις, *Gl. V. Ph.* Σαλεύει πόλις, *Eur. Rhes.* 248. A σάλος. Hinc
Σάλευμα, τὸ, idem quod
ΣΑ'ΛΟΣ, ου, ὁ, salum, locus profundus maris; (2) jactatio ejus qui navigat, fluctuatio; (3) *metaph.* cura, dubitatio, &c.
Σάλη, ἡ, cura, *Hes. E. M.*
Σαλοῦσθαι, curiose incedere, et accurate, *Steph.*
ΣΑ'ΛΠΗ, ης, ἡ, piscis; *Lat.* Salpa.
Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, qui tuba, hasta barbaque formidabiles sunt. Vox comica, *Arist. Ran.* 183. Ex σάλπιγξ, λόγχη, et ὑπήνη.
Σαλπίγγω, f. ξω, tuba cano, buccino, *Il.* 21, 388. A σάλπιγξ. Hinc
Σαλπιγκτὴς, ῦ, ὁ, buccinator, tubicen, *Gl. V.* liticen; σαλπιγκταὶ, tubicines, *Ph.*
ΣΑ'ΛΠΙΓΞ, ιγγος, ἡ, tuba, buccina, *Gl. V.* et lituus; (2) classicum; (3) avis quædam; (4) piscis quidam. Ἴαχε σάλπιγξ, *Il.* 18, 219. Hinc
Σαλπίζω, f. ίσω, tuba cano, buccino. Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε, *Apoc.* 11, 15.
Σαλπίσης, 2. sing. aor. 1. conj. act. verbi σαλπίζω.
Σάλπισμα, ατος, τὸ, tubæ sonus, tubæ clangor. A σαλπίζω.
Σαλπιστὴς, ῦ, ὁ, tubicen, tuba canens; σαλπισταὶ, classicarii, *Ph.* Ab eod.
Σάμαινα, ης, ἡ, navigii genus bireme. Ὑπό-

πρωρὸς μὲν τὸ σίμωμα, κοιλωτέρα δὲ ἢ γαστροειδής, *Plut. in Pericl.* 26.

Σαμαίνεται, 3. sing. præs. ind. pass. *Dor.* pro σημαίνεται, a σημαίνω, *significo.*

Σαμάξ, butomus juncus aut gramen, crates, sporta, *Poll.*

Σάμβαλα, calceamenta, ut σάνδαλα, *Hes. Æol.*

ΣΑΜΒΥ'ΚΗ, ης, ἡ, vel σαμβύκης, ου, ὁ, sambuca, instrumentum musicum; (2) machina oppugnandis urbibus idonea, *Polyb.*

Σαμβυκιστής, ῦ, ὁ, qui canit sambuca; quasi a σαμβυκίζω. Hinc fœm.

Σαμβυκίστρια, ας, ἡ, quæ canit sambuca. Οἰκίαι χαμαιτύπαις ἢ σαμβυκιστρίαις ἐπισταθμευόμεναι, *Plut.*

Σάμος, locus celsior, *ap. Vet. Gr. Strab.*

Σαμφόρας, ου, ὁ, equus literam σὰν vel σίγμα armo inustam ferens. Ex σὰν et φέρω.

Σαμψυχίζω, f. ίσω, sampsuchi odorem habeo.

Σαμψύχινος, ίνη, ινον, sampsuchinus, e sampsucho confectus. A

ΣΑ'ΜΨΥΧΟΝ, ου, τὸ, sampsuchum, *herba*, Plin. *Angl.* MARJORAM.

Σὰν, τὸ, litera σίγμα, *apud Dores.*

ΣΑΝΔΑ'ΛΙΟΝ, ου, τὸ, sandalium, *Gl. V.* solea.

Σανδάλισκος, ὁ, idem. Dim. ejusd.

Σανδαλοθήκη, ἡ, sandaliorum repositorium.

Σάνδαλον, ου, τὸ, sandalium.

ΣΑΝΔΑΡΑ'ΚΗ, ης, ἡ, cibus quidam apum.

ΣΑΝΔΑΡΑ'ΧΗ, ης, ἡ, sandaracha, gummi sive succus concretus terreusque.

Σανδαραχίζω, sandaracham colore imitor. A præc.

Σανδαράχινος, ίνη, ινον, sandarachinus, e sandaracha confectus, sandaracham referens. Πέμπτῳ δὲ σανδαράκινοί, *Herod.* 1, 98.

ΣΑ'ΝΔΥΞ, υκος, ἡ, cerussa rufa et usta, sandyx.

Σανίδιον, ου, τὸ, tabella, tabulæ, catalogus. Dim. a σανίς. Unde

Σανιδόω, ῶ, f. ώσω, contabulo, tabulis sterno.

Σανιδώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, tabulæ seu asseri similis; (2) cui scapulæ instar alarum protuberant. Ab eod.

Σανίδωμα, ατος, τὸ, tabulatum, pulpitum, *Ph.* laquear, *Gl. V.* A σανιδόω. Unde

Σανιδωτὸς, ἡ, ὸν, tabulatus, contabulatus.

ΣΑΝΙ'Σ, ίδος, ἡ, tabula, asser, tabula, cui maleficos alligabant. Hinc σανίδες, tabulæ, quibus leges et similia inscribebantur; asseres, *Gl. V. item*, catalogus.

ΣΑ'ΝΝΑΣ, vel σάννος, ου, ὁ, stultus, fatuus. (A σαίνω, *Ern.*)

ΣΑΝΝΙ'ΟΝ, ου, τὸ, penis, cauda, hasta.

Σαννίων, sannio, histrio ille, cujus partes sunt dicteriis et sannis jaciendis risum movere, *Ern.*

ΣΑ'ΝΤΑΛΟΝ, santalum, *arbor.*

Σάοι, 3. sing. præs. opt. act. verbi σάω.

Σάος, ου, ὁ, salvus, incolumis, sospes, ut σόος.

Σαοσίμβροτος, ου, ὁ ἢ ἡ, homines servans. Ex σαόω et βροτός.

Σαοφρονέω, ῶ, modestus, temperans sum; (2) castus et pudicus sum. Ἦ δὲ σαοφρονέης, ἀργυρέους εἶμι μόνον, *Epigr.* A σαόφρων.

Σαόφροσιν, dat. pl. cum ν, a σαόφρων, *prudens.*

Σαοφροσύνη, ης, ἡ, temperantia. Ab eod.

Σαόφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, cui mens est sana, temperans, prudens, ut σώφρων, *Il.* 21, 462. Ex σάος et φρήν.

Σαόω, ῶ, f. ώσω, servo, salvo; ἐσάωσεν, aor. 1. servavit. *Il.* 21, *ult.* A σάος.

Σαπείσης, *putrefactæ*, gen. sing. aor. 2. part. pass. verbi σήπω.

ΣΑΠΕ'ΡΔΗΣ, ου, ὁ, saperda, *piscis.*

Σαπρία, ας, ἡ, putredo. A σαπρός.

Σαπρίας, ου, ὁ, ut οἶνος σαπρίας, vinum herbis in eo putrescentibus seu marcescentibus conditum. Ab eod.

Σαπρίζω, f. ίσω, putreo, marceo; (2) putridum oleo, vel reddo. Ab eod.

Σαπρόκνημος, ου, ὁ ἢ ἡ, cui marcidæ sive putridæ sunt tibiæ, *Aristoph.* Ex κνήμη.

Σαπρὸς, ρὰ, ρὸν, putris, mucidus, rancidus; (2) fœdus, obscœnus; (3) nugatorius, nugax, nullius pretii; (4) obsoletus, cascus, *Ph.* Πᾶν ὃ, μὴ τὴν ἰδίαν χρείαν πληροῖ, σαπρὸν λέγομεν, *Chrysost.* A σήπω.

Σαπρότης, ητος, ἡ, putredo, rancor, *Gl. V.* nugacitas, *Ph.* A præc.

ΣΑ'ΠΦΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, sapphirus, *gemma.*

Σαπφικὸς, ἡ, ὸν, Sapphicus. A Σαπφώ.

Σάπων, ονος, ὁ, sapo, *Gl. V.*

Σαπὼν, a. 2. part. act. verbi σήπω, *putrefacio.*

Σαπώνιον, τὸ, Dim. A σαπών. *Sch. Theocr.*

ΣΑΡΑ'ΒΑΡΑ, ων, τὰ, Sarabara, tibialia Persica, vel alia pars vestitus, *ap. Daniel.* (Vox Arab.)

ΣΑ'ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, pudendum muliebre, *Suid. Hes.*

Σαραπεῖον, et -πῖον, templum Serapidis.

Σαράπις, ιδος, ὁ, Serapis, Deus Ægyptiorum.

Σάραπος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui magnis est pedibus et eos velut trahit. Ex σαίρω et πούς.

Σαράπους, οδος, ὁ ἢ ἡ, idem et ex iisd.

ΣΑΡΓΑ'ΝΗ, *Attice* ταργάνη, ης, ἡ, sporta, cista; (2) vinculum.

Σαργῖνοι, οἱ, pisces gregales, *V. L.*

ΣΑ'ΡΓΟΣ, vel σαργὸς, ῦ, ὁ, sargus, *piscis*, *Gl. V.* sargulus. Dicitur et σαργῖνος.

Σαρδάζειν, Sardonium, scil. risum, ridere. A Σαρδώ.

Σαρδάνιον. Μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον, *Od.* 20, 303. Vide Σαρδόνιος.

Σάρδεις, ων, οἱ, Sardes, urbs Lydiæ princeps.

Σάρδινος, vel σάρδιος, ου, ὁ, scil. λίθος, Sardius, *gemma.* A Σαρδώ.

Σάρδιον, ου, τὸ, lapis Sardius. Ab eod.

Σάρδιος, ου, ὁ· vide Σάρδινος.

Σαρδόνιος, ου, ὁ, Sardonius. Hinc γέλως Σαρδόνιος, Sardous risus, i. e. amarulentus, insanus, fictus, hominem enecans ab herbis sardois, *ap. Virg.* A Σαρδώ.

Σαρδόνυξ, υχος, ὁ, Sardonyx, *gemma.* Ex Σάρδιος et ὄνυξ, *unguis*, quod colore suo unguem humanum referat.

ΣΑΡΔΩ', όος, vel Σαρδὼν, όνος, ἡ, Sardinia, *insula.*

Σαρδωνίζω, idem quod σαρδάζω.

Σαρδωνικὸς, ἡ, ὸν, idem quod Σαρδόνιος.

Σαρδώνιος, ία, ιον, vel Σαρδώνιος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem.

Σαρδῷος, ῴα, ῷον, idem et ab eod.

Σαρεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi σαίρω, *verro.*

Σάρι, τὸ, planta quæ nascitur circa Nilum.

ΣΑ'ΡΙΣΣΑ, ης, ἡ, sarissa, hasta Macedonica.

Σαρισσοφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, sarissam ferens.

Σαρκάζω, f. άσω, carnes detraho; (2) diducto rictu irrideo. Οὐδ' οἱ Μεγαρῆς ὁρῶσ' οὐδὲν, ἕλκουσι δ' ὅμως, γλισχρότατα σαρκάζοντες, *Aristoph. Pace*, 480. Σαρκάζουσι τὰ ἀμφόδοντα τῶν προφάγων, *Hipp.* A σάρξ.

Σαρκασμὸς, ῦ, ὁ, irrisio amara, inimica subsannatio. A præc n. 2.

Σαρκαστικὸς, ἡ, ὸν, sarcasticus; (2) qui sarcasmis uti solet. Ab eod.

Σαρκαστικῶς, *adv.* sarcastice, amarulente, irrisione.

Σαρκίδιον, ου, τὸ, caruncula. Dim. a σάρξ.

Σαρκίζω, fut. ίσω, carnes carpo, carnes vello, detraho. A σάρξ.

Σαρκικὸς, ἡ, ὸν, carnalis, carneus, corporeus. *In S. S.* (1) imperfectus, debilis, imbecillus; (2) corruptus, pravus, impius. Ab eod.

Σαρκικῶς, *adv.* carnaliter.

Σάρκινος, ίνη, ινον, carne constans, carneus; (2) qui est crasso corpore. A σάρξ.

Σαρκίον, ου, τὸ, caruncula; (2) per contemtum de corpore humano. Dim. a σάρξ.

Σαρκοβόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, carnivorus, *Ph.* carnifex. Ex σάρξ et βορὸς, *edax.*

Σαρκογενὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, a carne natus seu profectus. Ex σάρξ et γίνομαι.

Σαρκοδαὴς, ὲς, carnivorus. A δαίω. *Orph.*

Σαρκοειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, carni similis, carnis figuram habens. Σαρκοειδέστερον τῶν λεπτῶν ἐντέρων τὸ κῶλον, *Aret.* Ex εἶδος.

Σαρκοθλάσματα, ων, τὰ, carnis contusiones.

Σαρκοκήλη, ης, ἡ, carnosus ramex, genus herniæ.

Σαρκοκόλλα, ης, ἡ, carnis gluten, lacryma arboris Persicæ.

Σαρκολαβὶς, ίδος, ἡ, vel σαρκολάβος, ου, ὁ, forceps ad particulas carnis prehendendas, instrumentum chirurgicum. Ex σάρξ et λαμβάνω.

Σαρκολάτρης, ου, ὁ ἢ ἡ, qui carnem colit et adorat.

Σαρκολιπὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, quem caro reliquit, carne nudatus, extenuatus, macer, exilis. Ex σάρξ et λείπω.

Σαρκοπαγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, carne concretus, carnosus, densus. Ex eod. et πήγνυμι.

Σαρκοποιέω, carnem facio; *in pass.* caro fio, homo fio. A

Σαρκοποιὸς, ὸν, carnem efficiens, gignens, alens. E σάρξ et ποιέω.

Σαρκόπυον, τὸ, pus carnosum, velut cum pulmones purulenti fiunt et exspuuntur.

Σαρκοπυώδης, ες, idem et ex iisd.

Σαρκόρριζος, ου, ὁ ἢ ἡ, carnosam radicem habens. Ex σάρξ et ῥίζα.

Σαρκοσχίζω, carnem conscindo.

Σαρκοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, carnem alo, cutem belle curo. Ex σάρξ et τρέφω.

Σαρκοφαγέω, ῶ, fut. ήσω, carnem edo, carne vescor. *Gl. V.* σαρκοφαγῶ, excarnifico.

Σαρκοφαγία, ας, ἡ, carnium esus. A

Σαρκοφάγος, ου, ὁ ἢ ἡ, carnivorus, carne vescens; (2) sarcophagus, arca mortuorum.

Σαρκοφανὴς, ὲς, carne tectus, seu vestitus, ut corpus hominis. A φαίνομαι.

Σαρκοφθόρος, ον, homines perimens. A φθείρω.

Σαρκοφορέω, ῶ, carnem gesto. A

Σαρκοφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, carnem gestans, carne vestitus. Ex φέρω.

Σαρκοφυέω, carnem extendo, produco. A φύω.

Σαρκοφυΐα, ἡ, carnis extensio. A præc.

Σαρκόφυλλος, ου, ὁ ἢ ἡ, folia carnosa habens. A φύλλον.

Σαρκόω, ῶ, fut. ώσω, carneum reddo, incarno; (2) corpulentum reddo. A σάρξ.

Σαρκώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, carnosus, *Gl. V.* carneus. Ab eod.

Σάρκωμα, ατος, τὸ, carnis præter naturam incrementum; (2) carnis incrementum in naribus. *Gl. V.* pulpamentum. A σαρκόω.

Σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio, excrescentia carnis. Ab eod.

Σαρκωτικὸς, ἡ, ὸν, carnem restituendi vim habens. Ab eod.

Σάρμα, τὸ, hiatus. A σαίρω.

ΣΑ'ΡΞ, σαρκὸς, ἡ, caro, pulpa; σάρκες, pulpæ, *Ph.* (2) *in S. S.* homo, ejus imperfectio, imbecillitas, corruptio, &c. (3) lex Mosis, propter imbecillitatem in sanandis hominum vitiis.

Σαρὸν, et σάρον, scopæ, verriculum. Ἀστερίη πόντοιο κακὸν σάρον, *Call. in Del.* 225.

Σάρος, ου, vel σαρὸς, ῦ, ὁ, idem; (2) res, homo nullius pretii. A σαίρω.

Σαρόω, ῶ, f. ώσω, verro, mundo; σεσαρωμένος, scopis purgatus, perf. pass. part. Σαροῖ τὴν οἰκίαν, *Luc.* 15, 8. Σεσαρωμένον, *Matt.* 12, 44. A σαίρω.

ΣΑ'ΡΠΟΣ, ου, ὁ, arca, domus lignea, *Hes.*

Σάρωθρον, ου, τὸ, scopæ. A σαρόω.

Σάρωμα, ατος, τὸ, sordes, quisquiliæ verrendo collectæ. Ab eod.

Σάρων, ωνος, ὁ, libidinosus, vel pudendum muliebre; item venatorium rete. Est et Σάρων, nauticus deus.

Σαρωνίδες, ων, αἱ, *Call. in Jov.* 22, quercus excavatæ, hiantes ob vetustatem; (2) arbores vetustæ quævis; (3) quercus arbor.

Σάρωσις, εως, ἡ, ipsa actio verrendi. Sordes, quisquiliæ. A σαρόω.

Σαρωτὴς, ῦ, ὁ, οἱ σαρωταὶ, scoparii, *Gl. V.*

Σὰς, *tuas*, acc. pl. f. g. a σὸς, *tuus.*

Σάσσω, sagino, *Ph.* vide σάττω.

Σαταρὶς, vel σαταρνὶς, ἡ, capitis ornatus fœmineus, *Steph.*

Σατίνη, ης, ἡ, plaustrum, vehiculum. Θηρῶν ὅπτε ζυγίοις ζεύξασα διὰ σατίναν, *Eurip. Helen.* 1326. A σάττω.

Σάτινον, ου, τὸ, (Ποιῆσαι σάτινα ἢ ἅρματα χαλκῷ, *Hom. in Ven.* 13.) idem et ab eod.

Σατινὸς, ὁ, hornus seu hornotinus, qui hujus anni est, *Att.* τητινός.

Σάτον,

Σάτον, ου, τὸ, mensura frumenti tertiam partem ephæ continens, sesquimodius. *Vox Syr.*

Σατραπεία, ας, ἡ, Satrapia, præfectura; (2) provincia cui præest satrapa.

Σατραπεύω, sum satrapa, sum præfectus provinciæ. Σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας, *Plut.*

ΣΑΤΡΑ΄ΠΗΣ, ου, ὁ, satrapa, præfectus provinciæ, *proprie* Persicæ. *Vox Persica.*

Σατραπικὸς, ἡ, ὀν, ad satrapam pertinens, satrapæ conveniens. Satrapicus. A præc.

ΣΑ΄ΤΤΩ, f. ξω, onero, onus impono; (2) refercio, constipo, impleo; σεσαγμένος, saginatus, *Ph.* perf. pass. part. Σεσαγμένος ψάμμῳ, *Luc.*

Σατυρία, ας, ἡ, genus esculenti ex herba.

Σατυριάκη, ἡ, nomen cujusdam antidoti, &c. *Steph.*

Σατυρίας, ου, ὁ, morbus hominis faciem ita immutans, ut satyro similis evadat.

Σατυρίασις, εως, ἡ, pruritus venereus; priapismus, et totius corporis cancer, elephantiasis. Vide *Nicolaum Leonicem, de morbo Gallico.* A σάτυρος. Unde

Σατυρίζω, fut. ίσω, prurio ad Venerem instar Satyri; (2) Satyrica petulantia proscindo.

Σατυρικὸς, ἡ, ὀν, satyricus, satyro conveniens; (2) dicax, mordax, more satyrorum.

Σατύριον, ου, τὸ, herba ad Venerem incitans.

Σατυρίσκος, ου, ὁ, parvus satyrus. Dim.

Σατυρισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod σατυρίασις· (2) pruritus Veneris. A σατυρίζω. Unde

Σατυριστὴς, οῦ, ὁ, ludio, *Ph.* scenicus.

Σατυρογράφος, ὁ, satirarum scriptor.

Σάτυρος, ου, ὁ, *proprie* simius; (2) Deus Bacchi comes; satyrus; Σάτυροι, Fauni, *Gl. V.* A σάθη, *Etym.*

Σατυρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, satyros seu satyrorum mores imitans; (2) hispidus. A σάτυρος.

ΣΑΥΚΟ΄Σ, ἡ, ὀν, aridus, siccus.

Σαυλὰ, *adv.* tarde. A σαυλός.

Σαυλόομαι, οῦμαι, delicior, luxu diffluo; (2) tripudio. Ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι, *Eur. Cyc.* 40. A σαυλός.

Σαυλοπρωκτιάω, ῶ, ceveo, lascive podicem moveo. Καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν, *Aristoph. Vesp.* 1173. Ex σαυλὸς et πρωκτός.

ΣΑΥΛΟ΄Σ, ἡ, ὀν, delicatus, mollis; (2) fluxus, levis, quietus, tardus.

Σαύλωμα, ατος, τὸ, deliciæ. A præc.

Σαυνιάζω, saunio percutio, *R.* A σαύνιον.

Σαύνιον, ου, τὸ, saunium, *jaculi barbarici genus.*

Σαυνὸς, mollis, tener, *Steph.*

ΣΑΥ͂ΡΑ, vel σαύρα, ρας, ἡ, lacerta, lacertus.

ΣΑΥ΄ΡΗ, ης, ἡ, nasturtium.

Σαυρία, ας, ἡ, jaculum, *Gl. V.* ubi *jaculus.*

Σαυρίδιον, τὸ, nasturtium, *Hipp.*

Σαυροβριθὴς, ὲς, gravis ab cuspide; epith. hastæ.

Σαυροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lacertæ formam habens. Ex σαῦρα et εἶδος.

Σαῦρος, ου, ὁ, lacertus, *Gl. V.*

Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuspis in ima hasta, quo hasta erigi et solo infigi potest. A σαῦρος. Unde

Σαυσαρισμὸς, ἡ, ὀν, aridæ linguæ hærentis affectio; linguæ hæsitatio, *Aristot.*

Σαύτῆς, gen. sing. f. g. *per Crasin* pro σεαυτῆς, a σεαυτοῦ, *tui ipsius.*

Σαὐτοῦ, *tui ipsius*, masculinum genitivi antecedentis eodem modo formati.

Σάφα, *adv.* certo, vere, manifeste, perspicue.

Σαφέστατα, *adv.* manifestissime, apertissime. A σαφέστατος, *superl.* a σαφής.

Σαφέστερον, *adv.* manifestius, apertius.

Σαφεστέρως, *adv.* idem et ab eod.

Σαφέω, ῶ, fut. ήσω, manifesto, declaro, notum facio.

Σαφέως, *Ion.* pro σαφῶς. A σαφής.

Σαφῆ, acc. sing. *contr.* pro σαφέα, a σαφής, *clarus.*

Σαφήνεια, ας, ἡ, perspicuitas, dilucida oratio, explanatio. *Ph.* distinctio.

Σαφηνέως, *adv.* idem quod σαφῶς. A

Σαφηνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod σαφής. Hinc

Σαφηνίζω, f. ίσω, explano, exprimo, declaro, distinguo. Οὕτως, ἐσαφήνιζε μὲν τὰς κρατιστεύοντας παρ' ἑαυτῷ, *Xen.* Hinc

Σαφηνισμὸς, οῦ, ὁ, perspicuitas, declaratio.

Σαφηνιστικὸς, ἡ, ὀν, declarandi vim habens; (2) *subst.* declarator, explanator. A præc.

Σαφηνιῶ, *manifestabo*, fut. 1. ind. act. *Att.* pro σαφηνίσω, a σαφηνίζω.

Σαφηνῶς, *adv.* idem quod σαφῶς.

ΣΑΦΗ΄Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, manifestus, apertus, perspicuus, certus, clarus, planus.

Σαφήτωρ, ορος, ὁ, declarator, explanator, *Hes.*

Σαφῶς, *adv.* manifeste, perspicue, dilucide, *Ph.* evidenter, plane, aperte, palam, *Gl. V.* al. liquido, ad liquidum, diserte.

Σαχθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. v. σάττω, *constipo.*

Σάω, idem quod σαώζω, *proprie* eripiendo e periculo vi alterius, &c. Vid. *Ern.*

Σάω, *servavit*, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *per Apoc.* pro ἐσάωσε· vel *servabat*, pro ἐσάωε, 3. sing. imperf. ind. act. vel *serva*, pro σάωζε, 2. sing. imperat. act. verbi σαώζω. *Il.* 16, 364.

Σαώζω, servo, sospito. A σάος.

Σάωσα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐσάωσα, verbi σαώζω.

Σαώσει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Σαωσέμεν, f. 1. ind. act. *Ion.* pro σαώσειν, verbi ejusd.

Σαώσετον, 2. dual. f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Σαώσομεν, *servabimus*, 1. pl. f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Σαώτερος, magis salvus, incolumis. *Comp.* a σάος.

Σαωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator. A σαόω.

Σαωτηρία, pro σωτηρία, *Hes.*

Σαωτὶς, ἡ, conservatrix. Θεὸς τύχα σαωτὶς, dea fortuna conservatrix, *in Inscriptione.*

Σβεννυμενᾶν, gen. pl. part. præs. f. g. *Æol.* pro σβεννυμένων, a

ΣΒΕ΄ΝΝΥΜΙ, sive σβεννύω, f. σβέσω, exstinguo, restinguo; (2) compesco, comprimo; σβέσον, exstingue, *Gl. V.* a. 1. imperat. act. ut σβέννυμαι, exstinguor; *metaph.* etiam morior. Καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν, *Soph. Aj.* 1076. Αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται, *Matt.* 25, 8.

Σβέσα, *exstinxi*, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔσβεσα, a verbo præc. pro inus. σβέω.

Σβέσις, εως, ἡ, exstinctio. A σβέννυμι.

Σβέσσαι, a. 1. inf. act. *Ion.* pro σβέσαι.

Σβέσω, *exstinguam*, fut. 1. ind. act.

Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, exstinctor. A σβέννυμι.

Σβεστήριος, ία, ιον, exstinguendi vim habens; aptus ad exstinguendum. Ab eod.

Σβεστικὸς, ἡ, ὀν, idem et ab eod.

Σβήσομαι, fut. ind. pass. verbi σβέννυμι.

Σεαυτὸν, temet, teipsum, temetipsum, *Ph.*

Σεαυτοῦ, ῆς, οῦ, tui ipsius. Ex σέο, pro σοῦ, et αὐτοῦ, *ipsius.*

Σεβάζομαι, fut. άσομαι, colo, veneror, vereor. Ἐσεβάσθησαν ϗ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει, *Rom.* 1, 25. A

Σέβας, τὸ, reverentia, veneratio, pudor, admiratio, stupor; (2) res sacra. Vox ἄκλιτος.

Σεβάσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐσεβάσθησαν, a σεβάζομαι, *colo.* Unde

Σέβασις, εως, ἡ, veneratio, adoratio.

Σέβασμα, ατος, τὸ, veneratio, *Ph.* res sacra, signum Dei, *Ph.* σεβάσματα, sacra.

Σεβασμιάζω, veneror, pius sum. A

Σεβάσμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel σεβάσμιος, ία, ιον, venerabilis, colendus, augustus, *Ph.* A σεβάζομαι. Hinc

Σεβασμιότης, ητος, ἡ, sanctimonia, *Gl. V.*

Σεβασμίως, *adv.* venerabiliter, *Gl. V.* Ab eod.

Σεβασμὸς, οῦ, ὁ, veneratio, adoratio, cultus; (2) religio. Ab eod.

Σεβάσσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐσεβάσατο, a σεβάζομαι, *colo.*

Σεβαστέω, idem quod σεβάζομαι. A σεβαστός.

Σεβαστικῶς, *adv.* cum magna veneratione; cum ἔχειν, colere. Ab eod.

Σεβαστὸς, ἡ, ὀν, veneratione et adoratione dignus, venerandus, adorandus; (2) augustus, *Ph.* cognomen imperatorum Rom. ut σεβαστὴ, imperatricum; σεβαστοτάτη, augustissima, *Ph.* Ab eod.

Σεβαστοφόρος, ὁ ϗ ἡ, sacerdos Cæsaris, ut flamines Augustales. A præc. et φέρω.

ΣΕΒΕ΄ΝΙΟΝ, ου, τὸ, palmæ involucrum, sive corticosum illud quod in summa palmula enascitur.

Σεβίζω, colo, veneror. Φιλτάτων θαλάμων χ' ἡδέων, ὃ σεβίζομεν, *Eur. Hipp.* 545. Θεὸν τὰν ἀφανῆ λιταῖς σεβίζειν, *Soph. Œd. Col.* 1551.

A σέβω.

Σέβοντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor* pro σέβουσι, a

ΣΕ΄ΒΩ, et σέβομαι, veneror, colo, adoro, observo; σέβομαι, color; (2) pudet me, revereor. Κακὸς γὰρ, ὅστις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν, *Eur. Hel.* 732. Θυσίας θεοῖς, *Ibid.* 1072.

Σειοὺς, έως, ὁ, patella, in qua aliquid movetur et frigitur; sartago. A σείω.

Σεῖος, σεία, σεῖον, *Lacon.* pro θεῖος.

Σείρ. σειρὸς, ὁ, sol, *Suid.*

ΣΕΙΡΑ΄, ᾶς, ἡ, catena, funis, linea.

Σειραγωγὸς, ὁ, catena, funis, quo quis ducitur vel trahitur.

Σειράδιον, ου, τὸ, funiculus. Dim. a σειρά. Unde

Σειράζω, fut. άσω, vinculum traho, *R.*

Σειράζω, exsicco. A σείρ, *Ern.*

Σειραῖος, αία, αῖον, catenatus, catena vinctus, funalis, ut equus. A σειρά.

Σειρὰς, et σειρὶς, idem quod σειρὰ, *Hes.*

Σειραφόρος, et σειρασφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, catenam ferens; alias σειραῖος dicitur, *Æsch. Ag.* 1646. *Eur. Iphig. Aul.* 223. *Angl.* THE FORE HORSE; cui opponitur ζύγιος, THE SHAFT HORSE. Ex σειρὰ et φέρω.

Σειρεύω, catena, fune constringo; (2) constringo, connecto, *R.* Σὺν τῷ γέροντι δίσσα σειρεύων βρόχῳ, *Eur. Her. Fur.* 1012.

Σειρέω, ῶ, f. ήσω, exsicco, exinanio. A σείρ.

Σειρὴν, ῆνος, ἡ, Siren, *monstrum marinum*; (2) insectum api simile. A σειρά.

Σειρίασις, εως, ἡ, capitis inflammatio ex vehementi solis ardore. A

Σειριάω, fulguro, luceo; (2) capitis inflammatione laboro; (3) suffraginum vitio laboro, de equis. A σείριον.

Σείρινος, ίνη, ινον, astralis. Ab eod.

Σειριόεις, όεσσα, όεν, canicularis. A σείριος.

Σείριον, ου, τὸ, astrum. A

Σείριος, ου, ὁ, Sirius, stella, *canicula*; item sol. A σείρ.

Σειρομάστης, ου, ὁ, jaculi genus, lanceola.

Σείρωμα, τὸ, opobalsami sedimentum.

Σείρωσις, εως, ἡ, religatio. A σειρά.

Σεισάχθεια, ας, ἡ, qu. dic. onus excussum, allevatio æris alieni communis; tabulæ novæ, *Plut. in Sol.* 15. Ex σείω et ἄχθος.

Σέθεν, *tui*, gen. sing. *Æol.* pro σοῦ, a σὺ, *tu.*

Σεῖο, *tui*, gen. sing. *Poet.* et *Ion.* pro eod.

Σειόθεν, *tui*, Poet. idem.

Σεισαμένας, acc. pl. a. 1. part. m. verbi σείω.

Σεισθεὶς, *commotus*, a. 1. part. pass.

Σεῖσις, εως, ἡ, motio, quassatio, concussio. A σείω.

Σεισίχθων, ονος, ὁ, motor seu quassator terræ; epith. Neptuni. Αὐτὸν δὲ Κρονίδην σεισίχθονα, *Orph. Argon.* 343. Ex eod. et χθών.

Σεῖσμα, ατος, τὸ, concussio, quassatio. A σείω.

Σεισματίας, ου, ὁ, ut σεισματίας τάφος, sepulchrum eorum quos ruina e terræ motu oppressit. A σεῖσμα.

Σεισμὸς, οῦ, ὁ, terræ motus, *Ph.* concussio, *Ph.* excussio, *Gl. V.* A σείω.

Σεισοπυγὶς, ίδος, ἡ, motacilla, *avis.* A πυγή.

Σείσουρα, ας, ἡ, idem. Ex σείω et οὐρά.

Σειστὸς, ἡ, ὀν, qui concuti seu quassari potest, concussus. Ab eod.

Σεῖστρον, ου, τὸ, sistrum, crepitaculum, in sacris Isidis adhiberi solitum. A

ΣΕΙ΄Ω, f. σείσω, moveo, quatio, vibro, libro; (2) depello; (3) calumnior, criminor; item vexo, terreo, *Gl. Vet.* σείει, concutit, quatit, crispat, *Ph.* σεῖσαι, vibrare, *Ph.* inf. a. 1. Ἡνίας χεροῖν ἔσεισεν, *Soph. El.* 715. Πῶς τὴν ἔσεισε μὴ δοκεῖς τὴν καρδίαν, *Aristoph. Ach.* 12.

Σέλα, dat. sing. *Att.* et *Ion.* pro σέλατι, a σέλας, *jubar.* Unde
Σελαγέω, ῶ, f. ήσω, splendeo, fulgeo. Σὺν πεύκαις σελαγεῖ, *Aristoph. Nub.* 604. Σελαγεῖτο δὲ ἀν' ἀςὺ πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων, *Eur. El.* 722.
Σελαγίζω, fut. ίσω, idem et ab eod.
Σελάγισμα, τὸ, fulgetrum, *Man.*
Σελαηγενέτης, ου, ὁ, lucis autor, epith. solis.
Σελάναν, *lunam,* acc. sing. *Dor.* pro σελήνην.
Σελαναία, ας, ἡ, *Ion.* et *Dor.* pro σελήνη.
ΣΕ'ΛΑΣ, ατος, τὸ, fulgor, lumen; *Gl. V.* fulgor, jubar.
Σελασμὸς, idem quod σελὰς, fulgor, *Man.*
Σελάσσεται, splendet, *Nic. T.* 46.
Σελασφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, splendorem seu lumen ferens. Ex σέλας et φέρω.
Σελατηφόρος, ον, splendidus, idem quod σελάφορος, *Man.*
Σελάχιον, ου, τὸ, piscium genus cartilaginosum, cui cartilago pro cute est. Dim. a σέλαχος.
Σελαχοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cartilagineus, cartilaginis speciem referens. Ex εἶδος et
ΣΕ'ΛΑΧΟΣ, εος, τὸ, et *pl.* τὰ σέλαχη, genus piscium cartilaginosorum. Hinc
Σελαχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cartilagineus.
Σελάω, ῶ, splendeo, luceo. A σέλας.
ΣΕΛΕΥΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, poculi, navis vel vestis genus; *item* avis locustis vescentis.
Σεληνάζω, idem quod σεληνιάζομαι, *Man.*
Σεληναία, et *Dor.* σελαναία, luna; (2) equi solea. (1) ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος, *Mosch.* 7, 5. (2) χαλκὸν δὲ λέγει τὰ σεληναῖα τὺ ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων, *Eustath. in Homer.* 836, linea penultima: hoc sensu σεληναῖα dicitur tantum in neutro plurali.
Σεληναῖος, αία, αῖον, lunaris, lumine lunari illustratus. Hinc *subst.* σεληναία, ας, ἡ, luna, *Ion.* A σελήνη.
Σεληνάφως, lunæ lux, *Ath.*
Σελήνη, ης, ἡ, luna; σελῆναι, placentæ quædam rotundæ et latæ. A σέλας.
Σεληνιάζομαι, lunaticus sum, conflictor morbo per certa lunæ intervalla redeunte, *Matt.* 4, 24. A σελήνη.
Σεληνιακὸς, ἡ, ὸν, lunaris; (2) lunaticus, morbo comitiali laborans. Ab eod.
Σεληνίδιον, ου, τὸ, lunula. Dim. a σεληνίς.
Σελήνιον, ου, τὸ, lunæ lux, cum luna pernox est, vel luna sive lunæ sidus. A σελήνη.
Σεληνὶς, ίδος, ἡ, lunula; (2) figura lunulæ; (3) amuletum puerorum. Ab eod. Unde
Σεληνίτης, ου, ὁ· ut σεληνίτης λίθος, lapis lunaris; *Gl. V.* σεληνίτης, lunaticus.
Σεληνόβλητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. a luna percussus, lunaticus. Ex σελήνη et βάλλω.
Σεληνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lunæ speciem referens. Ex σελήνη et εἶδος.
Σεληνόφως, ωτος, τὸ, lunæ lumen, radii lunæ.
Σελίδιον, ου, τὸ, chartula, pagella; *Gl. V.* paginula. Dim. a σελίς.
Σελίδωμα, ατος, τὸ, tabula lata: Ab eod.
Σελινίτης, ου, ὁ· ut σελινίτης οἶνος, vinum ex apio. A σέλινον.
Σελινοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, apii figuram habens. Ex seq. et εἶδος.
ΣΕ'ΛΙΝΟΝ, ου, τὸ, apium, *herba.* Angl. PARSLEY. Ἐλεοθρεπτόν τε σέλινον, *Il.* 2, 776.
Σέλινος, ου, ὁ, idem. Hinc
Σελινουσία, ας, ἡ, species brassicæ, apio similis.
ΣΕΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, pagina, *Ph.* margo, *Gl. V.*
Σέλλα, ης, ἡ, sella, *Gl. Vet. Aristoph. Sch. Eust.* Vox Lat.
Σελλάστρωσις, εως, ἡ, sellisternium, *Gl. Vet.*
Σελλίζειν, σελλίζεσθαι, divitias simulare in paupertate. A Sello jactatore quodam, quem *Aristophanes* perstringit, *Av.* 126.
Σέλλω, cieo, urgeo; -ομαι, proficiscor, cum impetu feror, *Eust.*
Σέλμα, ατος, τὸ, transtrum, jugum, tabula quævis lata, *Gl. V.* et σέλματα, eluvies, *Ph.* (sed legendum videtur ibi τέλματα, *Ern.*) Hinc
Σελματιαῖοι ποταμοὶ, lutulenti fluvii.
Σελμὶς, ἡ, funiculus piscatorius, *Hes.*
Σέλω, compingo, *Ern.*

Σεμεληγενέτης, Semeligena; epith. Bacchi. *Orph.*
ΣΕΜΙ'ΔΑΛΙΣ, εως, ἡ, simila, similago, flos farinæ triticeæ.
Σεμιδαλίτης, ου, ὁ, ut σεμιδαλίτης ἄρτος, panis e simila confectus. A præc.
Σεμναὶ Θεαὶ, Eumenides, sive Furiæ, *apud Athenienses.* E σεμνός. Unde
Σεμνεῖον, ου, τὸ, locus sacer, sanctuarium, monasterium; (2) fanum Furiarum.
Σεμνηγορέω, ῶ, fut. ήσω, magnifice, cum gravitate loquor seu prædico:
Σεμνηγορία, ας, ἡ, oratio gravitatem præ se ferens, *Plut. in Num.* 8. A
Σεμνηγόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui graviter loquitur, qui magnifice prædicat. Ex σεμνὸς et ἀγορέω.
Σεμνόθεοι, οἱ, divini humanique juris peritissimi ac religioni dediti; philosophi Indorum, et Gymnosophistæ *ap. Laert.*
Σεμνοκόπτω, cum gravitate et modestia tundo, *Æsch.*
Σεμνοληρέω, difficiles nugas, cum gravitatis specie nugor.
Σεμνολογέω, ῶ, f. ήσω, graviter et speciose loquor. Ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποίηται περὶ τῶν θεῶν, *Luc.* ἀμφὶ τοῦ θείου, *App.* A σεμνολόγος.
Σεμνολόγημα, ατος, τὸ, dictum grave et magnificum, quo quis se jactat. A præc.
Σεμνολογία, ας, dictio gravis; (2) sermo venustus. A
Σεμνολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui graviter de re quapiam disserit; etiam ostentator, jactator. E σεμνὸς et λέγω, *dico.*
Σεμνολογικῶς, idem quod
Σεμνολόγως, *adv.* jactanter.
Σεμνόμαντις, εως, ἡ, vates venerabilis ac gravis.
Σεμνομυθέω, cum gravitate loquor; (2) cum fastu et insolentia loquor. Τὶ σεμνομυθεῖς, κεὶς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων, *Eur. Andr.* 234. Ex σεμνὸς et μῦθος, *sermo.*
Σεμνοπαράσιτοι, οἱ, qu. dic. graves parasiti, adulatores, qui gravitate superciliosa parasiticam adulationem tegunt.
Σεμνοποιέω, ῶ, fut. ήσω, magnifice extollo; (2) auctoritatem addo, reverentiam et majestatem concilio, illustro, orno.
Σεμνόπονος, ὁ ϗ ἡ, arte exquisita factus. (*ap. Ath.* si lectio sana, *Ern.*)
Σεμνοπρέπεια, ας, ἡ, gravitas decora, dignitas oris, dignitas. A
Σεμνοπρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, gravem virum decens; (2) gravi et eximia dignitate præditus. E σεμνὸς et πρέπει.
Σεμνοπρεπῶς, *adv.* cum dignitate, graviter, decore.
Σεμνοπροσωπέω, gravitatem in vultu præfero. Κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς, *Aristoph. Nub* 362.
Σεμνοπροσωπία, ας, ἡ, gravitas seu dignitas oris, persona gravis. A
Σεμνοπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui gravitatem aliquam vultu præfert. A πρόσωπον.
ΣΕΜΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, venerabilis, castus, *Ph.* σεμνὸν ἀξίωμα, majestas, *Gl. Vet.* σεμνὴ, pudica, casta, affectata fœmina, *Gl. Vet.* σεμνὸς, etiam honestus, gravis, magnificus.
Σεμνόστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, gravis ore, qui graviter loquitur. E σεμνὸς et στόμα.
Σεμνότης, ητος, ἡ, gravitas, majestas; (2) reverentia; (3) sanctimonia, honestas; (4) pudicitia. A σεμνός.
Σεμνότιμος, ὁ ϗ ἡ, venerandus. A τιμή.
Σεμνοτυφία, ας, ἡ, gravitas fastuosa. A τῦφος.
Σεμνόω, ῶ, fut. ώσω, exorno, illustro, magnifice prædico. A σεμνός.
Σεμνύνω, venerandum et augustum reddo; (2) orno, honore et dignitate adficio; et σεμνύνομαι, gravitatem præ me fero; efferor, glorior, jacto me, superbio. Σεμνύνουσι τὴν τραγῳδίαν, *Luc.* Σεμνύνεσθαι ἐπὶ τῇ τῆς ὄψεως εὐπρεπείᾳ, *Dem.* Ταῦτα δὲ περὶ ἑωϋτὸν ἐσέμνυνε, *Herod.* 1, 99. Ab eod.
Σέμνωμα, ατος, τὸ, ornamentum, decus. A σεμνόω.
Σεμνῶς, *adv.* honeste, decenter, graviter. *Gl. V.* pudice. A σεμνός.

Σέο, *tui,* gen. sing. *Ion.* pro σοῦ, a σὺ, *tu.*
Σεῖο, *tui, Poet.* idem quod antecedens σέο.
Σέομαι, σοῦμαι, pro σείομαι.
Σεπτεύω, veneror. A σεπτός.
Σεπτήριος, ία, ιον, ad cultum seu venerationem pertinens. Hinc τὸ σεπτήριον, ου, sc. ἱερὸν, novennalia Delphis in honorem Apollinis celebrari solita. Ad eod.
Σεπτικὸς, ἡ, ὸν, idem quod
Σεπτὸς, ἡ, ὸν, venerabilis, venerandus, augustus, *Æsch. Pr.* 811. *Ph.* τὸν σεπτὸν, sacrum. A σέβω.
ΣΕΡΑΠΙΑ'Σ, άδος, ἡ, Serapias, *herba.*
ΣΕ'ΡΙΣ, ιδος, ἡ, cichorii sive intybi genus, *Gl. V.* intybus, intubum, intuba, acc. sing. σέριν, et σέριδα. *Angl.* ENDIVE.
ΣΕΡΙ'ΦΙΟΝ, ου, τὸ, absinthium marinum.
Σέριφον, ου, τὸ, idem.
ΣΕ'ΡΦΟΣ, ου, ὁ, insecti genus, culex. Ἔτι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολὴ, *Proverb.*
Σέσαγμαι, perf. pass. verbi σάττω.
Σεσαρυῖαι, *ridentes,* nom. pl. part. perf. med. f. g. a σαίρω, *rideo.*
Σεσαρωμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi σαρόω, scopis *verro* seu *pergo.*
Σεσεῖσθαι, *motum esse,* perf. inf. pass. verbi σείω.
ΣΕ'ΣΕΛΙ, εως, τὸ, Seseli, *herba.*
Σέσελις, εως, ἡ, idem.
Σέσηπε, 3. sing. perf. ind. med. verbi σήπω.
Σέσηρα, *verri,* perf. ind. med. verbi σαίρω.
Σεσιγαμένοι, nom. pl. præs. part. pass. *Dor.* pro σεσιγημένοι, a σιγάω, *sileo.*
Σεσοφισμένον, acc. sing. perf. part. pass. verbi σοφίζω.
Σεσοφισμένως, *adv.* captiose, dolose, more sophistarum, callide. A σοφίζω.
Σέσωκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi σόω, sive σώζω.
Σεῦ, gen. sing. *Dor.* pro σοῦ, a σὺ, *tu.*
Σεῦα, a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔσευα, a σεύω, *agito.*
Σεύατο, *fugavit,* 3. sing. aor. 1. indic. med. *Ion.* pro ἐσεύατο, a verbo eod.
Σεύθω, *concitetur,* 3. sing. a. 1. imperat. med. *per Syncop.* pro σευάσθω.
Σεὺς, ὁ, nom. inus. unde σέων, gen. pl. σέας, acc. pl. &c. vermis, tinea.
Σευτλαῖος, ου, ὁ, qu. dic. betarius, ranæ nomen *in Batrachom.* 208. A σεῦτλον.
Σευτλίον, ου, τὸ, parva beta; σεύτλιξ, betæ *Gl. V.* Dim. a
ΣΕΥ͂ΤΛΟΝ, ου, τὸ, beta, *Ph.*
ΣΕΥ'Ω, cieo, agito, concito, fugo; σεύομαι, feror, concitor, prorumpo, ruo; ἐσεύατο, a. 1. med. pro ἐσεύσατο, *Il.* 5, 208. (2) propero, vado. (2) σεῦται ἐπ' οἴκους, *Soph. Trach.* 645. A σείω.
Σεφθῆναι, *cultum esse,* aor. 1. inf. pass. v. σέβω.
Σέψασθαι, *coluisse,* a. 1. inf. med. verbi ejusd.
Σεωϋτέου, *tui ipsius,* gen. sing. *Ion.* pro σεαυτοῦ.
Σεωϋτοῦ, *tui ipsius,* idem quod antecedens.
Σήγιστρον, τὸ, stragulum, *V. L.*
Σήθω, cribro, *Gl. V.* σήθει, cernit, *Ph.* Σησθέντα κρησέρῃ, *Aret.* A σείω.
Σηκάζω, stabulo includo, *Il.* 8, 131. A σηκός.
Σήκασθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐσηκάσθησαν, a præc.
Σηκηκόρος, *Dor.* σηκακόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui stabulum verrit seu purgat; (2) æditsuus, qui deorum delubra purgat. Ex σηκὸς et κορέω, *verro.*
Σηκίζω, sagino. A σηκός.
Σηκὶς, ίδος, ἡ, ancilla, famula rerum domesticarum curam gerens. Ab eod.
Σηκίτης, ου, ὁ, stabulo adhuc inclusus, lactens, *de agno.* Ab eod.
Σηκοκόρος, idem quod σηκίτης, *Theocr.*
ΣΗΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, *proprie* septum, *Gl. V.* Unde (2) stabulum; (3) templum, fanum; (4) loculi avium, niduli; (5) domus cujusque; (6) sacra olea, *ap. Ath.* quæ et μορία, *in quibus omnibus septi notio inest;* (7) dicitur et de libra, *Eust.*
Σηκόω, pondero, *Ph.* σηκοῖ, perpendit, examinat; σήκωσον, pondera, *Ph.* aor. 1. imperat.
Σηκύλη, ἡ, idem quod σηκὶς, *Eust.*

Σήκωμα, ατος, τὸ, libramentum, examen, temperamentum, *Ph.* æquipondium, *Gl.V.* item, libratio jaculi missilis, ut momentum accipiat, unde de accessione virium, quæ momentum facit, *Ern.*

Σηκωτὴρ, ῆρος, τὸ, lorum jugi.

Σηκωτὸς, loculatus, *Gl. V.* A σηκὸς, n. 4.

ΣΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, signum, nota; (2) portentum, augurium; (3) vexillum; (4) bustum, sepulchrum, monumentum.

Σημάδιον, τὸ, Dim. a σῆμα, *Man.*

Σημαία, ας, ἡ, vexillum, signum militare; (2) milites sub uno signo militantes, cohors; (3) simulacrum, insignia familiæ sive nobilitatis. Τὰς σημαίας ἐκφέρειν, *Plut.* A σῆμα.

Σημαίνοισα, *significans*, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro σημαίνουσα, a

Σημαίνω, signo, significo, signum do, portendo; (2) nuncio; (3) impero, præsum; σημαίνοντες, signatores, *Gl. V.* σημάνῃ, designet, *Ph.* aor. 1. conj. σεσημασμένος, obsignatus, perf. pass. part. ἐσήμηνε, signum dedit, a. 1. act. σημῆναι, declarare, *Ph.* σημαίνομαι, e signis colligo; (2) obsigno. Τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμαινε πᾶσι ἐκβοηθεῖν, *Xen.* πρός τινα, *Plat.* τὸ ἀνακλητικὸν, *Plut.* ϛρατῷ ἀλλῷ, præesse, *Il.* 14, 85. Τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, *Soph. Aj.* 32. A σῆμα.

Σημαιοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, signifer. Ex σημαία et φέρω.

Σημαλέος, έα, έον, significandi vim habens.

Σημᾶναι, aor. 1. inf. act. verbi σημαίνω.

Σημανέω, f. 1. ind. act. *Ion.* pro σημανῶ.

Σημαντέον, *adv. posit.* significandum est:

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, qui signum dat, qui classicum canit, pastor, dominus, dux; (2) annulus signatorius. A σημαίνω. Hinc

Σημαντήριον, ου, τὸ, signaculum, sigillum.

Σημαντικὸς, ἡ, ὸν, significandi vim habens. A σημαίνω.

Σημαντικῶς, *adv.* Unde superl.

Σημαντικώτατα, *adv.* cum magna vi et emphasi; proprie, aptissime.

Σημαντρὶς γῆ, terra sigillaris, cimolia, creta.

Σήμαντρον, ου, τὸ, sigillum, signum. Σήμαντρ' ἀσπὶς, *Eurip. Iphig. in Aul.* 325.

Σημάντωρ, ορος, ὁ, qui aliquid significat; (2) dux, imperator, præses, præfectus; (3) *adject.* significans, indicans. (3) αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ, *Soph. Œd. Tyr.* 957.

Σημασία, ας, ἡ, significatio, significatus, significatum, *Ph.* (2) signi datio, classicum.

Σημάτεσσι, dat. pl. *Poet.* pro σήμασι.

Σηματίζομαι, fut. ίσομαι, signis colligo. A σῆμα.

Σημάτιον, ου, τὸ, parvum signum. Dim. a σῆμα.

Σηματόεις, όεσσα, όεν, multa habens sepulchra. Ab eod.

Σηματουργὸς, ου, ὁ, qui insignia facit. Ex σῆμα et ἔργον.

Σημειογραφέω, ῶ, notis in scribendo utor. A

Σημειογράφος, ου, ὁ ϗ ἡ, notarius, qui per notas scribit. Ex σημεῖον et γράφω.

Σημεῖον, ου, τὸ, nota, punctum, *ap. Mathem.* Unde terminus a quo; (2) signum quodlibet militare, vexillum; (3) monstrum, ostentum, miraculum; (4) signum pugnæ vel receptus; (5) argumentum. *Pl.* pro σημείωσις, *ap. Gramm.* (3) ὕπατόν τε ὄντα, καὶ τῶν σημείων ἱερέα, qui et consul et augur esset, *App. Bell. Civ.* 3, 7. A σῆμα.

Σημειοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, signifer. A præc. et φέρω.

Σημειόω, ῶ, et σημειόομαι, οῦμαι, noto, signo, denoto, designo, *Gl. V.* (2) in commentarios refero; σημείωσαι, imperat. aor. 1. med. nota, observa, scito. *Vox Sch.* σεσημειωμένος, signatus. Τοῦτον σημειοῦσθε, 2 *Thess.* 3, 14. A σημεῖον.

Σημειώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, significans, significandi vim habens; (2) insignis, insignitus, notabilis. Ab eod.

Σημειωδῶς, *adv.* ita ut facile appareat, notabiliter. A præc.

Σημείωμα, ατος, τὸ, constitutio, declaratio, decretum. A σημειόω.

Σημείωσις, εως, ἡ, notatio, designatio, observatio. *In pl.* brevia scholia in scriptorem aliquem, notæ grammaticæ, criticæ, &c. Ab eod.

Σημειωτέον, *adv. posit.* notandum. Ab eod.

Σημειωτικὸς, ἡ, ὸν, significativus. Hinc ἡ σημειωτικὴ, ῆς, pars medicinæ quæ signa morborum dijudicat. Ab eod.

Σημερινὸς, ἡ, ὸν, hodiernus, *Ph.* A

Σήμερον, *adv.* hodie; ἡ σήμερον, item ἡ σήμερον ἡμέρα, hodiernus dies. Ab ἡμέρα.

Σημήϊον, signum, *Ion.* pro σημεῖον.

Σημήνῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. *Att.* pro σημάνῃ, a σημαίνω.

Σὴν, *tuam*, acc. sing. f. g. a σὸς, *tuus*.

Σήναρος, idem quod σαίναρος.

Σηπεδονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, putredine vitiatus. A

Σηπεδὼν, ονος, ἡ, putredo, *Gl. V.* (2) lacertæ genus. A σήπω.

Σηπία, ας, ἡ, sepia, piscis atrum succum in timore emittens; unde et atramentum ita dicitur. Σηπιὰς, άδος, ἡ, idem. Σηπιάδος φυξήλιδος, *Nic. Al.* 472. Ab eod.

Σηπιδάριον, τὸ, idem quod

Σηπίδιον, ου, τὸ, parva sepia, sepiola. Dim.

Σήπιον, ου, τὸ, pars quædam dura et solida sepiæ. Ab eod.

Σηπιόω, idem quod σήπομαι, *Man.*

Σηποποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, putrefaciens, putrefaciendi vim habens. Ex σήπω et ποιέω.

Σηπτικὸς, ἡ, ὸν, idem. A σήπω.

Σηπτὸς, ἡ, ὸν, idem; (2) putridus. Ab eod.

ΣΗ'ΠΩ, putrefacio, putredine vitio; σήπομαι, putrefio, putresco; marceo, *Gl. V.* σεσηπὼς, putridus, *Gl. V.* σεσηπὸς, putridum, *Ph.* p. part. med. Αἷμα δ' ἔτι πατρὸς κατὰ σέγας μέλαν σέσηπεν, *Eur. Elec.* 321. Χρὼς σήπεται, *Il.* 24, 414.

Σὴρ, ὸς, ὁ, vermiculus, a quo sericum fit.

Σηράγγιον, τὸ, caverna; (2) balneum.

Σηραγγόομαι, in modum antri fornicor. Οἷα πολλὰ περὶ γῆν τε, ϗ ὑπὸ γῆν αὐτόματα σηραγγοῦνται, *Heliod.*

Σηραγγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rimosus, cavernosus, fistularum plenus. A

Σήραγξ, γος, ἡ, fissura, hiatus, antrum, caverna, specus. A σεσηρέναι, hiare, perf. inf. med. a σαίρω.

ΣΗ͂ΡΕΣ, ων, οἱ, Seres, gens Asiæ; (2) bombyces, *vermes*.

Σηρικοδιαστὴς, οῦ, ὁ, sericum stamen conficiens, epith. bombycis. A διάζομαι.

Σηρικοπλόκος, sericarius, *Gl. V.* opifex sericarius. Ex seq. et πλέκω, *necto*.

Σηρικὸς, ἡ, ὸν, sericus, *Gl. V.* σηρικὴ, sericum. A σῆρες.

Σηρικοφόρος, sericatus, *Gl. V.* A φέρω.

ΣΗ͂Σ, σητὸς, ὁ, tinea, vermiculus vestibus noxius; (2) omne id quod aliquid corrodit. *Ph.* tinea, rubigo.

Σῇς, *tuis*, dat. pl. f. g. *Ion.* pro σαῖς. A σός.

ΣΗΣΑ'ΜΗ, ης, ἡ, sesama, frumenti Indici genus; (2) placenta a sesamo. Hinc

Σησάμινος, ίνη, ινον, e sesamo factus.

Σησαμὶς, ίδος, ἡ, placenta e sesamo et melle; (2) herba quædam.

Σησαμίτης, ου, ὁ, sc. ἄρτος, panis e sesamo.

Σησαμοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sesamo similis, sesami speciem referens. Ab εἶδος.

Σησαμόεις, όεσσα, όεν, ex sesamo paratus. Ab eod.

Σήσαμον, ου, τὸ, sesamon. Ab eod.

Σήσαμος, sesamus, *Gl. V.*

Σησαμότυρος, ου, ὁ, cibus e sesamo et caseo.

Σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, placenta e sesamo.

Σῇσι, *tuis*, dat. pl. f. g. *Ion.* et *Poet.* pro σαῖς.

Σῆσις, εως, ἡ, cribratio, cribri agitatio. A σήθω.

Σῆτρον, ου, τὸ, cribrum. Ab eod.

Σητάνειος, εία, ειον, vel σητάνιος, ία, ιον, cribratus; (2) factus e farina succreta; (3) hornus, hornotinus; (4) *Subst.* mespili genus. A σήθω, vel σῆτες.

ΣΗ͂ΤΕΣ, *adv.* hoc anno, *Dor.* σᾶτες, *Att.* τῆτες.

Σητινὸς, ἡ, ὸν, hornus, *R.* A σῆτες.

Σητόβρωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a tinea adesus sive corrosus. Ex σὴς et βρωτός.

Σητόδοκις, ἡ, papilio, *Hes.*

Σητόκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, a tineis pertusus seu derosus. Ex σὴς et κόπτω, *tundo*.

Σὴψ, σηπὸς, ὁ, parvus serpens, seps. A σήπω, eo quod vulnera ex ejus morsu putrescunt. A σήπω.

Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo; tabum, *Gl. V.* Ab eod.

Σθενερὸς, ρὰ, ρὸν, robustus, validus. A σθένος.

Σθενοβλαβὴς, ὲς, vires enervans. Τηλόθι σθενοβλαβέος κυθερείης, *Oppian. Cyneget.* 2, 82.

Σθένος, εος, τὸ, robur, vis, potentia. Inservit periphrasi. Σθένος νίκας, fortis victoria, *Soph. Trach.* 497. Ποταμοῦ σθένος, magna vi præditus fluvius, *Id. Ibid.* 507.

Σθενόω, ῶ, fut. ώσω, roboro, confirmo. A

ΣΘΕ'ΝΩ, valeo, possum. Ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι, opem afferre, *Soph. Aj.* 165.

Σθενῶσαι, aor. 1. inf. act. verbi σθενόω, *roboro*.

Σιαγόνιον, ου, τὸ, pars maxillæ; σιαγόνια, maxillæ. A

ΣΙΑΓΩ'Ν, ῶνος, ἡ, mala, maxilla.

Σιαλενδρὶς, avis nomen, *Call.*

Σιαλίζω, fut. ίσω, salivam emitto. A σίαλον.

Σιαλικὸς, ἡ, ὸν, salivarius, *Gl. V.* A σίαλον.

Σιαλὶς, ίδος, ἡ, sputum, saliva, salivarius lentor. Ab eod.

Σιαλισμὸς, οῦ, ὁ, morbus, quum saliva nimia in os influit. A σιαλίζω. Unde

Σιαλιστήριον, ου, τὸ, fræna equis indita, spumam excitantia ipsis mandentibus.

ΣΙ'ΑΛΟΝ, ου, τὸ, saliva, sputum.

Σίαλος, ου, ὁ, saliva, *Gl. V.* (2) porcus saginatus; (3) pinguedo, axungia. A præc.

Σιαλοχέω, idem quod

Σιαλοχοέω, ῶ, fut. ήσω, salivam ore effundo, *Hippocr.* 3. *de Morbis.* A

Σιαλόχοος, οῦς, οῦν, qui multam salivam ore effundit. Ex σίαλον et χέω.

Σιαλόω, sagino; (2) circumdo clypeum gemma, ferro, ære, &c. A σίαλος.

Σιαλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, salivosus, salivam referens; (2) pinguis, opimus. Ab eod.

Σιάλωμα, ατος, τὸ, munimen et ambitus scuti ferreus. Ἔχει δὲ περὶ τὴν ἴτυν ἐκ τῶν ἄνωθεν καὶ κάτωθεν μερῶν σιδηροῦν σιάλωμα, *Polyb.* 6, 652.

Σίβδη, ἡ, malum punicum. *Vox Dor.* vide σίδη.

Σιβύνη, pro σιβύνη, *Poll.*

ΣΙ'ΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, Sibylla; (2) vates, vaticinatrix, a denunciandis deorum consiliis; σιὸς enim deos, et βουλὴν consilium Æoles vocabant. Vide *Suidam.*

Σιβυλλαίνω, vaticinor, reddo oracula; (2) more senum deliro. A præc.

Σιβύλλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, Sibyllinus, ad Sibyllam pertinens. Ab eod.

Σιβυλλιάω, ῶ, idem quod σιβυλλαίνω (2) Sibyllinis oraculis intentus sum. Εἶθ' ὁ γέρων σιβυλλιᾷ, *Aristoph. Eq.* 61.

Σιβυλλισταὶ, οἱ, fatidici. Quasi a σιβυλλίζω.

ΣΙΒΥ'ΝΗ, ης, ἡ, telum, jaculum, spiculum, *Gl. V.* venabulum.

Σιβύνιον, ου, τὸ, hastula, spiculum, vel hastile parvum. Dim. a σιβύνη.

Σῖγα, *adv.* tacite. A σιγή.

Σιγάζω, fut. άσω, conticescere jubeo:

Σιγαλέος, έα, έον, tacitus. Ab eod.

Σιγαλόεις, όεσσα, όεν, qui pulchritudine sua silentium et admirationem inducit, splendidus, elegans; (2) qui ob teneritudinem suam nullum crepitum aut sonitum edit, mollis, tener; σιγαλόεντα, splendida, miranda. Ἡνία σιγαλόεντα, habenas miro artificio factas, *Il.* 5, 226. Ab eod. Vide *Ern.*

Σιγᾶν, præs. inf. act. *contr.* pro σιγάειν, a

ΣΙΓΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, taceo, sileo, conticesco, *Gl. V.* σίγησον, tace, *Ph.* aor. 1. imperat. Σιγῶμεν αὐτὰ, πατρὶ τιμωρῶν ἐμῷ, *Eur. Iph. in Tau.* 928. Τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου; *Id. Alc.* 79. Ἐξ ἐμοῦ πάντα σιγηθήσεται, *Id. Iph. in Tau.* 1079.

Σιγέρπης, serpens, vel canis clam subrepens et morsum inferens. Τῷ καὶ νῦν δείδοικα μὴ

μὴ

μὲ παρεισδὺς οὗτος ὁ σιγέρπης εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ, *Callim. Epig.* 46.

Σιγὴ, ῆς, ἡ, silentium, taciturnitas, reticentia, *Ph.* pro σίγησις. A σιγάω.

Σιγῇ, *adv.* tacite, submissa voce, clam.

Σιγηθεῖσα, a. 1. part, pass. f. g. v. σιγάω, *taceo.*

Σιγηλὸς, ὴ, ὸν, tacitus, taciturnus. Ab eod.

Σιγηλῶς, *adv.* tacite. A præc.

Σιγημονάω, pro σιγάω, *Hes.* quod a σιγήμων.

Σιγῆν, *silere,* præs. inf. act. *Dor.* pro σιγᾶν

Σιγηνοσάλπιγξ, γος, ὁ, præco, tuba silentium indicens. E σιγάω et σάλπιγξ.

Σιγηρὸς, ρὰ, ρὸν, tacitus, *Gl. V.* A σιγή.

Σιγηρῶς, *adv.* tacite.

ΣΙ'ΓΛΑΙ, inaures, *Hes.* unde σιγλοφόρος, minister, cui monilia servanda traduntur.

ΣΙΓΛΑΙ', ῶν, αἱ, cifræ, notæ compendiariæ in scribendo.

Σίγλος, ὁ, pro σίκλος, *Xen.* Vox Hebr.

ΣΙ῀ΓΜΑ, τὸ, Sigma. litera Græca ; mensa sive cœnaculum semirotundum instar hemicycli, vel C Latini. Hinc

Σιγματίζω, Sigma crebrius usurpo. Hinc

Σιγματισμὸς, οῦ, ὁ, literæ Σ crebrior usurpatio, sive concursus.

Σιγματοειδὴς, έος, ὁ κ' ἡ, habens formam literæ Σ, vel potius C. A σῖγμα et εἶδος.

Σιγμὸς, οῦ, ὁ, stridor, qualis est ferri candentis in aqua extincti ; (2) sibilus A σίζω.

Σιγνοφόρος, ου, ὁ κ' ἡ, manipularius, *Gl. V.* signifer. Ex σίγνον. *signum,* Lat. et φέρω.

Σίγυμνον, idem quod σίγυνον, *Lyc.*

Σιγύνης, ου, ὁ, jaculum e ferro. A σιβύνη.

Σίγυνον, ου, τὸ, jaculum, telum hastæ adsimile, spiculum, jaculum Romanis usitatum, hastile. Ab eod.

Σίγυνος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Σιγῶντι, *silent,* 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro σιγῶσι, a σιγάω.

Σιδάριος, et σιδαρέος, *Dor.* pro σιδήρειος.

Σιδαρόδετος, ου, ὁ, ἡ, *Dor.* pro σιδηρόδετος.

Σίδαρον, *ferrum,* acc. sing. *Dor.* pro σίδηρον.

Σιδαρόφρων, *Dor.* pro σιδηρόφρων, *Eurip. Phœn.* 676.

Σιδαροχάρμας, qui ferreis armis gaudet, bellicosus, *Dor.* pro σιδηροχάρμης, *Pind. Pyth* Ex σίδηρος et χαίρω.

ΣΙ'ΔΗ, ης, ἡ, malus Punica ; (2) malum Punicum.

Σιδηρεία, ας, ἡ, tractatio seu negotiatio ferri ; (2) ars ferrum effodiendi.

Σιδηρεῖον, ου, τὸ, fabri ferrarii officina, ferraria :

Σιδήρειος, εία, ειον, ferreus ; (2) ferri modo durus. A σίδηρος.

Σιδήρεος, έα, εον, contr. σιδηροῦς, ᾶ, οῦν, idem.

Σιδηρεὺς, έως, ὁ κ' ἡ, faber ferrarius. A

Σιδηρεύω, fut. εύσω, ferrum tracto. A σίδηρος.

Σιδηρικὸς, ὴ, ὸν, ferrarius. Hinc ἡ σιδηρικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars ferraria sive tractandi ferrum. Ab eod.

Σιδήριον, ου, τὸ, ferrum, ferramentum, instrumentum ferreum. *Gl. V.* σιδήρια, ferramenta. Ab eod.

Σιδηρίτης, ου, ὁ, ferrarius ; σιδηρίτης λίθος, magnes. Ab eod

Σιδηρῖτις, ίδος, ἡ, fabrilis ; γῆ, terra, ubi ferrum effoditur ; λίθος, magnes ; et σιδηρῖτις, herba quædam. Ab eod.

Σιδηροβόλος, ου, ὁ κ' ἡ, ferrum jaculans. Ex σίδηρος et βάλλω.

Σιδηροβόρος, ferrum exedens. Epith. limæ, *Oppian. Cyneget.* 2, 174.

Σιδηροβριθὴς, έος, ὁ κ' ἡ, gravis ferro ; (2) ferreus. Ex σίδηρος et βρίθω.

Σιδηροβρὼς, ῶτος, ὁ κ' ἡ, ferrum edens, ferrum adedens. Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονὴς, *Soph. Aj.* 832. A βρώσκω.

Σιδηροδάκτυλος, ου, ὁ, ἡ, ferreos digitos habens.

Σιδηρόδεσμος, ου, ὁ κ' ἡ, ferreos nexus seu ferrea vincula habens.

Σιδηρόδετος, ὁ, ἡ, ferro ligatus. A δέω.

Σιδηροδμὴς, ῆτος, ὁ κ' ἡ, ferro occisus. A δαμάω.

Σιδηροθώραξ, ακος, ὁ, ferrea lorica indutus.

Σιδηροκατάδικος, ου, ὁ κ' ἡ, ad ferrum damnatus. Ex καταδίκω.

Σιδηροκμὴς, ῆτος, ὁ κ' ἡ, e ferro factus, arte fabrili seu ferraria elaboratus. Ἐν μέσοις βοτοῖς σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών, *Soph. Aj.* 324. Ex σίδηρος et κάμνω, unde κεκμηκότες, mortui.

Σιδηροκόπος, ου, ὁ, faber ferrarius, *Gl. V.* A κόπτω.

Σιδηρομήτωρ, ορος, ὁ κ' ἡ, qu. dic. ferri mater, *i. e.* ferrum producens ; epith. terræ.

Σίδηρον, ου, τὸ, ferrum, pro σίδηρος.

Σιδηρονόμος, ον, ferro dividens, *i. e.* vi utens et bello in disceptatione de possessionibus. A νέμω.

Σιδηρόνωτος, ον, ferreum dorsum habens, *i. e.* æratus et firmus, de scuto vel clypeo. Σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν γίγας, *Eur. Phœn.* 1137.

Σιδηροπέδη, ἡ, pedica ferrea.

Σιδηρόπλαγκτος, ὁ, ἡ, e ferro demens. V. *Ern.*

Σιδηρόπλακτος, *Dor.* pro -πλήκτος, ferro percussus.

Σιδηρόπλαστος, ον, idem quod σιδηρόσπαρτος, *Lucian.*

Σιδηροποίκιλος, ου, ὁ, lapis quidam.

Σιδηρόπτερος, ον, alas ferreas habens.

Σιδηροπώλης, ου, ὁ, ferri venditor.

ΣΙ'ΔΗΡΟΣ, ου, ὁ, ferrum ; (2) ex ferro confectum, ut ensis, telum, thorax ferreus.

Σιδηρόσπαρτος, ου, ὁ κ' ἡ, ferro satus, *Suicer.* (ferro concitatus seu illatus, ut chirurgicis instrumentis, &c. *Ern*)

Σιδηροτέκτων, ονος, ὁ, faber ferrarius.

Σιδηρότευκτος, ου, ὁ κ' ἡ, e ferro factus. A τεύχω.

Σιδηροτόκος, ου, ὁ κ' ἡ, ferrum gignens, ferri ferax. A τίκτω.

Σιδηροτομέω, ferro seco seu incido. A τέμνω.

Σιδηρουργεῖον, ου, τὸ, fodina ferraria, officina, fabrica ferraria.

Σιδηρουργία, ας, ἡ, ars ferraria, fabrile opus. A

Σιδηρουργὸς, οῦ, ὁ κ' ἡ, qui ferrum tractat, faber ferrarius. Ex σίδηρος et ἔργον.

Σιδηροφορέω, ῶ, f. ήσω, ferrum gesto, gladio accinctus sum, arma fero. Πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει, *Thuc.* Ἐσιδηροφοροῦντο οἱ Ἕλληνες, *Id.* A

Σιδηροφόρος, ου, ὁ κ' ἡ, ferri ferax. A φέρω.

Σιδηρόφρων, ονος, ὁ κ' ἡ, ferreus animo, durus, immitis. Ex φρήν. Vid. σιδαρόφρων.

Σιδηροφυὴς, ὲς, e ferro natus, *Steph.*

Σιδηροχαρμὴς, ὁ, ferro gaudens, *Pind.*

Σιδηρόω, ῶ, f. ώσω, ferro obduco, ferro præfigo. *Gl. V.* ferro, -as. A σίδηρος. Hinc

Σιδήρωμα, ατος, τὸ, ferrumen, *Gl. V.*

Σιδιοειδὴς, έος, ὁ κ' ἡ, pallidus instar corticis mali Punici. Ex σίδιον et εἶδος.

Σιδιόεις, όεσσα, όεν, puniceus. A σίδη.

Σίδιον, ου, τὸ, cortex seu putamen mali Punici, *Gl. V.* Ὁ δὲ τῶν ῥοιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σίδια ἡμῖν τοῖς Ἀττικοῖς προσαγορεύειν ἔθος, ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, *Alciphr.* 3, 60. Ab eod. Unde

Σιδόεις, όεσσα, όεν, puniceus. *V. Lex.*

Σιελίζω, fut. ίσω, salivam emitto. A σίελος.

Σιελισμὸς, οῦ, ὁ, emissio salivæ. A præc.

Σιελιστήρια, ων, τὰ, fræna equorum spumam moventia mordentibus. Ab eod.

Σίελον, ου, τὸ, saliva. A

Σίελος, ου, ὁ, sputum, saliva, *Att.* pro σίαλος.

ΣΙ'ΖΩ, f. σίσω, vel σίξω, strido, sibilo. Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς, *Od.* 9, 394.

Σικάριος, ου, ὁ, sicarius. Vox Latina.

Σικελὸς, Siculus.

ΣΙ'ΚΕΡΑ, τὸ, vox ἄκλιτος, sicera ; (2) quivis potus inebrians, præter vinum.

Σικιννίζω, sicinnidem salto. A σικιννίς.

Σικίννη, ἡ, idem quod

ΣΙΚΙΝΝΙ'Σ, saltatio militaris, *Rob.* (satyrica, *Ern.*) Κρότος σικιννίδων, *Eur. Cyc.* 37. Ὀρχήσεως τινὸς πολυσχημάτου εἶδος. Vid. *Casaub. de Satyrica Poesi,* 1.

Σικιννοτύρβη, ης, ἡ, modus quidam tibia canendi ; caterva seu chorus saltantium. E σίκιννις et τύρβη.

Σίκλος, ου, ὁ, siclus, didrachmum, (tetradrachmum, *Ern.*) Vox Hebr.

Σικύα, ας, ἡ, cucurbita ; (2) cucurbitula medica. Ναὶ μὴν κ' σικύην χαλκήρεα λοιγίῳ τύψεις. Προσμάξας ἰὸν τε κ' ἀθρόον αἷμα κενώσεις, *Nic. Th* 911. A σίκυος.

Σικυάζω, cucurbito, *Gl. V. Ph.* A σικύα.

Σικύδιον, ου, τὸ, cucumis ; σικύδια, cucumeres, *Gl. V.* Dim. ab eod.

Σικυδὸν, *adv.* in modum cucurbitæ.

Σικυηδὸν, *adv.* cucumeris in modum, *Gorr.*

Σικυήλατον, ου, τὸ, cucumerarium, *Gl. V.* Ex σίκυος et ἐλαύνω, *propello.*

Σικυήρατον, ου, τὸ, idem.

Σικυΐα, ἡ, pro σικύα, *Gal.*

Σίκυον, ου, τὸ, granum seu semen cucumeris. A σίκυος.

Σικυοπέπων, ονος, ὁ, cucumeris genus.

ΣΙ'ΚΥΟΣ, ου, vel σικυὸς, οῦ, ὁ, cucumis.

Σίκυς, υος, ὁ, idem, *Gl. V.*

Σικυώδης, εος, ὁ κ' ἡ, cucumeraceus. A σίκυος.

Σικυώνη, ης, ἡ, idem quod σικύα.

Σικυωνία, ας, ἡ, idem et ab eod.

Σικχάζομαι, derideor, irrideor, *Hes.* A σίκχος.

Σικχαίνω, et σικχαίνομαι, fastidio, tædet me, *Gl. V.* fastidio, abominor, *M. Anton.* 5, 7.

Σικχαντὸς, ὴ, ὸν, molestus, injucundus, teter, tædiosus, *Gl. V.* A σικχαίνω. Unde

Σικχασία, ας, ἡ, fastidium, tædium, *Gl. V.*

Σίκχος, ὁ, tædium, *Ph.* A

ΣΙΚΧΟ'Σ, ὴ, ὸν, injucundus, molestus ; (2) derisorius ; (3) imbecillus, *Ph.* fastidiosus, tædiosus, teter adspectu. (3) οἱ δὲ σικχοὶ καὶ νοσώδεις ἄρτον καὶ οἶνον προσφερόμενοι ναυτιῶσιν, *Plut.* 2, 87. *Aristot. Eudem.* 3, 7. (Anglice SICK.)

Σιληνὸς, Silenus, Silvanus, *Gl. V.*

Σιληπορδέω, delicior, delicias facio, mollis sum.

Σιληπορδία, ἡ, deliciæ, mollities, insolentia. A σείω vel σίλλω, et πορδὴ, *Ern.*

Σιλίγνιον, siligo, *Gl. V.* A

ΣΙ'ΛΙΓΝΙΣ, εως, ἡ, siligo, optimum purissimumque triticum, vel farina ejus.

Σιλιγνίτης, ου, ὁ· ut σιλιγνίτης ἄρτος, panis siligineus. A præc.

Σιλλαίνω, ludo σίλλους· (2) per ludibrium oculos agito seu moto, dicteriis proscindo, dicaciter illudo. Σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς, *Diog. Laert.* A σίλλος.

Σιλλικύπρια, arbores in quadam Ægypti parte, *Herod.*

Σιλλογραφία, ας, ἡ, sillorum scriptio. A

Σιλλογράφος, ου, ὁ, sillorum scriptor. Ex σίλλος et γράφω.

ΣΙ'ΛΛΟΣ, ου, vel σιλλὸς, οῦ, ὁ, Sillus. genus poëseos comicæ, scomma et irrisorium poëma ; (2) dicacitas, convicium ; σιλλοὶ, dicacitates, scommata ; σιλλὸς, *adj.* etiam recalvaster.

Σίλλω, idem quod σιλλαίνω. *R.*

Σιλουανὸς, οῦ, ὁ, Silvanus. Nomen viri, *Lat.*

Σιλουρισμὸς, ὁ, esus siluri. A

Σίλουρος, ου, ὁ, silurus, *piscis.* Ex σείω vel σίλλω, et οὐρά.

Σίλυβον, τὸ, spina lata, *V. L. ex Diosc.*

ΣΙ'ΛΦΗ, ης, ἡ, blatta, genus insecti senectutem exuens.

Σιλφιόεις, ad σίλφιον pertinens, *Nic.*

ΣΙ'ΛΦΙΟΝ, ου, τὸ, laserpitium, *frutex.*

Σιλφιοπώλης, ου, ὁ, qui laserpitium vendit.

Σιλφιοφόρος, ον, silphii ferax. A φέρω.

Σιμβλεύω, apes alvearibus condo. A

Σίμβλη, ης, ἡ, idem quod σίμβλον. Unde

Σιμβλήϊος, α, ον, melleus.

Σιμβληῒς, ΐδος, ἡ, alveola, instar alvearis excavata. Ab eod.

Σιμβλίδες, ων, αἱ, apes. Ab eod.

Σίμβλιος, ία, ιον, ad alveare pertinens, melleus. A

ΣΙ'ΜΒΛΟΝ, ου, τὸ, alveare, alveus apum.

Σίμβλος, ου, ὁ, idem.

Σιμβλοποιεῖν, mel facere, et in alveare reponere, *Eust.*

Σιμικίνθιον, ου, τὸ, semicinctium. *Vox Lat.* rectius σημικίνθιον.

Σιμοπρόσωπος, ου, ὁ κ' ἡ, simus, *i. e.* sima seu depressa nare. E seq. et πρόσωπον.

ΣΙΜΟ'Σ, ὴ, ὸν, simus, qui depressis est naribus, *Ph.*

ῥὴ, simus, cilico, silo, silus; (2) arduus, acclivis. Hinc τὰ σιμὰ, ῶν, loca ardua et acclivia. Hinc

Σιμότης, ητος, ἡ, naris sima.

Σιμόω, ῶ, f. ώσω, simum reddo. Ab eod. Hinc

Σίμωμα, ατος, τὸ, forma sima, recurva.

Σινάμωρος, idem quod σινάμωρος, Anac.

Σιναμωρέω, ῶ, damno seu detrimento adficio, noceo, perdo, vasto; (2) subigo fœminam, Aristoph. Nub. 1066.

Σιναμωρία, ας, ἡ, maleficentia, natura noxia et prava. A

Σινάμωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui quasi in fatis est nocere aliis, ad alios lædendos natus, malignus. Ex σίνω et μόρος. Vid. Ern.

Σίναπι, idem quod σίνηπι. Hinc

Σιναπίζω, f. ίσω, cataplasma ex sinapi impono. Hinc

Σιναπισμὸς, ȣ̃, ὁ, cataplasma ex sinapi.

Σινάπιον, sinapi, Gl. V. A σίναπι.

Σιναρὸς, ρὰ, ρὸν, noxius; (2) damno adfectus, læsus. A σίνος.

Σινὰς, άδος, ἡ, noxia. Ab eod.

Σινδόνη, ης, ἡ, tela Tyria, sindon. A σινδών.

Σινδονοφορέω, ῶ, sindonem gesto. Ex φέρω.

Σινδονυφὴς, ὲς, e sindone textus. Ab ὑφή.

ΣΙΝΔΩ'Ν, όνος, ἡ, sindon, linteum pertenue; (2) amictus ex lino. Gl. V. tunica lintea.

ΣΙ'ΝΗΠΙ, vel σίναπι, εως, τὸ, sinapi.

Σινιάζω, fut. άσω, cribro, ventilo, vanno; σινιάσον, cerne, Gl. V. aor. 1. imperat. 'Ο Σατανᾶς ἐξῃτήσατο ὑμᾶς, τȣ̃ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον, Luc. 22, 31. A σινίον. Hinc

Σινίασμα, ατος, τὸ, retrimentum, noxa, intertrimentum.

ΣΙΝΙ'ΟΝ, ȣ, τὸ, cribrum. A σίνω.

Σίνις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, homo noxius, damna et mala cæteris inferens; raptor. Αἴοντα Ὕψηΐς κατέτειφνι, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο, Call. in Apoll. 92. A σίνω.

Σινόδȣς, οντος, ὁ ϗ ἡ, dentibus nocens. Ex σίνω et ὀδȣ́ς.

Σῖνος, εος, τὸ, damnum, clades. Ph. vitium.

Σινότης, ητος, ἡ, vitiositas, Ph. A præc.

Σινόω, ῶ, fut. ώσω, noceo; σινοῖ, vitiat, Ph. σινȣ̃ντες, infestantes, Ph. Ab eod.

Σίντης, ȣ, ὁ, noxius. Ab eod.

Σίντωρ, ορος, ὁ, idem et ab eod.

ΣΙ'ΝΩ, proprie agitationem motu significat, deinde vexo, noceo; usurpatur tantum in medio. Αἰδὼς ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι, Hes. Op. 316.

ΣΙΝΩ'ΔΩΝ, οντος, ὁ, piscis quidam.

ΣΙΝΩ'ΠΗ, ης, ἡ, Sinope, nomen scorti; (2) nomen urbis in Ponto; (3) rubrica.

Σινωπίζειν, lascivire more scorti Sinopes. A præc.

Σινωπὶς, ίδος, ἡ, rubrica. Gl. V. miltum.

Σίξις, εως, ἡ, stridor; sibilus. A σίζω.

ΣΙ'ΟΝ, ȣ, τὸ, sium, laver.

Σιὸς, deus, Dor. pro Θεός· τὼ σιὼ, Castor et Pollux, gemini Dii.

ΣΙ'ΠΑΛΟΣ, deformis, impurus, Hes.

ΣΙΠΥ'Η, ης, ἡ, panarium, mactra. Ἡ μὲν σιπύη μεστὴ 'στι λευκῶν ἀλφίτων, Aristoph. Pl. 807.

Σιπυὶς, ίδος, ἡ, vas fictile adservandæ farinæ. A σιπύη.

ΣΙ'ΡΑΙΟΝ, ȣ, τὸ, defrutum, sapa.

Σιρίασις, εως, ἡ, inflammatio capitis ex vehementi solis ardore. A

ΣΙΡΙΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, capitis inflammatione ab æstu laboro; a σείριος, Ern.

Σιρὸς, ȣ̃, ὁ, scrobs in qua condita frumenta asservantur; (2) quodvis receptaculum subterraneum. Alii σειρός· al. σιῤῥός· sed σιρὸς verum est, Ern.

Σισαμὶς, ίδος, ἡ, idem quod σησαμίς.

ΣΙ'ΣΑΡΟΝ, ȣ, τὸ, siser, olus.

ΣΙΣΟ'Η, ης, ἡ, cincinnus; Suid. tonsuræ genus, Hes. incerta est vis verbi, quo LXX. utuntur.

Σισμὸς, ȣ̃, ὁ, stridor. A σίζω.

ΣΙ'ΣΥΒΟΣ, ȣ, ὁ, fimbria, R.

ΣΙΣΥ'ΜΒΡΙΟΝ, ȣ, τὸ, sisymbrium, serpillum silvestre. Gl. V. cunila.

Σίσυμβρον, ȣ, τὸ, idem, Nic. Th. 896.

ΣΙΣΥ'ΡΑ, ας, ἡ, sagum pelliceum, vestis e pellibus caprinis; (2) penula, crassum et vile stragulum. Gl. V. lodix.

Σισύρνα, ης, ἡ, idem. Sch. Theoc.

Σισύρνιον, ȣ, τὸ, idem quod σισύρα, Sch. Theoc.

Σισυρνοδύτης, ȣ, ὁ, pellitus, veste pellicea utens. Οἱ δ' ἀμφικλύσȣς χοιράδας Γυμνασίας σισυρνοδῦται καρκίνοι πεπλιύκοτες, Lycoph. 633.

Σίσυρνος, genus ligamenti medici.

Σισυρνώδης, ώδȣς, pelliceus, Soph. A σισύρνα.

Σίσυς, ἡ, tenue et vile vestimentum, Sch. Lys.

ΣΙ'ΣΩΝ, ονος, ὁ, semen exiguum apio simile.

Σῖτα, pl. cibus, annona, victus; per metaplasmum. A σῖτος vel σῖτον.

Σιταγωγέω, ῶ, f. ήσω, frumentum, commeatum adveho.

Σιταγωγία, ας, ἡ, frumenti advectio. A

Σιταγωγὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, frumentum advehens; (2) frumento vehendo aptus; subst. ἡ, navis frumentaria. Ex σῖτος et ἄγω.

Σιτάθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. Ion. et Dor. pro ἐσιτήθη, a σιτέω.

Σιτανίας, ȣ, ὁ, genus tritici, frumentago. A σῖτος.

Σιτάνιος, ȣ, ὁ, sc. πυρὸς, idem et ab eod.

Σιτάριον, ȣ, τὸ, parvum frumentum; (2) exiguus panis. Dim. a σῖτος.

Σιτάρκια, ας, ἡ, annona; (2) annona militaris, quæ militibus stipendii loco in singulos menses dabatur. A

Σιταρκέω, ῶ, f. ήσω, cibaria vel annonam subministro, frumentum seu annonam suppedito; (2) mercede conduco. A σῖτος et ἀρκέω.

Σιταρκία, ας, ἡ, idem quod σιτάρκεια.

Σιταρχέω, ῶ, fut. ήσω, annonæ præsum. A

Σιτάρχης, ȣ, ὁ, præfectus annonæ; (2) curator convivii. Ex σῖτος et ἀρχή.

Σίταρχος, ȣ, ὁ, idem et ex iisd.

Σιταρχία, ἡ, præfectura annonæ; (2) annona ipsa, quæ militibus datur.

Σιταρχήμα, τὸ, idem quod σιταρχία, Att.

Σιτεία, ας, ἡ, sagina, Gl. V. A σιτεύω.

Σιτέομαι, comedo, vescor; σιτεῖσθαι, epulari, Gl. V. σιτέσκετο, comedebat, imperf. Ion. pro ἐσιτεῖτο. Τί δαὶ, κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι; Aristoph. Nub. 491. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, Luc. A σῖτος.

Σιτευτὴς, ȣ̃, ὁ, saginator, Gl. V. fartor, Ph.

Σιτευτὸς, ἡ, ὸν, saginatus, altilis. A

Σιτεύω, fut. εύσω, frugibus sagino, pinguefacio, alo. Gl. V. sagino, farcio; σιτεύομαι, victito, Gl. V. A σῖτος.

Σιτέω, ῶ, fut. ήσω, nutrio, pasco; v. σιτέομαι.

Σιτηγέω, ῶ, frumentor, Gl. V. A

Σιτηγὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, frumentarius, Gl. V. Εὐπορίαν γὰρ τὰ σιτηγὰ τῆς ἀγορᾶς παρασχεῖν, Plut. Crass. 20. Ex σῖτος et ἄγω.

Σιτήγονος, qui in eum usum nascitur ut esui sit, Nic.

Σιτηρεσιάζω, frumentum et stipendium præbeo. A

Σιτηρέσιον, ȣ, τὸ, annonæ demensum, frumentum quod militibus pro stipendio in singulos menses datur. Ph. frumentatio, frumentum, stipendium, commeatus, annona. Ex σῖτος et ἄρω, apto.

Σιτηρέσιος, annonarius, Gl. V.

Σιτηρὸς, ρὰ, ρὸν, frumentaceus, qui frumenti loco censetur; (2) frumentarius, escarius, Gl. V. A σῖτος.

Σίτησις, εως, ἡ, jus epulandi, jus cibum capiendi; (2) victus, pastus, Gl. V. A σιτέω.

Σιτία, τὰ, victus, epulæ, Gl. V. A σιτίον.

Σιτίζω, fut. ίσω, nutrio, pasco, cibo, sagino, cibum præbeo, pinguefacio; σιτίζομαι, edo, comedo, vescor; σιτισθεὶς, pastus, aor. 1. part. Μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ, Theocr. 4, 16. A σῖτος.

Σιτικὸς, ἡ, ὸν, frumentarius. Ab eod.

Σιτίον, ȣ, τὸ, cibus, alimentum frumentaceum, annona, commeatus. Ab eod.

Σίτισις, εως, ἡ, idem quod

Σιτισμὸς, ȣ̃, ὁ, subministratio cibi; (2) esca, cibus.

Σιτιστὴς, ȣ̃, ὁ, fartor, Gl. V. A σιτίζω.

Σιτιστὸς, ἡ, ὸν, altilis, saginatus. Ab eod.

Σιτοβόλιον, ȣ, τὸ, horreum, in quo frumenta reponuntur, Gl. V. granarium. A βάλλω.

Σιτοβολὼν, ῶνος, ὁ, idem.

Σιτοβολῶνας, horrea, acc. plur. a σιτοβολών.

Σιτοδεία, ας, ἡ, penuria rei frumentariæ. A

Σιτοδέομαι, annonæ penuria premor, annona seu commeatu deficio.

Σιτοδόκη, ης, ἡ, ciborum horreum. A

Σιτοδόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, capiens seu recipiens frumentum vel cibum. Ex δέχομαι.

Σιτοδοσία, ας, ἡ, frumenti datio, largitio seu distributio, frumentatio. Ex δόσις, datio.

Σιτοδοτέω, ῶ, fut. ήσω, frumentum distribuo seu dimetior, et pass. frumentum mihi datur, annonam accipio, cibum capio. A

Σιτοδότης, ȣ, ὁ, frumenti largitor seu divisor.

Σιτοδοχεῖον, ȣ, τὸ, horreum.

Σιτοδόχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod σιτοδόκος.

Σιτοθήκη, ης, ἡ, horreum.

Σιτοκάπηλος, ȣ, ὁ, propola frumenti, negotiator frumentarius. Ph. dardanarius.

Σιτοκλονέω, frumentum congero.

Σιτόκȣρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, homo fruges consumere natus, inutilis, qui frustra alitur. Ex κȣρὰ, vel κείρω.

Σιτολογέω, ῶ, fut. ήσω, frumentum comporto, frumentum exigo, frumentor. Τὴν χώραν σιτολογεῖν, Polyb.

Σιτολογία, ας, ἡ, frumentatio, exactio frumenti. A

Σιτολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui frumenta colligit, qui annonam exigit. A σῖτος et λέγω.

Σιτομετρέω, frumentum dimetior, frumentum certa mensura distribuo; pass. accipio. A

Σιτομέτρης, ȣ, ὁ, qui frumentum certa mensura distribuit, frumenti mensor, annonæ divisor. Ex μετρέω. Hinc

Σιτομετρία, ας, ἡ, frumenti dimensio, frumenti distributio, quæ fit certa mensura.

Σιτομέτριον, ȣ, τὸ, idem quod

Σιτόμετρον, ȣ, τὸ, cibarium, diarium. Gl. V. dimensum.

Σιτομνημονέω, ῶ, frumentum dimetior, notatis accipientium nominibus.

Σιτονόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cibum distribuens, præbens, seu subministrans. Ex νέμω.

Σιτοποιέω, ῶ, f. ήσω, panem conficio; (2) ad panificium utor vel accommodo; (3) alo, cibum subministro; et σιτοποιέομαι, in panificio occupatus sum; (4) frumentum mihi comparo, frumentatum eo; (5) pro cibo utor, vescor. Τὴν τεκȣ̃σαν Ἕκτορα σιτοποιεῖν, Eur. Tro. 490.

Σιτοποιΐα, ας, ἡ, panificium.

Σιτοποιϊκὸς, ἡ, ὸν, ad cibaria coquenda et conficienda pertinens; (2) ad farinam conficiendam aptus. A

Σιτοποιὸς, ȣ̃, ὁ, panifex, pistor; ἡ σιτοποιὸς, pistrix, Gl. V. Ex σῖτος et ποιέω.

Σιτοπομπεία, ας, ἡ, frumenti transmissio, procuratio frumenti sive annonæ. A πέμπω.

Σιτοπομπεῖον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.

Σιτοπομπία, ας, ἡ, idem et ab eod.

Σιτοπόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pistor; (2) coquus.

Σιτοπωλέω, frumentum vendo.

Σιτοπώλης, ȣ, ὁ, venditor frumenti, Gl. V. frumentarius, frumentator. Reperitur σιτοπώλος, sed vitiosa scriptura, Ern.

ΣΙ'ΤΟΣ, ȣ, ὁ, frumentum, triticum; (2) cibus, annona, commeatus; (3) cœna seu actus edendi; pl. σῖτα.

Σιτόσπελτον, τὸ, festuca, Gorr.

Σιτόσπορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, frumento consitus. Ex σπείρω.

Σιτȣργὸς, ὁ ϗ ἡ, pinsens, molens, pistor, molitor. A σῖτος et ἔργον.

Σιτοφάγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, frumento vescens, pane victitans. Ex σῖτος et φάγος.

Σιτοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, frumentum ferens, frumentum subvectans, commeatum seu cibaria vehens. Gl. V. dapifer. Ex φέρω.

Σιτοφυλακεῖον, et σιτοφυλάκιον, ȣ, τὸ, locus, seu vas, in quo frumentum adservatur; (2) horreum, cumera. A

Σιτοφύλακες,

Σιτοφύλακες, frumenti custodes; magistratus Athenis.
Σιτοφυλακέω, ῶ, frumentum custodio vel adservo. A præc.
Σιτόχροος, *contr.* σιτόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, colorem frumenti habens. Ex σῖτος et χρόα.
ΣΙ'ΤΤΑ, vel σίττε, vox pastorum gregem ad festinandum compellentium.
Σιττακός, ῦ, ὁ, idem quod ψιττακός.
ΣΙ'ΤΤΗ, ης, ἡ, sitta, avis quædam.
ΣΙΤΤΥ'ΒΑ, vestis pellicea, *Hes.*
ΣΙ'ΤΤΥΒΟΣ, ου, ὁ, genus vasis; *Eust.*
Σιτώ, όος, ἡ, Ceres. Vox Syracusius. A σῖτος.
Σιτώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, frumentaceus, qui frumenti nomine censetur. Ab eod. Unde
Σιτών, ῶνος, ὁ, ager frumentarius.
Σιτώνη, ἡ, res frumentaria, potius idem cum σιτωνία, *Steph.*
Σιτώνης, ου, ὁ, frumenti emptor; (2) annonæ coemendæ præfectus. Ex ὠνέομαι.
Σιτωνέω, ῶ, f. ήσω, frumentum coemo; (2) rei frumentariæ curandæ præfectus sum. A præc.
Σιτωνία, ας, ἡ, frumenti emptio, munus publicum coëmendæ annonæ. Ab eod.
Σιτωνικός, ή, όν, pertinens ad annonæ publicæ curatorem, *Steph.*
Σιφαῖος, α, ον, siligineus, *Lucian. Lex.*
Σιφλός, ή, όν, deformis, et odiosam faciem habens; (2) mutilus, oblæsus; (3) debilis, invalidus, ad agendum ineptus; (4) vorax. A σιταλός.
Σίφλος, ου, ὁ, reprehensio, irrisio. Ab eod.
Σιφλόω, ῶ, f. ώσω, deformem reddo, ignominiam adfero, debilito. Θεὸς δὲ ἐσιφλώσειε, *Il.* 14, 142. A σιφλός.
Σιφλώζω, exsibilo, *Gl. V.*
Σιφνεύς, ὁ, talpa, *E. M.*
ΣΙΦΝΟ'Σ, ἡ, όν, vacuus, *Hes.*
Σιφόνιον, τὸ, herba, quæ et βρόμος, *Diosc.*
ΣΙ'ΦΩΝ, ωνος, ὁ, siphon, tubus, canalis; (2) herba quædam. Hinc
Σιφωνίζω, elicio, extraho, quasi siphone. Σιφωνίζομεν τὸν σῖτον, *Aristoph. Th.* 564.
Σιώπα, 2. sing. præs. imperat. act. a
ΣΙΩΠΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, sileo, taceo, conticesco. *Gl. V.* reticesco, silentio prætereo; σιώπησον, tace, *Ph.* Οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σε, *Luc.*
Σιωπή, ῆς, ἡ, silentium, taciturnitas. Hinc σιωπῇ, tacite. A σιωπάω.
Σιωπηλός, ή, όν, taciturnus. Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, *Call. in Apoll.* 12. Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός, *Eurip. Med.* 319. A σιωπή. Unde
Σιωπηρός, ρὰ, ρὸν, tacitus, *Gl. V.*
Σιωπηρῶς, *adv.* tacite, *Gl. V.*
Σιωπήσῃ, *taceret*, 3. sing. aor. 1. conj. act. verbi σιωπάω.
Σιώπησις, εως, ἡ, taciturnitas.
Σιωπητέος, α, ον, tacendus. Ab eod.
Σιωπικός, idem quod σιωπηλός, *Suid.*
ΣΚΑ'ΖΩ, claudico. *Gl. V.* titubo, vacillo. *apud Metricos* iambi σκάζοντες dicuntur, quorum ultimus pes spondæus est. Σκάζων ἐκ πολέμου, *Il.* 11, 810.
Σκαιμβατεῖν, et σκαιοβατεῖν, inepte et non observato rhythmo incedere seu saltare, *Suid.*
Σκαιῇ, dat. sing. fem. gen. *Ion.* pro σκαιᾷ, a σκαιός, *scævus.*
Σκαιόθεν, *adv.* a læva, a sinistra. A
Σκαιός, ά, όν, scævus, importunus, vanus, pravus, stupidus, durus, rusticus, inhumanus, *Ph.* A σκάζω. Hinc
Σκαιοσύνη, ης, ἡ, ineptum et stupidum ingenium; (2) rusticitas, stultitia. Σκαιοσύναν φυλάσσων, qui est sinistri ingenii, *Soph. Œd. Col.* 1213.
Σκαιότης, ητος, ἡ, importunitas, *Ph.* ruditas, *Gl. V.* Ab eod.
Σκαιόρειον, τὸ, mons difficilis et arduus, *Hes.* A σκαιός et ὄρος.
ΣΚΑΙ'ΡΩ, salio, saltito, tripudio. Περὶ σκαίροντες ἕποντο, *Il.* 18, 572.
Σκαιωρέω, maleficio adficio. A σκαιός.

Σκαιώρημα, ατος, τὸ, maleficium. A præc.
Σκαιῶς, *adv.* sinistre, inepte, stupide, stolide, rustice. A σκαιός.
Σκαλαβώτης, ου, ὁ, stellio. Ab ἀσκάλαβος.
Σκαλάθυρμα, ατος, τὸ, ludicrum:
Σκαλαθυρμάτιον, ου, τὸ, ludicrum, nugæ. Dim. subtilitates. Ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων, *Aristoph. Nub.* 630.
Σκαλαθύρω, ludibundus fodio, fodicans ludo cum aliquo, ludo simpliciter; (2) ineo, coeo. (2) ἢν μείραξ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι, *Aristoph. Conc.* 611. Ex σκάλλω et ἀθύρω, *fodico.*
Σκαλεία, ας, ἡ, sarritio. A σκαλεύω.
Σκάλευθρον, ου, τὸ, sarculum; (2) instrumentum quo ignis et prunæ proruuntur. Ab eod.
Σκάλευμα, ατος, τὸ, fossio, effossio, sarritio; (2) ludicrum, ἄθυρμα.
Σκαλεύς, έως, ὁ, sarritor, sartor, qui sarculo solum induratum circa plantam laxat, qui in segetibus herbas noxias effodit.
Σκάλευσις, εως, ἡ, sarritura, *Gl. V.* A
Σκαλεύω, fodio. Σκαλεύειν ἄνθρακας, *Arist. Pace*, 439. A σκάλλω.
Σκαληνός, ῦ, ὁ, obliquus et inæqualis; (2) inæqualia crura habens; (3) impar, de numero. A σκάζω.
Σκαληνόω, ῦμαι, obliquo. A præc.
Σκαλίας, fructus cacti, *Theophr.*
Σκαλίζω, fodio, sarrio, *Ph.* A σκάλλω.
Σκαλίς, ίδος, ἡ, sarculum, *Ph.* Ab eod.
Σκάλισις, εως, ἡ, sarritio, sarritura. A σκαλίζω.
Σκαλισμός, ῦ, ὁ, idem et ab eod.
Σκαλιστήριον, ου, τὸ, sarculum. Ab eod.
ΣΚΑ'ΛΛΩ, fodio, sarculo circumcirca sarrio, findo; (2) scrutor, *LXX.*
Σκάλμη, ης, ἡ, gladius Thracius. A præc.
Σκαλμίδιον, τὸ, Dim. a
Σκαλμός, ῦ, ὁ, scalmus, paxillus ad quem alligatur remus, seu theca, in quam reponitur; (2) ordo remigum. A σκάλλω.
Σκάλοψ, οπος, ὁ, talpa. Ab eod.
Σκάλσις, εως, ἡ, sarritio, sarritura. Ab eod.
Σκάλωμα, ατος, τὸ, incisura sarculo cavata. Ab eod. sed tamen quasi a σκαλόω.
Σκαμβός, ή, όν, qui obliquus in latus procedit, incurvus, tortus, cui crura introrsus torta sunt. *Ph.* scaurus, valgus, varus, curvus. A σκάζω.
Σκάμμα, ατος, τὸ, fossa; (2) sulcus stadii, seu spatii, in quo certabant saltu. A σκάπτω.
ΣΚΑΜΜΩΝΙ'Α, ας, ἡ, scammonia.
Σκαμμώνιον, ου, τὸ, idem, *herba.*
Σκάμνη, scamna, *Isocr.*
Σκανδάλα, vel -λη, decipula. A σκάζω.
Σκανδαλαβάτης, ῦ, ὁ, qui decipulam tendit.
Σκανδαληθρίζω, decipulam tendo. A
Σκανδάληθρον, ου, τὸ, lignum decipulæ incurvum, cui esca solet alligari. A σκανδάλη.
Σκανδαλίζω, fut. ίσω, offendere vel impingere facio; sum scandalo, scandalum præbeo. Ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω, 1 *Cor.* 8. ult. Ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε, *Joann.* 16, 1. Σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, *Matt.* 26, 33. A σκάνδαλον.
Σκανδαλισθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass.
Σκάνδαλον, ου, τὸ, offendiculum. A σκάζω.
Σκάνδαλος, ὁ, idem quod σκάνδαλον, *Hes.*
Σκάνδεια, ἡ, galeæ quoddam genus, *Steph.*
Σκανδικοπώλης, ου, ὁ, vilissimi oleris venditor. A
ΣΚΑ'ΝΔΙΞ, ικος, ὁ, genus oleris silvestris ac vilis.
Σκανθαρίζω, al. σκινθαρίζω, medio digito nasum ferio, *Eust. Poll.*
Σκαπανεύς, έως, ὁ, fossor. A
Σκαπάνη, ης, ἡ, ligo. *Gl. V.* rastrum; (2) fossio. A σκάπτω. Hinc
Σκαπανήτης, ου, ὁ, fossor.
Σκαπάνιον, ου, τὸ, ligo. Ab eod.
ΣΚΑΠΕ'ΡΔΑ, ης, ἡ, ludi genus, in quo alter alterum e fune per trabem erectam trajecto, suspensum ad summum evehebat; (2) res quævis difficilis.

Σκάπετος, ου, ὁ, fossa, *Hes.* A σκάπτω.
Σκαπτητός, pro σκαφητός, *Steph.*
Σκάπτειρα, ας, ἡ, quæ fodit, fodiens. A σκαπτήρ.
Σκαπτέον, *adv. posit.* fodiendum. *Ph.* iterandum. A σκάπτω. Unde
Σκαπτήρ, ῆρος, ὁ, fossor, qui fodit.
Σκάπτοιτο, 3. sing. præs. opt. pass. v. σκάπτω.
Σκᾶπτον, sceptrum, *Dor.* pro σκῆπτρον.
Σκαπτός, ἡ, όν, fossus, fossilis. A
ΣΚΑ'ΠΤΩ, f. ψω, fodio, fodico, *Gl. V.* Ἐσκαψε, ϗ ἐβάθυνε, ϗ ἔθηκε θεμέλιον ἐπὶ τὴν πέτραν, *Luc.* 6, 48.
Σκάραβος, ὁ, fullo; *item* insectum quoddam.
Σκαρδαμυκτέω, ῶ, oculis crebro conniveo, nicto. A σκαρδαμύττω.
Σκαρδαμυκτί, *adv.* nictantibus vel conniventibus oculis. Ab eod.
Σκαρδαμυκτικός, ή, όν, crebro nictans. A
Σκαρδαμύσσω, vel σκαρδαμύττω, fut. ξω, oculis crebro salientibus conniveo. *Gl. V.* nicto, conniveo. Οὐδὲ πτεῖν ἐῶ, ὃ σκαρδαμύσσειν, *Eur. Cyc.* 618. Ex σκαίρω et μύω.
Σκαρθμός, ῦ, ὁ, saltus. A σκαίρω. Unde
Σκαρίζω, f. ίσω, salio, palpito, bullio.
Σκαρίς, ίδος, ἡ, genus lumbricorum. A σκάρος.
Σκαρισμός, ῦ, ὁ, saltus, palpitatio. A σκαρίζω.
Σκαρίτης, ου, ὁ, ut σκαρίτης λίθος, scarites, gemma scari piscis colorem referens. A σκαρός.
Σκαριφάομαι, ῶμαι, rado, fodio, scalpo, scarifico, superficiem scindo. A σκάριφος.
Σκαριφεῖν, leviter delineare; adumbrare.
Σκαριφεύω, idem. Ab eod.
Σκαριφήματα, ων, τὰ, lineamenta; (2) res nullius pretii, nugæ tenues philosophorum, *ap. Sch. Aristoph.* A σκαριφάομαι.
Σκαριφισμός, ῦ, ὁ, delineatio rei prima, quæ fere punctis fit. Quasi a σκαριφίζω.
ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, et σκάριφον, ου, τὸ, stilus, penicillus, stipula, festuca, sarmentum. Hinc *scarifico.*
Σκάρος, ου, ὁ, scarus, piscis. A σκαίρω. Unde
Σκάροης, ου, ὁ, agilis in saltu, velox.
Σκατόν, ῦ, τὸ, vel σκατός, ῦ, ὁ, merda. A σκώρ.
Σκατοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, quasi merdivorus, sordidus in victu. A præc. et φάγω.
Σκαφητός, fossura, occatio, bidentatio, iteratio, *Ph.* A σκαφή.
Σκαφεία, ας, ἡ, fossio. A σκαφεύω.
Σκαφείδιον, pro σκαφίδιον, *Suid. MS.*
Σκαφεῖον, ου, τὸ, idem; (2) instrumentum fossoris, ligo latior breviorque. *Gl. V.* rutrum. A σκαφεύς.
Σκαφεῖσα, *fossa*, aor. 2. part. pass. fem. g. a σκάπτω.
Σκαφεύς, έως, ὁ, fossor; σκαφεῖς, fossores, *Gl. V.*
Σκάφευσις, εως, ἡ, fossio. A σκαφεύω.
Σκαφευτής, σκαφευταί, fossores, *Gl. V.* A
Σκαφεύω, fut. εύσω, fodio; (2) inter scaphas neco. A σκάπτω.
Σκάφη, ης, ἡ, scapha, alveus, cymba, linter, *Gl. V.* Ab eod.
Σκαφή, ῆς, ἡ, fossa; (2) fossio. Ab eod.
Σκαφητός, ῦ, ὁ, fossio, pastinatio. Ab eod.
Σκαφηφορέω, scapham gesto, fero.
Σκαφηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, scapham ferens. *Gl. V.* alvearius. Ex σκάφη et φέρω.
Σκαφθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi σκάπτω, *fodio.*
Σκαφίδιον, ου, τὸ, scaphula, navigiolum, linter; faselus, *Gl. V.* Dim. a σκαφίς.
Σκαφίον, ου, τὸ, idem; (2) vas, *inpr.* in quod aqua distillat; (3) matulæ genus mulieribus proprium; (4) genus tonsuræ meretriciæ; (5) ventilabrum; (6) caput, *Aristoph.* A σκάφη. Unde
Σκαφίς, ίδος, ἡ, scaphula; (2) alveus; (3) vas ligneum concavum oblongum; (4) mensura, quantum concha capit; *Nic. Th.* 618.
Σκαφιλουτρέω, in scapha lavo, *Alex. Trall.*
Σκαφίτης, ου, ὁ, qui scapham remo impellit.
Σκαφοειδής, έος, ὁ ϗ ἡ, scaphæ similis. Ex σκαφή et εἶδος.
Σκάφος, εος, τὸ, fossa; (2) scapha, navigium; (3) alveus

(3) alveus navis. *Gl. V.* lembus, barca, cymba; (4) cisterna, piscina. A σκάπτω.

Σκαφώρη, ἡ, vulpes, *Hes.*

Σκιδᾶ, 3. sing. fut. *Att.* pro σκιδάσει. Πάχνην δ' ἑῴαν ἥλιος σκιδᾶ πάλιν, dissipabit, *Æsch. Prom. Vinc.* 25. Sic Attici dicunt ἀποσκιδῶ pro ἀποσκιδάσω, ἐξελῶ pro ἐξελάσων, κατασκιῶσι pro κατασκιάσουσι.

Σκιδᾷ, 2. sing. f. 1. ind. med. *Bœot.* vel *Ion.* et *Att.* pro σκιδάσῃ, et sublato σ, σκιδάῃ, σκιδᾷ, a

Σκιδάζω, fut. άσω, idem quod

Σκιδάννυμι, et σκιδαννύω, dissipo; σκιδάννυμαι, dissipor; ἐσκιδάσθησαν, dissipati sunt, a. 1. pass.

Σκιδάσεις, 2. sing. f. 1. ind. act. v. σκιδάζω.

Σκίδασις, εως, ἡ, dissipatio, dispersio.

Σκιδασμὸς, ῦ, ὁ, idem. A σκιδάω.

Σκιδαστικὸς, ἡ, ὸν, dissipandi vim habens, dissipans, discutiens. Ab eod. Unde

Σκιδαστὸς, ἡ, ὸν, dissipatus, dispersus; (2) dissipabilis, qui dissipari seu dispergi potest.

ΣΚΕΔΑ'Ω, ῶ, f. άσω, dissipo, dispergo, discutio. Σκιδάσαι θέλω μερίμνας, *Anacr.* 4. ult. Λαὸν σκέδασον, populum dimitte, *Il.* 19, 171.

ΣΚΕΘΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, exactus, exquisitus, diligens.

Σκεθρῶς, *adv.* exacte, exquisite, diligenter, accurate; *Æsch. Pr.* 102. A præc.

Σκείρα, ης, ἡ, festum quoddam Athenis; *item* σκίρα, *item* σκίρρα.

Σκειράφιον, τὸ, locus in quo tesseris luditur, *Isocr.*

ΣΚΕΙ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, ventus e Scironiis saxis spirans.

Σκέλεαι, vel σκελεαὶ, ῶν, αἱ, fæminalia, tibialia, calceamentorum genus. A σκέλος.

Σκελετάζω, idem quod σκέλλω.

Σκελετεία, ας, ἡ, et *Ion.* σκελετίη, exsiccatio, arefactio. A σκελετεύω.

Σκελέτευμα, ατος, τὸ, idem quod σκελετόν.

Σκελετεύω, f. εύσω, exsicco, arefacio. Σκελετευθεῖσα σὰρξ, *Diosc.* A σκελετός.

Σκελετὸν, ῦ, τὸ, sc. σῶμα, cadaver exsiccatum sive aridum, *R.* Ab eod.

Σκελετὸς, ἡ, ὸν, exsiccatus, arefactus, aridus. *Gl. V.* larva, sceletus. A σκέλλω.

Σκελετώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, corporis arefacti speciem gerens. A σκελετόν.

Σκελιφρὸς, tenuis ex ariditate, *Erotian.*

Σκελίω, ῶ, idem quod σκέλλω.

Σκελιαγὴς, ἐος, τὸ, cruris fractio. *Gl. V.* crurifragium. Ex σκέλος et ἄγω.

Σκελίζω, fut. ίσω, supplanto, subverto. *Gl. V.* varico. A σκέλος.

Σκελὶς, ἴδος, ἡ, perna, femur porci vel alius pecoris, una cum carne pulposa a spina usque ad imum ventrem. Ab eod.

Σκελιφρὸς, ὰ, ὸν, idem quod σκληφρός. Reperitur et σκέλιφρος, et σκόλιφος, *sed vitiose.* Hipp.

Σκελλὶς, ἴδος, ἡ, σκελλίδες, spicæ capita; (2) nuclei allii et segmina ceparum. A σκέλλω.

Σκελλὸς, ἡ, ὸν, aridus; (2) distortus. *Ph.* scaurus, pandus. Ab eod.

ΣΚΕ'ΛΛΩ, exsicco, arefacio, attenuo, tenuem reddo; σκέλλομαι, arefio; vid. σκλῆμι. *Il.* 23, 191.

Σκελόδεσμος, ῦ, ὁ, crurum vinculum.

Σκελοκοπία, ας, ἡ, tibiæ resectio, crurifragium, *Gl. V.* Ex σκέλος et κόπτω.

ΣΚΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, crus, pes, suffrago; (2) Ἐπὶ σκέλος, cessim, paulatim, *Eur. Ph.* Εἶξαν ἐπὶ σκέλος ποιέμενοι τὴν ἀναχώρησιν, *Plut.*

Σκελοτύρβη, ης, ἡ, species paralyseos, qua membra solvuntur, et dentes etiam excidunt, *Strab.* 16. *Vulgo,* Scorbutus. *Angl.* THE SCURVY. Ex σκέλος et τύρβη.

Σκελύδριον, ῦ, τὸ, vitiose pro σκολύθριον.

Σκέμμα, ατος, τὸ, id quod animo perpenditur, commentatio, speculatio. *Gl. V.* consilium. A σκέπτομαι.

Σκεμμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Σκέπα, *tecta,* nom. vel acc. pl. *per Apocop.* pro σκεπάσματα, a σκέπασμα, vel potius pro σκέπεα, a σκέπος.

Σκεπάζω, f. άσω, tego, operio, cooperio, protego, obnubo, *Ph.* intego, velo, *Gl. V.* ἐσκεπασμένος, velatus, perf. pass. part. Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων Κραδίη, τινὶ σκεπάζω; *Anacr.* 21, ult. Ab eod.

Σκέπανον, τὸ, tegumentum seu tegmen, *Suid.*

Σκεπανὸς, ὁ, piscis, *ap. Opp.* al. σκεπινός.

Σκεπαρνηδὸν, *adv.* asciæ modo et forma. A σκέπαρνον.

Σκεπαρνίζω, fut. ίσω, ascia percutio, ancipiti securi ferio. Ab eod. Hinc

Σκεπαρνισμὸς, ῦ, ὁ, fractura calvæ in duas partes, quum ossa graviore ictu percussa dissiliunt, *R.*

ΣΚΕ'ΠΑΡΝΟΝ, ῦ, τὸ, ascia, dolabra, runcina, *Od.* 5, 237.

Σκέπας, τὸ, idem quod

Σκέπασμα, ατος, τὸ, tegumentum, *Ph.* velamen, velamentum, amictus, *Gl. V.* A σκεπάζω.

Σκεπαστήριον, ῦ, τὸ, idem. Ab eod.

Σκεπαστήριος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, tegendi vim habens.

Σκεπαστὴς, ῦ, ὁ, qui tegit et operit; (2) protector, defensor.

Σκεπαστικὸς, ἡ, ὸν, tegendi et operiendi vim habens; (2) qui libenter tegit. Ab eod.

Σκεπαστὸς, ἡ, ὸν, opertus, tectus. Ab eod.

Σκέπαστρον, ῦ, τὸ, tegumen. Ab eod.

Σκεπάω, ῶ, tego, operio. σκεπόωσι, 3. pl. pro σκεπῶσι, σκεπάουσι, *Od.* 13, 99. A σκέπω.

Σκέπη, ης, ἡ, tegmen, tegumentum, vestis; (2) prætextus; (3) protectio. *Ph.* tutamen, præsidium.

Σκεπηνὸς, ἡ, ὸν, munitus, tectus. Ab eod.

Σκεπτέον, *adv. posit.* videndum est. A σκέπτομαι.

Σκέπτεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro σκέπτεσο, a σκέπτομαι, *speculor.*

Σκεπτήριον, τὸ, spectaculum, *Man.*

Σκεπτικὸς, ἡ, ὸν, disputator subtilis, qui subtiliter disquirere et considerare solet; (2) scepticus, qui nihil certi esse statuit. A

ΣΚΕ'ΠΤΟΜΑΙ, fut. ψομαι, circumspicio, dispicio; (2) inviso, viso, visito; (3) speculor, perpendo, delibero, consulto. *Gl. V.* cogito, consulto, alterno, considero; ἐσκεμμένος, consideratus, perf. particip. pass. Οὐκῦν ἐκ τῶν ὁμολογυμένων τῦτο σκεπτέον, *Plat.* Ὅστις τὸ μὲν δίκαιον ὐκ ἐσκέψατο, *Eur. Or.* 478.

ΣΚΕ'ΠΩ, tego, operio, velo. Τὴν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων, *Herodian.*

Σκερβολέω, ῶ, convicior, cor dictis mordacibus impeto. Σκερβολεῖν πονηρὰ, *Aristoph. Eq.* 818. Ex ἐς, κέαρ, et βάλλω.

Σκερβόλλω, idem et ex iisd.

Σκέρβολος, ῦ, ὁ, conviciator. Ex iisd.

Σκευαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, vasa et utensilia castrensia bajulo, sarcinas et impedimenta veho; (2) comporto, conveho. Σκευαγωγεῖν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν, *Dem.*

Σκευαγωγία, ας, ἡ, vasorum et utensilium castrensium vectio. A

Σκευαγωγὸς, ἡ, ὸν, vasa seu instrumenta vehens, qui vasa et utensilia castrensia bajulat aut vehit. Ex σκεῦος et ἄγω.

Σκευάζω, f. άσω, instruo, orno, gestamine corporis instruo, apparo, conficio, condio, molior, struo. Περικόμματ' ἐκ σῦ σκευάσω, *Aristoph. Eq.* 371. Εἰς γάρ τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα; *Eur. Supp.* 1054. Σκευάζεται θοίνην, *Id. Her. Fur.* 960. A σκεῦος.

Σκευάριον, ῦ, τὸ, vasculum. Hinc τὰ σκευάρια, ων, utensilia quævis, supellex minuta. *Gl. V.* frivola. Dim. a σκεῦος.

Σκευασία, ας, ἡ, apparatus qui in vestibus, armis, cultuque corporis adhibetur. *Gl. V.* cultus; (2) apparatio et confectio ciborum:

Σκεύασμα, ατος, τὸ, confectio, compositio; (2) id quod confectum seu compositum est. A σκευάζω.

Σκευαστὸς, ἡ, ὸν, paratus, factus, confectus; (2) factitius. Ab eod.

Σκευὴ, ῆς, ἡ, apparatus quo aliquis instructus est, habitus cultusque corporis, omnia gestaminum genera, arma quoque complectens, supellex. *Gl. V.* ornatus. A σκεῦος.

Σκευηφορέω· vide σκευοφορέω, *Ar. Sch.*

Σκευηφόρος, ῦ, ὁ ἡ ἡ· vide σκευοφόρος.

Σκευοθήκη, ης, ἡ, vasorum instrumentorumque repositorium; (2) armarium. *Gl. V.* vasarium.

Σκευοποιέω, ῶ, fut. ήσω, vasa et instrumenta diversi usus fabricor; (2) fabricor, machinor. *Gl. V.* σκευοποιῶ, instruo. Ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο, *Plut.* (3) *in. med.* armo me.

Σκευοποίημα, ατος, τὸ, instrumentum scenicum, cultus apparatusque scenicorum:

Σκευοποιΐα, ἡ, vasorum, instrumentorum, &c. confectio. A

Σκευοποιὸς, ῦ, ὁ ἡ ἡ, qui vasa et instrumenta diversi usus conficit. *Gl. V.* vascularius; (2) qui personas et indumenta alia scenica parat. Ex σκεῦος et ποιέω.

Σκευοπώλης, ῦ, ὁ, qui vasa et utensilia alia vendit. *Gl. V.* vascularius.

ΣΚΕΥ'ΟΣ, ῦ, τὸ, vas, instrumentum, utensile quodvis; *dicitur etiam* de ministro, *ap. Polyb. in Sc. S. de corpore,* ut *Lat.* negotium; σκεύη, vasa, cupæ, sarcinæ. *Gl. V.* impedimenta.

Σκευουργία, ἡ, idem quod σκευοποιΐα.

Σκευοφορέω, ῶ, f. ήσω, vasa et instrumenta fero seu bajulo. Τὰ ἐν Πελοποννήσῳ σκευοφορύμενον, *Dem. Phil.* 3. Χιλίοις σκευοφορύμενος καμήλοις, *Plut. in Crass.* 21.

Σκευοφορία, ας, ἡ, vasorum sarcinarumque bajulatio:

Σκευοφορικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad σκευοφόρον. A

Σκευοφόρος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, qui vasa seu instrumenta portat seu bajulat, qui sarcinas fert; σκευοφόρα, impedimenta, *Ph.* σκευοφόροι, lixæ, calones, *Gl. V.* Ex φέρω.

Σκευοφόριον, vel σκευοφορεῖον, lignum a quo vasa suspensa feruntur, seu bajulantur, *Steph.*

Σκευοφορίτης, ῦ, ὁ, pro σκευοφόρος, *Eur.*

Σκευοφυλακέω, ῶ, fut. ήσω, vasa et utensilia seu sarcinas custodio:

Σκευοφυλάκιον, ῦ, τὸ, locus custodiendis vasis et utensilibus destinatus. A

Σκευοφύλαξ, ακος, ὁ, vasorum seu utensilium custos.

Σκευόω, ῶ, vasis instruo; vel simpliciter, instruo, armo, accingo, σκευῦσθαι, *Hes.* exponit ἑτοιμάζεσθαι, parari. A σκεῦος.

Σκευωρέω, sive σκευωρέομαι, vasa et utensilia custodio; (2) struo, molior, capto, insidior; (3) satago, perscrutor, curiose excutio. Σκευωρύμενοι περὶ αὐτὰ, *Dem.* A σκευωρός.

Σκευώρημα, ατος, τὸ, insidiosum inceptum, machinamentum. A præc.

Σκευωρία, ας, ἡ, vasorum utensiliumque custodia; (2) curiosa et solers observatio, vehemens occupatio seu adfectatio; (3) insidiosa observatio. *Gl. V.* factio. A

Σκευωρὸς, ῦ, ὁ, vasorum utensiliumque custos; *Gl. V.* testamentarius. Ex σκεῦος et ὤρω.

Σκέψασθαι, a. 1. inf. med. verbi σκέπτομαι.

Σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, inspectio; (2) consideratio et cogitatio, qualis est Scepticorum; (3) commentatio, tractatio; (4) deliberatio, consultatio, consilium, meditatio. A σκέπτομαι.

Σκήλῃ, *arefaceret,* 3. sing. a. 1. conj. *Æol.* pro σκέλῃ, a σκέλλω, vel *Att.* pro σκάλῃ, a σκάλλω, *Il.* 23, 191.

Σκήλημα, ατος, τὸ, arefactio. Quasi a σκηλέω, quod idem esset ac σκέλλω.

Σκήμπτω, idem quod σκήπτω.

Σκήμψις, ἡ· vide σκῆψις.

Σκηνάω, ῶ, et σκηνάομαι, ῶμαι, tentorium figo, tabernaculum pono, habito. A σκηνή.

Σκηνευτὴς, ῦ, ὁ, in tentorio seu in scena habitans. Ab eod.

Σκηνέω, ῶ, fut. ήσω, tentorium figo, tabernaculum figo; (2) in tabernaculo habito, contubernalis sum. Σκηνησάμενος καλύβην, *Plat.* Διὰ τῶν Καϋστρίων πεδίων ὁδοιπλανῆντες ἐσκηνημένοι, *Aristoph. Ach.* 69. A

ΣΚΗΝΗ', ῆς, ἡ, tabernaculum, tentorium, *Ph.* taberna, casa, tugurium, *Gl. V.* contubernium,

nium, *Gl. V.* scena, *Gl. V.* item vestis stragula, aulæum, *etiam* convivium.

Σκήνημα, ατος, τὸ, idem. A σκηνέω.

Σκηνήτης, ου, vel σκηνητὴς, οῦ, ὁ, in tentoriis seu umbraculis habitans; (2) tabernacula integens. Ab eod.

Σκηνίδιον, ου, τὸ, tentoriolum, mapale, tugurium. Dim. a σκηνή. Unde

Σκηνικὸς, οῦ, ὁ, scenicus, *Gl. V.* σκηνικοὶ, Attellani, *Ph.* σκηνικὸν, ludicrum, *Ph.*

Σκηνικῶς, *adv.* scenice, more scenæ.

Σκηνὶς, ίδος, ἡ, idem quod σκηνή.

Σκηνίτης, idem quod σκηνήτης, *Suid.*

Σκηνοβατέω, ῶ, fut. ήσω, in scenam seu theatrum prodeo; (2) in theatrum produco; (3) pervulgo, omnium oculis expono; σκηνοβατεῖσθαι, in scenam produci.

Σκηνογραφέω, ῶ, scenas pingo, tanquam in scena repræsento. Ἦ τάχα καὶ ἐξ ὁρμῆς θείας, ἣ σύμπαντα ταῦτα ἐσκηνογράφησεν, *Heliod.* 10.

Σκηνογραφία, ας, ἡ, scenæ imaginaria conformatio, delineatio.

Σκηνογραφικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad pictorem scenæ; (2) scenæ pictæ similis, scenicus. A

Σκηνογράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui scenas pingit. Ex σκηνὴ et γράφω, *pingo.*

Σκηνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tentorio similis. Ex σκηνὴ et εἶδος.

Σκηνοπηγέω, ῶ, f. ήσω, tabernaculum seu tentorium figo seu pono. Ex σκηνὴ et πήγνυμι.

Σκηνοπηγία, ας, ἡ, tabernaculi compactio; (2) tabernaculi collocatio; (3) festum Judæorum. Ex iisd.

Σκηνοπήγια, ων, τὰ, festum Judæorum, in memoriam commorationis ipsorum sub tentoriis celebrari solitum; *Ph.* tentoria, tabernacula.

Σκηνοποιέω, ῶ, fut. ήσω, tabernacula conficio, umbracula fabricor. Συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες, σκηνοποιοῦνται, *Herod.*

Σκηνοποιΐα, ας, ἡ, confectio tabernaculorum; *item*, vestium stragularum. A

Σκηνοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui tentoria conficit, fabricator tabernaculi. Ex σκηνὴ et ποιέω.

Σκηνοῤῥαφεῖον, ου, τὸ, locus ubi tentoria consuuntur. A

Σκηνοῤῥάφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tentoria consuit. Ex σκηνὴ et ῥάπτω.

Σκῆνος, εος, τὸ, tentorium, tabernaculum, umbraculum; (2) corpus, *in S. S.* Ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, 2 *Cor.* 5, 1. (3) alveare. Σκήνη μελίσσων ἐς τοὺς ἐργαζομένους ἐνέβαλον, *App.* A σκηνή.

Σκηνοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, tentorii custos.

Σκηνόω, ῶ, f. ώσω, tentorium figo; (2) in tabernaculo ago, habito, commoror; (3) simpliciter habito, *in S. S.* Οἱ μὲν Ἕλληνες παρ' αὐτὴν ἐσκήνωσαν, *Xen.* Σκηνώσει μετ' αὐτῶν, *Apoc.* 21, 3. ἐπ' αὐτοὺς, *Ib.* 7, 15. ἐν ἡμῖν, *Joann.* 1, 14. A σκηνή.

Σκηνύδριον, ου, τὸ, idem quod σκηνίδιον.

Σκήνωμα, ατος, τὸ, tentorium, tabernaculum, domicilium; etiam de corpore humano, *in Sc. S.* A σκηνόω. Unde

Σκήνωσις, εως, ἡ, ipsa actio tentorium figendi; (2) commoratio, habitatio.

Σκηνωτὴς, οῦ, ὁ, qui in tabernaculis agit; (2) contubernalis. Ab eod.

Σκηπάνιον, et σκιπήνιον, ου, τὸ, scipio, baculus. A σκήπτομαι.

Σκήπτεσθαι, præs. inf. med. verbi σκήπτομαι.

Σκῆπτον, pro σκῆπτρον, *Pind.*

Σκηπτὸς, οῦ, ὁ, fulmen, quod in terram impetu violento illisum ruit seu infigitur; (2) vortex procellosus, qui cum impetu in terram defertur. Καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, turbinem in altum tollens, *Soph. Antig.* 417.

Σκηπτουχία, ας, ἡ, sceptri gestatio, imperium, potestas regia; (2) provincia. A

Σκηπτοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, sceptrum gestans, sceptrifer. Ex σκῆπτον pro σκῆπτρον, et ἔχω.

Σκηπτοφανῶς, *adv.* fulminea celeritate et vi. Hæc vox minime Græca reperitur apud *Appian. Bell. Civ.* 5, 101; sed legendum cum manuscriptis, οἷα σκηπτὸς ἀφανῶς ἐμπίπτων. Ex σκηπτὸς et φαίνομαι.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, baculus, scipio, cui innitimur inter eundum; (2) sceptrum, regum et imperatorum gestamen. A σκήπτω.

Σκηπτροφόρος, ου, ὁ, ἡ, sceptrifer. A pr. et φέρω.

ΣΚΗ'ΠΤΩ, fut. ψω, *proprie*, immitto cum impetu; (2) nitor, innitor, incumbo; (3) cado, incido; σκήπτομαι, fulcio me, fulcior; (2) fingo, simulo. Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί, *Eur. Med.* 1336. Μαλακῶς τε ἔχειν ἐσκήπτετο, ægrotare se simulabat, *Heliod.* Ἐσκήψατο μεμηνέναι, *Plut.* Hinc

Σκήπτων, ωνος, ὁ, scipio, baculus.

Σκηρίπτω, f. ψω, fulcio, firmo, figo. *Pass.* innitor alicui rei, ut baculo, argumento, *Od.* 11, 594. Ab eod.

Σκῆψις, εως, ἡ, speciosa causa, pretextus, simulatio, excusatio, commentum; (2) impetus. Ab eod.

ΣΚΙΑ', ᾶς, ἡ, umbra; (2) adumbratio.

Σκιαγραφέω, ῶ, fut. ήσω, adumbro. A σκιαγράφος.

Σκιαγράφημα, ατος, τὸ, delineatio, adumbratio. A præc.

Σκιαγραφία, ας, ἡ, idem.

Σκιαγραφικὸς, ἡ, ὸν, ad umbratilem descriptionem pertinens; (2) adumbratus.

Σκιαγράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui umbram rei alicujus describit, qui rem aliquam adumbrat. Ex σκιὰ et γράφω.

Σκιάδαι, ῶν, οἱ, rami majores et umbrosiores.

Σκιάδειον, ου, τὸ, idem quod

Σκιάδιον, ου, τὸ, umbella, quæ in herbis nonnullis cernitur, ut cicuta, aniso, et quæ σκιὰς propterea nominatur; *Lat.* muscarium. A σκιά.

Σκιαδεὺς, et σκιαθὶς, piscis genus, al. σκίαινα, *Ath.*

Σκιαδηφορέω, umbellam gesto.

Σκιαδίσκη, ἡ, idem cum σκιάδιον, et σκιὰς, *Anac.*

Σκιαδοφόρος, et σκιαδηφόρος, umbraculum ferens, *Poll.*

Σκιάζω, fut. άσω, obumbro, umbra opaca tego. Λεπτὰ φάρεα ξανθὰν κεφαλὰν σκιάζειν, *Eurip. Hipp.* 139. Ἐπεὶ δὲ τεκνῶν γένυς ἐμῶν σκιάζεται, scil. *barba.* Id. *Phœn.* 63. A σκιά.

Σκίαινα, ης, ἡ, umbra, piscis quidam.

Σκιαινὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Σκιαθήρας, ου, ὁ, solarium, in quo tempus per umbram designatur. Ex σκιὰ et θήρα.

Σκιαμαχέω, ῶ, f. ήσω, cum umbra, seu in umbra domi, (non vero cum hoste) pugno; (2) inaniter laboro. Ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν (με) ἀπολογούμενον, *Plat. Ap. Socr.* 2. Ex σκιὰ et μάχομαι.

Σκιαμαχία, ας, ἡ, dimicatio cum umbra, sive non repugnante adversario, adeoque inanis; (2) præludium pugnæ. Ex iisd.

Σκιάπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, umbram sibi pede faciens, umbra pedis se protegens; latos pedes habens.

Σκιαρᾶν, gen. plur. f. g. *Dor.* pro σκιαρῶν, a σκιαρὸς, *umbrosus.*

Σκιαρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, umbrosa coma præditus; (2) opacus. Ex σκιαρὸς et κόμη.

Σκιαρόκομος, ον, umbra comata, epith. silvæ, *Eur.*

Σκιαρὸς, ρὰ, ρὸν, umbrosus. *Gl. V.* σκιαρὸν, umbratile. A σκιά.

Σκιὰς, άδος, ἡ, umbraculum fornicatum; (2) tabernaculum, tentorium; (3) vitis arbustiva; (4) piscis quidam. Ab eod.

Σκίασμα, ατος, τὸ, adumbratio. A σκιάζω.

Σκιαστικὸς, ἡ, ὸν, umbram faciens, solis ardorem arcens. Ab eod.

Σκιατραφέω, ῶ, fut. ήσω, in umbra nutrio seu educo; σκιατραφοῦμαι, in umbra dego, umbratilem vitam ago. Ἐσκιατραφημένος, in umbra nutritus, molliter habitus. A

Σκιατραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in umbra seu vita umbratili educatus. Ex σκιὰ et τρέφω. Hinc

Σκιατραφία, et σκιατροφία, ας, ἡ, vita umbratilis seu umbratica; (2) otium umbratile, deliciæ umbratiles:

Σκιατροφίας, ου, ὁ, in umbratili vita educatus, *R.* Ex iisd.

Σκιαυγέω, ῶ, cæcutio more eorum qui ex umbra prodeunt in lucem. Ex σκιὰ et αὐγή.

Σκιάω, ῶ, obumbro, umbra opaca tego; σκιάομαι, ῶμαι, obumbror; σκιόωντο, pro ἐσκιῶντο, ἐσκιάοντο, imperf. *Od.* 2. 388. A σκιά.

ΣΚΙ'ΓΓΟΣ, ου, ὁ, scincus, crocodilus terrestris.

Σκίδναμαι, dissipor; (2) σκίδνασθαι, dissentire, sed de pluribus. Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε, *Il.* 1, 487. A σκίδνημι.

Σκιδναμένης, gen. sing. part. præs. pass. f. g. v. Σκίδνημι, et σκιδνάω, dissipo. A σκεδάω.

Σκιερὸς, ρὰ, ρὸν, umbrosus, opacus. A σκιά.

Σκιὴ, ῆς, ἡ, umbra, *Ion.* pro σκιά.

Σκιητροφέω, ῶ, fut. ήσω, *Ion.* pro σκιατραφέω.

ΣΚΙΘΑΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, piscis, qui et trachurus dicitur.

ΣΚΙ'ΛΛΑ, ης, ἡ, scilla, squilla, herba bulbum insignem habens.

Σκιλλιτικὸν, οῦ, τὸ, acetum scilliticum, ex scilla vel squilla confectum. A σκίλλα.

Σκιλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, scillaceus, scillæ figuram habens. Ab eod.

Σκιμαλίζειν, digitum infamem, i. e. medium, ostendere, contemptus et ignominiæ causa. Proprie significare putatur gallinam digito tentare, an ovum conceperit. Ὅπως ἂν αὐτὸς ῥηματίοις σκιμαλίσω, ut eos verbalis ludificer, *Aristoph. Ach.* 444. Ὁ δὲ δριμὺς ὀργὸς, οὐχ ὁρᾷς, ὡς ἥδεται, καὶ τὸν δορύξοον οἷον ἐσκιμάλισεν, digito infami notet? *Arist. Pac.* 449.

Σκιμβάζω, claudico. A

Σκιμβὸς, ἡ, ὸν, claudus. A σκίμπτω.

Σκιμπάζω, claudico, al. σκιμβάζω, *Hes.*

Σκίμπιον, τὸ, parvus scipio, *Steph.*

Σκιμπόδιον, ου, τὸ, lectulus discubitorius, grabatus. A

Σκίμπους, οδος, ὁ, idem. A σκίμπτω et ποῦς.

Σκίμπος, pro σκίμπους, *Suid.*

Σκιμπτύω, idem quod

Σκίμπτω, f. ψω, nitor, innitor, incumbo, fulcio me; incumbo, ingruo, irruo; (2) verbero, ferio; (3) vicinus sum. Ἀλλ' ὅτ' Ἀνταῖος ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο, *Pind.* A σκήπτω.

Σκίμπω, fut. ψω, idem et ab eod. Unde

Σκίμπων, ωνος, ὁ, baculus, scipio. Dim. σκιμπίον.

Σκίμφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐσκίμφθη, a σκίμπτω, *nitor.*

Σκίναξ, ακος, ὁ, ἡ, τὸ, agilis ad subsiliendum, *Nic. Al.* 67. A κινέω.

Σκίναρ, αρος, τὸ, fœtus, *Nicand.*

Σκινδάλαμος, ου, ὁ, scrupulus, scrupulum, *Gl. V.* Vide seq.

Σκινδαλμὸς, οῦ, ὁ, assula, scindula, festuca; (2) *pl.* subtiles nugæ. Πῶς οὖν γέρων ὢν, κἀπιλήσμων, καὶ βραδὺς, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμοὺς μαθήσομαι, *Aristoph. Nub.* 129. A σχίζω.

Σκινδαλμοφράστης, ου, ὁ, qui de rebus subtilibus, sed et nugatoriis, loquitur; nugatorias subtilitates effutiens. Ex φράζω.

ΣΚΙΝΔΑΨΟ'Σ, οῦ, ὁ, herba hederæ similis; (2) instrumentum musicum; (3) verbum inane.

Σκινθίζομαι, calcitro, *Hes. Suid.*

ΣΚΙΝΘΟ'Σ, ἡ, ὸν, naufragus; (2) *subst.* urinator.

Σκινὶς, ίδος, ἡ, piscis quidam. A σκιά.

Σκιογραφέω, idem quod σκιαγραφέω.

Σκιογραφία, ας, ἡ, idem quod σκιαγραφία.

Σκιογράφος, ου, ὁ, ἡ, idem quod σκιαγράφος.

Σκιοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, umbræ similis; (2) umbrosus, opacus. Ex σκιὰ et εἶδος.

Σκιόεις, όεσσα, όεν, umbrosus, opacus, obscurus. Ἄλσος σκιόεν Ἄρεος, *Apoll. Rhod.* 2, 404. A σκιά.

Σκιοθηρικὸς, ἡ, ὸν, per umbram indicans. A

Σκιόθηρον, ου, τὸ, idem quod σκιαθήρας.

Σκιοθηρὸς, ρὰ, ρὸν, *adject.* umbræ indagandæ idoneus, *Ptol.*

Σκιολογέω, de umbra, i. e. nugis, dissero. A λέγω.

Σκιομαχία, ας, ἡ, idem quod σκιαμαχία.
Σκιοτροφία. Vide σκιατροφία, *Steph.*
Σκίουρος, ου, ὁ, sciurus, animalculum cauda sibi umbram faciens. Ex σκιά et οὐρά.
Σκιοφόρον, umbriferum, *Gl. V.* Ex φέρω.
Σκιόφως, obscurus. Τὸ μεταίχμιον ἡμέρας καὶ νυκτὸς σκιόφως ἀπετέλεσεν, effecit, *Heliod.* 5.
Σκιόωντο, obumbrabant, 3. plur. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐσκιῶντο, *contr.* ex ἐσκιάοντο, a σκιάω.
Σκιπωναῖος, αία, αῖον, tardus, lentus, qui baculo innitens incedit, *R.* A σκήπτω.
Σκίπων, scipio, *Call. in Ep.* a σκήπτω.
Σκίπων, pro σκίμπων, *Eur.*
Σκίπωσις, ἡ, idem quod σκίπων, *item* radius, *V. L.*
Σκιρὰς, άδος, epith. Minervæ. A σκίρα.
Σκίραφος, ὁ, idem quod σκίρος.
Σκιραφεία, ας, ἡ, lusus scruporum in tabella latrunculari a. A σκιραφεύω.
Σκιραφεῖον, et σκιράφιον, ου, τὸ, aleatorium, locus ubi tesseris luditur. Ab eod.
Σκιραφευτὴς, οῦ, ὁ, qui tessera ludit. A
Σκιραφεύω, fut. εύσω, tesseris ludo. A σκίρος.
Σκίρον, ου, τὸ, umbraculum; et *in plur.* σκίρα, ων, festum quoddam Atheniensium. A σκιά.
ΣΚΙ'ΡΟΣ, ου, ὁ, marmoris fragmentum; (2) cæmentum; (3) gypsum; (4) tessera, scrupus.
Σκιροφόρια, ων, τὰ, scirophoria, festum quoddam Atheniensium.
Σκιροφοριὼν, ῶνος, ὁ, mensis Atticus, incidens in Maium et Junium nostrum, in quo σκιροφόρια celebrata.
Σκιροφόρος, ον, protervus, lascivus, umbraculum gestans, *Steph.*
Σκίῤῥα, sc. γῆ, terra alba in modum gypsi, seu argilla, *Aristoph. Sch.*
Σκίῤῥος, ου, ὁ, tumor quidam durus in hepate, liene, vel utero; scirrhus, *Gl. V.* callus. A σκίρος.
Σκιῤῥόω, ῶ, f. ώσω, in scirrhum induro, tumefactus induro. A σκίῤῥος. Unde
Σκιῤῥώδης, εος, ὁ ἡ, callosa duritie rigidus, induratus; (2) durus, contumax.
Σκίῤῥωμα, et σκίρωμα, idem quod σκίῤῥος, *Suid.*
Σκιρτάω, ῶ, f. ήσω, salio, exsilio, saltu lascivio. Ἐσκίρτων φόβῳ, *Eur. Ph.* 1132. Πρὸς ὀργάδας σκιρτῶσι, *Id. Bac.* 446. A σκαίρω. Hinc
Σκιρτηθμὸς, ὁ, idem quod
Σκίρτημα, ατος, τὸ, saltus; (2) lascivia.
Σκιρτῆσαι, *saltasse*, aor. 1. inf. verbi σκιρτάω.
Σκίρτησις, εως, ἡ, saltatio, exsultatio lasciva.
Σκιρτητὴς, οῦ, lascive exsultans.
Σκιρτητικὸς, οῦ, ὁ, idem quod
Σκιρτικὸς, ἡ, ὸν, petulcus sive saltator lascivus. Ab eod.
Σκιρτοπόδης, ου, ὁ, pedibus et saltu lasciviens; (2) lascivus saltator. Ex σκιρτάω et πούς.
ΣΚΙ'ΤΑΛΟΙ, ων, οἱ, homines viles et improbi.
Σκιφίνιον, τὸ, corbis e palmeis virgis contexta, *Hes.*
Σκιφύδριον, ου, τὸ, genus conchylii, *Athen.*
Σκιώδης, εος, ὁ ἡ, umbrosus, opacus, obscurus, caliginosus. *Gl. V.* umbraticus. A σκιά.
Σκιωδῶς, *adv.* obscure, et quasi per umbram.
Σκλέω, durus sum ex nimia ariditate; ut hinc sit ἐσκληκὼς, perf. exsiccatus, aridus. A σκέλλω. Hinc
Σκλῆμα, ατος, τὸ, exsiccatio ossis.
Σκλῆμι, idem quod σκλάω vel σκλέω.
Σκλῆναι, *aruisse*, aor. 2. inf. act. verbi σκλῆμι.
Σκληραγωγέω, ῶ, f. ήσω, dure educo, duriter habeo. Ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, *Luc.* Ex σκληρὸς et ἄγω. Hinc
Σκληραγωγία, ας, ἡ, dura educatio seu tractatio, sc. disciplina severa.
Σκληραύχην, ενος, ὁ ἡ, cui dura est cervix, qui cervice indomita est; *proprie*, equus; *tropice*, homo pertinax.
Σκληρία, ας, ἡ, durities. A σκληρός.
Σκληρίασις, εως, ἡ, duities, *R.* A
Σκληριάω, ῶ, duram naturam habeo. A σκληρός.
Σκληρόγεως, ω, ὁ ἡ, durum habens solum. Ex σκληρὸς et γῆ.
Σκληρόδερμος, ου, ὁ ἡ, duram habens pellem seu cutem; (2) durum habens putamen. Ex eod. et δέρμα.
Σκληροδίαιτος, ου, ὁ ἡ, qui duram vivit vitam, qui victu utitur non delicato, sed duro. Ex δίαιτα.
Σκληρόθριξ, τριχος, ὁ ἡ, qui duros habet pilos.
Σκληροκαρδία, ας, ἡ, contumacia. A
Σκληροκάρδιος, ου, ὁ ἡ, contumax, difficilis in obediendo. Ex καρδία.
Σκληροκέφαλος, ου, ὁ ἡ, qui durum habet caput; (2) *subst.* animalculum quoddam. Ex κεφαλή.
Σκληρόκηρος, ου, ὁ ἡ, dura cera obductus.
Σκληροκοίλιος, ου, ὁ ἡ, qui durum habet ventrem, qui dura est alvo. Ex κοιλία.
Σκληροκοιτέω, ῶ, f. ήσω, duro cubili seu strato utor. Ex κοίτη.
Σκληροκοιτία, ας, ἡ, durum cubile.
Σκληρόκοκκος, ου, ὁ ἡ, dura habens grana.
Σκληροποιὸς, ὸν, durum reddens, durans. A ποιέω.
Σκληρόπους, οδος, ὁ, duripes, *Gl. V.*
Σκληροπρόσωπος, ου, ὁ ἡ, qui dura est facie; (2) cordis duritiem vultu prodens.
Σκληροπύρηνος, ου, ὁ ἡ, durum nucleum habens. Ex πύρην, *nucleus.*
Σκληρὸς, ρὰ, ρὸν, durus, rigidus; (2) contumax; (3) gravis auditu, difficilis captu, improbabilis, *Ph.* Σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς, dura injungens naturæ, id est, sibi; exercens naturam in duris, *Eurip. Suppl.* 884. A σκλῆμι.
Σκληρόσαρκος, ου, ὁ ἡ, duriusculam carnem habens. Ex σάρξ.
Σκληρόστομος, ου, ὁ ἡ, qui duri oris est. Ex στόμα.
Σκληρόστρακος, ου, ὁ ἡ, dura testa opertus. Ex ὄστρακον.
Σκληροσώματος, ὁ ἡ, qui duri corporis est.
Σκληρότης, ητος, ἡ, durities, rigor, *Ph.* A σκληρός.
Σκληροτράχηλος, ου, ὁ ἡ, rigidam cervicem habens; (2) pertinax, pervicax, contumax.
Σκληρότριχος, ου, ὁ ἡ, idem quod σκληρόθριξ.
Σκληρουχία, ἡ, idem quod καχεξία.
Σκληροφθαλμία, ας, ἡ, oculorum durities. A
Σκληρόφθαλμος, ου, ὁ ἡ, qui duris est oculis, qui dura lippitudine laborat.
Σκληρόψυχος, ὁ ἡ, duro animo. A ψυχή.
Σκληρόω, ῶ, induro. A σκληρός.
Σκληρυντικὸς, ἡ, ὸν, indurandi vim habens. A
Σκληρύνω, duro, obduro; (2) duriter habeo, nil commodi tribuo, *in S. S.* Ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει, *Rom.* 9, 18. Ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας, *Hebr.* 3, 13. σκληρύνομαι, rigesco. A σκληρός. Hinc
Σκλήρυσμα, ατος, τὸ, tumor durus, durities.
Σκληρυσμὸς, οῦ, ὁ, durities; induratio.
Σκληρῶ, gen. sing. *Dor.* pro σκληροῦ, a σκληρὸς, *durus.*
Σκλήρωμα, ατος, τὸ, duritia, scirrhi species. A σκληρόω.
Σκληρῶς, *adv.* dure, duriter. A σκληρός.
Σκληφρὸς, ὰ, ὸν, aridus, tenuis. Ἐκεῖνος μὲν σκληφρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς, καὶ καλὸς, καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, *Plat. Euthyd.* sub initium. A σκλῆμι.
Σκνιπὸς, ἡ, ὸν, parcus. A σκνίψ.
Σκνιποφάγος, ου, ὁ ἡ, qui culicibus vescitur. Ex σκνὶψ et φάγος.
Σκνίπτω, pungo. A σκνίψ.
Σκνίφος, τὸ, tenebræ, *apud Hes.* Μεγαλόφθαλμος, δειλὸς, σκνιφὸς, *Melal. Chronog.* 390.
Σκνιφὸς, ἡ, ὸν, hebes visu. *Gl. V.* tenax, avarus, cupidus. A præc. aut seq.
Σκνὶψ, πὸς, ὁ, vermiculus ligna erodens; (2) culex. *Gl. V.* curculio. A κνίψ.
Σκοιὰ, ἡ, pro σκιὰ, *Hes.* Hinc
Σκοιὸς, ὰ, ὸν, densus, umbrosus, *Hes.*
Σκοίδιον, τὸ, pro σκιάδιον, *Hes.*
Σκολιάζω, f. άσω, obliquo, obliquum reddo; (2) oblique et tortuose incedo. A σκολιός.
Σκολιαίνω, obliquum reddo. Ab eod.
Σκολιῆσιν, *obliquis*, dat. pl. *Ion.* pro σκολιαῖς.
Σκολιόβουλος, ον, vafer, fraudulentus. A βουλή.
Σκολιόγραπτος, ου, ὁ ἡ, tortuosis, obscuris potis pictus. A γράφω.
Σκολιοδρομέω, ῶ, flexuosum iter carpo. A
Σκολιόδρομος, ὁ ἡ, vagus, errabundus. A τρέχω.
Σκολιὸν, οῦ, τὸ, carmen convivale, quod gesta fortium virorum complectebatur, atque a primo cani cœptum, non a secundo, sed ultro citroque ordine tortuoso excipiebatur. A σκολιός.
Σκολιόνειρος, ου, ὁ ἡ, qui prava et terrifica somnia videt. *Subst.* malum somnium.
Σκολιωπὰ, (γῆς) obliquitates.
Σκολιοπλανὴς, έος, ὁ ἡ, oblique incedens, *R.* Ex seq. et πλάνη.
ΣΚΟΛΙΟ'Σ, ὰ, ὸν, obliquus, tortuosus, tortus; (2) pravus, perversus. *Gl. V.* versutus, *Il.* 16, 387. Hinc
Σκολιότης, ητος, ἡ, tortuositas, curvitas, obliquitas; (2) inæqualitas; (3) pravitas.
Σκολιόφρων, ονος, ὁ ἡ, prava cogitans, qui prava est mente. A φρήν.
Σκολιόχειλος, ον, aduncum rostrum habens.
Σκολιόω, ῶ, f. ώσω, tortuosum reddo, perverto. A σκολιός.
Σκολίωμα, ατος, τὸ, obliquitas, anfractus.
Σκολίωσις, εως, ἡ, detorsio in obliquum; (2) spinæ dorsi depravatio.
Σκολιῶς, *adv.* tortuose, intorte, oblique; (2) prave, perverse, *Gl. V.* perplexe, *Ph.*
ΣΚΟ'ΛΛΥΣ, ὁ, villus, *Gl. V.* cirrus. Juvenes comam alebant ad annos pubertatis tum a parentibus ad tribules adducebantur, ut comam tonderent, quæ μαλλὸς, et σκόλλυς, dicebatur, *Casaubon. Comm. ad Theophrast.* Legitur et σκόλλις.
Σκολομαχαίριον, τὸ, ferramentum chirurgicum, &c. Vide *Steph.*
ΣΚΟΛΟ'ΠΑΞ, ακος, ὁ, gallinago, avis in arbore nunquam sedens, *Aristot.* Dicitur et ἀσκαλώπας.
Σκολοπειδὴς, pro σκολοποειδὴς, *Theophr.* seu σκολοπώδες, *Steph.*
ΣΚΟΛΟ'ΠΕΝΔΡΑ, ας, ἡ, scolopendra, animal ex genere multipedum. *Gl. V.* centipes, centipeda; (2) herba quædam, scolopendrium, buglottis.
Σκολοπένδριον, τὸ, herbæ nomen, *Diosc.*
Σκολόπενδρος, ου, ὁ, idem. Hinc
Σκολοπενδρώδης, εος, ὁ ἡ, scolopendræ formam habens, *Strab.* 13.
Σκολοπηῒς, ἡ, cruciaria, *Man.*
Σκολοπία, ας, ἡ, idem quod σκολόπενδρα. A σκόλοψ.
Σκολοπίζω, palo infigo; ἐσκολοπισμένος, palo fixus, perf. pass. part. Ab eod.
Σκολοποειδὴς, έος, ὁ ἡ, pali seu valli præacuti formam habens. Ab eod. et εἶδος.
Σκολοπόεις, όεσσα, όεν, palis seu vallis abundans. A σκόλοψ.
Σκολοπώνυμος, ὁ, suspendiosus, *Plin.* cruce vel suspendio dignus, *Steph.*
ΣΚΟ'ΛΟΨ, οπος, ὁ, palus præacutus, vallus. *Ph.* sudes, palus; (2) crux; (3) veru.
Σκολύθριον, ου, τὸ, scabellum, sella. Ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες, χαίρουσι καὶ γελῶσιν ἐπειδὰν ἴδωσιν ὕπτιον ἀνατετραμμένον, *Plat.* 1, 278.
ΣΚΟ'ΛΥΜΟΣ, ου, ὁ, scolymus, cardui species. *Angl.* ARTICHOKE.
Σκολυμώδης, εος, ὁ ἡ, scolymo seu carduo similis. A præc.
ΣΚΟΛΥ'ΠΤΩ, lacero; (2) evello.
ΣΚΟ'ΛΥΦΡΟΣ, tetricus, *Hesych.*
Σκομβρίδες, αἱ, Dim. a σκόμβροι.
Σκομβρίζω, murmuro, *Hesych. Suid.* A
ΣΚΟ'ΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, scombrus, *piscis.*
ΣΚΟΠΑΙ'ΟΣ, ου, ὁ, nanus, pumilio.
Σκοπάρχης, ου, ὁ, speculatorum seu exploratorum præfectus, qui exploratoribus præest. Ex σκοπὸς et ἀρχή.
Σκόπαρχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.
Σκόπει, 2. sing. præs. imperat. verbi σκοπέω.
Σκοπελόδρομος, ὁ ἡ, per rupes ac montes vagans.
Σκοπελοειδὴς, ὲς, rupis speciem habens. A
Σκόπελον, ου, τὸ, scopulus.

Σκόπελος, ου, ὁ, scopulus, locus editus, ex quo circumjacentia lustrari possunt; (2) rupes in mare prominens. A σκοπός.

Σκοπευτήριον, ου, τὸ, specula. A

Σκοπεύω, fut. εύσω, speculor, contemplor. A

Σκοπέω, ῶ, f. ήσω, it. έομαι, οῦμαι, speculor, exploro, quæro; (2) video, observo; (3) considero, expendo. Οὐδὲν τὸ τοῦτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν, scil. μέρος, Soph. Aj. 124. Οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν, ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, Arist. Thesm. 606. Σκοποῦμαι δ' ὄμμα πανταχοῦ φρένων, Eurip. Iphig. in Taur. 68. A σκοπός.

Σκοπὴ, ῆς, ἡ, specula; (2) speculatio, ipsa speculandi actio. A σκέπτομαι.

Σκόπησις, εως, ἡ, contemplatio. A σκοπέω.

Σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, specula, speculatio; (2) metaph. arx. (2) τότε δὴ, τότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρσαντες, ἥξετ' οἴκους; Eurip. Hec. 930. A σκοπή.

Σκοπιαζέμεν, speculari, præs. inf. act. Ion. pro σκοπιάζειν, a verbo σκοπιάζω.

Σκοπιάζω, f. άσω, speculor, e specula observo. Ὀλοὸν πέρας ἐσκοπίαζον, Theocr. 25, 214. Ὃν φιλέεις, σκοπίαζε, Nonn. A σκοπιά.

Σκοπιάω, idem quod σκοπιάζω, Eust.

Σκοπιῇ, speculatio, Gl. V. Ion. pro σκοπιά.

Σκοπιῇ, speculæ, dat. sing. Ion. pro σκοπιᾷ.

Σκοπιήτης, ου, ὁ, speculator, explorator. A præc.

Σκόπιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui velut scopus spectatur, quem velut scopum nobis proposuimus. A σκοπέω.

Σκοπιωρέομαι, οῦμαι, speculor, velut ab alta specula observo; (2) in insidiis collocatus observo, Aristoph. Vesp. 360. A

Σκοπιωρὸς, οῦ, ὁ, custos speculæ, qui e specula observat. Ex σκοπιὰ et ὅρος.

Σκοπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, speculator, explorator, observator, inspector, spectator; (2) præfectus, præses, herus. Οἵοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποὶ, Soph. Aj. 958. (3) consilium, propositum, quod spectatur seu petitur, scopus, meta, Metaph. Τόξον δ' ἐντανύσαι, ϗ ἐπὶ σκοπὸν εἶναι ὀϊστὸν, Theocr. Id. 24, 105. Il. 2, 792. A σκέπτομαι.

Σκοποῦντας, speculantes, acc. pl. m. g. contr. pro σκοπέοντας, a σκοπέω.

Σκορακίζω, f. ίσω, ad corvos abire jubeo, contumeliose repello. Ab ἐς κόρακας, ad corvos. Hinc

Σκορακισμὸς, οῦ, ὁ, contumeliosa repulsio, qua aliquem ad corvos amandamus.

ΣΚΟΡΔΙΝΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, f. ήσομαι, pandiculor, extendo membra cum oscitatione. Ὡς δ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, Aristoph. Vesp. 640.

Σκορδινέομαι, οῦμαι, idem; Suicer. Hinc

Σκορδίνημα, ατος, τὸ, pandiculatio, totius corporis extensio cum oscitatione.

Σκορδινισμὸς, οῦ, ὁ, idem: quasi a σκορδινίζομαι.

Σκόρδιον, ου, τὸ, herba quæ odorem allii habet. A σκόρδον.

Σκορδοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, allio similis. Ex σκόρδον et εἶδος.

Σκόρδον, ου, τὸ, allium, Gl. V. pro σκόροδον. Angl. GARLICK.

Σκορδόπρασον, ου, τὸ, herba quæ gustu et odore porrum et allium refert.

Σκορδοπώλης, ου, ὁ, alliorum venditor.

Σκορδύλης, piscis, parvus thunnus, V. L.

Σκοροδάλμη, ης, ἡ, muria allio condita. Ex σκόροδον et ἅλμη.

Σκοροδίζω, fut. ίσω, alliis pasco; (2) allium refero; ἐσκοροδισμένος, allio infectus, perf. pass. part. A σκόροδον.

Σκορόδιον, ου, τὸ, allii caulis, aut ipsum allium. Ab eod. Unde

Σκοροδομητὸς, ἡ, ὸν, alliaris; σκοροδομίμητος, Ern.

ΣΚΟ'ΡΟΔΟΝ, ου, τὸ, allium.

Σκοροδοφόρος, ὁ, ἡ, ferax allii. Ex pr. et φέρω.

Σκοροδόω, coeo cum fœmina, Ern.

Σκοροδὼν, ῶνος, ὁ, plantarium allii. A σκόροδον.

Σκόρπαινα, et σκορπὶς, ἡ, piscis, Aristot.

Σκορπεῖος, pro σκόρπιος, Man.

Σκορπέομαι, irritor, V. L. sed sine exemplo.

Σκορπιαίνω, exaspero, exacerbo, irrito. A σκορπίος.

Σκορπιανὸς, ἡ, ὸν, in scorpio natus. Ab eod.

Σκορπίδιον, ου, τὸ, parvus scorpius; (2) machina bellica. Dim. ab eod.

ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ, f. ίσω, dissipo, spargo, dispergo; ἐσκορπισμένος, dissipatus, perf. pass. part. Ὁ λύκος—σκορπίζει τὰ πρόβατα, Joann. 10, 12. Ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, Ib. 16, 32.

Σκορπιόδηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a scorpio morsus, R. Ex σκορπίος et δάκνω, mordeo.

Σκορπιοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, scorpii figuram referens, scorpio similis. Ex eod. et εἶδος.

Σκορπιόεις, όεσσα, όεν, ad scorpium pertinens. A σκορπίος.

Σκορπιόπληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, a scorpione ictus. Ex eod. et πλήσσω.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, ου, ὁ, scorpius, nepa, Ph. et Gl. V. Vide σκορπίων. Hinc

Σκορπιόω, ῶ, fut. ώσω, exaspero, exacerbo.

Σκορπίουρος, ου, ὁ ϗ ἡ, scorpionis caudam habens, cujus cauda caudæ scorpii similis est. Ex σκορπίος et οὐρά.

Σκορπισθῆτε, 2. plur. aor. 1. conj. pass. verbi σκορπίζω. Unde

Σκορπισμὸς, οῦ, ὁ, dispersio, dissipatio.

Σκορπίτης, ου, ὁ, ut σκορπίτης λίθος, scorpites, gemma. A σκορπίος.

Σκορπιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, scorpioni similis; (2) ad iracundiam pronus, venenosus, perniciosus, ut scorpio. Ab eod.

Σκορπίων, arcubalista, Gl. V. Ab eod.

Σκοτάζω, f. άσω, obscuro, tenebras obduco; (2) obtenebresco, obscurus fio, tenebris offundor. Gl. V. σκοτάζειν, noctescere. A σκότος.

Σκοταῖος, αία, αῖον, tenebricosus; (2) qui aliquid facit vesperi seu tenebris ingruentibus. Ab eod.

Σκοτασμὸς, οῦ, ὁ, caligo, obscuritas. A σκοτάζω.

Σκοτεινὸς, ἡ, ὸν, tenebrosus, obscurus. Σκοτεινὰ πράττειν, obscure degere, Eur. Suppl. 324. A σκότος. Hinc

Σκοτεινότης, ητος, ἡ, obscuritas, Gl. V.

Σκοτεινοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, tenebrosa, i. e. tenebras adferens. Ex σκοτεινὸς et φέρω.

Σκοτεινῶς, adv. tenebrose, obscure.

Σκότειος, α, ον, idem quod

Σκοτερὸς, ὰ, ὸν, idem quod σκοτεινός.

Σκοτεύω, clam, sive tenebricoso tempore, aufugio. A σκότος.

Σκοτία, ας, ἡ, tenebræ. Σκοτίᾳ κρύπτεται, Eur. Phœn. 338. Ab eod.

Σκοτίας, ου, ὁ, tenebrio. Ab eod.

Σκοτίζω, fut. ίσω, obscuro, tenebras obduco; σκοτίζομαι, tenebricor, Gl. V. Τὰς βροτῶν γνώμας σκοτίζων, Eurip. Fragm. Œnei, 5. Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, Ephes. 4, 18.

Σκότιος, ία, ιον, tenebricosus; (2) furtivus; (3) obscuris natalibus ortus, spurius. (3) Θεῶν σκότιοι φθίνουσι παῖδες ἐν θανάτῳ, deorum nothi filii, Eurip. Alc. 992. Ab eod.

Σκοτισμὸς, οῦ, ὁ, vertigo, Ph. vi vocis, tenebricatio. A σκοτίζω.

Σκοτοδασυπυκνόθριξ, ιχος, ὁ ϗ ἡ, nigrum, hirtum et densum capillitium habens. Vox comica, Aristoph. Ach. 393. Ex σκότος, δασὺς, πυκνὸς, et θρίξ.

Σκοτόδειπνος, ὁ ϗ ἡ, qui cœnat in tenebris, seu qui conviviis sordidis utitur. Ex δεῖπνον.

Σκοτοδινέω, ῶ, fut. ήσω, vertigine tenebricosa laboro. A σκοτόδινος. Unde

Σκοτοδίνη, ης, ἡ, vertigo tenebricosa.

Σκοτοδινία, ας, ἡ, idem et ab eod.

Σκοτοδινίασις, ἡ, idem. A seq.

Σκοτοδινιᾶσαι, aor. 1. inf. act. verbi

Σκοτοδινιάω, ῶ, fut. άσω, idem quod σκοτοδινέω.

Σκοτόδινος, ου, ὁ, vertigo tenebricosa, cum omnia circumagi atque nigra esse videntur. Ex σκότος et δίνη.

Σκοτοδίνως, adv. more vertigine laborantium, Aret.

Σκοτοειδὴς, ὴς, idem quod

Σκοτόεις, όεσσα, όεν, tenebricosus. A σκότος.

Σκοτοεργὸς, ὁ, in tenebris operans, Man.

Σκοτοκλέφος, ὁ ϗ ἡ, dolosus, fraudulentus.

Σκοτόμαινα, ἡ, nox, nocturna caligo, Naz.

Σκοτομήδης, ες, occultus in consiliis, fraudulentus. A μῆδος.

Σκοτομήνη, ης, ἡ, tenebrosa nox. Gl. V. illunis. Ex σκότος et μήνη.

Σκοτομηνία, ας, ἡ, idem et ex iisd.

Σκοτομήνιος νὺξ, nox illunis, tenebricosa.

ΣΚΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, tenebræ, caligo. Βλέποντα σκότον, cernentem caliginem, id est, nihil, Soph. Œd. Tyr. 419. Ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἴδει ὀψοίατο, visuros in tenebris, id est, non visuros in posterum quos non oporteat videre, Soph. Œd. Tyr. 1273. (2) σκότου πύλας λιπὼν, inferorum portis relictis, Eurip. Hec. 1. Τὸ κατὰ γῆς κνέφας μετοικεῖν σκότου, sub terra migrare caliginem inferorum, Id. Hipp. 836. Hinc

Σκότους, gen. sing. pro σκότεος.

Σκοτόω, ῶ, f. ώσω, obscuro, tenebras obduco; (2) vertigine occupo; σκοτοῦμαι, tenebresco, vertiginor, Gl. V. Καὶ ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη, Apoc. 16, 10.

Σκοτώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, tenebrosus, tenebricosus; (2) vertigine laborans. Hinc τὰ σκοτώδεα, vertigines, oculorum caligines. A σκότος.

Σκότωμα, ατος, τὸ, vertigo. A σκοτόω.

Σκοτωματικὸς, ἡ, ὸν, vertiginosus; (2) qui vertigines facit. A præc.

Σκότωσις, εως, ἡ, obscuratio, tenebræ; (2) vertigo. Ab eod.

Σκυαρπάζω, turbo, V. L.

Σκυβαλίζω, vilipendo, adspernor, rejicio; σκυβαλίζομαι, rejicior. A σκύβαλον.

Σκυβαλικὸς, ut σκυβαλικὸν ἀργύριον, argentum vile, Plut. Ab eod.

Σκυβάλισμα, ατος, τὸ, res quæ rejicitur:

Σκυβαλισμὸς, οῦ, ὁ, rejectio rei quam vilipendimus. A σκυβαλίζω.

ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, stercus, fimus, retrimentum, minutiæ. Gl. V. σκύβαλα, stercora, quisquiliæ. Ph. fæx. Hinc

Σκυβαλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fæculentus.

Σκυδίζω, vel σκυνίζω, calcitro, Hes.

Σκυδμαινος, η, ον, tetricus, tristem vultum præ se ferens. A

Σκυδμαίνω, irascor, succenseo; (2) tristi seu tetrico sum vultu, Il. 24, 592. A σκύζω.

Σκύδνος, convitium, ira, tristitia, V. L.

Σκύζα, ης, ἡ, catulitio, libido et appetitus coeundi. A κύων. Hinc

Σκυζάω, ῶ, catulio, gannio; σκυζᾷ, gannit, Gl. V. (2) in Venerem pronus sum.

Σκύζω, f. ύσω, placide admurmuro, Ph. σκύζει, gannit; (2) ad iram concito, irrito; σκύζομαι, irritor, irascor. A κύων.

Σκύθα, Scytha, voc. sing. a Σκύθης, Scytha.

Σκύθαινα, ἡ, ancilla, Suid. ex Ar.

Σκύθης, ὁ, ferrum, Steph.

ΣΚΥ'ΘΗΣ, ου, ὁ, Scytha, qui est e Scythia; (2) homo ferus.

Σκύθομαι, succenseo. A præc.

Σκυθίζω, fut. ίσω, Scythas imitor; (2) Scythis faveo, Scythicarum partium sum; (3) ebrius sum; (4) Scythico more tondeo vel rado. Καὶ κρᾶτα, πλόκαμον τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ, Eurip. El. 241. Ab eod.

Σκυθικὸς, ἡ, ὸν, Scythicus. Hinc Σκυθικαὶ, αἱ, calceamenti genus. Ab eod.

Σκυθὶς, ίδος, ἡ, mulier e Scythia. Ab eod.

Σκυθιστὶ, adv. Scythice, lingua et more Scytharum. Ab eod.

Σκυθοπιεῖν, Scythico more potare. Ex πιεῖν.

Σκυθοτοξότης, ου, ὁ, sagittarius Scythicus; (2) qui in arte sagittandi Scythas imitatur.

Σκυθράζω, f. άσω, vultu sum tetrico et mœsto. Χ' ὦ μὲν σκυθράζει, Eur. El. 838. A σκυθρός. Unde

Σκύθραξ, ακος, ὁ, adolescens, puber.

Σκυθρὸς, ὰ, ὸν, idem quod σκυθρωπός.

Σκυθρωπασμὸς, οῦ, ὁ, vultus tetricus et mœstus; supercilium tetricum. A

Σκυθρωπάζω, f. άσω, vultu tetrico et tristi sum; contristor, mœstus sum. Μὴ θαυμάζε εἴ τινες ἐσκυθρώπασαν ἀκούσαντες τῶν ἀγγελλομένων, Xen. Cyr. 6, 16.

Σκυθρωπέω, ῶ, idem. A

Σκυθρωπὸς, ἡ, ὸν, tristem vultum gerens, austerus, vultuosus, morosus, difficilis. Dicitur etiam de rebus tristibus auditu, de sævitia pœnarum;

pœnarum; item de rebus quæ specie sua terrorem incutiunt, ut lictores, fasces, secures. Ex σκυθρὸς et ὤψ. Hinc

Σκυθρωπότης, ητος, ἡ, mœstitia, tristitia; tetrica et superciliosa facies.

Σκυθρωπῶς, *adv.* vultu tetrico et superciliis contractis.

Σκυλάδεψος, pro σκυλόδεψης, *Eust.*

Σκυλαία, ἡ, idem quod σκῦλον, *Hes.*

Σκύλακα, acc. sing. a σκύλαξ. Unde

Σκυλάκαινα, ἡ, canicula.

Σκυλακεία, ας, ἡ, canum admissura; (2) catulorum educatio. A σκυλακεύω. Unde

Σκυλάκειον, catulinum, *Gl. V.*

Σκυλάκεσσι, *catulis*, dat. pl. *Ion.* pro σκύλαξι, a σκύλαξ.

Σκυλάκευμα, ατος, τὸ, catulus. Ab eod.

Σκυλακεύω, f. εύσω, canes admitto; (2) canes alo, catulos educo. A σκύλαξ.

Σκυλάκη, ἡ, idem quod σκύλαξ, *fœm.* Orph.

Σκυλακία, ἡ, catuli, catulorum nutritio.

Σκυλακινὸς, catulinus, *Gl. V.* A σκύλαξ.

Σκυλάκιον, ου, τὸ, catellus. Dim. ab eod.

Σκυλακῖτις, ἡ, epith. Dianæ, quia est venatrix, &c. *Orph. H.* 35.

Σκυλακοτροφίη, ἡ, catulorum nutricatus. Εἰδείνα τοι πινυτὴ σκυλακοτροφίη μεμέληται, *Opp. Cyn.* 1, 435.

Σκυλακώδης, εος, ὁ ἡ, inverecundus, caninus. Τὸ σκυλακῶδες, mos catulorum, item infantium cunctis assiliendi et abblandiendi, *Xenoph. Cyri Instit.* 1, 4. A

Σκύλαξ, ακος, ὁ, catulus; (2) compedes.

Σκυλατικὸς, ἡ, ὸν, prædatorius; ἡ σκυλατικὴ, prædatrix, bellatrix; epith. Minervæ. A

Σκυλάω, ῶ, spolio. A σκῦλα.

Σκυλεία, ας, ἡ, spolia. A σκυλεύω.

Σκύλευμα, ατος, τὸ, spolium. Ab eod.

Σκυλεύσαντας, acc. pl. aor. 1. part. act. verbi σκυλεύω. Hinc

Σκυλευτὴς, οῦ, ὁ, spoliator, *Gl. V.* A

Σκυλεύω, f. εύσω, spolio, despolio. A σκῦλον.

Σκυλεύω, f. εύσω, spolio. A σκῦλον. (2) vexo, *Ph.* σκυλευθεὶς, vexatus, jactatus, *Gl. V.* aor. 1. part. pass. A σκῦλαι, vexare: a σκύλλω.

Σκυλῆναι, a. 2. inf. pass. verbi σκύλλω, *vexo.*

Σκυλήτρια, ας, ἡ, spoliatrix, prædatrix. A σκυλάω.

Σκύλια, ων, τὰ, caniculæ, *Pisces.* A σκύλαξ.

ΣΚΥ´ΛΛΩ, fatigo, vexo, jacto; σκύλλομαι, jactor, *Gl. V. in N. T.* etiam active, σκύλλεται, jactatur, *Ph.* σκυλεὶς, jactatus, fatigatus, *Ph.* a. 2. part. pass. σκυλήσονται, vexabuntur, *Ph.* f. 2. pass. Τί ἔτι σκύλλεις τὸν διδάσκαλον; *Marc.* 5, 35.

Σκύλμα, ατος, τὸ, vexatio. A præc.

Σκυλμαίνω, fut. νῶ, irascor, succenseo. A præc.

Σκυλμανεῖς, *irasceris*, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi præc.

Σκυλμὸς, οῦ, ὁ, vexatio, fatigatio. Ab eod.

Σκυλοδέψης, *item* σκυλαδέψης, ου, ὁ, coriarius. Ab eod. et δέψω.

Σκῦλον, sive σκυλὸν, ου, τὸ, spolium, exuviæ.

Σκύλος, idem quod σκῦλον, *Nic.*

Σκυλοφόρος, ου, ὁ ἡ, qui spolia fert, exuvias ferens; (2) spoliator. E præc. et φέρω.

Σκυλοχαρὴς, έος, ὁ ἡ, spoliis seu exuviis gaudens. Ex eod. et χαίρω.

Σκυμνεύω, alo catulos vel catulum (de leæna).

Σκυμνίον, ου, τὸ, catulus.

Σκύμνος, ου, ὁ, catulus, *proprie* leonis, *Il.* 18, 319. Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν, *Aristoph. Ran.* 1462.

Σκυμνοτοκέω, ῶ, f. ήσω, catulos pario; (2) dicitur etiam de piscibus. A præc. et τίκτω.

Σκύμνως, *catulos*, acc. pl. *Dor.* pro σκύμνους, a σκύμνος.

ΣΚΥ´ΝΙΟΝ, ου, τὸ, summa palpebra, cilium.

Σκύπφος, pro σκύφος.

Σκύριον, ου, τὸ, herba, al. erythrodanum dicitur; τὰ σκύρα, *Nic. Th.* 72. A σκίρος.

Σκῦρον, pro σκύριον, *Nic.* Ab eod.

Σκυρόω, ῶ, in lapidem verto; unde σκυρωθῆναι, a. 1. inf. pass. Ab eod.

Σκυρώδης, εος, ὁ ἡ, petrosus. Ab eod.

Σκυρωτὸς, ἡ, ὸν, idem. A σκυρόω.

Σκυτάλη, ης, ἡ, scutica, lorum; (2) fustis, clava; (3) apud Lacedæmonios genus secretæ epistolæ; etiam genus serpentis. A σκύτος.

Σκυταληφορέω, ῶ, clavam vel vectem fero, *Strab.* 15. A

Σκυταληφόρος, ου, ὁ ἡ, clavam gerens, scuticam, virgam, seu vectem ferens. Ex σκυτάλη et φέρω.

Σκυταλίας, ου, ὁ, σκυτάλῃ similis, teres, oblongus:

Σκυτάλιον, ου, τὸ, vectis, clava, fustis; (2) herba, Lat. etiam umbilicus Veneris. A σκυτάλη.

Σκυταλὶς, ίδος, ἡ, baculus, virga; (2) vectis; (3) parva scytala, adhibita in circuitione vigiliarum; (4) strigilis; (5) instrumentum ad ignem jaculandum. Ab eod.

Σκυταλισμὸς, οῦ, ὁ, fustuarium, qu. a σκυταλίζω.

Σκύταλον, ου, τὸ, clava, fustis. Ab eod. Hinc

Σκυταλόω, ῶ, fut. ώσω, fuste cædo. Hinc

Σκυταλωτὸς, virgatus.

Σκυτεῖον, ου, τὸ, sutrina, officina sutoris. A

Σκυτεὺς, έως, ὁ, cerdo, coriarius, sutor. Hinc

Σκυτεύω, f. εύσω, artem coriariam seu sutoriam factito, sum cerdo.

Σκυτίζω, lacero, dilanio, *Hes.*

Σκυτικὸς, ἡ, ὸν, coriaceus; (2) coriarius:

Σκύτινος, ίνη, ινον, e corio factus. A σκύτος.

Σκυτὶς, ίδος, ἡ, pellicula, parvum corium. Dim. ab eod.

Σκυτοβραχίων, ονος, ὁ ἡ, coriaceum brachium habens.

Σκυτοδεψέω, pelles mollio seu subigo, ut coriarii solent; (2) pelles tingo, *Ar. Pl.* 513.

Σκυτοδέψης, ου, ὁ, coriarius, cerdo, qui pelles subigit. Ex σκύτος et δέψω.

Σκυτόδεψος, ὁ, idem et ex iisd.

Σκυτοδεψικὸς, ἡ, ὸν, ad coriarium pertinens.

ΣΚΥ´ΤΟΣ, εος, τὸ, corium, pellis, flagrum, scutica.

Σκυτοτομέω, ῶ, f. ήσω, artem sutoriam exerceo, incido coria. Ὁ μὲν αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος, *Aristoph. Plut.* 162. A σκυτοτόμος.

Σκυτοτομία, ας, sutoria, coriaria. Ab eod.

Σκυτοτομικὸς, ἡ, ὸν, ad artem sutoriam, sive qui eam factitat, pertinens. Ab eod.

Σκυτοτόμιον, τὸ, sutrina. A

Σκυτοτόμος, ου, ὁ ἡ, qui coria scindit ad lora, calceos, et similia. *Gl. V.* sutor. Ex σκύτος et τέμνω.

Σκυτοτρωγέω, ῶ, corium arrodo. Ex eod. et τρώγω.

Σκυτοφάγος, ὁ, ἡ, corium devorans, corrodens.

Σκυτόω, ῶ, fut. ώσω, corio obduco. A σκύτος.

Σκυφίον, ου, τὸ, parvum poculum. Dim. a σκύφος.

Σκυφοειδὴς, έος, ὁ ἡ, scyphi formam habens, scypho similis. Ex σκύφος et εἶδος.

ΣΚΥ´ΦΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, scyphus, poculum majus.

Σκύφωμα, ατος, τὸ, idem, *Athen.*

Σκωλήκησις, εως, ἡ, vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur. Quasi a σκωληκέω.

Σκωληκίασις, εως, ἡ, idem. A

Σκωληκιάω, ῶ, vermibus scateo, vermes genero, vermino, *Gl. V. Ph.* σκωληκιῶν, verminosus, *Gl. V.* part. A σκώληξ.

Σκωληκίζω, fut. ίσω, vermem refero, et σκωληκίζομαι, instar vermium moveor. Ab eod.

Σκωλήκιον, ου, τὸ, vermiculus. Dim. ab eod.

Σκωληκόβρωτος, ου, ὁ ἡ, a vermibus exesus seu erosus. *Gl. V.* σκωληκόβροτον, vermiculatum. Ex σκώληξ et βρώσκω.

Σκωληκοειδὴς, έος, ὁ ἡ, vermis speciem gerens, vermiculo similis. Ex σκώληξ et εἶδος.

Σκωληκοποιέω, vermem genero, in vermem converto, *Steph.*

Σκωληκοτοκέω, ῶ, fut. ήσω, vermes genero, seu procreo:

Σκωληκοτοκία, ας, ἡ, vermium procreatio vel generatio. A

Σκωληκοτόκος, ου, ὁ ἡ, vermes pariens, vermes generans. Ex σκώληξ et τίκτω.

Σκωληκοφάγος, ου, ὁ ἡ, vermibus vescens.

Σκωληκόω, ῶ, f. ώσω, vermibus infesto; σκωληκοῦμαι, vermiculor, vermibus scateo:

Σκωληκώδης, εος, ὁ ἡ, vermem imitans, vermi similis. A σκώληξ.

Σκωλήκωσις, εως, ἡ, idem quod σκωλήκησις.

ΣΚΩ´ΛΗΞ, ηκος, ὁ, vermis, lumbrix, *Gl. V.*

Σκωλοβάτης, ου, ὁ, vermiculus frumento noxius, *Hes.* Ex σκῶλος et βαίνω.

Σκωλοβατίζω, claudus ligneo pedi innitor, gralla incedo. Ex iisd.

ΣΚΩ´ΛΟΝ, ου, τὸ, offendiculum, impedimentum in via occurrens; (2) lignum præacutum.

ΣΚΩ´ΛΟΣ, ου, ὁ, spinæ genus, quod in igne versatum validius evadit; (2) id. qu. pr.

Σκωλύπτομαι, volutor, obliquo tractu moveor, *V. L. ex Nic.*

Σκῶμμα, ατος, τὸ, cavillum, cavillatio, sales, dicterium. A σκώπτω.

Σκωμμάτιον, ου, τὸ, mordax dicteriolum, cavillum. Dim. a præc.

Σκώπευμα, τὸ, idem quod σκῶμμα, *Æsch.*

Σκώπτης, ου, ὁ, cavillator, derisor, dicax, scurra, scommata jactitans. A σκώπτω.

Σκωπτικὸς, ἡ, ὸν, qui scommatis dicteriisque mordacibus incessere solet, cavillis valens, mordax. *Gl. V.* dicaculus. Ab eod.

Σκωπτικῶς, *adv.* illudendi causa.

Σκωπτόλης, ου, ὁ, qui acerbis et mordacibus dictis perdit et qu. proscindit homines, cavillis et scommatis gaudens. Ex σκώπτης et ὄλλυμι, (sed ολης est terminatio, *Ern.*)

ΣΚΩ´ΠΤΩ, fut. ψω, cavillor, contumelioso gestu subsanno, dicteriis mordacibus irrideo. Οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν, *Xen.* Οὐδ' ἔσκωψε τοὺς φαλακροὺς, *Aristoph. Nub.* 540.

ΣΚΩ´Ρ, σκατὸς, τὸ, stercus, oletum, merda. Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, *Aristoph. Plut.* 305.

Σκωραμὶς, ἡ, sella familiaris, *Ar.*

Σκωρία, ας, ἡ, scoria, fæx metalli; (2) retrimentum, stercus, excrementum. A σκῶρ.

Σκωριοειδὴς, ὲς, stercori similis. Ab εἶδος.

Σκωροειδὴς, pro σκωριοειδὴς, *V. L.*

Σκὼψ, σκωπὸς, ὁ, avis ex genere noctuarum, noctua, bubo. Ex σκιὰ et ὤψ.

Σκῶψις, εως, ἡ, derisio quæ fit dictis mordacibus, cavillatio. A σκώπτω.

Σμαραγδίζω, f. ίσω, smaragdum colore refero.

Σμαράγδινος, ίνη, ινον, smaragdinus, e smaragdo factus.

Σμαράγδιον, τὸ, id. quod σμάραγδος.

Σμαραγδίτης, ου, ὁ, ut σμαραγδίτης λίθος, smaragdus. A

Σμάραγδος, ου, ὁ, ἡ, smaragdus, *gemma.* A μάραγδος.

ΣΜΑΡΑΓΕ´Ω, ῶ, f. ήσω, resono, strepitum edo, strido. Σμαραγεῖ δέ τε πόντος, *Il.* 2, 210.

Σμαραγίζω, fut. ίσω, idem quod præc.

Σμαράσσω· vide μαράσσω.

ΣΜΑΡΙ´Σ, ίδος, ἡ, piscis quidam pusillus, smaris.

ΣΜΑ´Ω, ῶ, f. ήσω, abstergo, detergo, purgo. Τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον βασιλεὺς, *Herod.*

Σμερδαλέος, έα, έον, adspectu seu intuitu terribilis. Hinc σμερδαλέον vel σμερδαλέα, *adv.* horrendum in modum, horribiliter, terribiliter. A μέρδω, *intueor.*

Σμερδαλέως, *adv.* terribiliter, horrendum in modum, *Hom.*

Σμερδνὸς, ἡ, ὸν, idem quod σμερδαλέος.

Σμέω, idem quod σμάω.

Σμῆγμα, ατος, τὸ, smegma, quo utimur in abstergendo. *Gl. V.* lomentum, σμήγματα, lomenta, *Ph.* A σμήχω.

Σμηγματοπώλης, ου, ὁ, lomentarius. *Gl. V.* qui lomenta vendit.

Σμηγματώδης, εος, ὁ ἡ, smegmatis formam habens. Σμηγματώδεα σιτία, *Aret.* Σμηγματώδεες χυλοὶ, *Id.* A σμῆγμα.

Σμήκτης, ου, ὁ, pumicator, politor, *Ph.* A σμήχω.

Σμηκτικὸς, ἡ, ὸν, detersorius, abstergendi vim habens. Ab eod.

Σμηκτὶς, ίδος, ἡ, idem, *subst.* Ab eod.

Σμηκτρὶς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Σμῆλη, ης, ἡ, sapo, smegma, quo ad abstergendum utimur. A σμέω.

Σμῆμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Σμήνεσιν, *examinibus apum*, dat. pl. cum ν. a σμῆνος.

Σμηνίον, ου, τὸ, alveare, examen. Dim. a σμῆνος.

Σμηνοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui excipit apum examina. Ex σμῆνος et δέχομαι.

Σμηνοκόμος, ὁ, curator apum. A seq. et κομέω.

ΣΜΗ͂ΝΟΣ, εος, τὸ, examen apum; (2) alveare; *Met.* magna multitudo.

Σμηνουργεῖσθαι dicuntur apes, cum fœtificant et sua examina ponunt. A præc. et ἔργον.

Σμῆξις, εως, ἡ, detersio, abstersio. A σμήχω.

Σμήριγξ, γγος, ἡ, crinis, capillus, *Lyc.*

Σμήχω, fut. ξω, abstergo, extergo, detergo, *Gl. V.* lomento, *Od.* 2, 226. A σμάω.

Σμικροκήρυξ, κος, ὁ, tenuis præco.

Σμικρολογέω, ῶ, usitatius σμικρολογέομαι· vid. μικρολογέομαι, &c.

Σμικρολογία, ας, ἡ· vid. μικρολογία.

Σμικρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ· vid. μικρολόγος.

Σμικρολόγως, *adv.* tenuiter, parce. A præc.

Σμικρομερής, έος, ὁ καὶ ἡ, pro μικρομερής.

Σμικροπρέπεια· vid. μικροπρέπεια.

Σμικροπρεπής· vid. μικροπρεπής.

Σμικρὸς, ρὰ, ρὸν, *Att.* pro μικρός.

Σμικρότατα, *superl. adv.* minime, *Aret.*

Σμικρόφθαλμος, ὁ καὶ ἡ, parvos oculos habens.

Σμικροφωνία, ας, ἡ, tenuitas vocis. A

Σμικρόφωνος, ὁ καὶ ἡ· vid. μικρόφωνος.

Σμικροφώνως, *adv.* tenui voce.

Σμικρύνω, minuo; pro μικρύνω.

ΣΜΙ῀ΛΑΞ, ακος, ἡ, taxus; (2) arbor a taxo diversa folium habens ilicis; (3) smilax, frutex hortensis, phaseolus; (4) convolvulus, herba quædam, *Plin.* *Angl.* BINDWEED.

Σμίλευμα, ατος, τὸ, segmen scalpro amputatum, ramentum; σμιλεύματα, minutiæ. Σμιλεύματά τ' ἔργων, *Aristoph. Ran.* 819. A

Σμιλεύω, fut. εύσω, scalpello amputo. A

ΣΜΙ΄ΛΗ, ης, ἡ, scalprum.

Σμιλίον, ου, τὸ, scalpellum. Dim. a σμίλη.

Σμίλλα, ἡ, ligo, *Steph.*

Σμῖλος, idem quod σμίλαξ, *Nic. Theophr.*

Σμίνθα, ας, ἡ, mus domesticus.

Σμινθεὺς, έως, ὁ, Smintheus, cognomen Apollinis a confectis muribus Sminthum urbem infestantibus. A σμίνθα.

Σμίνθος, ου, ὁ, idem quod σμίνθα.

ΣΜΙ῀ΝΟΣ, ου, ὁ, bidens, ligo, rastrum.

Σμινύη, ης, ἡ, idem; *Aristoph. Pace,* 546.

Σμίρις, ιδος, ἡ, idem quod σμύρις.

Σμυγεὶς, *exustus*, a. 2. part. pass. verbi σμύχω.

Σμυγερὸς, ρὰ, ρὸν, ærumnosus. A σμύχω, quia malis quasi atteritur.

Σμυγερῶς, *adv.* ærumnose. A præc.

Σμύξαι, aor. 1. inf. act. verbi σμύχω.

Σμύραινα, ης, ἡ, *Gl. V.* pro μύραινα.

ΣΜΥ΄ΡΙΣ, ιδος, ἡ, smyris, lapis, quo annularii et gemmarii utuntur ad expoliendas gemmas.

Σμυρίτης, ου, ὁ, ut σμυρίτης λίθος, smyrites lapis. A præc.

Σμύρνα, ης, ἡ, myrrha; (2) Smyrna, *urbs.* A μύῤῥα. Hinc

Σμυρνίζω, myrrha imbuo; ἐσμυρνισμένος, perf. pass. part. *Marc.* 15, 23.

Σμυρνεῖον, τὸ, pro σμύρνιον, *Nic.*

Σμύρνινος, ίνη, ινον, myrrhinus. Ab eod.

Σμύρνιον, ου, τὸ, planta myrrham resipiens.

Σμυρνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, myrrham ferens. *Gl. V.* oleastrum; oliva. A φέρω.

ΣΜΥ΄ΧΩ, f. ξω, *proprie* de igne latente sine flamma et paulatim rem consumente. Unde (2) attero, velut lenta tabe absumo, corrumpo; σμυγεὶς, exustus, aor. 2. part. pass. Ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ, *Mosch.* 6, 4. *Il.* 22, 411.

Σμώδιγξ, ιγγος, ἡ, vibex, livor ab ictu. A

ΣΜΩ΄ΔΙΞ, ικος, ἡ, idem. Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, *Il.* 2, 267.

ΣΜΩ΄ΧΩ, mando, -ere; manduco; (2) convicior, *Aristoph. Pace,* 1298.

Σοβαρεύομαι, fut. εύσομαι, insolenter et fastuose me infero, superbe incedo, cum impetu ruo. A σοβαρός.

Σοβαροβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui fastuoso et superbo est supercilio. A βλέφαρον.

Σοβαρὸς, ὰ, ὸν, severus, tetricus, durus. *Ph.* concitatus, fastuosus, impetuosus, de vento; magnificus. A σοβέω.

Σοβαρῶς, *adv.* superbe, fastuose, insolenter et superbe se inferendo; (2) concitate, violenter, magno impetu.

Σοβὰς, άδος, ἡ, quæ insolenter se affert; (2) citato gradu incedens; (3) saltatio ridicula. A

ΣΟΒΕ΄Ω, abigo, expello; (2) insolenter incedo, σεσοβημένος, concitatus, perf. pass. part. Ἄγε νῦν ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν, *Aristoph. Ach.* 211. Πρὸς τὸ ἐνθουσιῶδες σοβηθεῖσα, *Heliod.* Ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ καὶ σεσοβημένος, *Longin.* 41. Hinc

Σόβη, ης, ἡ, muscarium, cauda, *Gl. V.*

Σόβοι, οἱ, satyri, *Steph.* A σοβέω.

ΣΟ΄ΓΚΟΣ, et σόγχος, ου, ὁ, soncus, vel sonchus, cucurbita, lactuca leporina. Hinc

Σογκώδης, et σογχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sonco vel soncho similis.

Σοὶ, *tibi*, dat. sing. a σὺ, *tu*.

Σοίγε, idem, *Att.*

Σοῖο, *tui*, gen. sing. *Ion.* pro σοῦ, ab eod.

Σοῖσι, *tuis*, dat. pl. *Ion.* pro σοῖς· a σός.

Σολοικία, ας, ἡ, idem quod σολοικισμός.

Σολοικίζω, f. ίσω, refero solœcos in loquendo, non loquor more probato. A Σόλοικοι. Hinc

Σολοικισμὸς, οῦ, ὁ, solœcismus, vitium sermonis contra Syntaxin. *Metaph.* quidquid perperam fit, non recte aut ordine.

Σολοικιστὴς, οῦ, ὁ, qui in loquendo solœcismum admisit. Ab eod.

Σόλοικοι, ων, οἱ, Solœci, qui Solis, Ciliciæ urbe habitantes, Attica puritate relicta, linguam ex Attica et Solica mixtam loquebantur; (2) barbari, barbare et vitiose loquentes. Hinc Σόλοικος, natura et moribus barbarus, ineptus, insulsus.

Σολοικοφανὴς, ὲς, solœcismi speciem habens, cum sit rectus. A φαίνομαι.

Σολοιτύπος, ὁ, faber ferrarius. A seq. et τύπτω.

ΣΟ΄ΛΟΣ, ου, ὁ, massa ferri solidi, *proprie*, atque adeo quævis massa bene compacta, solida; (2) discus lapideus, quo in exercitationibus utebantur, *Il.* 23, 826. A σέλω, *compingo.*

ΣΟΜΦΟ΄Σ, ἡ, ὸν, inanis, fungosus, spongiosus. Hinc

Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas.

Σομφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod σομφός.

Σόοις, 2. sing. præs. opt. act. verbi σόω.

Σόομαι, moveor; hinc σοῦσθε, movemini, facessite; σούσθω, currat, imper. A σείω.

ΣΟ΄ΟΣ, salvus, incolumis, sospes, integer, perfectus; (2) salutaris.

Σόος, *contr.* σοῦς, σοῦ, ὁ, motus corporum, quæ sursum feruntur. A σείω, *moveo.*

Σοόω, persequor, in fugam conjicio.

Σοράϊσμος, ὁ, coacervatio ac miscella quædam ex variis idiomatibus, *V. L.*

Σορέλλην, ὁ, capularis senex, *Eust. Hes.*

Σορεύω, cadavera in loculo condo. A σορός.

Σορηδὸν, *adv.* modo loculi seu busti. Ab eod.

Σοροβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, magnis et adductis superciliis; (2) superciliosus, superbus. Ex σορὸς et βλέφαρον.

Σοροδαίμων, ονος, ὁ, dæmon capularis, larva bustuaria seu sepulchralis; (2) senex capularis et morti vicinus. Ex eod. et δαίμων.

Σορουργὸς, (*Man.*) idem quod σοροποιός.

Σοροπηγὸς, οῦ, ὁ, qui loculos compingit, sandapilarum fabricator. Ex σορὸς et πήγνυμι.

Σορόπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. a loculo percussus, i. e. loculo mox includendus, senex capularis. Ex eod. et πλήσσω.

Σοροπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Σοροποιὸς, qui sandapilas conficit, idem quod σοροπηγός.

ΣΟΡΟ΄Σ, οῦ, ὁ, loculus, conditorium, capulum, *Gl. V.* arca funebris, *Il.* 23, 91.

Σὸς, σὴ, σὸν, tuus, tua, tuum. A σύ.

Σοῦ, *tui*, gen. sing. a σὺ, *tu*, vel *serva*, 2. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro σόου, a σόω.

Σουβλίζω, subula transfigo seu perforo, *Steph.*

Σοῦβος, ὁ, animalis nomen, *Opp.*

ΣΟΥ῀ΒΟΣ, ου, ὁ, animal terrestre marinis infestum.

Σουδάριον, ου, τὸ, sudarium. *Vox Lat.*

Σούσθω, *servet*, *servato*, 3. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro σοέσθω, a σόω· vel *vadat*, 3. sing. perf. imperat. pass. *Ion.* pro σεσύσθω, a σόω, *vado.* Σοῦσθε, properate. Σοῦσθε νῦν, ὦ ξάνθαι σοῦσθε πελαγιάδες, *Call.* Οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; οὐκ ἄπιτε; *Aristoph. Vesp.* 457.

Σοῦσις, εως, ἡ, itio, cursus. A σόω.

Σούσινος, ίνη, ινον, ex liliis confectus.

ΣΟΥ῀ΣΟΝ, τὸ, lilium. *Vox Phœn.*

Σοφία, ας, ἡ, sapientia; i. e. intellectus et scientia circa eas res quæ præstantissimæ natura sunt, hoc est, quæ necessariæ sunt, et semper eodem modo se habent, secundum *Aristotelem.* Ἐν σοφίᾳ, sapienter. Σοφία γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέφανται, *Soph. Antig.* 620. A σόφος.

Σοφιζομένῳ, dat. sing. part. præs. pass. verbi

Σοφίζω, fut. ίσω, sapientem reddo, doceo sapientiam. *Gl. V.* sapientiam præsto; σοφίζομαι, sapientiam doceor, seu disco; *med.* argute aliquid comminiscor vel conficio, artem in aliqua re expromo, de oratoribus et poetis; (2) dolose et fraudulenter dico. *Gl. V.* cavillor; (3) comminiscor, *Ph.* Χαρίεντα γ' ὦ πρέσβυτ', ἐσοφίσω, καὶ σοφά, *Aristoph. Av.* 1407. Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσιν, *Eur. Bac.* 200. A σόφος.

Σοφίσαι, a. 1. inf. act.

Σόφισμα, ατος, τὸ, inventum quodcunque, etiam in bonam partem; sed maxime inventum callidum, consilium aut facinus astutum; *Ph.* commentum. A σοφίζω. Hinc

Σοφισματικὸς, ἡ, ὸν, captiosus, dolosus, cavillationum peritus; (2) cavillatorius.

Σοφισμάτιον, τὸ, Dim. a σόφισμα.

Σοφισμὸς, οῦ, ὁ, callida nimis et coacta interpretatio. A σοφίζω.

Σοφιστεία, ας, ἡ, ars sophistica, inanis sapientia; idem quod σόφισμα. *Gl. V.* argutia; (2) species vel imitatio sapientiæ. A σοφιστεύω.

Σοφιστέον, solerter excogitandum et tentandum est, *Aristot.*

Σοφιστεύω, f. εύσω, artem dicendi doceo et profiteor; (2) philosophor; (3) argutor; *Ph.* σοφιστεύω, profiteor. *Gl. V.* σοφιστεύομαι, argutor. Οὐδὲ ἐσοφίστευεν ἔτι τὸν ἔρωτα, texit, *Heliod.* A σοφιστής.

Σοφιστήριον, ου, τὸ, schola, *inpr.* rhetoris; (2) commentum. Ab eod.

Σοφιστὴς, οῦ, ὁ, Sophista, doctus et peritus artifex, *inpr.* in dicendo; unde Orator, et quidem in bonam partem; (2) doctus et sapiens; (3) qui tantum ostentationis causa philosophatur, vel dicit, orationes scribit; (4) deceptor, veterator, qui verbis dolosis circumvenit. A σοφίζω.

Σοφιστία, ἡ, pro σοφιστεία, *Steph.*

Σοφιστιάω, ῶ, argutor, sophistam ago, Sophistarum in modum magnificis me verbis ostento. Σοφιστιᾷς κάκιστε; *Eubulides apud Athen.* 10, 10. A præc.

Σοφιστικὸς, ἡ, ὸν, captiosus, cavillatorius; (2) sophistis proprius, conveniens. Ab eod.

Σοφιστικῶς, *adv.* sophistice, more Sophistarum, captiose, callide, fraudulenter.

Σοφιστομανέω, ῶ, fut. ήσω, insano Sophistarum amore flagro, nimis studiosus sectator Sophistarum sum. Ex σοφιστὴς et μαίνομαι.

Σοφίστρια, ας, ἡ, magistra Sophistices, deceptrix. A σοφιστής.

Σοφοδότις, ἡ, largitrix sapientiæ.

Σοφόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, sapientiam, sapienter fabrefacta, donans. A δῶρον.

Σοφοκλεῖς· vid. *Steph. Erasm. Adag. Plin. Ep.* 1, 14.

Σοφόνοος, *contr.* σοφόνους, ου, ὁ καὶ ἡ, sapienti mente præditus, sapiens.

Σοφοποιέω, ῶ, f. ήσω, sapientem reddo. Hinc

Σοφοποίησις, εως, ἡ, institutio ad sapientiam.

Σοφοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, sapientem reddens.

ΣΟΦΟ'Σ, ἡ, ὸν, sapiens; (2) peritus alicujus rei vel artis; (3) prudens, callidus, eruditus. Hinc

Σοφόω, ῶ, sapientem reddo, doceo.

Σοφῶς, *adv.* sapienter, docte, apte, ingeniose, scite, argute, perite, callide. Ab eod.

Σόω, moveo, incito; (2) eripio, sc. e periculo; unde servo; σόωσι, 3. pl. subj. pro σώζωσι, *Il.* 9, 393. (3) in fugam conjicio, fugo; et σόομαι, in fugam vertor, fugio, incitato cursu feror, curro. (3) σȣ̃σθέ νυν, ὦ ξανθαὶ, σȣ̃σθε Πελασγιάδες, properate, *Callim. Lava. Pallad.* 4. Ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι, σόσθω, βάτω, *Soph. Aj.* 1413. A σόος vel σείω.

Σοωναύτης, ȣ, ὁ, servator nautarum.

Σπαδίζω, pro σπάω, *Herod.*

Σπαδίζω, fut. ίσω, vel ίξω, avello, detraho. A σπάω, *traho.*

Σπάδιξ, ικος, ἡ, termes, palmes, ramus palmæ, seu avulsus e palma termes; (2) cortex radicis iligneæ; (3) instrumentum musicum; (4) est et epith. equorum et canum, ob colorem puniceum. Ab eod.

Σπαδόνισμα, ατος, τὸ, evulsio; (2) penis pendens, ut spadonis scilicet. Hinc σπαδονίσματα μαζῶν, mammæ pendentes, flaccidæ, *Anal. Brunckii,* 1, 22.

Σπάδων, ωνος, vel οντος, ὁ, spado, eunuchus, cui testiculi sunt avulsi; (2) vulsura, spasmus, convulsio; *Nic. Al.* 317. A σπάω. Hinc

Σπαδωνίζω, f. ίσω, *proprie* revello, evello; (2) castro, spadonem efficio. Σπαδωνίζει τὸν ἦχον, castrat vocem, emittit vocem quasi castratam, *id est,* exilem, *Dionys.-Halic. de Structura Orat.* 14.

Σπαδώνισμα, et σπαδόνισμα, τὸ, evulsio, laceratio.

Σπαδωνισμὸς, ȣ̃, ὁ, castratio. A præc.

Σπάζω, fut. άσω, divello, traho; (2) haurio. Ἐσπάζε τȣ̃ ὕδατος, *Philostr.* A σπάω.

Σπαθαλάω, ῶ, prodigo; rectius usitat. σπαταλάω, *Ern.* A σπαθάω.

Σπαθάλιον, ȣ, τὸ, spathula, ramus palmæ, palmes. Dim. a σπάθη.

Σπαθάω, ῶ, f. ήσω, licium inculco spatha, vel tudicula, texo; (2) profuse insumo, prodigo; dilapido, luxurior. Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς, *Aristoph. Nub.* 55. A

ΣΠΑ'ΘΗ, ης, ἡ, spatha, spathula, rudes vel rudis, rudicula, radius textoris, virga, gladius, *Gl. V. item* costa, *Gl. V.* σπάθαι, costæ, *Ph. item* palma, vel ramus palmæ.

Σπάθημα, ατος, τὸ, densitas telæ spatha arctatæ et densatæ, aut tela sic laborata. A σπαθάω.

Σπαθήσρος, et σπαθίερος, animal ex crasso in caudam abiens tenuem, *Æsch.*

Σπάθησις, εως, ἡ, telæ densatio, cum haud parce licium inculcatur; (2) prodiga erogatio, profusio. A σπαθάω.

Σπαθητὸς, ἡ, ὸν, densatus, cui licium large inculcatum. Ab eod.

Σπαθίζω, f. ίσω, spathula agito; (2) spathula aliquid alicunde exemptum illino, ungo. A σπάθη.

Σπάθιον, ȣ, τὸ, spathula, culter chirurgicus, scalpellum; (2) specillum. Dim. ab eod.

Σπαθὶς, ἡ, densa vestis, *Hes.*

Σπάθισμα, ατος, τὸ, (a σπαθίζω,) idem quod

Σπαθισμὸς, ȣ̃, ὁ, percussio, quæ fit gladio.

Σπαθίτης, ȣ, ὁ, palmeus. A σπάθη.

Σπαθομήλη, ης, ἡ, specillum latum spathæ speciem habens. Ab eod. et μήλη.

Σπαθοποιὸς, ȣ̃, ὁ, gladiarius, *Gl. V.* qui spathas et gladios facit. Ex σπάθη et ποιέω.

Σπαθοφοίνικον, ȣ, τὸ, spatha palmæ, *i. e.* fructus palmæ adhuc florentis involucrum. Ex eod. et φοῖνιξ.

Σπαθόφυλλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus folia spathæ similia sunt. Ex eod. et φύλλον.

ΣΠΑΙ'ΡΩ, palpito, vibro, tremo; (2) spiro sive exspiro animam, more animalium, palpitando animam efflantium. Ὁ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας, *Epigr.*

Σπαλακία, ας, ἡ, cæcitas, qualis est talparum. A

Σπάλαξ, ακος, ὁ, talpa. A σπάω, quoniam terram semper unguibus vellicat.

Σπαλεὶς, *missus,* aor. 2. part. pass. *Æol.* pro σταλεὶς, a στέλλω.

Σπαλὶς, ἡ, novacula, *item* pro ψαλὶς, *V. L.*

Σπαλίωνες, οἱ, plutei, seu musculi bellici, *V. L.*

Σπαναχὸν, τὸ, oleris quoddam genus, *V. L.*

Σπανανδρία, ας, ἡ, paucitas seu raritas hominum. Ex σπάνις et ἀνήρ.

Σπάνη, ἡ, idem quod

Σπανία, ας, ἡ, paucitas, raritas, penuria; (2) Hispania. A σπάνις.

Σπανιάκις, *adv.* raro, *Gl. V.* A σπάνιος.

Σπανίζω, fut. ίσω, penuria laboro; (2) rarus sum. Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; *Eur. Med.* 960. Σπανίζοντες βίȣ, *Supp.* 240. A σπάνις.

Σπάνιος, ία, ιον, rarus; (2) pretiosus, nam quæ rara sunt, pretiosa sunt. (2) νίκην ἀρίστην τε καὶ σπάνιον ἐξενεγκάμενος, *Appian. Bell. Annibal.* 26. Ab eod. Hinc

Σπανιότης, ητος, ἡ, paucitas, penuria.

Σπάνις, εως, ἡ, penuria, inopia.

Σπανισθῆναι, *privatum esse,* aor. 1. inf. pass. v. σπανίζω.

Σπανιςὸς, ἡ, ὸν, cujus inopia seu penuria est; (2) inops. A σπανίζω.

Σπανίως, *adv.* raro. A σπάνιος.

ΣΠΑΝΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, rarus.

Σπανοπώγων, ωνος, ὁ, cui rara est barba.

Σπανοσιτία, ας, ἡ, annonæ penuria. A

Σπανόσιτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, annonæ penuria laborans.

Σπανόφυλλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, rara habens folia.

Σπάνυδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cui raræ sunt aquæ, aquæ penuria laborans. Ex ὕδωρ.

ΣΠΑ'Ξ, σπακὸς, ὁ ϗ ἡ, canis; *Vox Pers.*

Σπάραγμα, ατος, τὸ, frustum rei dilaceratæ seu discerptæ; (2) laceratio, convulsio. (2) σπάραγμα κόμας θήσομαι, *Eurip. Andr.* 827. A σπαράσσω.

Σπαραγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lacer, discerptus, pannis obsitus. A præc.

Σπαραγμὸς, ȣ̃, ὁ, laceratio, convulsio; (2) perturbatio, distractio. A σπαράσσω. Hinc

Σπαραγμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui convulsione tentatur.

Σπαράκτης, ȣ, ὁ, lacerator.

Σπάραξις, εως, ἡ, laceratio, carptus. A

ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ, vel σπαράττω, fut. ξω, lacero, dilacero, dilanio, carpo, vellico; ἐσπαραγμένος, carptus, *Ph.* dilaceratus, p. pass. part. Ὑμεῖς τȣ̃τον ὥσπερ κυνίδι' ἐσπαράττετε, *Aristoph. Pace,* 639.

Σπαργανάω, idem quod

Σπαργανίζω, f. ίσω, fasciis involvo. A σπάργανον.

Σπαργάνιον, ȣ, τὸ, fasciola; (2) herba quædam. Dim. ab eod.

Σπαργανίσασα, *fasciis involuta,* a. 1. part. act. f. g. verbi σπαργανίζω.

Σπαργανιώτης, ȣ, ὁ, fasciatus, fasciis involutus. A σπαργάνιον.

ΣΠΑ'ΡΓΑΝΟΝ, ȣ, τὸ, fascia qua infans involvitur; σπάργανα, cunabula, *Ph.*

Σπαργανόω, ῶ, f. ώσω, fasciis involvo, fascio; (2) involvo; σπαργανȣ̃σθαι, fasciari, *Gl. V.* ἐσπαργανωμένος, fasciis involutus, perf. pass. part. Ἡμεῖς ἐν ὀρφνῇ σπαργανώσαντες πέπλοις, *Eur. Ion.* 989. Ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, *Luc.* 2, 7. A σπάργανον. Hinc

Σπαργάνωμα, ατος, τὸ, id quo aliquid involvitur, velut fascia; involucrum, fasciæ usum præbens.

Σπαργάνωσις, εως, ἡ, fasciatio, involutio in fascias; (2) tumor mamillarum a partu recente. Ab eod.

ΣΠΑΡΓΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, tumeo et distentus sum, de uberibus ita distentis, ut lac stillet, de arboribus succo turgentibus; (2) de vehementiori cupiditate; (3) de libidine Venerea. Σπαργῶντας μοὶ τὰς μαζὰς χάλασον, *Eur. Cyc.* 55. Δι' εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ ϗ σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβαλεῖν, *Plut. M.* Hinc

Σπαργὴ, ῆς, ἡ, libido, *proprie* exonerandi lac mamillas distendens, seu ipse tumor e copia nimia, pro σπάργησις, *Ern.*

Σπάργω, fut. ξω, *inus.* idem quod σπαργανόω, *Hom.*

Σπάργωσις, ἡ, pro σπαργάνωσις, *Diosc.*

Σπαρεὶς, *satus,* aor. 2. part. pass. verbi σπείρω.

Σπαρίζω, palpito, *R.* A σπαίρω.

Σπαρίχνιον, corbis, sportula, *Poll.*

Σπαρνοπόλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus per tempora rari sparsi sunt cani. Ex σπαρνὸς et πόλιος.

Σπαρνὸς, ἡ, ὸν, rarus, paucus, infrequens. Σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄςυ κάτεισιν, *Call. in Dian.* 19. A σπανός.

Σπάρος, pusillus quidam piscis, *Ep.*

Σπάρτη, ης, ἡ, funis sparteus, restis spartea; (2) funiculus fabrorum, quo rubrica vel alio colore tincto lineam in ligno vel lapide signant, quam in poliendo sequantur.

Σπαρτίνα, ης, ἡ, funiculus sparteus. A

Σπάρτινος, ίνη, ινον, sparteus, ex sparto confectus. A σπάρτον.

Σπάρτιον, vel σπαρτίον, ȣ, τὸ, funiculus sparteus, restis, funiculus. Dim. a σπάρτη.

Σπαρτοδέτος, spartaceus. Σπαρτόδετον μήρινθον, *Oppian. Cyneget.* 1, 156. Σπαρτόδετον τανύσσι περίδρομον, *Id. Ibid.* 4, 415.

Σπάρτον, ȣ, τὸ, spartum, vitile; (2) funis sparteus. Σπάρτα λέλυνται, *Il.* 2, 135. Non *rudentes,* sed *funiculi* vel *lora* quibus naves consuebantur, *Salmasius.*

Σπαρτοπλόκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui spartum seu restes e sparto plectit, restio. Ex πλέκω.

Σπαρτοπόλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, semicanus, cui sparsi per tempora sunt cani. *Gl. V.* incanus.

Σπαρτοπώλης, ȣ, ὁ, qui spartum seu utensilia sparta vendit. Ex σπάρτον et πώλης.

Σπαρτὸς, ἡ, ὸν, seminatus, sparsus; (2) satu editus. Σπαρτοὶ, Thebani, (utpote orti e draconis dentibus seminatis quem Cadmus interfecit,) *Soph. Œd. Col.* 1534. Ἀργεῖος ἐπιπνεύσας Σπάρτων γέννᾳ, *Eurip. Phœn.* 801. Ab eod. et σπείρω.

Σπάρτος, ὁ, idem quod σπάρτον, *Poll.*

Σπαρτοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sparti ferax. A φέρω.

Σπασάμενοι, *qui traxerunt,* nom. pl. aor. 1. part. med. verbi σπάω.

Σπάσε, *traxit,* 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔσπασε, a verbo eod.

Σπάσις, εως, ἡ, tractus, attractus, suctus; (2) convulsio, divulsio. A σπάω.

Σπάσμα, ατος, τὸ, acies nuda gladii; (2) id quod in corpore animalis convulsum est. *Gl. V.* ruptum; convulsio; σπάσμα θαλάσσης, maris æstus, *Appian. Bell. Civ.* 5, 89. Ab eod.

Σπασμάτιον, ȣ, τὸ, levis convulsio, distensio. Dim. a σπάσμα.

Σπασματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, convulsionis speciem gerens, convulsivus. Ab eod.

Σπασμὸς, ȣ̃, ὁ, extractio, eductio; (2) convulsio in corpore humano; σπασμὸς θαλάσσης, æstus maris. A σπάω. Hinc

Σπασμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, convulsivus.

Σπαςικὸς, ἡ, ὸν, trahendi, attrahendi, seu extrahendi vim habens; (2) convulsioni obnoxius. A σπάω.

ΣΠΑ'ΤΑΓΓΟΣ, ȣ, ὁ, spatangus, echinorum species; *item* σπαταγγη, vel σπαταγγή.

Σπαταλάω, ῶ, f. ήσω, lascivio, delicior, vitam voluptariam dego. Ἡ δὲ σπαταλῶσα ζῶσα τέθνηκε, 1 *Tim.* 5, 6. A

Σπατάλη, ης, ἡ, deliciæ, lautitiæ. *Gl. V.* lascivia, deliciæ. A σπαθάω.

Σπατάλημα, ατος, τὸ, luxus, deliciæ. A σπαταλάω.

Σπάταλος, delicatus, *Ph.* A σπατάλη.

Σπάτειος, εία, ειον, pelliceus, e pellibus factus, *Hes.* A σπάτος.

Σπατίλη, ης, ἡ, coriorum resegmina; (2) stercus humanum humidum, liquida alvi egestio. Ab eod.

ΣΠΑ'ΤΟΣ, εος, τὸ, corium, pellis, *Hes.*

ΣΠΑ'Ω,

ΣΠΑ΄Ω, ῶ, fut. άσω, traho, attraho, extraho, educo, vello, convello, divello, sugo, bibo; σπᾶται ξίφος, stringit gladium, *Gl. V.* Ἔπου μοι, φάσγανον σπάσας χερὶ, *Eur. Iph. in T.* 323. Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπακεν, *Aristoph. Thesm.* 935. Σπάομαι, convellor, dolore convellor. Ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος, *Soph. Trach.* 786.

Σπεῦ, *sequere*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* et *per Ecthl.* pro σπέο, quod *Ion.* dicitur pro σποῦ, a verbo poetico σπόμαι pro ἕπομαι.

ΣΠΕΙ͂ΡΑ, vel σπεῖρα, ας, ἡ, spira, linea flexuosa orbes faciens in se non redeuntes, funis in orbem convolutus, funis nauticus; (2) cohors, globus militum.

Σπεῖραι, a. 1. inf. act. verbi σπείρω, *semino.*

Σπειραία, ας, ἡ, spiræa, frutex lentus et vitilis, qui in spiram contorqueri potest. *Angl.* MOCK-WILLOW. A σπειράω.

Σπείραμα, ατος, τὸ, spira serpentum; (2) multitudo. A σπειράω.

Σπειραχθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, cui spira, sc. caudæ, est gravis et ponderosa. Ab ἄχθος.

Σπειράω, ῶ, in spiram contraho seu colligo. A σπεῖρα.

Σπειρηδὸν, *adv.* in modum spiræ vel in orbem; (2) per cohortes. Ab eod.

Σπείρημα, ατος, τὸ, idem quod σπείραμα· (2) semen, pro σπέρμα. Ab eod.

Σπείριον, ου, τὸ, vestimentum tenue. A

Σπεῖρον, ου, τὸ, fascia; (2) vestis lacera et mendicis propria; σπεῖρα, panni; (3) velum navis; (4) funis nauticus in orbem convolutus. *Od.* 5, 28. Ab eod.

Σπείροντι, dat. sing. part. præs. verbi σπείρω.

Σπειροπώλης, ου, ὁ, qui tritas et veteres vestes vendit; (2) venditor vestium.

Σπειροπῶλις ἀγορὰ, vestiarium forum, *Poll.*

Σπειρόω, ῶ, fut. ώσω, fasciis involvo; (2) in spiram colligo. Ab eod.

Σπεῖρος, τὸ, idem quod σπέρμα, *Nic.*

ΣΠΕΙ΄ΡΩ, f. ερῶ, sero, semino; (2) dissemino, spargo; (3) liberos procreo; σπαρεὶς, satus, *Gl. V.* σπαρὲν, satum, *Ph.* aor. 2. part. pass. ἐσπαρμένος, satus, *Gl. V.* perf. pass. part. Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, *Eur. Ph.* 22. Τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ, *Eur. Herc. Fur.* 1102.

Σπειρώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, spiræ similis, orbem spiris suis faciens. A σπεῖρα.

Σπεῖσαι, *libasse*, aor. 1. inf. act. verbi σπένδω pro σπεῖδω.

Σπείσαντο, *libaverunt*, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐσπείσαντο, e verbo eod.

Σπείσασκε, *libavit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔσπεισε, a verbo eod.

Σπεῖσις, εως, ἡ, libatio. A σπένδω.

Σπείσω, *libabo*, f. 1. ind. act. verbi σπένδω.

Σπεκλόω, ῶ, implico, *R.* σπλεκοῦν, coire. A πλέκω.

Σπεκουλάτωρ, ορος, ὁ, speculator. *Vox Lat.*

ΣΠΕ΄ΛΕΘΟΣ, ου, ὁ, stercus, merda, fimus, excrementum.

Σπέληξ, vel σπέλληξ, vestis fœminæ, *Ern.*

Σπενδαυλέω, inter libandum et sacrificandum cano tibia. Ex σπένδω et αὐλέω.

Σπενδεῖον, ου, τὸ, vas libaminibus dicatum; *ex Athenæo*, pro σπονδεῖον. A σπένδω.

Σπένδεσκε, *libabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔσπενδε. Ab eod. verbo.

Σπενδόμενοι, nom. plur. præs. part. med. vel pass. Ab eod. verbo.

Σπενδοποιέω, *Athen.* pro σπονδοποιέω.

ΣΠΕ΄ΝΔΩ, f. σπείσω, guttatim defundo; (2) libo, *i. e.* vino, lacte, aut simili liquore Diis sacrifico; σπένδω et σπένδομαι, paciscor, fœdus ineo, fœdus libatione facio; σπένδομαι, mactor, immolor, sacrificor; σπεῖσον, liba, *Ph.* aor. 1. imperat. ἐσπεισμένα, pacta et fœderata, perf. pass. part. ἐσπένδεσκον, libabam, libabant, imperf. *Ion.* pro ἔσπενδον. Θεοῖς ἐσπεισάμην σπονδὰς, *Eur. Alc.* 1003. Σπείσομαι τὸ σοὶ φίλιον αἷμα πέμον, *Heliod.* Σπονδὴν λαβὲ δὴ, καὶ σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, *Aristoph. Eq.* 106. Σπένδομαι δὲ συμφοραῖς, Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν, redeo in gratiam cum fortunis. *Eurip. Or.* 1680.

ΣΠΕ΄ΟΜΑΙ, sequor, pro ἕπομαι, *Od.* 22, 324.

ΣΠΕ΄ΟΣ, εος, τὸ, specus, spelunca.

Σπέραδος, εος, τὸ, semen, *Nic.* A σπείρω.

Σπεργδὴν, *adv.* valide. A σπέρχω.

Σπέρμα, ατος, τὸ, semen, seminarium, seminium, *Gl. V. in SS.* genus, posteri, filius; σπέρματα, grana frugum, legumina. A σπείρω.

Σπερμαίνω, sero, semino; (2) liberos procreo, *Hesiod. Op.* 734. A σπέρμα. Unde

Σπερματίας σικυὸς, cucumeris species.

Σπερματίζω, fut. ίσω, semento, semino.

Σπερματικὸς, ἡ, ὸν, seminalis, genitalis.

Σπερματικῶς, *adv.* per semen, serendo; (2) σπερματικῶς λέγειν, elementa tradere.

Σπερμάτιον, ου, τὸ, parvum seu exile semen. Dim. σπερμάτια, τὰ, grana frugum.

Σπερματὶς, ίδος, ἡ, seminaria.

Σπερματισμὸς, οῦ, ὁ, seminis emissio. A σπερματίζω.

Σπερματολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ· vide σπερμολόγος.

Σπερματοπώλης, ου, ὁ, seminum venditor.

Σπερματοφάγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qu. dic. seminivorus, qui e seminibus alitur.

Σπερματοφυέω, ῶ, semen fero, semento. A φύω.

Σπερματόω, ῶ, fut. ώσω, semino. A σπέρμα.

Σπερματώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, seminalis. Ab eod.

Σπερμάτωσις, ἡ, satio. A σπερματόω.

Σπερμεῖον, idem quod σπέρμα, *Nic.*

Σπέρμιος, ὁ, ἡ, sator, epith. Apoll. et Cer. A σπέρμα.

Σπερμοβολέω, semen jacio. Ex βολή.

Σπερμογονέω, ῶ, semen pario. A

Σπερμογόνος, ου, ὁ, ἡ, semen pariens, fœcundans. A γίνομαι.

Σπερμολογέω, ῶ, f. ήσω, semen lego, de animalibus semen ad pastum legentibus; (2) nugor, blatero, deblatero; *item* scurror, scurram ago.

Σπερμολογία, ας, ἡ, vaniloquentia. A præc.

Σπερμολογικὸς, ἡ, ὸν, nugatorius. A

Σπερμολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui semina colligit, ut aves; (2) homo vilis, qui in foro semina e saccis profusa instar avium semen legentium colligit, et inde victum sibi parat; (3) garrulus, nugator. *Gl. V.* loquax. A λέγω.

Σπερμονόμος, ὁ, qui semina depascitur, nomen avis, idem cum σπερμολόγος, *Eust.*

Σπερμοφορέω, ῶ, f. ήσω, semen fero, semento.

Σπερμοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, semen ferens; (2) fructum ferens. A φέρω.

Σπερμοφυέω, ῶ, fut. ήσω· vide σπερματοφυέω.

Σπερμοφυὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, semine erumpens vel nascens. Ex σπ. et φύω.

Σπερὸς, curvus, *V. L.*

Σπερχθέντες, *irritati*, nom. pl. aor. 1. part. pass. verbi σπέρχω.

Σπερχνὸς, ἡ, ὸν, pro σπερχινὸς, celer, festinus; (2) cum impetu irruens; (3) vehemens, urgens; (4) adsiduus. A

Σπέρχνω, pro σπέρχω, *Erot.*

ΣΠΕ΄ΡΧΩ, f. ξω, vehementer cupio seu appeto; (2) urgeo, premo, propello et festinare cogo; (3) festino, propero; et σπέρχομαι, fugor, ira concitor, irascor, succenseo; σπερχθεὶς, iratus, concitatus, a. 1. pass. part. Νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, *Od.* 283. Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλὰ, *Il.* 11, 110.

Σπερῶ, *seminabo*, f. 1. ind. act. verbi σπείρω.

Σπὲς, *dic*, 2. sing. a. 2. imperat. act. *per Paragog.* pro σπὲ, a σπέω, vel σπῶ, *dico.*

Σπέσθαι, *sequi*, præs. inf. med. verbi poetici σπόμαι pro ἕπομαι.

Σπέτε, *dicite*, 2. pl. a. 2. imperat. act. v. σπέω.

Σπευδάζω, fut. άσω, festinare cogo, incito, impello, instigo. A σπεύδω.

Σπεύδοι, *festinet*, 3. sing. præs. opt. act. et

Σπεύδοντι, *festinant*, 3. pl. *Dor.* pro σπεύδουσι. A

ΣΠΕΥ΄ΔΩ, f. εύσω, studeo, valde cupio; (2) festino, propero; σπεῦσον, festina, *Gl. Vet.* σπεύσατε, maturate, *Ph.* aor. 1. imperat. Δύο κακὰ σπεύδεις, acceleras, *Eur. Ph.* 585. Ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε, *Xen.*

Σπεύδωμες, *properemus*, 1. plur. præs. conj. act. *Dor.* pro σπεύδωμεν, a præc.

Σπεύσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act.

Σπευστέος, α, ον, properandus. A præc. Unde

Σπευστικὸς, ἡ, ὸν, festinus, qui properare solet.

Σπηλάδιον, ου, τὸ, parva spelunca. Dim. a

Σπήλαιον, ου, τὸ, spelæum, spelunca. A σπέος. Hinc

Σπηλαιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, speluncæ formam habens, in modum speluncæ factus.

Σπηλώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem et ab eod.

Σπήλυγξ, υγγος, ἡ, spelunca. Ab eod.

Σπήλωνες, ων, οἱ, lapides prægrandes in itineribus loco pontis projecti. A σπιλάς.

Σπιδιὸς, idem quod

Σπιδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, amplus, spissus, longus. A σπίζω.

Σπιδνὸς, ἡ, ὸν, idem, pro σπιδινός. Ab eod.

Σπιδόεις, εσσα, εν, idem quod σπίδιος, *Hes.*

Σπιδόθεν, *adv.* eminus, procul. A σπιδής.

Σπίζα, et σπίζη, ης, ἡ, fringilla. *Angl.* A CHAFFINCH. A σπίζω.

Σπιζίας, ου, ὁ, fringillarius. A σπίζα.

Σπίζιτης, ου, ὁ, idem et ab eod.

Σπίζιον, Dim. a σπίζη, *Hes.*

Σπιζίτης, αἰγιθαλὸς, cæteris αἰγιθαλοῖς, major, quippe qui σπίζαν magnitudine æquat, *Aristot.*

ΣΠΙ΄ΖΩ, extendo, expando; (2) pipio, ut aves.

Σπιθαμαῖος, αία, αῖον, spithamæ seu dodrantis longitudinem æquans, dodrantalis. A

ΣΠΙΘΑΜΗ΄, ῆς, ἡ, spithama, spatium inter pollicem et minimum digitum expansos; (2) palmus major, dodrans. A σπίζω.

Σπιθαμιαῖος, idem quod σπιθαμαῖος.

Σπιθαμώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem et ab eod.

Σπιλάδεσσι, dat. pl. *Poet.* pro σπιλάσι, a σπιλὰς, *procella.*

Σπιλαδώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, saxosus. A

Σπιλὰς, άδος, ἡ, rupes, scopulus maris, cautes, glarea, terra glareosa; (2) procella. Φῶκαι Εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις, *Call. in Delum*, 243. (2) Θαλάττῃ προσεικάσας ἂν τοὺς ἄνδρας αἰφνιδίῳ σπιλάδι καταπνευσθέντας, *Heliod.* 5. A

ΣΠΙ΄ΛΟΣ, vel σπῖλος, ου, ὁ, macula, labes; (2) vitiligo; (3) idem quod σπιλάς.

Σπίλλιον, τὸ, *Æol.* pro ψίλλιον, armilla, *V. L.*

Σπιλόω, ῶ, fut. ώσω, maculo, labem adspergo, fœdo; σπιλοῦσιν, infuscant, *Ph.* σπιλωθεὶς, infuscatus, *Ph.* aor. 1. part. pass. Σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, *Jac.* 3, 6.

Σπίλωμα, ατος, τὸ, macula et labes adspersa, nævus; (2) locus salebrosus, saxum asperum. A præc.

Σπιλωτὸς, ὴν, ὸν, maculatus. Ab eod.

ΣΠΙ΄ΝΔΑΡΙΣ, εος, ἡ, avis peregrina, avis incendiaria.

Σπινθάρυγες, αἱ, scintillæ, *Ap.* al. σπινθάριγες.

Σπινθάρυγγες, item σπινθάριγγες, scintillæ. A

ΣΠΙΝΘΗ΄Ρ, ῆρος, ὁ, scintilla; σπινθῆρες, stricturæ, *Gl. V.* Hinc

Σπινθηρίζω, fut. ίσω, scintillo.

Σπίνθιον, τό· vide σπῖνος.

Σπινθηροβόλος, ου, ὁ ἡ ἡ, scintillas emittens. Ex σπινθὴρ et βάλλω.

Σπινθηρόπομπος, idem. Ex eod. et πέμπω.

Σπίνα, ης, ἡ, fringilla. *Angl.* A SISKIN. A σπίζω.

Σπῖνος, ου, ὁ, idem et ab eod. Καὶ σπῖνος ἠῷ ἀσπίζων, *Aratus*, 1024.

Σπλάγχνα· vide σπλάγχνον. Unde

Σπλαγχνεύω, fut. εύσω, exta in manus sumo et attrecto; (2) extorum et viscerum particeps sum; (3) auguror per exta. Σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῶ, *Aristoph. Av.* 990.

Σπλαγχνίδιον, ου, τὸ, viscus. A σπλάγχνον.

Σπλαγχνίζω, f. ίσω, sacrifico; σπλαγχνίζομαι, summa misericordia et ex animo moveor. Ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, *Matt.* 9, 36. ἐπ' αὐτοῖς, *Ib.* 14, 14. ἐπ' αὐτοῖς, *Marc.* 6, 34. τοῦ δούλου, *Matt.* 18, 27. Ab eod.

Σπλαγχνικὸς, ἡ, ὸν, ad viscera pertinens.

Σπλαγχνὶς, ίδος, ἡ, cor. Ab eod.

Σπλαγ-

Σπλαγχνισμὸς, ȣ̃, ὁ, sacrificium; (2) visceratio; (3) misericordia. A σπλαγχνίζω.

ΣΠΛΑ'ΓΧΝΟΝ, ȣ, τὸ, viscus; σπλάγχνα, viscera, exta, cor, pulmones; (2) *Hebr.* affectus maternus, commiseratio; amor; (3) animus. Εἴ τις ὑφ' ἥδης σπλάγχνον εὔτονον φέρων, *Eurip. Hipp.* 118.

Σπλαγχνόπτης, ȣ, ὁ, qui exta seu viscera torret. E præc. et ὀπτάω.

Σπλαγχνοσκόπος, ȣ, ὁ, extispex, qui exta seu viscera victimæ cæsæ inspiciens vaticinabatur, *Gl. V.* haruspex, ariolus.

Σπλαγχνοτόμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, viscerum sector, qui viscera victimæ cæsæ cultro aperit. A τέμνω.

Σπλαγχνοφάγος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, viscerum vorator; (2) violentus spoliator pauperum.

Σπληδὸς, ȣ̃, ὁ, cinis, *Nic. Th.* 763.

ΣΠΛΗ'Ν, σπληνὸς, ὁ, splen, lien.

Σπληνιάω, ῶ, splenis dolorem sentio, e splene laboro. A σπλήνιον.

Σπληνικὸς, ἡ, ὸν, lienosus, splenicus. A σπλήν.

Σπλήνιον, τὸ, splenis dolor; (2) splenium: (1) *ap. medicos*, panniculus vel linteolum, quo emplastra vel alia medicamenta imponuntur locis læsis; (2) ineptæ fœminarum deliciæ, *les mouches*; (3) herba, quæ et τεύκριον. A σπλὴν, *Ern.*

Σπληνιόδετος, ον, spleniatus, splenio obvolutus. A præc. et δέω.

Σπληνίσκος, ὁ, Dim. a σπλήνιον, n. 2. *Ern.*

Σπληνῖτις, ιδος, ἡ, splenica. Ab eod.

Σπληνοδάπανος, ον, splenem consumens et minuens, *Steph.*

Σπληνώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, lienosus, splenicus.

Σπογγάριον, ȣ, τὸ. Dim. a σπόγγος.

Σπογγιεὺς, έως, ὁ, spongiarius, qui spongias quærit et secat. A σπόγγος.

Σπογγία, ας, ἡ, spongia. Ab eod.

Σπογγίζω, f. ίσω, spongia detergo. Μὴ φροντίσῃς· ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγιεῖ, *Arist. Thesm.* 254. Ab eod.

Σπόγγιον, τὸ, Dim. a σπόγγος, *Ar.*

Σπόγγισμα, τὸ, purgamentum, sordes spongia detersæ, *Eust.*

Σπογγίτης λίθος, spongites, *Plin.* 37, 10.

Σπογγοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, spongiæ similis. Ex σπόγγος et εἶδος.

Σπογγοθήρας, ȣ, ὁ, qui spongias venatur. Ex eod. et θήρα.

Σπογγοκολυμβητὴς, ȣ̃, ὁ, qui aquas subit, ut spongias petris adnascentes avellat et colligat.

Σπογγολογέω, spongias colligo, v. gr. micas in mensa detergendi causa. A seq. et λέγω.

ΣΠΟ'ΓΓΟΣ, ȣ, ὁ, spongia, *Ph.* peniculus, *Gl. V. Angl.* SPONGE. σπόγγοι, tonsillæ, *Il.* 18, 414.

Σπογγοτήρης, ȣ, ὁ, observator spongiarum. E præc. et τηρέω. Vide σπογγοθήρας.

Σπογγοτόμος, ὁ, qui spongias secat, *Æsch. Sch.*

Σποδιύναν, acc. sing. *Dor.* pro σποδιύνην, a

Σποδιύνης, ȣ, ὁ, qui in cinere jacet ac dormit. Ex σποδὸς et εὐνή.

Σποδέω, ῶ, fut. ήσω, ferventi cinere obruo; (2) altaria purgo cinerem detergendo; (3) cinere adspergo; (4) ferio, cædo, percutio, tanquam pulverem excussurus; (5) coeo. A σποδός.

Σποδησιλαύρα, ας, ἡ, meretrix publica. E præc. et λαύρα, *vicus, platea.*

Σποδιὰ, ᾶς, ἡ, cinis, cinerum acervus.

Σποδίζω, f. ίσω, sub cinere coquo, cinere obrutum asso vel torreo; (2) comburo velut in cinere; (3) in cinereum colorem vergo; (4) coeo. Ἡ μὲ κεραυνῷ διατινθαλέῳ σποδίσον ταχέως, *Aristoph. Av.* 328. A σποδός.

Σποδίον, ȣ, τὸ, cinerula; (2) recrementum metallorum ustorum. Ab eod.

Σπόδιος, ία, ιον, cinereus. Ab eod.

Σποδίτης, ȣ, ὁ· ut σποδίτης ἄρτος, panis subcinericius, sub cinere coctus. Ab eod.

Σποδοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, visu cinereus, seu cineris speciem gerens. E seq. et εἶδος.

ΣΠΟΔΟ'Σ, ȣ̃, ἡ, cinis. Hinc

Σποδόω, ῶ, f. ώσω, in cinerem redigo, in nihilum redigo; (2) cinere inspergo; (3) obruo tanquam cinere. (3) σμικρῇ δὲ νεφάδι πάντοθεν σποδούμενος, *Eurip. Andr.* 1130. Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, *Id. Hipp.* 1238.

ΣΠΟΛΑ'Σ, άδος, ἡ, vestis coriacea, *Vox Æol.* pellis, vestis e pelle, sagum. Καταστίκτȣ κυνὸς σπολὰς Λίβυσσα, *Soph. Fragm. ex Aj. Locr.* Οὗτος, σὺ μὲν τοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις, *Aristoph. Av.* 933.

Σπόλια, ων, τὰ, lanæ, quæ ex ovium cruribus avelluntur, *Hes.* Vox Lat. σπόλεια, *Voss.*

Σπόμενοι, *sequentes*, nom. plur. præs. part. med. verbi σπόμαι pro ἕπομαι, *sequor.*

Σπονδάζομαι, propitium reddo. A σπονδή.

Σπονδαικὸς, ἡ, ὸν, spondaicus, ex spondaicis constans.

Σπονδαϊκῶς, *adv.* per spondæos.

Σπονδεῖον, ȣ, τὸ, vas quo vinum libant in sacrificiis et conviviis. A σπονδή. Unde

Σπονδεῖος, εία, εῖον, qui libationibus adhiberi solet; *item*, epith. Jovis, qui fœderibus præest, tanquam vindex et defensor; σπονδεῖος πȣ̃ς, pes ex duabus syllabis longis constans, et in carminibus cantatis in libationibus olim adhiberi solitus.

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, libatio, libamen, libamentum, *i. e.* vinum quod libatur; (2) fœdus, induciæ libatione sancitæ. A σπένδω.

Σπονδηφόρος, ον, libationi serviens, v. gr. patera.

Σπονδήσιμος, ον, ad libandum necessarius vel utilis. A σπονδή.

Σπονδήτης, ȣ, ὁ, idem quod σπονδεῖος.

Σπονδῆτις, vel σπονδεῖτις, ἡ, libatoria, libationi serviens.

Σπονδιακὸν, sc. κολλύριον, a cinereo colore, *Gorr.*

Σποδιὰς, άδος, ἡ, silvestris prunus, al. σπόνδιας, *Ath.*

Σπόνδικες, οἱ, qui vinum pateris libant. A σπονδὴ, *Hes.*

Σπονδοποιέομαι, ȣ̃μαι, f. ήσομαι, libo sacrum laticem; (2) fœdus et inducias facio.

Σπονδοφορέω, fecialis munere fungor.

Σπονδοφόρος, *plur.* σπονδοφόροι, feciales, *Gl. V. Ph.* Ex σπονδὴ et φέρω.

Σπονδύλη· vid. σφονδύλη.

Σπονδύλιον, ȣ, τὸ, vertebra, verticillus; *item* nomen herbæ, quæ et σφονδύλιον, Dim. a

ΣΠΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ȣ, ὁ, spondylus, vertebra, spinæ dorsi, verticillum; (2) sculptura vertebrata; (3) verticillus, cui immittitur ima pars fusi; (4) caput cinaræ.

Σπορὰ, ᾶς, ἡ, satio, satus, semen; *metaph.* genus, proles, soboles, fœtus, semen genitale. A σπείρω.

Σποράδην, sparsim, palatim. A σποράς.

Σποράδης, ες, idem quod

Σποραδικὸς, ἡ, ὸν, palans, vagans, vagabundus. A

Σποράς, άδος, ὁ ᾗ ἡ, sparsus, dispersus, qui dissipatus huc illuc vagatur; (2) passim grassans, *de morbis.* A σπορά.

Σπορεὺς, έως, ὁ, sator, seminator. Ab eod.

Σπορευτὴς, ȣ̃, ὁ, idem. A

Σπορεύω, fut. εύσω, sero, semino. A σπείρω.

Σπορητὸς, ἡ, ὸν, satio, satus; (2) *subst.* tempus serendi. A σπόρος. Unde

Σπόριμος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui seminari solet; sativus, sementitius, *Gl. V.* σπόριμα, sationes, sata, *Ph.* segetes, *Gl. V.* σπορίμη γῆ, arvum, sativa terra, *Gl. V.*

Σπόρος, ȣ, ὁ, satio, seminatio, semen, sementis, *Ph.* A σπείρω.

Σπόρω, gen. sing. *Dor.* σπόρȣ, a præc.

Σπȣ̃, *sequere*, 2. sing. præs. imperat. med. *Att.* et *Ion.* pro σπέσω, a σπόμαι pro ἕπομαι.

Σπȣδάζω, f. άσω, festino, propero; (2) studeo; operam do, affecto, *Gl. V.* σπȣδάζει, curat, *Ph.* (3) notent tyrones cum præp. περὶ, significare studium pertinens ad utilitatem nostram, cum πρὸς ad alienam; (4) serio ago, loquor; σπȣδάζομαι, color, æstimor; color, diligor; ἐσπȣδασμένος, properatus, perf. pass. part. Περὶ χρήματα σπȣδάζειν, *Plat.* πρὸς χρημάτων κτῆσιν, *Dem.* Πᾶλαι γὰρ πᾶν ὅ,τι σπȣδάζεται, *Eur. Supp.* 762. Τὴν Ἀσπασίαν ὑπὸ τȣ̃ Περικλέȣς σπȣδασθῆναι λέγȣσι, *Plut.* A

Σπȣδαιολογέω, de rebus gravibus loquor; (2) gravi et serio sermone utor. Ex λόγος.

Σπȣδαῖος, αία, αῖον, studiosus, sedulus, industrius, officiosus, serius, *Ph.* item bonus, probatus, laudatus. Οὐ σπȣδαῖον εἰς ὄψιν, adspectu non æstimandum, *Soph. Œd. Col.* 577. A σπȣδή. Hinc

Σπȣδαιότατα, *adv.* accuratissime, magnopere.

Σπȣδαιότερον, festinantius, properantius.

Σπȣδαιοτέρως, *adv.* studiosius, diligentius.

Σπȣδαιότης, ητος, ἡ, idem quod σπȣδή.

Σπȣδαίως, *adv.* studiose, sedulo, enixe, naviter, strenue.

Σπȣδαρχέω, ῶ, f. ήσω, magistratibus gerendis studeo, magistratum ambio. A

Σπȣδάρχης, ȣ, ὁ, magistratus ambiens, magistratui gerendo studens. Εἰ ἀνδράσιν ἐκκεκαθαρμένοις τὰς ψυχὰς, ὥσπερ ὑμῖν, ὁ ἀνδρῶν κεκοσμημένος εἴη μᾶλλον, ἢ εἰ ςρατηγοῖς, καὶ ἱππάρχαις, καὶ σπȣδάρχαις, *Xen. Symp.* 1, 4. Ex ἀρχή. Hinc

Σπȣδαρχία, ας, ἡ, ambitio. A σπȣδαρχιάω.

Σπȣδαρχίας, ὁ, idem quod σπȣδάρχης, *Hes.*

Σπȣδαρχιάω, ῶ, magistratus ambio, *impr.* malis artibus.

Σπȣδαρχίδης, ȣ, ὁ, idem quod σπȣδάρχης, forma patronymica fictum *ab Aristoph.*

Σπȣδάσμα, ατος, τὸ, res studiose elaborata, res cui studetur. A σπȣδάζω.

Σπȣδαστέον, studendum et enitendum est, *Synes.*

Σπȣδαςὴς, ȣ̃, ὁ, qui alicui studet, fautor.

Σπȣδαστικὸς, ἡ, ὸν, diligens, strenuam operam navans; (2) seriis gaudens. A præc.

Σπȣδὴ, ῆς, ἡ, *proprie* festinatio; (2) *deinde* sedulitas, ardor; (3) studium, instantia, industria, solertia, *Ph.* *item* studium partium, factio, *Gl. V.* (4) scholæ, sive munus atque exercitatio scholarum, disputatio. (2) μὴ θανεῖν σπȣδὴν ἔχων, operam navans ne moreris, *Eurip. Orest.* 1056. (4) μεσημβρία δὲ ὡς ἐγένετο, διέλυσαν τὴν σπȣδὴν, disputationem abruperunt, *Philostr. Vit. Apoll.* 6, 14. A σπεύδω.

Σπȣδῇ, *dat. adv.* festinanter, propere; (2) studiose, summa diligentia, enixe, magno labore; (3) ægre, vix, serio, *Il.* 5, 893.

Σπȣδογέλοιος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, in seriis jocans, qui seria jocosis miscet.

Σπȣ̃σμα, pro σπȣ́δασμα, *Hes.*

Σπυραθία, ας, ἡ, caprarum stercus, fimus caprinus. A

Σπύραθος, ȣ, ὁ vel ἡ, idem; (2) pillula sive bacca caprini stercoris; (3) stercus ovillum. Hinc

Σπυραθώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, similis stercori caprarum.

Σπυρὰς, άδος, ἡ, pillula seu globulus stercoris caprini; (2) pillula.

Σπυρίδιον, ȣ, τὸ, sportula, corbula. *Gl. V.* sportella. Dim. a

ΣΠΥΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, sporta, corbis, fiscella, calathus vimineus, vas junceum.

Σταγδὸν, *adv.* guttatim, stillatim, *Aret.* A

Στάγιον, ȣ, τὸ, nota senarii, ς, *R.*

Στάγη, ἡ, capsa, seu arca panaria, *Hes.*

Στάγμα, ατος, τὸ, gutta, stilla, liquor, qui stillatur. *Ph.* liquamen. A ςάζω.

Σταγονίας, ȣ, ὁ, stillans, stillatim manans. A

Σταγὼν, όνος, ἡ, stilla, gutta; (2) ferrum defæcatum. A ςάζω.

Σταγόνιον, τὸ, guttula, *Steph.*

Σταδαῖος, αία, αῖον, stans, erectus. A

Στάδην, *adv.* stando, statim. Ab ἵςημι.

Σταδιάζω, pro ςασιάζω, *V. L.*

Σταδιαῖος, αία, αῖον, stabilis, statarius; (2) stadii mensuram æquans. A ςάδιον.

Σταδιάρχης, ὁ, stadio seu curriculo præfectus, *Poll.*

Σταδίας, ȣ, ὁ, qui stadium currit, qui stadio certat. A ςάδιον.

Σταδιασμὸς, ȣ̃, ὁ, stadiorum dimensio, dimensio terræ per stadia; quasi a ςαδιάζω.

Σταδιεὺς, έως, ὁ, stadio certans. A ςάδιον.

Σταδίη, sc. μάχη, stataria pugna, *Hom.*

Σταδιοδρομέω, cursu seu stadio contendo. Οἱ ἐγὼ σταδιοδραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέος, *Eur. Her. Fur.* 866. A

Σταδιοδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui stadium decurrit.

Στάδιον, ου, τὸ, stadium, spatium pedum sexcentorum, seu pass. 125; (2) curriculum, quod stadium æquat. *Gl. V.* stadium, curriculum. Ab ἵσταμαι.

Στάδιος, ία, ιον, stabilis, statarius, firmus, bene compactus, longus et rectus, pondere demensus, appensus; cum est epith. vestis, talaris, non succincta; vid. στατός, quæ et ὀρθοστάδιος, *subst.* stadium. Ab eod.

Σταδισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod σταθμισμός.

ΣΤΑ'ΖΩ, fut. ξω, stillo, *transitive et neutraliter.* Αἷμα δ' ἐξ ἄκρου ἔσταζε κρατός, *Eur. Med.* 102. Στάζει γάρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐν βυθοῦ κηκῖον αἷμα, *Soph. Phil.* 781. Ἀπ' ὀμμάτων ἔσταξα, *Eur. Her. Fur.* 1360. (Θέτις) νέκταρ ἐρυθρὸν στάξε κατὰ ῥινῶν, *Il.* 19, 39.

Σταθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ἵστημι, pro στάω, sisto.

Στάθεν, *steterunt,* 3 plur. a. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐστάθησαν, a verbo eod.

Σταθερὸς, ρὰ, ρὸν, stabilis, firmus, constans; (2) de die est meridianus. Ab ἵσταμαι, sto. Hinc

Σταθερότης, ητος, ἡ, constantia, stabilitas.

Σταθευτὸς, ἡ, ὸν, adustus, calefactus. Σταθευτὸς ἡλίου φλογὶ, *Æschyl. Prom.* 22. A

Σταθεύω, f. εύσω, foveo, calefacio; (2) torreo, lento igne asso. Οὐκ οἶδας εἰ τῆδ' ὡς ἔχω τῇ λαμπάδι σταθεύσω, *Arist. Lys.* 378. Σταθεύω τὰ Σαρκία, *Aristot.* Ab ἵστημι.

Σταθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass. verbi ἵστημι.

Σταθηρὸς, ρὰ, ρὸν, idem quod σταθερός. Μεσημβρίας οὔσης σταθηρᾶς, *Alciphr.* 3, 12.

Σταθηρότης, ητος, ἡ, stabilitas, firmitas, constantia. A præc.

Στᾶθι, 2. sing. aor. 2. imperat. act. *Dor.* pro στῆθι, ab ἵστημι.

Σταθμάω, ῶ, et usitatius σταθμάομαι, ῶμαι, ad amussim exigo, pondero, libro, æstimo, perpendo; (2) conjecturam facio, argumentum duco, pensito, expendo, *Gl. V.* Τούτων δὲ τί, ἔφη, σταθμᾷ, ὦ Σωκράτης, ὧν ὅδε λέγει; *Plat.* Σταθμώμενον μικρῷ λόγῳ τὰ μεγάλα, *Id.* A στάθμη.

Σταθμεύμενον, acc. sing. part. præs. med. *Dor.* pro σταθμώμενον, a σταθμάομαι, conjicio.

Σταθμεύω, fut. εύσω, stabulor, stativa habeo, diversor. A σταθμός.

Στάθμη, ης, ἡ, amussis, regula, perpendiculum, *Il.* 15, 410. Ab ἵστημι.

Στάθμησις, εως, ἡ, ponderatio, æquamentum, *Gl. V.* A σταθμάω.

Σταθμητέα, perpendenda, *Ph.* Ab eod.

Σταθμητὸς, οῦ, ὁ, ad amussim exactus:

Σταθμητικὸς, ἡ, ὸν, ad librandum pertinens; λέξις σταθμητικὴ, verbum dici solitum de librando. Ab eod.

Σταθμίδες, αἱ, ligna in navi quibus tabulæ super imponuntur, *Eust.*

Σταθμίδιον, τὸ, idem quod στάθμιον.

Σταθμίζω, fut. ίσω, pondero, appendo, perpendo, libro, pensito, trutino, *Ph.* σταθμισθείσας, perpensas, aor. 1. part. pass. A σταθμός.

Στάθμιον, ου, τὸ, statera, libra. *Ph.* libella; (2) pondus; σταθμία, pondera, *Ph.* Dim. ab eod.

Σταθμιστὴς, οῦ, ὁ, ponderator, *Ph.* A σταθμίζω.

Σταθμοδότης, ου, ὁ, qui mansiones distribuit et cuique adsignat, qui hospitia in comitatu principum distribuit.

Σταθμόνδε, *adv.* ad caulam. A σταθμός.

Σταθμόομαι, οῦμαι vid. σταθμάομαι. Σταθμώμενος τοῖς λεγομένοις, *Herodot.*

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, stabulum, caula; (2) statio, mansio, stativa, ubi subsistunt qui iter faciunt; (3) postis; (4) statera, libra, pondus; (5) dicitur et de magnis locorum intervallis. Ex ἵστημι.

Σταθμοῦχος, ου, ὁ, qui habet stationes; hospes, apud quem aliquis diversari potest. *Ph.* cœnacularius; item σταθμοῦχος, libripens, *Gl. V.* Ex σταθμὸς et ἔχω.

Σταθμώδης, ες, gravis, atque e gravitate subsidens. A στάθμη.

Σταῖμεν, *constiterimus,* 1. pl. a. 2. opt. act. *per Syncop.* pro σταίημεν, ab ἵστημι.

ΣΤΑΙ͂Σ, vel σταὶς, σταιτὸς, τὸ, farina triticea aqua subacta; (2) adeps, pinguedo.

Σταίτινος, ίνη, ινον, vel σταίτινος, ου, ὁ ϗ ἡ, confectus ex farina triticea. A præc.

Σταιτίτης, ου, ὁ, ut σταιτίτης πλακοῦς, placenta ex farina triticea. Ab eod.

Σταιτώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, plurimum σταιτὸς admixtum habens. Ab eod.

Στακτὴ, ῆς, ἡ, stacte, unguenti seu balsami genus.

Στακτικὸς, οῦ, ὁ, idem quod

Στακτὸς, ἡ, ὸν, stillatus, stillatitius, liquidus; (2) colatus; στακτὴ, gutta, *Gl. V.* A στάζω.

Στακτὶς, ἡ, atramenti sutorii species, al. σταλακτὶς, *Gorr.*

Σταλαγέω, idem quod σταλάζω, *Sibyl.*

Στάλαγμα, ατος, τὸ, gutta, stilla. A σταλάζω.

Σταλαγμίας, ου, ὁ, de chalcantho seu atramento sutorio. A

Σταλαγμὸς, οῦ, ὁ, destillatio; (2) gutta, stilla; *metaph.* homo parvæ staturæ.

Σταλάζω, fut. άσω, stillo. Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλαξ' ἱδρώς, *Eur. Ph.* 1397. A σταλάω.

Σταλακτικὸς, ἡ, ὸν, stillans. A σταλάζω.

Σταλακτὶς, ίδος, ἡ, stillatitia; (2) genus atramenti sutorii. Ab eod.

Σταλακτὸς, ἡ, ὸν, stillans. Ab eod.

Στάλαν, *columnam,* acc. sing. *Dor.* pro στήλην, a στήλη.

Σταλάσσω, vel -άττω, fut. άξω, stillo. A

Σταλάω, ῶ, idem. Οἷον τε σταλάον ψοφέει ἐπὶ ὕδατι ὕδωρ, *Aratus,* 962. A στάζω.

Σταλῆναι, *missum esse,* a. 2. inf. pass. v. στέλλω.

Σταλίδωμα, τὸ, plaga. A σταλίς.

Στάλικες, αἱ, plagæ, amites, *Ph.* paxilli sive surculæ, quibus attolluntur et sustinentur retia, *Plut.* Ab ἵστημι.

Σταλὶς, ίδος, ἡ, idem, *Ern.*

Σταλουργὸς τάφος, sepulchrum in quo exstructa est columna. A στάλα pro στήλη, et ἔργον.

Σταλτέος, α, ον, contrahendus, componendus, mittendus, &c. A στέλλω.

Σταλτικὸς, ἡ, ὸν, qui vim habet contrahendi, cui vis inest reprimendi vel adstringendi. Ab eod.

Στάμεν, *stetisse,* aor. 2. inf. act. *Ion.* pro στῆναι, ab ἵστημι.

Σταμὶν, ῖνος, ἡ, lignum in navi erectum, statumen, *Od* 5, 252. Ab eod.

Σταμνάριον, ου, τὸ, parvum vas fictile ad vina condienda; urceolus. Dim. a στάμνος.

Σταμνίον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Σταμνίσκος, ου, ὁ, urceus, urceolus, *Gl. V.* A

ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, urna, amphora fictilis vinaria; urceus.

Στάν, *steterunt,* 3. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔσταν, et hoc *Bœot.* pro ἔστησαν, ab ἵστημι.

Στὰξ, σταγὸς, ἡ, gutta. A στάζω.

Στάξαν, *stillaverunt,* 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔσταξαν, a στάζω.

Σταξεῦμες, *stillabimus,* 1. pl. f. 1. ind. *Dor.* et *Æol.* pro στάξομεν. Ab eod. verbo.

Στάξις, εως, ἡ, stillatio sanguinis e naribus. A στάζω.

Στάξοισιν, *stillabunt,* 3. pl. f. 1. ind. act. *Æol.* et cum ν, pro στάξουσι. Ab eod.

Σταότα, nom. vel acc. pl. n. g. part. perf. pass. *Ion.* et *Att.* pro ἑστηκότα, ab ἵστημι.

Στὰς, *qui stetit,* a. 2. part. act. verbi ejusd.

Στασάνη, ἡ, pignus, hypotheca, *Hes.* A στάσις.

Στάσῃ, 2. sing. a. 1. conj. med. *Dor.* pro στήσῃ, a verbo ἵστημι, *sisto.*

Στασιάζω, f. άσω, seditionem excito; (2) factionibus contendo, dissideo seditione; (3) contendo, certo; (4) insurgo. Τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει, *Aristoph. Eq.* 387. Ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, *Luc.* A στάσις.

Στασιάρχης, et στασίαρχος, ου, ὁ, princeps, caput, auctor seditionis.

Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, seditio, seditionis concitatio. A στασιάζω. Unde

Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, seditiosus, factiosus.

Στασιαστικὸς, ἡ, ὸν, ad seditionem commovendam aptus, seditiosus. A præc.

Στασιαστικῶς, *adv.* seditiose, factiose.

Στάσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, stativus, stabilis, firmus; (2) constans; (3) quietus, sedatus; (4) appensus; (5) de pecunia sub usura sumta vel data, quia στησάσθαι est pro δανείσασθαι (6) de carmine quod sine saltatione in scena canitur. A στάσις.

Στασίμως, *adv.* firme, constanter.

Στασιοποιέω, discordiam moveo.

Στασίωρον, τὸ, montana statio, *Eur.*

Στάσις, εως, ἡ, status, statio, ipsa actio standi, collocatio, quies, locus in quo consistitur; (2) seditio, factio, (proprie στάσις hoc sensu est coitio factiosorum in locum aliquem publicum, ubi συνίστανται, consistunt et consilia inter se conferunt; *statio,* h. e. consistentia); (3) ventus vehementior; (4) agger; (5) appensio. Ὡς αὕτη 'στι λοιπὴ σφῷν στάσις, nam hæc ultima est appensio, *Aristoph. Ran.* 1401. Στάσις λόγου, status sermonis, *periphrastice pro* sermo. Εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθὼν, *Soph. Trach.* 1179. Ab ἵστημι.

Στασιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, seditiosus. A στάσις.

Στασίωρος, caula montana, *Eur. Cyc.* 54.

Στασιωτεία, ας, ἡ, status seditiosus, factio. A

Στασιώτης, ου, ὁ, qui factionis alicujus est; (2) philosophus, qui motum negat, *Aristot. apud Sext. Empiricum.* A στάσις. Hinc

Στασιωτικὸς, ἡ, ὸν, factiosus, seditiosus.

Στασιωτικῶς, *adv.* seditiose.

Στάσκω, sto. Ut hinc sit [illegible]σκεν, stabat, *apud Il.* 3, 217. imperf. *Ion.* quasi a στάω.

Στάσομαι, *stabo,* f. 1. ind. med. *Dor.* pro στήσομαι, ab ἵστημι.

Στάσω, f. 1. ind. act. *Dor.* pro στήσω, a verbo eod.

Στατέον, *adv. posit.* statuere oportet. Ab eod.

Στατεύσις, εως, ἡ, calefactio, tostio. A

Στατεύω, foveo, calefacio, torreo, asso, et quidem *proprie* igne lento. Al. σταθεύω.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, stater, moneta, seu pondus quatuor drachmarum; stater aureus erat viginti ad viginti octo drachmarum. Ab ἵστημι.

Στατηρίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, staterem valens, qui stateris prætio æstimatur. A præc.

Στατηρὸς, ρὰ, ρὸν, stabilis, firmus. Ab ἵστημι.

Στατίζω, fut. ίσω, sisto; (2) *pass.* sto, consisto, stabulor. Οὐ μὴν οὐδὲ τὶς ἀμφιπόλων στατίζετ' ἀμφὶ πύλας, *Eurip. Alc.* 89. Πρὸς δ' ἕδρας Ἀσιήτιδες δμωαὶ στατίζουσ', *Id. El.* 318. Ab eod.

Στατικὸς, ἡ, ὸν, sistendi vim habens. Hinc ἡ στατικὴ, ῆς, statice, herba sistendi alvum vim habens; sed ἡ στατικὴ, sc. ἐπιστήμη, statica, scientia ponderum. Ab eod.

Στατικῶς, *adv.* cum vi sistendi.

Στατὸς, ἡ, ὸν, qui stetit aut stat; (2) stabilis, constans, firmus; (3) cum est epith. tunicæ, significat talarem et non succinctam, quæ et στάδια dicitur.

Σταυρηδὸν, *adv.* modo crucis. A σταυρός.

Σταυροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, crucis formam habens, cruci similis. Ex σταυρὸς et εἶδος.

Σταυροειδῶς, *adv.* in formam crucis. A præc.

ΣΤΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vallus, palus ligneus acutus et erectus, crux, *Il.* 24, 453.

Σταυρότυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, crucis typum gerens, crucis habens formam.

Σταυροτύπως, *adv.* in formam crucis.

Σταυροφάνεια, ας, ἡ, crucis inventio. Ex φαίνομαι.

Σταυροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, crucifer. A φέρω.

Σταυρόω, ῶ, fut. ώσω, vallum seu palum figo; (2) palo seu cruci adfigo, in crucem ago; ἐσταυρωμένος, crucifixus, perf. pass. part. Ἵνα σταυρώσωσιν αὐτὸν, *Marc.* 15, 20. Δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, *Gal.* 6, 14. Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν, 1 *Cor.* 1, 13. A σταυρός. Hinc

Σταύρωμα, ατος, τὸ, valli seu pali in terram fixi, munimentum ex vallis seu palis.

Σταυρώσιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad crucifixionem pertinens. A

Σταύρωσις, εως, ἡ, palorum seu stipitum defixio; (2) crucifixio. A ϛαυρόω.

Σταυρωτὴρ, ῆρος, ὁ· vide σαυρωτήρ· ϛαυρωτῆρες, spicula. Ab eod.

Σταυρωτὴς, ȣ̃, ὁ, qui vallos seu palos depangit; (2) qui cruci adfigit. Ab eod.

Σταφιδιναῖος, α, ον, qui fit e defruto.

Σταφίδιον, τὸ, Dim. a ϛαφίς.

Σταφιδίτης, ȣ, ὁ· ut ϛαφιδίτης οἶνος, sapa. *Gl. V.* vinum ex uvis passis, defrutum. A

ΣΤΑΦΙ'Σ, ίδος, ἡ, uva passa.

Σταφυλάγρα, ἡ, instrumentum chirurgicum, volsella (seu forceps) qua uvula comprehenditur. A seq. et ἄγρα.

Σταφυλὴ, ῆς, ἡ, uva; (2) adfectio uvulæ seu curculionis, quum is per fluxionem laxior reddita superna sui parte tenuis est, inferna autem crassior et lividus, *Ph.* ϛαφυλῆ ἀνθρώπȣ, uva, columella. A ϛαφίς.

Σταφύλη, ης, ἡ, perpendiculum seu libella fabrilis; (2) funiculus rubrica illitus, quo fabri utuntur ad lineam rectam in ligno exprimendam, *Il.* 2, 705. al. διαβήτης, ϛάθμη. Hinc

Σταφυλίζω, ad perpendiculum exigo. A pr.

Σταφυλῖνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pastinaca, *Plin.* 19, 327. *Angl* PARSNIP. Ab eod.

Σταφύλινος, uveus, *Gl. V.* A ϛαφυλή.

Σταφύλιον, τὸ, Dim. a ϛαφυλή.

Σταφυλὶς, ίδος, ἡ, uva, racemus. *Gl. V.* uva passa. Ab eod.

Σταφυλοβολεῖον, ȣ, τὸ, locus ubi uvæ calcantur, vel etiam reconduntur. Ex βάλλω.

Σταφυλοβόλιον, ȣ, τὸ, idem et ab eod.

Σταφυλόδενδρον, τὸ, vitis in modum arboris alta.

Σταφυλόδρομοι, οἱ, qui instigabant vindemiatores.

Σταφυλοκλοπίδης, ȣ, ὁ, uvarum fur. Ex κλέπτω.

Σταφυλοτομία, ας, ἡ, uvæ sectio. Ex τέμνω.

Σταφυλοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, uviger, uvas ferens. Ex φέρω.

Σταφύλωμα, ατος, τὸ, vitium oculi, cum humor aqueus e plaga corneæ illata fluit, et simul prolabitur tunica uvea, quia existit species et similitudo acini. A ϛαφυλή.

Σταχάνη, ης, ἡ, trutina. Ab ἵϛημι.

Σταχυηκομέω, ϛαχυηκομόω, spicas fero, alo. Πάντη δ' εἰσέτι νῦν ϛαχυηκομέȣσιν ἄρȣραι, *Opp. Cyneget.* 11, 150.

Σταχυηλόγος, ὁ ϗ ἡ, metens. A λέγω.

Σταχυηρὸς, ρὰ, ρὸν, spicatus, spicam ferens. A ϛάχυς.

Σταχυητόμος, ὁ ϗ ἡ, secans spicas; epith. falcis messoriæ. A τέμνω.

Σταχυηφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, spicas ferens.

Σταχύϊνος, spiceus, *Gl. V.* A ϛάχυς.

Σταχυοβολέω, spicas emitto, protrudo aristas. A βολέω, pro βάλλω.

Σταχυολογέω, ῶ, fut. ήσω, spicas lego seu colligo.

Σταχυολογία, ας, ἡ, spicilegium. A

Σταχυολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui spicas legit seu colligit. Ex ϛάχυς et λέγω.

Σταχυόομαι, ȣ̃μαι, fut. ώσομαι, spicor, spicas protrudo. A ϛάχυς.

Σταχυοπλόκαμος, ὁ ϗ ἡ, spicis, i. e. corona spicea coronata; epith. Cereris.

Σταχυοϛέφανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, spicea corona redimitus.

Σταχυοτρέφος, ον, spicas alens, epith. Cereris. A τρέφω.

Σταχυοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, spicifer, spicifera, *Gl. V.* Ex seq. et φέρω.

ΣΤΑ'ΧΥΣ, υος, ὁ, spica, arista, culmus, *Ph.* (2) herba quædam.

Σταχυώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, spicatus, spicam ferens. A præc.

ΣΤΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, sevum, sebum, adeps, axungia; (2) farina aqua subacta addito fermento, fermentum.

Στεάτινος, ίνη, ινον, adipalis. A ϛέαρ.

Στεάτιον, ȣ, τὸ, aliquantulum sevi seu sebi; (2) aliquantulum fermenti. Dim. a ϛέαρ.

Στεατόω, ῶ, fut. ώσω, in sebum seu sevum, vel etiam adipem converto; pinguem, obesum reddo.

Στεατώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, sebum seu sevum odore vel colore referens. *Gl. V.* adipatus. Ab eod.

Στεάτωμα, ατος, τὸ, tumor præter naturam adipem intra se membrana conclusam habens; abscessus. A ϛιατόω.

Στεγάζω, f. άσω, tego, operio, occulto. Στεγάζειν ὕπνον, capere somnum, *Soph. Elect.* 780. A ϛέγω.

Στεγανογραφία, ας, ἡ, occulta scriptura, occulte seu notis vel characteribus, aliove modo, quem alius non intelligat, scribendi ratio. A

Στεγανογράφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, peculiari et aliis non intelligendo modo scribens. Ex ϛεγανὸς et γράφω.

Στεγανόμιον, ȣ, τὸ, merces quæ datur pro hospitio. A

Στεγανόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, caupo, paterfamilias, materfamilias. Ex ϛεγανὸς et νέμω.

Στεγανόπȣς, οδος, ὁ ϗ ἡ, planipes, latipes, palmipes; opp. σχιζόπȣς.

Στεγανὸς, ἡ, ὸν, tectus, opertus; (2) qui secreta in pectore clausa retinet, tacitus; (3) densus, durus, firmus. Hinc τὰ ϛεγανὰ, ῶν, tecta. A ϛέγω.

Στεγανῶς, *adv.* arcte, stricte, ita ut nihil effluat, *Il.* 1, 482. A præc.

Στεγανώματα, τὰ, nexus et vincula quæ parietes continent, ne collabantur, *Hes.*

Στέγαρχος, ȣ, ὁ, qui tecto sive domui præest, præfectus ædium.

Στεγάρχων, idem.

Στέγασις, εως, ἡ, tignatio, *Gl. V.*

Στέγασμα, ατος, τὸ, tegmen, operimentum. A ϛεγάζω.

Στεγαϛὴς, ȣ̃, ὁ, tector tignarius, *Gl. V.* Ab eod.

Στεγαϛὸς, ἡ, ὸν, tectus, opertus. Ab eod.

Στεγαϛρὶς, ίδος, ἡ, idem quod

Στέγαϛρον, ȣ, τὸ, quo tegere aliquid possumus, tegmen, tegmentum, integumentum. *Ph.* segestrum. A ϛεγάζω.

Στέγη, ης, ἡ, tectum; (2) ædificium contignatum et tectum, domus; (3) lupanar, vel cella meretricis; (4) antrum. A ϛέγω.

Στεγνὸς, ἡ, ὸν, *per Sync.* pro ϛεγανός.

Στεγνότης, ητος, ἡ, adstrictio. A præc.

Στεγνόω, ῶ, f. ώσω, tego; (2) adstringo. Πώμασι ϛεγνȣ̃ντες ἀκριβῶς, *Gal.* Ab eod.

Στεγνοφυὴς, ὲς, quem natura ϛεγνὸν creavit, *Ep.*

Στέγνωσις, εως, ἡ, adstrictio, constrictio.

Στεγνωτικὸς, ἡ, ὸν, adstringendi seu constringendi vim habens. Ab eod.

Στέγος, εος, τὸ, idem quod ϛέγη. A

ΣΤΕ'ΓΩ, tego, operio, occulto; contineo, non sino elabi; (3) sustineo, tolero, (ut desiderium, lætitiam.) Πάντα ϛέγει (ἡ ἀγάπη) 1 *Cor.* 13, 7. Οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν ϛέξαιμι, κακὸν τόδε λεύσσων, me continere nequeo, *Soph. Trach.* 991. Ὥϛε τὰς πληγὰς ϛέγειν, *Aristoph. Vesp.* 1295.

Στειβεὺς, έως, ὁ, qui viam pedibus calcat, viator. A

Στειβία, ας, ἡ, idem quod ϛιβεία, quod vide.

ΣΤΕΙ'ΒΩ, calco, stipo; (2) vestigo, indago. Ἵνα χορȣ̀ς ϛείβȣσι ποδοῖν Ἀγραύλȣ κόραι τρίγονοι, *Eurip. Ion.* 495. Πᾶν ἐϛίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν, *Soph. Aj.* 874. (2) ϛείβȣσι δ' ἀμοχθήτοισιν ὀπωπαῖς, *Oppian. Cynegel.* 1, 455.

Στείλαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐϛείλαντο, a ϛέλλω, *mitto, contraho.*

Στειλαιὸς, ὁ, *Hipp.* idem quod

Στειλειὰ, ᾶς, ἡ, foramen securis, in quod immittitur lignum; manubrium, capulus. *Ion.* ϛειλειὴ, ῆς, pro ϛελεά.

Στειλειὸν, vel ϛειλεὸν, ȣ̃, τὸ, manubrium, *Ion.* pro ϛελεὸν, *Od.* 5, 236.

Στειναύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, arctæ cervicis.

Στείνομαι, arctor; (2) tristor, suspiro. A ϛεινός.

Στεινομένην, *arctatam*, acc. sing. præs. part. pass. *Ion.* pro ϛενομένην, a ϛένω.

Στείνοντο, *resonabant*, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐϛένοντο, a verbo eod.

Στεινόπορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, angustum habens transitum.

Στεινὸς, angustus, *Ion.* pro ϛενός.

Στεῖνος, εος, τὸ, via angusta; locus angustus; (2) anxietas animi. A ϛενός.

Στεινόω, f. ώσω, *Ion.* pro ϛενόω. A ϛεινός.

Στεινωπὸς, *Ion.* pro ϛενωπὸς, angiportus.

Στειπτὸς, ἡ, ὸν, calcatus. A ϛείβω.

Στεῖρα, ας, *Ion.* ϛείρη, ης, ἡ, carina navis.

Στείριον, τὸ, vestis tenuis ac translucens, *V. L.*

Στεῖρος, ȣ, ὁ, sterilis; ϛεῖρα, sterilis. A ϛερέω, *privo.* (A ϛάω, stans, solidus, *Ern.*)

Στειρόω, ῶ, fut. ώσω, sterilem reddo; ϛειρȣ̃μαι, sterilis sum; ϛειρȣ̃σθαι, sterilescere, *Gl. V.* A præc.

Στείρωμα, ατος, τὸ, carina, *Hes.* A ϛειρόω.

Στείρωσις, έως, ἡ, sterilitas. Ab eod.

Στειφρὸς, ρὰ, ρὸν, idem quod ϛιφρός.

Στεῖχεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἔϛειχε, a

ΣΤΕΙ'ΧΩ, f. ξω, ordine eo, ordine incedo; (2) eo, vado. Εἰς τὰς Ἀθήνας ϛεῖχε κοινόφρων πατρὶ, *Eur. Ion.* 610.

Στείωμεν, 1. plur. aor. 2. conj act. *Ion.* pro ϛέωμεν, et hoc pro ϛῶμεν, ab ἵϛημι.

Στελγιδολήκυθος, vel ϛλεγγιδολήκυθος, vel ϛλεγγιδολήκυθος, puer qui athletæ in certamen descendenti strigilem portabat, &c. *Steph.*

Στελγιδοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, qui strigiles conficit. Ex ϛελγὶς et ποιέω

Στελγίζω, f. ίσω, strigili rado, distringo. A

Στελγὶς, ίδος, ἡ, strigilis; (2) coronamenti genus, lamina. Alias ϛεγγίς.

Στέλγισμα, ατος, τὸ, sordes strigili abrasæ:

Στέλγιϛρον, ȣ, τὸ, strigilis. A ϛελγίζω.

Στελεγγίζω, pro ϛλεγγίζω, *Steph.*

Στελεὴ, ῆς, ἡ, idem quod ϛειλειά. Ὀρθὸς, ἐπὶ ϛελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας, *Apollon. Rhod.* 4, 957.

Στελεὸν, ȣ̃, τὸ, ϛελεὸς, ὁ, idem; *Ph.* Φιλοδέσποτ φάρσος ἅμα ϛελεȣ̃ χῆρον ἐλαϊνέȣ, sonans securis manubrii destituta oleagini, *Anthol. Reisk.* 58.

Στελεὸς, ὁ, idem quod ϛελεὸν, *V. L.*

Στελεφȣρὸς, ὁ, plantago angustifolia, *Theophr.*

Στελεχητόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, truncos secans. Ex ϛέλεχος et τέμνω.

Στελεχιαῖος, α, ον, arboris trunco similis, ut vena magna, quæ in plures ramos dividitur.

Στελεχόκαρπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, caudice fructum ferens.

ΣΤΕ'ΛΕΧΟΣ, εος, τὸ, caudex, truncus, stipes. Hinc

Στελεχόω, ῶ, fut. ώσω, caudicem emitto.

Στελεχώδης, εος, ὁ, ἡ, idem quod ϛελεχιαῖος.

ΣΤΕΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, arbori innascens viscum.

Στέλλεν, præs. inf. act. *Dor.* pro ϛέλλειν, a

ΣΤΕ'ΛΛΩ, fut. ϛελῶ, p. ἔϛαλκα, mitto; (2) instruo, apparo, orno, exorno, compono, ut mortuum, amicio, induo; (3) contraho, ut vela, reprimo, inhibeo, sisto, compesco ϛέλλομαι, contendo, *Gl. V.* (2) timeo, caveo, vito; (3) expeditionem suscipio, navigo; (4) lateo, fallo; (5) minuo verbis. Στέλλειν ἱϛορίαν, *Plut.* ϛρατὸν, *Eur.* Στελεῖν χιτῶνι τῷδε, ornare, *Soph. Trach.* 620. Ἐς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐϛέλλετο, *Herodian.* (2) Οὓς ἑτάρȣς ϛέλλοντα, *Il.* 4. 294. Ἐϛάλην, veni, prodii. Εὗρον αὐτὸν τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἐϛαλμένον, invenerunt corpore animoque defectum, *App. Bell. Civ.* 5, 112. Hinc

Στέλμα, ατος, τὸ, corona, *Hes.* sertum (nisi melior lectio est ϛέμμα, *Ern.*)

Στελμονίαι, ῶν, αἱ, fasciæ quibus canum latera præmuniuntur. A præc.

Στελῶ, *mittam*, f. 1. ind. act. verbi ϛέλλω.

Στεμβάζω, convicior, irrideo, *Hes.* A

ΣΤΕ'ΜΒΩ, contumelia adficio, injuriose tracto; (2) adsidue moveo.

Στέμμα, ατος, τὸ, velamentum, infula, mitra.

Gl. V. corona; στέμματα, serta, infulæ. *Ph.* Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, *Il.* 1, 14. A στέφω. Hinc

Στεμμάτιον, ου, τὸ, coronula, *Gl. V.*

Στεμματόω, ῶ, f. ώσω, sertis redimio; (2) vittis corono, *Eur. Herac.* 529.

Στεμφυλίδες, ων, αἱ, olivæ nigræ.

Στεμφυλίτης, ου, ὁ· ut στεμφυλίτης οἶνος, lora.

Στεμφυλῖτις, ἡ, ex vinaceis facta. A

Στέμφυλον, ου, τὸ, vel potius τὰ στέμφυλα, ων, vinacei, vinacea, solida uvarum in torculari expressarum retrimenta; (2) fraces, i. e. olivarum expressarum reliquiæ. A σταφὶς, vel σταφυλή.

Στέμφω, moveo, pro στέμβω, n. 2.

Στέναγμα, ατος, τὸ, suspirium, gemitus.

Στεναγμὸς, οῦ, ὁ, gemitus. A

Στενάζω, fut. άξω, gemo, ingemisco, suspiro. Τίς δ' ὁ στενάζων οἶκτρον ἐν πύλαις ὅδε; *Eur. Supp.* 104. Στενάζων ἀρὰς τέκνοις, gemitibus deplorans execrationes quas in liberos effuderat, *Eurip. Phœn.* 336. A στένω.

Στενακτικὸς, ἡ, ὸν, gemebundus, lamentabilis.

Στενακτὸς, ἡ, ὸν, idem, act. et pass. A στενάζω.

Στεναύχην, ὁ, ἡ, tenues cervices habens.

Στεναχέω, ῶ, gemo, ingemisco. A στενάχω.

Στενάχιζεν, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἐστενάχιζε, a

Στεναχίζω, fut. ίσω, idem et ab eod. Στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη, *Hes. Theog.* 858.

Στενάχω, idem; στενάχοντο, suspirabant, gemebant, imp. *Ion.* med. pro ἐστενάχοντο. Παρὰ γὰρ στενάχειν, καὶ τάδ' αὔτειν, *Eur. Phil.* 1546. A στένω.

Στενόεις, όεσσα, όεν, gemebundus, *Hes.* seu στονόεις, *Ern.* Ab eod.

Στενόεντας, acc. plur. m. g. a στενόεις.

Στενοεπιμήκης, ες, in longitudinem magis quam latitudinem factus.

Στενοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, qui angusto est pectore.

Στενοκύμων, ὁ καὶ ἡ, ob angustias fluctuosus; epith. freti. A κῦμα.

Στενοκώκυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, graviter gemens et lugens, vel lamentum ciens. A κωκύω.

Στενολεσχέω, ῶ, f. ήσω, de rebus male subtilibus garrio, de rebus frivolis et nullius momenti subtiliter disputo. Περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν, *Aristoph. Nub.* 319. A

Στενολέσχης, ου, ὁ, qui de rebus subtilibus garrit; argutator, nugator. Ex στενὸς et λέσχη.

Στενολεσχία, ας, ἡ, disputatio de rebus nihili, argutiæ. A præc.

Στενολογέω, ῶ, f. ήσω, idem quod στενολεσχέω. A

Στενολόγος, ὁ, idem quod στενολέσχης.

Στενόπορθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, arctum fretum habens.

Στενοπορθμὶς, ίδος, ἡ, idem; epith. loci, urbis ad fretum sitæ, &c. A præc.

Στενοπορία, ας, ἡ, transitus angustia. A

Στενόπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, angustos et arctos meatus habens; (2) angustus, arctus. (2) Στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα ἥκουσι, Aulidis sedes angusto freto vicinas, *Eurip. Iphig. in Aul.* 81.

Στενοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non lata est facie, angustus. Ex στενὸς et πρόσωπον.

Στένος, εος, τὸ, metus, timor. A

ΣΤΕΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, angustus, arctus. Hinc τὰ στενὰ, ῶν, angustiæ, angusti transitus in montibus seu fretis, fauces.

Στενόσημον, ου, τὸ, angusticlavis vestis, *Gl. V.* Ex στενὸς et σῆμα.

Στενόστομος, ὁ, ἡ, os habens angustum. A στόμα.

Στενότης, ητος, ἡ, angustia. A στενός.

Στενοτράχηλος, ον, angustum collum habens.

Στενοφυλλία, ας, ἡ, exilitas foliorum. A

Στενόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, exilia folia habens.

Στενόφωνος, ου, ὁ, ἡ, exilem sonum edens. A φωνή.

Στενοχωρέω, ῶ, fut. ήσω, arcto, angusto. *Gl. V.* coangusto, coarcto; στενοχωρεῖται, suspirat; *Ph.* arctatur, angitur. Ἐν παντὶ θλιβόμενοι, ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, 2 *Cor.* 4, 8.

Στενοχωρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, angustum habens spatium, angustus. A

Στενόχωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Στενοχωρία, ας, ἡ, angustum spatium, angustus locus; (2) angor, sollicitudo; (3) inopia pecuniæ, &c. *Ph.* arctatio, angustia; στενοχωρίαι, angustiæ, *Gl. V.* Ab eod.

Στενόω, ῶ, f. ώσω, arcto, angusto, coarcto, *Gl. V.* (2) in angustias redigo, *metaphorice.* Τὰς δὲ διεξόδους ἐστένωται, *Herodian.* A στενός.

Στενυγρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, arctus, angustus; de angustia in mari, fluvio, et similibus. Hinc

Στενυγρόω, ῶ, meatus humorum constringo et sicco, coarcto locum in quo humor est.

Στενυγροχωρία, ἡ, idem quod στενοχωρία, seu στενότης, *Gal.*

Στένω, gemo, ingemisco, suspiro; (2) deploro, defleo, lugeo. Ἢ τοῦ στένουσι τλήμονος φυγὰς ἐμᾶς; *Eur. Ph.* 381. Κοὐκ ἂν μονωθεὶς ἔστενον κακοῖς ἐμοῖς, *Id. Alc.* 648. Τήν τε δυσυχεστάτην στένων στρατείαν, *Id. Supp.* 23. A στενός.

Στένωμα, ατος, τὸ, angustus locus, angustia. A στενόω.

Στενωπάρχος, ου, ὁ, curator vicorum. Ex στενωπὸς et ἄρχων, vel ἄρχος.

Στενωπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, de via, vico, loco; angiportus, angustiportum, *Ph.* στενωπὰ, arcta, *Ph.* Ex στενὸς et ὤψ, (vel ωπος est mera terminatio, *Ern.*)

Στενῶς, *adv.* arcte, anguste, *Gl. V.* A στενός.

Στένωσις, εως, ἡ, angustia, coarctatio. A στενόω.

Στέομεν, 1. plur. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro στῶμεν, ab ἵστημι, pro στάω, *sisto.*

Στεπτήρια, ων, τὰ, serta, quæ ex arborum ramis suspendi solebant. A

Στεπτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idoneus ad coronas nectendas. A

Στεπτὸς, ἡ, ὸν, coronatus, serto redimitus. A στέφω.

Στέργηθρον, ου, τὸ, amoris illecebræ; (2) herba quædam, umbilicus Veneris. (1) εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν, *Eurip. Hipp.* 256. A στέργω.

Στέργημα, ατος, τὸ, amoris illecebræ, poculum amatorium, philtrum. Στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν, *Soph. Trach.* 1138. Ab eod.

Στέργοισαι, nom. plur. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro στέργουσαι, a στέργω, *diligo.*

Στεργοξύνευνος, ὁ καὶ ἡ, amans conjugem, seu appetens conjugium alicujus. A σύνευνος.

ΣΤΕ'ΡΓΩ, fut. ξω, naturali quadam caritate complector, amo, *Æsch. Pr.* 11. (2) adquiesco, sum contentus aliqua re. Στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν, *Soph. Antig.* 283. Στέργειν τοῖς ἤδη συμβεβηκόσι, *Isocr.* (3) peto, cupio, oro. Δείσαντες, ἢ στέρξαντες; numquid metuentes, cupientesve? *Œd. Tyr.* 2.

Στέργωσι, 3 plur. præs. conj. act.

Στερέησις, ἡ, pro στέρησις, *Man.*

Στερεὶς, aor. 2. pass. part. a στερέω. Οὔτι τοῦ σοῦ φασγάνου βίον στερεὶς, *Eurip. Hel.* 95. Φρονήματος τοῦ πρὶν στερέντες, *Eurip. Hec.* 622. Στερεῖσα, *Eurip. Bacch.* 1351. *Id. Phœn.* 1273. *Id. Suppl.* 795. Στερέντες, στερέντα, *Alcest.* 625. [Larcherus hæc omnia per Syncopen posita censet pro στερηθεὶς, &c. sed falso.]

Στερέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, solidus, durus, firmus. A στερεός.

Στερεμνίως, *adv.* solide, firme.

Στερεογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, firmæ sententiæ, obfirmati animi. Ex στερεὸς et γνώμη.

Στερεοκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duro corde est; (2) contumax. A καρδία.

Στερεομετρεῖν, solida metiri. A

Στερεομέτρης, ου, ὁ, qui solida metitur, stereometra. A μετρέω. Hinc

Στερεομετρία, ας, ἡ, solidorum dimensio.

Στερεοποιέω, ῶ, consolido, validum reddo.

ΣΤΕΡΕΟ'Σ, εά, εὸν, solidus, validus, firmus. *Gl. V.* rigidus, durus, sterilis ob duritiem. Hinc τὸ στερεὸν, idem quod

Στερεότης, ητος, ἡ, soliditas. A præc.

Στερεόσαρκος, ὁ, ἡ, compactum carnem habens. A σάρξ.

Στερεόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dura et rigida mente præditus, crudelis, immitis, pertinax, *Soph. Aj.* 925. A φρήν.

Στερεόω, ῶ, f. ώσω, solido, firmo, firmum solidumque reddo. Τοῦτον ὃν θεωρεῖτε, καὶ οἴδατε, ἐστερέωσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, *Act.* 3, 16. Ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις, καὶ τὰ σφυρὰ, *Ib.* 7. A στερεός.

Στερέσαι, aor. 1. inf. act. *Poet.* pro στερῆσαι, a

ΣΤΕΡΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, privo, orbo; ἐστερέθη, caruit, *Ph.* aor. 1. pass. ἐστέρηνται, 3. plur. perf. pass. carent, *Ph.* ἐστερημένος, carens, *Gl. V.* part. στερηθεὶς, privatus, *Gl. V.* a. 1 part. pass. Διπλῶν τέκνων μ' ἐστέρησε Φοῖβος, *Eur. Andr.* 1212.

Στερέωμα, ατος, τὸ, firmamentum, statumen, robur, *Ph.* columen, *Gl. V.* A στερεόω.

Στερεῶς, *adv.* solide, firmiter, constanter.

Στερέωσις, εως, ἡ, solidatio, firmatio. A στερεόω.

Στερηθεῖσαν, *privatam*, acc. sing. aor. 1. f. g. pass. verbi στερέω.

Στερήσαντες, nom. plur. aor. 1. part. act.

Στέρησις, εως, ἡ, privatio, *Ph.* fraus, orbitas; in *Philos.* cum quid de re aliqua negatur. A στερέω.

Στερητικὸς, ἡ, ὸν, privativus. *Gl. V.* fraudulentus. Ab eod.

Στερητικῶς, *adv.* privative.

Στερθῆμεν, aor. 1. inf. pass. *per Syncop.* et *Ion.* pro στερηθῆναι, a στερέω.

Στερίζω, ίσω, pro στερέω. Νῦν δὲ σ' ὁ γραμματικὸς, καὶ ποδὸς ἐστέρισεν, *Epigr.* Εἶτα τοῦδε νῦν στερίσκομαι, *Eur. Supp.* 1090. Στερισκόμενοι ταύτης τῆς ἐπιθυμίας, *Xen.*

Στεριφόπεπλος, parvus peplus, *Suid.* Proprie, qui rigidum et vilem peplum gestat.

Στεριφοποιέω, ῶ, solido, firmo, duro. A

Στέριφος, ίφη, ιφον, sterilis, infœcundus; (2) solidus, firmus. (1) Στερίφη γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε, *Aristoph. Thesmoph.* 641. (2) αὐτοὶ δὲ ... καταβάντες ... ἐς τὸ ὁμαλὸν, καὶ διὰ τοῦ ἕλους, ᾗ πηλῶδες ἦν καὶ στεριφώτατον, *Thucyd.* 6, 101.

Στερίφωμα, ατος, τὸ, firmamentum, firmus agger. Καὶ τὸν χάρακα τοῖς στεριφώμασιν ἐπιτιθεὶς, aggerem muniens vallo, *App. Bell. Civ.* 4, 109. Quasi a στεριφόω.

Στερκτικὸς, ἡ, ὸν, amans, qui facile re aliqua acquiescit. A στέργω.

Στερκτὸς, ἡ, ὸν, amabilis. Ab eod.

Στερνίδιον, ου, τὸ, pectusculum, *Gl. V.* A στέρνον.

Στέρνιξ, ικος, ὁ, medulla, *Hes.* A στέρνον.

Στερνίτης, ου, ὁ, pectoralis. Ab eod.

Στερνῖτις, ιδος, ἡ, idem. A præc.

Στερνοκοπέομαι, οῦμαι, plango pectus. A κόπτω.

Στερνόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, qui dæmonem in præcordiis habens responsa dat et factum prædicit. Ex στέρνον et μάντις.

ΣΤΕ'ΡΝΟΝ, ου, τὸ, pectus.

Στερνοσώματος, ον, *vox inepta comica vel dythyrambica*, pro capax, *apud Athen.*

Στερνοτυπέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, pectus ferio, tundo, plango. A

Στερνοτυπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pectora tundens. Ex στέρνον et τύπτω. Στερνοτυπεῖς ἀνὰ τόπον πάλιν κτύποι φανήσονται, *Eurip. Suppl.* 604. Hinc

Στερνοτύπτης, ου, ὁ, idem.

Στερνοτυπία, ας, ἡ, planctus pectoris.

Στερνοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pectore suo continens, cavus. Epith. terræ. Στερνοῦχος χθὼν, gremium terræ, *Soph. Œd. Col.* 691. Ex στέρνον et ἔχω.

Στερνόφθαλμος, ὁ, ἡ, oculum in pectore habens.

Στερνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pectorosus, *Gl. V.* A στέρνον.

Στέρξαι, aor. 1. inf. act. verbi στέργω.

Στέρξις, εως, ἡ, amor sincerus; (2) animus præsentibus contentus. A στέργω.

Στέρομαι, privor. Στέρομαι δ' οἴκων, στέρομαι παίδων, *Eur. Ion.* 902. A στερέω.

Στεροπὴ, ῆς, ἡ, fulgor, splendor; (2) fulgur. Ab ἀστράπτω.

Στεροπηγερέτα, voc. sing. a

Στεροπηγερέτης, ου, ὁ, qui fulgur suscitat, seu congregat, *Il.* 6, 298. Ex στεροπὴ et ἐγείρω, vel ἀγείρω.

Στέροψ, οπος, ὁ, fulgor vel fulgur.

Στερρόβαρης, ες, et στερεοβαρὴς, gravis.

Στερρόβοας, ὁ, magna voce præditus, clamosus. A βοή.

Στεῤῥόγυιος, ὁ ϗ ἡ, validus. A γυῖον.
Στεῤῥοποιέω, ῶ, fut. ήσω, solidum facio, solido, firmo; (2) potentem reddo. (2) ἡ χρὴ στεῤῥοποιεῖν ὧδ' ἐκεῖνον ἀμέτρως, *Appian. Punic.* 61.
Στεῤῥὸς, ρὰ, ρὸν, pro στερεός.
Στεῤῥότης, ητος, ἡ, pro στερεότης.
Στεῤῥόω, pro στερεόω.
Στεῤῥῶς, *adv.* vide στερεῶς. στεῤῥότατα, vehementissime, *Suicer.*
Στέρφος, ου, τὸ, corium, pellis, *Dor.* τρέφος.
Στέρφινος, η, ον, coriaceus. A præc.
Στέρφνιον, durum, *Hes.*
Στέρφνιος, pro στέρφος, *Hes.*
Στερφόπεπλος, ὁ, pelliceo seu coriaceo peplo indutus, epith. Herculis, *Lyc.*
Στερφόω, pelle tego. A στέρφος. Hinc
Στέρφωσις, ἡ, cum res pelle contegitur.
Στερφωτὴρ, ῆρος, ὁ, pellibus tectus, instructus. Ibycus, *ap. Sch. Apoll.*
Στερχθέντα, acc. sing. aor. 1. part. pass. verbi στέργω.
Στεύομαι, promitto, firmo. Στεῦται (*per Sync.* pro στεύεται) γάρ τι ἔπος ἐρέειν, *Il.* 3, 83. Στεῦτο (ἐστεύετο) γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, *Ib.* 2, 597. Confer *Æsch. Pr.* 49.
Στεῦτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* et *per Syncop.* pro ἐστεύετο, a στεύομαι.
Στεῦται, 3. sing. *per Syncop.* pro στεύεται.
Στεφάνη, ης, ἡ, cujusque rei fastigium, aut circuitus, quicquid quamque rem cingit, ambit; unde *inpr.* corona, sertum, fascia, ungula. Καὶ ὠ στεφάνην ἐδίηνεν, neque ungulam tinxit, *Oppian. Cyneg.* 1, 232. A στέφω.
Στεφανηδὸν, *adv.* in modum coronæ, circumcirca, in orbem. A præc.
Στεφανηπλοκέω, coronam necto seu plico. A
Στεφανηπλόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui nectit coronas, coronarius. Ex στεφάνη et πλέκω.
Στεφανηφορέω, coronam gero, coronatus sum.
Στεφανηφορία, ας, ἡ, coronæ gestatio. *Ph.* supplicatio. A
Στεφανηφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, coronam gestans, coronatus, *Gl. V.* Ex στεφάνη et φέρω.
Στεφανιαῖος, αία, αῖον, coronatus. A στεφάνη. Unde
Στεφανίζω, corono; a. 1. ἐστεφάνιξα, *Dor. apud Aristoph. Eq.* 1221, pro ἐστεφάνισα.
Στεφανικὸς, ἡ, ὸν, coronarius.
Στεφάνιον, ου, τὸ, corolla, parva corona. Dim.
Στεφανίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod. Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις πεπυκασμένος, *Anacr.* 5, 15. Unde
Στεφανίτης, ου, ὁ, coronarius, coronatus; στεφανίτης ἀγὼν, certamen in quo corona victori datur: *Plut. in Lycurg.* 22.
Στεφανῖτις, ιδος, ἡ, coronaria. A præc.
Στεφανίων, ὁ, species graculi, *Hes.*
Στεφανοπλοκέω, ῶ, idem quod στεφανηπλοκέω.
Στεφανοπλοκία, ἡ, sertorum confectio. A
Στεφανοπλόκος, ου, *Ph.* idem quod στεφανηπλόκος.
Στεφανοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui coronas conficit. Ex στέφανος et ποιέω.
Στεφανοπώλης, ου, ὁ, venditor coronarum.
Στεφανόπωλις, ιδος, ἡ, quæ coronas vendit.
Στέφανος, ου, ὁ, corona, corolla, sertum, *Met.* ornamentum, decus, honos. Πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις ἔσοχ' Ἄρηος στεφάνοισιν, urbs hæc ad summos Martis honores erecta est, *Eurip. Phœn.* 839. A στέφω.
Στεφανοῦνται, 3. pl. præs. ind. pass. pro στεφανόονται, a στεφανόω.
Στεφανοφορέω, ῶ, idem quod στεφανηφορέω.
Στεφανοφορία, ας, ἡ, idem quod στεφανηφορία.
Στεφανόω, ῶ, fut. ώσω, corono, corona cingo, circumdo, cingo; (2) honoro, orno, decoro; ἐστεφανωμένος, redimitus, *Ph.* perf. part. pass. Στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε, σοφίας οὕνεκα, στεφανοῦσι ϗ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῴ, *Aristoph. Av.* 1280. Κισσῷ στεφανωθεὶς, *Eur. Bac.* 81. Στεφανωσάμενος (postquam se ipse coronaverat) ϗ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν ἐνδύντι, *Æsch.* A στέφανος.
Στεφανώδης, ες, coronarius, coronis aptus. Στεφανώδει τε χλόᾳ, et cum gramineis coronis, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1058.
Στεφάνωμα, ατος, τὸ, coronamentum; στεφανώματα, serta, *Gl. V.* Hinc
Στεφανωματικὸς, ἡ, ὸν, vide στεφανώδης.
Στεφάνωσις, εως, ἡ, coronatio. A στεφανόω.
Στεφανωτικὸς, ἡ, ὸν, coronarius. A στεφανόω.
Στεφανωτίδες μυῤῥίναι, myrti provenientes modo coronarii operis, *Theophr.*
Στεφανωτρὶς, ίδος, ἡ, coronaria.
Στεφέτης, ὁ, supplex corolla oleaginum ramum cinctum gerens, *Hes.*
Στεφηπλόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, coronas texens, serta nectens. Ex στέφος et πλέκω.
Στεφηφορέω, ῶ, fut. ήσω, coronam gesto. A στέφος et φέρω.
Στεφηφόρος, et στεφοφόρος, coronam seu sertum gestans, Lyc. *Lat.* Flamen.
Στέφον, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔστεφον.
Στέφος, εος, τὸ, corona, corolla, sertum; ramus oleæ lana obvolutus, velamentum. Τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβοῦσα, *Soph. Œd. Tyr.* 912. A
ΣΤΕ'ΦΩ, f. ψω, corono, redimio; (2) orno; (3) cingo; circumdo, circumfundo, tego; (4) impleo, repleo, de poculis; στέφομαι, redimior, *Gl. V.* ἐστεμμένος, redimitus, *Ph.* comptus, *Gl. V.* Σὺ δ' ἐπὶ κάρα στέψασα καλλικόμαν, *Eur. Iph. in Aul.* 1105. Στέφεται καλοῖς ἰούλοις, *Anac.* 5, 10.
Στέψας, aor. 1. part. act. verbi στέφω. Hinc
Στέψις, εως, ἡ, coronatio.
Στέωμεν, 1. pl. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro στῶμεν, ab ἵστημι pro στάω.
Στῆ, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔστη.
Στῇ, *steterit*, 3. sing. ejusd. temp. conj.
Στήδην, *adv.* pondere, qu. dic. appensim, *Nic. Al.* 327. Ab ἵστημι.
Στήῃ, 3. sing. aor. 2. conj. act. *Poet.* pro στῇ, et hoc *Ion.* pro στῇ, ab ἵστημι.
Στήθεσι, dat. plur. *Poet.* pro στήθεσι, a στῆθος.
Στήθεσφιν, dat. *per Paragogen*, pro στήθεσι.
Στῆθι, 2. sing. aor. 2. imperat. act. v. ἵστημι.
Στηθιαῖος, α, ον, pectoralis. A στῆθος.
Στηθίδιον, ου, τὸ, pectusculum. Dim. a στῆθος. Unde
Στηθικὸς, ἡ, ὸν, pectoralis, qui pectoris est.
Στηθύνιον, ου, τὸ, medium pectoris, quasi pectusculum, *Poll.* (melius στηθύνιον, *Ern.*)
Στηθοδεσμὶς, ίδος, ἡ, fascia pectoralis. A
Στηθόδεσμον, ου, τὸ, pectorale, fascia, *Gl. V.*
Στηθόδεσμος, στηθόδεσμοι, fasciæ pectorales, *Gl. V.*
ΣΤΗ'ΘΟΣ, εος, τὸ, pectus, τὰ στήθη, aggeres arenæ, vel saxa in mari latentia, *Ern.*
Στηθύνιον, ου, τὸ, pectusculum. Dim.
Στήκω, firmiter sto. Στήκετε ἐν τῇ πίστει, 1 *Cor.* 16, 13. Ab ἵστημι, pro ἔστηκα.
ΣΤΗ'ΛΗ, ης, ἡ, cippus, *inpr.* in sepulchro, columna, titulus (sc. inscriptus lapidi) *Gl. V. item* fœdus (sc. inscriptum stelæ) *ap. Polyb. ap. Jos.* de tribunali dicitur, et *Sept.* loca excelsa στήλας vertunt, *Ern.*
Στηλίδιον, ου, τὸ, cippus parvus, columella; στηλίδια, termini, limites, *Hes.* Dim. A
Στηλὶς, ίδος, ἡ, idem. A στήλη.
Στηλίτευσις, εως, ἡ, inscriptio in cippum; (2) invectiva in aliquem, qua quasi in cippo ejus facinora notamus; (3) proscriptio.
Στηλιτευτικὸς, ἡ, ὸν, invectivus. A
Στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inscribo, memoriæ prodo; (2) facinora alicujus noto et omnibus manifesto. Ἐστηλίτευσας τὴν εὐεργεσίαν, *Greg.* (3) proscribo. A
Στηλίτης, ου, ὁ, in cippum inscriptus; (2) ob crimina infamiæ caussa proscriptus; (3) columnaris, ad columnam pertinens; (4) in columna degens, sedens. A στήλη.
Στηλογραφέω, ῶ, f. ήσω, in columna inscribo; (2) proscribo. Ex στήλη et γράφω.
Στηλογραφία, ας, ἡ, inscriptio columnæ, tituli inscriptio, *Gl. V.* Ex γραφή.
Στηλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cippo vel columnæ similis. Ex εἶδος.
Στηλοκοπέω, ῶ, statuas mutilo. *Item* cippo incido; ἐστηλοκοπημένος, perf. pass. part. A κόπτω.
Στηλοῦργος τάφος, sepulchrum in quo instructa erat columna, *Ep.*
Στηλόω, ῶ, fut. ώσω, cippum erigo; (2) erigo et stabilio ut cippum, statuo, pono; στηλόομαι, adfigor alicui rei, immotus sto seu cippus; (2) sto. A στήλη.
Στῆμα, ατος, τὸ, stamen, *inpr.* in herbis. Ab ἵστημι.
Στήμνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, *per Syncop.* pro στημόνιος.
Στημονητικὸς, ἡ, ὸν, staminis nendi peritus; *fœm.* ars nendi stamen, ei opponitur κροκοντική. A στήμων.
Στημονίαι, ῶν, αἱ, cincinni tenues, staminibus similes, cincinni prolixi et teneri.
Στημονίζομαι, fut. ίσομαι, stamen duco seu tendo; (2) ordior. A στήμων.
Στημονικὸς, ἡ, ὸν, quasi staminarius, stamina nens. Ab eod.
Στημόνιον, ου, τὸ, stamen. Ab eod.
Στημόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. vestis; multum, densum stamen habens.
Στημονοφυὴς, ὲς, aptus stamini, habens firmitatem aptam stamini. A φύω.
Στημονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod στημόνιος.
Στημοῤῥαγέω, stamen rumpo, vestem discindo. A ῥήγνυμι.
Στήμων, ονος, ὁ, stamen. Ab ἵσταμαι, *sto.*
Στῆναι, aor. 2. inf. act. verbi ἵστημι.
ΣΤΗΝΙ'Α, ων, τὰ, festum Athenis, quo se mutuis scommatibus proscindebant, *Hes. Male in lexicis* στηνία, ας, ἡ· *nam omnia Græcorum festa efferuntur plurali numero.* Χρὴ προεδρίαν τ' αὐτῇ δίδοσθαι στηνίοισι ϗ σκίροις, *Arist. Thesm.* 834.
ΣΤΗ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, pectus, *R.* A στῆναι, *firmum stare*, quod est ab ἵστημι.
Στηνιόω, στηνιῶσαι, conviciis incessere, *Hes.* A στηνία.
Στῆρ, idem quod στέαρ.
Στήριγμα, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum, *Gl. V.* firmamentum, columna, furca.
Στηριγμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio stabiliendi seu fulciendi; (2) firmitas; (3) dicitur et de planetis, cum consistunt, consistionem *Gellius* vocat, *Ern.*
Στήριγξ, ιγγος, ὁ, fulcrum; (2) furca qua currus sustinetur. A
ΣΤΗΡΙ'ΖΩ, fut. ίξω, statuo, firmiter figo, stabilio, firmo, fulcio; (2) stabilio, confirmo, probo; στηρίζω, et στηρίζομαι, sto, consisto, firmo pedem, incumbo; ἐστήρικται, fixus est, firmatus est, perf. part. pass. 3. sing. Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, cœlo condit caput, *Il.* 4, 443. Ὅπῃ μακραίωνι στηρίζῃ ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ, ubi nimis longa hæres defixus hanc anxia mora, *Soph. Aj.* 194. Στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, *Jac.* 5, 8. Αὐτὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐστήριξε τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, *Luc.* 9, 51. Χάσμα μέγα ἐστήρικται, *Luc.* 16, 26. στηριχθῆναι, *Rom.* 1, 11.
Στήριξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἐστήριξε.
Στῇς, *steteris*, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi ἵστημι.
Στῆσαι, *statuisse*, a. 1. inf. act. verbi ejusd.
Στήσαντο, 3. plur. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐστήσαντο.
Στήσασα, aor. 1. part. act. f. g.
Στῆσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔστησε.
Στήσει, 3. sing. fut. 1. ind. act.
Στήσιος, ου, ὁ, stator, epith. Jovis. Ab ἵστημι.
Στησίχορος, ὁ, nomen Poetæ Lyrici; (2) jactus talorum octonarium denotans, sic dictus quod monumentum Stesichori octangulare esset.
Στησίφυλλον, τὸ, telephium, herba, *Hes.*
Στήσομεν, 1. plur. fut. 1. ind. act. verbi ἵστημι.
Στῆτε, 2. plur. aor. 2. imperat. act.
Στήτην, 3. dual. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἐστήτην.
ΣΤΗ'ΤΗ, vel στῆτα, ης, ἡ, fœmina, mulier. Εἰμάρσενός με στήτας πόσις, semiviræ mulieris maritus, *Dosiad. Ar.* 2. Στήτας οἶστρε σαῖττας, mulieris Lydæ furor, *Theocrit. Fistul.* 14.
Στητώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, sevosus; pro στεατώδης.
Στήωσι, 3. pl. aor. 2. conj. act. *Poet.* pro στέωσι, et hoc *Ion.* pro στῶσι, ab ἵστημι.
ΣΤΙ'Α, ας, ἡ, lapillus, calculus, seu στία.
Στιάζω, lapides jacio. A στία.

Στιβάδιον, ου, τὸ, torulus ex herba, seu gramine et frondibus, stibadium. A ϛιβάς.

Στιβαδοκοιτέω, ῶ, fut. ήσω, in toro, stramento, seu frondibus humi stratis cubo, in stibadio cubo. Ex ϛιβὰς et κοίτη.

Στιβαδοποιέω, ῶ, fut. ήσω, lectisternium ex gramine, frondibus, vel similibus conficio.

Στιβάζω, calco, tero. Item exponitur, fugio, declino. A ϛείβω. Unde

Στιβαρὸς, ρὰ, ρὸν, densus, crassus, firmus; ponderosus, gravis, *Il.* 5, 400. Τί δὲ ϛιβαρώτερον ἔρκος; *Call. in Del.* 24.

Στιβαρῶς, *adv.* dense, firmiter.

Στιβὰς, άδος, ἡ, stratum, torus e frondibus, gramine, herbis. *Gl. V.* stramentum; (2) frons in toris adhiberi solita. Κατῴκει μὲν ἔν τινι σπηλαίῳ τρεῖς ϛιβάδας ἔχοντι, *Diodor. Sic.* 17, 85. A ϛείβω.

Στιβεία, ας, ἡ, ingressus, quo terra calcatur et pedibus teritur; (2) vestigatio. A

Στιβεὺς, έως, ὁ, qui viam calcat seu terit, viator; (2) fullo; (3) indagator. (3) ϛιβεῦσιν εὐρίνοισι κύνεσσιν, *Oppian. Cyneg.* 1, 462. A ϛιβεύω.

Στιβευτὴς, οῦ, ὁ, idem. *Gl. V.* vestigator. A

Στιβεύω, fut. εύσω, calco, obeo; (2) feras per campos saltusque investigo, et *tropice* quæro, exquiro.

Στιβευόμενος τόπος, *Plut.* Στιβεύειν τὸ μέλλον, *Id.* A ϛείβω.

Στιβέω, ῶ, idem. Πᾶν ἐϛίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν, *Soph. Aj.* 883. Ab eod.

Στίβη, ης, ἡ, ros matutinus frigore concretus et condensatus, pruina, *Od.* 5, 467. *Call. Ep.* Στίβη καὶ νιφετῷ κεχρημένος, al. κεχαρημένος. Ab eod.

Στιβήεις, ήεσσα, ῆεν, pruinosus. A ϛίβη.

ΣΤΙ'ΒΙ, fucus, pigmentum, stibi, stibium.

Στιβία, ας, ἡ, via, semita; (2) indago. Στιβίης εὐκερδέα ἔργα, *Opp. Cyn.* 1, 37. A ϛίβος.

Στιβιάω, ῶ, rigeo, frigeo. A ϛίβη.

Στιβίζομαι, fut. ίσομαι, stibio faciem fuco. A ϛίβι.

Στίβος, ου, ὁ, iter tritum, trames; vestigium.

Στιβὺς, ύος, ὁ, fullo. (nisi est ϛιβεύς.) A ϛείβω.

Στίβω, pro ϛείβω, *Eur. Sic.*

Στιγεὺς, έως, ὁ, subula, vel omne id quo pungimus, *Suid.* A ϛίζω.

Στίγμα, ατος, τὸ, stigma, nota aut signum inustum aut impressum alicui, macula seu nota, qua aliquid distinctum ac veluti punctis variatum est. Ab eod.

Στιγμαῖος, αία, αῖον, qui unius puncti est, punctum magnitudine æquans. A ϛιγμή.

Στιγματηφορέω, ῶ, f. ήσω, stigmata inusta habeo, notis compunctus sum. Ex ϛίγμα et φέρω.

Στιγματίας, ου, ὁ, stigmate notatus, notis compunctus, *inpr.* de servis improbis. A ϛίγμα.

Στιγματίζω, fut. ίσω, notis compungo, notis inustis signo, stigmata inuro. Ab eod.

Στιγμὴ, ῆς, ἡ, punctum; (2) spatium angustissimum, momentum; (3) dicitur et de aliis rebus valde parvis, de vestigiis rei leniter impressis. A ϛίζω.

Στιγὼν, ῶνος, ὁ, punctis notatus, obsignatus, *Eust.* Ab eod.

ΣΤΙ'ΖΩ, f. ίξω, pungo, notis compungo, stigmata inuro, inustis notis signo; (2) interpungo, notis distinguo; (3) cædo. *Metaph.* infamo; ἐϛιγμένος, notis compunctus, perf. pass. part. Ἔϛιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας, *Plut.* Ἐγὼ δ' ἀπόλωλα ϛιζόμενος βακτηρίᾳ, *Arist. Vesp.* 1286.

Στικτέον, *adv. pos.* distinguendum est punctis

Στικτὸς, ἡ, ὸν, punctus, variis notis compunctus seu distinctus. A ϛίζω.

Στιλβηδὸν, *adv.* nitide, splendide. A ϛίλβη.

Στιλβηδὼν, όνος, ὁ, nitor, splendor. A

Στίλβη, ης, ἡ, idem. A ϛίλβω.

Στιλβοποιέω, ῶ, nitidum reddo. Ex ϛίλβη.

Στιλβὸς, ἡ, ὸν, lucidus, fulgidus. *Gl. V.* splendidus. Ab eod. Hinc

Στιλβότης, ητος, ἡ, splendor.

Στιλβόω, ῶ, nitidum reddo, splendorem concilio, coloro.

ΣΤΙ'ΛΒΩ, f. ψω, splendeo, luceo, fulgeo, *Il.* 3, 392. Στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, *Aristoph. Av.* 703.

Στίλβωμα, ατος, τὸ, id quo aliquid nitidum et splendidum redditur, quod nitorem conciliat; (2) ipse splendor. A ϛιλβόω.

Στίλβων, nitens, micans. Nomen planetæ, stella Mercurii, vel Veneris. A ϛίλβω.

Στίλβωσις, εως, ἡ, politio, qua aliquid nitidum ac splendidum redditur; (2) splendor, nitor. Ab eod.

Στιλβωτὴς, οῦ, ὁ, colorator, *Ph.* A ϛιλβόω.

Στιλβωτρον, ου, τὸ, idem quod ϛίλβωμα.

ΣΤΙ'ΛΗ, ης, ἡ, nummulus minimi pretii; (2) minimum quid, quasi punctum.

Στιλπνὸς, ἡ, ὸν, lucens, fulgens, fulgidus, *Gl. V.* A ϛίλβω. Hinc

Στιλπνότης, ητος, ἡ, nitor, nitiditas.

Στίλψις, εως, ἡ, splendor. A ϛίλβω.

ΣΤΙ'ΜΜΙ, τὸ, stibium, dicitur etiam ϛίμι, ϛίμις, et ϛίμμις, ἡ Hinc

Στιμμίζομαι, fut. ίσομαι, stibio supercilia fuco, stibio ad pigmentum oculorum utor.

Στίμμισμα, ατος, τὸ, pigmentum. A præc.

Στὶξ, χὸς, ἡ, ordo; (2) versus; (3) agmen; ϛίχες, ordines. (3) εἶδέ με Καδμείων ἔναρον ϛίχες ἐν κονίαισιν, *Eurip. Suppl.* 821 A ϛείχω.

Στίξις, εως, ἡ, compunctio, notarum inustio. A ϛίζω.

Στίον, ου, τὸ, idem quod ϛία.

Στιπτὸς, ἡ, ὸν, calcatus; (2) densus, solidus.

Στίφος, εος, τὸ, turba, caterva, *inpr.* bellicum agmen, globus militum. Οἰκετῶν ϛίφος, *Alciphr.* 3, 10. A ϛείβω.

Στιφρόω, denso, solido. A

Στιφρὸς, ρὰ, ρὸν, densus, firmus, rigidus; (2) aridus, contractus, compressus. A ϛείφω.

Στιφρότης, ητος, ἡ, densitas, soliditas. A præc.

Στιχαδικὸν ὄξος, acetum e stœchade.

Στιχαδίτης οἶνος, vinum e stœchade confectum. A ϛιχάς.

Στιχαοιδὸς, οῦ, ὁ, poeta, rhapsodus. Ex ϛὶξ et ἀοιδός.

Στιχάριον, ου, τὸ, tunica, vestis episcoporum undulata; (2) liber ritualis, liturgicus Ecclesiæ. Gr.

Στιχὰς, άδος, ἡ, series; (2) herbæ nomen, stœchas, quæ est potius ϛοιχάς.

Στίχας, *ordines*, acc. pl. a ϛὶξ, *ordo*.

Στιχάω, ῶ, ordine eo, vado; ἐϛιχόωντο, ordine incedebant, imperf. *Ion.* ἐϛιχῶντο, ἐϛιχάοντο, *Il.* 2, 92. A ϛείχω.

Στίχη, ης, ἡ, idem quod ϛίξ.

Στιχηδὸν, *adv.* in modum versuum; (2) catervatim; (3) ordine. A ϛίχος vel ϛίχη.

Στιχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, per versus scriptus.

Στιχηρὸς, ρὰ, ρὸν, idem et ab eod.

Στιχηρῶς, *adv.* per versus.

Στιχθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ϛίζω.

Στιχίδιον, ου, τὸ, versiculus. Dim. a ϛίχος.

Στιχίζω, f. ίσω, ordine dispono; (2) carmina scribo. Ab eod. Unde

Στίχινος, ινη, ινον, per versus descriptus.

Στιχιϛὴς, οῦ, ὁ, versuum scriptor, poeta. A ϛιχίζω.

Στιχολογέω, versus recito. A ϛίχος et λέγω.

Στιχολογία, ἡ, recitatio versuum. Ex iisd.

Στιχομυθέω, ῶ, alternis versibus respondeo, ut in comœdia vel tragœdia. Ex ϛ. et μῦθος.

Στιχομυθία, ας, ἡ, actio seu collocutio, quæ fit alternis versibus apud poetas. Ex iisd.

Στιχοποιΐα, ας, ἡ, versificatio. A

Στιχοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui facit versus. Ex seq. et ποιέω.

Στίχος, ου, ὁ, ordo; (2) versus; (3) linea libri vel scripti, vel periodus et ejus membra; (4) ordo arborum et vitium, antes; (5) series militum.

Στιχουργέω, ῶ, f. ήσω, versus facio. Ex ἔργον.

Στιχούργημα, τὸ, carmen. A præc.

Στιχουργία, ἡ, versuum scriptio. A

Στιχουργὸς, ὁ, poeta.

Στίχω, f. pro ϛείχω, *Steph.*

Στιχῳδὸς, οῦ, ὁ, rhapsodus, versuum recitator.

Στιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, durus, asper. A ϛία.

Στλεγγίδιον, ου, τὸ, strigilecula, *Gl. V.* A ϛλεγγίς.

Στλεγγιδοποιὸς, οῦ, ὁ, qui strigiles conficit. Ex ϛλεγγὶς et ποιέω.

Στλεγγίζω, fut. ίσω, abrado strigili, rado; ἐϛλεγγισμένος, strigili depexus, perf. pass. part. A

ΣΤΛΕΓΓΙ'Σ, ίδος, ἡ, strigilis; (2) laminula aurea; tænia, ornamentum capitis.

Στλέγγισμα, ατος, τὸ, sordes quæ strigili auferuntur, strigmentum. A ϛλεγγίζω.

ΣΤΟΑ', ᾶς, ἡ, porticus; ϛοαὶ, etiam loca in quibus frumentum reconditur.

Στοϊκοὶ, οἱ, Stoici, per contemptum ita dicti, *Ath.*

Στοβάζω, convicior, obtrecto, *R.* A ϛόβος.

Στόβασμα, ατος, τὸ, convicium. A præc.

Στόβος, ου, ὁ, idem, pro ϛόμβος. Κόκκυγα κομπάζοντα ματαύρας ϛόβους, cuculum jactantem vana convicia, *Lycoph.* 395.

Στοιὰ, ἡ, pro ϛοὰ, *Ar.*

Στοιβαδεύομαι, in toro repono, torum sterno. A ϛοιβάς.

Στοιβάζω, f. άσω, stipo, compono, struo, coacervo. Σὺ δὲ παραλαμβάνων ϛοίβαζε, *Luc.* A ϛοιβή.

Στοιβὰς, άδος, ἡ, frons; (2) virgulta loco lecti seu tori strata. A ϛείβω.

Στοιβασία, ας, ἡ, structio. A ϛοιβάζω.

Στοιβάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stipabilis, *Gl. V.* Ab eod.

Στοιβαϛὴς, οῦ, ὁ, stipator, *Gl. V.* Ab eod.

Στοιβὴ, ῆς, vel ϛοίβη, ης, ἡ, herba, qua in extruendis stibadiis utebantur veteres; (2) acervus, constructio, exstructio, *Gl. V.* stipatio, stramentum, *Plut.* (3) res exigua, velut lapillus, quæ ad explendum aliquid adhibetur, verbum inane explendi versus causa inculcatum. A ϛείβω.

Στοιβοειδὴς, ἐς, stœben sua mollitie et laxitate referens, tomentitius, *Alex. Aphr.*

Στοΐδιον, ου, τὸ, parva porticus. A ϛοά.

Στοιχάριον, ου, τὸ, parvus ordo. Dim. a ϛοῖχος.

Στοιχὰς, άδος, ἡ, ordine posita; (2) herba stœchas. Ab eod.

Στοιχειακὸς, ἡ, ὸν, elementarius, qui per elementa fit, vel scribitur. A ϛοιχεῖον.

Στοιχειακῶς, *adv.* per elementa.

Στοιχεῖον, ου, τὸ, principium, ex quo aliquid componitur, elementum, rudimentum; (2) umbra solarii, ϛοιχεῖα, de mente literæ alphabeticæ, *in N. T.* de lege ceremoniali; *item* de partibus mundi, astris, &c. A ϛοῖχος.

Στοιχειόω, ῶ, fut. ώσω, rudimenta artis trado. A ϛοιχεῖον.

Στοιχειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, elementarius; (2) simplex. Ab eod.

Στοιχείωμα, ατος, τὸ, elementum, principium. A ϛοιχειόω. Hinc

Στοιχειωματικὸς, ἡ, ὸν, elementarius.

Στοιχείωσις, εως, ἡ, elementorum et primorum rudimentorum traditio. A ϛοιχειόω.

Στοιχειωτὴς, οῦ, ὁ, qui elementa tradit. Ab eod.

Στοιχειωτικὸς, ἡ, ὸν, elementarius. A præc.

Στοιχέω, ῶ, f. ήσω, in versus rectos porrigor; (2) ordine procedo; (3) incedo, ambulo; *in N. T.* sequor aliquid, mente, factis; sic et *Polyb.* (4) utor. (4) μιᾷ ϛοιχεῖν, una uti uxore, *Schol. Aristoph. ad Plut.* 773. Τῇ τοῦ Ζηνοδότου γραφῇ ϛοιχοῦντες, utentes scriptura Zenodoti, *Eustath. in Il.* 1. Στοιχεῖν δὲ καὶ ἐφέπεσθαι τῇ τῶν προπατόρων εὐσεβείᾳ, uti pressisque vestigiis consectari majorum pietatem, *Euseb. Præparat. Evangel.* 4, 130. Ὁ μὲν τούτῳ ϛοιχῶν; qui illo utitur, *Sext. Empiricus*, 10. *advers. Mathemat.* 255. Hoc sensu frequens est apud Paulum et scriptores ecclesiasticos. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ ϛοιχῶμεν, *Gal.* 5, 25. τῷ κανόνι, *Ib.* 6, 16. A ϛοῖχος.

Στοιχηγορέω, ῶ, ordine narro, ordine recenseo. Ex ϛοῖχος et ἀγορέω.

Στοιχηδὸν, *adv.* ordine, ordinatim. A ϛοῖχος.

Στοίχημα, pro ἆθλον, *Sch. Theoc.* a ϛοιχεῖν, quod

quod Græci recentiores et *I. C.* dixere pro pacisci; *item* (2) pignus.

Στοιχίζω, f. *ίσω*, indagine cingo; (2) ordine dispono, præscribo. Στοιχίζειν ὑψηλὰ, *Xen.* Ab eod.

Στοιχισμὸς, οῦ, ὁ, quum indagine cinguntur silvæ, expansio plagarum. A præc.

Στοιχομυθέω vid. στιχομυθέω.

Στοῖχος, ου, ὁ, ordo, versus; (2) ordo militum in acie; (3) indago et series plagarum. A στείχω.

Στοιχῶμεν, 1. pl. præs. conj. act. pro στοιχέωμεν, a στοιχέω.

Στολάρχης, ου, ὁ, dux classis, qui classi præest. Ex στόλος et ἀρχή.

Στόλαρχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Στολὰς, άδος, ἡ, genus armaturæ, lorica. A

Στολὴ, ῆς, ἡ, stola, vestis, amictus, vestimentum, indumentum; (2) ornatus. A στέλλω.

Στολίδιον, ου, τὸ, sagulum. Dim. a στολίς.

Στολιδόω, ῶ, fut. ώσω, induo, amicio. Νεβρίδα στολιδωσαμένα, cervi pellem induta, *Eurip. Phœn.* 1742. Ab eod.

Στολιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugas et plicas habens, rugosus. Ab eod.

Στολιδωτὸς, ἡ, ὸν, idem. A στολιδόω.

Στολίζω, fut. ίσω, vestio, apparo; ἐστολισμένος, stolatus, *Gl. V.* perf. part. pass. Εὐκόσμως στολίσας νηὸς, πτέρα ποντοπόροιο, *Hesiod. Op.* 626. A στολή.

Στόλιον, ου, τὸ, parva stola, amiculum; (2) vestis philosophica. Ab eod.

Στολὶς, ίδος, ἡ, ruga vestis; (2) stria frontis; (3) ruga, plica. Ab eod.

Στολίσαντα, acc. sing. aor. 1. part. act. verbi στολίζω. Hinc

Στόλισμα, ατος, τὸ, idem quod στολίς.

Στολισμὸς, οῦ, ὁ, amictus, cum vestes induuntur. A στολίζω: Unde

Στολιστὴς, οῦ, ὁ, vestiarius. *Gl. V.* vestitor.

Στολμὸς, οῦ, ὁ, idem quod στολισμὸς, *Æschyl. Suppl.* 723.

Στόλος, ου, ὁ, expeditio militaris; (2) classis, copiæ, quæ aliquo mittuntur; (3) profectio, iter; (4) apparatus, ornatus, amictus. (3) τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; quonam suscepto itinere huc appulisti? *Soph. Phil.* 243. (4) τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; *Id. Œd. Col.* 358. (5) Αἰνιάνων δὲ δώδεκα στόλοι ναῶν ἦσαν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 277. Ἀέροι δ' ἱστία . . . ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδα ναὸς, *Id. Iphig. in Taur.* 1134. A στέλλω.

ΣΤΌΜΑ, ατος, τὸ, os, orificium; ostium fluvii; acies ferri; acies, frons exercitus. Κατὰ στόμα βιάζεσθαι, *Plut.* sermo, passim apud *Sophoclem.* Ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες, *Soph. Œd. Col.* 131. Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτείρω στόμα ἐλεινόν· *Id. Œd. Tyr.* 671. Σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα, *Id. Œd. Col.* 981.

Στομακάκη, vel στομοκάκη, ης, ἡ, oris vitium, scorbutici morbi genus, *Strabo.* Ex στόμα et ἀκή.

Στομαλγία, ας, ἡ, oris dolor, oris morbus; (2) loquacitas. Ex στόμα et ἄλγος.

Στομαλίμνη, ης, ἡ, lacus prope mare, qui ipsum mare ostio suo ingreditur.

Στομάλιμνον, ου, τὸ, idem, *Theoc.* 4, 23.

Στόμαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, loquax, nugator, *Æsch. Sept. ad Theb.* 453. *Gl. V.* rabula.

Στομάτεσσι, dat. pl. *Ion.* pro στόμασι.

Στοματικὸς, ἡ, ὸν, ad os pertinens. A στόμα.

Στοματουργὸς, οῦ, ὁ, ore opus suum conficiens. Ex στόμα et ἔργον.

Στομαυλέω, ῶ, fut. ήσω, ore tibiam inflo. Ex αὐλός.

Στομαχικὸς, ἡ, ὸν, stomachicus; (2) stomachi vitio laborans, ad vomitum proclivis. A

ΣΤΌΜΑΧΟΣ, ου, ὁ, os, orificium; (2) stomachus, ventriculus; (3) gula, guttur, jugulum, orificium ventriculi superius.

Στομβάζω, ore dilatato gravem vocem edo, ore late diducto loquor; (2) convicior. A

Στόμβος, η, ον, qui ore dilatato sonum edit, convicium faciens. A στέμβω.

Στομίας, ου, ὁ, magnum os habens; στομίας ἵππος, oris duri equus. A στόμα.

Στόμιον, ου, τὸ, osculum, parvum os; (2) orificium vasis, venæ, et similium introitus angustior; (3) fræni pars, quæ ori equi inditur. Dim. ab eod.

Στόμις, ὁ, idem quod στομίας.

Στομοδόκος, ου, ὁ, ἡ, loquax. A δέχομαι.

Στόμος, ου, ὁ, garrulitas, convicium. A στόμα.

Στομόω, ῶ, fut. ώσω, os claudo, os obstruo; (2) os seu ostium facio sive aperio; (3) ferrum acuo et induro, roboro; (4) frontes in exercitu sive acie struo. Μέμνητ' ὅπως εὖ μοι στομώσεις αὐτὸν, *Aristoph. Nub.* 1106. Τήνδε δ' οὐχ ὁρᾷς ἄδου δράκαιναν,——ὡς δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἐμ' ἐστομωμένη; *Eur. Iph. T.* 288. Τὰ δ' ὑγιεινὰ λέγεται στομοῦσθαι καὶ κρατύνεσθαι τὴν ἕξιν, *Plut.* Ab eod.

Στομφάζω, utor grandibus verbis, magnifice loquor; (2) convicior, *Aristoph. Vesp.* 720. A στόμφος.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, grandiloquus; (2) acerbus, durus. Ab eod.

Στομφαστικὸς, η, ον, grandiloquus. Ab eod.

Στόμφος, ου, ὁ, grandiloquentia; (2) convicium. Ἐν τραγῳδίᾳ, πράγματι ὀγκηρῷ φύσει καὶ ἐπιδεχομένῳ στόμφον, *Longin.* Ἐκφέρεσθαι εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον, *Id.*

Στομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui magno seu amplo ore est. A στόμα.

Στόμωμα, ατος, τὸ, id quod exacutum est; (2) id quo duratur acies; (3) robur aciei; ferrum durum, *Gl. V. Plut.* A στομόω.

Στόμωσις, εως, ἡ, induratio ferri; (2) acies, acumen, robur. Στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν, *Soph. Œd. Col.* 795. Ab eod.

Στομωτὴς, οῦ, ὁ, indurator, *Gl. V.*

Στοναχεῦντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro στοναχοῦσι, a

Στοναχέω, ῶ, fut. ήσω, gemo, cum gemitu requiro, *Soph. El.* 131. A στένω.

Στοναχὴ, ῆς, ἡ, gemitus, suspirium, dolor. A στόνος.

Στοναχίζετο, *Ion.* pro ἐστοναχίζετο, a

Στοναχίζω et στοναχίζομαι, gemo, ingemisco. Μεγάλα στοναχίζων, *Il.* 23, 172. ἀδινὰ, *Ib.* 225. θυμῷ, *Ib.* 7, 95. A στοναχή.

Στόναχος, ου, ὁ, idem quod στοναχή.

Στονόεις, όεσσα, όεν, gemebundus, gemendus; vid. στενόεις. A

Στόνος, ου, ὁ, gemitus, suspirium, gemitus cum fletu. A στένω.

Στόνυξ, υχος, ὁ, unguium extremitas; (2) unguis; (3) præacutæ cautes etiam στόνυχες, *ap. Apoll. Rh.* Πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν, *Apoll. Rhod.* 4, 1679. Παίων πρὸς ὀξὺν στόνυχα πετραίου λίθου, *Eurip. Cycl.* 400. Ab ὄνυξ.

Στοργέω, ῶ, pio et vehementi amore complector. A

Στοργὴ, ῆς, ἡ, amor; (2) *inpr.* amor conjugum; (2) *vulgatissime* parentum erga liberos et liberorum erga parentes. *Gl. V.* adfectio. A στέργω.

Στορέννυμι, et στορεννύω, sterno. A στορέω.

Στορέσαι, aor. 1. inf. act. verbi στορέω.

Στορεσεῦντι, 3. pl. fut. 1. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro στορέσουσι.

Στορεὺς, έως, ὁ, strator, qui sternit; (2) fomes, qui substerni solet ad ignem concipiendum. A

ΣΤΟΡΕ'Ω, ῶ, fut. έσω, sterno, prosterno. Ἀνθρακιὴν στορέσας, *Il.* 9, 213. τάπητας, *Ib.* 24, 645.

ΣΤΌΡΘΥΓΞ, γος, ἡ, cuspis hastæ; (2) cuspis sagittæ; (3) priapus, veretrum, *in epigrammate*; (4) ramus cervi. (4) ἄρασα κεράσφορους στόρθυγγας εἶρφ' ἴκηλος. *Soph. in Fragm. Aloadum.*

Στόρνη, ἡ, zona, *Lyc.*

Στόρνυμι, idem quod στορέω. Εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύντα, *Soph. Trach.* 901.

Στορύνη, ης, ἡ, instrumentum quoddam chirurgicum ad sanguinem e naribus detrahendum, *Aret.* A στορέω.

Στορχάζω, pecora stabulis seu septis includo, *Hes.*

Στοῦχος, ὁ, varus, *V. L.*

ΣΤΟΧΑ'ΖΟΜΑΙ, f. άσομαι, collineo ad scopum, recta ad scopum tendo; *metaph.* in scopum destino, propositum mihi specto; ἐστοχασμένος βλασφημίας, maledicendi causa; (2) conjicio, conjecturam facio; (3) satisfacio alicui, facio quæ quis velle videtur, studeo alicui rei vel personæ; hinc (4) misereri, parcere, consulere. Στοχάζεσθαι σκοποῦ οὐκ ἠδύνατο, *Polyb.* πρός τι, *Plat.* τῆς τῶν θεῶν διανοίας, *Isocr.* ἀπό τινος, *Phal.*

Στοχὰς, άδος, ἡ, retium tentio; (2) strues ad loca æquanda, quo plagæ tendi queant.

Στοχασάμενοι, nom. pl. a. 1. part. med. verbi στοχάζομαι.

Στόχασμα, ατος, τὸ, id quod in scopum intenditur, sive quo ad scopum collineatur; (2) idem quod

Στοχασμὸς, οῦ, ὁ, collineatio ad scopum; (2) conjectatio, conjectura. A στοχάζομαι.

Στοχαστὴς, οῦ, ὁ, conjector, qui conjecturas colligit; (2) qui bene collineat et recta ad scopum tendit. Ab eod. Hinc

Στοχαστικὸς, ἡ, ὸν, recta collineans et ad scopum tendens; (2) qui solers in conjecturis, consultus; (3) conjecturalis, conjectura assequendus.

Στοχαστικῶς, *adv.* conjectando; (2) more conjectantium.

Στρέβαι, αἱ, compedes. A στρέφω.

Στρεβαλοκομάω, ῶ, crispa sum coma. A

Στρεβαλοκόμης, ου, ὁ, qui crispa est coma. A seq. et κόμη.

Στρέβαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tereti corpore est; (2) tortuosus. A στρεβός.

Στρέβηλος, ὁ, genus conchylii, sic dictum a figura, quod simile est tubæ. Ab eod.

Στρεβίζω, fut. ίσω, sum strabo. Ab eod.

Στρεβισμὸς, οῦ, ὁ, distortio oculorum. A præc.

Στρεβὸς, ἡ, ὸν, qui est oculis distortis, luscus; *proprie*, pravus, perversus. A στρέφω.

Στρεβὼν, ῶνος, ὁ, idem et ab eod.

Στραγγαλέω, ῶ, strangulo, suffoco, *R.* A

Στραγγάλη, ης, ἡ, laqueus, strangulatio. A στραγγός.

Στραγγαλιὰ, ᾶς, ἡ, tortuosus laqueus; (2) dolosum concilium. Ab eod.

Στραγγάλια, ων, τὰ, tophi et durities ex humore concreto, maxime in articulis:

Στραγγαλίαι, αἱ, tormenta, *Gl. V.* Ab eod.

Στραγγαλίζω, f. ίσω, obtorqueo. *Gl. V.* strangulo. A

Στραγγαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod στραγγαλιά.

Στραγγαλισμὸς, οῦ, ὁ, strangulatio. A στραγγαλίζω.

Στραγγαλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuosus, distortus; (2) perversus, dolosus. A στραγγαλιά.

Στραγγαλόω, ῶ, strangulo, torqueo, stringo. Ἡ οὐρὰ στραγγαλοῦται ἀπὸ τῆς ξηρότητος, *Al. Aphr.* quod a στράγγαλος. A στράγγος.

Στραγγαλωτὸς, ἡ, ὸν, valde tortus, nodosus, de fune. A præc.

Στραγγεῖον, ου, τὸ, instrumentum quo humor exprimitur, ut stillatim defluat. A

Στραγγεύω, fut. εύσω, guttatim exprimo; (2) premo, adfligo; στραγγεύομαι, *med.* cunctor, moror, tempus tero; (3) laboro, vexor. Ἰτητέον· τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι, *Aristoph. Nub.* 131. A στράγξ.

Στραγγίζω, idem quod στραγγεύω, *Hes.*

ΣΤΡΑΓΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, tortuosus, obliquus, perversus; (2) impudens, *Hes.* στραγὸς, *Suid.*

Στραγγουρία, ας, ἡ, urinæ stillicidium, quum urina stillatim excernitur. Ex στράγξ et οὖρον. Hinc

Στραγγουριάω, ῶ, urinæ stillicidio laboro.

Στραγγουρικὸς, ἡ, ὸν, ad stranguriam proclivis, stranguria laborans, τὰ στραγγουρικὰ, stranguria.

ΣΤΡΑ'ΓΞ, γγος, ἡ, gutta, stilla.

Στράπτω, fulguro, fulgeo, corusco, ejaculor, emitto, spiro. Στράπτεν Ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα, *Apoll. Rhod.* 3, 1018. Τὰ πολλάκις στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη, *Soph. Œd. Col.* 1514.

Στρατάομαι,

Στρατάομαι, ῶμαι, exercitum colloco, castra pono. Hinc ἐστρατόωντο, imperf. *Ion.* pro ἐστρατῶντο, ἐστρατάοντο, *Il.* 3, 187. A στρατός.

Στραταρχέω, ῶ, fut. ήσω, dux sum exercitus, exercitui præsum. A

Στρατάρχης, ου, ὁ, imperator, copiarum dux. Ex στρατὸς et ἀρχή. Hinc

Στραταρχία, ας, ἡ, præfectura exercitus.

Στράταρχος, ου, ὁ, idem quod στρατάρχης.

Στρατεία, ας, ἡ, militia, expeditio militaris; (2) stipendia, in pl. (3) agmen et copiæ. A στρατεύω.

Στράτευμα, ατος, τὸ, exercitus qui in expeditionen educitur, agmen. Ab eod.

Στρατευματικὸς, ὴ, ὸν, militaris, bello habilis. A στράτευμα.

Στρατεύομαι, milito. A στρατεύω.

Στρατευσείω, expeditionem cogito. Ab eod.

Στρατεύσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in expeditionem educi potest, militiæ aptus seu maturus. A

Στράτευσις, εως, ἡ, expeditio.

Στρατευτέον, *adv. posit.* bellandum.

Στρατευτικὸς, ὴ, ὸν, idem quod στρατεύσιμος· (2) bellicosus, pugnax; (3) muniis militaribus adsuetus. A

Στρατεύω, f. εύσω, exercitum in expeditionem educo, cum exercitu venio; (2) bello invado; στρατεύω, et στρατεύομαι, milito, stipendia facio. Στρατεύειν ἐπὶ τοὺς ἐναγεῖς, *Æsch.* ἐπὶ Τροίαν, *Thuc.* τινὶ, *Dem.* Ἐπὶ τούτους ἡμεῖς ϗ δὴ στρατευσόμεθα, *Xen. Cyr.* 4, 18. Ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι πόλιν, *Eur. Ph.* 435. A στρατός.

Στρατηγεῖον, τό· vide στρατήγιον, quod melius.

Στρατηγέτης, ου, ὁ, idem quod στρατηγός.

Στρατηγέω, ῶ, f. ήσω, præsum exercitui, exercitum duco, imperatoris munere fungor; (2) furto militari circumvenio, strategemate vinco. Ἐστρατήγει τῶν νεῶν, *Thuc.* τοῦ στρατοπέδου, *Plut.* Δυοῖν γερόντων δὲ στρατηγεῖται φυγὴ, *Eur. Herac.* 39. A στρατηγός.

Στρατήγημα, ατος, τὸ, res a duce exercitus acta; (2) facinus callidum et solers consilium, quo imperator hostem circumvenit; strategema, furtum militare. A præc.

Στρατηγηματικὰ, τὰ, pro στρατηγικὰ, sc. libri, quos Frontinus conscripsit et edidit, sic dicti, *Ap.*

Στρατηγία, ας, ἡ, imperatorium munus, præfectura exercitus; (2) peritia ducendi exercitum. A στρατηγός. Hinc

Στρατηγιάω, ῶ, munus imperatoris adfecto seu ambio.

Στρατηγικὸς, ὴ, ὸν, imperatorius; (2) peritus muneris imperatorii; (3) qui fuit imperator.

Στρατηγικῶς, *adv.* imperatorie.

Στρατήγιον, ου, τὸ, tentorium aut domus imperatoris, prætorium. Μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, media ingressus castra, *Soph. Aj.* 732. A στρατηγός.

Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, prætoria. Δείξας τὴν στρατηγίδα ναῦν οὖσαν ἐξήρη, *Plut.* Ἡ στρατηγὶς ἀρχὴ, prætura, *Appian. Bell. Civ.* 2, 87. Ab eod.

Στρατηγὸς, οῦ, ὁ, dux exercitus, imperator. Ex στρατὸς et ἄγω.

Στρατηλασία, ας, ἡ, eductio exercitus, expeditio. Ex στρατὸς et ἐλασία.

Στρατηλατέω, ῶ, fut. ήσω, exercitum duco, expeditionem suscipio, bellum infero. Δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ, *Eur. Herac.* 465. A

Στρατηλάτης, ου, ὁ, qui exercitum educit in expeditionem, dux agminis militaris, *Ph.* magister militum, dux exercitus, *Eur. Cyc.* 85. Ab ἐλαύνω.

Στρατιὰ, ᾶς, ἡ, exercitus, agmen militum quod in expeditionem educitur; (2) militia, expeditio, pro στρατεία. *Sed hoc viliose.*

Στρατιάρχης, ου, ὁ, tribunus militum. E præc. et ἀρχή.

Στρατίαρχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

Στρατιάων, gen. pl. *Æol.* pro στρατιῶν.

Στράτιον, *adv.* exp. μέγα, φοβερὸν, *Ar.*

Στράτιος, ία, ιον, militaris, castrensis, exercituum præses. Epith. Martis. A στρατός.

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. A στρατιά. Hinc

Στρατιωτικὸς, ὴ, ὸν, militaris, ad milites pertinens; (2) qui militiæ studet; (3) militiæ peritus. Hinc τὰ στρατιωτικὰ, res militares.

Στρατιωτικῶς, *adv.* militariter, ut militem decet.

Στρατιῶτις, ιδος, ἡ, fœmina militans; στρατιώτιδες νῆες, naves quæ milites vehunt.

Στρατιωτὶς, ίδος, ἡ, herba fluviatilis, *Plin.*

Στρατοκήρυξ, υκος, ὁ, exercitus præco.

Στρατολογέω, ῶ, fut. ήσω, delectum ago, cogo et conscribo milites. Ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ, 2 *Tim.* 2, 4.

Στρατολογία, ας, ἡ, delectus militaris. A

Στρατολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui exercitum conscribit, delectum habet. A λέγω.

Στρατόμαντις, εως, ὁ, vates, augur exercitus, ut Calchas *ap. Hom.*

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, qui castris præest, castrorum præfectus; (2) imperator, dux exercitus. Ex στρατόπεδον et ἀρχή. Hinc

Στρατοπεδαρχία, ας, ἡ, castrorum præfectura.

Στρατοπεδεία, ας, ἡ, castrametatio; (2) castra ipsa; (3) dispositio exercitus, *Polyb.*

Στρατοπεδεύσις, ἡ, idem cum στρατοπεδεία, *Plat.*

Στρατοπεδευτικὸς, ὴ, ὸν, ad castrametationem pertinens. A

Στρατοπεδεύω, castra metor. Νῦν μίκρον πορευθέντες ἐστρατοπεδεύκασι, *Xen.* A

Στρατόπεδον, ου, τὸ, castra; (2) exercitus.

Στρατόπλωτος, ον, exercitum trajiciens mare, seu jubens trajicere. Ῥήτρας πολίταις τὰς στρατοπλώτους ἐρεῖ, orationem habebit ad cives hortans eos mare trajicere, *Lycophr.* 1037. A πλώω.

ΣΤΡΑΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, exercitus, copiæ militares, sive terrestres sive navales; (2) multitudo; dicitur et adjective, *Ern.*

Στρατόφι, vel στρατόφιν, *adv.* ab exercitu.

Στρατοφύλαξ, ακος, ὁ, custos exercitus, copiarum dux sive præfectus.

Στρατόωντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* et *Poet.* pro ἐστρατῶντο et ἐστρατάοντο, a στρατάομαι.

Στρατωνίδης, ὁ, pro στρατιώτης, *Ar.*

Στραφεὶς, aor. 2. part. pass. verbi seq.

Στραφθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi στρέφω.

Στραφῆναι, *conversum esse*, aor. 2. inf. pass.

Στρέβλη, ης, ἡ, instrumentum nauticum; (2) tormentum, instrumentum tortorum. (1) γεγόμφωται σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον, veluti cuneis nauticis adductum, *Æschyl. Suppl.* 450. A στρεβλός.

Στρεβλόκερως, ὁ ϗ ἡ, cornua vara habens.

Στρεβλόπους, οδος, ὁ, scaurus, *Ph.*

Στρεβλὸς, ὴ, ὸν, tortuosus, flexuosus; (2) perversus, callidus, versutus; (3) strabo, qui perversis et distortis est oculis. A στρέφω. Hinc

Στρεβλότης, ητος, ἡ, tortuositas; (2) perversitas.

Στρεβλόω, ῶ, fut. ώσω, torqueo, tormentis distraho, distorqueo, perverto, depravo. Ἃ οἱ ἀμαθεῖς ϗ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν, 2 *Pet.* 3, 16. Ὑμεῖς στρεβλώσαντες αὐτὸν ἀποκτείνατε, *Dem.* A στρέφω. Hinc

Στρέβλωσις, εως, ἡ, tortura, vexatio.

Στρεβλωτήριον, ου, τὸ, tormentum, locus tormentorum.

Στρεβλωτὴς, οῦ, ὁ, eculeus, *Ph.* (2) tortor.

Στρέμμα, ατος, τὸ, tortum, intortum; (2) luxatum; (3) opus pistorium. A στρέφω.

Στρέπταιγλος, ου, ὁ ϗ ἡ, fulgorem seu lucem avertens; radios deflectens, vox dithyramb. inepta ab *Aristoph.* irrisa, *Nub.* 334. Ex στρεπτὸς et αἴγλη.

Στρεπτίκιος, ἄρτος, idem cum στρεπτὸς, *Ath.*

Στρέπτινδα, lusus genus, *Poll.*

Στρεπτοῖο, gen. sing. *Ion.* pro στρεπτοῦ.

Στρεπτὸς, ὴ, ὸν, versatilis, versabilis, volubilis, tortilis, flexilis; (2) tortus, χίτων, lorica conserta annulis. (1) διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, per tortilem annulis tunicam, *Il.* 5, 113. A στρέφω.

Στρεπτὸς, οῦ, ὁ, torques. Ab eod.

Στρεπτοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, torquatus, torquem gestans. A præc. et φέρω.

Στρέπτω, pro στρέφω, *Steph.*

Στρευγεδὼν, όνος, ἡ, adstrictio gutturis, hinc animi deliquium. Στρευγεδόνι προδέδουπε δαμαζόμενος καμάτοισιν, dolore victus jacet præ animi deliquio, *Nicand. Alexiph.* 313. A

Στρεύγω, *proprie* idem quod στραγγεύω, guttatim exprimo; unde dolore adficio; στρεύγομαι, paullatim deficio, tabesco, consumor, vexor; (2) cunctor, cesso, tempus tero, ut στραγγεύομαι, *Il.* 15, 512. *Od.* 12, 351. Μεγάλῃ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ, *Call.* A στράγξ.

Στρεφάσκω, verto. A στρέφω.

Στρεφεδινέω, ῶ, f. ήσω, in gyram ago; στρεφεδίνηθεν, vertigine correpti sunt, 3. pl. aor. 1. pass. pro ἐστρεφεδινήθησαν, *Il.* 16, 792. Ex στρέφω et δινέω.

Στρεφθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. verbi στρέφω.

Στρεφθέντε, nom. dual. aor. 1. part. pass.

Στρέφος, εος, τὸ, idem quod στρέμμα, et pellis, quo sensu melius est στέρφος. A στρέφω. Hinc

Στρεφόω, ῶ, pelle tego, (melius στερφόω, *Ern.*)

ΣΤΡΕ'ΦΩ, fut. ψω, verto, verso, flecto, torqueo; (2) torqueo, *i. e.* ango; (3) verso, voluto, cogito; (4) reverto, remeo; στρέφομαι, convertor, mutor, contorqueor, contorquendo luxor; (2) versor, occupatus sum; ἐστράφην, aor. 2. στραφεὶς, conversus; ἐστραμμένος, tortus, perf. pass. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα, *Eur. Herc. Fur.* 1412. Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας, *Aristoph. Thesm.* 909. Πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλος ἄλλοσε στρέφει, *Eur. Supp.* 414. Ἐπὶ γῆς στρέφεσθαι, *Plato.* εἰς τὰ ἔθνη, *Act.* 13, 46. (1) στρέφουσι φᾶμαι, fama convertit se, *Eurip. Med.* 416. Τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην, tuam enim vaniloquentiam nihil moror, *Soph. Aj.* 1135.

Στρέφωσις, εως, ἡ, rectius στέρφωσις, quum quid operitur corio. A στρεφόω.

Στρεψάσκω, verto; imperf. στρέψασκον, *Il.* 18, 546. A στρέφω.

Στρεψαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, torquens collum, *Apoll.*

Στρεψίμαλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, intortum, *i. e.* crispum habens vellus; (2) versipellis, versutus. Ex στρέψις et μαλλός.

Στρέψις, εως, ἡ, versio, conversio; (2) fraus. A στρέφω.

Στρεψοδικέω, causam perverto, jus perverto malis artibus. Στρεψοδικῆσαι, ϗ τοὺς χρήστας διολισθεῖν, *Aristoph. Nub.* 433. A præc. et δίκη.

Στρεψοδικοπανουργία, ας, ἡ, versutia in pervertendis caussis seu litibus, *Aristoph. Av.* 1474.

Στρεψοδινέω, ῶ, fut. ήσω, in gyrum flecto.

Στρηνὲς, *adv.* aspere. Στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή, *Apoll. Rhod.* 2, 323. A

ΣΤΡΗΝΗ'Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, asper, acutus; (2) qui moribus asperis est; turgidus, turgescens. Vide *Ern.*

Στρηνιάω, ῶ, fut. άσω, luxuriose vivo, lascivio, *Gl. V.* gestio in malam partem. Ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτὴν, ϗ ἐστρηνίασε, *Apoc.* 18, 7. στρηνιάσαντες, *Ib.* 9. A

ΣΤΡΗ'ΝΟΣ, εος, τὸ, luxus, deliciæ; (2) tumultuatio; (3) fastus, morum asperitas.

Στρηνόφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, vocem asperam habens. Ex στρηνὴς et φωνή.

Στριβιλικὶγξ, ne nauci quidem, ne tantillum quidem, *Aristoph. Ach.* 1040. idem quod

ΣΤΡΙ'ΒΟΣ, ου, ὁ, exilis et tenuis vox avis.

Στριγμὸς, οῦ, ὁ, stridor. A στρίζω, pro τρίζω.

Στρὶξ, γὸς, ἡ, columnæ canaliculus, striatura, strix, nycticorax, *Ern.*

Στριφνὸς, ὴ, ὸν, strigosus, *Gl. V.* στριφνὸν, acerbum, *Ph.* A στρέφω.

Στροβάνικος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui exagitando vincit, *Hes.* Ex στρόβος et νίκη.

Στροβιλὸς, ὴ, ὸν, tortuosus, flexuosus, incurvus. A στροβάω.

Στροβεὺς, έως, ὁ, instrumentum fullonicum, *Ern.* A

Στροβέω, ῶ, fut. ήσω, circumago, torqueo; (2) perturbo, terreo. Πάντα τρέπον τι σαυτὸν στρόβει πυκνώσας, *Aristoph. Nub.* 702. Ἀλλ' ἔπιθι ϗ στρόβει, μηδὲν ὀλίγον ποίει, *Id. Eq.* 385.

Μανίας

Μανίας ὑπὸ δεινῆς ὄμματα στροβήσεται, *Id. Ran.* 918. A στρέφω.

Στροβητὸς, ἡ, ὸν, impetuosus; (2) qui circumagitur, circumrotatus, ut Ixion. A præc.

Στροβιλέα, nux pinea, *Ph.* A στρόβιλος.

Στροβιλέω, ῶ, fut. ήσω, turbineo vortice circumago. *Gl. V.* intorqueo. Ab eod.

Στροβιλεὼν, pinetum, *Gl. V.* Ab eod.

Στροβίλη, ῆ, linamentum, aut aliud quid in turbinis modum contortum. Ab eod.

Στροβίλινος, ίνη, ινον, pineus. Ab eod.

Στροβιλίτης, ȣ, ὁ· ut στροβιλίτης οἶνος, vinum pineis nucibus conditum. Ab eod.

Στροβιλοβλέφαρος, ον, quasi oblique videns, idem quod ἑλικοβλέφαρος, vividos, nitidos, pulchros oculos habens, rotatiles, versatiles.

Στροβιλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, similis turbini seu cono, seu nuci pineæ. Ex seq. et εἶδος.

Στρόβιλος, ȣ, ὁ, vortex, turbo, trochus; genus saltationis flexuosum; (2) pinus, *Gl. V.* nux pinea, nucleus nucis pineæ. A στρόβος. Hinc

Στροβιλόω, ῶ, f. ώσω, verso, circumago. Στροβιλοῖ τὴν γλῶτταν, *Plut.*

Στροβιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbinatus; (2) frequens anfractibus. Ὄρος στροβιλῶδες, *Plut.* A στρόβιλος.

Στρόβος, ȣ, ὁ, vertex, vertigo, gyrus. A στρέφω.

Στροβύλος, ὁ, *Sch. Theoc.* idem quod στρόβιλος.

Στρογγυλαίνω, rotundo, rotundum efficio. A στρογγύλος.

Στρογγύλισμα, τὸ, opus rotundum, ut globus, cylindrus. A

Στρογγυλεύω, f. εύσω, idem quod στρογγυλαίνω.

Στρογγυλίζω, fut. ίσω, idem; (2) ore rotundo loquor. Στρογγυλίζειν τὰ νοήματα, *Dion. Hal.* A στρογγύλος.

Στρογγύλη, ἡ, rapum, *Steph.* στρογγύλαι, αἱ, teretes zonæ, *Poll.*

Στρογγυλιώδης, ὲς, potius στρογγυλώδης, et

Στρογγυλοδίνητος, ον, rotundus. A δινέω.

Στρογγυλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Στρογγυλόκαυλος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui rotundum habet caulem.

Στρογγυλόλοβος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, rotunda siliqua inclusus.

Στρογγύλομαι, rotundus fio. A στρογγύλος· sed præstat aut στρογγύλλομαι, aut στρογγυλȣ̃μαι, *Ern.*

Στρογγυλοναύτης, ȣ, ὁ, qui oneraria navi navigat, quæ Gr. στρογγύλα dicitur.

Στρογγυλόπλευρος, ον, rotundum latus habens.

Στρογγυλοπρόσωπος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui rotunda est facie. A πρόσωπον.

ΣΤΡΟΓΓΥ'ΛΟΣ, ύλη, ύλον, rotundus, teres, globosus.

Στρογγυλότης, ητος, ἡ, rotunditas, figura rotunda aut teres. A στρογγύλος. Unde

Στρογγυλόω· vide στρογγυλεύω. Καταφερόμενον ὕδωρ ἐξ ὕψȣς στρογγυλȣ̃ται, *Al. Aphr.*

Στρογγύλωμα, τὸ, orbis, coagmentum rotundum, *V. T.*

Στρογγύλως, *adv.* rotunde; (2) figura tereti.

Στρογγύλωσις, εως, ἡ, rotundatio exercitus, *V. T.*

Στροιβάω, idem quod στροβέω.

Στροίβηλος, ȣ, ὁ, tuber, vibex, *Hes.* A

Στροιβὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod στρόβος, vel στρόμβος.

Στρομβεῖον, ȣ, τὸ, turbo, conus, *Nic. Th.* 629. A στρόμβος.

Στρομβηδὸν, *adv.* turbinis in modum. Ab eod.

Στρομβοειδὴς, ὲς, idem quod στροβιλοειδὴς, *Steph.*

Στρόμβος, ȣ, ὁ, turbo. A στροβέω.

Στρομβόω, ῶ, f. ώσω, turbineo vortice verso seu circumago; (2) verso, circumago. A præc.

Στρομβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbinis seu coni figuram habens. Ab eod.

Στρȣθάριον, ȣ, τὸ, passerculus, et universe quævis avicula. Dim. a στρȣθός.

Στρȣθεῖος, εία, εῖον, strutheus. Ab eod.

Στρȣθίζω, fut. ίσω, passeris in modum strido; (2) radicula purgo.

Στρȣθίον, ȣ, τὸ, passerculus. Dim. a στρȣθός.

Στρȣ́θιος, ία, ιον, struthius; (2) radix quædam. Ab eod.

Στρȣθοκάμηλος, ȣ, ὁ vel ἡ, struthiocamelus, avis; struthio, *Ph.*

Στρȣθοκέφαλος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, habens caput passeris aut struthiocameli; (2) monstrosus. Ex στρȣθὸς et κεφαλή.

Στρȣθόπȣς, οδος, ὁ καὶ ἡ, pedes struthiocameli habens.

ΣΤΡΟΥΘΟ'Σ, ȣ̃, ὁ, passer; (2) struthio, struthiocamelus; (3) avis quævis parvula; (4) herba quædam.

Στρȣθοφάγος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, struthiones vorans; (2) passeres vorans.

Στροφαῖος, ȣ, ὁ, versutus, qui multas novit strophas, epith. Mercurii. A στροφή.

Στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ, conversio, vertigo, vortex, flexus; (2) rotula, orbis, orbiculus; (3) caseus, *Il.* 16, 775. Μειοτέρη γὰρ πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι, *Arat.* 43. A

Στροφαλίζω, f. ίσω, verto, verso. *Od.* 18, 314. A στρέφω.

Στροφὰς, άδος, ἡ, quæ circumagitur, tortuosa, anfractuosa, ut via.

Στροφάω, ῶ, verto, volvo, verso.

Στροφεῖον, ȣ, τὸ, instrumentum vertendo navem; (2) pars theatri. *Gl. V.* versoria.

Στροφεὺς, έως, ὁ, vertebra; (2) summus dorsi spondylus; (3) cardo in foribus.

Στροφέω, ῶ, versutiis et strophis utor.

Στροφὴ, ῆς, ἡ, versio, versura, flexus; (2) chori ad spectatores conversio, pars carminis lyrici habens antistrophen suam; (3) tergiversatio fraudulenta, stropha, versutia. *Gl. V.* στροφαὶ, strophæ. A στρέφω.

Στρόφιγξ, γος, ἡ, vertebra, cardo; (2) versura, flexus, versio. Στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλȣ́μεναι, *Eurip. Phœn.* 1133. Καὶ περὶ τὸν διαυχένιον ἅμα καὶ νωτιαῖον μυελὸν ἐξ αὐτȣ̃ σφονδύλȣς πλάσας, ὑπέτεινεν οἷον στρόφιγγος, quasi cardines subdidit, *Plato in Timæo*, 3, 74. A στροφεύς.

Στρόφιον, ȣ, τὸ, zona, qua mulieres cingi solebant; (2) redimiculum, quo viri et fœminæ caput ligabant. A στρόφος.

Στροφὶς, ίδος, ἡ, conversio; (2) volumen, spira; (3) laqueus. (3) ὡς ἐγὼ πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι, *Eurip. Andr.* 719. A στροφή.

Στροφοδινέω, circumago. Vide στρεφεδινέω.

Στροφολογία, ἡ, versutia in dicendo, fraus. A λέγω.

Στροφȣ́μαι, ȣ̃μαι, fut. ώσομαι, intestina mihi torquentur, torminibus vexor seu laboro. Στροφȣ́μενος ἵππος, *Hipp.* A

Στρόφος, ȣ, ὁ, funiculus e loro vel cannabi, aliave materia; fascia, cirrus, cincinnus; (2) torsio, tormina intestinorum; στρόφοι, tormina, *Gl. V.* A στρέφω. Hinc

Στροφώδης, ες, cui densi quid innatat, ut in urina.

Στροφωτὸς, ἡ, ὸν, versatilis. A στροφόομαι.

Στρυφνὸς, ἡ, ὸν, austerus, acerbus; (2) de homine austero, acerbo, moroso. A στυφός.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas. A præc.

Στρύχνον, ȣ, τὸ, idem quod

ΣΤΡΥ'ΧΝΟΣ, ȣ, ὁ, solanum, *herba.* *Angl.* NIGHTSHADE.

Στρῶμα, ατος, τὸ, stratum, stragulum, stramentum, vestis stragula variegata; unde et στρώματα, τὰ, liber varii et mixti argumenti. A στρωννύω. Hinc

Στρωματεὺς, έως, ὁ, vestis sutilis; (2) saccus ex pannis lineis laneisve consutus, quibus stragula deponi et colligari solebant; (3) piscis quidam dorso variegato; (4) liber varii argumenti. *Gl. V.* pulvinar.

Στρωματίζω, fut. ίσω, sterno, insterno.

Στρωματόδεσμον, ȣ, τὸ, ligamen seu vinculum quo vestis stragula constringitur; fascia qua stragula convoluta solent ligari; (2) vestis stragula vinculo colligata. Ex στρ. et δεσμός.

Στρωματόδεσμος, ȣ, ὁ, idem et ex iisd.

Στρωματοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, cui stragulorum custodia demandata est.

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, stratum, lectus, stragulum, lectisternium, torus. Στρωμνῆς ἐς ἄλλην ἕνεκ' ἤλθομεν πέρι, eo quod venimus in certamen de stragulis, *Eurip. Phœn.* 424. A

Στρώννυμι, seu στρωννύω, fut. στρώσω, sterno, i. e. dejectum humi expando aut alio in loco plano, στρῶσον, sterne, *Gl. V.* a. 1. imperat. ἐστρωμένον, stratum, *Gl. V.* perf. pass. part. Αὐτὸς κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ, *Xen.* Κἄστρωσε γ' εὐνὰς καὶ 'κάλυψε σώματα, *Eur. Supp.* 767. Ἔστρωται λέχος, *Id. Med.* 41. A στορέω. Hinc

Στρῶσις, εως, ἡ, stratura.

Στρῶσον, 2. sing. a. 1. imperat. act. v. στρώννυμι, pro στρόω, *sterno.*

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, strator; (2) parva trabs, asser. *Gl. V.* asserculus; (3) crates textilis; στρωτῆρες, asseres, *Ph.* asserculi, *Gl. V.*

Στρώτης, ȣ, ὁ, strator, *Gl. V.*

Στρωτὸς, ἡ, ὸν, stratus, instratus, stragulis intectus.

Στρωφᾶσθαι, præs. inf. med. pro στρωφάεσθαι, a

Στρωφάω, ῶ, verso, circumago. Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στρωφᾶται, *Hesiod. Op.* 526. *Od.* 7, 105. A στροφή.

Στρωφώμενοι, nom. pl. part. præs. med. *contr.* pro στρωφαόμενοι.

Στυβαραὶ χρυσȣ̃, crustæ auri, *V. L.*

Στυγάνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, odio prosequens viros. Ex στύγος et ἀνήρ.

Στυγερὸς, ρὰ, ρὸν, terribilis, horribilis, tristis, gravis; (2) odio dignus. *Gl. V.* invisus, odiosus. A στυγέω. Hinc

Στυγερότης, ητος, ἡ, tristitia, mœstitia.

Στυγερώπης, εος, ὁ καὶ ἡ, invisus; (2) cum odio adspiciens, inviso adspectu et torvis oculis cernens. Ex στυγερὸς et ὤψ.

Στυγερωπὸς, ȣ̃, ὁ, invisus, cujus adspectum aversamur; ingratus adspectu. Ex iisd.

Στυγερῶς, *adv.* horribiliter, horrendum in modum.

ΣΤΥΓΕ'Ω, ῶ, fut. ήσω, odio prosequor, odi, reformido, exhorresco, extimesco; στυγέομαι, odio et horrori sum, invisus sum; στύξαι, odisse, aor. 1. inf. a fut. στύξω, quasi a στύγω· ἔστυγον, aor. 2. Στυγȣ̃σι θεοὶ τὰς κακȣ̃ς, *Soph. Aj.* 133. Στυγȣ̃μαι δ' ἀνδρὶ φαρμάκοισι σοῖς, *Eur. Andr.* 157.

Στύγημα, ατος, τὸ, odium; (2) quod aliquis odio habet. A στυγέω. Unde

Στυγητὸς, ἡ, ὸν, odiosus, qui odio et horrori est, odio dignus. *Gl. V.* detestabilis.

Στυγηρὸς, pro στυγερὸς, *Hes.*

Στύγιος, ία, ιον, stygius, infernalis. A Στύξ.

Στυγνάζω, fut. άσω, tristitia adficior, triste et sævum tueor. Ὁ δὲ στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπῆλθε λυπȣ́μενος, *Marc.* 10, 22. Στυγνάζων ὁ ȣ̓ρανὸς, *Matt.* 16, 3. A στυγνός.

Στυγνάσαντα, acc. sing. aor. 1. part. act.

Στυγνοποιὸς, ὸν, tristitiam adferens. A ποιέω.

Στυγνὸς, ἡ, ὸν, odiosus, invisus, gravis, tristis, terrificus; στυγνὴ, anxia, *Ph.* στυγνὸν, dirum, *Ph.* στυγνότερος, tristior, *Ph.* Στυγνὸν οἰμώξας, *Soph. Antig.* 1226. A στύγος. Hinc

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœstitia, mœror.

Στυγνόω, ῶ, fut. ώσω, contristo. A στύγος.

Στυγοδέμνιος, pro στυγοδέμνος, *Steph.*

Στυγόδεμνος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui odit cubilia, conjugium. Ex στυγέω et δέμνιον, *cubile.*

Στύγος, εος, τὸ, odium. A στυγέω.

Στύγω, fut. ξω, (ut hinc sit στύξαι, et στύξαιμι) vide στυγέω, *Od.* 11, 501.

Στυλὶς, ίδος, ἡ, columella, pila. Dim. a στῦλος.

Στυλίσκος, ȣ, ὁ, idem et ab eod.

Στυλίτης, ȣ, ὁ, supra columnam locatus, in columna stans. A στῦλος.

Στυλοβάτης, ȣ, ὁ, columnæ pes seu basis. Ex στῦλος et βαίνω.

Στυλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, columnæ similis. Ex εἶδος.

Στυλόομαι, ȣ̃μαι, f. ώσομαι, columnis fulcio. A

ΣΤΥ'ΛΟΣ, ȣ, ὁ, columna; (2) fulcrum.

Στύμα, ατος, τὸ, tentigo. A στύω.

Στύμμα, ατος, τὸ, spissamentum, adstringendi vim habens. A στύφω.

Στὺξ, γὸς, ἡ, Styx, *fluvius infernalis*, causa Diis immutabilitatis secundum Orphicos; (2) fons ad Nonacrin in Arcadia horribili frigiditate; (3) horror tremorque ex perfrictione. A στυγέω.

Στύξαιμι, aor. 1. opt. act. verbi στύγω.
Στυπάζω, stipite pello, *Hes.*
Στυπεῖον, et στυππεῖον, et στυππίον, linum, stupa. A στύπη.
Στύπαξ et στύππαξ, κος, ὁ. Dim. a στύπη.
Στυππειοπώλης, et στυππειοπώλης, et στυπειοπώλης, ου, ὁ, venditor stupearum vestium, *Aristoph. Eq.* 122.
Στύπη, et στύππη, ης, ἡ, stupa. Hinc
Στύπινος, η, ον, stupeus.
Στυπογλύφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ligna vel stipites polit et scalpit, *Hes.* A γλύφω.
Στύπος, εος, τὸ, stipes, caudex, truncus. Καὶ τὰ μὲν ἐν στύπει προβαλῶν πολυχανδέος ὄλμου, *Nic. Th.* 951. A στύπω.
Στυππακὸς, ὁ, pro στύπαξ, *Ar. Sch.*
Στυπτηρία, ας, ἡ, sc. γῆ, alumen. A στύφω.
Στυπτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aluminosus, alumen resipiens. A præc.
Στυπτικὸς, ἡ, ὸν, adstringendi vim habens. A στύφω.
Στυρακίζω, f. ίσω, pungo, stimulo; (2) styracem refero odore. A στύραξ.
Στυράκινος, ίνη, ινον, e styrace confectus, de genere unguenti. Ab eod.
Στυράκιον, ου, τὸ, idem quod
ΣΤΥ'ΡΑΞ, ακος, ἡ, styrax, *arbor Syriæ*; (2) lacrima ejus, suffimen. Ὧι πλείστῳ χρῶνται θυμιάμασι οἱ δεισιδαίμονες, *Strabo*; (3) gen. masc. ὁ, lignum jaculi, hastile, atque inde pro jaculo ipso, *Plut. Gl. V.* tonsilla.
Στυφελίζω, fut. ξω, *Dor.* pro σω, aspere tracto, duris verbis verberibusque incesso; (2) dispello, discutio, disjicio; (3) coerceo. Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπινώμα στυφελίζων, *Soph. Ant.* 143. *Il.* 7, 261. *Od.* 16, 108. A στυφελός. Hinc
Στυφελισμὸς, οῦ, ὁ, injuria, contumelia, quum quis injuriose loco deturbatur.
Στυφλὸς, ἡ, ὸν, vel στυφελὸς, ἡ, ὸν, asper, durus, adstrictus, firmus. Ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας, *Æsch. Pr.* 747.
Στυφόεις, όεσσα, όεν, adstringendi, densandi vim habens. A στύφω.
Στυφοκόμπος, ὁ, pugnax. A seq. et κομπέω.
Στυφὸς, ἡ, ὸν, asper, densus. Hinc
Στυφότης, ητος, ἡ, densitas, asperitas.
Στυφρὸς, ρὰ, ρὸν, durus, rigidus; (2) retorridus, duratus, callosus.
ΣΤΥ'ΦΩ, adstringo, *de gustu*; (2) spisso, denso. Στύφειν τὸ δέρμα, *Gal.*
Στύψις, εως, ἡ, adstrictio; (2) spissatio; (3) tinctura. A præc.
ΣΤΥ'Ω, f. στύσω, adstringo, denso, durum reddo; (2) tristitia adficio; (3) *pass.* densor, adstringor; (4) tentigine laboro; (5) tristis sum, *Lys.* 152. Κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι, *Aristoph. Ach.* 1333.
Στωϊκὸς, ἡ, ὸν, stoicus. A στοά.
Στωμοδόκος, pro μοδόκος, *Hes.*
Στωμυλέω, ῶ, fut. ήσω, loquax sum, garrulus sum, nugor. Ἃ (μειράκια) στωμυλεῖται τοιαδὶ, καθήμενα, *Aristoph. Eq.* 1372.
Στωμυλεύομαι, fut. εύσομαι, idem.
Στωμυλήθρης, ου, ὁ, loquax, garrulus.
Στωμυλία, ας, ἡ, loquacitas, garrulitas; (2) facundia, lepos. A στωμύλος.
Στωμύλιος, pro στωμύλος, *Hes.*
Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ὁ, loquacium nugarum consarcinator, garrulus, nugator; vox Aristophanica forma patronymicorum, *Ran.* 951. Ex στωμυλία et συλλέγω.
Στωμυλλόομαι, idem quod
Στωμύλλω, idem quod στωμυλέω. Hinc
Στώμυλμα, ατος, τὸ, idem quod στωμυλία.
Στωμύλος, ου, ὁ καὶ ἡ, garrulus, loquax, dicax, lepidus, facundus, facetus. A στόμα.
ΣΥ', tu, *gen.* σοῦ, tui.
Συαγρίδες, αἱ, piscium genus, *Ath.*
Συάγρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, aprinus, aprugnus:
Συάγριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. A
Σύαγρος, ου, ὁ vel ἡ, qui sues capit; (2) qui apros venatur. *Soph. in Achillis Amatoribus. Subst.* aper. Ex σῦς et ἄγριος, vel ἄγρα.
Συαγρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, apro similis. A præc.

Σύαγχος, ου, ὁ καὶ ἡ, sues strangulans, suffocans. Ex σῦς et ἄγχος.
Σύαινα, ης, ἡ, piscis quidam; (2) poculi genus. A ὗς.
Συὰς, άδος, sus, *Hes.*
Σύβαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, qui porcinis est moribus; (2) salax et proclivis ad Venerem, subax. Est et genus piscis.
Συβαρίζω, f. ίσω, sybaritarum more luxu et deliciis diffluo, *Aristoph. Pac.* 344. A
ΣΥ'ΒΑΡΙΣ, ιδος, vel ιος, Sybaris, *urbs Italiæ*; (2) luxus, qui incolas urbis dictæ quondam occupaverat. Hinc
Συβαρίτης, ου, ὁ, Sybarita, qui est e Sybari.
Συβαριτικὸς, ἡ, ὸν, Sybariticus; (2) mollis, luxuriosus. A præc.
Συβαρῖτις, ιδος, ἡ, fœmina Sybaritica.
Σύβας, idem quod σύβαξ.
Συβήνη, ης, ἡ, theca ex corio, *proprie* suillo; (2) venabulum. A σῦς.
Συβίνη, ἡ, pro συβήνη, *Poll.*
Συβόσιον, ου, τὸ, grex suum pascentium; (2) suile, hara. Ex σῦς et βόσις, *pastus.*
Συβωτέω, porcos pasco, *Hes.*
Συβώτης, ου, ὁ, subulcus. Ex σῦς et βόω.
Συβωτικὸς, ἡ, ὸν, ad subulcos pertinens, subulcis proprius. A præc.
Συβώτρια, ας, ἡ, subulca; (2) subulcorum propria. Ab eod.
Συγγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, collactaneus, collacteus. Ex σὺν et γάλα.
Σύγγαμβρος, ου, ὁ, congener. *Gl. V.* σύγγαμβροι, mariti duarum sororum.
Συγγαμία, ας, ἡ, connubium, *Gl. V.* A
Σύγγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, conjux, maritus vel uxor; (2) rivalis. (2) καὶ ξυγγάμοισι δυσμενὴς μάλιστ' ἀεὶ, *Euripid. Androm.* 182.
Συγγεγραφότας, acc. pl. part. acc. v. συγγράφω.
Συγγείτων, ονος, ὁ, vicinus, *Eur.*
Συγγελάω, ῶ, fut. άσω, simul cum alio rideo. *Gl. V.* συγγελῶ, conrideo.
Συγγενεαλογέω, ῶ, fut. ήσω, ad idem genus refero; eidem familiæ ascribo. Συγγενεαλογεῖν τινὰ, *Herodot.*
Συγγένεια, ας, ἡ, cognatio, adfinitas. *Ph.* propinquitas, prosapia. A συγγενής.
Συγγενέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi συγγίνομαι.
Συγγενέσι, *cognatis*, dat. pl. a συγγενής.
Συγγενέτειρα, ἡ, communis mater, communis soror.
Συγγενῖτις, ἡ, idem, *ap. Phil.* ubi est soror.
Συγγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, consanguineus, cognatus; gentilis, *Ph.* Ex γίνομαι. Unde
Συγγένησις, εως, ἡ, congressus, coitus.
Συγγενήτωρ, ορος, ὁ, communis pater.
Συγγενικὸς, ἡ, ὸν, idem quod συγγενής· πόλεμος συγγενικὸς, bellum inter cognatos; (2) patrius, ut ἔθνη συγγενικὰ, mores patrii.
Συγγενικῶς, *adv.* ut cognatos decet, *i. e.* amice.
Συγγενικώτατα, *adv.* familiarissime, *Ph.* A pr.
Συγγενὶς, ίδος, ἡ, cognata, consanguinea.
Συγγεννάω, ῶ, congenero.
Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ, idem quod συγγεννής.
Συγγενώμεθα, 1. pl. aor. 2. conj. med. verbi συγγίνομαι.
Συγγενῶς, *adv.* cognatione.
Συγγεύομαι, una gusto, una edo.
Συγγεωργὸς, οῦ, ὁ, socius in agro colendo.
Συγγηθέω, una gaudeo.
Συγγηράσκω, fut. ράσω, senesco simul, consenesco.
Συγγηράω, idem.
Σύγγηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, sociam senectutem habens, consenescens. Ex σὺν et γῆρας.
Συγγίνομαι, simul sum, conversor; (2) consuetudo est mihi cum aliquo; (3) convenio, congregor; (4) concumbo, coeo; (5) adsum, auxilior; (6) simul gignor, congignor; aor. 2. συνεγενόμην, una fui. Εἴ μέ τις γνοίη σκοπῶν ζητοῦντ' ἀδελφὴν ὡς συγγίνωμαι, *Eur. Elect.* 100. Ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν, *Soph. El.* 413.
Συγγινώσκω, consentio; (2) conscius sum; (3) cognosco, agnosco; (4) ignosco, veniam do; συγγνῶθι, ignosce, *Gl. V.* Συγγνώσεταί σοι τήνδ' ἁμαρτίαν πόσις, *Eurip. Andr.* 839.
Καὶ ἐγώ σοι συνεγίγνωσκον, *Xen.* (4) Ζεύς τ' ἂν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ, ignosset, *Soph. Trach.* 279.
Σύγγνοια, ας, ἡ, venia. A συγγινώσκω. Unde
Συγγνώμη, ης, ἡ, venia; (2) consensus; (3) indulgentia, concessio, permissio.
Συγγνωμονέω, veniam do.
Συγγνωμονικὸς, ἡ, ὸν, ad veniam dandam propensus, facilis in danda venia; (2) venia dignus. A συγγνώμων.
Συγγνωμονικῶς, *adv.* indulgenter, ignoscendo.
Συγγνωμοσύνη, ης, ἡ, venia. Μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτων θέμενοι ξυγγνωμοσύνην, *Soph. Trach.* 1264. A
Συγγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, facilis in danda venia, mitis, indulgens; (2) consentiens, qui est ejusdem sententiæ. A συγγνώμη.
Συγγνωσθῆναι, aor. 1. inf. pass. v. συγγινώσκω.
Σύγγνωσις, εως, ἡ, cognitio.
Συγγνωστὸς, ἡ, ὸν, dignus cui ignoscatur, venia dignus; συγγνωστοὶ, excusabiles, *Gl. V.* A συγγινώσκω.
Συγγογγυλίζω, retorqueo, converto, *Ar.*
Συγγομφόω, infigo, configo, clavis compingo.
Συγγονεὺς, *Att.* ξυγγονεὺς, έως, ὁ καὶ ἡ, qui est ex eadem cognatione. A
Σύγγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, cognatus; (2) germanus, frater vel soror.
Σύγγραμμα, ατος, τὸ, scriptum, liber, opus; (2) res scriptis comprehensa. A γράφω.
Συγγραμμάτιον, τὸ, opusculum, libellus. Dim.
Συγγραμματοφύλαξ, ακος, ὁ, præfectus tabulario.
Συγγραφικῶς, *adv.* historicorum more.
Συγγραφεὺς, έως, ὁ, scriptor, *maxime* historicus.
Συγγραφὴ, ῆς, ἡ, scriptio; (2) scriptio historica, historia; (3) scriptum, liber quivis, commentarius; (4) syngrapha, cautio scripturæ.
Συγγραφία, vel ξυγγραφία, ας, ἡ, idem. A
Συγγράφω, f. ψω, conscribo, scriptis mando; (2) historiam scribo; (3) scripto caveo, stipulor. Παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω, *Luc.* Τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως συγγράψομαι, *Aristoph. Thesm.* 439.
Συγγυμνάζω, fut. άσω, una exerceo. Hinc
Συγγυμνασία, ας, ἡ, exercitatio communis.
Συγγυμναστὴς, οῦ, ὁ, socius exercitationis.
Συγκαθαγίζω, fut. ίσω, consecro; (2) adoleo.
Συγκαθαιρέω, una everto, tollenti (vel potius deponenti) onus auxilior. Συγκαθαίρειν ἀγῶνας, *Herodot.* Ἐκείνην τοῖς ὑπηρέταις συγκαθεῖλε, *Plutarch. in Agide.*
Συγκαθαρεύω, una purgo.
Συγκαθαρμόζω, fut. όσω, copulo, accommodo, adopto, adorno. Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, *Soph. Aj.* 934.
Συγκάθεδρος, ου, ὁ, assessor, *Ph.* A καθέδρα.
Συγκαθέζομαι, fut. 2. συγκαθεδοῦμαι, una sedeo. *Gl. V.* consideo, adsideo.
Συγκαθείμαρμαι, destinatus sum; συγκαθειμαρμένα, quæ homini ab initio destinata sunt fato.
Συγκαθείργνυμι, pro συγκαθείργω, *Steph.*
Συγκαθείργω, fut. ξω, una concludo, tanquam carcere. Ἐγὼ γάρ σε συγκαθεῖρξα τούτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι, *Xen.*
Συγκαθελκύω, fut. ύσω, deorsum traho.
Συγκαθέλκω, fut. ξω, idem.
Συγκάθεσις, εως, ἡ, submissio, qua se quis alicui submittit ac cedit; (2) contentio duorum inter se, comparatio. A συγκαθίημι.
Συγκαθεύδησις, ἡ, concubitus. A
Συγκαθεύδω, fut. ήσω, simul, una dormio, *Gl. Vet.* concumbo, *Ph.* Τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι, *Aristoph. Conc.* 1003. Ταύτῃ συνεκάθευδον, *Luc.*
Συγκαθεψέω, ῶ, fut. ήσω, simul decoquo.
Συγκαθέψω, fut. ψήσω, idem.
Συγκάθημαι, una sedeo. Οἱ συγκαθήμενοι αὐτοῖς, *Act.* 26, 30. κατὰ τῶν ὑπηρετῶν, *Marc.* 14, 54.
Συγκαθίδρυμι, una dedico; in eodem templo consecro, de diis assessoribus.
Συγκαθιδρύω, fut. ύσω, simul colloco.

Συγκα-

Συγκαθιερόω, ῶ, fut. ώσω, una consecro, simul dedico.
Συγκαθίζω, fut. ίσω, p. ικα, una sedeo; (2) συγκαθίζομαι, una colloco. Συγκαθισάντων αὐτῶν, *Luc.* 22, 55. Συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, *Ephes.* 2, 6.
Συγκαθίημι, f. ήσω, una demitto; abscondo; (2) submitto me.
Συγκαθίστημι, una constituo, confirmo; συγκαθίσταμαι, una consisto. Ἀθλίᾳ κυνὸς κόμιστρ' ἐς Ἄργος συγκατάστησον μολὼν, *Eurip. Herc. Fur.* 1386. Γυναῖκες αἵδε συγκαθίσταιντ' ἂν νόσον, *Id. Hipp.* 294.
Συγκαθορμίζω, in portum eundem deduco.
Συγκαθορμόζω, una apto.
Συγκαθοσιόω, consecro, instituo, de ritibus sacris.
Συγκαθυφαίνω, simul intexo, *R.*
Σύγκαιρος, ὁ, ἡ, tempori aptus.
Συγκαίω, fut. καύσω, simul uro, comburo. *Gl. V.* conflagro.
Συγκακοπαθέω, ῶ, fut. ήσω, adflictionum sum particeps, una patior; (2) miseratione doloris alieni tangor. Συγκακοπάθησον τῷ εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεοῦ, 2 *Tim.* 1, 8.
Συγκακουργέω, ῶ, fut. ήσω, simul cum alio mala ago vel facio, *Liban.* Hinc
Συγκακούργημα, ατος, τὸ, res per collusionem actoris et rei transacta, prævaricatio.
Συγκακουργία, ας, ἡ, collusio.
Συγκακουχέομαι, οῦμαι, una affligor, una conflictor malis. Μᾶλλον ἑλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἢ, &c. *Heb.* 11, 25.
Συγκαλέω, ῶ, convoco, congrego, aor. 1. συνεκάλεσα; pass. συνεκλήθησαν, 3. pl. Συγκαλέσας πάντας τοὺς Περσῶν στρατιώτας, *Xen.* Συγκαλεῖται τὰς φίλας καὶ τὰς γείτονας, *Luc.* 15, 9. τοὺς ἀρχιερεῖς, *Ib.* 23, 13.
Συγκαλινδεῖσθαι, simul volutari.
Συγκαλλύνω, simul orno; (2) verro. Τὸ γὰρ διαῤῥιπτέμενον συγκαλλύνοντες λαμβάνουσι τὰ λείψανα, *Aristot.*
Συγκάλυμμα, ατος, τὸ, idem quod simplex.
Συγκαλυπτέος, occultandus, *Æsch.*
Συγκαλυπτὸς, ἡ, ὸν, cooperiendus. A
Συγκαλύπτω, fut. ψω, contego, cooperio, *Gl V.* obnubo, obruo, condo; συγκεκαλυμμένος, obvolutus, tectus, perf. pass. part. Ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ χρῄζοντες, *Eur. Ph.* 879. Διασπάσην Ἀνακρέοντα πτέροισι συγκαλύψω, *Anacr.* 9, 32. Ταῦτ' εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος, συνεκαλύψατο, *Xen.*
Συγκαλύψεις, 3. sing. aor. 1. opt. *Æol.* pro συγκαλύψαι.
Συγκάλυψις, εως, ἡ, occultatio.
Συγκάμνω, simul laboro, collaboro; (2) adjuvo. Ἥκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων, τέκνον, *Eur. Alc.* 610. ἀδελφῷ, *Soph. El.* 993.
Συγκαμπὴ, ῆς, ἡ, inflexio; (2) junctura.
Σύγκαμπτος, ἡ, ὸν, incurvus. A
Κυγκάμπτω, f. ψω, inflecto, incurvo, flexuose contraho et convolvo. Συνέκαμψε τὸ σκέλος, *Plat.* Τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον, *Rom.* 11, 10. Hinc
Σύγκαμψις, εως, ἡ, inflectio, incurvatio.
Συγκαρκινοῦσθαι, dicitur de frumentis, cum radices agunt inter se implexas.
Συγκασιγνήτη· vide σύγκασις, *Eur.*
Σύγκασις, εως, ὁ vel ἡ, qui una frater vel soror est; (2) frater vel soror. (2) σύγκασι κόρα, germana soror, *Eurip. Alc.* 412.
Συγκαταβαίνω, fut. βήσομαι, simul et una descendo; (2) descendo, simpl. v. gr. in aciem; (3) ad alterius captum me accommodo, seu conditionem probo, accipio; aor. 2. συγκατέβην. Ἐγὼ δὲ σῷ πτέρυγι συγκαταβαίνω, *Eur. Andr.* 506. Συγκαταβάντες, *Act.* 25, 5.
Συγκαταβάλλω, una impendo, una operam navo; (2) simul creo; *pass.* simul creor.
Συγκαταβάντες, nom. plur. aor. 2. part. act. verbi συγκαταβαίνω.
Συγκατάβασις, εως, ἡ, descensus, transitus; (2) cum alteri cedimus; (3) accommodatio ad aliorum ingenia, mores, &c. (4) comitas, facilitas; (5) dexteritas in conversatione, unde calliditas et prudentia. A συγκαταβαίνω. Unde
Συγκαταβατικὸς, ἡ, ὸν, lenis, comis, facilis.
Συγκαταβατικῶς, *adv.* comiter.
Συγκαταβιβάζω, longe produco, procedere jubeo.
Συγκαταβιόω, ῶ, fut. ώσω, una vitam transigo.
Συγκαταγηράσκω, consenesco. Hinc
Συγκαταγήρασις, ἡ, senectutis adventus, senectus, productio vitæ cum alio.
Συγκαταγινώσκω, una damno cum aliis.
Συγκαταγομφόω, ῶ, clavis compingo, *R.*
Συγκαταγράφω· vide συγγράφω.
Συγκατάγω, fut. άξω, una reduco, adjungo in reducendo exsule, restituentes adjuvo. Συγκατήγαγε δὲ τὸν δῆμον, *Æschin.*
Συγκαταδάζομαι, partem porrigo eorum quæ distribuuntur.
Συγκαταδαρθεῖν, condormire; concumbere.
Συγκατάδεσις, ἡ, colligatio, copulatio.
Συγκαταδουλόω, ῶ, f. ώσω, una subjugo, in servitutem redigo multos una necessitate.
Συγκαταδύομαι, una demergor, una occido.
Συγκατάδυσις, εως, ἡ, quum quid cum altero occidit. A præc.
Συγκαταζάω, ῶ, fut. ήσω, una vitam (omnem) transigo.
Συγκαταζεύγνυμι, fut. ξω, conjungo. Οὔθ' ἄνεχ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, *Soph. Aj.* 123.
Συγκαταθάπτω, fut. ψω, sepelio. Ἐκέλευσε δὲ καὶ τοὺς Πέρσας συγκαταθάπτειν, *Xen.*
Συγκαταθέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi συγκατατίθημι. Unde
Συγκατάθεσις, εως, ἡ, adsensio, approbatio, suffragium, consensus, consensio, concordia, pactum.
Συγκαταθετικὸς, ἡ, ὸν, approbativus, adsentiens.
Συγκαταθετικῶς, *adv.* assentiendo.
Συγκαταθέω, una decurro.
Συγκαταθλάω, una confringo; (2) confringo.
Συγκαταθνήσκω, simul morior, una pereo. Ἀλλὰ τίς κείνῳ χάρις, ξυγκατθανόντι κατθανεῖν; *Eur. Hel.* 1118.
Συγκατᾴθω, comburo. Ὃ δὴ λέλειπτο, συγκατῄθομεν, *Soph. Antig.* 1216.
Συγκαταίνεσις, εως, ἡ, adsensus. A
Συγκαταινέω, ῶ, approbo, adsentior, ratum facio. Ἢν δὲ τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταινῇ, ἴωμεν ὡς τάχιστα, *Xen.*
Συγκατάινος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui adsentitur, qui adstipulatur. Ex αἶνος.
Συγκαταίρω, simul descendo, *Plut.*
Συγκαταιτιάομαι, ῶμαι, una accuso.
Συγκατακαίνω, fut. ανῶ, simul interficio; (2) concido, contrucido.
Συγκατακαίω, fut. αύσω, simul comburo; (2) comburo.
Συγκατακαλύπτω, fut. ψω, contego.
Συγκατάκειμαι, f. κείσομαι, concumbo, una jaceo. Τοῖς ἀνδράσι ξυγκατακεῖσθαι, *Aristoph. Conc.* 612.
Συγκατακλάω, confringo.
Συγκατακλείω, fut. είσω, una includo, simul cum alio includo, in eundem locum includo. *Gl. V.* concludo. Συγκατακλείει με τῇ γυναικί, *Luc.*
Συγκατακλίνω, una recumbere vel accumbere facio; συγκατακλίνομαι, una recumbo, una accumbo vel discumbo; συγκατεκλίθην, una accubui, concubui, aor. 1. Hinc
Συγκατάκλισις, εως, ἡ, accubitus ad eandem mensam; (2) concubitus.
Συγκατακοιμάω, in lecto alicujus colloco feminam; συγκατακοιμῶμαι, concumbo.
Συγκατακολουθέω, ῶ, fut. ήσω, comitor, sequor.
Συγκατακομίζω, fut. ίσω, deporto.
Συγκατακόπτω, fut. ψω, simul concido seu interficio.
Συγκατακοσμέω, in ordinem digero, compono.
Συγκατακτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, simul adquiro, simul in potestatem redigo, *R.*
Συγκατακτείνω, una interficio; aor. 2. συγκατέκτανον; part. συγκατακτάς. Συγκατακτὰς κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ, *Soph. Aj.* 230.
Συγκατακυλίω, una devolvo.
Συγκαταλαμβάνω, occupo, capio.
Συγκαταλλάττω, concilio, compono.
Συγκαταλέγω, fut. ξω, recenseo cum aliis, connumero.
Συγκαταλογίζομαι, cogito de aliqua re.
Συγκαταλύω, f. ύσω, una everto et aboleo; (2) una finio; (3) una cum aliis aliquem in locum advenio, ibique commoror.
Συγκαταμίγνυμι, vel συγκαταμιγνύω, admisceo, commisceo. Οὐ παύσομαι τὰς χάριτας μέσαις συγκαταμιγνὺς, *Eur. Her. Fur.* 677.
Συγκαταμύω, claudo, concludo.
Συγκαταναυμαχέω, una navali prælio pugno.
Συγκατανέμω, una partior, una distribuo; (2) adscribo, annumero.
Συγκατανεύω, f. εύσω, adnuo, adsentior, consentio. Συγκατανεύειν τοῖς λεγομένοις, *Polyb.*
Συγκαταπατέω, conculco.
Συγκαταπαύω, una claudo seu finio.
Συγκαταπίπτω, una concido.
Συγκαταπλέκω, implico, immisceo.
Συγκαταπολεμέω, una debello, in debellando adjuvo.
Συγκαταπράσσω, aliquem in negotio aliquo conficiendo adjuvo.
Συγκαταπρήθω, una comburo.
Συγκαταριθμέω, una enumero, adnumero. Ἀγώνισμα εἰς τιμὴν τοῦ Καλάνου συγκατηρίθμησε τοῖς ἄθλοις, *Ælian.*
Συγκαταῤῥέω, simul defluo; (2) simul decido.
Συγκαταῤῥίπτω, una abjicio.
Συγκατάρχω, simul impero.
Συγκατασβέννυμι vel συγκατασβεννύω, fut. σβέσω, simul extinguo.
Συγκατασήπω, putrefacio.
Συγκατασκάπτης, ου, ὁ, vastator, *Lycophr.* 232. A
Συγκατασκάπτω, fut. ψω, diruo et everto, perdo, etiam de hominibus. Συγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς, *Eur. Or.* 717.
Συγκατασκεδάζω, una dissipo.
Συγκατασκευάζω, fut. άσω, instruo et adorno. Οἱ τὸν βίον ἡμῖν συγκατεσκευάκασι τέχναις, *Plato.*
Συγκατασκευάσας, aor. part. act.
Συγκατασκηνόω, ῶ, f. ώσω, una tentorium figo, in eodem tabernaculo habito; (2) in uno eodemque tabernaculo colloco. Τοὺς δὲ ἄλλους συγκατεσκήνου, *Xen.*
Συγκατασκήπτω, f. ψω, una ingruo; (2) una invado et incesso.
Συγκατασπάω, ῶ, fut. άσω, pariter, una convello. Ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατασπᾶσθαι, *Luc.*
Συγκατασπείρω, consero, insero.
Συγκαταστασιάζω, una seditionem concito.
Συγκατάστασις, εως, ἡ, conflictus, dimicatio. A συγκαθίσταμαι.
Συγκαταστρέφομαι, subigo, in potestatem redigo.
Συγκατατάσσω, vel άττω, f. άξω, una cum aliis colloco. Συγκατατέτακται γὰρ καὶ συγκοσμεῖ τὸν αὐτὸν κόσμον, *M. Anton.* 7, 7.
Συγκατατείνω, contendo, una tendo.
Συγκατατήκομαι, contabesco, assidue versor in aliqua re.
Συγκατατίθημι, una depono; συγκατατίθεμαι, adsentior, adstipulor. Τοῖς λεγομένοις συγκατατίθεσθαι, *Diod.* Οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος, (part. p. pass.) τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει αὐτῶν, *Luc.* 23, 51.
Συγκατατρώγω, simul comedo, simul comedendo consumo.
Συγκαταφάγω, devoro; (2) convivor.
Συγκαταφέρομαι, simul deorsum feror; (2) adsentior, *cum dat.*
Συγκαταφέρω, simul infero, infligo. Συγκατήνεγκαν γὰρ δὴ τὰς πληγὰς ἐπὶ τὸν Καίσαρα, *App. Bell. Civ.* 2, 122.
Συγκαταφεύγω, una confugio.
Συγκαταφλέγω, f. ξω, comburo; συγκατεφλέχθη, una combustus est, aor. 1. pass.
Συγκαταφρονέω, contemno quem, non timeo.
Συγκαταχράομαι, utor, abutor.
Συγκαταψεύδομαι, fut. εύσομαι, mendacio opprimo.
Συγκαταψηφίζω, f. ίσω, una damno seu condemno,

demno, adjicio; (2) coopto. Συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων, *Act.* 1, 26.

Συγκατέδω, comedo.

Συγκατέλθωμεν, 1. pl. aor. 2. conjunct. act. v. συγκατέρχομαι.

Συγκατεπείγω, una urgeo; coerceo.

Συγκατεργάζομαι, f. άσομαι, una conficio, adjuvo aliquem in conficienda re aliqua. Λυσσάδι συγκατεργάσω μοίρα, *Eur. Her. Fur.* 1027. Συγκατεργάζεσθαί τινι τὴν ἀρχὴν, *Herodot.*

Συγκατέρχομαι, f. ελεύσομαι, simul redeo, una revertor.

Συγκατεσθίω, una comedo.

Συγκάτευγμα, ατος, τὸ, votum una cum alio conceptum, res quam quis una cum alio vovit. A

Συγκατεύχομαι, una precor, simul voveo. Ἀλλ' ὧν ἐρῶ μεν ταῦτα συγκατευξάμην, *Soph. Antig.* 1338.

Συγκατεύνασις, ἡ, concubitus.

Συγκατέχω, contineo.

Συγκατηγορέω, ῶ, f. ήσω, simul accuso; (2) simul prædico. Hinc

Συγκατηγόρημα, ατος, τὸ, vox conjunctas habens significationes. Hinc

Συγκατηγορηματικὸς, ἡ, ὸν, plura simul notans.

Συγκατηγορηματικῶς, *adv.* consignificative.

Συγκατηγόρησις, εως, ἡ, accusatio.

Συγκατηρεφὴς, ὲς, contectus.

Συγκατοικέω, una habito.

Συγκατοικίζω, fut. ίσω, una colloco habitatores, vel frequentem locum incolis reddo. Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη θηρῶν, scil. χρῆν, *Hipp.* 650.

Συγκατοικτίζω, f. ίσω, commisereor. Τά δ' οἷα πάσχω συγκατοικτιζμένη, *Soph. Trach.* 544.

Συγκατολισθαίνω, concido, collabor.

Συγκατορθόω, ῶ, f. ώσω, recte facio, compono, emendo; (2) una cum alio rem bene gero.

Συγκατορύξαι, aor. 1. inf. act. verbi

Συγκατορύσσω, vel ύττω, fut. ύξω, defodio. Καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, *Luc.*

Συγκαττύω, consuo, consarcio. *Gl. V.* concinno.

Σύγκαυσις, εως, ἡ, exustio. A συγκαίω.

Σύγκειμαι, simul positus sum; (2) consto, compositus sum; (3) dicitur et de rebus confictis; (4) de quibus inter aliquos convenit, unde συγκειμένα, pacta conventa; (5) συγκείμενος, compositus, comptus. *Gl. V.* constitutus; συνέκειτο, conventum erat, imperf. Τῇδε σύγκειται δόλος, *Eur. Rhes.* 215.

Συγκειμένως, *adv.* contexte, *Gl. V.* A præc.

Συγκεκραμένως, *adv.* adtemperate, temperatissime, *Gl. V.* A συγκεράννυμι.

Συγκεκροτημένως, *adv.* dense, compacte.

Συγκελεύω, jubeo, hortor.

Συγκεντέω, ῶ, f. ήσω, compungo, conficio, confodio, trucido.

Συγκεράννυμι, sive συγκεραννύω, commisceo; a. 1. συνεκέρασα· συγκέρασον, tempera, *Gl. V.* perf. pass. part. συγκεκραμένος, commistus. Οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι, obrutus infortunio, *Aristoph. Plut.* 853. Μὴ συγκεκραμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασιν, *Heb.* 4, 2. Ὁρῶ Τέκμησσαν οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην, *Soph. Aj.* 905. (2) arctissimis amicitiæ vinculis conjungor. (2) καὶ ταχὺ μὲν τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκρατο, *Xen. Cyr.* 1, 4. Hinc

Συγκέρασμα, ατος, τὸ, temperamentum, *Ph.*

Συγκερασμὸς, οῦ, ὁ, temperies, *Ph.*

Συγκεραστὸς, ὰ, ὸν, commistus seu mistus cum, temperatus cum; συγκεραστὸν, scil. ὕδωρ, vel πόμα, calda aqua, potio medicata. *Gl. V.*

Συγκερατίζω, et συγκερατίζομαι, cornu ferio, confligo.

Συγκεραυνόω, ῶ, f. ώσω, fulmino, fulmine ferio. Δρυΐνους συγκεραυνοῦσα κλάδους, *Eur. Bac.* 1104.

Συγκεράω· vide συγκεράννυμι, *Plut.*

Συγκερκίζω, fut. ίσω, contexo, a κερκίς.

Συγκεφαλαιόω, ῶ, fut. ώσω, capitulatim complector, summatim et breviter recenseo. Οὕτω καὶ ὁ Κῦρος συνεκεφαλαιώσατο τὰς οἰκονομικὰς πρᾶξεις, *Xen.* Hinc

Συγκεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria complexio, collectio per capita, *Ph.* æquatio.

Συγκεφαλαιωτικὸς, ἡ, ὸν, in summam redigens.

Συγκεχυμένην, acc. sing. perf. part. pass. f. gen. verbi συγχύω.

Συγκεχυμένως, *adv.* confuse, promiscue.

Συγκηδέμων, ονος, ὁ, qui simul curat.

Συγκηδεσταὶ, ῶν, οἱ, qui duas sorores in matrimonio habent.

Συγκηδεύω, fut. εύσω, una sepelio.

Συγκήρυγμα, ατος, τὸ, præconium commune, *i. e.* plurium comprobatio.

Συγκινδυνεύω, f. εύσω, una periclitor. Τὸν κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος, *Luc.*

Συγκινέω, ῶ, f. ήσω, una vel simul moveo, una agito; commoveo, concito, *Gl. V.* Συνεκίνησαν τὸν λαὸν, *Act.* 6, 12. Ἀμφότεραι δ' ὅμως τοῦτ' ἐπιζητοῦσι τὸ συγκεκινημένον, *Longin.* Hinc

Συγκίνημα, ατος, τὸ, idem quod

Συγκίνησις, εως, ἡ, commotio.

Συγκιρνάω, ῶ, commisceo, tempero. Συγκιρνᾶσθαι τῷ οἰκείῳ, *M. Anton.* 9, 6.

Συγκλαίω, fut. αύσω, cum alio ploro vel fleo. Αὐτὸς συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ, *Luc.*

Σύγκλασις, εως, ἡ, confractio.

Συγκλασμὸς, ὁ, idem. A

Συγκλάω, ῶ, fut. άσω, confringo.

Σύγκλεισις, εως, ἡ, conclusio, inclusio. A συγκλείω.

Σύγκλεισμα, ατος, τὸ, junctura. Ab eod.

Συγκλεισμὸς, οῦ, ὁ, conclusio. Ab eod.

Συγκλειστὸν, οῦ, τὸ, idem quod σύγκλεισμα.

Συγκλείω, fut. είσω, concludo, claudo; (2) occludo. Ζῇ, καὶ θανόντος, ὄμμα συγκλείσει τὸ σὸν, *Eur. Hec.* 432. Οὐχὶ συγκλείσεις στόμα; *Id. Hipp.* 502. Οὐχὶ συγκλείσαντες οὖν τὰς ἀσπίδας ἐχώρουν, *Xen.* Συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι, *Gal.* 3, 23.

Συγκλέπτης, ου, ὁ, socius furti.

Συγκληΐζω, fut. ίσω, idem cum συγκλείω. Οἵ σε καὶ Ἑρμιόναν ἔριδι στυγερᾷ συνεκλῄϊσαν, *Eur. Andr.* 122.

Συγκληρικὸς, ejusdem cleri collega, *Steph.*

Συγκληρονομέω, ῶ, fut. ήσω, cohæres sum. A

Συγκληρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cohæres.

Σύγκληρος, ου, ὁ, ἡ, consors. Hinc

Συγκληρόω, ῶ, f. ώσω, sorte consocio; (2) consortem do, necessitudine sortis conjungo. Οἷς συγκεκλήρωσαι πράγμασι, τούτοις συνάρμοζε σεαυτὸν, *M. Anton.* 6, 29.

Συγκλήρωσις, εως, ἡ, consociatio quorundam eadem sorte, communio, societas. *Gl. V.* consortium. A præc.

Συγκλησία, ας, ἡ, convocatio, concilium senatorum. A συγκαλέω.

Συγκλητικὸς, ἡ, ὸν, senatorius, *Gl. V.* συγκλητικὸς, senator, *Gl. V.* A

Σύγκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, convocatus; (2) indictus. *Subst.* ἡ, sc. βουλὴ, senatus, *inpr.* Romanus. A συγκαλέω.

Συγκλινὴς, ὁ καὶ ἡ, consors tori.

Συγκλίνιαι, αἱ, convexitates, *V. L.*

Συγκλίνω, fut. ινῶ, v. συγκατακλίνω· συνεκλίθη, concubuit, *Ph.* aor. 1. pass. Οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκλιθήσεται, *Eur. Alc.* 1078.

Συγκλίτης, ου, ὁ, qui simul accubat. A præc.

Συγκλονέω, ῶ, fut. ήσω, conturbo, concutio. Hinc

Συγκλόνησις, εως, ἡ, concussio, impulsus.

Συγκλύζω, f. ύσω, inundo, obruo, submergo; συγκλύζομαι, inundor. Hinc

Σύγκλυσμα, ατος, τὸ, clyster.

Σύγκλυς, υδος, ὁ, collectitius, *Appian.* de colluvie hominum vilissimorum, pro quo nonnulli ubique volunt rescribi συνηλύς, *Ern.* Ἐν πλήθει συγκλύδων ἀνδρῶν ἀρτιπολέμων, in miscellanea multitudine novellorum militum, *Arrian. Syr.* 37.

Συγκλύω, fut. ύσω, consentio.

Συγκλώθω, fut. ώσω, stamina necto seu nendo connecto. Ἡ ἐπιπλοκὴ τῶν αἰτιῶν συνέκλωθε, *M. Anton.* 10, 5. Hinc

Σύγκλωσις, εως, ἡ, *proprie,* nexus staminis; (2) nexus rerum a fato pendens.

Συγκνισάω, vel όω, una coquo, *Athen.*

Συγκοιλαίνω, fut. ανῶ, cavo, excavo.

Συγκοιμάομαι, ῶμαι, una dormio, una cubo; (2) concumbo, coeo. Μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην, *Soph. El.* 276. Hinc

Συγκοίμημα, ατος, τὸ, concubitus; (2) conjux. (2) ὦ γενναῖα συγκοιμήματα, o generosa conjux, *Eurip. Andr.* 1274.

Συγκοίμησις, εως, ἡ, idem.

Συγκοιμητὴς, οῦ, ὁ, concubitor, *Gl. V.*

Συγκοινοῦμαι, idem quod

Συγκοινωνέω, ῶ, f. ήσω, una sum particeps, una communico. Συγκοινωνήσαντές μου τῇ θλίψει, *Phil.* 4, 14. τοῖς ἔργοις, *Ephes.* 5, 11. ταῖς ἁμαρτίαις, *Apoc.* 18, 4.

Συγκοινωνὸς, ἡ, ὸν, particeps, consors.

Συγκοιτάζομαι, concumbo; συνεκοιτάσθησαν, concubuerunt, *Ph.* Ex σὺν et κοίτη.

Συγκοίτιον, ου, τὸ, concubitus; (2) merces quæ datur meretrici. A σύγκοιτος.

Σύγκοιτις, ιδος, ἡ, concubina, *Ph.*

Σύγκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, consors tori in eodem lecto cubans. *Gl. V.* concubina.

Συγκολάζω, fut. άσω, simul punio.

Συγκολλάω, ῶ, fut. ήσω, conglutino, glutine compingo; (2) compono, consarcino, concinno; συγκεκόλλημαι, cohæreo, *Gl. V.* συγκεκόλληται, cohæret, *Ph.* p. pass. συγκεκολλημένα, cohærentia, *Ph.* part. Hinc

Συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio, compactio.

Συγκολλητὴς, οῦ, ὁ, glutinator; (2) concinnator, consarcinator.

Σύγκολλος, ου, ὁ καὶ ἡ, glutine compactus sive conjunctus. Ex σὺν et κόλλα.

Συγκόλλως, *adv.* more eorum quæ glutinata sunt, apte, concinne, congrue.

Συγκολυμβάω, ῶ, f. ήσω, simul nato.

Συγκομιδὴ, ῆς, ἡ, comportatio, collectio, compositio; (2) confluxus hominum in aliquem locum, habitandi causa; (3) apparatus funeris. A

Συγκομίζω, fut. ίσω, conveho, comporto; (2) una porto, simul fero aut duco; (3) compono mortuum ad sepulturam. Συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἄνδρες εὐλαβεῖς, *Act.* 8, 2. Τούς τε ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν, *Xen.* Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, *Luc.*

Συγκομιστήρια, ων, τὰ, festum, quo in frugum comportatione sacra fiebant.

Συγκομιστὸς, ἡ, ὸν, comportatus; (2) collatitius; (3) confusaneus, ex farina non excussa constans. Ab eod.

Συγκομμάτιον, ου, τὸ, genus edulii, e concisis carnibus, &c. A συγκόπτω.

Συγκονιόομαι, οῦμαι, in eodem pulvere versor; (2) colluctor.

Συγκοπιάω, in labore adjuvo.

Συγκοπὴ, ῆς, ἡ, collisio. *Gl. V.* amissio repentina omnium virium in corpore humano; (2) Syncope, figura grammatica, qua syllaba e medio abjicitur. A

Σύγκοπος, ὁ καὶ ἡ, qui viribus defectus concidit:

Συγκοπτικὸς, ἡ, ὸν, syncopen (seu animæ defectiones) inducens, *Gal.*

Σύγκοπτος, ον, concisus. A

Συγκόπτω, f. ψω, concido. *Gl. V.* contundo, torqueo; (2) contraho. συγκοπεὶς, concisus, contusus, aor. 2. part. pass. Συγκόψασα τὸν σαυτῆς κόσμον, *Xen.* τινὰ ξύλῳ, *Luc.*

Συγκορυβαντιᾶν, cum aliis Coybantum more insanire.

Συγκορυφόω, ῶ, in unum apicem seu summam colligo. Τὸ εἰς ἓν εὔηχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα, *Longin.* 24.

Συγκοσμέω· vid. κοσμέω. Δοκῶσι συνισχυρεῖν τε ὑμᾶς καὶ συγκοσμήσειν, *Xen.*

Συγκουφίζω, fut. ίσω, allevo, adjuvo in levando aut portando. Συμπαρανήχεσθαι καὶ συγκουφίζειν, *Luc.*

Συγκραδαίνω, concutio, vibro. Πολλὰ μέρη συνεκράδαινε πνεῦμα, *Aristot.*

Συγκραθεὶς, part. aor. 1. pass. v. συγκεράννυμι, imbutus, delibutus, mixtus, temperatus; (2) aptus, implicitus, vestitus. Τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεὶς, suadela delibuto implicitus peplo, *Soph. Trach.* 661.

Σύγκραμμα

Σύγκραμα, ατος, τὸ, commistum seu temperatum, quod concrevit seu coaluit; (2) portio diluta seu mista ex aqua et vino. A συγκεράννυμι. Unde

Σύγκρασις, εως, ἡ, commistio, temperatio.

Συγκρατέω, ῶ, f. ήσω, contineo, tueor, servo. Τὸν ἡμέτερον βίον αἱ προσευχαὶ συγκρατοῦσι, *Chrysost.*

Σύγκρατος, ου, ὁ ϗ ἡ, commistus, temperatus; (2) arctissimis amoris et amicitiæ vinculis conjunctus. (2) καὶ μὴν ἐγὼ τόδε σύγκρατον ζεῦγος, *Eurip. Andr.* 494. Vide συγκεράννυμι.

Συγκρατύνω, corroboro.

Συγκρημνίζω, per præceps dejicio.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, coagulum, concretum; (2) concentus; (3) interpretatio, ut somnii. *LXX.* (4) edictum. A συγκρίνω.

Συγκριμάτιον, τὸ, Dim. compages.

Συγκρῖναι, a. 1. inf. act. verbi

Συγκρίνω, commisceo, coagmento. Sic vet. et Attici. Recentiores pro (2) comparo, confero; (3) contendo, concerto, judicio experior; συγκρίνεσθαι, configere, disceptare; (4) interpretor, *LXX.* item *Paulus*, συγκρῖναι, conferre, *Ph.* aor. 1. inf. Πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες, 1 *Cor.* 2, 13. ἑαυτοὺς ἑαυτοῖς, 2 *Cor.* 10, 12. Ἄξιος συγκριθῆναι παραστῆσαι τῷ σώματι, *Luc.* Hinc

Σύγκρισις, εως, ἡ, concretio; congregatio; (2) comparatio; (3) constitutio corporis, sive temperamentum. Δεύτερος, ὁ παρὰ τὰς τῶν ἀνθρώπων φύσεις κατὰ ἔθνη καὶ συγκρίσεις, *Diog. Laert.* 9, 80. (sed ibi legendum συγκράσεις. *B.*) A præc.

Συγκριτικὸς, ἡ, ὸν, coagmentandi vim habens; (2) comparativus. Ab eod.

Συγκριτικῶς, *adv.* comparando, per comparationem.

Συγκροτέω, ῶ, f. ήσω, complodo, collido; (2) conflo more fabrorum ferrariorum; (3) instituo, apparo, instruo, velut convivium, &c. (4) colligo, congrego; velut copias, milites, item edico conventum; (5) incito, incendo, favore, &c. συγκεκροτημένος, agitatus, *Ph.* conflatus, compactus; *item*, qui est compacto corpore, συγκεκροτημένην, conflatam, *Ph.* p. part. pass. *De adv.* συγκεκροτημένως, vid. supra. Συνωμοσίας συγκροτεῖν, conjurationem facere, *Luc.* Συνεκρότησε τῷ χεῖρε, *Xen.* Hinc

Συγκρότημα, ατος, τὸ, id ipsum quod conflatum est; (2) agmen compositum, manus; (3) conspiratio multorum.

Συγκρότησις, εως, ἡ, sustentatio, favor, *Ph.* (2) conjuratio, conspiratio; (3) compulsio, congregatio, ut copiarum, &c.

Σύγκροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, conflatus, coagmentatus, compactus. Ex σὺν et κρότος.

Σύγκρουμα, ατος, τὸ, pecunia mutuo sumta, *Hes.*

Σύγκρουσις, εως, ἡ, collisio. *Ph.* conflictio; (2) mutua offensio, odium et inimicitia; (3) fraus, impostura. A συγκρούω.

Συγκρούσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. concussorius, qui concutit, ut risus vehementior.

Συγκρουσμὸς, οῦ, ὁ, collisio.

Συγκρούω, f. ούσω, collido, complodo, committo. *Gl. V.* confligo; *impr.* est modium concutere, ut excidat aliquid. Hinc (2) vi aut arte efficere, ut aliquis confiteatur ea quæ celabat. *Ern.* συγκρούουσιν, confligunt, *Ph.* Συγκρούειν ἀλλήλοις, *Thuc.* τῶ χεῖρε, *Aristoph. Ran.* 1147. Μὴ συγκρούειν ἡμᾶς εἰς ἀλλήλους, *Appian.*

Συγκρύπτω, f. ψω, occulto, celo. Φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας, *Eur. Herac.* 721.

Συγκρύψαι, aor. 1. inf. act.

Σύγκρυψις, εως, ἡ, occultatio. A συγκρύπτω.

Συγκτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, simul cum alio adquiro, socius sum in adquirendo.

Συγκτερεΐζω, f. ίσω, parento, justa facio. Συνεκτερέϊζε δὲ λαὸς, *Apoll.*

Συγκτήτωρ, ορος, ὁ, qui simul possidet. A συγκτάομαι.

Συγκτίζω, f. ίσω, simul condo, simul creo, coloniam deduco.

Συγκτίστης, ου, ὁ, ejusdem coloniæ deducendæ socius. A præc.

Συγκυβευτὴς, οῦ, ὁ, collusor aleæ. A

Συγκυβεύω, f. εύσω, alea colludo, alea seu tesseris ludo cum alio.

Συγκυκάω, ῶ, f. ήσω, misceo, permisceo. Ἐς αὐτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον, *Arist. Plut.* 1109.

Συγκυκλέω, et Συγκυκλόω, circumdo, cingo.

Συγκυλινδέω, ῶ, f. ήσω, convolvo; συγκυλινδοῦμαι, una volutor. Ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων, *Xen.*

Συγκυλίω, fut. ίσω, una voluto, συγκυλίομαι, una volutor, consuetudinem habeo cum aliquo.

Συγκυναγὸς, vid. συγκυνηγός.

Συγκυνηγετέω, ῶ, fut. ήσω, simul venor. A

Συγκυνηγέτης, ου, ὁ, idem quod συγκυνηγός.

Συγκυνηγέω, ῶ, simul venor. A

Συγκυνηγὸς, *Dor.* συγκυναγὸς, οῦ, ὁ, venationis socius.

Συγκύπται, οἱ, capreoli.

Συγκύπτω, f. ψω, simul inclino, pariter incumbo; (2) deorsum adspicio; (3) incurvus vel inflexus sum; (4) coeo, conspiro, consentio. Καὶ ἦν συγκύπτουσα, ϗ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελὲς, *Luc.* 13, 11. Τοῦτο δ' εἰς ἓν ἐστὶ συγκεκυφὸς, *Aristoph. Eq.* 850.

Συγκυρέω, ῶ, fut. ήσω, accido, evenio; (2) incido in aliquem, obviam alicui fio; (3) pertineo; συνεκύρησεν, attigit, *Ph.* contigit, accidit, a. 1. act. Συνεκύρησε γενέσθαι, *Herodot.* Hinc

Συγκύρημα, ατος, τὸ, quod forte evenit, casus.

Συγκύρησις, εως, ἡ, idem.

Συγκυρία, ας, ἡ, idem.

Συγκυριολογέω, ῶ, dominum dico, domini titulo honesto.

Συγκυρκανάω, misceo, liquores misceo. Ἐσμὸν μελίσσης ... ἀκραχόλου γλυκὺν Συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ, *Ep. apud Ath.* 432.

Συγκυρόω, fut. ώσω, ratum facio.

Συγκύρω, fut. ύρσω, incido; (2) accido, evenio. *Il.* 23, 435.

Συγκύφων, ὁ, qui simul deflectit, qui se incurvat. A συγκύπτω.

Συγκωθωνίζομαι, una inebrior.

Σύγκωλος, ου, ὁ ϗ ἡ, solidus, compactus, firmus. Ex κῶλον.

Συγκωμάζω, fut. άσω, simul comissor. A

Σύγκωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, socius comissationis.

Συγκωμῳδέω, una comœdiam ago, una irrideo, perstringo.

Συγξαίνω, simul carmino vel carpo.

Συγχάζω, idem quod χάζω, vel συγχωρέω.

Συγχαίρω, una gaudeo, lætor cum lætante. *Gl. V.* congaudeo. Συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν, *Phil.* 2, 17. Συγχαίρει πάντα τὰ μέλη, 1 *Cor.* 12, 26. Συνέχαιρον αὐτῇ, *Luc.* 1, 58.

Συγχαρεῖται, 3. sing. f. 2. ind. med.

Συγχάρητε, 2. pl. a. 2. imperat. act.

Συγχαλκεύω, ære vas alligo.

Συγχαρητικὸς, ἡ, ὸν, seu συγχαρτικὸς, congratulatorius. A συγχαίρω.

Συγχαρίζομαι, gratificor.

Συγχειλίαι, αἱ, labiorum compressiones, seu commissuræ, *Aristot.*

Συγχειμάζω, f. άσω, una in hibernis sum, una hiberno; συγχειμάζομαι, una tempestate jactor; (2) una hiemali frigore infestor.

Συγχειροπονέω, ῶ, simul operi manum admoveo.

Συγχειρουργέω, ῶ, fut. ήσω, una operor.

Συγχέω, vel συγχεύω, f. εύσω, confundo, permisceo, confundendo misceo, perturbo; unde et tristitia afficio, &c. τὸ συγκεχυμένον τοῦ προσώπου, tristitia in ore conspicua; (2) turbando moveo, vel efficio, ut bellum; συνέχεεν, permiscuit, *Ph.* 3. sing. a. 1. Καὶ ταῦτα πάλιν γράμματα συγχεῖς; *Eur. Iph. in Au.* 37. Τὴν πάρος συγχεῖν χάριν, *Soph. Trach.* 1245.

Συγχιλίαρχος, ὁ, tribunus in eadem legione.

Συγχόνδρωσις, εως, ἡ, interventio cartilaginis, quum ossa coalescunt. Ex χόνδρος.

Συγχορδία, ἡ, concentus, concinnitas. A

Σύγχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad chordas quadrans, concinens, concinnus. Ex σὺν et χορδή.

Συγχορευτὴς, οῦ, ὁ, qui una choros exercet.

Συγχορεύτρια, ας, ἡ, quæ una choros exercet. A

Συγχορεύω, f. εύσω, una tripudio, salto. Χαρίτεσσι συγχορεύω, *Anac.* 5, 11.

Συγχορηγέω, ῶ, f. ήσω, simul præbeo sumptus, simul choragus sum, ipse aliquid in choragium confero; (2) adjuvo præbendo pecuniam, &c.

Συγχορηγὸς, οῦ, ὁ, qui simul præbet et subministrat sumptus, aut aliud quid.

Σύγχορτος, ου, ὁ ϗ ἡ, gramine consitus; (2) vicinus, conterminus. (1) Imo sensu sine ullo idoneo auctore affertur: exempla ex Euripide quæ profert Scapulæ Lexicon hac significatione usurpari nequeunt; (2) χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ φεύγομεν, terram Syriæ conterminam fugimus, *Æsch. Suppl.* 6. Σύγχορτα ναίω πεδία, arva vicina habito, *Eurip. Androm.* 17. Πηλιάδες Θεράπναι, σύγχορτοι Ὀμόλας ἔναυλοι, vicini qui Omolæ incolæ, *Id. Herc. Fur.* 370. non audiendus Scapula, qui pessime vertit torrentes piceis arboribus consiti: nam post ἔναυλοι ponenda distinctio. Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος σύγχορτος Μινύαις, Menoetius ex Oponte Minyis vicinus, *Orph. Argonaut.* 191. Ex σὺν et χόρτος septum, area. hinc apud Latinos chors vel cohors.

Συγχόω, ῶ, fut. ώσω, humo congesta tego.

Συγχράομαι, ῶμαι, simul vel una utor. *Gl. V.* utor, commercium habeo. Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις, *Joann.* 4, 9.

Σύγχρησις, εως, ἡ, communis usus, commercium, consuetudo familiaris. A συγχράομαι.

Συγχρησμῳδιάζομαι, una oraculum consulo.

Συγχρίμπτω, f. ψω, collido, committo, coire facio; συγχριμφθεὶς, collisus, aor. 1. part. pass.

Σύγχρισμα, ατος, τὸ, unguentum quo illinitur aliquid. A

Συγχρίω, f. ίσω, simul ungo; (2) ungo, oblino.

Συγχρονεῖν dicuntur qui eodem tempore vivunt.

Συγχρονίζω, fut. ίσω, æqualis ætate sum; (2) commoror. A σύγχρονος. Hinc

Συγχρονισμὸς, οῦ, ὁ, convenientia temporis, sive ea quæ in idem tempus concurrunt.

Σύγχρονος, ου, ὁ ϗ ἡ, contemporaneus, æqualis.

Σύγχροος, *contr.* σύγχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, concolor. Ex σὺν et χρόα, *color.*

Συγχρώζω, f. ώσω, colore imbuo, inficio, *impr.* attactu.

Συγχρωμάτιστος, ὁ, concolor.

Συγχρωτίζω, f. ίσω, tango, tango ad cutem; appropinquo, me applico; συγχρωτίζεσθαι *Suidas* exponit appropinquare, se applicare.

Συγχύνω, vel σύγχύω, confundo; συγκεχυμένος, confusus, *Gl. V.* p. pass. part. Ἦν γὰρ ἡ ἐκκλησία συγκεχυμένη, *Act.* 19, 32.

Σύγχυσις, εως, ἡ, confusio, commixtio, conturbatio. Σύγχυσις τῶν ὅρκων, fœderum violatio, *Argument. lib.* 4. *Il. Hom.* A συγχύω. Unde

Συγχυτικὸς, ἡ, ὸν, confundendi vim habens.

Σύγχωμα, τὸ· vide χῶμα, *Sibyl.*

Συγχωνεύω, conflo, *Gl. V.* Τὸν μὲν χρυσὸν καὶ ἄργυρον . . . μολύβδῳ καὶ χαλκῷ συνεχώνευσαν, *Appian. de Rebus Hispan.* 435.

Συγχωννύω, et συγχώννυμι, fut. χώσω, aggere communio, terra adgesta obruo seu tumulo.

Συγχωρέω, ῶ, f. ήσω, concedo, adsentior, consentio, non repugno; (2) indulgeo, gratiam facio, condono, remitto, ignosco, veniam do. συγκεχώρηται, concessum est, *Ph.* p. pass. Ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν, *Aristoph. Vesp.* 1505. Γυναῖκα γὰρ χρὴν πάντα συγχωρεῖν πόσει, *Eur. E.* 1066. Ἢ ϗ τύραννος ταῦτα

ταῦτα συγχωρήσεται; *Eur. Iph. in Tau.* 743. Hinc

Συγχώρημα, ατος, τὸ, concessio; (2) venia; (3) adstipulatio. A pr.

Συγχώρησις, εως, ἡ, concessio, remissio, indulgentia, *Ph.* Ab eod.

Συγχωρητέα, neut. plur. concedenda, reconcilianda. Ἡμὶν δ' οὐχὶ συγχωρητέα, *Soph. Œd. Col.* 1426. Ab eod.

Συγχωρητέον, *adv.* concedendum. Ab eod.

Συγχωρητικὸς, ἡ, ὸν, ad veniam dandam propensus. Ab eod.

Συγχωρία, ας, ἡ, *Att.* et *Ion.* ξυγχωρίη, ης, ἡ, concessio, indulgentia in cibis ægro largiendis. Ex σὺν et χώρα.

Σύγχωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, confinis, *Ph.*

Συγχῶσαι, a. 1. inf. act. verbi συγχώννυμι.

Σύγχωσμα, ατος, τὸ, obstructio; (2) macula contracta a terra, qua quid obrutum fuit. A συγχόω.

Συδην, *adv.* celeriter et inferendo se cum impetu, erumpendo cum impetu, impetuose. A σείω, seu σεύω.

Σύειος, εία, ύειον, suillus, porcinus. A σῦς.

Σύετο, 3. sing. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐσύετο, a σύομαι.

Συζάω, ῶ, f. ήσω, una vivo, cum aliquo vivo; συζῆν, vivere in matrimonio. Συζῶ τῇ φιλοπραγμοσύνῃ, *Dem.* Πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ, *Rom.* 6, 8.

Συζεύγνυμι, vel συζευγνύω, f. ζεύξω, conjungo, copulo, connubio jungo; συνεζευγμένος, annexus, *Gl. V.* p. pass. part. Ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω, *Matt.* 19, 6. Ἕκτορα, ᾧ συνεζύγην, *Eur. Andr.* 98. Hinc

Σύζευξις, εως, ἡ, conjunctio, copulatio; (2) conjugium.

Συζέω, fervefacio; σύζεσον, a. 1. imperat.

Συζῆν, præs. inf. act. *Dor.* pro συζᾶν, *contr.* ex συζάειν, a συζάω.

Συζήσομεν, 1. pl. f. 1. ind. act.

Συζητέω, ῶ, f. ήσω, mutuo quæro, una rationes ad rei alicujus indagationem confero, disputo; (2) altercor, litigo, discepto; (3) quæro, indago; *Ern.* Ἐλάλει τε καὶ συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, *Act.* 9, 29. Ἤρξαντο συζητεῖν αὐτῷ, *Marc.* 8, 11. Hinc

Συζήτησις, εως, ἡ, disceptatio, disputatio:

Συζητητὴς, οῦ, ὁ, curiosus scrutator rei, disputator, philosophus, doctus.

Συζοφόω, una tenebras effundo. Ὅτ' ἐκ ζαῆτος λίβυος, ἐκ ζαοῦς νότου συνεζοφώθη πόντος, cum ex vehementer flante africo et austro violento obscuratus esset pontus, *Anthol.* 42.

Συζυγέω, ῶ, συζυγεῖν, et συστοιχεῖν, verba sunt significantia aciem in versum jugumque directam et compositam; (2) et conservationem ordinis in procedendo. Ἐφ' ὅσον συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν, *Polyb.* A σύζυγος.

Συζυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, copulatus, conjugatus, conjunctus; (2) qui copulari vel cum alio conjungi potest. Ab eod.

Συζυγία, ας, ἡ, conjunctio, copulatio, jugale vinculum, conjugium; *in Gramm.* conjugatio:

Συζύγιος, conjugalis. Συζύγιαι χάριτες, *Eur. Hipp.* 1147. A

Σύζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, conjunctus, copulatus; compar, conjux. *Gl. V.* socius.

Σύζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, idem. A συζεύγνυμι.

Συζυμόω, commisceo in subigendo, v. gr. mel farina.

Σύζωμα, τὸ, præparatio, præcinctus. A

Συζώννυμαι, accingor, aor. 1. συνεζωσάμην· σύζωσον ἀνύσας, *Aristoph. Thesm.* 262.

Συζωοποιέω, ῶ, f. ήσω, una vitam reddo, simul in vitam revoco. Συνεζωοποίησε (ἡμᾶς) τῷ Χριστῷ, *Ephes.* 2, 5.

Συηβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, aprorum jaculator, interfector. Συηβόλος εὔρατο κούρη, *Oppian. Cyneget.* 2, 27.

Συῆλαι, ῶν, αἱ, volutabra suum. A σῦς.

Συηνέω, ῶ, immunditia sui similis sum, spurcitie porcum æquo. A

Συηνία, ας, ἡ, immunditiēs, fœditas porcinæ similis; *item* fœda conviciandi libido. A

Συηνὸς, ἡ, ὸν, porcinis est moribus; (2) stupidus, insulsus, maledicus. A σῦς.

Συθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi σύομαι.

Σύθεν, *impetum fecerunt*, 3. pl. aor. 1. ind. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐσύθησαν.

Σύθι, *festina*, 2. sing. a. 1. imperat. pass. *per Sync.* pro σύθητι.

Συΐδιον, τὸ, porcellus. Dim.

Συϊκὸς, idem quod συϊνὸς, suillus, porcinus, *Steph.*

Σῦκα αἱμοινία, ficuum genus in Paro insula, *Ath.*

Συκάζω, f. άσω, ficus lego, ficus comedo; (2) calumnior, calumniis circumvenio; (3) contumelia adficio. Τρυγῶσι ταῖς γλώτταισι, συκάζουσί τε, *Aristoph. Aves*, 1705. A συκάς.

Συκαλὶς, ίδος, ὁ, ficedula, avis ficuum esu pinguescens. Ab eod.

Συκαμήδορος, stultus, *Hes.*

Συκαμινέα, ας, ἡ, morus.

Συκάμινον, ου, τὸ, sycaminum, fructus sycamini arboris. *Gl. V.* συκάμινα, mora. A

Συκάμινος, ου, ὁ, sycomorus, sycaminus, *arbor*. *Gl. V.* συκάμινος, morus. Hinc

Συκαμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sycamini seu mori speciem gerens.

Συκάριον, ου, τὸ, ficus, *Gl. V.* Dim. a σῦκον.

Συκὰς, άδος, ἡ, ficus novella. A συκῆ.

Συκαστὴς, οῦ, ὁ, qui ficus legit seu colligit. *Gl. V.* συκασταὶ, delatores, quadruplatores. A συκάζω. Hinc

Συκάστρια, ας, ἡ, calumniatrix, *Hes.*

ΣΥΚΕ'Η, *contr.* συκῆ, ῆς, ἡ, ficus, *arbor*; (2) ficus, marisca, tumor seu excrescentia carnis in modum ficus.

Συκηγορία, ἡ, idem quod συκοφαντία, *Ib.*

Συκιδαφόρος, ὁ, pro συκοφάντης, vel συκόπρωκτος, *Ib.*

Συκίδιον, τὸ, ficus. Dim. a σῦκον.

Συκίζω, ficubus alo, vid. συκόω.

Σύκινος, ίνη, ινον, ficulneus, e ficis confectus; (2) imbecillus, debilis, fragilis, inutilis, quia lignum ficulneum est invalidum; (3) delator, calumniator. A συκῆ.

Συκινόφυλλον, ου, τὸ, folium ficulneum, *Gl. V.*

Συκίον, ου, τὸ, decoctum e ficubus arefactis.

Συκὶς, ίδος, ἡ, plantarium ficuum; (2) surculus qui e ficu avulsus vel excisus plantatur. A σῦκον.

Συκίτης, ου, ὁ, ut συκίτης οἶνος, vinum e ficubus factum. Ab eod.

Συκοβασιλεία, τὰ, regiæ ficus, *Ath.*

Συκόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ficis victitat; (2) qui victum sibi parat e sycophantia. *Gl. V.* ficarius. Ex σῦκον et βίος.

Συκολογέω, ῶ, fut. ήσω, ficus lego vel colligo. Οὐ πράγματ' ἔχοντες, ἀλλὰ συκολογοῦντες, *Aristoph. Pace*, 1338. A

Συκολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ficus colligit; (2) qui de ficubus loquitur.

Συκομορέα, ας, ἡ, sycomorus.

Συκομορίτης, ου, ὁ, ut συκομορίτης οἶνος, vinum quod conficitur ex sycomoris.

Συκόμορον, ου, τὸ, sycomorum, fructus sycomori arboris. A

Συκόμορος, ου, ὁ, sycomorus, *arbor*, ficus Ægyptia, de qua *Plin.* 14. Ex σῦκον et μόρος, morus, *arbor.*

Συκόμωρον, et -ρος, idem quod συκόμορον, *Steph.*

Σῦκον, ου, τὸ, ficus, *fructus*; (2) marisca, tumor, a fici similitudine ita dictus. A συκῆ.

Συκόομαι, οῦμαι, in ficum convertor, ficosus fio. Ab eod.

Συκόπαις, αιδος, ὁ, qui ficubus in modum puerorum gaudet. Ex συκῆ et παῖς.

Συκοπέδιλος, ου, ὁ, *vox comica*, notans sycophantam, alludens ad Homericum χρυσοπέδιλος et similia.

Συκοπρίστης, ου, ὁ, ficuum sector, sordidus, avarus. Ex συκῆ et πρίστης, *sector.*

Συκόπρωκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nates habet ficosas. Ex συκῆ et πρωκτός.

Συκοσπαδίας, ὁ, idem quod συκοφάντης, *Hes.*

Συκοτρώκτης, ου, ὁ, qui ficis alitur vel delectatur. A τρώγω.

Συκουρὸς, οῦ, ὁ, ficuum custos. Ex οὖρος.

Συκοφαντέω, ῶ, f. ήσω, sycophantam ago, falso calumnior, falsas delationes comminiscor. Νικίας ὤν, συκοφαντεῖς τοὺς ξένους; *Aristoph. Av.* 1437. Συκοφαντῆσαι τὸν Σωκράτην σπευδόντων ἐκείνων, *Ælian.* A συκοφάντης. Hinc

Συκοφάντημα, ατος, τὸ, crimen quod alicui falso adfingitur, calumnia.

Συκοφάντης, ου, ὁ, sycophanta, delator. *Proprie* qui indicat si quis ficus vetitas exportet. Ex σῦκον et φαίνω. Vid. *Ern.*

Συκοφαντητὸς, ἡ, ὸν, calumniis seu obtrectationibus obnoxius, vel vexatus. A συκοφαντέω.

Συκοφαντία, ᾶς, ἡ, calumniosa delatio, calumnia, sycophantia. A συκοφάντης. Unde

Συκοφαντικὸς, ἡ, ὸν, ad sycophantam pertinens, calumniosus.

Συκοφαντικῶς, *adv.* more sycophantarum, calumniose.

Συκοφάντρια, ας, ἡ, calumniatrix. Ἦτε καὶ σὺ συκοφάντρια ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα; *Aristoph. Plut.* 970. A συκοφάντης.

Συκοφαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. vid. συκοφαντικός.

Συκοφαντωδῶς, *adv.* idem quod συκοφαντικῶς.

Συκοφάσσος, ὁ, sycophanta, calumniator, delator, *Ep. ap. Suid.*

Συκοφορεῖον, ου, τὸ, ficarium, ficaria, *Gl. V.*

Συκοφορέω, ῶ, f. ήσω, ficos fero, produco. A

Συκοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ficus ferens, ficuum ferax. Ex σῦκον et φέρω.

Συκόω, ῶ, f. ώσω, ficis pasco; et (2) συκόομαι, in ficum vertor; (3) ficosus fio. A σῦκον.

Συκχὶς, ίδος, calcei genus, soccus. Μονόπελμον, συκχίδα, *Anthol. Reisk.* 56.

Συκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ficosus, ficui similis.

Σύκωμα, ατος, τὸ, ficosum germen; (2) ficosus tumor. A συκόω.

Συκὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo ficus plantantur, locus ficubus consitus. *Gl. V.* ficetum.

Συκωρέω, ficus custodio, *Poll.*

Συκωρὸς, οῦ, ὁ· vide συκουρός. (2) sycophanta.

Σύκωσις, εως, ἡ, idem quod σύκωμα. A συκόω.

Συκωτὸς, ἡ, ὸν, ficatus, ficubus conditus. *Gl. V.* συκωτὸν, ficatum. Ab eod.

Συλαγωγέω, ῶ, fut. ήσω, prædas ago, aliquem spolio; (2) illudo alicui. Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας, *Col.* 2, 8. Ex σύλη et ἄγω.

Συλαθεῖσαι, nom. pl. aor. 1. part. pass. f. g. *Dor.* pro συληθεῖσαι, a συλάω.

Σύλασκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐσύλασκε. A

Συλάω, ῶ, f. ήσω, spolio, deprædor, compilo; adimo, detraho, eripio. Τίς σε δαίμων, ἢ πότμος συλᾷ πάτρας; *Eur. Hel.* 675. Ἄλλας ἐκκλησίας ἐσύλησα, 2 *Cor.* 11, 8. Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον, statim eduxit arcum perpolitum, *nempe e theca*, *Il.* 4, 105. A σύλη.

Συλεύω, idem, *Il.* 23, 436.

Συλέω, idem et ab eod.

Συλεύμενοι, *prædantes*, nom. pl. præs. part. med. *Dor.* pro συλεόμενοι, verbi συλεύω.

ΣΥ'ΛΗ, ης, ἡ, præda, spolium; (2) prædatio, direptio. Vid. *Ern.*

Συληθεὶς, a. 1. part. pass. verbi συλάω.

Σύλημα, ατος, τὸ, spolia, exuviæ. A συλέω.

Συλήσαντε, *deprædati*, nom. dual. a. 1. part. act. verbi συλέω.

Σύλησις, εως, ἡ, spoliatio, deprædatio, compilatio. Ab eod.

Συλήτειρα, ας, ἡ, prædatrix. A

Συλητὴς, οῦ, ὁ, spoliator, deprædator, compilator. v. συλέω.

Συλήτρια, ας, ἡ, idem quod συλήτειρα.

Συλήτωρ, ορος, ὁ· vid. συλητής.

Συλλαβεῖν, aor. 2. inf. act. verbi συλλαμβάνω.

Συλλαβὴ, ῆς, ἡ, syllaba; quasi comprehensio. A συλλαμβάνω, eo quod plures literas comprehendat. Hinc

Συλλαβίζω, fut. ίσω, syllabas connecto.

Σύλλαβος, ου, ὁ, scil. πίναξ, index libri.

Συλλαβοῦσαι, nom. pl. a. 2. part. act. verbi συλλαμβάνω.

Συλλα-

Συλλαγνεύω, f. εύσω, una scortor.
Συλλαγχάνω, simul sortior; συλλαχὼν, una sortitus, a. 2. part.
Συλλαλέω, ῶ, f. ήσω, colloquor, ago cum aliquo. Καὶ ἦσαν συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ, *Marc.* 9, 4. μετ' αὐτοῦ, *Matt.* 17, 3. πρὸς ἀλλήλους, *Luc.* 4, 36.
Συλλαμβάνω, f. λήψομαι, complector; (2) prehendo, manum alicui injicio; (3) intelligo; *item* conscius sum; (4) concipio, *de fœmina*; (5) adjuvo, opitulor; συνέλαβε, concepit, *Ph.* aor. 2. *In med.* conjicio, conjectura assequor, συνειλημμένος, conceptus, *Gl. V.* p. pass. part. Σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς, te abripe ex hac terra, *Soph. Phil.* 577. (6) compono, (eo sensu quo clauduntur mortuis oculi et os) comprimo, claudo. (6) ἰδὼν δὲ ὁ κρίτων συνέλαβε τὸ στόμα τε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, *Plato. Phædo sub finem.* ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα, comprime ei os, *Aristoph. Acharn.* 926. Τῇ πόλει γὰρ ἄξιον, συλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον, *Ib.* 210. Συλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου, *Eur. Med.* 946.
Συλλάμπω, fut. ψω, simul luceo. Hinc
Σύλλαμψις, εως, ἡ, collustratio, *R.*
Συλλανθάνω, una lateo, delitesco, *R.*
Συλλαφύσσω, f. ξω, simul diripio. Τὰ πάντα πάτρας συλλαφύξαντες πάλω, *Lycophr.* 1267.
Συλλεαίνω, simul lævigo vel polio, *Aret.*
Συλλέγω, f. ξω, colligo; συνειλεγμένοι, collecti, congregati, p. pass. part. Ὁ Κῦρος συνέλεξε τοὺς στρατιώτας πάντας, *Xen.* σθένος, *Eur. Ph.* 857. Πνεῦμα συλλέξασθαι, *Heliod.* οὐσίαν, *Diod.* Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια, οὐκ ἔνδον, versiculos, *Aristoph. Ach.* 402.
Συλλείβω, f. ψω, confundo et misceo; συλλείβομαι, stillo, fluo, in unum confluo, colliquesco, liquor, *Plut. in Æmil.* 14.
Συλλειόω, ῶ, f. ώσω, contero, una tero et frico.
Συλλειτουργέω, ῶ, socius sum in obeundo munere publico. A
Συλλειτουργὸς, οῦ, ὁ, socius seu collega in obeundo aliquo munere publico.
Σύλλεκτρος, ου, ὁ ἢ ἡ, consors tori, conjux.
Συλλέξατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. verbi συλλέγω Unde
Σύλλεξις, εως, ἡ, collectio, coactio.
Συλλεσχηνεύω, fut. εύσω, sermocinor seu colloquor cum aliquo.
Συλλήβδην, *adv.* qu. dic. comprehensim, in summa; summatim, *Ph.* Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντα σοι φέρω; *Aristoph. Plut.* 645. A συλλαμβάνω.
Συλλήπτειρα, ας, ἡ, adjutrix, *R.* Ab eod.
Συλληπτικὸς, ἡ, ὸν, qui comprehendere seu complecti potest; (2) collectivus; (3) qui concipere potest. Ab eod.
Συλληπτικῶς, *adv.* per comprehensionem, subintelligendo. *Vox Gramm.*
Συλλήπτρια, ας, ἡ, adjutrix. A
Συλλήπτωρ, ορος, ὁ, adjutor. Σὺ δ' ἡμῖν τοῦδε συλλήπτωρ γενοῦ, tu vero esto adjutor hac in re, *Eurip. Or.* 1230. A συλλαμβάνω.
Συλληρέω, ῶ, f. ήσω, una nugor, una deliro.
Συλλῃστεύω, una latrocinor.
Συλληφθεὶς, a. 1. part. pass. verbi συλλαμβάνω.
Συλληφθῆναι, *conceptum esse*, a. 1. inf. pass.
Συλλήψῃ, *concipies*, 2. sing. f. 1. ind. med.
Σύλληψις, εως, ἡ, comprehensio, complexio, prehensio; (2) opitulatio, auxilium; (3) conceptus, conceptio, *de fœmina*; (4) Syllepsis, *fig. gramm.* A συλλαμβάνω.
Σύλλιβα, τὰ, *Poet.* fimbriæ, *Id.*
Συλλιπαίνομαι, simul pinguesco, simul liquor, *Strabo*, lib. 5. pinguefieri, *Ern.*
Συλλογεὺς, έως, ὁ, collector, coactor. *Gl. V.* legulus. A συλλέγω.
Συλλογὴ, ῆς, ἡ, collectio. Ab eod.
Συλλογίζω, f. ίσω, delectum habeo; συλλογίζομαι, colligo, ratiocinor, argumentor; (2) perpendo, repedo, considero; (3) connumero, computo. Αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, *Plut.* Οἱ δὲ συνελογίσαντο πρὸς ἑαυτοὺς, *Luc.* 20, 5.
Συλλογιμαῖος, αία, αῖον, collectitius, miscellaneus, confusaneus et undique collectus. A συλλογή.
Συλλογισμὸς, οῦ, ὁ, computatio, pensatio, argumentatio, ratiocinatio. *Gl. V.* deliberatio, accurata cogitatio. Syllogismus. A συλλογίζομαι.
Συλλογισταί, ratiocinatores, *Gl. V.*
Συλλογιστικὸς, ἡ, ὸν, syllogisticus, ratiocinativus. A pr.
Συλλογιστικῶς, *adv.* more syllogismorum.
Σύλλογος, ου, ὁ, conventio, concio, cœtus, concilium, collegium, consessus. *Gl. V.* collocutio, colloquium. A συλλέγω.
Συλλοιδορέω, ῶ, fut. ήσω, reprehendo, objurgo, increpo.
Συλλούω, fut. ούσω, simul lavo; συλλούομαι, una lavor.
Συλλοχάω, ῶ, fut. ήσω, concenturio; (2) in decurias colligo, simul colligo. A σὺν et λόχος.
Συλλοχία, ας, ἡ, conjunctio plurium λόχων, cohors collecta. Ex iisd.
Συλλοχίζω, f. ίσω, concenturio, in decurias vel centurias colligo aut distribuo. Συλλελοχισμένη δύναμις εἰς ἑκατοντάδας, *Plut.* Hinc
Συλλοχισμὸς, οῦ, ὁ, collectio in re militari.
Συλλοχίτης, ου, ὁ, ejusdem manipuli seu cohortis socius. Τῶν οἱ συλλοχιτέων διεφθαρμένων, commilitonibus interfectis, *Herod.* 1, 82. Ex σὺν et λόχος.
Συλλυπέομαι, οῦμαι, condolesco, alterius dolore moveor. Συλλυπούμενος ὑμῖν, *Ælian.* Συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, *Marc.* 3, 5.
Σύλλυσις, ἡ, compositio litis seu controversiæ, *Diod.*
Συλλυσσάω, ῶ, fut. ήσω, una insanio.
Συλλύω, f. ύσω, simul solvo; (2) compono litem seu dissidium, dirimo lites, reconcilio. Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει, *Soph. Aj.* 1334.
Σῦλον, ου, τὸ, spolium, præda; (2) pignus. A σύλη.
Συλόνυξ, υχος, ὁ ἢ ἡ, quasi spolians ungues, *Suid.*
Συλώμενον, acc. sing. præs. part. med. *contr.* pro συλεόμενον, a συλέω.
Συλωπία, ας, ἡ, vestium compilatio seu furatio. Ex σύλη et λῶπος, *vestimentum.*
Συμβαδίζω, una incedo. Συμβαδίζειν τῷ Πλάτωνι, *Ælian.*
Συμβαίη, 3. sing. a. 2. opt. act. verbi
Συμβαίνω, fut. βήσομαι, contingo, accido; (2) congredior, pedem confero; (3) transigo, paciscor, fœdus ineo; (4) consentio; (5) una navem conscendo, συμβαίνει, evenit, contingit, *Ph.* συμβεβηκέναι, obtigisse, *Gl. V.* accidisse, p. infin. συμβεβηκὸς, accidens, p. part. neut. συνέβη, contigit, accidit, *Ph.* a. 2. συμβῇ, eveniat, contingat, *Gl. V.* a. 2. conjunct. Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαινεν Αἰσχύλος, *Aristoph. Ran.* 905. (2) ἐπακτία Τίρυνθι συμβέβηκεν, *Soph. Trach.* 1151. Ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἐὰν ξυμβῶ τί σοι, paciscar, *Ibid.* 176. Οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως, *Eur. Ph.* 598. Κοινῇ ξυνέβημεν, convenimus, *Aristoph. Nub.* 67. (5) ἀνέκραγέ τις τῶν συμβεβηκότων ἀπὸ τῆς Ζακυνθίων, *Heliodor.* 5.
Συμβακχεύω, fut. εύσω, una bacchor, una cum aliis bacchanalia celebro. Πᾶν δὲ συνεβάκχευσ' ὄρος, *Eurip. Bacch.* 725.
Συμβάκχη, Baccha. Νυκτιπόλοις ἅμα συμβάκχαις, *Eurip. Ion.* 718.
Σύμβακχος, ὁ ἢ ἡ, qui una cum aliis bacchatur, socius bacchanaliorum; *vel simpliciter* comes. Ὦ τέκνον, ὦ σύμβακχη Κασσάνδρα θεοῖς, *Eurip. Troad.* 504.
Συμβαλεῖν, aor. 2. inf. act. verbi συμβάλλω.
Συμβαλεόμενοι, *conjicientes*, nom. pl. præs. part. med. *Att.* et *Ion.* pro συμβαλλόμενοι.
Συμβάλλετον, 2. dual. præs. ind. act.
Συμβάλλω, confero, congero; (2) comparo; (3) colligo conjectura; (4) compingo; (5) congredior; (6) paciscor; (7) pecuniam mutuam do; (8) compono, contexo, ut mendacia, fraudes, συμβάλλομαι, *in med.* conjectura assequor; (2) rationem ineo, supputo; (3) confero aliquid de meo. Unde (4) largior; et (5) adjuvo, prosum, in aliqua re comparanda, &c. Συμβαλεῖν ἔπη κακὰ, *Soph. Aj.* 1340. Συμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος, congruunt cum, *Eur. Med.* 28. Βοήθειαν οὐ σμικρὰν ξυμβάλλονται, *Plat.* Αἰσχρὸν δὲ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους, *Eur. Iph. in Aul.* 843. Βουλεύματα πρός τινα, *Id. Ph.* 700.
Σύμβαμα, ατος, τὸ, eventus, casus fortuitus; (2) propositio ex nomine et verbo perfectam sententiam reddens. A συμβαίνω.
Συμβάμεναι, aor. 2. inf. act. *Dor.* pro συμβῆναι, a συμβαίνω, pro συμβάω.
Συμβάντας, acc. pl. a. 2. part. act.
Συμβαπτίζω, simul baptizo.
Συμβαρβαρίζω, pariter barbaros imitor.
Συμβαρύνω, una gravo.
Συμβασείω, compositionis desiderio teneor. A σύμβασις.
Συμβασιλεύω, f. εύσω, una regno. Ἵνα καὶ ἡμεῖς ὑμῖν συμβασιλεύσωμεν, 1 *Cor.* 4, 8.
Σύμβασις, εως, ἡ, compositio, pacificatio, fœdus, pactum, conventum. Δὸς δὲ σύμβασιν τέκνοις, *Eurip: Phœn.* 85. A συμβαίνω.
Συμβαστάζω, fut. άσω, simul fero, una porto; (2) comparo, confero. *Gl. V.* conveho.
Συμβατήριος, ου, ὁ ἢ ἡ, ad compositionem seu pacificationem pertinens, *item* pronus et facilis ad compositionem. A συμβαίνω.
Συμβατικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod. Οὐδὲν ξυμβατικὸν ἐνεδίδοσαν, *Arr. Hist. Alex.* 4, 27.
Συμβατικῶς, *adv.* ad pacificandum apte.
Συμβεβαιόω, confirmo.
Συμβεβάναι, perf. inf. act. *per Sync.* pro συμβεβηκέναι, a συμβαίνω. Unde
Συμβέβηκα, *congressus sum*, perf. ind. act.
Συμβεβηκότως, *adv.* casu, per accidens.
Συμβῇ, 3. sing. aor. 2. conj. act. verbi συμβαίνω.
Συμβιάζω, simul vim infero, *Dem.*
Συμβιβάζω, f. άσω, concilio, ad amicitiam fœdusque adduco; coagmento; accommodo; (2) doceo, instruo, collatis scripturæ locis probo; συμβιβῶ, fut. 1. pro συμβιβάσω, instruam. Συμβιβάζων, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς, *Act.* 9, 22. Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; 1 *Cor.* 2, *ult.* Συμβιβασθέντων ἐν ἀγάπῃ, *Col.* 2, 2.
Συμβιβασθέντων, gen. pl. a. 1. part. pass.
Συμβίβασις, εως, ἡ, instructio, persuasio, doctrina, comparatio. A συμβιβάζω. Unde
Συμβιβασμὸς, οῦ, ὁ, transactio, *Ph.*
Συμβιβαστὴς, οῦ, ὁ, conciliator, *Ph.*
Συμβιβαστικὸς, ἡ, ὸν, pacificatorius.
Συμβιβάω, una eo, comitor, *Hes.*
Σύμβιος, ου, ὁ ἢ ἡ, contubernalis, qui cum aliquo vivit. *Ph.* conjunx.
Συμβιόω, ῶ, f. ώσω, convivo, una vivo. Hinc
Συμβίωσις, εως, ἡ, convictus, conjugium. *Ph.* contubernium.
Συμβιωτὴς, οῦ, ὁ, convictor, contubernalis.
Συμβλαστάνω, una germino, cresco.
Συμβλαστὴς, οῦ, ὁ, congerminans; (2) germinationem adjuvans. Ex βλαστάνω.
Συμβλήδην, et ξυμβλήδην, idem quod συλλήβδην.
Σύμβλημα, ατος, τὸ, commissura, commissio. A συμβάλλω. Unde
Συμβλὴς, ῆτος, ὁ ἢ ἡ, collisus.
Σύμβλησις, εως, ἡ, commissio, compago; (2) comparatio; (3) conjectura.
Συμβλητέον, *adv. posit.* conferendum, *Ph.*
Συμβλητὸς, ἡ, ὸν, conferendus; (2) qui comparari potest, comparabilis.
Συμβοάω, ῶ, fut. ήσω, simul clamo. Οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν συνεβόων αὐτοῖς, *Xen.*
Συμβοήθεια, ας, ἡ, ad auxilium ferendum concursus, seu auxilium.
Συμβοηθέω, ῶ, fut. ήσω, ad auxilium ferendum convenio. Συμβοηθεῖν πρός τινα, *Thuc.*
Συμβοηθὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, qui ad suppetias ferendas una cum aliis convenit, auxiliaris.
Συμβολαιογράφος, ου, ὁ ἢ ἡ, tabularius, qui contractus scribit. Ex seq. et γράφω.
Συμβόλαιον, ου, τὸ, pactum, conventum, contractus.

tractus; (2) syngrapha, unde, *Gl. V.* instrumentum, hinc (3) æs alienum; *et* (4) pecunia credita; (5) negotium quodcunque pecuniarium; (6) necessitudo, conjunctio, *ap. Lys.* (2) τὰ συμβόλαιά σου, signa, quæ tibi inerant, signa, quæ dabas, *Soph. Phil.* 884. A σύμβολον.

Συμβόλαιος, α, ον, epith. controversiæ ad pacta, &c. pertinentis.

Συμβολατεύω, paciscor, contraho, *Hes.* A συμβολή.

Συμβολεύς, έως, ὁ, piscatorum instrumentum, circa quod retia texunt. A συμβάλλω.

Συμβολέω, ῶ, fut. ήσω, obvius fio, occurro. A σύμβολος. Hinc

Συμβόλησις, ἡ, commissura, v. gr. per suturam.

Συμβολή, ῆς, ἡ, commissio, commissura, junctura. *Gl. V.* congressio, congressus, prælium, *Ph.* conjectura; item collatio. A συμβάλλω.

Συμβολικός, ή, όν, conjecturalis, ænigmaticus, symbolicus, significativus. A σύμβολον.

Συμβολικῶς, *adv.* conjecturaliter, ænigmatice, allegorice.

Συμβολοκοπέω, ῶ, f. ήσω, symbolas do in convivia; (2) comissationes frequento. Ex σύμβολον et κόπος, *labor.*

Σύμβολον, ου, τὸ, symbolum, indicium, tessera, auspicium, *Ph.* collatio, *Gl. V. item* conventum, pactum, *item* hypotheca; idem quod συμβόλαιον. Πῖλον τὶς ἐπὶ δόρατος ἔφερε σύμβολον ἐλευθερώσεως, *Appian.* A συμβάλλω.

Σύμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, obvius; (2) conjector, interpres omnium, &c. Ab eod.

Συμβόσκω, simul pasco. Ex σὺν et βόσκω.

Σύμβοτον, τὸ, pascuum commune. A præc.

Σύμβοτος, ὁ καὶ ἡ, compascuus, *Steph.*

Συμβούλευμα, ατος, τὸ, consilium, quod datur. Ex συμβουλεύω. Unde

Συμβούλευσις, ἡ, idem quod συμβουλή, sed parum usitatum, *Steph.*

Συμβουλευτής, οῦ, ὁ, consiliarius, senator. Hinc

Συμβουλευτικός, ή, όν, idem; (2) suasorius.

Συμβουλεύω, f. εύσω, consulo, consulto, auctor sum, suadeo, censeo, *Ph.* Ἐγὼ ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω, *Plat.* Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν, *Theog.* 37. Συνεβουλεύσαντο ἵνα ἀποκτείνωσιν αὐτὸν, *Joann.* 11, 53.

Συμβουλή, ῆς, ἡ, consilium, consultatio, suasio.

Συμβουλία, ας, ἡ, idem, *Gl. V.*

Συμβούλιον, ου, τὸ, consilium, *Ph.* A βουλή.

Σύμβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui consilium dat, consiliarius, consultor, suasor. Ab eod.

Συμβραβεύω, fut. εύσω, adjuvo.

Συμβράζω, simul ejicio.

Συμβρέμω, murmuro.

Συμβύω, constipo, condenso. Οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις ξυμβεβυσμένοι, *Aristoph. Vesp.* 1104.

Σύμβωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, epith. Dei, qui in eadem ara cum alio colitur.

Συμμαθητής, οῦ, ὁ, condiscipulus. Hinc

Συμμαθητιάω, ῶ, simul discere cupio; condiscipulus esse cupio.

Συμμαίνομαι, simul insanio.

Συμμαλάσσω, vel άττω, fut. ξω, una mollio, una subigo.

Συμμανθάνω, simul seu una disco. *Gl. V.* condisco; (2) interdum transitive usurpatur; docere, condocefacere. Κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος, nec tamen ullus est locus qui me condocefacere queat, *Sophocl. Aj.* 869.

Συμμάρπτω, fut. ψω, corripio, comprehendo, *Il.* 10, 467.

Συμμάρτυς, ὁ, qui simul testimonium dicit, *Plat.*

Συμμαρτυρέω, ῶ, fut. ήσω, una testor, testimonio meo comprobo. Συμμαρτυροῦμαι γὰρ παντὶ ἀκούοντι, *Apoc.* 22, 18.

Συμμαστιγόω, ῶ, fut. ώσω, una verbero.

Συμμαχέω, ῶ, fut. ήσω, sum pugnæ socius; (2) in bello gerendo adjuvo; (3) sto a partibus alicujus, defendo, tueor. Οὐ, ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ ξυμμαχεῖ, *Soph. Antig.* 751. Ἡμῖν μέλλοντες συμμαχεῖσθαι, *Xen.* A σύμμαχος.

Συμμαχία, ας, ἡ, societas in bello. *Gl. V.* auxilium, subsidium. Ab eod. Unde

Συμμαχικός, ή, όν, socialis, auxiliaris; τὸ συμμαχικὸν, societas, item socii, socialis exercitus.

Συμμαχικῶς, *adv.* socii more, socialiter, ut socium decet.

Συμμαχὶς, ίδος, ἡ, socia in bello, fœderata.

Συμμάχομαι, simul pugno; (2) a partibus alicujus sto, tueor, defendo. Συνεμάχετο εἰς ὥραν οὐδὲν, contulit, *Ælian.*

Σύμμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pugnæ seu belli socius, commilito; (2) socius. A μάχομαι.

Συμμεθαρμόζω, apto, conveniens alteri reddo.

Συμμεθίστημι, una traduco, in alias partes duco; συμμεθίσταμαι, in alias partes transeo, in sententiam discedo.

Συμμεθύσκομαι, simul inebrior.

Συμμεθύω, idem.

Συμμελαίνω, una nigrum facio. *Pass.* niger fio.

Συμμελανειμονέω, ῶ, fut. ήσω, simul pullis vestibus indutus sum.

Συμμεμετρημένως, *adv.* apta proportione.

Συμμενία, ἡ, constantia, *V. L.*

Συμμένω, f. ενῶ, una maneo; (2) consisto, permaneo, duro.

Συμμερίζομαι, una partem accipio; participo. Τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερίζονται, 1 *Cor.* 9, 13.

Συμμεριστής, οῦ, ὁ, particeps. A συμμερίζω.

Συμμερίστρια, ἡ, socia, particeps.

Συμμεσουράνησις, εως, ὁ, situs eorum quæ simul cœli medium tenent. Ex σὺν et μέσος et οὐρανός.

Συμμεταβαίνω, simul digredior vel transeo, una migro.

Συμμεταβάλλω, et συμμεταβάλλομαι, una deficio.

Συμμεταδίδωμι, communico.

Συμμεταίτιος, idem cum συναίτιος, *Plat.*

Συμμετακινέω, una transfero.

Συμμετακλίνω, ομαι, una accumbo, reclino, &c.

Συμμετακοσμέω, una in melius muto, seu melius ordino.

Συμμεταλαμβάνω, particeps fio.

Συμμεταπίπτω, una concido, intereo una; (2) una mutor, *Ern.*

Συμμεταποιέω, una vel simul commuto, *Steph.*

Συμμεταστρέφω, commuto, perverto.

Συμμετατίθημι, una transfero.

Συμμεταφέρω, simul vel una transfero.

Συμμεταχειρίζομαι, fut. ίσομαι, una cum alio tracto vel administro.

Συμμετέρχομαι, concomitor.

Συμμετεῖχεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν, a μετέχω.

Συμμετέχω, una particeps sum. Οἵ τε συμμετασχόντες δορὸς, et consortes belli, et milites, *Eurip. Suppl.* 648. χορῶν, *Id. Bac.* 63.

Συμμετεωρίζω, una attollo.

Συμμετεωροπολέω, ῶ, una in sublimi gradior, simul per sublimia eo.

Συμμετίσχω, idem quod συμμετέχω, *Soph. Ant.* 537.

Συμμετοικέω, una alieno loco vivo.

Συμμετοικίζω, una in alio loco habitatum deduco.

Συμμέτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, consors, una particeps. A συμμετέχω.

Συμμετρέω, ῶ, f. ήσω, quantitate accommodo, seu apto alteri, colligo quantitatem e proportione. Οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦνται, *Plat.* Ξυνεμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων, *Thuc.* Ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ, dies computantem die (nempe, ex quo abiit.) *Soph. Œd. Tyr.* 73. Μακρῷ ξυμμετρούμενος χρόνῳ, longam emensus ætatem, *Id. Ibid.* 963. Hinc

Συμμέτρησις, εως, ἡ, commensio, mensio cum aliqua re comparata, accommodatio magnitudinis.

Συμμετρία, ας, ἡ, apta compositio membrorum, modus, proportio. *Ph.* moderatio, temperamentum. A

Σύμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi dic. commensus, qui est ejusdem vel paris mensuræ; (2) qui justæ magnitudinis est; (3) modicus, mediocris; (4) accommodatus, aptus, congruens. Ξύμμετρος ὡς κλύειν, prope adest ut audire possit, *Soph. Œd. Tyr.* 84. Τῷδε τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος, prope adest huic viro ætate, æqualis est huic viro, (nempe ætate,) *Id. ibid.* 1113. Ποία ξύμμετρος προὔβη τύχη; quænam contigit fortuna felix? ecquid contigit satis ex sententia, *Id. Antig.* 387. Ex σὺν et μέτρον.

Συμμέτρως, *adv.* moderate, mediocriter. *Ph.* modice, satis, congruenter, convenienter.

Σύμμηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est contractis femoribus.

Συμμηρύομαι, contexo. Ἀφ' ἧς πάντα τὰ γινόμενα συμμηρύεται, *M. Anton.* 8, 20.

Συμμήρυσις, εως, ἡ, contextus, conglomeratio. Οἵα τις ἡ σύννησις καὶ συμμήρυσις, *M. Anton.* 4, 25. A præc.

Συμμήστωρ, ορος, ὁ, consiliarius.

Συμμητιάομαι, ῶμαι, una ineo consilium; (2) consilium do, *Il.* 10, 197.

Συμμηχανάομαι, simul excogito, comminiscor. Τὰ ἐπιτήδεια τοῖς στρατιώταις συμμηχανᾶσθαι, *Xen.*

Συμμιαίνω, simul inquino, coinquino.

Συμμίγα, *adv.* promiscue, una cum.

Συμμίγδην, *adv.* mixtim, *Man.*

Συμμιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, permistus, promiscuus.

Συμμιγία, ἡ, commistio.

Σύμμιγμα, ατος, τὸ, id quod commistione constat, quod ex commistis rebus coaluit, cinnus. A

Συμμίγνυμι, vel συμμιγνύω, fut. μίξω, commisceo, permisceo, socio. *Gl. V.* (2) consero manus; (3) colloquor. (1) Βιάζομαι γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμῖξαι λέχος, *Aristoph. Thesm.* 898. Κακῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνυται, *Eur. Ion.* 1017. Ὡς δ' οἱ Μῆδοι στρατευσάμενοι τοῖσι Πέρσῃσι συνέμισγον, *Herodot.* 1, 127. (3) ἐθέλοντα τῇ μητρὶ συμμῖξαι, cupientem cum matre colloqui, *Herodot.* 2, 64. Ἐθέλων σφι συμμῖξαι, *Id.* 8, 67. Συμμίξας τῷ Δερκυλλίδᾳ, *Xen. Hell.* 3, 283. Eodem sensu reperitur hoc verbum apud *Demosth.* et *Aristoph.*

Συμμικτέον, *adv. posit.* commiscendum.

Σύμμικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, commistus, permistus, promiscuus, miscellaneus. A συμμίγνυμι.

Συμμίκτως, *adv.* mistim. A præc.

Συμμιμνήσκομαι, simul memini, recordor.

Συμμιμοῦμαι, eadem imitor, pariter imitor.

Συμμιμητής, οῦ, ὁ, ejusdem rei imitator.

Συμμίξῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. v. συμμίγνυμι pro συμμίσγω. Unde

Σύμμιξις, εως, ἡ, commistura, consortium.

Συμμίσγω, commisceo; συμμίσγομαι, commisceor, *Il.* 2, 753. dicitur et de concubitu.

Συμμισέω, ῶ, fut. ήσω, simul odio prosequor.

Συμμισοπονηρέω, ῶ, fut. ήσω, una improbitatem odi, una indignor ob facti improbitatem.

Συμμιχθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass. verbi συμμίγνυμι.

Συμμνημονεύω, simul memini, simul memor sum. Συμμνημόνευε, ὅτι μόνον ζῇ ἕκαστος τὸ παρὸν τοῦτο, τὸ ἀκαριαῖον, *M. Anton.* 3, 8. A σὺν et μνημονεύω, *memor sum.*

Συμμοιράομαι, ῶμαι, participo, simul partem capio, *M. Ant.* 2, 2.

Σύμμολπος, ου, ὁ, ἡ, concentor. A μολπή.

Συμμολύνω, coinquino, *Gl. V.*

Συμμοναρχέω, ῶ, simul impero seu dominor, tyrannidis socius sum.

Συμμονή, ῆς, ἡ, contubernium.

Συμμονοῦμαι, solus sum cum aliquo.

Συμμορία, ας, ἡ, contubernium, collegium, factio. *Gl. V.* societas, ordo, decuria. Ex σὺν et μόριον.

Συμμορίτης, ου, ὁ, qui est ejusdem decuriæ.

Συμμοριάρχης, ου, ὁ, qui præest symmoriæ. Ex συμμορία et ἄρχω.

Συμμορφή, ῆς, ἡ, conformatio vel similitudo. A

Σύμμορφος, ου, ὁ, ἡ, conformis. A μορφή.

Συμμορφίζω, conformo. A præc.

Συμμορφόω, ῶ, f. ώσω, conformem facio; συμμορφοῦμαι, conformis fio. Συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, *Phil.* 3, 10.

Συμμοχθέω

Συμμοχθέω, ῶ, simul laboro, simul adfligor adversis.

Συμμυελόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui sermo in ore comprimitur, i. e. taciturnus, tacens.

Σύμμυσις, εως, ἡ, compressio, compressus. A *συμμύω*.

Συμμύστης, ου, ὁ, iisdem sacris initiatus, socius in sacrorum initiatione. *Gl. V.* consacraneus.

Συμμύω, fut. *ύσω*, claudor, clausus sum, comprimor, compressus sum; (2) conniveo.

Συμπάθεια, ας, ἡ, consensus in adfectibus; (2) convenientia naturæ; (3) commiseratio. A *συμπαθής*.

Συμπαθέω, ῶ, fut. *ήσω*, juxta adficior, adficior aliorum malis; (2) assentior eidem opinioni, placito. *Συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν*, *Heb.* 4, 15. *Τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε*, *Ib.* 10, 34. A

Συμπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cui sunt iidem adfectus, qui simul cum alio adficitur et angitur ejus malo. *Gl. V.* adfectuosus. Ex *σὺν* et *πάθος*, *adfectus*.

Συμπαθία, ἡ, idem ac *συμπάθεια*, *Ep.*

Συμπαθῶς, *adv.* cum consensu adfectuum; (2) cum commiseratione.

Συμπαιανίζω, fut. *ίσω*, simul pæanem canto.

Συμπαιγνία, ἡ, collusio, *Bud.*

Συμπαιδαγωγέω, ῶ, f. *ήσω*, simul pueros instituo.

Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio; *item*, adsuefacio, *pass.* adsuefio; (2) cum alio instituo. *Συνεπαιδεύθησαν κοινῷ διδασκάλῳ*, *Ælian. V. H.* 13, 44. *Ὁ δὴ βίᾳ ϗ θυμῷ συμπεπαιδευμένος*, *Polyb.*

Συμπαίζω, *Dor.* *συμπαίσδω*, colludo, simul cum alio ludo. *Μετ' ἐμοῦ ξύμπαιζε τὴν ἑορτὴν*, *Aristoph. Pace*, 118. *νύμφαις*, *Id. Av.* 1103. *Theocr.* 11, 77.

Συμπαίκτρια, ἡ, sodalis, socia lusuum. A

Συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, collusor, socius lusuum, sodalis. *Καὶ παῖδας δέ σοι ἐγὼ συμπαίκτορας παρέξω*, *Xenoph. Cyri Instit.* 1, 3. A *συμπαίζω*.

Συμπαίσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro *συμπαίζειν*, a *συμπαίζω*. Unde

Συμπαίστης, ου, ὁ, collusor. Hinc

Συμπαίστρια, ας, ἡ, idem quod *συμπαίκτρια*.

Συμπαίστωρ, ορος, ὁ, collusor. V. *συμπαίκτωρ*.

Συμπαίω, f. *σω*, simul ferio, impingo, illido. *Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις*, *Soph. El.* 729.

Συμπαιωνίζω, idem quod *συμπαιανίζω*. *Τοῦ παντὸς στρατοπέδου συμπαιωνίζοντος*, *Polyb.*

Συμπαλαίω, fut. *αίσω*, colluctor.

Σύμπαν, -τος, τὸ, universum, universitas, summa, *Ph.* A *σύμπας*.

Συμπανηγυρίζω, fut. *ίσω*, una festum seu ludos celebro. Hinc

Συμπανηγυρισταὶ, οἱ, participes sacris ludorum solennium.

Συμπανουργέω, ῶ, f. *ήσω*, colludo, contechnor, cum alio aliquid malitiose facio.

Συμπαραβάλλω, comparo cum alio.

Συμπαραβύω, fut. *ύσω*, simul inculco et infercio. *Μετὰ ταῦτα ξυμπαραβυσθεὶς*, *Luc.*

Συμπαραγγέλλοντες, οἱ, competitores, *Dion. Hal.*

Συμπαραγγέλλω, competitor sum, una candidatus sum.

Συμπαραγίνομαι, una accedo, una adsum, etiam reo in judicio. *Οὐδείς μοι συμπαρεγίνετο*, 2 *Tim.* 4, 16.

Συμπαράγω, pariter, eodem tempore traduco.

Συμπαραδηλόω, una indico, seu doceo.

Συμπαραθέω, cursitando adsector, simul accurro, concurro. *Συμπαραθεῖτε ἄνω ϗ κάτω*, *Dem.* *Συμπαραθεῖ τοῖς ῥήμασι χάρις*, *Aristæn.*

Συμπαραινέω, ῶ, simul exhortor, una cum aliis hortor. *Τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιον ἐστὶ χρηστὰ τῇ πόλει ξυμπαραινεῖν*, *Aristoph. Ran.* 705.

Συμπαρακαθίζω, f. *ίσω*, una cum aliis juxta me colloco. *Συμπαρακαθισάμενος Δήμονα τὸν ἀδελφὸν*, *Dem.* *med.* una assideo.

Συμπαρακαλέω, ῶ, una advoco vel adhortor; *συμπαρακαλοῦμαι*, communem exhortationem vel consolationem percipio. *Συμπαρακληθῆναι ἐν ὑμῖν διὰ τῆς ἐν ἀλλήλοις πίστεως*, *Rom.* 1, 12.

Συμπαρακληθῆναι, aor. 1. inf. pass.

Συμπαρακατακλίνω, una in lecto (triclinari) colloco; (2) una jaceo vel cubo.

Συμπαράκειμαι, adjaceo.

Συμπαρακολουθέω, ῶ, f. *ήσω*, adsector, comitor. *Συμπαρακολουθῶ τῷ λόγῳ ὀρθῶς*, *Plato.*

Συμπαρακομίζω, fut. *ίσω*, deduco, prosequor.

Συμπαρακύπτω, fut. *ψω*, simul inclinato capite adspicio, una considero, lego, disco.

Συμπαραλαμβάνω, una excipio, una adsumo; *συμπαραληφθέντων*, adhibitis, *Ph.* aor. 1. part. pass. *Συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον ϗ τοὺς ἰδιοξένους*, *Ælian.* *Συμπαραλαβόντες Ἰωάννην*, *Act.* 12, 25.

Συμπαραληφθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass.

Συμπαράληψις, ἡ, adsumptio, v. gr. socii. A *συμπαραλαμβάνω*.

Συμπαραμένω, fut. *ενῶ*, simul maneo, semper adsum, permaneo. *Συμπαραμενῶ πᾶσιν ὑμῖν*, *Phil.* 1, 25.

Συμπαραμιγνύω, commisceo.

Συμπαραμίσγω, idem.

Συμπαραναλίσκω, consumo, debilito, frango.

Συμπαρανεύω, annuo, adsentior.

Συμπαρανήχομαι, fut. *ξομαι*, simul nato, una ad latus nato.

Συμπαρανομέω, fut. *ήσω*, una delinquo, sceleris socius sum.

Συμπαραπέμπω, f. *ψω*, una deduco, una prosequor.

Συμπαραπλέκω, simul adjungo, pariter annecto.

Συμπαραπλέω, f. *εύσω*, simul adnavigo; simul præternavigo.

Συμπαραπόλλυμαι, una pereo. *Δεδιὼς μὴ συμπαραπόλλωμαι διὰ τούτους*, *Dem.*

Συμπαρασκευάζω, f. *άσω*, una apparo, adjuvo in apparando; (2) simul efficio. *Ὁ δαίμων ἡμῖν ταῦτα συμπαρεσκεύακεν*, *Xen.*

Συμπαρασπονδέω, una fœdus frango.

Συμπαραστάτης, ου, ὁ, qui a latere adstat; (2) socius, adjutor, auxiliarius. A

Συμπαραστατέω, ῶ, adsto; (2) auxilium fero. *Δήμητερ, ἁγνῶν ὀργίων ἄνασσα, συμπαραστάτει*, *Aristoph. Ran.* 384.

Συμπαράταξις, εως, ἡ, conflictus, prælium.

Συμπαρατάσσομαι, ττομαι, prælior cum aliquo.

Συμπαρατείνω, simul extendo, seu protraho, aut prorogo, *Steph.*

Συμπαρατηρέω, ῶ, fut. *ήσω*, una observo. *Συμπαρατηρεῖν τινα*, *Dem.*

Συμπαρατίθημι, adpono.

Συμπαρατρέφω, simul nutrio; *συμπαρατρέφομαι*, simul nutrior. *Συμπαρατρέφειν θηρία*, *Xen.*

Συμπαρατρέχω, ad latus alicui curro.

Συμπαρατροχάζω, fut. *άσω*, una prætercurro.

Συμπαραφέρομαι, una prætervehor.

Συμπαραφύομαι, prope nascor.

Συμπαρεδρεύω, fut. *εύσω*, simul adsideo.

Συμπάρειμι, una seu simul adsum. *Πάντες οἱ συμπαρόντες ἡμῖν ἄνδρες*, *Act.* 25, 24.

Συμπαρεισέρχομαι, simul subingredior, simul irrepo.

Συμπαρεισφθείρομαι, idem.

Συμπαρέκτασις, εως, ἡ, contentio, collatio, comparatio. A

Συμπαρεκτείνω, juxta extendo; (2) comparo, contendo. *Συμπαρεκτείνειν (δεῖ) τὴν νόησιν λεγομένοις*, *M. Anton.* 7, 22.

Συμπαρεόντες, nom. pl. part. præs. *Poet.* pro *συμπαρόντες*, a *συμπάρειμι*.

Συμπαρέπομαι, concomitor. *Ἄλλαι τιμαὶ αἱ πρέπουσαι ἑκάστοις συμπαρείποντο*, *Xen.*

Συμπαρέστασε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro *συμπαρέστησε*, a *συμπαρίστημι*.

Συμπαρέχω, præbeo. *Κύνες τε τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι*, *Xen.*

Συμπάρθενος, ου, ὁ, virgo æqualis, sodalis.

Συμπαρίπτημι, simul prætervolo.

Συμπαρίστημι, juxta colloco, adesse alicui curo; (2) adjuvo, opem fero, *συμπαρέστασε Μοίρας*, adesse ei curabat Parcas, *Pind. Ol.* 6, 72. (2) *ἐμῇ ξυμπαραστήσει φρενὶ*, adjuvabis mentem meam, *Soph. Œd. Col.* 1340.

Συμπάροικος, ου, ὁ ϗ ἡ, contubernalis.

Συμπαρολισθαίνω, simul delabor, prolabor.

Συμπαρομαρτέω, ῶ, comitor, adsector, adsequor. *Συμπαρομαρτεῖ τοῖς δρόμοις*, *Heliod.* *Τοῦτο γὰρ δεῖ συμπαρομαρτεῖν*, *Xen.* *τῷ βασιλεύοντι*, *Id.*

Συμπαροξύνω, una irrito, irrito.

Συμπαρορμάω, excito, incito in aliquem.

Συμπαροτρύνω, idem.

Σύμπας, ασα, αν, universus, totus, cunctus, simul omnis.

Σύμπασμα, ατος, τὸ, id quo quid conspergitur. A

Συμπάσσω, fut. *άσω*, conspergo.

Συμπάσχω, simul patior, una adficior, moveor. *Gl. V.* compatior; *συμπάσχω σοι*, doleo vicem tuam, *Ph.* *Κινδυνεύω*, pariter periclitari. *Εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα ϗ συνδοξασθῶμεν*, *Rom.* 8, 17. *Συμπάσχει πάντα τὰ μέλη*, 1 *Cor.* 12, 26.

Συμπαταγέω, ῶ, simul strepo; fragorem, strepitum seu crepitum simul edo.

Συμπατάσσω, fut. *ξω*, simul pulso, simul percello et attonitum reddo, collido. *Συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν*, *Eur. Supp.* 700.

Συμπατέω, ῶ, f. *ήσω*, conculco. *Τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν*, *Luc. Gall.*

Συμπατριώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est patriæ, conterraneus, popularis.

Συμπαχύνομαι, una pinguesco.

Συμπεδάω, vel *συμπεδέω*, ῶ, fut. *ήσω*, colligo, constringo; *συμπεπεδημένος*, colligatus, constrictus, perf. pass. part.

Συμπείθω, f. *πείσω*, una persuadeo; (2) persuadeo, suadendo flecto; *συμπείθομαι*, persuadeor, consentio, idem sentio; *συμπείθεται*, obsequitur, *Gl. V.* *Εἰ τοὺς Θηβαίους συμπείθοι βαδίζειν ἐφ' ὑμᾶς*, *Dem.*

Σύμπειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui idem cum aliquo experitur. Ex *πεῖρα*.

Συμπείρω, configo, *Steph.*

Συμπέμπω, fut. *ψω*, simul mitto. *Σύμπεμψον τοίνυν μοι τῶν ἀξιοπίστων τούτων τινὰ*, *Xen.* *Πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον*, *Pind.*

Συμπενθέω, ῶ, fut. *ήσω*, cum alio lugeo, pari luctu adficior. *Συμπενθήσατ', ἔλθετ' εἰς τάφον παίδων*, *Eur. Her. Fur.* 1395.

Συμπεπλεγμένως, *adv.* implicite. A *συμπλέκω*.

Συμπένομαι, pariter, una laboro cum aliquo.

Συμπεπτικὸς, ἡ, ὸν, concoquendi vim habens, concoquens. A

Συμπέπτω, fut. *ψω*, concoquo.

Συμπεραίνω, una perficio, adjuvo in perficiendo; (2) syllogistice concludo; (3) colligo; (4) coitum perago. Hinc

Συμπέρασμα, ατος, τὸ, conclusio, complexio, id quod ex positis vel concessis concluditur et syllogistice efficitur. Hinc

Συμπερασματικὸς, ἡ, ὸν, concludendi vim habens.

Συμπερασματικῶς, *adv.* concludendi causa, conclusione utendo.

Συμπεραστικῶς, *adv.* idem.

Συμπεριάγω, f. *άξω*, mecum duco, mecum quoquoversum duco; (2) simul circumago.

Συμπεριαγωγὸς, ὁ ϗ ἡ, qui adjuvat in deducendo aliquo, *Plat.*

Συμπεριαιρετέον, *adv. posit.* undique tollendum, *R.* Ex

Συμπεριαιρέω, ῶ, undique tollo, *R.*

Συμπεριβομβέω, ῶ, fut. *ήσω*, simul bombo circumsono, simul constrepo.

Συμπεριγίνομαι. Vide *συμπεριλαμβάνω*.

Συμπεριγράφω, circumscribo pariter, seu tollo, coerceo.

Συμπεριδινέω, una circumago.

Συμπερίειμι, una circumeo seu ambulo.

Συμπεριέρχομαι, idem, peragro; (2) accommodo, conformo.

Συμπεριέχω, una contineo, complector.

Συμπεριζώννυμαι, cingo me, cingor.

Συμπεριθέω, una circumcurso.

Συμπεριλαμβάνω, simul comprehendo; (2) circumligo, circumdo velut veste; *συμπεριλαμβάνομαι*, simul adjuvo. *Καταβὰς δὲ ὁ Παῦλος ἐπέπεσεν αὐτῷ ϗ συμπεριλαβὼν, εἶπε*, &c. *Act.* 20, 10.

Συμπερινοέω, ῶ, mente simul complector.

Συμπερινοστέω, ῶ, una circumeo, circumvagor, oberro. Μὴ καὶ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινόστων, *Luc.*

Συμπεριοδεύω, fut. εύσω, una lustro, una circumeo. Συμπεριοδεύειν τῇ σελήνῃ, *Aristot.*

Συμπεριπατέω, ῶ, simul cum alio circumambulo.

Συμπεριπλοκὴ, ῆς, ἡ, complexio, complexus.

Συμπεριποιέω, adjuvo aliquem in comparando seu consequendo, una comparo.

Συμπεριπολέω, ῶ, simul in orbem agor.

Συμπεριστέλλω, tego, occulto, ut περιστέλλω.

Συμπεριστρέφω, una circumverto, una circumago seu circumfero.

Συμπεριτειχίζω, pariter muro amplector, seu circumdo.

Συμπεριτίθημι, una circumpono, simul circumdo.

Συμπεριτρέπω, una circumago.

Συμπεριτυγχάνω, incido in quem, invenio.

Συμπεριφαντάζομαι, mente simul fingo, imaginor.

Συμπεριφέρω, una circumfero et circumrapio; et συμπεριφέρομαι, *pass.* una circumferor; (2) comitor, assector; (3) una versor, familiariter utor; (4) obsequor; una ploro, gaudeo, &c. (5) versor in re aliqua, tracto. Τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, *Luc.* Τρόχῳ ἄθλιος προσδεθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, *Id.*

Συμπεριφθείρομαι, una corrumpor et pereo; (2) erro, vagor. (2) ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι . . . ὡς παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριφθείρου πάντα ὑπηρετῶν, *Lucian. Pseudolog.* 18.

Συμπεριφορὰ, ᾶς, ἡ, comitatus et frequens adsectatio; (2) familiaritas; (3) obsequium, ad alterius captum accommodatio; (4) consuetudo quævis, ut compotatio, &c. *Diodor. Sic.* 3, 63. ubi vid. *Wessel.* (5) comitas, lenitas, mansuetudo; (6) modus rei tractandæ, vel hominis; (7) usus, peritia. A συμπεριφέρομαι.

Συμπεριφράττω, una circumsepio, una circumvallo.

Συμπέτομαι, simul volo.

Συμπέττω, idem quod συμπέπτω.

Συμπήγνυμι, vel συμπηγνύω, f. ξω, compingo, coagmento, commisceo, concrescere et coalescere facio, cogo. Παρ' οἰκτροὺς τοῦσδε συμπήξας τάφον, *Eur. Supp.* 938. Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον, *Pind.*

Συμπηδάω, ῶ, fut. ήσω, una cum alio salio.

Συμπήδημα, ατος, τὸ, saltus qui fit cum alio vel pluribus. A præc.

Σύμπηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, compactus, coagmentatus; (2) compactilis. A συμπήγνυμι.

Σύμπηξις, ἡ, compactio, coagmentatio, *Plut.*

Συμπήσσω, compingo, coagulo, congelo.

Συμπιέζω, fut. έσω, comprimo, opprimo.

Συμπιλέω, cogo, constipo, condenso.

Συμπίλησις, εως, ἡ, coactio et constipatio. A præc.

Συμπιλητὴς, οῦ, ὁ, qui cogit et constipat, qui lanas et villos densat. Ab eod.

Συμπιλῖται, οἱ, qui lanas cogunt ac constipant, *Poll.*

Συμπιλόω, ῶ, f. ώσω, idem quod συμπιλέω. Hinc

Συμπιλωτικὸς, ή, όν, densus, constipatus, compactus.

Συμπίνω, bibo cum aliquo; (2) absorbeo. Οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐτῷ, *Act.* 10, 41.

Συμπιπράσκω, una vendo, venditionis socius sum.

Συμπίπτοντας, acc. pl. part. præs. verbi συμπίπτω.

Συμπίπτω, incido, concurro, evenio, contingo; συνέπεσε, ruit, *Ph.* contigit, aor. 2. συμπεπτωκὼς, lapsus, collapsus, *Gl. V.* Ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης, ἐκλύεταί με, *Soph. Trach.* 20. Ἐμοὶ σὺ συμπέπτωκας εἰς ταὐτὸν λόγου, *Id. Tro.* 1037. εἰς μάχην τοῖς ἐναντίοις, *Heliod.* κακοῖς, *Soph. Aj.* 429.

Συμπίτνέω, in unum coeo, coincido. Τὸ γὰρ ὑπέγγυον δίκᾳ, καὶ θεοῖς οὐ ξυμπιτνεῖ, ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν, *Eurip. Hec.* 1029.

Συμπιστεύω, tecum credo, assentior.

Συμπλάζομαι, simul erro.

Συμπλανάομαι, ῶμαι, idem; (2) comitor.

Συμπλακήσομαι, fut. 2. indic. pass. verbi συμπλέκω.

Σύμπλασις, εως, ἡ, confictio, *Gl. V.*

Σύμπλασσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro συνέπλασε, a

Συμπλάσσω, fut. άσω, confingo, comminiscor. Σησαμῆ ξυμπλάττεται, *Aristoph. Pace*, 869.

Συμπλαταγέω, ῶ, manibus complosis strepo, *Il.* 23, 102.

Συμπλείονες, όνων, οἱ καὶ αἱ, complures, plures simul, collecti non sigillatim.

Συμπλεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, connexus, conjunctus, copulatus. A συμπλέκω. Unde

Συμπλεκτείρα, ἡ, copulatrix.

Συμπλεκτικὸς, ή, όν, conjunctivus, copulativus.

Συμπλεκτικῶς, *adv.* copulative, conserte, contexte.

Συμπλέκω, f. ξω, connecto, copulo; *pass.* conjungor; (2) concumbo cum femina; (3) consero manus. Συμπλέκειν τὰς χεῖρας, *Polyb.* Τῷδε συμπεπλέγμεθα ξένῳ, *Eur. Bac.* 800. Hinc

Σύμπλεξις, εως, ἡ, complectio, implicatio.

Σύμπλευρος, ον, latus lateri alterius adjunctum habens. A πλευρά.

Συμπλέω, fut. εύσω, una navigo. Οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν, *Eur. Iph. in Tau.* 601. Συμπλεῖν τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν, *Id. Her. Fur.* 1230.

Συμπληγάδες, ων, αἱ, sc. πέτραι, insulæ, quæ eminus collidi videbantur. Sunt autem Symplegades Homero πλαγκταὶ insulæ duæ sive duo scopuli in Bosphoro, dictæ quod inter se aliquando concurrisse fabulis traduntur. A συμπλήττω.

Συμπλήγδην, *adv.* collidendo. Ab eod.

Συμπληθύνω, simul impleo, compleo; (2) una multiplico et augeo.

Συμπληθύω, idem.

Συμπλήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, totus; (2) plenus.

Συμπληροῦνται, 3. plur. præs. ind. pass. *contr.* pro συμπληρόονται, a

Συμπληρόω, ῶ, fut. ώσω, compleo, expleo; (2) perficio; συμπληρωθῇ, consummetur, *Gl. V.* aor. 1. conj. pass. Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, *Act.* 2, 1. Hinc

Συμπλήρωμα, ατος, τὸ, complementum.

Συμπλήρωσις, εως, ἡ, ipsa complendi actio; consummatio, perfectio, *Gl. V.*

Συμπληρωτικὸς, ή, όν, complendi vim habens; (2) ad complementum faciens.

Συμπληρωτικῶς, *adv.* complendi causa.

Συμπλησιάζω, coeo.

Συμπλήσσω, vel συμπλήττω, fut. ξω, qu. dic. collido, confligo.

Σύμπλοια, ας, ἡ, navigationis societas. A σύμπλοος.

Συμπλοϊκὸς, ή, όν, navigationis socius. Ab eod.

Συμπλοκὴ, ῆς, ἡ, complicatio, amplexus, connexio, complexio; (2) complexus in coitu; (3) manuum consertio in prælio; (4) figura oratoria. A συμπλέκω.

Σύμπλοκος, ὁ καὶ ἡ, complicatus. *Nonn. P.* 6, 10.

Σύμπλοκος, ον, complexus, *Nonn.*

Σύμπλοος, *contr.* σύμπλους, ου, ὁ καὶ ἡ, qui una navigat, navigationis socius; (2) socius. (2) οὐκ αἰσχύνομαι ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη, *Soph. Antig.* 540. A συμπλέω.

Συμπνευσμὸς, οῦ, ὁ, conspiratio, consensus. A

Συμπνέω, f. εύσω, conspiro, conflo, *Gl. V.* (2) uno sensu molior, consentio. Συμπνεῖν τῷ περιέχοντι ἀέρι, *M. Anton.* 8, 45.

Συμπνιγὴς, έος, æstuosus, præ æstu suffocans. A

Συμπνίγω, fut. ξω, suffoco et strangulo, comprimo in strangulatione; (2) coarcto et coarctando quasi suffoco. Οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτὸν, *Luc.* 8, 42. συνέπνιξαν, *Marc.* 4, 7. συμπνίγονται, *Luc.* 8, 14.

Σύμπνοια, ας, ἡ, conspiratio, consensus. A

Σύμπνοος, *contr.* σύμπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, qui conspiravit. A συμπνέω.

Συμποδέω, e pedibus colligo, pedes constringo. A ποῦς.

Συμποδηγέω, ῶ, f. ήσω, una duco, simul duco; (2) dirigo. Αὐτὸς ὁ θεὸς συμποδηγεῖ πορευόμενον, *Plato.*

Συμποδῆσαι, aor. 1. part. act.

Συμποδίζω, fut. ίσω, impedio, compedibus implico, ligo, vincio; (2) cohibeo, coerceo. Στίξας αὐτοὺς καὶ συμποδίσας, *Aristoph. Ran.* 1646. Αὐτὸς ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς, *Plato.*

Συμποδοδεσμέω, ῶ, fut. ήσω, compedes injicio, compedibus ligo. A ποῦς et δεσμέω.

Συμποθὲν, aor. 1. part. pass. neut. gen. verbi συμπίνω, pro συμπόω, *absorbeo.*

Συμποιέω, ῶ, fut. ήσω, una facio, adjuvo, auxilior, societatem cum aliquo jungo; *etiam in med.* in quo est etiam, cogere, veluti exercitum.

Συμποικίλλω, variego.

Συμποιμαίνομαι, una, in eodem loco pascor.

Συμπολεμέω, ῶ, f. ήσω, belli socius sum, bello adjuvo. Οὔτ' οὖν ἡλικίαν ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδενὶ, *Plato.*

Συμπολεμίζω, idem cum συνπολεμέω, *Steph.*

Συμπολίζω, fut. ίσω, in civitatem conflo.

Συμπολιορκέω, una obsideo; (2) una vexo.

Συμπολιτεία, ας, ἡ, jus una remp. administrandi; (2) communia reip. jura et instituta. A

Συμπολιτεύω, et συμπολιτεύομαι, una rempublicam administro; (2) in eadem cum aliquo civitate seu rep. versor; (3) versor cum, vivo cum.

Συμπολίτης, ου, ὁ, concivis.

Συμπολῖτις, ἡ, idem.

Συμπομπεύω, f. εύσω, una pompam duco; (2) ludos una celebro.

Συμπονέω, ῶ, fut. ήσω, una laboro, laborantem adjuvo; (2) simul tolero et sustineo. Καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι, *Eur. Or.* 666. Σὺ γὰρ δὴ συμπονεῖς ἐμοὶ πόνους, *Ib.* 1213. πατρὶ, *Soph. El.* 992.

Συμπονηρεύομαι, simul cum alio male ago, male perpetro. Ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα παισὶν γυναιξὶ, *Aristoph. Lys.* 407.

Συμπόνως, *adv.* una laborando, conjunctis viribus.

Συμπορεύομαι, proficiscor cum, sum itineris comes; (2) congredior cum aliquo; (3) congregor. Συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ, *Luc.* 7, 11. πρὸς αὐτὸν, *Marc.* 10, 1.

Συμπορθέω, ῶ, f. ήσω, simul depopulor. Ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας, *Eur. Or.* 882.

Συμπορίζω, fut. ίσω, una præbeo. *In med.* una quæro, una acquiro; (2) conquiro, comparo. Κατὰ μικρὸν αὐτοῖς συνεπορίσαντο, *Dem.*

Συμπορνεύω, fut. νεύσω, simul scortor.

Συμπορπάω, fibula connecto. Hinc

Συμπορπητὸς, ή, όν, fibula nexus, non sutura.

Συμπορσύνω, juxta prosum, seu adjuvo.

Συμποσία, ας, ἡ, compotatio. A συμπίνω.

Συμποσιάζω, f. άσω, una convivor. A præc.

Συμποσιακὸς, ή, όν, convivalis. A συμπόσιον.

Συμποσιαρχέω, ῶ, f. ήσω, sum præfectus convivii, sum magister convivii, *Aristot.* A

Συμποσιάρχης, ου, ὁ, magister convivii; *inpr.* quod fit e symbolis. Ex συμπόσιον et ἄρχων.

Συμποσίαρχος, ου, ὁ, idem.

Συμποσιαρχία, ας, ἡ, præfectura convivii, officium magistri compotationis.

Συμποσιαστὴς, ὁ, convivator, *Steph.*

Συμπόσιον, ου, τὸ, compotatio, convivium; (2) convivii locus; (3) convivæ; (4) libellus seu enarratio de convivio. A συμπίνω.

Συμπότης, ου, ὁ, compotator, conviva. Ab eod.

Συμποτικὸς, ή, όν, convivalis; (2) convivio conveniens; (3) compotor, conviva suavis et jucundus. A præc.

Συμπότις, ίδος, ἡ, compotrix. Ab eod.

Συμπότρια, ας, ἡ, idem et ab eod.

Συμπραγματεύομαι, fut. εύσομαι, una cum alio seu aliis negotium procuro, una operam navo; (2) simul negotior. Συμπραγματευσάμενος τὰ περὶ νόμους, *Plut.*

Συμπράκτωρ, ορος, ὁ, adjutor. Συμπράκτωρ ὁδοῦ, comes itineris, *Soph. Œd. Tyr.* 117. A

Συμπράσσω, vel άττω, fut. άξω, socius sum et adjutor in re aliqua, una facio, adjuvo. Τὰ δ' ἄλλα κ̣ ξυμπράττε, *Soph Aj.* 1413. Σὺν κακοῖς πράσσετι συμπράσσω κακῶς, *Eur. Herac.* 27. Μᾶλλον ἢ συνέπραξαν ἄν τι ἀλλήλοις ἀγαθὸν, *Xen.*

Συμπράτης, ου, ὁ, qui cum alio aliquid vendit.

Συμπρεπὴς, ὲς, decens. A πρέπω.

Συμπρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, legationis collega. A

Συμπρεσβεύω, fut. εύσω, collega et socius sum legationis.

Συμπρέσβυς, εως, ὁ, pl. συμπρέσβεις, idem quod συμπρεσβευτής.

Συμπρεσβύτερος, ου, ὁ, qui et ipse presbyter et e seniorum simul collegio est.

Συμπρίαμαι, coemo.

Συμπροάγω, fut. άξω, mecum adduco, vel produco.

Συμπροαύξομαι, una cresco.

Συμπρόεδρος, ὁ, qui una est proedrus.

Συμπρόειμι, simul procedo, simul progredior. Ἐμοὶ μὲν συμπρόεισι ἐνιαυτοῖς κ̣ φίλτρα προσθήκη, *Heliod.*

Συμπροέρχομαι, idem.

Συμπροθυμέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, contendo ad idem efficiendum, in eamdem causam incumbo; (2) adjuvo in aliqua re. Οἵ τε ἄλλοι πάντες ἀν... συμπροθυμήσεσθαι ταῦτ' ἔφασαν, *Xen.*

Συμπρονομεύω, fut. εύσω, simul frumentatum egredior; (2) direptionum in pabulatione socius sum.

Συμπροξενέω, ῶ, f. ήσω, in aliqua re consequenda adjuvo. Τὴν Θεσπιωδὸν Θεονόην χρῄζων ἰδεῖν, συμπροξένησον, *Eur. Hel.* 145.

Συμπροπέμπω, fut. ψω, et ομαι, una deduco et comitor. Συμπροέπεμπε δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ, *Xen.*

Συμπροπέμψαι, aor. 1. inf. act.

Συμπροπορεύομαι, prægredior, dux sum.

Συμπροσάγω, una adduco.

Συμπρόσειμι, adhæreo, simul adsum, particeps sum; συμπρόσεστιν, adhæret.

Συμπροσέχω, simul adhæreo, attendo.

Συμπροσκυνέω, ῶ, fut. ήσω, simul adoro.

Συμπροσμίγνυμι, accedo, vel colloquendi vel oppugnandi causa.

Συμπροσπίπτω, simul accido. Τοῦτο δὲ γίνεται, ἐὰν συμπροσπίπτῃ σοι, ὅτι κ̣ συγγενεῖς κ̣ δι' ἄγνοιαν, κ̣ ἄκοντες ἁμαρτάνουσι, *M. Anton.* 7, 15.

Συμπροσπλέκω, fut. ξω, simul adnecto.

Συμπροτερέω, prior sum, præcedo.

Συμπροτρέπω, cohortor, impello ad quid.

Συμπροφητεύω, una, pariter vaticinor.

Συμπροχέω, profundo, præterea profundo; dicitur et de libatione.

Συμπροχωρέω, una procedo.

Συμπρύτανις, ὁ, collega in ordine Prytanum.

Συμπτυκτικὸς, ἡ, ὸν, complicandi et contrahendi vim habens, constrictivus.

Σύμπτυξις, εως, ἡ, clausura, conclusio; complicatio. A

Συμπτύσσω, fut. ξω, claudendo complico; (2) complico. Κάθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου κοίλῳ ζυγάστρῳ, *Soph. Trach.* 704.

Σύμπτυστος, ον, conspuendus, i. e. contemnendus, quod a συμπτύω.

Σύμπτωμα, ατος, τὸ, casus; (2) adfectus cum morbo conjunctus, qui in morbo oritur; (3) calamitas quælibet. A συμπίπτω. Hinc

Συμπτωματικὸς, ἡ, ὸν, qui est ex accessione morbi; (2) fortuitus, qui casu accidit.

Συμπτωματικῶς, *adv.* per accidens, casu, fortuito.

Σύμπτωσις, εως, ἡ, casus, accidens; (2) lapsus, ruina; (3) incursio rerum eodem desinentium, vel qu. dic. coincidentia, etiam fluminum; (4) conflictus. A συμπίπτω.

Συμπυκάζω, fut. άσω, contego, cooperio; συμπεπυκασμένος, contectus, *Diod.*

Σύμπυκνος, ον, bene compactus, firmus.

Συμπυκνόω, compingo, denso.

Συμπυνθάνομαι, simul audio, simul quæro. Συμπυθέσθαι (θέλω) παρθένε θεσπίσματα, *Eur. Hel.* 335.

Συμπυρόω, ῶ, fut. ώσω, simul incendo, simul comburo aut igne torreo. Συμπυρῶσαι μυρίων πέπλων χλιδὴν, *Eur. Rhes.* 961. Σοὶ μὲν ὁ φίλον, ἡμῖν δὲ, καὶ τῷ συμπυρουμένῳ πόσει, *Eurip. Suppl.* 1070.

Συμπωρόω, ῶ, fut. ώσω, in tophum seu callum cogo; συμπωροῦμαι, concresco in tophum, aut callosam duritiem.

Συμφαγεῖν, una edere; συνέφαγον, una edi vel ederunt, aor. 2. Οἵτινες συνεφάγομεν κ̣ συνεπίομεν αὐτῷ, *Act.* 10, 41.

Συμφανὴς, έος, ὁ κ̣ ἡ, manifestus, apertus. Ex σὺν et φαίνομαι.

Συμφαντάζομαι, fut. άσομαι, simul animo imaginor, simul concipio.

Σύμφασις, εως, ἡ, multarum stellarum emersus et conspectus eodem tempore.

Συμφέρει, expedit. *Ph.* convenit. *Gl. V.* conducit, prodest. Συμφέρει αὐτῷ πλεῖν, *Plut.* πρὸς τὴν τροφὴν, *Aristot.*

Συμφέρον, τος, τὸ, commodum, *Gl. V.*

Συμφερόντως, *adv.* commode, utiliter.

Συμφερτὸς, ἡ, ὸν, confertus, congestus, adgestus, collatitius; (2) solidus. A

Συμφέρω, simul porto, simul fero; (2) comporto, conveho; συμφέρειν, convenire, conferre, prodesse. συμφέρομαι, una moveor; (2) convenio, congruo alicui, consentio; (3) congredior cum aliquo; (4) coeo; (5) pugno, manus consero; (6) acquiesco in re aliqua; (7) evenio, accido; συνοίσοντα, profutura, *Ph.* fut. 1. part. συνήνεγκα, contuli, aor. 1. ind. act. συνηνέχθη, evenit, contigit, aor. 1. pass. Ψυχὴν βιάζου τὰμὰ συμφέρειν κακὰ, *Eur. Herc. Fur.* 1371. Ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται, melius cedet, *Aristoph. Nub.* 594. Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι, adjuvans, *Eur. Med.* 13. Συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς, *Id. Herac.* 919. Συνένεγκαι δ' ὅμως, attamen prosit! nihilominus bene vertat, *Eur. Iph. in Aul.* 724.

Συμφεύγω, una fugio; (2) fugio. Σὺν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις, *Eur. Her.* 26. Συμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρὶ, *Id. Ph.* 1673.

Σύμφημι, adsentior, consentio, approbo, fateor. Ξυμφήσουσι σοφοί μοι, *Eur. Hipp.* 270.

Συμφήτωρ, ορος, ὁ, adstipulator, testis. A præc.

Συμφθέγγομαι, concino, de musicis.

Σύμφθογγος, ον, consonus. A præc.

Συμφθείρω, simul perdo; (2) everto, labefacto.

Συμφθίνω, una diminuor, simul decresco. Συμφθίνουσι γὰρ κ̣ αἱ ῥίζαι τῷ ἄλλῳ σώματι, *Theophr.*

Συμφιλέω, mutuo amore prosequor. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν, *Soph. Antig.* 529.

Συμφιλία, ας, ἡ, consensus mutuus, concordia, *R.*

Συμφιλοδοξέω σοι, gloriæ tuæ servio, *Bud.*

Συμφιλοκαλέω, ῶ, f. ήσω, simul honestatis studiosus sum, socius sum in rebus honestis; (2) aliquem in dignitate retinenda vel augenda adjuvo.

Συμφιλολογέω, ῶ, una studiis literarum vaco, una de rebus ad eruditionis quamcunque partem pertinentibus dissero.

Συμφιλονεικέω, ῶ, f. ήσω, simul rixor.

Συμφιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, una operam do philosophiæ, una philosophor, una de rebus eruditis disputo. Βοηθός τε, ᾧ συνεφιλοσοφήσαμεν ἡμεῖς τῷ Ἀριστοτέλει, *Strabo.*

Συμφιλοτιμέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, simul magno studio contendo.

Συμφλάω, collido, confringo, contundo.

Συμφλεγμαίνω, simul æstuo vel intumesco. Συμφλεγμαίνουσι φλέβες, *Aret.*

Συμφλέγω, f. ξω, comburo; (2) uro, incendo, inflammo, *R.* Σύμφλεγε δώματα Πενθέως, *Eur. Bac.* 596.

Συμφλογίζω, f. ίσω, simul comburo, concremo.

Συμφλυαρέω, pariter nugor, una garrio.

Συμφοβέω, una terreo, conterreo.

Συμφοιτάω, ῶ, f. ήσω, ventito, *Ph.* commeo; (2) sum condiscipulus. Hinc

Συμφοίτησις, εως, ἡ, condiscipulatus, *Gl. V.* (2) congressus, conventus.

Συμφοιτητὴς, οῦ, ὁ, condiscipulus; (2) congressus particeps.

Συμφονεύω, fut. εύσω, simul cum alio interficio. Συμφονεύειν παῖδ' θέλω σοι, ἐπεισελθὼν δόμους, *Eur. Ion.* 888.

Συμφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio; (2) quod accidit, casus, eventus, et quidem in utramque partem; *sed inpr.* (3) infelix eventus, fortuna adversa, calamitas, clades, infortunium: unde (4) de singulis formis malorum dicitur, de tristitia, odio, morte, &c. (2) τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ τῶν βουλευμάτων, eventus consiliorum vigentes video, id est, eventu felici consilia vigere video, *Soph. Œdip. Tyr.* 44. (3) συμφορὴν ποιῶ ἢ ποιῶμαι, calamitatis loco duco, *Herod.* 1, 83. A συμφέρω. Hinc

Συμφοραίνω, calamitatem alicujus deploro.

Συμφοράω, ῶ, fut. άσω, idem.

Συμφορεῖς, οἱ, comites, *Ern.*

Συμφορέω, ῶ, fut. ήσω, confero, congero, comporto, accumulo. Σκώμματα κ̣ λοιδορίας συμφορήσας, *Dem.* Οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορηκὼς, *Luc.*

Συμφορὴ, *Ion.* pro συμφορὰ, calamitas.

Συμφόρημα, ατος, τὸ, quod congestum est, congeries. A συμφορέω. Unde

Συμφόρησις, εως, ἡ, coacervatio; (2) multitudo collecta; (3) pro casu infelici, *Hes.* Τὴν νόσον ἢ τοῦ χωρίτικοῦ πλῆθος εἰς τὸ ἄστυ συμφόρησις ἐργάζεται, *Plut.*

Συμφορητὸς, ἡ, ὸν, congestus, conflatus.

Σύμφορος, ου, ὁ κ̣ ἡ, utilis, commodus, aptus; (2) adsecla, comes; (3) congestitius. A συμφέρω.

Συμφόρως, *adv.* commode, utiliter. Πλοῦτος γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον, *Aristoph. Plut.* 1162. A præc.

Συμφράδμων, ονος, ὁ κ̣ ἡ, qui una consilia agitat, consiliarius, consultor; (2) unanimis, concors. *Il.* 2, 372. A

Συμφράζομαι, fut. άσομαι, simul consulto seu delibero; (2) mecum reputo; συμφράσατο, una consultavit, aor. 1. *Poet.* et *Ion.* pro συνεφράσατο. Νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται, *Soph. Antig.* 370. Συμφράσσατο βουλὰς, *Il.* 1, 537.

Συμφράσασθαι, aor. 1. inf. med.

Συμφράσσω, vel άττω, f. ξω, consepio, munio.

Συμφρονέω, ῶ, f. ήσω, eadem sum mente, consentio, adsentior, conspiro; (2) una intelligentia concipio et comprehendo; (3) cogito, animadverto, intelligo, percipio. Συμφρονήσαντες ἐπὶ δόλῳ, *Polyb.* Συμφρονεῖν τῷ περιέχοντι πάντα νοερῷ, *Anton.* Hinc

Συμφρόνησις, εως, ἡ, consensio, consensus.

Συμφρονίζω, idem quod σωφρονίζω, moneo, castigo, &c.

Συμφροντίζω, pariter curo, una meditor.

Συμφροσύνη, ης, ἡ, concordia, consensus, conspiratio. A σύμφρων.

Σύμφρουρος, ὁ, qui una custodit; (2) custos, defensor. Ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ, o tectum, mea custodia, *Soph. Phil.* 1453.

Συμφρύγω, fut. ξω, torreo, torrefacio, frigo.

Σύμφρων, ονος, ὁ κ̣ ἡ, qui eadem est mente qua alius: concors, consentiens. Ex φρήν.

Συμφυγὰς, άδος, ὁ κ̣ ἡ, exsilii comes.

Συμφυεῖσαι, *una enatæ*, nom. plur. aor. 2. part. pass. f. g. verbi συμφύω.

Συμφυὴς, έος, ὁ κ̣ ἡ, ejusdem naturæ; (2) ingenitus, innatus; (3) adhærens, qui coaluit cum aliquo; (4) unanimis, consentiens. A συμφύω. Hinc

Συμφυΐα, ας, ἡ, concretio, coalitus.

Συμφυλακίτης, ὁ, in eodem carcere detentus, *Bud.*

Συμφύλαξ, κος, ὁ, consors custodiæ, excubiarum.

Συμφυλάσσω, vel άττω, f. άξω, una custodio; (2) una conservo. Τὴν οὐσίαν συμφυλάττειν, *Xen.*

Συμφυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu, tribulis, contribulis, gentilis, cognatus.

Σύμφυλος, ου, ὁ κ̣ ἡ, gentilis, vernaculus, cognatus. Ex φυλή.

Συμφύρδην, *adv.* commixtim, confuse, promiscue. A συμφύρω. Unde

Σύμφυρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, commixtus, confusus.

Συμφύρω, commisceo, confundo; συμπεφυρμένος, commistus, confusus, perf. pass. part. Ὁ δ' ἀικίαισι πλαγαῖς Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης, fœdabat, *Theocr.* 22, 111.

Συμφυσάω, ῶ, f. ήσω, una sufflo vel inflo; (2) conspiro. Καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσιν ἐςὶ συμφυσώμενα, *Aristoph. Eq.* 466.

Σύμφυσις, εως, ἡ, concretio, consociatio, cohærentia; v. gr. naturalis ossium conjunctio. A συμφύω.

Συμφυτεύω, f. εύσω, simul planto vel sero; (2) simul auctor sum; συμπεφυτευμένος, implantatus, ingenitus, perf. pass. part. Ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ ϗ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, *Soph. Œd. Tyr.* 355. Συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναὶ, *Xen.*

Συμφυτικὸς, quo fit ut quid coalescat, *Arist.*

Σύμφυτον, ȣ, τὸ, nomen herbæ conglutinandi vim habentis; Consolida major. A συμφύω. *Angl.* COMFREY.

Σύμφυτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, congenitus, innatus; (2) firmiter adhærens, ut *Lat.* insitus, de consuetudine diuturna in utramque partem; (3) arboribus consitus, opacus; (4) qui coire potest, sociabilis; (5) similis, similitudine conjunctus; (6) consentaneus, non abhorrens. Τὸ σύμφυτον, cognatus sexus. Ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν εἰς τὸ σύμφυτον, *Eurip. Andr.* 955. A

Συμφύω, f. ύσω, coalescere facio, coagmento; συμφύομαι, coalesco, cohæresco, complector, complexus hæreo; συμπεφυκὼς, concretum, *Ph.* perf. part. act. Συμπέφυκεν αὐτοῖς, *Ælian.*

Συμφυῶς, *adv.* more eorum quæ congenita sunt; h. e. firme, tenaciter, constanter. Vide σύμφυτος (2).

Συμφωνέω, ῶ, f. ήσω, consono, concino. *Gl. V.* convenio, paciscor; συνεφώνησα, pepigi, *Gl. V.* aor. 1. συμπεφωνημένον, pactum, conventum, *Gl. V.* perf part. pass. Καὶ τούτῳ συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν, *Act.* 15, 15. περὶ πράγματος, *Matt.* 18, 19. δηναρίȣ τινι, *Ib.* 20, 13. μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίȣ, *Ib.* ver. 2. Καὶ ὧδε ἐνταῦθα πάντες συμφωνοῦσι, *M. Anton.* Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ πνεῦμα Κυρίȣ; *Act.* 5, 9. Hinc

Συμφωνηθεὶς, *de quo inter aliquos convenit*, a. 1. part. pass.

Συμφωνήσας, *qui cum aliquo convenit*, aor. 1. part. act.

Συμφώνησις, εως, ἡ, vocis seu soni consensus; (2) consensus, concordia.

Συμφωνία, ας, ἡ, convenientia vocum inter se, consonantia; concentus, *Ph.* consensus, adsensus, consensio, convenientia, *Ph.* pactio, conventum, *Gl. V.* A

Σύμφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, voce seu sono consentiens, consonus; (2) concors, consentiens, consentaneus, conveniens. Ex φωνή.

Συμφώνως, *adv.* voce seu sono inter se conveniente; (2) unanimi consensu, concorditer; convenienter, *Gl. V.*

Συμφωτίζω, fut. ίσω, collustro, simul illumino. Ex σὺν et φῶς.

Σύμψαλμα, τὸ, concentus musicus instrumentorum et vocum. A ψάλλω.

Σύμψαυσις, εως, ἡ, contactus. A

Συμψαύω, fut. αύσω, contingo, tactu mutuo conjunctus sum, coeo.

Συμψάω, ῶ, fut. ήσω, corrado, radendo complano, vestigia alicujus ita conturbo, ut non appareant amplius; deleo, contero. Εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνιςαμένȣς συμψῆσαι ϗ προνοῆσαι, *Aristoph. Nub.* 971.

Συμψελλίζω, simul balbutio; (2) ad alterius captum me accommodo.

Συμψηφίζω, f. ίσω, supputo. *Gl. V.* computo; συμψηφίζεται, computat. Συνεψήφισαν τὰς τιμὰς αὐτῶν, *Act.* 19, 19.

Συμψηφιςὴς, ȣ̃, ὁ, computator. A præc.

Σύμψηφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus idem est suffragium, seu eadem sententia, consentiens. *Gl. Vet.* assensor.

Συμψήχω, corrado, contero.

Συμψιθυρίζω, f ίσω, consusurro, una susurro

Συμψοφέω, ῶ, f. ήσω, simul strepitum seu crepitum edo, simul sonitum do; (2) collisione, v. gr. armorum, strepitum facio.

Συμψυχία, ας, ἡ, unanimitas, concordia. A

Σύμψυχος, ȣ, ὁ, ἡ, qui ejusdem animi et sententiæ est, unanimis; (2) amicus. Ex ψυχή.

Σύμψυχω, una refrigero.

ΣΥ'Ν, *præp.* cum. *In compos.* una, pariter, eodem tempore; *item* cum de pluribus sermo, ut πολλοὶ συνήκȣον, *multi audiverunt*; sæpe tamen redundat. *Itaque usus semper consulendus.* Σὺν χρόνῳ, sero, *Soph. Trach.* 204.

Συναγαγεῖν, aor. 2. inf. act. *Att.* pro συναγεῖν, a συνάγω.

Συναγάγετε, 2. pl. aor. 2. imperat. act. *Att.* pro συνάγετε.

Συναγαγὼν, a. 2. part. act. *Att.* pro συναγών.

Συναγανακτέω, simul indignor; (2) condoleo.

Συναγανάκτησις, εως, ἡ, indignatio communis. A præc.

Συναγαπάω, amore communi prosequor.

Συναγγέλλω, simul nuncio, *R.*

Συνάγγελος, ȣ, ὁ, qui una mittitur nuncius, legationis socius.

Συναγείρω, congrego, colligo. *Gl. V.* agglomero. *In med.* recipio animum, colligo me. Συνήγειρε ςρατιὰν εἰς Βαβυλῶνα, *Xen.* Χαλεπὸν χρήματα συναγείρεσθαι, *Ælian.*

Συναγελάζω, fut. άσω, adgrego, congrego; συναγελάζομαι, congregor, gregatim vivo.

Συναγελασμὸς, ȣ̃, ὁ, congregatio, adgregatio, *Gl. V.* A præc.

Συναγελαςικὸς, ἡ, ὸν, congregabilis.

Συναγένητος, et συναγέννητος, ον, pariter non genitus, non creatus. *Vox Eccles.*

Συνάγερθεν, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro συνηγέρθησαν, a συναγείρω.

Συνάγκεια, ας, ἡ, convallis, *i. e.* locus in quo duæ valles inter se conveniunt. Ex σὺν et ἄγκος, *vallis.*

Συναγκὶς, ἡ, nomen piscis, *Aristot.*

Συναγλαΐζω, exquisite orno, etiam per verba.

Σύναγμα, ατος, τὸ, sedimentum, lotii collectio. A συνάγω.

Συναγνοέω, ῶ, pariter ignoro.

Συναγοράζω, coemo, *Ph.*

Συναγόρευσις, ἡ, adstipulatio, ejusdem rei, causæ defensio; (2) patrocinium, defensio in judicio. A

Συναγορεύω, fut. εύσω, adstipulor, adsentior, eandem causam, v. gr. in senatu, vel populo, defendo; (2) tueor, defendo, *i. e.* patrocinor. Συναγορεύειν ταῖς ὑμετέραις ἐπιθυμίαις, *Isocr.* Χρυσάντας δὲ συναγορεύων αὐτῷ ὧδε ἔλεξεν, *Xen.*

Συναγορία, consentio. Οὐ κάτοισθ' ὅθ' οὕνεκα ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ; *Soph. Trach.* 813.

ΣΥΝΑΓΡΙ'Σ, ίδος, Synagris, *piscis.*

Συναγρόμενος, congregatus; pro συναγειρόμενος. A συναγείρω.

Συναγρόμενοι, nom. pl. præs. part. med. verbi poëtici συνάγρομαι pro συναγείρομαι.

Συνάγυρμὸς, ȣ̃, ὁ, congregatio.

Συνάγυρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, simul collectus, *R.*

Συνάγχη, angina, *Ph.* Ex ἄγχω. Hinc

Συναγχικὸς, ἡ, ὸν, angina laborans.

Συνάγω, fut. ξω, confero, congrego, recolligo, adgrego; (2) concilio, aduno, *Gl. V.* (3) contraho; (4) idem quod συγκλείω. συναγαγεῖν, coadunare, conflare, *Ph.* aor. 2. inf. συνάγαγε, confer, coge, *Gl. V.* imperat. συνηγμένα, congesta, *Ph.* perf. part. pass. συναχθὲν, adunatum, *Ph.* aor. 1. part. pass. Σύναγειν πλείςην δύναμιν, *Isocr.* τὴν ἐκκλησίαν, *Luc.* Πάντα δ' ἐν ἤματι τῷδε συνήγαγεν, *Eur. Ph.* 1573. Τὰς ὀφρῦς συνήγομεν, contraximus, *Aristoph. Nub.* 582. Συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν ὄχλοι πολλοὶ, *Matt.* 13, 2. συναχθήσονται οἱ ἀετοὶ, *Ib.* 24, 28.

Συνάγω, confringo; ut hinc sit συνέαξα, a. 1. confregi.

Συναγωγεὺς, έως, ὁ, coactor, congregator. *Ph.* conciliator. A συνάγω.

Συναγωγὴ, ῆς, ἡ, collectio, congregatio, exactio: (2) cœtus, concilium, conventus; schola; (3) apparatus rerum v. gr. bellicarum, dicitur et de sinu maris arctius coeunte. Ab eod. Hinc

Συναγώγιμος, collativus. *Gl. V.* collectilis:

Συναγώγιον, ȣ, τὸ, convivium e symbolis:

Συναγωγὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, collectivus, aptus ad colligendum vel conjungendum.

Συναγωνιάω, ῶ, pariter anxius sum.

Συναγωνίζομαι, fut. ίσομαι, una certo, certamen adjuvo, certaminis socius sum; (2) opem fero, auxilior. *Ph.* concerto, opitulor. Συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς, *Rom.* 15, 30. Καὶ τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς, ϗ τὸ τῆς τύχης ἡμῖν συναγωνίζεται, *Dem.* Hinc

Συναγώνισμα, τὸ, adjumentum.

Συναγωνιςὴς, ȣ̃, ὁ, certaminis socius; (2) qui certanti opitulatur.

Συνάδελφος, ȣ, ὁ, qui fratrem seu fratres habet; (2) qui alteri loco fratris est.

Συναδικέω, ῶ, f. ήσω, injuriæ inferendæ socius sum.

Συναδοξέω, ignominiæ particeps sum.

Συνᾴδω, fut. ᾄσω, seu συναείσω, concino, consono; (2) consentio, adstipulor. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι Παῖδ', *Theocr.* 10, 24. Συνᾳδέτω δὲ Χαῖρις ᾠδὰν, *Aristoph. Av.* 865.

Συνάεθλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, certaminis socius et adjutor.

Συναείδω· vid. συνᾴδω, *Theoc.*

Συναείρω, simul tollo, *Hom.*

Συναθετέω, una improbo, rejicio.

Συναθλέω, ῶ, f. ήσω, simul certo, sum certaminis particeps aut adjutor. Αἵτινες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι, *Phil.* 4, 3.

Σύναθλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod συνάεθλος.

Συναθροίζω, fut. οίσω, congrego, colligo; congero, conglobo, glomero, conglomero, *Ph.* συνήθροισεν, collegit, contraxit, *Ph.* συνηθροισμένος, congregatus, conglomeratus, concretus, *Gl. Vet.* perf. part. pass. συναθροισθέντες, adglomerati, *Ph.* aor. 1. part. pass. Οὓς συναθροίσας, *Act.* 19, 25. Οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συναθροισμένοι, *Ibid.* 12, 12. Συναθροίσειν εἰς ἓν, *Aristoph. Lys.* 587. Οὐ συνήθροισται ςρατῷ, *Eur. Rhes.* 612. Hinc

Συνάθροισις, εως, ἡ, congestio, conglomeratio, congregatio, agmen, cœtus, *Ph.*

Συνάθροισμα, ατος, τὸ, adgregatio, *Ph.*

Συναθροισμὸς, ȣ̃, ὁ, collectio.

Συναθύρω, una ludo, ludo cum. Τῆσιν ἀεὶ συνάθυρεν, *Mosch.* 2, 30.

Συναΐγδην, simul, uno impetu, *Suid.* Ab ἀΐσσω.

Συναΐδιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, coæternus, una æternus.

Συναικλεία, ας, ἡ, convivium. *Vox Dor.* ab αἶκλον, *Etn.*

Συναΐχτην, 3. dual. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro συνηΐχτην, a συναΐσσω.

Σύναιμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, consanguineus, frater vel soror. Ἡ δὲ σύναιμον λέχος ἦλθεν, *Eurip. Phœn.* 824. Σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας· ξύναιμον est pro ξυναίμων, *Soph. Antig.* 793. Ex σὺν et αἷμα, *sanguis.*

Συναίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Συναίνεσις, εως, ἡ, adsensus, consensus:

Συναινέτης, ȣ, ὁ, comprobator, adstipulator. A

Συναινέω, ῶ, f. έσω, adsentio, consentio, comprobo, approbo. Σὺ δ' ȣ̓χὶ πείσῃ ϗ συναινέσεις ἐμοί; *Soph. El.* 404. Οἱ δ' ἄλλοι πάντες ταῦτα συνῄνȣν, *Xen.*

Συναίνος, ȣ, ὁ, qui est ejusdem sententiæ, adstipulator.

Συναίνυμαι, simul capio; (2) colligo; (3) aufero.

Συναίρεμα, τὸ, contractio. *Vox Gramm.*

Συναίρεσις, εως, ἡ, idem; (2) complexio. A

Συναιρέω, ῶ, f ήσω, simul affligo, everto, conficio; (2) simul amplector, contraho; συνῃρημένος, contractus, perf. pass. part. συνεῖλον, contraxi, aor. 2. ind. Ὅτι συνῄρηκεν σοι φόνον ματρὸς, *Eur. Or.* 749. Συναίρεται δόρυ, *Id. Rhes.* 494.

Συναίρω, una attollo, adjuvo in attollendo; (2) adjuvo,

adjuvo, opitulor. Συναίρει μετ' αὐτῶν λόγον, *Matt.* 25, 19. Συναιρόμαι, adjuvare, opitulari, facere cum aliquo. Γράμμα ξυναιρόμενον τῇ κατὰ σὲ πολιτείᾳ, litteræ facientes pro tua administrandi ratione, *Menander Historicus.* Πλὴν παραμυθήσατο αὐτὸν ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη, adspirabat, *Herodian.* 3, 29.

Συναισθάνομαι, f. σθήσομαι, sensu percipio. Συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, *Plut.*

Συναίσθησις, εως, ἡ, conscientia morbi, sive illa adfectio qua æger eorum quæ in corpore suo minus recte habent ipse sensum obtinet. A συναισθάνομαι.

Συναΐσσω, f. ξω, simul irruo, consurgo.

Συναιτία, ας, ἡ, caussa socia, societas culpæ; (2) in bonam partem, caussa adjutrix, vel caussa adjuvans. Ex σὺν et αἰτία.

Συναίτιον, ου, τὸ, idem. A

Συναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui simul cum alio vel aliis caussa est alicujus rei, seu auctor. Ab αἰτία.

Συναιχμάζω, una bellum gero, intersum bello seu prælio.

Συναιχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, captivitatis socia, pariter captiva.

Συναιχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, captivitatis socius.

Σύναιχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, socius in bello, commilito. Ex σὺν et αἰχμή.

Συναιωρέομαι, una attollor in altum. Hinc

Συναιώρησις, εως, ἡ, sublatio in altum facta pariter.

Συνακμάζω, fut. άσω, coadolesco, simul vigeo et ætate floreo.

Συνακολασαίνω, fut. ανῶ, una intemperanter vivo, seu insolenter, lascive ago.

Συνακολουθέω, ῶ, fut. ήσω, una sequor. Γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ, *Luc.* 23, 49. Οἱ δ' ἔτυχον συνηκολουθηκότες αὐτῷ, *Xen.*

Συνακολουθία, ἡ, correspondentia, *Steph.*

Συνακόλουθος, ου, ὁ, comes.

Συνακοντίζω, f. ίσω, telis confodio, telis peto.

Συνακούω, simul audio.

Συνακρατίζομαι, una jento; una offulas meraco imbutas in jentaculo comedo.

Συνακροάομαι, simul audio.

Συνακτέον, *adv. posit.* brevi dicendum.

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, collector, contractor; (2) genus femoralium. A συνάγω.

Συνακτήριον, ου, τὸ, accumulatio. Ab eod.

Συνακτικὸς, ἡ, ὸν, collectivus, aptus ad colligendum seu cogendum; (2) τὸ συνακτικὸν, sc. ἦθος, vis conciliandi in oratore, seu per suadendi. Ab eod.

Συναλαλάζω, f. ξω, simul clamorem edo militarem. Ἦν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοί ποτε λωτῷ συνηλάλαξαν, *Eur. Herc. Fur.* 11.

Συναλγέω, ῶ, f. ήσω, condoleo, una doleo. Συναλγῶ δ', ὡς ἔοικε, τοῖς κακοῖς, *Eurip. Rhes.* 808. Τότε ξυναλγεῖν χρῆν σ', ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ, *Id. Alc.* 629. γάμον, *Pind.*

Συναλγηδὼν, όνος, ὁ, dolor, cruciatus; (2) consors doloris, *res pro persona.* (2) ὦ ξυναλγηδόνες, *Eurip. Suppl.* 74.

Συναλδὴς, ὲς, simul crescens, *Nic.*

Συναλεαίνω, calefacio, calorem adjuvo, confoveo, *Plut.*

Συναλέγω, cordi habeo, non negligo.

Συναλειπτικῶς, *adv.* per Synalœphen. A

Συναλείφω, fut. ψω, collino; (2) commisceo, confundo, in unum contraho; (3) expungo, deleo, oblitero. Τὰ φαῦλα συναλείφειν, *Aristot.*

Συναληθεύω, f. εύσω, simul sum verus. Συναληθεύειν τὰς προτάσεις, *Aristot.*

Συναλήθω, commolo, *Gl. V.*

Συναλητεύω, una erro, oberro. Εἶτε συναλητεύειν ἡμῖν καὶ χαρίζεσθαι ἕτοιμος, *Heliod.* 6.

Συναλθάσσομαι, una curo, sano, consanesco.

Συναλθέομαι, οῦμαι, idem.

Συναλιάζω, idem quod

Συναλίζω, fut. ίσω, congrego, coacervo, cogo; συναλίζομαι, congregor, simul convenio; συναλισθέντες, congregati, aor. 1. part. pass. Συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς, *Act.* 1, 4.

Συναλίσκω, simul capio.

Συναλλαγὴ, ῆς, ἡ, commercium, contractus, *Ph.* consuetudo, conversatio; (2) conciliatio; (3) interventus. (3) ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, *Soph. Œd. Ty.* 34. νόσου ξυναλλαγῇ, *Id. Ibid.* 960. Ποίας φανείσης ξυναλλαγῆς; *Id. Œd. Col.* 410. Γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου, interventu sermonis senum, id est, sermone senum, *Id. Aj.* 732. (2) ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς, *Id. Trach.* 845. A συναλλάττω.

Συνάλλαγμα, ατος, τὸ, commercium, contractus, *impr.* de pecunia, unde æs alienum. Συναφείας ἔννομον συνάλλαγμα, conjunctionis legitimum commercium, id est, nuptiæ legitimæ, *Heliod.* 4. Ab eod. Hinc

Συναλλαγματικὸς, ἡ, ὸν, ad commercia, rem pecuniariam pertinens.

Συναλλαγματικῶς, *adv.* per commercia, per contractus.

Συναλλακτὴς, οῦ, ὁ, conciliator; (2) consors, socius negotiationis, simul paciscens.

Συναλλακτικὸς, ἡ, ὸν, conciliativus, ad conciliandum pertinens, aptus seu efficax.

Συνάλλαξις, εως, ἡ, contractio, commercium. A

Συναλλάττω, f. ξω, paciscor cum aliquo, contraho pactiones; (2) congredior cum aliquo, rem habeo; (3) concilio, reconcilio; συνηλλάγην, conciliatus sum, aor. 2. pass. Ἑλένῃ συναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις, *Eur. Andr.* 1245. Συναλλαγῆναι πρὸς ἐκείνους, transigere, *Thuc.* (2) εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω, Πρέσβυ, σταθμᾶσθαι, *Soph. Œd. Tyr.* 1110.

Συναλλοιόω, simul immuto, diversum reddo.

Συνάλλομαι, una salio. *Gl. V.* consilio.

Σύναλμα, ατος, τὸ, saltus communis, qui fit a pluribus.

Συναλμὸς, ὸν, consalaneus, *Ath.*

Συναλοιάω, et συναλοάω, ῶ, contero, contundo. Μέχρι συνηλοίησε παρήια, *Theocr.* 22, 128.

Συναλοιφὴ, ῆς, ἡ, commixtio; (2) vocalium duarum in unam contractio. A συναλείφω.

Σύναλος, ου, ὁ καὶ ἡ, convictor. Ex ἅλς, *sal.*

Συναλύω, f. ύσω, simul vagor et temere exspatior. Συνεπλανᾶτο καὶ συνήλυε, *Plut.*

Σύναμα, *adv.* simul cum.

Συναμαθύνω, una perdo, deleo.

Συναμάομαι, congero, corrado, coacervo.

Συναμαρτάνω, simul erro, una erro.

Συναμιλλάομαι, una pugno, adjuvo.

Σύναμμα, ατος, τὸ, copula, vinculum. A συνάπτω.

Συναμπέχω, et συναμπίσχω, tego, occulto.

Συναμπίσχομαι, circum induor, circum tegor.

Συναμπορεύω, congredior, una eo, *V. L.* sed suspecta vox est, *Steph.*

Συναμπρεύω, f. εύσω, una traho, ut jumenta trahunt plaustrum, in trahendo adjuvo, *Plut.*

Συναμύνω, una opitulor. Τούτῳ συναμύνειν, εἴ τις ἐκ δόμων λαβὼν οἴχοιτο, *Eur. Iph. in Aul.* 61.

Συναμφιάζω, vestio, tego, convestio.

Συναμφότερον, utrumque simul.

Συνάμφω, ambo simul.

Συναμωρέω, ῶ lædo, vasto; potius συναμαρέω.

Συναναβαίνω, simul adscendo, coadscendo; συνανέβην, coadscendi. Καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα, *Marc.* 15, 41. Κύρῳ συνανέβη, *Ælian.*

Συναναβᾶσι, dat. pl. a. 2. part. act. v. συναναβαίνω.

Συναναβλαστάνω, una germina protrudo.

Συναναβοάω, una exclamo, vociferor. Συνανεβόησαν δὲ αὐτῇ καὶ αἱ δμωαὶ, *Xen.*

Συνανακόσκομαι, una alor, una adolesco.

Συναναγινώσκω, simul lego.

Συναναγκάζω, fut. άσω, simul cogo; (2) cogo. Κρίναντες συναναγκάζουσι σώσαντα στέφανον, *Pol.*

Συνανάγνωσις, εως, ἡ, communis lectio. A συναναγινώσκω.

Συναναγράφω, una in literas refero, una adscribo in numerum.

Συναναγυμνόω, ῶ, simul nudo.

Συναναγω, una abduco, seu aveho.

Συναναδέχομαι, una excipio vel suscipio.

Συναναδίδωμι, una distribuo, una digero.

Συναναδίπλωσις, conduplicatio, *Gl. V.*

Συναναζεύγνυμι, una proficiscor, comes eo.

Συναναζέω, f. έσω, confervefacio; (2) fervere facio. Ἄλλο ἐπιδεὶς ὕδωρ συνανάζεσον αὐτῷ, *Diosc.*

Συναναιρέω, simul tollo. Συναναιρεῖ πάντως καὶ θάτερον, *Longin.* 2.

Συνανακάμπτω, una revertor.

Συνανάκειμαι, simul accumbo vel discumbo. Συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, *Matt.* 9, 10.

Συνανακεράννυμι, sive συνανακεράω, f. ράσω, una permisceo, commisceo, attempero. Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης κωνείῳ καὶ ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν, *Luc.*

Συνανακεφαλαιόω, repeto summatim, in summam contraho; ad pauca redigo.

Συνανακινέω, una commoveo.

Συνανακίρναμαι· vide συνανακεράννυμι, *Eust.*

Συνανακλίνομαι, simul accumbo, alicui accumbo. Ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ, *Luc.*

Συνανακοινολογοῦμαι, conscius sum alicui, ago cum aliquo, confero sermones.

Συνανακομίζω, ομαι, una restituo, in restituendo alicui aliquid adjuvo.

Συνανακόπτω, fut. ψω, simul retundo.

Συνανάκρασις, εως, ἡ, commistio, temperatura. A συνανακεράννυμι.

Συνανακυκλέω, idem quod

Συνανακυκλόω, ῶ, fut. ώσω, simul revolvo, convolvo.

Συναναλαμβάνω, recipio.

Συναναλίσκω, una sumptum facio; (2) una consumo, simul absumo. Συμβοηθεῖ τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων, *Xen.*

Συναναμίγνυμι, fut. ξω, simul commisceo; (2) commisceo. Μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις, 1 *Cor.* 5, 9. Hinc

Συναναμίξις, εως, ἡ, commistio, conjunctio.

Συναναμιμνήσκω, simul in memoriam revoco.

Συναναπαύομαι, f. αύσομαι, simul quiesco, seu requiesco, una cum alio quiesco, una refocillor. Συναναπαύσομαι ὑμῖν, *Rom.* 15, 32.

Συναναπείθω, fut. πείσω, simul suadeo, una hortor.

Συναναπέμπω, dimitto.

Συναναπέρχομαι, simul abeo, *Aret.*

Συναναπίπλημι, pariter repleo.

Συναναπίπτω, una accumbo, ex *Ph.*

Συναναπλάττω, fut. άσω, simul confingo.

Συναναπλέκω, implico, intexo.

Συναναπλήθω, f. ήσω, simul impleo, una compleo.

Συναναπληρόω, ῶ, idem; (2) exæquo alicui rei.

Συναναπράττω, una exigo.

Συναναρπάζω, simul rapio, corripio, trahendo sc. sursum.

Συναναρριπτέω, una sursum et in sublime jacio.

Συνάναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pariter carens principio, coæternus.

Συνανασκάπτω, fut. ψω, simul effodio.

Συνανασπίζω, fut. ίσω, simul dimico.

Συναναστομόομαι, una effundor per ostium, seu idem quod ἀναστομόομαι.

Συναναστρέφω, f. ψω, una revertor, una refero pedem, seu retrocedo; συναναστρέφομαι, conversor, *Gl. V.* Συναναστρέφομαι σοι, *Plut.*

Συναναστροφὴ, ῆς, ἡ, reversio; (2) conversatio seu consuetudo quotidiana cum aliquo. A præc.

Συνανασώζω, fut. ώσω, adjuvo in conservando; (2) simul restituo pristinæ incolumitati, una servo; (2) recupero.

Συνανατέλλομαι, una orior.

Συνανατήκω, colliquefacio, *R.*

Συνανατίθημι, una donarium pono s. consecro.

Συνανατολὴ, ῆς, ἡ, conjunctio, exortus. A συνανατέλλω.

Συνανατρέφω, simul nutrio, una alo seu educo; συνανετράφη, connutritus est, aor. 2. pass.

Συνανατρέχω, una procurro.

Συνανατρίβω, fut. ψω, simul contero, affrico: συνανατριβόμενος, sodalis.

Συναναφαίνω, una ostendo.

Συναναφέρω, simul subveho vel eveho, aufero, asporto. Συναναφέρει γὰρ ἑαυτῷ τὸν κόσμον, *Naz.*

Συναναφθέγγομαι, una loquor seu clamo.

Συναναφλέγω, concremo, simul uro.

Συναναφορὰ, ἡ, relatio rei ad aliquem, ut causam, autorem, &c.

Συναναφύρω, simul commisceo, confundo. Ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται κυλινδούμενοι, ὥσπερ σύες, *Luc.* ταῖς γυναιξὶ, *Id.*

Συναναχορεύω, fut. εύσω, una salto.

Συναναχρέμπτομαι, f. ψομαι, una exscreo, una cum screatu egero. Συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος, *Luc.*

Συναναχρώννυμι, fut. χρώσω, pari colore per contactum inficio, contagio adficio.

Συνανάχρωσις, εως, ἡ, contagium, quale est corporum quæ contactu colorem aliquem imbibunt. A præc.

Συναναχωρέω, una discedo vel recedo.

Συνανδάνω, al. συνευάδω, *Ap. Phocyl.*

Συνανδραγαθέω, una rem bene gero, una fortiter pugno.

Συνανδρόομαι, una cum ætate adolesco seu cresco.

Συνανείργω, una inhibeo, cohibeo. Συνανείργειν τὸ πνεῦμα, *Aristot.*

Συνανελκύω, et

Συνανέλκω, simul in altum traho.

Συνανέρχομαι, simul adscendo, proficiscor aliquo. Αἳ ἔτυχον αὐταῖς συνανελθοῦσαι, *Ælian.*

Συνανεστράφη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi συναναστρέφω.

Συνανέχω, una in lucem prodeo, eodem tempore inclaresco, provehor.

Συνανηβάω, ῶ, simul rejuvenesco.

Συνανθέω, ῶ, simul floreo, una floreo.

Συνανθρωπεύω, et συνανθρωπεύομαι, inter homines vivo. Τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα, *Theophr.* Ex σὺν et ἄνθρωπος.

Συνανθρωπέω, ῶ, f. ήσω, idem et ex iisd.

Συνανθρωπίζω, fut. ίσω, idem. Hinc

Συνανθρωπιστικὸς, ἡ, ὸν, qui cum hominibus versatur et degit.

Συνανιάω, ῶ, fut. άσω, una mœrore adficio.

Συνανίημι, simul remitto seu levo.

Συνανίπτημι, simul evolo; συνανέπτη, una evolavit, a. 2.

Συνανίστημι, una exsurgere facio; συνανίσταμαι, consurgo; συνανέστη, consurrexit, a. 2. Συνανέστησαν μὲν αὐτῇ πᾶσαι αἱ ἀμφ' αὐτὴν, *Xen.*

Συνανίσχω, simul vel una orior.

Συνανοηταίνω, pariter demens sum, seu dementer, stulte, insolenter ago.

Συνανοιμώζω, fut. ξω, simul ploro vel ejulo.

Συναναγωνίζω, una repugno, seu contra pugno.

Συναντάω, ῶ, fut. ήσω, occurro, obvius fio, incido in aliquem; συναντᾷ, occurrit, evenit. Μὴ συναντῶ ἐν φόνῳ; *Eur. Iph. in Tau.* 1213. Ἀνίσταται τε, καὶ ξυναντᾷ δραπέταις, *Aristoph. Ach.* 1201. Ὅτῳ ξυναντήσειεν ἐκ Θεοῦ, συθεὶς πρώτῳ πόσις σὸς, *Eurip. Ion.* 787. Ἰὼν ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο, *Ib.* 831. Δίκα συναντόμενος, *Pind. Ol.* 2, 174.

Συναντέω, ῶ, idem.

Συνάντημα, ατος, τὸ, occursus; (2) eventus; (3) plaga. A συναντάω. Unde

Συνάντησις, εως, ἡ, occursus. Τίνα συνάντησιν; in quo occursu? *Eurip. Ion.* 535.

Συναντιάζω, fut. άσω, occurro. Κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς, συνηντίαζον, *Soph. Œd. Tyr.* 813.

Συναντιβάλλω, confero simul vel una.

Συναντιλαμβάνομαι, fut. λήψομαι, una capesso, vel suscipio; (2) una incumbo in rem aliquam; (3) adjuvo seu opitulor. Τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, *Rom.* 8, 26.

Συναντίληψις, ἡ, opitulatio, auxilium, *Ath.*

Συναντλέω, ῶ, simul haurio, simul laboro, simul laborem perficio. Κοινοὺς αἰρόμενος πόνους δίῳ παιδὶ συναντλεῖ, *Eur. Ion.* 200.

Συνάντομαι, simul occurso.

Συναντώντων, gen. plur. pro συναντaόντων, a συναντάω.

Συναντῶσι, 3. pl. præs. conj. act.

Συνανύτω, perdo, interimo, *Æsch.*

Συνάξει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi συνάγω. Hinc

Σύναξις, εως, ἡ, collectio, congregatio, conventus; συνάξεις, conventicula, *Gl. V.* (2) conventus ad celebrandam sacram cœnam, celebratio ipsius cœnæ sacræ.

Συναξιόω, dignor, sed de pluribus.

Συναοιδὸς, οῦ, ὁ, concentor. Συναοιδοὶ Νύμφαι, *Eurip. Herc. Fur.* 787.

Συναορέω, ῶ, comitor, sum comes, *Pind.* A

Συνάορος, ου, ὁ καὶ ἡ, comes, socius, conjunctus. A συναίρω, unde p. m. συνήορα, συνάορα.

Συναπαγόμενοι, nom. pl. præs. part. med. verbi

Συναπάγω, simul abduco seu abripio, συναπάγομαί τινι, sequor, imitorque. Ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσεις, *Xen.* Τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, *Rom.* 12, 16. Συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, *Gal.* 2, 13.

Συναπαίρω, simul abeo, simul migro; συναπῆρε, simul abiit, a. 1. Συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, *Luc.*

Συναπαντίζω, concurro, *Themist.*

Συναπαρτίζω, fut. ίσω, perfectum et absolutum reddo; (2) adæquo. Συναπαρτίζειν γὰρ τοῖς τόποις αὐτὰ ἀναγκαῖον, *Them.* Hinc

Συναπαρτισμὸς, οῦ, ὁ, consummatio, *Ph.*

Συνάπας, ασα, αν, simul omnis.

Συναπαυγάζομαι, una effulgeo.

Συναπειλέω, ῶ, comminor, simul minor.

Συνάπειμι, una absum, vel abeo.

Συναπέκρυψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συναποκρύπτω.

Συναπελαύνω, una expello, *Steph.*

Συναπελεύθερος, ου, ὁ, conlibertus, *Ph.*

Συναπεργάζομαι, fut. άσομαι, conficio, simul efficio, in re aliqua efficienda juvo, in re conficienda meam navo operam; (2) actioni subservio. Ὅσα δὲ δυνατὸν, καὶ τοῖς σχήμασιν συναπεργαζόμενον ποιεῖν, *Aristot.*

Συναπερείδω, impingo, infligo. Κάτωνος τὴν ὑπόνοιαν ἅμα τῷ λόγῳ συναπερείσαντος αὐτῷ, *Plut.*

Συναπέρχομαι, una cum alio abeo.

Συναπευθύνω, guberno, seu una guberno.

Συναπεχθάνομαι, simul inimicitias exerceo.

Συναπλόω, explico, evolvo.

Συναποβαίνω, una abeo.

Συναποβάλλω, simul abjicio; simul amitto.

Συναπογράφομαι, una profiteor nomen, v. gr. inter candidatos cives, &c. ut in tabulas referatur, v. ἀπογράφομαι. Προεκρίθη δέκα δυεῖν ἀνδρῶν συναπογραψάμενων, *Plut.*

Συναποδείκνυμι, una demonstro.

Συναποδημέω, ῶ, fut. ήσω, simul peregrinor, socius peregrinationis sum. Μήτε συνδειπνεῖν αὐτῷ πάντως, μήτε συναποδημεῖν ἐπάναγκες, *M. Anton.* 1, 13. τῷ Θεῷ, *Ælian.*

Συναπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui simul peregrinatur.

Συναποδίδωμι, una reddo.

Συναποδοκιμάζω, una reprobo.

Συναποδράω, ῶ, una aufugio. Καὶ ξυναποδράναι δεῦρ' ἐπιχειρήσεις μοι, *Aristoph. Ran.* 81.

Συναποδύρομαι, una lamentor.

Συναποδύω, fut. ύσω, una exuo.

Συναποθνήσκω, simul morior, commorior. Ἐάν με δέῃ συναποθανεῖν, *Marc.* 14, 31.

Συναποικίζω, una in coloniam mitto.

Συναποίχομαι, simul discedo, *Aret.*

Συναποκαθαίρω, simul expurgo.

Συναποκάμνω, simul defatigor, deficio. Συναποκαμεῖν μέλη, *Eur. Iph. in Tau.* 1376.

Συναπόκειμαι, repositus seu reconditus sum. Ἐν οἷς γὰρ χάρις ἡ χθονία ξυναπόκειται πενθεῖν οὐ χρὴ, *Soph. Œd. Col.* 1755.

Συναποκλείω, una includo vel excludo.

Συναποκλίνω, una, pariter inclino.

Συναποκλύζω, fut. ύσω, simul abluo.

Συναποκομίζω, una defero.

Συναποκόπτω, fut. ψω, simul abscindo.

Συναποκρύπτω, fut. ψω, simul abscondo.

Συναποκτείνω, una occido.

Συναποκτίννυμι, idem.

Συναπολαμβάνω, una recipio; (2) una intercludo.

Συναπολάμπω, f. ψω, simul effulgeo, una resplendeo.

Συναπολαύω, fut. αύσω, simul fruor.

Συναπολείπω, una relinquo.

Συναπολέσῃς, 2. sing. aor. 1. conj. act. v. συναπόλλυμι.

Συναπόλῃ, *una pereas*, 2. sing. aor. 2. conj. med.

Συναπόλλυμι, simul perdo: συναπόλλυμαι, simul pereo. Οὐ συναπώλετο τοῖς ἀπειθήσασι, *Heb.* 11, 31.

Συναπολογέομαι, οῦμαι, una defendo.

Συναπομαραίνω, una marcescere facio, simul languidum reddo.

Συναπομειόω, ῶ, simul extenuo.

Συναπονεύω, simul innuo; simul nuto.

Συναπονοέομαι, *pass. et med.* pari dementia utor, paria patro, vel patrare tento.

Συναποπέμπω, una dimitto.

Συναποπλέω, una discedo navi.

Συναποῤῥήγνυμι, una abrumpo.

Συναποσβεννύω, simul extinguo. Θυγατέρα ταῖς νυμφικαῖς λαμπάσι συναπέσβεσε, *Heliod.*

Συναποσεμνύνω, una honoro, laudo.

Συναποστάτης, ου, ὁ, qui simul desciscit, defectionis socius.

Συναποστέλλω, fut. ελῶ, una mitto seu ablego. Συναπέστειλα τὸν ἀδελφὸν, *2 Cor.* 12, 18.

Συναποστερέω, una privo.

Συναποτελέω, perficio.

Συναποτερματίζω, pariter finio. *Pass.* pariter desino.

Συναποτίθημι, simul depono, una exuo.

Συναποτίκτω, una cum partu edo.

Συναποτίλλω, simul avello.

Συναποτροχάζω, cursu aufugio.

Συναποφαίνω, simul ostendo, pronuncio; (2) cum *Dat.* consentio, adstipulor.

Συναπόφασις, εως, ἡ, negatio ejusdem rei.

Συναποφέρω, simul aufero, tollo, vel abripio.

Συναποχράομαι, utor.

Συναποχωρέω, ῶ, simul discedo.

Συναπτέον, *adv. posit.* conjungendum.

Συναπτικὸς, ἡ, ὸν, colligandi vim habens. A συνάπτω.

Συναπτικῶς, *adv.* copulative, vi copulandi.

Συναπτὸς, ἡ, ὸν, continuus. Ab eod.

Συνάπτω, fut. ψω, adnecto, copulo, conjungo, ferrumino, continuo; (2) attingo, advenio, adsum; συνάπτει, committit, combinat, condensat, *Ph.* coeo. *Gl. V.* convenio; συνημμένον, connexum, *Gl. V.* p. part. pass. συναφθὲν, unitum, *Gl. V.* a. 1. part. pass. Ξυνάπτετον λόγοισιν, conferte consilia, *Soph. El.* 21. Ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι, *Arist. Ach.* 692. Χειρὶ σύναπτε χεῖρα, *Id. Thesm.* 964. μάχην, *Eur. Alc.* 499. Ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολὼν, *Eurip. Phœn.* 709. *neutraliter.* Τῷ δὲ συνάπτει λύπη τε φρενῶν, χερσίν τε πόνος, *Id. Hipp.* 188.

Συναπωθέω, una repello, repudio.

Συνᾶραι, aor. 1. inf. act. verbi συναίρω.

Συνᾶρασθαι, *contulisse*, a. 1. inf. med.

Συναράσσω, vel άττω, f. ξω, collido, confringo. Μή μοι δορὶ συναράξῃς, τὰν εὐχαρίστως ἔχουσαν πόλιν, *Eur. Herac.* 378. (2) coapto, coagmento. Θοῇ συνάρασσε κορώνῃ, acuto coaptavit apici, *Apoll. Rhod.* 3, 1318.

Συναρέσκω, f. ρέσω, complaceo. Hinc *Impers.* συναρέσκει, complacitum est. Συναρέσκειν τινὶ, *Dem.*

Συναρήγω, fut. ξω, simul auxilior.

Συναρήρακται, *collisus est*, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro συνήρακται, a συναράσσω.

Σύναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, articulo copulatus.

Συναρθρόω, articulo compingo. A præc.

Συνάρθρωσις, ἡ, conjunctio membrorum per articulos. A præc.

Συναριθμέω, ῶ, fut. ήσω, connumero. Hinc

Συναρίθμησις, εως, ἡ, connumeratio.

Συνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui eodem numero continetur.

Συναριστάω, ῶ, fut. ήσω, simul prandeo. Ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρωποι συναριστῶσι, *Aristoph. Av.* 1492.

Συναριστεύω, f. σω, simul cum alio rem optime gero, excello cum alio. Συναριστεύσων ἅμ' Ἀλκμήνης γόνῳ, *Eur. Tro.* 805.

Συνάριστος,

Συνάριστος, ου, ὁ, qui simul prandet, compransor. Ex ἄριστον.

Συναρκέομαι, ῦμαι, sufficio, satisfacio.

Συναρμογή, ῆς, ἡ, apta compositio, concinnitas. A

Συναρμόζω, f. όσω, coapto, coagmento, concinno, apte compono; (2) congruo, convenio, quadro; συνηρμοσμένος, compactus, *Gl. V.* p. pass. part. Αὐτόματον ὄψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμοσεν, *Eur. Iph. in Tau.* 1170. Συνάρμοσον δὲ βλέφαρα μου τῇ σῇ χερὶ, *Id. Ph.* 1460.

Συναρμολογέω, ῶ, fut. ήσω, congruenter coagmento, apte concinno et compingo. *Ph.* compagino; συνηρμολογημένος, compactus, *Ph.* Ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, *Ephes.* 2, 21.

Συναρμονιάω, apte convenio, de numeris versuum et concentu musico.

Συνάρμοξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro συνήρμοξε, a συναρμόζω. Unde

Συναρμοσία, ας, ἡ, congruentia, convenientia:

Συνάρμοσις, εως, ἡ, conjunctio:

Συναρμοστέον, accommodandum, aptandum.

Συναρμοστέω, aptus, congruens sum:

Συναρμοστής, ου, ὁ, concinnator; (2) conciliator, moderator. Ab eod.

Συναρμοστικός, ἡ, όν, idem; concinnandi vim habens.

Συναρμόττω, idem quod συναρμόζω.

Συναρπαγή, ῆς, ἡ, direptio, rapina. A

Συναρπάζω, f. άσω, corripio, abripio, diripio; (2) concio, concito. (1) Φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, corripio mente, *Soph. Aj.* 16. Ὁ γὰρ κρατῶν ἅμα πάντα συνήρπακε, *Xen.* Σκύμνον ἐν χεροῖν ξυνήρπασαν, *Eur. Or.* 1468. (2) ξυναρπάσας στρατὸν, *Eurip. Iphig. in Aul.* 521.

Συναρπάσας, a. 1. part. act.

Συναῤῥωστέω, una ægroto.

Σύναρσις, εως, ἡ, copulatio, apta harmonia, &c.

Συναρτάω, ῶ, fut. ήσω, appendo, annecto; et (2) συναρτάομαι, ῶμαι, appendor; (3) adhæreo, sequor. Συναρτήσας γένος, *Eurip. Med.* 564. Hinc

Συνάρτησις, εως, ἡ, connexio rerum et colligatio, cum una ab alia dependet.

Συναρτύω, f. ύσω, instruo, adapto, simul paro. Ἀσπίσιν νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν, *Apoll.*

Συναρχαιρεσιάζω, fut. άσω, in petitione adjuvo, candidato faveo et adsum.

Συναρχία, ας, ἡ, magistratuum collegium. *Ph.* collegium. A

Σύναρχος, ου, ὁ, in magistratu collega.

Συνάρχων, οντος, ὁ, idem, *Ph.*

Συνάρχω, fut. ξω, una impero, una magistratu fungor, collega sum in magistratu.

Συνάρω, coagmento, compingo, apte compono.

Συναρωγός, ῦ, ὁ, auxiliator.

Συνασεβέω, impietatis particeps sum, seu impii facinoris.

Συνασκέω, ῶ, f. ήσω, simul exerceo; (2) exerceo; συνησκημένος, agitatus, *Ph.* perf. part. pass. eruditus. Hinc

Συνάσκησις, εως, ἡ, exercitatio.

Συνασοφέω, ῶ, fut. ήσω, simul desipio. Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς, *Eur. Ph.* 397.

Συνασπάζομαι, una saluto, complector. Ἐφ' ἑκάστῳ (λόγῳ) συνησπάζοντο ἀλλήλους, *Heliod.*

Συνασπιδόω, idem quod συνασπίζω, *Xen.*

Συνασπίζω, fut. ίσω, consertis clypeis pugno, testudine facta pugno; συνασπίζειν, clypeos conserere. Συνασπίζοντες Ἀλθαίας δόμους, *Eur. Cyc.* 39. Πάντες ἅμα συνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, *Luc.* Hinc

Συνασπισμός, ῦ, ὁ, consertio clypeorum, testudo; (2) agmen consertis clypeis pugnantium.

Συνασπιστής, ῦ, ὁ, qui una clypeo armatus pugnat, commilito. Ab eod.

Συνασταχύω, una aristas, fruges edo. Ab ἄσταχυς, spica.

Συναστραγαλίζω, fut. ίσω, simul talis ludo.

Συναστράπτω, fut. ψω, pariter corusco, simul fulgeo. Εἰ δὲ καν ἀθρήσειε συναστράπτοντα τοκῆι Ἀστέριον—Ἀνθρώπε πάλιν υἷα, *Nonn. Paraphr.* 8, 62.

Συνασφαλίζομαι, confirmo, claudo fores, caveo pro altero.

Συνασχαλάω, ῶ, simul mœreo, una succenseo. Σοῖσιν ὃ συνασχαλᾷ μόχθοις, *Æschyl.*

Συνασχάλλω, idem.

Συνασχημονέω, pariter turpiter ago.

Συνασχολέω, ῶ, simul occupatus sum, simul operam navo, *R.*

Συνατενίζω, contueor; συνατενίζει, contuetur.

Συνατιμάζω, una contumelia adficio, pari ignominia adficio.

Συνατυχέω, una miser seu infortunatus sum.

Συναυαίνω, fut. νῶ, simul exsicco. Συναυανῶ κόρας, *Eur. Cyc.* 456.

Συναυγασμός, ῦ, ὁ, radiorum seu lucis e variis locis in unum concursus.

Συναύγεια, ας, ἡ, idem. Ab αὐγή.

Συναυδάω, ῶ, fut. ήσω, simul loquor; (2) consentio, adsentior, *Soph. Aj.* 956.

Συναυλέω, ῶ, fut. ήσω, tibia cano, una cano.

Συναυλία, ας, ἡ, tibiarum concentus, consonantia. Ex αὐλός.

Συναυλία, ας, ἡ, cohabitatio, contubernium. Ex αὐλή.

Συναυλίζομαι, fut. ίσομαι, una commoror, contubernalis sum. Ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναυλίζεσθαι, *Xen.*

Σύναυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, cohabitator, contubernalis, ex αὐλή. (2) consonus, vel, tibiarum cantu mixtus, ex αὐλός. (1) χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; *Soph. Œd. Tyr.* 1126. Θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος habitans, cum furore a deis immisso, id est, lymphatus, *Id. Aj.* 611. (2) ξύναυλον ὕμνων βοὰν φθεγξώμεθ', *Aristoph. Ran.* 212.

Συναυξάνεσθαι, crescere una, præs. inf. med. v.

Συναυξάνω, vide συναύξω. Ἄφετε συναυξάνεσθαι ἀμφότερα μεχρὶ τοῦ θερισμοῦ, *Matt.* 13, 30.

Συναυξηθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass.

Συναύξησις, εως, ἡ, coauctio, *Gl. V.* A

Συναύξω, fut. ξήσω, augeo, locupleto, uberiorem reddo, etiam verbis augeo quid; συναύξει, concrescit, *Ph.* συναύξομαι, inolesco, *Gl. V.* συνηυξημένος, concretus, *Gl. V.* p. pass. part. Συναύξαντες τὴν ἀρχὴν τῷ Κύρῳ, *Xen.* Εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι, *Eur. El.* 547. Ταῦτα συναύξειν πρὸς ἃ φέρονται, *M. Anton.* 5, 1.

Συναφαιρέω, una detraho, aufero.

Συναφανίζω, una aboleo, perdo.

Συνάφεια, ας, ἡ, conjunctio, connexio; *Ph.* contextus, series, continuatio, condensatio. A συναφής.

Συνάφεσις, εως, ἡ, versus eundem locum impetus; *de fluviis*, confluentia. Ab ἀφίημι.

Συναφή, ῆς, ἡ, connexio, cohærentia. *Gl. V.* conjunctio, series, conjugium.

Συναφής, έος, ὁ ἡ ἡ, conjunctus, contiguus. A συνάπτω.

Συναφίημι, fut. ήσω, simul emitto.

Συναφικνέομαι, una pervenio.

Συναφίσταμαι, una deficio, una descisco.

Συναφιστάνω, una abstraho, avoco.

Συναφομοιόω, ῶ, fut. ώσω, adsimilo.

Συναφορίζω, una segrego, secerno.

Συναχθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi συνάγω.

Συναχθήσομαι, *congregabor*, fut. 1. ind. pass.

Συνάχθομαι, vicem alicujus doleo; condolesco, *Gl. V.* συνηχθέσθην, condolui, aor. 1. Τοῖς παισὶ δὲ ὡς ἀνάξια πάσχουσι συνάχθονται, *Dem.* Συναχθόμενος μου τῇ συμφορᾷ, *Xen.*

Σύναψις, εως, ἡ, conjunctio, connexio, cohærentia, contactus. A συνάπτω.

Συνάψομεν, *connectemus*, 1. pl. fut. 1. ind. act.

Συνδαΐζω, fut. ίξω, simul occido. Ἀλλά με συνδάϊξον, *Soph. Aj.* 361.

Συνδαίνυμαι, convivor, una edo.

Συνδαιταλεῖς, οἱ, compotores.

Συνδαίτωρ, ορος, ὁ, conviva.

Συνδαίω, f. σω, simul disco, cognosco; (2) conscius sum; (3) simul epulor. Ὡς τοὺς γάμους τοὺς τῆσδε συνδαίσας ἐμοί, *Eur. Hel.* 1154.

Συνδάκνω, fut. δήξω, commordeo.

Συνδακρύω, fut. ύσω, una lacrymor.

Συνδάμναμαι, simul subigor, *Nic.*

Συνδανείζω, f. είσω, fœnori colloco insuper. *In med.* insuper fœnori sumo.

Συνδαπανάω, ῶ, fut. ήσω, una consumo.

Συνδείδω, perf. συνδέδια, simul timeo seu metuo.

Συνδειπνέω, ῶ, fut. ήσω, cum alio cœno; (2) simul vescor seu edo.

Συνδείπνησον, 2. sing. aor. 1. imperat. act.

Συνδείπνιον, ου, τὸ, idem quod

Σύνδειπνον, ου, τὸ, concœnatio, convivium.

Σύνδειπνος, ου, ὁ ἡ ἡ, conviva. A συνδειπνέω.

Συνδεκάζω, corrumpo donis, colludo.

Σύνδενδρος, ου, ὁ ἡ ἡ, arboribus consitus. A δένδρον.

Συνδέομαι, una precor; συνεδεήθην, aor. 1. Συνεδεήθην σου μὴ ποιεῖν ταῦτα, *Plato.*

Σύνδεσις, ἡ, colligatio, *Steph.*

Συνδεσμεύω, colligo, connecto, *Polyb.*

Συνδεσμέω, ῶ, colligo, adnecto, *Gl. V.*

Συνδέσμιος, ου, ὁ, in eodem carcere, pariter vinctus, convinctus, *Gl. V.*

Σύνδεσμος, ου, ὁ, colligatio, conjunctio, vinculum, copula, copulatio, nexus. A συνδέω.

Συνδεσμώτης, ὁ, qui una vinctus est, *Steph.*

Συνδεσποτεία, ἡ, dominii societas, dominium duobus commune, *Steph.*

Συνδέτης, ου, ὁ, colligatus cum altero catena, &c.

Συνδετικός, ἡ, όν, colligandi vim habens.

Σύνδετος, colligatus, *Soph.*

Συνδεύμενον, acc. sing. part. præs. pass. *Dor.* pro συνδούμενον, a

Συνδέω, colligo, simul ligo, connecto; (2) conjungo, consocio, consilio; συνδεδεμένος, connexus, colligatus, p. part. pass. Τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν, *Soph. Aj.* 62. Ταύτην προτέραν ξύνδησον, ὅτιη ἡ λαλεῖ, *Aristoph. Lys.* 445. Συμμάχους ξυμμάχοις συνδεῖ, *Eurip. Ph.* 541.

Σύνδηλος, ου, ὁ ἡ ἡ, simul cognitus; (2) cognitus, manifestus, *R.*

Συνδημαγωγέω, pariter capto gratiam populi, vel ad conciliandum populi gratiam juvo.

Συνδημιουργέω, ῶ, f. ήσω, una condo, curo, &c.

Συνδημιουργός, ὁ, qui una aliquid efficit, elaborat, curat, gubernat, unde et nomen muneris publici est.

Συνδιαβαίνω, una transeo per flumen.

Συνδιαβάλλω, in invidiam adduco; (2) una defero.

Συνδιαβαπτίζω, et *in med.* ομαι, conflictor cum aliquo, seu vim vi repello, urgentem seu vexantem; pariter vexo, *Dem.*

Συνδιαβαστάζω, una fero seu sustineo.

Συνδιαβιβάζω, fut. άσω, una traduco.

Συνδιαγινώσκω, simul adsentior; (2) adsentior.

Συνδιάγω, fut. ξω, simul dego. Συνδιαγεῖν τινι, *Diosc.*

Συνδιαγωγή, ῆς, ἡ, commercium, consuetudo cum alio vel aliis. A præc.

Συνδιαθερμαίνω, simul vel contactu calefacio.

Συνδιάθετος, ον, proclivis valde, factus a natura ad. A διατίθημι.

Συνδιαθέω, una peragro, vagor.

Συνδιαιρέω, fut. ήσω, simul divido, simul distinguo.

Συνδιαιτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι, cohabito, contubernalis sum; (2) una convivor; (3) una versor, sum cum aliquo; (4) concumbo cum aliqua.

Συνδιαίτης, ου, ὁ, convictor, contubernalis, *R.* Ex σὺν et δίαιτα, *victus.*

Συνδιαίτησις, εως, ἡ, cohabitatio, eadem vivendi ratio. A συνδιαιτάομαι.

Συνδιαιτητής, ῦ, ὁ, contubernalis. Ab eod.

Συνδιαιωνίζω, fut. ίσω, pariter sum æternus, æternitate cum alio seu aliis fruor.

Συνδιακαίω, fut. αύσω, una peruro.

Συνδιακινδυνεύω, f. εύσω, una periculum subeo.

Συνδιακομίζω, fut. ίσω, una transporto vel transveho, una transmitto.

Συνδιάκονος, ου, ὁ, et aliquando ἡ, simul cum alio ministrans.

Συνδιακοσμέω, simul ordino, simul compono.

Συνδιακρίνω, simul judico, dijudico, sed de rebus pluribus.
Συνδιάκτορος, ου, ὁ, socius legationis.
Συνδιακυβερνάω, una guberno, una rego.
Συνδιαλέγομαι, colloquor, *Gl. V.*
Συνδιάληψις, εως, ἡ, cogitatio seu consideratio rei cum alio instituta.
Συνδιαλλαγὴ, ἡ, reconciliatio. A
Συνδιαλλάσσω, vel συνδιαλλάττω, fut. ξω, concilio, reconcilio.
Συνδιαλυμαίνω, una corrumpo, perdo.
Συνδιαλύω, fut. ύσω, simul dissolvo.
Συνδιαμένω, fut. νῶ, una permaneo cum. Καὶ συνδιαμένειν δὲ παρακαλοῦντες, *Xen.*
Συνδιαμνημονεύω, memor sum, recordor. Πειρᾶσθε διαμνημονεύειν, *Demosth. de Falsa Legat.*
Συνδιανέμω, simul divido.
Συνδιανεύω, annuo, *proprie et tropice*; (2) una specto ad aliquid.
Συνδιανοέομαι, οῦμαι, cum alio delibero.
Συνδιαπεραίνω, una absolvo.
Συνδιαπλέω, fut. εύσω, simul trajicio, seu navigando transmitto.
Συνδιαπονέω, una laboro.
Συνδιαπορέω, ῶ, fut. ήσω, una dubito, simul quæro.
Συνδιαπράττω, vel πράσσω, fut. ξω, una conficio, seu efficio, una administro. Ὁπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, *Luc.*
Συνδιαρθρόω, ῶ, fut. ώσω, una digero, compono.
Συνδιαρκέω, ῶ, f. έσω, et -έομαι, οῦμαι, simul duro, perduro, permaneo.
Συνδιαρρέω, una perfluo, effluo, dilabor.
Συνδιασκέπτομαι, fut. ψομαι, una contemplor, despicio; (2) considero mecum, perpendo; (3) consulto, delibero.
Συνδιασκοπέω, -έομαι, -οῦμαι, idem; una disputo, seu disputando exquiro.
Συνδιαστρέφω, una converto.
Συνδιασώζω, una servo.
Συνδιαταλαιπωρέω, ῶ, miser una sum. Ἢ γὰρ οὐ χρὴν ποιεῖσθαι παῖδας, ἢ ξυνδιαταλαιπωρεῖν, *Plato.*
Συνδιαταράσσω, una perturbo.
Συνδιατείνω, una intendo.
Συνδιατελέω, pariter, una perficio.
Συνδιατηρέω, una conservo, seu retineo.
Συνδιατίθημι, una ordino, v. gr. ludos. Πολλάκις ἀκουόμενον τι πρὸς μεγαλοφροσύνην τὴν ψυχὴν μὴ συνδιατιθῇ, *Longin.* 7.
Συνδιατρέπομαι, una pudefio.
Συνδιατρίβω, fut. ψω, commoror apud vel cum, versor cum, consuetudinem habeo cum. *Gl. V.* conversor, congredior; (2) versor in, operam et studium pono in. Αἱροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις, *Xen.*
Συνδιαφέρω, cum alio perfero aut sustineo, adjuvo in tolerando. Πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα συνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, *Aristoph. Eq.* 594.
Συνδιαφεύγω, una effugio.
Συνδιαφθείρω, simul vel una corrumpo, perdo, συνδιεφθάρη, una periit, aor. 2. pass.
Συνδιαφορέω, ῶ, simul distraho, dissipo. Ἅμα ἑαυτοῖς συνδιαφορεῖ καὶ τὸ ὕψος, *Longin.*
Συνδιαφυλάσσω, custodio.
Συνδιαχειμάζω, fut. άσω, simul hiberno.
Συνδιαχειρίζω, fut. ίσω, contrucido, cum aliquo trucido.
Συνδιαχέω, perfundo, una exhilaro.
Συνδιδάσκω, fut. ξω, doceo.
Συνδίδωμι, fut. δώσω, simul do, do in unum locum, cedo, remitto; συνδίδοσθαι, congregari, item pro ἐνδίδωμι, langueo, subsido, consido, *R.* τὰ συνδιδόντα, laxata.
Συνδιεκκύπτω, una emergo.
Συνδιέξειμι, una dissero, edissero.
Συνδιέρχομαι, idem
Συνδιέτριβε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi συνδιατρίβω.
Συνδιηθέω, ῶ, fut. ήσω, percolo simul.
Συνδιημέρευσις, εως, ἡ, consuetudo quotidiana cum aliquo. A
Συνδιημερεύω, fut. εύσω, una diem totum vel totos dies transigo, versor cum aliquo, consuetudine alicujus utor. Οὐδεὶς δὲ δύναται συνδιημερεύειν τῷ λυπηρῷ, *Aristot.*
Συνδιῄτατο, 3. sing. imperf. ind. med. pro συνδιῃτάετο, a συνδιαιτάομαι.
Συνδικάζω, fut. άσω, una judico. Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει, *Eur. Med.* 157.
Συνδικαστὴς, οῦ, ὁ, qui simul judex est, *R.*
Συνδικέω, ῶ, f. ήσω, alterius causam defendo, patrocinor. *Gl. V.* defendo. A
Συνδίκη, ης, ἡ, commune causæ patrocinium, causa communis, pro συνδίκησις.
Σύνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui causam alicujus curat, defendit. *Gl. V.* defensor.
Συνδίκως, *adv.* jure, pro σὺν δίκῃ. A præc.
Συνδιοικέω, ῶ, una ordino, curo, administro.
Συνδιόλλυμι, una perdo.
Συνδιορθόω, una corrigo, restituo.
Συνδιορθρίζω, fut. ίσω, cum alio mane evigilo, simul matutinus aliquid ago.
Συνδιορίζω, simul distinguo.
Συνδισκεύω, colludo disco.
Συνδιωθίζω, in unum vi cogo ruere.
Συνδιώκω, f. ξω, (idem, *Ern.*) simul persequor. Τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον, *Longin.* 21.
Συνδιωκομένως, *adv.* præcipitanter. A præc.
Συνδοιάζω, conjungo, combino, *Gl. V.* συνδοιάζει, compactum facit, concludit, *Ph.*
Συνδοιασμὸς, οῦ, ὁ, conjunctio, conludium, conlusio, et compactum, *Ph.* A præc.
Συνδοκεῖ, mihi quoque videtur. Ὥς οἵ τι μάντεις φασὶ, καὶ ἐμοὶ συνδοκεῖ, *Xen. Cyr.* 3, 22. Τοῖς δὲ φίλοις ἅπασι συνέδοξε ταῦτα, *Xen. Cyr.* 2, 15.
Συνδοκέω, ῶ, consentio; συνδοκεῖ, consentit.
Συνδοκιμάζω, f. άσω, simul exploro seu probo.
Συνδοκιμάσοντας, acc. pl. part. f. 1.
Συνδοξάζω, f. άσω, simul glorifico seu honoro. Εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν, *Rom.* 8, 17.
Συνδοξασθῶμεν, 1. pl. aor. 1. conj. pass.
Συνδοξολογέω, ῶ, fut. ήσω, simul laudibus extollo.
Σύνδορπος, ου, ὁ, ἡ, qui una cœnat. Ex δόρπον.
Σύνδοσις, εως, ἡ, communicatio; (2) effusio, *Aret.* (3) relaxatio, remissio.
Συνδοτὴρ, ῆρος, ὁ, qui una largitur.
Συνδουλεύω, simul servio, *Eur.*
Σύνδουλος, ου, ὁ, ἡ, conservus.
Συνδραμόντων, gen. pl. aor. 2. part. act. verbi συντρέχω.
Συνδράω, ῶ, simul perpetro, adjuvo in faciendo. Πατήρ τε θυγατρὶ Μενέλεως συνδρᾷ τάδε, *Eur. Andr.* 40. Τὸ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει, opera enim a te commodata te coget, *Eur. Andr.* 337. Ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε; *Soph. El.* 1031.
Σύνδρομα, τὰ, concursus, *Ap.*
Συνδρομάδες, ων, αἱ, concurrentes. A
Συνδρομὴ, ῆς, ἡ, concursus. A συντρέχω.
Σύνδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, concurrens, in unum idemque concurrens; (2) consentiens, congruens; (3) qui cum aliquo currit, cursus socius, comes. Ab eod.
Συνδρόμως, *adv.* una currendo.
Συνδυάζω, f. άσω, conjungo, copulo; (2) consuetudinem cum aliquo habeo. *Ph.* συνδυάζει, compactum facit.
Συνδυὰς, άδος, compar, uxor. Τοιαύτας εἴη με κυρῆσαι συνδυάδος φίλας ἀλόχου, *Eurip. Alcest.* 475.
Συνδυασμὸς, οῦ, ὁ, copulatio, conjunctio; (2) consuetudo et coitus conjugalis. *Gl. V.* collusio. A συνδυάζω.
Συνδυαστικὸς, ἡ, ὸν, ad conjunctionem et copulationem aptus; (2) copulatione et conjunctione gaudens. Ab eod.
Συνδυναστεύω, una dominatum exerceo.
Σύνδυο, οἱ, αἱ, τὰ, duo simul, bini.
Συνδυστυχέω, pari calamitate adfligor. Ἐς κοινοὺς λόγους ἔλθωμεν ὡς ἂν Μενέλεως ξυνδυστυχῇ, *Eurip. Or.* 1098.
Συνδώδεκα, duodecim omnino, *Eur.*
Συνεαρίζω, f. ίσω, simul vernum tempus dego; (2) simul veris amœnitatem refero. Συνεαρίζων τοῖς μειρακίοις, *Plut.*
Συνέβαλε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. συμβάλλω.
Συνέβη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi συμβαίνω.
Συνεβόσκετο, 3. sing. imperf. ind. pass. v. συμβόσκω.
Συνεβούλευον, imperf. ind. act. verbi συμβουλεύω.
Συνεβουλεύσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med.
Συνεγγίζω, f. ίσω, appropinquo, coeo. Συνεγγίζει τῷ φθινοπώρῳ, *Diosc.* Hinc
Συνεγγισμὸς, οῦ, ὁ, accessio, coitus.
Συνεγγράφω, una inscribo, in numerum refero.
Σύνεγγυς, *adv.* prope, proxime; cominus.
Συνέγειρον, 2. sing. a. 1. imperat. act. verbi
Συνεγείρω, simul excito; συνεγείρομαι, consurgo, *Ph.* Καὶ συνήγειρε, καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, *Ephes.* 2, 6. Ἐν ᾧ καὶ συνηγέρθητε διὰ τῆς πίστεως, *Col.* 2, 12.
Συνεγκαλέομαι, ejusdem criminis reus sum.
Συνεγκλίνω, *Vox Gramm.* una declino.
Συνέδρα, ας, ἡ, statio militum.
Συνεδρευόντων, gen. pl. part. præs. act. verbi
Συνεδρεύω, fut. εύσω, consideo, adsideo in consessu; (2) consulto, συνεδρεύσαντες, senatores. Ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς πράγμασι φύσει συνεδρεύει τινὰ μόρια ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα, *Longin.* 10.
Συνεδρία, et συνεδρεία, ας, ἡ, consessus, concilium, conciliabulum, *Gl. V.* (2) dicitur in disciplina augurali de avibus συνέδροις. A σύνεδρος. Hinc
Συνεδριάζω, fut. άσω, in eodem consessu sum.
Συνεδριακὸς, ἡ, ὸν, ad publicum consessum seu concilium pertinens. Ab eod.
Συνεδριάομαι, ῶμαι, consideo; συνεδριόωντο, *Poet.* pro συνεδριῶντο, συνεδριάοντο, imp.
Συνέδριον, vel συνέδρειον, ου, τὸ, consessus, concilium, collegium, curia, locus in quem conveniunt senatores; (2) schola. A
Σύνεδρος, ου, ὁ, consessor, adsessor; (2) consiliarius; (3) adjutor; (4) aves σύνεδροι, quæ pacem inter se servant. Ex ἕδρα.
Συνεείκοσι, simul viginti, *Od.* 14, 98.
Συνεεργάθω, *Il.* 14, 36. idem quod
Συνείργω, concludo, in unum concludo, colligo, constringo, *Od.* 9, 427. *Ib.* 14, 72.
Συνεζευγμένοι, nom. plur. perf. part. pass. v. συζεύγνυμι.
Συνεζευγμένως, *adv.* conjuncte.
Συνέζευξε, *conjunxit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Συνεζήτει, 3. sing. imperf. ind. act. v. συζητέω.
Συνεζωοποίησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. cum ν, a συζωοποιέω.
Συνέηκα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro συνῆκα, a συνίημι.
Συνεθέλω, simul volo.
Συνεθέμεθα, 1. pl. a. 2. ind. med. v. συντίθημι.
Συνέθεντο, *componebant*, 3. pl. aor. ejusd.
Συνέθευ, 2. sing. aor. 2. ind. med. *Dor.* pro συνέθου.
Συνεθίζω, fut. ίσω, consuefacio, adsuefacio; συνεθισμένος, consuefactus, *Gl. V.* perf. pass. part. Εἰ τὰ βέλτιστα ἀκούειν ὑμᾶς συνεθίζω, *Dem.*
Συνεθισθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass.
Συνεθισμὸς, οῦ, ὁ, consuetudo. A præc.
Συνειδέναι, conscium sibi esse. συνειδὼς, conscius, *Gl. V.* part. perf. τὸ συνειδὸς, conscientia, *Gl. V.* (2) scire, perspicere. Συνειδέναι, σαυτῷ δοκεῖς οὐ πώποτ' ἀμελήσας αὐτῶν, *Xen.* Ἐγὼ γὰρ αὐτὴ—ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ, *Aristoph. Thesm.* 484.
Συνείδησις, εως, ἡ, conscientia; (2) intelligentia, judicium. A συνείδω.
Συνεῖδον, aor. 2. ind. act. verbi συνείδω.
Συνειδὸς, τὸ, pro συνείδησις, *Orph.*
Συνειδυῖα, perf. part. f. g. act. *per Sync.* pro συνειδηκυῖα, a συνειδέναι.
Συνεικάζω, simul imitor, exprimo gestu, voce, subsanno.
Συνείκω, cedo, obsequor, ut tempori.
Συνειλεγμένα, nom. pl. perf. part. pass. n. g. *Att.* pro συλλελεγμένα, a συλλέγω.
Συνειλέω, ῶ, f. ήσω, cogo, congrego, in locum aliquem compello, et in eo concludo.
Συνειλήφας, 2. sing. perf. ind. act. *Att.* pro συλλελήφας, a συλλαμβάνω.
Συνείληχε, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro συλλέληχε, a συλλαγχάνω, pro συλλήχω.

Συνειλοχέναι, perf. ind. act. *Att.* pro συλλελεχέναι, a συλλέγω.

Σύνειμι, una sum, consuetudinem habeo, dissero, sermocinor, in conventu aut convivio discepto, disputo; συνεῖναι, una esse; συνὼν, conversans; οἱ συνόντες τῷ Σωκράτει, familiares Socratis, discipuli; τὸ συνεσόμενον, conventus imminens. Τῷ κόπῳ ξυνεῖναι, *Aristoph. Plut.* 321. Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν ᾧ ξύνειμ' ἐγὼ, *Id. Conc.* 38. Ἐκ τι σοῦ κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, *Soph. El.* 602.

Σύνειμι, coeo, ad arma coeo, congredior, infesto Marte congredior seu concurro, convenio; συνιέναι, convenire, coire, *Gl. V.* συνιὼν, congrediens.

Συνειπεῖν, assentiri, patrocinari, defendere. Συνεῖπε δ' αὐτῷ Ὑστάσπας, *Xen.*

Συνείπετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi συνέπομαι.

Συνείργνυμαι, una habito, cubo, *Ern.*

Συνείργνυμι et Συνείργω, f. ξω, concludo, cohibeo, coerceo, in custodia teneo. Οὐ ξυνέρξετ' ὡς τάχος; *Soph. Aj.* 597.

Συνειρηκὼς, patrocinatus, defensor. Ex εἴρηκα.

Συνειρμὸς, οῦ, ὁ, series continuata, nexus.

Συνεῖρυε, contrahebat, *Ep.*

Συνείρω, connecto, consero. Συνείρων τοὺς Σπίνους, *Aristoph. Av.* 1084.

Συνεὶς, *conscius*, a. 2. part. act. verbi συνίημι.

Συνεισάγω, fut. ξω, simul introduco, mecum intromitto, confero, in commune confero. Πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγεν αὐτῇ, *Chrys.*

Συνείσακτος, ου, ὁ ϗ ἡ, simul introductus, qui vel quæ una introducitur; (2) *in Eccl.* fœmina quam clericus cælebs secum duceret, ut sociam cælibatus, *Ern.* A præc.

Συνεισβαίνω, simul ingredior. Ὅσοι ταὐτὸν συνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος, *Eur. Med.* 477.

Συνεισβάλλω, simul adgredior seu invado. Συνεισέβαλον δὲ αὐτῷ, ϗ οἱ ἐγγύτατα τεταγμένοι, *Xen.* Hinc

Συνεισβολὴ, ἡ, impetus, invasio eodem tempore facta.

Συνείσειμι, una subeo, simul ingredior.

Συνεισελθεῖν, aor. 2. inf. act. A

Συνεισέρχομαι, idem. Συνεισῆλθε τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως, *Joan.* 18, 15.

Συνεισευπορέω, copiam alicujus rei alicui præsto.

Συνεισέφρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. *per Syncop. Att.* pro συνεισεφόρησε, a συνεισφορέω.

Συνεισηγέομαι, simul, una suadeo, consilium do; *proprie*, de republ. deinde vero etiam de rebus privatis. V. εἰσηγέομαι.

Συνεισῆλθεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, a συνεισέρχομαι.

Συνεισθορέω, una ingredior, irruo, insilio.

Συνεισκατοικέω, habito in.

Συνεισκομίζω, una infero.

Συνεισκρίνω, simul intromitto, vel ingredi facio, incerno, immisceo.

Συνεισπηδάω, idem quod

Συνεισπίπτω, simul irruo, irrumpo; συνεισέπεσεν, una incidit, aor. 2. Συνεισπίπτων τοῖς φεύγουσι, *Plut.*

Συνεισπλέω, una ingredior portum nave.

Συνεισποιέω, ῶ, f. ήσω, insero, immitto; *in med.* una adscisco, una adopto mihi.

Συνεισπορεύομαι, una ingredior, *Steph.*

Συνεισπράττω, una exigo.

Συνεισρέω, vel ῥύω, una irrepo.

Συνεισρέχω, una irruo, una cursu peto, v. gr. castra, urbem.

Συνεισφέρω, simul infero. *Ph.* confero, collationem facio. Συνεισφέροντες αὐτῷ τὸν νόμον, *Plut.*

Συνεισφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio, collecta. A præc.

Συνεισφορέω, fut. ήσω, simul induco.

Συνεῖχε, 3. sing. imperf. ind. act. verbi συνέχω.

Συνείχετο, 3. sing. imperf. ind. pass.

Συνεκάθισε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συγκαθίζω.

Συνεκαίετο, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi συγκαίω.

Συνεκβαίνω, una ingredior, procuro impetum faciendi causa.

Συνεκβάλλω, simul expello, una ejicio.

Συνεκβοάω, ῶ, fut. ήσω, una cum alio vel aliis acclamo.

Συνεκβιβάζω, extraho, educo, ejicio.

Συνεκβράσσω, una ejicio, effundo; *pass.* ebullio, exundo.

Συνεκδέχομαι, una excipio seu recipio.

Συνεκδημέω, *Gl. V.* συνεκδημῶ, comitor; συνεκδημεῖ, comitatur, *Ph.*

Συνεκδημία, ας, ἡ, comitatus, *Ph.* A

Συνέκδημος, ου, ὁ ϗ ἡ, peregrinationis socius; comes; (2) libellus geographicus quo in itinere utimur.

Συνεκδίδωμι, et συνεκδίδομαι, simul nuptum do, colloco, adjuvo ad locandam puellam; (2) simul edo seu profero. Συνεξέδωκεν αὐτὴν ἑτέρῳ, *Plut.*

Συνεκδοχὴ, ῆς, ἡ, perceptio, *Ph.* (2) figura grammatica, Synecdoche. Ex δέχομαι.

Συνεκδρομὴ, ῆς, ἡ, excursio seu procursio simul facta.

Συνεκδρομικῶς, *adv. Vox Gramm.* cum aliquid dicitur de omnibus sine exceptione, ubi aliquid excipi debebat, seu quod in unum aut alterum non convenit.

Συνεκδύομαι, simul exuo, una depono.

Συνεκέρασας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi συγκεράννυμι.

Συνεκθερμαίνω, concalefacio; (2) excito, inflammo. Συνεξεθέρμαινε αὖθις ϗ συνεῤῥίπιζε, *Plut.*

Συνεκθηλύνω, una effœmino.

Συνεκθλίβω, una exprimo.

Συνεκθνήσκω, commorior.

Συνεκκαίδεκα, sedecim simul.

Συνεκκαίω, una incendo seu irrito; incendo.

Συνεκίνησαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi συγκινέω.

Συνεκκεντέω, ῶ, f. ήσω, transfodio, confodio.

Συνεκκλέπτω, furtum, dolum adjuvo, particeps sum furti, fraudis, clam subduco, *R.* Κόρην, *Eur. Hel.* 1085. γάμους, *Id. Elec.* 366.

Συνεκκλησιάζω, concioni intersum; (2) concionis commune jus habeo; (3) ad eandem ecclesiam pertineo.

Συνεκκλίνω, inclino; -ομαι, inclino me.

Συνεκκλύζω, fut. ύσω, simul eluo.

Συνεκκομίζω, fut. ίσω, qu. dic. simul exporto; (2) simul perfero vel sustineo, alterius mala mea puto; (3) juvo. Χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ συνεκκομίζειν, *Eur. Or.* 667. Δεῖ με συνεκκομίζειν σοι πόνους, *Id. Elec.* 73. (3) πόσους δὲ (δοκεῖς) παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι ξυνεκκομίζειν Κύπριν; juvare filios in amoribus? *Eurip. Hipp.* 464.

Συνεκκόπτω, exscindo.

Συνεκκρίνω, simul excerno seu exhaurio.

Συνεκλαλέω, simul pronuncio, enuncio.

Συνεκλάμπω, f. ψω, simul effulgeo.

Συνεκλεαίνω, simul tero et comminuo.

Συνεκλέγω, -ομαι, una deligo, eligo.

Συνεκλείπω, simul deficio.

Συνέκλεισα, aor. 1. ind. act. verbi συγκλείω.

Συνέκλεισαν, 3. pl. aor. 1. ejusd.

Συνεκλεκτὸς, ἡ, ὸν, una electus.

Συνεκλύω, fut. ύσω, pariter dissolvo, frango.

Συνεκμαχέω, una pugno, in prælio juvo.

Συνεκμοχλεύω, simul vectes avello, januam refringo, *Aristoph. Lys.* 433.

Συνεκπέμπω, fut. ψω, una emitto; (2) deduco. Ἐνίους δὲ ϗ συνεξέπεμψε, *Plut.*

Συνεκπεπαίνω· vide συνεκπέττω.

Συνεκπεράω, ῶ, fut. άσω, simul transeo, simul evado.

Συνεκπέττω, prorsus concoquo, excoquo.

Συνεκπίνω, simul ebibo.

Συνεκπίπτω, simul elabor, simul decido; (2) simul auferor, ejicior; (3) evenio, contingo. Ταῦτα εκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν, *Aristot.*

Συνεκπλέω, f. εύσω, simul enavigo, simul solvo. Συνεκπλεύσας γὰρ εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος Ἀντιφίλῳ, *Luc.*

Συνεκπληρόω, una expleo vel suppleo.

Συνεκπλήττω, simul percello; (2) percello.

Συνεκπνέω, simul exspiro; (2) simul animam efflo. Οὐ χρὴ συνεκπνεῦσαί με σοι, *Eur. Iph. in Tau.* 686.

Συνεκποιέομαι, οῦμαι, abunde suppetit mihi, adjuvor, instructus sum, *cum dat.* Polyb. v. ἐκποιέω.

Συνεκπολεμέω, ῶ, f. ήσω, simul debello; (2) simul belligero.

Συνεκπολεμόω, ῶ, f. ώσω, una ad bellum contra aliquem suscipiendum incito.

Συνεκπονέω, ῶ, fut. ήσω, simul labores perfero, operam meam laboranti alteri adjungo, *R.* adjuvo in perficiendo, una molior, seu paro. Ὡς τῷ θανόντι χάριτα δὴ συνεκπονῶν, *Eur. Hel.* 1093. τάδε, *Ib.* 1121.

Συνεκπορίζω, simul subministro, *Steph.*

Συνεκποτέον, simul ebibendum. *Aristoph. Plut.* 1085. A συνεκπίνω.

Συνεκπράσσω, -ττω, simul exigo. *In med.* una ulciscor, adjuvo in ulciscendo.

Συνεκπυρόω, concalefacio, contactu, vicinia.

Συνεκρέω, una effluo.

Συνεκροφέω, fut. ήσω, simul exsorbeo.

Συνεκστρατεύω, una in bellum eo, belli particeps sum.

Συνεκσώζω, operam confero ad salutem alicujus, servo. Ὥστε ... οὐδένα ... ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν, *Soph. Œd. Col.* 566.

Συνεκταπεινόω, submitto *me.*

Συνεκταράσσω, vel -άττω, f. άξω, insuper conturbo, perturbo.

Συνεκτάσσω, vel -ττω, pariter aciem instruo. Συνεξέταττον γὰρ παρὼν αὐτοὺς, *Xen.*

Συνεκτείνω, una contendo, seu extendo.

Συνεκτελέω, ῶ, fut. έσω, ad consummationem confero.

Συνεκτέμνω, simul exscindo, aboleo.

Συνεκτίθημι, una expono, sc. cum infante.

Συνεκτιθηνέω, nutricis modo foveo, foveo, curo.

Συνεκτέον, *adv. pos.* retinendum est. Τοὺς δ' ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγίγνωσκε συνεκτέον εἶναι, *Xen.*

Συνεκτικὸς, ἡ, ὸν, cohibendi seu continendi vim habens; (2) continens et in statu suo conservans; (3) compactus; συνεκτικώτατα, *adv.* per paucissima capita, brevissima summa. A συνέχω.

Συνεκτικῶς, *adv.* summatim.

Συνεκτίκτω, una cum partu edo, vel ad partum prosum et conduco. Τὰ μὲν συνεκτίκτει τῶν ζώων τοσαύτην τροφὴν, *Plato.*

Συνεκτιννύω, συνεκτίνω, συνεκτίω, f. τίσω, simul solvo, vel pendo. Συνεκτιννύοντες τὰ χρέα, *Plut.*

Συνεκτρέφω, simul nutrio et educo. Ὦ συγκυναγὲ, ϗ συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, *Eur. Iph. in Tau.* 711.

Συνεκτρέχω, una excurro, seu procurro, sc. ad pugnam; (2) evenio; (3) adjuvo.

Συνεκτρίβω, fut. ψω, (simul) attero seu elido.

Συνέκτροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, simul educatus seu enutritus, *R.* A συνεκτρέφω.

Συνεκφαίνω, indico, innuo, significo.

Συνεκφέρω, una educo, una ejicio; (2) una effero de mortuis; (3) una pronuncio; Συνεκφέρειν τῷ νοσήματι τὸν λόγον, *Plut.* Hinc

Συνεκφορὰ, ἡ, cum duæ literæ, &c. simul pronunciantur in una syllaba.

Συνεκφωνέω, ῶ, simul exclamo, una pronuncio. Γίνεται δὲ τοιόνδε, ἐπειδὰν ὑπὸ εκ παθείας μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται περιστάσεως, *Longin.*

Συνεκφώνησις, ἡ, idem quod συνεκφορά. A præc.

Συνεκφωτίζω, simul illustro, *R.*

Συνεκχέω, ῶ, una effundo, *Aret.* (2) una egredior, de multitudine.

Συνεκχυμόω, una effundo. A χυμός.

Συνέλαβε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi συλλαμβάνω.

Συνελαβόμην, *comprehendi*, aor. 2. ind. med.

Συνελάλουν, imperf. ind. act. pro συνελάλεον, a συλλαλέω.

Συνελαύνω, fut. άσω, compello, cogo, in angustum redigo; συνήλασεν, compulit, *Ph.* a. 1. committo, compello, adigo, *item* amicos reddo, reconcilio inter se. Συνήλασεν αὐτοὺς εἰς εἰρήνην, *Act.* 7, 26. Συνελάσας εἰς τὰ ἐπιτάσιμα χωρία τὰ θηρία, *Xen.* Συνεληλάμενοι, *Arat.* 176. ubi *Schol.* ἤγουν συνηρμοσμένοι.

Συνελέγχω, coarguo, confuto.

Συνέλιξαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi συλλέγω.

Συνελευθερόω, una in libertatem adfero, in libertate asserenda juvo, in libertatem adfero, *sed de pluribus.*

Συνέλευσις, εως, ἡ, conventus, concursus. A συνέρχομαι. Unde

Συνελευστικός, ἡ, όν, ad congressum, coitum incitans, sc. iis rebus indulgens; τὸ συνελευστικόν, congressus, coitus cupiditas.

Συνεληλυθότες, nom. pl. part. perf. med.

Συνελθεῖν, aor. 2. inf. act.

Συνελήφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi συλλαμβάνω.

Συνέλιξις, εως, ἡ, involutio. A

Συνελίσσω, vel -ίττω, fut. ξω, convolvo.

Συνελκύω, f. ύσω, simul traho, contraho. Τὴν Θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως συνελκύσας, *Aristoph. Nub.* 585.

Συνέλκω, fut. ξω, idem, et (2) traho.

Συνελογίσαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. verbi συλλογίζομαι.

Συνελόντα, acc. sing. aor. 2. part. act. verbi συναιρέω.

Συνελπίζω, spero.

Συνεμάχησας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi συμμαχέω.

Συνεμβαίνω, simul, pariter, itidem ingredior; (2) una insurgo. Εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐθίζειν, *Longin.* 9. εἰς ποιητὰς ὕλας καὶ φράσεις, *Id.* 13.

Συνεμβάλλω, simul injicio; (2) simul irrumpo, ingredior. Ξυνεμβάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλοὺς, *Aristoph. Lys.* 246. Hinc

Συνεμβολή, ἡ, *proprie* immissio, irruptio, impetus, ictus, &c. plurium eodem tempore, v. g. remorum ejusdem navis.

Συνέμβολον, τὸ, insertio, injectio, *Æsch.*

Συνέμεν, aor. 2. inf. act. *Dor.* et *Æol.* pro συνεῖναι, a συνίημι.

Συνεμπάσσω, simul inspergo.

Συνεμπίπτω, simul incido, incurro.

Συνεμπλέκω, simul implico, vel implico, ut causæ, crimini.

Συνεμπίπρημι, idem quod

Συνεμπρήθω, fut. ήσω, una cum alio incendo et inflammo; (2) una comburo. Εἰ δ' αἰσχρὸν ἀγῇ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν πρύμνας, *Eur. Rhes.* 488.

Συνέμπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, comes et socius itineris, *Gl. V.* commercator; (2) socius. Οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις, *Soph. Trach.* 322.

Συνέμπτωσις, εως, ἡ, concursus, collisio.

Συνεμφαίνω, simul refero, ostendo. Τὰ δὴ πολλὰ συνεμφαίνει τινὰ γινομένοις ὀσμήν, *Theophr.*

Συνέμφασις, εως, ἡ, allusio seu respectus ad aliquid, significatio latens alicujus rei.

Συνενδείκνυμαι, conjunctam indicationem habeo, indicationi confero, *Gal.*

Συνενδεκάζω, idem quod

Συνενδεκατίζω, festum diem una celebro conviviis agitandis, *proprie,* diem undecimum a nato infante.

Συνενδιάω, una versor, *V. L.* sed v. ἐνδιάω, seu ἐνδιάζω.

Συνενδίδωμι, concedo.

Συνένδυμι, -υω, induo.

Συνένδωσις, εως, ἡ, remissio, relaxatio.

Συνενέγκω· vide συμφέρω, *Eur.*

Συνενείκειεν, 3. pl. aor. 1. act. opt. *Æol.* et *Poet.* pro συνενέγκειεν, a συμφέρω.

Συνενείκεται, 3. sing. præs. ind. pass. verbi

Συνενείκω, *Poet.* pro συμφέρω, *Hes. Scut.* 440.

Συνενθουσιάζω, fut. άσω, idem quod

Συνενθουσιάω, ῶ, fut. άσω, simul fanatico seu divino furore agor; (2) numine adflor. Καὶ οὐκ ἐᾷ τὸν ἀκροατὴν σχολάζειν περὶ τοῦ πλήθους ἐλέγχειν, διὰ τὸ συνενθουσιᾶν τῷ λέγοντι, *Longin.* 32.

Συνεννέπω, adsentior. Σὺν δ' ἔννεπον ἀσχαλόωντι, *Apoll. Rhod.* 4, 1276.

Συνεννοέω· vide συνεπινοέω.

Συνενόω, ῶ, f. ώσω, coaduno, connecto; συνηνωμένος, cohærens, continuatus, *Gl. V.* p. part. pass.

Συνέντασις, εως, ἡ, intentio, quæ simul fit.

Συνεξάγω, simul educo; (2) vita privo. (2) συνεξήγαγεν ἑαυτήν, *App. Bell. Civ.* 4, 23.

Συνεξαιθριάζω, fut. άσω, una sub dio pono.

Συνεξαιματόω, una cruento, *Philo.*

Συνεξαιρέω, ῶ, f. ήσω, una diripio seu populor, adjuvo in diripiendo; (2) adjuvo in expugnando. Συνεξαιρεῖ δόμον, *Eur. Ion.* 1044. Αἳ συνεξεῖλον Φρύγας, *Id. Tro.* 94. (2) συνεξαιρεῖ αὐτοῖς Σηλλασίαν, *Xenoph. Hellen.* 7, 4.

Συνεξαίρω, fut. αρῶ, simul tollo vel effero, ut animum; (2) una discedo, vel pedibus vel navibus.

Συνεξακολουθέω, sequor.

Συνεξακούω, f. ούσω, simul audio, seu audio, *cum de pluribus sermo est.* Καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί, *Soph. Trach.* 376.

Συνεξαλείφω, fut. ψω, simul deleo.

Συνεξάλλομαι, una exsilio, seu exsulto, una prosilio.

Συνεξαμαρτάνω, una erro vel delinquo. Τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, *Isocr.*

Συνεξαμιλλάομαι, ῶμαι, contendo cum aliquo.

Συνεξαναλίσκω, consumo impensis.

Συνεξαναπληρόω, repleo, impleo.

Συνεξανθέω, una effloresco, seu enascor.

Συνεξανίστημι, simul surgere jubeo, excito; συνεξανίσταμαι, una surgo; συνεξανέστη, una surrexit, aor. 2. Οἱ κιττοὶ τοῖς ἰσχύουσι τῶν δένδρων περιπλεκόμενοι, συνεξανίστανται, *Plut.*

Συνεξανοίγω, fut. ξω, simul aperio.

Συνεξαντλέω, simul exhaurio.

Συνεξανύττω, simul perficio.

Συνεξαπατάω, ῶ, fut. ήσω, simul decipio.

Συνεξαποστέλλω, una mitto.

Συνεξάπτω, simul accendo, accendo, incendium augeo.

Συνεξαριθμέω, adnumero, connumero.

Συνεξαρκέω, sufficio, satis magnus, &c. sum.

Συνεξάρχω, una præeo, auctor sum operis.

Συνεξατμίζω, fut. ίσω, exhalando aufero.

Συνεξατονέω, ῶ, fut. ήσω, simul deficio, simul imbecillis sum.

Συνεξαυαίνω, simul arefacio, simul exsicco.

Συνεξεγείρω, excito, incito.

Συνέξειμι, simul exeo.

Συνεξελαύνω, fut. λάσω, simul abigo, simul expello.

Συνεξελεύθερος, ου, ὁ, ejusdem domini libertus.

Συνεξελίσσω, convolvo, sc. in spiram, gyrum.

Συνεξεμέω, una evomo.

Συνεξεπρήξαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro συνεξεπράξαντο, a συνεκπράττω.

Συνεξερεύθω, pariter rubeo.

Συνεξερευνάω, una exploro.

Συνεξερύω, una detraho.

Συνεξέρχομαι, simul exeo, una exeo, *Dem.*

Συνεξετάζω, fut. άσω, cum alio examino; συνεξετάζομαι, annumeror; (2) advocatus sum alicujus, sto a partibus alicujus. Ἐγὼ δὲ καὶ συνεξετάζεσθαι σοι ἕτοιμος ἐπὶ τῆς δίκης, *Luc.*

Συνεξευπορέω, ῶ, copiam facio, adjuvo; (2) abundo copia alicujus rei.

Συνεξευπορίζω, adjuvo quem, largior, &c.

Συνεξευρίσκω, simul adinvenio, una excogito. Καὶ σὺ συνέξευρ' αὐτόν, *Aristoph. Thesm.* 608. Ταῦτ' ἂν ὁρᾷ σὺ, καὶ συνεξεύρισκ', *Eur. Heracl.* 420.

Συνεξιδρόω, una exsudo, per sudorem expello.

Συνεξισόω, ῶ, fut. ώσω, coæquo.

Συνεξίσταμαι, una egredior, seu proficiscor.

Συνεξιχνεύω, una indago, exploro.

Συνεξοδεύω, una egredior, (in publicum.)

Συνεξοκέλλω, simul impingo. Συνεξώκελλον αὐταῖς ὑπὸ ὁρμῆς οἱ διώκοντες, *App. Bell. Civ.* 5, 121.

Συνεξομοιοῦσθαι, præs. inf. pass. pro συνεξομοιόεσθαι, a

Συνεξομοιόω, ῶ, f. ώσω, adsimilo. Μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, *de adulatoribus,* Plut. Ἀναγκάζειν βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατήν, *Longin.* 39. Hinc

Συνεξομοίωσις, εως, ἡ, adsimulatio.

Συνεξοπλίζω, fut. ίσω, una armis instruo.

Συνεξορθιάζω, fut. άσω, una erigo.

Συνεξορμάω, ῶ, fut. ήσω, concito, impello, commoveo; (2) *in med.* una erumpo. Συνεξώρμησαν δὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἁρματηλάται, *Xen.*

Συνεξορούω, una erumpo.

Συνεξορύττω, fut. ξω, simul effodio.

Συνεξοστρακίζω, fut. ίσω, simul in exsilium ejicio, per testulas.

Συνεξερέω, ῶ, fut. ήσω, simul emeio.

Συνεξυγραίνω, una mollio, seu mollifico.

Συνεξωθέω, una expello.

Συνεξωραΐζω, una orno, ornatum augeo, ornaturum adjuvo.

Συνεορτάζω, fut. άσω, una festum celebro, *Gl. V.* concelebro. Hinc

Συνεορταστής, οῦ, ὁ, celebritatis festivæ socius.

Συνεοχμός, οῦ, ὁ, pro συνοχμός, junctura, commissura, qua duo inter se coeunt et continua quadam cohærentia copulantur. A συνέχω.

Συνεπάγω, fut. ξω, una adduco, comitem assumo.

Συνεπαγωνίζομαι, una certo, certantem adjuvo; (2) adjuvo, *simp.*

Συνεπάδω, una accino, concento, *Gl. V.* (2) simul incanto. Ὦ νεάνιδες, συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν, *Eur. Iph. in Au.* 1544.

Συνεπαθήσατε, 2. pl. aor. 1. ind. act. verbi συμπαθέω.

Συνεπαινέω, ῶ, collaudo, comprobo, adstipulor, adsentior. Συνεπῄνει καὶ χάριν ὡμολόγει, *Herodot.* Συνεπαινεσάντων δὲ πάντων, καὶ οὐδενὸς εἰπόντος ἐναντίον οὐδὲν, *Demosth.* Οἱ δὲ πάντες συνεπῄνουν ἰσχυρῶς ταῦτα ποιεῖν, *Xen.*

Συνεπαινος, ὁ, ἡ, consentiens, adstipulator.

Συνεπαίρω, una tollo; (2) una excito, seu effero, ut spe vana. Συνεπαίρῃ τοῖς νομιζομένοις, *Xen.*

Συνεπαισθάνομαι, una sensum et fructum percipio, intelligo. Αἱ δυνάμεις ἐνάνιοι καὶ τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται, *Greg.*

Συνεπαιτιάομαι, ῶμαι, simul criminor, simul vel una accuso. Οὓς συνεπῃτιᾶτο τοῦ Λακωνισμοῦ, *Plut.*

Συνεπαιωρέομαι, suspensus sum, in alto pendeo, vel feror, ut aves volitant.

Συνεπακολουθέω, ῶ, fut. ήσω, simul sequor.

Συνεπακτήρ, ῆρος, ὁ, venationis comes seu socius.

Συνεπαλαλάζω, una clamorem (militum more) tollo.

Συνεπαμύνω, opem fero alicui, adjuvo.

Συνεπανίστημι, una excito; συνεπανίσταμαι, una insurgo; συνεπανέστη, una insurrexit, a. 2.

Συνεπανορθόω, emendo, constituo, ad meliorem statum redigo.

Συνέπαξε, 3. sing. aor. 1. ind. *Dor.* pro συνέπηξε, a συμπήγνυμι.

Συνεπαπερείδω, una et simul impingo, fulcio, innitor.

Συνεπαρήγω, una juvo, auxilior.

Συνεπαυξάνω, una cresco.

Συνεπαφίημι, simul injicio seu projicio in quem.

Συνεπάψασθαι, aor. 1. inf. med. *Ion.* pro συνεφάψασθαι, a συνεφάπτω.

Συνεπεγείρω, simul excito, *Æsch.*

Συνέπεια, ας, ἡ, contextus verborum. Ex ἔπος.

Συνεπείγω, fut. ξω, simul urgeo vel impello. Συνεπείγωσι ἐς τὸν κίνδυνον, *Aret.*

Συνέπειμι, una accedo, invehor, inferor.

Συνεπείσειμι, una ingredior.

Συνεπεισφέρομαι, una irruo.

Συνεπεκπίνω, simul ebibo, simul abligurio.

Συνεπεκπίω, abligurio, *Ep.*

Συνεπεκτείνω, una produco, seu produco in longum, simpliciter.

Συνεπελαφρύνω, simul allevo.

Συνεπεμβαίνω, idem quod ἐπεμβαίνω.

Συνεπεμφαίνω, una in lucem edo, vel patefacio, (melius συναπεμφαίνω.)

Συνέπεμψε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συμπέμπω.

Συνεπερείδω, simul infigo, una et simul impingo; συνεπερείδομαι, connitor.

Συνεπέστην, *una præfui,* aor. 2. ind. act. verbi συνεφίστημι, pro συνεπιστάω.

Συνεπευθύνω, una dirigo, una rego vel moderor, vel adjuvo in dirigendo, (melius συναπευθύνω.)

Συνεπευφημέω, ῶ, f. ήσω, una cum aliis fausta acclamatione approbo, *Diod.*

Συνεπεύχομαι, una vota facio, una preces facio. Ξυνεπεύχοντο δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὅμιλος, *Thucydid.* 6, 32.

Συνέπηξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συμπήγνυμι.

Συνεπηχέω, una acclamo, vel accino, admurmuro, applaudo. Πάντες συνεπήχησαν μεγάλῃ τῇ φωνῇ, *Xen.* Συνεπήχησε δὲ πᾶς ὁ στρατὸς, *Id.*

Συνεπιβαίνω, simul conscendo, simul ingredior.

Συνεπιβάλλω, simul injicio; (2) incurro eodem, congruo. Ὅσα δὲ συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς, *Polyb.*

Συνεπιβλάπτεσθαι, una lædi, *Aristot.*

Συνεπιβουλεύω, una insidior. Συνεπιβουλεύομαι, mihi quoque insidiæ struuntur.

Συνεπιγραφεὺς, έως, ὁ, qui una fungitur munere describendi tributum. A

Συνεπιγράφω, fut. ψω, simul inscribo, simul auctorem esse dico; (2) consortem laudis facio. Δαίμονα ϗ Τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφεσι, *Plut.*

Συνεπιδείκνυμι, demonstro.

Συνεπιδέω, una impono et deligo, de medicamentis, quæ imponuntur locis affectis.

Συνεπιδημέω, una peregrinor, versor alicubi.

Συνεπιδίδωμι, una, pariter præbeo, adjungo, cresco. Ἑκὼν σεαυτὸν τῇ Κλωθοῖ συνεπιδίδου, *M. Anton.* 4, 22.

Συνεπιζεύγνυμι, simul jungo vehiculo, de pluribus jumentis.

Συνεπιθήγω, acuo, vel acuo magis, currentem incito, vim insitam augeo.

Συνεπιθορυβέω, una fremo, una plaudo, &c.

Συνεπιθρηνέω, ῶ, f. ήσω, una lamentor. Μὴ συνεπιθρηνεῖν, μὴ σφύζειν, *M. Anton.* 7, 25.

Συνεπίθρυψις, εως, ἡ, voluptatis, deliciarum societas.

Συνεπιθυμέω, ῶ, f. ήσω, una cupio, una desidero.

Συνεπιθυμητὴς, οῦ, ὁ, ejusdem rei appetens, ut competitor.

Συνεπιθωύσσω, una irruo.

Συνεπίκειμαι, simul incumbo, insurgo, insto. Ξυνεπικεῖσθ' ὑμεῖς, *Aristoph. Eq.* 266.

Συνεπικλάω, ῶ, fut. άσω, una confringo.

Συνεπικοσμέω, ῶ, fut. ήσω, una orno, ad ornamentum addendum juvo. Συνεπικοσμεῖ ϗ ψυχαγωγεῖ, *M. Anton.* 3, 2.

Συνεπικραδαίνω, una concutio, *Xen.*

Συνεπικουρέω, ῶ, una opitulor. Συνεπικουρεῖν ταῖς ἀπορίαις αὐτῶν, *Xen.*

Συνεπικουφίζω, f. ίσω, una cum aliquo sublevo, ad sublevandum adjuvo.

Συνεπικρίνω, fut. νῶ, simul judico, una sententiam fero. Αὐτὸς δ' ἡμῖν, ἑταῖρε, τὰ ἐπὶ μέρους (ὡς πέφυκας ϗ καθήκει) συνεπικρινεῖς ἀληθέστατα, *Longin.* 1.

Συνεπικροτέω, ῶ, simul applaudo.

Συνεπικρύπτω, fut. ψω, simul occulto.

Συνεπικύπτω, simul incumbo, *V. L.*

Συνεπικυρόω, ῶ, f. ώσω, simul probo, seu ratum facio, confirmo. Ὁ δὲ πεισθεὶς ἀνεῖπε ϗ συνεπεκύρωσε τοῦ δήμου τὴν γνώμην, *Plut.*

Συνεπικωμάζω, una comessatum eo ad quem.

Συνεπιλαμβάνω et συνεπιλαμβάνομαι, una prehendo, vel simul capesso, vel simul adgredior; (2) adjuvo, opitulor. Συνεπιλαβέσθαι τοῦ πολέμου, *Diod.* Συνεπιλήψεται τῷ ἔργῳ αὐτῷ ϗ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, *Luc.*

Συνεπιλαμπρύνω, ad res præclaras incito magis. *Pass.* res præclaras gero, cum aliis, vel simpliciter.

Συνεπιλέγομαι, una lego. Πλησίον παρεῖναι καὶ συνεπιλέγεσθαι τοὺς γυμνοσοφιστὰς παρακαλέσας, *Heliod.* 10.

Συνεπιλεκτέον, *adv.* una dicendum, addendum.

Συνεπιλογίζομαι, simul cogito, seu computo.

Συνεπιμαρτυρέω, ῶ, una testimonium perhibeo alicui, testimonio judicii mei comprobo. Συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε ϗ τέρασι, *Heb.* 2, 4. Hinc

Συνεπιμαρτύρησις, εως, ἡ, testimonium.

Συνεπιμειδιάω, ῶ, arrideo, una lætor, in societatem lætitiæ venio.

Συνεπιμελητὴς, οῦ, ὁ, curationis alicujus collega.

Συνεπιμελοῦμαι, una curo. Ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἔχοιεν συνεπεμελεῖτο, *Xen.*

Συνεπιμερίζω, juxta, pariter divido.

Συνεπιμετρέω, ῶ, fut. ήσω, una vel simul admetior, cumulum addo.

Συνεπινεύω, f. εύσω, annuo, adsentior. Συνεπινεύει τῇ φθορᾷ, *Plut.*

Συνεπινήχομαι, una innato.

Συνεπινοέω, una intelligo, (vulgo subintelligo,) cogitatione addo; (2) excogito.

Συνεπίομεν, 1. pl. aor. 2. ind. act. verbi συμπίνω pro συμπίω.

Συνεπιορκέω, ῶ, simul pejero.

Συνεπιπάσχω, idem quod συμπάσχω.

Συνεπιπλέκω, immisceo, admisceo, implico.

Συνεπιπλέω, una adnavigo.

Συνεπιπονέω, ῶ, simul allaboro, simul laboro. Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλουσι, *Xen.*

Συνεπιῤῥώννυμι, roboro, robur addo.

Συνεπισημαίνομαι, una applaudo, acclamo, pariter voce, manu, &c. significo quodcunque; (2) reprehendo, vitupero.

Συνεπισκέπτομαι, fut. ψομαι, una inspicio, seu una lustro, una considero et dispicio.

Συνεπισκοπέω, simul inspicio vel curo, *Strabo.*

Συνεπίσκοπος, ὁ, collega in præfectura vel curatione; in *N. T.* idem qui συμπρεσβύτερος.

Συνεπισκοτέω, ῶ, f. ήσω, una tenebras offundo.

Συνεπισκυθρωπάζω, pariter tristitiam vultu præfero.

Συνεπισπάω, ῶ, fut. άσω, una attraho: συνεπισπάομαι, ῶμαι, simul vel una attraho.

Συνεπισπεύδω, fut εύσω, una accelero.

Συνεπίσπομαι, simul sequor. Τούτῳ δὲ τῷ μύθῳ ϗ πλάνῳ ξυνεπισπόμενος, *Plut.*

Συνεπίσταμαι, sum conscius; (2) scio. Ταῦτα οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, *Luc.*

Συνεπιστατέω, et -όω, una pariter curo, seu præfectus sum.

Συνεπιστέλλω, una mitto.

Συνεπιστένω, congemisco, condoleo, *Plut.*

Συνεπιστρατεύω, una bellum infero.

Συνεπιστρέφω, fut. ψω, una converto, seu una convertor et revertor. Συνεπιστρέφεσθαι τοῖς ἔθεσι, *Plut.*

Συνεπισχύω, viribus meis aliquem adjuvo, auxilior; (2) confirmo, suppetias fero. *Gl. V.* adjuvo. Ἐάν τινα εὖ ποιῆσαι, δέῃ, συνεπισχύει, *Xen.*

Συνεπίτασις, εως, ἡ, intentio, incitatio. A

Συνεπιτείνω, una intendo; (2) intendo, adaugeo. Συνεπιτείνει τοῖς πάθεσι, *Aristot.*

Συνεπιταχύνω, una accelero, *Steph.*

Συνεπιτελέω, ῶ, ad consummationem confero, (una celebro sc. sacra; cano sc. hymnum, v. gr. pæana, *Ern.*) Τὸν παιᾶνα τῷ Θεῷ συνεπιτέλει, *Xenoph. Agesil.* 2, 17.

Συνεπιτέλλω, una orior, *Steph.*

Συνεπιτέμνω, una concido, concido, contraho.

Συνεπιτίθημι, simul impono, *i. e.* imputo; συνεπιτίθεμαι, simul adorior et invado, insurgo, adgredior; (2) infestus sum alicui; (3) utor, abutor, ut tempore, &c. Προορώμενοι μὴ συνεπιτίθηται τοῖς τότε περιεστῶσιν αὐτοὺς καιροῖς, *Polyb.*

Συνεπιτιμάω, insuper laudo, ultro laudo.

Συνεπιτρέπω, permitto.

Συνεπιτρίβω, pariter (omnia) contero, *i. e.* corrumpo, pessundo.

Συνεπίτροπος, ὁ, contutor, tutelæ princeps.

Συνεπιτροχάζω, simul decurro. *Pass.* simul deproperor.

Συνεπιτυφόω, magis inflo animum, magis effero animos, ad stultum fastum.

Συνεπιφαίνομαι, simul appareo, præsto sum, vel exorior.

Συνεπιφάσκω, assentior. Vide σύμφημι.

Συνεπιφέρω, simul infero.

Συνεπιφεύγω, confugio, *de pluribus.*

Συνεπιφθέγγομαι, una vociferor, acclamo, una vocem intendo. Εἴτε δαιμονίου τινὸς . . . συνεπιφθεγξαμένου, *Plut. in Timol.* 454.

Συνεπιχειρέω, una aggredior.

Συνεπιψεύδομαι, commentior, una pariter mentior. Οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται, *Callim. Hymn. in Dian.* 223.

Συνεπιψηφίζω, una cum aliis suffragio meo confirmo. Συνεπιψηφίσαι τὰ δόξαντα τοῖς γέρουσι, *Aristot.*

Συνέπνιγον, 3. plur. imperf. ind. act. verbi συμπνίγω.

Συνέπνιξαν, 3. plur. aor. 1. ind. act.

Συνεποκέλλω, una ad littus appello.

Συνέπομαι, sum comes et adsecla. Οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο, *Theocr.* 13, 17.

Συνεπόμνυμι, simul juro, conjuro. Συνεπόμνυσθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι; *Aristoph. Lys.* 237.

Συνεποπτεύω, fut. εύσω, simul inspicio.

Συνεποτρύνω, magis incito et ipse impello.

Συνεπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio, cum vulneris cicatrix contrahitur, vel coit.

Συνεπουρίζω, fut. ίσω, una impello ventum secundum immittendo, *Aristot.*

Συνεπτυγμένως, *adv.* confertim, adstricte. A συνεπτυγμένος, complicatus, a συμπτύσσω.

Συνεπτώκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro συνεπεπτώκει, a συμπίπτω, pro συμπτόω.

Συνεπωάζω, pariter (diverso tamen tempore) incubo.

Συνεπωθέω, ῶ, simul detrudo.

Συνερανίζω, f. ίσω, colligo, congero; (2) confero, contribuo; (3) opitulor ad aliquid conficiendum. Συνερανίζειν τοὺς λόγους, *Isocr.*

Συνερανιστὴς, ὁ· vide ἐρανιστὴς, *Ath.*

Συνεραστὴς, οῦ, ὁ, rivalis. A

Συνεράω, ῶ, simul amo, pariter amo. Καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι, *Mosch.*

Συνεράω, f. άσω, confero, collationem do. Ab ἐράω, *fundo.*

Συνεργάζομαι, f. άσομαι, cooperor. *Gl. V.* conficio, subigo. Εἰ συμπονήσεις ϗ ξυνεργάσῃ σκόπει, *Soph. Antig.* 41. Συνεργασμένοι λίθοι, coagmentati, *Thuc.*

Συνεργάτης, ου, ὁ, operis socius, adjutor.

Συνεργατίνης, ου, ὁ, idem.

Συνεργάτις, ἡ, fœm. a συνεργάτης.

Συνεργεία, et συνεργία, ας, ἡ, auxilium, *ap. Jos.* (2) *ap. Script. Eccles.* cooperatio, mutua opera, mutuum auxilium. A

Συνεργέω, ῶ, adjuvo, prosum, confero. *Gl. V.* suppedito. Πάντες εἰς ἓν ἀποτέλεσμα συνεργοῦμεν, *Marc. Anton.* 6, 31. A συνεργός. Unde

Συνέργιον, et συνεργεῖον, ου, τὸ, officina, *Ph.*

Συνέργημα, ατος, τὸ, occasio rei agendæ, adjumentum; (2) mutua opera, mutuum auxilium. A συνεργέω.

Συνεργήσεις, 2. sing. f. 1. ind. act. verbi συνεργέω.

Συνεργητικὸς, ἡ, ὸν, ad opem ferendam promptus, opem mutuam præstans.

Συνεργολάβος, ου, ὁ, in conductione operis socius, qui communiter opus conduxit.

Συνεργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, cooperator, adjutor, collega, administer. Ex σὺν et ἔργον.

Συνεργοῦντες, nom. plur. part. præs. act. pro συνεργέοντες, a συνεργέω.

Συνέργω, f. ξω, adjuvo. Ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ (πατρὶ) τέκνον, οὐκ εἶ ξυνέρξων; *Soph. Trach.* 83. Ab eod.

Συνέργω, concludo, in unum concludo, copulo, *Plat.*

Συνέρδω, simul facio. Ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωμουμένης, οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις, *Soph. El.* 352.

Συνερείδω, fut. είσω, defigo, impingo, fortiter comprimo, ut dentes, cum conteruntur; συνερείδομαι, incumbo, impressionem facio. Χρυσέαισι συνερείδου περόναις κρυπτὸν ἀφ' Ἥρας, *Eur. Bac.* 97. Hinc

Συνέρεισις, εως, ἡ, collisio, consertio, connexio.

Συνερειστικὸς, ἡ, ὸν, suo nixu se continens, ut arcus ædificii. A συνερείδω.

Συνερέσσω, una remigo.

Συνερετμέω, ῶ, idem.

Συνερέω, pariter dico, adsentior, item defendo.

Συννεικέω, fut. ίσω, contendo, litigo.

Συνέριθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ lanificium simul exercet, socius vel socia in lanificio; (2) socius in aliquo opere, socius laboris.

Συνερειπῶ, simul everto, disturbo, *Greg.*

Συνερκτικὸς, οῦ, ὁ, bene connectens, constringens. A συνείργω. Unde

Σύνερξις, εως, ἡ, copulatio. *Gl. V.* copula.

Συνέρομαι, interrogo, *Hes.*

Σύνερος, conjux, *V. L.*

Συνέρπω, conrepo, *Gl. V.*

Συνέρχομαι, convenio, in unum eundemque locum, finem, consilium venio; (2) dicitur et de ineuntibus matrimonium; (3) et pro accidere, συμβαίνειν· συνελθόντες, congressi, aor. 2. part. Εἰς ἓν συνελθὼν, *Eur. Ph.* 465. Τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον συνηλθέτην; *Aristoph. Ran.* 47.

Συνερωτάω, ῶ, f. ήσω, simul interrogo, quæstionem propono. Εἰ δέ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, *Luc.*

Σύνες, 2. sing. aor. 2. imperat. act. v. συνίημι.

Συνέσει, dat. sing. *Ion.* et *Att.* pro συνέσεϊ.

Σύνεσις, εως, ἡ, intellectus, prudentia, sapientia, *Gl. V.* (2) conscientia; (3) commissio, coitio. A συνίημι.

Συνεσθίω, una comedo, simul vescor. Συνεσθίει αὐτοῖς, *Luc.* 15, 2. μετὰ τῶν Ἑβραίων ἄρτους, *Gen.* 43, 32.

Συνεσκευασμένως, *adv.* confertim, simul. A συσκευάζω.

Συνεσκιασμένως, *adv. proprie*, sub umbra, in umbra; (2) obscure. A συσκιάζω.

Συνεσπάραξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συσπαράσσω.

Συνεσπίπτω, fut. med. πεσοῦμαι, simul incido, cado. Συνεσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ, *Aristoph. Conc.* 1089.

Συνέσπομαι, una vel simul sequor, comitor; (2) utilis sum. (2) οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο, non tibi in commodum vitæ cesserunt, *Soph. Œd. Tyr.* 1523.

Συνεσταλμένοι, *contracti*, nom. plur. perf. part. pass. verbi συστέλλω. Hinc

Συνεσταλμένως, *adv.* correpte, correpta syllaba; (2) parce.

Συνέσταν, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Dor.* pro συνέστησαν, a συνίστημι.

Συνεσταυρώθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass.

Συνεσταυρωμένοι, nom. plur. part. perf. pass. v. συσταυρόω.

Συνεστείλαν, *composuerunt ad sepulturam*, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συστέλλω.

Συνέστη, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi συνίστημι.

Συνεστήκει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro συνειστήκει.

Συνεστηκότως, *adv.* constricte, contracte, contracto animo. A συνίστημι.

Συνεστηκυῖαι, nom. pl. part. perf. act. f. g. v. συνίστημι.

Συνεστήσατε, 2. plur. aor. 1. ind. act.

Συνεστίασις, εως, ἡ, qu. dic. coepulatio, commune epulum. *Gl. V.* convivium. A

Συνεστιάω, ῶ, f. άσω, convivio seu epulo excipio; συνεστιῶμαι, convivor, *Gl. V.* Συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφιλῶς, *Ælian.*

Συνεστίη, ης, ἡ, convivium, *Ion.* A

Συνέστιος, ου, ὁ, domesticus, contubernalis, convictor. *Gl. V.* conviva. Ex ἑστία.

Συνεστὼς, part. perf. med. a συνίσταμαι, contractus, tetricus. τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτας φρενῶν, tetrica et contracta mente, *Eurip. Alc.* 800.

Συνεστῶτας, acc. plur. perf. part. act. *Ion.* et *Att.* pro συνεστηκότας, a συνίστημι.

Συνέσχον, aor. 2. ind. act. verbi συνέχω.

Συνεταιρίζομαι, οῦμαι, una societatem cum aliquo ineo. Ex ἑταῖρος. Unde

Συνεταιρὶς, ίδος, ἡ, sodalis, socia, amica.

Συνέταξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συντάττω.

Συνετάφημεν, 1. plur. aor. 2. ind. pass. verbi συνθάπτω.

Συνετέθειντο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. verbi συντίθημι.

Συνετέλεσαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi συντελέω.

Συνετήρει, 3. sing. imperf. ind. act. pro συνετήρει, a συντηρέω.

Συνετὴς, οῦ, ὁ, intelligens. Ex συνίημι.

Συνετίζω, intelligentem reddo, intelligere facio, moneo. A συνετός.

Σύνετις, ἡ, conjux, *Man.*

Συνετιῶ, fut. 1. ind. act. *Att.* pro συνετίσω, a συνετίζω.

Σύνετο, 3. sing. a. 2. ind. med. verbi συνίημι.

Σύνετον, τὸ, prudentia, *Eur.*

Συνετὸς, ἡ, ὸν, qui intelligi potest; (2) intelligens, perspicax in judicando, sciens, *Ph.* prudens, solers; (3) compactus, coagmentatus. Ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον, *Lucian.*

Συνετρίβην, aor. 2. ind. pass. verbi συντρίβω.

Συνετῶς, *adv.* intelligenter, prudenter. *Gl. V.* sapienter. A συνετός.

Συνεύαδε, *complacuit*, 3. sing. aor. 2. verbi συνανδάνω. Οὐδ᾽ αὐτοῖς ἄρσην θήρεσσι συνεύαδεν εὐνὴ, *Phocyl.* 179.

Συνεύαδον, 3. plur. aor. 2. ind. act.

Συνευαστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod σύμβακχος.

Συνευδαιμονέω, ῶ, fut. ήσω, simul beatus sum.

Συνευδοκέω, ῶ, fut. ήσω, comprobo, adsentio, consentio, *Ph.* συνευδοκεῖ, consentit, invicem videtur, complacet. Συνευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν πατέρων ὑμῶν, *Luc.* 11, 48. τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ, *Act.* 8, 1. Συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ᾽ αὐτοῦ, 1 *Cor.* 7, 12. Hinc

Συνευδοκητὴς, οῦ, ὁ, qui cum alio conspirat, cui idem cum alio placet.

Συνεύδω, una dormio, condormio, una cubo. Ἥτις συνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, *Soph. El.* 539.

Συνευημερέω, ῶ, lætitiæ sum particeps.

Συνευνάζομαι, simul dormio, concumbo.

Συνευνάω, idem, *Phal. Epist.*

Συνευνάσθεν, *consopiti sunt*, 3. pl. aor. 1. ind. pass. *Bœot.* pro συνευνάσθησαν.

Συνευνέτης, ου, ὁ, qui eodem cubili utitur, maritus. Ex εὐνάω, *dormio.* Hinc

Συνευνέτις, ιδος, ἡ, uxor, conjux. Κρονίδαο συνευνέτις, Juno. *Anal. Br.* 1, 165.

Συνεύνιος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ eodem cubili utitur; (2) maritus, uxor, concubina. Ex εὐνή.

Σύνευνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Συνευπαίδευτος, ὁ καὶ ἡ, simul recte institutus. Συνευπαίδευτος ἀντίληψις, *Aret.*

Συνευπάσχω, pari felicitate utor, pariter lætor.

Συνευπορέω, ῶ, comparo, aliquem in comparando seu adquirendo adjuvo, operam meam alicui navo; συνευποροῦμαι, una abundo. Ἐδεῖτο μοῦ τριάκοντα μνᾶς συνευπορῆσαι, *Dem.*

Συνευρίσκω, una invenio, *Steph.*

Συνευτυχέω, ῶ, simul felix seu fortunatus sum, pariter rem feliciter gero, simul rebus secundis floreo.

Συνευφημέω, bene ominor, *sed de pluribus bene ominantibus*, seu una bene ominor, fausta precor, faveo.

Συνευφράζομαι, idem. Ἐσθλὸς δὲ συνευφράσσασθαι ἔῃσιν, *Apoll, Rhod.* 3, 918.

Συνευφραίνομαι, collætor, congaudeo, simul me oblecto.

Συνεύχομαι, una precor, simul vota facio; (2) bene precor alicui, exitum felicem opto. Ταῦτα δὲ συνεύχομαι, *Eur. Hel.* 651.

Συνευωχέω, ῶ, fut. ήσω, una convivio excipio; et συνευωχέομαι, una epulor. Συνευωχούμενοι ὑμῖν, ἀφόβως ἑαυτοὺς ποιμαίνοντες, *Judæ* 12.

Συνεφάπτομαι, fut. ψομαι, simul capesso, simul suscipio et aggredior; (2) adjuvo, opitulor. τῆς ἡδονῆς, *Luc.* τῶν πόνων, *Chrys.*

Συνεφαρμόζω, adjungo.

Συνεφεδρεύω, εύσω, in subsidiis sum, *item* insidiis.

Συνεφελκύω, idem quod

Συνεφέλκω, et συνεφέλκομαι, simul traho. Μηδὲν τοῦ σώματος συνεφέλκουσα, *Plat.*

Συνεφέπομαι, et συνεφίσπομαι, una sequor. Συνεφείπετο δὲ καὶ πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ, *Xen.* Ἡ δὲ λαβοῦσα αὐτὸν συνεφείπετο, *Id.*

Συνεφηβεύω, una pubesco seu adolesco. Ex

Συνέφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui una pubescit, pubertatis et adolescentiæ socius, æqualis.

Συνεφίστημι, una præficio; (2) attendo animum. συνεφιστάνοντες, lectores libri, *cum dat.* item, attentum facio, intellige τὸν νοῦν. συνεφίσταμαι, una præsum, una insurgo. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ᾽ αὐτῶν, *Act.* 16, 22.

Συνεφώνησας, 2. sing. aor. 1. ind. act. verbi συμφωνέω.

Συνέχεια, ας, ἡ, continuitas, perpetuitas, adsiduitas; (2) crebritas, densitas. A συνεχής.

Συνέχεον, 3. plur. imperf. indic. act. verbi συγχέω.

Συνεχὲς, *adv.* continenter, sine intermissione, *Il.* 12, 26. Οὐρανῷ ἕλκονται πάντ᾽ ἤματα συνεχὲς αἰεὶ, *Arat.* 20.

Συνεχέστερον, *adv.* sæpius, *Gl. V.* συνεχέστατα, *adv.* sæpissime, *Gl. V.* A συνεχής.

Συνεχέως, *adv.* pro συνεχῶς.

Συνεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, continuus, continens, cohærens, perpetuus; (2) creber, frequens, assiduus; τὸ συνεχὲς, quod proximum est, proxime sequitur. A συνέχω.

Συνεχθαίρω, simul odio persequor, *Ep.*

Συνεχθραίνω, una odi, eosdem inimicos, seu habeo, seu duco.

Συνέχθω, idem. Οὔτοι συνέχθειν ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν, *Soph. Antig.* 529.

Συνεχίζω, continuo, conjungo, *Bud.*

Συνεχύθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. συγχύω.

Συνέχω, fut. ξω, teneo, cohibeo, contineo, comprimo, coarcto, coerceo; (2) conservo, tueor; (3) comprehendo, calleo; (4) mecum retineo, non dimitto a me; (5) συνέχομαι, premor, opprimor. Συνέχονται, premuntur, *Philox.* Συνεκτέον, retinendum, continendum. Τὸ συνέχον, summa, caput rei cujusque. (5) ὅτι ἐν ἀγῶνι ξυνέχεται τὸ κατὰ σφᾶς, in discrimine versetur, *Arr. Hist. Alex.* 3, 15. Ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, 2 *Cor.* 5, 14. Συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν, *Act.* 7, 57. Συνέξουσί σε πάντοθεν, *Luc.* 19, 43. Συνεχομένη πυρετῷ μεγάλῳ, 4, 38. Συνείχετο τῷ πνεύματι, *Act.* 18, 5.

Συνεχῶς, *adv.* continenter, sine intermissione; (2) crebro, frequenter, adsidue.

Συνεψήφισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi συμψηφίζω.

Συνεψιάζω, fut. άσω, colludo, simul ludo.

Συνέψω, simul coquo. *Gl. V.* concoquo.

Συνηβάω, una pubesco, æqualis et sodalis sum. *Anacr.*

Συνηβολέω, *Poet.* pro συμβάλλω.

Συνηβολίη, ης, ἡ, pro συμβολὴ, congressus. Ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο, *Apoll. Rhod.* 2, 1157.

Συνηγάγετε, 2. pl. aor. 2. ind. act. *Att.* pro συνήγετε, a συνάγω.

Συνήγειρε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi συνεγείρω.

Συνηγέομαι, una dux sum, una præsum exercitui.

Συνηγέρθητε, 2. pl. aor. 1. ind. pass.

Συνῆγεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, a συνάγω.

Συνηγμένοι, nom. plur. perf. part. pass.

Συνηγόρει, 3. sing. imperf. ind. act. pro συνηγόρεε, a

Συνηγορέω, ῶ, fut. ήσω, patrocinor, patrocinio meo defendo; (2) adsentior, adstipulor. Συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων; *Aristoph. Nub.* 1085. Συνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ, *Soph. Trach.* 827. Ab ἀγορὰ, *forum.* Hinc

Συνηγόρημα, ατος, τὸ, patrocinium, defensio.

Συνηγορία, ας, ἡ, defensio causæ. A συνήγορος. Hinc

Συνηγορικὸς, ἡ, ὸν, qui defendit.

Συνήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, advocatus, patronus.

Συνηγοροῦμεν, 1. pl. imperf. ind. act. pro συνηγορέομεν, a συνηγορέω.

Συνῃδέαται, *cognovit*, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro συνείδηται, a συνειδέω.

Συνῄδει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro συνείδει.

Συνήδομαι, pari voluptate et gaudio adficior, gratulor. συνήσθην, aor. 1. pass. (2) delector, vel, gaudeo aliqua re. (2) Τί τέλος τοῖσδε συνήδῃ; *Eurip. Hipp.* 1286. Οὐ μὴν θανόντι

οὐ ἐδαμῶς συνήδομαι, *Id. Rhes.* 958. Συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τῦ Θεῦ, *Rom.* 7, 22. ἀλγεσι δώματος, *Eur. Med.* 136.
Συνηδύνω, una exhilaro, oblecto.
Συνήθεια, ας, ἡ, consuetudo, familiaritas; (2) convivium. A
Συνήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, consuetus; (2) familiaris. Ex ἦθος, *mos.*
Συνήθλησα, aor. 1. ind. act. verbi συναθλέω.
Συνηθροισμένοι, nom. plur. perf. part. pass. v. συναθροίζω.
Συνήθυς, gen. sing. *contr.* a συνήθης.
Συνηθῶν, gen. pl. *contr.* pro συνηθέων.
Συνήθως, *adv.* pro more, pro consuetudine, *Ph.* solenniter, *Gl. V.* familiariter.
Συνῆκαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. v. συνίημι.
Συνήκοος, υ, ὁ, condiscipulus. Ab ἀκύω.
Συνήκω, convenio, coeo. Τὰ δὲ σχίσμαθ' ὅλα εἰς ὀξὺ συνήκοντα, *Theophr.*
Συνήλασαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi συνελαύνω.
Συνῆλθον, aor. 1. ind. act. verbi συνέρχομαι.
Συνηλικιώτης, υ, ὁ, coætaneus, æqualis.
Συνῆλιξ, κος, ὁ, æqualis; συνήλικες, æquales.
Συνηλοίησα, aor. 1. ind. act. verbi συναλοιάω.
Συνηλόω, ῶ, conclavo. *Gl. V.* clavis compingo.
Σύνηλυς, υδος, ὁ ϗ ἡ, convena; συνήλυδες, convenæ, *Ph.* Ab ἔρχομαι, unde ἤλυθον.
Συνηλυσίη, ης, ἡ, conventus; (2) coitus, *Ion.* pro συνηλυσία. Ab eod.
Συνήλυσις, εως, ἡ, idem et ab eod. *Suicer.*
Συνήλωσις, εως, ἡ, conclavatio, *Gl. V.* A συνηλόω.
Συνημέρευσις, εως, ἡ, consuetudo, familiaritas:
Συνημερευτὴς, ῦ, ὁ, is quocum est nobis consuetudo quotidiana, is quo familiariter utimur. A
Συνημερεύω, f. εύσω, una diem totum vel totos dies transigo; (2) versor cum aliquo. Ἀλέγων συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβυσι, *Xen.*
Συνημερόω, ῶ, fut. ώσω, una mansuefacio, una cicuro.
Συνημμένως, *adv.* conjunctim. *Ph.* continuatim. A συνάπτω.
Συνημοσύνη, ης, ἡ, societatis aut fœderis sanctio, pactum, quod a συνήμων, a σύνειμι, *Il.* 22, 261.
Συνήμων, ονος, ὁ, socius, amicus, confœderatus. Δέχθαι ἐμειλίξαντο συνήμονας, *Apoll. Rhod.* 4, 1210.
Συνηνείχθην, *conductus sum*, aor. 1. ind. pass. verbi συμφέρω pro συνηνέγκω.
Συνηνιοχέω, una aurigor.
Συνήντησα, aor. 1. ind. act. verbi συναντάω.
Συνήορος, υ, ὁ ϗ ἡ, congruens et velut quodam vinculo connexus; (2) consors, compar, socius. Ex ἀείρω.
Συνηπεροπεύω, fut. σῶ, simul decipio. Καὶ μὴν ἐγὼ συνηπεροπεύσω, παραμένυσ' ἐνθαδὶ, ϗ ξυνταλεύσω τῦτον, *Aristoph. Lys.* 845.
Συνήργει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro συνήργεε, a συνεργέω.
Συνηρετμεῖν, una remigare; *metaph.* concorditer aliquid facere. Ἔξεςι ὖν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ σοι μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος συνηρετμεῖν, *Soph. Aj.* 1346.
Συνηρεφέω, opaco, inumbro. Ὥςε τῷ τρίτῳ ἔτει συνηρεφεῖν, *Theophr.* A
Συνηρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tectus umbra spissa tanquam tecto, umbrosus, opacus, consitus, obsitus, refertus, densus. Ἐν τόποις συνηρεφέσι ϗ κοίλοις, *Plut.* Ab ἐρέφω. Hinc
Συνηρεφία, vel συνηρέφεια, ας, ἡ, condensitas arborum.
Συνηρημένως, *adv.* contracte, per contractionem. A συναιρέω.
Συνηρὴς, ὲς, congruens, *Nic.*
Συνήριθμος, υ, ὁ ϗ ἡ, connumerandus; pro συνάριθμος.
Συνηρμοσμένως, *adv.* apte. A συναρμόζω.
Συνήρχετο, 3. sing. imperf. ind. med. verbi συνέρχομαι.
Συνήσθησις, εως, ἡ, congratulatio. Ἐπὶ συνησθήσει τῦ κήδυς, ut de affinitate gratularetur, *Appian. Bell. Civ.* 5, 69.

Συνήσθιεν, imperf. ind. act. verbi συνεσθίω.
Συνησκημένως, polite, *Ph.* A συνησκημένος, part. a συνασκέω.
Συνῆτε, 2. plur. aor. 2. conj. act. verbi συνίημι.
Συνηττάομαι, ῶμαι, perf. συνήττημαι, una superor, vincor. Τῶν δὲ πολεμίων πολλοὶ μὲν συνήττηνται κατ' αὐτῶν, *Xen.*
Συνήφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. v. συνάπτω.
Συνηχέω, ῶ, fut. ήσω, consono, concrepo.
Συνήχησις, εως, ἡ, concentus. A præc.
Συνήχθης, 2. sing. aor. 1. ind. pass. v. συνάγω.
Συνῆψαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. v. συνάπτω.
Συνθακέω, adsideo. Ex σὺν et θάκος.
Σύνθακος, υ, ὁ, consessor, cohabitator, cohabitatrix. Λητῦς κόρη, ξύνθακε, συγκύναγε, *Eur. Hipp.* 1092. Ex iisd.
Συνθάλπω, fut. ψω, confoveo, concalefacio.
Συνθαμβέω, terreor, constupesco.
Συνθάπτω, f. ψω, consepelio, una sepelio. Καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω, *Soph. Aj.* 1395. Συνετάφημεν (aor. 2.) ὖν αὐτῷ, *Rom.* 6, 4. Συνταφέντες αὐτῷ, *Col.* 2, 12.
Συνθαυμάζω, pariter et ipse admiror, miror.
Συνθεάζω, vel συνθειάζω, fanatico furore correptus sum.
Συνθεάομαι, ῶμαι, una specto, conspicor.
Συνθεατὴς, ῦ, ὁ, qui simul spectat, spectationis socius. A præc. Hinc
Συνθεάτρια, ας, ἡ, quæ simul spectat.
Συνθεία, ἡ, eadem divinitas, *Steph.*
Συνθέλω, simul volo, consentio.
Σύνθεμα, ατος, τὸ, signum quod ex composito datur, tessera; (2) pactum; (3) compositio libri. A συντίθεμαι.
Συνθέμενος, aor. 2. part. med. verbi συντίθημι.
Σύνθεο, *compone*, aor. 2. imperat. med. *Ion.* pro σύνθεσο, ab eodem. Σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον, *Il.* 1, 76.
Συνθεολογέω, ῶ, f. ήσω, simul cum alio deitatem alicui adfero; συνθεολογῦμαι, simul cum alio deitas mihi adseritur.
Συνθερίζω, f. ίσω, una meto, una messem facio.
Συνθερμαίνω, concalefacio.
Συνθεσία, ας, ἡ, compositio. *Gl. V.* continuatio; pactum, fœdus, *Il.* 5, 319.
Σύνθεσις, εως, ἡ, compositio, coagmentatio, commissura cujuslibet rei; (2) Synthesis, *figura grammatica.* A συντίθημι.
Σύνθετο, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro συνέθετο, a συντίθημι.
Συνθετέον, *adv.* componendum, conveniendum.
Συνθέτης, υ, ὁ, compositor, auctor. A συντίθημι.
Συνθετίζω, arte compono, v. gr. comas; -ζομαι, comam compositam habere. A σύνθετος.
Συνθετικὸς, ἡ, ὸν, qui componere et struere novit. A præc.
Σύνθετος, υ, ὁ ϗ ἡ, et συνθετὸς, ἡ, ὸν, compositus, coagmentatus. A συντίθεμαι.
Συνθέτως, *adv.* composite, verbo composito.
Συνθέω, ῶ, concurro, una curro, *Od.* 20, 245.
Συνθεωρέω, ῶ, f. ήσω, simul adspicio, *Suicer.* (2) animadverto, cognosco, video; (3) una sacra solemnia celebro, et ludos specto.
Συνθήγω, exacuo, irrito. Ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας, *Eur. Hipp.* 689.
Συνθήκη, ης, ἡ, compositio, coagmentatio, acervus; (2) sponsio, pactum, conventio, fœdus. A συντίθημι.
Συνθηκοποιῦμαι, pactum, &c. facio.
Συνθηκοφύλαξ, ακος, ὁ, cui custodiendæ traditæ sunt tabulæ pactorum. *Ph.* sequester.
Σύνθημα, ατος, τὸ, compositum, constitutum, compactum; (2) signum, tessera; *Ph.* insigne, sigillum; *pl.* literæ per notas scriptæ. A συντίθημι.
Συνθηματιαῖοι ςέφανοι, locatitiæ coronæ, de quibus conficiendis constitutum et conventum est. A σύνθημα. Unde
Συνθηματικὸς, ut συνθηματικαὶ ἐπιςολαὶ, epistolæ per signa ac notas arcanas scriptæ.
Συνθημάτιον, υ, τὸ, tesserula, *Gl. V.*
Συνθηματικῶς γράφειν, per signa et notas scribere.
Συνθηράω, una venor, *proprie et tropice.* Ὁ μὲν ὡς φίλῳ συνεθήρα, *Xen.* Hinc
Συνθηρατὴς, ὁ, idem quod

Συνθηρευτὴς, ῦ, ὁ, venationis socius. A
Συνθηρεύω, v. συνθηράω. Ἃ δ' ὖ κεκτήμεθα, μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται, *Aristoph. Thesm.* 163.
Σύνθηρος, υ, ὁ ϗ ἡ, vide συνθηρευτής.
Συνθήσει, 3. sing. f. 1. ind. verbi συντίθημι.
Συνθιασεύω, una thiasos duco, una bacchor.
Συνθίασος, ὁ, vid. seq.
Συνθιασώτης, υ, ὁ, consors τῦ θιάσυ; (2) socius, sodalis, *Aristoph. Plut.* 507.
Συνθιγγάνω, una tango, contrecto.
Συνθλάσαι, aor. 1. inf. act. verbi συνθλάω.
Συνθλασθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.
Συνθλάω, ῶ, fut. άσω, confringo. *Gl. V.* συνθλῶ, contundo, *Ph.* συνθλᾷ, contundit, conlidit; συνθλασθῶσιν, oblidantur, *Ph.* conlidantur, aor. 1. pass. conj. Καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τῦτον, συνθλασθήσεται, *Matt.* 21, 44. et *Luc.* 20, 18.
Συνθλίβω, fut. ψω, comprimo. Συνέθλιβον αὐτὸν, *Marc.* 5, 24.
Συνθνήσκω, commorior. Πολλάκις συνθνήσκυσι κακοῖς οἱ συμπαρόντες, *Phocyl.* 127. Συνθάνοιμι σοι, *Eur. Med.* 1213.
Συνθοινάτωρ, *Dor.* pro συνθοινήτωρ, ορος, ὁ, conviva. Πικρὸν συνθοινάτορα, *Eur. El.* 638.
Συνθοίνιος, υ, ὁ, idem. Ex θοίνη.
Σύνθοινος, ὁ, conviva, concœnator, *Ath.*
Συνθολόω, idem quod simplex, *Steph.*
Συνθορυβέω, una tumultuor, strepo, obstrepo.
Συνθρανόω, idem quod συνθραύω, confringo. Συντεθράνωται δ' ἅπαν (δῶμα), domus tota contrita est, *Eurip. Bacch.* 633.
Συνθραύω, confringo, *Gl. V.* Τῷ δὲ θριγκῷ κράτα συνθραύσω σέθεν, *Eur. Or.* 1547.
Συνθρηνέω, ῶ, lamentor una, condoleo.
Σύνθρηνος, υ, ὁ ϗ ἡ, luctus seu lamentorum socius.
Σύνθρονος, υ, ὁ ϗ ἡ, qui eodem in throno sedet. *Gl. V.* particeps regni.
Σύνθροος, υ, ὁ ϗ ἡ, consonus.
Συνθρύπτω, fut. ψω, confringo; (2) deliciis frango, delicatum seu mollem reddo. Συνθρύπτοντές μυ τὴν καρδίαν; *Act.* 21, 13.
Συνθυμέω, unanimis et concors sum, ejusdem animi sum; (2) simul irascor.
Συνθυμόω, ῶ, f. ώσω, simul ad iram concito.
Συνθύω, f. ύσω, una sacrifico, una sacra facio. Εἰ δὲ ξένυς ἀςοῖσι συνθύειν χρεὼν, *Eur. El.* 803.
Συνθωκέω, una sedeo. A θῶκος.
Σύνθωκος, ὁ, consessor, *Synes.*
Συνιδεῖν, aor. 2. inf. act. verbi συνείδω.
Συνιδρόω, ῶ, consudo, una sudo.
Συνίδρυμι, una colloco; (2) in eodem templo dedico, consecro, de diis adsessoribus.
Συνιεράω, una sacerdotem facio seu inauguro: *Pass.* simul sacerdos fio.
Συνιεῖν, perf. inf. act. *contr.* pro συνιέειν, a συνιέω.
Συνιεὶς, præs. part. act. verbi συνίημι.
Συνιέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro συνιέναι.
Συνίεντες, nom. pl. præs. part. act.
Συνιερεὺς, έως, ὁ, in sacerdotio collega.
Συνιεροποιὸς, ὁ, ἡ, idem, *Ern.*
Συνίερος, υ, ὁ ϗ ἡ, qui una sacris fruitur.
Συνιερυργέω, ῶ, fut. ήσω, una sacrifico, sacris operor.
Συνίετε, 2. pl. præs. imperat. act. v. συνίημι.
Συνιζάνω, consideo, subsido; (2) devergo, declino, ut caput in pectus. Σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον, *Theocr.* 22, 112.
Συνίζησις, εως, ἡ, sedimentum, subsidentia terræ, labes; ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ γίνεσθαι τῶν σωμάτων, *Alex. Aphrod.* (2) Synizesis, *figura grammatica*, quum duæ vocales in unam syllabam quasi considunt.
Συνίζω, idem quod συνιζάνω.
Συνίημι, fut. ήσω, committo, sc. pugnaturos; (2) intelligo, sentio, *unde* (3) gusto, edo, vel bibo; συνίησιν, perspicit, *Ph.* συνῆκα, intellexi, *Gl. V.* aor. 1. Συνήκατε ταῦτα πάντα, *Matt.* 13, 51. Ἐνταῦθα Ταλάυ παῖς συνῆκε θέσφατα; *Eur. Ph.* 425. Εἶτ' ὖ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τῦ θεῦ, *Aristoph. Plut.* 45.
Συνικμάζω, fut. άσω, simul humecto; (2) humecto, humefacio.

Συνικνέομαι, evenio, contingo.

Συνίμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro συνιέναι, a σύνειμι.

Συνιόντες, nom. pl. aor. 2. part. act.

Συνιόντος, gen. sing. part. ejusd.

Συνίουν, 3. pl. imperf. ind. act. pro συνίεσαν, a συνιέω.

Συνιοῦσιν, 3. pl. præs. ind. *contr.* et cum ν, pro συνιέουσι.

Συνιππάζομαι, una equito.

Συνιππαρχὸς, ὁ, collega præfecti equitum.

Συνιππεὺς, έως, ὁ, in eodem equitatu militans.

Συνιππεύω, fut. εύσω, simul equito.

Συνιππία, ας, ἡ, *Gl. V.* συνιππία, ἀγέλη ἵππων, equitium, grex equorum. Ex ἵππος.

Συνίσαν, 3. pl. imperf. ind. act. verbi σύνειμι.

Συνίσασι, 3. pl. præs. ind. act. verbi συνίσημι.

Συνίσημι, *inus.* idem quod σύνοιδα, *Steph.*

Συνίσταμαι vide συνίστημι.

Συνιστάμενοι, nom. pl. præs part. pass.

Συνιστάντος, gen. sing. part. præs. act.

Συνιστάνω, commendo; idem quod συνίστημι. Ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνειν; 2 *Cor.* 3, 1. Οὐ γὰρ πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνομεν ὑμῖν, *Ib.* 5, 12.

Συνίσταται, 3. sing. præs. ind. pass. verbi συνίστημι.

Συνιστάω, ῶ, *Gl. V.* συνιστῶ, commendo; *Ph.* Τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας συνιστῶντες ἑαυτοὺς, 2 *Cor.* 4, 2.

Συνίστημι, f. συστήσω, constituo, compono, creo, molior; (2) firmo, stabilio; (3) commendo; (4) demonstro, doceo; (5) contraho; συνέστηκα, constiti, adstiti, *Gl. V.* p. συνεστηκὼς, constans, *Gl. V.* part. et συνεστὼς, consistens, *Gl. V.* compos, compos mentis; συνίσταμαι, consisto, adsisto, *Gl. V.* συνίσταται, constat, congreditur, *Ph.* Διὰ ταῦτα συνέστησαν ἐφ' ἡμᾶς τὸν τελευταῖον τουτονὶ πόλεμον, excitarunt, *Dem.* Βούλομαι αὐτὸν ἰατρῷ συστῆσαι, *Plato.* Καί μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν ἐν τῇ πόλει συνιστάμενον, *Arist. Eq.* 859. Γνῶμαι μὲν αὗται συνέστασαν, atque hæ quidem fuerunt contrariæ sententiæ, *Herodot.* 1, 208. Συνεστήκεε δὲ ταύτῃ τῷ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω, diversæ sententiæ erat Gobryas, *Id.* 4, 132. συνεστηκυῖαι γνῶμαι, contrariæ ac pugnantes sententiæ, *Id.* 7, 142. συνεστηκότων τῶν στρατηγῶν, contra se consistentibus ducibus, *Id.* 8, 79. (3) συνεστάθη Κύρῳ, Cyro commendatus est, *Xen. Cyr. Exped.* 3, 132. Συστήσω δέ σοι ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν, *Id. Œconom.* 3, 14, 22. Ἀρταβάζῳ .... ξυστήσας Φαρασμάνην ἀποπέμπει ἐς τὰ ἤθη, cum Artabazo Pharasmanem commendasset, *Arr. Hist. Alex.* 4, 15.

Συνιστορέω, fut. ήσω, conscius sum. A συνίστωρ.

Συνιστῶν, præs. part. act. *contr.* pro συνιστάων, a συνιστάω, pro συνίστημι.

Συνιστῶντες, nom. pl. pro συνιστάοντες.

Συνίστωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, conscius, testis.

Συνισχναίνω, una mitigo, emollio. Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχνάνει, *Eurip. Iphig. in Aul.* 694. ante Musgravium legebatur συνισχάνει.

Συνισχυρέω, ῶ, idem cum seq. Οἱ ἂν ἡμῖν μάλιστα δοκῶσι συνισχυρεῖν, *Xen.*

Συνισχυρίζω, f. ίσω, corroboro, confirmo; συνισχυρίζεται, confortat, *Ph.*

Συνισχύω, f. ύσω, (suppetias ferendo) roboro.

Συνίσχω, teneo, contineo.

Συνιῶν, præs. part. act. pro συνιέων, a συνίημι.

Συνκτερεΐζω, una sepelio, *Ap.*

Συνκωμάξατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. *Dor.* pro συγκωμάσατε, a συγκωμάζω.

Συνναίεσκε, 3. sing. imp. act. *Ion.* pro συνέναιε, a συνναίω.

Σύνναιος, ου, ὁ ϗ ἡ, (σύνναος, *Alb.*) contubernalis, *Hes.* A

Συνναίω, cohabito. Μητέρι συνναιέσκεν, *Apoll.*

Συννάος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in eodem templo colitur.

Συνναυβάτης, ου, ὁ, navigationis socius.

Συνναυκλήρος, ου, ὁ, qu. dic. simul navis dominus, consors navis, *metaph.* socius.

Συνναυμαχέω, una navali prælio decerto.

Συνναύτης, ου, ὁ, navigationis socius. Ὦ μοι, κατέπεφνες, ἄναξ, τόνδε συνναύταν, *Soph. Aj.* 901.

Συννεάζω, una cum aliquo juventutem transigo.

Συννεανιεύομαι, una ago juveniliter, ludo, lascivio, glorior, jacto me, cum aliquo.

Συννέμω, compasco, contribuo. *Gl. V.* συννέμομαι, compascor, una pascor. Συννέμονται ταῖς θηλείαις, *Aristot.*

Συννενέαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro συννένηνται, a συννέω.

Συννεύρωσις, εως, ἡ, ossium per nervos connexio. A νεῦρον, *nervus.*

Σύννευσις, εως, ἡ, actio qua quid aliquorsum vergit; (2) consensus, conspiratio. A

Συννεύω, fut. εύσω, vergo, specto ad; (2) contrahor; (3) consentio, conspiro. Συννεύει δὲ εἰς ἓν ἐκ τῆς περιφερείας κέντρον, *Plut.*

Συννέφεια, ας, ἡ, cœlum nubilum. A συννεφής.

Συννέφελος, ον, nubilus. A νεφέλη.

Συννεφέω, ῶ, nubes cogo, obnubilo. Συννεφοῦσαν ὄμματα, *Eur. El.* 1092. Ὑπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ; *Aristoph. Av.* 1508. Ab eod.

Συννεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nubilus; συννεφὲς, nubilum, *Gl. V.* (2) tristis. (2) ἀλλὰ γὰρ κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ πρὸς δόμους στείχοντα, *Eurip. Phœn.* 1318. A νέφος. Hinc

Συννέφω, obnubilo, *med.* tristi vultu sum.

Συννεφόω, ῶ, fut. ώσω, coactis nubibus obscuro. *metaph.* frontem corrugo; tristis sum vultu.

Συννεχὲς, *adv.* continenter, adsidue, *Poet.*

Συννεχέως, idem. A συνεχής.

Συννέω, sive συννήω, f. ήσω, innecto et intexo; (2) in unum acervum congero, coacervo. Συννήσας πυρὴν μεγάλην, *Herod.*

Συννεωτερίζω, fut. ίσω, simul res novas molior.

Συννηπιάζω, f. άσω, una cum aliis infans sum; (2) ad aliorum captum me demitto, quasi cum pueris pueriliter me gero.

Συννῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi συννέω. Unde

Συννήσις, εως, ἡ, coacervatio.

Συννηστεύω, fut. εύσω, simul vel una jejuno.

Συννήχομαι, simul nato, simul fluctuo. *Gl. V.* connato. Ὅστις τοιούτοις θηρίοις ξυννήξομαι, *Aristoph. Conc.* 1098.

Συννικάω, ῶ, simul vinco. Συννενικήκατε μετ' ἀλλήλων, *Xen.*

Συννοέω, οῶ, apud me æstimo, mecum reputo et perpendo; (2) intelligo; (3) agnosco. Τὰς δὲ ὁδοὺς τούτων οὐ ῥᾴδιον συννοεῖν, *Plato.*

Συννοητὸς, ή, όν, intelligentia assequendus.

Συννοία, ας, ἡ, cogitatio diligens et seria; (2) consideratio, unde et tristitia oris; (3) intelligentia. A σύννους.

Συννομεὺς, εως, ὁ, compastor, *Gl. V.*

Συννομίζω, idem sentio cum quo.

Συννομικὸς, ή, όν, qui una pasci solet. A συννομός.

Συννομοθετέω, ῶ, f. ήσω, una leges fero, socius sum in ferendis legibus, *Dem.*

Σύννομος, ὁ ϗ ἡ, qui iisdem pascuis utitur; (2) una educatus; (3) una habitans; (4) ejusdem ordinis homo; (5) conjunctus, cognatus; (6) est et epith. lapidum cæsorum et æqualium. (1) σύννομον ἦν μεθέπων, compascuam suam (sociam) persequens, *Apoll. Rhod.* 4, 1339. Αἱ δὲ σύννομοι τοῦξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεὶ, uxores, *Soph. Œd. Col.* 340. A νομή.

Συννοσέω, ῶ, f. ήσω, simul, pariter ægroto; (2) una pecco. συννοσεῖν αὐτῇ θέλει, *Eur. An.* 947.

Σύννους, ου, ὁ ϗ ἡ, cogitabundus, meditabundus.

Συννυκτερεύω, fut. εύσω, simul seu cum aliquo pernocto.

Συννυμφοκόμος, ου, ὁ, qui cum alio sponsam comitatur et curat. Συννυμφοκόμον τι δίκαιον, *Eurip. Iph. in Aul.* 48.

Σύννυμφος, ου, ἡ, connupta. *Gl. V.* janitrix; σύννυμφοι, janitrices, *Ph.* A νυμφή.

Συνοδεύω, fut. εύσω, itineris socius sum, una iter facio. *Gl. V.* comitor. *Ph.* συνοδεύει, convenit. Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ, *Act.* 9, 7.

Συνοδία, ας, ἡ, iter commune, comitatus. *Ph.* comitatus, conventus. A συνοδός.

Συνοδικὸς, ή, όν, qu. dic. conventionalis, conjunctionalis; συνοδικὴ μήνη, cum luna est in conjunctione solis; (2) ad conventum pertinens; τὸ συνοδικὸν, liber de conciliis, sc. βιβλίον. Ab eod.

Συνόδιον, ου, τὸ, conjunctio seu coitus lunæ cum sole. Ab eod.

Συνοδίτης, ου, ὁ, comes. Ab eod.

Συνοδοιπορέω, ῶ, f. ήσω, itineris socius sum, una iter facio. A

Συνοδοιπόρος, ου, ὁ, itineris socius, comes.

Συνοδοντὶς, piscis nomen. *Num.*

Συνοδοντίτης λίθος, gemma a cerebro eorundem piscium, *Plin.*

Συνοδὸς, οῦ, ἡ, conventus *impr.* solennis, cœtus, concilium, conventio, *Ph.* (2) concubitus, *Gl. V.* (3) etiam congressus hostilis ac conflictus; (4) convivium; (5) reditus, proventus. (5) ἐῤῥίζωσε τὴν τυραννίδα, ἐπικούροισί τε πολλοῖσι καὶ χρημάτων συνόδοισι, *Herod.* 1, 64.

Σύνοδος, ου, ὁ ϗ ἡ, et

Συνοδότης, ου, ὁ ϗ ἡ, comes itineris.

Συνόδους, οντος, ὁ ϗ ἡ, cui dentes continui sunt. *Ph.* dentex, piscis quidam.

Συνοδυνάω, ῶ, simul torqueo, vexo; συνοδυνῶμαι, condoleo.

Συνοδύρομαι, simul lamentor.

Συνόζω, simul redoleo.

Σύνοιδα, *conscius sum*, perf. ind. med. verbi συνείδω, *considero.*

Συνοιδέω, ῶ, fut. ήσω, una intumesco.

Συνοικειόω, ῶ, f. ώσω, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo; (2) accommodo, dedico. *Pass.* societatem ineo.

Συνοικείωσις, εως, ἡ, conciliatio; (2) figura rhetorica; *Quintilian.* 9, 3.

Συνοικέσιον, ου, τὸ, connubium, matrimonium, contubernium. A συνοικέω.

Συνοικέτης, ου, ὁ, qui in eadem domo habitat, familiaris, contubernalis. Ab eod.

Συνοικέω, ῶ, fut. ήσω, una habito, eadem domo utor, sum contubernalis. Ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη γύναι, *Eur. Andr.* 237. Σπάρτῃ ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ, *Id. Iph. in Tau.* 524. Συνοικῆσαι πόσει, *Id. Hel.* 1371. ἄλλῃ συνεύνῳ, *Id. Med.* 1001.

Συνοίκημα, ατος, τὸ, contubernium; (2) cœnaculum. A συνοικέω.

Συνοίκησις, εως, ἡ, cohabitatio, contubernium, familiaris consuetudo, consortium, connubium. Ab eod.

Συνοικητὴρ, ῆρος, ὁ, qui una habitat cum aliquo, contubernalis. Ab eod.

Συνοικήτωρ, ορος, ὁ, idem.

Συνοικία, ας, ἡ, *proprie*, plures domus eodem loco conjunctæ; (2) una domus quidem, sed in qua plures habitant, *unde vertitur etiam* contubernium. *Ph.* insula, conclavia. A σύνοικος.

Συνοίκια, ων, τὰ, festum Athenis in honorem Thesei, eo quod ille, cæterorum oppidorum conciliabulis et magistratibus abolitis, uno instituto concilio, et curia, omnes conjunxisset, et Athenis collocasset. Ab eod.

Συνοικίζω, fut. ίσω, una jungo, una habitare facio, ejusdem domus participem facio, contubernio mihi, ut connubio, jungo; (2) nuptum do, *Gl. V.* marito; (3) urbem civibus frequento, conducendis hominibus e pagis aliisque urbibus, *Thucyd.* coloniam deduco. Ἐπίσημον εὐνὴν Ἡρακλεῖ συνοικίσας, *Eur. Her. Fur.* 68.

Συνοίκισις, εως, ἡ, est, cum urbis frequentia efficitur conducendis hominibus e pagis et aliis urbibus, *Thuc.*

Συνοικισμὸς, οῦ, ὁ, cohabitatio, contubernium; (2) colonia, urbs recens condita; (3) ædificatio civitatis; *Appian.* A συνοικίζω. Unde

Συνοικιστὴς, οῦ, ὁ, qui cum aliquo ædificat, socius alicujus in condenda urbe seu domo.

Συνοικιστὴρ, ῆρος, ὁ, idem.

Συνοικοδομέω, ῶ, fut. ήσω, una ædifico, exstruo. Ἐν ᾧ ϗ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε, *Ephes.* 2. ult. Οἰκία εὖ συνῳκοδομημένη, *Philo.*

Σύνοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, eadem domo habitans, contubernalis. *Gl. V.* cohabitator; σύνοικος ἐπὶ

ἀνδρὸς

ἀνδρὸς ϗ γυναικὸς, *de viro et fœmina*, conjux, *Gl. V.*

Συνοικουρέω, ῶ, socius sum in custodienda domo, vitæ domesticæ socius sum, ut conjux.

Συνοικουρὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, socius in custodienda domo, consors rei familiaris.

Συνοικτίζω, f. ίσω, commisereor. Ὅγε μὴν πατὴρ αὐτοῦ ϗ συνῴκτιζέ με, *Xen.* Ξυνῴκτισαν δὲ ϗ τῶν Κορινθίων τινὲς, *Thuc.*

Συνοίμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, consonus, qui uno concentu a multis canitur. Ab οἴμη.

Συνοίομαι, idem puto, adsentior. Συνοίομαι, ἔφη, ϗ ἐγὼ, ὅν γε τρόπον δύναμαι, *Plato.*

Συνοίσειν, conferre, expedire, *Gl. V.* συνοίσοντα, profutura, *Ph.* Ὡς δὲ ϗ τοῦτο ξυνοίσει, ῥαδίως διδάξομεν, *Aristoph. Nub.* 590.

Συνοισόμεθα, *congrediemur*, 1. pl. fut. 1. ind. med. verbi συμφέρω, pro συνοίω.

Συνοιστὸς, collatitius, *Eust.*

Συνοκλάζω, f. άσω, genibus flexis consido, genu succiduo me submitto.

Συνοκωχὴ, ἡ, commissura, compages; (2) contractio, coarctatio, præsertim contra naturam; (3) conflictus, pugna.

Συνολισθαίνω, idem quod

Συνολισθέω, ῶ, fut. ήσω, in unum locum labor, confluo.

Συνολκὴ, ῆς, ἡ, contractio. Ex ἕλκω.

Συνόλλυμι, simul amitto, *R.* Ὅθ' οὕνεκ' αὐτῷ γ' ἐκ ξυνωλόμην ὁμοῦ, *Eur. Hel.* 103. Συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος, *Bion.* 1, 29.

Συνολολύζω, simul vociferor cum lætitia. Συνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι, *Xenoph. Cyr. Exped.* 4, 207.

Σύνολον, in universum, omnino. Ab ὅλος.

Συνολοφύρομαι, una lamentor.

Συνόλως, *adv.* prorsus, omnino.

Συνόμαιμος, ὁ, idem quod

Συνομαίμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, frater vel soror.

Συνομαλύνω, complano, planum reddo.

Συνομαρτέον, *adv. posit* concomitandum vel inserviendum est. Τὸ διάφραγμα ξυνομαρτέον, *Aret.*

Συνομαρτέω, ῶ, sequor, comitor, concomitor.

Συνομεύνος, ὁ ϗ ἡ, conjux.

Συνομῆλιξ, *Dor.* συνομᾶλιξ, ικος, ὁ ϗ ἡ, ætate par vel æqualis, paris vel ejusdem ætatis.

Συνομηρὴς, ὲς, simul coagmentatus, *Nic.*

Συνομιλέω, ῶ, f. ήσω, versor cum aliquo, colloquor. Συνομιλῶν αὐτῷ, *Act.* 10, 27.

Συνόμιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, confabulator, congerro.

Συνόμνυμι, vel συνομνύω, una cum aliis juro, simul juro; (2) conjuro, conspiro. Ἐπὶ τῷ δήμῳ ξυνώμνυτον πάλαι, *Aristoph. Eq.* 236. Ὅσοι μετασχόντες τῶν τότε κινδύνων ὑμῖν ξυνώμοσαν, *Thuc.*

Συνομοιοπαθέω, ῶ, (item συνομοπαθέω,) similes seu iidem sunt mihi adfectus, similiter adficior.

Συνομολογέω, ῶ, adsentior; (2) fateor, confiteor; (3) convenio, paciscor. Τὸ νοερὸν τῆς ψυχῆς συνομολογεῖν ἠνέσχετο, *Heliod.* Τὰ δ' ἄλλα συνομολογήσαντες, *Xen. Cyr.* 7, 9. Πάντες σοὶ συνομολογήσουσι, *Luc.*

Συνομολογία, ἡ, assensus, confessio, pactum.

Συνομόλογος, ὁ, adstipulator.

Συνομορέω, ῶ, confinis sum. Οὗ ἡ οἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ, *Act.* 18, 7. A

Συνόμορος, ου, ὁ ϗ ἡ, confinis, *Ph.*

Συνομοσία, ας, ἡ, conjuratio, conspiratio. A συνόμνυμι.

Συνομωμότης, idem quod συνωμότης, *Ar.*

Συνοξύνω, in acutum sensim extenuo, *Polyb.*

Σύνοξυς, υος, ὁ ϗ ἡ, cujus anguli in mucronem coeunt, sensim mucronatus.

Συνοπαδὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, adsecla, comes, adsectator.

Συνοπάων, ὁ, comes, adsectator, *Orph.*

Σύνοπλος, ου, ὁ, armorum socius. Ex ὅπλα.

Συνοπλοφορέω, ῶ, simul arma gesto, *Suicer.* Ex σὺν, ὅπλα, et φέρω.

Συνοπτάω, una asso.

Συνοπτικὸς, ἡ, ὸν, perspicax; (2) compendiose collectus; τὸ συνοπτικὸν, perspicacitas, *Gl. V.* A σύνοπτος.

Συνοπτικῶς, *adv.* compendiose, breviter.

Συνόπτομαι, conspicio, perspicio.

Σύνοπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, conspicuus, qui conspici et cognosci potest; (2) qui facile intelligi et cognosci potest. A præc.

Συνόρασις, εως, ἡ, perspicientia. A

Συνοράω, ῶ, conspicio, perspicio, conspicor; (2) animadverto, intelligo. Ὁ δὲ Μάρκος συνορῶν τὸν περὶ τοὺς τριαρίους ϗ τὰς ἱππαγοὺς ἀγῶνα, *Polyb.*

Συνοργιάζω, orgia pariter celebro.

Συνοργίζομαι, una vel simul irascor.

Συνόργιος, ὁ, idem quod συνοργιάζων.

Συνορέω, ῶ, conterminus sum. A σύνορος.

Συνορθόω, bene constituo, bene gero:

Συνορία, ἡ, confinium, *Gl. V.* Ab eod.

Συνοριγνώμενοι, οἱ, cupientes, *Suid.*

Συνορίζω, f. ίσω, confinia jungo, confinia facio, diremta copulo et quasi iisdem limitibus concludo. Ξυνωρίζου χέρα, *Eur.*

Συνορίνω, concito, commoveo, *Il.* 24, 467.

Σύνορκος, ου, ὁ ϗ ἡ, eodem jurejurando adstrictus, fœdere conjunctus.

Συνορμάδες, αἱ· vide συμπληγάδες.

Συνορμάω, ῶ, f. ήσω, una commoveo, concito. *Ph.* συνορμᾷ, concurrit, competit.

Συνορμίζω, fut. ίσω, una in stationem appello.

Σύνορος, ου, ὁ ϗ ἡ, conterminus, confinis.

Συνορούω, una ruo, irruo.

Συνοροφόω, ῶ, contego, concamero.

Συνορχέομαι, οῦμαι, una salto, una tripudio.

Συνουλόω, ῶ, f. ώσω, cicatricem contraho, cicatricem coire facio, *Gl. V.* Hinc

Συνούλωσις, εως, ἡ, cicatricis contractio.

Συνουλωτικὸς, ἡ, ὸν, cicatricem efficiens.

Συνουσία, ας, ἡ, conversatio, consuetudo familiaris; (2) congressus, colloquium, cœtus, conventus, concio; (3) convivium; (4) reperitur et pro οὐσία.

Συνουσιάζω, fut. άσω, in eundem cœtum convenio; (2) coeo, concumbo. Hinc

Συνουσιασμὸς, οῦ, ὁ, coitus, concubitus.

Συνουσιαστὴς, οῦ, ὁ, familiaris; (2) discipulus. Ab eod. Hinc

Συνουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, facilis ad congressus familiares, facilis ad cœtus convivales.

Συνουσιόομαι, οῦμαι, essentia alterius commisceor et contemperor. *Vox Eccles.* A συνουσία. Hinc

Συνουσίωσις, εως, ἡ, conjunctio cum alterius natura, commixtio.

Συνοφρυόομαι, οῦμαι, supercilia contraho, tristis sum. Ὡς ἀήθης καὶ ξυνωφρυωμένη, *Soph. Trach.* 869. Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ συνωφρυωμένοις, *Eurip. Alc.* 803. A

Συνόφρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, cui supercilia coeunt; (2) tristis, trux, arrogans.

Συνοφρύωμα, τὸ, pars frontis in qua supercilia concurrunt, *Hom. Sch.*

Συνοχέω, ῶ, una veho; συνοχοῦμαι, una vehor.

Συνοχὴ, ῆς, ἡ, continuatio, vel continua cohærentia; (2) compressio, pressura, coarctatio; (3) angustia et anxietas; (4) conflictus in prælio. A συνέχω, *Il.* 23, 330. Hinc

Συνοχηδὸν, *adv.* stricte, arcte, tenaciter.

Συνοχικὸς, ἡ, ὸν, vim habens continendi et conservandi. A συνέχω.

Συνοχμάζω, idem quod ὀχμάζω.

Συνοχμὸς, οῦ, ὁ, idem quod συνοχή.

Σύνοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, continuus, febris continua. Ab eod.

Συνοχωκὼς, ότος, ὁ, coarctatus, in angustum coiens; συνοχωκότη, coarctati, Dual. *Il.* 2, 218. (sed rectius συνοκωχὼς, *Ern.*) Ab inus. συνοχόω, quod est a σύνοχος.

Σύνοψις, εως, ἡ, conspectus, intellectus; (2) compendium; (3) taxatio, *Ph.* æstimatio, *Gl. V.* opinio, *Ph. Gl. V.* ἐν συνόψει, in conspectu, coram. A συνόπτομαι.

Συνοψοφαγέω, ῶ, una opsonia voro.

Συνσταθεύω, simul asso, torreo, etiam *metaph.* Ξυνσταθεύσω τοῦτον, *Aristoph. Lys.* 845.

Συνστεφανηφορέω, una coronam gesto.

Συνστύφω, idem quod στύφω, *in med.* idem quod συσκυθρωπάζω, *Ern.*

Συνσωφρονέω, ῶ, sapio cum. Συνσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν, *Eur. Iph. in Aul.* 418.

Συνταγὴ, ῆς, ἡ, ordinatio, præceptum, signum. *Ph.* constitutio, condictio:

Σύνταγμα, ατος, τὸ, ordinatio, compositio. *Ph.* constitutum, constitutio; (2) liber, volumen; etiam (3) exercitus, agmen. A συντάσσω.

Συνταγματάρχης, ου, ὁ, qui præest συντάγματι militum. Ab ἀρχή.

Συνταγματικὸς, ἡ, ὸν, ad syntagma pertinens, vi et ratione scriptus. A σύνταγμα.

Συνταγμάτιον, ου, τὸ, opusculum, parvum volumen. Dim. ab eod.

Συντακτήριος, ου, ὁ, qu. dic. compositor, conscriptor; (2) quasi quadam componendi libros facultate præditus; (3) valedictorius:

Συντακτικὸς, ἡ, ὸν, idem. A συντάσσω.

Συνταλαιπωρέω, ῶ, fut. ήσω, in iisdem ærumnis vescor. Χ' ἡμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν, *Aristoph. Lys.* 1225. (2) condoleo, *Soph. Œd. Col.* 1135.

Συνταλασιουργέω, una lanificio operam do.

Συνταμίας, et συνταμιείας, quæstoris collega.

Συντάμνω, concido, præcido; (2) breve facio vel reddo, *Ion.* pro συντέμνω.

Συντανύσαις, *qui telendit*, a. 1. part. act. *Æol.* pro συντανύσας, a

Συντανύω, tendo, simul extendo.

Σύνταξις, εως, ἡ, constructio; (2) ordo classis; (3) series; (4) volumen; (5) stipendium, solutio stipendii militaris; (6) quicquid certo modo præscriptum, imperatum est. (4) διὰ τῶν κατὰ μέρος ἐπὶ ποσὸν γνῶναι συντάξεων, ex particularibus libris (vel historiis) aliquatenus cognosci, *Polyb.* 8, 4. Αἱ πρὸ τοῦ συντάξεις, libri superiores, *Id.* 11, 2. Σύνταξιν τελεῖν, vectigal, tributum solvere, *Id. Excerpt. e Legat.* (5) ἐπὶ μεγίσταις συντάξεσι Σελεύκῳ συνών, *App. Syr.* 59. A συντάσσω.

Συνταπεινόω, una deprimo; συνταπεινοῦσθαι, simul deprimi, i. e. decrescere, v. gr. de aqua.

Συντάραξις, εως, ἡ, conturbatio. A

Συνταράσσω, vel άττω, f. ξω, conturbo, concito, commoveo, *Gl. V.* συνταράσσονται, consternantur, *Ph.* συντεταραγμένος, conturbatus, perf. part. pass. Κἀπιθύμουν ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι, *Aristoph. Nub.* 1033. Ἀπάγουσι τὸν Εὐφραῖον εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὡς συνταράττοντα τὴν πόλιν, *Dem.* Συνταραχθεὶς οἶκος, *Eur. Iph. in Tau.* 557.

Συνταργανόω, implico, constringo, impedio, *Lycophr.*

Σύνταῤῥος, ὁ, qui cum aliquo conjunctus ταῤῥὸν efficit, *Steph.*

Σύντασις, εως, ἡ, contensio, distensio, adstrictio. A συντείνω.

Συντάσσω, vel -τάττω, fut. ξω, compono, colloco, constituo, *Gl. V.* συντάσσομαι, condico, *Ph.* συνεταξάμην, constitui, *Gl. V.* συνετάξατο, peregit, pepigit, *Ph.* aor. 1. med. συντεταγμένος, ordinatus, *Gl. V.* præparatus, perf. part. pass. Πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν συνέταξεν, *Xen.* Κἀκ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, *Luc.* Συνέταξέ μοι Κύριος, *Matt.* 27, 10. *Apud recentiores* valedico; *Charit.* 2, 1. *Lucian. Solœc.* 5. *item* colloquor; *Schol. Soph. Trach.* 540. *Schol. Theocr.* 14, 5.

Συντατέον, contendendum seu connitendum est, *Plat.*

Συντατικὸς, ἡ, ὸν, contrahendi vim habens. A συντείνω.

Συνταττόμενοι, nom. pl. præs. part. pass. verbi συντάττω.

Σύνταφος, ου, ὁ ϗ ἡ, sepulchrum commune habens.

Συνταχύνω, accelero, properare vel festinare cogo.

Συντείνω, contendo, intendo, concito, pergo, studiose laboro, festino, *Gl. V.* συντεταμένος, intensus, perf. part. pass. Στεῤῥὰν παιδείαν μοῖραι συντείνουσι θεαὶ, *Eur. Iph. in Tau.* 207. Σύντειν' ὥρα ποδὸς ὁρμὰν, *Id. Elec.* 112.

Συντειχίζω, fut. ίσω, mœnibus circumdo.

Συντεκμαίρομαι, conjicio, conjecturam facio. Συντεκμηράμενοι ὑπὸ τὸ χῶμα, *Thuc.*

Συντεκνοποιέω, ῶ, una liberos procreo.

Συντεκνόω, idem.

Σύντεκνος, ου, ὁ ϗ ἡ, pater vel mater suscepti filii vel filiæ. Ex σὺν et τέκνον.

Συντεκταίνομαι, una molior vel struo.

Συντελέθω, simul efficio, conficio. Ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται, *Pind. Ph.* 9, 100.

Συντέλεια, ας, ἡ, collatio, pensio, tributum; qui in commune confert pecunias, &c. (2) finis et consummatio, absolutio operis alicujus; (3) improbitas, impietas, *LXX*. A συντελής.

Συντελέσθειν, præs. inf. act. verbi *Poet.* συντελέσθω, pro συντελέω, *perficio*.

Συντελεστής, οῦ, ὁ, qui una cum alio festum celebrat; (2) municeps, *Ph.* tributarius, oblator; συντελεσταῖς, conditoribus, *Ph.* (3) consummator. A συντελέω.

Συντελέστρια, ἡ, municeps, *Prisc.* A συντελεστής.

Συντελευτάω, commorior, una morior, finio.

Συντελέω, ῶ, fut. έσω, finio, conficio, consummo, perficio, perago; contribuo; *item* sacra facio cum aliis; συντετελῆσθαι, confectum esse, *Ph.* inf. perf. pass. Συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, ϗ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα, διαθήκην καινὴν, *Hebr.* 8, 8. Συντελέσας πάντα πειρασμὸν ὁ διάβολος, *Luc.* 4, 13. Ὅταν μέλλῃ πάντα ταῦτα συντελεῖσθαι; *Marc.* 13, 4. Οἱ εἰς τὰς ἱππέας συντελοῦντες, *Arrian. Hist. Alex.* 2, 5.

Συντελής, έος, ὁ ϗ ἡ, simul tributum pendens, vectigalis; (2) eodem pertinens. A τέλος.

Συντελικὸς, ἡ, ὸν, valens ad reddendum aliquid perfectum; (2) perfectus; συντελικὸν, perfectum, *tempus*, *Ph.* pl. qui eodem conferunt tributa. A συντελέω.

Συντελοῦντας, acc. pl. præs. part. act. *contr.* pro συντελέοντας, a συντελέω.

Συντέμνω, fut. εμῶ, conscindo, concido; (2) præcido, in angustum contraho, decurto, diminuo; συντετμημένος, concisus, perf. part. pass. severus, *LXX*. Συντέμνουσι γὰρ Θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι, *Soph. Antig.* 1116. Εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη συντεμῶ, *Aristophh. Ran.* 1379. Σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅς τις ἐν βραχεῖ πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους, *Idem, Thesm.* 185. Ἐν συντεμοῦσα πάντα νικήσω λόγον, *Eur. Iph. in Au.* 1277.

Συντέριον, pro συντηρητικὸν, Herodian. seu pro σωτήρια, et σωτέρικον, *Steph.*

Συντερμονέω, ῶ, finitimus seu vicinus sum, fines alicujus attingo.

Συντέρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, finitimus, vicinus.

Συντέρπω, una oblecto.

Συντεταγμένως, *adv.* composite, composito agmine; (2) eleganter, *de dictione*. A συντάσσω.

Συντέτακται, 3. sing. perf. ind. pass. v. συντάσσω.

Συντεταμένως, *adv.* contente, enixe, maximopere. A συντείνω.

Συντετραίνω, perforo.

Συντετριμμένοι, nom. pl. perf. part. pass. v. συντρίβω.

Σύντευξις, εως, ἡ, colloquium, congressus. A συντυγχάνω.

Συντεχνάζω, una machinor, colludo.

Συντεχνίτης, ου, ὁ, ejusdem artis peritus, *Gl. V.* idem opificium exercens.

Σύντεχνος, ου, ὁ, idem; (2) in malam partem; confusaneus, *Ph.* iisdem technis utens. A σὺν et τέχνη.

Σύντηγμα, ατος, τὸ, liquefactio. *Vox medica*, cum resolvuntur humores, et corpus nimiis excretionibus, v. gr. sudoris, contabescit. A συντήκω.

Συντηκτικὸς, ἡ, ὸν, cui colliquandi seu contabefaciendi vis inest. Ab eod.

Συντήκω, fut. ξω, liquatum jungo et unio, vel commisceo, conflo et coalescere facio in unum, colliquefacio, i. e. liquefaciendo consumo; (2) contabefacio, tabe et macie consumo; (3) *cum dat.* adhærere alicui constanter; συντετηκὼς, emaciatus, *Gl. V.* perf. part. συντήκομαι, maceo, *Gl. V.* Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον, *Eur. Med.* 25. λύπαις, *Idem, El.* 240. Ἄργυρον τῷ νεκρῷ συνέτηξε, *Ælian.* Hinc

Σύντηξις, εως, ἡ, colliquatio; (2) tabes.

Συντηρέω, ῶ, fut. ήσω, conservo, tueor, observo; (2) mecum servo, premo. Συνετήρει αὐτὸν, *Marc.* 6, 20. τὰ ῥήματα ταῦτα, *Luc.* 2, 19. Hinc

Συντήρησις, εως, ἡ, conservatio, observatio; (2) conscientiæ dictamen.

Συντηρητικὸς, ἡ, ὸν, conservandi vim habens.

Συντηρία, τὰ, ludi et sacrificia diis facta pro salute.

Συντιθέναι, *componere*, præs. inf. act. a

Συντίθημι, compono, conjungo, concinno, constituo, constipo, *Ph. In med.* consentio, paciscor, *Gl. V.* συντίθεται, paciscitur, *Ph.* συνεθέμην, pepigi, *Gl. V.* συνέθετο, pepigit, peregit, spopondit, *Ph.* a. 2. At συνέθηκα, composui, a. 1. act. Συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι, *Luc.* 22, 5. Ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω, *Soph. El.* 675. Ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα, *Aristoph. Lys.* 178.

Συντίκτω, f. έξω, simul pario, gigno. Συντίκτει ἤδε (φύσις) τὰ οἰκεῖα, ἑκάστῃ ἡλικίῃ, *Aret.*

Συντιμάω, ῶ, fut. ήσω, magni æstimo, pretium augeo, carius indico. *Gl. V.* συντιμῶμαι, æstimo; συντιμᾶται, æstimat, *Ph.* συντετιμημένος, æstimatus, *Gl. V.* perf. part. pass. Hinc

Συντίμησις, εως, ἡ, æstimatio, indicatio pretii.

Συντιμωρέω, simul ulciscor; opitulor, in ulciscendo.

Συντινάσσω, f. ξω, concutio, conquasso.

Συντιταίνω, simul punio, simul intendo. Συντιταίνει τῷ μηρῷ ἐς τὰς γαστροκνημίας, *Hipp.*

Συντιτράω, ῶ, vel συντράω, ῶ, fut. τρήσω, perforo.

Συντιτρώσκω, confodio.

Συντομία, ας, ἡ, concisa seu succincta brevitas, compendium. A

Σύντομος, ου, ὁ ϗ ἡ, concisus, brevis; compendiarius, compendiosus, *Gl. V.* A συντέμνω Hinc

Συντόμως, *adv.* concise, breviter, compendiose; (2) brevi, actutum, continuo, sine mora. Hinc

Συντομωτάτως, *adv.* brevissime. Συντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα, *Soph. Œd. Col.* 1579.

Συντομωτέρως, *adv.* brevius, concisius.

Σύντονα, σύντονον, *adv.* valide, non remisse, contento virium nixu, vel æquali nixu, *Eur.*

Συντονία, ας, ἡ, contentio, firmitas et robur, continuus et non interruptus tenor. A

Σύντονος, ου, ὁ ϗ ἡ, contentus, qui cum animi et virium contentione fit, acer, vehemens. Συντόνῳ σπουδῇ, *Herodian.* A συντείνω. Συντόνῳ χειρὶ λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, *Soph. Trach.* 923.

Συντόνως, *adv.* summa cum contentione, acriter, vehementer.

Συντραγῳδέω, ῶ, f. ήσω, partes tragœdiæ ago.

Συντράπεζος, ου, ὁ ϗ ἡ, ejusdem mensæ particeps, convictor. A τράπεζα.

Συντραυλίζω, f. ίσω, simul balbutio.

Συντράω, idem quod συντιτράω, *Steph.*

Σύντρεις, οἱ, αἱ, simul tres, terni, tres omnino.

Συντρέπω, convolvo, converto.

Συντρέφω, futur. -θρέψω, simul nutrio, simul educo.

Συντρέχω, concurro, in unum concurro; (2) convenio, consentaneus sum, consentio; (3) adjuvo; (4) evenio ad alicujus voluntatem; *cum dat.* συντρέχει, concurrit, competit, *Ph.* a. 2. συνέδραμον. Καὶ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει, *Eur. Or.* 1204. Πολλὴ δ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν, *Soph. Trach.* 299.

Σύντρησις, εως, ἡ, perforatio. A συντιτράω.

Σύντρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, perforatus. Ab eod.

Συντριαινόω, ῶ, tridente concutio. Στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσειν πόλιν, *Eur. Her. Fur.* 949.

Συντριβὴ, ῆς, ἡ, contritio, contusio, confractio. A

Συντρίβω, fut. ψω, contero, confundo, comminuo; (2) attero, crucio, voro; labore, dolore, et tristitia veluti contero et contundo; (3) rumpo, frango. συντρίβονται, fatigantur, *Ph.* συντετριμμένος, confectus, attritus, tribulatus, *Gl. V.* perf. part. pass. συνετρίβη, contritus est, a. 2. pass. τὴν χύτραν, *Aristoph. Ach.* 288. ἐπίνοιαν, *Idem, Vesp.* 1044. Ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ, *Joann.* 19, 36. (3) ἔνθα δὴ καὶ Ἀλεξάνδρῳ ξυντρίβεται τὸ δόρυ ἐν τῇ μάχῃ, *Arr. Hist.* 1, 15.

Συντριηραρχέω, ῶ, tetrarchiæ sum socius, simul cum alio trierarchi munere fungor.

Συντριήραρχος, ὁ, qui in eadem est trierarchia.

Σύντριμμα, ατος, τὸ, vide συντριβή.

Συντριμμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. Unde

Σύντριψ, βος, ἡ, idem; (2) cum aliquo familiaritate conjunctus.

Συντρίψαι, a. 1. inf. act. verbi συντρίβω.

Σύντριψις, εως, ἡ, contritio, plaga. Ab eod.

Συντροφία, ας, ἡ, communis educatio, nutritionis communitas, convictus, sodalitium. A

Σύντροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, simul nutritus et educatus. *Ph.* coalactaneus. Οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, *Soph. Aj.* 647. A τρέφω.

Συντροχάζω, et συντροχάω, fut. άσω, concurro, in unum concurro; (2) occurro. Ἔρως βαδίζων ἐκέλευσε συντροχάζειν, *Anacr.* 7, 3.

Συντρυφάω, ῶ, f. ήσω, una luxuriæ deditus sum, luxuriose vivo, in deliciis vitam ago.

Συντυγχάνω, concurro, obviam fio; (2) convenio, adeo; (3) colloquor, commercium et consuetudinem habeo; (4) accido, evenio; συντυχὼν, congressus, collocutus, a. 2. part. τὸ συντυχὸν, obvium, de cibo. Τηνικαῦτα δ' ἐκέτ' ἦν ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν, *Aristoph. Av.* 1495. Ποῦ σοι συντυχὼν ἀμνημονῶ, *Eur. Her.* 637. Ἡ σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν, *Aristoph. Nub.* 608. (5) particeps fio una cum. Τῆς μὲν δόξης οὐ μετέσχον, τῆς δὲ τιμωρίας τοῖς ἁμαρτοῦσι συνετυχὸν, *Appian.*

Συντυμβωρυχέω, ῶ, fut ήσω, una busta eruo.

Συντυραννέω, tyrannidis consors sum, una tyrannidem exerceo.

Συντυραννοκτονέω, una tyrannum interficio.

Συντύραννος, ου, ὁ ϗ ἡ, tyrannici dominatus particeps, in tyrannide socius.

Συντυρέω, ῶ, qu. dic. in caseum cogo; συντυρούμενα, coagulata, coagmentata. *Vox Aristophanica.* A τυρός.

Συντυχία, ας, ἡ, occursus; (2) colloquium, congressus; (3) eventus, casus; dicitur et *per Periphrasin* (ut συντυχία τῆς χρείας pro χρεία.) (4) de re, quæ fieri solet; (5) κατὰ συντυχίαν, forte, casu; (5) conjunctio, affinitas; (6) Καὶ ἦν ἐν τιμῇ παρ' αὐτῷ, εἴπερ εἰκὸς ἐπὶ ξυντυχίᾳ τοιαύτῃ, *Arr. Hist. Alex.* 4, 20. A συντυγχάνω.

Συντυχίην, acc. sing. *Ion.* pro συντυχίαν, a præc.

Συνυθλέω, nugor, *sed de pluribus.*

Συνυμεναιόω, una hymenæum cano, nuptias concelebro.

Συνυμνέω, ῶ, una cano, una celebro.

Συνυπάγω, subjicio, addo, annecto. *Vox Gramm.*

Συνυπακούω, subaudio, *Ph.*

Συνύπαρκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui simul est, qui simul existit.

Συνύπαρξις, εως, ἡ, coexistentia. *Vox Eccl.* A συνυπάρχω.

Συνύπαρχος, ου, ὁ, collega præfecti.

Συνυπάρχω, simul vel una sum; (2) pro ὑπάρχω, *Polyb.*

Συνυπατεύω, sum collega in consulatu.

Συνύπατος, ου, ὁ, collega in consulatu.

Συνυπερβάλλω, una transeo, trajicio.

Συνυπηρετέω, ῶ, simul ministro, vel *simpl.* ministro.

Συνυπηχέω, adstrepo, accino.

Συνυποβάλλω, prosum, confero ad quid. *Clem. Al.* nisi leg. συνεπιβάλλω, *Ern.*

Συνυποδείκνυμι, demonstro, ostendo.

Συνυποδύομαι, simul subeo.

Συνυποκορίζομαι, id. quod ὑποκορίζομαι.
Συνυποκρίνομαι, simul simulo; (2) simulatione utor; (3) accommodo me rebus. *Καὶ συνυπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι, Gal. 2, 13.*
Συνυπονοέω, vide συνεπινοέω.
Συνυποπίπτω, una subjicior, seu una intelligor.
Συνυπόστατος, ὁ, consubstantialis, *Vox Eccles.*
Συνυπουργέω, ῶ, una subservio, una operam confero. *Συνυπουργούντων καὶ ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῇ δεήσει, 2 Cor. 1, 11. Ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, Luc.*
Συνυποφέρω, vid. συνυπάγω. *Vox Gramm.*
Συνυποχωρέω, una retrocedo, *Steph.*
Συνυφαίνω, contexo, attexo; (2) molior. *Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἱκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω, Odyss. 13, 303.* Hinc
Συνύφανσις, εως, ἡ, contextio.
Συνύφασμα, ατος, τὸ, contextus, *Gl. V.*
Συνυφάω, contexo, *Steph.*
Συνυφὴ, ῆς, ἡ, contextus, tela.
Συνυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, contextus.
Συνυφίσταμαι, subsisto, i. e. una in rerum natura sum; (2) una suscipio ac fero. Ex ὑφίστημι.
Συνυψόω, ῶ, una exalto, tollo.
Συνῳδὴ, ῆς, ἡ, concentus, *Ph.*
Συνῳδία, ας, ἡ, concentus. A συνῳδός.
Συνωδίνω, una parturio; (2) simul dolore adficior. *Συνωδίνειν κακοῖς τινὸς, Eur. Hel. 733. Πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν, Rom. 8, 22.*
Συνῳδὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, concentor; (2) non absonus, congruens, consentaneus. *Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις, Eur. Med. 1008.*
Συνωθέω, ῶ, simul detrudo; (2) contrudo, compulso, trudendo in unum locum cogo, cogo, coarcto, compello, impello. *Συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα, Luc. Toxar.*
Συνώθησις, εως, ἡ, compulsio, *Gl. V.* A præc.
Συνῳκηκυῖα, perf. part. act. f. g. v. συνοικέω.
Συνώμεθα, 1. pl. a. 2. conj. med. v. συνίεμαι.
Συνωμία, ας, ἡ, compages humerorum vel armorum. *Gl. V.* scapula; συνωμίαι, scapulæ, *Ph.* Ex ὦμος.
Συνωμοσία, ας, ἡ, conjuratio, *Ph.* conspiratio. *Gl. V.* perduellio. A συνόμνυμι.
Συνωμόσιον, ου, τὸ, idem et ab eod.
Συνωμότης, ου, ὁ, conjuratus, conjurationis socius. Ab eod.
Συνωμότης, eodem jurejurando astrictus, *Ar.*
Συνωμοτικῶς, *adv.* facta conjuratione seu conspiratione, *R.* Ab eod.
Συνώμοτον, τὸ, conjuratio, seu jusjurandum de conspiratione datum, *Thuc.*
Συνωμοτὸς, pro συνωμότης, *V. L.*
Συνωνέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, coemo; συνωνήσασθαι, comparare, *Ph.*
Συνωνυμέω, synonymus sum, *Steph.*
Συνωνυμία, ας, ἡ, nominis cum alio in significatione communio. Figura rhetorica qua vocabula idem significantia conjunguntur. A
Συνώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, nomen commune habens, idem significans. Ex ὄνομα.
Συνωνυμούντως, *adv.* idem quod
Συνωνύμως, *adv.* eadem diversorum vocabulorum significatione.
Συνῶπται, *Aristot.* pro exploratum est, compertum est, intellectum est.
Συνωριαστὴς, οῦ, ὁ, bigarum auriga seu agitator. A συνωρίς.
Συνωρίζω, simul servo, *Man.*
Συνωρικεύομαι, bigas agito. *Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται, Aristoph. Nub. 17.* A
Συνωρὶς, ίδος, ἡ, bijuges equi, par equorum aut mulorum currum trahentium. *Gl. V.* biga, bigæ; συνωρίδες, bigæ, *Gl. V.* par quodcudque, ut liberorum, amicorum, &c. *melius* ξυνωρίς. *Οἴχεται τέκνων Ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα, Soph. Œd. Col. 894.* ξυνωρίδες λόχων, duplices manipuli, cohortium paria, *Eurip. Phœn. 451.* A συναείρω.
Σύνωρος, consonus, cognatus, *Hes.*
Σύνωσις, εως, ἡ, compulsio, coarctatio. A συνωθέω.
Συνωφελέω, ῶ, f. ήσω, una prosum seu adjuvo, *Gl. V.* commodo, *Xen.*

Σύνωχα, pro συνωχαδὸν, *Eur.* σύνοχα, *Scal.*
Συνωχαδὸν, *adv.* continenter, continuo. A συνοχή.
Συξέω, cædo, rado, lævigo, ut arcte cohærere possint, ut λίθοι συνεξεσμένοι et hinc λέξεις συνεξεσμέναι, quæ non aspere concurrunt.
Συοβοιώτοι, οἱ, porcini Bœoti, *Steph.*
Συοθρέμμων, ὁ καὶ ἡ, sues alens, *Naz.*
Συοκτασίη, ης, ἡ, *Ion.* pro συοκτασία, suis mactatio seu cædes. Ex σῦς et κτείνω.
Συοκτονία, ας, ἡ, idem et ex iisd.
Συοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, apri interfector seu interfectrix. *Ἀταλάντην Κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο, Call. in Dian. 216.*
Συοτρόφος, ον, qui sues alit, apros nutriens, *Steph.*
Συοφόντης, ου, ὁ, suum occisor. Ex φόνος.
Συοφόντις, ιδος, ἡ, suum interfectrix.
Συοφορβέω, ῶ, simul cum suibus pasco, (melius συφορβέω.) *Οἷα τὰ περὶ τὸν ἀσκὸν καὶ τὰς ἐκ Κίρκης συοφορβουμένους, Longin. 9.*
Συοφόρβιον, ου, τὸ, grex suum pascentium.
Συοφορβὸς, οῦ, ὁ, subulcus. Ex φορβή.
Σύραι, ων, αἱ, parvæ vilesque lucernæ, *V. L.*
Συρβᾶν, tumultuari, incompositum esse, *V. L.*
ΣΥΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus, *Æol.* pro τύρβη.
Συρβηνεὺς, έως, ὁ, tumultuosus; ut hinc sit συρβηνέων χορὸς, *apud Athen.* chorus tumultuosus, (aut est part. v. συρβηνέω.) A præc.
Σύργαστρος, ου, ὁ, operarius, exp. et subulcus. A σῦς et ἐργάζομαι.
Σύρδην, *adv.* tractim; (2) funditus, impetuose. A σύρω.
Συρεμβολὸς, *per Sync.* pro
Συριγγέμβολος, vel συριγγοέμβολος, canalis subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur, *Eust.*
Συρέντας, acc. pl. a. 2. part. pass. verbi σύρω, *traho.*
Συριγγίας, ου, ὁ, fistularis; ut συριγγίας κάλαμος. A σύριγξ.
Συρίγγιον, ου, τὸ, parva fistula. *Ph.* canna; etiam ulcus, *Gl. V.* Dim. ab eod.
Συριγγὶς, ίδος, ἡ, fistularis, *Theophr.*
Συριγγόω, ῶ, fut. ώσω, in fistulam excavo.
Συριγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fistulosus, aut cavernosus et perforatus.
Σύριγμα, ατος, τὸ, sibilus, sonitus seu stridor ille qui sibilando vel etiam fistulando editur; *item* venti.
Συριγμὸς, οῦ, ὁ, idem.
Σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula; (2) quidquid fistulosum est, siphonis instar et cavernosum, ut in rota cavum cui axis inseritur, venæ colli et pedis grandiores, fistula putris in corpore, cavernæ terræ profundæ, &c. sed *inpr.* (3) Σύριγγες sunt cuniculi in opere militari; (4) viæ tectæ, sæpe cum σύραγξ permutatur. (2) *ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,* e theca, *Il. 19, 387. Ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος,* calidi vulneris ora. *Vide* μένος, *Soph. Aj. 1411. Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων, Call.* A συρίσσω.
Συρίζω, fut. ίσω, vid. συρίττω; σύρισον, a. 1. imperat. *Ὅταν αὐλίοις συρίζῃς, ὦ Πὰν, τοῖσι σοῖς ἐν ἄντροις, Eur. Ion. 501.* A σύριγξ.
Συρίζω, Syriace loquor aut ago; (2) Syrorum modo sum molliculus. A Σύρος.
Συριηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Syrus origine seu genere, in Syria natus, Syrus. Ex Συρία et γίγνομαι.
Συρικτὴς, οῦ, ὁ, sibilator; (2) fistulator, qui fistula ludit. A συρίσσω.
Συρίξαις, a. 1. part. act. *Æol.* pro συρίξας, a verbo συρίσσω, *sibilo.*
Συρίσδεν, *sibilare,* præs. infin. act. et
Συρίσδειν, *Dor.* pro συρίζειν.
Συρίσκος, vel ὑρίσκος, vas quoddam ex vimine aliave materia contextum, in quod ficus imponebant, *Hes.*
Σύρισμα, ατος, τὸ, fistulæ cantus aut sonus, fistula. A συρίζω.
Συρισμὸς, οῦ, ὁ, sibilus, stridor. Ab eod.
Συριστὴς, οῦ, ὁ, fistulator, *Gl. V.* Ab eod.
Συριστὶ, *adv.* Syriace.

Συρίττω, vel συρίσσω, f. ξω, sibilo, sibilum edo; (2) sibilo ejicio, exsibilo. *Gl. V.* sibilo explodo; (3) fistula cano. *Εἶτα μοὶ συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν, Luc. διὰ τὴν ἀσχημοσύνην, Æschin.*
Σύρμα, ατος, τὸ, quod trahitur seu attrahitur, vestis caudata; (2) σύρματα, paleæ, quæ rastris corraduntur, et alia purgamenta, sordes; (3) tractus, impetus, ut venti, imbris, &c. A σύρω. Unde
Συρμαία, ας, ἡ, raphanus et succus maxime raphani, ciendæ alvo aptus; (2) cibi peculiaris genus ex adipe et melle; (3) potus ex aqua et sale, purgationi serviens. Hinc
Συρμαΐζω, fut. σω, ventrem purgo succo raphani.
Συρμαιοπώλης, ου, ὁ, raphani venditor.
Συρμαϊσμὸς, οῦ, ὁ, modica vacuatio alvi per succum raphani. A συρμαΐζω.
Συρματὶς, ίδος, ἡ, quæ stipulas rastro vel sordes scopis coacervat.
Συρματίτις κόπρος, stipularius fimus, *Gaz.*
Συρμιστὴρ, ῆρος, ὁ, qui ligna in silva collecta vendit, *Hes.* (si lectio sana.)
Συρμὸς, οῦ, ὁ, tractus. A σύρω.
Σύρνια, striges, aves inauspicatæ, *Steph.*
Σύροισαι, *trahentes,* nom. pl. præs. part. act. *Dor.* pro σύρουσαι, a σύρω, *traho.*
Συρομένως, *adv.* vide σύρδην. Ab eod.
Συροπέρδιξ, ικος, ὁ, nomen avis.
Συροφοίνιξ, ικος, ὁ, Syrophœnix. Hinc
Συροφοίνισσα, ης, ἡ, Syrophœnissa, ex Syrophœnice oriunda.
Συῤῥαγαθέω, confringo, *Nic.*
Συῤῥαδιουργέω, ῶ, una facinus, fraudem patro vel molior.
Συῤῥάδος, adulterinus, mixtus, *Hes.*
Συῤῥαθαγέω, ῶ, confringo, contero, collido.
Σύῤῥαξις, εως, ἡ, conflictus. A συῤῥάσσω.
Συῤῥάπτω, f. ψω, consuo, simul suo, consarcino. *Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, Hesiod. Op. 542.*
Συῤῥάσσω, vel άττω, fut. ξω, confligo, invado; συνέῤῥαξεν, conflixit, *Ph.* aor. 1. *Συνέῤῥαξε τοῖς πολεμίοις, Heliod.*
Συῤῥαφεὺς, έως, ὁ, sartor, consarcinator. A συῤῥάπτω.
Συῤῥαφὴ, ῆς, ἡ, consarcinatio; (2) *met.* excogitatio, v. gr. fraudum, &c. Ab eod.
Συῤῥέμβομαι, una vagor.
Συῤῥέπω, devergo, inclino. *Met.* de cogitatione, dirigere animum aliquo.
Σύῤῥευσις, εως, ἡ, confluxus. A
Συῤῥέω, confluo; συῤῥυεὶς, qui confluxit, a. 2. part. *Συνέῤῥει τοίνυν τὰ πλήθη, Ælian. Εἰς τοῦτο πάντες συνεῤῥήκεσαν, Xenoph. 5, 260.*
Σύῤῥηγμα, τὸ, conflictus. A
Συῤῥήγνυμι, vel συῤῥηγνύω, f. ξω, confringo; (2) committo, sc. bellum concito; (3) confligo, quo sensu 2, 3. proprie medium dicitur, συνεῤῥωγὼς πόλεμος, bellum conflatum. *Συῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα, Aristoph. Conc. 672.*
Συῤῥηγνῦναι, præs. inf. act. verbi συῤῥήγνυμι.
Σύῤῥηξις, εως, ἡ, conflictus. A συῤῥήγνυμι.
Συῤῥιζόομαι, οῦμαι, simul radices ago.
Συῤῥίπτω, conjicio in unum locum.
Συῤῥοὴ, ῆς, ἡ, confluxus, confluens, confluvium colluvies. A συῤῥέω. Unde
Σύῤῥοια, ας, ἡ, confluxio.
Σύῤῥους, ου, ἡ, locus ubi aqua confluit.
Συῤῥυεὶς, qui confluxit seu confluit, tanquam a συῤῥύημι, *Steph.*
Σύῤῥυσις, εως, ἡ, idem quod συῤῥοή.
Σύρσις, εως, ἡ, tractio, tractus, *Gl. V.* A σύρω.
Σύρτης, ου, ὁ, qui trahit, ut funis, &c.
Σύρτις, εως, ἡ, Syrtis. Ab eod.
Συρτὸς, ή, όν, tractus, qui trahitur, qu. dic. tractilis. Ab eod. Unde
Σύρφαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, vilis et abjecta populi multitudo, plebis colluvies, turba.
Συρφετὸς, οῦ, ὁ, sordes, purgamenta, rastro aut scopis corrasa. *Gl. V.* turba. *Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει, Call. in Ap. 109.* Hinc
Συρφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, e variis sordibus mix-

tus; (2) vilis, abjectus, plebeius; (3) inconditus, incompositus.

ΣΥ'ΡΩ, traho; (2) vexo, rapto; σῦρον, trahe, *Gl. V.* a. 1. imperat. Σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων, *Joan.* 21, 8. Ἔσυρον (τὸν Παῦλον) ἔξω τῆς πόλεως, *Act.* 14, 19.

ΣΥ'Σ, συὸς, ὁ ϗ ἡ, sus, porcus; (2) aper. *Æol.* pro ὗς.

Συσκάπτω, f. ψω, simul fodio; (2) terram accumulo, pastino.

Συσκιδάζω, fut. άσω, una dissipo, dispergo simul; (2) dissipo, dispergo.

Συσκιδάω, ῶ, idem. Συσκιδῶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν, *Aristoph. Ran.* 925.

Σύσκεμμα, ατος, τὸ, cogitatio, consideratio, deliberatio. A συσκέπτομαι.

Συσκεπάζω, contego.

Συσκέπτομαι, fut. ψομαι, consulto cum alio.

Συσκευάζω, fut. άσω, in fasciculum colligo, in unam sarcinam connecto; (2) compilo; (3) subdole struo, insidiis capto; (4) in potestatem redigo. Τὸ δεῖπνον, Χρυσὲ, συσκεύαζε νῷν, *Aristoph. Vesp.* 1242. Σὺ μὲν, ἔφη, συσκεύαζε, ϗ τὸν λόχον προτομπὸν ἄγε, *Xen.* Hinc

Συσκευασία, ας, ἡ, apparatus; (2) vasorum collectio itineris causa.

Συσκευαστὴς, οῦ, ὁ, structor, machinator, concinnator, architectus. Ab eod.

Συσκευὴ, ῆς, ἡ, fraudulenta molitio, insidiarum machinatio, captatio. *Gl. V.* factio.

Συσκευοφορέω, ῶ, una vasa porto.

Συσκευωρέω, ῶ, una dolose machinor, commolior.

Συσκηνέω, ῶ, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito. Hinc

Συσκηνήτρια, ας, ἡ, contubernalis.

Συσκηνία, ας, ἡ, contubernium, *Gl. V.* A σκηνή. Unde

Σύσκηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, contubernalis.

Συσκήνιον, τὸ, contubernium, *Xen.*

Συσκηνόω, fut. ώσω, idem quod συσκηνέω.

Συσκιάζω, f. άσω, obumbro, opaco, inumbro, obnubo, occulto, obtego, tenebris et caligine obduco; συσκιάσαι, a. 1. inf. act. Ἀλλ' οὐ φθονεῖν χρὴ συσκιάζοντας γένυν, *Eur. Supp.* 1216. Hinc

Συσκίασις, εως, ἡ, obumbratio.

Συσκίασμα, ατος, τὸ, obumbratio, umbraculum, involucrum, velamen.

Συσκιασμὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.

Σύσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, umbrosus, opacus, umbra obtectus. Ex σὺν et σκιά.

Συσκοπέω, una considero.

Συσκοτάζω, f. άσω, obnubilo; συσκοτάζει, advesperascit, tenebrat; συνεσκόταζε, advesperascebat. Ἐπειδὴ συνεσκόταζε, *Xen.*

Συσκυθρωπάζω, fut. σω, pariter tristi vultu sum.

Συσπάζω, pro συσπάω, *Steph.*

Συσπαράσσω, vel συσπαράττω, f. ξω, discerpo, concerpo. Ἔῤῥηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον, ϗ συνεσπάραξεν, *Luc.* 9, 42.

Σύσπασις, εως, ἡ, contractio, convulsio.

Σύσπαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, contractus, qui contrahi potest. A

Συσπάω, f. άσω, attraho, simul pertraho; (2) contraho, adduco, contorqueo, convello; συνεσπάσθη, contractus est, *Ph.* aor. 1. pass. Τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τῶν ἀῤῥώστων συσπάσαντες, *M. Anton.* 4, 30.

Συσπειράω, ῶ, in spiram colligo, convolvo; (2) conglomero, condenso. Ἐπεὶ δὲ οὕτω συνεσπειράθησαν, *Xen.*

Συσπείρω, consero.

Συσπένδω, fut. σπείσω, simul libo, *Dem.*

Συσπεύδω, fut. εύσω, studiose cum aliis alicui faveo, meamque operam navo; (2) æmulor cum aliquo.

Συσπλαγχνεύω, exta simul edo. Ἄγε δὴ, θεωταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε μετὰ νῷν, *Aristoph. Pace*, 1124. A σὺν et σπλάγχνον.

Συσποδέω, vel δῶ, concido, *Hes. Ern.*

Σύσπονδος, ὁ, qui una libat. A συσπένδω.

Συσπουδάζω, f. άσω, idem quod συσπεύδω. Συσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης, *Aristoph. Pace*, 768.

Συσπουδαστικὸς, ὁ, æmulus ejusdem studii. A præc.

Συσσαίνομαι, simul adulor vel blandior; item colloquor in familiari conventu, *Polyb.*

Συσσαρκία, ας, ἡ, carnis bonitas, firmitas, coalescentia carnis. A σὺν et σάρξ.

Συσσαρκόω, ῶ, f. ώσω, carnem cum carne coalescere facio. Ex iisd. Hinc

Συσσάρκωσις, εως, ἡ, carnis compactio.

Συσσεισμὸς, οῦ, ὁ, concussio; (2) turbo. A

Συσσείω, fut. είσω, concutio, commoveo.

Συσσεύω, fut. εύσω, idem.

Συσσημαίνομαι, obsigno, signo ratum facio aut certum, *ap. Rhet.*

Σύσσημον, ου, τὸ, omne signum de quo inter duos pluresve convenit; tessera. A

Σύσσημος, ου, ὁ ϗ ἡ, una significans. Ex σὺν et σῆμα.

Συσσήπω, fut. ψω, putrefacio; (2) macero.

Συσσιτέω, ῶ, fut. ήσω, una cibum capio, convictor sum; (2) contubernalis sum, in contubernio alicujus sum. Συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλων, *Aristot.*

Συσσιτία, ας, ἡ, convictus, sodalitas. A σύσσιτος. Unde

Συσσιτικὸς, ἡ, ὸν, ad convictum pertinens.

Συσσίτιον, ου, τὸ, contubernium et hominum eadem quadra viventium, cœtus; (2) commune et publicum convivium, *Plut.*

Συσσίτοισιν, dat. pl. *Ion.* et cum ν, pro συσσίτοις, a σύσσιτος, *sodalis, commensalis.*

Συσσιτοποιέω, ῶ, pinso, vel in cibum concinno.

Σύσσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, simul cibum capiens, convictor. *Gl. V.* sodalis. Ex σῖτος.

Σύσσοια, et συσσοὴ, ἡ, corporum plurium motus versus eundem locum, *Democr.* A σόω.

Συσσοῦμαι, versus eundem locum moveor.

Συσσύρω, divexo, contumeliose tracto, *R.*

Συσσώζω, fut. ώσω, simul servo, conservo; (2) contineo et stringo, ne dilabatur; (3) omnia simul accurate observo. Τὸ γάρ τοι τέκνα συσσώζειν καλὸν, *Eur. Iph. in Au.* 1237.

Συσσωματοποιέω, ῶ, in unum corpus cogo.

Σύσσωμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem corporis est, ejusdem corporis particeps. A σῶμα.

Συσσωρεύω, fut. εύσω, coacervo.

Συσσωφρονέω, ῶ, una recte ago, sapio, &c.

Συστάδες, ων, αἱ, ut συστάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ. A συνίστημι.

Συστάδην, *adv.* cominus. Ab eod.

Συσταδὸν, *adv.* idem, *Gl. V.* Ab eod.

Συσταθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi συνίστημι, pro συστάω.

Συσταθμία, ἡ, ponderis æqualitas, *Steph.*

Σύσταθμος, οῦ, ὁ ϗ ἡ, ejusdem cum aliquo ponderis.

Συσταλτικὸς, ἡ, ὸν, contrahendi vim habens. A συστέλλω.

Συσταμνίζω, confundo, *proprie* in unum urceum, seu poculum. A στάμνος.

Συστὰς, άδος, ἡ, cisterna, ubi aqua consistit. A συνίστημι.

Συστάσεις, nom. pl. *Ion.* et *Att.* pro συστάσιες, a σύστασις, *constitutio.*

Συστασιάζω, fut. άσω, seditionis socius sum.

Συστασιαστὴς, οῦ, ὁ, socius seditionis. A præc.

Σύστασις, εως, ἡ, constitutio; (2) coagmentatio, compositio, coagmentum, concrementum, crassitudo, concretio; (3) substantia; (4) natura rei; (5) confirmatio per argumenta; (6) conciliatio animorum ad concordiam, amicitia et concordia ipsa; (7) origo rei, ortus, initium, *Polyb.* (8) coitio, conspiratio, conjuratio; (9) cœtus, conventus; (10) commendatio. A συνίστημι.

Συστασιώτης, ου, ὁ, factionis particeps seu socius.

Συστατέω, commendo, probo, *V. L.*

Συστάτης, ὁ, qui simul stat, *Steph.*

Συστατικὸς, ἡ, ὸν, constituendi et compingendi vim habens; (2) commendatitius; συστατικὰ, commendatitiæ literæ, *Ph.* A σύστασις.

Συσταυρόω, ω, fut. ώσω, una crucifigo, una in crucem tollo; συνεσταυρώθη, concrucifixus est, aor. 1. pass. Οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτὸν, *Marc.* 15, 32. Ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, *Rom.* 6, 6. συσταυρωθέντες, *Matt.* 27, 44.

Συστεγάζω, fut. άσω, contego, operio.

Συστέλλω, f. ελῶ, p. συνέσταλκα, compono, coarcto, coerceo. *Gl. V.* contraho, compesco; (2) consterno; (3) compono, ut mortuum; (4) ἐμαυτὸν, minus facio quam possim, submitto me; συστέλλει, corripit, *Ph.* συστέλλομαι, contrahor. *Gl. V.* mœreo. ἀλλάντας, *Aristoph. Eq.* 430. Θοιμάτια, *Id. Conc.* 99. Συνέσταλμαι κακοῖς, *Eur. Her. Fur.* 1423. Συνέσταλκε τῆς ἐπιστολῆς τὸ μῆκος, *Synes.*

Συστενάζω, fut. ξω, congemisco, gemo, *simp.* Ὡς συστενάζειν γ' οἶδα γενναίως φίλοις, *Eur. Ion.* 969. Πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει ϗ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν, *Rom.* 8, 22.

Σύστενος, ου, ὁ ϗ ἡ, angustus, in arctum coactus.

Συστενοχωρέω, ῶ, in angustum cogo.

Συστεφανόω, ῶ, f. ώσω, simul corono, vel *simpl.* corono.

Σύστημα, ατος, τὸ, coagmentatio, concretio, compages, compositio, collectio, congregatio; (2) cœtus, conventus, collegium, turba, globus, manus militum; (3) acervus, cumulus, multitudo; (4) opus quodlibet arte compositum; *in musicis*, corpus e consonantiarum conjunctione consistens. A συνίστημι. Hinc

Συστηματικὸς, ἡ, ὸν, collectitius; (2) qu. dic. acervalis; (3) ad σύστημα pertinens; (4) arte compositus in certum corpus.

Συστῆναι, *constitisse*, aor. 2. inf. act. v. συνίστημι.

Συστοιχέω, ῶ, f. ήσω, ejusdem ordinis sum, in eadem serie seu eodem versu sum collocatus, conjunctus; (2) respondeo, congruo, similis sum. Συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλὴμ, *Gal.* 4, 25. A σύστοιχος.

Συστοιχία, ας, ἡ, militum conjugatio; (2) series in altum porrecta, pendentem catenam referens; (3) quævis seriei seu ordinis rerum communio, natura, convenientia. Ab eod.

Σύστοιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ejusdem est ordinis seu seriei; (2) conjunctus, vicinus; (3) similis.

Συστοίχως, *adv.* eodem ordine et serie.

Συστολέω, ῶ, idem cum συστολίζω. Συστολῆσας χρῆσσα λίνῳ φάρεα πορφύρεα, *Eur. Or.* 1412.

Συστολὴ, ῆς, ἡ, contractio, coarctatio; (2) parsimonia; (3) correptio, *Ph. figura grammatica* qua syllaba longa in versu corripitur. A συστέλλω. Unde

Συστολίζω, fut. ίσω, apparo, adorno, orno. Ἀγάλματα συστολίσαι χρῆσσα λίνῳ φάρεα πορφύρεα, *Eur. Or.* 1435.

Σύστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est ore sensim compresso et contracto; (2) mutus, elinguis. A στόμα. Hinc

Συστομόω, os contraho, ostium constringo et coangusto; (2) in fauces contraho.

Συστοχάζομαι, rationem habeo.

Συστρατεία, ας, ἡ, communis militia, contubernium. A

Συστρατεύω, et συστρατεύομαι, una expeditionem suscipio, in militiam una proficiscor, simul milito. Ὃς ϗ Ἀχιλλεῖ συνεστράτευσεν ἐν πρώτοις ἐπὶ Ἴλιον, *Heliod.* Ὅπως, ἂν δέησαι στρατεύειν συστρατεύσομαι σοὶ, *Xen.*

Συστρατηγέω, una exercitum duco, collega imperatoris seu ducis exercitus sum.

Συστράτηγος, ου, ὁ, collega imperii militaris, aut collega in prætura. Καὶ ξυστρατήγους, et ducibus collegas addas, *Eurip. Phœn.* 752.

Συστρατιώτης, ου, ὁ, commilito.

Συστρατοπεδεύομαι, una, eodem loco castra pono.

Σύστρεμμα, ατος, τὸ, coagmentum compactile, globus, involutio, vortex; (2) agmen, globus seditiosorum; (3) tumultus e concursu hominum. A συστρέφω.

Συστρεμματάρχης, ου, ὁ, præfectus agmini militum; (2) dux seditiosorum.

Συστρεμμάτιον, τὸ, globulus; (2) vortex. Dim.

Συστρεπτικὸς, cogendi et condensandi vim habens, *Hipp.*

Συστρέφω, fut. ψω, contorqueo, convolvo in fascem,

fascem, seu collectum contorqueo, colligo, cogo, coacervo, conglobo; συνεστραμμένος, convolutus, p. part. pass συστρέφονται, glomerantur, *Ph.* Συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, *Act.* 28, 3. Αὐτὴν ὥσπερ τοὺς θωμοὺς μεγάλῳ τυφῷ ϗ πρηστῆρι ξυστρέψας, *Aristoph. Lys.* 976. Δηϊόκης μὲν νυν τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε μοῦνον, contraxit in unam gentem, omnes interpretes *subegit*, pessime, *Herod.* 1, 101.

Στρεβέω, concito, *Ern.*

Στρογγυλίζω, fut. ίσω, corrotundo, conglobo.

Στρογγύλλω, idem.

Συστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio et involutio in orbem, vortex, vertigo. *Gl. V.* globus, involucrum; (2) tumultuosa et seditiosa turba, concursus. *Ph.* συστροφὴ ἐπὶ ὄχλου, *de multitudine hominum*, caterva; συστροφὴ ἀνέμων, turbo, *Ph.* A συστρέφω. Hinc

Συστροφία, ας, ἡ, acriter et vehementer agentis contentio; (2) consuetudo cum aliquo.

Σύστυλος, ὁ ϗ ἡ, columnas habens, e columnis compositus.

Συστῶ, *constiterim*, 1. sing. aor. 2. conj. act. verbi συνίστημι.

Συσφάζω, una macto seu interficio.

Συσφαιρίζω, fut. ίσω, una cum aliis pila ludo.

Συσφαιριστὴς, οῦ, ὁ, collusor pilæ. A præc.

Συσφαιρόω, ῶ, fut. ώσω, conglobo, rotundo.

Συσφάττω, fut. ξω, simul jugulo seu macto. Συσφαγῆναι, *Eur. Iph. in Tau.* 687.

Συσφηκόω, quod confusum erat, informo, compono; coasso, clavis configo.

Συσφίγγω, fut. ξω, constringo, constringendo cogo et contraho.

Συσχεθῇ, *constrictus fuerit*, 3. sing. aor. 1. conjunct. pass. verbi συνέχω, pro συσχέω.

Συσχηματίζω, fut. ίσω, configuro, conformo. Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, *Rom.* 12, 2. ταῖς πρότερον . , . . . ἐπιθυμίαις, 1 *Pet.* 1, 14.

Συσχολάζω, fut. άσω, simul otior, una ferior; (2) sum condiscipulus. Hinc

Συσχολαστὴς, οῦ, ὁ, condiscipulus.

Σύσχορος, ὁ ϗ ἡ, una choreas agens, *Steph.*

Σύτο, *concitatus erat*, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐσέσυτο, a σύω.

Συφαιὸς, ὁ, subulcus, porculator, *Hes.*

ΣΥ΄ΦΑΡ, τὸ, exuvium anguis vel cicadæ; (2) pellicula rugosa lacti innatans; (3) rugosa et exsucca pellis senum; (4) cutis *simpl.*

Συφειὸς, οῦ, ὁ, *Poet.* pro συφεός.

Συφεόνδε, in haram. A σῦς.

Συφεὸς, οῦ, ὁ, hara, suile. Κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ, *Odyss.* 10, 238. Καὶ αὐτὸν ἤλασεν ἐς συφεοὺς, *Parthen. Erotic.* 12.

Συφεὼν, ῶνος, ὁ, idem, *Gl. V. Agathias*, 5. A σῦς.

Συφορβία, ἡ, grex porcorum, *Suid.*

Συφόρβιον, ου, τὸ, grex suum qui simul pascuntur. *Gl. V.* hara. Ex σῦς et φέρβω.

Συφορβὸς, οῦ, ὁ, subulcus, *Il.* 21, 282. Ex iisd.

Συφὸς, οῦ, ὁ, (idem, *Ern.*) hara. A σῦς.

Συχνὰ, συχνὸν, *adv.* pro συχνῶς, *Xen.*

Συχνάζω, f. άσω, denso, spisso, frequento. A συχνός.

Συχνάκις, *adv.* sæpe. Ab eod.

Συχνὸς, ἡ, ὸν, frequens, creber, multus, copiosus, spissus, confertus, continuus. A συνεχής.

Συχνῶς, *adv.* crebro, assidue, *Gl. V.*

Σύω, quatio, concutio, moveo; σύομαι, moveor, incitor; ἐσσυμένος, incitatus, concitatus; ἔσσυτο, ruebat. Ὅττῳ ξυναντήσειεν ἐκ θεοῦ συθεὶς, *Eur. Ion*, 825. A σεύω.

Συώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, porcinus, suillus. A σῦς.

Σφάγανον, ου, τὸ, ensis. A σφάττω.

Σφαγεῖον, ου, τὸ, vas quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur. Ab eod.

Σφαγεῖσα, aor. 2. part. pass. f. g. verbi σφάζω, *trucido.*

Σφαγεὺς, έως, ὁ, jugulator, mactator, percussor. *Ph.* occisor, sicarius; (2) gladius. Ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν, occisor ensis, *Soph. Aj.* 815. Σφαγεῖς βουπόροι, cultri mactatorii, *Eurip. Andr.* 1135. (1) Ὁ δὲ σφαγεὺς τίς; *Id. Iphig. in Taur.* 623.

Σφαγὴ, ῆς, ἡ, jugulatio, mactatio, occisio, *Ph.* internecio, nex, *Gl. V.* cædes; (2) jugulus seu jugulum, *Ph.* (3) vulnus. Ἀπειγύμενοι τὴν σφαγὴν, *App.* Ἐπὶ τῆς σφαγῆς τὸ ξίφος ἤρεισε πρῶτος, *Ib.* (3) ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν, vulneris mei concretum sanguinem, *Soph. Trach.* 572. Ἐκ δὲ τοῦδε σφαγῶν διελθὼν, quod e *Nessi* vulnere fluxit, *Id. Ibid.* 716. Vide πολύθυτος. (2) τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος, in jugulum matris, *Eurip. Or.* 291. Ab eod.

Σφαγία, ας, ἡ, dies sacrificii, qua sacra fiunt mactatis victimis; (2) cædes promiscua, *Plato.* A σφαγή.

Σφαγιάζω, fut. άσω, victimas jugulo, hostias macto, seu victimis mactatis sacrifico. *Gl. V.* σφαγιάζει, mactat, *Ph.* Σφαγιάζειν τοὺς παρ' αὐτῶν δωρηθέντας ὡς εὐαγεῖς, *Heliod.* Ἤσθην σέρφῳ σφαγιαζομένῳ, *Aristoph. Av.* 577. Ab eod. Hinc

Σφαγιασμὸς, οῦ, ὁ, mactatio, trucidatio, *R.*

Σφαγίδιον, ου, τὸ, cultellus quo jugulum petitur, culter coquorum. Dim. a σφαγίς.

Σφάγιον, ου, τὸ, victima, hostia; (2) bestia quæ jugulatur vel mactatur; (3) locus vel vas quo excipitur sanguis victimarum. A σφαγή.

Σφάγιος, *adj.* cruentus. Σφάγιον γυναικεῖον μόρον, *Soph. Antig.* 1291.

Σφαγὶς, ίδος, ὁ, culter quo resolvunt seu feriunt jugula pecorum mactandorum, secespita; (2) jugulatio. A σφάζω.

Σφαγίτης, ου, ὁ, jugularis, ad jugulum pertinens. A σφαγή.

Σφαγῖτις, ιδος, ἡ· ut σφαγίτιδες φλέβες, venæ jugulares. A præc.

ΣΦΑΔΑ΄ΖΩ, fut. άσω, pedes jacto, palpito, de morientibus; (2) difficulter morior; (3) indignor, graviter irascor, *proprie* cum plosione pedum. Σφαδαζόντες, ϗ τῷ μεγέθει τῶν κακῶν ἀπειρηκότες, oppressi, *Philo.* Ὁ δὲ (ἵππος) σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, *Longin.* 25. Ἐσφάδαζεν ὑπὸ θυμοῦ ϗ φιλοτιμίας πρὸς τὸν ἀγῶνα τῇ παραβάσει ϗ τῇ παραλλάξει τῶν σκελῶν, *Plut.* Hinc

Σφαδανὸς, ἡ, ὸν, vehemens, terribilis.

Σφαδασμὸς, οῦ, ὁ, pedum jactatio, palpitatio imprimis moribundi; (2) ira vehementior.

ΣΦΑ΄ΖΩ, fut. ξω, jugulo, macto; (2) cædo, interficio, trucido, neco, occido. Καὶ σὺ σφάζε παρθένου δέρην, *Eur. Or.* 1188.

ΣΦΑΙ͂ΡΑ, ας, ἡ, sphæra, globus, pila.

Σφαιρηδὸν, *adv.* in modum pilæ seu pilulæ. A præc.

Σφαιρητικὸς, ἡ, ὸν· ut νόμοι σφαιρητικοὶ, ap. Clem. Al. *sed leg. videtur* σφαιριστικοί.

Σφαιρίδιον, ου, τὸ, pilula, *Gl. V.* A σφαιρίον.

Σφαιρίζω, fut. ίσω, pila ludo. A σφαῖρα.

Σφαιρικὸς, ἡ, ὸν, ad sphæram pertinens, sphæræ seu globi proprius; (2) globosus, sphæræ formam habens. Ab eod.

Σφαιρικῶς, *adv.* modo sphæræ, globi, pilæ.

Σφαιρίον, ου, τὸ, globulus, pilula. Dim. a σφαῖρα.

Σφαίρισις, εως, ἡ, lusio pilaris, ludus pilæ. A σφαιρίζω. Unde

Σφαίρισμα, ατος, τὸ, idem.

Σφαιριστήριον, ου, τὸ, locus in quo pila luditur, sphæristerium. Ab eod.

Σφαιριστὴς, οῦ, ὁ, qui pila ludit, qui callet artem ludendi pila. *Gl. V.* pilarius. Ab eod.

Σφαιριστικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad σφαιριστήν· (2) peritus pila ludendi. Hinc ἡ σφαιριστικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars sive peritia ludendi pila. A præc.

Σφαίριστρα, ας, ἡ, sphæristerium, area.

Σφαιρίτης, ου, ὁ, rotundus, globosus; *fæm.* σφαιρῖτις, ιδος· ut σφαιρῖτις κυπάρισσος, cupressus conifera. Ab eod.

Σφαιροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sphæræ similis, pilæ speciem gerens. *Ph.* globosus, pilarius, pilaris. Ex σφαῖρα et εἶδος.

Σφαιρομαχέω, ῶ, fut. ήσω, pila ludo; (2) pila cum aliquo certo; (3) cæstu pugno. Ex eod. et μάχομαι. Hinc

Σφαιρομαχία, ας, ἡ, pugna pilaris; (2) pilaris lusio; (3) pugilum certamen.

Σφαιροπαικτέω, ῶ, pila ludo. E σφ. et παίζω.

Σφαιροπαίκτης, ου, ὁ, lusor pilæ. Ex iisd.

Σφαιροποιέω, ῶ, sphæram facio. Hinc

Σφαιροποιὸς, οῦ, ὁ, qui pilas facit.

Σφαιρόω, ῶ, fut. ώσω, conglobo, in pilam cogo, in rotundam et globosam massam conformo; (2) præpilo, pilam gladii vel hastæ cuspidi præfigo; ἐσφαιρωμένος, præpilatus, *Gl. V.* p. part. pass. σφαιρῶσαι, præpilare, *Gl. V.* aor. 1. inf. act. Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο Πελώρια, *Theocr.* 22, 46. Ξίφη ἐσφαιρωμένα, *Angl.* SWORDS BUTTONED, FOILS. A σφαῖρα. Hinc.

Σφαίρωμα, ατος, τὸ, massa rotunda seu globosa in modum pilæ. *Gl. V.* lumbus.

Σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, corrigia seu lorum calcei. *Apud LXX. interpretes* sæpe notat sphærulam candelabri. Ab eod.

Σφαιρωτὴς, ὁ, rotator, *Synes.*

Σφαιρωτὸς, ἡ, ὸν, rotundatus in globosam rotundamque massam, coactus in modum pilæ; (2) præpilatus.

Σφακελίας, ου, ὁ, qui infestatur σφακέλῳ.

Σφακελίζω, et σφακελίζομαι, sphacelo laboro, carie exedor atque tabe, gangræna vitior; (2) idem quod σφαδάζω. Ab eod.

Σφακελισμὸς, οῦ, ὁ, partis alicujus inflammationem perpessæ mortificatio; (2) idem quod σφαδασμός. A præc.

Σφάκελλος, ου, ὁ, fasciculus, fascis. A φάκελλος. idem, (*at videtur vitium scripturæ; nam et* σφάκελος *pro* φάκελος *sæpe male editum est.* Ern.)

ΣΦΑ΄ΚΕΛΟΣ, ου, ὁ, membri imflammationem perpessi mortificatio; (2) gangræna, sive σφάκελος incipiens; radicum in arboribus nigredo ac mors; (3) salvia, *mas.* A

ΣΦΑ΄ΚΟΣ, ου, ὁ, salvia, *herba.* *Angl.* SAGE.

Σφάκτης, ου, ὁ, sicarius, *Ph.* σφάκται, jugulatores, *Ph.* A σφάττω.

Σφακτὸς, ἡ, ὸν, mactatus. Ab eod. Hinc

Σφάκτρια, ἡ, sacrificula.

Σφακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, salvia abundans. A σφάκος.

Σφάλαξ, κος, ὁ, genus spinæ, paliurus. A

Σφαλάσσω, fut. ξω, pungo, lacero, *Hesych.*

Σφαλερόνηκτος, ὁ, in quo non tuto natatur, *Steph.*

Σφαλερὸς, ρὰ, ρὸν, qui inter eundum lapsat, qui titubat fallente vestigio, *Gl. V.* titubans; (2) lubricus, instabilis, fallax; (3) periculosus, noxius. A σφάλλω.

Σφαλερῶς, *adv.* lubrice, parum tuto, dubie, inconstanter.

Σφαλῆναι, a. 2. inf. pass. verbi σφάλλω, *everto.*

Σφαλλὸς, οῦ, ὁ, compedes linguæ, *Hes.*

Σφάλλοντι, *evertenti*, dat. sing. part. præs. act.

ΣΦΑ΄ΛΛΩ, supplanto, everto, prosterno; (2) fallo, circumvenio, in errorem induco, *Gl. V.* decipio; σφάλλομαι, titubo, *Ph. item* rem infeliciter gero in bello, spe excido; ἔσφηλα, aor. 1. act. ἐσφάλην, aor. 2. pass. erravi; ἐσφαλμένος, vitiosus, perf. pass. part. (1) ξὺν φθόνῳ σφάλλειν δύναμει τε δίκαν, cum invidia et opum vi justitiam subvertere, *Eurip. Andr.* 781. Δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους, *Eur. Med.* 198. Οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε, peccabo, *Soph. Trach.* 630. Ἀνδρὸς τοῦδε γ' εἰ σφαλήσεται, privabitur, *Ib.* 1129. Ταχὺ γὰρ σφάλλει, mutaris, *Eurip. Hipp.* 183. Σφαλεὶς οὖν ταύτης τῆς ἐλπίδος, *Luc.* Ἀπ' ἐλπίδος ἔσφηλας, idem. Hinc

Σφάλμα, ατος, τὸ, lapsus, casus, error, peccatum, derelictum, offensa, *Gl. V.* vitium; (2) infortunium, infelix successus, clades.

Σφαλμέω, idem quod σφάλλομαι, *Suid.*

Σφαλτὴς, ὁ, supplantator, *Lyc.*

Σφάνιον, ου, τὸ, lectulus, *Hes.*

Σφάξαι, aor. 1. inf. act. verbi σφάζω, *trucido.*

Σφάξωσιν, 3. pl. aor. 1. conj. act. cum ν.

Σφαραγεῦντο, *Od.* 9, 440. 3. pl. imperf. ind. med. *Ion.* et *Dor.* pro ἐσφαραγοῦντο, a

Σφαραγέω, ῶ, gutture sonum edo, strideo, strepo; (2) distentus sum.

Σφαραγίζω, cum strepitu excito. A

ΣΦΑ'ΡΑΓΟΣ, ȣ, ὁ, guttur, fauces, interdum sonus qui gutture emittitur, *item* stridor, strepitus.

Σφάττω, fut. ξω, jugulo, macto; ἐσφάγη, mactatus est, aor. 2. pass. ἐσφαγμένος, mactatus, perf. part. pass. Ἔσφαξε τὸν ἀδελφὸν αὐτȣ̃, 1 *Joann.* 3, 12. Ἵνα ἀλλήλȣς σφάξωσι, *Apoc.* 6, 4.

Σφὲ, *se*, vel *ipsos*, acc. dual. ab ȣ̃, *sui*; item *seipsum*, vel *seipsam*, acc. sing. *Poet.* pro ἕ, item *se*, vel *ipsos*, *ipsas*, *ipsa*, acc. plur. *Æol.* pro σφᾶς, ab eod.

Σφέας, *illos*, vel *se*, acc. plur. *Ion.* pro σφᾶς, ab ȣ̃, *sui*.

ΣΦΕΔΑΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, vehemens, festinus, intensus, asper, durus, *Nic. Th.* 642. Σφεδανὸν, vehementer, *Il.* 21, 542.

Σφέε, *illi*, *illæ*, nom. dual. *Ion.* pro σφὲ, ab ȣ̃, *sui*.

Σφέες, *illi*, *ipsi*, nom. pl. *Ion.* pro σφεῖς.

Σφεῖας, *illos*, *illas*, acc. plur. *Ion.* pro σφᾶς.

Σφεῖες, *illi*, *illæ*, nom. plur. *Ion.* pro σφεῖς.

Σφεῖς, *illi*, *illæ*, nom. plur. ab eod.

Σφείων, *illorum*, vel *sui*, gen. dual. *Ion.* et *Poet.* pro σφῶν, ab eod.

Σφέλα, *contr.* pro σφέλατα. (1) πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων, *Odyss.* 17, 231. A

Σφέλας, ατος, τὸ, scabellum; (2) lignum cavum, ut pila, *Nic. Th.* 644. Etiam de sede remigum in navi. Pl. σφέλα.

Σφέλμα, τὸ, flos ilicis vel lentisci, *Hes.*

Σφενδάμνινος, ίνη, ινον, acernus; *metaph.* durus, firmus, solidus, *Julian.* A

Σφένδαμνον, ȣ, τὸ, idem quod

ΣΦΕ'ΝΔΑΜΝΟΣ, ȣ, ἡ, acer, *arbor. Angl.* THE SYCAMORE TREE. (2) species cannabis.

Σφενδονάω, ῶ, fut. ήσω, funda utor, fundam torqueo, funditor sum; (2) funda insequor, funda peto; (3) more fundæ roto seu torqueo. Σφενδονᾷν θηρία, *Luc.*

Σφενδονέω, ῶ, fut. ήσω, idem. A

ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ, ης, ἡ, funda. *Ph.* balistra, funda; (2) pala annuli; (3) ornamentum quoddam muliebre; (4) funda seu bursa nummaria.

Σφενδονηδὸν, *adv.* in modum fundæ.

Σφενδόνησις, εως, ἡ, jaculatio glandis per fundam. A σφενδονάω.

Σφενδονήτης, ȣ, ὁ, funditor. Ab eod.

Σφενδονητικὴ, sc. τέχνη, ars funditoris.

Σφενδονίζω, fut. ίσω, idem quod σφενδονάω.

Σφενδονιςὴς, ȣ̃, ὁ, funditor, *Ph.* A præc.

Σφενδονίτης, ȣ, ὁ, idem quod σφενδονήτης.

Σφενδονοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, fundæ habens formam. Ex σφενδόνη et εἶδος.

Σφέος, ȣ, ὁ, suus. Ab ἑὸς, quod idem significat. Σφέα, εα, ista. Πόλλ' ἀπειλήσας, εἰ μὴ σφεα ποιήσαιμι, *Herodot.* 1, 111. Ἀπολέσθαι τι κάκιςα, ἢν μὴ σφεα ποιήσῃ, *Id.* 1, 112.

Σφὲς, *illi*, vel *illos*, nom. vel acc. pl. *Dor.* et *Æol.* pro σφεῖς, vel σφᾶς, ab ȣ̃, *sui*.

Σφετέρην, *suam*, acc. sing. *Ion.* pro σφετέραν.

Σφετερίσασθαι, fut. inf. verbi σφετερίζομαι, *Dio Cass.*

Σφετερίζω, et σφετερίζομαι, meum facio, in meum converto commodum, usurpo, *Gl. V.* σφετερίζομαι, peculor; σφετερίζεται, usurpat, *Ph.* Τά τε πράγματα κατὰ τὴν πόλιν ἄτως ἐσφετερίσαν, *Plat.* Τȣ̀ς πολλȣ̀ς σφετερίζονται, *Xen.* A σφέτερος. Hinc

Σφετερισμὸς, ȣ̃, ὁ, actio qua quis aliena facit sua. *Gl. V.* usurpatio, peculatus.

Σφετεριςὴς, ȣ̃, ὁ, interversor, qui aliena vel communia in suam rem vertit; usurpator, *Ph.* Ab eod.

Σφέτερος, έρα, ερον, suus; (2) proprius; (3) vester, *Ph.* σφέτερον, peculium. A σφέος.

Σφέων, *ipsorum* vel *sui*, gen. plur. *Ion.* pro σφῶν, ab ȣ̃, *sui*.

Σφηκεῖον, idem quod σφηκίον, *item* phalangii quoddam genus, *Nic.*

Σφηκιὰ, ᾶς, ἡ, nidus vesparum. A σφήξ.

Σφηκία, ας, ἡ, examen vesparum; (2) cera.

Σφηκίαι, crabrones, *Gl. V.* Ab eod. Unde

Σφηκίον, ȣ, τὸ, cella seu nidus vesparum.

Σφηκίσκος, ȣ, ὁ, parvus cuneus. Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, *Aristoph. Plut.* 301. Ab eod.

Σφηκισμὸς, ȣ̃, ὁ, cantus tibicinis similis bombo vesparum, quod a σφηκίζω, *Hes.*

Σφηκοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, crabronis formam habens. Ex σφὴξ et εἶδος.

Σφηκόω, ῶ, f. ώσω, e lato et crasso in angustum contraho, cuneo; (2) constringo, cingo; (3) fulcio, firmo, *Il.* 17, 52.

Σφηκώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, vespæ modo in acutum et angustum desinens; (2) homo gracilis. Ab eod.

Σφήκωμα, ατος, τὸ, id quod e lato in angustum contractum est; (2) galeæ pars, cui crista inseritur; (3) tenuis funis, fascia, vinculum, quo quid constringitur. *Gl. V.* nodus. A σφηκόω.

Σφῆλαι, aor. 1. inf. act. verbi σφάλλω, *everto*. Οὐδ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, *Il.* 23, 719.

Σφηλὸς, ὁ, mobilis, qui facile labefactari aut commoveri potest, *Nic.*

ΣΦΗ'Ν, σφηνὸς, ὁ, cuneus. Hinc

Σφηνεὺς, έως, ὁ, cuneus; genus mugilis.

Σφηνοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, cuneatus, cuneo similis. Ex σφὴν et εἶδος.

Σφηνοκέφαλος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, caput cuneo simile habens. Ex σφὴν et κεφαλή.

Σφηνοπώγων, ωνος, ὁ, barbam habens latam, ab imo tenuiorem.

Σφηνόω, ῶ, f. ώσω, cuneo findo, cuneo adacto divello; (2) obstruo et obturo cuneo, vel obturo et obfirmo velut adacto cuneo, condenso, stipo; ἐσφηνωμένος, cuneatus, *Gl. V.* perf. part. pass. A σφήν.

Σφήνωμα, ατος, τὸ, conus in galea, *Ern.*

Σφήνωσις, εως, ἡ, cunei adactio, aut cuneo adacto divulsio, scissio; (2) obstructio per cuneum. A σφηνόω.

ΣΦΗ'Ξ, σφηκὸς, ὁ, vespa, crabro. Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν, *Nicand. Th.* 741.

Σφήττιος, ὁ, qui est e tribu qui vocatur σφήττος, al. acer, *Ar.*

Σφὶ, vel σφὶν, *ipsis*, vel *sibi*, dat. plur. *Poet.* pro σφίσι, ab ȣ̃, *sui*.

Σφιγγία, ας, ἡ, parsimonia, sordes. A σφίγγω.

Σφιγγίον, ȣ, τὸ, torques. Ab eod.

Σφιγγόποδες, ων, pedes habens (v. gr. mensa, lectus,) ad sphingis speciem factos.

ΣΦΙ'ΓΓΩ, fut. ξω, stringo, adstringo, comprimo, coerceo, *Ph.* ἐσφιγμένος, strictus, *Ph.* p. pass. part σφίγξον, stringe, *Phil.* a. 1. imperat. act. Ἔσω δ' ἐσφίγξε χαρήνω, *Mus.* 242. Ἀμφὶ δὲ οἱ σήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος, *Theocr.* 7, 17. Hinc

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui constringit. *Apud medicos* musculus rotundus anum constringens, ne excrementa ante tempus effluant.

Σφιγκτὸς, ἡ, ὸν, constrictus, ligatus, vinctus.

Σφιγκτῶς, *adv.* constricte.

Σφίγμα, ατος, τὸ, quod adstringit.

Σφίγξ, σφιγγὸς, ἡ, Sphinx, monstrum alatum faciem virgineam habens, reliquo corpore leoni simile, ænigma hominibus solvendum proponens, nesciosque illud solvere dilanians; *item* qui ænigma loquitur.

Σφίγξαι, aor. 1. inf. act. v. σφίγγω, *constringo.*

Σφίγξις, εως, ἡ, adstrictio, constrictio. Σφίγξις τῶν λίθων, *Aret.* A σφίγγω.

Σφὶν, *ipsis*, vel *sibi*. Vide σφί.

Σφόδρα, vehementer, valde, nimis, *Ph.* A

ΣΦΟΔΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, vehemens, acer, acerbus, alacer, violentus, pertinax, *Ph.*

Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia, vis, acerbitas, alacritas, *Gl. V.* A præc.

Σφοδρύνω, et σφοδρύνομαι, vehemens reddor, vires accipio. Ab eod.

Σφοδρῶς, *adv.* vehementer, valde. Ab eod.

Σφόκος, avis quædam, *V. L.*

Σφονδύλη, seu σπονδύλη, ης, ἡ, radix silphio similis; (2) insectum de blattarum genere. A σπόνδυλος. Unde

Σφονδύλιον, ȣ, τὸ, verticillus nentium fœminarum; (2) herba quædam, *Nic. Th.* 948.

Σφονδύλιος, ȣ, ὁ, vertebra, *Il.* 20, 483.

Σφονδυλοδίνητος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, verticillo vel fuso tortus. Ex σφόνδυλος et δινέω.

Σφονδυλόεις, εσσα, εν, vertebrosus, *Man.* A

Σφόνδυλος, ȣ, ὁ, verticillus nentium fœminarum; (2) vertebra. *Ath.* pro σπόνδυλος.

Σφȣ̃, *sui*, gen. sing. a *Dorico* σφὸς, pro σφέτερος, *suus.*

Σφράγιαι, Νηρηΐδες, exp. ædicolæ, *Orph.*

Σφραγίδιον, ȣ, τὸ, sigillum, annulus signatorius. A σφραγίς.

Σφραγιδονυχαργοκομήτης, ȣ, ὁ, qui comam alit, et digitos usque ad ungues annulis ornat; *Vox Aristoph. Nub.* 331. Ex σφραγὶς, ὄνυξ, ἀργὸς, *albus* vel *piger*, et κόμη.

Σφραγιδοφυλάκιον, ȣ, τὸ, loculus in quo reponuntur vel adservantur σφραγῖδες, armarium. A

Σφραγιδοφύλαξ, ὁ, custos sigilli.

Σφραγίζω, f. ίσω, signo, sigillo, nota impressa insignio; *in S. S.* confirmo, conservo, *item* occulto, aboleo; ἐσφραγισμένος, obsignatus, p. part. pass. Τȣ̃τον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν, *Joann.* 6, 27. Σφραγίσαντες τὸν λίθον, *Matt.* 27, ult. Ἐσφραγίσθητε τῷ πνεύματι, *Ephes.* 1, 13. A

ΣΦΡΑΓΙ'Σ, ῖδος, vel ἴδος, ἡ, figura, species (ex alio expressa), sigillum, signum, obsignatio, *Gl. V.*

Σφραγίσαντας, acc. pl. aor. 1. part. act. verbi σφραγίζω. Unde

Σφράγισμα, ατος, τὸ, signum seu nota alicui rei impressa. *Gl. V.* signaculum. A σφραγίζω.

Σφραγιςὴρ, ῆρος, ὁ, annulus signatorius, sigillum. *Ph.* signaculum. Ab eod.

Σφραγιςήριον, ȣ, τὸ, signaculum, *Ph.* A præc.

Σφραγιςὴς, ȣ̃, ὁ, sigillator. Ab eod.

Σφραγιςικὸς, ἡ, ὸν, signatorius, *Gl. V.*

Σφραγίτιδες, Nymphæ, *Plut.*

Σφρηγίζω, fut. ίσω, *Ion.* pro σφραγίζω.

Σφρηγὶς, ῖδος, ἡ, *Ion.* pro σφραγίς.

Σφριγανὸς, ἡ, ὸν, vehemens; (2) florens, vegetus. A

ΣΦΡΙΓΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, turgeo, (*inpr.* de papillis fœminarum) luxurio, lascivio, vigeo; (2) delector alicujus rei usu; (3) insolesco, efferor, de animo, *Ern.* Ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμα σȣ̃; *Aristoph. Lys.* 80. Εὖ σωματεῖ γὰρ ᾗ σφριγᾷ, *Id. Nub.* 727. Σφριγῶντα θυμὸν ἰσχαίνειν βίᾳ, *Æschyl.* Hinc

Σφριγώδης, εος, ὁ, ἡ, turgidus bonis succis.

Σφυγματώδης, εος, ὁ, ἡ, idem quod σφυγμώδης.

Σφυγμὴ, ῆς, ἡ, pulsus inordinatus et incompositus arteriæ. A σφύζω.

Σφυγμικὸς, ἡ, ὸν, vim habens ciendi pulsus; (2) in quo pulsus consistunt. A

Σφυγμὸς, ȣ̃, ὁ, pulsus, *Gl. V.* motus cordis et arteriarum, dilatione et contractione factus; (2) genus terræ motus, *Aristot.* A σφύζω.

Σφυγμώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, pulsitans, pulsui similis, qualis est in pulsu. A præc.

Σφυγμωδῶς, veluti cum vena pulsu distenditur, *Gal.*

Σφυδῶν, ὁ, validus, robustus, durus, *Hes.*

ΣΦΥ'ΖΩ, fut. ξω, salio, pulso, mico, palpito; σφύζει, palpitat, *Gl. V.* Σφύζȣσιν οἱ κρόταφοι, *Gal.* (2) doleo, crucior, cupio vehementer, *Ern.* Hinc

Σφύξις, εως, ἡ, pulsus, micatio arteriarum, cordis palpitatio.

ΣΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, malleus.

Σφύραινα, ης, ἡ, piscis quidam, *Ph.* σφύραινα ἰχθὺς, sudis. A σφύρα.

Σφυρὰς, άδος, ἡ, caprini stercoris pilula aut globulus. A σπυράς.

Σφυρήλατος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, malleo ductus seu fabricatus, *Ph.* unde ferreus, et *metaph.* durus; epith. necessitatis, *ap. Pind.* σφυρήλατος, solidum. Ex σφύρα et ἐλατὸς, *ductilis.*

Σφύριον,

Σφύριον, vel σφυρίον, ου, τὸ, malleolus, fabrile instrumentum. A σφῦρα.
Σφυρὶς, ίδος, ἡ, pro σπυρὶς, *Suicer.*
Σφυρῖτις φλὲψ, malleoli vena, *Gorr.*
Σφυροκόπανον, ου, τὸ, malleus, *Ph.*
Σφυροκοπέω, malleo tundo. A κόπτω.
Σφυροκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui malleo percutit seu tundit, *Gl. V.* malleator. Ex κόπτω.
Σφυρὸν, οῦ, τὸ, malleolus pedis. *Gl. V.* planta; (2) extremitas ima, ut montis; (3) pes ipsa. A σφῦρα.
Σφυρόω, ῶ, fut. ώσω, malleolos pedis calceis seu ocreis munio, vel corrigia substringo. *Gl. V.* σφυροῦμαι, malleo. Ab eod. Hinc
Σφυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, corrigia calceamenti.
Σφυρωτὸς, ἡ, ὸν, malleatus, *Gl. V.* Ab eod.
Σφύσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro σφύζειν, a σφύζω, *salio.*
Σφῶ, *vos* duo vel *vos* duos, nom. vel acc. dual. a σὺ, *tu,* vel *ipsi* duo, *ipsos* duos, nom. vel acc. dual. *Dor.* pro σφὲ, ab οὗ, *sui.*
Σφωὲ, *se,* vel *ipsi,* vel *ipsos,* nom. vel acc. dual. ab οὗ, *sui.*
Σφῶϊ, *vos* duo vel duos, nom. vel acc. dual. a σὺ, *tu.*
Σφῶϊν, *vestrûm* duorum, gen. vel *vobis* duobus, dat. dual. ab eod. vel *ipsorum* duorum, vel *ipsis* duobus, dat. dual. ab οὗ, *sui.*
Σφωΐτερος, έρα, ερον, suus; (2) vester. A σφῶϊ.
Σφῶν, *sui,* vel *ipsorum,* gen. plur. ab οὗ, vel *vestrûm* duorum, vel *vobis* duobus, gen. vel dat. dual. a σὺ, *tu.*
ΣΧΑΔΩ΄Ν, όνος, ὁ, animal pedibus et pennis carens; (2) jactus quidam talorum; σχαδόνες, (3) apum soboles, et favi, *Arist. Theoc.* 1, 147.
Σχάζω, fut. άσω, scarifico; (2) demitto, deduco; (3) dimitto, relinquo, intermitto, instituti mei tenorem abrumpo; (4) inhibeo, cohibeo. (3) Σιμόεντι δ' ἐπ' εὐρείτᾳ πλάταν ἔσχασε ποντοπόρον, *Eur. Troad.* 809. Τούτων γενόμενοι, σχασάμενος τὴν ἱππικὴν, rem equestrem missam face, *Aristoph. Nub.* 107. Σχάσαντος δὲ τὰς μηχανὰς τοῦ Ἀρχιμήδους, ubi tormenta laxavit Archimedes, *Plutarch. in Marcello.* (4) Ἴθι νυν χαλύπτε, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν, *Arist. Nub.* 740. A σχάω.
ΣΧΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, varus, paxillus seu furcula, qua attolluntur sustentanturque retia.
Σχάσαις, aor. 1. part. act. *Dor.* pro σχάσας, a σχάζω, *cohibeo.*
Σχασθείην, aor. 1. opt. pass. verbi ejusd.
Σχάσις, εως, ἡ, scarificatio, incisio quæ fit cultro. A σχάζω. Unde
Σχαστὴρ, ῆρος, ὁ, tendicula, *Gl. V.* Hinc
Σχαστηρία, ας, ἡ, funis, trochlea, aut aliquid aliud quo organum intentum laxatur, vel erectum demittitur; (2) funis ille qui in circo cursoribus prætendi solebat, et quo laxato in cursum effundebantur.
Σχαστήριον, ου, τὸ, pugio seu scalpellus, quo utuntur in scarificando; (2) pars quædam navis. A
ΣΧΑ'Ω, ῶ, fut. άσω, scarifico, scalpro incido aut pertundo; (2) remitto, laxo; (3) traduco, transfero. Σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα, *Eur. Ph.* 457.
Σχὲ, *habe,* 2. sing. aor. 2. imperat. act. v. ἔχω, pro σχῶ, *habeo.*
Σχιδάριον, ου, τὸ, tabella, schedula, libellus pugillaris. Τῷ σχιδαρίῳ opponitur τὸ τετρὰς, *apud Epiphanium.* Dim. a
Σχίδη, ης, ἡ, scheda, tabula, in qua scribimus, et quidem proprie ex tempore. A σχεδὸν, (potius a σχίζω, *Ern.*)
Σχίδην, *adv.* cum lenitudine quadam decora, pedetentim, modeste, composite, *Plut. in Publicol.* 12. A σχεδὸν, (potius a σχίω, *Ern.*)
Σχιδία, ας, ἡ, ratis seu navis tumultuarie facta, *Ph.* ratis. Ab eod.
Σχιδιάζω, fut. άσω, ex tempore et tumultuario opere facio, negligenter, parum curiose ago. *Gl. V.* ex tempore dico, *Polyb.* Τὸ δέος ἐκ τοῦ παραυτίκα σχιδιασθὲν, metus repentinus, subito ortus, *Arr. Hist. Alex.* 3, 2. Ab eod.

Σχεδίας, άδος, ἡ, anchusa, *Hipp.* A præc.
Σχεδίασμα, ατος, τὸ, opus ex tempore factum, celeriter, negligenter. Ab eod.
Σχεδιασμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) temeritas. Ab eod.
Σχεδιαστικῶς, *adv.* negligenter, *Ern.*
Σχεδίην, *adv.* cominus. A σχέδιος.
Σχέδιον, ex tempore dictum, ex tempore. A
Σχέδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui prope est; (2) extemporalis, subito factus, inelaboratus, simplex. A σχεδόν. Hinc
Σχεδίως, *adv.* temere, frustra, ut fit in festinatione.
Σχεδογραφία, ἡ, delineatio seu descriptio rei in charta, ut astrorum in sphæra, *ap. Sch. Arati.* A σχέδη et γράφω.
Σχεδόθεν, *adv.* prope, cominus.
ΣΧΕΔΟ'Ν, *adv.* prope, propemodum, fere, ferme, pene, *Ph.* (2) cominus.
Σχεδουργὸς, οῦ, ὁ, qui rates conficit, ratium opifex; analogice σχεδιουργός. Ex σχεδία et ἔργον.
Σχεδρὸς, patiens, laboriosus, *Hes.*
Σχέθεν, 2. sing. præs. imperat. act. *Arat.* 1154. 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔσχεθε, a verbo poetico σχέθω, *Il.* 1, 219.
Σχεθεὶς, *habitus,* aor. 1. part. pass. verbi ἔχω, pro σχέω.
Σχεθέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro σχέθειν. A
Σχέθω, habeo, teneo, inhibeo, cohibeo, reprimo, detineo. Φέρε τοὺς μοχλοὺς, ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω, *Aristoph. Lys.* 428. A σχέω pro ἔχω.
Σχελὶς, ίδος, ἡ, segmentum carnis, *Hes.*
Σχέμεν, *habuisse,* a. 2. inf. act. *Ion.* pro σχεῖν.
Σχέμεναι, aor. idem, sed *Dor.* factus.
Σχενδύλη, ἡ, instrumentum quoddam fabrile, *Hes.*
Σχενόω, macero, *Steph.*
Σχέο, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Ion.* pro σχέσο. ab ἔχω, pro σχέω, *habeo.*
Σχὲς, 2. sing. a. 2. imperat. act. *per pleonasm.* pro σχὲ, a verbo eod.
Σχέσις, εως, ἡ, habitudo seu constitutio corporis, qua quis carnosus vel gracilis est; (2) dicitur etiam de cultu externo, ut σχέσις ἐσθῆτος, *Ph.* habitus; σχέσιν, tenorem, *Ph.* A σχέω.
Σχεταῖος, α, ον, cohibendus, retinendus; τὰ σχεταῖα, cibi, &c. qui vomitu rejiciuntur, *Hipp.* Ab eod.
Σχέτο, *tenebatur,* 3. sing. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἔσχετο, ab ἔχω, pro σχέω.
Σχετήριον, ου, τὸ, qu. dic. retinaculum, remedium ad sedandum. Ἀλλ' ἡδὺ λιμοῦ ϗ τόδε σχετήριον, *Eur. Cyclop.* 134. Ab eod.
Σχετικὸς, ἡ, ὸν, qui cum aliquo convenit; (2) qui habitum admittit; (3) retinendi et cohibendi vim habens; (4) relativus, *ap. Dial.* Ab eod.
Σχετικῶς, *adv.* per convenientiam quandam et conjunctionem; relative.
Σχετλιάζω, fut. άσω, conqueror, tanquam acerba et misera passus; (2) lamentor. *Gl. V.* quirito. Τί δακρύεις ϗ σχετλιάζεις; *Luc.* Οὐ δεῖ σχετλιάζειν ϗ βοᾷν, πρὶν ἂν μάθῃς, *Aristoph. Plut.* 476. A σχέτλιος. Hinc
Σχετλιασμὸς, οῦ, ὁ, quiritatio, lamentatio.
Σχετλιαστικὸς, ἡ, ὸν, conveniens quiritanti seu lamentanti; (2) lamentabilis.
ΣΧΕ'ΤΛΙΟΣ, ία, ιον, miser, miserabilis, infelix; (2) asper, severus, intractabilis, durus; (3) acer, audax, laborum patiens. Σχέτλιός ἐσσι, γεραιὲ, *Il.* 10, 165; (4) scelestus, nefarius, injustus. *Gl. V.* importunus.
Σχετλιότεκνος, ὁ ϗ ἡ, infelix liberis, *Cyr.*
Σχετλίως, *adv.* misere, miserabiliter; (2) injuste, scelerate.
ΣΧΕ'Ω, habeo, teneo; inus. Hinc futurum verbi ἔχω, σχήσω· præt. ἔσχηκα. Οὔτι μὰ τὰς Κερχνῆδας ἔτι σοῦ σχήσομαι, tolerabo, *Aristoph. Av.* 1340. Hinc
Σχῆμα, ατος, τὸ, habitus, gestus, figura, cultus, vestis ornatusque exterior; *item* decus, dignitas; *etiam* prætextus; (2) decus, ornamentum; (3) inservit periphrasi. Ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, o gemina patens fore rupes, *Soph. Phil.* 952. (2) Ἀσιατίδος γῆς σχῆμα, *Eurip. Androm.* 1.
Σχηματίζω, fut. ίσω, effingo, figuro, formo; (2) gesticulor; (3) simulo, in medio. (1) λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, componit comam, *Eurip. Med.* 1161. (2) ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, *Aristoph. Pace,* 324. A σχῆμα.
Σχημάτιον, ου, τὸ, staticulus; gestus, *Dim.*
Σχημάτισις, εως, ἡ, situs, habitus. A σχηματίζω.
Σχηματισμὸς, οῦ, ὁ, figuratio, figura; cultus corporis et comptura; corporis compositio in certum modum; *item,* orationis, gestus; (2) simulatio, prætextus. Λέγεται ὄγκον ϗ σχηματισμὸν περιβαλέσθαι, *Plut.* Ab eod.
Σχηματογραφέω, fingo vel oratione vel pictura, &c. A σχῆμα et γράφω.
Σχηματοποιέω, ῶ, fut. ήσω, fingo, conformo, informo; (2) gesticulationi servio, schemata saltationis cujusdam imitor, *Gl. V.* σχηματοποιῶ, gesticulor, *Xen.* Hinc
Σχηματοποιΐα, ας, ἡ, gestuum schematumque in saltando effictio.
Σχήσειν, fut. 1. inf. act. verbi ἔχω, pro σχέω.
Σχήσεσθαι, *habiturum esse,* fut. 1. inf. med.
Σχῆσις, εως, ἡ, habitus. A σχέω.
Σχητηρία, ας, ἡ, anchora. Ab eod.
Σχιδακηδὸν, *adv.* in modum assularum, assulatim. A σχίδαξ.
Σχιδακώδης, εος, ἡ, assulosus, Ab eod.
Σχιδανόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, cujus pedes in digitos fissi sunt. Ex σχίζω et πούς.
Σχίδανος, fissus, scissus, *Steph.* sine exemplo.
Σχίδαξ, ακος, ἡ, assula, fragmentum aut segmentum e ligno scisso. *Ph.* talea. A σχίζω.
Σχίδη, ης, ἡ, idem; scida, scidula.
Σχίδος, εος, τὸ, idem et ab eod.
Σχιδίον, τὸ, assula, *Vitruv.*
Σχιδώνυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, ungulas fissas habens. Ex σχίζω et ὄνυξ.
Σχίζα, vel σχίζη, ης, ἡ, fissura. *Ph.* talea; lignum fissum, *Il.* 1, 462. A σχίζω.
Σχίζῃς, dat. pl. *Ion.* pro σχίζαις. a σχίζη, *fissura.*
Σχιζοποδία, ας, ἡ, fissi pedes, fissura pedum in digitos. A
Σχιζόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, cujus pedes in digitos fissi sunt; (2) digitatus. Ex σχίζω et πούς.
Σχιζόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, alas fissas habens. Ex σχίζω et πτερόν.
ΣΧΙ'ΖΩ, fut. ίσω, findo, scindo, diffindo, discindo, disseco; ἐσχισμένον, scissum, *Ph.* perf. part. pass. Μὴ σχίσωμεν αὐτὸν (χιτῶνα), *Joann.* 19, 24. Εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς, *Marc.* 1, 10. Ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει, *Sophocl. El.* 99.
Σχινδάλαμος, ου, ὁ, assula, festuca, segmentum e calamo fisso; vid. σκινδάλαμος.
Σχινδαλμὸς, οῦ, ὁ, idem.
Σχινδύλησις, εως, ἡ, fissio in assulas, quasi a σχινδυλέω. *Hipp.*
Σχινέλαιον, τὸ, lentiscinum oleum, *Diosc.*
Σχινίζομαι, ad dentes repurgandos et candefaciendos lentiscum mando. A σχῖνος.
Σχίνινος, ίνη, ινον, lentiscinus. Ab eod.
Σχινὶς, ίδος, ἡ, bacca lentisci, *Hipp.*
Σχινοκέφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, habens caput bulbo simile, i. e. oblongum, *Aristoph. Plut. in Pericle,* 3. Ex σχῖνος et κεφαλή.
Σχῖνος, ου, ἡ, lentiscus, hodie mastix; (2) scilla, bulbus. A σχίζω.
Σχινοτρώκτης, ου, ὁ, qui lentiscum mandit. Ex σχῖνος et τρώγω, *edo.*
Σχινοτρὼξ, ῶγος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisdem.
Σχινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lentiscum ferens; (2) qui est e lentisci genere. A σχῖνος.
Σχίσας, *qui fidit,* a. 1. part. act. verbi σχίζω.
Σχισθῆναι, *fissum esse,* aor. 1. inf. pass.
Σχίσις, εως, ἡ, scissio, fissio, scissura. A σχίζω.
Σχίσμα, ατος, τὸ, idem; (2) dissidium, dissensio, discordia; (3) schisma, ruptio unionis in Ecclesia. Ab eod.
Σχισματικὸς, ἡ, ὸν, schismaticus; (2) qui a sosietate se segregat. A præc.

Σχισμὴ, ῆς, ἡ, scissio, fissio, fissura. A σχίζω.
Σχισμὸς, ὁ, laceratio, *Æsch.*
Σχίσσας, *qui conscidit*, a. 1. part. act. *Poet.* pro σχίσας, a σχίζω.
Σχισταὶ, ῶν, αἱ, calceamenti lautioris genus. Οὐ δεινὰ ταῦτα γ' Ἀργείας φέρειν σχιστὰς ἐν ἔργῳ, *Eupolis apud Ammon.*
Σχιστὸς, ἡ, ὸν, fissus, scissus; (2) fissilis, qui findi vel scindi potest. *Gl. V.* σχιστὸν, scissile, fissile; *Subst.* σχιστὸν, genus stolæ muliebris; σχισταὶ, calceamenti genus, *Poll.*
Σχοίατο, 3. plur. aor. 2. opt. med. *Ion.* pro σχοῖντο, ab ἔχω, pro σχέω, *contineo.*
Σχοίην, aor. 2. opt. act. *Att.* pro σχοῖμι.
Σχοίνανθος, squinanthus, *ap. Med.*
Σχοινία, ας, ἡ, junci planta seu stirps una cum suo cespite; (2) funale, funis:
Σχοινίζω, fut. ίσω, fune dimetior, agrum metior, divido:
Σχοίνικλος, ου, ὁ, nomen avis. *Gaza* junconem interpretatur. A σχοῖνος.
Σχοίνινος, ίνη, ινον, junceus, e junco factus.
Σχοινίον, ου, τὸ, funiculus, e junco tortus, funis, restis. Dim. ab eod.
Σχοινιοστρόφος, ὁ καὶ ἡ, *proprie* funem contorquens, qui aquam per amphoram e fune pendentem attollit e puteo, et quicunque simili modo laborat, *item* restio. A pr. et στρέφω.
Σχοινιοσυμβολεὺς, ὁ, idem, *Poll.* (2) qui tegetes e junco texit. Ex eod. et συμβολή.
Σχοινὶς, ίδος, ἡ, epith. Veneris. A σχοῖνος, al. a σχῖνος, *lentiscus*, unde debeat esse σχινὶς, *Ern.*
Σχοίνισμα, ατος, τὸ, pars agri fune dimensa ac descripta. Καὶ ἐγενήθη μερὶς κυρίου λαὸς αὐτοῦ Ἰακὼβ· σχοίνισμα κληρονομίας αὐτοῦ Ἰσραήλ, *Deuteron.* 32, 9. A σχοινίζω.
Σχοινισμὸς, οῦ, ὁ, dimensio et descriptio quæ fit fune; (2) torturæ genus quod funibus fit et fidiculis tractoriis. Ab eod.
Σχοινῖτις, ιδος, ἡ, e junco facta. A σχοῖνος.
Σχοινοφιλίνδα, lusus quoddam genus, *Poll.*
Σχοινοβατέω, ῶ, funi inambulo. A
Σχοινοβάτης, ου, ὁ, qui per funem ambulat, funambulus. Ex σχοῖνος et βαίνω.
Σχοινοβατία, ας, ἡ, incessus per funem. A præc.
Σχοινοειδὴς, ὲς, ad funis speciem factus. Ex eod. et εἶδος.
Σχοινόπλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, e junco plexus, junco nexus. Ex σχοῖνος et πλεκτός.
Σχοινοπλοκικὸς, ἡ, ὸν, funibus texendis aptus. A
Σχοινοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui funes e junco torquet seu nectit, *Gl. V.* restio, resticularius. Ex σχοῖνος et πλέκω.
Σχοινοπώλης, ου, ὁ, spartarius. *Gl. V.* qui restes vendit.
ΣΧΟΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, et aliquando ἡ, juncus; (2) funis e junco plexus, funis, restis; (3) mensura Ægyptiaca sexaginta stadia complectens, *ap. Herod.* alii autem 30. *Ph. Phil.* σχοῖνος γεωμετρικὸς, *schœnus geometricus*, arvipendium.
Σχοινοστρόφος, ου, ὁ, idem quod σχοινιοστρόφος.
Σχοινοτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, extensus seu protensus, ut funis; (2) longus; (3) rectus. Λόγος σχοινοτενὴς, oratio soluta et in concinnis longisque periodis constans. Ex σχοῖνος et τείνω.
Σχοινοτενῶς, *adv.* in modum funis extensi; (2) porrecte, extente; (3) recte.
Σχοινοτονία, ας, ἡ, longitudo. A
Σχοινότονος, ου, ὁ καὶ ἡ, e junceo aut sparteo fune nexus et contextus; (2) longus, extentus. Ex σχοῖνος et τείνω.
Σχοινοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, junceum funem gestans, seu simpl. funem gerens. Ex eod. et φέρω.
Σχοινοχάλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, frænum e fune factum habens.
Σχοῖντο. Vide σχοίατο.
Σχοινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, juncosus, junceus, juncum referens, e junci genere. A σχοῖνος.
Σχολάζω, fut. άσω, vaco, otior, ferior, *Gl. V.* σχολάζει, cessat, vacat, *Ph.* σχολάζων, vacuus, *Gl. V.* σχολάζουσα, vacua, *Ph.* σχολάζοντες, cessantes, *Ph.* σχολάζομαι, otium mihi est, vacat mihi. Ἵνα σχολάζητε τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ προσευχῇ, 1 *Cor.* 7, 5. Μουσικῇ ἐπὶ τῷ δείπνῳ σχολάζειν, *Luc.* τοῖς φίλοις, *Xen.* ἀπό τινος, *Ib.* A σχολή.
Σχολαῖος, αία, αῖον, lentus, tardus, segnis. *Gl. V.* otiosus, vacuus. Ὡς σχολαιτέρῳ χρήσασθαι τῷ ῥεύματι, *Arr. Hist. Alex.* 5, 20. Ab eod.
Σχολαιότης, ητος, ἡ, tarditas. A σχολαῖος.
Σχολαίτατα, *adv.* tardissime. Ab eod.
Σχολαίως, *adv.* per otium, lente, tarde, cunctanter. *Gl. V.* otiose.
Σχολαρχέω, ῶ, scholarcha sum, scholæ præsum, *R.* A
Σχολάρχης, ου, ὁ, scholarcha, i. e. qui scholæ præest, *Ph.* σχολάρχαι, professores. Ex σχολὴ et ἄρχων.
Σχολαστήριον, ου, τὸ, locus in quo commode otium agitur post labores; (2) exhedra; (3) schola. A σχολή.
Σχολαστὴς, οῦ, ὁ, otium agens, otio indulgens, otiosus. *Gl. V.* cessator. A σχολάζω.
Σχολαστικὸς, ἡ, ὸν, qui otiari solet, otio deditus; *Gl. V.* scholaris; τὸ σχολαστικὸν, οῦ, otiandi facultas, otium. Ab eod.
Σχολέω, vaco, *V. L.* A σχολή.
Σχολεῖον, ου, τὸ, ludus literarius, schola. A
ΣΧΟΛΗ', ῆς, ἡ, otium, vacatio et feriatio a negotiis, mora ejus qui lente agit; (2) lucubratio per otium, seu in otio composita disputatio; (3) ipse locus in quo vacamus alicui rei, schola. Vide *Ern.*
Σχολῇ, *adv.* otiose, per otium, perfunctorie, sine diligentia, lente, tarde, more hominum otiosorum, sensim, *Gl. V.* (2) vix, ægre, magno cum labore; (3) haudquaquam, nullo modo, nullatenus; (4) multo minus, si non illud, hoc multo minus.
Σχολιαστὴς, οῦ, ὁ, qui scholiis auctorum illustrat, scholiastes. A σχολιάζω.
Σχολικὸς, ἡ, ὸν, ad scholas pertinens, scholis conveniens; (2) puerilis; unde ineptus, frigidus in oratione. A σχολή.
Σχολικῶς, scholæ modo, ut fit in scholis. A pr.
Σχολιογράφος, ὁ, qui scholia scripsit. A
Σχολιογραφέω, ῶ, f. ήσω, brevia scholia scribo.
Σχόλιον, ου, τὸ, glossa, notula, brevis explicatio vocabulorum difficilium. A σχολή.
Σχόμενοι, nom. pl. a. 2. part. med. verbi ἔχω.
Σχοῦ, *habe*, 2. sing. aor. 2. imp. med. *Ion.* et *Att.* pro σχέσο.
Σχῶ, aor. 2. conj. act.
Σῶ, cerno, incerno, cribro, *Etymol. Mag.* Vide σῶσι infra pro σήθω.
Σῶδες, aves quædam, *Opp.*
Σώεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔσωε, a σώω, *servo.*
Σῶζε, 2. sing. præs. imperat. act. verbi σώζω.
Σωζόμενον, acc. sing. præs. part. med.
Σώζω, fut. ώσω, salvo, *Ph.* servo, sospito, *Gl. V.* σώζει, conservat, sanat, *Ph.* σωθῆναι, sanari, *Ph.* salvari; σωθεὶς, salvus, *Ph.* a. 1. pass. σώζου, vale, *Ph.* imperat. præs. pass. σῶσαι, sanare, *Ph.* inf. act. aor. 1. σῶσόν με, salvum me fac, *Gl. V.* imperat. act. aor. 1. *item* (2) a periculo munire, tutum præstare in futurum. Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία, *Soph. Antig.* 687. Ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι, *Id. Aj.* 519. Ἦ σὺ κεῖνος εἶ, ὃς τόνδε χἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων; *Idem, El.* 1372. Τὸ δὲ μάθημα τοῦτο, σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα, *Aristoph. Av.* 385. A σόος.
Σωθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi σώζω.
Σωθῆναι, *servatum esse*, aor. 1. inf. pass.
Σωθῶσιν, 3. plur. aor. 1. conj. pass. cum ν.
Σωκέω, ῶ, valeo, possum. A σῶκος. Σωκῶ idem valet quod ἰσχύω, Etymol. ἰσχύει, βοηθεῖ, *Hes.* ex Æschyl. *Eum.* 36.
Σῶκος, ου, ὁ, servator; epith. Mercurii, *Il.* 20, 72. A σώζω.
Σωκρατέω, Socratem ago, *Ar.*
Σώκω, pro σωκέω, *Hes.*
ΣΩΛΗ'Ν, ῆνος, ὁ, canalis, tubus, fistula, veluti in aquæductu; (2) piscis quidam testaceus.
Σωληνάριον, ου, τὸ, canaliculus, tubulus, siphunculus. Dim. a σωλήν.
Σωληνίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.
Σωληνιστὴς, οῦ, ὁ, qui piscatur σωλῆνας.
Σωληνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, canaliculo similis, canaliculum referens. Ex σωλὴν et εἶδος.
ΣΩ'ΜΑ, ατος, τὸ, corpus, παρὰ τὸ σῆμα, hoc est a sepulchro, quod anima in corpore sit quasi sepulta, secundum Orphicos. *Ph.* (2) mancipium; (3) dicitur et in foro de capite, *ap. Lys.* (4) de pudendis virilibus. inservit periphrasi. Σῶμά τ' ἀνίκατον θηρὸς, invicta belua, *Œd. Col.* 1568.
Σωμασκέω, corpus exerceo. Ἢ καὶ σχολὴ, ἔφη, ἔσται σωμασκεῖν τοῖς στρατιώταις, *Xen.* Hinc
Σωμασκία, ας, ἡ, corporis exercitatio, *Gl. V.*
Σωματεῖον, ου, τὸ, corpus, i. e. multitudo sedes conjunctas habens, et iisdem legibus vivens, collegium. A σῶμα.
Σωματεμπορέω, ῶ, mancipia emo ac revendo, mango sum, *Strabo.*
Σωματεμπορία, ας, ἡ, mangonium. A
Σωματέμπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mancipia emit ac vendit. *Ph.* venalitiarius, mango, leno. Ex σῶμα et ἔμπορος.
Σωματηγέω, dux sum agminis, cohortis.
Σωματικὸς, ἡ, ὸν, corporalis, qui est corporis; (2) corporeus, corpore constans. A σῶμα.
Σωματικῶς, *adv.* corporeo modo, more corporum.
Σωμάτινος, η, ον, corporeus, *Gl. V.* A σῶμα.
Σωμάτιον, ου, τὸ, corpusculum; (2) hominis defuncti cadaver; (3) codex, liber, tabula deletilis; palimpsestos, membrana, *Ph.* Dim.
Σωματοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, corporis speciem gerens, corpulentus, corporeus; quicquid quod in corpus quoddam, systema, redactum est; σωματοειδέστερον, *Longin.* 24. Ex σῶμα et εἶδος.
Σωματοκάπηλος, ου, ὁ, hominum venditor, mango.
Σωματοποιέω, ῶ, f. ήσω, corpoream figuram tribuo, corporea specie effingo; (2) unum corpus facio, quod ante dispersum erat; (3) corpulentum reddo, reficio, etiam de animo; σωματοποιοῦμαι, augeor, validior fio; (4) augeo, validiorem seu potentiorem reddo. Σωματοποιεῖν τὰ ἔθνη, *Polyb.* Σωματοποιούμενα τῇ κοινωνίᾳ, *Longin.* 40.
Σωματοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, corpori conveniens; (2) corporalis, corporeus.
Σωματοπρεπῶς, *adv.* corpori convenienter, in modum corporis.
Σωματοτροφεῖον, ου, τὸ, locus in quo servi vel mancipia aluntur. Ex σῶμα et τροφεῖον.
Σωματοφθορέω, corpus corrumpo, debilito, frango.
Σωματοφορβὸς, ὁ, corporis altor, *Man.* A φέρβω.
Σωματοφρουρητὴρ, ὁ, corporis custos, *Man.*
Σωματοφυλακέω, ῶ, f. ήσω, sum corporis custos.
Σωματοφυλακία, ἡ, custodia corporis.
Σωματοφυλάκιον, ου, τὸ, corporum conditorium. A
Σωματοφύλαξ, ακος, ὁ, corporis custos, seu qui latus alicujus stipat. *Ph.* satelles, stipator.
Σωματόω, ῶ, fut. ώσω, corpus facio, corporea natura induo; σωματοῦσθαι, q. d. corporescere, corporeum fieri, *Aristot.* A σῶμα.
Σωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corporeus, corporea præditus natura. Ab eod.
Σωματωδῶς, *adv.* corporaliter.
Σωμάτωσις, εως, ἡ, cum rei corpus tribuitur. A σωματόω.
Σώοντο, ruebant, σωόμενοι, concitati, *Apoll. Rhod.* 3, 307. Vide σόω in (2).
Σῶος, ου, vel σῶς, ὁ καὶ ἡ, salvus, incolumis, sospes, *Ph.* A σόος.
Σωρακὶς, ἡ, instrumentum equisonis cavum quo equi crines cohibentur, *Poll.*
Σώρακος, ου, ὁ, qualus, *Ph.*
Σωρεία, ας, ἡ, cumulus, acervus, congeries. A σωρεύω.
Σωρείτης, ου, ὁ, Sorites, argumentationis genus, in qua superiori semper aliquid additur, tanquam granum acervo; sophisma inexplicabile, cavillatio. Ab eod.

Σωρεὸς, ῦ, ὁ, idem quod σωρός.
Σώρευμα, ατος, τὸ, accumulatio. A σωρεύω.
Σωρεύσαντ, acc. plur. a. 1. part. act. f. g. v. σωρεύω. Unde
Σώρευσις, εως, ἡ, acervatio, cumulatio.
Σωρευτὸς, ἡ, ὸν, acervatus, cumulatus.
Σωρεύω, cumulo, acervo, aggero, congero. Ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῦ, *Rom.* 12, 20. Ἄλλον ἐπ' ἀλλῷ σωρεύειν αἰεὶ πλῦτον ἐπειγόμενος, *Epigr.* A σωρός.
Σωρηδὸν, *adv.* acervatim, cumulatim. Ab eod.
Σωρίτης, ῦ, ὁ, *Gl. V.* Vide σωρείτης.
Σωρῖτις, ιδος, epith. Cereris. A
ΣΩΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, cumulus, acervus, agger, congeries.
Σῶς, ὁ ἡ, salvus, incolumis, sospes, integer, perfectus. Εἴπερ ἐςὶ σων (ποτὸν), siquidem sospes est, si quidem scaturit (de fonte), *Soph. Phil.* 21. Ex σόος, vel σάος.
Σῶσαι, aor. 1. inf. act. verbi σώζω, *servo.*
Σώσει, 3. sing. fut. 1. ind. act.
Σῶσι, *incernunt,* 3. plur. præs. ind. act. verbi σῶ, *incerno.* Σῶσι διὰ σινδόνος, *Herodot.* 1, 200.
Σωσιάνειρα, ἡ, servans viros, *Cyr.*
Σωσίκοσμος, ὁ, mundi servator.
Σῶσιν, *servant,* 3. pl. præs. ind. act. *per Crasin,* et cum ν ἐφελκ· pro σώζεσι.
Σωσίοικος, ῦ, ὁ, domus conservator. Ex σώζω et οἶκος.
Σωσίπολις, urbis conservator, *Aristoph. Ach.* 167. A σώζω et πόλις.
Σῶσον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. v. σώζω.
Σωςέον, *adv. posit.* servandum est. Ἀθλίως δὲ σωςέον, *Eur. Her. Fur.* 139. A σώζω.
Σωςικὸς, ἡ, ὸν, servandi seu conservandi vim habens, conservator, tutator. A σώζω.
Σωςικῶς, *adv.* salutariter, salubriter.
Σῶςρον, ῦ, τὸ, præmium quod ægrotus sanitati restitutus medico aut deo salutari reddit; *item* quod datur ei qui fugitivum retraxit, et domino restituit, *item* quod pro libertate datur. A σώζω.
Σώτειρα, ας, ἡ, servatrix, Minervæ cognomen, quia figit intellectum omnem partialem in intellectionibus totalibus Jovis.
Σωτέον, idem quod σωςέον, *Steph.*
Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator, conservator, liberator, *Ph.* sospitator. *adj.* usurpatur, ὁ ἡ, felix. Εἰ γάρ ἐν τύχῃ γε τῷ Σωτῆρι βαίη, *Soph. Œd. Tyr.* 80. Νύμφαις ἀλίαισιν ἐπευξάμενοι νόςῦ σωτῆρας ἱκέσθαι, *Id. Phil.* 1470. A σόος.
Σωτηρία, ας, ἡ, salus, incolumitas; conservatio, *Ph.* A σωτήριος.
Σωτήρια, ίων, τὰ, sacra quæ agitantur in honorem deorum sospitalium; (2) foricæ; *Agathias in Anthologia.* Ab eod. *P.*
Σωτηριακὸν, ῦ, τὸ, pretium quod pro funeris elatione datur. Ab eod.
Σωτήριος, ῦ, ὁ ἡ, salutaris, prosper, saluber, sospitalis, *Gl. V.* (2) sospitator, protector. Hinc τὸ σωτήριον, ῦ, salus; (2) expiatio, *LXX.* (1) Δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον, *Soph. Œd. Col.* 487. (2) ἐν δὲ τῷ λέγειν κἀν' ἂν λάβοις τὰ πλεῖον' ἢ σωτήρια, *Id. ibid.* 795. Σωτήριος σάς, *Eurip. Or.* 656. A σωτήρ.
Σωτήριχος, ῦ, ὁ, servator. A σωτήρ.
Σωτηριώδης, εος, ὁ ἡ, salutaris, sospitalis, *Gl. V.* saluberrimus. A σωτήριος.
Σωτηριωδῶς, *adv.* salutariter, salubriter.
Σωτηρίως, idem, *Gl. V.* A σωτήριος.
Σῶτρον, ῦ, τὸ, lignum orbiculare rotæ extimum, quod radios in se continet. A σόω.
Σωφρονέω, ῶ, f. ήσω, sanæ mentis sum, mentis compos seu prudens sum, prudenter me gero; (2) modestia utor, modestus sum; (3) temperanter et modeste me gero; castus sum et pudicus. Οὐδὲ σ' αἰ τύχαι, τέκνον, ἐσωφρονήκασιν, *Eur. Tro.* 342. A σώφρων.
Σωφρόνημα, ατος, τὸ, moderate factum, facinus pudicum et castum. A σωφρονέω.
Σωφρονήσατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. verbi σωφρονέω. Unde
Σωφρονητικὸς, ἡ, ὸν, modestiæ, temperantiæ amans seu studiosus.
Σωφρονίζω, f. ίσω, ad sanam mentem reduco, facio ut quis sapiat; castigo, emendo, coerceo, compesco, reprimbo, tempero, moderor. Ἵνα σωφρονίζωσι τὰς νέας, *Tit.* 2, 4. A σώφρων.
Σωφρονικὸς, ἡ, ὸν, natura comparatus ad temperantiam; (2) modestiæ et moderationi deditus. Ab eod.
Σωφρονικῶς, *adv.* temperanter, modeste. A pr.
Σωφρόνισις, εως, ἡ, castigatio, emendatio.
Σωφρόνισμα, ατος, τὸ, id quo quis castigatur et emendatur.
Σωφρονισμὸς, ῦ, ὁ, castigatio, emendatio, ad meliorem mentem revocatio, coercitio.
Σωφρονιςὴρ, ῆρος, ὁ, admonitor, castigator; (2) dens genuinus, *Ph.* A σωφρονίζω.
Σωφρονιςήριον, ῦ, τὸ, carcer ad emendationem morum. Ab eod.
Σωφρονιςὴς, ῦ, ὁ, castigator, emendator, monitor, præceptor; qui aliquid prudenter agit, et concipit; cum gen. rei quæ prudenter instituitur, *Plut.* Ab eod. Unde
Σωφρονιςικὸς, ἡ, ὸν, monendi, emendandi vim habens, ad emendandum ac monendum comparatus.
Σωφρονιςὺς, ύος, ἡ, emendatio, correctio. A σωφρονίζω.
Σωφρονέντως, modeste, prudenter, vel moderate se gerendo, *Steph.*
Σωφρόνως, *adv.* sana mente, prudenter; (2) moderate, modeste, continenter, temperanter, pudice. *Gl. V.* sobrie, caste.
Σώφροσι, *temperantibus,* dat. pl. a σώφρων.
Σωφροσύνη, ης, ἡ, modestia, pudicitia, castitas, *Philox.* temperantia, *Gl. V.* A
Σώφρων, ονος, ὁ ἡ, cui mens est salva et incolumis; (2) prudens, sapiens; (3) moderatus, temperans, continens, sobrius; (4) honestus, bene moratus, probus; (5) castus, pudicus, continens. Ex σῶς et φρήν.
Σωχέω, idem quod seq. *Nic. Th.* 590.
ΣΩ'ΧΩ, tero, lævigo.
Σώω, incito; σώοντο, pass. imperf. A σεύω.
Σώω, incito, moveo; (2) servo, sospito; σώομαι, servor incolumis. A σῶς, vel σόω.

T.

T Decima nona litera Græcorum, quæ Tau dicitur ab Hebræorum litera cognomini; (2) in notis numeralibus valet *trecenta,* et cum lineola subjecta, ,τ, *trecenta millia.*
Τὰ, *hæc,* nom. pl. n. g. ὁ, ab *hic.*
Ταβαῖται, lignea quædam pocula, *Ath.*
Ταβαρίτης, sc. ἄρτος, *Ath.*
Ταβερνεῖον, ῦ, τὸ, caupona. A *taberna.*
Τάβλα, tabula, *Gl. V.* A *tabula.*
Ταβλίζειν, tesseris ludere in tabula. A præc.
Ταβλιςὴς, ῦ, ὁ, qui ludit in tabula.
Τάγαθὰ, *bona,* nom. plur. *Dor.* pro τὰ ἀγαθὰ, *bona,* ab ἀγαθὸν, *bonum.*
Ταγαῖος, ῦ, ὁ, qui facit quidpiam ab alio jussus; (2) subjectus. A ταγός.
Ταγέω, impero. Ab eod.
ΤΑΓΓΗ', ῆς, ἡ, rancor.
Ταγγίασις, εως, ἡ, idem. Quasi a ταγγιάζω, quod esset *rancesco.*
Ταγγίζω, rancesco, rancidus fio. A ταγγή.
Ταγγὸς, ἡ, ὸν, rancidus, qui rancorem contraxit, *Ph.* ταγγὸν, rancidum. Ab eod.
Ταγεία, ας, ἡ, principatus; (2) præfectura. A ταγεύω.
Ταγεὶς, *ordinatus,* a. 2. part. pass. v. τάττω.
Ταγεύω, sum summus magistratus, *Xen.* (2) præficio, *Æschyl.* A
Ταγὴ, ῆς, ἡ, principatus, præfectura; (2) præceptum. A τάσσω.
Ταγηνίας, ῦ, ὁ, ut ταγηνίας ἄρτος, panis in sartagine coctus, admixto caseo.
Ταγηνίζω, frigo, *Gl. V.* A τάγηνον.
Ταγηνιςὸς, ἡ, ὸν, in sartagine frictus seu coctus. A præc.
Ταγηνίτης, ῦ, ὁ, ut ταγηνίτης ἄρτος, idem quod ταγηνίας. A
Τάγηνον, ῦ, τὸ, sartago, *Gl. V.* Alias τήγανον. Εὔχομαι δὲ σοι τὸ μὲν τάγηνον πευθίδων ἐφεςάναι σίζον, *Aristoph. Equit.* 928. A τήκω.
Ταγκίςρῳ, hamo, *Att.* vel *Æol.* pro τῷ ἀγκίςρῳ, ab ἄγκιςρον.
Τάγμα, ατος, τὸ, ordo, factio, agmen, globus, legio, *Ph.* A τάσσω.
Ταγματάρχης, ῦ, ὁ, qui agmini præest. Ex τάγμα et ἄρχω.
Ταγματικὸς, legionarius, *Gl. V.* A τάγμα.
Ταγὸς, ῦ, ὁ, dux, imperator, præfectus, præses, summus est magistratus in Thessalia; *Il.* 23, 160. A τάσσω.
Ταγῦχος, ῦ, ὁ, idem. A ταγὴ et ἔχω.
Ταγυρὶ, minime, *Suid.*
Τάζω, extendo, corripio, apprehendo; ut hinc sit τεταγὼν, a. 2. cum reduplicatione, qui prehendit, *Il.* 1, 591. A τείνω.
Ταθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi τείνω.
Ταθῶσι, 3. plur. aor. 1. conj. pass.
Ταὶ, nom. plur. f. g. *Ion.* pro αἱ, ab ὁ, articulo præpos.
Ταινία, ας, ἡ, tænia, fascia, vitta, redimiculum; (2) agger ex arenæ colluvie; (3) cautes scrupulosa sub aquis latens, in longumque porrecta, syrtis; (4) genus vermium longiorum; (5) genus piscis *apud Aristotelem.* A τείνω.
Ταινίδιον, ῦ, τὸ, Dim. a præc.
Ταινίον, ῦ, τὸ, idem et ab eod.
Ταινιόπωλις, ίδος, ἡ, mulier quæ fascias vendit. Ex ταινία et πωλέω.
Ταινιόω, ῶ, fut. ώσω, redimio fascia; (2) orno, *Aristoph. Conc.* 1026. A ταινία.
Ταινιωτικὸς, ἡ, ὸν, in tænia natus. Vide ταινία No. 2 et 3. Τὸτε δὲ καλλίων ὁ ταινιωτικὸς καλέμενος, *Athen.* 1, 25.
Τάκεαι, 2. sing. præs. ind. pass. *Dor.* et *Ion.* pro τήκεσαι, a τήκω.
Τάκεῖθεν, *Dor.* pro τὰ ἐκεῖθεν, *quæ illic.*
Τακεὶς, aor. 2. part. pass. *Dor.* pro τηκείς.
Τακερὸς, ρὰ, ρὸν, liquefactus, maceratus, liquatus, humidus; mollis, tener, delicatus, de oculis, vultu. A τήκω. Hinc
Τακερόω, ῶ, f. ώσω, macero; (2) coctione ita tenerum reddo, ut velut liquescens dilabatur et diffluat, *Diosc.*
Τακερόχρως, ωτος, ὁ ἡ, corpus liquatum habens. Ex τακερὸς et χρώς.
Τακερῶς, instar eorum quæ τακερὰ dicuntur, *Ath.*
Τάκην, aor. 2. ind. pass. *Ion.* pro ἐτάκην, a τήκω.
Τακήσομαι, *liquefiam,* fut. 2. ind. pass.
Τακτικὸς, ἡ, ὸν, ordinandi peritus, *peculiariter,* ordinandi peritus milites et aciei instruendæ; τακτικὰ, quæ ad rem et disciplinam militarem spectant; τακτικοὶ, scriptores de acie ordinanda. A τάσσω.
Τακτικῶς, *adv.* militariter, cum peritia aciei struendæ. *Gl. V.* ordinate.
Τακτὸς, ἡ, ὸν, ordinatus, in quo servatur ordo; (2) certus, statutus, definitus, ut dies, &c.
Τἄκτὸς, pro τὰ ἐκτὸς, aliena. Τί τἄκτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν, *Eurip. Phœn.* 43. A τάσσω.
Τακῶνες, οἱ, pastilli ex adipe conciso minutatim, adjectis et aliis, *Poll.*
Ταλαεργὸς, ῦ, ὁ ἡ, qui patienter et constanter opus facit, patienter laborem subiens ac perferens. Ex τάλας et ἔργον.
Ταλαίμοχθος, ὁ, patiens laborum, *Eust.*
Ταλαιπείριος, pro quo ταλαπείριος, *Steph.*
Ταλαιπωρέω, ῶ, f. ήσω, laboro, ærumnas et labores perferο; (2) in ærumnas ac miserias conjicio. *Gl. V.* affligo. Πρὸς ταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον χρόνον, *Aristoph. Lys.* 769. A ταλαίπωρος. Hinc
Ταλαιπώρημα, ατος, τὸ, idem quod
Ταλαιπωρία, ας, ἡ, miseria, ærumna, *Ph.* labor, molestia, et fatigatio. A
Ταλαιπωροποιὸς, ὸν, ærumnosum reddens.
Ταλαίπωρος, ῦ, ὁ ἡ, ærumnosus, miser, misellus, *Gl. V.* Ex ταλάω et πωρή.
Ταλαιπώρως, *adv.* ærumnose, misere, laboriose.
Ταλαίφρων, ονος, ὁ ἡ, ærumnosus, qui animo patienti est. Ex ταλάω et φρήν.

Ταλακάρδιος,

Ταλακάρδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui toleranti et forti est animo, cujus cor adversa tolerare novit; (2) fortis, magnanimus. Ex καρδία.

Τάλαν, miser, voc. sing. a τάλας. Unde

Ταλανίζω, fut. ίσω, miserum et ærumnosum voco, defleo, misereor.

Ταλανταῖος, et ταλαντιαῖος, αία, αῖον, talentum æquans. A τάλαντον.

Ταλάντατος, miserrimus. A τάλας.

Ταλαντάω, ῶ, appendo, libro. A τάλαντον.

Ταλάντερος, miserior. A τάλας.

Ταλαντεύω, f εύσω, libro, pondero, appendo; (2) huc illuc exagito, suspensum teneo, *Luc.* (3) vergo, inclino.

Ταλαντίζω, idem. A

ΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ, ου, τὸ, statera, libra, trutina, lanx; (2) id quod lanci imponitur ponderandum, et nominatim talentum, pondus 125 librarum, summa pecuniæ apud Atticos thalerorum 750, secundum computationem vulgarem, ap. Atticos et Babylonios 1000. Hinc

Ταλαντοῦχος, ὁ, libripens. E pr. et ἔχω.

Ταλαντόω, ῶ, libro. Hinc

Ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio, quæ fit pondere appenso et libratione; (2) *metaph.* de aquæ marinæ agitatione seu libratione.

Ταλαὸς, ἡ, ὸν, miser, ærumnosus. A ταλάω.

Ταλαπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui incommoda et ærumnas patienter tolerat, ærumnæ patiens, ærumnosus, miser. Ex τάλας et πάθος.

Ταλαπείριος, ου, ὁ ϗ ἡ, ærumnas expertus, calamitosus et miser. Ex πεῖρα.

Ταλαπενθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, luctu adfectus; (2) fortiter luctum et mœrorem perferens, *Od.* 5, 222. Ex πένθος.

Ταλάριον, τὸ, et ταλαρίσκος, ὁ, quasillus. A

Τάλαρος, ου, ὁ, vas seu instrumentum in quo lanas et fusos reponunt; qualus, quasillus. *Gl. Vet.* calathus, fiscella; vas in quo cibaria aut alia geruntur; item vas in quo lac reponunt bubulci, et quo utuntur in premendo lacte et caseo formando, *Il.* 18, 568. A ταλάω.

Τάλας, αινα, ἀλαν, *gen.* ανος, αίνης, ανος, miser, ærumnosus. Ab eod.

Ταλασήϊος, *Poet.* ταλάσιος, *Ap.* Ab eod.

Ταλασία, ας, ἡ, lanificium. Ab eod.

Ταλάσιον, ου, τὸ, lana. Ab eod.

Ταλάσιος, ου, ὁ, lanificus. Ab eod.

Ταλασιουργέω, ῶ, f. ήσω, lanas tracto, lanarius sum, *Xen.*

Ταλασιουργία, ας, ἡ, lanificium.

Ταλασιουργικὸς, ἡ, ὸν, ad lanificium pertinens. A

Ταλασιουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui vel quæ lanas tractat. Ex ταλασία et ἔργον.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia, tolerantia. A ταλάω.

Ταλασίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui animo patienti est, qui omnia tolerat, nec ullis vincitur ærumnis, fortis. Ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν, *Il.* 4, 421. Ex ταλάω et φρήν.

Ταλαύρινος, ου, ὁ, patiens ærumnarum et laborum; (2) audax, fortis. *Il.* 5, 289.

Ταλάφρων, idem quod ταλασίφρων. A

ΤΑΛΑ'Ω, ῶ, suffero, perpetior; (2) sustineo, i. e. audeo.

Τάλεαι, αἱ, olearum rami, *V. L.*

Τάληθὲς, *verum*, Dor. pro τὸ ἀληθές.

ΤΑ'ΛΙΣ, ιδος, ἡ, *Soph. Antig.* 645. puella, virgo nubilis.

Τἄλλα, *adv.* alioqui, cæterum.

Τἀλλότρια, *aliena*, nom. vel acc. pl. n. g. *Dor.* pro τὰ ἀλλότρια.

Τἆμὰ, *Dor.* pro τὰ ἐμὰ, *mea.*

Ταμάλιστα, *adv.* maxime, vehementer.

Τἄματα, *Dor.* et *Att.* pro τὰ ἤματα, *dies.*

Τάμε, *scidit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔταμε, a τέμνω, *seco.*

Ταμεῖ, 3. sing. f. 2. ind. act. *Ion.* pro ταμεῖ.

Ταμεία, pro ταμία, *Poll.*

Ταμείας, ου, ὁ, idem quod ταμίας.

Ταμεῖν, aor. 2. inf. act. verbi τέμνω.

Ταμεῖον, ου, τὸ, *Ph.* τὸ ἰδιωτικὸν, *privatum*, cella, promptuarium, fiscus, *Gl. V.* Vid. ταμιεῖον. A ταμίας.

Ταμέσθαι, a. 2. inf. med. verbi τέμνω.

Ταμεσίχρως, οος, ὁ ϗ ἡ, corpus seu cutem incidens ac vulnerans. *Il.* 4, 511. Ex τέμνω et χρόος.

Ταμία, ας, ἡ, dispensatrix. A

ΤΑΜΙ'ΑΣ, ου, ὁ, promus condus, dispensator eorum quæ condenda et promenda sunt; (2) qui ærario præest, quæstor; (3) dispensator, arbiter, administer, præfectus.

Ταμιεία, ας, ἡ, quæstura, *Gl. V.* (2) dispensatio. A ταμιεύω.

Ταμιείας, ου, ὁ, idem quod ταμίας.

Ταμιείδιον, τὸ, Dim. repositoriolum, *Steph.*

Ταμιεῖον, ου, τὸ, *Gl. V.* ταμιεῖον, τὸ δημόσιον, *publicum*, fiscus, ærarium. Vid. ταμεῖον. A ταμιεύω. Unde

Ταμίευμα, τὸ, administratio rei familiaris, vel dispensatio.

Ταμίευσις, εως, ἡ, fiscatio, proscriptio; (2) administratio rei vel privatæ vel publicæ, i. e. ærarii; (3) parsimonia.

Ταμιευτήριον, τὸ, cella penaria, *Ern.*

Ταμιευτικὸς, ἡ, ὸν, quæstorius; (2) qui bene dispensat, parcus, qui recondere novit in futurum. A

Ταμιευτικῶς, *adv.* parce, frugaliter, bona cum dispensatione.

Ταμιεύτωρ, idem quod ταμίας, *Man.*

Ταμιεύω, fut. εύσω, quæstor sum, quæstoris munus obeo; (2) sum promus seu cellarius; (3) repono, sc. in publicum, unde et bona publico, proscribo. *In med.* repono, recondo, præsertim mea; (2) promo; (3) repono, recondo in futurum velut iram, ultionem differo; (4) vires non uno impetu effundo, sed parce, ut sufficiant universo itineri, labori; unde et v. gr. moderate impero, moderate utor opibus; (2) constituo, definio. Ὡς οὐκ ἔνι ἔμοι ταμιεύσεις, *Aristoph. Eq.* 943. Ἅπαντα γ' ἄρ αὐτῷ ταμιεύσει; *Id. Av.* 1548. Εἰς ἄλλον καιρὸν ταμιεύεσθαι, reservare, *Luc.* χιλιαρχίας ἔτυχε πρῶτον, εἶτα ἐταμίευσεν, *Plut.* A ταμίας.

Ταμίης, *Ion.* pro ταμίας.

Ταμιοῦχος, ου, ὁ, præfectus cellæ penuariæ vel ærarii. Ab ἔχω.

Τάμισος, vel ταμισὸς, οῦ, ὁ, coagulum; (2) pellis hirco recens detracta, *R. Nicand.* in *Al.* 373. (1) τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα, *Theocr.* 11, 66. A τάμνω.

Τάμνε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔταμνε, a τάμνω, pro τέμνω.

Τάμνω, *Ion.* pro τέμνω, *Il.* 11, 88.

Ταμῶ, *incidam*, f. 2. ind. act. verbi τέμνω.

Τὰν, pro τὴν, *Dor.* acc. sing. partic. præpos. a nom. ἡ, *Dor.* ἁ.

Τἂν, *Dor.* pro τὰ ἐν, *et in.*

ΤΑΝΑ'ΓΡΑ, ας, ἡ, vas æreum in quo condebantur carnes, *Hes.* ταναγρὸς, *Poll.*

Τανακὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vel secundum alios τανάηκης, εος, protensam seu longam habens aciem, acutus. Ex τανύω et ἀκή.

Τανανχήτης, valde sonorus. Τανανχέτα πάντος, *Oppian.* 2, 144.

Ταναιμύκης, εος, ὁ ϗ ἡ, multum et vehementer mugiens. Ex ταναὸς et μυκάω.

Τανακίδης, idem quod τανακὴς, *R.*

Ταναόδειρος, ου, ὁ ϗ ἡ, longum collum habens. A δειρή.

Ταναὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, et ταναὸς, ἡ, ὸν, protensus, extensus, promissus, longus, procerus, *Il.* 16, 588. A τείνω.

Ταναϋφὴς, ὲς, subtiliter textus. Ex ὑφή.

Τανάχαλκος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. rei longæ, ex ære.

Τἀνδοῖ, pro τὰ ἐνδοῖ. vide in ἐνδοῖ, *Soph. Œd. Col.* 1430.

Τανεῖαι, ῶν, αἱ, porrecta ligna. A ταναός.

Τανηλεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, longum somnum vel longam quietem adferens, epith. mortis. Ex λέγω, *cubare facio.*

Τανθάριον, τὸ, rubor, *Hes.*

Τανθαρύζω, *Dor.* τανθαλύζω, tremo, palpito.

Τανταλίζω, concutio, decutio, *Fragm. Anacreontis apud Schol. Soph. Antig.* 137. *Hesychius* ταντταλίζεται, σαλεύεται.

Ταντταλόω, vehementer concutio, labefacto. Ἐπὶ γᾶν πέσε τανταλωθεὶς, *Soph. Antig.* 137.

Τανύγλωσσος, ου, ὁ ϗ ἡ, linguam protensam habens, *Od.* 5, 66. Ex τανύω et γλῶσσα.

Τανυγλώχιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, cuspides extensas ac promissas habens.

Τανυδρόμος, ὁ ϗ ἡ, longum curriculum absolvens.

Τανυέθειρος, ὁ ϗ ἡ, longam comam habens. Ab ἔθειρα.

Τανυήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, protensam sive longam habens aciem. Ex τανύω et ἀκή.

Τανύθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, qui laxo est capillo, prolixos et promissos crines habens; (2) hirsutus. A θρίξ.

Τανύκραιρος, ὁ, longam comam habens; longa cornua habens. Τανυκραίροισιν ἐλάφοισι, *Oppian. Cyneg.* 1, 191. A κεραία.

Τάνυμαι, tendor, extendor, distendor. A τείνω.

Τανυμήκης, ες, in longum protensus, prolixus, altus, *Ep.*

Τανύοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτανύοντο, a τανύω.

Τανυπλέκτος, ον, plexus, plexilis. Οἱ δὲ τανυπλέκτοισιν ἐν ἕρκεσι ἤριπον αὐτοὶ, *Oppian. Halieut.* 1, 33.

Τανύπεπλος, ου, ὁ ϗ ἡ, extenso et promisso peplo amictus, cui est vestis laxa et sinuosa. Ex τανύω et πέπλος.

Τανύπλευρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cujus latera in longum latumque tensa sunt; (2) amplus; *Nonn. P.* 5, 2. A πλευρά.

Τανυπλόκαμος, idem quod τανύθριξ, *Nonn.*

Τανύπους, ποδος, ὁ ϗ ἡ, pedes extendens, *Od.* 9, 464. Σεμνὰς Ἐριννῦς τανύποδας, venerandas celeripedes Erinnyas, *Soph. Aj.* 837.

Τανύπρεμνος, ον, extensos habens stipites seu truncos, *Coluth.*

Τανύπρωρος, ον, proram extensam et promissam habens, *Call.*

Τανύπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui alæ extensæ sunt, extensis et patulis alis volans, velox. Ex τανύω et πτερόν.

Τανυπτερύγεσσι, dat. pl. *Poet.* pro τανυπτέρυξι, a

Τανυπτέρυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd. *Gl. V.* τανυπτέρυγες, præpetes.

Τανύρριζος, ου, ὁ ϗ ἡ, radices extensas et longe lateque expansas habens; (2) longus. (2) βαλλόμενος πυκινῇσι τανυρρίζοισιν ἀκωκαῖς, *Oppian. Cyneg.* 4, 195. A ῥίζα.

Τανυσθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi τανύω.

Τανυσίπτερος, idem quod τανύπτερος.

Τανύσκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, magnam et late diffusam umbram habens. Ex σκιά.

Τανυσκόπελος, ου, ὁ ϗ ἡ, amplos scopulos habens; *Nonn. P.* 4, 21.

Τανυσκόπελος, ον, scopulos in longum pretentos vel altos habens, *Nonn.*

Τάνυσσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐτάνυσαν, a τανύω.

Τανυστὺς, ύος, ἡ, extensio, intensio, *Od.* 21, 112. A τάνυμαι.

Τανύσφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, malleolos pedum extendens inter eundum, amplis latisque passibus progrediens; (2) longa et gracilia crura habens, procerus; (3) qui festinat, celer. Ex τανύω et σφυρόν.

Τανύφθογγος, ον, extendens vocem, *Tryph.*

Τανύφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, corticem habens amplum seu longum, i. e. longa et ampla arbor. A φλοιός.

Τανύφυλλος, ου, ὁ ϗ ἡ, folia habens ampla et lata, sive etiam diffusa. A φύλλον.

Τανυχειλὴς, ὁ ϗ ἡ, extendens labra, *Col.*

Τανύω, idem quod τείνω. Βοέην τανύειν, *Il.* 17, 390. Νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε, *Il.* 16, 567. A τείνω.

Ταξείδιον, ου, τὸ, parva cohors. A τάξις.

Ταξιαρχέω, centuriæ præfectus sum, sum centurio, cohorti præfectus sum, aut etiam ordines duco. Κεἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ, *Aristoph. Pace,* 444. A ταξίαρχος.

Ταξι-

Ταξιάρχης, ου, ὁ, idem quod ταξίαρχος. Ex τάξις et ἀρχή. Hinc

Ταξιαρχία, ας, ἡ, cohortis præfectura, præfectura legionis, tribunatus, *item* decurionatus.

Ταξίαρχος, ου, ὁ, ordinum ductor, centurio, tribunus; *item* decurio.

Ταξιόω, ordino. A

Τάξις, εως, ἡ, ordo, series, *Ph. item* vices, officium, apparitura; *Gl. V.* (2) exercitus, legio, cohors, cuneus, acies, *Ph.* τάξεις, classes, *Gl. V.* (3) constitutio, ordinatio, ut νόμων τάξις· (4) tributa, vectigalia; (5) modestia, in ore. A τάσσω. Hinc

Ταξιώτης, ου, ὁ, apparitor; officialis, *Gl. V.*

Ταξιωτικὸς, ἡ, ὸν, officialis, ῥάβδος ταξιωτικὴ, virga lictoris. A præc.

ΤΑ'ΞΟΣ, ου, ὁ, taxus, *arbor feralis et venenata.*

Τᾆξω, pro τὰ ἔξω, quæ sunt foris, *Soph. Œd. Col.* 341.

Ταπεινολογία, ας, ἡ, submissa et humilis oratio. Ex ταπεινὸς et λόγος.

Ταπεινοῤῥημοσύνη, ης, ἡ, idem. A ῥῆμα.

ΤΑΠΕΙΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, humilis, *Ph.* summissus, *Gl. V.* tenuis, de fluvio; humilis, de planta. Hinc

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, animi demissio et abjectio.

Ταπεινοφρονέω, ῶ, fut. ήσω, animo sum humili et dejecto, demisse et humiliter, *item* modeste sentio.

Ταπεινοφροσύνη, ης, ἡ, animi demissio, animus demissus et humilis. *Gl. V.* modestia, in sacris. A

Ταπεινόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui est animo humili et abjecto. A φρήν.

Ταπεινόω, ῶ, fut. ώσω, humilem reddo, demitto seu submitto, deprimo; *in S. S.* affligo, calamitatibus premo, *item* vitio, stupro; τεταπεινωμένος, summissus, *Gl. V.* perf. part. pass. Ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται, *Matt.* 23, 12. Μὴ πάλιν ἐλθόντα με ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου πρὸς ὑμᾶς, 2 *Cor.* 12, 21. Οἶδα δὲ ταπεινοῦσθαι οἶδα ϗ περισσεύειν, *Phil.* 4, 12. A ταπεινός.

Ταπεινωθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Ταπεινώθητε, 2. pl. aor. 1. imperat. pass. verbi ταπεινόω. Unde

Ταπείνωμα, ατος, τὸ, depressio, humilitas.

Ταπεινῶς, *adv.* humiliter, abjecte, demisso animo, modeste.

Ταπείνωσις, εως, ἡ, animi demissio et abjectio; (2) imminutio; (3) inopia, tenuitas; (4) in sacris, modestia. A ταπεινόω.

Ταπεινωτικὸς, ἡ, ὸν, deprimendi vim habens. Ab eod.

ΤΑ'ΠΗΣ, ητος, ὁ, tapes, tapetium, vestis stragula.

Τάπις, ιδος, ἡ, idem.

Ταπολλὰ, *adv.* plerumque, sæpe.

Ταπρῶτα, *adv.* primum, ut primum, simul atque.

Τάραγμα, ατος, τὸ, perturbatio, consternatio, terror. Μελάθρω τάραγμα ταρτάρειον πίπτεις, *Eurip. Herc. Fur.* 907. Ὡς ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγματι πέπτωκα δεινῷ, *Id. Ib.* 1091.

Ταραγμὸς, οῦ, ὁ, idem. A ταράσσω. Unde

Ταράκτης, ου, ὁ, turbator:

Ταρακτικὸς, ἡ, ὸν, turbandi seu perturbandi vim habens, turbulentus. *Gl. V.* turbidus. Τῶν αἰσθητηρίων ἡ ἀκοὴ ταρακτικώτατόν ἐστι τῆς ψυχῆς, *Appian.*

Ταρακτὸς, ἡ, ὸν, perturbatus; (2) qui perturbari potest. Unde

Ταράκτωρ, ορος, ὁ, perturbator, *R.*

Ταραντινίδιον, τὸ, vestis mollis et pellucida, quæ apud Tarentinos in usu fuit.

Ταραντινίζω, Tarentinos imitor, *impr.* decurro equo armatus.

Ταράξῃ, 3. sing. a. 1. conj. act. verbi ταράσσω.

Ταραξίας, ὁ, turbulentus, turbis studens, *Suid.*

Ταραξικάρδιος, ον, animum mordens, perturbans. A ταράσσω et καρδία.

Ταράξιππος, ον, qui equos turbat, &c. Pelopis cognomentum.

Ταραξιππόστρατος, ὁ, equestrium copiarum perturbator, *Ar.*

Ταρασσέσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. verbi ταράσσω.

Ταρασσομένων, gen. pl. part. præs. med.

ΤΑΡΑ'ΣΣΩ, vel άττω, f. ξω, commoveo, turbo, perterreo; τεταραγμένος, turbatus, *Ph.* p. part. pass. Οἴμοι μ' ὦ πότνιαι, βωμολοχεύμασιν ταράττεις; *Aristoph. Eq.* 898. Ὡς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν ταράσσει, *Eur. Supp* 600. Ἐταράχθησαν πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως, *Luc.*

Ταραχὴ, ῆς, ἡ, turba, turbatio, confusio, tumultus, consternatio. A præc.

Ταράχθητε, 2. pl. aor. 1. imperat. pass. verbi ταράσσω. Unde

Τάραχος, ου, ὁ, tumultus. *Gl. V.* turbatio.

Ταραχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, turbulentus. *Ph.* turbarum plenus. A præc.

Ταραχωδῶς, *adv.* turbulente, tumultuose; (2) pavide.

Ταρβαλέος, έα, έον, terribilis, timorem et metum adferens; (2) metuens, timidus. Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον, *Nonn.* (2) ὅπως .... μὴ ταρβαλέα θάνοιμι, *Soph. Trach.* 955, 957. A τάρβος.

Ταρβέω, paveo, timeo, trepido; (2) vereor, honoro. (1) ὃ ταρβήσας, *Il.* 5, 286. (2) ταρβεῖν μὲν τἀνθυμήματα πολλὴ 'στ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ, *Soph. Œd. Col.* 292. Ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαίως ἔχει, *Soph. Trach.* 736. Ταρβῶν ὀρφάνευμα τέκνων, *Eurip. Herc. Fur.* 549. Ab eod.

Ταρβῆ, ῆς, ἡ, idem quod τάρβος.

Ταρβήσαντε, *pavefacti*, n. dual. (*Il.* 1, 331.) et

Ταρβήσαντες, nom. pl. aor. 1. part. act,

ΤΑ'ΡΒΟΣ, εος, τὸ, terror, timor, metus.

Ταρβοσύνη, ης, ἡ, idem.

Ταρβόσυνος, ον, territus, pavidus.

Ταργαίνω, turbo, *Hes.*

Ταριχεία, ας, ἡ, conditura quæ sale fit, *item* pollinctura. *Gl. V.* succidia. A ταριχεύω.

Ταριχέμπορος, ου, ὁ, salsamentarius, salsamentorum venditor. Ex τάριχος et ἔμπορος.

Ταρίχευσις, εως, ἡ· vide ταριχεία.

Ταριχευτὴρ, ὁ, conditor, *Man.*

Ταριχευτὴς, οῦ, ὁ, salitor, *Ph.*

Ταριχευτὸς, ἡ, ὸν, sale conditus et aliquamdiu adservatus. A

Ταριχεύω, f. εύσω, sale, arena, fumo, condio, macero, induro et arefacio, *Gl. V.* salso; ταριχεύω νεκρὸν, mortuum pollingo, *Gl. V.* * Κρέα τεταριχευμένα, *Longin.* 43. A τάριχος.

Ταριχηγὸς, ὁ, qui salsamenta advehit, *Bud.*

Ταριχηρὸς, ρὰ, ρὸν, qui est ex genere salsamentorum, qui saliri solet; (2) sale conditus et servatus, salsus. *Ph.* ταριχηρὸν, præsalsum. A τάριχος.

Ταρίχιον, ου, τὸ, salsamentum. A τάριχος.

Ταριχοπωλέω, ῶ, f. ήσω, salsamenta vendito. A

Ταριχοπώλης, ου, ὁ, qui salsamenta venditat. *Gl. V.* salsamentarius.

Ταριχοπωλεῖον, τὸ, taberna salsamentarii.

ΤΑ'ΡΙΧΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, salsamentum piscium; (2) caro sale condita.

ΤΑΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, velox, *R.*

Τάρπημεν, 1. pl. aor. 2. ind. pass. *Ion.* pro ἐτάρπημεν, a τέρπω.

Ταῤῥίον, ου, τὸ, craticula. Dim. a ταῤῥός.

ΤΑ'ΡΡΟΘΟΣ, ου, ὁ, auxiliator, *R.*

Ταῤῥὸς, οῦ, ὁ, crates, *Gl. V.* Att. pro

Ταρσὸς, οῦ, ὁ, crates, super qua casei aliaque solent siccari; (2) aliquid ταρσῷ simile, ut ala avis, palmula remi, palmula manus seu pedis, *Ph.* ταρσὸς τοῦ ποδὸς, planta; ταρσοὶ, tali, *Ph.* plantæ, *Gl. V.* Ταρσοὺς καλάμων διασοιβάζοντες, *Herodot.* 1, 179. Ἐν ταρσοῖς καλάμου πῆλον ἐνείλοντες, *Thucyd.* 2, 76. A τέρσω.

Ταρσὰ, τὰ, pedes, *Ep.*

Ταρσόω, sive ταῤῥόω, ῶ, f. ώσω, instruo et munio crate, crati impono. A ταρσός. Unde

Ταρσώδης, sive ταῤῥώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, in modum cratis implicitus seu implexus; epith. arborum quarum radices sic implicantur.

Τάρσωμα, ατος, τὸ, idem quod ταρσός.

Ταρταρεῖος, et ιος, α, ον, tartareus.

Ταρταρίζω, f. ίσω, tartareo frigore tremo. A

ΤΑ'ΡΤΑΡΟΣ, ου, ὁ, et plur. τὰ τάρταρα, ων, tartarus, profundissimus inferorum locus; (2) locus tenebricosus, carcer.

Ταρταρόπαις, ὁ ϗ ἡ, Tartari proles.

Ταρταρόω, ῶ, fut. ώσω, in tartarum (*item* carcerem) detrudo vel dejicio. Σειραῖς ζόφου ταρταρώσας, 2 *Pet.* 2, 4. A τάρταρος.

Ταρφέα, *adv.* frequenter, crebro. A ταρφής, *Il.* 22, 142.

Ταρφειὸς, ὰ, ὸν, densus, creber, frequens. A τάρφος.

Ταρφεῖς, nom. pl. pro ταρφέες, a τάρφης.

Τάρφεσιν, *densis*, dat. pl. cum ν.

Ταρφθήμεναι, aor. 1. inf. pass. *Dor.* pro τερφθῆναι, a τέρπω.

Ταρφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ταρφειός.

ΤΑ'ΡΦΟΣ, εος, τὸ, densitas, peculiariter silvæ, locus silvæ densus. A

Τάρφω, sicco. Quasi a τέρω, *R.*

Ταρφὺς, densus, frequens, idem quod ταρφὴς, *Æsch.*

ΤΑ'ΡΧΕΑ, ων, τὰ, et τάρχαι, ῶν, αἱ, inferiæ, justa, parentalia. Hinc

Ταρχεύω, sepelio.

Ταρχύω, fut. ύσω, exsequias facio, funus curo, sepelio, *Lycophr.* 728.

Τᾶς, pro τῆς, *Dor.* gen. sing. f. g. ab artic. præpos. ὁ.

Τάσις, εως, ἡ, extensio, contentio. *Ap. Rhet.* longissima periodus. A τείνω.

ΤΑ'ΣΣΩ, vel τάττω, fut. ξω, ordino, colloco, statuo; (2) constituo, destino; (3) mando, impero, ut tributa; τέταγμαι, ordinatus sum, *Gl. V.* p. pass. τεταγμένος, ordinatus, status, fixus, *Gl. V.* part. *In med.* τάσσομαι, certis pensionibus solvo. Ἐκεῖναι μὲν ἅπαντα νόμῳ τέτακται, *Dem.* Ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν τῷ τολμᾷ τελεῖν, *Soph. Aj.* 528.

Τατικὸς, ἡ, ὸν, tendens, tendendi vim habens. A τείνω.

Τάττωμεν, 1. plur. præs. conj. act. *Att.* pro τάσσωμεν, a τάσσω.

Τατυρὰς, ὁ, phasianus, *Ath.*

Τατώμενοι, nom. plur. præs. part. pass. *Dor.* et *contr.* pro τητάομενοι, a τητάω, *privo.*

Ταυράω, ῶ, de tauro vaccam appetente. A ταῦρος.

Ταυρεία, item ταυρέα, scil. δορὰ, taurinum corium. A ταύρειος.

Ταύρειος, εία, ειον, taurinus. A ταῦρος.

Ταύρεος, έα, εον, idem et ab eod.

Ταυρηδὸν, *adv.* in modum tauri, torve. Τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, *Lucian. Philop.* 2. Ταυρηδὸν ἐπὶ τῶν βασάνων ὁρῶντας, *Joseph. Maccab.* 15. Ab eod.

Ταυρία, festum in honorem Neptuni.

Ταυριάω, pro ταυράω, *Steph.*

Ταυρίδιον, ου, τὸ, parvus taurus. Dim.

Ταυρικὸς, ἡ, ὸν, tauricus; (2) taurinus.

Ταύριος, taurinus, *Soph.*

Ταυροβόας, ὁ, clamosus; *proprie*, tauri vocem habens. A βοή.

Ταυροβόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, taurivorus, taurum vorans. A βορά.

Ταυρογάστωρ, ορος, ὁ, vorax. A γαστήρ.

Ταυρόδετος, η, ον, cui taurus alligatus est. A δέω.

Ταυροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tauri formam habens. Ex εἶδος.

Ταυρόθυτος, ον, in quo taurus immolatus est. A θύω.

Ταυρόκερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, cornua taurina habens. Ex κέρας.

Ταυροκέφαλος, ον, taurinum caput habens. A κεφαλή.

Ταυροκόλλα, ης, ἡ, glutinum taurinum, quod fit ex auribus et genitalibus taurorum. A κόλλα, *gluten.* Hinc

Ταυροκολλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, glutini taurino similis, glutinosus.

Ταυρόκρανος, ου, ὁ ϗ ἡ, taurinum caput habens. A κράνον.

Ταυροκτονέω, ῶ, taurum occido. Ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς βοῦς, *Soph. Tr.* 779. A

Ταυροκτόνος, ου, ϗ ὁ ϗ ἡ, tauri interfector. A κτείνω.

Ταυρέκτονος, ου, ὁ καὶ ἡ, a tauro occisus.

Ταυρομέτωπος, ον, taurinam i. e. torvam frontem habens. A μέτωπον.

Ταυρόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, tauri formam habens. A μορφή.

Ταυροπάρθενος, ἡ, epith. Europæ, tauro vectæ.

Ταυροπάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, ex tauro procreatus A πατήρ.

Ταυροπόλια, festum in honorem Dianæ, *Hes.*

Ταυροπόλος, ου, ἡ, et Ταυροπόλη, ης, ἡ, Diana, vel quod apud Tauros Scythiæ gentem colatur, vel quod taurorum gregibus præsit; tauris vecta, epith. Dianæ, quæ, eadem ac Luna, tauris vecta fingitur. Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις, Tauris vecta Jovis filia Diana, *Soph. Aj.* 172. Ex πολέω.

Ταυρωπὸς, seu ταυρωπὸς, qui taurino aspectu seu taurina facie est, *Ath.*

Ταυρόπους, ποδος, ὁ, ἡ, tauri pedes habens.

ΤΑΥ῀ΡΟΣ, ου, ὁ, taurus; (2) signum cœleste; (3) Taurus, mons vastissimus Asiæ; (4) penis.

Ταυροσφαγέω, ῶ, tauros macto. Ταυροσφαγοῦντες εἰς μελάνδετον σάκος, *Æschyl. ap. Longin.* 15. Ex σφάττω seu σφάζω.

Ταυροσφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, taurum mactans; dies in quo tauri mactantur. Ἡμέρα ταυροσφάγος, *Soph. Trach.* 609.

Ταυροφάγος, ου, ὁ, taurorum vorator.

Ταυροφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui taurus esse videtur, tauro similis. A φαίνομαι.

Ταυρόφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, vocem edens taurinæ similem.

Ταυροφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui taurum vel tauros cædit. A φένω.

Ταυρόφορος, ὁ, qui fertur, trahitur, a tauris A φέρω.

Ταυρόω, ῶ, taurum facio, in taurum muto; (2) stupro, comprimo; (3) exasperor, efferor. (3) Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην τοῖσδε, *Eur. Med.* 92. (1) τεταύρωσαι γὰρ οὖν, formam tauri geris, *Id. Bacch.* 920. Ταυροῦμαι, taurus fio, taurinam naturam induo; (2) comprimor a viro. A ταῦρος.

Ταυρὼ, ἡ, Taurica Diana, *Steph.*

Ταυρώδης, ες, taurinus, qui taurina facie est. At ταυρωδία, *adv.* tauri in modum, torvum, *Nic.*

Ταυρωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, tauri faciem habens, tauriformis. Ab ὤψ.

Ταὐτὰ, eadem, pro τὰ αὐτά· ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, *Soph. Œd. Tyr.* 284.

Ταύταν, *hanc*, acc. sing. f. gen. *Dor.* pro ταύτην, ab οὗτος, *hic.*

Ταύτῃ, *adv.* eatenus, ea ratione, eo modo; (2) ea ex parte; (3) ea de causa, ideo; (4) hac. Ab οὗτος, *hic.*

Ταυτίζω, in unum confero, unum idemque censeo et pono. A

Ταυτὸ, vel ταυτὸν, et ταὐτὸ, ταὐτὸν, idem illud. Ἐς ταυτὸν ἥκεις, convenit inter nos, eodem redis, *Eurip. Hipp.* 273. Ἐς ταυτὸν ἔχειν vel ἐλθεῖν, convenire cum aliquo, Ἐς ταυτὸν ἥκειν φημὶ τὰς βροτῶν τύχας, τὸν δ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρα, similem aio esse mortalium casibus hunc quem æthera vocant, *Id. Fragm. Danae.* Ex τὸ et αὐτό.

Ταυτοβουλία, ας, ἡ, voluntatis consensus, eadem voluntas. Ex ταυτὸ et βουλή.

Ταυτογραφέω, eodem modo scribo; ταυτογραφέμενα, quæ eodem modo scribuntur. A γράφω.

Ταυτόδοξος, ὁ καὶ ἡ, idem sentiens. A δόξα.

Ταυτοδυναμέω, æquipolleo, idem significo. A

Ταυτοδύναμος, ὁ καὶ ἡ, æquipollens. A δύναμις.

Ταυτοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ejusdem formæ, uniformis. Ex ταυτὸ et εἶδος.

Ταυτοέπεια, ας, ἡ, repetitio ejusdem rei aliis verbis. Ex ταυτὸ et ἔπος.

Ταυτοεπέω, ῶ, idem dico. Ab ἔπω.

Ταυτοεργέω, ῶ, eadem operor. Ex τ. et ἔργον.

Ταυτοεργία, ας, ἡ, idem opus. Ex iisd.

Ταυτοθελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem volens; ταυτοθελὲς, identitas seu consensus voluntatis. A θέλω.

Ταυτόθρους, ὁ, ἡ, idem sonans. τὸ αὐτὸ θροῶν. A θρόος.

Ταυτοκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui eodem cum altero movetur, parem motum habens.

Ταυτοκλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in idem vergens. A κλίνομαι.

Ταυτολογέω, idem dico, idem loquendo itero, etiam de iis quæ alii dixere. Περὶ τῶν καλῶς καὶ πολλοῖς εἰρημένων ταυτολογεῖν, *Polyb.*

Ταυτολογία, ας, ἡ, vitium sermonis, quando res eadem pluribus, et plane idem significantibus verbis, redditur:

Ταυτολογικῶς, *adv.* per tautologiam. A

Ταυτολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem dicens. Ex ταυτὸ et λέγω.

Ταυτόματον, vel ταὐτόματον, quod fit casu vel fortuito, forte; ἀπὸ ταυτομάτου, forte fortuna; item sponte. Ex τὸ et αὐτόματον.

Ταυτομολέω, idem cum αὐτομολέω, *V. L.*

Ταυτοπάθεια, ἡ, eventus, fortuna similis in utramque partem. A

Ταυτοπαθὴς, ές, cui idem accidit.

Ταυτοποδία, ἡ, ejusdem pedis repetitio, ut in ditrochæo, *ap. Hephæst.* A πούς.

Ταυτοπροσωπικῶς, *adv.* in eadem persona. A ταυτοπροσωπικὸς, ejusdem personæ.

Ταυτοσήμαντος, ον, idem significans. A σημαίνω.

Ταυτόσημος, ον, idem. A σῆμα.

Ταυτοσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ejusdem virtutis et roboris. Ex ταυτὸ et σθένος.

Ταυτοσυνδρομὴ, ῆς, ἡ, concursus in eundem locum.

Ταυτότης, ητος, ἡ, res eadem. A ταυτό.

Ταυτοφωνία, ἡ, similitudo soni. A

Ταυτόφωνος, ον, similiter sonans. A φωνή.

Ταυτώνυμος, ον, idem nomen habens. Ab ὄνομα.

Τάφε, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔταφε, a θάπτω.

Ταφεὶς, a. 2. part. pass. verbi θάπτω.

Ταφεὺς, έως, ὁ, vespillo, libitinarius, sandapilarius, qui sepulturam dat. Ὅταν σύ με ταφεὺς γένῃ, *Soph. Œd. Col.* 582. A

Ταφὴ, ῆς, ἡ, sepultura, funus, exsequiæ; (2) quod numeratur pro sepultura. A θάπτω.

Ταφήϊον, ου, τὸ, vestis quæ sternitur super sepulchrum.

Ταφήϊος, ου, ὁ, ad sepulturam pertinens, sepulchralis, funereus. A ταφή.

Τάφιος, ία, ιον, sepulchralis. A

Τάφος, ου, ὁ, collis, tumulus; monumentum, *Soph. Aj.* 1187. (2) sepultura, funus, exsequiæ; (3) epulum funebre, silicernium. *Il.* 23, 29. A θάπτω.

Ταφρεία, ας, ἡ, fossio, fossæ excavatio; (2) valli exstructio pro castris. A ταφρεύω.

Τάφρευμα, ατος, τὸ, munitio castrorum. A

Ταφρεύω, fossam duco, castra munio.

Τάφρη, ἡ, idem quod τάφρος, *Herod.*

Τάφρος, ου, ἡ, fossa, fossatum, *Ph.* sepes, *Ph.* vallum, *Gl. V.* etiam pro carcere sc. in terram defosso maxime reperitur. A θάπτος.

Ταφροειδὴς, ές, fossæ similis. Ab εἶδος.

Ταφρωρύχος, ου, ὁ, vallorum effossor, *R.* Ex τάφρος et ὀρύσσω, *fodio.*

Τάχα, *adv.* velociter, properanter, mox; (2) forsan, fortassis, forte; (3) facile. A ταχύς.

Τάχει, dat. sing. pro ταχεῖ, a τάχος.

Ταχεία, ας, ἡ, celeritas. A ταχύς.

Ταχέως, *adv.* idem quod τάχα.

Ταχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τάσσω.

Ταχινὰ, *adv.* celeriter. A ταχινός.

Ταχινὸς, ἡ, ὸν, celer, velox. A τάχος.

Ταχινῶς, *adv.* celeriter. A præc.

Τάχιον, *adv.* citius, celerius, velocius; (2) cito. A ταχίων, comp. a ταχύς.

Τάχιστα, *adv.* celerrime, velocissime. A

Τάχιστος, ίστη, ιστον, celerrimus, velocissimus. τὴν ταχίστην, sc. ἡμέραν seu ὥραν, quamprimum, *Ph.* actutum, *Gl. V.* superl. a ταχύς.

Ταχίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, celerior, velocior, citior. Comparat. a ταχύς. Unde

Τάχος, εος, τὸ, celeritas, velocitas.

Ταχὺ, *adv.* velociter, cito.

Ταχυάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facile capi potest, *R.* Ex ταχὺς et ἁλωτός.

Ταχυβάδιστος, ου, ὁ, qui celeriter incedit, *R.* A βαδίζω.

Ταχυβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem. A βαίνω.

Ταχυβάτης, ου, ὁ, idem. Ex inus. βατέω.

Ταχυβλαστία, ας, ἡ, germinandi celeritas. A βλαστέω.

Ταχύβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, promptus consilio, aut qui cito consilium mutat. Ex βουλή.

Ταχύγηρος, ου, ὁ, ἡ, cito senescens. A γῆρας.

Ταχύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconsulte loquens; (2) effrenata linguæ incontinentia præditus. Ex γλῶσσα.

Ταχύγονος, ου, ὁ, ἡ, velox, celer. A γόνυ.

Ταχυγράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui velociter scribit; utens literis vulgaribus, quæ cursim scribuntur; oppon. Καλλιγράφος, notarius. Ex γράφω.

Ταχύδακρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, facile lacrimans.

Ταχυδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui celeriter vortice circumagitur; versatilis. A δίνη.

Ταχυδρομέω, ῶ, celeriter curro. A

Ταχυδρόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, velociter currens. *Ph.* cursor. A τρέχω.

Ταχυεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, celer in opere aliquo, acer, promptus manu. Ex ἔργον.

Ταχυεργία, ας, ἡ, celeritas in conficiendo negotio, celeritas rei conficiendæ. A præc.

Ταχυεργὸς, οῦ, ὁ, idem quod ταχυεργής.

Ταχυήρης, ες, qui celeriter movetur, vehitur. Epith. navis, currus. Ab ἐρέσσω.

Ταχυθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, subito moriens; (2) subitam mortem adferens.

Ταχύϊππος, ὁ, eques bonus.

Ταχυκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui celeriter movetur. A κινέω.

Ταχυμαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui cito discit; (2) qui cito didicit. Ex μανθάνω.

Ταχύμηνις, εως, ὁ καὶ ἡ, qui subito irascitur, iracundus. A μῆνις.

Ταχυμήτης, ου, ὁ, vel ταχύμητις, εος, ὁ καὶ ἡ, celer in capiundo consilio. Ex μῆτις.

Ταχυμήτωρ, ορος, fœcundus.

Ταχύμορος, ὁ καὶ ἡ, brevis ævi.

Ταχυναυτέω, ῶ, f. ήσω, celeriter navigo, *App.* Ταχυναυτῶν, σκάφος εὐτρέπισεν, *Luc.* Ex ναύτης.

Ταχυνεῖ, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi ταχύνω.

Ταχύνοια, ας, ἡ, mentis celeritas. A

Ταχύνοος, *contr.* ταχύνους, ου, ὁ καὶ ἡ, qui celeri est ingenio.

Ταχύνω, accelero, propero, festino. A ταχύς.

Ταχυπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui facile paret; (2) credulus, *Theoc.* 2, 138. Ex πείθομαι.

Ταχυπέτης, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter volans. A πέτομαι.

Ταχυπλοέω, ῶ, celeriter navigo.

Ταχυπλοΐα, ἡ, celerrima navigatio. A

Ταχύπλοος, ους, ουν, celeriter navigans.

Ταχύπνοια, ἡ, celeritas respirationis. A

Ταχύπνους, celerem respirationem habens, seu celeriter et frequenter respirans.

Ταχύπομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui celeriter deducit seu transmittit, *R.* Ex πέμπω.

Ταχύποπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, suspiciosus. Ex ὕποπτος.

Ταχυπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter gradiens. A πείρω.

Ταχύποτμος, ου, ὁ καὶ ἡ, citæ morti obnoxius. Ταχύποτμον ἄνερων ἔνθος, *Pind.*

Ταχύπους, ποδος, ὁ καὶ ἡ, pedibus celer, velox. *Gl. V.* alipes.

Ταχύπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter volans, velox. Ex πτερόν. Unde

Ταχυπτεροφυέω, *Alciph. Aristænet.* 21.

Ταχύπωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeres equos habens; (2) rei equestris peritus.

Ταχύῤῥοθος, ον, tumultuosus, trepidus, velox, citus. Ταχύῤῥοθοι λόγοι, *Æsch. Sept. ad Theb.* 287.

Ταχύῤῥωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cito convaluit; (2) velox, præpes. Ταχύῤῥωστος πελείας, *Soph. Œd. Col.* 1081. Ex ῥώννυμι.

TAXT'Σ, εῖα, ὺ, celer, citus, velox, rapidus, *Ph.* festinus, *Gl. V.*

Ταχυστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ καὶ ἡ, velox, celeriter volubilis, *Nonn.*

Ταχύτατα, *adv.* celerrime, superl.

Ταχύτερον, *adv.* ocius, citius, celerius, velocius, maturius, *Ph.* A ταχύτερος, comp.

Ταχυτὴς, ῆτος, et ταχύτης, ητος, ἡ, celeritas, pernicitas, velocitas. A ταχύς.

Ταχυτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, facile et celeriter pariens. A τίκτω

Ταχυφθίμενος, η, ον, cito periens, *Nonn.*

Ταχύχειρ, ερος, ὁ καὶ ἡ, promptus manu,

Ταχυχειρία, ας, ἡ, celeritas, agilitas manuum in laborando. A præc.

TA'Ω, capio; supponitur tantum, ut hinc sit τῆ, cape, sume, *apud Il.* 14, 219. est et verbum τάζω, ejusdem significationis.

Τάων, *Æol.* pro τῶν, gen. pl. f. g. articuli præpos. ὁ.

Ταώνιος, ου, ὁ, pavoninus, pavonius. A

TAΩ'Σ, ὼ, et ταῶς, ῶ, et ταῶν, ῶνος, pavo.

TE', *conjunct.* que, et, atque. Vid. *Ern.*

TE'ΓΓΩ, fut. ξω, tingo, madefacio, humecto; (2) mollio, emollio; (3) fundo; (4) lavo. Τέγγεσθαι, molliri, cedere. Τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; *Eur. Med.* 922. Ἀλλ' ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο, manabat, *Soph. Œd. Tyr.* 1287. Πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγρὰς, *Id. Aj.* 1227. (3) ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν, *Soph. Trach.* 847. (4) Πορφύρεα φάρεα ποταμίᾳ δρόσῳ τέγγουσα, *Eurip. Hipp.* 126.

Τέγεος, ου, ὁ, tectus, opertus; (2) altus, sublimis. A τέγος.

Τέγη, ης, ἡ, tectum; (2) ipsa domus. A στέγω.

Τεγκτὸς, ἡ, ὸν, tinctus, madefactus; (2) qui tingi et humectari potest; (3) qui frangi oratione et molliri potest. A τέγγω. Unde

Τέγξις, εως, ἡ, madefactio, humectatio.

Τέγος, εος, τὸ, tectum, domus; (2) lupanar, cella meretricia. A στέγω.

Τεὴν, acc. sing. f. g. a *Dor.* τεὸς pro σὸς, *tuus.*

Τεθαλότα, acc. sing. part. perf. med. *Dor.* pro τεθηλότα, a θάλλω.

Τεθαλυῖα, nom. sing. f. g. ejusd. *Dor.* pro τεθηλυῖα.

Τεθάῤῥηκε, 3. sing. perf. ind. act. v. θαῤῥέω.

Τεθαῤῥηκότως, *adv.* confidenter. A præc.

Τεθαρσήκασιν, 3. pl. perf. ind. act. cum ν, a θαρσέω.

Τεθάφαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro τεθαμμένοι εἰσί. a θάπτω.

Τεθέαμαι, perf. ind. pass. verbi θεάομαι.

Τεθεάμεθα, *spectavimus*, 1. pl. perf. ejusd.

Τεθεῖεν, 3. pl. a. 1. opt. pass. *Att.* et *per Sync.* pro τεθείησαν, a τίθημι.

Τέθεικας, 2. sing. perf. ind. act. *Bœot.* pro τέθηκας.

Τεθεμελιωμένοι, nom. pl. perfect. part. pass. verbi seq.

Τεθεμελίωτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτεθεμελίωτο, a θεμελιόω.

Τέθηλας, 2. sing. perfect. ind. med. verbi θάλλω.

Τεθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi τίθημι.

Τέθηπα, perf. ind. med. verbi θάπτω.

Τέθηχα, *acui*, perf. ind. act. verbi θήγω.

Τέθιχα, *attigi*, perf. ind. act. verbi θίγω.

Τεθλασμένοι, *fracti*, nom. pl. perf. part. pass. verbi θλάω, *frango.*

Τεθλιμμένον, *pressum*, acc. sing. perf. part. pass. verbi θλίβω, *premo.*

Τέθμιον, τὸ, et τεθμὸς, ὁ, lex, ritus, institutio, *Pind.*

TEΘMO'Σ, lex, *Lascar.* Hinc τέθμιος, legitimus, solennis, pro θέσμιος· τέθμια, leges, mores, instituta. *Callim. Hymn. in Apoll.* 87. *in Dian.* 174.

Τέθνακα, perf. ind. med. verbi inus. θνάω.

Τέθναθι, 2. sing. præs. imperat. act. verbi τέθνημι.

Τεθναίην, *moriar*, præs. opt. verbi ejusd.

Τεθναῖμεν, *moriamur*, 1. plur. præs. optat. *per Syncop. Att.* pro τεθναίημεν.

Τεθνάκαμες, 1. plur. perf. ind. act. *Dor.* pro τεθνήκαμεν, a θνήσκω.

Τεθνακὼς, perf. part. act. *Dor.* pro τεθνηκώς.

Τεθνάμεν, præs. infin. act. *Dor.* pro τεθνάναι, a τέθνημι pro θνήσκω.

Τεθνὰς, *mortuus*, præs. part. act.

Τεθνᾶσι, 3. plur. perf. ind. med. *per Synæres.* pro τεθνάασι, a θνήσκω

Τέθνασο, 2. sing. præs. imperat. pass. v. τέθνημι.

Τεθνάτω, 3. sing. præs. imperat. act.

Τέθνεικα, perf. ind. act. *Bœot.* pro τέθνηκα, quod *per Sync.* pro τεθάνηκα, a θνήσκω.

Τεθνειῶτα, *mortuum*, acc. sing. part. perf. act. *Bœot.* et *Ion.* pro τεθνηκότα

Τεθνεὼς, perf. idem. *Poet.* pro τεθνηὼς. et hoc pro τεθνηκὼς, quod *per Sync.* pro τεθανηκώς

Τέθνηα, *mortuus sum*, perf. ind. act. *Ion.* pro τέθνηκα, *per Sync.* ex τεθάνηκα.

Τέθνηκα, perf. ind. act. verbi θνήσκω.

Τεθνήκω, pro θνήσκω, *Hom.*

Τεθνηξόμενος, moribundus. *Gl. V.* moriturus. A θνήσκω.

Τεθνήξω, fut. 1. ind. act. verbi θνήσκω

Τεθνήσω, fut. 1. ind. act. *Ion.* pro θνήσω, a verbo θνάω, vel *per Sync.* a θανέω.

Τεθνηώς· vide antecedens τεθνεώς.

Τεθνὼς, *Poet.* pro τεθνεὼς, quod vide.

Τεθόλωται, 3. sing. perf. ind. pass. v. θολόω.

Τεθορεῖν, a. 2. inf. act. *Ion.* pro θορεῖν, a θόρω.

Τεθορυβημένως, *adv.* tumultuose, turbulente. A θορυβέω.

Τεθραμμένην, acc. sing. part. perf. pass. f. g. v. τρέφω.

Τεθρᾶσθαι, perf. ind. pass. *Dor.* pro τεθρῆσθαι, a τίτρημι pro τράω, *perforo.*

Τεθριππηλάτης, ου, ὁ, quadrigarius, *Gl. V.* A τέθριππος et ἐλαύνω.

Τεθριπποβάμων, ονος, ὁ, quadrijugus. Τεθριπποβάμονι στόλῳ, *Eurip. Or.* 990.

Τεθριπποβάτης, ου, ὁ καὶ ἡ, qui quadrigis vehitur. Ex τέθριππον et βαίνω.

Τέθριππος, ου, ὁ καὶ ἡ, quatuor equos habens; quadriga, *Gl. V.* τέθριππον, scil. ἅρμα, quadriga. Ex τετρὰς et ἵππος.

Τεθριπποτροφέω, ῶ, quadrigas, sive quadrijuges equos alo. A

Τεθριπποτρόφος, ου, ὁ, quadrigas, sive equos quadrijuges alens. Ex τέθριππος et τρέφω.

Τεθρυλλημενὼς, *adv.* pervulgate. A θρυλλέω.

Τεθυμένον, acc. sing. perf. part. pass. v. θύω.

Τεθυμῶσθαι, perf. inf. pass. verbi θυμόω.

Τεθυωμένος, perf. part. pass. verbi θυόω.

Τεῒν, *tibi*, *Ion.* et *Poet.* pro σοὶ, a σὺ, *tu.*

Τεῖνα, aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔτεινα, a τείνω.

Τείνας, *qui tetendit*, part. a. ejusd.

Τεινεσμὸς, οῦ, ὁ, tenesmus, continua alvum exonerandi cupiditas, qua tamen præter pauca cruenta et mucosa nihil egeritur, *Nic. Al.* 382. A τείνω. Hinc

Τεινεσμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenesmo similis; (2) tenesmo laborans.

TEI'NΩ, ενῶ, tendo, extendo, distendo, intendo, contendo; *proprie et tropice* de itinere; *item* de oculis; (2) tendo, pertineo, specto; τείνομαι, occupor, sed cum tædio, distendor, distineor, protrahor, ut παρατείνομαι, τεταμένος, tentus, *Gl. V.* perf. pass. part. ἐτάθη, tentus est, aor. 1. pass. ταθεὶς, tentus, tensus, part. Τί μάτην τείνουσι βοάν; *Eur. Med.* 201. Ἀλλ' εἴ σε τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν, *Id. Ph.* 438. Μὴ τεῖνε μακρὰν, ne sermonem longius extende, *Soph. Aj.* 1040.

Τείρεα, ων, τὰ, astra, *Il.* 18, 485. A τείρω.

Τείρετο, 3. sing. imp. ind. pass. *Ion.* pro ἐτείρετο, a τείρω.

Τειρομένοισιν, dat. pl. præs. part. pass. *Ion.* pro τειρομένοις.

Τείροντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro τείρουσι.

TEI'PΩ, vexo, adfligo, infesto, molesto; (2) domo, subigo, adsumo, tero, attero; τείρετο, adfligebatur, imperf. *Ion.* pro ἐτείρετο, *Il.* 5, 352.

Τειχεσιβλήτης, ου, ὁ, murorum eversor. Ex τεῖχος et βάλλω.

Τειχεσιπλήτης, ου, ὁ, potius -πλήκτης, mœnium oppugnator, *Il.* 5, 31. Ex πλήσσω, aut πελάζω.

Τειχέω, pro τειχίζω, muris cingo seu circumdo, munio, *Herodot.* A τεῖχος.

Τειχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, mœnibus conclusus, qui se intra muros continet, qui obsidetur. Ex ἄρω, *apto.*

Τειχία, ας, ἡ, munitio; *proprie*, muralis. A τεῖχος.

Τειχίζω, f. ίσω, murum ædifico seu struo; (2) muro cingo; munio; communio; τετειχισμένος, munitus, *Gl. V.* muratus, p. part. pass. (3) pro ἀποτειχίζω. ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ, *Thuc.* Ab eod.

Τειχικὸς, ἡ, ὸν, muralis, *Gl. V.* Ab eod.

Τειχιόεις, όεσσα, όεν, muris bene cinctus, muris circumdatus. Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν, *Il.* 2, 559. Ab eod.

Τειχίον, ου, τὸ, parvus murus; (2) munimentum; (3) domus, *Hom.* Dim. ab eod.

Τειχίσαι, aor. 1. inf. act. verbi τειχίζω.

Τείχισμα, ατος, τὸ, munimentum, munitio, propugnaculum. A τειχίζω.

Τειχισμὸς, οῦ, ὁ, muri exstructio. Ab eod.

Τειχιστὴς, οῦ, ὁ, qui muros struit. Ab eod.

Τειχογραφέω, muros depingo. Ex γράφω.

Τειχοδομέω, murum erigo seu exstruo.

Τειχοδομία, ας, ἡ, muri exstructio. A

Τειχοδόμος, ου, ὁ, ædificator seu structor murorum. Ex τεῖχος et δομέω.

Τειχολέτης, ου, ὁ, murorum destructor, *R.* Ex ὄλλυμι.

Τειχολύτης, ου, ὁ, idem. Ex λύω.

Τειχομαχέω, murum oppugno. Τί δὲ, τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ; *Aristoph. Nub.* 481. A

Τειχομάχης, ου, ὁ, idem quod τειχομάχος.

Τειχομαχία, ας, ἡ, muri oppugnatio. A

Τειχομαχικὸς, ἡ, ὸν, oppugnationi inserviens. A

Τειχομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, muri oppugnator; (2) muri defensor, propugnator. A μάχομαι.

Τειχομελὴς, ὲς, epith. citharæ Amphionis. A μέλος.

Τειχοποιΐα, ας, ἡ, muri exstructio; (2) cura exstruendorum aut reficiendorum murorum. A

Τειχοποιὸς, οῦ, ὁ, qui muros struit; (2) qui instaurandis seu reficiendis mœnibus præest. A ποιέω.

Τεῖχος, εος, τὸ, murus; τείχη, mœnia; (2) locus quivis munitus, urbs, castellum, præsidium. A τεύχω.

Τειχοσκοπία, ἡ, spectatio e muro, ut Helenæ, *ap. Hom.* cum certamen spectat.

Τειχοφυλακέω, ῶ, fut. ήσω, muros custodio, custos sum in mœnibus constitutus. A

Τειχοφύλαξ, ακος, ὁ, murorum custos.

Τειχύδρια, τὰ, oppidula. Dim. a τεῖχος.

Τείχωμα, ατος, τὸ, murale tormentum, muralis machina, qua utuntur ad oppugnandos et subruendos muros. Quasi a τειχόω.

Τείως, *adv.* pro τέως.

Τέκε, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔτεκε, a τίκτω.

Τεκεῖν, *parere*, *peperisse*, a. 2. inf. act.

Τεκέσθαι, *peperisse*, aor. 2. inf. med.

Τέκεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro τέκεσι, a τέκος.

Τέκετο, pro ἐτέκετο, 3. sing. a. 2. ind. med. v. τίκτω.

Τεκμαίρω, certis signis ostendo et probo; τεκμαίρομαι, conjicio, conjecto, argumentor, *Gl. V.* item destino, ad finem perduco, a. 1. m. ἐτεκμηράμεν. Τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, *Pind.* Ἐτεκμαίρετο δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ζώων, *Xen.* Ἐκεῖνος ἑπτὰ προσβάσεις τεκμαίρεται πύργων, *Eur. Ph.* 187.

TE'KMAP, τὸ, finis, exitus rei; (2) signum, ostentum.

Τέκμαρσις, εως, ἡ, conjectura, conjecturalis cognitio, interpretatio, præsagium:

Τεκμαρτέον, conjiciendum. A τεκμαίρω.

Τεκμήριον, ου, τὸ, conjectura, argumentum, argumentatio, exemplum, *Ph.* certum signum. A τέκμαρ. Hinc

Τεκμηριόω, certis conjecturis nitor, pronuncio,

ac probo. Τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν, *Thuc.*

Τεκμηριώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, constans signis, quæ τεκμήρια vocantur. Ab eod.

Τεκμηρίωσις, ἡ, documentum, argumentum.

Τέκμωρ, τὸ, finis, exitus rei; (2) finis seu scopus quem quis in actionibus suis proponit; (3) testimonium, signum. A τέκμαρ.

Τεκνίδιον, τὸ, idem quod

Τεκνίον, ου, τὸ, filiolus, filiola. Dim. a τέκνον.

Τεκνογονέω, liberos gigno. Βούλομαι οὖν νεωτέρας γαμεῖν, τεκνογονεῖν, &c. 1 *Tim.* 5, 14.

Τεκνογονία, ας, ἡ, liberorum procreatio. A

Τεκνογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberos pariens. Ex τέκνον et γείνομαι.

Τεκνοκτονέω, liberos interficio.

Τεκνοκτονία, ας, ἡ, gnaticidium, *Gl. V.* Μετά γέ τοι τὴν τεκνοκτονίαν Ἡρακλῆς φησὶ, *Longin.* 40. A

Τεκνοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberorum interfector seu interfectrix. Ex τέκνον et κτείνω.

Τεκνολέτειρα, ας, ἡ, quæ liberos suos perdidit; (2) quæ liberos suos amisit; (2) τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδών, *Soph. Elect.* 107.

Τέκνον, ου, τὸ, fœtus, proles, filius vel filia. *Plur.* τέκνα, liberi, nati. A τίκτω.

Τεκνοποιέω, ῶ, fut. ήσω, liberos procreo; (2) filium adopto; *pass.* nascor. A τεκνοποιός.

Τεκνοποιηθήσομαι, *nascar*, f. 1. ind. pass.

Τεκνοποιητικὸς, ἡ, ὸν, liberis procreandis idoneus. A τεκνοποιέω.

Τεκνοποιΐα, ας, ἡ, liberorum procreatio; (2) adoptio, *Ph.* A

Τεκνοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, liberos procreans, fœcundus. Τεκνοποιὸν ἔχουσα τὰς δὲ γᾶς πόσιν ἐν θαλάμοισιν, *Eurip. Troad.* 853. Ex τέκνον et ποιέω.

Τεκνόποινος, ον, ulciscens liberos, seu in liberis sibi factam injuriam. A ποινή.

Τεκνοῤῥαίστης, ου, ὁ, liberos perdens. A ῥαίω.

Τεκνοσπορία, ας, ἡ, liberorum cædes seu occisio. Ex σπορά.

Τεκνοσφαγία, ας, ἡ, liberorum procreatio. Ex τέκνον et σφαγή.

Τεκνοτροφέω, ῶ, fut. ήσω, liberos educo seu alo. Εἰ ἐτεκνοτρόφησεν, 1 *Tim.* 5, 10.

Τεκνοτροφία, ας, ἡ, liberorum seu sobolis educatio. A

Τεκνοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberos alens. Ex τέκνον et τρέφω.

Τεκνότροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui a liberis alitur.

Τεκνοῦσσα, ἡ, mater, *Soph. Trach.* 308. forma contracta ex τεκνόεσσα· τὰς δὲ γυναῖκας τεκνοῦσσας (sic legendum) ποιεῖ, *Theophrast. apud Athen.* 1, 24, 31.

Τεκνοφαγία, ας, ἡ, liberorum devoratio. A

Τεκνοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberorum devorator.

Τεκνοφθορία, ας, ἡ, liberorum corruptio. Ex φθορά.

Τέκνοφι, *adv.* per filium, opera filii. A τέκνον.

Τεκνοφονέω, ῶ, liberos interficio. A

Τεκνοφόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, liberos occidens seu interficiens.

Τεκνόω, ῶ, fut. ώσω, liberos procreo, genero, gigno; (2) liberos habeo, peperi; (3) adopto. Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φὺς, *Eur. Ph.* 19. (4) τεκνῶμαι, genero, gigno. (4) ἐξ οὗ τεκνώθη Λαΐος βίᾳ θεῶν, *Eur. Phœn.* 875. A τέκνον. Hinc

Τέκνωμα, ατος, τὸ, filius, proles.

Τέκνωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio; (2) adoptio.

Τέκνον, aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔτεκον, a τίκτω.

Τέκος, εος, τὸ, fœtus, proles. A τίκτω.

Τεκοῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi τίκτω.

Τεκταίνω, et τεκταίνομαι, fabricor, struo, machinor, *Gl. V.* fabrefacio; (2) artem fabrilem exerceo; τεκτήνατο, struxit, aor. 1. med. pro ἐτεκτήνατο. Ναῦς τεκταινοῦνται, *Aristoph. Lys.* 677. A τέκτων.

Τεκτήνατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* et *Att.* pro ἐτεκτήνατο, a τεκταίνω.

Τεκτόναρχος, ὁ, architectus, fabrorum materiariorum præses, *Ath.*

Τεκτονεῖον, ου, τὸ, fabrica, *Gl. V.* A

Τεκτονεύω, fabrico, *Gl. V.* A τέκτων. Unde

Τεκτονία, ας, ἡ, structura, opus fabrile.

Τεκτονικὸς, ἡ, ὸν, ad fabrum pertinens, fabrilis, qui artis fabrilis seu lignariæ peritus est; τεκτονικὸν, fabrica, *Gl. V.*

Τεκτονικῶς, *adv.* ex artis fabrilis legibus.

Τεκτονουργὸς, ὁ, architectus, *Hes.*

Τεκτοσύνη, ης, ἡ, structura, seu ars fabrilis. Εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, *Od.* 5, 250. A

Τέκτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, faber, faber lignarius, faber tignarius, materiarius, *Gl. V.* *item* artifex quivis. A τεύχω.

Τεκὼν, aor. 2. part. act. verbi τίκτω.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, lorum ensis, et ex quo scutum pendet; (2) vinculum, ligamen, fascia. A ταλάω. Hinc

Τελαμωνίαι, ῶν, αἱ, baltea coriacea, quibus armantur canes adversus feras.

Τελαμωνίζω, fascia involvo, *R.* Ab eod.

Τελαμώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad cingulum et lorum pertinens. Ab eod.

Τελάρχης, ου, ὁ, qui præest agmini seu legioni quæ τέλος vocatur. Ex ἀρχή.

Τελαρχία, ας, ἡ, præfectura τέλους.

Τελεαρχία, ας, ἡ, munus eorum qui curabant ut stercora fimusque ex angiportis ejicerentur, et rivi averterentur. A

Τελέαρχος, ου, ὁ, τελεαρχίας munus habens. Ex τέλος et ἄρχω.

Τελέεσθαι, *finiri*, præs. inf. pass. verbi τελέω.

Τελέῃς, *perficias*, 2. sing. præs conj. act.

Τελέθοντι, *sunt*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro τελέθουσι, a τελέθω.

Τελέθω, sum, fio, orior, venio aliquo. Ἀτεύξαι δ' ἐπὶ τοῖσι μεσήπειροι τελέθουσι, *Dion. Per.* 207. A τέλλω.

Τέλει, dat. sing. *contr.* pro τέλεϊ, a τέλος.

Τελείετο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτελείετο, a τελείω, pro τελέω.

Τελειογονέομαι, οῦμαι, absolvor, perficior, *Ph.*

Τελειογονία, ας, ἡ, perfecta generatio. A

Τελειογόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, perfectum pariens. Ex τέλειος et γονὴ seu γόνος, *genitura.*

Τελειοκαρπέω, ῶ, ad maturitatem fructum perfero. Ex καρπός.

Τελειοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, perfectum reddens, seu perfectionem adferens. Ex ποιέω.

Τέλειος, ου, ὁ ϗ ἡ, et τέλειος, εία, ειον, perfectus, integer, eximius, de victimis, *Phil.* solidus, concinnatus, finitus. *Gl. V.* consummatus. τέλεια θύματα, hecatombe; τέλειον ἅρμα, currus in sacris ludis decertans. A τέλος.

Τελειοστιχὶς, ίδος, ἡ, versus seu versuum quorum primæ et ultimæ syllabæ connexæ esculentum aliquid, aut poculentum, aut vas seu utensile notant, *Steph.*

Τελειοστιγμὴ, ῆς, ἡ, perfectissima interpunctio, quum oratio ad perfectam sententiam pervenit, *R.* pro τελεία στιγμή.

Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio, integritas; consummatio, *Ph.* A τέλειος.

Τελειοτοκέω, ῶ, f. ήσω, perfectum edo partum; (2) perfectum fructum pario:

Τελειοτοκία, ας, ἡ, partus perfectus, perfecta generatio. A

Τελειοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, perfectum edens partum. Ex τέλειος et τίκτω.

Τελειοῦται, 3. sing. præs. ind. pass. *contr.* pro τελειόεται, a τελειόω.

Τελειόω, ῶ, fut. ώσω, perficio, finio, conficio, consummo, termino, *Ph.* (2) sacro, initio, *Gl. V.* τελειοῦμαι, perficior, *Gl. V.* τελειωθὲν, definitum, *Ph.* perfectum, aor. 1. pass. part. τελειῶσαι, perorare, *Ph.* aor. 1. act. inf. Τὸ ἔργον ἐτελείωσα, *Joann.* 17, 4. τὸν δρόμον, *Act.* 20, 24. Ἐν τούτῳ τετελείωται ἡ ἀγάπη, 1 *Joann.* 4, 17. Ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφὴ, *Joann.* 19, 28. Ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελεῖσθαι τάδε, perfici, *Soph. Trach.* 1273. A τέλειος.

Τελείσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. pro τελεέσθω, a τελέω.

Τελεῖται, 3. sing. præs. ind. pass. pro τελέεται.

Τελείω, perficio. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, *Il.* 1, 5. Ab eod.

Τελειωθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass. verbi τελειόω. Unde

Τελείωμα, ατος, τὸ, perfectio, consummatio.

Τελείως, *adv.* perfecte, absolute; (2) integre, plene; (3) prorsus, omnino.

Τελειωσάντων, gen. pl. a. 1. part. act. verbi τελειόω.

Τελείωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio; (2) maturitas. A τελειόω.

Τελειωτὴς, οῦ, ὁ, qu. dic. perfector, consummator, finitor; (2) qui baptismum consecrat et confert. Ab eod. Hinc

Τελειωτικὸς, ἡ, ὸν, perficiendi vim habens.

Τελεόγονα, τὰ, perfecti fœtus, *Steph.* A

Τελεόγονος, ον, perfecte generatus, *Ib.*

Τελέοι, 3. sing. præs. opt. act. verbi τελέω.

Τελεοκαρπέω, ῶ, fructum ad maturitatem perfero; (2) ad frugem pervenio. *Theophr.* Ex τέλεος et καρπός.

Τελεόμηνος, ὁ, annus integer; (2) fœtus qui justum mensium numerum in utero peregit. (1) ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, *Soph. Trach.* 824. A μήν.

Τέλεον, *adv.* omnino, prorsus. Οἱ δὲ πολλοὶ τέλεον κατεφρόνουν, *Appian.* (2) postremo. A

Τέλεος, εα, εον, perfectus, absolutus, integer, ad exitum perductus. A τέλος.

Τελεόω, ῶ, fut. ώσω, absolvo, perficio; (2) voti compotem facio. A præc.

Τελέσαι, aor. 1. inf. act. verbi τελέω.

Τελέσαις, a. 1. part. act. *Dor.* pro τελέσας.

Τέλεσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐτέλεσαν.

Τέλεσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐτέλεσε.

Τελέσειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro τελέσαι.

Τελέσητε, 2. pl. a. 1. conj. act.

Τελεσθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass.

Τελεσθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.

Τελεσιάζω, sacrifico, sacra perago, *R.* A τελέσιος.

Τελεσικαρπέω, ῶ, fructum ad maturitatem perduco, fructum maturum habeo. A

Τελεσίκαρπος, ου, ὁ ϗ ἡ, fructum ad maturitatem perducens, seu fertilis. Ex τελέσιος.

Τελεσίνοος, ους, qui perficit quæ voluit seu destinavit.

Τελέσιος, ου, ὁ ϗ ἡ, finem imponens; (2) ultimus. A τέλος.

Τελεσιουργέω, ῶ, qu. dic. perficio opus; (2) perficio, conficio. Ἀλλὰ τελεσιουργείτω ἀγαθῇ τύχῃ, *Luc.* A τελεσιουργός. Hinc

Τελεσιούργημα, ατος, τὸ, operis confectio seu absolutio, consummatio; (2) ultimus finis et fructus perfecti operis.

Τελεσιουργία, ας, ἡ, perfectio seu effectio operis; (2) efficacia.

Τελεσιουργικὸς, ἡ, ὸν, ad perficiendum aptus. A

Τελεσιουργὸς, οῦ, ὁ, qu. dic. perfector vel effector operis; (2) efficax; (3) perficiens, perfectum reddens. Ex τελέσιος et ἔργον.

Τελεσίφρων, ὁ, vide τελεσίνοος.

Τέλεσμα, ατος, τὸ, vectigal, pensitatio; tributum, *Ph.* (2) functio, *Ph.* A τελέω.

Τελεσμὸς, οῦ, ὁ, transactio, *Ph.* A τελέω.

Τέλεσον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. v. τελέω.

Τέλεσσαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἐτέλεσαν.

Τελέσσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act. *Poet.* pro τελέσῃ.

Τελεσσιγάμοισι, dat. pl. *Poet.* et *Ion.* pro τελεσιγάμοις. A

Τελεσσίγαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, nuptias perficiens; pro τελεσίγαμος. Ex τελέω et γάμος.

Τελεσσίγονος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœtum perficiens, prolificus, pro τελεσίγονος.

Τελεσσιδώτειρα, ἡ, quæ res ad finem perducit.

Τελεσσίμορος, ον, efficiens seu afferens mortem, *Nonn.*

Τελέσσω, fut. 1. ind. act. *Poet.* pro τελέσω, a τελέω.

Τελεστήριον, ου, τὸ, locus in quo fit initiatio, sacrarium. A τελέω.

Τελεστὴς, οῦ, ὁ, finitor, perfector; (2) initiator.

Τελεστικὸς, ἡ, ὸν, perficiendi vim habens; (2) initiatorius, mysticus. A præc.

Τελεστικῶς, *adv.* mystice.

Τελέστωρ, ορος, ὁ, qui omnia quæ vult perficit.

Τελεσφορέω, ῶ, ad finem perduco, perficio, ad maturitatem perduco; (2) prosum. Συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι, *Luc.* 18, 24.

Τελεσφορία, ας, ἡ, initiatio, consecratio, et quidquid ad eam adhibetur; (2) utilitas, emolumentum. *Call. in Apoll.* 78. A

Τελεσφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. finem adferens, ad finem perducens; (2) utilis, fructifer; (3) ad finem perductus, perfectus, completus. Ἔρως τελεσφόρος, *Eur. Med.* 714. *Il.* 19, 31. Τελεσφόρος Δίκη, *Soph. Aj.* 1390. Ex τέλος et φέρω.

Τελεσφοροῦσι, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro τελεσφορέουσι, a τελεσφορέω.

Τελετάρχης, ου, ὁ, ceremoniarum conditor, præfectus. Ex τελετὴ et ἀρχή. Hinc

Τελεταρχία, ας, ἡ, cura ceremoniarum.

Τελετὴ, ῆς, ἡ, finis, exitus; (2) initiatio, sacrificium mysticum, maximum et honoratissimum; (3) expiatio; (4) sacerdotium, *Ph.* consecratio, al. *Gl. V.* cæremoniæ, feriæ. (4) αἱ παρ' οἴνῳ τελεταὶ, sacra Baccho convivia, *Anacr. Od.* 18.

Τελετηφορία, ἡ, sacra cæremonia, *Synes.*

Τελετουργέω, ῶ, consecro, initio, dedico.

Τελετουργία, ας, ἡ, consecratio, initiatio: A

Τελετουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, divinis operatus, consecrans. Ex τελετὴ et ἔργον.

Τελεῦντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro τελοῦσι, a τελέω.

Τελευταῖον, *adv.* demum, *Ph.* A

Τελευταῖος, αία, αῖον, finalis, ultimus, postremus, novissimus, extremus. A τελευτή.

Τελευτᾶν, præs. inf. act. pro τελευτάειν, a τελευτάω.

Τελευτᾶς, gen. sing. *Dor.* pro τελευτῆς.

Τελευτάσει, 3. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro τελευτήσει, a

Τελευτάω, finio, ad finem perduco; (2) morior, *Gl. V.* occumbo, decedo, defungor; (3) facio. Τελευτῶντες, tandem, postremo, ubi de pluribus sermo; etiam de exitu morbi et transitu in alium. Ἤτη βιοὺς ἐννέα καὶ πέντε ἐτελεύτησεν, *Æsch.* Ποῖ τελευτήσω βίον, *Eur. Hec.* 421. Εἰ καί σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ, *Od.* 15, 523. (3) καὶ τελευτήσω τάδε, *Eurip. Alc.* 375. Τελευτάσεταί τε καινὸν δόμοις, *Id. Hippol.* 370. A

Τελευτὴ, ῆς, ἡ, finis, exitus; (2) mors, decessus, obitus. A τέλος.

Τελευτῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi τελευτάω.

Τελευτήσας, *mortuus*, aor. 1. part. act.

Τελέω, ῶ, fut. έσω, ad finem perduco, finio, perficio, effectum reddo, absolvo; (2) vendo, solvo; (3) est et attribuor; (4) initio sacris; (5) *neutr.* tendo, pertineo aliquo; τελοῦσιν, pensitant, *Ph.* est et initio; τετελεσμένος, perfectus, transactus, *Ph.* perf. pass. part. Ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν, *Soph. Aj.* 528. Πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασιλεῦσι, *Eur. Alc.* 129. (2) δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς; *Aristoph. Ran.* 173. A τέλος.

Τελέως, *adv.* Vide τελείως.

Τελεώσις, ἡ· vide τελείωσις, *Steph.*

Τελεωτικὸς, ἡ, όν· vide τελειωτικός.

Τελήεις, ήεσσα, ῆεν, perfectus; (2) eximius, solennis. A τέλος.

Τελήεσσας, acc. plur. fem. gen. a τελήεις.

ΤΕ'ΛΘΟΣ, *Hes.* debitum, præmium; τέλθος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας, *Call. in Cer.* 77. *Dor.* pro τέλος.

Τελικὸς, ἡ, ὸν, finalis, ad finem pertinens; (2) extremus. A τέλος.

Τελίσκομαι, compleor, perficior; (2) initior; τελισκόμενος, completus, initiatus. Ab eod.

Τελλίνη, ἡ, piscis quidam, *Ath.*

ΤΕ'ΛΛΩ, inus. facio, fio, orior.

ΤΕ'ΛΜΑ, ατος, τὸ, lacuna, locus cœnosus seu palustris, *Plut.* Angl. A SLOUGH.

Τελματιαῖος, αία, αῖον, cœnosus, palustris:

Τελματόομαι, οῦμαι, in cœnum cogor. Αἱ λίμναι τελματοῦνται διὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀναθυμίασιν, *Strabo.* A τέλμα.

Τελματόω, exsicco, *Strabo.*

Τελματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, lutosus et fæculentus, uliginosus. A τέλμα.

Τελμὶς, μῖνος, ὁ, cœnum in stagno, vel e stagno ortum. Ab eod.

ΤΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, finis, terminus, exitus, extremus effectus; (2) vectigal, portorium; (3) impensa, sumptus; (4) dignitas, qualis fungentium magistratu, qui οἱ ἐν τέλει dicuntur; (5) magistratus ipsi, τὰ τέλη; (6) legio, turma, cohors, agmen; (7) maturitas virginis, unde et nuptiæ; (8) mysteria sacra arcana; (9) *Periphr.* δίκης τέλος pro δίκη; (10) formulæ; τέλος, εἰς τέλος, πρὸς τέλος, ἐπὶ τέλει, denique, ad extremum; διά τέλους, in perpetuum; (11) τέλος δὲ, ad finem, ad mortem usque. Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι, *Soph. Ant.* 69. magistratibus. Ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη, ærea arma, *Id. Ibid.* 142. (6) τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν, connubialia sacra, *Id. Ibid.* 1240. (1) τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι ὅπα θέλει, eventum, *Eurip. Or.* 1545.

Τελοῦσιν, 3. pl. præs. ind. act. *contr.* et cum ν, pro τελέουσι, a τελέω.

Τέλσον, ου, τὸ, finis, extremitas. Ex τέλος.

Τελῶ, fut. *Att.* verbi τελέω, pro τελέσω. Τὸ γὰρ κέρδος τελῶ 'γω, mercedem persolvam, *Soph. Œd. Tyr.* 231.

Τελῶν, præs. part. act. pro τελέων, a τελέω.

Τελὼν, ωνος, ὁ, publicanus, *N. T.*

Τελωνάρχης, ου, ὁ, publicanorum princeps. Ex τελώνης et ἀρχή.

Τελωνεία, vel τελωνία, ας, ἡ, vectigalium redemptura; (2) vectigalis *inpr.* portorii exactio.

Τελωνεῖον, ου, τὸ, portitorium, *Ph.* portorium.

Τελωνέω, portorium conduco; (2) vectigal exigo, portitor sum. A

Τελώνης, ου, ὁ, exactor vectigalium, portitor, *Ph.* (2) publicanus, qui portorium redemit seu conduxit. Ex τέλος et ὠνέομαι.

Τελωνήτης, ὁ, idem quod τελώνης, *Man.* Hinc

Τελώνιον, ου, τὸ, telonium, locus in quo sedent portitores; (2) portitorum mensa.

Τελωνικὸς, ad publicanos pertinens, *item* vectigalis, *Steph.*

Τεμαχίζω, fut. ίσω, in frustula seco. A

Τεμάχιον, ου, τὸ, frustulum sectione alicunde ablatum; (2) tomaculum seu tomaclum, tomacina, lucanica. Dim. a

Τέμαχος, εος, τὸ, frustum sectione ablatum, *inpr.* piscis; (2) pisces, salsamenta. A τέμνω.

Τεμαχίσκος, Dim. vide τεμάχιον, *Ath.*

Τεμαχίτης ἰχθὺς, piscis qui in frusta secari solet, et muria condiri, *Ar. Sch.*

Τεμαχοπώλης, ου, ὁ, piscium *inpr.* salsamentorum venditor.

Τεμένει, dat. sing. a τεμένεϊ, a τέμενος.

Τεμενίζω, fut. ίσω, lucum facio, consecro, templum facio. Τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τεμενίσας, *Thuc.* A τέμενος.

Τεμένιος, ία, ιον, ad fanum seu delubrum pertinens, ad lucum pertinens. Ὀρίζει τεμενίαν φυλλάδα, id est, τέμενος πολύφυλλον, *Soph. Trach.* 754. Ab eod.

Τεμένισμα, ατος, τὸ, fanum seu delubrum, templum. A τεμενίζω.

Τέμνοισαι, præs. part. act. f. g. *Dor.* pro τέμνουσαι, a τέμνω.

Τέμενος, εος, τὸ, agri portio a cæteris resecta, seorsum ab aliis sita, et deo dedicata; (2) ager sacer, nemus sacrum, delubrum, fanum, *Il.* 6, 194. A τέμνω.

Τεμενωρὸς, ὁ, sacri agri cultor, *Hes.*

Τεμμάχιον, pro τεμάχιον, *Steph.*

ΤΕ'ΜΝΩ, fut. τεμῶ, seco, scindo; (2) reseco; (3) succido; (4) concido; (5) ferro vasto agros; (6) castro; (7) etiam fœdus ferio, jurejurando sancio, aor. 2. ἔταμον, scidi; τετμημένος, sectus, *Gl. V.* perf. pass. part. Τμηθεῖσα πεύκη, aor. 1. part. *Eur. Med.* 4. Ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν, *Id. Ph.* 1. Οὐδὲ ἐγὼ πρωτὸς ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδὸν, *Luc.*

Τέμπεα, *contr.* Τέμπη, τὰ, Tempe, angustiæ inter Olympum et Ossam, Thessaliæ montes; (2) fauces, et angusti exitus quorumvis montium; (3) loca arboribus consita et pratis virentibus amœna. A τέμνω.

Τεμῶ, *secabo*, f. 1. ind. act. verbi τέμνω.

Τεναγίζω, fluvius dicitur τεναγίζειν, cum decrescit et limum inducit. A

Τέναγος, εος, τὸ, locus humidus seu humectus, limus aquæ exiguæ restagnantis, et herbæ in ejus superficie apparentis, locus cœnosus et palustris. *Gl. V.* vadum, lacuna. A τέγγω. Hinc

Τεναγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, limosus, palustris. *Gl. V.* vadosus.

ΤΕ'ΝΔΩ, comedo, rodo, arrodo, Ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, *Hes.* 522.

Τενθεία, ας, ἡ, catillatio, gulositas. A

Τενθεύω, sum catillo et gulosus. A

Τένθης, ου, ὁ, liguritor, catillo, gulosus. A τένθω.

Τενθρηδὼν, όνος, ἡ, insectum aculeatum vespæ simile. Ab eod.

Τενθρήνη, ης, ἡ, idem et ab eod. Hinc

Τενθρήνιον, ου, τὸ, favus τενθρήνης. (2) locus ejusdem.

Τενθρηνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, foraminulentus et rarus. A præc.

Τένθω, idem quod τένδω, *Ar. Sch.*

Τένος, ὁ, lorum, *Man.*

Τένων, οντος, ὁ, tendo, *Ph.* cervix. Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοποῦμένη, *Eurip. Med.* 1166. A τείνω.

Τέξεσθαι, f. 1. ind. med. verbi τίκτω.

Τέξεται, *pariet*, 3. sing. f. 1. ind. med.

Τέξις, εως, ἡ, partus. A τίκτω.

Τέο, *cujus*, gen. sing. artic. præpos. *Ion.* pro τοῦ ab ὁ. Τέο μέχρις, quousque? pro τίνος χρόνου μέχρις, *Il.* 24, 128.

Τεοῖς, *tuis*, dat. plur. a *Dor.* τεὸς pro σός.

Τεὸς, ἡ, ὸν, tuus. A σὸς, *tuus.*

Τεράζω, portendo, signa narro. A τέρας.

Τέραμνα, τὰ, tecta domorum; (2) fana seu delubra. Ἀνῆξε ὑπὲρ τέραμνα τ' ἀγχόνας, *Eurip. Phœn.* 333 et 35. A τείρω, quoniam in eorum constructione instrumenta ferrea teruntur.

Τέραμνος, ου, ὁ, arca; (2) tectum; (3) tentorium; (4) *adject.* mollis, scribitur et τέρεμνον, τέρεμνος.

Τεραμνότης, ητος, ἡ, teneritas, qualis leguminum coctibilium. A præc.

Τεραμότης, ἡ, teneritas leguminum coctibilium, *Theophr.*

Τεράμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, tener, mollis.

ΤΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, portentum, prodigium, pl. τέρατα et τεράατα, *ap. Dionys.*

Τερασκόπος, ου, ὁ, idem quod τερατοσκόπος.

Τεράστιος, ου, ὁ, portentosus, monstrosus.

Τεραστείως, *adv.* admirabiliter, prodigiose. A τεράστειος, idem quod τεράστιος.

Τερατεία, ας, ἡ, (et τεραστεία) prodigiosa narratio, mendacia prodigiosa.

Τερατεῖος, idem cum τερατικὸς, *Steph.*

Τερατεύω, et frequentius τερατεύομαι, portenta et monstra loquor, monstrosa et vana fingo, jacto; (2) fraudulenter ago. Ἅπερ ἑκάστοτε ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο, *Aristoph. Ran.* 944. (2) ἔγνων οὖν καιρὸν εἶναι τερατεύεσθαι πρὸς αὐτὸν, *Heliod.* 3. A τέρας. Unde

Τερατίας, ου, ὁ, idem quod τερατουργός.

Τερατικὸς, ἡ, ὸν, monstrosus, prodigiosus.

Τερατικῶς, *adv.* prodigiose.

Τερατογονία, ἡ, partus monstrosus. A γόνος.

Τερατογραφέω, ῶ, monstrosa scribo, monstra describo. Μορφὴν Σκύλλης καὶ ἄλλα πλείω τοιαῦτα τερατογραφοῦντος, *Strabo.* A τέρας et γράφω.

Τερατόδευμα, τὸ, opus monstrosum, seu monstrum, *Steph.*

Τερατοκέω, ῶ, monstra pario. A τόκος. Unde

Τερατοκία, ας, ἡ, monstrosus partus.

Τερατολογέω, de monstris loquor, prodigiosa, mirabilia narro.

Τερατολογία, ας, ἡ, narratio aut oratio de monstris, incredibilibus, monstrosa et prodigiosa:

Τερατολογίας, ὁ, idem cum τερατολόγος, *Suid.*

Τερατολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui de monstris et prodigiis loquitur. Ex τέρας et λόγος.

Τερατοποιέω, ῶ, fut. ήσω, prodigia vel miracula facio. A

Τερατοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, prodigia et miracula faciens. *Gl. V.* monstrificus. A ποιέω.

Τερατοσκοπία, ας, ἡ, divinatio ex portentis, haruspicina.

Τερατοσκόπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui portenta interpretatur, haruspex; hariolus, *Soph. Œd. Tyr.* 605.

Τερατοτοκέω, ῶ, f. ήσω, monstrum pario, portentosum edo fœtum.

Τερατοτοκία, ας, ἡ, partus monstrosus. A

Τερατοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, monstra pariens. Ex τέρας et τίκτω.

Τερατουργέω, monstrosa et prodigiosa efficio.

Τερατουργία, ας, ἡ, effectus prodigiosi operis, rei prodigiosæ; (2) opus prodigiosum, vel etiam facinus portentosum. A

Τερατουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, monstrificus. monstra et prodigia edens seu efficiens. Ex ἔργον.

Τερατώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, portentosus, monstrosus, pro prodigio habendus. A τέρας.

Τερατωδῶς, *adv.* monstrose.

Τερατωπὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, monstrosus adspectu, prodigiosus, portentosus. Ex τέρας et ὤψ.

Τερεβινθίζω, terebinthinæ resinæ similis sum.

Τερεβίνθινος, ίνη, ινον, terebinthinus. A

ΤΕΡΕ´ΒΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, terebinthus.

Τερεβινθώδης, ες, terebinthinus.

Τέρεινα, tenera; fœm. a τέρην.

Τερεινότερος, α, *Ion.* η, ον, tenerior.

Τέρεμνον, tectum. Κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα, *Eurip. Orest.* 1371. Vide τέραμνα.

Τέρενα, *tenerum*, acc. sing. a τέρην.

Τερενοπλόκαμος, ου, ὁ ϗ ἡ, molles capillos habens. Ex τέρην et πλόκαμος.

Τερενόχροος, ους, *gen.* οος, tener, pulcher.

Τερενόχρως, ωτος, idem.

Τερετίζω, cantum edo, sono; lascive canto, garrio, cantillo. A τεττίζω. Hinc

Τερέτισμα, ατος, τὸ, cantus, sonus musicus, ut avium, &c. (2) cantus mollis; (3) nugæ sonoræ, fallaces, argutæ, verba inania, ludicra.

Τερετισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Τερέτριον, ου, τὸ, terebellum, terebella. Dim. a

Τέρετρον, ου, τὸ, terebra vel terebrum. *Odyss.* 5, 246. A

ΤΕΡΕ´Ω, ῶ, fut. ήσω, terebro, torno; (2) vulnero.

Τερηδονίζομαι, a teredine infestor. *Gl. V.* vermiculor. A

Τερηδὼν, όνος, ἡ, teredo, vermis lignum terebrans seu rodens. A τερέω.

Τέρην, τέρεινα, τέρεν, tener, tenellus, mollis, qui facile atteritur. A τείρω.

Τερθρεία, ας, ἡ, præstigiæ, incantatio; (2) garriendi subtilitas. A τερθρεύω.

Τέρθρευμα, ατος, τὸ, idem. Ab eod.

Τερθρεὺς, έως, ὁ, præstigiator. A τέρθρον.

Τερθρεύω, vel τερθρεύομαι, præstigiis illudo, incanto, imposturis utor; τερθρευόμενοι, argutantes.

Τέρθριος, α, ον, epith. funis, ad summam veli partem nexus. A

Τέρθρον, ου, τὸ, artemo; (2) funis quo utrinque velum trahitur; (3) *proprie* antennæ summum extremumque jugum; *metaph.* summitas. A τείρω.

Τερθρωτὴρ, locus in prora, unde in mare prospicit proreta, *V. L.*

ΤΕ´ΡΜΑ, ατος, τὸ, terminus, meta, finis; *adv.* tandem, ad extremum; inservit periphrasi. Τέρμα τῆς σωτηρίας, salus, *Soph. Œd. Col.* 725. Hinc

Τερματίζω, fut. ίσω, termino, finio, ad extremum perduco.

Τερμιεὺς, ὁ, (Ζεὺς) terminalis, *E. M.*

Τέρμινθος, ου, ὁ ϗ ἡ, arbor, vulgo τερέβινθος· (2) tumor seu tuberculum in quo pustula nigra eminet.

Τερμιόεις, όεσσα, όεν, ad pedes usque demissus, talaris, *Il.* 16, 803. A τέρμα. Unde

Τέρμιος, ία, ιον, finalis, terminalis, ultimus. Ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν, *Soph. Antig.* 1331. Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, regionem mihi fatalem, *Id. Œd. Col.* 85.

Τερμὶς, ἡ, idem quod τέρμα, *item* pes, *Hes.*

Τερμοδρομέω, ad finem curro, *Man.*

Τερμόνιος, ία, ιον, finalis, ultimus, extremus, *Æsch. Pr.* 117. A

Τέρμων, ονος, ὁ, terminus. Τερμόνων Ἀτλαντικῶν, *Eurip. Hippol.* 3. Τέρμονα βίου, *Id. Phœn.* 1361. A τέρμα.

Τέρπεο, 2. sing. præs. imperat. pass. *Ion.* pro τέρπου, a τέρπω.

Τερπέσθω, 3. sing. præs. imperat. pass.

Τερπέτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτέρπετο.

Τερπικέραυνος, ου, ὁ, fulmine gaudens; Jovis epith. *Il.* 1, 419. Ex τέρπομαι.

Τερπνίστατος, η, ον, jucundissimus, superl. irregular. a

Τερπνὸς, ή, όν, delectationem et voluptatem adferens; jucundus, delectabilis, *Ph.* A τέρπω. Hinc

Τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas, suavitas.

Τερπνῶς, *adv.* jucunde.

Τερποίμην, præs. opt. pass. verbi τέρπω.

Τερπόμενοι, nom. pl. præs. part. med.

Τέρποντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτέρποντο.

Τέρπου, 2. sing. præs. imperat. pass. *Att.* et *Ion.* pro τέρπεσο, a

ΤΕ´ΡΠΩ, fut. ψω, delecto, oblecto, exhilaro, juvo; τέρπομαι, delector, gaudeo. Διὰ στόμα πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψω φρένας, *Eur. Or.* 1165.

Τερπωλὴ, ῆς, ἡ, delectatio, oblectatio. A τέρπω.

Τερσαίνω, arefacio, sicco, *Il.* 16, 519. A τέρσω.

Τέρσει, 3. sing. f. 1. ind. act. *Æol.* pro τερεῖ, a τείρω.

Τέρσετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐτέρσετο, a τέρσω.

Τέρσηνε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro ἐτέρσανε, a τερσαίνω.

Τερσία, ἡ, siccitas, arefactio, *Jul. Ep.*

ΤΕ´ΡΣΩ, arefacio, sicco; τέρσομαι, aresco, arefio. *Od.* 5, 152.

Τερφθῇ, 3. sing. a. 1. conj. pass. verbi τέρπω.

Τέρψαν, aor. 1. part. act. neut. gen.

Τερψίμβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, delectans seu oblectans homines. Ex τέρψις et βροτός.

Τερψίνοος, ου, ὁ ϗ ἡ, animam oblectans, suavis; (2) voluptuarius.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, voluptas. A τέρπω.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, Terpsichore; una Musarum.

Τερψίχορος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel τερψίχορος, όρη, ορον, tripudiis se vel alios oblectans.

Τέρω, contero, domo, *V. L.*

Τέσσαρα, ων, τὰ, quatuor.

Τεσσαράβοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor boves æquans, v. gr. pretium; (2) quatuor boum coriis factum, ut scutum. Ex τέσσαρες et βοῦς.

Τεσσαρακαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, quatuordecim

Τεσσαρακαιδεκάδωρος, ον, quatuordecim palmos æquans. A δῶρον.

Τεσσαρακαιδεκαταῖος, αία, αῖον, decimus quartus.

Τεσσαρακαιδεκέτης, ἡ, quatuordecim annos habens. Ex τέσσαρες, δέκα, et ἔτος.

Τεσσαρακονθήμερος, ον, quadraginta dies durans. Ab ἡμέρα.

Τεσσαράκοντα, sive τετταράκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, quadraginta. A τέσσαρες.

Τεσσαρακονταέτης, ου, ὁ, vel τεσσαρακονταέτης, -έος, ὁ ϗ ἡ, qui quadraginta annorum est, quadragenarius. Ex τέσσαρες et ἔτος. Hinc

Τεσσαρακονταετία, ας, ἡ, quadraginta annorum spatium.

Τεσσαρακονταῖος, αία, αῖον, qui fit intra dies quadraginta, seu die quadragesimo. A τεσσαράκοντα.

Τεσσαρακοντάκις, sive τετταρακοντάκις, *adv.* quadragies. Ab eod.

Τεσσαρακονταοκτὼ, οἱ, αἱ, τὰ, quadraginta octo.

Τεσσαρακοντάπηχυς, εως, ὁ ϗ ἡ, qui quadraginta cubitorum est.

Τεσσαρακοντὰς, άδος, ἡ, numerus seu tempus quadraginta dierum.

Τεσσαρακοντατρεῖς, οἱ ϗ αἱ, et τεσσαρακοντατρία, τὰ, quadraginta tres vel tria.

Τεσσαρακοντήρης, εος, ἡ, navis quadraginta ordinum, *R.* Ex τεσσαράκοντα et ἐρέσσω.

Τεσσαρακοντόργυιος, ον, quadraginta passus æquans. Ab ὀργυιά.

Τεσσαρακοντούτης, vel τετταρακοντούτης, ου, ὁ, qui quadraginta annorum est. Ex ἔτος.

Τεσσαρακοσταῖος, αία, αῖον, qui quadragesimo die aliquid facit. A

Τεσσαρακοστὸς, ή, όν, quadragesimus. A

ΤΕ´ΣΣΑΡΕΣ, vel τέτταρες, οἱ ϗ αἱ, et τέσσαρα, vel τέτταρα, τὰ, quatuor; (2) quaterni.

Τεσσαρεσκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, quatuordecim.

Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, α, ον, decimum quartum annum agens, *Aret.*

Τεσσαρεσκαιδεκατῖται, Sabbatiani, qui non die Dominica, ut reliqui Christiani, sed quarta decima luna, Pascha cum Judæis celebrabant. A τεσσαρεσκαίδεκα.

Τεσσαρεσκαιδέκατος, άτη, ατον, quartus decimus.

Τέσσερες, οἱ ϗ αἱ, et τέσσερα, τὰ, quatuor, *Ion.* pro τέσσαρες.

Τεσσερήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, *Ion.* pro τεσσαράκοντα.

Τεταγμένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi τάσσω. Hinc

Τεταγμένως, *adv.* ordinate, servato certo ordine, *Gl. V.* ex ordine; (2) stato tempore, seu statis temporibus, statis vicibus.

Τεταγὼν, *Ion* pro ταγὼν, aor. 2. A τάζω.

Τέτακας, 2 sing. perf. ind. act. verbi τείνω.

Τέτακται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi τάσσω, *ordino.*

Τέταλμαι, perf. ind. pass. verbi τέλλω.

Τεταμιευμένως, *adv.* moderate ac parce.

Τετανικὸς, ή, όν, laborans τετάνῳ· cujus musculi ita rigent ut flecti nequeant. A τέτανος.

Τετανόθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, qui laxo est capillo, promissos crines habens, hirsutus; *Plat.*

Τετανοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tentiginem referens; tentiginosus. Ex τέτανος et εἶδος.

Τετανὸς, ή, όν, tentus, extentus, porrectus, promissus; (2) glaber, lævis, æqualis; *Nic. Al.* 464. A τείνω.

Τέτανος, ου, ὁ, distentio, æqualis et perpetua totius corporis convulsio, *Gl. V.* tentigo; *Aristoph. Lysistr.* 560. Ab eod.

Τετανόω, reddo τετανὸν, *i. e.* rugas tollo. Χρῶτα ῥύπτει ϗ τετανοῖ, *Diosc.* A τετανός.

Τέτανται, 3. pl. perf. ind. pass. verbi τείνω.

Τετάνωθρον, ου, τὸ, vim habens extendendi et erugandi cutem, in primis faciei.

Τετάνωμα, ατος, τὸ, idem. A τετανόω.

Τετάραγμαι, perf. ind. pass. verbi ταράσσω.

Τεταραγμένως, turbate, confuse, inordinate.

Τεταρπόμενος, aor. 2. part. med. *Ion.* pro ταρπόμενος, a τέρπω.

Τεταρπώμεσθα, 1. pl. aor. 2. conj. med. *Dor.* et *Ion.* pro ταρπώμεθα, a verbo eod. *Il.* 23, 9.

Τεταρτάζω, in quatuor divido. A τέταρτος.

Τεταρταΐζω, febre quartana laboro.

Τεταρταῖος, αία, αῖον, qui quarto die aliquid agit, aut patitur, quatriduanus, quartanus. Ab eod.

Τεταρτημόριον, ου, τὸ, quarta pars, quadrans.

Τεταρτημοριαῖος, α, ον, quadrantarius, *ex Gl. V.* A præc.

Τεταρτήμορον, pro τεταρτημόριον, *Poll.*

Τεταρτίζω. Hinc ὁ τεταρτίζων, quartanarius, *Gl. V.* A τέταρτος.

Τεταρτολογεῖσθαι. Hinc τεταρτολογηθῶμεν, quartemur, *Ph.* aor. 1. conj. pass. A λόγος.

Τέταρτος, άρτη, αρτον, quartus. A τέσσαρες.

Τετάρτως, *adv.* quarto gradu vel loco, *Steph.*

Τέτατο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτέτατο, a τείνω.

Τετάχαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro τεταγμένοι εἰσὶ, a τάσσω

Τέτελα, *perfeci*, perf. ind. med. verbi τελέω.

Τετελειωμένη, perf. part. pass. f. g. a τελειόω.

Τετελείωται, *perfectus est*, 3. sing. perf. ind. pass.

Τετέλεκε, *perfecit*, 3. sing. perf. ind. act.

Τετελεσμένον, *peractum*, perf. part. pass.
Τετευγμένον, acc. sing. perf. part. pass. pro τετυγμένον, a τυγχάνω, pro τεύχω.
Τετεύχαται, *fabrefacti sunt*, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro τετευγμένοι εἰσί. Ἧ δὴ ταῦτά γε πάντα τετεύχαται, i. e. *Certe jam hæc ipsa re advenerunt*, Il. 14, 53.
Τετεχνημένως, *adv.* artificiose, cum arte exquisita. A τεχνάω.
Τέτηκα, perf. ind. med. verbi τήκω.
Τετήρηκας, 2. sing. perf. ind. act. v. τηρέω.
Τετηρημένως, *adv.* cum magna observatione, accurate. A τηρέω.
Τετίημαι, *punitus sum*, perf. pass. ind.
Τετιημένε, voc. sing. part. perf. pass. v. τιέω.
Τετίησθον, *cruciati sunt*, 3. dual. perf. ind. pass.
Τετιηκότες, nom. pl. part. perf. act.
Τετιμένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi τίω.
Τετιμημένον, perf. part. pass. n. g. verbi τιμάω.
Τετιμῆσθαι, *honoratum esse*, perf. inf. pass.
Τετίμηται, *honorata est*, 3. sing. perf. ind. pass.
Τέτλα, 3. sing. præs. imperat. act. *per Apocop.* pro τέτλαθι, a verbo τέτλημι pro τλάω.
Τέτλαα, *toleravi*, perf. ind. act. *per Syncop.* et *Ion.* pro τέτληκα.
Τετλαίην, præs. opt. act. verbi τέτλημι.
Τετλάμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro τετλάναι.
Τετλάναι, præs. idem, sed regulariter.
Τέτληκα, perf. ind. act. verbi τλῆμι seu τλάω.
Τετληώς, perf. part. act. *Ion.* pro τετληκώς.
Τέτμη, 3. sing. præs. conj. act. verbi τέτμω.
Τέτμηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi τέμνω.
Τετμημένον, *incisum*, acc. sing. perf. part. pass.
Τέτμω, invenio, offendo, nanciscor, *Il.* 6, 374. *Od.* 5, 58. Ὃς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης, *Hes. Theog.* 610. A τέμνω.
Τέτοκε, 3. sing. perf. ind. med. verbi τίκτω.
Τετοκυίης, gen. sing. perf. part. med. f. g. *Ion.* pro τετοκυίας.
Τετολμηκέναι, perf. inf. act. verbi τολμάω. Unde
Τετολμηκότως, *adv.* audacter, nihil metuens.
Τέτομα, *incidi*, perf. ind. med. verbi τέμνω.
Τέτορε, nom. dual. *Ion.* pro τέσσαρες, vel pro τέτορα, *quatuor*, nom. plur. itid. *Ion.* pro τέσσαρα, vel pro τέτορα, *vexavi*, perf. ind. med. verbi τείρω.
Τέτορες, οἱ ϗ αἱ, et τέτορα, τὰ, *Poet.* pro τέσσαρες.
Τέτρα, in compositione est idem quod τέταρα, quatuor, seu *adv.* quater.
Τετραβάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, quadrupes; (2) quadrijugus. (1) Διὸς ἃ λεχέων ἐπέβας τετραβάμοσι γυίοις, *Eurip. Hel.* 381. (2) τετραβάμονες ἵπποι, *Id. El.* 476. Ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον, *Id. Phœn.* 799. (1) τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι τείχεσι χειμπτομένα (?), *Id. Ibid.* 815. Ex τέτρα et βαίνω.
Τετραβόειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vid. τεσσαραβόειος. Φάεα μηνόγληνα, σάκει ἶσα τετραβοείῳ, *Call. in Dian.* 53.
Τετράβοιος, ὁ ϗ ἡ, idem. Ex τέτρα et βοῦς.
Τετράγλωσσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quadrilinguis, *Gl. V.* Ex τέσσαρα et γλῶσσα.
Τετραγλώχιν, ινος, ὁ ϗ ἡ, quatuor cuspides seu angulos cuspidatos habens; quadrata forma. Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοσσόε (?) Μαιάδος Ἑρμᾶ. *Antholog.* 4.
Τετράγναθος, ȣ, ὁ, ἡ, quatuor malas habens.
Τετραγράμματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quatuor literis constans. Ex τέτρα et γράμμα.
Τετράγραμμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.
Τετράγυος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui quatuor jugerum est. Hinc τὸ τετράγυον, ȣ, quatuor jugera; (2) diurnus labor aratori propositus. Νεῖον (novale) τετράγυον, *Call. in Dian.* 176. Ex γύα.
Τετραγωνέω, ῶ, e quadrante intueor.
Τετραγωνία, ας, ἡ, arboris cujusdam nomen, quadrangularis, vel quadrantalis.
Τετραγωνίζω, f. ίσω, in quadratam formam redigo. *Gl. V.* quadro. Hinc
Τετραγωνισμὸς, ȣ̃, ὁ, quadratio, quadratura.
Τετραγωνοπρόσωπος, ὁ, ἡ, quadrato ore effictus, pictus, &c. *Herodot.* A πρόσωπον.
Τετράγωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quadrangulus, quadratus, *metaph.* perfectus, constans. A γωνία.
Τετράδα, acc. sing. a τετράς.
Τετραδακτυλιαῖος, αία, αῖον, quatuor digitorum spatium explens, semidodrantalis. A
Τετραδάκτυλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quatuor digitos habens.
Τετραδαρχία, ας, ἡ, munus ejus qui quatuor λόχοις præest. Ex τετράς et ἀρχή.
Τετραδαρχῦμαι, a tetrarchis regor vel administror. A præc.
Τετραδεῖον, et τετράδιον, ȣ, τὸ, quaternio. A τετράς.
Τετραδιστὴς, ȣ̃, ὁ, qui ærumnosam degit vitam. Ab eod. eo quod Hercules quarto die mensis natus multas ærumnas exantlare coactus fuit. A τετράς. Unde
Τετραδῖται, ῶν, οἱ, dicti Sabbatiani, quod in festo Paschatis jejunarent, seu feria quarta.
Τετράδραχμον, ȣ, τὸ, nummus, valens quatuor drachmas. *Gl. Vet.* tetradrachmum. Ex τ. et δραχμή.
Τετράδραχμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui pretii quatuor drachmarum est. Ex iisd.
Τετράδυμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quadrigeminus; (2) quadrifidus. Ex τέτρα et δίδυμος.
Τετράδωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quatuor palmorum. Ex δῶρον, *palmus.*
Τετραέλιξ, κος, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Τετραέλικτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quatuor voluminibus tortus, quater circumvolutus, tortuosus; *Nonn. P.* 4, 35. Ab ἑλίσσω.
Τετραετηρία, ας, ἡ, quadriennium, *Gl. Vet.* A τετραέτηρος. Hinc
Τετραετηρικὸς, ἡ, ὸν, quadriennalis, quadriennio recurrens.
Τετραετηρὶς, ίδος, ἡ, quadriennium, *Gl. V.*
Τετραέτηρος, ὁ ϗ ἡ, quadrimus, quadriennis:
Τετραετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sive τετραέτης, ȣ, ὁ, qui quatuor annorum est. *Gl. V.* quadrimus, quadriennis. Ex τέτρα et ἔτος.
Τετραετία, ας, ἡ, quadriennium. A præc.
Τετράζυγον, ȣ, τὸ, quadriga. A
Τετράζυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. quadrijugis; τετράζυγες, quadrijugi, *Gl. V.* (2) quadruplex. Ex τέτρα et ζεύγνυμι.
Τετράζω, proprie, de gallinarum voce, cum ova parturiunt.
Τετράζων, fræni genus, *V. L.*
Τετραήμερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. quatriduanus, quatuor dies durans; τετραήμερον, quatriduum, *Gl. V.* Ex τέτρα et ἡμέρα.
Τετραθέλυμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quatuor habens fundamenta, seu quadruplex, *Il.* 15, 479. Ex θέλυμνον.
Τετράθυρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quatuor habens fores, quadriforis. Ex θύρα.
Τετραίνω, fut. τρήσω, perforo, terebro, aor. 1. τέτρηνα· τετρημένος, perforatus; perf. pass. part. *Il.* 22, 396. *Od.* 5, 237. A τετράω.
Τετρακαιδεκαέτης, ȣ, ὁ, vel τετρακαιδεκαετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui quatuordecim annorum est. Ex τέτρα, ϗ, δέκα, et ἔτος.
Τετράιππον, ȣ, τὸ, quadriga, *Gl. V.* Ex ἵππος.
Τετρακέρων, quadricornium. Ex τέτρα et κέρας.
Τετρακέφαλος, ον, quatuor capita habens. A κεφαλή.
Τετράκις, *adv.* quater. A τέσσαρες.
Τετρακισμύριοι, αι, α, quadragies mille.
Τετρακισχίλιοι, αι, α, quatuor millia.
Τετρακίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, quatuor columnis fultus.
Τετράκλινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quatuor lectos habens. A κλίνη.
Τετράκναμος, *Ion.* pro τετράκνημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quatuor habens radios, *Pind.* Ex κνήμη.
Τετρακνήμων, idem quod τετράκνημος, *Pind.*
Τετράκολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quadrupes. A κῶλον.
Τετράκοος, *Ath.*
Τετρακόρυμβος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quaternos corymbos habens.
Τετρακόσιοι, αι, α, quadringenti, æ, a. A τέσσαρες. Hinc
Τετρακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, quadringentesimus.
Τετρακότυλος, quatuor cotylas capiens, *Ath.*
Τετρακτὺς, ύος, ἡ, quaternio, id est numerus quaternarius. Per hunc Pythagorici jurabant, intelligibile mundi exemplar innuentes. Vid. *Platonis Timæum.* A τετράς.
Τετράκυκλος, ὁ ϗ ἡ, quatuor circulis seu orbibus constans; (2) quatuor rotas habens.
Τετράκωλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quatuor membra habens. Ex κῶλον.
Τετράκωμος, ȣ, ὁ, saltatio Herculi sacra.
Τετράλινον, τὸ, monile, quadruplici filo unionum.
Τέτραλιξ, herba quædam, *Theoph.*
Τετραλογία, ἡ, quatuor δράματα, *Diog. L.*
Τετραμερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quadripartitus. *Gl. V.* quadrimembris. Ex μέρος.
Τετραμερῶς, *adv.* quadripartito, quadrifariam.
Τετραμέτρητος, quatuor metretas capiens, *Ath.*
Τετράμετρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est quatuor metrorum. Ex μέτρον.
Τετραμηνιαῖος, quadrimenstruus, *Gl. V.* A μήν.
Τετράμηνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.
Τετράμηνον, τὸ, quatuor mensium spatium, *Steph.*
Τέτραμμαι, perf. inf. pass. verbi τρέπω.
Τετραμμένον, *versatum*, perf. part. pass. n. g.
Τετράμνους, et τετραμναῖος, qui quatuor minarum est. Ex τέτρα et μνᾶ, *mina.*
Τετράμοιρος, ον, quadruplum accipiens. Hinc
Τετραμοιρία, ας, ἡ, quadrupla portio, quarta portio. Ex μοῖρα.
Τετράμορφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quadriformis, *Gl. V.* A μορφή.
Τετραντιαῖος, αία, αῖον, quartam partem æquans, *R.* A τετράς.
Τετρανυκτία, ας, ἡ, quadrinoctium, *Gl. Vet.* Ex τέτρα et νύξ.
Τετράξοος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quaternas furcas seu fissuras habens. Ex ξέω, *acuo.*
Τέτραξ, avis quædam gallo similis. Ἡ δὲ τέτραξ, ἣν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι οὔραγα, *Aristot.*
Τετραοδία, ας, ἡ, quadrivium, *Gl. V.* A
Τετράοδον, ȣ, τὸ, idem, *Gl. V.* Ab ὁδός.
Τετραόργυιος, ον, quatuor passus habens. Ab ὀργυιά.
Τετραορία, ἡ, certamen quadrigarium. A
Τετράορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quadrijugus; in quo quatuor equi juncti sunt; (2) quadrupes. (1) τετράορον ἅρμα, quadrigæ. (2) τετράορον φάσμα ταύρου, *Soph. Trach.* 508. Ex ἀείρω.
Τετραπάλαι, *adv.* qu. dic. quater olim, i. e. ante multa tempora; jamdudum.
Τετραπάλαιστος, ον, quatuor palmos habens.
Τετράπεδος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quadratus, quadrangulus. Ex πέδον.
Τετράπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, qui quatuor cubitorum est.
Τετραπλασιάζω, fut. άσω, quadruplico. A
Τετραπλάσιος, ία, ιον, quadruplus. A τέσσαρα, vel τέτταρα, *per Sync.* τέτρα.
Τετραπλασίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, quadruplo major seu amplior. A præc.
Τετράπλεθρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui quatuor jugerum est. Ex πλέθρον.
Τετράπλευρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quatuor latera seu costas habens, *Gl. V.* τετράπλευρον, quadrilaterum. Ex πλευρά.
Τετραπλῆ, *adv.* quadrupliciter. A
Τετραπλόος, όη, όον, *contr.* τετραπλοῦς, ῆ, οῦν, quadruplus. A τέσσαρες.
Τετραπλῶς, *adv.* quadrifariam, *Gl. V.* A præc.
Τετράπνους, ȣ, ὁ, quatuor habens spiracula. Ex πνοή.
Τετραποδηδὸν, *adv.* more quadrupedum.
Τετραπόδητι, quatuor pedibus, *Suid.*
Τετραποδητὶ, *adv.* more quadrupedum. Διὰ τὸ τοὺς μὲν ἄλλους τόπους, εἰ μὴ τετραποδητὶ τρόπον τινὰ προσπλεκόμενοι βιάζοιντο, *Polyb.* 5, 60.
Τετραποδίζω, incedo ut quadrupes, quaternis pedibus ingredior. *Gl. V.* quadrupedo. A τετράπους. Hinc
Τετραποδιστὴς, ȣ̃, ὁ, quadrupedum more gradiens aut vivens.
Τετραποδιστὶ, *adv.* idem quod τετραποδηδόν.
Τετράπολις, εως, ἡ, quatuor urbes habens.
Τετράπολος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, quater aratro versus. Ex πολέω.

Τετράποροs, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor meatus seu foramina habens.

Τέτραπος, ου, ὁ ϗ ἡ, quadrupes.

Τετράπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Τέτραππος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Τετραπρόσωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, quadruplicem faciem habens. Ex πρόσωπον.

Τετράπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, quaternas gerens pinnas. Ex τ. et πτερόν.

Τετραπτερυλλὶς, ίδος, ἡ, locusta, *Aristoph. Ach.* 877. Ex iisd. quod quatuor habet alas.

Τετράπτιλος, quaternas pinnas gerens, *Ath.*

Τετράπτυχος, ον, quadruplex. A πτυχή.

Τετράπυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor portas habens. Ex πύλη.

Τετραπυργία, ἡ, *proprie* quatuor turres, ædificatio quatuor turribus constans, deinde castellum seu villa magnificentior et amplior. A πύργος.

Τετραπώγων, nomen herbæ, *Diosc.*

Τετραπωλία, ας, ἡ, quadrigæ. A πῶλος.

Τετράραβδος, ον, quatuor radios habens. Epith. rotæ.

Τετράῤῥυθμος, ον, quatuor numeris seu pedibus constans.

Τετράρυμος, vel τετράῤῥυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, quadrijugis, quatuor temones habens.

Τετραρχέω, ῶ, sum tetrarcha. Τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου, *Luc.* 3, 1. A

Τετράρχης, ου, ὁ, qui quatuor λόχοις præest, tetrarcha; (2) regium imperium sine nomine habens regio. Ex ἀρχή.

Τετραρχία, ας, ἡ, tetrarchæ imperium. A præc.

Τετραρχικὸς, ὴ, ὸν, tetrarchicus; (2) ad tetrarcham vel tetrarchiam pertinens. Ab eod.

Τετρὰς, άδος, ἡ, quaternio. Ἀνορέας οὐκ ἀμπλακὼν ἐν τέτρασιν παίδων γυίοις, *Pindar. Olymp.* 8, 89. A τέσσαρες, vel τέτταρα.

Τετρασκαλμὸς, ὸν, quatuor remis instructus, seu agi solitus.

Τετρασκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, quadrupes. Τετρασκελὴς μόσχος, *Eurip. Phœn.* 642. A σκέλος.

Τετράσσαρον, τὸ, quatuor asses.

Τετραστάδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor continens stadia; *subst.* τετραστάδιον, quatuor stadia.

Τετραστατὴρ, numisma Cyrenaicum, seu quatuor valens stateribus, *Poll.*

Τετραστάτηρος, ον, quatuor stateras æquans.

Τετράστεγος, ον, quatuor contignationes habens. Epith. domus.

Τετράστιχος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor constans ordinibus aut versibus.

Τετραστοιχεὶ, quatuor ordinibus, quaterna serie, *Philo.*

Τετραστοιχία, ας, ἡ, quadripartitus ordo, seu ordo et series constans quaternis versibus. A στοῖχος.

Τετραστόον, ου, τὸ, atrium, *Gl. V.* A στόα.

Τετρασυλλαβία, ἡ, quatuor syllabæ.

Τετρασύλλαβος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor habens syllabas. Ex συλλαβή.

Τετρασυλλαβῶς, *adv.* quatuor syllabis.

Τετράστυλος, quatuor columnas habens, *Vitruv.*

Τετράσχιστος, ου, ὁ ϗ ἡ, quadrifidus, *Gl. V.*

Τετράσχοινος, ον, quatuor schœnis constans.

Τέτρατος, άτη, ατον, quartus, pro τέταρτος.

Τετράτρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in quatuor partes frangi potest; (2) in quatuor partes fractus. Ex τέτρα et θρύπτω.

Τετραφαλαγγία, ας, ἡ, quatuor phalanges, copiæ in quatuor agmina partitæ. Ex φάλαγξ.

Τετραφαλαγγαρχία, ἡ, præfectura quatuor phalangum. Ab ἀρχή.

Τετραφάληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor conos seu eminentias habens, *Il.* 5, 743. A φάληρα.

Τετράφαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Τετραφάρμακος, quatuor medicamentis constans, antidoti nomen, al. μυστήριον, *Gorr.*

Τετράφαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro τετραμμένοι εἰσὶ, a τρέπω.

Τετράφατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro τετραμμένοι ἦσαν.

Τετραφόροι, οἱ, qui quaterni aliquid ferunt seu bajulant, *Steph.*

Τετράφυλος, in quatuor tribus distinctus, *Steph.*

Τέτραχα, *adv.* quadrifariam, quatuor modis. A τετράκις.

Τετραχῆ, *adv.* quadrifariam, vel in quatuor partes. Ab eod.

Τετραχθὰ, *adv.* idem. Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός, *Il.* 3, 363. Ab eod.

Τετράχειρ, ρος, ὁ ϗ ἡ, quatuor manus habens.

Τετραχίζω, in quatuor partes divido. A τετραχῆ.

Τέτραχμον, ου, τὸ, genus nummi valens quatuor drachmas, pro τετράδραχμον.

Τετραχοινικὸς, quatuor χοινικὰς implens, *Diosc.*

Τετραχοῖνιξ, ικος, quatuor chœnicas habens.

Τετραχορδικὰ, τὰ, quæ habent quatuor chordas, *Vitruv.*

Τετράχορδος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor instructus chordis. Ex χορδή.

Τετραχρονία, ἡ, quatuor tempora. *Vox Gr.* A

Τετράχρονος, ον, quatuor tempora habens, qualia sc. duo conveniunt in syllabam longam.

Τετραχῶς, *adv.* quadrifariam, quatuor modis; quadripartito. A τετράκις.

Τετράψομαι, paulo post f. ind. verbi τρέπω.

Τετράων, et τέτριξ, avis nomen, *Eust. Aristot.*

Τετράωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor habens aures. Ex τέτρα et οὖς, *auris.*

Τετρεμαίνω, tremo. Οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω ϗ πεφόβημαι, *Aristoph. Nub.* 293. Τοῦτό με ποιεῖ τετρεμαίνειν, *Ib.* 373. A τρέω.

Τετρήχει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* et *per Sync.* pro ἐτεταράγει, a ταράσσω.

Τετρήμερος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quatuor dierum est. Ex τέτρα et ἡμέρα.

Τετρήναντο, *Call. in Dian.* 244. 3. pl. imperf. pass. a τετραίνω.

Τέτρηνε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Att.* pro ἐτέτρηνε, a verbo τετραίνω, *perforo.*

Τετρήρης, εος, ἡ, quadriremis. Ex τέτ. et ἐρέσσω.

Τετρηρικὸς, ὴ, ὸν, ad quadriremem pertinens. A præc.

Τέτρηται, 3. sing. perf. ind. pass. *per Sync.* pro τετόρηται, a τορέω, *terebro.*

Τετρήχει, 3. sing. plusq. perf. ind. act. *Ion.* pro ἐτετρήχει, a τρήχω, *asper sum.*

Τετρηχυῖα, perf. part. act. f. g. a verbo eod.

Τετρίγει, *striduerat*, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Ion.* pro ἐτετρίγει, a τρίγω.

Τετριγῶτας, acc. pl. m. g. part. perf. med. *Poet.* pro τετριγότας, a verbo eod.

Τετρόργυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui quatuor orgyarum est. Ex τέτρα et ὀργυιά.

Τέτροφε, 3. s. perf. ind. med. v. τρέφω, *nutrio.*

Τέτρυμαι, perf. ind. pass. verbi τρύω, *tero.*

Τετρωβολιαῖος, idem quod τετρώβολος, *Suid.*

Τετρωβολίζω, accipio quatuor obolos, *Poll.*

Τετρώβολον, ου, τὸ, nummus quatuor obolis valens. Ex τέτρα et ὀβολός.

Τετρώβολος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor obolos valens. Ex iisd.

Τέτρωκε, 3. sing. perf. ind. act. v. τιτρώσκω.

Τετρώριστος, quadrijugus. Τετρώριστος δίφρος, quadrigæ, *Soph. in Amphiarao, apud Strab.* 9, 612.

Τέτρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, quadrijugus. Φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον, perterrefaciens insano metu quadrijugum currum, *Eurip. Hippol.* 1229. Ex ἀείρω.

Τετρώροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, quatuor habens contignationes, cameras, seu tecta. Ex τέτρα et ὀροφὴ, seu ὄροφος.

Τετρώρυγος, qui quatuor vallorum seu fossarum est. Ab ὀρύσσω.

ΤΕΤΤΑ', vox qua, benevolentiæ aut honoris causa, junior seniorem compellat, *Il.* 4, 412.

Τέτταρες, *Att.* pro τέσσαρες, *quatuor*; ubi quærenda incipientia a τετταρ—.

Τεττιγομήτρα, ας, ἡ, cicadæ matrix, seu cicadarum mater. Ex τέττιξ et μήτρα.

Τεττιγόνια, sive τεττιγονίαι, cicadæ minores. Dim. a τέττιξ.

Τεττιγοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cicadifer; τεττιγοφόροι vocabantur Athenienses, eo quod comæ cincinnis implicitas gestarent cicadas aureas, ut se αὐτόχθονας probarent. Ex τέττιξ et φέρω.

Τεττιγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cicadæ similis, cicadæ naturam habens.

Τεττίζω, strido, ut cicada, fritinio, *Steph.* A

ΤΕ'ΤΤΙΞ, γος, ὁ, cicada.

Τέτυγμαι, perf. ind. pass. pro τέτευγμαι, a τεύχω, vel a verbo inus. τύκω, *fabrico.*

Τετύκοντο, 3. pl. a. 2. ind. med. *Ion.* pro ἐτύκοντο, a τύκω, *Il.* 1, 467.

Τέτυκται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ejusd.

Τετυφωμένως, *adv.* superbe, dementer. A τύφω.

Τετύφωται, 3. sing. perf. ind. pass. v. τυφόω.

Τετύχηκε, 3. sing. perf. ind. act. verbi τυγχάνω, pro τυχέω.

Τετύχησιν, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro τύχῃ, a verbo eod.

Τετύχθαι, perf. inf. pass. verbi τύκω, *fabrico.*

Τεῦ, *tui*, gen. sing. *Dor.* pro τοῦ, et hoc pro σοῦ, a σὺ, *tu.*

Τεῦγμα, ατος, τὸ, structura, opus. A τεύχω.

Τευθὴν, ῆνος, ὁ, explorator, *Suid.*

Τευθὶς, ίδος, ἡ, loligo, piscis quidam. Ὑμεῖς, καθάπερ αἱ τευθίδες, μάχαιραν μὲν ἔχετε, καρδίαν δὲ οὐκ ἔχετε, *Plut.* A

ΤΕΥ͂ΘΟΣ, ου, vel τευθὸς, οῦ, ὁ, piscis ex sepiarum genere, qui existimatur esse loligo major, *Gl. V.* τευθὸς, lolius.

Τευκρὶς, ἡ, herbæ nomen, *Diosc.*

Τεύκριον, τὸ, idem al. hemionion, *Plin.*

Τευκτὴρ, ῆρος, ὁ, fabricator, instructor, apparator. A τεύχω.

Τευκτικὸς, ὴ, ὸν, consequendi vim habens, qui adsequi et adipisci potest. A τυγχάνω.

Τευκτὸς, ὴ, ὸν, fabricatus. A τεύχω.

Τεῦξε, *fecit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔτευξε, a verbo τεύχω.

Τεύξεαι, 2. sing. f. 1. ind. med.

Τεῦξις, εως, ἡ, fabrica seu confectio alicujus, &c. Ab eod.

ΤΕΥΤΑ'ΖΕΙΝ, *in Lex. Gr.* expon. struere, moliri, satagere, necnon militare.

Τευτασμὸς, οῦ, ὁ, assiduitas in re aliqua, et cunctatio. A præc.

Τευτάω, idem quod τευτάζω.

Τεύτλιον, ου, τὸ, τευτλὶς, ίδος, ἡ, idem quod

ΤΕΥ͂ΤΛΟΝ, ου, τὸ, beta, *oleris genus.*

Τευτλοφάκη, ἡ, edulium ex beta et lente mistis, *Diosc.*

Τεῦχε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτευχε, a τεύχω, *facio, fabrico.*

Τεύχε', pro τεύχεα, *arma*, acc. pl. a τεῦχος.

Τευχεσφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, armiger. Ex τεῦχος et φέρω.

Τευχήεις, ὁ ϗ ἡ, armatus. Ἄλλαβ' ὅσοισιν ὕπερθε καρήατα τευχήεντα, *Oppian. Cyneg.* 3, 4.

Τευχήρης, ες, armatus. Ex τ. et ἄρω.

Τευχηστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Τευχηστὴς, οῦ, ὁ, armatus miles, *Æsc. S. T.* 650. A τεῦχος.

Τευχήτης, ου, ὁ, idem et ab eod.

Τευχῖτις σχοῖνος, juncus Babylonius vel Arabicus, *Diosc.*

Τεύχοισα, præs. part. f. g. act. *Dor.* pro τεύχουσα, a τεύχω.

Τεύχοντο, 3. pl. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐτεύχοντο, a verbo eod.

Τευχοπλάστις, ἡ, figuli uxor vel soror. A πλάστης.

Τεῦχος, εος, τὸ, vas, alveus; (2) liber, volumen; *plur.* instrumenta bellica, arma. A τεύχω.

Τεύχου, 2. sing. præs. imperat. med. a τεύχω.

Τευχοφόρος, ον, arma ferens, armatus. A φέρω.

ΤΕΥ͂ΧΩ, τεύξω, fabricor, struo, paro. *Il.* 1, 4. Ἄλγεα τεύχει, *Ib.* 110. Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τεύχει, *Phocyl.* 58.

ΤΕ'ΦΡΑ, ας, ἡ, cinis, *Il.* 18, 25.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cineris. A præc. Unde

Τέφριον, ου, τὸ, collyrium coloris cinerei.

Τεφροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cinereus, *Aret.* A

Τεφρὸς, ρὰ, ρὸν, cinereus, cineraceus.

Τεφρόω, ῶ, fut. ώσω, in cinerem redigo; τεφροῦμαι, cineresco. Καὶ πόλεις Σοδόμων ϗ Γομόῤῥας τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, 2 *Pet.* 2, 6. Τεφρώσας γυῖα Λημναίῳ πυρὶ, *Lycophr.* 227. A præc.

Τεφρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cinereus, cineraceus. A τεφρός.

Τέφρωσις, εως, ἡ, mutatio, redactio in cinerem. A τεφρόω.
Τεχθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi τίκτω, pario.
Τεχθεῖσαι, nom. pl. aor. 1. part. pass. f. g.
Τεχθῆναι, natum esse, aor. 1. inf. pass.
Τεχθήσομαι, natus ero, f. 1. ind. pass.
Τεχνάζω, fut. άσω, et τεχνάζομαι, idem quod τεχνάω. Πάσας μηχανὰς τεχνάζοντες, Philo.
Τεχνάεις, Dor. pro τεχνήεις.
Τέχνασμα, ατος, τὸ, ars dolosa, machinamentum, dolus, Gl. V. commentum, inventum, artificium; (2) opus. (2) Κέδρου τεχνάσματα, Eurip. Or. 1053. A τεχνάζω.
Τεχνασμὸς, ὁ, artificium, Man.
Τεχναστέον, artificiose conandum. Ab eod.
Τεχναστὴς, ῦ, ὁ, solerti ingenio præditus; (2) machinator, fabricator, machinator doli:
Τεχναστὸς, ἡ, ὸν, artificiosus seu artificialis, arte factus. Ab eod.
Τεχνάω, ῶ, et τεχνάομαι, ῶμαι, arte paro et conficio, artificiose fabricor, fabricor; (2) machinor et molior, solerter invenio et comminiscor; callide, solerter ago. Τὰ μὲν φράσουσα, χερσὶν ἃ τεχνησάμην, Soph. Trach. 543. A
ΤΕ΄ΧΝΗ, ης, ἡ, ars; (2) dolus, fraus. Ἀντισθένην τὶς καλεσάτω τάχη τέχνῃ, Aristoph. Conc. 366. i. e. Antisthenem huc quispiam evocet quam celerrime. A τεύχω.
Τεχνήδιον, vel τεχνύδριον, ου, τὸ, parva ars; (2) inventiuncula; (3) versutia. Dim. a τέχνη.
Τεχνήεις, ήεσσα, ῆεν, arte excultus, artificiosus. Ab eod. Hinc
Τεχνηέντως, adv. artificiose, solerter, scite.
Τέχνημα, ατος, τὸ, opus arte confectum, artificiosum commentum seu inventum; (2) artifex; solemne apud poetas rem poni pro persona. (2) πανουργίας δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, Soph. Phil. 927. A τεχνάω.
Τεχνήμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, artificiosus, artificiose factus. A τέχνη.
Τεχνητικὸς, ἡ, ὸν, idem quod
Τεχνητὸς, ἡ, ὸν, artificiosus, artificiose factus; (2) ementitus, fucatus. A τεχνάω.
Τεχνίζομαι, fabricor, Steph.
Τεχνικὸς, ἡ, ὸν, qui artis est aut artium; (2) ad artem vel artes pertinens, artificialis; (3) artificiosus, arte valens, ingeniosa præditus solertia. A τέχνη.
Τεχνικῶς, adv. artificiose, solerter.
Τέχνιον, ου, τὸ, artificium, Gl. V. Dim. a τέχνη.
Τεχνιτεία, ας, ἡ, idem.
Τεχνίτευμα, ατος, τὸ, idem. A
Τεχνιτεύω, artificiose fabricor; (2) arte molior, machinor. A
Τεχνίτης, ου, ὁ, artifex, qui artem aliquam factitat; (2) histrio. A τέχνη. Hinc
Τεχνῖτις, ιτιδος, ὁ, artifex, perita, ingeniosa.
Τεχνογραφικὸς, ἡ, ὸν, idem quod
Τεχνογράφος, ου, ὁ, artis alicujus scriptor, qui artis alicujus præcepta mandavit literis. Ex τέχνη et γράφω.
Τεχνοδίαιτος, ον, artifex, artis studiosus. Ex eod. et δίαιτα.
Τεχνολογέω, de arte dissero, artis rationem aut præcepta trado; (2) arte loquor seu persequor, artificiose disputo, argutor. Περὶ τῆς προσοχῆς ὧδε πῶς τεχνολογέσι, D. Hal.
Τεχνολογία, ας, ἡ, oratio seu disputatio de artibus; (2) oratio artificiosa, disputatio subtilis et arguta. A
Τεχνολόγος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui de arte loquitur; (2) qui artificiose loquitur, qui technas sermoni suo adhibet; argutator, sophista. Ex τέχνη et λόγος.
Τεχνοπαίγνιον, ου, τὸ, ludicrum artificium. Ex τέχνη et παίζω.
Τεχνοποιέω, ῶ, artificiose conficio.
Τεχνοπωλικὸς, ἡ, ὸν, artem suam vendens, arte sua quæstum faciens. A τέχνη et πωλέω.
Τεχνοσύνη, ης, ἡ, ars, artificium. A τέχνη.
Τεχνουργέω, fabricor. Ex τέχνη et ἔργον. Hinc
Τεχνούργημα, ατος, τὸ, factum artificiosum.
Τεχνουργία, ας, ἡ, artificium, Ph. Ex ἔργον.
Τεχνόω, ῶ, f. ώσω, arte instruo, Gal. A τέχνη.
Τεχνύδριον, ου, τὸ, idem quod τεχνήδιον.

Τέῳ, cui, dat. sing. Ion. pro τίνι.
Τέως, adv. tamdiu; (2) aliquamdiu, aliquod tempus; (3) interea, interim; (4) tunc. Ab ἕως.
Τῇ, hac, ea parte, dat. sing. f. g. adverbiascens ab artic. præpos. ὁ.
Τῆ, cape, 2. sing. præs. imperat. act. contr. pro τάε, a verbo τάω, cupio, Il. 14, 219.
ΤΗ'ΒΕΝΝΑ, ης, ἡ, toga, vestis Romana.
Τηβεννικὸς, ἡ, ὸν, togatus; τηβεννικὴ ἐσθὴς, toga. A τήβεννα.
Τήβεννος, ου, ἡ, idem quod τήβεννα.
Τηβεννοφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, togatus, trabeatus. Ex τήβεννα et φέρω.
Τηγανίζω, f. ίσω, sartagine coquo seu torreo. Gl. V. frigo. A τήγανον. Unde
Τηγάνιον, ου, τὸ, sartago, Gl. V. Dim.
Τηγανισμὸς, ῦ, ὁ, coctio seu frictio sartagine. A τηγανίζω. Unde
Τηγανιστὸς, ἡ, ὸν, sartagine frixus seu coctus, Gl. V. τηγανιστὸν, frixum.
Τηγανίτης, ου, ὁ, ut τηγανίτη ἄρτος, panis in sartagine coctus admixto caseo.
Τήγανον, ου, τὸ, sartago, patella, in qua butyrum oleumve liquefit ad pisces, carnes, aut similia frigenda. A τήκω.
Τῇδε, adv. hic, huc, hac. A τῇ, ab ἡ.
Τήθεα, ων, τὰ, ostrea. A τῆθος.
Τηθελλῆς, ου, ὁ, et τηθαλλαδοῦς, item τηθαλλαδοῦς, ab avia nutritus et educatus; (2) deliciosus, luxuriosus; (3) stolidus, fatuus, Eust. A τηθή.
Τηθεύω, fut. εύσω, nutrio. A
Τήθη, ης, vel τηθὴ, ῆς, ἡ, nutrix; (2) avia; (3) amita seu matertera. A τιτθὸς.
Τηθηνὸς, ῦ, ὁ ἢ ἡ, nutritor, nutritius, educator; (2) amabilis. A præc.
Τηθία, ας, ἡ, vetula, quam reverentiæ causa aviam vocamus. Ab eod.
Τηθίδιος, idem quod τηθία, Steph.
Τηθὶς, ίδος, ἡ, idem quod τήθη.
Τῆθος, εος, τὸ, et τήθυον, ου, τὸ, ostreorum genus, Il. 16, 474. A
Τηθὺς, ύος, ἡ, Tethys, uxor Oceani; fontalis dea, causa separationis et puritatis fluminibus Oceani, secundum Procl. in Crat. A τήθη.
Τηκεδανὸς, ἡ, ὸν, liquens; (2) liquans, liquefaciens, Aristot. A τήκω.
Τηκεδονικὸν, tabificabile, Ph. A
Τηκεδὼν, όνος, ἡ, liquefactio; (2) tabes.
Τηκόλιθος, ὁ, lapides liquefaciens, Paul. Ægin.
Τηκτικὸς, ἡ, ὸν, liquefaciendi seu liquandi vim habens, liquans, resolvens. A τήκω.
Τηκτὸς, ἡ, ὸν, liquefactus, liquatus; (2) qui liquefieri potest, liquabilis. A
ΤΗ'ΚΩ, f. ξω, liquefacio, liquo, macero, consumo, mollio; τήκομαι, marceo, marcesco, liquor, tabesco, macresco, Gl. Vet. τέτηκεν, tabuit, Ph. p. med. τετηκὼς, vietus, marcidus, marcens, Ph. part. Στοιχεῖα καυσούμενα τήκεται; 2 Pet. 3, 12.
Τηλαυγέω, ῶ, longe splendorem spargo, eminus splendeo. A τηλαυγής. Hinc
Τηλαύγημα, ατος, τὸ, splendor late dispersus aut eminus apparens.
Τηλαυγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, longe splendorem spargens, lucidus, præfulgens; (2) conspicuus, altus. (2) τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ ἧστο, Soph. Trach. 524. Ex τῆλε et αὐγή.
Τηλαύγησις, εως, ἡ, splendor longe dispersus. A τηλαυγέω.
Τηλαυγῶς, adv. splendorem late spargendo; (2) clare. A τηλαυγής.
ΤΗ'ΛΕ, adv. procul, longe.
Τηλεβόας, ὁ, longe sonans, valde sonorus, clamosus. Ex præc. et βοή.
Τηλεβόλος, ου, ὁ ἢ ἡ, longe seu procul jaculans, eminus feriens. Ex eod. et βάλλω.
Τηλέγονος, ου, ὁ ἢ ἡ, in longinquo solo natus, item sero, in senectute natus, et inde carus parentibus. Ph. proculus. A γίνομαι.
Τηλεδαπὸς, ἡ, ὸν, e longinquo solo, qui e longinquo advenit, peregrinus, longinquus, procul remotus. Ex δάπεδον, solum. Νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων, Il. 21, 454.
Τηλεθάω, ῶ, vireo, germino, pullulo; (2) virresco, floreo. Hinc τηλεθόωντα, florentem, part. pro τηλεθῶντα, τηλεθάοντα· item τηλεθόωσα, fœm. pro τηλεθῶσα, τηλεθάουσα, Il. 22, 423. Il. 6, 148. A θάλλω.
Τηλεθόωσα, virens, part. præs. act. Poet. pro τηλεθῶσα, contr. ex τηλεθάουσα, a τηλεθάω.
Τηλέθω, Poet. pro θάλλω, Steph.
Τηλεκλειτοῖο, gen. sing. Ion. pro τηλεκλειτοῦ, a
Τηλεκλειτὸς, ῦ, ὁ, procul celebris, valde inclitus.
Τηλεκλυτὸς, ῦ, ὁ, idem.
Τηλέκλητος, ου, vel τηλεκλητὸς, ῦ, ὁ, e longinquo vocatus, arcessitus.
Τηλεμάχος, ου, ὁ ἢ ἡ, eminus pugnans, jaculis et tormentis pugnans. A μάχομαι.
Τηλέπλαγκτος, ὁ ἢ ἡ, longe vagans, longinquus.
Τηλέπομπος, ον, longe missus. A πέμπω.
Τηλέπορος, ου, ὁ ἢ ἡ, in longum vadens, in longinquum penetrans.
Τηλέπυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, cujus portæ in longinquo solo sunt remotæ, de urbe, dissitæ; (2) cujus portæ longo inter se distant intervallo; (3) amplas et spatiosas portas habens. A πύλη.
Τηλεσίφαντος, ον, idem quod τηλεφανής.
Τηλεσκοπος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui e longinquo videtur, procul apparens. A σκέπτομαι.
Τηλεσκόπος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui longe oculorum suorum aciem porrigit, maximo intervallo distantia cernens, Aristoph. Nub. 289.
Τηλεφανὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, procul apparens, dissitus, longinquus, Aristoph. Nub. 280. Ex τῆλε et φαίνομαι.
Τηλέφιλον, seu τηλόφυλλον, papaveris folium, Theoc. Sch.
Τηλέφιον, τὸ, portulaca agrestis.
ΤΗΛΙ'Α, ας, ἡ, vas situlæ figura; (2) area, qualis est frumentaria; (3) ambitus cribri; (4) fumarii operculum; (5) tabula, in qua tesseris luditur, Gl. V. τηλίαι, incernicula.
Τηλίκος, ου, ὁ, tantus, tantæ ætatis, Od. 1, 297. Ab ἡλίκος.
Τηλικοῦτον, adv. tantopere, Gl. V. A
Τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο, et frequentius τηλικοῦτον, idem quod τηλίκος.
Τῆλις, εως, ἡ, fœnugræcum, al. siliqua, Theoc. Sch.
Τηλόθεν, adv. procul, e longinquo, eminus;
Τηλόθι, adv. procul. A τῆλε.
Τηλοπέτης, procul volans. A πέτομαι.
Τηλόσε, adv. longe, procul. A τῆλε.
Τηλοτάτω, adv. maxime, procul, longissime, superl. ab eod.
Τηλοτέρω, adv. ultra, longius, compar. ab eod.
Τηλοῦ, adv. procul. Ab eod.
Τηλουρὸς, ῦ, ὁ ἢ ἡ, cujus termini procul sunt, longinquus, extremus. Æsch. Pr. 1. Ex τῆλε et ὅρος, terminus.
Τηλυγέτης, ου, ὁ, et τηλύγετος, έτη, ετον, proprie, natus procul, absente patre; (2) in senectute genitus; (3) natu minimus; (4) carus parentibus. (2) ἄμφω τηλυγέτω, ambo provecta ætate geniti, Il. 5, 153. Ex τῆλε et γίνομαι.
Τηλωπὸς, ῦ, ὁ, qui e longinquo cernitur; (2) procul semotus; (3) peregrinus. Ex ὤψ.
Τηλῶπις, ἡ, longe conspicua. A præc.
Τημέλεια, ας, ἡ, cura, ornatus, Ph. curatio, cultus. A τημελής.
Τημελέω, ῶ, f. ήσω, curam habeo, proprie eorum quæ ad cultum corporis, vel etiam ad humaniter aliquem tractandum pertinent, Gl. V. τημελῶ, colo. Σώματός τ' ἐπημέλει, Eur. Iph. in Taur. 312. Ab eod.
Τημελὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, diligens, alicujus rei curam gerens. Ex τάω et μέλει.
Τημελητὴς, ὁ, idem qui et ἐπιμελητὴς, Theoc. Sch.
Τήμερα, pro σήμερον, Ar.
Τήμερον, adv. hodie, Att. pro σήμερον.
Τῆμος, adv. tum. Ab ἦμος, quum.
Τημόσδε, adv. idem. Ex τῆμος et δέ.
Τημοῦτος, adv. tum, Hes. Op. 574. Call. Hymn. in Dian. 175. A τῆμος.
Τηνάλλως, adv. obiter, leviter; (2) gratis, nullo periculo; (3) inaniter, frustra, temere; (4) ali-

(4) alioqui, alias. Ex τὴν, artic. et ἄλλως, *frustra*. quasi τὴν ἄλλως ὁδόν. Οὐδ' ἵνα τηνάλλως ἀδολεσχῶ, *Dem.* Πλανᾶσθαι με τηνάλλως ἢ τὴν νόσον ἀγνοεῖν, *Heliod.*

Τηνεὶ, *Dor.* pro ἐκεῖ, illic, ibi; (2) illuc.

ΤΗ'ΝΕΛΛΑ, ης, ἡ, lyræ harmonia, soni imitatio oralis, *Aristoph. Av.* 1703. videtur esse vox acclamantium victori; unde pro carmine triumphali, *Ern.*

Τήνελλος, ου, ὁ, idem.

Τηνεσμὸς, ῦ, ὁ, idem quod τεινεσμός.

Τηνίκα, *adv.* tunc. Ab ἡνίκα.

Τηνικάδε, *adv.* tunc; (2) illic. A τηνίκα.

Τηνικαῦτα, *adv.* tum, tunc. Ab eod.

ΤΗ'ΝΙΟΙ, ων, οἱ, Laconibus amygdalæ dulces.

Τηνόθι, *adv.* illic, ibi, pro ἐκεῖ, *ibi.*

Τῆνος, τήνα, τῆνον, ille, *Dor.* pro ἐκεῖνος.

Τήνω, *illius*, gen. sing. *Dor.* pro τήνυ, a τῆνος, *iste.*

Τηνῶθε, *adv.* illinc. A τῆνος.

Τηξιμελὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, membra liquefaciens. Τηξιμελὴς νῦσος, tabes, præcipue pulmonis, phthisis. Τηξιμελεῖ νόσῳ κεκολυμένος, tabifico morbo præpeditus, *Anthol.* 3. Ex τῆξις et μέλος.

Τῆξις, εως, ἡ, liquefactio; (2) maceratio, *Gl. V.* tabes. A τήκω.

Τῆπερ, *adv.* quemadmodum; (2) ubi.

Τήρει, 2. sing. præs. imperat. act. pro τήρεε.

Τηρέοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro τηρέουσι, a

ΤΗΡΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, p. τετήρηκα, servo, conservo, tueor, adservo, reservo, custodio, observo; (2) insidior, insidiose observo; (3) expecto. Τὸ γὰρ ὑπίδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον, *Aristoph. Vesp.* 1345. παρθενίην, *Phocyl.* 11.

Τηρήσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act.

Τηρήσητε, 2. plur. aor. 1. conj. act.

Τήρησις, εως, ἡ, servatio, observatio; (2) tutela; (3) custodia. A τηρέω.

Τηρητέον, *adv. posit.* servandum, observandum.

Τηρητὴς, ῦ, ὁ, custos, observator. A τηρέω.

Τηρητικὸς, ἡ, ὸν, observandi studiosus, ad custodiam aptus. A præc.

Τῆσι, *his*, dat. pl. f. g. *Ion.* pro ταῖς, ab artic. præpos. ὁ.

Τησίχρυσος, ὁ, aurum atterens, al. τισίχρυσος· verum et hoc et illud suspecta sunt, *Steph.*

Τητᾶς, 2. sing. præs. ind. act. *contr.* pro τητάεις, a

ΤΗΤΑ'Ω, ῶ, privo; (2) quæro, tento. Τητώμενοι φρενῶν, *Soph. El.* 1340. Ὅς γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα, *Eur. Or.* 1073. χώρας Ἑλλάδος, *Id. Her.* 31.

Τῆτες, hoc anno; alicubi et τῆτα, *Gl. V.* τῆτες, *adv.* horno; *item* hornum. Ab ἔτος.

Τήτη, ης, ἡ, penuria, privatio, *Hes.* A τητάω.

Τήτινος, ίνη, ινον, qui est unius seu hujus anni, hornus. A τῆτες.

Τήτυμος, verus, *Hes.* pro ἐτήτυμος.

Τηΰσιος, ια, ιον, inanis, vanus. Hinc

Τηυσίως, *adv.* temere, frustra, irrito conatu.

Τὶ, vide τίς.

Τιάρα, ας, ἡ, capitis gestamen apud Persas, tiara, *Gl. V.* τιάραι, apices. Hinc

Τιαρὶς, ίδος, ἡ, crista galeæ, *Hes.*

Τιαροειδὴς, ὲς, tiaræ similis. Ab εἶδος.

ΤΙΒΗ'Ν, ῆνος, ὁ, tripus, *Lycoph.*

ΤΙ'ΓΡΙΣ, ιδος, vel ιος, ἡ, tigris.

Τιγροειδὴς, ὲς, speciem tigridis habens, maculosus ut tigris, epith. equi. Ab εἶδος.

Τῖεν, *honorabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτιε, a τίω.

Τίεσκε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτιε.

Τίεται, *honoratur*, 3. sing. præs. ind. pass.

Τίω, punio, crucio; ut hinc fit τετιηότες, mœsti, perf. part. pro τετιηκότες, *Il.* 9, 13; et τετιημένος, *Il.* 11, 555.

Τιήνη, ἡ, regina, *Hes.*

ΤΙΘΑΙΒΑ'ΣΣΩ, et τιθαιβώσσω, mel conficio, mellifico; (2) nutrico, alo, *Nicand. Th.* 199.

Τιθὰς, ἡ, ὄρνις, mansueta avis, i. e. gallina, *Ep.*

ΤΙΘΑΣΟ'Σ, ῦ, ὁ ἢ ἡ, cicur, mansuetus.

Τιθασεία, ας, ἡ, mansuefactio:

Τιθάσευσις, εως, ἡ, cicuratio, mansuefactio. Τιθασεύσεως δεόμενον, *Plutarch. de Virtute Morali.*

Τιθασευτὴς, ῦ, ὁ, qui cicurat. *Gl. V.* τιθασευταὶ, mansuetarii. A τιθασεύω. Hinc

Τιθασευτικὸς, ἡ, ὸν, qui cicurare potest, vi mansuefaciendi præditus. A præc.

Τιθασευτὸς, qui mansuefieri potest.

Τιθασευτωρ, ορος, ὁ, qui cicurat. Τιθασεύτορες ἄνδρες, *Oppian. Cyneget.* 2, 543.

Τιθασεύω, fut. εύσω, cicuro, mansuefacio; et τιθασεύομαι, mansuefio, mansuesco, mitesco. Ὑμᾶς ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, ἢ τιθασεύουσι, *Dem.* A τιθασός.

Τιθάσιον, τὸ, natura cicur et mansueta, *Theoph.*

Τιθασοτρόφος, ὁ, ἡ, qui columbas alit, *Opp.* A præc. et τρέφω.

Τιθασῶς, *adv.* mansuete.

Τίθεαι, *poneris*, 2. sing. præs. ind. pass. *Ion.* pro τίθεσαι, a τίθημι.

Τίθεμεν, *ponimus*, 1. plur. præs. ind. act. *Poet.* pro τίθεμεν.

Τιθέασι, *ponunt*, 3. plur. præs. indic. act. *Ion.* pro τιθεῖσι.

Τιθέαται, 3. plur. præs. ind. pass. *Ion.* pro τιθένται.

Τιθέασι, 3. sing. præs. conj. act. *Ion.* pro τιθῇ.

Τίθει, *ponebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐτίθει, *Att.* pro ἐτίθη.

Τιθεῖμεν, *ponamus*, 1. plur. præs. opt. act. *per Syncop.* pro τιθείημεν.

Τιθέμεν, *ponere*, præs. inf. act. *Ion.* pro τιθέναι.

Τίθεμμι, *Æol.* pro τίθημι, *pono.*

Τίθεν, *posuerunt*, 3. plur. imperf. ind. act. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐτίθεσαν.

Τίθεμαι, (v. τίθημι) eadem fere significat, sed *prop.* cum quadam reciprocatione et reflexione ad subjectum agens, ut τιθέναι νόμον, legem scribere aliis; θέσθαι, sciscere legem, sc. qua ipse teneare; θέσθαι ὅπλα, arma capere; πόλεμον θεῖναι, bellum alicui commovere; θέσθαι, bellum inferre; ἄλοχον θέσθαι, uxorem sibi ducere; θέσθαι υἱὸν, adoptare filium; θεῖναι ὑποθήκην, pignus dare; θέσθαι, curare ut sibi detur pignus, accipere, &c. sed non est perpetuum hoc, ut in his, τιθέσθαι παρ' ὐδὲν, nihili ducere; ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, turpe ducere. Significat et (1) administrare; (2) struere, ut domum; (3) proponere, ut sententiam; (4) instituere, ut certamen; (5) servit et periphrasi, ut τίθεσθαι μάχην, pugnare.

Τιθευτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor. A

Τιθεύω, nutrio, nutrico, nutricor. A τιθή.

Τιθέω, ῶ, pono, *Gl. V.* τιθῶ, pono; τιθεῖ, ponit, *Ph.* usitatius τίθημι. Πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων, fidem sibi fieri volens, *Theogn.* 280. Τὺς θεὺς ψευδεῖς τιθεῖς, deos mendacii auctores facis, *Soph. Phil.* 992. Τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ, insolentiam eorum ponis in sentina, *id est*, submergis, opprimis, *Pind. Pyth.* 8, 14.

Τιθὴ, ῆς, ἡ, nutrix. A τιτθός.

Τιθήμεναι, *ponere*, præs. inf. act. *Dor.* et *per Ectasin*, pro τιθέναι, a

ΤΙ'ΘΗΜΙ, loco, pono. Hinc iisdem modis quibus Latini pono et colloco dicunt, ut (2) duco, v. gr. in laude; (3) propono, v. gr. præmium; (4) refero, v. gr. in numerum; (5) propono disputandum, vel explicandum oratione; (6) suppono, de hypothesi; (7) concedo aliquid esse. Ac præterea, (8) offero alicui, præbeo, præsto; (9) reddo aliquem v. gr. felicem, miserum; (10) tribuo, attribuo, adscribo in utramque partem; (11) pignori oppono; θήσω, ponam, *Gl. V.* ἔθηκα, a. 1. τέθειμαι, ponor; τίθεσθαι τινὶ, probare quem, obedire, assentiri; ἐθηκάμην, a. 1. med. θὲς, pone, *Ph.* aor. 2. act. imperat. Τιθέσθαι ἐν μεγάλῳ παρ' ὐδὲν, ἐν ὐδενὶ λόγῳ, *Soph. Antig.* 510. Εἰς σὰς μὲν ἔγωγε θήσομαι χέρας, *Eur. Alc.* 1101.

Τιθηνέω, ῶ, f. ήσω, nutrio, nutricor, *Gl. V.* foculo; (2) colo, ut agrum, curo, veluti nutricis more tracto; (3) permulceo, foveo, ut nutrix; (4) fingo, formo. A

Τιθήνη, ης, ἡ, nutrix. A τιθή.

Τιθήνημα, ατος, τὸ, id ipsum quod nutritur; (2) soboles. A τιθηνέω.

Τιθήνησις, εως, ἡ, nutritio, educatio:

Τιθηνήτειρα, ας, ἡ, nutrix. Ab eod.

Τιθηνητὴρ, nutritor, nutritius, *Ep.*

Τιθηνητήριος, α, ον, nutritius, quod a τιθηνητὴρ, *nutritor.*

Τιθηνία, ας, ἡ, nutricatio, cura, cultura.

Τιθηνίδια, τὰ, qu. dic. nutricalia, festum Laced. *Ath.*

Τιθηνὸς, ῦ, ὁ ἢ ἡ, nutritor, nutritius, educator. A τιθή.

Τίθητι, *ponit*, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro τίθησι, a τίθημι.

Τιθὸς, ἡ, ὸν, mansuetus, cicur, *Arat.*

Τιθυμαλὶς, ίδος, ἡ, tithymalis, herba lactaria. A

Τιθύμαλλον, ου, τὸ, herba lactaria, *Ph. Angl.* SPURGE.

Τιθύμαλος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Τίκτε, *pariebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτικτε, a τίκτω.

Τικτικὸς, parturiens, brevi pariturus, *Poll.*

ΤΙ'ΚΤΩ, fut. τέξω, vel τέξομαι, p. m. τέτοκα, pario, procreo, gigno; τεχθεὶς, natus, creatus, genitus, progenitus, editus, *Gl. V.* aor. 1. part. pass. Χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεὶ, *Soph. Aj.* 522.

Τίλαι, ων, αἱ, parvæ quisquiliæ, seu corpuscula, quæ infusis per fenestram radiis solis, aëri videntur innatare, præsertim vero quisquiliæ e panno vulso evolantes. A τίλλω.

Τιλάω, ῶ, caco, stercus edo. A τίλος.

Τίλλε, *vellebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτιλλε, a τίλλω.

Τίλλοισα, *vellens*, præs. part. act. *Dor.* pro τίλλουσα, a

ΤΙ'ΛΛΩ, vellico, vello, divello, evello, discerpo; τετιλμένος, vulsus. Ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται, *Arist. Av.* 292.

Τίλλων, vel τίλων, ωνος, ὁ, tillo, piscis quidam. A τίλλω.

Τίλμα, ατος, τὸ, linamentum concerptum, turunda; (2) vulsio, vellicatio. *Gl. V.* vulsura. Ab eod.

Τιλμάτιον, ου, τὸ, idem. Dim. a præc.

Τιλμὸς, ῦ, ὁ, vulsio, vellicatio. A τίλλω.

ΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, stercus, merda.

Τίλσις, εως, ἡ, vulsio. A τίλλω.

Τιλτὸν, ῦ, τὸ, linamentum, *Gl. V.* nempe concerptum vel vulsum. A

Τιλτὸς, ἡ, ὸν, vulsus, concerptus. A τίλλω.

Τίλφη, ης, ἡ, blatta, tinea; *Att.* pro σίλφη.

Τιμᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro τιμάει, a τιμάω.

Τιμάδια, ας, ἡ, parvus honor, *Hes.* Dim. a τιμή.

Τιμαῖσι, dat. pl. *Ion.* pro τιμαῖς, a τιμὴ, *honor.*

Τιμαλφέω, ῶ, f. ήσω, honoro. Τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν, *Pind.* τὺς θεὺς, *Aristot.* A

Τιμαλφὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, qui honorem sibi invenit et adquisivit, qui in honore et pretio habetur, honoratus, pretiosus, *Gl. V.* τιμαλφὲς, vendibile. Ex τιμάω et ἀλφέω.

Τιμᾶν, acc. sing. *Dor.* pro τιμὴν, a τιμή.

Τιμᾶντα, acc. sing. *Dor.* pro τιμήεντα, et hoc *per Syncop.* pro τιμήεντα, a τιμήεις.

Τιμάορος, vel τιμήορος, ου, ὁ ἢ ἡ, punitor, ultor, pœnæ et vindictæ exactor; (2) opitulator. (3) vindex honoris, laudator: ἦλθον τιμάορος, veni laudator, laudavi, *Pind. Olymp.* 9, 124. Ex τιμὴ et ἀείρω. (vel a τιμάω.)

Τιμάοχος, ου, ὁ ἢ ἡ, honoris jus habens. Ex τιμὴ et ἔχω, *Hom. H. Cer.* 266.

Τιμαρχία, ας, ἡ, censura, officium censoris. Ex τιμὴ et ἀρχή.

Τιμαρχώδης, ες, censorius.

Τιμάσας, aor. 1. part. act. *Dor.* pro τιμήσας, a τιμάω, honoro.

Τιμασεῦντι, *honorabunt*, 3. plur. fut. 1. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro τιμήσουσι, a

Τιμάω, ῶ, f. ήσω, honoro, decoro, in honore habeo, magnifacio, æstimo, dignum judico; (2) mulcto, punio; ἐτίμησαν, honestarunt, *Phil.* 2, 1. τετιμημένος, honorem adeptus, honoratus, *Phil.* multatitius, al. *Gl. V.*

Gl. V. perf. part. pass. τιμήσατε, celebrate, *Phil.* aor. 1. imperat. act. Τὸν αὐτῆς ἄνδρα μεῖζον τῆς ἑαυτῆς ψυχῆς ἐτίμησεν, *Xen. Cyr.* 6, 26. Πολλοῦ τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατάλυσιν, plurimi æstimo, *Plat.* Τί δ' οὕτως οἱ θεοὶ τιμῶσί με; *Aristoph. Av.* 1281. Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο, *Eur. Hipp.* 8. Ὦ περισσὰ τιμηθεὶς τέκνον, *Id. Tro.* 737. A τιμή.

Τιμή, ῆς, ἡ, honor, cultus, veneratio, decus, dignitas; (2) pretium quo res aliqua æstimatur; (3) pœna, ultio, mulcta, census, id quod per capita, focos, &c. solvitur. Τιμὴν ἀρνύμενοι, *Il.* 1, 159, pœnas expetentes. (3) ὡς αὐτίκ' Ἄργος δὴ τὸ Καδμεῖον πέδον τιμῇ καθέξον, *Soph. Œd. Col.* 380. Τιμὰς νέμειν, obsequi, *Soph. Aj.* 1351. Ab eod.

Τιμήεις, ήεσσα, ῆεν, honoratus, honorabilis, qui honore et pretio habetur. A præc.

Τίμημα, ατος, τὸ, pretium, æstimatio, valor; (2) in causis privatis, mulcta pecuniaria; in publicis, pœna capitis, supplicium; (3) census. (1) τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας, pro census amplitudine, *Eurip. Hipp.* 622. A τιμάω.

Τιμῆντα, acc. sing. *per Crasin*, pro τιμήεντα, a τιμήεις, *honoratus.*

Τιμήορος, ου, ὁ· Vide τιμάορος. Αἰζηοὶ τιμήοροι, *Apoll. Rhod.* 4, 1309.

Τιμηυλκέω, ῶ, vel τιμιουλκέω, pretium augeo. Ex τιμὴ vel τίμιος, et ὁλκή.

Τίμησας, 2. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐτίμησας, a τιμάω, *honoro.*

Τιμήσῃς, *honoraveris*, 2. sing. a. 1. conj. act.

Τίμησις, εως, ἡ, litis æstimatio, multa, supplicium, pœna; (2) census. *Gl. V.* censio, judicatio; *Ph.* dictatura. A τιμάω.

Τιμήσουσι, 3. plur. fut. 1. ind. act. v. τιμάω.

Τιμητεία, ας, ἡ, censura, officium τοῦ τιμητοῦ. Τιμητείαν ὁ Κάτων παραγγείλει κορυφὴ δέ τις ἐστὶ τιμῆς ἁπάσης, *Plut.* A τιμητεύω.

Τιμητέος, έα, έον, honorandus. A τιμάω. Πρὸ ἀληθείας τιμητέος ἀνήρ, *Plato.*

Τιμητεύω, censor sum. A

Τιμητής, οῦ, ὁ, æstimator litium; (2) censor. A τιμάω. Hinc

Τιμητικός, ή, όν, propensus ad honorandum. *Gl. V.* honorificus, honorarius; (2) censorius, *Gl. V.*

Τιμητὸν, οῦ, τὸ, æstimatio litis. *Gl. V.* census, æstimabile. A τιμάω.

Τιμητὸς, ὁ καὶ ἡ, æstimandus; τιμητὸς δίκη, cui pecuniaria pœna lege constituta non est, sed actor vel judex æstimat, *Ern.*

Τιμιὸν, *adv.* pro τιμίως, *Ar.*

Τιμιοπωλέω, ῶ, fut. ήσω, care vendo.

Τιμιοπώλης, ου, ὁ, qui pretio vendit, aliis pollinctor; *proprie* rerum pretiosarum venditor.

Τίμιος, ία, ιον, honoratus, honorabilis; (2) pretiosus, carus. A τιμή. Hinc

Τιμιότης, ητος, ἡ, qu. dic. honorabilitas, pretiositas; (2) nobilitas, excellentia, pretium; (3) opulentia.

Τιμίως, *adv.* magno pretio, care.

Τιμιώτατος, carissimus, honestissimus, honorificentissimus, *Ph.* Superl. a τίμιος.

Τιμογραφέω, æstimo, taxo. Ex τιμὴ et γράφω.

Τιμόδημος, ὁ, populum honorans, seu a populo honoratus, *Ep. Call.*

Τιμόθεος, ου, ὁ, Timotheus, colens Deum.

Τιμοκρατία, ας, ἡ, reip. status, in quo a censu magistratus creantur. Ex τιμὴ et κράτος.

Τιμοκρατικὸς, ή, όν, censu potens; (2) ambitiosus. A præc.

Τιμόπτολις, εως, ὁ καὶ ἡ, qui civibus honori est et ornamento; (2) qui civitatem honestat. Χάριν τ' ἔχει τὰν ἐσαεὶ τιμόπτολις, *Eurip. Suppl.* 375. Ex τιμὴ et πτόλις.

Τιμοῦχος, qui primum locum tenet, qui summo honore præditus est: unde sic appellantur magistratus in nonnullis Græcorum civitatibus. Vide *Casaubon. ad Athen.* 4, 13.

Τιμωρέω, ῶ, fut. ήσω, *cum dat.* auxilior, opem fero, tueor, defendo. At τιμωροῦμαι, *cum acc.* punio; ulciscor; τιμωρεῖται, punit, animadvertit, coercet, *Ph.* Τιμωρήσειν τὸν φόνια σὺν θεοῖς ὑπισχνοῦμαι, *Xen.* Τιμωρήσομαι Ἱππόλυτον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ, *Eur. Hipp.* 21. A τιμωρός.

Τιμωρητέος, α, ον, puniendus. A præc.

Τιμώρημα, ατος, τὸ, ultio, vindicta, pœna, supplicium. A τιμωρέω.

Τιμώρησις, εως, ἡ, idem et ab eod. Unde

Τιμωρητήρ, ῆρος, ὁ, vindex, ultor, *R.*

Τιμωρητὴς, οῦ, ὁ, idem.

Τιμωρητέον, vindicare oportet et auxilio esse, *Thuc.*

Τιμωρητικὸς, ή, όν, pertinens ad τιμωρητήν· (2) ad pœnas exigendas propensus, crudelis. A præc.

Τιμωρία, ας, ἡ, ultio, vindicta, pœna, supplicium, animadversio; (2) auxilium, subsidium. A

Τιμωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vindex, ultor; (2) adjutor, auxiliator, defensor. Ex τιμὴ et ὁράω, nisi ωρος mera est terminatio. *Ern.*

Τιμωρῶν, præs. part. act. n. g. *contr.* pro τιμωρέον, a τιμωρέω.

Τὶν, *tibi*, dat. sing. *Dor.* pro σοὶ, a σὺ, *tu.* Ἄρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῇδε, *Callim. Epig.* 35. 1.

Τίν' pro τίνα, *quem*, acc. sing. a τίς, *quis?*

Τίναγμα, ατος, τὸ, vibratio, concussio. A τινάσσω.

Τιναγμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Τινάκτειρα, ἡ, quæ concutit, quod a τινακτήρ, idem quod τινάκτωρ.

Τινακτοπήληξ, ὁ, qui galeam quassat, *Steph.*

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quassator, concussor. A

ΤΙΝΑ'ΣΣΩ, f. ξω, quatio, concutio, vibro. Καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο, *Eur. Her. Fur.* 870.

Τίνεσθαι, *ulcisci*, præs. inf. med. verbi τίνω.

Τίνεσκε, *luebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτινε, a verbo eod.

ΤΙΝΘΑΛΕ'ΟΣ, έα, έον, calidus, tepidus. *Nic. Alc.* 445.

Τινθὸς, οῦ, ὁ, lebes, vas quodvis, *inpr.* in quo cibi coquuntur, unde et pro ventriculo; *item* cavum capax. *Sch. Lycophr.* habet et τινθαδός.

Τιννύω, seu τίννυμι, luo, solvo, pendo, rependo; (2) punio, pœnas exposco, ulciscor. A τίω.

Τίνω, idem et ab eod. Τίνειν δίκας, *Luc.* Ζημίαν, *Plat.* τιμωρίας, *Idem.* μισθόν τινι, *Xen.* Οὐ μὴν γ' ἴσην (supple ποινὴν) ἔτισεν, *Soph. Œd. Tyr.* 810. Τοῦ χάριν τίνων, *Id. El.* 534.

Τίον, 3. plur. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔτιον, a τίω, *honoro.*

Τίποτε, quidnam? cur?

Τίπτε, idem; *per Sync.*

ΤΙ'Σ, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, τὶ, *Gen.* τινὸς, aliquis, quispiam, quidam, certus; *cum numeralibus* circiter, ferme; cum πᾶς, ἕκαστος, αὐτὸς, πολὺς, μέγας, τοῖος, τοσοῦτος, ὅδε, abundat: sed τίς, τί, *Gen.* τίνος, quis? quæ? quid? qualis? qualisnam?

Τίσαι, *honorasse*, aor. 1. inf. act. verbi τίω.

Τισαίατο, 3. plur. aor. 1. conj. med. *Ion.* pro τίσαιντο, a τίω, *ulciscor.*

Τισαίμεθα, 1. plur. aor. 1. opt. med.

Τίσειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro τίσαι.

Τίσεις, *lues*, 2. sing. fut. 1. ind. act.

Τίσεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν ἐφελκ. pro ἔτισε.

Τίσις, εως, ἡ, punitio, pœna, ultio; (2) persolutio, remuneratio, *Il.* 22, 19. A τίω.

Τίσουσι, 3. plur. fut. 1. ind. act. cum ν, a τίω.

Τίσωσι, 3. plur. aor. 1. conj. act.

Τίταινε, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐτίταινε, a

Τιταίνω, punio, ulciscor; (2) tendo, intendo; *Il.* 2, 390; (3) traho. Τυδείδη ἐπὶ τόξα τιταίνετο, *Ib.* 11, 370. (3) ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων, politum currum trahens, *Il.* 2, 390. A τίω, vel τείνω.

Τιτὰν, ᾶνος, ὁ, Titan, Sol, at *in plur.* Titanes, Cœli et Terræ filii, a Jove sub terram detrusi. A præc.

Τιτανία, ἡ, Titania, seu Titanica, *E. M.*

Τιτανικὸς, ή, όν, Titanicus, *Plut.*

Τιτανογραφία, ἡ, historia gigantum. A τιτὰν et γράφω.

Τιτανοκράτωρ, ορος, ὁ, Titanum dominator, vel Titanum domitor. Ex Τιτὰν et κράτος.

Τιτανοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Titanum interfector. Ex Τιτὰν et κτείνω.

Τιτανομαχία, ἡ, bellum Titanum, *Ath.*

ΤΙ'ΤΑΝΟΣ, ου, ὁ, calx; *Lucian.* (2) gypsus; *Hesiod. in Scut.* 141. Hinc

Τιτανόω, ῶ, fut. ώσω, calce oblino. Hinc

Τιτανωτὸς, ή, όν, calce vel gypso oblitus.

Τιτανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Titanicus. Hinc Τιτανωδῶς, *adv.* more Titanum; (2) torve, torvum. A Τιτάν.

Τίτας, ὁ καὶ ἡ, ultor, ultrix. Τίτας φόνος πέπηγεν, ultrix cædes fixa est, *Æschyl. Choeph.* 65. A τίω.

Τιτάω, ῶ, idem quod τητάω, *Ern.*

Τιτηνίς, ἡ, Diana, *Nic.*

Τιτθεία, ἡ, nutritio, cura, *Dem.* A τιτθεύω.

Τιτθεύω, fut. εύσω, nutrio. A τιτθός.

Τίτθη, ης, sive τιτθὴ, ῆς, ἡ, mamma, mamilla; (2) nutrix, altrix; (3) avia materna. Ab eod.

Τιτθιβύζω, cacabo, *Gl. V.*

Τιτθίζω, fugo, subrumo, *Gl. V.*

Τιτθίον, ου, τὸ, mamilla. Dim. a τιτθός.

Τιτθὶς, ίδος, ἡ, nutrix; (2) soror matris vel patris, matertera, amita. A τιτθή.

ΤΙΤΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, mamma, mamilla.

ΤΙΤΙ'ΖΩ, pipio seu vocem edo avium, *inprimis* pullorum.

Τίτλος, ου, ὁ, titulus. *Lat. vocabulum.*

Τίτος, ου, ὁ, Titus. *Lat. honoratus.* A τίω.

Τιτράω, seu τίτρημι, et τιτραίνω, fut. τρήσω, perforo, terebro. *Gl. V.* τιτραίνω, foro; τετρημένος, perfossus, *Gl. V.* perf. pass. part. A τρέω, vel inus. τράω, *foro.*

ΤΙΤΡΩ'ΣΚΩ, fut. τρώσω, vulnero, cutem telo pertundo seu perfodio; (2) lædo, damnum infero; τετρωμένος, saucius, cruentus, *Gl. V.* perf. part. pass. τρωθεὶς, sauciatus, *Gl. V.* part. pass. a. 1. Ἐπεί με ἔρως ἔτρωσεν, *Eur. Hipp.* 396. Ἔρωτος βέλεσι τιτρώσκεσθαι, *Philo.* Hinc

Τιτρωσμὸς, ὁ, vulneratio.

Τιτυβίζω, vocem edo hirundinum seu perdicum, cacabo. A τιτίζω.

Τιτυοκτόνος, ου, ἡ, Tityi interfectrix; *Callim. Hymn. in Dian.* 110. Ex κτείνω.

Τιτύρινος, ου, ὁ, fistula pastoralis ex stipula:

Τιτυριστὴς, οῦ, ὁ, saltator turpes motus edens. A

Τίτυρος, ου, ὁ, Satyrus; (2) aries major, dux gregis; (3) calamus; (4) otiosus; (5) pastorculus, parvus puer pastoritius, rusticanus.

Τιτύσκετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐτιτύσκετο, a

ΤΙΤΥ'ΣΚΟΜΑΙ, intentissime dirigo, ut certum ictum inferam, collineo, dirigo ad scopum; (2) paro, *Il.* 13, 23.

Τιτύσκω· Vide τιτύσκομαι, *Lyc.*

Τιτὼ, dies. Ἔγρετο τιτώ, *Call. Frag.* 206.

ΤΙ'ΦΗ, ης, ἡ, frumenti genus.

Τίφιος, ία, ιον, palustris. A

ΤΙ͂ΦΟΣ, εος, τὸ, locus palustris, palus.

Τίφυον, ου, τὸ, tiphyum, *herba* coronaria.

Τιφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, palustris. A τίφος.

ΤΙ'Ω, fut. τίσω, honoro, in honore habeo, magni æstimo, carum habeo; (2) punio, vindico, ulciscor; (3) persolvo, solvo, luo; dependo; τίεσκεν, honorabat, imperf. *Ion.* τιέσκετο, honorabatur, imperf. *Ion.* pass. *Il.* 13, 176. Κεῖνος δὲ τίσει τῆνδε κοὐκ ἄλλην δίκην, *Soph. Aj.* 113. Τίσασθε πατρὸς φόνον ἡμετέρου, *Id. El.* 115. Τὴν δὲ τίσομαι δίκην, *Eur. Med.* 1819.

Τλᾶθι, 2. sing. præs. imperat. act. *Dor.* pro τλῆθι, a τλῆμι, *tolero.*

Τλάθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ærumnarum patiens; *Pind.* A τλάω et θυμός.

Τλαίην, *tolerem*, præs. opt. act. verbi τλῆμι.

Τλάμονα, acc. sing. com. gen. *Dor.* pro τλήμονα.

Τλαπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ· vide τληπαθής.

Τλὰς, *tolerans*, præs. part. act. verbi τλῆμι.

Τλασίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, patiens. Ex τλάω et φρήν.

ΤΛΑ'Ω, f. τλήσω, p. τέτληκα, perfero, patior; (2) sustineo, i. e. audeo; τετληότι, pro τετληκότι, patienti, p. part. Vide τλῆμι. Πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν; *Soph. Aj.* 463.

Τλῆ, *toleret*, 3. sing. aor. 2. conj. act.

Τλήθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide τλάθυμος. Σὲ δ' ἀλκὰ παγκρατίῳ τλάθυμος ἀέξει, *Pind. Nem* 2, 23.

Τλῆμεν, 1. pl. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔτλημεν.

Τλῆμι, perfero, tolero: τλῆ, perpessus est, aor. 2. *Ion.* pro ἔτλη· τλῆναι, pati, tolerasse, a. 2. inf. τλῆθι, suffer, a. 2. imperat. pl. τλῆτε, tolerate; τλὰς, passus, a. 2. part Vide τλάω.

Τλήμονες, *miseri*, nom. pl. com. gen. a τλήμων.

Τλημόνως, *adv.* misere, calamitose; (2) patienter. (2) μένειν χρὴ τλημόνως, *Eurip. Suppl.* 947. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά, *Æschyl. Chœph.* 746.

Τλημοσύνη, ης, ἡ, ærumna, miseria, infortunium. A

Τλήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, sustinens, patiens, ferens; (2) audax, fortis; (3) miser, ærumnosus, calamitosus. A τλάω.

Τλῆναι, *passum esse*, a. 2. inf. act. v. τλῆμι.

Τλῆπαθέω, ῶ, patiens sum laborum et molestiarum, *item* miseriis adfligor: τληπάθεια, ἡ, patientia; (2) afflictio. A

Τλῆπαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, patiens laboris; (2) calamitosus. Ex τλάω et πάθος.

Τλησικάρδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui toleranti et forti est animo, *Æsch. Pr.* 159. Ex τλάω et καρδία.

Τλησίμοχθος, ὁ ϗ ἡ, idem quod

Τλησίπονος, ου, ὁ ϗ ἡ, patiens laboris; (2) audax. Ex τλῆσις et πόνος.

Τλῆσις, εως, ἡ, patientia, tolerantia; (2) audacia. A τλάω.

Τλήσω, *tolerabo*, fut. 1. ind. act. verbi τλάω.

Τλητικὸς, ῦ, ὁ, patiens. Ab eod.

Τλητικῶς, *adv.* toleranter. A præc.

Τλητὸς, ἡ, ὸν, tolerabilis, qui tolerari potest; (2) tolerans, patiens. Ab eod. vel τλῆμι.

Τμάγεν, 3. pl. a. 2. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐτμάγησαν, a τμήσσω, seu τμήγω.

Τμάω, seco, inus. sed hinc τέτμηκα et τμήσσω.

Τμαγεὶς, *scissus*, part. a. 2. verbi τμήσσω.

Τμήγης, ου, ὁ, sector, incisor, arator, fossor, qui secat. A τμήσσω, seu τμήγω.

Τμῆγος, εος, τὸ, sectura, fissum. Ab eod.

Τμήγω, f. ξω, seco, scindo, succido; ἐτμάγην, aor. 2. pass. A τέμνω.

Τμήδην, *adv.* in modum secantium; (2) incidendo seu secando, cæsim; (3) leviter. Ab inus. τμάω pro τέμνω.

Τμηθεὶς, a. 1. part. pass. verbi τέμνω pro τμάω.

Τμῆμα, ατος, τὸ, segmentum, frustum sectione alicunde ablatum; (2) particula, portio. Ab eod. Hinc

Τμηματώδης, ες, in partes sectus, seu qui in partes secari potest.

Τμῆσις, εως, ἡ, sectio. Ab eod.

Τμησίθεος, ον, dividens Deum, *Cyr.*

Τμήσω, *secabo*, fut. 1. ind. act. v. τμάω.

Τμήσσω, fut. ξω, scindo. A τμάω.

Τμητέον, *adv. posit.* secandum:

Τμητὴρ, ῆρος, ὁ, sector, incisor. Ab eod.

Τμητὴς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Τμητικὸς, ἡ, ὸν, incidendi vim habens; (2) incisus, sectilis. A τμητός.

Τμητικῶς, more eorum quæ τμητικὰ sunt, *Suid.*

Τμητὸς, ἡ, ὸν, sectus, incisus; (2) sectilis. A τμάω.

Τὸ, *art. n. g.* sæpe pro τοῦτο et ellipsi præpos. διὰ, signific. quamobrem. Τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα, ideo, *Il.* 3, 176.

Τοπαρχαῖον, *adv.* olim, antiquitus.

Τόδε, *adv.* huc. Ex τὸ et δε.

Τοδεύτερον, *adv.* iterum, secundum.

Τοπάπαν, *adv.* omnino, penitus; (2) plerumque.

Τόθεν, *adv.* inde, ex loco illo. Ab ὅθεν.

Τόθι, *adv.* ibi, illo in loco; (2) ubi. Ab ὅθι.

ΤΟΙ, particula enclitica, quæ aliis jungitur, ut καί τοι, quamvis, quanquam, *Gl. V.* atqui, *Ph.* οὔ τοι, nequaquam, num, *Gl. V.* Aliquando præponitur, ut in τοιγαροῦν, proinde, ergo, igitur, itaque, *Ph.* Est et pronomen *Dor.* τοὶ, tibi, et articulus pro οἱ.

Τοιαῦτα adverbialiter sumitur, ut sæpe adj. plur. n. g. hunc ad modum, *Soph. Œd. Col.* 1620.

Τοιβορύσσω, quatio, concutio. *Hes.*

Τοίνυν, igitur, itaque, ergo, *Ph.*

Τοῖο, *hujus*, gen. sing. *Ion.* pro τοῦ, ab ὁ, *hic.*

Τοῖος, τοία, τοῖον, talis, hujusmodi. Ab οἷος.

Τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε, talis, ejusmodi.

Τοισδὶ, idem, *Attice.*

Τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο et τοιοῦτον, talis, hujusmodi. Ex τοῖος et οὗτος, *hic.*

Τοιουτότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, hujusmodi, talis; τοιουτότροπα, hujusmodi, *Gl. V. Plat.*

Τοιουτοτρόπως, *adv.* tali modo.

Τοιουτόχροος, ους, ουν, talem colorem habens.

Τοιουτώδης, ες, talis.

Τοῖς, *ipsis*, dat. plur. ab ὁ, *hic.*

Τοίσδεσσι, *ipsis*, dat. plur. art. præpos. *Ion.* et *Poet.* pro τοῖσδε, ab ὅδε.

Τοίχαρχος, ου, ὁ, qui præest navis lateri, sive remigibus et latere navis sedentibus. Ex τοῖχος et ἀρχός.

Τοιχογραφία, ας, ἡ, *Ion.* τοιχογραφίη, descriptio muralis, picturati parietes, *Aret.* Ex γράφω.

Τοιχοδιφήτωρ, ορος, ὁ, qui parietes scrutatur, qua parte aperiri possint; (2) fur. A διφάω.

Τοιχομαχέω, parietem oppugno, *Steph.*

Τοιχορύκτης, ου, ὁ. Vide τοιχωρύχος.

ΤΟΙ῀ΧΟΣ, ου, ὁ, paries, murus. Etiam latus navis. Hinc

Τοιχόω, ῶ, f. ώσω, murum seu parietem facio; τοιχοῦσθαι, murum fieri, *Plut.*

Τοιχωρύκτης, ὁ, pro τοιχορύκτης, *Steph.*

Τοιχωρυχέω, ῶ, fut. ήσω, parietem effringo et perforo. *Ph.* τοιχωρυχεῖ, expilat. Τὸν τοῖχον, *Aristot.* A τοιχωρύχος. Hinc

Τοιχωρύχημα, ατος, τὸ, foramen parietis perfossi.

Τοιχωρυχία, ας, ἡ, parietis perfossio. A

Τοιχωρύχος, ου, ὁ, qui murum perfodit, furandi causa, effractor. *Gl. V.* perfossor. Ex τοῖχος et ὀρύσσω.

Τοίω, *tales*, nom. dual. a τοῖος, *talis.*

Τοίως, *adv.* tali modo; (2) sic, ita. A τοῖος.

Τόκα, tunc, *Dor.* pro τότε.

Τοκαρίδιον, et τοκαρύδιον, ου, τὸ, usurula, *Gl. V.* quasi a τοκάριον, quod esset a τόκος.

Τοκὰς, άδος, ἡ, quæ peperit et enixa est. *Gl. V.* paritura: parens, mater. Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, *Eurip. Hec.* 1157. A τόκος. Unde

Τοκάω, ῶ, parturio, partui sum vicina.

Τοκέεσσι, dat. pl. *Ion.* pro τοκεῦσι, a τοκεύς.

Τοκετὸς, ῦ, ὁ, partus, puerperium. *Ph.* exponitur et nativitas. A τίκτω.

Τοκεὺς, έως, ὁ, parens, genitor. Ἐπεί ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἕσπετο, *Il.* 4, 476. Ab eod.

Τοκῆϊ, dat. sing. *Ion.* pro τοκεῖ, a τοκεύς.

Τοκίζω, fut. ίσω, fœnori do, fœneror. *Gl. V.* fœnero. A τόκος.

Τοκισμὸς, ῦ, ὁ, fœneratio. A τοκίζω.

Τοκιστὴς, ῦ, ὁ, fœnerator. Ab eod.

Τοκογλυφέω, ῶ, f. ήσω, tabulis insculpo nomina eorum quibus pecunia fœnori credita est, fœneratorem ago; (2) anatocismum exerceo. A

Τοκογλύφος, ου, ὁ, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit. Γνίφωνα εἶναι ϗ τοκογλύφον, *Luc.* Ex τόκος et γλύφω.

Τοκοληψία, ας, ἡ, usuræ acceptio, fœneratio. Ex eod. et λῆψις.

Τόκος, ου, ὁ, partus, ipse pariendi actus; (2) quod partu edidit mater, fœtus partu editus; (3) fœnus, usura. A τίκτω.

Τοκοφορέω, ῶ, usuram pendo; (2) usuram accipio. Ex τόκος et φορέω.

ΤΟ'ΛΜΑ, ης, ἡ, audacia.

Τολμᾷ, 3. sing. præs. ind. act. *contr.* pro τολμάει, a τολμάω.

Τολμάσεις, 2. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro τολμήσεις.

Τολμάω, ῶ, f. ήσω, audeo, patior, tolero, impetro a me, tametsi invito et reluctante. Τολμᾷ πανουργεῖν, *Eurip. Med.* 583. Ἦ τις τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε; *Il.* 695. Τόλμα τάδε, perfer hæc, *Id. Hec.* 326. τολμᾷ δ' ἃ μὴ χρὴ, sustinet, *Id. Ib.* 333. A τόλμα.

Τολμήεις, ήεσσα, ῆεν, audens, audax, intrepidus; (2) tolerans. Ab eod.

Τόλμημα, ατος, τὸ, facinus, quod quis perpetrare ausus est, ausum. A τολμάω.

Τολμηρία, ας, ἡ, audacia. A τολμηρός.

Τολμηρὸς, ρὰ, ρὸν, audax, temerarius. A τόλμα.

Τολμηρῶς, *adv.* audacter, temere.

Τολμῇς, 2. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro τολμᾷς, a τολμάω. Unde

Τόλμησις, εως, ἡ, qu. dic. ausio, conatus audax. *Ph.* τολμήσεως, desperatione.

Τολμητέον, audendum est, *Steph.*

Τολμητὴς, ῦ, ὁ, qui aliquid suscipere et aggredi audet, homo audax. A τολμάω.

Τολμητίας, ου, ὁ, audax, *Gl. V.* Ab eod.

Τολμητὸς, audendus, suscipiendus, *Soph.*

Τολμίστατος, ου, ὁ, audacissimus. A τόλμα.

Τολμῶσι, 3. plur. præs. ind. act. *contr.* pro τολμάουσι.

Τολμῷεν, 3. pl. præs. opt. act. *contr.* pro τολμάοιεν, a τολμάω.

Τολοιπὸν, *adv.* posthac, deinceps; (2) cæterum.

Τολύπευμα, ατος, τὸ, glomus lanæ.

Τολυπευτικὸς, ἡ, ὸν, qui novit glomerare. A

Τολυπεύω, fut. εύσω, glomero, conglomero, globo, necto, contexo; (2) machinor, fabricor, struo; (3) conficio, ad finem perduco; (4) ærumnas patior, labores molestos exantlo. Τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους, *Il.* 14, 86. A

ΤΟΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, lana carpta et pexa, pila seu glomus lanæ carptæ et ad nendum paratæ, et carminatæ in globos. Est et cucurbita agrestis.

Τομαῖος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel τομαῖος, αία, αῖον, sectus, cæsus, succisus, recisus; (2) idoneus ad secandum; *Eur. Alc.* A τομή.

Τόμαρος, ου, ὁ, sacrificulus, haruspex, *Hes.* al. τμάρος, τομουρὸς, *Lycophr.*

Τομάω, ῶ, sectione egeo, sectione mihi opus est. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, *Soph. Aj.* 583.

Τομεῖον, ου, τὸ, instrumentum quo aliquid scindi aut dissecari potest, ut forceps.

Τομεὺς, sector, incisor, *Hes.*

Τομεύω, idem quod τέμνω, *Hes.*

Τομὴ, ῆς, ἡ, sectio, sectura, incisio, amputatio; (2) portio sectione demensa; segmen, *Gl. V.* vulnus. Τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, *Il.* 1, 235. Στενόεντος ἐν τομᾷ σιδήρου, *Soph. Trach.* 887. A τέμνω, fut. τεμῶ.

Τομίας, ου, ὁ, sectionem seu scalprum expertus, incisionem passus; (2) castratus, *Gl. V.* τομίας χοῖρος, majalis.

Τόμιον, ου, τὸ, frustum sectione ablatum:

Τομικὸς, ἡ, ὸν, ad incidendum idoneus. A τομή.

Τομὶς, ίδος, ἡ, forceps, *Gl. V.* Ab eod.

Τομὸς, ἡ, ὸν, scindens, incidens, acutus. Ἀλλ' ἶμπης ἐρέω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης, *Call. Del.* 94. A τέμνω.

Τόμος, ου, ὁ, frustum sectione seu scissione ablatum; (2) tomus, scapus chartæ, pars libri. Ab eod. (vid. *Ern.*)

Τομῶς, *adv.* more eorum qui scindunt seu incidunt; (2) acriter, cum vi penetrante, τομώτερον, penetrantius. A τομός.

Τοναῖος, αία, αῖον, vehemens, contentus, intentus, de voce. A τόνος.

Τονάριον, ου, τὸ, fistula qua musici tonos præmonstrant. Ab eod.

Τονέω, idem quod τονόω.

Τονθολυγεῖν, et τονθορυγεῖν, *proprie* de sono aquæ ab æstu ferventis, deinde eadem quæ

ΤΟΝΘΟΡΥ'ΖΩ, vel τονθορύζω, murmuro vel submissa voce murmuro, musso, submisse loquor; (2) tremo, ut τανθαρίζω. Τί δε, τονθορύζεις ἡνίκ' ἂν πληγὰς λαβὼν πολλὰς, ἀπῇς θύραζε; *Aristoph. Ran.* 765. Εἴσκει κνυζηθμοῖσιν ἀναιδέα τονθορύσσουσι, *Opp. Venat.* 3, 169.

Τονθρύζω, idem.

Τονθορυγέω, idem quod τονθορύζω, *Ath.*

Τονθρὺς, ύος, ἡ, murmur aquæ ebullientis seu ferventis,

ferventis, per *Onomatopœiam*. Hes. τονθορὺς, *V. L.*

Τονθορυστὴς, οῦ, ὁ, murmurator. A τονθορύζω.

Τονιαῖος, αία, αῖον, toni (qui sc. sermoni opp.) magnitudinem æquans. A τόνος.

Τονίζω, accento, *Gl. Vet.* Ab eod.

Τονικὸς, ὁ, qui tenore seu extensione fit, *item* firmus, *Steph.*

Τόνος, ου, ὁ, tonus, accentus, *Ph.* tenor, tentigo, *Ph.* intensio, et quo intenditur, ut funis, restis, vis rei intensiva, et impulsiva, ut vesicæ, &c. A τείνω, *tendo.*

Τονόω, ῶ, f. ώσω, intendo, sc. vocem; (2) roboro, firmo; (3) accentum pono alicubi. Ὅταν ἡ ὁρμὴ τοῦ φθεγγομένου πρὸς φωνὴν τονώσῃ τὸ μέρος, *Greg.* A τόνος.

Τονώδης, εος, ἡ, tonum habens.

Τονώσις, εως, ἡ, qu. dic. corroboratio, confirmatio; (2) accentus, A τονόω.

Τονωτικὸς, ἡ, ὸν, vim habens intendendi seu roborandi et firmandi. Ab eod.

Τοξάζομαι, fut. άσομαι, arcu jaculor. *Od.* 22, 72. A τόξον.

Τοξαλκὴς, ὁ καὶ ἡ, epith. Cupidinis, sagittis vim suam exserentis. Ab eod. et ἀλκή.

Τοξάριον, ου, τὸ, parvus arcus, arculus. Dim.

Τοξάρχης, ου, ὁ, præfectus sagittariorum. A τόξον et ἀρχή.

Τόξαρχος, ὁ, dux, *Æsch.*

Τοξεία, ας, ἡ, ars sagittandi. A τοξεύω. Unde

Τόξευμα, ατος, τὸ, quod arcu emissum est, sagitta, jaculum; sagitta, *Gl. Vet.* (2) ipse ictus seu jactus sagittæ aut teli.

Τοξευτὴρ, ῆρος, ὁ, arcitenens, sagittarius; fœm. τοξεύτειρα, sagittaria. Ab eod.

Τοξευτὴς, οῦ, ὁ, idem. Ab eod.

Τοξευτικὸς, ἡ, ὸν, sagittariæ artis peritus. *Gl. V.* sagittarius.

Τοξευτὸς, sagitta vulneratus. Θιοῦ δ' ὕπο τοξευτὸς, *Soph. Phil.* 334.

Τοξεύω, fut. εύσω, ex arcu sagittam emitto, jaculor, arcu peto, sagittis impeto vel ferio. *Gl. Vet.* sagitto. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτοξεύσειν μάτην, *Eur. Hec.* 603. Καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας, mira ingenii solertia, *Soph. Œd. Tyr.* 1196. *Metaph.* ducta ab iis qui in jaculando bene collimantes scopum attingunt. A τόξον.

Τοξήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, sagittifer, arcitenens, arcu et jaculis instructus. A τόξον et ἄρω.

Τοξικὸς, ἡ, ὸν, sagittarius, ad sagittas aptus; τὸ τοξικὸν, sagittarii; (2) venenum, sc. ἔγχριμα, quod sagittis illinebatur. A τόξον.

Τοξοβέλινος, ὁ, idem. Ex eod. et βέλος.

Τοξοβόλος, ὁ, jaculator, *Steph.* A βάλλω.

Τοξοδάμας, ὁ, idem, *Æschyl. Prom. Vinct.* 30.

Τοξόδαμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, arcu jaculisve subigens, interficiens. Τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι, *Eur. Hippol.* 1462. Ex τόξον et δαμνάω.

Τοξοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, arcuatus, *Gl. V.* Ex τόξον et εἶδος.

Τοξοθήκη, ης, ἡ, pharetra.

ΤΟ'ΞΟΝ, ου, τὸ, arcus; (2) pharetra cum telis; (3) ars sagittaria; τόξα, tela, *Ph.*

Τοξοποιέω, ῶ, arcus conficio. Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, contrahere, *Aristoph. Lys.* 8.

Τοξοποιΐα, ἡ, arcuum confectio.

Τοξοποιὸς, ὁ, qui arcus et jacula conficit, *Steph.*

Τοξοσύνη, ης, ἡ, ars sagittandi. A τόξον.

Τοξοτευχὴς, ὲς, arcus faciens. Ex eod. et τεύχω.

Τοξότης, ου, ὁ, sagittarius, arcitenens; (2) Sagittarius, i. e. sideris cœlestis nomen; (3) ap. Atticos minister publicus, apparitor magistratus. Ab eod.

Τοξότις, ιδος, ἡ, sagittaria, arcitenens; *Cal. Hymn. in Dian.* 223. A præc.

Τοξουλκὸς, οῦ, ὁ, peritus artis sagittariæ. Ab ἕλκω.

Τοξοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui arcum gestat et sagittas, sagittarius; arcifer, *Gl. V.* A τόξον et φέρω.

Τοξόω, ῶ, idem quod τοξεύω. Τοξοῦται ἐς τὸ πρηνὲς, *Aret.*

Τοπάζιον, ου, τὸ, topazium, topazius lapis, gemmæ nomen. A τοπάζω.

Τοπάζιος λίθος, topazius lapis.

Τόπαζον, et τόπαζος, idem quod τοπάζιον, seu τοπάζιος λίθος, *Dion.*

Τοπάζω, fut. άσω, statuo, colloco, qu. dic. in loco pono; (2) conjicio, suspicor, quæro, investigo. Τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα, *Æsch. Agam.* 1378. A τόπος.

Τοπάλαι, *adv.* olim, quondam, jampridem.

Τοπαλαιὸν, *adv.* antiquitus, olim.

Τοπᾶν, *adv.* perpetuo, omnino. A πᾶς.

Τοπαράπαν, *adv.* omnino, prorsus.

Τοπαραυτίκα, *adv.* statim, tunc statim.

Τοπάροιθε, vel τοπάροιθεν, *adv.* antea.

Τοπάρος, *adv.* prius, antea.

Τοπάρχης, ου, ὁ, loci præses, qui loco alicui præfectus est, seu præest, toparcha. *Ph.* præfectus regionis. Ex τόπος et ἀρχή.

Τοπαρχία, ας, ἡ, toparchia, munus toparchæ. *Ph.* pagus. A præc.

Τόπαρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod τοπάρχης.

Τοπαστέον, conjiciendum et suspicandum est, *Hes.* A τοπάζω.

Τοπεῖον, τοπίον, *Ion.* τοπήϊον, funis, rudens, *Suid. Poll.*

Τοπέω, idem quod τοπάζω, *Suid.*

Τοπηγορία, ας, ἡ, communis loci tractatio. Τοῦτο δὲ εἴτε διὰ τοπηγορίαν, εἴτε δείνωσιν, hoc autem sive per communis loci tractationem fiat, sive per exaggerationem, *Longin.* 11. A τόπος et ἀγορεύω.

Τοπήϊα, ων, τὰ, *Ion.* pro τοπεῖα, arma navis, seu supellex nautica. *Call. in Del.* 314.

Τοπικὸς, ἡ, ὸν, localis; situs, *Gl. V.* Hinc ἡ τοπικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars topica, ostendens τόπους, sive locos, e quibus argumenta desumenda sunt ad probandum vel amplificandum. A τόπος.

Τοπικῶς, *adv.* ratione loci; (2) per locos communes, per capita.

Τοπλέον, *adv.* magis; (2) frequentius.

Τοπογραφέω, ῶ, locum describo.

Τοπογραφία, ας, ἡ, loci vel locorum descriptio. A

Τοπογράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, locorum descriptor. Ex τόπος et γράφω.

Τοποθεσία, ας, ἡ, loci situs vel positus. *Ph.* loci positio, situs, canalis; item designatio, descriptio locorum. Ex τόπος et θέσις.

Τοποθετέω, locorum descriptionem instituo. Ex τόπος et inusit. θετέω.

Τοποκλισία, ας, ἡ, locus accubitus, ubi quis accumbit. Ab eod. et κλίσις.

Τοπομαχέω, ῶ, variis in locis prælior, i. e. modo hoc, modo illo in loco; (2) loci opportunitate utor ad pugnandum. A μάχομαι.

ΤΟ'ΠΟΣ, ου, ὁ, locus, tractus, regio; (2) τόποι, sedes et domicilia argumentorum *apud dialecticos*; (3) τόπος, argumentum seu thema, quod tractatur *apud rhetores*; (4) locus affectus, *apud medicos*; (5) vulva; (6) facultas, occasio.

Τοποτηρητὴς, οῦ, ὁ, qu. dic. loci servator, vicarius; locum tenens. A præc. et τηρέω.

Τοπρὶν, *adv.* prius, antea, olim.

Τοπρόσθεν, *adv.* antea, olim.

Τοπρότερον, *adv.* prius, antea, olim.

Τοπρῶτον, *adv.* primum, primo, primo loco, ante omnia.

Τόρβηλος, querulus, *Hes.*

Τόργος, cycnus, *Lyc.* vultur, *Suid.*

ΤΟΡΔΥ'ΛΙΟΝ, ου, τὸ, tordylium, seseli Creticum, *herba.*

Τορεία, ας, ἡ, ipsa actio cælandi, scalpendi.

Τόρευμα, ατος, τὸ, opus cælatum. *Gl. V.* toreuma. A τορεύω.

Τορεὺς, ὁ, idem quod τορευτὴς, *item* instrumentum quo utuntur οἱ τορεύται, *Poll.*

Τόρευσις, εως, ἡ, cælatura, *Ph.* A τορεύω.

Τορευτὴς, οῦ, ὁ, cælator. Ab eod.

Τορευτικὸς, ἡ, ὸν, ad cælaturam pertinens, seu cujus usus est in cælando; (2) cælandi facultate præditus. A τορευτής.

Τορευτὸς, ἡ, ὸν, cælo elaboratus. A

Τορεύω, fut. εύσω, cælo, *Ph.* Τόρευε πᾶσαν ᾠδὴν, concinna, *Aristoph. Thesm.* 995. κύπελλον ἡδὺ, *Anacr.* 18, 1. A τορός.

Τορέω, ῶ, fut. ήσω, perforo, perterebro, ferro trajicio, penetro; (2) perspicue declaro et denuncio, *Il.* 11, 236. Ab eod. Hinc

Τορητὸς, ὁ, vulnerabilis.

ΤΟ'ΡΜΗ, ης, ἡ, vel τόρμος, ου, ὁ, modiolus rotæ, in quem axis inseritur; (2) meta; (3) carceres et repagula; (4) cursus in hippodromo; (5) vestigium rotæ; (6) fibula, uncus, clavus.

Τορνεία, ας, ἡ, tornatio. A τορνεύω. Unde

Τόρνευμα, ατος, τὸ, quod tornando confit; (2) scobs, ramenta.

Τορνευτασπιδολυροπηγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, torno scutolyrifici, vox comica, *Aristoph. Av.* 497. A τορνευτὴς, ἀσπὶς, λύρα, et πήγνυμι.

Τορνευτήριον, ου, τὸ, instrumentum quo aliquid tornatur et excavatur. A

Τορνευτὴς, οῦ, ὁ, tornator.

Τορνευτικὸς, ἡ, ὸν, ad tornatorem vel tornaturam pertinens; (2) tornandi peritus. Hinc ἡ τορνευτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars tornandi. A

Τορνεύω, f. εύσω, torno; (2) circino describo. Τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ, *Aristoph. Thesm.* 59. A

Τόρνος, ου, ὁ, tornus, instrumentum quo aliquid tornatur et excavatur. A τορέω.

Τορνόω, ῶ, f. ώσω, torno; (2) rotundum facio, circulo, circumscribo. *Il.* 23, 255. *Od.* 5, 249. A τόρνος.

Τορνωτασπιδολυρογλύφοι, οἱ, qui torno concinnant ac scalpunt clypeos lyrasque, *Ar.*

Τόρος, ου, ὁ, instrumentum lapicidarum, fabrorum, terebrum. Χαλύβων πελέκει καὶ τορόῳ, chalybum securi et terebro, *Eurip. in Cret. Fragm.* 2.

Τορὸς, ρὰ, ρὸν, penetrans, acutus; (2) perspicuus, clarus. A τορέω.

Τορυνάω, ῶ, tudicula agito. A

Τορύνη, ης, ἡ, id quo in olla aliquid teritur et agitatur inter coquendum. *Ph.* tudicula. A τείρω.

Τορύνω, idem quod τορυνάω, *Ar.*

Τορῶς, *adv.* acute; (2) perspicue, aperte, clare, acuta voce. A τορός.

Τοσάκις, *adv.* toties. A τόσος. Unde

Τοσάτιος, vel τοσσάτιος, tantus.

Τοσαυτάκις, *adv.* toties. A τοσοῦτος.

Τοσαυταχῶς, *adv.* tot modis. Ab eod.

Τόσος, η, ον, tantus. Ab ὅσος.

Τοσόσδε, τοσσόσδε, τοσσῆδε, tantus. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον; *Soph. Aj.* 1049.

Τοσουτάριθμος, ον, tantum numerum explens.

Τοσοῦτος, αύτη, οῦτο, tantus; τοσούτῳ, tantidem, tanto, *Ph.* Ex τόσος et οὗτος.

Τόσσα, *tanta*, nom. pl. *Poet.* pro τόσα, a τόσος.

Τοσσάκις, et τοσσάκι, *Poet.* pro τοσάκις.

Τοσσῆνον, *tantum*, acc. sing. *Dor.* pro τόσον.

Τόσσος, *Poet.* pro τόσος.

Τόσω, *adv.* tanto, tanto magis. A τόσος.

Τοτάχος, *adv.* cito, passim apud *LXX.* Οὐ δυνήσῃ ἐξαναλῶσαι αὐτοὺς τοτάχος, *Deut.* 7, 22.

Τότε, *adv.* tunc, tum, deinde, *Ph.* τότε δὴ, ita demum, *Ph.* tum demum, *Gl. V.*

Τοτὲ, *adv.* aliquando. Ab ὅτε.

Τοτελευταῖον, *adv.* postremo, demum, denique, tandem.

Τοτηνικάδε, *adv.* tunc.

Τοτρίτον, *adv.* tertium, tertio.

Τοὐκεῖθεν, pro τὸ ἐκεῖθεν, illinc. Τοὐκεῖθεν ἄλσους τοῦδε, in ulteriori hujus luci parte, *Soph. Œd. Col.* 505.

Τοὔλασσον, *deterius*, *Att.* vel *Dor.* pro τὸ ἔλασσον, compar. a μικρός.

Τοὐμὸν, *meum*, *Att.* vel *Dor.* pro τὸ ἐμόν.

Τοὐναντίον, *contra*, *Att.* vel *Dor.* pro τὸ ἐναντίον.

Τοὔνεκα, *Att.* vel *Dor.* pro τοῦ ἕνεκα.

Τοὐπέκεινα, ultra. Ἀκτή τις ἐστὶ τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς, *Eurip. Hippol.* 1199. pro τὸ ἐπέκεινα.

Τοὐπιὸν, pro τὸ ἐπιὸν, aor. 2. part. act. n. g. v. ἔπειμι, aggredior, immineo, insto. Τοὐπιὸν κακὸν, imminens malum, *Eurip. Alc.* 171.

Τοὐπίσω, *in posterum*, *Att.* vel *Dor.* pro τὸ ὀπίσω.

Τουρκογενὴς, ὁ, Turcus, *M. Mus.*

Τοὺς, *hos*, acc. pl. ab ὁ, *hic.*

Τοῦτ', pro τοῦτο, *hoc.*

Τουτάκι, et τουτάκις, *adv.* interea vero, tunc; (2) hic, ibi; (3) toties. *Call. in Jov.* 44.

Τοὔτερον, *Att.* vel *Dor.* pro τὸ ἕτερον.

Τουτέστι, *Att.* vel *Dor.* pro τοῦτό ἐστι, *hoc est.*

Τουτέων, gen. pl. *Ion.* pro τούτων, ab οὗτος, *hic.*

Τυτὶδι, pro ἐντεῦθεν, hinc, ex eo. Κῶχετ' ἔχων σκαπτάν τι καὶ εἴκατι τυτῶδε μᾶλα, Theocr. Id. 4, 10.

Τόφρα, adv. tamdiu, donec; (2) tunc; (3) ut. Ex τὸ et ὄφρα.

Τράγαιναι, ῶν, αἱ, capræ utriusque sexus genitalia habentes. A τράγος.

Τραγάκανθα, ης, ἡ, qu. dic. hircina spina, frutex. Ex τράγος et ἄκανθα.

Τραγαλίζω, rodo; verbum Aristoph. Vesp. 672. quasi a τραγεῖν, a τρώγω.

Τραγανὸν, callosum, Gl. V. et τράγανον, callosum, Ph. cartilago, al. Gl. V.

Τράγανος, ου, ὁ, herba quædam, quæ et τράγος.

Τραγάω, ῶ, hircum refero; (2) libidine incipio tentari; unde et pubesco; (2) luxurio, ut seges, arbor. A τράγος.

Τραγεῖν, comedisse, a. 2. inf. act. verbi τρώγω.

Τράγειος, et τράγεος, hircinus; ut τραγέη, et τραγῆ, scil. δορὰ, hircina pellis; τράγειον κρέας, hircina caro, Gl. V. A τράγος.

Τραγέλαφος, ου, ὁ, hircocervus, animal hirci et cervi figuram mixtam habens; (2) poculi genus. Ex τράγος et ἔλαφος.

Τράγεος, εα, εον, hircinus. A τράγος.

Τράγημα, ατος, τὸ, tragema, quod secundis mensis apponitur. Ph. τραγήματα, bellaria. A τραγάω. Hinc

Τραγηματίζομαι, comedo bellaria. Hinc

Τραγηματισμὸς, οῦ, ὁ, comestio bellariorum.

Τραγηφόρος, ὁ, hircinam pellem gestans, Hes.

Τραγίαμβος, ὁ, tragiambus, genus versus Iambici, cui opp. τὸ ἰαμβικὸν κωμικόν.

Τραγίζω, f. ίσω vid. τραγάω, Aristot. A τράγος. Unde

Τραγικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad tragœdum, tragœdorum proprius, conveniens tragicis, dignus tragicis, tragicus poeta.

Τραγικεύομαι, tragice loquor, Ar. Sch.

Τραγικῶς, adv. tragice, more tragicorum.

Τράγιον, seu τραγεῖον, ου, τὸ, herba, cujus folia autumno virus hirci olent. A τράγος.

Τραγίσκος, ου, ὁ, hirculus, parvulus hircus, aut hœdus. Dim. ab eod.

Τραγιστὴς, ὁ, sacrilegus, sc. qui hircum immolationi destinatum surripuisset, Hes.

Τραγοβάμων, ὁ, hircinis pedibus incedens, ut Pan. Ex τράγος et βαίνω.

Τραγόκερως, hircina cornua habens. Ex eod. et κέρας.

Τραγοκουρικὸς, ἡ, ὸν, ad capros tondendos aptus. Ex eod. et κουρά.

Τραγοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, hircos occidens. Ἀγρεύων αἷμα τραγοκτόνον, Eur. Bacch. 139. Ex eod. et κτείνω.

Τραγομάσχαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, hircosus, Gl. V. hircum olens. Ex eod. et μασχάλη.

Τραγόπους, ποδος, ὁ, hircinos pedes habens.

Τραγοπώγων, ωνος, ὁ, hircinam barbam habens; (2) nomen herbæ.

Τραγορίγανον, ου, τὸ, origanum hircinum, Nic. Al. 310. Hinc τραγοριγανίτης οἶνος, vinum e tragorigano confectum.

ΤΡΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, caper; (2) libido et salacitas; (3) fœtor, qualis hircorum; (4) luxuries arborum, segetis.

Τραγοσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui hircinis est cruribus. A præc. et σκέλος.

Τραγοφαγέω, ῶ, hircos vel capros edo. Ex eod. et φάγος.

Τραγῳδάριον, ου, τὸ, levis tragœdia. Dim. a τραγῳδία.

Τραγῳδέω, tragœdiam decanto; (2) tragice decanto; (3) tragice exaggero, tragice vociferor, exclamo, deploro, tragice ostento, res supra modum augeo. Τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, Luc. A τραγῳδός. Hinc

Τραγῴδημα, ατος, τὸ, tragœdia, tragica oratio.

Τραγῳδητὴς, οῦ, ὁ, tragœdus.

Τραγῳδία, ας, ἡ, tragœdia; (2) rerum terribilium opinio, jactatio. A τραγῳδός.

Τραγῳδικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad tragœdum, tragœdorum proprius. Ab eod.

Τραγῳδιογράφος, ου, ὁ, tragœdiarum scriptor. Ex τραγῳδία et γράφω.

Τραγῳδιοδάσκαλος, et τραγῳδοδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui tragœdias docet, tragicus, Arist. Thesm. 94. Ex τραγῳδία vel τραγῳδὸς.

Τραγῳδιοποιὸς, οῦ, ὁ, tragicus poeta. Ex τραγῳδία vel τραγῳδὸς, et ποιέω.

Τραγῳδὸς, οῦ, ὁ, tragœdus, qui tragœdias agit, tragicus poeta, Gl. V. cantator. Ex τράγος et ᾠδὴ, cantus, quoniam hirco remunerabantur qui tragœdia vicerant.

Τραίνω, idem quod τορέω, Ep. Suid.

Τρακταΐζω, dealbo, candidum reddo, Phav.

Τράκτος κηρὸς, cera quæ tractando inalbuit, Æsch.

Τράκτωμα, τὸ, emplastrum quod equorum scapulis imponitur, V. L.

Τράμις, vel τράμη, podex; sive linea quæ medium scrotum dividit in duas partes.

Τράμπις, ιδος, ἡ, navis, Lycoph. Nic.

Τρανέω, idem quod τρανόω, Steph.

Τρανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perspicuus, manifestus. Ἴσμεν οὐδὲν τρανὲς, Soph. Aj. 24.

Τρανὸς, ἡ, ὸν, idem. LXX. opp. obscuro.

Τρανότης, ητος, ἡ, perspicuitas. A præc.

Τρανόω, ῶ, f. ώσω, clarum et perspicuum reddo, declaro, manifesto; (2) illumino, illustro.

Τρανῶς, adv. manifeste, aperte, diserte; expresse, Ph. ad liquidum, clare, al. Gl. V.

Τρανωτικὸς, ἡ, ὸν, explanandi, illustrandi vim habens. A τρανόω.

Τράπε, vertit, 3. sing. a. 2. ind. act. Ion. pro ἔτραπε, a τρέπω.

ΤΡΑ'ΠΕΖΑ, ης, ἡ, mensa cibaria; (2) cœna ipsa, seu cibi in mensa positi; (3) mensa argentaria; (4) fiscus, ærarium; (5) dicitur et de multis rebus mensæ figuram habentibus; διακονεῖν τραπέζαις, cibum ministrare, in N. T. stipis colligendæ ac distribuendæ curam gerere. Τράπεζα βορᾶς, mensa, Soph. Œd. Tyr. 1464.

Τραπεζεὺς, έως, ὁ, mensæ adsecla, parasitus.

Τραπεζήεις, ήεσσα, ῆεν, mensarius, ad mensam pertinens, mensæ inserviens.

Τραπεζία, ας, ἡ, mensarum confectio.

Τραπέζιον, ου, τὸ, mensula, abaculus, figura geometrica. Dim.

Τραπεζιτεύω, fut. εύσω, mensarius sum. A

Τραπεζίτης, ου, ὁ, nummularius, mensularius, Phil. argentarius, Gl. V. A τράπεζα. Hinc

Τραπεζιτικὸς, ἡ, ὸν, ad mensarium pertinens, Ph. τραπεζιτικὰ, arcaria.

Τραπεζοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mensæ formam habens. Ex τράπεζα et εἶδος.

Τραπεζοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mensam curat et instruit, Longin. 43. Ex eod. et κομέω.

Τραπεζοκόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui satiatur cibis appositis, vel curator dapum. Ex eod. et κορέω.

Τραπεζολοιχὸς, οῦ, ὁ, qui mensas lingit, mensarum adsecla, parasitus. Ex eod. et λείχω.

Τραπεζοποιΐα, ἡ, mensarum fabricatio. A

Τραπεζοποιὸς, οῦ, ὁ, qui mensam instruit; (2) mensam fabricans. Ex τράπεζα et ποιέω.

Τραπεζορήτωρ, ορος, ὁ, qui in mensa disserit.

Τραπεζότης, ητος, ἡ, abstractum a τράπεζα, ap. Diog. Laert.

Τραπεζοφόρον, ου, τὸ, caliculare, ubi calices reponuntur. Ex τράπεζα et φέρω.

Τραπεζοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui mensam fert seu sustinet. Ex iisd.

Τραπεζόω, ῶ, f. ώσω, mensæ impono. A τράπεζα.

Τραπεζώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, mensarius, mensæ similis, figuram mensæ habens. Ab eod.

Τραπέζωμα, ατος, τὸ, quod mensæ imponitur, ut vasa. A τραπεζόω. Unde

Τραπέζωσις, εως, ἡ, apparatus mensæ, id quod mensæ imponitur.

Τράπειν, præs. inf. act. Ion. pro τρέπειν, a τρέπω.

Τραπείομεν, vertamus, 1. pl. aor. 2. conj. act. Ion. et Poet. pro τραπῶμεν.

Τραπελίζω, verto, converto. A

Τραπελὸς, ἡ, ὸν, mutabilis. A τρέπω.

Τράπεν, 3. sing. aor. 2. ind. act. Ion. et cum ν, pro ἔτραπε, a τρέπω, verto.

Τράπεσδαν, acc. sing. Dor. pro τράπεζαν.

Τραπέσθαι, aor. 2. inf. med. verbi τρέπω.

Τραπέω, ῶ, uvas calco in lacu. Οἵ γε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρυον, Hesiod. Scut. 301. Ab eod. Hinc

Τραπητέον, adv. pos. vertendum, convertendum.

Τραπητὴς, οῦ, ὁ, calcator uvarum.

Τράπηξ, ηκος, ὁ, hasta. A τρέπω.

Τράπομαι, vertor, convertor, Ion. pro τρέπομαι.

Τράπωμαι, aor. 2. conj. med. verbi τρέπω.

Τρασιὰ, ᾶς, ἡ, tabula seu corbis, ubi siccantur casei et ficus, et alii fructus. A τέρσω.

Τραυλίζω, fut. ίσω, balbutio, balbus aut blæsus sum. Εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με, τραυλίσας, Aristoph. Vesp. 44. A τραυλός.

Τραυλισμὸς, οῦ, ὁ, balbuties. A præc.

ΤΡΑΥΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, balbus, blæsus. Τραυλὸς profert λ pro ρ. Vide Plut. in Alc. 1.

Τραυλότης, ητος, ἡ, balbuties. A τραυλός.

Τραῦμα, ατος, τὸ, vulnus; (2) clades, strages, detrimentum bello acceptum. A τραύω, pro quo usitatum est τιτρώσκω. Hinc

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus, saucius.

Τραυματίζω, f. ίσω, vulnero, saucio. Οἱ δὲ ϗ τοῦτον τραυματίσαντες ἐξέβαλον, Luc. 20, 12. Κεῖναι δὲ θύρσους ἐξανιεῖσαι χερῶν, ἐτραυμάτιζον, Eurip. Bac. 763. Τετραυματισμένους, Act. 19, 16.

Τραυματικὸς, ἡ, ὸν, vulneribus sanandis aptus.

Τραυματοποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, vulniferus, Gl. V. vulnificus. Ex τραῦμα et ποιέω.

Τραύξανα, τὰ, quæ ex jumentorum præsepi decidunt, item spinosa ligna et arida, Pherec.

Τράφαλλος, idem quod τροφαλὶς, Hes.

Τράφε, aluit, 3. sing. aor. 2. ind. act. Ion. pro ἔτραφε, a τρέφω.

Τράφειν, educare, præs. inf. Ion. pro τρέφειν.

Τραφέμεν, aluisse, a. 2. inf. act. Ion. pro τραφεῖν.

Τράφεν, nutriti sunt, 3. pl. aor. 2. ind. pass. Ion. et Bœot. pro ἐτράφησαν, Il. 1, 251.

Τραφερὸς, ρὰ, ρὸν, aridus, siccus; (2) compactus, firmus; (3) alens, alendi vim habens; Apoll. Rhod. 4, 281. (4) grandis, bene saginatus. (1) φῦλα κολοιῶν ἐκ νομοῦ ἐρχόμενα τραφεροῦ, Aratus, 1026. Τραφερὰ, terra sicca, continens, Il. 14, 308. Ἵπποι ... Ἑστᾶσ', οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε ϗ ὑγρὴν, Il. 14, 308. (4) καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο, unus ex grandibus, Theocr. 21, 44. A τρέφω.

Τράφηξ, ηκος, ὁ, pro τράπηξ, Lycophr.

Τραφήσομαι, 1. sing. f. 2. ind. pass. v. τρέφω.

Τραφθέντας, acc. plur. aor. 1. part. pass.

Τράφοισαν, acc. sing. a. 2. act. Dor. et Æol. pro τραφοῦσαν.

Τραχεινὸς, asper, scaber, salebrosus, Suid. al. τραχηνός.

Τραχέως, adv. aspere. A τραχύς.

Τραχηλιαῖος, αία, αῖον, ad collum pertinens.

Τραχήλια, ων, τὰ, edulia ab extremis partibus animalium, ut cervicibus, pedibus, alis, anserum et aliorum; (2) minores victimarum partes, majores sunt κῶλα. A τράχηλος.

Τραχηλιάω, ῶ, collum seu cervicem attollo; (2) superbio, ferocio. Ab eod. Unde

Τραχηλίζω, fut. ίσω, in collum seu cervicem resupino; (2) obtorqueo collum, obtorto collo traho; (3) nudo, præbeo conspiciendum; (4) converto seu convertere facio cervicem ac vultum; τραχηλιζόμενος, qui alicujus rei videndæ cupiditate incensus, convertit eo collum et caput. Διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχήλιζεν, Plutarch. Πάντα δὲ γυμνὰ ϗ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, aperta, Metaph. Hebr. 4, 13.

Τραχηλιμαῖος, αία, αῖον, idem quod τραχηλιαῖος.

Τραχηλισμὸς, οῦ, ὁ, cervicis resupinatio vel flexus. A τραχηλίζω.

Τραχηλοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, collum abscindo seu amputo, Gl. V. τραχηλοκοπῶ, decollo. Ex τράχηλος et κόπτω. Unde

Τραχηλοκοπία, ας, ἡ, decollatio, Gl. V.

ΤΡΑ'ΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, collum, cervix; proprie cervices, vertebræ ad collum. A τραχὺς, Ern.

Τράχουρος, vel τραχοῦρος, ου, ὁ, trachurus, piscis quidam. Ex τραχὺς et οὐρά.

Τραχόω, ῶ, durum, asperum reddo, ap. Jos.

Τραχυβατέω, ῶ, per aspera incedo.

Τραχυδέρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, cutem seu pellem habens asperam et scabram. Ex τραχὺς et δέρμα.

Τραχυντικὸς, ἡ, ὸν, exasperandi vim habens. A
Τραχύνω, aspero, exaspero. A τραχύς.
Τραχυόστρακος, ου, ὁ ϗ ἡ, asperam et scabram testam habens. Ex eod. et ὄστρακον.
Τραχύπους, ποδος, ὁ ϗ ἡ, qui asperos et scabros habet pedes.
ΤΡΑΧΥ'Σ, εῖα, ὺ, asper, scaber, confragosus, salebrosus; scruposus, hirsutus, *Gl. V.* acer, acerbus, torvus, *Ph.* ferox.
Τράχυσμα, ατος, τὸ, asperitas, seu aspredo, v. gr. cutis. A τραχύνω.
Τραχυσμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
Τραχύστομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aspera voce est, seu qui aspere loquitur. A τραχὺς et στόμα.
Τραχύτατα, *adv.* asperrime. A τραχύς.
Τραχύτης, ητος, ἡ, asperitas, scabrities. Ab eod.
Τραχύφλοιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aspero et scabro cortice est.
Τραχυφωνία, ας, ἡ, asperitas vocis. A
Τραχύφωνος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui aspera vox est. A τραχὺς et φωνή.
Τραχώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, asper, durus. A τραχύς.
Τράχωμα, ατος, τὸ, asperitas, exasperatio. Ab eod.
Τραχωματικὸν, κολλύριον, tollendis oculorum asperitatibus efficax, *Gal.*
Τραχὼν, ῶνος, ὁ, locus asper et salebrosus, *Gl. V.* sentes, cautes. A τραχύς.
Τρεέτην, *timebant*, 3. dual. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐτρεέτην, a τρέω.
Τρεῖν, *tremere*, præs. inf. act. *contr.* pro τρέειν.
Τρεῖς, οἱ ϗ αἱ, τρία, τὰ, tres, tria.
Τρείω, tremo, paveo, territus fugio. Κουρὴν τρείοντες ἐνιπήν, *Oppian. Cyneget.* 3, 178.
Τρέμω, tremo, intremisco, trepido. Ἀνὴρ ὁ τρέμει τὸ πρᾶγμα, *Aristoph. Ach.* 499. Πόσον τρέμουσα, *Eur. Andr.* 808. A τρέω.
Τρέον, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔτρεον.
Τρέπον, 3. plur. imperf. indic. act. *Ion.* pro ἔτρεπον, a τρέπω.
Τρεπτέον, vertendum est, *Plat.*
Τρεπτὸς, ἡ, ὸν, qui verti potest, qui mutari potest, mutabilis; (2) exorabilis. A τρέπω.
Τρεπτότης, ἡ, conversio, versio, *Hes.*
ΤΡΕ'ΠΩ, f. τρέψω, verto, converto; (2) in fugam converto; (3) muto; (4) verso, considero, perpendo; ἐτράπησαν, in fugam versi sunt; a. 2. pass. 3. pl. τετραμμένος, conversus, perf. part. pass. Τρέπειν αἰτίαν ἐκείνῳ, *Soph.* Πρὸς χρηματισμὸν τρέπεσθαι, *Plat.* Εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται, *Aristoph. Nub.* 40. Βούλομαι χρηστοῖς λόγοις τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον, *Id. Av.* 1455.
Τρέσαν, *territi sunt*, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Ion.* et *Poet.* pro ἔτρεσαν, a τρέω, *tremo.*
Τρέσης, ου, ὁ, timidus. A τρέω.
Τρέφοιν, præs. opt. act. *per Syncop.* pro τρεφοίην, quod *Att.* pro τρέφοιμι, a τρέφω.
Τρέφος, εος, τὸ, quod nutritur, alumnus. A
ΤΡΕ'ΦΩ, f. θρέψω, alo, nutrio, nutrico, educo; ἐτράφην, nutritus sum, a. 2. pass. τεθραμμένος, educatus, p. part. pass. (2) habeo; (3) coagulo; (vide τραφερὸς, *Ern.*) (4) τρέφομαι, versor; (2) τἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω, vim enim veritatis habeo, *Soph. Œd. Tyr.* 356. (3) μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς, continua in nocte versaris, *Soph. Œd. T.* 374. Ἔτραφον, a. 2. act. passiva significatione, *Il.* 2, 661. ἐτραφέτην, nutriti sunt: Sic *Callim. H. Jov.* 55. *Orph. Arg.* 378. Δεῖ σ' ὅπως πατρὸς δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου τράφης, *Soph. Aj.* 558. Ἡ σ' ἐθρέψατο, *Eur. Med.* 1335. Ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι, *Aristoph. Eq.* 293. Πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε νόσον; sustinuissetis? *Soph. Phil.* 791.
Τρεχέδειπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ad cœnam festinanter accurrit, parasitus. E seq. et δεῖπνον.
ΤΡΕ'ΧΩ, curro, festino, propero; f. m. θρέξομαι, et δραμοῦμαι, curram; aor. 2. ἔδραμον· imperat. δράμε, curre, *Gl. V.* Ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον, qui currat letale certamen, *Eurip. Orest.* 876. Καὶ σύνη, ἔφη, βραδὺς καὶ τρέχεις τὸν ἡμίονον, muli cursum imitaris, *Plutarch.* 150. Πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον, 1 *Cor.* 9, 24.

Τρέψαις, aor. 1. part. act. *Æol.* pro τρέψας, a τρέπω.
Τρέψειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro τρέψαι, a τρέπω.
Τρέψις, εως, ἡ, conversio vel confectio ciborum, *Aret.* A τρέπω.
Τρεψίχρως, ωτος, ὁ, epith. polypi, qui colorem mutat.
ΤΡΕ'Ω, ῶ, f. έσω, tremo, intremisco, trepido, timeo; (2) territus seu pavefactus fugio. Φίλαι, τρέσητε μηδὲν, *Soph. Œd. Col.* 1738. Τοὺς πολεμίους οὐδεπώποτε ἔτρεσας, *Luc.*
Τρέω, foro, *Gl. V.* Hinc f. 1. τρήσω. Τετρημένον ξύλον, *Aristoph. Lys.* 685.
Τρῆμα, ατος, τὸ, foramen; (2) pudenda muliebria, *Ern.* A τρέω.
Τρημασίκτης, ου, ὁ, aleator; (2) qui fœminas stuprat. A τρῆμα et σίζω.
Τρηματίζω, alea ludo; (2) stupro. A τρῆμα.
Τρηματόεις, όεσσα, όεν, multis foraminibus pertusus, multa habens foramina. A τρῆμα.
Τρηματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem et ab eod.
Τρήμη, ης, ἡ, foramen. A τρέω, *timeo.*
Τρήρων, ωνος, ἡ, columba, *Il.* 5, 778. A τρέω.
Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, perfossio, trajectio, quæ fit terebra. A τρέω.
Τρητοῖο, gen. sing. *Ion.* pro τρητοῦ, a
Τρητὸς, ἡ, ὸν, perforatus, foramina habens. Μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον, favos, *Pind. Pyth.* 6, 52. Ab eod.
Τρηχαλέος, έα, έον, asper. *Ion.* a τρηχύς.
Τρηχέως, *Poet.* pro τραχέως, *Steph.*
Τρηχύνω, *Ion.* pro τραχύνω, exaspero.
Τρηχὺς, εῖα, ὺ, *Ion.* pro τραχύς.
Τρήχω, asper et salebrosus sum. Τετρήχει δ' ἀγορή, *Il.* 2, 95. A τρηχύς.
Τριαγμὸς, οῦ, ὁ, victoria, *proprie* in triplici certamine. A τριάσσω.
Τριάζω, vinco in triplici certamine. A τρεῖς.
Τρίαινα, ης, ἡ, tridens; fuscina. Ab eod.
Τριαινατὴρ, ῆρος, ὁ, agricola qui tridente utitur. A τρίαινα.
Τριαινοειδὴς, ὲς, speciem tridentis habens. Ab eod. et εἶδος.
Τριαινοειδῶς, *adv.* specie tridentis.
Τριαινόω, tridente moveo, *Ar.*
Τριακαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, tredecim.
Τριακαιδεκέτης, ὁ, tredecim annos natus. A præc. et ἔτος.
Τριακὰς, άδος, ἡ, trigesima dies mensis; (2) numerus tricenarius. A τριά.
Τριάκις, *adv.* ter. A τρία.
Τριακονθάμματος, ου, ὁ ϗ ἡ, constans 30 nodis seu vinculis. Ex τριάκοντα et ἅμμα.
Τριακονθήμερος, ὁ ϗ ἡ, qui 30 dierum est, qui habet 30 dies. Ex eod. et ἡμέρα.
Τριάκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, triginta. A τρεῖς.
Τριακονταέτης, ου, ὁ, qui triginta annorum est. Ex τριάκοντα et ἔτος. Hinc
Τριακονταετία, ας, ἡ, tempus 30 annorum.
Τριακονταέτις, ιδος, ἡ, quæ 30 annorum est.
Τριακοντάζυγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui triginta transtra habet. Ex τρ. et ζυγά.
Τριακοντάκις, *adv.* tricies. A τριάκοντα.
Τριακοντάκλινος, ου, ὁ ϗ ἡ, triginta lectis instructus. Ex eod. et κλίνη.
Τριακοντάμηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est triginta mensium. Ex eod. et μήν.
Τριακονταμναῖος, ου, ὁ, qui triginta minarum seu pondo est. Ex eod. et μνᾶ.
Τριακονταπέντε, οἱ, αἱ, τὰ, triginta quinque.
Τριακοντάπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, triginta cubitorum mensuram æquans.
Τριακοντάπους, ου, 30 pedes æquans.
Τριακονταρχία, ἡ, dominatus triginta virorum, *Xen.*
Τριακοντήρης, εος, ἡ, navis triginta ordinum. Ex τριάκοντα et ἐρέσσω.
Τριακοντόργυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, passus 30 æquans. Ex eod. et ὀργυιά.
Τριακόντορος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui triginta remis agitur. Ex eod. et ἐρέσσω.
Τριακοντούτης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui triginta annorum est. Ex eod. et ἔτος.

Τριακοντούτις, ἡ, quæ triginta annorum est, *Steph.*
Τριακοντωρυγὸς, triginta vallos habens, *Steph.*
Τριακόσιοι, ιαι, ια, trecenti, æ, a. A τρεῖς.
Τριακοσταῖος, αία, αῖον, qui trigesimo die, vel spatio triginta dierum aliquid facit. A
Τριακοστὸς, ἡ, ὸν, trigesimus. A τριάκοντα.
Τριακτὴρ, ὁ, victor, *Æsch.*
Τρίακτος, ου, ὁ, devictus; (2) superabilis. A τριάσσω.
Τριάνωρ, ορος, ἡ, quæ ter vel sæpius nupsit. Ab ἀνήρ.
Τριὰξ, pro τριὰς, *Hes.*
Τριάρμενος, ου, ὁ ϗ ἡ, trinis instructus velis. Ex τρία et ἄρμενον.
Τριαρχία, ας, ἡ, triumviratus. E τρεῖς et ἀρχή.
Τριὰς, άδος, ἡ, numerus ternarius, ternio, tria; (2) Tres Personæ S. Trinitatis, *Gl. V.* Trinitas. A τρεῖς.
Τριασμὸς, ὁ, trinarii numeri ratio, al. τριαγμὸς, *Steph.*
Τριάσσω, vinco, supero, *proprie* certamine triplici. A τριάς.
Τριαύλαξ, κος, ὁ ϗ ἡ, trisulcus, *Gl. V.*
Τριαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, tria capita habens, epith. Hecates.
Τριαχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τριάσσω, *vinco.*
Τριβάδες, ων, αἱ, fœminæ lasciviæ, nefandæ. A τρίβω.
Τριβακὸς, ἡ, ὸν, homo tritus, i. e. veterator, in rebus agendis exercitatus. At τριβακὸν, οῦ, τὸ, lacerna seu vestis trita; obsoletum, *Gl. V.* Ab eod.
Τριβαλλοὶ, οἱ, sycophantæ, *Sch. Ar.*
Τρίβαλος, ου, ὁ, tritus, lacer. Ab eod.
Τρίβανον, ου, τὸ, id quo teritur fomes, id quod terit fomitem. Ab eod.
Τριβάρβαρος, ου, ὁ, ter barbarus, valde barbarus.
Τριβελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tres cuspides habens. Ex τρεῖς et βέλος.
Τριβεὺς, έως, ὁ, tritor, qui fricat seu defricat. A τρίβω. Unde
Τριβὴ, ῆς, ἡ, tritus, i. e. tritura; (2) usus, exercitatio; (3) occupatio; (4) mora, procrastinatio. (4) Μὴ τριβὰς ἔτι, ne moreris amplius, (suppl. ποιεῖτε,) *Soph. Antig.* 577. Ἐς τριβὰς ἐλᾷ, moras quærit, *Soph. Œd. Tyr.* 1160. Πορίζεις τριβάς, moras nectis, *Aristoph. Ach.* 386. Οὐ μακροῦ χρόνου τριβῆς *Soph. Antig.* 1078.
Τριβίκια, τὰ, ricini, *V. L.* ex *Sch. Hom.*
Τριβολεκτράπελος, ου, ὁ ϗ ἡ, nugacissimus, inconditus, *Aristoph. Nub.* 999. A τρίβω et ἐκτράπελος.
Τριβολεκτράπελος, ον, durus, inconditus, absurdus, *Ar. Sch.*
Τρίβολος, ου, ὁ, tribulus, herba quædam; sentis, spina, *Gl. V.* Ex τρεῖς et βολή.
Τρίβος, ου, ἡ, semita, trames, callis, limes, *Ph.* (2) quicquid stantes, cubantes, &c. terimus, ut planta pedis, &c. A τρίβω.
Τρίβραχυς, υος, ὁ, tribrachys, pes prosodicus, ex tribus syllabis brevibus constans.
Τρίβροχος, ον, ter madefactus, ter rigatus, *Steph.* A βρέχω.
ΤΡΙ'ΒΩ, fut. ψω, tero, frico, trituro, *Gl. V.* τετριμμένος, tritus, *Gl. V.* perf. pass. part. Δυστυχῆ τρίβει βίον, *Soph. El.* 604. Ἐτύγχανε γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς, imperitus, *Aristoph. Vesp.* 1418. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, ϗ τρίβων τὰ τοιάδε, *Eur. Med.* 686. Hinc
Τρίβωμες, *teramus*, 1. pl. præs. conj. act. *Dor.* pro τρίβωμεν.
Τρίβων, ωνος, ὁ, ἡ, pallium tritum. Hinc
Τριβωνάριον, ου, τὸ, palliolum tritum. Dim.
Τριβωνεύομαι, τρίβων εἰμὶ πραγμάτων, *Suid.*
Τριβωνικῶς, *adv.* modo pallii detriti. A
Τριβώνιον, ου, τὸ, palliolum tritum, lacernula detrita, *Gl. V.* velum, palliastrum, ricinus. Dim. a τρίβων.
Τριβωνοφορέω, ῶ, pallium tritum gesto.
Τριβωνοφορία, ας, ἡ, triti pallii gestatio. A
Τριβωνοφόρος, ου, ὁ, pallium tritum gestans seu detritam vestem. *Gl. V.* palliatus. Ex τρίβων et φέρω.
Τριγαμία, ας, ἡ, tertium matrimonium. A

Τρίγαμος,

Τρίγαμος, ου, ὁ ἡ, ter uxorem ducens, vel ter nupta. Ex τρὶς et γάμος.

Τριγένεια, vel τριγενία, ας, ἡ, tertius generis gradus, tertia ætas, tertia generatio. A

Τριγενὴς, έος, ὁ ἡ, tertia perfectus generatione; (2) triplicem habens generationem. Ex τρὶς et γένος.

Τριγέννητος, ὁ ἡ, ter genitus, *Lyc.*

Τριγερήνιος, ὁ, senex trium seculorum, qui ætatem Nestoris assecutus est, qui γερήνιος, *ap. Hom.*

Τριγέρων, οντος, ὁ, qu. dic. trisenex, valde senex.

Τριγίγας, αντος, ὁ, ter gigas, *Orph.*

Τριγκόω, pro θριγκόω, *Hes.*

Τρίγλα, seu τρίγλη, ης, ἡ, mullus, piscis dictus a trino partu, quoniam ter anno parit. *Angl.* A SURMULLET.

Τρίγληνος, ου, ὁ ἡ, qui tres oculos habet; (2) pulcherrimus. Ex τρεῖς et γλήνη.

Τριγλὶς, ίδος, ἡ, mullulus. Dim. a τρίγλα.

Τριγλοβόλος, ὁ ἡ, mullos venans. *Plutarch. de Solertia Animal.* 966. A τρίγλα et βάλλω seu βολή.

Τριγλοφόρος, mullifer. Τριγλοφόρους χιτῶνας θῆτο Κλείτωρ τῷ Πανὶ, retia mullifera, *Anthol.* 565.

Τριγλύφη, τρίγλυφον, et τρίγλυφος, qu. dic. trisculptus; tres sculpturas seu triplicem cælaturam habens, vel pulcherrime cælatus, *Eur. Or.* 1374. E τρ. et γλύφω.

Τριγλώχιν, ινος, ὁ ἡ, tres cuspides habens, tridens, trisulcus, *Il.* 5, 393.

Τριγμὸς, οῦ, ὁ, stridor. A τρίζω.

Τρίγναθος, ου, ὁ ἡ, trifaux, *Gl. V.* triceps, epith. Cerberi.

Τρίγομφος, tribus clavis compactus, *Soph. Er.*

Τριγονέω, ῶ, tertio genero vel pario.

Τριγονία, ας, ἡ, tertium genus, ut nepos. A

Τριγόνος, ου, ὁ ἡ, tertio generans vel pariens. Ex τρὶς et γονή.

Τριγράμματος, ον, tribus literis constans. A τρ. et γράμμα.

Τριγχὸς, maceria, *Gl. V.* Vid. θριγκός.

Τριγωνίζω, in trigonum formo, seu in triangularem formam. A τρίγωνος.

Τριγωνοειδὴς, έος, ὁ ἡ, triangularis, trianguli formam habens. E τρίγωνον et εἶδος.

Τριγωνίστρια, ἡ, quæ trigonum pulsat. A

Τρίγωνον, ου, τὸ, figura triangularis; (2) instrumentum musicum triangularis forma; (3) forum judiciarium Athenis, a simili forma. A

Τρίγωνος, ου, ὁ ἡ, triangulus; (2) tres cuspides habens; (3) pastillus ad sistendos dolores, dictus a figura. Ex τρὶς et γωνία.

Τρίδακνος, ον, ter morsus, aut mordendus, *Plin.*

Τριδάκτυλος, ου, ὁ ἡ, tres habens digitos; (2) qui trium digitorum est.

Τρίδειρος, ον, tria capita habens, de Sicilia, *Lycophr.*

Τριδέσποτος, ον, qui tres dominos habet.

Τρίδουλος, ου, ὁ ἡ, cujus pater et avus, sicut ipse, servi fuerunt; item ter servus.

Τρίδραχμος, ου, ὁ ἡ, qui pretio, pondere, aut mensura, trium drachmarum est. Hinc τὸ τρίδραχμον, ου, tres drachmæ. A δραχμή.

Τρίδυμος, ου, ὁ ἡ, trigeminus.

Τριέλικτος, ου, ὁ ἡ, triplici volumine sinuatus, sinuosus. Ex τρὶς et ἑλικτός.

Τριέμβολος, ου, ὁ ἡ, triplici armatus rostro.

Τριένος, ου, ὁ ἡ, triennis.

Τριέσπερος, ου, ὁ ἡ, trivesperus, i. e. tres vesperas habens.

Τριέτες, triennio, *Hom.*

Τριετὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Τριετηρικὸς, ἡ, ὸν, triennalis; unde τριετηρικὰ, trieterica, sacra Bacchi, quia tertio quoque anno celebrabantur. A

Τριετηρὶς, ίδος, ἡ, triennium. A

Τριετὴς, έος, ὁ ἡ, trimus. Ab ἔτος.

Τριετία, ας, ἡ, triennium. A præc. Unde

Τριετίζω, triennium ago. Μόσχος τριετίζων, 1 *Reg.* 1, 25.

Τρίζυξ, γος, ὁ ἡ, trijugis. A ζυγός.

ΤΡΙ'ΖΩ, f. ίσω, strido, strideo. Τρίζει τοὺς ὀδόντας, *Marc.* 9, 28.

Τριηκὰς, άδος, ἡ, pro τριακάς. A τρεῖς.

Τριηκονθήμερος, ου, ὁ ἡ, pro τριακονθήμερος.

Τριήκοντα, triginta, *Ion.* pro τριάκοντα, ubi reliqua quærenda.

Τριηκόντερος, ου, ἡ, sc. ναῦς· vide τριακόντερος.

Τριημερία, ας, ἡ, triduum. A τριήμερος.

Τριημερόνυκτος, ου, ὁ ἡ, tres dies et tres noctes durans. Ex τρεῖς, ἡμέρα, et νύξ.

Τριήμερος, ου, ὁ ἡ, qu. dic. triduanus, tres dies durans, seu a tertio die durans. *Gl. V.* triduus; τριήμερος ὑπέρθεσις, comperendinatio, *Ph.* Ex τρὶς et ἡμέρα.

Τριημιέκτος, ον, sesqui-sextus.

Τριημιπόδιον, ου, τὸ, tres dimidiati pedes.

Τριημιτόνιον, ου, τὸ, tonus cum dimidio.

Τριημιχοῖνιξ, ικος, ἡ, chœnix cum dimidia, terni semisextarii.

Τριημιωβόλιον, τὸ, obolus cum dimidio.

Τριηραρχέω, ῶ, fut. ήσω, trierarchi munere fungor; (2) sumtus præbeo ad triremem. Οὐκουν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ ταῦτα, *Aristoph. Ran.* 1133. A τριηράρχης.

Τριηράρχης, ου, ὁ, triremis, seu triremium præfectus; (2) qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptus suppeditat. Ex τριήρης et ἀρχή. Hinc

Τριηραρχία, ας, ἡ, triremis, seu triremium præfectura; (2) triremium tutela.

Τριηραρχικὸς, ἡ, ὸν, ad trierarchiam pertinens.

Τριήραρχος. Vide τριηράρχης.

Τριηραύλης, ου, ὁ, tibicen in triremi. E τριήρης et αὐλέω.

Τριηριτικὸς, ἡ, ὸν, ad triremes pertinens. A τριήρης.

Τριηρημιολία, ας, ἡ, navis minor justa triremi, et quidem hemiolia tres remorum ordines habens. Ex τριήρης et ἡμιόλιος, *sesquialter.* Νῆες σὺν ἡμιολίαις, *Appian.*

Τριήρης, εος, ἡ, triremis; (2) poculi genus. Ex τρὶς et ἐρέσσω. Hinc

Τριηρικὸς, ἡ, ὸν, ad triremem pertinens.

Τριηράρχημα, τὸ, sumptus qui fit in trierarchiam, *Steph.*

Τριηρίτης, ου, ὁ, qui triremi vehitur; (2) remex in triremi. Ab eod.

Τριηρονόμος, ου, ὁ, trierarchus, præfectus triremi. Ex τριήρης et νόμος.

Τριηροποιὸς, οῦ, ὁ, triremes struens.

Τριθάλασσος, seu τριθάλαττος, ου, ὁ ἡ, trimaris. Ex τρὶς et θάλασσα.

Τριθαλὴς, έος, ὁ ἡ, ter virens seu florens; nomen herbæ. Ex τρὶς et θάλλω.

Τριθεΐα, ας, ἡ, deitatis ternio, qua tres dii statuuntur. Ex τρὶς et θεός.

Τριθεῖται, ῶν, οἱ, Tritheitæ, qui tres deos esse statuunt. A præc.

Τριθημερινὸς, ἡ, ὸν, triduanus. Ex τρίτη et ἡμέρα.

Τρίθρονος, ον, tribus soliis, sedibus constans. Epith. Trinitatis.

Τρίϊππον, ου, τὸ, triga, *Gl. V.* Ab ἵππος.

Τρικαλίνδητος, ου, ὁ ἡ, ter volutatus; (2) sæpe volutatus. Ex τρὶς et καλινδέω.

Τρικάρηνος, ου, ὁ ἡ, triceps. A κάρηνον.

Τρίκαρπος, ου, ὁ ἡ, triferus, i. e. ter fructus quotannis reddens.

Τρίκερων, tricornium, *Gl. V.* A κέρας.

Τρικέφαλος, ου, ὁ ἡ, tria habens capita. *Gl. V.* triceps, tricipitinus. A κεφαλή.

Τρίκλινος, ου, ὁ ἡ, tribus lectis instructus. Hinc τὸ τρίκλινον, ου, triclinium, conclave tribus lectis instructum; (2) tres lecti contigui. Ex τρὶς et κλίνη.

Τρίκλυστος, ου, ὁ ἡ, ter, i. e. sæpius, bene elutus. A κλύζω.

Τρίκλωστος, ου, ὁ ἡ, ter fuso ductus seu nexus. A κλώθω.

Τρίκοκκος, ου, ὁ ἡ, triplici fœtus grano, tria ferens grana; (2) epith. monilis.

Τρικόλωνος, ου, ὁ ἡ, triplicem habens collem, vel tres colles.

Τρικόνδυλος, ternas in digitis juncturas curvaturasque habens, alternos in iis nodos, seu tubera extantia, *Steph.*

Τρικόνητος, dignus qui sæpius pereat, et defossus obruatur humo, *Hes.*

Τρικοπάνιστος vid. τρισκοπάνιστος, *V. L.*

Τρικόρυμβος, ὁ ἡ, ter eminens, *Synes.*

Τρίκορυς, ὁ, idem.

Τρικόρυθος, galea tribus cristis ornata: τρικόρυθος Αἴας, *Eurip. Or.* 1480.

Τρικόρυφος, ου, ὁ ἡ, triplicem habens verticem. Ex τρὶς et κορυφή.

Τρικόρωνος, ου, ὁ ἡ, qui tres cornicis ætates degit; (2) cujus vita est admodum longæva. Ex κορώνη.

Τρικότυλος, ὁ, tres cotylas capiens, ebibens. A κοτύλη.

Τρίκουρος, ου, ὁ ἡ, ter tonsus. A κείρω.

Τρικρανὴς, έος, ὁ ἡ, trifidus, triceps. A τρ. et κράνον.

Τρίκρανος, ου, ὁ ἡ, idem. Ἅδου τρίκρανον σκύλακα, *Soph. Trach.* 1098. Ex iisd.

Τρίκροτος, ὁ ἡ, triremis, *V. L.*

Τρικύαθος, ον, tres cyathos capiens.

Τρικυλίνδητος, ter aut sæpius volutatus, *V. L.*

Τρικυμία, ας, ἡ, fluctus magnus, *Lat.* decumanus, *Ern.* risus quo quis veluti fluctibus obruitur, *Plat.* τρικυμία λόγου, *Id.* A κῦμα.

Τρίκωλος, ου, ὁ ἡ, tria membra habens. A κῶλον.

Τριλάγυνος, ου, ὁ ἡ, tres lagenas continens.

Τριλαμπὴς, έος, ὁ ἡ, valde splendens. A λάμπω.

Τρίλιθος, ου, ὁ ἡ, trigemmis, *Gl. V.*

Τρίλινον, κόσμος γυναικὸς, trifilum gemmarium, *ornatus muliebris*, Gl. V.

Τρίλιτρον, ου, τὸ, tripondium. A λίτρα.

Τρίλλιστος, ου, ὁ ἡ, ter, i. e. multis precibus petitus, sæpe optatus. A λίσσομαι.

Τρίλοβος, ον, tres lobos habens.

Τριλογέω, tribus modis dico, ut idem verbum tribus terminationibus. A λόγος.

Τριλοφία, ας, ἡ, trium cristarum gestatio in galea, gestatio galeæ, quæ tres cristas habet. A λόφος.

Τρίμαμμα, tritavia. A μάμμη.

Τριμερὴς, έος, ὁ ἡ, tripartitus, in tres partes divisus; (2) triplex. A μέρος. Hinc

Τριμερίζω, f. ίσω, in tres partes divido.

Τριμερῶς, *adv.* tripartito, *Gl. V.*

Τρίμετρος, ου, ὁ ἡ, tribus pedibus constans, *Gr.* sex pedibus, *Lat.* epith. versus senarii. A μέτρον.

Τριμηνιαῖος, αία, αῖον, trimestris; (2) qui tertio mense maturescit. *Gl. V.* trimenstruus.

Τρίμηνος, ου, ὁ ἡ, idem. A μήν.

Τρίμιθος, ὁ, terebinthus, *Nic. Sch.*

Τριμίτινος, ίνη, ινον, ternis textus liciis. A τρ. et μίτος.

Τρίμιτος, ου, ὁ ἡ, idem et ex iisd. *Gl. V.* triplex. Epith. vestis vel telæ densæ.

Τρίμμα, ατος, τὸ, quod tritum seu intritum est, potio ex aromatibus intritis, seu cui aromata sunt intrita. *Ph.* moretum; (2) in aliqua re diu exercitatus, vafer, fraudulentus. A τρίβω.

Τριμμάτιον, τὸ, Dim. pro τρίμμα, *Ath.*

Τριμμὸς, οῦ, ὁ, tritus, tritura. *Gl. V.* trames. A τρίβω.

Τριμναῖος, αία, αῖον, qui trium minarum est. A μνᾶ.

Τρίμνως, idem quod τριμναῖος, *Poll.*

Τριμοιρία, ας, ἡ, tres partes, tripla portio. A μοῖρα. Hinc

Τριμοιρίτης, ου, ὁ, qui tres portiones accipit.

Τρίμοιρος, ου, ὁ ἡ, idem.

Τρίμοροι, οἱ, fauces, *Orph.*

Τρίμορφος, ου, ὁ ἡ, triformis; τρίμορφος Ἑκάτη, Trivia, *Gl. V.* Ex τρὶς et μορφή.

Τρίμυξος, ου, ὁ ἡ, tria habens ellychnia. A μύξα.

Τρίναξ, ακος, ὁ, tridens, *instrumentum rusticum.* A τρεῖς.

Τρίνυκτον, ου, τὸ, trinoctium, *Gl. V.* A νύξ.

Τριξὸς, ἡ, ὸν, triplex. A τρισσός.

Τριξώλης, εος, ὁ ἡ, exitio dignissimus, perditissimus. Ex τρὶς et ὄλλυμι.

Τριωβολαῖος, sive τριωβολιμαῖος, αία, αῖον, triobolaris, tres obolos pondere vel pretio æquans; (2) vilis, nullius pretii. Ex τρεῖς et ὀβολός.

Τριώβολον, ου, τὸ, tres oboli. Vid. τριώβολον.

Τριοδία, ας, ἡ, trivium, *Gl. V.* A τρίοδος.

Τριοδίτης, ὁ, qui in trivio est, *Steph.*

Τριοδῖτις, ιδος, ἡ, qu. dic. trivia, Dianæ epith.

Τριόδοισιν, dat. pl. *Ion.* et cum ν, pro τριόδοις.

Τριοδοντία, ας, ἡ, piscatus. A τριόδους.

Τριοδόντιον, ου, τὸ, tridens, fuscina, *Gl. V.*

Τρίοδος, ου, ἡ, trivium. Ex ὁδός.

Τριόδους, οντος, ὁ ᾗ ἡ, tridens; fuscina, *Gl. V.* Ex ὀδούς.

Τρίοζος, ου, ὁ ᾗ ἡ, in tres ramos divisus vel fissus, seu trinodis. Ex ὄζος.

Τριόνυχος· vid. τρίων, *Lyc.*

Τριόπιον, τὸ, fauum Triopis, *Theocr.*

Τριόπτιος, ον, idem quod τρίγληνος.

Τριοπτὶς, ίδος, ἡ, tria foramina habens, seu ternos oculos, *Poll.*

Τριόργυιος, ον, tres passus æquans.

Τριορία, ας, ἡ, trifinium, *Gl. V.* Ab ὅρος.

Τριόρροφος: vid. τριώροφος, *Steph.*

Τριόρχης. et τριόρχος, ου, ὁ, triorcha, buteo, species quædam accipitris; (2) herbæ genus; (3) tres testiculos habens. Ab ὄρχις.

Τριόττιον, τὸ, et τριοττὶς, ίδος, ἡ, inauris, monile. Ab ὄττα, *Att.* pro ὄσσα.

Τριόφθαλμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qu. dic. trioculus, cui tres sunt oculi; (2) gemmæ nomen.

Τριόφυλλον, τὸ, idem quod τρίφυλλον, *Nic.*

Τριπαία, ἡ πνοὴ, contrarius flatus, *E. M.* ex *Soph.* sed leg. τροπαία, *Steph.*

Τρίπαις, τρίπαιδος, ὁ ᾗ ἡ, cui tres sunt liberi. Αἱ τρίπαιδες, *Plut.*

Τρίπαλαι, *adv.* qu. dic. ter olim, i. e. jam inde a priscis temporibus, diutissime ante.

Τριπάλαιστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui est trium palmarum. Ex παλαιστή.

Τρίπαλτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ter vibratus, ter exsiliens. *Vox Trag.* pro vehementissimus, acerrimus. A πάλλω.

Τρίπαππος, ου, ὁ, tritavus.

Τριπάρθενος, ον, tribus virginibus constans.

Τριπάροδος, ον, triplicem aditum habens.

Τρίπατρος, ον, qui tres dominos habuit, *Lycoph.*

Τριπέτηλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tria habens folia; τριπέτηλον, τὸ, trifolium, herba. Φορέουσιν,' Ωκύθοον τριπέτηλον, *Call. in Dian.* 165. A πέτηλον.

Τριπηχυϊος, ον, idem quod

Τρίπηχυς, εος, ὁ ᾗ ἡ, trium cubitorum.

Τριπιθήκινος, ίνη, ινον, ter seu valde simiam referens. A πίθηξ.

Τρίπλαξ, ακος, ὁ, triplex, velut ex tribus crustis constans.

Τριπλανὴς, ὲς, trivagus, *Lycophr.*

Τριπλασιάζω, fut. άσω, triplico, triplo majorem facio. A

Τριπλάσιος, ία, ιον, triplo major seu amplior. A τριπλῆ, vel τριπλόος.

Τριπλασίων, idem quod τριπλάσιος, *Steph.*

Τριπλασίως, *adv.* tripliciter, quam plurimum.

Τρίπλεθρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui trium jugerum est. A πλέθρον.

Τριπλεκὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, ter plicatus. A πλέκω.

Τρίπλευρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tria latera habens; valida valde latera habens: est apud *Pind.* epitheton bovis vel tauri fortissimi: τριπλεύρῳ φυῇ, staturæ amplissimæ, *Pind. Pyth.* 4, 419. Ubi *Schmidius* tamen eodem sensu habet ἐριπλεύρῳ. A πλευρὰ vel πλευρόν.

Τριπλῆ, *adv.* tripliciter. A τριπλόος.

Τρίπλοκος, ου, ὁ ᾗ ἡ, triplex. A πλοκή.

Τριπλόος, όη, όον, *contr.* τριπλοῦς, ῆ, οῦν, triplus, triplicatus. A τρεῖς.

Τριπλῶς, *adv.* trifariam, *Gl. V.* A præc.

Τριποδήιος, ον, ad tripoda pertinens, *Call.*

Τριπόδης, ου, ὁ, tripedalis. A τρίπους.

Τριποδηφορέω, ῶ, tripodem aufero vel fero. Ex τρίπους et φορέω.

Τριποδίζω, tripedo, *Gl. V.* A τριπόδης.

Τριποδιλάλος, ὁ, e tripode loquens, epith. Apollinis, *Ep.*

Τριπόδιον, ου, τὸ, parvus tripus, *Gl. V.* tripodium. Dim. a τρίπους.

Τριποδίσκιον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Τριποδίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Τριπόθητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ter desideratus, desideratissimus, exoptatissimus.

Τριπόλιον, ter canescens, herbæ nomen, τριπόλιον, *Hes.*

Τρίπολις, εως, ἡ, triurbs, triplex urbs, regio tribus urbibus constans.

Τριπόλιστος, ον, multiplex. A πολίζω pro πολέω, *Soph. Aj.* 871.

Τρίπολος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ter versus seu versatus; *Il.* 18, 542. A πολέω.

Τριπόνητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ter elaboratus; (2) ter textus. A πονέω.

Τρίπορθος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ter captus et direptus. A πορθέω.

Τριπορνεία, ἡ, triplex vel ter admissi stupri probrum.

Τρίπορνος, ἡ, quæ ter stuprata est, seu meretricis filia et neptis, ipsa ejusdem flagitii rea. A πόρνη.

Τρίπος, ου, ὁ, idem quod

Τρίπους, οδος, ὁ ᾗ ἡ, tripus. *Ph.* tripes, cortina.

Τρίπρατος, ον, ter venditus. A πιπράσκω.

Τριπρόσωπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tres habens facies, seu triceps. A πρόσωπον.

Τριπροσωποφανὴς, ὲς, triformis visu, Epith. Jani, *Musur.*

Τριπτὴρ, ῆρος, ὁ, tritor; (2) instrumentum quo aliquid teritur; (3) vas in quo aliquid teritur. A τρίβω.

Τριπτήριον, ου, τὸ, instrumentum quo aliquid teritur. Ab eod.

Τρίπτης, ου, ὁ, tritor; (2) famulus, qui herum suum fricat. Ab eod. Unde

Τριπτὸς, ἡ, ὸν, tritus, contusus, concisus.

Τρίπτυχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, triplex, triplicatus. A πτυχή.

Τρίπωλος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tres equos habens. *Gl. V.* τρίπωλον, triga; et τρίπωλα, trigæ.

Τρίρρυθμος, ον, tribus pedibus constans, sc. versus.

Τρίρρυμος, ον, trijugis, epith. currus.

Τρὶς, *adv.* ter; (2) multoties, sæpe. A τρεῖς.

Τρισάγιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, vel τρισάγιος, ία, ιον, ter sanctus, i. e. sanctissimus. *Subst.* τὸ τρισάγιον, canticum *ex Es.* 6.

Τρισαενάος, ον, tribus fontibus perennans.

Τρισάθλιος, ία, ιον, ter miser, miserrimus.

Τρισάλαστος, ον, intolerabilis, gravissimus.

Τρισαλιτήριος, ου, ὁ, scelestissimus.

Τρισάλγητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, minime dolorem adferens; (2) pergratus, jucundissimus.

Τρισάνθρωπος, ου, ὁ, ter homo, i. e. miserrimus; *item*, humanissimus.

Τρισάνοικτος, commiseratione dignus, *Cyr.*

Τρισάποτμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, infortunatissimus, *Epigr.*

Τρισαριστεὺς, έως, ὁ, qui ter palmam ob strenuitatem obtinuit, fortissimus.

Τρισάριστος, ter optimus, *Naz.*

Τρισάσμενος, ένη, ενον, lubentissimus.

Τρισάωρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ter, i. e. admodum intempestivus.

Τρισδιαστάτον σῶμα, corpus triplici constans intervallo, i. e. altum, latum, et densum, *V. L.*

Τρισεινὰς, άδος, ἡ, ter nonus dies mensis, vigesimus septimus. Ex εἰνὰς seu ἐννέα.

Τρισέληνος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qu. dic. trilunis, i. e. tres lunas habens. A σελήνη.

Τρισέλικτος, ὁ ᾗ ἡ, ter circumvolutus, tortuosus, *Synes.*

Τρισεξώλης, ὁ, perditissimus.

Τρισέπαρχος, ου, ὁ, maximus prætor.

Τρισευδαίμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, ter beatus, i. e. felicissimus.

Τρισευτυχὴς, ὁ, ter fortunatus, felicissimus. Τέλος, συνήφθης τρισευτυχεῖ σῷ νυμφίῳ, [In versibus ad calcem Heliodori.]

Τρισήλιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, fulgentissimus.

Τρίσημος, ον, tria tempora habens, ut Trochæus et Iambus.

Τρισκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, tredecim.

Τρισκαιδεκαέτης, ου, ὁ, qui tredecim annorum est. Ex ἔτος.

Τρισκαιδεκάκλινος, tredecim lectis instructus, seu triginta lectorum capax, *Ath.*

Τρισκαιδεκάμηνος, ον, qui est tredecim mensium. A μήν.

Τρισκαιδεκάπηχυς, εος, ὁ ᾗ ἡ, qui tredecim cubitorum est, *Theocrit.* 15, 17.

Τρισκαιδεκαστάσιος, ον, qui est ad alterum ut terdecies ad unum, pondere, pretio.

Τρισκαιδεκαταῖος, ον, qui decimo tertio die fit, vel facit quid. A

Τρισκαιδέκατος, άτη, ατον, decimus tertius.

Τρισκαιδεκαφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, uno anno tredecies ferens (sc. fructus). A φέρω.

Τρισκαιδεκέτης, ες, tredecim annos natus. Ab ἔτος.

Τρισκαιδεκήρης, εος, ἡ, sc. ναῦς, navis tredecim ordinum. Ex ἐρέσσω.

Τρισκαιδεκόργυιος, qui triginta orgyiarum seu ulnarum est, *Steph.*

Τρισκακοδαίμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, infortunatissimus, *Aristoph. Ach.* 1029.

Τρίσκαλμος, ον, quæ tribus remis agitur.

Τρισκατάρατος, ου, ὁ ᾗ ἡ, prorsus exsecrabilis, detestabilis; (2) trifurcifer.

Τρισκελὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus. A σκέλος.

Τρισκοπάνιστος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ter pistus; ter pistillo subactus. A κοπανίζω.

Τρισκορέω, sæpe, diligenter, verro, vel purgo, vel orno.

Τρίσλιπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, genitali succo turgescens, pinguis. A λίπος.

Τρισμάκαρ, αρος, ὁ ᾗ ἡ, beatissimus.

Τρισμακάριος, ία, ιον, idem, *Aristoph. Nub.* 166.

Τρισμακάριστος, ίστη, ιστον, idem.

Τρισμακαρίτης, ὁ, ter beatus, *Ath.*

Τρισμέγιστος, η, ον, ter maximus.

Τρισμὸς, οῦ, ὁ, stridor. A τρίζω.

Τρισμύριοι, αἱ, tricies mille, seu triginta millia.

Τρισμυριόπαλαι, *adv.* jamdudum.

Τρισοϊζυρὸς, οῦ, ὁ, calamitosissimus.

Τρισόλβιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ter quaterve beatus.

Τρισολυμπιονίκης, ου, ὁ, qui ter in ludis Olympicis vicit.

Τρισπίθαμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tres spithamas longus, bipedalis. A σπιθαμή.

Τρίσπονδος, ον, *proprie* in quo ter libatur, seu sæpe libatur. Vide τριτόσπονδος.

Τρισσάκις, *adv.* ter. A τρισσός.

Τρισσάτιος, ου, ὁ, tertius, ternus. Ab eod.

Τρισσαχῇ, *adv.* tribus locis. A τρισσάκις.

Τρισσεύω, f. εύσω, ter vel tertium facio. A

Τρισσὸς, vel τριττὸς, ἡ, ὸν, triplex; (2) ternus, trinus; (3) tres. A τρεῖς. Hinc

Τρισσόθεν, *adv.* ter.

Τρισσοκάρηνος, ον, triceps, *Orph.* Vid. *Thes. Gr. Pr.*

Τρισσοκέφαλος, ον, triceps. A κεφαλή.

Τρισσοφανὴς, ὲς, tribus personis illustris, *Naz.*

Τρισσόω, ῶ, fut. ώσω, ter vel tertium facio; (2) triplico. A τρισσός.

Τρισσῶς, *adv.* tripliter, trifariam; (2) tertio, i. e. tertia vice.

Τριστάδιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tria habens stadia. A στάδιον.

Τριστάλας, ter miser, *Eur.*

Τριστάσιον, quod triplum appenditur, et triplicato pondere æstimatur, *Arrian.*

Τριστάσιος, triplicato pondere æstimatus. Εἶναι γὰρ καὶ παρ' Ἰνδοῖσι τὸν Μαργαρίτην τριστάσιον κατὰ τιμὴν πρὸς χρυσίον τὸν ἄπεφθον, *Arr. Ind.* 8, 13.

Τριστάτης, ου, ὁ· vide τριτοστάτης.

Τρίστεγον, ου, τὸ, domus trium contignationum; (2) altitudo trium contignationum; (3) tertia contignatio. A

Τρίστεγος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tria habens tecta, triplici tecto opertus. A στέγη.

Τρίστιχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, trisulcus, *Gl. V.* tres versus habens.

Τριστοιχεὶ, *adv.* triplici serie, triplici ordine. A

Τρίστοιχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, tribus ordinibus constans, in trium versuum ordines atque strophas explicatus.

Τριστοιχία, ἡ, tres ordines, seu triplex series, *Steph.*

Τρίστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, tria habens ora seu ostia; (2) cui triplex est acies. A στόμα.

Τρισυλλαβία, ἡ, tres syllabæ, *Steph.*

Τρισύλλαβος, ου, ὁ καὶ ἡ, tribus constans syllabis. A συλλαβή.

Τρισυλλάβως, *adv.* tribus syllabis.

Τρισύνθετος, ον, e tribus compositus.

Τρισύπατος, ου, ὁ, ter consul.

Τρισυπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, tres hypostases habens. Ex ὑφίστημι.

Τρισχίλιοι, ιαι, ια, ter mille.

Τρισχιλιοφόρος, ον, 3000 sc. amphoras capiens. Epith. navis.

Τρίσχιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, trisulcus, *Gl. V.*

Τρίσχοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, tres schœnos continens.

Τρισώματος, ου, ὁ καὶ ἡ, tricorpor. A τρ. et σῶμα.

Τρίσωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem et ex iisd.

Τριταγωνιστέω, ῶ, tertias fabulæ partes ago, sum tertiarum actor, *Dem.* A

Τριταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui tertias fabulæ partes agit, i. e. vilissimus.

Τριταΐζω, tertiana febre laboro. A τριταῖος.

Τριταϊκὸς, ἡ, ὀν, tertianus; τριταϊκαὶ περίοδοι, circuitus febris tertianæ. Ab eod.

Τριταϊκῶς, *adv.* more febrium tertianarum; (2) alternis et tertio quoque die.

Τριταιογενὴς, ὲς, idem quod τριταιοφυής.

Τριταιογένως, *adv.* idem quod τριταϊκῶς.

Τριταῖος, αία, αῖον, tertius, tertianus; (2) triduanus, qui tertio die aliquid facit, seu cui tertio die aliquid accidit. *Gl. V.* τριταῖον, tertiana. A τρίτος.

Τριταιοφυὴς πυρετὸς, febris tertianæ naturam habens. Ex τριταῖος et φυή.

Τριταλαντιαῖος, α, ον, idem quod

Τριτάλαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui trium est talentorum. Ex τάλαντον.

Τριτάλας, αινα, αν, miserrimus.

Τριτάνυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter extensus, longus. A τανύω.

Τριτάτοισιν, dat. pl. *Ion.* pro τριτάτοις, a τρίτατος. *Il.* 1, 252.

Τρίτατος, άτη, ατον, tertius. A τρίτος.

Τριτεγγόνη, ης, ἡ, trineptis. A τριτέγγονος.

Τριτέγγονος, ου, ὁ, trinepos.

Τριτεία, ας, ἡ, vel τὰ τριτεῖα, sc. μέρη, præmia vel munia certaminis tertia ex ordine dignitatis; tertiæ partes, tertia palma. A τριτεύω.

Τριτεὺς, έως, ὁ, tertia medimni pars. A

Τριτεύω, f. εύσω, tertius sum, tertias obtineo. A τρίτος.

Τριτημοίριος, ρία, ριον, qui facit tertiam partem, tertia pars. Ex τρίτη et μοῖρα.

Τριτημορίζω, tertio, in tres partes divido, *Gl. Vet.*

Τριτημόριον, ου, τὸ, tertia pars rei, triens:

Τριτημορὶς, ίδος, ἡ, tertia pars, tertia portio, i. e. una de tribus. Ex iisd.

Τριτοβάμων, ὁ καὶ ἡ, epith. baculi, cui innitimur, qui tertii pedis vicem præstat. A βαίνω.

Τριτογένεια, ας, ἡ, Tritogenia, Minervæ epith. Ex τριτὼ, *Bœot.* caput, et γίνομαι, nascor; quia ex capite Jovis nata; vel a τρίτος, quia tertia mensis die; (2) *ap. Aristophanem* genus est saltationis in armis in Minervæ honorem.

Τριτογενὴς, ὁ καὶ ἡ, ter genitus.

Τριτοκόλλυβον, tertia collybi pars, triens collybi, *Steph.*

Τριτόμηνις, ιδος, ἡ, tertia mensis dies. A μήν.

Τρίτον, *adv.* tertium, tertio. A τρίτος.

Τριτοπάτρεις, pro τριτοπάτορες, *E. M.*

Τριτοπάτωρ, ορος, ὁ, tertius pater, proavus; (2) generis auctor; (3) Athenis τριτοπάτορες, Cottus, Gyges, et Briareus.

Τρίτος, η, ον, tertius. A τρεῖς.

Τριτόσπονδος, ον, sæpe libans. A σπονδή.

Τριτόσπορος, ὁ καὶ ἡ, nepos vel neptis. A σπορή.

Τριτοστάτης, ου, ὁ, et τριστάτης, *per Sync.* qui præsuli seu præcentori (κορυφαίῳ) tertius est, qui tertias partes tenet. Ex τρίτος et ἵστημι.

Τριτόω, ῶ, fut. ώσω, tertio facio; (2) in tres partes divido. A τρίτος.

Τριτταῖος, α, ον, triplex. A

Τριττός· vide τρισσός.

Τριττύα, ας, ἡ, et τριττὺς, ύος, ἡ, ternio; (2) sacrificium perfectum, sue, hirco, et ariete constans, *authore Aristotele.* A τριττύς.

Τριττυαρχέω, sum τριττυάρχης.

Τριττυαρχὴς, et τριττύαρχος, ου, ὁ, qui præest tertiæ parti tribus. Ex τριττὺς et ἄρχω.

Τριττὺς, vel τριτὺς, ύος, ἡ, ternio; (2) triens, tertia pars; (3) tribus. A τρίτος.

Τριτὼ, *Æol.* caput, *Sch. Ar.* unde τριτογένεια.

Τρίτως, *adv.* tertio loco. A τρίτος.

Τριφαὴς, ὲς, triformis, *Synes.*

Τριφαλαγγία, ας, ἡ, triplicata phalanx, tres phalanges. Ex τρὶς et φάλαγξ.

Τριφάλης, qui æquo membrosior est, bene vasatus: comœdia Aristophanis sic inscribitur. Vid. *Athen.* 12, 525.

Τριφάσιος, ία, ιον, triplex, trifarius; (2) qui tribus modis dicitur. Ex τρὶς et φάσις.

Τριφίλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, maxime amabilis, carissimus, *Theoc.* 15, 86. A φιλέω.

Τριφορέω, ter fructum fero, *Theophr.*

Τριφόρος, ον, trifera, epith. fici. A φέρω.

Τριφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, triplicem naturam habens; (2) trifidus, triplex. *Gl. V.* triceps, tricapitinus. Ex τρὶς et φυή.

Τρίφυλλον, ου, τὸ, trifolium, *Ph.* Angl. TREFOIL. A

Τρίφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, terna folia habens, trifolius. Ex τρὶς et φύλλον.

Τρίφυλος, ον, tribus tres habens. A φυλή.

Τρίχα, *adv.* tripliciter, trifariam. A τρίς.

Τριχάϊκες, quorum capilli et cristæ agitantur, cristati, celeres, bellicosi. Ex θρὶξ et ἀΐσσω.

Τρίχακτον, τὸ, pectunculus, *Suid.*

Τρίχαλος, ὁ καὶ ἡ, hirsutus, asper, a θρὶξ, τριχὸς, crinis; *Æsch. S. T.* 766.

Τρίχαπτον, τὸ, textum quoddam tenue, et bombycinum, *Suid.*

Τρίχαπτος, ὁ, ἡ, *proprie,* e pilis textus: unde τὸ τρίχαπτον, vestis talis proprie; (2) vestis e tenuissimis filis, ut sericis, &c. texta, subtilis, pretiosa, *apud LXX. Interpp.*

Τριχὰς, άδος, ἡ, turdi species. A θρίξ.

Τρίχας, *pilos,* accus. pl. a θρίξ.

Τριχῆ, *adv.* tripliciter, in tres partes. A τρίχα. Unde

Τριχθὰ, *adv.* Il. 2, 668, idem.

Τρίχηλος, ον, trisulcus, *Æsch.*

Τριχθάδιος, α, ον, triplex, trinus, *Ep.*

Τριχία, ίας, ἡ, morbus, quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit; pilaris morbus. A θρὶξ, *pilus.*

Τριχίας, ου, ἡ, piscis nomen. A τριχίς.

Τριχίασις, εως, ἡ, vitium in oculis, cum pili in palpebris pungentes et inutiles enascuntur; (2) adfectio, quum in urinis feruntur quædam capillis albis similia; (3) pilare malum in mammis. A τριχία.

Τριχιάω, pilosus sum, crinitus sum, *Steph.*

Τριχίδιον, Dim. pro τριχιὰς, *Steph.*

Τριχίνιον, τὸ, vestis ex pilis confecta, *V. L.*

Τρίχινος, ίνη, ινον, qui ex pilis est, cilicinus. A θρὶξ, *pilus.*

Τριχίον, ου, τὸ, pilus. Ab eod.

Τριχὶς, ίδος, ἡ, piscis quidam ossa pilis similia habens. Ab eod.

Τριχισμὸς, idem quod τριχίασις, *Gorr.*

Τριχίτης, et τριχῖτις, pilaris, *Diosc.*

Τριχοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pilos arrodens. Ex θρὶξ et βορά.

Τριχοβρὼς, ῶτος, pilos arrodens, tinea, *Arr.*

Τριχοβρῶτες, ων, οἱ, vermiculi pilos arrodentes, tineæ, teredines. Ex θρὶξ et βρώσκω.

Τριχοβρωτήριον, ου, τὸ, vermiculus pilos arrodens. Ex iisd.

Τριχοειδὴς, ὲς, pilorum seu capillorum formam habens, *Steph.*

Τριχοειδῶς, *adv.* pilorum seu capillorum modo. Ex θρὶξ et εἶδος.

Τριχόθεν, *adv.* tribus e locis. A τριχῆ.

Τριχοίνικος, ου, ὁ καὶ ἡ, trium chœnicum capax. A χοῖνιξ.

Τριχοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui comæ curam impendit, capillorum studiosus. Ex θρὶξ et κόμη.

Τριχοκοσμητὴς, οῦ, ὁ, comæ ornandæ artifex. Ex θρὶξ et κοσμέω.

Τριχοκουρία, ἡ, tonsura comæ. A κουρά.

Τριχολάβιον, ου, τὸ, vel τριχολαβὶς, ίδος, ἡ, volsella. Ex θρὶξ et λαμβάνω.

Τριχολαβὶς, ἡ, volsella, *Steph.*

Τριχολογέω, ῶ, fut. ήσω, pilos lego seu colligo, aut floccos. Ex θρὶξ et λέγω.

Τριχόμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, villosus. Ex θρὶξ et μαλλός.

Τριχομανὲς, filicula herba, *Diosc.*

Τριχοπλάστης, qui capillum fucat, seu ornat, *Cam.*

Τρίχορδος, tres habens chordas, triplici intentus chorda, *Steph.*

Τριχορία, ας, ἡ, triplex chorus. A χορός.

Τριχοῤῥοέω, ῶ, f. ήσω, pilorum seu capillorum defluvio laboro. Ex θρὶξ et ῥόος.

Τριχοῤῥυέω, ῶ, idem. Ex iisd.

Τριχοτομέω, ῶ, fut. ήσω, pilos deseco. A τομή.

Τριχοτομέω, in tres partes divido. Ex τρίχα et τομή.

Τριχοτομία, ας, ἡ, sectio seu partitio in tres partes. Ex iisd.

Τριχοτρώκτης, ου, ὁ, pilos arrodens. A τρώγω.

Τριχοῦ, *adv.* tripliciter, tribus in locis. A τριχῆ.

Τρίχουλος, qui crispo est capillo, seu simpl. crispus, *Steph.*

Τριχουνιαῖος, trium congiorum capax, *Diosc.*

Τρίχους, ουν, tres congios capiens.

Τριχοφυέω, ῶ, capillos produco. *Gl. V.* τριχοφυῶ, oppilasco; et τριχοφυεῖν, crinire.

Τριχοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, capillos producens. Ex θρὶξ et φύω.

Τριχόφυλλος, ὁ καὶ ἡ, folia habens capillata, seu capillamentis similia. Ex θρὶξ et φύλλον.

Τριχόω, ῶ, fut. ώσω, pilosum reddo, pilos induco, *Gl. V.* pilo, capillo; τετριχωμένος, setosus, *Gl. V.* p. part. A θρίξ.

Τρίχρονος, qui trium temporum est, *Steph.*

Τρίχρωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, tricolor. A χρῶμα.

Τρίχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, idem. A χρόα.

Τρίχυφος, ον, trilicio textus, densus textura, vel e pilis textus, *item* subtilis, &c. Ab ὑφή.

Τριχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pilosus, villosus, *Gl. V.* (2) capillis similis, capilli speciem referens. A θρίξ.

Τρίχωμα, ατος, τὸ, capillamentum. *Ph.* pilosum villosumque tegmen. A τριχόω.

Τριχωμάτιον, Dim. pro τρίχωμα, *Arist.*

Τριχῶς, *adv.* tripliciter, trifariam, in tres partes. A τρίχα.

Τρίχωσις, εως, ἡ, pilorum emissio; (2) idem quod τριχία. *Gl. V.* pilositas, capillamentum. A τριχόω.

Τριχωτὸς, ἡ, ὸν, pilosus, crinitus, capillatus. Ab eod.

Τρίψαις, aor. 1. part. act. *Dor.* pro τρίψας, a τρίβω.

Τρίψαντας, *eos qui trivere,* acc. pl. aor. ejusd.

Τριψεργία, ἡ, assiduitas in labore. A τρίψις et ἔργον.

Τριψημερέω, ῶ, diem tero, diem extraho, cunctor. Οἵ μοι διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν, *Aristoph. Vesp.* 845. Ex seq. et ἡμέρα.

Τρίψις, εως, ἡ, tritus, tritura; (2) frictus seu frictio. A τρίβω.

Τριψίχρως, polypus, qui attritu colorem inducit, *Arist.*

Τριωβολιμαῖος, α, ον, triobolaris. A

Τριώβολον, ου, τὸ, tressis, *Gl. V.* Ex ὀβολός.

Τριώλαξ, certamen cursus virginum, *Hes.*

Τριωνυμία, ας, ἡ, tria nomina. A

Τριώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, tria nomina habens. Ex ὄνομα.

Τριώνυχος, ον, tres cuspides habens, tridens. Τριωνύχῳ δορὶ, tridente, *Lycophr.* 392. Ab ὄνυξ.

Τριώπης, ου, ὁ, informis. Ab ὤψ.

Τριωπὶς, ίδος, ἡ, inauris, monile, *Hes.* τριοπὶς, *Poll.* Vide τρίγληνος, τριόφθαλμος, &c.

Τριώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, tres habens contignationes, triplex habens tectum. Ex ὄροφος.

Τριώττης, ου, ὁ, idem quod τριόττιον, *E. M.*

Τρομάζω, intremo, *V. L.*

Τρομέοιτο,

Τρεμέοιτο, 3. pl. præs. opt. med. *Ion.* pro τρεμοῖντο, a τρομέω.

Τρομέοντι, 3. pl. præs. ind. *Dor.* pro τρομέουσι.

Τρομερὸς, ρὰ, ρὸν, tremulus, trepidus. A τρόμος. Unde

Τρομέω, ῶ, tremo, trepido; (2) contremisco; (3) horreo, timeo aliquem. *Il.* 15, 627. Τρομέοντο δὲ οἱ φρένες ἐντὸς, *Ib.* 10, 10.

Τρομητὸς, idem quod τρομερὸς, *Steph.*

Τρομικὸς, tremebundus, *Gl. V.* A τρόμος.

Τρομοποιῶ, tremefacio, *Gl. V.*

Τρόμος, ου, ὁ, tremor, timor, *Ph.* A τρέμω.

Τρομώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, tremulus, trepidus. A pr.

Τρόνος, et τρόνα, stuppa, stamen, fusum, *Hes.*

Τρόπα, lusus puerilis genus, *Steph.*

Τροπαία, ἡ, mutatio, *Æsch.*

Τρόπαιον, vel τροπαῖον, ου, τὸ, monumentum fugæ hostium; tropæum, *Ph.* τρόπαιον πολεμίων, pro κατὰ πολεμίων, de hostibus devictis erectum. A

Τροπαῖος, αία, αῖον, is cujus fit conversio, seu qui convertitur; (2) fugator hostium, regnorum eversor. Epith. Jovis. (2) ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη, *Soph. Antig.* 142. Ὦ Ζεῦ τροπαῖε, *Id. Trach.* 303. A τροπή.

Τροπαιουχέω, trophæum teneo, *al.* trophæum statuo, *Steph.*

Τροπαιοῦχος, ου, ὁ, tropæum tenens, vel in cujus potestate sunt tropæa. Ex ἔχω.

Τροπαιοφορία, ας, ἡ, tropæorum gestatio in triumpho. A

Τροπαιοφόρος, ου, ὁ, ἡ, tropæum gestans. A φέρω.

Τροπαλίζω, verto. A τροπή. Hinc

Τροπαλισμὸς, οῦ, ὁ, conversio, mutatio.

Τροπάλλις, fasciculus alliorum, *Ar. Sch.*

Τροπάω, ῶ, verto, converto; τροπάομαι, ῶμαι, vertor. *Il.* 15, 666. A τροπή.

Τροπέω, ῶ, verto, in fugam verto. Ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι, Ἂψ ὄχεα τρόπεον, *Il.* 18, 224. Ab eod.

Τροπὴ, ῆς, ἡ, conversio, versio, mutatio, conversio in fugam. *Gl. Vet.* consternatio; Τροπὴ χειμερινὴ, bruma, *Ph.* τροπὴ θερινὴ, solstitium. Sed et de æquinoctio dicitur τροπή. Ἐν τροπῇ δορὸς, adversa pugna, *Soph. Aj.* 1292. A τρέπω.

Τρόπηλις, idem quod τροπάλλις, *Suid.*

Τρόπηξ, manubrium remi, *Hes.*

Τροπιάζω, solstitium facio, *Gaz.*

Τροπίας, ου, ὁ, ut τροπίας οἶνος; qu. dic. vinum versum, fugiens, vappa. A τροπή.

Τροπίδια ξύλα, ligna apta ad fabricandas navium carinas, *Plat.*

Τροπίζω, carina instruo, *Hipp.*

Τροπικὸς, ἡ, ὸν, tropicus; de conversionibus solaribus, ut τροπικοὶ κύκλοι, tropici circuli, τροπικὰ σημεῖα, signa in zodiaco, ubi fiunt τροπαί. At τροπικαὶ λέξεις, figuratæ dictiones. A τροπὴ vel τρόπος.

Τροπικῶς, *adv.* tropice, figurate.

Τρόπις, ιος, vel ιδος, ἡ, carina, ima navis pars; *metaph.* principium. *Od.* 5, 130. A τρέπω.

Τροπολογέω, ῶ, f. ήσω, tropis in sermone utor, tropice seu figurate loquor. Ex τρόπος et λέγω.

Τροπολογία, ας, ἡ, tropicus et figuratus sermo; (2) sermo ad emendationem morum directus. Ex iisd.

Τρόπος, ου, ὁ, modus; (2) mos, ritus, consuetudo; (3) studium, institutum, secta, mores, ingenium, indoles, animus; (4) tropus, in verbis deflectio a communi usu. A τρέπω.

Τροπὸς, οῦ, ὁ, rudens et funis nauticus, lorum quo remus scalmo alligatur. Ab eod.

Τροποφορέω, ῶ, fut. ήσω, mores et ingenium alicujus fero seu tolero. Τεσσαρακονταετῆ χρόνον ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, *Act.* 13, 18.

Τροπόω, in fugam verto et vinco. Τῶν κακῶν ἑκάστη τετρόπωται, *Luc.* A τρέπω. Hinc

Τροπωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod τροπός.

Τροφάλιον, *Ath.* et

Τροφαλλὶς, pro τροφαλὶς, *Eust.*

Τροφαλὶς, ἴδος, ἡ, caseus, quod ex lacte coagulato fit; frustum e recenti et tenero caseo. *Gl. V.* colostrum. A τρέφεσθαι, quod nonnunquam idem significat quod πήγνυσθαι, figi. *Od.* 16, 476. Occurrit *ap. Athen.* et *Samuel.* 1, 17. A τρέφω.

Τροφεῖον, ου, τὸ, merces seu præmium nutritionis et educationis. *Gl. V.* alimonium, nutrimentum, alimentum. A

Τροφεὺς, έως, ὁ, altor, nutritor. A

Τροφεύω, fut. εύσω, nutrio, alo. A

Τροφέω, ῶ, alo, nutrio. A τρέφω. Unde

Τροφὴ, ῆς, ἡ, victus, cibus, esca, pabulum, alimonia, *Ph.* τροφαὶ, cibaria, *Gl. V.* (2) alendi cura; (3) locus in quo quis commoratur; (4) proles, progenies: *metaph.* omne id quo nobis paramus victum, ut arcus, *apud Soph. Philoct.* (2) κοὐκ ἔτι τὴν δυστόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν, mei alendi curam, *Id. Œd. Col.* 1613. (3) ζητοῦσα τὴν σὴν, τοῦ κατοικοίη, τροφὴν, *Id. Ibid.* 362. (4) Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ, veteris Cadmi nova progenies, *Id. Œd. Tyr.* 1.

Τρόφης, *Gal.* al. τρόφις, *Hes.*

Τρόφι κῦμα, magnus fluctus vi ventorum excitatus; pro τρόφιμον. A τρέφω.

Τροφίας, ου, ὁ, altilis, alumnus. A τροφή.

Τρόφιμος, ίμη, ιμον, alimentum præbens, alens, herus, qui famulitium alit; (2) alumnus, is quem domi nostræ alimus, *Ph.* nutricius et alumnus, *Phil.* Ab eod. Hinc

Τροφιμότης, ητος, ἡ, nutritio, vis alendi.

Τρόφις, ιος, ὁ ἡ ἡ, bene nutritus, crassus, pinguis, educatus, adultus, magnus. *Subst.* cibus. Ab eod. Hinc

Τροφιοῦχος, ὁ, almus. A præc. et ἔχω.

Τροφιώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, densus, coagulatus.

Τροφόεις, όεντος, bene altus et nutritus, ideoque crassus, pinguis. *Il.* 15, 621. A τροφή.

Τροφοποιὸς, ὸν, nutritor, *Man.*

Τροφὸς, οῦ, ὁ, ἡ, altor, nutrix, nutricula; (2) alumna vel alumnus, θρέμμα. A τρέφω.

Τροφοφορέω, ῶ, f. ήσω, educo, educationis molestias perfero. Τροφοφορήσει σε Κύριος ὁ Θεός σου, *Deut.* 1, 31. A

Τροφοφόρος, ου, ὁ, educator. A τροφὴ et φέρω.

Τροφώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, alimento abundans; (2) densus, coagulatus. A τροφή.

Τροχάζω, f. άσω, citato gradu feror, propero, festino. Τετραόροις τροχάζων, *Eur. Hel.* 730; (2) decurro, genus exercitationis. Τροχάζειν ἐπὶ σταδίῳ ἐν τοῖς ὅπλοις, *Polyb.* A τρέχω.

Τροχαϊκὸς, ἡ, ὸν, trochæis constans, trochaicus. A

Τροχαῖος, αία, αῖον, cursorius, cursui aptus, vel qui cursu fit; trochæus, pes metricus, constans priore longa et posteriore brevi, ἡ τροχαία, *substrata* via. A τρόχος.

Τροχαϊκῶς, *adv.* per trochæum vel -æos.

Τροχαλεῖον, ου, τὸ, orbis, globus. *Arat.*

Τροχαλία, ας, ἡ, rota quæ circumagitur ad aquam educendam, trochlea. A τροχαλός.

Τροχαλιώδης, ες, εος, habens formam τροχαλίας.

Τροχαλὸς, ἡ, ὸν, velox, citus, currens; (2) rotundus, circularis; (3) *in neutro*, circulus. (1) τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη, *Eurip. Iph. in Aul.* 146. (3) κεῖνο περιγληνὲς τροχαλὸν, γάλα μιν καλέουσι, constellatum circulum, quem galaxiam vocant, *Arat. Phæn.* 475. A τρέχω.

Τρόχαλος, ου, ὁ, septum aulæ, cortis, maceria ex rotundis lapidibus; (2) rotundus lapillus; *item* globus. Ab eod.

Τροχαλῶς, *adv.* cito, velociter, cursim.

Τροχαντὴρ, ῆρος, ὁ, pars puppis; (2) genus tormenti; (3) coxæ caput. A τροχάζω.

Τροχάω, curro, cursito; τροχόων et τροχόωσα, currens, *Poet.* pro τροχῶν, τροχάων, ῶσα, άουσα. Ἄρκτοι ἅμα τροχόωσι, τὸ δὴ καλέονται ἅμαξαν, *Arat.* 27. A τρόχος. Unde

Τροχερὸς, ρὰ, ρὸν, et τρόχιος, rotundus, volubilis in modum rotæ; (2) currens, citus.

Τρόχιος, idem quod τροχόεις, *Nic.*

Τροχὴ, ῆς, ἡ, via. A τρέχω. *Ern.*

Τροχηλασία, ας, ἡ, rotarum agitatio et cursus, aurigatio. Ex τρόχος et ἐλαύνω.

Τροχηλατέω, ῶ, aurigor. Τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ μανίαισιν, exagitat, *Eur. Or.* 31.

Τροχηλάτης, ου, ὁ, auriga, *Soph. Œd. Tyr.* 806. Λαΐου τροχηλάτης, *Eurip. Phœn.* 39. A pr.

Τροχήλατος, rotis agitatus. Epith. currus. Ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθεὶς, *Soph. El.* 49. Ἥτις σφαγὰς μὲν Ἕκτορος τροχηλάτους κατεῖδον, *Eurip. Andr.* 399.

Τροχηλία, ας, ἡ, trochlea. Vide τροχαλία.

Τροχήλιον, ου, τὸ, idem.

Τροχιὰ, ᾶς, ἡ, rotæ vestigium, orbita. A τροχὸς, rota. Hinc

Τροχίας, ου, ὁ, cursor, nuncius. Τροχίας χαλκὸς, æs fusile, *Pollux* 10, 24.

Τροχίζω, rota torqueo. *Pass.* in rota (equuleo) torqueor.

Τροχιλαία, et -λία, ας, ἡ, idem quod τροχαλία. A

Τρόχιλος, sive τροχίλος, ου, ὁ, aviculæ nomen, trochilus, regulus, rex avium. A τρόχος.

Τρόχις, ιος, ὁ, cursor, nuncius, pedissequus; (2) diligens. Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν, *Æschyl. Prometh.* 940. Ab eod. Unde

Τροχίσκος, ου, ὁ, rotula; (2) pastillus, *Ph.*

Τρόχμαλος, ὁ, et τρόχμαλον, ου, τὸ, acervus lapidum, *al.* maceria rustica. Ἀνιχνεύσαι δὲ πάντα τρόχμαλα, *Nicand. Ther.* 142. Vide τρόχαλος.

Τροχοδινέω, in orbem circumago. A δινέω.

Τροχοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, rotæ seu orbis speciem gerens, rotundus. Ex εἶδος.

Τροχόεις, όεσσα, όεν, rotundus; (2) volubilis in modum rotæ vel orbis. A τροχός.

Τροχοκουράδες, οἱ, Judæi, a tonsura rotundæ formæ, *Euseb. Ar.*

Τροχοπέδη, ης, ἡ, sufflamen quo rotarum cursus ligatur, seu lignum quod per duas trajectum rotas cursum sistit.

Τροχοποιέω, ῶ, rotas facio, *Aristoph. Plut.* 512.

Τροχοποιὸς, οῦ, ὁ, rotarum faber.

Τρόχος, ου, ὁ, cursus; (2) locus in quo curritur, in quo se cursu exercebant. (2) ἀλλ' οὐδὲ παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι στείχουσι, *Eur. Med.* 46. A τρέχω.

Τροχὸς, οῦ, ὁ, rota; (2) equuleus; (3) massa rotunda, ut adipis, &c. Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα βίοτος τρέχει κυλισθεὶς, *Anacr.* Ab eod.

Τροχόων, τροχόωσα, currens. Vide τροχάω.

Τροχόωσαι, nom. pl. f. g. *Poet.* pro τροχῶσαι, ex τροχάουσαι, a τροχάω, propero.

ΤΡΥ'ΒΛΙΟΝ, aut τρύβλιον, ου, τὸ, catinus, paropsis, patina.

Τρυγαβόλιον, ου, τὸ, potius τρυγηβόλιον, locus in quem reconditur triticum. *Hes.* Ex τρύγη et βολή.

Τρυγάω, ῶ, fut. ήσω, fruges colligo; (2) uvas carpo, vindemio. *Metaph.* fruor, percipio; *item*, emungo aliquem pecunia. *Ern.* Οὐδὲ ἐκ βάτου τρυγῶσι σταφυλὴν, *Luc.* 6, 44. ἄμπελον, *Apoc.* 14, 19. βότρυας, *Ib.* 18. *Il.* 18, 566. A τρύγη.

Τρυγερὸς, ὰ, ὸν, fæculentus. A τρύξ.

Τρυγετὸς, οῦ, ὁ, vindemia, pro τρυγητός. A

Τρυγέω, ῶ, sicco, arefacio; τρυγεῖσθαι, exsiccari. Ab eod.

ΤΡΥ'ΓΗ, ης, ἡ, cereales fruges, fructus; messis; (2) vindemia; (3) etiam pro siccitate.

Τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, vindemiator, qui demit et colligit cereales fruges et uvas. A τρυγάω. Unde

Τρυγητήριον, ου, τὸ, torcular, torculare, *Gl. V.*

Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, vindemiator.

Τρυγητικὸς, ἡ, ὸν, vindemialis, *Gl. V.*

Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemia, vindemiæ tempus.

Τρυγηφάγος, ου, ὁ ἡ ἡ, cerealium frugum comestor, ut curculio.

Τρυγηφάνιος, ὁ, ἡ, qui fit e fracibus uvarum, epith. vini secundarii, τὸ τρυγηφάνιον, fraces. A τρύγη et φαίνομαι.

Τρυγηφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, uvæ seu uvarum ferax; (2) frugum ferax. Ex φέρω.

Τρυγία, ας, ἡ, fæx, fex, *Gl. V.* amurca, *Gl. V.* de oleo. A τρύξ.

Τρυγίας, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum fæculentum, vini reliquiæ cum fæce.

Τρυγίζω, fut. ίσω, fæculentus evado, *Aret.* A τρύγη.

Τρυγικὸς, ἡ, ὸν, fæculentus; (2) idem quod τρυγῳδικὸς, ut τρυγικὸς χόρος. Ab eod.

Τρύγινος, ίνη, ινον, fæcatus, e fæcibus expressus. Ab eod.

Τρυγόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, fæce vivens, victitans. Ex βίος.

Τρυγοδαίμονες, dæmones perunc**ti** fæcibus ora, *Ar.*

Τρυγοδιφάω, ῶ, fæcem scrutor. A τρύξ. Hinc

Τρυγοδίφησις, εως, ἡ, lusus in quo ore extrahitur aliquid in fæce demersum, *Poll.*

Τρύγοιπος, ου, ὁ, vas vimineum, quod coli loco supponitur vino recens calcato et e torculari effluenti. Ex ἶπος.

Τρύγοιπος, colum, cribrum, sacculus, *Ar.*

Τρυγοιπῶ, fæces premo, *Suid.*

Τρυγονάω, rado, scalpo, *Suid.*

Τρυγόῳεν, 3. pl. præs. opt. act. *Poet.* pro τρυγῷεν, τρυγάοιεν, a τρυγάω.

Τρυγῳδέω, ῶ, f. ήσω, conviciis incesso. Ὅς τις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν, *Arist. Vesp.* ult.

Τρυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fæce plenus; (2) fæcem referens, fæculentus:

Τρυγῳδία, ἡ, comœdia. Hinc

Τρυγῳδικὸς, ἡ, ὸν, comicus.

Τρυγῳδὸς, οῦ, ὁ, qui fæcibus peruncta facie et curru vectus conviciis incessit prætereuntes, comicus poeta. *Etm.* A τρύξ et ᾠδός.

Τρυγὼν, όνος, ὁ, turtur; (2) piscis marinus. A Τρύζω, f. ύσω· vid. τρίζω. Ἁ δ' ὀλολυγὼν Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις, *Theocr.* 7, 140. *Il.* 9, 311. Τρύζει ὀλολυγὼν, *Arat.* 948.

ΤΡΥΗ'ΛΗΣ, εος, ὁ καὶ ἡ, vel trulla, aut poculum, a τρύω, vel, *ut aliis placet,* clavatus. Ab eod. et ἧλος, *Lucian.*

Τρυλίζω, vel τρυλλίζω, idem quod τρίζω.

Τρύμα, ατος, τὸ, vel τρύμη, ης, ἡ, foramen a terebra; (2) veterator, longo rerum usu veluti tritus. A τρύω. Hinc

Τρυμαλιὰ, ᾶς, ἡ, foramen.

Τρυμάτιον, ου, τὸ, parvum foramen. Dim.

Τρὺξ, υγὸς, ἡ, vinum recens, mustum nondum percolatum; (2) fæx vini, fæx olei; (3) scoria ferri.

ΤΡΥ'ΠΑ, ης, ἡ, foramen; (2) terebra.

Τρυπάνη, ης, ἡ, terebra. A præc. Hinc

Τρυπανίζω, fut. ίσω, terebro, pertundo.

Τρυπάνιον, τὸ, Dim. a

Τρύπανον, ου, τὸ, terebrum, terebra; (2) veterator. A τρύπα.

Τρυπανοῦχος, ὁ, terebræ manubrium. Ab ἔχω.

Τρυπάω, ῶ, f. ήσω, terebro, perforo, pertundo, etiam de coitu dicitur, cum derivativis. Τρυπᾶν ἀμφότερα τὰ ὦτα, *Xen.* A τρύπα.

Τρύπημα, ατος, τὸ, foramen. A τρυπάω.

Τρύπησις, εως, ἡ, terebratio. Ab eod.

Τρυπητὴς, οῦ, ὁ, terebrator. Ab eod.

Τρυσάνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, virum s. homines atterens, i. e. conficiens, excrucians, emacerans. Ex τρύω et ἀνήρ.

Τρυσίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitam vexans, molestus, *Aristoph. Nub.* 420. Ex τρύω et βίος.

Τρυσίππιον, τρύσιππον, vel τρυσίππειον, ου, τὸ, nota quæ inuritur equo longo labore trito et confecto. Ex τρύω et ἵππος.

Τρύσις, εως, ἡ, adflictio, ærumna. A τρύω.

Τρυσμὸς, οῦ, ὁ, idem, murmur, susurrus. A τρύω.

Τρύσκω, idem quod τρύω, *Steph.*

Τρυσσὸς, ἡ, ὸν, adflictus, æger.

Τρυτανεύω, expendo, *Gl. V.* A τρυτάνη.

Τρυτάνη, ης, ἡ, trutina. A τρύω, pro τράω.

Τρυτοδόκη, *per Sync.* pro τρυτανοδόκη, *Ep.*

Τρυφάλεια, είας, ἡ, galea tres conos habens. Ex τρεῖς et φάλος.

Τρυφαλὶς, ίδος, ἡ, caseus, pro τροφαλίς.

Τρυφάω, ῶ. fut. ήσω, delicate vivo, deliciis indulgeo, laute vivo; (2) efferor et exsulto lætitia; (3) insolens sum, et arrogans. *Gl. Vet.* τρυφῶ, luxurior, abundo. Σεμνὴν, τρυφῶσαν (ἔγημα), *Aristoph. Nub.* 48. Τρυφᾶν ταῖς ἐσθῆσι, *Isocr.* Ἐτρύφησατε ἐπὶ τῆς γῆς, *Jac.* 5, 5. A τρυφή.

Τρυφεραίνομαι, idem. Hinc τρυφερανθεὶς, emollescens, aor. 1. part. pass. *Aristoph. Vesp.* 686.

Τρυφερεύομαι, idem.

Τρυφεραμπέχων, ὁ, delicate vestitus, *Ath.*

Τρυφερόβιος, ου, ὁ, molliter, laute, delicate vivens. A

Τρυφερὸς, ρὰ, ρὸν, tener, mollis, delicatus. A τρυφή.

Τρυφερὸν, τὸ, delicata vita, *Thuc.*

Τρυφερόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mollis, delicatus, epith. vestis.

Τρυφερότης, ητος, ἡ, mollities. A τρυφερός.

Τρυφερόχρως, ῶτος, vel τρυφερόχροος, όχροτος, ὁ καὶ ἡ, habens cutem teneram, delicatulus.

Τρυφερῶς, *adv.* delicate, molliter.

Τρυφὴ, ῆς, ἡ, deliciæ, mollities, luxus, delicata vita; (2) insolentia, fastus. A θρύπτω.

Τρυφηλὸς, ἡ, ὸν, delicatus, deliciis deditus. A præc.

Τρύφημα, ατος, τὸ, id ex quo deliciæ percipiuntur; (2) deliciæ. A τρυφάω.

Τρυφητὴς, οῦ, ὁ, deliciarum consectator, delicatæ vitæ amator, heluo, vorax. Ab eod.

Τρυφητιάω, ῶ, delicias capto. A præc.

Τρυφητικὸς, ἡ, ὸν, libidini et voluptati deditus. Ab eod.

Τρυφοκαλάσιρις, εως, ἡ, calasiris delicatior, mollior. E θρύπτω et καλάσιρις.

Τρύφος, εος, τὸ, fragmentum, frustum. A θρύπτω.

Τρυχηρὸς, ρὰ, ρὸν, attritus et lacer in modum τρύχους. A τρύχος.

Τρύχινος, ίνη, ινον, tritus et scissus, consutus e pannis attritis. Ab eod.

Τρυχίον, ου, τὸ, pannus attritus seu lacer. Dim. a τρύχος.

Τρύχνος, mollis. Ἀ φωνὰ δὲ τρύχνα, *Theocrit.* 10, 37.

Τρυχνόω, pro τρυχόω, *Gal.*

Τρύχος, vel τρῦχος, εος, τὸ, pannus lacer et attritus; (2) attritio. (1) Δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη τάδε σκότι' ἀμπίσχομαι, *Eurip. Phœn.* 329. A τρύχω.

Τρυχόω, ῶ, f. ώσω, attero, absumo, exhaurio conficio; τετρυχωμένος, afflictus, perf. pass. part. Τετρυχωμένος καμάτοις, *Herodian.* A τρύω. Hinc

Τρύχωσις, εως, ἡ, vexatio, adflictio.

Τρύχω, f. ξω, adflicto, *Gl. V.* τρύχεται, carpitur, *Ph.* Μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι, *Theog.* 909. *Od.* 17, 383. Ἐνθυμίοις, εὐναῖς τ' ἀνανδρώτοις τρυχέσθαι, *Soph. Trach.* 112. A

ΤΡΥ'Ω, tero, attero; (2) vexo, divexo, defatigo, exhaurio, domo, conficio, adfligo, eneco. Τετρυμένος ἡλίῳ, *Plato.* γήρᾳ καὶ πενίῃ, *Epigr.*

Τρωγάλια, ων, τὰ, bellaria, *Gl. V. Aristoph. Plut.* 797. A

Τρωγάλιος, ου, ὁ, edulis. A τρώγω.

Τρώγλη, ης, ἡ, caverna, seu foramen rosione factum. Ab eod.

Τρωγλῆται, hirundinum genus in cavernis nidulantium. A τρώγλη.

Τρωγλοδύνω, cavernam subeo, in caverna habito, *Hom. Batr.* 52. Ex τρώγλη et δύνω, subeo.

Τρωγλοδυτέω, ῶ, f. ήσω, idem et ex iisd. Unde

Τρωγλοδύτης, ου, ὁ, qui cavernas subit, qui in cavernis habitat. Troglodytes, gens Afrorum.

Τρωγλοδυτικὸς, ἡ, ὸν, cavernas subiens; (2) pertinens ad Troglodytas. A præc.

Τρωγλοδυτικῶς, *adv.* Troglodytarum more.

Τρωγλόδυτος, ὁ καὶ ἡ, idem quod τρωγλοδύτης.

Τρωγοίσας, acc. pl. f. g. part. præs. act. *Dor.* pro τρωγούσας, a τρώγω.

ΤΡΩ'ΓΩ, fut. τρώξομαι, rodo, comedo, *Od.* 6, 90. (2) crudum aliquid comedo. Οὐ σῦκα δὲ ἔχουσι τρώγειν, *Herodot.* 1, 71. Τοὺς τε γινομένους (κυάμους) ὅτι τρώγουσι, ὅτι ἕψοντες πατέονται, *Id.* 2, 37. Hinc τρωκτὰ et τρώξιμα exponit Galenus ὠμὰ ἐσθιόμενα.

Τρώεσσι, dat. plur. *Poet.* pro Τρωσὶ, a Τρώς.

Τρωθῇ, 3. sing. aor. 1. conj. pass. verbi τιτρώσκω.

Τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator; (2) impostor, versutus, deceptor; (3) piscis quidam, *Gl. V.* tructa, piscis. A τρώγω.

Τρωκτὸς, ἡ, ὸν, qui comedi potest aut solet, edulis, esculentus. Τρωκτὰ exponit Galenus per ὠμὰ ἐσθιόμενα. Vide τρώγω, *No.* 2. Ab eod.

Τρῶμα, ατος, τὸ, vulnus; (2) damnum, detrimentum, clades, *Ion.* pro τραῦμα. A τιτρώσκω. Hinc

Τρωματίας, ου, ὁ, saucius, vulneratus.

Τρωματίζω, f. ίσω, saucio, vulnero.

Τρωννύω, vel τρώννυμι, idem, *Schol. Aristoph.*

Τρώμη, ἡ, *Ion.* pro τρῶσις, *Eust.*

Τρὼξ, γὸς, ὁ, gurgulio, vermiculus, qui legumina arrodit. *Gl. V.* curculio.

Τρωξαλλὶς, ίδος, ἡ, grillus, acetaria, *Th.* escaria, al. *Gl. V.* A τρώξις.

Τρώξανα, τὰ, rami tenelli qui a pecore arrodi solent. Ab eod.

Τρωξάρταο, gen. sing. *Æol.* pro τρωξάρτου.

Τρωξάρτης, ου, ὁ, panivorus, nomen muris *in Batrachom.* Ex τρώγω et ἄρτος.

Τρώξιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui comedi potest aut solet; edulis. A τρώγω.

Τρῶξις, εως, ἡ, esio, rosio. Ab eod.

Τρωοφθόρος, Trojanos perdens, *Op.*

Τρωπάσκετο· vide τρωπάω.

Τρωπάω, *Poet.* pro τροπάω· τρωπάσκετο, in fugam vertebatur, imperf. *Ion.* pro ἐτρώπατο, *Il.* 11, 567.

Τρωπέω, pro τροπάω, *Steph.*

Τρῶσε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔτρωσε, a τιτρώσκω.

Τρώσῃς, 2. sing. a. 1. subj. verbi τιτρώσκω. Ἦ δ' ἂν διοίξῃς σφάγια, καὶ τρώσῃς φόνον, *Eurip. Suppl.* 1205.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulneratio, vulnus, ictus.

Τρωσμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Τρώσκω, pro τρώω, *Hipp.*

Τρώσω, f. 1. ind. act. verbi τιτρώσκω. Unde

Τρωτὸς, ἡ, ὸν, vulneratus, læsus; (2) vulnerabilis, qui vulnerari lædive potest.

Τρῶυμα, ατος, τὸ, *Ion.* pro τραῦμα, vulnus.

Τρωχάω, ῶ, curro, *Poet.* pro τροχάω, *Il.* 22, 163.

Τρώω, vulnero. Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅστε καὶ ἄλλους βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ, *Od.* 21, 293.

Τὺ, *Dor.* pro σὺ, tu.

Τυγχάνω, fut. τεύξομαι, vel τυχήσω, sum; (2) accidit ut sim, forte sum, contingo, evenio, accido; (3) adsequor, *proprie* scopum attingo, adipiscor, impetro, *Gl. V.* ἔτυχεν, consecutus est, *Gl. Vet.* ὁ τυχὼν, quilibet, *Ph.* τυχόντες, adepti, *Ph.* τῇ τυχούσῃ, qualibet, *Ph.* aor. 2. Τυχὼν ἀνὴρ, vulgaris, *Longin.* 9. Τυγχάνειν συγγνώμης, ἐλέη, εἰρήνης, βοηθείας, δίκης, &c. *Dem.* Ἀπέθανες εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες, *Aristoph. Av.* 1229. Κεῖνος δ' ὀλβιώτατος, ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν, *Eur. Her.* 628.

Τυκάνη, ης, ἡ, tribula, *Ph.* A τύκω.

Τυκίζω, fut. ίσω, sculpo, polio. Τέτους δ' (λίθους) ἐτύκιζον αἱ Κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν, *Aristoph. Av.* 1143.

Τυκίον, Dim. a τύκος, *Eust.*

Τύκισμα, ατος, τὸ, *proprie* lapis politus instrumento ferreo τύκος nominato. Hinc muri. Κανόνων τυκίσματα Φοίβου, muros ad regulam a Phœbo factos, *Eurip. Troad.* 814.

Τύκος, sive τύχος, ου, ὁ, instrumentum ferreum, quo lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus. *Suidas*, cœlum. A τύκω.

Τυκτὸς, ἡ, ὸν, factus, fabricatus; τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον, *Iliad.* 5, 831. i. e. *præter naturam ascitum malum.* A τεύχω.

Τύκω, paro; τετύκοντο, parabant, pro ἐτύκοντο, imperf. *Il.* 1, 467. Ab eod.

Τύλα, sive τύλη, ης, ἡ, callus; (2) culcita, lodix; (3) gibbus cameli, &c. A τύλος.

Τυλαῖνος, ία, ον, callosus. Τυλαίνια ἕλκεα, *Aret.* Ab eod.

Τύλαρος, ὁ, pessulus, *proprie* idem quod τύλος.

Τυλαρόω, f. ώσω, pessulum addo, obsero.

Τυλὰς, turdorum genus; al. ἰλλὰς, *Eust.*

Τυλεία, ας, ἡ, et τυλεῖον, ȣ, τὸ, et τυλία, ας, ἡ, culcita. A τύλος.

Τύλιμος, crumena pellicea, *V. L. ex Ep.*

Τυλίσσω, sive τυλίττω, fut. ξω, in modum culcitæ convolvo; (2) perscrutor, indago. Οὐδ' ἐτυλίχθη τᾶν ψυχᾶν, *Theoc.* 22, 54. A τύλος.

Τυλοειδὴς, ὲς, calli speciem gerens, *Gorr.*

Τυλόεις, όεσσα, όεν, callosus. A

ΤΥ'ΛΟΣ, ȣ, ὁ, callus, seu callum, cutis in aliqua corporis parte obdurata ex labore vel opere; (2) tuber, gibbus, torus in pectore, &c. unde (3) clavus ligneus vel etiam nodus; etiam pudendum, *Hes.* Et τύλοι, pl. pili superciliorum, *Poll.* Hinc

Τυλόω, ῶ, f. ώσω, callosum reddo, callum obduco; τυλȣ̃μαι, calleo, *Gl. V.* perf. pass. τετύλομαι, calleo, *Gloss. Vet.* perf. pass. τετυλωμένος, callosus, *Gl. V.* perf. part. pass. Ὁ μὲν χαλινὸς ἄγαν ταῖς γνάθοις ἐνοχλῶν τυλοῖ τὸ ςόμα, *Xen.*

Τυλυφάντης, seu τυληφάντης, qui culcitas texit, *Poll.*

Τυλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, callosus. *Ph.* tuberosus. Ab eod.

Τύλωμα, ατος, τὸ, idem quod τύλος.

Τύλωσις, εως, ἡ, callositas.

Τυλωτὸς, ἡ, ὸν, nodosus, callosus.

Τυμβὰς, άδος, ἡ, venefica, quod circa sepulchra versetur.

Τυμβαύλης, fidicen, *Gal.*

Τυμβιὰς αὐδὴ, vox sepulchralis. A τύμβος.

Τυμβεία, ας, ἡ, tumulatio, inhumatio. A τυμβεύω.

Τυμβείτης, ȣ, ὁ, sepulchralis. A præc.

Τύμβευμα, ατος, τὸ, id quod busto infertur, cadaver. A

Τυμβεύω, fut. εύσω, busto infero, tumulo, sepelio; (2) devoro, in ventre quasi sepelio. Σῶμα τυμβευθὲν τάφῳ, *Soph. Aj.* 1082. Τυμβεύσει, sepulta jacebit; activum pro passivo, more Atticorum. Εἶτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει ςέγῃ, *Soph. Antig.* 888. Σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ, cadaver humo condere, *Id. Aj.* 1063. Πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς, patris tumulo infundere libamina, *Id. El.* 406. Οὐχ ὧδε ναύτας ὀλομένȣς τυμβεύομεν, sepelimus, *Eurip. Hel.* 1261. A τύμβος.

Τυμβήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, conditus monumento. Ex τύμβος et ἄρω.

Τυμβιὰς, ἡ, sepulchralis, *Nonn.*

Τυμβίδιος, α, ον, funebris. A τύμβος.

Τυμβίτης, seu τυμβείτης, idem, *Ep. ap. Suid.*

Τυμβογέρων, οντος, ὁ, senex capularis, silicernium.

Τυμβονόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui in monumentis pascitur, monumenta obsidens. A νέμω.

ΤΥ'ΜΒΟΣ, ȣ, ὁ, bustum, sepulchrum, tumulus. Γέρων τύμβος, idem quod τυμβογέρων, senex capularis. Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν τίθησιν; *Eurip. Med.* 1209.

Τυμβοχοέω, ῶ, f. ήσω, tumulum struo, tumulo, sepelio, humo adgesta tego. Ex τύμβος et χοέω, seu χέω.

Τυμβοχοὴ, ῆς, vel τυμβοχόη, ης, ἡ, pro τυμβοχόησις, tumulus; *Il.* 21, 323.

Τυμβοχόος, ον, adgestor tumuli.

Τυμβόχοος, idem quod

Τυμβόχωςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, busto vel sepulchro adgesto exstructus; (2) effossus.

Τυμβωρυχέω, busta eruo, sepulchra deprædor.

Τυμβωρυχία, ας, ἡ, sepulchrorum effossio. A

Τυμβωρύχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, busta eruens, spoliator mortuorum. *Ph.* vespillator, sepulchri violator, *Aristoph. Ran.* 1266. Ex ὀρύσσω.

Τύμμα, ατος, τὸ, ictus, vulnus, plaga. A τύπτω.

Τυμμὴ, ῆς, ἡ, idem et ab eod.

Τυμπανίας, ȣ, ὁ, ut τυμπανίας ὕδρωψ, hydropis species quo venter ut tympanum intenditur, pulsusque sonat. A τύμπανον.

Τυμπανίζω, f. ίσω, tympanum pulso seu tundo; (2) fustibus cædo; *item* fustibus ad necem cædo; (3) quovis violento supplicio adficio. Ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, *Hebr.* 11, 35. Ab eod.

Τυμπάνιον, ȣ, τὸ, parvum tympanum. Dim.

Τυμπανισμὸς, ȣ̃, ὁ, tympani pulsatio; excruciatio quæ fit tormentis.

Τυμπανιςὴς, ȣ̃, ὁ, tympanista, qui tympanum pulsat; (2) tortor.

Τυμπανίςρια, ας, ἡ, tympanistria, quæ tympanum pulsat. A præc.

Τυμπανίτης, ȣ, ὁ· vide τυμπανίας.

Τυμπανόεις, εντος, ὁ, idem.

Τυμπανοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tympano similis. Ex seq. et εἶδος.

Τύμπανον, ȣ, τὸ, tympanum, instrumentum quo pulsato sonus cietur; (2) palus; machina ad quam devincti plagis cædebantur; (3) fustis, baculus. A τύπτω.

Τύμπανος, ὁ, idem quod τύμπανον, *Ep. ap. Suid.*

Τυμπανοτερπὴς, ὁ ϗ ἡ, tympanorum strepitu gaudens. A τέρπομαι.

Τυμπανοφορέομαι, tympanum fero, seu porto, *Ath.*

Τυμπανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, tympano similis.

Τύνη, tu, *Dor.* pro σύ.

ΤΥ'ΝΟΣ, vel τυνὸς, parvus, *Hes.* τυννὸς, idem, *Theoc.* Hinc

Τυννȣ̃τος, parvillus, parvulus, tantillus.

Τυντλάζω, lutum calco, glebas frango. Οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐςὶ πάντως τυντλάζειν, *Aristoph. Pace*, 1147. (2) blatero. A

Τυντλὸς, ȣ̃, ὁ, lutum; locus cœnosus; (2) nugæ.

Τυντλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lutosus. A præc.

Τύξις, ἡ, seu τεῦξις, apparatus, *Hes.*

Τύπανον, ȣ, τὸ, idem quod τύμπανον.

Τυπὰς, άδος, ἡ, malleus. A τύπτω.

Τυπετὸς, ȣ̃, ὁ, percussio, verberatio; (2) planctus, plangor. Ab eod.

Τυπὴ, ῆς, ἡ, ictus, percussus, plaga; *Il.* 5, 887. Ab eod.

Τυπέω, idem quod κτυπέω, *Hes.*

Τύπης, ȣ, ὁ, percussor, *Hes.*

Τυπίας, (subaudi χαλκὸς,) æs ductile, malleo ductum. Dicitur et ἐλατός. Vide *Polluc. Onomastic.* 7, 24.

Τυπικὸς, ἡ, ὸν, figuratus, symbolice quid innuens et figurans. A τύπος.

Τυπικῶς, *adv.* figurate, symbolice. A præc.

Τυπὶς, ίδος, ἡ, malleus. A τυπή.

Τυποειδὴς, ὲς, typo similis, *Sibyl.*

Τυποπλαςία, ἡ, typorum formatio. A πλάσσω.

Τύπος, ȣ, ὁ, forma, simulacrum; (2) formula, norma, exemplar, institutum; (3) definitio crassior, non subtilis. A τύπτω. Hinc

Τυπόω, ῶ, f. ώσω, formo, informo, figuro; (2) signum imprimo vel insculpo. Ἐτύπωσεν ἐπιςολὴν τῇ σφραγῖδι τȣ̃ Μαρκέλλȣ, *App.*

Τυπτέω, fut. ήσω, pro τύπτω· τυπτηθεὶς, cæsus, *Ph.* τυπτηθὲν, batutum, *Ph.* aor. 1. part. pass. Οὐ γάρ με τυπτήσεις ςέφανον ἔχοντά γε, *Aristoph. Plut.* 21. Ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι, *Id. Nub.* 1182. A τύπτω.

Τύπτομες, 1. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro τύπτομεν.

Τυπτόντων, gen. pl. præs. part. act. *Att.* pro 3. pl. præs. imperat. positus.

ΤΥ'ΠΤΩ, fut. ύψω, verbero, percutio, pulso, tundo, cædo, ferio; τύπτομαι, vapulo, plango, lugeo mortuum. Οὐ ȣ̃ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί; vapulas, *Arist. Ran.* 655. Καιομένων δὲ τῶν ἱρῶν, τύπτονται πάντες, omnes sese verberant, *Herodot.* 2, 40. Ταῦτα δὲ ποιήσαντες, τύπτονται οἱ περὶ τὸ ἱρὸν ἅπαντες τὸν κριὸν, semet verberant, plangunt arietis causa, arietem lugent, *Id. Ibid.* 42.

Τύπω, gen. sing. *Dor.* pro τύπȣ, a τύπος.

Τυπώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, non exactus, rudi descriptione comprehensus. A τύπος. Hinc

Τυπωδῶς, *adv.* crassiore Minerva, crassiore Musa.

Τυπωθέντας, acc. plur. aor. 1. pass. verbi τυπόω.

Τύπωμα, ατος, τὸ, figura, idem quod τύπος. (2) vas. (1) ὁρῶ δὲ πως μορφῆς τύπωμα, ςέρνα τ' ἐξηκασμένα, *Eurip. Phœn.* 166. (2) τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν, *Soph. Elect.* 54. A τυπόω.

Τύπωσις, εως, ἡ, figuratio, formatio, expressio. Ab eod.

Τυπωτικὸς, ἡ, ὸν, fingens; (2) formandi vim habens; (3) qui formari, formam recipere potest. A

Τυπωτὸς, ἡ, ὸν, informatus, expressus, effictus. A τυπόω.

Τυραννεῖον, ȣ, τὸ, domus seu domicilium tyranni. A τύραννος. Unde

Τυραννεύω, fut. εύσω, sum τύραννος, regno, impero. Ἀλλὰ ἐμȣ̃ μὲν ἐ τυραννεύσασιν φίλοι βασιλῆες δικαίως, *Eur. El.* 885.

Τυραννέω, ῶ, f. ήσω, idem. Πότερα τυραννεῖν ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις, *Eur. Ph.* 563.

Τυραννησείω, cupio τυραννεῖν, tyrannidem et imperium adfecto. A τυραννέω.

Τυραννία, ας, ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus. A τύραννος. Hinc

Τυραννιάω, ῶ, tyrannidem adfecto.

Τυραννίζω, fut. ίσω, cum tyranno facio, *Dem.*

Τυραννικὸς, ἡ, ὸν, tyrannicus, ad tyrannum pertinens, a tyranno profectus, tyrannum decens, tyrannidem exercens; (2) dominandi peritus. A τύραννος.

Τυραννικῶς, *adv.* tyrannorum more.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, regnum, imperium; (2) tyrannis, dominatus injustus et crudelis, summa potentia; (3) uxor tyranni seu principis. A τύραννος.

Τυραννοδιδάσκαλος, ȣ, ὁ, qui ad tyrannidem instruit, qui tyrannum esse docet.

Τυραννοκτονέω, ῶ, f. ήσω, tyrannum occido. *Pass.* τυραννοκτονέομαι, tanquam tyrannus occidor.

Τυραννοκτονία, ας, ἡ, tyrannorum seu tyranni cædes; tyrannicidium, *Gl. V.*

Τυραννοκτονικὸς, ἡ, ὸν, ad tyrannicidam pertinens. A

Τυραννοκτόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tyrannicida, tyranni interfector. Ex τύραννος et κτείνω.

Τυραννοποιὸς, tyrannum seu tyrannos efficiens, *Plat.*

ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tyrannus, rex, regina. *Adject.* tyrannicus, ad tyrannum pertinens. Τύραννα δρᾷν, *Soph. Œd. Tyr.* 588. Πριάμȣ τυράννου ἑςίαν ἀφικόμην, *Eurip. Androm.* 3.

Τυραννοφόνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tyrannicida.

Τυραννόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, tyrannico spiritu tumidus, et insolens. Ex τύραννος et φρήν.

Τυρβάζω, f. άσω, turbas seu tumultum excito, tumultuor; τυρβάζομαι, turbor, solicitus sum. Μεριμνᾷς ϗ τυρβάζῃ περὶ πολλὰ, *Luc.* 10, 41. A

Τύρβη, ης, ἡ, pro σύρβη.

Τυρεία, ας, ἡ, lactis coagulatio, et in caseum densatio; confectio casei; (2) commixtio, et callida machinatio rei cujusque. *Etm.* A τυρός.

Τύρευσις, εως, ἡ, idem.

Τύρευμα, ατος, τὸ, caseus. A

Τυρεύω, fut. εύσω, in caseum cogo et denso; (2) agito, turbo, commisceo, machinor, struo, fabricor. Ὁ δὲ ἔνδον ἐτύρευε ταῦτα, *Dem.* A τυρός.

Τυρίδιον, ȣ, τὸ, caseolus. Dim.

Τυρίον, τὸ, caseolus, Dim. *Steph.*

Τυροβόλιον, ȣ, τὸ, quo servantur casei, fiscella. Ex τυρὸς et βολή.

Τυρόγαλα, serum, *Hes.*

Τυρογλύφος, ȣ, ὁ, nomen muris, sic dicti ab excavando caseo; *in Batr.* 136. Ex γλύφω.

Τυρόεις, όεσσα, όεν, caseo similis, seu e caseo factus. Τυρόεις, εντος, *vel* τυρȣ̃ς, placenta, cui immixtus est caseus, vel simpliciter caseus. Τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος, *Theoc. Idyll.* 1, 58. (subauditur ἄρτος.) A τυρός.

Τυρόκνη, idem quod τυρόκνησις, *Steph.*

Τυρόκνησις, ἡ, radula caseo radendo; *Aristoph. Lys.* 226. Ex τυρὸς et κνάω.

Τυροκομεῖον, ȣ, τὸ, caseale, casearia taberna. A

Τυροκομέω, caseos curo, conficio.

Τυροκοπέω, idem. A κόπτω.

Τυροκομία, curatio eorum quæ ad caseos pertinent, *Steph.*

Τυροκόσκινον, ȣ, τὸ, caseus cretus in cerniculo, vel cribrum quo caseus cernitur.

Τυρόνωτος, dorsum habens ex caseo: epith. placentæ. Πλακȣ̃ντος τυρόνωτον κύκλον, *Arist. Ach.* 1125.

Τυροποιέω, ῶ, fut. ήσω, caseum facio seu cogo.

Τυροπωλέω, ῶ, f. ήσω, caseos vendo; (2) pondero et examino more eorum qui caseos venditant. *Aristoph. Ran.* 1502.
ΤΥΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, caseus; (2) forum ubi casei venduntur.
Τυροτόμος, ὁ ᾗ ἡ, caseum secans, radens. A τέμνω.
Τυροφορεῖον, τὸ, asser in caseali dispositos caseos sustinens, *Steph.*
Τυροφόρος, ὁ ᾗ ἡ, caseum ferens, epith. placentæ, sc. cui caseus admistus, τυρωτός. A φέρω.
Τυρόω, ῶ, fut. ώσω, coagulo et in caseum cogo; (2) agito, turbo, commisceo. Τυρῶντες ἅπαντα, *Athen.* A τυρός.
Τυῤῥηνολέτης, ὁ, Tyrrhenorum perditor, epith. Bacchi, *Ep.*
Τυρῦς, pro τυρόεις, *Eust.*
ΤΥ'ΡΣΙΣ, εως, ἡ, turris, propugnaculum.
Τύρσος, ε, ὁ, idem, *Suid.*
Τυρχὴ, ῆς, ἡ, furca. Quæ est ὕρχη, *R.*
Τυρῶ, gen. sing. *Dor.* pro τυρῦ, a τυρός.
Τυρώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, caseo similis, e genere caseorum. A τυρός.
Τυρωτὸς, ἡ, ὸν, caseatus, *Gl. V.* A τυρόω.
Τυτθὸς, ἡ, ὸν, vel τυτθὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, parvus, pusillus. Hinc *adv.* τυτθὸν, paululum. Οὐδὲ τυτθὸν, ne tantillum quidem, *Il.* 1, 354.
Τυτῶ, noctua, *Hes.*
Τυφεδανὸς, ῦ, ὁ, decrepitus, cujus cadaver propediem cremandum est, *Aristoph. Vesp.* 1359. A
Τυφεδὼν, όνος, ἡ, accensio, inflammatio. A τύφω.
Τυφέω, pro τύφω, *Steph.*
Τύφη, ης, ἡ, planta aquatica sive palustris. Ab et pro τίφη.
Τυφήρης, factus ex planta palustri quæ Græcis vocata est τύφη. Λαμπάδα κηροχίτωνα Κρόνε τυφήρεα λύχνον, cereum e typha factum, *Analect. Brunckii*, 2, 112.
Τυφθείημεν, 1. plur. aor. 1. opt. pass. *Att.* pro τυφθείημεν, a τύπτω.
Τύφλη, ἡ, piscis quidam, *Ath.*
Τυφλῖναι, idem quod τυφλῖνοι, *Arist.*
Τυφλῖνοι, ων, οἱ, serpentes cæci, cæciliæ. *Angl.* SLOW-WORMS. A τυφλός.
Τυφλογενὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, cæcigena, *Gl. V.* Ex τυφλὸς et γίνομαι.
Τυφλοπλαστέω, ῶ, cæcum fingo. Ex πλάστης.
Τυφλόπους, ῦν, cæcus. Πόδα σὸν τυφλόπουν, *Eurip. Phœn.* 1542.
ΤΥΦΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, cæcus, oculis captus; (2) qui non videtur, vix apparens, obscurus; (3) epith. parietis in quo nulla fenestra; (4) surdus.
Τυφλόστομα, ατος, τὸ, obscurum ostium.
Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas. A τυφλός.
Τυφλοφόρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, cæcum ferens. Ex τυφλὸς et φέρω.
Τυφλόω, ῶ, f. ώσω, excæco, oculis privo. Ὄψιν τυφλώσας, *Eur. Ph.* 771. Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί, *Pind.* A τυφλός. Unde
Τυφλώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, qui mutus sedet, velut attonitus sensibusque captus.
Τυφλωμανία, pro τυφομανία, *V. L. Steph.*
Τύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio; (2) cæcitas. A τυφλόω.
Τυφλώττω, cæcutio. Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, *Herodian.* A τυφλός.
Τυφλὼψ, ῶπος, ὁ, cæcus; (2) serpens quidam, *Nic. Th.* 492. Ex ὤψ.
Τυφογέρων, οντος, ὁ, fastuosus senex, *Aristoph. Nub.* 905. Ex τύφος et γέρων.
Τυφομανία, ας, ἡ, insolentia et fastus cum furore, furor cum insolentia et fastu.
Τύφος, seu τῦφος, ε, ὁ, fumus; (2) jactantia, arrogantia, fastus, insolentia; (3) stupor attonitus. A τύφω. Hinc
Τυφόω, ῶ, f. ώσω, fumo infesto vel eneco; (2) effero, insolentem reddo; (3) stupidum reddo; τετυφωμένος, inflatus, insanus, stultus, cæcus, p. pass. part. Τετύφωται μηδὲν ἐπιστάμενος, 1 *Tim.* 6, 4. τυφωθεὶς, *Ibid.* 3, 6. Ἐπὶ πλέτῳ τετυφωμένος, *Luc.*
ΤΥ'ΦΩ, f. θύψω, *proprie* incendo paulatim, ut gliscat ignis sine flamma; calefacio; unde τύφομαι, glisco; (2) amoris aut alius cupiditatis latente igni maceror; (3) incendo *simpliciter*, et *pass.* ardeo, uror, adeoque (4) amore ardeo. *Ern.* Λίνον τυφόμενον ὁ σβέσει, *Matt.* 12, 20.
Τυφωγερὼν, pro τυφογερὼν, *Ar. Sch.*
Τυφώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, decrepitus et capularis; (2) fastuosus, elatus, arrogans. A τύφος.
Τυφὼν, ῶνος, ὁ, ventus acrior, procella, vortex igne factus, seu vortex procellosus et everberans, *Gl. V.* τύφων, δαίμων, Typho, præses ultimæ rerum processionis. A τύφω.
Τυφωνικὸς, ῦ, ὁ, typhonicus, procellosus. A pr.
Τυφωνοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, similis vehementi turbini, turbineus. Ex τυφὼν et εἶδος.
Τυφωνοειδῶς, *adv.* vehementi turbine.
Τυφὼς, ῶ, ὁ, idem quod τυφὼν, a τύφω.
Τυχάζω, idem quod τυγχάνω, *Hes.*
Τυχαῖον, ε, τὸ, delubrum Fortunæ. A τύχη.
Τυχαῖος, αία, αῖον, fortuitus. Ab eod.
Τυχαίως, *adv.* forte, *ap. Jos.*
Τύχαισι, dat. pl. *Poet.* pro τύχαις.
Τύχε, *nactus est*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔτυχε, a τυγχάνω.
Τυχεῖν, *nactum esse*, aor. 2. inf. act.
Τυχέειν, *nactum esse*, aor. idem, *Poet.*
Τυχέω, f. ήσω, consequor, nanciscor, contingo. Ὑπὸ σφονόιο τυχήσας, *Il.* 4, 106. A τυγχάνω. Unde
Τύχη, ης, ἡ, fortuna; (2) eventus seu casus fortuitus; (3) plerumque in plurali, sed aliquoties in singulari calamitates, fortuna adversa. (3) ἐπὶ μέντοι τῇ τῶν Ἀρκάδων τύχῃ ὁ πολὺ ἧττον Λακεδαιμονίων ἥσθησαν οἱ Θηβαῖοί τε καὶ Ἠλεῖοι, *Xenoph. Hellen.* 7, 1. Τύχη δαιμόνων· vide δαίμων. Τύχην παρέχειν, rem restituere, *Soph. Œd. Tyr.* 52. Διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰὼν, cum in tali discrimine verser, *Id. Ibid.* 773. Πῦ σοι τύχης ἕστηκεν; quænam ei sors obtigit? *Id. Aj.* 102. Τὴν ἐλπίδ' ὁ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος, ante eventum, *Id. Trach.* 737.
Τυχηρὸς, ρὰ, ρὸν, fortuitus; τυχηρὰ, adventitia bona, *Gl. V.* A præc.
Τυχηρῶς, casu fortuito, *Gl. V.* A præc.
Τύχης, 2. sing. aor. 2. conj. act. v. τυγχάνω.
Τυχήσω, f. 1. ind. act. verbi τυχέω.
Τυχίζω· vide τυκίζω.
Τυχθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi τεύχω.
Τυχικὸς, ἡ, ὸν, fortuitus. Ab eod.
Τυχικῶς, *adv.* fortuito casu.
Τυχίον· vide τυκίον.
Τύχοιμι, aor. 2. opt. verbi τυγχάνω.
Τυχοῖσαν, acc. sing. part. aor. 2. f. gen. act. *Dor.* pro τυχῦσαν.
Τυχὸν, fors, fortasse. A τυγχάνω. Unde
Τυχόντι, dat. sing. aor. 2. part. act.
Τυχόντως, *adv.* prout contigit seu contigerit, quolibet modo, temere, utcumque. A τυχὼν, όντος.
Τύχος· vide τύκος.
Τύχω· vide τύκω.
Τύχωσι, 3. pl. aor. 2. conj. act. verbi τυγχάνω.
Τύψαις, aor. 1. part. act. *Dor.* pro τύψας, a τύπτω.
Τυψάντων, *verberent*, gen. plur. aor. 1. part. act. *Att.* pro 3. plur. præs. imperat. act.
Τύψε, 3. sing. aor. 1. indic. act. *Ion.* pro ἔτυψε.
Τύψις, ιος, vulnus, plaga. Νεαλεῖ δὲ πατῷ περὶ τύψιν ἐλίξαις, recenti stercore vulnus obducito, *Nicand. Theriac.* 933.
Τύψον, 3. sing. aor. 1. imperat. act.
Τύψοντι, 3. plur. præs. indic. act. *Dor.* pro τύψεσι.
Τῷ, *huic*, dat. sing. ab ὁ, *hic.*
Τώγ' pro τώγε, *hi*, nom. dual. ab eod.
Τὤγαλμα, *Dor.* pro τὸ ἄγαλμα, *simulacrum.*
Τὤγκιστρον, *Dor.* vel *Att.* pro τὸ ἄγκιστρον.
ΤΩΘΑ'ΖΩ, f. άσω, irrideo, dicteriis, conviciis incesso. Ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς, *Aristoph. Vesp.* 1351. Οὐ μόνον ἐκ ἀποδέξεται, ἀλλὰ πάνυ με ᾗ τωθάσεται, *Plato.*
Τωθάσδοισαι, nom. pl. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro τωθάζεσαι, a τωθάζω. Unde
Τωθασμὸς, ῦ, ὁ, irrisio, ludibrium.
Τωθαστὴς, ῦ, ὁ, irrisor. A τωθάζω. Unde
Τωθαστὶ, *adv.* irridendo, cum irrisione.
Τωθαστικὸς, ἡ, ὸν, irrisorius. Ab eod. Hinc
Τωθαστικῶς, *adv.* cum irrisione.
Τὤλγιος, *Dor.* vel *Att.* pro τῦ ἄλγεος, *doloris*, gen. ab ἄλγος.
Τῶ μῶ, *mei*, gen. sing. *Dor.* et *Att.* pro τῦ ἐμῦ.
Τὤντρῳ, dat. sing. *Dor.* vel *Att.* pro τῷ ἄντρῳ.
Τῶντι, *adv.* revera, in veritate, *Plato.*
Τὠργεία, gen. sing. *Dor.* pro τῦ Ἀργεία.
Τὤρνεον, *Dor.* vel *Att.* pro τὸ ὄρνεον, *avis.*
Τὠρχαῖον, *Dor.* vel *Att.* pro τὸ ἀρχαῖον.
Τῶς, sic, *Dor.* pro ὅτως, et ὡς, *Call. in Del.* 8.
Τῶς, *per Aphæresin*, pro ὅτως, et ὡς, *sic.*
Τὠστέα, *Dor.* vel *Att.* pro τὰ ὀστέα, *ossa.*
Τωὐτῦ, *Att.* et *Ion.* pro τῦ αὐτῦ, *ipsius.*
Τωὔτῶ, *Dor.* pro eod.

Υ.

Υ Litera Græcorum vigesima, quæ suo nomine υ ψιλὸν vocatur; (2) nota numeralis, valens *quadringenta*, et cum lineola inferne apposita, ‚υ, *quadringenta millia.*
Ὕ, *adv.* olfacientis.
Ὑάγχη, ης, ἡ, angina porcina. Ex ὗς et ἄγχω.
Ὑάδες, ων, αἱ, Hyades, stellæ septem in cornibus Tauri. *Ph.* succulæ. Ab ὕω, *pluo*, quoniam ortu occasuque suo pluvias largosque imbres concitare creduntur.
Ὕαινα, ης, ἡ, succula, porcella; (2) piscis quidam; (3) hyæna, fera ex genere luporum. Ab ὗς, *sus.*
Ὑαινὶς, ἡ, piscis nomen, Hyænula, *Ath.*
Ὑακίζω, fut. ίσω, pluo. Ab ὕω.
Ὑακίνθια, ων, τὰ, Hyacinthia, festum in honorem Hyacinthi pueri. Ab Ὑάκινθος.
Ὑακινθίζω, hyacinthum refero. Ab eod.
Ὑακινθινοβαφὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, hyacinthino tinctus colore. Ex ὑάκινθος et βάπτω.
Ὑακίνθινος, ίνη, ινον, hyacinthinus, purpureus, subniger in modum hyacinthi. Ὑακίνθινα ἄνθεα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1298. Ab
ὙΑ'ΚΙΝΘΟΣ, ε, ὁ ᾗ ἡ, hyacinthus, nomen herbæ et floris. *Phil.* vaccinium; *Angl.* HYACINTH or JACINTH; (2) nomen gemmæ, coloris hyacinthini; (3) lana seu fila hyacinthino colore imbuta.
Ὑακινθὶς, ἡ, nom. prop. Hyacinthis, *Ath.*
Ὑακινθόκωμος, idem quod ὑακίνθια, τὰ, *Hes.*
Ὑακινθώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, hyacinthinus, hyacintho similis. Ab ὑάκινθος.
Ὑάλεος, έα, εον, *contr.* ὑαλῦς, ῆ, ῦν, e vitro confectus, vitreus. Ab ὕαλος.
Ὑάλη, pro ὕαλος, *Hes.*
Ὑαλίζω, vitrum imitor colore et pelluciditate. Ab ὕαλος.
Ὑάλινος, ίνη, ινον, vitreus. Ab ὕαλος.
Ὑαλῖτις, ιδος, ἡ, vitraria. Ab eod.
Ὑαλοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, vitreus, vitrum referens, pellucidus. Ex ὕαλος et εἶδος.
Ὑαλόεις, όεσσα, όεν, idem. Ab eod.
ὝΑΛΟΣ, ε, ὁ vel ἡ, vitrum; (2) electri sive succini genus, vitri instar pellucidum; (3) crystallus.
Ὑαλοτέχνης, ε, ὁ, artifex vitri conficiendi. Ex ὕαλος et τέχνη, ης.
Ὑαλεργεῖον, ε, τὸ, vitrarium, *Gl. V.* Ab
Ὑαλεργὸς, ῦ, ὁ, qui vitra conficit, vitrarius, vitriarius. Ex ὕαλος et ἔργον.
Ὑαλόω, in vitrum converto, *Steph.*
Ὑαλώδης, idem quod ὑαλοειδὴς, *Steph.*
Ὑάλωμα, τὸ, vitium in oculis equorum, *Steph.*
Ὑαλῶπις, ιδος, ἡ, vitrei coloris. Ex ὤψ.
Ὑανεὸς, ὰ, ὸν, adspectu terribilis, *Hes.*
Ὑὰς, άδος, ἡ, secula, *Eust.* Ὑάδες, αἱ, Bacchæ.
Ὑβάζω, fut. άσω, vomo; (2) incurvo me, ut vomentes solent. Ab ὑβὸς, *curvus.*
Ὑβάλλειν, *Dor.* seu *Æol.* pro ὑποβάλλειν.
Ὑββάλλειν, *interpellare*, Il. 19, 80.
Ὑβὸς, pro ὑβὸς, *Steph.*
Ὑβλαῖος, αία, αῖον, Hyblæus. Hinc μέλι ὑβλαῖον, mel hyblæum, *i. e.* optimum, quale

quale fertur in Hybla fuisse propter thymi copiam. Ab Ὕϐλη, *Hybla.*
ὙΒΟ'Σ, ἡ, ὀν, curvus, inflexus. Hinc
Ὕϐος, ου, ὁ, tuber in dorso cameli.
Ὑϐόω, fut. ώσω, curvo, incurvo. Ab eod.
Ὑϐριγέλωτες, contumeliosi in risu, *Man.*
Ὑϐρίζω, f. ίσω, injurius sum, protervus et insolens sum, insolesco; (2) injuria et contumelia adficio; petulanter injuriam adfero; convicior, convicium facio; *item* stupro; (3) convicior. Ὕϐριζε' ὡς ἀεὶ πράξοντες εὖ, *Eur. Supp.* 465. Ἧπου νοσοῦντας θεῖος ὕϐρισεν δόμους; *Id. Iphig. in Taur.* 933. εἴς τινα, *Aristoph. Plut.* 899. Ὑϐρίζομαι πρὸς ἀνδρὸς, *Eur. Med.* 255. Ὑϐρισμένος, injurius, arrogans: οὐ σημεῖ' ἔχων ὑϐρισμένα, *Eurip. Phœn.* 1118. Οἷον ὑϐρίσθην ἄρα, quantum in probrum incidi, *Soph. Aj.* 367. Ab ὕϐρις.
Ὑϐριοπαθέω, ῶ, injuriam patior, injuria adficior. Ex ὕϐρις et πάθος.
ὝΒΡΙΣ, εως, ἡ, injuria quævis, maledicendo, &c. sed in foro *proprie* contumelia insignis et petulans, &c. unde ὕϐρεως γραφή. Unde et (2) insolentia, superbia insignis; (3) stuprum vel adulterium per vim et insolentiam illatum; (4) adjective usurpatur pro ὑϐριστής, injurius, injuriosus. Καὶ ὕϐριν ἀνέρα τιμήσουσι, *Hesiod. Op.* et *Di.* 191.
Ὑϐρίσαι, aor. 1. inf. act. verbi ὑϐρίζω.
Ὑϐρίσδειν, *Dor.* pro ὑϐρίζειν.
Ὑϐρισθέντας, acc. pl. aor. 1. part. pass.
Ὑϐρισθήσεται, 3. sing. f. 1. ind. pass.
Ὕϐρισμα, ατος, τὸ, injuria, contumelia; (2) quod quis pro ludibrio habet. Ab ὑϐρίζω.
Ὑϐρισμὸς, idem quod ὕϐρισμα, *Æsch.*
Ὑϐριστὴρ, idem quod ὑϐριστής, *Steph.*
Ὑϐριστής, οῦ, ὁ, injuriosus, contumeliosus, insolens et protervus; (2) qui per vim stuprum infert, stuprator. Ab ὑϐρίζω. Hinc
Ὑϐριστικὸς, ἡ, ὀν, pronus ad faciendum injuriam et contumeliam.
Ὑϐριστιάω, idem quod ὑϐρίζω, *Anac.*
Ὑϐριστικῶς, *adv.* injuriose, contumeliose, insolenter, petulanter.
Ὑϐριστοδίκαι, οἱ, qui causas et crimina in judicium pertrahere nolunt, *Poll.*
Ὑϐριστότατος, ου, ὁ, petulantissimus, insolentissimus, contumeliosissimus, *Aristoph. Vesp.* 1293. Ab ὑϐριστής.
Ὑϐριστότερος, ου, ὁ, protervior, petulantior, insolentior. Ab eod.
Ὑϐρίστρια, ίας, ἡ, conviciatrix, superba, arrogans, insolens. Ab eod.
Ὕϐωμα, ατος, τὸ, curvamen, curvatura. Ab ὑϐόω.
Ὕϐωσις, εως, ἡ, adfectio spinæ dorsi incurvatæ, qua gibbosi fiunt. Ab eod.
Ὑγεία, ας, ἡ· vide ὑγίεια.
Ὑγιάζω, f. άσω, sano; ὑγιάζομαι, convalesco. Τοὺς κάμνοντας ὑγιάζειν, *Aristot.* Ab ὑγιής.
Ὑγιαίνῃς, 2. sing. præs. conj. act. verbi
Ὑγιαίνω, valeo; (2) sano. Ἄριστον δ' ὑγιαίνειν, *Dem.* Ab ὑγιής. Hinc
Ὑγίανσις, εως, ἡ, qu. dic. convalescentia, via ad sanitatem; (2) sanatio. Unde
Ὑγιαντὸς, ἡ, ὀν, sanabilis, qui sanari potest.
Ὑγιαστικὸς, ἡ, ὀν, sanandi vim habens.
Ὑγίασμα, ατος, τὸ, medicamentum.
Ὑγιαστὸς, ἡ, ὀν, idem quod ὑγιαντός. Ab ὑγιάζω.
Ὑγιᾶ, *sanum*, acc. sing. ab ὑγιής.
Ὑγίεια, ας, ἡ, sanitas, bona valetudo, Dea salutis. Ab ὑγιής.
Ὑγιείης, gen. sing. *Ion.* pro ὑγιείας.
Ὑγιεινὸς, ἡ, ὀν, sanus, prospera valetudine utens; (2) sanitatis capax; (3) conferens ad sanitatem corporis vel tuendam vel recuperandam; salutifer, salutarius. Ab ὑγίεια.
Ὑγιεινῶς, *adv.* salubriter.
Ὑγιεινοτέρως, *comp.* salubrius.
Ὑγιηρὸς, ρὰ, ρὸν, sanus, integer, incolumis.
Ὑγιηρῶς, *adv.* integre.
ὙΓΙΗ'Σ, έος, ὁ ϗ ἡ, sanus, valens, incolumis, sospes, integer, *Ph.* (2) vetus, rectus, utilis; (3) bonus, faustus; (4) ratus.

Ὑγιοζυγία, ἡ, conjunctio, concubitus cum sano, seu cum aliquem bene valentem convenimus, recipimus. Ab ὑγιὴς et ζυγός.
Ὑγιόω, sano. Ab ὑγιής.
Ὑγιῶς, *adv.* salubriter. Ab eod.
Ὑγιώτερος, pro ὑγιέστερος, *E. M.*
Ὑγρὰ, seu ὕγρα (subintell. κέλευθος) mare, *Hom.*
Ὑγράζω, idem quod
Ὑγραίνω, f. ανῶ, humecto, madefacio, irrigo; ὑγραίνομαι, madefio. Ὑγραίνει γυίας, *Eur. El.* 3. βλέφαρον δάκρυσιν, *Ib.* 679. Ab ὑγρός. Hinc
Ὕγρανσις, εως, ἡ, humectatio.
Ὑγρασία, ας, ἡ, humiditas, humor, uligo.
Ὕγρασμα, ατος, τὸ, idem, et ab eod.
Ὑγρέμπλαστρον, τὸ, emplastrum liquidum, *Steph.*
Ὑγροϐάτης, ου, ὁ, per humida ambulans. Ex ὑγρὸς et βαίνω. Hinc
Ὑγροϐατικὸς, ἡ, ὀν, idem.
Ὑγρόϐιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui in locis humidis vivit, qui in aquis degit. Ex ὑγρὸς et βίος.
Ὑγροϐόλος, ὁ ϗ ἡ, humidus. Epith. guttæ cadentis. Ex βολή.
Ὑγροθηρικὴ, ἡ, sc. τέχνη, piscatus. Ex θήρα.
Ὑγροκέλευθος, ον, epith. maris et deorum marinorum, humidum iter habens seu faciens.
Ὑγροκέφαλος, qui humido capite est, *Alex. Aphrod.*
Ὑγροκήλη, hernia aquosa, seu ὑδροκήλη, *Poll.*
Ὑγροκιρσοκήλη· vide *Steph.*
Ὑγροκοίλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui fluida alvo est. Ex ὑγρὸς et κοιλία.
Ὑγροκολλύρια, ων, τὰ, humida collyria, quæ e succis aliisque rebus humidis componuntur. Ex ὑγρὸς et κολλύριον.
Ὑγρομελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, membra habens tenera et flexibilia. Ex ὑγρὸς et μέλος.
Ὑγρόμυρον, ου, τὸ, unguentum liquidum.
Ὑγρόνοος, *contr.* ὑγρόνους, ου, ὁ ϗ ἡ, humidam, i. e. mollem et effeminatam habens mentem.
Ὑγρόπισσον, ου, τὸ, pix liquida. Ex πίσσα.
Ὑγροπορέω, ῶ, fut. ήσω, per humida gradior, humida loca permeo. Νῆες ὑγροπόρουν, *Epigr.* Ab
Ὑγροπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, per humida gradiens, humida permeans. Ὑγροπόρου Σίμωνος ἀδελφειὸς ἰχθυϐολῆος, *Nonn.* Ἐν ὑγροπόροιο θαλάσσης βένθεσιν, *Oppian.* 2, 566. Ex πείρω.
Ὑγροπόρευτος, ον, epith. viæ, humidus. A πορεύομαι.
ὙΓΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, humidus, humectus, madidus, aquatilis, in aquis degens; (2) liquidus, mollis; (3) viridis; (4) *tropice* de eo qui est omnium temporum et hominum, obsequitur omnium studiis; (5) *inpr.* dicitur de petulanti mobilitate oculorum in fœminis libidinosis; (6) tener, de pulchritudine; (7) flexibilis, de arcu; (8) facilis, leniter fluens, de oratione, ἐν ὑγρῷ ἐστιν ἡ γλῶσσα, *prov.* de loquacibus. Ὑγρὸν πνεῦμα, fluxum, inconstans, *Longin.* 34.
Ὑγρόσαρκος, ου, ὁ ϗ ἡ, humidam, *i. e.* fluxam, mollem, parum compactam carnem habens. Ex ὑγρὸς et σάρξ.
Ὑγροσκελὴς, ὲς, humida crura habens, *Cyr.*
Ὑγροτέρως, *adv.* mollius, flexibilius, *Xen.*
Ὑγρότης, ητος, ἡ, humiditas, humor, uligo; (2) flexibilitas, agilitas; (3) teneritas, mollitudo; (4) de moribus, humanitas, facilitas; (5) prodigalitas, luxuria. Ab ὑγρός.
Ὑγροτράχηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, mollem et flexibilem habens cervicem.
Ὑγροτροφικὸς, ἡ, ὀν, qui in humido ali solet. Ex ὑγρὸς et τροφή.
Ὑγροφθαλμία, lippitudo, *Steph.*
Ὑγρόφθαλμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui humidis est oculis; *item* mobilibus, vividis, lascivis.
Ὑγρόφθογγος, sc. poculum in quo liquores resonabant, *Ep.*
Ὑγροφοῖνιξ, nomen avis, *Æol.*
Ὑγροφοίτος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui per humida incedit, palustris, epith. viæ. Ex φοιτάω.
Ὑγροφυῶς, *adv.* molliter. A φύω.

Ὑγρῶς, *adv.* humide, liquide, fluide; (2) agiliter, molliter. Ab ὑγρός.
Ὑγρώσσω, madeo. Ab eod.
Ὑδαλέος, έα, έον, aquosus, aqueus. Ab inus. ὕδας pro ὕδωρ.
Ὑδαποτέω, ῶ, aquam poto. Ex ὕδας et πίνω.
Ὑδαρέω, aqueum seu aquosum reddo, *Bud.*
Ὑδαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, aquosus, aqueus; (2) fluxus, infirmus; (3) non sincerus. Ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι, *Æschyl. Agam.* 807. Ab ὕδωρ. Unde
Ὑδαραίνω et ὑδαραίνομαι, aquosus fio, aquesco; (2) aquosum reddo, *Hipp.*
Ὑδατηγὸς, οῦ, ὁ, idem quod ὑδραγωγός.
Ὑδατικὸς, ὁ, aquarius, *Theophr.*
Ὑδάτινος, ου, ὁ ϗ ἡ, aqueus, aquatilis; (2) molliculus, roscidus.
Ὑδάτιον, ου, τὸ, aquula; (2) aqua pluvia. Ab ὕδας pro ὕδωρ. Unde
Ὑδατὶς, ίδος, ἡ, vesicula, *Gl. V.*
Ὑδατοειδὴς, idem quod ὑδατώδης, *Theophr.*
Ὑδατόεις, όεσσα, όεν, aquosus, aqueus, pluviosus.
Ὑδατοθρέμμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, in aqua nutritus et altus; (2) aquatilis seu aquaticus. A θρέμμα, alumnus.
Ὑδατόκλυστος, ου, ὁ ϗ ἡ, aqua lotus seu ablutus. A κλύζω.
Ὑδατοπήγης, ες, aquarum scatebras habens, *Opp.*
Ὑδατοπληγὴς, undis verberatus. Ὑδατοπλήγησιν ἄκραις, *Oppian. Cyneget.* 2.
Ὑδατοποσία, ίας, ἡ, aquæ potus. A πόσις.
Ὑδατοποτέω, aquam bibo. A πότης.
Ὑδατόστρωτος, in aqua stratus, *Io. Dam.*
Ὑδατοτρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in aqua nutritus. A τρέφω.
Ὑδατόχλοος, virens aqua, *Hipp.*
Ὑδατόχολος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquosus et perliquidus, pallidaque aut flava bile permixtus. A χολή.
Ὑδατόχροος, *contr.* ὑδατόχρους, ου, ὁ ϗ ἡ, aqueo colore præditus; (2) aquæ similis. A χρόα.
Ὑδατόω, ῶ, aquosum reddo; ὑδατοῦσθαι, aquescere. Ab ὕδωρ.
Ὑδατώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, aquosus, multum aquæ continens. Ab eod.
Ὕδει, *aquæ*, dat. sing. ab ὕδος, εος, *aqua.*
Ὑδείω, *Poet.* pro ὕδω, *Ap.*
Ὑδερίασις, ἡ, aquæ intercutis adfectus. Ab
Ὑδεριάω, ῶ, hydropicus sum, intercutibus aquis laboro, *Diosc.* Ab ὕδερος.
Ὑδερικὸς, ἡ, ὀν, hydropicus. Ab eod.
Ὕδερος, ου, ὁ, aqua intercus, hydrops. Ab ὕδωρ.
Ὑδερώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, hydropicus. A præc.
Ὑδέω, ῶ, celebro, canto. Ἑπτάποροι δὴ ταίγε μετ' ἀνθρώπους ὑδέονται, *Aratus.* Καὶ χλοερῷ πρασίοιο, τὸ δὴ μελίφυλλον ὑδεῦσι, *Nic. Al.* 47. Ab ὕδω.
Ὑδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui perite canit; (2) sapiens, prudens. Ab eod.
Ὑδνέω, nutrio. Ab ὕω.
Ὕδνης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ὑδής.
Ὕδνον, ου, τὸ, tumor terræ, tuber; ὕδνα, tubera, *Gl. V.* Ab ὕω.
Ὑδνόφυλλον, τὸ, folium tuberis, *Hes.*
Ὑδογενὴς, ὲς, ex aqua natus. A γίνομαι.
Ὕδος, εος, τὸ, aqua turbida cum miscetur terræ, vel cum pluvia, mixta aquæ fontanæ turbidam eam efficit. Νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει, *Theogn.* 955. (939.)
Ὕδρα, ας, ἡ, hydra, serpens aquatilis. Ab ὕδωρ.
Ὑδραγωγεῖον, ου, τὸ, aquæductus.
Ὑδραγωγέω, ῶ, aquam educo.
Ὑδραγωγία, ας, ἡ, aquæductus, aquæ deductio. Ab
Ὑδραγωγὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, aquam educens, aquæ ductor, aquagium seu aquæductus. Ab ὕδωρ et ἀγωγὸς, *deductor.*
Ὑδραίνω, lavo, irrigo, aqua perfundo. Μέλλω κρατῆρά τε τὸν φθιμένων ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις, *Eur. Iph. in Taur.* 162. *Od.* 4, 750. Ab ὕδωρ.
Ὑδραλέσια, molinæ, *Gl. V.* Ex ἀλέω, molo.

Ὑδρα-

Ὑδραλέτης, ου, ὁ, mola aquaria. Ab eod.
Ὑδράλμη, ης, ἡ, aqua salsa. Ex ἅλμη.
Ὑδράργυρος, ου, ὁ, argentum vivum.
Ὑδραύλαξ, sulcus aquarius, *Bud.*
Ὑδραύλης, ου, ὁ, organarius, *Gl. V.* Ex αὐλός.
Ὑδραυλικὸν ὄργανον, idem quod ὑδραυλίς.
Ὑδραυλὶς, έως, ἡ, hydraula, instrumentum. *Gl. V.* ὑδραυλὶς, organum. Ex ὕδωρ et αὐλέω.
Ὑδρεία, ας, ἡ, aquatio; (2) rigatio, irrigatio. Ab ὑδρεύω.
Ὑδρεῖον, *Ion.* ὑδρήϊον, ου, τὸ, vas quo utimur in aquando, hydria, situla, urna. Ab eod.
Ὑδρέλαιον, ου, τὸ, aqua oleo mista. Ex ἔλαιον.
Ὑδρεντεροκήλη, ἡ, herniæ species composita. vid. *Steph.*
Ὕδρευμα, ατος, τὸ, aquatio; *Ern.*
Ὕδρευσις, εως, ἡ, idem quod ὑδρεία.
Ὑδρευτὴς, οῦ, ὁ, aquator, *Gl. V.* Ab
Ὑδρεύω, fut. εύσω, aquor, aquam peto seu haurio; (2) rigo, irrigo. Πειρήνας ὑδρευσομένα, *Eur. Tro.* 197. *Od.* 7, 131. Ab ὕδωρ.
Ὑδρηγὸς, sulcus aquarius, aquæductus, *Hes.*
Ὑδρήϊον, *Ion.* pro ὑδρεῖον, *Herod.*
Ὑδρηλὸς, ἡ, ὸν, humidus, aquosus; (2) irriguus, *Od.* 9, 133. Σταγόνας ὑδρηλὰς, *Eurip. Suppl.* 206. Ab ὕδωρ.
Ὕδρην, *hydram*, acc. sing. *Ion.* pro ὕδραν.
Ὑδρηρὸς, idem quod ὑδρηλὸς, *Eur. Fr.*
Ὑδρηχόος, ου, ὁ, aquarius, *Gl. V.* A χέω.
Ὑδρία, ας, ἡ, hydria, vas aquarium, aqualis, cadus, urna, sitella. Ab ὑδρεύω.
Ὑδριὰς, άδος, ἡ, aquatica. A præc.
Ὑδριαφόρος, ου, ὁ, ἡ, situlam gestans.
Ὑδρίον, ου, τὸ, aquula; (2) parvum vas aquarium, parva hydra. Ab ὕδωρ.
Ὑδριὸς, idem quod ὑδραγωγὸς, *Man.*
Ὑδρίσκη, ης, ἡ, parva hydria, urnula. Ab ὑδρία.
Ὑδροβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, aqua tinctus. Ex ὕδωρ et βαφή.
Ὑδρόγαρον, ου, τὸ, garum aqua dilutum.
Ὑδροδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquam excipiens seu recipiens. Ex ὕδωρ et δέχομαι.
Ὑδροδρόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, per aquas vagans, ut pisces, Nymphæ marinæ.
Ὑδροειδὴς, ὲς, aquæ similis, aqueus. Ab εἶδος.
Ὑδρόεις, aqua abundans; inde Ὑδροῦσσα, nomen insulæ, *Steph.*
Ὑδροθήκη, ης, ἡ, cisterna; (2) in navi locus ad adservandam aquam dulcem.
Ὑδροκέλευθος, ὁ ϗ ἡ, humidus, epith. nubium.
Ὑδροκέφαλον, τὸ, tumor capitis aquosus, *Gorr.*
Ὑδροκήλη, ἡ, ramex aquosus, tumor aquosus corporum scrotum implicantium, *Gal.*
Ὑδροκηλικὸς, qui laborat aquoso ramice, *Plin.*
Ὑδρολάπαθον, τὸ, lapathum aquaticum, *Plin.*
Ὑδρομαντεία, ἡ, per aquas divinatio, *Steph.*
Ὑδρόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, qui vel quæ ex aqua prædicit futura.
Ὑδρομαστευτὴς, ὁ, aquarum investigator, *Steph.*
Ὑδρομαστευτικὴ, sc. τέχνη, ars et scientia indagandi aquas, *Steph.*
Ὑδρομέδουσα, ης, ἡ, aquarum regina; (2) nomen ranæ. Ex ὕδωρ et μέδω.
Ὑδρόμελι, ιτος, ἡ, aquæ mulsæ genus ex imbre purissimo et melle temperatum, et jam vetustate vini saporem referens.
Ὑδρόμηλον, ου, τὸ, hydromelum, genus potionis sic dictum a malis cotoneis, quæ Græci μῆλα vocant.
Ὑδρομιγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, aqua commixtus, *Aret.* Ex ὕδωρ et μίγνυμι.
Ὑδρομύλον, ου, τὸ, aquæ mola, *Gl. V.* Ex ὕδωρ et μύλος.
Ὑδρόμυλος, ὁ, mola quæ ab aqua circumagitur, seu molendinum aquarium, *Steph.*
Ὑδρόμφαλον, supervacui humoris circa umbilicum collectio, *Gorr.*
Ὑδρονομέομαι, οῦμαι, aquam dispenso, aquam admetior. Ex ὕδωρ et νέμω.
Ὑδροπαραστάται, ῶν, οἱ, aquarii.
Ὑδροπέπερι, piper aquaticum, *Diosc.*
Ὑδροπικὸς, pro ὑδρωπικὸς, *Suid.*
Ὑδροποσία, ας, ἡ, vel ὑδροποτία, aquæ potio seu potus. Ex ὕδωρ et πόσις.

Ὑδροποτέω, ῶ, fut. ήσω, aquam poto seu bibo. Ὅσος ἱκανός ἐστι ἐθίσαι ἡμᾶς αὐτοὺς ὑδροποτεῖν, *Xen.* 6, 18. Μηκέτι ὑδροπότει, 1 *Tim.* 5, 23. Ab
Ὑδροπότης, ου, ὁ, aquæ potor, *Gl. V.*
Ὑδροῤῥόδανον, τὸ, aqua rosaceo oleo mista, *Gorr.*
Ὑδρορρία, ἡ, pro ὑδροῤῥόα, *Ar. Sch.*
Ὑδροῤῥόσατον, τὸ, potio ex rosis facta, *Gorr.*
Ὑδροῤῥόα, ας, ἡ, cloaca, emissarium, canalis per quem aqua pluvialis effluit. A ῥοή.
Ὕδρος, ου, ὁ, serpens aquaticus, coluber in aquis vivens, natrix; (2) sidus quoddam. Ab ὕδωρ.
Ὑδροσκοπέω, ῶ, sive έομαι, οῦμαι, aquas indago.
Ὑδροσκοπικὸν, τὸ, subint. σύγγραμμα· v. *Steph.*
Ὑδροσκόπιον, ου, τὸ, clepsydræ genus, quo horæ discernuntur. Ex ὕδωρ et σκοπός.
Ὑδρόσκοποι, aqualices, *Gl. V.* A σκέπτομαι.
Ὑδροσπάσιον, τὸ, aquæ haustus, *Bud.*
Ὑδρόσπονδα, τὰ, sacra, in quibus aquæ fiebant libationes. Ex σπονδή.
Ὑδροστάσιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, aqua stagnans.
Ὑδροστάσιον, ου, τὸ, stagnum, lacus. A στάσις sive στάζω.
Ὑδροστατέομαι, οῦμαι, stagno. Ab ἵσταμαι.
Ὑδροτόκος, aquam pariens, epith. fontis Apollinis.
Ὑδροφάντης, ου, ὁ, qui aquas latentes detegit. A φαίνω. Hinc
Ὑδροφαντικὴ, ῆς, ἡ, ars producendi aquas.
Ὑδροφοβία, ας, ἡ, aquæ metus, morbus, e morsu canis rabiosi. Ab ὑδροφόβος. Hinc
Ὑδροφοβιάω, ῶ, aquam timeo, seu laboro eo morbo qui ὑδροφοβία dicitur, *Diosc.*
Ὑδροφοβικὸν πάθος est ὑδροφοβία.
Ὑδροφόβος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui aquam timet. *Gl. V.* lymphatus. Ex ὕδωρ et φόβος.
Ὑδροφορέω, ῶ, fut. ήσω, aquam fero.
Ὑδροφορία, ας, ἡ, aquæ gestatio, et festum Athenis lugubre, in eorum institutum memoriam qui diluvio periissent, ut author est Apollonius. Ab
Ὑδροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquæ gerulus, lixa, calo. *Gl. V.* aquarius, aquæ portator. A φέρω.
Ὑδροχαρὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, aquis gaudens. Ὑδρόχαρις, nomen ranæ *in Batr.* A χαίρω.
Ὑδροχοεῖον, ου, τὸ, aquale, *Gl. V.* A χοή.
Ὑδροχοεὺς, έως, ὁ, aquam fundens; (2) aquarium; *signum zodiaci.* Ab ὑ. et χέω.
Ὑδροχόη, ης, ἡ, canalis, *Gl. V.* Ex iisd.
Ὑδροχόος, ου, ὁ, aquarius, canalis, *Gl. V.*
Ὑδρόχυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquam fundens.
Ὑδρόω, ῶ, fut. ώσω, sudo. Ab ὕδωρ.
Ὕδρωα, τὰ, pustulæ quædam, &c. *Hipp.* vid. *Steph.*
Ὑδρώδης, ες, aquosus, humidus, *Steph.*
Ὑδρωπιάω, ῶ, hydrope laboro. Ab ὕδρωψ.
Ὑδρωπικὸς, ἡ, ὸν, hydrope laborans. Ab eod.
Ὑδρωπιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem.
Ὑδρωποειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, aqua intercute laborans; (2) hydropi similis, serosus et aqueus. Ex εἶδος.
Ὕδρωψ, ωπος, ὁ ϗ ἡ, hydrops, aqua intercus; (2) hydropicus. Ex ὕδωρ et ὤψ.
ὙΔΩ, celebro, cano, dico.
ὝΔΩΡ, ὕδατος, τὸ, aqua.
Ὕειος, εία, ον, porcinus, suillus. Ab ὗς.
Ὑεικὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.
Ὑελέος, έα, έον, *contr.* οῦς, ῆ, οῦν, e vitro confectus, vitreus. Ab ὕελος.
Ὑελέψης, ου, ὁ, qui vitra coquit, vitriarius. Ex ὕελος et ἕψω.
Ὑελίζω, vitrum imitor colore et pelluciditate, in modum vitri sum pellucidus. Ab ὕελος.
Ὑέλινος, idem quod ὑέλεος, *Alex. Aphr.*
Ὕελος, ου, ἡ, vitrum, *Att.* pro ὕαλος· unde et ὑελοτέχνης, ὑελουργὸς, &c. idem significat quod ὑαλοτέχνης, ὑαλουργὸς, &c.
Ὑελοτέχνης, ὁ, artifex vitri, *Hes.*
Ὑελουργεῖον, τὸ, officina vitriaria, *Steph.*
Ὑελουργὸς, ὁ, vitriarius, *Bud.*
Ὑελώδης, ὁ, ἡ, vitreus, *Gl. V.* Ab ὕελος.
Ὕεσθαι, præs. inf. pass. verbi ὕω.
Ὑετίζω, pluo, *Hes.*
Ὑέτιος, ία, ιον, pluvius, pluviosus. Jovis epith. *Pausan.* 9, 39. Ab ὑετός.

Ὑετόεις, όεσσα, όεν, idem et ab eod.
Ὑετόμαντις, εως, ὁ, ἡ, pluviæ præsagus.
Ὑετὸς, οῦ, ὁ, pluvia; unde superl. ὑετώτατος, άτη, ατον, maxime pluvius. Ab ὕω. Hinc
Ὑετώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, pluvialis, pluviosus.
Ὑετώτατος, pluviosissimus, *Herod.*
Ὑεὺς, seu Ὑῆς, epith. Bacchi. Ab
Ὕη, Semele, *Eust.*
Ὑηνεία, vel ὑηνία, ας, ἡ, hara; (2) mores suilli, porcina insulsitas vel stupiditas, ingenium suillum. Ab ὗς. Hinc
Ὑηνεὺς, έως, ὁ, qui porcinis est moribus.
Ὑηνὸς, ἡ, ὸν, idem.
Ὑηνέω, sum insulsus in modum porci, *Plat.*
Ὕης, ου, ὁ, pluvius, Bacchi epitheton *apud Aristoph.* Semelen enim ὕην, et nutrices Bacchi ὕαδας vocat *Pherecydes*, et epith. Jovis. Ab ὕω.
Ὑθλέω, ῶ, f. ήσω, nugor, garrio. *Gl. V.* ὑθλεῖν, ineptire. Ὑθλεῖς, ἄπερῤ', οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι, *Aristoph. Nub.* 781. Ab ὕθλος.
Ὑθλήματα, nugamenta, *Gl. V.* A præc.
ὝΘΛΟΣ, ου, ὁ, nugæ, ineptiæ, loquacitas.
Υἷ, pro υἷϊ, *filio*, vel pro υἷα, dat. vel acc. sing. ab inus. υἷϊς.
Υἷα, *filium*, acc. sing. ab υἷϊς.
Υἱαρχία, ας, ἡ, principatus filii. Ab ἀρχή.
Υἱάσι, *filiis*, dat. pl. ab υἷϊς.
Υἱϊδεὺς, ὁ, idem quod υἱωνὸς, *Isocr.*
Υἱδῆ, ῆς, ἡ, filii filia, neptis ex filio.
Υἵδιον, ου, τὸ, filiolus, Dim. ab υἱός. Unde
Υἱϊδοῦς, οῦ, ὁ, filii filius, nepos ex filio.
Υἷε, *filii*, nom. dual. ab eod.
Υἱέα, *filium*, acc. sing. ab υἱεὺς, *filius.*
Υἱεῖς, *filii*, nom. plur. *contr.* pro υἱέες.
Υἱεὺς, έως, ὁ, filius. Hinc υἱῆος, *Ion.* et υἱῆας, &c. *Il.* 11, 691. γνήσιοι, *Od.* 14, 402. Ab υἱός.
Υἱῆα, acc. sing. *Ion.* pro υἱέα, ab υἱεύς.
Υἱῆος, *filii*, gen. sing. *Ion.* pro υἱέος.
Υἱῆς, ὁ, filius, *item* vitis, quasi filius arboris cui jungitur, *Hes.*
Υἷϊ, *filio*, dat. sing. ab υἷϊς, *filius.*
Υἱΐδιον, ου, τὸ, filiolus, Dim. ab υἱός.
Υἱϊκὸς, ἡ, ὸν, idem quod υἱκός.
Υἱϊκῶς, *adv.* filii more.
Υἷϊς, ὁ, *contr.* ὗς, ὗος, filius.
Υἱϊκὸς, ἡ, ὸν, filialis. Hinc
Υἱϊκῶς, *adv.* filialiter, filii more.
Ὕϊνος, η, ον, suinus, suillus. Ab ὗς.
Υἱοθεσία, ας, ἡ, adoptio filii, *Gl. V.* adrogatio. A θέσις.
Υἱοθετέω, ῶ, fut. ήσω, adopto. Ab
Υἱόθετος, ου, ὁ, adoptatus. A τίθημι.
Υἱοῖο, *filii*, gen. sing. *Ion.* pro υἱοῦ, ab υἱός.
Υἱοπατορία, ας, ἡ, cum quis et filius et pater est; nomen hæreseos patropassionorum seu Apollinaristarum. Ab
Υἱοπάτωρ, ορος, ὁ, patre superstite filios habens. Ex υἱὸς et πατήρ.
Υἱοποιέω, potius *in med.* υἱοποιοῦμαι, filium adopto.
Υἱοποίησις, εως, ἡ, adoptio. A præc.
Υἱοποιητὸς, ὁ ϗ ἡ, adoptatus, adoptivus. Ab eod.
Υἷος, genit. a recto υἷς, filius. Υἷος ἑοῖο, *Il.* 13, 522. Τισόμενος φόνον υἷος, *Apoll. Rhod.* 4, 742.
ΥἹΟ'Σ, οῦ, ὁ, filius, gnatus, natus. Hinc
Υἱότης, ητος, ἡ, qu. dic. filiatio, τὸ, filium esse, vel filium appellari.
Υἱόω, ῶ, fut. ώσω, adopto. Ab eod.
Υἱωδία, ἡ, pro υἱότης, *Sch. Eur.*
Υἱωνεὺς, έως, ὁ, idem quod υἱωνός.
Υἱωνὴ, ῆς, ἡ, filia filii, neptis ex filio. Ab
Υἱωνὸς, οῦ, ὁ, filii filius, nepos. Ab υἱός.
Υἱώσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi υἱόω.
Υἱώσις, ἡ, adoptatio, *Steph.* Ab υἱόω.
ὙΚΕΛΟΣ, έλη, ελον, sanus, *Hes.*
ὙΚΗΣ, vel ὕκκης, ου, ὁ, piscis quidam. *Angl.* A STURGEON.
Ὕλαγμα, ατος, τὸ, latratus. Ab ὑλάω.
Ὑλαγμὸς, οῦ, ὁ, idem; (2) clamor. Ab eod.
Ὑλαγωγέω, materiam, ligna, &c. fero. Ab ὕλη et ἄγω.
Ὑλαγωγία, ἡ, ipsa lignorum vectura, *Bud.*

Ὑλαγωγὸς, qui ligna vehit vel materiem comportat, *Poll.*

Ὑλάζομαι, fut. άσομαι, ligna colligo, lignor. Ab ὕλη. Unde

Ὑλαῖος, αία, αῖον, silvestris; (2) luxurians frondibus et silvescens; (3) materialis.

Ὑλακὴ, ῆς, ἡ, latratus. Ab ὑλάω.

Ὑλακόμωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad latratum natus, epith. canis; (2) latrando se exercens et fatigans. Ex ὑλακὴ et μόρος, *fatum.*

Ὑλακόω, idem quod ὑλακτέω, *Opp.*

Ὑλακτέω, ῶ, fut. ήσω, latro; (2) *cum acc.* allatro, latratu prosequor; *met.* maledico, ὑλακτοῦσι, latrant, baubantur, *Ph.* Ἀγαθὸς γ' ὑλακτεῖν, ϗ διαλείχειν τὰς χύτρας, *Aristoph. Vesp.* 898. Τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, *Luc. Il.* 18, 586. Ab ὑλάω.

Ὑλακτήτης, ὁ, latrator, *Ep.*

Ὑλακτικὸς, pronus ad latrandum, *Hom. Sch.*

Ὑλαστρία, ἡ, lignatrix, *Steph.*

ὙΛΑ΄Ω, fut. άσω, latro.

Ὑλειώτης, ὁ, sylvaticus, in sylvis degens.

ὝΛΗ, ης, ἡ, materia quæcunque, unde aliquid fit; unde et cibi ὕλη vocantur; (2) silva; (3) fæces cibi decocti, item vini, omninoque sedimentum cujusque liquidi.

Ὑληβάτης, et ὑλιβάτης, ου, ὁ, silvigradus, qui per silvas graditur, in silvis vivens, epith. Panis. Ex βαίνω.

Ὑληγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. ex materia natus, corporeus. Ex γένος.

Ὑλήεις, ήεσσα, ῆεν, silvosus, arboribus densus et opacus. Ab ὕλη.

Ὑληκοίτης, ου, ὁ, cubile in silvis habens. Ex κοίτη.

Ὕλημα, ατος, τὸ, frutices et stirpes humiliores mediæ inter arbores et herbas. Ex ὕλη, quasi intercederat ὑλέω.

Ὑλημανέω, ῶ, fut. ήσω, silvesco. A μαίνομαι.

Ὑληουργία, ας, ἡ, opus materiarum, ars lignaria, fabrilis. Ab

Ὑληουργὸς, οῦ, ὁ, faber lignarius. Ab ἔργον.

Ὑληεινὸς, ὑληρὸς, (*Hes.*) et epith. Panis, *Ep.*

Ὑλητόμος, ου, ὁ, lignicida, lignator. Δρῦν ὑλοτομοισχίζουσι, *Soph. El.* 97. A τέμνω.

Ὑληφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui materiam seu lignum comportat. Ex ὕλη et φέρω.

Ὑλωρὴς, ου, ὁ, *Nicand.* idem quod

Ὑλήωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, silvæ custos. Ab ὠρέω.

Ὑλίαι, ῶν, αἱ, præsegmina coriorum; (2) res fæculentæ. Ab ὕλη, *fæx.* Unde

Ὑλίζω, fut. ίσω, defæco, fæcibus expurgo, vel per colum transfundo defæcandi causa; liquo, colo, *Gl. V. Diosc.*

Ὕλιγξ, lancea, *Hes.*

Ὑλικὸς, ἡ, ὸν, materialis; (2) crassus, mundanis sordibus inquinatus. Ab ὕλη.

Ὕλιμος, idem quod ὑλήεις, Naz.

Ὑλιουργὸς, vid. ὑληουργός. Ab ὕλις, pro ὕλη, *Steph.*

Ὑλισμὸς, οῦ, ὁ, colatio. Ab ὑλίζω.

Ὑλιστὴρ, ῆρος, ὁ, colum, cribrum, sacculus per quem aliquid transfunditur, ut a fæcibus repurgetur, aut minuatur vis ejus. *Gl. V.* saccus, saccus vinarius. Ab ὑλίζω.

Ὑλιστήριον, ου, τὸ, idem:

Ὑλίστριον, ου, τὸ, idem et ab eod.

Ὑλοβάτης, ου, ὁ, in silva degens. A βαίνω.

Ὑλόβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, in silvis degens, e frondibus ac silvestribus fructibus vivens.

Ὑλογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in silvis vel fruticetis natus, *Gl. V.* sylva natus. A γείνομαι.

Ὑλογράφος, ὁ, ligni pictor, *Man.*

Ὑλοδίαιτος, ὁ ϗ ἡ, corporeus, *Synes.*

Ὑλοδρόμος, ὁ, ἡ, in silvis vagans.

Ὑλόεις, εσσα, εν, sylvosus, nemorosus, *Synes.*

Ὑλοκάτοικος, ου, ὁ ϗ ἡ, silvicola, *Gl. V.*

Ὑλόκομος, ου, ὁ ϗ ἡ, silvis seu arboribus comans, arboribus silvosus. A κόμη.

Ὑλοκόμος, ὁ ϗ ἡ, silvas curans, silvarum studiosus. Ὑλοκόμον νάπος, *Eurip. Andr.* 283. A κομέω.

Ὑλοκουρὸς, οῦ, ὁ, lignator. A κουρά.

Ὑλομανέω, inutili fruticatione luxurio et fere insanio, frondibus ac sarmentis luxurio, *Gl. V.* ὑλομανεῖν, silvescere, *Hipp.* (2) me jacto, effero. (2) ὑφ' ἡδονῆς ἀκράτου πρὸς δόξαν αὐθαδῶς θρασυνόμενον ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ, *Plutarch.* 2, 15. Ab

Ὑλομανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui mirum in modum silvis gaudet, silvosus. A μαίνομαι.

Ὑλομαχέω, ῶ, f. ήσω, in saltibus pugno. Ὑλομαχῆσαι δὲ εἰσι δεινοὶ, *Appian.* A μάχομαι.

Ὑλομήτρα, ἡ, genus vermiculi, quidam bombycen volunt, *Hes.*

Ὑλονόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, in silvis degens. A νέμω.

Ὑλοτομέω, ῶ, fut. ήσω, materiam cædo, succido, ligna in silvis cædo.

Ὑλοτομία, ας, ἡ, materiæ succisio; (2) ars seu scientia cædendi ligna et materiam. Ab

Ὑλοτόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ad succidendas arbores aptus; (2) lignorum cæsor. A τέμνω.

Ὑλοτομικὸς, ad materiarium pertinens, *Steph.*

Ὑλοτόμιον, τὸ, cædua sylva, *Strab.*

Ὑλότροφος, in sylvis nutritus, *Cal.*

Ὑλουργία, ας, ἡ, opus materiarum, ars lignaria. Ab

Ὑλουργὸς, οῦ, ὁ, materiarius, seu lignarius faber. Ex ὕλη et ἔργον.

Ὑλοφάγοιο, gen. sing. *Ion.* pro ὑλοφάγου, ab

Ὑλοφάγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui silvas depascitur, qui in silvis pascitur seu degit. A φάγω.

Ὑλοφορέω, ῶ, f. ήσω, materiam comporto. Ab

Ὑλοφόρος, ου, ὁ, qui materiam et ligna comportat, calo; (2) silvosus.

Ὑλώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, silvosus, arboribus densus et opacus, *Gl. V.* silvester; (2) qui crassæ materiæ est, fæculentus. Ab ὕλη.

Ὑλωρὸς, οῦ, ὁ, silvæ custos. Ex ὠρέω.

Ὗμα, τὸ, pro ὗσμα, pluvia, *Erot.*

Ὑμέας, νος, acc. pl. *Ion.* pro ὑμᾶς, a σὺ, *tu.*

Ὑμεδαπὸς, οῦ, ὁ, vestras, popularis, vester, civis. Τῆς δὲ ὑμεδαπῆς ἀπωλείας ἐχόμενοι, vestro exitio adhærescentes, *Clemens Alex. in Protrept.* 35. Οὐχ ὡς ὑμεδαποὶ Ἀθηναῖοι, *Athen.* 9, 366. Ex ὑμεῖς et δάπεδον. (nisi δαπος est mera terminatio. *Ern.*)

Ὑμέες, νος, nom. plur. *Ion.* pro ὑμεῖς.

Ὑμείας, νος, acc. plur. *Ion.* pro ὑμᾶς.

Ὑμείες, νος, nom. plur. *Ion.* pro ὑμεῖς.

Ὑμεῖς, νος, nom. plur. ab eod.

Ὑμέλη, sterilis, *Suid.*

Ὑμεναιάω, idem quod ὑμεναιόω, *E. M.*

Ὑμέναιος, ου, ὁ, Hymenæus; (2) nuptiarum præses, genius; (3) nuptiale carmen; (4) nuptiæ. Ab ὑμὴν. Hinc

Ὑμεναιόω, ῶ, fut. ώσω, uxorem duco; (2) hymenæum cano. Οὐ γὰρ οἷόν τε ἡμῖν πρὶν διδόναι, πρὶν ϗ λύκος οἶν ὑμεναιοῖ, *Aristoph. Pace,* 1112.

Ὑμενειάω, ῶ, idem et ab eod.

Ὑμεναῖος, nuptialis, *Ep.*

Ὑμενεῖον, seu ὑμένιον, τὸ, membranula, *Steph.*

Ὑμένινος, et ὑμίνιος, membraneus vel membranaceus, *Steph.*

Ὑμενοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, membranæ speciem gerens, membranaceus; (2) membrana constans. Ex ὑμὴν et εἶδος.

Ὑμενόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, alas membranaceas habens, vespertiliones et cicadæ. A πτερόν.

Ὑμενόστρακος, ου, ὁ ϗ ἡ, testa tenui et subtili velut membrana tectus seu constans. Ex ὑμὴν et ὄστρακον.

Ὑμενώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, membranaceus, tenui membrana constans; (2) membranæ speciem gerens. Ab ὑμήν.

Ὑμὲς, νος, nom. plur. *Dor.* pro ὑμεῖς.

Ὑμέτερος, έρα, ερον, vester; (2) tuus. Ab ὑμεῖς.

Ὑμέων, gen. pl. *Ion.* pro ὑμῶν.

ὙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, membrana, pellicula, tunica seu tunicula; (2) membrana, qua involutus est fœtus; (3) carmen nuptiale, Hymen.

Ὑμηττὸς, οῦ, ὁ, locus Atticæ, in quo optimum mel nascitur, *Etym.*

Ὕμμας, νος, accus. plur. *Æol.* pro ὑμᾶς.

Ὕμμες, νος, nom. plur. *Æol.* pro ὑμεῖς.

Ὕμμι, vel ὔμμιν, dat. pl. *Æol.* pro ὑμῖν.

Ὑμναγόρας, seu ὑμναγόρης, ὁ, qui carmina dicit seu pangit; epith. Apollinis, *Ep.*

Ὑμνᾶσαι, aor. 1. inf. act. *Dor.* pro ὑμνῆσαι.

Ὑμνεῦσαι, nom. plur. part. præs. act. f. g. *Poet.* pro ὑμνέουσαι, ab

Ὑμνείω, *Poet.* pro ὑμνέω.

Ὑμνέομες, 1. plur. præs. indic. act. *Dor.* pro ὑμνέομεν.

Ὑμνεῦσαι, nom. plur. f. g. part. præs. act. *Dor.* pro ὑμνοῦσαι, ab

Ὑμνέω, ῶ, fut. ήσω, carmine celebro, hymnis decanto; (2) prædico, celebro, laudo, etiam soluta oratione; (3) convicior, incuso seu accuso, carmine perstringo et diffamo, deploro et lamentor. Χθονὸς τῆσδ' ἔκτος ὑμνήσεις κακά, *Soph. El.* 384. Ἀργεῖαι τέ νιν ὑμνοῦσιν ὑμεναίοισιν, *Eur. Iph. in Taur.* 368. Ὑμνηθήσεται πόλις, *Id. Ion.* 1635. Ὑμνησαν σεμνὰν Θέτιν, *Pind.* τοὺς θεοὺς, *Xen.* ἀπιστοσύναν, *Eur. Med.* 423. Ab ὕμνος.

Ὑμνηπολέω, ῶ, f. ήσω, hymnis et carminibus occupor, cano. Ab

Ὑμνηπόλος, ου, ὁ ϗ ἡ, hymnos tractans, poeta.

Ὑμνήσαντας, acc. plur. a. 1. part. act. verbi ὑμνέω.

Ὕμνησις, εως, ἡ, celebratio per hymnos aut carmina; (2) laudum decantatio. Ab ὑμνέω.

Ὑμνητὴρ, ῆρος, ὁ, cantator, laudator, *proprie* carminibus. Ab eod.

Ὑμνητὴς, οῦ, ὁ, idem et ab eod. Unde

Ὑμνητικὸς, ἡ, ὸν, ad laudes canendas pertinens; (2) artifex laudum canendarum.

Ὑμνητὸς, ἡ, ὸν, celebris, laudibus celebrandus.

Ὑμνήτρια, ας, ἡ, cantatrix, *Poll.* ab ὑμνητήρ.

Ὑμνητρὶς, ίδος, ἡ, idem. *Poll.*

Ὑμνογράφος, ου, ὁ, hymnorum scriptor. Ex ὕμνος et γράφω.

Ὑμνοθέτης, ου, ὁ, poeta; (2) poeticus, versibus scriptus. (1) κὴν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέταις, *Meleag. in Anthol. Br.* (2) ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέταν στέφανον, corollam poeticam, *Id. Ibid.*

Ὑμνολογέω, ῶ, hymnum canto, celebro:

Ὑμνολογία, ας, ἡ, hymnorum decantatio:

Ὑμνολογίζω, fut. ίσω, hymnum dico. Ab

Ὑμνολόγος, ου, ὁ, hymnos dicens.

Ὑμνοποιὸς, οῦ, ὁ, qui hymnos conficit; (2) poeta laudes celebrans. Ex ὕμνος et ποιέω.

Ὑμνοπολεύω, idem quod ὑμνέω, seu ὑμνῳδέω, *Synes.*

Ὑμνοπόλος, ου, ὁ ϗ ἡ· vide ὑμνηπόλος.

Ὕμνος, ου, ὁ, carmen in honorem Dei; hymnus, carmen; (2) oraculum. Ab ὕδω.

Ὕμνουν, 3. plur. imperf. ind. act. *contr.* pro ὕμνεον, ab ὑμνέω.

Ὑμνῳδέω, ῶ, fut. ήσω, hymnos canto, carmina decanto; (2) oraculum edo. Ὀμφαλὸν μέσον καθίζων Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς, *Eur. Ion.* 6.

Ὑμνῳδία, ας, ἡ, hymnorum decantatio; (2) hymnus qui decantatur.

Ὑμνῳδογράφος, ὁ, hymnorum scriptor. Τὸν ὑμνῳδογράφον ἐμελῴδει ἡμῖν Δαυίδ, *Joseph. Maccab.* (sub finem.)

Ὑμνῳδὸς, οῦ, ὁ, hymnorum cantor, qui carmina decantat. Ex ὕμνος et ᾠδός.

Ὕμοιος, *Æol.* pro ὅμοιος, *Steph.*

Ὑμὸς, ἡ, ὸν, idem quod ὑμέτερος, vester.

ὝΝΙΣ, sive ὕννις, εως, ἡ, vomer, vomis.

Ὑννὰς, capra agrestis, *Hes.*

ὝΝΝΟΣ, ου, ὁ, equuleus, mannus.

Ὑοβοσκὸς, οῦ, ὁ, subulcus. Ex ὗς et βόσκω.

Ὑοβοσκότης, ου, ὁ, idem et ex iisdem.

Ὑοειδὴς, sui assimilis, figuram gerens literæ Υ, *Gorr.* ὑωειδής, *V. L.*

Ὑομουσία, ας, ἡ, Musa porcina, cantus suum grunnitum referens; cantus invenustus. Ex ὗς et μοῦσα.

Ὑοπόλος, ου, ὁ, qui ad sues versatur, subulcus. Ex ὗς et πολέω.

Ὑὸς, *suis,* gen. ab ὗς, *sus.*

Ὑὸς, pro υἱὸς, *Att.*

Ὑόσερις, ἡ, herbæ nomen, porcina seris, *Steph.*

Ὑοσκυαμάω, ῶ, insanio more eorum qui hyoscyamum gustarunt. Ab

Ὑοσκύαμος, ου, ὁ, et -μον, τὸ, hyoscyamus, faba porcina, *Nic. Al.* 416. *Angl.* HENBANE.

Ὑοσκυαμίω, pro ὑοσκυαμάω, *E. M.*

Ὑοσκυάμινος, ex hyoscyamo confectus, *Diosc.*

Ὑοφορβεῖον, ου, τὸ, hara. Ab ὑοφορβός.

Ὑοφόρβιον, ου, τὸ, grex suum quæ pascuntur. Ab

Ὑοφορβὸς, οῦ, ὁ, subulcus. Ex ὗς et φέρβω.

Ὑπαγανακτέω, ῶ, fut. ήσω, subindignor, indignor.

Ὑπαγαπάω, amo, valde amo.

Ὑπαγγελέουσαι, nom. pl. f. 2. part. act. *Ion.* pro ὑπαγγειλοῦσαι, ab

Ὑπαγγέλλω, clam nuncio, pronuncio; annuncio. Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ, *Mus.* 106.

Ὑπάγγελος, ου, ὁ, nuncius. A præc.

Ὑπάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, patefactus, denunciatus. Ab eod.

Ὑπάγεται, 3. sing. præs. ind. pass. v. ὑπάγω.

Ὑπαγκαλίζω, f. ίσω, in ulnis gesto. Hinc

Ὑπαγκάλισμα, ατος, τὸ, quod ulnis gestatur; (2) amplexus. Καὶ νῦν δὺ οὖσαι, μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα, *Soph. T.* 545.

Ὑπαγκάλιος, ὁ, puer qui in ulnis gestatur, *Suid.* Ab ἀγκάλη.

Ὑπάγκαλος, et -άλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ulnis gestatur. Ex ὑπὸ et ἀγκάλη.

Ὑπαγκώνιον, ου, τὸ, cubital. Ab ἀγκών.

Ὑπαγορευτέον, *adv. posit.* respondendum.

Ὑπαγόρευσις, εως, ἡ, dictatio; (2) hortatio de inspiratione divina, *Jos.* Ab

Ὑπαγορεύω, fut. εύσω, dicto, verba subjicio; (2) respondeo; (3) post factum verba addo; (4) nuncupo; (5) interpretor, expono. Κλινοπετὴς ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολὴν, *Synes.*

Ὑπάγροικος, ον, subrusticus.

Ὑπάγρυπνος, ὁ καὶ ἡ, vigilans, non dormiens, insomnis.

Ὑπάγω, fut. άξω, subduco, clam eximo; unde (2) ventrem ὑπάγειν, i. e. ciere, laxare; (3) subjicio, jugo subdo, maxime *in med.* (4) defero, in judicium adduco; (5) paullatim deduco; (6) recedo, abeo, eo; (7) *in med.* est præter subjicio mihi, illicere in fraudem, pellicere ad stuprum, item subjicere vel suggerere alicui aliquid; ὕπαγε, vade, ὑπάγεις, abis, ὑπήγαγεν, redegit, et ὑπηγάγετο, subegit, *Phil.* ὑπαχθεὶς, inductus. *Gl. V.* (1) Ἕκτορα δ᾽ ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, *Il.* 11, 163. (2) ὑπάγουσα κοιλίη, alvus fæces excernens, *Hippoc.* (3) ὕπαγε ζυγὸν ἵππους, equos sub jugum junxit, *Il.* 16, 148; 23, 291. (4) *apud Xenophontem, Thucydidem et Herodotum.* Εἰς δίκην, deferre: ὑπάγω σε θανάτου, accuso te criminis capitalis, *apud Xenoph. et Herodot.* (5) ἐπειδὰν ὑπάγωσι τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντες οἱ Ἀρμένιοι, *Xenoph. Cyr.* 3, 164. Πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν, *Xenoph. in Hipparch.* 75. Τίν᾽ ὑπάγεις μ᾽ εἰς ἐλπίδα, *Eur. Hel.* 832. Ὑπαχθέντες οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὄψει, pellecti, *Plut. in Sol.* 82. (6) ὑπάγεθ᾽ ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, *Aristoph. Ran.* 175. Τοὺς δ᾽ ἄλλους ἐκέλευσεν ὑπάγειν, lente ire, *Xen. Cyr. Exp.* 4, 198.

Ὑπαγωγεὺς, έως, ὁ, instrumentum fabrile; (2) tormentum. Ab ὑπάγω.

Ὑπαγωγὴ, ῆς, ἡ, subductio, *Gl. V.* captio; (2) receptus, recessus, qui fit, cum receptui canitur; *item*, fuga; (3) deceptio, dolus, fraus; (4) submissio et succidua exceptio maris in animalibus. Ab eod.

Ὑπαγωγὸς, ἡ, ὸν, vim habens subducendi, decipiendi, &c. Ab eod.

Ὑπᾴδω, succino. Κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων, *Aristoph. Ran.* 365.

Ὑπαείδω, idem. Ὑπήεισαν δὲ λίγειαι ἐπταλέον σύριγγες, *Call. in Dian.* 242.

Ὑπαὶ, *Præpos.* pro ὑπό.

Ὑπαιάζω, sublamentor.

Ὑπαιδειδίσσομαι, pro ὑποδείδω, *Hom.*

Ὑπαιδέομαι, subrevereor. *it.* revereor, *ut simpl.*

ὙΠΑΙΘΑ, *adv.* coram, recta; ex obliquo, *Il.* 15, 519.

Ὑπαιθριάζω, fut. σω, sub sereno sum vel ago. Ὑπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ, *Aristoph. Av.* 1508.

Ὑπαίθριος, ου, ὁ καὶ ἡ, subdialis, qui est sub dio.

Ὑπαιθρὸν, οῦ, τὸ, area, subdiale, *Gl. V.*

Ὕπαιθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, subdialis, qui est sub dio; (2) *met.* de vita viri in rep. administranda aut bello gerendo versantis; opp. umbraticæ; (3) in re militari ὕπαιθρα opp. locis munitis, in quibus latere milites possunt. Ex ὑπὸ et αἴθρα.

Ὑπαίθω, ardeo. Καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ᾽ ἂν ἰώμην τὸ σόν; *Soph. Trach.* 1226.

Ὑπαικάλλω, adsentor, clam adsentor.

Ὑπαινίσσομαι, fut. ίξομαι, subobscure declaro sive innuo, tacite et occulte innuo. Τὴν μέλλουσαν αὐτῇ τύχην ὑπαινιττόμενος, *Ælian.*

Ὑπαίρω, elevo, attollo, *V. L.*

Ὑπαΐσσω, fut. ΐξω, clam prosilio, proruo, sc. ex inferiori loco. *Il.* 2, 310.

Ὑπαίσχρον, subturpe, *Gl. V.*

Ὑπαισχύνομαι, suppudet, *Gl. V.*

Ὑπαίτιον, ου, τὸ, culpa, quod vitio vertitur. (melius ἐπαίτιον.) Ab

Ὑπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, obnoxius crimini. *Gl. V.* sons. Ab αἰτία.

Ὑπαιτίως, reprehensionem merendo, reddendo se crimini obnoxium, *Bud.*

Ὑπακοὴ, ῆς, ἡ, obedientia. Ab ὑπακούω.

Ὑπάκοισον, 2. sing. a. 1. imperat. act. *Dor.* pro ὑπάκουσον, ab ὑπακούω.

Ὑπακουὸς, οῦ, ὁ, qui ex altero audivit, interpres alterius.

Ὑπακουστέον, *adv. posit.* intelligendum, pro quo alias ἐλλείπει. Ab

Ὑπακούω, f. ούσω, obedio, obtempero; (2) cedo, admitto; (3) subintelligo in Ellipsi. Ἀλλὰ τῷ γ᾽ ἐν παιδίῳ ὑπάκουσον, *Aristoph. Lys.* 879. Ἐπὴν κ᾽ αὐταῖς ὑπακοίσω, *Theocr.* 11, 78. Ὑπακούειν, dicitur is, qui apud fores auscultat, τῷ θύραν κόπτοντι, *Act. Apost.* 12, 13. Κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι.

Ὕπακρος, ον, primarius, perfectus in aliquo genere, quo alias πένταθλος.

Ὑπακτικὸς, ἡ, ὸν, vim edendi, subducendi (v. gr. alvum) habens. Ab ὑπάγω.

Ὑπάλειμμα, ατος, τὸ, inunctio:

Ὑπάλειπτον, ου, τὸ, quod illinitur. Ab ὑπαλείφω.

Ὑπαλειπτρὶς, ίδος, ἡ, ungendo seu illinendo serviens. Ab

Ὑπάλειπτρον, ου, τὸ, instrumentum quo ad illinendum utimur, velut specillum. Ab

Ὑπαλείφω, fut. ψω, sublino, lino, subungo. Ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς, *Aristoph. Pace*, 902. Ὑπάλειψον τῷ 'φθάλμῳ, *Idem.*

Ὑπαλεύασθαι, aor. 1. inf. med. verbi ὑπαλεύω pro ὑπαλύσκω.

Ὑπαλεύεο, *subterfuge*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro ὑπαλεύεσο.

Ὑπαλεύομαι, fugio, elabor, vito. Δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην, *Hes. Op.* 758.

Ὑπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, immutatio. *Gl. V.* submutatio; hypallage, *figura grammatica.*

Ὑπάλλαγμα, ατος, τὸ, commutatio subsidiaria, res quæ vicem alterius præstat. *Gl. V.* pignus. Ab

Ὑπαλλάττω, fut. ξω, muto, immuto; (2) unum loco alterius pono, seu exhibeo. Ὑπαλλάττων, ἀεὶ τὸ ἐπικείμενον ὀθόνιον, *Gal.*

Ὑπαλλακτικὸς, ἡ, ὸν, commutativus. A præc.

Ὑπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, subalternus.

Ὑπαλύξαι, aor. 1. inf. act. verbi ὑπαλύσκω.

Ὑπάλυξις, εως, ἡ, effugium, devitatio. Ab eod. *Il.* 22, 270.

Ὑπαλύσκω, fut. ύξω, subterfugio, effugio, evito. *Hom. Batr.* 97.

Ὑπαμάω, ῶ, demeto, subobtundo.

Ὑπαμβλύνω, obtundo.

Ὕπαμμος, ὁ καὶ ἡ, arenosus.

Ὑπάμπελος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitibus consitus.

Ὑπαμπέχω, induo, indumento tego.

Ὑπαναβάλλομαι, cunctor, *Phal. Ep.*

Ὑπαναγινώσκω, lego, recito. Hinc

Ὑπαναγνώστης, ου, ὁ, lector.

Ὑπανάγω, subduco, abduco.

Ὑπαναδίπλωσις, εως, ἡ, duplicatio.

Ὑπαναδύομαι, fut. ύσομαι, tergiversor, subduco me alicui rei.

Ὑπαναδύω, sensim vel clam emergo, in *V. L.* subeo.

Ὑπαναθλίβω, premendo expello.

Ὑπανακινέω, ῶ, abeo, *ap. Aristoph.* saltans abeo. Ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν, *Arist. Conc.* 1159.

Ὑπανακλίνω, et ομαι, subcumbo, *Gl. V.*

Ὑπαναλίσκω, paulatim insumo, paulatim attero. Πολυανθρωπίᾳ τὴν ὀλιγότητα τρίβειν καὶ ὑπαναλίσκειν βεβουλευμένος, *Plutarch. in Fabio.*

Ὑπαναλόω, sensim vel clam consumo, *Steph.*

Ὑπανάστασις, ἡ, assurrectio, honor habitus in cedendo loco, *Aristot.*

Ὑπαναστατέον, *adv. posit.* assurgendum. Ab ὑπανίσταμαι.

Ὑπαναστρέφω, reverto, redeo.

Ὑπανατρέφω, f. θρέψω, insuper alo vel nutrio. Ὑπανατρέφειν τὸν νοσέοντα, *Aret.*

Ὑπαναφλέγω, incendo, paulatim incendo vel calefacio, de vino, amore. Ἐκ τοῦ οἴνου ὑπαναφλεγόμενος, *Ælian.*

Ὑπαναφύομαι, paulatim nascor. Ὑπαναφύεσθαι δέ τι ἐκ τοῦ εἴδους φοβερὸν τῷ Ἀλεξάνδρῳ λέγουσιν, *Ælian.* Ex φύομαι.

Ὑπαναχωρέω, ῶ, sensim recedo, retro abeo.

Ὑπαναχώρησις, εως, ἡ, recessio, abitus. A pr.

Ὕπανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, viro subjectus seu obnoxius. *Ph.* ὕπανδρος, *maritata.* Καὶ ταύτῃ ὑπάνδρῳ, et ei conjugi, *Heliod.* 10. Ex ἀνήρ.

Ὑπανειμένως, remisse, *Steph.*

Ὑπανέχω, sustineo, velut humeris, &c.

Ὑπανθέω, floreo, vigeo.

Ὑπανιάομαι, ῶμαι, discrucior, molestia affectus sum. Ἕωθεν ὑπανιῶντο τῇ νουμηνίᾳ, *Arist. Nub.* 1197.

Ὑπανίημι, remitto vel intermitto, *Gaz.*

Ὑπανίσταμαι, et ὑπανίστημι, adsurgo, honoris causa alicui; (2) exsurgo. Τῶν θακῶν τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι, *Aristoph. Nub.* 989.

Ὑπανίστασο, *surge*, 2. sing. præs. imperat. pass.

Ὑπανοίγνυμι, idem quod

Ὑπανοίγω, fut. ξω, subtus aperio, v. gr. infra pedes, clam, paululum. Τῶν δὲ χειλέων αὐτῆς ὑπανοιχθέντων, *Aristæn.*

Ὑπαντάω, ῶ, fut. ήσω, obviam eo; (2) nanciscor; (3) occurro, præoccupo, præripio; (2) νῦν δ᾽ ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας, *Soph. Phil.* 718. (3) μολὼν δ᾽ ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν, *Eurip. Suppl.* 398. κατὰ πρόσωπον, *Heliod.*

Ὑπαντέω, ῶ, idem. Hinc

Ὑπάντησις, εως, ἡ, occursus.

Ὑπαντὴ, ἡ, pro ὑπάντησις, *V. L.*

Ὑπαντιάζω, fut. άσω, occurro. Τῶνδ᾽ ἀκούσας αὐτὸς ὑπηντίασε, *Pind.* Ὑπηντίαζον ἡμῖν, *Lucian.* τοὺς πολεμίους, *Plut.* Ex ἀντιάω.

Ὑπαντιάξαισα, aor. 1. part. act. f. g. *Æol.* pro ὑπαντιάσασα, ab ὑπαντιάω.

Ὑπαντιάω, idem quod ὑπαντάω, *Steph.*

Ὑπάντομαι, occurro. Οὐκ ἀναμείνας ὁ Ἀρτάβανος, ὑπήντετο αὐτῷ, *Herodian.*

Ὑπάντλησις, εως, ἡ, exhaustio, velut e sentina.

Ὕπαντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in antro degit, *item adject.* cavernosus. Ex ἄντρον.

Ὑπανύω, subministro; (2) ministro.

Ὑπαξόνιος, ον, axem continens. Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων, *Call.*

Ὑπαπειλέω, una minor.

Ὑπάπειμι, paullatim abeo vel me subduco.

Ὑπαποκινέω, abeo paulatim seu clam.

Ὑπαποκινητέον, clam discedendum est, *Aristoph. Thesm.* 931. Ex ὑπὸ, ἀπὸ, et κινέω.

Ὑπαποτρέχω, abeo; (2) clam abeo.

Ὑπάπτω, *Ion.* pro ὑφάπτω.

ὙΠΑΡ, τὸ, *nomen indeclinabile*, visio vera, *Od.* 19, 547. *Ib.* 20, 90. *Adverb.* videndo et vigilando, *intell.* κατά.

Ὑπαράττω, fut. ξω, succutio; (2) quatio.

Ὑπάργιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, argillam in se continens. Epith. terræ.

Ὑπαργύρευσις, εως, ἡ, æs alienum. Ab

Ὑπαργυρεύω, f. εύσω, argentum anxie quæro, et veluti effodiendo investigo; (2) ὑπαργυρεύομαι, obæratus sum, *Gl. V.*

Ὑπάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo argentum est mixtum; (2) argento par.

Ὑπαρίθμησις, ἡ, qu. dic. subnumeratio, *Naz.*
Ὑπαρκτικὸς, ἡ, ὸν, substantivus.
Ὑπαρκτὸς, ἡ, ὸν, existentiam habens. Ab ὑπάρχω.
Ὕπαρνος, ἡ, ovis lactans agnum, *Call. in Apoll.* 53. Ab ἄρς, ἀρνός.
Ὕπαρνος, ον, negans aliquid, ut ἔξαρνος. Ὕπαρνος γάρ τις ὡς ἀπόλλυσαι, *Euripid. Andr.* 558. Πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι, *Callim. in Apoll.* 53. Ab ἀρνέομαι.
Ὑπάρξαι, a. 1. inf. act. verbi ὑπάρχω. Unde
Ὕπαρξις, εως, ἡ, existentia, subsistentia, substantia, vertex essentiæ secundum Platonicos; (2) bona, facultates.
Ὑπαρπάζω, fut. άξω, surripio, præripio, *Ion.* pro ὑφαρπάζω. Ὑπαρπάσας λόγον, *Herodot.*
Ὑπαρτάω, ῶ, subligo, suspendo ex.
Ὑπᾶρχεν, *erat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ὑπῆρχεν, ab ὑπάρχω.
Ὑπαρχὴ, ῆς, ἡ, principium, initium, ortus; (2) beneficium ultro datum.
Ὑπαρχία, ἡ, munus seu potestas legati; (2) dominatus, potestas in alium. Ab
Ὕπαρχος, ου, ὁ, qui sub alio imperium obtinet, ut legatus in exercitu aut provincia; (2) dux, idem quod ἔπαρχος. (3) subditus. Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, subditus aliis, *Soph. Aj.* 1124. Ἴστω δέ τις φράσων ὑπάρχοις τοῖς ἐμοῖς, ducibus, *Eurip. Helen.* 1451.
Ὑπάρχιος, *Tryph.* vid. *Merr. et Thes. Gr. Pr.*
Ὑπαρχούσης, gen. sing. part. præs. f. g. verbi
Ὑπάρχω, fut. ξω, initium do, primus facio aut dico, vel initium rei do, lacesso, excito contentionem; (2) sum, existo, suppeto; (3) adsum; (4) sum ὕπαρχος, ὑπάρχει, *cum infin. item* καλῶς ὑπάρχον, facultas est, occasio, materia adest, licet; ὑπάρχουσιν, habentur, *Ph.* ὑπῆρξεν, provenit, licuit, *Gl. V.* ὑπάρχοντα, bona fortunæ, *Ph.* Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν, *Soph. El.* 925. Οὐκοῦν ὑπάρχειν τόνδε κατθανόντα χρή; *Eur. Rhes.* 632. Μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις, *Phocyl.* 104. Διὰ τὰς εὐεργεσίας ὡς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς, *Dem.* Ἀδικήσων μὲν οὐδένα, τοὺς δὲ ὑπάρχοντας βίας ἀμυνόμενος, *Plut. in Theseo.*
Ὑπαρωματίζω, aromata redoleo, *Diosc.*
Ὑπασπίδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, clypeo tectus. Ὑπασπίδιος κόσμος, armorum ornatus, *Soph. Aj.* 1407. Ὑπασπίδια προβιβῶντι, ad lævam progredienti, *Il.* 13, 807. Ex ὑπὸ et ἀσπίς.
Ὑπασπίζω, fut. ίσω, clypeum gesto, armiger sum. Ex iisdem. Hinc
Ὑπασπιστὴς, οῦ, ὁ, clypeatus satelles. *Gl. V.* protector, armiger. Ξενοφῶντα δὲ ὁ ὑπασπιστὴς, ἔχων τὴν ἀσπίδα, ἀπέλιπεν, *Xen. Cyr. Exp.* 4, 199.
Ὑπασπιστὴρ, ῆρος, ὁ, idem et ab eod.
Ὑπάσσω, exeo, exilio. *Att.* pro ὑπαΐσσω. Τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν, *Soph. Aj.* 301.
Ὑπαστρος, ον, sidereus, cœlestis, a sideribus ortus, ductus. Ab ἄστρον.
Ὑπασώδης, ες, idem quod ἀσώδης.
Ὑπατεία, ας, ἡ, consulatus. Ab
Ὑπατεύω, f. εύσω, sum consul. Ab ὕπατος.
Ὑπάτη, sc. χορδὴ, principalis, *Mart. Cap.*
Ὑπατηῒς, ἡ, consularis, *Suid.*
Ὑπατία, pro ὑπατεία, *Ep.*
Ὑπατικὸς, ἡ, ὸν, consularis, ad consulem pertinens. Ab eod.
Ὑπάτιος, ὁ, vir consularis, *Ep.*
Ὑπατμίζω, fut. ίσω, vaporem subjicio. Ex ἀτμὸς, *vapor.* Hinc
Ὑπατμισμὸς, οῦ, ὁ, vaporis excitatio, emissio.
Ὑπάτοπος, ου, ὁ ἡ ἡ, subabsurdus.
Ὕπατος, άτη, ατον, summus, supremus; (2) *Subst.* consul, quia penes illum Romæ erat summa potestas. Ab ὑπέρ.
Ὑπαττικίζω, fut. ίσω, Atticæ linguæ elegantiam adfecto.
Ὑπαυγάζω, fut. άσω, splendesco, illucesco. Ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζεν, *Luc.*
Ὕπαυγος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est sub luce. Ex αὐγὴ, *splendor.*
Ὑπαυθαδίζομαι, subarroganter me gero, *Steph.*
Ὑπαυλέω, succino tibia, *Luc.*
Ὕπαυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est in aula; (2) qui est in tentorio, vel tecto. (2) Ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον, illum intra tentoria cohibere Teucer jubet, *Soph. Aj.* 795. Ex αὐλή.
Ὑπαύστηρος, ον, subausterus, *Diosc.*
Ὑπαυχένιον, ου, τὸ, cervical, quod cervici supponitur. Ex ὑπὸ et αὐχήν.
Ὑπαυχένιος, qui est sub cervice. Ἀλλ' ἡ μὲν πολλὴ καὶ ὑπαυχένιος, coma quæ sub collo erat, *Heliod.* 3.
Ὑπαφίσταμαι, recedo, decedo, v. gr. de via.
Ὑπαφρίζω, spumo, spumare incipio.
Ὑπαφρονέστερος, inscite vivens, *Herod.*
Ὕπαφρος, ου, ὁ ἡ ἡ, spumeus, spumosus.
Ὑπάφωνος, ον, alienus, non conveniens, non regularis, *Hipp.*
Ὑπαχλύνω, subobscuro, *Cal.*
Ὑπέασιν, 3. plur. præs. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ὕπεισι, ab ὕπειμι.
Ὑπέβαλε, 3. sing. a. 2. indic. act. v. ὑποβάλλω.
Ὑπεβλέποντο, 3. plur. imperf. ind. med. verbi ὑποβλέπω.
Ὑπέγγυος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui fidejussores dedit, ut datis vadibus liberatus; (2) sponsioni obnoxius.
Ὑπεγγύως, *adv.* satisdato, vadato.
Ὑπεγκλίνω, leniter, paululum inclino.
Ὑπέδδεισαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ὑπέδεισαν, ab ὑποδείδω.
Ὑπεδείδισαν, *timuerant*, 3. plur. plusq. perf. ind. med. *per Sync.* pro ὑπεδεδιδίεισαν.
Ὑπέδειξα, aor. 1. ind. act. verbi ὑποδείκνυμι.
Ὑπέδεκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. *Poet.* pro ὑπεδέδεκτο, ab ὑποδέχομαι.
Ὑπεδέξατο, 3. sing. aor. 1. ind. med.
Ὑπέδρασιν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν, ab ὑποδιδράσκω.
Ὑπεθήκαο, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ὑπεθήκασο, ab ὑποτίθημι.
Ὑπείδομαι, suspicor, suspectum habeo; (2) contemplor. Νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπείδετο στρατὸν Κρέων, *Eur. Supp.* 695. Οἱ μὲν μετὰ τὴν ἔχθραν ὑπείδοντο μόνον ἀλλήλους ἢ παρώδευσαν, i. e. torve aspiciebant, *Appian.*
Ὑπεικάθω, cedo, me subjicio. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ' — τούτοις ὑπεικάθοιμαι, *Soph. El.* 363.
Ὑπεικάθω, *Att.* pro ὑπείκω, *Soph.*
Ὑπεικτέον, *adv. pos.* cedendum est, *Soph. Aj.* 667.
Ὑπεικτικὸς, ἡ, ὸν, qui cedit. Ab
Ὑπείκω, fut. είξω, cedo, concedo, locum do, remitto, obsequor, obtempero, obedio. Γέρα μηδὲν ὑπείκων, *Eur. Iph. in Aul.* 138.
Ὕπειμι, subsum, adsum, suppedito.
Ὑπεῖμι, subeo, irrepo: præt. ὑπῇα, et solutione ὑπήϊα. Τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κόσμος Ἔρως, *Apoll. Rhod.* 3, 1077.
Ὕπειξις, εως, ἡ, cessio; (2) obsequium. Ab ὑπείκω.
Ὑπείξομαι, fut. 1. ind. med. verbi ὑπείκω.
Ὑπειπεῖν, præfari, prædicere, *inpr.* monendi causa; *unde etiam* pro monere. Πᾶσίν θ' ὑπεῖπον τούσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους, *Eur. Supp.* 1168. Οὐδενὸς ἀκοὴν ὑπειπών, *Her. Fur.* 965. Ὥσπερ ἐν ἀρχῇ ὑπείπομεν, *Thuc.*
Ὑπεὶρ, *Poet.* pro ὑπέρ.
Ὑπειράλιος, pro ὑπεράλιος, *Dion.*
Ὑπειρεσία, ἡ, remigatio, *Orph.* pro ὑπηρεσία. Ab ἐρέττω.
Ὑπείρεχον, 3. pl. imperf. ind. act. *per Metath.* pro ὑπέρειχον, ab ὑπερέχω, *Il.* 2, 426.
Ὑπειρέχω, emineo, supero, pro ὑπερέχω ὑπείρεχε, tene supra, super extende.
Ὑπείροχος, ου, ὁ ἡ ἡ, eminens, excellens; superior. Ab ὑπειρέχω.
Ὑπειρῶν, superior, *V. L.*
Ὑπεὶς, aor. 2. part. *Ion.* verbi ὑφίημι. Καὶ ὑπεὶς τῆς ὀργῆς, remissaque iracundia, *Herodot.* 1, 156.
Ὑπείσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. v. ὑπείω, pro ὑφίημι, *submitto.*
Ὑπείσειμι, subeo, subingredior, irrepo; ὑπεισιέναι, subrepere, *Gl. V.*
Ὑπεισέρχομαι, idem. Εἶτα λαβὼν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, *Plut.*
Ὑπεισέλευσις, ἡ, aditio, *V. L.*
Ὑπὲκ, *Præpos.* e, ex. Ex ὑπὸ et ἐκ, *ex.*
Ὑπεκβαίνω, procedo, v. gr. in aciem.
Ὑπεκβάλλω, ejicio; (2) prætervehor, transeo. (2) Ὧδ' ἔτι δηρὸν μέλλον ὑπὲκ ποταμοῖο βαλεῖν Ἀμύροιο ῥέεθρα, *Apoll. Rhod.* 1, 595.
Ὑπεκδέχομαι, fut. δέξομαι, exspecto; *Epigr.* (2) intelligo, colligo ex aliqua oratione aliquid.
Ὑπεκδιδράσκω, subterfugio.
Ὑπεκδραμέω, idem quod ὑπεκτρέχω, *Ep.*
Ὑπεκδύνω, vel ὑπεκδύω, f. ύσω, clam exuo seu excutio; (2) *In med.* emergo, clam elabor; (3) declino. Πόνους μὲν Τρωϊκοὺς ὑπεξέδυν, *Eur. Cyc.* 340.
Ὑπεκθαίρω, expurgo.
Ὑπέκθεσις, εως, ἡ, idem quod ὑπόθεσις, *Hes.*
Ὑπεκκαλύπτω, paulatim nudo, vel nudo.
Ὑπεκθέωνται, 3. plur. a. 2. conj. act. *Ion.* pro ὑπεκθῶνται, ab ὑπεκτίθημι, *subduco.*
Ὑπεκκαίω, fut. καύσω, succendo. Hinc
Ὑπέκκαυμα, ατος, τὸ, id quo aliquid succendimus, fomes ad succendendum, suscitabulum ignis, irritamentum.
Ὑπέκκειμαι, aliquo sum exportatus; (2) in locum aliquem subducor, *Aristot.*
Ὑπεκκενόω, evacuo, expilo.
Ὑπεκκλέπτω, furto subduco. Ὑπεκκλαπέντα διὰ τῶν φίλων χρήματα, *Plut.*
Ὑπεκκλίνω, clam paulatim declino.
Ὑπεκκομίζω, f. ίσω, clam exporto, clanculum effero.
Ὑπεκκρίνω, excerno, ejicio, *inpr.* de iis quæ per alvum ejiciuntur.
Ὑπεκλαμβάνω, excipio.
Ὑπεκλύω, paulatim frango, item frango, debilito; (2) libero, solvo.
Ὑπεκπέμπω, f. ψω, clam emitto. Ὅς με ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς, *Eur. Hec.* 6. Ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθείᾳ χερῶν, *Soph. El.* 1366.
Ὑπεκπεράω, transeo, trajicio, sed cum significatione loci, unde progressa, v. gr. navis trajecit.
Ὑπεκπηδάω, ῶ, fut. ήσω, subsilio, prosilio.
Ὑπεκπνέω, exspiro, deficio; ὑπεκπνέουσι, abeunt.
Ὑπεκπονέω, elaboro, laborando perficio.
Ὑπεκπροθέω, longe præcurro, sc. ex acie, portu, seu procurro, *Il.* 9, 502. Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, parvo intervallo præcurrentem, *Il.* 21, 604.
Ὑπεκπροθόρω, prosilio. Αὐτὰρ ὅγε σπήλυγγος ὑπεκπροθορὼν ἀλίαστος, *Oppian. Cyneget.* 4, 160.
Ὑπεκπρολύω, prius solvo, seu potius solvo, v. gr. curru equos, *Od.* 6, 88.
Ὑπεκπροῤῥέω, profluo, *Od.* 6, 87.
Ὑπεκπροτάμνει, de navi, progressa, v. gr. e portu, secat mare.
Ὑπεκπροφεύγω, clam profugio, effugio. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα Νέου ὑπ' ἀργαλέης, *Hesiod. Scut.* 42.
Ὑπεκπροφύγῃ, 3. sing. aor. 2. conj. act.
Ὑπέκπυρος, ον, ardens, vehemens.
Ὑπεκρέω, qu. dic. subeffluo, sensim et clam effluo, evanesco. Τὸ δὲ ποριζόμενον ἀεὶ ὑπεκρεῖ, *Plut.*
Ὑπεκῤήγνυμι, suberumpo, *Steph.*
Ὑπεκσαώζω, libero, e periculo eripio, *Il.* 23, 292.
Ὑπεκσώζω, idem.
Ὑπεκτήκομαι, colliquesco, ut cum caro in aquam abit existitque hydrops.
Ὑπεκτίθημι, seu ὑπεκτίθεμαι, aliquo transportandum curo, securitatis gratia, aut alia de causa, *Ern.* Τὸν ἄνδρα εἰς βίον ἀκύμονα ὑπεκτιθέμενος, *Plut.* Ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου, *Eur. Andr.* 69. *Soph. El.* 299.
Ὑπεκτρέπω, paullulum declino, deflecto, clam averto; (2) paullulum declino, paullatim aversor et vito. Τῶν ὑπεκτρέπειν πόδα φιλεῖ, *Soph. Trach.* 557. Ταύτην ἅπας φεύγει τε ἢ ὑπεκτρέπεται, *Plato.* Ὥστ' ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραποίμην, *Soph. Œd. Col.* 565.
Ὑπεκτρέχω, longe excurro, procurro, effugio, supero. Ἦν δ' ἂν ἐγὼ μὲν μὴ θανεῖν ὑπεκδράμω, *Eur. Andr.* 339. μόρον, *Ib.* 415. Τὸν

στρατηγὸν ὑπεκδραμὼν τὸν ἐκ Πύλου, *Aristoph. Eq.* 739.

Ὑπεκτροφὴ, ἡ, nutritio, educatio, recreatio.

Ὑπεκφαίνομαι, in lucem edor, appareo, conspicuus sum.

Ὑπεκφέρω, clam effero; (2) perfero, tolero, *Od.* 3, 496. (1) ἑὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο, *Il.* 5, 318.

Ὑπεκφεύγοντι, dat. sing. præs. part. act.

Ὑπέκφυγε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi ὑπεκφεύγω.

Ὑπεκφεύγω, clam effugio, subterfugio, refugio, effugio. Οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν, *Soph. Antig.* 599. μίασμα, *Ib.* 787.

Ὑπεκχέω, et ύω, effundo. Τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ, *Apoll. Rhod.* 3, 705.

Ὑπεκχωρέω, ῶ, sensim abscedo seu excedo; (2) ex aliquo loco me subduco; *item* de fæcibus alvi. Ὑπεκχωρεῖν τοῦ βίου, *Plut.* τῷ θανάτῳ, *Id.*

Ὑπεκχώρησις, ἡ, excretio per alvum. A præc.

Ὑπεκχωρητικὸς, ἡ, ὸν, vim alvi purgandi habens.

Ὑπέλαβον, aor. 2. ind. act. verbi ὑπολαμβάνω.

Ὑπέλαιον, ου, τὸ, olei fæx seu sordes.

Ὑπελαύνω, subigo, subagito, *Gl. V.*

Ὑπελαφρύνω, sublevo. Ex ὑπὸ et ἐλαφρύνω.

Ὑπελείφθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ὑπολείπω.

Ὑπελείφθησαν, *relicti sunt*, 3. pl. aor. ejusd.

Ὑπελύσαο, 2. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ὑπελύσασο, ab ὑπολύω.

Ὑπέμβρυον, ου, τὸ, infans adhuc lactens.

Ὑπεμβρυόω, gravidam reddo. Κόρην πλευρωνίαν ὑπημβρύωσεν, *Soph. Fragm.* apud *Clem. Alex. Strom.* 5, 715. Ab ἔμβρυον.

Ὑπέμειναν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi ὑπομένω.

Ὑπέμεινεν, *remansit*, 3. sing. cum ν, aor. ejusd.

Ὑπέμενε, 3. sing. imperf. ind. act.

Ὑπεμήμυκε, *deflexit*, 3. sing. perf. ind. act. *Att.* pro ὑπήμυκε, ab ὑπημύω. Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, *Il.* 22, 491. Vide *Toup. Ep. Crit.* 73.

Ὑπομνήσθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ὑπομνάομαι.

Ὑπεμπίμπρημι, succendo.

Ὑπεμφαίνω, subostendo, significo, adumbro.

Ὑπεναντιόομαι, οῦμαι, adversor, repugno. Ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις, *Plut.* Ab

Ὑπεναντίος, ία, ίον, contrarius, e regione positus, &c. (2) adversarius, hostis; (3) obvius, obviam factus. Hinc

Ὑπεναντιότης, ητος, ἡ, contrarietas, quædam diversitas; (2) vicissitudo.

Ὑπεναντίωμα, ατος, τὸ, repugnantia. Ab ὑπεναντιόομαι.

Ὑπεναντίωσις, εως, ἡ, idem. Ab eod.

Ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, sibi mutuo adversantur.

Ὑπενδίδωμι, paulatim cedo, clam cedo, tergum verto, *Thuc.*

Ὑπένδυμα, ατος, τὸ, idem quod

Ὑπενδύτης, ου, ὁ, interula, quævis interior vestis. Ex ἐνδύομαι.

Ὑπενεγκεῖν, aor. 2. inf. act. verbi ὑποφέρω.

Ὑπένερθε, vel ὑπένερθεν, *adv.* infra, subtus, subter.

Ὑπενόουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ὑπενόεον, ab ὑπονοέω.

Ὑπεξάγω, subduco, subtraho. Σαυτὸν ὑπεξήγαγες τῆς τοιαύτης λειτουργίας, *Chrys.*

Ὑπεξαγωγὴ, ῆς, ἡ, idem quod seq. A præc.

Ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, subtractio, detractio; (2) exceptio, *Plut.* Ab

Ὑπεξαιρέω, ῶ, et έομαι, οῦμαι, clam aufero et averto, interverto, subduco, subtraho, *Gl. V.* ὑπεξαιροῦμαι, interverto, suppilo; ὑπεξεῖλε, præcepit, *Ph.* aor. 2. ὑπεξῃρημένων, deductis, exceptis, *Ph.* p. part. pass. Πολύῤῥητον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες, *Soph. El.* 1443. Οὐδενὸς ὑπεξῃρημένου τὸ παράπαν, excepto, *Philo.* Τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν αὐτὸς καθ' αὑτοῦ, *credens* crimen a se amoliri, *Soph. Œd. Tyr.* 227.

Ὑπεξαιρετέον, *adv.* excipiendum.

Ὑπεξαίρω, et ὑπεξαίρομαι, eximo, submoveo, clam de medio tollo. Ὅταν δὲ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται, *Xen.*

Ὑπεξακρίζω, per cacumina ambulo, ad summum evado, cacumina seco, (sed leg. ὑπερακρίζω, quod vide suo loco, *Ern.*) (2) *active*, per cacumina duco. (2) ἀγελαῖα μὲν βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας μόσχων ὑπεξήκριζον, *Eurip. Bacch.* 666.

Ὑπεξαλέασθαι, idem quod

Ὑπεξαλύσκω, effugio, subterfugio, devito; ὑπεξαλύξαι, evitare, a. 1. Τοῖο γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, *Hesiod. Theog.* 615.

Ὑπεξαναβαίνω, transcendo.

Ὑπεξανάγομαι, clam e littore solvo et enavigo.

Ὑπεξαναδύομαι, et ὑπεξανάδυμι, sensim vel clam emergo, *item* emergo. Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ, *Theocr.* 22, 123. *Il.* 13, 352.

Ὑπεξαναδὺς, *emersus*, aor. 2. part. pass.

Ὑπεξανίσταμαι, adsurgo honoris causa alicui. Ὑπεξαναστῆναι τῷ πρεσβυτέρῳ, *Plut.*

Ὑπεξαντλέω, ῶ, exhaurio, v. gr. sentinam. Κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ, *Eur. Ion.* 961.

Ὑπεξάπτω, succendor, inflammo. Ὑπεξαπτόμενος ἐκ τοῦ οἴνου ἐγένετο φοινικώτερος, *Ælian.*

Ὑπεξαφύω, exhaurio, *Apoll.*

Ὑπέξειμι, procurro in quem, impetum facio; (2) idem quod ὑπεξίσταμαι.

Ὑπεξελαύνω, clam progredior longius.

Ὑπεξέλευσις, εως, ἡ, supplicium, tormentum, quæstio. Ab ὑπεξέρχομαι.

Ὑπεξελθεῖν, aor. 2. inf. act. verbi ὑπεξέρχομαι.

Ὑπεξέρχεσθαι, *clam exire*, præs. infin.

Ὑπεξερύω, subtraho, eripio, *Ap.*

Ὑπεξέρχομαι, clam egredior; (2) ulciscor, punio. Κἂν τῷ δ' (interea) ὑπεξῆλθε Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα, *Eurip. Ph.* 1474. τῆς πόλεως, *Plut.*

Ὑπεξέσχε, *excessit e vita, decessit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. Hæc vox restituenda Suidæ in Φιλήμων, 3, 600, 15. ubi legitur ἡσυχῇ ἔκειτο, κᾆτα ὑπερέσχε. legendum ὑπεξέσχε.

Ὑπεξέφερον, imperf. ind. act. verbi ὑπεκφέρω.

Ὑπεξέχω, clam abeo, solum verto.

Ὑπεξηγητικὸς, ἡ, ὸν, explicandi vim habens. τὸ ὑπεξηγητικὸν, interpretatio.

Ὑπεξήλυξα, aor. 1. ind. act. v. ὑπεξαλύσσω.

Ὑπεξίσταμαι, cedo, excedo; (2) declino, vito; (3) clam, repente surgo, consurgo ex insidiis. Ὑπεξίστασθαι τῆς ἀρχῆς, *Herodot.* τῆς καθέδρας, *Plut.*

Ὑπέξοδος, ἡ, alvi fluxus, *Hipp.*

Ὑπεξούσιος, ου, ὁ, qui est sub potestate, sc. patris, filius familias. Ex ἐξουσία. Hinc

Ὑπεξουσιότης, ητος, ἡ, subjectio.

Ὑπεπικουφίζω, aliquantum sublevo, *Steph.*

Ὑπεπιμόριος, numerus obversaria serie respondens τῷ ἐπιμορίῳ, *Bud.*

Ὑπεπλεύσαμεν, 1. plur. aor. 1. ind. act. verbi ὑποπλέω.

ὙΠΕ'Ρ, *præp. cum genit.* super, supra, pro: θνήσκω ὑπὲρ σέθεν, *Eurip. Alcest.* 287. propter, per, de; *cum accusat.* ultra, trans, supra, præter vel contra. Sine casu adverbiascit. *In compositione* notat *supra, super, pro, præ, trans, præter*, et *intensionem*. Ἀλγέων ὕπερ, propter dolores, *Eurip. Suppl.* 1125. Ὑπὲρ παθέων, propter mala, *Id. Hipp.* 159. Ἔριδος ὕπερ, ob discordiam, *Id. Andr.* 490. Ὑπὲρ ὅρκια, præter fœdera, *Il.* 4, 67. Ὑπὲρ αἶσαν, ὑπὲρ μόρον, contra et præter fatum destinatum, *Hom.* passim. Οὐδ' ὅγε δηϊοτῆτος ὑπὲρ μόρον ἔμελλεν οἴκαδε ἱκέσθαι, *Apoll. Rhod.* 1, 1030.

Ὑπέρα, ας, ἡ, funis, quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur et laxantur. *Od.* 5, 260. Ab ὑπέρ.

Ὑπεράγαθος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde bonus, optimus.

Ὑπεραγαθότης, ητος, ἡ, summa bonitas.

Ὑπεράγαμαι, demiror, vehementer miror; (2) mirifice gaudeo, lætor. Ὑπερηγάσθη τὴν εὐγένειαν, *Ælian.*

Ὑπεράγαν, *adv.* valde, maxime, vehementissime, *Gl. V.* supra modum.

Ὑπεραγανακτέω, ῶ, valde indignor, vehementer stomachor. Ὑπεραγανακτήσας διέφθειρε τὸν Ἀρχέλαον, *Ælian.*

Ὑπεραγαπάω, ῶ, fut. ήσω, vehementer amo.

Ὑπεράγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde ignotus, ignotissimus.

Ὑπεραγόντως, *adv.* excellenter, supra modum. Ab ὑπεράγω.

Ὑπεραγορεύω, patrocinor, pro aliquo dico. Ὑπεραγορεύειν τινὸς, *Aristot.*

Ὑπεράγω, excello, supero.

Ὑπεραγρυπνέω, pro alio vigilo, *cum gen.*

Ὑπεραγωνιάω, valde sum sollicitus de aliquo. Τὴν ἐκείνου τρῶσιν ὡς ἰδίαν σφαγὴν ὑπεραγωνιῶσα, *Heliodor.* 10.

Ὑπεραγωνίζομαι, defendo, propugno.

Ὑπεραεῖ, *desuper flanti*, dat. sing. ab

Ὑπεραὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, desuper flans. Ex ἄημι.

Ὑπεραθλέω, ῶ, fut. ήσω, certo pro aliquo.

Ὑπεραιδέομαι, valde revereor.

Ὑπεραίμωσις, εως, ἡ, nimia sanguinis abundantia. Ex αἷμα· unde αἱμόω.

Ὑπεραινετὸς, οῦ, ὁ, supra modum laudabilis.

Ὑπεραίρω, extollo, effero; (2) antecello, supero; τὸ ὑπεραῖρον, excessus, quod modum superat; (3) prætervehor. Ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας, *Plut.* Ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεὸν, 2 *Thess.* 2, 4.

Ὑπεραίρωμαι, 1. sing. præs. conj. pass. verbi ὑπεραίρω.

Ὑπέραισχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, supra modum turpis.

Ὑπεραισχύνομαι, supra modum verecundor.

Ὑπεραιωρέω, ῶ, fut. ήσω, suspendo, sublimem reddo, *Diosc.*

Ὑπεραιώρησις, εως, ἡ, suspensio. A præc.

Ὑπερακμάζω, vegetior sum, *Ath.*

Ὑπέρακμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ætatis florem, ætatem vegetam egressus; exoletus, *Ph.* sed virgo ὑπέρακμος est, quæ jam aliquamdiu nubilis fuit, *Hes.* magnus. Ex ἀκμή.

Ὑπερακοντίζω, fut. ίσω, supra jaculor, ultra aut ulterius jaculor, jactu jaculi vinco, ultra finem jaculor; (2) præsto, supero. Κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν, furando superavit, *Aristoph. Plut.* 665. Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς, *Id. Av.* 368.

Ὑπερακράτως, *adv.* valde intemperanter.

Ὑπεράκρια, ων, τὰ, montium cacumina. Ab ὑπεράκριος.

Ὑπερακριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde accuratus, nimis diligens.

Ὑπερακρίζω, per summum evado, supero, per summa montium transeo. Τί ποτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν, ἣ τῶνδε δόμων ὑπερακρίζει; *Eur. Suppl.* 987. Τειχία ὑπερακρίζειν, *Xen. Hipp.* 6. Ex ὑπὲρ et ἄκρος.

Ὑπεράκριος, ου, ὁ καὶ ἡ, loca montana incolens. Ex iisd.

Ὑπεραλγέω, ῶ, f. ήσω, perdoleo, supra modum doleo; ὑπεραλγῶ σου, vicem tuam doleo. Οὕτως ὑμῶν ὑπεραλγῶ, *Aristoph. Av.* 472. Μηδ' ὑπεράλγει φρόντιδα λύπᾳ, *Eur. Herac.* 619. Μή τι πάθηθ', *Id. Med.* 118. Ὑπεραλγήσας ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, *Luc.*

Ὑπεραλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde dolens; (2) dolor immoderatus. Ὦ, τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα, *Soph. El.* 176. Ex ἄλγος.

Ὑπεράλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, maritimus, qui est supra mare, mari impositus. Ex ἅλς.

Ὑπεράλλομαι, transilio, ultra salio, *Il.* 20, 327.

Ὑπέραλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, eximius, aliis præstans.

Ὑπεράλμενον, acc. sing. part. præs. med. *per Syncop.* pro ὑπεραλλόμενον, ab ὑπεράλλομαι.

Ὑπεράλπειος, ου, ὁ καὶ ἡ, transalpinus, *Gl. V.* Ex ὑπὲρ et Ἄλπεις.

Ὑπεραμφισβητέω, valde discepto.

Ὑπεραναβαίνω, transcendo.

Ὑπεραναιδέομαι, vincor impudentia. Οἴμοι τάλας, ὑπεραναιδεσθήσομαι, *Aristoph. Eq.* 1202.

Ὑπεραναίσχυντος, ον, impudentissimus.

Ὑπερανάκειμαι, super accumbo, una accumbo ex parte superiore.

Ὑπερανάστης, ου, ὁ, exsul, qui solum vertit et alio commigrat. Ex ἀνίσταμαι, (suspectum, *Ern.*)

Ὑπερανα-

Ὑπερανατείνω, sursum extendo seu assurgo.

Ὑπερανατέλλω, emergo, exorior.

Ὑπερανέχω, promineo.

Ὑπερανθέω, ῶ, fut. ήσω, egregie floreo.

Ὑπεράνθρωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est supra hominem, qui humanam conditionem excedit.

Ὑπερανίσαμαι, emineo, exsurgo, præsto, supero, excello.

Ὑπερανίσχω, emineo, supero.

Ὑπεραντλέω, hausta aqua nimium perfundo, *Pass.* ὑπεραντλέομαι, hausta aqua redundo; *tropice*, gravibus malis laboro, opprimor, periculo ultimo versor, &c. *Ern.* Ab

Ὑπέραντλος, ου, ὁ ϗ ἡ, *proprie* navis, cujus sentina exhauriri non potest, ut periculum sit ne mergatur, &c. Hinc *tropice* oppressus malis, in ultimo periculo versans, *item* ultimum periculum afferens, opprimens hominem, &c. *Ern.* Χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος ἔσα ξυμφορᾷ, *Eurip. Hipp.* 767. Μήτ' ἂν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιΐδης· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐςι, *Dio Cass.* 52, 16. Ex ἀντλέω.

Ὑπεράνω, *adv.* supra.

Ὑπεράνωρ, ορος, ὁ, *Dor.* pro ὑπερήνωρ, supra modum hominis, immodicus. Μεγαληγορίαν ὑπεράνορα, *Eurip. Phœn.*

Ὑπεραπατάω, valde decipio.

Ὑπεραποθνήσκω, morior pro aliquo. Ἀντίοχος δὲ τῦ πατρὸς ὑπεραποθανὼν, *Xen.*

Ὑπεραποκρίνομαι, patrocinor, defendo. Χαλεπὸν μὲν, ὦ ἄνδρες, ἐςὶ διαζεδλημένῳ ὑπεραποκρίνεσθαι κυνὸς, *Aristoph. Vesp.* 944. Ἐὰν—ὑπεραποκρίνη με, σαφῶς σώσεις ἐμὲ, respondeas pro me, *Aristoph. Thesm.* 193.

Ὑπεραπολογέομαι, ῦμαι, causam ago alicujus.

Ὑπεραπόλλυμαι, morior pro quo.

Ὑπεραποφαντικὸς, ἡ, ὸν, enunciationem enunciationi addens. Ex ἀποφαίνω.

Ὑπεραποχρᾷ, plusquam satis est, abunde sufficit. Hinc

Ὑπεραποχρώντως, *adv.* abunde, plusquam satis.

Ὑπεραρέσκω, f. ρέσω, valde placeo, valde sum gratiosus. Ὑπερήρεσκε τῷ δημῳ, *Appian.*

Ὑπεραρθῆναι, *supra modum elatum esse*, aor. 1. inf. pass. verbi ὑπεραίρω.

Ὑπεράριθμος, ου, ὁ, ἡ, supernumerarius.

Ὑπεραῤῥωδέω, valde timeo; (2) pro aliquo timeo, alicui timeo. Ὑπεραῤῥωδέω τῇ Ἑλλάδι, *Herodot.*

Ὑπέρασις, εως, ἡ, elevatio, præstantia, excellentia. Ab ὑπεραίρω.

Ὑπεράρχιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui principium omne excedit, qui est supra quodvis principium. Ex ἀρχή.

Ὑπερασθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, supra modum infirmus, valde infirmus.

Ὑπέρασθμος, ου, ὁ ϗ ἡ, admodum anhelans. Ex ἄσθμα, *anhelitus.*

Ὑπερασμενίζω, libentissime amplector et suscipio, *R.* valde lætor.

Ὑπερασπάζομαι, valde amplector, valde amanter tracto. Ὁ δὲ ὑπερησπάσατο αὐτὸν, *Ælian.*

Ὑπερασπίζω, fut. ίσω, clypeo tego, propugno, protego. Ὑπερασπίζειν τινὸς, *Greg.* Ex ἀσπίς. Hinc

Ὑπερασπισμὸς, ῦ, ὁ, propugnatio, defensio.

Ὑπερασπιςὴς, ῦ, ὁ, propugnator, defensor.

Ὑπερασπίςρια, ἡ, propugnatrix.

Ὑπερασπιῶ, fut. 1. ind. act. *Att.* pro ὑπερασπίσω.

Ὑπεράςειος, ον, supra modum urbanus, valde facetus.

Ὑπεραςράπτω, valde splendeo.

Ὑπερασχημονέω, ῶ, valde indecenter me gero, *Plut.*

Ὑπεραττικίζω, nimium adfecto Atticismum.

Ὑπεραττικισμὸς, ῦ, ὁ, Atticismi nimia adfectatio. A præc.

Ὑπεραττικὸς, ἡ, ὸν, valde, putide Atticus.

Ὑπεραυγάζω, fut. άσω, valde splendeo.

Ὑπεραυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde splendens. Ex αὐγή.

Ὑπεραυξάνω, fut. ξήσω, supra modum augeo; ὑπεραυξάνομαι, supra modum augesco vel cresco. Ὑπεραυξάνει ἡ πίςις ὑμῶν, 2 *Thess.* 1, 3. Hinc

Ὑπεραύξησις, εως, ἡ, excessus, quod in re quaque superfluum est.

Ὑπεραύξω, idem quod ὑπεραυξάνω. Τὰς ὑπεραυξομένας φυλάττεσθαι χρή, *Andoc.*

Ὑπεραυχέω, ῶ, f. ήσω, valde glorior, valde me jacto. Ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρηςότητι, *Plat.* Ab

Ὑπεραυχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, valde gloriosus, vel elatus. Ab αὐχή.

Ὑπέραυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὑπεραφρίζω, valde spumo.

Ὑπεραχθὴς, ὲς, plenus, gravis, *Theoc.*

Ὑπεράχθομαι, valde doleo, iniquissimo animo fero; ὑπεραχθεσθεὶς, superindignatus. Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθε, *Soph. El.* 179.

Ὑπερβάθμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, supergrediens limen; (2) immodicus, immodestus. A βαθμός.

Ὑπερβαίνω, transgredior, prætergredior, transcendo, transeo; (2) excedo, supero, antecello, præsto; (3) prætereo, omitto, trans mitto, non dico; (4) ingredior. ὑπερέβη, excessit, *Ph.* aor. 2. Ὑπερβαίνειν τὰς νόμυς, *Soph. Antig.* 455. Τάφρους ὑπερβὰς νυκτὸς ἐν καταςάσει, *Eur. Rhes.* 111. Ἐν τῷ Θεῷ μυ ὑπερβήσομαι τεῖχος, *Psal.* 18, 29. (4) Εἰ λη-φθήσομαι δόμυς ὑπερβαίνουσα, *Eur. Med.* 381.

Ὑπερβάλλη, 3. sing. præs. conj. act.

Ὑπερβαλλόντως, *adv.* supra modum, excellenter, *Ph.* Ab

Ὑπερβάλλω, projicio ultra; (2) supero, excello; (3) excedo, redundo, abundo; (4) certo cum aliquo licitando, contra liceor; (5) trajicio, ὑπερβάλλων, nimius, *Gl. V.* Πᾶσαν εὐδαίμονα τύχην ὑπερβεβλήκει, *Heliod.* Ἀλλ' ὅχ' ὑπερβαλεῖς με θωπείαις, *Aristoph. Eq.* 886. Ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερβάληται τὴν ἀλήθειαν, *Luc.* Δέδοικα μή σε γλῶσσ' ὑπερβάλη κακοῖς, *Eur. Hipp.* 927. Πλήθει γε ἐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τὰς πολεμίυς, *Xen.* Ὑπερβάλλομαι, in aliud tempus rejicio, differo. Ποιέειν αὐτίκα μοι δοκέει, καὶ μὴ ὑπερβάλλεσθαι, *Herodot.* 3, 71. Οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν Ὀτάνην πάγχυ κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι, *Herodot.* 3, 76.

Ὑπερβαρὴς, ὲς, prægravis. A βαρύς.

Ὑπερβασία, ας, ἡ, transgressio; (2) superbia, fastus, *Il.* 23, 589. Ὑπερβασίη δηλήσηται, violabit, transgredietur, *Id.* 3, 107. (2) ὑπερβασίησιν ἄτισσε, *Apoll. Rhod.* 2, 9. Ab ὑπερβαίνω.

Ὑπερβάσιος, ον, violatus, v. gr. de lege. Ab

Ὑπέρβασις, εως, ἡ, transgressio, transitus; (2) præstantia, excellentia; (3) violatio legis, fœderis, &c. Ab ὑπερβαίνω.

Ὑπερβατέον, *adv. posit.* transiliendum, transgrediendum.

Ὑπερβατὸν, ῦ, τὸ, hyperbaton, trajectus verborum ordo. *Phil.* præposterum. Ab

Ὑπερβατὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. qui transcendi seu transiri potest; (2) præstantissimus, superans. Ab eod.

Ὑπερβατῶς, *adv.* in transitu, in transcursu, perfunctorie; (2) trajectione quadam verborum.

Ὑπερβεβλημένως, *adv.* supra modum. Ab ὑπερβάλλω.

Ὑπερβερεταῖος, ῦ, ὁ, extremus anni mensis apud Macedones.

Ὑπερβῆ, 3. sing. aor. 2. conj. act. *Att.* pro ὑπερβῇ, ab ὑπερβαίνω.

Ὑπερβῆναι, *superare*, aor. 2. inf. act.

Ὑπερβῇς, *transeas*, 2. sing. aor. 2. conj. act.

Ὑπερβιάζομαι, vi supero, *Thuc.*

Ὑπερβιβάζω, traduco, trajicio.

Ὑπερβιβασμὸς, ὁ, figura, *ap. Gramm.* sc. cum vel accentus vel litera ex una syllaba in aliam traducitur.

Ὑπερβίη, ης, ἡ, vis seu injuria modum excedens. Ex βία, *vis.*

Ὑπέρβιον, *adv.* ultra vires, per vim, *Il.* 17, 19.

Ὑπέρβιος, ου, ὁ ϗ ἡ, omnem vim excedens; (2) violentus; (3) generosus.

Ὑπερβλαςάνω, valde ac lætius germino.

Ὑπερβλαςὴς, ὲς, germinationis modum excedens, *Theophr.*

Ὑπερβλήδην, *adv.* supra modum. Ab ὑπερβάλλω.

Ὑπέρβλητος, ὁ ϗ ἡ, excellens, *Bud. ex Dem.* Vide *Steph.*

Ὑπερβλύζω, fut. ύσω, supra modum scateo, seu exundo, redundo, exubero, circumfluo; (2) effundo, abundanter emitto. Ὑπερβλύζυσι οἴνῳ αἱ ληνοὶ, *Chrys.*

Ὑπέρβλυσις, εως, ἡ, exuberantia. A præc.

Ὑπερβοάω, clamore supero.

Ὑπερβολάδην, supra modum, *Theog.*

Ὑπερβολὴ, ῆς, ἡ, exsuperatio, excessus; (2) transmissio, dilatio, procrastinatio; (3) de magnitudine quacunque cujusque rei; (4) de eo quod accedere, addi, augendi causa, potest, ut τίς ὑπερβολὴ, quid addi ad hanc, v. gr. malitiam potest; ὑπερβολαὶ, salus, loca montana. Ab ὑπερβάλλω.

Ὑπερβολία, ας, ἡ, excessus. Ab eod.

Ὑπερβολικὸς, ἡ, ὸν, excedens, nimius.

Ὑπερβολικῶς, *adv.* supra fidem.

Ὑπερβολιμαῖος, excedens, *Cam.*

Ὑπέρβολος, sc. λίθος, saxum quod injici solebat iis qui in mare demergebantur, *Ath.*

Ὑπερβόρεος, ου, ὁ, qu. dic. superborealis, superaquilonaris, ultra Scythas habitans.

Ὑπερβριθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, prægravis. Ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν, *Soph. Aj.* 965. A βρῖθος.

Ὑπερβρυχάομαι, supra modum resono, *Tryph. Ath.*

Ὑπερβρύω, supra modum plenus sum.

Ὑπερβύζω, ομαι, ebullio, exæstuo, exundo.

Ὑπερβύθιος, ον, demersus undis.

Ὑπεργάζομαι, f. άσομαι, clám facio seu efficio; (2) subigo. Ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ ψυχὴν ἔρωτι, *Eur. Hipp.* 508. Ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασαι φίλα, *Id. Med.* 871.

Ὑπεργαμία, ἡ, seræ nuptiæ. Ex γάμος.

Ὑπέργειος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui supra terram est. Ex γέα, pro γῆ, *terra.*

Ὑπεργέλοιος, ον, valde ridiculus.

Ὑπεργεμίζω, valde plenus sum.

Ὑπεργέμω, idem.

Ὑπέργεμων, valde plenus, *Ath.*

Ὑπεργηράσκω, valde senex sum.

Ὑπεργηράω, valde senex sum, *Æsch.*

Ὑπεργήρειος, valde senex. Ab

Ὑπέργηρος, ον, idem quod

Ὑπεργήρως, ω, ὁ ϗ ἡ, senex, decrepitus. A γῆρας.

Ὑπέργομος, ου, ὁ ϗ ἡ, nimis onustus.

Ὑπεργράφω, superpingo.

Ὑπέργυιος, ου, ὁ ϗ ἡ, jugeri spatium excedens; (2) valde magnus, modum excedens. Ex γυῖα.

Ὑπέρδασυς, εως, ὁ ϗ ἡ, valde hirsutus.

Ὑπερδέα, acc. sing. *per Sync.* pro ὑπερδέεα, ab ὑπερδεὴς, *Il.* 17, 330.

Ὑπερδέης, εος, ὁ ϗ ἡ, trepidus. Ex δέος. At ὑπερδεὴς, valde pauper. A δέομαι.

Ὑπερδείδω, f. είσω, supra modum timeo, vehementer timeo; (2) pro aliquo timeo, alicui metuo. Οἴμοι ταλαίνης ὡς ὑπερδέδοικά σε, *Soph. Antig.* 82.

Ὑπερδειμαίνω, supra modum metuo, *Suid.*

Ὑπέρδεινος, ου, ὁ ϗ ἡ, supra modum gravis.

Ὑπερδειπνέω, ῶ, f. ήσω, ultra modum cœno; (2) non invitatus cum alio ad cœnam eo.

Ὑπερδεκατάλαντος βλάβη, damnum quod est plusquam decem talentorum, *Steph.*

Ὑπερδέξιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui alterum (ut hostem in prælio) circumvenit, aut superior est loco viribus, *item* locus ipse; τὰ ὑπερδέξια, locus superior. *Arrian. Hist. Al.* 14.

Ὑπερδεξίως, *adv.* superiori loco, &c.

Ὑπερδέω, superligo, *Steph.*

Ὑπερδιαλέγομαι, insuper colloquor, *Lucian.*

Ὑπερδιατείνομαι, supra modum contendo, mira vi contendo. Ὑπερδιατεινόμενος κύριον ποιῆσαι τὸν νόμον, *Dem. adv. Lept.*

Ὑπερδίδωμι, do pro aliquo, alicujus servandi causa.

Ὑπερδικέω, ῶ, f. ήσω, defendo in judicio, patrocinor; (2) potiores fero partes. Ὑπερδικεῖν τῦ λόγυ, *Plato, Phæd.* Καὶ αὐτὸς μὲν

ἀδὲν ἄξιον μνήμης ἐπράξε, πλὴν ὅτι ϗ τότε ὑπερεδίκησεν, *Di Cass.* 6, 26. Ab

Ὑπέρδικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, supra modum justus, summe justus; (2) ultor. Ex δίκη.

Ὑπερδίκως, *adv.* summo jure, summa æquitate; (2) contra jus et fas, *Æsch.*

Ὑπερδίπηχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, duos cubitos excedens.

Ὑπερδισκεύω, f. εύσω, jaculando disco supero, *metaph.* longo intervallo supero.

Ὑπερδισσύλλαβος, ον, duabus syllabis major. A συλλαβή.

Ὑπερδοκέω, ῶ, supra modum placeo. Ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖ, *Philostr.*

Ὑπερδράμομεν, *supercurrimus*, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi ὑπερτρέχω, pro ὑπερδρέμω.

Ὑπέρδυμα, τὸ, indumentum, *Ep.*

Ὑπερδυναμόω, ῶ, f. ώσω, prævaleo. Ex δύναμαι.

Ὑπερέζομαι, supra sedeo.

Ὑπερεθέμην, aor. 2. ind. med. verbi ὑπερτίθημι.

Ὑπερεθίζω, subirrito, aliquantum irrito; (2) suscito, ventilo. (2) εἰκόνα δ' αὐτȣ̃ τις τῶν ὑπερεθιζόντων τὸ λογοποίημα τῆς βασιλείας ἐστεφάνωσε δάφναις, quidam ex eis qui sermones de regno ventilare studebant, *App. Bell. Civ.* 11, 108.

Ὑπερεῖδον, despexi. Τὰς μὲν ȣ̃ν χρόνȣς τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς, *Act.* 17, 30. Ὑπερεῖδε τὴν κλῆσιν, *Ælian.*

Ὑπερείδω, f. είσω, suffulcio, sustineo. Ὑπερείδων ὀροφὴν κίων, *Plut.*

Ὑπερειπεῖν, pro aliquo dicere. Πολλὰ τȣ̃ κεκομμένȣ νομίσματος ὑπερεῖπεν, *Aristot.*

Ὑπερείπω, subverto, expugno, *Il.* 21, 271. Ταῦτα τῶν ςρατιωτῶν ἀκȣόντων τὸ θράσος ὑπέρειπε, *Appian.* Εὖγε, ὦ Τύχη, τὸν Ἀλέξανδρον αὔξεις καὶ μέγαν ποιεῖς, διορύττȣσα πανταχόθεν, ὑπερείπȣσα... *Plut. de Alex. Fort.* 341.

Ὑπερεῖσαι, a. 1. inf. act. verbi ὑπερείδω.

Ὑπέρεισις, εως, ἡ, idem quod

Ὑπέρεισμα, ατος, τὸ, fulcimentum, fultura. Ab ὑπερείδω.

Ὑπερειστικὸς, ἡ, ὸν, fulciens, ad fulciendum aptus. Ab eod.

Ὑπερέκεινα, *adv.* ultra, trans. Ab ἐκεῖνος.

Ὑπερεκθεραπεύω, valde colo, vehementer gratiam capto.

Ὑπερέκκειμαι, in conspectu positus sum, promineo.

Ὑπερεκκρεμάω, ῶ, desuper appendo.

Ὑπερεκπαίω, longe egredior, seu excedo.

Ὑπερεκπέμπω, fut. ψω, ultra emitto.

Ὑπερεκπερισσȣ̃, *adv.* supra modum.

Ὑπερεκπίπτω, exsupero, excello. Πᾶσαν ὑπερεκπίπτων εὔνοιαν, *Greg. Naz.*

Ὑπερεκπλήσσω, valde obstupefacio. Ὑπερεξεπλήκτο ἐπ' αὐτῷ, *Xen.* Τὸ μέγεθος ȣ̃ν αὐτῆς ὑπερεκπλαγεὶς ὁ βασιλεὺς, *Ælian.*

Ὑπερεκπλύνω, superfluo, *V. L.*

Ὑπερέκπτωσις, εως, ἡ, excessus. Τὰ μὲν παρὰ τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέραν ἔχει τὴν ὑπερέκπτωσιν, *Longin.* 15. Ab ὑπερεκπίπτω.

Ὑπερεκτείνω, ultra, vel ultra modum, extendo. Οὐ γὰρ ὡς μὴ ἐφικνȣ́μενοι εἰς ὑμᾶς, ὑπερεκτείνομεν ἑαυτȣ̀ς, 2 *Cor.* 10, 14.

Ὑπερεκτίνω, fut. τίσω, solvo vel pendo pro.

Ὑπερέκτισις, εως, ἡ, depensio, *Gl. V.* A præc.

Ὑπερεκτρέπομαι, valde aversor, *Aret.*

Ὑπερεκφεύγω, insuper effugio.

Ὑπερεκχέω, ῶ, supereffundo.

Ὑπερεκχύνομαι, supereffundor, superfluo, exundo. Ὑπερεκχυνόμενον (μέτρον) δώσȣσιν εἰς τὸν κόλπον ὑμῶν, *Luc*, 6, 38. Hinc

Ὑπερέκχυσις, εως, ἡ, exundatio.

Ὑπερέλασις, ἡ, transmissio, *V. L.*

Ὑπερέλαφρος, ὁ ϗ ἡ, valde levis.

Ὑπερελθὼν, aor. 2. part. act. verbi ὑπερέρχομαι.

Ὑπερεμβάλλω, insero, interpono.

Ὑπερεμέω, ῶ, evomo, refundo.

Ὑπερεμπίπλημι, et ὑπερεμπλήθω, supra modum impleo; ὑπερεμπίπλαμαι, impleor; ὑπερεμπλησθεὶς, expletus, a. 1. part. pass. Πειρῶμαι μηδέποτε ὑπερεμπίπλασθαι, δύσφορον γὰρ, *Xen.*

Ὑπερεμφορέομαι, ȣ̃μαι, supra modum repleor, ingurgitor.

Ὑπερένδοξος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, valde gloriosus.

Ὑπερενιαυτίζω, ultra annum duro.

Ὑπερεντελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, plusquam sufficiens.

Ὑπερέντευξις, εως, ἡ, intercessio, *P.* deprecatio pro quo, *Ern.*

Ὑπερεντρυφάω, illudo per delicias, supra modum ludificor, *Ath.*

Ὑπερεντυγχάνω, convenio et compello, interpello et intercedo pro. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν ςεναγμοῖς ἀλαλήτοις, *Rom.* 8, 26.

Ὑπερέξει, 3. sing. f. 1. ind. act verbi ὑπερέχω.

Ὑπερεξελευσόμεθα, 1. pl. f. 1. ind. med. verbi ὑπερεξέρχομαι.

Ὑπερεξαίρω, supra modum, valde extollo.

Ὑπερεξανθέω, effloresco.

Ὑπερεξαπατάω, valde decipio.

Ὑπερεξερύω, eximo, libero, v. gr. servitute. Ἐς ὃ ϖρὸν τε ἀρετῇ οἱ Ἕλληνες ὑπερεξέρυσαν, *Herod.* 7, 225.

Ὑπερεξηκοντέτης, ὁ, ἡ, ultra 60 annos natus. Ab ἔτος.

Ὑπερεξίςημι, aor. 2. cedo alicui, *Jos.* nisi scripsit ὑπεξίςημι. *Ern.*

Ὑπερεπαινέω, ῶ, f. ήσω, seu έσω, valde laudo. Ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον, ὑπερεπῄνησεν, *Aristoph. Conc.* 186. Τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, *Luc.* Τοσȣ́τῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις σεαυτὴν, *Luc.*

Ὑπερεπαίρω, supra modum extollo, Τȣ́των τὸν κίνδυνον ϗ φόβον ὑπερεπαίρων, *Appian.*

Ὑπερεπείγω, vehementissime urgeo, seu festino. Ὑπερεπειγόμενος Μάριον ἐκλῦσαι τῆς πολιορκίας, *App. Bell. Civ.* 1, 92.

Ὑπερεπιθυμέω, ῶ, admodum cupio. Ὁρῶ γάρ σε ὑπερεπιθυμȣ̃ντα ἐν Πέρσαις περίβλεπτον περιελθεῖν, *Xen.*

Ὑπερεπλεόνασα, aor. 1. ind. v. ὑπερπλεονάζω.

Ὑπερέπτω, f. ψω, idem quod ὑπεσθίω (2) subtraho, aufero, clam arrodo. (1) λυγραὶ δ' ὑπέρεπτον ἄνιαι, *Quint. Calab.* 9, 376.

Ὑπερεράω, ῶ, vehementer amo. *Ælian.*

Ὑπερέρχομαι, supervenio, *Aret.* intervenio; (2) supero, trajicio. (2) ἐπορεύθησαν.... μέχρι ὑπερῆλθον τὰς πηγὰς τȣ̃ Τίγρητος ποταμȣ̃, *Xen. Cyr. Exped.* 4, 212.

Ὑπερεσθίω, supra modum edo.

Ὑπερέσχε, 3. sing. aor. 2. indic. act. verbi ὑπερέχω.

Ὑπέρευ, quam optime. *Demosth. pro Corona.*

Ὑπερευγενὴς, ὲς, nobilis supra quam dici possit, *Steph.*

Ὑπερεύγομαι, emittor sub, effundor sub. Κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄκρην, *Apoll. Rhod.* 2, 984. Ex ὑπὸ et ἐρεύγω.

Ὑπερευδαιμονέω, ῶ, felicissimus sum. Ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλȣ́σιον, *Luc.*

Ὑπερευδοκέω, ῶ, fut. ήσω, maxime celebror. Οὐδ' ἂν ὑμᾶς μὲν ὑπερευδοκȣ̃ντας θεωρῶν, ἐμαυτὸν δὲ διαβεβλημένον, *Plut.*

Ὑπερευδοκιμέω, ῶ, fut. ήσω, idem.

Ὑπερευκαιρέω, multa opportunitate utor, etiam de rebus dicitur, commodum, opportunum esse.

Ὑπερευπρεπῶς, *adv.* valde honeste, decenter.

Ὑπερεύφημος, eximia et præstanti laude prædicandus, *Bud.*

Ὑπερευφραίνω, magna lætitia adficio; ὑπερευφραίνομαι, admodum lætor. Αὐτὸ τȣ̃το ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πίςεως εὐτυχεῖν, *Luc.*

Ὑπερεύχομαι σȣ̃, precor pro te, *Bud.*

Ὑπερεχθαίρω, impense odi. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπȣς ὑπερεχθαίρει, *Soph. Antig.* 130.

Ὑπερεχόντως, *adv.* præ cæteris, imprimis.

Ὑπερέχω, teneo super aut supra, supra aliquid attollo; (2) emineo, superemineo, exsto; (3) præsto, supero. Ἀλλήλȣς ἡγȣ́μενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν, *Phil.* 2, 3. Ἡ εἰρήνη τȣ̃ Θεȣ̃ ἡ ὑπερέχȣσα πάντα νȣ̃ν, *Ibid.* 4, 7. Οὐ γὰρ ἔθ' οἷος τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, sustinere, *Aristoph. Pace*, 17. Θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος, *Theog.* 202.

Ὑπερέψω, valde coquo.

Ὑπερεών, ῶνος, ὁ, tabula, *V. L.*

Ὑπέρζεσις, εως, ἡ, vehemens effervescentia. Ab ὑπερζέω.

Ὑπέρζεςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vehementer effervefactus. Ab eod.

Ὑπερζέω, ῶ, supra modum ferveo, vehementer ferveo, effervo. Ἀνὴρ παφλάζει—ὑπερζέων, *Aristoph Eq.* 916.

Ὑπέρζωος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, superstes. Ex ζωή.

Ὑπερηγορῶ, idem quod ὑπεραγορεύω, *Steph.*

Ὑπερηδέως, *adv.* perlubenter.

Ὑπερήδιςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, suavissimus, jucundissimus. *adv.* ὑπερήδιςα, lubentissime.

Ὑπερήδω, fut. ήσω, supra modum exhilaro vel delecto; ὑπερήδομαι, admodum lætor, a. 1. ὑπερήσθην. Ἡ μὲν εὐχροία σε τȣ̃ χρυσȣ̃ ὑπερήδει, *Basil.* Ὁ δὲ ὑπερησθεὶς αὐτȣ̃ τῇ χρηςότητι, *Ælian.*

Ὑπερῆλιξ, κος, ὁ ϗ ἡ, qui ætatem florentem excessit.

Ὑπερημερία, ας, ἡ, delatio ejus, qui præstistutum diem prætergreditur, quo debitum solvere, aut aliud quid præstare debuit; (2) fœnus pro debito ad diem non solutum. Ex

Ὑπερήμερος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. supergrediens diem præstitutum, seu condictum, qui intra diem non solvit debitum, vel implet quod promisit; (2) qui judicatum non facit intra diem a judice præstitutum; *Plut.* Ex ἡμέρα.

Ὑπερημίσεις, excedentes numero dimidium. Ex ἥμισυς.

Ὑπέρημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, prope desertus, non valde habitatus.

Ὑπερηνορία, ἡ, ferocia, insolentia, *inpr.* e fiducia virium.

Ὑπερηνορέω, supra modum virilis et fortis sum; (2) ferocio, superbio. *Od.* 2, 266. (2) Τρώων ὑπερηνορεόντων, *Il.* 4, 176.

Ὑπερηνορία, fortitudo, *Euseb. in Translat. Eclogæ Virgil.* 27. *In Vita Constant.* 5.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, valde virilis, fortis; (2) superbus, ferox. Ex ἀνήρ.

Ὑπερηφάνεια, ας, ἡ, superbia, arrogantia.

Ὑπερηφανεύομαι, *Basil.* idem quod

Ὑπερηφανέω, ῶ, fut. ήσω, superbio, insolesco; (2) effero, vel superbe effero; (3) fastidio, vel superbe contemno. *Il.* 11, 693; (4) *cum acc.* jacto. Ab

Ὑπερηφανὴς, ὲς, eminens; (2) superbus, arrogans.

Ὑπερηφανία, ας, ἡ, superbia, arrogantia, fastidium. Ab

Ὑπερήφανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, superbus, qui supra alios vult videri; (2) *subst. cum gen. in masc.* contemptor; (3) *in neutr.* magnificentia, pulchritudo eximia. A φαίνομαι.

Ὑπερηφάνως, *adv.* superbe, arroganter.

Ὑπερηχέω, ῶ, fut. ήσω, supra modum resono; (2) sono pleniore supero vel vinco.

Ὑπερθαλάσσιος, ον, ultramarinus, *ap. Herod.* ὑπερθαλασσίδιος. A θάλασσα.

Ὑπερθαῤῥέω, præfidens sum, forti animo sum.

Ὑπερθαυμάζω, supra modum demiror. Τȣ̃ καλλȣς ὑπερεθαύμαζε, *Heliod.* τὸν ἄνδρα, *Ælian.*

Ὕπερθε, sive ὕπερθεν, *adv.* desuper, superne, in superiore parte, supra. Ab ὑπέρ.

Ὑπέρθεμα, ατος, τὸ, augmentum pretii mercis in licitando. Hinc

Ὑπερθεματίζω, licitor; (2) pretium augeo.

Ὑπερθεματισμὸς, ȣ̃, ὁ, licitatio; (2) auctio pretii; melior conditio in paciscendo.

Ὑπερθεματιςὴς, ȣ̃, ὁ, licitator.

Ὑπέρθεος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est supra Deum.

Ὑπερθεραπεύω, impense, nimis curo, colo.

Ὑπερθερμαίνομαι, supra modum calefio, seu calesco, effervesco, *Steph.*

Ὑπέρθεσις, εως, ἡ, transpositio; (2) transitus per excelsa, transcensus; (3) dilatio, procrastinatio, mora; (4) excellentia, abundantia; (5) rejectio ad alterius judicium; (6) superl. gradus. Ab ὑπερτίθεμαι.

Ὑπερθετικὸς, ἡ, ὸν, superlativus. Ab eod.

Ὑπερθετέον, transponendum, differendum est, *Philo.*

Ὑπερ-

Ὑπερθετικῶς, *adv.* superlative.

Ὑπερθέω, fut. εύσομαι, præcurro, ultra curro; (2) emineo, promineo; (3) præsto. (2) τύχη δ' ὑπερθεῖ, fortuna superior sum, *Eur. Andr.* 194.

Ὑπερθνήσκω, morior pro aliquo. Ψυχὴν δὲ δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονὸς, *Eur. Ph.* 1005.

Ὑπερθορέω, supersilio, transilio; ut hinc sit ὑπέρθορον, a. 2. *Ion.* Ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς, *Il.* 9, 472. *Ib.* 16, 380. Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρύκτην, *Ib.* 8, 179.

Ὑπέρθορον, aor. 2. ind. act. verbi ὑπερθορέω.

Ὑπερθορυβέω, ῶ, f. ήσω, supra modum tumultuor.

Ὑπερθόρω, idem quod ὑπερθορέω, *Hom.*

Ὑπερθρασύνομαι, supra modum audax sum, insolens.

Ὑπερθρώσκω, supersilio metam, transilio fossam, in altum salio.

Ὑπερθυμέομαι, οῦμαι, totis animi viribus incumbo. Ab

Ὑπερθύμοιο, gen. sing. *Ion.* pro ὑπερθύμου.

Ὑπέρθυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde animosus, magnanimus, superbus. Ὑπέρθυμος Διομήδης, *Il.* 5, 376.

Ὑπερθύμως, *adv.* animose.

Ὑπερθύριον, ου, τὸ, limen superius, superliminare. Ex ὑπὲρ et θύρα.

Ὑπέρθυρον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Ὑπεριάχω, clamore alios supero.

Ὑπεριδὼν, *qui conniventia dissimulavit*, aor. 2. part. act. verbi ὑπερείδω.

Ὑπερίημι, f. ρήσω, supero jaculando scopum.

Ὑπερίκανος, ου, ὁ ϗ ἡ, plus quam sufficiens.

ὙΠΕΡΙΚΟΝ, ου, τὸ, hypericum, herba.

Ὑπερικταίνομαι, valde gestio pedibus, seu subsulto, præ lætitia, *Hom.*

Ὑπερίνησις, εως, ἡ, immodica purgatio.

Ὑπέρινος, ου, ὁ ϗ ἡ, nimium purgatus seu evacuatus. Ex ὑπὲρ et ἰνέω.

Ὑπεριονίδαο, *Hyperionidæ*, gen. sing. *Æol.* pro Ὑπεριονίδου, ab Ὑπεριονίδης.

Ὑπερίπτημι, supervolo, superne volo.

Ὑπερίσταμαι, tueor, protego. Ἄς φίλος ὅστις ἀνὴρ ὑπερίσταται, *Soph. El.* 190.

Ὑπερισθμέω, ῶ, navim ab altero mari ad alterum traho machinis; (2) isthmum supero. Ex ὑπὲρ et ἰσθμός.

Ὑπερισθμίζω, idem.

Ὑπερίστωρ, ορος, ὁ, supra modum sciens. Κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ, *Soph. El.* 850.

Ὑπερίσχνος, ον, valde tenuis.

Ὑπερισχυρὸς, ὰ, ὸν, robustissimus, prævalidus.

Ὑπερισχύω, f. ύσω, prævalidus seu præpotens sum, prævaleo, *Theophr.*

Ὑπερίσχω, emineo, exsto; (2) superior sum, supero, vinco, prævaleo.

Ὑπερίων, ονος, ὁ ϗ ἡ, supergrediens, Solis epith. Ex ὑπὲρ et εἴω, *eo*.

Ὑπερκαγχάζω, fut. άσω, effuse cachinnor.

Ὑπερκαθαίρω, valde purgo. Hinc

Ὑπερκάθαρσις, εως, ἡ, immodica purgatio.

Ὑπέρκαιρος, ον, intempestivus.

Ὑπερκάθημαι, supra consido, locum superiorem obtineo. Hinc (2) *metaph.* superior sum, ut v. c. domina ancillæ. (1) ὑπερκάθηνται δ' ἡμῶν, *Xenoph. Cyr. Exped.* 5, 256. Ὑπερκάθηντο ἐπὶ τῶν ἄκρων, *Id. Ib.* 259.

Ὑπερκακέω, ῶ, malo succumbo, *P.* κακόω, multis malis affligo, *Ern.*

Ὑπερκαλλὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, perpulcher, valde elegans. A κάλλος.

Ὑπέρκαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὑπερκάμνω, pro aliquo laboro, valde afflictus sum. Ὑπερκάμνειν τέκνων, *Eur. Iph. in Aul.* 942. Μόνος σὺ πόλεως τῆσδ' ὑπερκάμνεις, μόνος, *Id. Bac.* 962.

Ὑπερκαρπέω, supra modum fructifico, *Steph.*

Ὑπέρκαρπος, ον, supra modum fructificans, fructuosissimus, *Steph.*

Ὑπερκαταβαίνω, transcendo, *Il.* 13, 50.

Ὑπερκαταγέλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde ridiculus.

Ὑπερκατάκειμαι, supra aliquem discumbo.

Ὑπερκατάληκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, versus in cujus fine syllaba abundat. Ex ὑπὲρ et καταλήγω.

Ὑπερκατηφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, supra modum tristis.

Ὑπερκαχλάζω, effervescere facio, *Lucian.*

Ὑπέρκειμαι, superjaceo, superpositus sum. *Gl. V.* supercubo.

Ὑπερκέρασις, εως, ἡ, alterius cornu in prælio circumventio. Ab

Ὑπερκεράω, ῶ, alterum cornu circumvenio, cornua extendendo hostes claudo. Ὅταν ἤδη ὑπερκεράσαι τοὺς πολεμίους βούλονται, *Ælian.* Ex ὑπὲρ et κέρας, *cornu*. Unde

Ὑπέρκερως, ω, ὁ, valde cornutus.

Ὑπερκηλέω, ῶ, admodum delinio, permulceo.

Ὑπερκινδυνεύω, periclitor pro. Ἤδη γάρ τις ϗ ὑπερκινδυνεύσει τοῦ ἐχθροῦ, *Chrys.*

Ὑπερκολακεύω, supra modum adulor; (2) adulando supero.

Ὑπερκομίζω, insuper ingero.

Ὑπέρκομπος, ου, ὁ ϗ ἡ, nimis jactabundus.

Ὑπερκόμπως, *adv.* cum magna jactantia.

Ὑπέρκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, supra modum lassatus, valde defessus; (2) insolens, superbus, pro ὑπέρκομπος, metri causa, *P.* nimis molestus; nimis prægravans, *Ern.* Ὑπέρκοπον μηδὲν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, *Soph. Aj.* 126.

Ὑπερκόπτω, fut. ψω, supero, superscando, supervehor.

Ὑπερκόπως, magnifice, *Æsch.*

Ὑπερκορέσαι, 3. sing. aor. 1. opt. act. verbi

Ὑπερκορέω, exsaturo. Οὔτε γὰρ ἂν πλοῦτε θυμὸν ὑπερκορέσαις, *Theog.* 1154.

Ὑπερκορὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, supra modum satur. Ex ὑπὲρ et κόρος.

Ὑπέρκορος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Ὑπερκόρως, *adv.* satis superque. A præc.

Ὑπερκορύφωσις, εως, ἡ, vertex, caput cujusque rei, ut capita extorum.

Ὑπερκόσμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. supramundanus, qui est supra mundum; θεοὶ ὑπερκόσμιοι sunt dii, qui non corporibus connectuntur. Ex κόσμος.

Ὑπερκοσμίως, *adv.* supra mundum.

Ὑπέρκοτος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde iratus.

Ὑπερκότως, *adv.* magna cum ira. A præc.

Ὑπερκρατέω, ῶ, fut. ήσω, supero, superior seu firmus sum.

Ὑπερκρεμάω, et ὑπερκρεμαννύω, super vel supra suspendo. Τὰν (ἄταν) οἱ πατὴρ ὑπερκρέμασε, *Pind.* Αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται, *Theog.* 1016.

Ὑπερκτάομαι, fut. ήσομαι, a. 1. ὑπερεκτησάμην, abunde possideo. Πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω, *Soph. El.* 219.

Ὑπερκυάνεος, ὁ, ἡ, valde cœruleus.

Ὑπερκυβιστάω, periculosissime ago, periculum manifestum temere subeo.

Ὑπερκύδαντα, acc. sing. ab

Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, gloria eminens, summa gloria insignis. Ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς, *Il.* 4, 66. A κῦδος.

Ὑπερκυδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὑπερκύπτω, f. ψω, caput profero ad prospiciendum. *Gl. Vet.* exsupero. Ἄνδρας ἐν ὅπλοις λῃστρικοῖς ὄρους ὑπερκύψαντες, *Heliod.*

Ὑπερλαλέω, nimis loquax sum.

Ὑπέρλαμπρος, ου, ὁ ϗ ἡ, valde splendidus et illustris, admodum clarus et fulgidus. *Gl. V.* præclarus, illustris.

Ὑπερλαμπρύνομαι, præ cæteris claresco, glorior, *Xen.*

Ὑπερλάμπω, fulgore supero, super alios clarus et conspicuus sum.

Ὑπέρλεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, supra modum tenuis, pertenuis.

Ὑπέρλευκος, ον, nimis albus.

Ὑπερλυπέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, supra modum contristor.

Ὑπερμαζάω, ῶ, supra modum luxurior in mazis parandis; præ nimia saturitate lascivio, petulans sum ex nimio delicatarum mazarum esu; petulans sum, turgesco; (2) turgidiores habeo mammas; effero me.

Ὑπερμαίνομαι, supra modum insanio, vehementer furo.

Ὑπερμαντεύομαι, vaticinor super. Ἦτοι φίλος γῆς ὑπερμαντεύεται, *Eur. Ion.* 432.

Ὑπέρμαργος, ου, ὁ ϗ ἡ, supra modum insanus.

Ὑπερμαχέω, ῶ, propugno, pugno pro aliquo. Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; *Soph. Aj.* 1363. Νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς, *Eur. Ph.* 1285. Ab ὑπέρμαχος. Hinc

Ὑπερμάχησις, εως, ἡ, propugnatio.

Ὑπερμαχητικὸς, ἡ, ὸν, ad propugnandum aptus, promtus.

Ὑπερμάχομαι, propugno, defendo.

Ὑπέρμαχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui pro aliquo pugnat, propugnator. A μάχη.

Ὑπερμέγας, idem quod

Ὑπερμεγέθης, εος, ὁ ϗ ἡ, supra modum magnus, maximus, immensus. *Gl. V.* amplus. A μέγεθος.

Ὑπερμεθύσκομαι, supra modum inebrior.

Ὑπερμενέα, acc. sing. ab ὑπερμενής.

Ὑπερμενέτης, ου, ὁ, viribus præpollens.

Ὑπερμενέω, ῶ, viribus præpolleo, viribus alios antecello et supero; (2) superbio, superbus sum, *Od.* 19, 62. Ab

Ὑπερμενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, viribus prævalidus aut præpotens, viribus cæteros præcellens; (2) nimium violentus. A μένος.

Ὑπέρμετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, mensuram excedens. *Ph.* ὑπέρμετρον, cumulatum. *Gl. V.* superpondium. A μέτρον.

Ὑπερμέτρως, *adv.* supra modum.

Ὑπερμετώπιον, τὸ, frontale, *Cam.*

Ὑπερμήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, prælongus, supra modum longus; (2) præaltus. Ex μῆκος.

Ὑπερμιξολύδιος, ἡ, genus harmoniæ, *ap. Athen.*

Ὑπέρμορα et ὑπέρμορον, præter vel supra fatum, *Il.* 2, 155. Ex ὑπὲρ et μείρω.

Ὑπερνέφελος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est ultra nubes, excedens nubes. Ex νεφέλη.

Ὑπερνεφέω, ῶ, supra nubes me effero.

Ὑπερνεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, nubes superans. Ex νέφος.

Ὑπερνεωλκέω, vel ὑπερνεολκέω, ῶ, idem quod ὑπερισθμέω.

Ὑπερνήχομαι, supernato.

Ὑπερνικάω, ῶ, victor sum, longe supero, *Gl. Vet.* ὑπερνικῶ, exsupero; ὑπερνικηθεισῶν, superatis, *Ph.* aor. 1. part. pass. fœm. Ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς, *Rom.* 8, 37.

Ὑπερνοέω, ultra cogito, insuper cogito. Τί δῆθ' ὑπερνοεῖς; *Soph. Œd. Col.* 1741.

Ὑπερνότιος, ον, ultra austrum situs.

Ὑπερξανθίζω, valde flavus sum, de comis.

Ὑπερξηραίνω, valde, prorsus exsicco; ὑπερξηραίνομαι, prorsus exaresco.

Ὑπερξηρασία, ας, ἡ, nimia ariditas.

Ὑπέρξηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, supra modum aridus vel siccus, aridissimus.

Ὑπέρογκος, ου, ὁ ϗ ἡ, supra modum tumidus et turgidus, gravis et magnificus; (2) superbus, valde fastuosus. *Gl. V.* inflatus, turgidus, superbus.

Ὑπεροειδὴς, ές, pistilli formam habens, *Hes.*

Ὑπεροιάζομαι, idem quod ὑπεροίομαι, *Hes.*

Ὑπεροιδαίνω, idem quod

Ὑπεροιδάω, ῶ, fut. ήσω, valde intumesco.

Ὑπεροικέω, ῶ, fut. ήσω, habito supra aliquem, *item* trans aliquem locum. Ὑπεροικέειν τετέων, *Herodot.* τούτοις, *Id.*

Ὑπεροικοδομέω, ῶ, f. ήσω, inædifico, superstruo.

Ὑπέροικος, ου, ὁ ϗ ἡ, in superiori parte domus habitans.

Ὑπεροίομαι, fut. οιήσομαι, nimis magnam de me opinionem habeo, nimis arroganter de me sentio.

Ὑπεροϊστεύω, sagittando supero.

Ὑπέρολβος, ου, ὁ ϗ ἡ, perbeatus.

Ὑπερομβρία, ας, ἡ, immodica pluvia. Ex ὄμβρος.

ὝΠΕΡΟΝ, ου, τὸ, pistillum.

Ὑπεροξὺς, ὺ, valde acutus.

Ὑπεροπλήεστατος, superl. ab

Ὑπεροπλὴς, idem quod ὑπέροπλος, *Hom.*

Ὑπεροπλήεις, superbus, arrogans. superl. ὑπεροπλήεστατος, *Apoll. Rhod.* 2, 4.

Ὑπεροπλία, ας, ἡ, superbia, arrogantia, fastus, *et in pl.* Il. 1, 205. Ab ὑπέροπλος.

Ὑπερ-

Ὑπεροπλίζομαι, audax sum, audacter aliquid facio; (2) superbio, insolesco, per insolentiam noceo, *Od.* 17, 268. Ab

Ὑπέροπλος, ου, ὁ κ ἡ, robustissimus; (2) audax, temerarius; (3) ferox viribus, arrogans. Ex ὅπλον.

Ὑπέροπτα, *adv.* contemptim. Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, *Soph. Œd. Tyr.* 883.

Ὑπεροπτάω, ῶ, supra modum torreo.

Ὑπερόπτης, ου, ὁ, contemptor, qui superbe contemnit et despicit. *Gl. V.* fastidiosus, arrogans. Σημείων ὑπερόπτης, *Appian.* Ab ὑπερόπτομαι. Hinc

Ὑπεροπτικός, ή, όν, qui contemnere et superbe despicari solet. *Gl. V.* superbus, fastidiosus, insolens.

Ὑπεροπτικῶς, *adv.* more eorum qui despicantur et superbe contemnunt. *Ph.* insolenter.

Ὑπερόπτιος, α, ον, superbus, fastuosus.

Ὑπερόπτομαι, despicio, contemno.

Ὑπερόρασις, εως, ἡ, despicientia, contemptus. Ab

Ὑπεροράω, ῶ, ultra seu ulterius specto; (2) contemno, negligo, posthabeo, nihili facio. *Gl. V.* ὑπερορῶ, despicio, sperno; ὑπερορασθεὶς, spretus, aor. 1. part. pass. Αὐτὸς δὲ πάντα τἀνθρώπινα ὑπεριώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν Θεῶν συμμαχίαν, *Xen.* τῶν νόμων, *Id.* Οὔτε ᾤήθη ἄν ποτέ τις ὑπεροράσθαι ὑπ' αὐτοῦ, *M. Anton.* 1, 12.

Ὑπερορία, ας, ἡ, quod extra fines nostros est; (2) exilium.

Ὑπερορίζω, fut. ίσω, extermino, limitibus et finibus meis expello. Ὑπερορίζειν τὸν ἄνδρα τῆς πόλεως, *Greg.* Ἄταφα γὰρ οἱ νόμοι τὰ σώματα τῶν τυράννων ὑπερορίζουσι, *App. Bell. Civ.* 3, 18. Ab

Ὑπερόριος, ου, ὁ κ ἡ, qui ultra seu extra fines est, exterus, qui est e regione ultra seu extra fines nostros situs; (2) peregrinus, inusitatus. Ex ὅρος.

Ὑπερορμαίνω, superjacio, *Man.*

Ὑπέρορος, ὁ κ ἡ, qui non die constituta solvit quod debet, Sch. Aristoph. *sed legi videtur* ὑπερήμερος.

Ὑπερορόφιος, ου, ὁ κ ἡ, qui supra tectum seu cameram est. Ex ὄροφος.

Ὑπερορρωδέω, ῶ, valde timeo, maxime vereor. Ὑπερορρωδῶσ' ἐμοῦ, *Eur. Supp.* 345.

Ὑπερορῶντας, acc. plur. pro ὑπερορῶντας, ab ὑπεροράω.

Ὕπερος, ου, ὁ, pistillum, idem quod ὕπερον.

Ὑπερουράνιος, ου, ὁ κ ἡ, qui supra cœlos est; (2) cœlestis.

Ὑπερούσιος, ου, ὁ κ ἡ, qui est supra essentiam alterius, cujus natura comprehendi nequit. Ex οὐσία. Hinc

Ὑπερουσίως, *adv.* supernaturaliter.

Ὑπερουσιότης, ητος, ἡ, incomprehensibilitas naturæ.

Ὑπεροφρυόομαι, οῦμαι, supercilia tollo. Ab

Ὑπέροφρυς, υος, ὁ κ ἡ, superciliosus, qui elato supercilio est, superbus.

Ὑπεροχὴ, ῆς, ἡ, eminentia, summitas; (2) excellentia, eminentia, qua aliis superiores sumus; (3) insolentia; (4) pl. magistratus, imperia. Ab ὑπερέχω. Hinc

Ὑπεροχικός, ή, όν, eminens, princeps, præstantissimus.

Ὑπέροχος, ον, idem.

Ὑπερόχως, acc. pl. *Dor.* pro ὑπερόχους, ab ὑπέροχος, ingens.

Ὑπεροψία, ας, ἡ, despectus, despicientia, contemptus, superbia et fastidium, quo quis cæteros præ se contemnit. Ab ὑπερόπτομαι. Unde

Ὑπέροψις, εως, ἡ, idem.

Ὑπερπαγής, έος, ὁ κ ἡ, admodum glacie constrictus. A πηγνύω.

Ὑπερπαδῆτε, 2. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro ὑπερπηδᾶτε, ab ὑπερπηδάω.

Ὑπερπαθέω, ῶ, valde adficior et commoveor. Μήτηρ ὑπερπαθήσασ', ἥρπασεν νεκροῦ ξίφος, *Eur. Ph.* 1465. Ex ὑ. et παθος.

Ὑπερπαθής, έος, ὁ κ ἡ, qui supra perturbationes est, qui perturbationibus dominatur. Ex iisd.

Ὑπερπαίω, supergredior, supero, excedo. Ὑπερπεπαικότα πᾶσαν ὕβριν, *Luc.* Πᾶσαν ὑπερπέπαικε τερατείαν καὶ μυθολογίαν, *Plutarch.* 2, 379.

Ὑπερπαλαίω, supero, vinco lucta, et de omni victoria quæcunque sit. Πάντα ὑπερπαλαίοι μωρίᾳ τὰ ὑπὸ Λύκωνος εἰρημένα, *Arist. apud Euseb. Præp. Ev.* 15, 792. A.

Ὑπερπαφλάζω, f. άσω, supra modum ferveo, ebullio.

Ὑπερπαχύνω, supra modum pinguefacio.

Ὑπερπαχυς, εος, ὁ κ ἡ, supra modum crassus, pinguis, obesus.

Ὑπερπέλομαι, emineo, supereminеo. Ἢ τ' ἄλλων ὑπερέπλετο εἰν ἁλὶ νήσων, *Apoll. Rhod.* 4, 1637.

Ὑπερπέμπω, f. ψω, mitto super vel ultra; (2) ultra scopum jaculor.

Ὑπερπέπτω, fut. ψω, supra modum concoquo.

Ὑπερπερισσεύω, fut. εύσω, superabundo, vehementer exundo. Οὗ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις, *Rom.* 5, 20. Ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ, 2 *Cor.* 7, 4.

Ὑπερπερισσός, ή, όν, supra modum abundans.

Ὑπερπερισσῶς, *adv.* supra modum abundanter.

Ὑπερπετάζομαι, idem quod ὑπερπέταμαι.

Ὑπερπετής, έος, ὁ κ ἡ, qui supervolat, vel superne volat. Ab

Ὑπερπέτομαι, supervolo, superne volo.

Ὑπερπηδάω, ῶ, fut. ήσω, transilio.

Ὑπερπιαίνω, supra modum pinguefacio, vel pinguem et obesum reddo; ὑπερπιαίνομαι, nimis pinguesco.

Ὑπέρπικρος, ον, valde amarus.

Ὑπερπίμπλημι· vide ὑπερπλήθω.

Ὑπερπίνω, nimium bibo. Νομίζοντες τὸ μὴ ὑπερπίνειν ἧττον ἂν κ σώματα κ γνώμας σφάλλειν, *Xen.*

Ὑπερπίπτω, excedo, supero; (2) præterlabor, prætereo.

Ὑπερπλεονάζω, fut. άσω, superabundo. Ὑπερεπλεόνασε δ' ἡ χάρις τοῦ Κυρίου, 1 *Tim.* 1, 14.

Ὑπερπλέω, præter navigo, nave supero.

Ὑπερπλήθω, nimis repleo. *In pass.* etiam de intemperantia cibi et potus.

Ὑπερπλημμυρέω, ῶ, inundo, *Gl. V.*

Ὑπερπληρόω, superimpleo, *Gl. V.*

Ὑπερπλούσιος, ου, ὁ κ ἡ, admodum dives.

Ὑπερπλουτέω, ῶ, f. ήσω, divitiis abundo, ditissimus seu prædives evado, *Aristoph. Plut.* 354.

Ὑπέρπλουτος, ου, ὁ κ ἡ, prædives.

Ὑπερπολάζω, inundo, expleo, de aqua.

Ὑπέρπολλα, permulta, quamplurima, *Poll.*

Ὑπέρπολυς, ὁ, valde multus.

Ὑπερπονέω, ῶ, nimio labore me exerceo, labore conficior. Ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν προδήλως, *Soph. Aj.* 1327.

Ὑπέρπονος, ου, ὁ κ ἡ, nimio labore fessus.

Ὑπερπόντιος, ὁ, ἡ, qui in mari natat, ut navis, aut vadit; (2) ultra mare situs. A πόντος.

Ὑπερποτάομαι vide ὑπερπωτάομαι.

Ὑπερπρόθεσμος, ου, ὁ κ ἡ, qui præstitutum diem excessit.

Ὑπερπροθυμοῦμαι, prægestio, *Gl. V.*

Ὑπέρπταμαι, pro ὑπερίπταμαι, *Ap.*

Ὑπέρπυκνος, ου, ὁ κ ἡ, prædensus, *Gl. V.*

Ὑπερπυππάζω, f. άσω, demulceo poppysmate, *Aristoph. Eq.* 677.

Ὑπερπυρριάω, ῶ, magis sudo. Ὀδὶ δὲ δείσας ὑπερπυρρίασί με, *Aristoph. Ran.* 309.

Ὑπερπυρριάω, supra modum rufus sum, rufo colore perfundor, *Ar.*

Ὑπέρπυρος, ου, ὁ κ ἡ, admodum excalefactus, fervens, valde calidus. A πῦρ.

Ὑπερπώρωσις, ἡ, excrescentis carnis vitium, &c. vide *Steph.*

Ὑπερπωτάομαι, super volo. Οἱ δέ τε χῶροι ὑπερπωτῶνται ἔρωτες, *Theocr.* 15, 120.

Ὑπερράγη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi ὑπορρήγνυμι.

Ὑπερσαρκέω, ῶ, fut. ήσω, admodum carnosus fio; (2) supra modum corpulentus evado, *Diosc.* A σάρξ.

Ὑπερσαρκίζω, idem.

Ὑπερσάρκωμα, ατος, τὸ, et ὑπερσάρκωσις, εως, ἡ, carnis excrescentia, carnis inutile incrementum in quacumque corporis parte. Ab ὑπερσαρκόομαι.

Ὑπέρσεμνος, ὁ, ἡ, valde gravis, magnificus, &c.

Ὑπερσεμνύνομαι, glorior, *Xenoph. Sympos.* 132.

Ὑπερσεμνύνω, immodicis laudibus adficio.

Ὑπερσκελής, έος, ὁ κ ἡ, qui cruribus est grandioribus. A σκέλος.

Ὑπέρσκληρος, ου, ὁ κ ἡ, prædurus.

Ὑπερσοφιστής, οῦ, ὁ, excellens artifex.

Ὑπέρσοφος, ου, ὁ κ ἡ, supra, quam dici possit, sapiens.

Ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo. Ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, *Luc.*

Ὑπερσταθμίζομαι, pondere vinco, prægravo, *Bud.*

Ὑπερστατέω, defendo, propugno.

Ὑπερστηριγτικὸν, τὸ, germinans, seu exuperans, τὴν σήρηγγα.

Ὑπερστρωννύω, seu υμι, superinsterno.

Ὑπερσυντελικὸς, ή, όν, plus quam perfectus.

Ὑπερσχέθω, emineo, emico, exsto; (2) protendo, extendo, supra.

Ὑπερτάζω, fut. άσω, superficie tenus sulcum produco, non alte terram moveo atque proscindo, *Theophrast.* Ab

Ὑπερταλαντάω, præpondero, ponderis gravitate supero, *V. L.*

Ὑπέρτατος, άτη, ατον, supremus, summus, altissimus; (2) maximus, *Superl.* ab ὑπέρ.

Ὑπέρτεγος, ὁ, qui supra tectum est, *Hes.*

Ὑπερτείνω, supra modum tendo, intendo; ὑπερτείνω et ὑπερτείνομαι, extollor supra vel ultra; (2) supero, excedo; (3) tensus sum supra vel super. Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα, *Eur. Med.* 1291. Σῆμα δ' ὑπερτέταται νοτιώτατον ἐς στόμα Νείλου, *Dion. Per.* 18.

Ὑπερτέλειος, vel ὑπερτέλεος, ου, ὁ κ ἡ, idem quod

Ὑπερτελής, έος, ὁ κ ἡ, plus quam perfectus; (2) qui perfecit, qui confecit, qui victoriam reportavit; (3) exoriens super. (2) ἡνίκ' ἄθλων τῶν δ' ὑπερτελὴς ἔφυ, *Soph. Trach.* 36. (3) Τίς οἴκων θεόδομων ὑπερτελής; *Eurip. Ion.* 1549. Ex ὑπέρ et τέλος.

Ὑπερτελέω, supervado, *Æsch.*

Ὑπερτέλλω, f. ελῶ, orior et existo supra alios, supereminеo. Ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ σπάρτους ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο, *Eur. Ph.* 1015.

Ὑπερτενής, έος, ὁ κ ἡ, tensus vel tendens; (2) altus, sublimis, eminens. Ab ὑπερτείνω.

Ὑπερτερέω, ῶ, fut. ήσω, superior sum.

Ὑπερτερωτέρος, έρα, ερον, superior.

Ὑπερτερία, ας, et ὑπερτερείη, ἡ, *Poet.* contabulatio currus, cui onus imponitur; (2) storea superior. Ab ὑπέρτερος.

Ὑπερτερίης, gen. sing. *Ion.* pro ὑπερτερίας.

Ὑπέρτερος, έρα, ερον, superior, præstantior, major, potior, *Compar.* ab ὑπέρ.

Ὑπέρτεχνος, ου, ὁ κ ἡ, valde artificiosus, peritus. A τέχνη.

Ὑπερτήκω, colliquefacio, (præstat ὑπεκτήκω.)

Ὑπερτήρ, ῆρος, ὁ, et ὑπερτήριον, ου, τὸ, pars currus. Ab ὑπέρ.

Ὑπερτιθέμεν, præs. inf. act. *Ion.* pro ὑπερτιθέναι, ab

Ὑπερτίθημι, superpono, vel superimpono, super attollo, præpono; (2) et ὑπερτίθεμαι, differo, procrastino; (3) ad alium judicem rejicio; (4) supero. Ὑπερθέντες τὸ ἄροτρον, *Plut.* (4) ὑπερτιθέναι et ὑπερτίθεσθαί τι τινὶ, aliquid communicare cum aliquo, (phrasis usitatissima *Herodoto*). Ὑπερθέμενος τῶν Μάγων τοῖσι ὀνειροπόλοισι τὸ ἐνύπνιον, *Herodot.* 1, 107. Τῷ Γύγῃ τὰ σπουδαιέστερα τῶν πρηγμάτων ὑπερετίθετο, *Id. Ibid.* 8. Ὑπερθέμενος τοῖσι ὀνειροπόλοις, *Id. Ibid.* 108.

Ὑπερτιμάω, ῶ, f. ήσω, supra modum honoro, supra alios honore adficio. Πότερον ὑπερτιμῶντες

μάντεις ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτὸν, *Soph. Antig.* 290.

Ὑπερτίμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui magni pretii est, qui summo honore habetur. Ex ὑπὲρ et τιμή.

Ὑπέρτιμος, ον, pretii magnitudine excedens modum, *Aristot.*

Ὑπερτοκεῖν, exuberare fœtura, *Steph.*

Ὑπέρτολμος, ον, valde audax.

Ὑπερτοξεύσιμος, ον, qui sagitta superari potest.

Ὑπέρτονος, ου, ὁ καὶ ἡ, nimium tentus, ultra modum contentus. Ab ὑπερτείνω.

Ὑπερτραγίζω, admodum hircum oleo.

Ὑπερτρέχω, supercurro; (2) transcurrendo depopulor. Ἄκρην γὰρ πενίην ἐκ ὑπερεδράμομεν, *Theog.* 620.

Ὑπερτρισύλλαβος, ον, plus quam tres syllabas habens.

Ὑπερτρυφάω, supra modum delicior, luxurior, insolesco.

Ὑπερυγραίνω, valde humecto.

Ὑπέρυδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, admodum aquosus, aqua inter cutem collecta distentus et suffusus. Ex ὕδωρ.

Ὑπερυθριάω, fut. σω, rubore suffundor. Ἀλλ' Ἰασὼ μέν τις ἀκολεθοῦσ' ἅμα, ὑπηρυθρίασε, *Aristoph. Plut.* 701.

Ὑπέρυθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, subruber, rubidus.

Ὑπερύμνητος, vel ὑπερυμνητὸς, ου, ὁ, laudibus super omnia evectus vel evehendus.

Ὑπερύπτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde supinus.

Ὑπερύψηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, supra modum excelsus, excellentissimus.

Ὑπερυψόω, ῶ, fut. ώσω, supra alia extollo, supra modum extollo et eveho. *Gl. V.* exalto. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε, *Phil.* 2, 9.

Ὑπερύψωσε, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ὑπερφαής, ὲς, valde conspicuus.

Ὑπερφαίνομαι, appareo vel conspicior supra, superemineo; (2) illucesco. Ὑπερφάνησαν τοῦ λόφου, *Thuc.* Hinc

Ὑπερφανής, έος, ὁ καὶ ἡ· vide ὑπερφαής.

Ὑπερφαλαγγέω, ῶ, longe extendo aciem seu cornua. Ἐβελεύετο γὰρ ὅτι πλεῖστον ὑπερφαλαγγῆσαι τοῦ σοῦ στρατεύματος, *Xen.* A φάλαγξ.

Ὑπερφέρτατος, præstantissimus; ὑπερφέρτερος, præstantior. Ab

Ὑπερφερής, έος, ὁ καὶ ἡ, præstans, qui excellit.

Ὑπερφερέτης, ου, ὁ, Feretrius, epith. Jovis, *Dion. H.*

Ὑπερφέρω, fut. ὑπεροίσω, fero super, vel ultra, transveho, v. gr. per isthmum ab uno mari ad alterum navem traduco; (2) præsto, antecello, anteeo. Ὑπερφέρεις τόλμῃ τε τόλμαν, καὶ λόγῳ χρηστῷ λόγον, *Eur. Her.* 553. Τῶν ἄλλων ὑπερφέρουσι κατὰ πολὺ, *Ælian.*

Ὑπέρφευ, *adv.* valde, supra modum, nimium. Τί τὴν τυραννίδα τιμᾷς ὑπέρφευ; *Eurip. Phœn.* 553. Εἰ σὺ μὲν θνητὸς γεγὼς φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας, *Id. Herc. Fur.* 1320.

Ὑπερφθέγγομαι, fut. ξομαι, qu. dic. sono supra alium, sono clarius, clariorem sonum edo. Πᾶσαν λοιπὸν σκηνὴν ὑπερφθέγγεται, *Heliod.*

Ὑπερφίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœdifragus, infidus, perfidus. Exponitur etiam vinosus; item superbus, arrogans, insolens, item immanis magnitudinis et roboris homo, quia inde nasci solet ferocia; dicitur tamen etiam in bonam partem. A φιάλη, quia fœdera per phialas fiebant.

Ὑπερφιάλως, *adv.* fœdifrage, more eorum qui sunt fœdifragi; (2) superbe arroganter; (3) valde, vehementer, mirum in modum.

Ὑπερφιλέω, ῶ, fut. ήσω, supra modum amo. *Gl. V.* ὑπερφιλῶ, adamo. Σάκας ἤδη ὑπερεφίλει αὐτὸν, *Xen.*

Ὑπερφιλοσοφέω, philosophor de aliqua re.

Ὑπερφιλότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui supra modum honoribus studet, nimium ambitiosus.

Ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris studio, summa cum æmulatione et contentione, *Ath.*

Ὑπερφλεγμαίνω, nimia pituita laboro.

Ὑπέρφλοια μῆλα, supra modum virentia seu vigentia, *Plut.*

Ὑπέρφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, extra corticem situs.

Ὑπερφλύζω, fut. ύσω, effervesco, inundo.

Ὑπερφοβέομαι, ῦμαι, in summo timore versor. Ὑπερεφοβεῖτο, μὴ οἱ ὁ πάππος ἀποθάνοι, *Xen.* Ab

Ὑπέρφοβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui valde timet, meticulosus.

Ὑπερφορέω, fero super, ut ventus fert nivem, v. gr. super vias.

Ὑπερφρίττω, vel -σσω, fut. ξω, supra modum horreo. Ὑπερέφριττον μεταξὺ ἀκέων τῶν ἔπων, *Luc.*

Ὑπερφρονέστερος, α, ον, arrogantior, superbior. Ab ὑπέρφρων. Unde

Ὑπερφρονέω, ῶ, fut. ήσω, supra modum de me sentio, insolesco, superbio; (2) plus sapio, admodum vel supra modum sapio; (3) contemno, despicio, *Gl. V.* ὑπερφρονῶ, amplius sapio, sperno. Εἰ δ' ἔστιν ὅστις δαιμόνων ὑπερφρονεῖ, *Eurip. Bac.* 1327. Hinc

Ὑπερφρόνησις, εως, ἡ, contemptus.

Ὑπερφρόνως, *adv.* superbe, arroganter.

Ὑπερφροσύνη, ης, ἡ, insolentia.

Ὑπερφρύγιος, ἡ, genus harmoniæ.

Ὑπέρφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, superbus, arrogans; (2) magnanimus. A φρήν.

Ὑπερφυᾶ, acc. sing. pro ὑπερφυέα, ab

Ὑπερφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, naturæ modum excedens; (2) valde admirandus, insignis. *Gl. V.* ingeniosus, vehemens, amplus, ingens, copiosus; (3) *sed et in malam partem pro* atrox, velut excedens humanitatem. A φυή.

Ὑπέρφυμι, supernascor, supero, potior sum.

Ὑπερφύομαι, valde cresco.

Ὑπερφυσάομαι, ῶμαι, supra modum inflor et efferor.

Ὑπερφυῶς, *adv.* excedendo consuetum naturæ modum; (2) mirum in modum, mirifice, eximie. Ab ὑπερφυής.

Ὑπερφωνέω, ῶ, voce clariore utor.

Ὑπέρφωτος, ον, prælucidus. A φῶς.

Ὑπερχαίρω, summopere lætor. Ἱππεύειν μανθάνων ὑπερέχαιρεν, *Xen.* δῶροις, *Eur. Med.* 1168.

Ὑπερχαλάζω, desuper emitto, *Ep.*

Ὑπερχαλάω, demitto e superiori loco, v. gr. per funem.

Ὑπερχαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, supra modum hilaris seu lætus sum.

Ὑπερχειλής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui supra labia est, qui labra excedit, redundans, exsuperans. A χεῖλος.

Ὑπέρχειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ὑπερχέω, superfundo, superfusione obruo.

Ὑπερχθόνιος, ον, super terram, *Man.*

Ὑπερχλιδάω, ῶ, fut. ήσω, in deliciis modum excedo; (2) insolentia et petulantia modum supero. (2) κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς, qui superbe insultarunt Herculi petulanti lingua, *Soph. Trach.* 281.

Ὑπερχολάω, ῶ, valde biliosus sum, vehementer irascor.

Ὑπέρχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, admodum iratus. A χολή.

Ὑπέρχομαι, subeo, succedo; (2) circumvenio, decipio, insidias struo; (3) submitto me alicui, obsequiose colo; (4) procedo, eo. *Gl. V.* obrepo. (1) ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος, *Soph. Phil.* 1231. Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς, *Eurip. Hippol.* 1103. (2) οἷ' ὑπέρχεται, viden' quomodo nobis subrepit, *Aristoph. Eq.* 269. Ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισι, *Id. Ibid.* 459. Οἷός μ' ὑπῆλθες, qua me fraude circumvenisti! *Soph. Phil.* 1007. Λάθρα μ' ὑπελθὼν, clam mihi struens insidias, *Soph. Œd. Tyr.* 386. (4) ἐπεὶ δὲ ἐδόκει ἱκανὸν ἤδη ὑπεληλυθέναι τῷ Μυσῷ, *Xenoph. Cyri Exped.* 5, 2, 30. Θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται, *Soph. El.* 934.

Ὑπέρχρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, qui supra facultates debet. A χρέος.

Ὑπερχρονίζω, nimis tardo vel moror.

Ὑπέρχρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, omne tempus exsuperans.

Ὑπέρχυσις, εως, ἡ, effusio immodica, inundatio. Ab

Ὑπερχύω, superfundo.

Ὑπερχωρέω, supero, superscando.

Ὑπέρψυχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, supra modum frigidus.

Ὑπερψύχω, valde refrigero.

Ὑπερῴα, ας, et -ῴη, ης, ἡ, palatum. Ab ὑπερῷος.

Ὑπερωδυνία, ας, ἡ, dolor vehementissimus. Ex ὀδύνη.

Ὑπερωέω, retrocedo, regredior, *Il.* 8, 122.

Ὑπερώησαν, 3. pl. aor. 1. ind. act.

Ὑπερωϊόθεν, *adv.* ex summa ædium parte, e cœnaculo. Ab ὑπερώϊος.

Ὑπερώϊον, ου, τό· vide ὑπερῷον.

Ὑπερώϊος, ου, ὁ, qui in summa ædium parte est. A præc.

Ὑπερωκεάνιος, ον, ultra oceanum situs.

Ὑπερωμία, ἡ, eminentia humerorum, *Steph.*

Ὑπερωνέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, majori pretio emo.

Ὑπερώνυμος, ον, omnium verborum vim excedens, qui exprimi verbis non potest.

Ὑπερῷον, ου, τὸ, summa ædium pars; cœnaculum, pergula, *Ph.* (2) palatium. Ab

Ὑπερῷος, ου, ὁ καὶ ἡ· vide ὑπερώϊος.

Ὑπέρωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui excessit tempus legitimum. Ex ὥρα, *tempus.*

Ὑπερώσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanctissimus, maxime sanctus. Ex ὅσιος.

Ὑπερωτάω, ῶ, fut. ήσω, clam interrogo, *Dem.*

Ὑπεσθίω, edo, comedo, seu devoro, quod sub pedibus subjectum est, de equis, &c.

Ὑπεσπληνισμένος, η, ον, splenio utens, splenio devinctam habens aliquam corporis partem. A σπλήνιον.

Ὑπεσσεῖται, 3. sing. f. 1. ind. *Poet.* et *Dor.* pro ὑπέσεται, ab ὕπειμι.

Ὑπέσταν, aor. 2. ind. act. *Dor.* pro ὑπέστην vel 3. pl. aor. 2. ind. act. *Bœot.* pro ὑπέστησαν, ab ὑφίστημι.

Ὑπέστη, 3. sing. aor. 2. ind. act.

Ὑπεστειλάμην, aor. 1. ind. med. verbi ὑποστέλλω.

Ὕπεστι, 3. sing. præs. ind. act. verbi ὕπειμι.

Ὑπέστρεφε, 3. sing. imp. ind. act. v. ὑποστρέφω.

Ὑπέστρεψαν, *reversi sunt*, 3. pl. a seq.

Ὑπέστρεψε, *avertit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ὑπέσχεν, 3. s. a. 1. ind. act. cum ν, ab ὑπέχω.

Ὑπέσχετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi ὑπισχνέομαι.

Ὑπέσχημαι, *sum pollicitus*, perf. ind. pass.

Ὑπετάγησαν, 3. pl. aor. 2. ind. pass. verbi ὑποτάσσω.

Ὑπέταξε, *subjecit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.

Ὑπεύδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est in tranquillo, qui tranquillat, qui in tranquillo tenet navim. Μάλα κεν τόθ' ὑπεύδιος εἴης, *Aratus*, 990.

Ὑπεύθυνος, ὁ, ἡ, obnoxius rationi reddendæ, reus, sons, nocens, *Ph.* Ex εὐθύνη.

Ὑπευθύνως, ita ut crimini sis obnoxius, vel ut rationem reddere tenearis, *Steph.*

Ὑπευνάω, congredior, *Hes.*

Ὑπέφθη, 3. sing. aor. 2. ind. verbi ὑποφθάνω.

Ὑπέχω, f. ὑφέξω, suppono, submitto; (2) sustineo; (3) subeo. Δίκην ὑπόσχες αἵματος, subi judicium de sanguine, *Eurip. Or.* 1649. Αὐτοὶ τὴν δίκην ὑφέξομεν ἐν σοῖσι γαμβροῖς, *Id. Andr.* 358. Οὔ ποτε δίκην ὑφέξω σῶμ' ἐμὸν καθυβρίσαι, *Eur. El.* 705. Βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν, *Pind.* Ἔδρασεν οὐδὲν, ὧν ὑπέσχετο, promisit, *Eur. Ph.* 485.

Ὑπήβολον, depositum ad usuram, *Suid.*

Ὑπήεριος, ον, subdivalis, aërius, subobscurus. Κεῖνο δ' ὑπήεριον πέλαγος, *Apoll. Rhod.* 4, 1577.

Ὑπήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, morigerus, dicto audiens, *Gl. V.* Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα, *Aristoph. Plut.* 147. Ab ὑπακούω.

Ὑπήκουον, imperf. ind. act. verbi ὑπακούω.

Ὑπηκούσατε, 2. pl. aor. 1. ind. act.

Ὑπήλατα φάρμακα, medicamenta alvum subducentia. Ab ὑπὸ et ἐλαύνω, *pello.*

Ὑπήνεικαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. *Poet.* pro ὑπήνεγκαν, ab ὑποφέρω.

Ὑπηνέμιον, ὠὸν, τὸ, subventaneum, inefficax ovum, quod citra coitum editur, sed Veneris imaginatione. Dicitur etiam ζεφύριον ὠόν.

Ὑπηνέμιος, ὁ, ἡ, ventosus, cui subest ventus; (2) inanis, vanus, futilis. Ex ὑ. et ἄνεμος.

Ὑπήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, aversus ab aura, vento non expositus, tranquillus. Ὑπήνεμον ἀκτὴν, placidum

cidum littus, *Theocrit.* 22, 32. Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι, *Soph. Antig.* 411. ubi vide *Scholiast.*

ὙΠΗ'ΝΗ, ης, ἡ, barba. Hinc

Ὑπηνήτης, ου, ὁ, juvenis, pubescens, *Il.* 24, 348.

Ὑπήντησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ὑπαντάω.

Ὑπηντίασα, aor. 1. ind. act. verbi ὑπαντιάζω.

Ὑπηοῖος, οία, οῖον, matutinus. Ex ἠώς.

Ὑπηργμένοι, nom. pl. perf. part. pass. verbi ὑπάρχω.

Ὑπηρεσία, ας, ἡ, ministerium, officium; (2) de ministris ipsis quod in quacunque re præstatur; *inpr.* vilioribus; (3) de apparatu ludorum; (4) adulatio; (5) ὑπηρεσίαι, naves ministræ majorum, quæ milites vehunt. (2) ὑπηρεσίαν κρατίστην ἐμισθωσάμην, *Demosth. contra Polyclem.* Ex ὑ. et ἐρεσία.

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, pellis aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant; (2) actuarium navigium; (3) quod equo insterni solet. Ex iisd.

Ὑπηρετεῖτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro ὑπηρετέετο, ab ὑπηρετέω.

Ὑπηρετέω, ministro, inservio, operam alicui navo; (2) obsequor, gratificor. Ἐγὼ δ' ἐκείνῳ πάντα ταῦθ' ὑπηρέτουν, *Aristoph. Plut.* 978. Ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν, τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν, *Soph. Phil.* 16. Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν, *Eur. Hec.* 833. Ab ὑπηρέτης. Hinc

Ὑπηρέτημα, ατος, τὸ, ministerium; (2) auxilium; (3) obsequium.

Ὑπηρέτης, ου, ὁ, minister, famulus; (2) minister publicus, apparitor, minister pœnarum, torturæ; (3) subdiaconus, qui episcopo, presbyteris, et diaconis ministrabat. Ex ἐρέτης.

Ὑπηρετησάμην, a. 1. ind. med. verbi ὑπηρετέω. Unde

Ὑπηρέτησις, εως, ἡ, ministerium.

Ὑπηρετήσιον, τὸ, pro ὑπηρέσιον, *Suid.*

Ὑπηρετητικὸς, ἡ, ὸν, famularis, servilis, obsequiosus. Ab ὑπηρέτης.

Ὑπηρετικὸς, idem quod ὑπηρετητικός· (2) lembus, linter, navicula ad peragenda cita quædam subitanea, et minuta negotia, vel ministeria (subauditur πλοῖον). (2) ἀφικνεῖται ἐκ Μεθώνης ὑπηρετικὸν εἰς Θάσσον, ἄγον ἄνδρα καὶ ἐπιστολὰς, *Demosth. contr. Polyclem.*

Ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, ministra. Ab eod.

Ὑπῆρμαι, perf. ind. pass. verbi ὑπαίρω.

Ὑπῆρξε, 3. sing. aor. 1. ind. act. v. ὑπάρχω.

Ὑπῆρχε, 3. sing. perf. ind. act.

Ὑπήσειν, fut. 1. inf. act. *Ion.* pro ὑφήσειν, ab ὑφίημι.

Ὑπήτριον, ου, τὸ, uber, mamma, *Suid.* sumen, abdomen, *V. L.*

Ὑπηχέω, resono, sono; (2) succino. Ἔῤῥηξε δ' αὐδὴν, ὥς θ' ὑπηχῆσαι χθόνα, *Eurip. Supp.* 711. Λιγυρὸν ὑπηχοῦσι τέττιγες, *Luc.*

Ὑπηῷος, α, ον. Vide ὑπηοῖος.

Ὑπιέναι, *Ion.* pro ὑφιέναι, *Steph.*

Ὑπίλλω, claudo. Σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, *Soph. Antig.* 515.

Ὑπινέω, ῶ, evacuo.

Ὑπίστασθαι, præs. inf. pass. *Ion.* pro ὑφίστασθαι, ab ὑφίστημι.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, polliceor, promitto, adfirmo. Τιμωρήσειν τὸν φονέα σὺν θεοῖς ὑπισχνοῦμαι, *Xen.* Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ, *Aristoph. Vesp.* 748. Ab ὑπίσχομαι.

Ὑπίσχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliquantum macer.

Ὑπίσχομαι, polliceor, promitto, *Il.* 23, 209.

Ὑπναλέος, έα, έον, somno gravatus, somnolentus. Ab ὕπνος.

Ὑπναλὴ, ἡ, aspidis genus somno necantis, nisi sit epitheton pro ὑπναλέη, *Steph.*

Ὑπναπάτης, somno fallens, *Ep.*

Ὑπνάω, dormio, somnum capio.

Ὑπνέω, idem quod ὑπνόω, *Steph.*

Ὑπνηλὸς, ἡ, ὸν, somnolentus, somniculosus.

Ὑπνητικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab ὑπνάω.

Ὑπνικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab ὕπνος.

Ὑπνοδότειρα, ας, ἡ, quæ somnos præbet et adfert, somnifera. Ex ὕπνος et δότης.

Ὑπνοδότις, ιδος, ἡ, idem.

Ὑπνοδῶτις, ἡ, idem.

Ὑπνοδότης, somnum efficiens, *Æsch.*

Ὑπνομαχέω, ῶ, cum somno pugno, somno me opprimere conanti reluctor. A μάχομαι.

Ὑπνοποιέω, somnum concilio seu adfero. Ab

Ὑπνοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, somnificus, somnum adferens. Ex ὕπνος et ποιέω.

ὝΠΝΟΣ, ου, ὁ, somnus, sopor.

Ὑπνοῦντας, acc. plur. part. pro ὑπνέοντας, ab ὑπνέω.

Ὑπνοφανὴς, ὲς, somno visus, *Man.*

Ὑπνοφόβης, ου, ὁ, in somnis terrens, in somniis per quietem terrens. Ex φόβος.

Ὑπνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, somnifer, somnum adferens. Ex ὕπνος et φέρω.

Ὑπνόω, ῶ, fut. ώσω, dormio; (2) somnum adfero. Ὅταν δ' ὑπνώσῃ βακχίου νικώμενος, *Eurip. Cyc.* 447. Ab ὕπνος.

Ὕπνω, somni, gen. sing. *Dor.* pro ὕπνου.

Ὑπνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, somniculosus, somnolentus. Μὴ ὑπνώδεα εὐνᾶς ἐγείρετε, *Eurip. Herc. Fur.* 1050.

Ὑπνωτικὸς, ἡ, ὸν, idem; in somnum pronus, somno deditus. Ab ὑπνόω.

Ὑπνωτικῶς, *adv.* somniculose. A præc.

Ὑπνώττω, et -ώσσω, idem quod ὑπνόω. Ὑπνώσσει, dormit, *Eurip. Or.* 173.

ὙΠΟ', *Præpos. cum pass. et gen.* ab; *cum neut.* culpa, vi alterius, propter præ, per, cum; *cum dat.* sub, in, cum, ad, auspicio, ductu, comite; *cum acc.* sub; *de loco et tempore*, ad, *de loco.* Ὑπό τι, propemodum, quodammodo, aliquatenus, nonnihil. Εὐήθη καὶ ὑπό τι ἀσεβῆ, *Plat.* in compositis sæpe significat πρὸ, ante, præ; minuit item significatum.

Ὑποάμουσος, ὁ, subrusticus, *Plat.*

Ὑποβάθρα, ας, ἡ, fulcrum, solum, fundamentum, scabellum.

Ὑπόβαθρον, ου, τὸ, scabellum, subsellium.

Ὑποβαίνω, subeo; (2) inferior sum; (3) progredior. *In med.* submitto, demitto me.

Ὑποβάκχειος, ὁ, pes una brevi et duabus longis, al. Antibacchius.

Ὑποβάλλω, subjicio, suppono; (2) suggero, moneo; (3) spurium, falsum, pro genuino, vero vendito; sic inpr. *med.* ut *Soph. Aj.* 188. (4) interloquor; (5) objicio, v. gr. invidiæ, ὑποβεβλημένος, subjectus, *Gl. V.* perf. pass. part. Τότε ὑπέβαλον ἄνδρας λέγοντας, &c. *Act.* 6, 11. Ἀμφὶ μαστὸν ὑποβάλω σποδὸν, *Eur. Supp.* 1157. Δουλία δ' ἀφ' αἵματος μαστῷ γυναικος σῆς ὑπεβλήθην λάθρα, *Id. Alc.* 635.

Ὑποβαρβαρίζω, subbarbare loquor.

Ὑποβάρβαρος, ον, subbarbarus.

Ὑποβὰς, aor. 2. part. act. verbi ὑποβαίνω.

Ὑπόβασις, εως, ἡ, decrementum, ipsa descendi actio; item fundamentum, basis. Ab ὑποβαίνω.

Ὑποβάσκανος, fascinans, *Man.*

Ὑποβαστάζω, f. άσω, sustento, sustineo.

Ὑποβάτης, ου, ὁ, scabellum. Ab ὑποβαίνω.

Ὑποβδύλλω, clam flatum ventris emitto, *Luc.*

Ὑποβήττω, fut. ξω, tussio, subtussio.

Ὑποβιάζω, fut. άσω, violenter depello.

Ὑποβιβάζω, fut. άσω, deduco; (2) minuo, deprimo, *in med.* submitto me. Ὑποβιβάζει τὰ χολώδη, *Diosc.*

Ὑποβιβαστικὸς, subducendi vim habens, *Steph.*

Ὑποβινητιῶντα, edulia quæ libidinem proritant, *V. L. ex Men.*

Ὑπόβλαισος, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. subvalgus, obliquus, distortus.

Ὑποβλαστάνω, fut. στήσω, succresco, de subole.

Ὑπόβλεμμα, ατος, τὸ, adspectus qui fit oculis limis vel torvis. Ab ὑποβλέπω.

Ὑποβλεπτικῶς, *adv.* limis oculis adspiciendo.

Ὑποβλέπω, f. ψω, subapertis oculis et leviter suspicio, qu. dic. subadspicio, dejectis oculis adspicio; (2) improbe et torve adspicio; (3) suspicor, suspectum habeo; (4) aversor, contemno. Οὐ μ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἔφασκε, *Aristoph. Lys.* 521. Δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασι ὑποβλέπειν, *Luc.* Τί με ὑποβλέπεις, *Idem.* Ὑποβλεπώμεθ' ὡς ἐγνωσμένοι, *Eur. Her. Fur.* 1292.

Ὑπόβλεψις, εως, ἡ, idem quod ὑπόβλεμμα.

Ὑποβλήδην, *adv.* subjiciendo, vel interpellato sermone, excipiendo verba dicentis nondum finita oratione. Ab ὑποβάλλω.

Ὑποβλητικῶς, *adv.* idem:

Ὑπόβλημα, ατος, τὸ, substramen:

Ὑπόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, supposititius, subdititius. *Ph.* subornatus, subdolus. Ὑπόβλητον στόμα, sermo subdolus, *Soph. Œd. Col.* 794 (828). Ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας, subdititium *vel* a te alienum sermonem protulisti, *Soph. Aj.* 481. Ab eod.

Ὑποβλητῶς, *adv.* ficte, simulate.

Ὑποβλίττω, exprimendo aufero, emungo. Τοὺς δὲ τοιούτους ὑποβλίττουσιν οἱ συκοφάνται, *Philostr.* 273.

Ὑποβολεὺς, έως, ὁ, subjector, submissor, monitor, *Ph.* Ab

Ὑποβολὴ, ῆς, ἡ, subjectio, et qu. dic. substratio; (2) culcitra, aut quidquid insternendi aut incubandi causa paratur; cujusmodi sunt tapetes, tegetes, storeæ, et id genus alia; (3) subjectio rei falsæ pro vera, fraus; (4) admonitio; (5) subjectio, *i. e.* sermonis interpellatio; (6) vices, alternatio; ἐξ ὑποβολῆς, per vices; (7) insidiæ occultæ; (8) figura rhetorica, qua multa, quæ pro adversario dici possunt, breviter et minutim proposita breviter confutantur. Hinc

Ὑποβολιμαῖος, αία, αῖον, supposititius, subdititius, *Ph.* Ἔννοια ὑποβολιμαία καὶ παρέγγραφος, *Plut.*

Ὑπόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, obnoxius pignerationi, oppositus pignori. *Gl. V.* pigneratitius, τὸ ὑπόβολον, pignus. Ab ὑποβάλλω.

Ὑποβόρβορος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, fæculentus.

Ὑποβορβορύζω, fut. σω, submurmuro, *Aret.*

Ὑποβουλεύω, insidias struo, *R.*

Ὑποβούλημα, ατος, τὸ, insidiæ.

Ὑπόβραγχος, ον, subraucus; ὑποβραγχότερον, *adv.* subrauce.

Ὑποβρέμω, fremo, seu murmuro sub.

Ὑποβρέχω, qu. dic. submadefacio, aliquantum madefacio, irrigo, imbuo; ὑποβεβρεγμένος, imbutus leviter, paululum appotus. Καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, *Luc.* Hinc

Ὑπόβρυχα, *adv.* in profundo, sub aqua.

Ὑποβρυχία, acc. sing. ab

Ὑποβρυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aquis submersus.

Ὑποβρυχὴς, pro ὑποβρύχιος, *V. L. ex Men.*

Ὑποβρύχιος, ια, ιον, demersus, submersus et profundus.

Ὑποβρύχιος, ία, ιον, frendens, fremens, mugiens.

Ὑπόβρωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, subvirosus, aliquantum fœtidus.

Ὑποβρώσκω, aliquantum edo; ὑποβέβρωται, subrosum est, perf. pass. 3. sing. Ὑποβέβρωται δὲ ταῦτα τὰ δένδρα, *Theophr.*

Ὑπόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, subterraneus. A γαῖα.

Ὑπογαμφηλαὶ, submaxillares dentes, *Man.*

Ὑπογαστρίζομαι, saturor. A γαστήρ. Unde

Ὑπογάστριον, ου, τὸ, sumen, abdomen.

Ὑπόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, subterraneus, sub terra latitans. Ex ὑπὸ et γέα, vel γῆ, *terra.*

Ὑπόγεισος, ου, ὁ καὶ ἡ, subgrundiis tectus. A γεῖσον.

Ὑπογελῶ, renideo, subrideo, *Gl. V.*

Ὑπογέμω, plenus sum.

Ὑπογενειάζω, fut. άσω, mentum ejus prendo, quem rogo, supplico, demulceo. Ὑπογενειάζων τὸν ἄνθρωπον, *Æschin. contra Timarch.* 24. Καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ παιδάρια, *Synes. de Provid.* 108. D. A γένειον.

Ὑπογενειάσκω, barbesco, pubesco.

Ὑπογέωμα, τὸ, locus subterraneus, *Suid.*

Ὑπογίγνομαι, subnascor, subcresco; (2) occurro, in mentem venio. (1) ἵνα σφι γίνηται ὑπογίνηται, *Herodot.* 3, 159.

Ὑπογλαυκίσκω, subglaucus sum. Ὅσσοι δ' ὑπογλαυκίσκει, *Mosc.* 2, 86. Ab

Ὑπόγλαυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, subglaucus.

Ὑπογλαύσσω, subluceo, splendorem emitto.

Ὑπόγλισχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, viscosus.

Ὑπογλουτὶς, ίδος, ἡ, nates, quæ sub clunibus sunt,

sunt, i. e. quiddam commune clunibus et femori. A γλουτός.

Ὑπογλυκαίνω, subdulce reddo. Ὑπογλυκαίνω ῥηματίοις μαγειρικοῖς, *Aristoph. Eq.* 216.

Ὑπόγλυκυς, εος, ὁ ἡ ἡ, subdulcis.

Ὑπογλώσσιον, vel -ώττιον, ου, τὸ, tuberculum sub lingua, aut linguæ pars inferior intumescens et indurata. *Gl. V.* sublingua. Ex ὑ. et γλῶσσα.

Ὑπογλωσσὶς et -ττὶς, ίδος, ἡ, intima lingua, i. e. ortus ac radix illius, qua parte ad imam annectitur maxillæ. Ex iisd.

Ὑπόγλωσσον, ου, τὸ, hypoglossum, frutex. *Gl. V.* sublingua. Ex iisd.

Ὑπογλώττιον. Vide ὑπογλώσσιον.

Ὑπογνάμπτω, fut. ψω, inflecto, incurvo. Καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὁρμὴν, *Hom. Hymn. in Mart.* 13.

Ὑπογογγύζω, musso, *Gl. V.* Hinc

Ὑπογογγυστὴς, οῦ, ὁ, mussitator.

Ὑπογονάτιον, ου, τὸ, quod genibus subjicitur.

Ὑπόγραμμα, ατος, τὸ, subscriptio; (2) idem quod ὑπογραφή (4). Ab ὑπογράφω.

Ὑπογραμματεὺς, έως, ὁ, scribæ vicarius, scribæ administer, scriba secundus, inferior, *item* scriba *simpl.* Hinc

Ὑπογραμματεύω, facio scriptum.

Ὑπογραμμὸς, οῦ, ὁ, forma delineata, præscriptum exemplar. Ὑπομονῆς γενόμενος μέγιστος ὑπογραμμός, patientiæ summum exemplar, *Clemens Roman.* 5, (sub finem). A γραμμή.

Ὑπογραφεὺς, έως, ὁ, amanuensis, qui dictata excipit; item qui subscribit. *Gl. V.* ὑπογραφεῖς, amanuenses.

Ὑπογραφὴ, ῆς, ἡ, subscriptio; (2) descriptio prima, rudis et crassa adumbratio, *Gl. V.* lineamentum. *Angl.* THE OUTLINES; (3) figurate et ridicule dictum; (4) cum ὀφθαλμῶν est ciliorum nigredo a stibio, *Ern.* (5) commentaria, liber memorialis. (5) ἐντυχὼν ἄρα ταῖς ὑπογραφαῖς τοῦ πατρὸς, *App. Pun.* 136.

Ὑπογράφω, fut. ψω, subscribo, subsigno; (2) describo, vel breviter definio; (3) fuco, præsertim *tropice* de oratione; (4) sub aliquo scribo, dictata alicujus excipio; (5) delineo, lineamenta duco; (6) præscribo, doceo scribere; (7) probo me, ostendo; (8) tacite indico; item propono, ut spem; (9) in commentaria refero; (10) καὶ αὐτίκα ἑαυτῷ εἰς μνήμην ὑπογράψεσθαι, *Appian. Pun.* 136. Εἶτ' εἴ τι καινὸν ὑπογραφῇ τῷ μῷ βίῳ, *Eur. Her. Fur.* 1122. Πᾶσιν ὑπογράφειν ἐλπίδας, *Polyb.* Ὑπογραφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς, *Herodian.*

Ὑπόγρυπος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est subadunco naso.

Ὑπόγυον, nuper, *Gl. V.* etiam ὑπόγυιον. Ab

Ὑπόγυιος, et ὑπόγυος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui est præ manibus et instat, recens. Ἐξ ὑπογυίου, recenter, de subito. Ἐκ παλαιοῦ, et ἐκ τοῦ πολλοῦ χρόνου, *Aristoph.* Ex γυῖον *plur.* γυῖα, *pedes.*

Ὑπογυιότατα, *adv.* nuperrime. A præc.

Ὑπογυίως, *adv.* nuper, recens.

Ὑποδάκνω, fut. δήξω, leviter mordeo.

Ὑπόδακρυς, υ, lacrymosus, flens.

Ὑποδακρύω, fut. ύσω, fleo, lacrymor.

Ὑποδαμάω, ὑποδάμναμαι, et ὑποδάμνημι, subjugo; subjugor, subjectus sum, cedo. Ὅς (ἔρως) ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται, *Theocr.* 29, 23. *Od.* 3, 214.

Ὑπόδασυς, εος, ὁ ἡ ἡ, paulum hirsutus.

Ὑποδδείσας, aor. 1. part. act. *Poet.* pro ὑποδείσας, ab ὑποδείδω.

Ὑποδέδεκται, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ὑποδέχομαι.

Ὑποδεδεμένους, acc. pl. part. perf. pass. verbi ὑποδέω.

Ὑποδεὴς, vel ὑποδεὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, inferior. Ab ὑποδέομαι.

Ὑπόδειγμα, ατος, τὸ, documentum, indicium, exemplar, formula, *Ph.* exemplum, *Gl. V.* Ab ὑποδείκνυμι.

Ὑποδειδίζω, timeo, *Rob.* Ab

Ὑποδείδω, fut. είσω, subvereor, subtimeo. Πάταγεῦσιν, ὥστε πτηνῶν ἀγέλαι μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες, *Soph. Aj.* 169. Ὑποδιδιὼς ἔγωγε Λιβυκὸν ὄρνεον, *Aristoph. Av.* 65.

Ὑποδείελος, ου, ὁ ἡ ἡ, subvespertinus.

Ὑποδείκνυμι et ύω, fut. είξω, submonstro; (2) præmonstro, suggero, subjicio, submoneo. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν, *Act.* 20, 35. Τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, *Luc.* Hinc

Ὑποδείκτης, ου, ὁ, præmonstrator, *Gl. V.*

Ὑποδειμαίνω, timeo.

Ὑποδεῖξαι, aor. 1. inf. act. verbi ὑποδείκνυμι.

Ὑποδείξω, *indicabo*, fut. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὑποδειπνέω, ῶ, conviva sum, vocatus seu destinatus in locum alterius, si ille neget se venturum. Ὥς με ὑποδειπνεῖν ἔδει, *Luc.*

Ὑποδέκομαι, *Ion.* pro ὑποδέχομαι. Hinc

Ὑποδεκτήριον, ου, τὸ, receptaculum, *Gl. V.*

Ὑποδέκτης, ου, ὁ, exceptor, susceptor; (2) quæstor, cui ærarii publici cura commissa est.

Ὑποδεκτικὸς, ἡ, ὸν, ad excipiendum idoneus, facile recipiens, hospitalis. A præc.

Ὑποδενδρυάζω, vide seq.

Ὑποδενδρύομαι, vel όομαι, οῦμαι, arboresco, paullulum in arborem abeo. A δένδρον.

Ὑποδέξαι, a. 1. inf. act. *Ion.* pro ὑποδεῖξαι, ab ὑποδείκνυμι.

Ὑποδεξίη, ης, ἡ, apparatus, quo quis accipitur; (2) commoditas accipiendi; (3) susceptio. Ab ὑποδέχομαι.

Ὑποδέξιος, ία, ιον, ad suscipiendum aptus, capax, opportunus; *Subst.* susceptor.

Ὑπόδεξις, εως, ἡ, pro ὑποδοχή, *Hes.*

Ὑποδέομαι, rogo humiliter; (2) egeo.

Ὑποδέραιον, ου, τὸ, ornamentum colli. Ex δέρη.

Ὑποδερὶς, ίδος, ἡ, torquis, monile; (2) extremi colli pars prior, vel ultima colli anterioris pars, cui proxime subest jugulum. Ex eod.

Ὑποδέρω, pelle denudo.

Ὑπόδεσις, εως, ἡ, subligatio, vel fascia, quæ ante injectas plagulas fracturis additur; (2) calceatio, calceatus, calceamentum. *Gl. V.* soccus. Ab ὑποδέω.

Ὑποδέσματα, τὰ, pignora, *V. L.*

Ὑποδεσμὶς, ίδος, ἡ, fascia ad deligandum, ut fiat ὑπόδεσις.

Ὑποδεσμεύω, idem quod

Ὑποδεσμῶ, subligo. *Gl. V.* calceo.

Ὑπόδεσμοι, οἱ, fasciæ quæ fracturis post injectos pannos superdantur, *Hipp.*

Ὑποδέχνυμαι, idem quod

Ὑποδέχομαι, fut. δέξομαι, suscipio, excipio, recipio; (2) probo, credo; (3) promitto. Ἦν πόντος ἑοῖς ὑπεδέξατο κόλποις, *Dion. Per.* 359. Οὐδ' ἀκλεὴς νιν δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται, *Eurip. Heracl.* 623. Ἱκέτας ὑποδεχθεὶς, *Ib.* 757.

Ὑποδέω, subligo, subtus ligo, calceo; ὑποδεδεμένος, calceatus, perf. pass. part. ὑπόδησον, calcea, *Gl. V.* a. 1. imperat. act. Ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου, *Act.* 12, 8. Τοὺς δὲ πόδας σανδάλοις ὑπεδέδετο, *Ælian.*

Ὑπόδηλος, ον, conspicuus, non ignotus.

Ὑποδηλέω, ῶ, f. ώσω, occulte declaro, significo, indico. Σημεῖον ὑποδηλῶσαι Περσεὺς ἐκδραμὼν, *Aristoph. Thesm.* 1020.

Ὑπόδημα, ατος, τὸ, calceamentum, calceus, caliga. *Gl. V.* Ὑποδήματα ἢ κνηΐδας ἱμᾶς ἐσθιόντων, *Plut.* Ab ὑποδέω. Hinc

Ὑποδημάτιον, τὸ, calceolus.

Ὑποδηματοῤῥάφος, ου, ὁ ἡ ἡ, sutor. Ex ὑπόδημα et ῥάπτω, *suo*, a quo ῥαφή.

Ὑποδῆσαι, aor. 1. inf. pass. verbi ὑποδέω.

Ὑπόδησις, εως, ἡ, idem quod ὑπόδεσις.

Ὑποδιαβρώσκω, paullulum erodo, seu corrodo.

Ὑποδιαζευκτικὸς, ἡ, ὸν, subdisjunctivus.

Ὑποδιαίρεσις, εως, ἡ, subdivisio. Ab

Ὑποδιαιρέω, ῶ, subdivido, minutius divido.

Ὑποδιακονέω, subdiaconus sum.

Ὑποδιάκονος, ου, ὁ, subdiaconus.

Ὑποδιασπάω, leniter diduco, vel distraho; vel diduco, distraho, *simpl.*

Ὑποδιαστολὴ, ῆς, ἡ, subdistinctio; (2) interpunctio minima; separatio.

Ὑποδιαφέρω, clam in partes traduco.

Ὑποδιαφθείρω, fut. ερῶ, paulatim corrumpo.

Ὑποδιδάσκαλος, ου, ὁ, subpræceptor, præceptoris vicarius.

Ὑποδιδράσκω, fut. σῶ, clam aufugio, *Aret.*

Ὑποδίδωμι, fut. ώσω, cedo, minuor.

Ὑποδιήγησις, εως, ἡ, quasi secundaria narratio, cum rei narratæ causas subjicimus.

Ὑποδικάζω, fut. άσω, loco judicis decerno.

Ὑπόδικος, ου, ὁ ἡ ἡ, reus, obnoxius. A δίκη.

Ὑποδινέω, ῶ, fut. ήσω, verso, agito.

Ὑποδιοικητὴς, οῦ, ὁ, propræfectus.

Ὑποδιπλόω, ῶ, duplico. Hinc

Ὑποδίπλωσις, εως, ἡ, duplicatio.

Ὑποδίφθερος, ου, ὁ ἡ ἡ, vel ὑποδιφθέρος, έρα, ερον, pellibus vestitus, pellitus. A διφθέρα.

Ὑποδίψιος, siticulosus, *Man.*

Ὑποδμάω, idem quod ὑποδαμάω, *Hom.*

Ὑποδμηθεὶς, εῖσα, ὲν, subjectus, aor. 1. part. pass. Ἀνοίγοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσιν Κυπρίδος, *Mosch.* 2, 75. A δαμάω.

Ὑποδμὼς, ῶος, ὁ, qu. dic. servitute domitus, servus; (2) satelles, minister. Ποσειδάωνος ὑποδμῶς, Neptuno subditus, *Odyss.* 4, 386.

Ὑπόδοσις, successio, *Æsch.* al. ὑπόδυσις, *Hes.*

Ὑπόδουλος, ου, ὁ, subjectus, qui in potestate est alterius.

Ὑποδοχεῖον, ου, τὸ, locus ubi quis excipitur, hospitium. Ab ὑποδοχή.

Ὑποδοχεὺς, έως, ὁ, exceptor, susceptor, receptor. Ab eod.

Ὑποδοχὴ, ῆς, ἡ, exceptio, receptio, receptatio, receptaculum, ipse excipiendi actus; (2) convivium, quo quis excipitur; (3) favor in causa alicujus; (4) approbatio, fides, quæ, v. gr. historico tribuitur, *nisi istis locis leg.* ἀποδοχή, *Ern.* Ab ὑποδέχομαι.

Ὑπόδρα, *adv.* torve, torvis oculis, *Il.* 1, 148. Ex ὑπὸ et δράω.

Ὑποδραματουργέω, subservio fabulæ alicujus; dicitur de actoribus.

Ὑποδραμὼν, aor. 2. part. act. verbi ὑποτρέχω.

Ὑπόδραξ, vel ὑποδρὰξ, idem quod ὑπόδρα, *Nic. Ther.* 765.

Ὑποδρασίη, ας, *Ion.* σίη, ἡ, torvus adspectus; (2) odium; (3) suspicio, pro ὑποδραξία.

Ὑποδράω, ῶ, f. άσω, famulor, inservio, *Od.* 15, 332.

Ὑπόδρηστ, ε, ὁ, suspiciosus, *Nonn. P.* 8, 61.

Ὑποδρῆσειν, f. 1. inf. act. verbi ὑποδράω.

Ὑποδρήσσω, idem quod ὑποδράω. Παρθένον ἐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ, *Mus.* 143.

Ὑποδρηστὴρ, ῆρος, ὁ, minister, famulus. A præc.

Ὑπόδριμυς, εος, ὁ ἡ ἡ, subacer, subacerbus.

Ὑποδρομὴ, ῆς, ἡ, accessio ad locum editiorem; (2) idem quod ὑπόδρομος. Ab ὑποτρέχω. Unde

Ὑποδρόμος, ὁ ἡ ἡ, qui accedit ad locum; navis appellens aliquo, ad littus, in portum.

Ὑπόδρομος, ὁ, recessus in mari, *Ern.*

Ὑπόδροσος, ου, ὁ ἡ ἡ, roscidus.

Ὑπόδυμα, τὸ, pro ὑπόζωμα, *Cal. Aur.*

Ὑποδύνω, et ὑπόδυμι, fut. δύσω, subeo; (2) insinuo, occulto; (3) induo sub. Ὑποδύνειν κίνδυνον, *Herodot.* ὑπὸ τοὺς πίλους, *Id.* χιτῶνας τοῖς εἵμασι, *Id.* Τὰς δὲ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικὰς, *Aristoph. Vesp.* 1152.

Ὑποδύομαι, fut. δύσομαι, idem. Ἐγὼ γὰρ ἂν πλαίην ὑποδύσασθαί ποτε ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα, *Aristoph. Vesp.* 1153. Ἄλλος ἄλλον ὑπεδύετο θάμνον, *Heliod.*

Ὑπόδυσις, εως, ἡ, refugium. *Gl. V.* submersio. A præc.

Ὑποδύσκολος, ον, paulo gravior, seu molestior.

Ὑποδυσφορέω, ῶ, fut. ρήσω, subirascor, subindignor, aliquantum ægre fero. Λέγοντος ὑποδυσφορεῖν σε, *Plato.*

Ὑποδύσφορος, ον, paulo impatientius ferens incommodum, morbum; nimis jactans corpus in morbo.

Ὑποδυσχεραίνω, f. ανῶ, idem quod ὑποδυσφορέω.

Ὑποδυσώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, aliquantum olidus.

Ὑποδύτης, ου, ὁ, interior vestis seu subucula. Ab

Ὑποδύω, fut. ύσω, ύσομαι, subeo, ingredior; (2) subrepo, clam ingredior; (3) de actione capesso, suscipio. Ὑπέδυσαν πόλεμον, *Aristot.*

Ὑποδώριος, subdorius.

Ὑποδωριστὶ, subdorice.

Ὑποείκω, f. είξω, είξομαι, cedo, concedo, decedo alicui; (2) evito, *Il.* 4, 62. *Ib.* 23, 602.

Ὑποεργὸς, οῦ, ὁ· vide ὑπουργός.

Ὑποεσθὴς, ῆτος, ἡ, vestis interior, interula, subucula, *Hes.*

Ὑποζάκορος, ου, ὁ, ἡ, æditui famulus.

Ὑποζακορεύω, æedituo famulor.

Ὑποζευγνύω, seu υμι, fut. ζεύξω, subjugo, jugo submitto; (2) subjicio potestati, &c. Εἶδον ἵππους ὑπεζευγνυμένους, *Æl.* Κἀγὼ θέλοντης τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ, *Soph. Aj.* 24. Hinc

Ὑπόζευξις, εως, ἡ, subjunctio, subjectio.

Ὑποζύγιον, ου, τὸ, jumentum, veterina bestia. Ἐφέρετο κατὰ τῶν κρημνῶν ὁμόσε τοῖς φορτίοις, πολλὰ τῶν ὑποζυγίων, *Polyb.* 3, 51, 4.

Ὑποζύγιος, ία, ιον, subjugis, subjugalis.

Ὑποζυγιώδης, ες, instar jumenti subditus, *E. M.*

Ὑποζυγόω. ῶ, f. ώσω, subjugo, submitto.

Ὑπόζω, suboleo.

Ὑπόζωμα, ατος, τὸ, septum transversum; (2) pars media gubernaculi sive clavi, *Ph.* subcinctum, al. *Gl. V.* semicinctum. Ab ὑποζώννυμι.

Ὑποζώνιον, ου, τὸ, præcinctorium, *Gl. V.* A ζώνη.

Ὑποζώννυμι, vel ὑποζωννύω, fut. ὑποζώσω, succingo, accingo; ὑποζωσμένος, subcinctus, præcinctus, *Gl. V.* p. pass. part. Ὑποζωννύντες τὸ πλοῖον, *Act.* 27, 17. Τὴν μάχαιραν ἣν ὑπέζωστο ὑφαρπάσας, *Ælian.* Ὑποζωννύειν ναῦς, succingere naves, *id est*, instruere, parare, *Polyb.* 27, 3, 3.

Ὑποθάλπω, fut. ψω, foveo, calefacio, *Jos.*

Ὑπόθεμα, ατος, τὸ, quod supponitur, seu subjicitur, pedamentum, basis, *Gl. V.* suppositorium. Ab ὑποτίθημι.

Ὑποθέναρ, spatium a digito qui λιχανὸς vocatur usque ad minimum, *Poll.*

Ὑποθερμαίνω, aliquantulum calefacio. Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, *Il.* 16, 333.

Ὑπόθερμος, ου, ὁ ϗ ἡ, calidus.

Ὑποθέσθαι, a. 2. inf. med. v. ὑποτίθημι. Unde

Ὑπόθεσις, εως, ἡ, fundamentum, basis alicui rei supposita seu subjecta; (2) suppositio, conditio sub qua; (3) sumptio; (4) *ap. Rhet.* quæstio finita, legis casus; (5) argumentum, de quo agitur, controversia, *Ph.* (6) conditio, sors; (7) institutum, consilium; (8) causa, ut ὑπόθεσις δέους, causa timoris; (9) consilium, præceptum; (10) opinio. Κατὰ τὰς ἐντολὰς τὰς Ἀράτου καὶ τὰς ὑποθέσεις, ex Arati monitis, *Polyb.* 2, 48, 8. Τὴν ὑπόθεσιν τηρεῖν, servare propositum, institutum, *Id.* 5, 5, 5. Κατασκέψασθαι τὴν τῶν ὑπεναντίων ἐπίνοιαν καὶ τὴν ὅλην ὑπόθεσιν, *Id.* 3, 50, 6. Ταύτης τῆς ὑποθέσεως προεστῶτες, harum partium principes, *Id.* 31, 8, 12. Ab ὑποτίθημι.

Ὑποθετέον, supponendum seu subjiciendum est, *Steph.*

Ὑποθέτης, ου, ὁ, qui subjicit aut suggerit; (2) auctor; (3) consultor. Ab ὑποτίθημι.

Ὑποθετικὸς, ἡ, ὸν, hortatorius; (2) conditionalis. A præc.

Ὑπόθετος, ου, ὁ ϗ ἡ, suppositus, supposititius, qui supponi solet. Ab eod.

Ὑποθέω, fut. εύσομαι, cursu subeo, *Pind. P.* 2.

Ὑποθεωρέω, ῶ, fut. ήσω, conspicio, *Plut.*

Ὑποθήκη, ης, ἡ, suppositio; (2) hypotheca; obligatio, fiducia. *Ph.* pignus; (3) admonitio, consilium. Ab ὑποτίθημι. Hinc

Ὑποθηκιμαῖος, fiduciarius, *Gl. V.*

Ὑπόθημα, ατος, τὸ, idem quod ὑπόθεμα.

Ὑποθημοσύνη, ης, ἡ, præceptum, monitum, consilium. Ab ὑποτίθημι.

Ὑποθήσομαι, f. 1. ind. med. verbi ὑποτίθημι.

Ὑποθλίβω, fut. ψω, leviter premo, ut uber.

Ὑποθορυβέω, ῶ, fut. ήσω, incipio tumultuari, fremo.

Ὑποθράττω, fut. άξω, leviter turbo; (2) nonnihil terrefacio; (3) conturbo, perturbo. Ὑπέθραττεν ἐνίους ὁ τῆς καθόδου καιρὸς, *Plut.*

Ὑποθραύω, fut. αύσω, leviter vulnero.

Ὑποθρηνέω, carmine seu cantu deploro.

Ὑποθρύπτομαι, fut. ψομαι, deliciis aliquantum indulgeo, *Plut.*

Ὑποθρώσκω, subsilio; dicitur et de navigantibus.

Ὑποθυμίαμα, τὸ, idem quod

Ὑποθυμιὰς, άδος, ἡ, sertum appensum collo; corolla collaris, *Alcæus et Sappho apud Athen.* 674.

Ὑποθυμίασις, εως, ἡ, suffumigatio. Ab

Ὑποθυμιάω, ῶ, f. άσω, suffio, suffumigo.

Ὑποθυμὶς, ίδος, ἡ, suffumigatio, *Plut.* A θυμός.

Ὑποθυρὶς, ίδος, ἡ, limen inferius, subliminare Ab ὑπὸ et θύρα.

Ὑπόθυρον, ου, τὸ, idem et ex iisd.

Ὑπόθυψις, εως, ἡ, fomes, incentivum, incitamentum. Τὸ γὰρ μανθάνειν ἀψευστεῖν πρὸς τοὺς θεοὺς, ὑπόθυψίς ἐστι τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀληθείας, *Polyb.* 6, 59, 4.

Ὑποθωπεύω, fut. εύσω, subblandior. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, *Aristoph. Ach.* 645.

Ὑποθωρήσσω, f. ήξω, clam armo, *Il.* 18, 513.

Ὑποϊάχω, subsono, *Epigr.*

Ὑποίγνυμι, οίγω, f. οίξω, clam aperio. Ὑποῖξαι τὴν θύραν, *Aristoph. Thesm.* 431.

Ὑποιδαίνω, idem quod

Ὑποιδέω, ῶ, fut. ήσω, subtumeo, subinflatus et subtumidus sum.

Ὑποιδαλέος, α, ον, subtumidus.

Ὑποικέω, ῶ, f. ήσω, habito sub; (2) latito sub.

Ὑποικίζομαι, idem.

Ὑποικοδομέω, ῶ, f. ήσω, substruo, ædifico.

Ὑποικουρέω, ῶ, f. ήσω, οῦμαι, domi latito, et veluti imos ædium recessus custodio; vid. οἰκουρέω· (2) latito, delitesco, *met.* ut de vitio, odio.

Ὑποιμώζω, ejulor, lamentor.

Ὕποινος, ου, ὁ ϗ ἡ, vinolentus, ebrius.

Ὑποίομαι, suspicor.

Ὑποϊσχάνω, ὑποΐσχομαι, *Poet.* pro ὑπισχάνω, et ὑπίσχομαι, polliceor, promitto; (2) excipio. (2) σεληναίην . . . λιπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται, *Apoll. Rhod.* 4, 169.

Ὑποίσω, perferam, sufferam.

Ὑποιστὸς, ἡ, ὸν, ferendus, tolerabilis.

Ὑποκαθαίρω, leviter purgo; (2) inferiores partes purgo.

Ὑποκάθαρσις, εως, ἡ, purgatio levis, vel inferiorum. A præc.

Ὑποκαθέζομαι, subsideo; ὑποκαθεσθῆναι, subsidere, *Ph.* a. 1. inf. pass.

Ὑποκάθημαι, subsideo, desideo, otiosus sedeo, contineo me in loco aliquo; (2) insidior. Ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, *Herod.*

Ὑποκαθίζω, f. ίσω, in insidiis colloco. *In pass.* subsideo; ὑποκάθισον, subside, *Gl. V.* a. 1. imperat. act.

Ὑποκαθίημι, ίεμαι, demitto; (2) idem quod pr.

Ὑποκαθίστημι, fut. στήσω, substituo, sufficio; ὑποκαθέστησεν, substituit, *Ph.* aor. 1.

Ὑποκαίω, fut. αύσω, succendo, ignem subdo.

Ὑποκαχχέω, pro ὑποκαταχέω, profundo, effundo.

Ὑποκαλύπτω, fut. ψω, tego, occulto.

Ὑποκάμνω, nonnihil ægroto.

Ὑποκάμπτω, f. ψω, flecto, circumago, converto. Ὑποκάμπτουσι ϗ καταδύνονται εἰς φάραγγας, *Xen.*

Ὑποκαπνίζω, fut. ίσω, suffio, suffumigo.

Ὑποκαπνισμὸς, pro ἀποκαπνισμὸς, *Steph.*

Ὑποκάπτω, fut. άψω, præripio et deglutio, *Aristoph.* Ex κάπτω.

Ὑποκάρδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, sub vel in corde latens, *Nonn. P.* 6, 15. A καρδία.

Ὑποκαρόω, ῶ, fut. ώσω, sopore lævi tentor, *Diosc.*

Ὑποκάρφισμος, ὁ, palearum excussio, *Plut.*

Ὑποκάρφω, subsicco, leviuscule sicco. Νέατος δ' ὑποκάρφεται ἰσθμὸς, *Nic. Al.* 80.

Ὑποκαρώδης, ες, altum soporem habens, vel cum alto sopore conjunctus.

Ὑποκαταβαίνω, descendo; (2) collabor ac subsideo; (3) remitto, ut animum, iram. Dicitur et de morbo. (1) ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβησαν, *Thucyd.* Πολλοὺς δὲ τοὺς ὑποκαταβαίνοντας, *Herodot.* 2, 15. (3) *Hippocr. Aphorism.*

Ὑποκαταβάλλω, subjicio, suppono.

Ὑποκατάβασις, εως, ἡ, submissio, demissio, decrementum.

Ὑποκατακλάω, frango, debilito.

Ὑποκατακλίνω, f. ινῶ, sub alio accumbere facio, inter infimos convivas accubitum tribuo; (2) declino, effugere tento, vito; ὑποκατακλίνομαι, ultimus vel extremus recumbo. Ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς, *Plato.* Ἀλλήλων ὑπερέχειν θέλοντες, ἀλλήλοις ὑποκατακλίνονται, *M. Anton.* Οὔτε δι' ἄγνοιαν οἱ πολλοὶ προΐεντο, ἀλλ' ὑποκατακλινόμενοι, cedentes temporibus, *Dem.*

Ὑποκατάκλισις, εως, ἡ, declinatio, vitatio; submissio, dedecus. Τὴν δόξασαν αὐτοῖς ὑποκατάκλισιν . . . παρηγορηθέντες, *Heliodor.* 10. A præc.

Ὑποκαταλείπω, relinquo.

Ὑποκαταμένω, paulisper maneo apud, expecto. Αὐτοὶ δ' ἐν ἀργοτέρᾳ χώρᾳ ὑποκαταμένειν, *Xen.*

Ὑποκατασκευάζω, præparo, elaboro.

Ὑποκατάστασις, εως, ἡ, substitutio, *Gl. V.*

Ὑποκατάστατος, ου, ὁ ϗ ἡ, substitutus, subrogatus. A καθίστημι.

Ὑποκατηφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, subtristis, demissior.

Ὑποκατορύττω, fut. ξω, sub terra defodio.

Ὑποκάτω, *adv.* in ima parte, in inferiori loco; infra, subter, subtus, *Ph.*

Ὑποκάτωθεν, *adv.* inferne, ex inferiore parte.

Ὑποκατώρυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, defossus sub terra.

Ὑπόκαυμα, ατος, τὸ, id quo aliquid succendimus, suscitabulum. Ab ὑποκαίω.

Ὑπόκαυσις, εως, ἡ, succensio; (2) hypocaustum. Ab eod.

Ὑπόκαυστον, ου, τὸ, quod succenditur; (2) vaporarium; (3) hypocaustum, locus, seu diæta, cujus pavimentum interne calefit, in balneis. Ab eod. Unde

Ὑποκαύστρα, ας, ἡ, fornax, *Gl. V.*

Ὑπόκειμαι, subjaceo, subjectus sum, subsum; succubo, *Gl. V.* ὑποκείμενος, suppositus, *Gl. V.* ὑποκείμενον, objectum, quod tractatur; propositum. Ζῶσιν οἱ γᾶς ὑποκείμενοι, *Soph. El.* 1442. Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὕτοσι ἆθλός γ' ὑποκείσεται, *Pind.*

Ὑποκείρω, corrodo, exedo, lanio.

Ὑποκελεύομαι, fut. εύσομαι, subhortor, tacite hortor.

Ὑπόκενος, ου, ὁ ϗ ἡ, cavus, inanis, vacuus; (2) vanus.

Ὑποκεντέω, ῶ, fut. ήσω, suffodio.

Ὑποκερχναλέος, α, ον, stridulus, asper. *In neut.* raucedo, asperitas faucium.

Ὑποκευθὴς, ὲς, occultus.

Ὑποκεύθω, fut. σω, abscondo.

Ὑποκεφάλαιον, ου, τὸ, cervical capiti suppositum, *Aret.* A κεφαλή.

Ὑπόκηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, fato aut morti obnoxius; (2) impurus, corruptus. A κήρ.

Ὑποκηρύττω, fut. ύξω, silentium indico, audientiam facio, de præcone, sed ὑποκηρύττομαι, de eo qui per præconem facit; (2) polliceor aliquid publicum.

Ὑποκινέω, ῶ, f. ήσω, leviter moveo; (2) commoveo. Ὑποκίνει τῆς ὁδοῦ, discede, *Aristoph. Av.* 1017. Ζεφύρου ὑποκινήσαντος, *Il.* 4, 423.

Ὑποκίρναμαι, commisceor.

Ὑπόκιρρος, ου, ὁ ϗ ἡ, subrufus.

Ὑποκισθὶς, seu ὑποκιστὶς, ἡ, quod sub cisto ad radices nascitur, *Diosc.*

Ὑποκλαδὸν, *adv.* flexis genubus. Ἐπὶ γαῖαν ὑποκλαδὸν ἐξετανύσθη, *Opp. Cyn.* 4, 205.

Ὑποκλάζω, fut. σω, submisse genua flecto. Ὑπώκλασε τι ἠρέμα, ϗ τὰς χεῖρας εἰς ἱκετηρίαν προτείνας, &c. *Heliod.* 1, 7.

Ὑποκλαίω, fut. αύσω, sublacrimor.

Ὑποκλάω, ῶ, fut. άσω, suffringo, infringo.

Ὑποκλέπτω, fut. ψω, suffuror, minuo; (2) abscondo, occulo, occulto, prætexo; (3) fallo, dissimulo. Τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους, *Soph. Elect.* 115. Ἕλκος ὑποκλέπτων, *Mus.* 1, 85. Λαθριδίην ἀχάλινον ὑποκλέπτοντες ἰωὴν, *Nonn. P.* 6, 61.

Ὑποκληΐζω, f. ίσω, clam divulgo. Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθωνος ἀγγελίαν—τῶν μεγάλων Δαναῶν.

νεῶν ὑποκληζομένων, *Soph. Aj.* 225. *sed hic divisim legi videtur*; Ern.

Ὑποκληνής, ές, subjectus, obnoxius. Ab

Ὑποκλίνω, reclino sub, submitto, subigo, subdo; ὑποκλίνομαι, succumbo; (2) cedo. Ἦν δὲ ὑπεκλίνη γε δευρί, *Aristoph. Eq.* 272.

Ὑποκλιθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ὑποκλίνω.

Ὑποκλονέω, ῶ, fut. ήσω, subagito, turbo, *Il.* 21, 556.

Ὑποκλοπέω, ῶ, fut. ήσω, occulo, occulto, *Od.* 22, 381.

Ὑποκλύζω, fut. ύσω, proluo, expurgo; (2) inundo, submergo, *Epigr.* Hinc

Ὑπόκλυσις, εως, ἡ, sordes quæ subtus e fundo eluuntur.

Ὑποκλύω, subaudio, *R.*

Ὑποκνάω, ῶ, succido, *R.*

Ὑποκνίζω, fut. ίσω, pruritum moveo, titillo; (2) exstimulo, incito, *pass.* prurio; (3) libidine uror.

Ὑποκοιλαίνω, excavo; (2) sum concavus.

Ὑποκοίλιον, ου, τὸ, subventrale, abdomen. A κοιλία.

Ὑπόκοιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, cavus; (2) in imo cavus.

Ὑποκολακεύω, fut. εύσω, adulationibus corrumpo.

Ὑποκόλοβος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliqua ex parte truncatus.

Ὑποκολπίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sub sinu est, in sinu latens. Ab ὑ. et κόλπος.

Ὑποκόλπιος, et ὑπόκολπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est sub vel in sinu, in amplexu; infans in utero; (2) occultus, *item* cavus. Ex iisd.

Ὑπόκομμα, τος, τὸ, intercisio insectorum in medio corpore; (2) præcinctio.

Ὑποκομπέω, ῶ, f. ήσω, crepitum vel sonitum subtus edo.

Ὑποκομψίας, ου, ὁ, elegans, facetus. Ab

Ὑπόκομψος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὑποκοναβέω, sono sub, *Hom.*

Ὑποκονιέω· vide ὑποκονίω.

Ὑποκόνισις, εως, ἡ, pulveris excitatio, pulveratio; (2) pars quædam agriculturæ. Ab

Ὑποκονίω, fut. ίσω, pulverem suscito, vel pulvere adspergo; (2) pulvere sublino, *Plut.* A κόνις.

Ὑπόκοπος, ου, ὁ ϗ ἡ, nonnihil lassatus, lassus.

Ὑπόκοπρος, ον, stercorosus, cui aliquid stercoris admistum est.

Ὑποκόπτω, fut. ψω, succido.

Ὑποκορίζομαι, f. ίσομαι, subblandiens diminuta voce appello, subblandior, seu blandis verbis compello; (2) honestiori, *item* turpiori, et invidioso, nomine appello. Εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, Νιττάριον ἂν ϗ Βάτιον ὑπεκορίζετο, *Aristoph. Plut.* 1011.

Ὑποκόρισμα, ατος, τὸ, malæ rei speciosum ac honestum nomen auribus blandiens. A præc.

Ὑποκορισμὸς, οῦ, ὁ, blandior appellatio, extenuatio, qua rei turpi honestum prætexitur nomen. *Ph.* diminutio. Ab eod.

Ὑποκοριστικὸς, ἡ, ὸν, blandus, extenuatorius, quod ab ὑποκοριστής.

Ὑποκοριστικῶς, *adv.* blande, subblandiendo; (2) more diminutivorum. *Gl. V.* diminutive.

Ὑποκουρίζομαι, juvenesco, juveniliter cano vel ago, *Pind. P.* 3, 33.

Ὑποκουφίζω, sublevo, *Gl. V.*

Ὑπόκουφος, ου, ὁ ϗ ἡ, allevatus, *Gl. V.*

Ὑποκράζω, succlamo.

Ὑποκρέκειν, succinere, sonum edere, qualis citharæ, dum fides tenduntur et in harmoniam rediguntur; (2) plectro pulso; (3) *met.* cum dat. sono similem esse; *item* textorium vocabulum. Μανίαισιν ὑποκρέκει, *Pind.*

Ὑποκρεμάω, suspendo, *Hom. in Apoll.* 184.

Ὑπόκρημνος, ον, declivis, paulum præruptus, seu præceps.

Ὑπόκρηνος, ον, sub capite, *Suid.*

Ὑποκρητηρίδιον, ου, τὸ, basis crateris. Ex κρατήρ.

Ὑποκρίνομαι, simulo, fingo; (2) respondeo; (3) interpretor, explico, seu judicium fero. Ἀπέστειλαν . . . ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι, *Luc.* 20, 20. Καὶ νῦν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν Ἠνώγει, *Theocr.* 24, 66. Μύριους ἔρωτας ὑποκριναμένη, *Luc.* (4) καὶ γὰρ δεῖ τὸν ὑποκρινόμενον τὸ τοῦ Αἴαντος πρόσωπον ἀπηνεστέρῳ χρήσασθαι τῷ φθέγγματι, *Schol. Soph. ad Ajacem*, 334. Ὑπεκρίνετο μετὰ τῶν γελωτοποιῶν, histrionem agebat, *Polyb.* 31, 4, 8. Hinc

Ὑποκρισία, ας, ἡ, idem quod

Ὑπόκρισις, εως, ἡ, simulatio, qua quis probitatem præ se fert, nequitiæ et improbitatis plenus. *Ph.* dissimulatio; (2) histrionis gestus, personam alienam referens seu exprimens; (3) pronunciatio seu actio oratoris. *Phil.* pronunciatio; (4) responsio.

Ὑποκριτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod seq. (2)

Ὑποκριτὴς, οῦ, ὁ, hypocrita, simulator, dissimulator; (2) histrio, ludius; (3) conjector, interpres.

Ὑποκριτικὸς, ἡ, ὸν, cui inest simulatio; subdolus, simulatus; (2) ad histriones, seu ad histrionum artem pertinens, histrionicus; (3) in pronunciatione seu actione oratoria exercitatus.

Ὑποκριτικῶς, *adv.* simulate; (2) histrionice.

Ὑποκρούω, fut. ούσω, cithara responso; (2) obturbo, interpello, obloquor; (3) aspere alloquor, *Ern.* Σὺ μὲν ὦ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω (2. sing. a. 1. m.) *Aristoph. Plut.* 547. Τί δ' ἂν ὑποκρούσωσι σε; *Id. Conc.* 256.

Ὑποκρύπτω, fut. ψω, occulto, condo, clanculum repono; (2) dissimulo, celo, reticeo. Πειρώμενος χρῆσθαι τοῖς τῶν ὑποκρυπτομένων χρήμασι, *Xen.*

Ὑπόκρυψις, εως, ἡ, occultatio. A præc.

Ὑπόκρυφα, latenter, clam. Αἰδὼς ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται, *Pindar.*

Ὑποκρώζω, crocito.

Ὑποκτείνω, f. νῶ, occulte occido. Ὡς ὑποκτενῶ κέκραχθ', *Aristoph. Ach.* 339.

Ὑποκυβερνάω, proreta sum.

Ὑπόκυκλον, ου, τὸ, orbis, qui tripodi aut alii ejusmodi vasi supponitur. Ab

Ὑπόκυκλος, ου, ὁ ϗ ἡ, rotundus. Epith. calathi, *Hom.*

Ὑποκυμαίνω, instar fluctus jactor, fluctuo; de capillo in humeris fluctuante; (2) redundantia luxurior, de oratione. Ἡ κόμη δὲ ὅτι πάντη διάπλοκος, ὅτι ἀσύνδετος, ἀλλ' ἡ μὲν πολλὴ ὤμοις τε ϗ νώτοις ὑπεκύμαινε, *Heliod.*

Ὑποκυματίζειν, subeffundi, *V. L.*

Ὑποκύομαι, prægnans vel gravida sum. Vid. ὑποκύω.

Ὑποκύπτω, fut. ψω, caput submitto seu inclino, conquinisco. Ἱκετεύετε θ' ὑποκύπτοντες, *Aristoph. Vesp.* 553. Ἦν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, *Luc.*

Ὑπόκυρτος, ου, ὁ ϗ ἡ, leviter incurvus.

Ὑποκυρτόω, ῶ, obliquo, *Gl. V.* ὑποκυρτοῦν, obliquare. Ex ὑπὸ et κυρτός.

Ὑποκυσσαμένην, acc. sing. a. 1. part. med. *Poet.* pro ὑποκυσαμένην, ab ὑποκύομαι.

Ὑπόκυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliquantum incurvus.

Ὑποκυφώνιον, τὸ, subcatasta, pars currus.

Ὑποκύω, fut. ύσω, gravida fio, *Il.* 6, 26. Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη τίκτε κρατερόφρονα τέκνα, *Hesiod. Theog.* 308.

Ὑποκύων, nom. cujusdam tragœdiæ Varronis.

Ὑποκώλιον, ου, τὸ, pars subjecta femori, femur. Ex κῶλον.

Ὑποκωμῳδέω, ῶ, fut. ήσω, subirrideo more comico, tacite mordeo dicterio comico seu scommate; (2) adsimilo. Τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, *Luc.*

Ὑπόκωφος, ου, ὁ ϗ ἡ, subsurdus, surdaster.

Ὑπολάβῃς, 2. sing. a. 2. conj. act. verbi ὑπολαμβάνω.

Ὑπολαΐς, ΐδος, ἡ, idem quod ὑπολωΐς.

Ὑπολαλέω, ῶ, f. ήσω, submurmuro, mussito.

Ὑπολαμβάνω, fut. λήψομαι, suscipio; (2) excipio, sc. insidiis, &c. *unde et pro* surripio; (3) respondeo, excipio orationem alicujus respondendo; (4) excipio impetum irruentis hostis, &c. *item* cohibeo, reprimo; (5) suspicor, conjicio, puto, arbitror; (6) prenso: ὑπολάβωσιν, duxerint, *Ph.* aor. 2. conj. 3. pl. ὑπειλήφαμεν, duximus, *Ph.* p. 1. pl. Νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, *Act.* 1, 9. Πάντας αὐτοῦ καταφρόνειν ὑπολαμβάνει, *Epigr.* Ὁ Κῦρος ὑπολαβὼν, εἶπεν, *Xen.* Τὶ οὖν αἴτιον εἶναι ὑπολαμβάνω, ἐγὼ ὑμῖν ἐρῶ, *Plat.* Ψευδέσθω, ὅστις τούτων τι περί σου ὑπολήψεται, *M. Anton.*

Ὑπολαμπὰς, ἡ, fenestræ ex speculari lapide aut lucernæ inclusæ modicum lumen efficientes, *Ern.*

Ὑπολαμπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, sublucidus, subfulgidus. Ab

Ὑπολάμπω, f. ψω, subluceo, subtus luceo; (2) aliquantum luceo, *Il.* 18, 492.

Ὑπόλαμψις, εως, ἡ, lucis fulgor seu nidor. A præc.

Ὑπολανθάνω, lateo, occultor, *R.*

Ὑπολαπάζω, et -άσσω, subtus evacuo, evacuando subduco; (2) paullum evacuo.

Ὑπολάπαρος, ον, mollis, vacuus, ut ὑπόκενος.

Ὑπολεαίνω, aliquantum lævigo, extenuo.

Ὑπολέγω, pronuncio, addo dicendo, præeo verba, rationem habeo.

Ὑπόλεθρος, α, ον, nonnihil perniciosus.

Ὑπολείβομαι, fut. ψομαι, subtus fluo, scaturio, vel leniter fluo aut stillo, aut diffluo, *Hipp.*

Ὑπολείβω, libo, *Æsch.*

Ὑπόλειμμα, ατος, τὸ, quod residuum est, reliquiæ; *item* reliqua *in re pecuniaria*, R. Ab

Ὑπολείπω, fut. ψω, relinquo, reliquum facio; (2) deficio, minuor; (3) *in med.* non solvo sc. totum quod debeo, ὑπολείπομαι, relinquor, minuor, deficio. Δέδοικα δὲ μᾶλλον μὴ ϗ τοῖς παισὶν αὐτὸν ὑπολίπωμεν, *Thuc.* Τίν' ὑπολείπομαι τύχην; *Eur. Hel.* 300. Ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ, recesserit, *Soph. El.* 91. Ὑπολέλειμμαι ἐγὼ μονώτατος, 1 *Reg.* 19, 10. Οὐχ' ὑπελίπου μοὶ εὐλογίαν, πάτερ; *Gen.* 27, 36.

Ὑπολειφθῆναι, relictum esse, aor. 1. inf. pass.

Ὑπόλειψις, idem quod ὑπόλειμμα, *Theoph.*

Ὑπόλεπρος, ου, ὁ ϗ ἡ, paullum scaber.

Ὑπόλεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, gracilis, subtenuis.

Ὑπολευκαίνω, subalbidum seu subcandidum reddo; ὑπολευκαίνομαι, albesco, *Il.* 5, 502.

Ὑπόλευκος, ου, ὁ ϗ ἡ, candicans, albicans, albidus, vel subalbidus. *Gl. V.* subalbus, albidus.

Ὑπολήγω, f. ξω, paulatim desino, intereo. Καὶ ἡ ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν ἀρετὴ κατὰ μικρὸν ὑπέληξεν, *Ælian.*

Ὑπόλημμα, ατος, τὸ, id ipsum quod susceptum est; (2) conceptus. Ab ὑπολαμβάνω.

Ὑπολήνιον, ου, τὸ, vas quod torculari subjacet, lacus. *Gl. V.* torcularium. Ex ληνός.

Ὑπολήνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, torcularius, *Gl. V.*

Ὑποληνὶς, ίδος, ἡ· vide ὑπολήνιον. Ἐν δὲ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο, *Callim.*

Ὑπόληξις, εως, ἡ, cessatio, finis, ab ὑπολήγω.

Ὑποληπτικὸς, ἡ, ὸν, suspiciosus, *Gl. V.* (2) opinator, δύναμις ὑποληπτικὴ, facultas opinandi.

Ὑποληπτικῶς, *adv.* opinando, per opinionem.

Ὑποληπτὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, de quo opinio concipitur, concipi potest, aut jam concepta est. Ab ὑπολαμβάνω. Unde

Ὑπόληψις, εως, ἡ, susceptio; (2) responsio, qua aliquem excipimus loquentem aut canentem; (3) suspicio; (4) opinio, existimatio; (5) etiam de bona fama, ut Lat. *existimatio.*

Ὑποληρέω, deliro, ut *simp.*

Ὑπολίζων, ονος, ὁ ϗ ἡ, paulo minor, vel minor, *Il.* 18, 519.

Ὑπόλιθος, ου, ὁ ϗ ἡ, lapidosus, saxosus, petrosus, vel aliquatenus lapidosus.

Ὑπολιμπάνω, relinquo; (2) deficio; ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, 1 *Pet.* 2, 21.

Ὑπολιμώδης, εος, ὁ, ἡ, paulum famelicus.

Ὑπολιπαίνω, pinguefico.

Ὑπολίπαρος, ὁ ϗ ἡ, subpinguis, pinguiusculus.

Ὑπολιπὴς, έος, ὁ, ἡ, reliquus. Ab ὑπολείπω.

Ὑπολισθαίνω, f. σθήσω, sublabor. *Gl. Vet.* paulatim delabor.
Ὑπόλισπος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, nates graciles habens.
Ὑπόλιτος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, tenuiculus, *Gl. V.*
Ὑπόλιχνος, ὁ, ὁ ϗ ἡ, gulosus, gulæ deditus.
Ὑπολογέομαι, οῦμαι, deducor; ὑπολογηθέντων, deductis, *Ph.* Ab ὑπόλογος.
Ὑπολογίζομαι, f. ίσομαι, reputo, rationem alicujus rei ad excusandum habeo; *unde pro* excuso, ignosco, absolvo; *item* imputo: dicitur tamen de personis, quarum ratio, respectus habetur, in rationibus deductionem facere. Ὑπολογίζεσθαι κίνδυνον τοῦ ζῆν, *Plat.* Οὐδὲν οἶμαι τοῦτο ὑπολογιςέον, ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηΐ, *Id.* Ὑπολογίζεσθαι τὴν τιμὴν ἐκ τῶν ὀψωνίων, *Polyb.* 6, 39, 15. Hinc
Ὑπολογισμὸς, οῦ, ὁ, cum alicujus rei ratio habetur.
Ὑπόλογος, ου, ὁ, cujus ratio habetur, maxime in excusando vel absolvendo; (2) numerus ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat.
Ὑπόλοιπος, ου, ὁ ϗ ἡ, reliquus, restans. Οὐκοῦν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίνεται, *Aristoph. Plut.* 430. Ab ὑπολείπω.
Ὑπόλοξος, ον, leviter obliquus.
Ὑπολοχαγὸς, οῦ, ὁ, propræfectus cohortis.
Ὑπολύδιος, sublydius eadem forma qua ὑποδώριος.
Ὑπολύριος, ὁ ϗ ἡ, aptus modulationi, *Ar.*
Ὑπόλυσις, εως, ἡ, solutio, resolutio, dissolutio. Ab
Ὑπολύω, f. ύσω, qu. dic. subsolvo, subtersolvo. *Gl. V.* excalceo; ὑπολύομαι, discalceor, excalceor, *Gl. V.* (2) solvo, exsolvo, resolvo; (3) debilito. Ταύτας (πτερινὰς) ὑπολύσας, ἀνιμέτρει τὸ χωρίον, *Arist. Nub.* 152. *Il.* 1, 401.
Ὑπολαῒς, ΐδος, ἡ, curruca, *avis.* Angl. A HEDGE SPARROW.
Ὑπολωφάω, desino paulatim, vel desino.
Ὑπομάζιον, τὸ, mamillare, *V. L.*
Ὑπομάζιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui adhuc est lactens; ὑπομαζίδιοι, subrumi, *Gl. V.* A μαζός.
Ὑπομάσθιος, et ὑπομαστίδιος, idem.
Ὑπομαίνεσθαι, paulum furere.
Ὑπόμακρος, ον, paulum longior.
Ὑπομαλακίζομαι, paululum timeo, *item* languesco.
Ὑπομαλάσσω, vel ὑπομαλάττω, fut. ξω, subtus mollio; (2) paullum mollio.
Ὑπόμαξον, 2. sing. aor. 1. imperat. act. verbi ὑπομάσσω.
Ὑπομαραίνομαι, qu. dic. submarcesco, subflaccesco.
Ὑπόμαργος, ου, ὁ ϗ ἡ, vecors, stolidus; (2) petulans.
Ὑπομάσσω, vel άττω, f. ξω, conspergo, illino. Ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, *Theoc.* 2, 60.
Ὑπομάσχαλον, ου, τὸ, qu. dic. subalare. *Gl. V.* laterale. A μασχάλη.
Ὑπόμαυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, obscurus; subluculus.
Ὕπομβρος, ου, ὁ ϗ ἡ, cui subest humor, proprie ex imbre.
Ὑπομειδάω, subrideo, *Anac.*
Ὑπομειδιάω, ῶ, f. άσω, subrideo, aut clam rideo. Ὑπεμειδίασε Κύπρις, *Anacr.* 44.
Ὑπομείνας, aor. 1. part. act. verbi ὑπομένω.
Ὑπομείων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui infimi ordinis et sortis est, *Xen.* Exponitur etiam centurio, subminister.
Ὑπομελαίνω, nigrico.
Ὑπομελανδρυώδης, ες, salsamento thunnino similis. A μελάνδρυς, vel μελανδρύαι.
Ὑπομέλας, αινα, αν, subniger, nigricans.
Ὑπομεμψίμοιρος, ον, paullum querulus de sorte.
Ὑπομενετικὸς, ἡ, ὸν, patiens. Ab ὑπομένω.
Ὑπομενητέα, subeunda, *Ph.* Ab eod.
Ὑπομενητικὸς, ἡ, ὸν, patiens, tolerans; perpessitius, *Gl. V.* Ab eod.
Ὑπομενητὸς, ὁ ϗ ἡ, tolerabilis. Ab
Ὑπομένω, f. ενῶ, sustineor, patior, perpetior, tolero, fero, persevero, *Ph. Gl. V.* item remaneo, exspecto; ὑπομεῖναι, tolerare, *Ph.* a. 1. inf. Ὑπὲρ ἢ οὐδὲν ὅ, τι τῶν δεινῶν οὐχ ὑπομενετέον, *Isocrat.* Πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων, *Heb.* 10, 32. Μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον, *Pind.* Πάντα κίνδυνον ὑπομεῖναι τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα, *Xen.*
Ὑπομεμενηκότα, acc. sing. perf. part. act.
Ὑπομερίζω, fut. ίσω, subdivido. Hinc
Ὑπομερισμὸς, οῦ, ὁ, subdivisio.
Ὑπομηκάομαι, ῶμαι, admugio.
Ὑπομήκης, εος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. sublongus, longiusculus, oblongus. Ex ὑπὸ et μῆκος.
Ὑπομηλίζω, fut. ίσω, sum colore in luteum vergente.
Ὑπόμιγμα, ατος, τὸ, admixtio. Ab
Ὑπομίγνυμι, fut. ίξω, clam misceo, vel paullatim misceo.
Ὑπομιμνήσκω, in memoriam revoco, admoneo, præmoneo, ὑπέμνησεν, admonuit, *Ph.* a. 1. Ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν, *Joan.* 14, 26. Ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος, *Theoc.* 21, 50. Ὑπεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, *Luc.* 22, 61.
Ὑπομισέω, leviter odi.
Ὑπόμισθος, ου, ὁ ϗ ἡ, conductus mercede.
Ὑπομνάομαι, ῶμαι, clam ambio nuptias, feminam ad adulterium pellicio.
Ὑπόμνημα, ατος, τὸ, quod rei alicujus reminisci facit, monumentum; (2) commentarius, i. e. liber, in quo capita tantum in rerum memoriam attinguntur, ὑπομνήματα, gesta, *Ph.* al. *Gl. V.* annales. Ab ὑπομιμνήσκω. Hinc
Ὑπομνηματίζω, fut. ίσω, in commentarium refero, commentariis scriptis interpretor. *Gl. V.* commentor, admonefacio, peto, rogo. Ἐπεὶ δ' ἐνεκελεύσω ϗ ἡμᾶς τι περὶ ὕψους πάντως εἰς σὴν ὑπομνηματίσασθαι χάριν, *Longin.* 1. Οἱ ὑπομνηματισάμενοι, commentatores, interpretes, passim apud Scholiastes. Vide *Scholiast. Sophoclis ad Œd. Col.* 389. Hinc
Ὑπομνηματισμὸς, οῦ, ὁ, interpretatio quæ fit commentariis scriptis; (2) literæ publicæ, commentarii; (3) decretum in literas relatum.
Ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, scripta ad memoriæ tantum subsidium, *Bud.*
Ὑπομνηματιςὴς, οῦ, ὁ, commentator, commentarius, *Gl. V.* (2) scriba publicus.
Ὑπομνηματογράφος, ου, ὁ, qui hypomnemata scribit, commentariorum scriptor. *Gl. V.* actuarius, memoralis. Ex ὑπόμνημα et γράφω.
Ὑπομνῆσαι, aor. 1. inf. act. verbi ὑπομιμνήσκω.
Ὑπομνήσει, 3. sing. fut. 1. ind. act.
Ὑπόμνησις, εως, ἡ, monitio, admonitio, commonefactio, commemoratio rerum præteritarum. Εἰς δάκρυα προβιβᾶσα ὑπόμνησιν κακῶν, *Eurip. Or.* 1032. Ab ὑπομιμνήσκω.
Ὑπομνηστεύω, et ὑπομνηστεύομαι, despondeo.
Ὑπομνηςικὸν, οῦ, τὸ, commentarius, et memoriale. *Ph.* commentarium, commonitorium. Ab ὑπομιμνήσκω.
Ὑπόμνυμι, prorogo rem jurejurando, excusans me cum jurejurando, dilationem peto. Ὑπομνυσαμένου δὲ Μενεκλέους, ϗ πάλιν διαχειροτονίας γενομένης, *Xen.*
Ὑπομονὴ, ῆς, ἡ, sustentatio qua impetus et incursus alicujus rei sustinetur; (2) remansio, perseverantia, ut belli; (3) tolerantia, patientia. Ab ὑπομένω.
Ὑπομονητικὸς, ἡ, ὸν, patiens, tolerans.
Ὑπομονητικῶς, *adv.* patienter.
Ὑπομονικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab eod.
Ὑπομοσία, ας, ἡ, dilatio, quæ jurejurando postulatur et impetratur, rectius ὑπωμοσία. Ab ὑπόμνυμι.
Ὑπομοσχεύω, fut. εύσω, novellos surculos sero, *met.* sero, v. gr. bellum, odia. A μόσχος.
Ὑπομόχθηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, subimprobior, ineptior.
Ὑπομόχλιον, ου, τὸ, quod vecti subjicitur.
Ὑπομυθέομαι, οῦμαι, proloquor.
Ὑπομυκάομαι, qu. dic. submugio, *Æsch.*
Ὑπόμυξος, ον, mucosus. A μύξα.
Ὑπομύσαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, fœtidus, olidus, graveolentior.
Ὑπομύω, comprimo, *Ath.*
Ὑπόμωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, stultior.
Ὑπονεάζω, juvenesco.
Ὑπονεάω, ῶ, terram, agrum novo.
Ὑπονέμομαι, depascor, *Epigr.* (2) suffodio muros, unde decipio. *Hes.* Ex νέμω.
Ὑπονευρίζω, subnervo, *Gl. V.* Ex νεῦρον.
Ὑπονεύω, innuo, nutu significo; (2) annuo.
Ὑπονέφελος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sub nubibus est; nubilus, *Gl. V.* Ex νεφέλη.
Ὑπονέω, subter aquas nato, aquas subeo.
Ὑπονήϊος, sub Neïo situs, Neïo subjectus, *Hom.*
Ὑπονήχομαι, fut. ξομαι, idem.
Ὑπονίπτω, fut. ψω, lavo ut pedes.
Ὑπονιτρώδης, ες, paullum nitrosus. A νίτρον.
Ὑπονίφω, aliquantum ningo, *Ph.* -ομαι, nive obruo; νὺξ ὑπονιφομένη, nox nivosa.
Ὑπονοέω, ῶ, f. ήσω, suspicor, suspectum habeo; (2) conjicio, opinor. Σὺ μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτο, *Aristoph. Plut.* 361. Ὑπονόησον σὺ 'μοὶ, *Id. Lys.* 33. Ἃ δ' οὐ λέγουσιν, ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν, *Ib.* 1238. Ὑπονοεῖς δ' ἃ μή σε χρή, *Eur. Iph. in Au.* 1159. Τίνα με ὑπονοεῖτε εἶναι; *Act.* 13, 25. Hinc
Ὑπονόημα, ατος, τὸ, cogitatum, opinio.
Ὑπονοητὴς, οῦ, ὁ, suspiciosus, *Gl. V.*
Ὑπονόθευσις, εως, ἡ, corruptela.
Ὑπονοθευτὴς, οῦ, ὁ, corruptor. Ab
Ὑπονοθεύω, f. εύσω, clam adultero, *Ph.* corrumpo. Ὑπενόθευσεν Ἰάσων ὁ ἀδελφὸς Ὀνίου τὴν ἀρχιερωσύνην, 2 *Macc.* 4, 7. Καὶ ὁ μὲν Ἰάσων ὁ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν ὑπονοθεύσας, ὑπονοθευθεὶς ὑφ' ἑτέρου, *Ib.* 26.
Ὑπόνοια, ας, ἡ, suspicio, opinio; (2) allegoria. Figura est, quum aliud dicitur quam audiens expectabat. (2) Θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, εἴτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας, εἴτ' ἄνευ ὑπονοιῶν, *Plat. de Republ.* 2, 378. Οὓς (μύθους) ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, *Plutar. de audiend. Poet.* 19. A νόος.
Ὑπονομεύω, fut. εύσω, cuniculos ago; (2) per fraudem et quasi cuniculos conscisco alteri malum:
Ὑπονομηδὸν, *adv.* per cuniculos. Ab
Ὑπόνομος, ου, ὁ ϗ ἡ, occulte depascens; (2) cuniculosus, qui est instar fossæ subterraneus; (3) occultus, et cuniculo similis. *Subst.* fossa subterranea et operta. *Ph.* cuniculus, cloaca; ὑπόνομοι, tubi, *Ph.* (3) Μαρίου καταδύντος ἐς τάφρους ὑπονόμου, *App. Bell. Civ.* 1, 94. Ῥηγῖνον δὲ ἡ γυνὴ νυκτὸς ἐς ὑπονόμον λυμάτων καθῆκεν, *Id. ibid.* 4, 40. A νέμω.
Ὕπονος, et ὑπονίσκος, ὁ, asellus suppositus, genus machinæ, quo fit extensio ad inferiora. Ab ὄνος.
Ὑπονοσέω, ῶ, ægrotare incipio, languesco. Ὑπενόσει τοιγαροῦν ἤδη, ϗ πονήρως εἶχεν, *Luc.*
Ὑπονοσέω, ῶ, f. ήσω, me recipio, recedo. Hinc
Ὑπονόστησις, εως, ἡ, quum quid retrorsum abit, aut subsidit; recessus, reditus, detectio.
Ὑπονοτίζω, fut. ίσω, humecto.
Ὑπονυμφὶς, ίδος, ἡ, mulier quæ a latere sponsæ est. A νύμφη.
Ὑπονύσσω, fut. ξω, stimulos subdo, vel clam pungo, vexo. Ἄκρα δὲ χειρῶν Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν, *Theocr.* 19, 3.
Ὑπονυστάζω, paullum dormio.
Ὑπόνωθρος, ον, subobscurus, stolidus, &c.
Ὑπόξανθος, ου, ὁ ϗ ἡ, subflavus, flavescens. *Gl. V.* rubeus.
Ὑποξενίζω, fut. ίσω, peregrino sermone utor; (2) peregrina ratione utor. Ἐπακροῶμαι σοῦ . . . . παρασάγγας ὑποξενίζοντος, *Luc.*
Ὑποξέω, fut. έσω, radendo polio.
Ὑποξηραίνω, idem quod simplex.
Ὑποξηρασία, ἡ, ariditas.
Ὑπόξηρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aridus; (2) in angustum tenuatus.
Ὑποξίζω, subacidus sum. Ὑποξίζων ἄρτος: *Athen.*
Ὑπόξυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, subtus ligneus.
Ὑποξυράω, ῶ, f. ήσω, subrado, vel leviter novacula rado.
Ὕποξυς, εος, ὁ ϗ ἡ, leviter acuminatus seu mucronatus, subacutus; (2) subacidus, acorem quadamtenus referens.

Ὑποξύω, subrado, *Gl. V.* Θῖνας ὑποξύουσα Λιβυρνίδας, *Dion. Per.* 385.

Ὑποπαίζω, alludo.

Ὑποπαλαίω, fut. αίσω, qu. dic. subluctor, luctando subservio.

Ὑποπαραληρέω, paulum deliro.

Ὑποπαρθένος, ἡ, paullum adhuc virgo, h. e. non cuivis se prostituens.

Ὑποπαρωθέω, ῶ, fut. ωθήσω, vel ώσω, clam submoveo, latenter dejicio.

Ὑπόπαστον, ου, τὸ, quod inspersum est; (2) stratum. Ab

Ὑποπάσσω, fut. άσω, inspergo, adspergo.

Ὑποπαταγέω, ῶ, fut. ήσω, adstrepo.

Ὑποπατέω, ventrem levo, melius ἀποπατέω.

Ὑπόπαχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, crassiusculus, subpinguis.

Ὑποπεινάω, ῶ, paullum esurio. Καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων, *Aristoph. Plut.* 535.

Ὑποπέλιδνος, idem quod ὑποπέλιος. Unde

Ὑποπελιάζω, sublividus sum, *R.*

Ὑποπέλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, subfuscus, sublividus.

Ὑποπέμπω, fut. ψω, submitto, clam mitto, suborno, suppono.

Ὑποπεπτηῶτας, acc. plur. perf. part. act. *Ion.* et per *Ectas.* pro ὑποπεπτηχότας, ab ὑποπτήσσω.

Ὑποπεράτωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio. A περατόω.

Ὑποπέρδομαι, suppedo. Ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις ὑποπερδόμενος, *Aristoph. Ran.* 1215.

Ὑποπερικλάω, infringo, *V. L.*

Ὑποπεριπλύνομαι, leviter eluor, de levi proluvie ventris.

Ὑποπερκάζω, fut. άσω, paulatim nigresco, paulatim maturesco, *Od.* 7, 126.

Ὑποπετάζω, substerno. Hinc

Ὑποπέτασμα, τος, τὸ, quod substratum est.

Ὑπόπετρος, ου, ὁ ϗ ἡ, sub se petras sive lapides habens, saxosus, petrosus. Ex πέτρα.

Ὑπόπηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, paulum lutosus.

Ὑποπιέζω, fut. έσω, et άζω, άσω, exprimo, elido.

Ὑποπιθηκίζω, simiam imitor. Ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα, *Aristoph. Vesp.* 1280.

Ὑπόπικρος, ου, ὁ ϗ ἡ, subamarus.

Ὑποπίμελος, ου, ὁ ϗ ἡ, pinguiusculus.

Ὑποπίμπλημι, f. πλήσω, impleo, repleo, quamproxime impleo; ὑποπίμπλαμαι, impleor.

Ὑποπίμπρημι, suburo. Ἥντις ἐκείνας ὑποπίμπρησιν ἀνὴρ, *Aristoph. Lys.* 350.

Ὑποπίνω, subbibo, i. e. plusculum vel largius bibo. Ὑπέπινον ἐν ἄστει, *Aristoph. Av.* 500. Ἐκ τούτου δὴ ἐπεὶ ὑπέπινον, *Xen.*

Ὑποπίπτω, cado sub, succido, me submitto; succumbo, *Gl. V.* supplex provolvor ad genua. Est etiam, in manus venio, occurro, incido; item subjectus sum, de locis, ut monti; unde obnoxius, ὑπέπεσεν, succubuit, *Gl. V.* a. 2. Ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην, *Aristoph. Eq.* 47. Ὑποπιπτέτω τοῖς σοῖς βουλεύμασι, *Heliod.*

Ὑποπιττόω, et -σσόω, ῶ, fut. ώσω, pice sublino, (*Met.* concumbo, *P.*) Ἱκανὸν, γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον, *Aristoph. Plut.* 1094.

Ὑπόπλακος, vel ὑποπλάκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, planitiei subjacens, i. e. planus, campestris. A πλάξ.

Ὑποπλάττομαι, fut. σομαι, subeffingo, formo more figuli. Ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος, *Aristoph. Vesp.* 108.

Ὑπόπλατυς, υος, ὁ ϗ ἡ, aliquantum latus.

Ὑποπλέκω, subnecto, *Gl. V.*

Ὑπόπλεος, ου, ὁ ϗ ἡ, plenus, refertus.

Ὑποπλέω, fut. εύσω, navi subvehor; sublego. Κἀκεῖθεν ἀναχθέντες ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον, *Act.* 27, 4.

Ὑπόπλεως, ου, ὁ ϗ ἡ, *Att.* pro ὑπόπλεος.

Ὑποπλήθω, fut. ήσω, impleo. Ὑποπλησθεὶς τῶν ἀρίστων, *Ælian.*

Ὑποπληρόω, ῶ, idem.

Ὑποπλήσσω, vel -ττω, fut. ξω, succutio, percutio.

Ὑπόπλους, ὁ, navigatio, v. gr. per pontem.

Ὑπόπλουτος, ου, ὁ ϗ ἡ, infra se seu in se opes habens conditas.

Ὑποπνεύσαντος, gen. sing. a. 1. part. act. verbi ὑποπνέω.

Ὑποπνέω, fut. εύσω, subtus spiro; (2) leviter spiro; (3) adspiro. Ὑποπνεύσαντος δὲ Νότου, *Act.* 27, 13.

Ὑποποδίζω, retrocedo, *Cam.*

Ὑποπόδιον, ου, τὸ, scabellum, suppedaneum, *Ph.* Ab ὑπόπους.

Ὑποπόδιος, pedi suppositus, *Steph.*

Ὑποποδισμὸς, ὁ, regressus, *Steph.*

Ὑποποιέω, ῶ, et έομαι, οῦμαι, qu. dic. sub me esse facio, adquiro, comparo, consilio. Ἵνα μὴ δι' ὑμῶν αὐτοὺς οἱ Φωκεῖς ὑποποιήσονται, *Dem.* Hinc

Ὑποποίητος, ου, ὁ ϗ ἡ, adquisitus.

Ὑποποίκιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, paulum variegatus.

Ὑποπόλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, paulum canus.

Ὑποπολιτεύομαι, subdole remp. administro.

Ὑποπομπὴ, ῆς, ἡ, jussum, edictum. Ab ὑποπέμπω.

Ὑποπορεύομαι, eo sub, subeo, clam occupo.

Ὑποπόρευσις, εως, ἡ, ingressus subterraneus. A præc.

Ὑπόπορτις, ιος, ἡ, vitulum habens vacca; (2) quæ liberos habet.

Ὑποπορφυρίζω, fut. ίσω, purpurasco. Ab

Ὑποπόρφυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, purpureum colorem referens. Ex πορφύρα.

Ὑπόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, pedes habens, pedibus subnixus.

Ὑποπραΰνω, aliquantum latenterque mitigo.

Ὑπόπρεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, habens aliquid stipitis.

Ὑποπρεσβύτερος, ον, natu grandior, paulo provectior ætate.

Ὑποπρήθω, fut. ήσω, succendo, igne subjecto cremo.

Ὑποπρίω, fut. ίσω, frendeo.

Ὑπόπρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, proram habens depressiorem, *Plut.* Ex πρώρα.

Ὑπόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, alatus; pennatus; (2) velox; *Æsch. Ch.* 601. Ex πτερόν.

Ὑποπτεύησι, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro ὑποπτεύει.

Ὑποπτεύοντας, acc. plur. præs. part. act. verbi ὑποπτεύω.

Ὑποπτεύω, fut. εύσω, suspicor; (2) suspectum habeo; (3) observo, circumspicio. Οὐδ' ὑποπτεύσωσιν (σε) ὧδ' ἠνθισμένον, *Soph. El.* 43. Τῶν μὲν ὄντων ὑποπτεύων, *Heliod.* Τίν' αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποπτεύω τι γὰρ, *Eur. Iph. in Taur.* 1039. Ab ὕποπτος.

Ὑπόπτευτος, idem quod ὕποπτος, *Poll.*

Ὑπόπτης, ου, ὁ, suspicax, suspiciosus; (2) qui apparet et in conspectum venit. Ab ὑπόπτομαι.

Ὑποπτήσσω, f. ξω, præ timore me submitto; (2) formido, revereor; ὑποπεπτηῶτες, perculsi, perf. part. pro ὑποπεπτηχῶτες. Ὑπέπτησσον οἱ ἥλικες αὐτῷ, *Xen.* Ὑπέπτησσεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας, *Luc.*

Ὑπόπτομαι, suspicor, suspectum habeo.

Ὕποπτον, τὸ, suspicio, *Thuc.*

Ὕποπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, suspectus; (2) suspicax, suspiciosus, qui omnia habet suspecta, ac proinde formidolosus; (3) *active*, suspicans. (3) Ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως, *Eurip. Hec.* 1135.

Ὑποπτύσσω, f. ξω, complico, in sinus et rugas contraho. Hinc

Ὑποπτυχὶς, ίδος, ἡ, compago, commissura.

Ὑπόπτως, *adv.* suspiciose, per suspicionem.

Ὑπόπτωσις, εως, ἡ, casus, ruina; (2) submissio, humiliatio. Ab ὑποπίπτω.

Ὑποπτώσσω, fut. ξω, idem quod ὑποπτήσσω. Σμικρόν τι ὑποπτώξασα ἡ νοῦσος, *Aret.*

Ὑποπυθμένιος, α, ον, qui est in fundo.

Ὑποπυθμὴν, ὁ ϗ ἡ, idem.

Ὑποπυθμίδιος, ὁ ϗ ἡ, *Ep. Suid.*

Ὑποπυΐσκω, suppuro.

Ὑποπυκνάζω, suffrequento, *ap. Luc.*

Ὑπόπυος, ον, suppuratus, purulentus. Ex πύον.

Ὑποπυῤῥίζω, fut. ίσω, subrufus sum. Ab

Ὑπόπυῤῥος, ου, ὁ ϗ ἡ, subrufus, *Gl. V.* rufus.

Ὑπόπωλος, ὁ, ἡ, pullum habens secum.

Ὑποράπτω, subsarcio, subsuo, resarcio, *Gl. V.* Vide ὑποῤῥάπτω.

Ὑποραφὴ, ῆς, ἡ, subsutio, resarcinatio, plicatura, *Ph.* A præc.

Ὑποργίζομαι, subirascor.

Ὑπορέγχω, paululum, leniter sterto.

Ὑπόρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, in ima parte montis situs, monti subjectus; ὑπόρειον, et ὑπόριον, τὸ, parvum promontorium. Ex ὄρος.

Ὑπορθόω, ῶ, fut. ώσω, subrigo, erigo, fulcio, *Gl. V.* ὑπορθοῖ, subrigit, fulcit, *Ph.*

Ὑπόρθριος, ου, ὁ ϗ ἡ, matutinus.

Ὑπόρθωμα, ατος, τὸ, fulcimentum, pedamentum, *Gl. V.* Ab ὑπορθόω.

Ὑπορόφιος, idem quod ὑπωρόφιος, *Poll.*

Ὑπόροφος, ὁ ϗ ἡ, tenuis, imbellis, de voce, ab ὄροφος, tectum, i. e. non exiens ædibus, quæ foris non auditur; vel calamus, per quem stridula vox emittitur.

Ὑποῤῥάπτω, fut. ψω. qu. dic. subsuo, adsuo. Ὑπεῤῥαμμένος, subsutus, epith. vestis duplicis; (2) consarcino, ut mendacia. Ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑποῤῥάπτεις λόγον, *Eur. Alc.* 534.

Ὑποῤῥαχὶς, ίδος, ἡ, cavum sub dorso ad lumbos.

Ὑποῤῥέω, subterfluo, subterlabor; (2) sensim fluo, seu influo, emano. Ἠρέμα ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤθη, *Plato.* Ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου, *Aristoph. Nub.* 1292.

Ὑποῤῥήγνυμι, seu ὑποῤῥηγνύω, fut. ξω, rumpo, abrumpo, discindo, ὑποῤῥήγνυμαι, subtus rumpor, erumpo; ὑπεῤῥάγη, aor. 2. pass. *Il.* 8, 558, et 16, 300.

Ὑπόῤῥηνος, ου, ὁ ϗ ἡ, agnum sub se habens. A ῥήν.

Ὑπόῤῥιζος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est sub radice, radici subjectus, radice nixus. A ῥίζα.

Ὑποῤῥίνιον, τὸ, barba quæ sub naribus enascitur, *Poll.*

Ὑπόῤῥινον, ου, τὸ, barba quæ sub naribus nascitur, mustax. Ex ὑ. et ῥίν.

Ὑπόῤῥινος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sic loquitur ut vox in naribus stridat. Ex iisd.

Ὑποῤῥιπίζω, fut. ίσω, ignem prope extinctum flatu exsuscito, *App. Bell. Civ.* 1, 105.

Ὑποῤῥιπτέω, ῶ, subjecto, *Gl. V.*

Ὑποῤῥίπτω, fut. ψω, subjicio; *inpr.* alterius potestati.

Ὑποῤῥοιζέω, ῶ, fut. ήσω, substrido, substrepo.

Ὑπόῤῥυσις, εως, ἡ, defluxio.

Ὑποῤῥωδέω, ῶ, fut. ήσω, paullulum metuo et horreo. Οὔθ' ἡ τεκοῦσα σὺ, χ' ὑποῤῥωδοῦσ' ἐμοῦ, *Eur. Supp.* 345.

Ὑποῤῥὼξ, ῶγος, rupes, saxum, *Sch. Aristoph.* nisi leg. ἀποῤῥὼξ, *Ern.*

Ὑπορύσσω, vel ύττω, fut. ξω, subtus fodio, suffodio, cuniculos ago, subruo. Δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον ὑφέληται ταῦτα, *Luc.* Ὑπορύττων τὰ τείχη, *Ælian.*

Ὑπορχέομαι, οῦμαι, salto ad cantum. Ὄρχησις ἁλτικὴ, ἣν ὑπωρχοῦντο διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, *Plut.* Hinc

Ὑπόρχημα, ατος, τὸ, cantilena, quæ saltantibus accinitur, vel ad quam chorus choreas saltat, *Aristot.* 1, 26. Hinc

Ὑπορχηματικὸς, ἡ, ὸν, qui ad cantilenas saltantium pertinet.

Ὑπόρχησις, ἡ, saltatio ad cantum.

Ὑπόρω, excito. Τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια, *Odyss.* 24, 62.

Ὑποσαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, clitellarius. Ex σάγη.

Ὑπόσαθρος, ου, ὁ ϗ ἡ, subputris, ex parte putris, *P.* vitiosus, *Ern.*

Ὑποσαίνω, subblandior.

Ὑποσακκίζειν, subcolare; (2) furari. Ὑποσακκίζειν χρήματα, *Herodot.* Vide *Ern.*

Ὑποσαλεύω, f. εύσω, submoveo, leniter moveo vel concutio. Ὑπεσαλεύετο αὖθις ὁ δῆμος εἰς ὀργὴν, *Appian.*

Ὑπόσαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est in jactatione, instabilis. A σάλος.

Ὑπόσαπρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliquid occultæ putredinis habens.

Ὑποσαρκίδιος, ου, ὁ ϗ ἡ, subtercutaneus, *Gl. V.* Ex ὑ. et σάρξ.

Ὑποσάρκιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sub carne latet. Ex isd.

Ὑποσαρκόω, carne subter repleo, *Gal.*

Ὑποσεισθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ὑποσείω.

Ὑπόσεισμα, ατος, τὸ, micæ concussio elisæ.

Ὑποσεισμὸς, οῦ, ὁ, succussio, succussus. Ab

Ὑποσείω, fut. είσω, succutio, latenter excutio, *Od.* 9, 385.

Ὑπόσεμνος, ὁ καὶ ἡ, idem quod σεμνός.

Ὑποσεύομαι, irruo. Τῶν δ' ὑποσευομένων καναχίζε πόσ' εὐρεῖν χθὼν, *Hesiod. Scut.* 373.

Ὑποσευομένοι, nom. plur. præs. part. pass.

Ὑποσημαίνω, indico, significo; (2) signum do, antesignanum et auctorem me præbeo; (3) subscribo nomen. Τοῦ δὴ μέλους αὐταῖς τὸ ἐνδόσιμον ὁ ἕτερος χορὸς ὑπεσήμαινεν, *Heliod.*

Ὑποσημασία, ας, ἡ, subscriptio. A præc.

Ὑποσημειόω, ῶ, f. ώσω, notis excipio; (2) annoto, *Gl. V.* ὑποσημειοῦμαι, adumbro, designo. Hinc

Ὑποσημείωσις, εως, ἡ, subscriptio, *Gl. V.* subnotatio; (2) annotatio.

Ὑποσήπω, putrefacio, *R.*

Ὑποσιγάω, sileo, nihil dico ad ea quæ alius dicit, non accino vel concino canenti.

Ὑποσίδηρος, ον, ferreus.

Ὑπόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, paululum simus, *Gl. V.* subsimus. Hinc

Ὑποσιμόω, ῶ, fut. ώσω, leniter pando, incurvo.

Ὑποσιωπάω, ῶ, fut. ήσω, reticeo, celo, supprimo.

Ὑποσιώπησις, ἡ, figura oratoria, reticentia, suppressio sermonis, *Steph.*

Ὑποσκάζω, f. άσω, leviter claudico; *Ph.* ὑποσκάζει, vacillat.

Ὑποσκαλεύω, fut. εύσω, surculo suscito. Τὸ πῦρ ὑποσκάλευε, *Aristoph. Ach.* 1019.

Ὑποσκαλμὶς, ίδος, ἡ, scalmi basis, seu quod sub scalmo est. A σκαλμός.

Ὑπόσκαμβος, ον, leviter inflexus.

Ὑποσκάπτω, fut. ψω, suffodio, subtus fodio, in ima parte circumfodio. Μακρά μοι δ' αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις, *Pind.* Hinc

Ὑποσκαφὴ, ῆς, ἡ, suffossio; (2) locus cavus sub terra.

Ὑποσκαφισμὸς, οῦ, ὁ, purgatio frumenti quæ fit alveo, vanno, *Plut.* quod a σκαφίζω.

Ὑποσκελίζω, f. ίσω, subjecto crure everto, supplanto; (2) decipio. Τὰς προθυμίας ὑποσκελίζετε τῶν ἀνδραγαθίζεσθαι προαιρουμένων, debilitate, *Philo.* A σκέλος. Hinc

Ὑποσκέλισμα, ατος, τὸ, lapsus seu ruina ex supplantantis fraude; (2) fraus.

Ὑποσκελισμὸς, οῦ, ὁ, cum aliquem crure subjecto labefactamus. Ab eod.

Ὑποσκέπτομαι, considero.

Ὑποσκευὴ, ῆς, ἡ, substructio, *Gl. V.*

Ὑποσκιάζω, obumbro, *Ath.*

Ὑποσκίασις, εως, ἡ, inumbratio. Ab

Ὑποσκιάω, ῶ, f. άσω, obumbro, umbra tego.

Ὑποσκιόεις, όεσσα, όεν, idem quod

Ὑπόσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, umbrosus, opacus, umbra obtectus. A σκιά.

Ὑπόσκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, subdurus, paulo durior.

Ὑποσκόλιος, ίου, ὁ καὶ ἡ, paululum obliquus vel tortus. Ὑποσκόλιος αὐχὴν, *Aret.*

Ὑποσκότεινος, ου, ὁ καὶ ἡ, subobscurus.

Ὑποσμὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, subolens, leviter fragrans; (2) qui odoratur, qui olfacit. Ex ὑπὸ et ὀσμή.

Ὑποσμύχω, fut. ξω, suburo, paulatim igni latente exuro; (2) paulatim exedo, ut cura, amore.

Ὑποσόλοικος, aliquantum solœcus, *Cic.*

Ὑπόσομφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. subinanis et subfungosus veluti spongia.

Ὑπόσοφος, ον, sapienti similis.

Ὑποσπαθισμὸς, ὁ, incisio tribus divisionibus super frontem facta, &c. *Steph.*

Ὑποσπαίρω, subpalpito, *Suid.*

Ὑποσπανίζω, fut. ίσω, aliquantum laboro penuria, aliquantum egeo. Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον, *Soph. Aj.* 751.

Ὑποσπάω, ῶ, fut. άσω, subtraho, subduco. *Gl. V.* ὑποσπῶ, subvello; ὑποσπᾷ, subtrahit, *Ph.* Οὐδ' ὑπέσπασε φυγῇ πόδ', *Eur. Bac.* 346.

Ὑποσπείρω, occulte sero seu semino. Ταῦτα ὑπεσπείρετο αὐτῷ, *Ælian.* Ταῖς πόλεσι Μηδισμοῦ ὑπέσπειρεν ἀρχὰς, *Plut.*

Ὑποσπληνίζομαι, spleniis utor.

Ὑπόσπληνος, ον, lienis incommodis obnoxius, seu paululum vexatus.

Ὑποσποδίζω, aliqua ex parte cinericeus sum, aliquatenus cinerem refero; (2) comprimo fœminam, *Ern.*

Ὑπόσπονδος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur aliquid facere, qui facit pactis induciis; (2) fœderatus, *Ph. Plut. in Pelopid.* 13. Ex σπονδή.

Ὑποστάζω, stillo, distillo.

Ὑποστάθμη, ης, ἡ, quod subsidit, atque in imo consistit. Unde (2) fæx, seu sedimentum; (3) fundamentum, *Diodor.* Ab ὑφίσταμαι.

Ὑποσταίην, aor. 2. opt. act. verbi ὑφίστημι.

Ὑποστὰς, *qui permisit*, aor. 2. part. act.

Ὑποστάσαντες, nom. plur. aor. 1. part. act. *Dor.* pro ὑποστήσαντες.

Ὑπόστασις, εως, ἡ, subsistentia, seu naturæ subsistentia, res natura et revera subsistens, persona; (2) sedimentum, fæces, *item* crassitudo humorum, vaporum, &c. (3) præsentia animi, fiducia; (4) insidiæ; (5) statio militum; (6) subjecta materia de qua disseritur, hypothesis, principia; *item* propositio, *inpr.* ap. Diodor. (7) certa persuasio, opinio. Τὰ καθ' ὑπόστασιν, *quæ re ipsa sunt.* Quibus oppon. τὰ κατ' ἔμφασιν. Ab eod.

Ὑποστάτις, *fœm.* ab ὑποστάτης, *Bud.*

Ὑποστάτης, ου, ὁ, qui naturam rerum produxit; (2) fulcrum, *P.* Ὃ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, τοῦτο Ῥωμαῖοι φοῦρκαν ὀνομάζουσι, *Plut. in Marc. G.* 24. *Angl.* A PROP. Hinc

Ὑποστατικὸς, ἡ, ὸν, auctor et conditor substantiæ; (2) qui ferre omnia potest; (3) personalis.

Ὑποστατικῶς, *adv.* constanter, toleranter, perseveranter, confidenter, fortiter.

Ὑπόστατος, ὁ καὶ ἡ, tolerabilis, ferendus; ille cui resisti potest. Ἡμῖν γὰρ ἦν τότ' Ἄργος οὐχ ὑποστατὸν, *Eurip. Suppl.* 737. Θνητοῖς γ' οὐδαμῶς ὑποστατός, *Id. Antig. Fragm.* 17.

Ὑποσταχύομαι, augeor in modum spiciferarum plantarum, *Od.* 20, 212. A στάχυς.

Ὑποσταχύοιτο, *succresceret*, 3. sing. præs. opt. pro ὑποσταχύοιτο, *Odyss.* 20, 212.

Ὑπόστεγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sub tecto seu in ædibus est opertus, occultus. Βεβᾶσιν δωμάτων ὑπόστεγοι, *Soph. Elect.* 1386. A στέγη.

Ὑποστέγω, tego seu occulto.

Ὑποστέλλω, contraho, subtraho, me recipio seu præ metu subduco; *in pass.* contrahor, *inpr.* dolore, metu, *unde sicut in med.* subduco me, desero signa, seu partes, prævaricor, reformido, refugio; (2) aliqua ex parte dissimulo. Ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν, *Pind.* Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, *Act.* 20, 20.

Ὑποστενάζω, f. άξω, idem quod seq. Ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς μυκώμενος, *Soph. Aj.* 322.

Ὑπόστενος, subangustus, ima sui parte angustus, *Steph.*

Ὑποστένω, ingemisco, vel suspiria duco. Ὑποστένοι μέν τ' ἂν ὁ θρανίτης λεὼς, *Aristoph. Ach.* 166.

Ὑποστερέω, et

Ὑποστερίσκω, clanculum privo, privo.

Ὑποστερνίζω, fut. ίσω, pectori subdo seu subjicio. Ab

Ὑπόστερνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sub pectore est. A στέρον.

Ὑπόστημα, ατος, τὸ, fulcrum; (2) sedimentum; (3) statio, *item* manus, globus conjuratorum, *LXX.* militum. Ab ὑφίσταμαι.

Ὑποστῆναι, aor. 2. inf. act. verbi ὑφίστημι.

Ὑποστήριγμα, ατος, τὸ, quod rei alicui firmandæ et fulciendæ substituitur et supponitur. *Gl. V.* fulcrum. Ab

Ὑποστηρίζω, fut. ίξω, suffulcio, substituo, et suppono aliquid alicui stabiliendo, subrigo, *Ph.* Τῷ λαιῷ βραχίονι τὸ τόξον ὑπεστήρικτο, *Heliod.*

Ὑποστήσομαι, fut. 1. ind. med. verbi ὑφίστημι.

Ὑποστήτω, 3. sing. aor. 2. imperat. act.

Ὑποστιγμὴ, ῆς, ἡ, subdistinctio. Ab

Ὑποστίζω, subdistinguo, media interpunctione utor, ut colo.

Ὑποστικτέον, *adv. posit.* subdistinguendum. A præc.

Ὑποστίλβω, aliquantulum splendeo, subluceo.

Ὑποστολὴ, ῆς, ἡ, contractio animi, timiditas; (2) hinc fuga, desertio, *inpr.* de milite; (3) dissimulatio, remissio in agendo, prævaricatio etiam. Ab ὑποστέλλομαι.

Ὑποστολίζω, demitto, ut vestem, &c.

Ὑποστομία, fræni ferramenta quæ mandit equus, *Poll.*

Ὑποστοναχίζω, ingemisco, suspiria vel gemitus duco. Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, *Il.* 2, 781.

Ὑποστορέω, et ὑποστορεννύω, seu ὑποστορέννυμι, substerno, subjicio. Ὑποστόρεσαι νῦν πρῶτα τῆς ὀριγάνου, *Aristoph. Conc.* 1024.

Ὑποστόρνυμι, *per Sync.* pro ὑποστορέννυμι, *Steph.*

Ὑποστρατεύω, fut. εύσω, sub aliquo milito.

Ὑποστρατηγέω, ῶ, secundum ab imperatore locum obtineo. Ab

Ὑποστράτηγος, ου, ὁ, imperatoris legatus, dux, sed non summus, *Xen. Cyr. Exped.* 3, 140.

Ὑποστρατοφύλαξ, ακος, ὁ, idem.

Ὑποστρεπτέον, *adv. posit.* revertendum, &c. Ab

Ὑποστρέφω, f. ψω, converto, averto; convertere gressum et referre pedem cogo; reduco et reverti facio; (2) pedem refero; in *med.* revertor; (3) recedo, *Gl. V.* Βακχείαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν, *Soph. Tr.* 224. Πάλιν ὑποστρέφει βίοτον εἰς ἀΐδαν, *Eur. Her. Fur.* 739. Ἐπὶ τὴν ἀκμὴν ὑποστρέφει, *Æl.*

Ὑποστρόγγυλος, ον, subrotundus, turbinatus, *Aristot.*

Ὑποστροφὴ, ῆς, ἡ, reversio, reflexio, *Gl. V.* reditus, regressus; ἐξ ὑποστροφῆς, rursus, iteratis vicibus, pedem paulatim referendo, *Ern.*

Ὑπόστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, redux; ὑπόστροφοι, reduces, *Gl. V.*

Ὑποστροφώδης, ες, reversionem efficiens, ut in morbis.

Ὑπόστρυφνος, subacerbus, qui est sapore leviter acerbo, *Diosc.*

Ὑπόστρωμα, ατος, τὸ, stratum, fulcrum. Ab

Ὑποστρώννυμι, seu ὑποστρωννύω, fut. ώσω, substerno, stratum subjicio. Ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινὶ, *Eur. Hel.* 59. Σποδὸν ὑποστρώσῃς, *Isai.* 58, 5.

Ὑποστρωτέον, substernendum est, *Steph.*

Ὑπόστυλος, ον, columnis fultus seu impositus.

Ὑπόστυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, subadstringens. Ab

Ὑποστύφω, leviter adstringo, *Gal.*

Ὑποσυγχύτως, confuse, *Suid.*

Ὑποσυγχύω, et ύνω, confundo, permuto. *In pass.* confuse tractari; (2) confusus, animo perturbatus, *Jos.*

Ὑποσύμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, notas seu signa alicujus rei occulta continens, *R.* seu per notas seu per symbola propositus. A σύμβολον.

Ὑποσυρίζω, fut. ίσω, sibilum quendam et sonum edo, resono, interstrepo.

Ὑποσύρω, subtraho, *Gl. V.* (2) leviter perstringo, paucis defungor in narrando.

Ὑπόσυχνος, ου, ὁ, paululum frequens. Εἶχον, ὡς οἶσθα, ὑπόσυχνον ἀργύριον, *Alciphr.*

Ὑπόσφαγμα, ατος, τὸ, diruptio venæ. Unde effusus cruor seu sanguis, qui colligitur vasculo supposito pecudi jugulatæ; *item* suffusio livida. Ab

Ὑποσφάττω, jugulo, jugulum succido, velut supposito cultro.

Ὑποσφὰξ, άγος, ἡ, cavitas illa juguli cui subditur σίδηρος ὁ σφαγεὺς, vel hiatus qui est inter partes juguli dissectas, *Eust.*

Ὑποσφίγγω, substringo, *Gl. V.*

Ὑποσφραγίζω, subsigno, *Gl. V.*

Ὑποσφραγὶς, ίδος, ἡ, idem quod σφραγίς.

Ὑποσχάζω, fut. άσω, supplanto.

Ὑποσχιδακώδης, ες, assulatim scissilis, *V. L.*

Ὑποσχέθω, submitto.

Ὑπόσχεο, 2. sing. aor. 2. imperat. med. *Ion.* pro ὑπόσχεσο, ab ὑπισχνέομαι, pro ὑποσχέω.

Ὑποσχεσίη, ης, ἡ, idem quod

Ὑπόσχεσις, εως, ἡ, promissio; (2) significatio verbi. Ab eod.

Ὑποσχετικὸς, ἡ, ὸν, qui facile promittit:
Ὑποσχήσομαι, f. 1. ind. med. Ab eod.
Ὑποσχίζω, subtus scindo vel findo. Hinc
Ὑπόσχισμα, ατος, τὸ, subtus fissum; fissura interior. Est et calceamenti genus.
Ὑποσχόμενοι, nom. pl. a. 2. part. med. verbi ὑπισχνέομαι.
Ὑποσχὼν, aor. 2. part. act. verbi ὑπέχω.
Ὑποσώζω, quodammodo, sic satis servo.
Ὑποταγὴ, ῆς, ἡ, subjectio sub imperium alterius, imperium, ditio. Ab ὑποτάσσω.
Ὑποτάγητε, 2. pl. aor. 2. imperat. pass.
Ὑποτακτικὸς, ἡ, ὸν, subjunctivus; (2) qui subjungi potest vel solet. Ab eod.
Ὑποτάμνον, vel ὑποτομὸν, herba succisa quæ inservit incantationibus: ut e contra ἀντίτομον est remedium nempe ab herbis quæ in potionem conciduntur, *Hom. Hym. in Cerer.* 223.
Ὑποτάμνω, *Ion.* pro ὑποτέμνω, *Il.* 5, 74.
Ὑποτανύω, fut. ύσω, subtendo, subter protendo seu extendo, *Il.* 1, 486.
Ὑπόταξις, εως, ἡ, imperium, potestas in quem.
Ὑποτάξαντα, acc. sing. aor. 1. part. act. verbi ὑποτάσσω.
Ὑποταράσσω, vel ῥάττω, f. ξω, leviter turbo, nonnihil terrefacio. Μ' ὑπεταράττετ' ἐπικείμενος, *Aristoph. Vesp.* 1275. Κἀγὼ μὲν ὡς εἶδον, ὑπεταράχθην, *Luc.*
Ὑποταρβέω, paveo, timeo, trepido. *Il.* 17, 533.
Ὑποταρτάριος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sub tartaro est, seu tartarum incolens, vel sub tartarum detrusus.
Ὑποτασσόμενοι, nom. pl. part. pass. verbi
Ὑποτάσσω, et ὑποτάττω, fut. ξω, subdo, suppono, subjicio, subjugo, subigo, in potestatem redigo; ὑποτεταγμένος, subjectus, *Gl. V.* Πάντα γὰρ ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, 1 *Cor.* 15, 27.
Ὑποταύριον, ου, τὸ, locus subjectus peni et testiculis. Ex ὑπὸ et ταῦρος.
Ὑποταφρεύω, fut. εύσω, subruo cuniculis, &c.
Ὑποτείνω, f. ενῶ, subtendo; (2) subjicio, suggero, sc. monendo; (3) *In med.* disputando interrogo, disputando propono. Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη.... μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, subdit, *Soph. Aj.* 262. Τὰς ἐλπίδας ὑμῖν ὑποτείνων, *Dem.*
Ὑποτειχίζω, f. ίσω, murum substruo, murum subtus munio.
Ὑποτείχισις, εως, ἡ, muri substructio, munitio. A præc.
Ὑποτειχισμὸς, οῦ, ὁ, idem.
Ὑποτείχισμα, τὸ, murus substructus, *Thuc.*
Ὑποτελέω, ῶ, fut. έσω, solvo, pendo tributum.
Ὑποτελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, vectigalis. *Gl. V.* tributarius, *Appian.* A τέλος.
Ὑποτέλλομαι, orior, fio.
Ὑποτέμνω, fut. εμῶ, succido, præseco, præcido; (2) adimo, subtraho, *Gl. V.* ὑποτέμνομαι, intercipio. Ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ϗ ὅλου πολιτεύματος ἅμα ὑποτέτμηκεν ἑαυτὸν, *M. Anton.* Ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου, *Aristoph. Eq.* 291.
Ὑποτέταρτος, ὁ, numerus qui toto quarta parte minor est.
Ὑπότεφρος, paululum cineraceus, cinereum colorem aliquatenus referens, *Ap.*
Ὑποτηρέω, observo, speculor.
Ὑποτίθημι, suppono, subjicio; (2) suppedito; (3) suppono, i. e. veluti principium pono; (4) pignori oppono, oppignero; obligo, *Gl. V.* (5) subjicio alterius potestati; (6) propono, veluti spem, *Eur. Or.* 1186. *In med.* moneo, consulo, edoceo, suggero; (2) pono, statuo, censeo, decerno, propono, propositum mihi habeo; (3) hypothecam do; (4) fingo. ὑποτίθεμαι, pignero. Sed rectius Phrynichus et Thomas magister: Ὑποτίθησι μὲν τὰ ἐνέχυρα ὁ δανειζόμενος, ὑποτίθεται δὲ ὁ λαμβάνων ἤγουν ὁ δανείζων. ὑποτεθειμένος, suppositus, *Phil.* perf. part. pass. ὑποτεθεῖσαν, obligatam, *Phil.* aor. 1. part. pass. ὑπέθεντο, obligaverunt, *Phil.* aor. 2. med. ὑποτιθέμενος, fiduciarius, *Ph.* præs. part. Σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι, suggeram, *Aristoph. Av.* 1368. Ὑποτιθεῖς τιν' ἐλπίδα; *Eur. Or.* 1175. Ἄκος ὑποτίθεσθαι τῆς λύπης, *Luc.*
Ὑποτίλλω, evello. Ὑποτίλλειν τὴν βοτάνην, *Theophr.*
Ὑποτιμάω, ῶ, fut. ήσω, et άομαι, ῶμαι, proprie litem, mulctam, secundo loco æstimo. Hinc quia id fere reus faciebat; (2) litem mihi æstimo contra actorem; (3) irrogo pœnam; (4) causor, prætextu vel excusatione utor. Τοὺς τε φόρους πράσσεσθαι ἐκέλευεν, ὅσους αὐτοὶ ὑπετιμήσαντο, *Aristot.*
Ὑποτίμησις, εως, ἡ, pœna, mulctæ æstimatio, *Ern.* (2) prætextus, *P.* excusandi materia. A præc.
Ὑποτιμητὴς, οῦ, ὁ, subcensor, æstimator litis, &c. Ab eod.
Ὑποτίτθιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui adhuc e mamilla pendet et lactet. A τίτθος.
Ὑποτιτραίνω, -τιτράω, subtus perforo, subter pertundo, et perterebro, *Steph.*
Ὑποτλάω, -τλημι, suffero, sustineo, subeo, *Ep.*
Ὑποτμήσσω, idem quod ὑποτέμνω.
Ὑποτμὰς, ἡ, præcisa, succisa, *Steph.*
Ὑποτομεὺς, έως, ὁ ϗ ἡ, qui succidit aut præcidit; (2) instrumentum quo aliquid succiditur. Ab ὑποτέμνω.
Ὑποτομὴ, ῆς, ἡ, succisio. Ab eod.
Ὑποτονθορίζω, et
Ὑποτονθορύζω, murmuro, submissa voce loquor. Ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον, *Luc.*
Ὑποτοπάζω, conjicio, suspicor. Hinc
Ὑποτοπασμὸς, οῦ, ὁ, conjectura, suspicio.
Ὑποτοπέω, ῶ, f. ήσω, conjicio, suspicor; (2) existimo, ut judex. Ἵν' ἀνὴρ, ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσιὼν, μηδὲν κακὸν δρῶν ὑποτοπῆται, *Aristoph. Thesm.* 503.
Ὑποτραυλίζω, fut. ίσω, balbutio, paulum balbutio, *Luc.*
Ὑποτραχήλιον, ου, τὸ, colli pars infra cervicem. A τράχηλος.
Ὑποτραχύνω, parum suaviter adficio, de sono, aspero sono lædo aures.
Ὑπότραχυς, εος, ὁ ϗ ἡ, subasper.
Ὑποτρείω, *Poet.* pro ὑποτρέω, *ap. Plut.*
Ὑποτρέμω, paululum tremo et trepido, subtimeo. Καὶ εἶπον ὑποτρέμων, *Plato. Il.* 22, 241.
Ὑποτρέφω, fut. θρέψω. clam alo, latenter nutrio. *Gl. V.* subalo. Νόσων ὑποτρέφει σπέρματα, *Gal.*
Ὑποτρέχω, currens subeo; (2) cursu comprehendo, fugientem prehendo; (3) cursu suffugio, subeo, subrepo, insinuo me. Κοὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω, *Eurip. Or.* 653.
Ὑποτρέω, ῶ, f. έσω, intremisco, perterrefio; (2) terrefactus et timore perculsus suffugio, *Il.* 7, 217.
Ὑπότρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, (subtus) perforatus et pertusus. A τράω, *foro.*
Ὑποτρίβω, fut. ψω, subtero, contero. Hinc
Ὑπότριμμα, ατος, τὸ, edulii genus, ex variis rebus leviter tritis et contusis constans. *Gl. V.* moretum.
Ὑποτριμμάτιον, τὸ, Dim. pro ὑπότριμμα, *Poll.*
Ὑποτρίζω, paululum strideo.
Ὑποτριόρχης, accipitrum genus. *Angl.* THE HOBBY-HAWK. *Aristoph.* Ex τρεῖς et ὄρχις.
Ὑπότριτος, ου, ὁ ϗ ἡ, subtertius, i. e. toto tertia parte de numero minor.
Ὑποτρομέω, ῶ, tremore succutior, tremo, *Il.* 20, 28. *Ib.* 22, 241.
Ὑπότρομος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui timore et pavore velut succutitur. Ab ὑποτρέμω.
Ὑποτροπὴ, ῆς, ἡ, reversio, reciprocatio. Ab ὑποτρέπω.
Ὑποτροπιάζω, revertor, reciproco, de morbis per vices redeuntibus. A τροπὴ, *inversio.*
Ὑποτροπιασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ὑποτροπή.
Ὑποτροπίη, ης, ἡ, reversio. Στονόεντος ὑποτροπίη πολέμοιο, *Apoll. Rhod.* 1, 1052.
Ὑποτροπικὸς, ἡ, ὸν, reverti solitus, de morbis, *Hipp.*
Ὑπότροπος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui revertitur, redux. *Od.* 20, 332. A τρέπω.
Ὑποτρόχαλα, *adv.* rotunde. Ab
Ὑποτρόχαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, rotundus, lubricus a rotunditate. Ab
Ὑποτροχάω, ῶ, idem quod ὑποτρέχω. Τὴν δὲ θάλασσαν Νέρθεν ὑποτροχάει, *Mosch.* 8, 5.
Ὑποτροχίζομαι, e curru excussus sub rotam decido, *Suid.*
Ὑπότροχος, ου, ὁ ϗ ἡ, rotas subjectas habens.
Ὑποτρύζω, f. ύσω, paullulum murmuro, leviter murmuro, gemo, submisse loquor, musso. Βαρύ τι ϗ δυσηχὲς ὑποτρύζων, *Heliod.*
Ὑποτρώγω, una comedo, seu obsonium cum pane.
Ὑποττοβέω, submurmuro, *Æsch.*
Ὑποτυγχάνω, protinus appositeque respondeo; (2) respondeo, *simpl.* Ἀλλ' ἴσως ὑποτυχὼν ἂν φαίης, *Plut.*
Ὑποτύπτω, eximo fundo. Οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες ὥσπερ ταῖς ἄμαις, *Aristoph. Av.* 1150. Κοντῷ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην, *Herodot.* 2, 136. Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἑκάστη φιάλῃ, *Id.* 3, 130. Ὑποτύψας δὲ τούτῳ ἀντλέει, *Id.* 6, 119.
Ὑποτύπτω, verbero, suffringo, decutio, *Greg.*
Ὑποτυπόω, ῶ, fut. ώσω, informo, delineo; (2) oculis subjicio, repræsento. Τοιαύτας δὴ τυραννίδος εἰκόνας ὑποτυπούμενος, ἐδεδίει τε ϗ ἠλπίζεν, *Herodian.* Hinc
Ὑποτύπωσις, εως, ἡ, rei alicujus informatio, informata descriptio, lineamenta præformata ad colores illinendos; (2) forma, exemplar; (3) figura rhetorica, qua species rei audientibus vel legentibus exprimitur accurate.
Ὑποτυρὶς, ίδος, ἡ, placenta e lacte, melle, et farina, casei formam habens. A τυρός.
Ὑπότυφλος, ου, ὁ ϗ ἡ, lusciosus, cæcutiens.
Ὑπότυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, aliquantum fastuosus et elatus, sub quo latet jactantia et superbia.
Ὑποτύφω, suffumigo, fumum subtus excito; unde (2) succendo, ignem subjicio; (3) paullatim accendo alicujus rei studio, amore, &c. irrito, provoco; (4) succendo, ignem subjicio. Ὑποτύφεται τὰ σῖρα, *Philostr.*
Ὑποτυχοῦσαν, *contr.* a. 2. part. act. f. g. verbi ὑποτυγχάνω.
Ὑπουδαῖος, αία, αῖον, subterraneus. Ex ὑπὸ et οὖδας.
Ὕπουλος, ου, ὁ ϗ ἡ, molliter tumidus, inanis; (2) aliquid vitii (*prop. et metaph.*) abditi tegens, occultus, fallax, subdolus. Κάλλος κακῶν ὕπουλον, pulchritudinis speciem malorum ulceri obductam, *Soph. Œd. Tyr.* 1396. Ex οὐλή.
Ὑπουλότης, ητος, ἡ, vitium latens et occultum. A præc.
Ὑπούλως, *adv.* simulate, subdole, latenter.
Ὕπουρα, quæ montibus subjacent seu subjecta sunt, *Hes.*
Ὑπουραῖος, idem quod simplex, ad caudam pertinens.
Ὑπουράνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sub cœlo est; (2) cœlestis.
Ὑπουργέω, ῶ, f. ήσω, operam navo, adjuvo, inservio, obsequor, subministro, *Phil.* ὑπουργῶ, ministro, subservio, suppedito, suggero. Ἀδμήτῳ ὑπουργῆσαι χάριν, *Eur. Alc.* 838. Τί δὴ ποθ' ὑμῖν ἀλλ' ὑπουργῆσαι με χρή; *Id. Supp.* 1177. Πᾶν θ' ὑπουργεῖν σοί τε ϗ τέκνοις θέλω, *Id. Med.* 620. Ἔς τι τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, *Soph. Aj.* 690. Σοὶ θ' ὑπούργησον τάδε, *Id. El.* 463. Ab ὑπουργός. Hinc
Ὑπούργημα, ατος, τὸ, ministerium, opera quam alicui navamus, obsequium.
Ὑπούργησις, εως, ἡ, idem. Ab ὑπουργέω.
Ὑπουργία, ας, ἡ, adjumentum, officium, ministerium; (2) de adulatione, assentatione, *Jos.*
Ὑπουργικὸς, ἡ, ὸν, adjumentum seu ministerium adferens, subserviens, *Suicer.* Ab
Ὑπουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, adjutor, qui operam navat, minister. Ex ἔργον.
Ὑπουργικῶς, *adv.* idem quod

 Ὑπούργως,

Ὑπήργως, obsequiose, obsecundanter, ὑπηρετικῶς.

Ὑπωρίς, ίδος, ἡ, postilena, *Gl. V.* Ab ὠρά.

Ὑποφαίνεσθαι, *declarasse*, præs. inf. med. verbi

Ὑποφαίνω, qu. dic. subluceo, illucesco; (2) ostendo, declaro; ὑποφαίνομαι, subappareo. Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο, *Theocr.* 6, 38. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, *Xen.* Hinc

Ὑπόφανσις, ἡ, qu. dic. sublucentia, *P.*

Ὑποφακώδης, ες, lentis colorem habens. A φακός.

Ὑποφαρμάσσω, et άττω, f. ξω, fuco. aut adultero; vel etiam medicor.

Ὑπόφασις, εως, ἡ, qu. dic. sub-apparentia, rei quæ sub alia conspici potest conditio, cum aliquid leviter apparet. *Ern.* Ὡς ἢ τὰ λευκὰ ὁρῆσθαι ἐξ ὑποφάσιος, *Aret.*

Ὑποφᾶτις, interpres, antistita, *Dor.* pro ὑποφῆτις. Διαβολιᾶν ὑποφάτιες, *Pind. Pyth.* 2, 140.

Ὑπόφαυσις, εως, ἡ, hiatus, per quem transitus patet luci (ut fenestra), navibus, hominibus, &c. Δίκπλοον δὲ ὑπόφαυσιν κατέλιπον τῶν πεντηκοντέρων, *Herod.* 7, 36.

Ὑπόφαυλος, ον, vilis, vulgaris.

Ὑποφαύσκω, subluceo, *Aristot.*

Ὑποφείδομαι, fut. είσομαι, parco.

Ὑποφέρω, fut. ὑποίσω, suffero, sustineo, fero, tolero; (2) aufero, rapio, abripio; (3) submitto, subjicio; (4) subduco, eximo; (5) exprobro; (6) *pass.* recido, incido; (2) labor, ruo in deterius; (3) labare, non firmiter stare; (4) auferor; (5) eximor, absum; ὑποφέρομαι, labasco, labo, *Gl. V.* ὑπήνεγκεν, tulit, pertulit, *Ph.* aor. 2. ὑπενεγκών, perpessus, *Gl. V.* part. Ὅπλα ὑποφέρειν, *Xen.* τὰς μεταβολὰς, *Ibid.* ἐλπίδ', *Soph. El.* 837. Ἡ κοιλία αὐτῦ ὑποίσει δόλον, *Job.* 15, 35.

Ὑποφεύγω, clam effugio, subterfugio, item perfugio. Κύνας τούσδ' ὑποφεύγων, *Eurip. El.* 1360.

Ὑποφητεία, ἡ, munus seu functio τῦ ὑποφήτυ, *Suid.*

Ὑποφητεύω, fungor munere interpretis rerum divinarum; (2) interpretor. Ὑποφητεύειν τινὶ, *Luc.* Ab

Ὑποφήτης, ȣ, ὁ, vaticiniorum et oraculorum internuncius, sacerdos, antistes oraculi; (2) interpres, explanator divinarum rerum, *Gl. V.* interpres, præsagus, *Il.* 16, 234. A φημί. Hinc

Ὑποφητικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad ὑποφήτην, seu ad ejus munus et functionem.

Ὑποφητικῶς, *adv.* more ejus qui fungitur munere interpretandi divina.

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, idem quod ὑποφήτης.

Ὑποφθάλμιος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, qui oculis subjacet. Ab ὀφθαλμός.

Ὑποφθάμενον, acc. sing. a. 2. part. med verbi ὑποφθάνω.

Ὑποφθάνω, fut. φθάσω, prævenio, præverto, anteverto; ὑποφθάμενος, præveniens, *Il.* 7, 144. Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος, ὑποφθαμένη φάτο μῦθον, *Odyss.* 15, 171.

Ὑποφθέγγομαι, subloquor, *in V. L.* interloquor, immurmuro.

Ὑποφθείρω, corrumpo, *Gl. V.*

Ὑποφθονέω, ῶ, fut. ήσω, subinvideo. Κυαξάρης ἅμα μὲν, ὅτι ἐκεῖνοι ἤρχοντο τῦ λόγυ, ὥσπερ ὑπεφθόνει, *Xen.* Hinc

Ὑποφθόνως, *adv.* cum invidia quadam.

Ὑποφθορεὺς, έως, ὁ, corruptor, *Gl. V.*

Ὑποφλεγίζω, leviter aduro, suburo.

Ὑποφλέγω, idem.

Ὑποφλεγμαίνω, subæstuo, subinflammatus sum; item, tumesco.

Ὑπόφλοισβος, ον, strepens, murmurans, fremens, de mari.

Ὑποφοινικίζω, fut. ίσω, purpurasco.

Ὑποφοινίσσω, idem.

Ὑποφόνια, τὰ, cædis mulcta. Πόσα τὰ ὑποφόνια καταθέντα, εὐμενῦς τυχεῖν, *Aristid.* 2, 436.

Ὑποφορὰ, ᾶς, ἡ, objectio, adversarii propositio et oratio; (2) vectigal, tributum; (3) ulcus cavernosum, profundum, subductum et in fistulam dehiscens; (4) os ulceris, quod importune contrahitur; (5) alvi subductio. Ab

Ὑπόφορος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, tributo obnoxius, vectigalis, tributarius. Ab ὑποφέρω.

Ὑποφραδμοσύνη, ης, ἡ, consilium, suggestio, prudentia.

Ὑποφράζομαι, animadverto, subanimadverto, *Ap.*

Ὑπόφρικτος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, qui horrore levi tenetur. Ab

Ὑποφρίσσω, et ίττω, fut. ξω, cohorresco, horrore corripior.

Ὑποφρονέω, ῶ, despicio, contemno.

Ὑποφρύγιος, ον, genus harmoniæ.

Ὑποφυγὴ, ῆς, ἡ, perfugium, effugium.

Ὑποφύομαι, fut. ύσομαι, subnascor, succresco, *Gl. V.* suborior. Χιτὼν ὑποφύεται, *Theophr.* Hinc

Ὑπόφυσις, εως, ἡ, soboles arborum, surculi ex arborum radicibus; *item* stolones.

Ὑποφυτεύω, subsero, *Gl. V.*

Ὑποφωνέω, ῶ, f. ήσω, succlamo, acclamo; (2) currentem clamore excito. Αἱ δ' ὑπεφώνευν Ὄρνιθες, *Mosch.* 3, 49. Hinc

Ὑποφώνησις, εως, ἡ, adhortatio certantium.

Ὑποφώσκω, illucesco, illucescere incipio.

Ὑποχάζομαι, f. άσομαι, sensim recedo, pedem subduco. ὑπεκάζομην, a. 2. ind. med. Ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο, *Il.* 4, 497.

Ὑποχαίνω, aliquantum hio, subhio.

Ὑποχαίρω, latenter et in sinu gaudeo; (2) gaudeo.

Ὑποχαλάω, ῶ, fut. άσω, paulullum laxo, vel remitto, vel clanculum laxo.

Ὑποχαλεπαίνω, subirascor.

Ὑποχαλινίδιος, α, ον, freno aptus, adnexus. A χαλινός.

Ὑπόχαλκος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, subæratus, sub quo æs latet, cui æris aliquid suffusum est. Epith. nummorum adulterinorum.

Ὑποχαλκόω, ῶ, subæro, *Gl. V.*

Ὑποχαράττω, fut. ξω, subsigno.

Ὑποχαρωπὸς, ῦ, ὁ, fere cæsius, cæsio colori similis.

Ὑποχάσκω, aliquantum hio, vel *simpl.* hio, præ cogitandi contentione hio ore; *unde* cogitabundus sum, &c. Σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς, *Aristoph. Plut.* 314.

Ὑπόχαυνος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, subtumidus.

Ὑποχαυνόω, ῶ, fut. ώσω, paululum inflo, superbum aut tumidum reddo.

Ὑποχείριος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, et ὑποχείριος, ια, ιον, qui sub manu vel sub manibus est; (2) qui est in potestate alicujus, in potestatem redactus; (3) obnoxius, *Gl. V.* subjectus. Γίνεται τὸ πλεῖον ὑποχείριον, *Plut.* A χείρ.

Ὑπόχευμα, ατος, τὸ, liquor, humor, *R.* Ab

Ὑποχέω, ῶ, et ὑποχεύω, suffundo, item profundo leniter. *Od.* 16, 47.

Ὑποχὴ, ἡ, retis genus, *V. L.*

Ὑποχθόνιος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, subterraneus.

Ὑποχίτων, ωνος, ὁ ἢ ἡ, sub tunica latens. *Gl. V.* subucula.

Ὑποχλιαίνω, leviter calefacio.

Ὑπόχλοος, ον, subpallidus. Ὑπόχλοον ἔσχε παρειὰν, *Call. in Del.* 80.

Ὑποχλωρόμελας, ὁ, e pallore nigricans, colore inter pallidum et nigrum medio.

Ὑπόχλωρος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, subviridis, pallens. *Gl. V.* luteus.

Ὑποχοιρὶς, ίδος, ἡ, oleris species, *Theophr.*

Ὑπόχολος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, subiratus; (2) ex atra bile laborans. A χολή.

Ὑποχονδριακὸς, ἡ, ὸν, ad hypochondrii inflammationem pertinens. Ab

Ὑποχόνδριος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, qui sub cartilagine est. Hinc τὸ ὑποχόνδριον, ȣ, tota illa corporis humani pars, quæ a mucronata cartilagine utrimque ad ilia usque protenditur, *Phil.* ὑποχόνδρια, præcordia. A χόνδρος.

Ὑποχορηγέω, ῶ, subministro, suggero, *Phil.*

Ὑποχορηγία, ας, ἡ, suppeditatio, liberalis largitio.

Ὕποχος, ὁ, subditus, *Æsch.*

Ὑπόχρεως, ω, ὁ ἢ ἡ, obæratus, qui ære alieno premitur, *Ph.* obligatus, v. gr. beneficio, obnoxius alicui. A χρέος.

Ὑποχρεμπτομαι, leniter exspuo.

Ὑποχρίζω, idem quod

Ὑποχρίω, sublino, *Gl. V.* Ὑποχρίουσί τε ἢ ἐντρίβουσιν αὐτῦς, *Xen.* Ὑποχρίεσθαι δὲ τῦς ὀφθαλμῦς προσίετο, *Ib.*

Ὑπόχρυσος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, subauratus, *Gl. V.* (2) dives. (2) ἔμπορος ὑπόχρυσος, *Heliodor. Æthiop.* 2.

Ὑπόχυμα, ατος, τὸ, suffusio, id quod suffusum est. Ab ὑποχύω.

Ὑπόχυσις, εως, ἡ, suffusio; (2) in oculis vitium. Ab eod.

Ὑποχυτὴρ, ῆρος, ὁ, guttus olearius, quo oleum lychno suffundunt. Ab eod.

Ὑπόχυτος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, cui aliquid suffusum est et ex eo subturbidus. Ab eod. Vid. *Ern.*

Ὑποχύω, suffundo, *prop. et trop. ut Latini.*

Ὑποχωλεύω, nonnihil claudico, *Phil.* ὑποχωλεύει, vacillat.

Ὑποχωρέω, ῶ, fut. ήσω, sensim recedo, clam me subduco, pedem refero; (2) decedo, cedo, discedo, cesso, secedo; (3) excernor de alvo. Κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τῦ θρόνυ, *Aristoph. Ran.* 888. Ὑπεχώρησε κατ' ἰδίαν εἰς τόπον ἔρημον, *Luc.* 9, 10. Hinc

Ὑποχώρημα, ατος, τὸ, excrementum.

Ὑποχώρησις, εως, ἡ, discessio, recessus, fuga; (2) excrementum. Ab eod.

Ὑποχωρητικὰ μέλη, carmina quæ canebantur in catastrophe fabulæ, *Ar. Sch.*

Ὑποψάθυρος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, paullum friabilis.

Ὑποψαλλάσσω, f. ξω, subtus contrecto; (2) leviter contrecto. Ἅπερ ἱερεῖον τοί μ' ὑποψαλλάσσετε, *Aristoph. Lys.* 84.

Ὑπόψαμμος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, aliquid arenæ habens admistum, arenosus, epith. terræ.

Ὑπόψαρος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, versicolor.

Ὑποψαύω, fut. αύσω, leviter tango.

Ὑποψεκάζω, fut. άσω, leviter irroro, leviter bibo.

Ὑποψεύδομαι, paululum mentior, non omnino verum dico.

Ὑποψηφιστὴς, ῦ, ὁ, supputator. *Gl. V.* calculator.

Ὑποψία, ας, ἡ, suspicio, opinio. Ab ὑπόπτομαι. Hinc

Ὑποψιαστικῶς, *adv.* suspiciose.

Ὑποψιθυρίζω, fut. ίσω, clanculum murmuro.

Ὑπόψιος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, suspectus. Ab ὑπόπτομαι.

Ὑποψοφέω, ῶ, fut. ήσω, leviter strepo.

Ὑπόψυχρος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, subfrigidus.

Ὑποψύχω, fut. ξω, leviter refrigero.

Ὑποψωνέω, ῶ, fut. ήσω, in opsoniis coemendis decipio. Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται, *Aristoph. Ach.* 848.

Ὑπτιάζω, fut. άσω, supinus sum, supinor, supinus relabor, *Gl. V.* supino, resupino. Ὑπὸ δὲ ἀσθενίας ἢ ἀθυμίας αὖθις ὑπτιάζειν, *Herodian.* Κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε, *Soph. Phil.* 882. Ὑπτιάζοντι, καὶ τρυφῶντι, *Herod.* 3, 20. Ab ὕπτιος. Hinc

Ὑπτίασμα, ατος, τὸ, supinitas.

Ὑπτιασμὸς, ῦ, ὁ, idem.

ὝΠΤΙΟΣ, ια, ιον, supinus, resupinus, in dorsum versus.

Ὑπτίως, *adv.* supine, remisse, segniter. Αὐτὴ δὲ πῶς ὑπτίως προσῄεσα τῷ σαυτῆς ἔρωτι, cum ipsa tam segniter cures tuum amorem, *Heliodor.* 8.

Ὑπτιότης, ητος, ἡ, supinitas.

Ὑπτιόω, ῶ, resupino. Ab ὕπτιος.

Ὑπτιωτέρως, *adv.* remissius. Ab eod.

Ὑπώβολος, res quæ in usuras sextantes oppignerata est, *Bud.*

Ὑπωθέω, summoveo, *Hom.*

Ὑπωλένιος, ία, ιον, vel ὑπωλένιος, ȣ, ὁ ἢ ἡ, qui sub ala est, sub axilla gestatur. Ex ὠλένη.

Ὑπωμαῖος, *Arat.* 1115. Epith. pedis anterioris in bestiis.

Ὑπωμία, ας, ἡ, pars infra humeros. Ab ὦμος.

Ὑπωμοσία, ας, ἡ, dilatio propter morbum aut aliam causam jurejurando postulata. Ab ὑπόμνυμι.

ʽΥπωπιάζω, f. άσω, suggillo eam faciei partem quæ sub oculis est; (2) suggillo aliquam corporis partem, et plagis contundo; ὑπωπιασθεὶς, suggillatus, subgillatus, *Ph.* aor. 1. part. pass. Ἀλλ' ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα, καὶ δουλαγωγῶ, 1 *Cor.* 9, 27. Καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμένα ἀπαξάπαντα, *Arist. Pace*, 539. Ab ὑπώπιον. Hinc

ʽΥπωπιασμὸς, οῦ, ὁ, suggillatio, contusio alicujus partis, quæ fit ictibus.

ʽΥπώπιον, ου, τὸ, pars quæ subjacet oculis; (2) suggillatio sub oculo. Ex ὤψ.

ʽΥπωπὶς, ίδος, ἡ, herba, al. θαψία.

ʽΥπωρεία, ας, ἡ, ima montis pars, pes seu radix montis. Ἀλλ' ἴθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπίδακος Ἴδης, *Il.* 20, 218. Ex ὑπὸ et ὄρος.

ʽΥπωρόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, item ια, ιον, qui sub tecto seu camera est; (2) contubernalis, domesticus. Φόρμιγγες ὑπωρόφιαι, *Pind. Pyth.* 1, 188. Καὶ νῆσσαι οἰκουροὶ ὑπωρόφιοι τε κολοιοὶ, *Aratus*, 970. Ex ὑ. et ὄροφος.

ʽΥπώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sub tecto est; (2) excelsus. (1) κλύεις ὑπώροφον βοάν; *Eurip. El.* 1166. (2) ὑπώροφα μέλαθρα πτερῶν, *Id. Phœn.* 306. Ὑπώροφα μέλαθρα καὶ γεραιὰ λιπὼν δίμνια, *Id. Herc. Fur.* 107.

ʽΥπωρυχία, ας, ἡ, suffossio, v. gr. muri. Ab ὑπορύττω.

ʽΥπωχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, subpallidus.

ʽΥραξ, ακος, ὁ, sorex, *mus*, Nic. Al. 37. Ab ὗς, *sus*, quia rostrum habet suillum.

ʽΥριατόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui apum favos eximit, *Hes.* Ex ὕριον et τέμνω.

ʽΥριον, ου, τὸ, favus, opus apum. Ab

ʽΥΡΟΝ, ου, τὸ, examen.

ʽΥῤῥὶς, ίδος, ἡ, sporta, *Suid.* Ab εἴρω.

ʽΥῤῥισσὸς, οῦ, ὁ, vas vimineum, *Hes.* A præc.

ʽΥρτάνα, ἡ, ollæ operculum, *Hes.*

ʽΥρτὴρ, ῆρος, ὁ, ollæ operculum, *Hes.*

ʽΥΡΧΗ, ης, ἡ, instrumentum in quo nautæ onera bajulant; (2) vas fictile imprimis, cui imponuntur salsamenta. Sed ὕρχη, ης, ἡ, est porca seu porcus fœmina, a sono grunnitus ita dicta.

ʽΥΣ, ὑὸς, ὁ καὶ ἡ, sus, porcus.

ʽΥσγη, ἡ, herba quædam, *Suid.* Vide ὕσγινον. Unde

ʽΥσγινόεις, εσσα, εν, ruber hysginum referens, *Nic.*

ʽΥσγινοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tinctus colore hysgini herbæ. Ex ὕσγινον et βάπτω.

ʽΥΣΓΙΝΟΝ, ου, τὸ, hysginum, plantæ genus quo color tingitur purpureo similis.

ʽΥσδοι, οἱ, rami arborum. Ἀμφὶ δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων, *Sapph. Fragm.* 53.

ʽΥσθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi ὕω, *pluo.*

ʽΥσθριξ, idem quod ὕστριγξ, *Opp.* seu ὕστριξ.

ʽΥσις, ἡ, pluitio, *Hes.*

ʽΥσματα, τὰ, pluvia. Ab ὕει.

ʽΥΣΜΙ'ΝΗ, ης, ἡ, pugna, prælium.

ʽΥσμίνηνδε, *adv.* ad pugnam, vel in prælium.

ʽΥσπέλεθος, ου, ὁ, succerda, stercus suillum.

ʽΥσπλάτις, ἡ, pro ὕσπληξ, *Ar.*

ʽΥσπληγξ, γγος, sive ὕσπληξ, ηγος, ἡ, scutica qua sues et alia animalia pulsantur; (2) sonus scuticæ vibratæ, et nominatim is, quo cursoribus in stadio signum cursus datur; (3) carceres sive locus, unde dimittuntur, qui cursu ad metam contendunt, equi et cursores; (4) laquei genus quo capiuntur aves, *Gl. V.* transenna. Ex ὗς et πλὴξ, *stimulus.*

ʽΥσπολέω, ῶ, circa sues versor, eos pascendo vel alio modo curam eorum habendo. Ab

ʽΥσπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, subulcus, *R.* Ex ὗς et πολέω.

ʽΥΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, verutum, missile, pilum, telum, *Plut. in Camill.* 40.

ʽΥΣΣΩΠΟΣ, ου, ἡ, et ὕσσωπον, ου, τὸ, hyssopus, *herba.* Angl. HYSSOP.

ʽΥσσωτὸς, ἡ, όν, verutus, veru seu mucronem præfixum habens. Ab ὑσσός.

ʽΥστάτιον, *adv.* postremum, tandem. Ab

ʽΥστάτιος, ία, ιον, postremus, ultimus, *Hom.* Ab ὕστατος.

ʽΥστατον, et ὕστατα, *adv.* postremum, ultimo,

ʽΥστατος, άτη, ατον, ultimus, postremus, supremus, novissimus, imus, *Phil.*

ʽΥστέρα, ας, ἡ, vulva, uterus, matrix, *Gl. V.*

ʽΥστερα, τὰ, secundæ, *Diosc.*

ʽΥστεραῖος, αία, αῖον, postridianus; τῇ ὑστεραίᾳ, postridie, *Gl. V.*

ʽΥστερεύω, posterior vel inferior sum, *Gl. V.* οἱ ὑστερεύοντες, infimates. Ab ὕστερος.

ʽΥστερέω, ῶ, fut. ήσω, posterior sum seu venio; desum, *Gl. V.* postero, *Ph.* ὑστέρησε, defuit. Ἦν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ, *Eur. Ph.* 983. Παιδὸς ὑστερήσομαι, *Id. Iph. in Au.* 1231. Ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, *Rom.* 3, 23. Ab ὕστερος. Hinc

ʽΥστέρημα, ατος, τὸ, partes posteriores, inprimis cursu certantis; (2) inopia, penuria.

ʽΥστερήσαντος, gen. sing. aor. 1. part. act. verbi ὑστερέω. Unde

ʽΥστέρησις, εως, ἡ, penuria, inopia.

ʽΥστερητικὸς, ἡ, όν, qui solet tardius venire.

ʽΥστερίζω, fut. ίσω, sum posterior, tardo, cunctor, tardius venio; (2) destituor, deficior; (3) inferior sum, superor, vincor. Ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ, *Isocr.* Ὑστερίζομεν γὰρ ἁπάντων, *Dem.* Ab ὕστερος.

ʽΥστερικὸς, ἡ, όν, ad vulvam pertinens; τὰ ὑστερικὰ, suffocationes uteri seu vulvæ. Ab ὑστέρα.

ʽΥστεροβουλέω, ῶ, fut. ήσω, post factum sapio, sera consilia capio. A βουλή.

ʽΥστεροβουλία, ας, ἡ, serum consilium, sera pœnitentia. Ab eod.

ʽΥστερόβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, post factum consultans. Ex ὕστερον et βουλή.

ʽΥστερογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, posterior natu seu ortu. Ex ὕστερος et γείνομαι.

ʽΥστερογονία, ας, ἡ, posteritas. A γονή.

ʽΥστερόληπτος, ον, revocabilis, qui recuperari potest. A λαμβάνω.

ʽΥστερολογία, ας, ἡ, dictio præpostera, cum ordo dicendorum invertitur. Ab

ʽΥστερολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui posterior verba facit, seu qui secundo loco loquitur; (2) qui priori loco dicit dicenda loco posteriori, et vice versa. Ex ὕστερος et λέγω.

ʽΥστερόμητις, ὁ, qui post factum sapit.

ʽΥστερον, *adv.* post, postea, posteriori loco; (2) serius, tardius, deinceps, posthac.

ʽΥστερόποινος, ον, sero puniens, *P.* ultor, *Ern.* A ποινή, *Æsch. Agam.* 58.

ʽΥστερόποτμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pro mortuo habitus est, et vivus redit.

ʽΥστερόπους, οδος, ὁ, ἡ, tardus, qui sero venit, *Eur.*

ʽΥστερόπρωτον, præposterum, *Ph.*

ʽΥΣΤΕΡΟΣ, έρα, ερον, posterior, serior; (2) sequens, secundus, posterus, inferior, posthabendus; (3) proximus, futurus, proxime futurus vel venturus; victus. Γυναικὸς ὕστερον, a femina devictum, *Soph. Antig.* 746. (2) ὅσος ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ πάνοπλος ἀμφέπει, *Eurip. Phœn.* 150.

ʽΥστεροφημία, ας, ἡ, fama apud posteros, nomen celebre post obitum. A φήμη.

ʽΥστερόφθορος, ου, ὁ καὶ ἡ, post perditurus. Ὑστεροφθόροι λωβητῆρες, *Soph. Antig.* 1086. Ab ὕστερος et φθείρω.

ʽΥστερόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui posterior vocem edit. Epith. echus. Ex ὕστερος et φωνή.

ʽΥστέρως, *adv.* idem quod ὕστερον.

ʽΥστεροχρονέω, serius, post existo. A χρόνος.

ʽΥστήρια, ων, τὰ, suum immolatio, festum in quo sues immolabantur. Ab ὗς, *sus.*

ʽΥστριξ, ιχος, ἡ, hystrix, animal ex erinaceorum genere pilos suis habens; (2) scutica. Ex ὗς et θρὶξ, *pilus.*

ʽΥστριχὶς, ίδος, ὁ, ἡ, hystrix; (2) flagellum ex setis suillis, quo cædebantur servi. Ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν, *Aristoph. Ran.* 632. Ab ὕστριξ.

ʽΥσχος, ὁ, venter, *Steph.*

ʽΥφα, pro ὕφασμα, *Suid.*

ʽΥφάγεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro ὑφηγοῦ, ab ὑφηγέομαι.

ʽΥφάζω, idem quod ὑφαίνω, *R.*

ʽΥφαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanguine suffusus, cui subest sanguis; (2) sanguineus, etiam ex ira et furore. Ex ὑπὸ et αἷμα.

ʽΥφαίνω, texo, detexo; (2) struo, ædifico; (3) solerter excogito, *inpr.* dolos; ὑφασμένος, textus, *Gl. V.* perf. part. pass. Τοῦτο τοῖσι βαρβάροις ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις, *Aristoph. Vesp.* 1140. Ταῦτ' ὕφηναν ἡμῖν ἄνδρες ἐπὶ τυραννίδι, struxere, *Lys.* 633. Ab ὑφάω.

ʽΥφαίρεσις, εως, ἡ, subtractio, subductio, diminutio. Ab ὑφαιρέω.

ʽΥφαιρετρία, ας, ἡ, obstetrix. Ab eod.

ʽΥφαιρέω, ῶ, fut. ήσω, subtraho, *Gl. V.* ὑφαιροῦμαι, demo, detraho, aufero, intercipio, sublego; ὑφαιρεθέντων, deductis, *Ph.* Τὸ ξίφος ὑφαιρεῖ λάθρα τῆς θήκης, educit, *Heliod.* Ὁρᾷς, ἐγὼ δ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην, *Aristoph. Vesp.* 1334.

ʽΥφαιρούμενος, perf. part. med. ab ὑφαιρέω.

ʽΥφαλικὸς, ἡ, όν, subsalsus; (2) mari vicinus.

ʽΥφάλλομαι, subsilio, *Gl. V.*

ʽΥφαλμὸς, subsalsus, aliquantum salsuginis habens, *Diosc.* Unde

ʽΥφαλμύζων ἐπιπάγος, concreta salsilago, gelata salsugo, *Diosc.*

ʽΥφαλμυρίζω, saporem salis refero, *Plut.* Ab

ʽΥφάλμυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, subsalsus.

ʽΥφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est sub mari, sub mari latens; ὕφαλος πέτρα, latens saxum, *Gl. V.* Ex ἅλς.

ʽΥφαμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, arenam admistam habens, arenosus.

ʽΥφανίζω, subsido, *Alex. Aphr.*

ʽΥφανσις, εως, ἡ, textura.

ʽΥφάντης, ου, ὁ, textor. Ab ὑφαίνω. Hinc

ʽΥφαντικὸς, ἡ, όν, textorius. Hinc ἡ ὑφαντικὴ, ῆς, sc. τέχνη, ars textoria.

ʽΥφαντικῶς, more textorum, textorio ritu, *Alex. Aphr.*

ʽΥφαντοδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, a textore contortus. Ὃς ὑφαντοδίνητον ἕδος οὐ πέπαται, *Aristoph. Av.* 949. Ab ὑφαντὸς et δινέω.

ʽΥφαντὸς, ἡ, όν, textus, textilis. Ab ὑφαίνω.

ʽΥφάντρια, ας, ἡ, textrix, *Ph.* Ab ὑφάντης.

ʽΥφαπλόω, substerno stragulas vestes, quasi explico sub aliquo.

ʽΥφάπτω, f. ψω, succendo, accendo. Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρί; *Eur. Med.* 378. Πόλις ὑφάπτεται πυρὶ, *Tro.* 1274.

ʽΥφαρπάζω, fut. άσω, vel άξω, surripio, clam rapio. Ἐπεὶ καὶ τὴν ἕδραν σου ὑφάρπασε, *Xen.*

ʽΥφάρπασις, εως, ἡ, usurpatio.

ʽΥφὰς, άδος, ἡ, calathus quo sacra feruntur, *Alex. Aphr.*

ʽΥφασία, ας, ἡ, textura. Ab ὑφαίνω.

ʽΥφασμα, ατος, τὸ, opus injustum, *Ph.* rapina; textile, tela, textura, *Gl. V.* Ab ὑφαίνω.

ʽΥΦΑ'Ω, ῶ, texo. Hinc *Ion.* ὑφόω, pro ὑφῶ· ὑφόωσι pro ὑφῶσιν, ὑφάουσιν, *Od.* 7, 105.

ʽΥΦΕ'ΑΡ, αρος, τὸ, visci genus, quod in abiete et larice nascitur.

ʽΥφεδρεύω, fut. εύσω, inferior sedeo. Ab ἕδρα.

ʽΥφεδρία, ας, ἡ, inferior sedes. Ab eod.

ʽΥφεῖμαι, perf. ind. pass. verbi ὑφίημι.

ʽΥφειμένος, submissus, remissus, permissus, *Eur.*

ʽΥφειμένως, *adv.* summisse, *Ph.* Ab ὑφίημι.

ʽΥφεὶς, aor. 2. part. act. verbi ὑφίημι.

ʽΥφελκτέον, *adv. posit.* subtrahendum est. Ὑφελκτέον δὲ τῶν ξύλων, *Aristoph. Eq.* 916. Ab ὑφέλκω.

ʽΥφελκυσμὸς, οῦ, ὁ, subtractio, *Gl. V.* Ab

ʽΥφελκύω, subtraho; ὑφελκύσῃ, subtraxerit. Ab

ʽΥφέλκω, idem. Ὕφελκε θᾶττον αὐτὸν, *Aristoph. Vesp.* 187. Καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι, *Aristoph. Conc.* 319.

ʽΥφελοίατο, 3. plur. aor. 2. opt. med. verbi ὑφαιρέω.

ʽΥφελοῖσαι, nom. pl. part. act. f. g. *Dor.* pro ὑφελοῦσαι.

ʽΥφελόμενοι, nom. pl. aor. 2. part. med.

ʽΥφὲν, simul. *Vox Gramm.* al. ὑφ' ἕν.

ʽΥφέντες, nom. pl. aor. 2. part. verbi ὑφίημι.

ʽΥφέξει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi ὑπέχω.

ʽΥφέρπω, subrepo, *Gl. V.* Ὑφέρπει γὰρ πολὺ, alta

alta enim mente infixum hærebat, *Soph. Œd. Tyr.* 786. Πάλιν ὑφεῖρπε τὸν σκοπὸν, occulte tendebat ad scopum, *Heliodor.* 10.

Ὕφεσθε, 2. pl. a. 2. imperat. med. v. ὑφίημι.

Ὕφεσις, εως, ἡ, remissio; (2) diminutio, imminutio; (3) submissio. Ab ὑφίημι.

Ὑφεσμὸς, ὁ, impedimentum, *V. L.*

Ὑφέσπερα, *adv.* vesperi.

Ὑφέστιος, ὁ, ἡ, qui sub tecto, domi est. Ab ἑστία.

Ὑφετυμολογέω, originem verbi declaro.

Ὑφὴ, ῆς, ἡ, textura, textus, tenor, *Gl. V.*

Ὑφηγέομαι, ῦμαι, fut. ήσομαι, præeo; (2) incipio, exordior; (3) hortor, suadeo; (4) dicto, doceo; (5) præsum; (6) clam duco, vel duco. Πρώτιστα μὲν νῦν τῶδ' ὑφήγησαι, γέρον, *Eur. El.* 671. Καὶ δαίμων ἐκείνην ὑφηγεῖτο τὴν ὁδὸν, *Plut.* Τῦθ' ὑφηγεῖται ϗ ὁ κοινὸς νόμος, *Aristol.* Hinc

Ὑφήγησις, εως, ἡ, qu. dic. præitio et ductus quidam; (2) doctrina quam quis alii velut præsens tradidit; (3) enarratio; (4) suasio.

Ὑφηγητὴρ, ῆρος, ὁ, dux, prætor.

Ὑφηγητὴς, ῦ, ὁ, qui præit alii in re quapiam, suasor.

Ὑφῆκας, 2. sing. a. 1. ind. verbi ὑφίημι.

Ὑφημιόλιος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, subdimidius, i. e. dimidio minor.

Ὕφηνα, aor. 1. ind. act. *Att.* pro ὕφανα, ab ὑφαίνω.

Ὑφηνιοχέω, ῶ, f. ήσω, aurigæ administer sum; (2) aurigor; dicitur et *tropice.* Ab

Ὑφηνίοχος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, administer aurigæ; (2) auriga.

Ὑφῃρεῖτο, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro ὑφῃρέετο, ab ὑφαιρέω.

Ὑφήσσων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. subminor, paulo minor et junior.

Ὑφήφασαι, alii ὑφύφασαι, quod vide.

Ὑφειμένως, *adv.* sensim, leviter. Τὸ πνεῦμα ὑφειμένως δέχεσθαι, *Heliod.* 5.

Ὑφιζάνω, f. ζήσω, subsideo, sedeo sub. Ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις, continebant se sub clypeorum ambitu, *Eurip. Phœn.* 1391. Hinc

Ὑφίζησις, εως, ἡ, sedimentum, subsidentia, depressio, qu. dic. subsessio, unde cessio, depressio velut terræ.

Ὑφίζω, subsido, *Steph.*

Ὑφίημι, fut. ήσω, submitto, demitto; (2) suborno: ὑφίημι, et ὑφίεμαι, remitto, concedo, cedo; ὑφειμένος, submissus, perf. pass. part. Σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι, *Eur. Med.* 24. Τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον μαστοῖς ὑφεῖτο, *Id. Ph.* 31. Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ, demissiori velo, *Soph. El.* (2) ὑφεὶς μάγον τοιόνδε, *Soph. Œd. Tyr.* 387. Οἶδ' ἀντὶ σῦ γε κατθανεῖν ὑφειμένην, *Eurip. Alc.* 527. Ex ὑπὸ et ἵημι.

Ὑφίητι, 3. s. præs. ind. act. *Dor.* pro ὑφίησι.

Ὑφίστημι, suppono, subjicio, substituo; (2) propono; in a. 2. et præt. neutraliter dicitur subeo, succedo, sustineo, suscipio; (3) recipio, polliceor; ὑφίσταμαι, *pass.* supponor, sufficior; (2) excipio impetum; (3) tolero, perfero; *in med.* est etiam subsideo, demergor; (2) occulte sto; (3) digredior; (4) puto, arbitror; (5) polliceor, recipio; ὑποσταίη, exstiterit, *Ph.* a. 1. opt. Μόνη δύναιτ' ἂν τόνδ' ὑποστῆναι πόνον, *Eur. Supp.* 189. (2) γνώμας ὑποστήσας σοφὰς, post edita sapienter effœta, *Soph. Aj.* 1091. Τόνδ' ὑφίσταμαι πόνον, *Eur. Rhes.* 157. Ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις ἐχ' ὑφίσταται, *Id. Her. Fur.* 1354.

Ὑφόλμιον, ϐ, τὸ, quod mortario supponitur, quod mortarium sustinet; (2) pars tibiæ sub ligulis quæ ori opponitur. Ab ὅλμος.

Ὑφόρασις, εως, ἡ, pudor; (2) metus, suspicio.

Ὑφορατικὸς, ἡ, ὸν, suspiciosus. Ab

Ὑφοράω, ῶ, et ὑφοράομαι, ῶμαι, suspecto, suspectum habeo, suspicor; (2) suspicio, revereor; (3) caveo ab aliquo. Ὑμεῖς ὑφορώμενοι τὰ περιπεπραγμένα, *Dem.* Μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι, vereri, *Luc.* Ὑφορῶνται γὰρ τὰ ἐν αὐτῷ θηρία, *Ælian.* (3) ἐκέλευε τὴν σύγκλητον ὑφορᾶσθαι νέον ἐχθρὸν εὐδοκιμοῦντα καὶ γειτονιῶντα, *Appian. Maced. Eclog.* 9, 1.

Ὑφορβὸς, ῦ, ὁ, subulcus. Ex ὗς et φέρβω.

Ὑφορμέω, ῶ, in statione immineo, insidior, seu in statione navium sum.

Ὑφορμίζω, et ὑφορμίζομαι, in stationem subduco. Ὑφορμισάμενοι νυκτὸς ἐκ ἔλαθον, *Thuc.*

Ὑφόρμιον, ϐ, τὸ, monile. Ab ὅρμος.

Ὑφορμιστὴρ, ὁ, formidolosus seu periculosus appellentibus, *Opp.*

Ὕφορμος, ϐ, ὁ, locus stationi aptus, *Appian.*

Ὕφος, εος, τὸ, textile, id quod textum est, tela, tapes, vestis, aut simile quidpiam, *Ph.* textura, contextus. Ab ὑφάω.

Ὑφὸς, pro κυφὸς, gibbosus, curvus, *Steph.*

Ὑφόω, pro ὑφάω, *Steph.*

Ὑφόωσι, 3. pl. præs. ind. act. *Poet.* pro ὑφῶσι, ex ὑφάωσι, ab ὑφάω.

Ὕφυγρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, subhumidus, humidus.

Ὕφυδρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui sub aquis est, sub aquas demersus; (2) aqua intercute laborans. Ex ὑπὸ et ὕδωρ.

Ὑφυπνόω, paulatim obdormiscere facio. *In med. et pass.* obdormisco.

Ὑφύφασαι, 3. sing. perf. ind. pass. *Att.* pro ὕφασαι, ab ὑφαίνω.

Ὑψαγόρας, ὁ· vide ὑψηγόρας.

Ὑψάντυξ, υγος, ὁ ϗ ἡ, alte cameratus, altos fornices habens. Ex ὕψος et ἄντυξ.

Ὑψαυχενέω, ῶ, fut. ήσω, cervicem effero, cervice erecta incedo; (2) effero me, superbus sum, *Plut.* Ab ὑψαύχην.

Ὑψαυχέω, ῶ, fut. ήσω, idem. Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλῦτος, *Phocyl.* 57. Ex ὕψος et αὐχέω.

Ὑψαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, elatam cervicem habens; (2) superbus, arrogans. Ex ὕψος et αὐχήν. Hinc

Ὑψαυχενίζω, idem quod ὑψαυχέω.

Ὑψεῖται, οἱ, nummularii, trapezitæ, *Hes.*

Ὑψερεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, alte tectus, altum tectum habens; (2) altus, celsus, *Il.* 5, 213. Ex ὕψος et ἐρέφω.

Ὑψηγόρας, ϐ, ὁ, *Ion.* ὑψηγόρης, vanus jactator, gloriosus. Ex ὕψος et ἀγορά.

Ὑψηγορέω, fut. ήσω, glorior, superbe loquor. Ab ἀγορεύω.

Ὑψηγορία, ας, ἡ, jactantia; (2) superbia.

Ὑψηγόρος, idem quod ὑψαγόρης, *E. M.*

Ὑψήεις, εσσα, εν, celsus. Ab ὕψος.

Ὑψηλαυχενία, ας, ἡ, elatio cervicis; superbia.

Ὑψηλαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, cervicem extollens; superbus. Ex ὑψηλὸς et αὐχήν.

Ὑψηλῆσιν, dat. plur. *Ion.* et cum ν, pro ὑψηλαῖς, ab ὑψηλός.

Ὑψηλοβατέω, ῶ, sublimem aeris regionem perambulo; (2) sublimia, alta tracto, appeto, loquor. A βαίνω, vel inus. βατέω.

Ὑψηλοκάρδιος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui animo est elato, superbus, arrogans. Ex καρδία.

Ὑψηλόκρημνος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, alta habens præcipitia, altus, epith. rupis.

Ὑψηλολογέω, ῶ, alta loquor; (2) utor verbis sublimibus, orationis sublimitatem affecto.

Ὑψηλολογία, ας, ἡ, sermonis sublimitas; (2) orationis arrogantia. Ab

Ὑψηλολόγος, ϐ, ὁ, magniloquus, qui orationis sublimitatem affectat.

Ὑψηλόνοος, *contr.* ὑψηλόνϐς, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui est mente elata.

Ὑψηλόνωτος, ον, alta juga habens, i. e. altus.

Ὑψηλοπέτης, εος, ὁ ϗ ἡ, præpes; (2) illustris, *Ph.* Ex ὑψηλὸς et πέτομαι.

Ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, altus, excelsus, sublimis. Ab ὕψος. Hinc

Ὑψηλότης, ητος, ἡ, excelsitas, eminentia.

Ὑψήλοφος, *V. L.* pro

Ὑψίλοφος, alte cristatus, *Ar.*

Ὑψηλοφρονέω, ῶ, f. ήσω, alta sum mente; (2) animo sum elato, superbio. Μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ φοβῦ, *Rom.* 11, 20.

Ὑψηλοφροσύνη, ης, ἡ, mens alta; (2) animus superbus, nimium se referens. Ab

Ὑψηλόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui est mente excelsa; (2) superbus, qui alta sapit. Ex ὑψηλὸς et φρήν.

Ὑψηλοφυὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, celsus natu. A φύομαι.

Ὑψηλόφωνος, ον, alta voce clamans, seu loquens, seu lamentans. A φωνή.

Ὑψηλῶς, *adv.* alte. Ab ὑψηλός.

Ὑψήνωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, alta seu celsa virilitate præditus; (2) celsos viros faciens. Ex ὕψος et ἀνήρ.

Ὑψηρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ· vide ὑψερεφής.

Ὑψητὸς, ἡ, ὸν, altus, celsus, sublimis. Ab ὕψος.

Ὑψηχὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, altisonus, altum et clarum sonum edens, *Il.* 5, 772. Ex ὕψος et ἦχος.

Ὕψι, *adv.* alte. Ab ὕψος.

Ὑψιβαθὺς, longus, promissus. Ὀφρύας ὑψιβαθείας, *Opp. Cyn.* 3, 26.

Ὑψιβαμῶν, *Hes.* idem quod

Ὑψιβάμων, et ὑψιβάτης, ὁ, idem quod

Ὑψίβατος, ὁ ϗ ἡ, alte incedens; (2) in alto situs. A βαίνω.

Ὑψιβιβὰς, άντος, ὁ, idem, *Hom. in Apoll.* 416. A βίβημι.

Ὑψιβόας, ϐ, ὁ, alte clamans. Ex βοάω.

Ὑψιβρεμέτης, ϐ, ὁ, qu. dic. altifremens, altistrepens; altisonans, *Il.* 1, 354. Ex ὕψος et βρέμω.

Ὑψιγένεθλος, in alto natus, *Nonn.*

Ὑψιγέννητος, ον, in alto natus, de ramo altæ arboris, *Æsch.*

Ὑψίγυιος, seu -γυος, alta habens membra, altus, *Pind.*

Ὑψίδομος, ὁ ϗ ἡ, altas domos habens vel alte exstructas, *Cal.*

Ὑψίζυγος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, qui in sublimi sedet sedili, *Il.* 4, 166.

Ὑψιθέμεθλος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, alta habens fundamenta, *Nonn. P.* 4, 2. Ex θέμεθλον.

Ὑψίθρονος, ὁ ϗ ἡ, celsus dignitate.

Ὑψίθωκος, et

Ὑψιθόωκος, ὁ, altum solium habens, *Synes. Cyr.*

Ὑψικάρηνος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, altum caput habens; (2) altum cacumen habens. Εἰς ὄρος ὑψικάρηνον ἀνῄει, *Nonn. P.* 6, 3. Ex ὕψι et κάρηνον.

Ὑψικέλευθος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, per alta loca incedens.

Ὑψίκερας, ατος, ὁ ϗ ἡ, celsa gerens cornua, Ὑψικέρατα πέτραν, *Aristoph. Nub.* 597.

Ὑψίκερας, et

Ὑψικέρατος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ὑψίκερως, *Ar.*

Ὑψικέραυνος, ὁ, ἡ, in alto fulminans.

Ὑψίκερως, ω, ὁ ϗ ἡ, idem, *Od.* 10, 258. Ὑψίκερω ταύρϐ, *Soph. Trach.* 507. Ex ὕψι et κέρας.

Ὑψικόλωνος, ὁ, ἡ, altus, epith. montis, *Opp.*

Ὑψίκομος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, alte comatus. Ὑψικόμων πέραν ἐλατᾶν, *Eurip. Alcest.* 588. Ex ὕψι et κόμη.

Ὑψίκομπος, elatus, superbus jactator, *Steph.*

Ὑψικόμπως, *adv.* arroganter, fastuose. Ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ὑμείψατο, *Soph. Aj.* 777.

Ὑψικόρυμβος, altum cacumen vel altam eminentiam habens, *Cyr.*

Ὑψικρατέω, in alto (i. e. cœlo) impero.

Ὑψικρεμὴς, alte suspensus. Καὶ ῥ' ὁ μὲν ὑψικρεμὴς ἀμνὸς ἀΰτει, *Opp. Cyn.* 4, 93.

Ὑψίκρημνος, ϐ, ὁ ϗ ἡ· vide ὑψηλόκρημνος.

Ὑψιλοειδής. Vide ὑψοειδὴς, *Steph.*

Ὑψίλυχνος, ον, excelsum habens lychnum, *item*, ab excelso resplendens lychno, *Ath.*

Ὑψιμέδων, οντος, ὁ, in alto regnans. Ex ὕψι et μέδω, *regno.*

Ὑψιμέλαθρος, ϐ, ὁ ϗ ἡ, altas habens ædes; (2) excelsa habens atria.

Ὑψιμέλας, αινα, αν, altus et niger, epith. navis.

Ὑψίμεσος, altus in medio, *Man.*

Ὑψινεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui est in altis nubibus, epith. Jovis.

Ὑψίνοος, elatam mentem habens, superbus, *Nonn.*

Ὑψιπαγὴς, ὲς, altus, epith. rupis. A πάγνυμι.

Ὑψίπεδος, ον, alte situs, epith. urbis.

Ὑψιπέταλος, pro ὑψιπέτηλος, *Ath.*

Ὑψιπετήεις, ήεσσα, ῆεν, altivolus, altivolans. Ex ὕψι et πέτομαι.

Ὑψιπέτηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, epith. arboris, altus, procerus. Ex ὕψι et πέτηλον.

Ὑψιπέτης, ου, ὁ, alte volans, altivolus. Ex πέτομαι.

Ὑψιπετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; (2) ex alto lapsus. Ex πέτομαι vel πίπτω.

Ὑψίπολις, ὁ, ἡ, princeps civitatis, *Soph. Antig.* 370.

Ὑψιπόλος, in sublimi versans, præpes. Ὑψιπόλοις ἀγέλαισιν οἰωνῶν, *Opp. Cyn.* 3, 3.

Ὑψιπόρος, sublimis. Ἠέρος ὑψιπόροισιν ἐπιπλώουσιν κελεύθοις, *Opp. Cyn.* 3, 497.

Ὑψίπους, ουν, excelsus.

Ὑψίπρυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, altam habens puppim. Ex πρύμνα.

Ὑψίπυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, altas portas habens. Ex πύλη.

Ὑψίπυργος, ου, ὁ ϗ ἡ, altis turribus insignis.

Ὑψιρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, pro ὑψηρεφής.

Ὑψιστάριος, pro ὕψιστος, *Hes. Suid.*

Ὑψίστολος, ου, ὁ ϗ ἡ, alte stolatus, alte succinctus. A στολή.

Ὕψιστος, ιστη, ιστον, altissimus, excelsissimus, *Superlat.* ab ὕψος.

Ὑψιτενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in altum tendens; (2) in alto extensus. Ex ὕψι et τείνω.

Ὑψιτένοντας, acc. pl. ab

Ὑψιτένων, οντος, ὁ, qui alta et erecta cervice incedere solet. Ex iisd.

Ὑψίτερος, altior, *Theoc.*

Ὑψίτοκος, ὁ ϗ ἡ, quæ sero peperit, *Naz.*

Ὑψιφαὴς, et ὑψιφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, celsus, e longinquo conspicuus. A φάω.

Ὑψιφερὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, in altum latus, sublimis. Ναοὶ ὑψιφερεῖς, *Aristoph. Nub.* 305. A φέρω.

Ὑψιφόρητος, ὁ ϗ ἡ, in altum tendens, *Procl.*

Ὑψίφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, altum et elatum animum habens. A φρήν.

Ὑψιχαίτης, ου, ὁ, alte comatus. Ex χαίτη.

Ὑψόθεν, *adv.* ex alto, desuper. Ab ὕψος.

Ὑψόθι, *adv.* in alto, in sublimi; (2) super, supra; (3) alte, in altum. Ab eod.

Ὑψόπρωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, altam habens proram. Ex ὕψος et πρώρα.

Ὑψόροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, altam cameram seu concamerationem habens; (2) excelsus.

Ὑψόροφος, idem quod ὑψηρεφὴς, *Hom.*

ὙΨΟΣ, εος, τὸ, altitudo, celsitudo, sublimitas; (2) cacumen, fastigium, vertex.

Ὑψόσε, *adv.* in altum, in sublime. Ab ὕψος.

Ὑψοῦ, *adv.* alte, in alto; (2) in altum, *Il.* 1, 486. Ab eod.

Ὑψόφρων, idem quod ὑψηλόφρων, *Steph.*

Ὑψόω, ῶ, fut. ώσω, exalto, in altum tollo, extollo, sublimo, *Gl. V.* Τοῦτον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν ϗ σωτῆρα ὕψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, *Act.* 5, 31. Οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, *Joan.* 2, 14. ὑψωθήσεται, *Luc.* 18, 14. Ab ὕψος.

Ὑψώθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ὑψόω.

Ὑψωθῆναι, *sublatum esse,* aor. 1. inf. pass.

Ὕψωμα, ατος, τὸ, exaltatio, elevatio; (2) altitudo, sublimitas; (3) res alta seu illustris. Ab ὑψόω.

Ὑψώσας, aor. 1. part. act. verbi ὑψόω.

Ὑψώσῃ, 3. sing. aor. 1. conj. act.

Ὕψωσις, εως, ἡ, exaltatio, elevatio. Ab eod.

ὝΩ, fut. ὕσω, pluo; (2) irrigo, pluvia perfundo. Πῶ γὰρ πώποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι; *Aristoph. Nub.* 369. Ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, *Ib.* 1116.

Ὑώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, suillus, porcinus, sui similis; *metaph.* spurcus et immundus, stupidus. Ab ὗς. Hinc

Ὑωδία, ας, ἡ, porcina insulsitas vel stupiditas, porcini mores.

Φ.

Φ, Litera Græcorum vigesima prima, quæ φῖ appellatur, ortaque est ab Hebræorum Pe; (2) in numeris notat *quingenta,* at cum lineola inferne apposita, ͵φ, *quingenta millia.*

Φᾶ, *dixit,* 3. sing. imperf. vel a. 2. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἔφη, a φημί.

Φάανθεν, *visi sunt,* 3. pl. aor. 1. ind. *Ion.* et *Poet.* pro ἔφανθεν, et hoc *Bœot.* pro ἐφάνθησαν, a φαίνομαι, *Il.* 1, 200.

Φαάντατος, η, ον, splendidissimus, lucidissimus; quasi a φααντὸς, quod esset lucidus. A φαίνω, *luceo.*

Φαάντερος, έρα, ερον, splendidior; *comp.* ab eod.

Φαβοτύπος, ου, ὁ, qu. dic. qui tundit et percutit columbas, genus accipitris, falco. Ex φὰψ et τύπτω.

Φάγαινα, ης, ἡ, adfectus stomachi, quum vehementer appetens cibum immodice sumit, nec satiari vorando potest; (2) ulcus quoddam exedens et cancri genus; (3) morbus quidam favorum. A φάγος.

Φαγάνθρωπος, ου, ὁ, ἡ, pro ἀνθρωπόφαγος, *Hes.*

Φαγέδαινα, ης, ἡ, idem quod φάγαινα, sed maxime, n. 2. (*Cels.* 6.) Ex φάγος et ἔδω.

Φαγεδαινικὸς, ἡ, ὸν, phagedænicus, gangrænosus; ut φαγεδαινικὰ ἕλκη. A præc.

Φαγέειν, *comedisse,* aor. 2. inf. act. *Ion.* pro

Φαγεῖν, comedere, esse, manducare, *Gl. Vet.* a. 2. sine præsenti; ἔφαγον, comedi; φάγομαι, comedam, fut. 1. φάγη, comede, imperat. a. 2. ἐὰν φάγω, si comedam, conj. φάγοιμι, opt. φαγὼν, part. Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες, *Arist. Plut.* 253. Μὴ βρώσει ἐφάγομεν ἐκ τοῦ βασιλέως, 2 *Sam.* 19, 42. Τὰς σάρκας αὐτῆς φάγονται, *Apoc.* 17, 16.

Φάγεσαι, pro φάγῃ, 2. sing. præs. ind. med.

Φαγέσωρος, ου, ὁ ϗ ἡ, vorax, inexplebilis edo seu comedo, *Poll.* A φάγος.

Φάγημα, ατος, τὸ, id quod comeditur, esculentum. Ab eod.

Φαγήσια, ίων, τὰ, festum quoddam in quo cibo ad satietatem usque exhilarabantur. Alias et φαγησία, ας, ἡ, scil. ἑορτή. A φάγησις.

Φαγησιπόσια, ίων, τὰ, idem: dicitur et φαγησιποσία, ας, ἡ, scil. ἑορτή. Ex φάγησις et πόσις, *polio.*

Φάγησις, εως, ἡ, esus, voratio. A φαγεῖν.

Φάγιλος, ου, ὁ, phagilus, agnus cum edulis esse incipit. Ab eod.

Φάγος, ου, ὁ, vorax, edax, comedo. Ab eod.

Φάγρος, ου, ὁ, *Phil.* φάγρος ἰχθὺς, *piscis* dentatus, barbulus, puellius, dentex. Cretensium lingua ἡ ἀκόνη, i. e. cos. A φαγεῖν.

Φαγύλιον, τὸ, marsupium, *Suid.*

ΦΑΓΩ, inus. Vid. φαγεῖν.

Φάγωντι, *vorent,* 3. pl. præs. conj. act. *Dor.* pro φάγωσι, a φάγω, *edo.*

Φαγὼν, όνος, ὁ, maxilla; (2) idem quod φάγος, *Ern.*

Φαδάζω, flecto, *Hes. V. L.*

Φάε, *lucebat,* 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφαε, a φάω.

Φαέθοντα, *adv.* per diem. Πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες, *Soph. Aj.* 930.

Φαεθοντιὰς, solaris. Ἀντία δ' αἴγλη χαλκοῦ ἀποθρώσκει φαεθοντιὰς, *Opp. Cyn.* 1, 218.

Φαεθοντὶς, ἡ, *adj.* Phaethontea, *Ep.*

Φαέθουσα, proprie Phaethontis soror, *Hom.*

Φαέθων, οντος, ὁ, lucidus; solis epith. (2) stella Jovis. A φάω, *luceo.* Unde

Φαεινὸς, ἡ, ὸν, splendidus, lucidus. A

Φαείνω, splendeo, fulgeo, luceo, *Od.* 18, 342.

Φαεννὸς, ἡ, ὸν, lucidus.

Φαεσίμβροτος, ου, ὁ ϗ ἡ, lucem hominibus adferens, lucens hominibus, *Il.* 24, 785.

Φαεσφορία, ας, ἡ, lux, illuminatio, *Callim. in Dian.* 11. A

Φαεσφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, lucifer, lucem adferens. Ex φάος et φέρω.

Φάζω, interficio; ut hinc sit πεφασμένος, occisus. Ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷιν αὖ πέφασμαι καινὸς, *Soph. Œd. Col.* 1537. Significat etiam decretorius, ut Μῦθον ἀτιμήσαντι πεφασμένον, *Il.* 14, 127. A φάω.

Φάθι, *dic,* 2. s. præs. imperat. act. verbi φημί.

Φαιδιμόεις, όεσσα, όεν, illustris. A

Φαίδιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem. A φαιδρός.

Φαιδρόνους, ὁ, ἡ, hilaris, lætus. A seq. et νοῦς.

ΦΑΙΔΡΟΣ, ρὰ, ρὸν, nitidus, splendidus; (2) hilaris, lætus, faustus, *Gl. V.* luculentus. Φαιδρότεροι γνώμῃ, *Aret.* Hinc

Φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas, alacritas, nitor vultus; (2) nitor.

Φαιδρύω, ῶ, exhilaro; (2) nitidum reddo.

Φαιδρύνεσθαι, præs. inf. pass. verbi φαιδρύνω.

Φαιδρυντὴς, οῦ, ὁ, æditus; (2) lotor, mundator. A φαιδρύνω. Hinc

Φαιδρύντρια, ας, ἡ, lotrix, purgatrix.

Φαιδρύνω, hilaro, exhilaro; (2) splendidum, nitidum, aut tersum reddo, expurgo; (3) orno; (4) ungo, *ap. Jos.* A φαιδρός.

Φαίδρυσμα, ατος, τὸ, quicquid nitidum ornatumve facit, *Ern.*

Φαιδρωπὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, qui hilari est vultu. Ex φαιδρὸς et ὤψ.

Φαιδρῶς, *adv.* nitide, splendide, laute; (2) hilariter.

Φαίην, *dixerim,* præs. vel a. 2. opt. act. verbi φημί.

Φαίκανον, τὸ, ruta, *Steph.*

ΦΑΙΚΑΣΙΟΝ, ου, τὸ, calceamenti genus Atticum, dictum κονίπους, *Clem. Al.*

Φαικὸς, levis, *Ep. Suid.*

Φαῖμεν, *dixerimus,* 1. pl. a. 2. opt. act. v. φημί.

Φαινακίζω, pro φενακίζω, *Hes.*

Φαινέμεν, *indicare,* præs. inf. act. *Ion.* pro φαίνειν.

Φαινέσκετο, *apparebat,* 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐφαίνετο, a φαίνομαι.

Φαινίνδα, (*indecl.*) genus ludendi pila. A φαίνω.

Φαινὶς, ἡ, anemone, *ap. Laced.*

Φαίνοισαι, *ostendentes,* nom. pl. fœm. præs. part. act. *Dor.* pro φαίνουσαι, a φαίνω.

Φαίνοιτο, 3. sing. præs. opt. med.

Φαινόλης, ου, ὁ, *Gl. V.* φαινόλης, τὸ φελόνιον, penula. Al. *Gl. V.* φαινόλη, lacerna, penula.

Φαινολὶς, ἡ, splendide apparens, *Soph.*

Φαινολοθήκη, ης, ἡ, penularium, *Gl. V.* ubi penulæ reponuntur. Ex φαινόλης et θήκη.

Φαινομένην, acc. sing. præs. part. med.

Φαινομένηφι, *apparenti,* dat. sing. *per Paragog.* syllabæ φι.

Φαινομηρὶς, ίδος, vel φαινόμηρις, ιδος, ἡ, quæ femora ostendit; de Lacænis, *Plut.* Ex φαίνω et μηρὸς, *femur.*

Φαινοπροσωπέω, faciem meam ostendo, conspiciendum me præbeo, *Cic.*

Φαίνω, f. φανῶ, in lucem edo. *Gl. V.* ostendo; (2) defero; *unde et* φαίνοντες, quadruplatores; (3) luceo, appareo; quod proprie est φαίνομαι. *pass.* φαίνομαι, appareo, *Gl. V.* φαίνεται, panditur, videtur, ostenditur, apparet, *Phil.* φαινόμεθα, dignoscimur, *Phil.* ἐφάνη, apparuit, aor. 2. pass. (2) deferor, accusor; (3) adsum, appareo; τὰ φαινόμενα, astronomia sphærica; *item* quæ ante oculos sunt; τὸ φαινόμενον, sententia pronunciata, *Ern.* Τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, *Joan.* 1, 5. Ἄρηξον, ἐλθὲ ϗ σκιὰ φάνηθι μοὶ, *Eur. Her. Fur.* 496. Σὲ μὲν ἐν τῇ πόλει δεῖ τινὰ φαίνεσθαι, *Dem.* A φάος.

Φαίνων, ὁ, stella Saturni, *Cic.*

Φαινῶπις, ἡ, splendens, *Man.*

Φαιὸς, ὰ, ὸν, fuscus, subniger, qui medio est inter candidum et nigrum colore. *Gl. V.* aquilus, pullus, fuscus. Ab eod. Hinc

Φαιερὸς, ὰ, ὸν, idem.

Φαιστὸς, ἡ, ὸν, seu φαῖστος, η, ον, luminosus, lucens. Ab eod.

Φαιωχίτων, ὁ, ἡ, pullatus, nigra veste indutus.

Φάκελλος, et φάκελος, ου, ὁ, fascis aut fasciculus. A σφάκελος.

ΦΑΚΗ, vel φακῆ, ῆς, ἡ, lens, lenticula, lens cocta, ipsum ex lente pulmentum, *Angl.* LENTILS. Hinc

Φάκινος, ίνη, ινον, qui ex lente est.

ΦΑΚΙΟΛΟΣ, ου, ὁ, fascis, fasciculus.

Φάκιον, ου, τὸ, lenticulæ decoctum aut cremor. Dim. a φακῆ.

Φακοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, lenticulæ similis. *Gl. V.* lenticularis. Ex φακὸς et εἶδος.

Φακοπτισσάνη, ης, ἡ, edulium ex lente et ptisana. Ex φακὸς et πτισσάνη.

Φακὸς, οῦ, ὁ, lens cruda, ut volunt *Gramm.* sed promiscue

promiscue cum φακῇ dicitur; (2) lenticula, i. e. vas lenticulatum, aut lenticulæ forma, quo aqua calente aut oleo pleno fotus adhibebantur; (3) vas in quo mortuorum cineres conduntur; (4) lentigo, verruca, facies verrucosa; (5) nigra quædam oculi macula. *Gl. V.* lens, lentigo; φακὸς προσώπου, *faciei* nævus, *Ph.* A φακῆ.

Φακοψὶς, lentiginosus, sparso ore, *Ph.* Ex φακὸς et ὄψις, *vultus.*

Φακώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, lenti similis. A φακός.

Φακωτὸς, ἡ, ὸν, in modum lentis conformatus. Ab eod.

ΦΑ'ΛΑ, ornamentum galeæ, *Suid.*

Φαλαγγάρχης, ου, ὁ, præfectus phalangis. Ex φάλαγξ et ἀρχή. Hinc

Φαλαγγαρχία, ας, ἡ, imperium quod habet is qui phalangi præest.

Φαλαγγηδὸν, *adv.* per phalanges; (2) turmatim. A φάλαγξ.

Φαλαγγιόδηκτος, ου, ὁ ϗ ἡ, morsus a phalangio, aranei genere. Ex φαλάγγιον et δάκνω.

Φαλάγγιον, ου, τὸ, aranei genus, a crurum longioribus internodiis dictum; (2) herba quædam. A φάλαγξ.

Φαλαγγίτης, ου, ὁ, miles legionarius; (2) herba quædam. Ab eod.

Φαλαγγιτικὸς, ἡ, ὸν, ad phalangem pertinens, e phalange sumptus, &c.

Φαλαγγίτιον, τὸ, herba quædam, al. φαλάγγιον, et φαλαγγίτης, *Diosc.*

Φαλαγγομαχέω, phalange, peditatu pugno; (2) cum phalange prælior. A

Φαλαγγομάχης, ου, ὁ, phalangibus pugnans. Ex φάλαγξ et μάχη.

Φαλαγγόω, ῶ, efferor, in ferinam naturam vertor, irritor. A φάλαγξ, n. 4. Hinc

Φαλάγγωμα, ατος, τὸ, pompa quædam in Bacchanalibus.

Φαλάγγωσις, εως, ἡ, oculi adfectio, quum cilium introspectat, ita ut pili oculum compungant. Ab eod.

Φάλαγξ, αγγος, ἡ, *proprie* quædam acies Macedonum, ut legio Rom. (2) peditatus; unde legio, acies, cohors, *Ph.* (3) internodium, *Gl. V.* (4) tarantula, *Gl. V.* araneus; (5) baculus quisque longus, teres, ad cylindri formam; φάλαγγες etiam ligna quibus naves fulciuntur.

Φάλαι, pro φάλαιναι, balænæ, *Lyc.*

ΦΑ'ΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, cicindela, lampyris, quæ noctu lucernis advolat, *Nic. Th.* 760. (2) balæna, *Aristoph. Vesp.* 35.

Φαλάκρα, ας, ἡ, calvities, calvitium, calvaria, calvarium, *Gl. V.*

Φαλακράω, calveo, *Gl. V.* A præc.

Φαλακροειδὴς, ἐς, qui calvus esse videtur. E seq. et εἶδος.

ΦΑΛΑΚΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, calvus. Hinc

Φαλακρότης, ητος, ἡ, calvities.

Φαλακρόω, ῶ, fut. ώσω, calvum reddo; calvo, *Gl. V.* φαλακροῦσθαι, calvescere, *Gl. V.* Hinc

Φαλάκρωμα, ατος, τὸ, calvitium.

Φαλάκρωσις, εως, ἡ, idem, *Aret.*

Φαλακτόνος, accipitris genus, *Hes.*

Φαλανθίας, et -τίας, ου, ὁ, calvus. A φάλανθος.

Φάλανθος, calvus. Ex φαλὸς et ἄνθος, *flos.* (nisi ανθος mera terminatio est, *Ern.*)

Φάλαρα, ων, τὰ, phaleræ, ornamenta equorum aut equitum; (2) lora. A φαλός.

Φαλαρὶς, ίδος, ἡ, phalaris, avis quædam marina seu palustris. Ab eod.

Φαλαρισμὸς, ὁ, crudelitas: a Phalaride tyranno.

Φάλαρον, ου, τὸ, crista galeæ; item fascia, diadema; φάλαρα, τὰ, *Æschyl.* A φαλός.

Φαληριάω, ῶ, albesco spuma; unde φαληριόωντα pro φαληριῶντα, *Il.* 13, 799. A

Φαληρὸς, ρὰ, ρὸν, albus, spumeus; (2) *Subst.* ferrum galeæ. A φαλός.

Φαληριόεις, idem quod φαληρὸς, *Steph.*

Φάλης, ητος, ὁ, idem quod φαλλός· scribitur et φαλῆς.

Φαλιόπους, οδος, ὁ ϗ ἡ, albos pedes habens.

Φάλιος, ια, ιον, albus, splendidus. A φαλός.

Φάλλις, ἡ, pars navis ubi est sentina.

Φαλλαγώγια, ων, τὰ, festum Priapo celebrari solitum. Ex φαλλὸς et ἀγωγή.

Φαλληφόρια, ίων, τὰ, idem. A φαλλοφόρος.

Φαλλικὸς, ἡ, ὸν, phallicus, ad phallos pertinens. A φαλλός.

Φαλλοβατέω, fut. ήσω, phallum conscendo, phallo insideo, *Lucian.* A

Φαλλοβάτης, ου, ὁ, Priapi conscensor. Ex φαλλὸς et βαίνω.

ΦΑΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, penis ligneus vel coriaceus; vel lignum oblongum in summo habens penem talem.

Φαλλοφορέω, phallum gesto. A

Φαλλοφόρος, ου, ὁ, qui in sacris Priapi phallum vel veretrum gestat. Ex φαλλὸς et φέρω.

ΦΑΛΟ'Σ, splendidus; (2) albus.

ΦΑ'ΛΟΣ, ου, ὁ, conus galeæ, crista.

Φαλύνω, splendidum seu album reddo, a φαλὸς, *Steph.*

Φάμαν, acc. sing. *Dor.* pro φήμην, a φήμη, *fama.*

Φαμὲν, *dicimus*, 1. pl. præs. ind. act. v. φημί.

Φάμενοι, nom. pl. præs. vel a. 2. part. med. verbi ejusd.

Φαμὶ, *Dor.* pro φημὶ, *dico.*

Φὰν, *dicebant*, 3. pl. imperf. vel a. 2. ind. act. *Ion.* et *Bœot.* pro ἔφησαν, a verbo eod.

Φαναὶ, ῶν, αἱ, seu φάναι, splendores, illuminationes. Μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων ἔδειξεν Ὀρφεὺς, *Eur. Rhes.* 943. A φανός.

Φάναι, *dicere*, præs. inf. verbi φημί.

Φαναῖος, α, ον, splendidus, illustris. A φανός.

Φανάριον, τὸ, Dim. a φάνιον, sed non bonum verbum, *Ern.*

Φανείην, *apparuerim*, aor. 2. opt. pass. verbi φαίνομαι.

Φάνεν, *apparuerunt*, 3. pl. a. 2. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐφάνησαν.

Φανὲν, *nuntiatum*, neutrum particip. φανείς. Ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο, *Soph. Œd. Tyr.* 848. Φανεὶς simplex pro composito ἀποφανεὶς, enuntiatus, pervulgatus. Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς, *Id. Trach.* 1.

Φανερολογία, ας, ἡ, cum quid palam dicitur.

Φανερόμισος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui palam odit, *Aristot. Ethic.* Ex φανερὸς et μῖσος.

Φανεροποιέω, ῶ, declaro, *Gl. V.* Φανεροποιῆσαι, certiorari. Ex φανερὸς et ποιέω.

Φανεροποίησις, εως, ἡ, declaratio, manifestatio. A præc.

Φανερὸς, ρὰ, ρὸν, manifestus, evidens, apertus, clarus, illustris, celebris. A φαίνω.

Φανερόφιλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui palam amat, *Aristot. Ethic.*

Φανερόω, ῶ, f. ώσω, manifestum facio, declaro, clarum efficio, manifesto, illustro, propalo. *Gl. V.* φανεροῦμαι, claresco, patefio. Φανερώσει τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν, 1 *Cor.* 4, 5. Φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ, *Joann.* 7, 4. Τότε ϗ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ, *Col.* 3, 4. A φανερός.

Φανερῶς, *adv.* manifeste, evidenter, aperte, palam. Ab eod.

Φανερώσει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi φανερόω.

Φανέρωσις, εως, ἡ, manifestatio, patefactio, declaratio. A φανερόω.

Φάνεσκε, *ostendit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφανε, a φαίνω.

Φάνη, ἡ, splendor enitescens, fulgor, *Hes. V. L. ex Eur.*

Φάνη, *apparuit*, 3. sing. aor. 2. ind. pass. *Ion.* pro ἐφάνη, a φαίνομαι.

Φανήῃ, *videatur*, 3. sing. aor. 2. conj. pass. *per Epenthes.* pro φανῇ, a verbo eod.

Φανήμεναι, a. 2. inf. pass. *Dor.* pro φανῆναι.

Φανῇς, *apparueris*, 2. sing. aor. 2. conj. pass.

Φάνης, ητος, ὁ, sol; (2) amor. A φαίνομαι, quod iste quotidie quasi novus existat, hic primus e chao apparuerit.

Φανήσεται, 3. sing. f. 2. ind. pass. v. φαίνω.

Φανητιάω, ῶ, videri aliquid volo. Ab eod.

Φανήτω, 3. sing. a. 2. imperat. verbi φαίνω.

Φανθεὶς, *qui apparuit*, a. 1. part. pass. v. ejusd.

Φανθὲν, *quod factum est*, neutrum aor. 1. part. pass. Τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; *reddere?* *Soph. Trach.* 742.

Φανίον, ου, τὸ, laternula, facula. Dim. a φανός.

Φανόπτης, ου, ὁ, laterna. Ab eod. et ὄπτομαι.

Φανὸς, ἡ, ὸν, lucidus, splendidus. A φαίνω.

Φανὸς, οῦ, ὁ, laterna, candela, *Gl. V.* (2) sol et luna. Λαμπτὴρ, ὃν οἱ πολλοὶ φανὸν ὀνομάζουσι, *Galen.*

Φανόω, idem quod φαίνω, *ap. Strab.*

Φαντάζω, fut. άσω, speciem præbeo, ostendo; (2) φαντάζομαι, *pass.* cernor; (2) accusor, deferor; *in med.* imaginem seu speciem mente concipio, imaginor, contemplor; (2) ostento me, tanquam mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurro, conspiciendum me præbeo. Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται, appareat, *Eur. Ph.* 93. Μὴ δὲ φαντάζου δόμων πάροιθε τῶνδε, *Id. Andr.* 875. Φαντασθῆναι περὶ τοῦ κατὰ φύσιν βίου, *M. Anton.* 1, 14. Hinc

Φαντασία, ας, ἡ, visio [i. e. imago rei absentis, tanquam præsentis], visum, species in animo concepta; (2) vana species vel imago, mera species; *item* quod ad speciem modo fit; (3) etiam in bonam partem, de splendore, dignitate. A præc.

Φαντασιαστικὸς, ἡ, ὸν, ad visiones concipiendas aptus. Ab eod.

Φαντασιοδοκήτης, οῦ, ὁ, genus hæretici qui Christum non verum hominem fuisse, sed tantum speciem corporis habuisse dicit. Ab eod. et δοκέω.

Φαντασιοκοπέω, ῶ, f. ήσω, imaginationibus indulgeo, iisque me inaniter vexo. Μὴ ἴσθι ὡς λέων ἐν τῷ οἴκῳ σου, ϗ φαντασιοκοπῶν ἐν τοῖς οἰκέταις σου, *Sapient. Sirach.* 4, 30. Ex φαντασία et κόπτω.

Φαντασιοκόπος, ὁ, qui vanis imaginationibus percellitur, *Eust.*

Φαντασιοπλήκτως, *adv.* cum stupore hominum, homines specie quadam obstupefaciendo. Ab eod. et πλήσσω.

Φαντασιόω, ῶ, f. ώσω, imaginibus ludo, inani specie decipio. A φαντασία.

Φαντασιώδης, εος, ὁ, ἡ, idem quod φανταστικός.

Φάντασμα, ατος, τὸ, visum, spectrum, *Ph.* (2) visio vana, larva, ostentum, prodigium. Φαντάσματα γὰρ ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιεῖ, *Plato.* A φαντάζω. Hinc

Φαντασμάτιον, ου, τὸ, parvum visum. Dim. a præc.

Φανταστικὸς, ἡ, ὸν, qui facile visiones et imaginationes concipit; (2) speciem meram habens. Ab eod.

Φανταστικῶς, *adv.* concipiendo visiones. Ab eod.

Φανταστὸς, ἡ, ὸν, efficiens aut concipiens visiones. Ab eod.

Φαντὶ, *dicunt*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro φασὶ, a φημί.

Φανῶσι, 3. pl. a. 2. conj. pass. verbi φαίνομαι.

Φάο, *dixisti*, 2. sing. imperf. vel aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἔφασο, a φημί.

Φαόβιος, ὁ ϗ ἡ, splendidum (v. gr. aureum) arcum habens. A φάος et βιός.

Φάος, εος, τὸ, lumen, lux, dies, solis ortus, diluculum; (2) oculus; φάη, oculi; (3) vita, salus; (4) victoria, gaudium. Φάεα μουνόγληνα, σάκει ἶσα τετραβοείῳ, *Call.* A φάω.

Φαράγγιον, ου, τὸ, parva convallis, Dim. a φάραγξ.

Φαραγγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, abruptus, præruptus. Ab eod.

ΦΑ'ΡΑΓΞ, αγγος, ἡ, vallis, convallis. *Ph.* vorago. *Gl. V.* hiatus.

Φαρέεσσι, dat. pl. *Ion.* et *Poet.* pro φάρεσι, a φάρος, *palla.*

ΦΑΡΕ'ΤΡΑ, ας, ἡ, pharetra, theca sagittarum; *Ion.* φαρέτρη.

Φαρετρεὼν, ῶνος, ὁ, idem.

Φαρέτριον, ου, τὸ, parva pharetra. Dim. ab eod.

Φαρετροφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, pharetram gestans. Ex eod. et φέρω.

Φαρικὸν, τὸ, idem quod φαρικὸν, *Ath.*

ΦΑΡΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, genus veneni.

Φάριον, ου, τὸ, laneum redimiculum. A φᾶρος.

Φαρκιδόω, ῶ, rugo, capero. A φαρκίς.

Φαρκιδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, rugosus. Ab eod.

ΦΑΡΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, ruga.

Φαρμάζω, inficio; *item* curo. *Lex. Vet.*

Φαρμακάω, ῶ, refertus sum medicamentis; (2) indigeo medicamentis, expeto medicamenta; (3) deliro, furo. A φάρμακον.

Φαρμακεία, ας, ἡ, veneficium; (2) ipsa medicandi actio; (3) ipsa medicamenta. A φαρμακεύω.

Φαρμακεὺς, έως, ὁ, magus, veneficus. *Ph.* venenarius; (2) confector medicamentorum. A φάρμακον.

Φαρμάκευσις, ἡ, idem quod φαρμακεία, *Plat.*

Φαρμακευτὴς, ῦ, ὁ, idem quod φαρμακεύς.

Φαρμακευτικὸς, ἡ, ὸν, ad veneficia pertinens; (2) pertinens ad medicamenta. A

Φαρμακεύτρια, ἡ, venefica, *Eust.*

Φαρμακεύω, f. εύσω, veneficio aut veneno utor; (2) præstigiis utor; φαρμακεύομαι, medicamento purgante utor. A φάρμακον.

Φαρμακίη, ἡ, idem quod φαρμακεία.

Φαρμακικὸς, ἡ, ὸν, medicamentarius, *Gl. Vet.* Ab eod.

Φαρμάκιον, ῦ, τὸ, medicamentum. Ab eod.

Φαρμακὶς, ίδος, ἡ, venefica. Ab eod.

Φαρμακίτης, ῦ, ὁ, epith. vini Pramnii, a salubritate, *Eust.*

Φαρμακόεις, όεσσα, όεν, medicamentarius, medicamenti vim habens; (2) pigmentarius; (3) venenatus. Ab eod.

ΦΑ'ΡΜΑΚΟΝ, ῦ, τὸ, pharmacum, medicamentum, medicamen; (2) veneuum; (3) pigmentum. *Ph.* etiam *tropice* color quo tingitur quid.

Φαρμακοποιέω, medicamenta, venena facio.

Φαρμακοποιΐα, ας, ἡ, ars medicamenta faciendi; (2) veneficium. A

Φαρμακοποιὸς, ῦ, ὁ, qui medicamenta conficit, pharmacopœus; (2) venenarius. *Gl. V.* Ex φάρμακον et ποιέω.

Φαρμακοποσία, ας, ἡ, medicamenti potus seu haustus; (2) veneni potus seu haustus. Ex eod. et πόσις, *potio.*

Φαρμακοποτέω, ῶ, f. ήσω, medicamentum bibo seu sorbeo. Ex eod. et πότης.

Φαρμακοπωλέω, ῶ, sum pharmacopola, vendo medicamenta. Ex eod. et πωλέω.

Φαρμακοπώλης, ῦ, ὁ, medicamentorum et pigmentorum venditor, pharmacopola. *Gl. V.* aconitarius, pigmentarius.

Φαρμακὸς, ῦ, ὁ, veneficus, maleficus. *Ph.* magus, incantator; (2) homo qui piaculum fit, ut κάθαρμα. A φάρμακον.

Φαρμακοτρίβης, ῦ, ὁ, qui pharmaca terit et apparat; (2) qui pharmaca vendit. Ex eod. et τρίβω.

Φαρμακότριψ, βος, ὁ, idem et ex iisd.

Φαρμακουργὸς, ὁ, idem qui φαρμακοποιός. Ex eod. et ἔργον.

Φαρμακοφόρος, ον, ferax venenis, seu herbis venenatis. Ex eod. et φέρω.

Φαρμακόω, ῶ, fut. ώσω, medicamenta misceo. A φάρμακον.

Φαρμακτὴρ, ῆρος, ὁ, veneficus, qui veneno inficit. A φαρμάσσω.

Φαρμακτήριος, α, ον, idem; (2) medicatus.

Φαρμακτὸς, idem quod φαρμακόεις, *Man.*

Φαρμακώδης, εος, ὁ ἡ, medicamentarius, medicamenti vim habens; (2) venenatus, veneno tinctus. A φάρμακον.

Φαρμακὼν, ῶνος, ὁ, officina tinctorum:

Φαρμάκων, ωνος, ὁ, qui medicamentis seu venenis læsus est. Ab eod.

Φάρμαξις, εως, ἡ, tinctura, immersio; (2) maleficium. *Gl. V.* veneficium. A

Φαρμάσσω, seu -ττω, f. ξω, veneno adficio vel inficio, veneno noceo; (2) lenocinio adficio, adultero, fuco; (3) intingo, immergo. Ἀλλ' ἢ πεφάρμαχθ', ἢ κακόν τι μέγα πέπονθεν ἄλλο, *Aristoph. Thesm.* 541. *Od.* 9, 393.

Φαρμουθὶ, mensis Aprilis apud Ægyptios.

ΦΑ'ΡΟΣ, vel φάρος, εος, τὸ, palla, pallium, vestis exterior, velum, velamen, tegmen.

ΦΑ'ΡΟΣ, ῦ, ὁ ἡ, turris maxima prope Alexandriam, navigantibus nocturno tempore lumen præbens; (2) quævis turris ejusmodi.

Φαρόω, aro, *Callim.*

Φάρσος, τὸ, velamen, tegumentum, vestis stragula, vestimentum; (2) tractus, regio, pars. (2) ἔστι δὲ δύο φάρσεα τῆς πόλιος, *Herodot.* 1, 180.

Φαρύγγεθρον, et φαρύγεθρον, τὸ, id. quod φάρυγξ.

Φαρυγγῆδην, *adv.* cum ingluvie seu voracitate, *Hes.*

Φαρυγγίζω, pro λαρυγγίζω, *Dem.*

ΦΑ'ΡΥΓΞ, υγγος, et ρυγος, ὁ ἡ ἡ, gula, caput œsophagi. Hinc

Φαρυγγὶς, ίδος, ἡ, voracitas, ingluvies.

Φαρυγίνδην, *adv.* avide vorando, *E. M.* Φαῤῥυγγῆδην, *Hes.*

Φὰς, *dicens*, præs. a. 2. part. act. verbi φημί.

Φάσαξ, ακος, ὁ, delator, *Hes.*

Φασγανάω, ense interficio, *Hes.*

Φασγανὶς, ἡ, idem quod φάσγανον, *Suid. Ep.*

Φάσγανον, ῦ, τὸ, ensis, gladius; (2) herba quædam. A σφάζω. (A φάω, *Ern.*)

Φασγανουργὸς, ῦ, ὁ, faber ferrarius. A præc. et ἔργον.

Φᾶσε, *dixit*, 3. sing. a. 1. ind. act *Ion.* et *Dor.* pro ἔφησε, a φημί.

Φασεῖς, *dices*, 2. sing. f. 1. ind. act. *Dor.* pro φήσεις, a verbo eod.

ΦΑ'ΣΗΛΟΣ, et φάσηλος· item φάσιλος, et φασίολος, ῦ, ὁ, phaselus, *Ph.* leguminis oblongi genus; (2) navigium oblongum.

Φᾶσθαι, *dixisse*, a. 1. inf. med. verbi φημί.

Φασὶ, *inquiunt*, 3. pl. præs. ind. act.

Φασιανικὸς, a φασιανὸς, *Ath.*

Φασιανὸς, ῦ, ὁ, ut φασιανὸς ὄρνις, phasianus, *avis.* A φᾶσις, Phasis, *fluvius.*

Φάσιμος, conspicuus, *E. M.*

Φάσις, εως, ἡ, visum, somnium; (2) delatio, accusatio. A φαίνω vel φαίνομαι.

Φάσις, εως, ἡ, dictio, dictum, sententia, apophthegma, simplex adfirmatio, propositio; (2) rumor, fama. A φαίνω vel φάω, *dico.*

Φασκάδες, aves quædam, *Ath.*

Φάσκαλος, fasciculus, vel sarcina vectium, *V. L.*

Φάσκε, *dictitabat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφασκε, a verbo φάσκω, *dico.*

Φάσκω, dico, dictito, *Gl. V.* aio. Φάσκοντες ταῦτα οὕτως ἔχειν, *Act.* 24, 9. A φάω.

Φασκώλιον, τὸ, pera, mantica, capsa coriacea.

Φάσκωλος, ῦ, ἡ, vestigerula.

Φάσμα, ατος, τὸ, visum, spectrum, ostentum, portentum, prodigium; (2) quod speciem alicujus rei habet, ut imago. (1) φάσμα νυκτὸς, spectrum nocturnum, *Soph. El.* 502. Φάσματα δισσῶν ὀνείρων, *Id. ibid.* 644. (2) τετράορον φάσμα ταύρου, *Soph. Trach.* 508. Φάσμα ὕδρας, *Id. ibid.* 836. periphrasis pro hydra. A φαίνω.

Φάσομαι, *dicam*, f. 1. ind. med. *Dor.* pro φήσομαι, a φημί.

ΦΑ'ΣΣΑ, vel φάττα, ης, ἡ, palumbus, *avis.*

Φασσοφόνος, ῦ, ὁ, palumborum interfector, accipitris quoddam genus. *Gl. V.* palumbarius, *Il.* 15, 238. Ex φάσσα et φένω, *occido.*

Φασῶ, *dicam*, f. 1. ind. act. *Dor.* pro φήσω, a verbo φημί.

Φατειὸς, ὰ, ὸν, dicendus, nominandus. A

Φατὴς, ῦ, vel φάτης, ῦ, ὁ, loquax; (2) mendax. A φάω.

Φατὶ, *dicit*, 3. sing. præs. ind. *Dor.* pro φησὶ, a φημί.

Φατίζω, fut. ίσω, dico; (2) rumorem spargo. Οὕτω τῆς θεᾶς σὴν παῖδ' ἄλοχον φατίσας, *Eur. Iph. in Au.* 134. A

Φάτις, εως, ἡ, dictum, sententia; (2) responsum vatis, oraculum; (3) rumor, fama; (4) gloria. Ἀπ' οἰωνῶν φάτις, augurium, *Soph. Œd. Tyr.* 310. (5) δέχομαι φάτιν ἄφραστον, rem infandam, *Soph. Trach.* 693. A φάω.

ΦΑ'ΤΝΗ, ης, ἡ, præsepe; (2) laquear, sc. in præsepis formam excavatum. Sed φάτναι, vel φατνίαι, ῶν, αἱ, sunt etiam loculamenta dentium. Ὄνων φάτνη, asellorum præsepe, nomen stellæ, *Theocrit.* 22, 21. Hinc

Φατνόω, ῶ, f. ώσω, laquearibus tego. *P.* excavo (ξέω) ut fiat præsepe, lacus, lacunar, *Ern.*

Φατνώματα, ων, τὰ, lacunaria, laquearia; (2) navium foramina, per quæ in adnavigantes missilia emittuntur; φάτνωμα, mandibulum. *Ph.* alveolus dentis. A præc.

Φατνωματικὸς, ἡ, ὸν, laqueatus. A præc.

Φατνωτὸς, ἡ, ὸν, idem et ab eod.

Φάτο, *dixit*, 3. sing. aor. 2. ind. med. *Ion.* pro ἔφατο, a φημί.

Φατὸς, ἡ, ὸν, dicendus, nominandus; (2) celebris; (3) cæsus. A φάω.

Φατρία, ας, ἡ, curia. *Ph.* idem quod φρατρία.

Φατριακὸς, ἡ, ὸν, curialis. A præc.

Φάτριον, τό· vide φράτριον, *Eust.*

Φάττα, palumbus, *Att.* pro φάσσα.

Φάττιον, ῦ, τὸ, palumbula, *Gl. V.* A præc.

ΦΑΥ'ΖΩ, frigo, *Hes.*

Φαυλεπίφαυλος, ον, plane nullius pretii.

Φαυλία, ας, ἡ, ut φαυλία ἐλαία, oliva minuta, genus olivarum vile; Φαυλότεροι φαυλίων μῆλων. *Proverb. apud Athenæum* 3, 82. A φαῦλος.

Φαυλίζω, fut. ίσω, pro vili habeo, flocci facio, pro nihilo duco, contemno. Τὴν δίαιταν μοῦ φαυλίζεις, *Xen.* Ab eod. Hinc

Φαυλισμὸς, ῦ, ὁ, contemptio, irrisio:

Φαυλίστρια, ας, ἡ, contemptrix, cavillatrix.

Φαυλόβιος, ον, improbos mores habens.

Φαυλοῤῥημόνως, *adv.* contumeliose, maledice. A φαυλοῤῥήμων, maledicus.

ΦΑΥ'ΛΟΣ, η, ον, pravus, malus, nequam, *Gl. Vet.* vilis, levis; (2) in bonam partem, facilis, simplex, mediocris, tenuis, opp. difficili, arguto, sumtuoso, &c. Hinc

Φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas, improbitas.

Φαυλουργὸς, ὁ ἡ ἡ, qui nihil egregie facit. epith. artificis vilis. A φαῦλος et ἔργον.

Φαύλως, *adv.* male; (2) facile, leviter, leniter, moderate. A φαῦλος.

Φαῦρος, ρα, ρον, idem quod φαῦλος.

Φαυσίβροτος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, mortalibus lucem adferens; *Pind.* Ex φαῦσις et βροτός.

Φαῦσις, εως, ἡ, lux, splendor; (2) signum per ignes. A φάω vel φαύω.

Φαύσκω, luceo. A

Φαύω, fut. αύσω, idem. A φάω.

Φαυστήριος, seu φαυτήριος, Bacchi epith. quod cum facibus celebrarentur ejus mysteria, *Lyc.*

ΦΑ'Ψ, αβὸς, ἡ, palumbes, *avis.*

ΦΑ'Ω, *inus.* luceo, splendeo, fulgeo, mico; (2) interficio; (3) dico; (4) uro.

ΦΕ'ΒΟΜΑΙ, fugio; (2) timeo, metuo, *Il.* 11, 121. *Ib.* 5, 232.

Φεβώμεθα, *fugiamus*, 1. pl. præs. conj. med.

Φεγγίτης, ῦ, ὁ, phengites, lapis specularis; (2) laterna. A φέγγος.

Φεγγοβολέω, illumino, *Man.*

Φεγγοβόλος, ον, splendorem vibrans, *Cyr.*

ΦΕ'ΓΓΟΣ, εος, τὸ, splendor, lux, lumen, jubar seu lumen solis, dies.

ΦΕ'ΓΓΩ, illumino; lucidum reddo. A φέγγος.

Φεγγώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, splendore seu luce abundans, luminosus. Ab eod.

Φειδαλφιτέω, it. -ιτέω, parcus sum. A

Φειδάλφιτος, ῦ, ὁ ἡ ἡ, qui farinæ parcit; *i. e.* parcus, tenax. Ex φείδομαι et ἄλφιτον.

Φειδαλφίτως, *adv.* parce, tenaciter.

Φείδεο, *parce*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro φείδεσο, a φείδομαι.

Φείδεσθε, *parcatis*, 2. pl. præs. ejusd.

Φειδίται, qui φειδίτια celebrant, *Ath.*

Φειδιτικὸς, pertinens ad φειδίτια, *Ath.*

Φειδίτιον, φειδιτεῖον, et φιδίτιον, ῦ, τὸ, pl. φειδίτια, sodalitas quædam apud Spartanos simul epulari solitorum, sed cum parsimonia et valde frugaliter; *Plut.* A

ΦΕΙ'ΔΟΜΑΙ, f. φείσομαι, parco, remitto pœnam, do veniam, ignosco; (2) parco, parce utor, sum parcus, abstineo, tempero. Διὰ ταῦτα ὑμῶν οὐχὶ φείσεται, εἴπερ ἐγκρατὴς γενήσεται, *Dem. Phil.* 4. Εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι; *Aristoph. Ach.* 316. Hinc

Φειδομένως, *adv.* parce, cum parsimonia.

Φειδὸς, ἡ, ὸν, parcus, tenuis. Ab eod.

Φειδὼ, όος, οῦς, ἡ, parsimonia. A φείδομαι.

Φειδωλὴ, ῆς, ἡ, idem, *Il.* 22, 244. A φειδώ.

Φειδωλία, ας, ἡ, idem. A

Φειδωλὸς, ἡ, ὸν, et φειδωλὸς, ῦ, ὁ ϰ ἡ, parcus, tenax, abstinens, *Gl. Vet.* φειδωλότατος, perparcus, parcissimus, tenacissimus, *Gl. V.* A φείδομαι.

Φειδωλῶς, *adv.* parce. A præc.

Φειδὼν, nom. prop. *ex Ep.* al. vas olearium, *Aristot.*

Φείσεται, *parcet*, 3. sing. f. 1. ind. med. verbi φείδομαι.

Φεισμονὴ, ῆς, ἡ, parsimonia; (2) adfectus quo adducimur ad parcendum, misericordia. A φείδομαι.

Φειςέον, parcendum est, *Steph.*

Φέκλη, ης, ἡ, fæcula. *Vox Lat.*

Φελῖναι, aves quædam, *Opp.*

Φελλαγωγία, ἡ, quædam πανήγυρις ap. Rom., *Suid.*

Φελλὰς, άδος, ἡ, id quo libri integuntur, *Suid.*

ΦΕΛΛΕΥ'Σ, έως, ὁ, locus petrosus in Attica; (2) salebrosus, lapidosus quivis.

Φελλεύω, fluito more suberis. A φελλός.

Φελλίνας, ȣ, ὁ, levis in modum suberis.

Φέλλινος, η, ον, suberinus. A φελλός.

Φελλόδρυς, υος, ἡ, arbor nomen habens ex suberis et quercus appellatione. Ex φελλὸς et δρῦς.

Φελλόποδες, οἱ, quasi suberipedes, *i. e.* tantæ levitatis homines, ut per mare currentes non submergerentur, *Lucian.*

ΦΕΛΛΟ'Σ, ȣ, ὁ, suber; cortex.

Φενακία, ας, ἡ, fraus. A φέναξ. Unde

Φενάκη, ης, ἡ, coma addititia, galericulum.

Φενακίζω, f. ίσω, decipio, fallo; (2) illudo, subsanno. Ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ δύο δραχμὰς φέρων, *Aristoph. Ach.* 90. Αἰσχρὸν ἐςὶν φενακίζειν ἑαυτὸς, *Dem.*

Φενακισμὸς, ȣ, ὁ, deceptio, impostura; (2) illusio, ludificatio. A præc.

Φενακιςὴς, ȣ, ὁ, impostor. Ab eod. Hinc

Φενακιςικὸς, ἡ, ὸν, fraudulentus.

Φενακιςικῶς, *adv.* fraudulenter, fallaciter.

ΦΕ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, impostor; (2) derisor.

Φενόλης, ȣ, ὁ, penula; idem quod φαινόλης.

ΦΕ'ΝΩ, p. m. πέφονα, occido, interficio; *inus.*

Φέπτερυξ, alas ferens, alatus, *Opp.*

Φερανθὴς, έος, ὁ, qui fert flores, floridus. Φερανθέος εἴαρος ὥρη, *Analect. Br.* 31.

Φέρασπις, ιδος, ὁ ϰ ἡ, clypeum ferens, clypeatus; (2) bellicosus. Ex φέρω et ἀσπίς.

Φεραυγὴς, ὲς, lucem edens, lucidus, *Epigr.* A φέρω et αὐγή.

Φερβέμεν, *pascere*, præs. inf. act. *Ion.* pro φέρβειν.

Φέρβεσθαι, *alere*, præs. infinit. med.

ΦΕ'ΡΒΩ, pasco, alo, nutrio. Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει, *Pind.* Καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος, πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις, *Eur. Or.* 868. Παρέξω δαῖτ', ὑφ' ὧν ἐφερβόμην, *Soph. Phil.* 948. Φερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν, *Eur. Med.* 827.

Φέρε, age, agedum, agesis. A φέρω.

Φερέγγυος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, par et idoneus seu sufficiens alicui rei, ut fidejussor locuples vadimonio, sponsor fide dignus. Τοιόσδε τίς φερέγγυος, *Plut. ex Æschyl. Sept. ad Theb.* 455. Τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος; quod ego præstare valeam? *Soph. El.* 942. Ex φέρω et ἐγγύη.

Φερεγλαγὴς, ὲς, lac præbens. Ex eod. et γλάγος.

Φερέδειπνος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, cœnam adferens. *Nonn. P.* 6, 8. Ex eod. et δεῖπνον.

Φερέζωος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, vitam adferens. Ex eod. et ζωή.

Φερέκακος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, laborum tolerans et patiens. Ex eod. et κακόν.

Φερέκαρπος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, fructum ferens.

Φερέμεν, *ferre*, præs. inf. act. *Ion.* pro φέρειν.

Φερεμμελίης, ὁ, fraxineam hastam ferens, bellicosus, *Ep.*

Φερένικος, (et φερόνικος) victoriam ferens seu reportans, victor, de equo, *Pind.*

Φερέοικος, et φέροικος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, ferens domum; (2) *Subst.* testudo, qu. dic. domiporta cochlea.

Φερέπολις, et φερέπτολις, ιος, ὁ ϰ ἡ, urbem ferens, *i. e.* sustinens ac sustentans; (2) qui urbem cepit.

Φερεπονία, ας, ἡ, laborum tolerantia. A

Φερέπονος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, laborum tolerans vel patiens. Ex φέρω et πόνος.

Φερέβιος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, adferens vitam; (2) ferens quod ad vitam degendam necessarium est. Ex eod. et βίος.

Φέρεσκον, *ferebant*, 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφερον, a φέρω.

Φερεσσακὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, scutifer, scutum ferens; (2) bellicosus. Ex φέρω et σάκος.

Φερεςάφυλος, ον, uvas ferens, *Analect. Br.* 31. Ex eod. et ςαφυλή.

Φέρετο, *ferebatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. verbi φέρω.

Φερετρεύω, circumfero in pompa, transveho in pompa. A φέρετρον.

Φερέτριος, ȣ, ὁ, feretrius. Epith. Jovis.

Φέρετρον, ȣ, τὸ, feretrum, capulum; (2) lectica, *Il.* 18, 236. A φέρω.

Φέριςος, ȣ, ὁ, optimus, *Superl.* a φέρω.

Φέρμα, τὸ, proventus. A φέρω vel φέρβω.

Φερνὴ, ῆς, ἡ, dos quam sponsa adfert. Ab eod.

Φερνίζω, f. ίσω, doto. Φερνῇ φερνιεῖ αὐτὴν αὐτῷ γυναῖκα, *Exod.* 22, 16. A præc.

Φερνίον, τὸ, (al. male φόρνιον, *item* φερνεῖον) sporta, sportula, in qua pisces feruntur. A φέρω.

Φέροισαι, *ferentes*, nom. pl. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro φέρουσαι, a φέρω.

Φερόλβιος, ον, felicitatem adferens, *Orph. Hym.* 63, 12; 67, 2. Scaliger interpretatur *opulentifer*. Ex φέρω et ὄλβος.

Φερόμεθεν, *ferimur*, 1. pl. præs. ind. pass. *Æol.* pro φερόμεθα.

Φερόμεσθα, *ferimur*, idem; *Dor.*

Φέρομαι, *pass.* feror, ruo, et abripior; (2) in manibus, sermonibus hominum versor; (3) studio alicujus rei teneor; (4) εὖ φέρεσθαι, rem bene gerere; *item* res quæ bene succedit, opp. κακῶς φέρεσθαι, πλέον φέρεσθαι cum ἐν, augeri ex re aliqua. Παρά τινι in gratia, autoritate majori esse apud aliquem, *cum gen.* excellere, præstare; (5) *in med.* sentire, censere, intelligendo γνώμην.

Φέροντε, nom. dual. part. præs. verbi φέρω.

Φέροντι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro φέρουσι.

Φερσεφόνη, ης, ἡ, Proserpina, dea supermundana, causa separationis animarum a corporibus per conversionem ad superos. *Procl. in Crat.*

Φέρτατος, άτη, ατον, validissimus, robustissimus; (2) præstantissimus, utilissimus. A φέρω.

Φέρτε, *ferte*, 2. plur. præs. imperat. act. *per Sync.* pro φέρετε, a φέρω.

Φέρτερος, έρα, ερον, validior, robustior, potentior; (2) præstantior, melior, utilior: *compar.* Ab eod.

Φερτὸς, tolerabilis, *Eur.*

Φέρτρον, pro φέρετρον, *Eust.*

Φέρω, fero, tolero, porto; (2) valeo, prosum ad aliquid; (3) aufero, v. gr. præmium, accipio; (4) pendo, solvo; (5) adfero, pario; (6) aufero, rapio; (7) φέρων, sua sponte, libenter. Additur et verbis vehementiorem motum, vim, studium significantibus, interdum redundat; (8) φέρε, age; οἴσω, feram, *Gl. V.* f. 1. οἴσειν, esse laturus, *Ph.* inf. f. 1. ἤνεγκα, tuli, attuli, *Gl. V.* ἠνεγκεῖν, tulit, attulit, *Phil.* a. 1. et 2. ἐνεγκὼν, qui tulit, part. a. 2. ἐνεγκῶσα, patria, *Gl. V.* part. fœm. a. 2. ἐνήνοχα, perf. med. Φέρειν ὀργὰς, concitare, *Plut.* εὐδοξίαν τινὶ, *Aristot.* βαρέως τι, *Xen.* χαλεπῶς, *Dem.* τὰς ἀρχὰς, eligere, *Id.* ψῆφον περί τινος, *Id.* χάριν τινὶ, conferre, *Hom.* Τὸ μὴ πυθέσθαι πῶ'ςιν αἰσχύνην φέρει, *Soph.* 66. Οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω, non venit in mentem, *Id. El.* 1362. Ἔξω φέρεσθαι τῶν καιρῶν, aberrare, *Isocr.* Εὖ, καλῶς, κακῶς φέρεσθαι ἐν πράγματι, succedere, &c. Φέρον interdum sumitur pro passivo φερόμενον. Τὸ φέρον ἐκ θεῶ, quod allatum est a deo, quod fors fert, *Soph. Œd. Col.* 1694.

Φερωνυμέομαι, ῦμαι, nomen et omen habeo. A

Φερώνυμος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qu. dic. ferens nomen suum, *i. e.* veritatem nominis sui, cui vere convenit nomen, quod habet; (2) qui alterius nomen fert. Ex φέρω et ὄνομα.

Φερωνυμία, ἡ, nominis congruentia.

Φερωνύμως, *adv.* nomine rei vere respondente, nomine rei congruo.

Φετμὴ, pro ἐφετμή, *Hes.*

ΦΕ῀Υ, heu, vah, ha! *Ph.*

Φεῦγον, *fugiebam*, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφευγον, a verbo φεύγω.

Φεύγοντι, *fugiunt*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro φεύγουσι.

Φευγόντων, *fugientium*, gen. pl. part. præs. act.

Φεύγουσαι, nom. pl. part. præs. act. f. g.

Φεύγυδρος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, qui aquam fugit. Ex φεύγω et ὕδωρ.

ΦΕΥ'ΓΩ, f. φεύξομαι, fugio, fugam capio; (2) effugio, evado; (3) refugio, vito, declino, aversor; (4) exsulo, verto solum; (5) fugo, in fugam do. Ἡ φεύγει τὰ ἑρπετὰ, fugat, *Strabo* 16. (6) reus sum, accusor, sed de exule dicitur φεύγων et φυγὼν, de reo tantum φεύγων. (7) desero aliquem, *Eur.* φεύγειν γραφὴν ὕβρεως, accusari, *Æschin.* δικαςήριον, declinare, *Plat.* τὴν ἐλπίδα, rejicere, *Plut.* τὴν πατρίδα, exulare, *Id.* δίκην παρά τῳ κριτῇ, defendere, *Dem.* κοινωνεῖν τινι, vitare, *Plato.* Τὰς ἀξίας δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας ἔφευγον, *Aristoph. Plut.* 775. Πάντα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος, *Eur. Med.* 561. Ἐγὼ δ' ἐρῆμος τῆσδε φεύξομαι χθονὸς, *Ibid.* 604. Φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντες τέτταρας, accusaberis, *Aristoph. Eq.* 440. Δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσȣ πεφευγέναι, *Soph. Phil.* 1036. (4) ὃδε σοὶ φεύγειν καλὸν, *Soph. Œd. Col.* 590. (2) φύγοι γ' ἂν χῷ κακὸς τὸν κρείσσονα, *Soph. Aj.* 456.

Φεύζω, fut. ξω, clamo φεῦ. A φεῦ.

Φευκταῖος, ὁ, averruncus:

Φευκτέος, έα, έον, fugiendus. A φεύγω.

Φευκτικὸς, ἡ, ὸν, fugax. A φευκτός.

Φευκτὸς, ἡ, ὸν, qui effugi seu vitari potest, vitabilis, evitabilis; (2) fugiendus, vitandus, detestabilis. A φεύγω.

Φευξῆ, *fugies*, 2. sing. f. 1. indic. med. *Dor.* pro φεύξῃ, a φεύγω.

Φεύξιμος, ȣ, ὁ ϰ ἡ, a quo fugiendum est; (2) qui effugi seu vitari potest; (3) ad quem confugitur, ad quem confugere licet. A

Φεῦξις, εως, ἡ, fuga. A φεύγω.

Φεύξομαι, f. 1. indic. med. verbi φεύγω.

ΦΕ'ΨΑΛΟΣ, et φέψελος, ȣ, ὁ, scintilla, vel scintilla parva.

Φεψαλόω, ῶ, comburo. Ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος, *Æschyl. Prometh.* 362. A præc.

Φεψάλυξ, γος, ἡ, scintilla; *Aristol. Lysistr.* 106. idem quod φέψαλος, *Archil.*

ΦΕ'ΩΣ, ω, ὁ, pheos, *planta.*

Φῆ, *dixit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφη, a verbo φημί.

Φῇ, *dixerit*, 3. sing. aor. 2. conj. act. v. ejusd.

Φηγαλεὺς, Bacchi cognomentum ob fagos quæ viti pedamentum præbent, *Eust.*

Φήῃ, *dicat, dixerit*, 3. sing. a. 2. conj. act. pro φῇ, a verbo eod. vel præs. opt. pro φαίη, vel præs. conj. pro φάῃ.

Φηγίνεος, έα, εον, *contr.* φηγινῦς, ῆ, ῦν, idem quod

Φήγινος, ίνη, ινον, faginus, fagineus. A φηγός.

Φηγότευκτος, ον, e fago fabricatus, *Lyc.*

ΦΗΓΟ'Σ, ȣ, ἡ, fagus; æsculus, *Gl. Vet.* *Item* faginus. Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ, *Call. in Dian.* 239. Hinc

Φηγὼν, ῶνος, ὁ, æsculetum, *Gl. V.*

Φήγω, pro φάγω, *Eust.*

Φηλέω, ῶ, fut. ήσω, impono, decipio. A φῆλος.

Φηλὴξ, ηκος, ὁ, impostor; (2) grossus sive ficus nondum matura, etsi maturitatis speciem præ se ferat. Ab eod.

Φηλήτης, ȣ, ὁ, impostor, deceptor. Φηλητῶν ἄναξ, *Eurip. Rhes.* 217. Ὅρκος γὰρ ὀδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρὺς, *Soph. ex incerta Tragœdia.* A φηλέω.

Φηλήτησι, *furibus*, dat. pl. *Ion.* pro φηλήταις, a præc.

ΦΗ'ΛΟΣ, ῦ, ὁ, impostor, fallax.

Φηλόω, ῶ, fut. ώσω, idem quod φηλέω. Λώβαισι κ κλαυθμοῖσι φηλώσας πόμον, *Lycoph.* 785. *Menand.* 11. Hinc

Φήλωμα, ατος, τὸ, fraus, impostura.

Φήλωσις, ἡ, impostura, fallacia. A φηλόω.

Φῆμα, ατος, τὸ, verbum. A φημί.

Φήμη, ης, ἡ, fama, rumor, celebritas, opinio et existimatio concepta de aliquo; (2) omen, prædictio. A

Φημὶ, fut. ήσω, aio, dico, adfirmo. Φήσομεν πρὸς τὰς στρατηγὸς, *Aristoph. Av.* 403. A φάω, *dico.*

Φημίζω, fut. ίσω. *Dor.* ίξω, divulgo. Ἥν τινα (φήμην) πολλοὶ λαοὶ φημίζωσι, *Hesiod. Op.* 762. Τὸνεκά μιν κ κρίῳ ἐφημίξαντο μέτωπον, *Dionys. Per.* 90. A

Φῆμις, εως, ἡ, sermo, verbum; (2) rumor, fama; (3) omen. A φημί.

Φημισμὸς, ῦ, ὁ, fama, rumor. A φημίζω.

Φήμυς, υος, fama, rumor, *Steph.*

Φῆν, a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφην, a φημὶ, *dico.*

Φῆναι, *dixisse*, aor. 2. inf. act. verbi ejusd.

Φήνασθαι, aor. 1. inf. med. verbi φαίνω. Καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι φίλει, *Soph. Phil.* 944.

ΦΗ'ΝΗ, ης, ἡ, ossifraga, avis major quam aquila; *item* aquila.

Φὴρ, φηρὸς, ὁ, fera; (2) centaurus. (2) Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, centauris monticolis, *Il.* 1, 268. Φῆρας ἐτίσατο, *Il.* 2, 743. Pro θήρ.

ΦΗΡΕΑ, ων, τὰ, nervorum tumores et tensiones circa aures, *Hipp.*

Φηρομανὴς, έος, ὁ κ ἡ, insaniens in feras, qui insano ferarum amore tenetur. Ex φὴρ et μαίνομαι, *furo.*

Φηρσὶν, dat. pl. cum ν ἐφελκ. pro φηρσὶ, a φήρ.

Φῇς, 2. sing. præs. ind. act. verbi φημί.

Φῇς, *dixeris*, 2. sing. aor. 2. conj act.

Φήσειε, *dixerit*, 3. s. a. 1. opt. *Æol.* pro φήσαι.

Φήσεις, *dices*, 2. sing. fut. 1. ind. act.

Φῆσθα, *dicebas*, 2. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *Æol.* pro ἔφης.

Φησὶ, *dicit*, 3. sing. præs. ind. act.

Φῆσι, *dixerit*, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro φῇ, a φημὶ, *dico.*

Φήσω, *dicam*, fut. 1. ind. act. verbi ejusd.

ΦΗ'ΤΡΗ, ης, ἡ, tribus.

Φθαίη, *anticipaverit*, 3. sing. a. 2. opt. verbi φθῆμι, pro φθάω.

Φθάμενον, acc. s. a. 2. part. med. verbi ejusd.

Φθὰν, 3. pl. aor. 2. ind. act. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐφθῆσαν, a verbo eod.

Φθάνειν, *prævenire*, præs. inf. act. verbi ejusd.

ΦΘΑ'ΝΩ, fut. άσω, prævenio, occupo, prior aliquid facio; (2) assequor, attingo. Unde (3) ὐ φθάνω, non possum; (4) servit celeritati exprimendæ; (5) ὐκ ἂν φθάνοις, est, necesse est, non potes non; *interdum tamen*, statim, mox. Οὐκ ἂν φθάνοντον τῦτο πράττοντ', *Aristoph. Plut.* 484. Φθάνω cum particula negativa ὐ per omnia tempora redditur, simul ac, quamprimum. Ἀλλ' ὐ φθάνειν χρὴ συσκιάζοντας γένυν, oportet quamprimum barba genas vestiverit, *Eur. Suppl.* 1219. Οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, simul ac irrigavi summa labra, *Lucian. Dial. Mort.* Ὀργῇ κ προπετείᾳ φθάσαι τὸν λογισμὸν ἁμαρτῶν ἔφησε, *Dem.* Φθάνω προφεύγων, *Æsch.* Ἔφθασε δὲ ἐπ' αὐτὸς ἡ ὀργὴ, 1 *Thess.* 2, 16. Ἄχρι γὰρ κ ὑμῶν ἐφθάσαμεν, 2 *Cor.* 10, 14.

Φθαρεὶς, *corruptus*, a. 2. part. pass. v. φθείρω.

Φθάρθι, *pereas*, 2. sing. aor. 1. imperat. pass. *per Syncop.* pro φθάρθητι.

Φθάρμα, ατος, τὸ, corruptio, corruptela. A φθείρω.

Φθαρτικὸς, ἡ, ὸν, corrumpendi vim habens; (2) exitialis, lethalis. Ab eod.

Φθαρτὸς, ἡ, ὸν, qu. dic. corruptibilis, corruptioni aut interitui obnoxius, mortalis; (2) corruptus, *Gl. V.* Ab eod.

Φθὰς, aor. 2. part. act. verbi φθῆμι.

Φθάσας, aor. 1. part. act. verbi φθάνω.

Φθάσω, *præveniam*, fut. 1. ind. act.

Φθέγγετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐφθέγγετο, a

ΦΘΕ'ΓΓΟΜΑΙ, fut. γξομαι, vocem seu sonum emitto, sonum edo; (2) loquor. Ὑποζύγιον ἄφωνον ἐν ἀνθρώπῳ φωνῇ, φθεγξάμενον, 2. *Pet.* 2, 16. Οὐ γὰρ τόσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγυς, *Eur. Med.* 1310. Ὅτε τὸ δεύτερον ἀλεκτρυὼν ἐφθέγγετο, *Aristoph. Conc.* 391.

Φθέγγοντο, *sonabant*, 3. plur. imperf. indicat. med. *Ion.* pro ἐφθέγγοντο.

Φθεγκτὸς, vocalis, *Ep.*

Φθέγμα, ατος, τὸ, loquentis vox; (2) quævis vox; (3) sonus. A φθέγγομαι.

Φθεγξαμένῳ, dat. sing. aor. 1. part. med.

Φθεγξεῖται, *dicet*, 3. sing. f. 1. ind. med. *Dor.* pro φθέγξεται.

Φθέγξῃ, *loqueris*, 2. sing. temp. ejusdem et eadem dialecto adfecti.

Φθείμην, aor. 2. opt. med. verbi φθῆμι, pro φθίω, *corrumpo.*

Φθέωμεν, 1. plur. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro φθῶμεν, a φθῆμι, *anticipo.*

Φθεὶρ, ρὸς, ὁ, pediculus; (2) fructus piceæ; (3) nomen piscis, quem Gaza *pediculum* vocat. A φθείρω.

Φθεὶρ, pro θὴρ, *Eust. Ar.*

Φθείρῃ, *corrumpat*, 3. sing. præs. conj. act. verbi φθείρω.

Φθειρίασις, εως, ἡ, morbus pedicularis, pediculatio, *Gl. V.*

Φθειριάω, ῶ, fut. άσω, pediculis scateo, pediculari morbo laboro; φθειρῶν, pediculosus, *Gl. V.* A φθείρ.

Φθειριάζω, fut. άσω, idem; vermibus scateo.

Φθειριζάω, idem, ap. Lucian. *si lectio sana.* A ζάω, *Ern.*

Φθειρίζω, et φθειρίζομαι, pediculos venor, vel quæro, vel a pediculis mordeor:

Φθειρικὸς, ἡ, ὸν, pedicularis. A φθείρ.

Φθειριστικὸς, ἡ, ὸν, venans pediculos.

Φθειροκομίδης, ῦς, pedicosus, *Hes.*

Φθείροντι, *corrumpunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro φθείρυσι.

Φθειροποιὸς, ῦ, ὁ κ ἡ, pediculos producens. Ex φθεὶρ et ποιέω.

Φθειροτρωγέω, ῶ, pediculos edo. Ex eod. et τρώγω.

Φθειροφάγος, υ, ὁ κ ἡ, pediculorum esor.

Φθειροφόρος, υ, ὁ κ ἡ, piceæ species, quæ minimos fert nucleos. Ex φθεὶρ et φέρω.

Φθείρω, f. ερῶ, corrumpo, vitio, violo; (2) stupro; (3) comburo, vexo, vasto; (4) interimo, interficio; φθείρομαι, pereo, *Gl. V.* φθαρῆναι, convelli, *Gl. V.* a. 2. pass. φθαρὲν, corruptum, *Ph.* a. 2. part. pass. ἐφθαρμένος, corruptus, perf. Οὐ γάρ τι τῦτον, ἀλλὰ τὺς θεῶν νόμυς φθείροις ἄν, *Soph. Aj.* 1360. Κακῶς θεῶν τις Οἰδίπυ φθείρει γένος, *Eurip. Ph.* 382. Φθείρεσθαι, vagari, ire, abire; (2) abire in malam rem. Φθαρῆναι ἀγάμυς ὑμᾶς χρεών, *Soph. Œd. Tyr.* 1502. Ἄλλον ἐφθείρυ πλάνον; *Eurip. Hel.* 783. Εἰ μὴ φθερεῖ τῆσδ' ὡς τάχις' ἀπὸ στέγης, *Eurip. Andr.* 709. Φθείρεσθε τῆσδε, δμωΐς; discedite ab ista, *Id. ibid.* 716. Φθείρυ, abi in malam rem. Τότε νοσήσεις, νῦν δὲ φθείρυ, *Aristoph. Plut.* 610. A φθίω. Vide *Ern.*

Φθειρώδης, εος, ὁ κ ἡ, aptus ad procreandos pediculos; (2) pediculis scatens, pediculosus. A φθείρ.

Φθερεῖ, *corrumpet*, 3. sing. fut. 1. indic. act. verbi φθείρω.

Φθέῤῥω, *Æol.* pro φθείρω.

Φθερσιγενὴς, ὁ κ ἡ, ad perdendum factus seu natus, epith. Furiæ. A φθείρω et γίγνομαι.

Φθέρσω, *vastabo*, f. 1. ind. act. *Æol.* pro φθερῶ.

ΦΘΕ'Ω, corrumpo, labefacto, perdo, interimo, *Od.* 11, 329.

Φθέωμεν, *anticipavimus*, 1. plur. aor. 2. conj. act. *Ion.* pro φθῶμεν, a φθῆμι, pro φθάω.

Φθῆ, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφθη.

Φθῇη, *præoccupaverit*, 3. sing. a. 2. conj. act. *per Epenthesin* τῦ η, pro φθῇ.

Φθημὶ, idem quod φθάνω, *Hom.*

Φθῆσι, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔφθησε.

Φθῆσι, 3. sing. a. 2. conj. act. *Ion.* pro φθῇ.

Φθήσομαι, *præveniam*, fut. 1. ind. med.

Φθιμένος, mortuus, part. perf. pass. a φθίω (2) mortalis. (2) Καί τοι φθιμένα μέγ' ἀκῦσαι τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν, *Soph. Ant.* 836.

Φθίνα, ης, ἡ, rubigo. A φθίνω. Unde

Φθινὰς, άδος, ἡ, decrescens; (2) tabificus.

Φθίνασμα, ατος, τὸ, tabes, phthisis; (2) de die, sole, &c. ad occasum, finem vergente, et sensim ac sine sensu evanescente.

Φθινικὸς, ἡ, ὸν, tabificus. A φθίνω.

Φθινόκαρπος, ὁ κ ἡ, qui fructum amisit.

Φθινόκωλος, perdens membra, *Man.*

Φθινοπωρινὸς, ἡ, ὸν, qui est autumni ad finem vergentis, brumalis. A

Φθινοπωρὶς, ίδος, ἡ, autumnalis, epith. olivæ.

Φθινοπωρισμὸς, ὁ, autumnus, perceptio fructuum autumnalium.

Φθινόπωρον, υ, τὸ, senescens autumnus et in hiemem vergens; autumnus. Ex φθίνω et ὀπώρα.

Φθινύθεσκε, *consumebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐφθίνυθε, a

Φθινύθω, perdo, profligo; (2) corrumpo, consumo; (3) contabesco, maceror, pereo, *Od.* 14, 95. *Il.* 6, 327. A φθίνω.

Φθίνυλλα, pestifera, *Aristoph. Conc.* 907.

Φθίνω, corrumpor, consumor, pereo, deficio, tabesco. Εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, *Soph. Aj.* 405. ἐξ αὐτῦ, *Id. Trach.* 690. A φθίω. Hinc

Φθινώδης, εος, ὁ κ ἡ, qui jam phthisi correptus est, vel, qui ad phthisin natura proclivis est; (2) tabidus, qui tabe conficitur.

Φθισήνωρ, ορος, ὁ κ ἡ, homines perdens, hominibus exitiosus, *Il.* 2, 833. Ex φθίω et ἀνήρ.

Φθίσθαι, *periisse*, perf. infinit. pass. *Ion.* pro ἐφθίσθαι, a φθίνω.

Φθίσθω, *perditor*, 3. sing. perf. imperat. pass. *Ion.* pro ἐφθίσθω· vel *perdere*, *peri*, 2. sing. præs. imperat. pass. *per Syncop.* pro φθίεσθω, a φθίω.

Φθισιάω, ῶ, tabe laboro, consumor. *Aristot.* A φθίσις.

Φθισίβροτος, et φθισίμβροτος, υ, ὁ κ ἡ, hominum interemptor; (2) lethalis. Ex φθίω et βροτός.

Φθισικὸς, ἡ, ὸν, qui laborat tabe, pulmonarius; (2) tabeficus. A

Φθίσις, εως, ἡ, corruptio, extenuatio, consumptio, decrementum, tabes, præsertim pulmonis, phthisis. A φθίω.

Φθισίφρονος, mentis corruptor. Πευκεδανὸς, μαλερὸς, φθισίφρονας, *Oppian. Cyneg.* 2, 423.

Φθισίφρων, perdens animum, *Opp.*

Φθίσω, *tabefaciam*, f. 1. ind. act. verbi φθίω.

Φθιτὸς, ἡ, ὸν, corruptibilis, corruptioni seu interitui obnoxius; (2) mortalis; (3) mortuus. (3) ἐμοὶ γὰρ ὐ θέμις φθιτὺς ὁρᾷν, *Eur. Hipp.* 1448. Τὰ γὰρ φθιτῶν τοῖς ὁρῶσι κόσμος, *Id. Suppl.* 78. Ab eod.

Φθίω, fut. ίσω, corrumpo, labefacto, perdo, interimo, macero, tabefacio; (2) consumor, deficio, tabesco; et φθίομαι, corrumpor, perdo, pereo, morior, *Il.* 6, 407. *Od.* 16, 369. *Id.* 20, 67. *Il.* 11, 820. *Il.* 14, 87. A φθέω.

Φθογγάζομαι, vocem seu sonum edo, *Ep.*

Φθογγὴ, ῆς, ἡ, sonus, vox. A φθέγγομαι.

Φθόγγος, υ, ὁ, sonus, vox. Ab eod.

Φθογγεὺς, et

Φθογγὴς, ῆντος, vocalis, vocem seu sonum edens, *Steph.*

Φθόη, ης, ἡ, tabes. A φθίω.

Φθοῒς, φθοῒς, ίδος, ίος, placentæ genus, e caseo et siligine; pl. φθόεις, φθοῖς. Τραχιὰν ἐν κανέῳ φθοΐδα, *Anthol. Ceph. Epig.* 507, 2.

Φθοΐσκος, υ, ὁ, pastillus. A præc.

Φθονερία, ας, ἡ, invidia, invidentia, i. e. habitus invidiæ a natura insitus. A

Φθονερὸς, ρὰ, ρὸν, invidus, qui invidiæ morbo laborat. A φθόνος.

Φθονερῶς, *adv.* invide, invidiose.

Φθονέω, ῶ, fut. ήσω, invideo; (2) nego, denego, concedere nolo, recuso. Τῦ χρόνυ γὰρ

γὰρ οὐ φθονῶ, *Eur. Hec.* 240. Μὴ φθόνει φράσαι, *Id. Med.* 63. Ὧν ἐγὼ ... οὐ φθονήσω, *Xen.* A φθόνος. Hinc

Φθονήσασα, aor. 1. part. act. f. g.

Φθόνησις, εως, ἡ, invidia; (2) recusatio, eodem sensu quo usurpatur φθονέω (2). (2) φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται, gestandi non renuam officium, *Soph. Trach.* 1212.

Φθόνος, ου, ὁ, invidia, invidentia, livor; (2) reprehensio. Οὐδεὶς φθόνος, libenter. Ἃ μέντοι τυγχάνω ἀκηκοὼς οὐδεὶς φθόνος λέγειν, *Plut.* (2) τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι, *Soph. Trach.* 250. Ἄνευ φθόνου, dicto absit invidia, *Id. Elect.* 1466.

Φθονοῦμεν, 1. pl. præs. indic. act. *contr.* pro φθονέομεν, a φθονέω.

Φθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, corruptela; (2) lues, pestis; (3) stuprum, *Ph.* (4) cum multi homines cæde vel lue pereunt; (5) mixtum colorum apud pictores, *Ern.* A φθείρω.

Φθορεὺς, έως, ὁ, corruptor, stuprator. A φθορὰ, vel φθόρος. Unde

Φθόριος, ου, ὁ ϗ ἡ, corrumpendi seu perdendi et exstinguendi vim habens, *inpr.* abortum efficiens.

Φθοριμαῖος, corruptus, *V. L.*

Φθόριμος, noxius, *Man.*

Φθορόοικος, domestica pernicies, *V. L.*

Φθοροποιέω, perdo, exitio sum.

Φθοροποιὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, corruptionem seu interitum, aut perniciem efficiens; perniciosus, pestifer, exitialis. Ex φθορὰ et ποιέω.

Φθόρος, ου, ὁ, internecio, strages, pestis. A φθείρω.

Φθύζω, susurrum edo, al. spuo, *Steph.*

Φι, vel φιν, *syllaba paragogica*, quam *Poetæ* dativis sing. et pl. addunt, syllaba ultima plerumque mutata. Ἐτέρηφι, nom. sing. *Hes. Op.* 204. Ἐξ εὐνῆφι, gen. sing. ἐξ εὐνῆς, *Od.* 2, 2. Παλάμηφι, dat. *Il.* 3, 338. Ἐπ' αὐτόφι, accus. pro ἐπ' αὐτόν, *Aret.* 980.

Φιαλέω, ῶ, phiala libo, sacrifico. Ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν εὐξάμενοι τοῖσι θεοῖς, *Aristoph. Pace,* 431. (v. f. φιάλλω, inus, *Ern.*) A

ΦΙΑ΄ΛΗ, ης, ἡ, phiala, poculum, patera; (2) ornamentum lacunaris et januæ.

Φιαληφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, phialam gestans et thensam ducens. Ex φιάλη et φέρω.

Φιαλὶς, ίδος, ἡ, parva phiala. A φιάλη.

Φιάλιον, τὸ, idem. Dim. a φιάλη.

Φιαλίσκη, ἡ, Dim. pro φίαλη, *V. L.*

Φιαλοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, phialæ formam habens. *Gl. V.* φιαλοειδὲς, baciola. Ex φιάλη et εἶδος.

Φιαλώδης, ες, idem.

Φιαρὸς, ρὰ, ρὸν, nitens, splendens; (2) pinguis, *quia pinguia nitent*; (3) *Sch. Theocr.* acerbus. Ὄρνιθος φιαρῆς πυρὶ τηκομένη σὰρξ, *Nic. Al.* 387. Φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμῆς, *Theocr.* 11, 21.

Φιβαλέη, ἡ, carica, ficus arida, *E. M.*

Φιβάλεον, τὸ, et φίβαλις, ἡ, ficus. Hinc φιβαλεῖς, graciles homines, *E. M.*

Φιδάκνη, pro πιθάκνη, *Ar. Sch.*

Φίκειος, η, ον, qui, quæ, quod pertinet ad sphingem. Φίκειον τέρας, *Lycoph.* 1465.

Φίλα, *adv.* pro φίλον, seu φίλως, *Hom.*

Φιλάβουλος, ὁ, ἡ, inconsultus. Ex ἄβουλος.

Φίλαβρος, elegantiæ amans, *Heliodor.* 7.

Φιλαγαθὴς, ὲς, hilaris, risum amans; *Dor.* pro φιλογηθής. Ex φίλος et γηθέω.

Φιλαγαθία, ας, ἡ, amor bonorum.

Φιλάγαθος, ου, ὁ ϗ ἡ, amator probitatis, bonitatis studiosus, amans bonorum; benignus, *Gl. V.* Ex φίλος et ἀγαθός.

Φιλαγάθως, *adv.* benigne, probe, leniter.

Φιλαγέννητος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui ingenito sive non genito favet, cui placet τὸ ἀγέννητον.

Φιλαγλάος, ὁ ϗ ἡ, idem quod φιλόκαλος.

Φιλάγραυλος, ὁ ϗ ἡ, ruricola.

Φιλαγρέτις, ἡ, venatrix, studiosa venandi.

Φίλαγρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ruris amans.

Φιλαγρότις, ἡ, venatrix.

Φιλάγρυπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, vigiliarum amans, vigilantiæ studiosus.

Φιλάδελφα, *adv.* pro φιλαδέλφως, *Soph.*

Φιλαδελφία, ας, ἡ, fraterna caritas.

Φιλάδελφος, ου, ὁ ϗ ἡ, fratris seu fratrum amans; (2) carus fratri, *Gl. V.*

Φιλαδέλφως, *adv.* fraterne, *Gl. V.* A præc.

Φιλαδύναμος, ον, vires frangens.

Φιλάεθλος, ον, idem quod

Φιλαθλητὴς, οῦ, ὁ, certaminum studiosus.

Φιλαθεὶς, *amatus,* aor. 1. part. pass. *Dor.* pro φιληθεὶς, a φιλέω.

Φιλαθήναιος, Atheniensium amator, *Ar.*

Φίλαθλος, amans certaminum, aut etiam laborum, *Steph.*

Φίλαι, *fave,* imperat. verbi φίλημι, *amo.* Νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη, *Il.* 5, 117.

Φιλαίακτος, ον, lugubris. Ab αἰάζω.

Φιλαίματος, ον, et φιλαίμων, ονος, ὁ, ἡ, sanguinarius, *Gl. V.* (2) sanguinem amans; (3) bellicosus. (2) γῆς φιλαιμάτου χοαί, *Eurip. Phœn.* 178. Φιλαιμάτους ἀλκὰς κορύσσοντα, bellicosas acies, *Id. Rhes.* 932. Ex φίλος et αἷμα.

Φιλαίμων, idem quod φιλαίματος, *Hes.*

Φιλαίτατος, superlat. *Att.* pro φίλτατος, amicissimus. Ὃς φιλαίτατος μὲν ὢν Λακεδαιμονίοις, *Xen. Hellen.* 7, 3.

Φιλαίτερος, -τατος, *Att.* pro φίλτερος et φίλτατος.

Φιλαίτιον, τὸ, propensio ad accusandum, *Call. Theocr.* Erasm.

Φιλαίτιος, ίου, ὁ ϗ ἡ, querulus; (2) contentiosus, litigiosus. Ex φίλος et αἰτία.

Φιλαιτίως, *adv.* culpandi, contendendi studio.

Φιλακίζομαι, jocor, illudo, *E. M.*

Φιλακόλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui amat intemperantiam, luxuriam, seu lasciviam.

Φιλακόλουθος, ὁ, qui libenter sequitur, *Ar.*

Φιλάκρητος, ου, ὁ ϗ ἡ, meri cupidus, vinolentus. Μετὰ θαῦμα φιλακρήτων ὑμεναίων, *Nonn. Par.* 4, 54.

Φιλακριβέω, nimis diligens sum. Ab ἀκριβής.

Φιλακροάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui acroamatibus delectatur. Ab ἀκρόαμα.

Φιλαλάζων, ostentationis amator, *Bud.*

Φιλαλειπτέω, unctor esse cupio, aliptas amo in, *V. L.* delector pigmentis.

Φιλαλέξανδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, Alexandri amicus vel studiosus.

Φιλαλήθεια, amor seu studium veritatis, *Steph.*

Φιλαλήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, veri seu veritatis amans.

Φιλαλήθως, *adv.* veritatis amore vel studio.

Φιλαλληλία, ας, ἡ, mutuus amor. A

Φιλάλληλος, ου, ὁ ϗ ἡ, mutuo amore flagrans.

Φιλαλλήλως, *adv.* amore mutuo.

Φιλαλλογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, amans alienigenarum.

Φιλάλυπος, ον, expers doloris seu tristitiæ.

Φιλαμαρτήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, amans peccata, avidus peccandi, *R.* Ab ἁμαρτάνω.

Φιλάμπελος, ον, ferax vitium, frequens vineis.

Φιλαναγνωστέω, cupidus sum legendi. Πραγματείαν δὲ πασῶν εὐχρηστοτάτην συντάξαιτο τοῖς φιλαναγνωστοῦσιν, *Diodor. Sicul.* 1, 3.

Φιλαναγνώστης, ου, ὁ, cupidus seu studiosus legendi.

Φιλαναλωτὴς, οῦ, ὁ, sumptuosus, *Gl. V.*

Φιλανάλωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, idem.

Φιλανδρία, ας, ἡ, amor mariti; (2) amor virorum. (2) μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ ζήτει παρελθεῖν, *Eurip. Andr.* 228. A

Φίλανδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans viri. Γυναῖκες φίλανδροί τε καὶ μοιχεύτριαι, *Plat. in Convivio.* Ex φίλος et ἀνήρ.

Φίλανθος, ον, flores amans seu fovens.

Φιλανθρακεὺς, έος, ὁ, carbonarius. Ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα; *Aristoph. Ach.* 340.

Φιλανθρώπευμα, ατος, τὸ, liberale facinus et benignitatis plenum. A

Φιλανθρωπεύομαι, fut. εύσομαι, humanus sum, humanum me præbeo. Ταῦτα ἡμᾶς ἡ τύχη τὰ μεγάλα φιλανθρωπεύεται, *Heliod.* Φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς, *Demosth.* A φιλάνθρωπος.

Φιλανθρωπέω, ῶ, fut. ήσω, sum humanus; (2) humaniter tracto. Τοὺς δὲ προσδεχομένους ἐφιλανθρώπει, *Polyb.* Ab eod.

Φιλανθρωπία, ας, ἡ, humanitas, clementia, indulgentia, *Ph.* Ab eod.

Φιλανθρωπινία, ἡ, idem quod φιλανθρωπία, *Sch. Hom.*

Φιλανθρώπινος, ου, ὁ ϗ ἡ, humanus.

Φιλανθρωπίνως, *adv.* humaniter.

Φιλάνθρωπος, ου, ὁ ϗ ἡ, humanus, clemens, benignus, comis.

Φιλανθρώπως, *adv.* humaniter, comiter.

Φιλάνωρ, ἡ, idem quod φίλανδρος, et ex iisd.

Φίλαο, *dilexisti,* 2. sing. aor. 1. med. pro ἐφιλήσω, *Æol.* Call. in Dian. 185.

Φιλαοιδὸς, οῦ, ὁ, amator cantorum seu poetarum; (2) amator cantus.

Φιλαπεχθημόνως, *adv.* eorum more qui libenter inimicitias suscipiunt, aut susceptas exercent, infesto animo:

Φιλαπεχθημοσύνη, ης, ἡ, improbitas in omnium odia incurrens; (2) amor et studium rixarum; (3) inimicitia. A

Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, inimicitiarum amans. Ex φίλος et ἀπεχθάνομαι.

Φιλαπεχθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, idem; *item* inimicus, acerbus. Ab ἔχθος.

Φιλαπλοϊκὸς, ὴ, ὸν, simplicitatis et sinceritatis amans.

Φιλάπλους, ου, ὁ, incautus, *Gl. V.* simplex.

Φιλαπόδημος, ον, libenter peregrinus.

Φιλαργυρέω, ῶ, f. ήσω, pecuniæ avidus sum.

Φιλαργυρία, ας, ἡ, argenti amor, pecuniæ cupiditas, avaritia. A

Φιλάργυρος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans argenti, pecuniæ studiosus, cupidus, avarus.

Φιλάρετος, ου, ὁ ϗ ἡ, virtutis studiosus. Ab ἀρετή.

Φιλαριστείδης, ὁ, Aristidis amator, *Ep.*

Φιλάρματος, ον, rei equestris, certaminum equestrium seu curulium, belli denique amans. Ab ἅρμα.

Φιλάρχαιος, vel φιλαρχαῖος, ου, ὁ, antiquitatis amator: antiquarius, *Gl. V.*

Φιλαρχέω, ῶ, fut. ήσω, imperii seu dominationis cupidus sum. A φίλαρχος.

Φιλαρχία, ας, ἡ, imperii seu imperandi cupiditas; ambitus, *Gl. V.*

Φιλαρχικὸς, ὴ, ὸν, idem quod

Φίλαρχος, ου, ὁ ϗ ἡ, imperii seu imperandi cupidus. *Gl. V.* ambitiosus. E φίλος et ἀρχή.

Φιλᾶσαι, *amavisse,* aor. 1. inf. act. *Dor.* pro φιλῆσαι, a φιλέω.

Φιλάσε, *amavit,* 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* et *Dor.* pro ἐφίλησε.

Φιλασεῖς, *amabis,* 2. sing. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro φιλήσεις.

Φίλατο, *amabatur,* 3. sing. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἐφίλατο, a φίλημι, pro φιλέω, *amo.*

Φιλαυθόμαιμος, ὁ ϗ ἡ, amans fratris seu sororis.

Φίλαυλος, ὁ ϗ ἡ, tibicen, vel cantum tibiarum amans.

Φιλαυτέω, ῶ, fut. ήσω, me ipsum amo, mihi placeo. A φίλαυτος.

Φιλαυτία, ας, ἡ, amor sui ipsius, nimius sui amor. A

Φίλαυτος, ου, ὁ ϗ ἡ, sibi carus, qui nimis sibi placet.

Φιλαύτως, *adv.* nimio sui amore.

Φιλέγγυος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui sponsionibus seu fidejussionibus gaudet. Ex ἐγγύη.

Φιλεγκλήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, querulus; (2) quadruplator, criminator. Ex ἔγκλημα.

Φιλεγκλημόνως, *adv.* criminose, calumniatorie.

Φιλεγκώμιος, ον, qui laudes amat, qui laudari cupit.

Φιλέεσκε, *diligebat,* 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐφίλει, a φιλέω.

Φιλειδήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, sciendi seu cognoscendi cupidus, scientiæ cupidus. Ex φίλος et εἰδέναι, *nosse.*

Φιλέκδημος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui peregrinandi studio et cupiditate tenetur.

Φιλέλαιος, ον, oleas libenter comedens seu appetens.

Φιλελεήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, summe misericors.

Φιλέλεος, ου, ὁ, idem.

Φιλελευθέριος, α, ον, liberalis, magnanimus.

Φιλελεύθερος, ου, ὁ ϗ ἡ, libertatis amans.

Φιλέλλην, ηνος, ὁ ϗ ἡ, studiosus vel amicus Græcorum, Græcarum literarum studiosus.

Φιλέμπορος, ὁ, mercaturæ deditus, mercator.

Φιλενδεικτέω, me vendito, seu ostento. *Eust. ad Homerum* 1325, 39, Δεικνύμενος ὁ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ἐπιδεικνύμενος λέγεται, ἀντὶ τȣ̃ φιλοτιμȣ́μενος, φιλενδεικτῶν.

Φιλενδείκτης, ȣ, ὁ, jactator sui, ostentator. Τὸν νηστεύοντα, κενόδοξον ἀποκαλεῖ, καὶ τὸν σπȣδαῖον ἐν ψαλμῳδίᾳ, φιλενδείκτην, *St. Ephraim* 9, *ex edit. Oxoniensi* 1709.

Φιλένδοξος, ον, gloriam appetens, ambitiosus.

Φιλένθεος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἔνθεος.

Φιλέοισι, *solent*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro φιλȣ̃σι.

Φίλεον, *diligebam*, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐφίλεον.

Φιλέοντι, *amant*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro φιλέȣσι, a φιλέω.

Φιλεορταστὴς, ȣ̃, ὁ, idem quod

Φιλέορτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui amat festa seu dies festos. Ex ἑορτή.

Φιλεπιεικεία, ἡ, æqui bonique studium, *Steph.*

Φιλεπιστήμων, ὁ ϗ ἡ, amans doctrinæ.

Φιλεπιτιμητὴς, ȣ̃, ὁ, qui libenter objurgat et increpat, ad reprehendendum pronus.

Φιλεραστέω, diligo amatorem seu amatores, *Steph.*

Φιλεραστὴς, ȣ̃, ὁ, amator, amoribus deditus.

Φιλέραστος, ὁ, ἡ, idem.

Φιλεραστία, ἡ, amor quo amasius suum amatorem complectitur, *Bud.*

Φιλεργέω, ῶ, f. ήσω, sedulus sum, labores amo.

Φιλεργία, ας, ἡ, sedulitas, agendi seu operandi studium. A

Φιλεργὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, operis amans, operi deditus, sedulus. *Gl. V.* φίλεργος, guavus. Ab ἔργον.

Φιλεργῶς, *adv.* industrie.

Φιλέρημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, solivagus, *Gl. V.*

Φιλέριθος, ον, lanificii seu lanificiorum studiosus, *Theoc.* 28, 1.

Φίλερις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, contentionum amans, jurgiosus. *Gl. V.* pertinax.

Φιλεριστέω, ῶ, contentiones amo. A

Φιλεριστικὸς, ἡ, ὸν, idem quod

Φιλέριστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, contentionis studiosus. *Gl. V.* pertinax. Ex ἐριστής.

Φίλερως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, amoribus deditus.

Φιλεταίρεια, et ία, ας, ἡ, studium erga sodales seu amicos.

Φιλεταιρία, ἡ, idem quod φιλεταίρεια, *Steph.*

Φιλεταίριον, -ριος, et

Φιλέταιρις, herba quædam, apanine, aspergula, *Nic.*

Φιλέταιρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sodalium seu amicorum studiosus.

Φιλεταίρως, socialiter, concorditer, *Bud.*

Φιλεύϊος, evandi cupidus, evationis studiosus, *Ep.* al. qui Evium amat.

Φιλευκτικὸς, optativum modum amans, optativo gaudens. (*Vox Gramm.*) *Steph.*

Φιλευλαβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, religionis amans, religiosus.

Φιλευνὸς, ὁ ϗ ἡ, amans lecti, *Anac.*

Φιλεῦνται, *amantur*, 3. plur. præs. ind. pass. *Dor.* pro φιλȣ̃νται.

Φιλεῦντι, *amant*, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro φιλȣ̃σι.

Φιλευποιΐα, ἡ, amor seu studium beneficentiæ, *Steph.*

Φιλεῦσαι, *osculantes*, nom. plur. præs. part. act. *Dor.* pro φιλȣ̃σαι.

Φιλεῦσιν, *amant*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* et cum ν ἐφελκ· pro φιλȣ̃σι.

Φιλευτράπελος, ὁ ϗ ἡ, jocosus, qui jocis gaudet.

Φιλεύχειλος, ὁ ϗ ἡ, epith. helluonis.

Φιλεχθὴς, odiosus, vel invidiam amans, *Theoc. Idyll.* 5, 137.

Φιλεχθρέω, ῶ, fut. ήσω, inimicitias exerceo, studeo simultatibus serendis. A

Φιλέχθρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, inimicitiis indulgens.

Φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, libenter cum aliquo inimicitias exercere, vel occasionem inimicitiarum quærere, *Dem.*

Φιλέω, ῶ, fut. ήσω, amicus sum, amo, amice tracto, amicitiæ officiis prosequor; (2) osculor, suavior; (3) soleo, *Gl. V.* φιλεῖ, amat, adamat, solet, *Gl. V.* Τȣ̀ς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλȣ̃σι, *Soph. Aj.* 133. Ἐκ καρδίας φιλεῖν, *Luc.* Φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα, *Aristoph. Plut.* 644. Φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι, *Id. Nub.* 810. Ἐφίληθεν ἐκ Διός, *Il.* 2, 668. A φίλος.

Φίλη, ης, ἡ, amica. A φίλος.

Φιληδέω, ῶ, fut. ήσω, delector, capio voluptatem, et qu. dic. amo suavitatem. Φιληδεῖν τινι, *Athen.* Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πτελέσσι φιληδεῖ, *Callim. in Apoll.* 56. A φιληδής.

Φιληδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, suavitatis, voluptatis amans. Ex ἡδύς.

Φιληδία, ἡ, amor suavium rerum, studium voluptatis, *item* suavitas, voluptas, *Ar.*

Φιληδονέω, ῶ, fut. ήσω, voluptatibus delector, voluptatibus indulgeo:

Φιληδονία, ας, ἡ, amor voluptatis, *Long.* 34. A

Φιλήδονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, voluptatem amans, voluptarius. *Phil.* obscœnus. Ab ἡδονή.

Φιληκοέω, ῶ, audiendi studio teneor, sc. fabulas; (2) historiæ sum studiosus, *Polyb.*

Φιληκοΐα, ας, ἡ, audiendi studium. A

Φιλήκοος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cupidus, qui studiose audit. *Gl. V.* attentus; (2) qui delectatur fabulis; (3) studiosus historiæ et doctrinæ. Ab ἀκȣ́ω.

Φιληκόως, *adv.* attente, *Gl. V.* A præc.

Φιληλάκατος, ον, lanificus, lanificio serviens.

Φιληλιαστὴς, ὁ, litigiosus, qui judicio in Heliæa contendere amat, *Ar.*

Φίλημα, ατος, τὸ, osculum, suavium. A φιλέω.

Φιλημάτιον, τὸ, Dim. a præc.

Φιλήμεναι, *dilexisse*, aor. 2. inf. med. *Dor.* pro φιλῆναι, a

Φίλημι, amo, *Il.* 22, 265. A φιλέω.

Φιλήνεμος, ον, ventosus, vento expositus. Ab ἄνεμος.

Φιλήνιος, α, ον, qui habenis regitur, epith. equi. Ab ἡνία.

Φιλήνωρ, conjugalis, amans conjugem, *Æsch.*

Φιλήρετμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, remorum, i. e. rei nauticæ studiosus.

Φίλησε, *amavit*, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐφίλησε, a φιλέω.

Φιλῆσαι, *amare*, seu *amavisse*, aor. 1. inf. act.

Φιλησία, ἡ, furacitas, *Hes.*

Φιλησίμολπος, ὁ ϗ ἡ, amicus cantus seu symphoniæ, lætans concentibus. Ex φιλέω et μολπή.

Φίλησις, εως, ἡ, amor, dilectio. A φιλέω.

Φιλήσυχος, ον, quietis amans, tranquillæ vitæ studiosus, *Steph.*

Φιλησύχως διάκειμαι, quietis amore teneor, *Steph.*

Φιλητέος, α, ον, amandus. A φιλέω.

Φιλητεύω, osculor. A

Φιλητὴς, ȣ̃, ὁ, amator, basiator, *Gl. V.* A

Φιλήτης, ȣ, ὁ, fur, latro; al. φηλήτης. Latronum more, quos *Philetas* Ægyptii vocant, in hoc nos *amplectantur*, ut strangulent, *Senec. Epist.* 51. Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι, *Hes. Op.* 1, 373. *Æschyl. Ch.* 1001. Πέμψειν Ἑρμῆς ὅς γε φιλητῶν ἄναξ, *Eur. Rhes.* 217.

Φιλητικὸς, ἡ, ὸν, ad amandum propensus; (2) libenter osculans. A

Φιλητὸς, ἡ, ὸν, amabilis, amore dignus. A φιλέω.

Φιλήτωρ, ορος, ὁ, amator, amasius; (2) amans, sensu honesto; *fœm.* amica, amasia, *Æsch.* Ab eod.

Φιλία, ας, ἡ, amor, caritas, amicitia. A φίλος!

Φιλιάζω, ineo amicitiam, fio amicus. Φιλιάζειν φίλοις ϗ ἀδέλφοις, 1 *Esdræ* 3, 22. Πᾶς φίλος ἐρεῖ, ἐφιλίασα αὐτῷ κἀγώ, *Eccl.* 37, 1. A φιλία.

Φιλιατρέω, ῶ, medicinæ studiosus sum, *Diosc.* A

Φιλίατρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, medicinæ studiosus.

Φιλικὸς, ἡ, ὸν, amicitiæ conveniens, amabilis, ad amandum propensus; amatorius, *Gl. V.* A φίλος.

Φιλικῶς, *adv.* amanter, amatorie. *Gl. V.* amice.

Φιλῖνος, idem quod φίλος, *E. M.*

Φίλιος, ια, ιον, et φίλιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui est amicorum seu fœderatorum; (2) qui in amicitia est, fœderatus, amicus, carus, dilectus, pacatus. Etiam Jovis epith. amicitiæ præses. Μὰ τὸν φίλιον, per Jovem amicitiæ præsidem, *Plato.* Τὸν σὸν λιπȣ̃σα φίλιον, tuum relinquens Jovem conjugalem, *Eurip. Andr.* 604. A φίλος.

Φιλίππειος, ὁ, nummus aureus a Philippo dictus, æquans coronatum.

Φιλιππιδόω, unde πεφιλιππιδῶσθαι, extenuari, tenui corpore esse. A φιλιππίδης, qui talis fuit. Al. πεφιλιππῶσθαι, *per Sync.*

Φιλιππίζω, Philippo studeo, inservio. Hinc

Φιλιππισμὸς, ὁ, studium partium Philippi.

Φίλιππος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, equorum amans seu studiosus, qui agitandis equis delectatur; (2) bellicosus; (3) Philippus, nomen viri.

Φιλὶς, ίδος, canna, φίλινος, η, ον, ex canna seu cannis, *Herod.*

Φιλίστιον, nomen herbæ. Vide φιλεταιρίς.

Φιλιστορέω, ῶ, cognoscendarum rerum cupidus sum, historiæ studeo, *Strabo.*

Φιλίστωρ, ορος, ὁ, doctrinæ, *impr.* historiæ, antiquitatis studiosus.

Φίλιχθος, ὁ ϗ ἡ, libenter pisces comedens.

Φιλίων, compar. et φιλίστος, superl. pro φίλτερος et φίλτατος, *Hom. Soph. Ar.*

Φιλίως, *adv.* ut decet eos qui sunt in amicitia, more fœderatorum, amice, amanter. A φίλιος.

Φιλιωτὴς, ὁ, conciliator, *Suid.*

ΦΙΛΛΥΡΕ'Α, ας, ἡ, arbor ligustro similis.

Φιλόβακχος, ὁ, amans Bacchum, *Ep.*

Φιλοβάρβαρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, barbaros amans; (2) barbariem amans et osor elegantiæ.

Φιλοβάρβιτος, ὁ ϗ ἡ, amans lyram, cantans lyra.

Φιλοβασιλεὺς, έως, ὁ, regis amans.

Φιλοβασίλειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, regiæ potestatis amans, *R.*

Φιλόβιβλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, studiosus librorum, qui libros multos emit.

Φιλόβοτρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, amans uvas.

Φιλογαῖος, ον, epith. vomeris. A γαῖα.

Φιλόγαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, nuptiarum conciliandarum studiosus, procus.

Φιλογελοιαστὴς, ȣ̃, ὁ, qui scurras amat.

Φιλογέλοιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui jocos et facetias amat, scurra. A

Φιλόγελως, ωτος, ὁ ϗ ἡ, risus amans, qui libenter ridet.

Φιλογενναῖος, ȣ, ὁ, gravitatis studiosus, gravis.

Φιλογεωργέω, ῶ, agriculturæ studiosus sum. A

Φλιογέωργος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, agricolarum seu agriculturæ studiosus. Hinc

Φιλογεωργία, ἡ, amor rei rusticæ.

Φιλογηθής. Vide φιλαγαθής.

Φιλόγλυκος, ον, idem quod

Φιλόγλυκυς, υος, ὁ ϗ ἡ, qui dulcia amat; (2) qui dulci vino gaudet.

Φιλογονία, ἡ, amor seu cupido prolis. A

Φιλόγονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans liberorum, cupidus prolis.

Φιλογραμματέω, ῶ, literas amo, *Plut.* A

Φιλογράμματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans literas, literarum studiosus, doctus. A γράμματα.

Φιλογραφέω, ῶ, pingendi studio teneor, *R.* A γραφή.

Φιλογρήγορος, ὁ ϗ ἡ, vigil. A γρηγορέω.

Φιλογυμνασία, ἡ, exercitationum corporis studium.

Φιλογυμναστέω, ῶ, fut. ήσω, amo exercitationem, exercitationis cupidus sum, *Plat.* A

Φιλογυμναστὴς, ȣ̃, ὁ, exercitationis amans, exercitationibus utens gymnasii et palæstræ.

Φιλογυμναστικὸς, ἡ, ὸν, fere idem.

Φιλογυμναστία, ἡ, studium palæstræ et gymnasii.

Φιλογύναιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, mulierum amans, mulierosus. A φ. et γυνὴ, vel γύναιον.

Φιλογύναιξ, αικος, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Φιλογύνης, ȣ, ὁ, idem et ex iisd.

Φιλόγυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem et ex iisd.

Φιλογυνεία, et ία, ἡ, mulierositas, *Cic.*

Φιλογώνιος, ον, amans angulum seu locum abditum, non ambitiosus, *Tzet.*
Φιλοδαίμων, ὁ, dæmonum cultor, *Greg.*
Φιλόδακρυς, υος, ὁ ϗ ἡ, *item* φιλοδάκρυος, ον, proclivis ad lacrymas, tristis, lacrymans large.
Φιλόδαφνος, ον, laureatus, lauriger. A δάφνη.
Φιλοδειπνιστής, ȣ, ὁ, qui libenter cœna alios excipit. A δειπνίζω.
Φιλοδειπνον, τὸ, cœnarum seu conviviorum amor, *Plut.*
Φιλόδειπνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cœnarum seu conviviorum amans; (2) qui libenter convivatur. A δεῖπνον.
Φιλοδέμνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans cubilis. A δέμνιον.
Φιλόδενδρος, ον, nemoris cultor, pastor, venator.
Φιλοδεσπαστής, ȣ, convivator, conviviis gaudens, quasi a δεσπάζω.
Φιλοδέσποινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dominæ amans. A δέσποινα.
Φιλοδεσποτεύομαι, dominum amo, seu dominatum affecto.
Φιλοδέσποτον, τὸ, dominii amor, seu dominii aliorum in se, *Steph.*
Φιλοδέσποτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, domini amans, i. e. qui alterius in se dominium libens patitur. Ex δεσπότης.
Φιλοδημία, ας, ἡ, popularitas. A
Φιλόδημος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans populi, popularis.
Φιλοδημοτικὸς, ἡ, ὸν, popularis status amans.
Φιλοδημώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, idem quod φιλόδημος, unde etiam formatur.
Φιλοδήμως, *adv.* populariter.
Φιλοδίκαιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, justi amans.
Φιλοδικαστής, ȣ, ὁ, litigiosus. A δικάζομαι.
Φιλοδικέω, ῶ, f. ήσω, libenter in litibus versor, lites amo, *Thucyd.* A
Φιλοδικία, ας, ἡ, libido litigandi. A
Φιλόδικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, litium amans, litigiosus. Ex φίλος et δίκη.
Φιλοδίτης, ȣ, ὁ, viator, peregrinator.
Φιλοδοξέω, ῶ, fut. ήσω, gloriæ sum cupidus; (2) gloriæ servio.
Φιλοδοξία, ας, ἡ, gloriæ cupiditas, ambitio. A
Φιλόδοξος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui opiniones sectatur; (2) qui bona opinabilia sectatur; (3) gloriæ cupidus, ambitiosus. Ex φίλος et δόξα.
Φιλοδόξως, *adv.* cum gloriæ cupiditate, ambitiose.
Φιλοδορπίος, ον, idem quod φιλόδειπνος, *Nonn.*
Φιλόδουλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, servorum amans.
Φιλόδουπος, ὁ ϗ ἡ, strepens, multum sonans.
Φιλόδρομος, ὁ ϗ ἡ, vagus, errans.
Φιλόδυρτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, lugubris, lamentabilis, *R.*
Φιλοδωρία, ἡ, liberalitas, munificentia, *Suid.*
Φιλόδωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, munificus, liberalis. A δῶρον.
Φιλοδώρως, *adv.* munifice, liberaliter.
Φιλόεργος, ὁ ϗ ἡ, laboriosus, assiduus in laborando. Ab ἔργον.
Φιλοζέφυρος, ὁ ϗ ἡ, Zephyri amator vel amatrix, *Ep.*
Φιλοζητητής, ȣ, ὁ, discendi cupidus, disputator.
Φιλοζωέω, ῶ, fut. ήσω, vitæ cupidus sum, vitæ parco:
Φιλοζωΐα, ας, ἡ, vitæ amor. A
Φιλόζωος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cupidus vitæ, et quidem fere in partem deteriorem; (2) animantium amans, vel studiosus. A ζωὴ, vel ζῶον, *animal.*
Φιλόθαλος, ὁ, ἡ, deses, ignavus.
Φιλοθεαμοσύνη, ἡ, amor spectaculorum. A
Φιλοθεάμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, spectaculorum amans, spectandi cupidus. Οἱ φιλοθεάμονες τȣ̃ κάλλȣς, *Aristænet.* 1, 10. A θέαμα, vel θεάμων.
Φιλοθεέω, pius sum in Deum, (*Ern.*) A φιλόθεος.
Φιλοθεΐα, ας, ἡ, amor Dei, pietas. A
Φιλόθεος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Dei amans, pius. At *passive*, qui a Deo amatur, Deo placens et gratus.
Φιλόθερμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, calidorum seu caloris amans.
Φιλοθέωρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui spectaculis gaudet; (2) visendarum rerum cupidus.

Φιλοθέως, *adv.* cum pietate in Deum.
Φιλοθηρεία, ας, ἡ, studium venandi.
Φιλοθηρέω, ῶ, f. ήσω, venationis studiosus sum, venatione delector. A
Φιλόθηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, venandi studiosus. A θήρα.
Φιλοθουκυδίδης, ὁ, amator Thucydidis, *Ep.*
Φιλοθρηνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, indulgens luctui.
Φιλόθρηνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem. Φιλοθρήνῳ παρὰ τύμβῳ, *Nonn. P.* 11, 13.
Φιλόθυρσος, ὁ ϗ ἡ, Bacchi sacris initiatus, Bacchi sacra celebrans.
Φιλοθύτης, ȣ, ὁ, rei divinæ faciendæ studiosus, qui studiose sacrificat.
Φιλοῖ, 3. sing. præs. opt. act. pro φιλέοι, a φιλέω.
Φιλοίκειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, benevolus necessariis seu propinquis.
Φιλοικόδομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui ædificare amat, cupidus ædificandi. Ex οἰκοδομή.
Φιλοικτιρμόνως, *adv.* per misericordiam.
Φιλοικτίρμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui libenter commiseratur, pronus ad misericordiam.
Φιλοίκτιστος, idem quod φιλοικτίρμων, *Soph.*
Φιλοίκτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, misericors.
Φιλοινία, ας, ἡ, amor vini. A
Φίλοινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vini amans seu cupidus. *Gl. V.* vinosus.
Φιλοιστρομανής, ὁ, insani œstri amans, *Orph.*
Φίλοιστρος, ὁ ϗ ἡ, furore percitus; (2) *de Diis*, furorem immittens.
Φιλοίστωρ, ορος, ὁ, cupidus sciendi.
Φιλοίφης, ȣ, ὁ, libidinosus. Voc. φιλοῖφα, *Theocrit.* 4, 62. E φίλος et οἰφέω.
Φιλόκαινος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, novitatis amans vel studiosus.
Φιλόκακος, ȣ, ὁ, rerum malarum studiosus, rebus malis gaudens.
Φιλοκακοῦργος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dolosus, fraudulentus.
Φιλοκακούργως, *adv.* dolose, fraudulenter.
Φιλοκαλέω, ῶ, pulchritudinem amo, honestatis aut rerum honestarum sum studiosus, *Gl. Vet.* φιλοκαλῶ, polio, mundo, verro. Μάλιστα δὲ πάντων περὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλοῦμεν, ϗ τὸ φυλάττειν τοὺς νόμους, *Jos.*
Φιλοκάλημα, τὸ, honestamentum non improbandum.
Φιλοκαλία, ας, ἡ, studium pulchritudinis; elegantia; studium honestatis sive rerum honestarum. A
Φιλόκαλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, pulchritudinis studiosus; (2) honestatis seu rerum honestarum studiosus; (3) studiosus elegantiæ vel munditiæ, lautitiæ studiosus. *Gl. V.* mundus, politus, elegans.
Φιλοκάλως, *adv.* culte, ornate.
Φιλοκάμματος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans laboris, *R.*
Φιλόκαμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem, *R.*
Φιλοκαρποφόρος, ὁ ϗ ἡ, frugifer; epith. æstatis.
Φιλόκενος, vana amans, seu rerum inanium studiosus.
Φιλοκέρδεια, ας, ἡ, amor lucri; (2) avaritia.
Φιλοκερδέω, ῶ, lucrum amo, avarus sum. Ἴσως δὲ ϗ πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν ὑκ ἀφυεῖς ὄντες, *Xen. Cyr.* 1, 24. A
Φιλοκερδής, έος, ὁ ϗ ἡ, amans seu studiosus lucri, avarus, *Gl. Vet.* φιλοκερδεῖς, lucriones. Ex κέρδος.
Φιλοκερδῶς, *adv.* cum aviditate lucri.
Φιλοκέρτομος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui maledictis incessere amat, qui cavillari et deludere amat, contumeliosus, *Od.* 22, 267.
Φιλοκηδέμων, ὁ ϗ ἡ, idem quod
Φιλοκηδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, adfinium suorum studiosus, benignus in cognatos.
Φιλόκηπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hortorum studiosus.
Φιλοκιθαριστής, ȣ, ὁ, citharistarum amans; (2) qui cithara ludere amat.
Φιλοκίνδυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, periculi adeundi cupidus, temerarius.
Φιλοκινδύνως, *adv.* more eorum qui periclitari amant.
Φιλοκισσοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans hederæ gestandæ, qui hederam gestat, *R.*
Φιλόκνημις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, ocreatus; (2) armorum amans, armatus.

Φιλόκνισος, ὁ ϗ ἡ, pruritum concitans, amans nidoris et lautarum epularum. A κνίζω.
Φιλόκοινος, ὁ ϗ ἡ, amans reipublicæ, civilis.
Φιλοκόλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, adulator; (2) adsentatorum amans.
Φιλοκομπέω, ῶ, f. ήσω, jactito et effero me. A
Φιλόκομπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, jactationis amans, qui sese jactare et efferre amat.
Φιλοκομπία, ας, ἡ, jactatio, ostentatio.
Φιλόκοπρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui stercorari debet, fimo opus habens.
Φιλοκοσμία, ας, ἡ, ornatus seu cultus studium. A
Φιλόκοσμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ornatus seu cultus amans, cultus studiosus; (2) qui amat mundum, i. e. res mundanas et terrenas.
Φιλόκρημνος, ὁ ϗ ἡ, qui in rupibus esse, nasci, pasci solet.
Φιλοκρινέω, ῶ, f. ήσω, studiose discerno vel distinguo, accurate expendo vel examino, *Lucian.* A κρίνω.
Φιλοκρινητικὸς, ἡ, ὸν, vim habens studiose discernendi vel dijudicandi. A φιλοκρινέω.
Φιλοκρόταλος, ον, idem quod
Φιλόκροτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans strepitum; (2) strepitum faciens, strepens plausibus.
Φιλοκτεανέστατος, -ώτατος, possessionum amantissimus, *Hom.*
Φιλοκτέανος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, divitiarum amans; (2) avarus, lucri avidus; φιλοκτεανώτατε, avarissime; *Il.* 1, 122. A κτέανον.
Φιλοκτήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, idem. A κτῆμα.
Φιλοκτησία, ας, ἡ, divitiarum cupiditas; (2) avaritia. A κτῆσις.
Φιλοκτίστης, ȣ, ὁ, qui libenter ædificat.
Φιλόκτιστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem.
Φιλόκυβος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, aleæ studiosus, qui tesseris ludere amat; *Aristoph. Vesp.* 75.
Φιλοκυδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, amans vel studiosus gloriæ. Ex φίλος et κῦδος.
Φιλοκυνηγέτης, ȣ, ὁ, venationis studiosus.
Φιλοκύνηγος, venationis amans seu studiosus, *Plut.*
Φιλόκυνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui canibus gaudet. A κύων.
Φιλοκωθωνιστής, ὁ, bibax, vinolentus, ebriosus, *Ath.*
Φιλόκωμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui amat comessationes.
Φιλόκωπος, ον, rei nauticæ studiosus.
Φιλόλαγνος, ὁ ϗ ἡ, libidinosus.
Φιλολήιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans prædæ. A λήϊη.
Φιλόλιθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui gemmas amat, lapidum pretiosorum studiosus.
Φιλόλιχνος, ὁ ϗ ἡ, gulæ deditus.
Φιλολογέω, ῶ, fut. ήσω, libenter dissero; (2) philosophor et dissero cum philosophis. Ἀλλὰ γὰρ ἅλις ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶν σχημάτων χρήσεως ἐκ παρενθήκης τοσαῦτα πεφιλολόγηται, *Longin.* 29.
Φιλολογία, ας, ἡ, studium seu amor disserendi; (2) studium seu amor literarum. A
Φιλόλογος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui disserere amat; (2) qui libenter audit alios loquentes seu disserentes; (3) literarum studiosus; (4) literatus, doctus. Φιλολόγον δὲ ἄνδρα καὶ φιλόμουσον, *Plut de tuenda Sanitate,* 132.
Φιλολόγως, *adv.* more philologorum, amore literatorum.
Φιλολοιδορία, ας, ἡ, dicacitas, *Gl. V.* A
Φιλολοίδορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, dicax, maledicus, contumeliosus.
Φιλολοιδόρως, *adv.* contumeliose.
Φιλολουτρέω, ῶ, f. ήσω, libenter lavo, præcupidus sum lavandi, i. e. balnei. A
Φιλόλουτρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui balneum adfectat, balnei avidus. A λȣ̃τρον.
Φιλομάθεια, et -θία, ας, ἡ, discendi cupiditas:
Φιλομαθέω, ῶ, f. ήσω, discere cupio, discendi studio teneor, *Plato.* A
Φιλομαθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cupidus seu studiosus discendi. A μανθάνω.
Φιλομαθῶς, discendi cupiditate. A præc.
Φίλομαι, amo; unde aor. 1. ἐφίλαμην, φίλατο, prima longa; (2) amor, *Apoll. R.*
Φιλομαντευτής, ȣ, ὁ, vates, augur, hariolus.
Φιλόμαντις, εως, ὁ, idem.

Φιλό-

Φιλόμαστος, ὁ ϗ ἡ, lactens, sugens ubera.
Φιλομαχέω, ῶ, f. ήσω, appeto pugnam, cupide pugno; (2) fervide et incaute prælior. *Plut.* A μάχομαι.
Φιλόμαχος, ȣ, ὁ, bellicosus, ferox. A μάχη.
Φιλόμβριος, pro φιλόμβρος, *Ep.*
Φιλόμβρος, ον, imbre multo opus habens; epith. plantarum.
Φιλομειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, amans risus. Hinc τὸ φιλομειδὲς, amor risus. A μειδάω.
Φιλομεμφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui libenter conqueritur et expostulat. A μέμφομαι.
Φιλομεμφότατος, delator acerrimus, *V. L.*
Φιλομηδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, coitum appetens. A μήδεα.
Φιλομήλα, ης, ἡ, philomela. *Gl. Vet.* φιλομήλη, acredula. A μέλος.
Φιλομήλειος, α, ον, qui est Lusciniæ.
Φιλόμηλος, ὁ, amator malorum seu pomorum, *Ath.*
Φιλόμηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, studiosus Homeri, qui libenter imitatur Homerum.
Φιλομήτωρ, ορος, ὁ, matris amans. A μήτηρ.
Φιλομισέω, ῶ, odio indulgeo. A
Φιλόμισος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, odio indulgens.
Φιλομίσως, more eorum qui odiorum sunt amantes, *Steph.*
Φιλομμειδὴς, έος, ὁ, ἡ, idem quod φιλομειδής.
Φιλομμηδὴς, έος, ἡ, idem quod φιλομηδής.
Φιλόμολπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans cantum; (2) cantor; (3) carmina amans; (4) gloriæ appetens. A μολπή.
Φιλομουσέω, musas seu musicam amo, *Ath.*
Φιλομουσία, ας, ἡ, Musarum seu Musices amor, studium Musices. A
Φιλόμουσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Musarum vel Musices amans; (2) qui studiorum humaniorum seu politioris literaturæ amans est. Vid. supra in φιλολόγος. A Μȣ̃σα.
Φιλομόχθηρος, ον, malorum seu improborum amans vel improbitatis, *Poll.*
Φιλόμοχθος, laborum amans, *Steph.*
Φιλομυθέω, ῶ, f. ήσω, libenter fabulor, confabulationum seu fabularum amans sum:
Φιλομυθία, ας, ἡ, fabularum studium. Unde
Φιλόμυθος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, confabulationum vel fabularum amans.
Φιλόμυθον, τὸ, confabulationum seu fabularum amor, *Longin.*
Φιλόμωμος, idem quod φιλοψόγος, *Plat.*
Φιλονάματος, ὁ ϗ ἡ, humori appetens; epith. solis. A νᾶμα.
Φιλοναύτης, ȣ, ὁ, rei navalis studiosus.
Φιλονεικέω, ῶ, fut. ήσω, rixor, contendo; (2) æmulor, æmulus sum; (3) contendo, i. e. laboro efficere, enitor; *Gl. Vet.* φιλονεικῶ, certo, contendo, altercor. Φιλονεικεῖν τινὶ πρὸς ἀρετὴν, *Plato.* Πέρα τȣ̃ μετρίȣ φιλονεικεῖν αἰρόμενος, *Philo.*
Φιλονεικία, ας, ἡ, contentio, rixarum amor, jurgium, pertinacia; (2) æmulatio; (3) contentio virium in certamine. A
Φιλόνεικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, contentiosus; altercator, *Gl. V.* (2) in bonam partem studiosus alicujus rei, multum in re aliqua laborans.
Φιλονείκως, *adv.* contentiose; (2) cum æmulatione; (3) *Gl. V.* certatim.
Φιλόνεος, ὁ ϗ ἡ, qui juvenum amore tenetur.
Φιλονικέω, vincere, præstare cupio. A
Φιλόνικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, studiosus seu cupidus victoriæ. A νίκη.
Φιλονύμφιος, ἡ, nuptiis gaudens, nuptiis favens; epith. Veneris.
Φιλόξεινος, pro φιλόξενος, *Hom.*
Φιλοξενέω, ῶ, hospites amore prosequor, hospites libenter excipio; (2) peregrinos amo, peregrinos amo mores.
Φιλοξενία, ας, ἡ, hospitalitas. A
Φιλοξενίζω, liberalis sum erga hospites.
Φιλόξενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hospitalis, liberalis in hospites.
Φιλοξένως, *adv.* hospitaliter.
Φιλοξύντονος, ον, in *pl.* φιλοξύντονα, verba quæ acui fere solent.
Φιλόοινος, ον, vinosus, vino deditus.
Φιλοπαιγμόνως, *adv.* jocose, studio joci, &c.
Φιλοπαιγμοσύνη, ἡ, studium jocandi, ludendi, &c.
Φιλοπαίγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, amans jocos et lusus: (2) facetus, festivus. A παῖγμα.
Φιλοπαίκτης, ȣ, ὁ, idem.
Φιλόπαις, αιδος, ὁ ϗ ἡ, amans liberorum, qui pueros amat; *Gl. V.* puerarius.
Φιλοπαίσμων, ὁ, idem.
Φιλοπαίστης, ȣ, ὁ, idem; a παίζω.
Φιλοπάννυχος, ον, noctem vigiliis consumere solitus; epith. etiam Veneris.
Φιλοπαράβολος, ὁ, qui projectæ audaciæ facinora amat, *Plut.*
Φιλοπάρθενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, virginum amator; (2) virginitatis studiosus.
Φιλοπατόρια, ἡ, pietas in patrem.
Φιλοπατρία, ἡ, patriæ amor, *Ar.*
Φιλόπατρις, ιδος, ὁ ϗ ἡ, patriæ amans.
Φιλοπάτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, amans patris. A πατήρ.
Φιλοπενθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ad luctum proclivis. A πένθος.
Φιλοπένταθλος, ον, *proprie* quinquertio esse cupiens; *Met.* qui excellere in omni genere cupit.
Φιλοπευθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui sciscitari et percontari amat, ideoque discendi cupidus est, curiosus scrutator. Ἀγόρευε γυνὴ φιλοπευθέϊ μύθῳ, *Nonn. P.* 4, 9. A πεύθομαι.
Φιλοπευστέω, ῶ, f. ήσω, libens audio et sciscitor, curiosus sum in sciscitando, *Ph.* φιλοπευστεῖ, percontatur, sciscitatur. A seq.
Φιλοπεύστης, ȣ, ὁ, sciscitator, *Gl. V.*
Φιλοπευστία, ἡ, amor et studium sciscitandi, *Steph.*
Φιλόπευστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, idem quod φιλοπευθής.
Φιλοπλακȣ̃ντος, ὁ ϗ ἡ, qui placentis delectatur.
Φιλόπλεκτος, ον, bene textus, sc. plicatus, cincinnatus, amans crinium crispatorum. Τὸν δὲ φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα, *Analect. Br.* 2, 11.
Φιλόπλοος, ȣς, ὁ ϗ ἡ, navigandi cupidus.
Φιλόπλος, ὁ, armorum studiosus, qui arma tractare amat, *Ep.*
Φιλοπλȣσία, idem quod φιλοπλȣτία, *Heliod.* 9. (nisi leg. φιλοπλȣτίας.)
Φιλοπλȣτέω, ῶ, f. ήσω, ditescere cupio, nimio studio divitiis inhio, *Plut.*
Φιλοπλȣτία, ας, ἡ, divitiarum amor, divitiarum cogendarum cupiditas. A
Φιλόπλȣτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, divitiarum amans, ditescendi studiosus.
Φιλοποιέω, ῶ, et έομαι, ȣ̃μαι, amicum seu benevolum reddo, concilio; φιλοποιεῖ, reconciliat, *Ph.* φιλοποιȣ̃μαι, concilio, *Gl. V.*
Φιλοποίησις, εως, ἡ, reconciliatio, conciliatio, *Gl. V.* A præc.
Φιλοποιητὴς, ȣ̃, ὁ, amicitiæ conciliator.
Φιλοποιία, ας, ἡ, conciliatio. A ποιέω.
Φιλοποίμην, ενος, ὁ, pastorum amans, vitæ pastoritiæ.
Φιλοποίμνιος, ὁ ϗ ἡ, gregis amans, gregem curans; epith. canis. A ποίμνιον.
Φιλοποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, amicos efficiens, amicorum effector seu effectrix. A ποιέω.
Φιλοπόλεμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, belli amans; (2) bellicosus.
Φιλόπολις, εως, ὁ ϗ ἡ, civitatis amans; (2) suæ patriæ et civitatis commodis studens.
Φιλοπολίτης, ȣ, ὁ, amans et studiosus civium, ac saluti eorum consulens.
Φιλοπονέω, ῶ, fut. ήσω, laborum amans sum; (2) cum labore efficio, studiose et gnaviter aliquid facio; (3) elaboro, elucubro. *Gl. V.* studeo. Φιλοπονεῖν τὸ σύγγραμμα, *Naz.* Δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τῶν μεταφορῶν, *Aristot.* A φιλόπονος.
Φιλοπόνημα, τὸ, opus elaboratum, *Steph.*
Φιλοπόνηρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, improborum amans.
Φιλοπονία, ας, ἡ, laborum amor, studium, industria, *Ph.* A
Φιλόπονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, amans laborum, gnavus; studiosus, industrius, *Ph.* τὸ φιλόπονον, studium, *Gl. V.*
Φιλοπονȣ̃σι, 3. pl. præs. ind. act. *contr.* pro φιλοπονέȣσι, a φιλοπονέω.
Φιλοπόνως, *adv.* gnaviter, diligenter, studiose. A φιλόπονος.
Φιλοπόρνος, ὁ ϗ ἡ, scortator. A πόρνη.
Φιλοπόρφυρος, ὁ ϗ ἡ, qui veste purpurea utitur, delectatur. A πορφύρα.
Φιλοποσία, ας, ἡ, amor potationis, inexhausta et inexplebilis bibendi aviditas. A πόσις.
Φιλοποτέω, ῶ, amo potationes. A
Φιλοπότης, ȣ, ὁ, amator vini, potator, bibax. *Gl. V.* bibaculus.
Φιλοπότις, ἡ, bibula, vinosa.
Φιλοπραγματίας, ȣ, ὁ, rerum alienarum curiosus. A φιλοπράγμων.
Φιλοπραγμόνως, *adv.* more eorum qui se libenter implicant negotiis alienis; (2) cum desiderio facessendi negotium. Ab eod.
Φιλοπραγμονέστερον, diligentius, *V. L.*
Φιλοπραγμοσύνη, ης, ἡ, amor aliis seu variis se implicandi negotiis; (2) amor et voluntas litigandi; (3) solertia. A
Φιλοπράγμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui libenter variis negotiis se implicat, qui sibi et aliis negotia libenter facessit. A πρᾶγμα.
Φιλοπρεπὴς, ὲς, decori amans, elegans.
Φιλοπρεπῶς, *adv.* amice, eleganter. A πρέπει.
Φιλοπροσηγορία, ας, ἡ, salutandi studium, adfabilitas. A
Φιλοπροσήγορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, adfabilis. *Gl. V.* salutator. A προσηγορέω.
Φιλοπροσηγόρως, *adv.* salutandi studio, adfabiliter.
Φιλοπρωτεία, ας, ἡ, amor principatus seu primatus.
Φιλοπρωτεύω, f. εύσω, primatum obtinere cupio, primatum ambio. Ἀλλ᾽ ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν Διοτρεφὴς ȣ̓κ ἐπιδέχεται ἡμᾶς, 3 *Joann.* 9. A
Φιλόπρωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, primatum affectans. Φύσει δὲ πολλῶν ὄντων ϗ μεγάλων παθῶν ἐν αὐτῷ, τὸ φιλόνεικον ἰσχυρότατον ἦν ϗ τὸ φιλόπρωτον, *Plut.*
Φιλοπτόλεμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, belli amans, bellicosus.
Φιλοπτωχία, ας, ἡ, amor pauperum et in mendicos liberalitas. A
Φιλόπτωχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, promptus ad juvandos pauperes et mendicos.
Φιλόπυρος, ὁ ϗ ἡ, amans triticum, *Ep.*
Φιλόπυστος, ὁ ϗ ἡ, idem quod φιλοπευθής.
Φιλοπωριστὴς, ȣ̃, ὁ, qui auctumnales fructus decerpere et iis vesci amat. Ab ὀπώρα.
Φιλοργὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, iracundus. Ab ὀργή.
Φιλόργιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui Orgia celebrare amat; *Nonn. P.* 6, 4. Epith. festi diei, solennis, celeber. Ab ὄργια.
Φιλορήτωρ, seu φιλορρήτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, rhetoricæ amans et studiosus.
Φιλορμίστειρα, ἡ, in portum deducens navigantes; epith. Veneris. Ab ὁρμίζω.
Φιλορνιθία, ας, ἡ, avium amor. A
Φιλόρνις, ιθος, ὁ ϗ ἡ, avium amans.
Φιλορρώθων, ὁ ϗ ἡ, epith. cami.
Φιλορρὼξ, amans acinorum, vitis epith. *Ep.*
Φιλορτυξ, ὁ ϗ ἡ, amans coturnices.
Φιλορχήμων, ονος, ὁ ϗ ἡ, saltationem amans. Ex ὀρχέομαι. Unde
Φιλόρχηστος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, saltandi cupidus.
Φιλορχηστεῖρα, ἡ, amans saltationis, epith. Veneris, *Ep.*
ΦΙ'ΛΟΣ, ȣ, ὁ, amicus. Sed φίλος, η, ον, carus, amicus, gratus. Hinc *comp.* φίλτερος, et *superl.* φίλτατος, amicissimus. Φίλον ἐςὶ, solitum est, *Il.* 4, 372.
Φιλοσαρκέω, ῶ, voluptatis studio teneor, carnem amo et cuticulam curo.
Φιλοσαρκία, ας, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes; (2) corporearum voluptatum studium. A
Φιλόσαρκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, carnem amans, corporeis oblectamentis totus deditus. A σάρξ.
Φιλοσίγματος, ὁ, crebro usurpans literam ς. A σίγμα.
Φιλόσιτος, ὁ ϗ ἡ, frumenti comparandi cupidus; (2) cibi appetens.
Φιλόσκιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, tegmine gaudens, *Suicer.* A σκιά.
Φιλόσκηπτρος, ὁ, epith. regis, sceptriger.

Φιλόσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, amans umbræ, umbram captans. A σκιά.

Φιλοσκωμμόνως, more eorum qui scommata dicere amant.

Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor scommatum, *Poll.*

Φιλοσκώμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dicteriis mordacibus gaudens. *Gl. V.* dicax. A σκῶμμα.

Φιλοσκωπτέω, ῶ, fut. ήσω, dicax sum. A

Φιλοσκώπτης, ου, ὁ, dicax, urbanus.

Φιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, sapientiam amo, sapientiæ deditus sum, studium meum in doctrina et sapientia colloco, philosophiam capesso, philosophiæ me dedo; (2) philosophorum more disputo, dissero seu disquiro et commentor mecum, philosophiam doceo seu profiteor; (3) universe pro exquiro aliquid, curo, video, *Lys.* (4) sapientiæ et modestiæ in moribus studeo. *Apud Script. Eccles.* vitæ operam do austeræ et severæ. Τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ ἔρωτος, *Xen.* A φιλόσοφος. Hinc

Φιλοσόφημα, ατος, τὸ, philosophica quæstio, seu res quam quis philosophica commentatione exquirit.

Φιλοσοφία, ας, ἡ, philosophia, sapientiæ amor, cognitio rerum divinarum atque humanarum, vel homini cum deo similitudo, quantum homo assequi potest, *secundum Platonem*; sed *secundum Aristotelem*, artium ars est, scientiarumque scientia; (2) secta, *Gl. V.* (3) eloquentia, *Isoc.* (4) vita ascetica et monastica, *ap. Scr. Eccl.* A φιλόσοφος.

Φιλοσοφικὸς, philosophicus, ad philosophum pertinens vel philosopho dignus.

Φιλοσοφομειρακίσκος, adolescentulus philosophiæ deditus, seu qui adolescens admodum philosophatur, *Ath.*

Φιλόσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, amans seu expetens sapientiam, sapientiæ studio deditus; (2) sapiens, doctus, philosophus.

Φιλοσοφοῦντες, nom. pl. part. præs. act. *contr.* pro φιλοσοφέοντες, a φιλοσοφέω.

Φιλοσόφως, *adv.* philosophice, ut philosophum decet.

Φιλοσπήλυγξ, γος, ὁ καὶ ἡ, speluncas amans, libenter in antris commorans.

Φιλόσπονδος, ὁ καὶ ἡ, libationi aptus, seu serviens, v. gr. vinum. A σπονδή.

Φιλοστασιώτης, ου, ὁ καὶ ἡ, seditiosus, *Gl. V.*

Φιλοστέναχτος, ον, gemebundus, *Ep.*

Φιλοστεφανέω, ῶ, coronarum amans sum; seu coronam adsequi contendo, coronam ambio, *Polyb.* A

Φιλοστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, coronarum amans seu cupidus.

Φιλόστονος, ου, ὁ καὶ ἡ, gemebundus.

Φιλοστόνως, *adv.* cum gemitu.

Φιλοστοργέω, ῶ, ad amandum propensus sum, seu valde amo; dicitur *inpr.* de amore conjugum, et eo qui inter parentes et liberos est; (2) naturali adfectu generandorum liberorum ducor.

Φιλοστοργία, ας, ἡ, amor vehemens quivis inter parentes et liberos, conjugesque. A

Φιλόστοργος, ου, ὁ καὶ ἡ, propensus ad amorem, qualis est inter parentes et liberos. *Ph.* indulgens. A στοργή.

Φιλοστόργως, *adv.* amantissime, indulgenter.

Φιλοστρατιώτης, ου, ὁ, militum amans, seu militibus nimis indulgens; (2) ad rem militarem pronus.

Φιλόστρατος, ὁ, amans militiæ, *Ar.*

Φιλόστροφος, ου, ὁ, ἡ, mutabilis, inconstans. A στροφή.

Φιλόσυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, amans ficuum, qui ficuum esu delectatur. A σῦκον.

Φιλοσύμμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui amat suos belli socios, amans commilitonum; (2) qui se libenter belli socium adjungit.

Φιλοσυνήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, amans familiaritates, consuetudines.

Φιλοσυνουσιάζω, frequenti congressu gaudeo.

Φιλοσυνουσιαστής, ου, ὁ, salax. A præc.

Φιλοσύντομος, ὁ καὶ ἡ, brevitatis studiosus, brevis.

Φιλοσωματέω, ῶ, nimium sum amans corporis mei, nimis curo corpus. A

Φιλοσώματος, ου, ὁ καὶ ἡ, corporis sui nimium studiosus, qui nimis amat curare cutem suam. A σῶμα.

Φιλοσωμάτως, *adv.* nimia in corpus indulgentia, nimia corporis cura. A præc.

Φιλοσώφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, moderatus vel prudens; (2) pudicos et castos amans.

Φιλοτάριον, et φιλοττάριον, τὸ, Dim. a φιλότης, n. S. amicellulus, in compellatione ὑποκοριστικῶς.

Φιλοτάριχος, ὁ, salsamentorum amans, *Ath.*

Φιλοτάσιος, *Dor.* pro φιλοτήσιος, *Soph. El.* 1075.

Φιλοτεκνία, ας, ἡ, amor in liberos:

Φιλότεκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, amans liberorum. A τέκνον.

Φιλοτεχνέω, ῶ, f. ήσω, artium studiosus sum; (2) artificiosæ elegantiæ studio teneor; (3) dissero de arte aliqua velut ejus studiosus; (4) artificiose et ingeniose ago. A φιλότεχνος

Φιλοτέχνημα, ατος, τὸ, opus solers artificiosum, *Basil.* A præc.

Φιλοτεχνήμων, ονος, ὁ, ingeniosus artifex.

Φιλοτέχνης, ου, ὁ, artificiosus. A τέχνη.

Φιλοτέχνησις, εως, ἡ, ipsa actio solerter aliquid efficiendi; (2) artificium, opificium. A φιλοτεχνέω.

Φιλοτεχνία, ας, ἡ, artium studium, vel studium elegantiæ et artificii, solertia; (2) usus callidorum consiliorum, doli, in efficiendo. A

Φιλότεχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, artis aut artium studiosus, industrius, solers. A τέχνη.

Φιλοτέχνως, *adv.* more eorum qui artium sunt studiosi; (2) artificiose, ingeniose.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, benevolentia; (2) concubitus; (3) *Gl. V.* amicus, in compellationibus, ὦ φιλότης. A φίλος.

Φιλοτησία, ας, ἡ, propinatio, invitatiuncula ad bibendum; (2) propinatio post cœnam benevolentiæ ergo. A

Φιλοτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad amicitiam pertinens, amicitiæ conveniens, aptus ad conciliandam amicitiam. A φιλότης.

Φιλότησις, εως, ἡ, amicitia. Ab eod.

Φιλοτιμεῖσθαι, præs. infinit. med. *contr.* pro φιλοτιμέεσθαι, a

Φιλοτιμέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, honoris consequendi gratia facio; (2) ambitiosius et magno studio conor et annitor, more nimirum eorum qui honoris causa toti sunt in re aliqua; (3) æmulor, æmulatione ductus contendo cum aliquo; (4) efferor, glorior, mihi placeo; (5) munificentia et liberalitate inclaresco, largior populariter; (6) *simpl.* dono largior; (7) gaudeo aliqua re, delector; (8) est etiam, odio prosequor, vel ulcisci cupio. Φιλοτιμοῦμαι ἐξανευρεῖν, *Xen.* φιλοτιμεῖσθαι πρός τινα, *Dem.* A φιλότιμος. Hinc

Φιλοτίμημα, ατος, τὸ, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi; (2) in quo aliquis sibi placet, et quo honorem aucupatur; (3) liberalitas, facinus liberale; (4) ornamentum, magnificentia.

Φιλοτιμία, ας, ἡ, honoris seu honorum studium, ambitio; (2) æmulatio, æmula virtus et contentio animi ad certamen excitati; (3) studium, contentio; (4) erogatio publice facta; munificentia, velut in ludis; unde φιλοτιμίαι, ludi; (5) liberalitas. (1) τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι Φιλοτιμίας; *Eurip. Phœn.* 534. A φιλότιμος.

Φιλότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, honoris seu honorum cupidus seu studiosus, ambitiosus, qui ad rem aliquam contendit, et ex eo honorem sibi parere nititur; (2) generosus, magnificus. *Phil.* ambitiosus, munerarius, liberalis. Τὸ φιλότιμον, principatus. Καὶ τὸ φιλότιμον γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον, *Eurip. Iph. in Aul.* 22. Τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου, imperium omnibus propositum, *Id. Ibid.* 342. A τιμή.

Φιλοτίμως, *adv.* studio honoris, nimio honoris studio, ambitiose, solicite. *Gl. V.* comiter, enixe, certatim.

Φιλότμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incisione gaudens; epith. diei qua circumcisio fit apud Judæos. A τέμνω.

Φιλοτοιοῦτος, ου, ὁ, rei alicujus valde studiosus.

Φιλοτραγήμων, ὁ, ἡ, bellaria amans, libenter edens. A τράγημα.

Φιλοτράπεζος, ὁ καὶ ἡ, parasitus, scurra, dicax, facetus. A τράπεζα.

Φιλοτροφέω, ῶ, f. ήσω, lubenter alo, multos alo.

Φιλοτρόφος, ὁ, ἡ, almus, beneficus; epith. deorum. A τρέφω.

Φιλοττάριον, idem quod φιλτάτιον, *Ar.*

Φιλοτύραννος, ου, ὁ καὶ ἡ, fautor, sectator tyrannorum; (2) tyrannidis amans, seu cupidus.

Φιλοτωθάζω, libenter derideo, dicax sum.

Φιλοτωθάσσω, idem.

Φιλόφθογγος, ον, clamosus, latrator.

Φιλόφθονος, ὁ καὶ ἡ, invidus.

Φιλοφιλία, ας, ἡ, amor et studium erga amicos. A

Φιλόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, amicorum studiosus.

Φιλοφόρμιγξ, γγος, ὁ καὶ ἡ, lyræ amans; epith. cantus.

Φιλοφρονέω, benevolus sum, *Herod.*

Φιλοφρονέομαι, οῦμαι, comitate prosequor et humanitate, amanter complector. *Gl. V.* φιλοφρονοῦμαι, concilio. Περιπλακεῖσα αὐτῷ κατὰ τὸν συνήθη τρόπον ἐφιλοφρονεῖτο, *Ælian.*

Φιλοφρόνημα, τὸ, factum benigne, beneficium, humanitas. A præc.

Φιλοφρόνησις, εως, ἡ, comitas, benevolentia.

Φιλοφρονητικὸς, ἡ, ὸν, comis, blandus.

Φιλοφροσύνη, ης, ἡ, benevolentia, comitas; (2) amicitia, familiaritas.

Φιλοφρόνως, *adv.* benevolo animo, benevole, comiter, amanter.

Φιλόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cui mens est benevola erga quempiam, benevolus, comis. A φρήν.

Φιλόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, loquax, garrulus. A φωνή.

Φιλόχλαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, *proprie* læna seu pingui veste utens; cupidus lænæ, appetens lænam seu vestem quamcunque, *R.* Ex χλαῖνα.

Φιλόχλος, ὁ καὶ ἡ, amans vulgum, popularis.

Φιλοχορευτής, οῦ, ὁ, choreas ducendi studiosus. Ep. Bacchi.

Φιλόχορος, ου, ὁ καὶ ἡ, chori seu chorearum amans.

Φιλοχρηματέω, pecuniæ avidus sum, *Plato.*

Φιλοχρηματία, ας, ἡ, pecuniæ cupiditas, avaritia. Ἡ γὰρ φιλοχρηματία, πρὸς ἣν ἀπλήστως ἤδη νοσοῦμεν, καὶ ἡ φιληδονία δουλαγωγοῦσι, *Longin.* 44. A

Φιλοχρηματιστής, οῦ, ὁ, pecuniæ comparandæ cupidus seu studiosus.

Φιλοχρηματιστικῶς, *adv.* studio comparandarum divitiarum. A præc.

Φιλοχρήματος, ου, ὁ καὶ ἡ, cupidus pecuniæ, avarus. Ex φίλος et χρήματα.

Φιλοχρημάτως, *adv.* cum cupiditate pecuniæ, avare.

Φιλοχρημονέω, ῶ, fut. ήσω, pecuniæ avidus seu avarus sum:

Φιλοχρημοσύνη, ης, ἡ, pecuniæ cupiditas. A

Φιλοχρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cupidus pecuniæ.

Φιλόχρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, amans bonorum; (2) honesti studiosus, benignus, æquus.

Φιλόχριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, amans et studiosus Christi.

Φιλόχρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, *proprie* amans temporis, cunctator.

Φιλοχρυσία, ἡ, auri amor, *Steph.*

Φιλόχρυσος, ὁ καὶ ἡ, auri amans, auro inhians.

Φιλοχωρέω, ῶ, f. ήσω, libenter in loco versor et habito; (2) versor, habito. Ἕκαστον καθάπερ πατρίδι φιλοχωρεῖ, *Philo.*

Φιλοχωρία, ας, ἡ, amor quo quis libenter in aliquo loco commoratur. A

Φιλόχωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui locum amat, qui aliquo in loco libenter versatur.

Φιλοψευδία, et ία, ἡ, studium mentiendi. A

Φιλοψευδής, έος, ὁ καὶ ἡ, mendaciorum amans, libenter mentiens, fingens. A ψεῦδος.

Φιλοψεύστης, ου, ὁ, amans mendacium, mendax.

Φιλοψία, ας, ἡ, opsoniorum cupido, s. appetitus. A φίλοψος.

Φιλόψιλος, ὁ καὶ ἡ, qui summo in chorea loco est, *Alcm.*

Φιλοψογέω, reprehendendi studio teneor. A

Φιλόψογος, ου, ὁ ϗ ἡ, reprehendere amans. Φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν γένος, *Eurip. Phœn.* 206.

Φιλοψόγως, *adv.* reprehendendi studio s. libidine.

Φίλοψος, ου, ὁ ϗ ἡ, opsoniorum amans. Ex ὄψον.

Φιλόψοφος, ὁ ϗ ἡ, garrulus, jactator.

Φιλοψυχέω, ῶ, f. ήσω, nimium amo animulam meam, vitæ turpiter et ignave parco. Καὶ γὰρ ἂδὲ τοὶ λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεών, *Eur. Iph. in Aul.* 1436. A φιλόψυχος.

Φιλοψυχητέον, cum ῳ, non nimium amanda vita.

Φιλοψυχία, ας, ἡ, nimius vitæ amor. A

Φιλόψυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, animarum amans; (2) nimium vitæ cupidus, nimium timens ne vita privetur. A ψυχή.

Φιλόψυχρος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui frigida amat, frigoris cupidus, amans frigidi.

Φιλοψύχως, *adv.* nimio vitæ amore.

Φιλόω, in amicitiam redigo, concilio, amo, *V. L.*

Φίλτ' pro φίλτατε, *carissime*, voc. sing. *per Apoc.* a φίλτατος.

Φιλτάτιον, ου, τὸ, amiculus. A

Φίλτατος, η, ον, carissimus, sodalis, *Gl. V.* sc. in compellatione. A φίλος.

Φίλτρον, ου, τὸ, amoris illecebra, amatorium poculum; (2) res amicitias, seu amorem, benevolentiam, concilians. Ab eod.

Φίλυβρις, ὁ ϗ ἡ, contumeliosus, insolens.

Φιλυγιής, ὲς, bonæ valetudinis studiosus.

Φίλυδρας, ὁ, et φιλύδωρ, *Steph.* idem quod

Φίλυδρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aquæ amans, gaudens aquis. Ab ὕδωρ.

Φιλύδρηλος, ον, idem.

Φιλυδριάω, aquas amo, locis irriguis gaudeo, *Hes.*

Φιλύκη, ἡ, phylace, arbor semper virens, *Theoph.*

Φίλυμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans hymnos, amator cantus, studiosus canendi, musicus.

Φιλυπήκοος, ὁ, ἡ, obsequiosus, facile obediens.

Φίλυπνος, ου, ὁ ϗ ἡ, amans somni, somniculosus.

Φιλυπόδοχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui solet excipere convivio, *R.* Ex ὑποδοχή.

Φιλυπόστροφος, ου, ὁ ϗ ἡ, redire solitus, facile rediens. Φιλυπόστροφον κακὸν, *Aret.*

Φιλυποστροφώδης, ες, idem. Ab ὑποστροφή.

Φιλυποψία, ας, ἡ, natura ad suspicandum propensa. Ex ὕποψις.

ΦΙ'ΛΥΡΑ, ας, ἡ, tilia, *arbor.* Angl. THE LIME, OR LINDEN TREE. (2) ejusdem arboris bractea, i. e. tenuior membrana inter lignum et extimum corticem latitans.

Φιλύρινος, ίνη, ινον, tiliaceus, *Gl. V.* φιλύρινον, corticatum. A præc.

Φιλύριος, ία, ιον, idem et ab eod.

Φιλῳδὸς, ου, ὁ, studiosus cantus, musicus. Ex ᾠδή.

Φίλως, *adv.* libenter. Νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόωντε, libenter videretis, *Il.* 4, 347. A φίλος.

Φίλωψ, ωπος, ὁ, ἡ, qui amico vultu est, amicus.

Φίμον, τὸ, idem quod φίμος, *Ep.*

ΦΙΜΟ'Σ, ου, ὁ, camus, capistrum; (2) fiscella; (3) *apud Etym.* obturamentum quo sibi os obligant urinatores, ne aquam sorbere cogantur; (4) piscatorium instrumentum; (5) pyrgus in ludo aleatorio, turricula in qua concutiuntur tesseræ aut tali. Φιμοὶ, *V. Schol. ad Æsch. Theb.* 469. reperitur et φιμὸν *in neutr.*

Φιμόω, f. ώσω, camo obligo aut adstringo, capistro, obturo, coarcto, constringo, os occludo, compesco; φιμοῦμαι, obmutesco. Εἶτα φιμώσαντε τούτω τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, *Aristoph. Nub.* 592. Ἐφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, *Matt.* 22, 34. Φιμώθητι, ϗ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ, *Luc.* 4, 35. A præc.

Φιμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cami seu fiscellæ formam habens; (2) cami usum præbens; (3) constringens. Ab eod.

Φίμωσις, εως, ἡ, obligatio, obstrictio, quæ fit camo; (2) coarctatio, seu constrictio quælibet. A φιμόω.

Φὶν, *sibi* vel *ipsis*, dat. pl. pro σφὶν, *Ion.* pro σφίσι.

Φίνις, ossifragus, genus aquilarum. A φίνη.

Φίντατος, *Dor.* pro φίλτατος.

ΦΙ'ΝΤΙΣ, ὁ, auriga; (2) animus, qu. *corporis auriga et rector.* Vox Dorica.

Φὶξ, ικὸς, ἡ, *Bœot.* pro σφίγξ. Ἡ δ' ἄρα Φῖκ' ὀλοὴν τέκε, *Hesiod. Theog.* 326.

ΦΙΤΡΟ'Σ, ου, ὁ, stipes, truncus; (2) caulis: reperitur et neutrum.

Φίττα, *adv.* accelerandi. Ab et pro σίττα.

Φίτυ, τὸ, *Aristoph.* idem quod

Φίτυμα, ατος, τὸ, germen, stirps, proles, soboles, filius.

Φίτυς, υος, ὁ, pater, genitor. A

Φιτύω, f. ύσω, sero, planto; (2) genero, gigno. Τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ; *Soph. Trach.* 315. A φύω.

Φλαδιάω, ῶ, contundendo mollio; unde subigo. A φλάω.

ΦΛΑ'ΖΩ, stulte et inarticulate loquor; (2) ferveo.

Φλανύσσω, garrio, ineptio, deliro. A φλέω.

Φλάσαν, *fregerunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἔφλασαν, a φλάω. Unde

Φλάσις, εως, ἡ, *Ion.* pro θλάσις, fractura.

Φλάσμα, τὸ, pro θλάσμα, quod confractum, contusum est, contusio. A φλάω, pro θλάω.

Φλασμὸς, οῦ, ὁ, fastus. A φλάζω.

Φλαστὸς, ἡ, ὸν, qui contundi seu conteri possit. A φλάω.

Φλασῶ, *frangam*, fut. 1. ind. act. *Dor.* pro φλάσω, a φλάω.

Φλαυρίζω, fut. ίσω, pro vili habeo, contemno. Φλαυρίζων δὲ τὴν τοῦ Πομπηΐου τὴν παρασκευὴν, *Plut.* A

Φλαῦρος, ρα, ρον, idem quod φαῦλος. Οὐδ' ἀγγέλλειν φλαῦρα, *Soph. Œd. Col.* 1429.

Φλαυροτόκεια, ἡ, malam seu inutilem prolem pariens, *Cyr.*

Φλαυρούργος, ὁ ϗ ἡ, vilis. Φλαυρούργου τινὸς ἀνδρὸς τέχνημα, *Soph. Phil.* 35.

Φλαύρως, *adv.* pro φαύλως.

Φλάω, ῶ, contundo, contero, frango, rumpo; (2) subigo, tero; unde (3) contundendo mollio; (4) masturbo; (5) voro, avide comedo. Ἔφλα ἐν τῇ θυσίᾳ, *Aristoph. Plut.* 717. Ἀλλ' οὐ νιν φλάσαν, *Pind.*

Φλεβάζω, scaturio tamquam e vena. A φλέψ.

Φλεβικὸς, ἡ, ὸν, ad venas pertinens, qui venarum est. Ab eod.

Φλέβιον, ου, τὸ, venula, Dim. ab eod.

Φλεβοδονώδης, venas agitans et conturbans, *Gal. al.*

Φλεβονευρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, veninerveus.

Φλεβοῤῥαγία, ας, ἡ, venæ ruptio. Ex φλὲψ et ῥηγνύω.

Φλεβοτομέω, ῶ, sanguino, *Gl. V.* venam seco; φλεβοτομοῦμαι, sanguinor, *Gl. V.* A φλὲψ et τομή.

Φλεβοτομία, ας, ἡ, venæ sectio, venæ incisio. A

Φλεβοτόμος, η, ον, venam incidens. Hinc τὸ φλεβοτόμον, ου, scalpellum, seu instrumentum quo vena inciditur. Ex φλὲψ et τέμνω.

Φλεβοτονώδης, venas distendens, *Gorr.*

Φλεβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, venosus, venis abundans. A φλέψ.

Φλεγεθοίατο, *urant*, 3. pl. præs. opt. med. *Ion.* pro φλεγέθοιντο, a φλεγέθω.

Φλεγέθοντος, gen. sing. part. præs. act.

Φλεγέθω, uro, incendo, comburo, *Il.* 17, 738. λαμπρᾷ στεροπῇ, *Soph. Trach.* 100. (2) ardeo, *Il.* 18, 211. A φλέγω.

Φλεγεὶς, *combustus*, aor. 2. part. pass. verbi φλέγω.

Φλεγεὸς, ὰ, ὸν, ruber, qualis est flammæ color, *R.* Ab eod.

Φλέγμα, ατος, τὸ, inflammatio, ardor, incendium; (2) pituita, *Phil.* Ab eod. *Il.* 21, 337.

Φλεγμαίνω, ardeo, æstuo, exæstuo, effervesco; (2) intumesco, tumeo. *Gl. V.* suppuro; φλεγμαίνει, turget, *Ph.* Vid. *Ern.* Εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ τὸ σφυρὸν, *Aristoph. Vesp.* 276. Φλεγμαίνουσα πόλις, urbs luxu turgens, tumens, *Plat.* A φλέγμα.

Φλεγμαῖος, αία, αῖον, inflatus. Ab eod.

Φλέγμανσις, εως, ἡ, idem quod

Φλεγμασία, ας, ἡ, inflammatio, æstus, ardor.

Φλέγμας, genus aquilæ flavæ, *Hes.*

Φλεγματίας, *Ion.* pro φλεγματής, ου, ὁ, pituitosus, qui bilioso opponitur. A φλέγμα.

Φλεγματικὸς, ἡ, ὸν, abundans pituita. Ab eod.

Φλεγμάτιον, τὸ, Dim. pro φλέγμα, *Sotades.*

Φλεγματοειδὴς, ὲς, abundans pituita. A φλέγμα et εἶδος.

Φλεγματόεις, όεσσα, όεν, idem, et ab eod.

Φλεγματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, inflatus, suppuratus; (2) pituitosus, biliosus.

Φλεγμῆναι, aor. 1. inf. act. *Att.* pro φλεγμᾶναι, a φλεγμαίνω.

Φλεγμονὴ, ῆς, ἡ, inflammatio. *Gl. V.* suppuratio, tumor. A φλέγω. Hinc

Φλεγμονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, inflammationem habens, cum inflammatione conjunctus.

Φλεγοίατο, 3. pl. præs. opt. pass. *Ion.* pro φλεγοίντο, a φλέγω, *uro.*

Φλέγοντι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro φλέγουσι.

Φλέγος, τὸ, idem, *Hes.*

Φλεγύας, ου, ὁ, aquila. A φλέγω. Unde

Φλεγυρὸς, ρὰ, ρὸν, ignitus, ardens; (2) splendens; (3) injuriosus, damnosus.

ΦΛΕ'ΓΩ, f. ξω, uro, cremo, incendo, inflammo; (2) amore mei incendo; (3) illustro, illumino; (4) fulgeo; φλέγομαι, ardeo, ardesco, flagro, *Gl. V.* Αἷμα δάϊον φλέγει τάδε, *Eur. Ph.* 248. φέγγος, *Soph. Aj.* 682. Μηδ' ἄγαν οὕτω φλέγεσθον, lugete, *Id. Œd. Col.* 1693. Μανίαις φλέγων, *Aristoph. Thesm.* 687. Ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει, micat, *Pind. Ol.* 2, 131. (4) ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει, *Eurip. Phœn.* 257.

Φλεδονεία, ας, ἡ, nugacitas, ineptiæ. A

Φλεδονεύω, et -νέω, nugor, garrio. A φλεδών. Unde

Φλεδονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nugax, garrulus.

Φλέδων, ονος, vel φλεδὼν, ῶνος, ὁ, homo ineptus et nugax. A φλέω.

Φλεδὼν, όνος, ἡ, nugæ, *Suid.*

Φλέξας, aor. 1. part. act. verbi φλέγω.

Φλέξις, εως, ἡ, incensio, incendium. A φλέγω.

Φλεχθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi φλέγω.

ΦΛΕ'Ψ, εβὸς, ἡ, vena; (1) animalis, (2) aquarum et similium.

ΦΛΕ'Ω, nugor; (2) plenus seu refertus sum, redundo, etiam bonis rebus; hinc et Bacchum veteres Phleonem cognominant, *Ælian.* (3) ebullio, effervesco; (4) erumpo, *Æsch. Ag.* 1425. A φλύω.

Φλέως, ω, ἡ, papyrus, planta aquatica spinis carens. A φλέω, *Suicer.*

Φληδάω, ῶ, fut. ήσω, nugor. Ab eod.

Φληναφάω, ῶ, fut. ήσω, idem, *Ph.*

Φληναφέω, ῶ, idem et ab eod. Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρονεῖ ϗ φληνάφει, *Aristoph. Nub.* 1477.

Φληναφία, ας, ἡ, nugæ. A

Φλήναφος, ου, ὁ ϗ ἡ, nugæ; (2) nugator, nugatrix, nugax, stultiloquus.

Φληναφώδης, ὁ, nugator, *Gal.*

Φληνέω, ῶ, fut. ήσω, nugor. A φλέω.

Φληνύω, fut. ύσω, idem et ab eod.

ΦΛΙΑ', ᾶς, ἡ, portæ pagmentum, antæ; (2) vestibulum, limen. Hinc et φλιαὶ, valvarum postes; *item*, ligna directa et ex transverso depacta, et scalarum firmamenta, quæ gradus transversarios, per quos ascenditur, utrimque compingunt. *Gl. V.* postis, limen.

Φλίβω, premo, comprimo, *Æol.* pro θλίβω.

ΦΛΙΔΑ'Ω, et φλιδιάω, ῶ, putresco, putrefio; (2) rumpor, laceror, lanior; (3) rugas contraho, *Nicand. Al.* 363. Σηπέδοσι φλιδόωσα, putredine dehiscens.

Φλιδόνες, ων, αἱ, rugæ et sinus vestium. A præc.

Φλίψις, ἡ, *Æol.* pro θλίψις.

Φλόγεος, έα, εον, flammeus; (2) splendidus, fulgidus. A φλὸξ, *flamma.*

Φλογερὴν, acc. sing. f. g. *Ion.* pro φλογερὰν, a φλογερὸς, ρὰ, ρὸν, idem et ab eod.

Φλογετὸς, ȣ͂, ὁ, ardor, *Ph.* A φλόξ. Unde
Φλογιάω, ῶ, inflammor cum rubore.
Φλογίδιον, ȣ, τὸ, parvum frustum carnis assæ. Dim. a φλογίς.
Φλογίζω, f. ίσω, ardeo; (2) ustulo, inflammo, incendo. Φλογιζόμενον ἅλιον, ἅλιον αἰτῶ, *Soph. Trach.* 95. Ἦν δὲ ἡ χάλαζα ϗ τὸ πῦρ φλογίζον ἐν τῇ χαλάζῃ, *Exod.* 9, 24. A φλόξ.
Φλογίη, ἡ, idem quod φλόξ, *Nic.*
Φλόγινος, ίνη, ινον, flammeus. Ab eod.
Φλόγιον, Dim. flammula, *Longin.*
Φλογὶς, ίδος, ἡ, caro, assa. *Gl. Vet.* flammeum.
Φλογισμὸς, ȣ͂, ὁ, ustulatio. A φλογίζω.
Φλογιςὸς, ἡ, ὸν, ustulatus; (2) inflammabilis. Δέμας φλογιςὸν ἔθη, *Soph. El.* 58. Ab eod.
Φλογμὸς, ȣ͂, ὁ, ardor, æstus, flamma, incendium; (2) fulgur. Ab eod.
Φλογογενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, flammigena, *Gl. V.* Ex φλὸξ et γείνομαι, *nascor.*
Φλογόδεσποινοι, οἱ, carbones, *Hes.*
Φλογοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, flammæ similis; (2) flammeus, ignitus. Ex φλὸξ et εἶδος.
Φλογόεις, όεσσα, όεν, flammeus, flagrans, ardens. A φλόξ.
Φλογοιδȣ͂μαι, ardore intumesco.
Φλογόλευκος, ον, e rubro albicans.
Φλογοφαῖος, ον, color ex flammeo et fusco, *Steph.*
Φλογόω, ῶ, fut. ώσω, inflammo, incendo; φλογȣ͂σθαι, flammescere, *Gl. V.* A φλόξ.
Φλογώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ardens, fervens; (2) flammeus et incensus. Ab eod.
Φλόγωμα, ατος, τὸ, ustulati panis quasi pustula. A φλογόω.
Φλογωπὸς, ὸν, rutilus, splendens. A φλὸξ et ὤψ.
Φλόγωσις, εως, ἡ, inflammatio. A φλογόω.
Φλοιὰ, *Ion.* φλοιὴ, ἡ, pro φλιὰ, *ap. Apoll. Rh.* ubi tamen alii φλιή· (2) Proserpina, ap. Lacedæmonios.
Φλοιάριον, ȣ, τὸ, parvus cortex. Dim. a φλοιός.
Φλοιδόμενος, inflammatus, ambustus, *al.* turbatus, *Lyc.*
Φλοίζω, fut. οίσω, decortico, *Theophr.* A φλοιός.
Φλόϊνος, η, ον, e cortice factus. Ab eod.
Φλοιοβαρὴς, ὲς, levis. A φλοιὸς et βαρύς.
Φλοιοῤῥαγέω, sum cortice disrupto seu rimoso, *Diosc.*
Φλοιοῤῥαγία, ας, ἡ, corticis ruptio. A
Φλοιοῤῥαγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, corticem habens diruptum. Ex φλοιὸς et ῥήγνυμι.
ΦΛΟΙΟ´Σ, ȣ͂, ὁ, cortex, stirps, suber, *Ph. Il.* 1, 237.
Φλοίσβοιο, gen. sing. *Ion.* pro φλοίσβȣ, a
ΦΛΟΙ͂ΣΒΟΣ, ȣ, ὁ, sonitus quem aqua edit, præsertim cum fluctus excitantur; (2) murmur, tumultus; (3) strepitus.
Φλοισμὸς, ȣ͂, ὁ, decorticatio. A φλοίζω.
Φλοιςικὸς, ad decorticationem pertinens vel aptus, *Bud.*
Φλοίω, fut. οίσω, idem quod φλοίζω.
Φλοιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, cortici similis, corticosus. Φλοιώδης ἀνὴρ, *Longin.* A φλοιός.
Φλοιῶτις, ἡ, corticosa, *Lyc.*
Φλομὶς, ίδος, ἡ, verbasculum. Dim. a
ΦΛΟ´ΜΟΣ, et φλῶμος, ȣ, ἡ, verbascum, *herba.* Angl. MULLEIN.
Φλονὶς, ίδος, ἡ, squama, *Hes.*
Φλονῖτις, ἡ, herba quædam, *al.* ὄνωνις, *Diosc.*
Φλὸξ, ογὸς, ἡ, flamma. A φλέγω.
Φλόος, φλȣ͂ς, ȣ, ὁ, cortex. *Ph.* scirpus; (2) teges, storea, stragulum ex ulva vel scirpo, aut sparto vel junco. A φλοιός.
Φλȣ͂ν, acc. sing. pro φλόον, a φλόος.
Φλυάκιον, τὸ, pustula. A φλύαξ.
Φλυακογράφος, vel
Φλυαρογραφία, ἡ, nugarum scriptio.
Φλύαξ, ακος, ὁ, jocator, scurra, nugator. A φλύος.
Φλυαρέω, ῶ, fut. ήσω, nugor, garrio, blatero. Φλυαρίαν φλυαρεῖν, *Plat.* Φλυαρεῖς ϗ πτερυγίζεις, *Aristoph. Plut.* 574. Λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν ἡμᾶς, 3 *Joann.* 10. A φλύαρος. Hinc
Φλυάρημα, τὸ, dictum nugatorium, seu sermo nugatorius, ineptus, impudens.
Φλυαρία, ας, ἡ, nugæ, garrulitas, verbositas, *Gl. V.* φλυαρίαι, argutiæ, *Gl. V.* Ab eod.
Φλυαρογράφος, scriptor φλυάκων, ut Sopater, vel scriptor nugax, ineptus, *Ath.*
Φλυαρογραφέω, nugas scribo, *Nic. Sc.*
Φλυαρολογέω, ῶ, fut. ήσω, nugas loquor:
Φλυαρολογία, ας, ἡ, sermo nugatorius. A
Φλυαρολόγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui nugas loquitur, nugator. Ex φλύαρος et λόγος.
Φλύαρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, vanus et futilis; (2) nugator, stultiloquus, *Gl. V.* nugax, *Phil.* argutus, garrulus, verbosus, Al. *Gl. V.* frivolus. A φλύος.
Φλυαρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, nugatorius, nugax. A præc.
Φλυάσσω, nugor; (2) eructo. A φλύω.
Φλυδαρὸς, ρὰ, ρὸν, humidus. A
Φλυδάω, ῶ, humesco; (2) flaccesco. A φλύω.
Φλυζάκιον, τὸ, bulla, pustula. A
Φλύζω, idem quod φλύω.
Φλύκταινα, ης, ἡ, pustula, papula, *Ph.* proprie ab igni. A φλύκτις. Hinc
Φλυκταινίδιον, ȣ, τὸ, parva pustula.
Φλυκταινοειδὴς, ὲς, pustulatus, pustulæ formam habens. Ex eod. et εἶδος.
Φλυκταινόομαι, ȣ͂μαι, in pustulas erumpo.
Φλυκταίνωσις, ἡ, eruptio pustularum. A præc.
Φλυκταινώδης, ες, cui pustulæ insunt, pustularum speciem gerens, *Steph.*
Φλυκτὶς, ίδος, ἡ, pustula, tumor. A φλύω.
Φλύος, nugæ. Ab eod.
Φλύσις, εως, ἡ, eruptio in cute e redundantia humoris. A φλύω.
Φλύσσω, pro φλύζω, *Steph.*
Φλύω, f. ύσω, nugor; (2) ferveo, bullio, ebullio, fervendo seu bulliendo strido; (3) evomo, *Il.* 21, 361. A φλέω.
Φοβαθῆς, 2. sing. aor. 1. conj. pass. *Dor.* pro φοβηθῆς, a φοβέω, *terreo.*
Φοβέεσκον, *terrebant,* 3. pl. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἐφόβεον, a verbo eod.
Φοβεῖσθαι, præs. inf. pass. *contr.* pro φοβέεσθαι.
Φοβεῖσθε, 2. pl. præs. imp. pass. pro φοβέεσθε.
Φοβερίζω, terreo; φοβερίζει, deterret, *Phil.* Ἐνύπνιον ἴδον, ϗ ἐφοβερισέ με, *Dan.* 4, 5. A φοβερός.
Φοβέριος, ȣ, ὁ, timendus, formidabilis. Ab eod.
Φοβερισμὸς, ȣ͂, ὁ, terror, *Phil.* A φοβερίζω.
Φοβερὸς, ρὰ, ρὸν, terribilis, formidolosus, *Ph.* Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, *Soph. Œd. T.* 153. A φόβος. Hinc
Φοβερότης, ητος, ἡ, timor, terror.
Φοβερῶς, *adv.* metum incutiendo, formidabiliter. Ab eod.
Φοβερωψ, ὁ ϗ ἡ, terribilis specie. Ex eod. et ὤψ.
Φοβεσιςράτη, sc. Minerva, quæ fugam hostibus affert, *Ar.*
Φοβέςρατος, pro φοβεσίςρατος, *E. M.*
Φοβεύμενον, *timentem,* acc. sing. part. præs. pass. *Dor.* pro φοβȣ́μενον, a
Φοβέω, ῶ, fut. ήσω, terreo, absterreo, *Phil.* φοβȣ͂μαι, timeo, formido, paveo, expavesco, *Gl. V.* φοβεῖται, pavet, pavescit, veretur, timet, *Ph.* φοβεῖσθαι, trepidare, *Phil.* ἐφοβήθη, horruit, *Ph.* a. 1. pass. πεφόβημαι, timeo, p. pass. Οὔτ' ἄλλο ȣ̓δὲν ȣ̓́τως ἐφόβησεν, *Thuc.* Πεφόβημαι πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, *Soph. Aj.* 139. Στρατὸν δ' Ἀχαιῶν ȣ̓ φοβῇ πράσσων τάδε; *Id. Phil.* 1238. Οἱ δεισιδαίμονες ἧττον τȣ̀ς ἀνθρώπȣς φοβȣ͂νται, *Xen.* Πόνος ὁ μὴ φοβῶν, labor timorem nullum incutiens, *Soph. Phil.* 864. A φόβος. Hinc
Φόβη, ης, ἡ, coma, juba, *de equo et leone.*
Φοβηθεῖσα, aor. 1. part. pass. f. g. a φοβέω.
Φοβηθῆναι, aor. 1. inf. pass.
Φοβηθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass.
Φοβηθήσῃ, 2. sing. f. 1. ind. pass. *Att.* et *Ion.* pro φοβηθήσεσαι.
Φοβηθῆτε, *terreamini,* 2. pl. a. 1. conj. seu imperat. pass.
Φόβημα, τὸ, terror, *Soph.*
Φοβητικὸς, ἡ, ὸν, meticulosus. A φοβέω.
Φοβητὸς, metuendus, *Soph.*
Φόβητρον, ȣ, τὸ, quod metum incutit, seu incutere potest; terriculum, terriculamentum. A φοβέω.
Φοβοδίψος, qu. dic. cum timore sitiens, idem quod ὑδροφόβος, *Steph.*
Φοβȣνδὲ, *adv.* in vel ad fugam. A φόβος.
Φόβος, ȣ, ὁ, timor, metus, formido. *Ph.* fuga. Μήστωρε φόβοιο (de equis), apti bello, *Il.* 5, 272. Τὸν σὸν ȣ̓ ταρβῶ φόβον, terrorem quem tu vis mihi incutere, *Soph. Phil.* 1251. Διὰ φόβȣ ἐλθεῖν, formidare. A φέβομαι.
Φοβȣ͂, *time,* 2. sing. præs. imperat. pass. *Att.* et *Ion.* pro φοβέεσο, a φοβέω.
Φοιβάζω, f. άσω, vaticinor Phœbi numine adflatus, vaticinans dico. Ὀρνιθόπαιδος ἴσμα φοιβάζων πόσις, *Luc.* 731. Οἱονεὶ φοιβάζον τȣ̀ς λόγȣς, *Longin.* 8. A φοῖβος.
Φοιβαίνω, idem et ab eod.
Φοιβὰς, άδος, ἡ, Phœbas, fatidica, vaticinatrix utpote Phœbi numine adflata, *Gl. V.* saga. Ab eod.
Φοιβαςικὴ, ῆς, ἡ, vates, fatidica. A φοιβάζω.
Φοιβαςικὸς, ἡ, ὸν, vaticinus. Ab eod.
Φοιβάςριος, α, ον, idem.
Φοιβάω, ῶ, lustro, purgo; (2) splendidum reddo; et φοιβάομαι, ῶμαι, vaticinor, auguror. Ἐφοίβασεν παγέντα πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ ςομάτων, *Callim. in L. Pall.* 12. A φοῖβος.
Φοίβη, ἡ, Diana, *Ep.*
Φοιβήϊος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad Phœbum pertinens, *Ion.* pro φοίβειος. Ἐς τὸ Τροίας φοιβήϊον δάπεδον, *Eurip. Iphig. in Aul.* 755.
Φοιβηὶς, ἡ, Phœbea, *Ep.*
Φοιβητεύω, idem quod φοιβάζω, vel φοιβάω.
Φοιβητὴς, ὁ, lustrator, *Man.*
Φοιβήτρια, ἡ, antistita templi fatidica.
Φοιβήτωρ, ορος, ὁ, fatidicus, vates.
Φοιβίτης, ȣ, ὁ, hariolus, *Ph.* A φοῖβος.
Φοιβόλαμπτος, *Ion.* pro φοιβόληπτος, *Herod.*
Φοιβόληπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, Phœbo adflatus, Phœbi numine correptus, *Longin.* 16. Ex φοῖβος et λαμβάνω.
Φοιβονομέομαι, puritatem consequor, *V. L.*
ΦΟΙ͂ΒΟΣ, ȣ, ὁ, purus, impollutus, castus; (2) vaticinus, vaticinandi peritus; (3) Phœbus, Sol, Apollo.
Φοινήεις, ήεσσα, ῆεν, puniceus, purpureus. A φοῖνιξ, vel φόνος.
Φοίνιγμα, ατος, τὸ, idem quod
Φοινιγμὸς, ȣ͂, ὁ, rubefactio. A φοινίσσω.
Φοινίζω, rubefacio, *V. L.*
Φοινικάνθεμος, ον, flores purpureos efferens seu habens. Epith. veris. Ex ἄνθος.
Φοινικάω, rubefacio, *Gl. V.* A φοῖνιξ.
Φοινίκειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, et ήϊος, α, ον, puniceus; (2) palmeus, e palma factus. Ab eod.
Φοινίκεος, έα, εον, idem. Ab eod.
Φοινικελίκτης, fallax, *Hes.* φοινικελίτης, *Suid.*
Φοινίκη, ης, ἡ, Phœnicia.
Φοινικήϊος, *Ion.* pro φοινίκειος, *Herod.*
Φοινικίας, ȣ, ὁ, Phœnicias, ventus a Phœnice flans; euronotus, thrasciæ oppositus.
Φοινικίζω, f. ίσω, Phœnices imitor aut æmulor; (2) ad puniceum colorem vergo, purpurasco, *Luc.* (3) tingo purpura. Ab eod. Unde
Φοινικικὸς, ἡ, ὸν, Phœnicius, Punicus.
Φοινίκινος, ίνη, ινον, puniceus aut rutilus; (2) palmeus, ex palmulis confectus.
Φοινίκιος, ία, ιον, puniceus; palmeus, *Gl. V.*
Φοινικὶς, ίδος, ἡ, vestis punicei coloris, puniceus amictus, purpurea vestis, purpureus amictus, (ob coloris adfinitatem,) pannus puniceus. *Gl. V.* paludamentum. Ab eod.
Φοινικιςὴς, ȣ͂, ὁ, purpurarius, purpuræ tinctor. A φοινικίζω.
Φοινικιςὶ, *adv.* Punice. Ab eod.
Φοινικίτης οἶνος, palmeum vinum, *Diosc.*
Φοινικοβάλανος, ȣ, ὁ, fructus palmæ Ægyptiacæ (postquam maturuit).
Φοινικόβαπτος, ον, colore puniceo tinctus.
Φοινικοβαφὴς, ὲς, idem. A βαφή.
Φοινικοβατέω, ῶ, palmas scando. Ex βαίνω.
Φοινικογενὴς, ὲς, e Phœnice ortus.

Φοινικοδάκτυλος, ου, ὁ ϗ ἡ, digitos purpureos, i. e. pulchros, habens.

Φοινικόεις, όεσσα, όεν, Puniceus. A φοῖνιξ.

Φοινικόκροκος, ου, ὁ ϗ ἡ, puniceam tramam habens. Ex φοῖνιξ et κρόκη.

Φοινικόληγνος, avis, *al.* πηνίλοψ, *Aristot.*

Φοινικόλοφος, ου, ὁ ϗ ἡ, rubram cristam habens.

Φοινικοπάρειος, ου, ὁ ϗ ἡ, puniceas habens genas, i. e. pulchras, pulcher. Ex φοῖνιξ et παρειά.

Φοινικοπάρηος, ου, ὁ ϗ ἡ, *Ion.* pro præc.

Φοινικοπάρυφος, ου, ὁ ϗ ἡ, puniceo limbo prætextam vestem gerens, prætextatus.

Φοινικόπεδος, ου, ὁ ϗ ἡ, solum habens puniceum seu rubrum. Ex φοῖνιξ et πέδον.

Φοινικόπεζα, ης, ἡ, purpureos pedes habens, i. e. pulchros.

Φοινικόπεζος, punieeos pedes habens, epith. Cereris, *Pind.*

Φοινικόπτερος, ου, ὁ ϗ ἡ, rubeas alas seu pinnas habens. Ex φοῖνιξ et πτερόν.

Φοινικοροδίαι, ων, αἱ, punicea rosaria. Ex eod. et ῥόδον.

Φοινικόρυγχος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui est rostro puniceo, nempe a sanguine, ut leo, lacerato animali; (2) de homine foret, purpurea labia habens, vel os pulchrum.

Φοινικὸς, ἡ, ὸν, puniceus; (2) punicus. A φοῖνιξ.

Φοινικοσκελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui est puniceis, i. e. pulchris, cruribus. Ex eod. et σκέλος.

Φοινικοστερόπης, *Dor.* -πας, ὁ, fulminator; *proprie* rubra fulmina mittens. Ex eod. et στεροπή.

Φοινικόστολος, purpura ornatus, *Pind.*

Φοινικοτρόφος, ου, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. palmas alens, palmifer. Ex eod. et τρέφω.

Φοινίκουρος, ου, ὁ, avis quædam solitaria, a quibusdam *Silvia* vocata. Ex eod. et οὐρά.

Φοινικοῦς, puniceus, *Ph.* A φοῖνιξ.

Φοινικοφαὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, purpureus, puniceus adspectu. Ex eod. et φάος.

Φοινικόφυτον, ου, τὸ, palmetum. A

Φοινικόφυτος, ὁ ϗ ἡ, palmis consitus. Ex eod. et φύω.

Φοινικὼν, ῶνος, ὁ, palmetum. A

ΦΟΙ͂ΝΙΞ, ικος, ὁ, palma, arbor; (2) palmæ ramus vel fructus, palmula, i. e. palmæ fructus; (3) herba quædam, spicam ferens lolio similem et ad palmulæ maturæ colorem accedentem; (4) avis quædam Phœnix dicta, a puniceo pennarum colore; (5) color ruber seu phœniceus, qualis est palmulæ; (6) instrumentum quoddam musicum a Phœnicibus inventum; (7) collyrium, tollendis oculorum asperitatibus efficax; (8) Phœnix, e Phœnice oriundus. *Gl. V.* Punicus. Sed *adject.* ὁ ϗ ἡ, ad rubrum colorem accedens; rutilus.

Φοίνιξις, εως, ἡ, rubefactio. A φοινίσσω.

Φοίνιος, ίου, ὁ ϗ ἡ, cæde contaminatus, homicida; sanguinarius, cruentus; (2) ruber. A φόνος, *cædes.*

Φοίνισσα, ης, ἡ, Phœnissa, ex Phœnicia oriunda. A φοῖνιξ.

Φοινίσσετο, *rubefaciebat*, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐφοινίσσετο, a

Φοινίσσω, fut. ξω, rubefacio, sanguine inficio, cruento, purpureo aut etiam puniceo colore inficio. Φοινισσοῦσα παρίδ' ἐμὰν αἰσχυνίᾳ νεοθαλεῖ, *Eur. Iph. in Au.* 185. Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ, *Soph. Aj.* 110. Σφάγια φοινίσσειν, victimam mactare, *Eur. Or.* 1285. A φοῖνιξ.

Φοινίχθη, *rubefactus est*, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐφοινίχθη, a φοινίσσω.

Φοινὸς, ἡ, ὸν, cruentus, cruentatus. A φόνος.

Φοίτα, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐφοίται, a φοιτάω, *ito.*

Φοιτάλιος, ου, ὁ ϗ ἡ, vel φοιταλέος, έα, έον, insanus, furiosus; (2) errabundus, vagus; (3) per certa temporum intervalla rediens. A φοιτάω.

Φοιταλιεὺς, έως, ὁ, idem. Epith. Bacchi.

Φοιταλιώτης, ου, ὁ, idem. A præc.

Φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa; (2) vaga: (3) meretrix; (4) epith. viæ, trita. (1) οὐ μὴ ... ἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον, *Soph. Trach.* 979. A

ΦΟΙΤΑ΄Ω, ῶ, f. ήσω, ito, frequento, commeo, *Gl. Vet.* dicitur de discipulis, nunciis *inprimis*; (2) insanio, furo; (3) redeo, de fructibus, vectigalibus. Παῖς ὢν, ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου, *Aristoph. Eq.* 1231. Ἐφοίτων πρὸς ὑμᾶς μισθοφόροι, *Xen.* ἐπὶ θύρας, *Id.* (2) ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ὤτρυνον, *Soph. Aj.* 59.

Φοιτέω, *Ion.* pro φοιτῶ, φοιτάω.

Φοιτῇ, *itat*, 3. sing. præs. ind. act. *Dor.* pro φοιτᾷ, ex φοιτάω. Unde

Φοίτησις, εως, ἡ, initio, frequens aditus.

Φοίτης, præco, *Hes.*

Φοιτητὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Φοιτητὴς, οῦ, ὁ, qui ventitat; (2) qui ad præceptorem ventitat, discipulus. A φοιτάω.

Φοιτίζω, eo, venio, accedo. Ab eod.

Φοῖτος, ου, ὁ, insania, furor; (2) vagatio, error. Ab eod.

Φοιτῶν, præs. part. act. *contr.* pro φοιτάων.

Φολιδώδης, ες, idem quod

Φολιδωτὸς, ἡ, ὸν, squameus, squamatus, corticatus. A φολίς.

ΦΟ΄ΛΙΞ, ικος, ἡ, asperitas cutis.

ΦΟΛΙ΄Σ, ίδος, ἡ, squama, qualis est serpentis.

Φολκὸς, οῦ, ὁ, strabus seu strabo, qui habet oculos distortos. E φάος et ἕλκω.

ΦΟ΄ΛΛΙΣ, εως, ἡ, obolus; (2) marsupium sive sacculus condendis obolis; (3) follis.

Φολλιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, follicularis; fungosus; inanis, instar follis. A præc.

Φόλυνες, οἱ, canum genus, *Hes.*

Φολύνω, inquino, *Hes.*

Φονάω, et -όω, ῶ, cædem appeto. Φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη, *Soph. Phil.* 1209. A φόνος.

Φονεργάτης, ου, ὁ, auctor cædis.

Φόνευμα, ατος, τὸ, quod occisum est, cadaver, *R.* A φονεύω.

Φονεὺς, έως, ὁ, homicida, sicarius. *Il.* 18, 334.

Φονευτὴς, οῦ, ὁ, idem. A

Φονεύω, fut. εύσω, cædem perpetro, occido. Φασγάνῳ λευκὴν φονεύων τὴν ταλαιπώρου δέρην, *Eur. Iph. in Au.* 889. Παῖδας φονεύσας, *Id. Her. Fur.* 1017. A φόνος.

Φονέως, gen. sing. *Att.* pro φονέος, a φονεύς.

Φονὴ, ῆς, ἡ, cædes; (2) locus occisorum. A φένω.

Φονικὸς, ἡ, ὸν, ad cædem pertineus; (2) qui facile ad cædem perpetrandam incitatur, cædis cupidus; (3) truculentus, crudelis; (4) mortifer, lethalis. A φόνος. Unde

Φονικῶς, *adv.* crudeliter.

Φόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, et φόνιος, ία, ιον, cæde contaminatus, homicida, cruentus; (2) lethalis, mortifer.

Φονοκτονέω, ῶ, cædem perpetro, interficio; (2) cæde polluo. A

Φονοκτόνος, ου, ὁ ϗ ἡ, occisor, qui per cædem interficit. Ex φόνος et κτείνω.

Φονοκτονία, ας, ἡ, cædes. A præc.

Φονολειβὴς et -λιβὴς, ὲς, *proprie* sanguine stillans, crudelis, sævus. Ex φόνος et λείβω.

Φονόῤῥυτος, ον, sanguine redundans. Ex eod. et ῥέω.

Φόνος, ου, ὁ, homicidium; cædes, nex, *Gl. V.* (2) sanguis, sed qui in cæde effunditur, *Soph. Œd. Tyr.* 1278. vide μυδάω. Διὰ φόνου χωρεῖν, necem intentare, dare. Παρὰ Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην, ex Nessi morientis vulnere, *Soph. Trach.* 557. A φένω.

Φονώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, sanguinarius, crudelis. Αἱμοβόρος καὶ φονώδης, *Joseph. Maccab.* 10.

ΦΟ΄ΞΙΝΟΣ, ου, ἡ, piscis quidam in ostiis fluviorum celerite nascens.

ΦΟΞΟ΄Σ, ἡ, ὸν, cujus caput est acutum et veluti turbinatum, verticem habens fastigiatum; (2) qui est vultu distorto, *Gl. Vet.* φοξοὶ, cilones. Hinc

Φοξότης, ητος, ἡ, capitis acuminatio.

Φοξόχειλος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui labris est coarctatis et in acutum desinentibus.

Φορὰ, ᾶς, ἡ, latio, gestatio, bajulatio; (2) motus vehementior, ut in jactu, conversione, lapsu; *item* impetus, v. gr. fluctuum; (3) vectigal, portorium, pensio, collatio, tributum; (4) feracitas, ubertas, proventus, annona. A φέρω. Hinc

Φοράδην, *adv.* portando, gestando, *Plut.* Πᾶ μοι φθογγὰ πέτεται φοράδην; *Soph. Œd. Tyr.* 1310. Καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ ἤδη φοράδην δῶμα πελάζει, *Eurip. Androm.* 1167.

Φοραίνω, pro φέρω, *Poet.*

Φορὰς, άδος, ἡ· ἵππος φορὰς, equa. Ἵπποι φορβάδες, καὶ φοράδες, *Artemid. Oneirocr.* 4, 58. Vide et *Hesych.* v. φοράδες.

Φορβαιὰ, ᾶς, al. φορβαία, ας, ἡ, capistrum. A φέρβω.

Φορβαῖος, αία, αῖον, pascuus. Ἥξει φορβαίων Ἴναχος, ἐξ ὀρέων, *Call. P.* 50. A φορβή.

Φορβὰς, άδος, ὁ ϗ ἡ, alimentum suppeditans; (2) gregarius, gregalis, *Ph.* φορβὰς ἡ, θήλεια ἵππος, equa, φορβάδες, equæ, *Ph.* Ab eod.

Φορβειὰ, ᾶς, ἡ, et φορβεὰ, item φορβιὰ, cibus, esca; (2) capistrum; (3) corium, quo tibicines ora muniebant. Ab eod.

Φορβὴ, ῆς, ἡ, pabulum, alimentum, esca. Ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται *Soph. Aj.* 1085. A φέρβω.

Φόρβιον, τὸ, idem quod φορβειὰ, *Sch. Ar.*

Φορειαφόρος, ου, ὁ, qui lecticam portat, lecticarius. Ex φορεῖον et φέρω.

Φορεῖον, ου, τὸ, gestatorium, sella gestatoria, lectica; (2) vehiculum, *Gl. V.* petoritum; (3) merces quæ datur bajulo, *Plut.* Ἐν χρυσόποσι φορείοις, *Polyb.* 31, 3, 18. A φορεύς.

Φορείτω, *portato*, 3. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro φορεέτω, a φορέω, *fero, porto.*

Φορέοισι, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* pro φορέουσι, a verbo eod.

Φορέοντας, *ferentes*, acc. pl. part. præs. act.

Φόρετρον, ου, τὸ, vectura; (2) merces bajuli. A φορά.

Φορεύμενος, part. præs. med. *Dor.* pro φορούμενος, *contr.* ex φορεόμενος, a φορέω.

Φορεῦντος, *ferentis*, gen. sing. part. præs. act. *Dor.* pro φοροῦντος, *contr.* ex φορέοντος, a verbo eod.

Φορεὺς, έως, ὁ, portator, bajulus; (2) lecticarius, seu is qui fert sellam domini.

Φορεύω, pro φορέω, *Hes.*

Φορέω, ῶ, fut. ήσω, gesto, fero, porto. Φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδὶ, *Aristoph. Lys.* 635. Μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, *Soph. Antig.* 716. A φέρω. Hinc

Φορηδὸν, *adv.* sarcinæ in modum; (2) acervatim; (3) portando, gestando.

Φόρημα, ατος, τὸ, quod gestatur, gestatio. Τὴν πρώτην ἔχων χώραν τοῦ φορήματος, primum locum habens inter eos qui gestabant (aprum), *Polyb.* 8, 31, 7. gestamen: τὰ τῶν ὅπλων φορήματα, *Xenoph. Cyrip.* 2, 3, 14. onus: οἷον φόρημα ὁ φόβος, *Id. Ibid.* 3, 1, 25. Τινὶ δοῦναι φόρημα, alicui gestandum tradere, *Appian. de Reb. Syriacis*, 56.

Φόρημι, idem quod φορέω.

Φορῆναι, *tulisse*, a. 1. inf. act. *Att.* pro φορᾶναι, a φοραίνω, pro φέρω.

Φόρησις, εως, ἡ, gestatio. A φορέω.

Φορητὸς, ἡ, ὸν, qui ferri et portari potest, tolerabilis. Ab eod.

Φορίγγες, αἱ, tubera, *al.* ὕδνα, *Hes.*

Φόριμος, ου, ὁ ϗ ἡ, utilis, commodus. A φορέω.

Φορίνη, ἡ, cutis suilla, quæ crassa; (2) cutis hominis, *Harp.* de homine stupido.

Φορὶς, ίδος, ἡ, quæ gerit, gestat, fert; (2) epith. fœminæ, terræ, &c. gravida, fecunda. A φορός.

Φόρκος, canus, *Lyc.*

Φόρκυν, υνος, ὁ, portus; (2) monstrum marinum. A φέρω.

Φορμηδὸν, *adv.* in modum sportæ seu corbis; (2) in modum tegetis seu storeæ. A φορμός.

Φορμιγκτὴς, ὁ, pro φορμικτὴς, *Ep.*

ΦΟ΄ΡΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, cithara, testudo.

Φορμίδιον, ου, τὸ, tegeticula, *Gl. V.* A φορμός.

Φορμίζω, fut. ίσω, *Dor.* ξω, citharam pulso, cithara ludo, celebro. *Od.* 4, 18. A φόρμιγξ. Hinc

Φορμικτὰς, *Dor.* pro φορμικτὴς, ῦ, ὁ, citharœdus. A præc.

Φορμίον, ȣ, τὸ, sportula, corbula; (2) tegeticula, parva storea. Dim. a φορμός.

Φορμὶς, ἴδος, ἡ, idem et ab eod.

Φορμίσκιον, ȣ, τὸ, idem. A φορμίς.

Φόρμισκος, ȣ, ὁ, idem et ab eod.

Φορμοκοιτέω, ῶ, fut. ήσω, super tegete cubo, storeæ incubo. Ex φορμὸς et κοίτη.

Φορμοραφέω, vel φορμοῤῥαφέω, in tegete vel storea insuo, *Æschin.* Ex eod. et ῥάπτω.

Φορμοραφὶς, ἴδος, acus ad storeas consuendas apta. A seq. et ῥαφίς.

ΦΟΡΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, sporta, corbis, calathus, nexus vitilium, seu textum e junco, sparto, et id genus aliis; (2) teges, storea. Χώσας δὲ φορμοῖς ἀχύρων σεσαγμένοις τὰς τάφρȣς, *Polyb.* 1, 19, 13.

Φορμοφορέω, ῶ, fut. ήσω, storeas gesto, bajulus sum. A

Φορμοφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui storeas portat, bajulus. E φορμὸς et φέρω.

Φοροθετεῖν, quæstui habere, *Steph.*

Φοροῖσαι, *ferentes*, nom. pl. part. præs. *Dor.* pro φορȣ̃σαι, *contr.* ex φορέȣσαι, a φορέω.

Φορολογέω, ῶ, f. ήσω, tributum exigo. Πολλὰ μέρη τῆς Σικελίας ἐφορολόγȣν, *Polyb.* A φορολόγος.

Φορολόγητος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, a quo tributum exigitur, tributarius. A præc.

Φορολογία, ας, ἡ, tributi exactio. A

Φορολόγος, ȣ, ὁ, tributi exactor. E φόρος et λέγω.

Φορὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, ferens, de vento. Φορὸν ἄνεμον καὶ λαμπρὸν, *Polyb.* 1, 60, 6: unde (2) secundus, felix; (3) cum impetu ferens, celer, vehemens, ut fulmen; (4) fertilis, ferax; (5) fœcunda, *de muliere.* A φέρω.

Φόρος, ȣ, ὁ, tributum, pensio; (2) forum tum negotiantium tum judiciarium. Ab eod.

Φορȣ̃ντας, acc. pl. part. præs. act. pro φορέοντας, a φορέω.

Φορταγωγέω, ῶ, onera porto. Πλῆθος ὑποζυγίων φορταγωγȣ́ντων πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ᾗ ἀπόλαυσιν τραπεζῶν χορηγήματα, *Longin.* 43. A

Φορταγωγὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, onera ferens. E φόρτος et ἄγω.

Φόρταξ, ακος, ὁ, bajulus. A φόρτος.

Φορτηγέω, ῶ, fut. ήσω, onera fero:

Φορτηγία, ας, ἡ, mercaturæ genus quæ exercetur navibus onerariis:

Φορτηγικὸς, ἡ, ὸν, onerarius. A

Φορτηγὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, onera vehens; ut φορτηγὸς ναῦς, oneraria navis. Ex φόρτος et ἄγω.

Φορτηγὶς, ἡ, idem quod φορτὶς, *Poll.*

Φορτίζω, fut. ίσω, onero: πεφορτισμένη, onusta, *Ph.* perf. part. pass. Φορτίζετε τȣ̀ς ἀνθρώπȣς φορτία δυσβάστακτα, *Luc.* 11, 46. πεφορτισμένοι, *Matt.* 11, 28. A φόρτος.

Φορτικεύομαι, sum molestus, odiosus, ineptus. A

Φορτικὸς, ἡ, ὸν, onerarius. *Gl. V.* onerosus; (2) ineptus, insulsus; (3) fastuosus, arrogans, insolens; (4) molestus, gravis, non ferendus. Τὸ φορτικὸν ἐκκλίναντες, *Appian.* Τȣ̀ς δὲ ἀναγκασθέντας ἐπαινεῖν αὑτȣ̀ς, ἐλαφροτέρȣς παρέχει τὸ μὴ πάντα προσποιεῖν ἑαυτοῖς, ἀλλ' ὥσπερ φορτικȣ̀ς τῆς δόξης τὸ μὲν εἰς τὴν τύχην, τὸ δὲ εἰς τὸν Θεὸν ἀποτίθεσθαι, *Plut. de Sui Laude.* Sic enim debet legi, non φορτικȣ̃ ut libri editi, et interpres inepte. A φόρτος. Hinc

Φορτικότης, ητος, ἡ, inepti, stulti, arrogantes, molesti mores.

Φορτικῶς, *adv.* odiose, moleste, inepte, arroganter, insolenter. Ἐδόκει μὲν ἂν πᾶσι φορτικῶς κατάρχεσθαι τῆς ὁμιλίας, *Polyb.* 17, 1, 10. Ab eod.

Φορτίον, ȣ, τὸ, onus, sarcina, fascis, merx, *Ph.* φορτίοις, mercibus, *Ph.* A φόρτος.

Φορτὶς, ἴδος, ἡ, oneraria navis. Ab eod.

Φορτοβαστάκτης, ȣ, ὁ, bajulus. Ex eod. et βαστάζω.

ΦΟ'ΡΤΟΣ, ȣ, ὁ, onus, *proprie* navium; (2) res molesta, tædium. A φέρω.

Φορτοστόλος, ον, ad vehendas merces aptus, *Man.*

Φορτοφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, onus portans, bajulus. E φόρτος et φέρω.

Φορτόω, fut. σω, onero. Βωμόν τε παμμιγέεσι σχίζαις μυρίαις φορτώσαντες, *Heliod.* A φόρτος.

Φορυκτὸς, ἡ, ὸν, tinctus, coloratus.

Φορύνω, vel φορύσσω, fut. ύξω, pinso, subigo, misceo, confundo; (2) fœdo, polluo. *Od.* 18, 335. *Ib.* 22, 21. A φορύω.

Φόρυς, podex, *Hes.*

Φορυτὸς, ῦ, ὁ, quisquiliæ e variis rebus commixtis; (2) funis ex congestis stramentis et vitilibus ad πλέγματα: (3) cœnum. Σῦς φορυτῷ ἐπιμαργαίνȣσαι, *Aratus*, 1123. Ab eod.

ΦΟΡΥ'Ω, idem quod φορύνω.

Φόως, τὸ, lux, lumen, (spes, gaudium, salus, *P.*), *Il.* 6, 6. A φῶς.

Φόωσδε, *adv.* in lucem, in luminis auras.

Φραγέλλη, ἡ, idem quod

Φραγέλλιον, ȣ, τὸ, flagellum. *Vox Lat.*

Φραγελλόω, ῶ, fut. ώσω, flagello.

Φραγῇ, 3. s. a. 2. conj. pass. v. φράσσω, *obstruo.*

Φράγμα, ατος, τὸ, sepimentum, septum, sepes, maceria, vallum, munimentum. A φράσσω.

Φραγμίτης, ȣ, ὁ, ad sepes pertinens, sepimentis idoneus; (2) qui circa sepes nascitur. A præc.

Φραγμὸς, ῦ, ὁ, sepimentum, septum, sepes; dumus, carectum, *Gl. V.* Ab eod. Unde

Φραγμὼν, ῶνος, ὁ, dumetum, *Gl. V.*

Φράγνυμι, idem quod φράττω.

Φραδάω, ῶ, indico, declaro. Γᾶν φράδασσε, *Poet.* pro ἐφράδασε, *Pind.* A φράζω, cujus p. m. est πέφραδα.

Φραδεύω, idem et ab eod.

Φράδε, *dixit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφραδε, a φράζω.

Φραδὴ, ῆς, ἡ, scientia, prudentia; (2) *Plural.* mentes; (3) consilium. Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαὶ, *Pind.* (3) δίας δ' ἀμάτορος Παλλάδος φραδαῖς, *Eurip. Phœn.* 671. Ab eod.

Φραδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, consultus, prudens. Φραδέος νόȣ ἔργα τέτυκται, *Il.* 24, 354. A præc.

Φραδμοσύνη, ης, ἡ, consilium, prudentia, peritia. A φράδμων.

Φραδμοσύνῃσι, dat. plur. *Ion.* pro φραδμοσύναις.

Φράδμων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, consultus, circumspectus, solers. A φράζομαι.

Φραδῶς, *adv.* prudenter, consulte; (2) diserte, aperte. A φραδής.

Φράζεαι, 2. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro φράζηαι, a φράζω.

Φράζεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro φράζεσο, a verbo eod.

Φράζεσκε, *dicebat*, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφραζε, a verbo eod.

Φράζετο, 3. sing. imperf. ind. med. *Ion.* pro ἐφράζετο, a verbo eod.

Φράζευ, 2. sing. præs. imperat. med. *Dor.* pro φράζȣ, a

ΦΡΑ'ΖΩ, *Dor.* φράσδω, fut. άσω, dico, memoro, commemoro, indico; φράζομαι, in animo verso, delibero, statuo, perpendo; (2) animadvertendo caveo, vito; (3) animadverto, deprehendo, intelligo. Ἅ σοι καθ' ὁδὸν ἔφραζον, *Aristoph. Thesm.* 1183. Πρὸς δ' ἀνδρ' ἀγαθὸν πιστόν τι φράσεις, *Eur. Iph. in Au.* 45. Φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι, indicat, *Theocr.* 1, 102. Φράσον πολίταις ᾗ πόλει σωτηρίαν, *Eur. Ph.* 905. *Il.* 23, 453.

Φρακτὴρ, ῆρος, ὁ, sepes. A φράσσω.

Φρακτικὸς, ἡ, ὸν, cataphractus, circumquaque armis munitus. Ab eod.

Φρακτὸς, ἡ, ὸν, septus, munitus. Ab eod.

Φραξάμενον, *munitum*, acc. sing. aor. 1 part. med. verbi φράσσω, *munio.*

Φρασαίατο, 3. pl. aor. 1. opt. med. *Ion.* pro φράσαιντο, a φράζω, *dico.*

Φράσασα, *quæ dixit*, aor. 1. part. act. f. g.

Φράσδειν, præs. inf. act. *Dor.* pro φράζειν.

Φρασεολογία, ας, ἡ, loquendi formularum collectio. Ex φράσις et λέγω.

Φρασὶ, dat. plur. *Dor.* pro φρεσὶ, a φρὴν, *mens.*

Φράσις, εως, ἡ, dictio, ipsa dicendi actio, locutio, phrasis, genus loquendi. *Gl. V.* loquela, eloquentia. A φράζω.

Φράσμων, idem quod φράδμων, *item* attentus, *Hes.*

Φρασόμεσθα, *consultabimus*, 1. plur. f. 1. ind. med. *Dor.* pro φρασόμεθα, a φράζω.

Φράσον, *edissere*, 2. sing. a. 1. imperat. act.

Φρασσόμεθα, *dicemus, consultabimus*, 1. pl. f. 1. ind. med. *Poet.* pro φρασόμεθα.

ΦΡΑ'ΣΣΩ, vel φράττω, f. ξω, sepio, munio, communio, obstruo, obturo, constipo; πεφραγμένος, septus, armatus, perf. pass. part. Κἀκεῖ πέφρακται λαὸς ἅρμασιν πέριξ, *Eur. Ph.* 740. Τί δ' ἦλθες γυνὴ (ȣ̃σα) πρὸς ἄνδρας ἀσπίσιν πεφραγμένȣς; *Id. Iph. in Au.* 839.

Φραστέος, έα, έον, dicendus. A φράζω.

Φραστὴρ, ῆρος, ὁ, elocutor, indicator, explicator. Ab eod.

Φραστικὸς, ἡ, ὸν, eloquens. Ab eod.

Φραστὺς, ύος, ἡ, idem quod φράσις.

Φράτωρ, ορος, ὁ, idem quod φραστήρ.

Φρατὴρ, ῆρος, ὁ, qui ejusdum curiæ vel tribus est, tribulis. A φρατρία.

Φρατορία, ας, ἡ, societas. A φράτωρ.

Φρατορικὸς, ἡ, ὸν, curialis, tribulis. A præc.

Φρατόριος, α, ον, idem.

Φράτρα, ἡ, idem quod

Φρατρία, ας, ἡ, curia. Hinc φρατρίαι dicuntur conventus quidam hominum, aut conventicula, quasi pagi, propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium; (2) tertia pars tribus Athenis. *Gl. Vet.* φρατρία, contubernium. A φράτωρ.

Φρατριάζω, f. άσω, sum unus e curialibus, sum particeps curiæ; (2) conjuro, sodalitates facio. Μεθ' ὧν ᾗ Θεόπομπος ἐφρατρίαζε, *Dem.* A φρατρία.

Φρατριακὸς, ἡ, ὸν, curialis, ad curiam pertinens. Ab eod.

Φρατρίαρχος, ȣ, ὁ, præfectus curiæ vel sodalitii, quod φρατρία vocatur. Ex ἀρχή.

Φρατριαστὴς, ῦ, ὁ, curialis. A φρατριάζω.

Φρατριαστικὸς, ἡ, ὸν, idem. Ab eod.

Φρατριεὺς, έως, ὁ, idem. Ab eod.

Φρατρίζω, fut. ίσω, idem quod φρατριάζω.

Φρατρικὸς, ἡ, ὸν, idem quod φρατριακός.

Φράτριον, τὸ, locus in quem conveniunt curiales, *Eust.*

Φράτριος, ȣ, ὁ, curialis, ad curiam pertinens.

Φράττω, *Att.* pro φράσσω.

Φράτωρ, ορος, ὁ, curialis; (2) tribulis, contribulis. A φρατρία.

Φραχθεὶς, *septus*, a. 1. part. pass. v. φράσσω.

Φρεάντλης, ȣ, ὁ, qui aquam e puteo haurit. Ex φρέαρ et ἀντλέω.

ΦΡΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, puteus, cisterna.

Φρεατία, et εία, ας, ἡ, idem. A φρέαρ. Unde

Φρεατιαῖος, αία, αῖον, putealis:

Φρεατίδιος, ία, ιον, idem. Ab eod.

Φρεατικὸς, ἡ, ὸν, putealis, *Gl. V.* A φρέαρ.

Φρεάτιον, ȣ, τὸ, parvus puteus; (2) fossa profunda. Dim. ab eod.

Φρεάτις, ἡ, favus et cella apum, *Bud.*

Φρεατορύκτης, ὁ, putei fossor, putearius.

Φρεατοτύπανα, puteorum tympana, haustra, *V. L.*

Φρεατώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, in putei modum profundus. A φρέαρ.

Φρεατωρυχέω, ῶ, idem quod φρεορυκτέω.

Φρεατώρυχος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, idem quod φρεορύκτης.

Φρέγιλος, nomen avis, *Ar.*

Φρεῖαρ, ατος, τὸ, puteus, *Ion.* pro φρέαρ, *Il.* 21, 197.

Φρεῖν, *ferre*, præs. inf. act. *per Sync.* pro φέρειν, a verbo φέρω, *fero.*

Φρένα, *mentem*, accus. sing. a φρήν.

Φρεναπατάω, ῶ, fut. ήσω, mentem seu mentes decipio; (2) decipio. Ἑαυτὸν φρεναπατᾷ, *Gal.* 6, 3. Ex φρὴν et ἀπατάω.

Φρεναπάτης, ȣ, ὁ, impostor, deceptor. Ex iisd.

Φρενήρης, εος, ὁ ᾗ ἡ, mentis compos, aut cordatus. *Gl. V.* sapiens. Ex φρὴν et ἄρω.

Φρενίτης, ὁ, mente captus. Unde

Φρενῖτις, ἡ, *Steph.*

Φρενιτιάω, ῶ, sum phreneticus. A φρενῖτις.

Φρενιτικὸς, ἡ, ὸν, phreneticus, *Gl. V.*

Φρενικὸς, ad mentem pertinens. Vid. *Steph.*

Φρενιτίασις, ἡ, idem quod φρενῖτις, *Jul.*

Φρενιτιάω, ῶ, sum phreniticus, phrenitide laboro. A φρενῖτις.

Φρενιτίζω, fut. ίσω, idem et ab eod.

Φρενιτικὸς, ἡ, ὸν, phreniticus, qui phrene laborat. Ab eod.

Φρενῖτις, vel φρενίτις, ιδος, ἡ, mentis delirium, inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam et mentis perturbationem inducens. A φρήν.

Φρενοβλάβεια, ας, ἡ, amentia, dementia. A

Φρενοβλαβὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mente læsus vel captus, desipiens. Ex φρὴν et βλάπτω.

Φρενόβλαβος, insanus, *Dolsc.*

Φρενοβλαβῶς, *adv.* dementer, insane.

Φρενογηθὴς, ὲς, lætus, hilaris. E φρὴν et γηθέω.

Φρενοδαλὶς, ίδος, ἡ, amentia, furor. Ex eod. et δηλέω.

Φρενοδινὴς, ὲς, mentem versans, *Nonn.*

Φρενοθελγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, mentem demulcens. Εἰς θεὸν οἰστρηθέντες ἐνὶ φρενοθελγέϊ μύθῳ, *Nonn. P.* 4, 30. Ex φρὴν et θέλγω.

Φρενόθεν, *adv.* a mente, ex mente, sponte. Οὔ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας, *Soph. Aj.* 183. A φρήν.

Φρενοκλοπέω, ῶ, decipio, impono præstigiis. Ex φρὴν et κλέπτω.

Φρενοκλόπος, ὁ ϗ ἡ, impostor, decipiens. A φρὴν et κλοπή.

Φρενόληπτος, ε, ὁ ϗ ἡ, mente captus. Ex φρὴν et λαμβάνω.

Φρενομανὴς, ὲς, furiosus, fanaticus, etiam bono sensu. A μαίνομαι.

Φρενόμωρος, ε, ὁ ϗ ἡ, mente captus, furiosus, insanus.

Φρενομόρως, *adv.* insane, dementer. Νῦν ὅταν νοσῶντα φρενομόρως ἀκέσῃ, *Soph. Aj.* 630.

Φρενοπληγὴς, phreneticus, *Æsch.*

Φρενόπληκτος, ον, furiosus, demens. Ex πλήσσω.

Φρενοπλὴξ, ῆγος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Φρενοτέκτων, ονος, ὁ ϗ ἡ, qui sua mente aliquid componit.

Φρενόω, ῶ, fut. ώσω, ad mentem sanam reduco, moneo, castigo; (2) desipio, fallo, seduco. Οὐ μὴ φρενώσεις μ', *Eurip. Bac.* 792. Κλαίων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενὸς, *Soph. Antig.* 765. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς Ἢ σαυτὸν, *Æschyl. Prom. Vinct.* A φρήν.

Φρενώλης, mente captus; *Æsch. Sept. ad Theb.* 763. Ex φρὴν et ὀλέω, *perdo.*

Φρένωσις, εως, ἡ, castigatio, admonitio. A φρενόω.

Φρενωτήριον, τὸ, idem. Ab eod.

Φρεωρυχέω, ῶ, fut. ήσω, puteum fodio. A

Φρεωρύχτης, ε, ὁ, putei fossor, putearius. Ex φρέαρ et ὀρύσσω, (melius hæc per ω.)

Φρὲς, *fer*, aor. 2. imperat. act. a φρῆμι, pro φρέω.

Φρεσὶν, *mentibus*, dat. plur. cum ν, a φρήν.

ΦΡΕ'Ω, fut. φρήσω, *fodio*, P. emitto, adigo, *Ern.*

Φρεωρυχέω, ῶ, puteum effodio. Ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρύχει, *Aristoph. Lys.* 1034. A

Φρεώρυχος, ε, ὁ, putei seu puteorum fossor, putearius. Ex φρέαρ et ὀρύσσω.

ΦΡΗ'Ν, ενὸς, ἡ, mens; (2) sapientia; at φρένες, prudentia, ingenium; (3) præcordia, tamquam mentis sedes. Vide *Ern.*

Φρητία, ας, ἡ, puteal, os putei. A φρέαρ.

Φρήτρη, ης, ἡ, tribus, curia. A φρατρία.

Φρικαλέος, έα, έον, horribilis. A φρίξ.

Φρικασμὸς, ε, ὁ, horror, quasi a φρικάζω, quod esset horreo. A

Φρίκη, ης, ἡ, horror, torpor, *Ph.* (2) metus.

Φρικίαι, αἱ, et φρικία, τὰ, horror sub accessionem febris. A præc.

Φρικιάω, ῶ, horresco. A φρίκη. Hinc

Φρικίασις, εως, ἡ, idem quod φρίκη.

Φρικοποιὸς, ε, ὁ ϗ ἡ, horrificus, *Gl. V.* Ex φρίκη et ποιέω.

Φρικόω, horrifico, *Gl. V.* φρικοῦμαι, horresco, *Gl. V.* A φρίκη.

Φρικτοβόας, ὁ, horribiliter clamans, *Cyr.*

Φρικτὸς, ἡ, ὸν, horrendus, horrorem incutiens. A φρίσσω.

Φρικτῶς, *adv.* horribiliter, horrendum in modum.

Φρικώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, horribilis, horrendus. A φρίκη.

Φριμαγμὸς, ε, ὁ, fremitus; (2) flatus quem equi naribus emittunt; (3) hinnitus; (4) exultatio præ gaudio, insolentia, ferocia.

Φριμάσσεο, *freme*, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro φριμάσσεσο. A

ΦΡΙΜΑ'ΣΣΟΜΑΙ, f. ξομαι, idem quod φρυμάσσομαι. Φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων Νῦν ἀγέλα, *Theocr.* 5, 141.

Φριμάω, ῶ, fremo. Φριμάα τε λαγωεὶης ὑπ' ἀΰτμῆς, *Oppian. Cyneget.* 1, 490.

Φριμάσσεται, *fremit*, 3. sing. præs. ind. med. *Ion.* pro φριμάσσεται, a verbo præc.

ΦΡΙ'Ξ, φρικὸς, ἡ, maris horror, motus maris incipiens, primaque agitatio fluctuum superficiaria, veluti quum mare exigua stringitur aura, et in eo breves humilesque exsurgunt undæ, velut pili in homine exhorrescente; *Il.* 21, 126.

Φριξαύχην, ενος, ὁ ϗ ἡ, cervicem habens horrentem setis. Ex φριξὸς et αὐχήν.

Φριξόθριξ, τριχος, ὁ ϗ ἡ, horrens pilis.

Φριξοκόμης, ε, ὁ, horrens coma. Ex φριξὸς et κόμη.

Φριξόλοφος, horrentes jubas seu setas habens, *Hes.*

Φριξὸς, ἡ, ὸν, horridus. A φρίσσω.

Φρίσσον, imperf. ind. act. *Ion.* pro ἔφρισσον, a

Φρίσσω, vel φρίττω, fut. ξω, horreo, horresco, cum horrore reformido; (2) adhibetur tam de lætitia quam de metu. Οὐδὲ σκότον φρίσσεσι τὸν ξυνεργάτην, *Eur. Hipp.* 421. Χαίτη πεφρικὸς, *Id. Ph.* 1128. ἐν ἔρωτι, *Soph. Aj.* 702. (2) ἔφριξ' ἔρωτι, horreo præ lætitia, *Id. Ibid.* 693.

Φροιμιάζω, et φροιμιάζομαι, pro προοιμιάω, -άζομαι, exordio seu principio utor, procemii loco dico, præfationem instituo. *Gl. V.* φροιμιάζω, exordior. Τί φροιμιάζῃ νεοχμὸν, ἐξαῦδα σαφῶς; *Eurip. Iph. in Tau.* 1165. A φροίμιον.

Φροιμιάσαι, aor. 1. inf. act. verbi *Att.* φροιμιάζω, pro προοιμιάζω, *exordio utor.*

Φροίμιον, ε, τὸ, procemium, exordium. Ab et pro προοίμιον.

Φρόνει, 3. sing. imperf. ind. act. *Ion.* et *contr.* pro ἐφρόνει, a φρονέω, *intelligo.*

Φρονείσθω, *adfectus sit*, 3. sing. præs. imperat. med. *contr.* pro φρονεέσθω, a verbo eod.

Φρονέω, ῶ, sapio. *Ph.* intelligo, mentis compos sum; (2) delibero; (3) cogito, sentio, judico; (4) dicitur de conditione et habitu animi, qui ex adjunctis intelligitur, ut εὖ vel κακῶς φρονεῖν, item ἀγαθὰ, vel κακὰ, benevolus vel malevolus sum, faveo, invideo; μέγα vel μικρὰ, elato vel demisso animo sum: sæpe quoque φρονεῖν usurpatur pro μέγα φρονεῖν, altum sapere, magnos gerere spiritus. Μὴ μόνον λεγ', ἀλλὰ ϗ φρόνει τάδε, *Eur. Or.* 242. Ἐφ' ἑαυτῷ φρονεῖν, arroganter sentire, *Dem.* Δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ, *Soph. El.* 336. Ἧσσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν, *Eurip. Phœn.* 710. Σφάλλω δ' ὅσοι φρονῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα, *Id. Hippol.* 6. Φρονῦσα τάδιχ', *Id. Ibid.* 930. A φρήν. Hinc

Φρόνημα, ατος, τὸ, cogitatio, animus, sensus animi; (2) elatio animi, fastus; (3) animi impetus, superbia. Hinc

Φρονηματίας, ε, ὁ, qui est elato animo, vir excelsi animi, *Longin.* 9.

Φρονηματίζω, fut. ίσω, facio, ut aliquis animos tollat, vel se efferat; φρονηματίζομαι, animos tollo; majores spiritus sumo; (2) magnifice de me sentio. Ὄγκυ πλήρης ϗ πεφρονηματισμένος, *Diod.* φρονηματισθέντες ἐκ τῶν ἔργων, *Aristot.* Hinc

Φρονηματισμὸς, ε, ὁ, animi elatio.

Φρονηματώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, qui excelsi est animi, magnanimus. A φρόνημα.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, sapientia, intelligentia. Proprie est virtus rationalis potentiæ, præparatrix eorum quæ ad beatitudinem conferunt. A φρονέω.

Φρόνιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, prudens, sapiens; cordatus, astutus, *Ph.* A φρόνις.

Φρονιμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, animosus; (2) constans. A φρόνιμος.

Φρονίμως, *adv.* prudenter, sapienter.

Φρονιμώτατος, sagacissimus, *Ph.*

Φρόνις, εως, ἡ, ingenium; (2) astutia; (3) contemptus. A φρήν.

Φρονῦντας, *intelligentes*, acc. pl. part. præs. act. *contr.* pro φρονέοντας, a φρονέω. Unde

Φρονῦντως, *adv.* sapienter, prudenter.

Φροντίζετε, 2. plur. præs. ind. act. verbi

Φροντίζω, fut. ίσω, curo, curam gero; (2) cogito, commentor, meditor; (3) studeo, studium et operam pono, præsertim in literis; φροντίζων, solicitus, *Gl. V.* πεφροντικότα, suspensum, *Ph.* cogitabundum, p. part. act. Τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φροντιζώμεθα; *Eur. Iph. in Taur.* 344. Σὺ μὲν ὀδὲν φροντίζων, *Plato.* A

ΦΡΟΝΤΙ'Σ, ίδος, ἡ, cogitatio; (2) cura, solicitudo; occupatio, *Gl. V.* Αἱ δεύτεραι πῶς φροντίδες σοφώτεραι, *Eur. Hipp.* 440.

Φρόντισμα, ατος, τὸ, cura, officium. *Ph.* occupatio. A φροντίζω. Unde

Φροντιστέον, *adv. pos.* curandum est. Πάνυ ἡμῖν ὅτω φροντιστέον, *Plat. Crit.* 3.

Φροντιστήριον, ε, τὸ, locus in quo cogitationes seu commentationes nostras instituimus, schola, musæum, sequiori seculo etiam monasterium. Ab eod.

Φροντιστὴς, ε, ὁ, curator, procurator, tutor, *Ph.* (2) commentator, qui commentationibus et speculationibus est deditus; studiosus, philosophus, monachus, asceticus. Ab eod.

Φροντιστικὸς, ἡ, ὸν, ad commentationem seu meditationem aptus; (2) meditabundus; sollicitus. A præc.

Φροντιστικῶς, cogitabunde, sollicite.

Φρῦδος, ύδη, ῦδον, qui disparuit, qui abiit evanidus. *Gl. V.* cassus; Attici sic dicunt, qui nimia animi levitate nimis effertur gaudio, etiam in re levi. Ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, modo abiit, *Soph. Aj.* 735. Φροῦδα, acc. plur. neutrius generis adverbialiter. Φροῦδα, φρῦδ', ὦ γᾶ, γᾶ, βαρβάροισι δρασμοῖς, *Eurip. Or.* 1373. Ex πρὸ et ὁδὸς, quasi πρόοδος, *contr.* πρῦδος.

Φρύδως, incassum, *Ph.* A præc.

Φρυρὰ, ᾶς, ἡ, præsidium, custodia; (2) milites ipsi præsidiarii et custodes; (3) corporis custodes, ut stipatores, satellites; (4) ipse locus aut statio custodiæ et præsidii; (5) carcer. Ex πρὸ et ὅρος, *custos.*

Φρυραρχέω, præsidiariis militibus præsum, *Plut.*

Φρυράρχης, vel φρύραρχος, ε, ὁ ϗ ἡ, qui præsidiariis militibus præest, præsidiariæ cohortis præfectus. Ex φρυρὰ et ἀρχή.

Φρύρει, *custodi*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro φρύρεε, a

Φρυρέω, ῶ, f. ήσω, in præsidio me tutor, custodio, excubo. Ἱκεσίοις δὲ σὺν κλάδοις φρυρεῖ μ', *Eur. Supp.* 103. Ὀχυροῖσι παρθενῶσι φρυρῦνται καλῶς, *Iph. in Aul.* 751. Ὄμμα φρυρέω, oculum vigilem intendo, *Soph. Trach.* 914. A φρυρός.

Φρύρημα, ατος, τὸ, præsidium, custodia; (2) id quod custoditur. (2) ξύμμικτα λίας βεκόλων φρυρήματα, *Soph. Aj.* 53. A præc.

Φρύρησις, εως, ἡ, custodia, excubiæ. Ab eod.

Φρυρητὴς, ὁ, satelles, *Man.*

Φρυρικὸς, ἡ, ὸν, præsidiarius, *Gl. V.* A φρυρά.

Φρύριον, ε, τὸ, præsidium, i. e. locus aut munitio cui præsidia imponuntur. *Gl. V.* castellum; (2) custodia, carcer. Ab eod.

Φρυρὶς, ἡ, præsidiaria, *Xen.*

Φρυροδόμος, ε, ὁ ϗ ἡ, domi custos; v. gr. canis, *Epigr.*

Φρυρὸς, ε, ὁ, custos, *Gl. V.* præsidiarius, excubitor. Ex πρὸ et ὅρος.

Φρυρῶμες, *custodiamus*, 1. plur. præs. conj. *Dor.* et *contr.* pro φρυρέωμεν, a φρυρέω.

Φρύαγμα, ατος, τὸ, fremitus equorum; (2) fastus hircorum. A φρυάσσω.

Φρυαγματίας, ε, ὁ, ferociens, v. gr. equus; (2) fastuosus, insolens. A præc.

Φρυαγμὸς, ȣ, ὁ, idem quod φρύαγμα.

Φρυακτὴς, ȣ, ὁ, idem quod φρυαγματίας, de equo fremitum indicem ferociæ edente dictum. A

ΦΡΥΑ'ΣΣΩ, vel άττω, fut. άξω, med. άττομαι, fremo, *proprie* de equo; (2) insolesco, effero me; (3) intempestive glorior, vana spe efferor, Μὴ μάτην μετεωρίζȣ φρυαττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσιν, 2 *Macc.* 7, 34. Ἐν τοῖς περὶ ἄλλων ἐπαίνοις ϗ ψόγοις φρυαττόμενοι, *M. Anton.* 10, 15. Τὸν αὐχένα ἐπαίρειν ϗ φρυάττεσθαι, *Philo.*

Φρυγανίζομαι, fut. ίσομαι, cremia seu virgulta arida colligo; (2) lignor. A φρύγανον.

Φρυγανικὸς, ἡ, ὸν· Vide φρυγανώδης.

Φρυγάνιον, ȣ, τὸ, parvum virgultum aridum; (2) exiguus frutex. Dim. a φρύγανον.

Φρυγανισμὸς, ȣ, ὁ, lignatio, sarmentorum lectio.

Φρυγανίστρια, ἡ, collectrix virgultorum aridorum, *Poll. ex Ar.*

Φρυγανοειδὴς, ὲς, idem quod φρυγανώδης, *Diosc.*

Φρύγανον, ȣ, τὸ, sarmentum, virgultum; φρύγανα, nidus e sarmentis, quisquiliæ, *Gl. V.* A φρύγω.

Φρυγανοφόρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, sarmenta ferens. Ex φρύγανον et φέρω.

Φρυγανώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, e virgultis constans; (2) virgultis aridis similis; (3) cremiorum modo lignosus; (4) fruticosus. *Gl. V.* surcularis. A φρύγανον.

Φρύγετρον, τὸ, instrumentum quo vertebant quid in frixorio. A φρύγω.

Φρυγεὺς, ὁ, qui torret, *Diosc.*

Φρυγία, ας, ἡ, quæ torret, *Hes.* A φρύγω.

Φρυγία, ας, ἡ, Phrygia. A φρύξ.

Φρυγίζω, Phrygios mores imitor, *Steph.*

Φρυγίλος, ὁ, frigilla, avis.

Φρυγίνδα, ἡ, sc. παιδιὰ, genus ludi in quo utebantur fabis tostis.

Φρύγιον, ȣ, τὸ, lignum aridum, cremium. *Gl.V.* φρυγίον, frictorium. A φρύγω.

Φρύγιος, ία, ιον, aridus. Ab eod.

Φρυγιστὶ, modo sive concentu Phrygio. A φρύξ.

Φρυγμὸς, ȣ, ὁ, frixio, torrefactio. A

ΦΡΥ'ΓΩ, f. ύξω, torreo, torrefacio, frigo, arefacio. *Gl. V.* φρύγει, frigit. *Ph.* πεφρυγμένος, frixus, tostus, perf. pass. part. Κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρύξει, *Theocr.* 7, 66. Καθήμεναι φρύγȣσι, ὥσπερ ϗ πρὸτȣ, *Aristoph. Conc.* 221. Hinc

Φρυκτὸς, ἡ, ὸν, tostus, frixus.

Φρυκτωρέω, ῶ, f. ήσω, excubias ago, e specula signa per ignem observando vel dando, et hostium aut aliorum adventum denunciando.

Φρυκτωρία, ας, ἡ, excubiæ speculatoriæ, ad signum dandum per faces.

Φρυκτώριον, ȣ, τὸ, specula τῶν φρυκτωρῶν. A

Φρυκτωρὸς, ȣ, ὁ, observans faces hostilis adventus prænuncias, ut et ipse tales. Ex φρυκτὸς, *fax*, et ὡρέω.

Φρυκτώριος, idem quod φρυκτὸς, *Æsch.*

Φρῦν, νὸς, ὁ, rubeta.

Φρυνέος, ȣ, ὁ, idem.

ΦΡΥ'ΝΗ, ης, ἡ, idem.

Φρύνιον, ȣ, τὸ, frutex utilis adversus rubetas; (2) rubeta, *Diosc.*

Φρυνοειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, rubetæ similis. Ex φρῦνος et εἶδος.

Φρυνολόχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. rubetis insidians.

ΦΡΥ~ΝΟΣ, ȣ, ὁ, rubeta, rana venenosa.

Φρὺξ, γὸς, ὁ, Phryx, Phrygius.

Φρύξεις, *torrebis*, 2. sing. fut. 1. ind. act. *Dor.* pro φρύξεις, a φρύγω.

Φρύσσω, vel φρύττω, idem quod φρύγω. Τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει, *Theocr.* 6, 16.

Φρῶ, *contr.* pro φρέω, et hoc *per Sync.* pro φορέω.

Φῦ, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφυ, a φῦμι.

Φύγαδε, *adv.* in fugam. A φυγή. Unde

Φυγαδεία, ας, ἡ, fugatio, exsilium.

Φυγαδεῖον, ȣ, τὸ, confugium; (2) urbs quæ asylum habet, quo rei confugiunt et exsules. Ab eod.

Φυγαδευτήριον, ȣ, τὸ, idem. Ab eod.

Φυγαδευτικὸς, ἡ, ὸν, vim habens abigendi. A

Φυγαδεύω, fut. εύσω, fugo, depello; (2) fugio, exulo, *Gl. V.* Φυγαδεύειν ἀφ' ἑαυτȣ πόῤῥωτάτω, *Philo.* ἐκ τῆς πόλεως, *Dem.* A φυγάς.

Φυγαδικὸς, ἡ, ὸν, ad exsulem seu exsules pertinens, vel qualis est exsulis aut exsulum; (2) exsul, seu profugus. Ab eod.

Φυγαδικῶς, *adv.* more exsulum.

Φυγαδοθήρας, ȣ, ὁ, exsulum inquisitor. Ex φυγὰς et θήρα.

Φυγαίχμης, ȣ, ὁ, timens bellum. Ab αἰχμή.

Φυγανθρωπεύω, f. σω, hominum consortium fugio. Φυγανθρωπεύȣσι ἐς ἐρημίην, *Aret.* Ex φυγὴ et ἄνθρωπος.

Φυγανθρωπία, ας, ἡ, hominum consortii devitatio, *Aret.* Ex iisd.

Φυγάνω, seu φυγγάνω, fugio, pro φεύγω.

Φυγαρσενία, ἡ, virifugium, *Man.*

Φυγὰς, άδος, ὁ ϗ ἡ, profugus ob metum periculi; (2) exsul; (3) fugitivus. A φυγή.

Φύγδην, et φύγδα, *adv.* fugaciter; fugæ modo. Ab eod.

Φύγεθλον, ȣ, τὸ, panus, tumor quidam. *Cels.* 3, 25. A φύω.

Φύγε, *fugit*, 3. sing. a. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔφυγε, a φεύγω, *fugio.*

Φυγεῖν, aor. 2. inf. act. verbi φεύγω, *fugio.*

Φυγεργὸς, ὁ ϗ ἡ, fugiens opus; iners, socors, *Bud.*

Φυγὴ, ῆς, ἡ, fuga, fugacitas; (2) effugium, vitatio aut evitatio; (3) exsilium; (4) timor, pavor. (4) φυγᾶ μ' ȣκ ἔτι πελᾶτε, non amplius pavidæ ad me accedite, *Soph. Phil.* 1149. A φεύγω.

Φυγοδέμνιος, et φυγόδεμνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, fugiens torum, a conjugio abhorrens. Ex φεύγω et δέμνιον.

Φυγοδικέω, ῶ, detrecto certamen et judicium, lateo, *Ph.* φυγοδικεῖν, tergiversari, *Dem.* Ab eod. et δίκη.

Φυγοδικία, ας, ἡ, tergiversatio, *Ph.* Ex iisd.

Φύγοις, 2. sing. aor. 2. opt. act. verbi φεύγω.

Φυγόλεκτρος, ὁ ϗ ἡ, conjugium abhorrens. Ex φεύγω et λέγομαι.

Φυγομαχέω, ῶ, f. ήσω, detrecto pugnam, *App.* A

Φυγόμαχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui detrectat pugnam, fugax. Θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν φυγόμαχον, *Simonid. apud Stob.* Ex φυγὴ et μάχη, *pugna.*

Φυγόξενος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hospites fugiens, inhospitalis, *Pind. Olymp.* 11. Ex φυγή.

Φυγοπόλεμος, pro quo φυγοπτόλεμος, *Hom.*

Φυγοπονία, ἡ, laboris fuga, *Polyb.*

Φυγόπονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui laborem seu labores fugit.

Φυγοπτόλεμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, bellum fugiens.

Φυὲν, *natum*, a. 2. part. pass. verbi φύω, *nascor.*

Φύεται, *nascitur*, 3. sing. præs. ind. med.

Φύζα, ης, ἡ, fuga cum timore, idem quod φυγή. A φεύγω. Hinc

Φυζακινὸς, ἡ, ὸν, fugax, pavidus, timidus.

Φυζαλέος, έα, έον, idem et ab eod.

Φύζηλος, timidus, *Hes.*

Φυζικὸς, fugitivus, *V. L.*

Φυζίπολις, exul, *Opp.*

Φύζω, in fugam verto, fugo, *Il.* 21, 6. A φεύγω.

Φυὴ, ῆς, ἡ, natura, indoles; (2) statura, habitus oris; (3) stirps, germen, *Il.* 22, 370. A φύω.

Φυῆ, *natus sit*, 3. sing. aor. 2. conj. act. verbi φύω, *nascor.*

Φυκῆς, ὁ, idem quod φυκὶς, *Ath.*

Φυκίδιον, Dim. a φυκὶς, *Aristot.*

Φυκιόεις, όεσσα, όεν, algosus, alga abundans, *Il.* 23, 693. Αὐτῷ ἐπ' αἰόνος κατεκέκλιτο φυκιοέσσας, *Theocr.* 11, 14. A

Φυκίον, vel φύκιον, ȣ, τὸ, Dim. a φῦκος.

Φυκιοφάγος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui alga vescitur.

Φυκοφάγος, ὁ ϗ ἡ, idem.

Φυκιόω, ῶ, fuco, *Gl. V.* A φυκίον.

Φυκὶς, ίδος, ἡ, fuca, *piscis*, cujus mas vocatur φύκης, *Gl. V.* φυκὶς ἰχθὺς, saxatilis *piscis*; φυκίδες, saxatiles, *Ph.* Ex φῦκος vel φύκιον, quoniam loca amat algosa.

ΦΥ~ΚΟΣ, εος, τὸ, alga, *Angl.* SEA-WRACK; muscus; (2) purpurissum, color ruber ex alga; (3) fucus ruber; (4) fucus quilibet; (5) φῦκος ἰχθὺς, saxatilis *piscis*, Ph.

Φυκόω, ῶ, fut. ώσω, fuco, fuco oblino. Φυκȣ̃σθαι τὸ πρόσωπον, *Plut.* A præc.

Φυκτὸς, ἡ, ὸν, qui effugi seu vitari potest, vitabilis, vitandus; *Il.* 16, 128. A φεύγω.

Φυκώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, algosus, alga abundans. A φῦκος.

Φύλαγμα, -ατος, τὸ, quod custoditur seu servatur, vel quod datum est ad custodiendum; (2) custodia, præceptum, mandatum. A φυλάσσω.

Φυλάκιον, vel φυλακεῖον, ȣ, τὸ, locus in castris ubi sunt excubiæ; (2) statio, præsidium, arx. A

Φυλακὴ, ῆς, ἡ, custodia, ipsa custodiendi actio, conservatio. *Gl. V.* tutela; (2) vigilia, excubatio, excubiæ; (3) præsidium; (4) quarta pars noctis; quoniam in quatuor partes divisa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis vicibus ad alios perveniebat; (5) custodia, i. e. custodes cingentes latus principum, satellites, stipatores. *Ph.* φυλακαὶ, præsidia. Stationarii milites, al. *Gl. V.* (6) carcer, *Ph.* (7) locus ubi positi sunt custodes; (8) cautio; (9) amolitio alicujus incommodi. Φυλακὰς ἔχω, observo. Φυλακὰς ἔχων ȣ μίμνον, *Eurip. Andr.* 960. A φυλάσσω.

Φυλακίζω, fut. ίσω, in carcerem conjicio, *Act.* 22, 19. A præc. Unde

Φυλάκιον, ȣ, τὸ, idem quod φυλάκειον.

Φυλακικὸς, custodiendi peritus, aptus ad custodiam, *Plat.*

Φυλακὶς, ίδος, ἡ, custos, *fœmina*; φυλακίδες, naves præsidiariæ. A φύλαξ.

Φυλάκισσα, ης, ἡ, idem. A præc.

Φυλακίτης, ȣ, ὁ, carcerarius, *Gl. V.* A φυλακή.

Φύλακος, ȣ, ὁ, custos, excubitor, vigil. A φύλαξ.

Φυλακτέον, *adv. posit.* custodiendum, cavendum. A φυλάσσω, vel φυλάσσομαι. Unde

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, custos, excubitor, vigil.

Φυλακτήριον, ȣ, τὸ, servatorium, promptuarium, *Ph.* (2) statio excubitorum seu vigilum, præsidium, munimentum, arx, aut quicquid nos custodit; (3) antidotum contra venena, amuletum. Hinc τὰ φυλακτήρια, ων, quasi conservatoria legis, quæ membranæ tenues, quibus inscriptæ erant quatuor pentateuchi sectiones. A præc.

Φυλακτήριος, aptus ad custodiendum, *Diosc.*

Φυλακτικὸς, ἡ, ὸν, custodiendi seu servandi et observandi, item conservandi peritus; (2) qui sibi cavere novit, cautus, qui se tueri potest; (3) vim habens amoliendi. A φυλάσσω.

Φυλακτικῶς, *adv.* studio et solicitudine, studiose cavendo, caute.

Φύλαξ, ακος, ὁ ϗ ἡ, custos, servator, conservator, excubitor, vigil; φύλακες, vigiles, *Ph.* milites præsidiarii. A φυλάσσω.

Φυλάξαι, aor. 1. inf. act. verbi φυλάσσω.

Φυλάξαι, 2. sing. aor. 1. imperat. med.

Φυλάξατε, 2. plur. aor. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐφυλάξατε.

Φυλάξιμος, ὁ, custodiens, qui custodiri potest, *Steph.*

Φύλαξις, εως, ἡ, custodia. A φυλάσσω.

Φυλαρχέω, ῶ, sum tribus præfectus seu princeps, præsum tribui, sum tribunus, *Aristot.* A

Φυλάρχης, vel φύλαρχος, ȣ, ὁ, tribus præfectus, qui tribui præest, tribunus, *Ph.* tribunus plebis. Ex φυλὴ et ἀρχή.

Φυλάσσαι, a. 1. infin. act. *Ion.* pro φυλάξαι, a verbo φυλάσσω.

Φυλασσέμεναι, præs. inf. act. *Dor.* pro φυλάσσειν, a verbo eod.

Φυλάσσῃ, 3. sing. præs. conj. act.

Φυλάσσοισι, 3. plur. præs. ind. act. *Dor.* pro φυλάσσȣσι, a

ΦΥΛΑ'ΣΣΩ, vel φυλάττω, fut. άξω, custodio, servo, conservo, asservo, tueor, tutor; φυλάσσομαι, et φυλάττομαι, custodior; (2) caveo, vito; (3) custodias ago, excubo; (4) speculor, ob. rvo, *item* capto; (5) insidias pono;

pono; φύλαξον, custodi, *Gl. V.* a. 1. imperat. act. φύλαξαι, cave, a. 1. imperat. med. πεφυλαγμένος, asservatus, cautus, perf. part. pass. Κλῆδας γάμε φυλάττει ("Ηρα), *Aristoph. Thesm.* 985. Καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται, servatur a, *Soph. Aj.* 539. Τὰ μὲν λελεγμένα ἄῤῥητ' ἐγὼ σοὶ κάπελῆ φυλάξομαι, secreta servabo, *Id. El.* 1018. Φύλαττε τᾶς ἀέρα περινέφελον, *Arist. Av.* 1196. Τοτὶ μέν τοι σὺ φυλάττε, *Id. Pace*, 1109.

Φυλαττόμενος, præs. part. med. *Att.* pro φυλασσόμενος.

Φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo. A

Φυλέτης, ε, ὁ, qui est ex eadem tribu, contribulis; *Gl. V.* tribulis, paganus; φυλέται, curiales, *Gl. V.* A φυλή. Hinc

Φυλετικός, ή, όν, ad tribules pertinens.

Φυλετικῶς, *adv.* more tribuum.

Φυλέτις, ιδος, ἡ, quæ est eadem tribu; (2) quæ fit per tribus, tributa. Φυλέτις ἐκκλησία, comitia tributa, *App. Bell. Civ.* 3, 30. A φυλέτης.

ΦΥΛΗ', ῆς, ἡ, tribus, classis; genus, ordo.

Φυλία, ἡ, oleaster, *Hom.*

Φυλίη, ἡ, ficus quædam, vel oleaster, *Od.* 5, 477.

Φυλλάζω, frondesco, *Gl. V.* A φυλλάς.

Φυλλάκανθος, ε, ὁ ϰ ἡ, planta quædam foliis spinosis seu aculeatis. Ex φύλλον et ἄκανθα.

Φυλλάμπελος, ε, ἡ, pampinus, *Gl. V.* Ab eod. et ἄμπελος.

Φυλλανθὲς, herba quædam, *Theophr.*

Φυλλάριον, ε, τὸ, foliolum. Dim. a φύλλον.

Φυλλὰς, άδος, ἡ, strues seu cumulus foliorum, frondes. Ὀρίζει τεμενίαν φυλλάδα, id est, τέμενος πολύφυλλον, *Soph. Trach.* 754. Ab eod.

Φυλλεῖον, ε, τὸ, folia, frondes.

Φύλλια, τὰ, olera condimentis usitata, *Gal.*

Φυλλιάω, ῶ, folia emitto, frondesco. A φύλλιον.

Φυλλικὸς, ή, όν, qu. dic. foliaris. Ab eod.

Φύλλινος, ίνη, ινον, e foliis confectus. *Gl. V.* foliaceus, frondarius; epith. ludi, cujus præmium corona. Ab eod.

Φύλλιον, ε, τὸ, folium; (2) flos terræ.

Φυλλίτης, ε, ὁ, vide φύλλινος.

Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, *Dioscor.* 3, 121. Phyllitis, herba vulgo Lingua cervina. *Angl.* HARTS-TONGUE.

Φυλλοβολέω, ῶ, f. ήσω, folia amitto, folia mihi decidunt; (2) folia spargo, foliis conspergo. Ὄζων λεύκης φυλλοβολέσης, *Aristoph. Nub.* 1003.

Φυλλοβολία, ας, ἡ, foliorum amissio; (2) foliorum sparsio sive conjectio. A

Φυλλοβόλος, ε, ὁ ϰ ἡ, folia abjiciens seu amittens, cui folia decidunt; (2) qui folia et frondes spargit. Ex φύλλον et βάλλω.

Φυλλόκομος, ὁ ϰ ἡ, frondosus, foliis comatus. Ex eod. et κόμη.

Φυλλοκοπέω, ῶ, f. ήσω, folia amputo seu abscindo. Ex φύλλον et κόπτω.

Φυλλολογέω, ῶ, fut. ήσω, folia lego; (2) pampino, *Gl. V.* Ex φύλλον et λέγω.

Φυλλομανέω, ῶ, f. ήσω, foliis luxurio, *Theophr.* Ex eod. et μαίνομαι.

ΦΥ'ΛΛΟΝ, ε, τὸ, folium, frons.

Φυλλορέω, idem quod φυλλοροέω, *Ar.*

Φυλλοῤῥοέω, ῶ, f. ήσω, folia vel frondes amitto. Τῷ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς ἀσπίδας φυλλοῤῥεῖ, *Aristoph. Av.* 1487.

Φυλλοῤῥία, ας, ἡ, defluxio foliorum. A

Φυλλόῤῥοος, ε, ὁ ϰ ἡ, folia abjiciens. Φυλλορόῳ φθινοπώρῳ, *Opp. Cyn.* 1, 116. Ex φύλλον et ῥοή, *fluxio.*

Φυλλοστρῶς, ῶτος, foliis constratus, *Theocr.*

Φυλλόστρωτος, ὁ ϰ ἡ, idem. Ex φύλλον et στρώννυμι.

Φυλλοτόκος, folia pariens. Εἴαρι φυλλοτόκῳ, *Opp. Cyn.* 1, 116.

Φυλλοτόμος, ε, ὁ, frondator, *Gl. V.* Ex φύλλον et τέμνω.

Φυλλοτρὼξ, ῶγος, ὁ ϰ ἡ, folia comedens. Ex eod. et τρώγω.

Φυλλοφορέω, ῶ, f. ήσω, folia fero, foliatus sum, *Theophr.* A

Φυλλοφόρος, ε, ὁ ϰ ἡ, folia ferens, foliatus. Ex φύλλον et φέρω.

Φυλλοφυέω, ῶ, frondeo, *Gl. V.* Ex eod. et φύω.

Φυλλοχοέω, ῶ, f. ήσω, idem quod φυλλοῤῥοέω.

Φυλλοχόος, ε, ὁ ϰ ἡ, qu. dic. folia fundens; φυλλοχόοι μῆνες, menses in quibus folia decidunt; *Plut.* Ex φύλλον et χέω.

Φυλλώδης, εος, ὁ ϰ ἡ, foliis abundans, foliatus, folia habens, *Gl. V.* frondens. Ex φύλλον et εἶδος.

Φύλλωμα, τὸ, folia, frondes.

Φυλοβασιλεὺς, έως, ὁ, tribunus, olim dictus Athenis, qui post δήμαρχος.

Φυλοκρινέω, sum judex tribus, *Eust.*

Φυλοκρίνησις, εως, ἡ, dijudicatio generum, quod a φυλοκρινέω.

Φυλοκρινητικὸς, ή, όν, genera dijudicans. Ab eodem.

Φυλοκρίνομαι, ἐν τῇ φυλῇ διακρίνομαι, *Hes.*

Φῦλον, ε, τὸ, genus, gens, natio. A φυλή.

Φύλοπις, ιδος, ἡ, pugna, prælium; (2) clamor bellicus. Φύλοπιν αἰνὴν ὄρσομεν, *Il.* 4, 15. A φῦλον et ὄψ.

Φῦμα, ατος, τὸ, tuber, vomica. A φύομαι.

Φυματίας, ὁ, idem quod φυματώδης, *Hipp.*

Φυμάτιον, τὸ, tuberculum. A φῦμα.

Φυματόω, tubero, *Gl. V.* A φῦμα. Hinc

Φυματώδης, εος, tuberculis plenus.

Φῦμι, gigno; φῦναι, nasci; φὺς, natus. A φύω.

Φῦναι, *nasci*, a. 2. inf. act. verbi φῦμι, *nascor.*

Φύντο, 3. plur. imperf. ind. pass. *Ion.* pro ἔφυντο.

Φυξάνωρ, ορος, ὁ ϰ ἡ, fugam viris immittens, fugæ occasionem dans. Ex φύξις et ἀνήρ.

Φυξήλιος, ον, qui est exulis, *Nic.* A

Φύξηλις, ιδος, ὁ ϰ ἡ, profugus, exsul; (2) fugax, timidus; *Il.* 17, 143. Παρὰ τὸ φεύγειν τὰς ἴλας, *Porph.* A φύξις.

Φύξιμος, ε, ὁ ϰ ἡ, a quo fugiendum est, qui effugi seu vitari potest; (2) ad quem confugitur; (3) fugans, qui in fugam vertit; (4) τὸ φύξιμον, perfugium. Γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, *Odyss.* 5, 359. Ab eod.

Φύξιος, ε, ὁ, qui fugat; (2) fugæ favens, *Gl. V.* φύξια, fugalia. A

Φύξις, εως, ἡ, fuga; (2) effugium. A φεύγω.

Φύομαι, orior, nascor, provenio, cresco.

Φυομένω, dat. sing. part. præs. med. v. φύω.

Φύοντι, 3. pl. præs. ind. *Dor.* pro φύεσι.

Φυράδην, *adv.* vide φύρδην.

Φύραμα, ατος, τὸ, massa farinæ subactæ et humore maceratæ ad panificium; (2) massa luti. *Ph.* massa. A φυράω.

Φύρασις, εως, ἡ, commistio, maceratio, subactio ad conficiendas massas. Ab eod.

Φύρασον, 2. sing. a. 1. imperat. act. v. φυράω.

Φυράτης, ε, ὁ, et φυράτης, ε, ὁ, decoctor, *Ph.* interversor, *Gl. V.* A

Φυράω, ῶ, fut. άσω, misceo, macero, subigo; φυρῶμαι, misceor; πεφυραμένος, subactus, perf. pass. part. Οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραςὴν, *Aristoph. Nub.* 975. Οἷον μεθ' οἵων φύρωνται, μεμνημένος διατελεῖ, *M. Anton.* 3, 4. Τοῦτο τὸ σωμάτιον ὃκ ἔςι σὸν, ἀλλὰ πηλὸς κομψῶς πεφυραμένος, *Arrian.* A φύρω.

Φύρδην, *adv.* mixtim, permixtim; (2) confuse, inordinate. Ab eod.

Φύρμα, ατος, τὸ, inquinamentum, sordes, strigmentum, recrementum. Ab eod.

Φυρμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

Φύρσιμος, ε, ὁ ϰ ἡ, mixta; *Nic.* a

Φυρτὸς, ή, όν, mistus, subactus, maceratus; (2) vilis. A

ΦΥ'ΡΩ, f. φύρσω, misceo, commisceo; (2) inquino, fœdo; (3) perfundo, rigo; (4) macero, subigo, pinso; πεφυρμένος, inquinatus; (5) subactus. Γαῖαν ὕδει φύρειν, *Hesiod. Op.* 61. Ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις, *Epigr.* Κόνει φύρσασα δύςηνον κάρα, *Eur. Hec.* 496. Πεφυρμέναι αἵματι, *Theocr.* 26, 23. Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον, *Il.* 16, 161.

Φὺς, *natus*, aor. 2. part. act. verbi φῦμι pro φύω.

Φῦσα, vel φύσσα, ης, ἡ, follis, vesica; (2) flatus et spiritus crassior in corpore, *Il.* 18, 470. A φυσάω.

Φυσαθεὶς, aor. 1. part. pass. *Dor.* pro φυσηθείς.

Φῦσαι, *genuisse*, aor. 1. inf. act. verbi φύω.

Φυσαλὶς, et φυσσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens; (2) tibia seu fistula; (3) vesicaria, *frutex.* A φῦσα. Unde

Φύσαλος, vel φύσσαλος, ε, ὁ, bufo, venenatum id ranarum genus quod se mirum in modum inflat; (2) piscis quidam.

Φύσας, *qui genuit*, a. 1. part. act. verbi φύω.

Φυσατήριον, ε, τὸ, instrumentum quod inflatur, ut tibia. A

ΦΥΣΑ'Ω, vel φυσσάω, ῶ, f. ήσω, sufflo, inflo, flatu distendo; (2) spiro; (3) efflo. Ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος, *Soph. Aj.* 1429. Ψυχὴν περισπαίροντι φυσήσει νεκρῷ, exspirabit, 68. Ἐπί τινι φυσᾶσθαι, *Dem.* ταῖς τυχηραῖς εὐπραγίαις, *Philo.* Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας μελανθὲν αἷμα, *Soph. Aj.* 918.

Φύσει, 3. sing. fut. 1. ind. act. verbi φύω.

Φύση, ης, ἡ, idem quod φῦσα.

Φύσημα, ατος, τὸ, inflatio, flatus; *metaph.* arrogantia, insolentia; (2) bulla, eruptio aquæ, sanguinis effervescentis; (3) resina pineæ. Μέλανος αἵματος φυσήματα, *Eurip. Iphig. in Aul.* 1114. A φυσάω. Hinc

Φυσημάτιον, ε, τὸ, bullula, *Gl. V.*

Φύσησις, εως, ἡ, flatus, sufflatio. *Gl. V.* inflatio. Ab eod.

Φυσητὴρ, vel φυσσητὴρ, ῆρος, ὁ, flabellum, follis, ventilator. *Ph.* fistula; (2) fistula piscium cetaceorum, et piscis ipse, physeter; (3) meatus polypodis quo ova sua parit. Ab eod.

Φυσητήριον, ε, τὸ, qu. dic. sufflatorium. *Gl. V.* spiramentum. A φυσάω.

Φυσητὴς, ῦ, ὁ, inflator, *Gl. V.* vid. φυσητήρ.

Φυσητικὸς, ή, όν, inflandi vim habens. A φυσάω.

Φυσίφρων, ονος, ὁ ϰ ἡ, qui animo est inflato. Ex φυσάω et φρήν.

Φυσίαμα, ατος, τὸ, flatus.

Φυσιασμὸς, ῦ, ὁ, flandi seu efflandi actio; (2) flatus. A φυσιάω.

Φυσιάω, ῶ, fut. άσω, flo, sufflo. A φυσάω.

Φυσιγγόομαι, ῦμαι, intergesco; πεφυσιγγωμένος, tumidi, perf. pass. part. Καθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένος, *Aristoph. Ach.* 531. A φύσιγξ.

Φυσίγναθος, ε, ὁ ϰ ἡ, buccas inflans, superbus; nomen ranæ *in Batrachom.* 17.

Φυσιγνώμων, ὁ, *Theoc.* Vide φυσιογνώμων.

Φύσιγξ, γος, ἡ, vesicula, pustula; (2) vesicula et quasi cortex bulborum, alliorum. A φῦσα.

Φυσίζοος, ε, ὁ ϰ ἡ, qu. dic. vitam producens, i. e. quæ ad vitam degendam sunt necessaria, almus. Φυσίζοος αἶα, *Il.* 3, 243. Φυσίζοον ὕδωρ, *Nonn. P.* 4, 11. Ex φύω et ζάω.

Φυσικίλλος ἄρτος, panis quoddam genus, *Ath.*

Φυσικὸς, ή, όν, naturalis, ad naturam pertinens, naturæ conveniens; (2) physicus, naturæ seu rerum naturalium investigator. A φύσις, vel φύσα.

Φυσικῶς, *adv.* naturaliter, secundum naturam, naturali ratione.

Φύσιμος, ε, ὁ ϰ ἡ, vim habens germinandi; (2) editus, natus. A φύω.

Φυσιογνωμονέω, ῶ, fut. ήσω, de indole hominis judicandi peritus sum, vel de natura judico ex adspectu oris; (2) diligenter cognosco faciem alicujus et annoto, ut postea noscatur, *Dem.*

Φυσιογνωμονία, ας, ἡ, naturas cognoscendi seu de natura judicandi peritia. A

Φυσιογνώμων, ονος, ὁ ϰ ἡ, naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus. Ex φύσις et γινώσκω.

Φυσιογνωμονικῶς, *adv.* ex arte physiognomonum.

Φυσιολογέω, ῶ, f. ήσω, de natura seu de rebus naturæ dissero, naturam rerum disserendo indago seu exquiro; (2) physica seu naturali ratione probo, ostendo, *Aristot.*

Φυσιολογία, ἡ, studium naturæ indagandæ, vel speculandæ ratio, *Ph.* naturæ ratio. A

Φυσιολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui de natura seu rebus ad naturam rerum pertinentibus disserendo exquirit aut indagat. Ex φύσις et λέγω.

Φυσιοποιέω, naturam fingo.

Φυσιοῦται, *inflatur*, 3. sing. præs. indic. pass. *contr.* pro φυσιόεται, a φυσιόω.

Φυσιόω, ῶ, fut. ώσω, anhelo, spiro; φυσιοῦμαι, tumeo, turgeo; πεφυσιωμένος, inflatus, *Il.* 4, 427. *Il.* 16, 506. A φυσάω.

Φύσις, εως, ἡ, natura, nativitas. *Ph.* ortus; (2) ingenium, indoles; (3) sexus; (4) pudenda; (5) statura, figura; φύσει, valde; interdum notat, item, vere, necessario. Φύσιν ἔχειν, secundum naturam esse. Ἀλλ' οὔτ' εὔλογον, οὔτ' ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτό γε. Ἔτι δὲ ἕνα ἐόντα τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἔτι ἄνθρωπον, ὥς δή φασι, κῶς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι, *Herodot.* 2, 45. Πρὸς μὲν γὰρ φύσιν, quantum ex ætate conjicere licet, *Soph. Trach.* 308. A φύω.

Φυσίωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor animi, superbia, arrogantia. A φυσιόω.

Φύσκη, ης, ἡ, vesica; (2) crassum intestinum, venter; (3) vesicula manibus oborta e vehementiore attritu. A φυσάω.

Φύσκιον, ου, τὸ, vesicula, folliculus, utriculus. Dim. a φύσκη.

Φύσκος, ου, ὁ, botulus, *Ph.* A φυσάω. Unde

Φύσκων, ωνος, ὁ, ventricosus; (2) obesus.

Φυσόβαθρον, βάθρον cui superponuntur αἱ φῦσαι, *Suid.*

Φυσόω, ῶ, fut. ώσω, inflo, superbum reddo, *Il.* 23, 218. A φυσάω.

Φύσσα· vide φῦσα.

Φυσσᾷν, *inflare*, præs. inf. act. *Poet.* et *contr.* pro φυσάειν, a φυσάω.

Φυσσητὴρ, ῆρος, ὁ· vide φυσητήρ.

Φύστη, vel φυστὴ, ἡ, maza, non multum subacta vino, *Ern.*

Φύστις, ἡ, idem; (2) flatura, genus.

Φυσώδης, εως, ὁ ϗ ἡ, flatuosus, flatu abundans; (2) flatus seu inflationes movens, *Longin.* 28. A φυσάω.

Φυταλιὰ, ᾶς, ἡ, terra plantas seu stirpes ferens; locus arboribus consitus, ut hortus, vinea; (2) plantatio. A φύω.

Φυταλιάζω, idem quod φυταλίζω, *V. L.*

Φυταλίζω, fut. ίσω, planto. A φυταλιά.

Φυτάλμιος, ου, ὁ ϗ ἡ, et ιος, ια, ιον, aptus ad progenerationem, fœcundus, almus; (2) naturalis, ex natura. (1) ἀπεμπολητὴς τῆς φυταλμίας χθονός, *Lycoph.* 341. Λέκτροις ἐπλάσθην Στρυμόνος φυταλμίοις, thalamis genitalibus, *Eurip. Rhes.* 920. (2) ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος, es natura cæcus, *Soph. Œd. Col.* 150. A φύτλη.

Φυτάνη, ης, ἡ, plantationis tempus. A φυτόν.

Φυτάομαι, fut. ήσομαι, planto. Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν, *Hesiod. Theog.* 986. A φυτόν.

Φυτάριον, ου, τὸ, arbuscula. Dim. a φυτόν.

Φυτὰς, άδος, ἡ, planta, stirps. A

Φυτεία, ης, ἡ, plantatio. *Ph.* consitio, satio; (2) planta quæ deponitur et conseritur, *Ph.* φυτεῖαι, plantæ. A φυτεύω.

Φύτευθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. *Ion.* et *Bœot.* pro ἐφυτεύθησαν.

Φυτεύθην, a. 1. ind. pass. *Ion.* pro ἐφυτεύθην.

Φυτεύθητι, 2. sing. aor. 1. imperat. pass.

Φύτευμα, ατος, τὸ, planta quæ deponitur et conseritur; (2) semen. Ab eod.

Φυτεύσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐφυτεύσατο, a φυτεύω. Unde

Φυτεύσιμος, ον, qui plantis conseri potest.

Φύτευσις, εως, ἡ, plantatio, consitio.

Φυτευτέον, plantandum seu serendum est.

Φυτευτήριον, ου, τὸ, planta quæ in terra deponitur. *Gl. V.* seminarium, plantarium; (2) surculus, stolo.

Φυτευτήριος, plantarius, seminarius, *Steph.*

Φυτευτὴς, οῦ, ὁ, plantator. *Gl. V.* pastinator.

Φυτευτικὸς, ἡ, ὸν, ad plantationem pertinens, qui amat serere, seminarius, *Gl. V.*

Φυτευτὸς, ἡ, ὸν, plantatus. A

Φυτεύω, f. εύσω, planto, complanto, novello, semino, colloco, *Gl. Vet.* nasci facio. *metaph.* molior, struo, machinor. Τοὶ γὰρ φυτεύων παῖδας οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις, *Eur. Alc.* 658. *Od.* 2, 165. *Ib.* 15, 178. A φυτόν.

Φυτηκομέω, plantas curo, colo plantas, vel, vites produco. Ὁππότε γαῖα βροτοῖσι φυτηκομέουσι γένηθεν, *Oppian. Cyn.* 1, 122. Ἤδη μέλλεν ἀνήμερος ἡ πρὶν ἐοῦσα γαῖα φυτηκομέειν ὑπὸ λυσιπόνῳ Διονύσῳ, *Id. Cyn.* 4, 253.

Φυτηκόμος, vel φυτοκόμος, ου, ὁ ϗ ἡ, plantas seu stirpes curans, hortulanus, olitor, vinitor. Ex φυτὸν et κομέω.

Φυτικὸς, ἡ, ὸν, ad plantam seu plantas pertinens; (2) vegetativus, crescendi vim dans. A φυτόν.

Φύτιος, α, ον, almus, generationem juvans, epith. Jovis, Dianæ. Ab eod.

Φύτλη, ης, ἡ, generatio, genus. *Gl. V.* sexus. A φύω.

Φυτοεργὸς, et φυτουργὸς, οῦ, ὁ, qu. dic. qui circa plantas opus facit, plantator. Ex seq. et ἔργον.

Φυτὸν, οῦ, τὸ, planta, germen, virgultum, *Gl. V.* A φύω.

Φυτὸς, ἡ, ὸν, sativus, aptus ad concipiendum semen. Ab eod.

Φυτοσκαφία, ἡ, labor, munus hortulani, &c. A

Φυτοσκάφος, ου, ὁ, agricola, rusticus, fossor, hortulanus, *Apoll. Rhod.* 1, 1172. Ex φυτὸν et σκάπτω.

Φυτοσπόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, plantam seu stirpem ferens. Ex eod. et σπείρω.

Φυτοτρόφος, ὁ ϗ ἡ, plantas alens, hortulanus. Ex eod. et τρέφω.

Φυτουργέω, ῶ, f. ήσω, plantis occupor, plantas colo, sero, et curo. Εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, *Luc.*

Φυτούργημα, τὸ, plantatio, consitio, *Poll. item* locus consitus.

Φυτουργία, ας, ἡ, plantatio, consitio, cura plantarum.

Φυτουργικὸς, ad φυτουργίαν pertinens, *Steph.*

Φυτούργιον, ου, τὸ, seminarium, *Gl. V.* A

Φυτουργὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, idem quod φυτοκόμος. (2) pater. (2) φυτουργὸν Θέτιδος, *Eurip. Iphig. in Aul.* 949. Ex φυτὸν et ἔργον.

Φυτοφόρος, ου, ὁ ϗ ἡ, plantifer. A φέρω.

Φύτρα, ας, ἡ, generatio. A φύω.

Φύτωρ, ορος, ὁ, sator, genitor. Ab eod. Hinc

Φυτώρειον, seu -ιον, ου, τὸ, locus in quo sunt plantæ e semine enatæ, quæ postmodum transplantantur in viridariis, plantarium.

ΦΥ'Ω, fut. ύσω, gigno, produco, edo, pario; et φύομαι, nascor, orior. Καὖθις ἕτερα φύομεν, *Arist. Av.* 106. Σαυτῷ γὰρ, εἴτε δυστυχὴς, εἴτ' εὐτυχὴς, ἔφυς, *Eur. Alc.* 682. πατρὸς ἐσθλοῦ πεφυκέναι, *Id. Herac.* 298. In perf. et a. 2. natus sum, sum, evado, soleo, natura comparatus sum. Hoc sensu construitur, 1mo, cum infinitivo; ut πέφυκε μισεῖν, naturali odio persequitur, *Plat. Phæd.* Πέφυκε γὰρ ἡ Λυσίου λέξις ἔχειν τὸ χαρίεν, ἡ δὲ Ἰσοκράτους βούλεται, in Lysiæ dictione est nativa quædam elegantia, in Isocratis vero, adfectata, *Dionys. Halic. de Antiq. Orat.* Τὰ ἔμπαλιν πεφυκέναι τῶν ἄλλων ποταμῶν, (subint. ὥστε), ut sit natura sua diversus ab cæteris fluviis, *Herod.* 2, 19. 2do, illi infinitivo præmittitur præpositio εἰς cum articulo; ut Καλῶς πέφυκε εἰς τὸ μαθεῖν, ad discendum pulchre natura ejus est comparatus. 3tio, construitur cum præpositione πρὸς: ut Πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φαινόμενα καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν φεύγειν, *Epictet. Ench.* 38. 4to, participium πέφυκως eodem sensu accipiendum est; ut Οὕτως ἐγινώσκομεν περὶ αὐτῶν, ὡς ἀνθρώπῳ πέφυκον πάντων τῶν ἄλλων ζώων εἴη ῥᾷον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν, ea esse hominem natura, ut facilius illi sit aliis omnibus animantibus, quam hominibus imperare, *Xenoph. Cyri Inst.* 1, 1.

Φωγνύω, vel -υμι, torreo, uro. Καίεται, ϗ ὀπτῶται, ϗ φώγνυται, *Diosc.* A

Φώγω· vide φώζω.

Φῶδες, pustulæ; pro φωΐδες.

Φώζω, seu φώγω, fut. ώξω, in foco aliquid torreo. A φῶς.

Φωΐξ, avis, *Aristot. V. L.*

ΦΩ'ΚΑΙΝΑ, ης, ἡ, phocæna, balæna, *piscis.*

Φώκη, ης, ἡ, vitulus marinus, phoca.

Φωκὶς, ἡ, pyri genus, *Theoph.*

Φωλάζω, in lustro et specu lateo. A

Φωλὰς, άδος, ἡ, in specu habitans. Ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι, *Theoc. Idyll.* 1, 115. A

Φωλεὰ, ᾶς, ἡ, lustrum, latibulum, antrum. A φωλεός.

Φωλεία, vel φωλία, ας, ἡ, latebra, vel delitescentia in latebroso antro; (2) morbus ursi, quum præpinguis factus latebras quærit. A φωλεύω.

Φωλειὸς, idem quod φωλεὸς, *Opp.*

ΦΩΛΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, lustrum, latibulum, latebræ, cubile, *Ph.* (2) ludus quo docentur pueri.

Φωλεύω, f. εύσω, latibulum habeo, in lustro aut specu lateo; (2) nidifico; (3) habito, *inpr.* tropice. Κνώδαλα φωλεύοντα, *Theocr.* 24, 83. A φωλεός.

Φωλέω, ῶ, idem. Ab eod.

Φωλεώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, latebrosus. *Gl. V.* in modum antri factus. Ab eod.

Φωλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui eodem in loco assidue habitat. A φωλέω. Hinc

Φωλητήριον, ου, τὸ, locus ubi quis habitat, vel quo assidue habitat discendi causa.

Φωλήτορει, οἱ, convivales domus, ubi clam potatur, *Suid.*

Φωλιδωτὸς, ὁ, qui nidum facit, qui latitat, *V. L.*

Φωλὶς, ίδος, ἡ, piscis nomen. Ab eod.

Φῶμεν, 1. plur. aor. 2. conj. act. verbi φημὶ, dico.

Φωνάεντα, *vocalia*, nom. plur. *Dor.* pro φωνήεντα, a φωνήεις.

Φωνᾶντα, *vocalem*, acc. sing. *Dor.* et *contr.* pro φωνήεντα. Ab eod.

Φωνᾶσαι, *vocasse, clamasse*, a. 1. inf. act. *Dor.* pro φωνῆσαι, a φωνέω.

Φωνάριον, τὸ, vox. Dim. a φωνή.

Φωνασκέω, ῶ, fut. ήσω, vocem exerceo sub magistro, *Dem.* A φωνασκός.

Φωνασκητὴς, οῦ, ὁ, magister exercendæ vocis; al. φωνασκὸς, vociferarius, *Gl. V.* Ex φωνὴ et ἀσκέω.

Φωνασκία, ας, ἡ, ars exercendæ vocis. Ab eod.

Φωνασκικὸς, ἡ, ὸν, ad phonascum pertinens. A seq.

Φωνασκὸς, οῦ, ὁ, qui vocem exercet, i. e. vocis exercendæ magister, phonascus. *Gl. V.* vocalis. Ex φωνὴ et ἀσκέω.

Φωνεῦντα, acc. sing. part. præs. act. *Dor.* pro φωνοῦντα, *contr.* ex φωνέοντα, a φωνέω.

Φωνέω, ῶ, fut. ήσω, vocem emitto, sonum edo; (2) dico, loquor; (3) compello, nomino. Γυνὴ φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ, *Soph. El.* 290. A

ΦΩΝΗ', ῆς, ἡ, vox, sonus, sonitus; (2) vox, vocabulum, verbum, dictum; (3) lingua; (4) rumor, fama. A φάω, *dico.*

Φωνήεις, ήεσσα, ῆεν, et *Dor.* φωνάεις, voce præditus, vocalis; φωνῆεν, vocale, vocalis, *Gl. V.* A φωνή.

Φώνημα, ατος, τὸ, quod quis locutus est, dictum; (2) vox. A φωνέω.

Φωνήσασα, a. 1. part. act. f. g. verbi φωνέω.

Φώνησε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ἐφώνησε.

Φώνησις, εως, ἡ, vocis emissio; (2) inclamatio. A φωνέω.

Φωνητήριος, ία, ιον, vocalis. Ab eod.

Φωνητικὸς, ἡ, ὸν, vocis emittendæ facultate præditus, vocalis. Ab eod.

Φωνομαχέω, de vocibus pugno, de verbis discepto, *Steph.* A φωνή.

ΦΩ'Ρ, ωρὸς, ὁ, fur; (2) fucus.

Φωρὰ, ρᾶς, ἡ, furtum. A φώρ.

Φωρᾷν, præs. inf. act. *contr.* pro φωράειν, a φωράω.

Φωρασέβεια, ας, ἡ, sacrilegium.

Φώρασις, εως, ἡ, qui deprehendit furtum, vel indagat. A φωράω.

Φωρατὴς, ᾶ, ὁ, deprehensor. Ab eod.

Φωράω, ῶ, fut. άσω, furor; (2) furtum investigo; (3) in furto deprehendo, furtum invenio; (4) *simpl.* pervestigo, deprehendo. *Gl. Vet.* deprehendo; φωραθεῖσιν, deprehensis, *Ph.* Ἀλλ' ἐχὶ φωράσων ἐγὼ γ' εἰσέρχομαι, *Aristoph. Nub.* 499. Τὴν γυναῖκα φωράσας, *Heliod.* Ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις, *Eur. Or.* 722. Τότε ἄλλα μεγαλόφρων ὢν πεφώραται, *Ælian. V. H.* 3, 6. A φώρ.

Φωρεία, ἡ, latrocinium, *Suid.*

Φωριαμὸς, ᾶ, ὁ ἐ ἡ, arcula, scrinium; *Il.* 24, 228. Ab et pro χωριαμός.

Φωριάω, ῶ, idem quod φωράω.

Φωρίδιος, ία, ιον, furtivus, furto ablatus. A

Φώριον, ȣ, τὸ, furtum. A φώρ. Unde

Φώριος, ȣ, ὁ ἐ ἡ, furtivus, *Longin.* 4.

Φωρῶν, præs. part. act. pro φωράων, a φωράω.

Φῶς, φωδὸς, ἡ, ustio; φῶδες, pustulæ. A φώζω.

Φώς, φωτὸς, ὁ, vir, *Poetis.*

Φῶς, φωτὸς, τὸ, idem quod φάος, lumen, lux; (2) focus; φῶτα, luminaria, *Ph.* A φάω, *luceo.*

Φώσκω, illucesco. A φῶς.

Φωσὴρ, ῆρος, ὁ, luminare; (2) splendor. A φῶς.

Φωσφορέω, ῶ, lumen præbeo seu ministro.

Φωσφόρια, ίων, τὰ, phosphoria, festum apud Gentiles. A

Φωσφόρος, ȣ, ὁ ἐ ἡ, lucifer, lumen adferens; (2) phosphorus, stella Veneris solem antegrediens. *Gl. V.* φωσφόρος ἀσὴρ, Lucifer. Φωσφόρος ἡ Ἥρα, Lucina, Juno, *Gl. V.* E φῶς et φέρω.

Φώσων, vel φώσσων, ωνος, ὁ, velum, carbasus. A φυσάω. Hinc

Φωσώνιον, ȣ, τὸ, linteolum, sudariolum.

Φῶτ' pro φῶτα, *virum*, acc. sing. a φώς.

Φωταγωγέω, ῶ, illumino; (2) instituo in divinis rebus:

Φωταγωγία, ας, ἡ, lucis seu luminis illatio; (2) illuminatio:

Φωταγωγικὸς, ἡ, ὸν, illuminandi vim habens. A

Φωταγωγὸς, ᾶ, ὁ ἐ ἡ, lucem adducens vel adferens. *Gl. V.* luminarium. Ex φῶς et ἄγω.

Φωταύγεια, ας, ἡ, splendor. A

Φωταυγὴς, έος, ὁ ἐ ἡ, splendidus. E φῶς et αὐγή.

Φωταυγῶς, lucide splendidus, *Steph.*

Φωταψία, accensio luminum, festus dies apud Græcos recentiores.

Φῶτε, viros, acc. dual. a φώς, φωτὸς, *vir. Poet.*

Φωτεινοειδὴς, ὲς, lucidus. E seq. et εἶδος.

Φωτεινὸς, ἡ, ὸν, lucidus, luculentus, *Gl. V.* A φῶς.

Φωτεμβολέω, ῶ, fut. ήσω, lucem immitto. Ex φῶς et ἐμβάλλω.

Φωτεύω, homines gigno. A φώς.

Φωτίγγιον, ȣ, τὸ, fistulæ genus. A

ΦΩ'ΤΙΓΞ, ιγγος, ἡ, lotina fistula.

Φωτίζȣ, 2. sing. præs. imperat. pass. *Att.* et *Ion.* pro φωτίζεσο, a verbo

Φωτίζω, fut. ίσω, lumino, illumino, illustro, lucifico, *Gl. Vet. Metaph.* mentis oculos illumino, doceo; baptizo, *apud Script. Eccles.* (2) in lucem profero, patefacio. Ὃς ἐ φωτίσει τὰ κρυπτὰ τȣ̃ σκότȣς, 1 *Cor.* 4, 5. Καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτȣ̃, *Apoc.* 18, 1. A φῶς.

Φωτίσει, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi φωτίζω.

Φώτισμα, ατος, τὸ, et φωτισμὸς, ᾶ, ὁ, illuminatio mentis et institutio in rebus divinis quæ baptismum præcedit; (2) baptismus. A φωτίζω. Unde

Φωτισμὸς, ᾶ, ὁ, illuminatio, lux, *Gl. Vet.*

Φωτισήριον, ȣ, τὸ, baptisterium. *Ph.* φωτισήρια λυχνικὰ, luminaria. Ab eod.

Φωτισικὸς, ἡ, ὸν, illuminandi seu illustrandi vim habens. Ab eodem.

Φωτοβολέω, splendeo, resplendeo. A φῶς et βολή.

Φωτογονία, ἡ, lucis origo. Ex eod. et γονή.

Φωτοδοσία, ας, ἡ, luminis datio, illuminatio. Ex φῶς et δόσις.

Φωτοδότης, ᾶ, ὁ, luminis dator. Ex eod. et δίδωμι.

Φωτοειδὴς, έος, ὁ ἐ ἡ, qu. dic. luminis speciem præ se ferens; (2) luminosus; (3) illuminatus. Ex φῶς et εἶδος.

Φωτολήγιος, ȣ, ὁ ἐ ἡ, cui lux deficit, qui luce frui desiit. Ex φῶς et λήγω.

Φωτοφάνεια, ας, ἡ, illuminatio. Ex eod. et φαίνω.

Φωτοφορέω, lucem fero, vel affero. A

Φωτοφόρος, ȣ, ὁ ἐ ἡ, lucem ferens. Ex φῶς et φέρω.

Φωτοχυσία, ας, ἡ, luminis effusio, luminis abundantia. Ex φῶς et χύσις.

Φωτωνυμία, ας, ἡ, lucis nomen; quando nimirum Deus vocatur lux. Ex φῶς et ὄνομα.

Φωχθεὶς, *tostus*, a. 1. part. pass. verbi φώγνυμι, pro φώγω, *torreo.*

Φῶψ, lux. A φάος.

X.

X, Litera Græcorum vigesima secunda, χῖ dicta, et τῷ Cheth Hebræorum respondens; (2) nota numeralis valens *sexcenta*, et cum lineola inferius addita, ͵χ *sexcenta millia*; (3) nota, qua Athenienses nummos adulterinos signabant, item Atticorum et Gramm.

Χαβάζιος, lapis, *Orph.*

Χαβὸν, curvum, item angustum, *Hes.*

Χάδε, *recessit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. *Ion.* pro ἔχαδε, a χάζω.

Χαδέειν, aor. 2. inf. act. *Ion.* pro χαδεῖν.

Χάζεο, 2. sing. præs. imperat. med. *Ion.* pro χάζεσο, a χάζω.

Χάζευ, imperat. idem, sed *Dorice.*

ΧΑ'ΖΩ, fut. άσω, cedo, do locum, recedo, retrocedo; (2) privo; (3) capio, capax sum, contineo; aor. 2. ἔχαδον, *Ion.* χάδον, χάδε. Inf. a. 2. χαδέειν, *Ion.* pro χαδεῖν. Χάζομαι, cedo, recedo; χάσσατο, recessit, *Poet.* pro ἐχάσσατο, aor. 1. med. κέχανδα, perf. med. pro κέχαδα. *Il.* 11, 539. *Ib.* 462. Δὶς θανεῖν ἐ χάζομαι, *Eur. Or.* 1105. Πρὸ τȣ̃τε γὰρ λέγειν ἐ χάζομαι, *Id. Alc.* 323. (sed in his locis leg. οὐχ ἅζομαι.)

Χαίνω, fut. ανῶ, hio, hisco, dehisco; (2) hiante ore, i. e. intente aliquid specto, exspecto; (3) cupide appeto; (4) admiror valde; (5) cupide excipio. *Gl. V.* χαίνειν, fatiscere, dehiscere; χανὼν, hiscens, aor. 2. part. κέχηναι, hisco, *Ph.* ore aperto intueor, perf. med. κεχηνέναι, hiscere, *Ph.* inf. κεχηνὼς, hiulcus, *Gl. V.* part. Καὶ νῦν τί κέχηνας; *Aristoph. Av.* 20. Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, *Il.* 4, 182. Ἀργύριον κεχηνέναι, *Luc.* πρὸς τὸ τέλος, *Id.* Σὺ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλȣσί μοι τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀναιμωκτὶ χανεῖν; *Soph. Aj.* 226. A χάω.

ΧΑΙΟ'Σ, probus, bonus; χαῖα, proba. Χαῖα μὲν, ναὶ σιὼ, Κορινθία δ' αὖ, quasi dicam bellam esse, sed non castam: Corinthi enim meretrices plurimæ, *Aristoph. Lys.* 90.

Χαῖος, ȣ, ὁ, virga, baculus, *Apoll.* τὸ χαῖον, pedum, *Call.*

Χαιρεκακία, ας, ἡ, gaudium ex alieno malo. A

Χαιρέκακος, ȣ, ὁ ἐ ἡ, aliorum calamitate seu malis gaudens. Ex χαίρω et κακός.

Χαίρετε, 2. pl. præs. imperat. act. v. χαίρω.

Χαιρετίζω, fut. ίσω, saluto, salvere jubeo. A χαίρω. Hinc

Χαιρετισμὸς, ᾶ, ὁ, salutatio.

Χαιρέφυλλον, ȣ, τὸ, chærephyllum, herbæ seu oleris nomen. Ex χαίρω et φύλλον.

Χαιρέω, pro χαίρω, unde χαιρήσειν, *Hom.*

Χαιρηδὼν, όνος, ἡ, gaudium, lætitia, *Aristoph. Acharn.* 4. A χαίρω.

Χαίρην, *gaudere*, præs. inf. *Dor.* pro χαίρειν.

Χαίρῃς, *gaudeas*, 2. sing. præs. conj. act.

Χαίροισαι, nom. plur. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro χαίρȣσαι.

Χαῖρον, τὸ, gaudium, lætitia, seu ea pars animi quæ gaudium percipit, *Steph.*

Χαιροσύνη, ης, ἡ, lætitia. A

ΧΑΙ'ΡΩ, gaudeo, lætor; χαῖρε, salve, ave, gaude, *Phil.* χαίρειν, salutem, *Phil.* χαίροις, ave, *Phil.* f. 1. χαιρήσω. Οὔτοι χαιρήσεις, haudquaquam lætaberis, *Aristoph. Plut.* 64. Ab alio f. χαρῶ est; aor. 2. pass. ἐχάρην, gavisus sum, gaudeo. Σὺ δ' ἐπειδὴ τȣ̃το κεχάρηκας ποιῶν, *Id. Vesp.* 761. Χαίρεσ' εὐφρονι μολπᾷ, *Eur. Alc.* 584. Χαίρει ἐπ' αὐτῷ, *Matt.* 18, 13. Χαίρομεν δι' ὑμᾶς, 1 *Thess.* 3, 9. Χαίρετε ἐν Κυρίῳ, *Phil.* 3, 1. Ἀδελφοῖς χαίρειν, *Act.* 15, 23. Ὁ δὲ κόσμος χαρήσεται, *Joann.* 17, 20.

Χαιτάεντι, *comoso*, dat. sing. *Dor.* pro χαιτήεντι, a χαιτήεις.

ΧΑΙ'ΤΗ, ης, ἡ, juba, seta. *Ph.* coma. Hinc

Χαιτήεις, ήεσσα, ῆεν, jubatus, comatus.

Χαιτόεις, όεσσα, όεν, idem, et ab eod.

Χαίτωμα, ατος, τὸ, juba. Ab eod.

Χαλαζέω, tumultuor, tumultum edo, *Steph.* trepido, *V. L.*

ΧΑ'ΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando; (2) tubercula grandini similia, per cutem et carnem sparsa, præcipue in suibus. Χαλάζαι αἵματος, grandines sanguinis, i. e. crebræ sanguinis guttæ, *Soph. Œd. Tyr.* 1279. Hinc

Χαλαζάω, ῶ, grandino; χαλαζᾷν etiam dicitur sus tuberculis, quæ χάλαζαι dicuntur, sparsam habens carnem.

Χαλαζεπὴς, ὲς, *proprie* qui grandinem loquitur, h. e. qui mordaces et contumeliosos sermones facit, vel versus scribit. Ab ἔπος.

Χαλαζήεις, ήεσσα, ῆεν, grandinosus.

Χαλαζίας λίθος, Chalazias lapis, grandinis colore et figura, *Plin.*

Χαλαζιάω, laboro τῷ χαλαζίῳ, *Ath.*

Χαλάζιον, ȣ, τὸ, vitium palpebræ quum in ea tubercula nascuntur; χαλάζια, tubercula in carne suilla. A χάλαζα.

Χαλαζοβολέω, ῶ, f. ήσω, grandine ferio, grandinem ejaculor. Ex eod. et βάλλω.

Χαλαζοβόλος, ὁ, ἡ, grandine feriens: at

Χαλαζόβολος, ὁ, ἡ, grandine percussus. Ex iisd.

Χαλαζοκοπέω, ῶ, fut. ήσω, grandine ferio, seu verbero, aut contundo, *Ph.* χαλαζοκοπεῖ, grandinat, *Theophr.* Ex eod. et κοπή.

Χαλαζοκοπία, ας, ἡ, calamitas, quum fruges vel vites grandine contunduntur. Ex iisd.

Χαλαζοφύλαξ, ακος, ὁ, speculator et observator grandinis futuræ.

Χαλαζόω, ῶ, grandino, *Gl. V.* χαλαζȣ̃σθαι, grandine infestari. A χάλαζα. Unde

Χαλαζώδης, εος, ὁ ἐ ἡ, grandinosus, grandinis speciem habens.

Χαλάζω, quidam pro χαλάω.

Χαλάζωσις, ἡ, grandinatio, eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes, *Gorr.*

Χαλαίνοντε, nom. dual. part. præs. act. verbi

Χαλαίνω, laxo. Ἐφίεσαν ὠκέας ἵππȣς, Ῥυτὰ χαλαίνοντες, *Hes.* 308. A χαλάω.

Χαλαίπȣς, οδος, ὁ ἐ ἡ, pedes habens laxatos, claudus. Ex χαλάω et πȣ̃ς.

Χαλάνδρα, nomen avis, *Opp.*

Χαλάξαις, aor. 1. part. act. *Dor.* et *Æol.* pro χαλάσας, a χαλάω, *laxo.*

Χάλαρα, catena, *Hes.*

Χαλαργὸς, *Dor.* pro χηλαργὸς, celeripes, velox pedibus, de equis. Χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις, *Soph. El.* 861.

Χαλαρὸς, ρὰ, ρὸν, laxus, laxatus. *Gl. V.* languidus, flaccidus. Hinc

Χαλαρότης, ητος, τὸ, laxitas, lentitudo.

Χαλαρῶς, *adv.* leviter.

Χαλάσας, aor. 1. part. act. verbi χαλάω.

Χαλάσατε, 2. pl. aor. 1. imperat. act. verbi ejusd.

Χαλᾶσι, *laxant*, 3. pl. præs. ind. act. *Dor.* et *Æol.* pro χαλῶσι, a verbo eod.

Χάλασις, εως, ἡ, laxatio, remissio, resolutio.

Χάλασμα, ατος, τὸ, laxamentum, *Gl. V.* (2) intervallum.

Χαλασμὸς, ᾶ, ὁ, laxatio. A χαλάω.

Χαλασήριον, ȣ, τὸ, cataracta, *Suicer.* Ab eod.

Χαλασικὸς, ἡ, ὸν, laxandi vim habens.

Χαλασὸν, ᾶ, τὸ, catena. Ab eod.

Χαλασὸς, ἡ, ὸν, qui laxari, demitti potest.

Χαλαστραῖον, ου, τὸ, sapo, smegma, nitrum. A

ΧΑΛΑ'Ω, ῶ, f. άσω, laxo, demitto, *Gl. V.* (2) flacceo, langueo, languesco, *Gl. V.* ἐχάλασεν, demisit, *Ph.* aor. 1. χάλασον, laxa, *Gl. V.* Χαλῶσι τὸν κράββατον, *Marc.* 2, 4. τὸ δίκτυον, *Luc.* 5, 5. Χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, *Eur. Med.* 1317. Τὴν ὀργὴν χαλάσας, *Aristoph. Vesp.* 726. Χάλα τοκεῦσι εἰκότως θυμουμένοις, ignosce, *Eur. Hec.* 409. Ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην διὰ τοῦ τείχους, 2 *Cor.* 11, 33.

ΧΑΛΒΑ'ΝΗ, ης, ἡ, galbanum, succus ferulæ nascentis in Syria. *Gl. V.* chalba.

Χαλβανόεις, όεσσα, όεν, galbaneus. A præc.

Χαλδαῖοι, οἱ, astrologi, vates.

Χαλεπᾷ, *difficili*, dat. s. f. g. *Dor.* pro χαλεπῇ.

Χαλεπαίνω, f. ανῶ, acerbo. *Gl. V.* exacerbo; (2) sævio. *Gl. V.* irascor; χαλεπαίνομαι, sævio, irascor. Πασὶ δὲ μὴ χαλέπαινε τεοῖς, *Phocyl.* 195. τοῖς ἀρχομένοις, *Xen.* A χαλεπός.

Χαλεπάω, ῶ, idem, et ab eod.

Χαλεπὸς, ἡ, ὸν, sævus, severus, acerbus, durus, atrox, *Ph.* difficilis, *Gl. V.* A χαλέπτω. Hinc

Χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas; (2) asperitas, sævitia. *Gl. V.* atrocitas; (3) severitas, sensu bono, *Thucyd.*

Χαλεπτὺς, ύος, ἡ, idem, *Hes.* A

ΧΑΛΕ'ΠΤΩ, f. ψω, damno adficio, lædo; (2) everto, labefacto. Πάντα χαλέπτων, *de auro*, *Phocyl.* 40. *Od.* 4, 423.

Χαλεπῶς, *adv.* moleste, graviter, ægre; (2) vix, difficulter, magno cum labore; (3) male, difficili cum fortuna; (4) irate, acerbe, aspere. A χαλεπός.

Χαλία, ας, ἡ, quies qua corpora laxantur a laboribus, *Hes.* A χαλάω.

Χαλίδιον, τὸ, tabella, *Hes.*

Χαλικάζω, pro χαλιμάζω. A χάλιξ, *Eust.*

Χαλίκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, merum vinum. Ex χάλις et κεράω.

Χαλικροτέρη, πόσις, *per Sync.* pro χαλικρατοτέρη, *Nic. Steph.*

Χαλίκωμα, ατος, τὸ, cæmentum; χαλικώματα, cæmenta, *Gl. V.* A χάλιξ.

Χαλιμάζω, more Bacchæ in libidinem ruo. A

Χαλιμὰς, άδος, ἡ, Baccha, quasi soluta in furorem. A χαλάω.

Χαλίμη, ης, ἡ, scortum impudens; (2) venefica. A

Χάλιμος, ου, ὁ, veneficus, *Hes.* qui hominum corpora et animos potest χαλᾷν.

Χαλιναγωγέω, ῶ, freno duco, ut sessor equum freno, rego ac moderor, freno, refreno. Ex χαλινὸς et ἀγωγός.

Χαλινοποιητικὴ, ῆς, ἡ, ars conficiendorum frenorum. A χαλινοποιέω.

Χαλινοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui frena conficit. Ex χαλινὸς et ποιέω.

ΧΑΛΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, frenum, habena, *Il.* 19, 393.

Χαλίνου, *frena*, 2. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro χαλίνοε, a χαλινόω.

Χαλινοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, frenos rodens seu mordens, *Call. L. P.* 12. Epith. equi.

Χαλινόω, ῶ, f. ώσω, freno, frenum injicio; (2) freno injecto rego. Ὁ μὲν ἵππον χαλινοῖ, *Xen.* A χαλινός. Hinc

Χαλίνωσις, εως, ἡ, frenatio, seu freni injectio.

Χαλινωτήριον, ου, τὸ, retinaculum navis. Καὶ χαλινωτήρια νεῶν δὸς ἡμῖν, *Eurip. Hec.* 539.

ΧΑ'ΛΙΞ, ικος, ὁ καὶ ἡ, silex, cæmentum, *Ph.* χάλικες, silices, cæmenta, *Ph.*

ΧΑ'ΛΙΣ, ὁ, Bacchus, vinum, merum.

ΧΑΛΙ'Σ, ίδος, ὁ, impos sui, insanus.

Χαλίφρονα, acc. sing. a χαλίφρων. Unde

Χαλιφρονέω, ῶ, demens sum et stolidus.

Χαλιφροσύνη, ης, ἡ, mens sua sede emota, dementia, amentia:

Χαλίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cui mens laxata et emota est; amens, demens. Ex χαλάομαι et φρήν.

Χαλκάνθη, ης, ἡ, sive χάλκανθον, ου, τὸ, atramentum sutorium. Italici vitriolum appellant diversum ab atramento quod *Celsus* scriptorium, *Vitruvius* librarium nominat. *Ph.* χάλκανθος, æris flos. Al. *Gl. V.* χαλκάνθη, sutorium. Ex χαλκὸς et ἄνθος, *flos.*

Χαλκάρματος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui æreo curru vehitur, *R.* Ex χαλκὸς et ἅρμα.

Χάλκασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, æreum clypeum gestans, bellicosus. Χάλκασπις Ἄρης, *Eurip. Iph. in Aul.* 764.

Χαλκέγχης, εος, ὁ καὶ ἡ, ærea seu ferrea hasta utens. Ex ἔγχος.

Χαλκεῖον, ου, τὸ, officina fabri ærarii vel ferrarii. *Gl. V.* æris officina; (2) vas æreum ad calefaciendam aquam aptum; ahenum, olla, *Gl. V.* (3) tabula ærea. A χαλκεύς.

Χάλκειος, εία, ειον, æreus, ex ære factus. A χαλκός.

Χαλκείων, gen. pl. *Poet.* pro χαλκέων, a χάλκεος.

Χαλκέλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ære ducto factus. Ex ἐλαύνω.

Χαλκέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreo armatus rostro; (2) laboriosus, industrius. *Ern.*

Χαλκέντερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ærea intestina habens, laborum patiens. Ex ἔντερον.

Χαλκεντεὺς, έως, ὁ, idem quod

Χαλκεντὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui æreis armis utitur. Ex ἔντεα.

Χαλκεόγομφος, ον, ferreis clavis firmatus.

Χαλκεοθώρηξ, ηκος, ὁ καὶ ἡ, qui æreo thorace utitur, æreo thorace indutus seu armatus; *Il.* 4, 448.

Χαλκεοκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui æneum pectus habet; (2) fortis et invictus. A καρδία.

Χαλκεομήτος, inexorabilis. Οὐδ' ἄρα μὴν τάδε Μοίραις ἥνδανε χαλκεομήτοις, *Tzetzes in Ante-Homericis*, 28.

Χαλκεομίτρας, et -τρης, ου, ὁ καὶ ἡ, æream gestans mitram, i. e. galeam, ac proinde armipotens, bellator, *R.* A μίτρα.

Χαλκεομίτωρ, ορος, ὁ, idem.

Χαλκεόπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreis armis indutus, vel *simpl.* armatus, *R.* Ex ὅπλα.

Χάλκεος, έη, εον, *contr.* χαλκοῦς, ῆ, οῦν, et χάλκειος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreus, æneus, *Il.* 18, 222. A χαλκός.

Χαλκεοτεχνὴς, ὁ, ærifaber, epith. Vulcani, *Call.*

Χαλκεόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, æream vocem habens, i. e. vel valde acutam, vel valde firmam. Ex χάλκεος et φωνή, *vox.*

Χάλκευμα, ατος, τὸ, machina ærea, seu quævis res ex ære facta, *R.* A χαλκεύω.

Χαλκεὺς, έως, ὁ, faber ferrarius, ærarius; item quilibet artifex e metallo opera elaborans; *inpr.* (2) faber ferrarius, qui seras, claustra fabricat. Ab eod.

Χαλκευτήριον, ου, τὸ, officina fabri ærarii vel ferrarii. Ab eod. Unde

Χαλκευτὴς, οῦ, ὁ, qui æramenta cudit. *Gl. V.* ærarius; fabricator, artifex.

Χαλκευτικὸς, ἡ, ὸν, ad fabrum ærarium seu ferrarium pertinens. *Ph.* fabrilis. A præc.

Χαλκεύω, fut. εύσω, ærariam artem tracto, æs exerceo et malleo tundo; (2) ex ære vel ferro fabrico, cudo. Ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, *Aristoph. Plut.* 163. Ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος, *Soph. Aj.* 1053. *Il.* 18, 400. A χαλκός.

Χαλκεὼν, ῶνος, ὁ, fabri ærarii officina. Ab eod.

Χαλκέως, *adv.* ex ære, *R.* A χάλκεος.

Χάλκη, flos, seu animal marinum quo purpura tingitur; *Nic. Sch.* al. κάλχη.

Χαλκήϊος, ου, ὁ, *Ion.* pro χάλκειος.

Χαλκήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ære ductus, æneus. Ex χαλκὸς et ἐλαύνω, seu ἐλάω.

Χαλκήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, ære compactus, æreus. Χαλκήρεϊ δουρὶ, *Il.* 5, 145. Ex eod. et ἄρω.

Χαλκιδεὺς, ὁ, e Chalcide urbe oriundus.

Χαλκίδιον, τὸ, vasculum ex ære.

Χαλκιδῖτις, sc. πόρνη, triviale scortum, quod vel æreo nummo sese prostituit, *Joseph.*

Χαλκίζω, ludo χαλκισμὸν, quod vide.

Χαλκίζω, æs refero, æri similis sum, *Steph.*

Χαλκικὸς, ἡ, ὸν, idem quod χάλκεος.

Χαλκίναος, ἡ, idem quod χαλκίοικος.

Χαλκίνδα, ἡ, sc. παιδιὰ, genus ludi.

Χαλκίοικος, ου, ἡ, æream domum habens. Minervæ epith. apud Spartanos.

Χαλκίον, ου, τὸ, ahenum seu æreum vas, æramentum. *Gl. V.* scutra, coculum; χαλκίον θερμοῦ, caldaria, *Gl. V.* A χαλκός.

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, *Gl. V.* ὄρνεον, pica maritima. Est et urbis nomen ad Euripum, in Eubœa.

Χαλκισμὸς, οῦ, genus ludi. Vid. *Ern.*

Χαλκίτης, ὁ, cujus fœm.

Χαλκῖτις, ἡ, lapis Chalcitis. Vid. *Steph.*

Χαλκοαρᾶν, gen. pl. *Dor.* pro χαλκοαρῶν, a

Χαλκοάρης, εος, ὁ καὶ ἡ, æreis aut ferreis armis sublatus ac interfectus; (2) qui ferro interficit hostes, *R.* E χαλκὸς et αἴρω.

Χαλκοβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ære gravis; (2) firmus, solidus. Ex eod. et βαρύς.

Χαλκοβάτης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui æri seu æreis fundamentis insistit, firmus, solidus; *Il.* 1, 426. Ex eod. et βαίνω.

Χαλκοβόας, ὁ, *Dor.* pro χαλκοβόης, epith. Martis, *Soph. Œd. Col.* 1046.

Χαλκογένειος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreas malas seu maxillas habens. Ex eod. et γένειον.

Χαλκόγενυς, υος, ὁ καὶ ἡ, æreas vel ferreas genas seu maxillas habens.

Χαλκογλώχιν, ινος, ὁ καὶ ἡ, æream habens cuspidem.

Χαλκογράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreis literarum notis scribens; (2) in æs scribens, seu in æs incidens. Ex γράφω.

Χαλκοδαίδαλος, ον, æs artificiose tractans, sive homo, seu ars.

Χαλκοδάμας, αντος, ὁ καὶ ἡ, *pr.* æs domans. Epith. cotis, fabri ferrarii, &c.

Χαλκόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreis vinculis ligatus vel alligatus.

Χαλκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, æris speciem gerens, æri similis. Ex εἶδος.

Χαλκόεις, æratus, *Æsch.*

Χαλκοθήκη, ης, ἡ, locus ubi æs et ærea supellex reponitur.

Χαλκοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, qui æreo thorace utitur, *Soph. Aj.* 179.

Χαλκοῖο, *æris*, gen. sing. *Ion.* pro χαλκοῦ, a χαλκὸς, æs.

Χαλκοκέραυνος, ære fulminans, *Æsch.*

Χαλκοκνήμιδες, ων, οἱ, æreis armati ocreis, ærea habentes tibialia; (2) æreis induti armis. A κνημίς.

Χαλκοκόλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ferruminatus, *Gl. V.* A κολλάω.

Χαλκοκορυστᾷ, dat. sing. *Dor.* pro χαλκοκορυστῇ, a

Χαλκοκορυστὴς, οῦ, ὁ, ære seu æreis armis armatus; (2) armatus. Ex κόρυς.

Χαλκόκρας, vel χαλκόκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, ære mistus, de nummis adulterinis. A κεράω.

Χαλκόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ære circumstrepens; (2) ære cusus, æratus. *Ph.* ærarius, æreus. Χαλκόκροτον φάσγανον, *Eurip. Phœn.* 1570.

Χαλκόκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, ære pulsato sonitum edens.

Χαλκολίβανον, ου, τὸ, electri species auro pretiosior, orichalcum. Ex λίβανος.

Χαλκολογέω, ῶ, fut. ήσω, æra lego, æs colligo, *i. e.* nummos colligo. *Gl. V.* χαλκολογῶ, æsculor. A

Χαλκολόγος, nummularius, æsculator, *Ph.*

Χαλκόλοφος, ex ære conum seu cristam habens, *Hes.*

Χαλκόνωτος, ὁ καὶ ἡ, *proprie* æneum dorsum habens, epith. scuti, clypei ære induti; æratus.

Χαλκοπαγὴς, ὲς, ex ære factus, æneus. A πήγνυμι.

Χαλκοπάρειος, vel -πάρηος, ὁ καὶ ἡ, æreas habens malas.

Χαλκόπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreum pavimentum habens. A πέδον.

Χαλκοπέταλον, ου, τὸ, lamina ærea vel ferrea.

Χαλκοπλάστης, ου, ὁ, qui ex ære statuas aut alia opera fingit, faber ærarius.

Χαλκόπλευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ærea habens latera. Τύπωμα χαλκόπλευρον, *Soph. El.* 54. A πλευρά.

Χαλκοπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. ære impletus; (2) armatus. Ex πλήθω.

Χαλκόπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ære vel ferro cusus.

Χαλκόπληκτος γένυς, *Soph. Elect.* 486. A πλήσσω.
Χαλκόπους, ποδος, ὁ ᾗ ἡ, æreos habens pedes, *Gl. V.* æripes.
Χαλκοπρόσωπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, *prop.* æream habens faciem, h. e. impudens. Ἡμῖν ἔθος πολλάκις, τὰς ἐρυθριᾷν μὴ εἰδότας χαλκοπροσώπους καλεῖν, *B. Chrysost. adv. Jud.*
Χαλκόπρωρος, ε, ὁ ᾗ ἡ, æream habens proram. A πρῶρα.
Χαλκόπυγος, ε, ὁ, ἡ, ferreis natibus præditus, i. e. laboriosissimus, assiduus. A πυγή.
Χαλκόπυλος, ε, ὁ ᾗ ἡ, æreas portas habens; (2) æreis munitus claustris. Ex πύλη.
Χαλκοπώγων, ωνος, ὁ, rutilam habens barbam, ænobarbus, barbarossa.
ΧΑΛΚΟ'Σ, ε, ὁ, æs; (2) arma ærea seu ferrea; (3) moneta, pecunia.
Χαλκοσμάραγδος λίθος, gemma, *ap. Plin.*
Χαλκοστέφανος, ον, *prop.* ære cinctus, nitidus. Epith. templi; vel valde firmus ac munitus.
Χαλκόστομος, ε, ὁ ᾗ ἡ, æreum os, faciem, seu rostrum habens; (2) æream cuspidem habens. (1) χαλκοστόμε κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς, (supple φώνημα,) *Soph. Aj.* 17. (2) δόρυ μελίαν χαλκόστομον ἐπισείων, *Heliodor.* 3. Ex στόμα.
Χαλκότευκτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ex ære factus. A τεύχω.
Χαλκοτευχής, έος, ὁ ᾗ ἡ, ære armatus. A τεῦχα.
Χαλκότοξος, ε, ὁ ᾗ ἡ, æreum arcum habens. Ex τόξον.
Χαλκοτόρευτος, ον, ære cælatus, æneus.
Χαλκοτορέω, ex ære fabricor, de armis.
Χαλκότορος, ον, æratus, ex ære factus; de armis: alii, æs penetrans.
Χαλκοτυπέομαι, εμαι, a fabro ærario seu ab æris fusore fingor. A
Χαλκοτύπος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ære percussus, ære seu ense inflictus, *Il.* 19, 25. Ex χ. et τύπτω.
Χαλκότυπος, ε, ὁ, ἡ, faber ærarius, ærifusor, *Ph.* Ex iisd. Hinc
Χαλκοτυπική, ἡ, ars ferraria, ars æris, ferri tractandi, æris fundendi, et ex eo signa et alia fingendi.
Χαλκεργέω, æs, ferrum tracto. A χαλκεργός.
Χαλκεργημα, ατος, τὸ, opus ex ære seu ferro confectum; (2) signum æneum. A præc.
Χαλκεργικός, ἡ, ὸν, ad artem ærariam pertinens; ἡ χαλκεργική, ars æris ferrique tractandi. A
Χαλκεργός, ε, ὁ, qui æs tractat et elaborat, faber ærarius. Ex ἔργον.
Χαλκεργεῖον, τὸ, officina æraria, *Steph.*
Χαλκοῦς, æreus, *Gl. V.* χαλκοῦν, *subst.* tabella ænea, vas æneum. A χάλκεος.
Χαλκοῦσθαι, præs. inf. pass. *contr.* pro χαλκόεσθαι, a χαλκόω.
Χαλκοφάλαρος, ον, æreas habens phaleras, *Ar.*
Χαλκοφανής, ὲς, æreo colore splendens, *Steph.*
Χαλκόφι, *adv.* ab ære. A χαλκός.
Χαλκοφόρος, ε, ἡ, terra ex qua æs eruitur, habens metalla æris et ferri. A φέρω.
Χαλκόφωνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, æream habens vocem, i. e. valde sonoram. Ex φωνή.
Χαλκοχάρμης, ε, ὁ, qui armis delectatur, bellicosus. Ex χάρμη.
Χαλκοχιτώνων, gen. plur. a
Χαλκοχίτων, ωνος, ὁ ᾗ ἡ, æream loricam gestans; *Il.* 1, 371.
Χαλκόω, ῶ, fut. ώσω, ex ære facio; (2) ære obduco et munio. *Gl. V.* æro. A χαλκός.
Χαλκώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, æreus. Χαλκώδεις ὄττεις, *Aret.* Ab eod.
Χαλκώδων, seu -δες, æreos habens dentes, *Hes.*
Χάλκωμα, ατος, τὸ, æramentum, vas aut aliud opus ex ære factum. *Gl. V.* æramentum, ferramentum, ærificium. A χαλκόω.
Χαλκωμάτιον, τὸ, Dim. a præc.
Χαλκώνητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, ære emptus.
Χαλκώνυξ, χος, ὁ ᾗ ἡ, æneas ungulas habens, de equis Acetæ. Ab ὄνυξ.
Χαλκωρυχεῖον, vel χαλκωρύχιον, ε, τὸ, ærifodina, æraria. Ex χ. et ὀρύσσω.
Χαλκωρυχέω, ῶ, fut. ήσω, æs effodio. Ex iisd.
Χαλκωρυχία, ας, ἡ, æris fodina, æraria.
Χαλκωρύχιον, ε, τὸ, idem.
Χαλκωρύχος, ε, ὁ, metalli fossor.
Χάλλωνες, pro χελῶνες, labeones, *Hes.*
Χαλύβδικον, τὸ, ferrum, *Eur.*
Χαλυβδικός, ἡ, ὸν, e chalybe factus. A
ΧΑ'ΛΥΨ, υβος, ὁ, chalybs, genus ferri durissimi.
Χαμάδις, *adv.* humi, in terram.
Χαμᾶζε, *adv.* idem. A
ΧΑΜΑΙ', *adv.* humi, in terra; (2) in terram, ad terram.
Χαμαιάκτη, ης, ἡ, humi sparsa acte, sive humilis sambucus, ebulus. *Ph.* ebulum.
Χαμαίβατος, ε, ὁ, rubus humilis, rubus humi serpens.
Χαμαιγενής, έος, ὁ ᾗ ἡ, humi natus, e terra ortus, humo prognatus. Ex γίνομαι.
Χαμαιγλυκύμερις, ἡ, cancri genus, *Plin.*
Χαμαιδάφνη, ης, ἡ, laurus humilis, laureola, *Ph.* χαμαιδάφνη λάχανον, olus, fraga, labrusca, ruscum.
Χαμαιδιδάσκαλος, ὁ, ludimagister, *Gl. V.*
Χαμαιδικαστής, ε, ὁ, pedaneus judex, arbiter, *Ph.*
Χαμαίδρυς, υος, sive χαμαίδρωψ, ωπος, ἡ, herba ex eo sic nominata, quod folia habeat quercui similia. *Ph.* χαμαίδρυς, trissago, chamædrops; *Plin.* Angl. GERMANDER.
Χαμαιευνάς, άδος, ὁ ᾗ ἡ, humi cubans. Ex χαμαὶ et εὐνή.
Χαμαιεύνης, ε, ὁ, qui humi cubat. Τροφῆται χαμαιεῦναι, *Il.* 16, 334. Ex iisd.
Χαμαιεύνη, pro χαμεύνη, *Steph.*
Χαμαιεύρετος, humi inventus, *Suid.*
Χαμαίζηλον, ε, τὸ, viburnum, genista, *Gl. V.* A
Χαμαίζηλος, ε, ὁ ᾗ ἡ, et χαμαίζηλης, ήλη, ηλον, humilis, humi depressus, abjectus, qu. dic. humilia æmulans; (2) terræ adfixus, humi repens.
Χαμαίκαυλος, ε, ὁ ᾗ ἡ, qui humi strato caule est, cujus caulis humi repit.
Χαμαικέρασος, ε, ὁ, humilis seu pumila cerasus.
Χαμαίκισσος, ε, ὁ, hedera humilis, hedera terrestris.
Χαμαικλινής, έος, ὁ ᾗ ἡ, humi prostratus, qui humi procubuit. Ex χ. et κλίνω.
Χαμαικοιτέω, humi cubo seu jaceo, *Philostr.*
Χαμαικοιτία, ας, ἡ, humi cubatio.
Χαμαικοίτης, ὁ ᾗ ἡ, idem quod
Χαμαίκοιτος, ε, ὁ ᾗ ἡ, humi cubans. Ex χαμαὶ et κοίτη.
Χαμαικυπάρισσος, cupressus pumila, *Plin.*
Χαμαίλεος, idem quod χαμαιλέων, *Nic.*
Χαμαιλεύκη, populus alba humilis, *Plin.*
Χαμαιλεχής, ὲς, humi cubans. Ex χαμαὶ et λέχος.
Χαμαιλέων, έοντος, ὁ, leo pumilus, animal quod subinde colorem mutat. *Ph.* versipellis; (2) herbæ nomen sic dictæ a varietate foliorum. *Gl. V.* carduus.
Χαμαίμηλον, τὸ, herba camomilla, *Plin.*
Χαμαιμυρσίνη, ἡ, myrtus pumila, *Plin.*
Χαμαιπέλωρις, cancri genus, *Steph.*
Χαμαιπέτεια, ἡ, humilitas, *Suid.*
Χαμαιπετέω, humi irritus cado, *Pind.*
Χαμαιπετής, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui humi seu in terram cecidit, in terram prociduus; *unde,* (1) humilis, de stylo; (2) irritus. Ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ πατρὸς, *Eurip. Or.* 1491. Ex χ. et πίπτω, seu πέτομαι.
Χαμαιπετοῖσα, *humi cadens,* part. præs. act. f. g. *Dor.* pro χαμαιπετοῦσα.
Χαμαιπετῶς, *adv.* humiliter, in terram procidendo; (2) humili prope terram volatu.
Χαμαιπεύκη, ἡ, larix pumila, *Plin.*
Χαμαίπιτυς, υος, ἡ, humilis pinus, herba quædam. *Gl. V.* confica.
Χαμαίπους, ὁ, qui iter faciens pedibus terram calcat, *Poll.*
Χαμαιρεπῶς, in terram vergendo seu inclinando, *Hes.*
Χαμαιριφής, in terram dejectus, humi prostratus, *Theophr.*
Χαμαιῤῥεπής, έος, ὁ ᾗ ἡ, in terram vergens seu inclinans. Ex χ. et ῥέπω.
Χαμαίρωψ, idem quod χαμαίδρωψ, seu χαμαίδρυς, *Plin.*
Χαμαιστρωσία, ἡ, humile stratum, seu lectus humi stratus, *Sch. Soph.*
Χαμαίστρωτος, ον, in terra stratus. A στρώννυμι.
Χαμαισύκη, ἡ, humilis ficus, herba.
Χαμαισχιδής, ὲς, humi fissus, vel ab imo, *Theophr.*
Χαμαίτις ἄμπελος, vitis quæ humi serpit; *al.* χαμίτις, *Eust.*
Χαμαιτυπεῖον, ε, τὸ, locus in quo scorta trivialia se prostituunt; lupanar, *Gl. V.* A
Χαμαιτύπη, ης, ἡ, prostibulum, scortum, quod cuivis se prostituit. Χαμαιτύπαι ᾗ σαμβυκίστριαι, *Plut.*
Χαμαιτυπής, ὲς, humi prostratus. *Met.* vilis, vulgaris.
Χαμαιτυπία, ἡ, vita meretricia.
Χαμαιτυπικὸς, ἡ, ὸν, lupanaris, *Gl. V.* A
Χαμαιτύπος, ε, ὁ, humi feriens et tundens. Χαμαιτύποι, ganeones, *Gl. V.* A τύπτω.
Χαμαιφερής, ὲς, in terram vergens, humilis.
Χαμαίφρων, humilia seu terrena sapiens, *Cyr.*
Χαμελαία, ας, ἡ, olea pumila, oleago vel oleastellum; *Plin.* 24, 82.
Χαμερπής, έος, ὁ ᾗ ἡ, humi repens seu serpens, a terra sese non attollens; (2) abjectus. Ex ἕρπω.
Χαμερπῶς, *adv.* humi serpendo; (2) humiliter, abjecte, crasse. A præc.
Χαμεταίρα, *Plin.* 36, 5.
Χαμεταιρίς, ίδος, ἡ, prostibulum.
Χαμευνάς, άδος, ἡ, stibadium humi stratum; (2) humi cubans. A
Χαμεύνη, ης, ἡ, stibadium humi stratum; (2) humilis et vilis lectus. Ex εὐνή.
Χαμευνεῖν, humi cubare, *Hes.*
Χαμευνία, ας, ἡ, ipsa actio humi cubandi.
Χαμεύνιον, ε, τὸ, idem quod χαμεύνη.
Χαμευνίς, ἡ, thorus, *Theocr.*
Χαμηλός, ἡ, ὸν, humilis, vilis. A χαμαί.
Χαμίτις· vide sup. χαμαίτις.
Χαμόθεν, *adv.* e terra, ex humo.
Χαμουλκός, ε, ὁ, traha; (2) machina qua navis in siccum pertrahitur. Ex ἕλκω.
ΧΑ'ΜΟΣ, ε, ὁ, frenum, camus.
Χάμψαι, οἱ, crocodili, *Hesiod.*
Χανδάνω, capio, capax sum. Ἓξ δ' ἄρα μέτρα χάνδανεν, *Il.* 23, 742. A χάζω.
Χανδόθεν, *adv.* ore hiante, *Hipp.* A
Χανδὸν, *adv.* ore hiante, faucibus magno hiatu diductis. Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅστε ᾗ ἄλλους βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ, *Od.* 21, 293. A χαίνω.
Χανδοπότης, ε, ὁ, avide bibens.
Χανδὸς, ἡ, ὸν, hians, capax. A χαίνω.
Χανεῖν, *hiasse,* a. 2. inf. act. v. χαίνω. Unde
Χάνη, ης, ἡ, vel χάννος, ε, ὁ, hiatula, *piscis.*
Χάνος, os apertum, *Poll.*
Χανοῦμαι, *hiscam,* fut. 1. ind. med. verbi χαίνω.
Χανύω, loquor, clamo. A χαίνω.
Χανῶ, *hiabo,* fut. 1. ind. act. verbi ejusd.
Χάος, εος, τὸ, *proprie* hiatus vastus, principium secundum post ineffabilem causam rerum omnium, nam primum est *æther* secundum Orphicos. *Gl. V.* tenebræ. Εἴτι περὶ ἐσθλὸν χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν, (forte ἐπάνωθεν), si quid boni restat ex antiquis illis nobilibus, *Theoc. Idyll.* 7, 4. A χάω.
Χάος, τὸ, aer, *Ar.*
Χαὸς, bonus, illustris, antiquus, al. et χαιός.
Χαρά, ᾶς, ἡ, gaudium, lætitia. A χαίρω.
Χάραγμα, ατος, τὸ, nota, impressum vestigium et veluti sulcus, sculptura, character; (2) incisio, morsus; (3) numus. (2) πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι, *Soph. Phil.* 267. A χαράσσω.
Χαραγμή, ῆς, ἡ, (melius χαραγή) et
Χαραγμός, ε, ὁ, incisura, incisio. Ab eod.
Χαραδέως, acervatim, confertim; *al.* impetuose. f. χαραδρέως, *Steph.*
Χαράδρα, ας, ἡ, terræ fissura e terræ motu facta, caverna, vorago, sulcus, quem torrens rapido suo impetu efficit et excavat;

(2) torrens, qui impetuose e monte aut precipiti loco decurrens terram excavat. *Gl. V.* fossa, vallis, canalis, *Il.* 4, 454. A χαράσσω.

Χαραδραῖος, αία, αῖον, e χαράδρα desumptus aut lectus; *Nonn. P.* 10, 31. A præc.

Χαραδρεὼν, ῶνος, ὁ, torrentis alveus; (2) locus frequens torrentibus. Ab eod.

Χαράδρην, *alveum*, acc. sing. *Ion.* pro χαράδραν, a χαράδρα.

Χαραδριός, ȣ̃, ὁ, avis quæ in salebris et alveis torrentium degit; *Aristoph. in Av.* (2) vorax avis et homo.

Χαραδρόω, ῶ, fut. ώσω, cavernosum reddo, torrentibus impetuosis excavo, *Herod.*

Χαραδρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, salebrosus, confragosus; (2) ubi multæ sunt convalles; (3) ubi multi sunt torrentes.

Χαρακίας, ȣ, ὁ, in vallibus degens aut proveniens. Χαρακίας τιθύμαλλος, planta. *Diosc.* 4, 165. A χάραξ.

Χαρακίζω, fut. ίσω, tanquam palis in sublime tollo; (2) vallis depactis munio. Ab eod.

Χαράκιον, ȣ, τὸ, vallus, pedamentum, sustentaculum. Ab eod.

Χαρακισμὸς, ȣ̃, ὁ, munitio, quæ palis defixis fit, palorum defixio. A χαρακίζω.

Χαρακοποιέομαι, ȣ̃μαι, vallum seu aggerem, quo castra muniri solent, facio.

Χαρακοποιΐα, ας, ἡ, munitio seu communitio educto vallo et aggere. A præc.

Χαρακόω, ῶ, f. ώσω, vallo communio, circumvallo. A χάραξ.

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, nota impressa (*inpr.* nummis) vel insculpta aut inscripta. *Gl. V.* signaculum, nota, *Ph.* figura, lineamentum, titulus, vultus, habitus oris, insigne, et quicquid est ejusmodi, ut inde res agnosci et ab aliis discerni possit, velut sexus, forma rei, &c. A χαράσσω. Hinc

Χαρακτηρίζω, fut. ίσω, insignio, charactere et nota distinguo, notam et formam exprimo. Οὐκ ἐμέλησε δὲ ȣ̓δὲ χαρακτηρίσαι τȣ̀ς ῥήτορας, *Plut.*

Χαρακτηρικὸν, in quo est nota characteris et styli vel differentia, *Bud.*

Χαρακτήριος, incidendi vim habens, aptus ad secandum.

Χαρακτήρισμα, ατος, τὸ, idem quod

Χαρακτηρισμὸς, ȣ̃, ὁ, designatio, denotatio, rei alicujus suis veluti notis insignitæ demonstratio. A χαρακτηρίζω.

Χαρακτηριστικὸς, ή, ὸν, in quo est nota differentiæ, aptus ad rem ab aliis discernendam. Ab eod.

Χαρακτηριστικῶς, *adv.* expresso alicujus charactere, seu idiomate, proprietate.

Χάρακτρος, *per Sync.* pro χαρακτήριος, *Nic.*

Χαράκωμα, ατος, τὸ, vallum; septum, *Ph.* pedamen, pedamentum, *Gl. V.* A χαρακόω. Unde

Χαράκωσις, εως, ἡ, vallum Romanum, et id genus aliæ munitiones; (2) palorum seu stipitum defixio. *Gl. V.* pedatio.

Χάραξ, ακος, ὁ, sulcus terræ, aratro aut fossoris instrumento excavata fossa, *peculiariter* vallus, vallum, quo castra muniri solent. Gl. V. *Fœm.* ἡ, vallus, sudis pertica, adminiculum vitis. A χαράσσω.

Χαροποιέω, lætitia adficio, gaudium adfero.

Χαρασσέμεναι, *sculpere*, præs. inf. act. *Dor.* pro χαράσσειν.

Χαράσσοισαι, nom. plur. part. præs. act. f. g. *Dor.* pro χαράσσȣσαι. A

ΧΑΡΑ'ΣΣΩ, vel -άττω, f. ξω, scalpo, imprimo, *inpr.* nummos cudo; (2) *cum acc.* formo, fingo, etiam *met.* ut animum; (3) scarifico, incido; (4) sulco, ut ceram, terram, mare, unde pro scribere, arare, navigare, dicitur. Κείνῳ τόδε μὴ χαράσσε, imputes, *Eur. Med.* 156. Γράψον ϗ τόδε γράμμα, τὸ σοὶ στίχοισι χαράξω, *Theocr.* 23, 47. Νῶτον χαραχθεὶς, *Eur. Rhes.* 73.

Χαρείης, *gavisus sis*, 2. sing. aor. 2. opt. act. verbi χαίρω.

Χαρεὶς, *gavisus*, a. 2. part. pass. verbi ejusd.

Χάρη, *lætatus est*, 3. sing. aor. 2. indic. pass. *Ion.* pro ἐχάρη, a verbo eod.

Χαριδότης, et χαριδώτης, ȣ, ὁ, gratiæ dator, Bacchi et Mercurii epitheta. Ex χαρά.

Χαριδῶτις, ἡ, gratiæ datrix, *Orph.*

Χαρίεις, ίεσσα, ίεν, venustus, elegans, lepidus, festivus; (2) jucundus. *Ph.* gratiosus; (3) doctus, valde doctus, opp. τοῖς πολλοῖς. A χάρις.

Χαριεντίζω, jocor et facete cavillor, *E. M.* ex *Ar.*

Χαριεντίζομαι, jocor, lepida urbanitate utor, facete aliquid dico. Τȣ̃τ' ἂν εἴη ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι ϗ χαριεντίζεσθαι, *Plut. Ap. Socr.* 10. A χαρίεις. Hinc

Χαριεντίσμα, ατος, τὸ, idem quod

Χαριεντισμὸς, ȣ̃, ὁ, lepos et venustas sermonis, dictum salsum et facetum; (2) cavillatio.

Χαριεντότης, ἡ, idem quod χαριεντισμὸς, *Plut.*

Χαριέντως, *adv.* lepide, scite, festive, *Ph.* eleganter.

Χαριεργὸς, venustus in suis operibus, *Ep. Suid.*

Χαριέστατα, venustissime, pulcherrime. A

Χαριέστατος, η, ον, gratissimus. A χαρίεις.

Χαριέστερον, *adv.* elegantius, urbanius. A

Χαριέστερος, α, ον, gratior, *Gl. V.*

Χαριεστέρως, *adv.* gratius, elegantius.

Χαρίζομαι, fut. ίσομαι, gratificor; (2) morigeror; (3) indulgeo; (4) munero, dono; (5) copiam corporis facio, de fœmina. Χαρίζομαι ἐμαυτῷ, adrogo mihi, *Gl. V.* χαρίζεται, donat, *Ph.* κεχαρισμένος, gratus, perf. partic. pass. Ἐπειδὴ τȣ̃το ἐχαρίσω μοι ταδὶ, *Aristoph. Ach.* 441. Χαριȣ̃μαι γὰρ ἄν γε τȣ̃τό σοι, *Id. Thesm.* 763. Χάρισαι βραχύ τί μοι, *Ibid.* 945. Παφλαγὼν κεχάρισαι τȣ̃το, *Id. Eq.* 54. A χάρις.

Χάριν, *adv.* causa, ergo. Ab eod.

Χαρίζῃ, 3. sing. aor. 2. conj. med. *Dor.* pro χαρίσῃ, a χαρίζομαι.

Χαρίσασθαι, *gratificatum esse*, a. 1. inf. med.

Χάρις, ιτος, ἡ, gratia, venustas; (2) beneficium; (3) gratus animus; (4) præmium; (5) amicitia, benevolentia. χάριτες, grates, gratiæ, *Ph.* Χάριτες θεαὶ, Gratiæ deæ, *Gl. V.* Χθονία χάρις, *metonym.* mors grata, *Soph. Œd. Col.* 1752. Πρὸς χάριν, idem valet ac ἕνεκα, propter; passim apud auctores, tragicos præsertim. Χάριν παρασχεῖν, obsequi, *Id. Ibid.* 1183. Ἕρπετε πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλος, accedite ad saturandum vos carne mea livida, *Id. Phil.* 1155. A χαρὰ, vel χαίρω.

Χάριν, accus. a χάρις, (subaudita præpositione πρὸς, vel κατὰ,) causa, gratia, *Soph. Trach.* 485.

Χαρίσιον, pro χαριστήριον, *Suid.*

Χαρίσιος, α, ον, lætus vel lætitiæ causa datus: τὰ χαρίσια, et οἱ χαρίσιοι, placentæ genus. A χαρίζομαι.

Χάρισμα, ατος, τὸ, quod aliquis gratificando donavit, donum; præmium ex gratia collatum. *Ph.* donativum, donum; χαρίσματα, munera, *Gl. V.* Ab eod.

Χαριστήριον, ȣ, τὸ, munus quod datur gratiæ referendæ causa, *Ph.* donatum, donum; χαριστήρια, donaria. *Ph.* A

Χαριστήριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, ad gratiarum actionem pertinens, gratiæ referendæ causa factus. A χαρίζομαι.

Χαρίσιος, ad gratiarum actionem pertinens, *Naz.*

Χαριτία, ας, ἡ, lepidum et joculare factum. A χάρις.

Χαριτοβλέφαρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, cujus ori gratia inest, opp. supercilioso, superbo; (2) fruticis nomen, *Plin.* Ex χάρις et βλέφαρον.

Χαριτογλωσσέω, ῶ, sive -ωττέω, gratiam lingua aucupor, ad voluptatem loquor, ad gratiam loquor; *Æsch. Pr.* 294. Ex eod. et γλῶσσα.

Χαριτοδότης, ȣ, ὁ· vide χαριδότης.

Χαριτόφωνος, ὁ ϗ ἡ, suaviter loquens vel canens. A φωνή.

Χαριτόω, ῶ, fut. ώσω, gratiosum seu amabilem reddo; κεχαριτωμένος, gratiosus, facetus, *Gl. V.* perf. part. pass. Ἐν ᾗ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ, *Ephes.* 1, 6. Χαῖρε, κεχαριτωμένη, *Luc.* 1, 28. A χάρις.

Χαριτώπης, ȣ, ὁ, venustus forma, ore, facie. Ex ὤψ.

Χάρμα, ατος, τὸ, gaudium, lætitia; (2) id quod gaudium et lætitiam adfert. A χαίρω.

Χάρμη, ης, ἡ, gaudium, lætitia; (2) animus ad pugnam promptus et eam lætus iniens; (3) pugna, conflictus, prœlium, certamen. *Apud Homer.* semper, *Phocylidem* quoque, Μήτε κακοῖς ἄχθȣ, μήτ' ȣ̓̃ν ἐπαγάλλεο χάρμῃ, 111. Ab eod.

Χαρμονὴ, ῆς, ἡ, gaudium, lætitia. A χάρμη.

Χαρμοσύνη, ης, ἡ, idem. Ab eod.

Χαρμοφέρων, gaudium ferens, *Hom.* al. χαρμόφρων.

Χαρμόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, mentem exhilarans, Mercurii epith. Ex χάρμη et φρήν.

Χαροδότης· vide χαριδότης.

Χαροδῶτις, ἡ, lætifica, lætitiæ datrix.

Χαροειδὴς, ὲς, lætus vultu, hilaris. Ab εἶδος.

Χαροπαίγμων, ὁ ϗ ἡ, ludicrus, jocosus, lætus. A παίγμα.

Χαροποιέω, ῶ, lætifico, *Gl. V.* χαροποιεῖ, exhilarat, *Ph.* Ex χάρις. Hinc

Χαροποιὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, gaudii et lætitiæ efficiens, Χαρίτες χαροποιοὶ, *Eurip. Phœn.* 795.

Χαροποῖο, gen. sing. *Ion.* pro χαροπȣ̃. A

Χαροπὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ, lætus; lætitiam vultu præferens, efficiens; (2) cæsius; (3) χαροπὸν, trucem, *Ph.* Χήτει χαροποῖο σελήνης, *Arat.* 1152. Ex χαρὰ et ὤψ.

Χαροπότης, ητος, ἡ, color cæruleus, seu cæsius. A præc.

Χαρȣ̃σι, 3. plur. fut. 1. ind. act. verbi χαίρω.

ΧΑ'ΡΤΗΣ, ȣ, ὁ, charta, scapus, *Ph.* Χάρται βιβλίων, *Longin.* 43. Hinc

Χαρτίον, ȣ, τὸ, chartula, parva charta. Dim.

Χαρτογράφος, ȣ, ὁ, chartularius, *Gl. V.* Ex χάρτης et γράφω.

Χαρτοπράτης, ȣ, ὁ, chartarum venditor.

Χαρτοπώλης, ȣ, ὁ, chartularius. *Gl. V.* chartam vendens. Ex χάρτης et πωλέω.

Χαρτὸς, ή, ὸν, lætificus, dignus, de quo lætemur et gaudeamus. A χαίρω.

Χαρτοφυλάκιον, ȣ, τὸ, scrinium in quo reponuntur et adservantur chartæ. A

Χαρτοφύλαξ, ακος, ὁ, chartarum custos, chartularius, præfectus scriniorum.

Χαρυβδίζω, demergo, deglutio. A

ΧΑ'ΡΥΒΔΙΣ, εως, ἡ, Charybdis, vortex maris *apud Poetas. Gl. V.* vorago. Οὐδ' ἥρπασεν Χάρυβδις οἰωνοσκόπον, *Eurip. Suppl.* 500.

ΧΑ'ΡΩΝ, οντος, ὁ, Charon, Orci portitor *apud Poetas Ethnicos. Ph.* Orcus.

Χάρων, ὁ, leo, *Lyc.*

Χαρώνειον, χαρωνεῖον, ϗ χαρώνειος θύρα, porta per quam damnati educebantur ad supplicium. A Χάρων.

Χαρωνίτης, ȣ, ὁ, senator orcinus seu orcivus; *Plut.*

Χαρωπὸς, ȣ̃, ὁ ϗ ἡ· vide χαροπός.

Χαρωψ, ωπος, ἡ, idem.

Χάσις, εως, ἡ, privatio; (2) segregatio, separatio. A χάζω.

Χασκάζω, hio, hisco. Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην, *Aristoph. Vesp.* 693. A

Χάσκω, hisco. A χαίνω. Unde

Χασκωρέω, speculor, *proprie* hiante ore.

Χάσμα, ατος, τὸ, hiatus, vorago, *Ph.*

Χασμάομαι, vel χασμέομαι, hio; (2) oscito. Θύρα κεχασμωμένη, *Plato.* A præc.

Χάσμαξ, ὁ, qui ore hiante stat. Hinc

Χασματικὸς, idem quod χασματίας, *Plin.*

Χασματίας, ȣ, ὁ, ut χασματίας σεισμὸς, terræ motus quum hiatus fiunt. A χάσμα.

Χασμάω, *Gl. V.* Vide χασμάομαι.

Χασμεύμενοι, *inhiantes*, nom. plur. præs. part. med. *Dor.* pro χασμώμενοι, a verbo χασμάομαι, *Theoc.* 4, 53.

Χάσμη, ης, ἡ, hiatus, hiatio; (2) hiatus oris inter oscitandum; oscitatio, oscedo. A χαίνω.

Χάσμημα, ατος, τὸ, hiatus; (2) rictus. A χασμάω.

Χάσμησις, εως, ἡ, oscitatio.

Χασμωδέω,

Χασμωδέω, ῶ, oscito; (2) versus facio cum hiatu, i. e. concursio vocalium sine elisione. Ab ᾠδή.

Χασμώδης, εος, ὁ ἡ, qui frequenter oscitat. A χάσμα.

Χασμωδία, ας, ἡ, oscitantia; (2) χασμωδία, hiatus in versibus, seu consuetudo hiatus in versus admittendi. Ab eod.

Χασσάμενον, acc. sing. aor. 1. part. med. *Poet.* pro χασάμενον, a χάζω, recedo.

Χασσώμεσθα, recedamus, 1. plur. aor. 1. conj. med. *Dor.* pro χασώμεθα, a verbo eod.

Χατέσιν, *indigentibus*, dat. pl. part. præs. act. cum ν ἐφελκ. a χατέω.

Χἀτέρων, et *aliorum*, gen. pl. *Dor.* et *Att.* pro καὶ ἑτέρων, ab ἕτερος.

Χατεύω, idem quod

ΧΑΤΕ'Ω, ῶ, egeo, indigeo; (2) desidero, cupio, percupio, *Od.* 15, 375. *Ib.* 3, 48. Hinc

Χατίζω, idem. Οὐ σὺ χατίζων, δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ, *Eur. Herac.* 465. *Il.* 18, 392.

Χατὶς, ίδος, ἡ, indigentia seu usus; (2) desiderium, cupiditas. A χατέω.

Χάτος, εος, τὸ, idem.

Χαυλιόδους, οντος, ὁ ἡ, exsertos dentes habens; (2) ipse dens exsertus: *Aristot. Hist.* Ex χαλάω et ὀδούς.

Χαυλιόδων, ὁ, idem et ab eod.

Χαῦναξ, ακος, ὁ, homo tumida et inani inflatus superbia. A χαῦνος. Unde

Χαυνιάζω, decipio, in errorem induco.

Χαυνολόγος, ὁ, qui χαύνως loquitur, futilis, levis, *Steph.*

Χαυνοποιὸς, ὁ, inani ac tumida inflans superbia, seu de homine qui facit ea quæ χαῦνα sunt, *Steph.*

Χαυνοπολίτης, ὁ, civis elatus, et stulta superbia inflatus, *Ar.*

Χαυνόπρωκτος, ὁ, exoletus, pathicus.

ΧΑΥ'ΝΟΣ, η, ον, laxus, fungosus, mollis; (2) inflatus, tumidus, superbus; (3) futilis, levis, negligens. *Nic. Th.* 897. Hinc

Χαυνότης, ητος, ἡ, fungositas, laxitas; (2) levitas; (3) stolida et inanis superbia. Θρύψεως διάπλεος καὶ χαυνότητος, *Plut.*

Χαυνόω, ῶ, f. ώσω, laxum fungosumque reddo, laxo et aperio. *Gl. V.* laxo, lento; (2) inflo, stolide superbum reddo. (2) αἵ μοι λέγεσθαι τὰσδ' ἐχαύνωσαν λόγους, *Eurip. Andr.* 932.

Χαύνως, *adv.* laxe. A χαῦνος.

Χαύνωσις, εως, ἡ, laxatio, laxitas, *Gl. V.*

Χαυνωτικὸς, ἡ, ὸν, vim habens laxandi. A χαυνόω.

Χαυῶνας, placentas, *Jerem.* 7, 18. legitur et καυῶνας.

ΧΑ'Ω, hio; (2) vacuus sum; (3) capio, *R.*

Χέαι, *fudisse*, a. 1. inf. act. pro χεῦσαι, a χέω.

Χέασθαι, *fundere*, aor. 1. med. inf. verbi χέω. Χοὰς χέασθαι, *Soph. Œd. Col.* 477.

Χέδροπα, ων, τὰ, legumina. A χέδροψ.

Χεδροπώδης, εος, ὁ ἡ, leguminibus similis. A

ΧΕ'ΔΡΟΨ, οπος, ὁ, legumen, *Gl. V.*

Χέει, 3. sing. præs. ind. act. verbi χέω.

Χεζανάγκη, ἡ, emplastrum seu unguentum; quicquid affert cacandi necessitatem, *Gorr.*

Χεζητιάω, idem quod χεσείω.

ΧΕ'ΖΩ, f. έσω, caco, ventris onus depono; p. med. κέχοδα· κεχεσμένος, perf. pass. part.

Χειὰ, ᾶς, ἡ, sive χειὴ, ῆς, ἡ, latibulum serpentis; *inpr.* in hiatu terræ, *Il.* 22, 93. Λέγεται δὲ κυρίως χειὰ ἡ καταδυσις τοῦ ὄφεως, *Moschopul.* περὶ σχεδῶν, 149. A χείω.

Χειλάριον, ου, τὸ, labellum, *Gl. V.* Dim. a χεῖλος.

Χείλεσιν, dat. plur. cum ν, a χεῖλος.

Χειλεύω, fut. εύσω, idem quod χειλόω.

Χειλοποτέω, avide bibo, ut labia proluantur, *pleno se proluit auro*, Virg. Ἡ τρὶς ἐφεξῆς εἶδυῖ' ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικα, *Antholog.* 329, pessime interpres *pitissare.*

ΧΕΙ~ΛΟΣ, εος, τὸ, labrum, labium; (2) sermo; (3) littus seu ora maris. Hinc

Χειλοστρόφιον, ου, τὸ, instrumentum quo labra torquent, *Synes.*

Χειλόω, ῶ, fut. ώσω, labro circumdo, labrum in ambitum duco.

Χειλὼν, ῶνος, ὁ, labeo; (2) piscis.

Χειλωτὴρ, pro χιλωτὴρ, *Hes.*

ΧΕΙ~ΜΑ, ατος, τὸ, hiems, tempestas.

Χειμαδεύω, fut. εύσω, hiemo, hiemem traduco. A χειμάς.

Χειμάδιον, ου, τὸ, hibernaculum; χειμάδια, hiberna, *Gl. V.* Ab eod.

Χειμάδιος, ου, ὁ ἡ, hibernus, ad hibernandum accommodus. Ab eod.

Χειμάζω, fut. άσω, hiberno, hiemo, hiemem traduco; (2) tempestate jacto seu vexo; (3) molestia afficio; χειμάζομαι, tempestate agitor; χειμασθεὶς, agitatus tempestate, part. a. 1. pass. Χειμάζω δ' ἐν κοίλοις ἄντροις, *Aristoph. Av.* 1102. Ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι, *Eurip. Hipp.* 319. Ὄλβος χειμάζεται, *Id. Ion.* 1001. Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε, *Soph. Antig.* 397. A χεῖμα. Unde

Χειμαίνω, hiemo, sævio, *de tempestate*; (2) fluctuare facio; χειμαίνεσθαι, fluctuare. Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὗαι φαγοὶ χειμαίνοντος, *Theocr.* 9, 20. Φόβῳ δ' οὐ κεχείμανται φρένες, *Pind. Pyth.* 9, 57.

Χειμάμυνα, ης, ἡ, hiemis injuriam arcens; (2) lana crassior. Ex ἀμύνω.

Χείμαρος, ου, ὁ, paxillus seu clavus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta ex pluviis, vel quam rimæ receperint. Ex χεῖμα et ῥέω. Unde

Χείμαῤῥος, et χειμάῤῥους, ου, ὁ, torrens. Hinc

Χειμάῤῥα, gen. sing. *Dor.* pro χειμάῤῥου.

Χειμαῤῥώδης, εος, ὁ ἡ, torrenti similis.

Χειμὰς, άδος, ἡ, tempus hibernum, hiems. A χεῖμα.

Χειμασία, ας, ἡ, hiematio, hiemis traductio; (2) procella, tempestas. A χειμάζω.

Χειμασκέω, ῶ, fut. ήσω, hibernis exercitationibus occupor, hieme exerceor. Ex ἀσκέω.

Χείμαστρον, ου, τὸ, vestis hiemalis. A χειμάζω.

Χειματίζω, tempestate jacto seu vexo. A χεῖμα. Unde

Χειμάω, ῶ, frigore hiberno infestor.

Χειμεθλιάω, ῶ, sum perniosus. A

Χείμεθλον, ου, τὸ, pernio, morbus a frigore. Ex χεῖμα et θλάω.

Χειμερίζω, hiberno, hiemem traduco. A χειμέριος.

Χειμερινὸς, ἡ, ὸν, hiemalis, hibernus; χειμερινὴ τροπὴ, bruma, *Gl. V.* A χεῖμα.

Χειμέριος, ου, ὁ ἡ, et χειμέριος, ία, ιον, tempestuosus: dicitur et de animi perturbationibus. Ἀλύοντα χειμερίῳ λύπᾳ, *Soph. Phil.* 1193. Ab eod.

Χειμέτλη, ης, ἡ· vide χείμεθλον.

Χειμετλιάω, pernionibus laboro, manus pedesve hiberno frigore exulceratos habeo. A

Χείμετλον, ου, τὸ, idem quod χείμεθλον.

Χειμέω, ῶ, idem quod χειμάω.

Χειμίη, ἡ, hybernum frigus, vel *simpl.* frigus, *Gal.*

Χειμοθνὴς, ῆτος, ὁ, hiemali frigore enectus. Ex χεῖμα et θνήσκω.

Χειμοσπορέω, ῶ, fut. ήσω, hieme semino. A

Χειμόσπορος, ου, ὁ ἡ, hieme satus; χειμοσπόρος, hieme sementem faciens. Ex χεῖμα et σπείρω.

Χειμοφυγέω, ῶ, hiemem vito seu fugio, *Suicer.* Ex χεῖμα et φεύγω.

Χειμὼν, ῶνος, ὁ, hiems, bruma, *Ph.* (2) tempestas, *Ph.* A χεῖμα.

Χειμωνοτύπος, ον, hibernus, vehemens, de vento.

Χεῖος, ου, ὁ, prodigus, *R.* A χέω.

Χείουσι, *fundunt*, 3. plur. præs. ind. act. *Poet.* pro χέουσι.

ΧΕΙ'Ρ, χειρὸς, ἡ, manus, palma, in elephantis proboscis, in aliis pedes anteriores, quibus res arripere et comprehendere solent; (2) scriptura, chirographum; (3) opes, copiæ, exercitus; (4) in janua, βαλανὸς· (5) χεῖρας, de pugnantibus, ut ἐν χερσὶν ἀπέκτεινε, in prælio interfecit; ἐν χερσὶν εἶναι, pugnare; ἰέναι ἐς χεῖρας, in prælium ire, prælium committere; χειρῶν νόμῳ, in acie; ἐκ χειρὸς, vi, in prælio; (6) διὰ χειρὸς ἔχειν vel χειρῶν, manu, manibus tenere; sed sæpius, studiose tractare, curare, administrare. Τά τε τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν, *Thucyd.* 2, 13. (Οἱ Ῥόδιοι τὰς ναῦς διὰ χειρὸς εἶχον; *Appian. P.*) est, (1) in manu; (2) in potestate; (3) vi, violenter; (4) parata pecunia; (5) ἐν χερσὶ dicuntur et præsentia, *Ern.* Ἐκ χειρὸς, cominus, *Arr. Hist. Alex.* 4, 24; 7, 10.

Χειράγρα, ας, ἡ, chiragra, morbus articularis, qui manus velut captas et irretitas tenet. Ex χεὶρ et ἄγρα.

Χειραγωγέω, manu duco, ut cæcum. *Aristotel.* dixit de eo qui instrumenta musica pulsat.

Χειραγωγία, ας, ἡ, actio ducendi manu. A

Χειραγωγὸς, οῦ, ὁ, qui manuducit; deductor seu dux.

Χειραλειπτέω, manus ungo; vel me exerceo, *Suid.*

Χειραπτάζω, fut. άσω, manibus attingo seu tracto. Χειραπτάζοντες θάπτουσι, *Herodot.* 2, 90. Ex χεὶρ et ἅπτω.

Χειρὰς, άδος, ἡ, fissura in manibus; (2) fissura in pedibus. A χείρ.

Χειράφετος, manumissus, emancipatus, *Suid.*

Χειραψία, ας, ἡ, tactio manu; (2) levis frictio, quæ fit suspensa manu; (3) pugna; (4) lucta, *Plut. in Apophth.* Ex ἅπτω.

Χειροθεσία, ἡ, impositio manuum, ritus Judaicus et Christianus. Ab ἐπιθεσις.

Χειρέργιον, ου, τὸ, opus manuum, labor.

Χείρεσσιν, dat. plur. *Ion.* et *Poet.* cum ν, a χείρ.

Χειριάω, ῶ, laboro manuum fissura; (2) laboro chiragra; (3) doleo ex labore; (4) laboro fissura pedum. A χειράς.

Χειρίδιον, τὸ, Dim. a χειρὶς, parva manica, vel a χεὶρ, parva manus, *Steph.*

Χειριδωτὸς, οῦ, ὁ, ut χειριδωτὸς χιτὼν, tunica manicata, vel manuleata. A χειρίς.

Χειρίζω, f. ίσω, manu tracto; (2) manibus administro, tracto, gero. Ταῦτα χειρίζεται διὰ τῆς συγκλήτου, *Polyb.* A χείρ.

Χείριξις, ἡ, idem quod χειρουργία, *Hipp.*

Χείριος, α, ον, idem quod ὑποχείριος, *Eur.*

Χειρὶς, ίδος, ἡ, manica, manus involucrum seu integumentum. A χείρ.

Χείρισμα, ατος, τὸ, et χειρισμὸς, οῦ, ὁ, manus tractatio, quum medicus in parte adfecta aliquid agit; (2) administratio; (3) dispositio in oratione, item artificium. A χειρίζω.

Χειρίσοφος, ου, ὁ ἡ· vide χειρόσοφος.

Χειρίστην, *pessimam*, acc. sing. f. g. a χείριστος.

Χειριστὴς, οῦ, ὁ, dispensator, œconomus, administrator; procurator. A χειρίζω.

Χείριστος, η, ον, deterrimus, *Gl. V.* A χείρων.

Χειροβαλίστρα, ας, ἡ, falarica. Ex βάλλω.

Χειροβάναυσος, ου, ὁ ἡ, qui caminum incendit ad facienda opera, opifex sedentarius.

Χειροβαρὴς, έος, ὁ ἡ, pondere suo manum gravans, ponderosus. Ex βάρος.

Χειρόβιος, ου, et χειροβίωτος, ου, ὁ ἡ, manibus i. e. manuum labore vivens. Ex βίος, vel βιωτός.

Χειροβλημάομαι, manibus leviter premo et contrecto mammas, *Luc.*

Χειροβλήματα, vel -βληστα, τὰ, manipuli, *Suid.*

Χειροβολέω, manu jacio. Ex χεὶρ et βάλλω.

Χειρόβολον, vel χερόβολον, τὸ, manipulus, *Tzet.*

Χειροβοσκὸς, ὁ, ἡ, idem quod χειρόβιος.

Χειροβρὼς, ῶτος, ὁ, manum atterens. A βιβρώσκω.

Χειρογάστωρ, ορος, ὁ ἡ, cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, qui manuum labore vivit. Ex χεὶρ et γαστήρ.

Χειρογονία, ἡ, Proserpinæ cognomentum, *Hes.*

Χειρογραφέω, ῶ, chirographo caveo vel promitto, aliquid mea manu scribo. A

Χειρόγραφον, ου, τὸ, chirographum, cautio manu alicujus scripta. Ex χεὶρ et γράφω.

Χειροδάϊκτος, ου, ὁ ἡ, manu seu manibus cæsus, i. e. interfectus. Χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ, *Soph. Aj.* 218. Ex χεὶρ et δαΐζω.

Χειροδεικτέω, ῶ, fut. ήσω, manu ostendo. A

Χειρόδεικτος, ου, ὁ ἡ, manu ostensus, manifestus, *Soph. Œd. Tyr.* 901. Ex χεὶρ et δείκνυμι.

Χειρόδεσμος, ȣ, ὁ, manica, copula, *Gl. V.*

Χειρόδετος, ὁ ϗ ἡ, manuleatus, ad manum usque pertinens; de tunica, *Jos.*

Χειροδίκης, ȣ, ὁ, qu. dic. cujus jus est in manibus, *i. e.* manuum robore, qui jus robore suo seu potentia sua metitur. Ex χεὶρ et δίκη.

Χειροδόσιον, ȣ, τὸ, manupretium, *Gl. V.* Ex χεὶρ et δόσις.

Χειρόδοτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, manu datus, vel in manum; (2) qui sine usura datur. Ex χεὶρ et δίδωμι.

Χειροδράκων, οντος, ἡ, epith. Furiæ, quia flagellum e serpentibus tortum gerit. Χειροδράκοντες, χρῶτα κελαιναὶ, *Eurip. Electr.* 1344.

Χειροδρόπος, ὁ ϗ ἡ, qui, vel quæ, manu colligit, *Nic. Th.* 652.

Χειροεργήτης, idem quod χειρȣργὸς, *Hes.*

Χειροήθης, εος, ὁ ϗ ἡ, tractabilis, mansuetus, cicur. Χειροήθεις ὄφεις, *Plut. in Alex.* 2. Ex χεὶρ et ἦθος.

Χειροθεσία, ας, ἡ, manuum impositio. *Ph.* gestus, rei tractatio, quæ fit manu, v. gr. instrumenti musici. Ex χεὶρ et θέσις.

Χειροθετέω, ῶ, f. ήσω, manus impono; (2) manu tracto. Ex χεὶρ et τίθημι.

Χειροθήκη, ἡ, chirotheca, qu. dic. manus repositorium, *Steph.*

Χειροκαλαθίσκος, saltationis quoddam genus, *Cam. Poll.*

Χειρόκμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, manu laboratus, vel elaboratus; (2) manu factus. A κάμνω.

Χειροκοπείσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. *contr.* pro χειροκοπεέσθω, a χειροκοπέω.

Χειροκοπέω, ῶ, fut. ήσω, manum abscindo vel amputo. A κόπτω.

Χειροκρασία, ας, ἡ, manuum consertio. A κρᾶσις, *mixtio.*

Χειροκρατία, ας, ἡ, manuum vis seu potestas; (2) potentia quæ usurpatur ab iis qui viribus plus pollent. Οὐκέτι πολιτείαν, ἀλλὰ χειροκρατίαν ϗ βίαν, *Appian.* A κράτος. Hinc

Χειροκρατικὸς, ἡ, ὸν, ad χειροκρατίαν pertinens; (2) qualis est χειροκρατίαν exercentium.

Χειρόκτυπος, ον, manu strepens, de musico, citharam v. gr. pulsante.

Χειρολαβὶς, ίδος, ἡ, stivæ pars curva, cui manum inserit arator. Ex λαμβάνω.

Χειρόμακτρον, ȣ, τὸ, qu. dic. manuum abstersorium, linteolum ad abstergendas manus, mantile, mappa. A μάσσω.

Χειρομαντεία, ας, ἡ, divinatio ex inspectione manuum.

Χειρομάντης, ȣ, ὁ, idem quod

Χειρόμαντις, εως, ὁ ϗ ἡ, ex manuum inspectione divinans.

Χειρομάχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, manibus pugnans. A χεὶρ et μάχη.

Χειρομύλη, ἡ, idem quod χειρομύλων, *Xen.*

Χειρόμυλον, ȣ, τὸ, mola manuaria. Ex χεὶρ et μύλη.

Χειρομύλων, ωνος, ἡ, idem et ex iisd.

Χειρόνιπτρον, ȣ, τὸ, pelvis in qua manus abluuntur; pelluvium, *Gl. V.* (2) manuum ablutio seu lotio. A νίπτρον.

Χειρονομέω, ῶ, f. ήσω, manus certa lege motito, concinnos gestus edo. *Gl. V.* gesticulor.

Χειρονομία, ας, ἡ, gesticulatio; (2) saltatio pantomimica; (3) pugna quæ fit cominus. (2) τῆς κατὰ συςάδην χειρονομίας ἐπιςήμονος, *Heliod.* 9.

Χειρονομικὸς, ἡ, ὸν, ad chironomiam pertinens, *Steph.*

Χειρονόμος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qui certa lege manus motitat, gesticulator. A νόμος.

Χειρόνως, *adv.* deterius. A χείρων.

Χειροπέδη, ης, ἡ, manuum vinculum.

Χειρόπεδον, ȣ, τὸ, manica ferrea.

Χειρόπληκτος· vide χειρόπληκτος, *Soph.*

Χειροπληθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, manum implens, tam magnus multusque ut manum impleat. *Gl. V.* corpulentus; χειροπληθὲς, manuplетium. A πλήθω.

Χειροπληθιαῖος, ὁ, ἡ, idem.

Χειροποιέομαι, ȣ̃μαι, manu facio. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, χειροποιεῖται τάδε, *Soph. Trach.* 907.

Χειροποίητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, manu factus, artificio humano factus aut structus. *Gl. V.* χειροποίητος, manufactus. A præc.

Χειροποιήτως, *adv.* manus artificio, opera humana.

Χειροπόνητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, manu elaboratus.

Χειροπονία, ας, ἡ, festum opificum. A πόνος.

Χειρόπους, οδος, ὁ, ἡ, qui χειρῶδας in pedibus habet.

Χειροσιδήριον, τὸ, manus ferrea, *Thuc.*

Χειροσκοπικὸς, ἡ, ὸν, ad chiroscopi artem pertinens. A

Χειροσκόπος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, manus seu manuum inspector, ut ex iis divinationem instituat.

Χειρόσοφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, qu. dic. manu sapiens, gesticulator, artifex inpr. scenicus.

Χειροτείνων, οντος, ὁ ϗ ἡ, qui manibus est nervosis.

Χειρότερος, α, ον, deterior. *Vox Poet.*

Χειρότευκτος, ον, manu factus. A τεύχω.

Χειροτεχνέω, ῶ, fut. ήσω, manu artem aliquam conficio, opifex sum. A χειροτέχνης. Hinc

Χειροτέχνημα, ατος, τὸ, opus manu factum.

Χειροτέχνης, ȣ, ὁ, opifex. Τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας, *Soph. Trach.* 1001. A χ. et τέχνη.

Χειροτεχνία, ας, ἡ, opificium, artificium manu factum. Ex iisd.

Χειροτεχνικὸς, chirurgicus, vel ipse artifex, *Ar.*

Χειροτεχνικῶς, manus artificio, vel more eorum qui manu opera conficiunt.

Χειροτεχνῶς, idem, *Steph.*

Χειρότμητος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, manibus excisus.

Χειροτονέω, ῶ, fut. ήσω, manum protendo et attollo, per suffragia creo, protensa manu eligo. *Ph.* χειροτονεῖ, nuncupat, creat; χειροτονῆσαι, creare, *Ph.* aor. 1. inf. act. χειροτονηθεὶς, designatus, *Ph.* aor. 1. part. pass. ἐχειροτόνȣν, creabant, *Ph.* imperf. act. κεχειροτονημένος, designatus, *Ph.* p. part. pass. Εἰ τυτονί γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοὶ, *Aristoph. Av.* 1577. Ἐχειροτόνησαν γάρ με, *Id. Ach.* 604. A τείνω.

Χειροτονητέον, porrigendæ sunt manus, *Ar.*

Χειροτονητὴς, ȣ̃, ὁ, creator. *Gl. V.* qui designat. A χειροτονέω. Unde

Χειροτονητὸς, ἡ, ὸν, suffragiis creatus et constitutus.

Χειροτονία, ας, ἡ, creatio, ordinatio; (2) suffragium, *Ph.*

Χειροτόνος, seu χειρότονος, ὁ ϗ ἡ, epith. precum quæ sublatis manibus fiunt. A τείνω.

Χειροτριβέω, ῶ, f. ήσω, manu frico. *Ph.* χειροτριβεῖ, ruspinat. Ex χεὶρ et τρίβω.

Χειροτριβία, ἡ, exercitatio, *Hipp.*

Χειρȣ̃ν, præs. inf. act. *contr.* pro χειρόειν, a χειρόω.

Χειρȣργέω, ῶ, fut. ήσω, manibus operor seu opus facio, operor. A χειρȣργὸς. Hinc

Χειρȣ́ργημα, ατος, τὸ, opus manu factum, opificium.

Χειρȣργία, ας, ἡ, actio vel operatio quæ fit manibus. Ab eod. Hinc

Χειρȣργικὸς, ἡ, ὸν, qui in manuum opere versatur, *i. e.* qui manu exercetur, seu qui manus opera indiget; (2) chirurgicus, ad chirurgum pertinens. Hinc ἡ χειρȣργικὴ, ῆς, sc. τέχνη, chirurgia; ars sive scientia chirurgi.

Χειρȣργικῶς, *adv.* arte chirurgica.

Χειρȣργὸς, ȣ̃, ὁ, qui manu operatur; (2) chirurgus, qui manus medicas alicui adfert. Ex ἔργον.

Χειρόχωλος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, manu debilis seu mancus.

Χειρόω, ῶ, et χειρόομαι, ȣ̃μαι, manuum viribus supero, vel manibus superatum capio, in potestatem redigo, subigo, domo; (2) tracto. Δάμαρτα τὴν ἐμὴν χειρώσομαι Ἑλένην, *Eurip. Tro.* 862. Τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι, *Id. Her. Fur.* 573. Ἀφράςῳ τῆδε χειρωθεὶς πέδῃ, *Soph. Trach.* 1074. Ὡς ἐχειρώθησαν ὑπὸ Δαρείȣ, *Xen.* Τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον χειρȣμένην Αἰτωλὸν, (*active,*) *Eur. Phœn.* 1115. ὤμωξα κἀγὼ πρὸς τέκνων χειρȣμένης, (*passive,*) *Id. Elect.* 1168. A χείρ.

Χειρύδριον, et χειρίδριον, τὸ, Dim. A χείρ.

Χείρω, nom. pl. n. g. *Att.* et *Ion.* pro χείρονα, a χείρων, *pejor.*

Χείρωμα, τὸ, quicquid manu fit vel factum est, ut cædes, &c. A χειρόω.

Χείρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, pejor, deterior. *Comp.* a κακός.

Χείρων, ωνος, ὁ, Chiron, Centaurus.

Χειρωνάκτης, ȣ, ὁ, idem quod χειρῶναξ.

Χειρωνακτικὸς, ἡ, ὸν, opificialis. A

Χειρῶναξ, ακτος, ὁ, opifex, operarius. Ex χεὶρ et ἄναξ. Hinc

Χειρωναξία, ας, ἡ, opificium, *Æsch. Pr.* 44.

Χειρωνάξιον, τὸ, vectical quod exigebatur viritim a vulgo, *Aristot.*

Χειρώνειον, ȣ, τὸ, sive χειρωνιὰς, άδος, ἡ, centaurium magnum. A χείρων.

Χειρώνειον, ἕλκος, seu χειρώνιον, ulcus malignum Chirone eximio medico opus habens, *Diosc.*

Χειρώσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi χειρόω.

Χείρωσις, ἡ, subjugatio, subactio, *Steph.* A χειρόω.

Χειρωτικὸς, ἡ, ὸν, in potestatem redigens, vim redigendi in potestatem habens; ἡ χειρωτικὴ, *ap. Plat.* ars augendæ rei familiaris, quæ fit, v. gr. præda, &c.

Χειρωτὸς, ὁ, qui subjugari seu capi possit. Ab eod.

Χείσεται, 3. sing. f. 1. ind. med. verbi

Χείω, fut. χείσομαι, capio, capax sum; (2) fundo. *Od.* 18, 17. pro χέω.

Χέλειον, τὸ, tegmen, seu operimentum testudinis, testa, *Nic.*

Χελεὺς, idem quod χέλυς, *Hes.*

Χελιδόνειος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hirundineus. A χελιδών. Unde

Χελιδονεὺς, έως, ὁ, pl. χελιδονεῖς, pulli hirundinum.

Χελιδονίας, ȣ, ὁ, idem cum χελιδόνιος, nomen piscis et venti, *Ath.*

Χελιδονιδεῖς, hirundinum pulli, *Eust.*

Χελιδονίζω, fut. ίσω, hirundines imitor garrulitate; (2) barbare loquor; (3) hirundini stipem colligo, circumeundo oppidanorum ædes et cantilenam quamdam canendo de hirundinis adventu.

Χελιδόνιον, ȣ, τὸ, *Dioscor.* 2, 214. Chelidonia, *Plin.* 25, 50, 8. Hirundinaria. *Gaza* 7, 14. Chelidonium, herba, *Theophr.* A χελιδών. *Angl.* CELANDINE, seu SWALLOW-WORT; *Nic. Ther.* 857. *Plin.* (2) gemmæ genus.

Χελιδόνιος, ία, ιον, vel χελιδόνιος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, hirundininus, hirundinarius. Ab eod.

Χελιδόνισμα, τὸ, cantilena quam canunt οἱ χελιδονίζοντες.

Χελιδονισμὸς, ὁ, ipsa circuitio et collectio stipis, *Steph.*

Χελιδονιςὴς, ȣ̃, ὁ, qui hirundini stipem colligit. A χελιδονίζω.

Χελιδὼ, όος, ἡ, idem quod χελιδὼν, *Hes.*

ΧΕΛΙΔΩ'Ν, όνος, ἡ, hirundo; (2) piscis polypo similis; (3) cavum in ungula equorum.

Χελίζω, no, navigo, *V. L.*

Χέλισκον, τὸ, catinus, *Erot. ex Hipp.*

Χελλάρης, nomen piscis, *Æl.*

Χελλύειν, tussire, *Hes.*

Χέλυδρος, ȣ, ὁ, testudo marina seu aquatica. Ex χέλυς et ὕδωρ.

Χελύκλονος, lyræ modo sonans.

Χελυνάζειν, irridere, *Hes.*

Χελυνώδης, ὁ, magnum et crassum habens labrum, *Steph.*

Χελυνοειδὴς, idem, *Eust.*

Χελύνιον, ȣ, τὸ, et χελύνη, ἡ, labrum, labium. A χεῖλος.

Χέλυον· vide χέλειον.

ΧΕ'ΛΥΣ, υος, ἡ, testudo, animal durissimæ testæ; (2) testudo, *i. e.* instrumentum musicum; (3) pectus, quia testudini simile. Hinc

Χελύσκιον, ȣ, τὸ, sicca tussicula, *Hipp.*

Χέλυσμα, ατος, τὸ, assamentum, quod postremum clavis substernitur carinæ et adfigitur, ne atteratur frangaturve, quum navis subjicitur. A

Χελύσσω, χελύω, χελύσσομαι, expectoro, tussio, screo. Κλύδωνα χελύσσȣσα, *Lycophr.* 727.

Ἠρὰ δ' ἐπιλίζων ὀλοῇ χιλύσσεται ἄτῃ, *Nic. Al.* 81. *Vox Lacon.*

Χελὼν, mugilis quædam species, *Ath.* al. pro χελώνη.

Χελωνάριον, τὸ, Dim. a

Χελώνη, ης, ἡ, testudo; (2) testudo, *i. e.* continuata series scutorum, curvata in modum testudinis; (3) instrumentum bellicum quo veteres in expugnandis urbibus utebantur. A χέλυς. Hinc

Χελώνιον, vel χελώνειον, ου, τὸ, tegumentum testudinis; (2) convexa dorsi pars, seu pars gibbosa, quæ in scapulis prominet.

Χελωνιὰς, insecti genus, cantharis, *Hes.*

Χελώνιος, et

Χελωνίτης, testudinarius. Unde χελωνία, et χελωνῖτις, λίθος, *Plin.*

Χελωνὶς, ίδος, ἡ, musicum instrumentum, testudo; (2) limen ostii; (3) scabellum. Ab eod.

Χελωνοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, testudines comedens.

Χέμετλον, pro χίμετλον, *Steph.*

Χέννιον, τὸ, avicula, coturnicis genus in Ægypto, *Athen.*

Χέουσαι, nom. pl. part. præs. act. f. g. v. χέω.

Χέραδος, τὸ, idem quod χέρας, *Hom.*

Χερὰς, άδος, ἡ, acervus parvorum lapidum, qui una tolli possunt; (2) colluvies mista cœno et lapidibus; *Il.* 21, 319. *Pind. Pyth.* 6, 13, ubi *Schol.* Χεράς ἐστιν ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός. A χείρ.

Χερείονα, *pejora*, nom. pl. n. g. a χερείων, *Poet.* pro χείρων.

Χέρεσσιν, dat. pl. *Poet.* et cum ν, pro χερσὶ, a χείρ, *manus.*

Χέρηϊ, *pejori*, dat. sing. *Poet.* pro χερείονι, quod pro χείρονι, a χείρων.

Χεριαρᾶν, gen. pl. *Dor.* pro χεριαρῶν, a

Χεριάρας, ου, vel α, ὁ, qui aliquid manu aptat et compingit. *R.* Ex χεὶρ et ἄρω.

Χεριφυρὴς, έος, ὁ, ἡ, manu subactus. A φύρω.

Χέρμα, τὸ, lapis, telum missile, *V. L.*

Χερμάδιον, ου, τὸ, lapis missilis, qui manum implet. *Il.* 4, 518. et

Χερμὰς, άδος, ἡ, idem. A χείρ.

Χερμαστὴρ, ῆρος, ὁ, funda. A χερμάς.

Χέρνα, ης, ἡ, paupertas, quum quis victum manu quærit. A χεὶρ et νέω. (ab ant. χάρω, vel χέρω, qu. χέρινος, χέρινα. *Ern.*)

Χερνὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, manu victum quærens, manu se sustentans. Ab iisd.

Χερνήτης, ου, ὁ, idem, et ex iisdem.

Χέρνησος, idem quod χεῤῥόνησος, peninsula. Ἐνὶ πείρασι χερνήσοιο, *Apoll. Rhod.* 4, 1175.

Χερνητὴρ, ὁ, idem quod χερνήτης, *Man.*

Χερνητικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad χερνῆτας, vel qualis est eorum qui χερνῆτις, aut χερνῆται, dicuntur.

Χερνῆτις, ιδος, ἡ, manuum labore vivens.

Χερνίβιον, τὸ, idem quod χερόνιπτρον, *Ath.*

Χέρνιβον, ου, τὸ, malluvium, pelvis, *Il.* 24, 304. A χέρνιψ.

Χέρνιμμα, ατος, τὸ, manuum lotio. A

Χερνίπτω, fut. ψω, manus lavo; χερνίψαντο, a. 1. med. pro ἐχερνίψαντο. Χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι, *Eur. Iph. in Tau.* 623. A

Χέρνιψ, ιβος, ἡ, aqua qua abluuntur manus ante cibum; (2) lavacrum et ipsa manuum ablutio; (3) malluvium, aqua lustralis. Χέρνιβας νέμειν, aqua lustrali adspergere, *Soph. Œd. Tyr.* 240. quid sit χέρνιψ docebit *Athenæus* 9, 409. A νίπτω.

Χερνίψαντο, 3. pl. aor. 1. ind. med. *Il.* 1, 449.

Χερόβολον· vide χειρόβολον.

Χεροκένως, *adv.* vacuis manibus, sine munere. Ex χεὶρ et κενός.

Χερόπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ictus manu impactus. Χερόπληκτοι δοῦποι, *Soph. Aj.* 637. A πλήσσω.

Χερὸς, *manus*, gen. sing. *Poet.* pro χειρὸς, a χείρ.

Χεῤῥονησιάζω, figuram gero Cherronesi seu peninsulæ. A χεῤῥόνησος. Unde

Χεῤῥονησίζω, sive χερσονησίζω, fut. ίσω, idem.

Χεῤῥονήσιος, ία, ιον, ad Cherronesum pertinens, vel ex Cherroneso oriundus.

Χεῤῥονησιτέω, ῶ, peninsulam refero. A

Χεῤῥονησίτης, ου, ὁ, idem quod χεῤῥονήσιος.

Χεῤῥονησιώτης, ου, ὁ, idem.

Χεῤῥονησιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, peninsulæ similis, peninsulæ speciem habens.

Χεῤῥονησοειδὴς, vel χερσονησοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cherronesi seu Chersonesi figuram habens. Ex χεῤῥόνησος et εἶδος.

Χεῤῥόνησος, vel χερσόνησος, ου, ἡ, peninsula. Ex χέῤῥος, sive χέρσος, et νῆσος.

ΧΕ'ΡΡΟΣ, sive χέρσος, ου, ὁ καὶ ἡ, desertus, incultusque, asper; (2) *Subst.* solum desertum; (3) terra, solum, continens. Hinc

Χερσαῖος, αία, αῖον, terrestris.

Χερσεία, ἡ, locus incultus. A

Χερσεύω, fut. εύσω, in terram continentem vertor; (2) incultus sum, negligor. Ab eod.

Χερσὶν, *manibus*, dat. plur. cum ν, a χείρ.

Χέρσινος, ίνη, ινον, idem quod χερσαῖος.

Χερσοειδὴς, ὲς, continenti similis.

Χερσόθεν, *adv.* a littore, a terra, a continenti. A χερσός.

Χέρσοθι, *adv.* in terra, in continenti.

Χερσομανέω, ῶ, valde desertus et incultus fio, silvesco; (2) incultam naturam induo. A μαίνομαι.

Χέρσονδε, *adv.* in terram seu continentem.

Χέρσος γῆ, terra inculta, *Ph.* χέρσος τόπος, inculta terra, *Gl. V.* Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεὼν, illocatas, steriles atque incultas virgines; *Soph. Œd. Tyr.* 1501.

Χερσόω, ῶ, fut. ώσω, desolo, efficio ut terra fiat inculta et deserta; (2) terram continentem efficio; χερσοῦται, desolatur, exsiccatur, sterilescit; (2) fit continens terra. Σαλεύσει αὐτοὺς ἐκ θεμελίων καὶ ἕως ἐσχάτου χερσωθήσονται, *Sap.* 4, 19.

Χέρσυδρος, ου, ὁ, coluber, *Ph.* boa, *Gl. V.* Ex χέρσος et ὕδρα, *hydra.*

Χερσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, incultus; ut χερσώδεις τόποι, dumosa loca, *Ph.* χερσῶδες, dumosum, *Ph.* A χέρσος.

Χεσείω, cacaturio. A χέζω.

Χευάντων, gen. pl. aor. 1. part. act. *Att.* pro 3. pl. aor. 1. imperat. act. χευάτωσαν, v. χέω.

Χεύεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Ion.* et cum ν, pro ἔχευε, a verbo eod.

Χεῦμα, ατος, τὸ, quod fusum, effusum, aut diffusum fluit, flumen. *Gl. V.* unda, fluentum; (2) libamen; (3) vas escarium, discus. *Il.* 23, 561. A χεύω.

Χεύωσι, 3. pl. aor. 1. conj. act. verbi χέω.

Χεύω, fundo. Δάκρυσι χεύω, *Eur. Elec.* 192. *Il.* 7, 336. A

Χέω, capio; unde χείω.

ΧΕ'Ω, *proprie* hio; *unde* capax sum, capio; (2) fundo, effundo, diffundo; (3) liquefacio, liquo. Ἄσπετον χεάσα παμμιγῆ βοὴν, *Lycophr.* 5. Κρῆναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται, *Eur. Hipp.* 751.

Χηλαργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui est velocibus vel albis ungulis. Ex χηλὴ et ἀργός.

Χήλευμα, ατος, τὸ, instrumentum suentis aliquid; (2) ipsum opus textile vel sutile. A χηλεύω.

Χηλευτὸς, ἡ, ὸν, nexilis, plexilis, sutilis; (2) nexus, plexus, sutus. Ab eod.

Χηλεύω, fut. εύσω, suo, plecto, necto. A

ΧΗΛΗ', ῆς, ἡ, forfex cancrorum; (2) ungula bisulca et bipartita instar forficis cancri; *item* ungues avium, *ap. Poet.* (3) specillum bifurcum summa parte incisum, (pes caprinus, *P.*) (4) in sagitta γλυφίς· (5) moles procurrens in mare ad arcendum impetum aquæ; aggeres; *item* pilæ, ejusdem usus, *Ern.*

Χηλινὸς, ἡ, ὸν, plexus, textus. A

Χηλὸς, οῦ, ἡ, arca, seu arcula, capsula; *Il.* 16, 221. *Od.* 21, 51. A χέω, *capio.*

Χήλωμα, τὸ, idem quod χηλὴ, ἡ.

Χήμη, ης, ἡ, hiatus, oscitatio, quæ fit ore hiante; (2) ostrei genus. A χαίνω, seu χάω.

Χήμωσις, εως, ἡ, adfectus albi in oculo, quum illud supra nigrum eminet. Quasi a χημόω, a χήμη.

ΧΗ'Ν, χηνὸς, ὁ καὶ ἡ, anser.

Χηναλώπηξ, εκος, ὁ, qu. dic. vulpanser, avis nomen, *Ph.* ganta. Ex χὴν et ἀλώπηξ.

Χήνειος, εία, ειον, anserinus. A χήν.

Χήνεος, έα, εον, idem et ab eod.

Χηνέλοπες, pro χηναλώπεκες, *Hes.*

Χηνέω, ῶ, irrideo, illudo, *proprie* ore hiante et in cachinnos resoluto, *Hes.*

Χήνημα, ατος, τὸ, illusio. A præc.

Χηνιδεὺς, έως, ὁ, pl. χηνιδεῖς, pulli anserini, quasi a χηνὶς, seu χηνίον. Dim. a χήν.

Χηνίζω, fut. ίσω, tibia cano.

Χηνίον, ου, τὸ, anserculus. Dim. a χήν.

Χήνιος, ία, ιον, anserinus. Ab eod.

Χηνίσκος, ου, ὁ, anserculus, plerumque is qui in puppi navis ad ornamentum effingebatur. Dim. ab eod.

Χηνοβοσκεῖον, ου, τὸ, locus in quo aluntur anseres. A χηνοβοσκός.

Χηνοβοσκία, ας, ἡ, anserum pastio. Ab eod.

Χηνοβόσκιον, ου, τὸ, grex anserum qui una pascuntur. A

Χηνοβοσκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, anseres pascens seu alens. *Ph.* anserarius. Ex χὴν et βόσκω.

Χηνοβοτία, ἡ, idem quod χηνοβόσκιον, τὸ, *Plat. Bud.*

Χηνομεγέθης, εος, ὁ καὶ ἡ, anseris æqualis. Ex χὴν et μέγεθος.

Χηνόμυχον, et

Χηνόπους, herbarum genus, *Plin.* Nyctegreton.

Χηνοτροφεῖον, ου, τὸ, chors in qua aluntur anseres. Ex χὴν et τρέφω.

Χηνυστέω, ῶ, clamo, vociferor. A χήν.

Χηνύστρια, ας, ἡ, hiatus. Ab eod.

ΧΗ'Ρ, ρὸς, ὁ, echinus.

Χήρα, ας, ἡ, vidua. A χῆρος.

Χηράζω, fut. άσω, viduo, viduum vel viduam reddo; et χηράσκω, idem. Τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω, πάτερ ἄπαιδα χηράσκουσαν, *Eur. Ion.* 652. Ab eod.

Χηράμβης, viduarum domus, *Hes.*

Χηραμὶς, ίδος, ἡ, cavernula, latibulum parvum; (2) cava concha. A χηραμός.

Χηραμοδύτης, ου, ὁ, qui ferarum latibula subit. Ex χηραμὸς et δύω, *subeo.*

Χηραμόθεν, ex suis latibulis, *Orph.* A χηραμός.

ΧΗΡΑΜΟ'Σ, οῦ, ὁ καὶ ἡ, caverna, latibulum, lustrum ferarum, *Il.* 21, 495.

Χηράμων, ονος, ὁ, idem.

Χηράσκω, viduo; vid. χηράζω.

Χήρατο, *gavisus est*, aor. 1. med. verbi χαίρω. *Il.* 14, 270. *Apoll. Rhod.* 4, 1628.

Χηρεία, ας, ἡ, viduitas, vita vidua.

Χήρευσις, εως, ἡ, idem. A

Χηρεύω, fut. εύσω, viduus vel vidua sum, viduam vitam dego; (2) destituor, privor, careo, egeo; (3) viduo; (4) vagor solitarius. Καὶ ἐκάθισε Θημὰρ χηρεύουσα ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβεσσαλὼμ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, 2 *Sam.* 13, 20. (2) τὰ ἐγκώμια .... πάθους χηρεύει κατὰ τὸ πλεῖστον, affectu plerumque carent, *Longin.* 8. Ἀνδρῶν χηρεύει, viris caret, *i. e.* non habitatur, *Odyss.* 9, 124. (4) μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων, *Soph. Œd. Tyr.* 479. A χῆρος.

Χηρεῖος· vide χηρήϊος, *Ep.*

Χηρήϊος, ΐα, ϊον, viduus; (2) inordinatus.

ΧΗ͂ΡΟΣ, χήρα, χῆρον, viduus, orbus, indigens.

Χηροσύνη, ης, ἡ, viduitas. A χῆρος. Unde

Χηρόω, ῶ, fut. ώσω, viduo, viduam reddo, orbo, privo, *Il.* 5, 642. Ἅλις δὲ Πριάμου γαῖ' ἐχήρωσ' Ἑλλάδα, *Eur. Cyc.* 297.

Χήρωσε, 3. sing. aor. 1. indic. act. *Ion.* pro ἐχήρωσε, a verbo χηρόω, *desolo.*

Χήρωσις, εως, ἡ, viduitas, celibatus, orbatio, desolatio. A χηρόω.

Χηρωσταὶ, ῶν, οἱ, viduarum tutores; (2) qui propinquitate juncti generi et familiæ, hæredibus qui succedunt, ubi nulli legitimi et propinqui hæredes sunt, *Il.* 5, 158. Ab eod.

Χήτει, dat. sing. *contr.* pro χήτεϊ, a χῆτος.

Χητεία, ας, ἡ, indigentia, inopia. A χῆτις.

Χήτευς, ὁ, indigens, inopia laborans seu penuria, *Hom.* A

Χητεύω, pro χατεύω, *Steph.*

Χητίζω, indigeo, deficio. A χῆτις.

Χῆτις, εως, ἡ, vel χήτης, ητος, ἡ, indigentia, penuria, inopia. A χατέω.

Χῆτος, εος, τὸ, penuria, defectus; occurrit

χήτει,

χήτει, dat. Χήτει χαροποῖο σελήνης, *Aratus*, 1152. Χήτει χαλινοῦ καὶ ἡνιόχου, *Jul. Imp.*

Χητοσύνη, ης, ἡ, idem; (2) viduitas. A χῆτος.

Χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ, humi volans, non multum a terra se attollens volatu. Ex χθαμαλὸς et ἵπταμαι.

Χθαμαλὸς, ἡ, ὸν, humilis, *Od.* 9, 25. A χαμαί. Hinc

Χθαμαλότης, ητος, ἡ, humilitas, *Ph.* A præc.

Χθαμαλόφρων, ὁ, humilia sapiens, *Apollin.*

Χθαμαλόω, ῶ, fut. ώσω, humilem reddo, solo æquo, complano. A χθαμαλός.

ΧΘΕ'Σ, *adv.* heri. Hinc ὁ, ἡ, τὸ, χθὲς, hesternus, a, um.

Χθεσινὸς, ἡ, ὸν, hesternus. A χθές.

Χθιζὰ, *adv.* heri. Ab eod.

Χθιζὸς, ἡ, ὸν, hesternus. *Il.* 1, 424. Ab eod.

Χθιζὸν, *adv.* pro χθὲς, *Hom.*

ΧΘΟ'Α, ἡ, idem quod χθὼν, al. pro. χρόα. al. χόα.

Χθόινος, η, ον, terrenus, terreus. A præc.

Χθονήρης, εος, ὁ, ἡ, idem quod χθόνιος.

Χθονὶ, *terræ*, dat. sing. a χθών.

Χθονία, ἡ, Dea, *Eur.*

Χθονιαφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in terram defertur. Ex χθόνιος et φέρω.

Χθονίοιο, gen. sing. *Ion.* pro χθονίου, a

Χθόνιος, ία, ιον, et χθόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, terrenus, terrestris; (2) qui est alicujus regionis, indigena; (3) subterraneus; mortuus, ad mortuos pertinens; (4) infaustus; (5) sordidus, improbus. (1) χθόνιος ὄφις, serpens a terra genitus, *Apoll. Rhod.* 4, 1398. (3) χθόνιοι θεοὶ, dii inferi. Χθονία χάρις, mors grata. Ἐν οἷς γὰρ χάρις ἡ χθονία ξύν γ' ἀπόκειται, πενθεῖν οὐ χρή, quibus mors exoptata evenit, *Soph. Œd. Col.* 1751. (2) τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄνθ', ὃς οὐκ ἐᾷ... senatum indigenam, *Id. Ibid.* 947. A χθών.

Χθονόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, terræ filius aut filia, terrigena. Ex χθὼν et παῖς.

Χθονόπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, terra fictus. Ex χθὼν et πλάσσω.

Χθονοστιβὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, in terra calcatus vel depressus; (2) terrestris; *Soph. Œd. Tyr.* 309. Ex eod. et στίβος.

Χθονοτρεφὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, terræ alumnus vel alumna. Ex eod. et τρέφομαι.

ΧΘΩ'Ν, χθονὸς, ἡ, terra, humus. *Ph.* tellus.

Χιὰ, ᾶς, ἡ, latebra. A χειά.

Χιάζω, fut. άσω, noto figura literæ Χ, quæ est nota vel versus aut loci spurii, vel alius vitii, &c. (2) decusso. *Gl. Vet.* χιάζειν, decussare. A χῖ litera.

Χιασμὸς, οῦ, ὁ, decussatio; (2) notatio loci in scriptore aliquo litera Χ. (3) Figura Gramm. cum duo verba respondentia duobus prioribus inverso ordine ponuntur, ut primum quarto, secundum tertio respondeat. A χιάζω. Unde

Χιαστὸς, ἡ, ὸν, decussationis formam habens.

ΧΙ'ΔΡΟΝ, ου, τὸ, *Plur.* χίδρα, ων, novella tritici grana.

Χιλεύω, fut. εύσω, sagino; (2) pascor, depascor. Ἀεργοὶ ἵπποι χιλεύουσι, *Nic. Ther.* 635. A

Χιλὴ, ῆς, ἡ, materia esculenta. A χιλός.

Χίλια, ων, τὰ, mille.

Χιλιάκις, millies. A præc.

Χιλίανδρος, ον, mille hominibus constans.

Χιλιαρχέω, ῶ, fut. ήσω, mille viris seu militibus præsum; sum tribunus militaris. A χιλίαρχος.

Χιλιάρχης, ου, ὁ, qui mille viris præest, mille militum tribunus. Ex ἀρχή.

Χιλιαρχία, ας, ἡ, imperium in mille viros, præfectura mille virorum seu militum. *Ph.* tribunatus. A præc.

Χιλίαρχος, ου, ὁ, idem quod χιλιάρχης, *Ph.*

Χιλιὰς, άδος, ἡ, mille, numerus millenarius. A χίλιοι.

Χιλιασταὶ, ῶν, οἱ, millenarii, seu milliarii, qui Christum cum suis ante mundi abolitionem mille annos in his terris regnaturum credunt. A χιλιάς.

Χιλιέτης, ου, ὁ, et χιλιετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est mille annorum. Ex χίλιοι et ἔτος.

Χιλιετία, ἡ, mille anni, *Ar.*

Χιλιοδύναμος, herba mille virtutibus prædita, polemonia, *al.* philetæria, *Diosc. Plin.*

ΧΙ'ΛΙΟΙ, αι, α, mille.

Χιλιόκωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, mille vicos seu pagos habens. Ἐ præc. et κώμη.

Χιλιόμβη, ης, ἡ, sacrificium ex mille bobus seu aliis animantibus. Ex χίλιοι et βοῦς.

Χιλιόναυς, mille instructus navibus, *Eur.*

Χιλιοναύστολος, classis mille navium, *Strab.*

Χιλιοναύτης, mille nautas habens, *Eur.*

Χιλιόπαλαι, *adv.* jamdudum, ante longum tempus.

Χιλιοπλάσιος, ία, ιον, millecuplex; (2) millies auctus.

Χιλιοπλασίως, *adv.* millies plures.

Χιλιόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, millipeda, *Gl. V.*

Χιλιὸς, ἡ, ὸν, millesimus.

Χιλιοστὸς, ἡ, ὸν, millesimus.

Χιλιοστὺς, ύος, ἡ, millesima pars; (2) cohors millenaria, mille viri; millenarius numerus.

Χιλιοτάλαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, mille valens talenta, mille constans talentis. Ex χίλιοι et τάλαντον.

Χιλιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mille amphoras habens, epith. navis. Ex χίλιοι et φέρω.

Χιλιόω, mille drachmis mulcto. A χίλιοι.

Χιλίωρος, ου, ὁ, mille annorum tempus. Ex χίλιοι et ὥρα, *tempus.*

ΧΙΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, pabulum. *Gl. V.* farrago; *item* alii fructus quibus vescuntur homines; alimonia.

Χιλόω, ῶ, fut. ώσω, pasco, pabulum præbeo, *Xen.* A χιλός.

Χιλωτὴρ, ῆρος, ὁ, fiscella pabulo plena quæ equi capiti appenditur. A præc.

Χιμάδιος, et

Χιμάζω, χιμάω, pro χειμάδιος, *Hes.*

Χίμαιρα, ας, ἡ, capra, *Gl. V.* *In fabulis*, chimæra, monstrosa bestia. A χίμαρος.

Χιμαιροβάτης, ου, ὁ, qui capellas init; caprinis incedens pedibus, Panis epith., *Ar.*

Χιμαιροκτόνος, Chimæræ interfector. Χιμαιροκτόνον ἤγαγε φῶτα, *Oppian. Cyneget.* 1, 233.

Χιμαιροφόνος, ὁ καὶ ἡ, interfector Chimæræ.

Χίμαρος, ου, ὁ, caper, *Gl. V.*

Χιμάρους, acc. pl. *Dor.* pro χιμάρους, a præc.

Χιμέτλη, ἡ, idem quod χίμετλον, *Diosc.*

Χιμετλιάω· vide χειμετλιάω, *Steph.*

Χίμετλον, ου, τὸ, pernium, pernio, *Nicand. Ther.* 682.

Χιονόβλαπτος, nive conspersus. Ἄλλως τε ὧδε χιονόβλαπτα εἴη ἂν τὰ Αἰθιόπων ὄρεα ὑπὸ καύματος, *Arr. Ind.* 6, 7.

Χιόνεος, έα, εον, niveus, nivalis; (2) candidus in modum nivis. A χιών.

Χιονίζω, fut. ίσω, dealbo, niveo colore imbuo; (2) nivibus obruo, nive conspergo. *Gl. V.* χιονίζει, nivet; χιονιζόμενος, nivosus, *Gl. V.* Ab eod.

Χιονικὸς, ἡ, ὸν, niveus, *Gl. V.* Ab eod.

Χιόνινος, η, ον, idem, *Ern.*

Χιονόβας, αντος, ὁ, per nives gradiens. Ex χιὼν et βαίνω.

Χιονόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, nive obrutus, *Aristoph. Nub.* 269. Ex χιὼν et βλητός.

Χιονοβολέω, nivibus dejectis obruo. A

Χιονόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nives cœlitus mittit. Ex χιὼν et βάλλω.

Χιονόβοσκος, ον, a nive nutritus. Ex eod. et βόσκω.

Χιονοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nivem referens; (2) niveus, candidus in modum nivis. Ex χιὼν et εἶδος.

Χιονόεις, idem quod χιονώδης, *Nic.*

Χιονοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui nive nutritur et alitur; (2) nivosus. Χιονοθρέμμονας διαπέρασ' Ἰδαίαν νυμφᾶν σκοπιάς, *Eurip. Hel.* 1339. Ex χιὼν et θρέμμα.

Χιονόκτυπος, ὁ καὶ ἡ, nive sparsus. Κυλλανίας χιονοκτύπου, *Soph. Aj.* 696.

Χιονόπεζα, ἡ, candidos pedes habens, pulchra, epith. auroræ.

Χιονότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nivibus alitur, nivibus victitans. Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα, *Eurip. Phœn.* 809. Ex χιὼν et τρέφω.

Χιονόχροος, ον, qui nivei est coloris, niveus, *Ath.*

Χιονόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, niveus, candidus.

Χιονόω, ῶ, nivibus obruo, nive operio; (2) dealbo, niveo colore imbuo. A χιών.

Χιονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nivosus, nivalis, nivibus oppletus; (2) niveus, candidus in modum nivis, albus. Ab eod.

Χιονωτὸς, ἡ, ὸν, vel ὁ καὶ ἡ, nive obrutus, nivalis. Φύσιν χιονωτὸν ἀμείψας, *Nonn. P.* 4, 46. A χιονόω.

Χιόων, ningens, nivem emittens, *Hesiod. V. L.*

Χιραλέος, έα, έον, qui fissuras habet in manibus. A χιρὰς pro χειράς.

Χιράς· vide χειράς, *Eust.*

Χιρόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, qui habet fissuras in pedibus. Ex χιρὰς et πούς.

ΧΙΤΩ'Ν, ῶνος, ὁ, tunica, subucula, *Ph.*

Χιτωνάριον, χιτωνισκάριον, τὸ, tunicula, *Ep. Steph.*

Χιτωνίζω, tunico, *Gl. V.* A χιτών.

Χιτώνιον, ου, τὸ, tunicula; (2) muliebris tunica. Dim. a χιτών.

Χιτωνίσκος, ου, ὁ, tunicula. *Gl. V.* interula, indusium. Ab eod.

Χιτωνοπώλης, ου, ὁ, sagarius. *Gl. V.* qui tunicas vendit.

Χιῶ, χαράσσω, induco, cancello, *Gl. V.* Ὁ δ' ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος τὴν πᾶσαν κατεχίωσεν ἐκείνην τραγῳδίαν, *Tzetz. Chil.* 11, 36. A χιόω, a χῖ.

ΧΙΩ'Ν, όνος, ἡ, nix.

ΧΛΑ'ΖΩ, sibilo, strepo.

ΧΛΑΙ'ΝΑ, ης, ἡ, læna, palla, *Gl. V.*

Χλαῖνις, ἡ, idem quod χλαῖνα, *Ar.*

Χλαινοθήρας, ὁ, lænarum venator, ut qui in balneis insidiantur lavantium vestibus, *Steph.*

Χλαινουργικὴ, ῆς, ἡ, sagaria. *Gl. V.* ars conficiendi lænas, opificium lænarum. Ex χλαῖνα et ἔργον.

Χλαινόω, ῶ, f. ώσω, læna induo aut operio; (2) induo. A χλαῖνα.

Χλαίνωμα, τὸ, læna, exuvium, *Ep.*

Χλαμὺς, pro χλαῖνα, *Hes.*

Χλαμυδηφόρος, ὁ, chlamidatus, *Theocr.*

Χλαμύδιον, ου, τὸ, parva chlamys. Dim. a χλαμύς.

Χλαμυδοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, chlamydis formam gerens. Ex eod. et εἶδος.

Χλαμυδοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui chlamydes conficit. Ex χλαμὺς et ποιέω.

Χλαμυδουργία, ας, ἡ, ars conficiendi chlamydes.

Χλαμυδουργικὸς, ἡ, ὸν, ad illum qui chlamydes conficiendas suscipit pertinens. A

Χλαμυδουργὸς, οῦ, ὁ, qui chlamydes conficit. Ex χλαμὺς et ἔργον.

Χλαμυδοφορέω, ῶ, chlamydem gesto.

Χλαμυδόω, ῶ, chlamyde vestio. A χλαμύς.

Χλαμυδωτὸς, ἡ, ὸν, chlamydatus. A præc.

ΧΛΑΜΥ'Σ, ύδος, ἡ, chlamys. *Gl. V.* vestis quæ tunicæ superindui solet, magnifica et ducum propria; (2) paludamentum.

Χλανίδιον, ου, τὸ, lænula tenuior et mollior. Dim. a χλανίς.

Χλανιδοποιΐα, ας, ἡ, ars conficiendarum molliorum et pretiosarum vestium.

Χλανιδοποιὸς, οῦ, ὁ, qui easdem conficit. A ποιέω.

Χλανιδουργία, ἡ, idem quod χλανιδοποιΐα, *Steph.*

Χλανιδωτὸς, οῦ, sagatus, *Gl. V.* A χλανιδόω, quod est a χλανίς.

Χλανὶς, ίδος, ἡ, læna tenuior et mollior, et pretiosior. *Gl. V.* læna. A χλαῖνα.

Χλανισκίδιον, τὸ, Dim. a χλανίς, *Ern.*

Χλανίσκιον, ου, τὸ, penula. Ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια, *Aristoph. Ach.* 524.

Χλευάζω, fut. άσω, ludificor, *i. e.* ludo, derideo, irrideo, subsanno, cavillor. Ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε καὶ κατεφρόνει. *Luc. Toxar.* Παίζων καὶ χλευάζων, *Aristoph. Ran.* 375. A χλεύη.

Χλευαξ, ὁ, idem quod χλευαστής, *Poll.*

Χλευασία, ας, ἡ, irrisio, illusio. A χλευάζω.

Χλεύασμα, τὸ, idem.

Χλευασμὸς, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

Χλευαστὴς, οῦ, ὁ, illusor, irrisor.

Χλευαστικὸς, idem quod χλευαστής, *Poll.*

Χλευ-

Χλευαςικῶς, illudendi causa, per irrisionem.
ΧΛΕΥ'Η, ης, ἡ, risus, illusio, ludibrium.
Χλῆδος, pro χλῖδος, *Harpocr.*
ΧΛΙΑΙ'ΝΩ, fut. ανῶ, tepefacio, modice calefacio; χλιαίνομαι, tepeo, tepesco, tepefio. Ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις σὺ, χλιανεῖς σεαυτὸν, *Aristoph. Lys.* 489. Ἐχλιαινόμην ἐγὼ πρὸς τὸν ἥλιον, *Id. Conc.* 64.
Χλίανσις, ἡ, idem quod χλιαρότης, *Steph.*
Χλιαρὸς, ρὰ, ρὸν, tepidus. A χλιαίνω. Hinc
Χλιαρότης, ητος, ἡ, tepor, tepiditas, *Gl. V.*
Χλίασμα, τὸ, fomentum, seu medicamentum tepidum, *Hpp.*
Χλιδαίνω, idem quod χλιδάω.
Χλιαῖσι, deliciis, dat. pl. *Ion.* pro χλιδαῖς.
Χλιδανὸς, ἡ, ὸν, delicatus; (2) luxuriosus. A χλιδὴ, seu χλιδάω.
Χλιδανόσφυρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qui teneras et delicatas pedum plantas habet, tenellos habens pedes, pulcher. A præc. et σφυρόν.
Χλιδανῶς, *adv.* delicate, molliter; (2) luxuriose. A χλιδανός.
Χλιδάω, ῶ, luxui deditus sum, in deliciis vivo, sum delicatus; (2) floreo, suavis sum, ut χλιδῶσα μορφή. Ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς, *Soph. El.* 362. A χλιδή.
Χλίδειος, εία, ον, mollis, delicatus, luxuriosus. Ab eod.
Χλιδὴ, ῆς, ἡ, deliciæ, luxus; (2) effœminata mollities; (3) vestis delicata, qua uti solent homines luxui dediti; Χλιδαὶ, *apud Soph.* gemmæ aut uniones, *Ern.* A χλίω.
Χλίδημα, ατος, τὸ, luxus, deliciæ; (2) id quo luxuriamur. A χλιδάω.
Χλῖδος, εος, τὸ, idem et ab eod.
ΧΛΙ'ΔΟΣ, ȣ, ὁ, cumulus seu acervus lapidum, excrementorum et similium, quæ fluvius aut torrens unum in locum convehit, al. χλῆδος. Vid. *Ern.*
Χλιδὼν, ῶνος, ὁ, brachiale, monile. A χλίω.
Χλιδωνόπους, qui circum pedes habet χλιδῶνας, i. e. ornamenta luxuriosa, *Hes.*
Χλιήνας, aor. 1. part. act. *Att.* pro χλιάνας, a χλιαίνω, *tepefacio.*
Χλίοεις, idem quod χλιαρὸς, *Nic.*
ΧΛΙ'Ω, deliciis frango, luxu effœmino.
ΧΛΟ'Α, ας, χλόη, et χλοίη, ης, ἡ, herba virens, gramen, vel viride germen. *Gl. V.* χλόη, viriditas, herba, gramen, muscus, farrago, folia; (2) Cereris epith.
Χλοάζω, f. άσω, viridis sum, vireo. A χλόα.
Χλοανθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, virescens. Ex χλόα et ἄνθος.
Χλόασμα, ατος, τὸ, viror. A χλοάζω.
Χλοαυγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, virore nitens; (2) virentium splendorem referens. Ex χλόα et αὐγή.
Χλοάω, ῶ, idem quod χλοάζω.
Χλοερὸς, ρὰ, ρὸν, virenti gramini similis, herbaceus, viridis, pubescens, florens; χλοεροῖς, frondentibus, *Ph.* A χλόη.
Χλοεροτρόφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, alens herbosa seu virentia, in quo virentia proveniunt; at χλοερότροφος, herbis pastus. Ex τρέφω.
Χλοερῶ, *viridis*, gen. sing. *Dor.* pro χλοερȣ̃.
Χλοεύνης, pro quo χλεύνης, *Hom.*
Χλοήβαφος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, coloris herbidi seu graminei, viridis. Χλοήβαφος χροίη, *Aret.* Ex χλόη et βάπτω.
Χλοηκομέω, herbesco, vireo. Ex eod. et κόμη.
Χλοηρὸς, ρὰ, ρὸν, idem quod χλοερός.
Χλοητόκος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, qu. dic. herbam virentem pariens, herba vestitus. A τίκτω.
Χλοηφορέω, ῶ, f. ήσω, herbam seu gramen viride fero, vel herbesco seu herbasco. A
Χλοηφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, viridem herbam seu viridia gramina ferens. Νοτὶς ἐπέρχεται γαίας χλοηφόρȣ, *Eur. Ph.* 650. A φέρω.
Χλοιάω, ῶ, idem quod χλοάω.
Χλοιδάω, pro χλιδάω, *Hes.*
Χλοιώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, virenti gramini similis, herbaceus, viridis, vel ex virore pallescens. A χλοίη, pro χλόη, seu χλόα.
Χλοόκαρπος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, cujus fructus viret.
Χλοόμορφος, ον, herbæ colorem habens. A μορφή.

Χλοοποιέω, herbam produco.
Χλόος, *contr.* χλȣ̃ς, ὁ, viror; (2) pallor. A χλόα.
Χλευνάζομαι, f. άσομαι, quiritor, lamentor.
Χλȣ́νειος, εία, ειον, aprugnus; (2) suillus, porcinus. A
ΧΛΟΥ'ΝΗΣ, ȣ, ὁ, in virente gramine cubans; (2) agrestis; (3) aper.
Χλȣνὸς, ȣ̃, ὁ, dicitur aurum, ob pallorem.
Χλοώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, virenti gramini similis; (2) herbaceus, herbidus, viridis. A χλόα.
Χλȣ̃νις, ἡ, insidiæ, *P.* exuberantia, *H.* testium exsectio, *Stanl. Æsch.*
Χλωράζω, viridi pascor gramine, *Gal.* A χλωρός. Hinc
Χλώρασμα, ατος, τὸ, viror; (2) pallor.
Χλωραίνω, viridem reddo, *Gl. V.* χλωραίνει, viret; χλωραίνομαι, vireo, *Gl. V. Soph.*
Χλωρανθέω, virens floreo, *Hes.*
Χλωραύχην, ὁ, ἡ, collum viride habens.
Χλωρεὺς, έως, ὁ, avis, dicta a colore; (2) luteus. A χλωρός.
Χλωρηὶς, ΐδος, ἡ, virens, viridis; (2) lutea, *avis.* Ab eod.
Χλωρίασις, εως, ἡ, viror; (2) pallor. Quasi a χλωριάω.
Χλωρίζω, f. ίσω, viridis sum, vireo. Κοιλάδος χλωριζȣ́σας, *Lev.* 14, 37.
Χλωρίον, vel χλωρεῖον, ȣ, τὸ, animalculum viride.
Χλωρὶς, ΐδος, ἡ, Chloris, Dea florum; (2) luscinia, quoniam vere, quum omnia virent, apparet.
Χλωρίων, avis nomen, a colore vireo, *Gaz.*
Χλωροποιὸς, ὸν, viride reddens. A ποιέω.
Χλωρίτης, ȣ, ὁ, viridans, virens; (2) gemma. A
Χλωρὸς, ρὰ, ρὸν, virens, herbidus, virens in modum germinum recens ex planta germinantium; unde (2) recens, ut τυρὸς χλωρὸς, caseus recens; (3) mollis, tener; (4) vigens, vividus; (5) pallidus, flavus; (6) pallidum faciens. A χλοερός. Unde
Χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas, viror; (2) pallor.
Χλωρόκομος, ὁ, qui viridi coma est, *Ep.*
Χλωροσαύρα, viridis lacerta, *Sch. Theoc.*
Χλωροφαγέω, virentibus herbis vescor, *Hipp.*
Χναῦμα, ατος, τὸ, quod carpitur et catillonum more deglutitur. Dim. χναυμάτιον. A χναύω.
Χναυςικὸς, ἡ, ὸν, catillo, gulosus. Ab eod.
ΧΝΑΥ'Ω, f. αύσω, carpo, vellico; (2) catillonum more voro et deglutio.
Χνοάζω, et χνοάω, f. άσω, lanugine obsitus sum. A χνόος.
Χνόη, ης, ἡ, strepitus; (2) fistulæ rotæ cui axis immittitur; interdum et ipsa axis extrema pars, quæ modiolo inseritur. Χνόαι τὰ ἀκραξόνια, περὶ ἃ αἱ χοινοκίδες, *Schol. in Æschyl. S. T.* 156. Ab eod.
Χνόος, ȣ, ὁ, rasura; (2) lanugo, pubes; (3) tomentum, quo culcitræ inferciuntur, ex tenera lana constans; (4) tenues paleæ et glumæ. Etiam pro spuma. A χναύω.
Χνοόεις, et
Χνοώδης, idem quod χνοώδης, *Tryph. Anac.*
Χνȣ̃ς, ȣ̃, ὁ, lanugo, *Gl. V.* A χνόος.
Χνοώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, lanuginosus; (2) pulverulentus. A χνόος.
Χοαῖος, αία, αῖον, congium capiens seu æquans. A χοεύς.
Χοανεύω, fundo et liquo. A χοάνη.
Χοάνη, ης, ἡ, fornax fusoria; (2) infundibulum, sive vasculum in summo oris lati, et in imo fistulam habens, quo uti solent in liquore in vas angustius transfundendo; (3) cavum cerebri meatus excipiens. A χέω.
Χοάνοιο, gen. sing. *Ion.* pro χοάνȣ, a χόανος.
Χόανον, ȣ, τὸ, vel χόανος, ȣ, ὁ, vas ex argilla, quo argentarii et chymici utuntur in liquefaciendis ac fundendis metallis; (2) fornax fusoria, *Il.* 18, 470.
Χοεῖον, τὸ, crassum intestinum, *Suid.*
Χόες, festum apud Athenienses in Novembri agi solitum, quod ἀνθεςήρια quoque vocari a mense ἀνθεςηριῶν accepto nomine scribunt.
Χοεὺς, έως, ὁ, congius, mensura liquidorum apud Atticos capiens sextarios sex, sive libras novem, sive cotylas Atticas duodecim. A χέω, *capio.*
Χοὴ, ῆς, ἡ, libamen; χοαὶ, inferiæ. A χέω. Hinc
Χοήρης, εος, ὁ ᾗ ἡ, aptus ad fundendum.
Χοηφόρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, libamina gestans; (2) inpr. mortuorum bustis infundenda, seu ad inferias. Ex χοὴ et φέρω.
Χοΐδιον, τὸ, Dim. a χοεύς.
Χοϊκὸς, ἡ, ὸν, pulvereus; (2) terreus, terrenus. A χȣ̃ς.
Χοινίκιον, ȣ, τὸ, idem quod
Χοινικὶς, ΐδος, ἡ, modiolus rotæ, modium seu fistula cui infixi sunt radii. Συρίγγων ἄιον φθόγγον ὑπαζονίων, *Callim.* Ubi *Scholiast.* Συρίγγων, i. e. χοινικίδων. A χοῖνιξ.
Χοινικομέτρης, ȣ, ὁ, qui chœnice metitur seu dimetitur et distribuit. Ab eod. et μετρέω.
ΧΟΙ~ΝΙΞ, ικος, ἡ, mensuræ nomen sextarios duos continentis, seu cotylas quatuor. *Gl. V.* semimodium, *Philox.* bilibre.
Χόϊνος, pro χοϊκὸς, *Steph.*
Χοιραδώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, strumosus; (2) rupes e mari aliquantum eminentes habens, scopulosus. A
Χοιρὰς, άδος, ἡ, porcula; (2) rupes e mari aliquantum eminens, ita ut porco natanti similis sit; (3) tumor glandulosus. *Gl. V.* struma; χοιράδες, strumæ, *Ph.* A χοῖρος.
Χοιρεῖος, εία, εῖον, vel χοίρειος, εα, εον, porcinus. Ab eod.
Χοιρίδιον, ȣ, τὸ, porcellus. *Gl. V.* sucula. Dim. a χοῖρος.
Χοιρίλη, ἡ, Hecuba, f. quod multiplici prole scrofam æquarit, *Ath.*
Χοιρίναι, αἱ, conchæ quædam marinæ, quibus Athenienses in suffragiis ferendis utebantur. A
Χοίρινος, ίνη, ινον, porcinus. *Gl. V.* χοίρινον, porcarium.
Χοιρίον, ȣ, τὸ, porculus, porcellus; (2) pudendum muliebre. A χοῖρος.
Χοίριος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, et χοίριος, ία, ιον, porcinus, suillus. A χοῖρος.
Χοιροβοσκὸς, ȣ̃, ὁ, porcorum pastor, *Ph.*-subulcus. *Gl. V.* porcarius. Ex eod. et βόσκω.
Χοιρογρύλλιος, ȣ, ὁ, majoris muris genus in Palæstina, Ægypto, et Libya. *Gl. V.* χοιρογρύλλιος ἤγȣν ἐχῖνος χερσαῖος, erinaceus, seu *echinus terrestris.* Ex eod. et γρύλλος.
Χοιροθλὶψ, ῖβος, ὁ, stuprator, *Aristoph. Vesp.* 1359. Ex χοῖρος et θλίβω.
Χοιροκομεῖον, ȣ, τὸ, hara, *Aristoph. Vesp.* 840. Ex eod. et κομέω.
Χοιροπίθηκος, ȣ, ὁ, simia porcaria.
Χοιροπωλέω, ῶ, porcos seu sues vendo; χοιροπωλεῖν dicitur etiam de fœmina, quæ suum χοῖρον venalem habet, ut meretrix.
Χοιροπώλης, ȣ, ὁ, porcorum venditor.
Χοῖρος, ȣ, ὁ ᾗ ἡ, porcus; (2) pudendum muliebre.
Χοιροσπέλεθος, ȣ, ὁ, succerda, stercus porcinum.
Χοιροσφαγεῖον, ȣ, τὸ, locus ubi porci mactantur. *Gl. V.* confectorium. A σφαγή.
Χοιροσφάγος, ȣ, ὁ, porcorum jugulator. A præc.
Χοιροτροφεῖον, ȣ, τὸ, locus in quo porculi aluntur et saginantur, hara. Ex τρέφω.
Χοιροψάλας, *Dor.* pro χοιροψάλης, ȣ, ὁ, pudendi muliebris contrectator, vel qui pudendum muliebre vellit. A ψάλλω.
Χοιρωδία, ἡ, impuritas, obscœnitas. A
Χοιρώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, porcinus. A χοῖρος.
Χολαγωγὸς, ἡ, ὸν, bilem ducens seu educens.
Χολαῖος, αία, αῖον, biliosus, felleus. Hinc τὸ χολαῖον, ȣ, hepar. A χολή.
Χολὰς, άδος, ἡ, intestinum, *Il.* 4, 526. Ab eod.
Χολάω, ῶ, bile mihi jecur accenditur, ira inflammor, irascor; (2) furo, insanio. Ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ; *Joan.* 7, 23. Ab eod.
Χολέρα, ας, ἡ, cholera, morbus in quo bilis vel per vomitum vel per secessum excernitur; (2) tubus per quem aqua e tecto defluit. Ab eod. Hinc
Χολερικάω, ῶ, cholera laboro, cholericus sum.

Χολερικὸς, ή, όν, choleræ similis; χολερικὰ πάθη, morbi quales sunt cholera laborantium; (2) obnoxius choleræ, cholericus.
Χολερώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, idem.
ΧΟΛΗ', ῆς, ἡ, bilis, fel; (2) ira; (3) nausea; (4) atramentum sepiæ.
Χοληγαγικὸς, ή, όν, bilem educens seu evacuans; (2) melius χολαγωγικός. Ex χολὴ et ἄγω.
Χοληγαγὸς, ή, όν, idem, et ex iisd.
Χοληγὸς, ή, όν, idem, et ex iisd.
Χοληδόχος, ου, ὁ ἡ, ἡ, fel seu bilem recipiens. Ex χολὴ et δέχομαι.
Χολητὸς, idem quod χοληγὸς, *Gal.*
Χολημεσία, ας, ἡ, fellis seu bilis vomitio; (2) fastidium, nausea. Ex χολὴ et ἐμεσία.
Χολικὸς, ή, όν, biliosus, felleus; (2) iracundus. A χολή. Unde
Χόλιξ, ικος, ἡ, intestinum crassum.
Χόλιος, ία, ιον, iratus, infestus. *Ph.* χολιός. A χόλος.
Χολοβαφὴς, έος, ὁ ἡ, ἡ, χολόβαφος, χολοίβαφος, χολοιβάφος, et χολοβάφινος, ον, felle imbutus, bile saturatus, flavus, *Aret.* Νέρθε δὲ πώγων ἔπλεθ' ὑπ' ἀνθερεῶνα χολοιβάφος, *Nic. Ther.* 443. Ex χόλος et βάπτω.
Χολοειδὴς, έος, ὁ ἡ, ἡ, biliosus. Χολοειδὲς αἷμα, *Aret.* A χολή. Unde
Χολόεις, όεσσα, όεν, biliosus, felleus.
Χολοιβόρος, bilis in modum exedens et erodens, *Nic.*
Χόλοιο, *bilis*, gen. sing. *Ion.* pro χόλου, a χόλος.
Χολοποιὸς, bilem conciens seu commovens; τὸ, abrotonum, *Dioc.*
Χόλος, ου, ὁ, fel, bilis; (2) iracundia, *Gl. V.* A χολή.
Χολούμενοι, *irati*, nom. pl. præs. part. med. *contr.* pro χολοόμενοι, a
Χολόω, ῶ, bile inflammo, ad iram concito; (2) χολοῦμαι, indignor, irascor; χολωθεὶς, iratus, a. 1. pass. part. Εἰ γάρ τι λέξεις, ὧν χολώσεται στρατὸς, *Eur. Tro.* 782. Αὐτῷ χολωθεὶς, *Soph. Antig.* 1249. Ἀκοῦ δ' ἄχος, ὅ μ' ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ ἄθεος, *Soph. Trach.* 1035. A χόλος.
Χολώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ· vide χολόεις. A χολή.
Χολωθεῖσα, a. 1. part. pass. f. g. verbi χολόω.
Χολωσάμενον, acc. sing. a. 1. part. med.
Χολωσέμεν, f. 1. inf. act. *Ion.* pro χολώσειν. Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ad iram impulsurum, *Il.* 1, 78.
Χολωσέμεναι, fut. idem, *Dor.*
Χολῷτο, 3. sing. perf. opt. pass. *Ion.* pro κεχολῷτο.
Χολωτὸς, ή, όν, iratus, iracundus; *Il.* 4, 241. A χολόω.
Χονδράκανθος, ου, ὁ ἡ, ἡ, spinam habens ex cartilagine; (2) cartilagineus. Ex χόνδρος et ἄκανθα.
Χονδρεύω, facio alicam, ptisanam, seu similam, *Hes.*
Χονδριάω, ῶ, grumos refero.
Χονδρίβος ἄρτος, idem quod χονδρίτης, *Ath.*
Χονδρίλη, vel χονδρίλλη, ης, ἡ, chondrila vel chondrilla, *herba.* A χόνδρος. Unde
Χονδρίον, ου, τὸ, idem quod χόνδρος.
Χονδρίτης, ου, ὁ, farreus; fœm. χονδρῖτις, farina crassior.
Χονδροβολέω, opus tessellatum vel musivum facio.
Χονδροβολία, ars tessellatum opus struendi. A
Χονδροβόλος, ου, ὁ, tessellator, qui opus tessellatum facit. Ex χόνδρος et βάλλω.
Χονδροκοπεῖον, ου, τὸ, mola ubi alica frangitur. Ex χόνδρος et κόπτω.
Χονδρονευρώδης, ες, cartilagineus et nervosus.
Χονδροπτισάνη, ἡ, alica integra.
Χονδρὸς, ρά, ρόν, grumo similis. A
ΧΟ'ΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, grumus concretus; (2) alica; (3) cartilago; (4) lapillus, tessella, granum, &c.
Χονδροσύνδεσμος, ου, ὁ, cartilagineum ligamentum, *R.*
Χονδρότυπος, ου, ὁ ἡ, ἡ, ex cartilagine formatus, seu cartilaginis figuram gerens, cartilagineus. Ex χόνδρος et τύπος.

Χονδροφυὴς, ὲς, alicæ similis. Ex eod. et φύομαι.
Χονδρώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, speciem grumi gerens; (2) cartilagineus. A χόνδρος.
Χόνος, χόννος, ου, ὁ, poculum. A χόω.
Χοοπότης, ου, ὁ, qui congios ebibit, vinosus; epith. Bacchi.
Χόος, ου, *contr.* χοῦς, οῦ, ὁ, terra egesta, agger, *Gl. V.* χόος, humus; χοῦς, pulvis, *Ph.* (2) congius, *Gl. V.* A χέω.
Χοράγιον, ου, τό· et
Χοραγὸς, οῦ, ὁ· vide χορηγός.
Χοραύλης, ου, ὁ, qui tibias in choro inflat. Ex χορὸς et αὐλὸς, *tibia.*
Χόρδαψος, vel χορδαψὸς, οῦ, ὁ, tumor tenuis in intestinis; (2) chorda in instrumento musico aut arcu. Ex χορδὴ et ἅπτω.
Χόρδευμα, ατος, τὸ, chorda, intestinum; (2) cibus e concisa carne. A
Χορδεύω, f. εύσω, implico et involvo, ut chordæ involvi solent; seu in partes minutas carnem seco: vid. καταχορδεύω. Χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα ἅπαντα, *Aristoph. Eq.* 214. A
ΧΟΡΔΗ', ῆς, ἡ, intestinum crassum; (2) lactes; (3) cibus e consecta carne, aut farcimen; (4) chorda in instrumento musico; χορδαὶ, fides, *Gl. V.*
Χορδολογέω, ῶ, f. ήσω, chordis loquor, i. e. fidibus cano. A præc. et λόγος.
Χορδοποιέω, ῶ, fut. ήσω, chordas conficio.
Χορδοποιΐα, ας, ἡ, chordarum confectio: A
Χορδοποιὸς, οῦ, ὁ, qui chordas vel nervos conficit. Ex χορδὴ et ποιέω.
Χορδοποιϊκὸς, ή, όν, ad eos pertinens qui chordas conficiunt. A χορδοποιΐα.
Χορδοποιϊκῶς, more eorum qui chordas conficiunt, *Poll.*
Χορδοπώλης, ου, ὁ, qui chordas vendit.
Χορδοστροφία, ας, ἡ, fidicula. A χορδὴ et στροφή.
Χορδοτονία, ας, ἡ, chordarum intentio. A
Χορδότονος, ον, chordis intentus; τὸ χορδότονον, instrumentum musicum cui chordæ intenduntur. A τείνω, seu τόνος.
Χορδόω, ῶ, idem quod χορδεύω.
Χορεία, ας, ἡ, tripudium cum cantu mixtum, chorea. *Gl. V.* saltatio. A χορεύω.
Χορεῖος, εία, εῖον, quo chorus utitur; (2) *subst.* pes prosodicus, qui et trochæus dicitur.
Χορεῖσις, ἡ, saltatio, *Suid.*
Χόρευμα, ατος, τὸ, saltatio. Βάκχιον χόρευμα παρθένοισι Θηβαίαισι, Bacchica festivitate celebrandam rem, *Eurip. Phœn.* 658. A χορεύω.
Χορευτὴς, οῦ, ὁ, saltator. Ab eod. Hinc
Χορευτικὸς, ή, όν, saltatorius, *Gl. V.*
Χορεύω, fut. εύσω, choros agito seu celebro, choros exerceo seu duco, salto, tripudio; (2) deum choreis celebrare; (3) incitare ad celebrandas choreas, de deo; (4) agitare, turbare, emovere mente. τὸν ἀκειρεκόμαν χορεύων, *Pindar. Isth.* 1, 8. (2) αἱ πάννυχοι σε μαινόμεναι χορεύουσι, *Soph. Antig.* 1152. (3) ἔτω καταπαύσωμεν Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν, incitarunt ad celebrandas choreas, *Eurip. Herc. Fur.* 688. (4) τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, incitabo, *Eurip. Herc. Fur.* 873. Ἐχόρευσε ἀμφὶ κιθάραν, *Eur. Alc.* 580. Βούλομαι χορεῦσαι ὑφ' ἡδονῆς, *Aristoph. Plut.* 288. A χορός.
Χορήγει, 3. sing. præs. imperat. act. *contr.* pro χορήγεε, a χορηγέω, *suppedita.*
Χορηγεῖον, ου, τὸ, vel χορήγιον, locus in quo chori seu choreæ ducuntur; (2) locus in quo chorus a chorago suis ornamentis instruitur; (3) ipsum instrumentum chori, hoc est, ea quæ instruendo adornandoque choro necessaria sunt, unde (4) impensa; (5) annona, commeatus.
Χορηγέω, ῶ, fut. ήσω, chori dux sum, chorum duco, choro præeo, seu chorum erudio et doceo; (2) choragus sum, i. e. choris sumptus præbeo, meis sumptibus chorum adorno; et (3) *simpliciter*, sumptus præbeo, porrigo, suppedito, subministro, largior; unde *in pass.* de iis qui, in quocunque genere abundant, præditi sunt aliqua facultate, ut ingenio, pulcritudine; denique τὸ κεχορηγημένον, quod est in aliquo genere exquisitum. Βασιλεία τῶν Περσῶν χρήματα χορηγεῖν ἡμῖν προτρέψονται, *Dem.* τὸ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις, *Polyb.* A χορηγός.

Χορήγημα, τὸ, id ipsum quod subministratur seu suggeritur, suppeditatio. A præc.
Χορηγία, ας, ἡ, munus choragi, officium quo choragus fungitur; (2) erogatio sumptuum in ludos choricos, et *simpl.* erogatio et largitio, præbitio. A
Χορηγὸς, οῦ, ὁ, dux et magister chori, choragus *dialecto Dorica et communi*; (2) qui sumptus aliquos præbet sacris choreis, &c. dialecto Attica; *item universe* suppeditator, subministrator. Ex χορὸς et ἄγω, vel ἡγέομαι.
Χορηγοῦντας, acc. pl. præs. part. act. a χορηγέω.
Χορῆτις, ιδος, ἡ, socia chori, saltationis.
Χοριαμβικὸν μέτρον, quod constat choriambis, *Steph.*
Χορίαμβος, pes ex chorio et Iambo, *Steph.*
Χορικὸς, ή, όν, choricus, ad chorum pertinens. A χορός. Unde
Χόριον, vel χορίον, ου, τὸ, membrana quæ fœtum ambit, secundinæ. *Gl. V.* χορίον γυναικὸς, folliculum *mulieris*; (2) cibus e χορίοις, seu intestinis, *ap. Theoc.* (3) corium.
Χοριοειδὴς, idem quod χοροειδὴς, *Steph.*
Χόριος, ου, ὁ, idem quod χορεῖος, sive trochæus.
Χοροβατέω, ῶ, choros agito, salto, *Suid.*
Χοροδέκτης, ου, ὁ, qui chorum recipit; (2) qui choreis præest. A δέχομαι.
Χοροδιδασκαλία, ἡ, munus chorodidascali, *Xen.*
Χοροδιδασκαλικὸς, ή, όν, choris docendis, ducendis aptus; ἡ χοροδιδασκαλικὴ, sc. τέχνη, ars instruendi chori.
Χοροδιδάσκαλος, ου, ὁ, chori magister.
Χοροειδὴς, έος, ὁ ἡ, ἡ, similis involucro fœtus, quod χορίον nominatur. Ab εἶδος.
Χοροήθης, εος, ὁ ἡ, ἡ, choreis adsuetus. Ex ἦθος.
Χόροι, quidam pro χῶροι, seu τόποι, *Eust.*
Χοροθαλὴς, ὲς, belle saltans, seu choreas agens. A θάλλω.
Χορομανὴς, ὁ ἡ, ἡ, choris, saltationibus vehementer gaudens, seu deditus. Epith. Bacchi. A μαίνομαι.
Χορομανία, ας, ἡ, studium saltandi, saltatio. A præc.
Χοροιτυπέω, salto, tripudio. Χοροιτυπέοιεν ὁμοῖαι, *Opp. Cyn.* 4, 342.
Χοροιτυπία, ας, ἡ, chorus, vel chorea, saltatio. Ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, *Il.* 24, 261. A
Χοροιτύπος, ου, ὁ ἡ, ἡ, qui in choro seu chorea terram pedibus pulsat, saltator. Ex χορὸς et τύπτω.
Χοροκιθαριστὴς, οῦ, ὁ, qui cithara choro accinit.
Χοροκτυπία, ἡ, saltatio.
Χορολέκτης, ὁ, idem cum χοροδιδάσκαλος, nisi pro χοροδέκτης.
Χορόνδε, *adv.* in chorum, ad choream.
Χοροπαίκτης, ου, ὁ, saltator, choreis ludere amans. Ὑψηλῶν ὀρέων ἔφοροι, κεραοὶ χοροπαῖκται, Πᾶνες, *Analecta Brunck.* 2, 107.
Χοροποιΐα, ἡ, chori institutio.
Χοροποιὸς, οῦ, ὁ, qui chorum instituit sumptu suo; (2) chori magister. (2) ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ, *Soph. Aj.* 698. Ex χορὸς et ποιέω.
ΧΟΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, chorus, cœtus canentium, saltantium, lætantium; (2) chorea, tripudium; (3) χορὸν διδόναι dicuntur choragi, αἰτεῖν et λαβεῖν poetæ comici vel tragici.
Χοροστὰς, άδος, ἡ, ἑορτὴ, solennia in quibus saltationes fiunt; *Nonn.*
Χοροστασία, ας, ἡ, chorus, chorea, tripudium, saltatio. Οὐδ' ὄαροι νυμφῶν, οὐδὲ χοροστασίαι, *Call. P.* 66. Ex χορὸς et ἵστημι.
Χοροστάτης, ου, ὁ, præcentor, præsultor. Ab iisd.
Χοροστατέω, chorum instituo, choro præeo, *Suid.* Ab iisd.
Χορτάζω, f. άσω, gramine pasco, fœno sagino. Et simpl. pasco, saturo, satio; κεχορτασμένος, saturatus, *Gl. V.* perf. pass. part. ἐχορτάσθησαν, satiati sunt, a. 1. pass. 3. pl. Χορτάσαι ὄχλον, *Matt.* 15, 33. ἄρτων, *Marc.* 8, 4.

8, 4. Ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων Luc. 16, 21. χορτασθήσονται, Matt. 5, 6. A χόρτος. Unde

Χορταῖος, αία, αῖον, gramineus; (2) hirsutus, epith. vestis qualem Sileni gerebant.

Χορταιόδαμος, seu -δάμων, Silenus, Hes.

Χορτάριον, ου, τὸ, gramen, fœnum; (2) stipula, cremium. A χόρτος.

Χορτάσαι, a. 1. inf. act. verbi χορτάζω.

Χορτασθῆναι, saturatum esse, a. 1. inf. pass.

Χορτασθήσονται, 3. pl. f. 1. ind. pass.

Χορτασία, ας, ἡ, pabulum, cibus. Ph. saturitas. A χορτάζω.

Χόρτασμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Χορταστικὸς, ἡ, ὸν, pabularis. Ph. χορταστικὸν, saturabile. Ab eod.

Χορτασμὸς, ὁ, saturatio, repletio, Poll.

Χόρτινος, ίνη, ινον, gramineus. A χόρτος.

Χορτοβολὼν, ῶνος, ὁ, fœnile, Ph. Ex eod. et βάλλω.

Χορτοκοπεῖον, ου, τὸ, sive χορτοκόπιον, locus in quo fœnum secari potest vel solet; (2) campus fœnarius, pratum, idem quod

Χορτοκόπιον, ου, τὸ, fœnile, fœnisecium. A

Χορτοκόπος, ου, ὁ ἡ ἡ, fœniseca, qui fœnum secat. Ex χόρτος et κόπτω.

Χορτολογέω, ῶ, f. ήσω, pabulor, pabula colligo:

Χορτολογία, ας, ἡ, pabulatio. A

Χορτολόγος, ου, ὁ, pabulator, qui pabulatum emittitur. Ex χόρτος et λέγω.

Χορτομανέω, ῶ, fut. ήσω, luxurio gramine et herbis virentibus. Ex eod. et μαίνομαι.

Χορτόπλινθος, et χορτόπλινθον, cespes, Ph.

ΧΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, fœnum, gramen; *simpl.* cibus; (2) septum quo cincta est cohors, Il. 24, 640.

Χορτόστρωμα, ατος, τὸ, stramentum, Ph.

Χορτοτομία, ας, ἡ, fœnisecium, Gl. V. Ex χόρτος et τομή.

Χορτοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, pabulum præbens, pabuli curator. Ex eod. et φέρω.

Χορτώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, gramini similis. Gl. V. graminosus, fœnarius. A χόρτος.

Χορῳδέω, succino choro, Dion. C. Ex χόρος et ᾠδή.

Χορῳδία, ας, ἡ, chori cantus. Ex iisd.

Χορωφελίτης, ου, ὁ, qui choro servit, prodest, debetur. Epith. plausus.

Χοῦς, ὁ κονιορτὸς, pulvis, Ph. (2) terra egesta. (2) τὸν δὲ ὀρυσσόμενον χοῦν ἐκ τούτου ὀρύγματος ἀναισίμου, Herodot. 1, 185. Ex χόος.

Χοῦς, μέτρον, congius, *mensura Attica*. Gl. V.

Χοῦσι, 3. pl. præs. ind. act. cum ν ἐφελκ. pro χέουσι, a χέω, *fundo*.

Χόω, ῶ, fut. χώσω, *propr.* fundo; (2) e terra struo, aggero; (3) humo repleo, ut fossam, &c. Χώματα χοῦν πρὸς τῇ πόλει ἐπιτάσσων, Herodot. A χέω.

Χραίνω, fut. χρανῶ, coloro, imbuo, ungo, lino, inungo, illino; (2) contamino, inquino. Gl. V. vitio, temero, fœdo; χρανθεὶς, pollutus, Gl. V. aor. 2. pass. part. (1) δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ, Soph. Aj. 43. (2) μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν, Id. Œd. Col. 368. Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω, Id. Œd. Tyr. 821. A χράω.

Χραῖσμε, *auxiliatus est*, 3. sing. aor. 2. ind. act. Ion. pro ἔχραισμε. A

Χραισμέω, ῶ, f. ήσω, juvo, prosum, Il. 1, 241. Ib. 16, 837. A χράω.

Χραίσμη, ης, ἡ, auxilium. A χραισμέω. Hinc

Χραισμήεις, ήεσσα, ῆεν, opem ferens.

Χραισμήτωρ, ορος, ὁ, auxiliator, Nonn. P. 3, 16. A χραισμέω.

Χραίσμω, pro χραισμέω, Il. 1, 28.

Χρᾶν, præs. inf. act. contr. pro χράειν, a χράω.

Χρανθεὶς, *pollutus*, aor. 1. part. pass. v. χραίνω.

Χραντὸς, ἡ, ὸν, fœdatus; violatus, Gl. V. A χραίνω.

Χράομαι, ῶμαι, utor, usurpo; (2) tracto aliquem; (3) habeo, Gl. V. χρᾶται, utitur, Ph. χρῆται, usurpat, Ph. χρῶ, utere, Gl. Vet. præs. imperat. χρήσασθαι, usurpare, Ph. aor. 1. inf. χρησάμενος, usus, Ph. part. aor. 1. Χρῆσθαι συμφορᾷ, Dem. εὐτυχίᾳ, Thuc. τῇ δικαιοσύνῃ, Isocr. Βοηθείαις ἐχρῶντο, Act. 27, 17. Φιλανθρώπως τε ὁ Ἰούλιος τῷ Παύλῳ χρησάμενος, Ib. 3. Τιμαῖσιν δαιμόνων χρῆσθαι χρεών, oportet honorare deos, Eur. Hipp. 107. A χράω.

Χρᾶσθε, 2. pl. præs. imperat. med. *contr.* pro χράεσθε, a χράω.

Χρᾶσθαι, *uti*, præs. inf. med. *Ion.* pro χρῆσθαι, a verbo eod.

Χραύσῃ, 3. s. a. 1. conj. act. v. χραύω, *saucio*.

Χραῦσις, εως, ἡ, anchora unicum tantum uncum habens. A χραύω.

Χραύω, fut. αύσω, leviter saucio, summam cutem vulnerando perstringo, Il. 5, 137. A

ΧΡΑ'Ω, ῶ, fut. ήσω, commodo, mutuum do, do utendum; (2) oraculum edo, responsum reddo oraculo, vaticinor; vid. Ern. (3) coloro, imbuo, tingo, polluo; (4) furiose invado, cum impetu adgredior. Φίλε, χρῆσόν μοι τρεῖς ἄρτους, Luc. 11, 5. Ἀποτίσαι σοὶ Κύριος σπέρμα ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀντὶ τοῦ χρέους, οὗ ἔχρησας τῷ Κυρίῳ, 1 Sam. 2, 20. Il. 21, 369. At χράομαι, ῶμαι, f. χρήσομαι, utor; p. pass. κέχρημαι, usus sum.

Χρεαγωγὸς, οῦ, ὁ, qui debitorem in jus rapit alterius nomine. Ex χρέος et ἄγω.

Χρεάρπαξ, ὁ, pecuniæ raptor, Man.

Χρέεσθαι, præs. inf. med. Ion. pro χρῆσθαι, a χράω.

ΧΡΕΙ'Α, ας, ἡ, usus, utilitas, commoditas; (2) sententia, gnoma, quæ in communi usu vitæ est, aut esse potest, vel vox usu recepta; (3) res, negotium; (4) indigentia, necessitas; (5) negotium, munus. (3) ὧν γὰρ ἂν θεοὶ χρείαν ἐρευνῶσι, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ, Œd. Tyr. 725. Ὡς πρὸς τί χρείας; cujus rei causa, Id. Ibid. 1174. Ὧν χρείᾳ παρεῖ, cujus rei causa venis? Id. Œd. Col. 1280. (4) Οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς, destitutæ arcu, Id. Phil. 1004. (2) τῇ νῦν χρείᾳ βοηθεῖν δοκεῖ, favere videtur significationi vocis usu receptæ, Pollux, 7, 45. A χρέω.

Χρεῖος, ον, *adj.* utilis; (2) indigus, egenus. (1) τὸν τόπον δ' ἵνα τὰ χρεῖ' ἐρεύνω, Soph. Œd. Col. 503. (2) πάντων δὲ χρεῖοι τάσδ' ἕδρας φυλάσσομεν, Eurip. Herc. Fur. 51. Νῦν γὰρ εἰ χρεῖος φίλων, Id. Ibid. 1340.

Χρεῖος, τὸ, *Poet.* pro χρέος. Vide et alias significationes in χρέος. Soph. Œd. Col. 235.

Χρείω, οος, *contr.* ους, *accus.* χρειόα *contr.* χρειώ, necessitas; (2) oraculum. (2) χρειὼ θεσπίζων ματαμώνιον εἴ κεν ἀληθὴς, cum vani manifestus aris vaticinii, Apoll. Rhod. 1, 491.

Χρείω, vaticinor, oracula edo. Διὸς νόον ἀφραδίῃσι χρείων, Apoll. Rhod. 2, 313. A χράω.

Χρειώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, utilis, necessarius, commodus. A χρεία.

Χρειωδῶς, *adv.* utiliter. A χρειώδης.

Χρεῖως, Poet. pro χρέως.

Χρεμίζω, hinnio, hinnitum edo. Ab inus. verbo χρέμω.

Χρεμετάω, fut. ήσω, idem et ab eod.

ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, f. ίσω, idem. Μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ Χείλει ἐφεσταότες, Il. 12, 51. Hinc

Χρεμέτισμα, ατος, τὸ, hinnitus; (2) sonus seu vox libidinem indicans.

Χρεμετισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Ab eod.

Χρεμετιστικὸς, ἡ, ὸν, qui potest et solet hinnire. Ab eod.

Χρεμίζω, f. ίσω, *per Sync.* pro χρεμετίζω. Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν Ὀξεῖα χρέμισαν, Hes. Scut. 348.

Χρέμισαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. Ion. pro ἐχρέμισαν, a verbo præc.

Χρέμμα, ατος, τὸ, screatus, sputum. A

ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ, fut. ψομαι, screo, exscreo. Χρέμπτεται γὰρ ἤδη, ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες, Aristoph. Thesm. 383. Hinc

Χρεμπτὸν, sputum, Gl. V.

Χρέμψ, piscis quidam, auditu acuto.

Χρέμψις, εως, ἡ, screatio; screatus, Gl. V. A χρέμπτομαι.

Χρεοκοπέω, partem debiti demo, novas tabulas facio, Gl. V. (2) decoquo; aufugio propter æs alienum, fraudo creditores, Phal.

Χρεοκοπία, ας, ἡ, novæ tabulæ, æris alieni rescissio:

Χρεοκοπίδης, ου, ὁ, decoctor. A

Χρεοκόπος, ου, ὁ, idem. Ex χρέος et κόπτω.

Χρεολυτέω, pro χρεωλυτέω, Steph.

ΧΡΕ'ΟΣ, χρέεος, τὸ, debitum, mutuum, æs alienum; (2) fatum, mors, qu. dic. debitum fatale; (3) munus seu officium, negotium, res, causa; (4) indigentia, egestas, opus; (5) necessitas; (6) utilitas; (7) vaticinium, oraculum; (8) portentum; (9) id quod accidit, casus; (10) χρέος (subaud. præp. κατὰ vel διὰ), causa, gratia, ut χάριν. (10) σὸν ἐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος, Eur. Hec. 892. A χράω.

Χρέω, oracula reddo, Ion. pro χρῶ, χράω.

Χρεωκοπέω, ῶ, f. ήσω, idem quod χρεοκοπέω.

Χρεωκοπία, ας, ἡ, idem quod χρεοκοπία.

Χρεωκοπίδης, ου, ὁ, idem quod χρεοκοπίδης.

Χρεωκόπος, ου, ὁ, idem quod χρεοκόπος.

Χρεωλυτέω, ῶ, debitum dissolvo, Joseph. Ταῖς δευτέραις ὠναῖς χρεωλυτεῖν τὰς πρώτας, Plut. Ex χρέως et λύω.

Χρεώμενοι, *utentes*, nom. plur. part. præs. med. Ion. pro χραόμενοι, a χράομαι, Il. 23, 834.

Χρεὼν, τὸ, *indecl.* debitum; (2) fatum, mors; cum ἐστὶ, necesse est, oportet, decet, fas est. Τὸ δὲ χρεὼν ἦν ἄφυκτον, Plut. Vox indecl. A χρέος.

Χρέωνται, *utuntur*, 3. plur. præs. ind. med. Ion. pro χρῶνται, ex χράονται, a χράομαι.

Χρέως, τὸ, debitum. Ph. æs alienum, Att. pro χρέος.

Χρεωστεύω, fut. εύσω, idem quod

Χρεωστέω, ῶ, fut. ήσω, sum debitor, debeo. A

Χρεώστης, ου, ὁ, debitor. A χρέος.

Χρεωφειλέτης, ου, ὁ, debitor, obæratus. Ex χρέως et ὀφειλέτης.

Χρῆ, fut. χρήσει, opus est, convenit, oportet, par est. A χρῆμι.

Χρῇζε, 3. sing. imperf. ind. act. Ion. pro ἔχρῃζε, a χρῄζω pro χρηΐζω, volo, rogo.

Χρῄζοντι, 3. plur. præs. indic. act. Dor. pro χρῄζουσι, a verbo eod.

Χρῄζω, egeo, opus habeo; (2) volo, peto. Αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου, Soph. Aj. 473. Ἀλλ' εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν, Id. Trach. 401. Φράζ' ὅ,τι πρὸς ἡμᾶς ὅ,τι χρῄζεις, Aristoph. Nub. 358. (3) vaticinor, Soph. Œd. C. 1426. Eurip. Hel. 522. A χρεία, *usus*.

Χρηΐζω, idem, Od. 17, 558. Πῆμα δὲ θυμῷ χρηΐζειν ἀπεόντος, Hes. Op. 365.

Χρηΐσκομαι, utor, Ion. (2) indigeo, desidero, volo. (2) χρηΐσκοντο τῷ ὕδατι, Herodot. 3, 117. A χράομαι.

Χρῆμα, ατος, τὸ, res, negotium; dicitur et de personis, ut ap. Lat. negotium. Ph. peculium; χρήματα, opes, divitiæ, pecuniæ, commoda, emolumenta, Ph. dicitur et pleonastice, ut συὸς χρῆμα μέγα, Herod. i. e. aper ingentis magnitudinis. Τί χρῆμα (cum præposit. διὰ subint.) quare. Τί χρῆμ' ἀλύω, quare deficio, Eurip. Or. 277. Καταβάλλει τὴν ἔλαφον, καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα, Xen. A χράομαι.

Χρηματίας, ὁ, dives, Man.

Χρηματίζω, f. ίσω, rebus explicandis constituendisque vaco, actui rerum operam do, ut jus reddo, decerno, fero ad populum, ago cum populo, refero ad senatum, (Plut.) consilium agito, consulto, voluntatem meam verbis declaro; (2) commercium exerceo; (3) ago cum aliquo aliquid, negotium gero; (4) nomen mihi sumo, appello me, Gl. V. nuncupo; (5) rem, pecuniam facio. Gl. V. (6) oraculum reddo, respondeo; *pass.* oraculum accipio, moneor divinitus. *In med.* pecuniam accipio, aliis eripio, mihi comparo, quæstum facio. Ἐπεὶ ὁ Ζεὺς ἱκανὸς ταῖς εὐχαῖς ἐχρημάτισε, Luc. Μοιχαλὶς χρηματίσει, Rom. 7, 3. Βασιλεὺς ἐχρημάτισε, appellatus fuit, Strabo. Οὐχ ὁ Κύρου τρόπος τοιοῦτος ὅλως χρηματίζεσθαι, ἀλλὰ διδοὺς μᾶλλον ἢ κτώμενος ἥδεται, Xen. Καθὼς κεχρημάτισαι Μωσῆς, Hebr. 8, 5. Ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου, Act. 10, 22. A χρῆμα. Unde

Χρηματικὸς, ἡ, ὸν, pecuniarius, ad pecuniam pertinens. Gl. Vet. pecunialis; χρηματική, pecuniaria, nummaria, civilis causa, Ph.

Χρηματικῶς, *adv.* civiliter, h. e. ut causæ pecuniariæ, privatæ tractari solent.

Χρημάτισαι, aor. 1. inf. act. verbi χρηματίζω.

Χρηματισθεὶς, aor. 1. part. pass.

Χρημάτισις, εως, ἡ, pecuniarum collectio, quæstus; (2) jurisdictio. A χρηματίζω.

Χρηματισμὸς, οῦ, ὁ, responsum divinum, oraculum, monitum; (2) jurisdictio quæ sc. fit decretis edendis; responsio ad interrogata, ut regis, vel senatus ad legatos; (3) pecuniæ comparatio, studium, quod impenditur comparandæ pecuniæ, res pecuniaria, quæstuaria negotiatio, *Ph.* emolumentum, *Ph.* (4) prænomen, *Gl. V.* appellatio, nomen. Ab eod.

Χρηματιστήριον, ου, τὸ, locus in quo ars quæstuaria exercetur; (2) aut locus in quo χρηματισταὶ suam negotiationem exercent; (3) locus ubi jus redditur, vel legatis respondetur. A

Χρηματιστὴς, οῦ, ὁ, comparandæ pecuniæ deditus. *Gl. V.* pecuniarius. A χρηματίζω.

Χρηματιστικὸς, ἡ, ὸν, ad adquirendam pecuniam pertinens, comparandæ pecuniæ peritus; pecuniarius, *Phil.* quæstuarius, *Gl. V.* (2) ad actum rerum, jurisdictionem pertinens; epith. loci, tribunalis, &c.

Χρηματοδαίτης, ου, ὁ, pecuniæ divisor, *R.* Ex χρῆμα et δαίω.

Χρηματοδότης, ου, ὁ, idem.

Χρηματολαίλαψ, απος, ὁ, qu. dic. pecuniarum turbo, pecuniarum violentissimus raptor.

Χρηματοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui pecunias conficit, i. e. comparat, quæstuosus. Ex χρήματα et ποιέω.

Χρηματοφθορικὸς, ἡ, ὸν, pecuniam, rem familiarem dilapidans seu minuens. Ex eod. et φθορά.

Χρηματοφυλάκιον, ου, τὸ, ærarium, *Ph.* A χρήματα et φυλακή.

Χρήμη, ης, ἡ, indigentia, penuria; (2) petitio, postulatum. A χρήζω.

Χρῆμι, opus habeo; unde χρὴ, &c.

Χρῆν, *oportebat*, imperf. ind. *Ion.* pro ἔχρην, a verbo impers. χρὴ, *oportet.*

Χρῆναι, *oportere*, præs. inf. verbi ejusd.

Χρῆος, εος, τὸ, *Ion.* pro χρέος.

Χρήσαιτο, *usus sit*, 3. sing. aor. 1. opt. med. verbi χράομαι.

Χρῆσας, *qui commodavit*, a. 1. part. act. verbi χράω.

Χρήσασθαι, aor. 1. inf. med. verbi χράομαι.

Χρῆσδειν, *velle*, præs. inf. act. *Dor.* pro χρήζειν, a χρήζω, *volo.*

Χρήσει, dat. sing. *contr.* pro χρήσεϊ, a χρήσις, *usus.*

Χρησῆται, *usus sit*, 3. sing. aor. 1. conj. med. verbi χράομαι.

Χρῆσθα, *oportet*, præs. ind. *Dor.* pro χρή.

Χρῆσθαι, *uti*, præs. inf. verbi χράομαι, *utor.*

Χρησθεῖσα, *mutuata*, a. 1. part. pass. f. g. verbi ejusd.

Χρήσθων, *utantur*, 3. dual. præs. imperat. *Att.* pro 3. pl. χρήσθωσαν, a verbo eod.

Χρησιμεύω, fut. εύσω, utilis sum, commodo, commodus sum. Χρησιμεῦσαι εἰς τὴν δημιουργίαν, *Cyril.* A

Χρήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, et χρήσιμος, ίμη, ιμον, utilis, commodus, frugalis, frugi, *Ph.* Ἔνθ᾽ οὐ χρησίμῳ ποδὶ χρῆται, ubi non utiliter pedibus utitur. χρησίμῳ ibi idem est ac si scriptum esset χρησίμως, *Soph. Œd. Tyr.* 878. A χρῆσις. Hinc

Χρησιμότης, ητος, ἡ, utilitas, commoditas.

Χρησίμως, utiliter, commode. A χρήσιμος.

Χρῆσις, εως, ἡ, usus, ususfructus, *Ph.* (2) vox usu recepta; (3) locus scriptoris quem confirmandæ vel illustrandæ alicujus rei causa adponimus. (2) ὁ ἐπενδύτης ἐστὶν ἐν τῇ τῶν πολλῶν χρήσει, usurpata est apud vulgus, *Poll. Onom.* 7, 45. A χράομαι.

Χρησμαγόρης, ὁ, idem quod χρησμολόγος, *Ep.*

Χρησμηγορέω, ῶ, vaticinor, oracula edo, *Luc.* Ex χρησμὸς et ἀγορέω.

Χρησμηγόρης, ου, vel χρησμηγόρος, vates, oraculorum editor. Ex iisd.

Χρησμήτωρ, ορος, ὁ, qui oracula edit; Epith Apollinis, *Sibyl.*

Χρησμοδοσία, ας, ἡ, sortilegium, *Gl. V.* A χρησμὸς et δίδωμι.

Χρησμοδοτέω, oracula edo. Ab iisd.

Χρησμοδότης, ου, ὁ, sortilegus, *Gl. V.*

Χρησμοδότημα, τὸ, oraculum. A χρησμοδοτέω.

Χρησμολέσχης, ου, ὁ, vates, hariolus, sortilegus. A χρησμὸς et λέσχη.

Χρησμολογέω, ῶ, fut. ήσω, vaticinor, oraculum vel oracula edo. Ταῦτ᾽ οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν τήνδ᾽ οἰκίσαι; *Aristoph. Av.* 970. A χρησμολόγος. Unde

Χρησμολογία, ας, ἡ, vaticinatio; sortilegium.

Χρησμολογικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, seu ἐπιστήμη, facultas vaticinandi, divinatio.

Χρησμολόγιον, ου, τὸ, vaticinium, oraculum.

Χρησμολόγος, ου, ὁ, qui oraculum seu oracula edit; (2) oraculorum interpres; (3) vates. Ex χρησμὸς et λέγω.

Χρησμολύτης, ου, ὁ, interpres oraculorum.

Χρησμοποιὸς, οῦ, ὁ, qui versibus oracula condit, *Suicer.* Ex χρησμὸς et ποιέω.

Χρησμὸς, οῦ, ὁ, responsum, oraculum, *Gl. V.* et χρησμοὶ, sortes, *Ph.* (2) imprecatio. Δύστηνος ἐγὼ πατρὸς ἐξ ἀδίκου χρησμοῖς ἀδίκοις διελυμάνθην, *Eurip. Hippol.* 1349. ibi χρησμὸς idem valet ac ἀρὰ, 1241. A χράω.

Χρησμοσύνη, ης, ἡ, oraculum, vaticinium, oraculi responsum; (2) inopia, penuria, egestas; (3) subsidia. (2) χρησμοσύνη τρύχεσκεν, *Apoll. Rhod.* 2, 473. (3) μάλακεν θυμηδέος ἀντιάσαιμεν χρησμοσύνης, subsidia, *Id. Ibid.* 1, 835. A χράω, vel χρήζω.

Χρησμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui oracula perfert, interpres oraculorum. A φέρω.

Χρησμοφύλαξ, ακος, ὁ, qui oracula seu responsa servat.

Χρησμῳδέω, oracula edo. *Gl. Vet.* vaticinor. Τὸ δὲ μετὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ ὑμῖν χρησμῳδῆσαι; *Plat.* Χρησμῳδεῖν κατ᾽ ἐπίπνοιαν, *Longin.* 13.

Χρησμῳδία, ας, ἡ, vaticinium, oraculum, vel vaticinatio. A χρησμῳδός. Hinc

Χρησμῳδικὸς, ἡ, ὸν, oraculis conveniens, ad oracula pertinens, oraculi speciem habens.

Χρησμῳδικῶς, *adv.* vaticinando, vatum more.

Χρησμῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. oraculorum cantor, qui oracula edit, fatidicus. *Gl. Vet.* sortilegus. Ex χρησμὸς et ᾠδή.

Χρησόμεθα, 1. pl. fut. 1. ind. med. verbi χράομαι.

Χρηστέον, *adv. pos.* utendum. A χράομαι.

Χρηστεύομαι, fut. εύσομαι, benignitate utor, clementer me gero. Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, 1 *Cor.* 13, 4. A χρηστός.

Χρηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui dat oracula. A χράω.

Χρηστήρια, ων, τὰ, instrumenta. A χρηστήριος.

Χρηστηριάζομαι, fut. άσομαι, oraculum consulo seu sciscitor; adeo oraculum ad responsum accipiendum. A

Χρηστήριον, ου, τὸ, locus in quo eduntur oracula; (2) ipsum responsum et oraculum editum. *Ph.* oraculum; (3) victima quæ sacrificatur a consulentibus oraculum, aut divinationis causa; (4) cædes, unde *plur.* χρηστήρια, corpora occisa. (1) Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον, *Eurip. Med.* 667. (2) τὰ τοῦ θεοῦ μαθὼν χρηστήρια, *Id. Ion.* 532. (4) κείνου χρηστήρια τἀνδρὸς, hujus lanienam viri, *Soph. Aj.* 220. A χράω.

Χρηστήριος, ία, ιον, utilis; (2) vaticinatorius. A χράομαι, vel χράω.

Χρήστης, ου, ὁ, qui commodavit, vel mutuo dedit, creditor. *Gl. V.* (2) qui commodato accepit, debitor; (3) qui oracula edit, vates. Χρήστης καὶ δανειστὴς, debitor et creditor, seu fœnerator. A χράω. Unde

Χρηστικὸς, ἡ, ὸν, qui novit commode uti rebus; (2) qui est frugi, utilis.

Χρηστικῶς, *adv.* frugaliter, utiliter. A præc.

Χρηστογραφία, ας, ἡ, utilis sive bona scriptura; (2) elegans pictura. Ex χρηστὸς et γραφή.

Χρηστοεπέω, ῶ, blandis verbis utor, blande loquor. Ex χρηστὸς et ἔπος.

Χρηστοήθεια, ας, ἡ, morum probitas, boni mores. A

Χρηστοήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui probis est moribus. Ex χρηστὸς et ἦθος.

Χρηστοινέω, ῶ, boni ferax sum vini. Ex eod. et οἶνος.

Χρηστοκαρπία, ας, ἡ, fructus bonus, frugum præstantia. A

Χρηστόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonos fructus habens.

Χρηστολογέω, ῶ, fut. ήσω, blandis utor verbis, blande loquor.

Χρηστολογία, ας, ἡ, sermo virum bonum simulans, blandiloquentia. A

Χρηστολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, blandiloquus, qui bonis utitur verbis. *Gl. V.* blandidicus, benedicus.

Χρηστομάθεια, ας, ἡ, rerum bonarum et utilium studium, *inpr.* excerpta, loci optimi et delecti e scriptore; res optimæ e disciplinis delectæ.

Χρηστομαθέω, utilia disco, doceo. Εἰ ταῦθ᾽, ὡς ἔφην ἐπιλογίσαιτο καθ᾽ ἑαυτὰ ὁ τοῖς χρηστομαθοῦσιν ἐπιτιμῶν, *Long.* 2. A

Χρηστομαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui bona, utilia, et commoda didicit, deligit. Ex μανθάνω.

Χρηστομουσεῖν, musicæ leges in canendo servare, *Sibyl.*

Χρηστὸς, ἡ, ὸν, utilis, frugalis, jucundus, suavis. *Ph.* bonus, probus, innocens, mitis, benignus. A χράομαι.

Χρηστότης, ητος, ἡ, utilitas; (2) bonitas, benignitas; (3) facilitas, comitas; (4) innocentia. A χρηστός.

Χρηστουργία, ας, ἡ, boni operis actio, bonum opus. Ex eod. et ἔργον.

Χρηστοφιλία, ας, ἡ, amicitia, virorum proborum amor. A

Χρηστόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui bonis amicus est; (2) bonos habens amicos.

Χρήστωρ, ορος, ὁ, vates. A χράω.

Χρηστῶς, *adv.* utiliter, frugaliter, suaviter, comiter, benigne.

Χρῆται, *utitur*, 3. sing. præs. ind. med. *Dor.* pro χρᾶται, *contr.* ex χράεται, a χράομαι.

Χρῖμα, idem quod χρίσμα, *Call.*

ΧΡΙ´ΜΠΤΩ, f. ψω, allido, appello, admoveo; (2) appropinquo, accedo, adhæresco, innitor; χριμφθεὶς, admotus, allisus, a. 1. pass. part. Ἔχριμπτ᾽ ἀεὶ σύριγγα. Ἀλλ᾽ ὅτις ἀστῶς τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις, *Eur. Ph.* 99.

Χρίπτω, sive χρίμπτω, *Steph.*

Χρισαμένης, *unctæ*, gen. sing. aor. 1. part. med. verbi. χρίω.

Χρισιάζω, fuco, fuco oblino; χρισιάζομαι, fuco illinor.

Χρίσις, εως, ἡ, unctio. A χρίω. Unde

Χρίσμα, ατος, τὸ, unguentum; (2) unctio.

Χριστέμπορος, ου, ὁ, qu. dic. Christi institor, qui Christum et ejus doctrinam quæstui habet.

Χριστεπώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Christo cognominis, vel a Christo cognomen habens.

Χριστήριον, τὸ, idem quod χρίσμα, *Steph.*

Χρίστης, ου, ὁ, tector, dealbator, *Gl. Vet.* A χρίω.

Χριστιανίζω, fut. ίσω, Christianis faveo, vel Christianus sum, Christianum me esse profiteor. A χριστιανός.

Χριστιανικὸς, ἡ, ὸν, Christianus, ad Christianum pertinens, Christianum decens. Ab eod.

Χριστιανικῶς, *adv.* Christianorum more.

Χριστιανισμὸς, οῦ, ὁ, professio religionis Christianæ. A χριστιανίζω.

Χριστιανὸς, οῦ, ὁ, Christianus, qui Christi se discipulum profitetur, qui in Christum credit. A Χριστός.

Χριστόγονος, ὁ, ἡ, Christo genitus. A Χριστὸς et γίνομαι.

Χριστοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Christo conformis. Ex eod. et εἶδος.

Χριστοειδῶς, *adv.* more Christi. A præc.

Χριστοκάπηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui Christum cauponatur, qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur.

Χριστοκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, a Christo motus.

Χριστοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Christi interfector. Ex Χριστὸς et κτείνω.

Χριστομάθεια, ας, ἡ, disciplina Christi. Ex eod. et μανθάνω.

Χριστομάχος, ου, ὁ ϗ ἡ, Christi oppugnator. Ex eod. et μάχομαι.

Χριστομύστης, ου, ὁ, Christi sacerdos, qui Christo vel Christianis sacris initiatur.

Χριστὸς, ἡ, ὸν, unctus, inunctus; (2) qui inungi potest. At *Subst.* ΧΡΙΣΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, CHRISTUS, unctus, *Hebr.* Messias. A χρίω.

Χριστοτελεστὴς, οῦ, ὁ, qui Christi mysteriis initiatus est. A τελέω.

Χριστοτόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, Christipara, quæ Christum peperit. Ex τίκτω.

Χριστοφόρος, ὁ, ἡ, Christum ferens. A φέρω.

Χριστώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, qui a Christo nomen habet. Ex ὄνομα.

ΧΡΙ'Ω, fut. ίσω, ungo, perungo, inungo, lino, oblino; κεχρισμένος, oblitus, *Gl. V.* perf. pass. part. Δίμας δ' ἔχριν ἐλαίῳ, *Mus.* 264. πέπλον, *Soph. Trach.* 688. Τὰ μὲν ἄλλα (ὅπλα) ἐκέχριστο τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι, *Xen. Cyr.* 7, 1.

ΧΡΟ'Α, ας, ἡ, color; (2) superficies rei cui inductus est color; (3) color cum ipsa superficie; (4) corpus seu cutis hominis. A χράω.

Χροανθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, qui florido colore est. Ex χρόα et ἄνθος.

Χροΐ, et *contr.* χρῷ, *cuti*, dat. sing. a χρὼς, *cutis*.

Χροιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod χρόα.

Χροιάω, ῶ, coloro; χροίησε, pro ἐχροίησε, coloravit. A χροιά.

Χροΐζεσθαι, præs. inf. med. verbi χροΐζω.

Χροιὴν, acc. sing. *Ion.* pro χροιὰν, a χροιὰ, *color*.

Χροΐζω, fut. ίσω, coloro, colore imbuo, tingo; χροΐζομαι, coloror; *in med.* una cubo. Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία, *Theocr.* 10, 18. A χρόα.

Χρόμαδος, ου, ὁ, strepitus, seu stridor dentium, maxillarum et dentium collisio. Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', *Il.* 23, 688. A χρόα et ὅμαδος.

ΧΡΟΜΙ'Σ, ίδος, ἡ, piscis quidam.

Χρονέω, ῶ, vivo, mentis compos sum, *R.* A χρόνος.

Χρονία, ας, ἡ, vetustas. Ab eod. Hinc

Χρονιαῖος, αία, αῖον, diuturnus, vetus.

Χρονίζω, fut. ίσω, longo tempore duro, inveterasco; (2) moror, tardo, *Ph.* Ἦν δ' ἄγαν δοκῶ χρονίζειν, *Eur. Iph. in Taur.* Χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος, *Id. Med.* 624. Χρονίζει ὁ Κύριός μου ἔρχεσθαι, *Luc.* 12, 45. A χρόνος.

Χρονικὸς, ἡ, ὸν, ad tempus seu tempora pertinens. Hinc τὰ χρονικὰ, ῶν, Chronica, seu libri chronici, in quibus annotatur quo tempore quid gestum sit; annales. Ab eod.

Χρονικῶς, pro tempore, ut tempus declarat.

Χρόνιος, ία, ιον, vel χρόνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, diuturnus; (2) tempestivus; (3) qui diu moratur, diutinus, serus, tardus, lentus. A χρόνος. Hinc

Χρονιότης, ητος, ἡ, diuturnitas, longum temporis intervallum.

Χρονισμὸς, οῦ, ὁ, diuturnitas, longinquitas; (2) mora, cunctatio; (3) commoratio diuturnior in aliquo loco. A χρονίζω.

Χρονιστὸς, ἡ, ὸν, qui cunctatur, serus. Ab eod.

Χρονίως, *adv.* longo tempore, diu post, cunctanter.

Χρονογραφία, ας, ἡ, descriptio temporum. A

Χρονογράφος, ου, ὁ, temporum seu annalium scriptor. A γράφω.

Χρονόληρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ætate desipiens seu delirus (præstat κρονόληρος). A λῆρος.

Χρονολογία, ας, ἡ, chronologia, doctrina temporum. A χρονολόγος. Hinc

Χρονολογικὸς, ἡ, ὸν, chronologicus, ad chronologiam temporum rationem pertinens.

Χρονολογικῶς, *adv.* chronologice, congrue cum temporum ratione.

Χρονολόγος, ου, ὁ, chronologus, temporum peritus, temporum rationes exponens.

ΧΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, tempus, ætas, ævum; (2) mora, diuturnitas; (3) διὰ χρόνου, aliquanto post; ἀνὰ χρόνον et ἐπὶ χρόνον, aliquamdiu; χρόνῳ, paulatim, tandem. Χρόνῳ παλαιοὶ, ætate provecti, senes, *Soph. Œd. Col.* 112. Εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα, nisi mens senio labefacta decipitur, *Id. Antig.* 681.

Χρονοτριβέω, ῶ, f. ήσω, tempus tero; (2) inutiliter tempus tero et nihil efficio. Ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, *Act.* 20, 16. E præc. et τρίβω.

Χρονουλκέω, ῶ, f. ήσω, tempus extraho, procrastino. Ex eod. et ἕλκω.

Χροόκαρπος, ον, cujus fructus virent, *Orph.*

Χρόος, ου, ὁ, cutis; (2) corpus hominis, vel cutis cum carne subjecta. A χρόα. Hinc

Χρῶς, χροὸς, χροΐ, χρόα, cutis, superficies corporis; (2) ἐν χρῷ, *proprie* est, ad cutem usque, ut de tonsura; (3) de rebus quæ cominus sunt, in proximo; unde et conjunctio, vel consuetudo; ἐν χρῷ, arctior.

Χρότιν, ἡ, cutis, cordus, *Ep. Lasc.* vocabulum vix admittendum nisi alius proferatur autor, *Steph.*

Χρόω, χρωννύω, sive χρώννυμι, f. χρώσω, coloro, colore imbuo, tingo, quasi colore et fuco exorno; (2) contamino, fœdo, polluo. Αἵματι χρῶσαι παλάμαν, *Epigr.* A χρόα.

Χρυσάετος, ου, ὁ, vel -αίετος, aquilæ species.

Χρυσαιγὶς, ίδος, ἡ, aureum clypeum gestans. Epith. Minervæ.

Χρυσαΐζω, f. ΐσω, auro exorno, vel aureis vestibus et monilibus. A χρυσός.

Χρυσαλάκατος, *Dor.* pro χρυσηλάκατος, *Soph. Trach.* 637.

Χρυσαλλὶς, ίδος, ἡ, blatta, *Gl. V.* A colore auri.

Χρύσαμμος, ου, ὁ ϗ ἡ, auream arenam habens, aurum in arena vehens; *subst.* aurea arena. *Gl. V.* baluca. Ex ἄμμος.

Χρυσαμοιβὸς, οῦ, ὁ, qui aurum alia pecunia mutat, mensarius. Ex ἀμείβω, *muto*: *Æschyl. Ag.* 446.

Χρυσάμπυξ, υκος, ὁ ϗ ἡ, habens vinculum vel reticulum ex auro, vel aureis frenis insignis; *Il.* 5, 357.

Χρυσάνθεμον, et χρυσανθέμιον, ου, τὸ, herba, helichryson, caltha. *Ph.* viola rustica.

Χρυσανταυγὴς, ὲς, auro resplendens, aureus, *Eur. Ion.* 890.

Χρυσάορ, ορος, et χρυσάορος, ου, ὁ ϗ ἡ, ensem aureum habens, i. e. capulo aureo. *Il.* 5, 509.

Χρυσαργύριον, ου, τὸ, auraria, *Ph.*

Χρυσάρματος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureo curru insignis. Ex ἅρμα.

Χρύσασπις, ιδος, ὁ, ἡ, aureum clypeum gestans, *Eur.*

Χρυσαστράγαλος, ου, ὁ, talus aureus, *Sapph.*

Χρυσαυγέω, ῶ, auri in modum splendeo et niteo. A

Χρυσαυγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, auri in modum splendens, aureo fulgore nitens, aureus. Ex αὐγή.

Χρύσαυρος, ον, auream auram habens, *Orph.*

Χρυσάφιον, τὸ, Dim. pro χρυσὸς, quasi parum auri, *Phal.*

Χρυσὲ, *aurum*, voc. sing. a χρυσὸς, *aurum*.

Χρυσέγχης, ὁ ϗ ἡ, auream hastam, aurea arma habens. Ab ἔγχος.

Χρυσεῖον, ου, τὸ, officina vel fodina auraria. *Gl. V.* χρυσεῖα, auraria. A χρυσός. Unde

Χρύσειος, εία, ειον, aureus, ex auro factus.

Χρυσεκλέκτης, ου, ὁ, ἡ, aurilegus, *Ph.* Ex ἐκλέγω.

Χρυσελεφαντεπήλεκτρος, ου, ὁ ϗ ἡ, ornatus auro, electro, et ebore, seu intectus auro, electro, et ebore. Ex χρυσὸς, ἐλέφας, ἐπὶ, et ἤλεκτρον.

Χρυσελεφάντινος, η, ον, ex auro et ebore factus, seu auro et ebore ornatus.

Χρυσέμβολος, ον, auratum rostrum habens. Θαλαμηγὰ χρυσέμβολα, *Appian. Præfatio*, 10.

Χρυσένδετος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro illigatus vel inclusus. Ex ἐνδέω.

Χρυσεοβόστρυχος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro capillos revinctos habens, vel pulchricomus.

Χρυσεόδμητος, ον, ex auro factus. A δέμω.

Χρυσεοκόμης, ου, ὁ, aureas habens comas, auricomus. A κόμη.

Χρυσεόκυκλος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureum habens circulum, aureo circulo splendens. Epith. solis. Χρυσεόκυκλον φέγγος, *Eur. Ph.* 181.

Χρυσεόμαλλος, ον, aureum vellus habens. Χρυσεόμαλλος ποίμνα, *Eurip. Elect.* 725.

Χρυσεομίτρης, ου, ὁ, auream infulam, vittam gestans. A μίτρα.

Χρυσεόνωτος, ου, ὁ ϗ ἡ, auratum tergum habens, i. e. auro tectus, ut clypeus; aureus. Χρυσεόνωτον ἀσπίδα, *Eurip. Fragm. Antig.*

Χρυσεοπήληξ, ηκος, ὁ, auream habens galeam. *R.* Ἔξιθ' Ἀθηναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ, *Call. L. P.* 43.

Χρυσεοπήνητος, ὁ ϗ ἡ, ex aureis staminibus contextus, auro intertextus. Χρυσεοπηνήτων φαρέων, *Eurip. Or.* 838. A πήνη.

Χρυσεοπήνιτος, idem. A πηνίω.

Χρύσεος, χρυσέη, χρύσεον, aureus, ex auro factus; (2) auro ornatus; (3) pulcher; (4) *subst.* nummus aureus, æquans duas drachmas auri. A χρυσός.

Χρυσεοσάνδαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, aurea, pulchra sandalia habens. Χρυσεοσάνδαλον ἴχνος, *Eur. Or.* 1468. *Iphig. in Aul.* 1042. Ex σάνδαλον.

Χρυσεοστέφανος, ου, ὁ ϗ ἡ, aurea redimitus corona, *R.*

Χρυσεόστολμος, ον, idem quod

Χρυσεόστολος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro exornatus, *R.* A στολή.

Χρυσεόταρσος, ον, aurea talaria habens; epith. Merc. deinde venti, pro celer.

Χρυσεότευκτος, ον, ex auro factus. Ἶσα δ' ἀγάλμασι χρυσεοτεύκτοις, *Eur. Phœn.* 228. Χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι, *Id. Med.* 984. A τεύχω.

Χρυσεότυπος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex auro confectus, auro cusus, cælatus.

Χρυσεοφάλαρος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureas phaleras habens. Ex χρύσεος et φάλαρα.

Χρυσεπώνυμος, ου, ὁ ϗ ἡ, ab auro cognominatus.

Χρυσεραστὴς, οῦ, ὁ, auri amator; (2) avarus.

Χρυσεργὸς, ὸν, ex auro factus. Ab ἔργον.

Χρυσεψητὴς, οῦ, ὁ, auricoctor, *Ph.*

Χρυσέω, *aurei*, gen. sing. *Dor.* pro χρυσέου.

Χρυσῇ, *aureæ*, dat. sing. *contr.* pro χρυσέῃ.

Χρυσηλάκατος, ὁ, ἡ, auream habens colum; (2) aureas habens sagittas, vel aurea tela.

Χρυσήλατος, ου, ὁ ϗ ἡ, ex auro ductus, ex auro ductili confectus. Ex ἠλακάτη. *Il.* 16, 184. *Æschyl. Sept. ad Theb.* 650. *Eur. Med.* 786. Ex ἐλατός.

Χρυσήλεκτρον, ου, τὸ, electri species aurei coloris.

Χρυσήνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureas habens habenas. Ex ἡνία.

Χρυσήρης, εος, ὁ ϗ ἡ, ex auro fabricatus, aureus. Ex ἄρω.

Χρυσιδάριον, ου, τὸ, parum auri, parvus nummus aureus. Dim. a

Χρυσίδιον, ου, τὸ, idem. Dim. a χρυσίον.

Χρυσίζω, auro similis sum; sum aureolus. Χρυσίζει τῇ χρόᾳ, *Herodot.* A χρυσός.

Χρύσινος, ίνη, ινον, aureus, ex auro factus; (2) aureus nummus. *Gl. V.* solidus.

Χρυσίον, ου, τὸ, aurum. Dim. a χρυσός.

Χρυσιοπλύσιον, ου, τὸ, auri lavacrum, ubi aurum lavatur. Ex χρυσίον et πλύνω.

Χρυσὶς, ίδος, ἡ, aurea, v. gr. vestis, patera. Χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκ πιὼν ὑφείλετο, *Hermipp. Comicus apud Athen.* A χρυσός.

Χρυσίτης, ου, ὁ, aureolus, auri colorem referens. Ab eod.

Χρυσῖτις, ιδος, ἡ, idem, *fœm.*

Χρυσοβάλανος, ου, ἡ, glans aurea.

Χρυσοβαφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, auro tinctus seu imbutus, aureo colore imbutus, auratus. Ex βάπτω.

Χρυσοβέλεμνος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureis instructus jaculis, aureis sagittis jaculans. A βέλεμνον.

Χρυσόβωλος, ον, auri glebas habens; auri fodinas habens.

Χρυσόγαιος, ου, ὁ ϗ ἡ, aureum solum seu auream terram habens. Ex γαῖα.

Χρυσογλύφος, ου, ὁ, auri cælator. A γλύφω.

Χρυσογνώμων, ὁ, auri spectator, aurum probans igni vel lapide lydio.

Χρυσόγονος, ον, ex auro natus. A γονή.

Χρυσοδαίδαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, auro variegatus; ex auro factus; pretiosus.

Χωρικὸς, ἡ, ὸν, rusticus, agrestis. A *χώρα.*
Χωρίον, ου, τὸ, locus, regio; (2) locus munitus, castellum, oppidulum; (3) ager, rus, fundus, prædium, villa, campus; (4) (membrana extima qua fœtus involvitur, *P.*) locus autoris; (5) domus, *Ern.* (6) locus, pars, res. (6) τὸ χωρίον τοῦτο ἐκλιπὲς ξυνέβη, hæc una res defuit, *Arr. Hist. Alex.* 1, 12.
Χωριονόμοι, prædiatores, *Gl. V.* Ex χώρα et νέμω.
ΧΩΡΙ'Σ, *adv.* seorsum, separatim, singulatim; (2) sine, abs, absque, præter, citra.
Χωρίσαι, aor. 1. inf. act. verbi χωρίζω.
Χώρισις, ἡ, idem quod χώρισμος, *Hes.*
Χωρισμὸς, οῦ, ὁ, segregatio, sejunctio, divisio; discidium, divortium. A χωρίζω.
Χωριστὴς, οῦ, ὁ, separator, *Gl. V.* sevocator, *Ph.* Ab eod.
Χωριστὸς, ἡ, ὸν, separabilis; (2) separatus, secretus, sejunctus. Ab eod.
Χωρίτης, ου, ὁ, rusticus, rusticanus, conterraneus, indigena. Οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὁρῶ; *Soph. in Fragm. Ægei.* Στρέφουσι κρήνης φῦλα χωρίτην ὄφιν, *Id. in Fragm. Herc.* Ὀδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων, *Æschyl. in Frag. Leontis.* Στεψεῖ δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σοι χωρίτης, *Apoll. Rhod. in Canopo.* A χῶρος.
Χωριτικὸς, ἡ, ὸν, rusticus, agrestis. Τὴν νόσον ἡ τοῦ χωριτικοῦ πλήθους εἰς τὸ ἄστυ συμφόρησις, ἐργάζεται, *Plut.* A præc.
Χωριτικῶς, *adv.* rustice.
Χωρῖτις, ιδος, ἡ, rustica, villica. A χωρίτης.
Χωροβατέω, ῶ, fut. ήσω, per locum aliquem incedo, locum obeo.
Χωροβάτης, ὁ, per locum aliquem seu agrum incedens, *al.* instrumentum quoddam cujus usus est in aquarum libratione, *Vitruv.*
Χωρογραφέω, ῶ, f. ήσω, locos regionis alicujus describo, singula loca commemorans:
Χωρογραφία, ας, ἡ, regionis vel regionum descriptio:
Χωρογραφικὸς, ἡ, ὸν, geographicus. A
Χωρογράφος, ου, ὁ, loci seu locorum descriptor, regionis descriptor. Ex χῶρος et γράφω.
Χωροθεσία, ας, ἡ, situs agrorum seu locorum, descriptio regionum. A θέσις.
Χωρομετρέω, ῶ, regionem vel regiones dimetior. *Gl. V.* χωρομετρῶ, metior.
Χωρομετρία, ας, ἡ, agrorum seu regionum dimensio.
Χωρονομέω, ῶ, regionem aliquam aut agrum divido. Ex χώρα et νέμω.
Χωρονομικὸς, ἡ, ὸν, ad agri divisionem pertinens; νόμος, lex agraria. A præc.
ΧΩ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, locus, sedes, spatium; regio; (2) ager, prædium, fundus; (3) chorus, *ventus.*
Χωροῦσαι, *capientes*, nom. plur. part. præs. act. *contr.* pro χωρέουσαι, a χωρέω.
Χωροφιλέω, libenter in loco aliquo versor.
Χωροφύλαξ, ακος, ὁ, loci, agri custos.
Χῶς, *Dor.* pro χοῦς, *Eust.*
Χῶσαι, aor. 1. inf. act. verbi χώννυμι pro χόω, *adgero.*
Χώσατο, *iratus fuit*, 3. sing. aor. 1. ind. med. *Ion.* pro ἐχώσατο, a χώομαι.
Χώσεται, *irascetur*, 3. sing. fut. 1. ind. med.
Χωσθεὶς, *adgestus*, aor. 1. part. pass. v. χώννυμι pro χόω. Unde
Χῶσις, εως, ἡ, aggeris ductio; (2) agger, obex.
Χῶσμα, ατος, τὸ, pro χῶμα. Ab eod.
Χωστὸς, ἡ, ὸν, humo egesta eductus vel exstructus. Ab eod.
Χωστρὶς, ίδος, ἡ, ad cuniculos agendos seu aggeres faciendos pertinens, epith. testudinis seu vineæ. Ab eod.
Χώσω, *aggerabo*, fut. 1. ind. act. verbi ejusd.
Χὤ τι, pro καὶ ὅ τι, et quid, et quod. Χὤ τι σημῆναι θέλων, *Soph. Œd. Tyr.* 933.
Χόω, ad iram concito; (2) contristo, molestia adficio; χώομαι, irascor; ut hinc sit χώσατο, iratus fuit, aor. 1. med. *Il.* 9, 449. A χολόω, λ extruso, et οο in ω contracto. (vel a χόω, *Ern.*)

Ψ.

Ψ Litera Græcorum vigesima tertia, quæ, ψῖ dicitur; (2) nota numeralis valens *septingenta*, et cum lineola inferne apposita ͵ψ, *septingenta millia.*
Ψάγδας, ἡ, unguenti genus, quasi a ψακάζω.
Ψαδαρὸς, ρὰ, ρὸν, putris; (2) friabilis; (3) infirmus. A ψάω.
Ψαθάλλω, contrecto turpiter. A ψάω.
Ψαθαρὸς, ὰ, όν· vide ψαδαρός.
Ψαθύριον, τὸ, frustulum, mica, offula, *Ath.*
Ψαθυρόομαι, οῦμαι, friabilis fio; (2) aresco seu inaresco. A
ΨΑΘΥΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, friabilis, qui in minutas particulas friari potest. A ψάω.
Ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura; fragilitas ex siccitate. A præc.
ΨΑΙΔΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, rarus; (2) raros habens capillos.
Ψαικαλοῦχοι, vel ψακαλοῦχοι, sc. μητέρες, fœtæ matres, *Eust.*
Ψαινύζω, et ψαινύσσω, f. ύξω, flabello refrigero.
Ψαίνυθος, ον, falsus, inutilis, inanis, *Lycophr.* A ψαίω.
Ψαίνυμι, idem quod ψωμίζω, *Hes.*
Ψαίρω, rado, frico, tergo, abstergo; (2) propero, accelero, festino; (3) leviter attingo, concutio. A ψάω.
Ψαίστιος, pro ψαιστὸς, *Ar.*
Ψαιστὸς, ἡ, ὸν, contusus, contritus. *Gl. V.* libum. A
Ψαίω, tenuo, contero. A ψάω.
Ψαίστωρ, idem quod ψηκτὴρ, *Ep.*
Ψακάδιον, ου, τὸ, roris guttula, stillula. Dim.
Ψακάζω, fut. άσω, roro, stillo; (2) adspergo et madefacio. A ψακάς.
Ψάκαλον, ου, τὸ, fœtus in utero, vel recens editus. *Eust. in Hom.* 777. al. ψαίκαλον.
Ψακαλοῦχος, ἡ, gravida, mater infantis. *Soph. apud Eustath.* 1625. Ex præc. et ἔχω.
ΨΑΚΑ'Σ, et ψαικὰς, άδος, ἡ, ros; (2) stilla, gutta.
Ψακαστὸς, ἡ, ὸν, stillatitius. A ψακάζω.
Ψακτὴρ, *Dor.* pro ψηκτὴρ, *Hes.*
Ψάλαγμα, ατος, τὸ, tactus, contactus.
Ψαλακτὸς, ἡ, ὸν, tactui parens, sub tactum cadens. A
Ψαλάσσω, vel ψαλάττω, f. ξω, tango. A ψάω.
Ψαλεῖς, 2. sing. fut. 1. ind. act. verbi ψάλλω.
Ψαλίδιον, ου, τὸ, forficula; (2) ornamentum muliebre. Dim. a ψαλίς.
Ψαλιδοειδὴς, forfici seu cameræ forficulatæ similis. *Apud medicos*, ψαλιδοειδὲς, seu ψαλοειδὲς, corpus durum, tribus arcubus conflatum, medium cerebri ventriculum sustinens, *Gorr.*
Ψαλιδόστομος, ου, ὁ & ἡ, forficem aut forcipem in ore habens. Ex ψαλὶς et στόμα.
Ψαλιδόω, ῶ, fut. ώσω, fornico. A ψαλίς.
Ψαλίδωμα, ατος, τὸ, fornicatum opus. A præc.
Ψαλιδωτὸς, ἡ, ὸν, fornicatus. Ab eod.
Ψαλίζω, fut. ίσω, vel ίξω, forfice reseco. Τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα θέλεις λαβὼν ψαλίξω, *Anac.* 12, 4. A ψαλίς.
ΨΑ'ΛΙΟΝ, vel ψαλίον, ου, τὸ, frenum; (2) inferior freni pars. Καθάπερ ψάλιον ἐμβάλλουσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις, *Max. Tyr.* 11, 5. A
ΨΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, forfex, forficula; (2) fornix; arcuatum opus, camera, laquear.
Ψαλλοκιθαριστὴς, Psallocitharista, *Suet.* qui cithara canit, *Steph.*
Ψάλλον, ου, τὸ, vinculum, pro ψάλιον, *Suicer.*
ΨΑ'ΛΛΩ, f. αλῶ, tango, pulso et levi quodam motu perstringo; (2) fidibus cano. *Gl. V.* nablizo, psalmizo, psallo. Τόξων χερὶ ψάλλουσι νευρὰς, *Eur. Bacc.* 784.
Ψάλμα, ατος, τὸ, fidium cantus. A præc.
Ψαλμικὸς, ἡ, ὸν, ad psalmos pertinens. A ψαλμός.
Ψαλμολογέω, ῶ, psalmos scribo vel recito:
Ψαλμολογία, ας, ἡ, psalmorum recitatio seu cantio, *Suicer.* A
Ψαλμολόγος, ου, ὁ & ἡ, psalmos recitans. Ex ψαλμὸς et λέγω.
Ψαλμὸς, οῦ, ὁ, fidium cantus seu pulsus; (2) carmen, canticum. A ψάλλω.
Ψαλμοχαρὴς, έος, ὁ & ἡ, psalmis gaudens, qui delectatur fidium pulsu et carminibus, quæ fidibus canuntur; epith. Apollinis. A pr. et χαίρω.
Ψαλμῳδέω, ῶ, psalmos cano.
Ψαλμῳδία, ας, ἡ, psalmorum cantatio, seu cantilenarum. A
Ψαλμῳδὸς, οῦ, ὁ, qui psalmos canit. Ex ᾠδός.
Ψαλοειδής· vide ψαλιδοειδής.
Ψαλτὴρ, ῆρος, ὁ, qui psallere novit, qui scit fidibus ludere; (2) instrumentum musicum, cithara; (3) psalterium, liber psalmorum Davidis. A ψάλλω. Hinc
Ψαλτήριον, ου, τὸ, psalterium, instrumentum quo psallitur, quod olim magadis dicebatur. *Gl. V.* sambucum; (2) psalterium Davidis.
Ψάλτης, ου, ὁ, psaltes, qui psallere novit, cantor, qui scit fidibus ludere. *Gl. V.* nablio, psalta, psalmista. A ψάλλω.
Ψαλτὸς, ἡ, ὸν, qui psalli potest, citharæ aptus. Ab eod.
Ψάλτιγξ, ψάλτιξ, cithara, *Hes. Suid.* seu idem quod ψαλτήριον, *Steph.*
Ψαλτικὸς, ad psalten pertinens, quo ψαλτὴς utitur, *Ath.*
Ψάλτρια, ίας, ἡ, psaltria, fœmina quæ scit fidibus canere; fidicina, *Gl. V.* A ψαλτήρ.
Ψαλτῳδέω, cano simul voce et psallo; (2) laudes cano. A ψαλτῳδός. Hinc
Ψαλτῴδημα, ατος, τὸ, canticum.
Ψαλτῳδία, ας, ἡ, idem. A
Ψαλτῳδὸς, οῦ, ὁ, qui canit carmina seu cantilenas, quæ fidibus seu psalteriis adhiberi solent; (2) qui voce simul canit et psallit. Ex ψάλτης et ᾠδὸς, vel ᾠδή.
Ψαμάθη, ἡ, Nereidum una, Phorci mater, *Hes.*
Ψαμαθία, ας, ἡ, littus maris.
Ψαμαθὶς, ίδος, ἡ, piscis in arena latens, seu arenam subiens.
Ψάμαθος, ου, ἡ, arena, sabulum; (2) littus, *Il.* 1, 486. A ψάμμος. Hinc
Ψαμαθώδης, εος, ὁ & ἡ, arenosus, sabulosus.
Ψαμαθὼν, ῶνος, ἡ, sabuletum, *Gl. V.*
Ψαμμάθιον, ου, τὸ, arenula. A ψάμμος.
Ψαμμακοσιογάργαρα, τὰ, innumera. A ψαμμακόσιος, *Ar.* Vide *Steph.*
Ψαμμακόσιοι, numero arenas æquantes, tot quot arenæ. *Vox Comica* ad modum numeralium formata. Ὀνόμασι χρώμενον ψαμμακοσίοις; *Alexis apud Athen.*
Ψάμμινος, ον, arenosus.
Ψαμμίον, τὸ, arenula, *Alex. Aphr.*
Ψαμμισμὸς, οῦ, ὁ, defossio in arenam. Quasi a ψαμμίζω.
Ψαμμῖτις, ἡ, qu. dic. arenacea, *Ath.*
Ψαμμοδύτης, ου, ὁ, piscis qui arenam subit. A δύνω.
Ψαμμοκοσιογάργαρα, montem arenæ æquans. *Vox Comica*, Aristoph. Achar. 3.
Ψάμμος, ου, ἡ, arena, sabulum. A ψάω.
Ψαμμώδης, εος, ὁ & ἡ, arenosus.
Ψαμμωτὸς, ἡ, ὸν, arenatus. A ψάμμος.
Ψανὸς, pro ψεδνὸς, *Hes.*
ΨΑ'Ρ, ψαρὸς, ὁ, avis nomen variis distinctæ maculis. *Gl. V.* sturnus, *Il.* 17, 755. A ψαίρω. Unde
Ψαρεῖ, *attinget*, 3. sing. fut. 1. ind. act.
Ψάρος, ου, ὁ, sturnus, *Ph.*
Ψαρὸς, ρὰ, ρὸν, mobilis, agilis, celer, velox; (2) varius, cinerei coloris. A præc.
Ψαυκροπόδης, ου, ὁ, qui tam celer est in movendis pedibus, ut terram non videatur attingere. Ex ψαυκρὸς et πούς.
Ψαυκρόπους, οδος, ὁ & ἡ, idem et ex iisd.
Ψαυκρὸς, ρὰ, ρὸν, agilis, celer, levis; (2) delicatus, qui vix pedem in terram ponit. A ψαύω.
Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus, contrectatio, contactus.
Ψαυσθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ψαύω.
Ψαυστὸς, ἡ, ὸν, qui tactus est; (2) quem tangere aut contingere licet. A
Ψαύω, fut. αύσω, tango, contrecto; (2) adsequor,

quor, pervenio ad sc. metam, tango, contingo, ita ut capessam, vel accedam. (1) πρὶν ψαῦσαι δορὸς, priusquam hastam contrectarent, *i. e.* priusquam acie congrederentur, *Eurip. Phœn.* 82. Δός μοι πρὸς θεῶν μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνον, *Eur. Med.* 1406. Εὐθὺς Οἰδίπους ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων, amplexus filias, *Soph. Œd. Col.* 1634. A ψάω.

Ψάφαξ, ακος, ὁ, calculus. *Vox Æol.* ab et pro ψῆφος.

Ψαφαρία, ας, ἡ, squalor, vel fragilitas ex squalore. A

ΨΑΦΑΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, aridus, squalidus, infirmus, friabilis; (2) tenebrosus. *Gl. V.* putris, *Ph.*

Ψαφαρότριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, squalidos pilos habens. Ex ψαφαρὸς et θρίξ.

Ψαφαρόχρους, et ψαφαρόχρως, qui squalida est cute. Ex ψαφαρὸς, χρόα, et χρώς.

Ψαφερὸς, ρὰ, ρὸν, idem quod ψαφαρός.

ΨΑ'Ω, ψῶ, f. ψήσω, tergo, abstergo, radendo detergo, radendo complano; (2) propinquo, accedo, attingo, contingo; (3) in tenues partes comminuo, extenuo; (4) foveo, calefacio, mulceo.

Ψέγιος, idem quod ψογερὸς, *Pind.*

Ψέγμα, ατος, τὸ, vituperium. A ψέγω.

Ψέγος, sepulchrum, *Hes.*

Ψέγω, fut. ψέξω, *proprie* idem quod ψέω, seu ψάω, exprobro; (2) reprehendo, vitupero, culpo. Ἐμὴν ἀψυχίαν ψέγεις, *Eur. Alc.* 693. ἐν ἀγορᾷ τὴν διατρίβην, *Aristoph. Nub.* 1051. Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους, *Soph. Aj.* 1149.

Ψεδνοκάρηνος, ὁ καὶ ἡ, (a κάρηνον) idem quod

Ψεδνὸς, ἡ, ὸν, raros habens pilos, calvus, glaber. *Gl. V.* raripilus.

Ψέδυρος, fallax; *Æschyl. Suppl.* 1050, a ψεύδω, fallo, pro ψίθυρος, *Ern.*

ΨΕ'ΔΩ, curam gero, *Hes.* al. ψέφω.

Ψεκάδιον, ου, τὸ, guttula roris vel pluviæ, Dim. a ψεκάς.

Ψεκάζω, fut. άσω, guttas demitto, stillo, rigo. Τότ' ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν, *Aristoph. Nub.* 580. Πόθεν μύρων τοσούτων πνέεις τε καὶ ψεκάζεις, *Anacr.* 9, 5. Ab eod.

Ψεκὰς, άδος, ἡ, ros; (2) guttula roris, gutta minuta in modum roris. *Gl. Vet.* stillicidium. A ψέω.

Ψεκτέος, reprehendendus, vituperandus, *Suid.*

Ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehensor. *Gl. V.* ψέκται, vituperones. A ψέγω. Hinc

Ψεκτικὸς, ἡ, ὸν, vituperatori proprius, inusitatus; (2) propensus ad reprehendendum.

Ψεκτικῶς, *adv.* more reprehensoris, criminose.

Ψεκτὸς, ἡ, ὸν, vituperatione dignus; (2) vituperatus, reprehensus. A ψέγω.

Ψεκτῶς, *adv.* cum vituperatione, vituperando.

Ψέλιον, ου, τὸ, armilla, *Ph.* A ψάλιον.

Ψελλίζω, f. ίσω, balbutio; (2) inepte loquor, nugor. Ὅταν δ' ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένου, *Plato.* A ψελλός.

Ψελλιοποιὸς, ῦ, ὁ, armillarius, *Ph.* Ex ψέλλιον et ποιέω.

Ψέλλιον, ου, τὸ, frenum; (2) armilla. A ψάλιον.

Ψελλιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui armillas vel brachialia fert, armillatus. A φέρω.

Ψέλλισμα, ατος, τὸ, linguæ hæsitatio atque titubatio. A ψελλίζω.

Ψελλισμὸς, ῦ, ὁ, idem et ab eod.

ΨΕΛΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, balbus, blæsus; (2) obscurus, qui vix intelligi potest.

Ψελλότης, ητος, ἡ· vide ψέλλισμα.

Ψέλλω, balbutio, inarticulate loquor, blatero, *Steph.*

Ψευδαγγελῆς, idem quod ψευδάγγελος, *Ar.*

Ψευδαγγελία, ας, ἡ, falsus nuncius, crimen quod intenditur ob falsa nunciata. A

Ψευδάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuncius mendax, falsa nuncians. *Il.* 15, 159. Ex ψεῦδος et ἄγγελος.

Ψευδαγνοέω, dissimulo quod scio, simulo me nescire.

Ψευδάγχουσα, ης, ἡ, falsa anchusa, herba veram anchusam mentiens similitudine.

Ψευδάδελφος, ου, ὁ, falsus frater, qui fraternitatem Christianam mentitur.

Ψευδαλαζὼν, ὁ καὶ ἡ, ventosus jactator.

Ψευδαλέξανδρος, ου, ὁ, falsus Alexander.

Ψευδαλέος, έα, έον, falsus, mendax, fictus, simulatus. A ψεύδω.

Ψευδάλιος, pro ψευδαλέος, *Steph.*

Ψευδαμάμαξυς, ὁ, falsa crepans. *Vox Comicà.*

Ψευδαντώνινος, ὁ, fictitius Antoninus, *Steph.*

Ψευδαπάτης, ὁ, præstigiator, *Sibyl.*

Ψευδαπόστολος, ου, ὁ, falsus apostolus, qui falso sibi nomen apostoli usurpat.

Ψευδαποφάσκω· λόγος ψευδαποφάσκων, est is qui ψευδόμενος dicitur; sophisma.

Ψευδάργυρος, ου, ὁ, argentum adulterinum.

Ψευδατράφαξυς, ἡ, fictitia et ementita atriplex, *Ar.*

Ψευδαττικὸς, falso Atticus, *Lucian.*

Ψευδαυτόμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, falsus seu fictitius transfuga.

Ψευδεγγραφὴ, ῆς, ἡ, ementita inscriptio.

Ψευδέγγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, falso inscriptus.

Ψευδενέδρα, ας, ἡ, species insidiarum ad terrendos hostes. Ψευδενέδραν ἐποιήσαντο, fictas insidias fecerunt, *Xenoph.* 5, 267.

Ψευδεπέω· vide ψευδοεπέω, *Hes.*

Ψευδεπιγραφεῖν, falso nomine inscribere. A

Ψευδεπίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, falso inscriptus. Ex ψευδὴς et ἐπιγραφή.

Ψευδεπίτροπος, ου, ὁ, falsus et subdititius curator seu tutor.

Ψευδεπιχαρμεῖος, qui falso tribuitur Epicharmo, al. ψευδεπιχαρμείος, *Steph.*

Ψευδεργία, ας, ἡ, factum simulatum. Ex ἔργον.

Ψευδῆ, *adv.* pro ψευδῶς, *Ar.*

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico, mentior. Ex ψεῦδος et ἀγορεύω.

Ψευδηγορία, ας, ἡ, falsiloquium. Ex iisd.

Ψευδηγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, falsidicus. Ex iisd.

Ψευδηλογέω, ῶ, falsum dico, mentior. Ex eod. et λέγω.

Ψευδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mendax. A ψευδής.

Ψευδηρακλῆς, έος, ὁ, fictitius seu ementitius Hercules.

Ψευδήριος, α, ον, fictus, falsus; unde *neut.* de cenotaphio dicitur.

Ψευδηρὸς, unde *per Sync.* ψυδρὸς, *Eust.*

Ψευδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, falsus, mendax. A ψεῦδος.

Ψευδησιόδειος, qui falso tribuitur Hesiodo, *Cic.*

Ψευδιερεὺς, έως, ὁ, sacerdos falsus, aut qui indigna sacerdote facit.

Ψευδισόδομον, quum impares et inequales coriorum ordines diriguntur; *Plin.* 36, 22. *P.*

Ψευδισοκόδομον, et ψευδισόδομον, quod inæquali crassitudine structum est, *Plin.*

Ψευδίστατος, mendacissimus, *Superl.* a ψεῦδος.

Ψευδοβοήθεια, ἡ, fictitium auxilium, *Xen.*

Ψευδοβούνιον, herba quæ verum bunium mentitur; *Diosc.* et *Plin. P.*

Ψευδογραφέω, ῶ, fut. ήσω, falso et mendose describo, perperam scribo, *Aristot.* A γράφω. Hinc

Ψευδογράφημα, ατος, τὸ, mendosum schema in geometria.

Ψευδογραφία, ας, ἡ, ficta descriptio, ut ea qua geometræ utuntur; (2) fabulosa narratio.

Ψευδογράφος, ου, ὁ, falsarius, *Gl. V.* A γράφω.

Ψευδοδάκτυλος, ὁ, non verus dactylus.

Ψευδοδαμάσιππος, fictitius Damasippus.

Ψευδόδειπνον, τὸ, falsa cœna, *i. e.* quæ frustra perit.

Ψευδοδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui falsa et mendacia docet.

Ψευδοδιδάσκω, falsa doceo.

Ψευδοδίκταμνον, τὸ, dictamnum falsum.

Ψευδοδίπτερος, *Vitruv.* Vide *Steph.*

Ψευδοδοξάζω, false sentio, conjectura fallor.

Ψευδοδοξέω, ῶ, f. ήσω, falsa opinor, falsas opiniones confingo.

Ψευδοδοξία, ἡ, falsa opinio. A

Ψευδόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, falsa opinans. Ex ψευδὴς et δόξα.

Ψευδοέπεια, ας, ἡ, mendacium.

Ψευδοεπέω, ῶ, fut. ήσω, falsum seu mendacium dico. A

Ψευδοεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, falsa dicens, mendax, falsiloquus. Ex ψευδὴς et ἔπος.

Ψευδόθυρον, ου, τὸ, falsa porta. Ex eod. et θύρα.

Ψευδοκασία, seu ψευδοκασσία, ας, ἡ, pseudocasia, quæ veram casiam mentitur.

Ψευδοκατηγορία, ας, ἡ, falsa accusatio.

Ψευδοκατήγορος, ὁ, sycophanta, calumniator.

Ψευδοκάτων, ὁ, fictitius Cato, *Steph.*

Ψευδοκῆρυξ, υκος, ὁ, falsus præco, fallax legatus, *Soph. Phil.* 1306.

Ψευδοκιννάμωμον, ου, τὸ, ementita et fictitia quædam cinnamomi species.

Ψευδοκλείδιον, τὸ, clavis adulterina.

Ψευδοκλησία, ἡ· vide ψευδοκλητία.

Ψευδοκλητὴρ, ῆρος, vel ήτωρ, ορος, ὁ, apparitor, qui falso renunciat aliquem a se in jus vocatum, unde hic vadimonii deserti reus fit. Hinc

Ψευδοκλητία, vel τεία, ἡ, renunciatio falsa apparitoris; sive, si quis falso dicit, se alicui testimonium denunciasse, falsos testes producit, eoque nomine accusatur.

Ψευδοκόρη, ἡ, fictitia et ementita puella, *Poll.*

Ψευδοκύπειρος, frutex, qui veri cyperi speciem mentitur, *Diosc.*

Ψευδοκύων, ὁ, ineptus simulator Cynismi.

Ψευδολατρεία, ας, ἡ, fictitius et falsus cultus, superstitio.

Ψευδολογέω, ῶ, fut. ήσω, falsum dico, mentior.

Ψευδολογία, ας, ἡ, mendacium, false dictum. A

Ψευδολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui falsum dicit, falsiloquus, mendax. A λέγω.

Ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι, mentior, frustror.

Ψευδομαντεία, ἡ, falsa vaticinatio, *Steph.*

Ψευδομαντεύομαι, falsa vaticinor, falsa oracula reddo.

Ψευδόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, falsus vates.

Ψευδομάρτυρ, υρος, ὁ, falsus testis. Hinc

Ψευδομαρτυρέω, ῶ, f. ήσω, falsum testimonium dico, falsum testor.

Ψευδομαρτυρία, ας, ἡ, et ψευδομαρτύριον, τὸ, falsum testimonium.

Ψευδομαρτυριάω, falsum testificor, *Steph.*

Ψευδομάρτυς, falsus testis.

Ψευδομυθέω, ῶ, falsa loquor, mentior. A

Ψευδομυθία, ας, ἡ, mendacium, falsum commentum. Ex ψευδὴς et μῦθος.

Ψευδόναρδος, nardus adulteratus, *Gorr.*

Ψευδόνειρος, ὁ, somnium falsum, irritum.

Ψευδονέρων, fictitius Nero, *Steph.*

Ψευδόνιτρος, lixivium ex nitro falso seu adulterino, *Ar.*

Ψευδονύμφευτος, ου, ὁ, quæ falso nupsit; *i. e.* specie tantum, vel non ei cui videtur nupsit. Ex ψευδὴς et νυμφεύω.

Ψευδοπαιδεία, ας, ἡ, falsa eruditio, falsa doctrina, falsa disciplina.

Ψευδοπάρθενος, ου, ἡ, quæ virginitatem mentitur.

Ψευδόπατρις, ὁ, mentitus patriam, *Sibyl.*

Ψευδοπάτωρ, ορος, ὁ, falsus pater.

Ψευδοπερίπτερος, qui peripteri formam simulat, et quasi mentitur, *Vitruv.*

Ψευδοπλάνης, ητος, et ψευδοπλανήτης, ου, ὁ, epith. Ulyssis.

Ψευδοπλάστης, ου, ὁ, mendaciorum inventor.

Ψευδόπλουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui se divitem mentitur.

Ψευδοποιέω, ῶ, falso fingo, mendaciis obscuro.

Ψευδοποιΐα, ας, ἡ, fallax fictio. A præc.

Ψευδοποίμην, ενος, ὁ, falsus pastor, *Suicer.*

Ψευδοπολίχνιον, τὸ, locus oppidi speciem habens, cum non sit oppidum.

Ψευδοπρεσβευτὴς, ῦ, ὁ, falsus præco.

Ψευδοπροσποίησις, ἡ, falsa simulatio seu imitatio.

Ψευδοπροφητεύω, falsa vaticinor.

Ψευδοπροφήτης, ου, ὁ, falsus propheta.

Ψευδόπτωμα, τὸ, falsus et fictitius casus, vel lapsus non verus, *Ar. Sch.*

Ψευδόπυρα, τὰ, fictitii et ementiti ignes, *Suid.*

Ψευδοραψῳδὸς, ῦ, ὁ, rhapsodus, ineptus nugator.

Ψευδοράω, falso lumine intueor, *V. L.*

Ψευδορκέω,

Ψευδορκέω, ῶ, f. ήσω, falsum juro, pejero. Καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει, *Aristoph. Conc.* 601.

Ψευδορκία, ας, ἡ, falsum jusjurandum. Φύεται ἐκ πολυορκίας, ψευδορκία καὶ ἀσέβεια, *Philo Jud.*

Ψευδόρκιον, ου, τὸ, idem.

Ψευδόρκιος, ου, ὁ, perjurus, qui falso jurat. A

Ψεύδορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium.

Ψευδοσέληνον, ου, τὸ, luna obscura. A σελήνη.

Ψευδοσέλινον, ου, τὸ, apiastrum, *Gl. V.*

Ψευδοσοφία, ἡ, falsa sapientia.

Ψευδοσοφιστὴς, ὁ, qui falso sophistæ nomen sibi usurpat, *Lucian.*

Ψευδόσοφος, ὁ, qui se falso sapientem jactat.

Ψευδόστομα, τὸ, ostium non verum fluvii, *i. e.* parvum, quod vulgo non pro ostio habetur.

Ψευδοστομέω, ῶ, f. ήσω, mendaci ore sum, mentior. Μόνοις παρ᾽ ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ, καὶ τἀπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν, *Soph. Œd. Col.* 1227. A

Ψευδόστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, fallax ore, mendax. Ex ψευδὴς et στόμα.

Ψευδόσφηξ, vespa ementita et fictitia, *Steph.*

Ψευδοτάφιον, τό· vide κενοτάφιον.

Ψευδοφαὴς, et ψευδοφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, falso lucens lumine. Ex ψευδὴς et φάω.

Ψευδόφημος, ου, ὁ καὶ ἡ, falsam famam seu rumorem adferens, mendax. Πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ᾽ ὁρῶ, κοὐ ψευδόφημα, *Soph. Œd. Col.* 1516. A φήμη.

Ψευδοφίλιππος, ου, ὁ, falsus Philippus, qui falso Philippi nomen sibi arrogat.

Ψευδόχριστος, ου, ὁ, qui Christi nomen mentitur, Pseudo-Christus.

Ψευδόχρυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, aurum arte mentiens.

Ψευδυποβολιμαῖος, falso supposititius, nomen fabulæ, *ap. Ath.*

Ψεύδω, fut. ψεύσω, fallo, decipio; ψεύδομαι, frustror, mentior. Καί μ᾽ ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ, *Soph. Aj.* 1399. Κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις, *Ib.* 178. Εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι γνώμης, fallor, *Id. Trach.* 725. Ἡ δίδωσ᾽ ἑκὼν κτείνειν ἑαυτὸν, ἣν τάδε ψευσθῇ λέγων, *Id. Phil.* 1330. Τοῦτο γ᾽ οὐκ ἐψεύσατο, *Aristoph. Conc.* 445. Δικταῖοι Κρῆτες ὅτε Κρόνον ἐψεύδοντο, *Arat.*

Ψευδωμότης, ου, ὁ, perjurus. Ab ὄμνυμι.

Ψευδώμοτος, ὁ, epith. falsi juramenti.

Ψευδώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, nomen habens, rei non respondens, falso nominatus. Εἰ δέ τις ἄλλος ἵκοιτο νόθος ψευδώνυμος ἀνὴρ, *Nonn. P.* 5, 43. Ex ὄνομα.

Ψευδωνύμως, *adv.* mendaci nomine, nomine rei non conveniente.

Ψευδῶς, *adv.* falso. A ψευδής.

Ψευσθεὶς, aor. 1. part. pass. verbi ψεύδομαι.

Ψευσίζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, osor mendacii. Ex ψεῦσις et ζυγέω.

Ψεῦσις, εως, ἡ, mendacium. A ψεύδω.

Ψεῦσμα, ατος, τὸ, idem et ab eod.

Ψεύστειρα, ἡ, mendax, *Sibyl.* A

Ψευστὴρ, ὁ, idem quod ψεύστης, *Man.*

Ψευστέω, ῶ, fut. ήσω, mendacium dico, mentior; (2) fallor, scopum propositum non adsequor. Ψευστήσεις οὐδ᾽ αὐτοῦ τέλος μύθου ἐπιθήσεις, *Il.* 19, 107. A

Ψεύστης, ου, ὁ, mendax. A ψεύδομαι.

Ψεφαρὸς, ρὰ, ρὸν, non clarus. A ψέφος.

Ψέφας, vel ψεφὰς, tenebræ, obscuritas, *Hes.*

Ψεφαυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obscurus. Ex ψέφος et αὐγή.

Ψεφηνὸς, ἡ, ὸν, obscurus, non clarus, *Pind.* A

ΨΕ´ΦΟΣ, εος, τὸ, tenebræ, obscuritas.

Ψεχθεὶς, *vituperatus*, aor. 1. part. pass. verbi ψέγω.

Ψέω, minuo. A ψάω.

Ψῆγμα, ατος, τὸ, quod radendo, destringendo, et detergendo detractum; ramentum. *Gl. V.* bracteola; (2) parva particula, corpus minutissimum. Χρυσοφορέουσι δ᾽ ἐκ τοῦ Χαυκάσου πολλαὶ πηγαὶ ψῆγμα ἀφανὲς, *Appian.* A ψήχω.

Ψηκτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod

Ψήκτρα, ας, ἡ, instrumentum quo radimus, radula, strigil. Ab eod.

Ψήκτρια, et ψηκτρὶς, pro ψήκτρα, *Steph.*

Ψήλας, aor. 1. part. act. verbi ψάλλω, cano.

Ψηλαφάω, ῶ, fut. ήσω, tango, contrecto. *Gl. V.* palpo, tracto; (2) perscrutor, vestigo. Μήποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατὴρ, *Gen.* 27, 12. Εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὕροιεν, *Act.* 17, 27. Πρὸ τοῦ μὲν οὖν ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα, *Aristoph. Pace*, 689. Ex ψάλλω et ἀφή.

Ψηλαφέω, pro ψηλαφάω, *V. L.*

Ψηλάφημα, ατος, τὸ, contrectatio. A præc.

Ψηλαφήσειε, 3. sing. aor. 1. opt. act. *Æol.* pro ψηλαφήσαι, a verbo ψηλαφάω.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio. *Gl. V.* tactus. Ab eod.

Ψηλαφητὸς, ἡ, ὸν, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi potest. Ab eod.

Ψηλαφία, ας, ἡ, tactus, contactus, frictio:

Ψηλαφίζω, palpo, perscrutor. Ab eod.

Ψηλαφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui sæpius contrectat et palpat. Ab eod.

ΨΗ´Ν, ψηνὸς, ὁ, vermiculus vel culex in caprificis nascens; *Nic. Th.* 736. (2) in fructu palmæ masculæ.

Ψηνίζω, rado; (2) caprifico; (3) ineo, *Ern.* Λυδίζων καὶ ψηνίζων, *Aristoph. Eq.* 520. Ψηνίζομαι, rador, cinædus sum. Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται, *Synes. Epist.* 104. A ψήν.

Ψῆξις, εως, ἡ, rasura, defrictio, detersio. A ψήχω.

Ψὴρ, ψηρὸς, ὁ, sturnus, avis, *Il.* 16, 583. A ψαίρω.

ΨΗ˜ΣΣΑ, ης, ἡ, piscis e latorum genere, solea, passer marinus. *Ph.* rombus; (2) anas; (3) maledictum, de lurcone.

Ψηστὸς, ἡ, ὸν, tersus, detersus, rasus. A ψάω.

Ψῆττα, ης, ἡ, idem quod ψῆσσα.

Ψηττοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui passerina est figura. Ex ψῆττα et εἶδος.

Ψηφάω, ῶ, cogito, curo, ratiocinor, computo, *Hes.* A ψῆφος.

Ψηφηφορέω, ῶ, suffragium calculo fero; (2) suffragio meo creo:

Ψηφηφορία, ας, ἡ, suffragii aut sententiæ latio. A

Ψηφηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui suffragium seu sententiam fert. A ψῆφος et φέρω.

Ψηφιδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ψηφίζω, fut. ίσω, calculis computo, supputo; (2) decerno; quo sensu usitatius ψηφίζομαι, decerno; ἐψηφισμένην, decretum, p. pass. part. Ταύτης ἐπιδόλην ψηφιεῖ μίαν μόνην, *Aristoph. Vesp.* 766. Οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ᾽ ἄλλου φωτὸς ὧδ᾽ ἐψήφισαν, *Soph. Aj.* 449. Ἐκεῖσε βοηθεῖν ψηφίζεσθε, *Dem.*

Ψήφινος, η, ον, e calculis factus, e calculis constans.

Ψηφὶς, ῖδος, ἡ, calculus, scrupus, lapillus; (2) calculus supputatorius; (3) lapillus pretiosus, gemma; *Il.* 21, 260. A ψῆφος. Unde

Ψηφίον, ου, τὸ, calculus, gemma, *Ph.*

Ψηφισάτω, 3. sing. aor. 1. imperat. act. verbi ψηφίζω.

Ψήφισμα, ατος, τὸ, decretum, consultum, scitum, plebiscitum, *Ph.* A ψηφίζομαι.

Ψηφισματοπώλης, ου, ὁ, decretorum venditor. *Vox Comica.* Ψηφισματοπώλης εἰμὶ, *Aristoph. Av.* 1043.

Ψηφισματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad decretum pertinens, aut decreto similis; (2) decreti naturam aut vim habens. A ψήφισμα.

Ψηφιστὴς, οῦ, ὁ, calculator, computator. A ψηφίζω. Hinc

Ψηφιστικὸς, ἡ, ὸν, peritus computationum.

Ψηφοθετέω, ῶ, *Ph.* ψηφοθετεῖ, tessellat. Ex ψῆφος et τίθημι. Hinc

Ψηφοθέτημα, ατος, τὸ, opus tessellatum.

Ψηφοθέτης, ου, ὁ, tessellarius, tessellator.

Ψηφοκλέπτης, ου, ὁ, quasi calculorum fur; præstigiator.

Ψηφολογέω, ῶ, fut. ήσω, artem circulatoriam exerceo; (2) musivo opere et vermiculato sterno, tessello. A ψηφολόγος. Hinc

Ψηφολόγημα, ατος, τὸ, pavimentum tessellatum, opus musivum.

Ψηφολογητὸν ἔδαφος, idem, *Ph.*

Ψηφολογικὸς, ἡ, ὸν, pertinens ad circulatoriam artem, *item*, ad musivariam.

Ψηφολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, circulator calculàrius, qui celeritate versandi calculos spectantium oculos fallit; (2) structor operis musivi.

Ψηφοπαικτέω, ῶ, calculis ludendo fallo. *Gl. V.* præstigior. A

Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit; præstigiator, calcularius, *Ph. Athen.*

Ψηφοπαιξία, ας, ἡ, ipse lusus qui calculis fit, fallacia quæ fit calculis, præstigiæ, *Gl. V.* Ex ψῆφος et παίζω.

Ψηφοποιὸς, οῦ, ὁ, calculorum confector; (2) qui clam subdit calculos. (2) κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης, *Soph. Aj.* 1154. Κλέπτης ψηφοποιὸς, *periphrastice* pro ψηφοκλέπτης. A ποιέω.

ΨΗ˜ΦΟΣ, ου, ἡ, lapillus, calculus; (2) lapillus pretiosus, gemma, *Gl. V.* (3) scrupus, calculus, quo luditur; (4) calculus quo in computando utimur; (5) calculus quo suffragium fertur in comitiis; unde (6) suffragium ipsum, seu sententia et decretum, quod calculis fertur; et *Synecdoche* Atticis usitatissima, locus ubi suffragia solent dari; (7) potestas sententiæ aut suffragii de aliquo ferendi; (8) auctoritas, voluntas; (9) promissum auxilium, ut ψῆφος θεῖα, *ap. Jos.* ψῆφοι, tessellæ, calculi, *Gl. V.* (6) ὅσαι μὲν οὖν ἔζοντο πεισθεῖσαι δίκη, ψῆφον παρ᾽ αὐτὴν ἱερὸν ὁρίσαντ᾽ ἔχειν, juxta ipsum locum ubi suffragia data sunt, templum constituerunt habere, *Eurip. Iphig. in Taur.* 968.

Ψηφοφορέω, ῶ, f. ήσω, suffragium seu sententiam fero; (2) suffragio meo creo. Ὑμεῖς δ᾽ ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε, *Luc. Bis Accus.*

Ψηφοφορία, ας, ἡ, suffragii aut sententiæ latio, *Ph.* suffragium, decretum. A

Ψηφοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui suffragium fert calculo. *Gl. V.* suffragator. A φέρω.

Ψήφωσις, εως, ἡ, pavimentum, sc. *tessellatum musivum* proprie. *Gl. V.* Qu. a ψηφόω, a ψῆφος.

Ψηφωτὴ, ῆς, ἡ, glarea, *Gl. V.* Ab eod.

Ψηφωτὸν, gemmatum, *Ph.* Ab eod.

Ψήχω, fut. ξω, rado, frico; (2) fricando detergo, destringo; (3) attero, contero; (4) delinio, demulceo. Ψήχειν ἵππον, *Xen.* ψήχει καὶ πέτραν ὁ πολὺς χρόνος, *Epigr.* A ψάω.

ΨΙΑ´, ᾶς, ἡ, lætitia; (2) ludus, voluptas, *Suid.* *P.* seu ψιὰ, parvus lapillus, gutta, v. gr. roris, mica, &c. (2) idem quod παίγνιον, deliciæ. A ψίω, *Ern.*

Ψιάζειν, ludere, sc. παιγνίοις. A ψιὰς, vel *Dor.* pro ψιάζειν.

Ψιάδεσσι, *guttis*, dat. plur. *Ion.* et *Poet.* pro ψιάσι, a ψιὰς, *gutta.*

Ψιάζω, roro, guttatim cado, minutatim stillo. A ψιάς.

Ψιαθηδὸν, *adv.* in modum tegetis. A ψίαθος.

Ψιαθίδιον, ου, τὸ, tegeticula. Ab eod.

Ψιάθιον, ου, τὸ, idem.

Ψιαθοπλόκος, ου, ὁ, tegetarius, *Gl. V.* Ex ψίαθος et πλέκω.

Ψιαθοποιὸς, οῦ, ὁ, tegetarius, *Ph.* qui tegetes facit. Ex ψίαθος et ποιέω.

ΨΙ´ΑΘΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, storea, teges. Hinc

Ψιαθώδης, ες, storeæ seu tegeti similis, aut e tegete factus.

Ψιαίνω, reprehendo, qu. dic. a ψάω. Potius a ψίω, quia reprehendendo seu vituperando detrahimus de fama alicujus, unde detrahere pro maledicere; (2) in partes parvas frango vel seco, *Ern.*

Ψιαρὸς, ρὴ, ρὸν, roris instar exhilarans; (2) odorus. A ψιά.

Ψιὰς, άδος, ἡ, roris gutta, stilla minuta et exilis; (2) ros. *Il.* 16, 459. Ab eod.

Ψίδες, αἱ, idem quod ψιάδες.

Ψίεις, εσσα, εν, hilaris, beatus, felix. A ψιά.

Ψίζω, lacrymo, quia lacrymæ guttatim cadunt.

Ψιθία, ἡ, vitis species, *Nic.*

ΨΙ´ΘΟΣ, ου, ὁ, convicium.

Ψιθὺς, ὗρος, ὁ, idem quod ψίθυρος, *Theoph. Sch.*
Ψιθύρα, ας, ἡ, instrumentum quoddam musicum. A ψίθυρος.
Ψιθυρίζω, fut. ίσω, susurro, mussito; (2) obtrecto, occulta delatione accuso, criminor apud alios. Ὀστὸτ' ἂν πλάτανος πτελέα ψιθυρίζῃ, *Aristoph. Nub.* 1004. Ἀλλήλοις ψιθυρίζον, *Theocr.* 27, 68. A ψίθυρος.
Ψιθυρίσδεν, inf. act. *Dor.* pro ψιθυρίζειν.
Ψιθύρισμα, ατος, τὸ, susurrus et lene murmur. A ψιθυρίζω.
Ψιθυρισμὸς, ῦ, ὁ, susurratio; (2) oculta criminatio. Ab eod.
Ψιθυριστὴς, ῦ, ὁ, susurrator; (2) occultus criminator. Ab eod.
ΨΙ'ΘΤΡΟΣ, υ, ὁ ᾗ ἡ, tenuiorem et exiliorem sonum edens; susurrum, sibilum. A
Ψίθυρος, υ, ὁ, susurrus; (2) susurro, qui maledicis susurris alios traducere solet.
Ψιλαγία, ας, ἡ, munus ductoris velitum. A
Ψιλαγὸς, ῦ, ὁ, dux levis armaturæ militum, ductor velitum. Ex ψιλὸς, *veles*, et ἀγός.
Ψιλεὺς, έως, ὁ, in edito et arduo loco chori consistens, *Suid.* (2) qui in postremi chori loco est, *Hes.* A ψιλός. Unde
Ψιλῆται, οἱ, velites, milites levis armaturæ.
Ψιλικὸς, ἡ, ὸν, leviter armatus.
Ψιλίζω, nudo, diminuo. Unde
Ψιλισμὸς, ῦ, ὁ, diminutio, extenuatio, spiritus asperi mutatio in lenem, seu pronunciatio per spiritum lenem.
Ψιλογραφέω, ῶ, f. ήσω, scribo litera ψιλῇ, nuda, non diphthongo, vel etiam litera spiritu leni, non aspero, signata. Ex ψιλὸς et γράφω.
Ψιλόδαπις, et ψιλόταπις, ἴδος, ἡ, sc. στρωμνὴ, tapes non villosus, et veluti nudus, præ illo, qui dicitur ἀμφίταπις, genus stragulæ, vestis villosæ.
Ψιλοκιθαριστὴς, ῦ, ὁ, nudus citharista, i. e. qui tantum cithara ludit, non accinit voce.
Ψιλοκιθαριστικὴ, ἡ, scientia et ars illa ludendi nuda cithara, *Ath.*
Ψιλοκόρσης, sive ψιλοκόῤῥης, υ, ὁ, qui glabro et depili capite est. Ex ψιλὸς et κόρση.
Ψιλόκυρος, υ, ὁ ᾗ ἡ, idem. *Gl. V.* attonsus. Ex ψιλὸς et κυρά.
Ψιλομετρία, ας, ἡ, carminis nuditas et tenuitas; *Aristot. Art. Poet.* Ex eod. et μέτρον.
ΨΙΛΟ'Σ, ἡ, ὸν, tenuis, exilis, vilis; (2) nudus, glaber, depilis; (3) nudus, merus, ut aqua pura; (4) ψιλοὶ, milites, i. e. levis armaturæ.
Ψιλόταπις, ἡ, idem quod ψιλοτάπης, *Steph.*
Ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas, glabrities. Unde
Ψιλόω, ῶ, fut. ώσω, attenuo, nudo, privo; (2) deglabro, depilo; (3) spiritu leni profero, vel noto; ψιλῦμαι, glabresco, *Gl. V.* ἐψιλωμένος, nudatus, p. pass. part.
Ψίλον, υ, τὸ, ala, *Laconice.*
Ψίλωθρον, υ, τὸ, medicamentum quo utuntur in deglabrando et depilando corpore; *peculiariter*, vitis alba, *apud Diosc.* et *Nic. Th.* 902. A ψιλόω.
Ψίλωμα, ατος, τὸ, glabrities; (2) denudatio ossis, *ap. Medicos.*
Ψιλῶς, *adv.* cum tenui litera vel spiritu; (2) nude, leviter. A ψιλός.
Ψίλωσις, εως, ἡ, nudatio, pilorum evulsio; (2) spiritus lenis frequens usus. A ψιλόω.
Ψιλωτὴς, ῦ, ὁ, qui glabrum facit quem, vulsor pilorum; (2) qui leni spiritu verbum pronuntiat, quod alias aspero profertur; (3) qui alterum nudat, privat aliqua re.
Ψιλωτικὸς, ἡ, ὸν, qui gaudet verborum ψιλώσει et leni spiritu, ut dialectus Æolica et Ionica. A præc.
Ψιμμύθιον, sive ψιμύθιον, υ, τὸ, cerussa, genus coloris quo faciem fucare solent. A ψίμμυθος, sive ψίμυθος.
Ψιμμυθιοφανὴς, ἑος, ὁ ᾗ ἡ, cerussæ similis. A φαίνω.
Ψιμμυθιόω, ῶ, cerussa illino, fuco; *Plut.* A ψιμμύθιον.
Ψιμμυθισμὸς, ῦ, ὁ, fucatio per cerussam. Quasi a ψιμμυθίζω.
ΨΙ'ΜΜΤΘΟΣ, sive ψίμυθος, υ, ὁ, cerussa.

ΨΙ'ΝΑΘΟΣ, υ, ἡ, capra silvatica, *Hes.*
Ψινάζω, foliorum defluvium patior. A
Ψινὰς, ἀδος, ἡ, ut ψινὰς ἄμπελος, vitis cui fructus decidit seu defluit. A ψίνομαι.
ΨΙ'ΝΟΜΑΙ, acinos defluere sino, *de vite*; (2) fleo. A ψίω.
ΨΙ'ΝΘΟΣ, delectatio, *Hes.*
ΨΙ'ΝΘΙΟΣ, ία, ιον, vilis; (2) vitiosus, *Hes. Suid.*
ΨΙ'Ξ, ψιχὸς, ἡ, mica panis friati, *Ph.*
Ψίσις, εως, ἡ, contritio; (2) interitus; (3) vituperium. A ψίω.
Ψίττα, cito. Vox pastorum gregem ad festinandum incitantium.
Ψιττάδιον, τὸ, Dim. pro ψίττα, *Ath.*
Ψιττάζειν, pastoritium ψίττα sonare.
ΨΙΤΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ psittaca, Indica avis humanam vocem imitans.
ΨΙΤΤΑΚΟ'Σ, ῦ, al. ψίτταχος, υ, ὁ, psittacus.
Ψιττοειδὴς, ὲς, passeris piscis effigiem repræsentans, *Ath.*
Ψιχάρπαξ, αγος, ὁ, raptor micarum; nomen proprium muris, *in Batrachom.* 24. Ex ψὶξ et ἅρπαξ.
Ψιχίον, υ, τὸ, parva mica, minutissimum panis friati frustulum. Dim. a ψίξ.
Ψιχώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, micæ speciem gerens, minutus instar micæ. A præc.
Ψιχολογέω, ῶ, micas lego, *Gl. V.* Ex ψὶξ et λέγω.
Ψίχω, cibum do, *V. L.*
ΨΙ'Ω, minutatim frango, contero, tenuo.
Ψόα, vel ψοιὰ, ᾶς, ἡ, lumbus; ψόαι, vel ψοιαὶ, duo maximi musculi in interna lumborum regione siti. *Gl. V.* ψόα, clunis.
Ψογερὸς, ρὰ, ρὸν, ad reprehendendum proclivis, conviciator, vituperator; (2) vituperabilis. A ψόγος.
Ψογέω, ῶ, f. ήσω, criminor, vitupero. Ab eod.
Ψογίος, idem quod ψογερὸς, *Hes.*
Ψόγος, υ, ὁ, reprehensio, vituperium. Εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον, *Sophocl. Fragm. in Alete.* A ψέγω.
Ψοθάλλω, strepo, *Hes.* A
ΨΟΘΟ'Σ, ῦ, ὁ, tumultus. At ψοθὸς, ἡ, ὸν, niger, *Hes.*
ΨΟ'ΘΟΣ, υ, ὁ, immunditIes, *Hes. Suid.*
Ψοιὰ, pro ψόα, *Suid.*
Ψοίτης, υ, ὁ, lumbaris. A ψοιά.
Ψολόεις, όεσσα, όεν, fumidus, fumosus; (2) flammeus, flammans, ardens. Ἀφίει ψολόεντα κεραυνὸν, *Odyss.* 24, 538. A ψόλος.
Ψολοκομπία, ας, ἡ, fumosa seu vana et inanis jactantia. Ex ψόλος et κόμπος.
Ψολοκομπίας, υ, ὁ, fumidus, i. e. vanus et levis jactator. A præc.
ΨΟ'ΛΟΣ, υ, ὁ, fumus; (2) flamma; (3) fuligo.
Ψοφέοισα, part. præs. f. g. act. *Dor.* pro ψοφέουσα, a
Ψοφέω, ῶ, f. ήσω, strepitum seu crepitus edo; sono, crepo, strepo, *Gl. V.* Ἐψόφησεν ἄμπελος, *Aristoph. Pace*, 610. A ψόφος. Hinc
Ψόφημα, ατος, τὸ, sonitus, crepitus.
Ψόφησις, εως, ἡ, sonitus, sibilus.
Ψοφητικὸς, ἡ, ὸν, strepitum edens, streperus; (2) qui strepitum et sonum edere potest.
Ψοφοδεία, ας, ἡ, inanis timor, timiditas. A
Ψοφοδεὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, ad quosvis sonos, seu crepitus, aut strepitus expavescens, i. e. admodum meticulosus, formidolosus, pavidus. Ἔστι μὲν δὴ ᾗ φύσει πρὸς αἴσθησιν ὀξὺ ᾗ ψοφοδεὲς τὸ ζῶον, *Plut.* de anseribus loquens. Ex ψόφος et δέος.
Ψοφοδεῶς, *adv.* meticulose, timide.
Ψοφοειδὴς, ὲς, strepens; et hinc ψοφοειδῶς, tumultuose. Ex ψόφος et εἶδος.
Ψοφοειδῶς, tumultuose, *Hes.* Vox suspecta.
Ψοφομήδης, ὁ, cui strepitus seu sonitus curæ sunt, *Ep.*
Ψοφοποιὸς, ὁ, strepitum faciens, sonum edens, *Thuc.*
ΨΟ'ΦΟΣ, υ, ὁ, strepitus, crepitus, fragor, sonus, sonitus; (2) quicquid inanem sonum habet, ut vana promissa, disputationes inanes. Hinc
Ψοφώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, crepitu seu sonitu plenus, sonorus, sonans.
Ψύα, ας, ἡ, idem quod ψόα. *Gl. V.* ψυὰ, lumbus.

Ψυγεῖον, υ, τὸ, locus seu vas in quo aliquid frigescit. A ψύχω.
Ψυγεὺς, έως, ὁ, qui aliquid frigefacit. *Gl. V.* refrigerium. Ab eod.
Ψυγήσομαι, f. 2. ind. pass. verbi ψύχω.
Ψῦγμα, ατος, τὸ, frigus; (2) medicamentum refrigerandi; (3) refrigeratio; (4) flabellum. Τῇ δεξιᾷ δὲ Φωκαϊκὸν ψῦγμα διακινῶν, *Clearchus apud Athen.* 6, 257. Ab eod.
Ψυγμὸς, ῦ, ὁ, refrigeratio; (2) siccatio, exsiccatio. *Gl. V.* perfrictio. A
ΨΥ'ΓΩ, f. ξω, idem quod ψύχω. Καὶ ἔψυξαν ἑαυτοῖς ψυγμὸς κύκλῳ τῆς παρεμβολῆς, *Num.* 11, 32. Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, *Theocr.* 2, 106.
Ψυδὴς, et ψυδρὸς, idem quod ψεύστης, *Æsch. Lyc.*
Ψυδράκιον, υ, τὸ, papula, pustula, *Gl. V.* A
Ψύδραξ, κος, tuber, *Gl. V.* ψύδρακες, papulæ, pustulæ.
Ψυθίζω, susurro. A ψυθός.
Ψυθιστὴς, ῦ, ὁ, susurrator. Ab eod.
Ψύθος, mendacium, criminatio, *Dor.* pro ψεῦδος.
Ψυθὸς, falsus; idem quod ψευδής· *item* susurro. Καὶ ὁ ψυθὸς ὄνομ' ἔχουσα, neque falso nomine vocata, *Callim. Frag.* 184. Οὐδ' ἐχθροῖς λαλέοντας ἴλοι ψύθος ἄντα πυλάων, *Apollin. Interpret. Psalm.* 126. vers. ult.
Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, refrigerator, vas in quo pocula abluuntur et vinum refrigeratur; vel vas æreum, vel alius materiæ, quod vino plenum in symposium inserebatur, et tripodi imponebatur. A ψύχω.
Ψυκτηρίδιον, υ, τὸ, parvus ψυκτήρ.
Ψυκτήριος, α, ον, refrigeratorius. A ψύχω.
Ψυκτικὸς, ἡ, ὸν, frigefaciendi vim habens. A
Ψυκτὸς, ἡ, ὸν, refrigeratus; (2) qui frigefieri potest. A ψύχω.
ΨΥ'ΛΛΑ, ης, ἡ, pulex; (2) genus phalangii. Hinc
Ψυλλίζω, pulices venor. *Gl. V.* pulico.
Ψύλλιον, υ, τὸ, psyllium, vel pulicaris herba.
Ψυλλόβρωτα, τὰ, quæ a pulicibus adesa et corrosa sunt.
Ψυλλοκαταποκώδιον, pulex saltans super pellem, *Vox Comica.* Aristoph. Thesm. 1190.
Ψύλλος, υ, ὁ, pulex.
Ψυλλοτοξότης, υ, ὁ, *ap. Lucian.* ψυλλοτοξόται, sagittarii, qui in magnis pulicibus equitant; risus et joci causa.
Ψυλλώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, pulicosus, *Gl. V.* A ψύλλα.
Ψύλων, ωνος, ὁ, psylon, piscis, *Aristot.*
Ψύξας, aor. 1. part. act. verbi ψύχω. Unde
Ψύξις, ε.., ἡ, refrigeratio; *item* flatus.
Ψύττα, cito; vox incitantis ad festinandum, ut ψίττα, *Eur. Cyclop.* 49.
ΨΥ'ΤΤΟΣ, η, ον, pinguis, *Suicer.*
Ψύττω, spuo, *Hes.*
Ψυχᾷ, dat. sing. *Dor.* pro ψυχῇ, a ψυχὴ, *anima.*
Ψυχαγωγέω, ῶ, f. ήσω, animas duco seu deduco; (2) animum flecto et attraho, seu allicio; (3) animum oblecto, *Gl. V.* (4) animam agere extremam, et ψυχαγωγούμενος, animatus, *Ph.* Οὗ ψυχαγωγεῖ Σωκράτης, *Aristoph. Av.* 1560. Ψυχαγωγεῖσθαι ταῖς κολακείαις, *Dem.* Ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται, *Ælian.*
Ψυχαγωγία, ας, ἡ, animarum eductio; (2) animi allectatio, recreatio, delinitio, omnique ea quibus animus placatur aut capitur.
Ψυχαγωγικὸς, ἡ, ὸν, habens vim ducendi et flectendi animum; alliciens, oblectatorius. A
Ψυχαγώγιον, τὸ, locus arte aut natura ita suavis, ut homines alliciat, ad se trahat.
Ψυχαγωγὸς, ῦ, ὁ ᾗ ἡ, ductor seu deductor animarum, qui animas ex inferis educit et evocat, responsaque ab ipsis de rebus quæsitis postulat. Epith. Mercurii; (2) qui animos hominum flectit et ducit quo vult; (3) deceptor; ille qui captivos abripit in servitutem. Ex ψυχὴ et ἄγω.
Ψυχάζω, frigus capto, *Suid.* A ψῦχος.
Ψυχὰν, acc. sing. *Dor.* pro ψυχὴν, a ψυχὴ, *anima.*

Ψυχαπάτης, ου, ὁ, mentem fallens vel decipiens. Ex ψυχὴ et ἀπατάω.
Ψυχάριον, ου, τὸ, animula. Dim. a ψυχή.
Ψυχαστὴς, οῦ, ὁ, qui frigus captat. A ψυχάζω.
Ψυχάω, refrigero. A ψύχος.
Ψύχει, dat. sing. *contr.* pro ψύχεϊ, a ψύχος.
Ψυχεινὸς, ἡ, ὸν, frigidus; (2) gelidus. A ψύχος.
Ψυχεῖον, vel ψύχιον, idem quod ψυγεῖον, *Eust.*
Ψυχεμπορικὸς, ἡ, όν· ἡ ψυχεμπορικὴ, quæstus mangonicus, negotiatio mangonica.
Ψυχέμπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui hominibus negotiatur seu nundinatur, venalitiarius, mango.
ΨΥ'ΧΗ, ης, ἡ, papilio, quia symbolum fuit animæ.
Ψυχὴ, ῆς, ἡ, anima; (2) vita; (3) animus, ratio; (4) cupiditas animi, etiam honesta; (5) strenuitas, ferocia; (6) homo, pars pro toto.
Ψυχήϊος, ου, ὁ, animatus, anima præditus, vivus. A ψυχή.
Ψυχίδιον, ου, τὸ, animula. Dim. a ψυχή.
Ψυχίζομαι, algeo, frigesco, *Gl. V.* A ψύχος.
Ψυχικὸς, ἡ, ὸν, ad animum vel animam pertinens, animalis; est etiam, (2) vitalis, ut δῶρα ψυχικὰ, victimæ vitales cruentæ; (3) animosus, indulgens cupiditatibus. Ab eod.
Ψυχικῶς, *adv.* animaliter; (2) animo.
Ψυχινὸς, pro ψυχεινὸς, *Theophr.*
Ψυχοβλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, animam damno adficiens. Ex ψυχὴ et βλάπτω.
Ψυχοβόρος, ὁ καὶ ἡ, animi vorax, *Synes.*
Ψυχογονία, ας, ἡ, origo animæ.
Ψυχοδαΐκτης, ου, ὁ, animum lædens. Epith. Bacchi. Ex ψυχὴ et δαΐζω.
Ψυχοδιάβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, animam penetrans.
Ψυχοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, animæ dator; (2) qui vitam largitur.
Ψυχοειδὴς, ὁ, ἡ, animæ similis; item ψυχικός. τὸ ψυχοειδὲς, anima, natura animæ. Ex ψυχὴ et εἶδος.
Ψυχόθεν, *adv.* ex animo, *Gl. V.* A ψυχή.
Ψυχόλεθρος, ου, ὁ, pernicies animi; (2) *adj.* ὁ καὶ ἡ, animis perniciem adferens.
Ψυχολιπὴς, οῦ, animi seu animæ deliquium afferens, *Ep.*
Ψυχομαντεῖον, ου, τὸ, locus ubi animæ sacrificiis coactæ responsa dabant consulentibus.
Ψυχομάντις, ὁ, qui animas ex orco evocat et consulit.
Ψυχομαχέω, ῶ, fut. ήσω, ad extremum usque spiritum depugno, animosa contentione dimico, strenue et fortissime depugno. Ἀλλὰ μένουσι ψυχομαχοῦντες, ἕως ἂν περιγενόνται τῶν ἐχθρῶν, *Polyb.* A ψυχὴ et μάχομαι.
Ψυχομαχία, ας, ἡ, acris ac vehemens dimicatio, ad extremum usque spiritum producta dimicatio, *Gl. V.* jurgium. Ex iisd.
Ψυχομιγὴς, ὲς, cui animus admistus est seu inest, ut homo.
Ψυχοπλανὴς, ὁ, ἡ, animos in errorem inducens. Epith. Bacchi. Ex ψυχὴ et πλάνη.
Ψυχοπομπεῖον, ου, τὸ, locus ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur; vel locus in quo ex inferis evocantur et interrogantur de futuris. A
Ψυχοπομπὸς, οῦ, ὁ, animarum deductor, qui animas defunctorum ad inferos transmittit seu deducit, Mercurii epith.
Ψυχορόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, animam, i. e. sanguinem, sorbens. Ex ψυχὴ et ῥοφέω.
Ψυχοῤῥαγέω, ῶ, f. ήσω, abrumpitur mihi anima, animam ago, singultio. Ἣ νῦν κατ' οἴκους ἐν χεροῖν βαστάζεται ψυχοῤῥαγοῦσα, *Eur. Alc.* 20. et *Herc. Fur.* 324. A
Ψυχοῤῥαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui anima abrumpitur, animam agens, singultans. Ex ψυχὴ et ῥήγνυμι. Hinc
Ψυχοῤῥαγία, ας, ἡ, animæ singultatio vel suffocatio.
Ψυχοῤῥοφέω, ῶ, animam, i. e. sanguinem, exsugo seu exsorbeo.
Ψύχος, εος, τὸ, frigus, algor.
Ψυχοσσόος, ου, ὁ καὶ ἡ, animam vel animas servans. *Poet.* pro ψυχοσόος.
Ψυχοστασία, ας, ἡ, animarum statio, vel animarum bilanci impositarum ponderatio. A ψυχὴ et στάσις.

Ψυχοστόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, animas amandans, animas mittens. Ex eod. et στέλλω.
Ψυχοτακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mentem exedens, re amatoria. Ex eod. et τήκω.
Ψυχοτροφέω, seu ψυχροτροφέω, in frigidis locis nutrio, *Sibyl.*
Ψυχότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui frigore alitur vel gaudet; ψυχότροφον, nomen herbæ. Ex ψύχος et τρέφω. Unde
Ψυχοτρόφος, ὁ καὶ ἡ, frigore recreans. Epith. auræ.
Ψυχουλκέομαι, οῦμαι, animam traho.
Ψυχοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, animæ exitium ferens, lethifer. A ψύχος et φθείρω.
Ψυχοφυὴς, ὲς, animæ naturam habens, quatenus corpus movet. Epith. alarum, vel ventos, frigus producens, *M. Mus.* A ψυχὴ, vel ψύχος.
Ψυχμὸς, ὁ, idem quod ψύχος, *Man.*
Ψυχοῦλκος, herbæ quædam, *Hes.*
Ψυχόω, ῶ, fut. ώσω, animo, animatum reddo, animam et vitam induo; ψυχόομαι, οῦμαι, animatus fio. Τίς λίθον ἐψύχωσε; *Epigr.* Ἄπνοον ἐψύχωσε δέμας νεκυοσσόος ἠχὼ, *Nonn. P.* 14, 44. A ψυχή.
Ψυχραίνω, fut. ανῶ, refrigero; ψυχραινόμενος, frigens, *Gl. V.* A ψυχρός. Hinc
Ψυχρασία, ας, ἡ, frigefactio.
Ψύχρευμα, ατος, τὸ, frigus; (2) ineptiæ. A
Ψυχρεύω, et ψυχρεύομαι, frigide loquor, aliquid loquor, quod omni gratia caret. A ψυχρός.
Ψυχρήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, malleo ductus et in aquam frigidam mersus, *Plut.* Ex ψυχρὸς et ἐλαύνω.
Ψυχρία, ας, ἡ, frigiditas. A ψυχρός.
Ψυχρίζω, fut. ίσω, refrigero; ψυχρίζομαι, frigesco, *Gl. V.* Ab eod.
Ψυχριστὸν, refrigeratum, *Gl. V.* A præc.
Ψυχροβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, frigida tinctus seu imbutus, in frigidam demersus. Ex ψυχρὸς et βάπτω.
Ψυχροδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qu. dic. frigidam recipiens, frigidarius. Ex eod. et δέχομαι.
Ψυχρολογέω, ῶ, fut. ήσω, frigide dico, frigida oratione vel frigido sermone utor.
Ψυχρολογία, ας, ἡ, dictio frigida, sermo frigidus. A
Ψυχρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui frigide dicit, qui frigida oratione utitur. Ex ψυχρὸς et λόγος.
Ψυχρολουσία, ας, ἡ, lavatio in frigida aqua, lavacrum frigidum. Ex ψυχρὸς et λύω.
Ψυχρολουτέω, frigida lavor, frigido lavacro utor, frigida perfundor, *Plut.* Ex iisd.
Ψυχρολούτης, ου, ὁ, qui frigida lavatur vel lavari solet, psychrolutes.
Ψυχρολουτρέω, ῶ, idem quod ψυχρολουτέω.
Ψυχροποιητικὸς, ἡ, ὸν, refrigerandi vim habens. Ex ψυχρὸς et ποιέω. Unde
Ψυχροποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, frigidum faciens.
Ψυχροποσία, ας, ἡ, frigidæ potus, frigida potio. Ex ψυχρὸς et πόσις.
Ψυχροποτέω, ῶ, frigidam poto, frigidæ potu delector. A
Ψυχροπότης, ου, ὁ, frigidæ potor, qui frigidæ potu delectatur.
Ψυχρὸς, ρὰ, ρὸν, frigidus, gelidus, algidus; (2) ineptus, ridiculus et jejunus in verbis; (3) levis, nil valens; (4) tenuis, miser, ut βίος ψυχρὸς, &c. *Il.* 5, 75. A ψύχω.
Ψυχροσταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, frigide stillans, *Aret.* Ex ψυχρὸς et σταγή.
Ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas, frigus; *metaph.* segnities; (2) jejunitas, absurditas. A ψυχρός.
Ψυχροφάντασμα, ατος, τὸ, commentum frigidum, ineptum, vanum, vel species vana, *Hesych.*
Ψυχροφόβος, ου, ὁ καὶ ἡ, frigidam metuens.
Ψυχροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, frigidam ferens, *Gl. V.* ψυχροφόρον, frigidarium. Ex ψυχρὸς et φέρω.
Ψυχρῶς, *adv.* frigide; (2) inepte.
ΨΥ'ΧΩ, fut. ξω, frigefacio, refrigero; (2) sicco, arefacio; (3) flo, spiro; ἐψυγμένος, frigefactus, perf. pass. part. ψυγεὶς, idem, aor. 2. pass. part. ψυγήσομαι, f. 2. pass. Καὶ ψύξουσιν αὐτὰ πρὸς τὸν ἥλιον, *Jerem.* 8, 2. Ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν, *Matt.* 24, 12. Κᾆτα ψυγείσῃ περιέφυσαν περσικαὶ, *Aristoph. Nub.* 151.
Ψύχωσις, εως, ἡ, animatio et qu. dic. animæ inditio, animæ possessio. A ψυχόω.
Ψυχωφέλεια, ας, ἡ, animæ emolumentum. A
Ψυχωφελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, animam juvans, animæ vel animo utilis.
ΨΩ'Α, ας, ἡ, fœtor; odor teter, *Suid.*
Ψωδαρέος, squalidus, *Hes.*
Ψῶζα, ας, ἡ, pruritus cum fœtore; (2) morbi species. Angl. SCURVY. A ψώα.
ΨΩ'ΘΙΟΝ, ου, τὸ, frustulum, mica; (2) inferior crusta panis.
Ψωΐα, ας, ἡ, odor teter, *Hes.* ψῶζα, *E. M.* ψώα, *Suid. Voss.* A ψώα.
Ψωΐζος, ου, ὁ, fœtor; (2) excrementum liquidum; (3) inquinamentum; (4) situs, squalor, *Lex. Græc.* Ab eod.
Ψωλὴ, ῆς, ἡ, glans penis denudata; (2) mentula. A ψωλός. Hinc
Ψωλόεις, εντος, ὁ, mentulatus, *Gl. V.*
ΨΩΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, verpus, apella, recutitus; (2) titio.
Ψωμίζω, fut. ίσω, *Att.* ψωμιῶ, buccea seu turunda in os inserta pasco et nutrio; (2) pasco, *Gl. V.* cibo; (3) in pastum consumo. Κέκραχθι, τοῦτο δ' (παιδίον) οὐδέποτε συ ψωμιεῖς, *Aristoph. Thesm.* 699. Ἡ δ' ἔλουσεν, ἡ δ' ἐψώμισεν, *Id. Lys.* 19. A ψωμός.
ωμίον, vel ψώμιον, ου, τὸ, frustulum, quod ori ingeritur, offula, offella. *Gl. V.* buccella panis, Dim. ab eod.
Ψώμισμα, ατος, τὸ, frustum rei esculentæ, quantum bucca possit semel capere; (2) buccea, buccella. A ψωμίζω.
Ψωμοκολακεύω, adsentor et adulor, cibi causa. A
Ψωμοκόλαξ, ακος, ὁ, parasitus. Ex ψωμός.
Ψωμοκόλαφος, ου, ὁ, parasitus vorax, qui dum comedat vel colaphos infligi sibi patitur.
Ψωμόλεθρος, ου, ὁ, pernicies seu helluo buccearum.
Ψωμοπωλεῖον, τὸ, locus ubi panes vendibiles expositi jacent, apud pistores. A seq. et πωλέω.
ΨΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, frustum, buccella, mansum.
ΨΩ'ΡΑ, ας, ἡ, scabies; (2) arborum impetigo; (3) pyrausta, phalæna.
Ψωραγριάω, ῶ, scabie fera laboro, *Levit.* 22, 22. Ex ψώρα et ἄγριος.
Ψωραλέος, έα, έον, scabiosus, *Gl. V.* A ψώρα.
Ψωρίασις, εως, ἡ, scabies. A ψωριάω.
Ψωριάω, ῶ, scabie laboro, psora infestor, *Gl. V.* ψωριῶ, scabio; et ψωριῶν, scabiosus, *Gl. V. Diosc.* A ψώρα. Unde
Ψωρικὸς, ἡ, ὸν, faciens contra scabiem.
Ψωροπέταλοι, οἱ, viles pisciculi, *Hes.*
Ψωρὸς, ρὰ, ρὸν, scaber, scabiosus, *Gl. V.*
Ψῶρος, ου, ὁ, pædico, *Hes.* seu ψωρός.
Ψωροφθαλμία, ας, ἡ, lippitudo scabra, pruriginosa oculorum scabies.
Ψωρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, scabiosus, scabidus, vel scaber. A ψώρα.
Ψωχὸς, οῦ, ὁ, terra arenosa. A ψώχω.
Ψῶχος, pro ψωχὸς, *Suid.*
ΨΩ'ΧΩ, fut. ψώξω, in frusta comminuo, attenuo, comminuo. Καὶ ἔτιλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἤσθιον, ψώχοντες ταῖς χερσὶ, *Luc.* 6, 1.
Ψώω, idem quod ψάω. Ψῶσαι, mulcere, *Hes. Ern.*

Ω.

Ω, Litera Græcorum vigesima quarta, quæ suo nomine ὦ μέγα sive *o magnum* appellatur, et Hebræo Cholem respondet; (2) nota numeralis, valens *octingenta*, et cum lineola inferne appicta ῳ, *octingenta millia.*
Ὦ, *adv. vocantis et acclamantis*, o!
Ὦ, *sim*, præs. conj. verbi εἰμὶ, *sum.*

*Ὦ, miserim, a. 2. conj. act. verbi ἵημι pro ἴω.
*Ὦ, adv. admirantis; (2) dolentis, o!
*Ὦα, ας, ἡ, pellis ovina; (2) vestis inferior vel etiam superior; (3) limbus vestimenti circa imam partem. Ab οἶς.
Ὠάζω, fut. άσω, audio. Ab ὦας.
Ὠάριον, ου, τὸ, ovulum. Dim. ab ὠόν.
*Ὦας, τὸ, auris, Dor. pro οὖς. Ab οὖς.
Ὠβάζω, fut. ξω, dispesco et distribuo populum in partes, Laconicum. Ab ὠβή. Unde
Ὠβάτης, ου, τὸ, tribulis, Hes. Vox Laconica. Plut. in Lycurg. 6.
ὨΒΗ', ῆς, ἡ, tribus, pars populi. Lacon.
*Ὤιγα, aperui, perf. ind. med. verbi οἴγω, aperio.
*Ὦ 'γαθὲ, o bone, Dor. pro ὦ ἀγαθὲ, voc. sing. ab ἀγαθὸς, bonus.
Ὠγὴν, Oceanus, Hes. Hinc ὠγενίδαι, oceanidæ.
Ὠγμὸς, ου, ὁ, stertor. Æschyl. Eumen. 126.
*Ὤιγνυντο, 3. plur. imperf. indic. pass. verbi οἴγνυμι, aperio.
*Ὤιγον, aperiebam, aor. 2. ind. act. verbi οἴγω.
Ὠγύγιος, ου, ὁ, Ogygius; (2) antiquus, vetustus. Ab Ogyge, rege Atticæ antiquissimo.
*Ὤγυρις, ἡ, palus, lacus, Suid. Ab ἀγείρω.
*Ὦ 'γὼ, Dor. pro ὃ ἐγὼ, quod ego.
*Ὦδα, olui, perf. ind. med. verbi ὄζω.
Ὠδάριον, ου, τὸ, cantilena, Gl. V. Ab ᾠδή.
*Ὧδε, adv. hoc modo, sic, ita; (2) hic; (3) huc, ὧδε κἀκεῖσε, huc illuc, Gl. V. Ab ὅς.
Ὠιδεῖον, ου, τὸ, locus minuti theatri speciem habens, in quo certamina musica spectabantur. Odeum. Gl. V. Odium. Ab
Ὠιδὴ, ῆς, ἡ, ode, canticum, cantio, cantilena, carmen. Ab ἀείδω.
Ὠιδήκαντι, tumuerunt, 3. pl. perf. ind. act. Dor. pro ᾠδήκασι, ab οἰδέω, tumeo.
*Ὠιδηκας, intumuisti, 2. sing. perf. ind. act. et
Ὠιδημένον, inflatum, acc. sing. perf. part. pass. verbi ejusd.
Ὠδὶ, adv. ita, sic. Att. pro ὧδε.
Ὠιδικὸς, ἡ, ὸν, canorus; (2) cantandi peritus, musices peritus. Ab ᾠδή.
Ὠιδικῶς, adv. canore, musice.
Ὠδὶν sive ὠδὶς, ῖνος, ἡ, dolor parturientis; (2) ipse partus, puerperium; (3) vehementissimus dolor; (4) vinculum, funis. (2) ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος, communis matris editæ sunt partu, Soph. Œd. Col. 532. Ab ὀδύνη. Hinc
Ὠδινηρῶς, adv. summo cum dolore parturiendo.
Ὠδινολύων, partus dolores solvens sive levans. Ex ὠδὶν et λύω.
Ὠδίνω, fut. ινῶ, et νήσω, a partu doleo, partus doloribus crucior, parturio; (2) vehementer cupio, vel in aliqua re laboro. Καὶ μὴν θυραῖος ὥστέ μ' ὠδίνειν, Soph. Aj. 805. Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, Gal. 4, 19. Ab ὠδίν.
*Ὠδὶς, ῖνος, ὁ, idem quod ὠδίν.
Ὠδοιπόρουν, iter faciebam, imperf. ind. act. contr. pro ὠδοιπόρεον, ab ὁδοιπορέω.
Ὠιδοποιὸς, οῦ, ὁ, qui odas, cantiones, sive carmina, conficit. Ex ᾠδὴ et ποιέω.
Ὠιδὸς, οῦ, ὁ, cantor; (2) poculum quoddam. Ab ᾠδὴ, cantus.
*Ὤιδουν, tumebam, imperf. ind. act. contr. pro ᾤδεον, ab οἰδέω.
Ὠδύρετο, 3. sing. imperf. indic. pass. verbi ὀδύρομαι.
Ὠδυσίη, et ὤδυσις, ἡ, indignatio, increpatio, Hes. Ab ὀδύσσω, indignor.
Ὠδύσσατο, pro ὠδύσατο, 3. sing. a. 1. ind. med. verbi ὀδύζομαι, irascor: Odyss. 5, 340.
Ὠδώδει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. Att. pro ὤδει, vel ὀδώδει, ab ὄζω, oleo.
Ὠὶ, adv. dolentis, ohe! ohe!
*Ὠιὸν, ου, τὸ, ovum, Aratus 956. Ab ᾠόν.
*Ὠίζω, dico o, exclamo ὦ, Æschyl.
Ὤη, heu! Gl. V.
*Ὠιήθην, putavi, aor. 1. ind. pass. verbi οἴομαι.
*Ὠθεῦνται, truduntur, 3. pl. præs. ind. pass. vel med. Dor. pro ὠθοῦνται, ab
ὨΘΕ'Ω, ῶ, fut. ὠθήσω, et ὤσω, trudo, pello, pulso, impello, propello, motu violento a me dimoveo; in med. est irruo, invado. Μὴ θνητὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος, Eurip. Med. 40, et 379. Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τασδὶ τὰς ἐξ ἄστεως ἥκοντας, Aristoph. Conc. 300. Hinc
Ὤθησις, εως, ἡ, trusio, extrusio, expulsio, protrusio, propulsio.
Ὠθήσω, f. 1. ind. act. verbi ὠθέω. Unde
Ὠθίζω, f. ίσω, vexo, concutio, male tracto; ὠθίζομαι, in turba premor; contendo, rixor, in unam sententiam non convenio; (2) irruo, irrumpo in locum periculosum.
Ὠθισμὸς, οῦ, ὁ, nixus quo aliquid amoliri, pellere, vel dejicere conamur; (2) impulsio, propulsio; (3) conflictus, prælium. A præc.
Ὤιγνυντο, patebant, 3. plur. imperf. ind. pass. Ion. pro ᾠγνυντο, ab οἴγνυμι pro οἴγνυμι.
Ὠΐετο, 3. sing. imp. ind. pass. verbi οἴομαι, puto.
Ὦιξα, aor. 1. ind. act. Ion. pro ᾦξα, ab οἴγω, aperio. Ἡ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαεινὰς, Od. 10, 230.
*Ὠιὸν, ου, τὸ, ovulum. Dim. ab ᾠόν.
Ὠΐσατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. verbi οἴομαι.
Ὠΐσσαιτο, 3. sing. aor. 1. opt. Arat. 1006.
Ὤιχετο, abibat, 3. sing. imperf. ind. med. Poet. pro ᾤχετο, ab οἴχομαι.
Ὦ 'κ, Dor. pro ὁ ἐκ.
Ὦκα, adv. celeriter, subito. Ab ὠκύς.
Ὠκέα, celerem, acc. sing. ab ὠκὺς, έος, celer.
Ὠκέα, pro ὠκεῖα, Hom. item adv. pro ὠκέως.
Ὠκεάνειος, ου, ὁ ἢ ἡ, oceaninus. Ab ὠκεανός.
Ὠκεανίτης, ου, ὁ, idem et ab eod. Hinc
Ὠκεανῖτις, ἰδος, ἡ, Oceanitis.
Ὠκεανίνη, ἡ, filia oceani, Hesiod.
Ὠκεανοῖο, gen. sing. Ion. pro ὠκεανοῦ. Ab
ὨΚΕΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, oceanus, mare circa terrarum orbem.
Ὠκέως, adv. celeriter, cito. Ab ὠκύς.
*Ὤκηθεν, 3. plur. aor. 1. ind. pass. Bœot. pro ᾠκήθησαν, ab οἰκέω.
Ὠκίμινος, ίνη, ινον, ex ocimo confectus. Ab
*Ὤκιμον, ου, τὸ, ocimum, herba. Plin. 20, 48, 12. Angl. BASIL. Ab ὠκύς. Hinc
Ὠκιμοειδὴς, idem quod ὠκυμώδης, item ὠκιμοειδὲς, herba quædam, Lat. ocimastrum, Diosc.
Ὠκιμώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, ocimum referens.
Ὠικίσαμεν, 1. plur. aor. 1. indic. act. verbi οἰκίζω.
*Ὤικισαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi ejusd.
*Ὤκιστα, adv. velocissime, celerrime. Ab
*Ὤκιστος, η, ον, velocissimus; superl. ab ὠκύς.
*Ὠκίων, ονος, ὁ ἢ ἡ, velocior; comp. ab eod.
*Ὤκλασε, 3. sing. aor. 1. indic. act. verbi ὀκλάζω, in genua procumbo.
Ὠικοδομήθη, 3. sing. aor. 1. indic. pass. verbi οἰκοδομέω.
Ὠικοδόμησα, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Ὠικτείρατε, miserati estis, 2. pl. et
*Ὤικτειρεν, 3. sing. aor. 1. ind. act. cum ν, ab οἰκτείρω.
Ὠκύαλος, ου, ὁ ἢ ἡ, velox in mari, velociter per mare currens, Il. 15, 705. Ex ὠκὺς et ἅλς.
Ὠκυβόας, ὁ, citatus in clamore; ὠκυβόαι, celeres in pugna, Hesych. Ex eod. et βοή.
Ὠκυβόλος, ου, ὁ ἢ ἡ, celeriter feriens, pernix. Ex eod. et βάλλω.
Ὠκυδήκτωρ, ορος, ὁ, celer morsu. Ab eod. et δάκνω.
Ὠκυδίδακτος, ου, ὁ ἢ ἡ, celeriter doctus seu edoctus, qui celeriter discit.
Ὠκυδίνητος, ου, ὁ ἢ ἡ, velociter se movens, velox. Ex ὠκὺς et δινέω.
Ὠκύδρομος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui velociter currit.
Ὠκυεπὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, celeriter loquens. Ex ὠκὺς et ἔπος.
Ὠκύθοος, ου, ὁ ἢ ἡ, cursu celer. Ὠκύθοον τριπέτηλον, Call. in Dian. 165.
Ὠκυλόχειος, α, ον, celeriter pariens, seu celerem, facilem partum efficiens. A λοχεύω.
Ὠκυμόλος, ὁ ἢ ἡ, qui cito graditur, cito gradu proficiscens. A μολέω.
Ὠκύμορος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui subito fato abripitur, qui subito exitio perit; brevis ævi; item subitam mortem afferens. Οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύτημα, Luc. 341. Il. 1, 417. Ex ὠκὺς et μόρος.
Ὠκυμορώτατος, Ar. Ab ὠκύμορος.
Ὠκύνοος, ὁ ἢ ἡ, subitæ mentis, Opp.
Ὠκύνω, accelero, festino. Ab ὠκύς.
Ὠκυπέτης, ου, ὁ, celeriter volans; (2) qui rapido cursu fertur, præpes. Ex eod. et πέτομαι.
Ὠκύπετος, idem quod ὠκυπέτης, Coluth.
Ὠκύπλανος, ου, ὁ ἢ ἡ, celeriter vel perniciter vagans.
Ὠκύπλοος, ου, ὁ ἢ ἡ, celeriter navigans.
Ὠκυποδέω, celeriter curro, celer sum pedibus. Ab
Ὠκυπόδης, ου, ὁ, pedibus celer, velox. Ab ὠκύπους.
Ὠκύποινος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui cito punit vel ulciscitur, Æschyl. L. T. 749. Ex ὠκὺς et ποινή.
Ὠκύπομπος, ου, ὁ ἢ ἡ, celeriter vehens seu transvehens.
Ὠκυπορέω, ῶ, celeriter eo, velox sum. Ab
Ὠκυπόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, cito permeans, citato gradu pervadens; (2) celer, citus, velox. Il. 1, 421. A πείρω.
*Ὤκυπος, idem quod ὠκύπους, Ep.
Ὠκύπους, ποδος, ὁ ἢ ἡ, pedibus celer, Ph. pernix.
Ὠκύπτερος, ου, ὁ ἢ ἡ, celeres habens alas, Ph. pernix. A πτερόν.
Ὠκυρόης, ου, ὁ, idem quod
Ὠκύῤῥοος, et ὠκύροος, ου, ὁ ἢ ἡ, celeriter fluens. Ex ὠκὺς et ῥέω.
ὨΚΥ'Σ, ὠκεῖα, ὠκὺ, gen. έος, είας, έος, celer, velox, pernix, citatus.
Ὠκυσκόπος, ὁ ἢ ἡ, celeriter videns, a σκοπέω vel celeriter feriens quæ petit, a σκοπός.
Ὠκύτατος, η, ον, velocissimus; superl. ab ὠκύς.
Ὠκύτερον, adv. velocius.
Ὠκύτης, ητος, ἡ, celeritas, velocitas. Ab ὠκύς.
Ὠκυτόκιος, ου, ὁ ἢ ἡ, ad partus celeritatem conferens; ut ὠκυτόκιον φάρμακον. Ὠκυτόκιον, liber Telephi grammatici, sic inscriptus, quia continebat collectionem epithetorum, ad ingeniis adolescentum obstetricandum.
Ὠκύτοκον, ου, τὸ, partus celer, facile puerperium. Ab
Ὠκυτόκος, ου, ὁ ἢ ἡ, cito pariens; (2) partum accelerans, fœcundans. Ὠκυτόκος πεδίων στερνοῦχου χθονὸς, Soph. Œd. Col. 689. Ex ὠκὺς et τίκτω.
*Ὤλα, perii, perf. ind. med. v. ὄλλυμι pro ὀλέω.
*Ὦλαξ, Dor. pro αὖλαξ, sulcus.
Ὠλεκρανίζω, cubiti gibbero ferio, Poll.
Ὠλέκρανον, ου, τὸ, caput cubiti eminens et protuberans, cubiti pars gibbosa; κύβιτον ὅπερ καὶ ἀγκὼν, Gal. Ex ὠλένη et κράνον.
ὨΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, cubitus, brachium, ulna.
Ὠλενίτης, ὁ, humeralis, Lyc.
*Ὤλεσε, perdidit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὄλλυμι.
Ὠλεσίθυμος, ου, ὁ ἢ ἡ, interficiens, animo perniciem adferens. Ex ὄλλυμι et θυμός.
Ὠλεσίκαρπος, ου, ὁ ἢ ἡ, fructum perdens, Od. 10, 510. Ex ὄλλυμι et καρπός.
Ὠλεσίοικος, ου, ὁ ἢ ἡ, domus seu domuum perditor, familiæ pestis, Æsch. S. T. 726. Ex ὄλλυμι et οἶκος.
Ὠλεσίτεκνος, ὁ ἢ ἡ, perdens liberos, Nonn.
*Ὤλετο, 3. s. a. 2. ind. med. v. ὄλλυμι, perdo.
*Ὦ 'λεύθερε, o ingenue! Dor. pro ὦ ἐλεύθερε.
Ὠλὴν, ένος, ὁ, cubitus, brachium, ulna. Ab ὠλένη.
Ὠλκάδιον, ου, τὸ, navicula oneraria, R. Dim. ab ὁλκὰς, navis oneraria.
ὨΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, curvatura brachii, Hesych.
Ὦλλος, alius, pro ὁ ἄλλος.
*Ὦλξ, κὸς, ἡ, sulcus, acc. ὦλκα. Τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν, Call. Dian. 180.
Ὠλοκαύτωσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ὁλοκαυτόω, totum comburo.
Ὠλοφύρετο, 3. sing. imperf. indic. med. verbi ὀλοφύρομαι, lamentor.
Ὠμάδιον, super humero vel humeris, Hes.

Ὠμαδὶς, et ὠμαδὸν, idem, *Hes.*
Ὠμάδιος, α, ον, humeralis, in humero positus. Ab ὦμος.
Ὠμαλέης, ὁ, qui curatus fuit quum crudus adhuc esset, nec coctione ad maturitatem pervenisset, *Hes.*
Ὠμαμπέλινος, η, ον, viti viridi similis. Ex ὠμὸς et ἀμπέλινος.
Ὠμάρτευν, *sequebar*, imperf. ind. act. *Dor.* pro ὡμάρτευν, *contr.* ex ὡμάρτεον, ab ὁμαρτέω.
Ὠμάρτησα, *secutus sum*, aor. 1. ind. act.
Ὠμαχθὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, humeris gravis, humeros pondere suo premens. Ex ὦμος et ἄχθος.
Ὦμεν, *simus*, 1. pl. præs. conj. verbi εἰμὶ, *sum.*
Ὦμες, *simus*, persona ead. *Dor.* formata.
Ὠμήλυσις, εως, ἡ, farina hordeacea; (2) quævis farina alia. Ex ὠμὸς et λύσις.
Ὤμην, *putabam*, imperf. ind. med. *per Sync.* pro ᾠόμην, ab οἴομαι.
Ὠμηστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod
Ὠμηστὴς, ῦ, ὁ, crudivorus, qui crudis vescitur; (2) sævus et immitis. Ex ὠμὸς et ἔδω.
Ὠμία, ας, ἡ, humerus. Ab ὦμος.
Ὠμιαῖος, αία, αῖον, qui est in humero. Ab
Ὠμίας, ου, ὁ, qui humeris est repandis et amplis. Ab ὦμος.
Ὡμίλει, *colloquebatur*, 3. sing. imperf. indic. act. *contr.* pro ὡμίλεε, ab ὁμιλέω.
Ὡμίλησε, *collocutus est*, 3. sing. aor. 1. ind.
ὬΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, ludus nucum.
Ὡμίλουν, imperf. ind. act. pro ὡμίλεον, ab ὁμιλέω.
Ὤμιον, τὸ, Dim. humerus parvus.
Ὠμόβοειος, sive ὠμοβόεος, α, ον, et ὠμοβόϊος, sive ὠμοβόϊνος, e crudo boum corio factus. Ex ὠμὸς et βοῦς.
Ὠμοβοεὺς, ὁ, lorum e corio crudo bovis; vel *adj.* e corio crudo bovis factus.
Ὠμοβόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, crudivorus. Ex βορά.
Ὠμοβορὺς, *Nic. Th.* 739. idem.
Ὠμοβρωτοφοιβάτης, ου, ὁ, super crude vorata ambulans, *Eur. Tro.* 432. *P.*
Ὠμόβροτος, crudelis. Λύσσα ὠμόβροτος, *Eur. Herc. Fur.* 887.
Ὠμοβρὼς, ῶτος, ὁ, qui crudis vescitur, crudivorus, *R.* Ex ὠμὸς et βρώσκω.
Ὠμόβρωτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui crudus comeditur.
Ὠμοβύρσινος, ίνη, ινον, e crudo corio bovino factus, *Ph.* ὠμοβύρσινον, terginum, al. *Gl. V.* pera de corio. Ab
Ὠμόβυρσος, ου, ὁ ᾗ ἡ, idem. Ex βύρσα.
Ὠμογέρων, οντος, ὁ ᾗ ἡ, cui cruda et viridis est senectus; (2) cui, licet seni, caput non est canum, *Il.* 23, 791.
Ὠμοδάϊκτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui crudeliter vel etiam crudus dilaniatus est. Ex δαΐζω.
Ὠμοδακὴς, ὲς, valde mordens, acerbus, *Æsch. S. T.* 698. Ex ὠμὸς et δάκνω.
Ὠμόδροπος, ου, ὁ ᾗ ἡ, crude decerptus, qui nondum maturus decerpitur, unde de virgine, quæ ante nuptias vel ætatem nuptialem per vim stupratur. Ex eod. et δρέπω.
Ὠμοθετέω, ῶ, fut. ήσω, crudum aræ impono, *Il.* 1, 461. *Od.* 14, 427. Ex τίθημι.
Ὠμοθέτησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi præc.
Ὠμόθριξ, χος, ὁ ᾗ ἡ, horrentem comam habens.
Ὠμόθυμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, crudelis, *Soph. Aj.* 897.
Ὤμοι, heu, heu mihi! pro οἴμοι.
Ὠμοίδης, ου, ὁ, qui tumidis est humeris. Ex ὦμος et οἰδέω.
Ὤμοισι, dat. pl. *Ion.* pro ὤμοις, ab ὦμος.
Ὡμοιώθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ὁμοιόω.
Ὠμοκοτύλη, ης, ἡ, humeri acetabulum.
Ὠμοκρατὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui validis robustisque humeris est, fortis, robustus, *Soph. Aj.* 206. Ex κράτος.
Ὠμοκυδιάω, ῶ, effero me et glorior.
Ὠμόλινον, ου, τὸ, linum crudum, quo ad ustionem faciendam utimur. *Gl. V.* crudarium, sudarium, linteum. Ἀδολέσχου κουρέως περιβαλόντος αὐτῷ τὸ ὠμόλινον, *Plut.* 2, 509.
Ὡμολογημένως, *adv.* haud dubie, certo.
Ὡμολόγησαν, 3. pl. aor. 1. ind. act. verbi ὁμολογέω.
Ὡμολόγησε, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Ὠμομηλὶς, ἡ, arbor quæ mala cruda producit, *Steph.* al. ἀπομηλὶς, ἀμαμηλὶς, ὀρομαλὶς, *Theoc.*
Ὠμόομαι, οῦμαι, crudesco, *Gl. V.* Ab ὠμός.
Ὠμοπλάται, ῶν, αἱ, scapulæ et partes humeri posteriores, *Phil.* ὠμοπλάτη, armus, scapula. Ex ὦμος et πλάτη, *scapula.*
Ὠμοργὸς, qu. dic. ὠμοεργὸς, qui crudelia facinora patrat, *Hes.*
ὮΜΟΣ, ου, ὁ, humeri articulus cum brachio, humerus, armus.
ὨΜΟ'Σ, ή, ὸν, crudus, de fructibus. Hinc *metaph.* ad mores, ingenium refertur. (2) Ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν, *Soph. Aj.* 548.
Ὤμοσα, a. 1. ind. act. verbi ὄμνυμι pro ὀμόω.
Ὠμοσιτία, ας, ἡ, cruditas ciborum, *Suicer.* Ab
Ὠμόσιτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui crudis vescitur cibis, crudivorus. Ex ὠμὸς et σῖτος.
Ὠμοσπάρακτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui crudus adhuc discerpitur et laniatur, *Aristoph. Equit.* 354. Ex ὠμὸς et σπαράσσω.
Ὠμοτάριχος, ου, ὁ, et ὠμοτάριχον, ου, τὸ, salsamentum crudum, *Ph.* ὠμοτάριχος, salitum crudum.
Ὠμότης, ητος, ἡ, cruditas; (2) crudelitas, duritia, sævitia. Ab ὠμός.
Ὠμοτοκέω, ῶ, f. ήσω, fœtum immaturum pario, abortum facio. Ab
Ὠμοτόκος, ου, ὁ ᾗ ἡ, crudum adhuc seu immaturum partum edens; (2) cum magno dolore pariens. Ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι, *Call. in Del.* 120. A τίκτω.
Ὠμοτομέω, ῶ, fut. ήσω, crudum et immaturum seco; ὠμοτομητέον, crudum secandum. Ab ὠμότομος.
Ὠμοτομητέον, crudum secandum est, *Gal.*
Ὠμότομος, ου, ὁ ᾗ ἡ, qui sectus vel cæsus fuit, quum adhuc crudus et immaturus esset. A τέμνω.
Ὠμοτριβὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, qui tritus et contusus fuit, quum adhuc crudus esset. A τρίβω.
Ὠμοτύραννος, ου, ὁ, tyrannus crudelis.
Ὠμοφαγία, ας, ἡ, esus crudarum carnium. Ab
Ὠμοφάγος, ου, ὁ, ἡ, crudis cibis vescens, *Il.* 5, 782.
Ὠμοφορέω, in humeris gesto. Ab
Ὠμοφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, humeris gestans. Ex ὦμος et φέρω.
Ὠμόφρων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, crudelis. Ab eod. et φρήν.
Ὠμοφρόνως, crudeliter. A præc.
Ὠμοχάρων, ὁ, crudelis Charon, *Ep.*
Ὤμωξα, *ploravi*, a. 1. ind. act. verbi οἰμώζω.
Ὠμῶς, *adv.* crudeliter, sæve. Ab ὠμός.
Ὤν, ὄντος, ὁ, qui est, ens, existens; τὸ ὄν, ens. Ab εἰμὶ, *sum.*
Ὦν, *conjunct.* igitur, ergo, *Ion.* pro οὖν.
Ὧν, *quorum*, gen. pl. ab ὅς, *qui.*
Ὠνάμην, *lucrifeci*, a. 1. ind. med. *per Syncop.* pro ὠνησάμην, ab ὄνημι pro ὀνάω.
Ὦ 'ναξ, *Poet.* pro ὦ ἄναξ, *o rex!*
Ὤνασαν, *profuerunt*, 3. plur. aor. 1. ind. act. *Dor.* pro ὤνησαν, ab ὄνημι. pro ὀνάω.
Ὤνατο, probris incessit, *Il.* 17, 25. *per Syncop.* pro ὠνήσατο, aor. 1. verbi ὄναμαι, ab ὄνημι.
Ὠνείδιζον, imperf. ind. act. verbi ὀνειδίζω.
Ὠνείδισα, *exprobravi*, aor. 1. ind. act.
Ὠνειροπόλουν, imperf. ind. act. *contr.* pro ὠνειροπόλεον, ab ὀνειροπολέω.
Ὤνεμος, *per Crasin* pro ὁ ἄνεμος, *ventus.*
ὨΝΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, mercor, emo. Ὠνήσομαι μέταλλα, *Aristoph. Eq.* 361. Ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου, *Id. Plut.* 518. ἄριστον, *Id. Vesp.* 305. Ab
Ὠνὴ, ῆς, ἡ, emptio, mercatio; (2) redemptura; (3) pretium. Γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ, *Eur. Cyc.* 139. Ab ὠνέομαι.
Ὠνῇ, *emas*, 2. sing. præs. conj. med. *contr.* pro ὠνέῃ, ab ὠνέομαι.
Ὤνημα, ατος, τὸ, res empta. Ab eod.
Ὤνησαν, 3. pl. aor. 1. ind. act verbi ὄνημι.
Ὠνησείω, empturio, emere cupio. Ab
Ὤνησις, εως, ἡ, emptio; (2) redemptio. Ab ὠνέομαι.
Ὠνήσω, f. 1. ind. act. verbi ὄνημι.
Ὤνητο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass.
Ὠνητέος, έα, έον, emendus. Ab eod.
Ὠνητὴς, ῦ, ὁ, emptor. Ab eod.
Ὠνητιάω, ῶ, empturio, emere cupio, *Theophr.* Ab ὠνητός.
Ὠνητικὸς, ή, ὸν, propensus ad emendum, *Gl. Vet.* emax. Ab ὠνέομαι. Unde
Ὠνητὸς, ή, ὸν, emptus, pretio comparatus; (2) emptitius, venalis.
Ὦ 'νθρωπε, *Dor.* pro ὦ ἄνθρωπε.
Ὤνιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, et ὤνιος, ία, ιον, venalis, mercalis. Ἴσε ὀρόβους ὄντας ὠνίους, scitis ut ervum venale fuerit, *Demosth. adv. Androt.* 216. Ab ὠνέομαι.
Ὠνομάδαται, 3. pl. perf. ind. pass. *Ion.* pro ὠνομασμένοι εἰσὶ, ab ὀνομάζω, *nomino.*
Ὠνόμαζον, imperf. ind. act.
Ὠνόμασε, *nominavit*, 3. sing. aor. 1. ind. act.
Ὠνομάσθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass.
Ὠνομασμένως, *adv.* nominatim. Ab ὀνομάζω.
Ὦνος, ου, ὁ, pretium, quod emptor persolvit venditori pro re, quam emit; (2) emptio, *Il.* 21, 41. (3) merx ipsa.
Ὠνοχόει, 3. sing. imperf. ind. act. *contr.* pro ὠνοχόεε, ab οἰνοχοέω, *propino.*
Ὦ 'ξ, *Dor.* pro ὁ ἐξ.
Ὦξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi οἴγω, *aperio.*
Ὠογενὴς, ὲς, ex ovo genitus. A γίγνομαι.
Ὠοειδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, ovo similis, ovi speciem gerens. *Gl. Vet.* ovatus. Ex εἶδος.
Ὠοκατάκτης, ου, ὁ, ovorum fractor. Ex ὠὸν et καταγνύω. Unde
Ὠοκάταξις, εως, ἡ, ovorum fractio.
Ὠόμην, imperf. ind. med. verbi οἴομαι.
ὨΟ'Ν, ῦ, τὸ, ovum, idque avium, piscium, serpentium, et similium.
Ὦον, ου, τὸ, superior domus pars.
Ὤοντο, *putabant*, 3. pl. imperf. ind. pass. verbi οἴομαι.
ὨΟ'Π, vel ὠὸπ ὠὸπ, acclamatio nautica.
Ὠόπωλις, ιδος, ἡ, venditrix ovorum. Ex ὠὸν et πωλέω.
Ὠοσκύφιον, ου, τὸ, poculum sive scyphus ovi formam habens. Ex ὠὸν et σκύφος.
Ὠοτοκέω, ῶ, ovum pario. Ab ὠοτόκος.
Ὠοτοκία, ας, ἡ, ovi generatio. Ab eod.
Ὠοτόκος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ovum partu edens, oviparus. Ex ὠὸν et τίκτω.
Ὤου, 2. sing. imperf. verbi οἴμαι, *Aristoph. Eq.* 352.
Ὠοφόρος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ovum ferens. Ex ὠὸν et φέρω.
Ὠοφυλακέω, ῶ, f. ήσω, ova custodio. Ex ὠὸν et φύλαξ.
Ὦπα, *vultum*, acc. sing. ab ὤψ, *vultus.*
Ὤπασα, *dedi*, aor. 1. ind. act. verbi ὀπάζω.
Ὅπερ, *adv.* ubi. Ab et pro ὅπερ.
Ὠπὴ, idem quod ὀπωπὴ, *Ap.*
Ὦπις, ἡ, epitheton Dianæ (al. Οὖπις). Ab ὀπτομαι, quod parientes respicit.
Ὠπλὴ, ῆς, ἡ, ictus qui fit manu, *Hes.*
Ὦ 'πολλων, *Dor.* pro ὦ Ἄπολλων, *o Apollo!*
Ὡ 'πόλλων, *Dor.* pro ὁ Ἀπόλλων, *Apollo.*
Ὦ 'ιπόλοι, *Dor.* pro ὦ αἰπόλοι, *o caprarii.*
Ὦπται, 3. sing. perf. ind. pass. v. ὄπτομαι.
Ὤπτησε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ὀπτάω, *asso.*
ὩΡΑ, ας, ἡ, tempus; (2) certum anni tempus, hora; (3) pulchritudo, venustas; (4) Dea pulchritudinis. Ἤδη δ' εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἥκοντος τῆς κόρης, *Plat.*
ὮΡΑ, ας, ἡ, cura. Εἶτα τῶν θεῶν ὤραν ποιεῖσθε μηδαμῶς, deos nihili facere videmini, *Soph. Œd. Col.* 277. Ὤραν ἔχειν, curam habere.
Ὡραιέστατος, pro ὡραιότατος, *Eust.*
Ὡραΐζω, fut. ίσω, decoro, venusto, venustate concilio, orno; fere in deteriorem partem, de nimio cultu. ὡραΐζομαι, excolo seu exorno me, delicias ago. Ab ὡραῖος.
Ὡραιοκόμος, ου, ὁ ᾗ ἡ, formæ exornandæ studiosus. Ex ὡραῖος et κομέω.
Ὡραιόμορφος, ου, ὁ, ἡ, forma speciosus. A μορφή.
Ὡραιοπολῶ, versor cum iis qui florenti adhuc ætate sunt et forma venusta, *Suid.*

Ὡραι-

Ὡραιοπώλης, ου, ὁ, pomorum venditor; (2) cinædus, qui florem ætatis vendit, *Ern.*

Ὡραῖος, αία, αῖον, tempestivus; *act. et pass.* (2) qui forma est venusta et decora; lepidus, festivus, pulcher, decorus. *Gl. V.* ὡραῖα, fructus tempestivi, æstivi. Ὡραῖος βίος, vita matura, senectus, *Eurip. Phœn.* 975. Ab ὥρα. Hinc

Ὡραιότης, ητος, ἡ, tempestivitas, maturitas; (2) pulchritudo et decor formæ.

Ὡραΐσειν, 3. pl. præs. ind. act. *Æol.* et cum ν, pro ὡραΐζουσι, ab ὡραΐζω, *maturum reddo.*

Ὡραιόω, ῶ, maturum reddo; (2) decoro, venusto. Ab ὥρα.

Ὡραϊσμὸς, οῦ, ὁ, ornatus exquisitior, ad venustatem formæ ostentandam, *Plut.* Ab ὡραΐζω.

Ὡραίως, mature, *Gl. V.* Ab ὡραῖος.

Ὡρακιάω, ῶ, curis nimis confectus concido, linquor animo. Ὡρακιάσασ' οὐ γὰρ ἐξηνέσκετο, ἰδὼν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων, *Arist. Pace*, 702. Ab ὥρα.

Ὡραΐζω, idem et ab eod.

Ὡράννα, pro ὦ ἐρανvὰ, amabilis. Πανδιανὶς ὠράννα χελιδὼν, *Sapph.* 62.

Ὡρανῶ, cœli, gen. sing. *Dor.* pro οὐρανοῦ.

Ὡρανὸς, οῦ, ὁ, cœlum, *Dor.* pro οὐρανός.

Ὡραπολέω, consueto tempore terram aratro verto, *Hes.*

Ὡ'ργεῖος, *Dor.* pro ὁ Ἀργεῖος, *Argeus.*

Ὠργίσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. v. ὀργίζω.

Ὠρέξατο, 3. sing. aor. 1. ind. med. v. ὀρέγω.

Ὥρεον, *videbam*, imperf. ind. act. verbi ὀρέω, quod *Ion.* dicitur pro ὁράω.

Ὡρεσιδώτης, ου, ὁ, (epith. solis,) temporum vicissitudines largiens. Ab ὥρα et δίδωμι.

Ὠρεσίλοιπος, ου, ὁ ἡ, montes relinquens, pro ὀρεσίλοιπος. Ab ὄρος et λείπω.

Ὠρεσίτροφος, ου, ὁ ἡ, in montibus nutritus; pro ὀρεσίτροφος, *Il.* 5, 486. Ex ὄρος et τρέφω.

Ὤρεσσι, dat. plur. *Poet.* pro ὤρεσι, ab ὄαρ, *uxor.*

Ὡρέω, ῶ, fut. ήσω, curo, custodio. Ab ὥρα.

Ὥρημα, ατος, τὸ, cura, custodia, *Il.* 5, 486. Ab ὡρέω.

Ὠρήσσω, et ὠρίζω, idem quod ὡρέω, *Suid. Hes.*

Ὤρθριζε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ὀρθρίζω.

Ὤρθρισα, *diluculo veni*, aor. 1. ind. act.

Ὠρθώθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. verbi ὀρθόω.

Ὡρία, ας, ἡ, fructus maturitas; (2) venustas. Ab ὥρα.

Ὡριαίνω, decoro, venusto; ὡριαίνομαι, exornor. Ab

Ὡριαῖος, αία, αῖον, idem quod ὡραῖος.

Ὡριὰς, ἡ, maturitatem afferens; epith. Naturæ, *Orph.*

Ὡριγνᾶτο, 3. sing. imperf. ind. med. *contr.* pro ὠριγνάετο, ab ὀριγνάομαι, *certo.*

Ὡριγνῶντο, *certabant*, 3. plur. imperf. indic. med. *contr.* pro ὠριγνάοντο.

Ὡριόκαρπος, ον, maturos fructus habens, maturus.

Ὡρικὸς, ἡ, ὸν, tempestivus; (2) florens ætate, ideoque venusta et decenti forma conspicuus. Πύξῳ δὲ χροιῇ, προσαλίγκιος ὡρικίοις, *Nic. Th.* 516. Ab ὥρα.

Ὡρικῶς, *adv.* venuste, lepide, scite.

Ὡριμακότος, ον, maturus. Ὠμὰ δὲ, τὰ μηδέπω ὡριμακότα, quæ nondum matura, *Schol. Aristoph. ad Equit.* 259. [immo neutrum plurale est ab ὡριμακὼς, perf. particip. ab ὡριμάω verbo neoterico.]

Ὡριμαλίδες· vide ὀρμαλίδες, *Steph.*

Ὥριμος, ου, ὁ ἡ, tempestivus, maturus. Ab ὥρα.

Ὤρινε, 3. sing. a. 1. ind. act. v. ὀρίνω, *concito.*

Ὥριος, ου, ὁ ἡ, et ὥριος, ία, ιον, tempestivus, maturus; (2) qui stato solemnique anni tempore fieri solet. Ab ὥρα.

Ὠρίσαντο, 3. plur. a. 1. ind. med. verbi ὁρίζω.

ὨΡΙ'ΩΝ, ωνος, ὁ, Orion, signum cœleste.

Ὡρίως, *adv.* tempestive; (2) venuste, eleganter. Ab ὥριος.

Ὤρκισας, 2. sing. aor. 1. ind. act. v. ὁρκίζω.

Ὡρμάθη, 3. sing. aor. 1. ind. pass. *Dor.* pro ὡρμήθη, ab ὁρμάομαι, *cum impetu ruo.*

Ὥρμαινε, 3. sing. imperf. ind. act. v. ὁρμαίνω.

Ὡρμᾶτο, *movebatur*, 3. sing. imperf. ind. pass. *contr.* pro ὡρμάετο, ab ὁρμάω.

Ὥρμέατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ὥρμηντο, a verbo eod.

Ὡρμένον, acc. sing. perf. part. pass. *per Sync.* pro ὡρμημένον, a verbo eod.

Ὥρμησε, 3. sing. aor. 1. ind. act. *Att.* pro ὥρμανε, ab ὁρμαίνω, *ruo.*

Ὥρμησαν, 3. plur. aor. 1. indic. act. verbi ὁρμάω, *cum impetu ruo.*

Ὡρμῶντο, 3. pl. perf. ind. pass. pro ὡρμάοντο.

Ὡ'ρνες, *agni*, Dor. pro οἱ ἄρνες, ab ἄρς.

Ὤρνυτο, 3. sing. imperf. med. v. ὄρνυμαι, *ruo.*

Ὡρογραφία, ας, ἡ, descriptio per annales. Ab

Ὡρογράφος, ου, ὁ, qui res gestas describit et distinguit per quatuor anni ὥρας, sive tempora; annalium scriptor, qui describit quid quoque anno evenerit. Ex ὥρος et γράφω.

Ὡροθετέω, ῶ, in hora natali noto et digero. Ex ὥρα et τίθημι.

Ὡρολογέω, ῶ, horas indico. A λόγος. Hinc

Ὡρολογητὴς, οῦ, ὁ, horarum index; *Athen.*

Ὡρολόγιον, ου, τὸ, horologium, instrumentum quoddam, seu machina horas indicans.

Ὡρονομεῖον, sive ὡρονόμιον, ου, τὸ, idem.

Ὡρονομέω, ῶ, fut. ήσω, horas rego. Ab

Ὡρονομικὸς, ἡ, ὸν, horas dividens, regens, indicans. Ab

Ὡρονόμος, ου, ὁ ἡ, horas regens. Ex ὥρα et νέμω.

Ὤρορε, *excitavit*, 3. sing. perf. ind. med. *per Metath.* pro ὄρωρε, et hoc *Att.* pro ὦρε, ab ὄρω.

Ὤρος, εος, τὸ, mons, *Dor.* et *Ion.* οὖρος, pro ὄρος.

Ὧρος, ου, ὁ, annus; (2) tempus; (3) nox. Ab ὥρα, et pro ὄρος.

Ὡροσκοπεῖον, ου, τὸ, instrumentum seu machina quæ horarum rationem adspicientibus commonstrat; (2) instrumentum in quo natalitias horas notant et considerant astrologi:

Ὡροσκοπέω, horas, *item* thema geneseos, considero et noto:

Ὡροσκοπία, ας, ἡ, consideratio et notatio horarum, præsertim natalitiarum. Ab

Ὡροσκόπος, ου, ὁ, qui horas vel horarum rationem observat; (2) qui natalem seu natalitiam alicujus horam considerat, atque inde futura prædicit; (3) ea cœli pars quæ geniture tempore ab orientali cœli parte emergit in hemisphærium nostrum, et ortus appellatur. Ex ὥρα et σκοπός.

Ὡροτρόφος, ὁ ἡ, temperies, partibus anni quibusque bonam tempestatem largiens. A τρέφω.

Ὠρόχαλκος, pro ὀρείχαλκος, *Arrian.*

Ὦρσα, *concitavi*, aor. 1. indic. act. *Æol.* pro ὦρα, ab ὄρω.

Ὦρτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ejusd.

Ὤρυγεν, *fodit*, 3. sing. aor. 2. ind. act. cum ν, ab ὀρύσσω.

Ὠρυγὴ, ῆς, ἡ, ejulatus, ululatus; (2) mugitus. Ab ὠρύω.

Ὠρυγμὸς, οῦ, ὁ, rugitus, ululatus. Ab eod.

Ὠρυδὸν, *adv.* cum ululatu, luporum more ululando; *Nic. Al.* 222. Ab eod.

Ὠρυθμὸς, οῦ, ὁ, ejulatus, ululatus; (2) mugitus, latratus. Ab eod.

Ὤρυξαν, 3. plur. aor. 1. ind. act. verbi ὀρύσσω.

Ὠρυόμενος, præs. part. med. verbi ὠρύω.

Ὠρύχαται, *fossi sunt*, 3. plur. perf. ind. pass. *Ion.* pro ὠρυγμένοι εἰσὶ, ab ὀρύσσω.

ὨΡΥ'Ω, seu ὠρύομαι, ululo, rugio, ejulo. Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο, *Bion.* 1, 18. Τόνδε μετ' ὠρύεται Τυρσηνίδος οἶδμα θαλάσσης, *Dion. Per.* 83.

Ὠρύωμα, τὸ, rugitus. Quasi ab ὠρυόομαι.

Ὡ'ρχαῖος, *Dor.* pro ὁ ἀρχαῖος, *antiquus.*

Ὠρχεῖσθε, 2. plur. imperf. ind. med. *contr.* pro ὠρχέεσθε, ab ὀρχέομαι, *salto.*

Ὠρχεῦντο, 3. pl. imperf. ind. med. *Dor.* pro ὠρχοῦντο, a verbo eod.

Ὠρχήσασθε, *saltastis*, 2. pl. aor. 1. ind. med.

Ὤρχομενος, *Dor.* et *per Syncop.* pro ὁ ἀρχόμενος, ab ἄρχομαι, *incipio.*

Ὠρώρει, 3. sing. plusq. perf. ind. med. *Att.* pro ὤρει, ab ὄρω, *excito.*

Ὠρωρέχατο, 3. pl. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν, ab ὀρέγω, *porrigo.*

Ὠρωρέχεις, 2. sing. plusq. perf. ind. act. *Att.* pro ὠρέχεις, a verbo eod.

Ὠρώρυκτο, 3. sing. plusq. perf. ind. pass. v. ὀρύσσω, *fodio.*

Ὠρωρύχειν, plusq. perf. indic. act. *Att.* pro ὠρύχειν, a verbo eod.

Ὧς, *adv.* ita, sic, pro οὕτως. Ab ὅς.

Ὡς, ut, sicut, tanquam, perinde ac si; (2) ferme, circiter, ut; (3) postquam; (4) nam; (5) quandoquidem; (6) alioqui; (7) ὥς, pro πρὸς, ad, in; (8) quasi; (9) abundat; ut ὡς ἀληθῶς, vere, revera; vel forte per λίαν explicandum, ut Scholiastes Sophocl. valde. Ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω, valde ab oculis sunt, a conspectu, *Soph. Œd. Col.* 15. Παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπων, pauca et quam lenissima verba, *Id, Elect.* 1437.

Ὦς, ὠτὸς, τὸ, auris, *Dor.* pro οὖς.

Ὦσα, *impuli*, aor. 1. ind. act. verbi ὠθέω.

Ὦσαι, *impulisse*, aor. 1. inf. act.

Ὠσάμενοι, *qui impulerunt*, nom. plur. aor. 1. part. med.

Ὦσαν, *repulerunt*, 3. pl. a. 1. ind. act. v. ejusd.

Ὡσὰν, tanquam, quasi, prout. Ex ὡς et ἄν.

Ὡσανεὶ, *adv.* velut, prout, tanquam, quasi, perinde ac si. Ex ὡς, ἄν, et εἰ.

Ὤσασκε, 3. sing. a. 1. ind. act. *Ion.* pro ὦσε, ab ὠθέω.

Ὡσάσκω, trudo, pello, impello; verbum fictitium, quasi hinc esset ὤσασκεν, impellebat, ab ὤσω, fut. 1. cujus præsens usitate ὠθῶ, *Ionicum.* Od. 11, 598.

Ὡσαύτως, *adv.* similiter, simili modo vel ratione, eodem modo. Ex ὡς et αὕτως sive αὔτως.

Ὦσδε, 3. sing. imperf. ind. act. *Dor.* pro ὦζε, ab ὄζω, *redoleo.*

Ὦσε, 3. sing. aor. 1. ind. act. verbi ὠθέω, pro ὤθω, *pello.* Ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, *Il.* 1, 220.

Ὡσεὶ, *adv.* quasi, tamquam, perinde, velut; (2) circiter, ferme. Ab ὡς.

Ὡς ἔχω, protinus, nulla interjecta mora, *Soph. Antig.* 1108.

Ὠσθῆναι, aor. 1. inf. pass. verbi ὠθέω, *pello.*

Ὦσι, 3. plur. præs. conj. verbi εἰμὶ, *sum.*

Ὠσὶν, dat. plur. cum ν, ab οὖς.

Ὦσις, εως, ἡ, idem quod ὤθησις. Ab ὠθέω.

Ὡσιωμένως, sancte, pure. Ab ὁσιόω.

Ὥσκε, vel ὥσκεν, idem quod ὡσάν. Ex ὡς et poetico κε, quod est ἄν.

Ὦσμαι, perfect. indic. pass. verbi ὠθέω pro ὤθω, *impulsus sum.*

Ὠσμένον, acc. sing. perf. part. pass. v. ejusd.

Ὠσμὸς, οῦ, ὁ, impulsus; (2) eversio. Ab ὠθέω.

Ὡσπὲρ, ut, sic, quemadmodum, veluti, quasi, tanquam. Ex ὡς et πέρ.

Ὡσπερὰν, *adv.* ferme, quasi, tanquam.

Ὡσπερανεὶ, *adv.* tanquam si, quasi, perinde ac si. Ex ὥσπερ, ἄν, et εἰ.

Ὡσπερεὶ, *adv.* veluti, quasi.

Ὡσπεροῦν, *adv.* idem. Ex ὥσπερ et οὖν.

Ὥσπερ ἔχω, idem quod ὡς ἔχω. Ὥσπερ εἶχε, protinus, *Soph. Antig.* 1235.

„Ὡς', pro ὥστε, *quasi.*

Ὥστε, *adv.* ut, ita, adeo ut, ut quidem; (2) quamobrem, itaque; (3) utpote, quippe, quod, quippe qui. Ex ὡς et τε.

Ὠστὴς, ου, ὁ, impulsor, qui trudit. Ab ὠθέω.

Ὠστιεῖ, 3. sing. fut. 1. med. *Att.* pro ὠσιῇ, et hoc pro ὠσίσῃ. Ab

Ὠστίζω, trudo, pello. Οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ, *Aristoph. Ach.* 850. Εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται, *Ibid.* 42. Ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ, *Id. Plut.* 330. Ab ὠστής.

Ὠστικὸς, impulsorius, *Steph.* Ab ὠστής, quod ab ὠθέω.

Ὠστικῶς, *adv.* impellendo, trudendo; (2) irrumpendo. Ab ὠστικός.

Ὡ'σοργος, *crudelis*, Dor. pro ὁ ἄσοργος.

Ὠστὸς, ἡ, ὸν, trusatilis, *Gl. V.* Ab ὠθέω.

Ὤσφραντο, 3. plur. plusq. perf. indic. pass. verbi ὀσφραίνω, *olfacio.*

Ὦσχη· vide ὄσχη, *Eust.*

Ὦσχος, ου, ὁ, ramus novellus; ὤσχη, *Nic. Al.* 109. Ab et pro ὄσχος.

Ὠσχοφόρια, ίων, τὰ, gestatio ramorum; festum Atheniensium. Ab

Ὠσχοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ramos gestans. Ex ὤσχος et φέρω.

Ὠσχοφόριον, τὸ, locus Athenis in quo fanum Dianæ, *E. M.*

Ὦσω, f. 1. ind. act. verbi ὠθέω pro ὤθω, *pello.*

Ὦτα, *aures*, nom. pl. ab οὖς, ὠτὸς, *auris.*

Ὠτάγρα, ας, ἡ, instrumentum quo aures torquentur, auricularia forceps. Ex οὖς et ἄγρα, *captura.*

Ὠτάκινος, herbæ nomen, *Cam.*

Ὠτακουστέω, ῶ, fut. ήσω, intentis auribus sermones hominum sublego, (ut ad dominum meum deferam.) *Ph.* ὠτακουστεῖ, auscultat, *Xen.* Ab

Ὠτακουστὴς, οῦ, ὁ, delator, *inpr.* principis alicujus; qui, quæ passim audit, ad dominum suum defert. *Gl. V.* auricularius explorator. Ex οὖς et ἀκουστής.

Ὠταλγέω, ῶ, fut. ήσω, doleo auribus, aurium dolore crucior. Ab

Ὠταλγία, ας, ἡ, aurium dolor. Ex οὖς et ἀλγέω.

Ὠταλγιάω, ῶ, idem quod ὠταλγέω.

Ὠταλγικὸς, ἡ, ὸν, aurium dolori obnoxius; (2) dolorem aurium inferens. Ab ὠταλγία.

Ὦ 'τὰν, ô homo! heus amice! in utramque partem dicitur.

Ὠτάριον, ου, τὸ, auricula. Dim. ab οὖς.

Ὠταρὸς, ρὰ, ρὸν, auritus. Ab eod.

Ὠτεγχύτης, ου, ὁ, clyster auricularis. Ex οὖς et ἐγχύω.

Ὠτειλὴ, ῆς, ἡ, cicatrix et ulcus ac recens vulnus. Ab οὐτάω, *vulnero.*

Ὥτερος, *Dor.* pro ὁ ἕτερος, *alter.*

Ὠτιαφόρος, ὁ, qui otidas gerit, *V. L.* At

Ὠτικὸς, auricularis, ad aures pertinens, *Gorr.*

Ὠτίον, ου, τὸ, auricula. Dim. ab οὖς.

Ὠτιοφόρος, idem quod ὠτοθλαδίας. E. M. *Ern.*

Ὠτὶς, ίδος, ἡ, avis tarda. Ab οὖς, quia aurita.

Ὠτίτης, ου, ὁ, auricularis; ut ὠτίτης δάκτυλος. Ab οὖς.

Ὠτογλυφὶς, ίδος, ἡ, auriscalpium. Ex οὖς et γλύφω.

Ὠτόγλυφον, ου, τὸ, idem. Ex iisd.

Ὠτοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, similis auriculæ. Ex οὖς et εἶδος.

Ὠτοειδῶς, in formam auriculæ. A præc.

Ὠτοθλαδίας, ου, ὁ, cui aures fractæ sunt; *Diog. Laert.* Ex οὖς et θλάω.

Ὠτοκάταξις, εως, ἡ, aurium fractio, aurium contusio. Ex οὖς et κατάγνυμι.

Ὠτοκοπέω, aures obtundo garrulitate, precibus; item de quocunque sono vehementiori. *Gl. V.* ὠτοκοπῶ, obtundo. Ex οὖς et κόπτω.

Ὠτόλικνος, ου, ὁ καὶ ἡ, aures habens magnas instar ventilabri, vel vanni. Ex οὖς et λίκνον.

Ὠτοπάροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, auritus. *Gl. V.* qui aures præbet. Ex οὖς et παρέχω.

Ὠτὸς, οῦ, et ὦτος, ου, ὁ, otus, avis nycticoraci similis. *Gl. V.* avis tarda. Ab οὖς.

Ὠτὸς, *auris*, gen. sing. ab οὖς, *auris.*

Ὠτότμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui auriculam scissam habet, cui aures amputatæ sunt, aure seu auribus truncus. Ex οὖς et τέμνω.

Ὠτοχλέω, ῶ, aures obturbo loquendo. Ex οὖς et ὄχλος.

Ὠτραλέος, α, ον, et ὠτραλέος, ον· vide ὀτραλέος.

Ὠτραλέως· vide ὀτραλέως, *Ap.*

Ὤτρυνεν, 3. sing. imperf. ind. act. cum ν, ab ὀτρύνω, *incito.*

Ὠτώεις, ώεσσα, ῶεν, auritus, aures habens; (2) ansatus, habens ansas; *Il.* 23, 264. Ab οὖς.

Ὡὐτὸς, *Dor.* pro ὁ αὐτὸς, *ipse.*

Ὤφειλον, imperf. ind. act. verbi ὀφείλω, *debeo.*

Ὤφειν, *videram*, plusq. perf. ind. act. v. ὄπτω.

Ὠφέλεια, ας, ἡ, utilitas, emolumentum, commoditas, commodum; (2) adjumentum, auxilium, subsidium. Quasi ab ὠφελής.

Ὠφελεῖτε, *juvatis*, 2. plur. præs. ind. *contr.* pro ὠφελέετε, ab ὠφελέω.

ὨΦΕΛΕ'Ω, juvo, prosum, commodo, bene de aliquo mereor; ὠφελήθη, profecit, *Ph.* aor. 1. pass. ὠφελήσοντα, profutura, *Ph.* fut. 1. part. act. Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; *Soph. Aj.* 537. Φίλοισιν ὠφελεῖν, *Aristoph. Av.* 426. Μηδὲν ὠφελοῦν πόλιν, *Eur. Supp.* 1109. Ἃ δ' ἂν διδῶσ' ἑκόντες, ὠφελούμεθα, *Id. Ion.* 381.

Ὠφεληθῇς, 2. sing. aor. 1. conj. pass.

Ὠφέλημα, ατος, τὸ, adjumentum, emolumentum, commodum.

Ὠφελήσιμος, ὁ, ἡ, utilis. Ab ὠφέλησις.

Ὠφέλησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὠφελέω.

Ὠφέλησις, εως, ἡ, utilitas, emolumentum.

Ὠφελητέος, έα, έον, juvandus. Ab ὠφελέω.

Ὠφελία, ἡ, pro ὠφέλεια, *Ep.*

Ὠφέλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, utilitatem, adjumentum sive emolumentum adferens. *Gl. V.* ὠφέλιμον, commodum profuturum. Ab eod.

Ὠφελίμως, *adv.* utiliter, commode.

Ὤφελον, utinam. *Gl. V.* velim. Ἀτυχεῖς μὲν ὥρα ἀλλ' ἐκ ἀδικεῖς, ὡς ὤφελες μηδ' ἀτυχεῖν, *Synes.* Ab ὀφείλω.

Ὤφθη, 3. sing. aor. 1. indic. pass verbi ὄπτω.

Ὤφθησαν, *visi sunt*, 3. plur. aor. ejusd.

Ὤφλεε, 3. sing. imperfect. ind. verbi ὀφλέω pro ὀφείλω.

Ὤφλημα, τὸ, pro ὄφλημα, *V. L.*

Ὡ 'φρόντιστος, *securus*, *Dor.* pro ὁ ἀφρόντιστος.

Ὦχα, *aperui*, perfect. ind. med. verbi οἴγω.

Ὤχατο, 3. plur. plusq. perf. ind. pass. *Ion.* pro ᾠγμένοι ἦσαν.

Ὤχετο, 3. sing. aor. 2. ind. med. verbi οἴχομαι.

Ὠχθησαν, 3. plur. aor. 1. indic. pass. verbi ὀχθέω.

Ὠχόμεθα, 1. plur. imperf. ind. med. verbi οἴχομαι.

Ὤχρα, ας, ἡ, coloris quoddam genus, a pallore denominatum. Ab ὠχρός. Unde

Ὠχραίνω, pallidum reddo.

Ὠχράω, ῶ, palleo; (2) pallesco. Ab ὤχρα.

Ὠχρία, ας, ἡ, pallor, *R.* Ab eod.

Ὠχρίας, ου, ὁ, pallidus. Ab eod.

Ὠχρίασις, εως, ἡ, pallor; cum quis expallescit. Ab

Ὠχριάω, ῶ, palleo, pallore perfusus sum, pallesco, pallidus fio. Τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις, *Aristoph. Nub.* 103. Ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα κἀν φόβῳ καθημένη, *Id. Pace*, 640. Ab ὠχρία.

Ὠχροειδὴς, ὲς, pallidus. Ab εἶδος.

Ὠχρόλευκος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex luteo candicans, seu in pallido candidus. Ex ὠχρὸς et λευκός.

Ὠχρόμματος, ὁ, qui pallidis est oculis, *Steph.*

Ὠχρόξανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, pallide flavescens. Ὠχρόξανθος ὡς χολὴ, *Aret.*

ὨΧΡΟ'Σ, ρὰ, ρὸν, pallidus; luridus, *Philox.*

Ὦχρος, ου, ὁ, pallor; (2) legumen quoddam, Lat. *ervilia.* Ab ὠχρός.

Ὠχρότης, ητος, ἡ, pallor. Ab eod.

Ὠχρόω, ῶ, pallidum reddo. Hinc

Ὠχρώμα, ατος, τὸ, pallor corpori alicui inductus.

Ὤχωκε, *abiit*, 3. sing. perf. ind. *Att.* pro ᾤχηκε, ab οἴχω pro οἰχέω.

Ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus; (2) adspectus, vultus, facies. *Gl. V.* adspectus, frons. Ab ὄπτομαι, *video.*

Ὠψοπόνος, m. pro ὀψοπόνος, *Ep. Suid.*

Ὠώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ovo similis, ovi speciem gerens. Ab ὠὸν, *ovum.*

ΤΕ'ΛΟΣ.

NOMINA

NOMINA QUÆDAM PROPRIA,

Præsertim Ebrææa, fere indeclinabilia.

Ἀαρὼν, ὁ, Aaron. *Mons, Montanus*, al. *Præceptor.*
Ἀϐαδδὼν, perditio, vastatio.
Ἀϐϐᾶ, pater. Nom. Syr. indecl.
Ἄϐελ, Abel. *Vanitas.*
Ἀϐιὰ, Abia. *Pater meus est Dominus.*
Ἀϐιάθαρ, Abiathar. *Pater excellens.*
Ἀϐιληνὴ, ῆς, ἡ, Abilene. Regio Syriæ vel Palæstinæ.
Ἀϐιὼδ, Ἀϐιὼδ, Nom. viri Ebr. indecl. *Pater decoris*, seu *Decus patris.*
Ἀϐραὰμ, Abraham, *Pater excelsus*, vel *Pater multitudinis.*
Ἄγαϐος, ου, ὁ, Agabus.
Ἄγαρ, Agar. Nom. servæ Ebr. indecl. *Peregrina*, sive *Timida.*
Ἀγρίππας, α, ὁ, nomen viri.
Ἀδὰμ, ὁ, Adam. *Homo.*
Ἀδδὶ, ὁ, Addi. *Viator.*
Ἀδράστεια, ας, ἡ, Nemesis. Nom. Deæ gentilis.
Ἀδρίας, ου, ὁ, Adria. Mare Adriaticum.
Ἀελλὼ, όος, οῦς, ἡ, Aello. Nomen Harpyiæ et unius ex canibus Actæonis, *ap. Ovid.* Ab ἄελλα, quasi *procellosa.*
Ἀζὼρ, Azor. Nom. viri Ebr. indecl.
Ἀκελδαμὰ, ager sanguinis. *Vox Syr.* indecl.
Ἀκύλας, α, ὁ, Aquila. Nom. viri.
Ἀλεξάνδρεια, ας, ἡ, Alexandria, urbs. Ab
Ἀλέξανδρος, ου, ὁ, Alexander. *Fortis auxiliator.*
Ἄμμων, ωνος, ὁ, Hammon, cognomen Jovis. Ab ἄμμος, *arena*, vulgo creditur.
Ἀνανίας, ου, ὁ, Ananias. Nomen viri Ebr.
Ἄννα, ης, ἡ, Anna. Nomen mulieris Ebr. *Gratiosa.*
Ἄννας, α, ὁ, Nom. viri Ebr. *Gratiosus.*
Ἄραψ, αϐος, Arabs.
Ἀφρικὴ, ῆς, ἡ, Africa. Ab α priv. et φρίκη, *frigus.*
Ἀχέρων, οντος, ὁ, Acheron, fluvius. Ab ἄχος, *dolor*, et ῥόος, *fluvius.*

B.

Βαὰλ, ὁ ϗ ἡ, Baal, Bal, Bel. Nom. Ebr. indecl. *Dominus.*
Βαϐυλὼν, ῶνος, ἡ, Babylon, urbs. *Confusio.*
Βαλαὰμ, ὁ, Balaam. Nom. Ebr. indecl. *Vetustas populi.*
Βαλὰκ, ὁ, Balak. *Exinaniens.*
Βαρθολομαῖος, ου, ὁ, Bartholomæus. *Filius haurientis aquam.*
Βαρνάϐας, α, ὁ, Barnabas. *Filius consolationis.*
Βαρσαϐᾶς, ᾶ, ὁ, Barsabas. *Filius quietis.*
Βαρτιμαῖος, ου, ὁ, Bartimæus. *Filius Timæi.*
Βεελζεϐοὺλ, Beelzebub. *Dominus muscarum.*
Βελιὰλ, ὁ, Belial. *Sine jugo*, vel *Nequam.*
Βηθαϐαρὰ, ᾶς, ἡ, Vox Ebr. *Domus transitus.*
Βηθανία, ας, ἡ, Bethania. *Domus afflictionis.*
Βηθεσδὰ, ἡ, Bethesda. Vox Syr. *Domus misericordiæ* seu *beneficentiæ.*
Βηθλεὲμ, ἡ, Bethleem. Vox Ebr. indecl. *Domus panis.*
Βηθσαϊδὰ, ἡ, sive Βηθσαϊδὰν, *Domus piscationis.*
Βηθφαγὴ, Bethphage. *Domus ficuum præcocium.*
Βοανεργὲς, Syr. *Filii tonitru.*

Γ.

Γαϐϐαθᾶ, ἡ, Gabbatha. Vox Ebr. indecl. *Pavimentum elatum.*
Γαϐριὴλ, Gabriel. *Robur Dei.*
Γάϊος, ου, ὁ, Caius vel Gaius. Nom. viri Rom.
Γαμαλιὴλ, ὁ, Gamaliel. Nom. Ebr. indecl. *Retributio Dei.*
Γεννησαρὲτ, τὸ, Nomen urbis Ebr. indecl. *Hortus principis.*
Γεργεσηνὸς, οῦ, ὁ, Gergesenus. Vox Ebr. *Vicinus peregrinationis.*
Γολγοθᾶ, Golgotha. Nom. Syr. indecl. *Locus calvariæ.*
Γόμοῤῥα, ας, ἡ, Gomorrha, urbs. *Habitatio.*

Δ.

Δαϐὶδ, ὁ, David. Nom. Ebr. indecl. *Dilectus, gratiosus.*
Δαλμανουθὰ, ἡ, Dalmanutha. Nom. regionis. *Hereditas pauperis.*
Δαμασκὸς, οῦ, ὁ, Damascus. Urbs Syriæ.
Δανιὴλ, ὁ, Daniel. *Judex divinus.*
Δέρϐη, ης, ἡ, Derbe. Nom. urbis Ebr. *Stimulus.*
Διώνη, ης, ἡ, Dione, mater Veneris.

E.

Ἐϐὲρ, vel Ἔϐερ, ὁ, Heber, vel Eber, indecl. *Transiens.*
Ἐλεάζαρ, ὁ, Eleazar. *Dei auxilium.*
Ἐλιακεὶμ, ὁ, Eleachim. *Deus restituet.*
Ἐλιοὺδ, ὁ, Eliud. *Laus Dei.*
Ἐλισαϐὲτ, ἡ, Elizabetha. *Deus juravit.*
Ἐλισσαῖος, ου, ὁ, Elissæus. Propheta. *Deo gratus.*
Ἐλμωδὰν, Elmodan. Nomen viri Ebr. *Deus mensurabit eos.*
Ἐλύμας, α, ὁ, Elymas. Nomen magi Arab.
Ἐμμανουὴλ, ὁ, Emmanuel. *Deus nobiscum.*
Ἐμμαοὺς, ἡ, Nom. Ebr. *Propugnaculum.*
Ἐμμὸρ, ὁ, Emmor. Nomen viri Ebr. *Lutulentus.*
Ἐνὼς, ὁ, Enos. *Homo.*
Ἐνὼχ, ὁ, Enoch. *Consecratus.*
Ἐπαφρᾶς, ᾶ, ὁ, Epaphras. Nomen viri, Syriaca forma pro Ἐπαφρόδιτος.
Ἑρμᾶς, οῦ, ὁ, Hermas, pro Ἑρμόδωρος.
Εὔα, ας, ἡ, Eva. *Vivificans.*
Εὐτέρπη, ης, ἡ, Euterpe, Musa. A τέρπω.
Ἔφραθα, ης, ἡ, Ephrata. Nomen urbis Ebr. *Fructifera.*
Ἐφραΐμ, ὁ, Ephraim. Nom. viri Ebr. *Sese propugnans.*

Z.

Ζαϐουλὼν, ὁ, Zabulon. Nom. viri Ebr. *Cohabitatio.*
Ζακχαῖος, αίου, ὁ, Zacchæus. Nom. viri Syriacum. *Justus.*
Ζὰν, Ζανὸς, ὁ, Jupiter. (*Vox Dor.*) Hinc
Ζανὼ, όος, ἡ, Juno.
Ζάρα, ὁ, Zara. Nom. viri Ebr. indecl. *Ortus.*
Ζεϐεδαῖος, ου, ὁ, Zebedæus. *Donatus* vel *Munificus.*

H.

Ἠλὶ, ὁ, Eli. *Adscensus.*
Ἡλίας, ίδος, ὁ, Elias. *Deus meus.*
Ἡρώδης, ου, ὁ, Herodes. Hinc
Ἡρωδιανοὶ, ῶν, οἱ, Herodiani, Herodis ministri.
Ἡρωδιὰς, άδος, ἡ, Herodias, filia Herodis; item Herodis concubina.

Θ.

Θαμὰρ, ἡ, Thamar. Nom. mulieris Ebr. *Palma.*
Θάρα, ὁ, Thara. Nom. viri Ebr. *Spirans.*
Θευδᾶς, ᾶ, ὁ, Nom. viri Ebr. *Torrens.* (Vel potius est contractum e Θεόδωρος, ut Ἀρτεμᾶς est ex Ἀρτεμίδωρος, *Ern.*)
Θυάτειρα, ας, ἡ, Thyatira. Nom. urbis Asiæ.
Θύμϐρις, ιδος, ἡ, Tiberis. Nom. fluvii.
Θωμᾶς, ᾶ, ὁ, Thomas. *Geminus.*

I.

Ἰάειρος, ου, ὁ, Iairus. Nom. viri Ebr. *Illuminabit, Illucescet.*
Ἰακὼϐ, ὁ, Jacob. *Plantam tenens.*

Ἰαμϐρῆς,

Ἰαμβρῆς, ȣ̃, ὁ, Iambres. *Rebellans.*
Ἰαννὰ, ὁ, Nom. viri Ebr. indecl. *Adflictio superborum.*
Ἰαννὴς, aut -ῆς, ὁ, Iannes. *Responsans.*
Ἰασὼ, όος, ȣ̃ς, ἡ, Iaso, Dea sanitatis. Ab ἰάομαι.
Ἰάσων, ονος, ὁ, Jason. Nom. viri.
Ἰεζαβὴλ, ἡ, Jezabel. Nom. mulieris Ebr. indecl. *In insulis habitans.*
Ἱερεμίας, ȣ, ὁ, Hieremias. *Exaltans Deum.*
Ἱεροσόλυμα, ης, ἡ, vel ων, τὰ, vel
Ἱερȣσαλὴμ, ἡ, indecl. Hierosolyma. Nom. urbis.
Ἰεφθὰς, ὁ, Jephtha. Nom. viri Ebr. indecl.
Ἰησȣ̃ς, ȣ̃, ὁ, JESUS, nomen Servatoris nostri, origine Ebræum, et idem notans quod Græcum Σωτὴρ, *Servator*, seu quod *scriptoribus Eccles.* magis usitatum est, *Salvator.*
Ἰόππη, ης, ἡ, Joppe. Nom. urbis Ebr. *Pulchritudo.*
Ἰορδάνης, ȣ, ὁ, Jordanes. Nom. fluvii Ebr. *Fluvius.*
Ἰȣ́δας, α, ὁ, Judas. *Filius celebrationis*, i. e. *clarus*, *laudatus.*
Ἰȣλὼ, όος, ȣ̃ς, ἡ, Ceres. Ab Ἴȣλος.
Ἰσαὰκ, ὁ, Isaac. *Ridebit.*
Ἰσραὴλ, ὁ, Israel. *Princeps Dei.* Unde Ἰσραηλίτης, et Ἰσραηλῖτις.
Ἰτȣραία, ας, ἡ, Ituræa. Nom. regionis Syr. *Montosa.*
Ἰωθὰμ, ὁ, Jotham. Ebr. *A Deo profectus.*
Ἰωακεὶμ, ὁ, Joachim. *Dominus excitabit.*
Ἰωάννα, ἡ, Joanna. *Gratiosa.*
Ἰωαννᾶς, ᾶ, ὁ, Joannas; et
Ἰωάννης, ȣ, ὁ, Joannes. *Gratiosus.*
Ἰὼβ, ὁ, Jobus. *Ejulans.*
Ἰωὴλ, ὁ, Joel. *Adquiescit.*
Ἰωνᾶς, ᾶ, ὁ, Jonas. *Columbus.*
Ἰωρὰμ, ὁ, Joram. *A Domino excelsus.*
Ἰωσαφὰτ, ὁ, Josaphat. *Dominus judicat.*
Ἰωσῆ, Ἰωσῆς, Jose, Joses; pro Ἰωσὴφ, vel Ἰώσηπος.
Ἰωσὴφ, ὁ, Joseph. *Addet.*
Ἰωσίας, ȣ, ὁ, Josias. *Qui est a Domino.*

K.

ΚΑΔΜΕΙ'Α, ἡ, arx Thebana.
Καδμεῖος, εία, εῖον, Cadmæus. Καδμεῖοι, Thebani, posteri Cadmi.
Καδμείωνες, οἱ, Thebani.
Καδμηΐς, ίδος, ἡ, Thebana, Cadmæa.
Κάδμος, ȣ, ὁ, Cadmus, filius Agenoris Ægyptius, et arcis Cadmeæ in Bœotia postea conditor, ex Ebr. *Orientalis.*
Καιάφας, α, ὁ, Caiaphas. *Circuitor* vel *Blasphemus.*
Καΐν, Cain. *Acquisitus.*
Καινὰν, ὁ, Cainan. Nom. viri indecl. *Possessor.*
Καῖσαρ, αρος, ὁ, Cæsar. Nom. Lat.
Κανὰ, ἡ, Cana. Nom. urbis Ebr. indecl. *Possessio.*
Κανανίτης, ȣ, ὁ, Canaanites. Nomen gentile. *Æmulator.*
Κανδάκη, ης, ἡ, Candace. Nomen commune omnibus Æthiopiæ reginis.
Καπερναȣ̀μ, ἡ, Capernaum. Nom. urbis indecl. *Vicus consolationis.*
Κλαύδη, ης, Claudia.
Κλαυδία, ας, ἡ, Claudia. Nom. mulieris Lat.
Κλεόπας, Cleopas. Nom. viri, pro Κλεόπατρος, *per Sync.* ut Ἀντίπας pro Ἀντίπατρος.

Λ.

ΛΕΒΒΑΙ͂ΟΣ, ȣ, ὁ, Lebbæus. Nom. Apostoli. Ebr. *Cordatus.*
Λȣκᾶς, ᾶ, ὁ, Lucas. Nom. viri. Termin. Syr. pro Λέκιος vel Λȣκίλιος, vel potius pro *Lucanus.*

M.

ΜΑΓΔΑΛΑ', Magdala. Nomen loci Ebr. *Turris.*
Μαγδαληνὴ, ῆς, ἡ, Magdalena. Nomen mulieris Ebr. *Magnifica*, vel etiam e Magdala oriunda, Magdalensis.
Μαγὼγ, ὁ, Magog, Ebr. indecl. *Munimentum.*
Μαδιὰν, ἡ, Madian. Nom. regionis Ebr. *Judicium.*
Μαθȣσάλα, ὁ, Mathusala. Nom. viri. *Mortem pellens.*
Μαλαλεὴλ, ὁ, Malaleel. *Laudans Deum.*
Μανασσῆς, ὁ, Manasses. *Faciens oblivisci.*
Μελχὶ, ὁ, Melchi. *Rex meus.*
Μελχισεδὲκ, ὁ, Melchisedech. *Rex justus.*
Μωσῆς, ȣ̃, vel Μωσεὺς, έως, Μωϋσῆς, ȣ̃, Μωϋσεὺς, έως, ὁ, Moses.

N.

ΝΑΑΣΣΩ'Ν, ὁ, Naasson. *Illustrans.*
Ναγγαὶ, ὁ, Nangæ, idem.
Ναζαρὲθ, vel Ναζαρὲτ, ἡ, Nazareth. Nomen urbis Ebr. *Surculus.*
Ναΐν, ἡ, Nain. Nom. urbis Ebr. *Amœnitas.*

P.

ῬΕΜΦΑ'Ν, ὁ, Nomen Idoli. *Saturnus.*
Ῥȣβὴν, ὁ, Ruben. *Ecce filius.*
Ῥȣ̀θ, ἡ, Ruth. Nom. mulieris. *Tremor.*

Σ.

ΣΑΛΜΩ'Ν, ὁ, Salmon. *Pacificus.*
Σαμάρεια, ας, ἡ, Samaria. Vox Ebr.
Σάπφειρα, ας, ἡ, Sapphira. Nom. mulieris.
Σατᾶν, ὁ, et Σατανᾶς, ᾶ, ὁ, Satan, Satanas, nomen principis angelorum malorum, Ebr. *Adversarius.*
Σιδὼν, ῶνος, ἡ, Sidon, urbs Phœniciæ.

Φ.

ΦΑΡΑΩ', ὁ, Nom. Ebr. indecl. *Vindex.*
Φαρὲς, ὁ, Phares. *Ruptura.*
Φαρισαῖος, ȣ, ὁ, Pharisæus, Ebr. *Separatus.*
Φιλήμων, ονος, ὁ, Philemon. *Amans*, *Amicus.*

X.

ΧΟΡΑΖΙ'Ν, Chorazin. Nom. urbis. *Promulgatrix.*

Ω.

ὨΒΗ'Δ, Obed. Nom. viri Ebr. indecl. *Serviens.*
Ὡσαννὰ, Hosanna. Vox Ebr. indecl. *Serva, Quæso.*

LEXICI

LEXICI

MANUALIS GRÆCI

PARS SECUNDA,

Vocum Phrasiumque Latinarum, quæ in primis e re Græce quidpiam reddituris esse possint, interpretationem Græcam sistens: iterum repurgata, et quamplurimis aucta vocabulis per T. M.

A, Ab, ἀπὸ, *cum genitivo*, et potissimum de inanimatis, *ut*, Ab illo tempore, ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, Demosth. Ab initio usque ad finem, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἄχρι τῆς τελευτῆς, id. A solis ortu usque ad occasum, ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μεχρὶ δυομένου, Æsch. (2) παρὰ, *cum genit.* et potissimum de animatis, *ut*, Venire a rege, πορεύεσθαι παρὰ βασιλέως, Thucyd. (3) ὑπὸ, *cum genit.* et verbis pass. vel neutris, *ut*, Instituor ab illo, παιδεύομαι ὑπ' ἐκείνου, Isocr. Interfectus est a vobis, τέθνηκεν ὑπ' ὑμῶν, Xenoph. (4) ἐκ, in notatione temporis, *ut*, A puero, ab infantia, ab incunabulis, ἐκ νηπίου, ἐκ παιδὸς, ἐκ νέου, ἐκ πρώτης ἡλικίας, Dem. Isocr. (5) ἐπὶ, in notatione officii, *ut*, Qui ab epistolis est, ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν· qui a secretis est, vulgo secretarius, ὁ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων· qui a regiis sigillis est, ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν σφραγίδων, &c. Viger. c. ix. sect. 4. reg. 1.

Abacium, τὸ ἀβάκιον, ου, Polyb.

Abactor, ὁ ἐλατὴρ, ῆρος, Luc. ἀπελάτης.

Abactus, ἀπεληλαμένος, ένη, ένον, Poll. ἀπελαθεὶς, εῖσα, ὲν, ab ara, βωμοῦ, Luc.

Abactus, us, ἡ ἀπελασία, ας, Hesych.

Abaculus, τὸ ἀβάκιον, ου, Polyb.

Abacus, ὁ ἄβαξ, ακος, Poll.

Abalienatio, ἡ ἀλλοτρίωσις, εως, Thuc.

Abalienatus, ἀλλοτριωθεὶς, ἀπηλλοτριωμένος, ab aliquo, τινὸς, Dem. πρός τινα, Isocr.

Abalieno, ἀπαλλοτριόω, ῶ, aliquem ab aliquo, τινά τινος, Dem. τινὰ πρός τινα, Isocr.

Abamita, ἀδελφὴ τοῦ προπάππου, Isocr. ἡ θεία πρὸς πατρὸς μεγάλη, id.

Abarceo, seu Aberceo, ἀποκολύω, ἀποκωλύσαι ναμάτων, *ab aquis arcere*, Greg. ἀπείργω σέ τινος, Plut.

Abavia, ἡ ἐπιτήθη, Poll. ἡ ἀπομάμμη.

Abavunculus, ὁ θεῖος τοῦ προπάππου, ὁ θεῖος πρὸς μητρὸς μέγας.

Abavus, ὁ ἐπίπαππος, ου, Poll. ὁ ἀπόπαππος, V. L. πρόγονος τέταρτος.

Abbas, ὁ κοινοβιάρχης, ὁ ἀρχιμανδρίτης.

Abbatia, ἡ ἀββάτεια, τὸ κοινόβιον, Gell.

Abbatissa, ἡ ἀρχιμανδρῖτις, ιδος.

Abbrevio, βραχύνω, ἐπιτέμνω, Synes. συντέμνω, Thucyd. *cum accus.* ἀποκεφαλιόω, Aristot.

Abdicatio, ἡ ἀποκήρυξις, εως, Lucian. ἡ ἀπόῤῥησις, Synes.

Abdicatus, ἀποκήρυκτος, ον, Synes.

Abdico, as, ἀποκηρύττω, filios, τοὺς υἱέας, Lucian. filium, ἀπεῖπον τὸν υἱὸν, Plat. me magistratu, τὴν ἀρχὴν, Aristot. ἀποδοκιμάζω, ἀποποιέομαι.

Abdite, κρύφα, Plut. κρυφῆ, N. T. κρύβδην, Dem. κρυφίως, λάθρα.

Abditus, ἀπόκρυφος, ον, Suid. κρυπτὸς, ὴ, ὸν, Herodian. μύχιος, ία, ιον, ὁ καὶ ἡ ἐνδόμυχος.

Abdo, κρύπτω, in gurgustio, εἰς καλύβην, Thuc. ἀποκρύπτω, καταδύνω.

Abdomen, τὸ ὑπογάστριον, ου, Dem. ἦτρον, λαπάρα, ὑποκοίλιον.

Abducendus, ἀπακτέος.

Abduco, διάγω, ἀπάγω, sententiam ab aliquo, τὴν γνώμην ἀπό τινος, Thucyd. aliquem a proposito, ἀποπλανάω τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, Æschin. captivum aliquem, οἴχομαι ἄγων αἰχμάλωτόν τινα, Demosth. λαμβάνω αἰχμάλωτόν τινα, Herodian.

Abductio, ἡ ἀπαγωγὴ, ῆς, Polyb.

Abductus, ὁ καὶ ἡ ἄπακτος, ου, Sophocl. ἀπαγομένος.

Abecedarius, ἀλφαβητικὸς, ὴ, όν.

Abedo, κατεσθίω, aliquid, τὶ, Plut. ἀποτρώγω, Laert.

Abeo, ἀπέρχομαι, a viro, ἀνδρὸς, Isocr. e concione, ἐκ τῆς ἐκκλησίας, id. ad aliquem, οἴχομαι πρός τινα, id. in malam rem, ἀπάγω εἰς τὸν φθόρον, Epicharm. ἔῤῥω ἐς κόρακας, Aristoph. ἄπειμι, abiit *pro* mortuus est, ἀνοίχεται, οἰχώκει, Herod.

Aberratio, ἡ ἀποπλάνησις, εως, Arist. τὸ ἀφαμάρτημα, ἡ ἀπότευξις, Plut.

Aberro, ἁμαρτάνω, a via, τῆς ὁδοῦ, Aristoph. a veritate, διαμαρτάνω τῆς ἀληθείας, Isocr. διαψεύδομαι τῆς ἀληθείας, id. a sententia alicujus, τῆς γνώμης τινὸς, id. a proposito, ἀποπλανάομαι τῆς ὑποθέσεως, id. a fide, τῆς πίστεως, vel ἀπὸ τῆς πίστεως, Chrysost. a scopo, seu proposito, ἔξω φέρομαι τῶν καιρῶν, Isocr. πόῤῥω γίνομαι τῆς ὑποθέσεως, id. τοῦ πράγματος, Dem. ἀφαμαρτάνω, παραμαρτάνω, ἀποτυγχάνω, id. ψεύδομαι, ἀποσφάλλω, Hom.

Aberro paulum, παρολισθαίνω.

Abfore, ἀπέσεσθαι, Plut. parum abesse, μικροῦ δεῖν, multum abesse, πολλοῦ δεῖν.

Abgrego, ἀφορίζω, oves ab hircis, τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, N. T.

Abhinc, ἐντεῦθεν, Aristot. ἐκθένδε, ἀπὸ τοῦδε.

Abhorreo, μυσάττομαι, ut prodigium, ὡς ἐπὶ τέρατι, Luc. ab injuria, δυσχεραίνω τὸ ἀδικεῖν, Plat. ab aliquo, τινὶ, Plut. ἐπί τινι, Aristot. κατά τινος, Luc. ἀπαλλάττομαι, Lucian. ἀποτροπιάζομαι, Synes.

Abhorresco, idem quod *Abhorreo.*

Abhortor, ἀποτρέπω, aliquem a peccatis, τινὰ τῶν ἁμαρτημάτων, Isocr.

Abi, ἄπει, ἄπιθι, ἄφερπε, *Poet.* in malam rem, ἄπεῤῥε, ἔῤῥ' ἐς κόρακας.

Abjecte, ταπεινῶς, vivere, ζῆν, Dem. facere, πράττειν, id. φαύλως, ἀγεννῶς, id.

Abjectio, ἡ ἀποβολὴ, armorum, τῶν ὅπλων, Plat. ἀπόῤῥιψις, ἡ ταπείνωσις, Luc.

Abjector, ὁ ἀποβολεὺς, έως, armorum, τῶν ὅπλων, Plat.

Abjectus, ἀποβεβλημένος, η, ον· ab ἀποβάλλω, abjicio, Plat. ὁ καὶ ἡ ἄτιμος, ἀνάριθμος, ἀδόκιμος, ἀσύφηλος, Hom.

Abiegnus, ἐλάτινος, ίνη, ινον, LXX. εἰλάτινος, *Poet.*

Abies, ἡ ἐλάτη, ης, Plut.

Abietarius, ὁ τέκτων ξυλικός.
Abietinus, ἐλάτινος, ίνη, ινον, LXX.
Abigeator, ὁ ἐλατὴρ, ῆρος, Luc.
Abigeatus, us, ἡ ἀπελασία, ας, Hesych.
Abigeus, ὁ ἀπελάτης, ου.
Abigo, ἀπελαύνω, prædas, τὰς λείας, Herodian. columbas, τὰς περιστερὰς, Basil. e convivio, ἀπωθέω τοῦ συμποσίου, Lucian. Spiritum sanctum, ἀποδιώκω τὸ πνεῦμα ἅγιον, Basil. περιελαύνω, Polyb. ἀπείργω, σοβέω, Aristoph. ἀνίστημι, Soph.
Abjicio, ἀποβάλλω, Plat. aliquid, ῥίπτω τι, Demosth. clam ad pedes, ἀδήλως πρὸς τοὺς πόδας, Æl. καταβάλλω, Xen. ἀποῤῥίπτω, Herod. παρωθέω, προΐημι, Thucyd.
Abitus, ἡ ἀποχώρησις, Isocr. ἡ ἀπέλευσις.
Abjudico, ἀποκρίνω, Aristot. ἀποδοκιμάζω, id. ἀποδικάζω, id.
Abjugo, ἀποζεύγνυμι, ἀναζυγόω, ἀποχωρίζω.
Abjungo, i. e. disjungo, ἀποζεύγνυμι, aliquid, τὶ, ab aliquo, τινὸς, Eurip. al. ἀπαμείρω, μετάγω, Herod.
Abjuratio, ἡ ἐξωμοσία, Demosth. ἀπωμοσία, Poll.
Abjuratus, ἀπωμοσμένος, η, ον, ab ἀπόμνυμι, Herodian. abjuratum, ἐξωμοθὲς, V. L.
Abjuro, ἀπόμνυμι, aliquid, τὶ, Herodian. ἀπομόω, ἀπομνύω, διόμνυμι, Dem. ἐξόμνυμι, id. *cum accus.* ἀποβάλλω τὶ δι' ὄκων.
Ablactatio, ἡ ἀπογαλάκτισις, ὁ ἀπογαλακτισμός.
Ablacto, ἀπογαλακτίζω, aliquem, τινὰ, LXX.
Ablaqueatio, ἡ ῥιζοτομία, ας, Theophr.
Ablaqueatus, ῥιζοτομηθεὶς. A ῥιζοτομέω, Hipp.
Ablaqueo, ῥιζοτομέω, ῶ, Hipp. περιαιροῦμαι, γυμνόω σκαπάνῃ τὰς ῥίζας.
Ablatio, ἡ ἀφαίρεσις, εως, Plut.
Ablativus casus, ἡ ἀφαιρετικὴ πτῶσις, Gramm.
Ablatus, ἀφῃρημένος, ἀφαιρεθείς.
Ablectæ ædes, οἶκος κεκοσμημένος, κεκαλλωπισμένος.
Ablegatio, ἡ ἀποστολὴ, ῆς, LXX. ἀπόπεμψις, εως, Dem. ἀποπομπὴ, ῆς, Æschin.
Ablegatus, ἀπεσταλμένος, ένη, ένον, N. T. ἀπόπεμπτος, Hes. ἀπόβλητος, Hom.
Ablego, ἀποστέλλω, aliquem, τινὰ, Thucyd. τινὰ πρεσβεία, Dem. ἀποπέμπω, διαπέμπομαι, τὴν ἐπιστολήν.
Abligurio, λαφύσσω, Luc. bona, καταβιβρώσκω τὰ ὄντα, Hyperid. ἀναισιμόω.
Abliguritio, ὁ λαφυγμὸς, οῦ, Aristoph.
Ablingo, ἀπολείχω, Athen.
Abloco, ἀπομισθόω, terram in decem annos, τὴν γῆν ἐπὶ δέκα ἔτη, Thuc. ἐκμισθόω.
Abludo, ἀπᾴδω, Aristot.
Abluendus, πλυτέος.
Abluo, ἀπονίπτομαι, manus, τὰς χεῖρας, Athen. pulverem, ἀποπλύνω τὴν κόνιν, Lucian. retia, τὰ δίκτυα, N. T. Κλύζω, ἀνακλύζω, Apollon. ἀποκλύζω, ἀπολούω, Hom.
Ablutio, ἡ πλύσις, εως, LXX. ἡ ἔκνιψις, Hes.
Ablutus, λελουμένος, ένη, ένον, N. T. ἀπονιφθείς.
Abmatertera, ἡ ἀποθεία, ἡ θεῖα πρὸς μητρὸς μεγάλη.
Abmitto, ἀποπέμπω, aliquem, τινὰ, Xenoph.
Abnato, ἀπονήχομαι, ἐκνήχομαι.
Abneco, ἀναιρέω, ἀποκτείνω, νεκρόω.
Abnegatio, ἡ ἀπάρνησις.
Abnego, ἀπαρνέομαι, cædem, τὸν φόνον, Plutarch. ἔξαρνός εἰμι, Plat.
Abnepos, ὁ ἀπέκγονος, ου, Bud.
Abneptis, ἡ ἀπεκγονὴ, ῆς.
Abnocto, ἀπονυκτερεύω, a castris, τοῦ στρατοπέδου, Plut.
Abnodo, δεσμοὺς ἐκλύω.
Abnormis, e, ὁ καὶ ἡ ἄμετρος, Plut.
Abnuo, ἀπονεύω, bonum, τοῦ καλοῦ, Basil. hoc, τοῦτο, Xenoph. ἀπείπω, ἀρνέομαι.
Abolendus, ἐξαιρετέος, έα, έον, Polyb.
Aboleo, ἀφανίζω, testamentum, διαθήκην, Dem. memoriam alicujus, τὴν μνήμην τινὸς, id. legem, λύω, καταλύω, ἀποχειροτονέω, ἀποδοκιμάζω νόμον, id. disciplinas, ἀναιρέω τὰς παιδείας, Isocr. ἐξαλείφω, Xen. ἀκυρόω, ἀμαυρόω.

Abolitio, ὁ ἀφανισμὸς, οῦ, ἡ ἀφάνισις, εως, justitiæ, τῆς δίκης, Aristoph.
Abolitus, ἠφανισμένος, ένη, ένον, ab ἀφανίζω, Dem.
Abolla, ἡ χλαμὺς, ύδος, Plut.
Abolus, ὁ ἄβολος, Aristot.
Abomasum, τὸ ἤνυστρον, ου, Aristot.
Abominabilis, e, βδελυκτὸς, ὴ, όν, N. T.
Abominamentum, τὸ, βδέλυγμα, ατος, N. T. τὸ μίασμα.
Abominandus, βδελυρὸς, ρὰ, ρὸν, Dem. βδελυκτὸς, ὴ, όν, N. T. ὁ μύσος, Hes. μυσαρὸς, ρὰ, ρὸν, Phil. ὁ καὶ ἡ ἀπότροπος, Soph.
Abominatio, ὁ βδελυγμὸς, LXX. τὸ βδέλυγμα.
Abominor, βδελύττομαι, aliquem ob aliquid, τινὰ διά τι, Aristoph. μυσάττομαι, Luc. ἀφοσιόομαι, Plut. ἀποτροπιάζομαι, Synes.
Aborior, ἐξαμβλόω, ῶ, Plat.
Abortio, abortum pario, ἐξαμβλίσκω, Æl. ἐξαμβλώσκω, Diosc. ἐξαμβλόω, Plat.
Abortio, ἡ ἔκτρωσις, Aristot. ἡ ἄμβλωσις.
Abortivus, ἐκτρωματιαῖος, αία, αῖον.
Abortivus partus, τὸ ἀμβλωθρίδιον.
Aborto, idem quod *Abortio*, sive *abortum pario.*
Abortus, τὸ ἔκτρωμα, ατος, Hippocr. τὸ ἄμβλωμα, ατος, Bud.
Abrado, ἀποξύω, aliquid ab aliquo, τὶ ὑπό τινι, Alciphr. ἀποκναίω, aliquid, τὶ, Aristoph.
Abrasus, ἀπεξυσμένος, ένη, ένον, ab ἀποξύω, Alciphr.
Abreptus, ἀναρπαγεὶς, εῖσα, ὲν, ab ἀναρπάζω, Dem.
Abripio, ἀφαρπάζω, aliquid, τὶ, Herodian. ἀναρπάζω, Dem. aliquem e templo, ἀποσπάω τινὰ τοῦ ἱεροῦ, Herodian.
Abrodo, ἀποτρώγω, aliquid, τὶ, Laert.
Abrogatio, ἡ ἀποκύρωσις, εως, ἡ, ἀποδοκιμασία, legum, ἡ ἀναίρεσις τῶν νόμων, Dem. ἡ ἀκύρωσις, ἡ ἀποχειροτονία, id.
Abrogo, ἀποχειροτονέω, ῶ, alicui magistratum, τινὰ τῶν ἐν ἀρχαῖς, Dem. aliquid, ἀποδοκιμάζω τι, id. leges, ἀναιρέω τοὺς νόμους, Æschin. legem, λύω τὸν νόμον, Dem. decretum, καταλύω τὸ ψήφισμα, id. ἀκυρόω, ἀποκυρόω, ἄκυρον ποιέω, ἀποπαλαιόω, διαγράφω, μεταγράφω.
Abrotonum, τὸ ἀβρότονον, ου, Diosc. ex abrotono confectum, ἀβροτόνινος, ίνη, ινον, id.
Abrumpo, ἀποῤῥήγνυμι, aliquid, τὶ, Æschin.
Abrupte, ἀποτόμως, Isocr.
Abruptus, ἀπεῤῥηγμένος, ένη, ένον, ab ἀποῤῥήγνυμι, Æschin. locus, ὁ ἀποῤῥὼξ τόπος, Plut. ὁ καὶ ἡ ἀπόκρημνος, Xen. ἀπότομος, ἀποτμὴξ, Apoll.
Abs, ἀπό. Vide *A*, *Ab*.
Abscedo, ἀφίσταμαι, in regionem aliquam, εἰς χώραν τινὰ, Thuc. ἄπειμι ἀπό τινος, ἀποστρέφω, Plut. ἐξαναχωρέω.
Abscedens, ἀφιστάμενος, ένη, ενον, Dioscor.
Abscessio, ἡ ἀπόστασις, Dem. ἡ ἀποστασία, Plut.
Abscessus, τὸ ἀπόστημα, ατος, Galen.
Abscido, ἐκκόπτω, aliquid, τὶ, Galen.
Abscindo, ἀποτέμνω, aliquid, τὶ, Plut. nares et aures alicui, ῥῖνα καὶ οὔατά τινι, Homer. ἀποκόπτω τί τινι, Xen. ἀνακείρω, Hes.
Abscisse, ἀποτόμως, Isocr.
Abscissio, ἡ ἀποκοπὴ, ῆς, Plut.
Abscissus, ἀποκεκομμένος, ένη, ένον· ὁ καὶ ἡ ἀπότομος, ου, abscissæ petræ, ἀπότομοι πέτραι, Lucian.
Abscondite, κρύφα, Plut. κρυφῇ, N. T.
Absconditus, ὁ καὶ ἡ ἀπόκρυφος, ου, LXX. κρυπτὸς, ὴ, όν, Herodian. κρυφαῖος, αία, αῖον, id. ἀποκεκρυμμένος, LXX.
Abscondo, ἀποκρύπτομαι, aliquid, τὶ, Isæus. ἐπικρύπτω, aliquid in aliquo, τὶ ἔν τινι, Herodian. aliquid sub aliquo, καλύπτω τὶ ὑπό τινος, Æl. κρύπτω, ἐγκρυφιάζω, Arist. συγκρύπτω, συγκαλύπτω.
Absconsio, ἡ κρύψις, εως, Aristot. ἡ ἀπόκρυψις.
Absconsus, κρύφιος, ία, ιον, Herodian. σκεπηνὸς, ὴ, όν, LXX.
Absens, ἀπὼν, οῦσα, ὸν, *gen.* όντος, ούσης, όντος, Plut. Vide *Absum.* ὁ καὶ ἡ ἄδημος, Hes. ἀποδημέων, Xen.
Absentia, ἡ ἀπουσία, ας, Dem.
Absentio, διαφωνέω, in aliqua re, πρός τι, Demet. Phal.

Absento, ἀποπέμπω, aliquem, τινὰ, Æsch.
Absilio, ἀποπηδάω, e curru, τοῦ ἅρματος, Plut.
Absimilis, ὁ καὶ ἡ ἀνόμοιος, ου, Plat. ἀποικὼς, υῖα, ὸς, *gen.* ότος, υίας, ότος, Polyb. ἀπεικὼς, υῖα, ὸς, *gen.* ότος, υίας, ότος, Plut. ὁ καὶ ἡ ἀφόμοιος.
Absinthites, ὁ ἀψινθίτης, ου, sc. οἶνος, Diosc.
Absinthium, τὸ ἀψίνθιον, Diosc. marinum, τὸ σέριφον, σερίφιον.
Absistens, ἀφιστάμενος, ένη, ενον, Dem.
Absisto, ἀφίσταμαι, ab aliqua re, τινὸς, Dem. ἀποστατέω.
Absit, μὴ γένοιτο, Dem. quod absit, ὃ μὴ συμβαίη, id.
Absolvo, ἀπολύω, aliquem a culpa, τινὰ τῆς αἰτίας, Lycophr. aliquem crimine, ἀφίημί τινα τοῦ ἐγκλήματος, Plut. aliquem mortis, ἀποψηφίζομαί τινος θάνατον, Antiphon. i. e. perficio, ἀποτελέω, aliquid, τὶ, Plat. ἀπεργάζομαί τι, Xen. τελέω, διαπράττω, κατασκευάζομαι.
Absolute, τελείως, Isocr. τελέως, ἐντελέως, ἁπλῶς.
Absolutio, ἡ ἀπόλυσις, εως, Dem. ἡ λύσις, εως, ab iniqua fama, τῆς βλασφημίας, id.
Absolutus, ὁ καὶ ἡ ἀπόλυτος, ου, Gregor. Naz. ὁ καὶ ἡ ἄφετος, i. e. perfectus, τέλειος, εία, ειον, Arist. ἐντελὴς, έος, Lucian.
Absone, ἀσυμφώνως, δυσφώνως.
Absonus, ὁ καὶ ἡ ἀσύμφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ ἀπῳδὸς, ου, ὁ καὶ ἡ ἀπηχὴς, Luc. ὁ καὶ ἡ ἄῤῥυθμος, ἐκμελὴς, Aristid. i. e. absurdus, ὁ καὶ ἡ ἄτοπος, Demosth.
Absorbeo, καταπίνω, aliquid, τὶ, Plut. omnia, λαφύσσω πάντα, id. ῥοφέω, ἀποῤῥοφέω, Synes.
Absorptio, ἡ κατάποσις, ὁ λαφυγμὸς, Aristoph.
Absque, ἄνευ, *cum gen.* absque oppidanis, ἄνευ πολιτικῶν, Dem. *Non ineleganter etiam postponitur, ut* absque his, τούτων ἄνευ χωρὶς, *itidem cum gen.* absque dictis, χωρὶς τῶν εἰρημένων, Arist. ἔξω, *etiam cum gen.* absque his, ἔξω τούτων, Thucyd.
Abstemius, ὁ καὶ ἡ ἄοινος, ου, Xenoph. ὁ καὶ ἡ ἀβρόμιος, ἄγευστος.
Abstergeo. Vide sequens *Abstergo.*
Abstergo, ἀπομάττω, Dem. sudorem, ἀπομάττομαι τὸν ἱδρῶτα, Bas. pedes, ἐκμάττω τοὺς πόδας, Arist. sordes, ἀποσμάω τὸν ῥύπον, Lucian. maculam ignominiæ, ἀποτρίβομαι τὴν ἀδοξίαν, Dem. ἀποσμήχω, Luc. ἐπισμήχω, ἀποψάω, ἀποτρίβω, Theoc. ἀπομόργνυμι, ἀναμάττομαι.
Absterreo, ἐκπλήττω, aliquem, τινὰ, Aristoph. a peccatis, ἀποτρέπω τινὰ τῶν ἁμαρτημάτων, Isocr. a rebus agendis, τινὰ τοῦ τὰ κοινὰ πράττειν, Plut. ab aliquo, ἀπό τινος, Aristot. ἀποσπεύδω, Thuc. ἀπείργω.
Abstersio, ἡ σμῆξις, Diosc. ἡ ἀπόμαξις, ἡ ἔκνιψις.
Abstersorius, abstergendi vim habens, σμηκτικὸς, ὴ, όν, Diosc.
Abstinens, ὁ ἐγκρατὴς, έος, ab aliqua re, τινὸς, Isocr.
Abstinenter, ἐγκρατῶς, Aristot.
Abstinentia, ἡ ἐγκράτεια, ας, Xenoph. ἀπόσχεσις.
Abstineo, ἀπέχω, a petulantia, τῆς ὕβρεως, Æsch. a parvis, ἀπέχομαι τῶν μικρῶν, Isocr. manus a matre, τὰ χεῖρε τῆς μήτρος, Dem.
Absto, ἀφίσταμαι.
Abstractio, ἡ ἀφαίρεσις, εως, Aristot.
Abstractus, ἀποσπασθεὶς, εῖσα, έν.
Abstraho, ἀποσπάω, cives a mari, τοὺς πολίτας τῆς θαλάσσης, Plut. ab invicem, διασπάω ἀπ' ἀλλήλων, Xenoph. animam a corpore, χωρίζω τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, Plat. ἀπάγω, ἀφέλκω, Xen.
Abstrudo, ἀποκρύπτω, aliquid, τὶ, Isocr. ἀπωθέω.
Abstrusus, ὁ καὶ ἡ ἀπόκρυφος, ου, LXX. κρυπτὸς, ὴ, όν, Herodian.
Absum, ἄπειμι, ab aliquo, τινὸς, Plut. ἀπό τινος, Arist. absit, μὴ γένοιτο, Demosth. abest multum, ut me defendam, πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολογεῖσθαι, Plat. parum abest, quin fleam, ὀλίγου δέω δακρῦσαι·

multum

multum abest, rem ita se habere, πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν, id. parum abfuit quin incidissem, μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ περιπεσεῖν, Isocr. quin expugnarentur, τοῦ ἐκπολιορκεῖσθαι, Luc. quin mortuus essem, παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, Isocr.
Absumedo, τὸ ἀνάλωμα, τὸ δαπάνημα.
Absumo, κατεσθίω, res, facultates, τὰ ὄντα, Demosth. multa in aliquid, ἀναλίσκω πολλὰ εἴς τι, id. δαπανάω, καταφθείρω.
Absumptio, ἡ ἀνάλωσις, Lucian.
Absurde, ἀτόπως, Dem. item ἀλόγως.
Absurditas, ἡ ἀλογία, Dem. ἡ ἀτοπία, Isocr.
Absurdus, ὁ καὶ ἡ ἄτοπος, ου, Dem. ὁ καὶ ἡ ἄλογος, ου, Isocr. ὁ καὶ ἡ ὑπερφυὴς, έος, id. ἀλόγιστος, ἄδοξος· absurdum, ἀλλόκοτον, ἀμαθές.
Abundans, περισσὸς, ὴ, ὸν, aliqua re, τὶ, Synes. κατά τι, Arist. ἔν τινι, Plut. ὁ καὶ ἡ εὔπορος, ου, τινὸς, Aristot. ὁ καὶ ἡ δαψιλὴς, Gal. ὁ καὶ ἡ ἄφθονος, ὁ περισσεύων.
Abundanter, et Abunde, περισσῶς, *Isocr.* ὑπερβαλλόντως, id. ἐκ περισσοῦ, N. T. ἐξαρκούντως, Isocr. διαρκῶς, Xen. ἀφθόνως, ἄδδην, εὐπόρως, δαψιλῶς.
Abundantia, ἡ περισσεία, N. T. ἡ περισσότης, Isocr. ἡ ἀφθονία, annonæ, τῶν ὠνίων, id. opum, ἡ περιουσία τῶν χρημάτων, Demosth. εὐπορία, ἡ εὐθηνεία, Philo. ἡ δαψίλεια, Herod. ἡ ἀδροσύνη, Hesiod. ἡ ἀφθονία, Xen.
Abundantius, περισσοτέρως.
Abundatio, ἡ ἐπίῤῥοια, Dion. Areop. ἡ πλήμμυρις. Vide *Inundatio.*
Abundo, εὐπορέω, aliqua re ad aliquid, τινὸς εἴς τι, Dem. περισσεύω, aliqua re, τινὸς, N. T. εὐθηνέομαι, Synes. γέμω, δαψιλεύομαι. Vide *Exundo.*
Abusio, ἡ κατάχρησις, ἡ ἀπόχρησις, N. T.
Abusive, καταχρηστικῶς, Gramm.
Abusivus, καταχρηστικὸς, ὴ, ὸν, Rhetor.
Abusus, ἡ ἀπόχρησις, εως, N. T. ἡ κατάχρησις.
Abutor, καταχράομαι, aliqua re, τινὶ, Plat. χράομαι κακῶς τινὶ, Demosth. ἀποχράομαι τινὶ, Aristot. παρακαταχράομαί τινι, id.
Abyssus, ἄβυσσος.
Ac, καὶ, ἤ.
Acacia, ἡ ἀκακία.
Academia, ἡ ἀκαδημία, Plut. ἡ ἀκαδήμεια, Aristoph.
Academicus, ἀκαδημικὸς, ὴ, ὸν, Luc.
Acantha, ἡ ἄκανθα, ης, Diosc.
Acanthinus, ἀκάνθινος, ίνη, ινον, Diosc.
Acanthis, ἡ ἀκανθὶς, ίδος, Aristot.
Acatium, τὸ ἀκάτιον.
Accanto, προσᾴδω, alicui, τινὶ, Aristoph.
Accedo, προσέρχομαι, tibi, σοὶ, Xenoph. ad rempublicam, τοῖς κοινοῖς, Dem. πρὸς τὰ κοινὰ, Isocr. ad aliquem, προσβαίνω τινὶ, Plut. παραγίνομαι τινὶ, Xen. ad aliquid, πρός τι, Æschin. accedere sententiæ, συγκατατίθεσθαι τινὶ· accedit ad hæc, ἐπιγίνεται τούτοις· εἰσαφικνέομαι, πρόσειμι, μέτειμι, συνεγγίζω.
Acceleratio, ἡ ἔπειξις, ἡ τάχεια, ἡ σπουδή.
Accelero, ἐπισπεύδω, expeditionem, τὴν στρατείαν, Isocr. sacra, τοῖς ἱεροῖς, Herodian. σπεύδω, κατασπεύδω, ἐγκονέω, ἐπιταχύνω, Plut.
Accendo, ἀνάπτω, lumen, φῶς, Plat. aliquid, ἀνακαίω τὶ, Herodian. domos, καίω τὰς οἰκίας, Xen. ἅπτω, Aristoph. ἀναύω. Vide *Incendo.*
Accenseo, προσγράφω, aliquem senatui, τινὰ τῇ βουλῇ, Plut. civitati, τῇ πολιτείᾳ, id.
Accensus, ἡμμένος, ἀνημμένος, θαλυομένος, Hes.
Accentus, ἡ προσῳδία, ας, Gramm.
Acceptio, ἡ λῆψις, εως, Thucyd. ἡ πρόσληψις.
Accepto, λαμβάνομαι, Aristot. ὑποδέχομαι, aliquid, τὶ, Isocr. προσδέχομαι.
Acceptus, ληφθεὶς, εῖσα, ὲν, προσληφθεὶς, i. e. gratus, ὁ καὶ ἡ εὐάρεστος, ου, N. T. χαρίεις, εσσα, εν, Aristot. ὁ καὶ ἡ εὐπρόσδεκτος· acceptum habeo, χαίρω τινὶ vel ἐπί τινι· acceptum fero, ἀνατίθημί σοι τοῦτο, προσλογίζομαι, ἀπογράφω.
Accersitor, ὁ κλήτωρ, ορος, Lucian. ὁ κλητήρ.
Accersitus, μετακεκλημένος, ένη, ένον, a μετακαλέω, Plat.
Accersitus, us, ἡ πρόσκλησις, εως, Plat.
Accerso, προσκαλέω, aliquem, τινὰ, Thuc. μετακαλέω τινὰ, Plat. κατακαλέω τινὰ, Plut. προσάγω τινὰ, id. μεταπέμπω τινὰ, Dem. προσπέμπω.
Accerso aliquem crimine conjurationis, ἐπικαλέω τὴν συνωμοσίαν τινί.
Accessio, ἡ ἄφιξις, εως, Plat. i. e. additio, ἡ πρόσθεσις, Philo. ἡ προσθήκη, Plat. ἡ ἐπιδοχὴ, ἡ αὔξησις.
Accessus, ἡ πρόσοδος, Thuc. ἡ ἔφοδος.
Accessu facilis, ὁ καὶ ἡ εὐπρόσιτος, ου, προσιτὸς, ὴ, ὸν, Greg. ὁ καὶ ἡ εὐπρόσοδος, ου, Xen. difficilis, ὁ καὶ ἡ ἀπρόσιτος, δυσέμβολος.
Accidens, τὸ συμβεβηκὸς, ότος, Dem. τὸ συμβὰν, άντος, id. per accidens, κατὰ συμβεβηκὸς, Aristot.
Accido, προσπίπτω, alicui, i. e. pedes alicujus, τινὶ, N. T. i. e. *contingo* alicui, συμβαίνω τινὶ, Isocr. ἀποβαίνω τινὶ, Dem. non ex sententia, ἐκβαίνω μὴ κατὰ γνώμην, id. accidit mihi idem, τ' αὐτὰ πάσχω, Isocr. accidit mihi quod gubernatori, πάσχω πάθος κυβερνήτου, Plat. quæ accidunt alicui, συμπίπτοντά τινι, Isocr. προστυγχάνω.
Accido, περικόπτω, Demosth.
Accieo, προσκαλέω, aliquem, τινὰ, Dem. προσπέμπω τινὰ, Isocr. μεταπέμπω.
Accinctus, διεζωσμένος, ένη, ένον, acinace, τὸν ἀκινάκην, vestem, τὴν ἐσθῆτα, Lucian.
Accingo, παραζώννυμι, acinacem, τὸν ἀκινάκην, Plat. palliolum, διαζώννυμι τὸ τριβώνιον, Luc. διασκευάζω.
Accino, προσᾴδω, alicui, τινὶ, Aristoph. παραψάλλω, παρῳδέω.
Accio, vide *Accieo.*
Accipio, λαμβάνω, munera, δῶρα, Xenoph. fœdus, σπονδὰς, id. uxorem, γυναῖκα, id. pecuniam ab aliquo, παραλαμβάνω τὰ χρήματα παρά τινος, Isocr. munera, δέχομαι δῶρα, Dem. epistolam ab aliquo, κομίζομαι τὴν ἐπιστολὴν παρά τινος, id. excusationem, ὑποδέχομαι τὴν ἀπολογίαν, Lycophr. προσλαμβάνω, ἀποδέχομαι, προσδέχομαι.
Accipiter, ὁ ἱέραξ, ακος, Aristot. accipiter parvus, ὁ ἱερακίσκος, Aristoph. accipitrem voce refero, clamo velut accipiter, ἱερακίζω, Æl.
Accipitrarius, ὁ ἱερακοτρόφος.
Accitus, προσκεκλημένος, ένη, ένον, προσκληθεὶς, εῖσα, ὲν, Plut.
Accitus, ἡ πρόσκλησις, Plat. ἡ μετάπεμψις, id. ἡ μετάκλησις, Hes. ἡ πρόσπεμψις.
Acclamatio, τὸ ἐπιφώνημα, Plut. τὸ προσφώνημα, Dem. fausta, ἡ εὐφημία, Herodian. τὸ ἐπιβόημα, Thuc.
Acclamo, ἐπιφωνέω, Plut. alicui, προσφωνέω τινὶ, N. T. τινὰ, Homer. εὐφημέω, ἐπιάχω, Hom. ἐπαναβοάω, Aristoph.
Acclinis, ὁ καὶ ἡ ἐπικλινὴς, προσκλινής.
Acclino, ἐπικλίνω, ad aliquid, πρός τι, Aristid. προσκλίνω.
Acclivis, e, ὁ καὶ ἡ ἀνωφερὴς, via, ἡ ἀνάντης ὁδὸς, Plat. ἐπάντης, παράντης, προσάντης.
Acclivitas, ἡ ἀνωφέρεια, Alex. Aphrod.
Acclivus, idem quod *Acclivis.*
Accola, ὁ καὶ ἡ πάροικος, ου, Thucyd. ὁ καὶ ἡ πρόσχωρος, Dem. ὁ καὶ ἡ περίχωρος, id. πρόσοικος, Herodot.
Accolo, παροικέω, Asiam, τὴν Ἀσίαν, Isocr. flumen, προσοικέω τῷ ποταμῷ, Plat. τὸν ποταμὸν, Aristot.
Accommodate, ἐπιτηδείως, Thucyd. ἱκανῶς, λυσιτελῶς.
Accommodatio, ἡ ἐπιτηδειότης, ητος, Diosc. ἡ ἐφαρμογή.
Accommodatus, ἐπιτήδειος, εία, ειον, alicui, τινὶ, Aristot. ad aliquid, εἴς τι, Herodian. ἐπί τινι, Xenoph. οἰκεῖος, Aristot.
Accommode, ἐπιτηδείως, Thucyd.
Accommodo, προσαρμόζω, res legibus, τὰ πράγματα τοῖς νόμοις, Plut. aliquid alicui, ἁρμόζω τί τινι, Plat. me alicui, συμπεριφέρομαί τινι, Sirac. ἐφαρμόζω, Hesiod. προσοικειόω, Plut. συμβιβάζω, Greg.
Accommodus, ἐπιτήδειος, εία, ειον, Dem. ὁ καὶ ἡ εὔθετος, ου, N. T. ὁ καὶ ἡ λυσιτελὴς, ἁρμόδιος, ία, ιον.
Accredo, πιστεύω, ἐπιπείθομαι.
Accrementum, ἡ ἐπαύξησις, ἡ ἐπαυξὴ, ῆς, Plat. ἡ ἐπίδοσις, εως, Xenoph.
Accresco, προσφύομαι, Theoph. i. e. incrementum capio, προσδίδωμι, virtute, εἰς ἀρετὴν, Plat. felicitate, πρὸς εὐδαιμονίαν, Isocr. συναυξάνομαι, re aliqua, i. e. per rem aliquam, τινὶ, Dem. ἐπαυξάνομαι, ἐπιγίνομαι, ἐπιδίδωμι, Isocr.
Accretio, ἡ πρόσφυσις, εως, Theophr. ἡ παραύξησις, εως, Diosc.
Accubatio, ἡ κατάκλισις, εως, Plut.
Accubitorium, τὸ ἀνακλιντήριον.
Accubitus, ἡ ἀνάκλισις, Aristot. primus, ἡ πρωτοκλισία, N. T.
Accubo, παράκειμαι, alicui, τινὶ, Demosth. Vide *Accumbo.*
Accumbo, ἀνάκειμαι, inter edendum in thoracem, ἐν τῷ ἐσθίειν ἐπὶ τὸν θώρακα, Alex. Aphr. in lectis, κατάκειμαι ἐπὶ κλινῶν, Plat. alicui, παράκειμαί τινι, Diosc. cœnæ, κατακλίνομαι ἐπὶ τῷ δείπνῳ, Athen. in terra, ἀνάπεσον ἐπὶ τὴν γὴν, N. T.
Accumulate, σωρηδὸν, Herodian. πυκνῶς.
Accumulatio, τὸ συνάθροισμα, ἡ νῆσις, Hes.
Accumulatus, νητὸς, Hom. νενημένος.
Accumulo, κατασωρεύω, mortuos mortuis, ἐπισωρεύω νεκροὺς νεκροῖς, Eurip. ἀθροίζω, συνάγω, νηέω seu νήω.
Accurate, ἀκριβῶς, Dem. ἐπιμελῶς, id. λιπαρῶς, περιέργως.
Accuratio, ἐπιμέλεια, Dem.
Accuratus, ὁ καὶ ἡ ἀκριβὴς, sermo, oratio, λόγος, Aristot. opus, ἀκριβὲς ἔργον, Dem. i. e. diligens, ὁ καὶ ἡ ἐπιμελὴς, Xenoph.
Accuro, ἐπιμελοῦμαι, ἐξακριβόω.
Accurro, προστρέχω, Chrysost. ἐπιτρέχω, ad, ἐπιθέω πρὸς, Herodian. ἀφικνέομαι δρομαῖος, Lucian.
Accursus, ἡ ἐπιδρομὴ, τὸ προσδρόμημα.
Accusabilis, ὁ καὶ ἡ ἐπαίτιος, ου, alicujus rei, τινὸς, Thucyd. ἐλεγκτος, ἐπίμεμπτος.
Accusatio, ἡ κατηγορία, Thuc. ἡ ἔγκλησις, Artemid. τὸ ἔγκλημα, Demosth. ἡ γραφὴ, id. τὸ κατηγόρημα, Plat.
Accusator, ὁ κατήγορος, Æschin. ὁ κατηγορικὸς, Plutarch. τὴν αἰτίαν ἐπενέγκων.
Accusatorie, κατηγορικῶς, Isocr. ἐγκληματικῶς, Aristot.
Accusatorius, κατηγορικὸς, ὴ, ὸν, Plut. ἐγκληματικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Accuso, κατηγορέω, aliquem, τινὸς, Isocr. κατά τινος, Dem. τινὰ, Thuc. πρός τινα, Plut. δίκην τινὰ διώκω, Isocr. ἐπιφέρω γραφὴν πρός τινα, Dem. ἐπάγω αἰτίαν τινὶ, id. aliquem alicujus rei, κατηγορέω τί τινος, vel τινός τινος, Isocr. τινὸς περί τινος, Thuc. ἐπαιτιάομαι τινά τινος, Dem. ἄγω αἰτίαν τινὸς ἐπί τινα, id. ἐπάγω αἰτίαν τινός τινι, id. αἰτιάομαί σε τούτου, id. διαγράφω τινὶ αἰτίαν, δι' αἰτίας ἔχω, μέμφομαι, ἐνδείκνυμαί τινα.
Aceo, ὀξίζω, Diosc. ὀξύνω.
Acer, ἡ σφένδαμνος, ου, Theophrast.
Acer, acris, e, ὀξὺς, εῖα, ὺ, acres morbi, ὀξεῖαι νόσοι, acer homo, ὀξὺς ἄνθρωπος, Arist. acris sensu, ὀξὺς πρὸς αἴσθησιν, Plutarch. δριμὺς, εῖα, ύ.
Acerbe, τραχέως, Isocr. πικρῶς, Dem. στρυφνῶς, χαλεπῶς.
Acerbitas, ἡ πικρία, Dem. ἡ πικρότης, id. ὀξύτης, στρυφνότης.
Acerbo, παροξύνω, Xen. πικραίνω, N. T. τραχύνω.
Acerbus, στρυφνὸς, ὴ, ὸν, fructus, καρπὸς, Galen. homo, ἄνθρωπος, Xenoph. πικρὸς, ρὰ, ρὸν, de rebus et hominibus, Dem. acerbum, τὸ ὀμφάκιον.
Acernus, σφενδάμνινος, ίνη, ινον, Aristoph.
Acero, i. e. paleis perfundo, ἀχυρόω. Acerosus, i. e. paleis plenus, ὁ καὶ ἡ ἀχυρώδης.
Acorra, τὸ θυμιατήριον, Philo.
Acervatim, σωρηδὸν, Herodian. ἀθρόως.
Acervatio, ἡ σώρευσις, εως.

Acervo, σωρεύω, Herodian. σωρὸν συνάγω, Euphr. apud Stob.

Acervus, ὁ σωρὸς, οῦ, divitiarum, χρημάτων, Aristoph. ὁ ὄγκος, Aristot. ὁ θήμων, Hom. ὁ vel ἡ θὶν et θὶς, id.

Acesco, ὀξύνω, Gal. ὀξύνομαι, id. ἐξοξύνομαι, Theophr. παροξίζω, Diosc.

Acetabulum, τὸ ὀξύβαφον, Athen. τὸ ἐμβάφιον, Hipp. ἡ ὀξίς, Aristoph.

Acetosus, ὁ ϗ ἡ ὀξώδης, εος, Galen.

Acetum, τὸ ὄξος, εος, Plut. τὸ ὀξείδιον, ου, Suid. Galen.

Achillea, *herbæ nomen*, τὸ ἀχίλλειον, τὸ χιλιόφυλλον.

Acicula, τὸ ῥαφίον, Gal. ἡ περόνη, Gl. V.

Aciarium, ἡ ῥαφιδοθήκη.

Aciditas: vid. *Acerbitas.*

Acidulus, ὀξηρὸς, ρὰ, ρὸν, ὁ ϗ ἡ ὀξώδης, εος, ὁ ϗ ἡ ὕποξυς.

Acidus, ὀξὺς, εῖα, ὺ, Xen.

Acies, ἡ ἀκωκὴ, ῆς, Lucian. ἡ ἀκὴ, ἀκὶς, αἰχμὴ, ὀξύτης, Plut. ἡ ἀκμὴ, unguium, ὀνύχων, Plut. oculorum, ὀμμάτων, Ælian. gladii, τὸ στόμα, ατος, μαχαίρας, Thuc. i. e. exercitus instructus, ἡ τάξις, εως, Dem. τὸ τάγμα, ἡ στὶξ, Hom. ἡ παράταξις, εως, Isocr. *Hinc* aciem instruo, παρατάττω, Isocr. παράταξιν ποιέω, Xenoph. in acie colloco, τάττω, Dem. sto in acie contra aliquem, παρατάττομαι πρός τινα, id. una sto in acie, συμπαρατάττομαι, Isocr. deserere aciem, λείπειν τὴν τάξιν, Dem. occumbere in acie, τελευτᾷν ἐν τάξει, id.

Acinaces, ὁ ἀκινάκης, ου, Lucian. acinace cingi, διαζώννυσθαι τὸν ἀκινάκην, id.

Acinaceus, ῥαγικὸς, ὴ, ὸν, Theophr.

Acinosus, ὁ ϗ ἡ ῥαγώδης, εος, Diosc.

Acinus, ἡ ῥὰξ, ῥαγὸς, uvarum, βοτρύων, Plat. uvæ passæ, σταφυλῆς, Diosc.

Acipenser, ὁ ἔλλωψ, ὀνίσκος, ὀξύῤῥυγχος.

Aconitum, τὸ ἀκόνιτον, ου, Diosc.

Acor, ἡ ὀξύτης, Alex. Aph. ἡ στρυφνότης.

Acquiesco, ἐπαναπαύομαι, ἐφησυχάζω, ἀρέσκομαι, ἀρκοῦμαι, præsentibus, στέργω τὰ παρόντα, Isocr. τοῖς παροῦσι, id. donis, ἐπὶ ταῖς δωρεαῖς, id. præsentibus bonis, ἀγαπάω τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, Lys. aliqua re, ἔν τινι, Isocr. τὶ, Dem. ἀγαπητῶς ἔχω τι, Herodian. εὐδοκέω ἔν τινι, Polyb. συμφέρομαι τοῖς παροῦσι, εὐαρεστοῦμαι τούτοις, ἐμμένω τοῖς καθεστηκόσι, ἐπὶ τούτῳ χαίρω, συγχωρέω, *cum dat.* Plat.

Acquiro, περιποιέομαι, mihi aliquid, ἐμοί τι, Arist. multum agri, προσκτάομαι πολλὴν χώραν, Isocr. pecunias, πορίζω χρήματα, Dem. reliqua, προσπορίζω τὰ λοίπα, id.

Acquisibilis, κτητὸς, ὴ, ὸν, Isocr.

Acquisitio, ἡ κτῆσις, εως, bonorum, ἀγαθῶν, Dem. divitiarum, ἡ κομιδὴ χρημάτων, id.

Acquisitus, κτητὸς, ὴ, ὸν, Plat.

Acrimonia, ἡ δριμύτης, ητος, *proprie*, Alex. Aph. *metaph.* Plat. in rebus gerendis, ὀξύτης, ητος, id. in oratione, δεινότης ἐν λόγοις, Isocr. Vid. *Acerbitas.*

Acris iræ, ὁ ϗ ἡ ὀξύθυμος.

Acriter, σφοδρῶς, δριμέως, Aristoph. σφόδρα, id. εὐτόνως, N. T. ὀξέως, πικρῶς.

Acritudo. Vide *Acrimonia.*

Acroama, τὸ ἀκρόαμα, ατος, Xenoph.

Acroamaticus, ἀκροαματικὸς, ὴ, ὸν, Plut.

Acroasis, ἡ ἀκρόασις, εως, Lucian.

Acroaterium, τὸ ἀκροατήριον, Plutarch.

Acronychus, ὁ ϗ ἡ ἀκρόνυχος, Nic.

Acrostichis, ἡ ἀκροστιχὶς, ίδος, Euseb. τὸ ἀκρόστιχον, Schol. Thuc.

Acta, τὰ πεπραγμένα, ων· τὰ πραχθέντα, ων· Apostolorum, αἱ πρᾶξεις τῶν Ἀποστόλων, N. T.

Actio, ἡ πρᾶξις, Aristot. ἡ ἐνέργεια, id. judicialis, τὸ ἔγκλημα, Dem. ἡ κατηγορία, ας, id. injuriarum, ἀδικίου δίωξις, Antiph. actionem alicui intendo ob aliquid, γράφομαί τινά τινος, Plut.

Active, ἐνεργητικῶς, πρακτικῶς.

Activus, ἐνεργητικὸς, πρακτικὸς, δραστικός.

Actor, ὁ πράττων, οντος, ὁ δραστὴρ, δραστὴς, Hes. ὁ ποιητὴς, i. e. accusator, ὁ κατήγορος, ου, Dem. ὁ διώκων, οντος, id. fabularum, ὁ ὑποκριτὴς, οῦ, Plut.

Actuarium, i. e. oneraria navis, ἡ ὁλκὰς, άδος.

Actuarius, i. e. actorum scriba, ὁ γραφεύς.

Actuarius, i. e. facilis, ὁ ϗ ἡ εὐαγητός.

Actuosus, ὁ ϗ ἡ ἐνεργὸς, οῦ, Lucian. πρακτικὸς, ὴ, ὸν, Polyb. ὁ ϗ ἡ φιλόεργος, ἐργώδης.

Actus, ἡ πρᾶξις, εως, Dem. in ipso actu, ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Actus, πραχθεὶς, εῖσα, ὲν, πεπραγμένος, ένη, ένον, actum ago, ἐπ' ἐξειργασμένοις ἀναλαμβάνω, Aristid. actum est de me, perii, ἀπωλόμην, Eur. ἀπόλωλα, Aristoph.

Actutum, αὐτίκα, Thuc. παραχρῆμα.

Acuatio, ἡ στόμωσις, εως.

Aculeatus, κεντρωτὸς, ὴ, ὸν· ὁ ϗ ἡ ἔγκεντρος· culex, κνὶψ, Aristot. ut spina, ὁ ϗ ἡ ἀκανθώδης, εος, Theophr.

Aculeus, τὸ κέντρον, Plut. τὸ κέντημα, Polyb. ἐγκεντρὶς, Aristoph. ἡ ἄκανθα.

Acumen, ἡ ἀκωκὴ, ῆς, Lucian. ἡ ἀκὶς, ίδος, Diosc. ἡ ὀξύτης, Plut. τὸ ὀξὺ, έος, ingenii, ἡ ἀγχινοία.

Acuminatus, ὁ ϗ ἡ ἄποξυς, εος, Diosc.

Acumino, ὀξύνω.

Acuo, ὀξύνω, ultimam syllabam, τὴν τελευταίαν, Athen. i. e. acutum reddo, ἀκονάω, aliquid, τὶ, Lucian. i. e. incito aliquem ad aliquid, ἀκονάω τινὰ εἴς τι, Herod. θήγω, θηγάνω τινὰ εἴς τι, Xen.

Acus, ἡ ῥαφὶς, ίδος, N. T. βελόνη, τὸ ἐπήτριον, ἀκέστρα.

Acu pictus, κεστὸς, Hom. πολύκεστος.

Acute, ὀξέως, canere, ὀξὺ λιγέως ᾄδειν, Arist. audire, ὀξὺ ἀκούειν, Plat. videre, ὀξὺ βλέπειν, id. acute videns, ὁ ϗ ἡ ὀξυδερκὴς, ὀξυωπὴς, acute clamans, ὁ ὀξυβόας.

Acutulus, ὁ ϗ ἡ ὕποξυς, εος.

Acutus, ὀξὺς, εῖα, ὺ, hasta, ὀξὺ δόρυ, Hom. vox, ὀξεῖα φωνὴ, Plut. vir, ἀνὴρ δεινὸς, Dem.

Ad, παρὰ, *cum acc.* venio ad aliquem, ἀφικνοῦμαι παρά τινα, Xenoph. ἐπὶ, *cum dat.* esse ad mare, εἶναι ἐπὶ θαλάσσῃ, Thuc. *cum acc. in significatione motus ad locum, ut* accedere ad januam, βαδίζειν ἐπὶ τὴν θύραν, Aristoph. πρὸς, *cum dat.* stabat ad januam, εἱστήκει πρὸς τῇ θύρᾳ, N. T. *cum acc.* quid ad nos? τί πρὸς ἡμᾶς; ibid. εἰς, *cum acc.* eo ad convivium, ἔρχομαι εἰς εὐωχίαν, Thuc. purpura ad vestem, πορφύρα εἰς χλαῖναν, ad viros ducentos, εἰς vel ἐς ἄνδρας διακοσίους, Thuc.

Adactio, ἡ ἐπαγωγὴ, ῆς.

Adactus, ἐπαχθεὶς, εῖσα, ὲν, i. e. coactus, βιασθεὶς, εῖσα, ὲν, Isocr. ἀναγκασθεὶς, Dem.

Adædifico, προσοικοδομέω.

Adæquatio, ἡ ἀνίσωσις, εως, ἡ παρίσωσις, έως.

Adæque, ἴσως, Dem. item ἐπίσης.

Adæquo, ἀνιστόω, multitudine, πλήθει, Herod. ἀνισάζω, Aristot. ἐξισόω τινὶ, Plut. i. e. complano, ἐπισάζω, Aristot. ὁμαλίζω, ἀπαρτίζω, Bud.

Adæstuo, προσκυμαίνω, Philo. item ἐκκυμαίνω.

Adagium, ἡ παροιμία, Aristot. item λόγος.

Adamantinus, ἀδαμάντινος, ίνη, ινον, Æsch.

Adamas, ὁ ἀδάμας, αντος, Aristot.

Adamo, ὑπερφιλέω, Xenoph.

Adaperio, προσοίγω, LXX. διανοίγω, id. παρανοίγω.

Adapertilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄνοικτος, ου.

Adapertio, ἡ ἄνοιξις, εως, Bas.

Adapertus, ὁ ϗ ἡ ἄνοικτος, ἀνεῳγμένος, ένη, ένον, ab ἀνοίγω, Lucian.

Adapto, ἁρμόζομαι, fut. όσομαι, leges civibus, τοὺς νόμους τοῖς πολίταις, Plut. alicui aliquid, ἀναρμόζω τί τινι, Dionys. Hal. προσαρμόζω τί τινι, Plat. ἐπαρτύω, Hom.

Adaquatorium, τὸ ποτιστήριον, ου, LXX.

Adaquo, ποτίζω, Aristot. ὑδραίνω.

Adauctus, us, ἡ ἐπαύξησις, εως, ἡ πρόσαυξις, εως, ἡ ἐπαυξὴ, ῆς, Plat.

Adaugeo, ἐπαύξω, patriam, τὴν πατρίδα, Dem.

Adaugesco, ἐπαυξάνομαι, Theophr.

Adbibo, ἐπιπίνω, aliquid, τὶ, Aristoph. vinum, οἴνου, Plat.

Adblandior, ὑποσαίνω, ὑπαικάλλω.

Adcorporo, σωματοποιέω.

Addecimo, ἀποδεκατόω.

Addenso, πυκνόω.

Addico, i. e. pronuntio, ἐπαγγέλλω, ἀποκηρύττω.

Addico, i. e. condemno, καταδικάζω.

Addico, καταλλάσσομαι, pro pecunia, ἐπ' ἀργυρίῳ, Herodian. ἀπεμπολέω.

Addictio, i. e. condemnatio ad pœnam, ἡ καταδίκη, ης, Plut.

Addictus, ὁ ϗ ἡ πρόσθετος, ου, vel προσθετὸς, ὴ, ὸν, alicui, τινὶ, Plut. i. e. condemnatus ad, ὁ ϗ ἡ κατάδικος, Dem. sum precibus, πρόσκειμαι δεόμενος, Plut. alicui rei, τινὶ, Synes.

Addisco, προσμανθάνω, aliquid, προσλαμβάνω τὶ ταῖς ἐπιστήμαις, Isocr. λαμβάνω ἐπιστήμην τινὸς, id.

Additamentum, ἡ προσθήκη, Plat. τὸ πρόσθημα, Symmach. τὸ ἐπίβλημα, N. T. additamenti loco esse, ἐν προσθήκης μέρει εἶναι, Dem. ἡ παρενθήκη.

Additio, ἡ πρόσθεσις.

Additus, πρόσθετος.

Addo, προστίθημι, vel ἐπιτίθημι, alicui aliquid, τινί τι, Isocr. συνάπτω πρός τι, Plut. alicui, ἐπιβάλλω τινὶ, Aristot.

Addoceo, προσδιδάσκω.

Addubitatio, ἡ διαπορήσις.

Addubito, διαπορέω, Plat. de re aliqua, ἀμφισβητέω περί τινος, Isocr.

Adduco, προσάγω, ad aram, τῷ βωμῷ, Lucian. alicui aliquem, ἄγω τινί τινα, πρός τινα, Plut. aliquem ad felicitatem, τινὰ ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Xen. aliquem in suspicionem, τινὰ εἰς ὑποψίαν, Plat. in medium, παράγω εἰς τὸ μέσον, id. ἐπάγω, Bud. συνάγω, ὑπάγω τι εἴς τι, adducor, ut credam, ὑπάγομαι πιστεύειν, Isocr. προσάγομαι, προσίεμαι, *cum infin.* ἀναπείθω.

Adductus, προσαχθεὶς, εῖσα, ὲν, donis, πεισθεὶς, εῖσα, ὲν, ὑπὸ δωρεαῖς, Plat.

Adduplico, διπλασιάζω, aliquid, τὶ, Plut. ἐπιδιπλασιάζω.

Adedo, ἀποτρώγω, aliquid, τὶ, Laert. κατέδω.

Ademptio, ἡ ἀφαίρεσις, εως, Plut.

Ademtus, ἀφαιρεθείς.

Adeo, *adv.* τοσοῦτον, victus est, ἡττήθη, Isocr. adeo abstinuere, ut ne quidem voluerint, τοσοῦτον ἀπέσχον, ὥστ' οὐδ' ἠθέλησαν, id. adeo destitutus sum, ut nesciam, οὕτως ἐνδεὴς ἐγενόμην, ὥστ' οὐκ οἶδα, id. adeo oportet, ut capiat, οὕτως χρὴ, ὥστε ἐπιδέχεσθαι, Æschin. quis adeo remotus fuit? τίς οὕτω τοσοῦτον πόῤῥω ἦν; Dem. adeo probabiliter, οὕτω πιθανῶς, Plat. adeo dementes facti sunt, εἰς τοῦτο ἀνοίας ἦλθον, Isocr. εἰς τοσοῦτον ἀνοίας ἐληλύθασιν, id. εἰς τοσαύτην μανίαν ἦλθον, id.

Adeo, προσέρχομαι, ad aliquem, τινὶ, Xenoph. φοιτάω πρός τινα, Thuc. hæreditatem, πορεύομαι εἰς τὰ κτήματα, Dem. κληρονομίαν κληρονομίας, Aristot.

Adeps, τὸ στέαρ, ατος, Diosc. ἡ πιμελὴ, ῆς, Aristot. τὸ ἄλειφαρ, ὁ δημός.

Adeptio, ἡ ἐπιτυχία, LXX. ἡ ἀπόλαυσις, ἡ ἐπίτευξις.

Adeptus, ἐπιτυχὼν, οῦσα, ὸν, aliquid, τινὸς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιτυχὴς, έος, τινὸς, Isocr.

Adequito, προσιππάζω, προσιππεύω.

Adesdum, ἴθι δὴ, Plat. ἴθι νῦν, Xenoph.

Adesurio, βουλιμιάω, βουλιμώττω.

Adfringo, προσάγνυμι.

Adgeniculor, προσκυνέω, alicui, τινὰ, Herod. τινὶ, N. T.

Adhabito, παροικέω, aliquid, τὶ, Isocr.

Adhæc, πρὸς τούτοις, et adhæc alia multa, καὶ πολλὰ πρὸς τούτοις ἄλλα, Dem. χωρὶς δὲ τούτων, Lycophr.

Adhæreo, προσκολλάομαι, alicui, τινὶ, N. T. πρόσκειμαί τινι, Dioscor. προσέχομαι, Arist. προσίσχομαι, προσπλάττομαι, συνάπτομαι, *omnia cum dat.*

Adhæresco, idem quod anteced.

Adhæse, συγκόλλως, Athen.

Adhæsio, ἡ προσκόλλησις.
Adhalo, προσπνέω, Aristoph.
Adhamo, ἀγκιστρόω, ῶ, Plut.
Adhibeo, προσφέρω, προσέχω, animum rebus, τὸν νοῦν τοῖς πράγμασι, Dem. curam alicui rei, ἔχω, vel ποιέω, ἐπιμέλειάν τινος, Thuc. aliquem in consilium de re aliqua, ποιέομαί τινα σύμβουλον περί τινος, Dem. aurem verbis, παραβάλλω τὸ οὖς τοῖς λόγοις, LXX. fimum vitibus, κόπρον ταῖς ἀμπέλοις, Theophr.
Adhinnio, προσχρεμετίζω, equo, χρεμετίζω πρὸς ἵππον, Æl.
Adhortamen, idem quod *Adhortatio*.
Adhortatio, ἡ παραίνεσις, Isocr. ἡ παράκλησις, id. ὁ παρακελευσμὸς, οῦ, Thuc. ὁ διακελευσμὸς, Theoc. ἡ προκοπὴ, παρακέλευσις, τὸ παρακέλευσμα, Plat.
Adhortator, ὁ παραινέτης, ὁ παρακλήτωρ, Hes. ὁ ἐργεπείκτης, Eust.
Adhortatorius, παρακελευστικός.
Adhortor, παραινέω, ῶ, aliquem ad aliquid, τινί τι, Isocr. παρακελεύομαι τινί τι, Thuc. aliquem ad virtutem, προτρέπω τινὰ ἐπ' ἀρετὴν, Xenoph. ad aliquid, εἴς τι, Dem. πρός τι, Isocr. παρακαλέω, Xen. ἐγκελεύομαι, Plut. διακελεύομαι, Isocr. ἐπικελεύομαι, Plut. ὀτρύνω.
Adhuc, ἔτι, vivens, ζῶν, Isocr. hodie, ἔτι ϗ νῦν, id. εἰς ἔτι ϗ νῦν, vel εἴσετι ϗ νῦν, Lucian. μέχρι τοῦ νῦν, Xen.
Adjaceo, πρόσκειμαι, alicui, τινὶ, Diosc. παράκειμαί τινι, N. T.
Adiantum, τὸ ἀδίαντον, ου, Theophr.
Adiaphoron, i. e. res indifferens, τὸ ἀδιάφορον, ου, sc. πρᾶγμα, Chrys.
Adjectio, ἡ προσβολὴ, ῆς, oculorum, τῶν ὀμμάτων, Plato. ἡ ἐπίθεσις, τὸ ἐπίβλημα.
Adjectivus, ὁ ϗ ἡ ἐπίθετος. Hinc adjectivum, sc. nomen, τὸ ἐπίθετον, sc. ὄνομα, Gramm.
Adjectus, us, idem quod *Adjectio*.
Adjectus, ἐπιβεβλημένος, ένη, ένον, ab ἐπιβάλλω, Aristot. ὁ ϗ ἡ πρόσβλητος, LXX.
Adigo, προσάγω, ad aliquid, τινὶ, Lucian. εἰσάγω, Eust. ἐσάγω, Plut. i. e. cogo, βιάζομαι, aliquem ad aliquid faciendum, τινά τι ποιεῖν, id. ἀναγκάζω, παρίσταμαί τινα εἴς τι.
Adjicio, προστίθημι, ἐπιβάλλω, aliquid, τὶ, Arist. oculos, προσβάλλω τὴν ὄψιν, Plut. alicui aliquid, παραζεύγνυμι τί τινι, id. animum ad aliquid, ἐπέχω τὴν γνώμην sive τὸν νοῦν τινὶ, Lucian.
Adimo, ἀφαιρέω, alicui aliquid, τινός τι vel τινά τι, Xen. alicui spem, τινὰ τὴν ἐλπίδα, Arist. adimitur mihi hoc, ἀφαιρέομαι τοῦτο, Aristoph. ἐξαιρέω, Plat. παραιρέομαι, Dem.
Adimpleo, ἐπιπληρόω, Thuc. προσπληρόω, Xenoph.
Adimpletus, ἐπιπληρωθεὶς, εῖσα, ὲν, ab ἐπιπληρόω, Thuc.
Adinvenio, προσευρίσκω, Hermog. ἐξευρίσκω, Isocr. προσεξευρίσκω, Dem. ἐφευρίσκω.
Adinventio, ἡ παρεύρεσις, Dem. ἡ ἐξεύρεσις.
Adipalis, ὁ ϗ ἡ πιμελὴς, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἐπίμελος, Dioscor. στεατινὸς, Gl. V.
Adipatus, et Adiposus, λιπαρὸς, ρὰ, ρὸν, Plato. ἐστεατωμένος, ένη, ένον, LXX. ὁ ϗ ἡ στεατώδης, πιμελώδης, Aristot.
Adipiscor, τυγχάνω, aliquid divinitus, τινὸς ὑπὸ δαιμονίου, Aristot. gloriam, ἐπιτυγχάνω τῆς δόξης, Dem. aliquid, προσκτάομαί τι, Isocr. προσλαμβάνω, Xen.
Aditio, ἡ ἄφιξις, εως, Dem.
Adito, προσέρχομαι, aliquem, τινὶ, Xen.
Aditus, us, ἡ πρόσοδος, Thuc. ἡ πάροδος, de via et actione adeundi, Xen. aditu facilis, ὁ ϗ ἡ εὐπρόσοδος, id. εὐέφοδος, εὐπρόσοδος, aditu difficilis, δυσπρόσοδος, Thuc.
Adjudico, ἐπιδικάζω, Aristot. ἐπικρίνω, Plut.
Adjugo, ἐπιζεύγνυμι, Aristot.
Adjumentum, τὸ βοήθημα, Aristot. ἡ βοήθεια, ἡ ἐπικουρία.
Adjumento esse alicui, εἶναί τινι βοηθὸν, συναγωνιστὸν, σύνεργον, ἐπίκουρον.

Adjunctio, ἡ πρόσθεσις, εως, Philo. ἡ ἐπίθεσις, ἡ ἐπίζευξις.
Adjunctus, προστεθεὶς, εῖσα, ὲν, Gen. έντος, είσης, έντος, a προστίθημι, Thuc.
Adjungo, προστίθημι, alicui aliquid, τινί τι, Thuc. προσάπτω τινί τι, Lucian. παραζεύγνυμί τινι τι, Naz. κολλάομαι, προσαρμόττω, Plut.
Adjuratio, ὁ ἐξορκισμός.
Adjurgo, ἐγκαλέω, ἐπιμέμφομαι.
Adjuro, ἐπόμνυμι, Plut. te per Deum, ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν, N. T. ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ, ibid. ἐπορκίζω.
Adjuto, ἐπιβοηθέω, aliquem, τινὶ, Thuc. προσβοηθέω.
Adjutor, ὁ βοηθὸς, οῦ, Thuc. ὁ συμπράκτωρ, ορος, Herodot. ἀμύντωρ, ἐπίκουρος, σύνεργος, ἀλεξητήρ.
Adjutorium, ἡ βοήθεια, ας, Dem. τὸ βοήθημα, ατος, Aristot.
Adjutrix, ἡ συμπράκτρια, ας.
Adjuvo, βοηθέω, ῶ, aliquem contra hostes, τινὶ πρὸς πολεμίους, Dem. aliquem, ὑπάρχω τινὶ βοηθὸς, idem. ποιέομαί τινι βοήθειαν, idem. ἀμύνω, ἐπικουρέω.
Admetior, προσμετρέω, Hyperid. ἐπιμετρέω.
Adminiculator, συμβοηθὸς, οῦ, confer *Adjutor*.
Adminiculor, βοηθέω, confer *Adjuvo*.
Adminiculum, ἡ χάραξ, ακος, vitis, τῆς ἀμπέλου, Aristoph. confer *Auxilium*.
Administer, ὁ ὑπηρέτης, Xen. item ὁ διάκονος.
Administra, ἡ ὑπηρέτις, ιδος, Xen.
Administratio, ἡ διοίκησις, εως, Dem. ἡ οἰκονομία, ας, Aristot. ἡ διακονία, ὑπηρεσία.
Administrativus, ὑπηρετικὸς, ἡ, ὸν, Xen.
Administrator, ὁ διοικῶν, οῦντος, Isocr. ὁ διοικήτης, Plut. ὁ ὑπηρέτης.
Administro, ὑπηρετέω, διοικέω, domum male, οἰκίων κακῶς, Æschin. res meas, ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, Isocr. domum bene, οἰκέω οἶκον εὖ, Plut. οἰκονομέω οἶκον καλῶς, Xen. rempublicam, πολιτεύομαι τὰ κοινὰ, Dem. διατίθημι τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, διὰ χειρὸς ἔχω τὴν πόλιν, τὰ τῆς πόλεως πράττω, Xenoph. sacramenta, μυστήρια διαμερίζω.
Admirabilis, θαυμαστὸς, ἡ, ὸν, Dem. θαυμάσιος, ία, ιον, Isocr. ἀγαστὸς, ἡ, ὸν, Xen.
Admirabiliter, θαυμαστῶς, Plat. θαυμασίως, id. θαυμαστὸν, id.
Admiralis, ὁ ναύαρχος, Thuc. ὁ στόλαρχος, Hesych.
Admirandus, idem quod *Admirabilis*.
Admiratio, ὁ θαυμασμὸς, οῦ, Hippocr. τὸ θαῦμα, ατος, Lucian. τὸ θάμβος, Thuc.
Admirator, ὁ θαυμαστὴς, οῦ, Plut.
Admiror, θαυμάζω, alicujus pietatem, τινὰ τῆς εὐλαβείας, Plut aliquem, τινὸς, Xenoph. aliquem ob sapientiam, τινὰ ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, id. aliquid, θαῦμά με ἔχει τινὸς, Lucian. alicujus virtutem, ἄγαμαί τινα τῆς ἀρετῆς vel τινὸς τὴν ἀρετὴν, Xen. τινὸς τῆς ἀρετῆς, Dem. ἐπάγαμαι, ἐπιθαυμάζω, σεβάζω.
Admisceo, ἐπιμίγνυμι, alicui, τινὶ, Thuc. sermoni, παραπλέκω τῷ λόγῳ, Basil.
Admissarius, ὁ ἀναβάτης, ου, ὁ ὀχευτὴς, οῦ, admissarium admitto, ὀχεύομαι, Arist.
Admissio, ἡ εἰσδοχὴ, venerea, ἡ ὀχεία, ας, Arist.
Admissor, ὁ εἰσάγων, οντος, Isocr.
Admissum, τὸ παράπτωμα, ατος, N. T.
Admistio, ἡ μίξις, Lucian, ἡ πρόσμιξις, ἡ ἐπίμιξις, Thuc.
Admistus, ἐπίμικτος, πρόσμικτος, ὁ ϗ ἡ.
Admitto, εἰσδέχομαι, LXX. προσδέχομαι, Polyb. crimen in me, ἐνδέχομαι τὴν αἰτίαν, Dem. aliquem aliquo, παρίημί τινα εἴς τι, Xen. ἐφίημι, προσίημι, Xen. flagitia, ποιέομαι δεινὰ, Thuc. ἐργάζομαι αἰσχρὰ, Xen. aliquid in aliquem, πλημμελέω τι εἴς τινα, Dem. viri commercium, ἀνέχομαι τὴν τοῦ ἄρρενος ὁμιλίαν, Æl.
Admodulor, προσᾴδω, Arist.
Admodum, κομιδῇ, adolescens, νέος, Plato. σφόδρα νέος, id. natū grandis, εὖ μάλα πρεσβύτης, id. ἀπαρτὶ, πάνυ.
Admolior, ἐπιχειρέω, Dem.

Admoneo, ἀναμιμνήσκω, aliquem, τινὰ, Dem. aliquid, τὶ, id. aliquem alicujus, τινά τινος, Lucian. divinitus, χρηματίζω, N. T. παρακαλέω τινὰ ἐπί τι, παραινέω, cum *dat.* νουθετέω, ὑπομιμνήσκω, Hom. παραγγέλλω.
Admonitio, τὸ νουθέτημα, Plut. ἡ νουθέτησις, Arist. ἡ παραίνεσις, Xen. ἡ ἀνάμνησις.
Admonitor, ὁ παραινέτης, ὁ παραινῶν, οῦντος, Isocr. ὁ νουθέτης.
Admonitorius, νουθετικὸς, ἡ, ὸν, sermo, λόγος, Xen. παραινετικὸς λόγος, Isocr.
Admordeo, προσδάκνω, δάκνω, Xen. ἐπιδάκνω, καταδάκνω, Hom.
Admorsus, προσδηχθεὶς, εῖσα, ὲν, δηχθεὶς, εῖσα, ὲν, Xen.
Admorsus, τὸ δῆγμα, ατος, Plut.
Admotio, ἡ πρόσθεσις, εως, Arist.
Admoveo, προστίθημι, scalas turribus, κλίμακας τοῖς πύργοις, Thuc. aliquid ad aliquid, τί πρός τι, Xen. aræ, προσάγω τῷ βωμῷ, Luc. aurem sermonibus, προσβάλλω τὸ οὖς τοῖς λόγοις, LXX. πελάζω, προσπελάζω.
Admugio, προσμυκάομαι, μυκάομαι πρός τι, Plut.
Admurmuro, προσμορμύρω, ἐπιθορυβέω, Xen.
Adnascor, προσφύομαι, Theophr. facio aliquid adnasci alicui, προσφύω τί τινι, Basil. ἐπιφύομαι, παραφύομαι, Diosc.
Adnatatio, ἡ πρόσνηξις.
Adnato, παρανήχομαι, ad aliquid, τινὶ, Thuc. προσνέω τινὶ, Æl.
Adnavigatio, ὁ εἴσπλοος.
Adnavigo, προσπλέω, Thuc. in aliquid, εἴς τι, Arist. *item* εἰσπλέω.
Adnicto, ἐποφθαλμιάω, alicui, τινὶ, Plut.
Adnitor, διατείνομαι, aliquid facere, τὶ πράττειν, Arist. συντείνομαι.
Adno, προσνήχομαι. Vide *Adnato*.
Adnominatio, ἡ παρονομασία.
Adnomino, παρονομάζω, προσονομάζω.
Adnutrio, ἐπιτρέφω.
Adnuto, ἐπινεύω, Dem.
Adoleo, θυμιάω, thus, λιβανωτὸν, Herod. τοῦ λιβανωτοῦ, Lucian. καθαγίζω.
Adolescens, ὁ ἔφηβος, ου, Lucian. ὁ μεῖραξ, ακος, id. ὁ νεανίας, ου, Dem. ὁ νεὸς, ἀκμαῖος, ἀμφῆλιξ.
Adolescentia, ἡ νεότης, ητος, Dem. ἡ ἡλικία, ας, Isocr. florens ætas, ἡ ἀκμὴ ἀνθοῦσα, id. ab adolescentia, ἐκ νέου, Dem. ἐκ μειρακίου, id. ἡ ἐφηβία, ἐφηβότης.
Adolescentior, νεανιεύομαι, Plut. item νεανισκεύομαι, Xen.
Adolescentula, ἡ παιδίσκη, Dem. ἡ κόρη, ης, Isocr. ἡ παῖς, παιδὸς, τὸ παιδισκάριον, ἡ μειρακίσκη, ἡ νεᾶνις.
Adolescentulus, ὁ νεανίσκος, Arist. τὸ μειράκιον, Dem.
Adolescenturio, μειρακιεύομαι, Lucian. μειρακιεύομαι, Plut.
Adolesco, ἁδρόομαι, Plat. i. e. fio adolescens, μειρακιόομαι, Xen. μειρακίζομαι, Lucian. ἐννεάζω, ἀτάλλω, Hesiod.
Adoperio, ἀποκρύπτω, aliquid aliqua re, τό τινι, Aristid. συνεπικρύπτω.
Adopertus, ἀποκεκρυμμένος, ένη, ένον, N. T. κεκαλυμμένος, ένη, ένον, ib.
Adoptio, ἡ υἱοθεσία, N. T. εἰσποίησις.
Adoptivus, ὁ ϗ ἡ εἰσποίητος, ου, Dem. filius, ποιητὸς υἱὸς, παῖς θετὸς, id. pater, ποιητὸς πατὴρ, Lysias.
Adopto, υἱοθετέω, Hesych. εἰσποιέω, Dem. filium, ποιέομαι παῖδα, Dem. εἰσποιέομαί τινα υἱὸν, Isocr. παῖδα τίθημι, εἰς θέσιν λαμβάνω.
Ador, ἡ ζέα, ὁ χόνδρος.
Adorabilis, προσκυνητὸς, ἡ, ὸν, Gregor.
Adoratio, ἡ προσκύνησις, Plut. τὸ σέβας.
Adorator, ὁ προσκυνητὴς, οῦ, N. T.
Adorior, ἐπιχειρέω, aliquem, τινὶ, Aristot. ἐπέρχομαι, ἐφίσταμαι.
Adorno, ἐπικοσμέω, ῶ, Aristot. διασκευάζω, Lucian. equos ferreis munimentis, κατασκευάζω ἵππους χαλκοῖς προβλήμασι, Xen. ἐνσκευάζω, παρασκευάζω,

παρασκευάζω, convivium, σύγκροτέω συμπόσιον.
Adoro, προσκυνέω, Deum, τῷ Θεῷ, N. T. τὸν Θεὸν, Dem. ἱκετεύω τὸν Θεὸν, Xenoph. προσάγω τῷ Θεῷ προσευχὰς, Chrys.
Adposco, προσαιτέω, ἐπαξιόω.
Adprecor, προσεύχομαι.
Adpugno, προσμάχομαι.
Adrado, ἐπιξέω, ἐπιξύω.
Adrepo, προσέρπω, ad aliquem, τινὶ, Soph. in aliquem locum, ἐφερπύζω ἐπὶ τόπον τινὰ, Aristoph.
Adscisco, ἐπάγομαι, mihi aliquid, ἐμοί τι, Dem. mihi uxorem, συνοικίζω τινὰ ἐμοί, Naz. προσαιρέομαι ἐμαυτῷ τι.
Adscribo, προσγράφω, aliquem senatui, τινὰ τῇ βουλῇ, Plut. tribui, προσνέμω τῇ φρατρίᾳ, id. aliquid benevolentiæ Dei, ἀνατίθημί τι τῇ εὐνοίᾳ τοῦ Θεοῦ, Plut. causam alicujus rei regibus, ἐπιφέρω αἰτίαν τινὸς τοῖς βασιλεῦσι, Dem. ἐγγράφω, id.
Adscriptitius, παρεγγεγραμμένος, ένη, ένον, Lucian. ὁ καὶ ἡ παρέγγραπτος, Gregor. παρέγγραφος, Athen.
Adsignifico, προσσημαίνω, Aristot.
Adsitus, i. e. seminatus ad, παραφυτευθεὶς, εῖσα, ἐν, i. e. situs ad, προσκείμενος, ένη, ενον.
Adspuo, προσπτύω, Dem.
Adsum, πάρειμι, alicui, τινὶ, Dem. παραγίνομαί τινι, Isocr. συμπάρειμί τινι, Dem. corpore, παραγίνομαι τῷ σώματι, Æschin. παρατύγχανω, Polyb.
Advectio, ἡ εἰσκομιδὴ, Thuc. ἡ προσκομιδὴ, id.
Advectitius, ἐπακτὸς, ἡ, ὸν, Herodian. ὁ καὶ ἡ παρείσακτος, ου, Suid.
Advecto, ἐπάγομαι, Thuc.
Advectus, ἐπαχθεὶς, εῖσα, ἐν, Thuc.
Adveho, ἐπάγομαι, ἐπάγω, Thuc. προσκομίζω τι, id. εἰσκομίζω, τι, id. frumentum Athenas, ἄγω Ἀθήναζε σῖτον, Dem.
Advelo, ἐπικαλύπτω.
Advena, ὁ προσήλυτος, N. T. ὁ παρεπίδημος, ibid. ὁ πάροικος, ibid. ὁ ἔπηλυς, υδος, Dem. ὁ ἐπηλύτης, ξένος.
Advenio, παραγίνομαι, ad aliquid, πρός τι, Xen. ad aliquem, ἥκω τινὶ, id. in Atticam, εἰς τὴν Ἀττικὴν, Dem. ad cœnam, ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Xen. ἀφικνέομαι ἐπί τινα, ἐφίσταμαι.
Adventitius, ὁ καὶ ἡ προσήλυτος, ου, N. T. ἐπείσακτος, ἐπεισόδιος, ἔπηλυς.
Advento, προσέρχομαι, ad aliquem, πρός τινα, Xen. τινὶ, Dem.
Adventus, us, ἡ ἄφιξις, Dem. ἡ ἐπιδημία, id. ἡ πάροδος, id. τὸ προσελθεῖν, id. ἡ ἐπέλευσις, ἐπηλυσία, προσέλευσις, παρουσία.
Adverbialiter, ἐπιῤῥηματικῶς, Gramm.
Adverbialis, ἐπιῤῥηματικὸς, ἡ, ὸν, Gramm.
Adverbium, τὸ ἐπίῤῥημα, ατος, Gramm.
Adversaria, orum, αἱ ἐφημερίδες, ων, Plut.
Adversaria, æ, ἡ ἀντίδικος.
Adversarius, ἐναντίος, ία, ίον, alicui, τινὶ, Xen. ἐναντιωθεὶς, huic, πρὸς τοῦτο, Plato.
Adversarius, ii, ὁ ἐναντιούμενος, Dem. ὁ ἀντίδικος, id. ὁ ἀντιλέγων, id. ὁ ἀντιλογικὸς, Isocr. ὁ ἀνταγωνιστὴς, id. ὁ ἀντιστάτης.
Adversator, idem quod Adversarius, ii.
Adversatrix, ἡ ἐναντιουμένη, ης.
Adversitas, ἡ ἐναντιότης, ητος, Aristot. ἡ ἐναντίωσις, εως, Isocr.
Adversor, ἀντιόομαι, alicui, τινὰ, Herodot. ἐναντιόομαί τινι, Isocr. ἀντιτάττομαί τινι, vel πρός τινα, id. alicui in aliqua re, τινὶ εἴς τι, Thuc. τινὶ πρός τι, Plut. alicui ne faciat, τινὶ μὴ ποιεῖν, Plato.
Adversum, i, τὸ δυστύχημα, ατος, Xen.
Adversum, vel adversus, Præpos. εἰς, adversus populum, εἰς τὸν δῆμον, Æschin. κατὰ, cum Genit. oratio adversus aliquem, λόγος κατά τινος: ἐπὶ, cum Accus. exercere adversus aliquem, ἀσκεῖν ἐπί τινα, Isocr. πρὸς, cum Accus. pugnare adversus aliquem, μάχεσθαι πρός τινα, Plut.
Adversus, ἀντικείμενος, ένη, ενον, alicui, τινὶ, Herod. ex adverso alicui, ἀπαντικρύ τινος, Dem. ἀντικρύς τινος, Thuc. adverso flumine navigare, ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν, Herodian.
Adverto, προσβάλλω, Plato. animum alicui rei, προσέχω τὸν νοῦν τινὶ, Dem. ἐφιστάναι τὴν γνώμην, βάλλεσθαι εἰς νοῦν, ἐν θυμῷ βάλλεσθαι, Hom.
Advesperascit, συσκοτάζει, Xenoph. quum advesperasset, ἑσπέρας γινομένης, κέκλικεν ἡ ἡμέρα.
Advigilo, ἀγρυπνέω, per noctem, τὴν νύκτα, Dem. incumbo seu operam do, προσέχω τὸν νοῦν τινὶ, σπουδάζω καὶ ἀγωνίζομαι περί τινος.
Adulatio, ἡ κολακεία, Dem. ἡ θωπεία.
Adulator, ὁ κόλαξ, ακος, Arist. ὁ κολακεύων, οντος, Plut. ὁ θὼψ, θωπὸς.
Adulatorius, κολακευτικὸς, ἡ, ὸν, Lucian. κολακικὸς, ἡ, ὸν, Plato. θωπευτικὸς.
Adulatrix, ἡ κολακὶς, ίδος, ἡ κολακεύουσα, Plut.
Adulor, κολακεύω, divitibus, τοῖς πλουσίοις, Plut. populo, θωπεύω τὸν δῆμον, Æschin. omnibus palam, πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐργάζομαι, Lucian.
Adulter, ὁ μοιχὸς, οῦ, Dem.
Adultera, ἡ μοιχαλὶς, ίδος, N. T. ἡ μοιχεύτρια, ας, Dem. ἡ μοιχὰς, άδος, Athen.
Adulteratio, τὸ κιβδήλευμα.
Adulterator, ὁ κιβδηλεύων, οντος, alicujus rei, τὶ, Plato.
Adulterinus, i. e. adulterio natus, μοιχίδιος, ία, ιον, Lucian. μοιχικὸς, Phocyl. μοιχὸς, Ep. i. e. falsus, ut moneta adulterina, νόμισμα κίβδηλον, ἀδόκιμον, νόθον, κεκιβδηλευμένον, Aristoph. Lucian. alii.
Adulterium, ἡ μοιχεία, ας, Plut.
Adultero, μοιχεύομαι, Plut. fœminam alicujus, τὴν γυναῖκά τινος, Plato. fœminas liberas, διαφθείρω τὰς ἐλευθέρας, Lysias. nummos, παρακόπτω, κιβδηλεύω τὰ νομίσματα, Arist. παρακαράττω τὰ νομίσματα, Suid. aliquid Scripturæ; τί τῆς γραφῆς, Gregor.
Adultus, τέλειος, εία, ειον, fœmina, γυνὴ, Æl. ἀκμαῖος, αία, αῖον, virgo, παρθένος, Luc. ἁδρὸς, ὰ, ὸν, adultæ fruges, καρπὸς, Herodot. puer, ὁ ἀρτίπαις.
Adumbratim, σκιερῶς.
Adumbratus, ἐπίσκιος, ὁ καὶ ἡ.
Adumbratio, ὁ ἐπισκιασμὸς, οῦ, τὸ σκίασμα, ατος, τὸ ἀποσκίασμα, Naz. τὸ ἀπεικόνισμα, i. e. primæ lineæ rei, ἡ σκιαγραφία, Plato.
Adumbro, ἐπισκιάζω, i. e. obiter delineo, σκιαγραφέω, veritatem, τὴν ἀλήθειαν, Naz.
Adunce, ἀγκύλως.
Aduncitas, ἡ καμπυλότης, ητος, rostri vel nasi, ἡ γρυπότης, Xen.
Adunco, καμπυλιάζω, κάμπτω, Plut. γρυπόω, Alex. Aphr.
Aduncus, ἐπικαμπὴς, κάμπυλος, η, ον, γαμψὸς, ἡ, ὸν, Aristoph. γρυπὸς, ἡ, ὸν, Xenoph. itemque qui naso vel rostro est aliquantum adunco, ὁ καὶ ἡ ἐπίγρυπος, Plato.
Aduno, ἑνόω.
Advocatio, ἡ παράκλησις, Dem. ἡ συνηγορία.
Advocatus, i. e. patronus causæ, ὁ συνήγορος, Dem. ὁ σύνδικος, Isocr. ὁ παράκλητος, Dem.
Advoco, παρακαλέω τινὰ, Æschin. προσκαλέω τινὰ, Thuc. ἐπικαλέω τινὰ, Xen.
Advolatus, us, ἡ ἐπίπτησις, εως.
Advolo, ἐφίπταμαι, Greg. ἐπιπτάομαι, Diosc. ad aliquid, προσπέτομαί τινι, Philo. ἐπιπέτομαι, παραπέτομαι.
Advolvo, προσκυλίω, saxum ad ostium, λίθον τῇ θύρᾳ, N. T. advolvor genibus, προσπίπτω πρὸς γόνατα, Dem. ἐμαυτὸν καταβάλλω πρὸς τινος γόνατα.
Adurgeo, ἐπείγω, aliquem, ut quid faciat, τινά τι ποιεῖν, Herodian. aliquem, κατεπείγω τινὰ, Aristoph. ἐπισπέρχω.
Aduro, ἐπικαίω, aliquid, τὶ, Plato. προσκαίω τι, Aristoph. ἀποκαίω, Theophr.
Adusque, μέχρι, urbem, τῆς πόλεως, Aristot. hunc diem, ταύτης τῆς ἡμέρας, Isocr.
Adustio, ἡ ἐπίκαυσις, εως, Diosc. ollæ, τὸ πρόσκαυμα τῆς χύτρας, LXX. ἡ ἀπόκαυσις, τὸ ἐπίκαυμα.
Adustus, κεκαυμένος.
Adytum, τὸ ἄδυτον, ου.
Ædepol, ναὶ μὰ Πολυδεύκη, ναὶ μὰ τὼ Θεώ.
Ædes, is, ὁ ναὸς, οῦ, N. T. ὁ νεὼς, ὼ, Xen. ὁ σηκὸς, τὸ ἱερόν.
Ædes, ὁ οἶκος, ου, Xen. ἡ οἰκία, ας, Thuc.
Ædicula, i. e. sacellum, τὸ ναΐδιον, ου, i. e. parva domus, ἡ οἰκίσκη, ης, Dem. τὸ οἰκίδιον, ου, id. ὁ οἰκίσκος, ου, id.
Ædificatio, ἡ οἰκοδόμησις, εως, Thuc. ἡ οἰκοδομία, ας, idem.
Ædificator, ὁ οἰκοδόμος, ὁ ἀρχιτέκτων.
Ædificium, τὸ οἰκοδόμημα, Thuc. ἡ οἰκοδομὴ, ῆς, N. T. τὸ κτίσμα, ατος, ibid.
Ædifico, οἰκοδομέω, domum, οἰκίαν, Dem. super aliquo, ἐπί τινι, Xen. super fundamento alicujus, ἐποικοδομέομαι ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τινὸς, N. T. δέμω, δομέω.
Ædilis, ὁ ἀγορανόμος, Plato. ὁ ἀστυνόμος, id.
Æditas, ἡ ἀγορανομία, Suid. ἡ ἀστυνομία, Aristot.
Ædilitate fungor, ἀγορανομέω, ἀστυνομέω.
Ædilitius, ἀγορανομικὸς, ἡ, ὸν, Arist. ἀστυνομικὸς, ἡ, ὸν, idem.
Æditimor, νεωκορέω.
Æditimus, ὁ νεωκόρος, Schol. Aristoph. ζάκορος, Arist. ὁ ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ ναοφύλαξ, ακος, Aristoph. ἱεροκόμος, ἱερόδουλος.
Æditiuus, idem quod antecedens *Æditimus.*
Aëdon, ἡ ἀηδὼν, όνος, Aristot.
Æger, ὁ καὶ ἡ ἄῤῥωστος, ου, Isocr. ἀῤῥωστῶν, οῦσα, οῦν, Dem. ἐν πάθει ὢν, οὖσα, ὄν, Arist. νοσερὸς, ρὰ, ρὸν, Xen. νοσηρὸς, Plut. νοσῶν, animo, ὁ καὶ ἡ ἄθυμος, ου, Dem. ὁ καὶ ἡ δύσθυμος, ου, Aristot.
Ægre, ἀῤῥώστως, Dem. ἀσθενῶς, Isocr. i. e. difficulter, et moleste, δυσχερῶς, χαλεπῶς, Xen. fero negotium, δυσχεραίνω τὸ πρᾶγμα, Dem. res adversas, ἐπὶ τοῖς κακοῖς, Isocr. quum audio, ἀκούων, Plato. leges, χαλεπαίνω τοὺς νόμους, Plut. aliquid, ἀγανακτέω ἐπί τινι, Isocr. τινὶ, Plut. ὑπέρ τινος, Isocr. περί τινος, Plato. διά τι, id. φέρω βαρέως τι, Xen. χαλεπῶς τι, Isocr.
Ægresco, ἀσθενέω, δυσθυμοῦμαι.
Ægrimonia, ἡ δυσθυμία, Arist. ἡ βαρυθυμία, Plut. ἡ λύπη, Plato. ἡ ἀνία.
Ægritudo animi, idem quod *Ægrimonia.*
Ægrotatio, τὸ νόσημα, Dem. ἡ ἀῤῥωσία, Isocr. τὸ ἀῤῥώστημα, Dem. ἡ νόσος, Isocr. ἡ ἀσθένεια, Dem.
Ægroto, ἀσθενέω, Isocr. ἀσθενέω νόσον, id. ἀῤῥωστέω, Dem. νοσέω, Plut. ἔχω, διακεῖμαι ἀῤῥώστως, ἀσθενῶς, κακῶς, πονηρῶς, μοχθηρῶς, μαλακῶς, φλαύρως, φαύλως, Dem. Isocr. Lucian. ex aliqua re, νοσέω ἔκ τινος, Lucian. præ dolore, ὑπὸ λύπης, id. leviter, νόσον μικρὰν, Plut. ad mortem, ἔχω ἐσχάτως, N. T.
Ægrotus, idem quod *Æger*, quatenus hoc de corpore dicitur.
Ælurus, ὁ αἴλουρος, ου, Aristot.
Æmulatio, ἡ ζηλοτυπία, ας, Plut. ἡ ζήλωσις, εως, Thuc. ὁ ζῆλος, ἡ φιλονεικία.
Æmulator, ὁ ζηλωτὴς, virtutis, ἀρετῆς, Isocr.
Æmulatus, us, τὸ ζήλωμα, ατος, Æschin.
Æmulor, διαζηλοτυπέομαι, Athen. ζηλόω, aliquem, τινὰ, Isocr. τὶ, id. aliquem quasi vestigia ejus legendo, διώκω τὰ ἴχνη τινὸς, Plato. virtutis studio, φιλονεικέω τινὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν, idem. invideo alicui rei alicujus causa, φθονέω τινὶ ἐπί τινος, Isocr.
Æmulus, ὁ καὶ ἡ ζηλότυπος, ου, Aristoph. ὁ ἀντίμιμος, ζηλωτὴς, Isocr. ὁ καὶ ἡ ἐφάμιλλος, ἀντίτεχνος, Luc.
Æneator, ὁ σαλπιγκτὴς, οῦ, Dem.
Æneus, χάλκεος, contr. χαλκοῦς, ῆ, οῦν, Xen.
Ænobarbus, ὁ χαλκοπώγων, ωνος, Plut.
Ænigma, τὸ αἴνιγμα, ατος, Æschin. ὁ αἰνιγμὸς, οῦ, Athen.
Ænigmatice, αἰνιγματωδῶς, Athen. δι' αἰνιγμάτων, Æschin.
Ænigmaticus, ὁ καὶ ἡ αἰνιγματώδης, εος, Arist.

Ænigmatista, ænigmatice loquens, ὁ αἰνιγματιστής, οῦ, LXX.
Æquabilis, ὁμαλὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ὁ ᾗ ἡ ὁμαλὴς, έος, Plut.
Æquabilitas, ἡ ἰσότης, ητος, Plut. ἡ ὁμαλότης, Arist. legum et juris, ἡ ἰσονομία.
Æquabiliter, ὁμαλῶς, Plut. ἴσως, Dem.
Æquævus, ὁ ᾗ ἡ ὁμῆλιξ, ικος. confer sequens *Æqualis*.
Æqualis, ἴσος, η, ον, portio, ἡ ἰσομοιρία, ἴσον μέρος, Aristoph. ὁμαλὸς, ἡ, ὸν, facultates æquales, ὁμαλαὶ ἐσίαι, Aristot. aliquem æqualem mihi habeo, ἴσον τινὰ τῇ ἐμαυτῦ κεφαλῇ ἄγω, Arrian. æqualis ætate, ὁ ᾗ ἡ ἧλιξ, ικος, Xen. ὁ ᾗ ἡ ἰσόχρονος, ὁ ἡλικιώτης, Arist. et ἡ ἡλικιῶτις, ιδος, de fœmina, Lucian.
Æqualitas, ἡ ἰσότης, Plut. ἡ ὁμαλότης, Arist.
Æqualiter, ἐπίσης, Xenoph. ἐξίσης, Chrys. ὁμαλῶς, Plut. ἴσως, Dem. ἴσον, Thuc.
Æquanimis, ὁ ᾗ ἡ εὐγνώμων, ονος, Aristot. ὁ ᾗ ἡ ἐπιεικὴς, έος, Plato.
Æquanimitas, ἡ ἐπιείκεια, ας, Plut. εὐγνωμοσύνη, ης, Æschin.
Æquanimiter, ἐπιεικῶς, Plut. εὐγνωμόνως, fero, φέρω, Lucian.
Æquatio, ὁ ὁμαλισμὸς, τὸ ὁμαλίζειν, Aristot.
Æquator, *circulus*, ὁ ἰσημερινὸς κύκλος, Theophr.
Æque, ἴσως, Dem. æque ac, ὁμοίως, ὥσπερ, Dem. æque ac si, ὁμοίως, ὥσπερ ἂν εἰ, Isocr. ὁμοίως, ὡσπερανεὶ, id. παραπλήσιον, id. vos nostis æque atque ego, ὑμεῖς ἴστε ὁμοίως ἐμοὶ, id.
Æqui bonique facio, εὐλογιςέω πρός τι, εὐγνωμονέω τινί.
Æquidiale, τὸ ἰσημερινὸν, ἡ ἰσημερία, Plut.
Æquilibris, ὁ ᾗ ἡ ἰσόῤῥοπος, Plato.
Æquilibrium, ἡ ἰσοῤῥοπία, Plato.
Æquimanus, ὁ ᾗ ἡ ἀμφιδέξιος, περιδέξιος.
Æquinoctialis, e, ἰσημερινὸς, ἡ, ὸν, Theophr.
Æquinoctium, ἰσημερία, ας, Plut.
Æquipar, ἴσος, η, ον, Plut.
Æquiparabilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀντάξιος, alicui, τινὸς, Xenoph. ἀνάλογος, Aristot.
Æquiparatio, ἡ ἴσωσις, εως, ἡ παρίσωσις, εως, ἡ ἀναλογία, id.
Æquiparo, ἰσόω, aliquid alicui, τί τινι, Xen. ἐξισόω, ῶ, Thuc. παρισόω, ῶ, Plato.
Æquipollens, ὁ ᾗ ἡ ἰσοδύναμος, ου, Aphrod. et ἰσοδυναμέων, ῶν, ῦσα, ῦν.
Æquipollentia, ἡ ἰσοδυναμία, ας.
Æquipolleo, ἰσοδυναμέω.
Æquipondium, ἡ ἀντισήκωσις, εως, Themist. τὸ σήκωμα, Polyb.
Æquitas, ἡ ἐπιείκεια, ας, Dem. ἡ εὐνομία, ἰσοτιμία, εὐγνωμοσύνη.
Æquiter, ἐπίσης, Xen. confer *Æqualiter*.
Æquivaleo, ἰσοῤῥοπέω, Plato.
Æquivalens, ἰσοῤῥοπῶν, ῦσα, ῦν, ὁ ᾗ ἡ ἰσοκρατὴς, Herod. ἀντίσροφος.
Æquivocatio, ἡ ὁμωνυμία, ας, Aristot.
Æquivoce, ὁμωνύμως, Aristot.
Æquivocus, ὁ ᾗ ἡ ὁμώνυμος, ου, Plato.
Æquo, ἰσόω, aliquem alicui, τινά τινι, Xenoph. facultates, ἰσάζω τὰς κτήσεις, Aristot. alicui aliqua re, ἐξισόομαί τινί τι, Plut. solo, ἐδαφίζω, ὁμαλίζω, ἐξομαλίζω.
Æquor, i. e. planities, τὸ πλάτος, εος, Aristot. i. e. mare. Vide *Mare*.
Æquoreus, πελάγιος, ία, ιον, Aristot. πελαγικὸς, ἡ, ὸν, Plut. ἐνάλιος.
Æquus, ὁμαλὸς, ἡ, ὸν, Plut. i. e. justus, δίκαιος, αία, αιον, Isocr. ὁ ᾗ ἡ ἐπιεικὴς, Arist. æquum est, ἄξιόν ἐςι, me odisse eum, ἐμοὶ μισεῖν αὐτὸν, Xen. te argentum recipere, δίκαιος εἶ ἀπολαβεῖν ἀργύριον, Aristot. æquissimum est illum hoc facere, δικαιότατός ἐςι τῦτο ποιεῖν, Plato. ex æquo, ἴσως, Dem. ἐπίσης, Isocr.
Aër, ὁ ἀὴρ, ἀέρος, Aristot. lenior, ἡ αὔρα, ας, Xenoph. tranquillus, τὰ τῦ ἀέρος εἰρηναία, Æol. malus seu corruptus, ἡ δυσαερία, ας, Strabo. in aërem abeo, ἐξαερόομαι, Diosc.
Æramentum, vas vel simile quidpiam ex ære factum, τὸ χάλκωμα, ατος, Xen.
Æraria, ἡ μεταλλεία, τὸ χαλκεῖον, Luc.
Ærarium, τὸ ταμιεῖον, Plut. τὸ δημόσιον, Dem. τὰ δημόσια, ων, id. τὸ γαζοφυλάκιον, ου, N. T. ærarii præfectus, ὁ γαζοφύλαξ, ακος, ὀπισθόδομος.
Ærarius, ὁ χαλκεὺς, έως, Arist. ὁ χαλκουργὸς, ῦ, id. ὁ χαλκοτύπος.
Ærarius, χάλκεος, contr. χαλκῦς, ῆ, ῦν, Æsch.
Æratus, χαλκωτὸς, ἡ, ὸν.
Aërius, ὁ ᾗ ἡ ἀέριος, ου, natura, φύσις, Aristot. animal, ζῶον, id. aërius sive aeriæ naturæ sum, ἀερίζω, Diosc.
Ærificium, τὸ χαλκούργημα, ατος.
Ærifodina, ἡ μεταλλεία, ας, Poll.
Æripes, χαλκόπους.
Aëripes, ἀερίπους, ἀεροίπους, ἀελλόπους.
Æro, χαλκόω.
Aëromeli, τὸ ἀερόμελι, ιτος. Athen.
Æruginosus, ὁ ᾗ ἡ ἰώδης, εος, fio, ἰόομαι, Sirac.
Ærugo, ὁ ἰὸς, ῦ, ferri, σιδήρου, Diosc.
Ærumna, ἡ ταλαιπωρία, Isocr. τὰ δεινὰ, Thuc. αἱ ἀτυχίαι, αἱ δυσυχίαι, αἱ δυσπραξίαι, τὰ ἀτυχήματα, τὰ δυσυχήματα, Dem. Isocr. ἡ οἰζὺς, ἡ ἀθλιότης.
Ærumnosus, ὁ ᾗ ἡ ταλαίπωρος, Dem. ὁ ᾗ ἡ δυσυχὴς, id. ἄθλιος, ία, ιον, id. τάλας, οἰζυρὸς, πολύπονος.
Æruscatio, ἡ χάλκισις, εως.
Æruscator, ὁ χαλκιςὴς, ῦ.
Ærusco, χαλκίζω.
Æs, ὁ χαλκὸς, ῦ, Diosc. alienum, i. e. debitum, τὸ χρέος, εος, Aristot. τὰ χρέα, ων, Dem. τὸ ὀφείλημα, ατος, Thuc. ære alieno obstrictus sum alicui, ὀφείλω τινὶ τὸ χρέος, Dem. æs alienum dissolvo, χρέος ἀποδίδωμι, Aristoph. æris alieni solutio, τῶν χρεῶν διάλυσις, Plato.
Æsculetum, τὸ πλατύφυλλον.
Æsculeus, πλατυφύλλινος, ίνη, ινον.
Æsculus, ἡ πλατύφυλλος, Theophr.
Æstas, τὸ θέρος, εος, Xenoph. ἡ θερεία, Polyb. media, τὸ θέρος μεσῦν, Xen. adulta, ἡ ἀκμὴ τῦ θέρεος, æstate, θέρως, θέρει, ἐν θέρει.
Æstimabilis, τιμητὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Æstimatio, ἡ τίμησις, ἡ διατίμησις, ἡ τιμὴ, Dem. ἡ ἀξία, litis, τὸ τίμημα, ατος, id. æstimationem litis instituere, τίμημα ποιεῖσθαι, id. ἐπάγειν, id.
Æstimator, ὁ τιμητὴς, ὁ δοκιμαςὴς, κριτὴς, λογιςὴς, Dem.
Æstimo, τιμάω, digno pretio, τῆς ἀξίας, τῦ ἴσυ, Aristot. maximi, πλείςυ, Dem. præ omnibus, ἀντὶ πάντων, idem. pluris, τιμάομαι μείζονος, Xen. aliquid multi, τὶ πολλῦ, Chrysost. pluris, quam multum pecuniæ, πρὸ πολλῶν χρημάτων, Isocr. aliquem ex aliqua re, δοκιμάζω τινὰ ἔκ τινος, id. aliquid mecum, λόγον ἐμαυτῷ δίδωμι, Dem. litem, ἐπιγράφω τίμημα, Arist. ποιέομαι τίμημα, Dem. ἀκριβολογέομαι, id.
Æstiva, τὰ θερινὰ, ῶν.
Æstivo, τὸ θέρος διάγω, θερίζω, Suid.
Æstivus, θερινὸς, ἡ, ὸν, meridies, θερινὴ μεσημβρία, Xenoph. θέρειος, ία, ιον, æstiva serenitas, θερία αἰθρία, Diosc.
Æstuarium, ἡ ἀνάχυσις, εως, Strabo.
Æstuatio, ἡ κύμανσις, εως.
Æstuo, *ut mare*, κυμαίνω, Plut. fervore, καυσόομαι, Galen. καυματίζομαι.
Æstuosus, ὁ ᾗ ἡ καυματώδης, καυσώδης, et quasi suffocans, ὁ ᾗ ἡ πνιγώδης, εος, Plut.
Æstus, ὁ καῦσος, ωνος, N. T. τὸ καῦμα, Xenoph. ὁ καῦσος, stomachi, τῦ ςομάχυ, Diosc. τὸ καύσωμα, Gal. ἡ ἔγκαυσις, εως, Gal. τὸ θάλπος, Luc. τὸ αἶθος, Hes. maris, ὁ κλύδων, ωνος, Plut. ἡ πλήμμυρα, Plut. βρασμός.
Ætas, ἡ ἡλικία, Dem. eandem ætatem habere cum aliquo, τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχειν, ἣν ἕτερος, Dem. ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ εἶναι, in ætate æquales, οἱ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ὄντες, Dem. qui mediocri ætate est, τῆς ἡλικίας ἤδη μετρίως ἔχων, Plato. ad florem ætatis pervenit, εἰς ἀκμὴν κατέςη, Lucian. ætate provectior, ἡλικίᾳ προέχων, Plato. πόῤῥω τῆς ἡλικίας ὢν, Xenoph. annum agens ætatis decimum quartum, γεγονὼς ἔτη τέσσαρα ᾗ δέκα, Isocr. triginta tres, τριάκοντα τριῶν ἐτῶν ὢν, Plut. ætate proficere, προκόπτειν ἡλικίᾳ, Lucian. ætate progredi, ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν, Plato. i. e. generatio, ἡ γενεὰ, nostra ætate, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, Dem.
Ætatem, εἰς αἰῶνα, N. T. δι' αἰῶνος, i. e. in æternum.
Æternitas, ἡ ἀϊδιότης, animæ, τῆς ψυχῆς, Aristot. ὁ αἰὼν, ῶνος, id. ἡ ἀθανασία, Isocr.
Æterno, ἀπαθανατίζω, Aristot. ἀθανατίζω, Herodot.
Æterne, ἀϊδίως, αἰωνίως.
Æternus, ὁ ᾗ ἡ ἀΐδιος, Plut. ὁ ᾗ ἡ αἰώνιος, Plato. in æternum, εἰς ἀΐδιον, εἰς τὸν αἰῶνα, N. T. δι' αἰῶνος, Æl. εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον, LXX. ab æterno, ἐξ ἀϊδίυ, ἐξ αἰῶνος, ἀπὸ τῦ αἰῶνος, N. T.
Æther, ὁ αἰθὴρ, έρος, Arist.
Ætherius, ὁ ᾗ ἡ αἰθέριος, Arist. ὁ ᾗ ἡ αἰθεριώδης, εος, Galen.
Æthiopicus, αἰθιοπικὸς, ἡ, ὸν, Strabo.
Æthiopissa, ἡ αἰθιόπισσα, ης, LXX.
Æthiops, ὁ αἰθίοψ, οπος, Strabo.
Æviternus, ὁ ᾗ ἡ αἰώνιος, Plato. ὁ ᾗ ἡ διαιώνιος, idem.
Ævum, ὁ αἰὼν, ῶνος, Plato.
Affabilis, e, ὁ ᾗ ἡ εὐπροσήγορος, Isocr. ὁμιλητικὸς, id. ὁ ᾗ ἡ φιλοπροσήγορος, id. affabilem esse erga omnes, ἔχειν ἡδέως πρὸς ἅπαντας, idem.
Affabilitas, ἡ εὐπροσηγορία, Isocr. ἡ φιλοπροσηγορία, id.
Affabiliter, εὐπροσηγόρως.
Affabre, τεχνικῶς, Isocr. ἐντέχνως, affabre factus, ὁ ᾗ ἡ καλλίεργος, Plato. δαιδάλεος, έα, εον· affabre facio, καλλιεργέω, ῶ, Dion. Areop.
Affabulatio, τὸ ἐπιμύθιον, Aphthon.
Affamen, ἡ προσηγορία, Dem. τὸ πρόσρημα, Aristid. ἡ πρόσρησις, Plato.
Affaniæ, ὁ φλύαρος, Plato. ἡ φλεδονεία, id. ἡ φλυαρία, Plato. τὰ ὑθλήματα.
Affatim, περισσῶς, Isocr. δαψιλῶς, affatim suppeditare militibus, δαψιλῶς χορηγεῖν τοῖς ςρατιώταις, Herod. ἅλις, *cum gen. et absol.*
Affatus, idem quod *Affamen*.
Affatus, προσειπὼν, ῦσα, ὸν, aliquem nomine, τινὰ ὀνομαςὶ, Plato.
Affectate, περιέργως.
Affectatio, ἡ ζήλωσις, εως, Thuc. i. e. diligentia nimia, ἡ περιεργία, ας.
Affectator, i. e. cupide appetens, ὁ ἐπιθυμητὴς, ῦ, Xen. i. e. nimis diligens, ὁ περίεργος.
Affectatus, ὁ ᾗ ἡ περίεργος, ου, Aristot.
Affectio, τὸ πάθος, εος, Plato. ἡ ὁρμὴ, Plut. i. e. constitutio, ἡ διάθεσις, εως, LXX.
Affecto, i. e. expeto, ἀντιποιέομαι, aliquid, τινὸς, Dem. ἐπιθυμέω τινὸς, Isocr. γίνομαι ἐν ἐπιθυμίᾳ τινὸς, Plato. ἐπιβυλεύω τινὶ, id.
Affectus, ὁ ᾗ ἡ ἐμπαθὴς, Plato. male corpore, κακοπαθῶν τῷ σώματι, Isocr. sum ita, διάκειμαι ὅτως, Dem. erga amicum, ἔχω ὅτω πρὸς φίλον, Isocr. erga aliquem bene, διαθεῖμην εὐνοϊκῶς, φιλικῶς, οἰκείως, εὐμενῶς πρός τινα, Dem. male, δυσμενῶς, χαλεπῶς, id.
Affectus, us, τὸ πάθος, εος, Plato. τὸ πάθημα, Xen.
Affero, ἀποφέρω, arma, ὅπλα, Xenoph. domo gladium, ἐπιφέρομαι οἴκοθεν τὸ ξιφίδιον, Herodian. opsonium, παραφέρω ὄψον, Xenoph. mihi manus, προσφέρω ἐμαυτῷ τὰς χεῖρας, Polyb. fasciculum epistolarum, προσκομίζω σύνδεσμον τῶν ἐπιςολῶν, Herodian. voluptatem, παρέχω ἡδονὴν, Xen. in medium, φέρω, ἄγω, vel προάγω εἰς τὸ μέσον, Plato. alii. pecuniam, φέρω ἀργύριον, Æschin. alicujus rei exemplum, παράδειγμά τινος, Isocr. παρακομίζω, Plut.
Afficio, ποιέω, aliquem beneficio, εὖ τινα, Isocr. ἀγαθόν τί τινα, Dem. δράω τινά τι ἀγαθὸν, Isocr. ἐργάζομαι vel πράττω τινά τι ἀγαθὸν, Dem. magnis beneficiis aliquem, μεγάλα εὐεργετέω τινὰ, id. afficior dictis, κηλέομαι ἐκ τῶν λεγομένων, Ælian.

Affictitius,

Afflictitius, ὁ ϗ ἡ ἐπίπλαςος, ὁ ϗ ἡ πρόσπλαςος.

Afflictus, ὁ ϗ ἡ προσποίητος, ȣ, Aristot.

Affigo, προσάπτω, aliquid alicui, τί τινι, Lucian. προσπήγνυμι, N. T. quasi clavis alicui, προσηλόω τινὶ, Lucian. διακεντέω, προσπασσαλεύω, Aristoph.

Affingo, προσπλάττω, alicui aliquid, τί τινι, Diosc. προσποιέομαι.

Affinis, ὁ ϗ ἡ συγγενὴς, ἐος, Plato. προσήκων, ȣσα, ον, alicui, τινὸς, Thuc. subst. ὁ κηδεςὴς, ȣ, Dem. pariter affinis, συγκηδεςὴς, ȣ, Isocr. ὁ κηδεμών.

Affinitas, ἡ συγγενεία, Plato. ἐπιγαμία, Dem. ἡ ἀγχιςεία, id. ἡ κηδεία, ας, Isocr. inire affinitatem, ποιεῖσθαι ἐπιγαμίαν, Dem. nactus affinitatem alicujus, κεχρημένος τῇ κηδείᾳ τινὸς, id. adversari affinitatem alicujus, ἀνανεύειν κηδεςὴν τινα, id. contrahere affinitatem, συνάπτειν κῆδος, Eurip.

Affirmate, καταφατικῶς.

Affirmatio, ἡ κατάφασις, εως, Aristot.

Affirmativus, καταφατικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Affirmo, κατάφημι, Aristot. aliquid, καταβεβαιόομαί τι, Plut. διαβεβαιόομαι, id. διισχυρίζομαι, Plat. διορίζομαι, id.

Affixus, παραπεπηγμένος, ένη, ένον, προσπεπηγμένος, ένη, ένον, alicui rei, προσηλωμένος τινὶ, Chrys.

Afflamen, ἡ ἐπίπνοια, Plato.

Afflatus, ἐπιπνεόμενος, ένη, ενον, ὁ ϗ ἡ ἐπίπνοος, Plut. divinitus, ἐνθεαςικὸς, ἡ, ὸν, Plato. ὁ ϗ ἡ πνευματοφόρος, LXX. ὁ ϗ ἡ ἔνθεος, Plut.

Afflatus, us, ἡ ἐπίπνοια, ας, Plato. τὸ πρόσπνευμα, Suid. divinus, ὁ θειασμὸς, ȣ, Thuc. afflatu divino, θειαςικῶς, Poll.

Affleo, παραδακρύω, alicui, τινὶ, Lucian.

Afflictatio, idem quod sequens *Afflictio*.

Afflictio, ἡ θλίψις, N. T. ἡ κακοπάθεια, ας, Dem. ἡ κάκωσις, N. T. ἡ ἀνάγκη, ης, ibid. ὁ θλιμμὸς, ȣ, LXX. ἡ ταλαιπωρία, ας, Isocr. τὸ δεινὸν, ȣ, Dem.

Afflicto, προσθλίβω, ἀποθλίβω.

Afflictor, ὁ κακοποιὸς, ȣ, Aristot. ὁ ὑβριςής.

Afflictus, τεθλιμμένος, ένη, ένον, N. T. παθὼν, ȣσα, ὸν, Dem. κακοπαθὼν, ȣσα, ὸν, Isocr. ὁ ϗ ἡ ταλαίπωρος, ȣ, Dem.

Afflictus, us, idem quod *Afflictio*.

Affligo, θλίβω, ἀποθλίβω, aliquem omnibus modis, ταλαιπωρέω τινὰ πάντα τρόπον, Isocr. regionem armis, κακόω τὴν χώραν ὁπλίταις, Dem. aliquem, κακῶς ποιέω τινὰ, Isocr. affligor omnibus diebus, καθ' ἑκάςην ἡμέραν κακοπαθέω, id. *i. e.* allido, ἀράσσω, humi, πρὸς τὸ ἔδαφος, Lucian.

Afflo, ἐπιπνέω, aliquem, τινὰ, Eurip. ἐμφυσάω, N. T. προσπνέω, *cum dat.* Aristoph.

Affluens, περιȣσιαςικὸς, ἡ, ὸν, Hermog.

Affluenter, ἐκ περιȣσίας, Dem. ῥύδην, δαψίλως.

Affluentia, ἡ ἐπίρροια, Dion. Areop. i. e. copia, ἡ περιȣσία, Dem. ἡ εὐπορία, Isocr. ἡ ἀφθονία, Dem.

Affluo, ἐπιῤῥέω, Galen. i. e. abundo, περισσεύω, Hippocr. omnibus bonis, πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς, Emp. περιȣσίαν τῶν χρημάτων ἔχω, Thuc. rerum copia, εὐπορέω, περισσεύω, Dem. divitiis, πλȣτέω πλȣτον, Lucian. voluptatibus, τὰς ἡδονὰς ἐπιῤῥύτȣς ἔχω.

Affor, προσφωνέω, aliquem, τινὶ, N. T.

Affore, παρέσεσθαι, Dem.

Afforis, ἔξωθεν, Xen.

Affremo, ἐπιβρέμω.

Affrico, ἐπιτρίβω, Aristoph. προςρίβω, aliquid lapidi, τὶ λίθῳ, Basil. alicui infamiam turpem, προςρίβομαί τινι αἰσχρὰν διαβολὴν, Plut. προσκνάω.

Affrictum, i. e. quod quis affricat, τὸ ἐπίτριμμα, Hes.

Affrictus, us, ἡ πρόςριψις, ἡ ἐπίτριψις.

Affulgens, ἐπιλαμπτος, ὁ ϗ ἡ.

Affulgeo, ἐπιλάμπω, Xen. ἐλλαμπρύνομαι.

Affundo, παραχέω, aliquid alicui, τί τινι, Galen. sanguinem aris, προσχέω αἷμα τοῖς βωμοῖς, Lucian. προσχύω.

Affusio, ἡ πρόσχυσις, εως, N. T.

Affusus, a, um, προσχυθεὶς, εῖσα, ἐν.

Africus ventus, ὁ λίψ.

Agaricum, τὸ ἀγαρικόν.

Agaso, ὁ ὀνηλάτης, Plut. ὁ ἱπποφορβός.

Age, ἄγε, Dem. φέρε δὴ, id. φέρε γὰρ, Plato. age dic, ἄγε εἰπὲ, Hom. audite, ἄγε ἀκȣσατε, Xen. age videam, φέρε ἴδω, Aristoph. age accipiamus, φέρε λάβωμεν, Plut. age crede, φέρε πείσθητι, Gregor.

Agedum, ἄγε δὴ, Arist. φέρε τοίνυν, Lucian. φέρε δὴ νυν, Dem.

Agellus, τὸ ἀγρίδιον, Arrian. γήδιον, χωρίδιον.

Agema, τὸ ἄγημα, ατος, Plut.

Ager, ὁ ἀγρὸς, Aristot. ἡ γῆ, Dem. ἡ χώρα, Isocr. τὸ ἔργον, Ælian. ὁ χῶρος, Xen.

Age sis, ἄγε δὴ, Dem.

Agger, τὸ χῶμα, Dem. ὁ χȣς, ȣ, Thuc. aggerem duco, χώννυμι χῶμα, id. aggeribus viam obstruo, ἐπιχώννυμι τὴν ὁδὸν, Dem. aggere communio, ἀποχώννυμι, Xenoph. προχώννυμι, Herodian.

Aggero, χωννύω, Thuc. χώννυμι χῶμα, id. ad urbem, πρὸς πόλιν, id. ἐπὶ πόλιν, Ctes.

Aggero, ἐπισωρεύω, Athen. lapides in meum usum, προσπαραβάλλομαί μοι λίθȣς, Thuc.

Aggestus, us, τὸ ἐπίχωμα, ατος, ἡ ἐπίχωσις, εως, Polyb.

Agglomero, προσαθροίζω, συναγείρω, συνάγω.

Agglutino, προσκολλάω, Ægin. προσάπτω.

Aggravesco, ἐπιβαρύνομαι.

Aggravo, ἐπιβαρέω, Appian.

Aggredior, προσέρχομαι, Xen. conor, sive suscipio negotia, ἐπιχειρέω πράγμασι, Dem. opus, τὸ ἔργον, Plut. dicere, λέγειν, Isocr. opus furiosum, ἐπιχείρημα μανικὸν, Plato. pugnam, ἐγχειρέω τῇ μάχῃ, Plut. negotium, ἅπτομαι τȣ πράγματος, Dem. alia via, ἑτέραν τρέπομαι, Synes.

Aggregatio, ἡ ἐπισυναγωγὴ, N. T.

Aggrego, ἐπαθροίζω, N. T. ἐπισυνάγω, Polyb. βȣνίζω, LXX.

Aggressio, ἡ προσήλυσις, Just. Mart. rei, ἐπιχείρησις, Thuc. ἡ ἐπιβολὴ, ἡ ἐφόρμησις.

Aggressor, ὁ ἐπιχειρητὴς, ȣ, Thuc.

Agilis, ἐλαφρὸς, ὰ, ὸν, vir, ἀνὴρ, Plato. ὁ ϗ ἡ εὔδρομος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ εὐκίνητος, ȣ, Hipp. εὐςραφέμος, Hom.

Agilitas, ἡ εὐςροφία, LXX. ἡ εὐκινησία, ἡ ἐλαφρότης.

Agiliter, εὐκινήτως.

Agitabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐκίνητος, Aristot.

Agitatio, ἡ κίνησις, εως, Plut. arboris, τὸ δόνημα δένδρȣ, Lucian.

Agitator, ὁ ἐλατὴρ, ῆρος, Lucian. ὁ κινητὴς, equorum, ὁ ἱππηλάτης, ȣ.

Agitatus, κινηθεὶς, εῖσα, ἐν.

Agite, ἄγετε, Dem. φέρετε. confer *Age*.

Agito, σαλεύω, Lucian. ἐλαύνω, διασείω, δονέω, gentem, ἔθνος, Herod. multa mecum, πολλὰ κατ' ἐμαυτὸν, Suid. consilia cum aliquo de re aliqua, κοινολογέομαί τινι περί τινος, Dem. ἀνακινέω.

Agmen, τὸ πλῆθος, Xen. equorum, ἡ εἴλη ἵππων, Apocryph. militum, τὸ τάγμα, Plut. ἡ τάξις, Xen. agminis præfectus sive dux, ὁ λοχαγὸς, ȣ, Isocr. agmen duco, λοχαγέω, Xen. λοχηγετέω λόχον, Herodian. agmen extremum, ἡ ȣραγία, ας, Polyb. duco, ȣραγέω, LXX.

Agminatim, κατὰ λόχȣς, Phil. κατ' ἴλην, Plut. κατ' εἴλας, Herodot.

Agna, ἡ ἀμνὰς, ἀδος, LXX. ἡ ἀμνὴ, Orph.

Agnascor, παραφύομαι, Dioscor. προσφύομαι, Theophr.

Agnati, οἱ προσήκοντές τινι πρὸς ἀνδρῶν, Dem. οἱ συγγενεῖς, ῶν, id. οἱ πρὸς πατρὸς, οἱ ἐκ τῶν ἀῤῥένων οἰκεῖοι, πατρῷοι.

Agnatio, ἡ συγγένεια, Plato. ἡ πρόσφυσις.

Agnatus, παραφυόμενος, ένη, ενον, Diosc. vid. *Agnati*.

Agnellus, τὸ ἀρνίον, LXX.

Agninus, ἄρνειος, εία, ειον, caro, ἀρνεία κρέα, Lucian.

Agnitio, ἡ ἐπίγνωσις, εως, Herodian.

Agnitus, ἐπεγνωσμένος, ένη, ένον, ab ἐπιγινώσκω, N. T. γνωςὸς, Greg.

Agnomen, τὸ παρωνύμιον, Plut. ἡ προσωνυμία, id.

Agnosco, ἐπιγινώσκω, aliquem, τινὰ, N. T. ἀναγινώσκω τινὰ, Dem. γνωρίζω τινὰ, Isocr.

Agnus, ὁ ἀμνὸς, N. T. ὁ ἀρς, ἀρνὸς, Plato.

Ago, ἄγω, septimam noctem, ἑβδόμην νύκτα, Galen. annum decimum, δέκατον ἔτος, id. festum alicui, ἑορτήν τινι, Plut. aliquid recte et decenter, πράττω τι καλῶς ϗ προσηκόντως, Dem. res ad rempublicam pertinentes, τὰ πράγματα πολιτικὰ, id. aliquid præclare, διαπράττομαί τι τῶν δεόντων, Isocr. multa præclara, κατορθόω πολλὰ καλὰ, Dem. personam, ὑποκρίνομαι σχῆμα, Herodian. gratias alicui, χαριςήρια ὁμολογέω τινὶ, id. χάριν οἶδα, actum, ἐπ' ἐξειργασμένως ἀναλαμβάνω, Aristid. radices, ῥιζόω, Theophr. ῥιζοβολέω, rhetorem, ῥητορεύω, Dem. causam alicujus, λέγων ὑπέρ τινος, in hæreditatem alicujus, ἐπιδικάζομαί τινι τὴν ȣσίαν, vel τινὸς τῆς ȣσίας, id. loquor de re aliqua, διαλαμβάνω περί τινος, Arist. διαλέγομαι περί τινος, Isocr. liberius cum aliquo, διαλέγομαι θρασύτερόν τινι, id.

Agon, ὁ ἀγὼν, ῶνος, Xen. confer *Certamen*.

Agonotheta, ὁ ἀγωνοθέτης.

Agrarius, κληρȣχικὸς, ἡ, ὸν, Aristoph. lex agraria, νόμος κληρȣχικός.

Agrestis, ἄγριος, ία, ιον, Dem. ἄγροικος, οίκη, οικον, Plat. ἡ ἀγριὰς, Nic.

Agricola, ὁ γεωργὸς, Xen. ὢν ἐν γεωργίᾳ ϗ περὶ γῆν πονέμενος, Æol. ὁ γήτης, Soph.

Agricolatio, ἡ γεωργία, Plat. ἡ γεωπονία.

Agricolor, γεωργέω, Dem. ἐν τῇ γεωργίᾳ εἰμὶ, Ælian. περὶ τὴν γῆν πονέομαι, id. γῆν γεωργέω, Dem.

Agricultor, ὁ γεωργὸς, ȣ, Aristot.

Agricultura, ἡ γεωργία, Isocr. τὸ γεώργημα, Plato.

Agrimensor, ὁ γεωμέτρης, Plato.

Agyrta, ὁ ἀγύρτης, Suid.

Ah, αἶ, ah miser! ah miserum! αἶ τάλαν! Aristoph.

Ahenarius, sc. faber, ὁ χαλκεὺς, έως, Aristot.

Aheneus, χάλκεος, *contr.* χαλκȣς, ῆ, ȣν, Xen.

Ahenum, i. e. vas aheneum, τὸ χαλκεῖον, Xen.

Ahenus, idem quod *Aheneus*.

Aio, φημὶ, Æschin.

Ala, τὸ πτερὸν, ȣ, ἡ πτέρυξ, animalis, τȣ ζώȣ, Aristot. hominis sub brachio, ἡ μασχάλη, ης, Xen. pars auris, τὸ ἀντιλόβιον, ȣ, Benz. equitum, ἡ ἴλη, ης, Plut. aciei, τὸ κέρας, ατος, Thucyd. alas addo, πτερόω, navi, τὴν ναῦν, Polyb.

Alabaster, ὁ vel ἡ ἀλάβαςρος, τὸ ἀλάβαςρον, LXX. N. T. parvus, τὸ ἀλαβάςριον, Poll.

Alabastrites, ὁ ἀλαβαςρίτης, ȣ, Diosc. τὸ ἀλάβαςρον, Herodian.

Alabastrus, idem quod *Alabaster*.

Alacer, ὁ ϗ ἡ πρόθυμος, ad aliquid, πρός τι, Aristoph. περί τι, Thuc. ὁρμητικὸς πρός τι, Plut. ὁ ϗ ἡ εὔθυμος, ἀκραιφνής.

Alacre, προθύμως, Xenoph. confer *Alacriter*.

Alacritas, ἡ προθυμία, Dem. ἡ ἑτοιμότης, id. ἡ φιλοπραγμοσύνη, id.

Alacriter, προθύμως, Dem. εὐθύμως, Xen. ἑτοίμως, Dem. προχείρως, Isocr.

Alapa, ὁ κόλαφος, Epicharm. τὸ ῥάπισμα, N. T. alapam infligo alicui, ῥαπίζω τινὰ, Dem. παίω κατὰ κόρης τινὰ, παίω πὺξ τὸ ςόμα τινὸς, Greg. alapis cædor ab aliquo, ῥαπίζομαι ὑπό τινος, Luc.

Alaris, e, πτέρινος, ίνη, ινον, Aristoph.

Alatus, πτερυγωτὸς, ἡ, ὸν, Aristoph. πτερωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Alauda, ἡ κορυδαλὸς, ȣ, Theocr. ὁ κόρυδος, ȣ, id. ἡ κορυδαλλὶς, ίδος, id. ἡ κόρυς.

Albarium, ἡ κονία, Ægin. opus albarium seu calce inductum, τὸ κονίαμα, Theophr. opere albario induco, κονιάω, Aristot. albario opere inductus, κονιατὸς, ἡ, ὸν, Theophr.

Albatus, λελευκωμένος, ένη, ένον.

Albedo, ἡ λευκότης, ητος, Aristot.

Albeo, λευκαίνομαι, Theophyl.

Albico, ὑπολευκαίνομαι.

Albidus, ὁ ϗ ἡ ὑπόλευκος, ȣ, Diosc.

Albo,

Albo, λευκόω, vel λευκόομαι, Xenoph. λευκαίνω, ὑπολευκαίνω.
Albucum, ὁ ἀσφόδηλος.
Albugo, τὸ λεύκωμα, Diosc. oculorum morbus, ἡ λεύκωσις, id.
Albulus, ὁ ϗ ἡ ὑπόλευκος, ε, Diosc.
Album, i. e. tabella albo colore inducta, τὸ γραμματεῖον, τὸ λεύκωμα, Dem. in album referre, ἀναγράφειν εἰς λεύκωμα, id.
Albumen, τὸ λεύκωμα, Diosc. τὸ λευκὸν, τε ὠε.
Alburnum, τὸ ςέαρ δένδρε, id.
Albus, λευκὸς, ἡ, ὸν, Dem. ἀργήεις, ἐσσα, εν, Lucian. ἀργὸς, Hom.
Alcyon, vide *Halcyon*.
Alea, ἡ κυβεία, Xen. et pro lusu aleæ, Aristot. alea ludo, κυβεύω, Plut. διακυβεύω, id. alea feliciter ludo, εὐκυβεύω, Polyb. alea infeliciter ludo, δυσκυβεύω, id. alea consumo seu disperdo, καταχυβεύω, Lysias. alea cum alio ludo, συγκυβεύω, Plut. jacio aleam seu periculum adeo, ἐκκυβεύω, Polyb.
Aleator, ὁ κυβευτὴς, ε, Xen. peritus, ὁ κυβευτικὸς, ε, Plato.
Aleatorius, κυβευτικὸς, ἡ, ὸν, Plat. consessus, seu locus ubi alea luditur, τὸ κυβευτήριον, id. τὸ κυβεῖον, Æschin.
Ales, ἡ ὄρνις, ιθος. Confer *Avis*.
Alesco, πληθύνομαι, Arist.
Alga, τὸ φῦκος, εος, Theophr. τὸ φυκίον, ε, Plut. τὸ βρύον.
Algeo, ῥιγόω, Lucian. ψύχομαι, Athen.
Algidus, κρυερὸς, ρὰ, ρὸν, Herodian.
Algificus, ψυχοποιός.
Algor, ὁ κρυμὸς, ε, Alciphr. τὸ κρύος, εος, Lucian. τὸ ῥῖγος.
Algosus, ὁ ϗ ἡ φυκώδης, εος.
Alias, ἄλλοτε, quam nunc, ἢ νῦν, Lucian. alias rebus secundis, alias adversis uti, τότε μὲν εὖ, τότε δὲ φαύλως πράττεσθαι, Dem. sit alias miser, alias beatus, γένοιτο ὅτε μὲν εὐδαίμων, πάλιν δὲ ἄθλιος, Aristot. alias ambitiosum laudamus, alias non ambitiosum, ἔςιν ὅτε μὲν ἐπαινῦμεν τὸν φιλότιμον, ἔςι δ' ὅτε τὸν ἀφιλότιμον, id. nec alias unquam volui dicere, ἔτ' ἄλλοτε πώποτε εἰλόμην λέγειν, Dem.
Alibi, ἄλλοθι, Dem. ἑτέρωθι, id. ἀλλαχῆ, Xen. alibi nusquam, ἄλλοθι ἐδαμε, Dem.
Alica, ὁ χόνδρος, ε, Galen.
Alicubi, πε, testatus est quis alicubi, διεμαρτύρατο δέ πε τις, N. T. ἔςιν ε.
Alicunde, ποθὲν, Aristot.
Alienatio, ἡ ἀλλοτρίωσις, Thuc. ἀπαλλοτρίωσις, Arist. mentis, ἡ ἀλλοτριότης, Plato.
Alienatus, ἀπαλλοτριωμένος, ένη, ένον, ab ἀλλοτριόω, Dem.
Alienigena, ὁ ἀλλόφυλος, ε, Dem. ὁ ἀλλογενὴς, έος, N. T. ὁ ἀλλοδαπὸς, ε, Xen.
Alienigenus, ὁ ϗ ἡ ἀλλογενὴς, έος, N. T.
Alieno, ἀλλοτριόω, ab aliquo, τινὸς, Dem. civitatem ab aliquo, τὴν πόλιν τινὸς, Thuc. ἀπαλλοτριόω, Arist.
Alienus, ἀλλότριος, ία, ιον, non aliena, sed propria urbs, μὴ ἀλλοτρία, ἀλλ' οἰκεία πόλις, Æschin. alienum a suis moribus, ἀλλότριον τε ἑαυτε τρόπε, Dem. alieno animo esse ab aliquo, ἀλλοτρίως ἔχειν, vel διακεῖσθαι πρός τινα, Isocr. Dem. alieno, i. e. inimico animo esse erga aliquem, δυσμενῶς, κακῶς, χαλεπῶς, ἀπεχθῶς, ἐχθρῶς ἔχειν, seu διακεῖσθαι, seu διατίθεσθαι, πρός τινα, vel τινι, Dem. Isocr. Plat. alienum a proposito dicere, ἔξω τε πράγματος λέγειν, Lycophr. ἔξω τε σκοπε ἰέναι, Polyb.
Aliger, πτερωτὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ πτεροφόρος.
Alimentum, ἡ τροφὴ, alicui præbere, τὴν τροφὴν παρέχειν τινὶ, Aristot. alimentum præbens, τρόφιμος, ίμη, ιμον, Theophr. alimento abundans, ὁ ϗ ἡ τροφώδης, εος, Aristot. βρῶμα.
Alio, ἄλλῃ, discesserunt, ᾤχοντο, Xenoph. alio navigare, ἄλλοσε πλεῖν, Dem. alio quis verberet, ἑτέρωσέ τις πατάξῃ, id. alio quopiam, ἄλλοσέ ποι, idem.
Alioqui, ἄλλως, alioqui honestus, τἄλλα καλὸς, Aristoph. quietus, sed alioqui non improbus, ἀπράγμων, ἄλλως δ' ὁ πονηρὸς, Dem. sin minus, ἐπεὶ, alioqui tu dicito, ἐπεὶ σὺ εἶπε, Plato. alioqui dixissem vobis, εἰ δὲ μὴ εἶπον ἂν ὑμῖν, N. T.
Aliorsum, ἄλλοσε, ἑτέρωσε.
Alipes, πτερόπες.
Aliqua, πῆ, Aristot.
Aliquamdiu, πρὸς ὥραν, secessit, i. e. ad tempus, ἐχωρίσθη, N. T. χρόνον τινὰ, ἀνὰ χρόνον, ἐπὶ χρόνον.
Aliquando, ποτὲ, eramus, ἦμεν, Dem. vos contristaturum esse, ποθ' ὑμᾶς λυπήσειν, id. ἔςιν ὅτε, ἐσθ' ὅτε, ἔςιν ὅπε, ut, aliquando, i. e interdum animo concidunt, ἀθυμεσιν ἔςιν ὅτε, Viger.
Aliquantillum, ἐπὶ μικρόν.
Aliquantisper, ὀλίγον χρόνον, δι' ὀλίγε χρόνε.
Aliquanto, ποσόν τι, Herodot.
Aliquantulum, ὀλίγον, ἐπὶ μικρόν.
Aliquantum, ἐπὶ ποσὸν, ποσῶς.
Aliquantus, ποσὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Aliquatenus, μέχρι τινὸς, ἀπὸ μέρες, N. T.
Aliquis, aliqua, aliquid, vel aliquod, τὶς, τὶ, *Gen.* τινὸς, si quis, i. e. aliquis, hostem aliquem viderit, εἴπε τὶς τινα ἴδοι ἐχθρὸν, Thuc. ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα, inimicus aliquis, δεῖνα ἐχθρὸς, Dem.
Aliquispiam, idem quod *Aliquis*.
Aliquo, ποῖ, Aristoph. ὅποι, id. ἔςιν ὅποι, ἐνιαχε, Hesych.
Aliquorsum, idem quod *Aliquo*.
Aliquot, τινὲς, τινά· ἔνιοι, ιαι, α, Plut.
Aliquoties, ἐνίοτε, Plato.
Aliter, ἄλλως, Aristot. facere, ἄλλως πῶς ποιεῖν, Xenoph. ἄλλῃ, non aliter mihi videtur, ἐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ, Plato aliter habere, ac, ἄλλως ἔχειν, ἢ ὡς, Xenoph.
Aliunde, ἄλλοθεν, prospiciendum est, δεῖ σκοπεῖν, Dem. advenire, ἐπελθεῖν, Isocr. ἑτέρωθεν ἀφίκεσθαι, Æl. accersere, ἄλλοθέν ποθεν πορίζειν, idem.
Alius, ἄλλος, η, ο, Plat. ἕτερος, έρα, ερον, Dem. alius quispiam, ἄλλός τις, Xen. si quisquam alius, εἴ τις ἄλλος, Isocr. alia aliis jucunda sunt, ἕτερα ἑτέροις ἔςιν ἡδέα, Aristot. aliud noctua, aliud cornix sonat, ἄλλο γλαὺξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται, Proverb. alii vincuntur, alii vincunt, οἱ μὲν ἡττῶνται, οἱ δὲ νικῶσι, Dem. alii scribunt, alii verberant, alii clamant, alii audiunt, οἱ μὲν γράφεσιν, οἱ δὲ τύπτεσιν, ἕτεροι δὲ βοῶσιν, ἄλλοι δέ τινες ἀκέεσι, Isocr. nihil aliud quam quod, μηδὲν ἄλλο πλὴν ὅτι, Isocr. nihil aliud quam ut, μὴ ἄλλο μηδὲν πλὴν ὅπως, Dem. nihil aliud possunt quam insidiari, ἐδὲν ἄλλο ἢ φενακίζειν δύνανται, Isocr. alius a me, sive alius quam ego, ἄλλος παρ' ἐμὲ, ἄλλος ἢ ἐγὼ, ἄλλος ἀντ' ἐμε, alius atque alius, ἀλλοῖος, οία, οῖον, Thuc. alius post alium εἰς καθ' εἷνα, exibant, ἐξήρχοντο, N. T.
Allabor, προσπίπτω, Aristot.
Allaboro, πονέω. Confer *Laboro*.
Allævo, ἐπιλεαίνω, Plut.
Allambo, ἐπιλείχω.
Allamentor, ἐποιμώζω, alicui, τινὶ, Lucian. ad aliquid, πρός τι, id.
Allatro, προσυλακτέω.
Allatus, προσενεχθεὶς, εῖσα, ὲν, ἐνεχθεὶς, εῖσα, ὲν, N. T.
Allaudo, ἐπαινέω, Dem.
Allectatio, i. e. pertrectatio, ἡ ἐπαγωγὴ, Plato.
Allecto, ἐπάγομαι, Dem.
Allector, qui alium allicit, ὁ ἐπαγωγεὺς, έως.
Allegatio, ἡ ἐπαγωγὴ, ῆς, testis, μάρτυρος.
Allego, as, ἐπάγομαι, testem, μάρτυρα, Dem. Homerum, Ὅμηρον, Aristot. leges, προβάλλομαι τὲς νόμες, Gregor. ἐγκρίνω, Aristid. προφέρω, Xen. παραπέμπω.
Allego, is, καταλέγω, aliquem, ἐπιλέγω τινὰ, ibid. mihi collegam, προσαιρέομαί μοι συνάρχοντα, Plut. Rhetor.
Allegoria, ἡ ἀλληγορία, ας.
Allegorice, ἀλληγορικῶς, significo, dico, interpretor, ἀλληγορέω, ῶ, Rhetor.
Allegoricus, ἀλληγορικὸς, ἡ, ὸν, Hermog. allegorica interpretatio, τὸ ἀλληγόρημα, ατος.
Allevamentum, et Allevatio, ἡ ἀνακέφισις.
Allevo, i. e. sursum tollo, αἴρω, manus, τὰς χεῖρας, Aristoph. vocem, ἐπαίρω τὴν φωνὴν, Dem. i. e. leviorem facio, κεφίζω, navem, frumentum ejiciens, τὸ πλοῖον, τὸν σῖτον ἐκβαλλόμενος, N. T. ἐπικεφίζω, Philo. ἐλαφρύνω, LXX.
Allex, ἐπάγων, εσα, ον.
Alliaris, σκοροδομητὸς, ἡ, ὸν, Aristoph.
Alliatus, σκοροδωτὸς, ἡ, όν.
Allicio, ἐπάγομαι, aliquem, τινὰ, Dem. δημαγωγέω τινὰ, Plut. aliquem sermone, πείθω τινὰ λόγῳ, Xen. mercede, μισθῷ, Thuc. ad colloquendum, ἀποςοματίζω τινὰ, N. T.
Allido, ἐδαφίζω, aliquid alicui, τὶ ἐπί τινι, LXX. ῥάσσω τι εἴς τι, Dem. petris, προσράσσω πρὸς ταῖς πέτραις, Alciphr. προσκρέω, προσκόπτω, Naz.
Allietum, ὁ σκοροδὼν, Hesych.
Alligatio, ἡ πρόσδεσις, εως, ἡ κατάδεσις, εως.
Alligator, ὁ προσδέτης.
Alligatura, ἡ κατάδεσις, εως.
Alligatus, a, um, προσδεδεμένος, ένη, ένον, a προσδέω, Plut. item πρόσδετος, Ep.
Alligo, προσδέω, Plut. aliquid alicui, περιάπτω τί τινι, Diosc. προσάπτω τί τινι, Lucian. ἐξάπτω τί τινι, id. ἀπαρτάω τι ἔκ τινος, id. item ἐξαρτάω, Herodian.
Allino, ἐπιχρίω, Lucian. item καταχρίω, Cal.
Allisio, ἡ πρόσκρεσις, εως, ἡ πρόσραξις, εως, ἡ ἐπίτριψις, εως, LXX.
Allium, τὸ σκόροδον, Aristoph. τὸ σκόρδον, Dioscor. allio pasco seu cibo, σκοροδίζω, Aristoph. allii caulis, τὸ σκορόδιον, id.
Allocutio, τὸ πρόσφθεγμα, Eurip. ἡ πρόσρησις, Plut. τὸ πρόσρημα, Aristid. τὸ προσφώνημα, Dem. ἡ προσφώνησις, Plut. ἡ προσαγόρευσις.
Alloquium, idem quod antecedens, *Allocutio*.
Alloquor, προσφωνέω, obvios, τὲς ἀπαντῶντας, Isocr. aliquem, προσερέω τινὰ, id. blandius, προσειπόν τινα οἰκειότερον, id. προσαγορεύω, προσλαλέω, Luc. ἐπαυδάω.
Allubesco, ἐπαρέσκω.
Alluceo, ὑπερλάμπω.
Allucinatio, ἡ παράβλεψις, ἡ ἀμβλυωπία, Hipp.
Allucinor, παραβλέπω, Lucian. ἀμβλυωπέω, ῶ, Hippocr.
Alludo, προσπαίζω, alicui, τινὶ, Plat. ad Euripidem, αἰνίττομαι εἰς Εὐριπίδην, Schol. Aristoph.
Alluo, προσκλύζω, ἐπικλύζομαι.
Alluvies, ἡ πρόσκλυσις, εως.
Almus, τρόφιμος, ίμη, ιμον, Diosc. ζείδωρος, ον.
Alnus, ἡ κλήθρα, ας, vel κλήθρη, ης, Theophr. ἡ αἴγειρος.
Alo, τρέφω, aliquem, τινὰ, Dem. aliquos meis sumptibus, τινὰς ταῖς ἐμε δαπάναις διατρέφω, Isocr. familiam panificio, ἀπὸ ἀρτοποιίας διατρέφω τὴν οἰκίαν, Synes. alo clam, ὑποτρέφω, Galen. alo una cum, συντρέφω, Plut. alo juxta equos, παρατρέφω ἵππες, idem.
Aloe, ἡ ἀλοή.
Alpha, τὸ Ἄλφα.
Alsiosus, ὁ ϗ ἡ κρυώδης, εος, κρυερὸς, ρὰ, ρόν.
Alsius, idem quod *Alsiosus*.
Altare, ὁ βωμὸς, Herodian. τὸ θυσιαςήριον.
Alte, ὕψε, ὑψηλῶς, repetere, ἄνωθεν ἄρχεσθαι, Aristot. πόῤῥωθεν ποιεῖσθαι τὴν ἀρχὴν, Isocr.
Alter, ἄλλος, alter ipse, ἄλλος αὐτὸς, Aristot. alter alterum accusat, κατηγορεσιν ἀλλήλων, Isocr. ἕτερος, έρα, ερον, alter stans super altero, ὁ ἕτερος ἐπὶ τε ἑτέρε ἑςηκὼς, Xen. alter alteri præstat, ἕτερος ἑτέρε προφέρει, Thuc. alter scribit, alter discit, ὁ μὲν γράφει, ὁ δὲ μανθάνει, duo vero et ea magna, alterum quidem, quod——alterum vero, quod, δύο δὲ ϗ μεγάλα, ἓν μὲν, ὅτι——ἕτερον δὲ, ὅτι, Dem. duobus periculis propositis, necesse est alterum subire, δυοῖν κινδύνοιν ὑποκειμένοιν, ἀναγκαῖον ἐςι θατέρε μετασχεῖν, Lycophr.
Alteratio, ἡ ἑτεροίωσις, εως, Aristot. ἡ ἑτέρωσις, εως, ἡ ἀλλοίωσις, εως, Polyb.
Altercatio, ἡ ἔρις, ιδος, Xen. ἡ ἀντιλογία, Dem.
Altercator, ὁ ἐριςὴς, ε.

Altercor, ἐρίζω, de re aliqua, περί τινος, Isocr. διαδικάζομαι ὑπέρ τινος.
Alternatim, ἀμοιβαίως, ἐναλλὰξ, Aristot. ἐπαλλὰξ, Xen.
Alternatio, ἡ ἐπάλλαξις, Aristot. ἡ ἀμοιβὴ, Plato.
Alterne, idem quod *Alternatim*.
Alterno, ἀμείβομαι, παραλλάττω, aliquid, τὶ, Aristot. ἐπαμφοτερίζω.
Alternus, ἀμοιβαῖος, αία, αῖον, vel ὁ ϗ ἡ ἀμοιβαῖος, ου.
Altero, ἑτερόω, ῶ, ἑτεροιόω, ῶ, Philo. ἀλλοιόω.
Alteruter, ἑκάτερος, έρα, ερον, Thuc. alterutra vice, ἑκατεράκις, Xen. alterutra a parte, ἑκατέρωθεν, Herodian. alterutra in parte, ἑκατέρωθι, alterutro modo, ἑκατέρως, alterutram in partem, ἑκατέρωσε.
Altilis, e, θρεπτὸς, ἡ, ὸν, Poll. ὁ τροφίας, Aristot. σιτιστὸς, ἡ, ὸν, N. T. item τρόφιμος.
Altisonus, ὁ ϗ ἡ ὑψήχης.
Altitudo, τὸ ὕψος, εος, Thuc. ἡ ὑψηλότης.
Altivolus, ὁ ὑψιπέτης.
Altius, ὑψηλότερον, altius repetere orationem, ἄρχεσθαι λόγου ἄνωθεν, Dem.
Altor, ὁ τροφεὺς, έως, Plato. et altrix, ὁ ϗ ἡ τιθηνός.
Altrinsecus, ἑτέρωθεν.
Altrix, ἡ θρέπτρια, ἡ θρέπτειρα, Eurip. ἡ τροφὶς, ίδος, Plato.
Altus, ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, thronus altissimus, θρόνος ὑψηλότατος, Isocr. μετάρσιος, ία, ιον, id. ὁ ϗ ἡ μετέωρος, ου, id. ἄκρος, α, ον, mons altissimus, ὄρος ἀκρότατον, id. ex alto, ἀφ' ὑψηλοῦ, Lucian. ἀπὸ τοῦ μετεώρου, sc. τόπου, Thuc. αἰπὺς, εῖα, ὺ, Hom.
Alveare, ἡ κυψέλη, ης, Plut. τὸ σίμβλον, τὸ σμῆνος.
Alveolus, τὸ κυττάριον.
Alveatus, ὁ ϗ ἡ κυτώδης.
Alveus, ἡ χαράδρα, ας, facere alveum per suum fundum, ποιεῖν χαράδραν διὰ ἰδίων χωρίων, Dem. porrigere alveum, παραδιδόναι χαράδραν, idem: accipere, λαμβάνειν· excipere, δέχεσθαι· obstruere, ἀποικοδομεῖν· alveum, χαράδραν, id.
Alvinus, κοιλιακὸς, ἡ, ὸν.
Alumen, ἡ στυπτηρία, ας, Diosc.
Aluminosus, ὁ ϗ ἡ στυπτηριώδης, εος, Gal.
Alumna, ἡ θρεπτὴ, ῆς.
Alumnus, τὸ θρέμμα, ατος, Plato. ὁ θρεπτὸς, οῦ, Poll. ὁ τρόφιμος, Opp.
Alutarius, ὁ βυρσοδέψης, ου, Aristoph.
Alvus, ἡ κοιλία, ας, Aristot. alvi solutio, ἡ κοιλιολυσία, ας, alvum exonero, ἀποπατέω, Aristoph. ἀποσκευάζομαι, Poll.
Amabilis, ὁ ϗ ἡ ἐράσμιος, ου, Plut. ζηλωτὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Amabilitas, τὸ ἐράσμιον, ου· ἡ φιλότης, ητος.
Amabiliter, ἐρασμίως, ἀγαπητῶς, Plato.
Amabo, πρὸς θεῶν!
Amandatio, ἡ ἀπόπεμψις, εως, Dem. ἡ ἀποπομπὴ, ῆς, Æschin.
Amando, ἀποπέμπω, aliquem, τινὰ, Æschin. ἀποστέλλω, Thucyd. ἀποσκευάζομαι.
Amanter, φιλικῶς, Xen. φιλίως, Thuc.
Amanuensis, ὁ ὑπογραφεὺς, έως, Synes.
Amaracus, ὁ ἀμάρακος, τὸ ἀμαρακὸν, σάμψυχον.
Amare, πικρῶς, Dem.
Amaresco, πικραίνομαι, Philo.
Amarities, ἡ πικρότης, Plut. ἡ πικρία, id.
Amaritudo, idem quod antecedens *Amarities*.
Amarulentus, πικρὸς, ρὰ, ρὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ ἔμπικρος, ου, Diosc. ὁ ϗ ἡ κατάπικρος, ου, LXX. ὁ ϗ ἡ ἐχεπευκής.
Amarus, idem.
Amasia, ἡ ἀγαπωμένη, Athen. ἡ ἐρωμένη.
Amasius, ὁ ἀγαπώμενος, Luc. ὁ ἐρώμενος, Plut.
Amatio, ὁ ἔρως, ωτος, pulchrarum, τῶν καλῶν, Lucian. φιλότης, ητος, Plato. ἡ στοργὴ, ῆς, Herodian. ἡ φίλησις, εως, Aristot.
Amator, ὁ ἐραστὴς, οῦ, Dem. virginis, παρθένου, Luc. gloriæ, δόξης, Plut. facinorum, πονηρῶν πραγμάτων, Aristoph. ὁ φιλικὸς, οῦ, Aristot.

Amatorie, ἐρωτικῶς, Xenoph.
Amatorius, ἐρωτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Amatrix, ἡ ἐράστρια, ας, Poll.
Ambages, ἡ περιαγωγὴ, ῆς, Aristot. ἡ διέξοδος, ὁ γρῖφος, ambagibus verborum uti, πολυλόγον εἶναι, ἀμφιλογία.
Ambagiosus, ὁ ϗ ἡ περίπλοκος, γριφώδης.
Ambedo, περιέδω, ossa, περιτρώγω τὰ ὀστᾶ, Luc.
Ambesus, a, um, περιτρωγεὶς, a περιτρώγω, Lucian. περιφαγείς.
Ambidexter, ὁ ϗ ἡ ἀμφιδέξιος, ου, Hippocr. ὁ ϗ ἡ περιδέξιος, Aristoph. ὁ ϗ ἡ ἀμφοτεροδέξιος, LXX.
Ambigo, περιάγω, Plato, i. e. dubito, ἀπορέω, id. de re aliqua, ἀμφισβητέω τινὶ, Aristot. ἀμφιγνοέω περί τινος, Isocr. ἐπί τινος, Plato. ἐπαμφοτερίζω, Isocr. ἀμφιβάλλω, Greg.
Ambigue, ἀμφιβόλως, Athen.
Ambiguitas, ἡ ἀμφιβολία, ἡ ἀμφιλογία.
Ambiguus, ὁ ϗ ἡ ἀμφίβολος, sermo, λόγος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀμφίλογος, ου, Xen.
Ambio, περιζώννυω, περιβάλλω, urbem muro, τῇ πόλει τεῖχος, Arist. urbem exercitu, κυκλόω πόλιν στρατοπέδῳ, Gregor. i. e. peto consulatum, παραγγέλλω τὴν ὑπατείαν, Plut. puellam, μέτειμι κόρην, Isocr. honores, σπουδαρχέω, ῶ, Aristot. φιλοτιμέομαι, imperium, μνηστεύομαι μοναρχίαν, Plut.
Ambitio, ἡ περίοδος, ου, Aristot. honorum, ἡ σπουδαρχία, ας, ἡ φιλοτιμία, ας, Herodian. ἡ φιλοδοξία, ας, Hippocr.
Ambitiose, φιλοτίμως, Dem. φιλοδόξως.
Ambitiosus, ὁ ϗ ἡ φιλότιμος, ου, Plato. ὁ ϗ ἡ φιλόδοξος, ου, Herodian.
Ambitus, ὁ περίβολος, ου, Thuc. ἡ περίοδος, ου, Aristoph. ὁ γῦρος, ου, Plut. ὁ κύκλος.
Ambo, ἄμφω, ambabus manibus aliquid facere, ποιεῖν τι ἀμφοῖν, vel ἀμφοτέραις, sc. χερσὶ, quod χερσὶ tamen etiam addi potest.
Ambrosia, ἡ ἀμβροσία, ας.
Ambulacrum, ὁ περίπατος, ου, Plut.
Ambulatio, ἡ βάδισις, ὁ περίπατος, ου, ad mare jucundissima, ὁ παρὰ θάλασσαν ἥδιστος, Plut.
Ambulator, ὁ περιπατητικός.
Ambulatorius, πορευτικὸς, ἡ, όν.
Ambulo, περιπατέω, i. e. incedo, βαδίζω πρός τινα, βαίνω, Dem. προβαίνω, id. pedibus per mare, πεζεύω διὰ θαλάττης, Isocr.
Amburo, περικαίω, Theophr. περιφλέγω.
Ambustio, ἡ περίκαυσις, εως.
Ambustus, περικαυθεὶς, περικεκαυμένος, ένη, ένον, περιφλεγμένος, ένη, ένον, Herodian.
Amens, ὁ ϗ ἡ ἄνοος, contr. ἄνους, sermo, λόγος, Plato. ὁ ϗ ἡ, ἔκφρων, ονος, Dem.
Amenter, ἐκφρόνως, Suid.
Amentia, ἡ ἄνοια, Plato. ἡ παράνοια, Dem. ἡ ἀπόνοια, Isocr. ἡ ἀφροσύνη, Sol.
Amento, ἀμματίζω, Hesych. jaculum, ἐναγκυλέομαι τὸ ἀκόντιον, Plut.
Amentum, τὸ ἄμμα, τὸ ὄχανον, Lucian. ἡ ἀγκύλη, ης, Strabo, habens hastam, τὸ μεσάγκυλον δόρυ, Arrian.
Ames, ἡ στάλιξ, ἰξευτικὸς κάλαμος.
Amethystus, ἀμέθυστος.
Amica, ἡ φίλη, ης, N. T. i. e. scortum, ἡ ἑταίρα, ας, Dem.
Amicabilis, φιλικὸς, ἡ, ὸν, Lucian. φίλιος, ία, ιον, Xenoph. ἀγάπητος, η, ον.
Amice, φιλικῶς, Xenoph. φιλίως, Thuc. προσφιλῶς, Xenoph. εὐμενῶς, Dem.
Amicio, περιβάλλω, chlamyde, χλαμύδι, Herodian. veste, ἐνδύω ἐσθῆτα, Diosc. aliquem palliolo, περιστέλλω τινὰ τριβωνίῳ, Plut. veste, ἀμφιεννύω.
Amiciter, idem quod *Amice*.
Amicitia, ἡ φιλία, cum aliquo, πρός τινα, Dem. fidissima, πιστοτάτη, Isocr. paterna, πατρικὴ, Dem. sive familiaritas, consuetudo, ἡ οἰκειότης, Dem. sive conversatio, ἡ συνήθεια, Isocr. ἡ ὁμιλία, Dem. ἡ διατριβὴ, Isocr. ἡ συνουσία, idem, et hospitium, φιλία ϗ ξενία, Dem. et societas, φιλία ϗ συμμαχία, et conversatio, συνουσία ϗ διατριβὴ, amicitiam alicujus expetere, ἐπιθυμεῖν φιλίας τινός· comparare, κτήσασθαι φιλίαν τινός· renovare, ἀνανεοῦσθαι φιλίαν· confirmare, βεβαιοῦν τὴν οἰκειότητα· dissolvere cum aliquo, διαλύειν φιλίαν πρός τινα, id.

Amictus, ἠμφιεσμένος, ένη, ένον.
Amictus, τὸ περίβλημα, ατος. Confer *Indumentum* et *Vestitus*.
Amicula, τὸ ἱμάτιον.
Amicus, i, ὁ φίλος, Dem. ὁ ἑταῖρος, id. ὁ ἀναγκαῖος, idem, et propinquus, φίλος ϗ συγγενὴς, idem, et hospes, φίλος ϗ ξένος, idem, et familiaris alicujus, φίλος ϗ ἐπιτήδειός τινος, idem, et socius, φίλος ϗ σύμμαχος, id. φίλος ϗ ἑταῖρος, id. amicum aliquem habere, φίλον, ἑταῖρον ἔχειν τινὰ, Isocr. alicujus verum esse, φίλον ἀληθινὸν εἶναι περί τινα, Dem. aliquem existimare, φίλον τινὰ ἡγεῖσθαι, Dem aliquem deligere, φίλον αἱρεῖσθαί τινα, id. comparare, φίλον κτᾶσθαι, idem. facere aliquem alicui, φίλον ποιεῖν τινὰ τινι, idem. alicujus fieri, γίγνεσθαι φίλον τινὸς, idem. alicujus esse, φίλον, ἀναγκαῖον, γνώριμον, οἰκεῖον, ἑταῖρον εἶναί τινος vel τινὶ, id. alicujus manere, φίλον τινὸς διαμένειν, Isocr. deserere, ἐγκαταλείπειν, Dem. prodere, προδιδόναι, idem. amicis abundans, ὁ ϗ ἡ πολύφιλος, ου, Aristot. amicorum copia, ἡ πολυφιλία, ας, idem. amicis carens, ὁ ϗ ἡ ἄφιλος, ου, Plato. amicorum penuria, ἡ ἀφιλία, ας, Aristot. amicorum paucitas, ἡ ὀλιγοφιλία, ας, id. amicorum amator, ὁ ϗ ἡ φιλόφιλος, ου, id. amicorum amor, ἡ φιλοφιλία, ας, id.
Amicus, φίλος, η, ον, alicui, τινὶ, Plato. φίλιος, ία, ιον, terra, χώρα, Xen. ὁ ϗ ἡ προσφιλὴς, έος, id.
Amissio, ἡ ἀποβολὴ, ῆς, opum, χρημάτων, ἡ ἀπώλεια, ας, N. T.
Amita, ἡ τιτθὶς, ίδος, Plut. ἡ τοῦ πατρὸς ἀδελφὴ, Isocr.
Amitinus, ὁ ἀνεψιὸς, οῦ, ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιὸς, Isæus.
Amitto, ἀποβάλλω, τὶ, Xen. opes, ἀπόλλυμι τὰ χρήματα, Chrys. gratiam, ἐκπίπτω χάριτος, N. T. i. e. amando, ἀποπέμπω, aliquem, τινὰ, Xen. ἀποστέλλω τινὰ, Thuc.
Amnensis, ποτάμιος, ία, ιον.
Amnestia, ἡ ἀμνηστία, ας, Plut.
Amnicus, ποτάμιος, ία, ιον.
Amnis, ὁ ποταμὸς, οῦ, Dem.
Amo, φιλέω, aliquem toto animo, τινὰ παντὶ θύμῳ, Aristot. hoc plus quam illud, ἀγαπάω τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, Dem. τοῦτο πρὸ ἐκείνου, Plut. aliquem, τινὰ, Isocr. parentes, στέργω τοὺς γονεῖς, Dem. mulierem, ἐράω γυναικὸς, Xen. aliquid valde, ὑπεραγαπάω τι, Herod.
A modo, ἀπὸ τοῦ νῦν, N. T.
Amœne, ἀβρῶς, Eurip. τρυφερῶς.
Amœnitas, ἡ εὐφροσύνη, ἡ ἀβρότης, Xen. ἡ τερπνότης.
Amœnus, τερπνὸς, ἡ, ὸν, ἀβρὸς, ὰ, ὸν, amœnum pratum, λειμὼν, Ælian.
Amolior, ἀπωθέω, bellum, τὸν πόλεμον Dem. calumniam, ἀποτρίβομαι τὴν διαβολὴν, Diodor. avaritiam, ἐκποδὼν ποιοῦμαι τὴν πλεονεξίαν, Plut. lapidem, ἀποκυλίω λίθον, N. T. ἀποσκευάζω, Synes.
Amolitio, ἡ ἄπωσις, εως, ὁ ἀπωσμὸς, οῦ.
Amomum, τὸ ἄμωμον.
Amor, ὁ ἔρως, ωτος, erga pulchras, τῶν καλῶν, Luc. erga orationes, πρὸς τοὺς λόγους, id. sive desiderium alicujus rei, ὁ πόθος τινὸς, Dem. sive cupiditas rerum malarum, ἡ ἐπιθυμία τῶν πονηρῶν πραγμάτων, Isocr. mutuus, ἡ φιλαλληλία, ας, amor sui ipsius, ἡ φιλαυτία, ας, amor inter parentes et liberos, ἡ φιλοστοργία, ας, Athen. ἡ στοργὴ, ῆς, amor fraternus, ἡ φιλαδελφία, ας, N. T. amor hominum, ἡ φιλανθρωπία, ας, ibid. amore carens, ὁ ϗ ἡ ἄστοργος, ου, Athen. amore dignus, ὁ ϗ ἡ ἀξιέραστος, Heliodor.
Amotio, ἡ ἀποκίνησις, εως.
Amotus, ἀποκεκινημένος, ένη, ένον, terminus, ἀποκινηθεὶς ὅρος, Pand.
Amoveo, ἀποκινέω, ῶ, aliquid, τὶ, Pand.
Amphibolia, ἡ ἀμφιβολία, ας, Gramm.
Amphisbæna, ἡ ἀμφίσβαινα.
Amphitheatralis, ἀμφιθεατρικὸς, ἡ, όν.

Amphitheatrum,

Amphitheatrum, τὸ ἀμφιθέατρον, Plut.
Amphora, ὁ ἀμφορεὺς, έως, Diosc. τὸ κεράμιον, Diosc.
Amphoralis, ἀμφοραῖος, αία, αῖον.
Ample, πλατέως, Herod. εὐπόρως, δαψιλῶς.
Amplector, περιλαμβάνω, aliquem, τινὰ, Xenoph. honestam paupertatem, ἀποδέχομαι δικαίαν πενίαν, Isocr. aliquem et osculor, περιβάλλω τινὰ ϰ̀ φιλέω, Plut.
Amplexor, περιπλέκομαι, ulnis, ἀγκαλίζομαι, N. T. ἐναγκαλίζομαι, Gregor. προσαγκαλίζομαι, Plut. ἀσπάζομαί σε.
Amplexus, ἡ περιπλοκὴ, ἡ περίπλεξις, ὁ ἀσπασμός.
Ampliatio, ὁ πλατυσμὸς, ȣ̃, Diosc.
Amplificatio, ἡ ἐπαύξησις, εως, ἡ, παραύξησις, Diosc. ἡ ὑπέρθεσις.
Amplificator, ὁ ἐπαυξητὴς, ȣ̃.
Amplifico, πλατύνω, aliquid, τὶ, N. T. μεγεθύνω, Aphrod. gloriam patriæ, ἐπαυξάνω τὴν πατρίδα, Dem. μεγαλύνω, id. urbem, ποιέω μεγάλην τὴν πόλιν ἐκ μικρᾶς, Isocr. rem familiarem, πλείω ποιέω τὴν ὑπάρχουσαν ȣ̓σίαν, id. aliquid sermone, αἴρω sive ἐπαίρω τι λόγῳ, Dem. laudem, μηκύνω τὸν ἔπαινον, Isocr.
Amplio, i. e. differo, ἀναβάλλω, aliquid, τὶ, Dem. i. e. amplifico. Vide *Amplifico.*
Ampliter, εὐρέως, πλατέως.
Amplitudo, ἡ εὐρύτης, ητος, Galen. ἡ πλατύτης, ητος, Xen. i. e. dignitas, ἡ μεγαλειότης, ητος, τὸ ἀξίωμα, ατος.
Amplius, ἔτι, non amplius puer, ȣ̓ παῖς ἔτι, Dem. non amplius, ȣ̓κ ἔτι. ȣ̓κέτι, Dem. μηκέτι, Isocr. quid amplius? τί πρὸς τέτοις ἔτι; Dem.
Amplus, a, um, εὐρὺς, πλατὺς, εῖα, ὺ, porta, πύλη, N. T. coxendix, ἰσχίον, Xen. ὁ ϰ̀ ἡ εὐμεγέθης, εος, testimonium, μαρτυρία, Dem. μεγαλεῖος.
Ampulla, ἡ λήκυθος, ȣ, Plut. ampullæ verborum, τὰ σομύλματα.
Amputatio, ἡ ἀπόκοψις, εως, ἡ ἀποκοπὴ, ῆς.
Amputo, ἀποκόπτω, collum, τὸν τράχηλον, Plut. extremitates corporis, v. gr. nares, ἀκρωτηριάζω ῥῖνα, Athen. præputium, περιτέμνω, N. T. vites, κλαδάω, κλαδεύω.
Amuletum, τὸ περίαμμα, ατος, contra capitis dolores, τοῖς κεφαλαλγȣ̃σι, Diosc. τὸ ἀλεξιφάρμακον, ȣ, id. φυλακτήριον.
Amurca, ἡ ἀμόργη, ης, Diosc. τὸ ἐλαιότρυγον.
Amussis, ἡ σάθμη, Plut. ad amussim, κατὰ σάθμην, ἐπὶ σάθμην, παρὰ σάθμην, πρὸς σάθμην, ad amussim exigo, σαθμάω, Luc.
Amygdala, ἀμυγδάλη, Diosc. τὸ ἀμύγδαλον, Theophr. ἡ ἀμυγδαλὶς, Plut.
Amygdalinus, ἀμυγδάλινος, ίνη, ινον, oleum, ἔλαιον, Diosc.
Amygdalus, arbor, ἡ ἀμυγδαλέη, *contr.* ἀμυγδαλῆ, ῆς, Diosc. τὸ ἀμύγδαλον, ȣ, LXX.
Amylum, τὸ ἄμυλον.
An, εἰ, considerate, deceat ne hoc facere, σκοπεῖτε, εἰ χρὴ τȣ̃το ποιεῖν, Dem. an, nec, ne, εἰ——ἢ μὴ, Arist. εἴτε——εἴτε μὴ, Dem. an? πότερον; id. ἆρα, Aristoph. an non, πότερον ȣ̓, πότερα ȣ̓, an non putas scire? πότερ' ȣ̓χ' ἡγῇ γινώσκειν; Dem. ἢ ȣ̓, an non vides? ἢ ȣ̓χ ὁρᾷς; Plato. πῶς ȣ̓χὶ, an non justum est? πῶς ȣ̓χὶ δίκαιον; Dem. ȣ̓κ ȣ̃ν, an non absurdum est? ȣ̓κ ȣ̃ν ἄτοπον; Isocr. utrum, an, utrum, an non. Vide *Utrum.*
Anabaptista, ὁ ἀναβαπτιστὴς, ȣ̃.
Anas, atis, ἡ νῆττα, ης, Aristot.
Anatarius, sc. accipiter, ὁ νηττοφόνος, ȣ.
Anaticula, τὸ νήττιον, Athen. τὸ νησάριον, id.
Anatomia, ἡ ἀνατομία.
Anceps, ὁ ϰ̀ ἡ δίσομος, gladius, ῥομφαία, N. T. ὁ ϰ̀ ἡ ἀμφήκης, εος, Aristoph. i. e. dubius, ὁ ϰ̀ ἡ ἀμφίβολος, ȣ. Confer *Ambiguus,* item *Dubius;* negotium anceps, ἰσόῤῥοπον πρᾶγμα, Plato. ancipiti Marte, ἀγχώμαλα, Thuc. qui ancipiti facie est, ἀμφίβολος τὴν ὄψιν, Lucian. ancipiti animo esse, τὴν γνώμην ταλαντεύεσθαι, Gregor. ἐπαμφοτερίζειν, Isocr.
Anchora, vide *Ancora.*
Ancile, idem quod *Ancyle.*

Ancilla, ἡ δέλη, Plut. ἡ θεράπαινα, ης, Dem. ἡ θεραπαινὶς, ίδος, id. ἡ παιδίσκη, id.
Ancillor, δȣλεύω, τινὶ, Xen. ὑπηρετέω.
Ancillula, τὸ θεραπαινίδιον, τὸ παιδάριον.
Ancora, ἡ ἄγκυρα, Plut. εὐνὴ, Hom. i. e. præsidium domus, ἡ ἄγκυρα τȣ̃ οἴκȣ, Lucian. ancoram demittere in mare sive laxare, χαλᾷν τὴν ἄγκυραν, tollere ancoram, αἴρειν τὴν ἄγκυραν, ἀνασπᾶσθαι τὴν ἄγκυραν, Luc. ancora firmo, ἀγκυρόω, ῶ.
Ancora parva, τὸ ἀγκύριον, Lucian.
Ancyle, τὸ ἀγκύλιον, Plut.
Anethinus, ἀνήθινος, ίνη, ινον, unguentum, μύρον, Diosc.
Anethum, τὸ ἄνηθον, Aristoph.
Anfractus, ἡ περίοδος.
Angari, οἱ ἄγγαροι, ων.
Angaria, ἡ ἀγγαρεία, Pandect.
Angario, i. e. ad angariam cogo, ἀγγαρεύω τινὰ εἴς τι, N. T.
Angarius, ὁ ἀγγάριος.
Angellus, i. e. parvus angulus, τὸ γωνίδιον, Lucian.
Angelus, ὁ ἄγγελος, N. T. angelo similis, ὁ ϰ̀ ἡ ἰσάγγελος, ibid.
Angina, ἡ συνάγχη, Ægin. angina exterior, ἡ παρασυνάγχη, id. interior, ἡ κυνάγχη, Hippocr. porcina, ἡ ὑάγχη, pecuniaria, ἡ ἀργυράγχη, ης, Plut.
Angiportus, ὁ ϰ̀ ἡ σενωπὸς ἄμφοδος.
Ango, ἄγχω, aliquem, τινὰ, Lucian. λυπέω τινὰ, N. T. ἀνιάω, θλίβω, angor animo, δυσθυμέομαι, Eurip. δυσθύμως ἔχω, ἀγωνιάω, Plut. i. e. mœreo, ἄχθομαι, ἀδημονέω.
Angor, ἡ ἀδημονία, ας, Plut. ἡ ἀγωνία, ας, Dem. τὸ ἄχθος, ἡ λύπη, μέριμνα.
Anguiculus, τὸ ὀφίδιον, ȣ.
Anguilla, ἡ ἄγχελυς, υος, Aristoph. ἡ ἔγχελις, Lucian.
Anguillaris, ὁ ϰ̀ ἡ ἐγχέλειος, *caro,* κρέας, Aristoph.
Anguillarium, ὁ ἐγχελεὼν, ῶνος, Aristot.
Anguinus, i. e. anguem referens, ὁ ϰ̀ ἡ ὀφιώδης, εος, ad angues pertinens, ὀφιακὸς, ἡ, όν.
Anguis, ὁ ὄφις, εως, Dem. anguibus abundans, ὁ ὀφιώδης, εος, Strabo.
Angularis, γωνιαῖος, αία, αῖον, lapis, λίθος, LXX. ὁ ϰ̀ ἡ γωνιώδης, εος, angularis imus, ἀκρογωνιαῖος, lapis, λίθος, N. T.
Angulatim, in formam anguli, γωνιωδῶς, Eustath.
Angulatus, γεγωνιωμένος, ένη, ένον, Diosc.
Angulosus, ὁ ϰ̀ ἡ γωνιώδης, εος.
Angulus, ἡ γωνία, ας, Plut. angulo carens, ὁ ϰ̀ ἡ ἀγώνιος, ȣ, Theoph. in angulum se colligere, ἀπογωνιȣ̃σθαι, id.
Angustatus, ἐςενωμένος, ένη, ένον, a σενόω, Herodian.
Anguste, σενῶς, ἐςενωμένως.
Angustia, ἡ σενοχωρία, N. T. ἡ σενότης, Herodian. ἡ σένωσις, LXX. spiritus, ἡ ὀλιγοψυχία, LXX. ἡ θλῖψις.
Angusto, σενόω, vel σενόομαι, aliquid, τὶ, Herodian. σενοχωρέω, id. angustor, angustiis urgeor, σενοχωρέομαι, Basil.
Angustus, σενὸς, ἡ, ὸν, via, ὁδὸς, Xenoph. ὁ ϰ̀ ἡ σενόχωρος, ȣ, ὁ ϰ̀ ἡ σενωπός.
Anhelatio, τὸ ἆσθμα, ατος, Galen. ἡ πνευμάτωσις, εως, Ægin.
Anhelo, ἀσθμάζω, Suid. ἀσθμαίνω, Aret. πνευσιάω.
Anhelosus, ἀσθματικὸς, ἡ, όν, ὁ ϰ̀ ἡ πνευματώδης, εος, Galen.
Anhelus, idem quod *Anhelosus.*
Anicula, τὸ γραΐδιον, ȣ, Dem.
Anilis, e, γραϊκὸς, ἡ, όν, ὁ ϰ̀ ἡ γραώδης, εος, fabula, μῦθος, N. T.
Aniliter, γραϊκῶς.
Anima, τὸ πνεῦμα, ατος, Plut. ἡ ψυχὴ, ῆς, Thuc. animam agere, ἐσχάτως διακεῖσθαι, Diodor. animam debere, ψυχὴν ὀφείλειν, anima carens, ὁ ϰ̀ ἡ ἄψυχος, N. T.
Animadversio, ἡ ἐπίςασις, εως, Polyb. i. e. pœna, ἡ κόλασις, Aristot. ἡ ὀργὴ, Dem. i. e. observatio, ἡ αἴσθησις, id.

Animadversor, ὁ κολαςὴς, ȣ̃, Synes.
Animadverto, i. e. observo, sentio, αἰσθάνομαι, Dem. aliquid, προσέχω νȣ̃ν τινι, Isocr. καταvοέω τι, Thuc. i. e. punio, κολάζω, aliquem, τινὰ, Xen.
Animal, τὸ ζῶον, Isocr.
Animalculum, τὸ ζώδιον, Aristot. τὸ ζωδάριον, id. τὸ ζωΰφιον, Athen.
Animalis, *ab animal,* ὁ ϰ̀ ἡ ζωώδης, εος, Synes. ζωϊκὸς, ἡ, όν, historia, ἱςορία, Aristot. *ab anima,* ψυχικὸς, ἡ, όν, Arist.
Animans, anima præditus, ὁ ϰ̀ ἡ ἔμψυχος, Plato.
Animate, ἐμψύχως, Hermog.
Animatio, ἡ ἐμψύχωσις, ἡ ψύχωσις, Greg.
Animatus, ὁ ϰ̀ ἡ ἔμψυχος, ȣ, Plato.
Animitus, ψυχικῶς, contristatus, ἐπιλυπηθεὶς, Apocryph. facere voluntatem Dei, ἐκ ψυχῆς ποιεῖν τὸ θέλημα τȣ̃ Θεȣ̃, N. T.
Animo, ψυχόω, ἐμψυχόω, i. e. fortem facio, θαρσύνω, aliquem ad aliquid, τινὰ ἐπί τι, Dem. προθυμίαν ἐμβάλλω.
Animose, i. e. *fortiter,* μεγαλοψύχως, Dem. προθύμως, i. e. *irate,* θυμικῶς.
Animositas, i. e. *magnanimitas,* ἡ ἐμψυχία, ας, Dem. ἡ εὐτολμία, i. e. *iracundia,* ὁ θυμὸς, ȣ̃, Aristot.
Animosus, i. e. *magnanimus,* ὁ ϰ̀ ἡ ἔμψυχος, ȣ, Thuc. ὁ ϰ̀ ἡ εὔθυμος, ȣ, Aristot. i. e. iracundus, θυμικὸς, ἡ, όν, Plut. ὁ ϰ̀ ἡ θυμώδης, εος, Aristot.
Animula, τὸ ψυχάριον, Plato. τὸ ψυχίδιον, Lucian.
Animulus, τὸ θυμίδιον, Aristoph.
Animus, ὁ θυμὸς, ȣ̃, Dem. ἡ ψυχὴ, Isocr. ἡ φρὴν, ενὸς, Dem. ἡ φρόνησις, τὸ φρόνημα, ὁ νόος, *contr.* νȣ̃ς, id. corpus laboribus, animus doctrina augetur, τὸ σῶμα πόνοις, ἡ ψυχὴ λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε. Isocr. animus cujusque et ingenium, ψυχὴ ἑκάςȣ ϰ̀ φύσις, Dem. mens atque animus, νȣ̃ς ϰ̀ φρένες, Dem. robur animi, ῥώμη τῆς ψυχῆς, Isocr. magnitudinem animi declarare in re aliqua, ἀνδρείαν τῆς ψυχῆς ἐνδείκνυναι ἔν τινι, Dem. habere animum aliquem, ἔχειν ψυχήν τινα, vertere animum ad aliquid, τρέπειν τὴν ψυχὴν πρός τι, id. laborare animo, πονεῖν τῇ ψυχῇ, Isocr. providere aliquid animo, προορᾷν τι τῇ ψυχῇ, id. reputare aliquid animo, ἐπισκοπεῖν τι γνώμῃ, id. animo propensiore esse in aliquid quam, προσέθεσθαί τινι τὴν γνώμην μᾶλλον, ἢ, Dem. advertere animum alicui rei, προσέχειν τὸν νȣ̃ν τινι, Isocr. mutare animum alicujus, μεταλλάττειν τὴν διάνοιάν τινος, Dem. animo non succumbere adversariis, ψυχὴν ȣ̓χ ἡττᾶσθαι τῶν ἐναντίων, idem. delinquit multa animus subversa mente, σφάλλεται πολλὰ ἡ ψυχὴ διαφθειρȣ́σης τῆς διανοίας, Isocr. animi magnitudo, ἡ μεγαλοψυχία, ας, Dem. præstantia, ἡ εὐψυχία, ας, id. animus invictus, ἡ ψυχὴ ἀήττητος, Isocr. magnus et generosus, φρόνημα μέγα ϰ̀ νεανικὸν, Dem. magno et excelso animo præditus, μεγαφρονῶν ϰ̀ διαφέρων, Isocr. virili animo et natura præditus in calamitate, ἀνδρωδῶς διακείμενος ϰ̀ τῆς φύσεως ἀξίως ἐν συμφοραῖς, id. animo magno et humano præditus erga aliquos, μεγαλοψύχως ϰ̀ φιλανθρώπως ἔχειν πρός τινας, Dem. animo efferri propter aliquid, μέγα ἐπί τινι φρονεῖν, Lucian. animum despondere, ἀθύμως διακεῖσθαι, Xen. in animum aliquid induco, ὁρμάω ἐπί τι, Plato. animo deficio, animi deliquium patior, λειποψυχέω, Thuc. animum despondere ob aliquid, ἀθυμεῖν ἐπί τινι, Isocr. animum alicui addere, παρορμᾷν τινα, Plut. θαρσύνειν τινὰ ἐπί τι, Dem.
Anisum, τὸ ἄνισον, Diosc.
Annales, τὰ χρονικὰ, ῶν, Lucian.
Annecto, ἐξάπτω, Lucian. Conf. *Alligo.*
Annellus, τὸ δακτυλίδιον.
Anniculus, qui unius anni est, ὁ ϰ̀ ἡ ἐνιαύσιος, semen, σπέρμα, Theophr.
Anniversarius, ὁ ϰ̀ ἡ ἐνιαύσιος, ȣ, vel ιος, ία, ιον, festum, ἑορτὴ, Herodot. ὁ ϰ̀ ἡ ἐτήσιος, sacrificium, θυσία, Thuc.

Annona, ὁ σῖτος, Thuc. τὰ καθ' ἡμέραν, Isocr. annonæ vilitas, ἡ εὐωνία, ας, annonæ prosperitas, ἡ εὐετηρία, ας, Dem. annonæ penuria, ἡ σπανοσιτία, ας, Xen. ἡ σιτοδεία, ας, Dem. annonæ caritate premi, ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθαι, Isocr. ἐνδεῆ εἶναι τῶν καθ' ἡμέραν, Dem. quum annonæ penuria apud omnes homines esset, σιτοδείας παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γινομένης, id. annonam parvi emere, σῖτον εὔωνον ὠνεῖσθαι, id. annonæ præfectus, ὁ ἀγορανόμος, id. annonæ propola sive flagellator, ὁ σιτοκάπηλος, ου· annona, quæ in foro emitur, ἡ ἀγορὰ, vilis, εὔωνος, Xen.

Annositas, ἡ πολυετία, ας.

Annosus, ὁ ϗ ἡ πολυετὴς, έος, Apocryph. ὁ ϗ ἡ μακρόβιος.

Annotatio, ἡ ἐπισημείωσις, ἡ παρασημείωσις, ἡ σημείωσις, annotationes scribo, ἀποσημειόομαι, Ammon. ἐπισημειόω, ῶ, Plut.

Annoto, ἐπισημειόω, annum, τὸ ἔτος, Plut. κατασημαίνω, Synes. παρασημαίνω, opinionem alicujus, δόξαν τινὸς, Aristot. ἀποσημαίνομαι, aliquem, τινὰ, Xen.

Annuatim, κατ' ἐνιαυτὸν, κατ' ἔτος, ἀνὰ πᾶν ἔτος, καθ' ἕκαστον ἔτος, Isocr.

Annularis, δακτυλιακὸς, ἡ, ὸν, digitus, ὁ δακτυλιώτης, ου, ὁ δάκτυλος παράμεσος.

Annularius, sc. artifex, ὁ δακτυλιογλύφος, ου, Laertius.

Annulus, ὁ δακτύλιος, Plato.

Annumeratus, ὁ ϗ ἡ ἐναρίθμιος, Apocryph. ὁ ϗ ἡ ἐναρίθμητος, ibid. κατηριθμημένος, ένη, ένον, N. T.

Annumero, καταριθμέω, alicui, τινὶ, N. T. me multitudini peccatorum, προσλογίζομαί με ἐν πλήθει ἁμαρτωλῶν, Apocryph. aliquibus, ἔν τισι, ibid. κατατίθημι, Dem.

Annunciatio, ἡ ἐξαγγελία.

Annunciator, ὁ καταγγελεὺς, έως, N. T.

Annuncio, ἀπαγγέλλω, alicui aliquid, τινί τι, Plut. τινὶ περί τινος, id. mala, ἀγγέλλω κακὰ, Dem. quod civitas teneatur ab hostibus, ἀγγέλλω, ὡς ἡ πόλις κατέχεται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, id. civitati victoriam, τὴν νίκην εἰς τὴν πόλιν, Plut. προσαγγέλλω.

Annuo, i. e. nutu significo, κατανεύω, i. e. nutu comprobo, ἐπινεύω, aliquid, τι, Dem. τινὶ, Philo. κατανεύω τι, Lucian.

Annus, τὸ ἔτος, εος, Dem. ὁ ἐνιαυτὸς, ου, Plato. anni sunt trecenti, ex quo venit, ἔτη ἐστὶ τριακόσια, ὅτε ἦλθε, Thuc. annus desiit, sive finitus est, ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν, Xenoph. annorum conversiones, ἐνιαυτῶν περίοδοι, Plat. tempus anni, ὥρα τοῦ ἔτους, Dem. multitudo annorum, πλῆθος ἐτῶν, Isocr. multos annos manere in domicilio aliquo, πολλὰ ἔτη γενέσθαι ἔν τινι οἰκήματι, Dem. non totis annis tredecim, οὐχ ὅλοις τρισὶ ϗ δέκα ἔτεσι, id. integrum annum gerere aliquid, ἐνιαυτὸν ὅλον ποιεῖν τι, id. anni nondum septem sunt, ἔτη οὔπω ἐστὶν ἑπτὰ, id. minor sexaginta annis, ἐντὸς ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς, id. duodeviginti anni sunt, ex quo, δέοντα δυοῖν εἰκοσίν ἐστιν ἔτη, ἐξ ὅτου, undetriginta anni, τριάκοντα ἔτη, ἑνὸς δέοντος· abhinc alter, tertius, quartus annus, δεύτερον, τρίτον, τέταρτον ἔτος τουτὶ, id. anno superiore, πέρυσι, id. anno decimo, ἔτει δεκάτῳ, anno ante excidium, ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως· annos natus viginta, triginta, &c. γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, τριάκοντα· ἐτῶν ὢν εἴκοσι, id. annus nondum septimus abiit, ἔτη οὔπω ἐστὶν ἑπτά· altero quoque anno munus obire, διαλιπόντα ἐνιαυτὸν λειτουργεῖν· sub exitum anni, περὶ λήγοντα ἐνιαυτόν· elapso hoc anno, διελθόντος ἐνιαυτοῦ τούτου· finire annum, ἐξελθεῖν ἐνιαυτόν· omni anni tempore, κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, Æl. decies per annum, δεκάκις τοῦ ἔτους, id.

Annuus, ὁ ϗ ἡ ἐνιαύσιος, ου, induciæ annuæ, i. e. in unum annum durantes, ἐνιαύσιοι ἐκεχειρίαι, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἐπέτειος, Theophr. i. e. qui singulis annis pervenit, ὁ ϗ ἡ ἐπετήσιος.

Anormis, ὁ ϗ ἡ ἀνώμαλος, ου, Theophr.

Anquiro, ἀναζητέω, ῶ, aliquid, τι, Isocr.

Ansa, ἡ λαβὴ, ῆς, Plut. i. e. occasio, ἡ ἀφορμὴ, ῆς, Dem. ansam arripere, λαμβάνειν ἀφορμήν, id. ansam præbere, παρέχειν τινὶ πρόφασιν, id.

Anser, ὁ χὴν, χηνὸς, Aristot.

Anserarius, ὁ χηνοβοσκός.

Anserculus, ὁ χηνίσκος, ου, Lucian. τὸ χηνίον, ου, Athen.

Anserinus, χήνειος, εία, ειον, hepar, ἧπαρ, Athen. χήνεος, έα, εον, Galen. χήνιος, ία, ιον, Dioscor.

Antæ, arum, αἱ παραστάδες, ων, Poll. αἱ παραστάδες.

Ante, πρὸ, *cum Genitivo*, ante ædes, πρὸ δόμων, Eurip. ante fores, πρὸ θυρῶν, N. T. ante orationem, πρὸ τοῦ εἰπεῖν, ib. ante faciem, πρὸ προσώπου, ib. ante meam ætatem, πρὸ ἐμοῦ, Dem. ante pedes, πρὸ ποδῶν, Plato. ante tres annos, πρὸ τριῶν ἐτῶν· ante breve tempus, πρὸ βραχέως χρόνου, πρὸ βραχέως, πρὸ ὀλίγου, πρὸ μικροῦ· ante oculos ponere, πρὸ ὀφθαλμῶν τίθεσθαι, id. ante oculos aliquid habere, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν τι, Plut. ante, i. e. antea, πρότερον, Dem. τὸ πρότερον, Isocr. ante ——, nunc vero, πρότερον μὲν, νῦν δὲ, ibid. paullo ante, μικρῷ πρότερον· antequam audiverim, πρὸ τοῦ ἀκοῦσαι, Xen. πρότερον ἢ, Dem. πρότερον, πρὶν, ἢ, Lycophr. uno anno ante excidium, ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως· neque ante, neque post, οὔτε πρότερον, οὔτε ὕστερον, id. ante solis ortum, πρὶν ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχῃ, Æschin. ante solis occasum, πρὸ ἡλίου δεδυκότος, idem; ante omnia fac, περὶ παντὸς ποιοῦ, Isocr.

Antea, πρότερον. Confer antecedens *Ante.*

Anteactus, προγεγενημένος, ένη, ένον· anteacta vita, ὁ παρεληλυθὼς, vel ὁ βεβιωμένος βίος, Dem.

Anteambulo, onis, ὁ πρόπομπος, ου, Xenoph. ὁ προηγεμὼν, όνος, Dem.

Antecapio, προλαμβάνω. Vide *Anticipo.*

Antecedens, προεστὼς, ἡγούμενος, ένη, ενον.

Antecedo, προέρχομαι, Xen. προγίνομαι, Thuc. προάγω, aliquem, τινὰ, N. T. προπορεύομαι, Xen. προηγοῦμαι, Aristoph.

Antecello, προέχω, aliquem honoribus, τινὸς τιμαῖς, Isocr. ὑπερβάλλομαι, aliquem industria, τινὰ τῇ φιλοπονίᾳ, Xen. διαφέρω, omnes laude rei bellicæ, πάντων τὰ πολεμικὰ, Lucian. ὑπερέχω, bona spe, σπουδαίαις ἐλπίσι, Isocr. ὑπερτείνω, numero amicorum, ταῖς πολυφιλίαις, Arist. πρωτεύω, virtute cives, ἀρετῇ τῶν πολιτῶν, Isocr. προΐσταμαι.

Antecessio, ἡ προέλευσις, εως.

Antecessor, ὁ πρόδρομος, ὁ προηγητὴς, οῦ, ὁ προηγούμενος.

Anteeo, πρόειμι, i. e. antecello. Vide *Antecello.*

Antefero, προτιμάω, ῶ, justitiam regno, τὴν δικαιοσύνην τῆς βασιλείας, Plut. virum modestum diviti, προκρίνω τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου, id. gloriam pecuniæ, ἀγαπάω δόξαν ἀντὶ χρημάτων, Dem. δόξαν μᾶλλον, ἢ χρήματα, Plut. bellum paci, αἱρέομαι πόλεμον πρὸ εἰρήνης, Plato. honestatem rebus omnibus, καλὸν ἀντὶ πάντων, Aristot. mortem vitæ, θάνατον μᾶλλον ἢ βίον, Dem. προαιρέομαι τὸν θάνατον ἀντὶ βίου, Xenoph. publicum privato, τίθημι τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, Plut. meipsum aliis, ἐμαυτὸν πρὸ τῶν ἄλλων, Lucian.

Antegredior, προηγέομαι, aliquem, τινὶ, Aristoph. προκατάρχω, Galen.

Antehabeo, προκρίνω. Confer *Antefero.*

Antehac, πρὸ τοῦ, Thuc. πρόσθεν, Xenoph. ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ.

Antelatus, προτιμηθεὶς, εῖσα, ὲν, προκριθεὶς, εῖσα, ὲν. Confer *Antefero.*

Anteloquium, τὸ προοίμιον, Aristot. ἡ πρωτολογία.

Antelucanus, ὄρθριος, ία, ιον, Thuc. ἀμφίλυκος, tempus antelucanum, τὸ περίορθρον, ου, id. Confer *Matutinus.*

Anteludium, τὸ προοίμιον, ου, Thuc.

Antemeridianus, ὁ ϗ ἡ προμεσημβρινός.

Antenna, ἡ κεραία, Plut. τὸ καρχήσιον, τὸ ἐπίκριον.

Anteoccupatio, ἡ πρόληψις, Rhetor. ἡ προκατάληψις.

Anteoccupo, προλαμβάνω, aliquid, τι, Theophr. Confer *Anticipo.*

Anteparo, παρασκευάζω, aliquid, τι, Thuc.

Antepono, προτίθημι, alicui aliquid, τί τινι, Sophocl. Confer *Antefero.*

Antequam, πρὶν, *cum Indicativo*, antequam reddidit, πρὶν ἀπέδωκε, Dem. *cum Conjunct.* antequam sol oriatur, πρὶν ἂν ἥλιος ἀνίσχῃ, Æschin. *cum Optativo*, antequam venirem, πρὶν ἂν ἔλθοιμι, Antiph. *cum Infinitivo*, antequam feceris, πρὶν πρᾶξαι, Dem. antequam hoc faceret Leocrates, πρὶν μὲν τοῦτο πρᾶξαι Λεωκράτην, Lycoph. πρὸ τοῦ, antequam audiverim te, non abibo, πρὸ τοῦ ἀκοῦσαί σου, οὐκ ἀπελεύσομαι, Xen. πρότερον,—— ἢ, Dem. πρότερον —— πρὶν ἢ, Lycophr.

Anterior, πρόσθιος, ία, ιον, anteriores pedes, πρόσθιοι πόδες, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἐμπρόσθιος, ου, anterior pars capitis, τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, Aphrod. in anteriore parte, ἔμπροσθεν, navis, τοῦ πλοίου, in anteriorem partem, εἰς τὸ ἔμπροσθεν, vel εἰς τοὔμπροσθεν.

Anterius, ἔμπροσθεν, Plato. πρόσω, Xen.

Antesignanus, ὁ πρόμαχος, Plut. ὁ πρωτοστάτης, N. T.

Antesto, προΐσταμαι, alicui rei, τινὸς, Dem. πρός τι, Xen.

Antestor, μαρτύρομαι, Deos et homines, θεοὺς ϗ ἀνθρώπους, Plut.

Antevenio, προφθάνω, Isocr. Confer sequens *Anteverto.*

Anteverto, φθάνω, aliquem, τινὰ, Thuc. ἐπικαταλαμβάνω τινὰ, Plato. res ipsas, ἔμπροσθεν εἰμὶ τῶν πραγμάτων, Dem. aliquid, προλαμβάνω τι, id. lenitatem fortunæ, προφθάνω τὴν ἀγνώμονα τύχην, Isocr. cogitationem, προτρέχω τῆς διανοίας, idem.

Antevolo, προΐπταμαι.

Anthrax, ὁ ἄνθραξ, ακος, Athen. Vide *Carbo.*

Antiæ, τὸ προκόμιον.

Anticipatio, ἡ πρόληψις, εως, Rhet.

Anticipo, προλαμβάνω, alicui aliquid, τί τινι, Theophr. τινί τινος, id. προκαταλαμβάνω, aliquem, τινὰ, Plato.

Anticus, ὁ ϗ ἡ ἐμπρόσθιος, Aphrod. ὁ, ἡ, τὸ ἔμπροσθεν.

Antidotum, ἡ ἀντίδοτος, ου, Diosc. τὸ ἀντιφάρμακον, ου, id. ἀλεξιφάρμακον, ου, id.

Antilena, τὸ λέπαδνον, ου, Homer.

Antiquarius, ὁ φιλάρχαιος, ἀρχαιογράφος.

Antiquatio, ἡ ἀποπαλαίωσις, ἡ παλαίωσις, i. e. abrogatio, ἡ ἀναίρεσις. Confer *Abrogatio.*

Antique, ἀρχαίως, Dem.

Antiquitas, ἡ παλαιότης, Eurip. ἡ ἀρχαιότης, Pausan. aliquid ex antiquitate in memoriam revocare, ὑπομνῆσαί τι τῶν ἀρχαίων, Dem.

Antiquitus, ἀρχαίως, Dem. ἐκ παλαιοῦ, sc. χρόνου, Synes. πάλαι, Dem.

Antiquo, παλαιόω, aliquid, τι, N. T. i. e. abrogo, aboleo, καταψηφίζω, legem, νόμον, Dem. Confer *Abrogo.*

Antiquus, παλαιὸς, ὰ, ὸν, sermo, λόγος, Plut. ἀρχαῖος, αία, αῖον, urbs, πόλις, Dem. antiqua et vetera, ἀρχαῖα ϗ παλαιά τινα, id. antiqua commemorare, proferre, recensere, τὰ ἀρχαῖα, τὰ παλαιὰ λέγειν, εἰπεῖν, διεξελθεῖν, Isocr. contemnere antiqua, καταφρονεῖν τῶν παλαιῶν, id. antiqui, sc. homines, οἱ ἀρχαῖοι, οἱ παλαιοὶ, οἱ πάλαι, οἱ πρὸ ἡμῶν, antiqui poetæ, οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ, Athen. Conf. *Vetus.*

Antistes, ὁ προστάτης, ου, Xenoph. sacrorum, ὁ ἱερομνήμων, Dem. Confer *Præses*, item *Præfectus.*

Antistita, ἡ προστάτις, ιδος, Chrys.

Antlo, ἀντλέω, ῶ. Confer *Haurio.*

Antrum, τὸ ἄντρον, Lucian. τὸ σπήλαιον, id. ὁ χηραμὸς, montium, ὀρῶν, Synes. antris plenus, ὁ ϗ ἡ ἀντρώδης, LXX.

Anus, us, ἡ γραῦς, αὸς, Athen. γραῦς γυνὴ, Dem.

Dem. πρεσβυτέρα ἄνθρωπος, id. ἡ πρεσβῦτις, Æschin. fio, γεραιόομαι.

Anus, i, ὁ πρωκτὸς, οῦ, Aristoph. ἡ πυγὴ, ῆς, id.

Anxie, λυπηρῶς, Isocr.

Anxietas, ἡ ἀδημονία, ας, Plut. ἡ συνοχὴ, ῆς, N. T. ἡ θλῖψις, εως, ibid. τὸ λυπηρὸν, οῦ, Thuc. ἡ ἀπορία, ας, Plat. animi, ἡ ἀδημονία τῆς ψυχῆς, Plut.

Anxius, ἀλγεινὸς, ὴ, ὸν, Isocr. ὁ ϗ ἡ περιαλγὴς, Plat. ὁ ϗ ἡ πολυμέριμνος, Aristot. anxius sum, ἄχθομαι, Isocr. ἀδημονέω, Xenoph. anxius cogito, μεριμνάω, Dem.

Apage, ἄπαγε, cum ista re, τοῦτο, Gregor. τούτου, Philo. in insulam beatorum, εἰς μακαρίαν, Aristoph.

Apella, ὁ λειπόδερμος.

Aper, ὁ σύαγρος, Dem. ὁ κάπρος, Xen.

Aperio, ἀνοίγω, portas, τὰς πύλας, Xenoph. testamentum, διαθήκας, Dem. literas, γράμματα, Synes. os, διαίρω τὸ στόμα, id. librum, ἀναπτύσσω βιβλίον, N. T. ἀνελίττω βιβλίον, Xen. horrea, λύω τὰς ὑποθήκας, Naz. ludum, κατασκευάζομαι διδασκαλίαν.

Aperte, φανερῶς, Plat. ἐν τῷ φανερῷ, Xenoph. ἐκ τοῦ φανεροῦ, εἰς τὸ φανερὸν, ἐκ τῆς ἰθείας, Herodian. γνωστῶς, LXX. ῥητῶς, N. T. σαφῶς, ἀναφανδόν· aperte loqui sermonem, παῤῥησίᾳ λαλεῖν τὸν λόγον, ib.

Apertio, ἡ ἄνοιξις, Basil. ἡ δίοιξις.

Apertura, idem quod *Apertio*, i. e. incisura, ἡ σχάσις, εως.

Apertus, ὁ ϗ ἡ ἀνοικτὸς, ὴ, ὸν, ἀνεῳγὼς, υῖα, ὸς, dolium, πίθος, Plut. ἀνεῳγμένος, ένη, ένον, i. e manifestus acclarus, ὁ ϗ ἡ πρόδηλος, ου, Naz. ὁ ϗ ἡ ἐμφανὴς, Dem. ὁ ϗ ἡ προῦπτος, Thuc. aperto Marte, ἐκ τῆς ἰθείας, Herodian. in apertum profero, ἐμφανὲς ποιέω, Dem.

Apex, ἡ κεραία, N. T. v. gr. montis, ἡ κορυφὴ, ῆς, Thuc. ὁ κολοφών.

Apiarium, ὁ μελισσὼν, ῶνος, τὸ μελιττουργεῖον, ου, τὸ μελοτροφεῖον.

Apiarius, ὁ μελισσεὺς, έος, ὁ μελιττουργὸς, οῦ.

Apicula, τὸ μελισσάριον, ου, ὁ βομβυλιὸς, οῦ, Isocr.

Apis, ἡ μέλισσα, ης, Isocr. omnibus quidem flosculis insidet, de singulis autem utilia carpit, ἐφ' ἅπαντα μὲν βλαστήματα καθιζάνει, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνει, id.

Apiscor, vide *Adipiscor*.

Apium, τὸ σέλινον, Diosc. sylvestre, τὸ ἀγριοσέλινον, id. palustre, τὸ ἑλεοσέλινον, ου, id. majus, τὸ ἱπποσέλινον, Theophr. montanum, τὸ ὀρεοσέλινον, Diosc. petræum, τὸ πετροσέλινον, id.

Apocalypsis, ἡ ἀποκάλυψις, εως, N. T.

Apocha, ἡ ἀποχὴ, ῆς.

Apocryphus, ὁ ϗ ἡ ἀπόκρυφος, Suid.

Apographum, τὸ ἀπόγραφον, ου, Cic.

Apologeticus, ἀπολογητικὸς, ὴ, ὸν, J. Mart.

Apologia, ἡ ἀπολογία, Isocr.

Apologus, ὁ ἀπόλογος, Plat.

Apophthegma, τὸ ἀπόφθεγμα, ατος, Plut.

Apophthegmaticus, ἀποφθεγματικὸς, ὴ, ὸν, Plut.

Apoplexia, ἡ ἀποπληξία, Galen. apoplexia laborans, ὁ ϗ ἡ ἀπόπληκτος· ad apoplexiam pertinens, ἀποπληκτικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.

Apostasia, ἡ ἀποστασία, ας, Plut.

Apostata, ὁ ἀποστάτης, ου.

Apostaticus, ἀποστατικὸς, ὴ, ὸν, Gregor.

Apostato, ἀποστατέω, ab ἀποστάτης.

Apostema, τὸ ἀπόστημα, Galen.

Apostolatus, ἡ ἀποστολὴ, ῆς, N. T.

Apostolicus, ἀποστολικὸς, ὴ, ὸν, Suid.

Apostolus, ὁ ἀπόστολος, ου, N. T. falsus, ψευδαπόστολος, ου, ibid.

Apotheca, ἡ ἀποθήκη, ης, Thuc.

Apotheosis, ἡ ἀποθέωσις, εως, Herodian.

Apparate, παρεσκευασμένως, ἐκ παρασκευῆς, Plut.

Apparatio, ἡ παρασκευὴ, ῆς, Thuc.

Apparatus, us, ἡ παρασκευὴ, Dem. ἡ κατασκευὴ, Isocr. τὸ παρασκεύασμα, Gregor. bellicus, ἡ παρασκευὴ ἡ τοῦ πολέμου, Dem. apparatus copia, ἡ ἀφθονία τῆς κατασκευῆς, id. τὸ πλῆθος τῶν παρασκευῶν, Isocr. immensus, παρασκευαὶ ὑπερμεγέθεις, id. inanis, ἡ παρασκευὴ κενὴ, Dem. instituere apparatum, πορίζεσθαι παρασκευὴν, id. adversari apparatibus alicujus, ἀνταγωνίζεσθαι ταῖς παρασκευαῖς τινος, id. vinci apparatibus, ἡττᾶσθαι παρασκευαῖς, id. uti apparatu, χρῆσθαι τοῖς παρεσκευασμένοις, id.

Apparatus, παρεσκευασμένος, ένη, ένον, recte, probe, ὀρθῶς, Dem.

Apparens, φανερὸς, ρὰ, ρὸν, Aristot. φαινόμενος, ένη, ενον, idem.

Apparenter, φανερῶς, Dem. φαινομένως.

Apparentia, ἡ φάσις, εως, Arist. ἡ ἐπίφασις, εως, Suid.

Appareo, φαίνομαι, ἐπιφαίνομαι, ὄπτομαι. Hinc *impers.* apparet, φαίνεται, fuisse, γεγονὼς, Aristid. apparet quod, δῆλόν ἐστιν ὅτι, Xen.

Apparitio, ἡ δορυφορία, ας.

Apparitor, i. e. satelles, ὁ δορυφόρος, i. e. viator, ὁ κλητὴρ, ῆρος, Dem. ὁ κλητεύσας, αντος, id. ὁ κλήτωρ, ορος, id. ὁ ὑπηρέτης, ου, Xen.

Apparo, παρασκευάζω, aliquid, τὶ, Dem. ἐξαρτύω, Polyb. exercitum, κατασκευάζω στράτευμα, id. convivium, συμπόσιον, Plat.

Appellatio, ἡ ὀνομασία, Aristot. τὸ ὀνόμασμα, Plat. i. e. acclamatio, ἡ προσηγορία, ας, Dem. τὸ πρόσρημα, ατος, id. i. e. provocatio, ἡ πρόκλησις, εως, id. ἡ ἔφεσις, εως, id. Confer *Nomen*, item *Compellatio* et *Provocatio*.

Appello, as, i. e. nomino, ὀνομάζω, aliquem, τινὰ, Plat. aliquam Glaucotheam, τινὰ Γλαυκοθέαν, Dem. aliquem Romulum, προσαγορεύω τινὰ Ῥώμυλον, Plut. aliquem Rhomum, ἐπικαλέω τινὰ Ῥῶμον, Isocr. i. e. compello, κοινολογέομαι, οῦμαι, aliquem, τινὶ, Aristot. i. e. provoco, ἐπικαλέομαι, tribunos, τοὺς δημάρχους, Plut.

Appello, is, προσορμίζω, ad portum, εἰς λιμένα, Dem. πρὸς λιμένα, id. ἄγω πρὸς τὸν λιμένα, id. navem, ὀκέλλω τὴν ναῦν, Thuc. ad Samum, προσορμίζομαι τῇ Σάμῳ, καταίρω εἰς Σάμον· animum ad aliquid, προσέχω τὸν νοῦν τινὶ, Isocr. ὁρμάω, ἐπί τι, Xen.

Appendix, ἡ προσθήκη, ης, Plat. scripti, τὸ παράγραμμα, ατος, Dem. τὸ ἐξάρτημα.

Appendo, προσαρτάω, alicui, τινὶ, Luc. ἀπαρτάω, aliquid ex aliquo, τὶ ἔκ τινος, id. i. e. pondere dimetior, κατασταθμίζω, alicui argenteos triginta, ἵστημί τινι τριάκοντα ἀργύρια, N. T.

Appetens, ὀρεγόμενος, ένη, ενον, aliquid, τινὸς, Isocr. ὀρεκτικὸς, ὴ, ὸν, Arist. γλιχόμενος, ένη, ενον, Isocr.

Appetentia, ἡ ὄρεξις, εως, Aristot.

Appetibilis, ὀρεκτὸς, ὴ, ὸν, Al. Aphrod.

Appetitio, ἡ ὄρεξις, Herodian. ἡ ὁρμὴ, Plut. magistratus, ἡ φιλαρχία, Xiphil.

Appetitus, inprimis cibi, ἡ ὄρεξις, Aristot.

Appeto, ὀρέγομαι, semper plus, ἀεὶ πλείονος, Isocr. bonum aliquod, ἐφίεμαι ἀγαθοῦ τινος, Aristid. contraria, γλίχομαι τῶν ἐναντίων, Aristot. aliquid, τὶ, Phil. ἐπιθυμέω τινὸς, Isocr. ἐπιποθέω, Luc. i. e. appropinquo, ἐγγίζω, συνάπτω, Pol. Vide *Appropinquo*.

Appingo, προσγράφω, παραγράφω, Bud.

Applaudo, ἐπικροτέω, Sirac. παρακροτέω, ἀνακροτέω, alicui, κροτέω τινὶ, Laert. θορυβέω, Isocr. ἐπιθορυβέω, Xen.

Applausus, ὁ κρότος, excitare strepitum et applausum, ποιεῖν θόρυβον ϗ κρότον, Dem.

Applicatio, ad littus, ἡ προσόρμισις, εως, Synes. ἡ κάταρσις, ἡ καταγωγὴ, animi ad aliquid, ἡ οἰκείωσις πρός τι.

Applico, sc. nave, προσορμίζω, vide *Appello*, aliquid alicui, προσαρμόζω τί τινι, Plat. προσάπτω τί τινι, Lucian. animum ad aliquid, ἐπέχω τὸν νοῦν τινι, Isocr. scalas turribus, προστίθημι κλίμακας πύργοις, Thuc.

Apploro, παραδακρύω, alicui, τινὶ, Lucian.

Appono, προστίθημι, aliquid alicui, τί τινι, Thuc. aliquem patribus, τινὰ πρὸς τοὺς πατέρας, N. T. cibum, προσφέρομαι σῖτον, Xen. crudum alicui, παρατίθημι ὠμόν τινι, Plut. pabulum alicui, προβάλλω τροφήν τινι, Athen. προσάπτω.

Apporrigo, παρατείνω, aliquid alicui, τί τινι, Strabo.

Apporto, προσφέρω, aliquid alicui, τί τινι, Polyb. προσκομίζω, Herodian.

Apposite, ἐπιτηδείως, Thuc. i. e. apte, ἁρμοζόντως, εὐθετῶς. Vide *Apte*.

Appositio, ἡ παράθεσις, εως, Athen ἡ πρόσθεσις, εως, Arist.

Appositus, ὁ ϗ ἡ πρόσθετος, ου, Xen. i. e. aptus, ὁ ϗ ἡ εὔθετος, Dioscor.

Apprehendo, ἐπιλαμβάνομαι, manu, τῇ χειρὶ, Dem. manum, τῆς χειρὸς, N. T. crines, τῶν τριχῶν, Æsch. vestem, λαμβάνομαι τοῦ ἱματίου, Plat. chlamydem, ἔχομαι τῆς χλαμύδος, Lucian.

Apprehensio, ἡ ἀντίληψις, εως, Xen. ἡ ἀντιλαβὴ, ῆς, Thuc.

Apprime, εἰς τὰ πρῶτα.

Approbatio, ἡ δοκιμασία, Dem. ἡ συμφώνησις.

Approbator, ὁ δοκιμαστὴς, οῦ, facinorum alicujus, τῶν πεπραγμένων τινὶ, Dem.

Approbo, *ut probe perspectum*, δοκιμάζω, Plut. orationem alicujus, ἐπαληθεύω λόγον τινὸς, Lucian. aliquem, ἀρέσκω τινὰ, Plat. aliquid, εὐάρεστόν ἐστι μοί τι, Philo. disputationem alicujus, ἀποδέχομαι τὴν διατριβήν τινος, Isocr.

Appromissor, ὁ ἐγγυητὴς, οῦ, Dem.

Appromissus, ἐγγυητὸς, ὴ, ὸν, Dem.

Appromitto, ἐγγυάω, ἐγγυάω ἐγγύην, alicui, τινὶ, Plut. aliquid, ἐγγυάομαί τι, Dem.

Appropero, ἐπισπεύδω, aliquid, τινὶ, Herod. ad principatum, σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, Thuc.

Appropinquatio, ἡ προσέγγισις, εως, ἡ προσπέλασις.

Appropinquo, ἐγγίζω, alicui, τινὶ, N. T. ad urbem, εἰς πόλιν, ibid. ad aliquid, πρός τι, Cebes Theb. Byzantio, προσπελάζω τῷ Βυζαντίῳ, Herodian.

Appropriatio, ἡ ἰδίωσις, ὁ ἐξιδιασμὸς, Strabo.

Approprio, ἰδιόω.

Apricatio, ἡ ἡλίωσις, ὁ ἡλιασμὸς, οῦ, ἡ ἡλίασις, εως.

Apricor, ἡλιάζομαι, Arist. εἱληθερέομαι, Galen.

Apricus, ὁ ϗ ἡ προσήλιος, ου, Theophr. ὁ ϗ ἡ εὐήλιος, ου, Xenoph. in aprico, ἐν εὐηλίῳ, Aristoph ἐν ὑπαίθρῳ, Ælian.

Aprilis, ὁ Θαργηλιὼν, ῶνος, Dem. ὁ Ἀπρίλιος, ου.

Aprugnus, συάγρειος, εία, ειον, adeps, στέαρ, Diosc.

Apte, ἐπιτηδείως, Thuc. εὐαρμόστως, Isocr.

Aptitudo, ἡ εὐαρμοστία, Plut. ἡ εὐαρμογή.

Apto, ἄρω, ἁρμόζω, aliquid alicui, τί τινι, Plut. arma corpori, τὰ ὅπλα ποιέομαι περὶ τὸ σῶμα, Xen. ἱκανόω, N. T.

Aptus, ἐπιτήδειος, εία, ειον, ad aliquid, πρός τι, Aristot. εἴς τι, Herodian. ad faciendum aliquid, ποιεῖν τι, Dem. ad omnia, ὁ ϗ ἡ εὐάρμοστος πρὸς ἅπαντα, Isocr. natura ad aliquid, ὁ ϗ ἡ εὐφυὴς πρός τι, Aristot. ad ferendos labores, ἱκανὸς, ὴ, ὸν, φέρειν τοὺς πόνους, Plat. ad aliquid, πρός τι, Lucian. corpore, τὸ σῶμα, Xenoph. ὁ ϗ ἡ εὐσχήμων, ἐπιδέξιος, εὔθετος εἴς τι.

Apud, ἐν, *cum dat.* apud testes, ἐν μάρτυσι, Plat. apud se esse, ἐν ἑαυτῷ εἶναι, Lucian. εἰς, *cum accus.* dicendum apud omnes, λεκτέον εἰς ἅπαντας, Plut. infamis apud Macedonas, διαβεβλημένος εἰς Μακεδόνας, Pausan. πρὸς, *cum accus.* traducere aliquem apud Deum, διαβάλλειν τινὰ πρὸς Θεὸν, Chrys. παρὰ, *cum dat.* apud me degit, παρ' ἐμοὶ διατρίβει, apud Deum, παρὰ τῷ Θεῷ, N. T. apud vos, παρ' ὑμῖν, ibid.

Aqua, τὸ ὕδωρ, ατος, Arist. aquæ penuria, ἡ λειψυδρία, ας, Theoph. ἡ ἀνυδρία, ας, Thuc. aqua carens, ὁ ϗ ἡ ἄνυδρος, Athen. aquam bonam habens, ὁ ϗ ἡ εὔυδρος, Herodot. aqua pauca contentus, ὀλιγόϋδρος, ου, Theophr. aquas juxta natus, ὁ ϗ ἡ πάρυδρος, id. aqua abundans, ὁ ϗ ἡ πολύϋδρος, Plat. aqua inter cutem collecta distentus, ὁ ϗ ἡ ὑπέρυδρος, Hippocr. sub aquas demersus, ὁ ϗ ἡ ὕφυδρος, Thuc. aquam fugiens, ὁ ϗ ἡ φεύγυδρος, Polyb. aqua gaudens, ὁ ϗ ἡ φίλυδρος, Theophr.

ophr. aqua intercus, ὁ ὕδρωψ, ωπος, Hipp. aqua intercute laborans, ὑδρωπικὸς, ἡ, ὸν, id. aquam haurio, ὑδρεύομαι, LXX. aquæ potor, ὁ ὑδροπότης, ϛ, Xen. aquam bibo, ὑδροποτέω, ῶ, id.
Aquæductor, ὁ ὑδραγωγὸς, ῦ, Sirac.
Aquæductus, us, τὸ ὑδραγώγιον, ϛ, LXX. ἡ ὑδραγωγία, ας, id. ἡ ἀμάρα.
Aqualiculus, ὁ γάςρων,
Aqualis, ἡ ὑδρία, ας, Athen.
Aquarium, ἡ ὑδροθήκη, ης, Athen.
Aquarius, ὑδρατικὸς, ἡ, ὸν, Theophr.
Aquarius, *astrum*, ὁ ὑδροχόος, ϛ, Proclus.
Aquaticus, ὁ ϗ ἡ ἔνυδρος, ϛ, animal, ζῶον, Arist.
Aquatio, ἡ ὕδρευσις, εως, Plut. τὸ ὕδρευμα, ατος, LXX. ἡ ἐνυδρία, ας, id. ὁ ποτισμός.
Aqueus, ὁ ϗ ἡ ὑδατώδης, Theophr. ὑδαλέος, έα, έον, Hippocr. ὁ ϗ ἡ ὑδαρὴς, έος, Xen.
Aquila, ὁ ἀετὸς, ῦ, Aristot. marina, ἁλιάετος, seu ἁλιαίετος, ϛ, id. vulturis speciem referens, ὁ γυπαίετος, ϛ, id.
Aquilegium, ἡ συναγωγὴ ὑδάτων.
Aquilex, ὁ ὑδρολόγος, ϛ.
Aquilifer, ἡ ἀετοφόρος, ϛ, Plut.
Aquilinus, ἀέτειος, εία, ειον, caro, κρέας, Suid. ὁ ϗ ἡ ἀετώδης, εος.
Aquilo, ὁ βορέας, ϛ, Aristot. ὁ βοῤῥᾶς, *gen.* τῦ βοῤῥᾶ, LXX. ab aquilone, βοῤῥάθεν, Theodot. ἀπὸ βοῤῥᾶ, N. T. versus aquilonem, πρὸς βοῤῥᾶν, LXX.
Aquilonaris, βόρειος, εία, ειον, flatus, πνεῦμα, Theophr.
Aquor, ὑδρεύομαι, ex Nilo, ἐκ τῦ Νείλϛ, Plut.
Aquosus, a, um, ὁ ϗ ἡ ὑδατώδης, εος, Theophr. ὑδαλέος, έα, έον, Galen. ὑδρηλὸς, ἡ, ὸν, terra, γῆ, Athen. aquosus fio, ὑδεραίνω, Gal. aquosum reddo, ὑδαρόω, vinum, οἶνον, Pandect.
Aquula, τὸ ὑδάτιον, ϛ, Aristot.
Ara, ὁ βωμὸς, ῦ, Dem. pulcherrima et sanctissima, κάλλιςος ϗ ἁγιώτατος, id. aram exstruere Gratiæ, ἱδρύσασθαι βωμὸν Χάριτος, id. aras colere, τιμᾷν τὰς βωμὰς, id. adducere ad aram et jurare, ἄγειν πρὸς βωμὸν ϗ ἐξορκίζειν, id. mactare ad aras, σφάττειν ἐπὶ τῶν βωμῶν, Isocr. ferre quid ab ara, φέρειν τὶ ἀπὸ τῦ βωμῦ, Dem. dimicare pro aris et focis, ἀμῦναι ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, Andocid.
Arabilis, ἀροτὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ ἀρόσιμος, ϛ, ὁ ϗ ἡ ἀροτήσιμος, Ep.
Aranea, ὁ ἀράχνης, ϛ, ἡ ἀράχνη, ης, Plut. araneæ tela, ἡ ἀράχνη, ης, Suid. τὸ ἀράχνιον, ϛ, Hom.
Araneola, τὸ ἀραχνίδιον, ϛ.
Araneosus, ὁ ϗ ἡ ἀραχνώδης, εος, Arist. ὁ ϗ ἡ ἀραχνιώδης, εος, ἀραχνικὸς, ἡ, ὸν, Suid. ἀράχνειος, εία, ειον, id.
Araneum, i. e. *tela araneæ*. Vide *Aranea*.
Araneus, idem quod *Aranea* insectum.
Aratio, ἡ ἄροσις, terræ, τῆς γῆς, Aristoph. ἡ ἀροτρίασις, LXX. arationis tempus, ὁ ἄροτος, ῦ, Theophr.
Arator, ὁ ἀροτὴρ, ῆρος, LXX. ὁ ἀρότης, ὁ ἀροτρεύς.
Aratrum, τὸ ἄροτρον, ϛ, Plut.
Aratus, ὁ ϗ ἡ ἀρόσιμος, ϛ, terra, γῆ, ἡ ἄρϛρα, ας, LXX.
Arbiter, ὁ διαιτητὴς, ῦ, communis, κοινὸς, Dem. sorte datus, κληρωτὸς, id. arbitrum aliquem eligere, διαιτητὴν αἱρεῖσθαί τινα, Isocr. designare aliquem, διαιτητὴν προσκαλεῖσθαί τινα, Dem. fieri quibusdam controversiæ alicujus, γίγνεσθαι διαιτητήν τισι τῆς δίκης τινός· sedere pro aliquo, καθέζεσθαι διαιτητὴν ὑπὲρ τινος· ire ad arbitrum, βαδίζειν ἐπὶ διαιτητήν· committere aliquid arbitris dijudicandum, ἐπιτρέπειν διαιτηταῖς περί τινος δικάζεσθαι· acquiescere sententia arbitri, μένειν ἐν τοῖς διαγνωσθεῖσιν ὑπὸ τῦ διαιτητῦ· sententia arbitri, ἡ γνῶσις τῦ διαιτητῦ, id. tanquam arbiter judico, διαιτάω, Isocr. ut arbiter aliquem absolvo, ἀποδιαιτάω τινὶ, Dem. ut arbiter condemno aliquem, καταδιαιτάω τινὸς, id.
Arbitralis, ὁ ϗ ἡ διαιτήσιμος, ϛ, Isocr.
Arbitrario, κατὰ δίαιταν.
Arbitrarius, idem quod *Arbitralis*; arbitrarium, τὸ ἐφ' ἡμῖν.
Arbitratus, us, ἡ διαίτησις, εως.
Arbitrium, ἡ δίαιτα, ης, Isocr. alicui permittere adversus aliquem, ἐπιτρέπειν τινὶ τὴν δίαιταν πρός τινα, Dem. adesse alicui in arbitrio, παρεῖναί τινι ἐπὶ τῇ διαίτῃ, id. differre arbitrium, ἐπέχειν τὴν δίαιταν, ἀναβάλλειν τὴν δίαιταν· niti arbitriis, ἰσχυρίζειν ταῖς διαίταις· ratum habere arbitrium, ἐμμένειν τῇ διαίτῃ· ἐμμένειν τοῖς γνωσθεῖσι, id. rescindere arbitrium, ἀντιλαχεῖν τὴν δίαιταν, id. λύειν τὰ διαιτηθέντα, id. *arbitrium*, voluntas propria, ἡ γνώμη, id.
Arbitror, i. e. arbitrum ago, διαιτάω, Dem. Confer *Arbiter*; existimo, ἡγέομαι, Plato. οἶμαι, id. νομίζω, Dem.
Arbor, τὸ δένδρον, Xen. τὸ δένδρος, εος, Thuc. oleæ, δένδρον ἐλαίας, Aristoph. plantare arbores in prædio, φυτεύειν δένδρα ἐν χωρίῳ, Dem. refertum esse arboribus, μεςὸν εἶναι δένδρων· arbores cædo, δενδροκοπέω, id. arboribus consitus, ὁ ϗ ἡ δενδρόφυτος, ϛ, Plut.
Arborator, ὁ δενδροτόμος, ϛ.
Arboresco, δενδρόομαι, Nonn.
Arboretum, ὁ δενδρὼν, ῶνος.
Arboreus, δενδρικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ δενδρώδης, εος, Diosc.
Arbuscula, τὸ δένδριον, Athen. τὸ δενδρύφιον.
Arbustum, ὁ δενδρὼν, ῶνος, δρυμὸς, ὁ θάμνος.
Arbutus, ἡ κόμαρος, ϛ, Theophr.
Arca, ἡ κιβωτὸς, Philo. fœderis, ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης, N. T. ἡ ληνὸς.
Arcane, κρυφαίως, ἀποῤῥήτως, ἐν ἀποῤῥήτῳ, δι' ἀποῤῥήτων, Herodian. ἀῤῥήτως.
Arcanum, τὸ ἀπόῤῥητον, τὸ μυςήριον, Dem.
Arcanus, ὁ ϗ ἡ ἀπόῤῥητος, sacrum, ἱερὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ μυςηριώδης, εος, Plut. μυςικὸς, ἡ, ὸν, Gregor.
Arceo, εἴργω, filios a consortio malorum, τὰς υἱεῖς ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, Xen. aliquem a sacris, τινὰ τῶν ἱερῶν, Dem. te a talibus, σὲ ταῦτα, Aristoph. aliquem a sermone de pace, ἀπείργω τινὰ τῶν ὑπὲρ εἰρήνης λόγων, Dem. aliquem a tribunali, ἐξείργω τινὰ τῦ βήματος, Æschin. aliquem ab ara, ἀπελαύνω τινὰ τῦ βωμῦ, Lucian. homines a se invicem, ἀνθρώπϛς ἀφ' ἑαυτῶν, Xen.
Arcessitor, ὁ κλητὴρ, ῆρος, Dem. ὁ κλήτωρ, ορος, id.
Arcesso, μεταπέμπομαι, aliquem vinctum, τινὰ δεσμώτην, Plut. accuso, κρίνω, aliquem repetundarum, τινὰ κακώσεως ἐπαρχίας, id. Vide *Accuso*.
Arcessitus, us, ἡ μετάπεμψις, εως, Plato. ἡ μεταπεμπὴ, ῆς, id.
Arcessitus, ὁ ϗ ἡ μετάπεμπτος, Plato.
Archaismus, ὁ ἀρχαϊσμὸς, ῦ, Gramm.
Archangelus, ὁ ἀρχάγγελος, ϛ, N. T.
Archetypum, τὸ ἀρχέτυπον, ϛ, Lucian.
Archetypus, ὁ ϗ ἡ ἀρχέτυπος, ϛ, Philo.
Archiater, ὁ ἀρχίατρος, ϛ.
Archidiaconus, ὁ ἀρχιδιάκονος, ϛ.
Archiepiscopus, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ϛ.
Archigrammateus, ὁ ἀρχιγραμματεὺς, έως.
Archimandrita, ὁ ἀρχιμανδρίτης, ϛ.
Archimimus, ὁ ἀρχίμιμος, ϛ.
Archipirata, ὁ ἀρχιπειρατὴς, ῦ.
Archippocomus, ὁ ἀρχιπποκόμος, ϛ.
Archistrategus, ὁ ἀρχιςράτηγος, ϛ.
Archithalassus, ὁ ἀρχιθάλασσος, ϛ.
Architectonice, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ῆς.
Architectonicus, ἀρχιτεκτονικὸς, ἡ, ὸν, Arist.
Architector, ἀρχιτεκτονέω, Aristot.
Architectura, ἀρχιτεκτονία, ας, LXX.
Architectus, ὁ ἀρχιτέκτων, ονος, Plut.
Architriclinus, ὁ ἀρχιτρίκλινος, ϛ, N. T.
Archivum, τὸ ἀρχεῖον, ϛ.
Arctatus, ὁ ϗ ἡ σύςενος, Hes. ἐςενωμένος, ένη, ένον.
Arcte, ςενῶς, LXX.
Arcticus, ἀρκτικὸς, ἡ, ὸν.
Arcto, ςενόω, Herodian. ςενοχωρέω, N. T.
Arctophylax, ὁ ἀρκτοφύλαξ, ακος.
Arctous, ἀρκτῷος, α, ον, Herodot.
Arcturus, ὁ ἀρκτῦρος, ϛ, Hesiod.
Arctus, ςενὸς, ἡ, ὸν, dens, ἐδὼς, Xenoph.
Arcula, τὸ κιβώτιον, ϛ, Dem.
Arcuo, κυρτόω, Xen. κάμπτω.
Arcus, τὸ τόξον, Plut. arcu peto, τοξεύω, feras, τὰ θηρία, Xen. arcum attraho, τόξον κυκλόω, Ælian. ἐπιτείνω τὸ τόξον, Plut. arcu configo, κατατοξεύω, Lucian. i. e. fornix. Vide *Fornix*.
Arcus cœlestis, ἡ ἶρις, ιδος.
Ardea, ὁ ἐρωδιὸς, Aristot. alba, ὁ λευκερωδιὸς, id.
Ardelio, ὁ πολυπράγμων, ονος, Aristot. sum, πολυπραγμονέω, Plato.
Ardenter, περικαῶς, Suid.
Ardeo, κάομαι, lychnus ardebat, ὁ λύχνος ἐκάετο, Xenoph. καίομαι, fax ardet, δαῒς καίεται, Aristoph. διακαίομαι, Lucian. πίμπραμαι, id. i. e. vehementer amo, εὐμενῶς διατίθημ πρός τι, Dem. i. e. festino, σπεύδω. Confer *Amo*, item *Festino*.
Ardesco, ἀνάπτομαι.
Ardor, τὸ καῦμα, ατος, Xen. ὁ καῦσος, ϛ, Dioscor. τὸ καύσωμα, ατος, Galen.
Arduitas, ἡ ὑψηλότης, ητος.
Arduus, ὁ ϗ ἡ ἀναφερὴς, έος, Aristot. arrectus, ὄρθιος, ία, ιον, Xen. difficilis, ὁ ϗ ἡ δυσχερὴς, έος, Dem. χαλεπός.
Area, ἡ ἅλως, ω, Xen. ἡ ἅλων, ωνος, N. T. domus, τὸ οἰκόπεδον, ϛ, Æschin.
Arefacio, ξηραίνω, herbam, τὸν χόρτον, N. T. αὐαίνω, αὔω.
Arefactio, ἡ τερσία, ας, Julian.
Arena, ἡ ψάμμος, Plut. ἡ ἄμμος, N. T. ἡ ἄμαθος· arena obruo, καθαμμίζω, Aristot. arenam subtus habens, ὁ ϗ ἡ ὑπόψαμμος, Theophr.
Arenosus, ὁ ϗ ἡ ψαμμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ ἀμμώδης, εος, Sirac. ἀμαθόεις, εσσα, εν.
Arenula, τὸ ψαμμίδιον, ϛ, τὸ ψαμμίον, ϛ, Al. Aphrod.
Areo, ξηραίνομαι, Aristot. αὐχμέω, σκέλλομαι.
Areola, τὸ ἀλώνιον, ϛ.
Aresco, ξηραίνομαι, αὐαίνομαι, μαραίνομαι.
Argentaria, τὸ ἀργυρεῖον, ϛ, Strabo.
Argentarius, ἀργυρικὸς, ἡ, ὸν, Plut. sum, ἀργυρεύω.
Argentatus, ὁ ϗ ἡ ἐπάργυρος, ϛ, Herodot.
Argenteus, ἀργύρεος, *contr.* ἀργυρῦς, ᾶ, ῦν, Plut. argenteæ venæ, ἀργυρίτιδες φλέβες, Aristid. argentea vasa, ἀργυρώματα, ων, Polyb.
Argentifodina, τὸ ἀργυρεῖον, ϛ, Strab. τὰ ἔργα ἀργυρεία, Dem.
Argento, ἀργυρόω, Plut. καταργυρόω, περιαργυρόω, Athen.
Argentum, ὁ ἄργυρος, Xen. τὸ ἀργύριον, Dem. vivum, ὁ ὑδράργυρος, ϛ, Diosc. ὁ ἄργυρος χυτὸς, Aristot. ære et plumbo contemperatum, ἀργύριον πρὸς χαλκὸν ϗ μόλυβδον κεκραμένον, Dem. argentum colligo ab aliquo, ἀργυρολογέω τινὰ, Æschin. argento carens, ὁ ϗ ἡ ἀνάργυρος, ϛ, Plat. in argentum muto, ἐξαργυρίζω, Thuc. argenti spuma, ἡ λιθάργυρος, ϛ, Diosc. argenti amans, ὁ ϗ ἡ φιλάργυρος, ϛ, Xen. argenti amor, ἡ φιλαργυρία, ας, Plut. argentum adulterinum, ὁ ψευδάργυρος, ϛ, Strabo.
Argilla, ἡ ἄργιλος, seu ἄργιλλος, ϛ, Aristot.
Argillaceus, ὁ ϗ ἡ ἀργιλώδης, εος, Suid.
Argumentatio, ἡ ἐπιχείρησις, εως, Ammon. ὁ συλλογισμὸς, ῦ, Aristot.
Argumentor, ἐπιχειρέω, Aristot. συλλογίζομαι, id.
Argumentum, ἡ πίςις, εως, Aristot. τὸ ἐπιχείρημα, id. ἡ ἀπόδειξις, Dem. τὸ τεκμήριον, Isocr. ὁ ἔλεγχος, ϛ, Dem. ὁ λόγος, Dem. τὸ σημεῖον, id. magna et evidentia argumenta, μεγάλοι ϗ φανεροὶ ἔλεγχοι, Dem. argumentum maximum, μεγίςη πίςις, Isocr. evidens et firmum, ἐναργὴς πίςις ϗ δύναμιν ἔχϛσα, Dem. indigere argumentis, δεῖσθαι ἐλέγχων, id. invenire argumenta, εὑρίσκειν ἀποδείξεις, Isocr. petere argumenta ab aliquo, λαμβάνειν τὰς πίςεις ὑπό τινος, id. habeo argumentum, ἔχω ἔλεγχον, λόγον, ἀπόδειξιν, Dem. exhibere probationes, argumenta, leges, παρέχεσθαι πίςεις, τεκμήρια, νόμϛς· dare argumentum alicujus rei, διδόναι ἔλεγχόν τινος, id. uti argumentis quibusdam, χρῆσθαί τισι πίςεσι, Isocr. τισὶ τεκμηρίοις, Demosth. τισὶ σημείοις, Isocr.

Isocr. adferre argumentum, λέγειν, εἰπεῖν, ἐρεῖν, σημεῖον, τεκμήριον, Dem. summa, ἡ περιοχὴ, ῆς, ἡ ὑπόθεσις, εως.
Arguo, ἐλέγχω, aliquid, τί. Dem ἐξελέγχω τι, id. perspicue aliquid, σαφῶς ἀποδείκνυσθαί τι, id. id est, accuso. Vide *Accuso*.
Argutatio, τὸ σόφισμα, ατος, Thuc.
Argutator, ὁ σοφιστὴς, ῦ, Lucian.
Argutiæ, τὰ σοφίσματα, ων, Herodian.
Argutor, σοφίζομαι, Aristot ἀντιλογέω.
Argutus, ἐλεγχθεὶς, εῖσα, ὲν, ἐλεγκτὸς, ἡ, ὸν, Xen. i. e. subtilis, ὀξὺς, εῖα, ὺ. Plato. canorus, a, um, vox, ὀξεῖα φωνὴ, Aristot. ἀγχίνοος.
Ariditas, ἡ ξηρότης, ητος, Plut. ἡ ξήρανσις, εως, ἡ ξηρασία, ας, Aristot. ἡ αὔανσις.
Aridus, a, um, ξηρὸς, ὰ, ὸν, locus, τόπος, Plut. ὁ κ ἡ κατάξηρος, ου, id. ὁ πτίλος, Hom. αὐαλέος, έα, έον.
Aries, animal et machina bellica, ὁ κριὸς, ῦ, Plut. et Xen. aries parvus, τὸ κριΐδιον, ου, Hesych.
Arietarius, ὁ κ ἡ κριώδης, εος.
Arietatio, ἡ κεράτισις, εως, ἡ κριοκοπὴ, ῆς.
Arietinus, κρίειος, εία, ειον.
Arieto, κερατίζω, κριοκοπέω, Polyb.
Ariolatio, τὸ οἰώνισμα, ατος, LXX.
Ariolor, κληδονίζομαι, LXX.
Ariolus, ὁ μάντις, εως, Plut.
Arista, ὁ ἀθὴρ, έρος, Diosc. ἡ ἀνθέριξ.
Arithmetica, ἡ ἀριθμητικὴ, ῆς, Aristot.
Arithmetice, ἀριθμητικῶς.
Arithmeticus, ἀριθμητικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Aritudo, idem quod *Ariditas*.
Arma, orum, τὰ ὅπλα, ων, Thuc. arma capere, λαβεῖν τὰ ὅπλα, Dem. ἀναλαμβάνειν τὰ ὅπλα, Plut. sumptis armis progredi ad bellum alicui inferendum, λαβόντα ὅπλα βαδίζειν στρατεύεσθαι ἐπί τινα, Dem. ἀράσαντα ὅπλα πορεύεσθαι ἐπί τινα, gerere arma, ἔχειν τὰ ὅπλα, id. ὁπλοφορεῖν, Xen. habere arma in manibus, ἔχειν τὰ ὅπλα ἐν ταῖς χερσί, Dem. in armis esse, γενέσθαι ἐν τοῖς ὅπλοις. Thuc. εἶναι ἐν ὅπλοις, Dem. armis aliquem instruo, ἐξοπλίζω τινὰ, Xen. valere armis, ἰσχύειν ὅπλοις, Dem. armis aliquem hostiliter invadere, μεθ' ὅπλων ἐλθεῖν πρός τινα ἐν ἐχθρῶ τάξει ferre arma contra aliquem, ἄγειν ὅπλα πρός τινα· inferre alicui arma, ἐπιφέρειν τινὶ ὅπλα· vincere hostem armis, κρατεῖν τῶ ἐχθρῶ ἐν ὅπλοις deponere arma, καταθεῖναι τὰ ὅπλα· amittere arma. ἀπολλυσθαι ὅπλα, id. arma abjicere, ῥίπτειν τὰ ὅπλα, Xen.
Armamenta, τὰ σκευάσματα, τὰ σκεύη, Dem.
Armamentarium, ἡ ὁπλοθήκη, ης, Plut. ἡ σκευοθήκη, ης, Æschin. armamentario præfectus, ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων, Dem.
Armarium, idem quod *Armamentarium*.
Armatio, ἡ ὅπλισις, Xen. ἡ ἐξόπλισις, vel ἐξοπλισία, Polyb. ὁ ὁπλισμός.
Armatura, τὰ σκεύη, ῶν, Dem. integra, ἡ πανοπλία, id. ἡ ὅπλισις, Thuc. armaturæ gravis miles, ὁ ὁπλίτης, Dem. miles armaturæ levis, ὁ ψιλὸς, id. ὁ ψιλὸς στρατιώτης, Thuc.
Armatus, ὡπλισμένος, ένη, ένον, ὁ κ ἡ ἔνοπλος, ου, Herodian. ὁ κ ἡ ἔξοπλος, ου, Polyb. ὁ ἐν ὅπλοις, Dem. ὢν ἐν ὅπλοις, id. bene, ὁ κ ἡ εὔοπλος, ου, Xen. omni ex parte, ὁ κ ἡ πάνοπλος, Eurip.
Armatus, *Subst.* ὁπλίτης, ῦ, graviter, ὁ ὁπλίτης, ου, Thuc. ὁ ὁπλίτης βαρὺς, Plut. leviter, ὁ ψιλὸς, ῦ, Dem. ὁ ψιλὸς στρατιώτης, Thuc.
Armentarius, ὁ ἀγελάρχης, ου, ὁ βουκόλος, ου, Philostr. ὁ βουφορβός.
Armentum, ἡ ἀγέλη, Xenoph. τὸ βουκόλιον, Philo. τὸ ποίμνιον, Plat. armenti locus, ὁ ἀγελαιὼν, ῶνος, Suid.
Armilla, τὸ ψέλλιον, Xen. τὸ περιδέξιον, LXX.
Armilustrium, ἡ ὁπλογυμνασία, ας.
Armo, ὁπλίζω, aliquem, τινὰ, Thuc. θωρήσσω, κορύσσω, Hom. populum contra aliquem, τὸν δῆμον ἐπί τινα, Herodian. ἐξοπλίζω, Xen. καθοπλίζω, juniores clypeis, τὰς νεανίσκους ἀσπίσι, Dem. Confer *Arma*.
Armus, ὁ ὦμος, Isocr. ἡ ἐπωμὶς, Eur.
Aro, ἀρόω, ἀλοκίζω.
Aroma, τὸ ἄρωμα, Plut. aromata redolens, ὁ κ ἡ ἀρωματώδης, Athen. aromata resipio, ἀρωματίζω, Al. Aphrod. aromata aliquatenus redoleo, ὑπαρωματίζω, Diosc.
Aromaticus, ἀρωματικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Aromatopola, ὁ ἀρωματοπώλης.
Arrectus, ὄρθιος, ία, ιον, Galen.
Arrha, ὁ ἀῤῥαβὼν, ῶνος, N. T.
Arrhabo, idem quod *Arrha*. Confer *Pignus*.
Arrepo, προσέρπω, Soph.
Arrideo, προσγελάω, alicui, τινὶ, Eurip. προσμειδιάω τινὶ, Solon apud Laert.
Arrigo, ὄρθιον ἐφίστημι, Lucian. aures, ἀνορθιάζω τὰ ὦτα, ἀνορθόω τὰ ὦτα, Plato. oculos, τείνομαι τὰ ὄμματα, Philo. ἀνορθόω, ἐπαίρω.
Arripio, προσαρπάζω, principatum, ἐπιτίθεμαι ἀρχῇ, Herodian. aliquem ad supplicium, συλλαμβάνω τινὰ πρὸς τιμωρίαν, id.
Arrodo, τρώγω, arbutum, κόμαρον, Theocr. κατατρώγω.
Arrogans, ὁ κ ἡ ἀλαζὼν, όνος, Isocr. ἀλαζονευόμενος, ένη, ενον, id. ὁ κ ἡ ὑπερήφανος, Dem. μεγαφρονῶν, Isocr.
Arroganter, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως.
Arrogantia, ἡ ἀλαζονία, Dem. ἡ ὑπερηφανία, Isocr. τὸ φρόνημα, Dem. ὁ ὄγκος, Isocr. ferre arrogantiam, καρτερεῖν ὄγκον ὑπεροπτικὸν, id. amplexi nuper arrogantiam, προσπεπτωκότες νεωστὶ ἀλαζονείαις, id. uti arrogantia quadam, χρῆσθαι ταῖς ἀλαζονείαις τισὶ, id. confirmare aliquorum arrogantiam, βεβαιῶσαί τινων τὰς ἀλαζονείας, id. cohibere arrogantiam alicujus, περιαιρεῖσθαι φρόνημά τινος, Dem. abjicere arrogantiam, παύσασθαι τῶν φρονημάτων, Isocr.
Arrogatio, ἡ προσποίησις, εως, Thuc.
Arrogo mihi, προσποιέομαι, aliquid, τινὸς, Isæus. τὶ, Plut. ἀπονέμω ἐμοί τι, Lucian. omnia, αὐθαδιάζομαι, Procop.
Ars, ἡ τέχνη, ἡ τεχνοσύνη, Ep. artes et scientiæ et facultates quædam, τέχναι κ ἐπιστῆμαι κ δυνάμεις τινὲς, Isocr. ars magna, τέχνη μεγάλη. Dem. parva, μικρὰ, id. honorata, ἔντιμος, Isocr. utilis. χρησίμη, id. liberalis, ἐλευθέριος· artem invenire, εὑρίσκειν τέχνην, Dem. scribere, γράφειν, Isocr facere ex re aliqua, τέχνην ποιεῖσθαι πραγμά τι, Dem. discere, μανθάνειν, Isocr. scire, ἐπίστασθαι, id tenere, ἔχειν, id. ostentare, ἀποδείκνυσθαι, id. exercere, ἐργάζεσθαι, Dem. deditum esse arti alicui, ἐπιμελεῖσθαι τέχνης τινός· occupare artibus aliquibus, διατρίβειν ἐπὶ τέχναις τισί· exercitatus in arte aliqua, κατεσκευασμένος τέχνην τινά, id. præcellere arte aliqua, διαφέρειν κατὰ τέχνην τινὰ, Isocr. uti arte aliqua, χρῆσθαί τινι τέχνῃ seu ἐπιστήμῃ, Isocr.
Arsenicum, τὸ ἀρσενικόν.
Arteria, ἡ ἀρτηρία, ας, Galen.
Arteriacus, ἀρτηριακὸς, ἡ, ὸν, Gal.
Arteriosus, ὁ κ ἡ ἀρτηριώδης, εος.
Arthriticus, i. e. arthritide laborans, ὁ ἀρθριτικὸς, ῦ, Diosc.
Arthritis, ἡ ἀρθρῖτις, ιδος, Herodian.
Articularis, ἀρθρικὸς, ἡ, ὸν, Hippocr.
Articulate, κατ' ἄρθρους, ἐνάρθρως.
Articulatim, idem quod *Articulate*.
Articulatio, ἡ ἄρθρωσις, ἡ διάρθρωσις.
Articulatus, ὁ κ ἡ ἔναρθρος, ου, Athen.
Articulo, ἀρθρόω, vocem, τὴν φωνὴν, διαρθρόω.
Articulosus, ὁ κ ἡ ἀρθρώδης, εος, Xen.
Articulus, τὸ ἄρθρον, Gal. formare vocis articulum, ποιεῖν τῆς φωνῆς ἄρθρον, Arist. articulis carens, ὁ κ ἡ ἄναρθρος, id. ὁ κ ἡ ἀδιάρθρωτος, Lucian. articulis distinguo, διαρθρόω, Plato. per articulos connecto, προσαρθρόω, Hipp.
Artifex, ὁ τεχνίτης, Dem. ὁ δημιουργὸς· artifex dicendi, τεχνίτης τῶ λέγειν, id. ὁ σοφιστὴς, ῦ, Isocr. manuarius, ὁ χειροτέχνης.
Artificialis, τεχνικὸς, ἡ, ὸν, Hermog. ὁ κ ἡ ἔντεχνος, Aristot. ἐπιτεχνητὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Artificialiter, Confer sequens
Artificiose, τεχνικῶς, Isocr. διὰ τέχνης, Aristot. κατὰ τέχνην, Lucian. σὺν τέχνῃ, Pausan. κατατεχνικῶς.
Artificiosus, *de homine*, τεχνικὸς, ἡ, ὸν, Arist de homine et re, ὁ κ ἡ κατάτεχνος, Plut.
Artificium, i. e. *arte factum*, τὸ τέχνημα, ατος, Xen. professio artificis, ἡ τέχνη, Dem. ἡ δημιουργία, id.
Artocreas, τὸ ἀρτόκρεας, ατος.
Artus, us, τὸ ἄρθρον, ου, Galen.
Arvina, τὸ λίπος, εος, Philo. ἡ πιμελὴ, ῆς, Arist. ἡ κνίσσα, Hom.
Arundinaceus, ὁ κ ἡ καλαμώδης, εος, καλάμινος, ίνη, ινον, tibia, αὐλὸς, Athen.
Arundinetum, ὁ καλαμὼν, ῶνος, τὸ δονακεῖον.
Arundineus, idem quod *Arundinaceus*.
Arundo, ὁ κάλαμος, Plut. ὁ δόναξ, ακος, Diosc.
Aruspex, Aruspicina, vide *Haruspex*.
Arvum, ἡ ἄρουρα, Aristot.
Arx, ἡ ἀκρόπολις, εως, Isocr. munire arcem in urbe, ἀκρόπολιν τειχίζειν ἐν τῇ πόλει, id. habitare, οἰκεῖν, id. tenere, κατέχειν· ingredi, ἀναβαίνειν, Dem. præsidium imponere in arcem, φρουρεῖν, id. i. e. palatium regium, τὸ βασίλειον, ου, Isocr. i. e. propugnaculum, τὸ ἐπιτείχισμα, ατος, Dem.
As, τὸ ἀσσάριον, N. T.
Ascendo, ἀναβαίνω, in Areopagum, εἰς Ἄρειον πάγον, Isocr. in equum, ἐπὶ τὸν ἵππον, Xen. in navem, ἐμβαίνω εἰς τὴν ναῦν, Plut. in cœlos, ἄνειμι εἰς ὀρανὸς, Chrys. altius, προσαναβαίνω ἀνώτερον, N. T. tribunal, ἀνέρχομαι ἐπὶ βήματος.
Ascensio, ἡ ἀνάβασις, Isocr. ἡ ἀνήλυσις, ἡ ἄνοδος.
Ascensor, ὁ ἀναβάτης, ου, Xen.
Ascensus, us, idem quod *Ascensio*.
Ascia, ἡ ἀξίνη, ης, Xenoph. ὁ πέλεκυς.
Ascio, ἀξινίζω, πελεκίζω.
Ascisco, ἐπάγομαι, alicui aliquid, τινί τι, Dem. medicos, εἰσάγομαι τὰς ἰατρὸς, Aristot. aliquem, προσκαλέω τινὰ, N. T. liberos, εἰσποιέω παῖδας, Isocr. aliquem socium, τινὰ κοινωνὸν, Dem. cognomentis meis, ταῖς ἐμαῖς ἐπωνυμίαις, Plut.
Ascititius, ἀλλότριος, ία, ιον, Arist. adoptivus, εἰσποιητὸς, ἡ, ὸν.
Ascribo, vide *Adscribo*.
A secretis, οἱ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων.
Asella, τὸ ὀνάριον. τὸ ὀνίδιον, Athen. ὀνίδακος.
Aselli agitator, ὁ ὀνηλάτης.
Asellus, idem quod *Asella*.
Asina, ἡ ὄνος, ου, N. T.
Asinarius, ὁ ὀνηλάτης, ου.
Asinarius, idem quod sequens
Asininus, ὀνικὸς, ἡ, ὸν, ὁ κ ἡ ὀνώδης, Aristot. ὄνειος, εία, ειον, caro, κρέας, Gal.
Asinus, ὁ ὄνος, ου, Xenoph. ὁ βούπαλος.
Asparagus, ἀσπάραγος.
Aspectabilis, ὁρατὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Aspecto, ἐφοράω, aliquem, τινὰ, Xen.
Aspectus, us, ἡ ὄψις, εως, Plut. τὸ ἀνάβλεμμα, Xen. ἡ πρόσοψις, Thuc. τὸ βλέμμα, Lucian. ἡ ἐμφάνεια, ας, qui adspectu mansueto est, τὸ βλέμμα ἥμερος, Lucian. in aspectum proferre, εἰς ἐμφάνειαν ἄγειν· aspectus horribilis, καταπληκτικὴ ὄψις, Plut. ὁ βλοσυρωπὸς, Hom. adspectui aliorum ignominiose exponere, παραδειγματίζειν, LXX.
Asper, τραχὺς, εῖα, ὺ, mons, ὄρος, Herodian. vir, ἀνὴρ, Dem. χαλεπὸς, ἡ, ὸν, id. πικρὸς, ὰ, ὸν, Isocr. τραχινὸς, ἡ, ὸν, via, ὁδὸς, Suid. δεινὸς, σκληρὸς, ρὰ, ρὸν.
Aspere, τραχέως, Isocr. χαλεπῶς, id.
Aspergillum, τὸ περιῤῥαντήριον, ου, Æschin.
Aspergo, αὐονάω, Gal. διυγραίνω, ῥαίνω, palpebras, εἰς τὰ βλέφαρα, Aristoph. ῥαντίζω, aliquem, τινὰ, N. T. humorem album, ἀποῤῥαίνω λευκὴν ὑγρότητα, Arist. lectum croco, διαῤῥαίνω τὴν κοίτην κρόκῳ, LXX. aqua, ἐπιῤῥαίνω τῷ ὕδατι, Apocryph. aqua marina, καταῤῥαίνω θαλάσσῃ, Diosc. acetum alicui, προσραίνω ὄξος τινὶ, Al. Aphrod. aliquem infamia, ποιῶ τινα εἶναι ἐν ἀτιμίᾳ, Xen.

Aspergo, inis, ἡ ῥανὶς, ῖδος, LXX. τὸ ῥάσμα, ατος, Athen. ὁ ῥαντισμός.
Asperitas, ἡ τραχύτης, ητος, regionis, τῆς χώρας, Xenoph. orationis, λόγȣ, Isocr. vocis, ἡ τραχυφωνία, ας.
Asperitudo, idem quod anteced.
Aspernabilis, ὁ ϗ ἡ καταφρόνητος, ȣ.
Aspernanter, καταφρονητικῶς, Xen.
Aspernatio, ἡ καταφρόνησις, Thuc. τὸ καταφρόνημα, id.
Aspernor, καταφρονέω, aliquem, τινὰ, Thuc. aliquid, τινὸς, Herodian. amicos, ἀμελέω τῶν φίλων, Xen. nihil, ἀθετέω μηδὲν, Plut. Confer *Sperno, Contemno.*
Aspero, asperum reddo, τραχύνω, Athen.
Aspersio, ὁ ῥαντισμὸς, ȣ, N. T. τὸ ῥάσμα, ατος, Athen.
Aspicio, βλέπω, aliquem amice, πρός τινα φιλοφρόνως, Xenoph. aliquem, ἀποβλέπω εἴς τινα, Isocr. πρός τινα, Lucian. mente aliquid, ταῖς διανοίαις εἴς τι, Dem. aliorum miserias, ἐπιβλέπω τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας, Isocr. in terram, ὁράω εἰς γῆν, Xen. fixis oculis aliquem, ἀτενέσιν ὀφθαλμοῖς καθοράω τινὰ, Lucian. acri atque acerbo vultu aliquem, βλέμματι δριμεῖ ἀφοράω εἴς τινα, Herodian. aliquem tyrannice, ἐμβλέπω τινὶ τυραννικῶς, Plat. minaciter aliquem, ὑποβλέπω τινὰ, id. προσβλέπω, Aristoph. εἰσοράω, Hom.
Aspiratio, ἡ ἐπίπνοια, ας, Plato.
Aspiro, ἐπιπνέω, ad aliquid, τὶ, Eurip. ad virtutem, ἐφίεμαι τῆς ἀρετῆς, Xen. i. e. faveo et adjuvo aliquid, ἐπαρήγω τὶ, Lucian.
Aspis, ἡ ἀσπὶς, ίδος, Xen.
Asportatio, ἡ ἐξαγωγὴ, frumenti, σίτȣ, Isocr.
Asporto, ἐκφέρω, Aristoph. ἐκκομίζω τὶ, Thuc.
Aspredo, idem quod *Asperitas.*
Assabilis, e, ὀπτήσιμος, ίμη, ιμον, Athen.
Assatio, ἡ ὄπτησις, εως, Plut.
Assatura, τὸ ὄπτημα, τὸ κρέας ὀπτὸν, Plut.
Assatus, ὀπτὸς, ἡ, ὸν, ὀπταλέος, έα, έον.
Assecla, ὁ ἀκόλȣθος, Dem. asseclas tres aut quatuor habere, ἔχειν ἀκολȣ́θȣς τρεῖς ἢ τέτταρας, id. invisus ob asseclarum turbam, φορτικὸς ἀκολȣ́θων ὄχλῳ, Lucian. assecla Veneris, ἀκόλȣθος τῆς Ἀφροδίτης, Plat. ἡ ἀμορβὸς, ȣ, Sch. Call.
Assectatio, ἡ ἀκολȣθία, Synes. ἡ ἀκολȣ́θησις, Aristot. τὸ ἀκολȣ́θημα, id.
Assectator, idem quod *Assecla.*
Assector, ἀκολȣθέω, aliquem, τινὶ, Lucian. μετά τινος, Dem. κατόπιν τινὸς, παρακολȣθέω τινὶ, Lucian.
Assensio, ἡ ὁμολογία, Dem. ἡ συγκατάθεσις, Sext. Empir. ἡ ὁμοφροσύνη, ἡ συμφώνησις.
Assensor, ὁ σύμψηφος, Plato.
Assentatio, ἡ κολακεία, Dem. ἡ θωπεία, Plat. oratio plena assentationis, λόγος μεστὸς κολακείας, id. assentatio nimia, ἡ ἄγαν κολακεία, id. facere aliquid ex assentatione, ποιεῖν τι κολακείᾳ, id assentationibus delinitus, κολακείαις ψυχαγωγȣ́μενος, id. adulationes plus valent, ἰσχύȣσι μεῖζον κολακεῖαι, Isocr. coercere alicujus assentationem, ἐπέχειν τινὰ τῆς κολακείας, Dem. citra assentationem audire aliquid, ἀκȣ́ειν τι χωρὶς κολακείας, id.
Assentator, ὁ κόλαξ, ακος, alicujus, τινὸς, Dem. ὁ κολακεύων, τινὰ, Isocr. ὁ δημαγωγῶν, τινὰ, Dem. ὁ παράσιτος, Athen.
Assentatorie, κολακευτικῶς.
Assentio, seu Assentior, ὁμογνωμονέω, alicui in re aliqua, τινὶ ἔν τινι, Xen. τινὶ περί τινος, Aristot. postulatis, συγκατατίθεμαι τοῖς παρακαλȣμένοις, Dem. alii, ὁμολογέω ἄλλῳ, Plat. opinionibus, ὁμολογέω ταῖς ὑπολήψεσι, Synes. tibi adolescentes habere, ὁμολογέω σοι νεωτέρȣς ἔχειν, Dem. tibi, quod, σοὶ ὅτι, Plat. laudantibus aliquid, συμφέρομαι τοῖς ὑμνȣ̃σί τι, Plut. συναινέω.
Assentor, κολακεύω, divitibus, τοῖς πλȣσίοις, Plut. alicui, τινὰ, Xen. arte, τῇ τέχνῃ, Isocr. insigniter, ἐπιφανῶς, id. χαρίζομαι καθ᾽ ὑπερβολὴν, Dem. ὑπερκολακεύω, id.
Assequor, ἐπικαταλαμβάνω, aliquid, τὶ, Plat. τυγχάνω τινὸς, Dem. virtutem, ἀφικνέομαι τῆς ἀρετῆς, Isocr. non assequor scopum, ἀποτυγχάνω τȣ̃ σκοπȣ̃, Aristot. jaculantes assequuntur scopum, οἱ βάλλοντες ἐπιτυγχάνȣσι, Plut. assequor gloriam, ἐπιτυγχάνω τῆς δόξης, Dem. i. e. intelligo aliquid probe, παρακολȣθέω τινὶ σαφῶς, μανθάνω τι σαφῶς, id. nihil non assequor, ȣ̓δενὸς ἀπολείπομαι, id.
Asser, ἡ σανὶς, ίδος, Lucian.
Asserculus, τὸ σανίδιον, Æschin.
Assero, διαβεβαιόομαι, Plut. i. e. juxta fero, προσφυτεύω, i. e. vindico, προσποιέομαι, alicui aliquid, τί τινι, Isocr. in libertatem, ἐξαφαιρέομαι πρὸς ἐλευθερίαν, Lucian.
Assertio, ἡ βεβαίωσις, εως, Thuc.
Assertor, ὁ βεβαιωτὴς, ȣ, Plut.
Asservio, ἐπιδȣλεύω, alicui, τινί.
Asservo, φυλάττω, aliquid, τὶ, Dem. alicui aliquid, διαφυλάττω τί τινι, Xen. τηρέω.
Assessor, ὁ πάρεδρος, Dem. alicujus, τινὶ, Philo ὁ πρόσεδρος, ȣ, ὁ σύνεδρος, ȣ, Dem. eligere assessores, αἱρεῖσθαι συνέδρȣς, Isocr. mittere assessores, πέμπειν συνέδρȣς, id. visum est assessoribus Amphictyonum, ἔδοξε τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων, Dem.
Assessorium, τὸ συνέδριον, ȣ, Herodian.
Assessura, i. e. dignitas assessorum, ἡ παρεδρία.
Asseveranter, βεβαίως, διισχυριζομένως.
Asseverate, idem quod præced.
Asseveratio, ἡ βεβαίωσις, Thuc.
Assevero, διαβεβαιόομαι, Plut. ἰσχυρίζομαι, Synes. quod, διισχυρίζομαι, ὅτι, Plut.
Assideo, παρεδρεύω, alicui, τινὶ, Dem. in judicio, προσεδρεύω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Chrys. assidere et aliquid canere jubere, κατακλίνεσθαι ϗ ᾄδειν τι κελεύειν, Dem. assideo et immineo rei, προσκαθίζομαι ϗ προσεδρεύω τῷ πράγματι, id.
Assidue, συνεχῶς, bellum gerere, πολεμεῖν, Dem. ἀδιαλείπτως, N. T. ἐντελεχῶς, Plat.
Assiduitas, ἡ συνέχεια, Dem. ἡ ἐπιμονὴ, Plat. ὁ ἐνδελεχισμὸς, LXX. ἡ ἐνδελέχεια.
Assiduus, ὁ ϗ ἡ συνεχὴς, έος, bellum, πόλεμος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀδιάλειπτος, N. T. sum in aliqua re, προσκαρτερέω τινὶ, Dem. προσμένω τινὶ, ἐπιμελȣ̃μαι, διατελέω.
Assignatio, ἡ πρόσθεσις, Aristot. ἡ προσανάθεσις, ἡ ἀπόδοσις, Dem.
Assigno, ἀποδίδωμι, aliquid alicui, τί τινι, Plat. Confer *Attribuo.*
Assilio, ἐπιπηδάω, aliquem, τινὶ, Herodian. τινὰ, Suid.
Assimilis, e, ὁ ϗ ἡ προσόμοιος, alicui, τινὶ, Dem. ὁ ϗ ἡ παρόμοιος, τινὶ, Diosc. ὁ ϗ ἡ παραπλήσιος, Dem.
Assimiliter, ὁμοίως, Plut. παραπλησίως, Dem.
Assimilo, ὁμοιόω, aliquid alicui, τί τινι, Isocr. ἀπεικάζω τινὶ, Herodian. παραβάλλω τί τινι, Liban. τὶ πρός τι, Isocr. assimilor, εἴκω, in nulla re, ἐν ȣ̓δενὶ ȣ̓δὲν, Dem.
Assimulatio, ἡ ὑπόκρισις, N. T. ἡ προσποίησις, Aristot.
Assimulo, προσποιέομαι, me esse amicum, εἶναι φίλος, Æschin. aliquid, ὑποκρίνομαί τι, Lucian.
Assisto, παρίσαμαι, alicui, i. e. prope aliquem, τινὶ, Hom. i. e. opitulor alicui, τινὶ, Xen. τινὶ βοηθέω, id. παρατατέω.
Assitus, παρακείμενος, ένη, ενον.
Asso, i. e. tabulas sterno, σανιδόομαι, Athen. i. e. ad ignem torreo; ὀπτάω, carnem non ad ignem, sed ad solem, τὸ κρέας ȣ̓ πρὸς πῦρ, ἀλλὰ πρὸς ἥλιον, Plut.
Associo, συνάπτω, aliquem alicui, τινά τινι, Xen. alicui, πρός τινα, Plut. προσεταιρίζω τινά τινι, Xen. συνοικειόω.
Assolet, εἴωθε, Plat. φιλεῖ, Æschyl.
Assuefacio, συνεθίζομαι· ἐθίζω, corpora ad labores, τὰ σώματα πρὸς τȣ̀ς πόνȣς, Lucian. aliquem ad clementiam, τινὰ εἶναι πρᾶον, Dem. ita aliquem, ut ȣ̔́τω διατίθημί τινα, ὥστε, id.
Assuefactus, ἐθισθεὶς, εῖσα, ὲν, tacere in re aliqua, σιωπᾶν ἔν τινι, Plut. ὁ ϗ ἡ συνήθης, εος, alicui rei, τινὶ, Plut.
Assuetudo, ἡ συνήθεια, ας, Plut.
Assulto, idem quod *Assilio.*
Assultus, us, ἡ ἐπιπήδησις.
Assumo, παραλαμβάνω, aliquem, τινὰ, N. T. aliquem in currum, ἀναλαμβάνω τινὰ ἐφ᾽ ἅμαξαν, Xen. προσδέχομαι.
Assumptio, ἡ πρόσληψις, εως, Rhetor.
Assuo, προσράπτω, Plut.
Assurgo, ἐπανίσαμαι, alicui de sella, τινὶ τῶν θώκων, Aristoph. ἀπὸ τῶν θώκων, Xen.
Ast, pro vocula hac poetica vide *Athen.*
Astacus, ὁ ἀσακὸς, ȣ, Aristot.
Asteriscus, ὁ ἀσερίσκος, ȣ, Theophr.
Astipulatio, ἡ συγκατάθεσις, Sext. συγκατάνεσις, ἡ καταίνεσις.
Astipulator, ὁ συγκατάινος, ȣ, Dem.
Astipulor, συγκαταινέω, alicui, τινὶ, Xen. προσίθεμαί τινι, Herodian. sententiæ alicujus, εἰς τὴν γνώμην τινὸς, Plut. tibi in hac lege, σύμψηφος σοί εἰμι τȣ́τȣ τȣ̃ νόμȣ, Plat. ἐπιψηφίζω.
Asto, παρίσαμαι, alicui, τινὶ, Plut.
Astragalus, ἀσράγαλος.
Astralis, ἀσρικὸς, ἡ, ὸν, ἄσρῷος, ῴα, ῷον, Al. Aphr.
Astrepo, ἐπικτυπέω, ῶ.
Astricte, προσεσταλμένως, σενῶς.
Astrictio, ἡ σύψις.
Astrictus, προσεσαλμένος, ένη, ένον, Aristot.
Astringo, προσέλλω, Gal. aliquid aliqua re, προσανασέλλω τί τινι, Plut. aliquem ad aliquid, τινὰ πρός τι, Chrysost. ἐπισφίγγω.
Astrologia, ἡ ἀσρολογία, Aristot. astrologiam tracto, ἀσρολογέω, Athen.
Astrologicus, ἀσρολογικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Astrologus, i, ὁ ἀσρολόγος, LXX.
Astronomia, ἡ ἀσρονομία, Isocr. deditum esse astronomiæ studio, διατρίβειν ἐν ἀσρονομίᾳ, id.
Astronomicus, ἀσρονομικὸς, ἡ, όν.
Astronomus, i, ὁ ἀσρονόμος, ȣ, Herodian.
Astruo, κατασκευάζω, Philo.
Astrum, τὸ ἄσρον, Aristot. astra contemplari, ἀσρονομέω, Aristoph. ἄσρα κατανοέω, Laert. τὰ ἄνω βλέπω, Plato.
Astupeo, ἐπιθαυμάζω.
Astu, πανȣ́ργως, utor, πανȣργεύομαι, Sirac.
Astus, ἡ πανȣργία, Herodian. ἡ δεινότης.
Astutia, ἡ πανȣργία, Herodian. ἡ δολοφροσύνη.
Astutus, ὁ ϗ ἡ πανȣ̃ργος, ȣ, Dem.
Astute, κερδαλέως, πανȣ́ργως, ago, πανȣργεύομαι, Sirac.
Asylum, τὸ ἱερὸν ἄσυλον, Philostr.
At, ἀλλὰ, hæc atque illa causabitur, at id iniquum est, σκήψεις ϗ προφάσεις ἐρεῖ, ἀλλὰ ȣ̓ δίκαιον, Dem. καί τοι, at quantum pecuniæ sodalitatum principes mihi daturos putatis? καί τοι πόσα χρήματα, &c. Dem. μέντοι, at quis ex superioribus regibus, &c. τίς μέντοι τῶν πρὸ ἐμȣ̃ βασιλέων, Dion. Halicarn. τοίνυν, at jam ipsemet accusationi respondere volo, τοίνυν ἤδη ϗ περὶ τῆς γραφῆς αὐτῆς ἀπολογήσασθαι βȣ́λομαι, Dem. ὅμως μὲν ȣ̓̃ν, ὅμως μέντοι, ὅμως δὲ ȣ̓̃ν· at enim, μὲν ȣ̓̃ν, at enim dicat aliquis, φήσαι μὲν ȣ̓̃ν, Dem. at vero, ἀλλὰ μὴν· at vero illud notum est, ἀλλὰ μὴν τȣ̃το δῆλον, id. at enim, ἀλλὰ γάρ· at enim nequeo, ἀλλ᾽ ȣ̓ γὰρ δύναμαι, Plat. ἀλλὰ δὴ, at enim Deos neque latere, neque cogere possibile, ἀλλὰ δὴ Θεȣ̀ς ὅτι λανθάνειν, ὅτε βιάζεσθαι δυνατὸν, id. at certe, at saltem, ἀλλά γε, ἀλλ᾽ ȣ̓̃ν γε· et si non mediocriter, at certe exiliter, ϗ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ᾽ ἀμυδρῶς γε, Isocr. at enim vero, ἀλλὰ, νὴ Δία, vel νὴ Δία ἀλλά· at enimvero id forte objiciet nobis, ἀλλὰ, νὴ Δία, ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα, Dem.
Atavus, ὁ δίσπαππος.
Ater, μέλας, μέλαινα, μέλαν, Dem. ater facie, ut carbonarius, ὁ ἀνθρακίας, Lucian. ater cute, ὁ ϗ ἡ μελαγχρὼς, ῶτος, id. atra dies, ἀποφρὰς ἡμέρα, Plato.
Atheus, ὁ ἄθεος, Lucian.
Athleta, ὁ ἀθλητὴς, ȣ, Poll. ὁ ἐπασκητής.
Athletice, ἀθλητικῶς, Plut.
Athleticus, ἀθλητικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Atnepos, ὁ διέγγονος, ȣ.
Atneptis, ἡ διέγγονος, ȣ.

Atomus, ἡ ἄτομος, Plato.
Atque, καί τε, atque etiam, ἀλλὰ δὴ καί.
Atqui, καί τοι, atqui considerate, O Athenienses, καί τοι σκέψασθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Dem. ϗ μὴν, atqui ne hoc quidem poterunt dicere, ϗ μὴν οὐδὲ τοῦτο γ' ἕξουσιν εἰπεῖν, id.
Atramentarium, τὸ μελανοδοχεῖον.
Atramentum, τὸ μέλαν, ανος, Poll. τὸ μέλαν, ᾧ γράφομεν, Diosc. sutorium, τὸ χάλκανθον.
Atriarius, ὁ αὔλειος, ὁ αὐλικὸς, ὁ αὐλάρχης, LXX.
Atriensis, idem.
Atriolum, τὸ προαυλίδιον.
Atrium, τὸ προαύλιον, Poll. ἡ αὐλὴ, ῆς, Athen. τὸ μέλαθρον.
Atrocitas, ἡ ὠμότης, ητος, Isocr. ἡ ἀπήνεια.
Atrociter, ὠμῶς, ἀπηνῶς.
Atrox, ὠμὸς, ἡ, ὸν, Xen. δεινὸς, ἡ, ὸν, scelus, ἀδίκημα, Lycophr. atrocia committere, δεινὰ ἐργάζεσθαι, Isocr.
Attactus, us, ἡ ἐπαφὴ, ῆς, Plato.
Attamen, ἀλλὰ μὴν, attamen facta sunt ista, ἀλλὰ μὴν γέγονε ταῦτα, Dem. οὐ μὴν ἀλλὰ, vereor dicere, attamen dicam, φοβοῦμαι λέγειν, οὐ μὴν ἀλλ' ἐρῶ· οὐ μὴν ἀλλ' ὅμως, attamen habet aliquam excusationem, οὐ μὴν ἀλλ' ἔχει γέ τινα πρόφασιν ὅμως· ἀλλ' ὅμως, attamen dixi ego, ἀλλ' ὅμως ἔφην ἐγὼ, id.
Attamino, μιαίνω, aliquid, τὶ, Lucian.
Attemperate, ἐπικεκερασμένως, εὐκαίρως.
Attemperans, attemperandi vim habens, ἐπικεραστικὸς, ἡ, ὸν, Gal. ἐπικρατικὸς, ἡ, ὸν.
Attemperatio, ἡ ἐπίκρασις, Gal.
Attempero, ἐπικεράννυμι, Gal.
Attendo, προσέχω, animum ad aliquid, τὸν νοῦν τινι, Isocr. verbis, τοῖς λόγοις, id.
Attente, προσεκτικῶς. Suid. φιληκόως.
Attentio, ἡ προσοχὴ, ῆς, Lucian. ἡ κατανόησις.
Attento, πειράω, aliquem, τινὰ, Plut. καταπειράω, Apocryph.
Attentus, προσεκτικὸς, ἡ, ὸν, Xen. facere attentum, ποιεῖν προσεκτικὸν, Aristot.
Attenuate, λεπτυνομένως.
Attenuatio, ἡ λέπτυνσις, ὁ λεπτυσμὸς, οῦ.
Attenuo, λεπτύνω τὶ, ἰσχναίνω τι, Aristot.
Attero, προστρίβω, aliquid alicui, Basil. παρατρίβω τι πρός τι, Aristot. σμύχω, aliquem, κατατρίβω τινὰ, Thuc.
Attestatio, ἡ ἐπιμαρτυρία, Thuc.
Attestor, ἐπιμαρτυρέω, i. e. testimonium tribuo alicui, τινὶ, Lucian. i. e. testimonio meo confirmo, προσμαρτυρέω, dictum, τῷ ῥηθέντι, Plut. i. e. testem allego aliquem, ἐπιμαρτύρομαί τινα, Dem.
Attexo, προσυφαίνω, Plut. παρυφαίνω, id. ἐπιψαύω, addo, προστίθημι, alicui aliquid, τί τινι, Isocr. συνάπτω τι πρός τι, Plato.
Attineo, προσήκω, ista attinent ad me, ταῦτα προσήκει μοι, Dem. προσήκει μοι τούτων, quantum ad me attinet, τόγε εἰς ἐμὲ ἧκον, τόγε εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, quod attinet ad bellica opera, ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ, Herodian. quod quidem ad illum attineret, ὅσον ἐπ' αὐτῷ, id.
Attingo, ἐφάπτομαι, pecuniam, τῶν χρημάτων, Isocr. sacra, ἅπτομαι τῶν ἱερῶν, Dem. aliquid, καθάπτομαί τινος, Plut. annum decimum, ἐπιβαίνω ἔτους δεκάτου, Herodian.
Attollo, αἴρω, manus, τὰς χεῖρας, Aristoph. baculum, ἐπαναίρω τὴν βακτηρίαν, Thuc. fustem, διαίρω τὸ ῥόπαλον, Lucian. aliquid, διαίρω τι ἄνω, Xen. in altum, διαίρω εἰς ὕψος, Gregor. a terra, ἐξαίρω ἐκ γῆς, Aristot. vocem, ἐπαίρω τὴν φωνὴν, Dem. aliquid, ἀναβιβάζω τι, Thuc. manus in cœlum, ἀνατείνω τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, Aristot. πρὸς τὸν οὐρανὸν, Xen. ἀναφέρω.
Attondeo, ἐπικείρω, aliquid, τί.
Attonite, ἐκστατικῶς, Plut.
Attonitus, ὁ ϗ ἡ ἐμβρόντητος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπόπληκτος, ου, id. ἐκστατικὸς, ἡ, ὸν, Plato. sum, δεδίττομαι, Lucian. ἐμβεβρόντημαι, Plut. fio, ἐκπλήσσομαι, adspectu, πρὸς τὴν ὄψιν, Plut. calamitate, ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, id. attonitum aliquem reddo, ἐκπλήττω τινὰ, Æschin. ἀτύζω, Theoc.
Attono, ἐμβροντάω, Plut. ἐκπλήσσω, Plat.
Attractio, ἡ ἕλξις, Al. Aphrod. ἡ ὁλκὴ, humoris, τῆς νοτίδος, Theophr. ἡ ἕλκυσις, ὁ ἑλκυσμὸς, οῦ, ἡ ἐπίσπασις, Al. Aphrod.
Attractorius, ἐφολκὸς, ἡ, ὸν, Thuc.
Attractus, ὁ ϗ ἡ ἐπίσπαστος, malum, κακὸν, Hom.
Attraho, ἐφέλκω, navem, ναῦν, Herodian. posteriores pedes, ἐπισύρω τὰ ὀπίσθια, Hippocr. multitudinem, ἐπάγω τὸ πλῆθος, N. T. aliquem divitiis, προσάγομαί τινα χρήμασι, Plat.
Attrectatio, ἡ ψηλάφησις, Plut. τὸ ψηλάφημα, Polyb.
Attrecto, ψηλαφάω, aliquid, τὶ, Xen. arma, μεταχειρίζομαι τὰ ὅπλα, Chrys. aliquem, ἐφάπτομαί τινος, Herodian.
Attribuo, προσνέμω, alicui aliquid, τί τινι, Aristot. aliquid Deo, ἀνατίθημί τι Θεῷ, Synes. alicui nomen, δίδωμι vel ἀποδίδωμί τινι ὄνομα, Dem. filio nomen patris, τίθημι υἱῷ τοὔνομα πατρὸς, id. alicui aliquid per sortem, ἐπικληρόω τί τινι, idem.
Attributio, ἡ ἀπόδοσις, ἡ ἀπονομή.
Attritus, ὁ ϗ ἡ ἀνάτριπτος, ου, vestis, ἱμάτιον, Dem. ὁ ϗ ἡ περιτριβὴς, έος, sum bellis, ἐξασθενέω πολέμοις, Herodian.
Attritus, us, ἡ παράτριψις, εως, Diosc. ἀποτριβὴ, ῆς, Dem.
Avare, πλεονεκτικῶς, Dem. φιλοχρημάτως, Isocr. ita avare gerere se adversus aliquem, ut, οὕτω πλεονεκτικῶς ἔχειν πρός τινα, ὥστε, Isocr. φιλοχρημάτως ἔχειν τινὶ, Dem. φειδωλῶς.
Avariter, idem.
Avaritia, ἡ πλεονεξία, Dem. ἡ φιλαργυρία, Isocr. ἡ φιλοχρηματία, Plat. ἡ φιλοπλουτία, id. ἡ αἰσχροκέρδεια, Dem. τὸ πλεονέκτημα· sordes et avaritia, αἰσχροκέρδεια ϗ πλεονεξία· opum augendarum cupiditas, ἡ τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμία, id. venire eo avaritiæ, ἥκειν εἰς τοῦτο τῆς πλεονεξίας, Isocr. avaritiæ causa ne ab aris quidem manus abstinere, πλεονεκτήματος ἕνεκα οὐδὲ τῶν ἱερῶν ἀπέχεσθαι, Dem. uti avaritia adversus aliquem, χρῆσθαι πλεονεξίᾳ πρός τινα, id. ποιεῖσθαι πλεονεξίαν παρά τινος, vel πρός τινα, Isocr. non concedere quidquam avaritiæ alicujus, μὴ ἐπιτρέπειν τι τῇ πλεονεξίᾳ τινὸς, Dem. coercere alicujus avaritiam, ἐπισχεῖν τινα τῆς πλεονεξίας· omittere, omissam facere avaritiam, παύεσθαι τῆς πλεονεξίας· alienum esse ab avaritia, ἔξω εἶναι τῶν πλεονεκτημάτων, id.
Avarus, ὁ πλεονέκτης, ου, N. T. πλεονεκτικὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ φιλάργυρος, ου, Plat. ὁ ϗ ἡ φιλοχρήματος, ου, id. ὁ ϗ ἡ αἰσχροκερδὴς, έος, Dem. ad avaritiam bene paratus, πλεονεκτῆσαι εὖ πεφυκὼς, id. ζητῶν πλεονεκτεῖν cujus omnia studia ad avaritiam referuntur, ὁ ἐπὶ τῇ τοῦ πλεονεκτεῖν προαιρέσει ζῶν· referens consilia sua ad avaritiam, ἐξετάζων τοὺς λογισμοὺς πρὸς πλεονεξίαν· μηδὲν ἄλλο σκοπῶν, πλὴν ὅπως πλέον ἔχει, id.
Auceps, ὁ ὀρνιθοθήρας, Plut. ὁ ὀρνιθευτὴς, Æl. verborum, λεξιδίων θηρήτωρ, Democr. ὁ ἰξευτὴς, Bion.
Auctarium, ἡ προσθήκη, Plat. τὸ ἐπίμετρον, Theocr. τὸ ἐπίβλημα, ατος, N. T. auctarium addo, ἐξ ἐπιμέτρου προστίθημι, Galen. ἐπιμετρέω, Lucian.
Auctio, ἡ αὔξησις, Athen. i. e. venditio publica, ἡ δημιοπρασία, ἡ ἀποκήρυξις, ἡ πρᾶσις, Lucian. auctionem facere bonorum alicujus, κηρύττειν τά τινος, Plut. bonorum paternorum, κηρύττειν τὰ πατρῷα, id. alicujus, ἀποκηρύττειν τι, Lucian.
Auctionor, λαφυροπωλέω, bona, τὰ ὑπάρχοντα, Athen. omnem prædam, πᾶσαν τὴν λείαν, Polyb. ἀποκηρύττω τὰ πατρῷα.
Auctor, ὁ αὔξων, οντος, Isocr. i. e. suasor, causa, αἴτιος, studii alicujus, ἐπιμελείας τινὸς, Isocr. tibi sum hujus rei, αἴτιος τούτου σοί εἰμι, Isocr. αἴτιος τούτου σοι γίνομαι, Dem. tibi non sum hujus, ἀναίτιος τούτου σοί εἰμι, Plat. qui non est auctor malorum, ἀναίτιος τῶν κακῶν, Plut. auctorem se præbere alicujus rei, ὑποσημαίνειν τι, Plat. libri, ὁ συγγραφεὺς, έως· auctore carens, ὁ ϗ ἡ ἀδέσποτος, ου· fama, φήμη, Plut. sic ἐπίγραμμα ἀδέσποτον, cujus auctor incertus est.
Auctoramentum, τὸ ἐπίχειρον, Plat.
Auctoritas, τὸ ἀξίωμα, τὸ κῦρος, ἡ ἀξιοπιστία· vir magnæ auctoritatis, ἀνὴρ ἀξιώματος μεγάλου, Plut. ἡ ἐξουσία, ας, auctoritatem consequi, λαβεῖν ἐξουσίαν, Dem. ἡ αὐθεντία, ας, Basil. auctoritate mea probo, αὐθεντέω, id. auctoritatem mihi in aliquem sumo, αὐθεντέω τινὸς, N.T. auctoritate polleo, εὐημερέω, Æschin. auctoritate aliquem supero, κατευημερέω τινός.
Auctoro, περιποιέομαι, aliquem, τινὰ, Thuc.
Auctus, idem quod *Auctio.*
Aucupium, ἡ ὀρνιθοθήρα· ars aucupii, ἡ ὀρνιθοθηρευτικὴ, ῆς, Plat.
Aucupor, ὀρνιθοθηράω, Poll. θηρεύω, Isocr. tempus, θηρεύω χρόνον, Plat. levissimam quamque occasionem aliquem occidendi, εὔχομαι προφάσεως ὀλίγου λαβέσθαι εἰς τὸ ἀποσκευάσασθαί τινα, Herodian. ἰξεύω.
Audacia, ἡ τόλμα, ης, Demosth. τὸ θράσος, εος, id. ἡ θρασύτης, ητος, Isocr. εὐτολμία, Plut. audacia et confidentia, τόλμα ϗ θρασύτης, Dem. audacia et impudentia, τόλμα ϗ ἀναισχυντία, θράσος ϗ ἀναίδεια, id. eo venire audaciæ, ut, εἰς τοσοῦτο ἥκειν τόλμης, ὥστε· εἰς τοῦτο θράσους ἀφικνεῖσθαι, ὥστε· εἰς τοσαύτην ὑπερβολὴν τόλμης ἐλθεῖν, ὥστε, id. pari audacia uti, ἴσας τόλμας παρέχειν, Isocr. sumere aliquam audaciam, λαβεῖν τινα τόλμαν, Dem. habere audaciam, ἔχειν τόλμαν, Isocr. præstare audacia cæteris, ὑπεραίρειν τόλμῃ ἄλλους, Dem. eripere alicui audaciam, παραιρεῖσθαι τὴν θρασύτητά τινι, id.
Audaciter, vel, quod idem est,
Audacter, τολμηρῶς, Thuc. θρασέως, Dem. θρασύτερον, id. θαρσαλέως, Isocr. θαῤῥαλέως, id. φιλοκινδύνως, id.
Audacule, *adv.* τολμηρότερον, N. T.
Audaculus, τολμηρότερος, έρα, ερον, ὁ παράτολμος.
Audax, τολμηρὸς, ρὰ, ρὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ προπετὴς, έος, id. θρασὺς, εῖα, ὺ, Isocr. ὁ ϗ ἡ φιλοκίνδυνος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ εὔτολμος, ου, Herodian. audax et promptus, τολμῆσαί τε ἅμα ϗ δρᾶσαι πεφυκὼς, id. nemo tam audax erit, aut deploratæ fidei homo, οὐδεὶς οὕτω τολμηρὸς ἔσται, οὐδ' ἀπονενοημένος ἄνθρωπος, Dem. cum audacia, audacter, μετὰ θρασύτητος, Isocr. audacia alios superans, τόλμῃ ἄλλους ὑπεραίρων, Dem. reddere aliquem audacem, ἐμβάλλειν τινὶ θάρσος, Herodian. homo audax, ὁ τολμητὴς, οῦ, Thuc. facinus audax, τὸ τόλμημα, ατος, id. παράβολον ἔργον, Polyb. nimium audax, ὁ ϗ ἡ παράτολμος, ου, Plut.
Audens, θαῤῥαλέος, έα, έον, Xenoph. Confer antecedens *Audax.*
Audenter. Confer *Audacter.*
Audeo, τολμάω, Dem. θρασέω, Xen. θαῤῥέω, Isocr. θρασύνομαι, Dem. audeo videre, τολμάω βλέπειν, id. cum periculo audere aliquid bonum, μετὰ κινδύνων τολμᾶν τι ἀγαθὸν, Thuc. audere iter suscipere, θαρσεῖν τὴν ὁδὸν, Synes. audere pugnam suscipere, θαρσεῖν πρὸς μάχην· audeo tibi committere arcanum, θαῤῥῶ σοι τὸ ἀπόῤῥητον, Chrys. contra aliquid, καταθαῤῥέω τινὸς, Herodian.
Audientia, ἡ ἀκρόασις, Æschin. audientiam facio, ποιέω σιωπὴν, Xenoph.
Audio, ἀκούω, aliquid ab aliquo, vel ex aliquo, τὶ ἔκ τινος, Isocr. aliquid ex senioribus, τὶ παρὰ πρεσβυτέρων, Dem. aliquem accusare sive accusantem, ἀκροάομαί τινος κατηγοροῦντος· aliquem, ut præceptorem, διακούω τινὸς, Plut. sermones magicos, διακούω λόγων μαγικῶν, id. aliquem docentem aliquid, διακούω τί τινος, Plat. aliquem, τινὸς, vel aliquid, τὶ, vel etiam τινὸς, Dem. ἀκούω, vel ἀκροάομαι, libenter, ἀσμένως· benigne, εὐνοϊκῶς·

τεικῶς· tacite, σιγῇ· libentissime, ἥδιςα· invite, ἀηδῶς· fastidiose, δυσκόλως· cum horrore et gemens et demisso in terram capite, πεφρικὼς καὶ ςένων καὶ εἰς τὴν γῆν κύπτων· cum invidia, φθόνῳ· alieniore animo, ἀλλοτριώτερον· iniquioribus auribus, δυσχερέςερον, &c. Dem. bene, i. e. laudor, ἀκούω καλῶς· male, i. e. vituperor ab aliquo, ἀκούω κακῶς ὑπό τινος, vel παρά τινος, Plut. Plat. Thuc. *nominor, dicor*, audio vir bonus, ἀκούω ἐσθλὸς, Theocr. Argivi audiunt primi esse, Ἀργεῖοι ἀκούουσι πρῶτοι εἶναι, Herod.

Auditio, ἡ ἀκοὴ, Thuc. ἡ ἀκρόασις, Æschin.

Auditiuncula, τὸ ἀκροαμάτιον.

Auditor, ὁ ἀκουςὴς, οῦ, Isocr. ὁ ἀκροατὴς, οῦ, Dem. ὁ ἀκούων, id. ὁ ἀκροώμενος, Isocr. benignus, εὐμενῶς ἔχων, Dem. gratiosissimus, χαριέςατος, Isocr. morosus, δύσκολος, id. nancisci auditores benevolos, τυχεῖν ἀκροατῶν εὐμενῶς ἐχόντων, Dem. præbere se auditorem æquum, παρέχειν αὐτὸν ἀκροατὴν ἴσον· non abuti benignitate auditorum, χρῆσθαι συμμετριώτερον τῇ δυνάμει τῶν ἀκουόντων, id. delectare auditores orationis alicujus, τέρπειν τοὺς ἀκούοντας λόγον τινὰ, Isocr. demulcere auditores, ψυχαγωγεῖν τοὺς ἀκροωμένους, id. fastidium parere auditoribus, ὄχλον παρέχειν τοῖς ἀκούουσιν, id. ἀλγεῖν ποιεῖν τοὺς ἀκούοντας, Dem.

Auditorium, τὸ ἀκροατήριον, ου, Plut.

Auditus, ἠκουσμένος, ένη, ένον· afferre rem auditam, προσάγειν ἀκοὴν, Dem. testari rem auditam, μαρτυρεῖν τὴν ἀκοὴν, id.

Auditus, us, ἡ ἀκοὴ, ῆς, Dem. ἡ ἀκρόασις, Isocr. facilis, ἡ εὐηκοΐα· hebes sive difficilis, ἡ δυσηκοΐα, Hippocr. gravis, ἡ βαρυηκοΐα, id. acutus, ἡ ὀξυηκοΐα, ας· auditu jucundus, ἀκούειν ἡδύς· aliquid scire, διὰ τῆς ἀκοῆς ἔχειν ἐπιςήμην τινὸς, Isocr. perceptibilis, ἀκουςὸς, ή, όν, id. non indignus, οὐκ ἀνάξιος ἀκούειν, Plat.

Ave, χαῖρε, domine, ὦ δέσποτα, Xenoph.

Aveho, ἀπάγω, Aristot.

Avellana, τὸ λεπτοκάρυον, vel τὸ λεπτὸν κάρυον, Diosc.

Avello, ἀποτίλλω, aliquid, τὶ, Plut. ἀποσπάω, aliquem ab aliqua re, τινά τινος, id. τινὰ ἀπό τινος, Xen. ἀποσύρω.

Avena, ἀκρόσπελος, ου, Diosc.

Aveo, ἐφίεμαι, Dem. aliquid, γλίχομαί τινος, Isocr. ἐπιθυμέω τινὸς, Dem. ποθέω τινὸς, Isocr. Vide *Cupio*, item *Desidero*.

Avernalis, ὁ καὶ ἡ ἄορνειος, ου.

Avernus, ὁ ἄορνος, ου.

Averrunco, ἀποτρέπω. Vide *Averto*.

Aversabilis, ὁ καὶ ἡ ἀποτρόπαιος, ου, Plato.

Aversatio, ἡ ἀποςροφὴ, ῆς, Themist.

Aversio, ἡ ἀποτροπὴ, ῆς, Plat. ἡ ἀποςροφὴ, ῆς, Themist.

Aversor, ἀποςρέφομαι, aliquem, τινὰ, Galen. deprecationem alicujus, ἀποςρέφω τὴν δέησίν τινος, Plut. ἀποτροπιάζομαι, Synes.

Aversor, oris, ὁ ἀποςρεπτὴς, οῦ, malorum, ὁ ἀποτρόπαιος, Jupiter aversor, Ζεὺς ἀποτρόπαιος, Luc, ὁ ἀπότροπος, ου, Plat.

Aversus, ἀπεςραμμένος, ένη, ένον, ὁ καὶ ἡ ἀπόςροφος, a Deo, τοῦ Θεοῦ, Synes.

Averto, ἀποτρέπω, aliquem ab aliquo, τινά τινος, Plut. aliquid, ἀποςρέφω τι, Lucian. oculos et in terram despecto, ἀποςρέφομαι καὶ κάτω βλέπω, Herodian. me, i. e. avertor, pedem averto ab aliquo, ἀποτρέπομαί τινος, id. quod Dii avertant! ὃ μηδεὶς ποιήσει Θεῶν, Dio. invidiam ab aliquo, ἀπολαύνω φθόνον τινὸς, Æl.

Aufero, ἀποφέρω, ἀφαιρέομαι, alicui aliquid, τινός τι, Xen. τινί τι, Plut. τινί τι, Isocr. aliquid vi, τὶ βίᾳ, Dem. lucem e mundo, ἐξαιρέομαι τὸ φῶς ἐκ τοῦ κόσμου, id. quod auferri non potest, ὁ καὶ ἡ ἀναφαίρετος, Herod.

Aufugio, ἀποδιδράσκω, ad aliquem, πρός τινα; Xenoph. inde, ἐκεῖθεν, Lucian. ἐκεῖθεν διαδιδράσκω, Isocr. una ab opere, συναποδράω ἀπὸ τοῦ ἔργου, Herodian.

Augeo, αὐξάνω, res parvas verbis, τὰ μικρὰ τῶν πραγμάτων τοῖς λόγοις, Isocr. honoribus aliquem, τινὰ ταῖς τιμαῖς, Xen. famam meam, ἐμὲ, Isocr. alicui amorem, ἐπιτείνω τινὶ τὸν ἔρωτα, Lucian. rem familiarem, τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν πλείω ποιέω, Isocr.

Augesco, αὔξομαι, Dem. αὐξάνομαι, id. in tantum, ἐπίδοσιν λαμβάνω τοσαύτην, maxime, μεγίςην, &c. Isocr. artes augescunt, ἐπιδόσεις γίγνονται τῶν τεχνῶν· virtutes augescunt ex aliqua re, ἐπίδοσις πρὸς τὴν ἀρετήν ἐςιν ἔκ τινος, id. res hostium augescunt, τὰ τῶν πολεμίων ἐπιδίδωσι, Dem. Confer *Cresco*, item *Incrementum*.

Augmentatio, αὔξησις, εως, Athen.

Augmentum, ἡ αὔξη, Suid. ἡ αὔξησις, ἡ ἐπίδοσις, Isocr.

Augur, ὁ οἰωνοσκόπος, ου, ὁ οἰωνιςὴς, οῦ, Hesych. ὁ ὀρνιθοσκόπος, ὁ οἰωνόμαντις.

Auguraculum, τὸ οἰωνοσκοπεῖον, ου, τὸ οἰωνιςήριον, ου.

Auguralis, e, οἰωνικὸς, ή, όν, scientia seu disciplina, ἡ οἰωνικὴ, ῆς, ἡ οἰωνιςικὴ, ῆς, Plut.

Auguratio, ἡ οἰωνοσκοπία, ας, ἡ οἰώνισις, εως.

Augurate, οἰωνιςικῶς.

Auguratus, us, ἡ οἰωνιςικὴ, ῆς.

Augurium, ὁ οἰωνισμὸς, οῦ, LXX. ὁ οἰωνὸς, οῦ, Xen. τὸ οἰώνισμα, Herodian. τὸ οἰωνιςήριον, Xen. ἡ οἰωνοσκοπία, ἡ ὀρνιθεία, Suid.

Auguror, οἰωνίζομαι, aliquid esse alicui incommodum, τί τινι εἶναι ἀνεπιτήδειον, Xenoph. casum, τὸ σύμπτωμα, Aristot. οἰωνοσκοπέω, μαντεύομαι, Dem. κατοιωνίζομαι, Phalar. ὀρνιθεύομαι, Suid. bene, φήμην ἀγαθὴν ποιέομαι, Aristot. φήμην ἀγαθὴν λέγω, Aristoph. φήμην ἀγαθὴν μαντεύομαι, Plat.

Augusta, æ, cognomen Imperatricum Romanarum, ἡ σεβαςὴ, ῆς, Herodian.

Augustale, τὸ αὐγουςεῖον.

Auguste, σεβασμίως, σεμνῶς.

Augustus, ὁ καὶ ἡ σεβάσμιος, nuptiæ, γάμος, Herodian. σεμνὸς, ή, όν.

Augustus, cognomen Imperatorum Romanorum, ὁ σεβαςὸς, οῦ, Herodian.

Augustus, *mensis*, ὁ Αὔγουςος, ου, ὁ βοηδρομιὼν, ῶνος, Dem.

Avia, ἡ μάμμα, ης, ἡ μάμμη, ης, N. T. quæ matris mater, ἡ τίτθη, ης, Dem.

Aviarium, ὁ ὀρνιθὼν, ῶνος, τὸ ὀρνιθοτροφεῖον, τὸ ὀρνιθοκομεῖον.

Aviarius, ὁ ὀρνιθοκόμος.

Avicula, τὸ ὀρνίθιον, LXX. τὸ ὀρνιθάριον, Plut.

Avide, ἐπιθυμητικῶς, Poll. i. e. avare, πλεονεκτικῶς, Dem. φιλοχρημάτως, Isocr. *item* ἐκθύμως.

Aviditas, ἡ ἐπιθυμία, cibi, τοῦ σίτου, Xen. τὸ ἐπιθύμημα, ατος, Plat. ἡ ἐπιθύμησις, εως, Aristot. Confer *Avaritia*.

Avidus, ὁ καὶ ἡ πρόθυμος, ου, alicujus rei, τινὸς ἐπιθυμητικὸς, ή, όν, Aristot. i. e. avarus, ὁ πλεονεκτικὸς, ή, όν, Dem. i. e. lubens, ἄσμενος, ένη, ενον, id. lucri, ὁ καὶ ἡ φιλοκερδὴς, έος, Aristoph. avidus lucri sum, φιλοκερδέω, Xen. belli, ὁ καὶ ἡ φιλοπόλεμος· cædis, φιλαίματος.

Avis, ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ιθος, Dem. τὸ ὄρνεον, ου, Plut. major, ὁ οἰωνὸς, οῦ, id.

Avitus, παππῷος, ῴα, ῷον, cui avita et paterna gloria est, ᾧ παππῴα καὶ πατρῴα δόξα ὑπάρχει, Dem. i. e. a majoribus acceptus, προγονικὸς, ή, όν, gloria, κλέος, Herodian.

Avius, ὁ καὶ ἡ ἄβατος, Isocr. ὁ καὶ ἡ ἄνοδος, Xen. ἀδιέξοδος.

Aula, ἡ αὐλὴ, ῆς, Athen. regia, τὸ βασίλειον, Dem. ἡ αὐλὴ βασίλειος, Herodian. aulæ princeps, ὁ αὐλάρχης, ου, LXX.

Aulæum, τὸ αὐλαῖον, Plut. τὸ καταπέτασμα, Philo. τὸ περιπέτασμα, Plut.

Aulicus, αὐλικὸς, ή, όν, adulator, κόλαξ, Plut. famulitium, οἱ ἐπὶ αὐλῆς οἰκέται, Herodian.

Avocamentum, ἡ διαγωγὴ, ῆς, τὸ ἀπόκλημα.

Avocatio, ἡ ἀποτροπὴ, Plat. ἡ ἀποςροφὴ, Themist.

Avoco, ἀποκαλέω, aliquem, τινὰ, Xenoph. ἀποτρέπω, aliquem ab aliquo, τινά τινος, Isocr. τινὰ ἀπό τινος, Thuc.

Avolo, ἀφίπταμαι, Lucian.

Aura, ἡ αὔρα, vel αὖρα, Aristot. adflat, ἐμπνεῖ, Aristoph. fert, φέρει, Xen. aura perflari, αὔραις διαπνεῖσθαι· auram captare, αὔραν θηρεύειν, id. auram hominum captans, ὁ καὶ ἡ ἀνθρωπάρεσκος, ου, N. T.

Auramentum, seu vas aureum, τὸ χρύσωμα, ατος, Athen. ὁ χρυσοῦς, οῦ, id.

Auraria, sc. officina, τὸ χρυσουργεῖον, ου.

Aurarius, χρύσειος, *contr.* χρυσοῦς, ῆ, οῦν· Confer *Aureus*.

Aurarius, aurifex, sive aurifusor, ὁ χρυσόχοος, Dem. ars aurarii, ἡ χρυσοχοϊκὴ, sc. τέχνη· officina ejusdem, τὸ χρυσοχοεῖον, id. aurarius sum, aurum fundo, χρυσοχοέω, Dinarch. Confer *Aurifex*.

Aurata, *piscis*, ὁ καὶ ἡ χρύσοφρυς.

Auratura, ἡ χρύσωσις, εως, Plut.

Auratus, κεχρυσωμένος, ένη, ένον, statuæ, εἴδωλα κεχρυσωμένα, Athen. ὁ καὶ ἡ ἐπίχρυσος, ου, ornatus, κόσμος, Plat. ἔγχρυσος, χρυσωτός.

Aureolus, i. e. auri colorem referens, ὁ χρυσίτης, ου, *fem.* ἡ χρυσῖτις, ιδος, arena aureola, ψάμμος χρυσῖτις, Herodot.

Aureus, χρυσοῦς, ῆ, οῦν, aurea corona, ςέφανος, Dem.

Aurichalceus, ὁ καὶ ἡ ὀρείχαλκειος, ου, columna, ςήλη, Suid.

Aurichalcum, ὁ ὀρείχαλκος, ου, Plat.

Auricula, τὸ ὠτίον, Lucian. τὸ λόβιον, Dem.

Auricularis, e, ὠτικὸς, ή, όν, Galen.

Aurifaber, idem quod *Aurifex*.

Aurifex, ὁ χρυσουργὸς, οῦ, LXX. ὁ χρυσοποιὸς, Lucian. ὁ χρυσοχόος, quod tamen proprie *Aurifusorem* notat. Vide *Aurarius*.

Aurificina, τὸ χρυσοχυχεῖον, Gl. V.

Aurifodina, τὸ χρυσωρυχεῖον, ου, Strabo.

Auriga, ὁ ἡνίοχος, Xen. ὁ ἁρματηλάτης.

Aurigarius, ὁ ἁρματοποιὸς, οῦ, Hesych. sum aurigarius, ἁρματοποιέω, Poll.

Aurigatio, ἡ ἡνιόχησις, Philo. ἡ ἡνιοχεία, Herod. ἡ ἁρματηλασία, Luc.

Aurigo, inis, ὁ ἴκτερος, Hipp. aurigine laborans, ὁ καὶ ἡ ἰκτερώδης· aurigini similis, ὁ καὶ ἡ ἰκτεροειδὴς, εος, id. aurigine laboro, ἰκτεριάω, Diosc. aurigine tentor, ἰκτερόομαι, Hipp.

Aurigor, ἡνιοχέω, Herodian. ἡνιοχεύω, Athen.

Auripigmentum, τὸ ἀρσενικὸν, Diosc.

Auris, τὸ οὖς, Dem. ἡ ἀκοὴ, seu potius aures, αἱ ἀκοαὶ, ῶν, Lucian. aures alicui obtundere dicendo, τὰ ὦτά τινος ἐμπλήθειν λόγων, id. corrumpere aures alicujus, διαφθείρειν τὰ ὦτά τινος, id. mederi auribus aliquorum, ἰάσασθαι τὰ ὦτά τινων, id. aures eruditas habere, ἔχειν ὦτα πεπαιδευμένα, Ælian. obturare aures, ne, ἀποφράττειν τὰς ἀκοὰς, μὴ, Lucian. obrepere auribus alicujus, κλέπτειν τὰς ἀκοάς τινος, Æschin. aures arrigere, ἀνορθιάζειν τὰ ὦτα, Philo. aures pascere, ἑςιᾶν εὖ μάλα τὰς ἀκοὰς, Æl. aures permulcere, τὴν ἀκοὴν καταυλεῖν, Greg. auribus egere, τῆς ἀκοῆς ἐπιδεῖσθαι, Plat. auribus percipere, ἐνωτίζεσθαι, N. T. aure truncatus, ὁ καὶ ἡ ὠτότμητος, ου, LXX. aurium dolor, ἡ ὠταλγία, ας, Diosc. aurium dolore laboro, ὠταλγέω, id. ὠταλγιάω, id. laborans, ὠταλγικὸς, ή, όν· aurium sordes, ἡ κυψέλη, ης, Alex. Aphrod.

Auriscalpium, ἡ ὠτόγλυφις, ιδος, Plat. Com.

Auritus, ὠτόεις, εσσα, όεν, Hom.

Auro, Vide *Inauro*.

Aurora, ἡ ἕως, ω, Thuc. ἡ ἠὼς, simul cum aurora, ἅμα ἕῳ, id. auroræ tempore, statim ab aurora, ἕωθεν, Xenoph. ante auroram, πρὸ τῆς ἕω, Herodian.

Aurum, ὁ χρυσὸς, τὸ χρύσιον.

Auscultatio, ἡ ἀκρόασις, Dem. ἡ ἀκοὴ, Isocr. ἡ εὐπείθεια· non auscultatione tantum, sed et memoria dignum, οὐκ ἀκοῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ μνήμης ἄξιον, Dem.

Auscultator, ὁ ἀκροατὴς, οῦ. Confer *Auditor*.

Ausculto, ἀκροάομαι, Dem. Confer *Audio*, i. e. obedio, προσέχω, alicui, τινὶ, Dem.

Ausim, τολμῴην.

Auspex, idem quod *Augur*.

Auspicato, εἰς καλὸν, Plat. ἐς καλὸν, Xenoph. αἰσίως.

Auspicatus

Auspicatus, a, um, ὁ καὶ ἡ αἴσιος, fulgura auspicata, ἀστραπαὶ αἴσιοι, Xen. aves auspicatæ, ὄρνιθες αἴσιοι, Plut.

Auspicium, idem quod *Augurium*.

Auspicor, οἰωνοσκοπέω, ὀρνιθοσκοπέω, LXX. inchoo, aggredior, ἐνάρχομαι, sermonem, τοῦ λόγου, Plut. κατάρχω τὸν λόγον, Plat. pæanem, ἐξάρχω παιᾶνα, Xenoph. ἐξάρχομαι παιᾶνα, id. pugnam, κατάρχομαι τῆς μάχης, Polyb. bellum, κατάρχω τοῦ πολέμου, Plut. artem, ἐνάρχομαι τέχνης, Lucian. Confer *Incipio*.

Auster, ὁ νότος, ου, Aristot.

Austere, αὐστηρῶς, χαλεπῶς, Dem.

Austeritas, ἡ αὐστηρότης, ητος, Dion. ἡ στρυφνότης.

Austerus, αὐστηρὸς, ὰ, ὸν, vinum, οἶνος, Diosc. ut homo, σκυθρωπὸς, ὴ, ὸν, Isocr. σκυθρωπιάζων, Dem. σκληρὸς, ρὰ, ρὸν, Plut.

Australis, e, νότιος, ία, ίον, Arist. mare, θάλασσα, Herodot. australe cœli latus, τὰ νότια, australis sive austrinus flatus, ἡ νοτία, sc. πνοή.

Austrinus, idem quod *Australis*.

Ausum, τὸ τόλμημα, Thuc.

Aut, ἢ, aut desistendum est, aut nemo culpandus, ἢ παυστέον, ἢ μηδένα αἰτιατέον, Dem. quomodo quis aut firmiorem aut justiorem rempublicam inveniret? πῶς ἂν τις ἢ βεβαιοτέραν ἢ δικαιοτέραν πολιτείαν εὕροι; id.

Autem, δὲ, dignos quidem laude honorare, delinquentes autem punire, τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαίνου τιμᾷν, τοὺς δὲ ἀδικοῦντας κολάζειν, Dem. Deum quidem time, parentes autem honora, amicos reverere, legibus obtempera, τὸν μὲν Θεὸν φοβοῦ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου, τοῖς δὲ νόμοις πείθου, Isocr. Vita brevis, ars autem longa, ὁ βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή, Hipp.

Authenticus, αὐθεντικὸς, ὴ, όν.

Autodidactus, ὁ καὶ ἡ αὐτοδίδακτος, Xen.

Autographum, τὸ αὐτόγραφον, ου, Plut.

Automatum, τὸ αὐτόματον, ου.

Autumnalis, e, ὀπωρινὸς, ὴ, όν.

Autumnus, ἡ ὀπώρα, ας, Xen.

Autumno, νομίζω, Dem. οἴομαι seu οἶμαι. Confer *Existimo*.

Avulsio, ἡ ἀπόσπασις.

Avulsus, ἀποσπασθεὶς, εῖσα, ὲν, ἀπεσπασμένος, ένη, ένον· avulsa pars, τὸ ἀπόσπασμα· particula avulsa, τὸ ἀποσπασμάτιον.

Avunculus, ὁ μητράδελφος, ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, Dem. ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος.

Avus, ὁ πάππος, Dem. avus paternus, πάππος ὁ πρὸς πατρός· avus maternus, πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, id.

Auxiliaris, e, βοηθητικὸς, ὴ, ὸν, Aristot. ἐπικουρικὸς, ὴ, ὸν, Thuc. hinc auxiliares copiæ, τὸ ἐπικουρικὸν, οῦ, id.

Auxiliarius, ὁ σύμμαχος, Dem. ὁ βοηθὸς, id. socii et adjutores, σύμμαχοι καὶ βοηθοὶ, id. Confer *Socius* et sequens.

Auxiliator, ὁ βοηθὸς, οῦ, Dem. ὁ βοηθῶν, id. ὁ ἐπίκουρος, Isocr. in pugna sive certamine, ὁ σύμμαχος, Xen. ὁ συναγωνιστὴς, Isocr. ὁ συναγωνιζόμενος, ου, id. quærere sibi auxiliatore, ζητεῖν αὐτῷ βοηθοὺς, Dem. assumere aliquem auxiliatorem, λαμβάνειν τινὰ συναγωνιστὴν, Isocr. habere aliquem auxiliatorem, ἔχειν τινὰ συναγωνιστὴν, id. Confer *Adjutor*.

Auxiliatrix, ἡ βοηθοῦσα, ἡ σύμμαχος, ἡ ἐπίκουρος, ου.

Auxilior, βοηθέω, Dem. ἐπικουρέω, Isocr. συναγωνίζομαι, Dem. omnibus viribus auxiliari, παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατὸν βοηθεῖν, Dem. auxiliari alicui adversus hostes, βοηθεῖν τινι πρὸς τοὺς πολεμίους, id. prompte auxiliari alicui, προθύμως βοηθεῖν τινι, id. προθύμως συμπολεμεῖν τινι, id. προθύμως συναγωνίζεσθαι, id. ἑτοίμως βοηθεῖν, Isocr. segniter auxiliari, ὀκνηρῶς βοηθεῖν. Venio vobis auxiliaturus, ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρεῖν, Xen. Dem. Confer sequens.

Auxilium, ἡ βοήθεια, Dem. τὸ βοήθημα, Aristot. ἡ ἐπικουρία, Thuc. numerus auxiliorum missorum, ἀριθμὸς τῶν βοηθειῶν, Dem. auxilium inane fieri alicui, ματαίαν τινὶ γίγνεσθαι βοήθειαν, id. arcessere ab aliquo, μεταπέμπεσθαι βοήθειαν παρά τινος, Isocr. polliceri alicui, ἐπαγγέλλεσθαί τινι βοήθειαν, Dem. exspectare alicunde, προσδοκεῖν ἥξειν ποθὲν βοήθειαν, Isocr. decernere, ψηφίσασθαι βοήθειαν, Dem. mittere aliquo, πέμπειν βοήθειαν εἰς τόπον τινὰ, id. ferre, ποιεῖσθαι βοήθειαν, Isocr. ποιεῖσθαι ἐπικουρίαν, Thuc. impedire, κωλύειν τὴν βοήθειάν τινος, Dem. auxiliis egere, δεῖσθαι βοηθείας, id. uti, χρῆσθαι βοηθείαις, id. auxilio alicui venire, ὁρμᾶσθαι βοηθόν τινι, Xen. βοηθικὸν εἶναί τινι, Aristot.

Axilla, ἡ μασχάλη, Xen. ἡ μασχαλίς.

Axioma, τὸ ἀξίωμα, ατος.

Axiomaticus, ἀξιωματικὸς, ὴ, ὸν, Dion. Hal.

Axis, ὁ ἄξων, ονος, currus, Xen. mundi, τοῦ κόσμου, Arist.

Axungia, ὕειον στέαρ.

B.

BABÆ! βαβαὶ, babæ! felicitatem, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. Babæ, dicebam ago, &c. βαβαὶ ἦν δ' ἐγὼ, Plato.

Bacca, fructus, τὸ ἀκρόδρυον· bacca juniperi, item cedri, ἡ ἀρκευθὶς, ίδος, Diosc. lauri, ἡ δαφνὶς, ίδος, Theophr. margarita, ὁ μαργαρίτης, Ælian. κόκκος.

Bacchabundus, βακχεύων, ουσα, ον.

Bacchanalia, τὰ βακχεύματα, ων, Plut. τὰ Διονύσια, ων, id. agitare, ἄγειν Διονύσια, διονυσιάζειν, Athen. πομπεύειν τῷ Διονύσῳ, Apocryph.

Bacchans, βακχεύων, ὁ καὶ ἡ παράβακχος.

Bacchar, ἡ βάκχαρις, εως, Diosc.

Bacchatio, ἡ βακχεία, Plut.

Bacchor, βακχεύω, Plato.

Bacchicus, βακχικὸς, ὴ, ὸν, διονύσιος, ία, ιον· bacchica dona, διονύσια δῶρα, Athen. διονυσιακὸς, ὴ, ὸν, bacchici chori, διονυσιακοὶ χοροὶ, id.

Bacchus, ὁ Βάκχος, ου, ὁ Διόνυσος, ου.

Baccula, τὸ ἀκροδρυάριον, ου.

Bacillus, τὸ βακτηρίδιον, ου, ἡ ῥαπὶς, ίδος.

Baculus, ἡ βακτηρία, Plut. senilis, quo senes innituntur, βακτηρία γεροντικὴ, Theophr. τὸ βακτήριον, ου, Aristoph. τὸ βάκτρον, ἡ ῥάβδος, ου, Xen. baculo innitor senum more, βακτηρεύω πρεσβυτικῶς, Naz.

Bajulo, βαστάζω, senem humeris, γέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων, Arist. ἀγκαλιδοφορέω, Paus.

Bajulus, ὁ βαστάζων, ὁ φορτοβαστάκτης, Suid. ὁ ἀγκαλιδοφόρος, ου, Poll. ὁ φορτηγὸς, ὁ νωτοφόρος.

Balæna, ἡ φάλαινα, ης, τὸ κῆτος, εος, Athen.

Balanus, ἡ βάλανος, Diosc.

Balatus, τὸ βλήχημα, ἡ βληχὴ, Æschyl.

Balbe, τραυλῶς, βλαισῶς.

Balbus, τραυλὸς, ὴ, ὸν, Plut. ψελλὸς, ὴ, ὸν, id. βλαισὸς, ὴ, ὸν, Hippocr. ὁ καὶ ἡ μογιλάλος, N. T. ἰσχνόφωνος, Aristot.

Balbuties, ἡ τραυλότης, ητος, Plut. ὁ τραυλισμὸς, οῦ, ἡ ψελλότης, ητος, Aristot. ὁ ψελλισμὸς, οῦ, id.

Balbutio, τραυλίζω, Aristoph. ψελλίζω, Aristot. ψελλίζομαι, Plat. βατταρίζω, Lucian.

Ballista, ἡ βάλλιστρα, ας.

Balneator, ὁ βαλανεὺς, Plato. ὁ βαλανείτης, Suid. ὁ βαλανειώτης, id.

Balneatrix, ἡ βαλανὶς, ίδος, ἡ βαλάνισσα, ης.

Balneo, i. e. lavo, νίπτω, Athen. λούω, Lucian. περὶ λουτρὸν ἔχω, Herodian.

Balneolum, τὸ βαλανίδιον.

Balneum, τὸ βαλανεῖον, Dem. τὸ λουτρὸν, οῦ, Plut. ὁ πλυνὸς, Hom. perferre aliquem in balneum, et abluere, ἐνεγκεῖν τινα εἰς βαλανεῖον, καὶ περιπλύνειν, Dem. perferri in balneum, vel ex balneo, φέρεσθαι εἰς βαλανεῖον, vel ἐκ βαλανείου, id. lavare solitus in balneo, λοῦσθαι εἰωθὼς ἐν βαλανείῳ, id. uti balneo, χρῆσθαι βαλανείῳ, Ælian. χρῆσθαι λουτρῷ, Herodian. ad balneum procedere, ἐπὶ λουτρὸν προσέρχεσθαι, id. locus balnei, ὁ λουτρὼν, ῶνος, Xen.

Balo, sc. ut ovis, vel capra, βληχάομαι, Aristoph.

Balsamum, τὸ βάλσαμον, Theophr. fructus balsami, τὸ καρποβάλσαμον, Diosc. frutex balsami, τὸ ξυλοβάλσαμον, id. succus balsami, τὸ ὀποβάλσαμον, id.

Balteolus, τὸ ζώνιον, ου, Poll.

Balteus, ὁ ζωστὴρ, ῆρος, aureus, χρυσοῦς, Herodot. balteum solvere, ζωστῆρα λύεσθαι, Dem. Phal. τὸ ζῶμα, ατος, Eustath. ἡ ζώνη.

Baptisma, τὸ βάπτισμα, N. T. ὁ βαπτισμὸς, ibid.

Baptismus, idem quod *Baptisma*.

Baptista, ὁ βαπτιστὴς, οῦ, N. T.

Baptisterium, τὸ βαπτιστήριον.

Baptizo, βαπτίζω, aliquem, τινὰ, N. T.

Barathrum, τὸ βάραθρον, ου, Xen. præcipitare aliquem in barathrum, ἐμβάλλειν τινὰ εἰς βάραθρον, id. barathro similis, ὁ καὶ ἡ βαραθρώδης, Plut.

Barba, ὁ πώγων, ωνος, Plut. ἡ ὑπήνη, id. τὸ γένειον, Pausan. barba hirci, πώγων τράγου, Athen. barbatus, ὁ πωγωνίας, ου, Suid. habens barbam densam et hispidam, ὁ δασυπώγων, ωνος, Aristoph. raram, ὁ σπανοπώγων, ωνος, Poll. nullam, ὁ ἀπώγων, ωνος, ὁ ἀγένειος, ου· promissam, ὁ μακροπώγων, ωνος· hircinam, ὁ τραγοπώγων, ωνος· æneam sive rufam, ὁ χαλκοπώγων, ωνος, Plut. barbam alo, πωγωνοτροφέω, Plut. barbam vello, τοῦ γενείου τίλλω, Dion. barbam gesto, γενειάω, Arist. barbam emittere incipio, γενειάσκω, Xen.

Barbare, βαρβαριστὶ, Plut. barbare loquor, βαρβαρίζω, id.

Barbaricus, βαρβαρικὸς, ὴ, ὸν, ὁ καὶ ἡ βάρβαρος, ου, bellum, πόλεμος, Thuc. lingua, γλῶσσα, Sophocl.

Barbaries, in sermone, ἡ βαρβαροστομία, Strabo.

Barbarismus, ὁ βαρβαρισμὸς, Eustath.

Barbarus, ὁ καὶ ἡ βάρβαρος, Plut. barbarum reddo, vel barbaris subjicio, βαρβαρόω, ἐκβαρβαρόω, Isocr. barbarus fio, βαρβαρόομαι· barbaris faveo, βαρβαρίζω, Xen. terbarbarus, ὁ καὶ ἡ τριβάρβαρος, Plut.

Barbatus, ὁ γενειάτης, ου, Lucian. ὁ πωγωνίας, ἡ γενειάτις, ιδος, Athen. barbatus sum, γενειάω, Aristot.

Barbitus, ὁ vel ἡ βάρβιτος, τὸ βάρβιτον· barbito cano, βαρβιτίζω, Poll.

Barbula, τὸ πωγώνιον, ου.

Barbus, ἡ τρίγλα, ης.

Bardus, ὁ, ἡ, τὸ βλὰξ, κὸς, Xen. Confer *Stupidus*.

Barritus, us, τὸ τοῦ ἐλέφαντος βρύχημα.

Barrus, ὁ ἐλέφας, αντος, Aristot.

Basiatio, τὸ φίλημα, ατος, Lucian.

Basiator, ὁ φιλητὴς, οῦ.

Basilica, ἡ βασιλικὴ, τὸ βασίλειον.

Basiliscus, ὁ βασιλίσκος, ου.

Basio, φιλέω, Athen. φιλέω τῷ στόματι, Xen. Confer *Osculor*.

Basis, ἡ βάσις, εως. Confer *Fundamentum*.

Basium, τὸ φίλημα. Confer *Osculum*.

Batillum, τὸ πύραυνον, ὁ πύραυνος, Benz.

Batuo, ἀλοάω τινὰ λίθοις, Ælian.

Baubor, βαΰζω, canes baubantur ad id quod non noverunt, οἱ κύνες βαΰζουσιν ὃ ἂν μὴ γινώσκωσι, Plut.

Beate, εὐδαιμόνως, Isocr. μακαρίως, Aristoph. beate vivo, ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγω, Isocr.

Beatitas, seu Beatitudo, ἡ εὐδαιμονία, ας, Dem. ἡ μακαριότης. Confer *Felicitas*.

Beatus, μακάριος, ία, ιον, Dem. ob bonos liberos, τῆς εὐπαιδείας, Aristoph. facere aliquos beatos et felices, ποιεῖν τινας εὐδαίμονας καὶ μακαρίους, id. fieri beatum ex humili, γίγνεσθαι εὐδαίμονα ἐκ ταπεινοῦ, id. beatus sum, εὐδαιμονέω, Dem. εὐτυχέω, id. διευτυχέω, Dem. τὸν βίον διάγω ἐν εὐδαιμονίᾳ, id. πράττω μακαρίως, vel εὐδαιμόνως, Aristot. beatum prædico, μακαρίζω, Isocr. aliquem ob aliquid, τινά τινος, Aristoph. ob fortunam, εὐδαιμονίζω τινὰ τῆς τύχης, vel διὰ

τὴν τύχην, Dem. Isocr. ὁ ϗ ἡ εὐτυχὴς, ἀταλαίπωρος.
Beatus valde, πανόλβιος, ὁ ϗ ἡ.
Bellaria, τὰ τραγήματα, ων, Plato. τὰ τρωγάλια, ων, Athen. τὰ τρωκτὰ, ῶν, Hippocr. τὸ ἐπιδόρπισμα, ατος, Athen. bellariorum amans, ὁ ϗ ἡ φιλοτραγήμων, ονος, Athen.
Bellator, ὁ μάχιμος, ȣ, Isocr. ὁ στρατιώτης, ȣ, Dem. ὁ πολεμιστὴς, ȣ, Plut. Confer *Miles*.
Bellatorius, πολεμιστήριος, ία, ιον, Xen.
Bellatrix, ἡ πολεμιστὶς, ίδος, ἡ πολεμίστρια, ας.
Belle, καλῶς, Dem. κομψῶς, Xenoph.
Bellicose, φιλοπολέμως, Isocr. πολεμικῶς, idem.
Bellicosus, πολεμικὸς, ἡ, ὸν, Isocr. πολεμικῶς διακείμενος, id. πολεμικῶς ἔχων, id.
Bellicus, πολεμικὸς, ἡ, ὸν, virtus, ἀρετὴ, Xen. bellica ars, ἡ πολεμικὴ, sc. τέχνη, Arist. bellicæ res, τὰ πολεμικὰ, ῶν, Xen.
Belligero, πολεμέω, cum aliquo, τινὶ, Dem. adversus aliquem, πρός τινα, id. pro aliquo, ὑπέρ τινος, Isocr. tanto tempore, τοσȣ̃τον χρόνον, Dem. decem annos, δέκα ἔτη, Isocr. continenter, συνεχῶς· fortius, ἄμεινον, id. valde expedite, σφόδρα ἑτοίμως, Dem. promptius, προθυμότερον, Isocr. aperte, ἁπλῶς, Dem. aperto Marte, ἐκ προῤῥήσεως, id. ipso opere, non decretis solum, τοῖς ἔργοις, μὴ ψηφίσμασι μόνον, id. turpiter, αἰσχρῶς, Isocr. misere et male, ἀθλίως ϗ κακῶς, Dem. communi consilio, κοινῇ, Isocr. terra marique, κατὰ γῆν ϗ κατὰ θάλασσαν, id.
Bellua, τὸ θηρίον, robusta, ἄλκιμον, Xen. agrestis sive fera, ἄγριον, Isocr.
Bellualis, idem quod *Belluinus*.
Belluinus, θήρειος, εία, ειον, Xen. vis, βία, Sophoc. ὁ ϗ ἡ θηριώδης, εος, homo, ἄνθρωπος, Aristot. natura, φύσις, id.
Bellum, ὁ πόλεμος, ȣ, Dem. maximum, μέγιστος, Isocr. magnum et difficile, πολὺς ϗ χαλεπὸς, Dem. continuum, συνεχής· grave, βαρύς· vehemens, δεινός· implacabile et non indictum, ἄσπονδος ϗ ἀκήρυκτος· legitimum et apertum, νόμιμος ϗ προφανής· ignobile et sumptuosum, ἄδοξος ϗ δαπανηρὸς, id. terrestre, maritimum, ὁ κατὰ γῆν, ὁ κατὰ θάλασσαν, Isocr. finitimum, ὅμορος· publicum, κοινὸς, Isocr. privatum, ἴδιος, Dem. civile, ἐπιδήμιος, sive ἔμφυλος, Æl. bella et expeditiones, πόλεμοι ϗ στρατεῖαι, Dem. bella et certamina, πόλεμοι ϗ ἀγῶνες, Isocr. bella et prælia, πόλεμοι ϗ μάχαι, Dem. pericula belli, κίνδυνοι πολέμȣ, Isocr. excitare ad bellum, παρακαλεῖν vel παροξύνειν ἐπὶ vel πρὸς πόλεμον, id. bellum expetere, πόλεμον ἐπιθυμεῖν, id. decernere, γράφειν vel χειροτονεῖν, Dem. excitare, commovere, gerere, ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, id. movere, κινεῖν, id. suscipere adversus aliquem, ἀναιρεῖσθαι vel ἀνελέσθαι πρός τινα, Isocr. sustinere, ὑπομένειν, Dem. indicere, sive denunciare, προαγορεύειν, id. parare, apparare, παρασκευάζεσθαι πρὸς τὸν πόλεμον, id. τὰ πρὸς τὸν πόλεμον συντάττεσθαι ϗ παρασκευάζεσθαι, id. inferre alicui, ἐκφέρειν πόλεμον πρός τινα, Isocr. κομίζεσθαι πόλεμον εἰς χώραν τινὰ, Dem. repellere, ἀπωθεῖν πόλεμον, Dem. gerere adversus aliquem, πολεμεῖν πόλεμον πρός τινα, id. una gerere, συμπολεμεῖν πόλεμον· feliciter gerere, κατορθȣ̃ν ἐν τῷ πολέμῳ, id. administrare, διοικεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον, Isocr. trahere, ducere, ἀναβάλλεσθαι πόλεμον, Dem. formidare, φοβεῖσθαι, id. fugitare, φεύγειν, id. componere ex animi sententia, καταστῆναι τὸν πόλεμον, ὅπως βȣ́λεταί τις, id. solvere, διαλύειν πόλεμον, Isocr. διάλυσιν ποιεῖσθαι τȣ̃ πολέμȣ, id. sopire, restinguere, παύεσθαι τȣ̃ πολέμȣ, id. bellum ingruit, πόλεμος ἥκει, Dem. bellum fit, oritur inter aliquos, πόλεμος γίγνεταί τισι πρός τινας· bellum est alicui cum aliquo, πόλεμός ἐστί τινι πρός τινα, id. proficisci ad bellum, εἰσελθεῖν εἰς πόλεμον, Isocr. vincere aliquem bello, κρατεῖν τινος πολέμῳ, Dem. pacem facere e bello, εἰρήνην ποιεῖν ἐκ πολέμȣ, id.

Belluosus, a, um, i. e. plenus belluis, ὁ ϗ ἡ θηριώδης, εος, mare, θάλασσα, Theophr.
Bellus, a, um, κομψὸς, ἡ, ὸν, Aristoph.
Bembix, ἡ βέμβηξ, ηκος. Vide *Trochus*.
Bene, εὖ, Dem. καλῶς, id. ὀρθῶς, Isocr. adfectum esse erga aliquem, διακεῖσθαι οἰκείως, εὐνοϊκῶς, φιλοστόργως πρός τινα, Dem. Isocr. audire, καλῶς ἀκȣ́ειν, Plat. cedere, προχωρεῖν δεξιῶς, Herodian. bene cum eo agitur, πράττει εὖ, Dem. καλῶς· bene volo tibi, εὔνȣς εἰμί σοι, id. bene de aliquo mereri, ἐργάζεσθαί τινα ἀγαθὸν, vel ἀγαθὰ, Isocr. bene facere alicui, ποιεῖν τι καλῶς, N. T. alicui, δρᾷν εὖ τινα, Aristoph. bene me habeo, ἔχω καλῶς, Dem.
Benedico, εὐλογέω, laudo aliquem, τινὰ, Isocr. bona precor et omnia fausta alicui opto, εὐφημέω ϗ πάντα τἀγαθὰ εὔχομαί τινι, Dem.
Benedictio, ἡ εὐφημία, ας, Herodian. ἡ εὐλογία, ας, Philo.
Benedictus, εὐλογητὸς, ἡ, ὸν, N. T.
Benefacio, εὐεργετέω, alicui, τινὰ, Dem. εὐποιέω τινὰ, id. ἀγαθὸν ποιέω τινὰ, id. civitati, δράω τὴν πόλιν ἀγαθόν τι, Isocr. Confer *Beneficium*.
Benefactor, ὁ εὐεργέτης, Dem. ὁ εὐποιῶν, ȣ̃ντος, Isocr. sum alicujus, εὐεργέτης γίνομαί τινος, id. χρηστὸς γίνομαι πρός τινα, id.
Benefactum. Confer *Beneficium*.
Beneficentia, ἡ εὐεργεσία, Dem. ἡ εὐπραγία, Isocr.
Beneficiarius, ὁ εὐπαθῶν, Dem. ὁ εὖ παθὼν, Isocr. ὁ εὐπεπονθὼς, Dem.
Beneficium, τὸ εὐεργέτημα, Dem. ἡ εὐεργεσία, Isocr. ἡ χάρις, ιτος, Dem. τὸ ἀγαθὸν, τὸ χρηστὸν, magnum, εὐεργεσία μεγάλη, Dem. majus, μείζων· maximum, summum, amplissimum, μεγίστη· mediocre, μετρία· privatum, ἰδία· immensum, ὑπερμεγέθης· conferre in aliquem, καταθέσθαι εὐεργεσίαν εἴς τινα· ἐργάζεσθαί τινα ἀγαθόν τι, Isocr. πράσσειν τινὰ ἀγαθὸν, Aristot. εὐεργετεῖν τινα, id. accipere ab aliquo, εὖ πάσχειν ὑπό τινος, Plutarch. πάσχειν ἀγαθόν τι ὑπό τινος, Lysias. ferre alicui acceptum, εἰπεῖν ἔχειν εὐεργέτημά τινος, Isocr. adscribere deorum benevolentiæ, εὐεργέτημα τιθέναι θεῶν εὐνοίας, Dem. prædicare et meminisse, λέγειν ϗ μνημονεύεσθαι, Isocr. reddere, rependere, ἀμείβεσθαι τὴν εὐεργεσίαν τινὸς, Xen. ἀνταποδιδόναι εὐεργέτῃ, Aristot. ἀντευποιεῖν τὸν εὖ ποιήσαντα, Dem. ποιῆσαι τὰ δίκαια τοῖς εὐεργέταις, id. τȣ̀ς εὐεργέτας ἐᾷν τὰ δοθέντα ἔχειν· beneficii loco aliquid concedere alicui, παρέχειν τί τινι ἐν χάριτος ϗ δωρεᾶς μέρει· ornare aliquem beneficiis, τιμᾷν τινα δωρεαῖς, id. superari beneficiis amicorum, ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις τῶν φίλων, Isocr. habere aliquid pro beneficio, ποιεῖσθαί τι ἐν δωρεᾶς τάξει, Dem. loco beneficii accipere, μετὰ χάριτος λαβεῖν τι· beneficiis aliquem provocare, ὑπάρχειν τὰς εὐεργεσίας εἴς τινα· cujus magna beneficia extant in aliquem, ȣ̃ μεγάλαι εὐεργεσίαι ὑπάρχȣσι πρός τινα, id.
Beneficus, ὁ εὐεργέτης, ȣ, Dem. ὁ εὐποιῶν, ȣ̃ντος, Isocr. ὁ ἐπαρκῶν, ȣ̃ντος, Dem. χρηστὸς, ἡ, ὸν, ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, id. ὁ ϗ ἡ φιλάνθρωπος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀγαθȣργός.
Benemeritus, ὁ εὐεργέτης, ȣ, vere de civitate, ἀληθῶς τῆς πόλεως, Dem.
Beneplacitum, ἡ εὐδοκία, ας, N. T.
Benevole, εὐνοϊκῶς, Dem. εὐμενῶς, Isocr. μετ' εὐνοίας, Dem. audire aliquem, εὐνοϊκῶς ἀκȣ́ειν τινὸς λέγοντος, id. et fideliter agere aliquid, εὐνοϊκῶς ϗ πιστῶς πράττειν τι, id.
Benevolentia, ἡ φιλοφροσύνη, Plut. ἡ εὔνοια, Dem. ἡ εὐμένεια, τὸ εὐμενὲς, έος, ἡ φιλανθρωπία, ας, et humanitas, εὔνοια ϗ φιλανθρωπία, et studium, εὔνοια ϗ προθυμία· insignis, εὔνοια μεγάλη· magna et incredibilis, μεγάλη ϗ σφοδρά· singularis, πολλή· summa, πλείστη, id. firmior, βεβαιοτέρα, Isocr. divina, δαιμονία, Dem. justa, δικαία, id. vera, ἀληθινὴ, Isocr. omni suspicione carens, ἀνύποπτος, Dem. benevolentiam expetere, ὀρέγεσθαι εὐνοίας, Isocr. aliquorum, παρακαλέσαι τινὰς πρὸς εὔνοιαν, Dem. tribuere alicui, διδόναι τινὶ, id. habere erga aliquem, εὔνοιαν ἔχειν πρός τινα, id. præstare alicui, παρέχειν τινὶ, Isocr. demonstrare alicui, ἐνδείκνυσθαι πρός τινα, Dem. φανερῶς ἐνδείκνυσθαί τινι· alicujus contrahere, κτᾶσθαι παρά τινος, id. λαβεῖν τινος, Isocr. conservare, διασώζειν vel διαφυλάττειν, id. remittere erga aliquem, ἀφίεσθαι τῆς εὐνοίας τῆς εἴς τινα, id. abjicere erga aliquem, παραδιδόναι τὴν εὔνοιαν εἰς vel πρός τινα, id. facere aliquid ex benevolentia, ποιεῖν τι κατ' εὔνοιαν, id. ἐπ' εὐνοίᾳ ποιεῖν τι, id. benevolentiæ alicujus aliquid commendare, παρακατατίθεσθαί τι εὐνοίᾳ τινὸς, Isocr. benevolentiæ munus in periculis non deserere, τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς δεινοῖς ȣ̓ λείπειν, Dem. frustrari benevolentia alicujus, διαμαρτάνειν τῆς εὐνοίας τινός· destitui benevolentia et humanitate alicujus, ἀποστερεῖσθαι τῆς εὐνοίας ϗ φιλανθρωπίας τινὸς, idem.
Benevolus, ὁ ϗ ἡ εὔνοος, *contr.* εὔνȣς, Dem. εὐνοϊκὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ εὐμενὴς, έος, alicui et amicus, εὔνȣς ϗ φίλος τινὶ, id. est illi, γίνεται, ἐστὶ, ὑπάρχει εὔνȣς ἐκείνῳ, Isocr. ὁ πρόφρων, Hom. benevolum habere aliquem, ἔχειν τινὰ εὔνȣν, Isocr. nancisci aliquem benevolentiorem alio, τυχεῖν τινος εὐνȣστέρȣ, ἢ ἑτέρȣ, id. benevolo animo sum erga aliquem, εὐνοϊκῶς ἔχω πρός τινα, vel τινὶ, Dem. εὐμενῶς ἔχω vel διάκειμαι πρός τινα, Isocr. εὔνοιαν ἔχω εἴς τινα, vel τινὶ, id.
Benigne, φιλοφρόνως, Xen. φιλανθρώπως, Dem. εὐμενῶς, Isocr. χρηστῶς.
Benignitas, ἡ εὐεργεσία, ας, Isocr. ἡ χρηστότης, ητος, N. T.
Benignus, χρηστὸς, ἡ, ὸν, Dem. ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, id. ὁ ϗ ἡ φιλάνθρωπος, ȣ, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἐπιεικὴς, έος, Dem. πρᾶος, id. et ignoscens hominum erratis, πρᾶος ϗ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων, Xen. erga aliquem, πρᾶός τινι, Plut.
Beo, beatum prædico, μακαρίζω, Dem. εὐδαιμονίζω, id. aliquem fortunæ ergo, τινὰ τῆς τύχης, Arist. τινὰ διὰ τὴν τύχην, Dem. majores, μακαρίζω τȣ̀ς προγόνȣς, Isocr. alicujus causa, τινὸς, Aristoph. beatum reddo, ποιέω τινὰ εὐδαίμονα ϗ μακάριον, Isocr.
Bes, ἡ διμοιρία, Lucian.
Bestia, τὸ θηρίον, Dem. immanissima, ἀγριώτατον, Isocr. impura, μιαρὸν, Dem. nefaria et immanis, μιαρὸν ϗ ἀμίαντον, id. cicurare bestias et meliores efficere, ἡμερȣ̃ν ψυχὰς θηρίων ϗ πλείονος ἀξίας ποιεῖν, id. *homo bestialis*, ad quid bestia ejusmodi utatur quis? ἐφ' ἃ δ' ἂν ϗ χρήσαιτό τις τοιȣ́τῳ θηρίῳ; Dem. bestiarum more, θηριωδῶς, Isocr.
Bestialis, e, ὁ ϗ ἡ θηριώδης, εος, Aristot.
Bestiarius, ὁ θηριομάχος, Lucian.
Bestiola, τὸ θηρίδιον, Theophr. τὸ ζωΐδιον.
Beta, τὸ τεῦτλον, ȣ, Diosc.
Betula, ἡ σημύδα, Benz.
Bibacitas, ἡ φιλοποσία, Xen. ἡ πολυποσία, Diosc.
Bibax, ὁ πολυπότης, Plut. ὁ ϗ ἡ πολύποτος, Aristot. ποτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Biblia, τὰ βιβλία, ων.
Biblicus, a, um, βιβλικὸς, ἡ, ὸν.
Bibliographia, ἡ βιβλιογραφία, Diosc.
Bibliographus, ὁ βιβλιογράφος, Poll.
Bibliopegus, ὁ βιβλιοπηγὸς, ȣ̃.
Bibliopolium, τὸ βιβλιοπώλιον, ȣ.
Bibliotheca, ἡ βιβλιοθήκη, ης, Poll.
Bibliothecarius, ὁ ἐπιστάτης τῆς βιβλιοθήκης.
Bibo, onis, ὁ πότης, ȣ, Aristoph.
Bibo, bibere, πίνω, vinum, οἶνον, Xen. per totum diem ὅλην τὴν ἡμέραν, id. merum, ἀκρατοποτέω, Athen. lac, γαλακτοποτέω, id. vinum, οἰνοποτέω, id. parum, ὀλιγοποτέω, Plut. aquam, ὑδροποτέω, Xen. frigidam, ψυχροποτέω, Plut. medicamentum, φαρμακοποτέω, Theophr.
Bibosus. Vide *Bibax*.

Bibulus, ὁ φιλοπότης, Poll. ὁ πολυπότης, Plut.
Biceps, ὁ ϗ ἡ δικέφαλος, ὁ ϗ ἡ διπρόσωπος· imago, ἄγαλμα διπρόσωπον, Herodian.
Bicolor, ὁ ϗ ἡ δίχροος, *contr.* δίχρους, Aristot. ὁ ϗ ἡ διχρωμος, Galen.
Bicornis, e, ὁ ϗ ἡ δίκερος, ου, Aristot. ὁ ϗ ἡ δίκραιος, ου, Hippocr. ὁ ϗ ἡ δίκροος, *contr.* δίκρους, Aristot.
Bicorpor, ὁ ϗ ἡ δίσωμος, ὁ ϗ ἡ δισώματος.
Bicubitalis, ὁ ϗ ἡ δίπηχυς, εως, Diosc. διπηχυαῖος, id.
Bidens, ὁ ϗ ἡ δίοδυς, οντος.
Biduum, δύο ἡμέραι, biduo post, δύο διαδραμουσῶν ἡμερῶν, Herodian.
Biennis, ὁ ϗ ἡ διετής, έος, Aristot.
Biennium, τὸ διετὲς, Æschin. ἡ διετία.
Bifariam, διχῆ, Dem. διχῶς, δίχα, ἄνδιχα, divido, διχοτομέω, Polyb.
Biferus, ὁ ϗ ἡ δίφορος, ficus, συκῆ, Aristot. ὁ ϗ ἡ δικαρπος, ου, terra, γῆ, Strabo. sum, δικαρπέω, Theophr.
Bifidus, i. e. ungulam bisulcam habens, ὁ ϗ ἡ δίχηλος, Aristot. ὁ ϗ ἡ διοχιδής.
Biforis, ὁ ϗ ἡ δίθυρος, templum, νεὼς, Poll.
Biformis, ὁ ϗ ἡ δίμορφος, ου.
Bifrons, ὁ ϗ ἡ ἀμφιπρόσωπος, Plut. ὁ ϗ ἡ διμέτωπος, ου, munitio, φρουρὰ, App. ὁ ϗ ἡ διπρόσωπος, imago, qualis Jani, ἄγαλμα, Her.
Bigæ, ἡ συνωρὶς, ίδος, Plut. bigis vehor, συνωριχεύομαι, Aristoph. bigarum auriga, ὁ συνωριαστής, οῦ, Lucian.
Bigamia. Vide *Digamia.*
Bigarius, ὁ συνωριαστής, οῦ, Lucian.
Bijugus, ὁ ϗ ἡ δίζυγος, Greg. Naz.
Bilanx, ὁ ζυγὸς, οῦ, Plut. Vide *Libella.*
Bilinguis, e, duarum linguarum peritus, ὁ ϗ ἡ δίγλωσσος, Thuc. ὁ ϗ ἡ δίφωνος, Poll. ex Philiston. i. e. aliud loquens, aliud sentiens, ὁ ϗ ἡ δίλογος, N. T.
Biliosus, ὁ ϗ ἡ χολώδης, Hipp. χολικὸς, ἡ, ὸν, Plut. extreme biliosus, i. e. valde iracundus, ὁ ϗ ἡ ἀκρόχολος, Aristot.
Bilis, ἡ χολὴ, ῆς, Plut. ira, id. Dem. bilem educens, ὁ ϗ ἡ χολήιος, Gal. meram bilem congerens, ὁ ϗ ἡ ἀκρητόχολος, id. bile mens carens, ἡ ἀχολία, Plut. bilis atræ redundantia, ἡ μελαγχολία, Hipp. bile atra laboro, μελαγχολάω, Dem. bile amara redundans, ὁ ϗ ἡ πικρόχολος, Hipp.
Bilustris. Vide *Decennalis.*
Bimaris, ὁ ϗ ἡ διθάλασσος, locus, τόπος, N. T.
Bimatus, ἡ διετία, ας, N. T.
Bimembris, ὁ ϗ ἡ δίκωλος, Diosc.
Bimestris, ὁ ϗ ἡ δίμηνος, bimestre temporis spatium, δύο μῆνες, Herodian.
Bimulus, ὁ ϗ ἡ διετής, έος, Aristot.
Bimus, idem quod anteced.
Bini, δισσοὶ, αἱ, ὰ, Apoc. σύνδυο, Dem.
Binominis, ὁ ϗ ἡ διώνυμος, Plut.
Bipalmis, ὁ ϗ ἡ δίδωρος, ου, Plin.
Bipartior, seu bipertior, διχοτομέω, διχάζω.
Bipartito, διμερῶς, διχῆ, Dem. δίχα, Thuc.
Bipartitus, ὁ ϗ ἡ διμερής, έος.
Bipatens, ὁ ϗ ἡ δίθυρος, Poll.
Bipedalis, ὁ διπόδης, ου, Xen. διποδιαῖος, αία, αῖον, id.
Bipedaneus, idem quod anteced.
Bipennis, ὁ πέλεκυς, εως, Plut.
Bipes, ὁ ϗ ἡ δίπους, οδος, Aristot.
Biremis, ὁ ϗ ἡ διήρης, εος, Poll.
Bis, δὶς, bis aut ter causam capitis dicit, δὶς ἢ τρὶς κρίνεται, Dem.
Bissextus, sc. dies, ἐμβόλιμος ἡμέρα, Plut.
Bisulcus, i. e. ungulas fissas habens, ὁ ϗ ἡ δίχηλος, Aristot.
Bitumen, ἡ ἄσφαλτος, Diosc. refero, ἀσφαλτίζω, id. bitumine illino, ἀσφαλτόω, LXX.
Bitumineus, ὁ ϗ ἡ ἀσφάλτειος, ου.
Bitumino, ἀσφαλτόω, LXX.
Bivium, ἡ ἄμφοδος, ου, Xen.
Blæsus, τραυλὸς, ἡ, ὸν, Plut. βλαισὸς, ἡ, ὸν, Gal. sum, τραυλίζω, Aristoph.
Blande, φιλανθρώπως, Dem. χαριέντως, id. admodum, πάνυ ἡδέως, id. blandius alloqui aliquem, προσειπεῖν τινα, Isocr. μειλιχίως.
Blandiloquentia, ἡ χρηστολογία, N. T. ἡδυλογία.
Blandiloquus, ὁ ϗ ἡ χρηστολόγος, ου, ἡδυλόγος.
Blandimentum, τὸ θέλγμα, τὸ θελκτήριον, Hom. τὸ θωπήμα, Aristoph.
Blandior, σαίνω, alicui, τινὰ, Plut. κορίζομαί τινα, Aristoph ἀρεσκεύομαί τινα, Xen. κολακεύω τινὶ, Plut. vel τινὰ, Xen. auribus, κεχαρισμένως διαλέγω, Isocr. αἰκάλλω, Philostr.
Blanditiæ, ἡ χρηστολογία, N. T. ἡ κολακεία, Dem. τὸ ἀρέσκευμα, Plut. blanditiis sibi placare aliquem, διὰ κολακείας χειρώσασθαί τινα, Ælian.
Blandus, ὁ ϗ ἡ χρηστολόγος, ου, ὁ ϗ ἡ θελκτήριος, ου, Plut. ἀρεσκος, η, ον, Aristot. ὁ ϗ ἡ εὐπροσήγορος, ου, Isocr. ὁ ϗ ἡ αἱμύλος, Plut. μείλιχος.
Blasphemator, ὁ βλάσφημος, Dem.
Blasphemia, ἡ βλασφημία, Plato.
Blasphemo, βλασφημέω, aliquem, τινὰ, Appian. aliquid, εἴς τι, Plat. ὑπέρ τινος, Isocr. περί τινος, id. Deum, εἰς Θεὸν, Plato. βλάσφημόν τι εἶπον, Dem.
Blasphemus, ὁ ϗ ἡ βλάσφημος, ου, Dem.
Blatero, ōnis, ὁ σπερμολόγος, Dem. ὁ λογοποιῶν, id. ὁ φλυαρῶν, Isocr. ὁ ἀδολέσχης, Athen.
Blatero, as, ληρέω, Isocr. ψελλίζομαι, Aristot. ταυτολογέω, Polyb. frustra, ἀδολεσχέω τηνάλλως, Dem. ῥαψῳδέω μάτην, id. de re aliqua, φλυαρίζω μάτην περί τινος, Isocr.
Blatta, ἡ σίλφη, ης, Dem. ἡ τίλφη, Lucian.
Blennus, μωρὸς, ὰ, ὸν, Aristoph. ὁ ϗ ἡ βλὰξ, ακὸς, Xen. εὐήθης.
Blitum, τὸ βλίτον, Diosc.
Boarium forum, τὸ βουπώλιον, τὸ βουπωλεῖον.
Boatus, τὸ μύκημα, Plut. ὁ μυκηθμός.
Boletus, ὁ βωλίτης, ου.
Bolis, ἡ βολὶς, ίδος· bolidem demitto, sive bolide mare exploro, βολίζω, N. T.
Bolus, ὁ βῶλος, Basil.
Bombilatio, ἡ βόμβησις, εως.
Bombilo, βομβέω, Aristoph. βομβαίνω, Basil.
Bombus, ὁ βόμβος· bombum edens, ὁ ϗ ἡ βομβώδης, εος, Ælian.
Bombycinus, βομβύκινος, ίνη, ινον.
Bombyx, ὁ βόμβυξ, υκος, Aristot.
Bona, orum, ἡ ἐσία, ας, Dem. τὰ ὄντα, id. τὰ ὑπάρχοντα, Isocr. τὰ ἀγαθὰ, id. τὰ χρήματα, id. αἱ κτήσεις, εων, Dem. τὰ κτήματα, id. τὰ ἐγκτήματα, id. hæreditaria, ὁ κλῆρος, Dem. animi, ἀγαθὰ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ· corporis, ἀγαθὰ τὰ ἐν τῷ σώματι· fortunæ, ἀγαθὰ τὰ ἐκτὸς, sive ἐξωτερικά. Confer *Opes, Facultates.*
Bonitas, ἡ ἀγαθότης, Greg. N. ἡ ἀγαθοσύνη, N. T. ἡ καλοκἀγαθία, Xen. ἡ χρηστότης, Plut.
Bonum, i, τὸ ἀγαθὸν, οῦ, Aristot. τὸ χρηστὸν, Dem. magnum, ἀγαθὸν μέγα, Dem. præcipuum et omnium maximum, ἡγέμενον ϗ πάντων μέγιστον, id. maximum et splendidissimum divinorum bonorum et humanorum, τῶν θείων ἀγαθῶν ϗ τῶν ἀνθρωπίνων μέγιστον ϗ σεμνότατον, Isocr. admirandum, θαυμάσιον, Dem. perfectum, τέλειον, id. honestum et conveniens alicui, καλὸν ϗ προσῆκον τινὶ, id. eligere, ἀγαθὸν αἱρεῖσθαι, id. exspectare, προσδοκᾷν, idem. accipere, μεταλαβεῖν, Isocr. precari Deos, εὔχεσθαι θεοῖς διδόναι, Dem. accidere alicui, συμβαίνειν τινὶ, Isocr. consecutum esse, habere a Diis, ἔχειν παρὰ θεῶν, Isocr. ornatum esse bonis tantis, ἀξιῶσθαι τοσέτων ἀγαθῶν, Dem. frui bonis, ἀπολαύειν ἀγαθῶν, Isocr. ὠνήσασθαι ἀγαθῶν, Dem. male uti, abuti bonis, κακῶς χρῆσθαι ἀγαθοῖς, Isocr. delectari bonis præsentibus, χαίρειν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, Dem.
Bonus, ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, Dem. χρηστὸς, ἡ, ὸν, Isocr. ἐσθλὸς, ἡ, ὸν, Hom. vir, ἀνὴρ ἀγαθὸς, Dem. χρηστὸς, id. et honestus, καλὸς κἀγαθὸς, Isocr. et justus, χρηστὸς ϗ δίκαιος, Dem. non improbus, sed omnino bonus, ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ϗ πάνυ χρηστός· natura, φύσει χρηστὸς ἄνθρωπος, id. bonum efficere aliquem, χρηστὸν παρασκευάζειν τινὰ, id. se præbere, ἀγαθὸν παρέχειν ἑαυτὸν, Isocr. πράττειν sive ποιεῖν τὸ ἔργον τῦ χρηστῦ, sive καλῦ κἀγαθῦ ἀνδρὸς, Dem. esse coactum, χρηστὸν εἶναι ἀναγκασθέντα, id. bonorum amans, ὁ ϗ ἡ φιλάγαθος, N. T. bonorum osor, ὁ ϗ ἡ ἀφιλάγαθος, ου, ibid. bona verba quæso, O Mars! εὐφήμει, ὦ Ἄρες! Lucian.
Boo, μυκάομαι, Plut. βοάω, id.
Bootes, ὁ βοώτης, ου.
Borealis, ὁ ϗ ἡ βόρειος, venti flatus, βόρεια πνεύματα, Theophr. boreale cœlum, borealis aëris constitutio, τὸ βορρεῖον, Xen.
Boreas, ὁ βορέας, Aristot. ὁ βορρᾶς, ᾶ, Ælian. a borea, βόρραθεν, Theodoret. boreæ expositus, ὁ ϗ ἡ κατάβορρος, domus, οἰκία, Aristot. ad boream vergens, qui a borea perflatur, ὁ ϗ ἡ προσβόρειος, Theophr.
Boreus, idem quod *Borealis.*
Bos, ὁ vel ἡ βοῦς, βοὸς, Aristot. bos arator et jugum trahens, βοῦς ἀρότης ϗ ὑπὸ ζυγὸν πονήσας, Ælian. boves pasco, βουκολέω, Lucian. boves macto, βουθυτέω, Æschin.
Botanice, ars, ἡ βοτανικὴ, ῆς.
Botanicus, βοτανικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Botrus, ὁ βότρυς, υος, Theophr.
Bovile, τὸ βουστάσιον, ου, ἡ βούστασις, εως, Poll. τὸ βούσταθμον, ου, id. τὸ βοαύλιον, ου, Poll.
Bovillus. Vide *Bubulus.*
Brabeum, τὸ βραβεῖον, N. T.
Brabeuta, ὁ βραβευτὴς, οῦ, Aristot.
Brabeuterium, τὸ βραβευτήριον.
Bracca, ἡ ἀναξυρὶς, ίδος, Xen. τὸ περισκέλιον, ου, ἡ περισκελὶς, ίδος, Plut. braccæ, τὰ περισκελῆ, ῶν, Phil.
Braccatus, διεζωσμένος τὴν ἀναξυρίδα.
Brachiale, τὸ βραχιόνιον, ὁ βραχιονιστὴρ, ῆρος, Xen. τὸ περιβραχιόνιον, id. τὸ ψέλλιον, Plut. τὸ ψάλιον, Xen. i. e. pars brachii, ὁ καρπὸς, οῦ, Dem.
Brachium, ὁ βραχίων, ονος, Dem. brachii flexus, ὁ ἀγκὼν, ῶνος, id.
Bractea, τὸ πέταλον, Plut. aurea, χρυσοῦν, LXX.
Bractearius, ὁ τῶν πετάλων ποιητὴς, ὁ πεταλιστὴς, οῦ.
Bracteatus, ὁ ϗ ἡ παραπέταλος, ου.
Bracteola, τὸ πεταλίδιον, ου.
Branchiæ, τὰ βράγχια, ων, Aristot.
Brassica, ἡ κράμβη, ης, Diosc. τὸ κραμβίδιον, Poll. canina, ἡ κυνοκράμβη, id. capitata, κράμβη κεφαλωτή.
Brevi, ἐν βραχεῖ, Lucian. tempore disserere inter se, ὀλίγον χρόνον διαλέγεσθαι ἀλλήλοις, Isocr. refutare calumnias, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀπολύειν διαβολὰς, id. tam brevi tempore, ἐν ἔτω βραχεῖ χρόνῳ, Dem. mori, διὰ ταχέων ἀπολέσθαι, Ælian.
Brevia, τὰ βραχέα, ων, in brevia incidere, τοῖς βραχέσι περιπίπτειν, Polyb. hærere in brevibus, ἐνέχεσθαι τοῖς βραχέσι, Plut.
Breviarium, ἡ ἐπιτομὴ, ῆς, Aristot.
Breviloquentia, ἡ βραχυλογία, ας, Poll.
Breviloquus, ὁ ϗ ἡ βραχυλόγος, ου, Plut. sum, βραχυλογέω, id.
Brevio, ἐπιτέμνω, Synes. βραχύνω.
Brevis, e, βραχὺς, εῖα, ὺ, Dem. ὁ ϗ ἡ σύντομος, ου, id. vita, βραχὺς βίος, Hipp. oratio, βραχὺς λόγος, Isocr. oratio multo brevior, λόγος πολὺ συντομώτερος, id. brevis vitæ, ὁ ϗ ἡ βραχύβιος, ου, brevis temporis, ὁ ϗ ἡ ὀλιγοχρόνιος, ου, Xen.
Brevitas, ἡ βραχύτης, Plat. ἡ συντομία, Arist. vitæ, ςενοχωρία βίου, Æl. sermonis, ἡ ςενοχωρία τῶν λόγων, id.
Breviter, βραχέως, Dem. βραχὺ, id. συντόμως, id. ostendere aliquid, διὰ βραχέων ἐπιδεικνύναι τι, Isocr. dicere, συντόμως δηλῦν, id. docere res magnas, συντόμως διδάσκειν περὶ μεγάλων, Dem. brevius hæc declarare possum, συντομώτερον ἔχω δηλῶσαι περὶ αὐτῶν, Isocr. cætera quam potero brevissime percurram, περὶ τῶν ἄλλων, ὡς ἂν δύνωμαι, συντομώτατα διελθεῖν πειράσομαι, id. brevissime dicere aliquid, συντομώτατα εἰπεῖν τι, Dem.
Bruchus, ὁ βρέχος, ου, LXX.
Bruma, ἡ τροπὴ χειμερινὴ, Thuc. τὸ χεῖμα.
Brumalis, ὁ, ἡ, τὸ τῆς τροπῆς χειμερινῆς.
Brutesco, ἀφρονεύομαι, LXX.
Brutum, τὸ ζῶον ἄλογον, Aristot. bruti instar vivere, ἀλογώδη δίαιταν βόσκεσθαι, Suid.

Brutus, ὁ ϗ ἡ ἄλογος, Aristot. i. e. stupidus, ὁ ϗ ἡ ἀναίσθητος, Dem.
Brya, ἡ μυρίκη, ης, Diosc.
Bubalinus, βυβάλινος, ίνη, ινον.
Bubalus, ὁ βούβαλος, ου, Aristot.
Bubile. Vide *Bovile.*
Bubo, ὁ βύας, ου, Aristot.
Bubulcitor, βουκολέω, Poll.
Bubulcus, ὁ βουκόλος, ου, Æl. ὁ βοηλάτης, ου, id. ὁ βουποίμην.
Bubulus, βόειος, εία, ειον, βοεικός, ἡ, όν, Thuc. bubula caro, βόειον κρέας, vel simpliciter, τὸ βόειον, Al. Aphrod.
Bucca, ἡ γνάθος, ου, Dem. inflare buccas, φυσᾶν γνάθους, in buccam venire, ἐπὶ τὸ στόμα ἐλθεῖν, Plato.
Buccea, ὁ ψωμός, Hom.
Buccella, τὸ ψωμίον, ου, Laert.
Buccina, ἡ βυκάνη, ης, Suid. ἡ σάλπιγξ, Themistocl.
Buccinator, ὁ βυκανιστής, Dion. Hal. ὁ βυκανίτης, Polyb. ὁ σαλπιγκτής, Dem.
Buccino, βυκανίζω, σαλπίζω, Athen.
Bucco, ὁ πρόστομος, ου, ὁ γνάθων, ωνος.
Bucculentus, a, um, ὁ ϗ ἡ στομώδης, εος, Poll.
Bucolicus, βουκολικός, ἡ, όν, carmen, μέλος, Ælian.
Bucula, τὸ βοΐδιον, τὸ βοϊδάριον, Athen.
Bufo, ὁ φύσαλος, Lucian.
Bulbosus, ὁ ϗ ἡ βολβώδης, Theophr.
Bulbus, ὁ βολβός, οῦ, Theophr.
Bulga, ὁ μολγός, οῦ, Aristoph. ἡ ἱπποπήρα, ας.
Bulla, ἡ πομφόλυξ, υγος, Lucian. ἡ πέμφιξ, γος, Galen. τὸ φύσημα, Eurip. ἡ φυσαλλὶς, ίδος, Lucian. insigne puerorum, τὸ στηθοδέσμιον, Poll. ἡ βοῦλλα, ης, in bullas converto, πομφολυγόω, Diosc.
Bullatus, κεκοσμημένος, ένη, ένον, κάλυξι, i. e. bullis turgens, ὁ ϗ ἡ πομφολυγώδης.
Bullio, ζέω, βράζω, Suid. bullire facio, ἀναβράζω, Diosc. Confer *Ebullio.*
Bullo, πομφολυγέω, Diosc.
Bullula, τὸ πομφολύγιον, τὸ φυσημάτιον.
Bura, τὸ ἐλκηθρον, Theophr.
Burdo, ὁ ἡμίονος, Plut.
Buris, idem quod *Bura.*
Bustualis, e, ὁ ϗ ἡ ἐπιτύμβιος, Poll.
Bustum, ὁ τύμβος, parvum, τὸ ἡμιτύμβιον, Suid. busta eruo et deprædor, τυμβωρυχέω, Arist.
Butyraceus, βουτύρινος, ίνη, ινον, Diosc.
Butyrum, τὸ βούτυρον, Galen.
Buxetum, ἡ πυξεών, ῶνος.
Buxeus, πύξινος, ίνη, ινον, ὁ ϗ ἡ πυξώδης.
Buxus, ἡ πύξος, ου, Theophr. buxo abundans, ὁ ϗ ἡ πυξώδης, εος.
Byrsa, ἡ βύρσα, ης, Diosc.
Byssinus, βύσσινος, ίνη, ινον, pallium, φάρος, Plut. verba, ῥήματα, id. linteum, σινδὼν, Herodot.
Byssus, ἡ βύσσος, ου, Philo.

C

CABALLINUS, ἵππειος, εια, ειον.
Caballus, ὁ καβάλλης, ου, Plut. ὁ ἵππος.
Cacabo, κακκαβίζω, Arist. τιτυβίζω, Athen.
Cacabus, ἡ κακκάβη, Athen. parvus, τὸ κακκάβιον, Poll.
Cacaturio, χεσείω, Aristoph. χεζητιάω, id.
Cachecticus, καχεκτικός, ἡ, όν, Galen.
Cachexia, ἡ καχεξία, Plut. cachexia laboro, καχεκτέω, Polyb.
Cachinnatio, ὁ καγχασμός, οῦ, Poll.
Cachinnator, ὁ καγχαστής, οῦ, Poll.
Cachinnor, καγχάζω, καγχλάζω, Athen. καγχάομαι, Hesych. valde, ἀνακαγχάζω μάλα, Plat. παμμέγεθες, Lucian. vehementer super aliqua re, ἐκκαγχάζω ἐπί τινι, Xenoph. ἐπικαγχάζω τινί, effuse, ὑπερκαγχάζω, κιχλίζω, Aristoph.
Cachinnus, ὁ καγχασμός, οῦ, Poll. ὁ κιχλισμός, Aristoph.

Caco, ἀποπατέω, Galen. ἀναχωρέω Herodian. ἀποσκευάζομαι, id. χέζω, Plut. in sellis, ἐπὶ τῶν δίφρων, Aristoph. caco in, ἐγχέζω, id. caco super, ἐπιχέζω, id.
Cacodæmon, ὁ κακοδαίμων Poll. τὸ δαιμόνιον, N. T. τὸ δαιμόνιον πονηρόν· cacodæmone plenus, ὁ ϗ ἡ δαιμονιώδης· a cacodæmone torqueri, δαιμονίζεσθαι, ibid.
Cacoëthes, τὸ κακόηθες, εος.
Cacozelia, ἡ κακοζηλία, Lucian. τὸ κακόζηλον, Dem. Phal.
Cacumen, ἡ κορυφή, ῆς, Thuc. montis, ἡ ἀκρώρεια, Philo. τὸ ἄκρον, Herodot. τὸ ἄκρον ὄρους, Ælian.
Cacumino, κορυφόω, ἀποκορυφόω, Polyb.
Cadaver, ὁ νεκρὸς, Dem. ὁ νέκυς, υος, id. τὸ πτῶμα, ατος, Plut. alicujus, ὁ νεκρός τινος, Xen. cadaverum acervus, ἡ νεκάς, άδος, Lucian. σωρὸς νεκρῶν, Xen. cadavera spoliare, νεκροσυλεῖν, Lucian.
Cadaverosus, ὁ ϗ ἡ νεκρώδης, νεκρικὸς, ἡ, όν, Lucian.
Cadiscus, ὁ καδίσκος, ου, Poll.
Cadivus, πτώσιμος, ίμη, ιμον, ὁ ϗ ἡ εὐκατάπτωτος, ου, ὁ ϗ ἡ ἐρείψιμος, Eur.
Cado, πίπτω, Dem. in genua, εἰς γόνατα· in omnes partes, ἐπὶ πάντα τὰ μέρη, Athen. in faciem, ἐπὶ τὸ στόμα· in foveas, ἐμπίπτειν εἰς τάφρους, Plut. in terram, καταπίπτειν εἰς γῆν, N. T. ἐπὶ τῆς γῆς, Xen. in mala, περιπίπτειν κακοῖς, Isocr. in morbos, νόσοις, Plut. animo, ἀναπίπτω, Thuc. ob aliquid, ἀθυμέω τι, id. Plut. ἀθύμως ἔχω πρός τι, Xen.
Caduceator, ὁ κῆρυξ, υκος, Xen. sum, κηρυκεύω, Poll. caduceatoris munus, ἡ κηρυκεία, ας, id. ἡ κηρύκευσις, εως, Herodot.
Caduceus, τὸ κηρύκειον, Polyb.
Caduciter, προπετῶς.
Caducus, idem quod *Cadivus*, i. e. corruptibilis, φθαρτὸς, ἡ, όν, N. T.
Cadus, ὁ κάδος, Herodot.
Cæcitas, ἡ τυφλότης, ητος, Arist. ἡ τύφλωσις, εως, Hippocr. ἡ ἀορασία, ας, LXX. ἡ ἀβλεψία, Theophr.
Cæco, τυφλόω, aliquem, τινά, Plato.
Cæculus, ὁ ϗ ἡ ὑπότυφλος, ου.
Cæcus, τυφλὸς, ἡ, όν, homo ad futura, ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος, Plut. fons qui non videtur, τυφλὴ πῖδαξ, Xen. paries fenestras non habens, τυφλὸς τοῖχος· ista vel cæcus videat, ταῦτα ϗ τυφλῷ δῆλα, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀλαός, Hipp. Hom.
Cæcutientia, ὁ ἀμβλυωγμός, οῦ, Hippocr.
Cæcutio, ἀμβλυώττω, ad lumen, πρὸς τὸ φῶς, Lucian. ἀμυδρὸν βλέπω, Ælian. præ senio, ἐξαμβλυώπησαν οἱ ὀφθαλμοί με ἀπὸ τοῦ γήρως, LXX. nimia cupiditate, τυφλώττω τῇ ἐπιθυμίᾳ, Herodian.
Cædes, ὁ φόνος, Dem. ἡ σφαγή, ῆς, Isocr. ὁ θάνατος, id. τὸ αἷμα, ατος, Dem. et vulnera et mortes, τραύματα ϗ σφαγαὶ ϗ θάνατοι, Isocr. fortuita, φόνος ἀκούσιος, Dem. consulto facta, ἐκ προνοίας, id. justa, δίκαιος, id. iniqua, ἄνομος, Isocr. cædis reum peragi, ἐφ' αἵματι φεύγειν, Dem. esse auctorem, αἴτιον εἶναι τοῦ φόνου, id. insimulari, αἰτίαν ἔχειν τοῦ φόνου, id. diem dicere alicui, λαχεῖν τινι φόνου εἰκότως, id. aliquem accusare, ἐπαιτιάσασθαί τινα τοῦ φόνου, id. reum aliquem agere, παραγράφεσθαί τινι τὴν γραφὴν τοῦ φόνου, id. perpetratæ aliquem convincere, αἱρεῖν φόνου τὸν δεδρακότα, id. ἁλίσκεσθαι τοῦ φόνου, id. reos morte mulctare, ζημιῶσαι θανάτῳ τοὺς ἐπὶ φόνῳ φεύγοντας, id. cædes fiunt in urbe, γίγνονται φόνοι, σφαγαὶ, θάνατοι, ἐν τῇ πόλει, Isocr. cædem patrare suis manibus, κτείνειν τινὰ αὐτοχειρίᾳ, Dem. cæde pollutum esse, κοινωνεῖν τοῦ φόνου, id.
Cædo, παίω, obvios, τοὺς ἀπαντῶντας, Dem. anum, τύπτω τὴν γραῦν, mulierem, πατάσσω τὴν γυναῖκα, id. famulos flagris, αἰκίζω τοὺς οἰκέτας, Isocr. parum aliquem, μὴ σφόδρα συγκόπτειν τινά, id. aliquem colaphis, πὺξ παίω στόμα τινός, Dem. multos hostes, πολὺν φόνον ἐργάζομαι τῶν ἐναντίων, id.

Cæduus, κοπτικός, ἡ, όν.
Cælamen, ἡ γλυφή, Plut. τὸ γλύμμα, Poll.
Cælator, ὁ γλύπτης, ὁ γλυπτήρ, ὁ γλυφεύς.
Cælatura, quod sculptum est, τὸ γλύμμα, Poll. ἡ γλυφή, ῆς, Plut.
Cælatus, ὁ ϗ ἡ ἀνάγλυπτος, ου, γλυπτός, ἡ, όν, LXX.
Cælebs, ὁ ϗ ἡ ἄγαμος, ου, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀγάμητος, ὁ ἠΐθεος, Dem. ἁγνὸς, ἡ, όν, γάμων, Plato. ὁ ἄζυγης.
Cælibatus, ἡ ἀγαμία, Hesych. τὸ ἀγάμιον.
Cælo, γλύφω, aliquid, τι, Aristoph. ἐγκόπτω.
Cælum. Vide *Cœlum.*
Cælum, τὸ γλυφεῖον, Lucian. τὸ γλυπτήριον, ὁ ἐγκοπεύς, Lucian. ὁ κοπεύς, id.
Cæmentarius, ὁ τειχοποιός, Poll. ὁ τειχοδόμος, id.
Cæmentitius, χαλίκειος, εία, ειον.
Cæmentum, ὁ χάλιξ, ικος, Thuc.
Cæpe, τὸ κρόμμυον, Xen. cæpas olere, κρομμύων ὄζειν, id.
Cæpina, ὁ κρομμυών, ῶνος.
Cæremonia, ἡ θρησκεία, Herodian. τὰ περὶ τοὺς θεοὺς, Dem. τὰ πρὸς θεοὺς, Isocr. τὰ τῶν θεῶν, id. θεῖα πράγματα, id.
Cæruleus, κυάνεος, *contr.* κυανοῦς, ῆ, οῦν, mare, θάλαττα, Arist. color, κυανοῦν χρῶμα, Xen. cæruleo colore sum, κυανίζω, Diosc. cærulei coloris inductio, ἡ κυάνωσις, εως, Plut.
Cæsar, ὁ Καῖσαρ, αρος, Plut.
Cæsaries, ἡ κόμη, ης, Plut. Confer *Coma.*
Cæsim, κοπτικῶς, τμητικῶς, Suid. τμήδην, id.
Cæsio, ἡ τμῆσις, εως.
Cæsius, γλαυκὸς, ἡ, όν, Aristot. cæsios oculos habens, γλαυκὸς τὰ ὄμματα, id. γλαυκὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, Basil. γλαυκός, Plut. ὁ ϗ ἡ γλαυκόφθαλμος, ου, Diosc. ὁ ϗ ἡ γλαυκόμματος, Plat. cæsius color, ἡ γλαυκότης, ητος, oculorum, ὀμμάτων, Arist. cæsium reddi, ἀπογλαυκοῦσθαι, Plut.
Cæspes, ὁ βῶλαξ, ακος, ὁ βῶλος, ου, Poll.
Cæspitator, ὁ παράφορον βαδίζων, Lucian.
Cæspititius, βωλάκινος, ίνη, ινον.
Cæspito, παράφορον βαδίζω, Lucian.
Cæstrum, τὸ κέστρον, ου, Poll.
Cætera, τὰ λοιπά, τἄλλα, Dem. ϗ ἕτερα.
Cæteri, ἕτεροι, αι, α, hi, isti, cæteri, alii, οἱ μὲν, οἱ δὲ, ἕτεροι δὲ, ἄλλοι δὲ, Isocr. λοιποὶ, αἱ, ἁ, Dem.
Cæteroqui, τἄλλα, Dem. ἄλλως, Aristoph.
Cæterum, μέντοι, favos fingunt, cæterum non mellificant, κηρία πλάττουσι, μελιτουργοῦσι μέντοι οὐδέν, Aristot. μὲν οὖν, cæterum accepto imperio cuncta mutavit, αὐτὸς μὲν οὖν τὴν ἀρχὴν παραλαβὼν πάντα ὑπεκίνησεν, Dem. καὶ δὴ, id.
Calamarium, ἡ καλαμοθήκη, ἡ καλαμίς.
Calamister, ἡ καλαμίς, Diosc. ἡ κνῆσις, Plut.
Calamistro, βοστρυχίζω, Dion. Halicarn.
Calamistrum, idem quod *Calamister.*
Calamitas, ἡ συμφορά, ᾶς, Dem. τὰ δεινά, id. ἡ μοχθηρία, ας, id. calamitates et miseriæ, συμφοραὶ ϗ ἀτυχίαι, Isocr. calamitas maxima, ἀτυχία μεγίστη, Dem. par, τὰ ἴσα κακά· summa, συμφορὰ ἐσχάτη, id. deplorata, ἀνήκεστος, Isocr. communis, κοινὴ ἅπασι, Dem. conjicere aliquem in calamitatem, ἐμβάλλειν τινὰ εἰς κακὸν, Dem. προσρίψασθαί τινι συμφοράν, id. περιβαλεῖν τινα τῇ συμφορᾷ, id. calamitatem cavere, evitare, συμφορὰν φυλάττειν, Isocr. διαφεύγειν in maximam calamitatem incidere, ἐρχέσθαι εἰς μεγίστην συμφοράν, id. ἥκειν εἰς ἀτυχίαν, id. περιπίπτειν ἀτυχίαις, Dem. premi calamitate, γίγνεσθαι περὶ συμφοράν, sc. ἐπὶ συμφορᾷ, id. εἶναι ἐν δεινῷ τινι, id. χεῖρον πράττειν, Isocr. ἀτυχεῖν ἀτύχημα, Dem. mederi calamitati, ἰάσασθαι τὴν ἀτυχίαν, Isocr. ἐπανορθοῦν τὴν ἀτυχίαν πόλεως, id. ἐπαμύνειν τῇ συμφορᾷ, id. liberare aliquem e calamitate, ἀπαλλάττειν τινὰ τῶν συμφορῶν· διασώζειν τινὰ ἐκ μεγίστων συμφορῶν, id. ἐκλύειν τινὰ δεινῶν ἁπάντων, Dem.
Calamites, ὁ καλαμίτης, ὁ δρυόφυτος.
Calamitose, ἀτυχῶς, Isocr. ἀθλίως, Dem. ἐπικήρως, Isocr. ἀθλίως ϗ κακῶς, Dem. δυστυχῶς.

Calamitosus, ὁ ϗ ἡ δυστυχὴς, έως, Dem. ἀτυχῶν, ῦσα, ῦν, id. κακοπαθῶν, ῦσα, ῦν, Isocr. πορῶν, ῦσα, ῦν, et infelix, ταλαίπωρος ϗ δυστυχὴς, ἄθλιος ϗ ταλαίπωρος· omnium calamitosissimus, πάντων ταλαιπωρότατος, id. ἁπάντων ἀνθρώπων ἀθλιώτατα διακείμενος, Isocr.

Calamus, ὁ κάλαμος, Diosc. ὁ δόναξ.

Calathus, ὁ κάλαθος, Poll. parvus, ὁ καλαθίσκος, id. τὸ καλάθιον, Schol. Callim. ἡ καλαθὶς, Hesych. ὁ κάνης, Plut.

Calator, ὁ κλήτωρ, ορος, Dem. ὁ κλητὴρ, ῆρος, id.

Calatus, a, um, κληθεὶς, εῖσα, έν.

Calcaneus, ἡ πτέρνα, ης, Dem.

Calcar, τὸ πλῆκτρον, Aristoph. τὸ κέντρον, ϐ, Strabo. ἡ ἐγκεντρὶς, ίδος, id. ὁ πτερνιστὴρ, ῆρος, calcaribus incito, μυωπίζω, Heliodor. calcar addo currenti, τὸν τρέχοντα ὀτρύνω, περιβάλλω τινὶ τὰ κέντρα, Diod. Sic.

Calcarius, ὁ γυψοποιὸς, ἡ τιτανοποιὸς, ϐ.

Calcator, ὁ ληνοβάτης.

Calcatus, στειβόμενος, ένη, ενον, Xen.

Calceamentum, τὸ ὑπόδημα, ατος, Xen. ex lino confectum, λίνϐ πεποιημένον, Herod.

Calceatio, ἡ ὑπόδησις, εως, Xen.

Calceo, ὑποδέω, et calceor, calceos induo, ὑποδέομαι, Xen.

Calceolarius, ὁ ὑποδηματοποιὸς, ϐ.

Calceolus, τὸ ὑποδημάτιον.

Calceus, τὸ ὑπόδημα, Xen. τὸ πέδιλον, Hom. calceis careo, ἀνυποδητέω, calceis carens, ὁ ϗ ἡ ἀνυπόδητος, Xen. calceorum carentia, i. e. pedum nuditas, ἡ ἀνυποδησία, Plato.

Calcitratio, ὁ λακτισμὸς, ὁ ἀπολακτισμὸς, Plut.

Calcitro, -onis, ὁ λακτιστὴς, Xen. ὁ πτερνιστής.

Calcitro, λακτίζω, aliquid, τὶ, Dem. Phal. ἀπολακτίζω, Lucian. πτερνίζω· qui ab adversariis in ventrem calcitratur, λακτιζόμενος εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν, Lucian. calcitrare adversus stimulum, λακτίζειν πρὸς κέντρον, N. T.

Calcitrosus, λακτιστικὸς, ἡ, ὸν, λακτίζων, ϐσα, ον, equus, ἵππος, Poll.

Calco, πατέω, aliquid, τὶ, Herodian. viam, στείβω ὁδὸν, Xen.

Calculatio, ὁ ψηφισμὸς, ϐ, ὁ λογισμὸς, ϐ, Æschin.

Calculator, ὁ ψηφιστὴς, ὁ λογιστὴς, ϐ, Plut.

Calculo, ψηφίζω, λογίζομαι, Aristot.

Calculosus, ὁ ϗ ἡ λιθώδης.

Calculus, parvus lapis, τὸ λιθάριον, Theophr. morbus, ἡ λιθίασις, Diosc. computatorius et judicialis, ἡ ψῆφος, Dem. damnatorius, ψῆφος ἀναιρϐσα, καθαιρϐσα· salutaris, ἡ ψῆφος σώζϐσα, id. calculo bene subducto, λελογισμένως, Herodot. calculo laborare, λιθιάω, ῶ, Diosc.

Caldarium, ὁ θερμαντὴρ, ῆρος, Poll. τὸ θερμαντήριον, ϐ, id.

Caldus Vide *Calidus*.

Calefacio, θερμαίνω, Plut. θέρω, Naz. aliquid, θάλπω τι, Synes. παραθερμαίνω, Athen.

Calefactio, ἡ θέρμανσις, εως, Aristot. ἡ θερμασία, id.

Calefactorius, θερμαντικὸς, ἡ, ὸν, Diosc. συνθερμαντικὸς, ἡ, ὸν, Galen.

Calefactus, us, ἡ θέρμανσις, Aristot. ἡ θερμασία, Hipp. ἡ διαθερμασία, Aristot.

Calefactus, θερμαντὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ad ignem, θαλφθεὶς παρὰ τῷ πυρὶ, Gal. θερμανθεὶς, bene, ὁ ϗ ἡ εὐθέρμαντος, Theophr.

Calefio, θερμαίνομαι, Dem. διαθερμαίνομαι, id. θάλπομαι, Galen.

Calendæ, αἱ καλένδαι, ῶν, ἡ νϐμηνία, Plut. ἡ νεομηνία, singulis Calendis, ἀνὰ πάσας νεομηνίας, Herodot.

Calendarium, ἡ ἐφημερὶς ἐπιμήνιος, τὸ ἡμερολόγιον, ϐ.

Caleo, θέρομαι, Aristot.

Calesco, idem quod *Calefio*.

Caliculus, τὸ κυλίκιον.

Caliditas, ἡ θερμότης, Plut. τὸ θερμὸν, Theophr.

Calidus, ὁ ϗ ἡ θερμὸς, ὁ ϗ ἡ ἔνθερμος, locus, τόπος, Plut. a pugna, ἀπὸ μάχης, id. a certamine, τῷ ἀγῶνι, id. calido animo ad res frigidas accedere, θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσιν καρδίαν ἔχειν, Soph. calida aqua, τὸ θερμὸν, sc. ὕδωρ, Gal. valde calidus, ὁ ϗ ἡ διάθερμος, Aristot. aliquantum, ὁ ϗ ἡ ὑπόθερμος, locus, χωρίον, Poll.

Caliga, ἡ σκελέα, ᾶς, Poll.

Caligatio, ἡ ἀμβλυωπία, ας.

Caliginosus, a, um, ὁ ϗ ἡ ζοφώδης· ζοφερὸς, ὰ, ὸν, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀχλυώδης, Hipp. ὁ ϗ ἡ σκοτώδης, Plut. γνοφώδης, Eur.

Caligo, -inis, ὁ ζόφος, Plut. ἡ ἀχλὺς, ύος, Isocr. ὁ σκότος, ϐ, Dem. ἡ ἐπισκότησις, εως, oculorum, τὸ σκότωμα, ατος, Galen. ἡ ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν, Diosc. κνέφας.

Caligo, as, ἀμβλυώττω, Lucian. Confer *Cæcutio*.

Calix, ἡ κύλιξ, Plut. τὸ ποτήριον.

Calleo, ἐντετύλωκα, i. e. perfecte scio, ἐπίσταμαι, artem, τέχνην, Isocr.

Callesco, τυλόομαι, Diosc.

Callide, πανέργως, τεχνικῶς, rempublicam administrare, τεχνικῶς πολιτεύεσθαι, Isocr. ago, πανϐργέω, Dem. δολοφρόνως.

Calliditas, ἡ πανϐργία, Dem. τὸ σόφισμα, id. ἡ δεινότης, id. doli et calliditates, τέχναι ϗ πανϐργίαι, id.

Callidus, ὁ ϗ ἡ πανϐργος, Dem. πανϐργῶν, ϐσα, ϐν, Isocr. δεινὸς, ἡ, ὸν, Dem. et improbus, πανϐργος ϗ δεινὸς, id. ὁ ϗ ἡ δολόφρων.

Callis, ἡ τρίβος, ϐ, Xen. ὁ στίβος, Polyb. ἡ ἀτραπὸς, ϐ, et via, ϗ ὁδὸς, Herodian. ὁ πάτος, Hom.

Callosus, ὁ ϗ ἡ τυλώδης, εος, Plato. τετυλωμένος, ένη, ένον, Xen. callosum reddo, τυλόω, id. callosus fio, τυλόομαι, Diosc.

Callus, ὁ τύλος, Lucian. τὸ τύλωμα, Hesych. callum obduco, τυλόω, ori, τὸ στόμα, Xen.

Calo, as, καλέω. Confer *Voco*.

Calo, onis, ὁ σκευοφόρος, ϐ, Xen. ὁ ξυλοφόρος, Athen.

Calones, τὰ καλοπόδια, ων, Suid.

Calor, ἡ θερμότης, Plut. τὸ θερμὸν, ϐ, Theophr. ἡ θέρμη, Thuc. τὸ θάλπος, εος, Xen. ἡ θερμασία, Aristot.

Calorificus. Vide *Calefactorius*.

Calva, τὸ κράνιον, ϐ, Lucian.

Calvaria, idem quod *Calva*.

Calvaster, ὁ ἀναφάλαντος, LXX.

Calveo, φαλακρός εἰμι.

Calvesco, φαλακρόομαι.

Calvities, ἡ φαλακρότης, ἡ φαλάκρα, ἡ φαλάκρωσις, εως, LXX. τὸ φαλάκρωμα, ib. ἡ ψιλότης τῆς κεφαλῆς, Plut. τὸ ἀναφαλάντωμα, ατος, LXX.

Calumnia, ἡ διαβολὴ, ῆς, Dem. ἡ συκοφαντία, id. τὸ συκοφάντημα, id. et maledictum, συκοφαντία ϗ βλασφημία· et falsum crimen, συκοφαντία ϗ παρανομία· συκοφαντία ϗ ψευδὴς λόγος· tanta, τοσαύτη βλασφημία ἡ διαβολή· τοσαύτη ὑπερβολὴ συκοφαντίας· calumniam timere, συκοφαντίαν φοβεῖσθαι· διαβολὴν εὐλαβεῖσθαι, Isocr. suggerere alicui, διδόναι συκοφαντίαν τινὶ, Dem. gravissimam creare alicui, καταστῆσαί τινα εἰς μεγίστην διαβολὴν, Isocr. contemnere, καταφρονεῖν λοιδορίας· refutare, διαλῦσαι seu διαλύσασθαι διαβολὴν, id. repellere, διωθεῖσθαι ψευδῆ λόγον ϗ συκοφαντίαν, Dem.

Calumniator, ὁ διάβολος, Dem. ὁ διαβάλλων, οντος, Isocr. ὁ συκοφάντης, Dem. ὁ συκοφαντῶν, ῦντος, id. ὁ λοιδορῶν, ῦντος, Isocr. ὁ λοιδορϐμενος, ϐ· ὁ βλάσφημος, ϐ, id. et nugator, βλασφημῶν ϗ φλυαρῶν, Isocr. et acerbus et serpentina natura homo, συκοφάντης ϗ πικρὸς ϗ ἔχις τὴν φύσιν ἄνθρωπος, Dem. magnus et insignis, ὑπερβάλλων τῇ συκοφαντίᾳ, id.

Calumniatrix, ἡ διαβάλλϐσα, ἡ συκοφαντϐσα, ἡ λοιδορϐσα. Confer anteced.

Calumnior aliquem, διαβάλλω τινὰ, Dem. βλασφημέω εἴς τινα, id. λοιδορέω seu λοιδορέομαί τινι, id. τινὰ, Isocr. εἴς τινα, id. συκοφαντέω τινὰ, id. πλύνω τινὰ, Dem. ἐπηρεάζω τινὶ, id. κακῶς λέγω τινὰ, id. aliquid, συκοφαντέω τι, Isocr. λοιδορέομαί τι, Æschin. aliquem ob aliquid, συκοφαντέω τινά τινος, Ælian. et maledicere, διαβάλλειν ϗ βλασφημεῖν, Isocr. et mentiri in aliquem, διαβάλλειν ϗ καταψεύδεσθαί τινα, id. conviciis et contumeliis proscindere, σκορακίζειν ϗ προπηλακίζειν, id. acerrime, τὰ μέγιστα, id. maxime, μάλιστα, Isocr. semper, συνεχῶς, Dem. manifeste, περιφανῶς, id. acerbe, πικρῶς, Isocr. petulanter, ἀσελγῶς, id. indecenter, παρὰ τὸ προσῆκον, Dem. falso, ψευδῶς, Isocr. injuste, ἀδίκως, ϐ δικαίως, Dem.

Calumniose, συκοφαντικῶς, συκοφαντωδῶς.

Calumniosus, συκοφαντικὸς, ἡ, ὸν, Luc. ὁ ϗ ἡ συκοφαντώδης, εως, Lysias

Calvus, φαλακρὸς, ὰ, ὸν, Luc. τὴν κεφαλὴν, id. μαδαρὸς, ὰ, ὸν, Arist. ὁ ϗ ἡ λειπόθριξ, χος, Æl. calvum reddo, μαδαρόω, Aristoph. calvus fio, μαδαρὸς γίνομαι, Æl.

Calx, pars pedis, ἡ πτέρνα, ης, Dem. τὸ σφυρὸν, ϐ, N. T. calcibus peto, λακτίζω, Aristoph. πτερνίζω.

Calx, ἡ τίτανος, Lucian. ἡ κονία, Gal. ἡ γύψος, Paus. viva, κονία ἄσβεστος, Ægin. calce obducere, τιτανϐσθαι, Hesych. ἐπιχρίειν τιτανῷ, Lucian. calce oblitus, τιτανώμενος, ένη, ενον, Hesych. τιτανωτὸς, ἡ, ὸν, id. κονιατὸς, ἡ, ὸν, Theophr. calce dealbo, κονιάω, Dem. κονιάομαι, Plut. calce inductum seu dealbatum opus, τὸ κονίαμα, Theophr. calce inducens aliquid, ὁ κονιατὴς, ϐ, Hesych. inductio quæ fit calce, ἡ κονίασις.

Calyptra, ἡ καλύπτρα, ας, Plut.

Calyx, ἡ κάλυξ, υκος, Theophr.

Cambio, ἀμείβομαι, Plut. ἀντικαταλλάττομαι.

Cambium, ἡ ἀντικαταλλαγὴ, ῆς.

Camelarius, ὁ καμηλίτης, ϐ, Arist.

Camelinus, καμήλειος, εία, ειον.

Camelopardalis, ἡ καμηλοπάρδαλις, εως, LXX.

Camelus, ὁ vel ἡ κάμηλος, ϐ, Xenoph.

Camera, ἡ καμάρα, ας, Galen.

Camerarius, καμαρινὸς, ἡ, όν.

Cameratio, ἡ καμάρωσις, εως.

Cameratus, καμαρωτὸς, ἡ, ὸν, Diosc.

Camero, καμαρόω, ῶ.

Caminalis, idem quod sequens.

Caminarius, καμιναῖος, αία, αῖον, fuligo, αἰθάλη, LXX. ὁ καμινίτης, panis caminarius, i. e. in camino coctus, ἄρτος καμινίτης, Athen. ὁ ϗ ἡ καμινώδης, exhalatio caminaria, i. e. e camino, ἀναπνοὴ καμινώδης, Strabo.

Caminus, i. e. fornax, ὁ vel ἡ κάμινος, LXX. parvus, τὸ καμίνιον, ϐ, Schol. Arist. in camino excoquo, καμινεύω, Strabo. in camino opus faciens, ὁ καμινευτὴς, ϐ, Lucian. quæ circa caminum laborat, ἡ καμινεύτρια, ας, Herodian. opera quæ navatur circa caminum, ἡ καμινεία, ας, Theoph. i. e. fumi receptaculum, ἡ καπνοδόχη, τὸ καπνοδοχεῖον, ἡ καπνοδόκη, Herodot.

Cammarus, ὁ κάμμαρος, et τὸ κάμμαρον.

Camœna, ἡ μϐσα.

Campana, ὁ κώδων, ωνος, Thuc. τὸ χάλκωμα, ατος, campanæ malleus, τὸ ῥόπαλον, ϐ, campanam pulso, τὸν κώδωνα κρϐω, κωδωνίζω, Aristoph.

Campanula, τὸ κωδώνιον.

Campestre, τὸ περίζωμα, ατος, Plut.

Campestris, πεδινὸς, ἡ, ὸν, Xen. πεδεινὸς, ἡ, ὸν, Theophr. πεδιαῖος, αία, αῖον, πεδιακὸς, ἡ, όν.

Campsor, ὁ κολλυβιστὴς, ϐ, Lysias.

Campus, τὸ πεδίον, ϐ, Plat. Martius, πεδίον Ἄρειον, Plut. latitudo camporum, τὸ πλῆθος τῶν πεδίων, Isocr. campum vastare, ἀνάστατον ποιεῖν τὸ πεδίον, id.

Camus, fiscella, ὁ κημὸς, ϐ, Aristoph. capistrum, camum circa os habere, ἔχειν κημὸν περὶ στόματι, Athen. camum circumpono, κημόω, Xen. cami circumpositio, ἡ κήμωσις, εως, Hesych.

Canalicula, τὸ σωληνάριον, Eustath.

Canaliculatim, σωληνοειδῶς.

Canaliculatus, ὁ ϗ ἡ σωληνοειδὴς, έος.

Canaliculus, idem quod *Canalicula*.

Canalis, ὁ σωλὴν, ῆνος, Plut.

Cancellarius, ὁ ἀρχιγραμματεὺς, έως.

Cancellatus, δικτυωτὸς, ἡ, ὸν, LXX.

Cancelli, ἡ κιγκλὶς, ίδος, Plut. τὸ δρύφακτον, ϐ, Hesych.

Hesych. cancellis includere, περιβάλλειν κιγκλίδα, Plut.
Cancello, κιγκλίζω, testamentum, διαθήκην ἐξαλείφω, Dem.
Cancer, ὁ καρκίνος, animal, Aristot. sidus, Arat. morbus, Hipp. τὸ καρκίνωμα, Diosc. parvus, τὸ καρκίνιον, Aristot. cancro similis, sive e cancrorum genere, ὁ ϗ ἡ καρκινώδης, id. cancro morbo infestari, καρκινοῦσθαι, Hipp.
Candefacio, λευκόω, Xen. λευκαίνω, i. e. ignitum reddo, διαπυρόω, ἐμπυρίζω.
Candefactus, λελευκωμένος, ένη, ένον, Dem. igne, ὁ ϗ ἡ διάπυρος.
Candefio, λευκόομαι, Dem. igne, διαπυρίζομαι.
Candela, ὁ λύχνος, Xen. Confer *Lychnus*.
Candelabrum, τὸ λύχνιον, Athen. ἡ λυχνία, N. T.
Candeo, λευκός εἰμι, λευκαίνομαι, Theophyl. i. e. ignitus sum, ἐκπυρόομαι, διάπυρός εἰμι.
Candicans, ὁ ϗ ἡ ὑπόλευκος, ου, Diosc.
Candico, ὑπόλευκός εἰμι, ὑπολευκαίνομαι.
Candidatus, alba veste indutus, ὁ ϗ ἡ λευχείμων, ονος, ὁ λευχειμονέων, ῶν, Herod. ambiens officium, ὁ παραγγέλλων ἀρχὴν, Plut.
Candide, i. e. sincere, ἁπλῶς, Dem ἀδόλως, id. ἀκιβδήλως, Isocr. ἀφελῶς, Dem. et sincere scribere aliquid, ἁπλῶς ϗ ἀδόλως γράφειν τι, id. et aperte administrare remp. ἁπλῶς ϗ φανερῶς πολιτεύεσθαι, id.
Candidus, albus, λευκὸς, ἡ, όν. Confer *Albus*. i. e. sincerus, ὁ ϗ ἡ ἀφελὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄκακος, ου, id. ὁ ϗ ἡ ἄδολος, ου, Plato. ἁπλόος, οῦς, ἁπλόη, ῆ, ἁπλόον, οῦν, Dem. vere et amicus, ἀληθῶς ἁπλοῦς ϗ φίλος, vir, ἁπλοϊκὸς ἀνὴρ, Lucian. et ingenuus homo, ἀφελὴς ϗ παῤῥησίας μεστὸς, id.
Candor, ἡ λευκότης, Aristot. morum simplicitas, ἡ εὐήθεια, Dem. ἡ ἀκακία, id.
Caneo, πολιός εἰμι.
Canesco, πολιόομαι, Aristot.
Cani, αἱ πολιαὶ, ῶν, Isocr.
Canicula, τὸ κυνίδιον, Xen. τὸ κυνάριον, id. sidus, ὁ σείριος, ου, Hes. ὁ κύων, Aristot. post caniculam, i. e. post mediam æstatem, μετὰ κύνα, Theophr.
Canicularis, κυνικὸς, ἡ, ὸν, Xenoph. dies caniculares, αἱ ἀμφὶ τὸν σείριον ἡμέραι, αἱ ἐπὶ κυνὶ vel ὑπὸ κυνὸς ἡμέραι. Confer articulum antecedent.
Canine, κυνηδὸν, Lucian.
Caninus, κυνικὸς, ἡ, ὸν, Xen. κύνειος, εία, ειον, Sext. Empir. canino ritu, κυνηδὸν, Lucian. canina sentis, κύναρος vel κυνάρα ἄκανθα, Athen.
Canis, ὁ vel ἡ κύων, κυνὸς, Aristot. canibus objici seu objectum esse, κυνῶν δεῖπνον εἶναι, Æl. canes vorare, κυνοφαγεῖν, Sext. Emp. a cane morsus, ὁ ϗ ἡ κυνόδηκτος, Dioscor.
Canistrum, τὸ κάναστρον, Poll. ὁ κάνης, Plut. τὸ κανοῦν, Thuc. τὸ κάνειον, Athen. ligneum et plexum, κάνεον ξύλινον ϗ πλεκτὸν, id.
Canities, ἡ πολιότης, ἡ πολιὰ, Isocr.
Canna, ὁ δόναξ, ακος, Diosc. ὁ κάλαμος, ου, id. ἡ κάννη, vel κάννα, ης, Aristoph.
Cannabaceus, κάνναβινος, ίνη, ινον.
Cannabis, ἡ κάνναβις, εως, Diosc.
Cannetum, τὸ δονακεῖον, τὸ καλαμῶδες, sc. χωρίον.
Canneus, καλάμινος, ίνη, ινον, Athen.
Cano, ᾄδω, Dem. ἀείδω, id. μέλπω, ὑμνέω, pæanas, ᾄδω παιᾶνας, id. cantilenas, ᾄσματα, Plut. ad lyram, πρὸς λύραν, id. laudes alicujus, ἐγκώμιόν τινος, Aristoph. tibia cantionem amatoriam, αὐλέω ᾆσμα ἐρωτικὸν, Aristot. suavissime, εὐφωνότατος ϗ ᾠδικώτατός εἰμι, Ælian. classicum, σημαίνω μάχεσθαι, Xen. receptui, σημαίνω τὸ ἀνακλητικὸν, Plut.
Canon, ὁ κανὼν, όνος, Æschin.
Canonice, κανονικῶς.
Canonicus, κανονικὸς, ἡ, όν.
Canore, ᾠδικῶς, Aristot.
Canorus, ᾠδικὸς, ἡ, ὸν, Lucian. λιγυρὸς, ρὰ, ρὸν, Hom.

Cantator, ὁ ψάλτης, ου, Plut. ὁ ἀοιδός.
Cantatrix, ἡ ψάλτρια, ας, Athen.
Cantharus, ὁ κάνθαρος, ου parvus, τὸ κανθάριον, Plut.
Canthus, ὁ κάνθος, ου, Aristot.
Canticum, τὸ ᾆσμα, Dem. τὸ ἄσμα, Gregor. ἡ ᾠδὴ, Xenoph. ἡ ἀοιδὴ, Dem. τὸ μέλος.
Cantilena, idem quod *Canticum*.
Cantiuncula, τὸ ᾀσμάτιον.
Canto, ψάλλω. Confer *Cano*.
Cantor, ὁ ᾠδὸς, Plat. ὁ μελῳδὸς, Lucian.
Cantus, τὸ μέλος, εος, Lucian. ἡ μελῳδία, ας, Athen. lugubris, ἡ θρηνῳδία.
Canus, πολιὸς, ὰ, ὸν, Diosc.
Capacitas, ἡ χώρησις, τὸ χώρημα, ἡ εὐρυχωρία.
Capax, ὁ ϗ ἡ εὐρύχωρος, ὁ ϗ ἡ εὐρυχωρὴς, Thuc. δεκτικὸς, ἡ, ὸν, sum, χωρέω, eorum qui conveniunt, τοὺς ξυνελθόντας, Thuc. doctrinæ, τὴν διδαχὴν, Dem.
Capedo, ἡ εὐρυχωρία, i. e. vas quoddam, ἡ κυλίσκη.
Capella, τὸ αἰγίδιον, ου, LXX.
Caper, ὁ τράγος, Aristot. ὁ αἶξ, αἰγὸς, Herodot. ὁ χίμαιρος.
Capero, ῥυσσόω, Diosc. ῥυτιδόω, Arist.
Capesso, αἱρέω, aliquid, τι, Xen. rempublicam, ἅπτομαι τοῦ πολιτεύματος, id. λαμβάνω τὰ τῶν κοινῶν, Aristot. negotium, ἀντιλαμβάνομαι τοῦ πράγματος, Plut. imperium, αἱρέω τὴν ἀρχὴν, Plat. pugnam, ἐγχειρέω τῇ μάχῃ, Plut.
Capillaceus, ὁ ϗ ἡ τριχώδης, εος.
Capillamentum, τὸ τρίχωμα, Aristot.
Capillatus, τριχωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Capillitium, τὸ τρίχωμα, Aristot. ἡ κόμη, Dem. arte factum, ἡ κόμη πρόσθετος, Xen.
Capillo, τριχόω, Diosc.
Capillus, ἡ θρὶξ, τριχὸς, Aristot. ἡ κόμη, id. plexus et intortus, ὁ πλόκαμος, Herodot. capillorum nodus, ἡ πλοκαμίς· defluvium, ἡ ἀλωπεκία, Galen. capillos como, τριχοπλαστέω· nutrio, κομάω, κομοτροφέω, Strabo. molles habens, ὁ ϗ ἡ μαλακόθριξ, Aristot. paucos habens, ὁ ϗ ἡ ὀλιγόθριξ· crispos habens, ὁ ϗ ἡ οὐλόθριξ, id. pulchros faciens, ὁ ϗ ἡ καλλίθριξ, Diosc.
Capio, αἱρέω, urbem vi, πόλιν κατὰ κράτος, Isocr. virum, ἄνδρα, id. urbem obsidione, ἁλίσκω πόλιν πολιορκίᾳ, Dem. hasta vel bello, λαμβάνω πόλιν δορυάλωτον, seu αἰχμάλωτον, Isocr. avaritiam alicujus, χωρέω τὴν πλεονεξίαν τινὸς, Dem. comprehendo aliquid, δέχομαί τι, Dio Chrys. utilitatem ex aliqua re, ὠφελέομαι ἀπό τινος, Xen. consilium de re aliqua, βουλεύομαι περί τινος, Isocr. ex re aliqua voluptatem, χαίρω ἐπί τινι, Xen. aliquem vivum, ζωγρέω τινὰ, Thuc. intelligo aliquid, συλλαμβάνω τι, Plato.
Capistro, κημόω, Xen. φιμόω, N. T.
Capistrum, ὁ κημὸς, Xenoph. τὸ περιστόμιον, LXX. τὸ κεφαλοδέσμιον, ὁ φίμος, Luc.
Capital, ἡ κεφαλὶς, Aristot. τὸ κρήδεμνον.
Capitalis, ad caput pertinens, κεφαλικὸς, ἡ, ὸν, Diosc. mortem merens, φονικὸς, ἡ, ὸν, facinus, ἀδίκημα, Lycophr. ἔσχατος, άτη, ατον, odium, μῖσος θανατικὸς, ἡ, ὸν, causa, δίκη, Plut. facinus morte dignum, ἀδίκημα φονικὸν, Lycophr.
Capitaliter, κεφαλικῶς, i. e. capite plecti, κεφαλικῶς κολάζεσθαι, Herodian.
Capitatus, caput habens, κεφαλωτὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Capitellum, τὸ κεφάλιον, Diosc.
Capitium, ἡ κεφαλὶς, ίδος, Aristot.
Capito, ὁ μεγαλοκέφαλος.
Capitularis, ὁ ϗ ἡ κεφαλαιώδης, εος.
Capitulatim, κεφαλαιωδῶς, Aristot. ἐπὶ κεφαλαίου, Thuc. ἐν κεφαλαίοις, Dem. attingo, κεφαλαιόω, Thuc.
Capitulum, τὸ κεφαλίδιον, Poll. τὸ κεφάλιον, Diosc. pars libri, τὸ κεφάλαιον, ἡ κεφαλὶς, ίδος, N. T.
Capo, ὁ ἀλέκτωρ ἐκτομίας, ου.
Capra, ἡ αἶξ, αἰγὸς, Aristot.
Caprarius, ὁ αἰπόλος, Poll. ὁ αἰγιβότης, ὁ αἰγονόμος.

Caprea, ἡ αἴγαγρος, ἡ δορξ, δορκὸς, Al. Aphrod. ὁ δορκὸς, Diosc. ἡ δορκὰς, άδος, id. parva, τὸ δορκάδιον, ου, LXX.
Capreolus, τὸ δορκάδιον, LXX.
Capricornus, ὁ αἰγόκερως, ωτος, Lucian.
Caprificatio, ὁ ἐρινασμὸς, οῦ, Theophr.
Caprificor, ἐρινάζω, Theophr. ἐρινόω, id.
Caprificus, ὁ ἐρινεὸς, οῦ, Theophr. fructus, τὸ ἐρινεὸν, οῦ, Aristot.
Caprile, ὁ αἰγὼν, ῶνος.
Caprinus, ὁ ϗ ἡ αἴγειος, ου, N. T. caseus, αἴγειος τυρὸς, Athen. caprina pellis, ἡ αἰγίνη, ης, Herodot. *contr.* αἰγῆ, ῆς.
Capsa, ἡ κάψα, ης, Suid. ἡ καψάκη, ης, LXX. ἡ κιβωτὸς, οῦ, Athen.
Capsarius, ὁ κιβωτόφορος.
Capsula, τὸ κιβώτιον, ου, Plut.
Captatio, ἡ θήρα, Dem. ἡ θήρευσις, εως.
Captator, ὁ θηρατὴς, οῦ, ὁ θηρευτὴς, οῦ, Poll.
Captatorius, a, um, θηρατικὸς, ἡ, ὸν, Xenoph. θηρευτικὸς, ἡ, ὸν, id.
Captatrix, ἡ θηρεύτρια, ας.
Captio, velut urbis, fugitivi, ἡ λῆψις, εως, Thuc. i. e. deceptio, ἡ ὑπαγωγὴ, ῆς, ὁ δόλος, ου, Dem. ἡ ἀπάτη.
Captiose, ἀπατηλῶς, σοφιστικῶς, Aristot.
Captiosus, ἀπατηλὸς, ἡ, ὸν, Plat. σοφιστικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Captivitas, ἡ ἅλωσις, εως, Dem. ἡ σύλληψις, id. ἡ αἰχμαλωσία, N. T. εἱρκτὴ, ῆς, Dem. et servatio patris, ἅλωσις ϗ σωτηρία πατρὸς· abducere in captivitatem aliquos, οἴχεσθαι ἄγοντα αἰχμαλώτους τινάς· redimere e captivitate, λύειν αἰχμάλωτον, id. socius in captivitate, ὁ συναιχμάλωτος, ου, N. T. Confer *Captivus*.
Captivo, αἰχμαλωτίζω, Dem.
Captivus, ὁ δεσμώτης, Dem. δεδεμένος, ένη, ένον· ὁ ϗ ἡ αἰχμάλωτος· ἁλοὺς, οῦσα, ὄν· ὁ ϗ ἡ δορυάλωτος· fio, γίγνομαι αἰχμάλωτος· captivum aliquem abduco, οἴχομαι ἄγων αἰχμάλωτόν τινα· habeo in vinculis, ἔχω ϗ δέδεκά τινα αἰχμάλωτον· redimo meis sumptibus, λυτρόω αἰχμάλωτον ἐκ τῶν ἰδίων· conservo, ἀνασώζω αἰχμάλωτον· dimitto, ἀφίημι δεσμώτην, id.
Capto, θηρεύω, Isocr. θηράω, Xenoph. aliquem, τινὰ, id. lucrum, θηρεύω κέρδος· voluptatem, τὴν ἡδονὴν, Isocr. homines verbis, θηράω ἀνθρώπους λόγοις, Xen. auras, θηρεύω αὔρας, id. sermonem alicujus, ἐπιλαμβάνομαι λόγου τινὸς, N. T. auram popularem, δημαγωγέω τοὺς πολλοὺς, Plut.
Captura, venatio, τὸ θήρευμα, Plat. ἡ ἄγρα, ας, Lucian. captivatio, ἡ λῆψις, Plut. ἡ ἅλωσις, Plat. id quod captum est, τὸ θήραμα, Plut.
Captus, ἑαλωκὼς, υῖα, ὸς, Dem. ἁλοὺς, οῦσα, ὂν, minor a majore, μείζονι ὁ βραχύτερος, Æl. primo auditu, οἰκειούμενος ταῖς πρώταις ἀκοαῖς, Aristot. amore, ἁλοὺς ἔρωτι, κατεχόμενος ὑπ' ἔρωτος, Æsop. forma, ἁλοὺς τῷ κάλλει, Lucian. vi, ἁλοὺς κατὰ κράτος, Isocr. bello, ὁ ϗ ἡ αἰχμάλωτος, Dem. ὁ ϗ ἡ δορυάλωτος, Isocr. vivus, ἐζωγρημένος, N. T. hamo, ἠγκιστρωμένος, Synes. mente, oculis, auribus, διεφθαρμένος τὰς φρένας, τὴν ὄψιν, τὴν ἀκοήν.
Capula, τὸ λαβίδιον, Diosc.
Capularis senex, ὁ ϗ ἡ σοροδαίμων, ονος, Plut. ὁ τυμβογέρων, Aristoph.
Capulus, ἡ λαβὴ, ῆς, gladii, τοῦ ξίφους, Plut.
Capus, idem quod *Capo*.
Caput, hominis vel bruti, ἡ κεφαλὴ, Dem. τὸ κεφάλαιον· caput incidere, τὴν κεφαλὴν ἐπιτέμνειν, id. conterere alicui, συντρῖψαι κεφαλήν τινος, Isocr. comminutum habere, κατεαγῆναι τὴν κεφαλὴν, Dem. retorquere calumniam in caput dicentis, βλασφημίαν τρέπειν εἰς κεφαλὴν τῷ λέγοντι, Dem. in caput alicujus causam rei alicujus conferre, ἀνατιθέναι τὴν αἰτίαν ἐπὶ κεφαλήν τινος, a capite ad calcem, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας, Hom. caput alicujus pecunia licitari, ἐπικηρύσσειν ἀργύριόν τινι, Herodot. capite doleo, κεφαλαλγέω, Hipp.

Hipp. cui caput dolet, ὁ ϗ ἡ κεφαλαλγὴς, Plut. dolorem capitis adferens, κεφαλαλγὸς, ὴν, ὸν, Plato. κεφαλαλγικὸς, ὴ, ὸν, Gal. capitis dolor, ἡ κεφαλαλγία, Hipp. *origo*, ἡ ἀρχὴ, Isocr. *summa pecuniæ, unde usura percipitur*, τὸ ἀρχαῖον, Dem. *pars libri*, τὸ κεφάλαιον, ἡ κεφαλὶς, ἴδος, N. T. *præcipuum*, τὸ κυριώτατον· *mors*, ὁ Θάνατος, vel vita, ἡ ψυχὴ· adire periculum capitis in ludis, ἀγωνίζεσθαι ἀγῶνας τῆς ψυχῆς, Dem. periclitari de capite, κινδυνεύειν ἐν ψυχῇ· capitis aliquem accersere, Θανάτου τινὶ τιμᾶσθαι· capitis causam dicere, ἀπολογήσασθαι τὴν τοῦ Θανάτου δίκην, Plut. capitis damnare, Θάνατον κατακρίνειν τινὸς, Isocr. capite plectere, Θανάτῳ ζημιοῦν τινα, Æschin.

Carabus, ὁ κάραβος, Aristot. carabo similis, sive e caraborum genere, ὁ ϗ ἡ καραβώδης, id.

Carbasus, linteum tenue, τὸ λίνον λεπτὸν· velum, τὸ λαῖφος, εος, Plut.

Carbo, ὁ ἄνθραξ, ακος, Athen. accensus, ἡμμένος· carbonum strues, ἡ ἀνθρακιὰ, ᾶς, Diosc. carbones conficio, ἀνθρακεύω, Theophr. in carbones redigo, ἀπανθρακόω, Lucian.

Carbonarius, ὁ ἀνθρακευτὴς, οῦ, Ælian. ater, ut carbonarius, ὁ ἀνθρακίας, ου, Lucian.

Carbonarius, ἀνθράκιος, ία, ιον· fornax carbonaria, ἡ ἀνθρακία, ας, Theophr.

Carbunculus, parvus carbo, τὸ ἀνθράκιον, ου· gemma quædam vel morbus, ὁ ἄνθραξ, ακος, LXX. Galen.

Carcer, τὸ δεσμωτήριον, Dem. τὸ οἴκημα, id. ὁ δεσμὸς, οῦ· ἡ εἱρκτὴ, ῆς, id. ἡ φυλακὴ, ῆς, Aristot. ὁ εἱργμὸς, οῦ, Dem. carcerem meritum esse, ἔνοχον εἶναι τῇ ἀπαγωγῇ· δεσμοῦ ἔνοχον γίγνεσθαι, id. carcere mulctare aliquem, τιμᾶσθαι τινὶ δεσμοῦ, id. ducere, conjicere aliquem in carcerem, ἄγειν, ἀπάγειν, εἰσάγειν, ἐμβάλλειν, τινὰ εἰς δεσμωτήριον, id. ἐς φυλακὴν ποιεῖν, Aristot. καταβάλλειν εἰς τὴν εἱρκτὴν, Diod. Sic conjici in carcerem, ἐμπίπτειν εἰς τὸ δεσμωτήριον, seu εἰς τὸ οἴκημα, Dem. esse in carcere, εἶναι ἐν δεσμωτηρίῳ, id. mulcta quinquennalis, διατρίβειν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πενταετηρίδας πολλὰς· effugere e carcere, ἀποδρᾶν seu ἀποδράντα ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου· egredi e carcere, προϊέναι ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, id. e carcere liberare, ἀφαιρεῖν τινι τὸν δεσμὸν, id. carceris custodiam obire, εἱρκτοφυλακεῖν, Philo. carceris custos, ὁ εἱργμοφύλαξ, Xen. ὁ δεσμοφύλαξ.

Carcerarius, φυλακικὸς, ὴ, ὸν, Plato.

Carceres, in agonibus, ἡ ἀφετηρία, ας, Aristoph. ἡ βαλβὶς, ἴδος, Poll. a carcere ad metam, ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, Aristoph.

Carcinoma, τὸ καρκίνωμα, ατος, Diosc.

Cardiacus, ὁ καρδιακὸς, οῦ, Galen.

Cardialgia, ἡ καρδιαλγία, Galen. cardialgia laboro, καρδιαλγέω, Hippocr. cardialgia laborans, ὁ ϗ ἡ καρδιαλγὴς, έος, Galen.

Cardo, ὁ στροφεὺς, έως, Theophr. ὁ στρόφιγξ, γος, Dion. Long. rerum, ἀκμὴ ἔργων· mundi, ὁ πόλος, Athen.

Carduelis, ἡ ἀκανθὶς, ἴδος, Aristot.

Carduus, ὁ σκόλυμος, Dioscor.

Care, τιμίως, πολυτίμως· aliquid vendo, πολλοῦ τι πωλέω, Ælian.

Carentia, ἡ ὑστέρησις, εως, N. T.

Careo, ὑστερίζω, δέομαι, ἀποστερέομαι, re aliqua, τινὸς, Isocr. omnibus, πάντων ἔρημος γίγνομαι ϗ γυμνὸς, id. pecunia, ἀπορέω χρημάτων, Basil. οὐκ εὐπορέω ἀργυρίου, Dem. σπανίζω χρημάτων· ἀργύριον ἐμοὶ οὐ πάρεστι, id. οὐ τυγχάνει ἐμοὶ παρὸν ἀργύριον· medico, ἐν ἐρήμῳ εἰμὶ τοῦ ἰατροῦ, ἔρημός εἰμι τοῦ Θεραπεύοντος, id. ratione, ἀμοιρέω λόγου, Æl.

Carica, ἡ φιβαλέη, ης, Hesych. ὁ ἰσχάς.

Caries, ὁ εὐρὼς, ῶτος, Plut. ἡ σαπρότης, Diosc.

Carina, ἡ τρόπις, ιδος, Poll.

Carinarius, τροπίδιος, ία, ιον, Plato.

Carinatus, τετροπισμένος, ένη, ένον, navis probe carinata, ναῦς ἱκανῶς τετροπισμένη, Hipp.

Carino, τροπίζω, Hippocr. κυτόω, Hes.

Cariosus, σαπρὸς, ὰ, ὸν, Athen. ὁ ϗ ἡ εὐρώδης.

Caritas, ἡ πολυτιμία, annonæ, ἡ σπανοσιτία, Xen. ἡ σιτοδεία, ας, id.

Carmen, τὸ ἔπος, εος, Dem. τὸ μέτρον, Isocr. τὸ ποίημα, id. λόγος ἔμμετρος, Dem. elegiacum, τὸ ἐλεγεῖον, id. lyricum, ἡ ᾠδὴ, Isocr. iambicum, τὸ ἰαμβεῖον, Dem. nuptiale, ὁ ὑμέναιος, Isocr. carmina et versus, ᾠδαὶ ϗ μέτρα, id. facere seu componere, συντιθέναι ποίημα, id. ποιεῖν ἰαμβεῖον, Dem. ornare aliquem carminibus, ἐγκωμιάζειν τινὰ ᾠδαῖς ϗ μέτροις, Isocr. carmen in nuptias alicujus canere, ὑμέναιον ἐν τοῖς γάμοις τινὸς ᾄδειν, idem.

Carminarius, ξαντικὸς, ὴ, ὸν, ars carminatoria, ἡ ξαντικὴ, scil. τέχνη, Plat.

Carminatio, ἡ διάξανσις, εως.

Carminator, ὁ ξάντης, ου, Plato.

Carminatus, a, um, διαξανθεὶς, εῖσα, ὲν, lana, διαξανθὲν ἔριον, Diosc.

Carmino, ξαίνω, lanam, ἔρια, Lucian. τῶν ἐρίων, Plut. rursum, ἀναξαίνω, simul, συγξαίνω, id. διαξαίνω, Diosc.

Carnalis, σαρκικὸς, ὴ, ὸν, N. T.

Carnaliter, σαρκικῶς.

Carnarium, τὸ κρεωπώλιον, ου, Plut.

Carnarius, ὁ κρεωπώλης, ου, Poll.

Carneus, ὁ ϗ ἡ σαρκώδης, εος, σαρκικὸς, ὴ, ὸν, σάρκινος, ίνη, ινον.

Carnifex, ὁ δημόσιος, ου, Dem. ὁ δημόκοινος, ου, id. ὁ βασανιστὴς, Isocr. ὁ δήμιος.

Carnificina, τὸ βασανιστήριον, cruciatus, ἡ βάσανος, Isocr.

Carnifico, σχίζω, Xen. ἀνατέμνω, Lucian.

Carnivorus, ὁ ϗ ἡ σαρκοβόρος, Gregor. ὁ ϗ ἡ σαρκοφάγος· animalia carnivora, ζῶα σαρκοφάγα, Aristot.

Carnosus, a, um, ὁ ϗ ἡ εὔσαρκος, Xen. ὁ ϗ ἡ κατάσαρκος, Athen. ὁ ϗ ἡ μεγαλόσαρκος, LXX. ὁ ϗ ἡ πολύσαρκος, σαρκώδης· carnosum reddo, εὐσαρκόω, Gal. σαρκόω, id.

Caro, ἡ σὰρξ, σαρκὸς, Dem. τὸ κρέας, ατος, id. agnina, κρέας ἄρνειον· anserina, χήνειον· bubula, βόειον· caprina, αἴγειον· gallinacea, ὀρνίθειον· hircina, τράγειον· hœdina, ἐρίφειον· ovilla, μήλειον seu προβάτειον· porcina, χοίρειον· suilla, ὕειον· vervecina, κρίειον· vitulina, μόχειον· ferina, Θήρειον· salita, ἁλιαρὸν seu ταριχευτὸν· infumata, καπνιστὸν· elixa, ἑφθὸν· assa, ὀπτὸν· frixa, τηγανιστὸν· tosta, φρυκτὸν· carnis esus, ἡ κρεοφαγία, Plut. ἡ σαρκοφαγία, id. carne vescor, σαρκοφαγέω· qui carne est molli, ὁ ϗ ἡ ἁπαλόσαρκος, Gal. laxa, ἀραιόσαρκος, Athen. sicca, ξηρόσαρκος, id. densa, πυκνόσαρκος· dura, σκληρόσαρκος· humida, ὑγρόσαρκος.

Carpentarius, ὁ ἁμαξοπηγὸς, οῦ, Plut.

Carpentum, τὸ ὄχημα, Plat. ἡ ἅμαξα, Herodot.

Carpesium, τὸ καρπήσιον, Gal.

Carpio, ὁ κυπρῖνος.

Carpo, δρέπομαι, rosam, ῥόδον· flores, ἀποδρέπομαι ἄνθη, Plut. reprehendo aliquem ob aliquid, κακίζω τινά τινος, Philo.

Carptim, δρεπομένως, particulatim, μερικῶς, ἀκροθιγῶς.

Carptor, ὁ δρεπόμενος, ου, reprehensor, ὁ κακίζων, οντος, Dem.

Carruca, τὸ ἁμάξιον, Suid. ἡ ἅμαξις.

Carrucarius, ἁμαξικὸς, ὴ, ὸν, *Subst.* ὁ ἁρματηλάτης, ὁ ἁμαξοπηγός.

Carrus, τὸ ἅρμα, ατος. Xen. ἡ ἅμαξα.

Cartilagineus, ὁ ϗ ἡ χονδρώδης, εος, Aristot.

Cartilaginosus, ὁ ϗ ἡ χονδρώδης, εος, Aristot.

Cartilago, ὁ χόνδρος, Gal.

Caruncula, τὸ σαρκίδιον, ου, Aristoph. τὸ κρεΰλλιον, ου, Synes.

Carus, τίμιος, ία, ιον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἔντιμος, id. dilectus, ὁ ϗ ἡ προσφιλὴς, έος, Synes.

Casa, ἡ καλύβη, Thuc. στέγη· casam ædifico, καλυβοποιέω, Strabo.

Caseus, ὁ τυρὸς, οῦ, recens, χλωρὸς, Aristoph. aridus, ξηρὸς, Athen. vetus, παλαιὸς, id. mollis, ἁπαλὸς, Long.

Cassis, i. e. rete venatorium, τὸ δίκτυον, ἡ ἄρκυς, Xen. galea, ἡ περικεφαλαία, ας, Polyb.

Cassita, ἡ κόρυς, υθος, Theocr. Confer *Alauda.*

Cassus, κενὸς, ὴ, ὸν, Xen. φροῦδος, η, ον· μάταιος, αία, αιον· in cassum, εἰς κενὸν, N. T.

Castanea, τὸ καστανaϊκὸν κάρυον, Theophr. τὸ κάστανον, Athen. ἡ Διὸς βάλανος, Diosc.

Caste, ἁγνῶς, N. T. καθαρῶς.

Castellanus, ὁ φρουράρχης, ου, ὁ φρούραρχος, ου, Xen.

Castellum, τὸ φρούριον, Thucyd. ἡ φρουρὰ, Plut. τὸ ἐπιτείχισμα, Dem. τὸ ὀχύρωμα, id. firmum, τὸ χωρίον ὀχυρὸν, Isocr. instaurare, ἐπισκευάζειν φρούριον, Dem. ad aliquem oppugnandum, κατασκευάζειν ὁρμητήρια ἐπί τινα, id.

Castigatio, ἡ παιδεία, N. T. ὁ κολασμός.

Castigator, ὁ παιδευτὴς, οῦ, N. T. ὁ σωφρονιστὴς, Thuc. ὁ ἐπιτιμητὴς, Poll.

Castigo, παιδεύω, aliquem, τινὰ, N. T. ἐπιπλήττω τινὰ, Dem. τινὶ, Isocr. σωφρονίζω τινὰ, Xen. punio, κολάζω, aliquem, τινὰ, Dem. Confer *Punio.*

Castimonia, vide sequens *Castitas.*

Castitas, ἡ ἁγνότης, Isocr. ἡ ἁγνεία, id. castitatem servo, παρθενεύω, Heliod. τὴν ὥραν αὐτοῦ διαφυλάττειν, Dem.

Castor, ὁ Κάστωρ, ορος, et Pollux, ϗ Πολυδεύκης· οἱ Διόσκουροι, ων, N. T. fiber, ὁ κάστωρ, ορος, Diosc.

Castoreum, τὸ καστόρειον, τὸ καστόριον, τὰ καστόρεια, ων, Gal. castoreum redoleo, καστορίζω, Diosc.

Castra, τὸ στρατόπεδον, Dem. ἡ παρεμβολὴ, ῆς· pono, figo, seu metor, στρατοπεδεύω, Plut. in loco aliquo, στρατοπεδεύομαι ἐπὶ τόπῳ τινὶ, Thuc. ad urbem, ἱδρύνω στρατόπεδον ἐπὶ τῇ πόλει, Herodian. extra, ἐκστρατοπεδεύομαι, id. apud, item ex adverso, παραστρατοπεδεύω, Polyb. contra, ἀντιστρατοπεδεύω, Isocr. moveo, transfero, μεταστρατοπεδεύω, Plut. ἀναστρατοπεδεύω, Macc. admoveo hostibus, παραστρατοπεδεύω τοῖς πολεμίοις, Plut. castrorum metatio, ἡ στρατοπέδευσις, εως, Plat. ἡ στρατοπεδεία, Dion. Hal motio, ἡ ἀναστρατοπεδεία, ἡ κατάζευξις, Plut. præfectus, ὁ στρατοπεδάρχης· metator, ὁ στρατοπεδεύτης.

Castratio, ἡ ὀρχοτομία.

Castratus, ὁ ἐκτομίας, Herodot. ὁ εὐνοῦχος, Xen. ὁ εὐνουχίας, ου, Aristot. ὁ σπάδων, id. ὁ ἀποκοπεὶς τὰ γεννητικὰ, Philo.

Castrensis, e, στρατιωτικὸς, ὴ, ὸν, Xenoph.

Castro, ἐκτέμνω, aliquem, τινὰ, Lucian. ὀρχοτομέω· ἐκτομίαν τινὰ ποιέω, Herodian.

Castrum, τὸ τεῖχος, εος, Dem. τὸ ἐπιτείχισμα, id. τὸ ὀχύρωμα, id. τὸ ἔρυμα, Xen. firmum, χωρίον ὄχυρον, Isocr. adversus incursiones alicujus, τεῖχος πρὸς τὸ μηδὲν ἐξ ἐπιδρομῆς τινος παθεῖν. Confer *Castellum.*

Castus, ἁγνὸς, ὴ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ σώφρων· casta et munda a cæteris immundis et a viri congressu, καθαρὰ ϗ ἁγνὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων ϗ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας, id. sum castus, ἁγνεύω, id.

Casula, τὸ καλύβιον, Plut.

Casus, ruina, ἡ πτῶσις, εως, N. T. τὸ πτῶμα, Diosc. eventus fortuitus, τὸ συμβαῖνον, οντος, Dem. τὸ συμβὰν, άντος, id. τὸ συμβεβηκὸς, ότος, id. τὸ συμβησόμενον, Isocr. τὸ ἐκβὰν, id. τὸ σύμπτωμα, Dem. calamitas, τὸ πάθος, Isocr. τὸ συμβὰν, Dem. τὸ πταῖσμα, Dem. grammaticus, ἡ πτῶσις, εως, Aristot. nominativus, πτῶσις ὀνομαστικὴ· genitivus, πτῶσις γενικὴ· dativus, πτῶσις δοτικὴ· accusativus, πτῶσις αἰτιατικὴ· vocativus, πτῶσις κλητικὴ· ablativus, πτῶσις ἀφαιρετικὴ· subitus, τὸ ἐκ τοῦ παραχρῆμα συμβαῖνον, Dem. quotidianus, τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν συμπῖπτον· fortuitus, τὸ συμβὰν ἀκούσιον, τὸ σύμπτωμα ἑκούσιον, id. humanus, τὸ ἀνθρώπινον, ου, Isocr. casu fieri, accidere, γίγνεσθαι ἀπὸ τύχης, ἐκ τύχης, διὰ τύχην, Dem. Isocr.

Catachresis, ἡ κατάχρησις, εως, Rhetor.

Catachrestice, καταχρηστικῶς, Rhetor.

Cataclysmus, ὁ κατακλυσμὸς, οῦ, N. T.

Catadromus, ὁ κατάδρομος.

Catalecta, τὰ κατάλεκτα, ων.

Catalogus, ὁ κατάλογος, ου, Dem.

Catamitus, ὁ πόρνος, ου, Xenoph.

Cataphractus, ὁ ϗ ἡ κατάφρακτος, ου, Herodian. eques, ἱππεὺς, id.

Chlamydatus, κεχλαμυδωμένος, ένη, ένον, Athen.
Chlamydula, τὸ χλαμύδιον, Plut.
Chlamys, ἡ χλαμὺς, ύδος, Plut.
Cholera, ἡ χολέρα, Hipp. cholera vexor, χολεριάω, Galen.
Cholericus, χολερικός, ἡ, όν, Diosc.
Choragium, τὸ χορήγιον, ου, seu τὸ χορηγεῖον, ου, Poll.
Choragus, ὁ χορηγός, οῦ, Athen.
Choraules, ὁ χοραύλης, ου, Aristot.
Chorda, ἡ χορδὴ, ῆς, Plato.
Chorea, ἡ χορεία, ας, Plato. choreas duco, χορεύω, Isocr.
Choreuma, τὸ χόρευμα, ατος, Eurip.
Choreutes, ὁ χορευτής, οῦ, Plato.
Chorographia, ἡ χωρογραφία.
Chorographus, ὁ χωρογράφος, ου· chorographum ago, χωρογραφέω, Ptolem.
Chors, ὁ οἰκίσκος, Dem. τὸ οἰκίδιον, id.
Chorus, ὁ χορός, Xen. chori magister, ὁ χοροδιδάσκαλος, Plato.
Chrestologia, ἡ χρηστολογία, N. T.
Chrestologus, ὁ χρηστολόγος, ου.
Chria, ἡ χρεία, ας, Aphthon.
Chrisma, τὸ χρίσμα, ατος, Diosc.
Christianismus, ὁ Χριστιανισμός, οῦ.
Christianus, ὁ Χριστιανός, οῦ, N. T.
Christianus, Χριστιανός, ἡ, όν.
CHRISTUS, ὁ Χριστός, N. T.
Chronica, τὰ χρονικὰ, ῶν, Lucian.
Chronologia, ἡ χρονολογία.
Chronologus, ὁ χρονολόγος.
Chrysocolla, ἡ χρυσόκολλα.
Chrysolithus, ὁ χρυσόλιθος.
Cibaria, orum, τὰ ἐδώδιμα, ων, Thuc. ὁ βρωτός, οῦ, Dem.
Cibarius, ὁ ϗ ἡ ἐδώδιμος, Diosc. σιτικός, ἡ, όν, ὁ ϗ ἡ τρώξιμος· lex cibaria, σιτικὸς νόμος, Plat. panis, πιτυρίτης ἄρτος, ἄρτος συγκόμιστος.
Cibatus, us, ἡ τροφὴ, ῆς, Aristot.
Cibo, as, τρέφω, ψωμίζω, N. T. σιτοποιῶ τινα, Xenoph.
Cibus, ὁ σῖτος, Dem. τὸ σιτίον, Xen. ἡ τροφὴ, Aristot. τὸ ἔδεσμα, Isocr. ὁ βρωτός, οῦ, Dem. ὁ ἐπισιτισμός, id. τὸ ἔδαρ· cibum sumo, σῖτον αἱρέομαι, Xen. ἐν σίτῳ εἰμὶ, id. una capio, συσσιτέω, Dem. deduco, τῆς τροφῆς ὑποστέλλομαι, Aristot. paro, σῖτον ποιέω, Plato. præbeo, σιτομετρέω σῖτον, LXX. communico cum aliquo, βρωτὸν κοινωνέω τινὶ, Dem. coquo, ὀψοποιέομαι, id. cibis suavissimis potius, quam saluberrimis delector, τοῖς ἡδίστοις μᾶλλον, ἢ τοῖς ὑγιεινοτάτοις τῶν σιτίων χαίρω, Isocr. qui cibis delectatur animum et corpus lædentibus, χαίρων τῶν ἐδεσμάτων τοῖς ϗ τὸ σῶμα, ϗ τὴν ψυχὴν βλάπτουσι, id. sine cibo sum, ἀσιτέω, LXX. sine cibo, ἀσιτὶ, idem.
Cicada, ὁ τέττιξ, γος, Thuc. parva, ἡ τεττιγονία, seu τὸ τεττιγόνιον, Aristot.
Cicatrico, οὐλόομαι, Arist. ἀπουλόω, Diosc. ἐπουλόω, κατουλόω, id.
Cicatricula, τὸ οὐλίδιον.
Cicatrix, ἡ οὐλὴ, ῆς, Aristot. cicatricem obducere ulceribus veteribus, ἐπουλοῦν τὰ παλαιὰ ἕλκη, Diosc. ex ulceribus habere adhuc cicatrices, ἑλκῶν ἔτι ἔχειν οὐλὰς, Dem.
Cicer, ὁ ἐρέβινθος, Diosc. ciceri similis, ὁ ϗ ἡ ἐρεβινθώδης, εος, Theophr. ciceris magnitudo, ἐρεβινθαῖον μέγεθος, Diosc.
Cicercula, ὁ λάθυρος, Theophr.
Cicerinus, ἐρεβίνθινος, ίνη, ινον, Hesych. ὁ ϗ ἡ ἐρεβινθώδης, εος, folium ciceris, φύλλον ἐρεβινθῶδες, Theophr.
Cicindela, ἡ λαμπυρὶς, Plin. ἡ φαλαίνα, Nic. cicindelæ instar luceo, λαμπυρίζω, Diosc.
Ciconia, ὁ πελαργός, οῦ, Aristot. qualis ciconiæ est, πελαργικός, ἡ, όν, id. ciconiæ pullus, ὁ πελαργιδεύς, έως, Aristoph.
Cicur, ὁ ϗ ἡ τιθασσός, οῦ, Plato. ὁ ϗ ἡ ἥμερος, οῦ, id. πρᾶος, Xen. animantes omnes tam cicures quam agrestes, ζῶα πάντα ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀτίθασσα, Herodian. 5, 6, natura, τὸ τιθάσιον, ου, Theophr.

Cicuratio, τὸ ἡμέρωμα, Theophr. ἡ ἡμέρωσις, ἡ ἐξημέρωσις.
Cicurator, ὁ τιθασσευτής, οῦ, Aristoph.
Cicuro, τιθασσεύω, aliquem, τινὰ, Plato. ἐξημερόω τινὰ, id. bestias, ἡμερόω τὰς ψυχὰς τῶν θηρίων, Isocr.
Cicuta, τὸ κώνειον, ου, Diosc. cicutam bibo, κωνειάζομαι, Suid.
Cieo, κινέω, omnem lapidem, πάντα λίθον, Plut. risum alicui, μηχανάομαί τινι γέλωτα, Dem. iram, παρίστημι τὴν ὀργὴν, id. bellum, ἐγείρω πόλεμον, Thuc.
Cilicium, τὸ κιλίκιον.
Cilium, ἡ βλεφαρὶς, Aristot. τὸ βλέφαρον, Diosc.
Cimeliarcha, ὁ κειμηλιάρχης.
Cimeliarchium, τὸ κειμηλιάρχιον.
Cimelium, τὸ κειμήλιον, Luc.
Cimex, ὁ vel ἡ κόρις, εως, Diosc.
Cinædia, ἡ κιναιδία, Æschin.
Cinædicus, κιναιδικός, ἡ, όν.
Cinædus, ὁ κίναιδος, Plut.
Cincinnatus, ὁ ϗ ἡ κρωβυλώδης, Lucian.
Cincinnus, ὁ κίκιννος, Aristoph. ὁ πλόκαμος, Hom. aureus, ὁ βόστρυχος χρυσοῦς, Ælian.
Cinctulus, τὸ ζώνιον, Poll.
Cinctura, τὸ διάζωμα, ατος, Plut.
Cinctus, us, τὸ διάζωμα, Plut. ἡ ζώνη, id.
Cinefacio, τεφρόω, N. T. ἀποτεφρόω.
Cineraceus, τεφρὸς, ὰ, όν, Aristot. ὁ ϗ ἡ τεφρώδης, ὁ ϗ ἡ σποδώδης, Diosc.
Cinereus, ὁ ϗ ἡ ἔντεφρος, Athen. σπόδιος, ία, ιον, id. qui cinereo colore est, τεφραῖος, αία, αῖον, Ælian.
Cinerula, τὸ σπόδιον, Diosc.
Cingo, διαζώννυμι, pallium, τὸ τρίβώνιον, ου, Lucian. aliquem re aliqua, διαδέω τί τινι, Lucian. urbem muro, περιβάλλω τῇ πόλει τεῖχος, Aristot. urbem lapidibus, τειχίζω τὴν πόλιν λίθοις, Dem. corona, στεφανόω, Plut. circulo orbem terrarum, περιστεφανόομαι κύκλῳ τὴν οἰκουμένην, Aristot.
Cingula, τὸ ζῶμα, τὸ ζῶσμα, Basil.
Cingulum, ὁ ζωστὴρ, ῆρος, Dem. Phal. ἡ ζώνη, Plut. τὸ ζώνιον, Poll. τὸ διάζωμα, Plut. ἡ ταινία, Paus.
Cinis, ἡ σποδὸς, Lucian. ἡ τέφρα, Plut. ἡ σποδιὰ, Hesych. τὸ σπόδιον, Diosc. ἡ κόνις, Hom. fervens, in quo adhuc sunt prunæ, ἡ θερμοσποδιὰ, Diosc. sub cinere coquo, σποδίζω, Plato. cinerem detergo, ἀποσποδέω, Aristoph. aliquo modo refero, ὑποσποδίζω, Diosc. in cinerem redigo, τεφρόω, N. T. ἐντεφρόω, Al. Aphrod.
Cinnabarinus, κινναβάρινος, ίνη, ινον, Aristot. κινναβάριος, ία, ιον, Galen.
Cinnabaris, τὸ κιννάβαρις, εως, Theophr. cinnabarim refero, κινναβαρίζω, Diosc.
Cinnus, ὁ κίκιννος, Aristoph. ὁ πλόκαμος.
Cio, vide *Cieo.*
Cippus, ἡ ποδοκάκη, ης, Dem. columna, ἡ στήλη.
Circa, περὶ, *cum accus.* circa hoc occupatus est, περὶ τοῦτό ἐστι, Dem. mimos circa se habet, μίμους ἔχει περὶ αὐτὸν, id. circa meridiem, περὶ μέσην ἡμέραν, Æschin. qui circa Trojana tempora vixerunt, οἱ περὶ τὰ Τρωϊκὰ, Isocr. ἀμφὶ, *cum accus.* circa urbem, ἀμφὶ τὴν πόλιν· circa cœnam occupatus erat, ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, Xenoph. κατὰ *cum accus.* leges circa excessum, νόμοι καθ' ὑπεροχὴν, Aristot.
Circensis, κύκλιος, ία, ιον, Circenses ludi, ἡ ἱπποδρομία, ας, Thuc. ὁ δίαυλος.
Circinatio, ἡ περιαγωγὴ, ἡ γύρωσις.
Circino, περιγράφω, Dem. περιάγω, γυρόω.
Circinus, ἡ περίγρα, ας, Eustath.
Circiter, περὶ, *cum accus.* circiter septuaginta naves, περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς, Thuc. circiter triginta, ὡς τριάκοντα, Dem. circiter centum stadia, ὅσον ἑκατὸν σταδίους, Herodian.
Circuitio, ἡ περιτροπὴ, Basil. ἡ περίοδος, Aristot.
Circuitor, ὁ περίπολος, Thuc. ὁ περιοδευτής.
Circuitus, ἡ περίοδος, Plut. ὁ περίβολος, ου, Thuc. in circuitu fori, ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς, Thuc. urbis, κύκλος τοῦ ἄστεος, id.

Circulatim, κυκληδὸν, κύκλῳ· ferri, φέρεσθαι, Plut.
Circulatio, ἡ κύκλωσις, εως.
Circulator, ὁ ἀγύρτης, ου, Suid. ὁ ὀχλαγωγός.
Circulatorius, ἀγυρτικός, ἡ, όν, Plut.
Circulatrix, ἡ ἀγυρτὶς, ίδος.
Circulo, κυκλόω, γυρόω.
Circulus, ὁ κύκλος, Plato.
Circum, vide *Circa.*
Circumactio, ἡ περίοδος, Arist. ἡ περιαγωγὴ, id. ἡ περιστροφή.
Circumaggero, περιχώννυμι.
Circumago, περιάγω, aliquid, τὶ, Plato. aliquem secum, περιάγομαί τινα, Xenoph. circumagor, κυκλοφορέομαι, Aristot.
Circumambulo, περιπατέω κύκλῳ. Confer *Circumeo.*
Circumaro, περιαρόω, Plato.
Circumadspicio, περιβλέπω.
Circumcido, περικόπτω, aliquid, τὶ, Thuc. περιτέμνω τὶ, LXX. præputium, περιτέμνομαι τὰ αἰδοῖα, Herodot.
Circumcingo, περιζώννυμι, lumbos, τὰς ὀσφύας, Naz.
Circumcirca, πέριξ, populum stantes, πέριξ τοῦ δήμου στάντες, Polyb. cunctantes irretit, κύκλῳ πανταχῆ μέλλοντας περισοίχεται, Dem.
Circumcise, περιτετμημένως.
Circumcisio, ἡ περιτομὴ, N. T. ἡ περικοπή.
Circumcisor, ὁ περιτομεύς, έως.
Circumclaudo, περικλείω, Thuc.
Circumcludo, idem quod anteced.
Circumcolo, περιοικέω, Ulpian.
Circumculco, περικαταπατέω, ῶ.
Circumcurro, περιτρέχω, aliquid, τὶ, Plato.
Circumcursio, περιδρομὴ, ῆς, Plut.
Circumcursito, περιπλανάομαι, in hoc, ταῦτα, Xen. huc illuc, ἄττω δεῦρο κἀκεῖσε, Dem.
Circumdo, περιβάλλω, urbem mœnibus, τῇ πόλει τεῖχος, Aristot. περιτειχίζω τὴν πόλιν, Dem. urbem fossa, περιβάλλομαι τάφρον τῇ πόλει, Xenoph. aliquid aliquo, κυκλόω τί τινι, Greg.
Circumdolo, παραπελεκάω, Naz.
Circumduco, περιάγω, Plat. περιέχω, Plut. aliquem, περιηγέομαί τινα, Lucian. aliquem circa montem, τινὶ τὸ ὄρος, Herodot. munitiones circa urbes, περιβάλλομαι ταῖς πόλεσιν ἐρύματα· decipere aliquem, παρακρούεμαί τινα, Dem.
Circumductio, ἡ περιήγησις· deceptio, ἡ παράκρουσις, Suid. ἡ ἀπάτη, Xen.
Circumductor, ὁ περιηγητής, οῦ, Justin.
Circumeo, περίειμι, περιβαίνω, in Italia, τὴν Ἰταλίαν, Plut. forum cum aliquo περιέρχομαι κύκλῳ τὴν ἀγορὰν μετά τινος, Dem. palatium, περιοδεύω τὸ παλάτιον, Plut. fana Deorum, περιπορεύομαι τὰ ἱερὰ, Aristot.
Circumequito, περιιππεύω, Polyb.
Circumerro, περιφέρομαι, Plut.
Circumferentia, ἡ περιφέρεια, ας, Aristot. ἡ περίμετρος, ου, sc. γραμμὴ, id.
Circumfero, περιφέρω, aliquid, τὶ, περιάγω.
Circumflecto, περικάμπτω, περικλάω, i. e. circumflexo noto, περισπάω, Athen.
Circumflexio, ἡ περικάμψις, ἡ περικαμπὴ, ῆς, Herodot. ἡ περίκλασις, Plut.
Circumflexus, ὁ ϗ ἡ περίκαμπτος· circumflexo notatus, περισπώμενος, ένη, ενον, Gramm.
Circumflexus, us, vide *Circumflexio.*
Circumflexus, i, ὁ περισπώμενος, scil. τόνος, Gramm.
Circumflo, περιπνέω.
Circumfluens, περιρρέων, ουσα, ον, Thuc.
Circumfluo, περιρρέω, murum, τὸ τεῖχος, Herodian. opibus, seu omnium rerum copia, ἔχω τῶν ἱκανῶν, Isocr.
Circumfluus, ὁ ϗ ἡ περίρροος, ους, Herodot. περιρρέων, ουσα, έον, Thuc.
Circumfodio, περιορύττω, Theophr. περισκάπτω.
Circumforaneus, ὁ περιαγοραῖος, ου, Suid. ὁ ἀγύρτης, ου, id. ὁ ϗ ἡ ἀγοραῖος, ου, ὁ ἀλήμων, populus, ὄχλος, Xen.
Circumfremo, περιβρέμω, περιβρομέω.
Circumfrico, περιτρίβω, περικνίζω.

Circumfulgeo, περιαστράπτω, N. T. περιστίλβω, Ep.
Circumfundo, περιχέω, aliquid, τὶ, Diosc. τινὶ, Lucian. περιχύω, τινὶ, id. circumfundo, i. e. circumdo aliquem, περιχύομαί τινι, Plut.
Circumfusio, ἡ περίχυσις, εως.
Circumgelatus, a, um, περιπαγεὶς, εῖσα, ὲν, Diosc.
Circumgemo, περιστενάζομαι, Plut.
Circumgesto, περιφέρω, Synes.
Circumjaceo, περίκειμαι, alicui, τινὶ, Herodian. id circumjaceo mihi, περίκειμαι τȣ̃το, id.
Circumjectus, a, um, περικείμενος, ένη, ενον, Herodian.
Circumjicio, περιβάλλω, alicui aliquid, τί τινι, Galen.
Circumlambo, περιλείχω, aliquid, τὶ, Aristoph.
Circumlatus, a, um, περικομισθεὶς, εῖσα, ὲν, Thuc.
Circumligo, περιδέω, aliquid, τὶ, Xenoph. aliquid alicui, διαδέω τί τινι, Lucian.
Circumlino, περιχρίω, Lucian.
Circumlitio, ἡ περίχρισις, εως, Diosc.
Circumlitus, a, um, ὁ ϗ ἡ περίχριστος, ȣ, Diosc.
Circumlocutio, ἡ περίφρασις, εως, Quinctil.
Circumloquor, περιφράζομαι, Dion. Halic.
Circumluo, περικλύζω, Plut.
Circummitto, περιπέμπω.
Circummunio, περιφράττω.
Circummunitio, τὸ περίφραγμα, ατος, Poll. ὁ παραφραγμός.
Circummunitus, a, um, ὁ ϗ ἡ περίφρακτος.
Circumnascor, περιφύομαι, Theophr.
Circumnavigo, περιπλέω, Peloponnesum, τὸν Πελοπόννησον, Dem.
Circumobruo, περιχώννυμι.
Circumpingo, περιπήγνυμι, Diosc.
Circumplector, περιπλέκω, Aristot.
Circumplexio, ἡ περιπλοκὴ, ἡ περίπλεξις, εως.
Circumplexus, a, um, περιπεπλεγμένος, ένη, ένον.
Circumplico, vide *Circumplector*.
Circumpono, περιτίθημι, alicui aliquid, τί τινι, Æschin.
Circumpotatio, ἡ ἐγκυκλοποσία, ας.
Circumrado, περιξέω, Theocr.
Circumretio, περιπλέκω, περιλαμβάνω.
Circumrodo, περιβρώσκω, περιτρώγω, aliquid, τὶ, Lucian.
Circumscalpo, περικνίζω, Ep.
Circumscarifico, περιξύω, Galen.
Cicumscindo, περιτέμνω.
Circumscribo, περιγράφω, Plut. circulum centro, κύκλον κέντρῳ, Naz definio, ὁρίζω, Dem. περιορίζω, Luc. fallo aliquem, παρακρούομαί τινα, id.
Circumscripte, περιγεγραμμένως.
Circumscriptio, ἡ περιγραφὴ, ῆς, Polyb. deceptio, ἡ παράκρουσις, εως, Suid.
Circumseco, περικόπτω, aliquid, τὶ, Thucyd.
Circumsedeo, περικάθημαι, mœnia ingenti exercitu, τὸ τεῖχος πολλῇ δυνάμει, Dem. urbem, πολιορκέω πόλιν, id. περικαθίζω πόλιν, LXX.
Circumsepio, περιφράσσω, LXX.
Circumsessio, ἡ πολιορκία, Isocr. Vide *Obsidio*.
Circumsisto, περιΐστημι, Herod.
Circumsono, περιηχέω, aures, τὰς ἀκοὰς, Basil. insula, quam circumsonant venti, νῆσος περιηχουμένη τῷ πνεύματι, Lucian.
Circumspecte, περιεσκεμμένως, Lucian. πεφυλαγμένως, omnia perscribere ad aliquem, ἅπαντα πρός τινα ἐπιστέλλειν, Dem. εὐλαβῶς.
Circumspectio, ἡ περισκόπευσις, εως, ἡ περίσκεψις, εως.
Circumspecto, κατασκοπέομαι, Xen.
Circumspectus, i. e. cautus, πεφυλαγμένος, ένη, ένον, Plat. qui circumspicitur, περιεσκεμμένος, Lucian. ὁ ϗ ἡ περιφανὴς, id.
Circumspergo, περιπάσσω, περιῤῥαίνω.
Circumspicio, idem quod *Circumspecto*: πάντη περιβλέπω, Luc. περιοράω, Xen. περισκοπέω.
Circumstantia, ἡ περίστασις, εως, Aristot.
Circumsto, περιΐσταμαι, undique, πανταχόθεν, Thuc. aliquid, τὶ, Dem.
Circumstrepo, περικτυπέω, ῶ, Basil.
Circumstruo, περικατασκευάζω.
Circumtego, περικαλύπτω, aliquem, τινὰ, Plat.
Circumtexo, περιυφαίνω.
Circumtondeo, περικείρω, Philostr.
Circumtono, περιβροντάω, ῶ.
Circumtonsus, a, um, ὁ ϗ ἡ περίκουρος, ȣ, Poll.
Circumtremo, περιτρέμω, Naz.
Circumtueor, idem quod *Circumspecto*.
Circumvagor, περιπλανάομαι, Xenoph.
Circumvallatio, ἡ ἀποτάφρευσις, εως.
Circumvallo, περισταυρόω, Thuc. aliquid, περιταφρεύω τι, Plut. περιτειχίζω, Xen.
Circumvectio, ἡ περιαγωγὴ, ῆς, Aristot.
Circumvecto, περιάγω, Plat. περιοχέω.
Circumveho, idem quod antecedens *Circumvecto*.
Circumvenio, περιέρχομαι· circumdo, κυκλόω, aliquid aliqua re, τί τινι, Gregor. κυκλόομαι τὶ, Xen. decipio, παρακρούω, aliquem, τινὰ, Isocr. φενακίζω τινὰ, Dem. ἐξαπατάω τινὰ, id.
Circumventus, κυκλώμενος, ένη, ενον, malis, κακοῖς συμπεπτωκὼς, Soph.
Circumverto, περιδινέω, Æschin. περιστρέφω, aliquid, τὶ, Lucian.
Circumvincio, περιδέω.
Circumviso, idem quod *Circumspecto*.
Circumvolito, περιπέτομαι, Lucian.
Circumvolo, idem quod *Circumvolito*.
Circumvolvo, περικυλινδέω, Plat. περικυλίω, Aristoph. περιειλέω.
Circumvolutio, ἡ περικυλίνδησις, εως, Plat. ὁ κυλινδισμὸς, ȣ̃, Theodot.
Circularis, κυκλικὸς, ὴ, ὸν, Theophyl. κύκλιος, ία, ιον, Æschin. ὁ ϗ ἡ ἐγκύκλιος, Athen.
Circulator, ὁ κυκλικὸς, ȣ̃, Lucian. ὁ ἀγύρτης, Plut.
Circulus, ὁ κύκλος, Plat. ὁ γῦρος, ȣ, Plut.
Circus, ὁ κύκλος, ȣ, Plat. τὸ γύρωμα, ατος, Theophr. ὁ ἱππόδρομος, Dion. Hal.
Cirratus, a, um, βεβοστρυχωμένος, ένη, ένον.
Cirrus, ὁ βόστρυχος, Aristoph. ὁ πλόκαμος, Herod. πλεκτάνη, στρόφος.
Cis, ἐντὸς, fluvium, τȣ̃ ποταμȣ̃, montes, ἐπὶ τάδε τῶν ὀρῶν, Aristot. Atque hoc ipso etiam composita cum *Cis* redduntur, ut Cisalpinus, ὁ ἐπὶ τάδε τῶν Ἄλπεων· Cismarini, οἱ ἐπὶ τάδε τῆς θαλάσσης, κ. τ. λ.
Cista, ἡ κίστη, ης, ἡ κιστὶς, ίδος, Aristoph. ἡ κιβωτὸς, ȣ̃, Diosc.
Cistella, ἡ κιστὶς, Aristoph. τὸ κιβώτιον, Plut.
Cistellula, idem quod anteced.
Cisterna, ἡ δεξαμενὴ, ῆς, Strabo. ὁ λάκκος, ȣ, Aristoph. τὸ ὑδάτων δοχεῖον.
Cisterninus, a, um, λακκαῖος, αία, αῖον, aqua, λακκαῖον ὕδωρ, Athen.
Cistula, idem quod *Cistella*.
Citatim, ὡρμημένως, ὀξέως.
Citatio, ἡ κλῆσις, εως, Dem.
Citatus, a, um, ὡρμημένος, ένη, ένον.
Citerior, ἐγγύτερος, έρα, ερον, Xenoph.
Cithara, ἡ κιθάρα, Plat. ἡ φόρμιγξ, ἡ χέλυς, cithara cano seu ludo, κιθαρῳδέω, Plut. κιθαρίζω, Aristot. citharæ sonus seu cantus, τὸ κιθάρισμα, ατος, Plat. ἡ κιθαρῳδία, Plut. citharæ pulsatio, ἡ κιθάρισις· citharam pulsandi peritus, κιθαριστικὸς, ὴ, ὸν, Plat. cithara parva, τὸ κιθάριον, Athen.
Citharista, ὁ κιθαριστὴς, ȣ̃, Aristot. ὁ κιθαρῳδὸς, ȣ̃, Plut.
Citharistria, ἡ κιθαρίστρια, Athen.
Citharœdus, idem quod *Citharista*.
Citimus, ἐγγύτατος, άτη, ατον.
Cito, ταχέως, Dem. ταχὺ, Isocr. διὰ ταχέων, id. εὐθέως, id. citius, θᾶττον, Dem. citius opinione, θᾶττον τῆς ἐλπίδος, Herodian. citissime, τάχιστα, Isocr. quam citissime, ὅτι τάχιστα, id. ὡς τάχιστα, Xen. τὴν ταχίστην, Dem.
Cito, -as, καλέω, Dem. παρακαλέω, id. legem, προβάλλομαι τὸν νόμον, Naz. testem, ἐπάγομαι, προσκαλέομαι, παρέχομαι μάρτυρα, Æschin. Homerum, ἐπάγομαι τὸν Ὅμηρον, Aristot.
Citra, ἐντὸς, fluvium, τȣ̃ ποταμȣ̃, citra virilem congressum, ἄνευ τῆς πρὸς ἀνδρὸς ὁμιλίας, citra ista, ἔξω τȣ́των, Thuc. citra controversiam, ἀναμφισβητήτως, Dem. citra reprehensionem jure uti, ἀνεγκλήτως τῷ δικαίῳ χρῆσθαι, id. citra et ultra, ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, Polyb.
Citreus, κίτριος, ία, ιον, malum, μῆλον, Athen.
Citrinus, idem quod anteced.
Citromalum, τὸ κίτριον μῆλον, Athen.
Citrum, τὸ κίτρον, ȣ.
Citrus, *arbor*, ἡ κιτρία, Auct. Geopon.
Citus, ὠκὺς, εῖα, ὺ, ὀξὺς, εῖα, ὺ, Plut. ταχὺς, εῖα, ὺ, Dem.
Civicus, ἀστικὸς, ὴ, ὸν, Lucian.
Civilis, πολιτικὸς, ὴ, ὸν, res civiles, τὰ πολιτικὰ, ῶν, Isocr. civilis excusatio, σκῆψις πολιτικὴ, Dem. civilia munera, λειτουργίαι πολιτικαὶ, id. civile bellum, ἐμφύλιος πόλεμος, Plut. urbanus, elegans, ἀστεῖος, α, ον, Lucian.
Civilitas, ἡ ἀστειότης, ητος, τὸ πολιτικὸν, ȣ̃.
Civiliter, πολιτικῶς, administrare aliquid, πράττειν τι, Dem. ἀστείως, Plut.
Civis, ὁ πολίτης, ȣ, Dem. ὁ πολιτευόμενος· ὁ συμπολιτευόμενος, ȣ, id. ὁ ἀστυκὸς, ȣ̃, id. ὁ ἀστὸς, ȣ̃, Xen. fœmina, ἡ πολῖτις, ιδος, Dem. ἡ ἀστὴ, ῆς, Plut. bonus, πολίτης ἀγαθὸς, Dem. melior, ἀμείνων, id. optimus, βέλτιστος, Isocr. bonus atque honestus, καλὸς κἀγαθὸς, Dem. prudentissimus, φρονιμώτατος, Isocr. fortis, γενναῖος, Dem. justus, δίκαιος· moderatus, μέτριος· patriæ studiosus, εὔνȣς· modestus ac bonus, σώφρων καὶ χρηστὸς, id. laudatissimus, ἐνδοξότατος, Isocr. utilis ac fortis, χρήσιμος ϗ ἀνδρεῖος, Dem. malus, πονηρὸς, id. improbissimus, χείριστος, id. φαυλότατος τῶν πολιτῶν, Isocr. audacissimus, τολμηρότατος τῶν ἀστῶν, id. civem facere, πολίτην ποιεῖν, Dem. fieri, ποιεῖσθαι, id. natura esse, φύσει εἶναι, Dem. natum germanum esse, πεφυκότα γνήσιον εἶναι· natum esse, γένει εἶναι· non germanum esse, ὁ καθαρῶς εἶναι· ex altera parte esse, κατὰ θάτερα εἶναι· ex utroque parente esse, ἐξ ἀμφοτέρων ἀστὸν εἶναι, id. ϗ πρὸς πατρὸς ϗ πρὸς μητρὸς ἀστὸν εἶναι, id.
Civitas, ἡ πόλις, εως, Dem. parva, πόλις μικρά· magna, μεγάλη, id. tanta magnitudine atque gloria, τηλικαύτη τὸ μέγεθος, τοιαύτην δὲ δόξαν ἔχȣσα, Isocr. primaria, προέχȣσα, id. πρωτεύȣσα, id. dignitate prædita, ἀξίωμά τι ἔχȣσα, Dem. honoratior, ἐντιμωτέρα· illustris, ἐπιφανεστάτη, Isocr. nobilis, ὀνομαστή· antiquissima et maxima et apud omnes homines celeberrima, ἀρχαιοτάτη ϗ μεγίστη ϗ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστοτάτη· gravis ac splendida, σεμνὴ ϗ λαμπρά· beata, εὐδαίμων, id. florentissima, εὐτυχεστάτη· legibus bene constituta, εὐνομȣμένη· libera, δημοκρατȣμένη ϗ ἐλευθέρα, id. suis legibus utens, αὐτόνομος, Isocr. civitatem vectigalem efficere, πόλιν τινὰ ποιεῖν συντελῆ, Dem. subjicere servituti, δȣ́λην καθιστάναι, id. habitare, οἰκεῖν, Isocr. gubernare, διοικεῖν, id. servare, σώζεσθαι, Dem. felicem efficere, εὐδαίμονα ποιεῖν, id. turbare, ταράττειν, Dem. jus civitatis, ἡ πολιτεία· civitatem petere, αἰτεῖν τὴν πολιτείαν, Dem. decernere alicui, ψηφίζεσθαί τινι, id. dare alicui, διδόναι τινὶ, id. adquirere, κατασκευάζειν, id. accipere, παραλαμβάνειν τὴν πολιτείαν seu τὴν πόλιν, Isocr. habere jus civitatis apud aliquos, εἶναί τινι πολιτείαν παρά τισι, Dem. μετȣσίαν εἶναί τινι τῆς πόλεως, id.
Civitatula, τὸ πολίχνιον, Isocr. ἡ πολίχνη, Thuc.
Clades, ἡ ἧττα, ης, Dem. ἡ συμφορὰ, Isocr. ὁ ὄλεθρος, Dem. cladem sibi ipsi accersere, ἧτταν ἑαυτῷ παρασκευάζειν, Isocr. incidere in clades, περιπεσεῖν τισιν ἥτταις, id. expertum esse cladis acceptæ, ὁ μετέχειν τῆς ἥττης, Dem. recedere Platæis post cladem acceptam, ἀναχωρεῖν ἐκ Πλαταιῶν ἀπὸ τῆς ἥττης, id. Confer *Calamitas*, item *Detrimentum*.
Clam, κρύβδην, Dem. κρύβδα, λάθρα, id. clam fertur suffragium, κρύβδην ἐστὶν ἡ ψῆφος· clam et ignorantibus aliis facere aliquid, λάθρα ϗ διακρυψάμενον πράττειν τι· clam et per vim facere aliquid, λάθρα ϗ βίᾳ ποιεῖν τι· clam nobis, λάθρα ἡμῶν, id.
Clamator, ὁ κράκτης, ȣ, Plut. ὁ κικράκτης.

Clamito, κράζω, Dem. ἀνακράζω, βοάω, id. κραυγάζω.

Clamo, βοάω, Dem. κράζω, id. κραυγάζω, N. T. αὔω, Hom. clamo et loquor aliquid, βοάω τι ϗ λέγω, Dem. et vociferor, βοάω ϗ κράζω· clamo, indignor, calumnior, βοῶ, ἀγανακτῶ, λοιδορȣ̃μαι, id. clamo valde, κράζω φωνῇ μεγάλῃ, N. T. βοῶ ἀνδρικῶς, Æl.

Clamor, ἡ βοὴ, ῆς, Dem. ἡ κραυγὴ, Xen. ἡ ἰαχὴ. clamorem tollo, edo, excito, ποιῶ κραυγὴν, Dem. percelli clamoribus alicujus, καταπλαγῆναι ὑπὸ κραυγῆς τινος, id.

Clamosus, κραυγαστικὸς, ἡ, ὸν, ὁ κράκτης, ȣ, Plut. κρακτικὸς, ἡ, ὸν· clamosissimum esse, μέγιστον φθέγγεσθαι, Dem.

Clancularius, κρυπτὸς, ἡ, ὸν, Herodian. κρύφιος, ία, ιον, id.

Clanculum, κρύϐδην, Dem. λάθρα, Plut. κρύφα, id. Confer *Clam*.

Clandestinus, λήθιος, ία, ιον, Hesych. λάθριος, ία, ιον, id. κρυπτὸς, ἡ, ὸν, Herodian. κρύφιος, ία, ιον, id.

Clango, ἠχέω, κλάζω, ut canis in venatione, μέγιστον φθέγγεσθαι, Dem.

Clangor, ἡ κλαγγὴ, anserum, Plut. tubarum, Athen. hominum, Herodian. canum, Xen.

Clare, λαμπρῶς, Xen. φανερῶς, Plat. ἐναργῶς, Dem. ἀντικρὺ, id. cognoscere, εἰδέναι σαφῶς· scribere in literis, διαῤῥήδην ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γράφειν· decretum de eo scriptum est, ἀντικρὺ περὶ τȣ́των τὸ ψήφισμα γέγραπται, id. et aperte, ἀντικρὺ ϗ διαῤῥήδην, id. de voce, visu, ὀξέως.

Clareo, φαίνομαι.

Claresco, ἐκφαίνομαι.

Clarifico, λαμπρύνω, Xenoph.

Clarigatio, ἡ ἐπαγγελία, ας.

Clarigo, ἐπαγγέλλω πόλεμον, Polyb. πολεμεῖν, id. προαγορεύω πόλεμον, Dem.

Clarisonus, λαμπρόφωνος.

Claritas, ἡ λαμπρότης, Plut. visus, ἡ ὀξυδορκία, Lucian. vocis, ἡ εὐφωνία, Dem. nominis, ἡ εὐδοξία, Isocr. famæ, ἡ εὔκλεια, Dem. sermonis seu orationis, ἡ σαφήνεια, Plat.

Clarus, a, um, λαμπρὸς, ὰ, ὸν, Dem. clara luna, λαμπρὰ σελήνη, Thuc. clarus vir, ἀνὴρ ἔνδοξος, Dem. λαμπρὸς, Isocr. γνώριμος, Dem. ἐπιφανὴς, id. ὀνομαστὸς, Isocr. omnium suo tempore clarissimus, ἐνδοξότατος τῶν καθ' ἑαυτὸν ἁπάντων ἀνδρῶν, id. clarissimi optimique, ὀνομαστότατοι ϗ ἄριστοι, id. ex ignobilibus et obscuris claros et illustres fieri, ἐξ ἀνωνύμων ϗ ἀδόξων ἐνδόξȣς ϗ γνωρίμȣς γίνεσθαι, Dem. clarum aliquem ex obscuro facere, ποιεῖν τινα ὀνομαστὸν ἐξ ἀδόξȣ, Isocr. exempla clara, παραδείγματα ἐναργῆ, Dem. multifariam clarum testimonium, πολλαχόθεν καταφανὴς μαρτυρία, id. facere alicui aliquid clarum, ποιεῖν τι φανερὸν, ἐμφανὲς, καταφανὲς, δῆλον, εὔδηλόν τινι, Dem. clarum esse eloquentia, δεινὸν εἶναι περὶ τȣ̀ς λόγȣς, Isocr. vox, φωνὴ ὀξεῖα, Aristot.

Classiarius, ὁ ναύμαχος, ȣ, Chrys.

Classicula, τὸ στόλιον, ȣ.

Classicum, τὸ σάλπισμα, ατος, receptui dari solitum, τὸ ἀνακλητικὸν, ȣ̃, Plut. classicum canere, ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ἔφοδον, τὸ πολεμικὸν σημαίνειν.

Classicus, a, um, στολικὸς, ἡ, όν.

Classis, i. e. copiæ navales, τὸ ναυτικὸν, ȣ̃, Dem. ὁ στόλος, ȣ, id. classem comparare, συλλέγεσθαι ναυτικὸν, Isocr. instruere, παρασκευάζειν στόλον, Dem. habere, ἔχειν ναυτικὸν· ablegare, mittere, ἀποστέλλειν, ποιεῖσθαι ἀπόστολον· profligare, ἐξελαύνειν, ἀμύνεσθαι στόλον· amittere, ἀπόλλυσθαι ναυτικὸν, id. classis præfectus, ὁ ἀποστολεὺς, έως, id. ὁ ναύαρχος, id. legatus classis præfecti, ὁ ἐπιστολεὺς, έως, Xen. classis præfectura, ἡ ναυαρχία, ας, Aristot. classi præesse, ναυαρχῆσαι, Æl. classe pugno cum aliquo, ναυμαχέω τινὶ, Thuc. contra aliquem, πρός τινα, Lycophr. pars civium, ἡ συμμορία, ας, Dem. tributa conferre per classes, εἰσφέρειν κατὰ συμμορίας, id.

Clathrum, τὸ κλῆθρον, ȣ.

Clava, ἡ κορύνη, ης, τὸ ῥόπαλον, ȣ, Xen. clava percutio, ῥοπαλίζω· percussio quæ fit clava, ὁ ῥοπαλισμὸς, ȣ̃.

Clavarius, ὁ κορυνήτης, ȣ, Hom.

Clavator, idem quod antecedens *Clavarius*.

Clavatus, ἡλωτὸς, ἡ, όν.

Claudicatio, ἡ χωλότης, Plut. ἡ χωλεία, Poll.

Claudico, χωλαίνω, Naz. καταχωλεύω, id. σκάζω, Plut. leviter, ὑποσκάζω, Lucian.

Claudo, κλείω, portam, πύλην, Herodian. fores, τὴν θύραν, N. T. portum, κλείω τὸν λιμένα, Thuc. aliquos in castris, κατακλείω τινὰς ἐν τῷ στρατοπέδῳ, Herodian.

Claudus, a, um, χωλὸς, ἡ, ὸν, Dem. κυλλὸς, ἡ, ὸν, Hipp. γυιὸς, ἡ, ὸν, altero pede. ἕτερον πόδα· utro pede? ποτέρῳ σκέλει; utroque pede, ὁ ϗ ἡ ἀμφίχωλος, Lucian. claudum reddo, κυλλόω, Hippocr. χωλόω, id. χωλεύω, Gal. ἀποχωλεύω, Xenoph. claudus sum, χωλαίνω, Naz. claudus fio, χωλαίνομαι, χωλεύομαι, Lucian. aliquantum claudus, ὁ ϗ ἡ ἀκρόχωλος, Suid.

Clavicula, τὸ κλειδίον, ȣ.

Clavicularius, ὁ κλειδȣ̃χος, ȣ, Plut.

Claviculus, idem quod *Clavicula*.

Claviger, idem quod *Clavicularius*.

Clavis, ἡ κλεὶς, δὸς, Plut. clavis adulterina, ἡ ἀντικλεὶς, δὸς, Clem. Alex.

Claustrarius, ὁ κλειδοποιὸς, ȣ̃.

Claustrum, τὸ κλεῖθρον, ȣ, Lucian.

Clausula, τὸ πέρας, ατος, Aristot. τὸ ἔσχατον, ȣ, id.

Clausus, κλειστὸς, ἡ, ὸν, Diod. Sic. clausæ fores, κεκλεισμέναι θύραι, N. T.

Clavus, ὁ γόμφος, Arist. ferreus et ligneus, ἧλος σιδήρεος ϗ ξύλινος, Xen. clavum clavo trudere, ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρȣ́ειν τὸν ἧλον, Lucian. clavis adfigo, προσηλόω, id. clavis defigo, seu configo, καθηλόω, gubernaculum, τὸ πηδάλιον, clavum teneo, κυβερνάομαι, Aristot. ornamentum vestis, τὸ σῆμα, ατος· clavo lato ornatus, ὁ ϗ ἡ πλατύσημος, ȣ, Herodian.

Clemens, πρᾶος, f. πραεῖα, Xen. χρηστὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιεικὴς, ὁ ϗ ἡ ἐλεήμων, id. clementissimus et mansuetissimus omnium, ἐλεημονέστατος καὶ πρᾳότατος πάντων, Isocr. clementes et humanos esse adsuefacere aliquos, πρᾴȣς ϗ φιλανθρώπȣς τινὰς εἶναι ἐθίζειν, Dem.

Clementer, πρᾴως, Dem. ἠπίως, ἐπιεικῶς.

Clementia, ἡ ἐπιείκεια, Dem. ἡ πρᾳότης, Plut. humanitas et clementia alicujus, φιλανθρωπία ϗ πρᾳότης τινὸς, Dem. alicui nullam clementiam impertire, μεταδιδȣ̃ναί τινι μηδοτιȣ̃ν πρᾳότητος, id.

Clepo, vide *Furor*.

Clepsydra, ἡ κλεψύδρα, Aristoph. parva, τὸ κλεψύδριον, ȣ, Philostr. qui ad clepsydram exercentur, οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας, id.

Clericus, a, um, κληρικὸς, ἡ, όν.

Clerus, ὁ κλῆρος, ȣ.

Clibanus, ὁ κλίβανος, ȣ, Herodot.

Cliens, ὁ πελάτης, ȣ, Plut. ὁ θεραπευτὴς, ὁ θεραπευτὴρ, Xen. clientum turba, clientes, τὸ πελατικὸν, ȣ̃· ad clientes pertinens, πελατικὸς, ἡ, όν.

Clienta, ἡ πελάτις, ιδος.

Clientela, ἡ πελάτεια, ἡ θεραπεία.

Clientelaris, e, πελατικὸς, ἡ, όν.

Clima, τὸ κλίμα, ατος, Plut.

Climactericus, a, um, κλιμακτηρικὸς, ἡ, όν.

Climax, ἡ κλίμαξ, ακος, Xenoph.

Clinicus, a, um, κλινικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ κλινήρης.

Clitellæ, τὰ ἐπισάγματα, τὰ κανθήλια, Aristoph. clitellas impono, ἐπισάττω, Xen.

Clitellarius, ὁ ϗ ἡ σαγματοφόρος, ȣ.

Clivosus, ὁ ϗ ἡ βȣνώδης, εος.

Clivus, ὁ λόφος, Herodian. ὁ γεώλοφος, Philo. ἡ γεωλοφία, Strabo. ὁ βȣνὸς, Aristot.

Cloaca, ὁ ἀφεδρὼν, ῶνος, N. T. ὁ ὀχετὸς, Herodian. abjicere corpora in cloacas, ῥίπτειν σώματα εἰς ὀχετȣ̀ς, id. meatus subterraneus, ἡ ἀμάρα, τὸ ἀμάρευμα, Hesych.

Clostrum, idem quod *Claustrum*.

Cludo, idem quod *Claudo*.

Clueo, δοκέω, Xenoph.

Cluniculus, τὸ πυγίδιον, ȣ, Aristoph.

Clunis, ὁ γλȣτὸς, Herodot. ἡ πυγὴ, Athen. secundum clunes, πυγηδὸν, Aristot.

Clusus, idem quod *Clausus*.

Clypeatus, ὁ πελταστὴς, ȣ̃, Isocr. ὁ ἀσπιστὴς, ȣ̃, Dem. ὁ ἀσπιδοφόρος.

Clypeus, ἡ ἀσπὶς, ίδος, Xen. armo aliquem clypeo, πανοπλίζω τινὰ ἀσπίδι, Dem. clypeum abjicio, ἀποβάλλω ἀσπίδα, id. clypeo protego, προασπίζω, Herodian. ὑπερασπίζω, Polyb. clypeis consertis pugno, συνασπίζω, Lucian. a latere stans clypeo munitus pugno, παρασπίζω, Plut.

Coacervatio, ὁ συναθροισμὸς, ȣ̃, ἡ συνάθροισις, εως, τὸ σώρευμα, Xen.

Coacervo, συναθροίζω, Plat. συσσωρεύω, omnia in unum, ἀθροίζω πάντα ἐς ταυτὸ· convicia, συμφορέω σκώμματα ϗ λοιδορίας, Dem.

Coactio, ἡ συναγωγὴ, ῆς, Thuc.

Coactor, ὁ συναγωγεὺς, έως, civium, τῶν πολιτῶν, Lys.

Coadjutor, ὁ συμβοηθὸς, ȣ̃.

Coaduno, συνενόω, cum aliquo, τινὶ, Naz. συνείρω, Lucian. συναρμόζω.

Coædifico, συνοικοδομέω, N. T.

Coæqualis, vide *Æqualis*.

Coæque, vide *Æquo*, *Adæquo*.

Coæquus, vide *Æqualis*.

Coætaneus, ὁ ἡλικιώτης, ȣ, Plat. cum aliquo seu alicujus, ὢν τινος, Dem. coætanea, ἡ ἡλικιῶτις, ιδος, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἧλιξ, Xen. ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ὢν, Dem. coætaneum alicujus esse, ἔχειν τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ἣν ἕτερος, id.

Coæternus, a, um, συνδιαιωνίζων, ȣσα, ον, Naz.

Coævus, vide *Coætaneus*.

Coagmentatio, ὁ ἁρμὸς, ȣ̃, Xen. ἡ ἁρμογὴ, ῆς, Lucian. ἡ σύμπηξις, εως, id.

Coagmentator, ὁ συναρμοστὴς, ȣ̃, Naz.

Coagmento, συναρμόττω, Plat. συνάπτω, Plut. πήγνυμι, Plat.

Coagulatio, ἡ πῆξις, εως, Aristot.

Coagulatus, a, um, πηκτὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ἐμπυτιασθεὶς, εῖσα, ὲν, Diosc.

Coagulo, πήσσω, caseum, τυρὸν, Diosc. τυρόω, ἐμπυτιάζω, lac, τὸ γάλα, id. coagulandi vim habens, πηκτικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.

Coagulum, ἡ πυτία, Diosc. ἡ πυετία, Aristot.

Coalescentia, ἡ σύμφυσις, εως, Theophr.

Coalesco, συμφύομαι, Aristot. in corpus, συσσωματοποιέομαι, id. coalescere facio, συμφύω, Theophr. aliquid in aliquid, τὶ εἴς τι, Plut. aliquos in unum, τινὰς συντήκω ϗ συμφύω εἰς τὸ αὐτὸ, id. concordiam ineo, συνίσταμαι, Dem.

Coalitus, ὁ ϗ ἡ συμφυὴς, έος, Plut.

Coangusto, στενόω, aliquid, τὶ, Herodian.

Coarctatio, ἡ στενοχώρησις, εως, ἡ ἀντιπερίστασις, Aristot. ἡ συστολή.

Coarctatus, ὁ ϗ ἡ σύστενος, ȣ, Hesych.

Coarcto, ἀντιπεριΐστημι, Aristot. στενοχωρέω, N. T. στενόω, Herodian.

Coarguo, ἐλέγχω, aliquid, τὶ, Plut. ἐξελέγχω, κατελέγχω.

Coassatio, ἡ σανίδωσις, εως.

Coasso, σανιδόω.

Coaxo, κοαξέω.

Coccinatus, ὁ ϗ ἡ κοκκινοβαφής.

Coccineus, a, um, κόκκινος, ίνη, ινον, coccinea lana, κόκκινον ἔριον, N. T. coccinea tunica, κόκκινος χιτὼν, Plut.

Coccinus, idem quod anteced.

Coccum, ὁ κόκκος, ȣ, Diosc.

Coccyx, ὁ κόκκυξ, υγος, Aristot.

Cochlea, ὁ κοχλίας, ȣ, Diosc.

Cochlear, τὸ κοχλιάριον, ȣ, Diosc.

Cochleola, τὸ κοχλίδιον, ȣ, Suid.

Coctilis, ἑψανὸς, ἡ, ὸν, Aristot. coctile, quidquid ad coquendum idoneum est, τὸ ἕψημα, ατος, Plato.

Coctio, ἡ ἕψησις, Plut. ἡ πέψις, Aristot.

Coctivus, idem quod *Coctilis*.

Coctor, ὁ ἑψητὴς, ȣ̃, Basil.

Coctura, idem quod *Coctio*.

Coctus, ἑφθὸς, ἡ, ὸν, Xen. bene, ὁ ϗ ἡ εὔεφθος,

τος, Theophr. a sole, i. e. ad maturitatem perductus, ὁ ϗ ἡ πέπων, Theophr.
Codex, vide *Caudex*, vel *Liber*.
Codicillus, τὸ γραμματεῖον, ου, Dem.
Cœcus, a, um, vide *Cæcus, a, um.*
Cœlebs, vide *Cælebs.*
Cœlestis, e, ὁ ϗ ἡ οὐράνιος, ου, Plat.
Cœlites, οἱ οὐράνιοι, ων.
Cœlitus, οὐρανόθεν.
Cœlum, ὁ οὐρανὸς, ου, Plat.
Cœmeterium, τὸ κοιμητήριον, Athen.
Coemo, συνωνέομαι, terram, τὴν γῆν, Dem. προσωνέομαι, aliquid, τὶ, id. συμπρίαμαι.
Coemptio, ἡ συνώνησις, εως, ἡ ὠνὴ, ῆς, Dem.
Cœna, τὸ δεῖπνον, Dem. opipara et varia, πολύοψον ϗ ποικίλον, Lucian. secundaria, τὸ ἐπίδειπνον, ου, Athen. dominica, δεῖπνον κυριακὸν, ἡ εὐχαριστία· vocare aliquem ad cœnam, καλεῖν τινα ἐπὶ δεῖπνον, Dem. ire ad cœnam quovis, πορεύεσθαι ἐπὶ τὰ δεῖπνα πανταχοῦ· ad aliquem, ἰέναι πρός τινα ἐπὶ τὸ δεῖπνον· venire ad cœnam, ἐλθεῖν ἐπὶ δεῖπνον· potare et humanum se præbere erga aliquos in cœna, πίνειν ϗ φιλανθρωπεύεσθαι πρός τινας ἐν δείπνῳ· abire a cœna, ἀπιέναι ἀπὸ δείπνου· parare cœnam, δειπνοποιεῖν, id. δεῖπνον ποιεῖν, Xen. præbere alicui, δειπνίζειν τινὰ, id. τινὶ, id. finire, ἀποδειπνεῖν, Athen.
Cœnaculum, τὸ ἀνώγεον, N. T. τὸ ἑστιατόριον, ου, Plut. τὸ ὑπερῷον.
Cœnatorius, δειπνητικὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Cœnaturio, δειπνησείω.
Cœnito, πολλὰ δεῖπνα δειπνέω.
Cœno, δειπνέω, cum aliquo, μετά τινος, Dem. συνδειπνέω τινὶ, id.
Cœnobium, τὸ κοινόβιον, ου.
Cœnosus, ὁ ϗ ἡ βορβορώδης, εος, Plat. ὁ ϗ ἡ πηλώδης.
Cœnula, τὸ δειπνάριον, ου, Athen.
Cœnum, ὁ βόρβορος, Dem. ὁ πηλὸς, Thuc. cœno obduco seu contamino, βορβορόω, Aristot. cœnum refero, βορβορίζω, sapore, ἐν τῇ γεύσει, Diosc. supplantatum prosternere in cœnum, ὑποσκελίσαι ϗ ῥάξαι εἰς τὸν βόρβορόν τινα, Dem. dejectio in cœnum, ἡ καταβορβόρωσις, Plut.
Coeo, convenio, συνήκω, συνίημι, cum aliquo, τινὶ, Dem. συνίσαμαι, Thuc. concumbo, συγκαθεύδω, Plat. ὁμιλέω τινὶ, Luc. τὰ ὑπὸ κόλπου πράττω, id. συγγίνομαι, Dem.
Cœpi, ἠρξάμην.
Cœpto, κατάρχω, bellum, τοῦ πολέμου, Plut. sermonem, λόγων, Plat. pugnam, κατάρχομαι τῆς μάχης, Polyb.
Cœptum, τὸ καταρχθὲν, τὸ ἐπιχείρημα.
Cœptus, us, ἡ ἀρχὴ, ῆς, Dem.
Coepulo, onis, ὁ σύνδειπνος, ου, Xen. ὁ σύσσιτος, ου, Aristoph.
Coepulor, συνδειπνέω, Xen. συσσιτέω, cum aliquo, τινὶ, Dem.
Coequito, συνιππεύω.
Coerceo, εἴργω, καθείργω, aliquem ab aliquo, τινὰ ἀπό τινος, Xen. linguam, κρατέω τῆς γλώσσης, Plut. iram, κατακρατέω τῆς ὀργῆς, id. aliquid, κολάζω τι, Theophr. id quod exsuperat, κολάζω τὸ πλεονάζον, Plut.
Coercitio, ἡ κάθειρξις, εώς.
Coessentialis, e, ὁ ϗ ἡ ὁμοούσιος, ου, Naz.
Cœtus, ἡ συνουσία, Plat. ἡ ἐκκλησία, Dem. publicus, ὁ πανήγυρις, εως, id.
Coexerceo, συγγυμνάζω, aliquos, τινάς.
Coexercitatio, ἡ συγγυμνασία, ας.
Cogitabilis, e, νοητὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Cogitabundus, ὁ ϗ ἡ σύννους.
Cogitate, vide *Cogitato.*
Cogitatio, ὁ νόος, *contr.* νοῦς, ου, Plat. τὸ νόημα, Aristot. ἡ νόησις, id. ἡ ἔννοια, Dem. ἡ διάνοια, Isocr. τὸ διανόημα, id. ὁ λογισμὸς, ου, Dem. animus et cogitatio, λογισμὸς ϗ διάνοια, id. incidere in cogitationem aliquam, ἐμπίπτειν τινὶ λογισμῷ, id. suscipere cogitationem alicujus rei, λαμβάνειν λογισμόν τινος, id. uti cogitatione sobrii hominis, χρῆσθαι λογισμῷ σώφρονος ἀνθρώπου, id. perspicere optima cogitatione, ὁρᾶν βέλτιστα λογισμῷ, id.
Cogitato, ἐκ προνοίας, facere aliquid, ποιεῖν τι, Plat.

Cogitatum, τὸ νόημα, τὸ διανόημα, τὸ ἐννόημα, Aristot. ad opus perducere, ἄγειν τὴν μελέτην εἰς πρᾶξιν, Herodot. cogitatis excidere, ἀποπεσεῖσθαι τῶν ἐπιτηδευμάτων, Apocryph.
Cogito, ἐννοέω, Plat. aliquid, ἐνθυμέομαί τινος, Xen. τὶ, Isocr. διανοέω τι, Lucian. λογίζομαί τι, Dem. mecum, σκοπέω παρ' ἐμαυτῷ, id. abire, ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, Plat.
Cognata, τὰ σύστοιχα, σύμφυλα.
Cognatio, ἡ συγγένεια, Dem. cognationis necessitudo, τὰ τῆς συγγενείας ἀναγκαῖα· cognatio arctissima, συγγένεια ἀναγκαιοτάτη· a viro, συγγένεια πρὸς ἀνδρὸς· a matre, τὸ γένος τῆς μητρὸς, id. cognatione cum aliquo conjunctus, ᾧ ὑπάρχει συγγένεια πρός τινα, Isocr. προσήκων τινὶ τῷ γένει, Dem.
Cognatus, ὁ ϗ ἡ συγγενὴς, έος, Dem. ὁ γεννητὴς, ου· et necessarius, συγγενὴς ϗ ἀναγκαῖος ἄνθρωπος· alicujus et genere proximus, προσήκων τινὶ ϗ γένει ὢν ἐγγύτατος· alicujus a viris, συγγενής τινος πρὸς ἀνδρῶν· maternus, οἰκεῖος ἀπὸ μητρὸς· utrimque alicui, κατ' ἀμφότερα συγγενής τινι· cognatorum more, συγγενικῶς, id.
Cognitio, ἡ γνῶσις, εως, Isocr. ἡ ἐπίγνωσις, ἡ σύνεσις· decretum, τὰ γνωσθέντα, ων, Dem. sententia, ἡ γνώμη, id. experientia, ἡ ἱστορία, Isocr.
Cognitor, ὁ γνώστης, ου, γνωστὴρ, Xen. γνώμων, ονος, id. διαγνώστης, ου, Isocr.
Cognitus, γνωστὸς, ἡ, ὸν, Naz. ὁ ϗ ἡ γνώριμος, Dem. γιγνωσκόμενος, ένη, ενον, Dem. ὁ ϗ ἡ εὔγνωστος· cognitum habeo, εἴδω, id. κατείδω, Isocr. planè cognitum habeo aliquid, σαφῶς ἐπίσταμαι, οἶδα, ἴσημι, εἴδω τι, Dem.
Cognomen, ἡ ἐπωνυμία, Dem. τὸ παρωνύμιον, Plat. ἡ ἐπίκλησις, εως, Plut. sortiri cognomen Sophistæ, λαμβάνειν ἐπωνυμίαν σοφιστοῦ, Isocr. ab aliqua re, παραλαμβάνειν ὄνομά τι παρά τινος, Dem.
Cognomento, ἐπωνύμως, Diosc. ἐπίκλην, Plat.
Cognominatio, vide *Cognomen.*
Cognominis, ὁ ϗ ἡ ὁμώνυμος, Isocr. cognominis sum alicui, ὁμωνυμέω τινὶ, Athen.
Cognominitas, ἡ ὁμωνυμία, ας, Aristot.
Cognomino, ἐπονομάζω, Plat. aliquem, ἐπικαλέω τινὰ, Xen.
Cognosco, γινώσκω, aliquem, τινὰ, Dem. aliquid et video, τὶ ϗ εἴδω· liquido aliquid, εἴδω τι καθαρῶς· aliquid recte, μανθάνω τι ὀρθῶς· de rebus, quæ decet, cognosco seu statuo, περὶ πραγμάτων ἃ χρὴ, γινώσκω· cognosco aliquos, quales et qui sint, γνωρίζω τινὰς, ὁποῖοι ϗ τίνες εἰσὶ, id. aliquid evidenti argumento, γινώσκω τι τεκμηρίῳ μεγίστῳ· exemplo alicujus, ἐκ παραδείγματός τινος, id. aliquid e literis, μανθάνω, seu πύθομαί τι ἐξ ἐπιστολῶν seu ἐκ γραμμάτων, id. feminam, sc. carnaliter, γινώσκω τὴν γυναῖκα, N. T.
Cogo, congrego, συνάγω, concionem, ἐκκλησίαν, Thuc. milites, στρατιώτας, Dem. coagulo, πήσσω, caseum, τυρὸν, Diosc. in ordinem pono aliquid, διατάττω τι, Herodot. in unum, συνάγω εἰς ἓν, Dem. omnia, ἀθροίζω εἰς τ' αὐτὸ πάντα· colligo stipem, ποιέω ἀγυρμὸν· urgeo, ἀναγκάζω, aliquem ad aliquid faciendum, τινὰ ποιεῖν τι· cogentibus malis præsentibus, τῶν παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων· cogo aliquem aliquid consecrare, συναναγκάζω τινὰ ἀνατιθέναι τι, id. cogo nolentes, βιάζομαι μὴ βουλομένους, Isocr. ad pacem, βιάζομαι παρὰ τὴν εἰρήνην, Dem.
Cohabitatio, ἡ συνοίκησις, εως, Thuc.
Cohabitator, ὁ σύνοικος, Isocr. ὁ σύναυλος.
Cohabito, συνναίω, συνοικέω, urbem, τὴν πόλιν, Plut. alicui, συναυλίζομαί τινι, Xen. annum mulieri, συνοικέω ἐνιαυτόν τινι γυναικὶ, Dem.
Cohærentia, ἡ σύναψις, εως, Aristot. ἡ συναφὴ, ῆς, Plut. ἡ ἐφαρμογὴ, ῆς, id. ἡ σύστασις.
Cohæreo, συνέχομαι, alicui, τινὶ, Plat. terræ, συνάπτομαι τῇ γῇ, Theophr.
Cohæres, ὁ συγκληρονόμος, ου, N. T. cohæres, sum, συγκληρονομέω, Sirac.
Cohibeo, συνέχω, ἐπέχω, aliquem, τινὰ, Plut.

iram, κατέχω τὸν θυμὸν, Aristot. linguam κρατέω τῆς γλώσσης, Plat. Confer *Coerceo.*
Cohibitio, ἡ ἐποχὴ, ῆς, ἡ κώλυσις.
Cohonesto, ἐπικοσμέω, aliquem, τινὰ, Aristot. συγκοσμέω, Xen.
Cohorresco, φρίττω, Plut. hoc facere, ποιῆσαι τοῦτο, Dem. ad aliquid, τὶ, id. καταφοβέομαι, Aristoph.
Cohorreo, idem quod anteced.
Cohors, ἡ σπεῖρα, Appian. τὸ τάγμα, Plut. militum viginti quinque, *al.* centum, ὁ λόχος, Thuc. militum quingentorum, ἡ πεντηκοστὺς, id. cohortis præfectus, ὁ λοχαγὸς, Isocr. in cohortes distribuo, καταλοχίζω, Plut. distributio in cohortes, ὁ καταλοχισμὸς, ου, Lucian.
Cohortatio, ἡ παράκλησις, Polyb. Confer *Adhortatio.*
Cohortor, παρακαλέω, aliquem ad aliquid, τινὰ ἐπί τι, Isocr. aliquem, ut videat, διακελεύομαί τινι ὁρᾶν, Plut. Confer *Adhortor.*
Coinquino, συμμιαίνω, συμμολύνω.
Coitio factiosa, ἡ ἐπισύστασις, εως, N. T. ἡ συνέλευσις.
Coitus, ἡ συνουσία, Xen. ἡ μίξις, Herodot.
Colaphizo, κολαφίζω, aliquem, τινὰ, N. T.
Colaphus, ὁ κόλαφος, N. T. colaphum infringo, ῥαπίζω, Dem. alicui, τινὰ, Plut. πὺξ παίω τὸ στόμα τινὸς, Dem. παίω ἐπὶ κόῤῥης, Lucian.
Colatio, ἡ ἤθησις, εως, Aristot.
Colator, ὁ ἠθητὴς, ου.
Coles, τὸ πέος, εος, Aristoph.
Coleus, ὁ ὄρχις, εως, Aristot.
Colica, ἡ κωλικὴ ὀδυνὴ, τὸ κωλικὸν ἄλγημα· colica laborans, ὁ κωλικὸς· ad colicam sedandam faciens, κωλικὸς, ἡ, ὸν, Galen. colica laboro, κωλικεύομαι, Alex. Trall.
Colicus, κωλικὸς, ἡ, ὸν, Gal.
Collabasco, καταφέρομαι, Lucian. συνολισθαίνω.
Collabefacto, λυμαίνομαι, Xen. καταλυμαίνομαι, id. διαφθείρω.
Collabefio, καταλύομαι, διαφθείρομαι.
Collabor, συμπίπτω, Xen.
Collacrymatio, ὁ συνδάκρυσις, ἡ ἐπιδάκρυσις.
Collacrymor, συνδακρύω, Plut. προσανακλαίομαι, Synes.
Collactaneus, ὁ ϗ ἡ ὁμογάλακτος, ὁ ϗ ἡ σύντροφος· collactanei, οἱ ϗ αἱ ὁμογάλακτες, ων, Aristot.
Collare, τὸ περιδέραιον, Herodian. Confer *Monile, Torques.*
Collaria, æ, ὁ κύφων, ονος, Aristot.
Collatio, ἡ συγκομιδὴ, pensitatio tributi, ἡ εἰσφορὰ, ᾶς, Thuc. ἡ συντέλεια, Dem. comparatio, ἡ παραβολὴ, ῆς, Isocr.
Collatitius, ὁ ϗ ἡ συναγώγιμος, ὁ ϗ ἡ συγκομιστὸς· cœnæ collatitiæ, συναγώγιμα δεῖπνα, Athen.
Collaudatio, ἡ συνεπαίνεσις, εως.
Collaudo, συνεπαινέω, Arist.
Collecta, æ, ὁ ἔρανος, civilis et communis, πολιτικὸς ϗ κοινὸς, Dem. collectam colligere salutis nomine, συλλέγειν ἔρανον εἰς σωτηρίαν· conferre, ἔρανον φέρειν, id. collatio, quæ fit a singulis in commune, ἡ συμβολὴ, Plut.
Collectaneus, συλλογιμαῖος, αία, αῖον, Lucian. collectanea, τὰ ἀνάλεκτα, τὰ ἔκλεκτα, τὰ ὑπομνήματα.
Collectim, συλλήβδην, dicere, εἰπεῖν, Isocr.
Collectio, ἡ σύλλεξις, Plat. ἡ συλλογὴ, id. ἡ συγκομιδὴ, Isocr. τὸ ἄθροισμα, ὁ ἀθροισμός.
Collectitius, συλλογιμαῖος, αία, αῖον, Lucian.
Collector, ὁ συλλογεὺς, έως, Poll.
Collega, ὁ συνεργὸς, ου, Plut. in regimine, ὁ συνυπάρχων, οντος, Ælian. in consulatu, ὁ συνυπατεύων, οντος, Plut. ὁ συνύπατος.
Collegium, ὁ σύλλογος, ου, Thuc.
Collibet, συνδοκεῖ, mihi illud, μοὶ τοῦτο, Thuc.
Colliculus, τὸ λοφίον, ου.
Collido, συγκρούω, Dem. alicui, τινὶ, Polyb. committo aliquos inter se, τινὰς, Herodian.
Colligatio, ὁ σύνδεσμος, ου, N. T. ἡ σύνδεσις.
Colligo, is, συλλέγω, turbam, τὸν ὄχλον, Plat. aliquid undiquaque, τὶ πανταχόθεν, Isocr. exercitum, στρατίαν, Herodian. in unum omnia, ἀθροίζω πάντα εἰς ταυτὸ, Dem. multos

tos cives ex omnibus hominibus, ἐξ ἁπάντων ἀνθρώπων πολλοὺς πολίτας, Isocr. maximam vim militum, συνάγω πλείστην δύναμιν· in domum, κομίζομαι εἰς τὴν οἰκίαν, id. stipem, ἐρανίζω, Plat. reficio, ἀναζωπυρέω· me, ἀναλαμβάνομαι ἐμαυτὸν, Isocr. ratiocinor, συλλογίζομαι, Dem.

Colligo, as, συνδέω, aliquid cum aliquo, τί τινι, Aristot.

Collimo, στοχάζομαι σκοποῦ, Polyb.

Collineo, στοχάζομαι, ad aliquid, τινὸς, Aristot. καταστοχάζομαι.

Collino, καταχρίω, Galen. συναλείφω.

Collinus, ὁ ἐκ τοῦ βουνοῦ, Aristot. ὁ ἐν τῷ βουνῷ.

Colliquefacio, τήκω, aliquid, τὶ, Plut.

Colliquesco, συντήκομαι, ἀνατήκομαι, Plut.

Colliquo, τήκω, Plut. διατήκω, ceram, κηρὸν, Aristoph. συντήκω, Xen.

Collis, ὁ βουνὸς, Aristot. ὁ λόφος, Herodian.

Collisio, ἡ σύγκρουσις, εως, Demetr. Phal.

Collocatio, ἡ θέσις, εως, Aristot. ἡ τάξις, εως, Dem. verborum directa, ἡ τάξις ἀπευθυσμένη· indirecta sive inversa, ἡ τάξις ἀνεστραμμένη.

Colloco, ἵστημι, statuas, στήλας, Dem. in aliquo, ἱδρύω ἔν τινι, Plut. ἐγκαθιδρεύω, καθίζω· res meas in tuto, ἀσφαλῶς κατατίθεμαι τὰ περί με, Isocr.

Collocupleto, καταπλουτίζω.

Collocutio, οἱ λόγοι· venire in collocutionem de aliqua re, ἔρχεσθαι εἰς λόγους περί τινος, Dem.

Colloquium, ἡ ἔντευξις, cum aliquo, πρός τινα, Plut. colloquio frui, κοινολογίας μετασχεῖν, Diod. Sic. dignari aliquem colloquio, ἀξιοῦσθαί τινα τῇ τῶν λόγων κοινωνίᾳ, Æl.

Colloquor, λαλέω, cum aliquo, τινὶ, Dem. mitius et humanius cum aliquo, πρᾳότερον ϗ φιλανθρωπότερον διαλέγομαί τινι, id. per literas, διαλέγομαι δι' ἐπιστολῆς, Isocr. in aurem cum aliquo, πρὸς τὸ οὖς τινι κοινολογέομαι, Lucian. crebro et prolixe de re aliqua cum aliquo colloquor, ἐντεύξεις πυκνὰς ϗ μακρὰς ποιέομαι περί τινος, Isocr.

Colluceo, λάμπω, Aristot. καταλάμπω, Plut.

Colluctatio, τὸ πάλαισμα, ατος, Xen.

Colluctor, διαπαλαίω, cum aliquo, τινὶ, Philostr. προσπαλαίω, Suid.

Colludo, προσαθύρω, Hes. συμπαίζω, cum aliquo, τινὶ· facio cum aliquo, συναγωνίζομαί τινι, Dem. συμπράττω τινὶ, Lycophr.

Collum, ὁ τράχηλος, ου, Plut. collo obtorto traho, τραχηλίζω, Plat. collum frango, ἀποτραχηλίζω, Eunap. ἐκτραχηλίζω, Plut. collum sponte jugo subjicere, ἑκόντα ὑποτιθέναι τὸν αὐχένα ζυγῷ, Lucian.

Colluo, διακλύζω, Diosc. συλλούω, Plut.

Collusio, ἡ συμπαιγνία, τὸ κακούργημα.

Collusor, ὁ συμπαιστὴς, Plat. ὁ συμπαίστωρ.

Collustro, περιαυγάζω, καταλάμπω.

Colluvies, ὁ χλίδος, ου, Dem.

Collybistes, ὁ κολλυβιστὴς, οῦ, Lys.

Collybus, ὁ κόλλυβος, ου, Hesych.

Collyrium, τὸ κολλύριον seu κολλούριον, Hippocr. aridum, τὸ ξηροκολλούριον, ου, Aet. humidum, τὸ ὑγροκολλούριον, ου, id.

Colo, as, ἤθω, Hippocr. ἠθέω, Plat.

Colo, is, σέβομαι, aliquem, τινὰ, Plat. ποιοῦμαι θεραπείαν τινὸς, Xen. diligentissime populum, θεραπεύω ἄριστα τὸ πλῆθος, Dem. aliquem ex benevolentia, τινὰ μετ' εὐνοίας· religiose Deum, εὐσεβέομαι τὰ πρὸς Θεὸν, Dem. religiose colo et honoro animalia, σέβομαι ϗ τιμάω τὰ ζῶα, Isocr. Deum, λατρεύω Θεῷ, N. T. exerceo aliquid, ἀσκέω τι, Dem. colo agrum, γεωργέω χώραν seu γῆν, Isocr. orno aliquem, καλλωπίζω τινὰ, Naz. habito, οἰκέω, Dem.

Colocasia, ἡ κολοκασία.

Colon, τὸ κῶλον, Gramm.

Colonia, ἡ ἀποικία, Isocr. ἡ κληρουχία, id. ἡ ἀποικὶς πόλις, Plut. constitutio coloniarum, ἡ κτίσις ἀποικιῶν· coloniam deducere in regionem aliquam, ἐκπέμπειν ἀποικίαν ἐπὶ χώραν τινὰ· ἀποικίαν ποιεῖσθαι, id. ἀποικίζω, Thuc. in coloniam deducor, ἀποικίζομαι, Plut. coloniæ deductor, ὁ ἀποικιστὴς, οῦ, Hesych. coloniæ deductio, ὁ ἀποικισμὸς, οῦ, Aristot. migratio in coloniam, ἡ ἀποίκησις, εως, ἡ ἀποικισία, ας, LXX. in coloniam migro, ἀποικέω εἰς χώραν τινὰ, Isocr.

Colonus, incola novæ urbis, ὁ ἄποικος, ου, Isocr. mittere colonos in regionem aliquam, ἀποστέλλειν ἀποίκους εἰς χώραν τινὰ, id. cultor agri, ὁ γεωργὸς, οῦ, Xen.

Color, τὸ χρῶμα, Dem. ἡ χρόα, Plat. colorem muto, ἀλλοχροέω, Aristot. accipio ex conjunctione cum alio, συναναχρώννυμαι, Plut. colorem alicujus induo, εἰς χροιάν τινος ἐμαυτὸν μεταμορφόω, Æl. color pallidus, amisso genuino, ἡ ἄχροια, Gal. qui est coloris gemini, ὁ ϗ ἡ δίχροος, Aristot. ὁ ϗ ἡ δίχρωμος, Gal. color deformis, ἡ δύσχροια, id. colore inficio aliquid, χρῶμα ἐπιχρωματίζω τινὶ, Plat. colore diverso sum, ἑτεροχροέω, Bas. colore bono præditus, ὁ ϗ ἡ εὔχροος, contr. εὔχρους, ου, Xen. color bonus, ἡ εὔχροια, Gal. malus, ἡ κακόχροια, id. multis coloribus præditus, ὁ ϗ ἡ πολυχρώματος, Plat. ejusdem coloris, ὁ ϗ ἡ σύγχροος, ου, Plut.

Coloratio, ὁ χρωματισμὸς, οῦ, Schol. Arist. ἡ χρῶσις, εως, Poll.

Coloro, χροΐζω, Aristot. χρώζω, id. χρωματίζω, Theophr. ἐπιχρωματίζω.

Colossæus, i. e. Colossum æquans, κολοσσαῖος, αία, αῖον, Plut.

Colossicus, κολοσσικὸς, ὴ, ὸν, Plut.

Colossus, ὁ κολοσσὸς, οῦ, Plut.

Colostrum, ὁ πύος, ου, Aristoph.

Coluber, vide *Anguis.*

Colubrinus, vide *Anguinus, a, um.*

Colum, ὁ ἠθμὸς, οῦ, Diosc. parvum, τὸ ἠθμάριον, Athen.

Columba, *mas et fœm.* ἡ περιστερὰ, ᾶς, Aristot. parva, τὸ περιστέριον, ου, τὸ περιστερίδιον, ου, Athen. ἡ τρήρων.

Columbarium, ὁ περιστερεὼν, ῶνος, τὸ περιστεροτροφεῖον, ου.

Columbinus, ὁ ϗ ἡ περιστεροειδὴς, έος.

Columbus, ὁ περιστερὸς, οῦ.

Columella, ὁ στυλίσκος, ἡ στυλὶς, ὁ κιονίσκος, Athen. oris, ἡ κιονὶς, Gal.

Columen, τὸ ἔρεισμα, ατος, Atheniensium, τῶν Ἀθηναίων, Lucian.

Columis, vide *Incolumis.*

Columna, ὁ στύλος, N. T. ærea Hieronis, κίων χαλκοῦς Ἱέρωνος, Plut. columna virtutis monumentum, ἡ στήλη μνημεῖον τῆς ἀρετῆς, Isocr. columnam erigere, ἱστάναι seu ἵστασθαι στήλην, Dem. inscribere columnæ, γράφεσθαι εἰς τὴν στήλην, id. ἀναγράφειν τι ἐν στήλῃ· columna fulcio, διαστυλόω, Polyb. columnas habens raras, ὁ ϗ ἡ ἀραιόστυλος, ου, Vitruv. amplas et patentes, ὁ ϗ ἡ διάστυλος· circumcirca, ὁ ϗ ἡ περίστυλος· ab anteriore parte, ὁ ϗ ἡ πρόστυλος· crebras, ὁ ϗ ἡ πυκνόστυλος· quatuor, ὁ ϗ ἡ τετράστυλος· octo, ὁ ϗ ἡ ὀκτάστυλος· decem, ὁ ϗ ἡ δεκάστυλος· nullas, ὁ ϗ ἡ ἄστυλος, id.

Colus, ἡ ἠλακάτη, ης, Lucian.

Coma, ἡ κόμη, ης, Dem. ἡ ἔθειρα, ἡ χαίτη· adulterina, κόμη περίθετος, Ælian. comam nutrio, κόμην τρέφω, Athen. κομάω, Aristot. τρίχωμα φέρω, id.

Comatus, ὁ ϗ ἡ πολύκομος, ὁ κομήτης.

Combibo, is, συμπίνω, aliquid cum aliquo, τί τινι, Lucian.

Combibo, onis, ὁ συμπότης, ου, Lucian.

Combinatio, ὁ συνδυασμὸς, οῦ, Aristot. ἡ σύζευξις.

Combino, συνδυάζω, aliquid cum aliquo, τὶ πρός τι, Aristot.

Comburo, συμφλέγω, δαίω, Dem. scriptum, κατακαίω γραμματεῖον, id. aliquid, ἀποκαίω τι, Xen. domos, καταπίμπρημι τὰς οἰκίας, Plut. regiam, πίμπρημι τὰ βασίλεια, id.

Combustibilis, e, ὁ ϗ ἡ καύσιμος, ligna quæ comburi possunt, καύσιμα ξύλα, Plat.

Combustio, ἡ κατάκαυσις, ἡ σύγκαυσις.

Combustivus, καυστικὸς, ὴ, όν.

Combustor, ὁ κατακαύστης, ου, Plut.

Combustus, καυστὸς, ὴ, όν.

Comedo, is, τρώγω, Dem. aliquid, ἐσθίω τι, id. ἔδομαί τι, Plat. simiam, βρώσκω πίθηκον, Æl. herbam, διατρώγω βοτάνης, id. taurum, καταδειπνέω ταῦρον, id.

Comedo, onis, ὁ φαγίστωρος, Poll. ὁ φάγος, N. T. ὁ βουφάγος, Ep.

Comes, ὁ συνοδοιπόρος, Hesych. ὁ ϗ ἡ ἀκόλουθος, Lucian. ὁ ϗ ἡ συνακόλουθος, ὁ ὀπαδὸς, Plut. ὁ ϗ ἡ συνοπαδὸς, Athen.

Comessabunde, κωμαστικῶς.

Comessabundus, ὁ κωμαστὴς, οῦ, Xenoph.

Comessatio, ὁ κῶμος, ου, Xenoph.

Comessator, ὁ κωμαστὴς, οῦ, Plat. ὁ ἐπίκωμος, ου, Plut.

Comessor, κωμάζω, Dem. cum aliquo, παρά τινος, Arrian. et poto totam noctem, κωμάζω ϗ πίνω ὅλην τὴν νύκτα, Xen. semper cum aliquo, ἀεὶ μετά τινος, Dem.

Comestura, ἡ ἐδωδὴ, ῆς, Plat. ἡ βρῶσις.

Cometa, ὁ κομήτης, ου, Aristot.

Comice, κωμῳδικῶς.

Comicus, κωμῳδικὸς, ὴ, ὸν, Dem. Phal.

Comicus, i, ὁ κωμῳδοποιὸς, Plut. ὁ κωμῳδοποιήτης, id. ὁ κωμῳδίας ποιητὴς, Æl.

Cominus, σταδὸν, Thuc. ἐκ συστάσεως, Herodian. ἐγγύθεν, Plut. πλησίον, Dem.

Comis, e, ὁμιλητικὸς, ὴ, ὸν, erga aliquem, πρός τινα, Isocr. et humanus et erga egentes liberalis, κοινὸς ϗ φιλάνθρωπος ϗ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, Dem. ὁ ϗ ἡ εὐπροσήγορος, Isocr. ὁ ϗ ἡ εὐμενής.

Comitas, ἡ πρᾳότης, Dem. ἡ εὐτραπελία, ἡ εὐπροσηγορία, Isocr. ἡ φιλοπροσηγορία, id. ἡ ὁμιλία, Dem. ὁ τρόπος ὁμιλητικὸς, Isocr. comitate utor, φιλανθρωπεύομαι, Dem.

Comitatus, us, ἡ ἀκολουθία, Philo. ἡ παραπομπὴ, ῆς, Aristot. ἡ θεράπεια.

Comiter, φιλανθρώπως, Dem. φιλοφρόνως, id. εὐμενῶς.

Comitia, ἡ ἀρχαιρεσία, Dem. αἱ ἀρχαιρεσίαι, ῶν, id. habeo, item ad comitia eo, ἀρχαιρεσιάζω, Plut.

Comitialis, ἀρχαιρεσιακὸς, ὴ, ὸν, comitialis morbus, ἡ ἐπιληψία, ας, Gal. ἡ νόσος ἱερὰ, Plut.

Comito seu Comitor, ἀκολουθέω, aliquem, τινὶ, Luc. aliquid, συνακολουθέω τι, Isocr. funus, ἀκολουθέω ἀποθανόντι, παραπέμπω τὸν τεθνεῶτα, ad sepulchrum, πρὸς τὸ μνῆμα, παρὰ τὸ μνῆμα, ἐπὶ τὸ μνῆμα, Dem. aliquem domum cum plausu et clamore, παραπέμπω τινὰ οἴκαδε συν κρότῳ ϗ βοῇ, Plut. comitor a senatu et omni populo, παραπέμπομαι ὑπὸ συγκλήτου βουλῆς ϗ παντὸς τοῦ δήμου, Herodian.

Comma, τὸ κόμμα, ατος, Gramm.

Commaculo, καταρυπαίνω, aliquem, τινὰ, Isocr. καταμιαίνω.

Commanducatio, ἡ διαμάσησις, εως.

Commanducatum, τὸ διαμάσημα, Diosc.

Commanduco, διαμασάομαι, Aristot.

Commaneo, συμμένω, Synes.

Commeatus, τὸ ἐφόδιον, Xen. τὸ σιτηρέσιον, ου, Dem. ὁ σῖτος, ου, Isocr. ὁ ἐπισιτισμὸς, οῦ, Dem. longi temporis commeatu instructum esse, ἡτοιμασμένον εἶναι τροφὴν πολλοῦ χρόνου· commeatum habere in dies quadraginta, ἐπισιτισμὸν ἔχειν ἡμερῶν τετταράκοντα· commeatus suppetit militibus, ὑπάρχει σιτηρέσιον τοῖς στρατευομένοις· in arctum redigitur militibus peregrinis, τὰ τῆς τροφῆς εἰς στενὸν καθίσταται τοῖς ξένοις· ob inopiam commeatus non proficisci ad aliquem, δι' ἐφοδίων ἀπορίαν οὐ πορεύεσθαι ἐπί τινα· præbere alicui commeatum, παρέχειν τινὶ ἐφόδια, id.

Commemini, διαμέμνημαι, alicujus, τινὸς, Xen.

Commemorabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀξιομνημόνευτος, ου, Xen. διαμνημονευτέος.

Commemoratio, ἡ ἀπομνημόνευσις, Plut. id quod commemoratur, τὸ ἀπομνημόνευμα, id.

Commemoro, ἀπομνημονεύω, aliquid iisdem verbis, τὶ τοῖς αὐτοῖς ῥήμασι, Dem. singula paucis, ἀναμιμνήσκω ἕκαστα ἐν βραχίστῳ, id. fabulosa de urbe aliqua, ἐρέω μυθώδη περὶ πόλεώς τινος, Isocr.

Commendabilis, ὁ ϗ ἡ ἀξιέπαινος, seu ἀξιεπαίνετος, Xen. ἐπαινετός.
Commendatio, ὁ ἔπαινος, Dem. τὸ ἐγκώμιον, id. ἡ εὐφημία, id.
Commendatitius, συστατικὸς, ή, όν, epistola, ἐπιστολή, N. T.
Commendator, ὁ συνιστὰς, άντος, Synes. ὁ ἐπαινετής, οῦ, Dem.
Commendo, συνίστημι, aliquem alicui, τινά τινι, Dem. aliquem posteritati, τινὰ τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου, Synes. fidei alicujus committo, ἐπιτρέπω· alicui aliquid, τί τινι, Xenoph. laudo, ἐπαινέω, aliquem ob aliquid, τινά τι, Plat.
Commensalis, ὁ ϗ ἡ ὁμοτράπεζος, Luc.
Commentariensis, ὁ ὑπομνηματογράφος, ου.
Commentariolum, τὸ ὑπομνημάτιον, ου.
Commentarium seu Commentarius, τὸ ὑπόμνημα, ατος, Plut. ὁ ὑπομνηματισμός, οῦ, Polyb. τὸ ὑπομνηστικὸν, οῦ, Basil. commentarium facio, ποιέομαι ἀπογραφὴν, Dem. referre aliquid in commentarios, γράφειν ὑπόμνημά τινος, id.
Commentatio, ἡ μελέτη, Thuc. ἡ πραγματεία, Isocr. τὸ διανόημα, Hermog. scriptum, τὸ σύγγραμμα, Xen.
Commentator, ὁ πραγματευόμενος, ου· explicator, ὁ ἐξηγητής, οῦ.
Commentior, συμψεύδομαι.
Commentitie, πεπλασμένως, Aristot.
Commentitius, ὁ ϗ ἡ πλασματώδης, ὁ πλασματίας, ου, Aristot. πεπλασμένος, ένη, ένον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπίπλαστος, Lucian. ἐσκευωρημένος, ένη, ένον, Dem.
Commentor, πραγματεύομαι, de aliqua re, περί τινος, Plat. πλάσσω, aliquid, τὶ, Plut.
Commentum, τὸ πλάσμα, Naz. ὁ λῆρος, Dem. ἡ ἐπίνοια, τὸ ἐνθύμημα· totum commentum et figmentum esse, πλάσμα ϗ σκευώρημα ὅλον εἶναι· commentum adferre, λέγειν λόγον μόνον, id.
Commeo, φοιτάω, ad aliquem, πρός τινα, Dem. in aliquem locum, εἴς τινα τόπον, Xen.
Commercium, τὸ συνάλλαγμα, τὸ συμβόλαιον, nauticum vel terrestre, ναυτικὸν ἢ ἔγγαιον, Dem. habeo cum aliquo, ἔχω πρός τινα, Basil. commercia plurima, ἐπιμιξίαι πλείους, Dem. consuetudo amicitiæ, ἡ ὁμιλία, ας, id. ἡ συνουσία, ας, Isocr. ἡ μετουσία, ας, id. commercium habeo cum aliquo, ἐπιμίγνυμαί τινι, Thuc.
Commercor, συναγοράζω, aliquid, τί.
Commereor, μισθαρνέω, Æschin.
Commetior, μετρέω, aliquid aliqua re, τί τινι, Dem. hoc meis viribus, συμμετρέω τοῦτο τῇ δυνάμει, Naz.
Commigro, μετοικέω, Isocr. μετοικίζομαι, Lucian.
Commiles, ὁ συστρατιώτης, Herodian.
Commilitium, ἡ συστρατεία, ἡ συμμαχία.
Commilito, ὁ σύμμαχος, Dem. ὁ συμμαχέων, ῶν, id. ὁ συστρατιώτης, ου, Herodian.
Comminatio, ἡ ἀπειλὴ, ῆς, Dem.
Comminatorius, a, um, ἀπειλητικός, ή, όν, Plat. ἀπειλητήριος, ία, ιον, Herodot.
Comminiscor, ἐνθυμέομαι, συμπλάττω, πλάττω, sermones, λόγους, Dem. ἐξευρίσκω.
Comministro, ὑπηρετέω, alicui, τινὶ, Dem.
Comminor, συναπειλέω, Eustath. ἀπειλέω, alicui aliquid, τί τινι, Xen.
Comminuo, συντρίβω, aliquid, τὶ, Xen. λεπτύνω, διαθρύπτω.
Commisceo, συμμίγνυμι, omnia, πάντα, Aristoph. cum aliquo, τινὶ, Xen. συγκαταμίγνυμι, Plut. ἀναμίγνυμι, id. συγκεράννυμι.
Commiseratio, ὁ οἶκτος, Isocr. ἡ κατοίκτισις, Xen. ὁ οἰκτιρμός, οῦ, N. T. τὸ ἔλεος, ους, Dem.
Commisereor, οἰκτίζω, aliquem ob aliquid, τινά τινος, Aristot. οἰκτείρω τινὰ ἐπί τινι, Xen. σπλαγχνίζομαι περί τινος.
Commiseresco, οἰκτίζω, Aristot.
Commissio, ἡ συμβολὴ, ῆς, Xen.
Commissum, τὸ ἁμάρτημα, ατος, Aristot.
Commissura, ὁ ἁρμός, οῦ, Xenoph. ἡ ἐφαρμογὴ, ῆς, Plat. ἡ συνάφεια.
Commistio, ἡ ἐπιμιξία, ας, Plut. ἡ σύμμιξις, εως, ἡ σύγκρασις, εως.
Commistus, ὁ ϗ ἡ σύμμικτος, ου, Thuc. ὁ ϗ ἡ συμμιγής, έος, Aristid. ὁ ϗ ἡ ἐπίμικτος, ου, Appian.
Committo, συμπέμπω, fidei alicujus aliquid, ἐπιτρέπω τί τινι, Xen. me loco munito, πιστεύω ἐμαυτὸν ὀχυρῷ, Plut. alicui epistolas et sigilla, πιστεύω τινὶ ἐπιστολὰς ϗ σφραγίδας, id. alicui pecunias, τινὶ περὶ χρημάτων, Isocr. alicui summam imperii, ἐμπιστεύω τινὶ τὴν τῶν ὅλων ἡγεμονίαν. Diod. Sic. alicui negotia maxime seria, ὑπερτίθημί τινι τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων, Herodot. prælium cum aliquo, συνάπτω μάχην, Xen. συνάπτω τινὶ εἰς χεῖρας, Plut. conjungo aliquid cum aliquo, συνάπτω τί τινι, Plut. permitto, προσίημι, Xenoph. pecco, πλημμελέω τι, Dem. διαμαρτάνω, id. committitur mihi exercitus, πιστεύομαι τὴν στρατείαν, Lucian. cui metalla commissa sunt, πιστευθεὶς τὰ μέταλλα, id. committitur prælium, γίνεται μάχη, Dem.
Commixtio, idem quod *Commistio*.
Commodator, qui alicui mutuo dat, ὁ χρήστης, ου, Dem.
Commodatum, τὸ χρέος, Dem. χρῆμα κεχρημένον, id.
Commode, tempestive, εὐκαίρως, utiliter, συμφόρως, Isocr. λυσιτελούντως, Dem. ἐπιτηδείως.
Commoditas, opportunitas, ἡ εὐκαιρία, Isocr. ἡ ἀφορμὴ, Dem. commoditate aliqua uti, λαμβάνειν ἀφορμήν τινα· utilitas, τὸ πλεονέκτημα· ἡ ὠφέλεια, id.
Commodo, prosum, συνωφελέω, alicui, τινὰ, Xen. συμφέρω τινὶ, Dem. ὠφελέω τινὰ, Isocr. mutuum do, χράομαι, alicui pecuniam, τινὶ ἀργύριον, Dem. alicui aliquid, δανείζω τί τινι, Plut.
Commodum, ἡ ὠφέλεια, Dem. τὸ ὠφέλημα, id. τὸ ὠφελοῦν, οῦντος, id. τὸ συμφέρον, Isocr. τὸ χρηστὸν, οῦ, Dem. commune seu publicum, τὸ ἀγαθὸν κοινὸν, id. ἡ τοῦ πλήθους ὠφέλεια, Isocr. τὸ κοινῇ συμφέρον, Dem. privatum, ἀγαθὸν ἴδιον, Isocr. τὸ ἴδιον συμφέρον, Aristot. præsens, ἀγαθὸν νῦν παρὸν, Dem. patriæ, τὸ τῇ πατρίδι συμφέρον, Dem. τὸ τῆς πατρίδος συμφέρον, οντος, Plat. adferre alicui, ἀγαθὸν ἐργάζεσθαί τινι, id. accidere alicui, ἀγαθὸν συμβαίνειν τινί· habere a diis, ἔχειν ἀγαθὸν παρὰ τῶν θεῶν, Isocr. percipere ex re aliqua, ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, id. ex periculis, ἀπολαύω ἀγαθὸν ἐκ κινδύνων, id. consulere commodis alicujus, ποιεῖν τι τῶν συμφερόντων τινὶ, Dem. studere suis modis, σπουδάζεσθαι ὑπὲρ τῶν ἰδίων συμφερόντων· sui commodi gratia facere aliquid, ἕνεκα τοῦ συμφέροντος αὐτῷ ποιεῖν τι, id.
Commodum, *adv.* εὐκαίρως, ἐπιτηδείως, Thuc. ἐπιτηδείως, Herodian.
Commodus, ἐπιτήδειος, εία, ειον, tempus, καιρὸς, Dem. utilis, συμφέρων, ουσα, ον, Isocr. Confer *Idoneus* et *Utilis*.
Commonefacio, ὑπομιμνήσκω, Dem. ἀναμιμνήσκω, aliquem, τινὰ, id. παραγγέλλω τινὶ, Plato. Confer *Admoneo*.
Commonefactio, ἡ ἀνάμνησις, εως, Lucian.
Commoneo, ὑπομιμνήσκω, aliquem alicujus, τινά τι, Dem. Confer *Admoneo*.
Commonitio, ἡ ὑπόμνησις, Thuc. ἡ ἀνάμνησις, Lucian. hortatio, ἡ νουθέτησις, Aristot. τὸ νουθέτημα, Plut.
Commonstro, δείκνυμι, alicui aliquid, τί τινι, Dem. καταδεικνύω.
Commoratio, ἡ διατριβὴ, ῆς, Plut.
Commordeo, συνδάκνω.
Commorior, συναποθνήσκω, Xenoph.
Commoror, διατρίβω, Dem. cum aliquo, συνδιατρίβω τινὶ, Xen. μετά τινος, Isocr. aliquem, διακατέχω τινὰ, Plat. non paucos annos Romæ, διατρίβω ἐτῶν οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ Ῥώμῃ, Herodian.
Commotio, ἡ συγκίνησις, ἡ κίνησις, Lucian.
Commotus, διακινηθεὶς, εῖσα, ὲν, animo, θυμούμενος, ένη, ένον, Isocr.
Commoveo, διακινέω, mentem alicujus, νοῦν τινος, Thuc. commoveor, κινέομαι, Dem. ἐπαίρομαι, Isocr. quibus rebus commoti nos læsere, τῷ ποτ' ἐπαρθέντες ἡμᾶς ἠδίκουν, Dem. διαταράττω.
Communicatio, ἡ κοινωνία, ας, Aristot.
Communico, κοινωνέω, alicui aliquid, τινί τινος, Lucian. τινί τι, Plat. ἀνακοινόω τί τινι, id. κοινόω τί τινι, Thuc. cum aliquo de aliqua re, ἀνακοινόω τινὶ περί τινος, Xenoph. cum aliquo, sc. consilii capiundi causa, ἐπανακοινόω τινὶ, Plat. civitatem, μεταδίδωμι τῆς πόλεως, Isocr. nihil amico, οὐδὲν τῷ φίλῳ, Herodot. aliquid cum amicis, τινὸς τοῖς φίλοις, Xen.
Communio, ἡ κοινωνία, alicujus cum aliquo, τινὶ πρός τινα, Plat. ἡ μέθεξις, εως, Aristot. ἡ κοινότης.
Communio, -ire, ἐχυρόω, aliquid, τὶ, Isocr. ὀχυρόω τι, Xen. aliquid alicui, περιστέλλω τί τινι, Plat. urbem muro, φράττω τὴν πόλιν τείχει, Herodian.
Communis, κοινὸς, ἡ, όν, alicui, τινὶ, Dem. amicos oportet esse communes amicis, φίλους δεῖ εἶναι κοινοὺς φίλων, Plut. commune mihi cum aliquo, κοινὸν ἐμοὶ πρός τινα, Æschin. habeo aliquid cum aliquo commune, κοινωνέω τί τινι, Plat. communia communia putare, privata vero pro propriis ipsius possessoris, τὰ μὲν κοινὰ κοινὰ νομίζειν, τὰ δ' ἑκάστου ἴδια τοῦ κεκτημένου, Dem.
Communitas, ἡ κοινότης, ητος, Plut.
Communiter, κοινῶς, Thuc. κοινῇ, Dem.
Commurmuratio, ὁ συγγογγυσμός, οῦ.
Commurmuro, συγγογγύζω.
Commutabilis, μεταβλητικός, ή, όν, Theophr. εὐμετάβολος.
Commutatio, ἡ μεταβολὴ, ῆς, Thuc. ἡ ἀλλαγή.
Commutativus, μεταβολικός, ή, όν.
Commuto, μεταβάλλω, aliquem, τινὰ, Arist. vestes, μεταβάλλομαι τὰ ἱμάτια, Xen. aliquid cum aliquo, τὶ ἀντί τινος, Dem. τί τινος, id. ἀλλάττομαί τί τινος, Plut. καταλλάττομαί τι ἐπί τινος, Dem. ἐπαμείβομαί τι τινος, Plat. vitam in melius, μεθαρμόζομαι τὸν βίον, Ælian. vitam cum morte, μεταλλάττω τὸν βίον, Isocr.
Como, καλλωπίζω, καλλύνω, Aristot.
Comœdia, ἡ κωμῳδία, ας, Aristot.
Comœdus, κωμῳδὸς, οῦ, Poll.
Comosus, ὁ ϗ ἡ πολύκομος, Diosc.
Compactilis, e, ὁ ϗ ἡ σύμπηκτος, ου, Arist.
Compactio, ἡ σύμπηξις, εως, Herodian. ἡ συναρμογή.
Compactum, τὸ σύνθημα, ατος.
Compages, ἡ ἀλληλουχία, Diosc. ὁ ἁρμὸς, Xen.
Compagino, συμπήγνυμι, Plut.
Compar, ὁ ϗ ἡ πάρισος, ου, Polyb.
Comparabilis, e, συγκριτικός, ή, όν, Plut.
Comparate, συγκριτικῶς, παραβλήδην.
Comparatio, ἡ σύγκρισις, εως, Polyb. ἡ ἀναλογία· facere comparationem indecentem, ποιεῖσθαι παραβολὴν ἀπρεπῆ, Isocr. apparatus, ἡ κατασκευὴ, ῆς, Isocr.
Comparativus, ὁ ϗ ἡ συγκριτικὸς, ή, όν, Plut.
Comparatus, ὁ ϗ ἡ σύγκριτος, ου, παραβολικὸς, ή, όν, Eust.
Comparco, φείδομαι, Xenoph.
Compareo, φαίνω, Xen. φαίνομαι, Plat.
Comparo, adsimilo, παραβάλλω, cum aliquo, τινὶ, Lucian. πρός τι, Isocr. apparo, προχειρίζομαι, vestem, ἐσθῆτα, Lucian. recte me comparo ad aliquid, ὀρθῶς παρασκευάζομαι ἐμαυτὸν ἐπί τι, Dem. copias, κατασκευάζω δύναμιν, id. adquiro, πορίζω, pecuniam, χρήματα, Dem. aliquid ex aliquo, προσπορίζω τι ἀπό τινος, id. mihi paullatim ad vitam necessaria, συμπορίζομαι ἐμοὶ κατὰ μικρὸν τὸν βίον, Isocr. ita comparatum est, οὕτω πέφυκε.
Compasco, συννέμομαι, cum aliquo, τινὶ, Arist.
Compascuus, ὁ ϗ ἡ σύννομος, ου, Aristot.
Compassio, ἡ συμπάθεια, ας· cum compassione, συμπαθῶς, Plut.
Compedes, αἱ πέδαι.
Compellatio, in jus vocatio, ἡ πρόσκλησις, εως,

ιως, Plat. salutatio, ἡ προσηγορία, Dem. ἡ ἔντευξις.
Compellator, ὁ προσήγορος, ου.
Compello, alloquor, ἐντυγχάνω, aliquem, πρός τινα, Plut. τινὶ, Plat. blandius aliquem, οἰκειότερον προσεῖπόν τινα, Isocr. in jus voco, προσκαλέω, aliquem, τινὰ, Dem.
Compello, is, συνωθέω, aliquem, τινὰ, Xen. aliquem ad aliquid, συνωθέομαί τινα πρός τι, Lucian. ad disputationem, συμβιβάζω τινὰ εἰς τοὺς λόγους, Dem.
Compendiarius, ὁ ϗ ἡ σύντομος· responsio, ἀπόκρισις, Plut. via, ὁδὸς, quod ipsum ὁδὸς etiam omittitur, ut, omissa via compendiaria, παρεὶς τὴν σύντομον, Aristot.
Compendiose, συντόμως, dicere, εἰπεῖν, Isocr.
Compendiosus, idem quod *Compendiarius*.
Compendium, ἡ συντομία, Aristot. ἡ ἐπιτομὴ, ῆς, id.
Compensatio, τὸ ἀντάλλαγμα, N. T. ἡ ἀμοιβὴ, ῆς, Lucian. ἡ ἀνταμείψις, fit pro dignitate sutori pro calceis, ἀμοιβὴ γίγνεται κατ' ἀξίαν τῷ σκυτοτόμῳ ἀντὶ τῶν ὑποδημάτων, Arist.
Compenso, ἀνταμείβομαι, ἀμείβομαι, Dem. consilium, ἀμοιβὴν ἀποδίδωμί τινι τοῦ βουλεύματος, Plut. defectum alicujus, τὴν ἔνδειάν τινος ἀναπληρόω, Dem. voluptas compensatur commodo, ἡ ἡδονὴ ἀντικαταλλάττεται τοῦ συμφέροντος, Aristot.
Comperendinatio, ἡ ἀναβολή.
Comperendino, ἀναβάλλομαι, Plut.
Comperio, ἀνευρίσκω, Plut. ἐξανευρίσκω, id. aliquid, εὑρίσκω τι, Dem. pro certo habeo, καταλαμβάνω, N. T.
Compertus, πληροφορηθεὶς, εῖσα, ὲν, Isocr. compertum exploratumque habeo, πληροφορέομαι, id. aliquid, ἐπίσταμαί τι σαφῶς, Dem. ἴσημί τι σαφῶς, id.
Compes, ἡ πέδη, Dem. ποδοκάκη, id. ἡ χοῖνιξ, ικος· constringi compede uno pede quinque dies totidemque noctes, δεδέσθαι ἐν τῇ ποδοκάκῃ τὸν πόδα πένθ' ἡμέρας ϗ νύκτας ἴσας· crassis compedibus et ligno vinctus, χοίνικας παχείας ϗ ξύλον ἔχων, id.
Compesco, συνείργω, κατέχω, συστέλλω, aliquem, τινὰ, Isocr. linguam, κρατέω τῆς γλώσσης, Plut. iram, κατακρατέω τῆς ὀργῆς, id.
Competens, ἁρμόδιος, ία, ιον, judex, ἁρμόδιος δικαστής.
Competenter, μετρίως.
Competitor, ὁ συμπαραγγέλλων, Dion. Halic.
Competo, ἀντιποιέομαι, Isocr.
Compilo, συλάω, patriam, τὴν πατρίδα, Plat. aliquid, περισυλάω τι, id.
Compingo, συμπήγνυμι, aliquid, τὶ, Plat. contrudo, συνωθέω, Xen.
Compita, τὰ ἄμφοδα, ων, Suid. ἡ ἀγυιά.
Complaceo, ἐπιανδάνω, εὐδοκέω, συναρέσκω.
Complaco, ἱλάσκομαι, Deum, Θεὸν, Lucian.
Complanatio, ὁ ὁμαλισμὸς, ῦ.
Complano, ὁμαλίζω, Aristot.
Complaudo, συγκροτέω, manibus, χερσὶ, Xen.
Complector, περιπλέκομαι, Aristot. aliquem, συμπλέκομαί τινι, Ceb. Theb. contineo, περιέχω, aliquid, τὶ, Plut. animo, περιβάλλω τῷ νῷ, Gaza. contentus sum, στέργω, dona, ἐπὶ ταῖς δωρεαῖς, Isocr.
Complementum, τὸ πλήρωμα, Aristot.
Compleo, συμπληθύνω, Xen. πληρόω, aliquid aliquo, τί τινος, Herodian. ἀναπληρόω τί τινος, Plut. et ad exitum perduco aliquid, ἀποπληρόω τι, Herodian.
Completio, ἡ πλήρωσις, εως, Plat.
Completus, seu Complexus, ὁ ϗ ἡ συμπλήρης, Plat. perfectus, τέλειος, εία, ειον, Aristot.
Complexio, ἡ συμπλοκὴ, Dem. ἡ περιβολὴ, ῆς, Isocr.
Complico, συμπτύσσω, συμπλέκω, manus, τὰς χεῖρας, Polyb. καταπλέκω τι, Herodot.
Complodo. Vide *Complaudo*.
Comploratio, ἡ ὀλόφυρσις, Thuc. ὁ θρῆνος.
Comploro, συνολοφύρομαι, ὀλοφύρομαι, Thuc. συγκλαίω.
Compluo, καθύω.
Complures, οἱ ϗ αἱ πλείονες, ων, Dem. simul, οἱ ϗ αἱ συμπλείονες, ων, Aristot.
Compluries, πλεονάκις, Dinarch.
Complusculi, ἔνιοι, πολλοί.
Compluvium, ἡ σύῤῥοια, ας.
Compono, συντίθημι, orationem, λόγον, Isocr. scriptum, συντίθεμαι σύγγραμμα, id. ordino, συντάττω, Dem. ædifico, κατασκευάζομαι, aliquid, τὶ, Aristot. comparo, παραβάλλω, aliquid cum aliquo, τί τινι, Isocr. orno, κατακοσμέω, Plat. capillos, εὐθετίζω τὰς τρίχας, Ælian. concilio, καταρτίζω, aliquos, τινὰς, Herodian. συναρμόζω.
Comporto, συγκομίζω, aliquid, τὶ, Xenoph. συμφορέω, τι, Dem.
Compos, ὁ ϗ ἡ ἐγκρατὴς, alicujus rei, τινὸς, Dem. mentis, ὁ ϗ ἡ ἔμφρων, Plat.
Composite, εὐτάκτως, Aristoph. loqui, καλλιεπεῖν, Lucian.
Compositio, ἡ σύνθεσις, Aristot. ἡ σύνταξις, Dem. controversiæ, ἡ διάλυσις, id.
Composito, κατὰ σύνθημα, ἐκ συνθήκης, συνθηματικῶς, Polyb.
Compositor, ὁ συνθέτης, ου, Plat.
Compositus, ὁ ϗ ἡ σύνθετος, ου, Herodian, συνθετὸς, ή, ὸν, Aristot.
Compotatio, τὸ συμπόσιον, Dem. ἡ συμποσία, ας, Maccab. ὁ πότος, Dem. familiaris, ἡ φιλοτησία, id. pessime habeo a compotatione hesterna, πάνυ χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου, Plat.
Compoto, συμπίνω, cum aliquo usque ad ebrietatem, τινὶ εἰς μέθην, Plat. cum aliquo vinum, τινὶ οἶνον, Lucian.
Compotor, ὁ συμπότης, ου, Lucian.
Comprandeo, συναριστάω, ῶ.
Compransor, ὁ ϗ ἡ συνάριστος, Xen.
Comprecatio, ἡ εὐχὴ, Dem. ἡ κατευχὴ, Plut.
Comprecor, εὔχομαι, Deum, Θεῷ, Dem.
Comprehendo, περιλαμβάνω, omnes alios, πάντας ἄλλους, Dem. comprehendo aliquem abducendum ad supplicium, συλλαμβάνω τινὰ ἐπὶ θανάτῳ, Lucian. animo, κατανοέω, Thuc. concludo, διαλαμβάνω, aliquid in summa, τὶ ἐπὶ τὸ πᾶν, Theophr.
Comprehensibilis, καταληπτὸς, ή, ὸν, Naz.
Comprehensim, συλλήβδην, Dem.
Comprehensio, ἡ κατάληψις, Thuc. ἡ σύλληψις.
Comprehensive, καταληπτικῶς.
Comprehensivus, καταληπτικὸς, ή, ὸν, Epict.
Compressio, ἡ σύσαλσις, ἡ σύνθλιψις.
Comprimo, συμπιέζω, συνθλίβω, Plat. alicui os, συλλαμβάνω τὸ στόμα τινὸς· cohibeo aliquid, συνέχω τὶ, Aristoph. virginem, βιάζομαι παρθένον, Plut.
Comprobatio, ἡ συναίνεσις.
Comprobator, ὁ δοκιμαστής.
Comprobo, συναινέω, ἀποδέχομαι, aliquid, τὶ, Plat. quod comprobant multi, ὁ συνδοκεῖ πολλοῖς, Isocr. adfirmo, ἰσχυρίζομαι, aliquid, τι, Dem.
Compromissorius, ὁ διαλλακτήριος, διαιτητὴς, ῦ.
Compromissum, ἡ ἐπιτροπὴ, ῆς, Dem. abolere, λύειν ἐπιτροπὴν, id.
Compromitto, permitto dijudicationem, ἐπιτρέπω, alicui, τινὶ, Dem.
Compugno, συμμάχομαι, Thuc. συμμαχέω, Plut.
Compulsio, ἡ σύνωσις, ἡ συνώθησις, Aristot.
Compunctio, ἡ κατάνυξις, εως, N. T.
Compungo, κατανύσσω, N. T.
Computabilis, λογιστὸς, ή, όν.
Computatio, ὁ λογισμὸς, ῦ, Æschin.
Computator, ὁ λογιστὴς, ῦ, Plut.
Computo, λογίζομαι, aliquid calculis, τὶ ψήφοις, Plut.
Computresco, κατασήπομαι, Naz. σήπομαι, Plut.
Computus, idem quod *Computatio*.
Conamen, ἡ πεῖρα, Thuc.
Conatus, us, ἡ πεῖρα, Dem. ἡ ἀπόπειρα, id. ἡ διάπειρα, id. τὸ ἐγχείρημα, Isocr. τὸ ἐπιχείρημα, id. præclarus, ἐγχείρημα καλῶς ἔχον, id. conatibus alicujus valde adversari, ἐναντίον εἶναι σφόδρα τοῖς ἐπιχειρήμασί τινος, Dem. frustrari conatu, ἀποτυχεῖν τῆς πείρας· conatu excido, διαμαρτάνω, οἷς ἐπιχείρησα, id.
Concaco, καταχέζω, Aristoph.
Concalefacio, συνθερμαίνω, Lucian. συνεκθερμαίνω, Plut.
Concalefactorius, συνθερμαντικὸς, ή, ὸν, Gal.
Concalefio, συνθερμαίνομαι.
Concalleo, τυλόομαι, Xen.
Concameratio, ἡ καμάρωσις, Diosc. τὸ ὀρόφωμα, Athen.
Concameratus, καμαρωτὸς, ή, ὸν, Diosc.
Concamero, ὀροφόω, aliquid, τὶ, Plut.
Concavitas, ἡ κοιλότης, ητος, Athen.
Concavo, κοιλαίνω, Athen.
Concavus, κοῖλος, η, ον, Xen.
Concedo, προχωρέω, in societatem belli, εἰς ξυμμαχίαν τινὶ, Thuc. permitto, συγχωρέω, alicui aliquid, τινί τι, Plat. locum do alicui imperio, παραχωρέω τινὶ τῆς ἀρχῆς, Synes. ὑφίεμαί τινι.
Concelebro, simul laudo, συνεπαινέω, una festum ago, συνεορτάζω, una frequento, συμφοιτάω, Poll.
Concenturio, συγκατατάττομαι.
Concentus, ἡ συμφωνία, ας, Plat. ἡ συνῳδία, Lucian. ἡ ἁρμονία.
Conceptaculum, ἡ ὑποδοχὴ, ῆς· struere conceptacula aquarum, pluviarum, κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὕδασιν ὀμβρίοις, Aristot.
Conceptio in utero, ἡ σύλληψις, εως, ἡ κύησις, εως, Philo.
Conceptus in utero, ἡ κύησις, Philo. mentis, τὸ ἐπινόημα, τὸ ἐνθύμημα, Isocr.
Concerno. Vide *Specto*, item *Attineo*.
Concerpo, διασπάω, aliquid, τὶ, Lucian. συσπαράσσω.
Concertatio, ἡ ἀγώνισις, Thuc. ἡ ἔρις, Xen.
Concertatorius, ἀγωνιστικὸς, ή, ὸν, Aristot. ἐριστικὸς, ή, ὸν, Lucian.
Concerto, συναγωνίζομαι, cum aliquo, τινὶ, Plut. συμπολεμέω τινὶ, Plat. ἐρίζω τινὶ, id. de omnibus, φιλονεικέω περὶ πάντων, Isocr. curiose de minutis rebus, ἀκριβῶς ἐρίζω περὶ μικρῶν, Dem.
Concessio, ἡ συγχώρησις, εως, Aristot.
Concessum est, ἔξεστι.
Concha, ἡ κόγχη, ης, Aristot. ὁ vel ἡ κόγχος, ου, Pausan.
Conchatus, ὁ ϗ ἡ κογχοειδὴς, έος.
Conchites, ὁ κογχίτης, sc. λίθος, Pausan.
Conchula, τὸ κογχίον, ου, Athen.
Conchylium, τὸ κογχύλιον, ου, Galen.
Concido, συγκόπτω, aliquid, τὶ, Lucian. pueros, κατακόπτω παῖδας, Thuc.
Concido, collabor, συμπίπτω, Xen. animo, ἐκκακέω, Polyb. καταθυμέω, Xenoph. ob aliquid, ἀθυμέω τινὶ, Dem. τὶ, Thuc.
Concieo, συγκινέω, populum, τὸν λαὸν, N. T. convoco, συγκαλέω, aliquos, τινὰς, Xen.
Conciliabulum, τὸ συνέδριον, ου.
Conciliatio, ἡ συναλλαγὴ, ῆς, ἡ καταλλαγὴ, ῆς, N. T. ἡ προσαγωγή.
Conciliator, ὁ συναλλακτὴς, ῦ, Basil. ὁ προξενητὴς, ῦ.
Conciliatrix, ἡ προξενήτρια, ας.
Concilio, καταπραΰνω, mihi auditores, ἐμοὶ τοὺς ἀκροατὰς, Isocr. aliquos antea inimicos, διαλλάττω τινὰς, Dem. alicui aliquem, τινά τινι, id. εἰς ὁμόνοιαν ἄγω τινὰς, Dem. εἰς ὁμόνοιαν καθίστημί τινας, Isocr. alicui honorem, περιάπτω τινὶ τιμὰς, Xen. alicui invidiam, συνάγω τινὶ φθόνον, Dem. ἐμποιέω τινὶ φθόνον, Isocr. nuptias, προμνάομαι, Plut.
Concilium, ἡ σύνοδος, Aristot. ὁ σύλλογος, Thuc. judicum, τὸ συνέδριον, Æschin. senatorum, τὸ βουλευτήριον, Dem.
Concinne, κομψῶς, Aristot. εὐαρμόστως, Isocr.
Concinnitas, ἡ εὐαρμοστία, Plut. ἡ εὐθημοσύνη· numerorum, ἡ εὐρυθμία, Arist. ornare orationem concinnitate et varietate dictionis, κοσμεῖν τὸν λόγον εὐρυθμίαις ϗ ποικιλίαις περὶ τὴν λέξιν, Isocr. demulcere auditores concinnitate aptaque dimensione, ψυχαγωγεῖν τοὺς ἀκούοντας ταῖς εὐρυθμίαις ϗ συμμετρίαις, id.
Concinno, συντίθημι, aliquid, τὶ, Isocr. ἐναρμόζω τι, Dion. Hal. συσκευάζω τι, Dem.

Concinnus, ὁ ϗ ἡ εὐάρμοστος, ου, Isocr. ἁρμόττων, ουσα, ον, id. ὁ ϗ ἡ εὔρυθμος, Plut. ὁ ϗ ἡ ἐμμελὴς, Athen. concinna oratio, λόγος ἐγκατάσκευος, Plut.

Concino, συνᾴδω, συμφωνέω, Plut.

Concio, congregatio populi, ἡ ἐκκλησία, Dem. ἡ πανήγυρις, Isocr. ἡ σύνοδος, id. ἡ ἀγορὰ, ᾶς, Æschin. concionem indicere, ἀποδιδόναι ἐκκλησίαν, Dem. denunciare, proscribere, ἀπογράφεσθαι πρόσοδον, Isocr. convocare alicujus rei gratia, ποιεῖν ἐκκλησίαν ἕνεκά τινος, Dem. ποιεῖσθαι σύνοδον περί τινος, id. συλλέγειν ἐκκλησίαν, seu πανήγυριν, Isocr. ποιεῖν ἀγορὰν, Æschin. celebro, sive concioni intersum, ἐκκλησιάζω, Dem. in concionem adscendere, ἀναβαίνειν εἰς ἐκκλησίαν· ire, πορεύεσθαι εἰς ἐκκλησίαν· adducere aliquem, καταστῆσαί τινα εἰς τὴν ἐκκλησίαν· in concione dicere, λέγειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, id. e concione abire, ἀπελθεῖν ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Isocr. concio convenit, ἥκει ἐκκλησία, Dem. surgit, ἡ ἐκκλησία ἀνίσταται· nulla restat, ἐκκλησία οὐκ ἔτ' ἐστιν ὑπόλοιπος οὐδεμία· sermo sive oratio, ὁ λόγος, ad populum, ἡ δημηγορία, ας· habere concionem, ποιεῖν δημηγορίαν. δημηγορίαν τινὰ δημηγορεῖν, id. δημηγορεῖν λόγον ἐν τῷ δήμῳ, id. Confer *Concionor*.

Concionalis, e, δημηγορικὸς, ἡ, ὸν, Plat. ἐκκλησιαστικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.

Concionator, ὁ δημηγόρος, Xen. ὁ δημηγορῶν, οῦντος, Dem. ὁ ἐκκλησιαστὴς, οῦ, Aristot. ὁ δημοδιδάσκαλος, Synes.

Concionatorius, δημηγορικὸς, ἡ, ὸν, Plat.

Concionor, δημηγορέω, Dem. in aliquem, κατά τινος, id. diu, πολὺν χρόνον, id. ad gratiam, πρὸς χάριν, id. ad delectationem, πρὸς ἡδονὴν, id. ἐκκλησιάζω.

Concipio, simul capio, συλλαμβάνω, Dem. διαλαμβάνω, Aristot. mulier concipit, γυνὴ κύει, Theophr. κυεῖ, Aristot.

Concise, συντόμως, Isocr.

Concisio, συγκοπὴ, ῆς, Fig. Gramm.

Concisus, a, um, ὁ ϗ ἡ σύντομος, ου, Plut.

Concitatio, ἡ παρόρμησις, εως, Xen.

Concitator, ὁ παρορμητικὸς, Plut. ὁ ἐρεθιστής.

Concito, παρορμάω τινὰ πρός τι, Xen. παροξύνω τινὰ ἐπί τι, Plut. aliquem ad tantam iram, ἐπὶ τοῦτο ὀργῆς προάγω τινὰ, Isocr. aliquem ad melius, ἐπάγω τινὰ ἐπὶ τὸ βέλτιον, id. alicui invidiam, συνάγω τινὶ φθόνον, Dem. ποιέω τινὶ φθόνον, Isocr. alicui odium, εἰς μῖσος καθίστημί τινα, id.

Concivis, ὁ συμπολίτης, ου, Eurip.

Conclamatio, ἡ καταβόησις, εως· ἡ καταβοή.

Conclamatus, καταβοηθεὶς, εῖσα, ὲν· conclamatum est, πέπρακται, Eurip.

Conclamo, καταβοάω, συμβοάω· ad arma, παραγγέλλω εἰς τὰ ὅπλα, Xen.

Conclave, ὁ μυχὸς, οῦ, ἡ μυχὴ, ῆς, Herodot. τὸ δωμάτιον.

Concludo, κατακλείω, aliquem aliquo, τινὰ εἴς τι, Xen. aliquem alicui, τινὰ ἔν τινι, Herodian. in corpore, κατὰ τὸ σῶμα, Galen. aliquem cum leone in cavea, καθείργω τινὰ λέοντι ὁμοῦ ἐς οἴκημα, Pausan. infero, συμπεραίνω, Aristot. aliquid ex aliquo, περαίνω τι ἔκ τινος, Plut. finio accusationem, περαίνω κατηγορίαν, Isocr.

Conclusio, ἡ σύγκλεισις, εως, ὁ συγκλεισμὸς, οῦ· illatio, τὸ συμπέρασμα, Plut. orationis, ὁ ἐπίλογος, ου, Aristot.

Concoctio, ἡ πέψις, Galen. concoctionis defectus, ἡ ἀπεψία, Plut. difficultas, ἡ δυσπεψία, Athen. facilis, ἡ εὐπεψία, Gal. concoctione facili, ὁ ϗ ἡ εὔπεψος, id.

Concoctivus, i. e. coquendi vim habens, πεπτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Concœnatio, τὸ σύνδειπνον, Plut.

Concœnator, ὁ ϗ ἡ σύνδειπνος, ου, Xenoph.

Concœno, συνδειπνέω, Xen.

Concolor, ὁ ϗ ἡ σύγχροος, contr. σύγχρους, ου, Plut. ὁμόχροος, ους.

Concomitor, συμπαρομαρτέω, Ælian.

Concoquo, πέπτω τι, Gal. iram, πέπτω τὴν ὀργὴν, Aristot. πεπαίνω ὀργὴν, Xen.

Concordia, ἡ ὁμόνοια, Dem. ἡ ὁμοφροσύνη, et amicitia, ὁμόνοια ϗ φιλία· et pax, ὁμόνοια ϗ εἰρήνη· cum aliquo, ὁμόνοια πρός τινα· mutua, ὁμόνοια πρὸς ἀλλήλους· adhortari aliquos ad concordiam, προτρέπειν τινὰς εἰς ὁμόνοιαν· concordiam conciliare inter cives, ἄγειν εἰς ὁμόνοιαν τὴν πόλιν, id. ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι ἄγειν τὴν πόλιν, Isocr. inter aliquos, προάγειν τινὰς ἐπὶ ὁμόνοιαν· καταστῆσαι τινὰς εἰς ὁμόνοιαν, id. revocare, ὁμόνοιαν ἀνανεοῦσθαι, Dem. servare, διατηρεῖν τὴν ὁμόνοιαν, id. cum aliquo, διαφυλάττειν τὴν ὁμόνοιαν πρός τινα, Isocr.

Concorditer, ὁμοθυμαδὸν, Dem. ὁμοφρόνως· unoque animo ulcisci aliquem, ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης ἀμύνεσθαί τινα, id.

Concordo, ὁμονοέω, Dem. ὁμοφρονέω, id. cum aliquo, συνίσταμαι μετά τινος, id. in aliqua re, ὁμογνωμονέω τινί τι, Xen.

Concorpor, ὁ ϗ ἡ σύσσωμος, ου, N. T.

Concorporo, συσσωματοποιέω, Aristot.

Concors, ὁ ϗ ἡ ὁμόνοος, contr. ὁμόνους, ου, ὁ ϗ ἡ ὁμογνώμων, ονος, ὁ ϗ ἡ συγνώμων, ονος, Plut. ὁ ϗ ἡ ὁμόφρων.

Concredo, πιστεύω, aliquid alicui, τί τινι, Plut. ἐπιτρέπω τί τινι, Herodian.

Concremo. Vide *Comburo*.

Concrepo, ἐπικτυπέω, Aristoph.

Concresco, συμφύομαι, Theophr. συναύξομαι, igne, πήγνυμαι ὑπὸ πυρὸς, Aristot.

Concretio, ἡ σύμφυσις, Theophr. συμφυΐα, Philo. ἡ σύμπηξις, Plat.

Concretus, ὁ ϗ ἡ συμφυὴς, Plut. πεπηγὼς, υῖα, ὸς, sanguis, αἷμα, Plut. lac, γάλα, Diosc.

Concubia nox, τὸ μέσον νυκτὸς, Xen.

Concubina, ἡ παλλακὴ, ῆς, Dem. sum alicujus, παλλακεύομαί τινι, Plut. ἡ ὁμευνέτις.

Concubinatus, ἡ παλλακεία, ας, Dem.

Concubitor, ὁ εὐνήτης, ου, Hesych.

Concubitrix, ἡ εὐνήτρεια, ἡ εὐνήτρια, Soph.

Concubitus, ἡ εὐνὴ, ῆς, ἡ μίξις.

Concubo, συγκαθεύδω, cum aliquo, τινὶ, Plut. cum femina, ὀχεύω τὴν θηλείαν, Aristot.

Conculcatio, ἡ καταπάτησις, τὸ καταπάτημα.

Conculco, καταπατέω, Thuc.

Concumbo, παρακοιμάομαι, συγγίνομαι, cum aliqua, τινὶ, Plat. πλησιάζω γυναικὶ, Dem. γιγνώσκω γυναῖκα, Plut.

Concupio. Vide *Concupisco*.

Concupiscentia, ἡ ἐπιθυμία, ας, alicujus, τινὸς, Xen. ὁ πόθος.

Concupiscibilis, e, ἐπιθυμητὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Concupisco, ἐπιθυμέω, divitias, χρημάτων, Dem. aliquid nimis, λίαν τι, Isocr. scire, ὀρέγομαι τοῦ εἰδέναι, Aristot. aquam, διψάω ὕδατος, Herodot.

Concurro, συντρέχω, cum aliquo, τινὶ, Dem. ad aliquem, πρός τινα, Plut.

Concursus, ἡ συνδρομὴ, ῆς, Aristot.

Concussio, ὁ τιναγμὸς, οῦ· armorum, ἡ ἐπανάσεισις τῶν ὅπλων, Thuc. præcipue terræ, σεισμὸς, οῦ, Aristot. ἡ σεῖσις, εως, Gal.

Concutio, συντινάσσω, Aristot. ἀνασείω, συσσείω, Naz. aliquid, σείω τι, aliquem, κατασείω τινὰ, Phil.

Condecenter, προσηκόντως, Aristot. πρεπόντως.

Condecentia, τὸ πρέπον, οντος, Plat. ἡ εὐκοσμία, ας, Isocr.

Condecet, προσήκει, aliquem, τινὶ, Plat. συμπρέπει.

Condecore, εὐπρεπῶς.

Condecoro, ἐπικοσμέω, Aristot.

Condemnatio, ἡ κατάγνωσις, Dem. ἡ κατάκρισις, N. T. τὸ κατάκριμα, ibid. ἡ καταχειροτονία, Dem. ἡ καταδίκη, Plut.

Condemnator, ὁ καταδικάζων, οντος, Dem.

Condemnatus, ὁ ϗ ἡ κατάκριτος, non condemnatus, ὁ ϗ ἡ ἀκατάκριτος, N. T. suo ipsius judicio, ὁ ϗ ἡ αὐτοκατάκριτος, ib. capitis, καταψηφισθεὶς θανάτου, Plat.

Condemno, καταγινώσκω, aliquem, τινὸς, Dem. καταψηφίζομαί τινος· aliquos capitis, καταγινώσκω θάνατον τίνων, id. κατακρίνω θάνατον τίνων, Isocr. violati festi, καταχειροτονέω ἀσεβεῖν περὶ τὴν ἑορτὴν, Dem. una sententia condemnari, ἁλισκέσθαι μιᾷ ψήφῳ μόνον, id.

Condensitas, ἡ πυκνότης, ητος, Plat.

Condenso, πυκνόω, Plat. συμπήγνυμι.

Condensus, πυκνὸς, ἡ, ὸν, Theophr.

Condico, παραγγέλλω, Plat. ἐπαγγέλλω τί τινι, Thuc. cœnam, i. e. invito ad cœnam, παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Lucian.

Condictio, ἡ ἐπαγγελία, ας, ἡ παραγγελία.

Condigne, ἀξίως, ἐπαξίως, aliquo, τινὸς, Dem.

Condignus, ὁ ϗ ἡ ἐπάξιος. Confer *Dignus*.

Condimentarius, ἀρτυτὸς, ἡ, ὸν, Diosc.

Condimentum, τὸ ἄρτυμα, ατος, Plut.

Condio, ἐξαρτύομαι, aliquid, τὶ, Thuc. sale, ταριχεύω, Diosc. ζωμεύω.

Condiscipula, ἡ συμμαθητρία, ας.

Condiscipulatus, ἡ συμμαθητεία, ας.

Condiscipulus, ὁ συμμαθητὴς, οῦ, Plat.

Condisco, συμμανθάνω.

Conditio, constitutio, ἡ κατάστασις, εως, rerum, πραγμάτων, Herodot. sors melior, τὸ πλεονέκτημα, Dem. deterior, ἡ μειονεξία, ας, Xen. τὸ μειονέκτημα, ατος, id. τὸ ἐλάττωμα, id. conditione meliore esse quam alius, πράττειν βέλτιον τοῦ ἄλλου, Isocr. conditione multo deteriore nunc esse quam illo tempore, πράττειν πολὺ καταδεέστερον νῦν, ἢ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, id. deteriore conditione esse quam improbi, ἔλαττον ἔχειν τῶν πονηρῶν· dimittere aliquem ea conditione, ut desinat morari in aliqua re, ἀφιέναι τινὰ ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧτε μηκέτι διατρίβειν ἔν τινι, id. ea conditione alicui pecuniam credere, ἐφ' ὁμολογίαις τισὶ δανεῖσαί τινι ἀργύριον, Dem. firmas esse conditiones, ἰσχυρὰς εἶναι τὰς ὁμολογίας, id. conditionem accipere, πρὸς ξύμβασιν χωρεῖν, Thuc. conditionibus æquis, ἐπὶ τοῖς ἴσοις ϗ ὁμοίοις, Thucyd.

Conditionalis, ὑποθετικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Conditionaliter, ὑποθετικῶς, ἐξ ὑποθέσεως, Aristot.

Conditor, ὁ κτιστὴς, N. T. ὁ κτίστωρ, Athen.

Conditorium, ἡ θήκη, ης, Plat. victus vel etiam pecuniæ, τὸ ταμιεῖον, Isocr.

Conditura, τὸ ἄρτυμα, ατος, Plut.

Conditus, ἀρτυτὸς, ἡ, ὸν, Diosc.

Condo, abscondo, ἀποκρύπτω, aliquid, τὶ, Isocr. ædifico, κτίζω, aliquid, τὶ, Herodot.

Condocefacio, συμπαιδεύω, aliquid, εἴς τι, Dem. in violentia et iræ furore, βίᾳ ϗ θυμῷ, Polyb.

Condoceo, idem quod anteced.

Condolentia, ἡ συναγανάκτησις, εως, Aristot.

Condoleo, συμπάσχω, alicui, τινὶ, Isocr. συνάχθομαί τινι, id. ex animo, συναλγέω τῇ ψυχῇ, Dem.

Condolesco, idem quod anteced.

Condonatio, ἡ συγγνώμη, remissio, ἡ ἄφεσις, εως, N. T.

Condono, dono, δωρέομαι, alicui aliquid, τί τινι, Xen. ignosco, ἀφίημι, aliquid alicui, τί τινι, Dem. συγχωρέω τί τινι, idem. alicui, συγγνώμην ἔχω τινὶ, Isocr.

Condormio, συγκαθεύδω.

Conducibilis, συμφέρων, Isocr. Confer *Utilis*.

Conduco, συνάγω τὶ, Thuc. prosum, λυσιτελέω, alicui, τινὶ, Isocr. ὠφελέω τινὰ, Dem. admodum alicui, σφόδρα συμφέρω τινὶ, Isocr. mercede, μισθόομαι, nautas, ναύτας, Dem. aliquid pecunia, μισθόομαί τι ἀργυρίου, Æschin. conducit, συμφέρει, ipsi navigare, αὐτῷ πλεῖν, Plat.

Conductio, ἡ μίσθωσις, εως, Isocr.

Conductitius, μισθωτὸς, ἡ, ὸν, Plat.

Conductor, ὁ μισθωτὴς, οῦ, Dem. ὁ μισθώμενος, id. ὁ μισθοδότης.

Conductus, συναχθεὶς, εῖσα, ὲν, mercede, μισθωτὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ μισθαρνῶν, οῦσα, οῦν, id. μισθοφορῶν, οῦσα, οῦν, id. ὁ ϗ ἡ μισθοφόρος, ου, Isocr.

Conduplicatio, ὁ ἐπιδιπλασιασμὸς, οῦ, ἡ ἀναδίπλωσις, εως, Rhetor.

Conduplico, ἐπιδιπλασιάζω, ἀναδιπλόω.

Conduro, σκληρύνω, N. T.

Condus, ὁ ταμίας, ου, Xen.

Confabulatio, ἡ ὁμιλία, ας, Plut. ὁ διαλογισμὸς, οῦ, Plat.

Confabulor, ὁμιλέω, Dem. cum aliquo ad breve

tempus, διαλέγομαί τινι ὀλίγον χρόνον, Plat. πρός τινα, Xen.
Confamulor, συνδȣλεύω, Eurip.
Confectio, sc. negotii, ἡ διάπραξις, εως, Plat.
Confector, διαπράσσων, ȣσα, ον, Xen. ὁ διαπράκτωρ, ὁ συντελεστής.
Confercio, συσκευάζω, aliquid in aliquid, τὶ εἴς τι, Dem.
Confero, congero, συνάγω, Dem. comparo, παραβάλλω, cum aliquo, τινὶ, Lucian. πρός τι, Isocr. aliquid cum aliquo, συμβάλλω τι πρός τι, Aristot. prosum multum alicui, πολλὰ ὠφελέω τινὰ, Isocr. χράομαι πλεῖστόν τινι, id. tributum pendo, τελέω, Dem. ultro pecuniam, ἑκὼν εἰσφέρω χρήματα· tributa ad bellum, ἐν ταῖς εἰσφοραῖς συντελέω εἰς πόλεμον· considero, res inter se et mecum perpendo, σκέπτομαί τινα πρὸς ἄλληλα ϗ λογίζομαι πρὸς ἐμαυτόν· leviter et non acerbe res aliquas inter se, πρᾴως ϗ μὴ πικρῶς ἐξετάζω τινὰ παράλληλα· culpam alicujus rei in aliquem, τὴν αἰτίαν τινὸς ἀνατίθημί τινι, ἐπί τινα ἄγω· εἴς τινα τρέπω, Plut. curas in aliquid, ἐπιμελέομαί τινος, id.
Confertim, ἀθρόως, Dem. ἀθρόον, Thucyd.
Confertus, ἀθρόος, όα, όον, urbs, ἀθρόα πόλις, Thucyd.
Confervefacio, συζέω, Diosc.
Confessio, ἡ ὁμολογία, Isocr. τὸ ὁμολόγημα, Plat. imbecillitatis, ἡ ἐξομολόγησις τῆς ἀσθενείας, Plut.
Confessor, ὁ ὁμολογητής, ȣ̃.
Confessus, ὁμολογȣ́μενος, ένη, ενον· ex confesso, ὁμολογȣμένως, Plat.
Confestim, ὀξέως, Dem. ἐξαίφνης, id. παραχρῆμα, id. ἀθρόως, Lucian. παραυτίκα.
Conficio, διαπράττω, negotium, πρᾶγμα, Dem. aliquid verbis, διαπράττομαί τι λόγοις, Isocr. celeriter deliberata, ἐπιτελέω ταχέως τὰ δόξαντα, id. bellum, ἀποπολεμέω πόλεμον, Thuc. iter, ποιέομαι πορείαν, Xen. commentarium, γράφω seu γράφομαι ὑπόμνημα, Dem. scriptum, συντίθημι σύγγραμμα, Isocr. occido, διαχράομαι, aliquem, τινὰ, Plut. καταχράομαί τινι, Æschin. leonem, καταχράομαι λέοντα, Herodot. conficior curis, ἐκπονέομαι ταῖς φροντίσι, Plut.
Confictio, τὸ ὑπόπλασμα, τὸ πλάσμα, Dem testamenti, κατασκεύασμα διαθήκης, id
Confidens, θαῤῥῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, Dem. et temerarius ante facinus, θρασὺς ϗ προπετὴς πρὸ τȣ̃ ἁμαρτήματος, id. securus et confidens aliquo, θαῤῥῶν ϗ πεπιστευκώς τινι, Dem.
Confidenter, θαῤῥαλέως, Plat. θαρσέως, Isocr. κατατεθαῤῥηκότως, Plut.
Confidentia, τὸ θράσος, εος, Dem. ἡ θρασύτης, id. Confer *Audacia*.
Confido, θαῤῥέω, alicui, τινὶ, Herodian. ἐπί τινι, Plut. πιστεύω τινὶ, Dem. et magnam spem habeo victoriæ, θαῤῥῶ ϗ πολλὰς ἐλπίδας ἔχω καλῶς ἀγωνιεῖσθαι, Isocr. et plane persuasum habeo aliquid, θαῤῥῶ ϗ πάνυ πιστεύω τι, Dem.
Configo, συμπήγνυμι, clavis, καθηλόω.
Configuro, συσχηματίζω, N. T.
Confingo, συμπλάττω, aliquid in aliquem, τὶ ἐπί τινι, Synes. multa facinora tetra de diis, πολλὰς ἀνομίας λογοποιέω περὶ τῶν θεῶν, Demosth.
Confinis, e, ὁ ϗ ἡ ὅμορος, alicui, τινὸς, Xen. μεθόριος, ία, ιον, et ὁ ϗ ἡ μεθόριος, ȣ, ὁ ϗ ἡ περίχωρος, ȣ, Plut. sum alicui, ὁμορέω τινὶ, id.
Confinium, τὸ μεθόριον, ȣ, Plut.
Confio, διαπράττομαι. Confer *Conficio*.
Confirmatio, ἡ βεβαίωσις, Thuc. ἡ κατάστασις· *in primis* virium, ἡ ἐπίῤῥωσις, Aristot.
Confirmativus, βεβαιωτικὸς, ή, όν, Eust.
Confirmator, ὁ βεβαιωτής, ȣ̃, Plut.
Confirmo, βεβαιόω, imperium, τὴν ἀρχὴν, Herodian. leges, τȣ̀ς νόμȣς, Dem. hostium superbiam, τὰς τῶν ἐχθρῶν ἀλαζονείας, Isocr. aliquid, ἐπικυρόω τι, Dem. in senatu, κυρόω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, id. fratres, στηρίζω τȣ̀ς ἀδελφȣ̀ς, N. T.
Confisco, δημοσιόω, agrum, γῆν, Thuc. agros, δημεύω τȣ̀ς ἀγρȣ̀ς, Dion. Hal.
Confiteor, προσομολογέω, aliquid, τὶ, Dem. peccatum, ἐξομολογέομαι τὴν ἁμαρτίαν, N. T. alicui delictum, τινὶ τὸ παράπτωμα, ib.
Confixilis, e, ὁ ϗ ἡ σύμπηκτος, ȣ, Aristoph.
Confixio, ἡ σύμπηξις, εως, Herodian.
Conflagratio, ἡ κατάφλεξις, εως.
Conflagro, καταφλέγομαι.
Conflatilis, e, χωνευτὸς, ή, όν.
Conflatio, ἡ χωνεία, ας, Suid.
Conflator, ὁ χωνευτής, ȣ̃.
Conflatura, τὸ χώνευμα, ατος.
Conflictatio, ἡ σύγκρȣσις, εως, Dem.
Conflictio, ἡ συμβολὴ, ῆς, Herodian.
Conflictor, διαμάχομαι, cum aliquo ob aliquid, τινὶ ὑπέρ τινος, Plat.
Conflictus, us, ἡ μάχη, ης, Dem. ἡ συμβολὴ, ῆς, Xen. in conflictu, ἐν χερσὶ, Thuc.
Confligo, συγκρȣ́ω, Polyb. acie cum aliquo, συμπλέκομαί τινι, Plut. πρός τινα, id. συνάπτω τινὶ, id.
Conflo, συμπνέω, ut æs, χωνεύω, συγχωνεύω, Dem. alicui invidiam, συνάγω τινὶ φθόνον, id. καθίστημί τινα εἰς μῖσος, Isocr. æs alienum, δανείζομαι, Dem.
Confluentia, ἡ ὁμόῤῥοια, ἡ σύῤῥευσις, εως, ἡ σύῤῥοια, Plat.
Confluo, συῤῥέω, Isocr. ex montibus, ἐκ τῶν ὀρῶν, Herodian. confluit multitudo, ἀθροίζεται πλῆθος, Herodian. ἐκκλησιάζει τὸ πλῆθος, id.
Confodio, διαπείρω, Diosc. aliquem, παίω τινὰ, Herodian. aliquem jaculis, κατακοντίζω τινὰ, id.
Confœderatio, ἡ σπονδὴ, ῆς, Dem. τὸ συνώμοτον, ȣ, Thuc. ἡ ὁμαιχμία, Herodot.
Confœderatus, ὁ ϗ ἡ ὁμόσπονδος, ȣ, Dem.
Confore, συνέσεσθαι.
Conformatio, ἡ συμμόρφωσις, εως.
Conformis, e, ὁ ϗ ἡ σύμμορφος, ȣ, N. T. ὁ ϗ ἡ ὁμοιόμορφος, ȣ, Laert. fio, συμμορφόομαι, ib.
Conformitas, ἡ ἀναλογία, Aristot.
Conformo, συσχηματίζω, ad aliquid, πρός τι, Plut.
Confornico, συγκαμαρόω.
Conforto, παραθαρσύνω, seu παραθαῤῥύνω, Thuc. ἐπιθαρσύνω.
Confractio, ἡ περίκλασις, ἡ κατάκλασις.
Confragosus, ὁ ϗ ἡ φαραγγώδης, εος, locus, τόπος, Aristot. confragosæ petræ, ἀπότομοι πέτραι, Lucian.
Confremo, βρυάττομαι, Plut. ἐπιβρύχω.
Confrico, ψώχω, Suid.
Confringo, διαῤῥήγνυμι, vincula, τὰ δεσμὰ, N. T. συγκλάω, Aristoph.
Confugio, καταφεύγω, ad aliquem, πρός τινα, Isocr. ἐπί τινα, id ad collem, ἐπὶ λόφον, Xenoph. juramenta et pacta, εἰς ὅρκȣς ϗ συνθήκας, Isocr. illuc vel huc, ἐνταῦθα ἢ ἐνθάδε, id. ad auxilium alicujus, προσφεύγω τῇ ἐπικȣρίᾳ τινὸς, Basil.
Confugium, ἡ καταφυγὴ, ῆς, nullum habere, καταφυγὴν μηδεμίαν ἔχειν, Isocr. tutissimum habere, ἀσφαλεστάτην ἔχειν, id. Confer *Perfugium*.
Confulcio, ὑπερείδω, aliquid, τὶ, Plut.
Confulgeo, συλλάμπω.
Confundo, συγχέω, Isæus. perturbo, συνταράττω, aliquid, τὶ, Dem. ἐπιταράττω τι, Lucian. pudefacio, αἰσχύνω, aliquem, τινὰ, Plut.
Confuse, συγκεχυμένως, Plut. ἀκαταστάτως, Isocr. ταραχωδῶς, id.
Confusio, ἡ σύγχυσις, Isocr. ἡ ταραχὴ, Dem. ordinis, ἡ ἀταξία, id. pudor, ἡ αἰσχύνη, ης, Isocr. Confer *Perturbatio*, item *Pudor*.
Confusus, συγκεχυμένος, ένη, ένον, perturbatus, ταραττόμενος, ένη, ενον, Dem. τεταραγμένος, ένη, ένον, id. ὁ ϗ ἡ ταραχώδης, εος, Isocr. ventus confusus, πνεῦμα ἀκατάτακτον, Dem. confusus et inæqualis, ἄτακτος ϗ ἀνώμαλος, id.
Confutatio, ἡ ἀνασκευὴ, ῆς, Rhetor. ἡ ἐξέλεγξις.
Confuto, ἀνασκευάζω, aliquem, διελέγχω τινὰ, Lucian. συνελέγχω, ἀνατρέπω.
Congelasco, καταπήγνυμαι, Aristot. πήγνυμαι, Herodian. κρυσταλλόομαι, Philo.
Congelatio, ἡ σύμπηξις, εως.
Congelidus, ψυχρὸς, ὰ, ὸν, Aristot.
Congelo, idem quod *Congelasco*.
Congeminatio, ὁ διπλασιασμὸς, ȣ̃, Plut.
Congemino, διπλασιάζω, Plut.
Congemisco, συνάχθομαι, alicui, τινὶ, Isocr. συνεπιστένω τινὶ, Plut. συστενάζω, N. T.
Congener, ὁ ϗ ἡ ὁμόγονος, ȣ, Plat.
Congenero, συγγεννάω.
Congenitor, ὁ συγγεννήτωρ, ορος, Plat.
Congenitus, ὁ ϗ ἡ σύμφυτος, Aristot.
Congeries, ὁ συναθροισμὸς, ȣ̃, τὸ συμφόρημα, Plut.
Congermino, συμβλαστάνω, Theophr.
Congero, συναθροίζω, συμφορέω, lapides et ligna, λίθȣς ϗ ξύλα, Thuc. scommata et convicia, σκώμματα ϗ λοιδορίας, Dem. historiam in librum, ἱστορίαν εἰς συγγραφὴν, Herodian.
Congerro, ὁ συμφλύαρος, ὁ συμπαίκτωρ.
Congestio, ἡ συμφόρησις, εως, Plut.
Congestitius, συμφορητὸς, ή, όν, Aristot.
Congestus, συμπεφορημένος, ένη, ένον, συμφορητὸς, ή, όν, Lucian
Congialis, χοαῖος, αία, αῖον, Eust.
Congiarium, ἡ νομὴ, ῆς, Herodian. dare congiaria populo, νομὰς ἐπιδιδόναι τῷ δήμῳ, id. polliceri se daturum alicui, νομὰς ἐπαγγέλλειν τινὶ, id.
Congius, ὁ χοεὺς, έος, Aristoph. ὁ χȣ̃ς, χόος, Diosc.
Conglaciatus. Vide *Congelatus*.
Conglacio. Vide *Congelo*.
Conglobatim, ἀθρόως, σφαιρηδὸν.
Conglobatio, ἡ συνείλησις, εως.
Conglobo, κατειλέω, Plut. σφαιρόω, Gal.
Conglomeratio, ἡ συνέλιξις, Dion. Areop.
Conglomero, συνελίσσω.
Conglutinatio, ἡ συγκόλλησις, εως.
Conglutinator, ὁ συγκολλητὴς, ȣ̃, Aristoph.
Conglutino, συγκολλάω, sermonem, λόγον, Plut. ἁρμόζω.
Congræcor, ἑλληνίζω.
Congratulatio, τὸ σύγχαρμα.
Congratulor, συγχαίρω, alicui ob aliquid, τινί τι, Dem.
Congrediens, συμμίξας, cum aliquo, τινὶ, Dem.
Congredior, συνέρχομαι, Isocr. συγγίνομαι, id. συνομιλέω· cum exercitu, ἀνταίρω πρός τινα δύναμιν, Dem. cum aliquo, συμπλέκομαί τινι, Plut. πρός τινα, id.
Congregabilis, e, συναγελαστικὸς, ή, όν, ἀγελαῖος, αία, αῖον, Aristot.
Congregatim, ἀγεληδὸν, Philo.
Congregatio, συναγελασμὸς, ȣ̃, ἡ συναγωγή.
Congrego, ἀγελάζω, Aristot. συνάγω, aliquos, τινὰς, Isocr. ἀθροίζω τι, Plat.
Congressio, ἡ συνέλευσις, εως, ἡ σύνοδος, ȣ, Thuc. ἡ ὁμιλία· cum aliquo, ἡ ἔντευξις πρός τινα, Plut. familiaris, ἡ πρὸς ἀλλήλȣς συνȣσία, Isocr. hostilis. Vide *Prælium*.
Congressus, idem quod anteced.
Congruens, ὁ ϗ ἡ ἀκόλȣθος, domus alicujus dignitati reipublicæ, οἶκος ἀκόλȣθος τῷ ὀνόματι τῆς πολιτείας, Dem. ἁρμόττων, ȣσα, ον, rebus præsentibus, τοῖς ὑπάρχȣσι, Isocr. προσήκων, ȣσα, ον, moribus, τοῖς ἤθεσι, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνάλογος, rebus, τοῖς πράγμασι, Aristot.
Congruenter, ἁρμοζόντως, alicui, ἀκολȣ́θως τινὶ, Plut. προσηκόντως, Arist. amice, ὁμογνωμόνως, Isocr.
Congruentia, ἡ ἐφαρμογὴ, ῆς, Plat.
Congruit, ἐπιβάλλει, Aristot. aliquem fieri dominum alicujus rei, ἁρμόττει τινὰ γίγνεσθαι κύριόν τινος, Isocr.
Congruo, συναρμόττω, cum aliquo in aliquid, τινὶ εἴς τι, Xen. senioribus, ἁρμόζω τοῖς πρεσβυτέροις, Plut. vitæ consuetudini, ἁρμόζω seu ἁρμόττω πρὸς τὰς συνηθείας, Isocr. alicui rei, εὐαρμόστως ἔχω πρός τι, id. idem sentio, ὁμοφρονέω, ὁμονοέω, cum aliquo, τινὶ, Herodian.

Congruus,

Congruus, ἁρμόδιος, ία, ιον, ὁ καὶ ἡ εὐάρμοστος, ου, ad aliquid, πρός τι, Isocr.
Conjectatio. Vide *Conjectura.*
Conjectatorie, στοχαστικῶς, Aristot.
Conjectio, ἡ βολή, ῆς. Confer *Conjectura.*
Conjecto, τεκμαίρομαι, στοχάζομαι, de mente alicujus, τῆς διανοίας τινός, Isocr. ex moribus, ἀπὸ τρόπων, Plut. ex rebus gestis, εἰκάζω τοῖς πραχθεῖσι, id. mensuram ex crassitudine lateris, εἰκάζω τὸ μέτρον ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου, Thuc. quod hostis insequatur, εἰκάζω τοὺς πολεμίους ἐλαύνειν, Xen. Confer *Conjectura*, item *Conjicio.*
Conjector, ὁ εἰκαστής, Thuc. ὁ στοχαστής, LXX. somniorum, ὁ ὀνειροκρίτης, Poll.
Conjectura, ἡ εἰκασία, Lucian. ὁ στοχασμός, οῦ, Suid. τὸ τεκμήριον, Dem. ἡ ὑπόληψις, Isocr. ἡ ὑπόνοια, Dem. conjecturam capio, στοχάζω, id. εἰκάζω, id. de præsentibus ex præteritis, τεκμαίρομαι τὰ νῦν ἐκ τῶν ποτε, Plut. ex operibus de moribus alicujus, ἀπὸ τῶν ἔργων τοὺς τρόπους τινός, id. de hostium fuga, τεκμαίρομαι τοὺς πολεμίους φυγεῖν, Isocr. facio, ποιῶ τεκμήριον, id. præbeo alicui de aliquo, τεκμήριον παρέχω τινί τινος, Plat. conjectura utendum est, χρὴ εἰκάζειν, Lucian. multa conjecturis percipio, πολλὰ εἰκασίᾳ προλαμβάνω, id. quantum conjectura adsequi licet, ὡς ἔνεστι τεκμαίρεσθαι, Philo.
Conjecturalis, στοχαστικός, ή, όν, Aristot.
Conjecturo. Vide *Conjectura, Conjectio, Conjicio.*
Conjicio, συμβάλλω, aliquid in aliquid, τὶ εἴς τι, Theophr. aliquem in periculum, δίδωμί τινα κινδύνῳ, Dem. aliquem in rete, ἐμβάλλω τινὰ εἰς τὸ δίκτυον, Xenoph. aliquem in metum, καταβάλλω τινὰ εἰς φόβον, Plat. καθίστημί τινα εἰς φόβον, Isocr. in vincula, καταβάλλω τινὰ εἰς φυλακήν, Philo. urbem in extremas calamitates, ἐμβάλλω τὴν πόλιν εἰς τὰς δεινοτάτας ἀτυχίας, Isocr. καθίστημι εἰς ἐσχάτας συμφοράς, id. in ignominiam, εἰς τὴν ἀτιμίαν, id. conjectura adsequor, στοχάζομαί τινος, Isocr. εἰκάζω τι, Dem.
Conjugalis, ὁ καὶ ἡ συζυγής, έος, Naz. ὁ καὶ ἡ γαμήλιος, γαμικός, ή, όν.
Conjugatio, ἡ συζυγία, *Gramm.*
Conjugator, ὁ συζευκτής, οῦ.
Conjugium, ὁ γάμος, Dem. ἡ συζυγία, Naz. ἡ σύζευξις, εως, Plat. postulare in conjugium, αἰτεῖν εἰς γάμον, Philo. inire conjugium, ποιεῖσθαι σύζευξιν, Plat.
Conjugo, συζεύγνυμι, Xenoph.
Conjuncte, συνημμένως.
Conjunctim, idem.
Conjunctio, ἡ σύζευξις, Arist. ἡ συζυγία, ὁ συνδιασμός, ἡ σύναψις, id. ἡ συναφή, ῆς, Plut. sanguinis, ἡ συγγένεια, Dem. necessitudinis, ἡ οἰκειότης, id.
Conjunctus, ὁ καὶ ἡ συναφής, συζευχθείς, εῖσα, έν· συνημμένος, ένη, ένον· cum periculo, ἔχων κίνδυνον, Dem. genere alicui, οἰκεῖος τινι γένει, id. adfinitate, προσήκων κατ' ἐπιγαμίαν, Herodot. res cum nullo conjuncta est labore, οὐδεὶς πράγματι πρόσεστι πόνος, Isocr. ignorantia conjuncta est cum malitia, ἡ ἄγνοια μέμικται τῇ κακίᾳ, Dem.
Conjungo, συνάπτω, aliquid cum aliquo, τί τινι, Plut. τὶ πρός τι, Aristot. συνάγω τι πρός τι, id. aliquos inter se benevolentia, συνάπτω τινὰς εὐνοίᾳ πρὸς ἀλλήλους, Philostrat. civilem vitæ rationem cum philosophia, μίγνυμι καὶ κεράννυμι τὴν πολιτικὴν δύναμιν τῇ φιλοσοφίᾳ, Plut. prudentiam cum morum probitate, συζεύγνυμι τὴν φρόνησιν τῇ τοῦ ἤθους ἀρετῇ, Aristot. filiam in matrimonium alicui, ζεύγνυμι τὴν θυγατέρα τινί, Herodian.
Conjunx. Vide *Conjux.*
Conjuratio, ἡ συνωμοσία seu συνομοσία, Dem.
Conjurator, ὁ συστήτας, ὁ συστασιώτης.
Conjuratus, ἐν συνωμοσίᾳ ὤν, Herodian. ὁ συνωμότης, ου, Thuc.
Conjuro, i. e. simul seu una juro, συνόμνυμι, Thuc. conspiro contra aliquem, συνόμνυμι ἐπί τινα, Dem. συνωμοσίαν ποιῶ, Herodian. συνωμοσίαν συνάγω, Plat.

Conjux, συζυγείς, εῖσα, Xen. ὁ καὶ ἡ συζυγής, Naz. συνοικέων, έουσα, Luc. τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος, Bas. femina, ἡ γυνή, Dem. ἡ δάμαρ, id.
Connecto, συμπλέκω, Thuc. aliquid, συνάπτω τι, Plut. συνείρω.
Connexio, ἡ συμπλοκή, ῆς, Plat. ἡ δέσις, εως, Herodian. ἡ συναφή.
Connexivus, συμπλεκτικός, ή, όν, Hermog.
Connexus, us, ἡ συμπλοκή, ῆς, Plat.
Connitor, συντείνομαι, Plat. πειράω, Lucian. πειράομαι, Thuc. διαπειράομαι.
Conniventia, ἡ ἐπίμυσις, εως.
Conniveo, μύω, ἐπιμύω, Polyb. ἐπιμύω ὀφθαλμοὺς, Bas. καταμύω τὰ βλέφαρα, Xen.
Connubialis, e. Vide *Conjugalis.*
Connubium. Vide *Conjugium.*
Conopeum, τὸ κωνωπεῖον.
Conor, πειράζω, πειράομαι, auxiliari, ἀμύνεσθαι, Thuc. rem aliquam, ἐγχειρέω ἔργῳ τινί, Dem. dicere aliquid, ἐπιχειρέω λέγειν τι, id. et studeo facere aliquid, γλίχομαι καὶ πειράομαι ποιεῖν τι, Isocr.
Conquadro, τετραγωνίζω, lapidem, λίθον, Phil.
Conquasso, κατασείω, Philo. συσσείω, Naz. nationes, κατασύρω τὰς χώρας, Polyb.
Conqueror, expostulo, μέμφομαι, de aliquo, τινί, Dem. apud amicos, τινὰ πρὸς τοὺς φίλους, Xen. nihil de aliquo, οὐ μεμψιμοιρέω οὐδέν τινι, id. lamentor, ὀδύρομαι, de paupertate, ὀδύρομαι πενίαν, Isocr.
Conquestio, ἡ μέμψις, Dem. ἡ κατάμεμψις, Thuc. de sorte sua, ἡ μεμψιμοιρία.
Conquiesco, ἡσυχίαν ἄγω, Thuc. in cæteris, ἡσυχάζω τὰ ἄλλα, Thuc. in aliquo, ἀρέσκομαί τινι, Lucian.
Conquinisco, ὑποκύπτω.
Conquiro, ἀναζητέω, omnia subterranea, τὰ ὑπὸ γῆν πάντα, Plat. divitias, ζητέω χρήματα· reliqua, ἀθροίζω τὰ λοιπά, Herodian. magos optimos, ζητέω ἀρίστους μάγων, id.
Conquisite, ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, Dem.
Conquisitio, ἡ συζήτησις· collectio, ἡ συγκομιδή, frumenti seu fructuum, τῶν καρπῶν, Isocr. militum, ἡ ἀνδρολογία.
Conquisitor militum, ὁ ἀνδρολογῶν, οῦντος, Alc.
Conregno, συμβασιλεύω, N. T.
Conrideo, συγγελάω.
Consalutatio, ὁ ἀσπασμός, οῦ, N. T. ἡ προσαγόρευσις, εως, Lucian.
Consaluto, προσαγορεύω, aliquem, τινὰ, Thuc. ἀσπάζομαί τινα, N. T. imperatorem, προσαγορεύω τινὰ σεβαστόν, Herodian. honoribus augustalibus, τιμαῖς σεβασμίαις, id.
Consanguineus, ὁ καὶ ἡ συγγενής, Dem. οἰκεῖος, εία, εῖον, Isocr. Confer *Cognatus.*
Consanguinitas, ἡ συγγένεια, Dem. Confer *Cognatio.*
Consano, ὑγιάζω, Aristot. ἐξυγιαίνω, Hipp.
Consarcino, συσκευάζω, Dem.
Consarcio, σκαλεύω, Plut.
Consaucio, συντιτρώσκω, Plut. aliquem, τιτρώσκω τινά, Herodian.
Consceleratus, ὁ καὶ ἡ ἀνόσιος, Ælian.
Conscelero, μιαίνω, Herodian.
Conscendo, ἐπιβαίνω, navem, τοῦ πλοίου, Lucian. ἐπὶ τὴν ναῦν, Thucyd. currum, ἐπὶ τὸ ἅρμα· equum, ἵππου, Herodian. suggestum, ἀναβαίνω ἐπὶ τὸ βῆμα, Dem. tribunal, ἀνέρχομαι ἐπὶ βῆμα, Herodian. feminam, ἐπιβαίνω θηλείᾳ, Æl. ἀναβαίνω τινά, id. turres, ἀνίημι ἐπὶ πύργοις, id.
Conscensio, ἡ ἐπίβασις, εως, Philo.
Conscientia, ἡ συνείδησις, Dem. τὸ συνειδός, Dem. nullius mali, τὸ συνειδέναι αὑτῷ μηδέν, id. conscientiam illæsam habere, συνείδησιν ἀπρόσκοπον ἔχειν, N. T.
Conscindo, συντέμνω, διασχίζω, aliquid, Pl.
Conscisco, συμψηφίζω, ὁμοψηφίζομαι, mihi ipse mortem, ἀναιρέω ἐμαυτόν, Aristot. διαφθείρω ἐμαυτόν, id. διεργάζομαι ἐμαυτόν, Luc.
Conscius, συνειδώς, υῖα, ός, sibi alicujus, ἑαυτῷ τι, Plat. περί τινος, Isocr. sibi bene, ὁ καὶ ἡ εὐσυνείδητος· male, ὁ καὶ ἡ δυσσυνείδητος, Bas. sum mihi, σύνοιδα ἐμαυτῷ τι, Plat. alicujus rei, σύνοιδα ἐμαυτῷ τι, Xen. συνίστημί τι, Dem.

Conscribo, συγγράφω, res gestas, τὰς πράξεις, Lucian. epistolam, ἐπιστολήν, Dem. orationes ad aliquem, λόγους πρός τινα, Isocr. milites, καταγράφω στρατιώτας, Polyb.
Conscriptio, ἡ συγγραφή, ῆς, Aristid.
Conscriptus, συγγεγραμμένος, ένη, ένον· conscripti patres, συγγεγραμμένοι πατέρες, Plut.
Consecratio, ἡ ἀνάθεσις, Athen. ἡ ἁγιστεία, Isocr. ἡ καθιέρωσις.
Consecro, καθιερόω, aliquid Deo, τὶ Θεῷ, Plat. καθοσιόω τι Θεῷ, id. aliquid alicui, ἱεροποιέω τί τινι, Dem. aliquem, i. e. inter Deos refero, ἐκθειάζω τινά, Lucian.
Consectarium, τὸ πόρισμα, Philopon.
Consectarius, ἀκολουθητικός, ή, όν, Aristot.
Consectatio, ἡ ἀκολούθησις, Aristot. persecutio, ἡ δίωξις, Thuc.
Consectio, ἡ διάπρισις.
Consector, aris, συνακολουθέω, aliquem, τινί, Plat. veritatem, θηράομαι τὴν ἀλήθειαν, Synes. persequor aliquem, διώκω τινά, Xen. προσδιατρίβω.
Consecutio, ἡ ἀκολουθία, ας, Philo. verborum, ἡ συνέπεια, ας.
Consenesco, συγγηράσκω, Isocr. συγκαταγηράσκω, Laert. domus consenuit, ἡ οἰκία γηρᾷ, Æl.
Consensio. Vide sequens.
Consensus, us, ἡ ὁμόνοια, ας, Dem. ἡ ὁμοφροσύνη, ης, ἡ σύμβασις, id. omnium consensu, ἐκ κοινῆς συγχωρήσεως, Bas.
Consentaneus, εἰκώς, υῖα, ός, Dem. ἐοικώς, υῖα, ός· sibi consentaneus, ὁμολογούμενος ἑαυτῷ· alicui, ἀκόλουθος τινι, id. oratio antea dictis consentanea, λόγος τοῖς πότε ῥηθεῖσιν ἀκόλουθος, id. rebus, ἀνάλογος τοῖς πράγμασι, Aristot. rationi, λόγον ἔχων, Plat. ὁ καὶ ἡ εὔλογος, ου, Dem. τῷ λόγῳ ἑπόμενος, Plut. consentaneum est unum esse, ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι, Aristot.
Consentiens, ὁ καὶ ἡ ὁμογνώμων, ονος, Dem.
Consentio, ὁμονοέω, Dem. ὁμοφρονέω, Isocr. ὁμογνωμονέω, Xen. alicui in aliquo, ὁμολογέω τινί τι, Dem. alicui, συμφωνέω τινί, Aristot. omnes consentiunt hoc utile esse, παρὰ πάντων τοῦτο χρήσιμον εἶναι δοκιμάζεται, Dem. omnes consentiunt id justum esse, παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁμολογεῖται τοῦτο δίκαιον εἶναι, id.
Consepio, συμφράττω.
Consequens, τὸ ἑπόμενον. Confer *Consequor.*
Consequenter, ἑπομένως, his, ἀκολούθως τούτοις, Diosc.
Consequentia, ἡ ἐπακολούθησις, εως, Plut. ἡ ἀκολουθία, Philo.
Consequor, ἀκολουθέω, aliquem, τινί, Lucian. μετά τινος, Dem. intelligentia orationem, τῷ λόγῳ, Plat. obtineo virtutem, τυγχάνω τῆς ἀρετῆς, Dem. justa apud aliquem, τῶν δικαίων παρά τινι, id. maximum munus ab aliquo, μεγίστης δωρεᾶς παρά τινος, Isocr. gloriam, συντυγχάνω δόξης, Dem. et benevolentiam ab omnibus, κτάομαι δόξαν καὶ εὔνοιαν παρὰ πάντων· nomen eloquentis, ἐκφέρω δόξαν τοῦ εὖ λέγειν· non consequor res, ἀποτυγχάνω τῶν πραγμάτων, id.
Consero, φυτεύω, Aristot. manus cum aliquo, συμπλέκομαι πρός τινα, Plut.
Conserte, συμπεπλεγμένως, συμπλεκτικῶς.
Conserva, ἡ συνδούλη, ης.
Conservatio, ἡ συντήρησις, Naz. ἡ σωτηρία, Aristot.
Conservator, ὁ σωτήρ, ῆρος, Dem. ὁ σωστικός, οῦ, Aristot.
Conservatrix, ἡ σώτειρα, ας, Pausan.
Conservitium, ἡ συνδουλεία, ας.
Conservo, φυλάττω, aliquid, τί, Isocr. τηρέω τι, Dem. aliquem, διαφυλάττω τινά, Isocr. σώζω τινά, διασώζω τινά, Isocr. patriam, τὴν πατρίδα, Dem. una opes, συνδιασώζω τὴν οὐσίαν· ab aliquo aliquem, ἐκσώζω τινά, id.
Conservus, ὁ σύνδουλος, ου, N. T.
Consessor, ὁ σύνεδρος, alicujus, τινός, Her.
Consessus, us, in primis judicum vel senatorum, τὸ συνέδριον, Dem. primus seu summus, ἡ πρωτοκαθεδρία, N. T.

Consideo, συγκαθέζομαι, συνεδρεύω, cum aliquo in vehiculo, τινὶ ἐν φορείῳ, Herod. a latere, παρακαθέζομαι, Plut.

Considerate, ἐσκεμμένως, Dem. prudenter, νουνεχόντως, id.

Consideratio, ἡ ἐπίνοια, Dem. ἡ σκέψις, Plut.

Considerator, ὁ σκεπτικός, ὁ.

Consideratus, prudens. Vide *Prudens.*

Considero, ἐννοέω, Dem. aliquid et intueor, ἐνθυμέομαί τι καὶ ὁράω· mecum, λογίζομαι πρὸς ἐμαυτόν· σκέπτομαί τι καὶ λογίζομαι παρ' ἐμαυτῷ· communem utilitatem, σκέπτομαι ὅ,τι κοινῇ συνοίσει· et indago aliquid, σκόπεω τι καὶ ζητέω· res, ut homines, θεωρέω τὰ πράγματα, ὡς ἀνθρώπους, id.

Consido, ἐπικαθέζομαι, Aristot.

Consignatio, ὁ σφραγισμός, ὁ, Xen.

Consigno, σημαίνομαι, aliquid, τὶ, Dem. κατασημαίνομαί τι, συσσημαίνω, literas, τὰ γράμματα· testamentum, παρασημαίνομαι διαθήκην, id.

Consiliarius, ὁ σύμβουλος, Dem. ὁ συμβουλεύων, id. ὁ βουλευτής, Lucian. fio alicui, γίγνομαί τινι, Isocr.

Consiliator, idem quod anteced.

Consilio, συμπηδάω, Lucian.

Consilium, ἡ βουλή, ῆς, Dem. τὸ βούλευμα, i. e. consultatio, ἡ βούλησις· ἡ συμβουλή, ῆς, id. ἡ συμβουλία, Isocr. rectum seu bonum, ἡ εὐβουλία· datum, τὸ συμβουλευθέν, id. rectissimum seu sapientissimum, καθ' ὑπερβολὴν ὀρθῶς βουλευθέν, Dem. agito, βουλεύομαι, de re aliqua, περί τινος, Lys. do, συμβουλεύω, alicui de aliqua re, τινὶ περί τινος, Xen. futile do et perniciosum, φαῦλόν τι καὶ ἀσύμφορον συμβουλεύω, Dem. communico cum aliquo, κοινολογέομαί τινι, id. promo de præsente vitæ ratione, ἐκφέρω τοῦ παρόντος βίου συμβουλήν, Isocr. aberro in dando consilio, διαμαρτάνομαι τῆς συμβουλῆς, Dem. consilio alicujus utor, συμβουλεύομαί τινι, Isocr. adhibeo aliquem in consilium, ποιέω τινὰ σύμβουλον, id. συμβουλεύομαί τινι ὑπέρ τινος, id. παραλαμβάνω τινὰ σύμβουλον εἴς τι, Aristot. sanctius ineo consilium de aliqua re, ὁσιώτερον βουλεύομαι περί τινος, id. nullo inferior sum consiliis, οὐδενὸς ἧττον δύναμαι βουλεύεσθαι, id. consilii inopia, ἡ ἀβουλία, id.

Consimilis, ὁμοῖος, οία, οῖον, alicui, τινὶ, Xen. ὁ καὶ ἡ ἀντίστροφος, ου, Dem.

Consimiliter, παραπλησίως, Dem.

Consistentia, ἡ σύστασις, εως, Plat.

Consisto, συνίσταμαι, Aristot. in muro, ἐπίσταμαι τῷ τείχει, Herod. Confer *Consto.*

Consistorium, τὸ βουλευτήριον, Plut. τὸ συνέδριον, Dem.

Consitio, ἡ φυτεία, ας, Plut. ἡ φύτευσις, εως, Aristot.

Consitus, πεφυτευμένος, ένη, ένον, Aristot.

Consobrina, ἡ ἀνεψιά, ᾶς, Dem.

Consobrinitas, ἡ ἀνεψιότης, ητος, Dem.

Consobrinus, ὁ ἀνεψιός, οῦ, Dem.

Consocer, ὁ ὁμοπένθερος, ου.

Consociatim, συνδυαστικῶς.

Consociatio, ἡ κοινωνία, ας, Aristot.

Consocio, συνδυάζω, Æl. nuptui do, συνοικίζω, aliquam alicui, τινά τινι, Isocr. arma, συμμαχέω, Dem. sorte, συγκληρόω, Bas.

Consolabilis, παραμυθητικός, ή, όν, Aristot.

Consolatio, ἡ παράκλησις, N. T. ἡ παραμυθία, Synes. ἡ παρηγορία, Plut.

Consolator, ὁ παράκλητος, ου, N. T. ὁ παραμυθητής, οῦ, Hesychius. ὁ παρακλήτωρ, ορος, LXX. ὁ παρήγορος.

Consolatorius, παραμυθητικός, ή, όν, Aristot. παρακλητικός, ή, όν, παρηγορικός, ή, όν, Gal.

Consolor, παραμυθέομαι, aliquem, τινὰ, Æsch. παρηγορέω, aliqua re, τινὶ, Herodian. in omni afflictione, παρακαλέω τινὰ ἐν πάσῃ θλίψει, N. T. eo animum, quod alii similia patiuntur, παραμυθίαν ἔχω τοὺς ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν, Luc. luctum meum alicujus gloria, παραψυχὴν τῷ πένθει ἔχω τὴν εὔκλειάν τινος, Dem.

Consonans, ὁ συνηχῶν, οῦντος, Philo. ὁ καὶ ἡ σύμφωνος, ου, Arist.

Consonantia, ἡ συμφωνία, ας, Plat.

Consono, συνηχέω, Philo. συμφωνέω, Aristot. i. e. consentio. Vide *Consentio.*

Consonus, idem quod *Consonans*; conveniens, καθήκων, ουσα, ον, Dem. προσήκων, ουσα, ον, id.

Consopio, κατακοιμάω, Plut. litem, ἐκλύω ἔριν, Dem. consopitus somno, ὕπνῳ κάτοχος.

Consors, κοινωνός, ή, όν, alicujus rei, τινὸς, Xen. ὁ καὶ ἡ συγκοινωνός, οῦ, N. T. ὁ καὶ ἡ σύγκληρος, Plut. consortem facio aliquem alicui, συγκληρόω τινά τινι, Æschin.

Consortium, ἡ κοινωνία, alicujus cum aliquo, τινὶ πρός τινα, Plat. commune et æquale juris, κοινὴ καὶ ἴση μετουσία τῶν δικαίων, Dem. amicitia, ἡ ἑταιρία, ας, Isocr. ἡ ἑταιρεία, id.

Conspectus, ὁ καὶ ἡ περίβλεπτος, ου, Dem.

Conspectus, us, ἡ ὄψις, Plut. ἡ σύνοψις, Polyb. in conspectu, ἐν ὄψει, Plut. ἐνώπιον, id. κατενώπιον, N. T. in conspectum venio, ἐπιφαίνομαι, Herodian. alicujus, ἔρχομαι εἰς ὀφθαλμούς τινος, Ælian. ἐμφανὴς γίνεσθαί τινι, id.

Conspergo, διαπάσσω, Gal. aliquid aliqua re, καταπάσσω τί τινι, Al. Aphr. sale, προσπάσσω ἁλῶν τι, Gal. aliquem scobe aurea, ἐπιπάσσω τινὶ ῥίνημα χρυσοῦ, Herodian.

Conspersus, παστός, ή, όν, Athen.

Conspicillo, onis, ὁ κατόπτης, Herodot.

Conspicio, συνόπτομαι, aliquid, τὶ, Xenoph. συνοράω τι, Polyb. ὁράω εἴς τι, Xenoph.

Conspicor, idem quod anteced.

Conspicuus, ὁ καὶ ἡ περίοπτος, ου, Dem. ὁ καὶ ἡ παράσημος· fio ignavia, περίβλεπτος γίγνομαι ἐπὶ τῇ κακίᾳ, id.

Conspiratio, ἡ σύμπνοια, Herodian. conjuratio, ἡ σύστασις, Dem. inire conspirationem, ποιεῖν συνωμοσίαν, Her.

Conspiratus, ὁ συνιστάμενος, cum aliquo, τινὶ, Plut. in aliquid, ὁ συνωμοκότης τινὸς, Herodian.

Conspiro, συμπνέω, Dem. consentio; vide *Consentio*; conjuro cum aliquo, συνίσταμαι μετά τινος· adversus aliquem, συνόμνυμαι ἐπί τινα, id.

Conspisso, πυκνόω, aliquid, τὶ, Plut.

Conspuo, καταπτύω, aliquem, τινὸς, Dem. ἐμπτύω τινὶ, Æl. προσπτύω.

Conspurco, μιαίνω, aliquid aliqua re, τί τινι, Herodian. μολύνω τι, Isocr.

Consputo, idem quod *Conspuo.*

Constabilio, βεβαιόω, aliquid sævitia, τὶ δι' ὠμότητος, Herodian. ἐμβεβαιόω τι, Plut.

Constans, βέβαιος, αία, αιον, Dem. inimicitia, ἔχθρα, ας, id. ὁ καὶ ἡ εὐσταθής, Aristot. constantiores e senatu, εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου, Herodian. constanti vultu sum, ὅμοιον ἐν πᾶσι πρόσωπον ἔχω, Æl.

Constanter, βεβαίως· colere pacem, ἄγειν εἰρήνην, Isocr. εὐσταθῶς, Herodian. ἀμετακινήτως, Isocr. ἐμμενῶς.

Constantia, ἡ εὐστάθεια, Plut. honoris et donorum, βεβαιότης τιμῆς καὶ δωρεῶν, Dem. animi, ἡ ἀταραξία, Herodian.

Constat, φανερόν ἐστιν, omnibus, πᾶσι, Isocr. πρόδηλόν ἐστι, Dem. ἐγνωσμένον ἐστὶ, Herod. non constat, ἐν ἀφανεῖ κεῖται, Thucyd. emitur, ἀγοράζεται, eodem pretio, ἴσης τιμῆς.

Consternatio, ἡ κατάπληξις, εως, Thuc. ἐμπληξία, ας, Æschin. ἡ ἔκπληξις.

Consternatus, ὁ καὶ ἡ ἔμπληκτος, Plut. aliquo, ἐμπεπληγμένος, ένη, ένον, πρός τι, id.

Consterno, ἐκπλήττω, aliquem, τινὰ, Herodian. ταράττω τινὰ, Dem. διαταράττω τινὰ, Plut. ἐκταράττω τινὰ, id. complano, καταστορέω τι, Philo. καταστρώννυμί τι, Gal.

Constipo, ἐπισάττω, aliquid, τὶ, Aristot. κατασάττω τὶ, Theophr. καταπυκνόω, Plut.

Constituo, καθίστημι, alium in locum alicujus, ἄλλο ἀντί τινος, Xen. tyrannos in urbibus, τυράννους ἐν πόλεσι, Dem. aliquid circa aliquid, καθίσταμαί τι περί τι, Thuc. urbem deserendam esse, προαιρέομαι τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν, Dem. apud animum, προαιρέομαι τῇ γνώμῃ, et decerno de aliqua re, γιγνώσκω καὶ ψηφίζομαι περί τινος, id. constitui scribere, εἱλόμην γράφειν, Isocr. facere, προειλόμην ποιεῖσθαι, id. dicere, ἐπεχείρησα λέγειν, id. rationem habere, δέδοκταί μοι φροντίζειν, Plat. opem ferre, δεδογμένον ἐστί μοι βοηθεῖν, id.

Constitutio, ἡ κατάστασις, alicujus rei aliquo, τινὸς εἴς τι, Gal. reipublicæ, τῆς πολιτείας, Aristot. naturalis, κατάστημα τὸ κατὰ φύσιν, Diosc. serena cœli, κατάστημα αἴθριον, id. corporis, ἡ ἕξις, Aristot. bona, ἡ εὐεξία, ας, id. mala, ἡ καχεξία, ας, Plut. edictum, τὸ διάταγμα, id.

Constitutus, τακτός, ή, όν, Plat. constitutum tempus, τεταγμένος, εἰρημένος, διωρισμένος, ὁμηρευμένος, τακτὸς χρόνος, Dem. Isocr. constituta dies, hora, τεταγμένη, &c. ἡμέρα, ὥρα, id. constituto tempore, ἐν τεταγμένῳ χρόνῳ, Dem.

Consto, συνίσταμαι, ex aliquo, ἔκ τινος, Xen. non moveor, tranquillus sum, εὐσταθέω· constat mare, εὐσταθεῖ τὸ πέλαγος, Luc. mihi, i. e. ejusdem sententiæ sum, ἀμετακινήτως ἔχω, Isocr. τὸ *Constat* videsis suo loco.

Constrator, ὁ στρώτης, ου, Athen.

Constrepo, ψοφέω, Plut.

Constrictio, ἡ σύψις, εως, Gal.

Constrictivus, συπτικός, ή, όν, Diosc.

Constringo, σφίγγω, aliquid, τὶ, Philo. περισφίγγω, Diosc. συσφίγγω, Athen. σύφω, Gal. συστέλλω τι, Isocr. aureis fibulis, ἀναστάσεις χρυσοῖς ἐπισφίγγω, Ælian. περόναις χρυσαῖς καταλαμβάνω τι, id. constringor necessitate, κεῖμαι εἰς ἀνάγκην, Eurip.

Constructio, ἡ σύνταξις, εως, Dem. ἡ κατασκευή, ῆς, navis, νεώς, Athen. orationis, λόγου, Dion. Hal.

Construo, κατασκευάζω, turres, πύργους, Herodian. ut Grammatici, et συντάττω, pontem, ζεύγνυμι γέφυραν, Herodian. murum lapide quadrato, ποιέω τεῖχος λίθου εἰς τετράγωνον εἰργασμένου, id.

Constuprator, ὁ μοιχεύων, οντος, Plat.

Constupro, μοιχεύω, uxorem alicujus, γυναῖκά τινος, Plat.

Consubstantialis, ὁ καὶ ἡ ὁμοούσιος, ου.

Consuefacio, συνεθίζω, ad faciendum aliquid, ποιεῖν τι, Æschin. aliquem ad serviendum, προσεθίζω τινὰ θεραπεύειν, Xen. ad ferendum aërem hibernum, ἐνεθίζω τῷ ἀέρι χειμερίῳ, Herod.

Consuefactio, ὁ συνεθισμός, οῦ, Ammon.

Consuesco, ἐθίζομαι, facere aliquid, ποιεῖν τι, Xen. alicujus, τινὸς, Plat. rem veneream habeo cum aliqua, συγγίνομαί τινι, id. consuevi imperare, εἴωθα ἄρχειν, Dem. calumniari, εἴθισμαι συκοφαντεῖν, id.

Consuetudo, τὸ ἔθος, εος· est mihi, καθέστηκεν ἐμοὶ, Isocr. honorum studiorum, συνήθεια χρηστῶν ἐπιτηδευμάτων, Dem. melior, βέλτιον ἦθος· insolescit, γίνεται ἔθος· consuetudinem introducere, εἰσάγειν ἔθος· facere aliquid propter consuetudinem, ποιεῖν τι τοῦ ἔθους ἕνεκα· a consuetudine desistere, παύειν τοῦ ἤθους, id. consuetudine esse positum, ἐν ἔθει εἶναι, Thuc. ex consuetudine, κατὰ τὸ ἔθος, Aristot. conversatio, ἡ οἰκειότης, ητος, Dem. ἡ διατριβή, ῆς, Isocr. alicujus cum aliquibus, ἡ συνήθεια τινὸς πρός τινας, id. ἡ ὁμιλία τινὸς πρός τινας, Dem. consuetudinem habeo cum aliquo, πλησιάζω τινί· consuetudine alicujus utor, συνδιατρίβω τινὶ, id.

Consuetus, ὁ καὶ ἡ εἰθάς, άδος, Thuc. εἰθισμένος, ένη, ένον, Plut. facere, ὁ καὶ ἡ συνήθης ποιεῖν, id. consuetus morbus, συνήθης νόσος, id.

Consul, ὁ ὕπατος, Dion. Halic. sum, ὑπατεύω, Herodian. ὕπατον ἀρχὴν τελέω, id.

Consularis, ὑπατικός, ή, όν· consulare munus, ὑπατικὴ πρᾶξις, Herod. vir, ὁ ὑπατευκώς, ότος, id. ὁ ὑπατεύσας, αντος, id. ὁ ἀπὸ ὑπατείας, id.

Consulatus, ἡ ὑπατεία, Plut. consulatus honor, ἡ τῆς ὑπατείας τιμή, Herodian.

Consulo, consilium do, συμβουλεύω· aliquid alicui ex benevolentia, δι' εὔνοιάν τι συμβουλεύω τινὶ, Isocr. in commune cum aliquo, βουλεύομαι κοινῇ μετά τινος, Dem. recte de aliqua re, βουλεύομαι ὀρθῶς περί τινος, Isocr.

Isocr. mihi ipse male, βυλεύομαι κακῶς περὶ ἐμαυτῦ, Dem. æqui bonique aliquid, εὐγνωμόνως φέρω τι, Lucian. peto consilium, συμβυλεύομαί τινι ὑπέρ τινος, Isocr. προσανατίθεμαί τινι περί τινος, Diod. Sic. commodis alicujus, σκοπέω τὸ συμφέρον τινὸς, Aristot. commodis meis, σκέπτομαι τὸ ἐμαυτῷ συμφέρον, Plat. ζητέω τὸ ἐμοὶ ἀγαθὸν, Aristot.

Consultatio, ἡ βύλευσις, Aristot. ἡ συμβυλία, Dem. Confer *Consilium*.

Consulto, as. Vide *Consulo*.

Consulto, ἐξεπίτηδες, fallere, ἐξαπατᾶν, Dem. injuriosus, ἐκ προαιρέσεως ὑβριστὴς, id. pecco, ἐκ προνοίας, ἑκυσίας, κατὰ προαίρεσιν, ἑκοντὶ ἁμαρτάνω, id. et Isocr.

Consultor, ὁ συμβυλευόμενος, Dem. alicujus rei, ὁ σύμβυλός τινος, Herodian.

Consultum, τὸ βύλευμα, Thuc. τὸ συμβεβυλημένον, Dem. τὸ προβύλευμα, Dion. Hal. τὸ συμβύλευμα, Xen.

Consultus, ὁ ἡ εὔβυλος, υ, Isocr.

Consummatio, ἡ τελείωσις, εως, Aristot. sæculi, ἡ συντέλεια τῦ αἰῶνος, N. T.

Consummator, ὁ τελειωτὴς, ῦ, N. T.

Consummatus, τέλειος, εία, ειον, Dem. vir, ἀνὴρ ἀποτετελεσμένος, Xen.

Consummo, ἀποτελέω, Plat. συντελέω, Herod.

Consumo, δαπανάω, multa in amicos, πολλὰ εἰς φίλυς, Xen. opes suas, τὴν ὐσίαν, Dem. tempus, διατρίβω χρόνον, Dem. in aliquid, ἀναλίσκω τὸν χρόνον εἴς τι, Plat. in itineribus, διατρίβω χρόνον ἐν ταῖς ὁδοῖς, Xen. in aliqua re, περί τι, Isocr. ἐπί τι, id. κατά τι, Dem. diem dicendo, κατατρίβω ἡμέραν δημηγορῶν, id. una memoriam, συναναλίσκω μνήμην, Herodian. λυμαίνομαι, ignis consumit civitatem, πῦρ λυμαίνεται τὴν πόλιν, id. τρυχόω· Græci seditiosi Græciam consumpsere, Ἕλληνες στασιάζοντες ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα, id.

Consumptio, ἡ ἀνάλωσις, roboris, ἰσχύος, Lucian.

Consumptivus, ἀναλωτικὸς, ἡ, ὸν, Naz.

Consumptor, ὁ ἀναλωτής, ῦ, Plat. ὁ φιλαναλωτὴς, ῦ, id.

Consuo, ἀποῤῥάπτω, aliquid, τὶ, Plut. καταῤῥάπτω τὶ, Diosc. συῤῥάπτω τὶ, Ælian.

Consurgo, συνανίστημι.

Consurrectio, ἡ συνανάστασις, εως.

Consusurro, διαψιθυρίζω, cum aliquo, πρός τινα, Lucian.

Contabefacio, μαραίνω, aliquid, τὶ, Isocr.

Contabesco, μαραίνομαι, Aristot. συντήκομαι.

Contabulatio, ἡ σανίδωσις, εως.

Contabulo, σανιδόω, aliquid, τί.

Contactus, ἡ προσαφὴ, ῆς, Diosc. ἡ ἐπαφὴ, ῆς, Plat.

Contagio, ἡ ἀνάχρωσις, Plut. aëris, ἡ φθορὰ ἀέρος, Herodian.

Contaminate, μιαρῶς.

Contaminatio, ὁ μιασμὸς, τὸ ἀλίσγημα, N. T.

Contaminatus, μιαρὸς, ὰ, ὸν, sanguine, αἵματι.

Contamino, μιαίνω, manus cæde, τὰς χεῖρας φόνῳ, Lucian. aliqua re, μολύνω τινὶ, N. T. ἀλισγέω τινὶ, LXX.

Contechnor, τεχνάζω, Galen.

Contego, συγκρύπτω, et obvelo peccata, καὶ συσκιάζω τὰς ἁμαρτίας, Dem. aliquid, ἐπικαλύπτω τι, Lucian.

Contemero, idem quod *Contamino*.

Contemnendus, ὁ ἡ εὐκαταφρόνητος, υ, Dem. βραχέος ἄξιος, Plat.

Contemno, καταφρονέω, monitores, συμβυλευόντων, Dem. virtutem, ὀλιγωρέω τῆς ἀρετῆς, Isocr. aliquem, ἀφροντιστέω τινὸς, Plat. aliquid, παρ' ὀλίγον ποιέομαί τι, Isocr. ἐν μηδενὶ λόγῳ τίθεμαί τι, Plut. ὀλιγώρως ἔχω πρός τι, Æschin. ὑπεροράω τι, Isocr.

Contemplatio, ἡ θεώρησις, ἡ θεωρία, Aristot. ἡ σκέψις, Herodian.

Contemplativus, θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, Arist.

Contemplator, ὁ θεωρὸς, ῦ, Plat.

Contemplor, θεωρέω, aliquid, τὶ, Plat. σκέπτομαί τι, Isocr. ἀποσκοπέω εἴς τι, Lucian.

Contemporaneus, ὁ συγχρονός τινι.

Contemptibilis, ὁ ἡ εὐκαταφρόνητος, Luc.

Contemptim, καταφρονητικῶς, Xen. καταπεφρονηκότως, Dem.

Contemptio. Vide *Contemptus*.

Contemptor, ὁ καταφρονητὴς, ῦ, Plut. ὁ καταφρονῶν, ῦντος, Dem. ὁ ὑπερόπτης, Thuc. ὁ καταφρονητικὸς, ῦ, Arist.

Contemptrix, ἡ καταφρονῦσα, ης, ἡ ὑπερόπτις, ιδος, ἡ φαυλίστρια, ας, LXX.

Contemptus, ἡ καταφρόνησις, Thuc. ἡ ὑπεροψία, Chrys. τὸ καταφρόνημα, Thuc. contemptui habeo aliquid, περὶ ὀλίγυ ποιέομαί τι, Isocr. ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιέομαί τι, Thuc. in contemptum venio, εἰς ἀπελεγμὸν ἔρχομαι, N. T.

Contemptus, καταπεφρονημένος, ένη, ένον, Dem. καταφρονέμενος, ένη, ενον, Isocr.

Contendo, συντείνω, *proprie* de arcu, i. e. certo cum aliquo, ἀμφισβητέω τινὶ, Isocr. ob aliquid, ἁμιλλάομαί τινι περί τινος, id. διαγωνίζομαί τινί τι, Xen. φιλονεικέω πρός τινα περί τινος, Herodian. ἐρίζω τινὶ περί τινος, Isocr. verbis, λογομαχέω, Dion. Areop. jure, δικαιολογέω, Lucian. iter instituo aliquo, στέλλομαι εἴς τι, Herodot. i. e. comparo. Vide *Comparo*.

Contenebrescit, συσκοτάζει, Xen.

Contenebro, συσκοτάζω, Dem. ἐπισκοτέω, Diosc.

Contente, συντόνως, Lucian. συντεταμένως, Plat.

Contentio, ἡ σύντασις, nervorum, νεύρων, Diosc. non interruptus tenor alicujus, ἡ συντονία τινὸς, Aristot. studium, ἡ σπυδὴ, ῆς, Dem. certamen, ἡ ἀμφισβήτησις, εως· ὁ ἀγὼν, ῶνος, id. ἡ ἔρις, ιδος, Xen. contentiones inter aliquos excito, φιλονεικίας seu ἔριδάς τισιν ἐμβάλλω, id. propter aliquam rem in contentionem venio, εἰς φιλονεικίαν καθίσταμαι περί τινος, Isocr. contentionis studio flagro, φιλονεικέω, Philo. est mihi contentio cum aliquo, ἐστί μοι ἀγὼν πρός τινα, Dem.

Contentiose, φιλονείκως, Xen. ἐριστικῶς.

Contentiosus, ἐριστικὸς, ἡ, ὸν, Isocr. ὁ ἡ φιλόνεικος, Dem. ὁ ἡ φιλόδικος, id.

Contentus, ὁ ἡ σύντονος, studium, σπυδὴ, Herodian. sua sorte, ὁ ἡ αὐτάρκης, Dem. paucis, ὁ ἡ ὀλιγαρκής· sum aliqua re, ἀγαπάω ἔν τινι, Isocr. τινὶ, id. τὶ, Dem. ἀγαπητῶς ἔχω τι, Herodian. donis, στέργω ἐπὶ ταῖς δωρεαῖς, Isocr. præsentibus, στέργω τὰ παρόντα, vel τοῖς παρῦσι his, ταῦτα ἀρκεῖ μοι, id. ἀπόχρη μοι ταῦτα, Dem.

Conterebro, τρυπάω, aliquid, τὶ, Lucian.

Conterminus, a, um. Vide *Confinis*, e.

Contero, συντρίβω, aliquid, τὶ, Xen. tempus, διατρίβω χρόνον, id.

Conterranea, ἡ πατριῶτις, ιδος, Lucian.

Conterraneus, ὁ πατριώτης, υ, Plat.

Conterreo, φοβέω, Thuc.

Contestatio, ἡ διαμαρτυρία, Dem. litis, ἔνστασις δίκης.

Contestor, ἐπιμαρτύρομαι, aliquem, τινὰ, Dem. Deos, ἱκετεύω θεὺς, Xen. litem, διαμαρτυρέω, id.

Contexo, συνυφαίνω, aliquid, τὶ, Philo.

Contexte, συνυφασμένως, συμπλεκτικῶς, κατὰ συνυφήν.

Contextio, ἡ συνυφὴ, ῆς, Plat.

Contextus, us, ἡ συνύφανσις, ἡ συμπλοκὴ, ῆς, Plat.

Contextus, a, um, ὁ ἡ συνυφὴς, Arist.

Conticeo, κατασιγάω, Plat.

Conticesco, κατασιγάω, Plat. κατασιωπάω, Lucian. ἀποσιωπάω, Plut. conticescere facio, κατασιγάζω, aliquem manu, τινὰ τῷ χειρὸς νεύματι, Herodian.

Conticinium, ἡ σιωπὴ, ῆς, Plut. noctis, ἡ πρώτη νύξ.

Contignatio, ἡ δόκωσις, Hesych. ἡ ξύλωσις, Thucyd. ἡ ὀροφὴ, Thuc. τὸ ὀρόφωμα, Athen. tertia, τὸ τρίστεγον, N. T.

Contigno, ξυλόω, LXX. domum trabibus quadrangularibus, ὀροφόω οἰκίαν δοκοῖς τετραγώνοις, Lucian.

Contiguus, a, um, ὁ ἡ προσεχὴς, Strabo. loco, ὁ ἡ πλησιόχωρος, Philo.

Continens, comprehendens, συνέχων, Aristot. περιέχων, Artemid. continuus, ὁ ἡ συνεχὴς, id. temperans, ὁ ἡ ἐγκρατὴς, Isocr. ὁ ἡ σώφρων, Dem. terra, ἡ ἤπειρος, id. τὰ μεσόγεια, id. temperans sum, ἐγκρατεύω, Plut.

Continenter, sine intermissione, συνεχῶς, Thuc. temperanter, σωφρόνως, Isocr.

Continentia, ἐγκράτεια, Xen. ἡ σωφροσύνη, Dem.

Contineo, συνέχω, aliquid, τὶ, Xen. moderor, καταστέλλω, aliquem, τινὰ, Plut. linguam, κρατέω τῆς γλώττης, Plut. me domi, διατρίβω οἴκοι, Herodian. intra me, περιέχω, Artem. ἐμπεριέχω, Aristot.

Contingo, ἅπτομαι, aliquid, τινὸς, Plut. ἐφάπτομαί τινος, id. aliquem propinquitate, ἀγχιστεὺς τινός εἰμι, Lucian. accido, τυγχάνω, Dem. συμβαίνω, id. contingit, ἐνδέχεται, ὑπάρχει.

Continuatio, ἡ συνέχεια, Dem.

Continue, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως.

Continuitas, idem quod *Continuatio*.

Continuo, statim, παραυτίκα, Dem. ἐξαίφνης, id. ἄφνω, id. εὐθὺς, Herodian.

Continuo, διατελέω ποιῶν τι, Plut. συνείρω, Lucian. iter, ἔξομαι ὁδῦ, Herodian.

Continuus, ὁ ἡ συνεχὴς, έος, διηνεκής· bellum continuum et longum, πόλεμος συνεχὴς ἢ μακρὸς, Dem. ἀδιάλειπτος.

Contollo, συναίρω, Aristot.

Contor, quæro, ἐξετάζω, aliquid, τὶ, Dem. aliquid ex aliquo, ἐπιζητέω τι παρά τινος, Aristot.

Contorqueo, συστρέφω, aliquid, τὶ, Plat. στρεβλόω, Dem.

Contorsio, ἡ συστροφὴ, ῆς, Dem. Phal. ἡ περιαγωγή.

Contorte, συνεστραμμένως, Aristot.

Contortor, ὁ συστρέφων, οντος, Dem.

Contra, παρὰ, *cum accus.* contra leges, παρὰ νόμυς, Herodian. contra naturam, παρὰ φύσιν· contra jusjurandum, παρὰ ὅρκον· contra jus et omnem æquitatem, παρὰ πάντα τὰ δίκαια, Dem. contra quam decet, παρὰ τὸ προσῆκον. Πρὸς, *cum accus.* contra stimulum calcitro, πρὸς κέντρα λακτίζω, N. T. *cum genit.* contra inimicum fero suffragium, πρὸς ἐχθρῦ ἐπιφέρω τὴν ψῆφον, Dion. Halic. e regione, ἐναντίον, Thuc. vicissim, πάλιν, Dem.

Contractio, ἡ συνολκὴ, ῆς, labiorum, χειλέων, Diosc. ἡ συστολὴ, Damasc. ἡ συναίρεσις, Naz.

Contractus, pactio, commercium, τὸ συμβόλαιον, Dem. τὸ συνάλλαγμα· facere contractum, ποιεῖσθαι συμβόλαιον· inire contractum, ποιεῖσθαι συνάλλαγμα· æquus in contractibus, ἐπιεικὴς περὶ τὰ συμβόλαια, id. δίκαιος ἐν τοῖς συμβολαίοις, Isocr. violare contractum, ἀδικεῖν περὶ τὰ συμβόλαια, Dem. violare fidem contractuum, ἄπιστα ποιεῖν τὰ συμβόλαια, id. fallere in contractibus, ἐξαπατᾶν ἐπὶ τοῖς συμβολαίοις, Isocr.

Contradico, ἀντιλέγω, iis, quæ dicta sunt, τοῖς εἰρημένοις, Isocr. ἀντερεῖν τοῖς εἰρημένοις, id. aperte alicui, φανερῶς ἀντιλέγω τινὶ, Dem. maxime omnium alicui, μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἀντειπεῖν τινι, id.

Contradictio, ἡ ἀντιλογία, Dem. ἡ ἀντίῤῥησις· et convicium, ἀντιλογία ἢ λοιδορία, id. ἡ ἐναντίωσις· oratio referta contradictionibus, λόγος μεστὸς πολλῶν ἐναντιώσεων, Isocr.

Contradictor, ὁ ἀντιλέγων, Dem. ὁ ἀντίδικος, id.

Contradictorius, ἀντιλογικὸς, ἡ, ὸν, Dem.

Contradictum, τὸ ἀντιλεγόμενον, υ, Aristot.

Contraho, συναιρέω, Thuc. aliquos intra muros, συστέλλω τινὰς εἰς τὰ τείχη, Plut. frontem, ἀνασπάω τὸ μέτωπον, Diosc. æs alienum, δανείζομαι, Dem. matrimonium, γαμέω, id. paciscor de aliquo cum aliquo, συντίθεμαί τι πρός τινα, Xen.

Contraliceor, ἀντωνέομαι, Lysias.

Contrapono, ἀντιτίθημι, Plut.

Contrapositio, ἡ ἀντίθεσις, Naz.

Contrapositus, ὁ ἡ ἀντίθετος, υ, Naz.

Contrarie, ἐναντίως, Dem. ὑπεναντίως, id.

Contrarietas, τὸ ἐναντίωμα, Dem. ἡ ἐναντίωσις, ἡ ὑπεναντίωσις, εως, id.

Contrarius, ἐναντίος, ία, ίον, Dem. dico contraria actionibus, λέγω ἐναντία τοῖς πεπραγμένοις· facio contraria cæteris cunctis, ποιῶ τὰ ἐναντία τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώποις· aliquibus, ὑπεναντία τισὶ πράττω, id. contrarium exitum habeo, περιχωρέω εἰς τὐναντίον, Chrys. e contrario, ἀντικειμένως, Aristot.

Contrasto, ἀνθίσταμαι, omnibus, πρὸς ἅπαντας, Thuc.

Contravenio, ἀπαντάω. Confer *Occurro*.

Contrectabilis, ψηλαφώμενος, ένη, ενον, N. T.

Contrectatio, ἡ ἐπαφὴ, ῆς, Plat. ἡ προσαφὴ, ῆς, Diosc. ἡ ψηλάφησις, Plut. τὸ ψηλάφημα, Polyb.

Contrecto, ψηλαφάω, aliquid, τὶ, Xen. ἐπιψηλαφάω τι, Plat. παραφάω, Hippocr.

Contremisco, τρέμω, Dem. τρομέω.

Contremo, τρέμω, Dem.

Contribulis, ὁ συμφυλέτης, Isocr. ὁ φράτωρ, Dem.

Contribuo, συνεισφέρω, Dem. multa in bellum, πολλὰ συντελέω εἰς πόλεμον· multum, πολλὰς εἰσφορὰς εἰσφέρω· ultro pecuniam, ἑκὼν εἰσφέρω τὰ χρήματα· duodecimam, quinquagesimam partem, δωδεκάτην, πεντηκοστὴν εἰσφέρω, id.

Contributio, ἡ εἰσφορὰ, pecuniarum, χρημάτων, Isocr. ὁ ἔρανος, Dem. obnoxium facere aliquem contributionibus, ἄγειν τινὰ εἰς συντέλειαν· συνάγεσθαι εἰς συντέλειαν τινὰ, id.

Contributor, ὁ συντελὴς, έος, Dem.

Contristo, λυπέω, aliquem multum, τινὰ πολλὰ, Xen. ἐνοχλέω, Isocr.

Contritio, ἡ σύντριψις, Naz. ἡ συντριβὴ, ῆς, LXX. τὸ σύντριμμα, N. T.

Contritor, ὁ συντρίβων, οντος, Xen.

Controversa, τὰ ἀντιλεγόμενα, ων, Xen.

Controversia, ἡ ἀμφισβήτησις, Isocr. τὸ ἀμφισβήτημα, ἡ ἀντιλογία, LXX. controversiam dirimere, διαλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Isocr. sine controversia, ἀναμφισβήτως· citra controversiam imperium alicujus tenere, ἀναμφισβήτως κύριον εἶναί τινος, Dem. controversia cum aliquo, ἡ διαφορὰ πρός τινα, id. est mihi controversia cum aliquo, ἔστι μοι διαφορὰ πρός τινα, id. controversias discepto, ἀγωνίζομαι περὶ τῶν ἀμφισβητησίμων, Isocr. testes producere de rebus controversis, μάρτυρας παρέχεσθαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων, Dem. in judicium venire de rebus controversis, κρίνεσθαι περὶ τῶν ἀντιλεγομένων, id.

Controversor, ἀμφισβητέω, de re aliqua, περί τινος, Plat. τινὶ, Aristot.

Controversus, ὁ ϗ ἡ ἀμφισβητήσιμος, Dem. ἀμφισβητούμενος, ένη, ενον, id. efficere alicui regionem controversam, κατασκευάζειν τινὶ χώραν ἀμφισβητήσιμον, id.

Contrucido, συγκατακτείνω, aliquem, ἀποκτονέω τινὰ, Plat. filios præter (patrem,) προσαναιρέω τοὺς παῖδας, Herodian.

Contrudo, συνωθέω, aliquid, τὶ, Xen.

Contrunco, κολοβόω, aliquid, τὶ, Aristot.

Contubernalis, ὁ ὁμωρόφιος, Dem. ὁ ὁμόστεγος, ὁ σύνοικος· in militia, ὁ σύσκηνος, Xen. ὁ σύσσιτος, Dem. sum, συσκηνέω, Xen. ὁμοσκηνέω, id.

Contubernium, τὸ συσκήνεον, Xen. ἡ συνοίκησις, instituo cum aliquo, συσκηνέω τινὶ, Ælian.

Contueor, ἐμβλέπω, aliquem, τινὶ, Plat. ἐφοράω τινὰ, Xen. βλέπω εἴς τινα, Herod.

Contuitus, us, ἡ ἔποψις, Thuc. ἡ σύνοψις, Polyb.

Contumacia, ἡ αὐθάδεια, Plut. ἡ φιλονεικία, Dem. ἀπείθεια.

Contumaciter, ἀπειθῶς, αὐθαδῶς.

Contumax, ὁ ϗ ἡ αὐθαδὴς, ὁ ϗ ἡ ἀπειθὴς, equus, ἵππος, Xen. contumaciorem me gero, ὀκνηρὸν παρέχω με, Herodian.

Contumelia, ἡ ὕβρις, εως, Dem. τὸ ὕβρισμα, Plat. ἡ λωβή· prætermittere nullum genus petulantiæ et contumeliæ, ἀπολείπειν οὐδὲν ἀσελγείας ϗ ὕβρεως· contumelia adficio aliquem, ὑβρίζω τινά· ὑβρίζω εἴς τινα· ὑβρίζω ὕβριν εἴς τινα· et injuria adfici ab aliquo, ὑβρίζεσθαι ὑπό τινος ϗ προπηλακίζεσθαι· agere aliquid in contumeliam alicujus, ὑβρίζειν τι περί τινα, Plat. Confer *Contumeliose*.

Contumeliose, προπηλακιστικῶς, Dem. plane et superbe aliquem a colloquio alicujus repellere, ϗ πάνυ ὑβριστικῶς οὐκ ἐᾶν τινι διαλέγεσθαί τινα, id. vitam finire, ἐπονειδίστως τὸν βίον τελευτᾶν, Isocr. tractare aliquem, ὑβριστικῶς χρῆσθαί τινι, Dem. agere aliquid, ὑβριστικῶς ποιεῖν τι· tractari, ὑβρίζεσθαι, id. περιυβρίζεσθαι, Lucian. contumeliosissime tractari, ὑβρίζεσθαι τὰ αἴσχιστα, id. ab aliquo, πάσχειν ὑπό τινος ὑβριστικὰ ϗ δεινὰ, Dem.

Contumeliosus, ὑβριστικὸς, ὴ, ὸν, epistola, ἐπιστολὴ, Æschin. vir, ἀνὴρ, Dem. ὁ ὑβριστὴς, Plut. ὁ διασύρων, id. ὁ βλάσφημος, ου, Isocr. ὁ βλασφημῶν, id.

Contumulo, συνθάπτω, aliquem, τινὰ, Naz. contumulor cum aliquo, συνθάπτομαί τινι, N. T.

Contundo, συγκόπτω, aliquem verberibus, τινὰ, Xen. aliquid, συντρίβω τι, id.

Conturbatio, ἡ συντάραξις, ἡ σύγχυσις, Isocr.

Conturbator, ὁ συνταράσσων, οντος, Xen.

Conturbo, συνταράττω, omnem exercitum, πᾶν τὸ στράτευμα, Xen. civitatem orationibus, ἀναταράττω πόλιν λόγοις, Plut. castra alicujus, διαταράττω τὸ στρατόπεδόν τινος· populum, ἐκταράττω τὸν δῆμον, id.

Contus, τὸ δόρυ, ατος, Herodian.

Contusio, τὸ θλάσμα, ατος, Diosc.

Convador, κλητεύω, aliquem, τινὰ, Dem.

Convalesco, ὑγιαίνω, Dem. ex morbo, ῥαΐζω πάλιν, Dem. ἀναῤῥώννυμαι, Plut.

Convallis, τὸ ἄγκος, εος, et recessus montium, ϗ μυχὸς ὀρέων, Xen.

Convaso, συσκευάζομαι, aliquid, τὶ, Plat. σκευαγωγέω, Dem.

Convectio, ἡ συγκομιδὴ, ῆς, Thuc.

Convecto, συγκομίζω, aliquid, τὶ, Xen. συγκομίζομαι, id.

Convector, ὁ συγκομίζων, οντος, Xen.

Conveho, idem quod *Convecto*.

Convello, συσπάω, Athen. ἀποσπάω.

Convelo, σκέπω, caput, κεφαλὴν, Herodian. aliquid aliquo, σκεπάω τί τινι, Xen.

Convenæ, οἱ συνήλυδες, ων.

Conveniens, προσήκων, Dem. καθήκων· πρέπων, id. ὁ ϗ ἡ πρεπώδης, εος, Isocr. convenientissimus alicui, πρεπωδέστατός τινι, id. conveniente tempore celebrari, τοῦ καθήκοντος χρόνου γίγνεσθαι, Dem. bona convenientia alicui, ἀγαθὰ προσήκοντά τινι, id. convenientia præsentibus rebus, ἁρμόττοντα τοῖς ὑπάρχουσι, Isocr.

Convenienter, προσηκόντως, et recte judicare, ϗ ὀρθῶς κρίνειν, Dem. dicere aut agere, εἰπεῖν seu λέγειν πρεπόντως, εὐπρεπῶς, καλῶς, εὐσχημόνως, κατὰ πρέπον, id. naturæ vivere, ἀκολούθως τῇ φύσει ζῆν, Philo.

Convenientia, ἡ σύμφασις, Thuc. ἡ ἐφαρμογὴ, Plat.

Convenio, συνέρχομαι, propter aliquam rem, ὑπέρ τινος, Isocr. in senatum, εἰς συνέδριον· in unum locum, εἰς ταυτόν· aliquem, συγγίνομαί τινι, id. congruo, συναρμόττω, cum aliquo, τινὶ, Dem. multo magis, πολὺ μᾶλλον ἁρμόττω· in pactis, συντίθεμαι ἐν ταῖς συνθήκαις, id. concordo cum aliquo, συνίσταμαι μετά τινος, Isocr. συμφωνέω τινὶ, Aristot. accuso. Vide *Accuso*.

Convenit, ἁρμόζει, dicere, λέγειν, Isocr. annis illis, ἁρμόττει τοῖς ἔτεσι τούτοις, id. mihi, καθήκει μοι, Synes. Confer *Decet*.

Conventiculum, τὸ συνόδιον.

Conventio, ἡ σύνοδος, ου, Aristot. pactum. Vide sequens.

Conventum, i, ἡ σύμβασις, ἡ συνθήκη, Dem. τὸ ὁμολογούμενον, id. τὸ συγκείμενον, ου, Isocr. stare conventis, ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, Dem. ἐμμένειν ταῖς ὁμολογίαις, seu τοῖς ὡμολογημένοις· non stare conventis, παραβαίνειν τὰς ὁμολογίας, τὰς συνθήκας, id.

Conventus, us, ἡ σύνοδος, Thuc. ἡ συνέλευσις, publicus, ἡ πανήγυρις, Isocr. societas, ἡ συνουσία, Dem. ἡ μετουσία, id.

Converbero, τύπτω, aliquem, τινὰ, Xen.

Converro, σαίρω, scopis domum, καλύντρῳ οἰκίαν, Plut. σαρόω τὴν οἰκίαν, N. T.

Conversatio, ἡ συνουσία, Dem. ἡ ἔντευξις, Isocr, ἡ συνήθεια, Dem. ἡ ὁμιλία, id. ἡ πρὸς ἀνθρώπους ὁμιλία, Dem. Confer *Consuetudo*.

Conversativus, ὁμιλητικὸς, ὴ, ὸν, Isocr.

Conversim, ἀνεστραμμένως, ἀναστροφάδην, ἐπιστροφάδην, Philo.

Conversio, ἡ συστροφὴ, Dem. ἀναστροφὴ, Xen. et mutatio, μετάστασις ϗ μεταβολὴ, Dem.

Converso, περιάγω, Plat.

Conversor, ὁμιλέω, cum aliquo, τινὶ, Dem. διατρίβω τινὶ, id. συνδιατρίβω τινὶ, id. συγγίνομαί τινι, Isocr. jucundissime, συνδιατρίβω μετά τινος ἥδιστα, id.

Conversus, ἐπιστραφεὶς, εῖσα, ὲν, Thuc.

Converto, ἐπιστρέφω, aliquid, τὶ, Thuc. aliquem errantem, τινὰ, Plut. aliquid in aliquid, καταστρέφω τι εἴς τι, Liban.

Convestio, περιβάλλω, chlamyde, χλαμύδι, Herodian.

Convexio, ἡ συγκλίνεια, ας.

Convexo, περιωθέω, aliquem omni modo, τινὰ πάντα τρόπον, Dem.

Convexus, κυρτὸς, ὴ, ὸν, Aristot.

Conviciator, ὁ λοιδορῶν, οῦντος, Dem. ὁ λοιδορούμενος, ου, id. ὁ λοίδορος, Plut.

Conviciolum, τὸ λοιδορημάτιον, Aristot.

Convicior, λοιδορέω, vel λοιδορέομαι, aliquem, τινὰ, Isocr. τινὶ, Dem. εἴς τινα, Isocr. διαλοιδορέομαί τινι, Dem. κακῶς λέγω τινά· et exprobro aliquid, λοιδορέω ϗ ὀνειδίζω τι, id.

Convicium, ἡ λοιδορία, Dem. τὸ λοιδόρημα, Aristot. ἡ κακηγορία, Isocr. et criminatio, λοιδορία ϗ κακηγορία, Dem. convicia in aliquem ingerere, κατά τινος λέγειν βλασφημίας, seu λοιδορίας· χρῆσθαι βλασφημίᾳ κατά τινος· ποιεῖν βλασφημίας κατά τινος· incido in convicium, ἐμπίπτω εἰς λοιδορίαν· fieri convicium in aliquos, γίγνεσθαι βλασφημίαν πρὸς seu περί τινας, id. λοιδορίαν γίγνεσθαι τισὶ, Isocr. in caput conviciatoris retorquere, βλασφημίαν εἰς κεφαλὴν τῷ λέγοντι τρέπειν, Dem. refutare, ἀνελεῖν τὴν λοιδορίαν· sine convicio esse, χωρὶς λοιδορίας εἶναι, id.

Convictor, ὁ συμβιωτὴς, οῦ, Plut. ὁ σύσσιτος, Aristoph. ὁ ὁμοτράπεζος, Lucian. sum, συσσιτέω, Dem.

Convictus, us, ἡ συμβίωσις, Plut. ἡ συσσιτία, Poll.

Convincio, συνδέω, Aristot.

Convinco, ἐλέγχω, aliquid aperte, τὶ φανερῶς, Dem. ἐξελέγχω τι καταφανῶς seu ἐπιφανῶς, id. aliquem evidenter, ἐξελέγχομαί τινα ἐναργῶς, id. ἐπικρατέω.

Convinctio, ὁ συνδεσμὸς, οῦ, N. T.

Conviolo, συμβιάζω, Dem.

Conviso, συνοράω, Aristot.

Convitium. Vide *Convicium*.

Conviva, ὁ συμπότης, Dem. ὁ συντράπεζος.

Convivalis, συμποσιακὸς, ὴ, ὸν, Plut. συμποτικὸς, ὴ, ὸν, id.

Convivator, ὁ ἑστιάτωρ, ορος, Dem. ὁ ἐν τῷ συμποσίῳ παρὼν, id.

Convivium, τὸ συμπόσιον, Plut. ἡ ἑστίασις, Dem. τὸ σύνδειπνον· vocari ad convivium, καλεῖσθαι πρὸς τὸ συμπόσιον· convivio excipio, ἑστιάω, aliquem, τινὰ, id. convivium adorno, συμπόσιον κατασκευάζω, Plat. solvere, seu finire, συμπόσιον διαλύειν, Polyb.

Convivo, συμβιόω τινὶ, Dem. συνδιαιτάομαί τινι, Chrysost. ὁμιλέω, συνδιάγω.

Convivor, συμποσιάζω, Naz. εὐωχέομαι, Xen.

Convocatio, ἡ παράκλησις, Isocr. ἡ σύγκλησις.

Convoco, συγκαλέω, aliquos, τινὰς, Herodian. ποιέομαι παράκλησίν τινων, Isocr. συνάγω τινὰς, Herodian.

Convolo, συμπέτομαι.

Convolvo, συμπλέκω, aliquid, τὶ, Polyb. συστρέφω τὶ, N. T. συνελίττω.

Convolutio, τὸ σύστρεμμα, Paul. Æg. ἡ συστροφὴ, ῆς, Hesych. ἡ εἴλησις, εως, Gal.

Conus, ὁ κῶνος, Aristot. galeæ, ὁ λόφος, Xen.

Convulnero, συντιτρώσκω, Plut.

Convulsio, τὸ σπάσμα, ατος, Dem.
Convulsivus, ὁ ϗ ἡ σπασματώδης, εος, adfectus, σπασματῶδες πάθος, Gal.
Cooperator, ὁ συνεργὸς, οῦ, Plut. in aliqua re, τινὸς, Xen.
Cooperculum, τὸ πῶμα, Lucian.
Cooperimentum, τὸ συγκάλυμμα, τὸ προκάλυμμα, Thuc.
Cooperio, παρακαλύπτομαι, Plut. aliquid aliquo, περιςέλλω τινί τι, id.
Cooptatio, ἡ προσαίρεσις, ἡ ἔγκρισις.
Coopto, προσαιρέομαι, mihi aliquem, ἐμοί τινα, Plut. ἐκλέγω, ἐγκρίνω.
Coordino, συντάττω, Plut.
Coorior, συνανίςημι, Xen. ἅμα γίνομαι, id.
Cophinus, ὁ κόφινος, ου, Aristoph.
Copia, ἡ εὐπορία, Dem. ἡ περιουσία, id. rerum dicendarum, τὸ πλῆθος τῶν ἐπιῤῥεόντων εἰπεῖν, Isocr. annonæ, ἀφθονία τῶν ὠνίων, Dem. rerum ad bellum faciendum necessariarum, ἀφθονία τῶν εἰς πόλεμον παρασκευῶν· aliquid faciendi, ἐξουσία ποιεῖν τι, id. exemplum literarum, ἀπόγραφον, seu ἀντίγραφον γραμμάτων, Plut. copiæ, ςρατιὰ, ᾶς, Thuc. δυνάμεις, Dem. terrestres, πεζικὴ, Xen. equestres, ἱππικὴ, id. navales, ναυτικὴ, id. δυνάμεις ναυτικαὶ, Polyb.
Copior, εὐπορέω, Dem.
Copiose, εὐπόρως, ἀφθόνως, largiri, χαρίζεσθαι, Herodian. loqui, διὰ μακροτέρων εἰπεῖν, Isocr.
Copiosus, ὁ ϗ ἡ ἄφθονος, Dem. ὁ ϗ ἡ εὔπορος, ου, id. aliqua re, τινὶ, Thuc.
Copula, ὁ σύνδεσμος, N. T. τὸ σύναμμα, ατος, Plut. sine copula, ἀσυνδέτως, Ammon.
Copulate, συμπλεκτικῶς, Porphyr.
Copulatio, ἡ σύνδεσις, ὁ συνδυασμὸς, οῦ, Aristot.
Copulativus, συμπλεκτικὸς, ἡ, ὸν, Hermog. συνδυαςικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Copulo, συνδυάζω, Dem. aliquid cum aliquo, συνδέω τί τινι, Aristot. ἐναρμόττω τί τινι, Dion. Hal.
Coquina, τὸ μαγειρεῖον, Dion. Long. τὸ ὀπτανεῖον.
Coquinaria, sc. ars, τέχνη μαγειρικὴ, Plat.
Coquinarius, μαγειρικὸς, ἡ, ὸν, Plat. vasa coquinaria, μαγειρικὰ σκεύη, Athen.
Coquinor, μαγειρεύω, Plut.
Coquito. Vide *Coquo*.
Coquo, ὀπτάω, ἕψω, piscem, ἰχθὺν, Xenoph. insuper, ἐφέψω, Athen. ante, προέψω, id. simul, συνέψω, Gal.
Coquulus, ὁ μαγειρίσκος, Athen.
Coquulus, ὁ μάγειρος, ου, Plut.
Cor, ἡ καρδία, Plat. cordis dolorem sentio, καρδιώσσω, Aristot. καρδιαλγέω, Hipp. cordis dolore laborans, καρδιακὸς, Gal. ὁ ϗ ἡ καρδιαλγής· cordis dolor, καρδιωγμὸς, ἡ καρδιαλγία· corde carens, ὁ ϗ ἡ ἀκάρδιος, Theophr. cor transiens, ὁ ϗ ἡ διακάρδιος, Joseph. in cor directus, ὁ ϗ ἡ κατακάρδιος, Herodian. cordi id mihi est, χαίρω τούτῳ, id.
Corallinus, κοράλλινος, ίνη, ινον.
Corallium, τὸ κοράλλιον, Arrian. τὸ κουράλιον, Basil.
Corallus, idem quod antecedens *Corallium*, corallum imitor, coralli modo rubeo, κοραλλίζω, Diosc.
Coram, ἐναντίον· aliquo obscena loqui, τινὸς αἰσχρὰ φθέγγεσθαι, Dem. testibus transigere, ἐναντίον μαρτύρων ποιεῖσθαι, id. ἐπὶ μαρτύρων, Lucian. Deo et hominibus innocens, πρὸς Θεοῦ ϗ ἀνθρώπων ἀναίτιος, Synes. audio, παρὼν ἀκούω, Herodian.
Corbis, ὁ κόφινος, Aristoph. ἡ σπυρὶς, N. T.
Corbula, τὸ σπυρίδιον, ου, Aristoph.
Corculum, τὸ καρδίον, ου· τὸ θυμίδιον.
Cordate, νουνεχόντως, Isocr. νουνεχῶς, Polyb.
Cordatus, ὁ ϗ ἡ φρόνιμος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἔμφρων, ονος, Thuc.
Cordolium, ἡ καρδιαλγία, Gal.
Coriaceus, a, um, βύρσινος, ίνη, ινον, Aristoph. δερμάτινος, ίνη, ινον, Lycophr. σκύτινος, ίνη, ινον, Athen.
Coriandrum, τὸ κορίαννον, Diosc. τὸ κόριον, Gal.
Coriarius, ὁ βυρσεὺς, N. T. ὁ βυρσοδέψης, Aristoph.
Coriarius, βυρσοδεψικὸς, ἡ, ὸν, Theophr. σκυτοδεψικὸς, ἡ, ὸν, id.
Corium, τὸ σκῦτος, εος, Plut. ἡ βύρσα, ης, bubulum, βόειος, Diosc.
Cornesco, κερατίζω.
Corneus, κεράτινος, ίνη, ινον, Plat.
Cornicen, ὁ κερῳδὸς, οῦ, ὁ κεραύλης, ου.
Cornicor, κρώζω, Aristoph.
Corniculum, τὸ κεράτιον, ου, Aristot.
Corniger, ὁ ϗ ἡ κερατοφόρος, Aristot.
Cornix, ἡ κορώνη, ης, Athen.
Cornu, τὸ κέρας, ατος, Dem. dextrum in prælio, κέρας δεξιὸν, Thuc. cornu peto, κερατόω, Naz. κερατίζω, LXX. κερίσσω τινὰ, Plat. carens, ὁ ϗ ἡ ἀκέρατος, ου, Aristot. ἄκερως· copiæ, κέρας Ἀμαλθείας.
Cornupeta, ὁ κερατιςὴς, οῦ, taurus, ταῦρος, LXX
Cornutus, ὁ ϗ ἡ κερατώδης, εος· κερατόεις, εσσα, εν.
Corolla, ἡ ςεφάνη, ης, Ælian. corollam altam capiti impono, ςεφάνην ὑψηλὴν ἐπιτίθημι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, id. Confer *Corona*.
Corollarium, ἡ ἐπιφορὰ, ᾶς, Poll. τὸ προσκατάβλημα, Dem.
Corona, ὁ ςέφανος, Dem. τὸ ςέμμα, Thuc. coronam dare alicui, ςέφανον διδόναι τινὶ, Dem. accipere, λαβεῖν· eripere, ἀφαρπάζειν, τινὶ· destruere, καθαιρεῖσθαι· amittere, περιαιρεῖσθαι· corrumpere, διαφθείρειν· conscindere, κατακόπτειν, id. conventus hominum, ὁ σύλλογος, ου, Thuc. ὁ δῆμος κύκλῳ περιεςὼς, ἡ περίςασις, Polyb. halo, ἡ ἅλως, ω.
Coronamentum, τὸ ςεφάνωμα, ατος, Athen.
Coronarius, ςεφανωματικὸς, ἡ, ὸν, Diosc. coronas conficiens, ὁ ςεφανοπλοκῶν, οῦντος, Plut.
Coronis, ἡ κορωνὶς, ίδος.
Corono, ςεφανόω, aliquem, τινὰ, Dem. aurea corona, ςεφανόω τινὰ χρυσῷ ςεφάνῳ, id. ἀναδέω τινὰ ςεφάνῳ, Plut.
Corporalis, σωματικὸς, ἡ, ὸν· corporales voluptates, σωματικαὶ ἡδοναὶ, Arist.
Corporatio, ἡ σωμάτωσις, εως, Theophr.
Corporo, σωματόω, et corporor, σωματόομαι, Aristot.
Corpulentia, ἡ εὐσαρκία, ἡ πολυσαρκία.
Corpulentus, ὁ ϗ ἡ εὔσωμος, Polyb. ὁ ϗ ἡ εὔσαρκος, Xenoph.
Corpus, τὸ σῶμα, Dem. mortale, σῶμα θνητὸν, Isocr. minus elegans, οὐκ εὐκρινὲς, id. lectissimum, ἄριςον, Dem. libidinibus pollutum, ἑταιρικόν· obnoxium omnibus sceleribus, ὑπεύθυνον ἁπάντων ἀδικημάτων, id. corporis virtutes, σώματος ἀρεταὶ, Isocr. bona habitudo, σώματος εὐεξία, id. forma, σώματος κάλλος, id. inconcinnitas, σώματος ἀῤῥυθμία, Dem. infirmitas, σώματος ἀῤῥωςία· curatio, θεραπεία τοῦ σώματος, id. amans, ὁ ϗ ἡ φιλοσώματος, Plat. ejusdem qui est, ὁ ϗ ἡ σύσσωμος, N. T. unius in aliud mutatio, ἡ μετενσωμάτωσις, Plat. corpus exercere laboribus, γυμνάζειν τὸ σῶμα πόνοις, Isocr. corpore præstare, σώματι διαφέρειν· esse laborioso, φιλόπονον εἶναι τὸ σῶμα, id. perficere, ἐπιτελεῖν τῷ σώματι, id. quæstum facere, ἐργάζεσθαι τῷ σώματι, Dem. periculum adire, κινδυνεύειν τῷ σώματι, id.
Corpusculum, τὸ σωμάτιον, Isocr.
Corrado, συνάγω, undique, πανταχόθεν.
Correctio, ἡ ἐπανόρθωσις, Dem. ἡ διόρθωσις, Aristot.
Corrector, ἡ ἐπανορθωτὴς, οῦ, ὁ διορθωτὴς, οῦ, Philo.
Correptio, τὸ ἐπιτίμημα, Aristot.
Correptor, ὁ παιδευτὴς, οῦ, N. T. ὁ ἐπιτιμητὴς, Poll.
Corrigia, ὁ ἱμὰς, ἄντος, Xenoph.
Corrigo, διορθόω, aliquid, τὶ, Dem. orationem, ἐπανορθόω λόγον, Isocr. errata, τὰ πταισθέντα, Luc. ἀνατίθημι τὰ διημαρτημένα, id. vitam, ἀπευθύνω βίον, Gregor.
Corripio, ἐπιλαμβάνω, aliquid, τὶ, Thuc. vestem, λαμβάνομαι τοῦ ἱματίου, Plat. abbrevio, βραχύνω· castigo, ἐπιτιμάω, aliquem ob aliquid, τινί τι, Aristot. λαμβάνομαί τινος.
Corrivalis, ὁ ἀντεραςὴς, οῦ, Lucian.
Corrivatio, ἡ συνοχέτευσις.
Corrivo, συνοχετεύω.
Corroboro, συνισχύω· urbem, ἐπιῤῥώννυμι τὴν πόλιν, Dem. κρατύνω τὴν πόλιν, Thuc. aliquid, κραταιόω τι, Lucian.
Corrodo, ἀναβιβρώσκω, Gal.
Corrogo, ἐρανίζω, aliquid, τὶ, Æschin. amicos, τοὺς φίλους, Dem.
Corrosio, ἡ ἀνάβρωσις, εως, Al. Aphr.
Corrosivus, ἀναβρωτικὸς, ἡ, ὸν, cancer, καρκῖνος, Al. Aphr.
Corrotundo, σφαιρόω, aliquid, τὶ, Gal.
Corrugatio, ἡ ῥυτίδωσις, εως, Gal.
Corrugo, ῥυτιδόω, Aristot. frontem, συνάγω τὰς ὀφρῦς, Lucian.
Corrumpo, διαφθείρω, juvenes, τοὺς νέους, Plat. judices pecunia, τοὺς κριτὰς χρήμασι, Lucian. testamentum, τὸ γραμματεῖον, Isocr. et lædo rem aliquam, λυμαίνομαι ϗ διαφθείρω τὶ, Dem. λυμαίνομαι ϗ κακῶς ποιῶ τι, Isocr. orationes alicujus, λυμαίνομαι τοὺς λόγους τινὸς, Dem. fœminam, διαφθείρω γυναῖκα, Lysias.
Corruo, καταπίπτω, in terram, εἰς γῆν, N. T.
Corrupte, διεφθαρμένως.
Corruptela, ἡ διαφθορὰ, ᾶς, Dem. τὸ φθάρμα, ατος, Joseph. ἡ φθορὰ, ᾶς, Thuc.
Corruptibilis, φθαρτὸς, ἡ, ὸν, N. T.
Corruptio, idem quod *Corruptela*.
Corruptivus, φθαρτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Corruptor, ὁ λυμεὼν, ῶνος, Dem. ὁ διαφθορεὺς, έως, Plut.
Corruptus, διεφθαρμένος, ένη, ένον, Dem. et improbus, δωροδόκος ϗ πονηρὸς, id. muneribus, δῶρα λαβὼν ϗ διεφθαρεὶς ὑπὸ χρημάτων, id. διεφθαρμένος ϗ πεπρακὼς ἑαυτὸν, id.
Cors, ἡ ἔπαυλις.
Cortex, ὁ φλοιὸς, οῦ, Gal. *in primis* detractus, τὸ λέμμα, Athen. τὸ λέπισμα, Diosc. corticem habens, ὁ ϗ ἡ ἔμφλοιος, Theophr. levem, ὁ ϗ ἡ λειόφλοιος, Bas. tenuem, ὁ ϗ ἡ λεπτόφλοιος, Theophr. crassum, παχύφλοιος, Diosc. disruptum, rimosum, ῥηξίφλοιος, Bas. asperum, ὁ ϗ ἡ τραχύφλοιος, Theophr.
Corticosus, ὁ ϗ ἡ φλοιώδης, εος, Aristot.
Corticula, τὸ φλοιάριον, ου.
Cortina, τὸ παραπέτασμα, i. e. tripus, ὁ τρίπους, οδος· tapes, ὁ τάπης, ητος.
Corvinus, κοράκινος, ίνη, ινον.
Corus, ὁ ἀργέςης, ου.
Corusco, ἀςράπτω, auro et ebore, χρυσῷ ϗ ἐλέφαντι, Aristot.
Coruscus, ἀςράπτων, ουσα, ον, Xen.
Corvus, ὁ κόραξ, ακος, Aristot.
Corydalus, ὁ κορυδαλὸς, ου, Aristot.
Coryletum, ὁ κορυλὼν, ῶνος.
Corylus, ἡ κόρυλος, ου.
Corymbium, τὸ κορύμβιον, ου.
Corymbus, ὁ κόρυμβος, ου, Diosc.
Coryphæus, ὁ κορυφαῖος, ου, Aristot.
Corytus, ἡ βελοθήκη, ης, Hesych.
Cos, ἡ ἀκόνη, Isocr. ἡ θηγάνη, Soph.
Cosmographia, ἡ κοσμογραφία.
Cosmographus, ὁ κοσμογράφος, ου.
Cossus, ἡ τερηδὼν, όνος, Plut.
Costa, ἡ πλευρὰ, ᾶς, Plut.
Costatus, ὁ ϗ ἡ ἔμπλευρος, ου, Philo.
Cothurnus, ὁ κόθορνος, ου, Xenoph.
Coticula, ἡ βάσανος, ου, Philo.
Cotinus, ὁ κότινος, ου, Plut.
Coturnix, ὁ ὄρτυξ, γος, Xenoph.
Coxa, τὸ ἰσχίον, ου, Aristot.
Coxendix, τὸ ἰσχίον, Aristot. coxendicis dolor, ἰσχιὰς νόσος, Diosc. ad coxendicis dolores faciens, item illos dolores patiens, ἰσχιαδικὸς, ἡ, ὸν, id.
Crabro, ὁ σφὴξ, κὸς, Aristot.
Crambe, ἡ κράμβη, ης, Gal.
Crada, ἡ κράδη, ης, Theophr.
Cranium, τὸ κράνιον, ου, Gal.
Crapula, ἡ κραιπάλη, ης, Hipp. crapulam sentio, κραιπαλάω, Plat. arcens, ὁ ϗ ἡ ἀκραίπαλος, Diosc. edormio, ἀποκραιπαλάω, Plut.
Crapulor, κραιπαλίζω, κραιπαλάω, Plat.
Cras, αὔριον, Dem.
Crasse, παχυλῶς, Aristot.
Crassesco, παχύνομαι. Polyb. ex luxu, καταπιαίνομαι

πιαίνομαι ἐκ τρυφῆς, Ælian. ἀδρύνομαι, Theophrast.
Crassitudo, ἡ παχύτης, Aristot. τὸ πάχος, Thuc. corporis, ὁ περὶ τὰς σάρκας ὄγκος, Ælian. ὁ τοῦ σώματος ὄγκος, id.
Crasso, παχύνω, aliquid, τὶ, Polyb. ἀδρύνω τὶ, Theophr.
Crassus, παχὺς, εῖα, ὺ, Xenoph. fio; vide *Crassesco*: crassum reddo; vide *Crasso*: crasso ore loquor, παχυστομέω, Strabo.
Crastinus, ὁ, ἡ, τὸ αὔριον, crastino, sc. die, i. e. cras, αὔριον, Dem.
Crater, ὁ κρατὴρ, ῆρος, Plut.
Crates, ὁ ταρρὸς, Theocr. ὁ στρωτὴρ, Hipp.
Craticula, ἡ ἐσχαρὶς, ίδος, τὸ τάρριον, Poll.
Creatio, ἡ κτίσις, mundi, τοῦ κόσμου, N. T. magistratuum, ἡ χειροτονία, Plat.
Creator, ὁ κτίστης, ου, N. T. ὁ κτίστωρ, ορος, Naz. ὁ κτίσας, αντος, N. T.
Creatura, τὸ κτίσμα, N. T. ἡ κτίσις, ib.
Creatus, κτιστὸς, ἡ, όν· κτισθεὶς, εῖσα, ἐν, N. T.
Creber, συχνὸς, ἡ, ὸν, Plat. πυκνὸς, ἡ, ὸν, Dem. θαμινός· creberrimæ mutationes, πυκνόταται μεταβολαὶ, Isocr.
Crebresco, πυκνὸς γίνομαι.
Crebritas, πυκνότης, ητος, demorum, συνοικιῶν, Herodian.
Crebro, πυκνῶς, Plat. πυκνὸν, Aristot. πυκνάκις, id. πολλάκις, Dem. crebrius, πλεονάκις, Isocr. θαμινῶς, συχνῶς.
Credibilis, πιστὸς, ἡ, ὸν, Isocr. πιθανὸς, ἡ, ὸν, Dem. multo magis credibile, πολὺ μᾶλλον εἰκός· facere aliquid credibile, διδόναι τι πιστόν· non credibilia dicere, οὐκ εἰκότα λέγειν, id.
Credibiliter, πιστῶς, Dem.
Creditor, ὁ δανειστὴς, οῦ, Dem. ὁ δανείσας, αντος, id. ὁ χρήστης.
Creditrix, ἡ δανείσασα, ης.
Creditum, τὸ δάνεισμα, Dem. τὸ δεδανεισμένον, ου, id.
Credo, πιστεύω, alicui, τινὶ, Isocr. aliquid, τὶ, Dem. delatoribus, πείθομαι τοῖς διαβάλλουσι, id. dictis ab aliquo, πιστεύω τοῖς εἰρημένοις ὑπό τινος, Isocr. alicui pecuniam, δανείζω τινὶ χρήματα, Dem. concredo alicui aliquid, παρακατατίθεμαί τινί τι, Plat. puto, οἴομαι, Dem. νομίζω, Isocr. ἡγέομαι, id. ὑπολαμβάνω, Dem. οἶμαι, id.
Credulitas, ἡ πίστις, εως, Dem.
Credulus, a, um, ὁ καὶ ἡ εὔπιστος, ου, Aristot.
Crematio, ἡ καῦσις, εως, Diosc. ἡ πύρωσις.
Crembalum, τὸ κρέμβαλον, ου, Athen.
Crementum. Vide *Incrementum*.
Cremium, τὸ φρύγανον, Theophr. cremia colligo, φρυγανίζομαι, Basil. cremiorum collectio, ὁ φρυγανισμὸς, οῦ· collectrix cremiorum, ἡ φρυγανίστρια, Poll. cremio similis, ὁ καὶ ἡ φρυγανώδης, Diosc.
Cremo, καίω, aliquid, τὶ, Xen. φλέγω.
Cremor, τὸ παχὺ τοῦ γάλακτος.
Crena, ἡ γλυφίς.
Creo, κτίζω, aliquid, τὶ, Herodot. mundum, κοσμοπλαστέω, Philo. δημιουργέω κόσμον, Plat. Cæsarem, ποιέω Καίσαρα, Herodian.
Creperus, ὁ καὶ ἡ ἀμφίβολος, Isocr.
Crepida, ἡ κρηπὶς, Xen. crepidas induo, κρηπιδόω, Plutarch. κρηπῖδας ὑποδέομαι, Herodian.
Crepidarius, qui crepidas conficit, ὁ κρηπιδοποιὸς, οῦ, Athen.
Crepidatus, κρηπιδούμενος, ένη, ενον, Plut. κρηπῖδας ὑποδεδεμένος, Herodian.
Crepido, ὁ κρημνὸς, οῦ, Thuc. ἡ φάραγξ.
Crepidula, τὸ κρηπίδιον.
Crepitaculum, τὸ κρόταλον, Diosc.
Crepito, ψοφέω, Aristoph. ut ciconia, κροτέω, Philostr.
Crepitus, ὁ ψόφος, ου, Thuc. ὁ κρότος, ventris, ἡ πορδὴ, ῆς, ἡ ἀποπορδὴ, ῆς, Al. Aphr. crepitum ventris emitto, πέρδομαι, ἀποπέρδω, Aristoph. καταπέρδω, id. præ metu, ὑποβδύλλω ὑπὸ δέους, Lucian.
Crepo, ψοφέω, Aristoph. digitis, ἀποκροτέω τοῖς δακτύλοις, Strabo. magna, μεγαλαυχέω, N. T.
Crepundia, τὰ κροτοπαίγνια, τὰ ἀθύρματα.
Crepusculum, τὸ κνέφας, αος, ἡ δείλη, ης, Dem. sub crepusculum, δείλης ὀψίας, Dem. περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν, Thuc. πρὸς τὴν δείλην, Aristot.
Cresco, αὐξάνομαι, Dem. συναυξάνομαι, id. ἐπιδίδωμι, ex re aliqua, ἔκ τινος, Isocr. et locupletior in dies, καθ' ἡμέραν εἰς εὐπορίαν, id. in melius, ἐπὶ τὸ βέλτιον, id.
Creta, ἡ γῆ κιμωλία, ας, Diosc.
Cretaceus, ὁ, ἡ, τὸ, ἐκ τῆς κιμωλίας γῆς.
Cretatus, χρωσθεὶς, εῖσα, ἐν, κιμωλίᾳ γῇ.
Cribellum, τὸ κοσκίνιον, ου, Athen.
Cribro, κοσκινίζω, σινιάζω, N. T.
Cribrum, τὸ κόσκινον, ου, Plat. in modum cribri, κοσκινηδὸν, Lucian.
Crimen, ἡ αἰτία, Dem. τὸ ἔγκλημα, τὰ ἐγκαλούμενα, ων· magnum, αἰτία μεγάλη· nefarium, δεινή· credibile, πιθανή· malum et grave, κακὴ καὶ χαλεπή· falsum, ψευδὴς, id. turpe, αἰσχρά, Isocr. commune, κοινή· privatum, ἰδία· comminisci, αἰτίαν συντιθέναι, id. fingere, πλάττειν, id. impingere alicui, ἐπάγειν seu ἐπιφέρειν τινὶ, Dem. transferre in aliquem, ἀναφέρειν εἴς τινα, Isocr. τινὸς ἐπιτιθέναι τινὶ, id. subire, ὑποδύεσθαι, Dem. ἐμπίπτειν εἰς αἰτίαν τινὸς, id. declinare, αἰτίαν φεύγειν, Isocr. effugere, διαφεύγειν· refutare, ἐξελέγχειν, id. diluere, διαλύεσθαι ἔγκλημα, Demosth. liberare aliquem crimine, ἀφιέναι τινὰ τῆς αἰτίας, Dem. τοῦ ἐγκλήματος· liberari crimine, ἀπαλλάττεσθαι τῆς αἰτίας· teneri crimine, τῷ ἐγκεκλημένῳ ἔνοχον εἶναι· crimini do alicui aliquid, ἐγκαλέω τινί τι, Herodian.
Criminalis, e, ἐγκληματικὸς, ἡ, όν.
Criminaliter, ἐγκληματικῶς.
Criminatio, ἡ ἔγκλησις, Artemid. ἡ αἰτία, Dem. τὸ ἔγκλημα, id. Confer *Crimen*.
Criminor, μέμφομαι, διαβάλλω, aliquid, τὶ, Xen. aliquem, εἴς τινα, Plut. aliquem ob aliquid, αἰτιάομαί τινά τινος, Xen. ἐγκαλέω τινί τι, Plat.
Criminose, εὐδιαβόλως, Dem. διαβόλως, Thuc.
Criminosus, ἐγκληματικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Crinis, ἡ θρὶξ, χὸς, Aristot. ὁ πλόκαμος, ου, Herodian. ἡ κόμη, Plut.
Crinitus, ὁ κομήτης, ου, Synes. ὁ καὶ ἡ πολύκομος, Diosc.
Crispitudo, ἡ οὐλότης, ητος, Aristot.
Crispo, οὐλόω, οὖλον ποιέω.
Crista, ὁ λόφος, Xenoph. aristam habere in capite, λόφον ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Ælian.
Cristatus, λόφουρος, ούρα, ον, Hesych. sum, λοφάω, Suid.
Cristula, τὸ λοφίδιον.
Critica, ἡ κριτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Plat.
Critice, κριτικῶς.
Criticus, κριτικὸς, ἡ, ὸν, Strabo.
Croceus, κρόκινος, ίνη, ινον, Theophr. ὁ καὶ ἡ κροκώδης, Diosc.
Crocitatio, ὁ κρωγμὸς, οῦ, Theocr.
Crocito, κρώζω, Lucian.
Crocodilus, ὁ κροκόδειλος, ου, Aristot.
Crocum, τὸ κρόκον, Theophr. referens, ὁ καὶ ἡ κροκώδης, Gal. κροκόεις, εσσα, εν, Theophr. croco imbuo, κροκόω, Athen. croco tinctus, κροκωτὸς, ἡ, ὸν, Lucian. crocum refero, croco similis sum, κροκίζω, Diosc.
Crocus, ὁ κρόκος, ου, Theophr.
Crotalum, τὸ κρόταλον, ου, Diosc.
Cruciabilis, e, βασανιστικὸς, ἡ, όν.
Cruciatus, ἡ βάσανος, N. T. ἡ ἀλγηδὼν, Isocr.
Crucifigo, σταυρόω, aliquem, τινὰ, N. T. ἀνασταυρόω τινὰ, Lucian. ἀνασκολοπίζω τινὰ, id.
Crucio, ἀνιάω, Gal. aliquem, ταλαιπωρέω τινὰ, Isocr. βασανίζω.
Crudelis, ὠμὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀφειδὴς, έος, Aristot. δεινὸς, ἡ, ὸν, Dem. χαλεπὸς, ἡ, όν· animo, ὠμὸς τὴν γνώμην, id. feræ immanissimæ et crudelissimæ, θηρία ἀγριώτατα καὶ πλείστης ὠμότητος μεστὰ, Isocr.
Crudelitas, ἡ ὠμότης, Dem. ἡ δεινότης, Isocr. ἡ χαλεπότης· et sævitia alicujus, ὠμότης καὶ χαλεπότης τινὸς, id. summa, ὑπερβολὴ ὠμότητος, Dem. superare omnes crudelitate, ὑπερβάλλειν πάντας ὠμότητι, id. impellere aliquem in tantam crudelitatem, καθιστάναι τινὰ εἰς τοσοῦτο τῆς ὠμότητος, Isocr. ostendere in omnibus crudelitatem et inhumanitatem, ἐπιδεικνύειν ἐν ἅπασι τὴν ὠμότητα καὶ μισανθρωπίαν, id.
Crudeliter, ὠμῶς, Dem. ἀφειδῶς, Xen. ἀπροσοίστως, Isocr. ἀπηνῶς· exscindere urbes, τὰς πόλεις ὠμῶς ἀναιρεῖν, Dem. crudelissime tractare aliquem, ὠμότατα πρός τινα διακείμενον τυγχάνειν, Isocr. nimis crudeliter et acerbe aliquem fortunis evertere, λίαν ὠμῶς καὶ πικρῶς ἐκ τῆς οὐσίας ἐκβάλλειν τινὰ, Dem.
Crudesco, ὠμόομαι.
Cruditas, ἡ ὠμότης, ητος, Aristot.
Crudus, ὠμὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ἄπεπτος.
Cruente, αἱματωδῶς.
Cruento, αἱματόω, Xiphil. αἱμάττω, manum, χεῖρα, Herodian.
Cruentus, ὁ καὶ ἡ αἱματώδης, Gal.
Crumena, τὸ βαλάντιον, Lucian. ὁ μάρσυπος.
Crumeniseca, ὁ βαλαντιοτόμος, ὁ βαλαντιητόμος, Aristoph.
Cruor, τὸ αἷμα, Aristot. citra cruorem, ἀναιμωτὶ, Herodian.
Crus, τὸ σκέλος, Aristot. ἡ κνήμη· non habens, ὁ καὶ ἡ ἀσκελὴς, Plat. crura bona habens, ὁ καὶ ἡ εὐσκελὴς, id. æqualia habens, ὁ καὶ ἡ ἰσοσκελὴς, Aristot. mala habens, ὁ καὶ ἡ κακοσκελὴς, Xen. unicum habens, ὁ καὶ ἡ μονοσκελὴς, Plin. grandiora habens, ὁ καὶ ἡ ὑπερσκελὴς, Plat.
Crusta, ἡ πλὰξ, Aristot. crustas habens squamarum modo, πλάκας ἔχων λεπιζομένας, Diosc.
Crustatus, ὀστρακόδερμος, ου, Basil.
Crusto, πλακόω. Vide *Incrusto*.
Crustosus, ὁ καὶ ἡ πλακώδης, εος, Diosc.
Crustula, τὸ πλακίδιον, ου.
Crustulum, τὸ ψώμιον, ου, Laërt.
Crustum, ὁ ψωμὸς, οῦ, Athen.
Crux, ὁ σταυρὸς, Thuc. cruci aliquem adfigo, ἐπὶ τῷ σταυρῷ τινα ἀνασκολοπίζω, id.
Crypta, ἡ κρύπτη, ης.
Crystallinus, κρυστάλλινος, ίνη, ινον.
Crystallus, ὁ vel ἡ κρύσταλλος, Poll. crystallum splendore refero, κρυσταλλίζω, N. T.
Cubatus, ἡ κατάκλισις, εως, Plut.
Cubicularis, κοιτωνικὸς, ἡ, όν.
Cubicularius, ὁ κατακοιμιστὴς, οῦ, Plut. τοῦ θαλάμου προεστὼς, Herodian.
Cubiculum, ὁ κοιτών· parvum, ὁ κοιτωνίσκος· nuptiale, ὁ νυμφὼν, N. T. conjugale seu uxoris et mariti, ὁ θάλαμος, Plut.
Cubile, ἡ κοίτη, ης, Xen. ἡ εὐνὴ, ῆς, id.
Cubitale, τὸ ὑπαγκώνιον, Galen.
Cubitalis, e, πηχυαῖος, αία, αῖον, Theophr.
Cubito, κοιτάω.
Cubitum, vel Cubitus, ἡ ἀγκὼν, ῶνος, Gal. parvus, ὁ ἀγκωνίσκος· cubito innitor, διαγκωνίζω, ἐναγκωνίζω· cubito arceo aliquem, παραγκωνίζομαί τινα, Lucian. cubito percutio, κυβιτίζω, Epicharm.
Cubitus, idem quod *Cubatus*.
Cubo, κοιμάομαι, Xen. super lectum, κατάκειμαι ἐπὶ τῆς κλίνης, Plat. in aureo lecto, κοιμάομαι ἐπὶ χρυσῆς κλίνης, Dem. in agro, κοιταῖος γίγνομαι ἐν τῇ χώρᾳ, id.
Cubus, ὁ κύβος, ου, Aristot.
Cucullus, ὁ πῖλος νυκτερινός.
Cuculo, κοκκύζω, Aristot.
Cuculus, ὁ κόκκυξ, υγος, Aristot.
Cucumis, ὁ σίκυος, Plut. ἡ σίκυς, υος, Diosc. parvus, τὸ σικύδιον, Athen. in modum cucumeris, σικυδὸν, Paul. Æg.
Cucurbita, ἡ σικύα, ας, Hipp. ἡ σικυώνη, ης, Gal. ἡ σικυωνία, ας, Athen.
Cucurbitula, ἡ σικύα, ας, argentea, ἀργυρῆ, Lucian. cucurbitulæ applicatio, σικύας προσβολὴ, Aristot.
Cucurio, κοκκύζω, Aristot.
Cudo, κόπτω, monetam, νόμισμα, Aristot. ex auro,

auro, κόπτω νόμισμα χρυσῦ, Diod. Sic. ferrum, ἐργάζομαι σίδηρον, Aristot.
Cujas, ὁ ποδαπὸς, indef. quis et cujas? τίς ϗ ποδαπός; Plat.
Cujus, τίνος ὤν.
Cujuscumquemodi, ὁποιουςινῦν, Xenoph.
Cujusdammodi, ποιός τι, Aristot.
Cujusmodi, ποῖος, Thuc. cujusmodi illa? τὰ ποῖα; Plat. considerare leges, cujusmodi sint, σκοπεῖν νόμες, ὁποῖοί τινες εἰσὶ, Dem.
Culcitra, ἡ τύλη, ἡ τυλεῖα, Soph. τὸ τυλεῖον, Poll. ἡ ςρωμνὴ, Xen. τὸ ςρῶμα, Plut.
Culeus, τὸ σακκίον, Poll. culeo insuere, ἐνσακκίω, Nicet. Chron.
Culex, ὁ κώνωψ, ωπος, Plut.
Culina, τὸ μαγειρεῖον, τὸ ὀπτανεῖον, Luc.
Culmen, ὁ ὄροφος, Thuc. τὸ δῶμα, ατος, Herodian. ἡ κορυφή.
Culmus, ἡ καλάμη, ης, Lysias.
Culpa, ἡ αἰτία, Dem. τὸ ἔγκλημα, id. τὸ πταῖσμα· culpam in alium transfero, εἰς ἄλλον τὴν αἰτίαν τρέπω, Plut. τὸ ἔγκλημα εἰς ἄλλον μετάγω, Ælian. mea culpa in molestias incidit, δι᾽ ἐμὲ εἰς πράγματα ἐνέπεσε, Dem. culpa est in pauperibus, quo minus id fiat, τὸ αἴτιον τῦ μὴ γίγνεσθαι ἐν τοῖς πένησίν ἐςι, id. culpa aliquem liberare, τῆς αἰτίας τινὰ ἀπολύειν, Isocr. extra omnem culpam esse videtur, πάσης τῆς αἰτίας ἐκτὸς φαίνεται, Chrys.
Culpabilis, ὁ ϗ ἡ ὑπαίτιος, sum, εἰμὶ, Æl.
Culpatio, τὸ αἰτίαμα, ατος, N. T.
Culpo, αἰτιάομαι, aliquem ob aliquid, τινὰ τινος, Xen.
Cultellus, τὸ μαχαίριον, Dem. Phal. ἡ μαχαιρίς.
Culter, ἡ μάχαιρα, Polyb. τὸ ἐγχειρίδιον, Plut.
Cultor, ὁ λατρευτὴς, ῦ, ὁ θεραπευτής.
Cultrarius, faber, ὁ μαχαιροποιὸς, ῦ.
Cultrix, ἡ θεραπευτρὶς, ίδος.
Cultura. Vide *Cultus*.
Cultus, us, θεραπεία, Dem. divinus, ἡ θεραπεία περὶ θεὸν, Isocr. ὑπηρεσία τῦ θεῦ, Plat. quo demeremur aliquem, τὸ θεράπευμα, ατος, Xen. divinus humanitus confictus, ἡ ἐθελοθρησκεία, N. T. terræ, ἡ γεωργία, Plat. τὸ γεώργημα, id. ornatus, τὸ κόσμημα, ατος, Plat. corporis, τὸ σχῆμα σώματος, Herodian.
Culullus, κύλιξ μεγάλη, Plut.
Cum, *Præpos.* σὺν, cum Deo dicere aliquid, σὺν θεῷ ἐρεῖν τι, Dem. voluptas cum honestate conjuncta optimum est, τέρψις σὺν τῷ καλῷ ἄριςόν ἐςι, id. invadunt alios cum amicis, ἐπὶ τὰς ἄλλυς ἔρχονται μετὰ τῶν φίλων, id. cum aliquo esse, μετά τινος εἶναι, id. cum parrhesia loqui, μετὰ τῆς παῤῥησίας ποιεῖν λόγυς, id. comparare aliquem cum aliquo, ἐξετάζειν τινὰ πρός τινα· fœdera cum rege, συνθῆκαι πρὸς βασιλέα· pugno cum aliquo, μάχομαι πρός τινα, Plut. cum potestate esse, ἐν δυνάμει εἶναι, Thuc.
Cum pro *Quando*, *Quia*, &c. Vide *Quum*, cum, tum, μὲν, δὴ, Dem. cum omnis disciplina exercitatione continetur, tum philosophia præ cæteris, πᾶσα μὲν παιδεία δι᾽ ἐπιςήμης συνέςηκεν, ἡ δὲ φιλοσοφία ϗ μᾶλλον τῶν ἄλλων, Dem. cum omnia probra vitanda, tum maxime illud, πάντα μὲν ὀνείδη φευκτέον, μάλιςα δὲ τῦτο, idem.
Cuminum, τὸ κύμινον, Diosc.
Cumprimis, τὰ πρῶτα, Lucian.
Cumulate, ἀθρόως, πεπωρευμένως.
Cumulatim, σωρηδὸν, Herodian.
Cumulatus, θωρευτὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Cumulo, ἀθροίζω, Isocr. aliquid aliquo, σωρεύω τί τινι, Herodian. aliquem laudibus, ὑπεραινέω τινὰ, Æschin.
Cumulus, τὸ σώρευμα, Xen. ὁ σωρὸς, ῦ, Plut. divitiarum, χρημάτων, Aristoph. terræ, τὸ χῶμα, Plat.
Cunabula, ἡ κοιτὶς, τὸ σπάργανον, Her.
Cunæ, idem quod *Cunabula*.
Cunctabundus, ὁ ϗ ἡ ἐνδοιαςμὸς, Lucian.
Cunctanter, σχολῇ, Thuc. σχολαίως, Aristot. βραδέως· cunctantissime, σχολαιότατα, Xen.
Cunctatio, ἡ σχολαιότης, Thuc. τὸ μέλλημα, Æschin. ἡ μέλλησις, Thuc. ἡ διαμέλλησις, id.
Cunctator, ὁ μελλητὴς, ῦ, Aristot. ὁ μέλλων, Dem. ὁ ὀκνηρός.
Cunctor, ὀκνέω, Thuc. in aliqua re, μέλλω τι, Dem. διαμέλλω πρός τι, Naz. ἀναβάλλομαι.
Cunctus, σύμπας, ασα, αν, Thuc. ἅπαξάπας, ασα, αν, Philo.
Cuneatio, ἡ σφήνωσις, εως.
Cuneatus, ὁ ϗ ἡ σφηνοειδής.
Cuneo, σφηνόω, καταςφηνόω, Hippocr. γομφόω.
Cuneolus, τὸ σφηνάριον, Suid. ὁ σφηνίσκος.
Cuneus, ὁ σφὴν, ὁ γόμφος· in cuneos divisi in acie, κατὰ φάλαγγας διαιρεθέντες, Herod.
Cuniculatim, ὑπονομηδὸν, Thuc.
Cuniculosus, ὁ ϗ ἡ ὑπονομώδης, εος.
Cuniculus, ὁ δασύπυς, Aristot. fossa subterranea, ὁ ὑπόνομος, Thuc. τὸ ὑπόρυγμα· cuniculos ago, ὑπονομεύω, Dinarch. cuniculis oppugno, ὑπονόμοις πολεμίζω.
Cupa, ὁ πίθος, υ, Plut. inanis, σκεῦος οἰνοφόρον κενὸν, Herodian.
Cupedia, τὸ τέμμα, Plut. cupediis inhians, ὁ λίχνος, Plat.
Cupide, ἀγαπητῶς, amplecti pacem, ἰδεῖν τὴν εἰρήνην γενομένην, Dem. cupidissime omnia facere, μετὰ προθυμίας πάντα πράττειν, Herod.
Cupidineus, ἐρωτικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Cupiditas, ἡ ἐπιθυμία, Dem. ὁ ἔρως· insatiabilis, ἡ ἀπληςία, ας· tanta laborum, τοσῦτος ἔρως τῶν πόνων, id. rerum malarum, ἐπιθυμία πραγμάτων πονηρῶν, Isocr. cupiditas alicujus rei me incedit, εἰσέρχεταί μοι ἡ ἐπιθυμία τινὸς, Dem. tanta cupiditate incitor, εἰς τοσῦτ᾽ ἀπληςίας ἔρχομαι, Isocr. incessit me cupiditas alicujus rei, ἐνέπεσέ μοι ἔρως τινός· in eam devenire cupiditatem, εἰς τοσῦτ᾽ ἐπιθυμίας ἥκειν· habere cupiditatem alicujus rei, ἔχειν ἐπιθυμίαν τινὸς, id. explere cupiditatem alicujus, ἐφικέσθαι τῆς ἀπληςίας τινὸς, Dem. coercere cupiditates, κρατεῖν τῶν ἐπιθυμιῶν, Isocr. frustror cupiditate, διαμαρτάνω, ὧν ἐπιθυμέω, id.
Cupido, ὁ ἔρως, ωτος, Xen.
Cupidus, ἐφιέμενος, ένη, ένον, alicujus rei, τινὸς, Dem. ἐπιθυμητὴς τινος· insatiabiliter pecuniæ, ὁ ϗ ἡ ἄπληςος τῶν χρημάτων, id. seu plenus cupiditatibus, γέμων ἐπιθυμιῶν, Isocr. cupidus sum alicujus rei. Confer *Cupio*.
Cupio, ἐπιθυμέω, aliquid, τινὸς, Dem. aliquid nimis, τι λίαν, Isocr. bene dicere, εὖ λέγειν· aliquem imitari, γλίχομαί τινα μιμεῖσθαι, id. universi incolumitatem, γλίχομαι τὴν ὅλυ διαμονὴν, Philo. contraria, γλίχομαι τῶν ἐναντίων, Aristot. libertatem, γλίχομαι περὶ τῆς ἐλευθερίας, Herodot. bene alicui, εὐνοέω τινὶ, Dem.
Cupitor, ὁ ἐραςὴς, alicujus rei, τινὸς, Xen. ὁ ἀποθυμητὴς τινος, Dem.
Cupressetum, ὁ κυπαρισσὼν, ῶνος.
Cupressinus, κυπαρίσσινος, ίνη, ινον.
Cupressus, ἡ κυπάρισσος, Athen.
Cupreus, κυπρειακὸς, ἡ, όν.
Cuprum, χαλκὸς κύπριος.
Cur, διὰ τί· cur bene dicendi studiosos fugiant, libenter audirem, διὰ τί τὰς εὖ λέγειν ἐπιθυμῦντας φεύγωσι, ἡδέως ἂν πυθοίμην, Isocr. cur ei præmium daturi non estis? διὰ τί τῦτῳ ἐ δώσετε δωρεὰν; Æschin. recte considerate, cur hoc fecerit, συλλογίζεσθε ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ᾽ ἔπραττε, Dem. cur putatis omnes bellum hoc fugere? τίνος ἕνεκα νομίζετε πάντας φεύγειν τῦτον τὸν πόλεμον; id. ὅτι, Aristot. διότι, Xen. διὰ τίνα αἰτίαν, Aristot.
Cura, ἡ φροντὶς, ίδος, Dem. ἡ πρόνοια, id. ἡ μελέτη, Isocr. curam suscipere rei, ποιεῖν seu ποιεῖσθαι πρόνοιάν τινος, seu περί τινος, seu ὑπέρ τινος, Dem. habere alicujus, ἔχειν πρόνοιάν τινος· ἔχειν ἐπιμέλειάν τινος· ἔχειν λόγον τινὸς, id. gero alicujus, ἐπιμελέομαί τινος, Xen. περί τινος, Plat. τὶ, Xen. adhibeo, ne quis transeat, φυλάττω μηδένα περαιῦσθαι, Thuc. ne quis faciat, φυλάττομαι, ὅπως μὴ ποιήσῃ τις, Xen. curæ est mihi aliquid, μέλει μοι περί τινος, Isocr. μέλει μοι ὑπέρ τινος, Dem.
Curate, ἐπιμελῶς, Dem.
Curatio, ἡ ἐπιμέλεια, Dem. præesse curationi seu administrationi alicui, προςάτην εἶναι ἐπιμελείας τινὸς, id. morbi ἡ θεραπεία τῶν νοσημάτων, Dem.
Curator, ὁ ἐπιμελητὴς, tribus, τῆς φυλῆς, Dem. reficiendorum murorum, τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, id. liberorum tutor, ὁ ἐπίτροπος, Plut. morbi, ὁ θεραπευτὴς, Gal.
Curatura, ἡ ἐπιτροπὴ, ῆς, ἡ ἐπιμέλεια, Dem.
Curculio, ὁ τρὼξ, γὸς, Schol. Hes. ὁ κὶς, κιὸς, Theophr. ὁ θρὶψ, θριπὸς, id.
Curia, τὸ βυλευτήριον, Dem. τὸ πρυτανεῖον· vocatio in curiam, ἡ κλῆσις εἰς τὸ πρυτανεῖον· vocare senatum in curiam, καλεῖν τὴν βυλὴν εἰς τὸ βυλευτήριον· frequentare curiam, εἰσιέναι πολλάκις τὸ βυλευτήριον· proclamare aliquid in curia, ἀνειπεῖν τι ἐν τῷ βυλευτηρίῳ· exire e curia, ἐξιέναι ἐκ τῦ δικαςηρίυ, id. pars civitatis, ἡ φρατρία, Isocr. curiæ princeps, ὁ φρατρίαρχος, Dem.
Curialis, ὁ φράτωρ, ορος, Dem.
Curialis, e, φράτριος, ία, ιον, Polyb.
Curiatim, κατὰ φρατρίας.
Curiatus, φρατριακὸς, ἡ, όν.
Curio, ὁ φρατριεὺς, έως.
Curiose, ἐπιμελῶς, Dem. πεφυλαγμένως, Isocr. non admodum curiose inquirere, quidnam sit, ἐ πάνυ πολυπραγμονεῖν τι, ὅ,τι ποτ᾽ εἴη, Herodian. curiosius, περιεργότερον, id.
Curiositas, ἡ περιεργία, ας, ἡ πολυπραγμοσύνη, ης, Isocr. τὸ πολυπραγμονεῖν, id.
Curiosus, ὁ ϗ ἡ περίεργος, Xen. ὁ ϗ ἡ πολυπράγμων, Aristot. sum, πολυπραγμονέω, Isocr.
Curo, ἐπιμελέομαι, aliquid, τινὸς, Xen. περί τινος, Plat. corpus, ἐπιμέλομαι τῦ σώματος, Xen. ut fiat, ἐπιμέλομαι ὅπως γένοιτο, Lucian. aliquid parum, φροντίζω τινὸς ὀλίγον, id. salutem, φροντίζω ὑπὲρ σωτηρίας, Dem. non curo, utrum pejus, an melius vivamus, ἐ φροντίζω, εἴτε χεῖρον, εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα, Plat. diligentissime valetudinem, ἐπιμέλειαν μεγίςην ἔχω τῆς ὑγιείας, Isocr. contractus, ἐπιμέλειαν ποιέω περὶ τὰ συμβόλαια, Aristot. publica ut privata, μελετάω ὑπὲρ τῶν κοινῶν, ὥσπερ τῶν ἰδίων, Isocr. ægrotantem, θεραπεύω τινά· νοσηλεύω τινὰ, id. morbum, ἐπικυρέω νόσον, Xen. ἰάομαι νόσον, Phalar. θεραπεύω τὸ νόσημα, Isocr. pecuniam, πορίζομαι ἀργύριον, Dem. non curo aliquid, ἀφροντιςέω τινὸς, Plat. curandum est aliquid, ἐπιμελητέον τινὸς, Xen.
Curriculo, δρομαίως, δρομάδην.
Curriculum, parvus currus, τὸ ἁρμάτιον, ὁ διφρίσκος, Aristoph. cursus, ὁ δρόμος, Thuc.
Curro, τρέχω, θέω, celeriter, ταχέως, Plut. una, συνδρομέω, Dem.
Curruca, ἡ ὑπολαὶς, ίδος, Theophr.
Currus, τὸ ἅρμα, Xen. τὸ ὄχημα, Herodian. curru vehi Messenam, πορεύεσθαι ἐφ᾽ ἁμάξης εἰς Μεσσήνην, Hesych. currum conscendere, ὀχήματος ἐπιβαίνειν, Herodian. currui imponere aliquid, ὀχήματι ἐπιτιθέναι τι, id. Confer *Vehiculum*.
Cursito, συχνὰ ϗ πολλὰ τρέχω, περιτρέχω, Plat. sursum, deorsum, περιπατέω ἄνω, κάτω, Aristoph.
Cursor, ὁ δρομεὺς, έως, Lucian.
Cursus, ὁ δρόμος, Dem. equi, δρόμος ἵππυ, id. cursu contendere ad portum, δρόμον κατατείνειν ἐπὶ τὸν λιμένα, Synes. a cursu non declinare, ἀπαραλλάκτως θέειν, Heliodor. cursum rectum tenere, τροχιὰς ὀρθὰς ποιεῖν, N. T. εὐθυδρομεῖν, Xen. cursum sistere, ἴχεσθαι δρόμυ, Lucian.
Curto, κολόω, aliquid, τὶ, Theophr. κολοβόω τι, Aristot.
Curtus, κολοβὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Curvatio, ἡ κάμψις, ἡ διάκαμψις, Naz.
Curvatura, ἡ καμπὴ, Plut. ὁ καμπτὴρ, Xen.
Curvitas, ἡ καμπυλότης, ἡ κυρτότης, Plut.

Curulis, ἁρματεῖος, Athen. ἁρμάτειος, ία, ιον, Xen. sella, δίφρος ἡγεμονικὸς, Plut. curule certamen, ἡ ἁρματοδρομία.

Curvo, κάμπτω, Thuc. κυρτόω, Xen.

Curvus, καμπύλος, ύλη, ύλον· ἀγκύλος, ύλη, ύλον.

Cuspido, ἀποξύνω εἰς ἀκίδα, ἐπιδορατίζω.

Cuspis, ἡ ἀκωκὴ, ῆς, Lucian. sagittæ, ἡ ἀκὶς, ίδος, Diosc. hastæ, ἡ αἰχμὴ δόρατος, ἡ ἐπιδορατὶς, ίδος, Plut.

Custodia, ἡ φυλακὴ, inventa urbibus ad custodiam et salutem, εὑρημένη ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν, Dem. delecti ad custodiam, τεταγμένοι ἐπὶ τῇ φυλακῇ, id. fidem et custodiam (principis) prodere, τὴν πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον φρουρᾶς προδιδόναι, Herodian. carcer, captivitas. Vide *Carcer*, *Captivitas*.

Custodio, φυλάττω, φρουρέω, τηρέω, omnia in urbibus, πάντα ἐν ταῖς πόλεσι, Xen. aliquem ab aliqua re, τινὰ ἀπό τινος, idem. mare, φυλάττω φυλακὴν ἐν τῇ θαλάττῃ, Dem. urbem, διαφυλάττω τὴν πόλιν, Isocr.

Custos, ὁ φύλαξ, Dem. ὁ φυλακτὴρ· constitutio custodum, διάταξις φυλάκων, id. custodes constituere, καθιστάναι φυλάκας, id. imponere, εἰσπέμπειν φύλακας, Isocr. occidere, ἀποσφάττειν, Dem. custos carceris, ὁ δεσμοφύλαξ, Thuc. ὁ νομοφύλαξ, Aristot. templi, ὁ ναοφύλαξ, id. civium seu civitatis, ὁ πολιτοφύλαξ, id. stratorum, ὁ στρωματοφύλαξ, Plut. corporis, ὁ σωματοφύλαξ, Herodian. custos femina, ἡ φυλακὶς, ίδος, Plat.

Cuteus, ὁ καὶ ἡ δερματώδης, δερμάτινος, ίνη, ινον.

Cuticula, τὸ δερμάτιον.

Cutis cum subjecta carne, ὁ χρὼς, τὸς, Aristot. detracta, τὸ δέρμα.

Cyamus, ὁ κύαμος, Plat.

Cyaneus, κυάνεος, έα, εον, Aristot.

Cyanus, ὁ κύανος, cyanum refero, κυανίζω, Diosc. in cyanum vergens, κυανίτις, Hipp. cyanei coloris inductio, ἡ κυάνωσις, Plut.

Cyathus, ὁ κύαθος, Athen. parvus, τὸ κυάθιον, Poll. cyatho similis, ὁ καὶ ἡ κυαθώδης, εος, Athen. cyathis indulgeo, κυαθίζω, Polyb.

Cygneus, κύκνειος, εία, ειον, Athen.

Cygnus, ὁ κύκνος, Aristot.

Cylindraceus, κυλινδρικὸς, ἡ, όν.

Cylindrus, ὁ κύλινδρος, ου, Plut. cylindro similis, ὁ καὶ ἡ κυλινδρώδης, εος, Theophr. æquo sive complano, κυλινδρόω, id. cylindri more, κυλινδρικῶς, Plut.

Cymba, ἡ κύμβη, ης, Soph. τὸ σκαφίδιον.

Cymbalista, ὁ κυμβαλιστὴς, οῦ.

Cymbalistria, ἡ κυμβαλίστρια, ας.

Cymbalum, τὸ κύμβαλον, Xen. pulso, κυμβαλίζω, Lucian.

Cymbium, τὸ κυμβίον, ου, Dem.

Cyminum, τὸ κύμινον, Diosc. cymino similis, ὁ καὶ ἡ κυμινώδης, Theophr.

Cynosbatus, τὸ κυνόσβατον, ὁ κυνόσβατος.

Cynosura, ἡ κυνόσουρα.

Cyprinus, ὁ κυπρῖνος, ου, Aristot.

Cytisus, ὁ κύτισος, Theophr.

D.

DACTYLIOTHECA, ἡ δακτυλιοθήκη, ης, Plin.

Dactylus, ὁ δάκτυλος, ου, Diosc.

Dæmon, ὁ δαίμων, ονος, Plat. malus, ὁ κακοδαίμων· capularis, ὁ σοροδαίμων, Plut. a dæmone inspiratus, δαιμονιακὸς, ἡ, όν, id. qui dæmonis est, δαιμονικὸς, ἡ, όν, Chrys. pro dæmone habeo, δαιμονίζω, Hesych. a dæmone possideor, δαιμονίζομαι, N. T. δαιμονάω, Lucian.

Dæmoniacus, δαιμονιακὸς, ἡ, όν, Plut.

Dæmonicus, δαιμονικὸς, ἡ, όν, Chrys.

Dama, ἡ δορκὰς, άδος, Diosc. ἡ δόρξ, κὸς, Al. Aphr. ὁ δόρκος, Diosc. parva, seu parvus, τὸ δορκάδιον, ου, LXX.

Damnatio, ἡ κατάγνωσις, εως, Dem. ἡ κατάκρισις, εως, N. T. τὸ κατάκριμα, ατος, ib. æterna, ἡ κρίσις τῆς γεέννης, ibid.

Damnatorius, καταγνωστικὸς, ἡ, όν.

Damnatus, ὁ καὶ ἡ κατάκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ καταδίκος, ου, Dem. violati festi, καταχειροτονηθεὶς ἀσεβεῖν περὶ τὴν ἑορτὴν, id.

Damno, καταγινώσκω, aliquem capitis, θάνατόν τινος, Dem. θανάτῳ τινὰ, id. κατακρίνω θάνατόν τινος, Isocr. καταψηφίζομαι θάνατόν τινος, Dem. aliquem inique, ἀδίκως καταδικάζομαί τινος, aliquem homicidii, καταγινώσκω τινὸς φόνον, vel τινὰ φόνου, Lys.

Damnose, βλαβερῶς.

Damnosus, βλαβερὸς, ρὰ, ρὸν, Plat. ὁ καὶ ἡ ζημιώδης.

Damnum, ἡ βλάβη, Plat. ἡ ζημία, Xen. τὸ βλάβος, εος, Dem. ἡ συμφορὰ, ᾶς, Isocr. et detrimentum, βλάβη καὶ ζημία, Dem. adferre alicui, φέρειν τινὶ βλάβην· ἐνεγκεῖν τινὶ ζημίαν· esse seu fieri alicui, εἶναί τινι βλάβης· contrahere haud exiguum, ὀφλισκάνειν ζημίαν οὐ μικράν· restituere seu pendere duplo, ἐκτίνειν βλάβος διπλοῦν· cum damno facere aut fieri, μετὰ βλάβης seu ζημίας ποιεῖν, seu γίγνεσθαί τι· facio seu patior, ζημιόομαι· ab aqua, πάσχω κακῶς ἐκ ὕδατος, id.

Dapes, τὰ ἐδέσματα, ων, Isocr.

Dapsilis, ὁ καὶ ἡ δαψιλὴς, Plat. epulum dapsilius, δεῖπνον δαψιλέστερον, Plut. dapsilis et largus sum, ἐνδαψιλεύομαι, Pandect.

Dapsiliter, δαψιλῶς, vivere, ζῆν, Xen.

Datio, ἡ δόσις, εως, Plat.

Dator, ὁ δοτὴρ, Xen. ὁ δωτὴρ, Lucian.

Datus, δοθεὶς, εῖσα, ὲν, Dem. data opera, ἐκουσίως, id. ἑκοντί· ἐξεπίτηδες, id. delinquere, ἑκουσίᾳ πλημμελεῖν, id.

De, ἐκ vel ἐξ, de suo rempublicam juvare, ἐκ τῶν ἑαυτῷ ὑπαρχόντων τοῖς κοινοῖς ἐπαρκεῖν, Isocr. de muro præcipitare, κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν, Herodot. de gloria pugnare, περὶ δόξης πολεμεῖν, Dem. de re nova loqui seu dicere, περὶ καινοῦ πράγματος λέγειν, id. de numero detrahere, ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ ἀφαιρεῖν, Isocr. de rerum incolumitate solicitum esse, ὑπὲρ σωτηρίας πραγμάτων φροντίζειν, id. de parte regionis dimicare, ὑπὲρ μέρους χώρας πολεμεῖν, id. commentatio de astris, γραφὴ ἀμφὶ ἀστέρων, Lucian. fama vulgatur de morte ejus, ἐκφέρεται λόγος ἀμφὶ θανάτῳ αὐτοῦ, Herodot.

Dea, ἡ θεὰ, ᾶς, Dem. ἡ θεὸς, οῦ, id. magna et præstans Minerva, μεγάλη καὶ ἀγαθὴ θεὸς Ἀθηνᾶ, id.

Dealbatio, ὁ λευκασμὸς, οῦ.

Dealbo, λευκόομαι, aliquid, τὶ, Xenoph. λευκαίνω.

Deambulatio, ὁ περίπατος, Plut. deambulatione pomeridiana uti, περιπάτῳ δειλινῷ χρῆσθαι, Æl.

Deambulatorium, ὁ περίπατος, Plut.

Deambulo, περιπατέω, Herodian. sursum, deorsum, ἄνω, κάτω, Aristoph.

Deamo, στέργω, aliquem, τινὰ, Plut. ὑπεραγαπάω τινὰ, Herodian. ὑπερφιλέω.

Dearmatus, παρωπλισμένος, ένη, ένον, Plut.

Deartuo, ἐξαρθρόω, Aristot.

Deauratio, ἡ χρύσωσις, εως, Plut.

Deauratus, ὁ καὶ ἡ διάχρυσος, Athen.

Deauro, χρυσόω, Athen.

Debacchatio, ἡ παροινία, Dem.

Debacchor, παροινέω, in aliquem, εἴς τινα, Dem.

Debellatio, ἡ καταπολέμησις, εως, Thuc. ὁ καταγωνισμὸς, οῦ, id.

Debellator, ὁ καταγωνιστὴς, οῦ· ὁ καταπολεμῶν, οῦντος, Thuc.

Debello, καταπολεμέω, aliquem aliqua re, τινά τινι, Thuc. καταγωνίζομαί τινα, Lucian.

Debeo, ὀφείλω, alicui pecuniam, τινὶ χρήματα, Plat. alicui æs alienum, τινὶ χρέος, seu χρέα, Dem. alicui gratiam, τινὶ χάριν, Plat. dicere, λέγειν, Aristot. non debemus occasionem in perniciem nostram impendere, οὐκ ὀφείλομεν τὸν καιρὸν συμπαρασκευάζεσθαι καθ' ἡμῶν αὐτῶν, Dem. quæ restant, magnæ vobis curæ esse debent, σφόδρα δεῖ τῶν λοιπῶν ὑμᾶς φροντίσαι, id.

Debilis, ὁ καὶ ἡ ἀσθενὴς, έος, Isocr. ἀσθενῶν, οῦσα, οῦν, Dem. ὁ καὶ ἡ ἄῤῥωστος, ου, idem.

Debilitas, ἡ ἀσθένεια, Plat. ἡ ἀῤῥωστία.

Debilitatio, τὸ ἀσθένημα.

Debiliter, ἀσθενῶς, Dem.

Debilito, ἀσθενόω, aliquem, τινὰ, Xen.

Debitio, ἡ ὄφλησις, εως, τὸ χρέος, Dem.

Debitor, ὁ ὀφειλέτης, N. T. ὁ ὀφείλων, Dem. ὁ ὄφλων· ὁ χρέστης, ου· ὁ ὑποχρέως, ω, id. magnus, ὁ ὑπέρχρεως, ω.

Debitrix, ἡ ὀφειλέτις, Eur. ἡ ὀφείλουσα, Dem.

Debitum, τὸ ὀφείλημα, Dem. τὸ ὄφλημα· τὸ χρέος, ους· duplum, ὄφλημα διπλοῦν· privatum, χρέος ἴδιον· paternum, χρέος πατρικὸν· adscribere ad debitum, γράφεσθαι ὀφείλοντα πρὸς χρέος· reddere, ἀποδοῦναι τὰ ὀφειλόμενα· ἐκτίσαι ὄφλημα· recipere ab aliquo, ἀπολαμβάνειν τὸ χρέος παρά τινος· recuperare ab aliquo, κομίζεσθαι χρέος παρά τινος· condonare omne, ἀφίεσθαι πᾶν ὄφλημα, id. ἀφιέναι τὸ χρέος ὀφείλουσι, Isocr. expungi, ἐξαλείφεσθαι τὸ ὄφλημα, Dem. debito fraudare, ἀποστερῆσαι χρέος· urbem, ἀποστερεῖν ὀφλήματος τὴν πόλιν, id.

Debitus, ὀφειλόμενος, ένη, ενον, benevolentia, εὔνοια, N. T. honor, προσήκουσα τιμὴ, Plat. pœna, προσήκουσα τιμωρία, id.

Deblatero, ψελλίζομαι, Aristot. στωμύλλω, Aristoph. καταστωμύλλω, id. φλυαρέω.

Decacuminatio, ἡ βλαστολογία, ας, Theophr.

Decacumino, βλαστολογέω, Theophr.

Decalogus, ὁ δεκάλογος, ου.

Decanto, ἐγκωμιάζω, Isocr. sæpius inculco, ταυτολογέω, Polyb.

Decanus, ὁ δεκάδαρχος, ὁ δεκάρχης.

Decas, ἡ δεκὰς, άδος.

Decaulesco, ἀποκαυλόω, Theophr.

Decedo, ἀποχωρέω, ab aliquo, τινὸς, Xen. de via alicui, ἐξίσταμαι ὁδοῦ τινι, Plut. a magistratu, ἐξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, Thuc. minuor, nihil ipsi decessit de exercitu, nisi qui morbo extincti sunt, οὐδὲν αὐτῷ ἀπεγίγνετο στρατοῦ, εἰ μή τι νόσῳ, Thuc. de jure suo decedere, ὑφίεσθαι τῶν δικαίων ἑαυτοῦ, Aristoph. ante fatalem diem decedere, seu mori, πρὸ μοίρας τελευτᾶν, Isocr.

Decem, οἱ, αἱ, τὰ δέκα, Dem. millia, ἡ μυριὰς, άδος, Theophr. ἡ μυριοστὴ, ῆς, Xenoph. mensibus, δεκαμηναίῳ χρόνῳ, Philo.

December, ὁ γαμηλιὼν, ῶνος, Theophr. al. ὁ ποσειδεὼν, ῶνος, Suid.

Decempeda, μέτρον δεκάπουν, ὁ δεκάπους, οδος.

Decempedator, ὁ τῷ δεκάποδι μετρῶν, οῦντος· ὁ γεωμέτρης.

Decemplex, ὁ δεκαπλάσιος, ία, ιον, Poll.

Decem primi, οἱ δεκάπρωτοι, ων.

Decemvir, ὁ δεκάρχης, ὁ δεκάδαρχος, ὁ δεκαδάρχης, ὁ δεκάδουχος, ου· ὁ δεκαδοῦχος, Lys. sum decemvir, δεκαδαρχέω, Hesych.

Decemviralis, e, δεκαρχικὸς, ἡ, όν.

Decemviratus, us, ἡ δεκαρχία, Plut. ἡ δεκαδαρχία, Dem.

Decennalis, ὁ καὶ ἡ δεκαέτης, ὁ καὶ ἡ δεκαέτηρος, Plat.

Decennis, idem quod anteced.

Decennium, ἡ δεκαετία, ὁ δεκαετήρος χρόνος, Plat.

Decens, πρέπων, aliquem, τινὶ, Isocr. ὁ καὶ ἡ πρεπώδης, τινὶ, id. προσήκων, ουσα, ον, τινὶ, Dem. καθήκων, ουσα, ον, τινὶ, Isocr.

Decenter, προσηκόντως, Dem. Confer *Convenienter*.

Decentia, τὸ πρέπον, οντος, Dem.

Deceptio, ἡ ἀπάτη, Dem. ἡ ἐξαπάτη, id.

Deceptor, ὁ ἐξαπατῶν, ῶντος, Dem. ὁ παρακρουόμενος, ου, Isocr.

Decerno, ψηφίζομαι, multa, πολλὰ, Dem. bene et recte, ὀρθῶς καὶ καλῶς· honestissima civitati, τὰ κάλλιστα τῇ πόλει· secundum leges, κατὰ τοὺς νόμους· frustra, τηνάλλως· expresse,

expresse, διαῤῥήδην· clam, κρυβδήν· de rebus, quæ decet, ψηφίζομαι περὶ πραγμάτων, ἃ χρή, id. pacem, τὴν εἰρήνην, Isocr. auxilium, βοήθειαν, Dem. judicando, ἐπικρίνω, N. T. prælio, μάχομαι. Confer *Pugno, Prælior.*

Decerpo, ἀπολέγω, fructum, τὸν καρπὸν, Theophr. καρπολογέω, id. florem, δρέπομαι ἄνθος, Plut. fructum sapientiæ, δρέπω καρπὸν σοφίας, Basil. aliquid, ἀποδρέπομαί τι, Plut.

Decertatio, τὸ ἀγώνισμα, Plut. ὁ ἀγωνισμὸς, ῦ, Dion.

Decerto, διαγωνίζομαι, cum hostibus, πρὸς τοὺς πολεμίους, Xen. cum aliquo ob aliquid, τινί τι, id. τινὶ ὑπέρ τινος, Plat. ἁμιλλάομαι ἐπί τι, Xen.

Decessio, ἡ ἀποχώρησις, Hippocr.

Decessus, ἡ ἀποχώρησις, Hippocr. e vita, ἡ ἀπόστασις βίε, Xen.

Decet, πρέπει, aliquem, τινὶ, Dem. me odisse eum, ἄξιόν ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτὸν, Xen. vos laborare pro hoc, ἄξιον ὑμᾶς σπουδάζειν ὑπὲρ τούτε, Dem. nos optimos esse, προσῆκον ἡμῖν βελτίστους εἶναι, Isocr. non decet id parvi facere, οὐκ ἔστι δίκαιον, οὐδὲ προσῆκον περὶ ὀλίγε ποιεῖσθαι τοῦτο, Dem. quod neminem decet dicere, ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις ἐστὶ, Plato. plus quam decet irritari, μᾶλλον τοῦ δέοντος παροξυνθῆναι, Dem. contra quam decet, παρὰ τὸ προσῆκον· ut decet, κατὰ τὸ προσῆκον, Xen. hæc te decent, ταῦτά σοι πρέπει, Isocr.

Decidium, τὸ κατάπτωμα, ατος, Al. Aphr.

Decido, deorsum cado, καταπίπτω, ab asino, ἀπ' ὄνε, Aristoph. in terram, ἐπὶ τῆς γῆς, Xen. εἰς τὴν γῆν, N. T. abscindo, ἀποκόπτω, aliquid, τι, Xen. controversiam, καθίστημι ἔριδα, Plut.

Decies, δεκάκις, Æl decies millies, μυριάκις.

Decima, ἡ δεκάτη, Dem. decimæ, quæ Apollini offeruntur, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη, Xen. decimas exigo, δεκατεύω, ab aliquo, τινὰ, Dem. decimam partem prædæ dare, δεκατεύειν τὰ τῶν πολεμίων, Plut. decimas accipio, δεκατόω, N T.

Decimatio, ἡ δεκάτευσις, εως.

Decimator, ὁ δεκατευτὴς, ῦ.

Decimo, δεκατεύω, aliquid, τι, Plut. locus in quo decimæ persolvuntur, τὸ δεκατευτήριον, Xen.

Decimus, δέκατος, άτη, ατον, Dem.

Decipio, ἐξαπατάω, aliquem, τινὰ, Dem. φενακίζω τινὰ, id. παράγω τινὰ, Plat. me ipse, φρεναπατάω ἐμαυτὸν, N. T. ἐξαπατάω ἐμαυτὸν, Xen. una, συνεξαπατάω, Dem. et fallo, ἐξαπατάω ϗ φενακίζω τινὰ, id. ἐξαπατάω ϗ παρακρούομαί τινα, id. aliquem falsis rationibus, παραλογίζομαί τινα, id. multis rebus decipi ab aliquo, πολλὰ ἐξαπατᾶσθαι ὑπό τινος, Dem. facile decipi posse, εἶναι εὐαπάτητον, Aristot. εὐεξαπάτητον.

Decipula, ἡ γαλεάγρα, ας, Poll. ἡ παγίς.

Decisio, ἡ διάλυσις, Polyb. ἡ διάγνωσις, Dem.

Declamatio, ἡ ῥητορεία, Isocr. ἡ λογοποιΐα.

Declamator, ὁ ῥητορεύων, Isocr. ὁ λογοποιός.

Declamatorius, ῥητορικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Declamito, λογοποιέω.

Declamo, ῥητορεύω, Isocr.

Declaratio, ἡ δήλωσις, εως.

Declaro, δηλόω, ἐμφανίζω, μηνύω, aliquid aperte, τὶ σαφῶς, Isocr. manifestissime, τὶ ἐναργέστατα, id. alicui, quod ei velim orationem mittere, δηλόω πρός τινα, ὅτι μέλλω αὐτῷ λόγον πέμπειν, id. omnibus, me alienas opes non appetere, φανερὸν ποιέω πᾶσιν, ὡς ἐ χρημάτων ἐπιθυμήσας ἀλλοτρίων, id. aliquem consulem, ἀναγορεύω τινὰ ὕπατον, Plut. imperatorem, ἀναδείκνυμι αὐτοκράτορα, Herodian.

Declinatio, ἡ ἔκκλισις, εως, mali, τοῦ κακοῦ, Bas. grammatica, ἡ κλίσις, Gramm.

Declino, ἐκκλίνω, ab aliquo, ἀπό τινος, Herodot. ad voluptates, ἀποκλίνω πρὸς τὰς ἡδονὰς, Aristot. ad aliquid, ἐπί τι, Dem. aliquid, ἐκφεύγω τι, Plat.

Declivis, ὁ ϗ ἡ ἐπικλινὴς, έος, Thuc. περικλινὴς, Plut. κατάντης.

Declivitas, ἡ ἐπίκλισις, Naz. τὸ κλίτος, LXX.

Decoctio, ἡ ἄφεψις, εως, Theophr.

Decoctor, ὁ λυμαντὴς, Xen. ὁ ϗ ἡ ἄσωτος, Aristot.

Decoctum, τὸ ἀφέψημα, ατος, Diosc.

Decoctura, ἡ ἄφεψις, εως, Theophr.

Decollo, τραχηλοκοπέω, Plut. τῷ πελέκει παίω, Diodor. τῷ πελέκει τοὺς αὐχένας ἀποκόπτω.

Decolor, ὁ ϗ ἡ δύσχροος, contr. δύσχρους, ϗ, Hipp.

Decoloratio, ἡ δυσχροια, ας, Gal.

Decoquo, ἀφέψω seu ἀφεψέω, Diosc. massam farinæ in carbonibus, ὀπτάω μάζαν ἐπ' ἀνθράκων, Herodian. dilapido, χρεωκοπέω, Phalar. bona paterna, κατέδομαι τὰ πατρῷα, Poll.

Decor, τὸ κάλλος, ἡ εὐπρέπεια, ας, faciei, τῆς ὄψεως, Dem. eximius corporis, εὐπρέπεια μεγάλη τοῦ σώματος, id.

Decoramen, ὁ κόσμος, Isocr. τὸ κόσμημα, Plat.

Decore, εὐπρεπῶς, Dem. καλῶς.

Decoro, κοσμέω, aliquid, τι, Thuc. aliquem honoribus, ἀγάλλω τινὰ τιμαῖς, Plat.

Decorticatio, ὁ περιφλοισμὸς, ῦ.

Decortico, ἐπιφλοίζω, Theophr. λέπω, Athen. ἀπολέπω, Aristoph.

Decorum, τὸ πρέπον, οντος, Dem. τὸ δέον, οντος, id. servo, φυλάττω τὸ πρέπον, id.

Decorus, ὁ ϗ ἡ εὐσχήμων, alicui, τινὶ, Æschin. ὁ ϗ ἡ εὐπρεπὴς, έος, Xenoph.

Decrementum, ἡ φθίσις, εως, Plat.

Decrepitus, γέρων ἐς τὸ ἔσχατον, Lucian. Tithono magis, ὁ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ζῶν, id. extreme, ὁ ϗ ἡ ἐσχατόγηρως, ω, Plat. ὁ ϗ ἡ ὑπέργηρως, ω, Ælian.

Decrescentia, ἡ μείωσις, εως.

Decresco, μειόομαι, Aristot.

Decretum, τὸ ψήφισμα, Dem. τὰ ψηφισθέντα· τὰ γνωσθέντα· præclarum de aliquo, καλὸν δόγμα περί τινος· factum secundum leges, κατὰ τοὺς νόμους γνωσθέντα· utile, σύμφερον τὶ δεδογμένον· decretum facere, εἰπεῖν ψήφισμα· comprobare, κυρῶσαι ψήφισμα seu δόγμα· comprobare suffragiis, χειροτονεῖν ψήφισμα· exsequi, ποιεῖν τὰ δόξαντα, id. ratum habere, ἐμμένειν ψηφίσματι, Isocr. evertere, ἄκυρον ποιεῖν ψήφισμα, Dem. abrogare, λύειν ψήφισμα, id. expungere, ἐκκολάπτειν ψήφισμα, id.

Decribro, κοσκινίζω.

Decubo, κατάκειμαι, ægrotus, νοσῶν, Lucian.

Deculco, καταπατέω, Thuc.

Decumanus, δεκαταῖος, αία, αῖον, fluctus, ἡ δεκακυμία, ἡ τρικυμία· qui decimas colligit, ὁ δεκατηλόγος, Dem.

Decumbo, κατάκειμαι, ægrotans, νοσῶν, ὄντος, Lucian. διάγω ἐν κλίνῃ, Plut. κεῖμαι ἐν κλίνῃ, Dem. κατακλίνομαι, Aristot.

Decuplatus, δεκαπλάσιος, ία, ιον, Poll.

Decuplo, δεκαπλασιάζω, LXX.

Decuria, ἡ δεκὰς, militum, ὁ λόχος, Thuc.

Decurio, onis, ὁ δεκάδαρχος, Philo. sum, δεκαδαρχέω, Hesych.

Decurio, as, καταλοχίζω, Plut.

Decurro, καταθέω, Dem. aliquo, καταδραμέω εἴς τι, Chrys.

Decursio, ἡ καταδρόμησις, εως.

Decursorium, locus in quo decurritur, ὁ καταδρόμος.

Decursus, us, ἡ καταδρομὴ, ῆς, Thuc.

Decurto, κολοβόω, Aristot.

Decus, τὸ ὄνομα, civitatis, τῆς πόλεως, Dem. patriæ, κόσμος τῆς πατρίδος, Plut. Confer *Gloria.*

Decussatim, κατὰ χιασμὸν, Plat.

Decussatio, ὁ χιασμὸς, ῦ, Plat. decussationis formam habens, χιαστὸς ἡ, ὸν, Eustath.

Decussis, ἡ δεκὰς, άδος.

Decusso, χιάζω.

Decussus, us, ἡ ἀπόσεισις, εως.

Decutio, κατασείω, fructus, καρποὺς ἀποσείομαι, aliquid, τι, Aristot.

Dedecet, ἀναρμοστεῖ, Plat. aliquem, ὄνειδός ἐστί τινι, Plut. ἀπρεπές ἐστι, ὃ πρέπει.

Dedecor, αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, Dem.

Dedecoramentum, ἡ αἰσχύνη, ης, Dem.

Dedecoro, ἀτιμάζω, καταισχύνω, patriam, τὴν πατρίδα, Antiph. honores, τιμὰς, Dem. aliquid verbo, τὶ λόγῳ, id. suam existimationem, τὴν δόξαν ἑαυτοῦ, id. turpitudine morum gloriam, φαυλότητι τρόπων τὸ κλέος, Herodian. Confer *Dedecus.*

Dedecorose, ἀτίμως, Plat.

Dedecorosus, ὁ ϗ ἡ ἄτιμος, ϗ, Dem.

Dedecus, ἡ ἀτιμία, Dem. τὸ ὄνειδος· ἡ αἰσχύνη· adferre alicui, αἰσχύνην φέρειν, seu περιποιεῖν τινι· admisisse, ἔνοχον εἶναί τινι αἰσχύνῃ· abolere susceptum, ἀπαλλάττειν τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην· incidere in dedecus, περιπίπτειν αἰσχύνῃ τινὶ, id. dedecori hoc tibi est, τοῦτο ἐστί σοι ὄνειδος, Plut.

Dedicatio, ἡ καθιέρωσις, εως.

Dedico, καθιερόω, ἀνατίθημι, Deo partem aliquam, τῷ Θεῷ μέρος τι, Plat.

Dedignatio, ἡ ἀπαξίωσις, εως, Polyb.

Dedignor, ἀπαξιόω, aliquem, τινὰ, Appian. aliquid, τι, Plut. aliquem ob aliquid, τινά τινος, Aristot.

Dedisco, μεταδιδάσκω, ἀπομανθάνω, aliquid, τὶ, Plut.

Deditio, ἡ ἔκδοσις, εως, compellere aliquem ad deditionem, ἐκστήσασθαι τινὰ, Dem.

Dedititius, ὁ ϗ ἡ ἔκδοτος, Isocr.

Deditus, ὁ ϗ ἡ ἔκδοτος, Isocr. dedita opera, ἐξεπίτηδες, Dem. alicui rei deditus, ἐπιθέμενός τινι, Synes. σπουδάζω περί τινος, Herodian.

Dedo, ἐκδίδωμι, aliquem, τινὰ, Thuc. ultro me ipsum, ἑκὼν ἐνδίδωμι ἐμαυτὸν, Dem. urbem alicui, ἐνδίδωμι πόλιν τινὶ, Isocr. παραδίδωμι πόλιν τινὶ, Diod. Sic. aliquem alicui, ἐγχειρίζω τινά τινι, Plut. ἔκδοτον παραδίδωμί τινι, Herodian.

Dedoleo, ἀπαλγέω, N. T.

Dedolo, ἀποξέω.

Deduco, κατάγω, aliquem, τινὰ, Plut. filum, κρόκην, Lucian. lanam, ἔριον, id. navem, ναῦν, Herodian. triremes in portum, τὰς τριήρεις εἰς λιμένα, Dem. aliquem a proposito, ἀποπλανάω τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, Æschin. a sententia, μεταπείθω τινὰ, Dem. aliquem plausu et clamore domum, παραπέμπω τινὰ οἴκαδε κρότῳ ϗ βοῇ, Plut. funus, παραπέμπω τεθνεῶτα, Lucian. ἀκολουθεῖν τινὶ πρὸς τάφον, Dem.

Deductio, ἡ ὁδηγία· abstractio, ἡ ἀπαγωγή.

Deductor, ὁ προηγεμὼν, όνος, Dem.

Deerro, ἀφαμαρτάνω, ἀποπλανάομαι, a recta fide, τῆς εὐθείας πίστεως, Chrys. deerrare facio, ἀποπλανάω, a proposito, ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, Æschin.

Defæcatus, ὁ ϗ ἡ ἄτρυγος, ϗ, LXX.

Defæco, διυλίζω, Diosc.

Defatigatio, ὁ κάματος, ϗ.

Defatigo, καταπονέω, aliquem, τινὰ, Lucian.

Defectio, ἡ ἀπόστασις, Thuc. ἀποστασία, Plut. ἡ ἀπόλειψις, Dem. quod deest. Vide *Defectus.*

Defector, ὁ ἀποστατὴς, Plut. ὁ ἀποστάτης.

Defectus, ἡ ἔνδεια, Dem. τὸ ἔλλειμμα· τὸ ἐλλεῖπον, οντος· τὸ ἐλάττωμα, id. solis vel lunæ, ἡ ἔκλειψις, Aristot.

Defendo, ἀμύνω, Isocr. populi libertatem, ἀμύνομαι τῇ δημοκρατίᾳ, Dem. ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, id. sororem, πρὸ τῆς ἀδελφῆς, Plut. Græciam, τὴν Ἑλλάδα, Plat. aliquem coram judicio, συνηγορέω ὑπέρ τινος, Aristot. συνηγορέω τινὶ, Isocr. συναγορεύω τινί· ἀπολογέομαι περί τινος· causam, ἀπολογίαν ποιέομαι ὑπέρ τινος, id. aliquem ab injuria, ἐπαμύνω τινί. Confer *Defensio.*

Defensio, ἡ προστατεία, Polyb. ἡ ἐπικουρία, id. coram judicio, ἡ ἀπολογία, ας, Dem. actorum, ὑπὲρ τῶν πραγμάτων· defensionem instituere, seu facere, ἀπολογίαν ποιεῖν, seu ποιεῖσθαι, idem. λέγειν· dare, seu concedere alicui, διδόναι τινί· meditari mendaciorum, μελετᾷν ὑπὲρ ψευδῶν· relinquere alicui, ὑπολείπειν τινί· scribere peccatorum, γράφειν τῶν ἡμαρτημένων τινί· habere justam, ἔχειν λέγειν seu εἰπεῖν ἀπολογίαν δικαίαν· legitimam declinare, φεύγειν ἀπολογίαν δικαίαν· φεύγειν ὀρθὴν ϗ δικαίαν ὁδὸν ἀπολογίας, id. audire, ἀκροᾶσθαι τοῦ ἀπολογεμένε, Isocr. avertere alicujus, διαλύειν ἀπολογίαν τινὸς, Dem. defensione aliqua uti,

uti, χρῆσθαι ἀπολογίᾳ τινί· abuti, καταχρῆσθαι ἀπολογίᾳ, id.
Defensito, προΐσταμαι, jura, τῶν δικαίων, Dem.
Defensor, ὁ προστάτης, ου, Plut. ὁ βοηθός, ου, id. patronus, ὁ ἀπολογούμενος, Dem. ὁ συνήγορος, ὁ συνηγορῶν· salutis alicujus, συνηγορῶν τῇ σωτηρίᾳ τινός· leges alicujus, συνερῶν νόμῳ τινί· comparare multos defensores alicujus, πορίζεσθαι πολλοὺς συνεροῦντας ὑπέρ τινος· adsciscere sibi defensorem, παρασκευάζεσθαι αὑτῷ συνηγοροῦντα· habere aliquem, ἔχειν τινὰ σύνδικον· destitui defensore, ἔρημον γίγνεσθαι τῶν ἐρούντων ὑπὲρ αὐτῶν, id.
Defero, κατακομίζω, καταφέρω, aliquid in navem, τὶ ἐπὶ ναῦν, Synes. denuncio, παρεγγυάω, alicui aliquid, τινί τι, Plut. accuso, εἰσαγγέλλω, id. καταγγέλλω τινά, Herodian. Confer *Accuso*.
Deferveo, ἀποβράζω, Budæus. placidus fio, πραΰνομαι, Xen. ira mea defervet, παύομαι τῆς ὀργῆς, Dem.
Defessus, ὁ καὶ ἡ κατάπονος, Plut. ὁ καὶ ἡ κατάκοπος, Plut.
Defetiscor, καταπονοῦμαι, Laert. ἀποκάμνω, Herodian.
Deficio, ἐκλείπω, in aliqua re, ἔν τινι, Dem. deficio pecunia, seu pecunia deficit mihi, χρήματά με ἀπολείπει, Aristoph. με ἐπιλείπει, Dem. frumento, ἐπιλείπω τῷ σίτῳ, Thuc. spiritu, τοῦ πνεύματος, Plut. animo, λειποψυχέω, Thuc. viribus, ἐξασθενέω, Plut. desino, καταλήγω· descisco ab aliquo, ἀφίστημί τινος, Isocr. ἀπό τινος, Diodor. ἀφίσταμαί τινος, Isocr. ad hostes, ἀφίστημι πρὸς πολεμίους, id. ἀπέρχομαι εἰς πολεμίους, Dem. ad adversarios, ἀποκλίνω ἐπὶ τοὺς ἀντιδίκους, id.
Defigo, καταπήγνυμι, aliquid in terram, τὶ εἰς γῆν, Aristot. oculos in aliquid, ἐνατενίζω τινί, Basil.
Definio, ὁρίζω, aliquid circulo, τὶ κύκλῳ, Arist. aliquid intervallo aliquo, περιορίζω τι διαστήματί τινι, Lucian. statuo alicui aliquid, ὁρίζω τινί τι, Dinarch. circumscribo, περιγράφω, Aristot.
Definite, ὡρισμένως, Aristot.
Definitio, ὁ ὁρισμός, οῦ, Aristot. ὁ ὅρος, ου, id.
Definitivus, ὁριστικός, ή, όν, Aristot.
Definitus, ὡρισμένος, ένη, ένον, Dem.
Defit, λείπει, ἀπογίνεται.
Deflagratio, ὁ ἐμπρησμός, οῦ, Plut. ὁ ἔμπρησις, Æschin. ἡ ἐμπύρωσις.
Deflagro, καταφλέγομαι, ἐμπρήθομαι, Xen.
Deflecto, κατακάμπτω, in aliquid, εἴς τι, Plat. ἀποκλίνω, ad socordiam, ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν, Dem. ad voluptates, πρὸς τὰς ἡδονάς, Aristot. παρεκτρέπομαι εἴς τι, Plut. ab aliquo in occursu, ἐκτρέπομαί τινα ἀπαντῶν, Dem.
Defleo, καταδακρύω, sortem, τὴν τύχην, Xen. aliquem, ἀνακλαίω τινά, Isocr. matrem mortuam, θρηνέω μητέρα θανοῦσαν, Lucian. virum propter sortem infelicem, ὀδύρομαι ἄνδρα τῆς τύχης, Dion. Halic. fortunam alicujus, κλαίω τινὶ τύχην τινός, Dem.
Defloreo, ἀπανθέω, Naz. παρακμάζω καὶ παρανθέω, Plut.
Defloresco. Vide *Defloreo*.
Defloro, ἀπανθίζω, aliquid, τί, Plut.
Defluo, καταρρέω, in terram, εἰς τὴν γῆν, Xen. defluunt folia, ἀπορρέουσι τὰ φύλλα, Dem.
Defluvium, ἡ ἀπόρροια, ας, Xen.
Defluvius, ὁ καὶ ἡ ἀπόρρυτος, ου, Plato.
Defluxus, us, ἡ ἀπόρροια, ας, Xen. *in primis* humorum e capite, ὁ κατάρροος, *contr.* κατάρρους, ου, Gal.
Defodio, κατορύττω, aliquem vivum, τινὰ ζῶντα, Xen. aurum, χρυσίον, Hermog. fodiendo detraho, ἀποσκάπτω, Plato.
Defore, ἐκλείψειν, Aristot.
Deformatio, ἡ δυσμόρφωσις, εως.
Deformis, ὁ καὶ ἡ δύσμορφος, ου, Plut. ὁ καὶ ἡ ἄμορφος, ου, Lucian. ὁ καὶ ἡ ἀσχήμων· facies supra modum deformis, πρόσωπον ὑπερβάλλον τῷ αἴσχει, Xen.
Deformitas, ἡ ἀμορφία, Plut. ἡ ἀρρυθμία τοῦ σώματος, Dem. τὸ αἶσχος, Xen.
Deformiter, αἰσχρῶς, Aristot.
Deformo, ἀπομορφόω, aliquem, ῥυπαίνω τινά, Dion. Hal. καταρυπαίνω τινά, Isocr. honores, καταισχύνω τιμάς, Dem. aliquid verbis, τὶ λόγῳ· suam existimationem, τὴν δόξαν ἑαυτοῦ, id. delineo leges, διατυπόω νόμους, Lucian. aliquid, ἐκμορφόομαί τι, Plut.
Defossio, ἡ κατορυχή, ῆς.
Defraudatio, ὁ νοσφισμός, οῦ, ἡ ἀποστέρησις, εως, Isocr.
Defraudator, ὁ ἀποστερητής, οῦ, Plato.
Defraudo, παρακρούω, ἀποστερέω, aliquem aliqua re, τινά τινος, Xen. ἀποστέρησιν ποιῶ, Isocr. ἐξαπατάω τινά, Dem. genium, ἀνταγωνίζομαι τῇ φύσει.
Defrenatus, a, um, ὁ καὶ ἡ ἀχάλινος, Plato. ὁ καὶ ἡ ἀχαλίνωτος, Naz.
Defrigesco, ἀποψύχομαι, Aristot.
Defringo, ἀπορρήγνυμι, aliquid, τί, Æschin.
Defrugatio, ὁ καρπισμός, οῦ, Theophr.
Defrugo, ἐκκαρπίζομαι, Theophr. καρπίζομαι.
Defrustatio, ὁ σπαραγμός, οῦ, Herodian.
Defrusto, σπαράσσω, Lucian.
Defrutum, τὸ ἕψημα, ατος, Diosc.
Defugio, ἀποφεύγω τι, Dem. ἀπαγορεύω τι, Plato.
Defulguro, ἀποστράπτω, Lucian.
Defunctorie, πρὸς ἀφοσίωσιν, ἀφοσιουμένως, τυχόντως, οὐ μάλα ἐπιμελῶς.
Defunctus, ἀπαλλαγείς, aliqua re, τινός, Plato. mortuus, τεθνεώς, Dem. ἀποθανών, τετελευτηκώς, κατοιχόμενος, id.
Defundo, καταχέω.
Defungor, ἀπαλλάττομαι, aliqua re, τινός, Plato. officio, τοῦ καθήκοντος, Thuc. vita. Vide *Morior*.
Degener, ὁ ἀγεννής, Herodian. ὁ καὶ ἡ δουλοπρεπής, Lucian.
Degeneratio, ἡ νοθεία, ας, Plut. ἡ ἐκτροπή.
Degenero, νοθεύομαι, Lucian. in aliam formam, ἐκπίπτω εἰς ἀλλότριον εἶδος, Plato. liberi degenerantes, τέκνα ἐξιστάμενα, Theophr. degenerare facio, ἐξίστημι καὶ φθείρω τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν, Aristot.
Deglabratio, ἡ ψίλωσις, εως, Athen.
Deglabro, ψιλόω, Aristot.
Deglubo, ἀπολεπίζω, ἀποδέρω.
Deglutio, καταπίνω, aliquid, τί, Plut. βροχθίζω τι, Aristot.
Dego, διάγω, separatim, καθ' ἑαυτόν, Herodian. vitam, τὸν βίον, Dem. ζάω βίον, Plat. ποιοῦμαι βίον, Herodian.
Degrandinat, ἐπιχαλάζει, lapides, λίθους, Luc.
Degravo, καταβαρύνω, ἀποβρίθω.
Degusto, ἀπογεύομαι, aliquid, τινός, Plato. imperium, γεύομαι ἀρχῆς, Herodot. τί, N. T.
Dehinc, ἐντεῦθεν, Lucian. primum—dehinc πρῶτον,——εἶτα, Dem.
Dehisco, χαίνω, Lucian. ἀποχαίνω.
Dehonestamentum. Vide *Dedecus*.
Dehonesto. Vide *Dedecoro*.
Dehonestus. Vide *Turpis*.
Dehortatio, ἡ ἀποτροπή, ῆς, Aristot.
Dehortor, ἀποτρέπω, aliquem, τινά, Isocr. μεταπείθω, Dem. ab aliquo, τινός· a gerenda republica, τινὰ τοῦ τὰ κοινὰ πράττειν, Plut.
Dejectio, ἡ καταβολή, ῆς, N. T. ἡ ἀποβολή.
Dejero, κατόμνυμι, Dem. διόμνυμί τι, Lys. vidisse aliquem, ἰδεῖν τινα, Plut. persancte, σεμνὸν καὶ μέγαν ὅρκον διόμνυμαι, Lys.
Deificatio, ἡ ἀποθέωσις, εως, Herodian.
Dejicio, καταβάλλω, aliquid, τί, Isocr. deturbo, de honore, ἀπωθέομαι τῆς τιμῆς, Lucian. aliquem de possessione, ἐξείλλω τινά, Dem. de saxo, i. e. præcipito, κατακρημνίζω τινά, Dem.
Dein, vide *Deinde*.
Deinceps, ἑξῆς, Dem. ἐφεξῆς, τὸ λοιπόν, μετὰ ταῦτα, id. εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον, Isocr. εἰς τὸ λοιπόν, Xen.
Deinde, εἶτα, invasit Thessaliam, ἐπέβη Θετταλίας, Dem. prædicabas pugnas, ἔπειτα ἔλεγες μάχας, id. abusus est dono, τὸν μετέπειτα χρόνον κατακέχρηνται, Plat. primum—deinde, πρῶτον μὲν—δεύτερον δὲ, Dem. πρῶτον μὲν—ὕστερον δέ· πρῶτον μὲν—εἶτα, id. πρῶτον μὲν—ἔπειτα, id. primum—deinde—tandem, τὸ μὲν πρῶτον—ἔπειτα—τὸ τελευταῖον δέ, id.
Deitas, ἡ θεότης, ητος, Gregor.
Dejugo, ἀποζυγόω.
Dejungo, ἀποζεύγνυμι, ab aliquo, τινός, Æsch.
Delabor, καταπίπτω, ab aliquo, ἀπό τινος, Aristot. ἀπολισθαίνω τινός, Themist. in morbum, καταφέρομαι εἰς τὸ πάθος, Hipp.
Delacero, καταμύσσω.
Delacrimatio. Vide *Deploratio*.
Delacrimo. Vide *Defleo*, *Deploro*.
Delævo. Vide *Lævigo*.
Delambo, ἀναλείχω, ἀπολείχω, Athen.
Delamentor, θρηνέω, Herodian.
Delapsus, καταπεσών, πεσών, Herodian. cœlo, ὁ καὶ ἡ οὐρανοπετής, Plut. a Jove, ὁ καὶ ἡ διοπετής, Herodian.
Delasso, κοπόω, delassor, κοπιάομαι, aliqua re, ἔκ τινος, N. T. ὑπό τινος, Aristoph.
Delatio, ἡ ἔνδειξις, Dem. et accusatio, εἰσαγγελία καὶ γραφή· facere delationem adversus aliquem, ποιεῖσθαι φάσιν κατά τινος· ἔγκλημα ποιεῖν πρός τινος, id.
Delator, ὁ μηνυτής, οῦ, Dem. ὁ ἐνδείξας, αντος, id. ὁ ἐνδείκτης, Synes. ὁ συκοφάντης.
Delavo, κατανίπτω, Lucian.
Delebilis, ὁ καὶ ἡ ἐξάλειπτος, ου.
Delectabilis, ἀσπαστός, ή, όν, Herodian. τερπνός, ή, όν, Isocr.
Delectamentum, ἡ διαγωγή, ῆς, Plut. ἡ θυμηδία, Lucian.
Delectatio, ἡ τέρψις, Isocr. et voluptas, χάρις καὶ ἡδονή, Dem. et suavitas, ῥᾳστώνη καὶ ἡδονή, id. ἡ ἡδυπάθεια, ας, Lucian. ἡ εὐφροσύνη, ης, Xen.
Delecto, τέρπω, aliquem aliqua re, τινά τινι, Isocr. εὐφραίνω τινά, Dem. συνηδύνω τινά, Plut. hostes, ἡδονὴν ποιέω τοῖς ἐχθροῖς, Dem.
Delector, ἥδομαι, aliqua re, τινί, Dem. bonis rebus, ἐπὶ τοῖς καλοῖς, Xen. voluptatibus, ἡδοναῖς, Plato. laude, καλῶς ἀκούων, Plut. bonis, χαίρω ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, Xen. hospite, εὐδοκέω τῷ ξένῳ, Diod. esu carnium, ἀπονέομαι εἰς τὰ κρέα, Ælian.
Delectus, ἐκλεκτός, ή, όν, Thuc. ὁ καὶ ἡ ἐπίλεκτος, ου, Polyb. delecti viri, αἱρετοὶ ἄνδρες, Lycophr. delecti a senatu, ᾑρημένοι ὑπὸ τῆς βουλῆς, Dem. delectus juvenis ad militiam, ὁ λογάς, άδος, Thuc.
Delectus, ἡ ἐπίλεξις, Appian. ὁ κατάλογος, Dem. ἡ ἐκλογή· delectum habeo, καταλέγομαι ὁπλίτας, Xen. καταλέγω τοὺς μαχησομένους, Plut. in Italia, εἰς στρατίαν ἀθροίζω λογάδας ἐκ τῆς Ἰταλίας, Herodian.
Delegatio, ἡ ἐπιτροπή, Dem. ἡ ἐντολή, N. T.
Delego, ἐπιτρέπω, alicui aliquid, τινί τι, Isocr. ἀποστέλλω, ἀποπέμπω.
Delenio, καταθέλγω, καταπραΰνω, iram alicujus, τινὰ τῆς ὀργῆς, Plut. aliquem sermone, πραΰνω τινὰ λόγῳ, id.
Deleo, ἐξαλείφω, nomen aliquod, τοὔνομά τι, Dem. aliquem e catalogo, τινὰ ἐκ τοῦ καταλόγου, Xen. amicitias, τὰς φιλίας, Isocr. maculam ignominiæ, ἀποτρίβομαι τὴν ἀδοξίαν, Dem. calumnias, ἀποτρίβομαι seu διαλύομαι τὰς διαβολάς, id. ex hominum memoria, ἀφανίζω ἐξ ἀνθρώπων, Isocr. tropæa, ἀφανίζω τὰ τρόπαια, id. aliquid oblivione, λήθην ἐμποιέω τινός, Dem. παραδίδωμί τι τῇ λήθῃ, Lucian. aliquos internecione, παντελῶς ἀπόλλυμί τινας, Dem. urbem, ὅλως ἀναιρέομαι πόλιν, id. καθαιρέομαι πόλιν, Herodian.
Deletilis. Vide *Delebilis*.
Deletio, ἡ ἐξάλειψις, εως, ὁ ἀφανισμός, οῦ.
Deletor, ὁ λυμαντής, ῆρος, Xen.
Delibatio, ἡ ἀπόγευσις, εως.
Deliberatio, ἡ βουλή, Dem. ἡ βούλευσις, Aristot. ἡ σκέψις· instituo deliberationem de aliqua re, προτίθημι βουλὴν περί τινος· adversari deliberationibus, ἐναντίον εἶναι τῷ βουλεύεσθαι· instituo deliberationem ante negotium, χρῶμαι

μαι τῷ βελεύεσθαι πρὸ τῦ πράγματος, id. Confer *Concilium*.

Deliberativus, συμβελευτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Deliberator, ὁ βελευτὴς, ῦ, Lucian.

Delibero, βελεύομαι, Dem. σκέπτομαι, de re aliqua recte, περί τινος καλῶς, Dem. ὑπὲρ τινος, id. non de hoc, an pax facienda sit, sed de eo, quænam facienda sit, ὀ περὶ τῦ, εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τῦ, ποίαν τινά· mecum, κατ' ἐμαυτὸν, id. cum amicis, quid mihi agendum sit, μετὰ τῶν φίλων, ὅ,τι χρὴ με ποιεῖν, Thuc. quomodo fugam faciamus, πῶς ἀποδρῶμεν, Xen. utrum velim cum ipsis bellum gerere, an amicus esse, εἴτε βέλομαι πολεμεῖν αὐτοῖς, εἴτε φίλος εἶναι, id. utrum oratio plane supprimenda sit, an vero, πότερον ἀφανιςέος παντάπασιν ἐςαι ὁ λόγος, ἢ, Dem.

Delibo, ἀπογεύομαι, aliquid, τινὸς, Plut.

Delibro, ἀποφλοιόω, ἀπολεπίζω, ἀπολέπω, Aristoph.

Delicate, τρυφερῶς, θρυπτικῶς, Poll. διατεθρυμμένως, Xen. vivo, τρυφάω, Plut. vivo et luxu diffluo, τρυφάω ϗ τῷ βίῳ διαῤῥέω, Ælian. vivens, ὁ ϗ ἡ ἁβροδίαιτος, ε, Thuc. vestitus, ταῖς ἐσθῆσι τρυφῶν, Isocr.

Delicatus, τρυφερὸς, ὰ, ὸν, de homine et re, Aristot. θρυπτικὸς, ἡ, ὸν, Xen. delicatior feminis, ἁβρότερος γυναικῶν, Lucian.

Deliciæ, ἡ τρυφὴ, ῆς, Dem. ἡ ἁβρότης, ητος, Xen. ἡ ἁβροσύνη, ης, Chrys. atque luxus, τρυφὴ ϗ περιεσία, Dem. in deliciis vivo, τρυφάω, id. deliciis adfluo, σπαταλάω, N. T. Confer *Delicior*.

Delicior, τρυφάω, Dem. θρύπτομαι, Xen. διαθρύπτομαι, id. ἁβρύνομαι, aliquantum, ὑποτρυφάω, Plat. τρυφάω ϗ σπαταλάω, N. T.

Delictum, τὸ ἔλλειμμα, Dem. τὸ ἁμάρτημα, id. ἡ ἁμαρτία, ας, Isocr. ἡ πλημμέλεια, ας· τὰ πεπλημμελημένα, ων· incidere in delictum, περιπίπτειν ἁμαρτήματι involvere se iisdem delictis, χρῆσθαι τοῖς αὐτοῖς ἁμαρτήμασι, id. delicta alicujus castigare, ἐπιτιμᾷν τοῖς ἁμαρτηθεῖσί τινι, Dem. reprehendere, οἷς ἁμαρτάνει τις, ἐπιτιμᾷν· τοῖς ἡμαρτημένοις τινὶ ἐπιπλήττειν, id. Confer *Peccatum*.

Deligo, as, δέω, vulnus, τραῦμα, Xen.

Deligo, is, αἱρέομαί τι, Isocr. aliquem ducem, αἱρέομαί τινα ἡγεμόνα, Dem. aliquid ex omnibus, προαιρέομαί τι ἐξ ἁπάντων, Isocr. ex omnibus optimum, ἐκλέγομαι τὸ βέλτιςον ἐξ ἁπάντων, id.

Delineatio, ἡ διαγραφὴ, ῆς, Plat. ἡ σκιαγραφία τινὸς, id.

Delineo, προγράφω, Isocr. ὑπογράφω, id. aliquid, διαγράφω τι, Polyb.

Delingo, ἀπολείχω, Athen.

Delinimentum, τὸ θέλγμα, ατος, τὸ θέλγητρον, ε, Eurip.

Delinio, καταχρίω, Gal. suavitate, κηλέω, Plut. θέλγω, μειλίσσω.

Delinitio, ἡ κήλησις, εως, Plut.

Delinitivus, κατακηλητικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ θελκτήριος, Plut.

Delino, καταχρίω, Gal.

Delinquo, ἁμαρτάνω, Dem. nulla in re, πλημμελέω περὶ ἐδὲν, Isocr. in aliquem, πλημμελέω εἴς τινα, Xen. in multis, πολλὰ σφάλλομαι, Isocr. πολλὰ ἐξαμαρτάνω, id. in leges, πράττω τὰ κεκωλυμένα, Ælian. Confer *Pecco*.

Deliqueo, τήκομαι, Gal.

Deliquesco, idem quod præced.

Deliquium, ἡ ἔκλειψις, εως, Plut. animi, ἡ λειποθυμία, ας, Herodian.

Deliramentum, τὸ λήρημα, ατος.

Deliratio, ἡ λήρησις, εως, Aretæus.

Delirium, τὸ παραλήρημα, ατος, Xiphil. ἡ παράνοια, ας, Dem. ἡ ἀπόνοια, id.

Deliro, ληρέω, Dem. ἀποληρέω, id. παραληρέω, Aristoph. prorsus, παντάπασι, Isocr. et insanio, παραφρονέω ϗ μαίνομαι, Dem.

Delirus, ὁ ϗ ἡ ληρώδης, εος, Aristot. ὁ παράφρων, senex, ὁ γερονόληρος. Confer *Stultus*.

Deliteo, διαλανθάνω, in silvis, ἐν δρυμοῖς, Herodian. κρύπτομαι ἐν ὕλαις, id.

Delitesco. Vide antecedens *Deliteo*.

Delitigo, φιλονεικέω.

Delphin, ὁ δελφὶν, ῖνος, Aristot.

Delubrum, τὸ εἰδωλεῖον, N. T. τὸ ἱερὸν, Dem.

Deludificor, διαπαίζω, Plato.

Deludo, ἐμπαίζω, Hesych. καταπαίζω.

Delumbis, ὁ ϗ ἡ ἄνευρος, ε.

Delumbo, ἀπονευρόω, Suid. ἐκνευρίζω, Dem.

Demando, ἐπιτρέπω, alicui aliquid, τί τινι, Isocr. ἐντέλλομαι.

Dememini, ἐπιλανθάνομαι, Plato.

Demens, ὁ ϗ ἡ ἄφρων, ονος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἔκφρων, ονος, Isocr. ὁ ϗ ἡ παράφρων, σκαιὸς, ὰ, ὸν, Dem.

Demensum, τὸ σιτομέτριον, ε, Naz. ἡ σιτομετρία, ας, Diod. Sicul.

Dementer, ἀφρόνως, facere, ποιεῖν, Dem. ἐκφρόνως, id. ἀνοήτως.

Dementia, ἡ ἄνοια, Dem. ἡ παράνοια, ἡ ἀπόνοια, ας, ἡ εὐήθεια, ας, id. eo dementiæ venire, εἰς τῦτο ἐλθεῖν ἀνοίας, ἀφροσύνης, μανίας, ἀναισθησίας, μωρίας, Isocr.

Dementio, παραφρονέω, Dem. ληρέω, μαίνομαι, id.

Demento, μωραίνω, aliquem, τινὰ, N. T.

Demereo, περιποιέομαι, aliquid aliquo, τί παρά τινος, Dem.

Demereor, εὐεργετέω, aliquem, τινὰ, Dem. homines, ἀνθρώπους ἐξομιλίζω, Synes.

Demergo, καταποντίζω, *proprie in mare*, aliquid, τι, Plut. et everto urbem, καταδύω ϗ ἐκτρέπω πόλιν, Dem. aliquem, καταβαπτίζω τινὰ, Basil. navem demergi, πλοῖον καταδῦναι, Dem. ad ilia usque, βρέχεσθαι μέχρις ἰξύων, Herodian.

Demersio, ὁ βαπτισμὸς, ῦ, N. T. in mare, ὁ καταποντισμὸς, ῦ.

Demersor in mare, ὁ καταποντιςὴς, ῦ, Isocr.

Demersus, καταποντισθεὶς, εἶσα, ὲν, frumentum periit nave demersa, ἀπόλλυται σῖτος πλοίε καταδύντος, Dem.

Demetior, διαμετρέω, aliquid, τὶ, Dem.

Demeto, ἀποθερίζω, LXX. παραθερίζω, ἀπαμάομαι, Hesych. radicem generis, ἐξαμάομαι ῥίζαν τῦ γένες, Sophocl.

Demigratio, ἡ μετοίκησις, Plato.

Demigro, μετοικίζομαι, Lucian. e vita, ὑπεκχωρέω τῦ βίε, Plato.

Deminuo, μειόω, aliquid, τί.

Demiror, ὑπεράγαμαι, Suid. dicta, ἀναθαυμάζω τὰ λεγόμενα, Herodot. ὑπερθαυμάζω.

Demisse, ταπεινῶς, Isocr. sentio, ταπεινοφρονέω, μικρὸν ϗ ταπεινὸν φρονέω, Dem.

Demissio, ἡ καθεσις, Galen. animi, ἡ ταπεινοφροσύνη, N. T. ἡ ταπεινότης, Isocr.

Demissus, καθειμένος, ένη, ένον, Thuc. animo, ὁ ϗ ἡ ταπεινόφρων, ονος, N. T. ταπεινὸς, ἡ, ὸν, Isocr. demisso animo sum, μικρὸν vel μικρὰ φρονέω, Dem. Isocr.

Demitto, καθίημι, scalas, κλίμακα, Herodian. me ex alto, καθίημι ἐμὲ ἀφ' ὑψηλῶν, Xenoph. animum, καταβάλλω ἐμαυτὸν, Plut. aliquid funibus, χαλάω τι, N. T. ancoram, χαλάω ἄγκυραν· velum, χαλάω ἱςίον· in sportula per murum, χαλάω ἐν σπυρίδι διὰ τῦ τείχες, N. T.

Demo, ἀφαιρέομαι, alicui aliquid, τί τινι, Dem.

Demolior, καταςρέφομαι, καταβάλλω, urbes, τὰς πόλεις, Aphth. vias, ἀποικοδομέω τὰς ὁδὲς, Thuc. murum, καθαιρέω τὸ τεῖχος, id.

Demolitio, ἡ καθαίρεσις, εως, ἡ καταβολὴ, ῆς.

Demolitor, ὁ καθαιρέτης, ε, Thuc.

Demonstrabilis, ὁ ϗ ἡ ἀπόδεικτος, Aristot.

Demonstratio, ἡ ἀπόδειξις, εως, Æschin.

Demonstrative, δεικτικῶς.

Demonstrativus, δεικτικὸς, ἡ, ὸν, ἐπιδεικτικὸς, ἡ, ὸν, ἀποδεικτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Demonstrator, ὁ ἀποδείκτης, ε.

Demonstro, δείκνυμι, aliquid, τὶ, Dem. ἀποδείκνυμί τι, Herodot. aliquid clare, ἀποδείκνυμαί τι σαφῶς, Dem. ita clare, ut, ἐπιδείκνύω τι ὅτω σαφῶς, ὥςε, id. meam virtutem, ἔλεγχον δίδωμι ἀρετῆς, Isocr.

Demordeo, ἀποδάκνω.

Demorior, ἀποθνήσκω, Plato. Confer *Morior*.

Demoror, κατέχω, aliquem, τινὰ, Plat. in aliqua re, διαμέλλω πρός τι, Naz.

Demortuus, ἀποθανὼν, ῦσα, ὸν ἀποτεθνηκὼς, υῖα, ὸς, ὁ ἀπελθὼν τῦ βίε, Lucian.

Demoveo, ἀποκινέω.

Demulceo, κηλέω, Plat. ἐκμειλίσσομαι, Basil. θέλγω· auditores concinnitate numerorum, ψυχαγωγέω τὲς ἀκέοντας ταῖς εὐρυθμίαις, Isocr.

Demum. Vide *Denique*.

Demurmuro, ἀπομορμυρίζω.

Demutilo, κολοβόω, Aristot.

Demuto. Vide *Muto*.

Denarius, δεκαδικὸς, ἡ, ὸν, numerus, δεκαδικὸς ἀριθμὸς, Naz. nummus, ἡ δραχμὴ, Thuc. τὸ δηνάριον, N. T. τὸ δεκάχαλκον, Plut.

Denascor, ἀποθνήσκω, Plat. Confer *Morior*.

Denaso, ῥινοκοπέω, Suid.

Denato, κατανήχομαι.

Denego, ἀπαρνέομαι, cædem, φόνον, Plut.

Deni, οἱ, αἱ, ἁ δέκα, Thuc.

Denigratio, ἡ μελάνωσις, Naz. ὁ μελασμὸς.

Denigro, μελαίνω, ἀπομελαίνω, διαμελαίνω.

Denique, τοτελευταῖον vel τὸ τελευταῖον, Dem. τατελευταῖα vel τὰ τελευταῖα, id. εἰς τελευταῖον, Æschin. τὸ συνόλον, Dem.

Denominatio, ἡ παρονομασία, ας.

Denomino, κατονομάζω, aliqua re, τινὶ, Philo.

Denoto, σημειόω, Naz. significo, σημαίνω, Xen.

Dens, ὁ ὀδὲς, Aristot. molaris, ὁ γομφίος, Xen. genuinus, ὁ κραντὴρ, ῆρος, Aristot. anterior, ὁ γελασῖνος, Poll. ὁ τομεὺς, έως, id. caninus, ὁ κυνόδες, οντος, Hippocr. dentium stupor, ἡ αἱμωδία, ας, Aristot. dentium stupore laboro, διαιμωδέω, id. dentium dolor, ἡ ὀδονταλγία, ας, Diosc. dentium dolore laboro, ὀδονταλγέω, id. dentes habens utrinque, ὁ ϗ ἡ ἀμφόδες, οντος, id. nullos, ὁ ϗ ἡ ἀνόδες, Athen. serratos, ὁ ϗ ἡ καρχαρόδες, Aristot. prominentes, ὁ ϗ ἡ προόδες, Poll. tres, ὁ ϗ ἡ τριόδες, LXX. exsertos, ὁ ϗ ἡ χαυλιόδες, Aristot.

Densatio, ἡ πύκνωσις, εως, Plut.

Dense, πυκνῶς, Athen.

Densitas, ἡ πυκνότης, ητος, Plut.

Denso, πυκνόω, Plut.

Densus, a, um, πυκνὸς, ἡ, ὸν, Theophr. ἀθρόος, α, ον, Thuc. δασὺς, εῖα, σύ.

Dentale, ὁ γύης, Hesych.

Dentatus, ὀδοντωτὸς, ἡ, ὸν, Galen. ὠδοντωμένος, ένη, ένον, ferrum, σίδηρος, Poll.

Denticulatus, idem quod *Dentatus*.

Denticulus, ὀδὲς μικρὸς.

Dentifricium, ὁ ὀδοντοξέςης, ε, Poll.

Dentio, ὀδοντιάω, ὀδοντοφυέω, Hippocr. ὀδοντοποιέω, Poll.

Dentiscalpium, ὁ ὀδοντοξέςης, Poll.

Dentitio, ἡ ὀδοντοφυΐα, ας, Paul. Æg. ἡ ὀδοντίασις, εως, id. τὸ τῶν ὀδοντοποιέντων πάθος, Poll.

Denubo. Vide *Nubo*.

Denudo, ἀπογυμνόω, Hesiod. γυμνόω, aliquem aliquo, τινά τινος, Herodian. Confer *Nudo*.

Denunciatio, ἡ ἐπαγγελία. Confer *Indictio*.

Denuncio, ἀπαγγέλλω τινί τι, Plut. παραγγέλλω τινί τι, id. alicui bellum, καταγγέλλω τινὶ πόλεμον, Dem. προαγορεύω τινὶ πόλεμον, id. per urbes, περιαγγέλλω κατὰ πόλεις, Thuc.

Denuo, αὖ, Dem. αὖθις, id. πάλιν, id.

Deocco, βωλοκοπέω, Aristot.

Deonero, ἀποφορτίζω, Hesych.

Deorsum, κάτω, vertor, γίνομαι, Dem. ac sursum, ϗ ἄνω, Galen.

Deosculor, καταφιλέω, manus et pedes alicujus, χεῖρας ϗ πόδας τινὸς, Xen.

Depaciscor, συντίθεμαι, aliquid cum aliquo, τὶ πρός τινα, Xen. σύμβασιν ποιέομαι, Thuc.

Depalmo, κονδυλίζω, Suid.

Depango, καταπήγνυμι, aliquid, alicubi, τι περί τι, Aristot. aliquid in terram, τι εἰς γῆν, id.

Depasco, κατανέμομαι, regionem, τὴν χώραν, Isocr. κατανέμω χώραν βοσκήμασι, Demosth. agrum, ἐπινέμω τὸ χωρίον, id. ignis depascit urbes, πῦρ ἐπινέμει τὰς πόλεις, Thuc. depascor, ἐπιβόσκομαι.

Depastio, ἡ νομὴ, ῆς, Polyb.

Depaupero,

Depaupero, πτωχίζω, LXX.
Depecto, κτενίζω, Herodot.
Depeculatio, ἡ σύλη, ης, Dem. ἡ σύλησις, εως.
Depeculator, ὁ ἀποσυλητής.
Depeculor, ἀποσυλάω, Chrys. κλέπτω τὰ κοινὰ, Dem.
Depello, ἀπωθέω, Thuc. παρωθέω, Dem. aliquem ab aliquo, ἀπελαύνω τινὰ τινος, id. ἀποτρέπομαί τινά τινος, Plut. aliquem de regno, ἐκβάλλω τινὰ τῆς ἀρχῆς, Dem. gladium imminentem cervicibus, ἀποσείω ξίφος τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον, Herod.
Dependeo, ἐκκρεμάννυμαι, ab aliquo, τινός· ἐκκρέμαμαί τινος, N. T. ἐξαρτάομαί τινος, Lucian. a virtute alicujus, ἀρτάομαι ἀνδρείας τινὸς, Herodian.
Dependo, ἐκτίω, pœnam alicui, τίσιν τινὶ, Dem.
Dependulus, ἐκκρεμάμενος, ένη, ενον.
Deperdo, ἀποβάλλω, aliquid, τὶ, Plut. et everto urbem, ἀπόλλυμι ϗ ἀνατρέπω πόλιν, Plato.
Depereo, ἀπόλλυμαι, Aristoph. morior, ἀποθνήσκω, Plat. vehementer amo aliquem, ἐπιμαίνομαί τινι, Philo.
Depetigo, ὁ λειχὴν, ῆνος, Diosc. depetigine laboro, λειχηνιάω, Theophr.
Depexus, κτενισθεὶς, εῖσα, έν.
Depictus, ὁ ϗ ἡ καταγραπτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ κατάγραφος, ȣ, Lucian.
Depilatus, ἐκτριχωθεὶς, εῖσα, ὲν, ἀποσεσυλημένος τὴν χαίτην, Poll. ἀπεψιλωμένος τὰς τρίχας, id.
Depilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄθριξ, χος, Poll. ὁ ϗ ἡ ἄκομος, idem.
Depilo, καταποτίλλω, LXX. ἀποτίλλω, ψιλόω.
Depingo, καταγράφω, aliquid, τὶ, Pausan. coloribus, χρωματεύω τὶ, Synes. imaginem meam maximis lineamentis, τὴν εἰκόνα ἐμαυτȣ̃ μεγίστην γράφω, Herodian.
Deplanto, ἀποφυτεύω, Aristot.
Depleo, ἐξαντλέω, Lucian. ἀπαντλέω.
Deplorandus, a, um, ὀλοφυρτέος, έα, έον.
Deploratus, κατακεκλαυμένος, ένη, ένον, incurabilis, ὁ ϗ ἡ ἀνήκεστος, Dem. a medicis, ἀπεγνωσμένος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, Plut.
Deploro. Vide *Defleo.*
Deplumis, e, ὁ ϗ ἡ ἄπτιλος, Suid. ὁ ϗ ἡ ἄπτερος.
Deplumo, ἀποτίλλω τὰ πτίλα.
Depluo, κατομβρέω.
Depono, κατατίθημι, arma in medium, τὰ ὅπλα ἐς μέσον, Xenoph. dictaturam, κατατίθεμαι τὴν μοναρχίαν, Plut. argentum apud aliquem, ἀργύριον τινι, Isocr. pecuniam, παρακατατίθεμαι χρήματα, id. inimicitias, ἐχθρὰν ἀποτίθεμαι, Plut. ἐχθρὰν ἀπολύομαι, Isocr.
Depopulatio, ἡ πόρθησις, εως, Hermog.
Depopulator, ὁ πορθητής.
Depopulor, πορθέω, maritimas regiones Laconicæ, τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία τῆς Λακωνικῆς, Thuc. vicos et parvas urbes, διαπορθέω κώμας ϗ μικρὰς πόλεις, Plut.
Deportatio, ἡ κατακομιδὴ, ῆς, Thuc. ἡ ἐκφόρησις.
Deporto, κατακομίζω, frumentum exercitui, τὸν σῖτον στρατεύματι, Thuc. aliquem in insulam, ἐκφορέω τινὰ εἰς τὴν νῆσον, Lucian. aliquem in navem, ἀποκομίζω τινὰ ἐπὶ τὸ πλοῖον, Isocr. laudem, λαμβάνω δόξαν, id. exercitum ex aliquo loco, ἐπανάγω στρατὸν, Herodian.
Deposco, ἐξαιτέω, aliquid, τὶ, Dem.
Depositio, ἡ κατάθεσις, ἡ θέσις, Plato.
Depositum, ἡ καταθήκη, Isocr. ἡ παρακαταθήκη, Thuc. ἡ ὑποθήκη, Dem. relinquere posteritati, παραθήκην καταλείπειν τοῖς ἐπιγιγνομένοις, id. accipere, λαμβάνειν, id. δέχεσθαι, Isocr. reposcere, ἀπαιτεῖν, Dem. reddere, ὑποδῶναι, Arist.
Depostulo, ἐξαιτέω, Dem.
Deprædatio, ἡ σύλη, ης, Dem.
Deprædor, ἀποσυλάω, Chrys. aliquid, λαφυραγωγέω τι, Plut.
Deprælior, καταμάχομαι, διαμάχομαι, Xen.
Depravate, διεστραμμένως.
Depravatio, ἡ διαστροφὴ, ῆς, Theophr.
Depravo, διαστρέφω, τι, Theophr. aliquem, κακȣργέω τινὰ, Xenoph. scripturas, στρεβλόω τὰς γραφὰς, N. T. Confer *Corrumpo.*
Deprecabundus, ἱκετεύων, ȣσα, ον.
Deprecatio, ἡ δέησις, εως, Dem. pro reo, ἡ παραίτησις, εως, id. ἡ ἐξαίτησις, εως, id. pro aliquo, δέησις ὑπὲρ τινος, Dem.
Deprecator, ὁ παραιτητής.
Deprecor, ἀπεύχομαι, aliquid, τὶ, Dem. ne quid fiat, μὴ γενέσθαι τι, Dem. ne quid inimicis accidat, τὶ τοῖς ἐχθροῖς, Synes. veniam posco, παραιτέομαι, Dem. pro aliquo, ἐξαιτέομαί τινι, id.
Deprehendo, καταλαμβάνω, aliquid, τὶ, Dem. injuste facientem, λαμβάνω τὸν ἀδικȣ̃ντα· in ipso facinore, ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνω τινὰ· τῷ πράγματι αὐτῷ ἁλίσκω τινὰ, id. intelligo, μανθάνω, id. διαγινώσκω, id.
Deprehensio, ἡ κατάληψις, εως, Thuc.
Depressio, ἡ καταπίεσις, εως.
Deprimo, καταπιέζω, aliquem injuste, ἐλαττόω τινὰ παρὰ τὸ δίκαιον, Isocr. ὑποβάλλω, ταπεινόω.
Depromo, προχειρίζομαί τι, Lucian. ex cella penuaria, προφέρω ἐκ τȣ̃ ταμείȣ, Isocr.
Depropero, κατασπεύδω, rem, τὸ πρᾶγμα, Æschin.
Depso, δεψέω, Hesych.
Depudesco, ἀπαναισχυντέω, LXX.
Depugnatio, ἡ καταμάχη, ἡ διαμάχη, adversus aliquem, ἡ ἀντιμάχησις.
Depugno, διαμάχομαι, pro re aliqua, ὑπὲρ τινος, Plato. pro aliquo, cum aliquo seu adversus aliquem, ὑπὲρ τινος· πρός τινα, Plut. adversus aliquid, repugno alicui rei, πρός τι, Dem.
Depulsio, ἡ ἄπωσις, ἡ ἀποτροπὴ, Isocr.
Depurgo, ἀποκαθαίρω.
Deputatio, ἡ ἀποκοπὴ, ῆς.
Deputo, ἀποκόπτω, aliquid, τὶ, Xen. existimo, νομίζω, Dem.
Derado, ἀποξέω, καταξέω, Plut.
Derelictio, ἡ κατάλειψις, εως.
Derelictus, ὁ ϗ ἡ καταλειπτος, ȣ, pro derelicto habere, ἀποτάξασθαι, N. T.
Derelinquo, ἐγκαταλείπω, aliquid, καταλείπω τι, Plat. gloriam, δόξαν, Dem.
Derepente, ἐξαίφνης, Dem. ἐκ προσπαίȣ, Aristot. προσπαίως, id.
Derepo, ὑφέρπω.
Derideo, καταγελάω, aliquem, τινὰ, Dem. τινὸς, Isocr. τινι, Herodot. pacem, τῆς εἰρήνης, Isocr. derideri ab hostibus, καταγέλαστον εἶναι ὑπὸ ἐχθρῶν, id. ab adulatoribus, ἐπίχαρτον γίγνεσθαι τοῖς κόλαξι, Dem. facio ut quis derideatur, deridendum aliquem propino, καταγέλαστον ποιέω τινὰ, Plato.
Deridiculus, ὁ ϗ ἡ καταγέλαστος, ȣ, Plato. ὁ ϗ ἡ εὐκαταγέλαστος, ȣ, Æschin. ὁ ϗ ἡ ἐπίχαρτος, ȣ, Dem.
Derisio, ὁ κατάγελως, ωτος, Xen. τὸ καταγέλασμα, Poll.
Derisor, ὁ καταγελῶν, Xen. ὁ σκώπτης.
Derivatio aquarum, ἡ ὀχετεία, ας, Theophr. grammatica, ἡ παραγωγὴ, ῆς· criminis in aliquem, ἡ μετάστασις, εως, Andoc.
Derivativus, ὁ ϗ ἡ παράγωγος, Gramm.
Derivo aquam, παροχετεύω, Plut. et ut Grammatici, παράγω· aquam fossis in campum, παράγω ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, Plut.
Derodo, ἀποτρώγω, Laert.
Derogatio, ἡ ἀφαίρεσις, εως, Plut.
Derogo, μεταποιέω, legi, νόμον, Dem. alicui aliquid, ἀφαιρέω τινί τι, Isocr.
Deruncinatio, ὁ βοτανισμὸς, ȣ̃.
Deruncino, βοτανίζω.
Desævio, ἀγριαίνω, Plut.
Desalto, ἀπορχέομαι, nuptias, i. e. saltando imperite perdo, τὸν γάμον, Herodot.
Descendo, καταβαίνω, ab equo, ἀπὸ τȣ̃ ἵππȣ, Xenoph. ex muro, ὑποκαταβαίνω ἐκ τῶν τειχῶν, Thuc. minore cum periculo in regionem aliquam, καταβαίνω ἀσφαλέστερον εἰς χώραν τινὰ, Dem. κατέρχομαι.
Descensio, ἡ κατάβασις, ad inferos, ἡ εἰς ᾅδȣ, Isocr. ἡ κάθοδος, ȣ, Plut.
Descensus, idem quod anteced.
Descisco. Vide *Deficio.*
Describo, ἀπογράφω, aliquid ab aliquo, τὶ ἀπό τινος, Athen. i. e. delineo, διαγράφω, Plato.
Descriptio, ἡ ἀπογραφὴ, Dem. τὸ διάγραμμα, id. tributi, ἡ ἐπιγραφὴ, Poll. rudis rei, ἡ ὑπογραφὴ, Plato. περιήγησις.
Descriptum, τὸ ἀπόγραφον, Dem. τὸ ἀντίγραφον, id.
Descriptus, ὁ ϗ ἡ ἀπόγραφος, ȣ, Laert.
Deseco, ἀποτέμνω, aliquid, τὶ, Plat. ἀποκόπτω τὶ, Xen. serra, ἀποπρίω.
Desectio, ἡ ἀποτομὴ, ῆς, ἡ ἀποκοπὴ, ῆς.
Desero, ἀπολείπω, aliquem, τινὰ, Dem. καταλείπω τινὰ, Aristot. ordinem, λείπω τάξιν, Dem. vadimonium, φυγοδικέω, id. campum, ἀναχωρέω ἀπὸ τȣ̃ πεδίȣ, Herodian.
Desertio, ἡ ἀπόλειψις, Dem. ordinis, ἡ λειποταξία· militiæ, ἡ ἀστρατεία, desertionis sive deserti ordinis crimen, τὸ λειποτάξιον, id.
Desertor, ὁ ἀπολείπων, ordinis, ὁ λειποτάκτης, Dem. ὁ ἄτακτος, ὁ ἀσύντακτος, militiæ, ὁ ἀστράτευτος, ȣ, id.
Desertum, ἡ ἔρημος, ȣ, N. T. ἡ χώρα ἐρήμη, Xenoph. ἡ ἐρημία, ας, N. T.
Desertus, ὁ ϗ ἡ ἔρημος, vel etiam ἔρημος, ήμη, ημον, deserta ab hominibus regio, χώρα ἐρήμη ἀνθρώπων, Xen. ἐρήμη ϗ ἀνάνδρωτος γῆ, Lucian. ab auxilio, ἔρημος βοηθείας, Plut. ἔρημος βοηθήσοντος, Isocr. desertum esse a sociis, ἔρημον εἶναι συμμάχων, Dem. omnino desertum esse, παντάπασιν ἔρημον εἶναι, id.
Deservio, θεραπεύω, alicui, τινὶ, Xenoph. δȣλεύω τινὶ, id. ὑπȣργέω τινὶ, Plut.
Deses, ὁ ϗ ἡ ῥάθυμος, Plut. Confer *Piger.*
Desicco, καταξηραίνω, Theophr. ἀποξηραίνω.
Desideo, κάθημαι, Dem. ῥαθυμέω, id. et otium ago, ἀργέω ϗ σχολάζω, id.
Desiderabilis, ἐπιθυμητὸς, ὴ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ πολυπόθητος, ȣ, Lucian, ὁ ϗ ἡ ἐπιπόθητος, ȣ, N. T. ποθεινὸς, ὴ, όν.
Desideratio. Vide *Desiderium.*
Desideratus. Vide *Desiderabilis.*
Desiderium, ὁ πόθος, patriæ, τῆς πατρίδος, Dem. flagro desiderio alicujus, φέρομαι πόθῳ τινός· teneor desiderio alicujus, πρόσεστί μοι πόθος τινός· incido in desiderium alicujus rei, ἐμπίπτω εἰς ἐπιθυμίαν τινός· alicujus rei, τὸ ἐπιθύμημά τινος, id. ἐπιθύμησις τινος, Aristot. ἡ ἐπιπόθησις τινος, N. T. ἡ ἐπιποθία τινὸς, ibid.
Desidero, ποθέω, aliquem, præsentiam alicujus, παρȣσίαν τινὸς, Dem. mediocria, ἐφίεμαι τῶν μετρίων, id. plura, ὀρέγομαι πλείονος, Isocr. aliquid, ἐπιθυμέω τινὸς, Dem. ἐπιποθέω τι, Lucian. ἱμείρομαι, Hom.
Desidia, ἡ ῥαθυμία, Dem. Confer *Segnitia.*
Desidiose, ῥαθύμως.
Desidiosus, ὁ ϗ ἡ ῥάθυμος, Plut. Confer *Piger.*
Desido, καθιζάνω, Isocr.
Designatio, ἡ ὑποτύπωσις, ἡ ὑπογραφὴ, ῆς, Plat. magistratus, ἡ ἀπόδειξις, ȣ.
Designator, ὁ ἀποδείκτης, ȣ.
Designatus, a, um, ἀποδεδειγμένος, ένη, ένον, consul, ἀναῤῥηθεὶς ὕπατος, Plut.
Designo, primis lineis describo, ὑποτυπόω, Aristot. προγράφω, Dem. ὑπογράφω, Isocr. eligo aliquem belli ducem, τελέω τινὰ στρατηγὸν, Dem. ἀποδείκνυμι τινα στρατηγὸν, Herodian. aliquem imperatorem, ἀναγορεύω τινὰ σεβαστὸν, id. σημειόομαι.
Desilio, καταπηδάω, ab equo, ἀπὸ τȣ̃ ἵππȣ, Xen. e curru, ἀποπηδάω τȣ̃ ἅρματος, Plut. in caput alicujus, ἀφάλλομαι ἐπὶ τὴν κεφαλήν τινος, Aristot.
Desino, λήγω, a laboribus, seu laborare, τῶν πόνων, Isocr. jubere, ἀνίημι προστάττων, Dem. de aliquo dicere, ἀπαλλάττομαι τȣ̃ λέγειν περί τινος, id. a bello, παύομαι τȣ̃ πολέμȣ, Isocr. in aliquid, ἀπολήγω εἴς τι, Aristot. ab exercitiis, μεθίεμαι τῶν γυμνασίων, Plat. ab aliqua re, ἀφίσταμαί τινος, Dem.
Desipiens. Vide *Delirus.*
Desipientia, ἡ ἀφροσύνη, ης.
Desipio, παραφρονέω, Isocr. Confer *Deliro.*

Desisto,

Desisto, ἀφίσαμαι, ab aliquo, τινὸς, Dem. Confer *Desino.*
Desitus, ἀπολειφθεὶς. εῖσα, έν.
Desolatio, ἡ ἐρήμωσις, εως.
Desolator, ὁ ἐρημωτὴς, οῦ.
Desolo, ἐρημόω, urbem, πόλιν, Thuc.
Despectio, ἡ παρόρασις, εως, Apocr.
Despecto, πυκνὰ καθοράω.
Despectus, τὸ καθόραμα, contemptus, ἡ παρόρασις. Confer *Contemptus.*
Desperans, ὁ ϗ ἡ ἀνέλπιστος, ου, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἄθυμος, ου, Dem.
Desperanter, ἀνελπίστως, Isocr.
Desperatio, ἡ ἀνελπιστία, Basil. τὸ ἀνέλπιστον, Thuc. ἡ ἀθυμία, Dem. ἡ ἀπόνοια, desperationem injicere alicui, ἄθυμον ποιεῖν τινα, id. in extrema desperatione versari, ἐν τῷ ἀνελπίστῳ σαλεύειν, Hesiod. εἶναι ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ ϗ ἀπογνώσει, Herodian.
Desperatus, ὁ ϗ ἡ ἀνέλπιστος, ου, Isocr. ἀπεγνωσμένος, ένη, ένον, Plut.
Despero, ἀνελπίζω, de aliqua re, τινὸς, Galen. de ægroto, τὸν νοσοῦντα, id. de præsenti rerum statu, ἀθυμέομαι τοῖς παροῦσι πράγμασι, Isocr. omnino de aliquo, ἀπογιγνώσκω παντάπασι τινὸς, Dem. Confer *Desperatio.*
Despicabilis, εὐκαταφρόνητος, ου, Lucian.
Despicio, καταφρονέω, aliquem, τινὰ, Thuc Confer *Contemno.* deorsum adspicio, καθοράω, aliquid, τὶ, Plut.
Despicor. Vide *Contemno.*
Despolio, ἀποσυλάω, aliquem, τινὰ, Chrys. ἀπογυμνόω, ἀποδύω.
Despondeo, ἐγγυάω, alicui uxorem, τινὶ γυναῖκα, Dem. mihi aliquam, νυμφεύω τινὰ, Isocr. aliquem alicui, ὁμολογέω τινά τινι, Xenoph. καθομολογέομαί τινά τινι, Plut. animum, ἀπεγνωκότως ἔχω. Confer *Despero.*
Desponsatus, καθωμολογημένος, ένη, ένον, Plut.
Desponso. Vide *Despondeo.*
Despretus. Vide *Contemptus.*
Despumo, ἐπαφρίζω, N.T. ἀπαφρίζω, ἐξαφρίζω.
Despuo, καταπτύω, contemno aliquid, seu in aliquo, τινὸς, Dem. aliquem, διαπτύω τινὰ, id.
Desquamo, ἀπολεπίζω, ἐκλεπίζω.
Destillatio, ὁ καταστάγμὸς, οῦ, ἡ ἀπόσταξις, εως, Theophr.
Destillo, καταστάζω, Lucian. destillat aurum ab eorum verbis, ἀποστάζει χρυσὸς τῶν λόγων αὐτῶν, id. mel a foliis, ἀπολείβει μελι ἀπὸ φύλλων, Diod. Sic.
Destinatio, in scopum, ὁ στοχασμὸς, οῦ, Plut. animi, ἡ προαίρεσις, εως, Herodian.
Destino, τάττω, aliquem ad aliquid, τινὰ ἐπί τι, Plut. alicui aliquid, τινά τι, Dem. aliquid ad aliquid, ἀποτάττω τι εἴς τι, Polyb. aliquem ad mortem, καταψηφίζομαι θάνατόν τινος, Ælian.
Destituo, ἀπολείπω, infelicem, δυστυχοῦντα, Plut. fortuna destituit consilium ejus, ἡ τύχη ἔσφηλε τὴν γνώμην αὐτοῦ, Herodian. Conf. *Desero.* destituor, ἀπορέω, pecunia, χρημάτων, Isocr. verbis, λόγων, id. necessariis, τῶν ἀναγκαίων, seu τῶν ἐπιτηδείων, id. εἰμὶ ἐν ἀπορίᾳ πολλῇ seu πάσῃ, Dem. Isocr. occasione, ἀπολείπομαι τῶν καιρῶν, id. aliqua re, ὑστερίζω τινὸς, id. ἀποτυγχάνομαί τινος, Ælian.
Destitutio auxilii, ἡ ἀβοηθησία, ας, LXX. solitudo, ἡ ἐρημία, Isocr.
Destringo, ἀποσφίγγω, aliquid, τὶ, Lucian.
Destruo, ἀποσκευάζω, Plut. urbem, ἀνίστημι πόλιν, Dem. ἀνατρέπω πόλιν, Isocr. item ἐκπέρθω, Hom. ἐκπορθέω, Eur. aliquid, καταβάλλω τι, Isocr. refuto, ἀνασκευάζω, ἀποσκευάζω, aliquid, τὶ, Naz.
Desudatio, ἡ ἀφίδρωσις, εως.
Desudo, ἀφιδρόω, Aristot. in aliqua re, κατεργάζομαί τι, Plato.
Desuefacio, ἀπεθίζω, aliquem aliqua re, τινά τινι, Æschin.
Desuefio seu Desuesco, ἀπεθίζομαι.
Desuetudo, ἡ ἀήθεια, Lucian.
Desuetus, ὁ ϗ ἡ ἀήθης.
Desultor, ὁ ἄμφιππος, Ælian.
Desultorius, κελητικὸς, ή, όν, equus, ὁ κέλης, ητος, Pandect.
Desultura, τὸ κελήτισμα, ατος.
Desum, ἀπολείπομαι, in nullo, οὐδενὸς, Dem. Confer *Deficio.* commodis alicujus, ἀφίσαμαι τῶν τινι συμφερόντων, id.
Desumo, ἀναλαμβάνω, Dem.
Desuper, ἄνωθεν, injicio aliquid, τὶ ἐπιβάλλω, Herodian.
Detego, ἀποστεγάζω, N.T. revelo, ἀποκαλύπτω, ibid.
Detendo, ἀνίημι, Xen.
Detentio, ἡ κάθεξις, Aristot. ἡ κατοχὴ, Gal.
Deter, πονηρὸς, ά, όν, deteriore conditione sum aliquo, ἐλαττόομαί τινος, Dem. deterioribus pareo, ὑπὸ χειρόνων ἄρχομαι, Plato.
Detergeo, ἀποσμάω, cicatrices, οὐλὰς, Diosc. calumnias, ἀποτρίβομαι τὰς διαβολὰς, Diod. Sic. Confer *Abstergeo.*
Detergo, idem quod anteced.
Determinatio, τὸ πέρας, ατος, Dem. ὁ ὅρος, ου, idem. ὁ ἀφορισμός.
Determino, ὁρίζω, Dem. προσγράφω ὅρον, id.
Detero, κατατρίβω, Thuc. ἀποτρίβω.
Deterreo, ἀπείργω, aliquem ab aliqua re, τινά τινος, Plut. a consulendo, τινὰ ἀπὸ τοῦ συμβουλεύειν, Isocr. aliquem a peccatis, ἀποτρέπω τινὰ τῶν ἁμαρτημάτων, id. aliquem a gerenda republ. τινὰ τοῦ τὰ κοινὰ πράττειν, Plut.
Deterritus, ὁ ϗ ἡ ἔκφοβος.
Detestabilis, βδελυκτὸς, ή, όν, N.T.
Detestatio, ἡ βδελυγμία, ας, Chrys.
Detestor, καταράομαι, patriam, τῇ πατρίδι, Dem. tanquam prodigium, μυσάττομαι ὡς ἐπὶ τέρατι, Lucian. cædes, μυσάττομαι τὰς σφαγὰς, id. βδελύσσομαι.
Detineo, κατέχω, aliquem, τινὰ, Plat. παρατείνω τινὶ, Plut. aliquem ab aliquo, ἀπείργω τινά τινος, id.
Detondeo, ἀποκείρομαι, barbam, τὸ γένειον, Herodian. capillos quos habuit, totondit, ὧν εἶχε τριχῶν, ἀπεκείρατο, id.
Detono, καταβροντάω.
Detorno, ἀποτορνεύω.
Detorqueo, ἀποστρέφω, aliquid aliquo, τὶ πρός τι, Plut. in aliud, παραφέρω εἰς ἄλλο, Lucian.
Detractio, ἡ ἀφαίρεσις, εως, Plut. famæ, ἡ καταλαλιὰ, ᾶς, Basil.
Detractor, ὁ ἀφαιρούμενος, ου, Plut. obtrectator, ὁ κατάλαλος, N. T. ὁ ψιθυριστὴς, οῦ, ibid.
Detraho, ἀφαιρέομαι, aliquid alicui, τινί τι, Isocr. obtrecto alicui, διασύρω τινὰ, Dem. Confer *Calumnior, Cavillor.*
Detrectatio, ἡ ἀνάνευσις, εως.
Detrectator, ὁ ἀνανευτὴς, οῦ.
Detrecto, ἀνανεύω, aliquid, τὶ, Dem. aliquid facere, ἀποδιδράσκω εἰς τὸ μὴ ποιεῖν, Xen. preces, ἀπολέγομαι τὴν δέησιν, Plut. munus, ἀρνέομαι χρείαν, Dem. pugnam, ὀκνέω τὴν μάχην, Herodian. negotium, παραιτέομαι τὸ ἔργον, id. imperia, ἀφηνιάζω, id. Confer *Aversor, Fugio.*
Detrimentosus, βλαβερὸς, ρὰ, ρὸν, Plat. Confer *Noxius.*
Detrimentum, τὸ ἀπότριμμα, damnum, ἡ ζημία, magnum, μεγάλη, Dem. summum, ἐσχάτη· et damnum, ϗ βλάβη· adferre alicui, ζημίαν φέρειν τινὶ, id. Confer *Damnum.*
Detrudo, ἀπωθέω, Thuc.
Detruncatio, ἡ κατακοπὴ, ῆς, Theophr.
Detrunco, κατακόπτω, aliquid, τὶ, Theophr. κολούω τὶ, id. κολοβόω.
Detumeo, ἀπογκόομαι.
Deturbo, ἀπωθέω, Thuc. παρωθέω, Naz. ἀπαράσσω, Hom. evectum, ῥίπτω ἀρθέντα, Herodian.
Deturpo, καταισχύνω, Plut. aliquid, μολύνω τὶ, Isocr.
Devasto, πορθέω, regionem, χωρίον, Thuc. domos, οἰκίας, Xen. ἀποικοδομέω, Thuc. vicos et parvas urbes, διαπορθέω κώμας ϗ πόλεις μικρὰς, Plut.
Deveho, κατάγω, Plut. καταφέρω, frumentum alicui, κατακομίζω σῖτόν τινι, Thuc.
Develo, ἀποκαλύπτω, aliquid, τὶ, Plut.
Deveneror, σέβομαι, aliquem, τινὰ, Plato.
Devenio, καθήκω, Æschin. ad tyrannidem potentia, εἶμι εἰς τυραννίδα ἐξουσίᾳ, Herod. aliquo ex agris, κατέρχομαι ἐκ τῶν ἀγρῶν, id. Ptolemaidem, καταντάω εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, N. T. audacia devenit in dementiam, τὸ τολμᾶν καταντάει εἰς τὴν ἄνοιαν, Polyb. Confer *Venio.*
Devenusto, idem quod *Deturpo.*
Devergentia, τὸ κατωφερὲς, έος.
Deverro, κατασαίρω.
Devexitas, τὸ κατωφερὲς, τὸ κάταντες.
Devexus, ὁ ϗ ἡ κατάντης, εος, Suid. ὁ ϗ ἡ κατακλινής.
Devincio, ἀναρτάω, aliquem, τινὰ, Xen. dolia inter se, συνδέω σκεύη ἀλλήλοις, Herodian. insulas inter se benevolentia, συνάπτω τὰς νήσους πρὸς ἀλλήλας εὐνοίᾳ, Philostr.
Devinco, νικάω, aliquem, τινὰ, Xen. καταπνικάω τινὰ, Plut. voluptates, κρατέω τῶν ἡδονῶν, Xen. devincor segniter, ἡττάομαι ἀνάνδρως, Herodian.
Devio, διαμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, Thuc. διαμφοδέω, Eust.
Devirginatio, ἡ ἀποπαρθένωσις.
Devirgino, ἀποπαρθενεύω, ἀποπαρθενόω, διαπαρθενεύω, Athen. aliquam, διακορέω τινὰ, Herodot.
Devitatio, ἡ ἔκφευξις, εως, ἡ ἐκφυγὴ, ῆς, mali, ἡ ἔκκλισις τοῦ κακοῦ, Bas.
Devito, ἐκφεύγω, aliquid, τὶ, Plat. ὑποστέλλομαί τι, Isocr. ἐκκλίνω.
Devius, ὁ, ἡ, τὸ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ.
Deunx, τὸ ἑνδεκαούγκιον, ου.
Devoco, κατακαλέω.
Devolo, καθίπταμαι.
Devolvo, κατακυλίω, ab aliquo, ἀπό τινος, Xen. vasa in aliquem, ἐπιβάλλω σκεύη τινὶ, Herodian.
Devoro, κατεσθίω, aliquem, τινὰ, Plut. taurum, καταφάγω ταῦρον, Athen. κατατρώγω.
Devotio, ἡ κατευχὴ, ῆς, Plut. imprecatio, ἡ ἀρὰ, ᾶς, Dem.
Devotus, a, um, ὁ ϗ ἡ κατάρατος, ου, Dem.
Devoveo, κατεύχομαι, Plut. καθιερόω, me ipsum pro patria alicui, ἐμαυτόν τινι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, Plut. me ipsum ad faciendum aliquid, ἀναθεματίζω ἐμαυτὸν ποιεῖν τι, N. T. diris imprecationibus aliquem, καταράομαί τινα, Aristid. alicui, τινὶ, Dem.
Deuro, ἐκπυρόω.
Deus, ὁ Θεὸς, οῦ, Dem. optimus maximus, ὁ μέγιστος· summus, ὕπατος· Numen divinum, Θεὸς ϗ δαίμων, id. Θεὸς ϗ δαιμόνιον, id. vis cœlestis et divina, δαιμονία δύναμις, Isocr. potestas Deorum, δύναμις Θεῶν, Dem. ἰσχὺς τοῦ δαίμονος, id. Dii meliora, εὐφήμει, Plat. μηδὲν βλάσφημον εἰπὲ, Aristot. ita Deos mihi velim propitios, νὴ τοὺς Θεοὺς, Dem. ita me Jupiter et omnes Dii ament, νὴ τὸν Δία ϗ ἅπαντας Θεούς· per Deos, quis ita stolidus est? πρὸς Θεῶν, τίς οὕτως εὐήθης ἐστι; proh Jupiter, ὦ πρὸς τοῦ Διός· Deus avertat, μὴ γένοιτο, id. ὃ μὴ συμβαίη· Deus avertat malum a republica, μὴ οὕτω γένοιτο κακῶς τῇ πόλει. Dii perdant malum male, Θεοὶ ἀπολέσειαν κακὸν κακῶς· Dii male faciant ei, Θεοὶ ἐξολέσειαν αὐτὸν, id. Dei voluntate et potentia, Θεοῦ γνώμῃ ϗ δυνάμει, Herodian. Deo favente, Deo juvante, aliquem invadere, σὺν Θεῷ ἐπιέναι ἐπί τινα, Thuc. cum Deo, divino beneficio valere, σὺν Θεῷ ὑγιαίνειν, Xen.
Dextans, τὸ δεκαούγκιον, ου, Vet. Gloss.
Dexter, δεξιὸς, ά, όν, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἐπιδέξιος, ου, id.
Dextera seu Dextra, ἡ δεξιὰ, Dem. dextram porrigere seu protendere, προτείνειν δεξιὰν, id. injicere dextram, ἐμβάλλειν δεξιὰν, id. dextra prehendo aliquem, δεξιόομαί τινα, Aristoph. dextram do, δίδωμι δεξιὰν, Æschin. a dextra, ἐκ δεξιᾶς, Aristoph. δεξιάδην, Hesych. dextram versus, ἐν δεξιᾷ, Aristot. ad dextram, ἐπὶ δεξιᾷ, id.
Dextere, δεξιῶς, Lucian. ἐπιδεξίως, Athen. bene, εὐστόχως, Herodian.
Dexteritas, ἡ δεξιότης, Plut. ἡ ἐπιδεξιότης, id. ingenii, ἡ δεξιότης, Thuc. ἡ εὐφυΐα, Philo.

Dextimus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἐπιδέξιος, ου, Aristot.
Dextra. Vide *Dextera.*
Dextrale, τὸ περιδέξιον, ου, LXX.
Dextrorsum. ἐν δεξιᾷ, Aristot.
Diabolus, ὁ διάβολος, ου, N. T.
Diaconus, ὁ διάκονος, ου, N. T.
Diadema, τὸ διάδημα, Plut. diademate caput revincio, διαδήματι τὴν κεφαλὴν διαδέω, Lucian. impono, διάδημα περιτίθημι, Herodian. duobus diadematibus utor, χράομαι δυσὶ διαδήμασι, id.
Dialectica, ἡ διαλεκτικὴ, ῆς, Plato.
Dialecticus, διαλεκτικὸς, ὴ, ὸν, Plat.
Dialectus, ἡ διάλεκτος, ου, Plut.
Dialogus, ὁ διάλογος, ου, Aristot.
Diameter, ἡ διάμετρος, scil. γραμμή.
Diana, ἡ Ἄρτεμις, ιδος, Lucian.
Diaphragma, τὸ διάφραγμα, ατος, Galen.
Diarium, ἡ ἐφημερὶς, Plut. τὸ ἐφήμερον, Philo.
Diarrhœa, ἡ διάῤῥοια, ας, Galen.
Diatriba, ἡ διατριβὴ, ῆς, Plut.
Dica, ἡ δίκη, Xen. dicam intendo, δίκην λαγχάνω· impingo alicui, δίκην ἐπάγω τινί· dicam, sc. causam dico, δίκην εἶπον, Xen.
Dicacitas, ἡ εὐτραπελία, ας, N. T.
Dicaculus, a, um, σκωπτικὸς, ὴ, ὸν, Athen.
Dicasterium, τὸ δικαστήριον, ου, Dem.
Dicax, ὁ ϗ ἡ φιλοσκώμμων, ονος, Herodian. εὐτράπελος ϗ σκώπτειν δυνάμενος, Dem. ὁ σκώπτης, Suid.
Dico, as, ἱερεύω, Deo, τῷ Θεῷ, Herodian. alicui, ἀνατίθημί τινι, Diosc. ἀφιερόω τινὶ, Plut. trado me alicui, δουλεύω τινὶ, Xen. Confer *Consecro.*
Dico, is, λέγω, alia, alia facio, ἄλλα, ἄλλα πράττω, Plut. hæc tibi, ταῦτά σοι, Xen. ista de te, ταῦτα περί σου, id. ad voluntatem alicujus, συναγορεύω τινὶ, Dem. συναγορεύω τῇ ἐπιθυμίᾳ τινός· aliquid pro concione, δημηγορέω τί· aliquid exempli causa, ἐρέω τι παραδείγματος ἕνεκα· pro dignitate de re, ἀξίως περί τινος διέρχομαι, id. de re aliqua, suaviter, concinne, et elaborate, εἶπον περί τινος ἐπιχαρίτως, ϗ μουσικῶς, ϗ διαπεπονημένως, Isocr. modeste de me ipso, διαλέγομαι μετρίως περὶ ἐμαυτοῦ, id. sententiam meam de re aliqua, ἀποφαίνομαι τὴν γνώμην περί τινος, Xen. id, quod res est, τὸν ἐόντα λόγον λέγω, Herodot. diem, ἐπάγω δίκην, εἶπον δίκην, id. dicendi peritus, qui scit bene loqui, εἰδὼς ἃ δεῖ λέγειν, Æl. εἰδὼς τὰ λεκτέα, id. dictu nefas, οὐ θεμιτόν ἐστι φάναι· quod ne dictu quidem fas est, ὃ μηδ᾽ εἰπεῖν τινι θέμις, Plat. ut ita dicam, ὡς ἔπος εἰπεῖν· dic, φέρε, Dem. ne quid dicam gravius, ϗ πλέον οὐδὲν προστίθημι, Aristid. dicendi finem facio, ἀπαλλάττομαι τοῦ περί τινος λέγειν, Dem. παύω τὸν λόγον, Xen. dici vulgo, διαγγέλλεσθαι, Herodian.
Dictamnus, τὸ δίκταμνον, ου, Theophr. ἡ δίκταμνος, Al. Aphrod. vinum dictamno conditum, ὁ δικταμνίτης, sc. οἶνος, Diosc.
Dictator, ὁ αὐτοκράτωρ, Isocr. ὁ δικτάτωρ, Dion. Hal.
Dictatura, ἡ δικτατωρία, ας, Plut. ἡ δικτάτωρος ἀρχὴ, id. dictaturam gero, δικτατωρεύω, Gaza. μοναρχέω, Xiph.
Dicterium, τὸ σκῶμμα, Xen. festivum, ἡ παιδιὰ, ᾶς, Herodian. dicteriis incesso aliquem, σκώπτω τινὰ, Isocr. τινὶ, Plut. τὶ, Herodian. εἴς τι, Plut. Confer *Cavillor.*
Dictio, ἡ λέξις, Isocr. ῥῆσις· stilus, ἡ φράσις· dictiones venor, λεξιθηρεύω, Suid.
Dictito, πολλάκις λέγω, βοάω, Herodian. καταλέγω, id.
Dictum, τὸ ῥῆμα, Plat. argutum, τὸ ἀπόφθεγμα, Plut. facetum et cavillatorium, τὸ σκῶμμα, Isocr. dicto audiens, ὁ ϗ ἡ ὑπήκοος, Dem. dictum, factum, ἅμ᾽ ἔπος, ἅμ᾽ ἔργον, seu ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον, Viger. dictum vetus, παλαιὸς λόγος, Plut.
Didactrum, τὸ δίδακτρον, ου, Poll.
Diduco, διαλαμβάνω, aliquem, τινὰ, Plut. aliquid, διαιρέω τι, Aristot.
Diecula, τὸ ἡμερίδιον, ου.
Dies, ἡ ἡμέρα, Dem. superior, προτέρα· ultimus, τελευταία· præfinita, διαμεμετρημένη· non lege sancita, ἡ ἐν τῷ νόμῳ γεγραμμένη· non multis diebus post, οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον· intra triginta dies, ἐντὸς ἡμερῶν τριάκοντα ἀφ᾽ ἧς· diem præfinire, ἡμέραν διαμετρεῖσθαι· aucupari, τηρεῖν· observare, φυλάττειν, id. consumere in re aliqua, ἀναλίσκειν ἐπί τινι· exigere nullam sine lacrymis, διάγειν οὐδεμίαν ἀδακρυτὶ, id. conterere in aliqua re, κατατρίβειν πρίαντά τι· traducere in foro, ἡμερεύειν ἐν τῇ ἀγορᾷ πραγματευόντα· intercesserunt dies quinque, ἡμέραι γεγόνασι πέντε, ἐν αἷς, id. interjectis diebus tribus aut quatuor, ἡμερῶν τριῶν ἢ τεττάρων διαλειπουσῶν, Isocr. quinto abhinc die, πεμπταίᾳ ἀπὸ ταύτης, Dem. statis diebus facere aliquid, ἐκ καθηκούσαις ἡμέραις ποιεῖν τι, id. differre aliquid in posterum diem, ἀναβάλλεσθαί τι εἰς τὴν ὑστεραίαν, id. die inclinante jam, ὀψὲ τῆς ἡμέρας, Xen. die et nocte, τῆς νυκτὸς ϗ τῆς ἡμέρας, Isocr. dies et noctes iter facientes, νύκτωρ ϗ μεθ᾽ ἡμέραν ὁδεύοντες, Herodian. eodem die, αὐθήμερον, seu αὐθημερὸν, Thuc. diem durans, ὁ ϗ ἡ ἐφήμερος, ου, Galen. tres dies durans, ὁ ϗ ἡ τριήμερος, ου, Aristot. quatuor dies durans, τετραήμερος, Naz. decem dies durans, δεχήμερος, Plat. dies serenus, seu serenitas diei, ἡ εὐημερία, ας, Xen. dies calidi, αἱ θερμημερίαι, ῶν, Aristot. dies comitialis, ἡμέρα ἀρχαιρεσιακή· natalis, τὸ γενέθλιον, ου· nefastus, ἡμέρα ἀποφρὰς, Plut. dies Solis, ἡμέρα κυριακή· Lunæ, σεληνιακή· Martis, Ἀρέως· Mercurii, Ἑρμοῦ· Jovis, Διός· Veneris, Ἀφροδίτης· Saturni, Κρόνου· dies mensis prima, ἡ νουμηνία· secunda, tertia——decima, δευτέρα, τρίτη——δεκάτη ἱσταμένου μηνός· undecima, duodecima——vigesima, πρώτη ἐπὶ δέκα, seu ἡ πρώτη ἐπὶ δεκάτῃ· ἡ δευτέρα ἐπὶ δέκα μεσοῦντος μηνὸς——ἡ εἰκὰς, seu ἡ εἰκοστή· vigesima prima, vigesima secunda—tricesima, ἡ δεκάτη (sive, quando mensis 31 diebus constat, ἡ ἐνδεκάτη) ἡ ἐννάτη φθίνοντος seu ἀπιόντος μηνὸς——ἕνη ϗ νέα μηνὸς, v. gr. Januarii, Ἀνθεστηριῶνος.
Diffamo, δυσφημέω, Œcum.
Differentia, ἡ διαφορὰ, Isocr. ἡ παραλλαγὴ, Basil.
Differo, ἀναβάλλομαι, aliquid in posterum diem, τὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν, Dem. aliquid in longum tempus, τὶ πολὺν χρόνον, Xen. pœnam, ἀναβολὴν ποιέω τῆς τιμωρίας, Plut. nuptias, τῶν γάμων, id. contributionem, μέλλω ἐκφέρειν, Dem. in aliquo plurimum ab aliquo, διαφέρω ἔν τινι πλεῖστόν τινος, idem κεχώρισμαι πλεῖστόν τινος, Isocr. ab aliquo aliqua re, διαφέρω τινί τινος, Dem. nihil ab aliquo, διαφέρω οὐδέν τινος, Isocr.
Diffibulo, ἀναπορπάω.
Difficile, χαλεπῶς, Dem. δυσκόλως, id. δυσχερῶς, id.
Difficilis, χαλεπὸς, ὴ, ὸν, Dem. difficile et arduum per se est consultare, δύσκολον ϗ χαλεπὸν φύσει ἐστὶ βουλεύεσθαι, id. interrogatus, quid esset difficile, ἐρωτηθεὶς τι δύσκολον, Plut. τί δυσχερὲς, id. difficillimum et rarissimum esse aliquid, χαλεπώτατον ϗ σπανιώτατον εἶναί τι, Isocr. difficile est noctu id facere, ἔργον ἐστὶ νυκτὸς ποιεῖν τοῦτο, Xen.
Difficiliter, idem quod *Difficile.*
Difficultas, ἡ δυσχέρεια, Dem. ἡ δυσκολία, ἡ χαλεπότης, τὸ δυσχερὲς, τὸ χαλεπὸν, id. spirandi, ἡ δυσπνοία, τὸ ἄσθμα,—urinæ, ἡ δυσουρία, ἡ στραγγουρία,—annonæ, ἡ σπανοσιτία, ἡ δυσετηρία.
Difficulter, idem quod *Difficile.*
Diffidenter, ἀπίστως, Isocr.
Diffidentia, ἡ ἀπιστία, ας, Dem. movere diffidentiam et iracundiam, ἔχειν ἀπιστίαν ϗ ὀργὴν, id. non egredi propter diffidentiam, οὐκ ἐξιέναι δι᾽ ἀπιστίαν, id.
Diffido, ἀπιστέω, alicui, τινὶ, Isocr. εἰμὶ ἀπιστῶν τινι, Dem. ἀπίστως ἔχω πρός τινα, Isocr. ἀπίστως διάκειμαι πρός τι vel πρός τινα· epistolis, ἀπιστέω περὶ ἐπιστολῶν, Plut.
Diffindo, διασχίζω, Plut. fores ædium, κατασχίζω τὰς θύρας τῶν οἰκημάτων, Dem.
Diffingo, διαμορφόω.

Diffiteor, ἀπαρνέομαι, aliquid, τὶ, Plut. ἀρνέομαί τι, Dem. ἐξαρνέομαί τι, Æschin.
Difflo, διαπνέω, Aristot.
Diffluo, καταῤῥέω, Dem. lascivia, διαῤῥέω ὑπὸ μαλακότητος, Plut. otio et luxuria, ἀσωτεύομαι, Aristot.
Diffringo, διαῤῥήσσω, vincula, τὰ δεσμὰ, Luc.
Diffugio, διδράσκω, Isocr.
Diffundo, διαχέω, Xen. διαχύω, Plut. diffundi lætitia, διαχύεσθαι τῷ προσώπῳ, Plutarch.
Diffuse, διακεχυμένως.
Diffusio, ἡ διάχυσις, εως, Plut.
Digero, διαφέρω, Plut. ordino exercitum, διατάττω τὸν στρατὸν, Herodian. aliquid, διακοσμέω τὶ, Aristot. concoquo, καταπέπτω.
Digestibilis, ὁ ϗ ἡ εὔπεπτος, ου, Theophr.
Digestio, ἡ διάταξις, εως, Naz. concoctio, ἡ πέψις, Aristot.
Digestivus, πεπτικὸς, ὴ, ὸν, Galen.
Digitale, ἡ δακτυλήθρα, ας, Xen.
Digitalis, e, δακτυλικὸς, ὴ, ὸν, Athen.
Digitatus, a, um, δακτυλωτὸς, ὴ, ὸν, Athen.
Digitus, ὁ δάκτυλος, Plut. salutaris, seu index, λιχανός· medius, μέσος· annularis, παράμεσος, seu ὁ δακτυλιώτης· minimus sive auricularis, μικρός· digito ostendo, δακτυλοδεικτέω, Chrys. χειροδεικτέω· digitum medium ostendo, i. e. irrideo, σκιμαλίζω τινὰ, Aristoph. digito uno scabere caput, ἑνὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν, Plut. extremo digito attingere, ἄκρῳ δακτύλῳ ἅπτεσθαι, Lucian. pedis, δάκτυλος ποδός.
Digladior, διαξιφίζομαι, cum aliquo de aliqua re, τινὶ περί τινος, Aristoph. διαμάχομαί τινι ὑπέρ τινος, Dem.
Dignatio, τὸ ἀξίωμα, ατος, ἡ ἀξίωσις.
Digne, ἀξίως, Dem. negotiis, i. e. pro dignitate negotiorum, ἀξίως πραγμάτων, Xen. scelere seu pro dignitate sceleris, ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, Æschin.
Dignitas, ἡ ἀξία, Isocr. τὸ ἀξίωμα, Dem. τὸ πρόσχημα ατος· ἡ ἐπιτιμία, ας· humilius, quam pro dignitate alicujus, ταπεινότερον τῆς ἀξίας τινός· dignitatem divinam obtinere, ἀξίαν θεῶν ἔχειν, id. pro dignitate alicujus dicere, ἀξίως εἰπεῖν τῆς δόξης τινὸς, Isocr. neglecta dignitate sua facere aliquid, ἀφέντα τὴν ἀξίαν ἑαυτοῦ ποιεῖν τι, Dem. dignitatem et existimationem alicujus agi, ἀγῶνα εἶναι ὑπὲρ ἀξιώματός τινος· κίνδυνον εἶναι τινὶ περὶ ἐπιτιμίας, id. antecellere aliquem dignitate, προέχειν τινὸς τιμῇ, Isocr. dejicere aliquem de dignitatis gradu, φιλοτιμίαν τινὸς ἀφαιρεῖσθαι, seu περιαιρεῖσθαι, Dem. merito privari dignitate, δικαίως στερεῖσθαι τῆς ἐπιτιμίας, id. restituere in convenientem dignitatis gradum, ἐπαναγαγεῖν πάλιν εἰς τιμὰς προσηκούσας, Isocr. pro dignitate honorari, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι, Plat. degere vitam pro dignitate, τυγχάνειν βίου τοῦ κατ᾽ ἀξίαν, Aristot. par dignitati imperatoriæ, τηρῶν ἀξίωμα βασιλέως, Herodian. dignitate pollere, εἶναι ἐν ἀξιώσει, id. nullius vel ætatis vel dignitatis rationem habere, ἡλικίας τε ϗ ἀξιώματος ἀφειδῶς ἔχειν, id.
Dignor, ἀξιόω, aliquem aliqua re, τινά τινος, Isocr. καταξιόω τινά τινος, N. T.
Dignosco, διαγινώσκω, aliquid, τὶ, Isocr.
Dignus, ἄξιος, ία, ιον, laude, ἐπαίνου, Xenoph. cura et studio, ἐπιμελείας, id. qui dignus aliqua re censetur ab aliquo, ἄξιός τινος τινι, id. judicare aliquem dignum morte, τιμᾶσθαί τινι θανάτου, Plat. qui in Prytaneo alatur, τιμᾶσθαί τινα τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, Lucian. dignus judicatus est præmiis, ἠξιώθη τῶν ἀριστείων, Isocr. vocari justus, ἠξιώθη κληθῆναι δίκαιος, id. digna facere genere suo, ποιεῖν πρέποντα τῇ συγγενείᾳ, id. πράττειν ἄξια τοῦ γένους, Dem. dignus, qui beneficiis ornetur, ἄξιος εὖ παθεῖν, Isocr. qui odio habeatur, ἄξιος μισεῖσθαι, Dem. pugnam memoratu dignam edere, ἀξίως λόγου μάχεσθαι, Isocr. facere, ut dignum est nostra persona, ἀξίως ἡμῶν πράττειν, Dem.
Digredior, ἀπέρχομαι, e concione, ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Isocr. e medio, ὑποχωρέω ἐκποδὼν,

δῶν, Dem. παρεκβαίνω τὸ μέσον, Aristot. ex regione aliqua, ἀπαλλάττομαι ἐκ τῆς χώρας, id. longius a proposito, πόῤῥω γίγνομαι τῆς ὑποθέσεως, Isocr. a scopo, ἔξω τῦ σκοπῦ ἐρεῖν, Polyb.

Digressio, ἡ ἔκβασις, ἡ παρέκβασις· e vita, ἐκ τῦ βίυ ἀπαλλαγὴ, Xen.

Dijudicatio, ἡ διάγνωσις. Isocr. ἡ διάκρισις.

Dijudico, διαδοκιμάζω, Xen. διαδικάζω, Plato. διακρίνω, διαγινώσκω, Dem. aliorum controversias, βραβεύω τῶν ἄλλων δίκαια, id. περὶ τῶν ἀμφισβητυμένων δικάζω, id.

Dilabor, διολισθέω, Aristoph.

Dilacero, διασπαράττω· vestimenta, καταῤῥήγνυμι τὰ ἱμάτια, Dem.

Dilanio, διασπάω, objicere aliquem aliquibus dilaniandum, διασπάσεσθαί τισι παραβάλλειν τινὰ, Dem.

Dilapido, διασπαθάω, bona, τὰ ὑπάρχοντα, Chrys. aliquid, καταδίδωμί τι, Lucian. διασκορπίζω τὶ, N. T.

Dilargior, διαδίδωμι, aliquid, τὶ, Plut.

Dilatatio, ὁ πλατυσμὸς, ῦ, Diosc.

Dilatio, ἡ ἀναβολὴ, ῆς, Dem.

Dilato, πλατύνω, aliquid, τὶ, N. T. μηκύνω τι, μέγαν ποιέω τι, id.

Dilator, ὁ μελλητὴς, ῦ, Aristot.

Dilaudo, διεπαινέω.

Dilectio, ἡ ἀγάπησις, εως, Plut.

Dilectus, ἀγαπητὸς, ὴ, ὸν, N. T.

Diligens, σπυδαῖος, αία, αῖον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιμελής· ἐπιμελύμενος, ένη, ενον, id.

Diligenter, ἐπιμελῶς, et juste administrare, καὶ δικαίως πράττειν, Dem. σπυδαίως, Aristot. ὑπὸ σπυδῆς, μετὰ σπυδῆς, κατὰ σπυδὴν, Aristot. Plut.

Diligentia, ἡ σπυδὴ, ῆς, Dem. ἡ ἐπιμέλεια, ας, id. et alacritas, σπυδὴ ϗ προθυμία, id. multam diligentiam adhibere, ut, σπυδὴν πολλὴν ποιεῖσθαι, ἵνα· et omne studium adhibere, σπυδὴν ϗ προθυμίαν πᾶσαν ποιεῖσθαι alicui rei, ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαί τινος πράγματος, id. σπυδὴν ἔχειν περί τινος, Plato. πρός τι, Dem. ποιεῖσθαι σπυδὴν ἐπί τινος, vel περί τι, Isocr. ut, ὅπως, Dem. τῦ εἶναι, id. Confer *Studium*.

Diligo, ἀγαπάω τινὰ, Isocr. Confer *Amo*.

Diluceo, διαλάμπω, Isocr.

Dilucide, καταφανῶς, διαφανῶς, Thuc. cognoscere aliquid, καθαρῶς εἰδέναι τι, Dem. dilucidius declarare, σαφέστερον δηλῦν, Isocr. dilucidissime ostendere, ἐναργέστατα ἐπιδεῖξαι, Lucian.

Dilucido, σαφηνίζω, Aristot. διασαφηνίζω, Polyb. scripturas, διανοίγω τὰς γραφὰς, N. T. aliquid, δηλόω τι, Dem.

Dilucidus, ὁ ϗ ἡ ἐμφανὴς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιφανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ καταφανής· dilucidum esse alicui, ἐναργὲς εἶναί τινι, id.

Diluculat, ὀρθρεύει.

Diluculum, ὁ ὄρθρος, Plut. τὸ περίορθρον, Herodian. τὸ λυκαυγὲς, Lucian. diluculo venio, ὀρθρίζω, N. T. diluculo profundo, ὄρθρυ βαθέος, ib. diluculo aliquid ago, ὀρθρεύομαι, Lucian. diluculo surgo, περιορθρεύομαι, Poll.

Diluo, διαβρέχω, vinum aqua, ἐξυδαρόω οἶνον, calumnias, διαλύομαι διαβολὰς, Isocr.

Diluvies, ἡ κατάκλυσις.

Diluvium, ὁ κατακλυσμὸς, ῦ, Dem.

Dimano, διαῤῥέω, Philo.

Dimensio, ἡ ἀναμέτρησις, Plut. ἡ διαμέτρησις· apta, ἡ συμμετρία, Isocr.

Dimetior, ἀναμετρέω, aliquid, τὶ, Aristoph. διαμετρέω, Dem.

Dimicatio, ὁ ἀγὼν, ῶνος, Dem. ἡ ἀγώνισις, εως, Thuc. ὁ ἀγωνισμὸς, ῦ, Dion. de vita, ἡ ψυχομαχία, Polyb. Confer *Certamen*.

Dimico, διαμάχομαί τινι, ἀγωνίζομαι, cum aliquo, πρός τινα, Xen. de aliqua re, περί τινος, Dem. Confer *Certo*, item *Pugno*.

Dimidiatim, ἐξ ἡμισείας.

Dimidiatus, ὁ ϗ ἡ ἡμίτομος, dimidiata pars, τὸ ἡμίτομον, υ, Lucian. τὸ ἡμιτόμιον, υ, Diosc. ἥμισυ μέρος, Aristot. dimidiata pars equitum, οἱ ἡμίσεις τῶν ἱππέων, Dem.

Dimidius, ἥμισυς, εια, υ, Thuc. dimidius murus, ἥμισυ τεῖχος· supra dimidiam partem, ὑπὲρ ἥμισυ· dimidia pars temporis, ἥμισυ τῦ χρόνυ, id. dimidii panes, οἱ ἡμίσεις τῶν ἄρτων, Xenoph. non ex dimidia parte bonum esse, ὐκ ἐφ' ἡμισείᾳ χρηςὸν εἶναι, Dem.

Diminuo, μειόω, ὀλιγόω, Hesych. φθίνω, Plat. ἐλαττόω, Thuc.

Diminutio, ἡ μείωσις, εως, ἡ φθίσις, εως, Plat. ἡ ἐλάττωσις.

Diminutivus, μειωτικὸς, ὴ, όν.

Dimissio, ἡ ἄφεσις, navium, τῶν πλοίων, Dem. ἡ διαπομπὴ, ῆς, Appian. ἡ ἀποπομπή.

Dimitto, διαπέμπω, alium alio, ἄλλον ἄλλῃ, Thuc. præsidia per regionem, φρυρὰς κατὰ χώραν, id. exercitum, προΐημι δύναμιν, Plut. absolvo aliquem, ἀφίημί τινα, Dem. aliquem liberum, τινὰ ἐλεύθερον, Æl.

Dimoveo, ἀποτρέπω, ab aliqua re, τινὸς, Isocr.

Dinumeratio, ἡ διαρίθμησις, εως, Vitruv.

Dinumero, διαριθμέω, Plato.

Diœcesis, ἡ διοίκησις, εως.

Diphthongus, ἡ δίφθογγος, υ, Gramm.

Diploma, τὸ δίπλωμα, ατος, Bud.

Diræ, αἱ ἀραὶ, ῶν, diris devotus seu obnoxius, ἀρᾷ ἔνοχος, Æschin. ὁ ϗ ἡ κατάρατος, υ, Dem. diris devoveo aliquem, ἐπαράομαί τινι, Isocr. ἀρὰς ποιεῖσθαι κατά τινος, Plut. ἀρὰς τίθεσθαι ἐπί τινα, id. diræ, αἱ εὐμενίδες.

Directe, εὐθὺ, Xen.

Directio, ἡ εὔθυνσις, εως, Aristot.

Director, ὁ εὐθυντὴς, ῦ.

Directus, a, um, εὐθυντὸς, ὴ, ὸν, Aristot.

Diremptio, ἡ διαίρεσις, Aristot. ἡ διάλυσις, εως, Thuc.

Direptio, ἡ διαρπαγὴ, ῆς.

Diribeo. Vide *Distribuo*.

Diribitio. Vide *Distributio*.

Diribitorium, τὸ λογιςήριον.

Dirigo, κατευθύνω, præsentia ad optimum finem, τὰ παρόντα πρὸς κάλλιςον τέλος, Plut. eo omnia civitatis negotia, συντείνω εἰς τῦτο πάντα τὰ τῆς πόλεως, Plat. aliquid ad utilitatem meam, ἐξετάζω τι πρὸς τὰ συμφέροντά μοι, Dem. orationem, διευθύνω λόγον, Luc. aliquem ad virtutem, προτρέπω τι ἐπ' ἀρετὴν, Xen.

Dirimo, διαλύω, bellum, πόλεμον, Isocr. amicitiam, συνήθειαν, id. contentionem, ἐκλύω ἔριν, Dem.

Diripio, διαρπάζω, urbem, πόλιν, Xen. Lacedæmonios, ἀναςάτυς ποιέω Λακεδαιμονίυς, Isocr. urbem Spartam, ἀνάςατον ποιέω Σπάρτην, id. domos, πορθέω οἰκίας, Xen.

Diritas. Vide *Crudelitas*.

Dirumpo, διαῤῥήγνυμι, vincula, τὰ δεσμὰ, Lucian. καταῤῥήγνυμι τὺς πέπλυς, Xen.

Diruo, καταβάλλω, aliquid, τὶ, Isocr. urbem, κατασκάπτω πόλιν, Dem. domum funditus, κατασκάπτω οἰκίαν εἰς ἔδαφος, Plut. Confer *Everto*.

Diruptio, ἡ διάῤῥηξις, εως.

Dirus. Vide *Crudelis*.

Dis, ὁ Πλύτων, ωνος, Plut.

Discalceatus, ὁ ϗ ἡ ἀνυπόδητος, υ, Xen.

Discalceo, ἐξυποδέω.

Discedo, ἀποχωρέω, ab aliquo, τινὸς, Dem. ex corpore, ἀπαλλάττομαι σώματος, Xen. e regione, ἐκ τῆς χώρας, Aristot. in patriam, εἰς τὴν πατρίδα· ex vita, μεταλλάττω τὸν βίον, Isocr. cum aliquo, συναποδημέω τινὶ, Ælian.

Disceptatio, ἡ διάγνωσις, εως, ἡ ἀμφισβήτησις. Confer *Dijudicatio*.

Disceptator, ὁ δικαςὴς, ῦ, Dem. ὁ δικάζων, οντος, id.

Discepto, διαγινώσκω, Dem. Confer *Dijudico*.

Discerno, διακρίνω, aliquid, τὶ, Isocr. honesta et turpia, διαλογίζομαι τὰ καλὰ ϗ τὰ μὴ, Æschin. caute et legitime quædam, διορίζω τινὰ εὐλαβῶς ϗ νομίμως, Dem. intelligentia et eruditione honesta et turpia, συνέσει ϗ παιδείᾳ διαγινώσκω καλὰ ϗ αἰσχρὰ, id.

Discerpo, διασπάω, aliquem, τινὰ, Lucian. διασπαράσσω τινὰ, id. ἐξαρπάζω τινὰ, Plut.

Discerptus, διασπασθεὶς, εῖσα, ὲν, Isocr. membratim, τμηθεὶς διαμελεϊςὶ, Lucian.

Discessio, ἡ ὑποχώρησις, Plut. ἡ ἀποχώρησις.

Discessus, us, ἡ ἄφιξις, N.T. e vita, ἡ ἀπαλλαγὴ, ῆς, Herodian.

Discindo, διασχίζω, Xen. aliquid, διατέμνω τι, Æschin. διακόπτω τι, Polyb. κατασχίζω τι, Dem.

Discingo, ἀποζώννυμι, aliquem, τινὰ, Herodian.

Disciplina, ἡ παιδεία, amabilior et honoratior, μᾶλλον ἀγαπωμένη ϗ σπυδαιοτέρα, Isocr. pulcherrimæ disciplinæ, κάλλιςα παιδεύματα, idem. multo dignior disciplina, πλείονος ἀξία παίδευσις, id. disciplina omnis scientia et exercitatione continetur, πᾶσα παιδεία δι' ἐπιςήμης ϗ μελέτης συνέςηκε, Dem. disciplina eloquentiæ, παιδεία περὶ τὺς λόγυς, Isocr. versari in aliqua disciplina, διατρίβειν περὶ παιδείαν seu παίδευσίν τινα· industria alicujus in disciplinis, φιλοπονία τινὸς περὶ παιδείαν, id. clarus in omne disciplinarum genere, ἐπιφανὴς ἐν ἅπασι παιδεύμασι, Dem. disciplina et institutio, μαθήματα ϗ παιδεία, Isocr. cupidus disciplinarum et eruditionis, ὁρμῶν ἐπὶ τὰ μαθήματα ϗ παιδείαν· ita perfecte cognitas habere disciplinas aliquas, ut, ὕτως ἀκριβώμενος τοῖς μαθήμασί τισι, ὥςε· tradere se alicui in disciplinam, παραδιδόναι ἑαυτόν τινι ὥσπερ μαθητὴν, id.

Discipula, ἡ μαθήτρια, N. T. ἡ μαθητρὶς, ίδος, Philo.

Discipulus, ὁ μαθητὴς, ῦ, Dem. alicujus, ὁ μετέχων διατριβῆς τινος, Isocr. ὁ πλησιάζων τινὶ, id. πλησιάζων τινὶ, ϗ μαθητὴς αὐτῦ γενόμενος, Dem. discipulus ingenio valens, μαθητὴς φύσιν ἔχων, οἵαν χρὴ, Isocr. delecturi discipulis aliquibus, χαίρειν τισὶ τῶν πλησιαζόντων, id.

Discludo, διακλείω, Polyb.

Disco, μανθάνω, aliquid accurate, τι ἀκριβῶς, Dem. accuratius, ἀκριβέςερον· exacte, σαφῶς· recte, ὀρθῶς· facile, ῥᾳδίως· facillime, ῥᾷςα, id. quæ non percepisti, disce, ἃ μὴ μεμάθηκας, προσλάμβανε, Isocr. docuisti literas, ego didici, ἐδίδασκες γράμματα, ἐγώ δ' ἐφοίτων, Dem. discere cupio, φιλομαθέω, Isocr. μαθητιάω, Synes. discendi cupidus, ὁ ϗ ἡ φιλομαθὴς, έος, Isocr. discendi celeritas, ἡ ὀξυμαθία, ας, Strab. difficilis ad discendum oratio, δυσκαταμάθητος λόγος, Isocr. qui non facile discit, ὁ ϗ ἡ δυσμαθὴς, έος, Plat. tarditas ad discendum, ἡ δυσμάθεια, ας· qui facile discit, ὁ ϗ ἡ εὐμαθὴς, έος, id. facilitas in discendo, ἡ εὐμαθεία, ας, Lucian. qui sero didicit, ὁ ϗ ἡ ὀψιμαθὴς, Isocr. sero disco, ὀψιμαθέω, Lucian. qui multa didicit, ὁ ϗ ἡ πολυμαθὴς, Isocr.

Discolor, ὁ ϗ ἡ ἑτερόχροος, *contr.* ἑτερόχρυς, υ, ποικίλος, ίλη, ίλον, Aristot.

Disconvenio, διέςηκα, a διΐςημι, Aristot.

Discordans, idem quod *Discors*.

Discordia, ἡ διαφορὰ, ᾶς, Dem. ἡ διαφροσύνη, ης, Plut. ἡ διχοςασία· civilis, ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, id.

Discordo, διαφέρομαι, Plat. cum aliquo, διαφωνέω τινὶ, Aristot. Confer *Dissentio*.

Discors, ὁ ϗ ἡ διάφορος, υ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀσύμφωνος· cum aliquo, διαφερόμενος πρός τινα ϗ δυσμενῶς ἔχων, Isocr.

Discrepantia, ἡ διαφωνία, ας, ἡ διαφώνησις, εως, ἡ ἀναρμοςία, Plat.

Discrepo, διαφωνέω, ab aliquo, τινὶ, Aristot. διΐςαμαι πρός τινα, id. ςασιάζω πρός τινα, Plat.

Discrete, διακεκριμένως, διακριδὸν, Lucian.

Discretio, ἡ διάκρισις, εως, Aristot.

Discrimen, ἡ διάκρισις, Aristot. differentia, ἡ διαφορὰ, Isocr. certamen, ὁ ἀγὼν, Dem. periculum, ὁ κίνδυνος, id.

Discriminatim. Vide *Discrete*.

Discrimino, διορίζω, aliquid, τὶ, Galen. in aliquid, διαιρέω τι εἴς τι, Aristot.

Discrucio, ἀνιάω, Dem. διαςρεβλόω.

Discubitus, ἡ ἀνάκλισις.

Discumbo, ἀνακλίνομαι, cum aliquo, μετά τινος, N. T.

Discupio, ἐπιθυμέω, aliquid, τινὸς, Dem.
Discurro, διαθέω, Xen. sursum, deorsum, συμπαραθέω ἄνω ϗ κάτω, Dem.
Discursio, ἡ διαδρομὴ, ῆς.
Discus, ὁ δίσκος, ȣ, discum jacere, δίσκον ἀποπέμπειν, ἐκρίπτειν, Poll. disco ludo, δισκεύω, Lucian. contendere cum aliquo disco, ἐρίζειν τινὶ περὶ δίσκȣ, Ælian.
Discussio, ἡ διάλυσις, Dem. Confer *Dijudicatio*.
Discutio, διασείω· dijudico seu examino, ἀνακρίνω, Dem. ἐξετάζω τι, Isocr.
Diserte, ἐλλογίμως, Dem. διαῤῥήδην, Plat. ἄντικρυς, promitto auxilia alicui, ὑπισχνέομαί τινι πέμπειν ἐπικȣρίαν, Dion. Halicarn. causam aliquam accusationis profero, ὁρίζω τῆς δίκης αἰτίαν, id. expressisque verbis scripsi, ἔγραψα τοῖς ῥήμασιν ȣτως ἄντικρυς, Dem.
Disertus, δεινὸς λέγειν, Dem. Confer *Eloquens*.
Disjectio, τὸ διάῤῥιμμα, ατος, Xen.
Disjicio, διαῤῥίπτω, Aristoph. murum, διασφενδονάω τεῖχος, Plut. καταβάλλω.
Disjunctio, ἡ διάζευξις, Naz.
Disjunctivus, διαζευκτικὸς, ἡ, ὸν, Gramm.
Disjungo, διαζεύγνυμαι, Æschin. διασπάω, Dem.
Dispar, ὁ ϗ ἡ ἀνόμοιος, ȣ, Plato. ὁ ϗ ἡ ἄνισος.
Dispareo, ἀφανίζομαι, Isocr.
Disparilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνώμαλος, ȣ, Theophr.
Dispariliter, ἀνωμάλως, Isocr.
Dispectus, ἡ διάσκεψις, εως.
Dispello, διωθέω, populum, ὄχλον, Plut. homines a me, ἀνθρώπȣς ἀπ' ἐμαυτȣ, Xen.
Dispendium Vide *Damnum*.
Dispendo, οἰκονομέω, N. T.
Dispensatio, ἡ διοίκησις, Dem. rei familiaris, ἡ οἰκονομία, Aristot.
Dispensator, ὁ διοικητὴς, ȣ, Plut. rei familiaris, ὁ οἰκονόμος, ȣ, N. T. voluptatis, οἰκονόμος τῆς ἡδονῆς, Aristot.
Dispenso, οἰκονομέω, Plut. alicui aliquid, διανέμω τί τινι, Plut.
Disperditio, ἡ ἐξολόθρευσις, εως.
Disperdo, ἐξολοθρεύω, aliquid, τὶ, N. T. διαφθείρω τινὰ, Plut.
Dispereo, διόλλυμαι, Plato.
Dispergo, διασκεδάζω, aliquid, τι, Thuc. διασπείρω τι, Isocr. διασκορπίζω τι, N. T.
Dispertio, διαμερίζω, aliquid alicui, τί τινι, aliquid in duo, διαιρέω τι εἰς δύο, Herodian.
Dispesco, διείργω, Thuc.
Dispicio, σκέπτομαί τι, Isocr. διακρίνω τι, id. ἀνακρίνω τι, Plato.
Displicentia, ἡ δυσαρέστησις, εως, Plato.
Displiceo, δυσαρέσκομαι, alicui, ἀπαρέσκω τινὶ, Thuc. displicet hoc mihi, ἀπαρέσκει τȣτό μοι, Plut. ἀπαρέσκει με τȣτο, Plato. si displicet, εἴ σοι ἀπὸ θυμȣ, Themist.
Displodo, διακροτέω.
Dispolio, περισυλάω.
Dispono, διατίθημι, aliquid, τὶ, Lucian. ordine aliquid, τάττω τι κατὰ τρόπον, Isocr.
Disposite, εὐτάκτως.
Dispositio, ἡ διάθεσις, ἡ διάταξις, ἡ διαταγὴ, N. T. ἡ εὐταξία, Isocr. orationis, ἡ οἰκονομία, Athen.
Dispositor, ὁ διαθετὴρ, ῆρος, Plato.
Dispudet, καταισχύνομαι, me virtutis alicujus, τὴν ἀρετήν τινος, Isocr. nominis, ἐπαισχύνομαι ὀνόματι, Herodot. evangelii, ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον, N. T.
Dispungo, ἐξαλείφω, aliquid, τὶ, Isocr.
Disputabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀμφίδοξος, ȣ, Plut.
Disputatio, ἡ διάλεξις, εως, Plato. ὁ λόγος, ȣ, Dem. ἡ διατριβὴ, ῆς, Isocr. acrior de re aliqua, τὸ ἀκριβȣσθαι περί τινος, idem.
Disputator, ὁ διαλεγόμενος, ȣ, Dem.
Disputo, διαλέγομαι, Dem. accurate seu scrupulose, ἀκριβολογέομαι, id. de re aliqua, διακριβόομαι περί τινος, Isocr. Confer *Dissero*.
Disquiro, ἐξετάζω, aliquid, τὶ, Isocr. accurate, διακριβόομαι, Isocr.
Disquisitio, ἡ ἐξέτασις, εως, Lucian.
Dissuavior, καταφιλέω, Xenoph.
Disseco, διαπρίω, διατέμνω, corium, κατατέμνω βύρσαν, Herodian. potestatem in partes, μερίζω ἐξȣσίαν, id.

Dissemino, διασπείρω, sermonem, λόγον, Xen. διαδίδωμι λόγȣς, Plut.
Dissensio, ἡ διαφωνία, ἡ διαφώνησις, ἡ ἐναντίωσις, Dem. ἡ ὑπεναντίωσις, id. ἡ διχόνοια, et seditio, διαφορὰ ϗ στάσις, Isocr.
Dissensus, us, idem quod anteced.
Dissentaneus, ὁ ϗ ἡ διάφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ διάφορος, Dem. διαφερόμενος, ένη, ενον, id.
Dissentio, διαφέρω, in aliqua re, περί τινος, Isocr. opinionibus, ταῖς δόξαις, id. ab aliquo, διαφέρομαι πρός τινα, Plut. ἀφίσταμαί τινος, Plat. in multis, ἐν πολλοῖς, Isocr. animis, τῇ διανοίᾳ, id. seditiose ab aliquo, στασιάζω πρός τινα, Dem. τινὶ, Xen. στασιαστικῶς ἔχω πρός τινα, Dem. verum dissentit a falso, τῷ ψευδεῖ διαφωνεῖ τἀληθὲς, Aristot.
Dissepimentum, τὸ διάφραγμα, ατος, Thuc.
Dissepio, διαφράττω, Herodian.
Dissero, διασπείρω, κατασπείρω, disputo, διαλέγομαι, satis copiose, ἐξαρκȣντως, Isocr. pauca cum aliquibus, βραχέα πρός τινας· brevius de re aliqua, συντομώτερον περί τινος· tenuius, ἐνδεέστερον· praeclare, καλῶς· optime, ἄριστα· pro dignitate rei, ἀξίως· eleganter, χαριέντως· ad gratiam, κεχαρισμένως, id. tranquillo animo, καθ' ἡσυχίαν, Dem. prorsus dissolute, παντάπασιν ἐκλελυμένως, id. non moderate, sed negligenter et nimis acerbe, prorsus inconsiderate, ȣ μετρίως, ἀλλ' ὀλιγώρως ϗ λίαν πικρῶς ϗ παντάπασιν ἀνοήτως, Isocr.
Dissertatio, ὁ διαλογισμὸς, Plut. ἡ διάλεξις.
Disserto, διαλογίζομαι, Dem.
Dissidentia, idem quod *Dissidium*.
Dissideo. Vide *Dissentio*.
Dissidium, ἡ διαφορὰ, ᾶς, Dem. Confer *Controversia*, item *Contentio*.
Dissilio. διαπηδάω.
Dissimilis, ὁ ϗ ἡ ἀνόμοιος, Isocr. fio vel sum, ἀνομοιόομαι· dissimiles plane inter se esse, μηδὲν ἀλλήλοις ἐοικέναι, Ælian.
Dissimiliter, ἀνομοίως.
Dissimilitudo, ἡ ἀνομοιότης, ητος, Isocr.
Dissimulanter, εἰρωνικῶς, Aristot.
Dissimulatio, ἡ εἰρωνεία, Dem.
Dissimulator, ὁ εἴρων, ωνος, Aristot.
Dissimulo, εἰρωνεύομαι, Plat. veritatem, ἀποκρύπτομαι τἀληθὲς, Isocr. exponam, nec dissimulabo, λέξω πρὸς ὑμᾶς, ϗ ȣκ ἀποκρύψομαι, Dem. dissimulabat se hoc scomma audire, ȣ προσεποιεῖτο ἀκȣειν τȣ σκώμματος, Lucian. dissimulabant fidem, ȣ προσεποιȣντο πιστεύειν, Herodian.
Dissipabilis, διασκεδαστὸς, ἡ, όν.
Dissipatio, ἡ διασκέδασις, ὁ διασπασμός.
Dissipator, ὁ διασκεδαστὴς, ȣ.
Dissipo, διασκεδάζω, aliquid, τὶ, Thuc. famam, διασκεδάννυμι φήμην, Herodian. rumorem, διασπείρω λόγον, Xen.
Dissitus, ἀπέχων, ȣσα, ον.
Dissociabilis, ὁ ϗ ἡ ἀκοινώνητος, Plut.
Dissociatio, ἡ διάλυσις, εως, Philo.
Dissocio, διαλύω, Isocr. διΐστημι, Plut.
Dissolubilis, διάλυτος, η, ον, ὁ ϗ ἡ εὔλυτος.
Dissolvo, διαλύω, bellum, πόλεμον, Isocr. inimicitiam, τὴν ἔχθραν· amicitiam, φιλίαν· fidem, πίστιν· foedera et contractus, τὰ συμβόλαια· totam cognationem, διαλύομαι πᾶσαν συγγένειαν, id. aes alienum, διαλύω τὰ χρέα, seu τὰ χρήματα, Dem.
Dissolute, ἀσώτως, ἀνειμένως, vivere, ζῆν.
Dissolutio, ἡ διάλυσις, εως.
Dissolutus, ὁ ϗ ἡ διάλυτος, ἀνειμένος, ένη, ενον, dissoluta vita, ἀνειμένη ζωή· dissolutus homo, ὁ ἄσωτος, Aristot.
Dissonantia, ἡ διαφωνία, ας, ἡ ἀπήχησις, εως, τὸ ἀπήχημα, ατος.
Dissono, διαφωνέω, ἀπηχέω.
Dissonus, ὁ ϗ ἡ διάφωνος, ȣ, ὁ ϗ ἡ δύσηχος, ȣ, Hermog.
Dissuadeo, ἀποτρέπω, aliquid, τινὸς, Isocr.
Dissuasio, ἡ ἀποτροπὴ, Aristot. ἡ ἀντιλογία.
Dissuasor, ὁ ἀποτρέπων, οντος, Isocr.
Dissuo, ἀποῤῥάπτω.
Distantia, ἡ ἀπόστασις, Theophr. ab aliquo, ἀπό τινος, Xen. loci, ἡ κατὰ τόπον διάστασις, Plut. τὸ διάστημα, Plato.
Distendo, διατείνω, Xen.
Distensio, ἡ διάτασις, εως, Plato.
Distermino, διορίζω, aliquid ab aliquo, τι ϗ τι, Themist.
Distichon, τὸ δίστιχον, ȣ.
Distillatio, ὁ κατασταγμὸς, ȣ, ὁ σταλαγμὸς, ȣ, Gal. ἡ ἀπόσταξις.
Distillo, ἀποστάζω, Lucian. καταστάζω, id. καταῤῥέω.
Distincte, διωρισμένως.
Distinctio, ὁ διορισμὸς, ȣ, Aristoph. ἡ διαστολὴ, ῆς, ὁ ἀφορισμὸς, ȣ, Theophr.
Distineo, διασπάω, officiis, πρὸς ὑπηρεσίας, Lucian. aliquem funere, ἀποσχολέω τινὰ περὶ κηδείαν, Herodian.
Distinguo, διορίζω, quaedam caute, τινὰ εὐλαβῶς, Dem. turpia et honesta, διατάττω τὰ αἰσχρὰ ϗ τὰ καλὰ, Isocr. Confer *Discerno*.
Disto, ἀφίσταμαι, plurimum, πλεῖστον, Aristot. et differo aliqua re ab aliquo, ϗ διαφέρω τινί τινος, Isocr. διαφέρω τινὸς ἔν τινι, Herodian. plurimum ab aliquo, κεχώρισμαι πλεῖστόν τινος, id. ab urbe lapides sedecim, ἀπέχω τῆς πόλεως σημεῖα ἑκκαίδεκα, Herodian.
Distorqueo, διαστρέφω, aliquid, τὶ, Dem. στρεβλόω.
Distortio, ἡ διαστροφὴ, ῆς, Theophr. oculorum, ὁ στραβισμὸς, ȣ, Paul. Æg.
Distortus, ὁ ϗ ἡ διάστροφος, oculis, τȣς ὀφθαλμȣς, Athen. στραβὸς, ἡ, ὸν, Gal.
Distractio, ὁ διασπασμὸς, ȣ, Plut. τὸ διάσπασμα, ατος, id. ὁ διασυρμὸς· a curis, ὁ περισπασμὸς, ȣ, id. sine distractione, ἀπερισπάστως, N. T. ἀδιασπάστως, Hes.
Distraho, διασπάω, aliquem ab aliquo, τινὰ ἀπό τινος, Xen. frumentum triplo pluris, quam ante, διατίθεμαι σῖτον τριπλασίας τιμῆς, ἢ πρότερον, Dem. in multas partes, διΐστημι εἰς μέρη πολλὰ, id.
Distribuo, διανέμω, aliquid cum aliquo, τὶ πρός τινα, Dem. aliquid in aliquid, μερίζω τι εἰς τι, Aristot. regionem, ἀναδάζομαι χώραν, Plut. aliquid in tres partes, νέμω τι εἰς τρεῖς μοίρας, Herodian. Confer *Divido*.
Distributio, ἡ διανέμησις, εως, ἡ διανομὴ, ῆς, ἡ διάδοσις, εως.
Distributivus, διανεμητικὸς, ἡ, όν.
Distributor, ὁ διανομεὺς, έως.
Distringo, διαστέλλω, aliquid, τὶ, Philo. abstergo, ἀποξύω, καταξέω, Plut. gladium, σπάομαι ξίφος, Lycophr. districtos habere pugiones, πρόκωπα ἔχειν ξιφίδια, Herodian.
Disturbatio, ἡ ἀναστάτωσις, εως, Bud.
Disturbo, ἀναστατόω, N. T. navem, ἀνατρέπω πλοῖον, Æschin. urbem, ἀνάστατον ποιέω πόλιν, Herodot.
Ditesco, πλȣτέω, Dem. opibus, χρημάτων, Liban. laboribus alicujus, ἔργοις τινὸς, Xen. ex aliqua re, εὐπορέω ἀπό τινος, id.
Ditio, ἡ ἐπικράτεια, ας, Plato. ἡ δυναστεία.
Dito, πλȣτίζω, aliquem, τινὰ, Xenoph.
Diu, πολὺν χρόνον, non durat, ȣκ ἀντέχει, Xenoph. diu ante Trojana tempora venit, πολὺ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ἦλθεν, Isocr. non diu est, quum venit, ȣ πολὺς χρόνος, ἐξ ȣ ἦλθεν, id. vale diutissime, χαῖρε ἐπὶ μήκιστον, Lucian. si vixero diutius, εἰ δὲ βιώσομαι πλείω χρόνον, Xen. diutius immorari dictionibus, quam rebus, περὶ τὰς λέξεις πλείονα χρόνον διατρίβειν, ἢ περὶ τὰς πράξεις, Isocr.
Divagor, πλανάομαι, Xen.
Divarico, τὰ σκέλη διατείνω, Aristot.
Divello, διασπάω τι, Xenoph. Confer *Distraho*.
Divendo, διαπιπράσκω, Plut. aliquid, ἐκπράττω τι, Dem. turpiter, ἀποδίδωμί τι αἰσχρῶς, id. aliquem mina Attica, ἀπεμπολάω τινὰ μνᾶς Ἀττικῆς, Lucian.
Diverbero, διακόπτω, Lucian.
Diversatio hospitalis, ἡ κατάλυσις, εως, Polyb.
Diverse, ἀλλοίως, ἄλλως.
Diversitas, ἡ ἀλλοιότης, ἡ διαφορότης, ητος, Plat. ἡ διαφορὰ, Isocr. ἡ ἀνομοιότης, id. ἑτερότης, Plut.
Diversitor, ὁ ξενοδόχος, ȣ, Plat.

Diversor, ξενίζομαι, apud aliquem, παρά τινι, N. T. καταλύω παρά τινι, Dem.
Diversoriolum, τὸ καταλυτήριον, τὸ καταγώγιον.
Diversorium, τὸ κατάλυμα, N. T. τὸ πανδοχεῖον, ib. τὸ ξενοδοχεῖον.
Diversus, διαφέρων, ουσα, ον, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀνόμοιος, ȣ. id. ὁ ϗ ἡ διάφορος· ἀλλοῖος, οἷα, οἷον· diversus ab eo, ἄλλος παρ' αὐτόν· ἄλλος ἢ αὐτός· ἄλλος ἀντ' αὐτȣ· diversum a vulgo agere, ἀλλοῖον πράττειν, ἢ οἱ πολλοὶ, Plat. diversi sententiis, ἀλλοιότεροι τὰς γνώμας, Thuc. diversa hæc sunt inter se, πλεῖστον ταῦτα ἀλλήλων κεχώρισαι, Isocr. natione, ὁ ἀλλογενὴς, ὁ ἀλλοεθνής· forma, ὁ ἀλλοειδής.
Diverticulum, τὸ κατάλυμα, ἡ ἀτραπὸς, Philo.
Diverto, seu Divertor, ἐκτρέπομαι, Plut. in oratione, παρεκβαίνω, Aristot. ad aliquem, καταλύω παρά τινα, Thuc. παρά τινι, Dem. in hospitium, καταλύω εἰς πανδοχεῖον, Plut.
Dives, πλȣ́σιος, ία, ιον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀφνειὸς, vel ἀφνεός· πλȣτῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, id. ὁ ϗ ἡ εὔπορος, ȣ, Isocr. κεκτημένος τὰ χρήματα, Dem. habens opes, ἔχων ȣ̓σίας, id. antecellens pecuniis, προέχων χρήμασι, Isocr. divitiis adfluens homo, πολλῶν χρημάτων ἄνθρωπος, Dem. inter divites primus, ταῖς ȣ̓σίαις πρωτεύων, Isocr. ad summas opes evectus, πλȣ́τȣ πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, Lucian. infinitis opibus præditus, πλȣτῶν εἰς ὑπερβολὴν, id. falso, ὁ ϗ ἡ ψευδόπλȣτος, Suid. nummis, πλȣτῶν νομίσμασι· Aristot. auri, ὁ ϗ ἡ πολύχρυσος, ȣ, Naz. πολυχρήματος.
Divexo, διακακόω, καταπονέω.
Divido, μερίζω, aliquid aliquo, τί τινι, Synes. vestes, διαμερίζω τὰ ἱμάτια, N. T. regionem cum aliquo, διανέμω χώραν πρός τινα, Dem. pecuniam, διαιρέω ἀργύριον, Isocr. aliquid trifariam, τὶ τρίχα, Dem. aliquid in partes, τὶ εἰς μέρη, id. agrum, ἀναδάζομαι χώραν seu τὴν γῆν, Lucian. facultates, ἀναδάσεις ποιεῖν τὰς ȣ̓σίας, Aristot.
Dividuus, ὁ ϗ ἡ εὐμέριστος, ȣ.
Divinatio, ἡ μαντεία, ας, Aristot ὁ θειασμὸς, ȣ̃, Thuc. ἡ θεοσημεία, Cyrill. τὸ μάντευμα, Naz. e manu, ἡ χειρομαντεία· ex mistis sagittis, ἡ βελομαντεία· ex igne, ἡ πυρομαντεία, &c.
Divinatrix, ἡ μάντις, εως, Athen.
Divine, θείως. Xen. δαιμονίως, Lucian.
Divinitas, ἡ θειότης, Isocr. ἡ θεότης, Greg.
Divinitus, θεόθεν, Synes. θεϊκῶς, Naz. κατὰ θεὸν, Synes. κατὰ θείαν πομπὴν, Ælian.
Divino, μαντεύομαι, aliquid alicui, τί τινι, Lucian. mentem alicujus, ἀπομαντεύομαι τῆς γνώμης τινὸς, Galen. ventre, γαστρομαντεύομαι, Alciphr. ante, προμαντεύομαι, Herodot.
Divinus, θεῖος, θεία, θεῖον, Dem. ὁ ϗ ἡ θεσπέσιος, δαιμόνιος, ία, ιον, id. divinæ res, τὰ θεῖα πράγματα, Isocr. divina potentia, δαιμονία δύναμις, id. vates, ὁ μάντις, εως, Plut. divina ope, divino beneficio valere, σὺν Θεῷ ὑγιαίνειν, Xen.
Divisibilis, διαιρετὸς, ἡ, όν.
Divisim, διάνδιχα, Naz. δίχα, Thuc.
Divisio, ὁ μερισμὸς, ȣ̃, ἡ διαίρεσις, εως, agri et domuum, ἀναδασμὸς γῆς ϗ οἰκιῶν, Bud. ἡ διανομὴ, ῆς.
Divisor, ὁ μεριστὴς, ȣ̃, N. T. διανομεὺς, έως.
Divitiæ, ὁ πλȣ̃τος, Dem. ἡ εὐπορία, id. ἡ περιȣσία, Isocr. ἡ εὐδαιμονία, id. ἡ εὐπορία χρημάτων, Dem. et potentia alicujus, πλȣ̃τος ϗ δύναμίς τινος, Isocr. magnæ, πλȣ̃τος μέγας· maximæ et certissimæ, μέγιστος ϗ βεβαιότατος· magnæ, πολλὴ εὐπορία, id. πλείστη εὐπορία, Dem. exiguæ, μικρὰ κτήματα πλȣ́τȣ, id. injustæ comparatæ, ἄδικος πλȣ̃τος, Isocr. per violentiam et odia partæ, εὐπορία μετὰ βίας ϗ ἀπεχθείας· divitias expetere moderate, ἀγαπᾷν πλȣ̃τον μετρίως· immoderate, ὑπερβαλλόντως· comparare alicui, παρασκευάζειν τινὶ εὐπορίαν· parere alicui, ἐργάζεσθαί τινι πλȣ̃τον· relinquere magnas liberis, καταλιπεῖν seu παραδιδόναι πλȣ̃τον μέγαν τοῖς παισί· coacervare, συναγαγεῖν πλȣ̃τον, id. possidere, κτήσασθαι πλȣ̃τον, Dem. in dies augere, ἐπιδιδόναι εἰς εὐπορίαν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Isocr. divitiis studere, σπȣδάζειν περὶ πλȣ̃τον· potiri, κύριον γίγνεσθαι πλȣ́τȣ, id. florere, εἶναι seu γίγνεσθαι ἐν πλȣ́τῳ seu εὐπορίᾳ, id. abundare, εὐπορεῖν τινας εὐπορίας, Dem. uti, χρῆσθαι τῷ πλȣ́τῳ, id. frui, ἀποχρῆσθαι τῷ πλȣτεῖν, Dem. alicujus adulari, θεραπεύειν τὸν πλȣ̃τόν τινος, Isocr. invidere alicujus, φθονεῖν εὐπορίαις τινὸς, id.
Dium, ἡ αἴθρα, ας, sub dio, ἐν ὑπαιθρίῳ, Xen. ἐν τῷ αἰθρίῳ, Lucian. sub dio agere, θυραυλεῖν, Synes.
Divortium, ἡ ἀπόπεμψις, εως, cum muliere, τῆς ἀνθρώπȣ, Dem.
Diurnus, ὁ ϗ ἡ ἡμέριος· navigatio, ἡμέριος πλȣ̃ς, Xen. ἡμερινὸς, ἡ, ὸν· nuncius, ἄγγελος ἡμερινὸς, id. unicum diem durans, ἡμερήσιος, ία, ιον· vita, ζωὴ ἡμερησία, Plut. qui interdiu fit, μεθημερινὸς, ἡ, όν· lusus aleæ, κυβεῖαι μεθημεριναὶ, id.
Dius, θεῖος, α, ον, Dem.
Diutine, δηρῶς, δηρόν.
Diutinus, δηρὸς, ὰ, όν.
Diuturnitas, ἡ πολυχρονία, ας, ὁ πολὺς χρόνος, ἡ χρονιότης, ητος, ὁ χρονισμὸς, ȣ̃.
Diuturnus, χρόνιος, ία, ιον, tussis, χρόνιαι βῆχες, Diosc. ὁ ϗ ἡ μακροχρόνιος, ȣ, Plat. ὁ ϗ ἡ πολυχρόνιος, ȣ, Aristot. μακρὸς, ὰ, όν· bellum et continuum, μακρὸς ϗ συνεχὴς πόλεμος, Dem. μόνιμος, ίμη, ιμον· fictum non est diuturnum, τὸ προσποιητὸν ȣ̓ μόνιμον, Basil.
Divulgo, θρυλλέω, aliquid, τὶ, Plut. διαλαλέω, διεκωδωνίζω τι, Strabo. φημίζω τι, Dem. aliquid per urbes, διαγγέλλω τι εἰς τὰς πόλεις, Plut.
Divulsio, ἡ διάσπασις, εως, τὸ διάσπασμα, ατος, Plut.
Divus, θεσπέσιος, ία, ιον, vita, βίος, Plut. Confer *Divinus*.
Do, δίδωμι, alicui aliquid, τινί τι, Dem. gratis argentum alicui, τινὶ ἀργύριον δωρεὰν, id. fidem, πίστιν, id. πίστεις, Isocr. πιστὰ, Xen. pœnam, τιμωρίαν, Herodian. δίκην, Lucian. filiam nuptum alicui, θυγατέρα τινὶ πρὸς γάμον Plut. operam alicui, προσέχειν τινὶ, Dem. manus, i. e se victum, προΐσχομαι τὰς χεῖρας, Thuc. me inertiæ, ἀποκλίνω ἐπὶ τὸ ῥᾳθυμεῖν, Dem. data opera, ἑκȣσίως, Dem. ἐξεπίτηδες, id. κατὰ προαίρεσιν, Isocr.
Doceo, διδάσκω, Dem. aliquem literas, γράμματά τινι, id. παιδεύω, γραμματεύω· artem aliquos, τέχνην τινὰς, Isocr. evidentissime aliquos de rebus aliquibus, σαφέστατά τινας περί τινων, Dem. breviter res magnas, συντόμως περὶ μεγάλων· facillime aliquem aliquid, ῥᾷστα τί τινα· haud difficulter, ȣ̓ χαλεπόν· et instruo aliquem, τινὰ ϗ συγκροτέω, id. aliquem, διδασκαλίαν παρέχω τινὶ, Thuc. mercede, διδάσκω μισθȣ̃, Lucian. moneo aliquem, παραινέω τινὶ, Thuc.
Docilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐμαθὴς, ad aliquid, πρός τι, Dem. ὀξὺς γνῶναί τι, id.
Docilitas, ἡ εὐμάθεια, Lucian. ἡ φιλομάθεια.
Docte, πεπαιδευμένως· reprehendere aliquem, ἐπιτιμᾷν τινι, Isocr.
Doctor, ὁ παιδευτὴς, Plut. ὁ διδάσκαλος, ȣ, mali exempli, κακῶν, Dem. doctorem aliquem constituere aliquarum rerum, καθιστάναι διδάσκαλόν τινων, Isocr. fieri aliorum, διδάσκαλον γίγνεσθαι ἄλλων, id. mercede fraudare, μισθȣ̃ ἀποστερεῖν διδάσκαλον, Dem. disciplinarum habere aliquem, ἐπιστατȣ̃ντα ἐν παιδείαις ἔχειν τινὰ, Isocr. qui profitetur utilem doctrinam, ἐπαγγελλόμενος χρήσιμόν τι διδάσκειν, id.
Doctrina, ἡ διδασκαλία, optima, ἀρίστη, Xen. ἡ διδαχὴ, Thuc. instituere aliquem in doctrina, παιδεύειν τινὰ παιδείαν, Dem. non destitutus doctrina, ȣ̓κ ἄπειρος παιδεύσεως γεγενημένος, Isocr. principes alicujus doctrinæ, προεστῶτές τινος παιδεύσεως, id. Confer *Disciplina*, item *Eruditio*.
Doctus, πεπαιδευμένος, ένη, ένον, aliquid, πρός τι, Isocr. ἔν τινι, id. τινὶ, Plut. περί τι, Xenoph. vir, ὁ τῆς παιδείας ἀληθῶς τετυχηκὼς, Dem. ὁ τῆς φιλοσοφίας μετεσχηκὼς, Isocr. ὁ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμος, Herodian. παιδείας ἐπὶ πλεῖστον ἥκων, Dionys. ἀνὴρ δαιμόνιος σοφίαν, Lucian. literas puer, τὰ γράμματα ἐπιστάμενος παῖς, Dem. recens aliquid, ὁ ϗ ἡ ἀρτιδίδακτός τινος, Xenoph. a Deo, θεοδίδακτος, N. T. a matre, μητροδίδακτος, Suid. doctum opus, σοφὸν ἔργον, Plut.
Documentum, τὸ δίδαγμα, ατος, Xen. τὸ διδακτήριον, ȣ, Hipp. alicujus rei δεῖγμά τινος, Dem. certum esse alicujus rei, ἱκανὸν τεκμήριον εἶναί τινος· certo documento esse, δίκαιον σημεῖον παρέχειν· facere aliquid documentum alicujus rei, ποιεῖν τι σημεῖον, τεκμήριον, σύμβολόν τινος, id.
Dodrans, τὸ τριμόριον, Aristot. mensuræ, ἡ σπιθαμὴ, ῆς, Diosc.
Dodrantalis, τριμοριαῖος, αία, αῖον, dodrantis longitudinem æquans, ὁ ϗ ἡ σπιθαμώδης, Diosc. σπιθαμιαῖος, αία, αῖον· duos, tres dodrantes æquans, ὁ ϗ ἡ δισπίθαμος, ὁ ϗ ἡ τρισπίθαμος, id.
Dogma, τὸ δόγμα, Plut. ἡ δόξα, ης, Aristot.
Dolabra, ἡ ἀξίνη, ης, Xen.
Dolenter, λυπηρῶς, et graviter ferre aliquid, ϗ βαρέως φέρειν τι, Isocr. ὀδυνηρῶς, Joseph.
Dolentia, τὸ ἄλγημα, ατος, Galen.
Doleo, ἀλγέω, capite, τὴν κεφαλὴν, Gal. mortem uxoris, τὸν θάνατον γυναικὸς, Julian. malis, ἐπὶ τοῖς κακοῖς, Dem. malis amicorum, κακοῖς τῶν φίλων, Isocr. vocem alicujus, συναλγέω τινὶ, συνάχθομαί τινι, Dem. doleo illud, quod, ἀθυμέω ἐκεῖνο, ὅτι, Xen. quum videam, ἀθύμως ἔχω ὁρῶν, id. iisdem cum aliquo, λυπέομαι ταῦτα ἄλλῳ, Dem. malis communibus, ἐπὶ τοῖς κοινοῖς κακοῖς, id. a partu, ὠδίνω, Plut. dentibus, ἀγανακτέω τȣ̀ς ὀδόντας, Diosc.
Doliaris, ὁ ϗ ἡ πιθώδης, εος.
Doliarius, ὁ πιθοποιὸς, ȣ̃.
Doliolum, τὸ πιθάριον, ȣ, Hesych. τὸ κεράμιον.
Dolium, ὁ πίθος, ȣ, Plut. ὁ κέραμος, Athen.
Dolo, as, πελεκάω, ἀποξύω.
Dolon, ὁ δόλων, Plut. τὸ ξιφίδιον, Xen.
Dolor, τὸ ἄλγημα, capitis, τῆς κεφαλῆς, Gal. perquam vehemens et atrox corporis, πάνυ σφοδρὸν ϗ δεινὸν τȣ̃ σώματος, Dem. doloribus adflictus, ὁ ϗ ἡ περιώδυνος· conflictor dolore, πάρεστί μοι λύπη· liberari doloribus, ἀπαλλάττεσθαι ἀλγηδόνων, id. partus, ἡ ὠδὶν, ῖνος, Plut. τὸ ἄλγος.
Dolorosus, ὀδυνηρὸς, ὰ, ὸν, Aristot.
Dolose, δολερῶς, δολίως, et insidiose, μετὰ δόλȣ ϗ τέχνης, Isocr. dolose ago, δολόω, Aristoph. occido, δολοφονέω, Lucian.
Dolosus, δόλιος, ία, ιον. δολερὸς, ρὰ, ρόν.
Dolus, ἡ κακȣργία, Dem. τὸ πανȣ́ργημα, id. citra dolum, sine dolo, ἀδόλως, Thuc. doli expers, ὁ ϗ ἡ ἄδολος, Synes. e dolis consutus, ἀκανθῶδές τι ϗ δολερὸν κεκτημένος, Ælian. dolo ago cum quopiam, δολόω, Aristoph.
Domesticus, οἰκεῖος, εία, εῖον, Dem. οἰκιακὸς, ἡ, όν, N. T. ὁ ϗ ἡ σύνοικος.
Domi, οἴκοι, manentes, μένοντες, Dem. me abdo, κρύπτω ἐμαυτόν· sum domi, εἰμὶ ἔνδον· militiæque, ἐν οἰκίᾳ ϗ ἐν πολέμῳ, id.
Domicilium, τὸ οἰκητήριον, Plut.
Domina, ἡ δέσποινα, ης, Dem. ἡ κυρία.
Dominatio, ἡ κυριότης, N. T. ἡ δεσποτεία, Dem. Confer *Principatus, Imperium*.
Dominator, ὁ αὐτοκράτωρ, ορος.
Dominicus, κυριακὸς, ἡ, όν.
Dominium, idem quod antecedens *Dominatio*.
Dominor, ἄρχω, servis, οἰκετῶν, Isocr. δεσπόζω τινὸς, Dem. urbi, κυριεύω πόλιν, Dem. Confer *Impero*.
Dominus, ὁ κύριος, ȣ, Dem. servi, ὁ δεσπότης, ȣ, id. Confer *Princeps*.
Domito, δαμάζω.
Domitor, ὁ δαμάτωρ, ορος.
Domitrix, ἡ δμήτειρα, ας.
Domo, δαμάω, δαμάζω.
Domo, ex domo, οἴκοθεν, seu οἴκισθεν, se non movere, ȣ̓ κινεῖσθαι, Dem.
Domuncula, τὸ οἰκίδιον, Dem. τὸ οἰκημάτιον, Gl. V.
Domus, ὁ οἶκος, Xen. ἡ οἰκία, Plut. τὸ οἴκημα, Dem. maxima, οἶκος μέγιστος, Isocr. paterna, πατρῷος, Dem. privata, οἰκία ἰδία, id. domum comparare, οἶκον κτᾶσθαι, Isocr. mereari,

mercari, πρίασθαι συνοικίαν, Dem. emere ab aliquo, ὠνεῖσθαι παρά τινος· exstruere, οἰκοδομεῖν οἰκίαν, id. κατασκευάζειν οἰκίαν· tegere lignis, ἐρέπτειν οἰκίαν ξύλοις· elocare, μισθοῦν οἶκον· conducere ab aliquo, μισθώσασθαι παρά τινος· habitare, οἰκεῖν οἰκίαν· οἰκεῖν ἐν οἰκίᾳ· aggredi noctu, ἐλθεῖν ἐπ' οἰκίαν νύκτωρ· invadere, βαδίζειν ἐπ' οἰκίαν τινός· diripere, πορθεῖν οἰκίαν· redire, πάλιν ἀναχωρεῖν ἐπ' οἶκον, id. diruere, κατασκάπτειν οἰκίαν, Isocr. collabi terræ motu, συμπίπτειν οἰκίαν σεισμῷ, Dem. incendere, ἐμπρῆσαι οἰκίαν, id. non habens, ὁ καὶ ἡ ἄνοικος, ου, Herodot. alicubi habens, ὁ καὶ ἡ ἔνοικος, Aristid. eandem incolens, ὁ καὶ ἡ σύνοικος, Isocr.

Donarium, τὸ ἀνάθημα, Dem. consecrare, ἀνατιθέναι, id.

Donatio, ἡ δόσις, Isocr. Confer *Donum.*

Donativum, ἡ ἐπίδοσις, εως, Xen.

Donec, ἕως, ἄν· navis est incolumis, ἕως ἂν σώζεται τὸ σκάφος, Dem. eo usque expectabimus, donec fateatur, μέχρι τούτου περιμενοῦμεν, ἕως ἂν ὁμολογήσει, id. si desidebitis, donec plaudamini, εἰ μέν τοι καθεδεῖσθε, ἄχρι τοῦ θορυβῆσαι, id donec adest adfluentia rerum, μέχρι μὲν πρόσεστι ἀφθονία, Philo. teneatur tamdiu in vinculis, donec solverit, δεδέσθω τέως, ἕως ἂν ἐκτίσῃ, Dem. Confer *Dum.*

Dono, δωρέομαι, alicui equum, τινὶ ἵππον, Xen. aliquem aliqua re, τινά τινι, Herodian. aliquem civitate, τιμάω τινὰ τῇ πολιτείᾳ, Lucian. aliquem tragula, διδόναι τινὰ παλτὸν, Xen. χαρίζομαι.

Donum, τὸ δῶρον, ου, Dem. ἡ δωρεὰ, ᾶς, id. alicui polliceri, ὑπισχνεῖσθαί τινι δωρεὰν, Isocr. mittere, ἀποστέλλειν τινὶ δῶρον seu δωρεὰν, Dem. dare, διδόναι· accipere ab aliquo, τυγχάνειν δωρεᾶς παρά τινος· λαμβάνειν δωρεὰν παρά τινος· δέχεσθαι δῶρον, id. δωροδεκτέω, LXX. ratum esse, μένειν βεβαίαν δωρεάν τινα, Dem. κυρίαν εἶναι δωρεὰν, id. donorum acceptor, ὁ δωρολήπτης, ου, LXX. dono do alicui aliquid, δωρέομαί τινί τι, Aristid.

Dormio, καθεύδω, Dem. ὕπνος με ἔχει, id. totam noctem, εὕδω ὅλην νύκτα, Plat. suaviter, ὑπνόω ἡδέως, Greg. prope aliquem, παρακαθεύδω τινὶ, Ælian. Confer *Somnus.*

Dormisco, νυστάζω, Plat.

Dormitatio, ὁ νυσταγμὸς, τὸ νύσταγμα, LXX.

Dormitator, ὁ νυστακτὴς, οῦ, Aristoph.

Dormito, νυστάζω, Plat. ὑπνώττω, Gal.

Dormitorium, τὸ κοιμητήριον, Athen.

Dorsualis, e, νωτιαῖος, αία, αῖον, spina, ἡ ἄκανθα νωτιαία, Aristot.

Dorsum, ὁ νῶτος, ου, Xen. Confer *Tergum.*

Dorsuosus, ὁ καὶ ἡ εὔνωτος, ου, Aristot.

Dos, ἡ προὶξ, κὸς, Dem. ἡ φερνή· dotem dare alicui, προῖκα διδόναι τινί· addere, προστιθέναι, id. adferre ad aliquem, ἐνεγκεῖν· debere alicui, ὀφείλειν τινί· accipere, κομίζεσθαι· studere recipere, ἀναλαβεῖν ζητεῖν, id. non repetere, ἀφίστασθαι τῆς προικὸς, id.

Dotalis, προικῷος, ῴα, ῷον, προίκειος, εία, ειον· dotalia munera, προίκεια δῶρα, Theophyl.

Dotatus, ὁ καὶ ἡ ἐπίπροικος, ου, Hesych.

Doticula, τὸ προικίδιον, ου, Plat.

Doto, ἐκπροικίζω, προικίζω, Philo. φερνίζω, LXX.

Drachma, ἡ δραχμὴ, Thuc. venale drachma, ὤνιον δραχμῆς, Plut. drachmam pretio, pondere, mensura, æquans, δραχμιαῖος, αία, αῖον, Plat. qui duarum drachmarum est, ὁ καὶ ἡ δίδραχμος, Thuc. quinque drachmarum, ὁ καὶ ἡ πεντάδραχμος, Herodot. sex drachmarum, ἑξάδραχμος, Aristot.

Draco, ὁ δράκων, Aristot.

Draucus, ὁ ἀρσενοκοίτης, ου, N. T.

Dualis, e, δυϊκὸς, ὴ, ὸν, numerus, δυϊκὸς ἀριθμὸς, Gramm.

Dubie, ἀμφιβόλως. Athen. ἐνδοιαστῶς, Thuc.

Dubitabilis, ὁ καὶ ἡ ἐνδοιάσιμος, ου, Lucian.

Dubitanter, διαπορητικῶς, Bas.

Dubitatio, ἡ ἀμφισβήτησις, εως, Isocr. ἡ ἀπορία, ας, Plut. ὁ ἐνδοιασμός.

Dubitator, ὁ ἀπορητικὸς, οῦ, Laert.

Dubito, ἀμφισβητέω, utrum sit eligendum, πότερόν ἐστιν ἄξιον ἑλέσθαι, Isocr. de aliqua re, ἀμφιγνοέω περί τινος, id. ἀπορέω τινὶ, Plut. quæ sit causa, ἀπορέω τὴν αἰτίαν, Aristot. διστάζω, Synes.

Dubium, τὸ ἀπόρημα, ατος· sine dubio, ἀναμφιβόλως.

Dubius, ὁ καὶ ἡ ἀμφίβολος, Isocr. sermo, λόγος, id. fama, φήμη, Plut. facere alicui regionem dubiam, κατασκευάζειν τινὶ χώραν ἀμφισβητήσιμον, Dem. rem esse dubiam, πρᾶγμα εἶναι ἀμφισβητήσιμον· εἶναι ἐν ἀμφισβητησίμῳ· testes producere de rebus dubiis, μάρτυρας παρέχεσθαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων, id. dubius homo, ὁ ἀπορητικὸς, οῦ, Laert. ὁ ἀπορῶν, οῦντος, Isocr. ὁ καὶ ἡ ἄπορος.

Ducatus, ἡ ἡγεμονὴ, Plat. ἡ ἡγεμονία, Thuc.

Ducenarius, διακοσιαῖος, αία, αῖον, i. e. ducentis præfectus, ὁ διακοσίαρχος, ου.

Duceni, æ, a, διακόσιοι, ιαι, ια.

Ducentesimus, διακοσιαστὸς, ὴ, ὸν, Thuc.

Ducenti, æ, a, διακόσιοι, ιαι, ια.

Ducenties, διακοσιάκις.

Duco, ἄγω, exercitum adversus urbem, στρατίαν ἐπὶ πόλιν, Plat. ad felicitatem, ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Xen. honori aliquid, διὰ τιμῆς τι, Synes. te æqualem mihi, σὲ ἴσον ἐμαυτῷ, Arrian. rego populum, δῆμον, Plut. te viam, ἡγέομαί σε ὁδὸν, Herodot. in theatrum, ἡγέομαι εἰς θέατρον, Æschin. alio, ἄλλοσε, Xen. exercitum, στρατείᾳ, Isocr. τῆς στρατείας, Thuc. plurimi, περὶ πλείστου, id. pluris, περὶ πλείονος, Isocr. nihili, περὶ οὐδενὸς, Lys. admonitiones loco injuriæ, λαμβάνω τὰς νουθεσίας πρὸς ὕβρεως, Dem. uxorem matrem alicujus, γαμέω μητέρα τινός· aliquam, λαμβάνω γυναῖκά τινα· γάμῳ γαμέω τινὰ, id. consobrinam alicujus, ἄγομαι τὴν ἀνεψιάν τινος, Isocr. prima lineamenta non inepte, ὑπογράφω χαριέντως, id.

Ductarius, ὁ καὶ ἡ ἀγωγὸς, οῦ, Diosc.

Ductilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀγώγιμος, ου, Xenoph. ὁ καὶ ἡ εὐάγωγος, ου, Aristot.

Ductio, ἡ ἀγωγὴ, ῆς, Aristot.

Ducto, ἡγέομαι. Confer *Duco.*

Ductor, ὁ ἀγωγεὺς, έως, ὁ ἀγωγὸς, οῦ, Thuc.

Ductus, ἡ ἀγωγὴ, Aristot. aquæ, ὁ ἀγωγὸς ὑδάτων, Herodian. ὁ καὶ ἡ ὑδραγωγός.

Dudum, πάλαι, notum est, δῆλόν ἐστι, Dem. quisque vestrûm novit, ἐκ πολλοῦ ἕκαστος ὑμῶν προεῖδε, id. haud dudum, οὐ δῆτα πρὸ τοῦγε, Aristoph. πρὸ βραχέως, Chrys. insidias struxit, πρώην ἐπεβούλευε, Dem.

Duellator, ὁ μονόμαχος, Herodian.

Duellum, ἡ μονομαχία, Luc. duello depugno, μονομαχέω, Plut. ad duellum provoco aliquem, εἰς μονομαχίαν προκαλέω τινὰ, Æl.

Dulce, γλυκέως.

Dulcedo, ἡ γλυκύτης, τὸ ἥδυσμα, vini, οἴνου, Athen. ὁ γλυκυσμὸς, οῦ, id. sermonis, χάρις τοῦ λόγου, Dem.

Dulcesco, γλυκάζω, vinum dulcescens, οἶνος γλυκάζων, Diosc. uva dulcescit a sole, ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεται ἡ σταφυλὴ, Xen. ἀπογλυκαίνομαι.

Dulciarius, ὁ πεμματοποιὸς, οῦ.

Dulciloquus, ὁ καὶ ἡ ἡδυεπής.

Dulcis, e, γλυκὺς, γλυκερὸς, ρὰ, ρὸν, mel, μέλι, Lucian. dulciores existimare honores aliquos, ἡδίους νομίζειν τιμάς τινας, Isocr.

Dulcisonus, ὁ καὶ ἡ γλυκύφωνος.

Dulciter, γλυκερῶς.

Dulcitudo, τὸ γλύκασμα. Confer *Dulcedo.*

Dum, ἕως, tempus est, ἕως καιρός ἐστι, Dem. pueri essemus, ἕως παῖδες ἦμεν, Isocr. tantisper fidem inveniebat, dum eos cæteris adæquasset, ἄχρις οὗ τοῖς ἑτέροις ἐξ ἴσου ποιῆσαι, διεπιστεύετο, Dem. tantisper est amicus, dum consequatur, quæ rogat, μέχρι τοῦ τυχεῖν ὧν δεῖται, φίλος ἐστι, id. tantisper memores sunt pollicitationum, dum dicuntur, μέχρι τούτου μνημονεύοντες τὰς ὑποσχέσεις, μέχρις ἂν ῥηθῶσι, id. barbaros tantisper vicisse sufficerit, dum regnum in tuto collocaveris, τῶν βαρβάρων ἐπὶ τοσοῦτον ἐξαρκέσει κρατεῖν, ὅσον ἐν ἀσφαλείᾳ καταστῆσαι τὴν σαυτοῦ χώραν, Isocr. durat amicitia tantisper, dum boni sunt, διαμένει ἡ φιλία, ἕως ἂν ἀγαθοὶ ὦσι, Arist.

Dumetum, ὁ ἀκανθεὼν, ῶνος.

Dummodo, μόνον, in Domino, ἐν Κυρίῳ, N. T.

Dumosus, a, um, ὁ καὶ ἡ ἀκανθώδης, εος, locus, χῶρος, Herodot.

Dumus, βάτος, ου, ἡ.

Duntaxat, γε δὴ, ut mea duntaxat est sententia, ὥς γε δὴ ὁ ἐμὸς λόγος, Gregor. duntaxat pro hominis ingenio, ὡς ἀνθρώπινον, Aristot. qui annum duntaxat unum in deliciis absumpsit, ἐνιαυτοῦ μόνου ἐντρυφήσας, Herodian.

Duo, δύο, duobus oculis videre, et duabus auribus audire, δυοῖν ὀφθαλμοῖν προορᾶσθαι, καὶ δυοῖν ὠτοῖν ἀκούειν, Xen. duarum pecudum pretium, δυοῖν προβάτων ἀξία, Plut.

Duodecies, δωδεκάκις, Æl.

Duodecim, οἱ, αἱ, τὰ δώδεκα, Æl.

Duodecimus, δωδέκατος, άτη, ατον, Herodian.

Duodeni, δωδέκατοι, αι, α.

Duodeviginti, οἱ, αἱ, τὰ ὀκτωκαίδεκα, vel ὀκτὼ καὶ δέκα· sed elegantius dixeris, εἴκοσι δεόντων, seu δεουσῶν, δυοῖν· duodetriginta, εἴκοσι ὀκτὼ, vel τριάκοντα δεόντων, vel δεουσῶν, δυοῖν· et sic porro notesque, τὸ δεόντων, vel δεουσῶν, Genere convenire debere cum re quæ numeratur, v. gr. duodequadraginta viri, ἄνδρες τεσσαράκοντα δεόντων δυοῖν, sc. ἀνδροῖν· duodequinquaginta fœminæ, γυναῖκες πεντήκοντα δεουσῶν δυοῖν, sc. γυναικοῖν. Immo vero hoc ipsum Participium etiam Casu cum antecedente Nomine consentire potest, ex. gr. *Anni sunt duodeviginti, ex quo,* εἴκοσίν ἐστιν ἔτη, δέοντα, sc. ἔτη δυοῖν, ἐξ ὅτου, seu δέοντα δυοῖν, εἴκοσίν ἐστιν ἔτη, ἐξ ὅτου, Dem.

Duplex, διπλόος, όη, όον, contr. διπλοῦς, ῆ, οῦν· δισσὸς vel διττὸς, ὴ, όν· duplici honore dignum esse, διπλῆς τιμῆς ἀξιοῦσθαι, N. T. duplicem laborem habet, διπλάσιον πόνον ἔχει, Thuc. duplici honore dignus, διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Plat.

Duplicatio, ὁ διπλασιασμὸς, οῦ, Plut. ἡ δίπλασις, εως, Aristot.

Duplicitas, ἡ διπλόη, ης, Them.

Dupliciter, διπλῆ, Synes. διχῆ, Dem.

Duplico, διπλασιάζω, aram, βωμόν, Plut. aliquid, διπλόω τι, id. annonas, ἐπιδιπλασιάζω τὰ σιτηρέσια, Herodian.

Duplus, διπλάσιος, ια, ιον· duplo major apparet, quam est, διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, Polyb. duplo amplius, quam alii, διπλῆ, ἢ οἱ ἄλλοι, id. duplo major alio, διπλότερος ἄλλου, N. T. duplo amplius minorem, διπλῆ ἐλάττω, Plut. duplo longius tempus quam, διπλασίων χρόνος ἢ, Isocr.

Durabilis, ὁ καὶ ἡ ἐπίμονος, ου, Polyb. ἔμμονος, Hes. βέβαιος, αία, αιον, Dem.

Dure, σκληρῶς, Xen. crudeliter, ὠμῶς, Dem. ἀφειδῶς, Xen.

Duresco, σκληρύνομαι.

Duritas, ἡ σκληρότης, ητος, Xen.

Duriter, σκληρῶς, Xen.

Durities, ἡ σκληρότης, ητος. Plat. victus, τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, Herodian.

Duriusculus, ὁ καὶ ἡ ὑπόσκληρος, ου.

Duro, σκληρύνω, aliquid, τὶ, N. T. diutissime, διαμένω πλεῖστον χρόνον, Isocr.

Durus, σκληρὸς, ὰ, ὸν, χαλεπὸς, ὴ, όν· concoctio emollit dura, ἡ ἕψις μαλάττει τὰ σκληρὰ, Athen. ventres duros habere, σκληρὰς κοιλίας ἔχειν, Hipp. duri mores, σκληρὰ ἔθη, Plut. dura vita, σκληρὸς βίος, Herodian.

Duumvir, ὁ δυόδαρχος.

Duumviralis, e, δυοδαρχικὸς, ὴ, όν.

Duumviratus, ἡ δυοδαρχία.

Dux, ὁ ἡγεμὼν, Dem. populi, ὁ ἡγούμενος τοῦ δήμου, Isocr. belli, ὁ πολέμαρχος, ου, Dem. ὁ πολεμαρχῶν· ἡγεμὼν πολέμου· ὁ στρατηγὸς, οῦ, id. decem virûm, ὁ δέκαρχος· duodecim virûm, ὁ δωδεκαδάρχης, ου, Xen. centum virûm, ὁ ἑκατοντάρχης· mille virorum, ὁ χιλίαρχος, ου, Plut. decem millium virûm, ὁ μυριάρχης, ου, seu ὁ μυρίαρχος, ου, Xen. auctorque alicujus rei, ἀρχηγός τινος, Dem. alicujus facinoris, πρωτεύων τινὸς ἔργου, Isocr. viæ, ὁ ὁδηγὸς, οῦ, Plut.

Dynasta, -es, ὁ δυνάστης, ου, Xen.

Dysenteria, ἡ δυσεντερία, Æl. dysenteria laborans,

rans, ὁ δυσεντερικὸς, οῦ· dysenteria obire, ὑπὸ δυσεντερίας τὸν βίον καταστρέφειν, Æl.
Dysentericus, δυσεντερικὸς, ή, όν.
Dysuria, ἡ δυσουρία, Galen. τὰ δυσουριακὰ, sc. πάθη, Cic. dysuria laboro, δυσουριάω, Diosc. δυσουρέω, id.

E.

E Vel Ex, ἐκ, *sequente Consona*; ἐξ, *sequente Vocali vel Diphthongo*; multæ molestiæ existunt e bello, πολλὰ λυπηρὰ γίγνεται ἐκ πολέμου, Dem. se non commovere e lecto, ἐκ τῆς κλίνης οὐ κινεῖσθαι, id. ex ignobilibus facti sunt nobiles, ἐξ ἀδόξων γεγόνασιν ἔνδοξοι, id. ex adverso, ἐξ ἐναντίας, Aristot. ex adverso alicui, κατέναντί τινος, Lucian. e contra, e contrario, τοὐναντίον· ex animi sententia, κατὰ γνώμην, Basil. ex benevolentia aliquid facere, ἐπ' εὐνοίᾳ ποιεῖν τι, Dem. e propinquo, ἐξ ὀλίγου, Thuc. e regione, ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ, seu ἀντικρὺ, Paus. alicujus, καταντικρύ τινος, Aristot. e vestigio, παραυτίκα, Dem. παραχρῆμα, id. e sublimi, ἀφ' ὑψηλοῦ, Lucian. ex quo fuerunt isti oratores, ἐξ οὗ οὗτοι πεφήνασι ῥήτορες, Dem. ex professo, ἐκ τοῦ προφανοῦς, Plat. ex improviso, ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, Thuc. ex tempore, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, Dem. ex æquo, ἀγχώμαλα, Thuc.
Eatenus, κατὰ τοσοῦτον, quisque opem ferebat, quatenus poterat, ἐβοήθει, καθ' ὅσον ἕκαστος οἷος ἦν, Lys. subtilitatem quærere, quoad rei natura patitur, ἐπὶ τοσοῦτον τἀκριβὲς ἐπιζητεῖν, ἐφ' ὅσον ἡ τοῦ πράγματος φύσις ἐπιδέχεται, Aristot.
Ebenus, ἡ ἔβενος.
Ebibo, ἐκπίνω, propositum calicem, προτεθεῖσαν κύλικα, Athen.
Eblandior, ἐξαρέσκομαι, aliquem donis, τινὰ δώροις, Diod. Sic. τινὶ, Xen.
Eborarius, ὁ ἐλεφαντουργὸς, οῦ.
Eboreus, ἐλεφαντικὸς, ή, όν, Herodian.
Ebrietas, ἡ μέθη, Dem. surgere ante ebrietatem, ἐξανίστασθαι πρὸ μέθης, Isocr. propter ebrietatem dormire continue duas noctes et duos dies, ἀπὸ μέθης κοιμᾶσθαι συνεχῶς δύο ἡμέρας ϗ δύο νύκτας, Athen. ebrietate diffluere, διαῤῥέειν ὑπὸ τῆς μέθης ϗ τοῦ οἴνου, Æl. ebrietati deditum esse, ἐγχρονίζειν ἐν οἴνοις, LXX. se dedere, μέθαις ϗ κραιπάλαις ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν, Herod. ebrietate temulentum esse, ἀπὸ μέθης κραιπαλᾶν, id.
Ebrio, μεθύσκω, aliquem voluptate, τινὰ δι' ἡδονῆς, Plat. aliquem vino, τινὰ οἴνῳ, Lucian. ebrior aliqua re, μεθύσκομαί τινος, id.
Ebriositas, ἡ οἰνοφλυγία, ας, N. T. ἡ φιλοινία, ας, Clem. Al.
Ebriosus, μεθυστικὸς, ή, όν, Plat. ὁ ϗ ἡ πάροινος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ οἰνόληπτος, ου, Plut. ὁ ϗ ἡ οἰνόφλυξ, γος, Luc.
Ebrius, μεθύων, ουσα, ον, Dem. ὁ ϗ ἡ πάροινος, Athen. sum, μεθύω· magnitudine rerum gestarum, μεθύω τῷ μεγέθει τῶν πραγμάτων· ebrium saltare, μεθυσθέντα ὀρχεῖσθαι· clamare, μεθύοντα κραυγάσαι, id. ebrium reddo, μεθύσκω τινὰ, Plat. μέθυσος, vel μέθυστος.
Ebullio, ἀναζέω, Diosc. ὑπερζέω, Aristot. ἐκβράζομαι, Chrys. ἀναφλύω, ἀναφλύζω, Hom.
Ebullitio, ἡ ἀνάζεσις, ἡ ἀνάβρασις, ὁ ἐκβρασμὸς, οῦ, ὁ βρασμὸς, οῦ, Naz.
Ebur, ὁ ἐλέφας, Indicum, ἐξ Ἰνδῶν, Lucian.
Eburneus, ἐλεφαντικὸς, ή, όν, Herodian. ἐλεφάντινος, ίνη, ινον, Lucian.
Ecce, ἰδοὺ, N. T.
Ecclesia, ἡ ἐκκλησία, N. T.
Echinatus, ὁ ϗ ἡ ἐχινώδης, εος.
Echinus, ὁ ἐχῖνος, ου, terrestris, χερσαῖος· Plut. marinus, πελάγιος, Aristot.
Echo, ἡ ἠχὼ, όος, Aristot.
Eclecta, τὰ ἐκλεγόμενα, ων.
Eclipsis, ἡ ἔκλειψις, εως, Aristot.
Eclipticus, ἐκλειπτικὸς, ή, όν, Plut.
Ecloga, ἡ ἐκλογὴ, ῆς.
Ecquando, ἤ ποτε.
Ecquis, ἤ τις.
Ecstasis, ἡ ἔκστασις, εως, Plut.
Ectypus, ὁ ἔκτυπος, ου, Plin.
Edacitas, ἡ πολυφαγία, ἡ λιχνεία, Lucian.
Edax, ὁ ϗ ἡ πολυφάγος, ὁ ϗ ἡ γαστρίμαργος, Bas. ὁ βόρος, Lucian.
Edento, ἀποδοντόω.
Edentulus, ὁ ϗ ἡ ἀνόδους, οντος, Poll.
Edico, ἐπιτάττω, aliquid, τὶ, Plat. alicui, τινὶ, Isocr. alicui aliquid, διαγορεύω τινί τι, Aristot. bellum, ἐπαγγέλλω πόλεμον, Dem. Confer *Indico*, item *Impero*.
Edictio, ἡ ἐπίταξις, εως.
Edictum, τὸ ἐπίταγμα, Dem. τὸ ἐπιταττόμενον, id. edictum principum servare, ἐμμένειν τοῖς παραγγελλομένοις ὑπὸ τῶν ἀρχόντων, Isocr. publica negligere, ἀμελεῖν τῶν κοινῶν προσταγμάτων· movere et mutare, κινεῖν ϗ μετατιθέναι· liberare aliquem edicto aliquo, ἐλευθερῶσαί τινα διὰ προστάγματός τινος, id. fieri ex edicto, γίγνεσθαί τι ἐξ ἐπιτάγματος, Dem. ex edicto, κατὰ τὴν προθεσμίαν, Diosc. edictum propono, δήλωσιν ἐκπέμπω, Herodian. διάταγμα προτίθημι, id.
Edisco, ἐκμανθάνω, aliquid, τὶ, Isocr.
Edissero, διεξίημι, aliquid, τὶ, Lucian.
Editio, ἡ ἔκδοσις, εως, libri, βιβλίου.
Edititius, ἐκδοτικὸς, ή, όν.
Editor, ὁ ἐκδιδοὺς, όντος.
Editus, ὁ ϗ ἡ ἔκδοτος, ου· altus, ὑψηλὸς, ή, όν, locus, τόπος· ex edito loco, ἀφ' ὑψηλοῦ, sc. τόπου, Lucian.
Edo, perf. *edidi*, ἐκδίδωμι, librum, βιβλίον, Plut. historiam Græco sermone, ἱστορίαν Ἑλλήνων φωνῇ, Athen. in publicum, ἐκφέρω εἰς τὸ φῶς, Plat. exemplum, δείκνυμι παράδειγμα, προφέρω.
Edo, perf. *edi*, ἐσθίω, plura quam ferre possum, πλείω, ἢ δύναμαι φέρειν, Xen. et bibo in caupona, φάγω ϗ πίνω ἐν καπηλείῳ, Isocr. cogere aliquem edere et bibere, ἀναγκάζειν τινὰ τρώγειν ϗ πίνειν, Dem.
Edo, onis, ὁ φάγος, ου, N. T.
Edoceo, ἐκδιδάσκω, aliquem aliquid, τινά τι, Antiph.
Edomo, δαμάζω. Confer *Domo*.
Edormio, ἐκκοιμάομαι, crapulam, ἐκνήφω ἀπὸ οἴνου, LXX.
Edormisco, idem quod anteced.
Educatio, ἡ παιδοτροφία, ας, Plat. ἡ ἀγωγὴ παίδων, Plut.
Educator, ὁ τιθηνὸς, οῦ, Hesych. ὁ τροφεὺς, Plat. ὁ τροφὸς, οῦ, id.
Educatrix, ἡ τιθήνη, Plut. ἡ τροφὸς, Plat.
Educo, as, τρέφω, liberos, παῖδας, Xen. ἀναιρέομαι τέκνα, Dion. humiliter, ταπεινῶς παιδεύω, Isoc. male, φαύλως ἄγω, id. κακῶς τρέφω, Dem. in magna inopia, τρέφω μετὰ πολλῆς ἐνδείας, id. in deliciis, τρέφω ἐν χλιδῇ, Xen.
Educo, is, ἐξάγω, exercitum, στρατὸν, Thuc. copias, δύναμιν, Herodian. ad venationem, ἐπὶ τὴν θήραν, Xen. aliquem mecum, παραλαμβάνω τινὰ, Herodian.
Edulis, ὁ ϗ ἡ ἐδώδιμος, ου, Thuc.
Edulium, τὸ ἔδεσμα, Isocr. ἡ ἐδωδὴ, ῆς, Plat. τὸ βρῶμα, Xen.
Effabilis, e, ῥητὸς, ή, όν, Dem.
Effarcio, ἐκπληρόω, Aristid.
Effari, ἀποφάσκειν, Dion. Areop.
Effascinatio, ἡ καταγοήτευσις.
Effascino, καταγοητεύω, aliquem, γοητεύω τινὰ, Plut.
Effatum, τὸ ἐκφώνημα, τὸ ἀξίωμα.
Effectio, ἡ ποίησις, εως, Herodot.
Effector, ὁ ποιητὴς, οῦ, Xen.
Effectrix, ἡ ποιήτρια, ας.
Effectum, τὸ ποίημα, ατος, N. T.
Effectus, us, τὸ αἰτιατὸν, οῦ, *Apud Log.* τὸ ἐνέργημα, ατος, τὸ ἀποτέλεσμα, *Galen.*
Effemino cum derivatis vide sub *Effæmino.*
Efferesco, ἀγριαίνομαι, Plut.
Effero, as, ἀγριόω, Xen. ἀπαγριόω, Theophr. θηριόω.
Effero, efferre, ἐκφέρω, mortuum, ἀποθανόντα, seu [illegible], Dem. me propter aliquid, μεῖζον φρονέω ἐπί τινι, id. me, θρασύνομαι, Isocr. efferor propter divitias, ἐπαίρομαι ἐπὶ πλούτῳ, Xen. animo, κομάω, Lucian. μεγαλοφρονέω, id. iracundia, ἐκφέρομαι ὀργῆς πλεῖστον, Thuc.
Efferveo, ἐκζέω.
Effervesco, ἐκβράζομαι, in amorem, εἰς ἔρωτα, Chrys.
Efferus, ἄγριος, ία, ιον, Plat. ὁ ϗ ἡ θηριώδης.
Efficacia, ἡ ἐνέργεια, spiritus, τοῦ πνεύματος, Chrys.
Efficaciter, ἐνεργῶς, Polyb.
Efficax, ἐνεργὸς, ή, όν, Theophr. sermo, λόγος ἐνεργὴς, N. T. ἐνεργητικὸς, ή, όν.
Efficienter, ἐνεργητικῶς.
Efficientia, τὸ ἐνεργητικὸν, οῦ.
Efficio, ἀποτελέω, Polyb. διαπράττομαι, aliquid verbis, τὶ λόγοις, Isocr. aliquem formidabilem et acrem, φοβερὸν ϗ χαλεπὸν ἐπιδείκνυμί τινα, Dem. aliquid optabilius, καθιστάναι τι ζηλωτότερον, Isocr. unum corpus ex omnibus, ἓν σῶμα ἀπεργάζομαι ἐξ ἁπάντων, Plato.
Effigies, ἡ εἰκὼν, όνος, Isocr. τὸ ἐκτύπωμα.
Effigio, εἰκονίζω, aliquid, τὶ, Aphth. ἐκτυπόω τὶ, Plut.
Effingo, ἀπεικάζω, aliquid, τὶ, Isocr. imaginem alicujus, εἰκόνα τινὸς, Lucian. in ceram, ἐκτυπόω εἰς κηρὸν, Plut. ἐκμιμοῦμαι.
Efflagitatio, ἡ διαίτησις, ἡ λιπαρία, Herodot.
Efflagito, ἐκλιπαρέω, Plut. καταλιπαρέω, Lucian. προσλιπαρέω, Plut. ἐξαιτέω τι.
Efflictim, ὑπερφυῶς, Plut. amo aliquem, ἐπιμαίνομαί τινι, Bas. ἀνδρειότατα ἐράω τινὸς, Ælian.
Efflo, ἐκφυσάω, Diosc. ἐκπνέω, Aristot. animam, ἐκπνέω, Soph.
Effloresco, ἐπανθέω, ἐξανθέω, Num. 17. efflorescebant lanugines malis, ἐπήνθουν ἴουλοι ταῖς παρειαῖς, Herodian.
Effluentia, ἡ ἐκροὴ, ῆς, Aristot.
Effluo, ἐκρέω, Plut. ex aliquo, διαῤῥέω ἔκ τινος, Herodian. ἐκφέρομαι.
Effluvium, ἡ ἔκρυσις, εως.
Effodio, ἐξορύττω, oculos, ὀφθαλμοὺς, Plut. fossas, διορύττω τάφρους, Herodian.
Effœminate, ἀνάνδρως, facere aliquid, διαπράττεσθαι, Isocr. vivere, βίον γυναικώδη ἄγειν, Diod. Sic.
Effœminatio, ἡ ἐκθήλυνσις, εως, Hippocr.
Effœminatus, ὁ θηλυδρίας, ου, Lucian. ὁ μαλακὸς, οῦ, Dem.
Effœmino, ἀποθηλύνω, ἐκθηλύνω, Philo.
Effœte, ἐξαντλητῶς.
Effœtus, ἐκτεκὼν, οῦσα, όν, quæ parere desiit, ἡ ἄγονος, ου.
Effossio, ἡ ἐξόρυξις, ἡ ἐξορυγμία, Suid.
Effractio, ἡ διάῤῥηξις.
Effrenate, ἀχαλινώτως.
Effrenatus, ὁ ϗ ἡ ἀχαλίνωτος, Greg.
Effrenis, e, ὁ ϗ ἡ ἐξήνιος, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀχάλινος, ου, os, στόμα, id. effrenes voluptates corporis, ἀκόλαστοι ἡδοναὶ σώματος, Herodian.
Effringo, διαῤῥήγνυμι, aliquid, τὶ, Dem.
Effugio, ἀποφεύγω, morbum, νόσον, Dem. mortem, ἐκφεύγω τὸ θανεῖν, Plat. omnem sensum, πᾶσαν αἴσθησιν, Plut. e carcere, ἀποδράω ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, Dem. aliquem, ἐκκλίνω τινὰ, Xen. præsens, ὑπεκδραμέω τὸ παρὸν, Herodot.
Effugium, ἡ ἐκφυγὴ, ῆς, ἡ ἀπόφευξις, εως, Aristoph. ἡ ἀποφυγὴ, ῆς, Plut. ἡ διαφυγὴ, ῆς, Plat. quærere, παραγωγὴν ἐρεῖν, Dem.
Effulgeo, ἀπολάμπω, Lucian.
Effundo, ἐκχέω, Lucian. patrimonium, καταφάγω τὴν πατρῴαν οὐσίαν, Athen. quidquid in buccam venit, λέγω ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, Isocr.
Effuse, κεχυμένως, ἀφειδῶς, Herodian.
Effusio, ἡ ἔκχυσις, εως, Athen.
Effusor, ὁ ἐκχύτης, Lucian.
Effutio, φλυαρέω, aliquid, τὶ, Plat. ἐξαγορεύω τι, Naz. temere, importune, et citra delectum, quidquam in buccam venit, λέγω εἰκῆ, ϗ φορτικῶς, ϗ χύδην, ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, Isocr.
Egelidus, χλιαρὸς, ά, όν, aqua, ὕδωρ, Athen.
Egenus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄπορος, ου, alicujus rei, τινὸς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐνδεής τινος, id. Confer *Pauper*.

Egeo,

Egeo, ἀπορέω, pecunia, τῶν χρημάτων, Isocr. victu, εἰμὶ ἐν χρείᾳ περὶ τὴν τροφήν· δέομαι τοῦ βίου· alicujus rei, ἐνδεῶς seu ἀπόρως ἔχω, seu διάκειμί τινος, id. rebus necessariis, σπανίζω τῶν ἐπιτηδείων, Plut. τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων, Isocr. Confer *Indigeo.*
Egerminatio, ἡ ἐκβλάστησις, εως, foliorum, τῶν φύλλων, Diosc.
Egermino, ἐκβλαστάνω, Theophr.
Egero, ἐκκομίζω, ἐκφορέω, aliquid e domo, τὶ ἐκ τῆς οἰκίας, Lucian. excerno, ἐκκρίνω, Theophr. Confer *Effero.*
Egestas, ἡ ἀπορία, ας, summa, ἐσχάτη, Dem. Confer *Inopia*, item *Paupertas.*
Egestio, ἡ ἐκκομιδὴ, ῆς, ἡ ἐκφορὰ, excrementorum et similium e corpore, ἡ ἔκκρισις, εως, Theophr.
Egestuosus, ὁ καὶ ἡ ἄπορος, ου, Dem.
Ego, ἐγὼ, Dem. ego vero lugebam ipsum, ἐγὼ δ' ἐπένθουν αὐτόν· ego vero, i. e. equidem, conabor præstare, πειράσομαι μὲν οὖν ποιεῖν· ego vero ipse mori malim, καὶ ἔγωγε αὐτὸς τεθνάναι μᾶλλον βουλοίμην, id.
Egredior, ἐκβαίνω, alicunde, τινὸς, Isocr. adversus aliquem, ἐξέρχομαι ἐπί τινος, Xen. domo, ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας, id. e concione, ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Isocr. animo prompto, ἔξειμι προθύμως, Dem. ex urbe, ἐξέρχομαι ἐκ τῆς πόλεως, id. egressus annum quinquagesimum, πλειόνων ἢ πεντήκοντα ἐτῶν, Dem. ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονὼς, id.
Egregie, διαφερόντως, Isocr. ἐξαιρέτως, Plut.
Egregius, ὁ καὶ ἡ ἐξαίρετος, ου, Thuc. θαυμαστὸς, ὴ, ὸν, Herodian. ὁ καὶ ἡ ὑπέροχος, ἔξοχος· thesaurus, θησαυρὸς καλὸς, Isocr. senes egregiis meritis, πρεσβῦται ἄξιοι λόγου, Herodian.
Egressio, ἡ ἔκβασις, ἡ ἔξοδος, Dem. ἡ ἐξήλυσις, Herodot.
Egurgito, ἀπαρύω, Plut.
Ehem, ὦ, Dem.
Eheu, αἶ, Lucian.
Eho, ὦ, Isocr.
Ehodum, ὦ τὰν, Dem. ehodum bone vir, ὦ 'γαθὲ, Xen.
Eja, εἶα, Aristoph.
Ejaculor, ἀκοντίζω, in aliquem, εἴς τινα, Thuc. jaculando absumo sagittas, ἐκτοξεύω τὰ βέλη, Herodot.
Ejectamentum, τὸ ἔκκριμα, ατος.
Ejectio, ἡ ἐκβολὴ, ῆς, Dem. ἡ ἐξώθησις.
Ejectitius, ὁ καὶ ἡ ἐκβόλιμος, ἐκβολιμαῖος, αία, αῖον.
Ejicio, ἐξωθέω, ἐκβάλλω, e patria, ἐκ τῆς πατρίδος, Dem. aliquem, ποιέω ἐκβολήν τινος, Isocr. φεύγοντα, seu ἔκδοτον, seu ἄπολιν ποιέω τινὰ, Dem.
Ejulatio, ὁ ὀδυρμὸς, οῦ, Isocr. ὁ ὀλολυγμὸς, Athen. ὁ κλαυθμός.
Ejulo, ὀλολύζω, Lucian. ὀλοφύρομαι.
Ejuratio, ἡ ἐξωμοσία, ας, Dem.
Ejuro, ἐξόμνυμαι, aliquid, τὶ, Æschin.
Ejusdemmodi, Ejuscemodi, Ejusmodi, τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, Plat. τοιοῦτός τις, id. τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε, Aristot.
Elabor, διεκπίπτω, per foramina, τῶν πόρων, Plut. ex aliquo, ἔκ τινος, id. Confer *Effugio.*
Elaborate, διαπεπονημένως, Isocr.
Elaboratio, ἡ ἐκπόνησις, εως.
Elaboratus, πεπονημένος, ένη, ένον, Isocr. πονηθεὶς, εῖσα, ὲν, Plut. opera arte elaborata ab artificibus optimis, ἔργα τέχνῃ πεποιημένα δημιουργοῖς ἀρίστοις, Dem.
Elaboro, ἐκπονέω, Thuc. ἐξεργάζομαι, aliquid, τὶ, Isocr. in aliqua re, πονέω περί τι, Aristot. circa virtutem, φιλοπονέω περὶ τὴν ἀρετὴν, Isocr.
Elangueo, ἐκκάμνω, Plut.
Elanguesco, ἀπομαραίνομαι, Plut.
Elapsus, διεκπεπτωκὼς, υῖα, ός· elapsus est annus, ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, Dem. elapsum tempus, παρελθὼν χρόνος, Isocr. elapso anno, διελθόντος τοῦ ἐνιαυτοῦ, Dem. elapsis diebus et noctibus, ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν, Aristot.
Elargior, καταχαρίζομαι, alicui aliquid, τινί τι, Plut.
Elate, ἐπηρμένως.
Elatio, ἡ ἐκφορὰ, ᾶς, mortui, τοῦ ἀποθανόντος, Dem. in altum, item animi, ἡ ἔπαρσις, εως, Naz. cordis, ὁ μετεωρισμὸς τῆς καρδίας, Maccab.
Elatus, ἐπηρμένος, ένη, ένον, propter fortunam præsentem, ταῖς παρούσαις τύχαις, Xen. propter divitias, ἐπὶ τῷ πλούτῳ, id. propter insperatam fortunam, ἐπαιρόμενος ταῖς παρ' ἐλπίδας εὐπραγίαις, Herodian.
Elavo, ἐκνίπτω, Plat.
Electe, ἐπιλέγδην, λογάδην, Thuc.
Electilis, e, αἱρετὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Electim, ἀριστίνδην, Isocr.
Electio, ἡ αἵρεσις, rerum, πραγμάτων, Isocr. et judicium de aliqua re, αἵρεσις καὶ κρίσις περί τινος, id. electionem alicui dare, αἵρεσιν διδόναι τινὶ, Dem,
Elector, ὁ αἱρέτης, Philo.
Electrix, ἡ αἱρέτις, ιδος, Philo.
Electrum, τὸ ἤλεκτρον, Aristot.
Electus, αἱρεθεὶς, εῖσα, ὲν, Plut. αἱρετὸς, ἡ, ὸν, Lycophr. ὁ καὶ ἡ ἐξαίρετος, Dem.
Eleemosyna, ἡ ἐλεημοσύνη, ης, N. T.
Elegans, κομψὸς, ἡ, ὸν, ὁ καὶ ἡ περικαλλὴς, ὁ καὶ ἡ φιλόκαλος, Isocr. elegantissima dicta, χαριέστατα τῶν εἰρημένων· corpusculum alicujus minus elegans, σωμάτιόν τινος οὐκ εὐκρινὲς, id. elegans oratio, κεκαλλιεπημένος λόγος, Plat. scriptura, ἡ καλλιγραφία, Plut.
Eleganter, ἐκπρεπῶς, χαριέντως, Isocr. κεχαρισμένως, id. ἐπιχαρίτως, id. dicere, μουσικῶς seu διαπεπονημένως λέγειν, Dem. scribo, καλλιγραφέω, Poll. scribens, καλλιγράφος, Greg.
Elegantia, ἡ ἐκπρέπεια, ὁ κόσμος, Isocr. ἡ κοσμιότης, elegantiæ studium, ἡ φιλοκαλία, id.
Elegiacus, a, um, ἐλεγειακὸς, ἡ, ὸν, elegiacos versus seu carmen elegiacum facere et recitare, ἐλεγεῖα ποιεῖν καὶ λέγειν, Dem.
Elegidium, ὁ ἐλεγείδιον.
Elegus, ὁ ἔλεγος, Aristoph.
Elementalis, idem quod *Elementarius.*
Elementaliter, στοιχειωδῶς, Laërt.
Elementarius, στοιχειακὸς, ἡ, ὸν, ὁ καὶ ἡ στοιχειώδης, εος, Aristot.
Elementum, τὸ στοιχεῖον, Aristot. literæ et prima institutio, τὸ στοιχεῖα, id. prima elementa doceo, στοιχειόω, Greg. elementorum traditio, ἡ στοιχείωσις, Dion. Areop.
Elenchus, ὁ ἔλεγχος, ου, Lucian.
Elenctice, ἐλεγκτικῶς, Aristot.
Elencticus, ἐλεγκτικὸς, ἡ, ὸν, sermo, λόγος, Plut.
Elephantia, idem quod *Elephantiasis.*
Elephantiacus, a, um, ὁ ἐλεφαντιῶν, ῶντος.
Elephantiasis, ἡ ἐλεφαντίασις, ὁ ἐλεφαντιασμὸς, οῦ, ὁ ἐλέφας, Diosc. elephantiasi laboro, ἐλεφαντιάω.
Elephantinus, ἐλεφάντινος, ίνη, ινον, Lucian. ἐλεφαντικὸς, ἡ, ὸν, Herodian.
Elephantus, ὁ ἐλέφας, Aristot.
Elephas, idem quod anteced. Elephas fœmina, ἡ ἐλέφας, αντος, Aristot.
Elevatio, τὸ αἰώρημα, ἡ αἰώρησις, ἡ ἔπαρσις.
Elevo, ἐπαίρω, αἰωρέω, aliquid supra caput, τὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς, Dem. manus ad cœlum, ἀνατείνω τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν, Xen. εἰς τὸν οὐρανὸν, Aristot. oculos ad cœlum, τὰς ὄψεις πρὸς τὸν οὐρανὸν, Philo. contemno aliquid, ἐκφαυλίζω τι, Plut. Confer *Contemno.*
Elicio, ἐξάγω, aliquid, τὶ, Dinarch.
Elido, ἐκθλίβω, LXX.
Eligo, ἐκλέγω, aliquid, τὶ, Isocr. ex omnibus dictis optimum, ἐκλέγω βέλτιστον ἐξ ἁπάντων τῶν ῥηθέντων, id. præ multis opibus, αἱρέομαί τι ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, Dem. aliquem belli præsidem, αἱρέομαί τινα προστάτην τοῦ πολέμου, Dem. legatos ad aliquem, αἱρέομαι πρέσβεις πρός τινα, id. multo magis aliquid, quam, αἱρέομαί τι πολὺ μᾶλλον, ἢ, Isocr. mortem potius, quam vitam turpem, προαιρέομαι τεθνάναι μᾶλλον, ἢ ζῆν αἰσχρῶς, id. θάνατον ἀντὶ ζωῆς, Dem. aliquid ex omnibus, τὶ ἐξ ἁπάντων, Isocr. in senatum, ἐκκρίνω εἰς γερουσίαν, Dem. magistratus, ποιέω ἄρχοντας, Herodian.
Elimino, ἐξορίζω, aliquem, τινὰ, Aristot. e patria, ἐκβάλλω ἐκ τῆς πατρίδος, Dem. ἐξοικίζω, ἐξωθέω.
Elimo, ἀποξύω.
Elinguatus, ὁ καὶ ἡ ἄγλωσσος, ου, Athen. ὁ καὶ ἡ ἄφωνος.
Elinguis, idem quod anteced.
Elinguitas, ἡ ἀγλωσσία, ας.
Elinguo, γλωττοτομέω, Plut.
Eliquesco, ἐκτήκομαι.
Eliquo, ἐκτήκω.
Elisio, ἡ ἔκθλιψις, εως.
Elixo, ἑψέω, Aristot. ἀναβράσσω.
Elixus, a, um, ἑφθὸς, ἡ, ὸν, Diosc. ἑψαλέος, έα, έον.
Elocatio, ἡ μίσθωσις, domus, οἰκίας, Dem. filiæ, ἡ ἔκδοσις τῆς θυγατρὸς, id.
Eloco, μισθόω, domum alicui, οἶκόν τινι, Isocr. domum decem minis, οἰκίαν δέκα μνῶν, pluris, πλείονος, Plut. filiam cum magna dote, μετὰ προικὸς πλείστης ἐκδίδωμι τὴν θυγατέρα, Isocr. alicui filiam uxorem, δίδωμί τινι θυγατέρα εἰς γάμον, Plut.
Elocutio, ἡ λέξις, Isocr. ἡ ἑρμηνεία, Dion. Hal. ἡ φράσις.
Elogium, ἡ μαρτυρία, Isocr. τὸ ἐγκώμιον, Dem. Confer *Laus.*
Elongo, ἐκμηκύνω.
Eloquens, λόγιος, ία, ιον, Aristot. δεινὸς, ἡ, ὸν, Dem. ῥητορικὸς, ἡ, όν· λέγειν δεινός· εἰπεῖν δεινός· εἰπεῖν δυνάμενος· δυνατὸς λέγειν· τεχνίτης τοῦ λέγειν· eloquentissimus, δεινότατος πάντων ἀνθρώπων· δεινότατος λέγειν ἁπάντων· ἱκανώτατος τῶν ῥητόρων, id.
Eloquentia, ἡ δεινότης, ητος, Dem. ἡ ἐμπειρία τοῦ λέγειν, Dem. ἡ εὐπορία τοῦ εἰπεῖν, Isocr. τὸ εὖ λέγειν, Dem. δεινότης ἡ ἐν λόγοις, Isocr. οἱ λόγοι, id.
Eloquium, τὸ λόγιον, Thuc.
Eloquor, ἀποφθέγγομαι, N. T. de aliqua re, ἀφορίζω περί τινος, Aristot.
Eluceo, ἐκλάμπω, Plat.
Eluctor, ἐκπαλαίω, ἐκνικάω, Thuc.
Elucubratio, ἡ νυκτογραφία, ας, Dem.
Elucubro, νυκτογραφέω, φιλοπονέω.
Eludo, διαπαίζω, Plat. aliquid, διακρούω τι, Plut.
Elugeo, πενθέω, N. T.
Elumbis, e, ἐξωσφυσμένος, ένη, ένον.
Eluo, ἐκπλύνω, Aristot. aliquid ἐκνίπτω τι, Plat. facta, τὰ πεπραγμένα, Dem. aliquid lixivio, ἐκλύζω τι κονίᾳ, Gal.
Elusio, ἡ κακουργία, Dem. ἡ παράκρουσις, et tergiversatio, ἡ κακουργία καὶ διάδυσις, id.
Elutriatio, ὁ μεταγγισμὸς, οῦ, Diosc.
Elutrio, μεταγγίζω, Diosc.
Eluvies, ὁ κατακλυσμὸς, οῦ, Dem.
Eluxatus, ὁ καὶ ἡ ἔξαρθρος, Suid. Confer *Luxatus.*
Emaciatio, ἡ ἴσχνανσις, εως.
Emacio, ἰσχναίνω, Aristot. ἰσχαίω, Theophr.
Emacitas, τὸ ὠνητικὸν, οῦ.
Emacror, ἰσχναίνομαι.
Emaculo, ἀποσμήχω, aliquid aliquo, τί τινι, Lucian. ἀποσμάω τι, Diosc.
Emancipatio, ἡ χειραφεσία, ας.
Emancipatus, a, um, ὁ καὶ ἡ ἄφετος, ου, Isocr.
Emancipo, ἀφίημι, aliquem, τινὰ, Dem. ἐκποιέομαί τινα, Pandect.
Emaneo, ἔξω διαμένω.
Emano, ἐκβρύω, ἀποφέρομαι, Plut.
Emansor, ὁ καὶ ἡ ἀστράτευτος, et desertor ordinum, καὶ λείπων τὰς τάξεις, Dem. ὁ ἀτακτῶν, οῦντος, id.
Emarcesco, ἀπομαραίνομαι, Aristot. καταμαραίνομαι, id.
Emasculo, εὐνουχίζω, N. T.
Ematuresco, πεπαίνομαι, Xen.
Emblema, τὸ ἔμβλημα, ατος, Bud.
Embryon, τὸ ἔμβρυον, ου, Diosc.
Emendabilis, ὁ καὶ ἡ εὐεπανόρθωτος, Hipp.
Emendate, ὀρθῶς, Aristot. loquor, ὀρθοεπέω, scribo, ὀρθογραφέω.

Emendatio, ἡ διόρθωσις, Aristot. legum, ἡ ἐπανόρθωσις τῶν νόμων, Dem. emendationem instituo in fœdere, ἐπανόρθωμα ἐπανορθόω ἐν τῇ εἰρήνῃ, id.
Emendator, ὁ διορθωτὴς, ȣ, ὁ ἐπανορθωτὴς, ȣ̃.
Emendico, ἐρανίζω, aliquid, τὶ, Æschin.
Emendo, διορθόω, aliquid, τὶ, Dem. orationem scriptam, ἐπανορθόω λόγον γεγραμμένον, id. civitatem corruptam, ἐπανορθόω πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην, Aristot. calamitates aliqua re, ἐπανορθόομαι τὰς συμφορὰς τινι, id. Confer *Corrigo.*
Ementior, ψευδολογέω, ψεύδομαι, aliquid, τὶ, Aristoph. alicui, τινὶ, N. T.
Ementitus, ψευσάμενος, ένη, ενον, Herodian. *et pass.* ἐψευσμένος, ένη, ένον, Thuc.
Emercor, ὠνέομαι, aliquid ab aliquo pecunia seu pretio, τὶ παρά τινος χρημάτων, Dem.
Emereo, seu Emereor, μισθοφορέω, Aristoph.
Emergo, ἀναβαίνω, ἀνακύπτω, ἀναδύομαι, e fonte, κρήνης, Lucian.
Emeritus, sc. miles, ὁ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, Dem. ὁ πάσας τὰς νομικὰς ϛρατείας τετελεκὼς, Herodian. emeritæ ætatis, πρὸς ἄφιξιν ϛρατείας ὤν, id.
Emersio, ἡ ἔκδυσις, εως.
Emetior, ἐκμετρέω, Poll.
Emeto, ἀμάω, ἀπαμάω, Hesych.
Emicatio, ἡ ἔκλαμψις, εως.
Emico, ἀναλάμπω, Xen. ἐκλάμπω, Plat.
Emigro, ἀποικέω, Isocr. e vita, τελευτάω τὸν βίον, Isocr. Confer *Morior.*
Eminentia, ἡ ἐξοχὴ, ῆς, lapidis, λίθȣ, Herodian. lignorum, ξύλων, id.
Emineo, ἐξέχω, venæ eminent, φλέβες ἐξέχωσι, Aristot. super aliquid aliquo, ὑπερκύπτω τί τινι, Bas. προκύπτω.
Eminus, πόῤῥωθεν, Dem. μακρὰν, Isocr.
Emissarius, ὁ προσαγωγεὺς, Naz. ὁ προσαγγελεὺς, Bud.
Emissio, ἡ ἀποπομπὴ, Æschin. ἡ ἔκπεμψις, Thuc. ἐκπομπὴ, coloniæ, ἀποικίας, Plat.
Emitto, ἐκπέμπω, legationem de re aliqua, πρεσβείαν ὑπέρ τινος, Dem. ad aliquem, ἀποϛέλλω πρεσβείαν πρός τινα, id. vocem, προΐεμαι φωνὴν, Plut. vocem contrariam, φθέγγομαι ἐναντίον, id. verbum, προΐεμαι ῥῆμα, Dem. sermonem de re aliqua, ἐκδίδωμι λόγον περί τινος, Plut.
Emo, ὠνέομαι, aliquid, τὶ, pecunia ab aliquo, τὶ παρά τινος χρημάτων, Dem. aliquid duobus terunciis, τὶ δυοῖν χαλκοῖν· pisces, ἀγοράζω ἰχθῦς· eodem pretio meliorem, πρίαμαι βελτίω τῆς ἴσης τιμῆς, id. et corrumpo aliquem, ὠνέομαι ϗ διαφθείρω τινά· parvi frumentum emitur, εὐωνός ἐϛιν ὁ σῖτος, id.
Emodulor, ῥυθμίζω, aliquid, τὶ, Herodian.
Emolior, ἐξωθέω, Aristot.
Emollio, μαλακύνω, aliquid, τὶ, Gal.
Emolumentum, ἡ ὠφέλεια, Dem. et lucrum, τὸ λῆμμα ϗ κέρδος· aliquid accipio, λῆμμά τι λαμβάνω· repudio, ἀπαλλάττω λήμματος· sequor non æquitatem, αἱρέομαι πλεονεξίαν, ὀδὲ τὸ δικαῖον· specto, ἀγαπάω τὴν πλεονεξίαν· appeto, ἐπιθυμέω τȣ̃ πλεονεκτήματος· percipio, καρπόομαι πλεονεξίαν τινὰ, id. fruor emolumentis, ἀπολαύομαι τῶν κερδῶν, Isocr. spe emolumenti facio aliquid, ἐπ' ἐλπίδι πλεονεξίας ποιέω τι, Dem. emolumento sum alicui, ὠφελέω τινὰ, Plat. emolumentum adferens, ὠφέλιμος, ίμη, ιμον, Plat. emolumento carens, ὁ ϗ ἡ ἀλυσιτελὴς, Strabo.
Emorior, ἀποθνήσκω, Plat. ἐκθνήσκω, Hom. emori malim quam, μᾶλλον τεθνᾶναι βȣλοίμην, ἤ, Dem. emorior risu, ἐκθνήσκω γέλῳ seu γέλωτι, Hom.
Emortualis, e, θνησιμαῖος, αία, αῖον, dies, θνησιμία ἡμέρα.
Emortuus, νενεκρωμένος, ένη, ένον, N. T.
Emoveo, ἀπάγω, aliquid, τὶ, Xen.
Emphasis, ἡ ἔμφασις, εως, Quinct.
Empirice, ἡ ἐμπειρικὴ, ῆς.
Empirice, ἐμπειρικῶς.
Empiricus, ἐμπειρικὸς, ἡ, ὸν, medicus, ὁ ἐμπειρικὸς, Cels.
Emplastrum, τὸ ἔμπλαϛρον, Gal.
Emporium, τὸ ἐμπορεῖον, Strabo. τὸ ἐμπόριον, Thuc.
Emptio, ἡ ὠνὴ, ῆς, Dem. τὸ ἀγόρασμα, Aristot. ἡ ἀγόρασις, Plat. ἡ ὤνησις· mutuari in emptionem fodinarum, δανείζεσθαι εἰς ὠνὴν μετάλλων· accipere damnum in emptione, ζημιȣ̃σθαι ἐπὶ τῇ ὠνῇ, facere emptionem navis, ποιεῖσθαι ὠνὴν τῆς νεὼς, id.
Emptor, ὁ ὠνητὴς, ȣ̃, Dem. ὁ ὠνȣμένος, ȣ, id. ὁ πριάμενος, id. ὁ ἀγοραϛὴς, ȣ̃, Xen.
Empturio, ἀγορασείω.
Emucidus, ὁ ϗ ἡ βλαιονώδης, εως, Hippocr. ὁ ϗ ἡ βλεννώδης, εος, id.
Emulgeo, ἡ ἐξαμέλγω.
Emunctio, ἡ ἀπομυξία, ας, Hesych.
Emundo, ἐκκαθαρίζω.
Emungo, ἀπομύττω, nasum, τὴν ῥῖνα, Hom. me cubito, ἀπομύττομαι ἀγκῶνι, Suid. lucernam seu candelam, προμύττω τὸν λύχνον, Plut.
Emunio, φράττω, urbem muro, πόλιν τείχει, Herodian.
En, ἰδȣ̀. Dem. ἤν ἰδȣ̀, Lucian.
Enarrabilis, e, ἐξηγητὸς, ἡ, όν.
Enarratio, ἡ ἐξήγησις, εως, Soph. ἡ ὑφήγησις, εως, Dem. ἡ διήγησις.
Enarrator, ὁ ἐξηγητὴς, ȣ̃, Dem.
Enarro, ἐξηγέομαι, virtutes medicamentorum, δυνάμεις φαρμάκων, Galen. alicui omnia, διηγέομαί τινι πάντα, Dem.
Enascor, ἀναφύομαι, Plut. ἐκφύομαι.
Enato, ἐκνήχομαι, Aristot. ἐκκολυμβάω, N. T.
Enavigo, ἐκπλέω.
Encaustes, ὁ ἐγκαυϛὴς, ȣ̃.
Encaustice, es, ἡ ἐγκαυϛικὴ, ῆς, Plin.
Encausticus, ἐγκαυϛικὸς, ἡ, όν.
Encaustum, τὸ ἔγκαυϛον, ȣ.
Enchiridium, τὸ ἐγχειρίδιον, ȣ, Epictet.
Encomium, τὸ ἐγκώμιον, Dem. Confer *Laus.*
Eneco, ἀποκτονέω, aliquem, τινὰ, Plat. ἀποκτίννυμί τινα, id. Confer *Interficio.*
Energia, ἡ ἐνέργεια, ας, Chrys.
Enervis, ὁ ϗ ἡ ἄνευρος, ȣ, ἄῤῥωϛος.
Enervo, ἀπονευρόω, Suid. ἐκνευρίζω, Dem.
Enervus, idem quod *Enervis.*
Enim, γὰρ, *quod semper post unam alteramve vocem ponitur, ut,* meo enim tempore, ἐπ' ἐμȣ̃ γὰρ, Dem. ad postremum enim, πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον, id. ego enim nullius rei mihi conscius sum, ἐγὼ γὰρ δὴ ὅτε μέγα, ὅτε σμικρὸν σύνοιδα ἐμαυτῷ, Plat.
Enimvero, ϗ γάρ τοι enimvero, quum his animis essent, redegerunt nos in tantam concordiam, ϗ γάρ τοι διὰ ταύτην τὴν γνώμην εἰς τοιαύτην ὁμόνοιαν ἡμᾶς κατέϛησαν, Isocr. enimvero recte loquimini, ἀλλ' εὖγε λέγετε, Xen. enimvero, ô homo, tu quis es? μενȣ̃νγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ; N. T.
Eniteo, διαλάμπω, Isocr. ἀποϛίλβω.
Enitesco, καλλύνομαι, Plat.
Enitor, ἀποτίκτω, Plut. Confer *Pario;* conor, πειράομαι, valde, σφόδρα, Isocr. enitendum est pro viribus, πειρατέον κατὰ δύναμιν, Dem. Confer *Conor.*
Enixe, σπȣδῇ, Plat. ἐκτενῶς.
Eno. Vide *Enato.*
Enodate, δήλως.
Enodatio, ἡ δήλωσις, εως. Confer *Explanatio.*
Enodis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνάμματος, ȣ, Xen.
Enodo, ἐξαμματόω, explico, καταφανὲς ποιέω, Isocr. φανερὸν ποιέω, id.
Enormis, ὁ ϗ ἡ ἄμετρος, ȣ, ἔκνομος, ȣ.
Enormitas, τὸ ἄμετρον, Luc. ἡ ἀμετρία.
Enormiter, ἀμέτρως, ἐκτόπως.
Enotesco, γνωρίζομαι, N. T.
Enoto, ἐκσημειόομαι, N. T.
Ens, τὸ ὄν, ὄντος, Plat. ἡ ὀσία, ας, id.
Ensiculus, τὸ ξιφίδιον, ȣ, Xen. τὸ ξιφείδιον, ȣ, Diod. Sic.
Ensifer, ὁ ξιφηφόρος, ȣ, Herodian.
Ensis, τὸ ξίφος, εος, Xen. Confer *Gladius:* ensem fero, ξιφηφορέω, Herodian. ensis gestatio, ἡ ξιφηφορία, ας, Suid.
Entheus, ὁ ϗ ἡ ἔνθεος, Plat.
Enthusiasmus, ὁ ἐνθȣσιασμὸς, ȣ̃, Plut.
Enthusiasta, ὁ ἐνθȣσιαϛὴς, ȣ̃.
Enthymema, τὸ ἐνθύμημα, ατος, Aristot.
Enucleate, εὐκρινῶς.
Enucleo, ἐκπυρηνίζω, Alex. Aphr. explico, διακρίνω τι, Xen. σαφηνίζω.
Enudo, ἀπογυμνόω, γυμνόω, aliquem aliqua re, τινά τινος, Thuc.
Enumeratio, ἡ διαρίθμησις, εως, ἡ ἐξαρίθμησις, εως, ὁ κατάλογος, ȣ, Aristot.
Enumero, ἐξαριθμέω, omnia pericula, ἅπαντας κινδύνȣς, Isocr. omnes actiones alicujus, καταριθμέω πάσας πράξεις τινὸς, id. καταλέγομαι, Athen. omnia beneficia in aliquem collata, διηγέομαι πάσας εὐεργεσίας εἴς τινα κατατεθείσας, Herodian.
Enunciatio, ἡ ἀπόφανσις, seu ἡ ἀπόφασις, Aristot.
Enunciative, ἀποφαντικῶς, Hermog.
Enunciativus, ἀποφαντικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Enunciatum, ἡ ἀπόφανσις, Aristot. τὸ ἀξίωμα.
Enuncio, ἀποφαίνομαι, Aristot. ut præco, κηρύττω, Dem.
Enutrio, ἐκτρέφω, Aristoph. vicissim, ἀντεκτρέφω, Aristot. a pueritia, ἀνατρέφω ἐκ παίδων, Herodian.
Eo, εἶμι, in Cyprum, ἐς Κύπρον, Herodot. longam viam, βαδίζω μακρὰν ὁδὸν, Dem. festinanter, βαδίζω ταχέως, id. ταχὺ, id. eadem via, τὴν αὐτὴν ὁδὸν, id. per mare pedibus, διὰ τῆς θαλάσσης πεζεύω, Isocr. cum aliquo, πορεύομαι σύν τινι ἐμȣ̃, Dem. quo it? ποῖ πορεύεται; id. ad aliquem, βαδίζω ἐπί τινα, domum, πρὸς οἰκίαν, id.
Eo, εἰς τȣ̃το, dementiæ pervenerunt quidam, τῆς ἀνοίας ἐληλύθασί τινες, Isocr. eo superbiæ processit, ut, εἰς τοσȣ̃το τῆς ὑπερηφανίας ἦλθεν, ὥϛε, id. eo insaniæ devenit, εἰς τοσαύτην τὴν μανίαν ἦλθε, id. eo quod, διότι, Dem. eo magis, quo mitius, τοσȣ́τῳ μᾶλλον, ὅσῳ πρᾳότερον, Dem. ὅσῳ ἂν μᾶλλον——μᾶλλον, Isocr. eo usque. Vide *Usque.*
Eodem, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.
Eos, ἡ ἕως, ω, Aristot.
Eous, ἑῷος, α, ον, Aristot.
Epactæ, αἱ ἐπακταὶ, sc. ἡμέραι.
Ephebus, ὁ ἔφηβος, ȣ, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀντίπαις· ex ephebis excedo, ἡβάω, Thuc. ἐξέρχομαι ἐκ παίδων, Dem. εἰς ἄνδρας ἥκω, Ælian.
Ephippium, τὸ ἐφίππιον, ȣ, Xen.
Epicedium, τὸ ἐπικήδειον, ȣ, Suid.
Epigramma, τὸ ἐπίγραμμα, ατος, Aristot.
Epigraphe, ἡ ἐπιγραφὴ, ῆς, Polyb.
Epilepsia, ἡ ἐπιληψία, ας, Gal.
Epilogus, ὁ ἐπίλογος, ȣ, Poll.
Epinicium, τὸ ἐπινίκιον, ȣ, Poll.
Epiphania, τὰ ἐπιφάνια, ων, Epiphan.
Epiphonema, τὸ ἐπιφώνημα, ατος, Quinctil.
Epiphora, ἡ ἐπιφορὰ, ᾶς, Hermog.
Episcopalis, e, ὁ, ἡ, τὸ τȣ̃ ἐπισκόπȣ.
Episcopatus, ἡ ἐπισκοπὴ, ῆς, N. T.
Episcopus, ὁ ἐπίσκοπος, ȣ, N. T.
Epistola, ἡ ἐπιϛολὴ, ῆς, Xen. ab epistolis, ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιϛολῶν· epistolam mitto, ἐπιϛολὴν ἐπιϛέλλω, Dem. Confer *Literæ.*
Epistolaris, ἐπιϛολικὸς, ἡ, ὸν, Dem. Phal.
Epistolium, τὸ ἐπιϛόλιον, ȣ, Plut.
Epistolographus, ὁ ἐπιϛολεὺς, έως, Xen.
Epitaphium, τὸ ἐπιτάφιον, ȣ, Lucian.
Epithalamium, τὸ ἐπιθαλάμιον, sc. ποίημα, Poll.
Epitheton, τὸ ἐπίθετον, sc. ὄνομα, Aristot.
Epitome, ἡ ἐπιτομὴ, ῆς, Aristot.
Epoto, ἐκπίνω, vinum, οἶνον, Eurip.
Epulæ, ἡ ἑϛίασις, εως, ἡ δαὶς, ἡ θοίνη, sumptuosæ, seu imperatoriæ, ϛρατηγικὴ, Ælian. ἡ εὐωχία, ας, Aristot. funebris, τὸ περίδειπνον, ȣ, Dem. epulis excipio, εὐωχέω, Herodot. ἑϛιάω τινὰ, Dem.
Epulatio, ἡ ἑϛίασις, εως, Lucian. ἡ εὐώχησις.
Epulo, ὁ δαιτυμὼν, όνος, Plat. ὁ δαιταλεὺς, έως, Athen.
Epulor, εὐωχέομαι, Xen. ἑϛιάομαι, Plut.
Epulum, idem quod *Epulæ.*
Equa, ἡ ἵππος, ȣ, Xen.
Equarius. Vide *Equestris, e.*
Eques, ὁ ἱππεὺς, έως, Dem. ὁ ἱπποβάτης· sum, ἱππεύω· equitum magister, ὁ ἵππαρχος· qui

præest equitibus, ὁ ἐπὶ τῶν ἱππέων· equites comparo, παρασκευάζω ἱππέας· habere, κτᾶσθαι, seu ἔχειν ἱππέας, id. congregare, συνάγειν· equites ferentarii, ἱππεῖς ψιλοὶ, id.

Equester, ris, e, ὁ ϗ ἡ ἐφίππιος, ου, cursus, δρόμος, Plat. ἱππικὸς, ἡ, όν· equestria certamina, ἄθλοι, Dion. agmen, στράτευμα, Xen. ars equestris, ἡ ἱππικὴ, ῆς, ἡ ἱππικὴ τέχνη· artis equestris peritus, ὁ ἱππικὸς, οῦ, id. equestre prælium, ἡ ἱππομαχία, Thuc. equestri prælio superior sum, ἱπποκρατέω, Dem. equestris ordo, ἱππικὸν τάγμα, Herodian. equestres copiæ, ἱππικὴ δύναμις, Xen.

Equidem, γὲ, equidem ipse mori malim, quam, ϗ ἔγωγε αὐτὸς τεθνάναι μᾶλλον βουλοίμην, ἤ, Dem. equidem te modo quærebam, ϗ μὴν ἔναγχός σε ἐζήτουν, Plut. equidem ejusmodi decretum edidi, ἐγὼ μὲν τοίνυν ἔγραψα, Dem.

Equile, ἡ ἱπποστασία, ὁ ἱππὼν, Xen.

Equinus, ὁ ϗ ἡ ἵππειος, ου.

Equio, ἱππομανέω, Aristot.

Equisetum, ἡ ἵππουρις, ιδος, Diosc.

Equiso, ὁ ἱπποκόμος, ου, Plut.

Equitabilis, ὁ ϗ ἡ ἱππάσιμος, Xen.

Equitandi ars, ἡ ἱπποσύνη.

Equitatio, ἡ ἵππευσις, εως, Xen. ἡ ἱππεία, ας, id. iter, quod equo conficitur, τὸ ἵππευμα, ατος, Xen.

Equitatus, τὸ ἱππικὸν, οῦ, Dem. equitatui præsum, ἱππαρχέω, id. equitatu supero, ἱπποκρατέω, Thuc.

Equites. Vide *Eques*.

Equito, ἱππεύω, Isocr. ἱππάζομαι, Xen. per regionem, ἱππάζομαι τὴν χώραν, Plut. προσελαύνω ἵππῳ, Xen. ad te, ἐλαύνω πρός σε, Luc.

Equulus, τὸ ἱππάριον, ου, Xen.

Equus, ὁ ἵππος, Dem. pulcher, καλὸς, Isocr. bellicus, πολεμιστήριος, Dem. equitandi imperitus, ἱππεύειν κακῶς ἐπιστάμενος, Isocr. alere, τρέφειν, Dem. conscendere, ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, Xen. descendere de equo, καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, Dem. equorum studiosus, ὁ φιλίππος, ὁ ἱππεραστής.

Eradicatio, ἡ ἐκρίζωσις, εως.

Eradicator, ὁ ἐκριζωτὴς, οῦ, Joseph.

Eradico, ἐκριζόω.

Erado, ἀποξύω, Alciphr.

Erciscor, μερίζω, Athen.

Erebus, ὁ ἔρεβος, ου, Hom.

Erectio, ἡ ὄρθωσις, εως.

Eremigo, ἐξερέττω, ἐκκωπηλατέω.

Eremita, ὁ ἐρημίτης, ου, Naz. ὁ ἀναχωρητής.

Eremus, ἡ ἔρημος χώρα, Xen. ἡ ἐρημία, ας, Æschyl.

Erepo, ἐξέρπω, Aristoph.

Ereptio, ἡ ἁρπαγὴ, ῆς, Thuc.

Erga, πρὸς, *cum accus.* gerere se benignum erga omnes, ἔχειν ἡδέως πρὸς ἅπαντας, Isocr. περὶ, *cum accus.* talem se gerere erga parentes, τοιοῦτον γίγνεσθαι περὶ τοὺς γονεῖς, id.

Ergasterium, τὸ ἐργαστήριον, ου, Xen.

Ergastularius, ὁ τοῦ ἐργαστηρίου ἐπιστάτης.

Ergastulum, τὸ ἐργαστήριον, Xen. τὸ δεσμωτήριον.

Ergo, ἄρα, οὖν, Plat. ubi ergo radices egerit, ὅπου ποτ' οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε, Naz. ergo eadem precabatur, οὐκοῦν ταὐτὰ συνηύχετο, Dem. ergo reliquum est, περίεστι τοίνυν· cujus ergo seu gratia hæc commemoro, τοῦ χάριν δὴ ταῦτα ὑπέμνησα, causa, virtutis ergo, ἀρετῆς ἕνεκα, id. hujus ergo, τούτου χάριν, Plut.

Erigo, ἀνορθόω, murum sumptu alicujus, τεῖχος ἐκ τῶν χρημάτων τινὸς, Xen. rempublicam, ἐπανορθόω τὰ τῆς πόλεως, Isocr. κατορθόω τὴν πόλιν, id.

Eripio, ἐξαρπάζω, aliquid, τὶ, Plut. alicui aliquid, ἀφαιρέω τινί τι, Isocr. τινός τι, id. ἀπό τινός τι, id. ἀφαιρέομαι τινός τι, Xen. eripior periculo, παρὰ τὸ δεινὸν γίνομαι, Plut. Confer *Adimo*, item *Aufero*.

Erodo, ἐξέδομαι, ἀποβρώσκω, ἀποτρώγω, Laert.

Erogatio, ὁ ἔρανος, ου, Dem. ἡ διάδοσις, εως· sumptuum in ludos, ἡ χορηγία, id.

Erogo, ἐρανίζω, aliquid, τὶ, Æschin. alicui aliquid, ἐπιδίδωμί τινί τι, Dem. προΐεμαί τινί τι, Aristot.

Errabunde, πεπλανημένως, Isocr.

Errabundus, πλανώμενος, ένη, ενον, Lucian. πλανητὸς, ἡ, ὸν, Plat.

Erraticus, ὁ πλανήτης, Isocr. πλανητὸς, ἡ, όν· erratica astra, πλανητὰ ἄστρα, Plat.

Erratio, ἡ πλάνησις, Thuc. ἡ πλάνη, Dem. Confer *Error*.

Erratum, τὸ σφάλμα, Xen. τὸ ἁμάρτημα, Dem. ἡ ἁμαρτία. Confer *Peccatum*, item *Delictum*.

Erro, πλανάομαι, in tenebris, ἐν σκότῳ, Lucian. animo et multis rebus frustror, πλανάομαι διανοίᾳ ϗ πολλῶν διαμαρτάνω πραγμάτων, Dem. in aliqua re, ἐξαμαρτάνω τι, Xen. ἔν τινι, Plat. περί τι, Isocr. σφάλλομαι περί τινος, Plat. a veritate, διαψεύδομαι τῆς ἀληθείας, id. a scopo, ἔξω φέρομαι τῶν καιρῶν, id. a via, ἁμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, id. Confer *Pecco*, item *Oberro*.

Erro, onis, ὁ πλάνος, ου, Athen. ὁ πλάνης, ητος, Plut. ὁ πλανήτης, ου, Isocr.

Erroneus, ὁ πλανήτης, ου, Isocr.

Error, ἡ πλάνη, Dem. τὸ ἁμάρτημα, Dem. itineris, σφάλμα κατὰ τὴν πορείαν, Plut. errore teneri, πλάνῃ κατέχεσθαι, Greg. in errorem conjicere aliquem, πλανάειν τινὰ, N. T. ὑπάγω τινὰ, Dem.

Erubescendus, καταισχυντέος, έα, έον.

Erubesco, καταισχύνομαι, aliquid, τὶ, Isocr. ἐπαισχύνομαί τι, N. T. nomine, τῷ ὀνόματι, Herodot. rebus turpibus, ἐρυθριάω ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς, Æschin. dicere, αἰσχύνομαι λέγων, Isocr. ἐντρέπομαι.

Eruca, ἡ κάμπη, ης, Bas.

Eructatio, ὁ ἐρυγμὸς, οῦ.

Eructo, ἐξερεύγομαι, κατερεύγω, Aristoph. ἀπερεύγω.

Erudio, παιδεύω, alios, ἄλλους, Dem. aliquem in aliqua re, τινά τι, id. ad virtutem, τὴν ἀρετὴν, Isocr. in virtute, ἐν ἀρετῇ, id. Confer *Doceo*.

Erudite, πεπαιδευμένως, reprehendere, ἐπιτιμᾷν, Isocr.

Eruditio, ἡ παιδεία, Dem. ἡ παίδευσις, id. Confer *Doctrina*, item *Disciplina*, et *Institutio*.

Eruditus, a, um, πεπαιδευμένος, ένη, ένον, Isocr. ὁ τῆς παιδείας ἀληθῶς τετυχηκὼς, Dem. ὁ τῆς φιλοσοφίας μετεσχηκὼς, Isocr. eruditissimus, ὁ εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακὼς, Plut. Confer *Doctus*.

Erugatio, ἡ ἐκρύσσωσις, εως.

Erugo, ἐκρυσσόω.

Erumpo, ἐξορμάω, Xen. ἀναῤῥήγνυμι.

Eruncatio, ὁ βοτανισμὸς, οῦ.

Erunco, βοτανίζω.

Eruo, ἐξεῤῥύω, funditus, ἀναστρέφω, aliquid scrutando, ἀκριβόω περί τινος, Aristot. oculos, ἐξορύττω ὀφθαλμοὺς, Plut. τὰ ὄμματα, id.

Eruptio, ἡ ἔκρηξις, εως.

Ervum, ὁ ὄροβος, ου, Dem.

Esca, τὸ ἔδεσμα, ατος, Isocr. Conf. *Cibus*.

Esculentus, ἐδεστὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ βρώσιμος, Diod. Sic. ὁ ϗ ἡ ἐδώδιμος, Thuc.

Esito, συχνῶς ἔδω.

Essedarius, ὁ ἐσσεδελάτης, ου, ὁ ἁρματηλάτης.

Essedum, τὸ ἔσσεδον, τὸ ὄχημα.

Essentia, ἡ οὐσία, ας, Aristot.

Esurienter, πεινητικῶς.

Esuries, ἡ πεῖνα, ης, Plut.

Esurio, πεινάω, Xenoph.

Esuritio, ἡ πείνησις, εως, ἡ πεῖνα, ας, Plut.

Esus, ἡ ἔδεσις, εως, ἡ βρῶσις, εως, Isocr.

Et, ϗ, est unus omnium moderator et apertorum et arcanorum, et simul dux, et dominus, et dispensator, ἔστι πάντων εἷς κύριος ϗ ῥήτων ϗ ἀποῤῥήτων, ϗ ἅμα στρατήγος, ϗ δεσπότης, ϗ ταμίας, Dem. sursum ac deorsum, ἄνω τε ϗ κάτω, id.

Etenim, ϗ γὰρ, etenim amicus meus est, ϗ γὰρ φίλος ὢν μοι τυγχάνει, Isocr.

Etesiæ, οἱ ἐτησίαι, ων, Aristot.

Ethice, ἡ ἠθικὴ, ῆς, Aristot.

Ethicus, ἠθικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Ethnicus, ἐθνικὸς, ἡ, ὸν, Naz.

Etiam, ἔτι, adolescens etiam est, νέος ἔτι ἐστὶν, Plat. atque etiam, ἔτι τοίνυν, Dem. quin etiam, ἔτι δὲ, Plat. et humanarum etiam actionum, ϗ τῶν ἀνθρωπίνων δὲ, Aristot. et justo etiam, ϗ τῷ δικαίῳ δή· quod si vi, etiam natura, κἂν ἐν βίᾳ ϗ φύσει, id. etiam atque etiam, ϗ πάλιν ϗ πολλάκις.

Etiamnum, ἔτι ϗ νῦν, Menelao etiamnum sacra faciunt, Μενελάῳ ἔτι ϗ νῦν ἐπιτελοῦσι, Isocr. neque fratris pudebat etiamnum viventis, οὐδὲ τὸν ἀδελφὸν ᾐσχύνετο τὸν ἔτι ζῶντα, id.

Etiamsi, εἰ καί. Vide *Etsi*.

Etsi, εἰ ϗ, etsi valde contrarium est, quod facimus, decet tamen eos nobis gratiam habere, εἰ ϗ σφόδρα ἐναντίον, ὃ πράττομεν, προσήκει δήπου χάριν ἡμῖν ἔχειν, Dem. unumquemque vestrûm, etsi probe gnarum, tamen commonefacere volo, ἕκαστον ὑμῶν, ϗ περ ἀκριβῶς εἰδότα ὅμως ὑπομνῆσαι βούλομαι, Isocr. etsi nullum alium fructum adferrent hæc studia, tamen abducerent juniores a multis delictis, εἰ ϗ μηδὲν ἄλλο δυνήσεται τὰ μαθήματα ταῦτα ποιεῖν ἀγαθὸν, ἀλλ' οὖν ἀποτρέπει, &c. Dem. etsi non consequor, tamen non succensebo, κἂν μὴ τύχω, οὐκ ὀργισθήσομαι· etsi hæc parva videri possunt, magna tamen sapientibus sunt, ταῦτ' εἰ ϗ σμικρά τις ἡγεῖται, μεγάλα ἐστὶ τοῖς σοφοῖς, id.

Evacuatio, ἡ ἐκκένωσις, εως.

Evacuo, ἐκκενόω, κενόω, Theophr. ἀποκενόω.

Evado, ἀποβαίνω, vir optimus, ἀνὴρ ἄριστος, Lucian. vir doctissimus, ἐλαύνω εἰς ἄκρον τῆς παιδείας, Plut. ex periculis, σώζομαι ἐκ τῶν κινδύνων, Lycophr. ἀποφεύγω τι, Dem.

Evagatio, ἡ παρέκβασις, εως.

Evagino, σπάω, gladium, μάχαιραν, N. T. ξίφος, Lycophr. pugionem, γυμνόω ξιφίδιον, Herodian.

Evagor, παρεκβαίνω, Aristot. περιφέρομαι, Plut. ἀποπλανάομαι· a proposito seu scopo, ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγω, Isocr. ἔξω τοῦ σκοποῦ ἐρέω, Polyb.

Evanesco, ἀφανίζομαι, ex aliquo, ἔκ τινος, Plut. evanescere facio, διαπνέω, Galen. ἐξίτηλον ποιέω, Diosc. in illo loco, ἀφανὴς ἐκ τοῦ χώρου γίνομαι, Ælian.

Evangelista, ὁ εὐαγγελιστὴς, οῦ, LXX.

Evangelium, τὸ εὐαγγέλιον, ου, N. T. annuncio, εὐαγγελίζω, ib.

Evanidus, ὁ ϗ ἡ ἐξίτηλος, ου, Xen. evanidum reddo, ἐξίτηλον ποιέω, Diosc.

Evanno, ἐκλικμάω, Hom.

Evaporatio, ἡ ἀποθυμίασις, εως, Plut.

Evaporo, ἀποθυμιάω, θυμιάω, Herodot. ἐξατμίζομαι, Aristot.

Evax, εὖγε, Lucian.

Eucharistia, ἡ εὐχαριστία, N. T.

Evectio, ἡ ἐκκομιδὴ, ῆς, ὁ ἐκκομισμὸς, οῦ, Strabo.

Eveho, ἐκκομίζω, ἐξάγω, ad gloriam aliquem, προάγω τινὰ εἰς δόξαν, Plut.

Evello, ἐκτίλλω, comam barbamque, κόμην πώγωνά τε, Athen. alicui scrupulum, ἐξαιρέομαι δυσχέρειάν τινος, Isocr.

Evenio, ἀποβαίνω, nihil eorum evenit, quæ speravimus, ὧν ἠλπίζομεν, οὐδὲν ἀποβέβηκε, Isocr. hoc evenit ex sententia, τοῦτο κατὰ γνώμην συμβαίνει, Dem. omnia evenerunt, quæ prædixi, πάντα ἐκβέβηκεν ἃ προεῖπα, Dem. Confer *Accido*.

Eventilo, ἐξανεμίζω, ἐκλικμάω.

Eventus, ἡ ἀπόβασις, Plut. τὸ συμβαῖνον, τὸ συμβὰν, τὸ συμβεβηκὸς, Dem. Isocr. futurus, τὸ γενησόμενον, Dem. τὸ συμβήσεσθαι μέλλοντα, Isocr. eventum negligere, ἀμελεῖν τῶν συμβαινόντων, Dem. calumniari, συκοφαντεῖν τὸ συμβαῖνον· corrigere, ἐπανορθοῦσθαι τὸ σύμπτωμα· ex eventu cognoscere aliquid, ἐξετάσαι τι ἐκ τῶν συμβεβηκότων· ipso eventu declarari, ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξετάζεσθαι· dicere aliquid ex ipso eventu, μανθάνειν τι ἐξ αὐτῶν συμβεβηκότων, Isocr. in omnem eventum, πρὸς τὰς τῶν ἐπικαίρων χρείας· eventu

non

non cadere, ὁ πίπτειν. N. T. eventum prosperum sortior, εὐτυχέομαι εἰς τὴν ἀπόβασιν, Herodian.
Euergeta, ὁ εὐεργέτης, ου, Dem.
Everriculum, ἡ σαγήνη, ης, Plut.
Everro, σαίρω, aliquid, τι, Plut. domum, σαίρω οἰκίαν, N. T. pædagogium, τὸ παιδαγωγεῖον κορέω, Dem.
Eversior, ἡ ἀνατροπή, ῆς, Naz. ἡ κατάλυσις, εως, Thebanorum, τῶν Θηβαίων, Dem. mœniorum et urbium, τῶν τειχῶν καὶ πόλεων ἀναίρεσις, id. et servitus patriæ, ἀνάστασις καὶ ἀνδραποδισμὸς πατρίδος, id.
Eversor, ὁ ἀνατροπεύς, έως, Plut. ὁ καθαιρέτης, Thuc.
Everto, ἀνατρέπω, et perdo urbes, καὶ ἀπόλλυμι πόλεις, Dem. regem, καταλύω βασιλέα, Isocr. urbes aliquas, ἀνδραποδίζομαι πόλεις τινὰς, Dem. omnino urbem, ὅλως ἀναιρέω πόλιν, id. ἄρδην διαφθείρω πόλιν, Plat. καταβάλλω πόλιν εἰς ἔδαφος, Plut. decretum, ἄκυρον ποιέω ψήφισμα, Dem.
Euge, εὖγε, o pansophe, ὦ πάνσοφε, Philo. euge sic facite, εὖγε οὕτω ποιεῖτε, Lucian. euge Chersias fecit, εὖγε Χερσίας ἐποίησε, Plut. euge hujus rei, εὖγε τούτου, Luc.
Evibro, ἐκπάλλω, ἀποπάλλω, Suid.
Evictio, ἡ ἀπέλεγξις.
Evidens, ὁ καὶ ἡ ἐναργής· exemplum, signum, ἐναργὲς παράδειγμα, σημεῖον, Dem. ὁ καὶ ἡ σαφής· et pulchrum aliquid, σαφές τι καὶ καλόν· exemplum, παράδειγμα ἐναργὲς καὶ σαφὲς, id.
Evidenter, ἐναργῶς, Dem. evidentissime scire aliquid, ἐναργέστατα εἰδέναι τι· magis et evidentius convincere aliquem, μᾶλλον καὶ φανερώτερον ἐξελέγχειν τινά· ostendere aliquid evidenter, δεικνύναι τι σαφῶς, id.
Evidentia, ἡ ἐνάργεια, Demetr. Phal. tanta evidentia rei est, τοσαύτη περιφάνεια τοῦ πράγματός ἐστι, Dem.
Evigilo, ἐκνήφω, N. T. ἔξυπνος γίνομαι, ib.
Evilesco, φαυλίζομαι, ἀποφαυλίζω, ἐκφαυλίζω.
Evincio, ἐκδέω, Lucian.
Evinco, ἐκνικάω, ἐπικρατέω, aliquid, τινὸς, Pausan. naturæ errata, τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας, Isocr.
Eviratio, ἡ ἐκθήλυνσις, εως, Hippocr.
Eviratus, ὁ καὶ ἡ ἄνανδρος, ου, Isocr.
Eviresco, εὐθαλέω, θάλλω, Xen.
Eviro, ἐκθηλύνω, Philo. εὐνουχίζω, Athen. ἐξευνουχίζω, Plut.
Eviscero, ἐξεντερίζω, Diosc.
Evitabilis, φευκτὸς, ή, όν, Sophoc. ὁ καὶ ἡ εὔφυκτος.
Evitatio, ἡ ἐκφευγή, ῆς, ἡ ἀποφυγή, ῆς, Plut.
Evito, διαφεύγω, malum aliquod, κακόν τι, Isocr. fortunam, δραπετεύω τύχην, id. pœnam divinam, ἐκφεύγω τὴν ἀπὸ θεοῦ τιμωρίαν, Lycophr. negotia, ἀποδράω ἀπὸ τῶν πραγμάτων, Dem.
Eunucho, εὐνουχίζω, Athen. ἐξευνουχίζω, Plut.
Eunuchus, ὁ εὐνοῦχος, Xenoph. ὁ εὐνουχίας, ου, Theophr.
Evocatio, ἡ ἔκκλησις, εως, Suid.
Evocativus, a, um, ἐκκλητικὸς, ή, όν, Diosc.
Evocatorie, ἐκκλητικῶς, Suid.
Evocatus, ὁ καὶ ἡ ἔκκλητος, Plut.
Evoco, ἐκκαλέομαι, aliquem, τινὰ, Plut. παρακαλέω τινὰ, Æschin.
Evolo, ἀφίπταμαι, Naz.
Evolvo, ἀποκυλίω, aliquid, ἐκκυλίω τι, Plat. librum, ἀνελίττω βιβλίον, Xen. explico, ἐξηγέομαι, Plat. ἐξελίττω.
Evomo, ἐξεμέω, venenum, φάρμακον, Herod.
Euronotus, ὁ εὐρόνοτος, ου, Aristot.
Eurus, ὁ εὖρος, ου, Aristot.
Evulgo, δημοσιεύω, Synes. ἐξαγορεύω, aliquid, δημοσιεύω τι, Plut. ἐκλαλέω τι, Dem. alicui, ἐκφέρω πρός τινα, Plut. εἴς τινα, id. ἔκφερον ποιέω τι, Jambl. apud aliquem, ἐξεῖπον πρός τινα, Herodian.
Ex. Vide *E*.
Exacerbatio, ὁ παροξυσμὸς, οῦ, Dem.
Exacerbesco, πικραίνομαι, aliqua re, ἐπί τινι, Philo.
Exacerbo, ἐκπικραίνω, aliquem in aliquem, παροξύνω τινὰ ἐπί τινα, Plut.
Exacesco, ὀξύνομαι, Galen.
Exacte, ἀκριβῶς, Dem. et pro rei veritate aliquid persequi, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογεῖσθαί τι, id. disquiro aliquid, ἀκριβολογέομαι περί τινος, id.
Exactio, ἡ εἴσπραξις, εως, tributorum, τῶν εἰσφορῶν, Dem.
Exactor, ὁ εἰσπράκτωρ, Dem. tradere exactoribus lege damnatum, παραδιδόναι τοῖς πράκτορσι τὸν προσοφλόντα κατὰ τὸν νόμον, id.
Exactus, a, um, ἐξειργασμένος, ένη, ένον, exactus est annus, ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, Dem. exacta nocte, διαδραμούσης νυκτὸς, Herodian. exacta ætate, ἐσχάτῳ γήρᾳ, id.
Exacuo, ἀκονάω, aliquid, τι, Lucian. animum ad fortitudinem, παρακονάω ψυχὴν, Xen. παραθήγω.
Exacutio, ὁ ἀποξυσμὸς, οῦ.
Exadversum, ἀντικρὺ, Thuc.
Exædificatio, ἡ ἐξοικοδόμησις, ἡ οἰκοδόμησις, Thuc.
Exædifico, ἐξοικοδομέω.
Exæquatio, ἡ ἐξίσωσις, εως.
Exæquo, ἐξισόω, aliquid alicui, τί τινι, Isocr.
Exæstuo, ἐκκυμαίνω.
Exaggeratio, ὁ ἐπιχωματισμὸς, οῦ, in oratione, ἡ δείνωσις, Dem.
Exaggero, ἐπιχωματίζω, oratorie aliquid, δεινῶς τι, Plut.
Exagito, διασύρω, aliquem, τινὰ, Dem. aliquid, τι, id.
Exaltatio, ἡ ὕψωσις, εως, Suid. astrorum, τὸ ὕψωμα ἀστέρων, Plut.
Exalto, ὑψόω, aliquem, τινὰ, N. T. μετεωρίζω, ἀνυψόω.
Examen, ὁ ἑσμὸς, οῦ, Xen. ὁ ἀφεσμὸς, οῦ, Aristot. τὸ σμῆνος, εος, id. libræ, ἡ ῥοπή, ῆς, Plut. examinatio. Vide *Examinatio.*
Examinatio, ἡ ἐξέτασις, εως, actorum in republica, τῶν πεπολιτευμένων, Dem. instituere examinationem alicujus rei, ποιεῖσθαι ἐξετασμόν τινος, id.
Examinator, ὁ ἐξεταστής, οῦ, Aristot.
Examino, ἐξετάζω, aliquid accurate, τὶ ἀκριβῶς, Dem. ἐξέτασιν ποιέω τινὸς, id. ἀνακρίνω τι, Plat. σταθμάομαί τι, id. aliquem tormentis, βασανίζω τινὰ, Dem.
Examussim, ἠκριβωμένως, ἀκριβῶς, Dem.
Exanguis, e, ὁ καὶ ἡ ἄναιμος, ου, Aristot. ὁ καὶ ἡ ἔξαιμος, ου, Plut.
Exanimatio, ἡ λειποψυχία, Herodot.
Exanimis, e, ὁ καὶ ἡ ἄψυχος, Plut. ὁ καὶ ἡ ἄπνοος.
Exanimo terrore, συστέλλω τινὰ, Isocr. occido, ἀποκτείνω τινὰ, id. exanimor, animum despondeo, ἀθυμέομαι, Dem. animi deliquium patior, ἀψυχέω, Hippocr. λειποψυχέω, Herodian.
Exanthemata, τὰ ἐξανθήματα, ἐκφύματα.
Exantlo, ἐξαντλέω, luctus, γόους, Eurip. laborem, ἐκμοχθέω, Plut.
Exardeo, ἐκφλέγομαι.
Exardesco, ἀποπυρόομαι, ἐκκαίομαι· bellum exarsit, ἐξεκαύθη πόλεμος, Plut.
Exarefio, ἐξαυαίνομαι, ἀποξηραίνομαι, Diosc. καπυρόομαι, Strabo.
Exaresco, idem quod anteced.
Exarmo, ἀφοπλίζω, Suid. ἐξοπλίζω, Appian. ἀποζωννύω, Herodian.
Exaro, ἐξαρόω, literas, γράφω ἐπιστολὴν, Plut.
Exascio, ἀποπελεκάω, Theophr.
Exasperatio, ἡ ἀπαγρίωσις, Theophr.
Exaspero, τραχύνω, Athen. ἐκτραχύνω, Plut. irrito, παροξύνω, ἀπαγριόω, Theophr.
Exauctoro, ἀποστρατεύω, Appian. aliquem, ἀποζώννυμί τινα, Herodian.
Exaudio, εἰσακούω, aliquem clamantem, τινὸς καταβοῶντος, Thuc. vocem non clare, ἐξακούω φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, Plut. ea quæ dicuntur, ἐπακούω τῶν λεγομένων, Herodian. Deus exaudit preces, ὁ Θεὸς παρακούει εὐχῆς, Plut. exaudiri non posse ob submissam vocem, οὐκ ἀκούεσθαι διὰ τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς, Herodian. exauditu facilis, ὁ καὶ ἡ ἐξάκουστος, ου, id.
Exauguro, ἐξοσιοῦμαι βεβηλόω.
Excæcatio, ἡ τύφλωσις, εως.
Excæco, ἐκτυφλόω, Plut. ἀποτυφλόω, LXX.
Excalceatus, ὁ καὶ ἡ ἀνυπόδητος, ου, Xen.
Excalceo, ὑποδήματα λύω.
Excalefacio, ἐκθερμαίνω, Aristot.
Excalefactio, ἡ θέρμανσις, εως, Aristot.
Excalefactorius, θερμαντικὸς, ή, όν, Diosc.
Excandefacio, διαπυρόω, Eurip.
Excandefactus, a, um, ὁ καὶ ἡ διάπυρος, ου, Aristot.
Excandescentia, ἡ ἐκπύρωσις, εως, Athen. ἡ θύμωσις, animi, ὀξυθυμία, ας, τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης, Thuc. ὁ θυμὸς, οῦ, Dem. ὁ παροξυσμὸς, οῦ, id.
Excandesco, ἐκπυρόομαι, Galen. ira, ὀξυθυμέω, Aristoph. ferrum excandescit, ὁ σίδηρος θερμαίνεται, Herodian.
Excanto, καταγοητεύω, Lucian.
Excarnifico, κατακρεουργέω, Herodot.
Excavatio, ἡ κοίλωσις, εως.
Excavo, ἐκκοιλόω, κοιλαίνω, Athen.
Excedo, ἐκχωρέω, Plut. annum sexagesimum, ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς εἰμι, Dem. ex pueris, ἐξέρχομαι ἐκ παίδων, id. ex ephebis, ἐκ παίδων ἀπαλλάττομαι, Æschin. modum, ὑπερβάλλω τὸ μέτριον, Demetr. e vita, ἄπειμι τοῦ βίου. Conf. *Morior:* aliqua re, προέχω κατά τι, Isocr. Conf. *Excello.*
Excellens, ὁ καὶ ἡ διάφορος, ου, Dem. ὁ καὶ ἡ ἔξοχος. Conf. *Excello.*
Excellenter, διαφερόντως, Isocr. ὑπερβαλλόντως, id. καθ' ὑπερβολὴν, id.
Excellentia, ἡ ὑπερβολή, ῆς, Aristot. ἡ ἐξοχή.
Excello, ὑπερέχω, omnino, τοῦ παντὸς, Aristot. sapientia, σοφίᾳ, Xen. in aliqua re, διαφέρω ἔν τινι, Dem. forma et gloria alios, κάλλει καὶ δόξῃ τῶν ἄλλων, Isocr. virtute, ἐπὶ ἀρετῇ, id. εἰς ἀρετὴν, Plat. πρὸς ἀρετὴν ἄλλων, id. aliis forma, ἑτέρων τὴν ὄψιν, Æschin. multum in aliquo, προέχω πολὺ ἔν τινι, Isocr. aliis genere, γένει τοῖς ἄλλοις, id. plurimum in sapientia, πρωτεύω πολὺ ἐν σοφίᾳ, id.
Excelse, ὑψηλῶς.
Excelsitas, τὸ ὕψος, εος, Thuc. ἡ ὑψηλότης, animi, ἡ μεγαλοφροσύνη, Lucian.
Excelsus, ὑψηλὸς, ή, όν, Lucian. ὁ καὶ ἡ μετέωρος.
Exceptio judicialis, ἡ παραγραφή, Dem. ἡ ἐξαίρεσις· confugio ad exceptionem, καταφεύγω ἐπὶ παραγραφήν· oppono exceptionem, δίδωμι παραγραφήν· instituo, ποιέομαι· adfero, ἀγωνίζομαι, παραγράφομαι· victus exceptione, ἡττημένος παραγραφὴν, id. in regno, ἡ ἔκδεξις, εως, βασιλείας, Herodot. hospitis, ἡ ἐκδοχή, ῆς.
Exceptor, ὁ ὑποδοχεύς, έως, dictorum alicujus, ὁ ὑπογραφεύς, έως, Synes.
Excerno, ἐκκρίνω, aliquid, τὶ, Aristot. ἀποκρίνω τι, Plat.
Excerpo, ἀπολέγω, Theophr. sententias, ἐκλέγω τὰς γνώμας, Isocr.
Excerptio, ἡ ἀνάλεξις, εως, ἡ ἔκλεξις, εως.
Excessus, ἡ ἀποχώρησις, εως, Æschin. insaniæ, ἡ ὑπερβολὴ μανίας, Dem.
Excetra, ἡ ἔχιδνα, ης, Aristot.
Excidium, ἡ ἀνάστασις, Dem. ἡ ἀναίρεσις, ὁ ἀνδραποδισμὸς, οῦ et eversio patriæ, ἀνάστασις καὶ ἀνδραποδισμὸς πατρίδος, id.
Excido, ἐκτέμνω, aliquid, τι, Lucian. causam morbi, ἐκκόπτω αἰτίαν νόσου, Gal. insulas, νήσους, Plut. urbem, πορθέω πόλιν, Isocr. penitus, πανδημεὶ καὶ παγγενεὶ διαφθείρω, Ælian. Conf. *Everto, Vasto.*
Excindo, idem quod antecedens *Excido.*
Excio, ἐκκαλέω, aliquem, τινὰ, Plut.
Excipio, ἐκλαμβάνω, commodum, quod alicui inest, τὸ ἀγαθὸν, ὃ ἔστιν ἔν τινι, Isocr. hospitem, δέχομαι ξένον, Xen. aliquem humaniter, τινὰ οἰκείως, Dem. omnes comiter, ἀναλαμβάνω ἅπαντας φιλοφρόνως, Plut. populum epulis, τὸν δῆμον ἑστιάσαι, id. aliquem hospitio, ξενίζω τινὰ, Dem. omnino splendide, πάνυ λαμπρῶς, Dem. Socratem ab aliis, ἐξαιρέω Σωκράτην τοῦ λόγου, Plat. omnes viro uno excepto, ἅπαντες πλὴν ἑνὸς ἀνδρὸς, Isocr. omnes

nes civitates excepta hac nostra, χωρὶς τῆς ἡμετέρας πᾶσαι πόλεις, id.
Excisio, ἡ ἀνάστασις, εως. Confer *Eversio.*
Excisorius, a, um, ἐκκοπτικὸς, ἡ, όν.
Excitate, ἐγερτὶ, Eurip.
Excitatorius, a, um, ἐγερτικὸς, ἡ, όν.
Excito, ἐγείρω, e somno, ἐξ ὕπνυ, Plat. e mortuis, ἐκ νεκρῶν, N. T. mortuos, νεκρὸς, ib. bellum, πόλεμον, Thuc. iram, ὀργὴν, Herodian. tropæum, τρόπαιον, id. ad virtutem, πρὸς ἀρετὴν, Chrys. ancillas ad labores, τὰς θεραπαινίδας ἐπὶ τὰ ἔργα, Æsop. ad scribendam orationem, παροξύνω γράφειν λόγον, Isocr. et cohortor ad aliqua negotia, παροξύνω ϗ παρακαλέω τινὰ ἐπί τινα πράγματα· aliquem ad bellum, παροξύνω τινὰ ἐπὶ τὸν πόλεμον, id. aliquem ad honesta facta, παρορμάω τινὰ ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ ϗ καλὰ ἔργα, Xen. ad certamen, εἰς ἀγῶνα, id. inter aliquos contentiones, ἐμβάλλω τισὶ φιλονεικίας seu ἔριδας, id.
Exclamatio, ἡ ἀναβόησις, ἡ ἐκβόησις, Synes. ἡ ἐκφώνησις, Macrob.
Exclamo, ἀναβοάω, Plut. ἐκφωνέω, id. ἀνακράζω, Isocr. ἀναφωνέω, Plut. non tacita vel infirma voce, sed strenua, βοάω ὐκ ἀμυδρὸν, ὐδὲ ἀσθενὲς, ἀλλ᾽ ἀνδρικῶς, Ælian.
Exclaro, ἐκλαμπρύνω.
Excludo, ἀποκλείω, aliquem, τινὰ, Aristid. ἐκκλείω, ἀποθυρόω, Hes. ova, ἐκλέπω ᾠὰ, Arist.
Excogitatio, ἡ ἐπινόησις, εως, i. e. inventio. Vide *Inventio.*
Excogito, ἐπινοέω, Thuc. διανοέω, Dem. περινοέω, aliquid, τὶ, Plut. μηχανάομαί τι, Xen.
Excolo, ἐπικοσμέω, aliquid, τὶ, Aristot. juvenes, διαπονέω τὺς νέυς, Lucian. corpora cursibus, τὰ σώματα δρόμοις, Plut.
Excommunico, ἐκκηρύττω, aliquem urbe, τινὰ ἐκ τῆς πόλεως, Æschin. sacris, εἴργω τινὰ τῶν ὁσίων ϗ τῶν ἱερῶν, Dem. ἀφορίζω.
Excoquo, ἐξέψω.
Excorio, ἀναδέρω, ἐκδέρω.
Excors, ὁ ϗ ἡ ἄφρων, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνόητος, id.
Excrementum, τὸ περίττωμα, Aristot. τὸ διαχώρημα, Strabo.
Excresco, ἐξαυξάνομαι, Theophr.
Excreo. Vide *Exscreo.*
Excruciabilis, e, βασανιστικὸς, ἡ, όν.
Excrucio, ἐξανιάω, βασανίζω, Plut.
Excubatio, ἡ προκοιτία, ας, Polyb.
Excubiæ, ἡ νυκτοφυλάκησις, ἡ φρυρὰ, ᾶς, Dem. ἡ φυλακὴ, ῆς, id. excubias ago, ἐν φρυρᾷ εἰμὶ, Plat. φυλάττω φυλακὰς, id.
Excubitor, ὁ πρόκοιτος, υ, Themist.
Excubo, προκοιτέω, φρυρέω, Herodian. νυκτοφυλακέω. Confer *Excubiæ.*
Excudo, ἐκχαράττω, monetam, κόπτω νόμισμα, Aristot.
Exculco, καταπατέω, Thuc.
Exculpo, ἀναγλύφω. Vide *Exsculpo.*
Excurro, ἐκτρέχω, e senatu ad populum, τῆς συγκλήτυ εἰς δῆμον, Herodian. et quod excurrit, ϗ τὸ πρόσον, Dem.
Excursio, ἡ ἐκδρομὴ, ῆς, ὁ ἔκδρομος, Poll.
Excursus, ἡ παρέκβασις, εως, ὁ ἔκδρομος, υ, Poll.
Excusabilis, ὁ ϗ ἡ εὐαπολόγητος.
Excusatio, ἡ παραίτησις, Bas. τὸ παραίτημα, Plut. ἡ ἀπολογία, Isocr. falsa, ἡ πρόφασις, Dem. ἡ σκῆψις, εως, id. excusationem accipere, ἀποδέχεσθαι ἀπολογίαν, Luc. justam et veram adferre, ἀπολογίαν δικαίαν ϗ ἀληθινὴν ἔχειν εἰπεῖν, Dem. everto. ἀπολογίαν διαλύω, id.
Excuso, παραιτέω, N. T. aliquem, ἀπολογέομαι περί τινος, Isocr. aliquid, ὑπέρ τινος, id. ἀπολογίαν λέγω ὑπέρ τινος, Dem.
Excutio, ἐκτινάσσω, N. T. ἐκσείω, ἐκκρύω· ignem, ἐκτρίβω πῦρ, Xen. metum, ἀποδύομαι φόβον, Polyb. cribro, ἀποσήθω, Cl. Al. equus eum excussit, ἵππος αὐτὸν ἐξετραχήλισε, Plut. ἐκβάλλω.
Exedo, ἐξέδω.
Exemplar, τὸ ἄγαλμα, ατος, virtutis, τῆς ἀρετῆς, Evagr. τὸ ἀρχέτυπόν τινος, Lucian. τὸ παράδειγμα, Plat.
Exemplum, τὸ παράδειγμα, Dem. tanquam exemplum propono aliquid aliquibus, παράδειγμα καθίστημί τι τισι, Isocr. ποιέομαί τι, id. habeo aliquid, ἔχω τι, Aristot. facio aliis aliquid, ποιέω τι ἄλλοις, Lycoph. exempli causa aliquid dicere, παραδείγματος ἕνεκα εἰπεῖν τι, Dem. exemplo alicujus uti, χρῆσθαι παραδείγματί τινος, id. exemplo esse, παράδειγμα γίνεσθαι, id. alicui præbeo in aliquo, παράδειγμα παρέχω τινὶ περί τινος, Isocr.
Exemptilis, e, ὁ ϗ ἡ ἐξαιρέσιμος, υ, Aristot.
Exemptio, ἡ ἐξαίρεσις, εως, lapidis, λίθυ, Herod.
Exemptor, ὁ ἐξαιρέτης, ὁ ἐξαιρῶν, Plat.
Exentero, ἐξεντερίζω, Diosc.
Exeo, ἐξέρχομαι, ex aliquo, τινὸς, Synes. ἔξειμι, Dem. Confer *Egredior.*
Exequiæ, τὸ κῆδος, Dem. interesse exsequiis, παραγίνεσθαι ἐπὶ τὸ κῆδος, id. convenire ad exsequias, φοιτᾶν εἰς τὰς ταφὰς, Isocr.
Exequior, ἐναγίζω, aliquem, τινὶ, Herodot. τινὰ, Plut.
Exerceo, ἀσκέω, audaciam, τόλμας, Isocr. corpus laboribus, γυμνάζω σῶμα πόνοις, id. melius ad bellum, ἀσκέω ἄμεινόν τινα εἰς πόλεμον, Dem. abundantius virtutem, ἀσκέω περισσότερον ἀρετὴν, Isocr. artes, ἐργάζομαι τέχνας, Plat.
Exercitamentum, τὸ γύμνασμα, Athen.
Exercitatio, ἡ ἄσκησις, Xen. ἡ γυμνασία, Dem. ἡ διατριβὴ, Isocr. ἡ μελέτη· ad sanitatem utilis, γυμνασία πρὸς ὑγίειαν συμφέρυσα· quotidiana, τὰ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἐπιτηδεύματα· exercitationem instituo virtutis, ἄσκησιν ποιέομαι τῆς ἀρετῆς· aliquam amplecti, ἀσκεῖν τινα γυμνασίαν, id.
Exercitator, ὁ γυμναστὴς, Xen. ὁ ἀσκητὴς, id.
Exercitatus, ἀσκητὸς, ἡ, όν, Aristot.
Exercitium, τὸ ἄσκημα, ατος, Xen. ἡ διατριβὴ, ῆς, Lucian. τὸ γύμνασμα, Athen.
Exercitor, ὁ ἀσκητὴς, ῦ, Xen.
Exercitus, ὁ στρατὸς, ῦ, Dem. ἡ στρατιὰ, ᾶς, id. τὸ στράτευμα, id. ἡ δύναμις, Isocr. bene constitutus, καλῶς διῳκημένον στρατόπεδον· perfectus, ἐντελὴς δύναμις· parvus, μικρὸν στρατόπεδον· conductitius, μισθωτὸν στρατόπεδον, id. exercitum comparare, παρασκευάζεσθαι στράτευμα, seu δύναμιν, Dem. colligere, συλλέγειν δύναμιν· conscribere, καθίστασθαι στρατόπεδον· conjungere, ποιεῖσθαι κοινὸν στρατόπεδον· instructum habere secum, συνεστηκυῖαν δύναμιν ἔχειν περὶ αὐτόν· alo, στρατιώτας τρέφω, id. duco seu guberno, ἄρχω τῦ στρατοπέδυ, Isocr. διοικέω στρατόπεδον, id. ἡγέομαι στρατεύματος, Dem. comparatum conservare, συνέχειν στράτευμα συνεστηκὸς, id. capere, αἰχμάλωτον λαμβάνειν δύναμιν, Isocr. dimittere, διαφεῖναι τὴν δύναμιν, Dem. dissipare, διαλύειν στρατόπεδον· perdere, ὀλλύεσθαι δύναμιν· desero, λειποτακτέω, id.
Exhæredatio, ἡ ἀποκλήρωσις, εως.
Exhæredo, ἀποκληρόω, aliquem, τινὰ, Plut.
Exhæres, ὁ ϗ ἡ ἀπόκληρος, υ, Dem.
Exhalatio, ἡ ἀναθυμίασις, ὁ ἀτμὸς, Plut.
Exhalo, ἀναθυμιάζω, ἀναθυμιάομαι, Aristot.
Exhaurio, ἐξαντλέω, Lucian. ἀπαντλέω, ἐξαρύω, insumo, ἐξαναλίσκω, Dem.
Exhaustio, ἡ ἀπάντλησις, ἡ ἐξάρυσις.
Exhibeo, παρίστημι, aliquem alicui, τινὰ τινὶ, Lucian. alicui negotium, παρέχω τινὶ πρᾶγμα seu ἀσχολίαν, Dem. testamentum, i. e. profero, παρέχω τὴν διαθήκην, id.
Exhibitio, ἡ παράστασις, εως, Pandect.
Exhilaro, εὐφραίνω, aliquem, τινὰ, Dem. ἱλαρόω, φαιδρόω.
Exhorresco, φρίττω, aliquem, τινὰ, Aristot.
Exhortatio, ἡ προτροπὴ, Aristot. ἡ παραίνεσις, Isocr. ἡ παράκλησις, id.
Exhortativus, προτρεπτικὸς, ἡ, όν, Isocr.
Exhortor, προτρέπω, ad aliquid, εἴς τι, Herodian. παρακαλεῖν τινα ἐπί τι, Dem. παροξύνειν τινὰ ποιεῖν τι, Isocr.
Exigo, ἐξελαύνω, aliquem, τινὰ, Aristoph. duplum a debitoribus, παρὰ τῶν ὀφειλόντων διπλάσιον πράττομαι, Dem. decem minas ab aliquo, δέκα μνᾶς πράττομαί τινα, id. mercedulam ab aliquo, μικρὸν πράττομαί τινα, id. admodum acerbe ab aliquo, πάνυ πικρῶς εἰσπράττειν τινὰ, id. vitam, διάγω βίον, Isocr.
Exigue, μικρὸν, Isocr. μικρῶς, id.
Exiguitas, ἡ ὀλιγότης, Theophr. ἡ μικρότης, Plat.
Exiguus, a, um, ὀλίγος, ίγη, ίγον, Thuc. μικρὸς, ά, όν. Conf. *Parvus.*
Exilio. Vide *Exsilio.*
Exilis, e, λεπτὸς, ἡ, όν, Aristid.
Exilitas, ἡ λεπτότης, vocis, ἡ ἰσχνοφωνία, ἡ λεπτοφωνία.
Exiliter, λεπτῶς.
Exilium. Vide *Exsilium.*
Eximie, ἐπιλέγδην, ἐξαιρέτως, Plut.
Eximius, a, um, ὁ ϗ ἡ ἔκκριτος, ὁ ϗ ἡ ἐξαίρετος, Dem. ὁ ϗ ἡ ὑπέροχος.
Eximo, ἐξαιρέομαι, Plat. timorem alicui, τὸν φόβον τινὸς, Isocr. aliquid, ἐξαίρετον ποιέω τι, Aristot. ἐκκρίνω.
Exin, ἐντεῦθεν, Aristid.
Exinanio, ἐκκενόω, LXX.
Exinanitio, ἡ ἐκκένωσις, εως.
Exinde, ἀπὸ τύτυ, Lucian.
Existimatio, ἡ δόκησις, Plat. ἡ δόξα, Dem. bona, ἡ εὐδοξία, ας, Lucian. in optima existimatione esse, δόξαν ἔχειν μεγίστην, Plat. apud aliquem, εὐδοκιμεῖν παρά τινι, Herodot.
Existimo, ὑπολαμβάνω, Dem. ἡγέομαι, id. οἴομαι, Isocr. οἶμαι, id. νομίζω.
Existo. Vide *Exsisto.*
Exitialis, e, ἀλιτήριος, ία, ιον, Dem. ὁ ἀλάστωρ· ὁ ϗ ἡ ὀλέθριος.
Exitiosus, βλαβερὸς, ά, όν· alicui, τινὶ, Dem.
Exitium, ὁ ὄλεθρος, Dem. ἡ ἐξώλεια· imprecari alicui, ἀρᾶσθαι ἐξώλειάν τινι· facere aliquid ad exitium alicujus, ἐπὶ τῷ ὀλέθρῳ τινὸς ποιεῖν τι· redundare in exitium alicujus, γίνεσθαί τι ὀλέθριόν τινος, id.
Exitus, ἡ ἐξέλευσις, εως, ἡ ἔξήλυσις, εως, Herodot. ἡ ἔξοδος, Soph. finis, τὸ τέλος, εος, Dem. ἡ τελευτὴ, ῆς. Confer *Finis.*
Exlex, ὁ ϗ ἡ ἄνομος· ὁ παράνομος.
Exoculo, ἐξομματόω, Philo.
Exodus, ἡ ἔξοδος, υ, Thuc.
Exolesco, ἀπαρχαιόομαι, Bud.
Exoletus, ἀπηρχαιωμένος, ένη, ένον, ὁ ϗ ἡ ἐξίτηλος· virgo, ὑπερήμερος παρθένος, Aristot.
Exolvo. Vide *Exsolvo.*
Exonero, ἀποφορτίζω, aliquid, τὶ, Synes. alvum, ἀποσκευάζομαι, Herodian.
Exoptabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἐπιπόθητος, υ, N. T. ὁ ϗ ἡ ἐπιθύμητος, Aristot.
Exoptatio, ἡ ἐπιπόθησις, N. T. ἡ ἐπιποθία, ib.
Exopto, ἐπιποθέω, aliquid, τινὸς, Lucian. εὔχομαί τι, Xen. ἐπιθυμέω τινὸς, id.
Exorabilis, ὁ ϗ ἡ καταπειθὴς, Philo. ὁ ϗ ἡ εὐπαραμύθητος, Plat. ὁ ϗ ἡ εὐπειστος, Aristot.
Exorbeo. Vide *Exsorbeo.*
Exorbito, παρεκτρέπομαι, Plat. ex via, ἀφαμαρτάνω τῆς ὁδῦ, Lucian.
Exorcismus, ὁ ἐξορκισμὸς, ῦ.
Exordior, προοιμιάζομαι, Greg. ἄρχομαι, Dem. inde ἐντεῦθεν ποιέομαι ἀρχὴν, Isocr. telam, ἵστημι στήμονα, Poll. Confer *Incipio.*
Exordium, τὸ προοίμιον, υ, Thuc. ἡ ἀρχή.
Exorior, ἀνατέλλω, Lucian. ἀνέχω, Dem. ἀναφαίνομαι.
Exornatio, ἡ κόσμησις, εως, Aristot.
Exorno, ἐπικοσμέω, Aristot. honoribus, κοσμέω τιμαῖς, Herodian.
Exoro, παρακαλέω, aliquem, τινὰ, Xenoph. αἰτέομαί τινα, id. δυσωπέω τινὰ, Bas. Deum, Θεὸν, Synes. καταδυσωπέω Θεὸν, Lucian. ἐκλιπαρέω.
Exors. Vide *Exsors.*
Exortus, sc. solis, ἡ ἀνατολὴ, ῆς, Plut.
Exos, ὁ ϗ ἡ ἀνόστεος, υ, Hesiod.
Exosculatio, ἡ καταφίλησις, εως.
Exosculor, καταφιλέω, pedes alicujus, πόδας τινὸς, Xen.
Exosso, ἐξοστεΐζω.
Exosus, a, um, μισύμενος, ένη, ενον· alicui ob aliquid, πολέμιός τινι ἔκ τινος, Æl. Deo, ὁ ϗ ἡ θεομισὴς, Plat. ὁ ϗ ἡ θεομίσητος, Julian.
Exoticus, ἐξωτικὸς, ἡ, όν.
Expallesco, ἀποχλοιάω.

Expando,

Expando, ἐκπετάννυμι, Plut. ἀναπτύσσω, manum, ἐκτείνω χεῖρα, id.
Expansio, ἡ ἔκτασις, εως, Gregor.
Expavefacio, ἐκφοβέω, Galen. ἐκπλήσσω, Dem. Confer *Terreo.*
Expaveo, ἐκφοβέομαι, Soph. φοβέομαι, Dem.
Expectatio. Vide *Exspectatio.*
Expecto. Vide *Exspecto.*
Expectoro, ἀποστηθίζω, Suid.
Expedio, ἀναλύω, Aristot. aliquem molestiis, ἀπαλλάττω τινὰ τῶν δεινῶν, Isocr. valde alicui prosum, σφόδρα συμφέρω τινὶ, Isocr. kparo, προχειρίζω, Dem.
Expedite, ἑτοίμως, Dem. προχείρως, id. expeditissime uti oratione, προχειρότατα, seu ἑτοιμότατα χρῆσθαι λόγῳ, id.
Expeditio, ἡ στρατεία, ας, Dem. expeditionem suscipio, στρατείαν ποιοῦμαι, Isocr. adversus aliquem, ποιοῦμαι στρατείαν ἐπί τινα, Dem. finire, στρατείαν τελεῖν, Polyb. obeo, στρατεύομαι στρατείαν, id. suscipio in regionem aliquam, στρατεύω εἰς γῆν τινα, Thuc. adversus aliquem, ἐπί τινα, Isocr. expeditio terrestris, στρατεία πεζῆ, Dem. navalis, στρατεία ναυτικὴ, id. ὁ ἀπόστολος, id.
Expeditus, *promptus*, ὁ καὶ ἡ εὔπορος, πρόχειρος.
Expello, ἐξωθέω, N. T. aliquem e regno, ἐκβάλλω τινὰ ἀρχῆς, Isocr. ex patria, τινὰ ἐκ πατρίδος, id. ἐλαύνω τινὰ ἐκ πατρίδος, id. diabolos, ἐλαύνω δαίμονας, Chrys. e regione bellum, ἐξελαύνω ἐκ τῆς χώρας πόλεμον, Æschin.
Expendo, σταθμέομαι, considero, σκέπτομαί τι, Dem. Confer *Considero*, i. e. insumo, δαπανάω. Dem Confer *Sumptus.*
Expensa, ἡ δαπάνη, diurna, ἐφήμερος, Plut. τὸ ἀνάλωμα. Confer *Sumptus.*
Expergefacio, ἐξυπνίζω, Phryn. ἀνεγείρω, Dem. aliquem, ἐγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου, Plat.
Expergiscor, ἀνεγείρομαι, Dem. ἐξεγείρομαι.
Experientia, ἡ πεῖρα, ας, Dem. ἡ ἀπόπειρα, ας· ἡ διάπειρα, ας, id. experientia didici, πείρᾳ μεμάθηκα. Herodian. experientiæ fidem habeo, πιστεύω τῇ πείρᾳ, Xen. experientiam alicujus rei habeo, ἐμπειρίαν τινὸς ἔχω, Isocr. πολλὴν ἔχω περί τι, id. consequi, λαβεῖν, id. tradere alicujus rei, παραδιδόναι τινὸς, Dem. experientia oritur ex actionibus, γίγνεται ἐκ τῶν πράξεων· est in me, ἐστὶ παρ' ἐμοί· experientia edoctum esse, πεπειραμένον εἰδέναι, id.
Experimentum, ἡ πεῖρα, ας· capio, πεῖραν λαμβάνω, Æl. alicujus, δοκιμασίαν λαμβάνω τινὸς, Plut.
Experior, πειράω, aliquem, τινὸς, Plat. aliquid, πεῖραν λαμβάνω τινὸς, Æschin. ἀπόπειραν ποιέω τινὸς, Herodian. jure, δίκην λαγχάνω, Dem. δοκιμάζω.
Expers, ὁ καὶ ἡ ἄμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ ἀμέτοχος, alicujus rei, τινὸς, Isocr. sum veritatis, ἀμοιρέω τῆς ἀληθείας, Hermog. calamitatis, τῆς συμφορᾶς, Philo.
Expertus, a, um, ὁ καὶ ἡ ἔμπειρος, Plat. πειραθεὶς, εῖσα, ἐν, Dem. ἐπιστήμων.
Expeto, ὀρέγομαι, aliquid, τινὸς, Isocr. pecuniam, ἐπιθυμέω χρημάτων, id. benevolentiam alicujus, ἀφίεμαι τὴν εὔνοιάν τινος, id. debitum ab aliquo, ἀπαιτέω τὰ ὀφειλόμενα παρά τινος, Lucian.
Expiabilis, e, ἀφοσιωτὸς, ἡ, όν.
Expiatio, ἡ ἀφοσίωσις, Plut. τὸ ἐξίλασμα, ατος, Bas.
Expilatio, ἡ περισύλησις, εως.
Expilator, ὁ συλητής.
Expilo, περισυλάω, Plat. fana, ἱεροσυλάω, Aristot. περιαιρέω.
Expio, ἀφοσιόω, aliquem, τινὰ, Plat. ἁγνεύω, urbem, καθαίρω πόλιν.
Expiscor, ὀνυχίζω, aliquid, τι, Artem. ἐξετάζω τι, Dem.
Explanate, σαφῶς, Dem.
Explanatio, ἡ ἔκφρασις, Aphth. ἡ ἐξήγησις.
Explanator, ὁ σαφηνιστὴς, οῦ, ὁ ἐξηγητὴς, οῦ, Dem.
Explano, διασαφέω, aliquid alicui, τί τινι, N. T. Confer *Explico.*
Explanto, ἀποφυτεύω.
Explebilis, ὁ καὶ ἡ εὐεκπλήρωτος, ου.
Explementum, τὸ ἐκπλήρωμα, τὸ ἀναπλήρωμα.
Explendesco. Vide *Exsplendesco.*
Expleo, ἐκπληρόω, Aristid. aliqua re, ἀναπληρόω τινὸς, Plut. aliquid, ἐκπλήθω τι, Herodot. μέτρον ποιέω τι, Isocr.
Expletio, ἡ ἐκπλήρωσις, εως, ἡ ἀναπλήρωσις, εως, ἡ ἐμπλήρωσις, εως.
Explicabilis, ὁ καὶ ἡ εὐαπόδεικτος, ου.
Explicatio, ἡ ἀνάπτυξις, εως, Philopon. ἡ ἑρμηνεία.
Explicate, σαφῶς, Dem. δήλως, Isocr.
Explicator, ὁ ἐξηγητὴς, οῦ, Dem.
Explicatrix, ἡ ἐξηγητὶς, ίδος.
Explicatus, ὁ καὶ ἡ ἀνάπτυχος, ου, Aristot.
Explico, ἀναπτύσσω, Aristot. librum, βιβλίον, N. T. explano, διασαφηνίζω τι, Polyb. aliquid verbis, δηλόω περί τινος ὀνόμασι, Isocr. et declaro, δηλόω καὶ διορίζομαι, Dem.
Explodo, ἐκκρούω, aliquid, τὶ, Plut. ἐκκροτέω.
Explorate, δεδοκιμασμένως, ἀκριβῶς, Isocr.
Exploratio, ὁ ἐξετασμὸς, οῦ, ἡ ἐξέτασις, εως, ἡ δοκιμασία, ας, N. T. in bello, ἡ κατασκοπὴ, ῆς.
Explorator, ὁ ἐξεταστὴς, Aristot. ὁ δοκιμαστὴς, Lucian. speculator, ὁ σκοπὸς, id. ὁ κατάσκοπος, Dem.
Exploratum est, συνῶπται, Aristot.
Exploro, δοκιμάζω, amicos, φίλους, Isocr. aliquem, γνωρίζω τινὰ, id. aliquid, ποιέω δοκιμασίαν τινὸς, Isocr. λαμβάνω διάγνωσιν τινος, id. ἐξετάζω.
Expolio, κατακοσμέω, aliquid, τὶ, Plut. διαπονέω τι, id. ἀποξέω.
Expolitio, ἡ κατακόσμησις, Plat. ἡ ἐπεξεργασία.
Expono, ἐκτίθημι, aliquid, τὶ, Plut. infantem, παῖδα, Aristoph βρέφος, Clem. Al. res gestas, διεξέρχομαι τὰ γεγενημένα, Dem. rem varie, πολλαχῶς ἐξηγέομαι περί τινος, Isocr. aliquem barbaris, ἐκδίδωμί τινα βαρβάροις, id.
Exporrigo, ἐκτείνω.
Exportatio, ἡ ἐκκομισμὸς, οῦ, Strabo. ἡ ἐξαγωγή.
Exporto, ἐκφέρω, ἐκκομίζω, Thuc. frumentum, ἐξάγω σῖτον, Dem mortuum, ἐκφέρω νέκυν, id.
Exposco, ἐξαιτέω, aliquid, τὶ, Dem.
Expositio, ἡ ἔκθεσις, Al. Aphr. ἡ ἐξήγησις, Aristot.
Expostitius, ὁ καὶ ἡ ἔκθετος, ου, Eurip. ἐκθετικὸς, ἡ, όν.
Expositor, ὁ φραστὴρ, Naz. ὁ ἐξηγητὴς, Dem.
Expostulatio, τὸ ἔγκλημα, Dem.
Expostulo, ἐγκαλέω, Dem. ἐξαιτέω.
Expresse, διαῤῥήδην, Dem. et aperte, ἄντικρυς καὶ διαῤῥήδην, id.
Expressio, ὁ ἐκπιεσμὸς, οῦ, Aristot.
Exprimo, ἐκπιέζω, aliquid, τὶ, Plut. declaro, ἐξηγέομαι, Dem. effingo, ἐκτυπόομαι, Isocr.
Exprobratio, ὁ ἐξονειδισμὸς, τὸ ὄνειδος, Dem.
Exprobrator, ὁ ὀνειδιστὴς, οῦ.
Exprobro, ἐξονειδίζω, Lucian. aliquem, ὀνειδίζω τινὶ, Plat. alicui aliquid, προφέρω τινί τι, Isocr. προφέρω τινί τι ὡς ὄνειδος, Dem. fugam, ὀνειδίζω τινὶ φυγὴν, Dem. alicui, quod esset, τινὶ, ὅτι ἦν, Plut.
Expromitto, ἐξεγγυάομαι.
Expromo, προχειρίζομαι, libellum, τὸ βιβλίον, aliquid, προφέρω τὶ, Isocr.
Expugnabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἐκπολέμητος, ου.
Expugnatio, ἡ καταπολέμησις, εως, Thuc.
Expugno, καταπολεμέω, aliquem, τινὰ, Thuc. urbem, αἱρέω πόλιν, Isocr. vi, κατὰ κράτος, id.
Expulsio, ἡ ἐξώθησις, Al. Aphr. ἡ ἐκβολὴ, Isocr.
Expulsor, ὁ ἐξωστὴρ, ῆρος, Synes.
Expultrix, ἡ ἐλάτειρα, ας, Dion. Areop.
Expurgatio, ἡ ἀποκάθαρσις, εως, Thuc.
Expurgo, ἐκκαθαίρω, ab aliquo, τινὸς, Synes.
Exputo, ἐκτέμνω, Lucian.
Exputresco, σήπομαι, Xenoph.
Exquiro, ἀναζητέω, aliquid, τὶ, Plat. ἐξετάζω τι, Isocr. ordines diligenter, ἀκριβόω τὰς τάξεις, Xen.
Exquisite, ἐξητασμένως, ἐξεταστικῶς, Dem. ἀκριβῶς.
Exquisitus, ὁ καὶ ἡ ἀκριβής.
Exsaturo, κορέννυμι, Herodian.
Exscensio, ἡ ἔκβασις, εως.
Exscindo, ἐκκόπτω, aliquid, τὶ, Plut. urbem, πορθέω πόλιν, Isocr. Confer *Everto.*
Exscreabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἀπόπτυστος, ου.
Exscreatio, ἡ πτύσις, Aretæus. ἡ ἀπόχρεμψις, Hipp.
Exscreo, ἐκπτύω, πτύω, Xenoph. ἀποπτύω, id.
Exscribo, ἀπογράφω, Athen.
Exseco, ἐκτέμνω, aliquem, τινὰ, Lucian.
Exsecrabilis, e, ὁ καὶ ἡ κατάρατος, ου, Lucian. ὁ καὶ ἡ ἐπάρατος, ου, Thuc.
Exsecratio, ἡ κατάρα, ας, Plut.
Exsecror, καταράομαι, aliquem, τινὰ, Aristid.
Exsectio, ἡ ἐκτομὴ, ῆς, Plut.
Exsecutio, ἡ τελείωσις, Aristot. ἡ ἐπιτελείωσις, Plut.
Exsequiæ. Vide *Exequiæ.*
Exsequor, ἐπιτελέω, aliquid, τὶ, Isocr. συντελέω τι, id.
Exsibilo, ἐκσυρίττω, aliquem e theatro, τινὰ ἐκ τοῦ θεάτρου, Dem.
Exsicco, ἐξικμάζω, Diosc. ἀφαυαίνω, Theophr. ἀποξηραίνω, ἐπιξηραίνω.
Exsilio, ἐκπηδάω, in mare, εἰς τὴν θάλασσαν, Herodot. gaudio, ἀναπηδάω, Lucian. ἀγαλλιάομαι, N. T.
Exsilium, ἡ φυγὴ, Dem. perpetuum, ἡ ἀειφυγία, id. condemnare aliquem ad exsilium, καταγινώσκειν φυγὴν τινος, Isocr. mulctare exsiliis, ζημιοῦσθαί τινας φυγαῖς, id. subire exsilium, ὑπέχειν φυγὴν, Dem. perpeti pro re aliqua, ὑπομένειν φυγὴν ὑπέρ τινος, Isocr. reducere aliquem ab exsilio, κατάγειν τινὰ τῆς φυγῆς, id. pellere aliquem in exsilium, φυγάδα, φεύγοντα, ἄπολιν ποιεῖν τινα, Dem. in exsilium agere, φυγαδεύειν τινὰ ἐκ πόλεως, id.
Exsisto, ὑπάρχω, Aristot.
Exsolvo, ἀπολύω, Plut. aliquem ex aliqua re, ἐκλύω τινὰ ἔκ τινος, Ceb. Tab. mercedem, τινὶ μισθὸν, Xen. pœnam, τιμωρίαν, id. alicui, ἐκτίω τίσιν τινὶ, Plut.
Exsolutio, ἡ ἔκτισις, εως, Aristot.
Exsomnis, e, ὁ καὶ ἡ ἄϋπνος, ου, Lucian.
Exsorbeo, ἀποῤῥοφέω, Theophr. ἐκσιφωνίζω, LXX. ἐκροφέω.
Exsors, ὁ καὶ ἡ ἄκληρος, sum, ἀκληρέω, Polyb.
Exspatior, παρεκβαίνω, ἀλύω.
Exspectatio, ἡ προσδοκία, Dem. et spes, προσδοκία καὶ ἐλπὶς, id.
Exspecto, ἀναμένω, aliquem, τινὰ, Dem. occasionem, περιμένω καιρὸν, id literas alicujus, προσδοκάω ἐπιστολήν τινος, Plut. alteram vitam, ἑτέραν ζωὴν ἀναμένω, Chrys. fatum, ἐνδέχομαι τὸ τέλος, id. exspectatur exercitus alius, ἄλλη στρατιὰ προσδόκιμός ἐστι, Thuc. aliquid, προσδοκίαν ἔχω τινὸς, Plut.
Exspiratio, ἡ ἐκπνοὴ, ῆς, Aristot. ἡ ἔκπνευσις.
Exspiro, ἐκπνέω, Aristot. Confer *Morior.*
Exsplendesco, ἐκλάμπω, Plat.
Exspolio, ἀποσυλάω, Chrys.
Exspuitio. Vide *Exscreatio.*
Exspumo, ἐξαφρίζω.
Exspuo. Vide *Exscreo.*
Exstimulator, ὁ ἐρεθιστής.
Exstimulo, κεντέω, Theophr. aliquem ad aliquid, κεντρίζω τινὰ εἴς τι, Xen. Confer *Exhortor.*
Exstirpatio, ἡ ἐκρίζωσις, εως.
Exstirpo, ἐκριζόω, ἀποῤῥιζόω, funditus deleo, ἐκ θεμελίων ἀπόλλυμι.
Exsto, ἐξέχω, Plut. Confer *Emineo.*
Exstructio, ἡ κατασκευὴ, navis, νεὼς, Athen.
Exstruo, κατασκευάζω, turres, πύργους, Herodian. sepulcrum, χώννυμι χῶμα, Plat.
Exsudo, ἰδίζω, Aristot. ἀφιδρόω, id. ἐξιδρόω, Al. Aphr.
Exsugo, ἐκμυζέω, Lucian.
Exsul, ὁ φυγὰς, άδος, Dem. ὁ φεύγων, ὁ ἄπολις· φυγὰς ἀνήρ· exsulem aliquem facio, ποιέω τινὰ φυγάδα καὶ ἐκβάλλω· καθίστημί τινα ἄμικτον· fieri, γίνεσθαι ἄπολιν· esse, εἶναι φυγάδα· recipere, ὑποδέχεσθαι, καταδέχεσθαι φεύγοντα· tueri, σώζειν seu σώζεσθαι φυγάδα· reducere, seu restituere, κατάγειν φεύγοντα· redire, κατέρχεσθαι φεύγοντα, id.
Exsulo, φεύγω, Dem. Confer *Exsilium*, item *Exsul.*
Exsultatio, ἡ σκίρτησις, Naz. ἡ ἀγαλλίασις, N. T.

Exsultanter,

Exsultanter, σκιρτητικῶς.
Exsulto, σκιρτάω, Plat. gaudeo ob aliquid, ἀγαλλιάομαί τινι seu ἐπί τινι, Naz.
Exsuperabilis, ὁ ϗ ἡ ὑπερβλητος, ȣ.
Exsuperanter, ὑπεραγόντως, Maccab. ὑπερβλήδην, ὑπερβαλλόντως, Isocr.
Exsuperantia, ἡ ὑπεροχὴ, ῆς, ἡ ὑπερβολὴ, ῆς, Dem. ἡ περιττότης, ητος, Isocr.
Exsupero, ὑπερακτίσσω, Naz. aliquem aliqua re, ὑπερβάλλομαι τινά τινι, Xen. πλεονάζω, Dem.
Exsurdo, ἐκκωφόω, aliquem, τινὰ, Lucian.
Exsurgo, ἀνίςαμαι, e populo ad dicendum, ἐκ δήμου λέγειν, Plut. e sedibus, ἐξανίςαμαι ἐκ θάκων, Xen.
Exsuscito, ἀνεγείρω, Dem. aliquem, ἐξανίςημί τινα, Isocr. ἐνεγείρω τινά, Chrys.
Exta, τὰ σπλάγχνα, ων, Plut. τὰ ἔντερα, læta, ἱερὰ καλὰ, Xen.
Extabesco, ἐκτήκομαι.
Extemplo, ἄφνω, Dem. παραχρῆμα, ἐξαίφνης, id.
Extemporalis, ὁ ϗ ἡ αὐτοσχέδιος, ὁ ϗ ἡ αὐτοσχεδίαςος, oratio, λόγος, Alcidam.
Extendo, ἀναπετάννύω, Lucian. manum, ἐκτείνω χεῖρα, Plat. sermonem, ἀποτείνω λόγον, id.
Extense, ἐκτάδην, Lucian.
Extensio, ἡ ἐκτένεια, ας, Hesych. ἡ ἔκτασις.
Extentus, ἐκτατὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Extenuatio, ἡ λέπτυνσις, εως.
Extenuo, λεπτύνω, ἀπολεπτύνω, aliquid, τὶ, καταλεπτύνω.
Exter, ξενικὸς, ἡ, ὸν, Thuc.
Exterebro, ἐκτρυπάω, διατρυπάω.
Extergeo, ἐκσμάω, Herodot.
Exterior, ἐξώτερος, έρα, ερον, N. T.
Exterminatio, ὁ ἐξορισμὸς, ȣ.
Exterminator, ὁ ἐξοριςὴς, ȣ.
Exterminatus, ὁ ϗ ἡ ἐξόριςος, ȣ, Dem.
Extermino, ἐξορίζω, Aristot.
Externus, ἐξωτερικὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἀλλοεθνὴς, Diod. Sic. ξενικὸς, ἡ, ὸν, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἀλλόφυλος, Philo. ὁ, ἡ, τὸ ἐκτὸς, Aristot.
Extero, ἐκτρίβω, aliquid ex aliquo, τί τινος, Plut.
Exterraneus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀλλόφυλος, ȣ, Philo.
Exterreo, ἐκφοβέω, Gal. ἐκπλήττω.
Extersio, ἡ σμῆξις, εως, Diosc.
Exterus, ἀλλοδαπὸς, ἡ, ὸν, Xen. Confer *Externus.*
Extimescendus, φοβητέος, έα, έον, φοβερὸς, ὰ, ὸν, Isocr.
Extimesco, περιφοβέομαι, Xen. ἐκφοβέομαι, Sophocl. mortem, ἀποδειλιάω πρὸς θάνατον, Lucian.
Extimus, ἐξώτατος, άτη, ατον.
Extinctio, ἡ ἀπόσβεσις, ἡ σβέσις, Aristot. mors. Vide *Mors.*
Extinguo, ἀποσβέννυμι, Plut. lychnum, σβέννυμι λύχνον, id. i. e. occido, ἀποκτείνω. Vide *Occido.*
Extispex, ὁ ἱεροσκόπος, ὁ σπλαγχνοσκόπος.
Extispicium, ἡ ἱεροσκοπία· facio, ἱεροσκοπέω, Hesych.
Extollo, ἐξαίρω, aliquem, τινὰ, Plut. verbis, τινὰ λόγῳ, Xen. μεγαληγορέω τινὰ, Herodian.
Extorqueo, ἐκβασανίζω, alicui aliquid, ἀφαιρέομαι τινί τι. Dem. πράττω τινά τι, id.
Extorris, ὁ ϗ ἡ ἄπολις, ιδος. Confer *Exsul.*
Extra, ἔξω, forum, τῆς ἀγορᾶς, Dem. propositum dicere, ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγειν, Isocr. controversiam, ἀναμφισβητήτως, Xen. periculum esse, ἔξω seu πόῤῥω τȣ κινδύνȣ εἶναι· omnem culpam videri, πάσης αἰτίας ἐκτὸς φαίνεσθαι, Chrys.
Extraho, ἐξελκύω, Aristoph.
Extraneus. Vide *Exterus.*
Extraordinarius, ὁ ϗ ἡ ἔκτακτος, ȣ, Ælian. ὁ ϗ ἡ ἐπίλεκτος.
Extremitas, τὸ πέρας, Dem. τὸ ἔσχατον, ȣ, id. τὸ τέλος, id. ἡ ἐσχατιὰ, Philo.
Extremo, τὸ ὕςατον, Lucian. ἐσχάτως, Plut.
Extremus, ὕςατος, άτη, ατον, Aristoph. ἔσχατος, άτη, ον, Dem. τελευταῖος, αία, αῖον, Isocr. extrema paupertate conflictari, εἶναι ἐν ταῖς ἐσχάταις ἀπορίαις, Dem. extremum diem claudere, τελευτᾷν τὸν βίον, id. sum, ἐσχατεύω, Theophr.
Extrico, ἐξελίττω. Confer *Evolvo.*
Extrinsecus, ἔξωθεν, Xen.
Extrudo, ἐξωθέω, Aristot. παρωθέω, aliquem, τινὰ, Dem.
Extrusio, ἡ ἐξώθησις, Al. Aphr.
Extuberatio carnis, ἡ ὑπερσάρκωσις, εως, τὸ ἐκσάρκωμα, ατος, Gal. quævis in corpore, ἡ ὑπεροχὴ, ῆς, Diosc.
Extubero, ἐξοιδέω, Lucian.
Extumeo, ἐξογκόομαι, Herodot. ἐξοιδέω, Luc.
Extundo, ἐκτινάσσω, N. T.
Exturbo, ἐκβάλλω, aliquem ex aliquo, τινὰ ἐκ τινος, Dem. e convivio, ἀπωθέω τȣ συμποσίȣ, Lucian.
Extussio, ἐκβήττω, Gal. ἀναβήσσω, Aretæus.
Exuberatio, ἡ εὐπορία.
Exubero, εὐθενέω, aliqua re, τινὸς, Dem. πλεονάζω τινὸς, Aristot. Confer *Abundo.*
Exulceratio, ἡ ἕλκωσις, εως, Hipp.
Exulceratorius, a, um, ἑλκωτικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Exulcero, ἑλκόω, Xen. ἀφελκόω.
Exululo, ὀλολύζω, Dem.
Exundatio, ἡ ἐκκύμανσις, Eustath. ὁ κατακλυσμὸς, ȣ, Dem.
Exundo, ἐκκυμαίνω, Xen. πλημμυρέω.
Exungo, ἐξαλείφω, Thuc.
Exungulo, ἀπονυχίζω, Poll.
Exuo, ἐκδύω, aliquem, τινὰ, Xen. alicui vestem, ἀποδύω τινὰ ἱμάτιον, id. timorem, ἀποδύω φόβον, Polyb. aliquem bonis, ςερέω τινὰ ἀγαθῶν, Thuc.
Exuro, ἐκκαίω, Theophr. regionem, κατακαίω χώραν, Dem. domum, καταπίμπρημι οἰκίαν, Plut.
Exustio, ἡ ἔκκαυσις, solis, ἡλίȣ, Al. Aphr.
Exuviæ, τὰ λάφυρα, ων, Plat. leonis, ἡ λεοντῆ, ῆς, Plut. serpentis, ἡ λεβηρὶς, ίδος, Joseph. τὸ σύφαρ ὄφεως, Lucian.

F.

FABA, ὁ κύαμος, ȣ, Plat.
Fabaginus, κυάμινος, ίνη, ινον, Athen.
Fabalis, κυαμιαῖος, αία, αῖον, Lucian.
Fabella, τὸ μυθάριον, Plut.
Faber, ὁ τέκτων, ονος, Plut. ferrarius, σιδηρουργὸς, ȣ· ærarius, χαλκȣργὸς, ȣ, Aristot. aurarius, χρυσȣργὸς, ȣ, Philo.
Fabrefacio, τεχνιτεύω, κατασκευάζω, Pausan. καλλιεργέω, Dionys.
Fabrica, τὸ τεκτονεῖον, ȣ, τὸ ἐργαςήριον.
Fabricatio, ἡ τεκτοσύνη, ης.
Fabricator, ὁ τεχνάςης, ȣ, mundi, ὁ κοσμοπλάςης.
Fabricor, τεκταίνομαι, aliquid, τὶ, Philo.
Fabrilis, e, τεκτονικὸς, ἡ, ὸν, Diosc. ars, ἡ τεκτονικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Aristot.
Fabula, ὁ μῦθος, ȣ, Dem. ὁ λόγος, ȣ, id. anilis, μῦθος γραώδης, N. T. erudita, μῦθος σεσοφισμένος, ib. fabulas narro, μυθολογέομαι, Theophr. fingo, λόγȣς πλάττω, Dem.
Fabularis, μυθικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Fabulator, ὁ μυθοποιὸς, ȣ, Plat. ὁ μυθολόγος, ȣ, id. λόγȣς πλάττων, Dem.
Fabulor, μυθολογέω, Dem. λογοποιέω, id. colloquor cum aliquo, ὁμιλέω πρὸς τινα, Thuc.
Fabulose, μυθικῶς, narro, μυθολογέομαι, Theophr. μυθεύω, Lucian.
Fabulositas, τὸ μυθῶδες, ȣς, Plut.
Fabulosus, ὁ ϗ ἡ μυθώδης, εος, oratio, λόγος, Isocr. fabulosa de aliqua re commemoro, μυθώδη περί τινος ἐρέω, id.
Facesso, παρέχω, alicui negotium, τινὶ πράγματα, Isocr. τινὶ ἀσχολίαν, Xen. ἔργον τινὶ, Plut. παρασκευάζω τινὶ ἀσχολίαν, Dem. discedo, ἀπέρχομαι, Isocr.
Facete, ἀςείως, Plut. χαριέντως, κόμψως.
Facetiæ, ἡ εὐτραπελία, ας.
Facetus, ὁ ϗ ἡ εὐτράπελος, ȣ, Isocr. ὁ ϗ ἡ σωμύλος· sum, εὐτραπελεύομαι, Chrys. ἀςεῖος, κομψός.
Facies, τὸ πρόσωπον, ȣ, viri admodum deformis, ἀνδρὸς αἴσχει ὑπερβάλλον, Xen. formositas in facie, εὐπρέπεια τῆς ὄψεως, Dem. in faciem, κατὰ πρόσωπον, Diod. Sic.
Facile, εὐχερῶς, ῥᾳδίως, decipere populum, ἐξαπατᾷν τὸν δῆμον, Dem. cognoscere aliquid, καταμανθάνειν τι ῥᾳδίως, Isocr. facilius impertire alicui aliquid, ῥᾷον μεταδιδόναι τί τινι, id. facilius pœnam dedisset, εὐπορώτερον ἂν δίκην ἔδωκε, Dem.
Facilis, ῥᾴδιος, ία, ιον, Dem. ὁ ϗ ἡ εὔπορος, ȣ, id. ὁ ϗ ἡ εὐχερὴς, et laboris expers negotium est, ῥᾴδιον ϗ πόνος ȣδεὶς πρόσεςι τῷ πράγματι, Isocr. laudare, quod facile est, virtutem, ἐπαινεῖν, ὅπερ πρόχειρόν ἐςιν, ἀρετὴν, id. facilius hoc est et tutius, ῥᾷον τȣτό ἐςι ϗ ἀσφαλέςερον, Dem. facile est alterum admonere, εὔκολον τῷ ἄλλῳ ὑποτίθεσθαι, Plut. comis, ὁμιλητικὸς, ἡ, ὸν, Isocr. φιλοπροσήγορος, ȣ, id.
Facilitas, ἡ εὐκοπία, ἡ εὐκολία, Plut. morum, ἡ πρᾳότης, Dem. ἡ ὁμιλία, id. ἡ φιλοπροσηγορία, Isocr. ἡ εὐπροσηγορία. id.
Facinorosus, ὁ ϗ ἡ κακȣ͂ργος, N. T. πονηρὸς, ρὰ, ρὸν, Dem. κακȣργῶν, ȣ͂σα, ȣ͂ν, id.
Facinus, τὸ ἔργον, Dem. bonum, τὸ ἀνδραγάθημα· pulchrum, ἔργον καλὸν, Dem. egregium, τὸ κατόρθωμα, N. T. pravum, τὰ κακȣργήματα, Dem. ἡ κακȣργία, id. turpe, ἔργον αἰσχρὸν, id. admitto, seu patro, παρανομίαν παρανομέω, id. πρᾶγμα μιαρὸν πράττω, id. ποιέω, δράω, ἐργάζομαι δεινόν τι, κακόν τι, μοχθηρόν τι, id. omne in me recipio, πᾶν τόλμημα ἐπ' ἐμαυτȣ͂ βάλλομαι, Æl.
Facio, πράττω, Dem. ποιέω, δράω, et suscipio aliquid, πράττω ϗ ποιέω τι· aliquid juste et diligenter, et industria majore quam pro viribus, πράττω τι δικαίως ϗ ἐπιμελῶς ϗ φιλοπόνως ὑπὲρ δύναμιν, id. aliquid non clam, sed manifeste, ποιέω τι ȣ͂ λάθρα, ἀλλὰ φανερῶς, Isocr. quod decet, ποιέω vel πράττω τὸ προσῆκον, τὸ δέον, Dem. fidem, ποιέω πίςιν, Thuc. aliquem certiorem, ἐπιςέλλω τινὶ, Dem. verba, ῥέω, ἐρέω· testamentum, διατίθεμαι· aliquid ex testamento, ποιέω τι κατὰ διαθήκην τινός· aliquid irritum, ποιέω τι ἄκυρον· mentionem nominis alicujus, φθέγγομαι τȣ͂νομά τινος· versus elegiacos, ποιέω ἐλεγεῖα· præclare carmen Iambicum, ποιέω καλῶς Ἰαμβεῖα, id. aliquid magni, ποιέομαί τι μέγα, Xen. parvi, παρὰ μικρὸν ἡγέομαί τι, Isocr. plurimi, ποιέομαί τι περὶ παντὸς, Sex. Emp. damnum seu jacturam, ζημίαν πάσχω, ζημίαν ποιέω, Synes. bene alicui, εὐεργετέω τινὰ, Dem. εὖ δράω, seu εὖ ποιέω τινὰ, Plat.
Factio, ἡ ποίησις, εως, Herodot. ἡ ςάσις, i. e. seditio, ὁ ςασιασμὸς, ȣ, Aristot. ἡ μερὶς, ίδος, Dem. factionis diversæ esse, σπȣδάζειν περὶ ἐναντία, Herodian. qui factionis ejusdem sunt, οἱ συνωμόται, id. factionis adsecla, ὁ συνεςηκὼς, ότος, Dem. factionibus contendo, ςασιάζω, Plut.
Factiose, ςασιαςικῶς, Dem.
Factiosus, a, um, ὁ ϗ ἡ ςασιώδης, εως, Xen. ςασιαςικὸς, ἡ, ὸν, sermo, λόγος, Plut.
Factitius, a, um, σκευαςὸς, ἡ, ὸν, ποιητὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Factor, ὁ ποιητὴς, ȣ, Xen.
Factum, ἡ πρᾶξις, Dem. τὸ ἔργον, τὸ πρᾶγμα, ατος· res et facta, τὰ πράγματα ϗ τὰ γιγνόμενα· opera et facta alicujus, τὰ ἔργα ϗ τὰ πεπραγμένα τινός· facta et vita alicujus, τὰ πεπραγμένα ϗ βεβιωμένα τινός· factum iniquum, ἔργον ἄδικον· facta alicujus impia et crudelia, πεπραγμένα τινὶ ἀσεβῆ ϗ δεινὰ, id.
Facula, τὸ δᾳδίον, ȣ.
Facultas, ἡ δύναμις, Dem. sufficiens, ἀφορμὴ ἄφθονος, id. facultatem comparare alicui alicujus rei, παρασκευάζειν τινὶ ἐξȣσίαν τινός. esse alicui faciendi quod velit, εἶναί τινι ἐξȣσίαν

ἐξουσίαν ποιεῖν ὃ βούληται, Isocr. adimere alicui, ἀφαιρεῖν δύναμίν τινι, Dem. nullam relinquere aliquid faciendi, ὑπολείπειν μηδεμίαν πρόφασιν ποιεῖν τι, Isocr. facultas dicendi, ἡ δεινότης, Dem. oratoria, ἡ δύναμις τῶν λεγόντων· τὸ δύνασθαι λέγειν· ἡ ἐμπειρία τοῦ λέγειν, id. exercere facultatem dicendi, ἀσκεῖν τὴν δεινότητα τὴν ἐν λόγοις· facultates, i. e. bona, τὰ ἀγαθά, ῶν, Isocr. ἡ οὐσία, ας, id. pro facultatibus alicui dona offerre, κατὰ τὴν δύναμιν προσκομίζειν τινί, Æl. Confer *Opes*.

Facunde. εὐφραδῶς, λογίως.

Facundia, ἡ λογιότης, Polyb. Conf. *Eloquentia*.

Facundus, a, um, ὁ καὶ ἡ εὐφραδής, ὁ καὶ ἡ εὔγλωττος, λέγειν δυνατός, Æschin.

Fæculentus, ὁ καὶ ἡ τρυγώδης, Al. Aphr. τρυγηρός, ρά, ρόν.

Fæx, *proprie vini*, ἡ τρύξ, τρυγός, Plut. ἡ ἰλύς, ύος, Aristot. civitatis, ὁ σύρφαξ, ακος, Aristoph. ὁ συρφετώδης ὄχλος, Luc. ad fæcem usque exsorbere, μέχρι τρυγὸς ἐκροφεῖν, Synes.

Faginus, a, um, φήγινος, εα, εον, Athen.

Fagus, ἡ φηγός, Plut. ἡ ὀξύα, Theophr.

Falcatus, a, um, ὁ καὶ ἡ δρεπανοειδής.

Falcicula, τὸ δρεπάνιον, ἡ δρεπανίς, Bas.

Falco, onis, ὁ ἱέραξ, ακος, Aristot.

Fallacia, ἡ παράκρουσις, Dem. Confer *Fraus*, item *Dolus*.

Fallaciter, δολερῶς.

Fallax, δολερός, ά, όν, Xen. ὁ καὶ ἡ πανοῦργος, Dem. Confer *Dolosus*, item *Fraudulentus*.

Fallo, ἀπατάω, Thuc. aliquem in aliqua re, ἐξαπατάω τινά τι, artibus, τινὰ τέχναις, id. παρακρούομαί τινα, Lucian. σφάλλω τινά, Herod. falli spe, ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, Isocr. διαμαρτάνειν ἐλπίδος, Dem.

Falsarius, ὁ ψευδογράφος.

False, ψευδῶς, Thuc.

Falsidicus, ὁ καὶ ἡ ψευδολόγος.

Falsitas, τὸ ψεῦδος, Plat. sermonis, ἡ ψευδολογία, Dem. τὸ ψευδές, id.

Falso, ψευδῶς, dictum, εἰρημένον, Isocr.

Falso, as, παραποιέω, Athen. legem, μεταγράφω νόμον, Dinarch.

Falsus, a, um, ὁ καὶ ἡ ψευδής, έος· sermo, λόγος, Dem.

Falx, ἡ ἅρπη, ης, Plut. τὸ δρέπανον, ου, Thuc. τὸ ζάγκλον, ου, id. messoria, ἡ ἄμη, ης, Æschin. putatoria, τὸ κλαδευτήριον, ου, qua vites putantur, τὸ κλαστήριον.

Fama, ἡ φήμη, Plat. gloria, τὸ κλέος, Dem. ἡ εὔκλεια, ας, τὸ ὄνομα, ατος· bona, δόξα καλή· mala, δόξα κακή, id. δόξα πονηρά, Isocr. famam spargere, φήμην κατασκεδάσαι, Plat λόγον διαδιδόναι, Plut. fama increbrescit, λόγος χωρεῖ, Plat. ut fama est, ὡς λόγος, Herodot. fama fluit, ῥέει, Plut. emergit, προέρχεται, id. spargitur, κατασκεδάννυται, Plat. sine auctore, φήμη seu λόγος ἀδέσποτος, id. hoc susurrat, τοῦτο θρυλλεῖται, Dem. Confer *Rumor*, item *Gloria*.

Famelicus, ὁ καὶ ἡ ὀξύπεινος, Athen. ὁ καὶ ἡ πρόπεινος.

Fames, ὁ λιμός, οῦ, Dem. ἡ πεῖνα, ης, Plut. magna, ἡ βουλιμία· fame debellari seu expugnari, λιμῷ λαμβάνεσθαι, Dem. perire, ἀπόλλυσθαι λιμῷ, id. premi, λιμῷ πιέζεσθαι, Philo. perdo, λιμοκτονέω, LXX. λιμῷ ἀποκτείνω τινά, Lycophr.

Famigeratio, ἡ διαφήμισις, εως.

Famigerator, ὁ διαφημιστής, ὁ λογοποιός, Dem.

Famigeratus, ὁ καὶ ἡ διαβόητος, ου, Lucian.

Familia, ὁ οἶκος, Dem. ἡ οἰκία· et genus, οἶκος καὶ γένος· magna, οἶκος μέγας· obscura, ἀνώνυμος· regia, βασιλικός· qui ex familia alicujus est, ὢν ἐκ τοῦ οἴκου τινός· familiam alere, οἰκεῖν οἰκίαν· administrare alicujus, οἶκόν τινος διοικεῖν· curare, ἐπιμελεῖσθαι τοῦ οἴκου, id. conservare, διασώζειν οἶκον· delere, διαφθείρειν οἶκον· genus, τὸ γένος, εος, id. Confer *Genus*.

Familiaris, e, οἰκεῖος, εία, εῖον, Dem. res, τὰ οἰκεῖα, ων· et amicus alicujus, οἰκεῖος καὶ φίλος τινός· et cognatus alicujus, οἰκεῖος καὶ ἐπιτήδειος τινός· et socius alicujus, ἐπιτήδειος καὶ κοινωνός τινος· familiaritate et benevolentia juncti, συνήθεις ὄντες καὶ εὔνοιαν ἀλλήλοις ἔχοντες, Isocr. Confer *Amicus*.

Familiaritas, ἡ συνήθεια, Dem. ἡ οἰκειότης, id. Confer *Amicitia*.

Familiariter, οἰκείως, uti aliquo, ἔχω τινί, Dem. χράομαί τινι, id. familiarius, οἰκειότερον, id. familiarissime, οἰκειότατα, id.

Famosus, ὁ καὶ ἡ περιλεσχήνευτος, Herodot. ὁ καὶ ἡ περιβόητος.

Famula, ἡ παῖς, παιδός, Dem. ἡ θεραπαινίς, ίδος, Plut. ἡ ὑπηρέτις.

Famulatus, ûs, ἡ ὑπηρεσία, Plut. ἡ δουλεία, Xen. ἡ θεραπεία.

Famulor, λατρεύω, alicui, τινί, Lucian. δουλεύω τινί, Xen. ὑπηρετέω τινί, id. famuli vicem obeo, οἰκέτου τάξιν ἔχω, Dem.

Famulus, ὁ θεράπων, Xen. ὁ οἰκέτης, Dem. ὁ παῖς, ὁ ἀκόλουθος, id. ὁ ὑπηρέτης.

Fanaticus, a, um, ὁ καὶ ἡ θεόληπτος, ου, Plut. ἐκστατικός, ή, όν, Bas. ὁ καὶ ἡ ἔνθεος.

Fandus, φατέος, έα, έον.

Fanum, ὁ ναός, οῦ, Xen. Confer *Templum*.

Far, ἡ ζειά, ᾶς, Diosc.

Farcimen, ὁ ἀλλᾶς, ᾶντος, Athen.

Farcio, ἐμπληρόω, Thuc.

Farina, proprie hordei, τὸ ἄλφιτον, ου, Dem. tritici, τὸ ἄλευρον, ου, Plat. fabarum, ἄλευρον κυάμου, Diosc. lolii, ἄλευρον αἰρῶν, Galen. ervi, ἄλευρον ὀρόβων, id.

Farinaceus, ἀλευριτικός, ή, όν, panis, ἄρτος ἀλευρίτης, Athen.

Faris, φάσκεις, Dem.

Farraceus, ὁ, ἡ, τὸ ἐκ τῆς ζειᾶς.

Farrago, ἡ πολυμιγία, Plut. ἡ πολυμιξία, id. ὁ χιλός.

Farreus, σιτικός, ή, όν, Plut. ὁ, ἡ, τὸ ἐκ ζειᾶς.

Fartor, ὁ ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ σιτευτής.

Fartum, τὸ σιτευτόν.

Fas, ἡ θέμις, Dem. τὸ εὐαγές· τὸ ὅσιον, ου· fas erat occidere, εὐαγὲς ἦν τὸ ἀποκτείνειν, id. non fas est dicere hoc, οὐ θέμις τοῦτο εἰπεῖν, Isocr. non fas est ipsis, οὐ θεμιτὸν αὐτοῖς, Dem. neque justum, neque fas est aliquid, οὔτε δίκαιον, οὔτε ὅσιόν ἐστί τι, id.

Fascia, τὸ σπάργανον, ου, Plut. fasciis involvo, σπαργανόω, Plut. ἐνσπαργανόω, Dion. Long. fascia sepulchralis, ἡ κειρία, ας, N. T.

Fasciatim, φακελληδόν.

Fasciculus, τὸ φακελλίδιον, ου, ἡ δέσμη, ης, Athen. epistolarum, φάκελλος ἐπιστολῶν, Synes. ἡ σύνδεσμος ἐπιστολῶν, Herodian.

Fascinatio, ἡ βασκανία, ας, Aristot.

Fascino, βασκαίνω, aliquem, τινά, Aristot.

Fascinum, τὸ βασκάνιον, ου.

Fasciola, τὸ σπαργάνιον, ου.

Fascis, ὁ φάκελλος, ligni, ὕλης, Thuc. virgultorum, φάκελλος φρυγάνων, Dion. Hal. φακίολος φρυγάνων, id. fasces, insignia magistratuum apud Romanos, αἱ ῥάβδοι, Plut.

Fastidienter, ἀνορέκτως, Galen. videre, ἀηδῶς ὁρᾶν, Isocr.

Fastidio, δυσχεραίνω, aliquid, ἐπί τινι, Aristot. aliquem, ἀποστρέφομαί τινα, Galen. cibum, πρὸς τροφὴν ἀνορέκτως ἔχω.

Fastidiose, ὑπεροπτικῶς, Xen.

Fastidiosus, ὑπεροπτικός, ή, όν, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀηδής, έος, Philo.

Fastidium, ἡ ὑπεροψία, Herodian. cibi, ἡ ἀνορεξία, Diosc. tædium, et rei satietas, ὁ κόρος, Dem. ἡ ἀηδία, id.

Fastigatio, ἡ ἐκκορύφωσις, εως.

Fastigio, κορυφόω, ὀξύνω· sensim fastigiari, λήγειν εἰς ὀξύτητα, Herodian.

Fastigium, ἡ κορυφή, ῆς, Thuc. summum montis, ἄκρα ὑψηλοτάτη ὄρους, Herodian. superiorum dignitatum, τὸ κορυφαῖον πράξεων προγενομένων· ad summum fastigium evehere aliquem, εἰς τὸ μέγιστον ὕψους ἄραί τινα, id. ὁ κολοφών.

Fastose, ὑπεροπτικῶς, Xen.

Fastosus, ὑπεροπτικός, ή, όν, Isocr. Confer *Superbus*.

Fastus, ûs, ὁ ὄγκος, Isocr. τὸ φρόνημα, id. Confer *Superbia*.

Fastus, a, um, ὁ καὶ ἡ ἔνδικος, ου, dies, ἡμέρα, Plut.

Fatalis, εἱμαρμένος, ένη, ένον, Plat. sum, εἵμαρμαι, Dem. fatali calamitate urgeri, ἐπικήρως διακεῖσθαι, Isocr. nobis fatale est, nunquam in rebus secundis recte sapere, ἡμῖν εἵμαρται μηδέποτ' εὖ πράττουσιν εὖ φρονῆσαι, Dem.

Fataliter, ἐπικήρως, Isocr.

Fateor, ὁμολογέω, possidere ista, κεκτῆσθαι ταῦτα, Dem. alicui, τινί, id. aliquid, προσομολογέω τι, id.

Fatidicus, ὁ μάντις, ὁ χρησμαγόρης.

Fatigatio, ὁ κόπος, ου, Xen. ὁ κάματος.

Fatigo, καταπονέω, aliquem, ἐνοχλέω τινά, Dinarch. ἔγκοπον ποιέω τινά, LXX. κοπόω τινά, id. exercitum, σκύλλω στρατόν, Herodian.

Fatisco, χαίνω, Lucian. laboribus facillime, ῥᾷστα ἀποκάμνω, Herodian. fatiscente exercitu his rebus, ἀπαγορεύοντος τοῦ στρατοῦ πρὸς ταῦτα, id.

Fatue, ἐκφρόνως, Suid. μωρῶς, Poll.

Fatuitas, ἡ μωρότης, ἡ μωρία, Dem. Confer *Stultitia*.

Fatum, ἡ εἱμαρμένη, Dem. ἡ πεπρωμένη, id. ἡ μοῖρα, Isocr.

Fatuor, εὐηθίζομαι, Plat. μωραίνω, Lucian.

Fatuus, μωρός, ά, όν, Isocr. Confer *Stultus*.

Faveo, εὐνοϊκῶς ἔχω, προστίθεμαι, alicui, τινί, Dem. φρονέω τά τινος, id. εἰμί τινι εὔνους, id. Persis, νοέω τὰ Περσικά, Ælian.

Favilla, ἡ αἰθάλη, ης, Al. Aphr.

Favillaceus, ὁ καὶ ἡ αἰθαλώδης.

Favonius, ὁ ζέφυρος, ου, Aristot.

Favor, ἡ εὔνοια, Dem. ἡ εὐμένεια, id. Confer *Benevolentia*.

Favorabilis, φιλικός, ή, όν, Aristot.

Fauste, εὐτυχῶς, Herodian. Confer *Feliciter*.

Faustitas, ἡ εὐτυχία, Isocr. Confer *Felicitas*.

Faustus, ὁ καὶ ἡ εὐτυχής, Plut. Confer *Felix*.

Fautor, ὁ σπουδαστής, οῦ, Greg. βοηθός, οῦ, Thuc. ὁ παράκλητος, ου, Dem.

Fautrix, ἡ σπουδαστική, ῆς, ἡ παράκλητος.

Favus, τὸ κηρίον, Aristot. favos construo, κηριάζω, favos eximo, ἐξαίρω τὰ κηρία, id.

Faux, ὁ λάρυγξ, γος, Aristot. ὁ καὶ ἡ φάρυγξ· fauces fluvii, ἡ ἐκβολὴ ποταμοῦ, Herodian. speluncæ, στόμα τοῦ σπηλαίου, Aristid.

Fax, ἡ λαμπάς, άδος, Athen. ἡ δᾴς, δᾳδός, Philo. ὁ φανός, οῦ, Lucian. contentionis et inimicitiæ, ἔναυσμα τῆς ἔριδος καὶ ἔχθρας, Herodian. facem præferre alicui, δᾳδουχεῖν τινι, Aristot. præbere alicui ad aliquid, ἔναυσμά τινος παρέχειν τινί, Herodian.

Faxo, seu Faxim, ποιήσαιμι, ποιήσω, δράσαιμι.

Febricito, πυρέττω, Gal. πυρεταίνω, Aretæus.

Febricula, τὸ πυρέτιον, ου, Al. Aphr.

Febriculosus, ὁ καὶ ἡ πυρετώδης, εος.

Febrilis, πυρετικός, ή, όν, Gal.

Febrio, idem quod *Febricito*.

Febris, ὁ πυρετός, Gal. quotidiana, ἀμφημερινός· tertiana, τριταῖος· quartana, τεταρταῖος· continua, συνεχής, Dem. hectica, ἑκτικός· conversio et accessio febris, περίοδος καὶ καταβολὴ πυρετοῦ, id. ardor febris, ὁ καῦσος· rigor seu horror, τὸ ῥῖγος.

Februarius, ὁ ἐλαφηβολιών, ῶνος, Dem. ὁ φεβρουάριος, ου, Plut.

Fecialis, ὁ εἰρηνοδίκης, Dion. H. ὁ εἰρηνοποιός, ὁ σπονδοφόρος, Plut. ὁ φητιαλεύς.

Fel, ἡ χολή, ῆς, Plut.

Felicitas, ἡ εὐτυχία, Dem. τὸ εὐτύχημα, id. ἡ εὐδαιμονία, Isocr. ἡ εὐπραγία, id. ἡ εὐπραξία, Dem. magna, εὐδαιμονία μεγάλη· πολλὴ καὶ μεγάλη, id. summa, ὑπερβολὴ τῆς εὐδαιμονίας, Isocr. nimia, τὸ λίαν εὐτυχεῖν· incredibilis, εὐτυχία θαυμαστή· inexpectata, ἀπροσδόκητος, id. falsa, εὐδαιμονία ψευδής, Isocr. antiqua, παλαιά, Dem. præsens, ὑπάρχουσα, Isocr. communis, κοινή, id. aliena, ἀλλοτρία· conferre non minimam partem ad felicitatem, συμβάλλεσθαι οὐκ ἐλάχιστον μέρος πρὸς εὐδαιμονίαν, id. perducere aliquem ad felicitatem, ἄγειν τινὰ πρὸς εὐδαιμονίαν, Dem. felicitatem dare, εὐδαιμονίαν διδόναι· parare bello, κτήσασθαι διὰ πολέμου, id. adipisci, καθιστάναι εἰς εὐδαιμονίαν, Isocr. ferre pulchre et moderate, φέρειν καλῶς καὶ μετρίως εὐτυχίαν, Isocr. metiri ventre,

μετρεῖν τὴν εὐδαιμονίαν τῇ γαστρὶ, Dem. metiri pecunia, τὴν εὐδαιμονίαν κοινεῖν πρὸς ἀργύριον, Isocr. æstimare ex aliquo, δοκιμάζειν εὐδαιμονίαν ἔκ τινος· augere, ἐπιδοῦναί τι πρὸς εὐδαιμονίαν· amittere, στερέσθαι τῆς ὑπαρχούσης εὐδαιμονίας· eripere alicui, ἀφαιρεῖσθαί τινι τὴν εὐδαιμονίαν, id. felicitate recte uti, ὀρθῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτυχήμασι, Dem. non moderate uti, ἐ μετρίως χρῆσθαι οἷς τις εὐτυχεῖ, id. abuti, μὴ καλῶς χρῆσθαι ταῖς εὐτυχίαις, Isocr. corrumpi, διαφθείρεσθαι ὑπὸ ταῖς εὐπραγίαις· indignum se præbere, ἀνάξιον καθιστάναι ἑαυτὸν τῆς εὐδαιμονίας, id. certare cum Jove, τῷ Διῒ περὶ εὐδαιμονίας ἀγωνίζεσθαι, Ælian.

Feliciter, εὐτυχῶς, Dem. εὐδαιμόνως, Isocr.

Felis, ὁ αἴλουρος, ου, Aristot.

Felix, ὁ καὶ ἡ εὐτυχὴς, Dem. εὐτυχῶν, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, ονος, εὐδαιμονῶν, οῦσα, οῦν· et beatus, εὐδαίμων καὶ μακάριος· et beate glorioseque vivens, εὐτυχῶν καὶ ἐν εὐδαιμονίᾳ καὶ χρηστῇ δόξῃ διάγων· propter aliquid, εὐδαίμων διά τι· sum, εὐτυχέω, διευτυχέω, Dem. εὐδαιμονέω, id. felicem efficio aliquem, εὐδαίμονά τινα ποιέω, Isocr. prædico aliquem, εὐδαιμονίζω τινά· μακαρίζω τινά· felicem vitam ago, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελέω, id.

Felleus, a, um, ὁ καὶ ἡ χολώδης, εος, Gal.

Femen, ὁ μηρὸς, οῦ, Plut.

Femina. Vide *Fœmina.*

Femoralia, τὰ περιζώματα, ων, Plut.

Femur, ὁ μηρὸς, οῦ, Plut.

Fenestella, τὸ θυρίδιον, ου, Plut.

Fenestra, ἡ θυρὶς, ίδος, Plut. fenestram aperire alicui, λαβὴν παραδιδόναι τινὶ, Plat. κλισιάδα ἀνοίγειν τινὶ, Plut.

Fera, τὸ θηρίον, ου, Xen. ὁ θὴρ, θηρός.

Feracitas, ἡ εὐφορία, ας, Philo. ἡ πολυκαρπία.

Feralis, e, νεκρικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.

Ferax, ὁ καὶ ἡ εὔφορος, Herodian. Confer *Fertilis.*

Ferculum, τὸ ἔδεσμα παρατιθέμενον.

Fere, σχεδὸν, dixi, quæ existimo expedire, εἴρηκα, ἃ νομίζω συμφέρειν, Dem. fere evertere remp. παραμικρὸν λύειν πολιτείαν, Isocr. fere dilaniatus fui, μονονοῦ διεσπάσθην, id. fere singulis diebus, ὀλίγου δεῖν καθ' ἑκάστην ἡμέραν· fere dixerim, ὀλίγου δέω λέγειν, id.

Ferentarius, ὁ ἀκροβολιστὴς, οῦ, Ælian.

Feretrum, τὸ φέρετρον, Hom. ὁ σορὸς, Clem. Alex.

Feriæ, ἡ ἑορτὴ, ῆς, Dem. ἡ τελετὴ, ῆς, Isocr. Bacchanalium, ἑορτὴ τῶν Διονυσίων, Dem. ferias ago. Vide *Ferior.*

Feriatus, σχολαῖος, αία, αῖον· male-feriatus, ὁ καὶ ἡ κακόσχολος, ου, Isid. Pelus.

Ferinus, ὁ καὶ ἡ θηριώδης, εος, homo, ἄνθρωπος, Aristot. natura, φύσις, id. ὁ καὶ ἡ θήρειος, ου, carnes, θήρεια κρέα, Xen.

Ferio, τύπτω, Dem. aliquem cominus, παίω τινὰ, Xen. calce, λακτίζω, Lucian. cornu, κυρίττω, Plat.

Ferior, σχολάζω, Plut. σχολὴν ἄγω, Lucian.

Feritas, ἡ θηριωδία, ας, Aristot. ἡ ἀγριότης, ητος, Lucian. et agrestis immanitas, τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον, Plat.

Ferme, idem quod *Fere.*

Fermentaceus, ὁ καὶ ἡ ζυμώδης, εος.

Fermentatio, ἡ ζύμωσις, εως, Plat.

Fermentatus, ζυμίτης, ου, panis, ἄρτος, Poll.

Fermentesco, ζυμόομαι, Hippocr.

Fermento, ζυμόω, massam, τὸ φύραμα, N. T. terram, τὴν γῆν, Theophr.

Fermentum, ἡ ζύμη, ης, Plut. refero, ζυμόω, Diosc.

Fero, φέρω, belli pondus, τοῦ πολέμου βάρος, Diod. Sic. facile res adversas, εὐκόλως τὰς ἀτυχίας, Aristot. æquo animo, εὐσχημόνως, Xen. facile calamitatem, καλῶς, μετρίως, πρᾴως, εὐχερῶς, γενναίως τὴν συμφορὰν, Isocr. Aristot. moleste, βαρέως, χαλεπῶς, ἀνιαρῶς, λυπηρῶς καὶ βαρέως, id. contumeliam, ἀνέχομαι ὕβριν, Dem. ægerrime ignominiam, περιαλγέω ἀτιμίᾳ, Plat. iniquo animo rem, δυσχεραίνω πρᾶγμα, Dem. legem, τίθημι νόμον, literas seu epistolam, φέρω ἐπιστολὴν, id ab aliquo ad aliquem, φέρω γράμματα παρά τινος πρός τινα, id.

Ferocia, ἡ ἀγριότης, Plat. ἡ ἀγερωχία, Philostr.

Ferocio, ἀγριόομαι, erga aliquos, ἀγριαίνω πρός τινας, Plut.

Ferociter, ἀγρίως, βιαίως, et valde superbe, ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερηφανῶς, Polyb.

Ferox, βίαιος, αία, αῖον, Dem. θρασυνόμενος, ένη, ενον, id. ἄγριος, ία, ιον, Plat.

Ferramentum, τὸ σιδήριον, ου, Thuc.

Ferraria, ἡ σιδηρουργία, ας, τὸ σιδηρεῖον, ου, Aristot.

Ferrarius, σιδηρικὸς, ἡ, ὸν, faber, ὁ σιδηρεὺς, έως, Poll.

Ferreus, a, um, σιδήρεος, έα, εον. falx ferrea, σιδήρεον δρέπανον, Xen. catena ferrea, σιδηρέα ἅλυσις, Dem. cor, σιδηροῦν σπλάγχνον, Plut.

Ferrugineus, ὁ καὶ ἡ ἰώδης, εος.

Ferrugo, ὁ ἰὸς σιδήρου, Diosc.

Ferrum, ὁ σίδηρος, ου, Plut. ferro munio seu obduco, præfigo, σιδηρόω, Thuc.

Ferrum, ἡ κόλλα, ης, Diosc.

Ferruminatio, ἡ κόλλησις, εως, σιδήρου, Plut.

Ferrumino, κολλάω σίδηρον, Plut.

Fertilis, ὁ καὶ ἡ εὔφορος, Herodian. ὁ καὶ ἡ πολύκαρπος, Theophr. ὁ καὶ ἡ πολύφορος.

Fertilitas, ἡ εὐφορία, ας, Philo. annua, ἡ εὐετηρία, ας, Dem.

Fertiliter, εὐφόρως.

Fervefacio, ἀναζέω, aliquid, τὶ, Gal. ἀναβράζω, Diosc.

Ferveo, ζέω, Gal. βράζω.

Fervesco, ζέομαι, Diosc.

Fervidus, a, um, ζεστὸς, ἡ, ὸν, aqua, ζεστὸν ὕδωρ, Diosc.

Ferula, ὁ νάρθηξ, Xen. ἡ ῥάβδος, Plut.

Ferulaceus, ὁ καὶ ἡ ναρθηκώδης, εος.

Fervor, ὁ βρασμὸς, οῦ, ἡ ζέσις, εως.

Ferus, ἄγριος, ία, ιον, Isocr. ὁ καὶ ἡ θηριώδης.

Fessus, ἀπειρηκὼς, υῖα, ὸς, Plat.

Festinanter, διὰ σπουδῆς, Herodot. μετὰ σπουδῆς, Xen. μετὰ πολλῆς σπουδῆς, id. σπουδαίως, scribo, διὰ ταχέων γράφω, Isocr.

Festinate, idem quod antecedens *Festinanter.*

Festinatio, ἡ σπουδὴ, ῆς, Dem. τὸ τάχος, εος, id. ἡ ἔπειξις.

Festinato, idem quod *Festinanter.*

Festine, ταχέως, Dem. ταχὺ, id. Confer *Festinanter.*

Festino, σπεύδω, Dem. ad aliquem, πρός τινα, Aristoph. præoccupare occasionem, προλαβεῖν τὸν καιρὸν, Herodian. expeditionem, ἐπισπεύδω τὴν στρατίαν, Isocr. ταχύνω.

Festinus, σπουδαῖος, αία, αῖον, Dem. ταχὺς, εῖα, ὺ, id.

Festive, ἀστείως, Plut. ἐπιτερπῶς, id.

Festivitas, ἡ ἀστειότης, ητος, ἡ εὐτραπελία.

Festivus, ἀστεῖος, εία, εῖον, Dem. ὁ καὶ ἡ εὐτράπελος, ου, Isocr. ἁβρὸς, ὰ, ὸν, et urbanus, καὶ ἀστυκὸς, Lucian. Confer *Facetus.*

Festuca, τὸ κάρφος, εος, Plut.

Festum, ἡ ἑορτὴ, ῆς, Dem. ἡ τελετὴ, ῆς, et sacrum, τελετὴ καὶ ἱερόν· festum instituo, ἱερομηνίαν ποιέω· celebro seu ago, ἱερομηνίαν seu ἑορτὴν ἄγω, Dem. Isocr. ἑορτάζω, Isocr. violo, ἀδικέω περὶ τὴν ἑορτὴν, Dem. impietate, ἀσεβέω περὶ ἑορτὴν, idem.

Festus, ὁ καὶ ἡ ἑόρτιος, ου, Naz. ὁ καὶ ἡ ἑορτώδης, εος, festi dies, ἑορτώδης καιρὸς, Philo.

Fiber, ὁ κάστωρ, ορος, Diosc.

Fibra, ἡ ἲς, ἰνὸς, Hippocr.

Fibrinus, ὁ, ἡ, τὸ τοῦ κάστορος.

Fibula, ἡ πόρπη, ης, περόνη, ης, Æl.

Fibulo, πορπόω, Suid. πορπακίζω, Æschyl. ἐμπορπάω, Herodot. aliquid, περόνῃ τὶ καταλαμβάνω, Æl.

Ficedula, ἡ συκαλίς.

Ficetum, ὁ συκὼν, ῶνος.

Ficosus, ὁ καὶ ἡ συκώδης, εος.

Ficte, πλαστῶς, Plat. πεπλασμένως, Aristot.

Fictile, τὸ κεράμιον, ἡ κεραμίς, Athen.

Fictilis, e, κεράμεος, έα, εον, Herodot. κεράμιος, ία, ιον, Plut. κεραμικὸς, ἡ, ὸν, Herodot.

Fictio, ἡ πλάσις, εως.

Fictitius, ὁ καὶ ἡ πλασματώδης, εος.

Fictor, ὁ πλάστης, ου, Plut. ὁ πλασματίας, ου, id.

Fictrix, ἡ πλάστειρα.

Fictus, ὁ καὶ ἡ προσποίητος, Aristot. πλαστὸς, ἡ, όν.

Ficulneus, σύκινος, ίνη, ινον· lignum, ξύλον, Plut. auxilium, ἐπικουρία, Aristoph.

Ficus, arbor, ἡ συκῆ, ῆς, Diosc. fructus, τὸ σῦκον, ου, Dem. ficus novella, ἡ συκὰς, άδος, Poll. e ficubus factus, σύκινος, ίνη, ινον, Plut. vinum e ficubus, ὁ συκίτης, ου, Diosc. ficus lego, συκάζω, Poll.

Fide, πιστῶς, Dem.

Fidejubeo, ἐγγυάομαι, Plut.

Fidejussio, ἡ ἐγγύη, Dem. ἡ κατεγγύη.

Fidejussor, ὁ ἐγγυητὴς, Dem. ὁ ἐγγυώμενος, id.

Fidelia, ἡ χύτρα, ας, Plut.

Fidelis, e, πιστὸς, ἡ, ὸν, Dem.

Fidelitas, ἡ πιστότης, ητος, Plut.

Fideliter, πιστῶς, administrare aliquid, διοικεῖν τι, Dem.

Fidenter, θαρσαλέως, Isocr. θαρσέως, Dem.

Fidentia, ἡ θρασύτης, Dem. ἡ ἑτοιμότης, id. τὸ θάρρος, εος, Aristot.

Fides, ἡ πίστις, Dem. τὸ πιστεύεσθαι, id. satis fidei, ἱκανὴ πίστις, Isocr. fidem dare seu obstringere alicui, πίστιν τινὶ διδόναι, Dem. adhibere alicui, ποιεῖσθαί τινι, Plut. dare et accipere, δοῦναι καὶ λαβεῖν, Dem. διδόναι καὶ δέχεσθαι, Isocr. violare seu solvere, λύειν, Isocr. non habere alicui, ἀπιστεῖν τινι, Xen. ἀπίστως ἔχειν πρός τινα, seu πρός τι, Isocr. publicam dare, ἀσφάλειαν διδόναι τινὶ, id. habere alicui, πιστεύειν τινὶ, Dem. fallere, ψεύδεσθαι, Isocr. invenio apud aliquem, εὑρίσκω πρός τινα, id. esse alicui apud aliquem, εἶναί τινι παρά τινι, Dem. firmari, γίγνεσθαι, Isocr. fide dignus, ὁ καὶ ἡ ἀξιόπιστος, ου, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, ω, id.

Fides, i. e. chorda, ἡ χορδὴ, ῆς, Plat. fides non habens, ὁ καὶ ἡ ἄχορδος, ου, Aristot. fidibus cano, κιθαρίζω, Lucian.

Fidicen, ὁ κιθαριστὴς, ὁ κιθαρῳδός.

Fidicula, τὸ λυρίον.

Fido, πιστεύω, alicui, τινὶ, Dem. nimium rei, σφόδρα πιστεύω πράγματι, id. Confer *Confido.*

Fiducia, τὸ θάρρος, Aristot. θάρσος, Xen. repono in aliquo, πέποιθά τινι, Plat. πιστεύω τινὶ, Dem. θαρρέω τινὶ, Herodian. in Deo, πέποιθα ἐπὶ τὸν Θεὸν, N. T. ἐπὶ τῷ Θεῷ, Eurip.

Fidus, πιστὸς, ἡ, ὸν, Dem. natura, φύσει, id. fidum se præbere alicui, πιστὸν παρέχειν αὐτὸν τινι, Isocr. esse alicui, εἶναί τινι, id. διακεῖσθαι πρός τινα, id.

Figlina, τὸ κεραμεῖον, ου, Æschin.

Figlinum, sc. vas, τὸ κεράμιον, ου, Plut.

Figlinus, κεράμεος, έα, εον, Diosc. κεραμικὸς, ἡ, ὸν, calix, κεραμικὴ κύλιξ, Plut.

Figmentum, seu opus figlinum, τὸ πλάσμα, ατος, Lucian. et commentum, καὶ σκευώρημα, id. omnia figmenta et commenta redarguere, πάντα τὰ πεπλασμένα καὶ κατεσκευασμένα ἐξελέγχεσθαι, id.

Figo, πήγνυμι, aliquid, τὶ, Xen. ἐρείδω.

Figularis, e. Vide *Figlinus.*

Figulus, ὁ κεραμεὺς, έως, Aristot.

Figura, τὸ σχῆμα, ατος, Dem. ὁ τύπος, ου, id. figuram columbæ induere, μεταβάλλειν μορφὴν εἰς περιστερὰν, Æl. Confer *Forma.*

Figuratio, ὁ σχηματισμὸς, οῦ, Plut.

Figuro, σχηματίζω, Xen. ἐκτυπόομαι, Isocr.

Filia, ἡ θυγάτηρ, τρὸς, Dem. natu major, πρεσβυτέρα. nubilis, ἐπίγαμος· ἡλικίαν ἔχουσα γάμου· indotata, ἄπροικος, id.

Filiola, τὸ θυγάτριον, ου, Dem.

Filiolus, τὸ τέκνιον, ου, N. T. τὸ υἱΐδιον, Aristoph. τὸ παιδίον, Dem.

Filius, ὁ υἱὸς, οῦ, Dem. ὁ υἱεὺς, έως· ὁ παῖς, παιδός· τὸ τέκνον· natu maximus, υἱὸς πρεσβύτατος· alter a majore, ὁ μετὰ τὸν πρεσβύτατον γενόμενος· minimus, νεώτατος· adultus, υἱεὺς ἀνήρ· legitimus, υἱὸς γνήσιος· naturalis, υἱὸς γόνῳ, id. adoptivus, υἱὸς εἰσποιητός· subdititius, υἱὸς ὑποβολιμαῖος, id. unigenitus, υἱὸς μονογενὴς, Plat.

Filix, ἡ πτερὶς, ίδος.

Filo, μηρύομαι, Lucian.

Filum, τὸ νῆμα, Naz. telæ, τὸ ὕφασμα, ατος· lineum,

lineum, τὸ λίνον, ȣ, Plut. deduco, μηρύομαι, Luc.

Fimbria, τὸ κράσπεδον, ȣ, Athen. ὁ θύσανος.

Fimetum, ὁ κοπρὼν, ῶνος, Clem. Al.

Fimus, ὁ κόπρος, ȣ, Aristot. ἡ ἄφοδος, ȣ, Diosc. τὸ σκύβαλον.

Findo, σχίζω· ligna, ξύλα, Xen.

Fingo, σχηματίζω, Xen. simulacrum, ἐργάζομαι εἶδος, Isocr. sermones seu fabulas, πλάττω λόγȣς, Dem. et simulo aliquid, πλάττομαί τι ϗ προσποιέομαι· aliquid, ut poeta, ποιητὴς τι ποιέω· multa facinora tetra de aliquo, λογοποιέω πολλὰς ἀνομίας κατά τινος· exemplum, πλάττω παράδειγμα· rationes easque accommodo alicui rei, πλάττω λόγȣς ϗ παράγω πρός τι, id.

Finio, τελέω, aliquid, τὶ, Dem. sermonem, τελευτάω λόγον, Thuc. παύω τὸν λόγον, Xen. ἀποπαύομαι τȣ̃ λόγȣ, Plat. vitam, καταλύω τὸν βίον, Lucian. agrum, ὁρίζω χώραν, Dem.

Finis, τὸ τέλος, Dem. τὸ πέρας, id. ὁ ὅρος, id. finem alicujus rei constituo, ὑποτίθημι τέλος τινὶ, id. attingo alicujus rei, περὶ τελευτὴν τινός εἰμι, Isocr. accedo ad finem negotii, πρᾶγμά μοί ἐςι πρὸς τελευτὴν, Dem. habere finem, ἔχειν τέλος· nullum habere, ὅρον ȣ̉δένα ἔχειν, id. ȣ̉δὲν πέρας ἔχειν, id. impono orationi, facio dicendi, παύω τὸν λόγον, Xen. ἀποπαύομαι τȣ̃ λόγȣ, Plat. καταπαύω τὸν λόγον, Lucian. sine fine, ἀδιαλείπτως, N. T. ad finem perduco sermonem, περαίνω λόγον, Isocr. finibus careo, ἀοριςέω, Synes. fines terræ, ὅροι γῆς, Herodian. imperii, τῆς ἀρχῆς, id. Confer *Limes*, *Terminus*.

Finitimus, ὁ ϗ ἡ ὅμορος· regio, χώρα, Dem. prædium, χωρίον, id. et in vicinia habitans, ὅμορος ϗ πλησίον οἰκῶν, Isocr. alicujus, περιοικῶν χώραν τινὸς, id. omnibus finitimis sociis uti, ἔχειν πάντας τȣ̀ς περιχώρȣς συμμάχȣς, Dem.

Finitio, ὁ ὁρισμὸς, ȣ̃, Aristot.

Finitivus, ὁριςικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Finitor, ὁ ὁριςὴς, ȣ̃, Dem.

Fio, γίγνομαι, Dem. γίνομαι, Isocr. fit, συμβαίνει, id. fiat! γίνοιτο, Just. Mart. fieri potest, ut sibi quis ipse injuriam faciat, ἐνδέχεται ἀδικεῖν ἑαυτὸν, Aristot. fieri non potest, ut pauci multis bene velint, ȣ̉κ ἔςιν ὅπως ὀλίγοι πολλοῖς εὖνοοι γένοιντ' ἂν, Dem. ut homines ab errore abducantur, ἔςιν ȣ̉χ' οἷόν τε ἀποτρέπειν τῶν ἁμαρτημάτων ἀνθρώπȣς, Isocr. ut consequatur injustus, ȣ̉κ ἔςιν ἀδικȣ̃ντα κτήσασθαι, Dem. ut bene audiant, ȣ̉ δυνατὸν ἀκȣ́ειν καλῶς, Chrys. ut homo Dei colloquium sustineat, ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνηθῆναι θείαν ἐνεγκεῖν ὁμιλίαν, id.

Firmamen, τὸ ςήριγμα, ατος, Plut. τὸ ἔρεισμα.

Firmamentum, idem quod *Firmamen*.

Firmator, ὁ βεβαιωτὴς, ȣ̃, Plut.

Firme, βεβαίως, Plat. ςερρῶς.

Firmitas, ἡ βεβαιότης, ητος, Aristot.

Firmitudo, idem quod *Firmitas*.

Firmo, βεβαιόω, pacem, εἰρήνην, Heorodian. imperium, βεβαιόομαι ἀρχὴν, Thuc. Confer *Confirmo*.

Firmus, βέβαιος, αία, αιον· inimicitia, βεβαία ἔχθρα, Dem. firmum seu ratum esse, κύριον εἶναι, id.

Fiscalis, e, ὁ, ἡ, τὸ τȣ̃ ταμιείȣ.

Fiscella, ἡ κυρτὶς, ίδος, τὸ κυρτίδιον, ȣ, Diosc. ἡ θίβη.

Fiscus, τὸ δημόσιον, τὸ ταμιεῖον, ȣ, Herodian. Confer *Ærarium*.

Fissilis, e, σχιςὸς, ἡ, ὸν, Theophr.

Fissio, ἡ σχίσις, εως, Suid.

Fissura, τὸ σχίσμα, ατος, Lucian.

Fistuca, ὄργανον τῶν ἐδαφιζόντων.

Fistuco, ἐδαφίζω, Theophr.

Fistula, ὁ αὐλὸς, Plat. ἡ σύριγξ, Aristot.

Fistularis, e, αὐλικὸς, ἡ, ὸν· ὁ συριγγίας, ȣ· arundo, συριγγίας κάλαμος, Diosc. ἡ συριγγὶς, ίδος· casia, συριγγὶς κασία, Galen. parva, τὸ συρίγγιον, ȣ, Plut.

Fistulator, ὁ αὐλητὴρ, ῆρος, Hesych. ὁ αὐλητὴς, ȣ̃, Dem. ὁ συριγκτὴς.

Fistulo, αὐλέω, Plut.

Fistulatio, ἡ αὔλησις, εως, Aristot.

Fistulosus, ὁ ϗ ἡ συριγγώδης, εος, Euseb.

Flabellum, quo ventilatur frumentum, τὸ πτύον, ȣ, Xen. quo excitantur carbones, item muscarium, ἡ ῥιπὶς, ίδος, Poll. et Aristoph. τὸ ῥιπίδιον.

Flabrum, τὸ πνεῦμα, ατος, Aristot.

Flacceo, χαλάω, Plat. μαραίνομαι, Aristot.

Flacciditas, ἡ μάρανσις, Aristot. ὁ μαρασμὸς, ȣ̃, id.

Flaccidus, χαλαρὸς, ὰ, ὸν, Joseph. ὁ ϗ ἡ μαρασμώδης, εος, Galen.

Flaccus, ὁ τὰ ὦτα καταβάλλων, οντος.

Flagello, μαςιγόω, aliquem, τινὰ, Dem. equos, μαςίζω τȣ̀ς ἵππȣς, Plut.

Flagellum, ἡ μάςιξ, γος, Plut.

Flagitiose, μοχθηρῶς, Plat. vivo, κατὰ μοχθηρίαν ζάω, Aristot.

Flagitiosus, μοχθηρὸς, ρὰ, ρὸν, Plut. πονηρὸς, ρὰ, ρόν.

Flagitium, ἡ μοχθηρία, Dem. τὸ πονήρευμα, id. Confer *Crimen*, *Scelus*.

Flagito, ἐξαιτέω, ἐνοχλέω, Dem. λιπαρέω, Herodian.

Flagrans, ὁ ϗ ἡ διάπυρος, Plut. pecuniæ, ὁ ϗ ἡ ἐρασιχρήματος, Xen. in flagranti crimine, ἐπ' αὐτοφώρῳ, N. T.

Flagranter, φλεγομένως, διαπύρως.

Flagrantia, ὁ φλογμὸς, ȣ̃, Philo.

Flagrio, ὁ μαςιγίας, ȣ, Plut.

Flagro, φλέγομαι, Plut. desiderio alicujus rei, φέρομαι πόθῳ ἐπί τι, Dem. πόθον δεινὸν ἔχω τινὸς, Xen.

Flagrum, ἡ μάςιξ, Plut. ἡ σκυτάλη, Philo. flagris cædo, μαςιξ̃ι ξαίνω, Plut. flagris aliquem subjicio, μάςιξιν ἀνετάζομαί τινα, N. T.

Flamen, τὸ πνεῦμα, ατος, Aristot.

Flamen, sacerdos, ὁ ἱεροφάντης, Plut. ἱερεὺς, έως, Philo.

Flaminia, τὸ φλαμίνειον, ȣ.

Flaminia, ἡ ἱεροφάντρια, ας.

Flaminius, φλαμίνιος, ία, ιον, ἱεροφαντικὸς, ἡ, ὸν, Plut.

Flamma, ἡ φλὸξ, γὸς, Plut. solis, φλογμὸς ἡλίȣ, Philo.

Flammearius, ὁ φλογιεὺς, έως.

Flammeum, τὸ φλογείδιον, ȣ.

Flammeus, φλόγινος, ίνη, ινον, Greg. ὁ ϗ ἡ φλογώδης, εος, Erasistr.

Flammo, φλογίζω, Hesych.

Flammula, τὸ φλόγιον, ȣ, Dionys. Long.

Flatulentus, ὁ ϗ ἡ πνευματώδης.

Flatus, ἡ πνεῦσις, εως, Greg.

Flaveo, ξανθίζομαι, Athen. ξανθίζω, LXX.

Flavus, ξανθὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Flebilis, e, ὁ ϗ ἡ θρηνώδης, εος, Herodian.

Flecto, κάμπτω, aliquid, τὶ, Theophr.

Fleo, κλαίω, Æschin. aliquem. Vide *Defleo*.

Fletus, us, ὁ κλαυθμὸς, ȣ̃, Plut. ὁ ὀδυρμός.

Flexibilis, καμπτὸς, ἡ, ὸν, animo, εὐαγωγὸς, ἡ, ὸν, Isocr.

Flexio, ἡ κάμψις, εως, ἡ καμπὴ, Plut.

Flexuose, καμπύλως.

Flexuosus, ὁ ϗ ἡ πολυκαμπὴς, έος, Plut.

Flexura, ἡ καμπὴ, ῆς, Plut.

Flexus, ûs, ἡ καμπὴ, ῆς, Plut. ἡ διάκαμψις, εως, Naz.

Flo, πνέω, Xen.

Floccifacio, ὀλιγωρέω, aliquid, ὀλιγώρως ἔχω πρός τι, Æschin. ἀμελῶς ἔχω περί τι, Dem. παρ' ȣ̉δὲν ἡγέομαί τι, Dem.

Flocculus, τὸ κροκίδιον, ȣ.

Floccus, ἡ κροκὶς, ίδος, Plut. τὸ κνάφαλον· floccos lego, κροκιδίζω, Aretæus. floccorum lectio, ὁ κροκισμὸς, ȣ̃, Gal.

Floreo, ἀνθέω, Aristot. ætate, ἀνθέω ἐν ὥρᾳ, Plat. ἀνθέω ἀκμὴν, Diosc. divitiis, ἀκμάζω πλȣ́τῳ, Herodot. χρήμασι, Æsch. summa gloria, διαπρέπω μακρᾷ τῇ δόξῃ, Æl.

Floresco, ἀνθέομαι.

Floreus, ἀνθεινὸς, εινὴ, εινὸν, Plut.

Floride, ἀνθηρῶς, Isocr.

Floridus, ἀνθηρὸς, ὰ, ὸν, Lucian. ἀνθικὸς, id. εὐανθὴς, Plat. orator, ὁ τὴν λέξιν ἀνθίζων, Dion. Hal.

Florulentus, ὁ ϗ ἡ ἀνθώδης, Theophr.

Flos, τὸ ἄνθος, εος, Aristot. ætatis, ἡ ἀκμὴ, ῆς, Isocr. ἀκμὴ ἀνθȣ̃σα, id. in flore ætatis constitutus, ὁ ἀκμάζων, οντος, Dem.

Flosculus, τὸ ἀνθύλλιον, ȣ, Diosc.

Fluctuatio, ἡ κύμανσις, εως, ἡ κυμάτωσις, εως, Strabo.

Fluctuo, κυμαίνω, Plut. κυμαίνομαι, id. κυματόομαι, Thuc. animo, ἀπορίᾳ ἔχομαι, Herodian. ἐν ἀπορίᾳ γίνομαι, Thuc.

Fluctuosus, a, um, ὁ ϗ ἡ κυματώδης, εος, Aristot.

Fluctus, ûs, τὸ κῦμα, ατος, Lucian.

Fluentum, τὸ ῥεῖθρον, ȣ, Theophr. τὸ ῥεῖθρον τȣ̃ ποταμȣ̃, Herodot. parvum, τὸ ῥευμάτιον, ȣ, Plut.

Fluidus, a, um, ὁ ϗ ἡ ῥοώδης, εος, Aristot. ῥυτὸς, ἡ, ὸν, Theophr.

Flumen, ὁ ποταμὸς, ȣ̃, Dem.

Flumineus, a, um, ποτάμιος, ία, ιον, Diod. Sic.

Fluo, νάω, ῥέω, fluvius fluit per mediam urbem, ποταμὸς ῥεῖ διὰ μέσης τῆς πόλεως, Xenoph. fluunt verba, vita, tela, lapides, ῥεῦσι, &c.

Fluvialis, e, ποτάμιος, ία, ιον, Diod. Sic.

Fluvius, ὁ ποταμὸς, ȣ̃, Dem.

Fluxe, ῥευςῶς.

Fluxio, ἡ ῥεῦσις, εως, ventris, ὁ ῥευματισμὸς κοιλίας.

Fluxus, a, um, ῥευςὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ ῥοώδης, εος.

Fluxus, ûs, τὸ ῥεῦμα, ατος.

Focillo, ἀναλαμβάνω, aliquem, τινὰ, Dem.

Foculus, τὸ ἐσχάριον, ȣ, Plut.

Focus, ἡ ἐσχάρα, ας, Hom. ἡ ἑςία, ας, Herodian.

Fodico, νύττω, ἐπινύττω, Maccab. σκαλίζω.

Fodina, τὸ μέταλλον, ȣ, Polyb. ἡ μεταλλεία, ας, Diod. Sic.

Fodio, ὀρύττω, lacum, ἀπολίμνιον, N. T. σκάπτω.

Fœcunde, εὐκάρπως.

Fœcunditas, ἡ εὐκαρπία, ας, Theophr.

Fœcundo, εὔκαρπον ποιέω.

Fœcundus, a, um, ὁ ϗ ἡ εὔτοκος, ȣ, ὁ ϗ ἡ εὔκαρπος, ȣ, Theophr. ὁ ϗ ἡ εὔφορος, ȣ, Herodian.

Fœde, μιαρῶς, αἰσχρῶς, Dem. Confer *Turpiter*.

Fœderatus, a, um, ὁ ϗ ἡ ὑπόσπονδος, ȣ, Dem. ὁ ϗ ἡ ὁμόσπονδος, ȣ, id.

Fœdifragus, ὁ ϗ ἡ παράσπονδος.

Fœditas, ἡ μιαρία, ας, Suid. Confer *Turpitudo*.

Fœdo, μιαίνω, Herodian. aliquid, καταρυπαίνω τι, Dem. μολύνω.

Fœdus, a, um, μιαρὸς, ὰ, ὸν, Dem. Confer *Turpis*.

Fœdus, eris, ἡ σπονδὴ, ῆς, Dem. ἡ συνθήκη· facere cum aliquo, συνθήκην ποιεῖσθαι πρός τινα· dicere cum aliquo, σπείσασθαι σπονδὴν τινὶ· jurare cum aliquo, ὀμνῦναι συνθήκην πρός τινα· improbare, ἀποχειροτονεῖν συνθήκην, id. fugere, φεύγειν συνθήκην Isocr. violare, παραβαίνειν συνθήκην, Dem. παρασπονδεῖν· rumpere, seu solvere, λύειν συνθήκην, id. delere, ἐξαλείφειν συνθήκην, Isocr. servare, διαφυλάττειν συνθήκην, Dem. excipere aliquem in fœdere, ἐξαίρετον γράφειν τινὰ ἐν συνθήκῃ· comprehendere aliquem in fœdere, συμπεριλαμβάνεσθαί τινα ἐν συνθήκῃ· excludere aliquem fœdere, ἔκσπονδον ποιεῖν τινα· manere in fœdere, ἐμμένειν τῇ συνθήκῃ, id.

Fœmella, τὸ γύναιον, ȣ, Dem.

Fœmina, ἡ θήλεια, Dem. ἡ γυνὴ, γυναικὸς, id. Confer *Mulier*.

Fœmineus, θῆλυς, εια, υ, Plut. fœminea natura, seu ingenium, ἡ θηλύτης, Plut.

Fœmininus, θηλυκὸς, ἡ, ὸν, fœminino genere, θηλυκῶς, Athen.

Fœneratio, ὁ δανεισμὸς, ȣ̃, Plat. τὸ δάνεισμα, Thuc. ὁ τοκισμὸς, Aristot. facere fœnerationem, ποιεῖσθαι δάνεισμα, Thuc. committere pecuniam fœnerationi, συμβάλλειν χρήματα δανεισμῷ, Plat.

Fœnerato, ἐπὶ τόκῳ, Plat.

Fœnerator, ὁ δανειστὴς, οῦ, ὁ δανείζων, οντος, Dem. ὁ τοκίζων, οντος, id. ὁ τοκιστής.

Fœneratorius, a, um, δανειστικὸς, ή, όν.

Fœnero, δανείζω, Dem. τοκίζω, id. Confer *Fœnus*.

Fœnile, ὁ χορτὼν, ῶνος, τὸ χορτοδοχεῖον, ου.

Fœniseca, ὁ χορτοκόπος, ου.

Fœnisecium, ἡ χορτοκοπία, ας.

Fœnum, ὁ χόρτος, ου, Xen. projicere equis, ἐμβάλλειν χόρτον ἵπποις, id.

Fœnus, ὁ τόκος, ου, Isocr. τὸ δάνειον, ου, Aristot. fœnori dare alicui pecuniam, δανείζειν τινὶ ἀργύριον seu χρήματα, Dem. fœnori ab aliquo pecuniam accipio, δανείζομαι χρήματα παρά τινος, id. fœnori pecuniam eloco, χρήματα δανεισμῷ συμβάλλω, Plut. fœnus exerceo, ποιοῦμαι δάνεισμα, Thuc. fœnore exhaurior, κατατοκίζομαι, Aristot.

Fœteo, ὄζω κακῶς, δυσωδέω.

Fœtidus, ὁ ϗ ἡ δυσώδης, εος, Lucian. ὁ ϗ ἡ βαρύοσμος, ου, Diosc. ὁ ϗ ἡ κάκοσμος, ου, Hesych.

Fœto, λοχεύομαι, τίκτω, Aristot. κυοτοκέω, Philo.

Fœtor, ἡ δυσωδία, Plut. ἡ κακοσμία, Poll.

Fœtura, τὸ κύημα, Aristot. ἡ κύησις, Philo.

Fœtus, ûs, τὸ κύημα, ατος, Aristot. ἡ γονή.

Fœtus, ἐγκύων, ουσα, ον, Aristot.

Foliaceus, ὁ ϗ ἡ πεταλοειδὴς, έος.

Foliatus, ὁ ϗ ἡ φυλλώδης, εος.

Foliosus, ὁ ϗ ἡ πολύφυλλος, Theophr.

Folium, τὸ φύλλον, Aristot. latum, τὸ πέταλον, Theophr.

Folliculus, τὸ θυλάκιον, ου, Diosc.

Follis, ὁ κώρυκος, ου, Lucian. ἡ φῦσα.

Fomento, ἀναθάλπω, Bas.

Fomentum, τὸ θαλπτήριον, ου.

Fomes, τὸ ὑπέκκαυμα, Plat. τὸ ἔναυσμα, Herodian. τὸ ζώπυρον, Max. Tyr.

Fons, ἡ πηγὴ, ῆς, Plut. ἡ κρήνη, ης, Dem. fontes et putei deficere solent, τὰς κρήνας ϗ φρέατα ἐκλείπειν πέφυκε, id. fontis instar, κρουνηδὸν, Maccab.

Fontanus, πηγαῖος, αία, αῖον, Aristot. κρηναῖος, αία, αῖον· aqua, κρηναῖον ὕδωρ, Athen.

Fonticulus, τὸ πηγίδιον, ου, Suid.

Foramen, ἡ ὀπὴ, ῆς, Athen. aurium, τῶν ὤτων, Poll. ἡ κυψέλη· foratum, τὸ τρῆμα, ατος, Diosc. muris, ἡ μυωπία, ας, Ælian.

Foraminosus, ὁ ϗ ἡ τρηματώδης, Aristot.

Foras, ἔξω, Dem. ἐκτὸς, id.

Forceps, ἡ πυράγρα, ας, Hom. ἡ λαβὶς, ίδος.

Forda, ἡ βοῦς ἔγκυος.

Forem, γενοίμην, Dem.

Forensis, ἀγοραῖος, αία, αῖον; seu ὁ ϗ ἡ ἀγοραῖος· controversia, ἀγοραῖος διαφορὰ, Herodian. et politicus, forensium rerum peritus, ἀγοραῖος ϗ πολιτικὸς, Plut.

Fores, αἱ θύραι, ῶν, Xen. τὰ θυρώματα, Lys. αἱ θυρίδες, Plat. pulso, θυροκοπέω, Ælian. aperio, τὴν θύραν ἀνοίγω, Lucian. foribus claudo, seu munio, θυρόω, Xen.

Forfex, ἡ ψαλὶς, ίδος, forfice reseco, ψαλίζω, Absyrt.

Fori, τὸ ἑδώλιον, Herodot. τὸ κατάστρωμα, Thuc.

Forinsecus, ἔξωθεν, Dem.

Foris, ἔξω, triginta dies foris esse, τριάκοντα ἡμέρας ἔξω γίνεσθαι, Dem.

Forma, ἡ μορφή· heroica et Deum decens, ἡρωϊκὴ ϗ θεοπρεπὴς, Plut. verborum, ἐπέων, id. uti formis vel rationibus aliquibus ad fictionem, χρῆσθαι ἰδέαις τισὶ πρὸς τὴν ποίησιν, Isocr. cui mediocrem formam natura dedit, ᾧ μετρίαν ὄψιν ἀποδέδωκε φύσις, Dem. formam venalem habere, καπηλικῶς τῷ κάλλει χρῆσθαι, Æl. forma rei apud Philosophos, τὸ εἶδος, Bud. forma dicendi, seu orationis, ἡ ἰδέα. Isocr. Confer *Pulchritudo*.

Formalis, e, εἰδικὸς, ή, όν, Aristot.

Formaliter, εἰδικῶς, Aristot.

Formatio, ἡ πλάσις, ἡ τύπωσις, εως.

Formator, ὁ πλασματίας, ου. Plut. ὁ πλάστης.

Formica, ὁ μύρμηξ, ηκος, Æl.

Formicatio, ἡ μυρμηκία, ας.

Formicetum, ἡ μυρμηκιὰ, ᾶς, Plut. ὁ μυρμηδὼν, ῶνος, Hesych.

Formicinus, ὁ ϗ ἡ μυρμηκώδης, Plut.

Formidabilis, φοβερὸς, ὰ, ὸν, Isocr.

Formidatio, ὁ φόβος, ου, Isocr. τὸ δέος, εος, Thuc.

Formido, as, καταδειδίσσω, aliquem, τινὰ, Dem. Confer *Timeo*.

Formido, inis, τὸ δέος, εος, Dem. Confer *Timor*, seu *Metus*.

Formidolose, καταφόβως.

Formidolosus, a, um, ὁ ϗ ἡ κατάφοβος, ου.

Formo, μορφόω, τυπόω, σχηματίζω, aliquid, τὶ, Philo.

Formositas, ἡ εὐμορφία, Lucian. τὸ κάλλος, Dem. ἡ εὐπρέπεια, id.

Formosus, ὁ ϗ ἡ εὔμορφος, ὁ ϗ ἡ εὐπρεπὴς, ὁ ϗ ἡ εὐειδὴς, εὐσχήμων· mulier, εὐπρεπὴς γυνὴ, Dem. εὐπρεπὴς τὴν ὄψιν οὖσα γυνὴ, id. κεκτημένη τὸ κάλλος, Isocr. formosissimus, ἰδεῖν κάλλιστος, Ælian.

Formula, τὸ σχημάτιον, ου, Herodot. τὸ γραμματεῖον.

Fornaceus, καμιναῖος, αία, αῖον, LXX. ὁ ϗ ἡ καμινώδης, εος, Strabo.

Fornacula, τὸ καμίνιον, ου.

Fornax, ὁ κάμινος, ου, N. T. ὁ βαῦνος, ου.

Fornicator, ὁ πόρνος, ου, N. T.

Fornico, καμαρόω.

Fornicor, πορνεύω.

Fornix, ἡ καμάρα, ας, Gal.

Foro, τρυπάω, aliquid, τὶ, Lucian.

Fors, ἡ τύχη, ης, Dem.

Forsan, τάχα, Dem.

Forte, τυχὸν, Dem. forte fortuna, τύχῃ, id. fieri aliquid, ἀπὸ τύχης, ἐκ τύχης, διὰ τύχην γίγνεσθαί τι· forte fortuna adstantes, ἀπὸ ταυτομάτου παρεστάντες, id.

Fortifico, κρατύνω, Thuc. ἰσχυρίζω.

Fortis, κραταιὸς, ὰ, ὸν, ἰσχυρὸς, ρὰ, ρὸν, ἀνδρεῖος, εία, εῖον, et utilis civis, ϗ χρήσιμος πολίτης, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνδρώδης· vir, ἀνδρώδης ἀνήρ· hortari singulos, ut fortes sint, παρακαλεῖν ἑκάστους εἶναι εὐψύχους, id.

Fortiter, ἐῤῥωμένως, adgredi res, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, Dem. sustinere periculum, ὑπομένειν κίνδυνον εὐρώστως, id. se gerens, ἀνδρωδῶς διακείμενος, Isocr.

Fortitudo, ἡ ἀνδρεία, Dem. ἡ ἀνδρότης, bellica, εὐψυχία πολεμικὴ, Isocr. et virtus, ἀνδρεία ϗ ἀρετή· ac tolerantia, ἀνδρεία ϗ καρτερία· fortitudinis excellentia, ὑπερβολὴ ἀνδραγαθίας· laudem aliqua re consequi, ὑπάρχειν τινὶ ἀνδρείαν ἀπό τινος· exercitatio, ἡ ἄσκησις τῆς ἀνδρείας, id. opinionem consequi, λαβεῖν δόξαν ἀνδρείας, Dem. fortitudinem declarare in periculis, ἐπιδείκνυσθαι ἀνδρείαν ἐπὶ τῶν κινδύνων, id.

Fortuito, τύχον, Isocr. nati tumultus, διὰ τύχας γεγενημέναι ταραχαὶ, id. rei intervenerunt, ἀπὸ ταὐτομάτου παραγενόμενοι τῷ πράγματι, Dem.

Fortuitus, τυχῶν, οῦσα, ὸν, Dem.

Fortuna, ἡ τύχη, ης, Dem. et numen, ϗ δαίμων, et impetus rerum, ϗ φορὰ τῶν πραγμάτων· fortuna bona, τύχη ἀγαθή· prospera, τὸ εὐμενὲς τῆς τύχης, id. mala, τύχη φαύλη· tenuis, τύχη μικρά· gravis et acerba, τύχη χαλεπὴ ϗ δεινή· insperata, τύχη παράδοξος· communis, τύχη κοινή· præsens, τύχη παροῦσα· impendens, ἐπιοῦσα τύχη· fatalis, ἀναγκαία τύχη· fugax, τύχη δραπέτις· fortunæ vis, ἰσχὺς τῆς τύχης· bonæ, τὰ διὰ τύχην ἀγαθά· beneficia, αἱ εὐεργεσίαι τῆς τύχης· sublimes motus, τὰ μετέωρα κινήματα τύχης· temeritas, ἡ ἀγνωμοσύνη τύχης· adjuvante fortuna, τύχῃ ἀγαθῇ μετὰ τῆς τύχης ἀγαθῆς, id. bona, ἡ εὐτυχία, ας, Isocr. adversa, ἡ δυστυχία, ας, id. fortunæ, i. e. opes, τὰ ὄντα, ων, Dem. τὰ ὑπάρχοντα, ων, id. Confer *Opes*.

Fortunate, εὐτυχῶς, Dem.

Fortunatus, ὁ ϗ ἡ εὐτυχὴς, έος, Dem. Confer *Felix*.

Fortuno, ποιέω τινὰ εὐδαίμονα, Isocr.

Forum, ἡ ἀγορὰ, Dem. rerum venalium, τῶν ὠνίων, Aristot. τὸ πωλητήριον τῶν πωλουμένων, Thuc. judiciale, τὸ δικαστήριον, Dem.

Fossa, ἡ ταφρεία, ας, Dem. ὁ τάφρος, ου, id. ἡ διωρυχὴ, ῆς, id. τὸ ὄρυγμα, ατος, Xen. fossam duco, ταφρεύω.

Fossilis, e, ὀρυκτὸς, ή, όν, Diosc.

Fossio, ἡ ὄρυξις, Suid. ἡ ὀρυχὴ, Plut.

Fossor, ὁ ὀρυκτὴρ, ῆρος, Philo. ὁ σκαπτήρ.

Fossula, τὸ ὀρυγμάτιον, ου.

Fossura, ἡ ὀρυχὴ, ῆς, Plut.

Fotus, ûs, τὸ αἰόνημα, ατος, Philo.

Fovea, ὁ τάφρος, Thuc. ὁ βόθρος, ὁ βόθυνος.

Foveo, θάλπω· calida aqua maris, πυριάω θερμῇ θαλάσσῃ, Diosc. ova, ἐπωάζω, Athen.

Fractura, ἡ κλάσις, εως, Al. Aphr.

Fraga, -orum, τὰ κόμαρα, ων, Planud.

Fragilis, e, ὁ ϗ ἡ εὔκλαστος, ου, ὁ ϗ ἡ εὔθραυστος, ου, Plut. θραυστὸς, ή, όν, Aristot. κατακτὸς, ή, όν, Diosc.

Fragilitas, τὸ εὔθραυστον, ἡ ψαθυρότης, Aristot.

Fragmen, τὸ θραῦμα, Lucian. τὸ κλάσμα, N. T.

Fragor, ὁ πάταγος, Aristot. ὁ κτύπος, Xen.

Fragrans, ὁ ϗ ἡ εὐώδης.

Fragrantia, ἡ εὐωδία, ας, N. T.

Fragro, εὐωδιάζω, Cl. Al.

Framea, ἡ ῥομφαία, ας, N. T.

Frango, κλάω, N. T. aliquem, ἐπικλάω τινὰ, Plut. audaciam alicujus, κατακλάω θράσος τινὸς, id. animum, καταγνύω τὴν ψυχὴν, Xenoph. potentiam alicujus, θραύω δύναμίν τινος, Plut. spem alicujus, θραύω ἐλπίδα τινὸς, Herodian. navem, ναυαγέω, Herodot. ναυαγέω τὸ πλοῖον, Dem.

Frater, ὁ ἀδελφὸς, Dem. ὁ κασίγνητος· germanus, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος, ἀδελφὸς ὁμοπάτωρ· uterinus, ἀδελφὸς ὁμομήτριος· ex utroque parente, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος ϗ ὁμομήτριος· κατ' ἀμφότερα συγγενής τινι, id.

Fraterculus, τὸ ἀδελφίδιον, ου, Aristoph.

Fraterne, ἀδελφικῶς, Joseph.

Fraternitas, ἡ ἀδελφότης, ητος, Chrys.

Fraternus, ἀδελφικὸς, ή, όν, Chrys.

Fratria, ἡ εἰνάτηρ, ερος, Hom.

Fratricida, ὁ ἀδελφοκτόνος, ου, Herodot.

Fratricidium, ἡ ἀδελφοκτονία, ας, Naz.

Fraudatio, ἡ παράκρουσις, εως, Dem.

Fraudator, ὁ συλητὴς, ὁ ἀποστερητής.

Fraudo, παρακρούω, aliquem, τινὰ, Plat. ἐξαπατάω, παρακρούομαί τινα, Lucian. aliquos bonis, ἀποστερέω τινὰς ἀγαθῶν, Isocr. τινὰς ἀγαθὰ, id.

Fraudulenter, δολίως, δολερῶς.

Fraudulentia, ἡ δολιότης, ητος, ἡ ὑποβολὴ, ῆς, ἡ πανουργία.

Fraudulentus, δολερὸς, ὰ, ὸν, Xen. ἀπατηλὸς, ή, όν, Xenoph.

Fraus, ἡ παράκρουσις, Dem. ἡ ἀπάτη, id. meditata, ἡ παρασκευή· structa, ἡ μηχανὴ, ῆς· et prætextus, σόφισμα ϗ πρόφασις· fraudem invenire, σόφισμα εὑρίσκειν· fretum fraude sua esse, πιστεύειν ταῖς παρασκευαῖς ἑαυτοῦ· circumventus fraude, πεισθεὶς ἀπάτῃ· vincere fraude, νικᾶν τῇ παρασκευῇ μετὰ δόλου ϗ τέχνης περιγίνεσθαί τινος· abhorrere a fraude, ἔξω εἶναι τῶν σοφισμάτων, id. Confer *Dolus*.

Fraxinus, ἡ μελία, ας, Diosc.

Fremitus, τὸ φρύαγμα, Xen. ὁ βρόμος.

Fremo, φρυάττομαι, Plut.

Frenatio, ἡ χαλίνωσις, εως, Xen.

Frendeo, frango, θλάω, Al. Aphr. dentibus, βρύχω τοὺς ὀδόντας, N. T.

Freno, χαλινόω, equum, ἵππον, Xenoph. χαλινὸν ἵππῳ ἐμβάλλω, id.

Frenum, ὁ χαλινὸς, οῦ, Xen. injicio, χαλινὸν ἐμβάλλω τινὶ, idem. detrecto, seu excutio, ἀφηνιάζω, Lucian. freno carens, ὁ ϗ ἡ ἀχάλινος, Plut. aureo utens, ὁ ϗ ἡ χρυσοχάλινος, Xen.

Frequens, θαμινὸς, ή, όν, συχνὸς, ή, όν, oppidum, πολίχνιον, Plut. πυκνὸς, ή, όν, id. hominibus, ὁ ϗ ἡ πολυάνθρωπος, Aristot.

Frequentamentum, τὸ πύκνωμα, ατος, Plat.

Frequentatio, ἡ σύχνωσις, εως.

Frequenter, συχνῶς, συχνὸν, Xenoph. πυκνῶς, Plat. πυκνάκις, Aristot.

Frequentia, τὸ πλῆθος, Dem. ἡ πυκνότης· mutationum, μεταβολῶν, Isocr. hominum, ἡ πολυανθρωπία, Diod. Sic. ἡ εὐανθρωπία, Plut.

Frequento, συχνάζω, Suid. scholam, φοιτάω εἰς τὸ διδασκαλεῖον, Dem. aliquem, θαμίζω τινὰ, Plat.

Fretum, ὁ πορθμὸς, ῦ, Plut.
Fretus, πιστεύων, fraudibus suis, ταῖς παρασπονδαῖς ἑαυτῦ, Dem. aliqua re, πεπιστευκὼς, υῖα, ὸς, τινι, Æsch. talibus argumentis, ἐπαρθεὶς τοιέτοις τεκμηρίοις, Isocr.
Friabilis, ὁ ᾗ ἡ εὔθραυστος, Plut. ψαθυρὸς, ρὰ, ρὸν
Fricatio. Vide *Frictio*.
Frico, ψώχω, N. T. caput, τρίβω τὴν κεφαλὴν, Æschin.
Frictio, ἡ θρίψις, εως, Galen.
Frigefacio, ψύχω, Plat. ἀποψύχω, Athen.
Frigeo, ῥιγέω, Plat.
Frigesco, ἀποψύχομαι, Aristot.
Frigide, ψυχρῶς, loquor, ψυχρολογέω, ψυχρεύω, Hermog.
Frigiditas, ἡ ψυψρότης, Lucian. τὸ ψῦχρον, Xen. ἡ ψυχρία, Plut.
Frigidiusculus, a, um, ὁ ᾗ ἡ ὑπόψυχρος, ε.
Frigidus, ψυχρὸς, ὰ, ὸν, Xen. κρυερὸς, ὰ, ὸν, Herodian. frigida oratio, ἡ ψυχρολογία, Lucian. frigida lavo, ψυχρολετρέω, Strabo. frigida aqua, τὸ ψυχρὸν, ῦ, Athen.
Frigo, φρύγω, Athen. τηγανίζω.
Frigus, τὸ ψῦχος, εος, Plut. vehemens, τὸ ῥῖγος, εος, Xen. τὸ κρύος, εος, Lucian. ὁ κρυμὸς, ῦ, Alciphr. frigore conglaciare, πήγνυσθαι τῷ ψυχρῷ, Plut.
Frio, λεπτοποιέω, Diosc. λεπτύνω, θραύω.
Fritillus, ὁ πύργος, τὸ κυβευτήριον, Plut.
Frivolus, a, um, ὁ ᾗ ἡ φλυαρώδης, εος, sermo, φλύαρος λόγος, Plut. αὐτιδανός.
Frondatio, ἡ φυλλοκοπία, ας, ἡ κλάδευσις, εως, ἡ ἀποφύλλησις, εως.
Frondator, ὁ κλαδευτὴρ, ῆρος.
Frondeo, φυλλοφορέω, ἀποφυλλίζω, Theophr.
Frondesco, φυλλιάω, Arat.
Frondeus, φύλλινος, ίνη, ινον, Poll.
Frondosus, ὁ ᾗ ἡ φυλλώδης, εος.
Frons, dis, τὸ φύλλον, ε, Aristot. ὁ κλάδος, ε, frondibus conspergere aliquem, φυλλοβολεῖν τινα, Herodian.
Frons, tis, τὸ μέτωπον, Dem. frontem contraho, τὸ μέτωπον ἀνασπάω, Aristoph. τὸ πρόσωπον συνίστημι, Plut. et Laconum imitator videri volo, σκυθρωπάζω ᾗ λακωνίζω, Dem. exhilaro seu exporrigo, τὸ μέτωπον χαλάω, Aristoph. perfricui, τὸ μέτωπον παρετριψάμην, Strabo. fronte adversa, μετωπηδὸν, Herodot. aciem in frontem producere, φάλαγγας εἰς μῆκος συνιστάναι, id.
Frontale, τὸ προμετωπίδιον, ε, Ælian.
Fronto, ὁ μετωπίας, ε, Poll.
Fructifer, κάρπιμος, ίμη, ιμον, Theophr. ὁ ᾗ ἡ ἐπικάρπιος, Aristot.
Fructuarius, ὁ ᾗ ἡ ἐπικάρπιος, Aristot.
Fructuosus, ὁ ᾗ ἡ πολύκαρπος, Theophr.
Fructus, ûs, ὁ καρπὸς, ῦ, Dem. ἡ ἐπικαρπία, ἡ ὄνησις, εως, id. fructum ferre sive suppeditare alicui, καρπὸν φέρειν τινὶ, Isocr. ἔχειν ὄνησίν τινι, Dem. percipere, ἐπικαρπίαν λαμβάνειν κομίζεσθαι καρπόν· capio, καρπόομαι· ex alieno agro, καρπόομαι ἀλλοτρίαν· adfero, προσφέρω, id. colligo, καρπίζω, Diosc. fructûs perceptio, ἡ κάρπωσις, εως, Xen. qui percipitur, τὸ κάρπωμα, ατος· fructuum collectio, ὁ καρπισμὸς, ῦ· fructum non ferens, ὁ ᾗ ἡ ἄκαρπος, ε, Theophr. non fero, ἀκαρπέω, id. in summitate habens, ὁ ᾗ ἡ ἀκρόκαρπος, ε, id. edo, ἀποκαρπέω, Hipp. dulces proferens, ὁ ᾗ ἡ γλυκύκαρπος, Theophr. bis gignens, ὁ ᾗ ἡ δίκαρπος, Strabo. uno anno ferens, ὁ ᾗ ἡ ἐπετειόκαρπος, Theophr. super folia habens, ὁ ᾗ ἡ ἐπιφυλλόκαρπος· multos ferens, ὁ ᾗ ἡ εὔκαρπος· dulces ferens, ὁ ᾗ ἡ ἡδύκαρπος· pulchros gignens, ὁ ᾗ ἡ καλλίκαρπος, id. tenues habens, ὁ ᾗ ἡ λεπτόκαρπος, Diosc. serotinos gignens, ὁ ᾗ ἡ ὀψίκαρπος, Theophr. latos habens, ὁ ᾗ ἡ πλατύκαρπος, Diosc. multos gignens, ὁ ᾗ ἡ πολύκαρπος, Theophr. mature gignens, ὁ ᾗ ἡ πρωΐκαρπος· ad maturitatem perfero, τελειοκαρπέω, id. ferens, ὁ ᾗ ἡ φερέκαρπος, Plut. bonos habens, ὁ ᾗ ἡ χρηστόκαρπος, Strabo. perdens, ὁ ᾗ ἡ ὠλεσίκαρπος, Theoph.
Frugalis, e, χρηστὸς, ἡ, ὸν, ὁ ᾗ ἡ λιτόβιος, ε, Strabo. ὁ ᾗ ἡ εὐτελὴς, εος· mensa, εὐτελὴς τράπεζα, Herodian. in victu, τὴν δίαιταν εὔκολος ᾗ ἀρχαῖος, Eunap. frugali cœna excipi, ἑστιᾶσθαι ἀφελῶς, Ælian.
Frugalitas, ἡ εὐτέλεια, ας, Thuc. tueor rem familiarem frugalitate, σώζω τὰ ὄντα τῇ σωφροσύνῃ, Dem.
Frugaliter, εὐτελῶς, σωφρόνως.
Fruges, ὁ καρπὸς, Dem. ex alieno agro percipere, καρποῦσθαι ἀλλοτρίαν· efferre fruges ex agro, ἐκφέρειν καρπὸς ἔκ τινος χωρίυ· terra fert fruges, γῆ φέρει καρπὸς, id.
Frugi, χρηστὸς, ἡ, ὸν, Xen. nullius frugi, ὁ ᾗ ἡ ἄχρηστος, ε, Dem. ad frugem redire, ὑπάρχεσθαι τῦ σωφρονεῖν, Ælian.
Frugifer, ὁ ᾗ ἡ καρποφόρος.
Frumentarius, σιτικὸς, ἡ, ὸν· lex, σιτικὸς νόμος, Plut. σιτηρὸς, ρὰ, ρὸν· mensura, σιτηρὸν μέτρον, Aristot.
Frumentarius, qui frumentum vendit, ὁ σιτοκάπηλος, ε, ὁ σιτοπώλης, Aristot.
Frumentatio, ἡ σιτολογία, ας, Polyb.
Frumentator, ὁ σιτολόγος, σιτολογῶν, Polyb.
Frumentor, σιτολογέω, Polyb.
Frumentum, ὁ σῖτος, ε, Dem. copiosum venale habere, σῖτον ἄφθονον ἔχειν ὠνεῖσθαι· vilius fieri, σῖτον γίγνεσθαι εὐωνότερον· carum esse apud aliquos, τίμιον εἶναι σῖτον παρά τισι· non esse in agris propter bellum incultis, σῖτον ἐκ ἐνεῖναι ἔν τινι χώρᾳ διὰ τὸν πόλεμον ἀπόρῳ γεγονυίᾳ· importare, σῖτον εἰσάγειν· vehere ad mercatum, σιτηγεῖν εἴς τινα τόπον· emere, ὠνεῖσθαι σῖτον, id. mercari, ἀγοράζειν σῖτον· ad coemendum talentum conferre pro aliquo, εἰς σιτωνίαν ἐπιδιδόναι τάλαντον ὑπέρ τινος· vehere Athenas, σῖτον ἄγειν Ἀθήναζε· exportare ab aliquibus, σῖτον ἐξάγειν παρά τισι· importare ad aliquos, σῖτον εἰσάγειν εἴς τινας· adferre in aliquem locum, σῖτον κομίζειν εἴς τινα τόπον· conservare, σώζειν τὸν σῖτον, Dem. frumenti pretium constituere, τιμὰς τῦ σίτε καθιστάναι· crescere in aliquo loco, ἐπιτιμᾶσθαι σῖτον ἔν τινι τόπῳ· imminui, τῦ σίτε τιμᾶς ἐπ' ἔλαττον βαδίζειν, id.
Fruor, καρπόομαι, agro, opibus, homine, χώραν, χρήματα, ἄνθρωπον, Dem. Isocr. bonis, ἀπολαύω ἀγαθῶν, Isocr. republica bifariam, καρπόω πόλιν διχόθεν, Dem.
Frustatim, μερικῶς.
Frustra, παρέλλως, Dem. μάτην, Plat. ματαίως, id. κενοσπέδως, Plut.
Frustratio, ἡ ἀπότευξις, Plut. τὸ ἀπότευγμα, Diod. Sic. ἡ ἀποτυχία, Naz.
Frustro, ψεύδομαι, aliquem, τινὰ, Lucian. Confer *Fallo*.
Frustror, ἀποτυγχάνω, spe, τῆς ἐλπίδος, Arist. διαψεύδομαι ἐλπίδων, Plat. ψεύδομαι ἐλπίδος, Isocr. exspectatione, διαμαρτάνω προσδοκίας, Dem. gloria, δόξης, Isocr.
Frustulentus, ὁ ᾗ ἡ ψωμώδης, εος.
Frustulum, τὸ μόριον, ε, τὸ τεμάχιον, quod ori ingeritur, τὸ ψώμιον, ε, Laert.
Frustum, τὸ τέμαχος, εος, Athen. rei esculentæ, ὁ ψωμὸς, ῦ, Athen.
Frutetum, ὁ θάμνος, ε, parvum, τὸ θαμνίσκιον, ε, Diosc. ὁ θαμὼν, όνος.
Frutex, ὁ θαμνὸς, surculosus, φρυγανοειδής.
Fruticatio, ἡ θάμνισις, εως.
Fruticetum, idem quod *Frutetum*.
Frutico, θαμνίζω, ἐκθαμνόομαι.
Fruticosus, ὁ ᾗ ἡ θαμνώδης, Theophr.
Fuco, φυκόω, Plut.
Fucosus, a, um, ὁ ᾗ ἡ φυκιώδης, εος.
Fucus, τὸ φῦκος, εος, Diosc. τὸ φύκιον, seu φυκίον, Lucian. *insectum*, ὁ κηφὴν, ῆνος, Aristot. fucum alicui facio, φενακίζω τινὰ, Dem. παράγω τινὰ, id. in aliquo, ἀπατάω τινά τι, Xen. facio moribus, καπηλικῶς ἔχω τῦ τρόπε, Ælian. sine fuco, ἀπεριέργως, Ælian. ἀκήνως, Synes. ἀδόλως, Thuc.
Fuga, ἡ φυγὴ, ῆς, Dem. ἡ τροπὴ, ῆς, id. ἡ φύξις, Hes. fugam meditor, βελεύω δρασμὸν, Herodot. ὑπονοέω δρασμὸν, Ælian. in fugam verto, τρέπω εἰς φυγὴν, Chrys. hostes, ποιέω φυγὴν πολεμίοις, Xen. fuga salutem quærere, σώζειν ἑαυτὸν φυγῇ, Plat. fuga facta in urbem confugerunt, φορᾶς γενομένης ἔφυγον εἰς πόλιν, Herodian. recipio me in castra, καταφεύγω εἰς τὸ στρατόπεδον, id. ad aliquem, πρός τινα, id. me proripio, οἴχομαι ἀποδρὰς, id. Confer *Fugio*.
Fugax, ὁ δραπέτης, ε, ἡ δραπέτις, ιδος, Isocr. ὁ φυγάς.
Fugio, φεύγω, aliquid, τὶ, Dem. διαφεύγω τι, id. fugitivam fortunam, δραπετεύω δραπέτιν τύχην, Isocr. ita res aliquas, ut, ὥτως ἀπέχομαι τινων, ὡς, id. negotia, ἀποδράω ἀπὸ τῶν πραγμάτων, Dem. hostes, τροπὴν ποιέω τῶν πολεμίων, Herodian. ex urbe, ἀποδιδράσκω ἐκ πόλεως, id. paucis comitatus, ἀποδιδράσκω σὺν ὀλίγοις, id. Confer *Fuga*.
Fugitivarius, ὁ φυγαδοθήρας, ε, Plut.
Fugitivus, φευκτικὸς, ἡ, ὸν, servus, ὁ δραπέτης, ε, Dem.
Fugito, δραπετεύω, Philo. πυκνὰ φεύγω, Plut.
Fugo, ποιέω φυγὴν, hostes, τοῖς πολεμίοις, Xen. τρέπω εἰς φυγὴν, Chrys. in exsilium pello, φυγαδεύω, Dem. Confer *Fuga* et *Exsilium*.
Fulcimentum, τὸ ἔρεισμα, τὸ στήριγμα.
Fulcio, ἐρείδω, tectum, ὀροφὴν ὑπερείδω.
Fulcrum, τὸ ὑπέρεισμα, τὸ ἔρεισμα, Lucian. τὸ ὑποστήριγμα.
Fulgo, στίλβω, Diosc. ἀπαυγάζω, Bas. λάμπω.
Fulgetrum, ἡ ἀστραπὴ, ῆς, Aristot.
Fulgor, τὸ σέλας, ατος, Aristot. ἡ τηλαύγησις, εως, LXX. ἡ αὐγή.
Fulgur, ἡ ἀστραπὴ, Aristot. ἡ στεροπὴ, Naz.
Fulguralis, e, ἀστραπαῖος, αία, αῖον, Aristot.
Fulguratio, ἡ ἀστραπὴ, ῆς, Aristot.
Fulguro, ἀστράπτω, Aristot.
Fulica, ἡ αἴθυια, ας, Aristot.
Fuliginosus, ὁ ᾗ ἡ λιγνυώδης, εος, Hipp.
Fuligo, ἡ λιγνὺς, ύος, Diosc. ἡ ἄσβολη, ἡ αἰθάλη.
Fullo, ὁ κναφεὺς, έος, Aristoph.
Fullonium, τὸ κναφεῖον, ε, Herodot.
Fullonius, κναφευτικὸς, ἡ, ὸν, ars, ἡ γναφευτικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Plat. κναφικὸς seu γναφικὸς, ἡ, ὸν, carduus, ἡ γναφικὴ ἄκανθα, Diosc.
Fulmen, ὁ κεραυνὸς, ῦ, Aristot. cadit in, πίπτει εἰς, Xen. fulmine ico seu percutio, κεραυνόω, Plut. fulmine conflagro, κατακεραυνόομαι.
Fulmineus, ὁ ᾗ ἡ κεραύνιος, ε, ignis, κεραύνιον πῦρ, Plut.
Fulmino, κεραυνόω, aliquem, τινὰ, Plut. κεραυνοβολέω.
Fultura, τὸ στήριγμα, ατος, Plut.
Fulvus, ὁ ᾗ ἡ ἐπίξανθος, Diosc. πυῤῥὸς, ῥὰ, ῥὸν.
Fumarium, ἡ καπνοδόχη, ης, Lucian.
Fumeus, ὁ ᾗ ἡ καπνώδης, εος, Gal.
Fumidus, ὁ ᾗ ἡ καπνοειδὴς, έος.
Fumigo, καπνίζω, Dem.
Fumo, καπνίζω, Dem. τύφομαι, LXX.
Fumosus, ὁ ᾗ ἡ καπνώδης, εος, Gal.
Fumus, ὁ καπνὸς, ῦ, Aristot. ὁ ψόλος, ε, Æschin. fumo inficio, καπνίζω, aliquem, τινὰ, Dem. fumum excito, τύφω καπνὸν, Herodot. fumo infesto, καπνῷ τύφω, Aristoph. in fumum redigo, ἐκτυφόω· in fumum evanesco, ἐκτυφόομαι, Diosc.
Funalis, e, ὁ ᾗ ἡ σχοινοφόρος, ε.
Funambulus, ὁ σχοινοβάτης, ε, Chrys.
Functio, ἡ ἐπιτελείωσις, εως.
Funda, ἡ σφένδονη, ης, Xen. fundam agito seu torqueo, σφενδονάω, Xen. σφενδονίζω, LXX. σφενδονέω, Lucian. aliquem funda peto, σφενδονάω τινὰ, Greg.
Fundamentum, τὸ θεμέλιον, Thuc. ἡ βάσις· jacio, καταβάλλομαι θεμέλιον, Themist. τὴν ἀρχὴν, Plat. destruo, ἀποθεμελιόω, domus, τὸ κάτωθεν τῆς οἰκίας· e fundamentis destruere, ἐκ θεμελίων ἀπόλλυσθαι, Thuc.
Funditor, ὁ σφενδονήτης, ε, Xen.
Funditus, ἄρδην, everto urbem, ἀνατρέπω πόλιν, Æschin. εἰς τέλος καταφθείρω πόλιν, Diod. πόλιν παντάπασιν ἀναιρέω, Isocr. perdo aliquem, τίτυος τρόπον ἐκτρίβω τινὰ, Herodot. ἀπολλυμί τινα ἄρδην, Isocr.
Fundo, as, θεμελιόω, aliquid, τὶ, N. T. Confer *Fundamentum*.
Fundo, is, χέω, Aristot. χύω, Lucian. profligo,

fligo, ἐδαφίζω, Theophr. libo, σπένδω. Confer *Effundo*, *Sterno*, *Fugo*, *Libo*.

Fundum, τὸ βένθος, εος, Naz. τὸ ἔδαφος, εος, Plut. ὁ πυθμὴν, ένος, Athen. fundo carens, ὁ ϗ ἡ ἀνερμάτιστος, ου, Philo.

Fundus, ὁ ἀγρὸς, Dem. τὸ χωρίον, Aristot.

Funebris, ὁ ϗ ἡ ἐπιτάφιος, ου, ὁ ϗ ἡ ἐπικήδειος, sermo, ἐπιτάφιος λόγος, Dem.

Funeratio, ὁ ἐνταφιασμὸς, οῦ, N. T.

Funereus, ὁ ϗ ἡ ἐντάφιος, ου, Synes.

Funeratio, κηδεύω, aliquem, τινὰ, Plut. ἐνταφιάζω, τὰ συνήθη ποιέω τῷ τετελευτηκότι, Dem.

Funesto, μιαίνω, aliquid, τὶ, Herodian.

Funestus, ὁ ϗ ἡ ὀλέθριος, ου, Plat.

Fungor, ἐπιτελέω, officio, τὰ καθήκοντα, Xen. summis magistratibus, μεταχειρίζομαι μεγίστας ἀρχὰς, Plat. officio fratris, ποιέω ἔργα τοῦ ἀδελφοῦ, Dem. bene munere meo, εὖ ἐπιτελέω τὸ ἔργον μοῦ, Aristot. vita. Vide *Morior*.

Fungositas, ἡ μυκητότης, ητος.

Fungosus, ὁ ϗ ἡ μυκητώδης, εος.

Fungus, ὁ μύκης, ητος, Diosc. ὁ βωλίτης.

Funiculus, τὸ σχοινίον, ου, Plut. ἡ σπάρτη.

Funis, ἡ σχοῖνος, ου, Theophr. nauticus, πεῖσμα νεὼς, Philo.

Funus, τὸ κῆδος, Aristot. ad funus mortuorum convocare aliquos, ἐπὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν παρακαλεῖν τινας, Isocr. interesse funeri, ἐπὶ τὸ κῆδος παραγίγνεσθαι, id. convenire ad funus, φοιτᾷν εἰς τὰς ταφὰς, id. mandare alicui funeris curationem, παραδίδοσθαί τινι τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ταφῆς, Dem. sumptus funeris dare, τὴν ταφὴν ἀποδοῦναι τοῖς θάψασι· fieri alicui funus, γίγνεσθαί τινι ταφήν· ornare funus alicujus aliquo, κοσμεῖν τὸν τάφον τινός τινι, id. condecorare funus alicujus, τιμᾷν τὸν τάφον τινός· publicum funus alicui instituere, δημοσίᾳ θάπτειν τινά· sequi funus, ἀκολουθεῖν ἀποθανόντι πρὸς seu ἐπὶ τὸ μνῆμα, πρὸς τὸν τάφον· deducere funus, παραπέμπειν τὸν τεθνεῶτα· efferre funus, ἐκφέρειν νέκυν, id.

Fur, ὁ κλέπτης, ου, Plut. ὁ φὼρ, ρὸς, Plat. ὁ κλοπεὺς, Soph. fœmina, ἡ κλέπτρια, Naz.

Furacitas, ἡ κλεπτοσύνη, ης, Plut.

Furaciter, κλεπτικῶς.

Furax, κλεπτικὸς, ὴ, ὸν, Aristoph.

Furca, τὸ δίκρανον, ου, sc. ξύλον, Lucian. ὁ ὑποστάτης, ου, Plut.

Furcifer, ὁ κύφων, ωνος, Schol. Aristoph.

Furenter, μαινομένως.

Furfur, τὸ πίτυρον, ου, Theophr.

Furfuraceus, ὁ ϗ ἡ πιτυρώδης, εος, Diosc. panis, ὁ πιτυρίας, ου, Galen.

Furfurosus, idem quod anteced.

Furia, ἡ ἐριννὺς, Soph. ὁ ἀλάστωρ, Plut.

Furiæ, αἱ σεμναὶ θεαὶ, Lucian. αἱ εὐμενίδες.

Furialis, ὁ ϗ ἡ μανιώδης, εος, Theophr.

Furibundus, παρακεκινηκὼς, υῖα, ὸς, Plat. ὁ ϗ ἡ μανιώδης, Theophr.

Furio, ἐκμαίνω, Eustath.

Furiose, μανικῶς, Isocr.

Furiosus, μανικὸς, ὴ, ὸν, homo, μανικὸς ἄνθρωπος, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἔκφρων, Lucian.

Furnaceus, ὁ κλιβανίτης, ου, Athen. ἴπνιος, ία, ιον, Callim. panis, ὁ ἰπνίτης, ου, sc. ἄρτος, Athen.

Furnarius, idem quod *Furnaceus*, furnaria, sc. ars, ἡ ἀρτοποιϊκὴ, ῆς, sc. τέχνη.

Furnus, ὁ ἴπνος, ου, Aristoph. ὁ κλίβανος, ου, Herodot.

Furo, μαίνομαι, Dem.

Furor, oris, ἡ μανία, ας, Dem. furore corripi, ἐνθουσιάζειν, Plat. ἔνοχον γίγνεσθαι ἀνοίας, Isocr. manere in furore, μένειν ἐπὶ τῆς μανίας, Dem. liberare aliquem a furore, παῦσαί τινα τῆς ἐνεστώσης μανίας, id. deserere furorem, ἀπαναχωρεῖν τῆς μανίας, Isocr. furore percitus, πρὸς τὸ ἐνθουσιῶδες σαλευθεὶς, Heliod.

Furor, aris, κλέπτω, aliquid, τὶ, Dem. κλοπεύω, alicui, ἀπό τινος, Plut. alicui aliquid mihi, ἀπό τινός τι εἰς ἐμαυτὸν, Naz.

Furtim, κλεμμαδὸν, Plat.

Furtive, κλεπτικῶς.

Furtivus, κλοπαῖος, αία, αῖον, Plat. κλοπιμαῖος, αία, αῖον, Lucian.

Furtum, id quod furto ablatum est, τὸ κλέμμα, Plat. τὸ φώριον, Lucian. actio furandi, ἡ κλοπὴ, ῆς, id. parvum, τὸ κλεμμάδιον, id.

Furvus, ἀμαυρὸς, ὰ, ὸν, Plut.

Fuscina, ἡ τρίαινα, ης, ὁ τριόδους, οντος, Arist. τὸ δίκρανον.

Fuscinula, ἡ κρεάγρα, ας.

Fusco, ἀμαυρόω, Plut.

Fuscus, a, um, ἀμαυρὸς, ρὰ, ρὸν, Plut. πελλαῖος, α, ον, Hesych. ὁ ϗ ἡ κελαινοφανὴς, έος, Aristot. ὄρφνινος, ίνη, ινον, Plat. φαιὸς, ὰ, ὸν, id.

Fuse, χύδην, Plat.

Fusilis, e χυτὸς, ὴ, ὸν, Philo. æris modo, χωνευτὸς, ὴ, ὸν, LXX.

Fusio, ἡ χύσις, εως, æris, ἡ χώνευσις, εως.

Fusor æris, ὁ χωνευτὴς, οῦ.

Fusorius, χωνευτικὸς, ὴ, ὸν, fornax, τὸ χόανον, ου, ἡ χοάνη, ης, Nyss.

Fustis, τὸ ῥόπαλον, τὸ ξύλον· fuste cædo, ξυλοκοπέω, Polyb. cæsio fuste, ἡ ξυλοκοπία, id.

Fustuarium, ἡ ξυλοκοπία, ας, Polyb.

Fusus, i, ὁ vel ἡ ἄτρακτος, ου, Aristot. ὁ κλωστὴρ, ῆρος.

Futilis, e, χυδαῖος, αία, αῖον, Strabo. ὁ ϗ ἡ ἀνόητος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ φλεδονώδης, εος, Gal. ὁ ϗ ἡ φλύαρος.

Futilitas, ἡ φλυαρία, ας, Lucian. ἡ ματαιότης.

Futurus, μέλλων, ουσα, ον, Dem. sum, μέλλω, id. dicunt ipsum futurum esse suspiciosum erga Thebanos, φασὶ μέλλειν αὐτὸν ἔχειν ὑπόπτως πρὸς τοὺς Θηβαίους, id. futurus sum facere sermonem, i. e. facturus sum sermonem, μέλλω ποιεῖσθαι λόγον, Isocr. futuri eramus periclitari, i. e. periclitaturi eramus, ἐμέλλομεν κινδυνεύειν· futura utilia alicui, μέλλοντα συνοίσειν τινί· futurus laudari, i. e. laudandus, μέλλων εὐδοκήσειν· oratio futura dici, i. e. quæ dicetur, λόγος μέλλων ῥηθήσεσθαι· considerare, quisnam apparatus sit belli futuri, σκέπτεσθαι, τίς ὑπάρξει παρασκευὴ τῷ γενησομένῳ πολέμῳ, Dem. multa vaticinari de futuris, πολλὰ μαντεύεσθαι περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι, Æschin.

G.

GABALUS, ὁ σταυρὸς, οῦ, Thuc.

Galaxia, ὁ γαλαξίας κύκλος.

Galbula, ὁ ἴκτερος, ου, Plin.

Galea, τὸ κράνος, Lucian. ἡ κόρυς, υθος, ἡ πήληξ, ηκος, id. armo, κράνει ὁπλίζω, κορύσσω, κράνος ἐνδύω.

Galeo, κορύσσω. Confer antecedens *Galea*.

Galericus, τὸ προκόμιον, ου, Poll. ἡ φενάκη.

Galerita. Vide *Alauda*.

Galerus, τὸ πιλίδιον, ου, Dem. ὁ πέτασος.

Galla, ἡ κηκὶς, parva, τὸ κηκίδιον, Suid.

Gallicinium, ἡ ἀλεκτοροφωνία, ας, N. T. ἡ κλάγγη ἀλεκτρυόνων, Epiph.

Gallina, ἡ ἀλεκτορὶς, ίδος, Aristot.

Gallinaceus, ὁ ϗ ἡ ἀλεκτόρειος, ου, Synes.

Gallinarium, ὁ ὀρνιθὼν, ῶνος, Colum.

Gallinarius, ὀρνιθοκόμος, ου.

Gallus, ὁ ἀλέκτωρ, Aristoph. ὁ ἀλεκτρυὼν, Plat. qui canere desit, ἀλεκτρυὼν ἀπῳδὸς, Lucian. galli vox, ὁ κλωσμὸς, οῦ, Plut.

Ganea, τὸ πορνεῖον, Zosim. χαμαιτυπεῖον.

Ganeo, ὁ γαστρίμαργος, ου, Bas.

Gangræna, ἡ γάγγραινα, ης, Hippocr.

Gannio, κνυζάω.

Gannitus, τὸ κνύζημα, ατος, Herodot. ὁ κνυζηθμός.

Gargarizatio, ὁ γαργαρισμὸς, οῦ.

Gargarizo, γαργαρίζω, Diosc.

Garrio, avium more, τρυθίζω, LXX. *blatero*, στωμύλλω, Aristot. ληρέω, Dem. ἀδολεσχέω, φλυαρέω, id.

Garritus, ὁ τρυθισμὸς, οῦ.

Garrulitas, ἡ στωμυλία, ας, Aristoph. ἡ ἀδολεσχία, ας, Isocr. ἡ φλυαρία, ας, id. ἡ πολυλογία, ας, id. ἡ μωρολογία.

Garrulus, ὁ ϗ ἡ ἀδολέσχης, Athen. ὁ ϗ ἡ ἀδόλεσχος, Aristot. φλυαρῶν, Plat. ληρῶν, οῦσα, οῦν, Isocr. ὁ ϗ ἡ λάλος, ὁ ϗ ἡ στωμύλος.

Garum, τὸ γάρον, Galen.

Gaudeo, χαίρω, aliqua re, ἐπί τινι, Dem. τινί· de factis, συγχαίρω τῶν γεγενημένων, id. et delector videns aliquid, ἥδομαι ϗ χαίρω ὁρῶν τι, id. me laudari, ἥδομαι ἀκούων καλῶς, Plut. quum audio, χαίρω, ὅταν ἀκούω, Isocr. quum laudor, χαίρω ἐπαινούμενος, Xen. quum aliis do, χαίρω διδοὺς, Plut. malis alicujus, ἐπιχαίρω τοῖς κακοῖς τινος, Dem. aliquo nomine, χαίρω προσαγορεύεσθαί τι, Dem. ὀνομαζόμενός τι μάλιστα δέχομαι, Plat. arbor gaudet valde riguis, τὸ δένδρον φιλεῖ σφόδρα ὑδρίαν, Theophr. gaudens aliorum calamitate sive malis, ὁ ϗ ἡ ἐπιχαιρέκακος, Aristot.

Gaudium, ἡ χαρὰ, ᾶς, Dem. ἡ τέρψις, Isocr. τὸ χάρμα, τὸ περιχαρὲς, έος, Plut. ex alîus malis, ἡ ἐπιχαιρεκακία, Aristot.

Gavia, ὁ λάρος, ου, Aristot.

Gausape, τὸ ἀμφίμαλλον, ου.

Gaza, ἡ γάζα, Theophr. Confer *Thesaurus*.

Gazophylacium, τὸ γαζοφυλάκιον, ου, N. T.

Gehenna, ἡ γέεννα, ης, N. T.

Gelasco, καταπήγνυμαι ὑπὸ ψύχους, Aristot. πήγνυμαι ὑπὸ τοῦ κρύους, Herodian.

Gelasinus dens, ὁ γελασῖνος, sc. ὀδοὺς, Poll.

Gelide, ψυχρῶς.

Gelidus, κρυερὸς, ὰ, ὸν, Herodian. ψυχρὸς, ρὰ, ρόν.

Gelo, πήγνυμι, Plat.

Gelu, τὸ ψύχος, εος, Xen. ὁ κρυμὸς, οῦ, Philostr. τὸ κρύος, εος, Lucian. τὸ ῥῖγος, εος, Xen. ὑπαγετός.

Gemebundus, στενακτὸς, ὴ, ὸν, LXX.

Gemellipara, ἡ διδυματόκος.

Gemellus, ὁ διδυμάων, ονος, Hom. ὁ ϗ ἡ δίδυμος.

Geminatio, ἡ διδυμότης, ητος, ὁ διπλασιασμὸς, οῦ, Plut.

Gemino, διπλασιάζω, aliquid, τὶ, Plut. διπλόω.

Geminus, ὁ ϗ ἡ δίδυμος, ου, Aristot. δισσὸς, ὴ, όν· Gemini in cœlo, οἱ δίδυμοι, ων.

Gemisco, στενάζω, Dem.

Gemitus, ὁ στεναγμὸς, οῦ, Plut. τὸ στέναγμα, ατος, Athen. ὁ στόνος, ου, Thuc.

Gemmo, ἡ λίθος, Clem. Al. in vite, ὁ ὀφθαλμὸς, οῦ, Theodor.

Gemmasco, ὀφθαλμίζω.

Gemmatio, ἡ ὀφθάλμισις, εως.

Gemmatus, ὁ ϗ ἡ λιθοκόλλητος, ου, Ælian. ὁ ϗ ἡ διάλιθος, ου, Cl. Al.

Gemmeus, ὁ ϗ ἡ διάλιθος, ου, Clem. Alex.

Gemmo, ὀφθαλμίζω.

Gemo, στένω, super aliqua re, ἐπί τινι, Dem. alte, μέγα στενάζω, id. στεναχίζω.

Gena, ἡ παρειὰ, ᾶς, Xen. ἡ γένυς, υος, Naz. τὸ μῆλον, ου, Al. Aphr. ἡ γνάθος, ου, Lucian.

Genealogia, ἡ γενεαλογία, ας, genealogiam recenseo, γενεαλογέω, Herodot.

Genealogicus, γενεαλογικὸς, ὴ, ὸν, Philo.

Genealogus, ὁ γενεαλόγος, ου, Laert.

Gener, ὁ γαμβρὸς, οῦ, Dem.

Generalis, γενικὸς, ὴ, ὸν, Suid.

Generaliter, γενικῶς, καθόλου, Aristot.

Generatim, κατὰ γένη.

Generatio, ἡ γέννησις, εως, Plat. ἡ γενεὰ, ᾶς.

Generator, ὁ γεννητὴς, οῦ, Plat.

Genero, γεννάω, Xen.

Generose, γενναίως, Herodian.

Generositas, ἡ γενναιότης, Polyb. ἡ εὐγένεια.

Generosus, γενναῖος, αία, αῖον, equus, γενναῖος ἵππος, Herodian. homo, ἄνθρωπος γενναῖος, Dem. nobili genere ortus, ὁ ϗ ἡ εὐγενὴς, έος, Aristot.

Genesis, ἡ γένεσις, εως, Plat.

Genethlia. Vide *Natalitia*.

Genialis, e, τρυφερὸς, ὰ, ὸν, Aristot.

Genialiter, τρυφερῶς, ἱλαρῶς.

Geniculatim, γονυδὸν, ὀκλὰξ, Lucian.

Geniculatus, ὁ ϗ ἡ γονατώδης, εος, Theophr. γεγονατωμένος, ένη, ένον, Diosc.
Geniculor, γονατίζω, Poll.
Geniculum, τὸ γονάτιον, ου, τὸ γόνιον, ου.
Genitalis, γενέθλιακὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ γόνιμος, Plat.
Genitivus, γενικὸς, ἡ, ὸν, Casus, γενικὴ πτῶσις.
Genitor, ὁ γεννητὴς, οῦ, Plut. ὁ γονεὺς, έως, id. ὁ γεννήτωρ, Plat. ὁ γενετὴρ, ῆρος, Aristot. ὁ γενέτης, Plut.
Genitrix, ἡ γεννήτειρα, ας.
Genitura, ἡ γονὴ, ῆς, Lucian.
Genius, ὁ δαίμων, ονος, Pind.
Gens, τὸ ἔθνος, εος, Thuc.
Genticus, ἐθνικὸς, ἡ, ὸν, Hermog.
Gentilis, ὁ ϗ ἡ ὁμοεθνὴς, έος, Aristot. ἐθνικὸς, ἡ, όν.
Gentilitas, ἡ ὁμογένεια, ας, ἡ συγγένεια, ας, Dem.
Gentilitius, γενικὸς, ἡ, όν.
Genu, τὸ γόνυ, ατος, Plut. flecto, ὀκλάζω ἐπὶ τὰ γόνατα, LXX. alicui, γονυπετέω τινὶ, N. T. προσκυνέω τινὶ, Plut. genibus advolvor alicui, προσπίπτω τινὶ, Chrys.
Genuinus, γνήσιος, ία, ιον, Aristot.
Genus, τὸ γένος, εος, Dem. genere peregrinus, γένει ξένος· pessimum genus hominum in civitate, πονηρότατόν τι τῶν ἐν τῇ πόλει ἐθνῶν· genus alicujus et familia, γένος τινὸς ϗ οἰκία· generis propinquitas, ἡ ἀγχιστεία τοῦ γένους· genere propior, proximus alicui, γένει ἐγγυτέρω, ἐγγυτάτω τινὶ ὤν· genere remotior, ἀπωτέρω τῷ γένει ὤν, id. Genus masculinum, femininum, neutrum, commune, γένος ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινόν· causæ, εἶδος τοῦ λόγου, Isocr. demonstrativum, deliberativum, judiciale, γένος ἐπιδεικτικὸν, συμβουλευτικὸν, δικαστικόν· summum, γένος ἀνώτατον seu γενικώτατον· intermedium, γένος μέσον seu ὑπάλληλον· generis recensio, ἡ γενεαλογία, ας, Isocr. genus recenseo, γενεαλογέω, N. T. altius alicujus, ἄνωθεν ἐξετάζω γένος τινὸς, Dem. genus pœnæ, honoris, essentiæ, Pæanis, &c. εἶδος τιμωρίας, τιμῆς, οὐσίας, παιᾶνος, &c. Plat. Aristot.
Geodæsia, ἡ γεωδαισία, Aristot.
Geographia, ἡ γεωγραφία, Strabo.
Geographicus, γεωγραφικὸς, ἡ, ὸν, Strabo.
Geometra, ὁ γεωμέτρης, ου, Plut.
Geometria, ἡ γεωμετρία, ας, Lucian.
Geometricus, γεωμετρικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Germane, ἀδελφικῶς, Joseph. γνησίως.
Germanitas, ἡ ἀδελφότης, ητος, Chrys. ἡ οἰκειότης, ητος, Dem.
Germanus, non adulterinus, γνήσιος, ία, ιον, Dem. eodem patre ortus, ὁ ϗ ἡ ὁμοπάτριος, id. Confer *Frater*.
Germen, ὁ βλαστὸς, οῦ, Theophr. τὸ βλάστημα, ατος, Isocr. ἡ βλάστη, ης, Theophr.
Germinasco. Vide *Germino*.
Germinatio, ἡ βλάστησις, Theophr. ἡ ἔκφυσις.
Germino, βλαστάνω, Aristot. germinandi vim habens, βλαστητικὸς, ἡ, ὸν, Theophr. ad germinandum propensus, βλαστικὸς, ἡ, ὸν, id. non germinans, ὁ ϗ ἡ ἄβλαστος, ου, id. sero germino, ὀψιβλαστέω, id. mature germino, πρωϊβλαστέω, id.
Gero, φέρω, Dem. pileum, φορέω πῖλον seu πιλίδιον, Lucian. annulum, φορέω δακτύλιον, Eust. remp. πράττω τὰ πολιτικὰ, πράττω τὰ δημόσια, τὰ τῆς πόλεως, τὰ κοινὰ, Dem. Isocr. res, τὰ πράγματα, Dem. res majoribus dignas, ἄξια τῶν προγόνων, Isocr. multa et præclara, διαπράττομαι πολλὰ ϗ καλά· res illustriores, κατεργάζομαι πλείονος ἄξια, id. me obedientem alicui, παρέχω ἐμαυτὸν εὐπειθῆ τινι, Xen. me virum probum, παρέχω ἐμαυτὸν δίκαιον, Isocr. me fortuna indignum, καθίστημι ἐμαυτὸν τῆς εὐδαιμονίας ἀνάξιον· me talem erga parentes, γίνομαι τοιοῦτος περὶ τοὺς γονεῖς· me benignum erga omnes, ἡδέως ἔχω πρὸς ἅπαντας, id.
Gerræ, οἱ λῆροι, ων, Plut.
Gerro, ὁ φλύαρος, ου, Dem. ὁ ληρίων, οντος, Lucian. ὁ ϗ ἡ ληρώδης.
Gesta, res gestæ, αἱ πράξεις, ων, Dem. τὰ πράγματα, ων, id.
Gestamen, τὸ φόρημα, ατος, Plut.
Gestatio, ἡ φόρησις, εως, ἡ φορὰ, ᾶς, Poll.
Gestatorium, τὸ φορεῖον, ου, Herodian.
Gesticulator, ὁ μῖμος, Dem. ὁ ϗ ἡ χειρονόμος.
Gesticulor, ὀρχέομαι, Xen. χειρονομέω, Poll.
Gestio, γαυριάω, aliqua re, τινὶ, Dem. vehementer appeto, προθυμέομαί τι, Aristot.
Gesto, φορέω, pileum, πῖλον, Lucian. puerum in ulnis, κομίζω τὸ παιδίον πρὸς ταῖς ἀγκάλαις, Plut. in utero, φέρω ἐν γαστρὶ, Plat.
Gestus, ûs, ὁ σχέσις, εως, Dem. effingere gestum aliquem in statua, πλάττειν τὸ σχῆμα ἐν ἀνδριάντι, id.
Gibber, κυρτὸς, ἡ, ὸν, Hom. κυφὸς, ἡ, ὸν, id.
Gibbosus, idem quod anteced. *Gibber*.
Gibbus, τὸ κύρτωμα, Lucian. τὸ ὕβωμα, Gal. ἡ κύφωσις.
Giganteus, γιγαντιαῖος, αία, αῖον, γιγάντειος, εία, ειον, ὁ ϗ ἡ γιγαντώδης, Philo.
Gigas, ὁ γίγας, αντος· gigantes imitor, γιγαντιάω, Suid.
Gigno, γεννάω, aliquid, τὶ, Xen.
Gilvus, κιῤῥὸς, ἡ, ὸν, Ægin.
Gingiva, τὸ οὖλον, Hippocr. interior, τὸ ἔνουλον, Poll.
Gingrio, γιγγράω, γιγγραίνω.
Glaber, ψιλὸς, ἡ, ὸν, Plat. ὁ ϗ ἡ ἄθριξ, χος, Clem. Alex. φαλακρὸς, ρὰ, ρὸν, Plut.
Glabresco, ψιλόομαι, Aristot. φαλακρόομαι.
Glabretum, ἡ φαλάκρα, ας.
Glabrities, ἡ φαλακρότης, ἡ ψιλότης, Plut.
Glabro, ψιλόω, Aristot. φαλακρόω.
Glacialis, e, ὁ ϗ ἡ κρυσταλλώδης, ὁ ϗ ἡ παγετώδης, Aristot. ὁ ϗ ἡ κρυμοπαγής.
Glacies, ὁ κρύσταλλος, ου, Diod. Sic. ὁ πάγος, ου, Plut. ὁ παγετὸς, οῦ, Xen.
Glacio. Vide *Congelo*.
Gladiator, ὁ μονομάχος, ου, Herodian.
Gladiatorius, a, um, μονομαχικὸς, ἡ, όν.
Gladiatura, ἡ μονομαχία, ας, Lucian.
Gladiolus, τὸ ξιφίδιον, τὸ μαχαιρίδιον.
Gladius, τὸ ξίφος, Xen. ἡ μάχαιρα, Dem. gladium evagino seu stringo, γυμνόω τὸ ξίφος, Herodian. σπάομαι τὸ ξίφος, Plut. gladio cingo, ὑποζώννυσθαι μάχαιραν, Ælian. gladio occido, ξιφοκτονέω, Suid.
Glandula, ὁ ἀδὴν, ἀδένος, Al. Aphr.
Glandulosus, ὁ ϗ ἡ ἀδενώδης, εος, caro, ἀδενώδης σὰρξ, Galen.
Glans, ἡ βάλανος, Aristot. unguentaria, ἡ μυροβάλανος, id. pudendi, ἡ κορώνη, ης, Artem.
Glarea, ἡ ψάμμος, ου, Plut.
Glaucus, a, um, γλαυκὸς, ἡ, ὸν, Aristot. γλαύκιος, ία, ιον, Theophr. color, ἡ γλαυκότης, Aristot.
Glaucedo, ἡ γλαύκωσις, τὸ γλαύκωμα, Gal.
Gleba, ἡ βῶλος, Theophr.
Glebosus, ὁ ϗ ἡ βωλώδης, εος, plenus glebis, ὁ ϗ ἡ ἀδρόβωλος, Diosc.
Glebula, τὸ βώλιον, Arist. τὸ βωλάριον, Strabo.
Glis, ὁ ἐλειὸς, οῦ, Aristot.
Glisco, αὔξομαι, Dem.
Globo, σφαιρόω, Galen.
Globositas, τὸ σφαιροειδὴς, έος.
Globosus, ὁ ϗ ἡ σφαιροειδὴς, έος, Luc. σφαιρικὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Globulus, τὸ σφαιρίον, ου, Theophr.
Globus, ἡ σφαῖρα, ας, Plut.
Glocio, seu Glocito, κλώζω, Poll.
Glomeratio, στρόμβωσις, εως, τὸ ἐνείλημα.
Glomero, στρομβόω, ἐνειλέω, συσπειράω.
Glomerosus, ὁ ϗ ἡ στρομβώδης, εος, ὁ ϗ ἡ στρομβοειδὴς, έος.
Glomus, ἡ ἀγαθὶς, ῖδος, Hesych.
Gloria, ἡ δόξα, ης, Dem. τὸ κλέος, id. ἡ εὔκλεια, ας, Isocr. ἡ εὐδοξία, ας, id. et honores, δόξα ϗ τιμαὶ, Dem. εὐδοξία ϗ τιμαὶ, id. et laus et fama, εὐδοξία ϗ ἔπαινος ϗ φήμη, Isocr. magna seu illustris, δόξα πολλή· immensa, ἀνυπέρβλητος, id. sempiterna, ἀείμνηστος, εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον μνημονευθησομένη, id. immortalis, ἀθάνατος, Dem. pulcherrima et maxima, καλλίστη ϗ μεγίστη, Isocr. bona, χρηστὴ, Dem. divina et illustris, ἰσόθεος ϗ πᾶσιν ὀνομαστὴ, Isocr. ficta, ψευδὴς, id. antiqua, παλαιὰ, id. gloriam expeto, δόξης ἐπιθυμέω, Dem. σπουδάζω περὶ δόξης, id. ὀρέγομαι δόξης, Isocr. venor alicujus rei, θηρεύομαι δόξαν τινὸς, Dem. adfero, seu pario, συμβάλλομαι δόξαν τινὶ, Isocr. παρασκευάζω δόξαν· περιτίθημι δόξαν τινὶ, Dem. adipiscor seu consequor, τυγχάνω δόξης· κτάομαι δόξαν ἐμαυτῷ· λαμβάνω δόξαν, id. habeo, ἔχω δόξαν· refero ex aliqua re, ὑπάρχει ἐμοὶ δόξα ἀπό τινος· adimo, ἀφαιρέομαι δόξαν, id. amitto, ἀπόλλυμι δόξαν, id. recupero, ἀναλαμβάνω δόξαν, Isocr.
Gloriabundus, ὁ καυχηματίας, ου.
Gloriatio, ἡ καύχησις, εως, N. T.
Glorifico, δοξάζω, Deum, Θεὸν, N. T. aliquem, δοξολογέω τινὰ, Bas.
Gloriola, τὸ δοξάριον, ου, inanis, κενὸν, Dem.
Glorior, καυχάομαι, aliqua re, ἐπί τινι, Lycophr. μεγαλαυχάομαί τινι vel ἐπί τινι, Isocr. valde inconsiderate, ἀλαζονεύομαι λίαν ἀπερισκέπτως, id. de divitiis, καταλαζονεύομαι περὶ τοῦ πλούτου, id. γαυριάω.
Gloriose, ἐνδόξως, Dem. εὐκλεῶς, Poll.
Gloriosus, ὁ ϗ ἡ ἔνδοξος, ου, Dem. jactans, ἀλαζονευόμενος, ένη, ενον, Isocr.
Glos, ἡ γάλως, ωος, *contr.* ως, Poll.
Glossa, ἡ γλῶσσα seu γλῶττα, ης, Aristot.
Glossema, τὸ γλώσσημα, ατος.
Glottis, ἡ γλωττὶς, ίδος, Lucian.
Glubo, ἀπολέπω, ἀποδέρω.
Gluma, τὸ ἔλυτρον, ου, Diosc. ἡ ἄχνη, ης.
Gluten, ἡ κόλλα, ης, Diosc.
Glutinatio, ἡ κόλλησις, εως, Theophrast.
Glutino, κολλάω, aliquid, τὶ, Plut. συνάπτω.
Glutinosus, ὁ ϗ ἡ κολλώδης, εος, Plato. glutinandi vim habens, κολλητικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Glutinum, idem quod *Gluten*.
Glutio, λιχνεύω, Max. Tyr. καταπίνω.
Gluto, ὁ λίχνος, ου, Plat.
Gluttus, ὁ λαιμὸς, οῦ, Lucian.
Gnaritas. Vide *Peritia*.
Gnarus. Vide *Peritus*.
Gnatho, ὁ γνάθων, ωνος, Hesych.
Gnathonice, γναθωνικῶς.
Gnathonicus, γναθωνικὸς, ἡ, όν.
Gnatus. Vide *Filius*.
Gnaviter. Vide *Industrie*.
Gnavo. Vide *Navo*.
Gnavus. Vide *Industrius*.
Gnoma. Vide *Sententia*.
Gnomonica, ἡ γνωμονικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Bud.
Gonagra, ἡ γονάγρα, ας.
Grabatus, ὁ κράβατος, ου, N. T.
Gracilentus, ἰσχνὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Gracilesco, ἰσχνόομαι, Alex. Aphrodis. λεπτύνομαι.
Gracilis, ἰσχνὸς, ἡ, ὸν, Plut. gracilem reddo, ἰσχναίνω, Aristot. λεπτὸς, ἡ, όν.
Gracilitas, ἡ ἰσχνότης, ητος, corporis, σώματος, Galen. ἡ λεπτότης.
Gradatim, κλιμακηδὸν, Bas.
Gradatus, κλιμακωτὸς, ἡ, ὸν, adscensus, κλιμακωτὴ πρόσβασις, Strabo.
Gradior, βαίνω, Dem. Confer *Eo*.
Gradus, ἡ κλίμαξ, Xen. in scala, ἡ βαθμὶς, Soph. honoris, ὁ βαθμὸς, οῦ, N. T.
Græcanicus, Ἑλληνικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Græce, Ἑλληνικῶς, Ἑλληνιστὶ, Lucian.
Græcia, ἡ Ἑλλὰς, άδος, Dem.
Græcus, Ἑλλήνιος, ία, ιον, Herodot. Ἑλληνικὸς, ἡ, ὸν, Lucian. At *Subst.* Græcus, ὁ Ἕλλην, ηνος, Dem. Græca, ἡ Ἑλληνὶς, ίδος, Ἑλλὰς γυνὴ, Herodot. cum Græcis facio, Græcos imitor, Græce loquor, ἑλληνίζω, Æschin. et Athen.
Graius, idem quod anteced. *Græcus*.
Grallæ, τὰ τῶν καλοβάτων βάθρα· grallis incedo, σκωλοβατίζω, Epicharm.
Grallator, ὁ καλοβάτης, ὁ σκωλοβατίζων, Epicharm.
Gramen, ἡ χλόη, Aristot. ἡ ἄγρωστις, Plut.
Gramineus, ὁ ϗ ἡ χλοηφόρος, ου, Eur.
Graminosus, ὁ ϗ ἡ χορτώδης, εος.
Grammatica, ἡ γραμματικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Lucian.

Grammatice, γραμματικῶς.
Grammaticus, γραμματικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Granarium, ὁ σιτοβολῶν, ῶνος, Poll. σιτοφυλάκιον, ȣ.
Granatum, ἡ ῥοιὰ, ᾶς, Diosc.
Grandævus, ὁ ϗ ἡ πολυετὴς, έος, ὁ ϗ ἡ μακρόβιος.
Grandesco, μηκύνομαι.
Grandiloquus, ὁ ϗ ἡ μεγαλοῤῥήμων.
Grandino, χαλαζάω, Lucian.
Grandinosus, ὁ ϗ ἡ χαλαζώδης, εος, Aristot.
Grandis. Vide *Magnus*.
Granditas. Vide *Magnitudo*.
Grando, ἡ χάλαζα, ης, Aristot. grandine impeto, ἐπιχαλαζάω, Lucian. grandine infestor, χαλαζάομαι, Aristot. grandinis instar, χαλαζηδὸν, Nicet.
Granosus, ὁ ϗ ἡ κοκκώδης, εος.
Granum, ὁ κόκκος, ȣ, Diosc.
Graphiarium, ἡ γραφειοθήκη, ης.
Graphice, γραφικῶς, Plut.
Graphice, es, ἡ γραφικὴ, sc. τέχνη, Aristot.
Graphium, τὸ γραφεῖον, Plut. ἡ γραφὶς, ἴδος, Plat.
Grassatio, ἡ λωποδυσία, ας, Hermog. morbi, ἡ ἐγκατάσκηψις τȣ̃ πάθȣς, Diosc.
Grassator, ὁ λωποδύτης, Dem.
Grassor, λωποδυτέω, in regionem, τὴν χώραν, Hermog. in urbem, κατασκήπτω εἰς πόλιν, Herodian. ἐφορμάω.
Gratabundus, συγχαίρων, ȣσα, ον, Dem.
Grate, κεχαριτμένως, Isocr. εὐγνωμόνως.
Grates. Vide *Gratia*.
Gratia, ἡ χάρις, ιτος, Dem. et delectatio, ἡ χάρις ϗ ἡδονὴ, id. gratiam aliquorum captare, προαιρεῖσθαι χάριτας παρά τινων· inire, χάριτας χαρίζεσθαι· apud aliquem, κατατιθέναι χάριν πρός τινα· ambire, δῆλον περιέρχεσθαί τινος χάριτος, id. mereri, ἄξιον εἶναι χάριτος, Isocr. bene meritum repetere, εὖ ποιήσαντα ἀπαιτεῖν χάριν, id. debere alicui, χάριν τινὶ ὠφελεῖν, Dem. habere alicui, εἰδέναι τινὶ χάριν, Isocr. ob aliquid, τινὸς, Xen. ἀντί τινος, seu τινὸς ἕνεκα, Plut. referre alicui, ἀποδιδόναι τινὶ χάριν, Dem. consequi apud aliquem, κομίζεσθαι χάριν παρά τινος· gratias agere alicui, εὐχαριστεῖν τινι, id. pro aliqua re, χάριν ἔχειν τινὶ ὑπέρ τινος, Isocr. ob aliquid, τινὸς ἕνεκα, Dem. ad gratiam dicere, πρὸς χάριν λέγειν· in gratiam alicujus facere aliquid, διδόναι τινὶ χάριν τινά· cujus igitur rei gratia ista dico? τίνος ȣ̃ν ἕνεκα ταῦτα λέγω· τȣ̃ χάριν δὴ ταῦτα λέγω; id. quæstus gratia delinquere, κέρδȣς ἕνεκ' ἀδικεῖν, Isocr. reducere in gratiam aliquos, διαλλάττειν τινὰς, Dem. in gratiam redire cum aliquo, διαλλάττεσθαί τινι, seu πρός τινα, Isocr.
Gratificatio, ἡ εὐεργεσία, ας.
Gratificor, χαρίζομαι, alicui, τινὶ, Dem. ἀρέσκω τινὶ, εὐεργετέω, valde, maxime, abunde, injuste, σφόδρα, μάλιστα, καθ' ὑπερβολὴν, ἀδίκως, id. non gratificor alicui, ἀχαριστέω πρός τινα, Xen.
Gratiose, κεχαρισμένως, Isocr. ἐπιχαρίτως, id. χαριέντως, id.
Gratiosus, χαρίεις, εσσα, εν, Isocr. ἀγαπητὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ εὔχαρις.
Gratis, δωρεὰν, dare aliquid alicui, διδόναι τί τινι, Dem. facere aliquid, ποιεῖν τι προῖκα.
Gratitudo, ἡ εὐχαριστία, ἡ εὐγνωμοσύνη.
Grator. Vide *Gratulor*.
Gratuito, ἀμισθὶ, facere omnia, ποιεῖν πάντα, Dem. Confer *Gratis*.
Gratuitus, ὁ ϗ ἡ ἄμισθος, ȣ.
Gratulatio, τὸ σύγχαρμα.
Gratulor, συγχαίρω, alicui, τινὶ, Isocr. ob aliquid, τινὸς, Dem. tibi de felicitate, συνήδομαί σοι τῆς εὐτυχίας, Plut. miserunt gratulatum ei, ἀπέστειλαν συνηδόμενοι αὐτῷ, Herodian. mittere legatos gratulatum ob victoriam, πέμπειν πρέσβεις συνησθησομένȣς τῇ νίκῃ, Diod. Sic.
Gratus, κεχαρισμένος, ένη, ένον, facere vel scribere, quæ multis grata sunt, ποιεῖν ἢ γράφειν τινὰ κεχαρισμένα πολλοῖς, Isocr. gratum est amantibus, ἀγαπητόν ἐςι τοῖς ἐρῶσι, Aristot. pro beneficio, ὁ ϗ ἡ εὐχάριςος, ȣ, Philo. grato animo accipere aliquid, μετὰ χάριτος λαβεῖν τι, Dem. item ὁ ϗ ἡ εὐγνώμων, i. e. acceptus, ἡδὺς, χαρίεις.
Gravate, ἀκȣσίως, Aristot. δυσχερῶς.
Gravedinosus, καταῤῥοητικὸς, ἡ, όν.
Gravedo, ἡ κόρυζα, ης, Gal. gravedine laboro, κορυζάω, Lucian.
Graveolens, ὁ ϗ ἡ βαρύοσμος, ȣ, Al. Aphr.
Graveolentia, ἡ δυσωδία, ας, Plut.
Gravesco, βαρύνομαι, Polyb.
Graviditas, ἡ κύησις, εως, Philo.
Gravido, ἐγκύμονα ποιέω.
Gravidus, ἐπιβαρηθεὶς, εῖσα, ὲν, mulier, ἐγκύȣσα, ης, Aristot. ἐν γαςρὶ ἔχȣσα, N. T. βαρυνομένη τὴν γαςέρα, Lucian. gravida sum, κύω, Dem.
Gravis, βαρὺς, εῖα, ὺ, pondus, homo, vox, Plat. Herodian. Xen. ὁ ϗ ἡ δυσχερὴς· multa gravia oriuntur e bello, πολλὰ δυσχερῆ γίγνεται ἐκ τȣ̃ πολέμȣ, Dem. σεμνὸς, ἡ, όν· studeo esse urbanus et gravis, πειρῶ εἶναι ἀςεῖος ϗ σεμνὸς, Isocr. σπȣδαῖος, αία, αῖον· res graves et necessariæ, πράγματα σπȣδαῖα ϗ κατεπείγοντα, id. ὁ ϗ ἡ ἐπαχθὴς, έος· nimia felicitas homines reddit graves, τὸ λίαν εὐτυχεῖν ποιεῖ ἐπαχθεῖς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀξιόπιςος· graviorem, seu fide digniorem videri, ἀξιοπιςότερον δοκεῖν, id.
Gravitas ponderis, ἡ βαρύτης, Plut. morum, ἡ σεμνότης, Dem.
Graviter, βαρέως, fero aliquid, φέρω τι, Xen. χαλεπῶς φέρω τι, Dem. et moleste fero, βαρέως ϗ λυπηρῶς, seu βαρέως ϗ χαλεπῶς, φέρω τι, id. me habeo, σεμνύνομαι, id.
Graviusculus, ὁ ϗ ἡ ὑπόβαρυς, εως.
Gravo, βαρέω, aliquid, τί, Lucian. aliquem, βαρύνω τινὰ, Xen.
Gregalis, ἀγελαῖος, αία, αῖον, animalia, ἀγελαῖα ζῶα, Aristot.
Gregarius, ἀγελαῖος, αία, αῖον, sophista, ἀγελαῖος σοφιςὴς, Isocr.
Gregatim, ἀγεληδὸν, Hom.
Gremium, ὁ κόλπος, ȣ, Lucian.
Gressus, ûs, τὸ βάδισμα, ατος, Lucian.
Grex, τὸ ποίμνιον, Dem. majorum pecudum, ἡ ἀγέλη, id. puerorum, ἀγέλη μειρακίων, Athen.
Griphus, ὁ γρῖφος, Poll.
Grossus, ὁ ὄλυνθος, Theophr.
Grumulus, τὸ θρομβεῖον, ȣ, Diosc.
Grumus, ὁ θρόμβος, ȣ, Diosc. ὁ χόνδρος, ȣ.
Grunnio, γρυλλίζω, γρύζω· porci grunnientes, χοῖροι γρυλλίζοντες, Aristoph.
Grunnitus, ὁ γρυλλισμὸς, ὁ γρυσμὸς, Athen.
Gryphus, ὁ γρὺψ, γρυπὸς, Herodot.
Gubernaculum, τὸ πηδάλιον, ȣ, ὁ οἴαξ, ακος.
Gubernatio, ἡ κυβέρνησις, Plat. ἡ διοίκησις.
Gubernator, ὁ κυβερνήτης, Plat. ὁ διευθυντής.
Guberno, κυβερνάω, navem, ναῦν, Dem. cursum equorum, δρόμον τῶν ἵππων, Herodian. optime remp. διοικέω ἄριςα τὰ κοινὰ, Isocr.
Gula, ὁ οἰσοφάγος, ȣ, Aristot. ὁ λαιμὸς, gulæ deditus. Vide *Gulo*.
Gulo, ὁ λίχνος, Plat.
Gulositas, ἡ λιχνεία, Plut. ἡ γαςριμαργία.
Gulosus, ὁ ϗ ἡ γαςρίμαργος, Aristot.
Gurges, ἡ δίνη, ης, Plat.
Gurgustium, τὸ οἰκίδιον, ȣ, Dem.
Gustabilis, e, γευςὸς, ἡ, όν.
Gustatio, ἡ γεῦσις, εως, Aristot.
Gustatus, ûs. Vide *Gustus*.
Gusto, γεύομαι, aliquid, τινὸς, Dem. τὶ, N. T.
Gustus, ἡ γεῦσις, εως, Aristot. gustum præbeo, γεύω, aliquid, τινὸς, Plat. τὶ, Soph.
Gutta, τὸ ςάγμα, ατος, ὁ ςαγὼν, όνος, Athen. ὁ ςαλαγμὸς, ἡ ῥανίς.
Guttatim, κατὰ ςαγόνας.
Guttur, ὁ λάρυγξ, γος, Gal. ὁ φάρυγξ, Hipp. ὁ βρόγχος.
Gutturnium, ὁ χέρνιψ, Athen. τὸ χερνίβιον, id.
Guttus, ὁ πρόχοος, ȣ, Athen.
Gymnasiarcha, ὁ γυμνασιάρχης, ȣ, ὁ γυμνασίαρχος, ȣ, Poll.
Gymnasium, τὸ γυμνάσιον, ȣ, Lucian.
Gymnicus, γυμνικὸς, ἡ, ὸν, agon, ἀγὼν, Thuc.
Gynæceum, τὸ γυναικεῖον, ὁ γυναικὼν, ῶνος, Xen. γυναικωνῖτις, ιδος, Plut.
Gynæconitis. Vide antecedens *Gynæceum*.
Gypseus, ὁ, ἡ, τὸ ἐκ γύψȣ· simulacrum gypseum, ἄγαλμα ἐκ τȣ̃ γύψȣ, Paus.
Gypso, γυψόω.
Gypsum seu Gypsus, ἡ γύψος, Diosc.
Gyro, γυρόω, δινεύω.
Gyrus, ὁ γῦρος, ȣ· gyrum circa aliquem aliqua re describo, γῦρον περί τινά τινι περιγράφω, Plut.

H.

HA, ha, ἆ, ἆ, Aristoph.
Habena, ἡ ἡνία, ας, Xen.
Habeo, ἔχω, aliquid, τὶ, Plut. aliquem in numero hostium, τίθημί τινα εἰς τȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς, Dem. aliquid pro virtute, τίθημί τι ἐν ἀρετῇ, Plat. pro turpi, ἐν αἰσχρῷ, Plut. me bene, ἔχω καλῶς, Dem. pessime, φαυλότατα, id. orationem pro aliquo, λόγον ὑπέρ τινος δημηγορέω· contra aliquem, κατά τινος, id. de aliqua re, ἔπω λόγον περί τι, Isocr. ῥητορεύω λόγον περί τινος, id. nomen a justitia, τῆς δίκης ἐπώνυμός εἰμι, Dem. multos adversarios, ἔχω πολλȣ̀ς ἐναντιωμένȣς, Isocr. rationem seu argumentum in promptu, ἔχω λόγον πρόχειρον, Dem. delectum municipum, ποιȣ̃μαι κατάλογον τῶν δημοτῶν, id. honorem eloquentiæ, τιμάω τȣ̀ς λόγȣς, Isocr. ratum alicujus testamentum, ἐμμένω τῇ διαθήκῃ τινὸς, Dem. jus faciendi testamentum, κύριός εἰμι διαθέσθαι· rationem seu curam alicujus, ποιȣ̃μαι ἐπιμέλειαν περί τινος, Isocr. τινὸς, id.
Habilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐκατάφορος, ad aliquid, πρός τι, Aristot. ὁ ϗ ἡ εὐάρμοςος.
Habilitas, ἡ ἐφαρμογὴ, Plut. ἡ εὐαρμοςία.
Habitabilis, ὁ ϗ ἡ οἰκήσιμος.
Habitaculum, τὸ οἴκημα, Xen.
Habitatio, ἡ οἴκησις, εως, Dem.
Habitator, ὁ οἰκήτωρ, ορος, Dem. οἰκητὴς, ȣ̃, urbis, ὢν ἐν τῇ πόλει, id.
Habito, οἰκέω, urbem, πόλιν, Isocr. ἐν τῷ ἄςει, Dem. inter aliquos, ἔν τισι, Plat. in domo, ἐν οἰκίᾳ, Æschin. in regione, κατοικέω ἐν τῇ χώρᾳ, Isocr. terram aliquam, γῆν τινα, Plut. in terra, ἐπὶ τῇ γῇ, N. T. in insula, νήσον, Isocr.
Habitudo, ἡ ἕξις, εως, Gal.
Habitus, ûs, ἡ ἕξις, εως, Aristot.
Hac, τῇδε, Dem. hac illac cursito, περιέρχομαι τῇδε κἀκεῖσε, id.
Hactenus, καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ, Plat. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Dem. μέχρι τȣ̃δε, Thuc.
Hædiculus, τὸ ἐρίφιον, ȣ, Athen.
Hædile, ἡ ἐριφοςασία, ας.
Hædinus, a, um, ἐρίφειος, εία, ειον.
Hædus, ὁ ἔριφος, ȣ, Aristot.
Hæreditarius, κληρονομαῖος, αία, αῖον, Pandect.
Hæreditas, ἡ κληρονομία, Dem. ὁ κλῆρος· hæreditatem relinquere, καταλείπειν κλῆρον, id. adire, αἱρεῖν κλῆρον· tenere, ἔχειν κλῆρον· dividere in duas partes, διαιρεῖν μερίδας δύο τȣ̃ κλήρȣ· dividere cum fratre, νέμεσθαι seu μερίζεσθαι τὴν ȣσίαν πρὸς ἀδελφόν· sortiri, κληρȣ̃ν τὸν κλῆρον, id. Confer *Hæres*.
Hæreo, συνάπτομαι, in aliqua re, πρός τι, Aristot. dubito, ἀμφισβητέω περί τινος, Isocr.
Hæres, ὁ κληρονόμος, ȣ, Dem. sum, κληρονομέω· alicujus, κληρονόμος εἰμί τινος, id. hæredem instituo seu scribo aliquem, καθίςημί τινα κληρονόμον, Isocr. relinquo, καταλείπω κληρονόμον, id. fieri bonorum alicujus, γίγνεσθαι κληρονόμον τῶν τινος, Dem.
Hæresis, ἡ αἵρεσις, εως, Galen.
Hæreticus, αἱρετικὸς, ἡ, όν.
Hæsitantia, ἡ ἰσχνοφωνία, ας, Aristot.

Hæsitatio, ἡ ἀπορία, ας, Isocr.
Hæsito, ἀπορέω, Xen. Confer *Dubito*.
Halec, vel Halex, ἡ μαινὶς, ίδος, Lucian.
Halitus, ἡ ἐκπνοὴ, ῆς, Aristot. ὁ ἀτμὸς, ȣ̃, Plut.
Halo, ἐκπνέω, Aristot. ἀτμιάω, Hippocr.
Hamatus, ἀγκιςρωτὸς, ἡ, όν.
Hamo, ἀγκιςρόω.
Hamulus, τὸ ἀγκίςριον, ȣ.
Hamus, τὸ ἄγκιςρον, ȣ, Lucian. hamo capio, ἀγκιςρεύω, Cl. Alex.
Hara, ὁ συφεὸς, ȣ̃, Hom.
Hariola, ἡ μάντις, εως, Athen.
Hariolatio, ἡ μαντεία, ας, Lucian.
Hariolor, μαντεύομαι, Plat. χρησμῳδῶ.
Hariolus, ὁ μάντις, εως, Plut.
Harmonia, ἡ ἁρμονία, ας, Aristot.
Harmonicus, ἁρμονικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Harpago, ἡ ἁρπάγη, Hesych. ὁ ἅρπαξ, αγος, Poll.
Harpax, ὁ ἅρπαξ, αγος, Poll.
Haruspex, ὁ ἱεροσκόπος, ȣ.
Haruspicina, ἡ ἱεροσκοπικὴ, ῆς.
Haruspicium, ἡ ἱεροσκοπία, ας.
Haruspicor, ἱεροσκοπέω.
Hasta, τὸ δόρυ, ατος, Aristot. ἡ λόγχη, τὸ ἔγχος· sub hasta aliquid vendo, λαφυροπωλέω τι, Diod. Sic. ἀποκηρύττω τι, Plut.
Hastatus, ὁ ᾗ ἡ αἰχμοφόρος, ὁ ᾗ ἡ δορυφόρος, Xen. ὁ ᾗ ἡ λογχοφόρος.
Hastile, τὸ ἀκοντίȣ ξύλον.
Haud, ȣ̓· vide *Non*: haud dubie, ἀναμφισβήτως, Dem. haudquaquam, ȣ̓δαμῶς, Dem.
Haurio, ἀντλέω, ἀρύω, aquam ambabus manibus, ὕδατος ἀμφοτέραις χερσὶν, Ælian. ἀρύω ὕδατος, Plat. aquam ex Nilo, ὑδρεύομαι ἐκ τȣ̃ Νείλȣ, Plut.
Haustio, ἡ ἄντλησις, εως, aquæ, ὕδατος, Æl.
Haustrum, τὸ ἀντλητήριον, τὸ ἄντλημα, N. T. ὁ ἀρυςὴρ, ῆρος, Themist.
Hebdomas, ἡ ἑβδομὰς, άδος, Galen.
Hebeo, ἀμβλύνομαι, Thuc. ad lucem, ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς, Luc.
Hebes, ἀμβλὺς, εῖα, ὺ, pugio, ξιφίδιον, Plut. visus, ἀμβλὺ ὁρᾶν· hebetem reddere aliquem ad aliquid, ἀμβλὺν ποιεῖν τινα πρός τι, Plut.
Hebesco, ἀμβλύνομαι, Thuc. oculi hebescunt, ἀμβλȣ̃νται οἱ ὀφθαλμοὶ, Theophr.
Hebetatio, ἡ ἄμβλωσις, εως, oculorum, τῶν ὀφθαλμῶν.
Hebeto, ἀμβλύνω, aliquid, τὶ, Plut. ad aliquid, ἀπαμβλύνω εἴς τι, id.
Hebetudo, ἡ ἀμβλύτης, ητος, oculorum, ὁ ἀμβλυωγμὸς, ȣ̃, Hipp.
Hecticus, ἑκτικὸς, ἡ, ὸν, febris, ἑκτικὸς πυρετός· qui febri hectica laborat, ὁ ἑκτικὸς, ȣ̃, Gal.
Hedera, ὁ κισσὸς seu κιττὸς, ȣ̃, Theophr.
Hederaceus, κίσσινος, ίνη, ινον, corona, κίσσινος ςέφανος, Athen. poculum, τὸ κισσύβιον, ȣ, id.
Hei, οἴ, mihi! οἴ ἐγώ! Sophocl. οἴ ἐμοί! Epigr. οἴ μοι! Synes. hei mihi misero! οἴμοι τάλας! Aristoph. hei miser! αἰβοῖ τάλας! id.
Helleborus, ὁ ἑλλέβορος, ȣ, Diosc.
Helluatio, ἡ ἀσωτία, ας, Aristot. ἡ λιχνεία.
Helluo, ὁ αὐτολήκυθος, ȣ, Dem. ὁ ἄσωτος, ȣ, Aristot. ὁ λαφύκτης.
Helluor, ἀσωτεύομαι, Athen. λαφύσσω.
Hem, φεῦ, virum, ἀνδρός.
Hemina, ἡ κοτύλη.
Hemisphærium, τὸ ἡμισφαίριον.
Hepar, τὸ ἧπαρ, ατος, Gal.
Hepaticus, a, um, ἡπατικὸς, ἡ, ὸν, Gal.
Hera, ἡ δέσποινα, ης, Plat. ἡ δεσπότις, ἡ κυρία.
Herba, ἡ πόα, ας, Theophr. ἡ βοτάνη.
Herbaceus, ὁ ᾗ ἡ βοτανώδης, εος.
Herbarius, βοτανικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Herbesco, βοτανόομαι, ποάζω, Naz.
Herbeus, ea, eum, ὁ ᾗ ἡ ποώδης, εος, Plut.
Herbosus, ὁ ᾗ ἡ βοτανώδης, εος.
Herbula, τὸ ποάριον, ȣ, τὸ βοτάνιον, ȣ.
Heri, χθὲς, Xen. ἐχθὲς, Isocr.
Herilis, e, δεσποτικὸς, ἡ, ὸν, jus, δίκαιον δεσποτικὸν, Aristot.
Heriliter, δεσποτικῶς, Dem. κυρίως, id.

Hernia, ἡ κήλη, Gal. aquosa, ἡ ὑγροκήλη, Poll.
Herniosus, ὁ κηλήτης, ȣ, Synes.
Heroicus, ἡρωϊκὸς, ἡ, ὸν, Plut. ἡρῷος, α, ον, Arist.
Heroina, ἡ ἡρωῒς, ίδος, Athen.
Heros, ὁ ἥρως, ωος, Lucian.
Herous, a, um, ἡρωϊκὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Herus, ὁ δεσπότης, ȣ, Dem. ὁ κύριος.
Hesternus, χθεσινὸς, ἡ, ὸν· ὁ, ἡ, τὸ χθὲς· compotatio, ὁ χθὲς πότος, Plat.
Heu, ἰȣ̀, Dem. φεῦ. Confer *Hei*.
Heus, ὦ τὰν, sed heus tu, si, ἀλλ' ὦ τὰν, εἰ, Dem. ὦ ἑτᾶν, Lucian.
Hiatus, τὸ χάσμα, ατος, Plat.
Hic, hæc, hoc, ȣ̃τος, αὕτη, τȣ̃το, Dem. hic ipse, αὐτὸς ȣ̃τοσὶ, Dem.
Hic, hoc in loco, ἐνθάδε, ἐνταῦθα.
Hicce, hæcce, hocce, ȣ̃τοσὶ, αὑτηὶ, τȣτὶ· *gen.* τȣτȣὶ, τȣτηοὶ· *dat.* τȣτῳὶ, &c. Dem.
Hiccine, idem qnod antecedens *Hicce*.
Hierarchia, ἡ ἱεραρχία, ας.
Hilaresco, ἱλαρύνομαι, φαιδρύνομαι, Philo.
Hilaria, τὰ ἱλάρια, ων.
Hilaris, e, ἱλαρὸς, ρὰ, ρὸν, φαιδρὸς, ρὰ, ρὸν, vita, βίος, Luc.
Hilaritas, τὸ ἱλαρὸν, Suid. ἡ ἱλαρότης, N. T.
Hilariter, ἱλαρῶς, vivo, εὐθύμως διαβιόω, Syn.
Hilaro, ἱλαρόω, ἱλαρύνω, LXX. aliquem, εὐφραίνω τινὰ, Dem.
Hilarus, idem quod *Hilaris*.
Hinc, ἔνθεν, opem ferre, βοηθεῖν, Dem. repellere, ἐνθένδε ἀπελαύνειν, id. hinc et illinc, ἔνθεν ᾗ ἔνθεν, Plat. hinc cernere licet, ἐκεῖθεν ῥᾴδιον διαγνῶναι, Isocr. hinc colligere, ἐκ τȣ́των καταμαθεῖν, id.
Hinnio, χρεμετίζω, Xen.
Hinnitus, ûs, ὁ χρεμετισμὸς, ȣ̃, Ammon.
Hinnulus, ὁ νεβρὸς, ȣ̃, Plut.
Hinnus, ὁ vel ἡ ἡμίονος, ȣ, LXX.
Hio, χαίνω, Lucian. ἀναχαίνω, id.
Hircinus, τράγειος, εία, ειον· hircina pellis, ἡ τραγέη, ης, Plut.
Hircosus, ὁ ᾗ ἡ τραγομάσχαλος, Aristoph.
Hircus, ὁ τράγος, Aristot. hircum oleo, τραγίζω, Hipp. hircorum fœtor, ὁ γράσος.
Hirquus, ὁ κάνθος, ȣ, Aristot.
Hirsutia, ἡ δασύτης.
Hirsutus, ὁ ᾗ ἡ τριχώδης, εος.
Hirtus, ὁ ᾗ ἡ λάσιος, ȣ, Philostr.
Hirudo, ἡ βδέλλα, ης, Theophr.
Hirundineus, ὁ ᾗ ἡ χελιδόνειος, ȣ, Poll. χελιδόνιος, ȣ, Athen.
Hirundo, ἡ χελιδὼν, όνος, Aristot. hirundinem imitor, χελιδονίζω, Schol. Aristoph. hirundinis pullus, ὁ χελιδονεὺς, έως, Eust.
Hisco, χαίνω, Lucian.
Hispidus, ὁ ᾗ ἡ λάσιος, ȣ, Philostr.
Historia, ἡ ἱςορία, ας, Isocr.
Historialis, e, ἱςορικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Historicus, ἱςορικὸς, ἡ, ὸν, Plut. historiarum scriptor, ὁ ἱςορικὸς, ȣ̃, id. ὁ ἱςοριογράφος, ȣ, Diod. Sic.
Histrio, ὁ μῖμος, ȣ, ὁ ὑποκριτὴς, ȣ̃, Plut.
Histrionalis, ὑποκριτικὸς, ἡ, ὸν, Dem. Phal.
Histrionice, ὑποκριτικῶς, Athen.
Hiulco, διασχίζω.
Hiulcus, ὁ ᾗ ἡ χασμώδης, εος.
Hodie, σήμερον, seu *Attice* τήμερον, Dem. αὐθήμερον, id. ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, Lycoph.
Hodiernus, ὁ, ἡ, τὸ σήμερον, seu *Attice* τήμερον, usque in hodiernum diem, μέχρι seu ἄχρι τῆς σήμερον seu τήμερον ἡμέρας, Dem. Isocr. εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην, Dem.
Hœdus. Vide *Hædus*.
Holosericus, ὁλοσηρικὸς, ἡ, όν.
Homicida, ὁ φονεὺς, έως, Dem. ὁ ἀνδροφόνος, ȣ, id.
Homicidium, ὁ φόνος, Dem. ἡ μιαιφονία, Plat. committo, ἀποκτείνω τινὰ, Dem. ἀνδρωποκτονέω, Naz.
Homo, ὁ vel ἡ ἄνθρωπος, ȣ, Dem. probus, σπȣδαῖος, id. bonus et humanus, χρηςὸς ᾗ φιλάνθρωπος, id. levis seu obscurus, τυχὼν, Isocr. malus, φαῦλος, Dem. perditus, φθόρος, id. exterus, ὁ ἔξωθεν, Isocr. hominum multitudo, πλῆθος σωμάτων, Dem.
Homuncio, τὸ ἀνθρώπιον, Dem. ὁ ἀνθρωπίσκος.
Honestamentum, τὸ κόσμημα, Plat.

Honestas, τὸ καλὸν, ȣ̃, Dem. ἡ καλοκἀγαθία, Xen. Confer *Virtus*, item *Honestus*.
Honeste, καλῶς, et decenter agere, ᾗ πρεπόντως πράττειν, Dem.
Honesto, τιμάω, aliquem, τινὰ, Dem. ἐπικοσμέω τινα, Aristot. σεμνύνω τινὰ, Dem.
Honestum, τὸ καλὸν, ȣ̃, Dem.
Honestus, honorabilis, ὁ ᾗ ἡ ἔντιμος, Xen. bonus, καλὸς, ἡ, ὸν, Dem. honestum et bonum esse, καλὸν ᾗ ἀγαθὸν εἶναι, id. et decorum esse alicui, καλὸν ᾗ πρεπὸν εἶναί τινι, et justum esse, καλὸν ᾗ δίκαιον εἶναι, id.
Honor, ἡ τιμὴ, ῆς, Dem. ἡ ἐπιτιμία· et gloria, τιμὴ ᾗ δόξα· et admiratio, τιμὴ ᾗ ζῆλος· ζῆλος ᾗ φιλοτιμία, id. studium honoris et gloriæ, φιλοτιμία ᾗ δόξα· magnus, τιμὴ μεγάλη, id. amplissimus, πλείςη, id. immortalis, ἀνεξάλειπτος, Isocr. meritus, προσήκȣσα, Dem. eximius, ἐξαίρετος, Isocr. summus, ὑπερβολὴ τιμῆ, Dem. honorem appeto, τιμῆς ἐπιθυμέω, Isocr. amo, τιμὴν ἀγαπάω· quæro, τιμὴν ζητέω· ὁρμάομαι πρὸς φιλοτιμίαν· adfero alicui, φέρω τινὶ τιμήν· κομίζομαι τιμὴν, id. decernere, dare alicui, διδόναι τιμήν τινι, Dem. conferre alicui, συμβάλλεσθαι τιμήν τινι, Isocr. consequi, εὑρίσκειν τιμὴν, Dem. τυγχάνειν τιμῆς, id. κτήσασθαι τιμὴν, id. λαμβάνειν τιμὴν, Isocr. habere, ἔχειν τιμὴν, id. tollere bene meritorum, ἀναιρεῖν τιμὴν τῶν εὐεργετῶν, Dem. datum eripere alicui, ἀφελέσθαι τιμὴν δοθεῖσάν τινι· amittere, ἀποςερεῖσθαι φιλοτιμίαν, id. recuperare, ἀναλαμβάνειν τιμὴν, Isocr. honore contentum esse, ςέργειν τιμὴν, id. frui ab aliquo, ἀπολαύειν τιμῆς παρά τινος, Dem. antecellere alicui, προέχειν τιμῇ τινος, Isocr. honoris et decori causam esse, τιμίȣ ᾗ καλȣ̃ αἴτιον εἶναι, Dem. summos honores habere alicui, εἰς ὑπερβολὴν τιμᾶν τινὰ, id. publicos habere alicui, δημοσίᾳ τιμᾶν τινα, id.
Honorabilis, e, τίμιος, ία, ιον, Dem. ὁ ᾗ ἡ ἔντιμος, id. ὁ ᾗ ἡ ἀξιότιμος.
Honorarium, τὸ γέρας, ατος, Dem. bellicum, τὸ ἀριςεῖον, ȣ, id. dare, διδόναι ἀριςεῖόν τινι, id. consequi ab aliquo, ἀξιȣ̃σθαι τȣ̃ ἀριςείȣ ἀπό τινος, id. λαμβάνειν ἀριςεῖον παρά τινος, Isocr. τυγχάνειν τȣ̃ ἀριςείȣ, id.
Honorarius, τιμητικὸς, ἡ, όν.
Honorate, ἐντίμως, Plat.
Honoratus, τιμώμενος, ένη, ενον, Dem. ὁ ᾗ ἡ ἔντιμος, ȣ, id. ὁ ᾗ ἡ ἔνδοξος.
Honorifice, ἐνδόξως, Dem. ἐντίμως, Plat.
Honorificus, τίμιος, ία, ιον· honorificum erat omnibus, τίμιον ἦν πᾶσιν ἀνθρώποις, Dem. ὁ ᾗ ἡ ἔντιμος, ȣ· honorifica et magna et splendida res, ἔντιμον ᾗ μέγα ᾗ λαμπρὸν πρᾶγμα, id.
Honoro, τιμάω, aliquem, τινὰ, Demosth. maxime, μάλιςα, id. εἰς ὑπερβολὴν, id. ὑπερβαλλόντως· ut meretur, κατ' ἀξίαν, Isocr. perinde ut alium, ἐξ ἴσȣ τῷ ἄλλῳ, Dem. publice, δημοσίᾳ, id. aliquem in aliqua re, τινὰ κατά τι, Ælian. et religiose colo animalia quædam, σέβομαι ᾗ τιμάω ζῶά τινα, Isocr. Confer *Honor*, item *Colo*.
Hora, ἡ ὥρα, ας, Dem. quota hora est? ποῖον ἐςι τὸ ςοιχεῖον; Lucian. hac ipsa hora, ἐνςάσης τῆς ὥρας, Plut. elapsa, ὥρα παρελθȣ̃σα.
Hordeaceus, κρίθινος, ίνη, ινον, vinum, οἶνος, Athen. panis, ἄρτος, Plut.
Hordeum, ἡ κριθὴ, ῆς, Theophr. hordei ferax, ὁ ᾗ ἡ κριθοφόρος, ȣ, Strabo.
Horizon, ὁ ὁρίζων, οντος.
Hornus, ἔτειος, εία, ειον, Cl. Alex.
Horologium, τὸ ὡροσκοπεῖον, ȣ, Strabo.
Horrendus, φοβερὸς, ὰ, ὸν, Isocr. scelus, δεινὸν ᾗ σχέτλιον ἀσέβημα, Dem.
Horreo, φρίττω, aliquid, ὑπέρ τινος, Dem. sues horrentes setis, ὗες ἀναφρίσσοντες, Aristot.
Horreolum, τὸ σιτοβόλιον, ȣ.
Horresco. Vide *Horreo*.
Horreum, ὁ σιτοβολὼν, ῶνος, Poll. ἡ ἀποθήκη, ης, N. T. τὸ σιτοφυλακεῖον.

Horribilis,

Horribilis, e, φοβερὸς, ὰ, ὸν, Plat. ὁ ϗ ἡ φρικώδης.
Horride, τραχέως, Isocr.
Horridus, τραχὺς, εῖα, ὺ, Isocr.
Horror, ἡ φρίκη, ης, Plut. febrilis, ἡ φρικία, ας, Dioscor.
Horsum, δεῦρο, Dem.
Hortamentum, τὸ παράγγελμα.
Hortatio, ἡ προτροπὴ, ῆς, Aristot. ἡ νουθέτησις.
Hortator, ὁ νουθετῶν, οῦντος, Isocr. ὁ παραινῶν, οῦντος, id.
Hortensis, e, κηπαῖος, αία, αῖον, smilax, σμίλαξ, Diosc.
Hortor, παρακαλέω, aliquem ad aliquid, τινὰ ἐπί τι, Isocr. πρός τι, id. προτρέπω τινὰ εἴς τι, Dem. ἐπί τι, id. παραινέω τινά τι, Xen. παροξύνω τινά τι, Isocr. παρορμάω τινὰ εἴς τι, Xen.
Hortulanus, ὁ κηπουρὸς, οῦ, Diod. Sic.
Hortulus, τὸ κηπίον, ου, Thuc. τὸ κηπίδιον.
Hortus, ὁ κῆπος, ου, Dem.
Hospes, *alios hospitio excipiens*, ὁ πρόξενος, ου, Thuc. ὁ ξενοδόχος, ου, Philo. ὁ πανδοχεὺς, έως, Plut. qui hospitio excipitur, ὁ ξένος, ου, Dem. alicujus et familiaris, ξένος ὤν τινι ἐπιτήδειος, Isocr.
Hospita, ἡ ξενοδόχος, ἡ πανδοκεύτρια, Aristoph.
Hospitalis, ξένιος, ία, ιον, Xen. ὁ ϗ ἡ φιλόξενος, ξενικὸς, ὴ, ὸν, amicitia, φιλία, Aristot. munus, τὸ ξένιον, Dem.
Hospitalitas, ἡ ξενία, ας, Dem. ὁ ξενισμὸς, οῦ, Plut. ἡ φιλοξενία.
Hospitaliter, φιλοξένως, Isocr.
Hospitium, τὸ ξενοδοχεῖον, τὸ πανδοχεῖον, Plut. ὁ ξενὼν, et amicitia, ἡ ξενία ϗ φιλία, Dem. renovo vetus hospitium, ἀνανεόομαι ϗ καινὴν ποιέομαι τὴν παλαιὰν ξενίαν, Isocr. decerno alicui jus hospitii, ψηφίζομαί τινι προξενίαν, Dem. excipio hospitio aliquem, ξενίζω τινὰ, id. hospitio conjungor, ξενόομαι, Xen.
Hospitor, ξενίζομαι, apud aliquem, παρά τινι, N. T. ὑπό τινος, Xen.
Hostia, ἡ θυσία, ας, Lucian. τὸ θῦμα, ατος, Isocr. hostiam immolo, θυσίαν θύω, Plat. ἱερόθυτα ποιέω, Aristot.
Hosticus, πολέμιος, ία, ιον, terra, ἡ πολεμία χώρα, Xen.
Hostilis, πολεμίος, ία, ιον, Xen. ἐχθρὸς, ὰ, ὸν· ὁ ϗ ἡ δυσμενής· hostili animo sum erga aliquem, πολεμίκως ἔχω πρός τινα, id.
Hostilitas, ἡ δυσμένεια, ας, Herodian.
Hostiliter, πολεμικῶς, Isocr. πολεμίως, Thuc.
Hostimentum, ἡ ἀμοιβὴ, ῆς, Lucian.
Hostio, ἀμείβομαι, Dem.
Hostis, ὁ ἐχθρὸς, οῦ, Dem, ὁ πολέμιος· et inimicus, πολέμιος ϗ ἐχθρὸς, id. potens, ἐχθρὸς ἰσχυρὸς, id. acris, χαλεπὸς, Isocr. irreconciliabilis, ἀδιάλλακτος, Dem. apertus, πρόδηλος, id. communis, κοινὸς, id. hostem aliquem facere, ποιεῖν τινα ἀνταγωνιστὴν, Isocr. judicare, κρίνειν τινὰ πολέμιον, id. fieri alicui, γίγνεσθαί τινι πολεμήσαντα, Dem. esse alicujus, εἶναι πολέμιον seu ἐχθρόν τινος, experiri aliquem, χρῆσθαί τινι πολεμίῳ seu ἐχθρῷ· facere cum hostibus, εἶναι ἐν μερίδι τῶν ἐχθρῶν, id.
Huc, δεῦρο, progredi, βαδίζειν, Dem. adsiste, δεῦρο ἀναστάς μοι, id. restituere, δεῦρο κατάγειν, id. mittere, ἐνθάδε πέμπειν, Isocr. hucusque, ἄχρι τοῦ δεῦρο, N. T. huc et illuc circumvagari, δεῦρο κἀκεῖσε διαφέρεσθαι, Dem.
Hujusmodi, τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, Dem. τοιοῦτός τις, Plat.
Humane, ἀνθρωποπαθῶς, Hermog.
Humanitas, humana natura, ἡ ἀνθρωπότης, comitas, ἡ φιλανθρωπία, Dem. et clementia alicujus, ϗ πρᾳότης τινὸς, et animi facilitas, ϗ τρόπου ἐπιείκεια, et indulgentia, ϗ ἄνεσις· humanitatem experiri apud aliquos, τυγχάνειν τῆς φιλανθρωπίας παρά τινων· frui humanitate aliquorum, ἀπολαύειν τῆς φιλανθρωπίας τινῶν, id. habere humanitatem invicem a natura, ἔχειν φιλανθρωπίαν ἐκ φύσεως πρὸς ἀλλήλους, Isocr.
Humaniter, ἀνθρωπίνως, Dem. disputare humanius de fortuna, διαλέγεσθαι ἀνθρωπινώτερον περὶ τῆς τύχης· humaniter se gerere erga aliquos, φιλανθρώπως ἔχειν πρός τινας, id.
Humanus, ἀνθρώπειος, εία, ειον, genus, ἀνθρώπειον γένος, Lucian. ἀνθρώπινος, ίνη, ινον, genus, ἀνθρώπινον γένος, Plat. comis, ὁ ϗ ἡ φιλάνθρωπος, Dem. et clemens, ϗ πρᾶος· mansuetis et humanis moribus præditus, ἥμερος ϗ φιλάνθρωπος τοὺς τρόπους· humanum se præbere erga aliquem, φιλανθρώπως ἔχειν πρός τινα, id.
Humatio, ὁ ἐνταφιασμὸς, οῦ· ἡ ταφὴ, ῆς, Thuc.
Humecto, ὑγραίνω, Gal. νοτίζω, Diosc. ἰκμάζω.
Humectus, ὑγρὸς, ὰ, ὸν, Xen.
Humeo, νοτιάω, Aristot.
Humerus, ὁ ὦμος, ου, Isocr.
Humesco, ὑγραίνομαι, Plat.
Humi, χαμαὶ, sedeo, χαμαὶ κάθημαι, Xen.
Humiditas, ἡ ὑγρασία, ας, Galen. ἡ ὑγρότης, ητος, Plat.
Humidus, ὑγρὸς, ὰ, ὸν, Xenoph. νότιος, Hom.
Humiliatio, ἡ ταπείνωσις, εως.
Humilio, ταπεινόω, N. T.
Humilis, e, ὁ ϗ ἡ πρόσγειος, ου, Aristot. ταπεινὸς, ὴ, ὸν, Lucian. animo, ὁ ϗ ἡ ταπεινόφρων, ονος, Plut.
Humilitas, ἡ ταπεινότης, Isocr. ἡ ταπεινοφροσύνη.
Humiliter, ταπεινῶς, Isocr.
Humo, θάπτω, mortuos, νεκροὺς seu ἀποθανόντας, Dem. aliquem, ἐνταφιάζω τινὰ, Basil.
Humor, ἡ ὑγρότης, Plat. ἡ νοτὶς, Athen.
Humus, ἡ γῆ, γῆς, Dem. Confer *Terra*.
Hyacinthinus, ὑακίνθινος, ίνη, ινον.
Hyacinthus, ἡ vel ὁ ὑάκινθος, ου, Diosc.
Hyades, αἱ ὑάδες, ων, Poll.
Hyberna, -orum, τὸ χειμάδιον, ου· in hybernis habere exercitum, ἐν χειμαδίῳ χρῆσθαι τῇ δυνάμει, Dem. ex hybernis educo, ἐκ τῶν χειμαδίων ἐξάγω.
Hyberno, παραχειμάζω, Dem. χειμάζω.
Hybernus, χειμερινὸς, ὴ, ὸν, morbi, χειμεριναὶ νόσοι, Hipp.
Hydra, ἡ ὕδρα, ας.
Hydria, ἡ ὑδρία, ας, N. T.
Hydropicus, a, um, ὑδρωπικὸς, ὴ, όν.
Hydrops, *morbus*, ὁ ὕδρωψ, ωπος, Gal. hydrope laborans, ὑδρωπικὸς, ὴ, ὸν· hydrope laboranti similis, ὁ ὕδρωψ· hydrope laboro, ὑδρωπιάω, Diosc. hydrope corripior, ἐξυδρωπιάω, Aristot.
Hydrus, ὁ ὕδρος, ου.
Hyemalis, e, χειμέριος, ία, ιον, Thuc.
Hyematio, ἡ χειμασία, ας, Polyb. ἡ παραχειμασία.
Hyemo, χειμάζω, Dem. χειμερίζω.
Hyems, ὁ χειμὼν, Xen. τὸ χεῖμα.
Hymnus, ὁ ὕμνος, N. T.
Hypocaustum, τὸ ὑπόκαυστον, Vitruv.
Hypochondria, τὰ ὑποχόνδρια, ων.
Hypocrisis, ἡ ὑπόκρισις, εως, N. T.
Hypocrita, ὁ ὑποκριτὴς, οῦ, N. T.
Hypomnema, τὸ ὑπόμνημα, ατος, Isocr.
Hypotheca, ἡ ὑποθήκη, ης, Dem.
Hypothesis, ἡ ὑπόθεσις, εως, Aristot.
Hypotheticus, ὑποθετικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Hystrix, ὁ ὕστριξ seu ὕσθριξ, χος, Aristot.

I. J.

JACEO, κεῖμαι, in lecto, ἐν κλίνῃ, Isocr. in terra, κατάκειμαι ἐν τῇ γῇ, Plat. κατακλίνομαι.
Jacio, βάλλω, aliquem gleba, τινὰ βώλῳ, Xen. probra, vide *Probrum*: fundamentum, vide *Fundamentum*.
Jactanter, κομπαστικῶς, ἀλαζονικῶς.
Jactantia, ἡ ἀλαζονεία, Dem. τὸ φρύαγμα, Plut. ἡ μεγαλαυχία.
Jactatio, ὁ ῥιπτασμὸς, οῦ, Plut. ὁ σάλος.
Jactator, ὁ ῥιπτάζων, Aristot. arrogans, ὁ ἀλαζονικὸς, οῦ, Xen. ὁ ἀλαζὼν, id. ὁ ἀλαζονευόμενος, Isocr.
Jactito, ῥιπτάζω, aliquid, τὶ, Aristot. glorior, μεγαλαυχέομαι, aliquid, ἐπί τινι, Isocr. ἀγάλλομαί τινι, Thuc. ἐπί τινι, Xen. generis nobilitatem, αὐχέω εὐγένειαν, Aristid. artes, ἀλαζονεύομαι περὶ τῶν τεχνῶν, Isocr. divitias, καταλαζονεύομαι περὶ τοῦ πλούτου, id.
Jacto, ῥίπτω, Xen. Confer *Jactito*.
Jactura, ἡ ἐκβολὴ, ῆς, Dem. temporis, χρόνου παραναλώμα, Ælian. Confer *Dammum*.
Jactus, ûs, ἡ βολὴ, ῆς, jaculi, ἀκοντίου· retis, ὁ βόλος τοῦ δικτύου, Aristoph.
Jactandi peritia, ἡ εὐστοχία, ἡ εὐημονία, ἡ εὐτοξία.
Jaculandi peritus, ὁ ϗ ἡ εὔστοχος.
Jaculatio, ἡ ἀκόντισις, εως, Suid.
Jaculator, ὁ ἀκοντιστὴς, οῦ, Xenoph. ὁ τοξότης.
Jaculatorius, ἀκοντιστήριος, ία, ιον.
Jaculatrix, ἡ ἀκοντίζουσα, ης.
Jaculor, ἀκοντίζω, hastam, τὸ δόρυ, Plut. in aliquem, τινὰ, Xen. εἴς τινα, id.
Jaculum, τὸ ἀκόντιον, ου, Xen.
Jam, ἤδη, pulso, ἀμύνομαι, Dem. ἐν τοῖς παροῦσι καιροῖς· ἐν τῷ παρόντι, νῦν· jam jam, παραυτίκα, id. ὅσον οὐκ ἤδη, Xen. jam diu, ἐκ πολλοῦ χρόνου, Dem. πολὺν ἤδη χρόνον, id. jam pridem, πάλαι, Lucian. jam olim, ἐκ πολλοῦ ἤδη, Dem. jam inde a pueris, εὐθὺς ἐκ νέων, Aristot.
Janitor, ὁ θυρωρὸς, οῦ, Lucian. ὁ πυλωρός.
Janitrix, ἡ θυρωρὸς, οῦ, N. T.
Janua, ἡ θύρα, Xen. januam pulso, θύραν πατάσσω, id. aperio, ἀναπετάννυμι τὰς θύρας, Lucian. claudo, θύρας κλείω, N. T.
Januarius, ὁ ἀνθεστηριὼν, Dem. ὁ Ἰανουάριος.
Jaspis, ἡ ἴασπις, ιδος, Diosc.
Ibi, ἐκεῖ, bellum gerere, πολεμεῖν, Dem. manere, αὐτοῦ καταμένειν, Isocr. auctor fuit horum, αὐτόθι αἴτιος ἦν τούτων, Dem. ubi, ἐνταῦθα, οὗ, Isocr. ibid. αὐτόθι, Dem.
Ibis, ἡ ἶβις, ιδος, Herodot.
Ico, πλήττω, fœdus cum aliquo, ποιέομαι συνθήκην πρός τινα, Dem. σπένδομαι πρός τινα, Thuc.
Icon, ἡ εἰκὼν, όνος, Isocr.
Ictericus, ἰκτερικὸς, ὴ, ὸν, Gal.
Icterus, ὁ ἴκτερος, ου, Gal. ictero laboro, ἰκτεριάω, Diosc. ictero laborans, ἰκτερικὸς, ὴ, ὸν, Hipp. ὁ ϗ ἡ ἰκτεριώδης, εος, Diosc. ictero corripior, ἰκτερόομαι, Gal.
Ictus, ûs, ἡ πληγὴ, ῆς, Isocr.
Icuncula, τὸ εἰκόνιον, ου, Plut.
Idcirco, διὰ τοῦτο, Dem. διὰ ταῦτα, id.
Idea, ἡ ἰδέα, ας, Plat.
Idem, ὁ αὐτὸς, ἡ αὐτὴ, τὸ αὐτὸ, seu ταὐτὸ, Aristoph. οὗτος, αὕτη, τοῦτο, Plut. dico, ταυτολογέω, quod, ταυτὸν, ὅπερ, Isocr. secunda fortuna, ταυτὸν τῇ εὐδαιμονίᾳ, Aristot.
Identidem, θαμινῶς, Xen.
Identitas, ἡ ταυτότης, ητος, Aristot.
Ideo, διὸ, Dem. διὰ τοῦτο, id. quod, τούτου ἕνεκα, ὅτι, Isocr. ideo, quod condidisti homines, ἀνθ' ὧν ἔπλασας ἀνθρώπους, Plut.
Idioma, τὸ ἰδίωμα, ατος, Diosc.
Idiota, ὁ ἰδιώτης, ου, Dem.
Idololatra, ὁ εἰδωλολάτρης, ου, N. T. sum, εἰδωλολατρεύω, Bas.
Idololatria, ἡ εἰδωλολατρεία, ας, N. T.
Idolum, τὸ εἴδωλον, ου, N. T.
Idonee, ἐπιτηδείως, Thuc. ἱκανῶς.
Idoneus, ἐπιτήδειος, εία, ειον· idoneum tempus, ἐπιτήδειος καιρὸς, Dem. ad aliquid, τινὶ, Aristot. εἴς τι, Herodian. ad gerendam rempublicam, πολιτεύεσθαι, Dem. ad negotium, χρήσιμος ἐπὶ πράγμα, id. ad gerendas res justas, πρακτικὸς τῶν δικαίων, Aristot. ad omnia, εὐάρμοστος πρὸς ἅπαντα, Isocr. ad docendum, ἱκανὸς διδάσκειν, id. ad aliquid, πρός τι, Lucian. corpore, τὸ σῶμα, Xen. civis, πολίτης, Isocr. ad agendum, δυνάμενος πράττειν, id.
Idus, αἱ εἶδοι, ῶν.
Jecinorosus. Vide *Hepaticus, a, um*.

Jecur. Vide *Hepar*.
Jejune, ἀγεύςῶς, ἀπαςί.
Jejunitas, ἡ νηςεία, Aristot. ἡ ἀσιτία, id.
Jejunium, idem quod præced.
Jejuno, ἀσιτέω, Gal. νηςεύω, Plut.
Jejunus, ὁ ϗ ἡ ἄσιτος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄγευςος, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀπόσιτος, id.
JESUS, ὁ Ἰησῦς, ῦ, N. T.
Jentaculum, ὁ ἀκρατισμὸς, ῦ, Plut. τὸ ἀκράτισμα, ατος, Aristot.
Jento, ἀκρατίζομαι, Philo.
Igitur, ῦν· properant, χωρῦσιν ῦν, Dem. τοίνυν· oportet, δεῖ ῦκῦν· precabatur, ὐκῦν ηὔχετο δή· commemoravi, ὑπέμνησα δὴ, id.
Ignavus, ἀγνοῶν, ῦσα, ῦν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνεπιςήμων, Thuc. μὴ ἐπιςάμενος, Xen.
Ignave, ἀργῶς, se gerere, ἔχειν, Plut. timide, ἀνάνδρως, se gerere erga hostes, ἔχειν πρὸς τῦς ἐχθρῦς, Isocr.
Ignavia, ἡ ἀργία, Dem. ἡ ῥαθυμία, et socordia, ἡ ἀργία ϗ ῥαθυμία, et negligentia, ῥαθυμία ϗ ἀμέλεια· τὸ ῥαθυμεῖν· nimia et intempestiva, ῥαθυμία πολλὴ ϗ ἄκαιρος· insignis et perniciosa, ὑπερβάλλῦσα ϗ ἀνήκεςος· ignaviæ se dare, ἀποκλίνειν ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν· per ignaviam negligere aliquid, διὰ ῥαθυμίαν προέσθαι τι· ignaviam deponere, ἀποθέσθαι ῥαθυμίαν· et timiditas, ἡ ἀνανδρία ϗ κακία, et mollities, ϗ μαλακία, et socordia, ϗ ῥαθυμία· facere aliquid ob ignaviam et effeminatum animum, ποιεῖν τι δειλίας ϗ ἀνανδρίας ἕνεκα, id.
Ignaviter, segniter, ἀργῶς, Dem. ῥαθύμως, Isocr. timide, ἀνάνδρως, id. κακῶς, Dem.
Ignavus, piger, ἀργὸς, ἡ, ὸν, Dem. ἀργέων, ῶν, ῦσα, ῦν, id. ὁ ϗ ἡ ῥάθυμος, ῦ, Isocr. ῥαθυμῶν, ῦσα, ῦν, id. timidus, ὁ ϗ ἡ ἄνανδρος, ῦ, Dem. φαῦλος, η, ον, id. μαλακὸς, ἡ, ὸν, Isocr. sum, ῥαθυμέω, Dem. ἀργέω, id. μαλακίζομαι, id. κακίζομαι, id. ὀκνηρός.
Ignesco, ἐκπυρόομαι, Galen.
Igneus, πύρινος, η, ον, Theophr. ὁ ϗ ἡ ἔμπυρος, Diosc. ὁ ϗ ἡ πυροειδὴς, Plat.
Igniarium, τὸ πυρεῖον, ῦ, Plat.
Igniculus, τὸ πυρίδιον, ῦ.
Ignis, τὸ πῦρ, πυρὸς, Aristot. sacer, τὸ ἐρυσίπελας, ατος, Gal. cœlestis, ὁ πρηςὴρ, ῆρος, Aristot. cœlo descendens, πῦρ καταβάσιον, Philo. fatuus, ὁ πολυδευκής.
Ignitus, ὁ ϗ ἡ πυρώδης, εος, Diosc. ὁ ϗ ἡ διάπυρος, ῦ, Plut.
Ignobilis, e, genere, ὁ ϗ ἡ ἀγενὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ δυσγενὴς, έος, nomine, ὁ ϗ ἡ ἄδοξος, ῦ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνώνυμος, ῦ, id. ὁ ϗ ἡ ἀκλεής.
Ignobilitas generis, ἡ δυσγένεια, ας, Plut. nominis, ἡ ἀδοξία, ας, Dem. et humilitas, ϗ ταπεινότης, id.
Ignominia, ἡ δύσκλεια, Dem. ἡ ἀδοξία, et contemptus, ἀδοξία ϗ αἰσχύνη· ignominiam alicui adfero, αἰσχύνην φέρω τινί· concido in tenebras et ignominiam, γίγνομαι ἐν σκότει ϗ δυσκλείᾳ· fugio ignominiam, φεύγω ἀδοξίαν· abstergo ignominiam rerum gestarum, ἀποτρίβομαι τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν· ignominia adficio et pessime tracto, ἀτιμάω ϗ τὰ ἔσχατα πράττω τινά· contra omne jus et æquitatem noto, παρὰ τὰ δίκαια πάντα ἀτιμάομαι, id.
Ignominiose, ἀδόξως, Dem.
Ignominiosus, ὁ ϗ ἡ ἄτιμος, ῦ, Dem. et turpis, ἐπονείδιςος ϗ αἰσχρὸς· ignominiosum habetur jam, versari in rep. ἐπονείδιςον ἤδη τὸ πολιτεύεσθαι· ignominiosum duco, ἐν αἰσχρῷ τίθημι, id.
Ignorabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄγνωςος, ῦ, Lucian.
Ignorantia, ἡ ἄγνοια, Dem. ἡ ἀγνωσία, id. et inscitia rerum, ἡ ἀπειρία ϗ ἄγνοια πραγμάτων, id. et oblivio, ἄγνοια ϗ λήθη, Isocr. cum ignavia conjuncta, ἄγνοια μεμιγμένη κακίᾳ, Dem. incido in ignorantiam, ἐμπίπτω εἰς ἄγνοιαν, Isocr. facere aliquid ex ignorantia, ποιεῖν τι δι' ἄγνοιαν, Dem.
Ignoratio, ἡ ἀγνωσία, Dem.
Ignoro, ἀγνοέω, res, τὰ πράγματα, Dem. aliquem, τινὰ, id. aliquid, λανθάνει μέ τι, id. nihil aliorum, ὐδενὸς τῶν ἄλλων ἀπολείπομαι, id.
Ignoscentia, ἡ συγγνώμη, Dem. Confer *Venia*.
Ignoscibilis, e, συγγνωςὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Ignosco, συγγινώσκω, alicui peccatum, τινὶ ἁμαρτίαν, Eurip. fraudem, τῆς ἀπάτης, Philostrat. alicui, συγγνώμην ἔχω τινὶ, Isocr. συγγνώμην δίδωμί τινι, Polyb.
Ignotus, ἀγνοῦμενος, ένη, ενον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄγνωςος· alicui, ἀγνὼς τινι, id. de rebus ignotis loqui, περὶ ἀγνοῦμένων λόγῦς ποιεῖσθαι, Isocr.
Ilex, ἡ πρῖνος, ῦ, Aristot.
Ilia, ὁ κενεὼν, ῶνος.
Ilicet, εἶεν δή.
Ilicetum, ὁ πρινὼν, ῶνος.
Iliceus, a, um, πρίνινος, ίνη, ινον, Aristoph.
Illabor, εἰσπίπτω, in aliquid, εἴς τι, Thuc.
Illaboratus, ὁ ϗ ἡ ἀνέργαςος, ῦ, Lucian. aurum, ἄπεφθος χρυσὸς, id.
Illac, ἐκεῖσε.
Illacrymor, ἐπιδακρύω, mortuo, τῷ τεθνηκότι· fortunæ meæ, καταδακρύω τὴν ἐμαυτῦ τύχην, Xen.
Illæsus, ὁ ϗ ἡ ἀβλαβὴς, έος, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀλώβητος, ὁ ϗ ἡ ἀπήμων.
Illaqueo, παγιδεύω, aliquem, τινὰ, N. T.
Illaudatus, ὁ ϗ ἡ ἀνεγκωμίαςος, ῦ, Isocr.
Ille, ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνον, Dem. ille ipse, ἐκεῖνος αὐτὸς, id.
Illecebræ, αἱ ἐπαγωγαὶ, ῶν, Plat. τὰ θέλγητρα.
Illecebrosus, ἐπαγωγὸς, ἡ, ὸν, Thuc. ὁ ϗ ἡ θελκτήριος, et attractitius, ἀγωγὸς ϗ ἐφολκὸς, Ælian.
Illectamentum, ἡ ἐπαγωγὴ, ῆς, Plat.
Illegitimus, ὁ ϗ ἡ ἔκνομος, ῦ, Philo. ὁ ϗ ἡ ἔκθεσμος, ῦ, id.
Illepide, ἀχαρίςως, ἀχαρίτως, Hermog.
Illepidus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄχαρις, ιτος, Herod.
Illibate, ἀψαύςως seu ἀψαυςὶ, Plut.
Illibatus, ὁ ϗ ἡ ἄψαυςος, ῦ, Philo. ὁ ϗ ἡ ἄθικτος, ῦ, Plut.
Illiberalis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνελεύθερος, ῦ, et tenax, ϗ μικρολόγος, Dem. servilis, ὁ ϗ ἡ δυλοπρεπὴς, έος, Xen.
Illiberalitas, ἡ ἀνελευθερία, ας, Aristot. ingenium servile, ἡ ἀγέννεια, ας, Cl. Alex.
Illiberaliter, ἀνελευθέρως, δυλοπρεπῶς.
Illic, ἐκεῖ, Dem. nulli erant illic, præterquam Thebani, ῦ γὰρ ἦσαν αὐτόθι, πλὴν Θηβαῖοι, id.
Illicio, ἐπάγω, Dem. aliquem, θηράω τινὰ, Isocr.
Illicite, ἀθέσμως, Hesych.
Illicitus, ὁ ϗ ἡ ἄθεσμος, ῦ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀθέμιςος, ῦ· illicita precor, ἀθέμιςα εὔχομαι, Xen. facio, ἀθέμιςα ποιέω, id.
Illicium, idem quod *Illecebræ*.
Illico, παραυτίκα, Dem. Confer *Statim*.
Illido, προσβάλλω, aliquid alicui, τί τινι, Plut.
Illigo, προσδέω, ἐνδέω· legi, εἰς νόμον, Plat.
Illimis, e, ὁ ϗ ἡ ἄπηλος, ῦ.
Illinc, ἐκεῖθεν, Dem. ἐντεῦθεν, id.
Illinimentum, τὸ ἐπίχρισμα, ατος, Diosc.
Illinio, ἐπιχρίω, Gal. ἐναλείφω.
Illisio, ἡ προσβολὴ, ῆς, Plut.
Illiteratus, ὁ ϗ ἡ ἀπαίδευτος, ῦ, Æschin. ὁ ϗ ἡ ἀγράμματος, ῦ, N. T. ὁ ἐκ τῶν λόγων ὤν, Plut. Confer *Indoctus*.
Illitus, ὁ ϗ ἡ ἐπίχριςος, ῦ, Gal.
Illo, ἐκεῖσε, sermonis, τῦ λόγυ, Herodot.
Illotus, ὁ ϗ ἡ ἄλυτος, ῦ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἄνιπτος, ῦ, N. T. illotis manibus, ἀνίπτοις χερσὶ, Naz. pedibus, ποσὶ, Philo.
Illuc, ἐκεῖσε, ire, πορεύεσθαι, Dem. ἐκεῖ, sequi aliquem, ἐκεῖ ἕπεσθαί τινα, Chrys. et inde huc, ἐκεῖσε, ϗ ἐκεῖθεν δεῦρο, Dem.
Illuceo, ἐπιλάμπω, Xen. ἐπιφαίνομαι, alicui, τινὶ, id.
Illucesco, ἐπιφαίνω, N. T. ἐπιφώσκω· sabbatum illucescebat, ἐπέφωσκε σάββατον, ibid. ubi illuxit, sc. dies, ὑπολαμπέσης ἡμέρας· illucescente die, διαφωσκέσης ἡμέρας, Herodot.
Illudo, ἐμπαίζω, alicui, τινὶ, N. T. φενακίζω τινὰ, Dem. ἐκτρυφάω τινὰ, Lucian. χλευάζω τινὰ, Herodian. operibus alicujus, ὑβρίζω εἰς ἔργα τινὸς, id.
Illuminate, πεφωτισμένως.
Illuminatio, ἡ ἐπίλαμψις, εως, Philo. ὁ φωτισμὸς, ῦ, N. T. ἡ φωταγωγία, ας, Naz. ἡ ἔλλαμψις, εως, apud Theol.
Illumino, φωτίζω, Galen. καταφωτίζω, Naz. λαμπρύνω· aliquid, καταλάμπω τι, Plut. ἐλλάμπω, apud Theol.
Illunis, ὁ ϗ ἡ ἀσέληνος, nox, νὺξ, Æl.
Illusio, ludificatio, ὁ ἐμπαιγμὸς, ῦ, N. T. ὁ μυκτηρισμὸς, ῦ, deceptio, ἡ ἐξαπάτη, ης, Dem. ἡ διάκρυσις, εως, id.
Illusor, ὁ ἐμπαίκτης, N. T.
Illustratio, ἡ ἔλλαμψις, εως.
Illustris, e, ὁ ϗ ἡ ἐπιφανὴς, έος, bellum, ἐπιφανὴς πόλεμος, Dem. ὀνομαςὸς, ἡ, ὸν, vir, ἀνὴρ, id. ἀνὴρ ὠνομασμένος, Isocr. ἀνὴρ λαμπρὸς, Dem. illustrem fieri per aliquid, ἐπιφανῆ γίνεσθαι διά τι, id. ἀπολαμπρύνεσθαί τινι, Herodot.
Illustro, καταλάμπω, aliquid, τὶ, Plut. φωτίζω τι, Gal. declaro, φανερόω, δηλόω, Isocr.
Illuvies, ἡ ἀλυσία, Naz. τὸ περίψημα, N. T. τὸ ἀπόνιμμα, Clem. Alex.
Imaginarius, φανταςικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Imaginatio, ἡ φαντασία, ας, Aristot.
Imaginor, φαντάζομαι, videre aliquid, ὁρᾶν τι, Gal. aliquid animo, διατυπόω τι, Her.
Imago, ἡ εἰκὼν, όνος, Dem. τὸ ἄγαλμα, id. τὸ εἴδωλον, id. Confer *Simulacrum*.
Imaguncula, τὸ εἰκόνιον, Plut. τὸ ἀγαλμάτιον, Lucian.
Imbecillis, e, ὁ ϗ ἡ ἀσθενὴς, έος, corpore, τὸ σῶμα, Plat. opibus, χρήμασι, id. ὁ ϗ ἡ ἄῤῥωςος, ῦ, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀδύνατος, ῦ, Dem. sum, ἀσθενέω, Isocr.
Imbecillitas, ἡ ἀσθένεια, ας, Dem. ἡ ἀῤῥωςία, ας, Bas. corporis, καχεξία, ας, Diod. Sic.
Imbecilliter, ἀσθενῶς, Dem.
Imbellis, ὁ ϗ ἡ ἀπόλεμος, ῦ, Musa, μῦσα, Plat. ὁ ϗ ἡ ἄνανδρος, ῦ, Isocr. ἄμαχος.
Imber, ὁ ὄμβρος· imbribus inundari, κατακλύζεσθαι ὑπὸ τῶν ὄμβρων, Isocr. τὰ ὕδατα· damnum accipere ab imbribus, βλάπτεσθαι ὑφ' ὑδάτων, Dem. imbre madens, ὁ ϗ ἡ διόμβρος, Aristot. ὁ ϗ ἡ κάτομβρος, Theophr.
Imberbis, e, ὁ ϗ ἡ ἀγένειος, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀπώγων.
Imbibo, ἐμπίνω, plus vini, quam decet, πλέον τῦ ἱκανῦ τῦ οἴνυ, Lucian. aliquid animo, ἐναπομάττομαί τι, Philo. comprehendo seu intelligo aliquid, συλλαμβάνω τι, Plut.
Imbrex, τὸ γεῖσσον, ῦ, Phavor. ὁ κέραμος ςρογγυλοειδής.
Imbricatim, γεισσοειδῶς.
Imbrico, ἀπογεισσόω, Aristot.
Imbricus, ὁ ϗ ἡ ὄμβριος, ῦ, Aristoph.
Imbuo, ἐμβρέχω, Diosc. παραβύω, Bas. instituo, παιδεύω τινά τινι, Xenoph. aliquem institutis alicujus, τινὰ ἐπιτηδεύματά τινος, Herodian. Confer *Doceo*, *Instituo*.
Imitabilis, μιμητὸς, ἡ, όν.
Imitamen, τὸ μίμημα, ατος, vocis, φωνῆς, Plat.
Imitandus, μιμητέος, έα, έον, ζηλωτέος, έα, έον.
Imitatio, ἡ μίμησις, εως, Thuc. τὸ μίμημα, Philo. τὸ ἀπομίμημα, Diod. Sic. ridicula, ὁ πιθηκισμὸς, ῦ, Aristoph. inepta, ἡ κακοζηλία, Lucian.
Imitator, ὁ μιμητὴς, ῦ, Thuc. histrionicus, ὁ μῖμος, ῦ, Dem.
Imitor, μιμέομαι, majores opere, τῦς προγόνυς τῷ ἔργῳ, Dem. res gestas alicujus, τὰς πράξεις τινὸς, id. et æmulor aliquem, ϗ ζηλόω τινὰ, Isocr. ζηλόω τινὰ ϗ τὰ ἐκείνυ ἴχνη διώκω, Plat. μιμητὴς ϗ ζηλωτὴς γίγνομαί τινος, Isocr. imitando aliquid exprimere, ταῖς μιμήσεσιν ἰδιάζειν, Ælian. ad imitandum sibi aliquid proponere, πρός τι ἀποβλέπειν, Lucian.
Immaculatus, ὁ ϗ ἡ ἄμωμος, LXX. ὁ ϗ ἡ ἄσπιλος, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀμίαντος, Plut.

Immadeo, ἐμβρέχομαι, Diosc.

Immanis, e, ἄγριος, ία, ιον, et difficilis homo, ἀνὴρ ἄγριος ϗ χαλεπὸς, Plat. et crudelis bestia, θηρίον ἄγριον ϗ πλείστης ὠμότητος μεστὸν, Isocr. ὠμὸς, ὴ, ὸν· immanis animo, ὠμὸς τὴν γνώμην, Dem. χαλεπὸς, ὴ, όν· tyrannus, χαλεπὸς τύραννος, Isocr. ingens, ὁ ϗ ἡ ὑπερμεγέθης, εος, Xen. ὁ ϗ ἡ πελώριος· immane quantum, θαυμαστὸν ὅσον, Plat. ἀμύθητον ὅσον, Aristot.

Immanitas, ἡ ἀγριότης, Plut. ἡ ὠμότης, et sævitia alicujus, ϗ χαλεπότης τινὸς, Isocr.

Immansuetus, ὁ ϗ ἡ ἀνήμερος, ου, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀπηνὴς, έος, Aristot.

Immarcescibilis, ὁ ϗ ἡ ἀμάραντος, N. T.

Immarcesco, μαραίνομαι, Philo. ἀπομαραίνομαι, Plut.

Immature, ἀωρὶ, Athen.

Immaturitas, ἡ ἀωρία, ας, Aristoph.

Immaturus, ὁ ϗ ἡ ἄωρος, ου, ad conjugium, πρὸς τὸν γάμον, Plut. ad edendum, εἰς βρῶσιν, Philo. immatura morte præreptus, πρὸ ὥρας ἀναρπασθεὶς, Lucian.

Immediate, ἀμέσως.

Immediatus, ὁ ϗ ἡ ἄμεσος, ου, Al. Aphr.

Immedicabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνήκεστος, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀνίατος, Galen. ὁ ϗ ἡ ἀθεράπευτος, Philo.

Immeditatus, ὁ ϗ ἡ ἀμελέτητος, Lucian.

Immeio, ἐνουρέω, Diosc.

Immemor, ὁ ϗ ἡ ἀμνήμων, ονος, Plat. ὁ ϗ ἡ ἐπιλήσμων, ονος, alicujus, τινὸς, Æschin. sum, ἀμνημονέω, alicujus, τινὸς, Dem.

Immemorabilis, οὐκ ἀξιομνημόνευτος.

Immemoratus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀμνημόνευτος, ου.

Immensitas, ἡ ἀμετρία, Lucian. τὸ ἄμετρον, id.

Immensus, ὁ ϗ ἡ ἄμετρος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀμέτρητος, id. ὁ ϗ ἡ ὑπερμεγέθης, εος, apparatus, παρασκευὴ, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀνυπέρβλητος, ambitio, φιλοτιμία, Dem. potentia alicujus, δύναμίς τινος, id. ὑπερβάλλων, ουσα, ον, atrocia et immensa, δεινὰ ϗ ὑπερβάλλοντα, id.

Immeo, εἰσέρχομαι, Dem. εἴσειμι, Xen.

Immerens, ὁ ϗ ἡ ἀναίτιος, ου, Plut.

Immergo, ἐμβάπτω, in ceram, εἰς κηρὸν, Arist. in aquam, ἀποβάπτω εἰς ὕδωρ, Diosc. καταδύνω ἐφ' ὕδατι, Aristot. aliquem in mare, βαπτίζω τινὰ εἰς θάλασσαν, Plut.

Immerito, ἀναξίως, Isocr. fortunam adversam experiri, παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχεῖν, id.

Immeritus, ὁ ϗ ἡ ἀνάξιος, ου, Dem.

Immersabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀβάπτιστος, ου, Pind.

Immersio, ὁ βαπτισμὸς, οῦ, N. T.

Immigro, ἀποικέω, in alium locum, εἰς ἄλλον τόπον, Isocr.

Immineo, ἐπίκειμαι, cervicibus, τοῖς αὐχέσι, Herodian. imminet periculum, ἐπίκειται κίνδυνος, Dem. finis vitæ nobis, ἐπίκειται τέλος ἡμῖν· crudelis mors inevitabiliter, ἀφύκτως ἐπικρέμαται θάνατος, Plut. imminet fames, μέλλει ἔσεσθαι λιμὸς, Ælian.

Imminuo, μικρύνω, μειόω, ἐλαττόω, aliquid, τὶ, Isocr. civitates, ἐλάττους ποιέομαι τὰς πόλεις· imminuta est respublica, τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, id.

Imminutio, ἡ ἐλάττωσις, εως, τὸ ἐλάττωμα, ατος, ἡ μείωσις, εως, Philo.

Immisceo, ἀναμίγνυμι, aliquid, τὶ, Plut. ἐμπλέκω τι, N. T.

Immiserabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄνοικτος, ου, Eurip.

Immisericordia, ἡ ἀνελεημοσύνη, ης.

Immisericorditer, ἀνηλεῶς, Philo. ἀνοίκτως, Soph.

Immisericors, ὁ ϗ ἡ ἀνελεήμων, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀνηλεὴς, Philo.

Immissio, ἡ ἐνεσία, ἡ ἔφεσις.

Immitis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνεπιεικὴς, έος, ὁ ϗ ἡ ἀπηνὴς, έος, ὁ ϗ ἡ ἀμείλιχος, et nemini ignoscens, ὁ ϗ ἡ ἀσυγγνώμων, ονος, Dem. et asper, πικρὸς ϗ χαλεπὸς, Isocr.

Immitto, ἐνίημι, Xenoph. equo frenum, ἐμβάλλω ἵππῳ χαλινὸν, id. alicui manus, τινὶ χεῖρας, N. T. navem mari, ἐπαφίημι τὴν ναῦν τῷ πελάγῳ, Synes. aliquem in aliquid, ἀνίημί τινα εἰς τι, Aristot.

Immo, ϗ γε, audaces, immo temerarios esse dicit, θαῤῥαλέους, ϗ ἴτας γε ἔφη, Plat. immo etiam ad ipsos hostes, ἀλλὰ δὴ ϗ πρὸς πολεμίους, Liban. immo vero omnia, inquit, πάντα μὲν οὖν, ἔφη, Xenoph. immo vero beati, qui audiunt verbum Dei, μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, N. T. turpe est, immo turpissimum, ἐστι τῶν αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων, Dem. quin immo barbari quoque sponte illi se dediderunt, ἀλλὰ μὴν ϗ βάρβαροι ἑκόντες αὐτῷ προσεχώρουν, Herodian.

Immobilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκίνητος, ου, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀκλινὴς, έος, Naz. immobilem esse, ἀμετακινήτως seu ἀκινήτως ἔχειν, Isocr. Aristot.

Immobilitas, ἡ ἀκινησία, Al. Aphr.

Immobiliter, ἀκινήτως, Isocr. ἀμετακινήτως, Aristot.

Immoderate, ἀμέτρως, proterve, ἀκολάστως.

Immoderatio, ἡ ἀμετρία, ας, Plut.

Immoderatus, ὁ ϗ ἡ ἄμετρος, ου, Naz. sumptus, δαπάνη πλείων τῆς μετρίας· potus, πότον πλεῖον τῆς μετρίας, Dem. protervus, ὁ ϗ ἡ ἀκόλαστος, ου, Plut.

Immodeste, ἀκόσμως, προπετῶς, Dem. agere, διατρίβειν ἐν ἀκολασίαις, id.

Immodestia, ἡ ἀκοσμία, Plut. ἡ προπέτεια, Dem.

Immodestus, ἀκοσμῶν, οῦσα, οῦν, Dem. ὁ ϗ ἡ προπετὴς, έος, id. ὁ ϗ ἡ ἄκοσμος.

Immodice, ἀμέτρως, exaggerare dicendo, ὑπερβολὴν μεγάλην λέγειν, Dem.

Immodicus, ὁ ϗ ἡ ἄμετρος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀνυπέρβλητος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ὑπέρογκος, ου, id. ὁ ϗ ἡ πλείων τῆς μετρίας, id. ὁ, ἡ, τὸ ἔξω τοῦ μέτρου, luxus, τρυφὴ, Æl.

Immolatio, ἡ θυσία, ας, Aristot.

Immolator, ὁ θύτης, ου, Herodian.

Immolo, καταθύω, Herodian. bovem, θύω βοῦν, Plut. Deo, Θεῷ, Plut. hostiam alicui, θυσίαν τινὶ, Xenoph. pro aliquo, διά τι, id. animalia, κατασφάττω ζῶα, Herodian. homines, ἀνθρωποθυτέω, Philo.

Immorigerus, ὁ ϗ ἡ δυσήνιος, ου, Galen.

Immorior, ἐναποθνήσκω, Thuc.

Immoror, διατρίβω, Dem. ἐνδιατρίβω, alicui rei, τινὶ, Plut. περί τι, Thuc. ἔν τινι, Xen. κατά τι, Dem. ἐγχρονίζω τινὶ, Thuc. rebus molestis, ἐμμένω τοῖς ἀνιῶσι, id.

Immortalis, e, ὁ ϗ ἡ ἀθάνατος, ου, fio ob aliquid, γίγνομαι διά τι, Isocr. sum ob aliquid, εἰμὶ ἕνεκά τινος, Dem. immortalia sapio, τὰ ἀθάνατα φρονέω, Isocr. immortalem facio aliquem, ἀπαθανατίζω τινὰ, Lucian. ἀείμνηστον παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ποιέω τινὰ, Isocr. immortalem sui memoriam relinquere, ἀθάνατον τὴν περὶ αὐτοῦ μνήμην καταλείπειν, Isocr.

Immortalitas, ἡ ἀθανασία, Isocr. ἡ ἀφθαρσία, immortalitatem appetere, ὀρέγεσθαι ἀθανασίας· consequi, τυχεῖν ἀθανασίας· frui immortalitate, μετέχειν ἀθανασίας, id.

Immortaliter, ἀθανάτως.

Immotus, ὁ ϗ ἡ ἄσειστος, ου, Chrys. ὁ ϗ ἡ ἀκίνητος, ου, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἀμετακίνητος, ου, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀδιάτρεπτος, ου, LXX. sto, ἀτρεμίζω, Eurip.

Immundities, τὸ μίασμα, ατος, LXX. ὁ μιασμὸς, οῦ, Plut. ἡ ἀκαθαρσία, ας, Dem. ἡ ἀκαθαρότης, ητος, id.

Immundus, ὁ ϗ ἡ ἄναγνος, ου, Philo. ὁ ϗ ἡ ἀκάθαρτος, ου, Dem. μιαρὸς, ρὰ, ρόν.

Immunis, e, ὁ ϗ ἡ ἀτελὴς, έος, ab aliqua re, τινὸς, Dem. ab excubiis, φρουρᾶς ἀτέλειαν ἔχων, Ælian. sum, ἀσυμβολέω, Ach. Tat. immunem facere aliquem ab aliqua re, ἀτέλειάν τινος διδόναι τινὶ, Dem.

Immunitas, ἡ ἀτέλεια, Dem. immunitatem ab aliqua re alicui tribuere, ἀξιοῦν τινα τῆς ἀτελείας τινός· διδόναι τινὶ ἀτέλειαν τινός· consequi ab aliquo, τυγχάνειν ἀτελείας παρά τινος· invenire beneficiis, εὑρίσκειν ἀτέλειαν ἀντ' εὐεργεσιῶν· habere, ἀτέλειαν ἔχειν· abrogare, ἀφαιρεῖσθαι· relinquere liberis, καταλείπειν τοῖς παισίν· immunitate sua frui, χρῆσθαι οὔσῃ ἀτελείᾳ, id.

Immunitus, ὁ ϗ ἡ ἀτείχιστος, ου, ὁ ϗ ἡ ἀφύλακτος, ου, Aristoph.

Immutabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀμετάτρεπτος, ου, Plut. ὁ ϗ ἡ ἄτρεπτος, ου, id. ὁ ϗ ἡ ἀμετάστατος, Plat. ὁ ϗ ἡ ἀμετάθετος, ου, N. T. ἀμετακινήτως ἔχων, ουσα, ον, Isocr.

Immutabilitas, ἡ ἀμεταβλησία, ας.

Immutabiliter, ἀτρέπτως, Philo. ἀμετακινήτως, Isocr.

Immutatio, ἡ ἐναλλαγὴ, ῆς. Vide *Mutatio.*

Immuto, μεταλλάττω. Confer *Muto.*

Imo. Vide *Immo.*

Impacatus, οὐκ εἰρηναῖος, αία, αῖον.

Impactio, ἡ προσκοπὴ, ῆς, Thuc.

Impactus. Vide *Impingo.*

Impar, ὁ ϗ ἡ ἄνισος, ου, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἀνάρτιος, ου, περισσὸς, ὴ, όν· numerus, ἀριθμὸς περισσὸς, Plut. ad pugnandum, οὐκ ἀξιόμαχος, Diod. Sic.

Imparatus, ὁ ϗ ἡ ἀπαράσκευος, ου, ἀπαρασκεύαστος, ου, omnino ad aliquid, παντάπασι πρός τι, Dem.

Imparilitas, ἡ ἀνισότης, ητος, Aristot.

Impariter, ἀνίσως.

Impatibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπάθητος, ου, ὁ ϗ ἡ ἀπαθὴς, έος, Plut.

Impatibilitas, ἡ ἀπάθεια, ας, Plut.

Impatibiliter, ἀπαθῶς, Plut.

Impatiens, ὁ ϗ ἡ ἀπαθὴς, ὁ ϗ ἡ ἀτλήμων.

Impatientia, ἡ ἀτλησία, ας, Hesych.

Impatienter, ἀμενητὶ, aliquid ferre, δυσηνιάστως τι φέρειν, Synes.

Impavidus, ὁ ϗ ἡ ἄφοβος, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀδεής.

Impedimentum, τὸ ἐμπόδισμα, Dem. τὸ ἐμπόδιον, id. τὸ κώλυμα, ατος, Lucian. ἡ κωλύμη, Thuc. impedimento esse alicui, εἶναί τινι ἐμπόδισμα, Dem. ἐμποδίζειν τινὰ, id. ἐμποδὼν γίνεσθαί τινι, Plut. impedimento alicui esse, ne agat, ἐμποδὼν εἶναί τινι πρὸς τὸ δρᾶν, Aristot. impedimento carens, ὁ ϗ ἡ ἀπαρεμπόδιστος, Epictet. impedimentum tollere, ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, Heliod. adferre alicui in aliqua re, ἀπασχολεῖν τινι περί τι, Herodian. sine impedimento, ἀνεμποδίστως, Diod. Sic. impedimenta bellica, ἡ ἀποσκευὴ, LXX. Confer sequens *Impedio.*

Impedio, pedes implico, ἐμποδίζω, aliqua re, τινὶ, Aristot. prohibeo, ἐμποδίζω, aliquem, τινὰ, Isocr. τινὶ, id. κωλύω τινὰ, Dem. quo minus fiat aliquid, διακωλύω τι γίνεσθαι· aliquem in aliqua re, ἀπείργω τινά τινος, Plut. aliquem ne regnum occupet, κωλύω τινὰ λαβεῖν τὴν ἀρχὴν, Dem. abire volentem, κατακωλύω ἀπιέναι βουλόμενον, Xen. remigum ministerium, παραποδίζω τὴν τῶν ἐρετῶν χρείαν, Polyb. nemine impediente persequi aliquem, ἀκωλύτως διώκειν τινὰ, Herodian.

Impeditio, ἡ κώλυσις, ὁ ἐμποδισμὸς, Aristot. ἡ ἐπικώλυσις, Xen. Confer *Impedimentum.*

Impello, ἐπάγω, aliqua re, τινὶ, Aristot. aliquem ad aliquid, παρορμάω τινὰ εἴς τι, Xen. παροξύνω τινὰ ἐπί τι, Isocr. oratione, προσβιβάζω τῷ λόγῳ, Xen.

Impendeo, ἐπικρέμαμαι. Vide *Immineo.*

Impendio, λίαν, Isocr.

Impendium. Vide *Sumptus.*

Impendo, προσαναλίσκω, multum in aliquid, πολλὰ εἴς τι, Dem. aliquid frustra, τι εἰς οὐδὲν δέον, id. divitias, ἀναλίσκω χρήματα, Isocr. bona, δαπανάω τὰ ὑπάρχοντα, Dem.

Impenetrabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιάβατος, ου.

Impensa, τὸ ἀνάλωμα, ατος, Dem. facere impensas in aliquid, ἀναλίσκειν ἀναλώματα εἴς τι, id. Confer *Sumptus.*

Impense, σφόδρα, Aristot. ἄγαν, Plat.

Imperator, dux, ὁ ἡγεμὼν, Dem. ὁ ἡγούμενος, Cæsar, ὁ αὐτοκράτωρ, Jos.

Imperatorie, στρατηγικῶς, ἡγεμονικῶς, Isocr.

Imperatorius, στρατηγικὸς, ὴ, ὸν, Plut. ἡγεμονικὸς, ὴ, ὸν, Xen. αὐτοκρατορικὸς, ὴ, ὸν, Xiph.

Imperatrix, ἡ ἡγεμονὶς, ίδος, Philo. Cæsaris uxor, ἡ αὐτοκράτωρ, ορος, Xiph.

Imperatum, τὸ κελευόμενον, ου, Xen. τὸ προσταχθὲν, έντος, Isocr. τὸ παράγγελμα, ατος, id. τὸ παραγγελλόμενον, ου, id. facere, ποιεῖν seu πράττειν τὸ προσταττόμενον, τὸ προστεταγμένον, τὸ κελευόμενον, Dem.

Imperceptus, ὁ ϗ ἡ ἀκατάληπτος, ου.

Impercussus, ὁ ϗ ἡ ἄτρωτος, ου, Plat.

Imperfectio,

Imperfectio, ἡ ἀτέλεια, ας, seminum, τῶν σπερμάτων, Theophr.

Imperfectus, ὁ ϗ ἡ ἀτελὴς, έος, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἡμιτελὴς, έος, Isocr.

Imperiose, ἐπιτακτικῶς, Suid.

Imperiosus, ἐπιτακτικὸς, ἡ, ὸν, Plat. ἀρχικὸς, ἡ, ὸν, Isocr.

Imperite, ἀπείρως, omnino, παντελῶς, Dem.

Imperitia, ἡ ἀπειρία, ἡ ἀμαθεία, ἡ ἀδαημοσύνη, et ignorantia rerum, ϗ ἄγνοια τῶν πεπραγμένων, Dem. facere aliquid ex imperitia, ποιεῖν τι δι' ἄγνοιαν, seu δι' ἀπραγμοσύνην· uti excusatione imperitiæ et ætatis, προφασίζεσθαι ἀπειρίαν ϗ ἡλικίαν, id. literarum, ἡ ἀγραμματία ϗ ἀπαιδευσία, Ælian.

Imperito. Vide *Impero.*

Imperitus, ὁ ϗ ἡ ἄπειρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἀδαήμων, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος· rerum, πραγμάτων, Dem. omnino literarum, παντελῶς ἰδιώτης, id. adeo et vecors, ὕτω σκαιὸς ϗ ἀνήκοος, id. dicendi, ἀπείρως ἔχων τȣ̃ λέγειν, id. ἀδύνατος λέγειν, Ælian.

Imperium, mandatum, τὸ ἐπίταγμα, ατος. Confer *Mandatum.* dominium, ἡ ἀρχὴ, ῆς, Dem. teneo, δυναςεύω, Isocr. ἀρχὴν κατέχω, id. ἔχω, id. suscipio terra marique, λαμβάνω ϗ τὴν κατὰ γὴν ϗ τὴν κατὰ θάλασσαν, id. ἀρχὴν λαμβάνω τῆς γῆς ϗ θαλάσσης, id. alicujus detrectare, ἡγεμονεύεσθαι ὑπό τινος ȣ̓κ ἀξιȣ̃ν, Thuc. militare, ἡ ςρατηγία, ας, Dem. et summa rerum, ςρατηγία ϗ προςασία· et dominatio, ἀρχὴ ϗ τυραννίς· et potentia, ἀρχὴ ϗ δύναμις, id. adfectare, ἀρχῆς ἐπιθυμεῖν, Isocr. dare seu deferre alicui, διδόναι seu παραδιδόναι ἀρχὴν, seu ἡγεμονίαν τινὶ, Dem. moliri, κατασκευάζεσθαι ἀρχὴν αὐτῷ· gerere, κτήσασθαι τὴν ἡγεμονίαν, id. consequi, μεταλαμβάνειν ἀρχήν· administrare, διοικεῖν ἀρχήν· amplificare, μείζω ποιεῖν τὴν ἀρχὴν, id. firmare, ἀσφαλεςέραν ποιεῖν, Isocr. adimere alicui, ἀφαιρεῖσθαι τὴν ἀρχήν τινος, id. deponere, παραχωρεῖν τῆς ἀρχῆς, Dem. recuperare, πάλιν ἀναλαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, Isocr.

Impermissus, ὁ ϗ ἡ ἀθέμιςος, ȣ, Xen.

Impero, ἄρχω, præclare, καλῶς, Isocr. cum gravitate omnibus, σφόδρα ἁπάντων, id. alicui, βασιλεύειν τινὸς, ἐπάρχειν τινὸς, κυριεύειν τινὸς, κατακυριεύειν τινὸς, δεσπόζειν τινὸς, Demosth. Isocr. Arist. tyrannice alicui, τυραννεύω τινὸς, Isocr. exercitui, ςρατηγέω, Dem. ἡγέομαι, id. ἡγέομαι ςρατηγὸς, id. una cum alio, συςρατηγέω τινὶ, id. jubeo, ἐπιτέλλω τινὶ, Lucian. κελεύω τινὶ, Herodian. Conf. *Jubeo.*

Imperscrutabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνεξιχνίαςος, ȣ, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀνεξερεύνητος, ȣ, ibid.

Impersuasibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπειθὴς, έος, Xen.

Imperterritus, ὁ ϗ ἡ ἀνέκπληκτος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀκατάπληκτος, ȣ, Philo. ὁ ϗ ἡ ἄφοβος, ȣ, Plut.

Impertio, seu Impertior, μεταδίδωμι, alicui aliquid, τινί τινος, Xen. κοινωνέω τί τινι, Plat.

Imperturbatus, ὁ ϗ ἡ ἀτάρακτος, ὁ ϗ ἡ ἀτάραχος, Bas. ὁ ϗ ἡ ἀθόρυβος, Plut.

Impervestigatus, ὁ ϗ ἡ ἀδιερεύνητος, ȣ, Suid.

Impervius, ὁ ϗ ἡ ἄβατος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἄνοδος, Xen.

Impetigo, ὁ λειχὴν, ῆνος, Diosc. impetigine laboro, λειχηνιάω, Theophr.

Impeto, εἰσβάλλω, Thuc. Vide *Impetus.*

Impetrabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐπόριςος, ȣ, Epicur. συγχωρητικὸς, ἡ, όν.

Impetratio, ἡ ἐπιτυχία, Polyb. ἡ ἐπίτευξις.

Impetro, τυγχάνω, aliquid, τινὸς, Isocr. ἐπιτυγχάνω τινὸς, Dem. κτάομαί τι, id. ἀφικνέομαί τινος, Isocr. λαμβάνομαί τινος, Plat.

Impetuose, ὁρμητικῶς, μεθ' ὁρμῆς.

Impetuosus, βίαιος, αία, ον, Lucian. ῥαγδαῖος, αία, αῖον, Plut. ὁρμητικὸς, ἡ, όν.

Impetus, ûs, *animi vel corporis*, ἡ ὁρμὴ, ῆς, Plut. impetu irato ferri in aliquem, φέρεσθαι διὰ θυμὸν ἐπί τινα, Aristot. hostilis, ἡ εἰσβολὴ, ῆς, Isocr. ἡ ἐπιδρομὴ, ῆς, Dem. impetum facio in aliquem, ἐφορμάω τινὶ, Plut. in hostes, ἐφορμάω πρὸς τȣ̀ς πολεμίȣς, Xen. in tabernaculum, ἐπιπηδάω τῇ σκηνῇ, Herodian. in regionem, εἰσβάλλω εἰς χώραν, Isocr. sustineo, ὑπομένω εἰσβολήν τινος, Isocr. Confer *Impressio.*

Impexus, ὁ ϗ ἡ ἀκτένιςος, ȣ, Soph. αὐχμηρὸς, ὰ, ὸν, τὴν κόμην, Lucian.

Impico, πισσόω, Cl. Al. καταπισσόω, aliquid, τὶ, id.

Impie, ἀσεβῶς, ago in aliquid, ἀσεβέω εἴς τι, Xen. aliquid, τὶ, id. contra aliquem, περί τινα, Æschin. factum, τὸ ἀνοσιȣ́ργημα, ατος, Philo.

Impietas, ἡ ἀσέβεια, ας, Dem. ἡ ἀνοσιότης, ητος, Isocr. ἡ ἀθεότης, summa, τὸ τῆς ἀσεβείας ὑπερβάλλον, Ælian.

Impiger, ὁ ϗ ἡ ἄοκνος, ȣ, Xen.

Impigre, ἀόκνως, Plat.

Impigritas, ἡ ἀοκνία, ας.

Impingo, προσπταίω, in lapidem, λίθῳ, Plut. in aliqua re, πταίω τι vel ἔν τινι, Dem. pedem in lapidem, προσκόπτω πόδα πρὸς λίθον, N. T. in illam stultitiam, ἐξοκέλλω εἰς τȣ̃το τῆς παρανοίας, Herodian.

Impinguo, πιαίνω, Hippocr. παχύνω, Plat.

Impius, ὁ ϗ ἡ ἄθεος, ὁ ϗ ἡ ἀσεβὴς, έος, in vel contra aliquem, εἰς vel πρός τινα, Xen. ἀσεβῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνόσιος, id. et flagitiosus homo, ἀσεβὴς ϗ πονηρὸς ἀνὴρ, Isocr. et execrabilis, ἀσεβὴς ϗ μιαρὸς, Dem. factum et gravissimum, ἔργον ἀσεβέςατον ϗ δεινότατον, id. impium facinus, τὸ ἀσέβημα, ατος, Dem. impia actio, ἡ ἀσέβησις, εως, Plut. sum, ἀσεβέω, in Deos, εἰς θεȣ̀ς, Dem. manifeste, περιφανῶς, id. nefarie, ἀναιδῶς, id.

Implacabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄσπειςος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπαραίτητος, ȣ, Plat. alicui, ἀκαταλλάκτως ἔχων πρός τινα, Plut.

Implacabiliter, ἀκαταλλάκτως, Dem. irasci, ἀδιάλλακτα ἀγανακτεῖν, Themist.

Implacidus, a, um, ὁ ϗ ἡ δυσάρεςος, ȣ, Isocr. sum, δυσαρεςέω, Synes.

Impleo, ἐμπλήθω, omnia malis, πάντα κακῶν, Plat. aliquem inani spe, τινὰ χαύνης ἐλπίδος, id. naves militibus, πληρόω ναῦς ὁπλιτῶν, Isocr. infamia civitatem, ἀναπλήθω πονηρᾶς δόξης τὴν πόλιν, Dem. urbem diffidentia, ἀναπίμπλημι πόλιν ἀπιςίας, id. lætitia, ἐμπίμπλημι εὐθυμίας, Xen. urbem seditionibus, μεςὴν ποιέω πόλιν ςάσεων, Isocr. naves cibo, γεμίζω ναῦς σίτȣ, id. legem, πληρόω νόμον, N. T. prophetiam, ἀναπληρόω προφητείαν, ibid.

Impletio, ἡ πλήρωσις, εως, Dem.

Implicatio, ἡ ἔμπλεξις, εως, seu implexus, ἡ ἐπιπλοκὴ, ῆς.

Implicite, ἐμπεπλεγμένως· non clare, ἀσαφῶς.

Implico, ἐμπλέκω, malis, ἐν κακοῖς, Isocr. aliqua re, εἴς τι, Polyb. aliquem aliqua re, περιβάλλω τινά τινι, id.

Imploratio, ἡ ἐπίκλησις, εως, Lucian. ἡ ἀνάκλησις, Thuc. Deorum, ἡ θεοκλύτησις, εως, Suid.

Imploro, ἀνακαλέομαι, aliquem, τινὰ, Plut. Deos, ἐπικαλέω θεȣ̀ς, Herodian. fidem Deorum, θεοκλυτέω, Ælian. auxilium, δέομαι ἐπικȣρίας.

Implumis, ὁ ϗ ἡ ἄπτιλος, Suid. ὁ ϗ ἡ ἄπτερος.

Impluo, ἐνομβρέω.

Impluvium, τὸ μέσαυλον, ȣ, Bud.

Impœnitentia, ἡ ἀμετανοησία, ας.

Impolite, ἀκόμψως, Plut.

Impolitia, ἡ ἀκομψία, ας.

Impolitus, ὁ ϗ ἡ ἄκομψος, ȣ, Plut.

Impollutus, ὁ ϗ ἡ ἄσπιλος, ȣ, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀμίαντος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀμόλυντος.

Impono, ἐντίθημι, opes in navem, χρήματα εἰς τὴν ναῦν, Dem. aliquid servis, ἐπιτίθημί τι οἰκέταις, Herodian. alicui pœnam, τινὶ ζημίαν ἢ τιμωρίαν, Dem. alicui plagas, ἐπιβάλλω τινὶ πληγὰς, Xen. vectigal, φόρον, seu tributum, τέλος, Plut. pileolum capiti, ἐπιβάλλειν πιλίδιον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, Dem. aliquem in currum, ἀναβιβάζω τινὰ ἐφ' ἅρμα, LXX. custodes, εἰσπέμπω φύλακας, Isocr. decipio, φενακίζω, aliquem, τινὰ, Dem. Confer *Decipio.*

Importo, εἰσκομίζω, Dem. frumentum Athenas, ἄγω σῖτον Ἀθήναζε, id. alicui infortunium, εἰσφέρω τινὶ ἀτυχίαν, Plut.

Importune, ἀκαίρως, Isocr. acerbe, φορτικῶς, Isocr.

Importunitas, ἡ ἀκαιρία, ας, Dem.

Importunus, res et homo, ὁ ϗ ἡ ἄκαιρος, ȣ, Plat. Theophr. ὁ ϗ ἡ ἄτοπος.

Importuositas, carentia portus, ἡ ἀλιμενία, ας, Poll.

Importuosus, ὁ ϗ ἡ ἀλίμενος, ȣ, Eurip.

Impos, ὁ ϗ ἡ ἀκρατὴς, έος, alicujus rei, τινὸς, Xen. mentis, φρενὸς, τητώμενος, Plat. τȣ̃ λογισμȣ̃ ἀκράτωρ, Ælian.

Impositio, ἡ ἐπίθεσις, εως, manuum, τῶν χειρῶν, N. T.

Impossibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδύνατος, ȣ, ferri, βαςάζεσθαι· alicui facere aliquid, ἀδύνατόν τινι ποιεῖν τι, Plat. ὁ ϗ ἡ ἀμήχανος.

Impossibilitas, ἡ ἀδυναμία, ας, Antiph.

Impossibiliter, ἀδυνάτως, Dem.

Impostor, ὁ ἐξαπατῶν, ῶντος, Dem. ὁ φενακίζων, οντος, id. ὁ πανȣ̃ργος, ȣ, id.

Impostura, ἡ ἐξαπάτη, ης, Dem. ἡ τέχνη, ης, id. ὁ φενακισμὸς, ȣ̃, id. instruere fraudem et imposturam in alicujus interitum, σκευάζειν ἀπάτην ϗ τέχνην περί τινος ὀλέθρȣ, Dem. spe et imposturis induci, ὑπάγεσθαι ἐλπίσι ϗ φενακισμοῖς, id. imposturam facio alicui, φενακίζω τινὰ, Dem.

Impotens, ὁ ϗ ἡ ἀκρατὴς, έος, iræ, θυμȣ̃, cupiditatum, τῶν ἐπιθυμιῶν, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀδύνατος, ȣ, fractus senio, ἀδύνατος γενόμενος γήρᾳ, Xen. silere, qui silere nequit, ἀδύνατος σιγᾷν.

Impotentia, ἡ ἀδυναμία, ας, dicendi, τȣ̃ λέγειν, Antiph. ἡ ἀδυνασία, ας, Thuc. animi, ἡ ἀκράτεια, ας, Xen.

Impotenter, ἀκρατῶς, ἀδυναςί.

Impræsentiarum, ἐν τῷ παρόντι, ἐπὶ τȣ̃ παρόντος.

Impransus, ὁ ϗ ἡ ἀνάριςος, ȣ, Xen.

Imprecatio, ἡ ἀρὰ, ᾶς, Plat. ἡ κατάρα, ας, Plut. Confer *Diræ.*

Imprecor, ἀράομαι, alicui exitium, τινὶ ἐξώλειαν, Dem. ἐπαράομαί τινι ἐξώλειαν, Æschin. diras alicui, ἐπαράομαι δεινὰς ἀράς τινι, Plut.

Impressio, *notæ*, ἡ ἐντύπωσις, hostilis, ἡ ἐμβολὴ, ἡ εἰσβολὴ, Isocr. ἡ ἐπιδρομὴ, ῆς, Dem. impressionem facio in regionem quandam, εἰσβάλλω εἰς χώραν τινὰ, Isocr. in insulam, ἐμβάλλω εἰς νῆσον, Dem. contra aliquos cum aliquo, συνεισβάλλω ἐπί τινας, id. et hostium agros vasto, ἐμβάλλω ϗ κακόω τὴν τῶν ἀντιπάλων χώραν, id. fit impressio in regionem aliquam, γίνεται εἰσβολὴ εἰς χώραν τινὰ, Isocr. impressionem alicujus sustinere, ὑπομένειν εἰσβολήν τινος, id. Confer *Invado.*

Imprimis. Vide *In primis*, sub *Primus.*

Imprimo, ἐντυπόω, ἐγχαράττω, Plut. dedecus alicui, διαβολὴν αἰσχρὰν προστρίβομαί τινι, Polyb. signum sive sigillum, ἐπισφραγίζω, Plat. τύπον ἐνσημαίνομαι, id. σφραγῖδα βάλλω, Aristoph. signum capræ, σφραγίζομαι εἰκόνι αἰγὸς, Diosc.

Improbabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδόκιμαςος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἀπίθανος.

Improbatio, ἡ ἀποδοκιμασία, ας.

Improbe, πονηρῶς, Isocr. ago, κακȣργέω, id.

Improbitas, ἡ κακία, Dem. ἡ κακȣργία, ἡ κακοπραγμοσύνη, ης, id. ἡ φαυλότης, ητος, Isocr. et malitia, quæ in aliquo est, κακία ϗ πονηρία προσȣ̃σά τινι, Dem. et perfidia alicujus, πονηρία ϗ ἀπιςία τινὸς, id. eo improbitatis pervenire, εἰς τοσȣ̃τον πονηρίας ἐλθεῖν· summa alicujus, ὑπερβολὴ κακίας τινός· magna refertum esse, πολλὴν κακίαν ἔχειν· improbitate omnes superare, πάντας ἀνθρώπȣς ὑπεραίρειν πονηρίᾳ, id. mancipare se improbitati, προαιρεῖσθαι τὴν πονηρίαν, Isocr. uti tam insigni improbitate, ut, χρῆσθαι τοσαύτῃ περιȣσίᾳ πονηρίας, ὥςε, Dem.

Improbo, ἀποδοκιμάζω, aliquid, τὶ, Xen.

Improbo, ἀτιμάζω, Xen.

Improbus, κακὸς, ἡ, ὸν, Isocr. πονηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. μοχθηρὸς, ὰ, ὸν, id. continenter, συνεχῶς ὢν

ὢν πονηρὸς, id. manifeste, palam, φανερῶς, ὁμολογουμένως φαῦλος, id.
Improcerus, ὁ ϗ ἡ ἀμήκης, εος.
Improlis, e, ὁ ϗ ἡ ἄτεκνος, ου, Eurip.
Impromiscuus, ὁ ϗ ἡ ἄμικτος, ου, Greg.
Impropero, ἐπισπεύδω, Herodot.
Improprie, ἀκύρως, loquor, ἀκυρολογέω.
Improprietas, sc. *sermonis*, ἡ ἀκυρία, ας, Hermog. τὸ ἄκυρον, ου, Quinctil.
Improprius, ὁ ϗ ἡ ἄκυρος, ου.
Improsper. Vide *Infelix*.
Improspere. Vide *Infeliciter*.
Improvide, ἀπερισκέπτως, Dem. ἀνοήτως, Isocr.
Improvidus, ὁ ϗ ἡ ἀπρόσκεπτος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀλόγιστος, ου, id.
Improvise, ἀπροόπτως, Herodian. Vide *Improviso*.
Improviso, αἰφνίδιον, Plut. ἀπροσδοκήτως, Thuc. αἰφνιδίως, N. T. ἐξαίφνης, Xen. ἐξαπιναίως, Thuc.
Improvisus, ὁ ϗ ἡ ἀπροσδόκητος, ου, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἀθεώρητος, ου, LXX. ὁ ϗ ἡ αἰφνίδιος, ου, Gal.
Imprudens, ὁ ϗ ἡ ἀνόητος, Dem. ὁ ϗ ἡ δυσξύνετος, Xenophon. ὁ ϗ ἡ ἄφρων, ονος, Isocr. ἀσύνετος.
Imprudenter, ἀνοήτως, Dem. ἀφρόνως, Isocr.
Imprudentia, ἡ ἄνοια, ας, Dem. ἡ ἀφροσύνη, ἡ ἀβουλία.
Impubes, seu Impuber, ὁ ϗ ἡ ἄνηβος, ου, Theocrit.
Impudens, ὁ ϗ ἡ ἀναιδὴς, έος, et audax fur, ϗ θρασὺς κλέπτης, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀναίσχυντος, et confidens, ϗ τολμηρός· et nefarius, ϗ μιαρὸς, id. supra modum, ὁ ϗ ἡ ὑπεραναίσχυντος, res, ὑπεραναίσχυντον πρᾶγμα· sum, ἀναισχυντέω, id.
Impudenter, ἀναισχύντως, Plat. ago, ἀναιδεύομαι, ἀναισχυντέω, Isocr. ἀποθρασύνομαι, Dem.
Impudentia, ἡ ἀναίδεια, Dem. ἡ ἀναισχυντία, ας· et audacia, ἀναίδεια ϗ τόλμα, et improbitas, ϗ πονηρία· magna et insignis, ἀναίδεια μεγάλη ϗ περιφανής· summa, ὑπερβολὴ τῆς ἀναιδείας, id. eo venire impudentiæ, ἐλθεῖν εἰς τοῦτο seu τοσοῦτον τῆς ἀναιδείας seu ἀναισχυντίας, Isocr. esse tanta impudentia, ὑπερβάλλειν τοσοῦτον ἀναιδείᾳ, Dem. facere aliquid ex impudentia, ποιεῖν τι ὑπ' ἀναιδείας, id. prætermittere nihil impudentiæ, παραλείπειν οὐδὲν ἀναιδείας, id.
Impudice, ἀκαθάρτως, ἀκολάστως.
Impudicitia, ἡ ἀκαθαρσία, Dem. ἡ πορνεία, id. ἡ ἀσέλγεια, Philo. ἡ ἀκολασία.
Impudicus, ὁ ϗ ἡ ἀκάθαρτος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀσελγὴς, Lucian. sum, ἀσελγαίνω, Dem. ἀσελγέω, Plat.
Impugnatio, ἡ προσβολὴ, ῆς, Thuc.
Impugno, προσβάλλω, urbem, πόλει, Thuc.
Impulsio, ὁ ὠσμὸς, οῦ, ὁ ὠθισμὸς, οῦ, Plut.
Impulsor, ὁ ὤστης, ου, Aristot. ὁ παροξύντης.
Impulsus, ûs, ὁ ὠσμὸς, οῦ, ἡ ὦσις, εως, Aristot. adhortatio, ὁ παροξυσμὸς, οῦ, N. T. Vide *Incitatio*.
Impune, νηποινὶ, Dem. νηποινὶ, Xen. facere aliquid, ἀδεῶς πράττειν τι, Dem. dimittere aliquem, ἀφιέναι τινὰ ἀζήμιον, Isocr. ἐᾶν τινα ἀθῷον, Dem. ferre, ἀθῷον εἶναι, id. non impune aliquid ferre, οἰμώζειν τι δρῶντα, Ælian.
Impunis, e. Vide *Impunitus*.
Impunitas, ἡ ἄδεια, Dem. impunitatem dare alicui, ποιεῖν τινὶ ἄδειαν, διδόναι τινὶ ἀθῴῳ εἶναι· διδόναι τινὶ ἄδειαν ποιεῖν τι· adipisci, εὑρίσκειν ἄδειαν· λαμβάνειν ἄδειαν, id.
Impunitus, ὁ ϗ ἡ ἀζήμιος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀδεὴς, id. ὁ ϗ ἡ ἀτιμώρητος, Isocr. dimittere aliquem impunitum, ἐᾶσαι τινὰ ἀθῷον· abire impunitum, ἀφεῖσθαι ἀθῷον, id. non effugere impunitum, διαφεύγειν οὐκ ἀτιμώρητον, Isocr.
Impure, μιαρῶς, Dem.
Impuritas, ἡ ἀκαθαρσία, ας, Dem.
Impurus, ὁ ϗ ἡ ἀκάθαρτος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄναγνος.
Imputo, ἀνατίθημι, alicui aliquid, τί τινι, Dem. ἐπάγω τί τινι, id. ἄγω τι εἰς τινα, id.

Imus, κατώτατος, άτη, ατον, ima summis miscere, ἄνω ϗ κάτω ποιεῖν seu ποιεῖσθαι, Dem. ab imo, κάτωθεν, Herodian.
In, *in loco*, ἐν, *cum dat.* in regione, ἐν τῇ χώρᾳ, Thuc. in caupona, ἐν καπηλείῳ, Dem. in urbe, ἐν ἄστει, id. in aureis vestibus saltare, χορεύειν ἐν ἱματίοις χρυσοῖς, Isocr. in aliis hominibus, ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις, id. (2) *ad locum*, εἰς, *cum accus.* venire in Phrygiam, ἀφικέσθαι εἰς Φρυγίαν, Xen. venire in colloquium, ἔρχεσθαι εἰς λόγους, Plut. ducere in senatum, ἄγειν εἰς τὴν βουλὴν, Dem. pecuniam insumere in aliquid, ἀναλίσκειν χρήματα εἴς τι, id. in hodiernum usque diem, εἰς ἡμέραν ταύτην, id. iram in sontes emittere, ἀφιέναι ὀργὴν εἰς αἰτίους, id. (3) κατὰ, *cum accus.* in bello amissum esse, ἀπολωλεκέναι κατὰ τὸν πόλεμον, Dem. in foro, κατὰ τὴν ἀγορὰν, id. (4) παρὰ, *cum accus.* fortuna omne momentum habet in rebus humanis, ὅλον ἡ τύχη παρὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, Dem. (5) ἐπὶ, *cum gen.* in multis rebus divinam videre benevolentiam, ἐπὶ πολλῶν ἰδεῖν τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν, Dem. in tanta solitudine constitutus, ἐπὶ τοσαύτης ἐρημίας γινόμενος, Isocr.
Inabruptus, ὁ ϗ ἡ ἄρραγης, έος, Philo.
Inaccessus, ὁ ϗ ἡ ἄβατος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀνεπίβατος, ου, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀπρόσβατος, ου, Lucian. ἀπρόσιτος, N. T.
Inaccusabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκατηγόρητος, ου, Phalar.
Inædifico, ἐνοικοδομέω, Thuc.
Inæquabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνώμαλος, ου, Theophr.
Inæquabilitas, ἡ ἀνωμαλία, ας, Theophr.
Inæquabiliter, ἀνωμάλως, Isocr.
Inæqualis, e, ὁ ϗ ἡ ἄνισος, ου, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἀνώμαλος, ου, Dem. dignitate, ὁ ϗ ἡ ἀνισότιμος, ου, Naz.
Inæqualitas, ἡ ἀνωμαλία, ας, et perturbatio, ϗ ταραχὴ, Isocr. ἡ ἀνισότης, ητος, Aristot.
Inæqualiter, ἀνωμάλως, et perturbate colere Deos, ϗ ἀτάκτως θεραπεύειν τοὺς Θεοὺς, Isocr.
Inæquo, ἰσόω, Xen.
Inæro, καταχαλκόω, LXX.
Inæstimabilis, *vilis*, ὁ ϗ ἡ ἀτίμητος, Dem. pretii magnitudine modum excedens, ὁ ϗ ἡ ὑπερτίμιος, Aristot.
Inæstuo, ἐγκυμαίνω, κυμαίνομαι, Plut.
Inadfectatus, ὁ ϗ ἡ ἀκατάσκευος, ου, Bas. ὁ ϗ ἡ ἀπερίεργος, ου, Athen.
Inagitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀσάλευτος, ου, Philo.
Inamabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνέραστος, Philo. ὁ ϗ ἡ ἄφιλος, Plut. ὁ ϗ ἡ ἄχαρις, Herodian.
Inambitiosus, ὁ ϗ ἡ ἀφιλότιμος, ου, Aristot.
Inambulatio, ὁ περίπατος, ου, Diosc.
Inambulo, ἐμπεριπατέω, Aristoph.
Inamœnus, ὁ ϗ ἡ ἄχαρις, ιτος, Herodian.
Inaniæ, αἱ κενότητες, ων.
Inaniloquus, ὁ ϗ ἡ κενολόγος, ου.
Inanimatus, ὁ ϗ ἡ ἄψυχος, ου, Dem.
Inanio, κενόω, Theodor. παρακενόω, Plut.
Inanis, e, κενὸς, ἡ, ὸν, omnium, πάντων, Xen. ὁ ϗ ἡ διάκενος, ου, Plut. μάταιος, αία, αιον, sermo, λόγος, Dem. gloria, ἡ κενοδοξία, ας, studium, ἡ κενοσπουδία, ας.
Inanitas, ἡ κενότης, ητος, τὸ κενὸν, οῦ.
Inaniter, κενῶς, ματαίως, frustra, διακενῆς, Polyb. cupiendo, κενοσπούδως, Plut. loquor, φλυαρέω, Lucian.
Inaquosus, ὁ ϗ ἡ ἄνυδρος, ου, Geopon.
Inaratus, ὁ ϗ ἡ ἀνήροτος, ου, Hom.
Inarefacio, καταξηραίνω, Theophr.
Inaresco, καταξηραίνομαι, ἀποξηραίνομαι, Diosc.
Inargentatus, ὁ ϗ ἡ ἐπάργυρος, ου, Herodot.
Inargento, ἐπαργυρόω, Athen.
Inarticulatus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάρθρωτος, ου, Ælian.
Inartificialis, e, ὁ ϗ ἡ ἄτεχνος, ου, Aristot.
Inartificialiter, ἀτέχνως.
Inassatus, assatus, ὀπτὸς, ἡ, όν· caro, ὀπτὸν κρέας, Plut. ὁ ϗ ἡ ἔξοπτος, Hipp.
Inassuetus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀήθης, εος, ad aliquid, τινὸς, Dem.
Inaudax, ὁ ϗ ἡ ἀπότολμος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἄτολμος, ου, Thuc. sum, ἀτολμέω, id.
Inaudio, ὑπακούω, aliquid, τινὸς, Plut.

Inauditus, ὁ ϗ ἡ ἀνήκουστος, ου, Cl. Alex. ὁ ϗ ἡ ἄπυστος, ου, Herod.
Inaugurato, κατ' οἰώνισμα.
Inauguro, ἐποιωνίζομαι, aliquid, τί.
Inauris, ἡ ἐνώτη, ης, Soph. τὸ ἐνώτιον, ου, τὸ ἐλλόβιον· ex auribus longas inaures dependentes habet, ἐκ τῶν ὤτων αὐτῷ ἐνώτια μακρὰ ἀποκρέμανται, Ælian.
Inauratus, ὁ ϗ ἡ ἐπίχρυσος, ου, Plat.
Inauritus, ὁ ϗ ἡ ἄωτος, ου, Eust.
Inauro, χρυσόω, aliquid, τὶ, Athen. καταχρυσόω τι, Plut.
Inauspicato, δυσοιωνίστως.
Inauspicatus, ὁ ϗ ἡ δυσοιώνιστος, ου, Plat. οὐκ εὔεδρος, ου, Ælian.
Inausus, ὁ ϗ ἡ ἀτόλμητος, ου, Theodor.
Incæduus, ὁ ϗ ἡ ἄτμητος, ου.
Incalceatus, ὁ ϗ ἡ ἀπέδιλος, ου, Æschyl.
Incalesco, διαθερμαίνομαι, Dem.
Incalefacio, διαθερμαίνω, Dem.
Incallide, ἀδόλως, Thuc.
Incallidus, ὁ ϗ ἡ ἄδολος, ου, Dem.
Incandesco, ἐκπυρόομαι, Gal.
Incanesco, πολιόομαι, Aristot.
Incantamentum, ἡ ἐπῳδὴ, ῆς, Polyb. τὸ ἔπασμα, Greg. ἡ γοητεία, Polyb. ἡ τερθρεία, Chrys. τὸ γοήτευμα, Plut.
Incantatio, ἡ γοητεία, ας, Plut.
Incantator, ὁ ϗ ἡ ἐπῳδὸς, οῦ, Eurip. ὁ τερθρεὺς, έως, Plut. ὁ φαρμακεὺς, έως, Lucian. ὁ γόης, ητος, Herodot.
Incanto, ἐπᾴδω, aliquid, τὶ, Chrys. ἐπᾴδω τινὶ, Lucian. γοητεύω τι, Plut.
Incanus, ὁ ϗ ἡ ἐπιπόλιος, ου, Dem.
Incarnatio, ἡ σάρκωσις, εως, Chrys. ἡ ἐνανθρώπησις, εως, Greg. ἡ ἐνσωμάτωσις, εως, Ignat.
Incarno, ἐνανθρωπίζω, Dionys. σαρκόω, Naz.
Incassum, φρούδως. Confer *Frustra*.
Incastigatus, ὁ ϗ ἡ ἀδιόρθωτος.
Incavo, κοιλαίνω.
Incaute, ἀπρονοήτως, Xen. ἀπερισκέπτως, Dem.
Incautus, ὁ ϗ ἡ ἀφύλακτος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπρονόητος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀνευλαβής.
Incedo, εἰσέρχομαι, Dem. pari gressu cum alio, ἴσα βαίνω τινὶ, id. graviter, βαδίζω εὐτάκτως, Aristoph. summis digitis pedum, ἀκροβατέω, Lucian.
Incelebris, e, ὁ ϗ ἡ ἀνώνυμος, ου, Dem.
Incendiaria, ἡ πυραλλὶς, ίδος, Aristot.
Incendiarius, πυρπολήτης, ου, ὁ πυρπολέων, οντος, Lucian.
Incendium, ὁ ἐμπρησμὸς, Plut. ἡ πυρκαϊὰ, Dem.
Incendo, ἐμπρήθω, aliquid, τὶ, Xen. ἐμπίμπρημί τι, Plut. κατεμπίπρημί τι, id. ἐμπυρίζω τι, Diod. Sic. κατακαίω τι, Plut. odores, ἐπιθυμιάω, Philo. incito, παροξύνω, Dem. Confer *Incito*.
Incensio, ἡ ἔμπρησις, Æschin. ὁ ἐμπρησμὸς, Philo.
Incensum, τὸ θυμίαμα, ατος, Diod. Sic.
Incentivum, τὸ ὑπέκκαυμα, ατος, Ach. Tab. τὸ ἐμπύρευμα, ατος, Long.
Incerniculum, ἡ τηλία, ας.
Incerno, διαλέγω, Xen.
Incero, ἐγκηρόω, Hippocr.
Incerte, ἀδήλως, N. T.
Incertitudo, ἡ ἀδηλότης, ητος, Hippocr.
Incerto, ἀδήλως, N. T.
Incertus, ὁ ϗ ἡ ἄδηλος, ου, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀσαφὴς, Plut. instabilis, ὁ ϗ ἡ ἀσαθὴς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀστάθμητος, id. ὁ ϗ ἡ ἀκατάστατος· rumor, ἡ φήμη ἀδέσποτος, Dion. Hal. incertum reddo, ἀδηλόω, Philo. ἄπορος.
Incessabilis, ὁ ϗ ἡ ἀκατάπαυστος, N. T.
Incessio, ἡ εἰσβολὴ, ῆς, Plut.
Incesso, προκαλέομαι, aliquem, τινὰ, Xen. saxis, βάλλω λίθοις, Thuc. incessit eum timor, δέος ἐπῆλθεν αὐτῷ, Lucian.
Incessus, ûs, τὸ βάδισμα, ατος, Dem.
Inceste, μιαρῶς, Dem.
Incesto, μιαίνω, Lucian.
Incestum. Vide *Incestus*.
Incestus, μιαρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνόσιος, ου, id.

Incestus,

Incestus, ûs, ἡ συνεσία ἀνόσιος, γάμος ἀνήκεςος ϗ ἀνόμιμος.
Inchoo, ἄρχομαι. Vide *Incipio*.
Incido, ἐμπίπτω, in fossam, εἰς τάφρον, Xen. in sermonem, εἰς λόγον, Dem. in venabula, τοῖς θηράτροις, Ælian. in calamitates, περιπίπτω συμφοραῖς, Isocr. in aliquem, ἐντυγχάνω τινὶ, Plat. περιτυγχάνω τινὶ, Dem. in contemptum, ἐγκύρω ἀλογίαις, Herodot. id quod fortuito incidit, τὸ προσπῖπτον, Dem. quæ quotidie incidunt, τὰ καθ' ἑκάςην ἡμέραν συμπίπτοντα, Isocr.
Incido, ἐγκόπτω, ἐπικόπτω, ἐντέμνω· insculpo, ἐγκολάπτω, Plut. nervos rerum gerendarum, ὑποτέμνω τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων, Dem.
Incile, ὁ διώρυξ, γος, Theophrast.
Incingo, διαζώννυμι, Lucian.
Incipio, ἄρχομαι, opus a Deo, ἔργϐ ἀπὸ τῦ Θεῦ· orationem inde, λόγϐ ἐντεῦθεν, Xen. ab iis de quibus constat, ἀπὸ τῶν ὁμολογϐμένων, Dem. victoriæ pæana, ἐξάρχω ἐπινικίϐ παιᾶνος, Plut. τὸν παιᾶνα, Xen. bellum, κατάρχω πολέμϐ, Plut. sermonem, τὸν λόγον, Plat. ἀρχὴν τῦ λόγϐ ποιέομαι, Isocr.
Incircumcisus, ὁ ϗ ἡ ἀπερίτμητος, ϐ, N. T.
Incircumscriptus, ὁ ϗ ἡ ἀπερίγραπτος, ϐ, Damasc.
Incise, seu Incisim, κατὰ κόμματα, κομματικῶς, Hermog.
Incisio, ἡ ἐγκοπὴ, ῆς, Suid. ἡ ἐντομὴ, ῆς, Aristoph.
Incisum, τὸ κόμμα, ατος, Quinctil.
Incisura, ἡ ἐγκοπὴ, ῆς, ἡ τομὴ, ῆς, ἡ ἐντομὴ, ῆς, Aristoph.
Incita, ἡ πενία, ας, Plut.
Incitabulum, τὸ ὁρμητήριον, ϐ, Xen.
Incitamentum, τὸ ὁρμητήριον, Xen. cursus, τὸ ἐγερτήριον δρόμϐ, Æl. habere aliquid ad aliquid, ἔναυσμα ἔχειν τι εἴς τι, Herod.
Incitate, ὁρμητικῶς, ferri ad aliquid, ἔχειν πρός τι.
Incitatio, ἡ παρόρμησις, εως, Xen. ὁ παροξυσμὸς, ϐ, N. T.
Incito, παρορμάω, aliquem ad aliquid, τινὰ ἐπί τι, Xen. ad certamen, τινὰ εἰς ἀγῶνα, id. ad regnum, τινὰ πρὸς βασιλείαν, Plut. aliquem ad faciendum aliquid, τινὰ ποιεῖν τι, id. Confer *Hortor*.
Incivilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπειρόκαλος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄγροικος, et illepidus, ϗ ἄχαρις, Plut.
Inciviliter, ἀγροίκως, Plat. σκαιῶς, Aristoph.
Incivilitas, ἡ ἀπειροκαλία, ας, Dem.
Inclamo, ἐμβοάω, Thuc. ἐπιβοάω, aliquem, τινὶ, id.
Inclaresco, ἐπιφαίνομαι, ἐλλαμπρύνομαι, victoria, δόξαν αἴρω νίκης, Herodian.
Inclemens, ὁ ϗ ἡ ἀπηνὴς, έος, Bas. χαλεπὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ δύσκολος, id.
Inclementer, ἀπηνῶς, ἀπροσοίςως, Isocr.
Inclementia, ἡ ἀπήνεια, Suid. ἡ χαλεπότης, Isocr. ἡ ἀνεπιείκεια, Dem.
Inclinatio, ἡ ἔγκλισις, εως, Aristot.
Inclino, ἐγκλίνω, ad aliquid, πρός τι, Aristot. ἀποκλίνω πρός τι, id. res inclinant, πράγματα κλίνϐσι, id. ἐπικλίνω.
Includo, ἐγκλείω, vase, εἰς ἀγγεῖον, Diosc. aliquem castris, κατακλείω τινὰ ἐν ςρατοπέδῳ, Her. in munimento, τινὰ εἰς ἔρυμα, Xen. in corpore aliquid, τὶ κατὰ σῶμα, Gal.
Inclusio, ἡ ἔγκλεισις, εως.
Inclytus, κλυτὸς, ἡ, όν. Confer *Celebris*.
Incoactus, ἑκὼν, ϐσα, ὸν, Dem. ἑκϐσιος, ία, ιον, Aristot.
Incoctio, ἡ ἔνεψις, εως.
Incœnatus, ὁ ϗ ἡ ἄδειπνος, ϐ, Plut.
Incœptio, ἡ ἀρχὴ, ῆς, Aristot.
Incœpto, ἄρχομαι, Dem. Confer *Incipio*.
Incœptum, τὸ τόλμημα, ατος, Thuc.
Incogitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπερίσκεπτος, ϐ.
Incogitans, ὁ ϗ ἡ ἀλόγιςος, ϐ, Plat.
Incogitanter, ἀλογίςως, Isocr.
Incogitantia, ἡ ἀλογιςία, ας, Polyb.
Incognitus, ὁ ϗ ἡ ἄγνωςος, ϐ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀσύνηλος, ϐ, id.
Incoibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀσυμφυὴς, έος, Suid.
Incola, ὁ ϗ ἡ ἔνοικος, ϐ, Strabo. ὁ ϗ ἡ κάτοικος, ϐ, Aristot. ὁ οἰκήτωρ, ορος, Dem. ὁ οἰκῶν, ϐντος, id. urbis alicujus, οἰκήτωρ ὢν ἔν τινι πόλει, id.
Incolo, οἰκέω, urbem, πόλιν, Isocr. ἐν τῇ πόλει, Dem. κατοικέω πόλιν, Isocr.
Incolumis, e, σῶος, α, ον, ager seu regio, σῶα χώρα, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀκέραιος, ϐ, urbs, πόλις ἀκέραιος, id. et ab incommodis liber, σῶος ϗ μηδὲν πάσχων, id.
Incolumitas, ἡ σωτηρία, ας, urbis, πόλεως, Dem. ἡ ἀσφάλεια, ας, Thuc.
Incomatus, ὁ ϗ ἡ ἄθριξ, χος.
Incomitatus, ὁ ϗ ἡ ἀπαράπεμπτος, ϐ.
Incommendatus, ὁ ϗ ἡ ἀσύςατος, ϐ.
Incommodatio, ἡ βλάβη, ης, Plut.
Incommode, ἀσυμφόρως, φαύλως, Dem. ἀχρήςως.
Incommoditas, ἡ βλάβη, Plut. ἡ ἀχρηςία.
Incommodo, βλάπτω, aliquem, τινὰ, Dem. λυμαίνομαί τινι, Aristot.
Incommodum, ἡ βλάβη, Dem. τὸ βλάβος, Dem. Confer *Damnum*.
Incommodus, ὁ ϗ ἡ ἀσύμφορος, ϐ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνωφελὴς, έος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀλυσιτελὴς, έος, res incommoda civitati, πρᾶγμα ἀλυσιτελὲς τῇ πόλει, Dem.
Incomparabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀσύγκριτος, ϐ, ὁ ϗ ἡ ἀσύμβλητος, ϐ.
Incompertus, ὁ ϗ ἡ ἀγνώριςος, ϐ, ὁ ϗ ἡ ἄγνωςος, ϐ, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἄδηλος.
Incomposite, ἀτάκτως, Thuc. ἀκοσμήτως, Dem. ago, ἀκοσμέω, id.
Incompositus, ὁ ϗ ἡ ἄτακτος, ϐ, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἀσύντακτος, ϐ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀσύνθετος.
Incomprehensibilis, ὁ ϗ ἡ ἀσύλληπτος, Diosc.
Incomptus, ὁ ϗ ἡ ἄκομψος, ϐ, Plut.
Inconcessus, ὁ ϗ ἡ ἀθέμιςος, ϐ, Thuc.
Inconciliabilis, ὁ ϗ ἡ ἀσυνάλλακτος, Bas.
Inconcinne, ἀναρμόςως.
Inconcinnitas, ἡ ἀῤῥυθμία, ἡ ἀναρμοςία.
Inconcinnus, ὁ ϗ ἡ ἀνάρμοςος, ϐ, Xen.
Inconcussus, ὁ ϗ ἡ ἄσειςος, ϐ, Chrys.
Inconditus, ὁ ϗ ἡ ἀκατασκεύαςος, ϐ, LXX.
Inconfessus, μὴ ὁμολογηκὼς, υῖα, ός.
Inconfusus, ὁ ϗ ἡ ἀσύγχυτος, ϐ.
Incongruens, seu Incongruus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀνάρμοςος, ϐ, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀκατάλληλος.
Inconscius, ὁ ϗ ἡ ἀσυνείδητος, inconsciis aliis, ἀσυνειδότως τοῖς ἄλλοις, Plut.
Inconsequens, ὁ ϗ ἡ ἀνακόλϐθος, Hermog.
Inconsequentia, ἡ ἀνακολϐθία, Demetr. Phal.
Inconsiderans, ὁ ϗ ἡ ἀλόγιςος, ϐ, Plat. ὁ ϗ ἡ ἀπερίσκεπτος, ϐ, Dem.
Inconsiderantia, ἡ ἀλογιςία, ας, Polyb.
Inconsiderate, προπετῶς, Isocr. ἀπερισκέπτως, Dem. ἀφροντίςως.
Inconsideratus, idem quod *Inconsiderans*.
Inconsolabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπαραμύθητος.
Inconsolabiliter, ἀπαραμυθήτως, Plat.
Inconspicuus, ὁ ϗ ἡ ἀθεώρητος, ϐ, Diod. Sic.
Inconstans, ὁ ϗ ἡ ἀςαθὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀςάθμητος, ϐ· res, πρᾶγμα, id. σφαλερὸς, ὰ, ὸν, socius, σύμμαχος, id. sum, μεταβάλλομαι, Isocr. ἀβέβαιος.
Inconstanter, σφαλερῶς, Isocr.
Inconstantia, ἡ ἀςασία, ας, Dion. Ar. mentis, ἡ μετάνοια, ας, ἡ ὑποςροφὴ, ῆς, Dem.
Inconsuetus, ὁ ϗ ἡ ἀνέθιςος, ϐ.
Inconsulte, vel Inconsulto, ἀπροβϐλεύτως, Plat. εἰκῆ.
Inconsultus, ὁ ϗ ἡ ἀπροβϐλευτος, Dem. ἄβϐλος.
Inconsummatus, ὁ ϗ ἡ ἀτέλεςος, ϐ, Plat.
Inconsumptus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάφθαρτος, ϐ, Plat.
Incontaminatus, ὁ ϗ ἡ ἀμίαντος, ϐ, Plut.
Incontinens, ὁ ϗ ἡ ἀκρατὴς, in aliqua re, τινὸς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀκόλαςος, Aristot. ἀκατάσχετος.
Incontinenter, ἀκρατῶς.
Incontinentia, ἡ ἀκράτεια, Xen.
Inconveniens, ὁ ϗ ἡ ἀπρεπὴς, έος, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἀσύμφορος.
Inconvenienter, ἀπρεπῶς, Herodian.
Inconvenientia, ἡ ἀπρέπεια, ας, Plat.
Incoquo, συνέψω, Gal.
Incorporatus, ὁ ϗ ἡ ἐνσώματος, ϐ, Naz.
Incorporeus, ὁ ϗ ἡ ἄσωμος, ϐ.
Incorporo, σωματόω, Aristot.
Incorrectus, ὁ ϗ ἡ ἀδιόρθωτος, ϐ, Dem.
Incorrigibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιάτρεπτος, ϐ, Sirac.
Incorrupte, ἀφθάρτως, et juste, ἀδωροδοκήτως ϗ δικαίως, Dem.
Incorruptibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄφθαρτος· gloria, δόξα, N. T. ὁ ϗ ἡ ἄφθορος, anima, ψυχὴ, Dem.
Incorruptus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάφθαρτος, ϐ, Plat. muneribus, ὁ ϗ ἡ ἀδωροδόκητος.
Increatus, ὁ ϗ ἡ ἄκτιςος, ϐ.
Increbresco, *sermone*, διαθρυλλέομαι, Xen.
Incredibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄπιςος, ϐ, Æschin.
Incredibilitas, ἡ ἀπιςία, ας, Isocr. ὁ ϗ ἡ παράδοξος, παράλογος.
Incredibiliter, ἀπίςως, Dem. ἀπιθάνως.
Incredulitas, ἡ ἀπιςία, Dem. ἡ ἀπείθεια, N. T.
Incredulus, ὁ ϗ ἡ ἀπειθὴς, έος, ὁ ϗ ἡ δύσπιςος, ϐ, sum, ἀπειθέω, Sirac.
Incrementum, ἡ ἐπαυξὴ, ῆς, Plat. ἡ ἐπίδοσις, εως, Isocr. ἡ ἐπαύξησις, εως, Plut. capio, ἐπίδοσιν λαμβάνω, Isocr. ex aliquo, ἐπιδίδωμι ἔκ τινος, id. adfero, ἐπαύξω τι, Dem. ἐπίδοσιν παρέχω τινὶ, id.
Increpatio, ἡ ἐπιτίμησις, Plut. ἡ ἔλεγξις.
Increpo, ἐπικτυπέω, reprehendo, ἐπιπλήττω, aliquid, τὶ, Dem. aliquem aperte, τινὶ φανερῶς, id. aliquid in aliquo, διαμέμφομαι τινά τινος, Aristot.
Incresco, αὐξάνομαι, Aristot.
Incruentatus seu Incruentus, ὁ ϗ ἡ ἀναίμακτος, ϐ, Plut.
Incrustatio, ἡ κονίασις, εως.
Incrusto, κονιάω, aliquid, τὶ, Aristot.
Incubatio, ὁ ἐπωασμὸς, ϐ, Aristot.
Incubitus, idem quod præced.
Incubo, ἔγκειμαι, alicui rei, ἔν τινι, Herodot. ἐπίκειμαί τινι, Aristot. ovis, ἐπωάζω, Athen.
Incubus, ὁ ἐφιάλτης, ὁ πνιγαλίων, Ægin.
Inculco, παρεμβύω, Lucian. sæpius dico, παρεμβάλλω, aliquid, τὶ, Dem.
Inculpabilis, ὁ ϗ ἡ ἀναίτιος.
Inculpate, ἀμέμπτως, Herodian. vivere, ἀνεγκλήτως βιϐν, Dem.
Inculpatus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄμεμπτος, ϐ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνεπιτίμητος, ϐ, id. ὁ ϗ ἡ ἀνεξέλεγκτος, ϐ, id. ὁ ϗ ἡ ἀμύμων.
Inculte, ἀκόσμως.
Incultus, ὁ ϗ ἡ ἄκοσμος, ϐ, terra, γῆ ἀνέργαςος· incultum jacere, χερσεύειν, Diod. Sic.
Incumbo, ἐπίκειμαι, alicui rei, τινὶ, Aristot. operam enixe do, σπϐδάζω περί τι, Plat. ἐπί τινι, Isocr. ad gloriam, φροντίζω τῆς δόξης, Ælian. et omni cura facio aliquid, σπϐδάζω ϗ ὑπερδιατεινόμενος ποιέω τι, Dem. ἐπερείδω.
Incunabula. Vide *Cunæ*.
Incurabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνήκεςος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνίατος, Plat. morbus, et cui mortalis manus mederi non potest, νόσος ἀνίατος, ϗ ὑπὸ χειρὸς θνητῆς εἰς ἄκεσιν ἥκειν ἀδύνατος, Ælian. sum, ἀνιάτως ἔχω, Dem.
Incurabiliter, ἀνιάτως, Dem.
Incuria, ἡ ἀμέλεια, Dem. ἡ ῥᾳδιϐργία, Xen.
Incuriose, ἀμελῶς, Dem. ἠμελημένως, id.
Incuriosus, ὁ ϗ ἡ ἀμελὴς, έος, alicujus rei, τινὸς, Xen. sum alicujus rei, ἀμελῶς ἔχω τινὸς, Isocr. περί τι, Xen. ἀμελέω τινὸς, Isocr. περί τινος, Dem.
Incurro, ἐπιτρέχω, in aliquid, τὶ, Herodot. invado, εἰσβάλλω εἴς τινα, Isocr. Confer *Invado*.
Incursio, ἡ ἐπιδρομὴ, ῆς, Dem. Confer *Impetus*.
Incurso, πολὺς ἐπιτρέχω.
Incurvesco, κυρτόομαι, ἀποκυρτόομαι, Polyb.
Incurvo, κυρτόω, aliquid, τὶ, Xen. ἀγκυλόω, Gal.
Incurvus, κυρτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Incus, ὁ ἄκμων, ονος, Herodot.
Incusatio, ἡ μέμψις, εως, Dem. ἡ κατάμεμψις, εως, Thuc. ἡ αἰτίασις.
Incuso, ἐπαιτιάομαι, aliquem alicujus, τινὰ τινος, Dem. Confer *Accuso*.
Incustoditus, ὁ ϗ ἡ ἀφύλακτος, ϐ, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἄφρϐρος, ϐ, Aristot.
Incutio, ἐπισείω, alicui aliquid, τί τινι, Joseph. aliquid

aliquid in aliquid, ἀπερείδω τὶ εἴς τι, Plut. alicui metum, δέος ἐνεργάζομαί τινι, Dem. φόβον ἐναπεργάζομαί τινι, Isocr. καθίστημί τινα εἰς φόβον, Dem.
Indagatio, ἡ ἴχνευσις, Xen. ἡ ἰχνεία, id.
Indagator, ὁ ἰχνευτὴς, ȣ̃, Cl. Alex. ὁ ἐξεταστὴς, θηρευτής.
Indago, inis, τὸ θήρευμα, τὸ ἴχνευμα, Poll.
Indago, ἰχνεύω, Xen. ἀνιχνεύω, Plut. Confer *Investigo.*
Inde, ἐντεῦθεν, incipiam. ἄρξομαι, Dem. facile est inde intelligere, ῥᾴδιον ἐκεῖθεν διαγινώσκειν, id. hinc et inde, ab utraque parte, ἔνθεν ϗ ἔνθεν τινὸς, Aristot.
Indebitus, ὁ μὴ ὀφειλόμενος, ȣ.
Indecens, ὁ ϗ ἡ ἀπρεπὴς, έος, Isocr. Confer *Turpis.*
Indecenter, ἀπρεπῶς, Isocr. me gero, ἀκοσμέω, Dem. agere, ἄσχημον ποιεῖν, LXX.
Indecentia, ἡ ἀπρέπεια, Plat.
Indecet, ἀπρεπές ἐστι, dicere, ȣ̓κ εὔσχημόν ἐστι λέγειν, Æschin.
Indeclinabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄκλιτος, ȣ, apud Gramm. i. e. inevitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιάδραστος, ȣ, Cl. Al.
Indecore, ἀπρεπῶς, rebus gestis majorum, τοῖς ἔργοις τῶν προγόνων, Isocr. ago, ἀσχημονέω, Ælian. ἀκοσμέω, Isocr.
Indecorus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀπρεπὴς, έος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀσχήμων.
Indefatigabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκάματος, ȣ, Bas.
Indefatigabiliter, ἀκαμάτως, Suid.
Indefensus, quasi *clypeo*, ὁ ϗ ἡ ἀνυπεράσπιστος, *sermone*, ὁ ϗ ἡ ἀναπολόγητος.
Indefessus, ὁ ϗ ἡ ἀκάματος, ȣ, Bas. ὁ ϗ ἡ ἀνελλιπὴς, έος, Ælian. in volatu, ᾧ ȣ̓ κάμνει τὸ πτερὸν, id.
Indefinite, ἀπροσδιορίστως, Suid.
Indefinitus, ὁ ϗ ἡ ἀόριστος, ȣ, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἀπαρέμφατος.
Indefletus, ὁ ϗ ἡ ἄκλαυστος, ȣ, Hom.
Indeflexus, ὁ ϗ ἡ ἄκαμπτος, ȣ, Plut.
Indelebilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνεξάλειπτος, Soph.
Indelibatus, ὁ ϗ ἡ ἄδρεπτος, Soph.
Indemnatus, ὁ ϗ ἡ ἀκατάκριτος, N. T.
Indemnis, e, ἀθῶος, ȣ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀζήμιος, id.
Indemnitas, ἡ ἀζημία, ας.
Indeploratus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀπένθητος, ȣ, Macc.
Indeprecabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπαραίτητος, ȣ, Plat.
Indeprehensibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀφώρατος, ȣ.
Indesertus, ὁ ϗ ἡ ἀναπόλειπτος, ȣ.
Indesinens, ὁ ϗ ἡ ἀδιάλειπτος, ȣ, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀκατάπαυστος, ȣ, ibid.
Indesinenter, ἀδιαλείπτως, N. T. συνέχως.
Indesponsatus, ὁ ϗ ἡ ἀμνήστευτος, ȣ, LXX.
Indetonsus, ὁ ϗ ἡ ἀκειροκόμης, ȣ.
Index, ὁ μηνυτὴς, ȣ̃, Dem. ὁ ἐνδείξας, άντος, Isocr. digitus, ὁ λιχανὸς, ȣ̃, Lucian. librorum, ὁ πίναξ, ακος, Plut. ὁ σύλλαβος, ȣ, Cic. in agro, τὸ σημεῖον, ȣ, Dem.
Indicatio, ἡ φάσις, Dem. ἡ ἔνδειξις, id.
Indicatura, sc. *litis*, ἡ τίμησις, εως, Æschin.
Indicium, τὸ δεῖγμα, Dem. τὸ ἐπίδειγμα· τὸ σημεῖον, id. τὸ τεκμήριον.
Indico, is, ἀπαγγέλλω, aliquid alicui, τί τινι, Plut. bellum alicui, προαγορεύω πόλεμόν τινι, Dem. προερέω πόλεμον, Herodot. ludos, ἐκκαταγγέλλω ἀγῶνας, Plut.
Indico, as, ἐμφαίνω, aliquid alicui, τί τινι, Dem. ἐκφέρω τι πρός τινα, Plut. γνωρίζω τί τινι, id.
Indicta causa, ἀκρίτως, Isocr. punire aliquem, ἄνευ κρίσεως κολάζειν τινὰ, Dem. occidere aliquem, ἀκρίτως ἀποκτείνειν τινὰ, Ælian.
Indidem, ἐντευθενὶ, Aristoph.
Indifferens, ὁ ϗ ἡ ἀδιάφορος, ȣ.
Indifferenter, ἀδιαφόρως, fero aliquid, ἀδιαφορέω περί τι.
Indifferentia, ἡ ἀδιαφορία, ας.
Indigena, ὁ ϗ ἡ αὐτόχθων, ονος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἐγχώριος.
Indigens, ὁ ϗ ἡ ἐνδεὴς, έος, rerum necessariarum, τῶν ἀναγκαίων, Dem. δεόμενος, ένη, ενον, pecuniæ, χρημάτων, id. ἀπόρως διακείμενος, Isocr.
Indigentia, ἡ ἔνδεια, Dem. ἡ ἀπορία, et inopia, ἡ ἔνδεια ϗ ἀπορία, id. rerum necessariarum, ἡ ἔνδεια τῶν ἀναγκαίων, id.
Indigeo, ἀπορέω, nullius rei, μηδενὸς, Dem. alicujus rei, δέομαί τινος, id. προσδέομαί τινος, id. χρεῖαν ἔχω.
Indigeste, ἀτάκτως, Thuc.
Indigestus, ὁ ϗ ἡ ἄτακτος, ȣ, Isocr.
Indignabundus, a, um, ἀγανακτέος, έα, έον, Dem. ἀγανακτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Indignatio, ἡ ἀγανάκτησις, Thuc. i. e. despectio, ἡ ἀπαξίωσις, Polyb.
Indigne, ἀναξίως, miserum esse, δυστυχεῖν, Isocr. agitur cum eo, οἰκτρῶς πάσχει, Dem. fero aliquid, συνοφρύομαι ἐπί τινι, Ælian. δυσφορέω τι, Herodian.
Indignitas, ἡ ἀπαξία, pro rei indignitate, ἀξίως τȣ̃ ἀδικήματος, Ælian.
Indignor, ἀγανακτέω, ob aliquid, ἐπί τινι, seu ὑπέρ τινος, Isocr. περί τινος, Plat. διά τι, id. alicui, πρός τινα, Plut. κατά τινος, Lucian. ὀργίζομαί τινι, Dem. ἄχθομαί τινι, Plat.
Indignus, ὁ ϗ ἡ ἀνάξιος, ȣ, aliqua re, τινὸς, Dem. indignum aliquem judico aliqua re, ἀπαξιόω τινά τινος, Plut.
Indigus. Vide *Indigens.*
Indiligens, ὁ ϗ ἡ ἀμελὴς, έος, Dem. ἀμελῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, id.
Indiligenter, ἀμελῶς, Isocr.
Indiligentia, ἁ ἀμέλεια, ας, Dem.
Indipiscor, ἐπιτυγχάνω, aliquid, τινὸς, Plut.
Indirectus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάτακτος, ȣ, Hesych.
Indiscrete, ἀκρίτως, ἀκριτὶ, Suid.
Indiscretus, ὁ ϗ ἡ ἀδιαχώριστος, ȣ.
Indiscriminatim, ἀκρίτως, ἀκριτὶ, Suid.
Indiserte, ἀφραδῶς, ȣ̓ διαῤῥήδην.
Indisertus, ὁ ϗ ἡ ἀφραδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ βραδύγλωσσος, ȣ, LXX.
Indisposite, ἀτάκτως, Thuc.
Indispositus, ὁ ϗ ἡ ἄτακτος, ȣ, Isocr.
Indissolubilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄλυτος, ἀδιάλυτος, ȣ, Philo. ἀκατάλυτος, ȣ, N. T.
Indissolutus, idem quod præced.
Indistincte, ἀδιαστίκτως.
Indistinctus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάστικτος, ȣ.
Individuus, ὁ ϗ ἡ ἄτομος, ȣ, Aristot.
Indivisibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιαίρετος, ἄτομος, ȣ, idea, ἰδέα, Plat.
Indivisus, ὁ ϗ ἡ ἄτομος, ȣ, Diosc.
Indivulse, ἀναποσπάστως, Hesych.
Indivulsus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάστροφος, Jambl. ὁ ϗ ἡ ἀδιάσπαστος, Pandect.
Indo, ἐντίθημι, aliquid in aliquid, τι εἴς τι, Dem. nomen, ἐπονομάζω.
Indocilis, ὁ ϗ ἡ δυσμαθὴς, έος, Plat.
Indocilitas, ἡ δυσμάθεια, Plat.
Indocte, ἀπαιδεύτως, Isocr. ἀμάθως.
Indoctus, ὁ ϗ ἡ ἀδίδακτος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπαίδευτος, ȣ, id. ὁ ϗ ἡ ἀμαθής.
Indolentia, ἡ ἀναλγησία, ας, Dem.
Indoleo, ἀνιάομαι, ἀλγέω, malis amicorum, κακοῖς τῶν φίλων, Isocr. morti alicujus, θάνατόν τινος, Julian.
Indoles, ἡ φύσις, Dem. τὸ ἦθος, indole bona præditus, εὐφυὴς ψυχῆς τε λαχὼν ἀγαθῆς, Philo.
Indomabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδάμαστος, ȣ, pullus, πῶλος, Xen.
Indonatus, ὁ ϗ ἡ ἀγέραστος, ȣ, Ælian.
Indormio, ἐπικοιμάομαι, Hippocr.
Indotatus, ὁ ϗ ἡ ἄπροικος, ȣ, Diod. Sic.
Indubie, ὁμολογȣμένως, ἀναμφιβόλως.
Indubitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀναμφίβολος.
Indubitanter, ἀναμφιβόλως, ἀναμφισβητήτως, Dem.
Induciæ, αἱ ἀνοχαὶ, ῶν, inducias facere, ποιεῖσθαι ἀνοχὰς, Dem. cum aliquo, πρός τινα, Æschin. διαλύσεις πράττειν, Plut. annuas, ἐκεχειρίαν ποιεῖσθαι ἐνιαύσιον, Thuc.
Induco, εἰσάγω, in domum, εἰς οἰκίαν, Polyb. persuadeo, ἐνάγω τινὰ πρὸς πόλεμον, Aristot. deleo, ἐξαλείφω τι, Dem. in animum, εἰς τὴν ψυχὴν παρίημι, Plat.
Inductio, ἡ ἐπαγωγὴ, ῆς, Aristot.
Indulgens, συγχωρέων, ȣ̃σα, ον, Dem.
Indulgenter habere aliquem, φιλοστόργως ἐπιμελεῖσθαί τινος, ἢ κεχαρισμένως.
Indulgentia, ἡ ἄνεσις, Dem. ἡ συγχώρησις, Chrys.
Indulgeo, συγχωρέω, alicui, τινὶ, Dem. καταχαρίζομαί τινι, Plut. cupiditatibus, χαρίζομαι ταῖς ἐπιθυμίαις, Aristot. alicui nimis, ἀνίημί τινι λίαν, id. vino et compotationibus, ἀποσχολάζω οἴνῳ ϗ ταῖς προπόσεσιν, Ælian.
Indumentum, τὸ ἔνδυμα, N. T. τὸ ἱμάτιον, ȣ, Dem.
Induo, ἐνδύω, vestem purpuream, πορφυρίδα, Xen. me, ἐμαυτὸν, id. vestem, seu me veste, περιβάλλομαι τὸ ἱμάτιον, N. T. personam, τὸ σχῆμα, Xen. purpurea chlamyde aliquem, περιβάλλω τινὰ χλαμύδι πορφυρᾷ, Herodian. colorem alicujus, ἐμαυτὸν εἰς χροιάν τινος μεταμορφόω, Æl. pedes sandaliis, ὑποδέω τȣ̀ς πόδας σανδάλοις, id.
Induresco, σκληρύνομαι, κατασκλῆμι, Theophr.
Induro, σκληρύνω, N. T. cutem, περισκληρύνω δέρμα, Hipp.
Indusium, ὁ χιτωνίσκος, ȣ, Plut.
Industria, ἡ φιλοπονία, ας, Dem. ἡ φιλεργία, ας, id. de industria, κατὰ προαίρεσιν, ἐκ προαιρέσεως, ἐκ προνοίας, ἐξεπίτηδες, ἑκοντὶ, Dem. Isocr. de industria factus, ἑκȣ́σιος, ία, ιον, Dem. ἡ σπȣδή.
Industrie, σπȣδαίως, Aristot. ἐπιμελῶς, τεχνικῶς.
Industrius, ὁ ϗ ἡ φιλόπονος, ȣ, Dem. ὁ ϗ ἡ φίλεργος, ȣ, id. σπȣδαῖος, αία, αῖον, ὁ ϗ ἡ ἐπιμελής.
Industriosus, idem quod *Industrius.*
Induvium, τὸ ἔνδυμα, ατος, arboris, ὁ φλοιὸς, ȣ̃, Aristot.
Inebrio, μεθύσκω, aliquem vino, τινὰ οἴνῳ, Lucian. voluptate, μεθύσκω δι' ἡδονῆς, Plat. inebrior, μεθύσκομαι, Xen. οἰνόομαι, Ælian.
Inedia, ὁ λιμὸς, ȣ̃, Dem. ἡ ἀσιτία, inedia eneco aliquem, λιμοκτονέω τινὰ, Galen. mihi mortem conscisco, ἀποκαρτερέω, Plut.
Ineditus, ὁ ϗ ἡ ἀνέκδοτος, ȣ, Dem.
Ineffabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιήγητος, ȣ, ignavia civitatis, μαλακία πόλεως, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀμύθητος, ȣ, res, ἀμύθητα πράγματα, id. ὁ ϗ ἡ ἀνεκλάλητος, ȣ, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀλάλητος, ȣ, ib. ὁ ϗ ἡ ἄῤῥητος, ȣ, verba ineffabilia, ἄῤῥητα ῥήματα, ibid.
Inefficax, ὁ ϗ ἡ ἀνενέργητος, ὁ ϗ ἡ ἀνενεργὴς, ὁ ϗ ἡ ἀδύναμος, Diosc.
Ineffigiatus, ὁ ϗ ἡ ἄμορφος ϗ ἀτύπωτος, Ælian.
Inelaboratus, ὁ ϗ ἡ ἀδιέργαστος, Isocr.
Inelegans, ὁ ϗ ἡ ἄκομψος, ȣ, Plut.
Ineleganter, ἀκόμψως, Plut. ἀκόσμως.
Ineluctabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκαταγώνιστος, ȣ, Bas.
Ineluibilis, e, ὁ ϗ ἡ δυσέκπλυτος ϗ δυσέκνιπτος, ȣ, Æl.
Inemendabilis, ὁ ϗ ἡ ἀνεπανόρθωτος, Philo.
Inenarrabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιήγητος, ȣ, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀνέκφραστος.
Ineo, εἴσειμι, Xen. i. e. coëo, ὀχεύω, Aristot. pugnam, ἐγχειρέω τῇ μάχῃ, Dem. consulatum, μετίημι ὑπατείαν, Plut. magistratum, εἰς ἀρχὴν, Isocr. rationem, ἅπτομαι λόγον, gratiam ab aliquo seu alicujus, χαρίζομαι χάριν τινὸς, Dem.
Inepte, ἀναρμόστως.
Ineptia, seu Ineptitudo, ἡ ἀπειροκαλία, ας, Aristot. ἡ ψυχρότης, ητος, Dem.
Ineptio, ἀπειροκαλεύομαι, Æschin. ληρέω.
Ineptus, ὁ ϗ ἡ ἄχρηστος, ȣ, ad aliquid, πρός τι, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀφυὴς πρός τι, Isocr. stolidus, rusticus, σκαιὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπειρόκαλος, ȣ, Dem.
Inequitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄνιππος, ȣ, Aristoph.
Inermis, e, ὁ ϗ ἡ ἄοπλος, ȣ, Dem.
Inerro, πλανάομαι ἐν, Xen.
Iners. Vide *Ignavus.*
Inertia. Vide *Ignavia.*
Inerudite, ἀπαιδεύτως, Isocr.
Ineruditus, ὁ ϗ ἡ ἀπαίδευτος, ȣ, Dem. Confer *Indoctus.*

Inesco, δηλεάζω, Xen. aliquem honore, τινὰ τιμῇ, Lucian.
Inevitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιάδρατος, ȣ, Cl. Al. ὁ ϗ ἡ ἀναπόδρατος, ȣ, Philo. periculum, ἀβοήθητος κίνδυνος, Strabo.
Inevitabiliter, ἀφύκτως, Plut.
Inexaminatus, ὁ ϗ ἡ ἀνεξέταςος, ȣ, Plat.
Inexaturabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκόρεςος, ȣ, Philo. ὁ ϗ ἡ ἀπλήρωτος.
Inexcitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνέγερτος, ȣ.
Inexcogitatus, ὁ ϗ ἡ ἀδιανόητος, ȣ.
Inexcultus, ὁ ϗ ἡ ἀκομψος, ȣ, Plut.
Inexcusabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀναπολόγητος, ȣ, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀπροφάσιςος, ȣ, Xen.
Inexercitatus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀγύμνας ος, ȣ, Philo. in aliqua re, τινὶ, Suid. ὁ ϗ ἡ ἀνάσκητος, ȣ, Plut.
Inexhaustus, ὁ ϗ ἡ ἀνεξάντλητος, ȣ, sumptibus, ὁ ϗ ἡ ἀδαπάνητος, ȣ, Bas.
Inexorabilis, ὁ ϗ ἡ ἀπαραίτητος, ȣ, Philo.
Inexpectatus, ὁ ϗ ἡ ἀπροσδόκητος, ȣ, Thuc.
Inexpeditus, ὁ ϗ ἡ ἄζωνος, ȣ πρόχειρος.
Inexpertus, ὁ ϗ ἡ ἄπειρος, ȣ, in aliqua re, τινὸς, Isocr. ἀπείρετος.
Inexpiatus, ὁ ϗ ἡ ἀκάθαρτος, ȣ, Dem.
Inexplebilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπλήρωτος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἄπληςος, ȣ, sanguine, αἵματος, Herodot. opibus, χρημάτων, Xen. cupiditas alicujus rei, ἡ ἀπληςία τινὸς, Plat.
Inexplebilitas, ἡ ἀπληςία, alicujus rei, τινὸς, Plat.
Inexplebiliter, ἀπλήςως, deditum esse alicui rei, διακεῖσθαι πρός τι, Xenoph.
Inexpletus, ὁ ϗ ἡ ἀπλήρωτος, ȣ.
Inexplicabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄλυτος, ȣ, Plat. ὁ ϗ ἡ ἀμύθητος, ȣ, Dem.
Inexplicatus, ὁ ϗ ἡ ἀσαφὴς, ἐος.
Inexplorate, ἀνεξετάςως, ἀπείρως, Xenoph.
Inexploratus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀπείρατος, ȣ, qui nihil inexploratum relinquit, ᾧ ȣ̓δὲν ἀπείρατόν ἐςι, Isocr.
Inexpugnabilis, e, ὁ ϗ ἡ δυσμάχητος, ȣ, alicui, τινὶ, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀνυπόςατος, ȣ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνάλωτος, ȣ, Isocr.
Inextinctus, ὁ ϗ ἡ ἄσβεςος, ȣ, N. T.
Inextinguibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄσβεςος, Galen.
Inextricabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιάλυτος.
Inexuperabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνυπέρβλητος, ȣ. Confer *Inexpugnabilis*.
Infabre, ἀτέχνως, ἀκόμψως, Plut.
Infabricatus, ὁ ϗ ἡ ἀκατασκεύαςος, ȣ, Synes.
Infacetiæ, ἡ ἀνευτραπελία, ας.
Infacetus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄκομψος, ȣ, Plut.
Infacundia, ἡ τȣ̃ λέγειν ἀπειρία.
Infacundus, ὁ ϗ ἡ ἄπειρος τȣ̃ λέγειν.
Infamia, ἡ ἀτιμία, ας, Dem. ἡ αἰσχύνη, ης, id. ἡ αἰσχρὰ φήμη, Isocr. infamia flagro, ἔχω αἰσχύνην, Dem. συνέχομαι ἀδοξίᾳ, id. εἰμὶ ἄτιμος, id.
Infamis, e, ὁ ϗ ἡ ἄτιμος, ȣ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄδοξος, ȣ, id. ἠτιμωμένος, apud cives, παρὰ τῶν πολιτῶν, Isocr. δυσκλεής.
Infamo, παραδειγματίζω, aliquem, τινὰ, N. T. ἀτιμόω τινὰ, Dem. ἀτιμάζω, δυσφημέω.
Infandus, ὁ ϗ ἡ ἄῤῥητος, ȣ, Herodot.
Infans, ὁ νήπιος, ȣ, Dem. τὸ βρέφος, εος, Plut. νήπιον βρέφος, Lucian. recens natus, παιδάριον νεογνὸν, Plut.
Infantia, ἡ νηπιότης, ητος, Plat. ab infantia, ἐκ νηπίȣ, Aristot.
Infanticida, ὁ νηπιοκτόνος, ȣ, Philo.
Infantilis, e, ὁ, ἡ, τὸ τȣ̃ νηπίȣ.
Infantulus, τὸ βρεφύλλιον, ȣ, Lucian.
Infarcio, ἐμπλάττω, Diosc.
Infatigabilis, ὁ ϗ ἡ ἀκάματος, ȣ, Philo.
Infatuo, μωραίνω, N. T.
Infaustus, ὁ ϗ ἡ δυσυχὴς, ἐος, Isocr.
Infector, ὁ βαφεὺς, ἐως.
Infectus, ὁ ϗ ἡ ἀγένητος, Aristot. facta reddere infecta, ἀγένητα ποιεῖν ὅσσ' ἂν εἴη πεπραγμένα, id. re infecta dimittere aliquem, ἄπρακτον πέμπειν τινὰ, Herodian.
Infelicitas, ἡ ἀτυχία, Dem. ἡ δυςυχία, ας, id. ἡ δυσπραξία, ας, Isocr.
Infeliciter, ἀτυχῶς, Isocr. δυςυχῶς, ago in re aliqua, δυςυχέω ἔν τινι, Isocr. ἀτυχέω τι, Dem.

Infelix, ὁ ϗ ἡ ἀτυχὴς, Dem. ἀτυχῶν, Isocr. ὁ ϗ ἡ δυςυχὴς, ἄθλιος, ία, ιον, id. et miser homo, ἀτυχὴς ϗ ταλαίπωρος ἄνθρωπος, Dem. ἄθλιος ϗ ταλαίπωρος, id. sum in bello, τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἀτυχέω, Isocr. præter meritum, δυςυχέω παρὰ τὸ δίκαιον, id. κακοδαίμων.
Infensus, ὁ ϗ ἡ ἀπεχθὴς, alicui, τινὶ, Isocr. ἐχθρὸς, ἀ, ὸν, et malevolus alicui, ϗ κακόνȣς τινὶ, Dem. ὁ ϗ ἡ δυσμενὴς τινι, Isocr.
Inferiæ, τὰ ἐναγίσματα, ων, τὰ τάρχεα.
Infermentatus, ὁ ϗ ἡ ἄζυμος, ȣ, N. T.
Inferior, ὁ ϗ ἡ ἐλάττων, ονος, Dem. sum, ἐλαττόομαι, id.
Infernalis, e, ὁ ϗ ἡ ςύγιος, ȣ, Plut.
Inferne, κάτωθεν, Herodian.
Infernus, i, ὁ ᾅδης, ȣ, Philo. γέεννα τȣ̃ πυρὸς, N. T.
Infernus, ὁ, ἡ, τὸ κάτω, spiritus, τὸ κάτω πνεῦμα, Aristot. ὁ ϗ ἡ ὑπόγειος, ȣ, Athen. ὁ ϗ ἡ ὑπόγαιος, ȣ, Herodian.
Infero, εἰσφέρω, aliquid in locum aliquem, τὶ εἰς τόπον τινὰ, N. T. aliquid alicui, ἐπεισφέρω τί τινι, Philo. alicui manus, ἐπιβάλλω τινὶ χεῖρας, N. T. alicui damnum, ἐπιβάλλω τινὰ συμφοραῖς, Isocr. καταπορεύω τινὶ κακὰ, Xenoph. alicui bellum, ἐκφέρω πόλεμον πρός τινα, Isocr. ἀναλαμβάνω πόλεμον πρός τινα, Polyb.
Infestatio, ἡ κάκωσις, εως.
Infeste, ἀπεχθῶς, Isocr. δυσχερῶς, Dem.
Infestivus, σκαιὸς, ὰ, ὸν, Isocr.
Infesto, ἀπελαύνω, aliquem, τινὰ, Xenoph. ἐνοχλέω τινὶ, Dem. κακόω.
Infestus, ὁ ϗ ἡ ἀπεχθὴς, ἐος, alicui, τινὶ, Isocr. ἐχθρὸς, ὰ, ὸν, libertati, τῇ ἐλευθερίᾳ, Dem. δυσμενής.
Infibulo, ἐμπορπάω, vestem, ἱμάτιον, Herodot.
Inficias eo, ἀρνέομαι. Confer *Inficior*.
Inficiatio, ἡ ἄρνησις, εως, Lucian.
Inficiator, ὁ ϗ ἡ ἔξαρνος, ȣ, sum, εἰμὶ, Dem.
Inficio, βάπτω, aliquid, τὶ, Dem. pro maculo, διαφθείρω, μολύνω.
Inficior, ἀρνέομαι, aliquid, τὶ, Dem. interposito jurejurando, ἐξαρνέομαί τι διομνύμενος, Æschin. ἔξαρνός εἰμι τȣ̃το, Dem. περί τινος, Isocr. ἔξαρνος γίγνομαι τȣ́τȣ, id.
Infidelis, ὁ ϗ ἡ ἄπιςος, alicui, τινὶ, Dem.
Infidelitas, ἡ ἀπιςία, ας, Plut.
Infideliter, ἀπίςως, Dem.
Infidus, ὁ ϗ ἡ ἄπιςος, ȣ, alicui, τινὶ, Dem.
Infigo, ἐμπήγνυμι, ἐπερείδω.
Infixio, ὁ ἐπερεισμὸς, ȣ̃.
Infimus. Vide *Imus*.
Infinitas, ἡ ἀπειρία, ας, Aristot.
Infinite, ἀπειράντως, Aristot.
Infinities, ἀπειράκις, Philo.
Infinitivus, sc. modus, ἀπαρέμφατος, ἔγκλισις, Gramm.
Infinitus, ὁ ϗ ἡ ἄπειρος, ȣ, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀπέρας ος, ȣ, Plut.
Infirmatio, ἡ ἀσθένωσις, εως, refutatio, ἡ ἀνασκευὴ, ῆς.
Infirme, ἀσθενῶς, Dem.
Infirmitas, ἡ ἀσθένεια, Plat. corporis, τὸ ἐν σώματι ἀῤῥώςημα, Dem. ἡ ἀῤῥωςία.
Infirmo, ἀσθενόω, Xenoph. aliquem, ποιέω τινὰ ἀσθενῆ, id.
Infirmus, ὁ ϗ ἡ ἀσθενὴς, ἐος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄῤῥωςος, ȣ, id. corpore, σώματι, id. sum, ἀσθενέω, Isocr. ἔχω ἀσθενῶς, id.
Infit, λέγει, λέγειν ἄρχεται.
Infixio, ἡ ἔμπηξις, εως.
Infixus, ἐμπαγεὶς, εῖσα, έν.
Inflammatio, ἡ φλόγωσις, Thuc. τὸ ἐπιφλόγισμα, Hipp. morbi, ἡ φλεγμονὴ, id.
Inflammo, φλέγω, lumen, φέγγος, Sophocl. aliquem ad bellum, παροξύνω τινὰ ἐπὶ πόλεμον, Isocr.
Inflate, ἐμπνεύςως, superbe, τετυφωμένως, ὑπερηφάνως, Dem.
Inflatio, τὸ ἀναφύσημα, ατος, Lucian. ἡ ἀναφύσησις, εως, Aristot. animi, ἡ φυσίωσις, εως, N. T. Confer *Insolentia*.
Inflatus, ἐμπνευςὸς, ἡ, ὸν, Athen. *superbus*, ὁ ϗ ἡ ὑπέρογκος, N. T. τετυφωμένος, ένη, ένον, ib. μεγαφρονῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, Dem.

Inflecto, ἐγκάμπτω, Galen. ἐπικλάζω, Plut.
Inflexibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκαμπτος, ȣ, Plut.
Inflexio, ἡ διάκαμψις, Naz. ἡ καμπὴ, Plut.
Inflexus, καμψὸς, ἡ, ὸν, Hesych. ὁ ϗ ἡ ἐπικαμπὴς, ἐος, ordo, τάξις, Ammon.
Infligo, προσρίβομαι, plagam, πληγὴν, Aristoph. alicui, ἐπιτίθημι τὴν δίκην τινὶ, Herodian.
Inflo, ἐμφυσάω, Philo. ἀναφυσάω, Diod. Sic. tibiam, φυσάω αὐλὸν, Plut. ventrem, διογκόω γαςέρα, Ælian. aliquem, et laudibus effero, φυσάω, ϗ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρω τινὰ, Plut.
Influentia, ἡ εἴσρυσις, εως, Aristot.
Influo, εἰσρέω, Lucian. in partem, ἐπιῤῥέω τῷ μέρει, Gal.
Influxus, ûs, ἡ ἐπιῤῥοὴ, Theophr. ὁ εἴσρȣς, Aristot.
Infodio, κατορύττω, Plut.
Infœcunditas, ἡ ἀφορία, ας, Plat. ἡ ἀγονία.
Infœcundus, ὁ ϗ ἡ ἄφορος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἄκαρπος, ȣ, Theophr. ὁ ϗ ἡ ἄγονος.
Informis, e, ὁ ϗ ἡ ἄμορφος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀδιατύπωτος, ȣ, Diod. Sic.
Informatio, ἡ ὑποτύπωσις, ἡ περιγραφὴ, Aristot.
Informo, ὑποτυπόω, aliquid primum et postea pingo, τὶ πρῶτον ϗ εἶτα ἀναγράφω, Plut. moribus, ἠθοποιέω, id. adolescentes, εἰσηγέομαι νεωτέροις, Isocr. Confer *Instituo*.
Infortunatus, ὁ ϗ ἡ δυςυχὴς, ἐος, Dem. Confer *Infelix*.
Infortunium, τὸ ἀτύχημα, ατος, Dem. ἡ ἀτυχία, ας, id. Confer *Infelicitas*.
Infra, *præpos.* ὑπὸ, terram, ὑπὸ γῆν, Plut. *adv.* κάτω, Dem. ὑποκάτω, Plat.
Infractus, *fractus*, καταῤῥαχθεὶς, εῖσα, ὲν, Plut. *non fractus*, ὁ ϗ ἡ ἀῤῥαγὴς, Theophr. ὁ ϗ ἡ ἄῤῥηκτος, Philo.
Infremo, ἐμβρέμομαι, ἀναβρυχάομαι.
Infrendeo, ἐπιβρύχομαι, præ ira dentibus, συγκροτέω τȣ̀ς ὀδόντας ὑπ' ὀργῆς, Xen.
Infrenatio, ἡ χαλίνωσις, εως, Xen.
Infrenatus, frenatus, ἐγκεχαλινωμένος, ένη, ένον, *non frenatus*, ὁ ϗ ἡ ἀχάλινος, ȣ, Plat.
Infrenis, e, ὁ ϗ ἡ ἀχάλινος, ȣ, Plat.
Infreno, χαλινόω, equum, ἵππον, Xenoph.
Infrenus, ὁ ϗ ἡ ἀχάλινος, ȣ, Plat.
Infrequens, ὁ ϗ ἡ ἔρημος, ȣ, senatus, βȣλὴ ὀλιγανδρȣ̃σα, Plat.
Infrequentia, ἡ ὀλιγανθρωπία, ας, Xenoph.
Infrico, ἐντρίβω, Xenoph.
Infringo, ἐνθλάω.
Infructuosus, ὁ ϗ ἡ ἄκαρπος, ȣ, Theophr.
Infrunitus, *imprudens*, ὁ ϗ ἡ ἄφρων, ονος, Dem.
Infuco, φυκόω, Plut.
Infula, ἡ μίτρα, ας, Herodot.
Infumibulum, ἡ καπνοδόχη, ἡ καπνοδόκη, Herodian.
Infumo, καπνίζω.
Infundibulum, ἡ ἐπίχυσις, εως, Poll. ἡ χώνη.
Infundo, ἐπιχέω, Diosc. ἐγχέω, Xen. alicui aliquid, τί τινι, Synes.
Infusco, ἐπιχραίνω, Lucian.
Infusio, ἡ ἔγχυσις, εως.
Ingemino, διπλασιάζω, Plut. ἐπαναδιπλόω.
Ingemisco, ςενάζω, Dem. alicui, ἐπιςένω τινὶ, Eurip.
Ingemo, ςένω, alicui, ἐπί τινι, Dem. alte, ςενάζω μέγα, id.
Ingenerasco, ἐμφύομαι, Plut.
Ingenero, ἐμφύω, alicui aliquid, τί τινι, Plut.
Ingeniose, εὐφυῶς, Isocr. ἐπιδεξίως.
Ingeniosus, ὁ ϗ ἡ εὐφυὴς, ἐος, Isocr. δεξιὸς, ὰ, όν.
Ingenitus, ὁ ϗ ἡ ἐγγενὴς, Soph.
Ingenium, ἡ φύσις, Dem. bonum, φύσις ἐπιεικὴς, Isocr. insuperabile, ἀνυπέρβλητος, id. dextrum, εὐάρμοςος, illustre, ἐπίβλεπτος, id. præstantius, ἐπιφανεςέρα ψυχὴ, Dem. animus cujusque et ingenium, ψυχὴ ἑκάςȣ ϗ φύσις animus liberalis et ingenium cordatum, ψυχὴ ἀγαθὴ ϗ γνώμη φρόνιμος diversissimis ingeniis præditi, παντοδαπὰς ἔχοντες φύσεις, ingeniis non deterioribus esse quam majores, τὰς φύσεις ȣ̓ χείρȣς εἶναι προγόνων ingenio

ingenio felicissimo esse, τὴν γνώμην εὐφυέστατον εἶναι, Isocr. exercere ingenium, ἀσκεῖν τὴν ψυχὴν seu διάνοιαν, id. ingenii acumen, τὸ τῆς γνώμης ἀγχίνουν, Herodian. ingenii robur, φύσεως ἰσχὺς, Thuc.

Ingens, ὁ ϗ ἡ πελώριος, ὁ ϗ ἡ εὐμεγέθης, εος, lapis, λίθος, Aristoph. testimonium, μαρτυρία, Dem.

Ingenue, ἐλευθέρως, Thuc. γενναίως, educatus, ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, Xen. candide, ἁπλῶς, Dem.

Ingenuitas, ἡ ἐλευθεριότης, ητος, Aristot. ἡ εὐγένεια.

Ingenuus, ὁ ϗ ἡ ἐλευθέριος, ου, fœmina, γυνὴ, Plut. doctrinæ, ἐλευθέριαι παιδεῖαι, Lucian. candidus, ἁπλόος, η, ον, Dem. et simplex homo, μεστὸς παῤῥησίας ϗ ἀφελὴς, id.

Ingero, ἐνίημι, aliquid alicui, τί τινι, Synes. aliquid ori, ἐντίθημί τι στόματι, Galen. lapides et fustes, ἐπιφέρω λίθους ϗ ξύλα, Herodian. largius cibum, πλείονας συνήθως εἰσφέρομαι τροφὰς, id. me, παρεισδύομαι, id. me in alienam administrationem, παραδιοικέω, Plut.

Ingigno, ἐγγεννάω.

Inglorius, ὁ ϗ ἡ ἄδοξος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀτίμητος, ου, id. ἀκλεής.

Ingluvies, ἡ γαστριμαργία, ας, Philo. avis, ὁ πρόλοβος, ου, Aristot.

Ingrandesco, μεγαλύνομαι.

Ingrate, invenuste, ἀχαρίτως· gratiam non referendo pro beneficio, ἀχαρίστως, Isocr.

Ingratis, παρὰ γνώμην.

Ingratitudo, ἡ ἀχαριστία, ας, Dem.

Ingratus, invenustus, ὁ ϗ ἡ ἄχαρις, Herodian. beneficii immemor, ὁ ϗ ἡ ἀχάριστος, ου, Dem. sum, ἀχαριστέω, erga amicos, πρὸς τοὺς φίλους, id.

Ingravesco, βαρύνομαι, ætate, ὑπὸ τῆς ἡλικίας, Polyb.

Ingravo, ἐπιβαρύνω, Xen.

Ingredior, βαδίζω, ad aliquem, ἐπί τινα, Dem. viam, ὁδὸν, Ceb. Theb. in curiam, εἰσέρχομαι εἰς τὸ δικαστήριον, Dem. iter pedibus, πορεύομαι πεζῇ, Xen. annum decimum, ἐπιβαίνω ἔτους δεκάτου, Herodian.

Ingressio, seu Ingressus, ὁ βαδισμὸς, οῦ, Lucian. ad aliquem, ἡ εἴσοδος, ου, Plut.

Ingruo, ἔγκειμαι, Herodian. ἐπιβάλλω, εἰσπίπτω.

Inguen, ὁ βουβὼν, ῶνος, Lucian.

Inguinaria, τὸ βουβώνιον, ου, Diosc.

Ingurgito, γαστρίζομαι, Basil. καταβροχθίζω, Lucian.

Ingustabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄγευστος, ου, Plut.

Ingustatus, ὁ ϗ ἡ ἄγευστος, ου, Plut.

Inhabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄχρηστος, ου, ad aliquid, πρός τι, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀφυὴς πρός τι, id.

Inhabilitas, ἡ ἀνεπιτηδειότης, ητος, Synes.

Inhabitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνοίκητος, ου, Philo.

Inhabitatio, ἡ ἐνοίκησις, εως, Cl. Al.

Inhabito, ἐνοικέω, aliquid, τὶ, Aristot. terram aliquam, κατοικέω γῆν τινα, Plut. urbem, οἰκέω πόλιν, Isocr. ἐν ἄστει, Dem.

Inhæreo, ἐμφύομαι, alicui, τινὶ, Plut. προσφύομαί τινι, id. machinis, προσφύω μηχαναῖς, Herodian.

Inhæresco, προσίσχομαι, alicui, πρός τι, Theoph.

Inhalo, ἐμπνέω, Plat.

Inhibeo, ἐπέχω, aliquid, τὶ, Plut. κωλύω, iram, ἀνακόπτω τῆς ὀργῆς, Lucian. ἀνείργω.

Inhibitio, ἡ κάθειρξις, εως.

Inhio, ἐπιχαίνω, Philo. alicui rei, χαίνω ἐπί τινι, Lucian.

Inhoneste, αἰσχρῶς, Isocr. ἀτίμως.

Inhonesto, καταισχύνω, aliquid, τὶ, Plut.

Inhonestus, αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀσχήμων, ἄκοσμος.

Inhonoratus, ὁ ϗ ἡ ἀτίμητος, ου, Dem. ἄτιμος.

Inhonorificus, ὁ ϗ ἡ ἄδοξος, ου, Dem.

Inhorreo, seu *Inhorresco*, φρίττω, aliqua re, τὶ, Dem. ἐπιφρίττω.

Inhospitalis, e, ὁ ϗ ἡ ἄξενος, ου, Lucian.

Inhospitalitas, ἡ μισοξενία, ας, LXX.

Inhospitus, ὁ ϗ ἡ ἀπόξενος, ου, ὁ ϗ ἡ ἄξενος, ου, Lucian.

Inhumane, ἀπανθρώπως.

Inhumanitas, ἡ ἀπανθρωπία, Lucian. ἡ ἀνεπιείκεια, Dem. ἡ μισανθρωπία, Hipp.

Inhumaniter, ἀπανθρώπως.

Inhumanus, ὁ ϗ ἡ ἀπάνθρωπος, Lucian. ὁ ϗ ἡ μισάνθρωπος, id.

Inhumatus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄταφος, ου, Thuc.

Inhumo, θάπτω, mortuos, νεκροὺς seu ἀποθανόντας, Dem. Confer *Sepelio*.

Inibi, ἐκεῖ, Plat.

Injectim, ἐπαναβληδὸν, Herodot.

Injectio, ἡ ἐπιβολὴ, ῆς, Thuc.

Injicio, ἐπιῤῥίπτω, aliquid in aliquid, τὶ ἐπί τι, N. T. equo frenum, ἐμβάλλω ἵππῳ χαλινὸν, Xen. alicui manum, ἐπιβάλλω τινὶ χεῖρα, Lucian. alicui amorem, ἐμβάλλω τινὶ ἔρωτα, Xenoph. sermonem de aliqua re, ἐμβάλλω λόγον περί τινος, Plut.

Inimice, ἐχθρῶς, Dem. ἐθελέχθρως, id. δυσμενῶς, Isocr. ἀπεχθῶς, id.

Inimicitia, ἡ ἔχθρα, Dem. ἡ ἀπέχθεια, gravis, μεγάλη, id. diuturna, βεβαία, id. immortalis, ἀείμνηστος, Isocr. simulata, προσποιητὴ, Dem. privata, ἰδία· communis, κοινὴ, et offensiones, ἔχθρα ϗ προσκρούματα· et odium et diffidentia, ἔχθρα ϗ μῖσος ϗ ἀπιστία· inimicitiam suscipere cum aliquo, ἀναιρεῖσθαι ἔχθραν πρός τινα, id. incidere in inimicitiam cum aliquo, ἐλθεῖν τινι μάλιστα εἰς ἔχθραν, id. habere cum aliquo, ἔχειν ἔχθραν πρός τινα, Isocr. ostendere alicui omni modo, ἐνδείκνυσθαί τινι πάντα τρόπον τὴν δυσμένειαν, Dem. exstinguere, διαλύειν ἔχθραν, Isocr. effugere, φεύγειν τῆς ἔχθρας τινὸς, id. conjicere aliquos in inimicitiam, ἐμβάλλειν τινὰς εἰς ἔχθραν, Dem.

Inimicor, ἀπεχθάνομαί τινι, Plat. Confer *Inimicus*.

Inimicus, ἐχθρὸς, ὰ, ὸν, Dem. libertati, τῇ ἐλευθερίᾳ, id. ἀλλότριος τῇ ἐλευθερίᾳ, id. alicui, χαλεπὸς, ὴ, ὸν, τινὶ, id. et hostis, ἐχθρὸς ϗ ἀντίπαλος, id. et malevolus urbis, κακόνους ϗ ἐχθρὸς πόλει, id. hostis communis et omnium inimicus, ἐχθρὸς κοινὸς ϗ πᾶσι δυσμενὴς, Dem. inimicum reddere aliquem, ποιεῖν τινὰ ἐχθρὸν, id. esse alicui, εἶναι seu ὑπάρχειν ἐχθρόν τινι seu τινὸς, id. aliquem habere, ἔχειν τινὰ ἐχθρὸν, id. χρῆσθαί τινι ἐχθρῷ, id. inimicus sum alicui, ἔχω ἔχθραν πρός τινα, Isocr.

Inimitabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀμίμητος, ου, Plut.

Inique, ἀνωμάλως, Isocr. *injuste*, ἀδίκως, Dem. παρανόμως, ago cum aliquo, ἀγνωμονέω πρός τινα, id. in aliqua re, περί τι, Plut.

Iniquitas, ἡ ἀνωμαλία, Theophr. ἡ ἀνομία, *injustitia*, ἡ ἀγνωμοσύνη, Dem. τὸ δεινὸν, ἡ ἀδικία, id.

Iniquus, ὁ ϗ ἡ ἀνωμαλὴς, Theophr. *injustus*, ὁ ϗ ἡ ἄδικος, in omnes, περὶ πάντας, Dem. et calumniator, ὁ ἀγνώμων ϗ συκοφάντης, id. ὁ ϗ ἡ παράνομος· dicere, decernere, committere iniquum in aliquem, ἐρεῖν, γράφειν, ποιεῖν παράνομον εἴς τινα, Dem. sum, fio, παράνομός εἰμι, γίγνομαι, id. animo iniquo, δυσφόρως, Herodian.

Initia, τὰ μυστήρια, ων.

Initiamentum, τὸ μύημα, ατος, Aret.

Initiatio, ἡ μύησις, εως, Hesych.

Initiator, ὁ μυσταγωγὸς, οῦ.

Initiatus, ὁ μεμυημένος, ου, Lucian. ὁ τετελεσμένος, ου, id.

Initio, μυέω, aliquem, τινὰ, Lucian.

Initio, *adv.* ἐξαρχῆς, Dem. ἀπαρχῆς, id. τὸ καταρχὰς, id. neque initio, neque post, οὔτε καταρχὰς, οὔθ᾽ ὕστερον, id.

Initium, ἡ ἀρχὴ, Dem. et fundamentum rei, ϗ ὑπόθεσις πράγματος, et causa belli, ἀρχὴ ϗ αἰτία πολέμου· utor initio aliquo, ἄρχομαι ἀρχήν τινα· sumo initium aliquod, λαμβάνω ἀρχήν τινα· facio rei, ποιέομαι ἀρχήν τινος· exponere aliquid ab initio, διεξέρχομαί τι ἀπ᾽ ἀρχῆς, id. fines ab initio propositi, ὑποθέσεις ἐξ ἀρχῆς γιγνόμεναι, Isocr.

Injucunde, ἀηδῶς, Xen.

Injucunditas, τὸ ἀηδὲς, έος, Isocr. ἡ ἀηδία, ας, Philo. ἡ ἀτερπία, ας, Dem.

Injucundus, ὁ ϗ ἡ ἀηδὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀτερπής.

Injudicatus, ὁ ϗ ἡ ἀκατάκριτος, N. T. ἄκριτος.

Injungo, ἐπιτάττω, Xen. προστάσσω.

Injuratus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀνώμοτος, ου, Dem.

Injuria, ἡ ἀδικία, Dem. τὸ ἀδίκημα, id. ἡ ὕβρις, Isocr. τὸ ὕβρισμα, Dem. et iniquitas, ὕβρις ϗ ἀδικία, Isocr. et insolentia, ὕβρις ϗ ὑπερηφάνεια, id. adficere aliquem injuria, ἀδικεῖν τινα ἀδικίαν, Dem. ὑβρίζειν τινὰ, ἀδικεῖν τινα· pati injurias, πάσχειν δεινότατα, id. prior infero, χειρῶν ἀδίκων ἄρχω, Ælian.

Injurior, ἀδικέω, aliquem, τινὰ, Dem.

Injuriose, ὑβριστικῶς, tractare aliquem, χρῆσθαί τινι, Dem.

Injuriosus, ὑβρίζων, ουσα, ον, erga aliquem, εἴς τινα, Dem. ὁ ὑβριστὴς, οῦ, id.

Injurius, ὁ ϗ ἡ ἄδικος, ου, Dem. sum in aliquem, ἀδικέω τινά· ὑβρίζω τινὰ, id.

Injussu, ἄνευ προστάγματος, ἀπαραγγέλτως, Polyb.

Injussus, ὁ ϗ ἡ ἀκέλευστος, Soph. αὐτοκέλευστος.

Injuste, ἀδίκως, Dem. ago, ἀδικέω, id. ἀδικοπραγέω, Philo. vivo, ἐκ ἀδικίᾳ βιόω, Plat.

Injustitia, ἡ ἀδικία, Dem. ἡ ἀνομία, id.

Injustus, ὁ ϗ ἡ ἄδικος, ου, Dem. et diis invisus, ϗ θεοῖς ἐχθρὸς ἄνθρωπος, ὁ ϗ ἡ παράνομος· committere injusta, ποιεῖν παράνομα, id.

Innascor, ἐγγίγνομαι, alicui, τινὶ, Plat. ἐμφύομαί τινι, Plut.

Innatus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἔμφυτος, ου, Dem.

Innavigabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄπλωτος, ου, Philo. μὴ πλωτὸς, οῦ, Thuc.

Innecto, ἐνείρω, Diosc.

Innexio, ἡ ἔνερσις, εως, Thuc.

Innitor, ἐπερείδομαι, Galen. fœderibus, ἀπερείδομαι ἐπὶ τὰς συνθήκας, Polyb. legi, ἰσχυρίζομαι τῷ νόμῳ, Æschin.

Inno, ἐπινέω, Theophr. in aliquo, ἐπινήχομαί τινι, Al. Aphr.

Innocens, ὁ ϗ ἡ ἀθῶος, aliqua re, τινὸς, Dem. τινὶ, id. ὁ ϗ ἡ ἀναίτιος τινὸς, id. ὁ ϗ ἡ ἀναμάρτητος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἄκακος.

Innocenter, ἀθώως, Dem.

Innocentia, ἡ ἀκακία, ας, Dem.

Innocuus, ὁ ϗ ἡ ἀβλαβὴς, έος, voluptas, ἡδονὴ, Plat.

Innodo, ἁμματίζω, Hesych.

Innotesco, διαγνωρίζομαι, Isocr. γνώριμος καθίσταμαι, Plat.

Innovatio, ἡ καινοτομία, ας, Lucian.

Innovo, καινόω, Dion. νεόω, aliquid, τὶ, Naz.

Innoxius, ὁ ϗ ἡ ἀβλαβὴς, έος, Plat.

Innubilus, αἴθριος, ία, ιον, Diosc.

Innubis, ὁ ϗ ἡ ἀνέφελος, aër, ἀὴρ, Aristot.

Innubus, ὁ ϗ ἡ ἄγαμος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἄνανδρος, ου, Plat.

Innumerabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀναρίθμητος, ου, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀμύθητος, ου, pecunia, ἀμύθητα χρήματα, Dem.

Innumerabilitas, τὸ ἀνάριθμον, ου.

Innumerus, idem quod *Innumerabilis*.

Innuo, αἰνίττομαι, aliquid, τὶ, Plat. ὑπαινίττομαί τι, Dem.

Innuptus, ὁ ϗ ἡ ἄγαμος, ου, Lucian. virgo, ἡ ἄνανδρος, Plat. ἡ ἄγαμος.

Innutrio, ἐντρέφω, in aliqua re, τινὶ, Herodian.

Innutritus, *nutritus in*, ἐντεθραμμένος, ένη, ένον, aliqua re, τινὶ, Herodian. *non nutritus*, ὁ ϗ ἡ ἄτροφος.

Inobediens, ὁ ϗ ἡ ἀνυπήκοος, ου, sermoni, τοῦ λόγου, Plat. ὁ ϗ ἡ ἀπειθὴς, έος, alicui, τινὶ, Xen.

Inobedientia, ἡ ἀνηκουστία, ας, Plut. ἡ παρακοὴ, ῆς, N. T. ἡ ἀπειθία.

Inobscuro, ἐπισκοτέω, aliquid, τὶ, Diosc.

Inobsequens, idem quod *Inobediens*.

Inobservabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπαρατήρητος, ου.

Inobservatus, ὁ ϗ ἡ ἀπαρατήρητος, ου, ὁ ϗ ἡ ἀφύλακτος, ου.

Inocciduus, ὁ ϗ ἡ ἄδυτος, ου.

Inocco, βωλοκοπέω, Poll.

Inoculatio, ὁ ἐνοφθαλμισμὸς, οῦ, Theophr.

Inoculo, ἐνοφθαλμόω, Theophr.

Inodorus, ὁ ϗ ἡ ἄοσμος, ου, Theophr.

Inoffensus, ὁ ϗ ἡ ἀπρόσκοπος, ου, N. T. ἀβλαβής.

Inofficiosus, ὁ ϗ ἡ ἀπειρόκαλος, ου, Dem.

Inolesco, ἐπιφύομαι, Plut.

Inominatus, ὁ ϗ ἡ δύσφημος, ἄπευκτος.

Inopaco, ἐπισκιάζω, aliquid, τὶ vel τινὶ, N. T.

Inopertus, ὁ ϗ ἡ ἀκατακάλυπτος, ου, N. T.

Inopia, ἡ ἔνδεια, Isocr. ἡ ἀπορία, alicujus rei, τινὸς, Dem. et indigentia, ἔνδεια ϗ ἀπορία, id. magna inopia premi, σφόδρα ἐν χρείᾳ τοῦ λαβεῖν εἶναι· ad summam inopiam redigere seu redigi, εἰς ἐσχάτην ἀπορίαν καθιστάναι τινὰ, s. καθίστασθαι· inopia verborum laboro, πτωχεύω τῇ λέξει· inopia consilii, ἡ ἀβουλία, ας, id. frumenti, ἡ σπανοσιτία, ας, Diod. Sic.

Inopinabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδόκητος, ου, Thuc.

Inopinate, ἀπροσδοκήτως, Philo. ἐξ ἀπροσδοκήτου, Plat.

Inopinatus, ὁ ϗ ἡ ἀπροσδόκητος, ου, ὁ ϗ ἡ ἀδόκητος, ου, Thuc.

Inopportunus, ὁ ϗ ἡ ἄκαιρος, ου, Plat.

Inops, ὁ ϗ ἡ ἄπορος, alicujus rei, τινὸς, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἐνδεὴς, έος, τινὸς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιδεὴς, έος, τινὸς, id.

Inordinate, ἀτάκτως, Thuc.

Inordinatio, ἡ ἀταξία, ας, Plut.

Inordinatus, ὁ ϗ ἡ ἄτακτος, ου, Isocr.

Inornate, ἀκόσμως, Plut. ἀκοσμήτως, id.

Inornatus, ὁ ϗ ἡ ἄκοσμος, ὁ ϗ ἡ ἄκομψος.

Inquam, λέγω, Dem. φημὶ, Herodian.

Inquies, ἡ ἀνησυχία, ας.

Inquieto, διαθορυβέω, aliquem, τινὰ, Thuc. παρενοχλέω τινὶ, N. T.

Inquietudo, ἡ ἀνησυχία, ἡ ἀγρυπνία, Luc.

Inquietus, ὁ ϗ ἡ ἄστατος, Bas. ὁ ϗ ἡ ἀκοίμητος, Philo. ὁ ϗ ἡ ἀνήσυχος.

Inquilinus, ὁ ϗ ἡ ἔνοικος, Strabo. ὁ ϗ ἡ μέτοικος.

Inquinamentum, ἡ ῥυπαρία, Diosc. ὁ μολυσμὸς, οῦ, N. T.

Inquinate, μεμολυσμένως.

Inquinatio, ἡ μόλυνσις, εως, Theophr.

Inquino, μολύνω, aliquid, τὶ, Isocr. μιαίνω.

Inquio, idem quod *Inquam.*

Inquiro, ἐξετάζω, in vitam alicujus, τὸν βίον τινὸς, Dem. ordines, ἀκριβόω τὰς τάξεις, Xen. diligenter causas, πολυπραγμονέω τὰς αἰτίας, Plat. de re aliqua, περί τινος, Plut. severius, σφόδρα ἀκριβολογέομαι, Dem. diligenter et accurate singula, καλῶς ϗ ἀκριβῶς διορίζομαι περὶ ἑκάστου, id.

Inquisitio, ἡ ἐξέτασις, Dem. ὁ ἐξετασμὸς, id.

Inquisitor, ὁ ἐξεταστὴς, Aristot. ὁ βασανιστής.

Insalubris, e, νοσηρὸς, ὴ, ὸν, Xen.

Insalutatus, ὁ ϗ ἡ ἀπροσηγόρητος, ου, Cic.

Insanabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνίατος, ου, Galen. ὁ ϗ ἡ ἀθεράπευτος, ου, Philo.

Insane, μανικῶς, Isocr.

Insania, ἡ μανία, Dem. eo insaniæ pervenire, εἰς τοῦτο μανίας ἔρχεσθαι, Isocr. est hæc extrema insania, ὑπερβολὴ μανίας ἐστὶ τοῦτο, Dem. manere in insania eadem, μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς μανίας, id. liberare aliquos ab insania, παῦσαί τινας τῆς μανίας, Isocr. deserere insaniam, ἀπαναχωρεῖν μανίας, id.

Insanio, μαίνομαι, Dem. et deliro, μαίνομαι ϗ παραφρονέω, id. aliqua re, μελαγχολάω τινὶ, id. insanire facio, ἐκμαίνω, Philo.

Insanus, μανικὸς, ὴ, ὸν, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἄφρων, ονος, id. ὁ ϗ ἡ ἔκφρων, ονος, id. παράφρων.

Insatiabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκόρεστος, ου, Philo. ὁ ϗ ἡ ἀδηφάγος, ου, Plat. ὁ ϗ ἡ ἄπληστος, ου, pecunia, χρημάτων, Dem.

Insatiabilitas, ἡ ἀπληστία, ας, Dem.

Insatiabiliter, ἀπλήστως, deditum esse voluptatibus, διακεῖσθαι πρὸς τὰς ἡδονὰς, Xen. alicui rei, ἀπλήστως ἔχειν πρός τι, Isocr. περί τι, id.

Insaturabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκόρεστος, ου, Philo.

Insaturabiliter, ἀκορέστως.

Inscendo, ἀναβαίνω, aliquid, τὶ, Xen.

Insciens, ὁ ϗ ἡ ἀνεπιστήμων, ονος, Thuc.

Inscienter, ἀνεπιστημόνως, ἀπείρως, Dem.

Inscientia, ἡ ἀνεπιστημοσύνη, ης, Xenoph.

Inscite, ἀμαθῶς, Thuc. ἀτέχνως.

Inscitia, ἡ ἀμαθία, Plut. ἡ ἀπειρία, Isocr.

Inscitus, ὁ ϗ ἡ ἄμουσος, ου.

Inscius, ἀγνοέων, ῶν, οῦσα, οῦν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνεπιστήμων, ονος, Thuc.

Inscribo, ἐπιγράφω, librum, βιβλίον, Lucian. distichon aureis literis in sesamo, χρυσοῖς γράμμασι δίστιχον ἐν σησάμῳ, Ælian. in librum, ἐγγράφω εἰς βιβλίον, Xenoph. falso nomine, ψευδεπιγραφέω.

Inscriptio, τὸ ἐπίγραμμα, ατος, Aristot. ἡ ἐπιγραφὴ, ῆς, Polyb.

Inscriptus, ὁ ϗ ἡ ἔγγραπτος· non inscriptus, ὁ ϗ ἡ ἀνεπίγραφος· falso inscriptus, ὁ ϗ ἡ ψευδεπίγραφος, Plut.

Insculpo, ἐγκολάπτω, Plut. ἐπιχαράττω, ἐγχαράττω, id. ἐγγλύφω.

Insecabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄτμητος, ου, ὁ ϗ ἡ ἄτομος, ου, Plat.

Insecta, -orum, τὰ ἔντομα, ων, Aristot.

Insectatio, ἡ δίωξις, εως, Thuc.

Insector, διώκω, aliquem, τινὰ, Thuc. δίωξιν ποιέομαι, id. cavillor, διασύρω τι, Dem.

Insedabiliter, ἀπαύστως, Aristot.

Insemino, ἐνσπείρω, Xen.

Insenesco, ἐγγηράσκω, Hippocr.

Insensibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀναίσθητος, ου, Thuc.

Insensibilitas, ἡ ἀναισθησία.

Insensilis, e, idem quod *Insensibilis*, e.

Inseparabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀχώριστος, ου, Naz. ὁ ϗ ἡ ἀδιάλυτος, ου, LXX.

Insepultus, ὁ ϗ ἡ ἄταφος, ου, Thuc.

Insequens, ἑπόμενος, ένη, ενον, Dem.

Insequor, ἀκολουθέω, aliquem, τινὶ, Dem. ἐπακολουθέω τινὶ, Plut.

Insero, ἐμβάλλω, dextram, τὴν δεξιὰν, Dem. plantam, φυτὸν, id. ἐμφυτεύω, Theophr.

Inserpo, εἰσερπύζω.

Insertim, δι' ἐμβλήματος.

Insertio, ἡ παρένθεσις, τὸ ἔμβλημα, ἡ ἐμβολὴ, ῆς.

Inservio, διακονέω, alicui, τινὶ, Dem. voluptatibus, δουλεύω ταῖς ἡδοναῖς, Isocr. λατρεύω ταῖς ἡδοναῖς, Lucian. alicui in aliqua re, ὑπηρετέω τινί τι, Dem. commodis alienis, σκοπέω τὰ συμφέροντα τῷ ἄλλῳ, Aristot.

Insideo, ἐπικάθημαι, Polyb. alicui rei, καθίζω ἐπί τινι, Isocr. ἐγκαθίζω.

Insidiæ, ἡ ἐπιβουλὴ, ῆς, Dem. ἡ ἐνέδρα, ας, id. ἡ ἐπιβούλευσις, Plat. insidias struo alicui, ἐπιβουλεύω τινὶ, Isocr. ἐνέδρας καθίζω τινὶ, Plut. ἐνέδρας ποιέομαί τινι, Lucian. θηρεύω τινὰ, id. invadere aliquem insidiis, ἔρχεσθαι ἐπί τινα μετ' ἐπιβουλῆς, Dem. insidiis circumvenior, ἐπιβουλεύομαι, id.

Insidianter, ἐπιβούλως, Synes.

Insidiator, ὁ ἐπίβουλος, Dem. ἐπιβουλεύων, id. ὁ ἐγκάθετος ἄνθρωπος, id.

Insidior, ἐπιβουλεύω, alicui, τινὶ, Isocr. λοχάω τινὰ, Herodot. ἐλλοχάω τινὰ, Ælian. ἐπιτίθημί τινι ἐνέδρας, Lucian. θηράω τινὰ, id. ἐνεδρεύω τινὰ, Dem.

Insidiose, ἐπιβούλως, κρυφαίως, Plut.

Insidiosus, ἐπιβουλευτὸς, ὴ, ὸν, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἐπίβουλος, ου, Dem.

Insido, ἐπιβάλλω, aliqua re, τινὶ, Plut. ἐνίζω, Plut. καθίζω ἐπί τινι, Thuc.

Insigne, τὸ ἐπίσημον, ου, Plut. imperii, τὸ τῆς ἡγεμονίας παράσημον, id. regni, τὸ βασιλικὸν παράσημον, id. τὸ γνώρισμα.

Insignio, ἐνσημαίνω, Isocr. παρασημαίνομαι.

Insignis, e, ὁ ϗ ἡ ἐπίσημος, Lucian. ὁ ϗ ἡ παράσημος, Plut.

Insigniter, ἐπισήμως, Polyb.

Insilio, ἐφάλλομαι, equo, ἵππον, Xen. ἐμπηδάω, πηδάω ἵππῳ, Herodian. in ignem, ἄλλομαι εἰς πῦρ, Xen. in clivum, ἀνάλλομαι ἐπ' ὄχθον, id.

Insimul, ἅμα, Xen.

Insimulatio, τὸ ἔγκλημα, ατος, Dem.

Insimulo, προβάλλομαι, aliquem, τινὰ, Dem. aliquem alicujus rei, ἐγκαλέω τί τινι, id. τινί τινος, Aristot. ἐπιφέρω τινὶ αἰτίαν τινὸς, Dem.

Insinuatio, ἡ παρεγγυὴ, ῆς.

Insinuo, ἐγκολπόω, Aristot. παρεισάγω, Plut. ὑποδύομαι, me alicui, ὑποτρέχω τινὰ ϗ θωπεύω, Ælian.

Insipidus, μωρὸς, ὰ, ὸν, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἄγευστος.

Insipiens, ὁ ϗ ἡ ἀνόητος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄφρων, id. ὁ ϗ ἡ νηπιόφρων, Strabo.

Insipienter, ἀφρόνως, Dem. ἐκφρόνως, id. εὐήθως, id.

Insipientia, ἡ ἀφροσύνη, Isocr. ἡ ἄνοια, Dem. ἡ μωρία, ας, id.

Insisto, ἐφίσταμαι, alicui rei, τινὶ, Lucian. ἐπιμένω τινὶ, Plut.

Insitio, ἡ ἐμφύτευσις, N. T. ἡ ἐμφυτεία, ib.

Insititius, ὁ ϗ ἡ ἔμφυτος, ου, Philo.

Insociabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀκοινώνητος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἄσπειστος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄμικτος, ου, et vagabundus, ϗ ἀνίδρυτος, id.

Insolabiliter, ἀπαραμυθήτως, Plat.

Insolatio, ἡ ἡλίωσις, εως, ἡ ἡλίασις, εως.

Insolens, ὁ ϗ ἡ ἀήθης, εος, alicujus rei, τινὸς, Dem. superbus, ὁ ϗ ἡ ὑπερήφανος, ου, id.

Insolenter, ἀήθως, Thuc. me gero ob aliquid, γαυριάω τινὶ, Dem. ἐπί τινι, Plut. γαυρόω τινὶ, id.

Insolentia, ἡ ἀήθεια, Lucian. arrogantia, ἡ ἀλαζονεία, Aristot.

Insolesco, ἐκγαυρόομαι, aliqua re, μεγαφρονέω ἐπί τινι, Isocr. διά τι, Plut. ἁβρύνομαι, Plat.

Insolitus, ὁ ϗ ἡ ἀήθης, εος, Dem.

Insolo, ἡλιάζω, Diosc.

Insolubilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄλυτος, ου, Plat.

Insomnia, ἡ ἀϋπνία, Plat. ἡ ἀγρυπνία, Xen.

Insomnis, e, ὁ ϗ ἡ ἄϋπνος, ου, Xenoph. ὁ ϗ ἡ ἄγρυπνος, ου, Lucian. ob curas insomnem ducere noctem, ὑπὸ φροντίδων ἄϋπνον κεῖσθαι, Xen. ἀγρυπνεῖν νύκτα, Plut.

Insomnium, τὸ ἐνύπνιον, ου, Plat.

Insono, ἐνηχέω, Naz.

Insons, ὁ ϗ ἡ ἀναμάρτητος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀναίτιος, τινὸς, ὁ ϗ ἡ ἀνυπεύθυνος, id.

Insopitus, ὁ ϗ ἡ ἄϋπνος, ου, Xenoph.

Insortito, ἀκληρωτὶ, Lys.

Insortitus, ὁ ϗ ἡ ἀκλήρωτος, ου.

Inspectio, ἡ ἐπισκοπὴ, ῆς, N. T. ἡ ἐποπτεία, ας, Plut.

Inspecto, ἐφοράω, Thuc. ἐπισκοπέω, Dem.

Inspector, ὁ ἐπόπτης, Dem. ὁ ἔφορος, Philo.

Insperabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνέλπιστος, ου, Isocr.

Insperatus, ὁ ϗ ἡ ἄελπτος, ου, Soph. ex insperato, ἐξ ἀέλπτου, Herodot.

Inspergo, ἐμπάσσω, Galen. προσπάσσω, id. ἐγκατασπείρω.

Inspicio, βλέπω, in aliquid, εἴς τι, Dem. πρός τι, Plut. ἀποβλέπω εἴς τὶ seu πρός τι, Æschin. ἐφοράω τι, Dem. naturam, ἐπισκοπέω φύσιν, Gal. in terram, ὁράω εἰς γῆν, Xen.

Inspiratio, ἡ εἰσπνοὴ, Philo. ἡ ἐπίπνοια, Cl. Al.

Inspiro, ἐμπνέω, Plut. ἐμφυσάω, Bas.

Inspoliatus, ὁ ϗ ἡ ἀσύλητος, ου, ὁ ϗ ἡ ἄσυλος, ου, Eurip.

Inspuo, ἐμπτύω, alicui aliquid, τί τινι, Ægid. εἴς τι, Athen.

Instabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄστατος, ου, Philo. ὁ ϗ ἡ ἀκατάστατος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀβέβαιος.

Instabilitas, τὸ ἄστατον, ου, ἡ ἀστασία.

Instans, ἐνεστὼς, ῶσα, ός.

Instantia, ἡ ἔνστασις, εως.

Instar, δίκην, alicujus, τινὸς, Aristot.

Instauratio, ἡ ἐπισκευὴ, ῆς, Dem. ἡ ἀποκατάστασις, εως, Philo. ἡ ἀνακαίνωσις, εως, N. T.

Instaurativus, ἐπισκευαστικὸς, ὴ, ὸν, Plat.

Instauro, ἀνασκευάζω, aliquid, τὶ, Isocr. ἐπισκευάζω τι, Dem. ἀνορθόω τι, Isocr. ἀνακαινίζω.

Insterno, ἐπιστρώννυμι, alicui aliquid, τί τινι, Lucian. lectum, στρωννύω κλίνην, Xenoph. equum, ἐπισάττω ἵππον, id.

Instigatio, ἡ παρόρμησις, εως, Xen. ὁ παροξυσμὸς, οῦ, N. T.

Instigo, παροξύνω, aliquem in aliquos, τινὰ

ἐπί τινας, Plut. aliquem ad aliquid, ἀναπείθω τί τινα· παρορμάω τινὰ πρός τι, id.
Instillatio, ὁ ἐπιςαγμὸς, ȣ̃.
Instillo, ἐπιςάζω, Diosc. ἐνςάζω, mentibus amorem, ψυχαῖς πόθον, Herodian.
Instimulo, κατακεντάννυμι, Lucian. παροξύνω, Plut. Confer *Instigo*.
Instinctor, ὁ παροξύνων, οντος, Plut.
Instinctus, ûs, ὁ παροξυσμὸς, ȣ̃, N. T. ἡ παρόρμησις, εως, Xen. divinus, ἡ κατακωχὴ, ῆς, Plat. instinctu divino, κατὰ Θεὸν ἐποτρύνοντος Θεȣ̃, Herodot.
Institor, ὁ κάπηλος, ȣ, Plat.
Institorius, καπηλικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Institrix, ἡ καπηλὶς, ίδος, Aristoph.
Instituo, ἐγχειρέω, dicere de re aliqua, λέγειν περί τινος, Isocr. aliquem in aliqua re, παιδεύω τινά τι, Æschin. εἴς τι, Xen. διδάσκω τινά τι, Dem. actionem contra aliquem, γράφω δίκην τινὶ, ὑπάγω τινὰ εἰς δίκην, Dem. aliquid, καθίςημί τι, Thuc.
Institutio, τὸ ἐγχείρημα, Synes. *eruditio*, ἡ παιδεία, ας, Xen. ἡ παίδευσις, id.
Institutum, τὸ ἔθος, εος, τὰ καθεςῶτα, ων, Plat. vitæ, τὸ ἐπιτήδευμα, Dem.
Insto, ἐφίςαμαι, alicui, τινὶ, Herodian. hostibus, ἔγκειμαι τοῖς πολεμίοις, Plut.
Instrepo, ἐπικτυπέω, Aristoph.
Instructio, ἡ παρασκευὴ, Thuc. ἡ κατασκευὴ, ῆς, Dem. aciei, ἡ σύνταξις.
Instructivus, παρασκευαςικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Instrumentum, τὸ ὄργανον, ȣ, Aristot. τὸ σκεῦος, εος, Dem. τὸ ἐργαλεῖον, ȣ, Herodian. rusticum, σκεῦος γεωργικόν· nauticum, σκεῦος ναυτικὸν, id. bellicum, σκεῦος πολεμικὸν, id.
Instruo, κατασκευάζω, navem rebus omnibus, τὸ πλοῖον πᾶσι, Dem. aciem, παρατάττω, Xen. copias, παρατάττω τὴν δύναμιν, Plut. hostem contra aliquem, ἀσκέω τὸν ἐχθρὸν ἐπί τινα, Dem. equos ferreis munimentis, κατασκευάζω ἵππȣς χαλκοῖς προβλήμασι, Xen. ad certamen, παρασκευάζω πρὸς ἀγῶνα, Dem. armis, ἐξαρτύω ὅπλοις, Her. *doceo*, διδάσκω. Vide *Doceo*.
Insuavis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀγλευκὴς, ἑος, Lucian. ὁ ᾗ ἡ ἀηδὴς, έος, Isocr.
Insuaviter, ἀηδῶς, edere, ἐσθίειν, Xen.
Insubide, ἀσκέπτως, Aristot.
Insubidus, ὁ ᾗ ἡ ἀπροσδόκητος, Dem.
Insuefacio, ἐνεθίζω, alicui rei, τινὶ, Herodian.
Insuesco, ἐνεθίζομαι, alicui rei, τινὶ, Herodian.
Insuetus, ὁ ᾗ ἡ ἀήθης, εος, alicujus rei, τινὸς, Dem.
Insula, ἡ νῆσος, ȣ, Dem. parva, νῆσος μικρὰ, id. τὸ νησίον, ȣ, Suid. τὸ νησίδιον, ȣ, Thuc. insulam refero, νησίζω, Strabo. ex insula oriundus. Vide *Insularis*.
Insularis, e, νησιωτικὸς, ἡ, ὸν, Eurip. sc. homo, ὁ νησιώτης, ȣ, Dem. sc. femina, ἡ νησιῶτις, ιδος, Plut.
Insulse, ἀφυῶς, Plut. Confer *Inepte*.
Insulsitas, ἡ ἀπειροκαλία, ας, Plut. Confer *Ineptitudo*.
Insulsus, non salsus, ὁ ᾗ ἡ ἄναλος, Aristot. ὁ ᾗ ἡ ἄναλτος, Gal. ὁ ᾗ ἡ ἄναλμος, ȣ, Xen. ὁ ᾗ ἡ ἀνάλμυρος, ȣ, Hipp. insipiens, ὁ ᾗ ἡ ἀπειρόκαλος, ȣ, Plut. Confer *Ineptus*, *Insipiens*.
Insultatio, ἡ ἐπιπήδησις, εως, ἡ ἔφαλσις, *exagitatio*, ἐπηρεασμὸς, ȣ̃, Aristot.
Insulto, ἐπιπηδάω, alicui, τινὶ, Xen. ἐπεμβαίνω τινὶ, Plut. *vexo*, *exagito*, ἐπηρεάζω τινὶ, Dem. ἐντρυφάω τινὶ, Herod. τινὰ, Lucian. malis alicujus, ἐπιχαίρω τοῖς κακοῖς τινος, Isocr.
Insum, ἔνειμι, in aliqua re, τινὶ, Thuc.
Insumo, ἀναλίσκω, pecuniam, χρήματα, Isocr. Confer *Impendo*.
Insuo, ἐνράπτω, aliquem in culeum, τινὰ εἰς βύρσαν, Plut. aliquid in aliquid, καταῤῥάπτω τι εἴς τι, Diosc.
Insuper, προσέτι, his, τȣ́τοις, Herodot. quid insuper? τί πρὸς τȣ́τοις ἔτι; Dem. et insuper etiam non justum, πρὸς δὲ ᾗ ȣ̓ δίκαιον, id. viginti minæ et insuper, εἴκοσι μναῖ ᾗ πρὸς, Isæus.
Insuperabilis, e, ὁ ᾗ ἡ ἀήττητος, Dem. ὁ ᾗ ἡ ἄμαχος, ȣ, id. alicui, ὁ ᾗ ἡ δυσμάχητός τινι, Isocr.
Insurgo, ἐπανίςημι, contra aliquem, τινὶ, Thuc. ἀνθίςαμαι πρός τινα, id. ἀνταίρω τινὶ, Dem.
Insusceptus, ὁ ᾗ ἡ ἄδεκτος, ȣ.
Insusurro, ἐπιψιθυρίζω, ψιθυρίζω, Theophr.
Intabesco, προςήκομαι, Lucian.
Intactilis, ὁ ᾗ ἡ ἀναφὴς, ȣ, Hom.
Intactus, ὁ ᾗ ἡ ἀναπτος, ȣ, Hesych. ὁ ᾗ ἡ ἄψαυςος.
Intaminatus, ὁ ᾗ ἡ ἀμίαντος, Plut.
Integer, *totus*, ὅλος, η, ον, Dem. *bonus*, *candidus*, ἀγαθὸς, ἡ ὸν, vir bonus et integer, ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς, Dem. *incolumis*, ὁ ᾗ ἡ ἀκέραιος, ȣ, urbs, ἀκέραιος πόλις, Isocr. servare sua integra, σώζειν τὰ ἑαυτȣ̃, Herodian. homo integra fide, ἀνὴρ ἀδωροδόκητος, Dem. integrum est nobis dicere, ἔςιν ἡμῖν λέγειν, Xen. ab integro, ἐξ ὑπαρχῆς, Luc.
Intego, σκεπάζω, aliquid, τὶ, Diosc. ἐγκαλύπτω, Plut.
Integrasco, ἀνασκευάζομαι, Strabo.
Integre, ὅλως, Plut. incorrupte, ἀναμαρτήτως, Dem.
Integritas, ἡ ὁλότης, Aristot. probitas, ἡ ἀρετὴ, Dem. ἡ ἀκακία, id. morum, ἡ καλοκἀγαθία τρόπων, Isocr. sensuum, τὸ εὐαίσθητον, ȣ, Gal. ἡ εὐαισθησία, Laert. corporis, ἡ εὐεξία, Aristot.
Integro, ἀνασκευάζω, Plut.
Integumentum, τὸ σκέπασμα, ατος, Aristot.
Intellectus, ûs, ὁ νόος, ȣ, *contr.* νȣ̃ς, νȣ̃, Dem. intellectu difficilis, δυσκαταμαθήτως ἔχων, Isocr. ὁ ᾗ ἡ δυσνόητος, ȣ, N. T. facilis, ὁ ᾗ ἡ εὐνόητος.
Intelligenter, συνετῶς.
Intelligentia, ἡ σύνεσις, Dem. ἡ φρόνησις, Plat. ἡ ἔννοια, Dem.
Intelligibilis, e, νοητὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Intelligo, φρονέω, Isocr. aliquid et præsagio, γινώσκω τι ᾗ προαισθάνομαι, Dem. aliquid recte, ὀρθῶς τι εἴδω, id. et probe scio, εἴδομαί τι ᾗ συνίημι σαφῶς, id. aliquid satis, μανθάνω τι ἱκανῶς, id. hostium negotia, αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων, Xen.
Intemeratus, ὁ ᾗ ἡ ἀμίαντος, ȣ, Plut. ὁ ᾗ ἡ ἀμόλυντος, ȣ, Al. Aphr.
Intemperans, ὁ ᾗ ἡ ἀκρατὴς, in aliqua re, τινὸς, Isocr. ὁ ᾗ ἡ ἀκόλαςος, ȣ, id. ὁ ᾗ ἡ ἄσωτος.
Intemperanter, ἀκρατῶς, valde, ὑπερακρατῶς, Dem. vivo, ἀκολαςαίνω, Plut. διαπράττομαι ἔργα τῆς ἀκολασίας, Dem.
Intemperantia, ἡ ἀκράτεια, Xen. ἡ ἀκρασία, ας, in vita, τȣ̃ βίȣ, Dem. intemperantia corruptus, διεφθαρμένος ὑπ' ἀκρασίας, id. coercere aliqua re alicujus intemperantiam, ἀπαλλάττειν τινὰ τῶν ἀκολαςιῶν τινι, Isocr.
Intemperies, ἡ ἀκρασία, ας, aeris, ἀέρος, Theophr. intemperiis agor, κακοδαιμονιάω, Arist.
Intempestas, ἡ δυσκρασία.
Intempestive, ἀκαίρως, παρακαίρως, Isocr. agere aliquid, ποιεῖν τι, Dem.
Intempestivitas, ἡ ἀκαιρία, ας, Dem.
Intempestivus, ὁ ᾗ ἡ ἄκαιρος, ȣ, ambitio, φιλοτιμία, Isocr. ὁ ᾗ ἡ ἄωρος, mors, θάνατος, Plut.
Intendo, ἐντείνω, arcum, τόξον, Aristot. animum ad aliquid, προσέχω νȣ̃ν τινι, Isocr. κινέω τὴν διάνοιαν ἐπί τινι, Plut. oculos, ἀτενὲς ὁράω, Plut. in aliquid, ἀτενίζω εἴς τι, N. T. τινὶ, ib. omnes ingenii nervos in aliqua re, ἐντείνω ἔν τινι, Plat. ἐπιτείνω.
Intensio, ἡ ἔντασις, εως, ἡ ἐντονὴ, ῆς.
Intentatus, ὁ ᾗ ἡ ἀπείρατος, ȣ, Dem. nihil intentatum relinquo, ȣ̓δὲν ἀτόλμητον ἀφίημι, Theodoret.
Intente, ἐκτενὲς, ἐκτενῶς, Poll. orare, προσεύχεσθαι, N. T.
Intentio, ὁ σκοπὸς, ȣ̃, Herodian.
Intento, διατείνομαι, Xen. mortem, ἀπειλέω θάνατον, Herodot.
Intentus, ἐντεταμένος, ένη, ένον, i. e. attentus, ὁ ᾗ ἡ προσεχὴς, έος.
Intepesco, χλιαίνομαι, Lucian.
Inter, μεταξὺ, inter sermones, μεταξὺ λόγων, Lucian. inter Cappadociam, μεταξὺ τῆς Καππαδοκίας, Herodian. signum amicitiæ quod est inter nos, τεκμήριον φιλίας τῆς πρὸς ἡμᾶς, Isocr. inter cœnam, παρὰ τὸ δεῖπνον· inter vinum atque epulas, παρὰ μέθην ᾗ κραιπάλην, Herodian. inter quos, ἐν οἷς, id.
Interalbico, ὑπολευκαίνομαι.
Interamnis, e, ὁ ᾗ ἡ μεσοποτάμιος, ȣ.
Interaresco, διαξηραίνομαι.
Intercalaris, ὁ ᾗ ἡ ἐμβόλιμος, Diod. Sic.
Intercalatio, ἡ παρεμβολὴ, ῆς.
Intercalatus, ἐπακτὸς, ἡ, ὸν, παρεμβεβλημένος, η, ον.
Intercalo, ἐπάγομαι, Herodot. ἐμβάλλω, Dem. παρεμβάλλω.
Intercapedo, τὸ διάςημα, Plat. ἡ διάςασις, locorum, ἡ κατὰ τόπον, Plut.
Intercedo, διέρχομαι, *obsisto*, legi, ἐνίςαμαι νόμῳ, Plat. pro aliquo apud aliquem, ἱκετεύω τινὰ ὑπέρ τινος, Dem. intercedit mihi amicitia cum aliquo, ἔςι μοι φιλία πρός τινα, Dem. μεσιτεύω.
Interceptio, ἡ διάληψις, εως, Aristot.
Interceptor, ὁ μεσολαβήτης, ȣ.
Intercessio, ἡ μεσιτεία, ας, Naz.
Intercessor, ὁ μεσίτης, ȣ, N. T.
Intercido, διαπίπτω, Xen.
Intercido, διακόπτω, Gal.
Intercino, προσᾴδω, Aristoph.
Intercipio, ὑποτέμνομαι, aliquid, τὶ, Xen. reditus alicujus, παραιρέομαι τὰς προσόδȣς τινὸς, Dem. urbem, πραξικοπέω πόλιν, Polyb. ἐγκαταλαμβάνω.
Intercise, συντόμως.
Intercisio, ἡ διακοπὴ, ῆς, Hippocr.
Intercisus, διακοπεὶς, εῖσα, έν.
Intercludo, διακλείω, Polyb. alicui aliquid, ἀφαιρέομαί τινός τι, Isocr. ἀπείργω τινά τινος, Plut. τινὰ ἀπό τινος, Isocr. ἀποκλείω τινὰ τινος, Aristot.
Interclusio, ἡ διάκλεισις, ἡ ἀπόκλεισις.
Interclusus, ὁ ᾗ ἡ ἀπόκλειςος, ȣ.
Intercolumnium, τὸ περιςύλιον, ȣ, LXX.
Intercurro, παρεμπίπτω, Æschin.
Intercursio, ἡ παρέμπτωσις, εως, Plut.
Intercus, ὁ ὕδρωψ, ωπος, Galen.
Interdico, ἀπαγορεύω, alicui aliquid facere, τινὰ ποιεῖν τι, Dem. τινὶ, ὅπως μὴ, Plat. igni et aqua et domo, εἴργομαι πυρὸς ᾗ ὕδατος ᾗ ςέγης τινὰ, Plut. alicui ne abeat, ἀπείρηκά τινι ἀπιέναι, Plut. ὅπως μὴ ἀπέλθῃ, Plat. παραγγέλλω.
Interdictio, ἡ ἀπόῤῥησις, ἡ ἀπαγόρευσις.
Interdictum, τὸ ἀπόῤῥημα, ατος, Plat. τὸ ἀπαγόρευμα, ατος, Plut. τὸ παράγγελμα, ατος, Dem.
Interdiu, μεθ' ἡμέραν, Dem. absum, ἀφημερεύω.
Interdum, ἐνίοτε, Dem. ἄλλοτε, id.
Interea, μεταξὺ, ἐν τῷ μεταξὺ, ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ, ἐν τοσȣ́τῳ, Dem. Xen. Isocr.
Interemptio, ἡ θανάτωσις, εως, Thuc.
Intereo, ἀπόλλυμαι, Aristoph. fame, διαφθείρομαι λιμῷ, Herodian. apoplexia, θνήσκω ἀποπληξίᾳ, id. indigue, παραπόλλυμαι, Lucian. ἀποθνήσκω, ἀναιρέω.
Interequito, διιππάζω.
Interest, διαφέρει, ipsius, αὐτῷ, Herodian. hoc tua, σοὶ τȣ̃το, Plat. hoc mea, μοὶ τȣ́τȣ, id. mea nihil, μοὶ ȣ̓δὲν, id. multum ad omnia, πολὺ πρὸς ἅπαντα, id.
Interfari, λόγον παρεμβάλλειν.
Interfatio, λόγȣ παρεμβολή.
Interfectio, ἡ θανάτωσις, εως, Thuc.
Interfector, ὁ φονεὺς, έως, Isocr. ὁ ἀναιρέτης, hominis, ὁ ἀνδροφόνος, ȣ, Dem.
Interficio, κτείνω, aliquem, τινὰ, Dem. ἀποσφάττω τινὰ, id. ἀποκτείνω τινὰ, id. juste, injuste, violenter, indicta causa, consulto, δικαίως, ἀδίκως, βιαίως, ἀκρίτως, ἐκ προνοίας, Dem. Isocr. φονεύω.
Interfluo, διαῤῥέω, regionem, χώρα, Isocr.

Interfringo,

Interfringo, διαῤῥήγνυμι, διαῤῥήσσω, aliquid, τὶ, Lucian.
Intergerium, τὸ μεσότοιχον τῦ φραγμῦ, N. T. τὸ διατείχισμα, ατος, Plut.
Interjaceo, μεταξὺ κεῖμαι.
Interibi, ἐν τῷ μεταξύ.
Interjectio, ἡ παρεμβολὴ, ῆς, Dem.
Interjicio, ἐμβάλλω, aliquid, τὶ, Dem. latenter, παρεμβάλλω, id.
Interim, μεταξὺ, Dem. Conf. *Interea.*
Interimo, ἀποκτείνω, Dem. Conf. *Interficio.*
Interior, ἐνδότερος, έρα, ερον, ex loco interiori, ἔνδοθεν, Herodian.
Interitus, ἡ ἀπώλεια, N. T. ὁ ὄλεθρος, sociorum, συμμάχων, Dem. navis, ἡ διαφθορὰ ναὸς, id.
Interius, ἐνδοτέρω.
Interlabor, διαπίπτω, Xen. παραμείπτω.
Interlino, καταλείφω, Gal.
Interlocutio, ἡ διακοπὴ, ῆς, ἡ διάλεξις.
Interloquor, διακόπτω, Bas. παρενοχλέω λέγοντι, N. T. διαλέγομαι.
Interlucatio, ἡ διακάθαρσις, εως, Theophr.
Interluceo, παραφαίνω.
Interluco, διακαθαίρω, Theophr.
Interlunium, ἡ μηνῶν σύνοδος.
Interluo, διαῤῥέω, Isocr.
Intermedius, ὁ ϗ ἡ διάμεσος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἀνάμεσος, ȣ, Herodot.
Intermeo, διοδεύω, Synes.
Intermico, διαλάμπω, Isocr.
Interminor, διαπειλέω, alicui, τινὶ, Æschin. ἐμβριμάομαι.
Intermisceo, ἐγκαταμίγνυμι, alicui, τινὶ, Lucian.
Intermissio, ἡ διάλειψις, τὸ διάλειμμα, Plut. ἡ ἄνεσις.
Intermitto, διαλείπω, breve tempus, μικρὸν χρόνον, Theophr. intermittens pulsus, διαλείπων σφυγμὸς, Gal. sine intermissione, ἀδιαλείπτως, N. T.
Intermorior, παραπόλλυμαι, Lucian.
Intermuralis, e, ὁ ϗ ἡ μεσότειχος, ȣ.
Internascor, διαγεννάομαι.
Internecinus, ὁ ϗ ἡ πανόλεθρος, ȣ, Eur.
Internecio, ἡ πανωλεθρία, Thuc. ἡ ἐξώλεια, Dem. cum internecione, πανωλέθρως.
Interneco, ἐξολοθρεύω, N. T.
Internosco, διαγινώσκω, Aristoph.
Internuncio, διαγγέλλω, Plut.
Internuncius, ὁ διάγγελος, ȣ, Bud.
Intero, ἐντρίβω, aliquid, τὶ, Xen.
Interpellatio, ἡ παρενόχλησις, εως.
Interpello, παρενοχλέω, aliquem, τινὰ, Plut. τινὶ, N. T. διακόπτω.
Interpolatio, ἡ ἀνασκευὴ, ἡ ἐπισκευὴ, Dem.
Interpolo, ἀνανεόομαι, Isocr.
Interpono, ἐμβάλλω, aliquid alicui, τί τινι, Plut. παρεντίθημι, παρεμβάλλω.
Interpositio, ἡ παρεμβολὴ, ἡ παρένθεσις.
Interpres, ὁ ἑρμηνεὺς, έως, Xen. ὁ ἑρμηνευτὴς, ῦ, Plat. ὁ ἐξηγητὴς, ῦ, Dem. per interpretem loqui, δι' ἑρμηνέως λέγειν, Æl.
Interpretamentum, τὸ ἑρμήνευμα, Eur.
Interpretatio, ἡ ἑρμηνεία, ἡ μετάφρασις.
Interpretor, ἑρμηνεύω, aliquid, τὶ, Gal. μεθερμηνεύω, Polyb. Latine, μεταφράζω εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων φωνὴν, Plut. in bonam partem, ὑπολαμβάνω εἰς τὸ εὐσεβέστερον, Naz. ἐξηγέομαί τι πρὸς τὸ εὔφημον· in malam partem aliquid, ὑπολαμβάνω τι ἐπὶ τὸ χεῖρον, Aristot.
Interpunctio, ἡ διάστιξις, εως.
Interpunctum, τὸ διάστιγμα, ατος.
Interpungo, διαστίζω, Aristot.
Interquiesco, ἡσυχάζω, Thuc. διαπαύομαι, Plat.
Interregnum, ἡ μεσοβασιλεία, ας, Plut.
Interrex, ὁ μεσοβασιλεὺς, έως, Plut.
Interritus, ὁ ϗ ἡ ἀδεὴς, έος, Lucian.
Interrogatio, ἡ ἐρώτησις, Aristot. τὸ ἐρώτημα, id. ἡ ἐπερώτησις, N. T.
Interrogatiuncula, τὸ ἐρωτημάτιον, ȣ.
Interrogo, ἐρωτάω, aliquem aliquid, τινά τι, Plut. libenter, ἡδέως, perspicuis verbis, σαφῶς, cum indignatione, ἀγανακτήσας, Dem. ποιέομαι ἐρώτησίν τινα, Isocr. de aliqua re, ἐρωτάω περί τινος, Lucian. πυνθάνομαί τινός τι, seu περί τινος, Plut.
Interrumpo, διαῤῥήγνυμι seu διαῤῥήσσω, Luc.
Interrupte, συντόμως, ἀποτόμως.
Interscindo, διασχίζω, Xen. pontem, διασπάω γέφυραν, Polyb.
Interseco, διατέμνω, Plat.
Intersectio, ἡ διατομὴ, ῆς.
Intersepio, διαφράσσω, Herodian.
Intersero, παρεμφυτεύω, ἐντίθημι, Lucian.
Interspergo, ἐνδιασπείρω.
Interspiratio, ἡ διαπνοὴ, ῆς, Al. Aphr. sine interspiratione, ἀπνευστὶ, Athen.
Interspiro, διαπνέω, Philo.
Interstitium, τὸ διάστημα, ατος, Plat.
Interstrepo, διαψοφέω.
Intersum, πάρειμι, rebus, τοῖς πράγμασι, Dem. alicui rei, ἔπι τινι, Xen. πρός τι, id. παραγίγνομαί τινι, Æschin. differo, διαφέρω. Confer *Differo*, item *Interest.*
Intertextus, ὁ ϗ ἡ πάρυφος, ȣ, Poll.
Intertignium, τὸ μεσοδόκιον, ȣ.
Interturbatio, ἡ διατάραξις, εως, ἡ ὄχλησις, εως, Plat.
Interturbo, διαταράττω, aliquid, τὶ, Plut. urbes, ἐνοχλέω τὰς πόλεις, Isocr. aliquem, ἐκκρούω τινὰ, Dem.
Intervallum, τὸ διάστημα, ατος, Plat. τὸ διάλειμμα, ατος, Plut. ex intervallis, ἐκ διαλειμμάτων, Æl. per intervallum, διαςαδὸν, Hom. ἡ διάστασις.
Intervenio, ἐπέρχομαι, Plut. μεσιτεύω.
Interventus, ûs, ἡ ἐπέλευσις, εως.
Interverto, ὑπεξαιρέομαι, Lucian. aliquid, σφετερίζω τι, Xen.
Interula, ὁ χιτωνίσκος, ȣ, Plut.
Intestato, ἀδιαθέτως.
Intestatus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάθετος, ȣ.
Intestinum, τὸ ἔντερον, ȣ, Diosc. intestina, τὰ ἔγκατα, ων, Lucian. τὰ σπλάγχνα, ων, N. T. τὰ ἐντόσθια, ων, Lucian.
Intestinus, ὁ ἔνδοθεν, ὁ εἴσω· bellum, ἐμφύλιος πόλεμος.
Intexo, ἐμπλέκω, alicui, τινὶ, Eur. ἐνυφαίνω, Athen.
Intime, ἐνδοτάτω.
Intimus, ἐνδότατος, άτη, ατον, Herodian. ἐσώτατος, άτη, ατον, sc. amicus, ὁ οἰκειότατος, ȣ, Thuc. μύχατος, η, ον.
Intinctus, ûs, τὸ ἔμβαμμα, ατος, Xen.
Intingo, ἐμβάπτω, in aliquid, εἴς τι, Aristoph.
Intolerabilis, ὁ ϗ ἡ δύσοιστος, Strabo. ὁ ϗ ἡ ἐπαχθὴς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀφόρητος.
Intolerandus, ὁ ϗ ἡ ὑπέρδεινος, ȣ, Dem.
Intolerans. Vide *Impatiens.*
Intolerantia. Vide *Impatientia.*
Intono, βροντάω.
Intonsus, ὁ ϗ ἡ ἄκαρτος, ȣ, Julian. Apost. ἀκερσεκόμης, ȣ.
Intorqueo, ἀναστρέφω, aliquid, τὶ, Thuc. στροφιλέω τι, Plut. συστρέφω τι, Plut.
Intorte, συνεστραμμένως, Aristot.
Intra, ἐντὸς, murum, τείχους, Isocr. vallum, ἔσω τῦ χάρακος, Plut.
Intractabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀμεταχείριστος, ȣ, Basil.
Intremisco, ἐντρομέομαι, τρέμω, Plut.
Intrepide, ἀδεῶς, Lucian. ἀφόβως, Dem. respondeo, ἀτρέστως πάνυ ϗ ἐμμελῶς ἀνακρίνομαι, Æl.
Intrepidus, ὁ ϗ ἡ ἀδεὴς, έος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀθαμβὴς, Plut. ὁ ϗ ἡ ἄφοβος, ȣ, id.
Intrico, ἐπιπλέκω, Gal.
Intrinsecus, ἔσωθεν, ἔνδοθεν, Dem.
Intrita, τὸ μυσσωτὸν, seu μυττωτὸν, ῦ, Diosc.
Intro, ἔσω, Dem.
Intro, as, εἰσέρχομαι, Plat. in aliquid, εἴσειμι εἴς τι, Dem. ἐμβατεύω εἴς τι, id.
Introcludo. Vide *Includo.*
Introdo, ἐνδίδωμι, Euripid.
Introduco, εἰσάγω, aliquem, τινὰ, Æl.
Introductio, ἡ εἰσαγωγὴ, ῆς, Synes.
Introëo, εἰσέρχομαι, Plat. Confer *Intro.*
Introfero, εἰσκομίζω, Xen.
Introgredior, idem quod *Intro.*
Introitus, ἡ εἴσοδος, Plut. ἡ εἴσδυσις, Aristot.
Intromitto, εἰσοικίζω, Polyb. εἰσδέχομαι.
Introrepo, εἰσερπύζω, Plut.
Introrsum vel Introrsus, εἰς τὸ ἔσω.
Introrumpo, εἰσβιάζομαι εἰς οἶκον, Plut.
Introspicio, καθοράω, aliquid, τὶ, Plut. ἐφοράω τι, Dem. ἐπισκοπέω τι. Gal. in sepulchrum, παρακύπτω εἰς μνημεῖον, N. T.
Introvoco, εἰσκαλέω, aliquem, τινὰ, Aristoph.
Intrudo, εἰσωθέω.
Intueor, θεάομαι, aliquem, τινὰ, Dem. βλέπω εἴς τινα, id. πρός τινα, Plut. aliquid, ἀποβλέπω εἴς τι, Æschin. πρός τι, Plat. ἐνοράω τινὶ, Xen.
Intuitus, ἡ ἔποψις, ἡ ὄψις.
Intumeo, seu Intumesco, ἐξοιδέω, Lucian. διοιδαίνομαι, id. ἐξογκόομαι, Herodot.
Intumulatus. Vide *Insepultus.*
Inturbatus, ὁ ϗ ἡ ἀτάραχος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἀτάρακτος, ȣ.
Intus, ἔνδον, esse, εἶναι, Dem. juvare, ἔνδοθεν συμπράττειν, id. i. e. domi, οἴκοι, Plut.
Intutus, ὁ ϗ ἡ ἐπισφαλὴς, έος, Plut.
Intybum, ἡ σέρις, δος, Diosc.
Invado, ἐπιχειρέω, aliquem, τινὰ, Aristot. aliqua re, πρός τινά τινι, Thuc. regionem, ἐμβάλλω εἰς χώραν, Xen. ἐπιπηδάω χώραν, Plut. ἐπιβαίνω χώρας, Dem. ἐπὶ τὴν χώραν, id. invadit me timor, ἐπέρχεταί μοι δέος, Lucian. invasit illum pestis, ἡ νόσος ἐπέπεσεν αὐτῷ, Thuc.
Invalesco, ἐπιῤῥώννυμαι, Dion. Halicarn. αὔξομαι, Xen.
Invaletudo, ἡ ἀῤῥωςία, Dem. ἡ ἀσθένεια.
Invalide, ἀσθενῶς, Dem.
Invalidus, ὁ ϗ ἡ ἄῤῥωςος, ȣ, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀσθενὴς, έος, Dem.
Invariabilis, ὁ ϗ ἡ ἀνετεροίωτος, Aristot.
Invasio, ἡ ἐπίλασις, Lucian. ἡ εἰσβολὴ, Isocr.
Invectio, ἡ εἰσκομιδὴ, Thuc. ἡ ἐπαγωγὴ, id.
Invectivus, ςηλιτευτικὸς, ἡ, ὸν, oratio, λόγος, Naz. ἡ ςηλίτευσις, εως.
Invectus, ûs, ἡ ἀγωγὴ, ῆς, Thuc.
Inveho, εἰσκομίζω, Xen. ἐπάγω, Thuc. invehor, i. e. maledictis lacesso, ἀποτείνομαι, in aliquem, εἴς τινα, Gal. ψόγον ἐπιφέρω τινὶ, Thuc. ἐπιτίθεμαί τινι, Isocr.
Invenio, εὑρίσκω, aliquid, τὶ, Isocr. ἐξευρίσκω τι, id.
Inventarium, ἡ ἀπογραφὴ, ῆς, Dem.
Inventio, ἡ εὕρεσις, εως, Plut.
Inventiuncula, τὸ εὑρημάτιον, ȣ, Plut.
Inventor, ὁ εὑρετὴς, Isocr. ὁ ἐφευρετὴς, N. T.
Inventum, τὸ εὕρημα, ατος, Plat.
Invenuste, ἀχαρίτως.
Invenustus, ὁ ϗ ἡ ἄχαρις, ιτος, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἀναφρόδιτος, ȣ, Lucian.
Inverecunde, ἀναισχύντως, Plat. Confer *Impudenter.*
Inverecundia, ἡ ἀναισχυντία, ας, Dem. Confer *Impudentia.*
Inverecundus, ὁ ϗ ἡ ἀναίσχυντος, ȣ, Dem. Confer *Impudens.*
Inversio, ἡ ἀναςροφὴ, ῆς.
Inverto, καταςρέφω, Liban. ἐκςρέφω, Aristoph.
Invesperascit, ἑσπεράζει, ἑσπέρα γίνεται, Xen.
Investigatio, ἡ ἴχνευσις, εως, Xen. ἡ ἔρευνα, ης, Aristot. ἡ ἐξέτασις.
Investigator, ὁ ἀνιχνευτὴς, ῦ.
Investigo, ἐξιχνεύω, latentem, λανθάνοντα, Plut. feras, θηρία, Lucian. peccata, ἁμαρτίας, Plut. ἐξετάζω τὰ ἁμαρτήματά τινος, Isocr. aliquid, ἀναζητέω τι, Isocr. aliquem, ἐρευνάω τινὰ, Xen.
Investimentum, τὸ ἔνδυμα, ατος, N. T.
Investio, ἐνδύω, Xen.
Inveterasco, παλαιόομαι, Gal.
Inveteratio, ἡ παλαίωσις, εως, Plut.
Invetero, παλαιόω. Vide *Invalesco.*
Invicem, ἀλλήλων, οις, ȣς, Dem.
Invictus, ὁ ϗ ἡ ἀήττητος, ȣ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄμαχος, ȣ, id. ὁ ϗ ἡ δυσμάχητος, ȣ, alicui, τινὶ, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀνίκητος.
Invide, φθονερῶς, Xen.
Invidentia, ὁ φθόνος, ȣ, Dem. Confer *Invidia.*
Invideo, φθονέω, habenti aliquid, ἔχοντί τι, Isocr. commodis alicujus, ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τινος, id. alicui aliquid, τινί τινος, id. βασκαίνω τινί τινος, Luc. Confer *Invidia.*
Invidia, ὁ φθόνος, ȣ, Dem. ἡ βασκανία, ας, id. et æmulatio, φθόνος ϗ φιλονεικία, id. et odium,

φθόνος ϗ δυσμένεια, Isocr. invidiam concitare alicui re aliqua, συνάγειν τινὶ φθόνον τινὶ. Dem. ἐμποιεῖν τινι φθόνον περί τινος, Isocr. habere, ἔχειν φθόνον, id. conficere se invidia, ἀσκεῖν φθόνον ἐπ' ἀλλήλοις, Dem. obnoxium esse invidiæ, ὑπεῖναί τισι φθόνον· absit invidia dicto, ἀπείη τοῦ λόγου φθόνος, id. invidia carens, ὁ ϗ ἡ ἄφθονος, ου, Herodot.

Invidiose, φθονερῶς, accipere aliquid, δέχεσθαί τι, Dem. ἐπιφθόνως, Thuc.

Invidiosus, ὁ ϗ ἡ ἐπίφθονος, ου, possessio, κτῆμα, Plat. ὁ ϗ ἡ βάσκανος, ου· res, βάσκανον πρᾶγμα, Dem.

Invidus, φθονερὸς, ὰ, ὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ βάσκανος, ου, homo, ἄνθρωπος, Dem. erga aliquem, βασκαίνων, ουσα, ὸν, τινὰ, Isocr.

Invigilo, ἐπαγρυπνέω, Lucian. studiis, προσκαρτερεῖν τοῖς λόγοις.

Inviolabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνεκβίαστος, ου, Plut.

Inviolabiliter, ἀνεκβιάστως.

Inviolatus, ὁ ϗ ἡ ἀνεκβίαστος, ου, Plut.

Invisibilis, ὁ ϗ ἡ ἀόρατος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀθέατος, Plut.

Inviso, ἐπισκοπέομαι, aliquem, τινὰ, Lucian. ἐπισκοπέω τινὰ, Isocr. ægrotantem, ἐπισκέπτομαι τὸν ἀσθενήσαντα, N. T.

Invisus, ὁ ϗ ἡ ἀθέατος, ου, Plut. i. e. invidiosus, ὁ ϗ ἡ ἐπίφθονος, ου, Dem. alicui, ὁ ϗ ἡ ἀπεχθής τινι, Isocr. Deo et hominibus, ἐχθρὸς Θεῷ ϗ ἀνθρώποις, Dem.

Invitabilis, e, ἐφολκὸς, ὴ, ὸν, Ælian. προσκλητικὸς, ὴ, ὸν, Plut.

Invitatio, ἡ πρόσκλησις, εως, ad cœnam seu epulum, ἡ ἑστίασις, εως, Dem.

Invite, Invito, ἀκουσίως, Dem. ἀκοντὶ, id.

Invito, προσκαλέω, aliquem, τινὰ, ad cœnam, καλέω τινὰ ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Dem. πρὸς τὸ δεῖπνον, id. παραγγέλλω εἰς τὸ δεῖπνον, Lucian. *allicio.* Vide *Allicio.*

Invitus, ὁ ϗ ἡ ἀκούσιος, Dem. ἄκων, ουσα, ον, id. non volens, sed quam maxime invitus, οὐχ ἑκὼν, ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα ἄκων· οὐκ ἑκὼν, ἀλλὰ βιασθεὶς, Isocr. servio alicui, οὐχ ἑκὼν, ἀλλὰ ἀναγκασθεὶς δουλεύω τινι· invitis et mœrentibus aliquibus facere aliquid, ἀκόντων τινῶν ϗ λυπουμένων ποιεῖν τι, id. invitis nobis, βίᾳ ἡμῶν, Isocr.

Invius, ὁ ϗ ἡ ἄνοδος, Xen. locus, ἡ ἀνοδία, Philo. τὸ ἄβατον, Diod. Sic.

Inula, τὸ ἑλένιον, ου, Diosc.

Inultus, ὁ ϗ ἡ ἀνεκδίκητος, ου, Bas. ὁ ϗ ἡ ἀτιμώρητος.

Inumbro, ἐπισκιάζω, aliquem, τινὰ, N. T. τινὶ, ibid. κατασκιάζω τινὰ, Herodot.

Inunctio, ἡ ἐπάλειψις, ἡ κατάχρισις, Al. Aphr.

Inundatio, ὁ κατακλυσμὸς, οῦ, Plat.

Inundo, πλημμυρέω, Plut. ὑπερρέω, id. κατακλύζω, Xen.

Inungo, ἐπαλείφω, ἐπιχρίω, Lucian. καταχρίω, Gal.

Invocatio, ἡ ἐπίκλησις, Lucian. Dei, ἡ θεοκλύτησις, Suid.

Invocatus, i. e. non *vocatus,* ὁ ϗ ἡ ἄκλητος, ου, Athen.

Invoco, κατακαλέω, Plut. Deum, ἐπικαλέω θεὸν, Herodian. προσκυνέω θεῷ, N. T. τὸν θεὸν, Dem. ut Deum Quirinum, θεοκλυτέω τὸν Κυρῖνον, Plut.

Involito, ἐφίπταμαι, εἰσπετάομαι, Aristot.

Involo, εἰσπέτομαι, εἰσπετάομαι, Aristot. *invado.* Vide *Invado.*

Involucrum, τὸ εἴλημα, τὸ ἐνείλημα, Hippocr.

Involuntarius, idem quod *Invitus.*

Involvolus, ἴψ, ἰπὸς, Ammon.

Involvo, ἐγκυλίω, aliqua re, εἴς τι, Xen. ἐγκυλινδέω, Lucian. aliquem calamitatibus, περιβάλλω τινὰ συμφοραῖς, Isocr. malis, ἐμπλέκω τινὰ κακοῖς, id. tenebris aliquid, ἀμαυρόω τι, Plut. ἐπισκιάζω τινὶ, Philo.

Involutio, ἡ ἐγκυλίνδησις, εως, Plut.

Inurbane, ἀκόμψως, Plut. ἀγροίκως, Theocrit.

Inurbanus, ὁ ϗ ἡ ἄγροικος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπαίδευτος, id.

Inuro, ἐγκαίω, καυστηριάζω, N. T. alicui ignominiam, προστρίβομαί τινι ὄνειδος, Plut. maculam, περιάπτω τινὶ αἰσχύνην, Plat.

Inusitate, ἀήθως, Thuc. ἀχρείως.

Inusitatus, ὁ ϗ ἡ ἀήθης, εος, Dem.

Inustus, ὁ ϗ ἡ ἔγκαυστος, ἐγκαυθεὶς, εῖσα, ὲν, Gal. nota, τὸ ἔγκαυμα, Plat.

Inutilis, ὁ ϗ ἡ ἄχρηστος, ου, alicui, τινὶ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνωφελὴς τινί· et perniciosus alicui, ὁ ϗ ἡ ἀσύμφορος ϗ βλαβερός τινι, id. ὁ ϗ ἡ ἀλυσιτελής τινι, id.

Inutilitas, ἡ ἀχρηστία, ας, Appian.

Inutiliter, ἀχρήστως, ad vitam, πρὸς τὸν βίον, Dem.

Invulnerabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄτρωτος, ου, Maccab.

Invulneratus, ὁ ϗ ἡ ἄτρωτος, ου, Philo. ὁ ϗ ἡ ἄθραυστος, Plut.

Io, ἰοῦ, Io! ἰοῦ! ἰοῦ! Plat.

Jocatio, ἡ παιδιὰ, ᾶς, Plut.

Jocor, παίζω, Dem. in aliquem cavillando, διὰ σκωμμάτων εἴς τινα, Plut. cum aliquo, προσπαίζω τινὶ, Plat.

Jocose, παιδιωδῶς, παιγνιωδῶς.

Jocosus, ὁ ϗ ἡ παιδιώδης, εος, Aristot. γελοῖος, α, ον, in rebus jocosis seria agere, σπουδάζειν ἐν τοῖς γελοίοις, Plut.

Jocularis, idem quod *Jocosus.*

Joculariter, παιγνιωδῶς.

Joculor, παίζω, Plut. ἀστεῖα λέγω, Aristot. χαριέντως εἶπον, Plat.

Jocus, ἡ παιδιὰ, ᾶς, Plut. serione an joco hoc dicit, σπουδάζει ταῦτα, ἢ παίζει, Plat. per jocum aliquid dico, λέγω τι παίζων, Ælian.

Ipse, αὐτὸς, ὴ, ὸν, Dem. ego ipse, ἐγὼ αὐτὸς, Dem. hic ipse, οὗτος αὐτὸς, id. civitas a se ipsa, ἡ πόλις αὐτὴ παρ' αὐτῆς, id, (2) mei ipsius, ἐμαυτοῦ, ῆς, οῦ, periclitor de me ipso, κινδυνεύω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, Isocr. (3) tui ipsius, σεαυτοῦ, ῆς, οῦ, Dem. σαυτοῦ, ῆς, οῦ, Isocr. (4) sui ipsius, ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, Dem. αὑτοῦ, ῆς, οῦ, Isocr.

Ira, ἡ ὀργὴ, ῆς, Dem. ὁ θυμὸς, οῦ, ἡ χολὴ, ῆς· magna seu gravis, ὀργὴ μεγάλη, maxima, μεγίστη, ἐσχάτη, vehemens, ἰσχυρὰ, id. immortalis, ἀείμνηστος, Isocr. levis, μικρὰ, Dem. et odium, ὀργὴ ϗ μῖσος, Isocr. et stomachus, ὀργὴ ϗ θυμὸς, id. et indignatio, ὀργὴ ϗ χολὴ, Dem. ad iram concitari contra aliquem, παροργίζεσθαι πρός τινα, id. ad iram provocare, εἰς ὀργὴν προσκαλεῖσθαι, Lucian. concitare, εἰς ὀργὴν προάγειν, Aristot. εἰς ὀργὴν καθιστάναι, id. ira defervescit, παρακμάζει ϗ παρανθεῖ τὸ τῆς ὀργῆς, Xen. iram concoquere, ὀργὴν πεπαίνειν, id. desinere ab ira, παύεσθαι τῆς ὀργῆς, Isocr. Conf. *Iracundia.*

Iracunde, ὀργίλως, Dem. δυσκόλως, πικρῶς, id.

Iracundia, ἡ ὀργιλότης, Aristot. ἡ ὀργὴ, Dem. ὁ παροργισμὸς, οῦ, N. T. iracundiam concipere adversus aliquem, λαβεῖν ὀργὴν ἐπί τινα, Dem. excitare, παριστάναι ὀργήν· explere, ἀναπληροῦν ὀργήν· alicujus experiri, περιπίπτειν τῇ ὀργῇ τινος, id. iracundia efferri, ἔξω φέρεσθαι ὑπ' ὀργῆς, Isocr.

Iracundus, ὀργίλος, η, ον, Aristot. θυμὸν ἔχων ουσα, ον, Æl. Confer *Iracundia.*

Irascor, ὀργίζομαι, alicui, τινὶ, Dem. χαλεπαίνω τινὶ, Plut. πρός τινα, Xen. ἀγανακτέω πρός τινα, Plut. κατά τινος, περί τινος, Plat. ob aliquid, ἀγανακτέω διά τι, Plut. ὀργίζομαι ϗ ἀγανακτέω ἐπί τινι, Dem. ἀγανακτέω ϗ χαλεπῶς φέρω τι, id.

Irate, δι' ὀργῆς, πρὸς ὀργὴν, dixit, εἶπε, Plut.

Iratus, ὀργιζόμενος, ένη, ενον, Dem. θυμούμενος, ένη, ενον, id. in aliquem, παροξυνθεὶς κατά τινος δι' ὀργὴν, Plut.

Iris, ἡ ἶρις, ιδος, Aristot.

Ironia, ἡ εἰρωνία, ας, Aristot.

Ironice, εἰρωνικῶς, loquor, ἐπειρωνεύω, Appian.

Ironicus, εἰρωνικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.

Irradiatio, ἡ ἀκτινοβολία, ας, Plut.

Irradio, ἀκτινοβολέω, Athen.

Irrationabilis, seu Irrationalis, e, ὁ ϗ ἡ ἄλογος, Aristot.

Irrationabilitas, ἡ ἀλογία, ας.

Irraucesco, βρογχιάω, Aristot. βρόγχοις ἁλίσκομαι, id.

Irreconciliabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀδιάλλακτος, ου, hostis, ἐχθρὸς, Dem.

Irreconciliabiliter, ἀκαταλλάκτως, bellare, πολεμεῖν, Dem.

Irrefutabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀναντίῤῥητος, ου, Plut.

Irreligiosus, ὁ ϗ ἡ ἀνόσιος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀσεβὴς, έος, id.

Irremeabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄνοστος, ου.

Irremediabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνήκεστος, ου, Plut.

Irremisse, ἀδιαλείπτως, N. T.

Irreparabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνεπισκεύαστος, ου.

Irrepertus, ὁ ϗ ἡ ἀνεύρετος, ου.

Irrepo, παρεισπίπτω, Theophr. ad aliquid, εἰσερπύζω ἐπί τι, Aristoph. ad imperii successionem, παραδύω ἐπὶ τὴν διαδοχὴν τῆς ἡγεμονίας, Plut.

Irreprehensibilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄμεμπτος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνεπιτίμητος, id.

Irreprehensus, ὁ ϗ ἡ ἀνέλεγκτος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀμώμητος, ου, N. T.

Irrequietus, ὁ ϗ ἡ ἄπαυστος, Plat.

Irresolubilis, e, ὁ ϗ ἡ ἄλυτος, Plat.

Irresolutus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάλυτος, Aristot.

Irretio, ἐμπλέκω, aliqua re, τινὶ, Dem. περιβάλλω τινὶ, Isocr. σαγηνεύω τι, Xen.

Irretortus, ὁ ϗ ἡ ἀδιάστροφος, ου, Plut.

Irreverens, ὁ ϗ ἡ ἀναιδὴς, έος, Dem.

Irreverenter, ἀναιδημόνως, Gal.

Irreverentia, ἡ ἀναίδεια, ας, Dem.

Irrevocabilis, ὁ ϗ ἡ ἀμετάπειστος, ου, Plut.

Irrevocabiliter, ἀνεπιτρέπτως, Maccab.

Irrideo, καταγελάω, alicujus simplicitatem, τινὸς εὐηθείας, Dem. τινὰ, Isocr. χλευάζω τινὰ, Dem. insolenter, ὑβριστικῶς προσεκχλευάζω τινὰ, id. ἐπισκώπτω τινὰ, Lucian.

Irridicule, ἀκαταγελάστως, Æschin.

Irrigatio, ἡ ἄρδευσις, εως, Theophr.

Irrigo, ἀρδεύω, Theophr. ἄρδω, Plut. βρέχω, διαίνω.

Irriguus, ὁ ϗ ἡ κατάῤῥυτος, ου, Basil. regio fluviis, χώρα ποταμοῖς, Plut.

Irrisio, ὁ χλευασμὸς, οῦ, Dem. ἡ χλευασία, ας, Aristot. ὁ καταγέλως, ὁ διασυρμός.

Irrisor, ὁ χλευαστὴς, οῦ, Aristot.

Irritabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐερέθιστος, Strabo. ὁ ϗ ἡ εὐπαρόρμητος, ου, Aristot.

Irritamentum, τὸ ἐρέθισμα, ατος, Appian.

Irritatio, ὁ παροξυσμὸς, οῦ, N. T. ὁ ἐρεθισμὸς, οῦ, Hipp.

Irrito, ὀργίζω, aliquem, τινὰ, Xen. contra aliquem, ἐξοργίζω τινὰ πρός τινα, id. παροξύνω τινὰ ἐπί τινα, Plut.

Irritus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄκυρος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄπρακτος, Lucian. facio aliquid, ἄκυρον ποιέω τι, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνήνυτος, irritos conatus habeo, ἀνήνυτα πράγματα ἔχω, id.

Irroboro, ἐπιῤῥώννυμι, Thuc.

Irrogatio, ἡ ἐπίθεσις, εως, ἡ ἐπιβολὴ, ῆς, Thuc.

Irrogo, ἐπιτίθημι, mulctam, τίμημα, Isocr. ἐπιβάλλω ἐπιβολὴν, Xen.

Irroro, ἐπιδροσίζω, ἐπιῤῥαίνω, Al. Aphr.

Irrumpo, εἰσπίπτω, in aliquid, τινὶ, Thuc. ἐμβάλλω εἴς τι, Isocr. ἐφορμάω τινὶ, Plut.

Irruo, εἰσπίπτω, in aliquid, τινὶ, Thuc. in regionem, ἐμβάλλω εἰς χώραν, Xen. προσβάλλω τῇ χώρᾳ, Plut. ἐπιπηδάω τῇ χώρᾳ, Plut. εἰσπηδάω εἰς χώραν· in aliquem, ἐφορμάω τινὶ, Plut. πρός τινα, Xen.

Irruptio, ἡ εἰσβολὴ, Plut. ἡ ἐμβολὴ, id. ἡ ἐπήλευσις, Lucian. irruptionem facio, προσβάλλω τινὶ, Xen. Confer *Invado, Irruo.*

Is, ea, id, ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνον, Dem. is, ipse, ἐκεῖνος, αὐτὸς, id.

Isagoge, ἡ εἰσαγωγὴ, ῆς, Aristot.

Isosceles, ὁ ϗ ἡ ἰσοσκελὴς, έος, Aristot.

Istac, τῇδε, Plut.

Iste, ista, istud, idem quod *Is, ea, id.*

Isthmus, ὁ ἰσθμὸς, οῦ, Aristot.

Isthic, isthæc, isthoc, οὗτος, αὕτη, τοῦτο, Dem.

Isthic, ἐνταῦθα, Dem. ἐνταυθοῖ, id. ἐνθάδε, id.

Isthinc, ἐκεῖθεν, Dem. ἐντεῦθεν, id.

Isto, ἐκεῖσε, Dem.

Istoc, ἐκεῖσε, Dem.

Istorsum, αὐτόσε, Plat. πρὸς τόνδε τὸν τόπον, Plut.

Ita, οὕτω, *sequente consonâ,* ut οὕτως, *sequente vocali* vel *diphthongo,* quemadmodum—ita,

ὥσπερ

ὥσπερ—οὕτω, Dem. ita—ut, οὕτως—ὡς· ita autem considerate, οὕτωσὶ δὲ σκοπεῖτε· aliis ita, aliis aliter videtur, τοῖς μὲν ὡδὶ, τοῖς δὲ ἑτέρως δοκεῖ· ita me dii ament, νὴ τοὺς θεοὺς, μὰ τοὺς θεούς· ita se hæc habent, οὕτω ταῦτ' ἔχει, id. ita, ut, τοσοῦτον, ὥστε, Isocr. οὕτως, ὡς, id. οὕτως, ὥστε, Æschin. ita gloriati sunt, quasi omnes vicerint, τοσοῦτον ἐφρόνησαν, ὅσονπερ ἂν εἰ πάντων ἐκράτησαν, Isocr. itane? οὐκ ἄρα γε; itane terra quidem? οὐδ' ἄρα γε ἡ γῆ; Xen.

Itaque, ἄρα οὖν, Plat. Confer *Ergo*.

Item, ὁμοίως, Plat.

Iter, ἡ πορεία, Plat. ἡ ὁδὸς, οῦ, Dem. ἡ ὁδοιπορία, Xen. facio pedibus, πορεύομαι τοῖν ποδοῖν, id. terra, κατὰ γῆν, Thuc. longum, μακρὰν ὁδὸν, Isocr. trium dierum, ὁδὸν τριῶν ἡμερῶν· festinanter, πορείαν ποιεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, Herod. per urbem, διαπορεύομαι τὴν πόλιν, Plat. per regionem, διὰ τῆς χώρας, Aristot. διέρχομαι χώραν, Plat. conficere, προέρχεσθαι ὁδὸν, Plat.

Iteratio, ἡ ἀνάληψις, εως, Aristot.

Itero, ἀναλαμβάνω, Plat. δευτερόω, LXX.

Iterum, πάλιν, Dem. αὖ, id. αὖθις, id. atque iterum, αὖθις καὶ μάλα.

Itidem, ὁμοίως, Plat.

Itinerarius, ὁδοιπορικὸς, ἡ, ὸν, Herodian. Hinc

Itinerarium, τὸ ὁδοιπορικὸν, sc. βιβλίον.

Itio, ἡ πορεία, ας, Plat.

Juba, ἡ χαίτη, ης, Aristot. equi seu muli, ἡ λοφιὰ, ᾶς, id.

Jubar, τὸ σέλας, ατος, Aristot.

Jubatus, χαιτόεις, όεσσα, όεν.

Jubeo, κελεύω, alicui, τινὰ, Plat. alicui aliquid, κελεύω τινὶ περί τινος, Isocr. vos meminisse, διακελεύομαι ὑμᾶς μνημονεύειν, id. te salvere, εὐπράττειν, ὑγιαίνειν.

Jubilo, ἀγαλλιάομαι.

Jubilum, τὸ ἀγαλλίαμα, ατος.

Jucunde, ἡδέως, Dem.

Jucunditas, ἡ ἡδονὴ, ῆς, Theophr. ἡ τερπνότης.

Jucundor, ἡδύνομαι, Athen. aliqua re, ἥδομαί τινι, Xen. ἐπί τινι, id.

Jucundus, τερπνὸς, ἡ, ὸν, Isocr. ἡδὺς, εῖα, ὺ, alicui, τινὶ, Dem. κεχαρισμένος, ένη, ένον, τινὶ, id. καταθύμιος.

Judex, ὁ κριτὴς, οῦ, Dem. ὁ δικαστὴς, οῦ, id. judicis officio fungor, δικάζω, Isocr.

Judicatio, ἡ κρίσις, εως, Dem.

Judicato, μετὰ κρίσεως.

Judicatum, τὸ κρίμα, N.T. mulcta, ἡ καταδίκη, Dem.

Judicialis, e, δικανικὸς, ἡ, ὸν, Isocr. δικαστικὸς, ἡ, ὸν.

Judiciarius, δικαστικὸς, ἡ, ὸν, Xen.

Judicium, ἡ κρίσις, Aristot. facio de aliquo, κρίσιν ποιοῦμαι περί τινος, Isocr. rectum fero, ὀρθῶς τὴν δίκην δικάζω, Dem.

Judico, κρίνω, aliquem, τινὰ, Plat. aliquid, τὶ, id. aliquid ut leges postulant, δικάζω τὶ ἀξίως τῶν νόμων, Dem. secundum leges, κατὰ τοὺς νόμους, id. de aliqua re, περί τινος, Isocr. κρίνω περί τινος, Plat. κρίσιν ποιοῦμαι περί τινος, Isocr. ad gratiam, κρίσιν ποιοῦμαι πρὸς χάριν, Isocr.

Jugalis, ὁ καὶ ἡ ζύγιος, equus, ἵππος, Aristoph.

Jugamentum, τὸ ζύγωμα, ατος, Polyb.

Jugerum, τὸ πλέθρον, ου, Diod. Sic.

Jugis, e, ὁ καὶ ἡ συνεχὴς, έος, Aristot.

Jugiter, συνεχῶς, Thuc. διηνεκῶς.

Juglans, *arbor*, ἡ καρύα, ας, Theophr. *fructus*, τὸ κάρυον, ου, id.

Jugulatio, ἡ ἀπόσφαξις, ἡ σφαγὴ, Isocr.

Jugulator, ὁ σφαγεὺς, έως, Xen.

Jugulo, σφάττω, Isocr. aliquem, ἀποσφάττω τινὰ, Dem. αὐχενίζω τινὰ, Philo.

Jugulum, ἡ δειρὰ, ᾶς, Herodot. ἡ κλεὶς, δὸς, Aristot. τὸ κτῆνος.

Jugum, τὸ ζεῦγος, εος, boum, βοεικὸν, Thuc. montis, ἡ κορυφὴ, ῆς, Thuc.

Julius, ὁ Μεταγειτνιὼν, ῶνος, Dem. ὁ Ἰούλιος, ου.

Jumentum, τὸ ὑποζύγιον, ου, Thuc.

Junceus, Juncidus, Juncinus, a, um, ὁ καὶ ἡ σχοινώδης, εος, σχοίνινος, ίνη, ινον, Hesych.

Juncosus, ὁ καὶ ἡ σχοινώδης, εος.

Junctim, ζυγηδὸν, Heliod.

Junctio, ἡ ζεῦξις, ἡ συζυγία, Aristid.

Junctura, ἡ σύζευξις, εως, Aristot.

Juncus, ἡ σχοῖνος, ου, Theophr.

Jungo, ζεύγνυμι, tauros aratro, ταύρους ὑπ' ἄροτρον, Herodot. ad currum, ἐφ' ἅρμα, id. flumen ponte, ποταμὸν, id. γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, id. alicui filiam, τινὶ τὴν θυγατέρα, Appian. συνάπτω.

Junior, νεώτερος, έρα, ερον, Dem.

Juniperinus, ἀρκεύθινος, ίνη, ινον, vinum, οἶνος, Diosc.

Juniperus, i, ἡ ἄρκευθος, ου, Diosc.

Junius, ὁ Ἑκατομβαιὼν, Dem. ὁ Ἰούνιος.

Junix, ἡ δαμάλη, ης, N. T.

Juramentum, ὁ ὅρκος, ου, Dem. τὸ ὅρκιον, ου, Thuc. et fides, ὅρκος καὶ πίστις, Dem. juramentum alicui deferre, προκαλεῖσθαί τινα εἰς ὅρκον· διδόναι τινὶ ὅρκον περί τινος· et accipere, δέξαι ὅρκον καὶ λαβεῖν· exigere ab aliquo, λαμβάνειν ὅρκον παρά τινος· δέχεσθαι ὅρκον· servare, φυλάττειν ὅρκον· negligere, ἀμελεῖν τοῦ ὀμωμοσμένου ὅρκου, et violare, ὀλιγωρεῖν τοῦ ὅρκου καὶ παραβαίνειν αὐτόν· facere contra juramentum, ποιεῖν τι παρὰ τὸν ὅρκον, id. Confer *Juro*.

Juratus, ὀμωμοσμένος, ένη, ένον, jusjurandum, ὅρκος, Dem.

Jure, δικαίως, Dem.

Jureconsultus, ὁ νομικὸς, οῦ, Plut.

Jurgiosus, ὁ καὶ ἡ φιλόνεικος, ου, N.T. ἐριστικὸς, ἡ, όν.

Jurgium, ἡ λοιδορία, Dem. ἡ ἔρις, ιδος, Xen. τὸ νεῖκος.

Jurgo, ἐρίζω, Plat. cum aliquo, ζυγομαχέω πρός τινα, Naz.

Juridicialis, e, δικαστικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Juridicus, ὁ καὶ ἡ ἔνδικος, ου, Poll.

Juridicus, i, ὁ δικαιοδότης, ου.

Jurisconsultus, ὁ νομικὸς, οῦ, Plut.

Jurisdictio, ἡ δικαιολογία, ας, Philo. ἡ δικαιοδοσία, ας, Polyb.

Jurisprudentia, ἡ νομικὴ ἐπιστήμη, ἡ νομικὴ τέχνη.

Juro, ὄμνυμι, alicui per omnes deos, τινὶ πάντας τοὺς θεοὺς, Dem. per Jovem, ἐπόμνυμι Δία· et promitto aliquid, ὄμνυμι καὶ ὑπισχνέομαί τι· sancte, ὄμνυμι εὔορκα· juste, δίκαια· frustra, μάτην, id. de aliqua re, ὅρκον ποιέομαι περί τινος, Isocr.

Jurulentus, ὁ καὶ ἡ ζωμώδης, εος.

Jus, *esculentum*, ὁ ζωμὸς, οῦ, nigrum, μέλας, Plut. piscium, ἰχθυηρὸς, Lucian. pingue adipe, τῶν πιόνων, avium, ὀρνίθιος, Athen.

Jus, ἡ δίκη, Dem. τὸ δίκαιον, id. ἡ θέμις, ιτος, Isocr. τὸ θεμιτὸν, id. summum, τὸ ἀκροδίκαιον, Aristot. suum obtinere, τυγχάνειν τῶν δικαίων, Dem. reddo, δικαιοδοτέω, Plut. dico alicui, τὰ δίκαια ὁρίζω τινὶ, Dem. adipisci, ἀξιοῦσθαι τῶν δικαίων· persequi, ἀπολαύειν τῶν δικαίων, id. in jus voco aliquem ob aliquid, δικάζομαί τινα περί τινος, Lucian. ἐγκαλέω τινὰ, Plat. τινὶ, Dem. γράφομαι γραφήν τινα, Xen. de jure respondere alicui, τὰ νόμιμα ἐξηγεῖσθαί τινι, Dem. uti jure suo, χρῆσθαι τῷ δικαίῳ, id.

Jusculentus, ὁ καὶ ἡ ζωμώδης, εος.

Jusculum, τὸ ζώμιον, τὸ ζωμίδιον, Aristoph.

Jusjurandum, ὁ ὅρκος, ου, Dem. Confer *Juramentum*.

Jussum, τὸ ἐπίταγμα, Dem. ἡ ἐντολὴ, ῆς, id. Confer *Mandatum*.

Jussus, ûs, idem quod *Jussum*.

Justa, τὰ ἐναγίσματα, ων, Hesych. τὰ νομιζόμενα, ων, facere seu persolvere alicui, ποιεῖν τινι, Xen. τὰ συνήθη ποιεῖν τῷ τετελευτηκότι, Dem.

Juste, δικαίως, Dem. ἐπιεικῶς, id. ago, δικαιοπραγέω, Aristot. factum, τὸ δικαίωμα, ατος, id.

Justificatio, ἡ δικαίωσις, εως, N. T.

Justifico, δικαιόω, N. T.

Justitia, ἡ δικαιοσύνη, Dem. τὸ δίκαιον, justitiæ et æquitati studere, σπουδάζειν περὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ δίκαιον, id. justitiam exerceo erga aliquem, ἀσκέω τὴν δικαιοσύνην περί τινα, Isocr. justitiæ rationem habere, λόγον ποιεῖσθαι τοῦ δικαίου, Dem. non habere, οὐ φροντίζειν τοῦ δικαίου, id.

Justus, δίκαιος, αία, ον, Dem. et incorruptus, καὶ ἀδωροδόκητος, id. omnino, πάνυ δίκαιος ὢν τὸν τρόπον, id. justum se præbere παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον, Isocr. esse, fieri, εἶναι, γίγνεσθαι δίκαιον, id.

Juvamen, τὸ βοήθημα, ατος, Aristot.

Juvat, i. e. *delectat*, τέρπει, Plut.

Juvenalia, τὰ νεανικὰ, ῶν.

Juvenca, ἡ δάμαλις, εως, Philo. ἡ πόρτις.

Juvencula, *virgo*, ἡ νεωτέρα, ας, Dem.

Juvenculus, τὸ πορτάκιον, ου, Hesych.

Juvencus, ὁ μόσχος, Athen. ὁ πόρταξ.

Juvenesco, νεάζω, Greg. νεανισκεύομαι, Xen.

Juvenilis, e, νεανικὸς, ἡ, ὸν, animus, φρόνημα, Dem. νεαρὸς, ὰ, ὸν, Plut. νεάζων, ουσα, ον, Philo. ὁ καὶ ἡ μειρακιώδης, εος, Isocr. ætas, τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας, Ælian.

Juveniliter, νεανικῶς, νεαρῶς, Lucian. ἡβηδόν.

Juvenis, ὁ νέος, Dem. ὁ νεώτερος, ὁ νεανίας, ου, maturæ, seu militaris, ætatis, ὁ ἐν ἡλικίᾳ· ὁ ἐφ' ἡλικίας ὢν, id. florentis ætatis, ὁ ἀκμάζων, οντος, Isocr. fio, μειρακιόομαι καὶ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέχω, Æl. sum, νεάζω, νεανίζω, νέος εἰμὶ, Aristot. vir, νέος ἀνὴρ, Xen. fœmina, νέα γυνὴ, Plut.

Juvenor, νεανίζω, νεανιεύομαι, Plut.

Juventa, seu Juventus, ἡ νεότης, ητος, Dem. ἡ ἀνθηρὰ ἀκμὴ, Isocr. Confer *Adolescentia*.

Juvo, ὠφελέω, aliquem, τινὶ, Diosc. τινὰ, Lucian. adversus aliquem, βοηθέω τινὶ πρός τινα, Dem. aliqua re, τινὶ, id. in aliqua re, τὶ, Xen. συμπράττω τινί τι, Plut. in nulla re, οὐδὲν, Aristot. ad aliquid, συλλαμβάνω τινὶ εἴς τι, Xen. συλλαμβάνομαι πρός τι, Isocr. ad aliquid conficiendum, συναγωνίζομαί τινι, Dem. juvante Deo, σὺν Θεοῦ παλάμᾳ, Pind. σὺν Θεῷ.

Juxta, ἐπὶ, *cum dat.* juxta fluvium, ἐπὶ τῷ ποταμῷ, Thuc. πρὸς, *cum dat.* juxta urbem, πρὸς τῇ πόλει· hostes, τοῖς πολεμίοις, Thuc. παρὰ, *cum acc.* juxta aliquid, παρά τι, Aristot. *adv.* ὁμοίως, algoris et æstûs juxta patiens, κρύους καὶ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν, Herodian.

K.

KALENDÆ, αἱ καλένδαι, ῶν, Plut. ἡ νουμηνία, ας, Plut.

L.

LABASCO, καταφέρομαι, Gal. ὑποφέρομαι, Plut.

Labecula, τὸ κηλίδιον, ου.

Labefacio, παρακινέω, Naz. aliquid, λυμαίνομαί τι, Isocr. βλάπτω τι, Plat.

Labefactio, ἡ παρακίνησις, εως, ἡ βλάβη, ης, Thuc. τὸ πταῖσμα.

Labefacto, idem quod *Labefacio*.

Labellum, τὸ χελύνιον, Jos. τὸ χειλάριον.

Labeo, χείλων, ωνος. Confer *Labiosus*.

Labes, ἡ λύμη, ης, Philo. ἡ κηλὶς, ῖδος, Plut. ὁ ῥύπος, ου, N. T. labem alicui inspergo, ῥυπαίνω τινὰ, Dion. Hal. καταρρυπαίνω τινὰ, Isocr. αἰσχύνην περιάπτω τινὶ, id. sine labe, i. e. integre, ἀναμαρτήτως, Dem.

Labilis, e, ὀλισθηρὸς, ὰ, όν.

Labiosus, ὁ καὶ ἡ πρόχειλος, ου, Lucian. παχέα ἔχων χείλη, Xen.

Labium, τὸ χεῖλος, εος, Xen.

Labo, as, ὑποφέρομαι, in aliquid, εἴς τι, Appian.

Labor, eris, ὀλισθαίνω, in aliqua re, ἔν τινι, Plut. labente lingua, ὀλισθαινούσης γλώττης, id. erro in aliqua re, σφάλλομαι περί τινος, Plat.

Labor, oris, ὁ πόνος, Dem. ὁ κάματος, Herodot. ὁ μόχθος,

ὁ μόχθος, Philo. ἡ πραγματεία, Dem. magnus, πόνος μέγας, Isocr. multus, πολὺς, Dem. voluntarius, ἑκȣ́σιος, Isocr. acerbissimus, ἀηδέστατος, Isocr. esse magni laboris et negotii, εἶναι πολλȣ πόνȣ ϗ πραγματείας, Dem. citra laborem, ἀπονητὶ, Lucian. ἀκονιτὶ, Aristot. multo cum labore, πολυπόνως, Plut. διαπόνως, id. labore carens, ὁ ϗ ἡ ἄμοχθος, ȣ, Xen. labore confectus, ὁ ϗ ἡ κατάκοπος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ κατάπονος, ȣ, Plut. laboris amans, ὁ ϗ ἡ φιλόπονος, ȣ, Isocr. laboris amor, ἡ φιλοπονία, ας, id. laborem fugiens, ὁ ϗ ἡ ἄπονος, ȣ, Xen. ὁ ϗ ἡ φυγόπονος, ȣ, Polyb. laboris fuga, ἡ φυγοπονία, ας, id. laboris patiens, ὁ ϗ ἡ διάπονος, ȣ, Plut. labor inanis, ἡ ματαιοπονία, ας, Lucian. tolero labores ad comparandum aliquid, ὑπομένω πόνον ὑπὲρ τȣ̃ λαβεῖν τι, Dem. διά τι, Isocr. fero, φέρω πόνον, Dem. et pericula quævis perfero, πόνον ϗ κινδύνȣς ȣ̔στινασȣ̃ν ὑποφέρω, Isocr. sine labore obtinere aliquid, ἄνευ πόνων κατέχειν τι, id.

Laboriose, ἐπιπόνως, Isocr. διαπόνως, Plut. πολυπόνως, id.

Laboriosus, ὁ ϗ ἡ ἐπίπονος, ȣ, ὁ ϗ ἡ καματώδης, μοχθηρὸς, ρὰ, ρόν· vita et periculosa, βίος ἐπίπονος ϗ φιλοκίνδυνος, Isocr. ὁ ἐργάτης, ȣ, homo, ἀνὴρ, Dem. mirum in modum ad aliquid, ὁ ϗ ἡ δεινῶς φιλόπονος πρός τι, Æl.

Laboro, πονέω, in aliquo, περί τινος, Aristot. ἀσκέομαι πρός τι, Lucian. διατρίβω ἔν τινι, seu ἐπί τινι, Plut. et operor meo corpore, πονέω ϗ ἐργάζομαι τῷ σώματί μȣ, Dem. et periclitor ob aliquid, πονέω ϗ κινδυνεύω περί τινος· una et ærumnas perfero, συμπονέω ϗ συμφορὰς φέρω, id. de salute reip. σπȣδάζω περὶ τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως, Isocr. morbo, νοσέω, Plut. morbo diutino, κάμνω πολὺν χρόνον, Dem. febri, πυρέσσω, Galen. podagra, ποδαγριάω, ποδαλγέω, capite, κεφαλαλγέω, Hippocr. dentibus, ὀδονταλγέω, Hippocr. auribus, ὠταλγέω, Diosc. desiderio, ἁλίσκομαι πόθῳ, Herodian.

Labrosus, ὁ ϗ ἡ πρόχειλος, ȣ, Lucian.

Labrum, τὸ χεῖλος, εος, Xen. summis labris gustare, χείλεσιν ἄκροις γεύσασθαι, Philo. labra mordere, χελύνην ἐσθίειν, Aristoph. vas, ὁ πλυνὸς, ȣ̃, Cl. Al. ἡ λεκάνη.

Labrusca, ἡ ἀγριάμπελος, ȣ, Diosc.

Labyrinthosus, ὁ ϗ ἡ λαβυρινθώδης, εος, Lucian.

Labyrinthus, ὁ λαβύρινθος, ȣ, Strabo.

Lac, τὸ γάλα, Aristot. acidum, τὸ ὀξύγαλα, ακτος, Plut. concretum, θρόμβωσις γάλακτος, Diosc. recens mulctum, γάλα νεόβδαλτον· bibo, γαλακτοποτέω, Athen.

Lacer, seu Lacerus, διεσπαραγμένος, ένη, ένον, ῥωγαλέος.

Laceratio, ὁ σπαραγμὸς, ȣ̃, Herodian.

Lacerna, ὁ τρίβων, ωνος, Dem.

Lacero, σπαράσσω, aliquid, τὶ, Gal. συντρίβω τι, Dem. περισύρω, δρύπτω.

Lacerta, ἡ σαῦρα, Theocr. ὁ σαῦρος, id.

Lacertosus, ὁ ϗ ἡ μυώδης, εος, Galen.

Lacertus, ὁ μυὼν, ῶνος.

Lacesso, προσκαλέομαι, aliquem ad pugnam, τινὰ πρὸς μάχην, Xen. contumelia, προσπηλακίζω τινὰ λόγοις, Plat. ἐρεθίζω.

Lachryma. Vide *Lacryma.*

Lacinia, ἡ πλέξις, εως.

Lacryma, τὸ δάκρυον, ȣ, Xen. τὸ δάκρυ, υος, Thuc. lacrymas fundo, ἀφίημι δάκρυα, Dem. κλαίω δάκρυσι, id. abstergere, δάκρυα ἐξαλείφειν, N. T. sine lacrymis, ἀδακρυτὶ, nullam transigere diem, μηδεμίαν διάγειν ἡμέραν, Isocr.

Lacrymabilis, e, ὁ ϗ ἡ πολύδακρυς, υος.

Lacrymabundus, δεδακρυμένος, ένη, ένον, Æsc.

Lacrymo, seu Lacrymor, δακρύω, aliquid, τὶ, Dem. aliquem, τινὰ, Lucian. ἐπί τινι, id. ὀδύρομαί τινα, Dion Hal. θρηνέω τινὰ, Lucian. præ gaudio, δακρύω χαρᾷ, Xen.

Lacrymosus, ὁ ϗ ἡ δακρυώδης, εος, Lucian.

Lacrymula, τὸ δακρύδιον, ȣ.

Lactatio, ὁ θηλασμὸς, Plut. ἡ τιτθεία, Dem.

Lacteo, θηλάζω, Plut.

Lactes, τὸ μεσεντέριον.

Lactesco, γαλακτόομαι, Theophr.

Lacteus, ὁ ϗ ἡ γαλακτώδης, εος, Diosc. γαλακτικὸς, ἡ, ὸν, id.

Lacto, τιτθεύω, aliquem, τινὰ, Dem. θηλάζω τινὰ, Lys.

Lactuca, ἡ θρίδαξ, ακος, Diosc. silvestris, ἡ θριδακίνη, ης, Gal.

Lactucula, ἡ θριδακινὶς, ίδος, Athen.

Lacuna, τὸ τέναγος, εος, Plut. τὸ τέλμα, ατος, Aristoph.

Lacunar, τὸ φάτνωμα, Eust. ἡ ὀροφή.

Lacunaris, e, φατνωματικὸς, ἡ, ὸν, Plut.

Lacunosus, τελματιαῖος, αία, αῖον, aqua, ὕδωρ, Aristot.

Lacus, ἡ λίμνη, ης, Pausan. fio, λιμνόομαι, Theophr.

Lacustris, e, λιμναῖος, αία, αῖον, planta, φυτὸν, Plut.

Lædo, βλάπτω, aliquem, τινὰ, Plat. καταβλάπτω τινὰ, Dem. λυμαίνομαί τινι, Aristid.

Læsio, ἡ βλάψις, Plat. injuriosa, ἡ ὕβρις, Dem.

Læte, εὐφρόνως, εὐθύμως, Xen.

Lætifico, εὐφραίνω, aliquem, τινὰ, Xen.

Lætificus, a, um, εὐφραντικὸς, ἡ, όν.

Lætitia, ἡ εὐφροσύνη, Xen. ἡ ἡδονὴ, ῆς, Isocr. ἡ εὐθυμία, Xen. τὸ γῆθος, εος, Plut. Confer *Gaudium.*

Lætor, ἥδομαι, aliqua re, τινὶ Plut. ἐπί τινι, Xen. ἐφήδομαί τινι, Isocr.

Lætus, ὁ ϗ ἡ εὔθυμος, ȣ, Xen. ὁ ϗ ἡ περιχαρὴς, έος, Isocr. omnibus lætitiis, πάσας ἡδόμενος ἡδονὰς, Plat. aliqua re, ἡδόμενός τινι, Dem. ἐπί τινι, Xen. sum, εὐθυμέομαι, Xen. εὔφρων, γηθόσυνος.

Lævigo, λειόω, λεαίνω, Philo. ἐπιλεαίνω, Plut.

Lævis, e, λεῖος, α, ον, et lubricus, ϗ ὀλισθηρὸς, Lucian. λειώδης.

Lævitas, ἡ λειότης, ητος, Plut.

Lævo, idem quod *Lævigo.*

Lævor, oris, ἡ λειότης, Plut.

Lævorsum, ἐπ' ἀριστερᾷ, Plut.

Lævus, ἀριστερὸς, ὰ, ὸν, manus, χεὶρ, Herodot.

Laganum, τὸ λάγανον, ȣ, Athen.

Lagena, ἡ λάγηνος, ȣ, Athen.

Lagenula, τὸ λαγήνιον, ȣ.

Laicus, λαϊκὸς, ἡ, ὸν, ὁ ἰδιώτης, ȣ.

Lama, τὸ τέναγος, εος, Plut.

Lambo, λείχω, aliquid, τὶ, Theophr. μύζω τι, Xen. λιχμάω.

Lamella, τὸ ἐλάσμιον, ȣ.

Lamentabilis, e, ὁ ϗ ἡ θρηνώδης, εος, carmen, μέλος θρηνῶδες, Herodian. ὀδυρτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.

Lamentabiliter, θρηνητικῶς, Poll. ὀδυρτικῶς, Plut.

Lamentatio, ὁ θρῆνος, ȣ, Lucian. τὸ θρήνημα, ατος, LXX. ὁ ὀδυρμὸς, ȣ̃, Hesych.

Lamentor, θρηνέω, aliquem, τινὰ, Lucian. aliquid, ὀδύρομαί τί, Isocr. κλαίω τι, Dem.

Lamina, ὁ ἐλασμὸς, ȣ̃, Xiphil. τὸ πέταλον, ȣ, Cl. Al.

Lampas, ἡ λαμπὰς, άδος, Plut. parva, τὸ λαμπάδιον, ȣ, Plat.

Lampyris, ἡ λαμπȣρὶς, ίδος, Aristot.

Lana, τὸ ἔριον, ȣ, Xen.

Lanaris, e, ὁ ϗ ἡ ἐριώδης, εος.

Lancea, ἡ λόγχη, ης, Aristot. ἡ σιβύνη, ης, LXX.

Lancearius, λογχοφόρος, ȣ, Philo.

Lancino, θυννάζω, Aristoph.

Laneus, εἰρίνεος, έα, εον, Herodot. εἰρȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, textum, ὕφος, Diosc.

Languefacio, μαραίνω, aliquid, τὶ, Plut.

Langueo, ἀσθενέω, Xenoph. ἀσθένειαν ἀσθενέω, Isocr, παρακμάζω, Diosc. piger sum, ῥαθύμως ἔχω, Plut.

Languesco, μαραίνομαι, Aristot. χαλάω.

Languide, ἀσθενῶς, ἀτόνως, ἐπιλίγδην, Lucian.

Languidus, ὁ ϗ ἡ ἄτονος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἄῤῥωστος, Dem. χαλαρὸς, ρὰ, ρόν.

Languor, ἡ μάρανσις, εως, ἡ ἀτονία, Plut. ἡ μαλακία, ἡ ἀῤῥωστία, Dem.

Laniarium, τὸ κρεωπώλιον, ȣ, Plut.

Laniatio, seu Laniatus, ἡ ἄμυξις, ἡ σπάραξις, ὁ σπαραγμὸς, ȣ̃, Herodian.

Laniena, τὸ κρεωπώλιον, ȣ, Plut.

Lanifex, ὁ ϗ ἡ ταλασιȣργὸς, ȣ̃, Athen. ὁ ϗ ἡ ἐριȣργὸς, ȣ̃.

Lanificium, ἡ ταλασιȣργία, ας, exercens, ὁ ϗ ἡ ἐριȣργὸς, ȣ̃, exerceo, ἐριθεύομαι, Polyb. ἐριȣργέω, Xen. ταλασιȣργέω, id. ad. lanificium pertinens, ταλασιȣργικὸς, ἡ, ὸν, instrumentum, σκεῦος, id.

Laniger, ὁ ϗ ἡ ἐριοφόρος, ȣ, arbor, δένδρον, Theophr.

Lanio, as, ἀμύσσω, Lucian. λαφύσσω, id. κατακρεȣργέω, Herodot. σπαράττω, Herodian.

Lanio, idem quod *Lanius.*

Lanista, ὁ γυμναστὴς, ȣ̃, ὁ τῶν μονομαχȣ́ντων γυμνασιάρχης, ȣ.

Lanius, ὁ κρεωπώλης, ȣ, Poll.

Lanosus, ὁ ϗ ἡ ἐριώδης, εος.

Lanuginosus, ὁ ϗ ἡ χνοώδης, εος, Theophr.

Lanugo, ὁ χνόος, ȣ, *contr.* χνȣ̃ς, ȣ̃, Poll. ἡ λάχνη.

Lanx, ὁ πίναξ, ακος, Athen. pars libræ, τὸ τάλαντον, ȣ, Aristoph. ad lancem appendo, ταλαντόω, Plut. ἐπὶ ζυγὸν ἀναβάλλω, Ælian. ὁ δίσκος.

Lapicidina, τὸ λατόμιον, Strabo. ἡ λατομία, Plut. ἡ λιθοτομία, ας, Dem.

Lapidarius, ὁ λατόμος, Poll. ὁ λιθοτομίας, id. ὁ λιθȣργός.

Lapidatio, ἡ λιθοβολία, Diod. Sic. ὁ λευσμὸς, ȣ̃, lapidatione dignus, ὁ λευστὴρ, ῆρος, Ælian. ὁ ϗ ἡ καταλεύσιμος, ȣ, Dinarch.

Lapidator, ὁ λευστήρ.

Lapidesco, ἀπολιθόομαι, Athen.

Lapideus, λίθινος, ίνη, ινον, statua, ἀνδριὰς, Lucian.

Lapido, λιθάζω, LXX. aliquem, λεύω τινὰ, Thuc. καταλεύω τινὰ, Lucian.

Lapidosus, ὁ ϗ ἡ λιθώδης, εος, Philo.

Lapillus, τὸ λιθάριον, Theophr. τὸ λιθίδιον.

Lapis, ὁ λίθος, ȣ, angularis, λίθος ἀκρογωνιαῖος, N. T. lapidem omnem moveo, πάντα λίθον κινέω, Lucian. lapide ferio, lapidibus obruo, λιθοβολέω, N. T. καταλεύω, Dem. καταλιθόω, id. lapidibus insculpo, λιθȣργίζω, LXX. lapides polio, λαξεύω, N. T. lapidibus stratus, ὁ ϗ ἡ λιθόστρωτος, ibid.

Lappa, τὸ ξάνθιον.

Lapsabundus, ὀλισθήσων, ȣσα, ον.

Lapsio, ἡ ὀλίσθησις, εως, Plut.

Lapso, ὀλισθαίνω, Plat.

Lapsus, ûs, τὸ ὀλίσθημα, ατος, Plut. ὁ ὄλισθος, ȣ, Lucian.

Laquear, τὸ φάτνωμα, ατος, Plut. laqueari tego, κοιλοσταθμέω, LXX. laqueata seu laqueari tecta domus, ὁ κοιλόσταθμος, ȣ, id.

Laqueo. Vide *Illaqueo.*

Laqueus, ἡ παγὶς, ίδος, N. T. ἡ πέδη, ης, ib. ὁ βρόχος, ȣ, Plut. laqueos pono, δίκτυα πλέκω. Confer *Insidiæ.* laqueo vitam finio, τῷ βρόχῳ τὸν βίον καταστρέφω, Plut. τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον ὑπομένω, Philo. laqueo aliquem suspendere, ἀναρτᾷν τινὰ βρόχῳ, ἀναρτήσαντά τινα ἀποκτείνειν, Æsop.

Lararium, τὸ ἐφέστιον, ȣ.

Lardum, τὸ ὕειον λίπος.

Lares, οἱ ἐφέστιοι θεοὶ, ad lares suos, εἰς ἤθεα τὰ ἑαυτȣ̃, Herodot.

Large, δαψιλῶς, sumptus suppeditare, χορηγεῖν, Herodian. largius cibare, ἁδρότερον διαιτᾷν, Gal.

Largior, δωρέομαι, aliquid alicui, τί τινι, Xen. τινί τινα, Herodian. προΐεμαί τινί τι, Aristot.

Largitas, ἡ δαψίλεια, Herodian.

Largiter, δαψιλῶς, Herodian. ἅδην seu ἄδδην, Plat.

Largitio, ἡ δόσις, Plat. ἡ μεγαλοδωρία, Herodian. *qua quis corrumpitur,* ἡ δωροδοκία, ας, Dem. τὸ δωροδόκημα, id. largitionibus corrumpere aliquem, διδόναι τινὶ χρήματα ἐπὶ δωροδοκίᾳ, id. corrumpi largitionibus, δωροδοκεῖν, Dem. λαμβάνειν χρήματα δῶρα, δέχεσθαι δῶρα, id.

Largitor, ὁ δοτὴρ, Xen. ὁ δωρίτης, Plut.

Largus, *liberalis,* ὁ ϗ ἡ δαψιλὴς, έος, Plut.

ὁ ϗ ἡ μεγαλόδωρος, ȣ, id. multus, ὁ ϗ ἡ ἄφθονος, ȣ, Dem.
Larva, τὸ μορμολύκειον, ȣ, Plut. ἡ μορμώ vel μορμών· larvam induere, σχηματισμὸν ὑποδύεσθαι· deponere, ἀποκαλύπτειν τῦ δράματος ὑπόκρισιν, Ach. Tat.
Larvatus, μορμολύκειον ἐνδεδυμένος, προσωπεῖον περικείμενος, Herodian.
Lascivia, ἡ ἀσέλγεια, ας, et impudicitia fœminarum, ϗ ἀκολασία γυναικῶν, Philo.
Lascivio, ἀσελγέω, Plat. ἀσελγαίνω, Dem. ἀκολασαίνω, Plut.
Lascivitas, ἡ ἀκολασία, Aristot. ἡ ἀσέλγεια.
Lascivus, ὁ ϗ ἡ ἀσελγής, έος· magis asinis, ἀσελγέςερος ὄνων, Lucian. ὁ ϗ ἡ λάγνος, ὁ ϗ ἡ ἀκόλαςος, ȣ· in re Venerea, περὶ τῦ ἀφροδισιάζεσθαι, Aristot. πρὸς τὰς συνεσίας, Plut.
Laser, seu Laserpitium, τὸ σίλφιον, ȣ, Diosc.
Lassesco, ἀποτρύομαι, Plut. κάμνω, Lucian. ἀποκάμνω, Herodian. in labore, ἀπαγορεύω πρὸς πόνους, Plut. πονέω, Aristot.
Lassitudo, ὁ κόπος, ȣ, N. T.
Lasso, ἀποτρύω, Plut. καταπονέω, κοπόω.
Lassus, κεκμηκώς, υῖα, ὸς, κοπωθεὶς, εῖσα, ὲν, κατάπονος.
Late, πλατέως, Herodian. se extendit, διατείνει ἐπὶ πολὺ, Aristot.
Latebra, τὸ κρησφύγετον, ȣ, Herodot. ὁ φωλεὸς, ȣ̃, Philo.
Latebrosus, ὁ ϗ ἡ φωλεώδης, εος, Plut.
Latenter, λανθανόντως, Bas. ἀφανῶς, Isocr. κρύβδην, λάθρα.
Lateo, λανθάνω, Dem. διαλανθάνω, id. hoc me latet, τῦτο λανθάνει με, id.
Later, ἡ πλίνθος, ȣ, Thuc. lateres facio, πλινθεύω, Lucian. πλινθουργέω, LXX. laterum confectio, ἡ πλινθουργία, ας, id.
Lateralis, e, ὁ ϗ ἡ παράπλευρος, ȣ.
Lateraria, τὸ πλινθεῖον, ȣ, Lys.
Laterarius, ὁ πλινθευτὴς, ȣ̃, Poll.
Laterculus, ἡ πλινθὶς, ίδος, Athen.
Lateritius, πλίνθινος, ίνη, ινον.
Laterna, ὁ φανὸς, ȣ̃, N. T. τὸ δέλετρον.
Latesco, πλατύνομαι.
Latex, τὸ νᾶμα, ατος, Herod. τὸ ῥεῖθρον.
Latibulor, φωλέω, Aristot. φωλεύω, id.
Latibulum, ὁ φωλεὸς, ȣ̃, Plut. ἡ φωλεία, ας, Aristot. ὁ ϗ ἡ χηραμός.
Laticlavius, ὁ ϗ ἡ πλατύσημος, Herodian.
Latine, Λατινιςὶ, Ῥωμαϊςὶ, Plut.
Latinitas, Ῥωμαϊκὸς λόγος, Plut.
Latinus, Λατῖνος, ίνη, ῖνον, Ῥωμαϊκὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Latio, ἡ φορὰ, ᾶς, Plat.
Latitatio, ἡ ἐμφώλευσις, εως.
Latito, ἐμφωλεύω, Naz. in insidiis, ἐλλοχάω, Plat.
Latitudo, τὸ εὖρος, εος, Plut. ἡ εὐρύτης, ητος, ἡ πλατύτης, Xenoph. τὸ πλάτος, εος, Aristot.
Latratus, ὁ ὑλαγμὸς, ȣ̃, Xenoph. τὸ ὕλαγμα.
Latrina, τὸ ἀφοδευτήριον, ὁ ἀφεδρὼν, N. T.
Latro, ὑλάω, vehementer et terribiliter, ὑλακτέω πάνυ σφοδρῶς ἀπειλητικὸν ϗ σύντονον, Ælian. in aliquem, εἴς τινα, Isocr.
Latro, onis, ὁ λῃςὴς, ȣ̃, Diod. Sic. λῃςρικὸς ἀνὴρ, Plut.
Latrocinatio, ἡ λῃςεία, ας, Aristot.
Latrocinor, λῃςεύω, Dem. vicos et agros incursans, κώμαις ϗ ἀγροῖς ἐπιτρέχων, Herodian.
Latrunculus, τὸ λῃςρίδιον, ȣ.
Latus, a, um, πλατὺς, εῖα, ὺ, regio, χώρα, Xenoph. dens, ὀδὺς, id. εὐρὺς, εῖα, ὺ, via, ἀτραπὸς, Plat. ὁ ϗ ἡ εὐρύχωρος.
Latus, eris, τὸ πλευρὸν, ȣ̃, Diosc. ἡ πλευρὰ, ᾶς, Plut.
Lavacrum, τὸ λȣτρὸν, ȣ̃, Plut.
Lavatio, ἡ λȣ̃σις, εως, τὸ λȣτρὸν, ȣ̃, N. T.
Laudabilis, e, αἰνετὸς, ἡ, ὸν, Hesych. ἐπαινετὸς, ἡ, ὸν, Chrysipp. ὁ ϗ ἡ ἀξιέπαινετος.
Laudabiliter, ἐπαινετῶς.
Laudatio, ἡ αἴνεσις, εως, ὁ ἔπαινος, ȣ, Dem. ἡ εὐλογία, ας, Isocr.
Laudator, ὁ ἐπαινέτης, Dem. ἐπαινῶν, id.
Laudatrix, ἡ ἐπαινετὶς, ίδος, ἡ ἐπαινȣ̃σα, ης.
Laudo, ἐπαινέω, aliquem, τινὰ, Dem. aliquid, τὶ, id. aliquem valde, πολλὰ ἐγκωμιάζω τινὰ, id. recte, merito, ὀρθῶς ἐπαινέω τινὰ, id. ob aliquid, ἐπαινέω τινά τι, Plat. Confer *Laus*.
Laver, τὸ σίον, ȣ, Isocr.
Lavo, λȣ́ω, aliquem, τινὰ, Lucian. me, λȣ́ομαι, Xen. manus, νίπτω, pannum, πλύνω.
Laurea, ἡ δάφνις, ίδος, Diosc. corona laurea, ὁ δάφνινος ςέφανος, ȣ.
Laureatus, δαφνηφορῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, Herodian. ὁ ϗ ἡ δαφνοφόρος, ȣ.
Lauretum, ὁ δαφνὼν, ῶνος.
Laureus, a, um, δάφνινος, ίνη, ινον, Diosc.
Laurus, ἡ δάφνη, ης, Aristot.
Laus, ὁ ἔπαινος, ȣ, Dem. τὸ ἐγκώμιον, ȣ, ἡ εὔκλεια, ας, ἡ εὐφημία, ας· maxima seu summa, ἔπαινος μέγιςος, Dem. eximia seu singularis, πολὺς, Isocr. amplissima, ὑπερβάλλων, id. justa et egregia, δίκαιος ϗ καλῶς ἔχων, Dem. illustris seu præclara, κάλλιςος· vera, ἀληθής· conveniens, digna, προσήκων· communis, κοινός· immortalis, εὔκλεια, ἀθάνατος· ἐγκώμιον τὸ εἰς ἅπαντα τὸν λοιπὸν χρόνον· et prædicatio, ἔπαινος ϗ εὐφημία· laudem mereri, ἄξια πράττειν ἐπαίνȣ· consequi convenientem, τυγχάνειν ἐπαίνȣ προσήκοντος· omnem tribuere alicui, παρέχεσθαί τινι πᾶσαν εὐφημίαν, id. laude extollere, ποιεῖσθαι ἔπαινον περί τινος, Isocr. et gloria abundare, ἐπαίνȣ ϗ εὐφημίας μεςὸν εἶναι, Dem. dignum esse, ἀξιεπαίνετον εἶναι, id. dignari, ἐπαίνȣ ἀξιȣ̃σθαι, Isocr.
Laute, λαμπρῶς, Dem. vivere, πολυτελῶς ζῆν, Dem.
Lautitia, ἡ πολυτέλεια, ας, Isocr.
Lautus, a, um, λαμπρὸς, ὰ, ὸν, aliquis et dives, τις ϗ πλȣ́σιος, Dem. ὁ ϗ ἡ πολυτελὴς, έος, fœmina, γυνὴ, id.
Laxatio, ἡ χαύνωσις, Aristoph. ἡ ἄνεσις, Plat.
Laxativus, χαυνῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, Athen.
Laxe, χαύνως, Herodian.
Laxitas, ἡ χαυνότης, ητος, Plut.
Laxo, χαυνόω, Athen. habenas alicui, ἀνίημί τινι τὰς ἡνίας, Plut. frontem, χαλάω μέτωπον, Aristoph. os, τὸ ςόμα, Xen. vinculum, ἐπιχαλάω δεσμὸν, Lucian.
Laxus, χαῦνος, η, ον, Theophr. ὁ ϗ ἡ ἔκλυτος, alvus, ἔκλυτον κοιλίδιον, Strabo. et solutus, ὁ ϗ ἡ ἄνετος ϗ ἄδετος, Naz. χαλαρός.
Lea, seu Leæna, ἡ λέαινα, ης, Aristot.
Lebes, ὁ λέϐης, ητος, Athen.
Lectica, τὸ φορεῖον, Plut. ἡ κλίνη, Dion. H.
Lecticarius, ὁ κλινοφόρος, ȣ.
Lecticula, τὸ κλινάριον, Poll. τὸ κλινίδιον, id.
Lectio, ἡ ἀνάγνωσις, εως, Plut. electio, ἡ ἐκλογὴ, ῆς, Aristot.
Lectito, ἐπαναγινώσκω, aliquem, τινὰ, Epictet.
Lectiuncula, τὸ ἀκροαμάτιον, ȣ.
Lecto, ἐπαναγινώσκω, Epictet.
Lector, ὁ ἀναγνώςης, ȣ, Plut.
Lectulus, τὸ κλινίδιον, ȣ, Plut.
Lectus, i, ἡ κλίνη, Isocr. ἡ κοίτη, Xen. ἡ εὐνὴ, ῆς, id. in lecto decumbere, κεῖσθαι ἐν τῇ κλίνῃ, Isocr. occultare se sub lecto, ὑποδύεσθαι ὑπὸ κλίνην, id. diem unam lecto affixum esse, μίαν ἡμέραν ἐν τῇ κλίνῃ διάγειν, Plut. lectum sterno, ςρώννυμι κλίνην, Xen.
Lecythus, ἡ λήκυθος, ȣ, Plut.
Legalis, e, νομικὸς, ἡ, ὸν, Xen.
Legatio, ἡ πρεσβεία, Dem. ἡ πρέσβευσις, εως. Thuc. legationem aliquo decernere, γράφειν πρεσβείαν εἴς τινα τόπον, Dem. mittere ad aliquem, πέμπειν πρεσβείαν πρός τινα· de aliqua re, ὑπέρ τινος· obire, πρεσβεύειν πρεσβείαν· præclarissime, ἐπιπρεσβεύειν τὰ κάλλιςα ϗ πάντα τὰ συμφέροντα· mala fide, παραπρεσβεύεσθαι· redire a legatione, ἐπανέρχεσθαι ἀπὸ τῆς πρεσβείας, id. legationis princeps, ὁ ἀρχιπρεσβεύτης, ȣ̃, Strabo. legationis collega, ὁ συμπρεσβευτὴς, έως, Dem. legatio per caduceatorem, ἡ ἐπικηρυκεία, ας, id.
Legativum, τὸ πρεσβεῖον, τὸ πρεσβείων ἐφόδιον.
Legator, ὁ διαθέμενος, ȣ, Dem.
Legatum, τὸ καταλειπόμενον, ȣ, Dem.
Legio, ἡ φάλαγξ, γος, Herodian. τὸ τάγμα, prima, quarta, πρῶτον, τέταρτον, Plut.
Legionarius, a, um, ὁ τȣ̃ τάγματος, ταγματικὸς, ἡ, ὸν.
Legislator, ὁ νομοθέτης, ȣ, Aristot. ὁ θεσμοθέτης, ȣ, Æschin.
Legislatio, ἡ νομοθεσία, ας, N. T. τὸ νομοθέτημα, ατος, Plut.
Legitime, νομίμως, Dem. ἐννόμως, id.
Legitimus, ὁ ϗ ἡ ἔννομος, ȣ, et justum aliquid, ϗ δίκαιόν τι, Dem. ὁ ϗ ἡ νόμιμος, ȣ, et apertum bellum, ϗ προφανὴς πόλεμος, id. ὁ ϗ ἡ ἔνθεσμος.
Lego, -as, i. e. legatum mitto, πρεσβεύομαι, Dem. πρεσβείαν ἀποςέλλω πρός τινα, id. *addito testamento*, καταλείπω τί τινι, ἀπολείπω ἐν διαθήκαις, Appian. διατίθεμαί τινί τι, Plat.
Lego, is, ἀναγινώσκω, aliquid, τὶ, Dem. et recenseo quædam, λέγω ϗ διέρχομαί τινα, Isocr. et recito alicui quædam, λέγω ϗ ἀναγινώσκω τί τινι, Dem. i. e. *colligo* aliquid, ἀναλέγομαί τι, Aristot. Confer *Colligo*.
Legumen, τὸ ὄσπριον, ȣ, Gal.
Lembunculus, τὸ λεμβάδιον, ȣ.
Lembus, ὁ λέμβος, ȣ, Polyb.
Lemma, τὸ λῆμμα, ατος, Plut.
Lemniscus, τὸ λημνίσκος, ȣ, Plut.
Lemures, οἱ μορμῶνες, ων, Xen.
Lena, ἡ πορνοβοσκὸς, ȣ̃, ἡ μαςρωπὸς, ȣ̃.
Lenimentum, τὸ ἤπίαμα, Herodot. τὸ θέλγητρον.
Lenio, πραΰνω, κηλέω, θέλγω, ἠπιάω.
Lenis, ὁ ϗ ἡ προσηνὴς, ἤπιος, ία, ιον, πρᾶος, ȣ.
Lenitas, ἡ ἠπιότης, Philo. ἡ πραότης, Dem. et simplicitas alicujus, πραότης ϗ εὐήθειά τινος, id. et humanitas, πραότης ϗ φιλανθρωπία, id.
Leniter, πρᾴως, Dem. ferre aliquid, φέρειν τι, Dem. se gerere erga aliquem, ἠπίως ἔχειν πρός τινα, id.
Lenitudo, idem quod *Lenitas*.
Leno, ὁ μαςρωπὸς, ȣ̃, Philo. ὁ πορνοβοσκὸς, ȣ̃, Bas. ὁ προαγωγὸς, ȣ̃, Xenoph.
Lenocinium, ἡ μαςρωπεία, ας, Plut.
Lenocinor, μαςρωπεύω, Xen.
Lens, -dis, ἡ κόνις, ιδος, Aristot.
Lens, ἡ φακὸς, ȣ̃, Lucian. ἡ φακὴ, ῆς, Plut.
Lente, βάδην, Plut. ἡσυχῇ, Diosc.
Lentesco, γλισχραίνομαι, Hippocr.
Lenticula, ἡ φακὴ, ῆς, Plut.
Lentiginosus, ὁ ϗ ἡ φακώδης, εος, Diosc.
Lentigo, ὁ φακὸς, ȣ̃, Diosc.
Lentiscinus, σχίνινος, ίνη, ινον, Hes.
Lentiscus, ἡ σχῖνος, ȣ, Diosc.
Lentitudo, ἡ βραδύτης, ητος, Naz.
Lentor, ἡ γλισχρότης, ητος, Gal.
Lentus, ὁ ϗ ἡ γλισχρὸς, ȣ̃, Hippocr.
Leo, ὁ λέων, οντος, Aristot.
Leoninus, ὁ ϗ ἡ λεοντώδης, εος, Aristot.
Leopardus, ὁ λεοπάρδαλις, εως.
Lepide, χαριέντως, Plut.
Lepidus, χαρίεις, εσσα, εν, Aristot. ὁ ϗ ἡ σωμύλος, ὁ ϗ ἡ αἱμύλος, ἀςεῖος.
Lepor, seu Lepos, ἡ αἱμυλία, ας, Plut. ἡ εὐτραπελία, ας, id. ἡ κομψότης, ὁ ἀςεισμός.
Leporarium, τὸ λαγωτροφεῖον, ȣ, Colum.
Leporinus, λαγῷος, α, ον, Athen.
Lepra, ἡ λέπρα, ας, N. T.
Lepus, ὁ λαγὼς, ῶ, Dem. ὁ λαγωὸς, ȣ̃, Luc.
Lepusculus, τὸ λαγώδιον, ȣ.
Lessus, ἡ θρηνῳδία, ας.
Lethalis, e, ὁ ϗ ἡ θανατώδης, Hipp. θανατικὸς, ἡ, ὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ θανάσιμος, Diosc.
Lethaliter, θανασίμως.
Lethargia, ἡ ληθαργία, ας.
Lethargicus, a, um, ληθαργικὸς, ἡ, ὸν.
Lethargus, ὁ λήθαργος, ȣ.
Lethum, ὁ θάνατος, ȣ, Dem.
Levamen, seu Levamentum, ὁ κȣφισμὸς, ȣ̃, τὸ κȣ́φισμα, ατος, Eurip.
Levatio, ἡ κȣ́φισις, εως.
Levir, ὁ δαὴρ, έρος, Hom.
Levis, e, κȣ̃φος, η, ον, sermo, λόγος, Plat. vestis, ἐσθὴς, Herodian. semen, σπέρμα, Theophr. armatura, ὅπλισις, Philo. spes, ἐλπὶς, Herodian. homo, ἄνθρωπος, id. ἐλαφρὸς, ὰ, ὸν, et celer vir, ϗ ποδώκης ἀνὴρ, Plut.

Plut. petitio, ἐλαφρὰ δέησις, Plut. ignis, πῦρ Diosc. vestis, ἐλαφρὰ ἐσθὴς, Xenoph,
Levitas, ἡ κουφότης, Theophr. ἡ ἐλαφρία, ἡ φαυλότης.
Leviter, ἐλαφρῶς, κούφως, armati, ἐσκευασμένοι, Thuc. fero, κούφως φέρω, Eurip.
Leviusculus, ὁ ϗ ἡ ὑπόκουφος, ου.
Levo, αἴρω, Dem. κουφίζω, laborem, ἐπελαφρύνω κάματον, Ælian. manum adversus aliquem, ἀνταίρομαι χεῖρα, Herodot,
Lex, ὁ νόμος, ου, Dem. ὁ θεσμὸς, οῦ, et instituta, νόμος ϗ ἤθη, et decreta, καὶ ψηφίσματα· legem ferre, νόμον τιθέναι· sancire, νόμον νομοθετεῖν· νόμον γράφειν· scribere et sancire, γράφειν καὶ τιθέναι· rogare, εἰσφέρειν· substituere, παρεισφέρειν· clanculum intrudere, λάθρα ἐμβάλλειν· latam esse de aliqua re, κεῖσθαι ὑπὲρ τινος, id. approbare, δοκιμάζειν, κύριον ποιεῖν, ἀναγράφειν νόμον· tueri, φυλάττειν· conservare, διασώζειν· adspernari, προΐεσθαι νόμον· contemnere, καταφρονεῖν νόμου· abrogare legem, λύειν νόμον· ἀναιρεῖσθαι νόμον· ἄκυρον ποιεῖν νόμον· legibus constituere aliquid, τάττειν τι νόμοις· permissum esse, προσήκειν ἐκ τῶν νόμων· coercere, λαβεῖν τινα ὑπὸ νόμου· obstringere aliquem ad faciendum aliquid, κατακλείειν τινὰ ποιεῖν τι· adquiescere, ὑπομένειν τοὺς νόμους· parere, προσέχειν τοῖς νόμοις· πείθεσθαι τοῖς νόμοις· cedere, συγχωρεῖν τοῖς νόμοις· lex jubet hoc, λέγει τοῦτο νόμος· vetat hoc, ἀπαγορεύει τοῦτο ὁ νόμος, id.
Lexicon, τὸ λεξικὸν, οῦ.
Libamen, seu Libamentum, ἡ σπονδὴ, ῆς.
Libatio, ἡ σπονδὴ, ῆς, Xen.
Libella, τὸ σταθμίον, ου, ἡ στάθμη, ης, Lucian.
Libellus, τὸ βιβλίδιον, Dem. τὸ βιβλαρίδιον, N.T.
Libens, ἄσμενος, ένη, ενον, Plat. admodum, ὁ ϗ ἡ ὑπεράσμενος, ου, Xen.
Libenter, ἀσμένως, Isocr. libentissime, ἀσμενέστατα, Plat. suscipio, ἀσμενίζω, Æschin. lubentissime suscipio, ὑπερασμενίζω, Plut.
Libentia, ἡ ἡδονὴ, ῆς, Plat.
Liber, i, ἡ βίβλος, ου, Dem. τὸ βιβλίον, ου, Lucian. *cortex*, ὁ φλοιὸς, οῦ, Galen.
Liber, ἐλεύθερος, έρα, ερον, et nullius servus, ϗ μηδενὸς δοῦλος, Dem. et sui juris, ϗ αὐτὸς αὑτοῦ κύριος, id. ϗ αὐτόνομος, id. ὁ ϗ ἡ αὐτεξούσιος.
Liberalis, e, ὁ ϗ ἡ ἐλευθέριος, ου, Isocr. indoles, φύσις, Xenoph. facies, ὄψις, Plut. ars, παιδεία, Lucian. munificus, ὁ ϗ ἡ φιλόδωρος, ου, Dem.
Liberalitas, ἡ ἐλευθεριότης, ητος, Aristot.
Liberaliter, ἐλευθερίως, instituti, πεπαιδευμένοι, Xen. educati, ἐλευθέρως τεθραμμένοι, Isocr.
Liberatio, ἡ ἐλευθέρωσις, Thuc. ἡ ἀπελευθέρωσις, Plut. ἡ ἄφεσις.
Liberator, ὁ ἐλευθερωτὴς, οῦ, Lucian.
Libere, ἐλευθέρως, Isocr.
Liberi, -orum, τὰ τέκνα, ων, Xen. filii, οἱ παῖδες, ων, Dem. filiæ, αἱ παῖδες, ων· parvi, μικρὰ παιδία· legitimi, γνήσιοι παῖδες· uterini, παῖδες ὁμομήτριοι· subdititii, παῖδες ὑποβολιμαῖοι· masculi, παῖδες ἄρρενες· sexus muliebris, παῖδες θήλειαι· liberos procreare, suscipere, ποιεῖσθαι παῖδας· habere ex aliqua, εἶναί τινι παῖδας ἔκ τινος· relinquere, καταλιπεῖν παῖδας· amittere, ἀπόλλυσθαι παῖδας, id. liberorum procreatio, ἡ παιδουργία, ας, Plat. multitudo, ἡ πολυπαιδία, ας, Isocr. orbitas, ἡ ἀπαιδία, ας, Dem. ἡ ἀτεκνία, ας, Aristot. amans, ὁ ϗ ἡ φιλότεκνος, ου, id. osor, ὁ ϗ ἡ μισότεκνος, ου, Æschin. odium, ἡ μισοτεκνία, ας, Plut. pulchros et multos habens, ὁ ϗ ἡ καλλίπαις ϗ πολύπαις, αιδος, Æl. liberis carens, ὁ ϗ ἡ ἄτεκνος, Aristot. orbari, ἀποτεκνοῦσθαι, N. T.
Libero, ἐλευθερόω, aliquem, τινὰ, Dem. una, συνελευθερόω, id. aliquem ab aliquo, ἐλευθερόω τινὰ ἀπό τινος, Plat. τινὰ τινος, Eurip. periculis, ῥύομαί τινα κινδύνων, Plut. calamitatibus, ἀπαλλάττω τινὰ τῶν συμφορῶν, Isocr. beneficiis suis ab inopia, τινὰ ταῖς εὐεργεσίαις τῶν ἀποριῶν, id. ab accusationibus, ἀπολύω, seu ἐλευθερόω, seu ἀφίημι, seu ἐκσώζω τινὰ τῶν ἐγκλημάτων, Isocr.
Liberta, ἡ ἀπελευθερωθεῖσα, ης.
Libertas, ἡ ἐλευθερία, et nulli subjectum esse, ϗ τὸ μηδένα δεσπότην ἔχειν, Dem. libertatem amare, ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν· quærere, ζητεῖν· promittere alicui, ὑπισχνεῖσθαί τινι· constituere alicui, καταστῆναί τινι· comparare, κτήσασθαι· habere, ὑπάρχειν τινί· custodire, φυλάττειν· conservare, διασώζεσθαι· eripere, ἀφαιρεῖσθαι· subvertere, ἀνατρέπειν· perdere, ἀπολλύειν, id. libertate privari, ἀποστερεῖσθαι τῆς ἐλευθερίας, Isocr. in libertatem aliquem adsero, seu vindico, ἐξαιρέομαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, Isocr. libertate aliquem dono, ἐλευθερόω τινὰ, Dem.
Libertina, ἡ ἀπελευθερικὴ, ῆς.
Libertinus, ὁ ἐξελευθερικὸς, οῦ, Plut. ὁ ἀπελευθερικὸς, οῦ, id.
Libertus, ὁ ἀπελευθερωθεὶς, έντος, Plat. ὁ ἀπελεύθερος, ου, Philo.
Libet, δοκεῖ, Thuc. mihi ludere, ἀρέσκει μοι παίζειν, Herodian.
Libidinor, λαγνεύω, Ælian.
Libidinose, ἀκολάστως, Aristot.
Libidinosus, ὁ ϗ ἡ ἀκόλαστος, Aristot. Confer *Lascivus.*
Libido, ἡ ἐπιθυμία, Plat. Confer *Lascivia.*
Libitinarius, ὁ κτεριστὴς, οῦ, Ulpian. ὁ ἐνταφιαστής.
Libo, λείβω, lac, ἐπισπένδω γάλα, Plut.
Libra, ὁ σταθμὸς, οῦ, pro pondere, Herodot. pro instrumento, Aristoph. pondo, ἡ λίτρα, Gal. qui sex librarum est, ὁ ϗ ἡ ἑξάλιτρος, Aristot. cœlestis, ἡ ζυγὸς, οῦ.
Libralis, e, λιτραῖος, αία, αῖον.
Libramen, ἡ ῥοπὴ, ῆς, Plut.
Librarium, τὸ βιβλιοφυλάκιον, ου.
Librarius, ὁ βιβλιογράφος, ου, Lucian.
Libripens, ὁ ζυγοστάτης, ου.
Libro, ζυγοστατέω, Lucian. σταθμάομαι, Paus. ταλαντόω.
Libum, ὁ ψαιστὸς, οῦ, Aristoph. πόπανον.
Licenter, ἀδεῶς, Aristot. ἀσελγῶς, Dem.
Licentia, ἡ ἄδεια, ας, delinquendi, ἀδικεῖν, Dem. furandi, ἡ ἐξουσία κλέπτειν, Dem. immodica libertas, ἡ ἄνεσις, εως, Plat.
Licentiosus, a, um, ἐξουσιαστικὸς, ὴ, όν.
Liceor, ἀντωνέομαι, Xen. ἐπιβάλλω, Aristot.
Licet, ἔξεστι, alicui facere aliquid, τινί τι πράττειν, Dem. id mihi, μέτεστι τοῦτό μοι, Plat ista mihi dicere, ἔνεστί μοι ταῦτα εἰπεῖν, Dem. quamvis, κἂν, omnia expediunt, licet quis exiguas vires adjecerit, πάντ᾽ ὠφελεῖ, κἄντις μικρὰν δύναμιν προσθῇ· εἰ ϗ, licet non faciant, εἰ ϗ μὴ ποιοῦσι, id. Confer *Etsi.*
Lichen, ὁ λειχὴν, ῆνος, Diosc.
Licitatio, ἡ ἀντώνησις, εως, ὁ πλειστηριασμὸς, οῦ, Hesych.
Licitator, ὁ πλειστηριαστὴς, οῦ.
Licitor, *contra aliquem*, ἀντωνέομαι, Lys. pluris, πλειστηριάζομαι, id.
Licitum est, idem quod *Licet.*
Licitus, θεμιτὸς, ὴ, όν, non est, οὐκ ἔστι, Plat.
Licium, ὁ μίτος, ου, Synes.
Lictor, ὁ ῥαβδοῦχος, ου, Isocr.
Lien, ὁ σπλὴν, ηνὸς, Plut.
Ligamen, ὁ δεσμὸς, οῦ, Dem.
Ligatura, τὸ ἅμμα, ατος.
Lignarius, ὁ ϗ ἡ ξυλώδης, εος, Theophr. faber, ὁ ξυλουργὸς, οῦ, lignaria opera, τὰ ξυλουργικὰ, ῶν, Plut.
Lignatio, ὁ ξυλισμὸς, οῦ, ἡ ξυλεία, ας, Suid.
Lignator, ὁ ξυλεὺς, έως, Paus.
Ligneus, ξύλινος, ίνη, ινον, Xen.
Lignor, ξυλεύομαι, Hesych. ξυλίζομαι, Plut.
Lignosus, ὁ ϗ ἡ ξυλώδης, εος, Theophr.
Lignum, τὸ ξύλον, ου, Aristot. τὸ κᾶλον, parvum, τὸ ξυλάριον, Xen.
Ligo, δέω, catena ad aliquid, ἁλύσει πρός τι, Thuc. aliquid ad aliquid, ἀναδέω τι πρός τι, Thuc.
Ligo, ἡ δίκελλα, ης, Naz. ἡ μάκελλα, ης, Cl. Al. ἡ σκαπάνη.
Ligula, *tibiæ*, ἡ γλωττὶς, ίδος, Lucian. *cruralis*, ἡ περισκελὶς, ίδος, Plut. adstrictoria, ὁ σφαιρωτὴρ, ῆρος, Naz. ὁ ἀναγωγεὺς τῶν βλαυτῶν, Ælian.
Ligurio, λιχνεύω.
Liguritio, ἡ λιχνεία, ας, Plut.
Liguritor, ὁ λίχνος, ου, Plat.
Ligustrum, τὸ λευκάροδον, ου.
Lilium, τὸ κρίνον, ου, N. T.
Lima, ἡ ῥίνη, ης, Xen.
Limatura, τὸ ῥίνημα, Herodian. τὸ ῥίνισμα, Diosc.
Limax, ὁ κοχλίας, ου, Diosc.
Limbus, τὸ κράσπεδον, ου, N. T.
Limen, ὁ σταθμὸς, οῦ, Herodot. ὁ βηλὸς, οῦ, superius, τὸ ὑπέρθυρον, Phavor. *ingressus*, ἡ εἴσοδος, ου· domus, ὁ οἶκος, ου, Dem. ὁ οὐδὸς, ἡ φλιά.
Limes, ὁ ὅρος, ου, Dem.
Limitaneus, ὅριος, ία, ιον, Plut.
Limitatio, ὁ ὁρισμὸς, οῦ, Aristot.
Limito, ὁρίζω, Aristot.
Limo, ῥινέω, Diosc. pro expolio, κατακοσμέω.
Limosus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἰλυώδης, εος, Galen. ὁ ϗ ἡ βορβορώδης, εος, Plat.
Limpidus, ὁ ϗ ἡ διαφανὴς, έος, Aristot. διαυγής.
Limpitudo, ἡ διαφάνεια, ας, Eustath.
Limus, i, ὁ βόρβορος, ου, Plut. ὁ ἰλὺς, ύος, Herodian. ὁ πηλὸς, τὸ τέναγος.
Limus, ὁ ϗ ἡ παραβλὼψ, ῶπος, oculus, ὀφθαλμὸς, Lucian. limis oculis intueri aliquid, παρακύπτειν εἴς τι, id. limis videre, τοῖς πλαγίοις ὁρᾶν.
Linctus, ûs, τὸ λεῖγμα, ατος.
Linea, ἡ γραμμὴ, ῆς, Aristot.
Lineamentum, ἡ ὑπογραφὴ, ῆς, Plat.
Linearis, e, γραμμικὸς, ὴ, όν, demonstratio, ἀπόδειξις, Quinctil. *lineæ similis*, ὁ ϗ ἡ γραμμώδης, εος, Theophr.
Lineatio, ἡ ὑπογραφὴ, ῆς, Plat.
Lineo, ὑπογράφω, Aristot.
Lineola, ἡ μικρὰ γραμμὴ, ῆς.
Lineus, λινέος, έα, έον, *contr.* λινοῦς, ῆ, οῦν, tunica, χιτὼν, Philostr.
Lingo, λείχω, περιλιχμάω, Lucian.
Lingua, ἡ γλῶσσα, ης, Dem. linguam continere, ἐπέχειν τὴν γλῶσσαν, Chrys. incido, γλωσσοτομέω, Plut. sermo, lingua maxime ignota utentes, ἀγνωστότατοι τὴν γλῶσσαν, Thuc. qui alterius linguæ est, ὁ ϗ ἡ ἑτερόγλωσσος, ου, N. T. qui ejusdem linguæ est, ὁ ϗ ἡ ὁμόγλωττος, ου, Xen. lingua Græca loquens, ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, Æschin. lingua Latina disertus, ἐν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ εὐπρόσφορος, Herodian.
Lingua terræ, ὁ ἰσθμὸς, οῦ.
Linguax, ὁ ϗ ἡ γλωσσώδης, εος, LXX.
Lingula, τὸ γλωσσάριον, ου.
Linguosus, a, um, ὁ ϗ ἡ γλωσσώδης, εος.
Linio, χρίω. Confer *Ungo.*
Lino, ἐπαλείφω, Xen.
Linquo, λείπω. Confer *Relinquo.*
Linteamen, τὸ ὀθόνιον, ου, N. T.
Linteo, ὁ ὀθονοποιὸς, οῦ.
Linteolum, τὸ ὀθόνιον, Theophr. ὁ λῖς.
Linter, ἡ σκάφη, ης, Lucian.
Linteum, ἡ ὀθόνη.
Linum, τὸ λίνον, ου, Thuc. crudum, τὸ ὠμόλινον, ου, Hipp.
Lippio, λημάω, Hesych. ὀφθαλμιάω.
Lippitudo, ἡ λήμη, ης, Hesych. ἡ ὀφθαλμία.
Lippus, a, um, γλαμυρὸς, ά, όν, Gal. ὁ ϗ ἡ γλάμων, ωνος, Lucian.
Liquamen, τὸ χύλισμα.
Liquatio, ἡ τῆξις, ἡ τηκεδὼν, Diod. Sic.
Liquefacio, ἀνατήκω, Plut. τήκω, id. χυλίζω.
Liquesco, ἀνατήκομαι, Plut.
Liquet, δῆλόν ἐστι, Xen.
Liquide, ὑγρῶς, *manifeste*, σαφῶς, Dem.
Liquiditas, ἡ ὑγρότης, ητος, Plut.
Liquido, σαφῶς, Isocr. φανερῶς.
Liquidus, ὑγρὸς, ά, όν, pix, πίσσα, Diosc. manifestus, δῆλος, η, ον, Dem. Confer *Manifestus.*
Liquo, τήκω, ceram, κηρὸν, Galen.
Liquor, ἡ ὑγρότης, Plut. τὸ ὑγρόν.
Lira, ἡ αὖλαξ, ακος, Philo.
Liratim, κατ᾽ αὔλακας.
Liro, αὐλακίζω, Aristoph. αὔλακας ἐλαύνω.
Lis, ἡ δίκη, ης, Dem. ὁ ἀγὼν, ῶνος· lites et judicia, δίκαι ϗ κρίσεις, et negotia, ϗ πράγματα,

ματα· litem intendere alicui, λαχεῖν τινὶ δίκην· et negotia habere cum aliquo, ἔχειν δίκην καὶ πράγματα πρός τινα, id. Confer *Actio*.
Litatio, τὸ καλλιέρημα, ατος, Naz.
Litera, τὸ γράμμα, ατος, Plut. erudire aliquem in literis, παιδεύειν τινὰ τὰ γράμματα, Dem. διδάσκειν τινὰ τὰ γράμματα, id. scribere, γράφειν γράμματα, id. literarum rudis, ὁ καὶ ἡ ἀγράμματος, ου, Lucian. literarum imperitia, ἡ ἀγραμματία, Æl. qui multarum literarum est, ὁ καὶ ἡ πολυγράμματος, Plut. epistola, ἡ ἐπιστολή, Dem. Confer *Epistola*.
Literarius, γραμματικός, ἡ, όν, Athen.
Literate, εὐπαιδεύτως, Isocr.
Literator, ὁ γραμματιστής, οῦ, Plut.
Literatura, ἡ γραμματεία, ἡ γραμματιστική, ῆς, Philo.
Literatus, πεπαιδευμένος, ένη, ένον, Isocr. Confer *Doctus*.
Lithargyrus, ἡ λιθάργυρος, ου, Diosc.
Litigator, ὁ δικαζόμενος, Dem. ὁ ἀντίδικος, id. ὁ φιλόνεικος, Aristot. ὁ ἐριστής.
Litigiosus, ὁ καὶ ἡ φιλόδικος, Aristot. ἐριστικός, ἡ, όν, Isocr. ὁ καὶ ἡ φιλόνεικος, ου, Dem.
Litigium, ἡ ἔρις, Xen. ἡ ἀμφισβήτησις, Dem.
Litigo, ἐρίζω, accurate de rebus minutis, ἀκριβῶς περὶ μικρῶν, Isocr. cum aliquo de re aliqua, ἀμφισβητέω τινὶ περί τινος, id. κατά τι, id. ἐγκαλέω τινί τι, Plat. δικάζομαί τινι περί τινος, Lucian. περί τι, Æschin.
Lito, καλλιερέω, Deo pro aliquo, Θεῷ ὑπέρ τινος, Xen. me ipsum, ἐμαυτόν, Plut.
Litoralis, e, ὁ καὶ ἡ ἐπάκτιος, ου, Soph. ὁ αἰγιαλίτης, ου, arena, ἄμμος, Diosc.
Litoreus, ἀκταῖος, αία, αῖον.
Litura, ἡ χρίσις, εως, ἡ ἀλοιφή, ῆς, ἡ ἀπαλοιφή, ῆς· lituram facio, ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, Xen.
Litus, ἡ ἀκτή, ῆς, Lucian. ὁ αἰγιαλός, οῦ.
Lituus, ἡ βυκάνη, ης, Suid.
Liveo, πελιδνόομαι.
Livesco, πελιδνόομαι, Gal.
Lividus, πελιδνός, ἡ, όν, Thuc. lividum reddo, πελιδνόω.
Livor, τὸ πελίωμα, ατος, Diosc. ὁ μώλωψ, ωπος, Aristot.
Lix, ἡ κόνις, εως, Plut.
Lixa, ὁ σκευοφόρος, ου, Xen.
Lixivia, seu Lixivium, ἡ κονία, ας, Aristot.
Lixus, a, um, ἑφθός, ἡ, όν, Xen.
Localis, e, τοπικός, ἡ, όν, Galen. ὁ καὶ ἡ ἐντόπιος.
Locarium, ἡ μίσθωσις, εως, pendere, τὴν μίσθωσιν φέρειν, Dem.
Locatio, ἡ ἀπομίσθωσις, ἡ μίσθωσις, Dem.
Loco, καθίζω, aliquem in thronum, τινὰ εἰς θρόνον, Xen. domum alicui, μισθόω τινὶ τὸν οἶκον, Dem. alicui filiam. Vide *Eloco*.
Loculamentum, ὁ σηκός, οῦ, Aristot.
Loculus, τὸ χωρίον, ου, Xen. ὁ λάρναξ, marsupium, ἡ ἀργυροθήκη, ης.
Locuples, πλούσιος, ία, ιον, Dem. Confer *Dives*.
Locupleto, πλουτίζω, aliquem, τινά, Xen.
Locus, ὁ τόπος, ου, Dem. τὸ χωρίον, ου, Xen. locum dare alicui, περιχωρεῖν τινι, Æsc. χώραν καταλιμπάνειν τινί, Plat. loco, i. e. vice, alicujus alium eligere, ἀντί τινος ἄλλον αἱρεῖσθαι, Dem. loco beneficii habere, εὐεργεσίας μέρει ἀριθμεῖν, Aristot. ποιεῖσθαί τι ἐν εὐεργεσίας τάξει, Dem. loco medicinæ, ἐν μέρει φαρμάκου, Theophr. cujus res pessimo loco sunt, ὃς φαυλότατα ἔχει πράγματα, Dem.
Locusta, ἡ ἀκρίς, ίδος, N. T.
Lodix, ἡ σισύρα, ας.
Logica, ἡ λογική, ῆς, Lucian.
Logista, ὁ λογιστής, οῦ, Plut.
Logistica, ἡ λογιστική, ῆς.
Loliaceus, αἴρινος, ίνη, ινον, Diosc.
Loligo, ἡ τευθίς, ίδος, Aristot.
Lolium, ἡ αἶρα, Theophr. lolio plenus, ὁ καὶ ἡ αἰρώδης, id. in lolium transeo, ἐξαιρόομαι, id.
Lomentum, τὸ λείωμα.
Longævitas, ἡ μακροβιότης, ητος, Aristot.
Longævus, ὁ καὶ ἡ μακρόβιος, ου, Lucian.
Longanimis, ὁ καὶ ἡ μακρόθυμος.
Longanimitas, ἡ μακροθυμία.
Longe, μακράν, habito, ἀποικέω, Isocr. μακρῷ præstantissimus, ἄριστος, Plat. μακρῶς, Aristot. πόῤῥω, ab instituto digredi, τοῦ παρόντος γίγνεσθαι, Demosth. longius, ποῤῥωτέρω, id. longissime, ποῤῥωτάτω, id.
Longimanus, ὁ καὶ ἡ μακρόχειρ, ρος, Plut.
Longinque, πόῤῥω, Dem.
Longinquitas, τὸ διάστημα, ατος, Plat.
Longinquus, μακρός, ά, όν, Plut. e longinquo, ἀπὸ μακρόθεν, N. T.
Longitudo, τὸ μῆκος, εος, temporis, χρόνου, Isocr. digiti, ὡς δακτύλου, Diosc. ἡ μακρότης, ητος, Plut.
Longiusculus, ὁ καὶ ἡ ὑπομήκης, εος, Diosc.
Longurio, ὁ ἐπιμήκης, εος, Herodian.
Longus, μακρός, ά, όν, oratio, λόγος, Thuc. consuetudo, συνήθεια, Plut. via, ὁδός, Isocr. longum est recensere, μακρὸν ἐστὶ διεξιέναι, Plat. longum valere dicere alicui, μακρὰ χαίρειν φράζειν τινί, Plut. longo tempore post, χρόνῳ συχνῷ seu παμπλήθει ὕστερον, Dem. δολιχός.
Loquacitas, ἡ ἀδολεσχία, Isocr. ἡ πολυλογία, Plat. ἡ μακρολογία, Isocr. ἡ λαλιά, Plut.
Loquax, ὁ καὶ ἡ ἀδόλεσχος, ου, Aristot. ὁ καὶ ἡ φλύαρος, ου, Isocr. ὁ καὶ ἡ σπερμολόγος, ου, id. sum, ἀδολεσχέω, Dem. λάλος.
Loquela, ἡ λαλιά, ᾶς, Laert. ἡ λέσχη.
Loquor, λαλέω, pauca, ὀλίγα, Lucian. de aliqua re, ποιέομαι λόγον περί τινος, Plut. ad aliquem, πρός τινα, Plut. λαλέω τινί, Dem. ἀγορεύω τινί, Lucian. Confer *Dico*. de rebus antiquis, ἀρχαιολογέω, Thuc. breviter, βραχυλογέω, Plut. sententias, γνωμολογέω, id. proprie, κυριολογέω, Philo. prolixe, μακρολογέω, Herodian. de fabulis, μυθολογέω, Isocr. stulta, μωρολογέω, Plut. probabiliter, πιθανολογέω, Aristot. de arte, τεχνολογέω, id. libenter, φιλολογέω, Plut. de natura, φυσιολογέω, Aristot. seria, σπουδαιολογέω, Xen. magna, μεγαληγορέω, Plut. inania, κενολογέω, id. φλυαρέω, Dem.
Lora, ὁ δευτερίας, ου, Poll.
Loramentum, ὁ ἱμάς, άντος, Xen.
Lorarius, ὁ μαστιγοφόρος, ου, Sophoc.
Loreus, ὁ καὶ ἡ ἱμαντώδης, εος, Diosc. ἱμάντινος, ίνη, ινον.
Lorica, ὁ θώραξ, ακος, linea, λινοῦς, Xen. ærea, χαλκοῦς, id. ferrea, σιδηροῦς, Plut. squamata, ἁλυσιδωτός, LXX. lorica induo, seu munio, θωρακίζω τινά, Xen. loricam induo, θωρακίζομαι, Thuc.
Loricatio, ὁ θωρακισμός, οῦ.
Lorico, θωρακίζω, aliquem, τινά, Xen. ἐπιθωρακίζω τινά, id.
Loripes, ὁ καὶ ἡ ἱμαντόπους, ὁ κυλλοπόδης.
Lorum, ὁ ἱμάς, άντος, Xen.
Lotium, τὸ οὖρον, Aristot. τὸ οὔρημα, Hippocr. ἡ οὔρησις, id.
Lotrix, ἡ πλύντρια, ας, Poll.
Lotura, ἡ πλύσις, εως, Eustath.
Lotus, i, ἡ λωτός, οῦ, Theophr.
Lubens. Vide *Libens*.
Lubenter. Vide *Libenter*.
Lubet. Vide *Libet*.
Lubido. Vide *Libido*.
Lubrice, ὀλισθηρῶς, σφαλερῶς, Isocr.
Lubricus, σφαλερός, ρά, ρόν, γλισχρός, ρά, ρόν, ὀλισθηρός, ά, όν· locus, τόπος, Plut. λεῖος, α, ον· lubricum fugere, λεῖον φεύγειν, Aristot.
Lucanica, ὁ ἀλλᾶς, ᾶντος, Aristoph.
Lucina, ἡ εἰλείθυια, ας.
Luceo, φαίνω, Plat. φέγγομαι, Aristot. ἐλλαμπρύνομαι, Lucian.
Lucerna, ἡ θρυαλλίς, ίδος, Lucian. ἡ λαμπτήρ, ῆρος, Naz. ὁ λύχνος, ου, Xen. lucernam accendo, ἅπτω λύχνον, Thuc. lucerna ardet, λύχνος καίεται, Xen. lucernam extinguere, λύχνον σβεννύναι, Plut.
Lucernula, τὸ λυχνίδιον, ου, Lucian.
Lucescit, ἡμέρα διαφαύσκει, Herodot.
Lucidus, a, um, φωτεινός, ἡ, όν, Xen. φαεινός, ἡ, όν, Lucian. ὁ καὶ ἡ εὐφεγγής, έος, id.
Lucifer, i, ὁ καὶ ἡ φωσφόρος, ου, Aristoph.
Lucrifacio, κερδαίνω τι, Dem. Confer *Lucrum*.
Lucrificus, κερδαλέος, έα, έον, Xen.
Lucror, κερδαίνω, aliquid, τι, Dem.
Lucrose, κερδαλέως, Thuc.
Lucrosus, κερδαλέος, έα, έον, Xen.
Lucrum, τὸ κέρδος, Dem. τὸ κέρμα, Isocr. facio ex aliqua re, κερδαίνω ἔκ τινος, id. ἀπό τινος, Dem. χρηματίζομαι ἀπό τινος, id. in lucro ponere aliquid, κέρδος νομίζειν τι, Isocr. lucri causa aliquid facere, ποιεῖν τι ἐπὶ τῷ κέρδει, Xen. lucrum insperatum invenire, εὕρημα εὑρίσκειν, Herodot. lucri avidum esse, φιλοκερδέω, Xen. turpis lucri cupidus, ὁ καὶ ἡ αἰσχροκερδής, έος, N. T. cupiditas turpis lucri, ἡ αἰσχροκέρδεια, Dem.
Lucta, ἡ πάλη, Plut. τὸ πάλαισμα, Xen.
Luctamen, τὸ πάλαισμα, Xen.
Luctatio, idem quod præced.
Luctator, ὁ παλαιστής, οῦ, Plut.
Luctatus, ûs, τὸ πάλαισμα, ατος, Xen.
Luctuosus, ὁ καὶ ἡ πένθιμος, ου, Plut.
Luctus, τὸ πένθος, Dem. ὁ θρῆνος, ου, Diod. Sic. in luctu esse, πένθος ἄγειν, Lucian. in gravissimo luctu versari, βαρυτάτῳ πένθει κατέχεσθαι, Philo. μέγα πένθος ποιεῖσθαι, id. quem magnus luctus invadit, ὃν μεγάλῳ πένθη καταλαμβάνει, id. ὃν πένθος κατεῖπεν, Herodian. πενθικῶς ἔχων, Xen. in magnum luctum conjicere aliquem, πένθει μυρίῳ περιβαλλεῖν τινα, Plat.
Lucubratio, ἡ νυκτογραφία, Plut. ἡ πρὸς φῶς διαπόνησις.
Lucubro, νυκτογραφέω, ἐπαγρυπνέω, Lucian.
Luculenter, διαφανῶς, Thuc. verbis claris, διαῤῥήδην, Dem. ἐνδήλως, λαμπρῶς.
Luculentus, ὁ καὶ ἡ διαφανής, έος, Plat. λαμπρός, ά, όν, Plut. ὁ καὶ ἡ διαυγής.
Lucus, τὸ τέμενος, Dem.
Ludibrium, ἡ χλευασία, Dem. ὁ χλευασμός, οῦ, id. ludibrio habeo aliquem, ἐμπαίζω τινί, N. T. ἐντρυφάω τινά, Lucian. τινί, Herodian. habeor ab aliquo, ὑβρίζομαι ὑπό τινος, id. τὸ ἔμπαιγμα.
Ludibundus, ἀθύρων, ουσα, ον, puer, παιδίον, Herodot.
Ludicer, seu Ludicrus, ὁ καὶ ἡ παιγνιώδης, εος.
Ludicre, παιγνιωδῶς.
Ludicrum, τὸ παίγνιον, τὸ ἄθυρμα.
Ludificatio, ὁ ἐμπαιγμός, οῦ, Suid. ὁ χλευασμός, οῦ, Dem.
Ludifico, seu Ludificor, ἐντρυφάω, aliquem, τινί, Herodian. τινά, Lucian. decipio, παρακρούομαι, Plut. ἐξαπατάω.
Ludimagister, ὁ γραμματοδιδάσκαλος, Plut. ὁ γυμνασιάρχης, ου, Æschin. ὁ γραμματιστής, οῦ, Plat.
Ludio, seu Ludius, ὁ ὀρχηστής, οῦ, Lucian. ὁ ὑποκριτής, οῦ, Herodian.
Ludo, παίζω, tesseris, ἀστραγάλοις, Plut. ἀστραγαλίζω, id. cum aliquo, προσπαίζω τινί, Plat. alea, πεττεύω, Lucian. pila, σφαιρίζω, Plut. κυβεύω, Laert. nucibus, καρυατίζω, Philo. calculis pro nucibus, πεττεύω ἐπὶ καρύων, Lucian. par et impar, τὰ ἄρτια καὶ περιττὰ παίζω, Aristoph. ut puer, ἀθύρω, Herodot. ludum, παιδιὰν παίζω, Plat. *illudo*. Vide *Illudo*.
Ludus, ἡ παιδιά, ᾶς, Xen. τὸ παίγνιον, ου, Plat. ἡ παιγνία, Xen. literarius, τὸ διδασκαλεῖον, Dem. τὸ γραμματοδιδασκαλεῖον, Luc. ludum aperire, γραμματοδιδασκαλεῖον ἀνοίγειν, id. ludi, -orum, ὁ ἀγών, ῶνος, Plut. seculares, θέαι αἰώνιοι, Herodian. ludos celebro, πανηγυρίζω, Philo. ludos exhibeo, χορηγέω, Dem.
Lues, ἡ λύμη, ης, ὁ λυμεών, ῶνος, Isocr. ἡ φθορά, ᾶς, Thuc.
Lugeo, πενθέω, aliquem, τινά, Isocr. ob aliquid, ἐπί τινι, Æschin. ὀλοφύρομαί τι, Philo. aliquem, θρηνέω τινά, Lucian. ὀδύρομαί τινα, Isocr.
Lugubre, πενθικῶς, Xen.
Lugubris, e, πενθικός, ἡ, όν, γοερός, ά, όν, Bas. θρηνώδης.
Lumbricus, ὁ ἕλμινς, θος, Euseb. ἡ ἀσκαρίς· lumbricis laborare, ἑλμινθιάω, Aristot.
Lumbus, ἡ ὀσφύς, ύος, Aristot. ἡ ψόα, ας, Bas. ἡ ψύα, ας, LXX. ἡ ἰξύς, ύος, Gal.
Lumen, τὸ φῶς, φωτός, Dem. τὸ φέγγος.
Luminare, ὁ φωστήρ, ῆρος, LXX.

Luminosus, φωτεινὸς, ἡ, ὸν, Xen. ὁ ϗ ἡ φεγγώδης, Naz.
Luna, ἡ σελήνη, ης, Aristot. crescens, σελήνη τικτομένη, decrescens, φθίνουσα, corniculata, μηνοειδής· semiplena, seu dimidiata, ἡμίτομος, seu διχότομος, gibbosa, ἀμφίκυρτος, plena, πανσέληνος. deficiens, λειψίφωτος, silens, seu nulla, συνοδικὴ, crescit, αὐξάνεται, decrescit, φθίνεται, deficit, ἐκλείπει.
Lunaris, e, σεληναῖος, αία, αῖον, Lucian. lapis, ὁ σεληνίτης λίθος, Diosc.
Lunaticus, σεληνιαζόμενος, ένη, ενον, N. T. σεληνιακὸς, ἡ, ὸν, Al. Trall.
Lunatus, ὁ ϗ ἡ μηνοειδὴς, έος.
Lunula, ἡ σεληνὶς, ἴδος, τὸ σελήνιον.
Luitio, ἡ τίσις, εως, Plut.
Luo, λύομαι, aliquid, τὶ, Xen. pœnam alicujus rei, ὑπέχω τιμωρίαν τινὸς, Thuc. alicui, ἐκτίνω τίσιν τινὶ, Plut. damnum, τίνω τὴν βλάβην, Plat.
Lupa ἡ λύκαινα, ης, Plat. parva, ἡ λυκὶς, ἴδος, id. meretrix, ἡ ἑταιροῦσα, ης, id. ἡ χαμαιτύπη, id. ἡ πόρνη, ης, N. T.
Lupanar, τὸ πορνεῖον, ου, Athen. τὸ χαμαιτυπεῖον, Lucian. τὸ πορνοβοσκεῖον.
Lupatum, ὁ χαλινὸς, οῦ, Xen. ὁ λύκος, ου, Plut.
Lupinus, λύκειος, εία, ειον, Polyb. lupo similis, ὁ ϗ ἡ λυκώδης, εος.
Lupinus, ὁ θέρμος, ου, Diosc.
Lupulus, τὸ βρύον, ου, Theophr.
Lupus, ὁ λύκος, ου, Aristot. *piscis*, ὁ λάβραξ.
Lurco, onis, ὁ γαστρίμαργος, Aristot. ὁ ϗ ἡ λαίμαργος.
Lurco, seu Lurcor, γαστριμαργέω, Chrys.
Luridus, πελιδνὸς, ἡ, ὸν, Thuc. ὠχρὸς.
Luror, ἡ πελία, ας.
Luscinia, ἡ ἀηδὼν, όνος, Aristot. ἡ φιλομήλη.
Lusciniola, ἡ ἀηδονὶς, ἴδος, Theocr.
Lusciosus, ὁ ϗ ἡ μύωψ, Aristot. μυωπὸς, ἡ, ὸν, Xen. sum, μυωπάζω, Aristot.
Luscus, ὁ ϗ ἡ μονόφθαλμος, ου, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἑτερόφθαλμος, ου, Plut.
Lusio, ἡ παιγνία, ας, Xen.
Lusito, παίζω, Lucian.
Lusor, ὁ παίκτης, ου.
Lusorius, παικτικὸς, ἡ, όν.
Lustralis, e, ὁ ϗ ἡ καθάρσιος, ου, Naz.
Lustratio, ὁ ἁγνισμὸς, οῦ, Plut. ὁ καθαρμὸς, οῦ, id. ἡ κάθαρσις, εως, Plat.
Lustricus, ἁγνιστικὸς, ἡ, ὸν, Eustath.
Lustro, ἁγνεύω, aliquid, τὶ, Antiph. aliqua re, ἁγνίζω τί τινι, Plut. aliquid animo, ἐξετάζω τι, Dem. exercitum, καταλόγους ποιέομαι τῶν δημοτῶν.
Lustro, onis, ὁ πόρνος, ου, Xen.
Lustror, πορνεύω, Dem.
Lustrum, ὁ φωλεὸς, οῦ, Aristot. lupanar, τὸ πορνεῖον, ου, Athen. tempus quinque annorum, ἡ πεντετηρὶς, ἴδος, Thuc.
Lusus, τὸ παίγνιον, Plut. ἡ παιδιὰ, Xen.
Lutesco, πηλόομαι.
Luteus, *cœnosus*, πήλινος, ίνη, ινον, poculum, ποτήριον, Lucian. ὁ ϗ ἡ πελματώδης, Thuc. subflavus, μήλινος, ίνη, ινον, τὴν χρόαν, Æl. ὁ ϗ ἡ λεκιθώδης, luteum ovi, ἡ λέκιθος, Aristot.
Luto, πηλόω.
Lutosus, a, um, ὁ ϗ ἡ πελματώδης, εος, Thuc. ὁ ϗ ἡ τεναγώδης, Lucian. ὁ ϗ ἡ πηλώδης.
Lutra, ἡ ἐνυδρὶς seu ἔνυδρις, ιδος, Aristot.
Lutulentus, idem quod *Lutosus*.
Lutum, ὁ πηλὸς, οῦ, Dem.
Lux, τὸ φῶς, φωτὸς, Aristot.
Luxatio, ἡ ἐξάρθρησις, τὸ ἐξάρθρημα, Gal. τὸ ἐξάρθρωμα, Aristot. τὸ στρέμμα, Dem.
Luxo, ἐξαρθρόω, Aristot. λορδαίνω, Cl. Al. pedem, στρέφω τὸν πόδα, Herodot.
Luxuria seu Luxuries, ἡ ἀσωτία, ας, Aristot. ἡ ἀκρασία, id.
Luxurio seu Luxurior, ἀσωτεύομαι, ου, Athen.
Luxuriose, ἀσώτως, Isocr. vivo, τρυφάω, Isocr.
Luxuriosus, ὁ ϗ ἡ ἄσωτος, ου, Aristot.
Luxus, ἡ πολυτέλεια, Isocr. ἡ τρυφὴ, ῆς, id. immoderatus, ἔξω τοῦ μέτρου, Æl. luxu diffluo, ὑπὸ τρυφῆς διαῤῥέω· in luxum prolabor, εἰς τρυφὴν ἐξοκέλλω, id. luxui indulgeo, τρυφάω, Plut. luxu perdor, ὑπὸ τῆς τρυφῆς διαφθείρομαι, Isocr. luxu omnes superare, πολυτελείᾳ πάντας ἀνθρώπους ὑπερβάλλεσθαι, Ælian.
Lychnuchus, ὁ λυχνοῦχος, ου, Athen.
Lychnus, ὁ λύχνος, ου, Lucian.
Lydius lapis, ἡ βάσανος, ου, Lucian.
Lympha, τὸ ὕδωρ, ατος. Confer *Aqua*.
Lymphaticus, ὁ ϗ ἡ νυμφόληπτος, ου, Plat.
Lymphatio, ἡ νυμφοληψία, ας.
Lymphatus, idem quod *Lymphaticus*.
Lymphor, ἐκμαίνομαι. Confer *Furo*.
Lyncurium, τὸ λυγκούριον, ου, Diosc.
Lynceus, a, um, λύγκειος, εία, ειον, lynceis oculis præditus, βλεπόμενος ὀξύτερον τοῦ λυγκέως, Aristoph.
Lynx, ὁ ϗ ἡ λύγξ, κὸς, Aristot.
Lyra, ἡ λύρα, Plut. parva, τὸ λυρίον, Aristoph. cano, λυρίζω.
Lyricen, ὁ λυρῳδὸς, οῦ, ὁ λυριστὴς, οῦ.
Lyricus, λυρικὸς, ἡ, ὸν, poesis, ποίησις, Athen.

M.

MACELLARIUS, ὁ κρεωπώλης, ου, Poll. sum, κρεωπωλέω, id.
Macellum, τὸ κρεωπώλιον, ου, Plut.
Macellus, ὁ ϗ ἡ λειπόκρεως, ω, Suid. ὁ ϗ ἡ ὑπισχνος.
Maceo, λεπτύνομαι, ἰσχναίνομαι, Ælian.
Macer, ἰσχνὸς, ἡ, ὸν, Plut. λεπτὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ λεπτόσαρκος.
Maceratio, ἡ ἴσχνανσις, Aristot. ἡ τῆξις, Naz.
Maceresco, ἐκτήκομαι, ἰσχναίνομαι.
Maceria, seu Maceries, ἡ αἱμασιὰ, ᾶς, circumdare fundum maceria, περιοικοδομεῖν αἱμασιὰν χωρίῳ, Dem.
Macero, ἐκτήκω, Euripid. ἀποτρύω, Soph.
Macesco, ἰσχναίνομαι, Ælian.
Machina, ἡ μηχανὴ, ῆς, Dem. τὸ μηχάνημα.
Machinalis, e, μηχανικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Machinamentum, τὸ μηχάνημα, ατος, Dem.
Machinarius, μηχανικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Machinatio, ἡ μηχανὴ, ῆς, Dem. τὸ μηχάνημα, ατος, Dem. τὸ κατασκεύασμα, ατος, ὁ κατασκευασμὸς, οῦ, et insidiæ, μηχανὴ ϗ ἐνέδρα, et ars, ϗ τέχνη, id.
Machinator, ὁ μηχανητὴς, οῦ, Xen. ὁ μηχανοποιὸς, οῦ, Lucian. dolosus, ὁ μηχανοῤῥάφος, ου, Themist.
Machinor, μηχανάομαι, aliquid contra aliquem, τὶ ἐπί τινα, Dem. ἐπιμηχανάομαί τι τινι, Lucian. et instruo aliquid, ϗ παρασκευάζω τι, Dem. dolose, τεχνάζω, id. summo studio, διαμηχανάομαι, Plat. mala, κακομηχανάομαι, id.
Macies, ἡ μάρανσις, ἡ ἰσχνότης, corporis, τοῦ σώματος, Gal. ἡ ἴσχνανσις, εως, seu ἡ ἰσχνασία, ας, Aristot.
Macilentus, ἰσχνὸς, ἡ, ὸν, Plut. Vide *Macer*.
Macresco, ἰσχναίνομαι, Ælian.
Macritas, seu Macritudo, ἡ ἰσχνότης, ητος, Gal.
Macror, ἡ ἰσχνότης, ητος, Galen.
Macroscopium, τὸ μακροσκόπιον, ου.
Mactator, ὁ σφαγεὺς, έως, Xen.
Mactatus, ûs, ὁ σφαγιασμὸς, οῦ, Eurip.
Macte, οὕτως ὄναιο, Lucian. βάλλ' οὕτως, id. macte animo et hanc diligentiam semper adauge, οὕτως ὄναιο σύγε τῆσδε τῆς φιλοπονίας.
Macteæ, αἱ μάζαι, ῶν, Xen.
Macto, σφάττω, aliquem, τινὰ, Dem. capram hostiam, θύω αἶγα, Aristot. alicui victimam, σφαγιάζομαί τινί τι, Ælian.
Mactra, ἡ μάκτρα, ας, Aristoph. ἡ κάρδοπος.
Macula, ὁ σπίλος, ου, Diosc. ἡ κηλὶς, ἴδος, LXX. maculam alicui adspergo, καταῤῥυπαίνω τι, Isocr. καταισχύνω τι, Dem. περιποιεῖν αἰσχύνην τινὶ, Isocr. ποιεῖν ἐν αἰσχύνῃ τι, Dem. abstergere seu delere, ἀπολούειν τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην, id.
Maculatio, ἡ σπίλωσις, εως.
Maculo, σπιλόω, N. T. aliquem, ῥυπαίνω τινὰ, Dion. Halic. aliquid, καταρυπαίνω τι, Isocr.
Maculosus, σπιλωτὸς, ἡ, όν.
Madefacio, νοτίζω, spongia, σπόγγῳ, Diosc. δίημι, Theophr. ὑγραίνω, Plut. διυγραίνω, Hipp.
Madefactio, ἡ ἀποβροχὴ, Gal. ἡ δίεσις, Diosc.
Madeo, νοτιάω, Aristot. νοτίζω, Gal. νοτίζομαι, Lucian.
Madesco, διαίνομαι, δίεμαι, Diosc.
Madide, ὑγρῶς.
Madidus, νοτερὸς, ὰ, ὸν, Thuc. ὑγρὸς, ὰ, ὸν, Xen. ὁ ϗ ἡ διάβροχος.
Mador, ἡ νοτὶς, ἴδος, Lucian. ἡ ὑγρότης, ητος, Plut. ἡ ὑγρασία, ας, Galen.
Mæreo. Vide *Mœreo*.
Magalia, αἱ κῶμαι, ῶν.
Magadium, τὸ μαγάδιον, ου, Lucian.
Magador, μαγαδίζω, Aristot.
Magas, ἡ μαγὰς, άδος, Hesych.
Mage, idem quod *Magis*.
Magia, ἡ μαγεία, ας, Plut.
Magice, μαγικῶς.
Magicus, μαγικὸς, ἡ, ὸν, ars, ἡ μαγεία, Plut. machinamentum, τὸ μάγευμα· magicas artes calleo, μαγεύω, id.
Magis, μᾶλλον, vobis, quam illi, ὑμῖν, ἢ ἐκείνῳ, Dem. nemini magis, quam illi, οὐδενὶ μέντοι μᾶλλον, ἢ ἐκείνῳ, id. magis, quam par est, μᾶλλον τοῦ δέοντος, Dem. magis una domus, quam urbs dici potest, μᾶλλον μίαν τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως φαίημεν ἄν, Aristot. multo magis, πολὺ μᾶλλον, Isocr. nihilo magis, οὐδὲν μᾶλλον, tanto magis, quanto, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ, magis, magisque, ἀεὶ μᾶλλον, Viget.
Magister, ὁ διδάσκαλος, Dem. ὁ παιδεύων, ὁ παιδαγωγὸς, id. choreæ, ὁ χοροδέκτης, Suid. convivii, ὁ συμποσιάρχης, equitum, ὁ ἵππαρχος, Xen. sum, ἱππαρχέω, id.
Magisterium, ἡ προεδρία, Lucian. ἡ προστασία, Xiph.
Magistra, ἡ διδάσκαλος, ου, Diod. Sic. ἡ παιδεύουσα, ης, ἡ καθηγεμὼν, όνος, Plut.
Magistralis, e, διδασκαλικὸς, ἡ, ὸν, sermo, λόγος, Xen.
Magistratus, *officium*, ἡ ἀρχὴ, ῆς, Dem. et potestas, ϗ δυναστεία, ας, Isocr. et potentia, ϗ δύναμις, Dem. et tyrannis, ϗ τυραννὶς, id. magistratum appetere, ἀρχὴν διώκειν, Isocr. contemnere, ὑπεριδεῖν, id. constituere, καθιστάναι, Dem. mercari, πρίασθαι· inire, εἰσιέναι· consequi, μεταλαμβάνειν ἀρχῆς· gerere, ἀρχὴν ἄρχειν· abrogare alicui, ἀποδοκιμάζειν, ἣν τις εἴληχε, id. ἀφαιρεῖσθαί τινος· abolere, καταλύειν· deponere, παραχωρεῖν τῆς ἀρχῆς, id. παύεσθαι ἄρχοντα, id. ambire, ἀρχὴν παραγγέλλειν, Lucian. magistratu abire, ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν, Aristot. *personæ*, οἱ δυνάσται, ῶν, Dem. οἱ δυναστεύοντες, όντων, id. οἱ πολιτευόμενοι, ων, id. οἱ περὶ πολιτείαν ὄντες, Isocr. οἱ ἐν τῷ πολιτεύεσθαι, id. urbanus, οἱ οἰκεῖοι ἄρχοντες, Dem. improbitas magistratuum, πονηρία τῶν προεστώτων, Isocr. habere aliquos magistratus, χρῆσθαι τισὶ προστάταις, Dem.
Magnalia, τὰ μεγαλεῖα, ων, N. T.
Magnanimitas, ἡ μεγαλοψυχία, ας, Aristot. ἡ μεγαλοφροσύνη.
Magnanimiter, μεγαλοψύχως, Dem. μεγαλοφρόνως, Æl.
Magnanimus, ὁ ϗ ἡ μεγαλόψυχος, ου, Aristot. ὁ ϗ ἡ μεγαλόφρων, sum, μέγα φρονέω, Dem. μεγαλήτωρ.
Magnates, οἱ μεγιστᾶνες, ων, N. T.
Magne, μεγάλως, Aristot.
Magnes, ὁ μαγνήτης, ου, Al. Aphr. ἡ μαγνῆτις, ιδος, Philo.
Magneticus, μαγνητικὸς, ἡ, όν.
Magnifice, μεγάλως, Dem. Phal. μεγαλείως, Polyb. μεγαλοπρεπῶς, obire munia, λειτουργίας λειτουργεῖν, Dem. de se sentire, μέγα φρονεῖν, Isocr. se efferre, σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν, Naz. μεγαλύνειν ἑαυτὸν, Xen.
Magnificentia, ἡ μεγαλοπρέπεια, ας, Dem. ἡ μεγαλειότης, ἡ μεγαλουργία.

Magnifico, μεγαλύνω, me ipsum, ἐμαυτὸν, Xen.
Magnificus, ὁ ϗ ἡ, μεγαλοπρεπὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ μεγαλόψυχος, ȣ, id.
Magniloquentia, ὁ ϗ ἡ μεγαλοῤῥημοσύνη, ης, ἡ μεγαληγορία.
Magniloquus, ὁ ϗ ἡ μεγαλοῤῥήμων, ονος.
Magnitudo, τὸ μέγεθος, εος, Aristot.
Magnopere, μεγάλως, Isocr.
Magnus, μέγας, μεγάλη, μέγα, vir, ἀνὴρ, rex, βασιλεὺς, urbs, πόλις, Dem. magni facio, μέγα ποιέομαι, Xen. περὶ πολλȣ ποιέομαι, Isocr. *major*, *maximus*. Vide hæc suo loco.
Magydaris, ἡ μαγύδαρις, εως, Diosc.
Magus, ὁ μάγος, ȣ, Xen.
Majalis, ὁ χοῖρος τομίας, κάπρος ἐκτομίας, Benz.
Majestas, ἡ μεγαλειότης, N. T. τὸ ἀξίωμα, ατος, Dem.
Major, ὁ ϗ ἡ μείζων, majus, τὸ μεῖζον, Dem majus onus, quam, μεῖζον φορτίον, ἢ· majora facta, quam quis dicere potest, ἔργα μείζω, ἢ ὡς τῷ λόγῳ ἄν τις εἴποι, id. majus, quam ut possit ferre, μεῖζον, ἢ ὥςε δύνασθαι φέρειν, Plat. majus opinione, μεῖζον τῆς δόξης· majoris facere aliquid, quam aliud, προτιμᾷν τι τȣ ἄλλȣ, id. προκρίνειν τι τȣ ἄλλȣ, Isocr. major natu, ὁ πρεσβύτερος, ȣ, id.
Majores, οἱ πρόγονοι, ων, Dem. οἱ προγεγενημένοι, ων, Isocr.
Maius, *mensis*, ὁ σκιῤῥοφοριὼν, ῶνος, Dem. ὁ Μάϊος, ȣ, Plut.
Mala, ἡ γνάθος, ȣ, Hippocr. ὁ σιαγὼν, ῶνος.
Male, πονηρῶς, Dem. me habeo, μοχθηρῶς ἔχω, Dem. et non belle habere, φαύλως ϗ ȣ καλῶς ἔχειν· non male, nec segniter ratiocinari, ȣ κακῶς, ȣδ' ἀργῶς λογίζεσθαι· tractari, δεινῶς διακεῖσθαι· et misere belligerare, κακῶς ϗ ἀθλίως πολεμεῖν, id. male audire, κακῶς ἀκȣειν ὑπό τινος, Isocr. agi cum aliquo, κακῶς πράττειν, Dem. accipio aliquem, καταχράομαί τινι, Æschin. loqui de aliquo, κακῶς λέγειν τινὰ, Dem. mereor de aliquo, κακῶς ποιέω τινὰ, Isocr. optare alicui, κακῶς εὔχομαί τινι· male consulo alicui, συμβȣλεύω τινὶ κακὸν, Plat. volo alicui, κακόνȣς εἰμί τινι, Dem.
Maledice, κακολόγως, λοιδόρως.
Maledicentia, ἡ κακολογία, Plut. ἡ δυσφημία.
Maledico, κακολογέω, alicui, τινὰ, Plut. κακῶς λέγω τινὰ, Dem. βλασφημέω περί τινος, id. βλασφημίαν λέγω τινὶ, id. καταράομαί τινα, Aristot. λοιδορέομαί τινι, Dem.
Maledictio, ἡ κακολογία, Plut. ἡ βλασφημία, Dem.
Maledictum, ἡ κακηγορία, Dem. ἡ βλασφημία· incessere aliquem maledictis, ποιεῖσθαι βλασφημίας κατά τινος· προσρίπτεσθαί τινι βλασφημίας, id. λέγειν βλασφημίαν τινὶ, id. Confer *Convicium*.
Maledictus, ὁ ϗ ἡ κατάρατος, ȣ, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἐπάρατος, ȣ, id.
Maledicus, ὁ ϗ ἡ κακολόγος, ȣ, Aristot. ὁ ϗ ἡ βλάσφημος, ȣ, Dem. βλασφημῶν, ȣσα, ȣν, id.
Malefacio, κακȣργέω, impune, ἀσφαλῶς, Dem. κακοποιέω, N. T. alicui, ποιέω τινὰ κακῶς, Isocr.
Malefactor, ὁ ϗ ἡ κακȣργος, Dem. ὁ κακȣργῶν, id.
Malefactum, τὸ κακȣργημα, ατος, Dem.
Maleficentia, ἡ κακȣργία, ας, Dem.
Maleficium, τὸ κακȣργημα, ατος, Dem. τὸ ἀδίκημα.
Maleficus, ὁ ϗ ἡ κακȣργος, ȣ, Dem. κακȣργῶν, ȣσα, ȣν, id. ὁ ϗ ἡ κακοποιὸς, κακοπράγμων.
Malesuadus, ὁ ϗ ἡ κακοσύμβȣλος, ȣ.
Malevolentia, ἡ κακόνοια, ας, Dem. ἡ δυσμένεια, ας, Plutarch. et animi acerbitas, ὁ ϗ ἡ ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρία, id. prosequor aliquem, εἰμί τινι κακόνȣς, Isocr. εἰμί τινι ἐπεχθὴς, Dem.
Malevolus, ὁ ϗ ἡ κακόνȣς, ȣ, alicui, τινὶ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπεχθής τινι, id. ὁ ϗ ἡ δύσνȣς, ȣ, τινὶ, Thuc.
Maligne, φλαύρως, Dem. πονηρῶς, id. κακοήθως, Plut.
Malignitas, ἡ κακοήθεια, Isocr. ἡ κακοθυμία, Plut.

Malignor, πονηρεύομαι, Aristot.
Malignus, ὁ ϗ ἡ κακοήθης, εος, Dem. ὁ ϗ ἡ κακόθυμος, κακότροπος.
Malitia, ἡ κακία, ας, Dem. ἡ πονηρία, ας, Aristot. versutia, ἡ πανȣργία, ας, Dem.
Malitiose, πονηρῶς, Dem.
Malitiosus, ὁ ϗ ἡ κακοήθης, εος, Dem. ὁ ϗ ἡ πανȣργος, ȣ, id.
Malleator, ὁ σφυρωτὴς, ὁ σφυροκόπος, LXX.
Malleolus, τὸ σφύριον, ȣ, Theophr. germen, τὸ μόσχευμα, id.
Malleus, ἡ σφῦρα, Aristot. ὁ ῥαιςὴρ, malleo percutio, σφυροκοπέω, LXX. malleis compactus, ὁ ϗ ἡ σφυρήλατος, Heliod.
Malluvium, τὸ χειρόνιπτρον, Aristoph. τὸ ἀπόνιπτρον, Aristot. τὸ χορνίβιον, Athen.
Malo, αἱρέομαι, aliquid, quam aliud, τί ἢ τὸ ἄλλο, Isocr. potius manere, quam, μᾶλλον μένειν, ἢ, id. mori gloriose quam vivere, εὐκλεῶς ἀποθνήσκειν ἀντὶ τȣ ζῆν, Dem. aliquid, προαιρέομαί τι, id.
Maltha, ἡ μάλθα, ης, Dem.
Malva, ἡ μαλάχη, ης, Theophr. arborescens, ἡ δενδρομαλάχη, ης, id.
Malum, τὸ μῆλον, Diosc. Persicum, μῆλον Περσικὸν· Cydonium, μῆλον Κυδώνιον· Punicum, ἡ ῥοιὰ, ᾶς· Medicum, μῆλον Μηδικὸν, id.
Malum, τὸ κακὸν, ȣ, Dem. et calamitates, ϗ συμφοραὶ, et grave quid, ϗ δεινὸν, facere alicui, κακὸν ποιεῖν τινι· ἐργάζεσθαί τινα κακὸν παρέχειν τινί· accidere alicui, συμβαίνειν τινί· tantum imminere, τοιȣτον προσιέναι· conjicere se in malum, ἐμβάλλειν ἑαυτὸν εἰς κακὸν, id. versari in malis, εἶναι ἐν κακοῖς, Isocr. malum pati, πάσχειν φλαῦρον, Dem. πειρᾶσθαι κακȣ· ferre gravius, φέρειν χαλεπώτερον· liberare aliquem a malo, ἀπαλλάττειν τινὰ κακȣ, id. malum! φεῦ κακȣ!
Malus, *arbor*, ἡ μηλέα, ας, Diosc. *navis*, ὁ ἱςὸς, ȣ· erigere malum in navi, αἴρειν ἱςὸν ἐν τῇ νηὶ, Xen.
Malus, κακὸς, ἡ, ὸν, Dem. πονηρὸς, ρὰ, ρὸν, id. φαῦλος, η, ον, id. μοχθηρὸς, ὰ, ὸν, Isocr. βδελυρὸς, ὰ, ὸν, Dem.
Mamma, *muliebris*, ὁ τιτθὸς, ȣ, Galen. muliebris et brutorum, ὁ μαςὸς, ȣ, Aristot. mammam præbeo, ἐπέχω τὸν μαςὸν, Lucian. alicui, θηλάζομαί τινα, Aristot.
Mammilla, τὸ τιτθίον, ȣ, Aristoph. ἡ τιτθή.
Mammosus, ὁ ϗ ἡ μαςώδης, εος.
Mammula, τὸ τιτθίον, ȣ, Aristoph.
Manceps, ὁ ἐργολάβος, ȣ, Plut.
Mancipalis, ὁ ϗ ἡ ἀνδραποδώδης, Aristot.
Mancipatio, ὁ ἀνδραποδισμὸς, ȣ, Dem.
Mancipator, ὁ ἀνδραποδιςὴς, ȣ, Xen.
Mancipatus, ûs, ἡ ἀνδραποδωσία, ας, Aristot.
Mancipium, τὸ ἀνδράποδον, ȣ, Dem. mancipii more, ἀνδραποδωδῶς, Aristot.
Mancipiolum, τὸ ἀνδραπόδιον, Athen.
Mancipo, ἀνδραποδίζω, aliquem, τινὰ, Xen.
Mancus, πηρὸς, ὰ, ὸν, aliquo, τινὶ, πεπηρωμένος, ένη, ένον, τινὶ, Dem. πηρωθεὶς, εῖσα, ὲν, Aristot. κυλλὸς, ἡ, όν.
Mandator, ὁ προςάττων, οντος, Isocr.
Mandatum, τὸ πρόςαγμα, Dem. τὸ ἐπίταγμα, id. ἡ ἐντολὴ, ῆς, Isocr. mandatum dare, διδόναι ἐντολὴν, Dem. relinquere posteris, καταλείπειν παράγγελμα τȣ μέλλοντος χρόνȣ· habere, ἔχειν τι πρόςαγμα· exsequi, ὑπηρετεῖν τῷ ἐπιταττομένῳ· facere, ποιεῖν τὸ προςταττόμενον· detrectare alicujus, ἀποςῆναι τῶν προςαττομένων ὑπό τινος, id.
Mandibula, ἡ γνάθος, ȣ, Xen. ἡ γένυς, υος, Arist.
Mando, as, ἐντέλλομαι, alicui aliquid, τί τινι, Xen. Confer *Jubeo*, *Impero*.
Mando, is, μασάομαι, aliquid, τὶ, Theophr. ἐσθίω.
Mandra, ἡ μάνδρα, ας, Naz.
Mandragora, ὁ μανδραγόρας, ȣ, Diosc.
Manducatio, ἡ μάσησις, εως, Bas.
Manduco, idem quod *Mando*, *is*.
Mane, ἕωθεν, Dem. πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, id. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, id. πρωῒ, N. T. summo, ὄρθρȣ βαθέος, ib. surgo, ὀρθρίζω, Sirac.
Maneo, μένω, apud aliquem, παρά τινι, Dem. παραμένω τινὶ, Plat. exspecto, aliquem, ἀναμένω τινὰ, Dem. περιμένω τινὰ, Isocr. προσδοκάω τινὰ, Plut.

Manes, οἱ δαίμονες, Herodian. οἱ θεοὶ χθόνιοι, Zosim. evocare, νεκυίᾳ χρῆσθαι, Herodian.
Mango, ὁ ἀνδραποδοκάπηλος, ȣ, Philo. ὁ κομμωτὴς, ȣ, Plut.
Mangonizo, μαγγανεύω, Lucian.
Mangonium, ἡ μαγγανεία, τὸ κόμμωμα, Luc.
Manica, ἡ χειρὶς, ἴδος, Xen.
Manicatus, χειριδωτὸς, ἡ, ὸν, tunica, χιτὼν, Herodian.
Manifestarius, ὁ ϗ ἡ κατάφωρος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ περίφωρος, ȣ, id. hostis, ὁμολογȣμένως πολέμιος, Herodian.
Manifestatio, ἡ ἐξαγόρευσις, εως, ἡ ἔκφανσις, εως, Synes.
Manifeste, φανερῶς, Plat. ἀναφανδὸν, Plut. ἀποπεφασμένως, Dem.
Manifesto, ἐκ φανερȣ, vincere, κρατεῖν, Dem. fieri, ἐν φανερῷ γίγνεσθαι, id.
Manifesto, φανερόω, aliquid alicui, τί τινι, N. T. δηλόω τι, Dem.
Manifestus, δῆλος, η, ον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἔκδηλος, κατάδηλος, ȣ· φανερὸς, ὰ, ὸν, id. ὁ ϗ ἡ πρόδηλος, ȣ, Lucian. sum multifariam, πολλαχόθεν δῆλός εἰμι, Dem. valde, λίαν καταφανής εἰμι, Isocr. fio omnibus, γίγνομαι πᾶσι φανερὸς, id. εὔδηλος γίγνομαι πᾶσι, Dem. manifestum reddo aliquid alicui, φανερὸν ποιέω τί τινι, id. ἐμφανὲς, καταφανὲς, δῆλον, ἔκδηλον, εὔδηλον ποιέω τί τινι, Dem. Isocr.
Manipularis, ὁ λοχίτης, ȣ, Synes.
Manipulatim, λοχηδόν.
Manipulus, τὸ δράγμα, Philo. ὁ φάκελος, Ælian. militum, ὁ λόχος, ȣ, Thuc. ἡ σπεῖρα, App.
Manna, ἡ μάννα, LXX. τὸ ἀερόμελι, Athen.
Mannulus, τὸ ἱππάριον, ȣ, Xen.
Mannus, idem quod *Mannulus*.
Mano, ῥέω. Confer *Fluo*.
Mansio, ἡ μονὴ, ῆς, Polyb. ἡ διαμονή.
Mansito, διαμένω, Xen.
Mansuefacio, πραΰνω, equum, ἵππον, Xen. aliquem, καταπραΰνω τινὰ, Aristot. τιθασσεύω τινὰ, Dem. ἡμερόω τινὰ, Isocr.
Mansues, πρᾶος, seu πραΰς, εῖα, ὺ, Plut.
Mansuesco, seu Mansuefio, πραΰνομαι, Xen. καταπραΰνομαι, Plut. ἡμερεύομαι.
Mansuete, πράως, Dem. ἠπίως, id.
Mansuetudo, ἡ πραότης, Aristot. ἡ ἐπιείκεια, id. ἡ ἡμερότης.
Mansuetus, πρᾶος, seu πραΰς, εῖα, ὺ, appareo, φαίνομαι, Dem. ὁ ϗ ἡ ἥμερος, ȣ, et humanis moribus præditus, ϗ φιλάνθρωπος, id. ἐλαφρὸς, ὰ, όν· mansuetissimum et moderatissimum se præbere, ἐλαφρότατον ϗ μετριώτατον παρέχειν ἑαυτὸν, Isocr.
Mantica, ἡ πήρα, ας, Plut.
Manticula, τὸ πηρίδιον, ȣ, Aristoph.
Manticularius, ὁ βαλαντιοτόμος, ȣ, Aristoph.
Manticulor, τὰ ἐν τῇ πήρᾳ κλέπτω.
Mantile, τὸ χειρόμακτρον, ȣ, Xen.
Mantissa, τὸ ἐπίμετρον, ȣ, Gal.
Manualis, ὁ ϗ ἡ χειροπληθὴς, έος, Diod. Sic.
Manuarius, χειραῖος, αία, αῖον.
Manubiæ, τὰ λάφυρα, ων, Plut. τὰ σκῦλα.
Manubialis, σκυλευματικὸς, ἡ, όν.
Manubriolum, τὸ λαβίδιον, ȣ, Diosc.
Manubrium, ἡ λαβὴ, ῆς, ἡ κωπὴ, gladii, ξίφȣς, Plut.
Manufactus, ὁ ϗ ἡ χειροποίητος, ȣ, N. T. ὁ ϗ ἡ χειρόκμητος, ȣ, Philo.
Manuleatus, χειριδωτὸς, ἡ, ὸν, Herodian.
Manumissio, ἡ ἀπελευθέρωσις, εως, Plut.
Manumitto, ἀπελευθερόω, aliquem, τινὰ, Plut. Confer *Libero*.
Manupretium, τὸ χειροδόσιον, ȣ.
Manus, ἡ χεὶρ, χειρὸς, Dem. dextra, χεὶρ δεξιὰ, ᾶς, id. sinistra, χεὶρ ἀριςερὰ, ᾶς, Aristot. manum in sinu conditam habere, χεῖρα ἔχειν ἔσω, Dem. porrigere, προτείνειν· exhibere, ὑπέχειν· abstinere ab aliquo, ἀπέχειν χεῖρά τινος· religare post tergum, δῆσαί τινα τὰ χεῖρε ὀπίσω, id. τὰ χεῖρε συμπλέκειν ἐς τȣπίσω, Thuc. in manus tradere alicui ali-

 quid,

quid, ἐντιθέναι τι εἰς χεῖράς τινος, Dem. in manibus habere aliquid, ἔχειν τι ἐν χερσί· manu attingere, ἅπτεσθαι τῇ χειρί· aliquem male tractare, προπηλακίζειν τινὰ χερσί, id. manu propria seu sua scribere, ἰδιοχείρως γράφειν, Bud. manu sua faciens, ὁ ϗ ἡ αὐτόχειρ, ρος, N. T. de manu in manum, διὰ χειρῶν· manus alicui injicio, συλλαμβάνω τινὰ, Isocr. operi admoveo, ἐγχειρέω ἔργῳ, id. in manu alicujus situm esse, ἔργον τινὸς εἶναι, Herodian. manus lavo, χερνίπτομαι, Dion. Hal. manibus operor, χειρουργέω, Æl. αὐτουργέω, id. manuum labore victum paro, ἀπ' ἐργασίας χειρῶν ὡρμημένος τρέφω ἐμαυτὸν, Herodian. manu duco aliquem, χειραγωγέω τινὰ, Naz. manus consero cum aliquo, συμβάλλω πρὸς τινα, Isocr. impono, χειροθετέω, Dion. Ar. manu trunco, χειροκοπέω, Strabo. manibus pedibusque, ὅσον δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε, Hom. manus militum, χεὶρ, χειρὸς, Polyb. Thuc. *alii.*
Mappa, ἡ ὀθόνη ἐπιτραπέζιος, τὸ χειρόμακτρον.
Mappalia, αἱ καλύβαι, ων.
Marceo, μαραίνομαι, Aristot.
Marcesco, μαραίνομαι, Aristot. καταφθίνω, Plut. ἀφανίζομαι, id. κατασήπομαι, Plat.
Marchio, ὁ μεθοριάρχης, ȣ.
Marcidus, σαθρὸς, ὰ, ὸν, Lucian.
Marcor, ἡ σηπεδὼν, όνος, Diosc. ὁ μαρασμὸς.
Marculus, ὁ ῥαιστὴρ, ῆρος, Plut.
Mare, ἡ θάλασσα, ης, Dem. τὸ πέλαγος, id. exterius, ἡ ἐντὸς θάλασσα, interius, seu mediterraneum, ἡ ἐντὸς θάλασσα, Balticum, πέλαγος Βαλτικὸν, Balearicum, πέλαγος Βαλεαρικὸν, Ligusticum, πέλαγος Λιγυστικὸν, Adriaticum, Ἀδριατικὸν πέλαγος, &c. mare ingredi, mari se committere, θάλασσαν ἐμβαίνειν, Dem. trajicere, πέλαγος πλεῖν, id. πέλαγος διαπερᾷν, Isocr. imperium maris tenere, ἄρχειν θαλάσσης, Dem. terra marique omnia tenere, ϗ γῆς ϗ θαλάσσης κρατεῖν· in mare submergo aliquem, καταποντίζω τινὰ εἰς πέλαγος· præcipitare se in mare, ῥίπτειν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν· perire in mari, ἀπόλλυσθαι ἐν τῷ πελάγει, id.
Margarita, ὁ μαργαρίτης, ȣ, Ælian.
Margaritarius, ὁ μαργαριτέμπορος, ȣ.
Marginatus, λῶμα ἔχων, ȣσα, ον.
Margino, λῶμα seu κράσπεδον ἐμποιέω.
Margo, τὸ λῶμα, LXX. τὸ κράσπεδον, N. T.
Marinus, ὁ ϗ ἡ θαλάσσιος, ȣ, Plut. πελάγιος, ία, ιον.
Marita, ἡ γυνὴ, γαμετὴ, ῆς, Lys. Confer *Uxor.*
Maritalis, e, ὁ ϗ ἡ συζυγὴς, έος, Naz.
Maritata, ἡ γυνὴ ὕπανδρος, N. T.
Maritimus, ὁ, ἡ, τὸ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, Dem. ὁ ϗ ἡ παραθαλάσσιος, ȣ, N. T. ὁ ϗ ἡ παράλιος, Philo. regio, ἡ παραλία, Isocr.
Marito, τοῖς δεσμοῖς τȣ̃ γάμȣ συζευγνύω, Bas. puellam, συνοικίζω κόρην, Polyb.
Maritus, ὁ γαμέτης, Xen. ὁ ἀκοίτης, ὁ ἀνὴρ, ἀνδρὸς, et uxor, ϗ γυνὴ, Dem.
Marmor, τὸ μάρμαρον, Zosim. ἡ μάρμαρος, Diod. Sic.
Marmoro, μαρμαρόω, Suid.
Marmoreus, μαρμάρινος, ίνη, ινον, Athen.
Marra, τὸ μαῤῥὸν, ȣ̃.
Marrubium, τὸ πράσιον, ȣ, Diosc.
Mars, ὁ Ἄρης, εος, Dion. Hal. ancipite Marte, ἀγχωμάλȣ τῆς μάχης γινομένης, Thuc. Marte æquo, ἐξ ἴσȣ, Dem.
Marsupium, ὁ μάρσυπος, ȣ, Xen. τὸ μαρσύπιον, ȣ, Poll. τὸ βαλάντιον, ȣ, Lucian.
Martes, ἡ ἰκτὶς, ίδος, Plin.
Martialis, e, Ἄρειος, εία, ειον.
Martius, idem quod præc.
Martius, *mensis*, ὁ μȣνυχιὼν, Dem. ὁ Μάρτιος.
Martyr, ὁ μάρτυρ, υρος, Xen.
Mas, ὁ ἄῤῥην, ενος, Aristot.
Masculesco, ἀῤῥενόομαι.
Masculinus, ἀρσενικὸς, ὴ, ὸν, genus, γένος, Gramm. masculino genere, ἀρσενικῶς, Athen.
Masculus, idem quod *Masculinus*, puer, παῖς ἄῤῥην, Dem. masculum reddo, ἀῤῥενόω, Synes. pario, ἀῤῥενογονέω, Philo.

Massa, τὸ φύραμα, ατος, N. T. ὁ ὄγκος.
Masso, φυράω, Diosc.
Massula, τὸ μάζιον, ȣ, Hesych.
Mastiche, ἡ μαστίχη, ης, Diosc.
Mastico, μαστάζω.
Mastigia, ὁ μαστιγίας, ȣ, Lucian.
Mastix, ὁ μάστιξ, γος, Plut. Confer *Flagellum.*
Matella, ἡ ȣ̓ρητρὶς, ίδος, Schol. Aristoph. ἀγγεῖον ȣ̓ρηρὸν, Aristoph.
Matellio, idem quod *Matella.*
Mater, ἡ μήτηρ, τέρος, *per Sync.* τρὸς, Dem. familias, ἡ οἰκοδέσποινα, ης, Plut. matris mater, ἡ τίτθη, ης, Dem. matris frater, vide *Avunculus*; matris soror, vide *Matertera*; matre carens, ὁ ϗ ἡ ἀμήτωρ, N. T. matris amans, ὁ ϗ ἡ φιλομήτωρ, Plut. a matre, a parte matris, μητρόθεν, Herodot.
Matercula, τὸ μητρίδιον, ȣ, τὸ μητράριον, ȣ.
Materfamilias, ἡ οἰκοδέσποινα, ης, Plut.
Materia, ἡ ὕλη, ης, Dem. argumentum libri, &c. ἡ ὑπόθεσις, εως, Schol. Dem.
Materiarius, ὁ ὑλȣργὸς, ȣ̃, Ælian.
Materialis, e, ὑλαῖος, αία, αῖον, Synes. ὑλικὸς, ὴ, ὸν, Plut. e materia constans, ὁ ϗ ἡ ἔνυλος, ȣ, Themist.
Materiatio, seu Materiatura, ἡ ξύλωσις, εως.
Materior, ὑλάζομαι, Hesych. ξυλίζομαι, id.
Maternus, μητρικὸς, ὴ, ὸν, Poll. μητρῷος, ῴα, ῷον, Xen. possessio, κτῆσις, Poll. τὰ μητρῷα, Dem.
Matertera, ἡ θεία πρὸς μητρὸς, ἡ τῆς μητρὸς ἀδελφὴ, ῆς, Dem.
Mathematica, æ, ἡ μαθηματικὴ, ῆς, sc. ἐπιστήμη, Plut.
Mathematicus, μαθηματικὸς, ὴ, ὸν, quæstio, ζήτησις, Aristot.
Mathesis, ἡ μάθησις, εως, Aristot.
Matricida, ὁ μητραλοίας, ȣ, Lucian. ὁ μητραλώης, ὁ μητροφόνος, Plat.
Matricidium, ἡ μητροκτονία, Plut. committo, μητροκτονέω, Aristot.
Matricula, τὸ γραμματεῖον, ȣ, Bud.
Matrimonialis, e, γαμικὸς, ὴ, ὸν, Plut.
Matrimonium, ὁ γάμος, ȣ, Dem. Confer *Conjugium.*
Matrix, ἡ μήτρα, ας, Lucian.
Matrona, ἡ οἰκοδέσποινα, ης, Plut.
Matronalis, e, ὁ, ἡ, τὸ τῆς οἰκοδεσποίνης.
Matruelis, ὁ ἀδελφιδȣ̃ς ἐκ γυναικῶν, ὁ ἀνεψιὸς ἐκ μητραδελφῶν.
Matta, ὁ ϗ ἡ ψίαθος, ȣ, Aristoph.
Matula, τὸ σκαφίον, ȣ, Aristoph. ἡ ἀμὶς, ίδος, Plut.
Maturate, ἐπισπερχῶς, Hesych. Confer *Festinanter.*
Maturatio, ἡ ἐπισπέρχεια, ας, perductio ad maturitatem, ὁ πεπασμὸς, ȣ̃, Gal. ἡ πέπανσις, εως, Aristot.
Mature, ὡραίως, Hipp.
Maturesco, πεπαίνομαι, Xen.
Maturitas, ἡ ὡραιότης, ætatis, ἡ ὥρα, Isocr. fructuum, ἡ πέπανσις, Theophr.
Maturo, *festino*, ἐπιταχύνω, Thuc. factum, ἐπισπεύδω τὸ δρᾶν, Plut. ad maturitatem perduco, πεπαίνω, aliquid, τί, Diosc.
Maturus, *ut fructus*, ὁ ϗ ἡ πέπων, ονος, Theophr. ὁ ϗ ἡ πέπειρος, Diosc. ætate, ἀκμαῖος, αία, αῖον, Plut. ἀκμαῖος ἡλικίαν· ὁ ϗ ἡ πέπειρος, virgo, παρθένος, Plut. ἔχȣσα τὴν ἡλικίαν τȣ̃ γάμȣ, Dem.
Matutinus, πρώϊος, ΐα, ϊον, N. T. πρωϊνὸς, ὴ, ὸν, ibid. ὀρθρινὸς, ὴ, ὸν, ibid. tempus, τὸ ἑωθινὸν, Xen. ἡ ἑωθινὴ, sc. ὥρα, Polyb.
Mavolo. Vide *Malo.*
Mavors. Vide *Mars.*
Mausoleum, τὸ μαυσολεῖον, ȣ.
Maxilla, ἡ σιαγὼν, όνος, LXX. ἡ γνάθος, ȣ, Dem.
Maxime, μάλιστα, desiderare, ποθεῖν, Dem. omnium maxime juniorum, ἁπάντων μάλιστα δὲ τῶν νεωτέρων· si maxime non aliqui, sed omnes, εἰ τὰ μάλιστα μή τινες, ἀλλὰ πάντες· cum omnia—tum maxime illud, πάντα μὲν——μάλιστα δὲ τȣ̃το, id. πάντα μὲν —— ἥκιστα δὲ, Xen. maxime omnium, quos ego novi, πάντων μάλιστα, ὧν ἐγὼ οἶδα, id, πολὺ μάλιστα, ὧν ἐγὼ οἶδα, id. differunt, μέγιστον διαφέρȣσι, Plat.
Maximopere, σφοδρότατα, σφόδρα γε, Xen.
Maximus, μέγιστος, ίστη, ιστον, Plat. natu, πρεσβύτατος, άτη, ατον, Dem. maximi facio, περὶ πλείστȣ ποιέομαι· τιμάομαί τι πλείστȣ ἁπάντων· τιμάω τι ἀντὶ παντὸς, id.
Maza, ἡ μάζα, ης, Athen.
Meabilis, e, διάβατος, η, ον, ὁ ϗ ἡ πορεύσιμος, η, ον, Plut.
Meatus, ἡ διάβασις, ἡ πορεία.
Mechanica, ἡ μηχανικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Aristot.
Mechanicus, μηχανικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Medela, ἡ ἰατρεία, ας, Plut. ἡ θεραπεία, ας, Herodian. adhibeo alicui medelam, θεραπεύω τινὰ, Plut.
Medeor, ἰάομαι, alicui, τινὰ, Dem. ἰατρεύω τινὰ, Plut. θεραπεύω τινὰ, Isocr. νοσηλεύω τινὰ, id. morbo alicujus, θεραπεύω νόσον τινὸς, id. ἐπικȣρέω νόσῳ τινὸς, Xen. auribus alicujus, ἰάομαι ὦτά τινος, Dem.
Mediastinus, δȣ̃λος μεσαύλιος.
Mediator, ὁ μεσίτης, ȣ, N. T.
Medica, *mulier*, ἡ ἰάτρια, ας, Alex.
Medicabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἰάσιμος, ȣ, Plat.
Medicamen. Vide *Medicamentum.*
Medicamentarius, a, um, φαρμακευτικὸς, ὴ, όν.
Medicamentarius, ὁ φαρμακοτρίβης, ȣ, Dem.
Medicamentum, τὸ φάρμακον, Isocr. τὸ ἴαμα, Plat. paro seu conficio, φαρμακεύω, Plat. medicamento uti, φαρμάκῳ χρῆσθαι, Isocr. adhibeo ægrotanti, ὀνίνημι νοσȣ̃ντα, Æl. esse alicui, φάρμακον εἶναί τινι, id. Conf. *Remedium.*
Medicatio, ἡ ἰατρεία, ας, Plut. ἡ ἴασις, εως, Luc. ἡ ἰάτρευσις, εως, Plut.
Medicina, ars, ἡ ἰατρικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Aristot. Vide *Medicamentum.*
Medico, seu Medicor, ἰατρεύω, φαρμακεύω, Isocr.
Medicus, i, ὁ ἰατρὸς, ȣ̃, Isocr. ὁ θεραπεύων, οντος, id. ὁ ἀκεστὴς, ȣ̃.
Medicus, ἰατρικὸς, ὴ, ὸν, Plut.
Medie, μέσως, Aristot.
Medietas, ἡ μεσότης, Plat. ἡ ἡμίσεια, Dem.
Medimnus, ὁ μέδιμνος, ȣ, Aristot.
Mediocris, e, μέτριος, ία, ιον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιεικής.
Mediocritas, ἡ μετριότης, ητος, Dem.
Mediocriter, μετρίως, Dem. μέσως, id.
Medioximus, μέσος, η, ον, Plut.
Meditabunde, φροντιστικῶς.
Meditabundus, φροντιστικὸς, ὴ, ὸν, Theophr. ὁ ϗ ἡ σύννȣς, ȣ, Isocr.
Meditamentum, τὸ μελέτημα, Xen.
Meditate, ἐσκεμμένως, Poll.
Meditatio, ἡ μελέτη, ης, Thuc. τὸ μελέτημα, ατος, Xen. ἡ φροντίς.
Mediterraneus, ὁ ϗ ἡ μεσόγαιος, Paus. ὁ ϗ ἡ μεσόγειος, Philo. ὁ ϗ ἡ μεσόχθων, regio, ἡ μεσόγεια, Thuc. ἡ μεσόγαια, id.
Meditor, μελετάω, Thuc. λογίζομαι πρὸς ἐμαυτὸν, Dem. aliquid, σκέπτομαι, aliquid, τί, Isocr. ἐπισκοπέω τι γνώμῃ, id. φροντίζω.
Meditullium, τὸ μεσαίχμιον, ȣ.
Medium, ἡ μεσότης, Plat. τὸ μέσον, Aristot. cœli, τὸ μεσȣράνημα, Bas. in medium adfero, εἰσφέρομαί τι, Aristot. εἰς μέσον ἄγω, Plut. prodeo, εἰς μέσον πάρειμι, id. sine medio, ἀμέσως· in medio ignis, ἐν μέσῳ πυρὸς, Plat. medio carens, ὁ ϗ ἡ ἄμεσος, Aristot.
Medius, μέσος, η, ον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνάμεσος, Herodot. sum, μεσόω, Aristoph. inter litigantes, μεσεύω, Aristot. media æstate, θέρȣς μεσȣ̃ντος, Thuc. media dies, μεσȣ̃σα ἡμέρα, Herodot. media nox, ἡ ἀκμάζȣσα νὺξ, Herodian.
Medulla, ὁ μυελὸς, ȣ̃, Gal. ἡ ἐντεριώνη, ης, Luc. cerebralis, μυελὸς ἐγκεφαλίτης, spinalis, μυελὸς νωτιαῖος, ὁ αἰὼν, ῶνος, Hipp.
Medullitus, μυελόθεν, ἀπὸ μυελȣ̃.
Medullosus, μεμυελωμένος, ένη, ένον, LXX.
Mehercule, νὴ τὸν Ἡρακλέα!
Meio, ȣ̓ρέω, sanguinem, αἷμα, Hipp.
Mel, τὸ μέλι, ιτος, Aristot.
Melancholia, ἡ μελαγχολία, Hipp. μελαγχολικὸν

λικὸν πάθος, id. laboro, μελαγχολιάω, Lucian.
Melancholice, μελαγχολικῶς, Gal.
Melancholicus, a, um, μελαγχολικὸς, ἡ, όν, Hippocr. sum, μελαγχολιάω, Lucian.
Melior, ὁ ϗ ἡ κρείττων, ονος, alio aliqua re, τινός τινι, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἀμείνων, melius est, quam, ἄμεινόν ἐστιν, ἤ, id. ὁ ϗ ἡ βελτίων, ονος, Dem. meliorem reddo, βελτιόω, Philo. melior fio, βελτιόομαι· meliori fortuna uti, quam, ἄμεινον πράττειν, ἤ, Aristot. αἱρετώτερος, έρα, ερον, melius est pugnantes mori, quam fuga servari, αἱρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σωθῆναι, Xen.
Melioresco, βελτιόομαι.
Melius, βελτιόνως, βέλτιον, Dem. ἄμεινον, id. me habeo, ῥαΐζω, Lucian.
Meliuscule, μικρόν τι ἄμεινον.
Mellarium, ὁ μελισσών, ῶνος, Naz. τὸ μελιττουργεῖον, ου.
Mellarius, ὁ ϗ ἡ μελιττουργός, οῦ.
Mellarius, μελιτηρὸς, ά, όν, vas, ἀγγεῖον, Athen.
Mellatio, ἡ μελίτωσις, ἡ μελιττουργία, Aristot.
Melleus, ὁ ϗ ἡ μελιτώδης, εος, Lucian. μελιχρὸς, ά, όν, Synes.
Mellificium, ἡ μελιττουργία, ας, Aristot.
Mellifico, μελιττουργέω.
Melligo, τὸ μελίτωμα, Diosc.
Mellitus, ὁ ϗ ἡ μελιτώδης, εος, Theophr. μελιχρὸς, ά, όν, Lucian. mellitum facio, μελιτόω, Thuc.
Melodia, ἡ μελῳδία, Athen.
Melomeli, τὸ μηλόμελι, ιτος, Diosc.
Melos, τὸ μέλος, Herodian.
Membrana, ἡ δέῤῥις, Thuc. ὁ ὑμὴν, Gal.
Membranaceus, ὑμένινος, ίνη, ινον, Athen. ὁ ϗ ἡ ὑμενώδης, εος, Aristot.
Membranula, τὸ ὑμένιον, ου.
Membratim, μεληδὸν, Athen. κατὰ μέλη, LXX.
Membrosus, ὁ ϗ ἡ μεγαλόμελος.
Membrum, τὸ μέλος, Aristot. τὸ κῶλον, N. T. μέρος τι τοῦ σώματος, Dem. pars periodi, τὸ κῶλον, Aristot.
Memini, μέμνημαι, alicujus, τινὸς, Dem. μνημονεύω τινὸς, Plut. τί, Isocr. Confer *Recordor.*
Memor, ὁ ϗ ἡ μνήμων, ονος, Lucian. μνημονικὸς, ἡ, όν, Synes. injuriarum, ὁ ϗ ἡ μνησίκακος, ου, Dem.
Memorabilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀξιόλογος, ου, Ælian. ὁ ϗ ἡ ἀξιαφήγητος, ου, Herodot. ὁ ϗ ἡ ἀξιομνημόνευτος, ου, Xen.
Memoratio, ἡ ἀπομνημόνευσις, εως, Plut.
Memoria, ἡ μνήμη, ης, Dem. memoriæ mandare aliquid, τίθεσθαί τι εἰς μνήμην· revocare aliquid in memoriam, ποιεῖσθαι μνείαν τινὸς, id. memoriam immortalem alicujus relinquere, καταλείπειν ἀθάνατον μνήμην τινὸς, Isocr. retinere alicujus, ἔχειν μνείαν τινὸς, id. abolere alicujus, ἀφαιρεῖσθαί τινος, Dem. ἀφανίζειν μνήμην τινὸς, id. memoria retinere aliquid, φέρειν τι διὰ μνήμης, Ælian. vir piæ memoriæ, ὁ τῆς ὁσίας μνήμης, Synes. antiquissima post hominum memoriam urbs, πρεσβυτάτη τῶν ἐν μνήμῃ πόλις, Aristid. nostra memoria, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, Dem. majorum nostrorum memoria, ἐπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων, id.
Memorialis, e, μνημονικὸς, ἡ, όν, Synes. liber, τὸ ἀπομνημόνευμα.
Memoriter, ἀπὸ μνήμης, dicere, εἰπεῖν, recitare aliquid, ἀπὸ στόματος εἰπεῖν τι, Xen. ἀπὸ στόματος λέγειν τι, Plut.
Memoro, ἀπομνημονεύω, aliquid, τί, Xen. Confer *Commemoro, Narro.*
Menda, τὸ πταῖσμα, ατος, Plut. τὸ ἁμάρτημα, ατος, Dem.
Mendaciter, ψευδῶς, Thuc.
Mendacium, τὸ ψεῦδος, εος, Dem. τὸ ψευδὲς, έος, id. ἡ ψευδολογία, ας, Isocr. dicere, λέγειν ψεῦδος, Dem. λέγειν τὰ ψευδῆ, id. immane, ψεύδεσθαι ψεῦδος ὑπερμέγεθες· mendaciis fallo, ψεύδομαι, id.
Mendaciunculum, τὸ ψευδύλλιον, ου.
Mendax, ὁ ψεύστης, ου, Dem. ὁ ψευδόμενος, ου, id. ὁ μὴ μετ' ἀληθείας ὑπάρχων, id. ὁ ϗ ἡ ψευδολόγος.
Mendica, ἡ προσαῖτις, ιδος, Macar.
Mendicabulum, ὁ προσαίτης, ου, Plut.
Mendicatio, ἡ προσαίτησις, εως.
Mendicitas, ἡ χρεία, ας, Dem. ἡ πτωχεία, ας, Aristoph. extrema mendicitate laborare, πένητα εἶναι εἰς τὰ ἔσχατα, Ælian.
Mendico, πτωχεύω, Dem. προσαιτέω, Plut. ἐπαιτέω, N. T.
Mendiculus, τὸ πτωχάριον, ου.
Mendicus, πτωχὸς, ἡ, όν, Dem. ὁ προσαίτης, ου, Plut.
Mendicus, i, ὁ πτωχὸς, οῦ, Dem. ὁ πτωχεύων, οντος, id. ὁ ἀγύρτης.
Mendose, πλημμελῶς, Galen.
Mendosus, a, um, πλημμελὴς, έος, Plato.
Mendum, τὸ πλημμέλημα, Plut. τὸ σφάλμα, id.
Meninx, ἡ μῆνιγξ, γος, Aristot.
Mens, ὁ νόος, *contr.* νοῦς, νοῦ, Dem. ἡ διάνοια, ας, id. ἡ γνώμη, ης, Hipp. ἡ φρὴν, ενὸς, id. mentis compos, ὁ ϗ ἡ ἔννους, ου, Xenoph. ὁ ϗ ἡ ἔμφρων, ονος, Thuc. ἐντὸς ἑαυτοῦ γιγνόμενος, Herodot. non compos, ἐκπλάγων τῶν φρενῶν, id. mente captus, φρενὸς πεπηρωμένος, ου, Plat. in mentem venire alicui, ἔρχεσθαί τινι ἐπὶ νοῦν, Dem. ὑπέρχεσθαί τινι, Plat. mente aliquid agere seu perpendere, ἐπισκοπεῖν τι γνώμῃ, Isocr. διανοέομαί τι, id. mens sana, γνώμη εὐπαθὴς, Arrian.
Mensa, ἡ τράπεζα, Xen. mensam Persico more instructam apponere, τράπεζαν Μηδικὴν παρατιθέναι, Thuc. secunda, τὰ τρωγάλια, Cl. Al. τὰ ἐπιτραπεζώματα, Athen. mensarum adsecla, ὁ τραπεζεὺς, Hom.
Mensarius, ὁ τραπεζίτης, Plut. sum, τραπεζιτεύω, Poll.
Mensio, ἡ μέτρησις, εως, Plut.
Mensis, ὁ μὴν, μηνὸς, Plut. qui sex mensium est, ὁ ϗ ἡ ἑξάμηνος, Aristot. octo mensium, ὁ ϗ ἡ ὀκτάμηνος, id. menses mulieris, τὰ ἐμμήνια, Diod. Sic.
Mensor, ὁ μετρητὴς, Dinarch.
Menstrualis, e, ὁ ϗ ἡ ἔμμηνος, purgatio, κάθαρσις, Diosc.
Menstruum, τὰ ἔμμηνα, Diosc. τὰ ἐμμήνια· τὸ ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν, id.
Menstruus, ὁ ϗ ἡ ἐπιμήνιος, ου, sacra festa, ἐπιμήνια ἱερὰ, Herodot.
Mensula, τὸ τραπέζιον, ου, Hesych.
Mensura, τὸ μέτρον, ου, Aristot.
Menta seu Mentha, ἡ ἡδύοσμος, ου, Diosc.
Mentastrum, ἡ ἡδύοσμος ἄγριος.
Mentigo, ὁ λειχὴν, ῆνος, Diosc.
Mentio, ἡ μνήμη, Dem. ἡ μνεία, id. mentionem facere seu injicere alicujus, μνησθῆναί τινος, Isocr. τι, περί τινος· μνείαν ποιεῖσθαί τινος, id.
Mentior, ψευδολογέω, ψεύδομαι, manifeste de aliqua re, φανερῶς περί τινος, Dem. in aliquem, εἴς τινα, N. T. καταψεύδομαί τινος, id. Confer *Mendacium.*
Mento, ὁ ϗ ἡ μακρογένειος, ου, Bud.
Mentula, ἡ κωλῆ, ῆς, Aristoph. τὸ πέος, εος, id.
Mentum, τὸ γένειον, ου, Xen. ὁ ἀνθερεὼν, ῶνος, demulceo, ὑπογενειάζω, Synes.
Meo, βαίνω, Plat. δίειμι, Thuc.
Meracus, ὁ ϗ ἡ ἄκρατος, ου, Lucian. ζωρὸς, ά, όν, vinum, οἶνος, Diosc.
Mercabilis, e, ὁ ϗ ἡ ὤνιος, ου, Æschin.
Mercatio, ἡ ἐμπόρευσις, εως.
Mercator, ὁ ἔμπορος, ου, Plato.
Mercatorius, ἐμπορικὸς, ἡ, όν, Dem.
Mercatura, ἡ ἐμπορία, ας, Isocr.
Mercatus, ûs, ἡ ἐμπόρευσις, εως.
Mercedula, τὸ μισθάριον, ου, Athen.
Mercenarius, ὁ μισθωτὸς, οῦ, Plat. ὁ ὑπόμισθος, ου, Lucian. ὁ μισθοφόρος, ου, Plat. ὁ ϗ ἡ μισθαρνής.
Merces, ὁ μισθὸς, οῦ, Dem. ἡ μισθοφορὰ, ᾶς, Thuc. mercede facere aliquid, ἐπὶ μισθῷ vel μισθοῦ ποιεῖν τι, Lucian. mercedem capio, μισθὸν φέρω, Thuc. pro labore ab aliquo peto, ἀπαιτέω τινὰ μισθὸν ὑπὲρ τοῦ πόνου, Æl. mercede loco alicui aliquid, μισθόω τί τινι, Dem. conduco aliquem ad aliquid, μισθόομαί τινα ἐπί τινι, id. bajuli, τὸ φόρετρον, ου, Poll. doctoris, τὸ δίδακτρον, idem. medici, τὸ σῶστρον, Xen. indicis, τὸ δικανικὸν, οῦ, Luc.
Mercimonium, ἡ ἐμπορία, ας, Isocr. τὸ ἀγόρασμα, ατος, Æschin.
Mercor, ἀγοράζω, aliquid ab aliquo, τὶ παρά τινος, Dem. ἐμπορεύομαι, aliquid pecunia, ὠνέομαί τι χρημάτων, Aristot. χρήμασι, Theophr.
Mercurius, ὁ Ἑρμῆς, οῦ, Thuc.
Merda, τὸ σκῶρ, σκατὸς, Aristoph. ἡ κάκκη, ης, id. τὸ ἀποπάτημα, ατος.
Mere, ἀκράτως, Lucian.
Merenda, τὸ προδεῖπνον, ου.
Mereo, vel Mereor, μισθοδοτέομαι, Polyb. μισθὸν φέρω, Thuc. stipendium, στρατεύομαι, id. corpore, ἑταιρέω, Plut. bene de aliquo, εὖ ποιέω τινὰ, Dem. male de aliquo, κακῶς ποιέω τινὰ, id.
Meretricie, ἑταιρικῶς.
Meretricius, ἑταιρικὸς, ἡ, όν, Philostr. πορνικὸς, ἡ, όν· vita, ἡ ἑταίρησις, εως, Æschin. οἱ γάμοι καθημερινοὶ, Dem.
Meretricor, ἑταιρέω, Æschin.
Meretricula, τὸ ἑταιρίδιον, Plut.
Meretrix, ἡ ἑταίρα, Plat. ἡ ἑταιρίστρια, id. ἡ ἑταιρὶς, ίδος, Athen. Confer *Scortum.*
Merges, ἡ δεσμὴ, ῆς.
Mergo, βαπτίζω. Confer *Immergo.*
Mergus, ἡ αἴθυια, ας, Aristot.
Meridialis, e, seu Meridianus, a, um, μεσημερινὸς, ἡ, όν, μεσημβρινὸς, ἡ, όν, Proclus.
Meridiatio, ἡ μεσημβρίασις, εως.
Meridies, ἡ μεσημβρία, ας, Thuc.
Meridior, μεσημβριάζω, Plato.
Merito, ἀξίως, Dem. et convenienter fieri, εἰκότως ϗ προσηκόντως γίγνεσθαι, Isocr. consequi veniam, εἰκότως συγγνώμης τυγχάνειν, Dem.
Meritum, ἡ ἀξία, pro merito, κατὰ τὴν ἀξίαν, Plat. ultra meritum, παρὰ τὴν ἀξίαν, Dem. beneficium, τὸ εὐεργέτημα, ατος, Xen.
Meritus, ἄξιος, ία, ιον, Xen.
Merso, βαπτίζω, aliquem in mare, εἰς θάλασσάν τινα, Plut.
Merula, ὁ κόσσυφος, Aristot.
Merum, τὸ ἄκρατον, Lucian.
Merus, ὁ ϗ ἡ ἄκρατος, ου, Lucian. ζωρὸς, ά, όν, Diosc. ὁ ϗ ἡ εὔζωρος, ου, Plut.
Merx, τὸ ἐμπόρευμα, τὸ ὤνιον, Dem.
Mesenterium, τὸ μεσεντέριον, ου, Aristot. τὸ μεσόκωλον, ου, Hipp.
Mesocranium, τὸ μεσόκρανον, ου, Poll.
Mespilum, τὸ μέσπιλον, ου, Theophr.
Mespilus, ἡ μεσπίλη, ης, Theophr.
Messias, ὁ Μεσσίας, ου, N. T.
Messis, ὁ θερισμὸς, οῦ, Hesych. ὁ ἀμητὸς, οῦ, messem facio, θερίζω, Xen.
Messor, ὁ θεριστὴς, οῦ, Dem.
Messorius, θεριστικὸς, ἡ, όν, falx, τὸ θεριστήριον, ου, LXX. τὸ θέριστρον, ου, id.
Meta, ὁ κῶνος, ου, Aristot. terminus, ὁ ὅρος, ου, Dem. metam pono, τίθημι ὅρον, id. ὁ σκοπὸς, οῦ, ad metam propositam collimo, κειμένου σκοποῦ στοχάζομαι, Isocr.
Metallicus, μεταλλικὸς, ἡ, όν, Aristot. ars, ἡ μεταλλευτικὴ, ῆς, Laert.
Metallicus, ὁ μεταλλεὺς, έως, Poll.
Metallum, τὸ μέταλλον, ου, Diosc. eruo, μεταλλεύω, Lucian. metalli scrutatio, ἡ μεταλλεία, ας, Plut.
Metamorphosis, ἡ μεταμόρφωσις, εως.
Metaphora, ἡ μεταφορὰ, ᾶς, Aristot.
Metaphysica, ἡ μεταφυσικὴ, ῆς, Aristot.
Metathesis, ἡ μετάθεσις, εως, Gramm.
Metatio, ἡ μέτρησις, εως, Plut. ἡ διάταξις.
Metator, ὁ διατάκτης, ου.
Meteorum, τὸ μετέωρον, ου, Aristot.
Methodus, ἡ μέθοδος, ου, Aristot.
Meticulose, περιδεῶς, Dem. ψοφοδεῶς, Theophr.
Meticulosus, ὁ ϗ ἡ ἄτολμος, Dem. Confer *Timidus,*

Metior,

Metior, μετρέω, aliqua re, τινὶ, Plut. aliquid, τὶ, Dem. bonum voluptate, ὁρίζομαι τὸ καλὸν ἡδονῇ, Plato.
Meto, θερίζω, Xen. ἀμάω, Theophr.
Metor, μετρέω, Dem. καταμετρέω, Xen. castra, στρατοπεδεύω, Plut. στρατοπεδεύομαι, Isocr. alicubi, ἱδρύω στρατόπεδον ἔν τινι, Herodot.
Metricus, μετρικὸς, ἡ, όν.
Metropolis, ἡ μητρόπολις, εως, Thuc.
Metropolita, ὁ μητροπολίτης, ȣ.
Metrum, τὸ μέτρον, ȣ, Aristot.
Metula, τὸ κωνίδιον, ȣ, τὸ κωνάριον, ȣ, Thuc.
Metuo, φοβέομαι, ne, μὴ, Dem. alicui, ὑπὲρ τινος· rebus alicujus, ὑπὲρ πραγμάτων τινὸς, id. aliquem, τινὰ, Isocr. aliquid et consternor, τὶ ϗ ταράττομαι, Dem. supra modum, πέρα τȣ̃ μέτρȣ, id. tanto magis aliquem, τοσȣ́τῳ μᾶλλον δείδω, vel potius δέδοικά τινα, Isocr. potentiam alicujus, ὀῤῥωδέω δύναμίν τινος, Dem. metuendum est hoc, δέος ἐςὶ τȣ̃το, id. ne, κίνδυνός ἐςι μὴ, Isocr. ut hoc possit consistere, φόβος, ὡς ȣ̓ ςήσεται τȣ̃το, Dem.
Metus, ὁ φόβος, ȣ, Dem. τὸ δέος, εος, Isocr. metum injicere alicui, φόβον παρασκευάζειν τινὶ, Dem. ἐργάζεσθαί τινι φόβον παρέχω, φόβον τινί· versari in metu, εἶναι ἐν φόβῳ· adfici metu, γίγνεσθαι φόβον τινί· emori metu, τεθνάναι τῷ φόβῳ· tollere, eximere metum alicui, ἀναιρεῖσθαι, ἐξαιρεῖσθαι φόβον τινὸς, id. ἀπαλλάττειν τινὰ τȣ̃ δέȣς, Isocr. evanuit omnis metus, λέλυται πᾶς ὁ φόβος, Dem. metu perculsus, ἐκπλαγεὶς ὑπὸ δέȣς, Æl.
Meus, ἐμὸς, pater, πατὴρ, Dem. denunciatio, ἐμὴ πρόσοδος· corpus, ἐμὸν σῶμα, id. meapte causa, ἐμȣ̃γε ἕνεκα.
Mica, ἡ ψὶξ, Al. Aphr. τὸ ψιχίον, N. T.
Mico, ςίλβω, Aristot. λάμπω.
Micturio, ȣ̓ρητιάω, Aristoph.
Migratio, ἡ μετοίκησις, εως, Plat. ἡ ἀπαλλαγὴ, ῆς, Bas. ἡ ἀποικία, ας, Isocr.
Migro, μετοικίζομαι, Isocr. alicunde aliquo, μετεκβαίνω ἔκ τινος εἴς τι, Herodot. e domo, ἐκτοπίζω ἀπὸ τῆς οἰκίας, Aristot. in insulam, ἀποικέω εἰς νῆσον, Isocr.
Miles, ὁ ςρατιώτης, ȣ, Dem. ὁ ςρατευόμενος· milites colligere seu conscribere, ςρατιώτας παρασκευάζεσθαι· καταλέγειν, id. habere paratos, λαμβάνειν ἐξ ἑτοίμȣ· cogere, συνάγειν· alere, τρέφειν· emittere, ἐκπέμπειν, id. dimittere, διαλύειν, Isocr. emeritus, ςρατιώτης ἀφειμένος, Aristot. ἀπαλλαγεὶς, ἐντὸς, id. strenuus, ἀγαθὸς, Dem. nullius pretii, ȣ̓δενὸς ἄξιος, id. domesticus, οἰκεῖος· mercenarius, μισθοφόρος, id. classiarius, ὁ ἐπιβάτης, Xen.
Militaris, e, ςρατιωτικὸς, ἡ, ὸν, tentorium, σκηνὴ, Xen. res, τὰ ςρατιωτικὰ, ῶν, Thuc.
Militariter, ςρατιωτικῶς, Thuc.
Militia, ἡ ςρατεία, Dem. ἡ ςρατιὰ, ᾶς, Xen. in militiam egredior, ἐκβαίνω εἰς ςρατείαν, id. una cum alio, συνεπιςρατεύω, Dem. a militia cessatio, ἡ ἀςρατεία· militiæ desertor, ὁ ἀςράτευτος, id.
Milito, ςρατεύω, Dem. ςρατεύομαι, id. pro stipendio, μισθȣ̃, Xen. alicui, τινὶ, Greg. sub aliquo, ὑπό τινι, Plut.
Milium, ὁ ϗ ἡ κέγχρος, ȣ, Diosc.
Mille, χίλιοι, ιαι, ια, Isocr.
Millesimus, a, um, χιλιοςὸς, ἡ, όν.
Milliare, τὸ μιλιάριον, ȣ, τὸ σημεῖον, ȣ· intra centesimum milliare, ἐντὸς σημείȣ ἑκατοςȣ̃, Herodian.
Milliarius, χιλιαῖος, αία, αῖον.
Millies, χιλιάκις· millies pluries, χιλιοπλασίως, LXX.
Milvus, ὁ ἰκτὶν, ῖνος, Aristot. ὁ ἰκτῖνος, ȣ, LXX.
Mima, ἡ ὑποκριτὶς, ίδος.
Mimicus, ὑποκριτικὸς, Dem. Phal.
Mimus, ὁ ὑποκριτὴς, ȣ̃, Plut. ὁ μῖμος, ȣ, Herodian.
Mina, ἡ μνᾶ, ᾶς, Dem.
Minæ, ἡ ἀπειλὴ, Dem. minas intendo alicui, ἀπειλέω τινὶ, Xen. minis parco, ἀφείδομαι ἀπειλῶν, Lucian. minis terreor, ἀπειλέομαι, Xen.
Minaciter, ἀπειλητικῶς, Herodot.
Minatio, ἡ ἀπείλησις, εως.
Minax, ἀπειλητικὸς, ἡ, ὸν, Plato.
Mineralia, τὰ μέταλλα, ων.
Minerva, ἡ Ἀθηνᾶ, ᾶς, Lucian. crassiore, παρατυπωτικῶς, Gal.
Minerval, τὸ δίδακτρον, ȣ.
Mingo. Vide *Meio.*
Miniaceus, ὁ ϗ ἡ μιλτώδης, Athen. μίλτινος, ίνη, ινον, color, χρῶμα, Plut.
Miniaria, ἡ μιλτωρυχία.
Minime, ȣ̓δαμῶς, Dem. ȣ̓δαμῆ· justus, δίκαιος· neminem, et minime omnium Thebanos, ȣ̓δένα, ϗ πάντων ἥκιςα Θηβαίȣς, id.
Minimum, ἐλάχιςον, Dem. quinquaginta ad minimum, πεντήκοντα τȣ̓λάχιςον, id.
Minimus, ἐλάχιςος, ίςη, ιςον, Thuc.
Minio, μιλτόω.
Minister, ὁ ὑπηρέτης, ȣ, Dem. ὁ διάκονος, ȣ, id. ὁ θεραπευτὴς, ȣ̃, Plut. præbere se ministrum alicui, παρέχειν ἑαυτὸν ὑπηρέτην τινὶ, Dem. uti aliquo ministro, χρῆσθαί τινι διακόνῳ, id. publicus, ὁ δημόσιος, ȣ, Dem. ὁ δημόκοινος, id.
Ministerium, ἡ ὑπηρεσία, ἡ διακονία, Isocr.
Ministra, ἡ θεράπαινα, ης, Dem. ἡ θεραπαινὶς, ίδος, id. ἡ ὑπηρέτις, ιδος, Xen.
Ministrator, idem quod *Minister.*
Ministratorius, ὑπηρετικὸς, ἡ, όν, Xen.
Ministro, ὑπηρετέω, alicui, τινὶ, Dem. aliquid, τί τινι, Isocr. domino, διακονέω δεσπότῃ, Dem. amicis, ὑπȣργέω φίλοις, Isocr.
Minitor. Vide *Minor.*
Minium, ἡ μίλτος, Diosc.
Minor, oris, ὁ ϗ ἡ ἥσσων, seu ἥττων, ονος, spes, ἐλπὶς, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἐλάσσων, seu ἐλάττων, ονος, Dem. ὁ ϗ ἡ μείων, ονος, Xen. tribus annis, ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, Isocr. ætate, ἐν τοῖς κατὰ γέννησιν χρόνοις ὑςερίζων.
Minor, ἀπειλέω, alicui mortem, τινὶ θάνατον, Dem. Confer *Minæ.*
Minuo, ἐλαττόω, aliquid, τὶ, Isocr. ἔλαττον ποιέομαί τι, id. μειόω τι, Xen. κολάζω τι, Plat.
Minurio, μινυρίζω, Plato.
Minuritio, ἡ μινύρισις, εως.
Minus, μεῖον, habeo, i. e. inferiore conditione sum, ἔχω, Xen. ἔλασσον ἔχω, Dem. procul, ἔλασσον ἄπωθεν, Thuc. quam par est, ἐνδεεςέρως, ἢ προσήκει, Dem. τȣ̃ προσήκοντος, Plat. paullo minus duobus millibus militum recipiunt, δέχονται ὀλίγῳ δισχιλίων ἀποδέοντας ὁπλίτας, Polyb. paullo minus centum annis, ἔτη ȣ̓ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν, Lucian.
Minusculus, ὀλιγότερος, έρα, ερον.
Minutal, τὸ μυττωτὸν, ȣ̃, Aristoph.
Minutatim, λεπτομερῶς.
Minutia, τὸ λεπτὸν, ȣ̃.
Minutim, κατ᾽ ὀλίγον, λεπτομερῶς.
Minutio, ἡ μείωσις, εως.
Minutulus, ὁ ϗ ἡ ὑπόλεπτος, ȣ.
Minutus, λεπτὸς, ἡ, ὸν, Aristot. μικρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ λεπτομερής.
Mirabilis, e, θαυμαςὸς, ἡ, ὸν, Xen. θαυμάσιος, ία, ιον, Isocr. παράδοξος.
Mirabiliter, ἀγαμένως, Plat. θαυμαςῶς, id.
Miraculum, τὸ θαῦμα, facio, ποιέω, Xen. edo, θαυματȣργέω, Damasc.
Miratio, ὁ θαυμασμὸς, ȣ̃, Hipp.
Mirator, ὁ θαυμαςὴς, ȣ̃, Plut.
Mire, θαυμασίως, Plat.
Mirifice, θαυμαςῶς, Plat.
Mirifico, θαυμαςόω, Plut.
Mirificus, θαυμαςὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Miror, θαυμάζω, aliquid, τὶ, Lucian. aliquem ob aliquid, τινὰ τινος, Plut. τινὰ ἐπί τινι, Xen. τινά τινος, Dem. aliquem, τινὸς, Isocr. ἄγαμαί τινα, id. τινὸς, Xen. Confer *Admiror.*
Mirus, a, um, θαυμάσιος, ία, ιον, Dem. θαυμαςὸς, ἡ, ὸν, Isocr. non est mirum, si, ȣ̓δὲν θαυμαςὸν, εἰ, id. mirum quantum, θαυμαςὸν ὅσον, ὑπερφυῶς, Lucian.
Miscellanea, τὰ σύμμικτα, ων.
Miscellaneus, ὁ ϗ ἡ σύμμικτος, ȣ, Thuc.
Misceo, μίγνυμι, cum aliquo, μετά τινος, Plat. aliquid cum aliquo, κεράννυμι τί τινι, Plut. κυκάω.
Miser, ἄθλιος, ία, ιον, Dem. ὁ ϗ ἡ ταλαίπωρος, ȣ· et infelix, ταλαίπωρος ϗ δυςυχής· ἄθλιος ϗ ταλαίπωρος· sum, ταλαιπωρέω, id.
Miserabilis, e, ἐλεεινὸς, ἡ, ὸν, Dem. οἰκτρὸς, ὰ, ὸν, id. λυγρὸς, ρὰ, ρόν.
Miserabiliter, ἐλεεινῶς, Dem. οἰκτρῶς, id.
Miseratio, ὁ οἰκτιρμὸς, ȣ̃, N. T.
Misere, ἀθλίως, et male belligerare, ϗ κακῶς πολεμεῖν, Dem. tractari ab aliquo, ἀτυχῶς φέρεσθαι παρά τινι, Isocr.
Misereor, ἐλεέω, alicujus, τινὰ, Dem. οἰκτείρω τινὰ, LXX. σπλαγχνίζομαι περί τινος, N. T. ἐπί τινι, ib. κατελεέω τινὰ, Luc.
Miseresco, idem quod *Misereor.*
Miseret me, οἰκτείρομαι, Xen.
Miseria, ἡ ταλαιπωρία, Isocr. et calamitas, ἀτυχία ϗ συμφορὰ, id. Confer *Calamitas.*
Misericordia, ὁ οἰκτιρμὸς, ȣ̃, N. T. ἡ ἐλεημοσύνη, ης, ibid. ὁ ἔλεος, ȣ, Dem. ὁ οἶκτος, ȣ, Isocr. misericordia adficior, ἔλεος εἰσέρχεταί μέ τινος, Phil. animum ad misericordiam inflectere, τρέπειν θυμὸν πρὸς ἔλεον, Plat. ad misericordiam aliquem provocare, προσκαλεῖσθαί τινα εἰς ἔλεον, Herodian. adducere lacrymis aliquem ad misericordiam, τοῖς δακρύοις προσάγεσθαί τινα εἰς ἔλεον, Antiph. εἰς συμπάθειαν ἄγειν τινὰ, Diod.
Misericors, ὁ ϗ ἡ ἐλεήμων, Dem. ἐλεῶν, id. συμπάσχων· ὁ οἰκτίρμων.
Miseror, idem quod *Misereor.*
Missile, ἡ βολὶς, ίδος, Suid. τὸ βέλος, εος, Herodot. ὁ ἄκων, οντος.
Missio, ἡ πέμψις, εως, Thuc. ἡ πομπὴ, ῆς, Plat.
Missito, προσανα πέμπω.
Missus, ûs, idem quod *Missio.*
Missus, πεμφθεὶς, εῖσα, έν· missum facio aliquem, ἀφίημί τινα, Dem. missam facio uxorem, προΐημι τὸν γάμον, Plut.
Mistura, ἡ μίξις, Lucian. ἡ σύγχυσις.
Mite, ἐπιεικῶς, Isocr.
Mitella, τὸ μιτράριον, ȣ.
Mitesco, πραΰνομαι, Xen. maturesco, πεπαίνομαι, id.
Mitigatio, ἡ πράϋνσις, εως, Aristot.
Mitigo, πραΰνω, aliquid, τὶ, Plat. aliquem, ἡμερόω τινὰ, Isocr. καταπραΰνω τινὰ, id.
Mitis, πρᾶος, πραεῖα, πρᾶυ, homo, ἀνὴρ, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιεικὴς, έος, id. Confer *Mansuetus*: maturus, ὡραῖος, αία, αῖον, fructus, καρπὸς, Gal. Confer *Maturus.*
Mitra, ἡ μίτρα, ας, Herodot.
Mitto, πέμπω, alicui aliquid, τί τινι, Xen. nuncium ad aliquem, ἀποςέλλω πρέσβυν πρός τινα, Isocr.
Mobilis, e, κινητὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ εὐκίνητος.
Mobilitas, ἡ εὐκινησία.
Mobiliter, κινητῶς, εὐκινήτως.
Moderate, σωφρόνως, μετρίως, amare divitias, ἀγαπᾶν τὸν πλȣ̃τον, Dem. vivo, κοσμίως ζάω, Isocr. rebus uti, συμμέτρως ἀπολαύειν τῶν ὑπαρχόντων, Isocr.
Moderatio, ἡ μετριότης, Dem. τὸ χαμαίζηλον, Isocr. gubernatio, ἡ κυβέρνησις, Bas. ἡ διοίκησις, Dem. ἡ ἐπιςασία, Philo. ἡ εὐταξία.
Moderator, ὁ διοικητὴς, Plut. ὁ κυβερνήτης, Lucian.
Moderatus, σωφρονικὸς, ἡ, ὸν, Lucian. μέτριος, ία, ιον, homo, ἀνὴρ, Dem. ὁ ϗ ἡ συμμέτριος, ȣ, labor, πόνος, Isocr.
Moderor, εὐθύνω, currum, ἅρμα, Isocr. pacem, πρυτανεύω τὴν εἰρήνην, id. remp. διοικέω τὰ πολιτικὰ, Plat. aliquid, ἐπιςατέω τινὶ, Plut. τινὸς, Xen.
Modeste, σωφρόνως, vivere, ζῆν, Dem. κοσμίως ζῆν, Isocr. facere aliquid, μετρίως ποιεῖν τι, id.

Modestia,

Modestia, ἡ σωφροσύνη, ης, Dem. ἡ κοσμιότης, ητος, Aristot. ἡ ἐπιείκεια.
Modestus, ὁ ϗ ἡ σώφρων, ονος, Dem. κόσμιος, ία, ιον, et justa resp. ϗ δικαία πολιτεία, Isocr. μέτριος, ία, ιον, et prudens vir, ϗ σώφρων ἀνὴρ, Dem. ὁ ϗ ἡ εὐτρεπὴς, ἐπιεικής.
Modice, μετρίως, Dem.
Modicum, τὸ μέτριον.
Modicus, ὀλίγος, η, ον. Confer *Parvus.*
Modificatio, ἡ διαμέτρησις, εως.
Modificor, διαμετρέω, Plut.
Modiolus, τὸ ψηκτίδιον, ȣ.
Modius, ὁ μόδιος, ȣ, Dinarch. ὁ μεδιμνός.
Modo, ἀρτίως, dicebam hoc, εἶπον τȣ̃το, Dem. ἔναγχος, plagas accepit, ἐπλήγη, id. ἄρτι, urbem condentes, πόλιν οἰκίζοντες, Isocr. hoc. ȣ̃τως, Dem. illo, ἐκείνως, id. eodem, ὡσαύτως, id. simili, παραπλησίως, Isocr. ὁμοίως, Dem. in dextram, modo in sinistram, ὅτε μὲν εἰς τὰ δεξιὰ, ὅτε δὲ εἰς τὰ εὐώνυμα, Aristoph.
Modulamen, τὸ ἐπαύλημα, ατος.
Modulate, ῥυθμικῶς, εὐρύθμως.
Modulatio, ἡ μελῳδία, Athen. ὁ ῥυθμὸς, Aristot.
Modulator, ὁ μȣσȣργὸς, Lucian. ὁ μελῳδός.
Modulor, ἐπαυλέω, Lucian. μελῳδέω, Athen. μελίζω.
Modulus, τὸ μέτρον, Dem. ὁ ῥυθμὸς, Aristot.
Modus, mensura, τὸ μέτρον, Lucian. ratio, ὁ τρόπος, Plut. modum servo, τȣ̃ μέσȣ τυγχάνω, Aristot. μετριάζω, Dem. excedo, non servo, ὑπερβάλλω τὸ μέτριον, Dem. Phal. ὑπερβάλλω ἔν τινι, Aristot.
Mœcha, ἡ μοιχὰς, ἀδος, Athen. γυνὴ μοιχαλὶς, N. T. ἡ μοιχεύτρια, Plat.
Mœchor, μοιχάομαι, N. T. μοιχεύω, Plut.
Mœchus, ὁ μοιχὸς, ȣ̃, Plut. μοιχικὸς, ȣ̃, id.
Mœnia, τὰ τείχη, Dem.
Mœreo, λυπέομαι, aliqua re, ἐπί τινι, Plat. ἀδημονέω, Dem. δυσχεραίνομαι.
Mœror, ἡ λύπη, ης, Dem. ἡ δυσθυμία, ἡ ἀνία· adficere aliquem mœrore, τρέπειν τινὰ εἰς ἀθυμίαν, id. λυπεῖν τινα, id. mœrore adficior, λυπέομαι, id. πένθος.
Mœste, λυπηρῶς, Isocr. ἀθύμως, Xen.
Mœstitia, ἡ λύπη, Plat. ἡ ἀθυμία, Xen. τὸ ἄλγος.
Mœstus, λυπηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄθυμος, ȣ, Plat. κατηφής.
Mola, ἡ μύλη, ης, molam verso, μύλην στρέφω, περιάγω, περιφέρω, Poll.
Molaris, e, μυλικὸς, ἡ, ὸν, lapis, λίθος, N. T. μυλίτης λίθος, Gal. dens, μυλίτης ὀδȣ̀ς, Aristot.
Molendinum, ἡ μύλη, Poll. aquarium, τὸ ὑδρομύλιον, Pandect.
Moles, τὸ βάρος, Plat. ὁ ὄγκος, Plut.
Moleste, χαλεπῶς, fero aliquid, φέρω τι, Dem. ἀηδῶς φέρω τι, id. et graviter fero aliquid, λυπηρῶς ϗ βαρέως φέρω τι, Isocr. fero rem, δυσχεραίνω τὸ πρᾶγμα, Dem.
Molestia, ἡ ἀηδία, ας, Dem. molestia adficere aliquem, sive molestiam exhibere alicui, παρέχειν τινὶ ἔργον, Plat. κατασκευάζειν τινὶ ἀσχολίαν, Dem. βαρύνειν τινὰ, Xen. λύπειν τινὰ, id. ὄχλον παρέχειν τινὶ, Plat. sustinere, πράγματα ἔχειν, Dem.
Molesto, κοπιάω, Aristoph. Confer *Molestia.*
Molestus, λυπηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀηδὴς, εος, id. ἀνιαρὸς, ὰ, ὸν, id. χαλεπὸς, ἡ, ὸν, id. ὁ ϗ ἡ δυσχερὴς, Isocr. sum alicui, ἐνοχλέω τινὰ, id. τινὶ, id.
Molimen, τὸ κατασκεύασμα, ατος, Aristot.
Molior, μηχανάομαι, aliquid contra aliquem, τι ἐπί τινα, Dem. aliquid, ἐπιχειρέω τινὶ, Plat. τυρεύω τι, Dem. et machinor aliquid contra remp. πραγματεύομαι ϗ παρασκευάζομαί τι ἐπὶ τὴν πόλιν, id.
Molitio, ἡ παρασκευὴ, ῆς, Thuc. in mola, ὁ ἄλετος, Plut.
Molitor, ὁ μυλωθρὸς, ȣ̃, Athen.
Molitrix, ἡ ἀλετρὶς, ίδος, Plut.
Molitura, ὁ ἄλετος, ȣ, Plut.
Mollesco, μαλακίζομαι, Lucian.
Mollio, μαλακίζω, μαλακύνω, Galen.
Mollis, μαλακὸς, ἡ, ὸν, Xen. sum, μαλακιάω, id. ἁπαλὸς, λὴ, λὸν, τρυφερὸς, ρὰ, ρόν.
Molliter, μαλακῶς, Xen. ἁβρῶς.
Mollitia, seu Mollities, ἡ μαλακότης, Plut. animi, ἡ μαλακία, Aristot. ἡ ἁβρότης, Xen.
Mollitudo, ἡ ἁπαλότης, ητος, Xen.
Molliusculus, ὁ ϗ ἡ ὑπομάλακος, ȣ.
Molo, ἀλέω, Diosc. καταλέω, Hippocr.
Moly, τὸ μῶλυ, Diosc.
Momentaneus, ἀκαριαῖος, αία, αῖον, navigatio, πλȣ̃ς, Dem. vita, τὸ ἀκαριαῖον ζῆν, Macc.
Momentum, ἡ ῥοπὴ, ῆς, Plut. punctum temporis, τὸ ἀκαρὲς, Poll. ἀκαρὴς χρόνος, Dem. momento temporis, ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, Aristoph. ἐν ἀκαρεῖ χρόνȣ, Lucian. ἐν ἀκαρεῖ, id.
Monacha, ἡ μοναχὴ, ἡ μονάστρια, Pand.
Monachatus, ὁ μοναχισμὸς, ȣ̃.
Monachus, ὁ μοναχὸς, ȣ̃, Dion. Ar. ὁ μονατὴς, ȣ̃, Naz. ὁ ἀσκητὴς, ȣ̃, Bas.
Monarcha, ὁ μονάρχης, Thuc. ὁ μόναρχος, Aristot.
Monarchia, ἡ μοναρχία, ας, Herodot. sum, μοναρχέω, Strabo.
Monasterialis, e, μοναστικὸς, ἡ, ὸν, μοναχικὸς, ἡ, ὸν, Dion. Ar.
Monasterium, τὸ μοναστήριον, τὸ ἀσκητήριον, Greg.
Monedula, ὁ κολοιὸς, ȣ̃, Lucian.
Moneo, παραγγέλλω, aliquem, τινὶ, Plato. νȣθετέω· aliquid alicui, παραινέω τί τινι, Dem. facere aliquid, ποιεῖν τι, id. quæ decent, ὑπαγορεύω τινὶ, ἃ δεῖ ποιεῖν, idem. Confer *Admoneo, Hortor.*
Moneta, τὸ νόμισμα, Aristot. proba, νόμισμα δόκιμον· adulterina, νόμισμα ἀδόκιμον, νόμισμα κίβδηλον, Aristoph. monetam cudo, νόμισμα κόπτω, Aristot. monetam falsam cudo, νόμισμα παρακόπτω, Lucian. νόμισμα παραχαράττω, Suid.
Monetaria officina, τὸ ἀργυροκοπεῖον, Athen.
Monetarius, ὁ ἀργυροκόπος, Plut. falsus, ὁ παραχαράκτης, Pandect.
Monialis, ἡ μονάστρια, ας, Pandect.
Monile, τὸ περιδέραιον, Plut. ὁ ὅρμος, Hom. ὁ ὁρμισκὸς, LXX. τὸ καθόρμιον, id.
Monimentum, τὸ μνημεῖον, virtutis relinquo in omne ævum, τῆς ἀρετῆς καταλείπω εἰς ἅπαντα χρόνον, Isocr. τὸ ὑπόμνημα, esse posteris, εἶναι τοῖς ἐπιγιγνομένοις, id.
Monitio, ἡ νȣθέτησις, Isocr. ἡ νȣθεσία, Plat.
Monitor, ὁ νȣθετῶν, Isocr. παραινῶν, id. ὁ παραινέτης.
Monitorius, παραινετικὸς, ἡ, ὸν, Isocr. προτρεπτικὸς, ἡ, ὸν, Cl. Al.
Monitum, seu Monitus, ûs, ἡ παραίνησις, εως, Xen. τὸ παράγγελμα, ατος, id. monitu Dei, ἐκ Θεȣ̃, Dion. Hal.
Monoceros, ὁ μονοκέρως, ωτος, Aristot.
Monoculus. Vide *Unoculus.*
Monopola, ὁ μονοπώλης, ȣ.
Monopolium, τὸ μονοπώλιον, Aristot. exerceo, μονοπωλέω, Strabo.
Mons, τὸ ὄρος, Dem. montis cacumen, ἀκρωτήριον τȣ̃ ὄρȣς, Herodot. ἡ ἀκρώρεια, Philo. latus montis, ἡ παρώρεια, Polyb. radix sive ima pars montis, ἡ ὑπώρεια, Plut.
Monstrabilis, e, δεικτὸς, ἡ, όν.
Monstratio, ἡ δεῖξις, εως, Herodian.
Monstro, δείκνυμι, aliquid, τὶ, Thuc. Confer *Ostendo.*
Monstrose, τερατικῶς, Plut.
Monstrosus, ὁ ϗ ἡ τερατώδης, Isocr. ὁ ϗ ἡ τεράστιος, Ælian.
Monstrum, τὸ τέρας, ατος, Isocr. τὸ τεράστιον, ȣ, Suid. pario, τερατοκέω.
Montanus, ὀρεινὸς, ἡ, ὸν, regiô, χώρα, Xen. ὁ ϗ ἡ ὄρειος, Aristid.
Monticola, ὁ ὀρείτης, ȣ.
Monticulus, τὸ ὄρειον, ȣ.
Montosus, ὁ ϗ ἡ ὄρειος, Lucian. ὀρεινὸς, ἡ, ὸν, Xen.
Monumentum. Vide *Monimentum.*
Mora, ἡ διατριβὴ, Dem. ἡ ἀναβολὴ, id. τὸ μέλλημα, Æsch. ἡ μέλλησις, εως, Thuc. moram interpono, necto, ποιέομαι ἀναβολὴν, idem. διατριβὴν ποιέομαι, Dem. sine mora, ἀνυπερθέτως, Plat. ἀμελλητὶ, id.
Moralis, e, ἠθικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Morator, ὁ μελλητὴς, ȣ̃, Aristot.
Moratus, εἰθισμένος, ένη, ένον, bene, ὁ ϗ ἡ εὐήθης, Aristot.
Morbidus, ὁ ϗ ἡ νοσώδης, Plut. νοσηρὸς, ὰ, ὸν, Xen. νοσερὸς, ὰ, ὸν, Plut. νοσακερὸς, ὰ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἐπίνοσος, id.
Morbosus, idem.
Morbus, ἡ νόσος, Dem. τὸ νόσημα, ἡ ἀῤῥωστία, τὸ ἀῤῥώστημα· qui in extremum periculum aliquem conjicit, νόσος ἐξ ἧς τις εἰς τȣ̀σχατον ἔρχεται· difficilis et qui magnam felicitatem et curam requirit, νόσημα χαλεπὸν ϗ πολλῆς εὐτυχίας ϗ ἐπιμελείας δεόμενον· regionem invadit, ἐμπίπτει νόσημα εἰς τὴν χώραν· in morbum incidere, νόσον ἐπιγίγνεσθαί τινι· συμβαίνειν ἀῤῥώστημά τινι, idem. morbo corripi, λαμβάνεσθαι νόσῳ, id. περιεῖναί τινι ἀῤῥωστίαν, Isocr. πάσχειν τι πάθος· morbum curare, θεραπεύειν τὸ νόσημα, id. evadere e morbo, ἀποφεύγειν τὴν νόσον, Dem. consumi morbo, ἀποθανεῖν ἐκ τῆς νόσȣ, Isocr.
Mordacitas, τὸ δηκτικὸν, ȣ̃.
Mordax, δηκτικὸς, ἡ, ὸν, Athen. ὁ δήκτης, Plut. ὁ ϗ ἡ δακνώδης, Gal.
Mordeo, δάκνω, Plut.
Mordicus, ὀδὰξ, Aristoph. tenere, ἀπρὶξ ἔχειν, Ælian.
Moretum, τὸ μυττωτὸν, ȣ̃.
Moribundus, a, um, ἀποθνήσκων, ȣσα, ον.
Morigero, ὑπȣργέω, alicui, τινὶ, Plut. ὑπακȣ́ω τινὸς, Thuc. τινὶ, Dem. χαρίζομαι.
Morigerus, a, um, ὁ ϗ ἡ κατήκοος, Plut. ὁ ϗ ἡ πειθήνιος, Cl. Al.
Morio, ὁ μωρὸς, Lucian. ὁ γελωτοποιὸς, id.
Morior, θνήσκω, Xen. ἀποθνήσκω, Dem. τελευτάω· τὸν βίον τελευτάω, τελέω, μεταλλάττω, καταστρέφω, ἐκλείπω, Dem. Isocr. Xen. risu, θνήσκω γέλωτι· metu, φόβῳ· vulnere, ἀποθνήσκω ἐκ τȣ̃ τραύματος, Dem. ictu, τελευτάω ἐκ πληγῆς· per cruciatum, τελευτάω αἰκισθεὶς· volens, ἀποθνήσκω ἑτοίμως, id. ante diem fatalem, τελευτάω πρὸ μοίρας, Isocr.
Moror, διατρίβω, in urbe, ἐν τῇ πόλει, Isocr. Confer *Mora.*
Morose, δυσκόλως, Dem.
Morositas, τὸ δυσάρεστον, ἡ χαλεπότης, Isocr. ἡ δυσκολία.
Morosus, ὁ ϗ ἡ δυσάρεστος, Dem. ὁ ϗ ἡ δύσκολος, id. χαλεπὸς, ἡ, όν.
Mors, ὁ θάνατος, Dem. ἡ τελευτὴ, ῆς, id. ἡ τελευτὴ τȣ̃ βίȣ, Isocr. fatalis et naturalis, ἐκ τῆς εἱμαρμένης ϗ αὐτόματος θάνατος, Dem. violenta, θάνατος βίαιος, idem. morte violenta occumbere, ἀποθνήσκειν θανάτῳ βιαίῳ, id. mortem sibi ipsi consciscere, ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, Aristot. διαφθείρειν ἑαυτὸν, id.
Morsus, τὸ δῆγμα, Plut. ἡ δῆξις, εως· ὁ δηγμὸς, ȣ̃, id.
Mortalis, e, θνητὸς, ἡ, ὸν, homo, ἄνθρωπος, Dem. ὁ βροτὸς, ȣ̃, corpus, σῶμα, idem. ὁ ϗ ἡ θανάσιμος, ȣ, Plat.
Mortalitas, τὸ θνητὸν, ȣ̃.
Mortarium, ὁ ὅλμος, Ælian. contundere aliquid in mortariis, κατακόπτειν τι ἐν ὅλμοις, id.
Morticinus, θνησιμαῖος, αία, αῖον, Aristoph.
Mortifer, ὁ ϗ ἡ θανατηφόρος.
Mortualis, e, νεκρικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Mortuus, νεκρὸς, ὰ, ὸν, Plat. τεθνεὼς, υῖα, ὸς, Dem. ἀποθανὼν, ȣ̃σα, ὸν, id.
Morum, τὸ μόρον, ȣ, Diosc.
Mos, τὸ ἔθος, εος, Dem. τὸ ἦθος, εος, id. ὁ τρόπος, ȣ, id. vir bonis omnino moribus præditus, ἀνὴρ τὸν τρόπον πάνυ δίκαιος ὢν, Dem. integritas morum, ἡ καλοκἀγαθία τῶν τρόπων, Isocr. mores alicujus probatissimi, τὰ κάλλιστά τινος τῶν ἠθῶν, Dem.
Moschus, ὁ μόσχος, ȣ, Aret.
Motacilla, τὸ κινάδιον, ȣ, ἡ σεισοπυγὶς, ίδος, Suid. ὁ κίγκλος, ȣ, Galen.
Motio, ἡ κίνησις, Aristot. ὁ κλωγμὸς, ȣ̃, Luc.

Motor,

Motor, ὁ κινητὴς, ȣ̃.
Motus, ὁ κίνησις, εως, Aristot. τὸ πάθος, εος, id. motu proprio, αὐτοκελεύςῳ γνώμῃ, Suid.
Moveo, κινέω, omnem lapidem, πάντα λίθον, Plut. castra, κινέω τὸ ςράτευμα, Thuc. et immuto decretum, ϗ μεταίρω τὸ ψήφισμα, Dem. et tollo male constituta, ϗ μετατίθημι τὰ μὴ καλῶς καθεςῶτα, Isocr. adsidue, ψαλάττω, Ælian. adfectus, παθαίνομαι, Dion. Hal.
Mox, αὐτίκα, Dem. εὐθὺς, id. εὐθέως, Plut.
Muceo, εὐρωτιάω, Theophr. σήπομαι, Xen.
Mucesco, σαπρὸς ϗ εὐρώεις γίνομαι.
Mucidus, εὐρώεις, ώεσσα, ῶεν, Soph. ὁ ϗ ἡ εὐρώδης, εος, id. σαπρὸς, ὰ, ὸν, Aristot.
Mucor, ὁ εὐρῶς, ῶτος, Plut. ἡ σαπρότης.
Mucosus, κορυζῶν, ῶσα, ῶν, Plat. κορύζης μεςὸς, Lucian. ὁ ϗ ἡ βλεννώδης, Hipp. ὁ ϗ ἡ μυξώδης, Gal.
Mucro, τὸ ἄκρον, ȣ, ἡ ἀκὶς, ίδος, Herodian. gladii, ςόμα μαχαίρας, N. T.
Mucronatus, ὁ ϗ ἡ ὀξύθηκτος, ȣ.
Mucus, ἡ βλέννα, ης, Gal. ἡ μύξα, id. ἡ κόρυζα, Lucian.
Mugil, ὁ κεςρεὺς, έως, Aristot.
Mugio, μυκάομαι, Plut.
Mugitus, τὸ μύκημα, Plut. ὁ μυκηθμὸς, Luc.
Mula, ἡ ἡμίονος, ȣ, Herodot.
Mularis, e, ἡμιόνειος, εία, ειον, Hom.
Mulcedo, τὸ θέλγητρον, ȣ, Cl. Al.
Mulceo, καταθέλγω, Lucian. καταψάω, Xen. κηλέω, Plat. κατακηλέω, Aristot.
Mulciber, ὁ Ἥφαιςος, ȣ.
Mulcta. Vide *Multa.*
Mulctra, seu Mulctrum, ὁ ἀμολγεὺς, έως, Theocr. ἡ πέλλα, ης, Athen.
Mulctrale, idem quod anteced.
Mulctus, ἡ ἄμελξις, ἡ βδάλσις.
Mulgeo, ἀμέλγω, LXX. ἀθέλγω, Hipp. aliquid, βδάλλω τι, Plat.
Muliebris, e, γυναικεῖος, εία, εῖον, mundus, κόσμος, Plat. ὁ ϗ ἡ γυναικώδης, Philo.
Muliebriter, γυναικείως.
Mulier, ἡ γυνὴ, γυναικὸς, formosa, εὐπρεπὴς, Dem. nobilis, γυνὴ σεμνὴ, Isocr. modesta, σώφρων, id. pura et casta a viri congressu, καθαρὰ ϗ ἁγνὴ ἀπὸ τῆς συνεσίας ἀνδρὸς, Dem. forma eleganti, εὐπρεπὴς τὴν ὄψιν ȣ̃σα, in magna et præclara modestia educata, μετὰ πολλῆς ϗ καλῆς σωφροσύνης τραφεῖσα, id.
Muliercula, τὸ γύναιον, ȣ, Dem.
Muliero, θηλύνω, Hipp.
Mulierosus, ὁ γυναικοφίλης, ȣ.
Mulio, ὁ ἡμιονηλάτης, ȣ.
Mullus, ἡ τρίγλα seu τρίγλη, ης, Aristot.
Mulsum, τὸ οἰνόμελι, ιτος, Diosc.
Multa, ἡ ζημία, Dem. ἡ καταδίκη· τὸ τίμημα, ατος· ἡ τιμωρία, ας· multam irrogo, impono, τιμωρίαν ἐπιτίθημι τινι ὑπὲρ τινος, id. centum talenta, ἐπιτίθημι ἑκατὸν τάλαντα, Æschin. solvo, τὸ τιμηθὲν ἀποτίω, Dem. ἐκτίω τὴν καταδίκην, id.
Multangulus, ὁ ϗ ἡ πολύγωνος, ȣ.
Multatio, ἡ τίμησις, εως, Æschin.
Multatitius, ὁ ϗ ἡ ἐπιτίμιος, ȣ.
Multifariam, πολλαχῶς, declaratus, πολλαχόθεν δῆλος, Dem. πολυμερῶς, N. T.
Multifarius, ὁ ϗ ἡ πολυποίκιλος, N. T.
Multiformis, ὁ ϗ ἡ πολύμορφος, Aristot.
Multiloquium, ἡ πολυλογία, Dem. ἡ ἀπεραντολογία, Lucian. ἡ βαττολογία.
Multiloquus, ὁ ϗ ἡ πολυλόγος, Ammon. Confer *Loquax.*
Multimode, πολυτρόπως, N. T.
Multipartitus, ὁ ϗ ἡ πολυμερὴς, έος, Aristot.
Multiplex, πολλαπλάσιος, ία, ιον, Plut.
Multiplicatio, ὁ πολλαπλασιασμὸς, ȣ̃.
Multipliciter, πολλαπλασίως, πολλαπλάσια, Xen.
Multiplico, πολλαπλασιάζω, Plut. aliquid, πολλαπλάσιον ποιέω τι, Plat. πληθύνω.
Multiscius, ὁ ϗ ἡ πολυειδήμων, ονος.
Multitudo, τὸ πλῆθος, de rebus, et personis, Dem. vulgus, οἱ πολλοὶ, ῶν, id.
Multo, as, ζημιόω, aliquem morte, τινὰ θανάτῳ, Dem. perpetuo exsilio, ἀειφυγίᾳ, id. pecunia, χρήμασι, Isocr. carcere, τιμάω τινὶ δεσμȣ̃, Dem.
Multo, πολὺ, plures, πλείȣς, Dem. magis quam, πολλῷ μᾶλλον, ἤπερ, Plat. post, χρόνῳ παμπληθεῖ ὕςερον, Dem.
Multoties, πολλάκις, Dion. Hal.
Multopere, μεγάλως.
Multum, πολὺ, Dem. laudo, πολλὰ ἐπαινέω, Xen. abest, ut existimem, πόῤῥω εἰμὶ τȣ̃ οἴεσθαι, Plat. πολλȣ̃ γε δεῖ, id. atque hæc ita se non habent, multum abest, ἔχει δὲ ἐχ ȣ̃τω ταῦτα, ȣ̓δ' ἐγγὺς, Dem.
Multus, πολὺς, πολλὴ, πολὺ, Dem. πάμπολυς, Xen.
Munctio, ἡ ἀπόμυξις, εως.
Mundanus, κοσμικὸς, ἡ, ὸν, Chrys.
Munditer, καθαρῶς, Plut.
Munditia, seu Mundities, ἡ καθαρότης, ητος, Hermog. munditiæ studiosus, ὁ ϗ ἡ φιλόκαλος, ȣ, Isocr.
Mundo, καθαρίζω, Naz.
Mundus, καθαρὸς, ὰ, ὸν, Xen.
Mundus, i, ὁ κόσμος, Dem. τὸ πᾶν, Plut. muliebris, ὁ κόσμος γυναικεῖος, Plat.
Munerarius, seu Munerator, ὁ ἀγωνοθέτης, ȣ, Lucian. donator, ὁ δωρητὴς, ȣ̃, Plut.
Munero, seu Muneror, δωρέομαι, Lucian. aliquem aliqua re, τί τινι, Xen.
Mungo, ἀπομύττω, Xen.
Munia. Vide *Officium.*
Municeps, ὁ συντελεςὴς, ὁ πολίτης, Xen. ὁ δημότης, id. ὁ ἰσοτελὴς, Dem.
Municipalis, e, συντελεςικὸς, ἡ, ὸν, homo, δημοτικὸς ἄνθρωπος, Dion. Hal.
Municipatim, κατὰ κωμοπόλεις.
Municipium, ἡ κωμόπολις, εως, Strabo.
Munifice, δωρηματικῶς, δαψιλῶς, Bas.
Munificentia, ἡ μεγαλοδωρία, ας, Herodian. ἡ πολυδωρία, Xen.
Munificus, a, um, ὁ ϗ ἡ μεγαλόδωρος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ φιλόδωρος, Dem.
Munimen, seu Munimentum, τὸ ἐπιτείχισμα, Dem. τὸ τεῖχος, τὸ ὀχύρωμα, τὸ ἀσφάλισμα.
Munio, τειχίζω, aliquid, τὶ, Xen. muris æneis, τείχεσι χαλκοῖς, Æsch. ἀσφαλίζω, περιτειχίζω τι, seu τινὶ, Thuc. urbem præsidiis, κρατύνομαι πόλιν φρȣραῖς, id. muro, περιβάλλομαι τεῖχος πόλει, Aristot. seu πόλιν τείχει, Isocr. locum, ὀχυρὸν ποιέομαι τόπον, Dem. viam, ὁδοποιέω, Dem.
Munitio, ὁ περιτειχισμὸς, ȣ̃, Thuc. ἡ περιτείχισις, id. via, ἡ ὁδοποιΐα, Xen.
Munitus, ὀχυρὸς, ὰ, ὸν, Dem. τετειχισμένος, ένη, ένον, Isocr. præsidio, ὁ ϗ ἡ ἔμφρȣρος, ȣ, Dem. civium benevolentia, τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορȣ́μενος, Isocr.
Munus, *donum,* τὸ δῶρον, Dem. Confer *Donum,* officium, τὸ ἔργον, Dem. Confer *Officium.*
Munusculum, τὸ δωρίδιον, ȣ.
Muræna, ἡ μύραινα seu σμύραινα, Aristot.
Muralis, e, τειχικὸς, ἡ, όν.
Murex, τὸ κογχύλιον, ȣ, Gal. ἡ κογχύλη, ης, Philo.
Muria, ἡ ταριχεία, ας, Aristot. condio, ταριχεύω, Plat. ἁλμεύω, Diosc.
Murinus, a, um, μύϊνος, ΐνη, ϊνον, ὁ ϗ ἡ μυώδης, εος, Plut.
Murmur, seu Murmuratio, ὁ γογγυσμὸς, ȣ̃, LXX. ὁ ψόφος· leve, ὁ ψιθυρισμὸς, ȣ̃, Plat.
Murmurillo, ψιθυρίζω, Plut.
Murmuro, γογγύζω, N. T. aliquid mecum, βρενθύομαί τι πρὸς ἐμαυτὸν, Lucian. leviter, ψιθυρίζω, Plut.
Murrha, ἡ μύῤῥα, ας, Hipp.
Murrhinus, μύῤῥινος, ίνη, ινον.
Murus, τὸ τεῖχος, firmissimus, ἀθάνατον, Isocr. murum condere, τεῖχος ἱςάναι, Dem. restaurare, ἀνιςάναι· erigere, ἀνορθȣ̃ν· perfodere, διορύττειν· diruere, καθαιρεῖν, seu καθαιρεῖσθαι· κατασκάπτειν, id.
Mus, ὁ μῦς, μυὸς, Aristot. major, ὕραξ, Schol. Nic. araneus, ἡ μυογάλη, Diosc.
Musa, ἡ Μȣ̃σα, Diod. Sic.
Musca, ἡ μυῖα, Aristot. canina, ἡ κυνόμυια, Philo.
Muscarium, ἡ σόβη, ἡ μυιοσόβη, Epigr.
Muscerda, ὁ μυόχοδος· μυῶν ἄφοδος, Diosc.
Muscipula, ἡ μυάγρα, ας, τὸ μυόφονον.
Muscosus, ὁ ϗ ἡ βρυώδης, εος, Gal.
Musculosus, ὁ ϗ ἡ μυώδης, Gal.
Musculus, ὁ μυΐσκος, ȣ, pars carnis, ὁ μῦς, ὸς, Gal. musculis carens, ὁ ϗ ἡ ἄμυος, id.
Muscus, τὸ βρύον, Aristot. τὸ μνίον, Diod. Sic.
Museum, τὸ μȣσεῖον, ȣ, Plut.
Musica, ἡ μȣσικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Plut.
Musice, μȣσικῶς, Plut.
Musicus, μȣσικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Musicus, i, ὁ μȣσικὸς, ȣ̃, Plut.
Mussito seu Musso, μύζω, Plut. γογγύζω.
Mustaceus, γλεύκιος, ία, ιον, Diosc.
Mustacium, τὸ μȣςάκιον, ȣ, Athen.
Mustela, ἡ γαλῆ, ῆς, Aristot. ἡ ἰκτὶς, ίδος.
Mustelinus, ὁ ϗ ἡ γαλεώδης, εος, Aristot.
Musteus, γλεύκιος, ία, ιον, Diosc.
Mustulentus, ὁ ϗ ἡ γλευκώδης, εος.
Mustum, τὸ γλεῦκος, εος, N. T.
Mutabilis, e, μεταβλητικὸς, ἡ, ὸν, Aristot. facile, ὁ ϗ ἡ εὐμετάβλητος, ȣ, Athen.
Mutabiliter, μεταβλητικῶς.
Mutatio, ἡ μεταβολὴ, ῆς, vitæ, τȣ̃ βίȣ, Isocr. et conversio, ϗ μετάςασις, εως, Dem. mutationem facio, μεταβολὴν ποιέομαι, Isocr. ingruere subito, προσπίπτειν ἄφνω· fieri, accidere, γίγνεσθαι· accipere, λαμβάνειν, id. habere, χρῆσθαι τῇ μεταβολῇ, id. sine mutatione, ἀμετακινήτως, Isocr.
Mutilatio, ὁ ἀκρωτηριασμὸς, Diosc. ἡ κόλȣσις, Aristot. ἡ ἀναπηρία, ἡ πήρωσις, id.
Mutilatus, πεπηρωμένος, ένη, ένον, Dem. naribus, ἠκισμένος ῥῖνας, Strabo.
Mutilo, κολȣ́ω, aliquid, τὶ, Theophr. κολοβόω τι, Aristot. ἀκρωτηριάζω τι, Diosc. πηρόω.
Mutilus, ὁ ϗ ἡ κολοβὸς, ȣ̃, Aristot. κυλλὸς, ἡ, ὸν, Gal. ὁ ϗ ἡ ἀνάπηρος, Plut.
Mutio, γρύζω, Lucian. μύζω, Aretæus.
Muto, μεταλλάττω, aliquid, τὶ, Æschin. leges, μεταποιέω νόμȣς, Dem. rempublicam, μεταβάλλω πολιτείαν, Isocr. mores, τρόπȣς, idem. faciem in varias formas, ἀλλάττω εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, Plat. aliquid cum aliquo, ἀλλάττω τί τινος, Plut. terram subinde, ἀμείβω ἄλλην γῆν ἐξ ἄλλης, Lucian. civitatem, ἀμείβομαι ἄλλοτε ἄλλην πόλιν, id. ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως, Plat. sententiam, ἀλλοιόομαι γνώμην, Thuc. vestem, μεταμφιεννύω, Lucian.
Mutuatio, ὁ δανεισμὸς, ȣ̃, Plat.
Mutuatitius, a, um, δανειςικὸς, ἡ, ὸν, δανειςὸς, ἡ, όν.
Mutue, ἀμοιβαδόν.
Mutuo, *adv.* καταλλάγδην, ἀμοιβαδὸν, Theodoret. se amant, ἀλλήλȣς φιλȣ̃σι, Aristot. pugnare, μάχεσθαι πρὸς ἀλλήλȣς, Isocr. se mutuo complecti, ἀλλήλȣς περιβάλλειν, Dion. Hal. se mutuo interficere, ἀλληλοκτονεῖν, Hipp.
Mutuo seu Mutuor, δανείζομαι, pecuniam ab aliquo, χρήματα παρά τινος, Dem. ἀπό τινος, Plut. magno fœnore, ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, id. ad aliquid, εἴς τι, id.
Mutus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἄλαλος, LXX. ὁ ϗ ἡ ἄφωνος, Philo. κωφὸς, ἡ, ὸν, id. ἐνεὸς, ὰ, ὸν, Aristot.
Mutuum, τὸ δάνειον, ȣ, Aristot. τὸ δάνεισμα, ατος, Bas. repeto, τὸ δάνειον ἀπαιτέω, Dem. reddo, ἀποδίδωμι, id. mutuo do aliquid, δανείζω εἴς τι, Aristot. accipio, sive recipio, δέχομαι τὸ δάνειον, Dem.
Mutuus, a, um, ἀμοιβαῖος, αία, αῖον, sermo, λόγος.
Myrias, ἡ μυριὰς, άδος.
Myrica, ἡ μυρίκη, ης, Diosc.
Myropola, ὁ μυροπώλης, ȣ, Athen.
Myropolium, τὸ μυροπωλεῖον, Aristoph.

Myrrha, ἡ μύῤῥα, ας, Hippocr. me imbuo, σμυρνίζομαι, N. T.
Myrrheus, σμύρνινος, ίνη, ινον, LXX.
Myrtetum, ὁ μυῤῥινὼν, ῶνος, Aristoph.
Myrtinus, a, um, μύρτινος, ίνη, ινον.
Myrtites, ὁ μυρτίτης, ου, Diosc.
Myrtus, ἡ μύρτος, Diosc. ἡ μυρσίνη, ης, Gal.
Mysta, ὁ μύστης, ου, Plut.
Mystax, barba, ἡ μύσταξ, ακος, Poll.
Mysterium, τὸ μυστήριον, ου, N. T.
Mysticus, μυστικὸς, ὴ, ὸν, Naz. ὁ ϗ ἡ μυστηριώδης, εος, Plut.
Mythologus, ὁ μυθολόγος, ου, Plat.
Mythologia, ἡ μυθολογία, ας.
Mythologicus, μυθολογικὸς, ὴ, ὸν, Plat.

N.

NABLIUM, τὸ νάβλιον, ἡ νάβλα, LXX.
Nactus. Vide *Adeptus.*
Næ! νὴ, per Deos, νὴ τοὺς Θεοὺς, Plat. per Jovem, ναὶ μὰ Δία, Xen.
Nænia, ὁ αἶνος ἰάλεμος, Athen. ἐπικήδιος, μονῳδία.
Nævus, τὸ φῦμα, ατος, Aristot.
Nam, γάρ. Confer *Enim.*
Namque, idem quod *Nam.*
Nanciscor, τυγχάνω, aliquid, τινὸς, Dem. ἐπιτυγχάνω τινὸς, idem. ἐπιλαμβάνω τινὸς, Aristot. περιποιοῦμαι.
Nanus, ὁ νάνος, Aristot. ὁ ϗ ἡ νανώδης.
Naphtha, ἡ νάφθα, ης, Diosc.
Napus, τὸ βούνιον, ου, Diosc.
Narcissinus, ναρκίσσινος, ίνη, ινον, oleum, ἔλαιον, Diosc.
Narcissus, ὁ vel ἡ νάρκισσος, ου, Theophr.
Nardinus, νάρδινος, ίνη, ινον, oleum, ἔλαιον, Athen.
Nardus, ἡ νάρδος, Diosc. nardi spica, ἡ ναρδόσταχυς, Gal.
Nares, αἱ ῥῖνες, ῶν, Xen. τὰ ῥινία, ων, Aristot. οἱ ῥώθωνες, ων, Dion. Hal. naribus indago, ῥινηλατέω, Longin. nares amputo, ῥινοτομέω, Eustath. αἰκίζω ῥῖνας, Strabo. nare trahere aliquem, τῆς ῥινὸς ἕλκειν τινὰ, Lucian.
Narrabilis, e, διηγητὸς, ὴ, όν.
Narratio, ἡ διήγησις, ἡ περιήγησις, Lucian. historica, ἡ ἀφήγησις, εως, Herodian. τὸ διήγημα.
Narratiuncula, τὸ διηγημάτιον.
Narrator, ὁ διηγητὴς, οῦ.
Narro, διηγέομαι, alicui omnia quæ acciderunt, τινὶ πάντα τὰ γεγενημένα, Dem. quæ fecit, δίειμι πάνθ᾽ ὅσα πώποτ᾽ ἔπραξε, id. aliquid accurate de aliquo, διέρχομαί τι ἀκριβῶς περί τινος, Isocr. audita, ἱστορέω ἐξ ἀκοῆς, Diod. Sic. hoc tibi, λέγω σοι τοῦτο, Xen.
Nascor, γίγνομαι, seu γίνομαι, φύομαι, parentibus claris, ἐκ πατέρων εὐδοκιμέντων, Isocr. iisdem sc. parentibus, ἀπὸ τῶν αὐτῶν, idem. honesto loco, καλῶς, Dem. genere sordido, κακῶς, Isocr. Confer *Natus.*
Nassa, ὁ κύρτος, Plut. in nassam aliquem trahere, εἰς κύρτον ἕλκειν τινὰ, Ælian.
Nasturtium, τὸ κάρδαμον, Diosc.
Nasus, ὁ μυκτὴρ, ῆρος, nasum aduncum habens, γρυπὸς, ὴ, ὸν, id. naso suspendo, μυκτηρίζω, N. T. Confer *Nares.*
Nasatus, ὁ ϗ ἡ εὔριν, νος, Xen.
Nata, ἡ θυγάτηρ, τρός. Confer *Filia.*
Natabulum, τὸ νηχεῖον.
Natales, ium, τὸ γένος, εος. Confer *Genus.*
Natalis, e, ὁ ϗ ἡ γενέθλιος, ου, Plat. dies. ἡμέρα γενέσεως, LXX. ad natalem diem pertinens, γενεθλιακὸς, ὴ, όν.
Natalitius, γενεθλιακὸς, ὴ, όν.
Natatilis, νηκτικὸς, ὴ, ὸν, Bas.
Natatio, seu Natatus, ûs, ἡ νῆξις, εως, Plut.
Nates, αἱ πυγαὶ, ῶν, Aristoph. τὰ πυγαῖα, ων, Poll. οἱ γλουτοὶ, ῶν, Herodot.

Natio, τὸ ἔθνος, εος, Dem. τὸ γένος, εος, natione peregrinus, τῷ γένει ξένος, Dem. Syrus, τὸ γένος Σύρος, Synes. τὸ φῦλον.
Nativitas, ἡ γενετὴ, ῆς, Aristot.
Nativus, ὁ ϗ ἡ ἐγγενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ αὐτοφυὴς, έος, portus, λιμὴν, Thuc.
Nato, κολυμβάω, N. T. νέω, Thuc. νήχομαι, Diod. Sic. secundo vento et flumine, κατὰ ἄνεμον ϗ ῥοῦν, Plut.
Natrix, ὁ ὕδρος, Aristot.
Natu, τῇ ἡλικίᾳ, major, ἡλικίᾳ προέχων, Plat. minor, ἐν τοῖς κατὰ γένεσιν χρόνοις ὑστερίζων, Philo. admodum grandis, εὖ μάλα πρεσβύτης, Plat.
Natura, ἡ φύσις, εως, humana, ἀνθρωπίνη, seu ἀνθρώπων, Dem. esse vel fieri aliquid natura, εἶναί τι, seu γίγνεσθαι φύσει· insitum esse alicui a natura, ὑπάρχειν τινὶ τῇ φύσει· insitus natura, ὁ ϗ ἡ ἔμφυτος, ου· natura sum, πέφυκα, id. naturam talem habere, ἔχειν τοιαύτην φύσιν, Isocr. excedens, ὑπερενεγκῶν τὴν φύσιν, Dem.
Naturalis, φυσικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Naturaliter, φυσικῶς, Plat.
Natus, γεγονὼς, υῖα, ὸς, claris parentibus, ἐκ πατέρων εὐδοκιμέντων, Isocr. bonis parentibus, φὺς ἀγαθῶν πατέρων, Plut. a Jove ratione matris, ὢν ἀπὸ Διὸς πρὸς μητρὸς, id. patre divite, πατρὸς ὢν πλουσίου, Plat. ex familia totius civitatis nobilissima, γένους τοῦ πρώτου ἐν πόλει ὢν, Lucian. ex magna et beata domo seu familia, ὢν ἐξ οἰκίας μεγάλης ϗ γένους εὐδαίμονος, Plat. annos quatuordecim, γεγονὼς ἔτη τέσσαρα ϗ δέκα, Isocr.
Natus, ὁ υἱὸς, οῦ. Confer *Filius.*
Navale, ὁ ναύσταθμος, Lucian.
Navalis, ναυτικὸς, ὴ, ὸν, Aristot. prælium, ἡ ναυμαχία, ας, Xen. committo contra aliquem, ναυμαχέω πρός τινα, Lycoph. navali prælio supero aliquem, καταναυμαχέω τινὰ, Strabo.
Navarchus, ὁ ναύαρχος, Thuc. sum, ναυαρχέω, Xen. navarchi officium, ἡ ναυαρχία, ας, Thuc.
Nauci, τοῦ περιψήματος, facio, παρ᾽ οὐδὲν ἡγέομαι, seu τίθεμαι, Lucian. ὡς περίψημα καταφρονέω.
Nauclericus, ναυκληρικὸς, ὴ, ὸν, Athen. vitæ genus, τὰ ναυκληρικὰ, ῶν, Plat. ἡ ναυκληρία, ας, Aristot.
Nauclerus, ὁ ναύκληρος, Plut.
Naufragium, τὸ ναυάγιον, ου, Plut. ἡ ναυαγία, ας, Dem. facio, ναυαγέω, Dem.
Naufrago, ναυαγέω, Dem.
Naufragus, a, ὁ ϗ ἡ ναυαγὸς, οῦ, Xen.
Navicula, τὸ πλοιάριον, ου, Xen.
Navicularia, ἡ ναυκληρία, ας, Aristot.
Navicularius, ὁ ναύκληρος, ου, Plut.
Naviculator, ὁ ναύκληρος, ου, Plut.
Navigabilis, ὁ ϗ ἡ πλώϊμος, ου, Dem. πλωτὸς, τὴ, τόν.
Navigatio, ὁ πλόος, *contr.* πλοῦς, οῦ, Thuc. secunda, πλοῦς οὔριος, Lucian. ἡ εὔπλοια, ας, Philo.
Navigiolum, τὸ πλοιάριον, Xen.
Navigium, τὸ πλοῖον, Thuc.
Navigo, πλέω, Xen. ναυτίλλομαι, Lucian.
Navis, ἡ ναῦς, ναὸς, Plut. τὸ πλοῖον, ου, Thuc. prædatoria, σκάφος πειρατικὸν, Phil. τὸ πειρατήριον, ου, Dion. Halicarn.
Navita, seu Nauta, ὁ ναύτης, ου, Xen.
Navitas, ἡ ἐπιμέλεια, ας. Confer *Industria.*
Naviter, ἐπιμελῶς, Dem.
Naulum, τὸ ναῦλον, ου, Plut. τὸ πορθμεῖον· naulo colo, ναυλόω, navem, τὸ πλοῖον, id.
Naumachia, ἡ ναυμαχία, ας, Thuc.
Navo, σπουδάζω, operam alicui rei, περί τινος, Plat. περί τι, Herodian. σπουδὴν ἔχω περί τινος, Plut. πρός τι, Dem. ἐπί τινι, Lucian.
Naupegus, ὁ ναυπηγὸς, οῦ, Thuc.
Nausea, ἡ ναυτία, Thuc. quodvis fastidium, ἡ ἄση, Diosc. nauseam creare, ἄσην παρέχειν, Plat. sedare, πραΰνειν, Diosc. nausea laborans, ὁ ϗ ἡ ἀσώδης, εος, Gal. ἀσώμενος, ένη, ενον, id.

Nauseo, ναυτιάω, Lucian. ἀσάομαι, Gal.
Nauseosus, ὁ ϗ ἡ ναυτιώδης, εος, Plut.
Nauta. Vide *Navita.*
Nauticus, ναυτικὸς, ὴ, ὸν, Aristot.
Navus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἐπιμελὴς, έος, Dem.
Ne, μὴ, miremini, θαυμάσητε, Dem. ne defendite, μὴ ἀμύνεσθε· ne faciatis, μὴ ποιήσαιτε· isti vero ne decreto quidem per me edito facere voluerunt, οὗτοι δὲ, οὐδὲ γράψαντος ἐμοῦ, ταῦτα ποιεῖν ἠθέλησαν· ne quid aliud dicam, ἵνα μὴ ἄλλο εἴπω, idem. ne idem tibi eveniat, ἵνα μὴ τὸ αὐτὸ πάσχῃς, Isocr. ne tyrannis existeret, ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τυραννίδα, Plut. obstare alicui ne videat, κωλύειν τινὰ τοῦ ὁρᾷν, Dem. prohibuit ne quis servos contumelia adficeret, ἐκώλυσε, μηδ᾽ εἰς τοὺς δούλους ὑβρίζειν, id. ut ne te impediam, μή σε κατακωλύω, Xen. videndum, ne, vel ut ne videamur, δεῖ σκοπεῖν, ὅπως μὴ δόξωμεν, idem. ut ne singula commemorem, ἵνα μὴ καθ᾽ ἕκαστα λέγων διατρίβω, idem. ne dictu quidem fas est, μηδ᾽ εἰπεῖν θέμις, Plat. ita ne terra quidem, οὐδ᾽ ἄρά γε ἡ γῆ, Xen. desinesne fallere? ἆρα παύσεις φενακίζειν; Aristoph. vosne, an ille? πότερον ὑμεῖς; ἢ ἐκεῖνος; Dem.
Nebula, ἡ νεφέλη, τὸ νέφος, ἡ ὀμίχλη, Aristot.
Nebulo, ὁ οὐδενὸς ἄξιος, ὁ οὐτιδανὸς, οῦ.
Nebulosus, ὁ ϗ ἡ ὀμιχλώδης, εος, Plut. ὁ ϗ ἡ νεφώδης.
Nec, οὐδὲ, non de gloria, nec de parte agri, οὐ περὶ δόξης, οὐδ᾽ ὑπὲρ μέρους χώρας, Dem. nec longa, nec inutilis oratio, λόγος οὔτε μακρὸς, οὔτε ἀνωφελὴς, Isocr. quæ factu turpia sunt, ea nec dictu honesta puta, ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι καλὸν, id. nec nunc, nec rursus, μήτε νῦν, μήτ᾽ αὖθις, Dem. non neque nec-nec, οὐ οὐδὲ οὔτε οὔτε, Isocr.
Necessarie, seu necessario, ἀναγκαίως, Isocr. ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, Dion. Hal. ἀνάγκῃ, Plat. hoc agit, ἐξ ἀνάγκης τοῦτο ποιεῖ, Dem.
Necessarius, ἀναγκαῖος, αία, αῖον, res, πρᾶγμα, Dem. cognatus, ὁ προσήκων, οντος, id. ὁ τῷ γένει προσήκων, Isocr. ὁ ἀναγκαῖος, ου, id. ἐπιτήδειος.
Necesse, ἀνάγκη, est, ut caute agam, φυλάττεσθαι, Dem. ut breviter dicam, ἀναγκαῖόν ἐστι βραχέα εἰπεῖν, id.
Necessitas, ἡ ἀνάγκη, extrema, δεινοτάτη, Dem. magna, μεγάλη· multa, πολλή· necessitatem impono dicendi aliquid, ἀνάγκην ποιέω λέγειν τι· incidere, συμπίπτειν, id. esse, εἶναι· in necessitatem adducere aliquem, ἄγειν εἰς ἀνάγκην τινά· venire, ἔρχεσθαι εἰς ἀνάγκην· coactum necessitate aliquid facere, καταλειφθέντα ὑπ᾽ ἀνάγκης ποιεῖν τι, id.
Necessitudo, idem quod *Necessitas*, conjunctio necessaria, ἡ οἰκειότης, Dem. cognationis, τὰ τῆς συγγενείας ἀναγκαῖα, id. est mihi cum illo, οἰκειότης ὑπάρχει ἐμοὶ πρὸς αὐτὸν, Plut. οἰκείως ἔχω πρὸς αὐτὸν, id.
Necessum, idem quod *Necesse.*
Neco, κτείνω. Confer *Interficio.*
Necromantia, ἡ νεκρομαντεία, ἡ νεκυομαντεία.
Nectar, τὸ νέκταρ, αρος, Athen.
Nectareus, a, um, νεκτάρεος, έα, εον, Lucian.
Necto, πλέκω, aliquid, τὶ, Theophr. dolos, μηχανὰς, Plat. συνείρω.
Necubi, μήπου, fiat jactus lapidum, γένοιτό τις βολὴ τῶν λίθων, Herodian.
Necunde, μήποθεν.
Nedum, οὐχ ὅσον, excelluisse, nedum ut lateret, προέχειν, οὐχ᾽ ὅσον λανθάνειν, Aristid. ne homini quidem, nedum Deo, οὐδὲ ἀνθρώπῳ, μὴ ὅτι δὴ (μήτι, μήτιγε, μήτι δὴ, μήτιγε δὴ, μὴ ὅτι γε) Θεῷ, Plat.
Nefandus, ὁ ϗ ἡ ἄῤῥητος, ου, N. T. ὁ ϗ ἡ δύσφατος.
Nefarie, ἀθεμίστως.
Nefarius, ὁ ϗ ἡ ἄθεσμος, ου, N. T. ὁ ϗ ἡ ἀθέμιστος, ου, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀθέμιτος, ου, facinus, ἔργον, Herodian. ἡ ἀνοσιουργία, Philo. ἀνόσιος.

Nefas, ἡ ἀθεμιςουργία, ας, est, ὐχ ὅσιόν ἐςι, Isocr. ἐ θέμις ἐςὶ, Dem.
Nefastus, ὁ ᾗ ἡ ἀθέμιςος, Xen. ἡ ἀποφρὰς, ἄδος, dies, ἡμέρα, Lucian. porta, ἡ πύλη, Plut.
Negatio, ἡ ἀπόφασις, Aristot. ἡ ἄρνησις.
Neglectio, seu Neglectus, ἡ ἀμέλεια, ας, Xen. neglectui habere aliquid, ἀμελῶς ἔχειν τινὸς, περί τινά τι, Xen.
Negligens, ὁ ᾗ ἡ ἀμελής.
Negligenter, ἀμελῶς, Isocr. ἀκηδέςως.
Negligentia, ἡ ἀμέλεια, Xen.
Negligo, ἀμελέω, aliquid, τινὸς, Isocr. περί τινος, Dem. amicos, ὀλιγωρέω τῶν φίλων, Isocr. ὀλιγώρως ἔχω φίλων, magistratus, ἀφροντιςέω τῶν ἀρχόντων, Plat.
Nego, ἀρνέομαι, aliquid, τι, Dem. ἔξαρνός εἰμί τινος, Isocr. ἔξαρνος γίνομαί τινος, id. hæc ita habere, ἔξαρνος γίνομαι, ὡς ὐχ ὕτω ταῦτα ἔχει, Aristid.
Negotialis, πραγματικὸς, ἡ, ὀν, Hermog.
Negotiatio, ἡ πραγματεία, Isocr. mercatoria, ἡ ἐμπορία, Bas.
Negotiatorius, πραγματευτικὸς, ἡ, ὀν.
Negotiolum, τὸ πραγμάτιον, ὐ, Aristoph.
Negotior, διαπραγματεύομαι, N. T. *ut mercator*, ἐμπορίαν ποιέομαι, Isocr. ἐμπορεύομαι.
Negotiosus, ὁ ᾗ ἡ πραγματώδης, εος, Isocr.
Negotium, τὸ πρᾶγμα, Dem. τὸ ἔργον, ὐ, id. αἱ πράξεις, εων, Herodian. negotia et multi labores, πολλοὶ πόνοι ᾗ πραγματεῖαι, Dem. multum negotii, πολὺ πραγμάτων, id. negotia facessere alicui, ἀσχολίαν ποιεῖν τινι, id. ποιεῖν τινι πράγματα, Isocr. παρέχειν τινὶ ἔργον, Plat. negotiis occupari, ἀσχολεῖσθαι, Aristot. in aliquo, ἄσχολον γίνεσθαι διά τι, Dem. εἶναι πρός τινι, Aristot. περί τι, Xen. citra negotium, ἀπονητὶ, Lucian. nullo negotio, ἀπόνως, Xen.
Nemesis, ἡ Νέμεσις, εως.
Nemo, ὐδεὶς, ενὸς, Aristot. est, qui non, ὐδείς ἐςιν, ὅςις ὐ, Isocr. ὐκ ἔςιν, ὅςις ὐκ, id.
Nemoralis, ὁ ᾗ ἡ ἀλσώδης, εος, Athen.
Nemorosus, ὁ ᾗ ἡ ὑλώδης, εος, Xen.
Nempe, ἀμέλει, Dem. δηλαδή.
Nemus, τὸ νέμος, τὸ ἄλσος, Herodian.
Neo, νήθω, Lucian. fila, κλώθω μίτον, id.
Nepa, ὁ σκορπίος, ὐ, Aristot.
Nepenthes, τὸ νηπενθὲς, sc. φάρμακον, Hom.
Nephriticus, νεφριτικὸς, ἡ, ὀν, Gal.
Nephritis, ἡ νεφρῖτις, ιδος, Thuc.
Nepos, *ex filio*, ὁ υἱωνὸς, ὖ, Plut. υἱϊδῦς, ὖ, Aristot. ὁ υἱϊδεὺς, έως, Isocr. *ex filia*, ὁ θυγατριδῦς, ὖ, Dem. ὁ ἐκ τῆς θυγατρὸς υἱός· *ex fratre vel sorore*, ὁ ἀδελφιδῦς, ὖ, Poll. helluo, ὁ ἄσωτος, ὐ. Confer *Helluo*.
Nepotor, ἀσωτεύομαι.
Neptis, *ex filio*, ἡ υἱωνὴ, ῆς· *ex filia*, ἡ θυγατριδῆ, ῆς, Philo. *ex fratre vel sorore*, ἡ ἀδελφιδῆ, ῆς, Xen.
Neptunus, ὁ Ποσειδῶν, ῶνος.
Nequam, πονηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. φαῦλος, η, ον.
Nequando, μήποτε, Dem.
Nequaquam, ὐδαμῶς, Dem. ὐδαμῆ, id. μηδαμῶς, id. μηδαμῆ, id. ἥκιςα, Herodian.
Neque, ὐδὲ, Dem. ὔτε, id. neque non, ἀλλὰ μὴν, Herodian. neque vero, neque tamen, ὔτε μὴν, id. ὐ μὴν, id. neque etiam, μήτε μὴν, id. Confer *Nec*.
Nequeo, ἀδυνατέω, Plut. ἀδυνάτως ἔχω, Dem.
Nequidquam, μάτην, Plut.
Nequis, μή τις, ne quid nimis, μηδὲν ἄγαν.
Nequiter, πονηρῶς, μοχθηρῶς, Plat.
Nequitia, ἡ μοχθηρία, Dem. ἡ πονηρία, id. ἡ κακυργία.
Nervose, νευρωδῶς.
Nervositas, τὸ νευρῶδες, εος.
Nervosus, a, um, ὁ ᾗ ἡ νευρώδης, εος. Diosc.
Nervus, τὸ νεῦρον, Gal. nervi belli pecuniæ, νεῦρα τῦ πολέμυ τὰ χρήματα, Dem. nervos omnes intendo, διατείνομαι τὰ κάλλιςα πράττειν, Aristot. adhibeo, νευρόω, Phil. incido, ἀπονευρόω, Suid. νευροκοπέω, LXX. ἐκνευρίζω, Dem. resolvo, παρανευρίζω, Aristot.
Nescio, ἀγνοέω, res, τὰ πράγματα, Dem. quomodo, ὐκ οἶδα, ὅπως, Plat. ὅν τινα τρόπον, Dem. quid, ὐκ οἶδ' ὅ τι, id. quare, ὐκ οἶδα, ἀνθ' ὅτυ, id. quis, ὄνομα λεγέτω ἄλλος, Ælian.
Nescius, ἀγνοῶν, ῦσα, ῦν, Isocr. ὁ ᾗ ἡ ἀνεπιςήμων, ονος, Philo. ὁ ᾗ ἡ ἄπειρος, ὐ, Dem. ὐκ εἰδώς.
Neu, seu Neve, μήτε. Confer *Nec*, *Neque*.
Neuter, ὐδέτερος, έρα, ερον, Plat. neutram in partem, ὐδετέρωσε, Gal. neutram partem sequi, μέσον ἑαυτὸν φυλάττειν, Luc.
Neutiquam, idem quod *Nequaquam*.
Neutralis, ὐδέτερος, έρα, ερον, Plat. neutras partes sequens, μέσος, η, ον, Lucian.
Neutro, ὐδετέρως.
Nex, ὁ φόνος. Confer *Cædes*, *Mors*.
Nexilis, πλεκτὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Nexo, πλέκω, Theophr.
Nexus, ûs, ἡ πλοκὴ, ῆς, Philo.
Ni, εἰ μή. Confer *Nisi*.
Nictatio, ἡ σκαρδάμυξις, ὁ βλεφαρισμός.
Nicto, σκαρδαμύττω, Xen. σκαρδαμυττέω, Lucian.
Nidifico, νεοττεύω, Aristot. ἐννεοττεύω, LXX.
Nidor, ἡ κνίσσα, Aristot. nidore inficio, κνισσάω, Dem. nidore repleo domum, κνισσόω δῶμα, Athen. sine nidore, ὁ ᾗ ἡ ἄκνισσος, Plut.
Nidulus, τὸ νεοττίδιον, ὐ.
Nidus, ἡ νεοττία, ας, Plut. ἡ οἰκία, ας, LXX. ἡ κατασκήνωσις, εως, N. T. ἡ καλιά· nidum facio, νεοττεύω, Aristot.
Nigellus, ὑπόμελας, λαινα, λαν.
Niger, μέλας, μέλαινα, μέλαν, Aristot.
Nigredo, ἡ μελανότης, Gal. ἡ μελανία, Diosc.
Nigresco, μελαίνομαι.
Nigrico, μελανίζω.
Nigritia, ἡ μελανία, ας, Diosc.
Nigror, ἡ μελανότης, ητος, Gal.
Nihil, ὐδὲν, ενὸς, Dem. μηδὲν, ενὸς, dico, λέγω, Xen. ad rem, ὐδὲν πρὸς ἔπος, Plat. nihil aliud curant, nisi quod sibi prodesse existimant, μηδενὸς ἄλλυ φροντίζονται, πλὴν ὅ, τι ἂν ὑπολάβωσιν ὠφέλιμον αὐτοῖς εἶναι, Isocr. nihil aliud spectat, nisi ut avaritiam suam expleat, μὴ ἄλλο μηδὲν σκοπεῖ, πλὴν ὅπως πλέον ἕξει, Dem. nihil amplius restat, quam ut Deus fiat, ὐδέν ἐςι λοιπὸν ἔτι, πλὴν θεὸν γενέσθαι· qui nihil aliud possunt, quam decipere, οἱ ὐδὲν ἄλλο ἢ φενακίζειν δυνάμενοι· nihil est magis cavendum, quam permittere, ὐκ ἔςιν ὅ, τι μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι δεῖ, ἢ τὸ ἐᾷν, &c. Dem. nihil impedit, quo minus colloquamur, ὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλυς, Plat. Confer *Nihilum*.
Nihildum, ὐδὲν πω.
Nihilominus, μηδὲν ἧττον, quam, ἢ, Isocr. Confer sequens.
Nihilum, τὸ μηδὲν, ενὸς, Xen. nihili facio, ὐδενὸς ποιέομαι, Lys. ἐν ὐδενὶ λόγῳ τίθεμαί τι, Plut. παρ' ὐδὲν τίθημι, Lucian. nihilo magis, ὐδέν τι, μᾶλλον, Plut. nihilo minus, quam, μηδὲν ἧττον, ἢ, Isocr. ὐχ' ἧττον, ἢ, id. ὐκ ἔλαττον, ἢ, id. homo nihili, ἄχθος τῆς γῆς, Plut. ὐδεὶς, Xen. ad nihilum redigo, τὸ μηδὲν ποιέω, Dion. Hal.
Nil, idem quod *Nihil*.
Nilum, idem quod *Nihilum*.
Nimbosus, a, um, ὁ ᾗ ἡ ὀμβρώδης, εος.
Nimbus, ἡ ὀμβρία, ας, Theophr.
Nimie, περισσῶς.
Nimietas, ἡ περισσεία, ας, τὸ περισσὸν, ὖ.
Nimiopere, λίαν. Confer *Nimis*.
Nimirum, ἀμέλει, Plut. ἤγυν, Aristot.
Nimis, λίαν, acerbum, πικρὸν, Dem. ἄγαν, ὑπερβαλλόντως, id. juvenis, ὁ ἄγαν νέος· vehemens studium, ἡ ἄγαν σπυδὴ, Plat. laudare, πέρα τῦ μετρίυ ἐπαίνειν, Isocr.
Nimium, *Substant.* ἡ ὑπερβολὴ, ῆς, in aliqua re, τινὸς, Dem. Adv. laudare, ὑπερβάλλοντας ἐπαίνυς ποιεῖσθαι περί τινος, id. Confer *Nimis*.
Nimius, ὑπερβάλλων, socordia, ῥᾳθυμία, Dem. ὑπερβαλλόμενος, ένη, ενον, in aliqua re, ἔν τινι ὁ, ἡ, τὸ ἄγαν, seu λίαν, nimia familiaritas, ἡ λίαν ὁμιλία, id. nimium studium, ἡ ἄγαν σπυδὴ, Plat.
Ningo, νίφω, Athen. super, ἐπινίφω, Xen. deorsum, κατανίφω, Aristoph. leviter, ὑπονίφω, Thuc.
Ninguidus, ὁ ᾗ ἡ νιφετώδης, εος, Aristot.
Nisi, εἰ μή· non est potestas, nisi a Deo, ὐκ ἔςιν ἐξυσία, εἰ μὴ ὑπὸ Θεῦ τεταγμένη, Bas. non aliter, nisi, ὐδαμῶς ἂν ἄλλως, πλὴν ἢ, Isocr. quis, nisi forte aliquis desperatus, τίς ἂν, πλὴν ἢ μή τις ἀπονενοημένος, Dem. nihil nisi divitias laudare, ὐδὲν, ἀλλ' ἢ τὸν πλῦτον ἐπαινεῖν, Plat. nemini dicas, nisi audienti conferat, μηδενὶ λέγε, πλὴν ἂν τῷ ἀκύοντι συμφέρῃ, Isocr.
Nisus, i, ὁ σπιζίας, ὐ, ὁ νῖσος, ὐ.
Nisus, ûs, ἡ πεῖρα, ας, Thuc. ἡ σπυδή.
Nitedula, μῦς ἀρυραῖος.
Nitela, ἡ λαμπυρὶς, ίδος, Aristot.
Niteo, σίλβω, Aristot. λάμπω, id.
Nitesco, λάμπομαι, Aristoph.
Nitide, σιλβηδὸν, Suid.
Nitidus, ὁ ᾗ ἡ ἐκλαμπρος, ὐ, Phil. σιλπνὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Nitor, ἡ σίλβωσις, Bas. ἡ σίλβη, Hesych. ἡ σίλβηδων, όνος, Suid. ἡ σιλπνότης.
Nitor, ἰσχυρίζομαι, apparatu, τῇ παρασκευῇ, Dem. largitionibus, ἐπισκήπτομαι τοῖς ἀναλώμασι, id. conor, πειράομαι, facere aliquid, ποιεῖν τι, Thuc.
Nitraria, τὸ νιτρωρυχεῖον, ὐ.
Nitratus, νιτρατὸς, ἡ, όν.
Nitrosus, ὁ ᾗ ἡ νιτρώδης, εος.
Nitrum, τὸ νίτρον, Diosc. nitri spuma, τὸ ἀφρόνιτρον, Gal. nitro eluo, ἐκνιτρόω, Alex. nitro prius perfrico, προεκνιτρόω, Diosc.
Nivalis, ὁ ᾗ ἡ νιφετώδης, εος, Aristot.
Nivatus, a, um, χιονωτὸς, ἡ, όν.
Niveus, χιόνεος, έα, εον, Athen. ὁ ᾗ ἡ χιονόχροος, ὐ, id.
Nivosus, ὁ ᾗ ἡ νιφετώδης, εος, Aristot.
Nix, ἡ χιὼν, όνος, Plut. confertim ruens, ὁ νιφετὸς, ὖ, Aristot.
Nixor, idem quod *Nitor*.
Nixus, ûs, ἡ πεῖρα, ας, Thuc. parturientis, ἡ ὠδὶν, seu ὠδὶς, ῖνος, Plut.
No, νέω, Thuc. νέομαι, Gal. νεύω, Plut. νήχομαι, id.
Nobilis, ὁ ᾗ ἡ γνώριμος, Dem. Confer *Clarus*, *Natus*. nobili loco natus, ὁ ᾗ ἡ εὐγενὴς, Aristot. γενναῖος, αία, αῖον. Confer *Natus*.
Nobilitas, ἡ εὐγένεια, Aristid. ἡ εὐδοξία.
Nobiliter, ἐνδόξως, Dem. εὐγενῶς, Plut.
Nobilito, εὐδόκιμον ποιέω, nobilitor aliqua re, εὐδοκιμέομαι ἐπί τινι, Herodian.
Nocens, βλάπτων, Isocr. Confer *Noxius*.
Nocenter, βλαβερῶς.
Noceo, βλάπτω, valde alicui, μεγάλα βλάπτω τινὰ, Dem. πολλὰ ᾗ μεγάλα βλάπτομαι τινά· πολλὰ ζημιόω τινά· urbi, λυμαίνομαι τὴν πόλιν, id. Confer *Damnum*.
Nocivus, βλαβερὸς, ὰ, ὸν, Xen.
Noctambulo, ὁ νυκτιπλάνος, ὐ, Lucian.
Noctescit, νὺξ ἐπέρχεται, Hom.
Noctiluca, ὁ νυκτολαμπὶς, ίδος, πυγολαμπὰς, άδος, Aristot.
Noctivagus, ὁ νυκτιπλάνος, ὐ, Lucian.
Noctu, τῆς νυκτὸς, surgere, ἀνιςάναι, Dem. domi manere, ἔνδον μένειν, id. furari, νύκτωρ κλέπτειν, id.
Noctua, ἡ γλαὺξ, γλαυκὸς, Aristot. aurita, ὁ ὦτος, ὐ, seu ὠτὸς, ὖ, id.
Nocturnus, νυκτερινὸς, ἡ, ὸν, Arrian. ὁ ᾗ ἡ νυκτερίδιος, Theophr. ὁ ᾗ ἡ ἐννύχιος.
Nocumentum, ἡ βλάβη, ἡ λύμη.
Nodo, δέω, Thuc.
Nodosus, δεσμῶν μεςὸς, ἡ, όν.
Nodus, τὸ ἅμμα, ὁ δεσμὸς, ὖ, τὸ σύναμμα, ατος, solvo, λύω, Plut. arboris, ὁ ὄζος, ὐ, id. digiti, ὁ κόνδυλος, Aristot.
Nolo, ἀβυλέω, Plat. nolentem facere aliquid, ὐχ ἑκόντα ποιεῖν τι, Dem. ἄκοντα ποιεῖν τι, id.
Nomen, τὸ ὄνομα, Dem. τὸ ὀνόμασμα, Plat. ἡ ὀνομασία,

ἡ ὀνομασία, Aristot. impono alicui, τίθημί τινι· dare, tribuere alicui aliquod, διδόναι τινὶ ὄνομά τι· patris filio dare, ὄνομα τοῦ πατρὸς διδόναι υἱῷ· compellare aliquem nomine aliquo, προσειπεῖν τινα ὄνομα, seu ὄνομα τί τινι· appellari aliquo nomine, προσαγορεύεσθαι ὀνόματί τινι· habere nomen aliquod, ἔχειν ὄνομα τι· sortiri aliquod nomen, τυχεῖν τινος προσηγορίας· esse aliquibus idem nomen, εἶναί τισι ταυτὸν ὄνομα· retinere nomen aliquod, μένειν ἐπί τινος ὀνόματος· objicere alicui probri loco nomen aliquod, προφέρειν τινὶ ὡς ὄνειδος ὄνομά τι· commutare nomen rei, μετατίθεσθαι ὄνομα πράγματί τινι· delere nomen aliquod, ἐξαλείφειν ὄνομά τι, id. do et profiteor, ἀπογράφομαι ὄνομα, Xen. nomen nullum habens, ὁ ϗ ἡ ἀνώνυμος, ου, Dem. femina nomine Aglaïs, γυνὴ Ἀγλαΐς ὄνομα, Ælian. faustum habens, ὁ ϗ ἡ εὐώνυμος, ου, Lucian. sacrum habens, ὁ ϗ ἡ ἱερώνυμος, id. idem habens, ὁ ϗ ἡ ὁμώνυμος, Isocr. commune habens, ὁ ϗ ἡ συνώνυμος, Aristot. falsum habens, ὁ ϗ ἡ ψευδώνυμος, Æschyl. nomine tuo, ἐξ ὀνόματός σου, Isocr. nominis splendor, τὸ κλέος· claritas, ἡ εὐδοξία, Dem. obscuritas, ἡ ἀδοξία, id.

Nomenclatio, ἡ ὀνομασία, ας, Aristot.

Nomenclator, ὁ ὀνομακλήτωρ, ὁ ὀνοματολόγος, Plut.

Nomenclatura, ἡ ὀνομασία, ας, Aristot.

Nominalis, e, ὀνομαστικὸς, ἡ, ὸν, Plat.

Nominatim, ὀνομαστὶ, Dem. κατ' ὄνομα, id. ὠνομασμένως, Aristot.

Nominatio, ἡ ὀνομασία, Aristot. ἡ ὀνοματοποιΐα, Plut.

Nomino, ὀνομάζω, aliquem Romulum, τινὰ Ῥώμυλον, Plut. aliquem Empusam, καλέω τινὰ Ἔμπουσαν, Dem. προσαγορεύω τινὰ, Isocr. Confer *Nomen*, item *Appello*.

Non, οὐ, sequente Consona, Dem. οὐκ, sequente Vocali levigata, id. οὐχ, sequente Vocali adspirata, id. οὐχὶ, itidem sequente Consona: non fiet, οὐχὶ γενήσεται, Dem. non nunc, οὐχὶ νῦν· non bene, οὐχὶ καλῶς μή· solvens mercedem, διδοὺς μισθόν· non tamen, οὐ μὴν, arbitror, οἶμαι· non igitur, οὐκοῦν, vult, βούλεται· non sane, οὔτοι, prudentium est, σωφρόνων ἐστί· non omnino, οὔτοι παντελῶς· per Deos non habeo, μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ ἔχω· non equidem, οὐ γὰρ οὖν· non solum, sed etiam, οὐ μόνον, ἀλλὰ ϗ· μὴ μόνον, ἀλλὰ, id. οὐχ ὅτι, ἀλλὰ ϗ, Isocr. οὐχ ὅπως, ἀλλὰ ϗ, Dem. non solum, sed nec, μὴ ὅτι, ἀλλ' οὐδ' ἂν, idem.

Nonagenarius, ὁ ϗ ἡ ἐννενηκονταέτης, ου, Maccab.

Nonagesimus, ἐννενηκοστὸς, ἡ, όν.

Nonagies, ἐννενηκοντάκις.

Nonaginta, οἱ, αἱ, τὰ ἐννενήκοντα.

Nondum, οὔπω, Isocr. μήπω, Dem. οὐδέπω, id.

Nongenti, ἐννεακόσιοι, ίαι, ια.

Nonne, πῶς οὐχὶ, omnium impudentissimi sunt? ἁπάντων ἀναισχυντότατοι τυγχάνουσιν ὄντες; Dem. nonne talis est? οὐχὶ τοιοῦτος; nonne pessimus est? πῶς οὐ κάκιστος; nonne impius est? οὐκ ἀσεβὴς; id.

Non nihil, μικρὸν, seu σμικρὸν, morari, ἐπέχειν, Dem.

Non unquam, ἐστὶ δ' ὅτε, Herodian. indigentes, ἔσθ' ὅτε σπανίζοντες, id. ἐνίοτε, Plato.

Nonnusquam, ἐνιαχοῦ, ἔστιν οὗ.

Nonus, ἔνατος, άτη, ατον, Plut.

Norma, ὁ κανὼν, όνος, Æschin. ὁ γνώμων, ονος, Herodot.

Normalis, κανονικὸς, ἡ, όν.

Normatus, ὁ πρὸς γνώμονα ἐξειργασμένος.

Noscito, διαγινώσκω, Aristoph.

Nosco, seu Novi, γινώσκω, aliquid clare, τι σαφῶς, Xen. artem textoriam, ἴσημι seu εἴδω τὴν ὑφαντικὴν, Æl. Confer *Cognosco*, *Intelligo*.

Nosocomium, τὸ νοσοκομεῖον, ου.

Noster, ἡμέτερος, imperator, στρατηγὸς, Dem. urbs, ἡμετέρα πόλις, id. nostrum negotium, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, id.

Nostras, ὁ ἡμεδαπὸς, οῦ, Naz.

Nota, τὸ στίγμα, Plut. τὸ σημεῖον, Dem. τὸ ἐπίσημον, Plut. inusta, ὁ καυστὴρ, Lucian. notam inuro, καυτηριάζω, N. T. notam noctuæ inurere fronti alicujus, στίζειν εἰς τὸ μέτωπόν τινος γλαῦκα, Plut.

Notabilis, ὁ ϗ ἡ ἀξιομνημόνευτος, ου, Xen.

Notabiliter, εὐγνώστως, ἐπισήμως.

Notarius, ὁ γραμματεὺς, έως· ὁ ὑπογραφεὺς, έως, Naz. ὁ ὑπογραμματεὺς, έως, Dem.

Notatio, ἡ σημείωσις, εως.

Notatu dignus, ὁ ϗ ἡ ἀξιομνημόνευτος, Xen. ὁ ϗ ἡ ἀξιόλογος, id.

Notesco, γνωρίζομαι, N. T.

Nothus, ὁ νόθος, ου, Plut.

Notifico, δηλόω τι πρός τινα, Isocr.

Notio, ἡ νόησις, εως, Plat. τὸ νόημα, ατος, prima, πρῶτον, Themist.

Notitia, ἡ γνῶσις, Aristot. Dei, ἡ θεογνωσία, Damasc. notitiam alicujus rei consequi, καρπώσασθαι τὴν γνῶσίν τινος, Æl.

Noto, σημειόω, Naz. διασημαίνω τι, Xen. ignominia, ἀτιμάζω, id.

Notorius, δῆλος, ἡ, ὸν, Aristot.

Notus, ὁ ϗ ἡ γνώριμος, ου, Dem. alicui, τινὶ, Ælian. ὁ ϗ ἡ εὔγνωστος, ου, Dem. notum facio alicui aliquid, δηλόω τι πρός τινα, Isocr. Confer *Manifesto*.

Notus, i, *ventus*, ὁ νότος, ου, Aristot.

Novacula, ὁ ξυρὸς, οῦ, Aristoph. τὸ ξυρὸν, οῦ, Poll.

Novalis, ἡ νεῖος, ου, Theophr. ἡ νεὸς, οῦ, Xen.

Novator, ὁ νεωτεριστὴς, οῦ, Plat.

Nove, νεωστὶ, Xen. καινῶς, Isocr.

Novelletum, ὁ νεοφυτὼν, ῶνος.

Novello, νεοχμεύω, agros, νεόω ἀγροὺς, Naz.

Novellus, νεαρὸς, ὰ, ὸν, Plut.

Novem, οἱ, αἱ, τὰ ἐννέα, Plut. cujus sunt novem dies, ἐνναταῖος, αία, αῖον, febris, πυρετὸς, Gal.

November, ὁ ἀνθεστηριὼν, ῶνος, Dem. ὁ ἔνατος μὴν, Plut. ὁ Νοέμβριος, ου.

Novenarius numerus, ἡ ἐννεὰς, άδος.

Novendialis, ὁ ϗ ἡ ἐννήμερος, ου, sacrum, τὰ ἔνατα, ων, Isæus.

Noveni, æ, a, ἔνατοι, αι, α.

Noverca, ἡ μητρυιὰ, ᾶς, Hesych.

Novercalis, e, ὁ ϗ ἡ μητρυιώδης, εος, Plut.

Novi. Vide *Nosco*.

Novies, ἐννεάκις.

Novilunium, ἡ νέα σελήνη, ης· ἡ νεομηνία, ας, LXX. ἡ νουμηνία κατὰ σελήνην, Thuc.

Novissime, ἐπὶ τέλει, Lucian. πρὸς τὸ τέλος, Plut. ἐσχάτως, id.

Novissimus, ἔσχατος, άτη, ατον, Plut.

Novitas, ἡ καινότης, ητος, inventorum, τῶν εὑρημένων, Isocr.

Noviter, καινῶς, Isocr.

Novitius, νεαρὸς, ὰ, ὸν, Plut. miles, ὁ νεοσύλλεκτος, ου, Dion. Hal.

Novo, νεόω τὶ, Aristoph. νεάω τι, Theophr.

Novus, νέος, α, ον, annus, ἔτος, Herodian. cædes, φόνος, Thuc. καινὸς, ἡ, ὸν, Aristot. novas res molior, καινοποιέω, Plut. καινουργέω, Plut. novarum rerum studium, ὁ νεωτερισμὸς, οῦ, Plut. ἡ νεωτεροποιΐα, ας, Thuc. τὸ φιλόκαινον, Lucian. novarum rerum studiosus, ὁ νεωτεροποιὸς, οῦ, Aristot. nova facio, νεωτεροποιέω, Hipp.

Nox, ἡ νὺξ, Dem. media, νὺξ μέση, Thuc. intempesta, νὺξ ἀκμάζουσα, νὺξ ἀωρία· noctem insomnem ducere, ἀγρυπνεῖν τὴν νύκτα, Xen. noctem sub dio agere, νυκτερεύειν ἐν ὑπαιθρίῳ, Philo. facere aliquid nocte, ποιεῖν τι νυκτὸς, Dem. per noctem ista facis, τὴν νύκτα ταῦτα ποιεῖς· usque in noctem differre aliquid, εἰς ὀψὲ ποιεῖσθαι τι, id.

Noxa, ἡ ἄτη, ης, Dem. Confer *Damnum*.

Noxius, βλαβερὸς, ὰ, ὸν, alicui, τινὶ, Dem. βλάπτων, ουσα, ον, τινὰ, Plat. λυμεὼν τινος, Isocr. βλαπτικὸς, ἡ, όν.

Nubecula, τὸ νεφέλιον, ου.

Nubes, τὸ νέφος, εος, Dem.

Nubilis, e, ὁ ϗ ἡ ἐπίγαμος, ου, Dem. ὡραῖος, αία, αῖον, πρὸς γάμους, seu γάμου, Æl. ἀκμαῖος, αία, αῖον, Lucian.

Nubilum, ἡ ἀχλὺς, ύος, Gal.

Nubilus, a, um, ὁ ϗ ἡ νεφώδης, εος, Aristot. ὁ ϗ ἡ συννεφής.

Nubo, καλύπτω, alicui, γαμέομαί τινι, Plut. συνοικέω τινὶ, Lucian. secundo, δευτερογαμέω, Pand.

Nucetum, τὸ καρυὼν, ῶνος.

Nuceus, καρυηρὸς, ὰ, ὸν, fructus, καρπὸς καρύϊος, η, ον, oleum, ἔλαιον, Diosc.

Nucleus, ὁ πυρὴν, ῆνος, Diosc.

Nuditas, ἡ γυμνότης, ητος, Chrys.

Nudius tertius, πρότριτα, Thuc. nudius quartus, ἥδε ἡ ἡμέρα τετάρτη· nudius quintus, ἐν τῇ ἡμέρᾳ πρὸ τῆσδε πέμπτῃ· nudius sextus, πρὸς τὴν ἡμέραν πρὸ ταύτης ἕκτην, &c.

Nudo, γυμνόω, aliquid, τι, Thuc. caput, ἀποκιδαρόω, LXX.

Nudus, γυμνὸς, ἡ, ὸν, veste, ἐσθῆτος, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἀνείμων· sum, γυμνητεύω, N. T. vivo, γυμνῆτα βίον ἔχω, Diod. Sic.

Nugæ, ἡ ἀδολεσχία, ας, Dem. ἡ φλυαρία, ας· ὁ λῆρος, ου, id. aniles, γραῶν μῦθος, Lucian. nugas ago, φλυαρέω, Dem. ἀδολεσχέω, id. φλυαρίαν φλυαρέω, Aristoph.

Nugalis, ὁ ϗ ἡ ληρώδης, εος, Aristoph.

Nugamentum, φλυαρία, ας, Dem.

Nugator, ὁ ληρῶν, οῦντος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀδόλεσχος, Plut. φλυαρῶν, οῦντος, Isocr. ὁ σπερμολόγος, Dem.

Nugatorie, ἀδολεσχῶς, ληρωδῶς.

Nugatorius, ὁ ϗ ἡ ληρώδης, εος, Aristot. ὁ ϗ ἡ φλυαρώδης.

Nugor, ἀδολεσχέω, frustra, τηνάλλως, Dem. de aliquo, μάτην φλυαρέω περί τινος, id. ῥαψῳδέω μάτην, id. et mentis errore adficior, ληρέω ϗ τετύφωμαι, id.

Nullatenus, οὐδαμῶς, Dem. μηδαμῶς, id. μηδαμῇ, id. οὐδαμῇ, id.

Nullibi, οὐδαμόθι, Laert.

Nullus, μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν, Dem. οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν, Isocr. sum, μηδείς εἰμι, Soph. alius, nisi, οὐδεὶς ἄλλος, ἢ, Lycoph. μηδεὶς ἄλλος, πλὴν, Isocr. nullo modo, nullo pacto, οὐκ ἔσθ' ὅπως, Plat. οὐδαμῶς, Dem.

Num, ἆρα μὴ, Lucian. ἆραγε, Aristoph. num non perii? μῶν μὴ ἀπόλωλα; Plat.

Numen, τὸ θεῖον, Plut. τὸ δαιμόνιον· numine adflor, ἐνθουσιάζω, id. ἐνθουσιάω, Philo. numine adflatus, a, um, ἐκστατικὸς, ἡ, ὸν, Arist. ἐνθουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, Plut. numinis adflatus, ἡ θεοληψία, ας, Plut.

Numerabilis, ἀριθμητὸς, ἡ, όν.

Numeratim, καθ' ἀριθμόν.

Numeratio, ἡ ἀρίθμησις, ὁ κατάλογος, Bas.

Numero, ἀριθμέω τι, Xen. Confer *Numerus*.

Numerose, εὐρύθμως, dicere, λέγειν, Isocr.

Numerosus, a, um, πολὺς, πολλὴ, πολὺ, ἀριθμῷ, oratio, εὔρυθμος λέξις, Aristot.

Numerus, ὁ ἀριθμὸς, οῦ, Dem. oratorius, ὁ ῥυθμὸς, οῦ, Dion. Hal. numero infinitus, κατὰ τὸ πλῆθος ἄπειρος, Plut. ἄπειρος τὸ πλῆθος, Isocr. numero decem, δέκα τὸν ἀριθμὸν, Xen. in numero hostium habere aliquem, τιθέναι τινὰ εἰς τοὺς ἐχθροὺς, Dem. in nullo numero esse, ἐν οὐδενὸς μέρει εἶναι, id.

Nummatio, ἡ πολυχρημοσύνη, ης.

Nummatus, ὁ ϗ ἡ περιχρήματος, ου, Plut. bene sum, εὐχρημονέω, Plat.

Nummularius, ὁ ἀργυρογνώμων, ονος, Lucian. ὁ τραπεζίτης, ου, N. T.

Nummulus, τὸ νομισμάτιον, ου.

Nummus, τὸ νόμισμα, ατος, Aristot. τὸ κέρμα, ατος, N. T.

Nunc, νῦν, Dem. νυνὶ, id. τανῦν, id. ἤδε, id. ἐν τῷ παρόντι, id. ἐν τῷ νυνὶ, id.

Nuncio. Vide *Nuntio*.

Nuncupatio, ἡ προσαγόρευσις, εως, Lucian. ἡ ὀνομασία, ας, Aristot.

Nuncupo, προσαγορεύω, Naz. Confer *Nomino*.

Nundinæ, ἡ παντοπωλία, Poll. ἡ πανήγυρις, Plut.

Nundinalis, e, seu Nundinarius, πανηγυρικὸς, ἡ, ὸν, forum nundinarium, ἡ ἀγορὰ τῶν ὠνίων, Aristot. ἡ ἀγορὰ τῶν πωλουμένων, Thuc.

Nundinatio, ἡ καπηλεία, Chrys. ὁ πανηγυρισμὸς, οῦ, Phil.

Nundinor, καπηλεύω, aliquid, τὶ, Herodot. πρίαμαί τι, Dem. ἀγοράζω.
Nunquam, οὐδέποτε, fecimus, ἐποιήσαμεν, Dem. genuina existimavit, οὐδεπώποτε γνήσια ἐνόμιζε, id. μηδέποτε, Isocr. μηδεπώποτε, id. μήποτε, Xen. οὐδένα χρόνον, Isocr. nunquam non. Vide *Semper*.
Nunquis, quæ, quid? ἆρα μή τις; μῶν τις;
Nuntia, ἡ ἄγγελος, Hom.
Nuntiatio, ἡ ἀγγελία, Thuc.
Nuntio, ἀγγέλλω, aliquid, τὶ, Dem. victoriam urbi, νίκην εἰς πόλιν, Plut. aliquid alicui, ἀπαγγέλλω τί τινι· τινὶ περί τινος, id. Confer *Nuntium*.
Nuntium, ἡ ἀγγελία, Dem. ὁ ἄγγελος, Thuc. verum, ἀπαγγελία ἀληθής, Dem. adferre grave et acerbum, φέρειν ἀγγελίαν χαλεπὴν ϗ βαρεῖαν, Plat. accipere molestum, ἀκούσματος ἀκούειν βαρυτέρου, Alciphr.
Nuntius, ὁ ἄγγελος, Dem. ὁ ἀγγέλλων, οντος· nuntium mittere, ἄγγελον πέμπειν· venire alicui, ἄγγελον ἐλθεῖν τινι, id.
Nuo, νεύω.
Nuper, νεωστὶ, Isocr. ἔναγχος, Dem. πρῴην, id. factus, ὁ ϗ ἡ νεουργής, Plut. genitus, ὁ ϗ ἡ νεογενής, id. natus, ὁ ϗ ἡ ἀρτίτοκος, Joseph. ὁ ϗ ἡ νεόγονος, Herodot. mortuus, ὁ ϗ ἡ νεοθανής.
Nuperrime, ἔγγιστα, Dion. Hal.
Nuperus, a, um, ὁ, ἡ, τὸ ἄρτι, N. T.
Nuptiæ, ὁ γάμος, Dem. οἱ γάμοι, τὰ γαμικὰ, ῶν, Thuc. nuptias celebro, ποιέω γάμους, id. συντελεῖν τοὺς γάμους, Polyb. ambio alicujus, γάμον τινὸς διώκω, Plat. μνηστεύω γάμον τινὸς, id. contraho cum aliqua, γαμέω τινὰ, Dem.
Nuptialis, e, γαμικὸς, ἡ, ὸν, lex, νόμος, Plut. carmen, τὸ ἐπιθαλάμιον, ου· ἡ γαμήλιος ᾠδή· festum, τὰ γαμήλια, ων, Gregor. munus, ἡ γαμηλία, ας, Dem.
Nupturio, γαμησείω, Alciphr.
Nuptus, ûs, ἡ μνηστεία· nuptui do aliquem alicui, συνοικίζω τινά τινι, Isocr. γαμίζω τινὰ, N. T. ἐκγαμίζω, ibid.
Nurus, ἡ ἐννυὸς, οῦ, ἡ νύμφη, ης, N. T.
Nusquam, οὐδαμοῦ, Dem. ubi, οὐδαμοῦ πώποτε, ὄντος, id. nusquam non, πανταχοῦ· nusquam gentium, οὐδαμοῦ γῆς, Aristot. nullum in locum, μηδαμόσε, abire, βαδίζειν, Dem.
Nutatio, ἡ νεῦσις, εως.
Nuto, νευστάζω, Dion. vacillo, σφάλλομαι, Plut.
Nutribilis, e, θρεπτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Nutricatio, ἡ τιθήνησις, εως, Theophr.
Nutricor, τιθηνέω, aliquem, τινὰ, Xen. τιτθεύω τινὰ, Plut.
Nutrimentum, ἡ τροφὴ, ῆς, Dem. ἡ διατροφή.
Nutrio, τρέφω, aliquem, τινὰ, Dem. διατρέφω τινά. Confer *Alo*.
Nutritio, ἡ θρέψις, εως, Al. Aphr. ὁ σιτισμὸς, οῦ· nutricis, ἡ τιτθεία, ας, Dem.
Nutritor, ὁ τροφεὺς, Plat. ὁ τροφὸς, id.
Nutrix, ἡ τροφὸς, οῦ, Isocr. infantis, ἡ τιτθὶς, ίδος, Synes. ἡ τιθηνὸς, Dion. Long.
Nutus, τὸ νεῦμα, Thuc. Dei, ἡ πομπὴ Θεοῦ, Herodot. πομπὴ θεία, Plut. nutu significo, νεύω. Confer *Innuo*.
Nux, τὸ κάρυον, ου, Diosc. juglans, κάρυον βασιλικόν· avellana, κάρυον Ποντικόν· Græca, ἡ ἀμυγδάλη, ης· fagina, κάρυον φήγινον· pinea, κάρυον πιτύϊνον, idem. odorata, seu moschata, τὸ μοσχοκάρυον, ου· nucibus ludo, καρυατίζω, Nicet. nuces relinquo, i. e. pueris excedo, μειρακιόομαι ϗ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέχω, Æl.
Nycticorax, ὁ νυκτικόραξ, ακος, Aristot.
Nympha, ἡ νύμφη, ης, Plut.
Nymphæum, τὸ νυμφαῖον, ὁ νυμφαιών.
Nymphæus, νυμφαῖος, αία, αῖον.

O.

O, ὦ, *Vocandi*, ô Socrates! ὦ Σώκρατες, Aristoph. *exclamandi*, ô terra et Dii! ὦ γῆ ϗ Θεοὶ, Dem. ô Dii immortales! ὦ πρὸς τῶν Θεῶν, Xen.
Ob, διὰ, aliquid, τὶ, Dem. Confer *Propter*.
Obæratus, ὁ ϗ ἡ ὑπέρχρεως, ω, fio, γίνομαι, Dem. res alicujus, ὑπόχρεως οὐσία τινὸς, id.
Obambulatio, ἡ περιόδευσις, εως, Suid.
Obambulo, περιπατέω, alicubi, ἔν τινι τόπῳ, Dem. περινοστέω, id.
Obbrutesco, ἐκθηριόομαι, Polyb.
Obdo, ἐπιτίθημι, alicui aliquid, τί τινι.
Obdormio, seu Obdormisco, κοιμάομαι, Xen. καθυπνόω, id. καταδαρθάνω, Luc.
Obduco, περιπλάττω, Aristot. auro, χρυσόω χρυσῷ, LXX. argento, περιαργυρόω ἀργυρίῳ· ære, καλύπτω χαλκῷ, id. tenebras alicui rei, ἐπισκοτέω τινὶ, Diosc. τὶ, id. cicatrice, ἀπαλέω· aliquid, ἐπουλόω τι, id.
Obduresco, σκληρύνομαι.
Obduro, σκληρύνω, N. T.
Obediens, πειθόμενος, ένη, ενον, in aliqua re, περί τινος, Dem. ὁ ϗ ἡ ὑπήκοος τινὶ, id.
Obedienter, εὐπειθῶς, πειθομένως.
Obedientia, ἡ ὑπακοὴ, ῆς, N. T. ἡ εὐπείθεια, ας, Cl. Al. ἡ πειθαρχία, ας, Dem.
Obedio, πείθομαι, optimis monitis alicujus, τινὶ τὰ βέλτιστα, Dem. alicui, πειθαρχέω τινὶ, Isocr. ἀκούω τινὸς, Dem. ὑπακούω τινί.
Obeliscus, ὁ ὀβελίσκος, ου.
Obelus, ὁ ὀβελὸς, οῦ· obelo noto, ὀβελίζω, Cic. obelisci appositio, ὁ ὀβελισμὸς, οῦ.
Obeo, ἐφοδεύω, custodias, φυλακὰς, Polyb. munus sine reprehensione, λειτουργέω ἀμέμπτως, Dem. munus viri boni, διαπράττω ἔργον χρηστοῦ ἀνθρώπου, id. legationem, ἐπιτελέω πρεσβείαν· comitia, ἀρχαιρεσιάζω, Plut. mortem, τελευτάω τὸν βίον. Confer *Morior*.
Obequito, καθιππεύω, Lucian. παριππεύω.
Oberro, περινοστέω, πλανάομαι, per regionem, κατὰ χώραν, Dem. cum liberis, ἀλάομαι μετὰ παίδων, id.
Obesitas, ἡ λιπαρότης, Theophr. ἡ πολυσαρκία.
Obeso, λιπαίνω, Eurip.
Obesus, λιπαρὸς, ὰ, ὸν, Plat. ὁ ϗ ἡ πολύσαρκος· sum, λιπάω, Plut.
Obex, ὁ μοχλὸς, Thuc. impedimentum, τὸ ἐμπόδιον. Confer *Impedimentum*.
Obfirmo, ἐπιστηρίζω, Aristot. διαβεβαιόομαι, Plat.
Obgannio, ἀντισκύζομαι.
Objectaculum, τὸ πρόβλημα, ατος, Græciæ, τῆς Ἑλλάδος, Lucian.
Objectatio, τὸ ὀνείδισμα, ατος.
Objectio, ἡ προβολὴ, ῆς, Plat. ἡ ἀντιλογία.
Objectum, τὸ ἀντικείμενον, ου, Aristot.
Objicio, παραβάλλω, aliquid equis, τὶ ἵπποις, Plut. exprobro alicui aliquid, ὀνειδίζω τί τινι, Isocr. me periculo pro aliquo, δίδωμι ἐμαυτὸν εἰς κινδύνους ὑπέρ τινος, Dem.
Obiter, παρέργως, Synes. ἐν παρόδῳ, Lucian. ἐν παρέργῳ ϗ ἀμελῶς, Plut. ἀσπουδάστως, Æl.
Obitus, ὁ ὄλεθρος, Dem. Confer *Interitus*, item *Mors*.
Objurgatio, ἡ ἐπιτίμησις, εως, Dem. ἡ λοιδορία, ας, Isocr.
Objurgator, ὁ ἐπιτιμητὴς, οῦ, Poll. ὁ ἐγκαλῶν, οῦντος, Dem.
Objurgatorius, ἐπιτιμητικὸς, ἡ, όν.
Objurgo, ἐπιτιμάω, aliquid, τινὶ, Dem. peccantes, τοῖς ἁμαρτανομένοις· hæc, ἐπιπλήττω ταῦτα, id. aliquem aperte, τινὶ φανερῶς, Isocr.
Oblædo, βλάπτω, aliquem, τινὰ, Plat.
Oblangueo, ἐκλύομαι, Plut.
Oblatio, ἡ προσφορὰ, ᾶς, LXX.
Oblatio, καθυλακτέω, Bas.
Oblatum, τὸ δῶρον, ου, LXX.
Oblectamentum, τὸ ἀπόλαυσμα, Clem. Alex.
Oblectatio, ἡ τέρψις, Isocr. ἡ εὐφροσύνη, Xen.
Oblecto, ψυχαγωγέω, Polyb. aliquem, τέρπω τινὰ, Isocr. aliqua re, τινὶ, Plut. εὐφραίνω τινὰ, Dem. ἡδύνω.
Obligatio, ἡ κατεγγύη, ης, Isocr. ἡ ἐνοχή.
Obligo, ἐπιδέω, vulnera, τραύματα, Gal. aliqua re, ἀποδέω τινὶ, Diosc. aliquem beneficiis, ἀναρτάομαί τινα, Xen.
Oblino, περιαλείφω, aliquid, τὶ, Theophr. περιχρίω, Lucian.
Obliquatio, ὁ πλαγιασμὸς, οῦ, Hermog. ἡ λόξωσις, εως, Strabo.
Oblique, πλαγίως.
Obliquitas, ἡ πλαγιότης, ἡ λοξότης.
Obliquo, πλαγιόω, πλαγιάζω, Poll. λοξεύω, Proclus. λοξόω, Strabo.
Obliquus, πλάγιος, ία, ιον, Theophr. λοξὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Obliteratio, ὁ ἀφανισμὸς, οῦ, Aristoph. ἡ ἐξάλειψις, εως.
Oblitero, ἀφανίζω, memoriam alicujus, τὴν μνήμην τινὸς, Dem. aliquid, ἀπαλείφω τι, id. ἐξαλείφω τι, id.
Oblivio, ἡ λήθη, ης, Dem. ἡ ἀμνηστεία· tradere aliquid oblivioni, τῇ λήθῃ παραδιδόναι τι, Lucian. λήθην ποιεῖσθαί τινος, id. adferre oblivionem alicujus, διδόναι λήθην τινος, Isocr. λήθην ἐμποιεῖν τινος, id.
Obliviosus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἀμνήμων, ονος, Plat. ὁ ϗ ἡ ἐπιλησμονὴς, έος, N. T. ὁ ϗ ἡ ἐπιλήσμων, ονος, Isocr.
Obliviscor, ἐπιλανθάνομαι, alicujus rei, τινὸς, Dem. ἀμνημονέω τι, Dem. τινὸς, Isocr.
Oblongus, ὁ ϗ ἡ παραμήκης, Diod.
Obloquor, θορυβέω, alicui, τινὶ, Dem. παραχλέω τινὶ, N. T. τινὰ, Plut.
Obluctator, ὁ ἀντίπαλος, ου, Dem.
Obluctor, ἀντιπαλαίω, alicui, ἀντερείδω τινὶ, Plut. ἀντιβαίνω πρός τι, id. vento, ἀντέχω πνεύματι, Æl.
Obmurmuro, καταγογγύζω.
Obmuteseo, κωφάομαι, Philo. φιμόομαι.
Obnitor, ἀντερείδω, alicui, τινὶ, Plut. ἀνθίσταμαι.
Obnixe, συντόνως, Lucian.
Obnoxius, ὁ ϗ ἡ ἔνοχος, legi, τῷ νόμῳ, Dem. rationibus de rebus a se gestis reddendis, ὁ ϗ ἡ ὑπεύθυνος τῶν πραχθέντων, id. κατάδικος.
Obnubilo, ἐπινέφω, Aristot.
Obnubilus, ὁ ϗ ἡ ἐπινεφὴς, Aristot.
Obnubo, περικαλύπτω, aliquid aliqua re, τί τινι, Plut. σκεπάζω.
Obnuntiatio, ἡ καταγγελία, ας.
Obnuntiator, ὁ κατάγγελος, Aristot.
Obnuntio, καταγγέλλω, Plut.
Oboleo, ἀπόζω, Diosc.
Obolus, ὁ ὀβολὸς, οῦ, Aristot.
Oborior, ἐπιγίνομαι, Xen.
Obrepo, ὑπεξέρχομαι, Plut. ὑποδύω, Aristot. παραδύω, Dem.
Obreptio, ἡ παράδυσις, εως.
Obrepto, παρερπύζω, Suid.
Obrigeo, περιπήγνυμαι ψύχει.
Obruo, ἐγκαταχέω, aliquid, τὶ, Dion. Hal. συγκαλύπτω, ἐπικαλύπτω.
Obryzum, τὸ ὄβρυζον, ου.
Obscœne, αἰσχρῶς.
Obscœnitas, ἡ αἰσχρότης, verborum, ἡ αἰσχρορρημοσύνη, ης, Dem.
Obscœnus, αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀσελγὴς, in verbis, ὁ ϗ ἡ αἰσχρορρήμων, Poll.
Obscuratio, ἡ ἐπισκότησις, εως, ἡ σκότωσις, εως, Plut. abolitio, ἡ ἀφάνισις, εως, Dem. ἡ ἀμαύρωσις.
Obscure, ἀμαυρῶς, Plut.
Obscuritas, τὸ σκότος, Dem. ἡ ἀγνωσία, Dion. Hal. nominis, ἡ ἀδοξία, ας, Dem. sermonis, ἡ ἀσάφεια λόγου, Plut. oculorum, ἡ ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν, Diosc. generis, ἡ δυσγένεια, ας, Dion. Hal.
Obscuro, ἐπισκοτέω, Dem. aliquid, συγκρύπτω, seu ἐπισκιάζω τι, id. ἀμαυρόω τι, Philo.
Obscurus, ἀμαυρὸς, ὰ, ὸν, lychnus, λυχνίδιον, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀφανὴς, έος, et incerta gratia, ϗ ἄδηλος χάρις, Dem. obscurum erat, ἄδηλον ἦν, Lycoph. obscura oratio, ἀσαφὴς λόγος, λόγος αἰνιγματώδης, aër, ἡ ὁμίχλη, ης, Aristot.
Obsecratio, ἡ ἱκετηρία, Dem. ἡ ἱκεσία, Isocr. ἡ προσλιπάρησις, εως.
Obsecro, λιπαρέω, et obtestor, ϗ ἀντιβολέω, Dem. oro et obsecro aliquem, ἱκετεύω τινὰ καὶ ἀντιβολέω, id. παρακαλέω.

Obsecundo, συνεπινεύω, alicui, τινί, Plut. alicui in aliquo, ὑπηρετέω τινί τι, Xen. venti obsecundant, ἐπουριάζουσι, Lucian. ἐπουρίζουσι, Philo.

Obsepio, περιφράττω, aliquid, τί.

Obsequenter, πειθηνίως, Philo. θεραπευτικῶς, Plut.

Obsequentia, ἡ χάρις, Dem. ἡ θεραπεία, Xen.

Obsequiose, θεραπευτικῶς, Plut. colo, κολακεύω, Xen.

Obsequiosus, θεραπευτικὸς, ἡ, ὸν, Plat. ἀκολουθητικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Obsequium, ἡ ἀνθύπειξις, εως, Plut. ἡ ὑπηρεσία. Confer *Obsequentia*.

Obsequor, ὑπηρετέω, alicui in aliquo, τινί τι, Dem. ὑπουργέω τί τινι, Plut. alicui, χαρίζομαί τινι, Dem.

Obsero, *firmo*, περικλείω, Thuc. *obsemino*, περιφυτεύω.

Observabilis, e, ὁ ϗ ἡ αἰδέσιμος, ου.

Observantia, ἡ θεραπεία, Isocr. omni observantia colere aliquem, πάσῃ θεραπείᾳ θεραπεύειν τινὰ, Xen. magna observantia coli ab aliquo, πολλῆς θεραπείας τυγχάνειν παρά τινος, Isocr.

Observatio, ἡ παρατήρησις, N. T. ἡ ἐπιτήρησις, Naz.

Observator, ὁ ἐπίσκοπος.

Observatorius, παρατηρητικὸς, ἡ, όν.

Observo, ἐπιτηρέω, aliquid, τὶ, Dem. παρατηρέω τι, Lucian. tempus, τηρέω τὸν καιρὸν, Naz. ἐπιτηρέω καιρὸν, Plut. aliquem, διαφυλάττω τινὰ, Plut. περισκοπέω τινὰ, Thuc. colo, θεραπεύω, aliquem, τινὰ, Isocr. ποιέομαι θεραπείαν τινὸς, idem.

Obses, ὁ ὅμηρος, Thuc. dare aliquem obsidem, παραδοῦναί τινα ὅμηρον, Dem. διδόναι ὅμηρόν τινα, Xen. accipere aliquem obsidem, εἰς ὁμηρείαν λαμβάνειν τινά· obses sum, ὁμηρεύω, Philo. obsidem posco aliquem, ἐξομηρεύω τινὰ, Plut.

Obsessio, ἡ περικάθησις, εως.

Obsessor, ὁ πολιορκῶν, ὄντος, Dem. ὁ πολιορκητὴς, οῦ, Athen.

Obsessus, πολιορκούμενος, ένη, ενον, Isocr. urbs, πόλις πολιορκουμένη, id. ab aliquo, καταστὰς εἰς πολιορκίαν ὑπό τινος, id. a diabolo, δαιμονιακὸς, ἡ, ὸν, Plut. διαμονιζόμενος, ένη, ενον, N. T.

Obsideo, πολιορκέω, Isocr. urbem, τὴν πόλιν, Plut. aliquem, τινὰ, Dem. undique murum, κύκλῳ περικάθημαι τὸ τεῖχος, id.

Obsidio, ἡ πολιορκία, ας, Dem. obsidione claudere urbem, ἐκπολιορκεῖν πόλιν, Isocr. περικαθίζειν πόλιν, LXX. claudi ab aliquo, καθίστασθαι εἰς πολιορκίαν ὑπό τινος, Isocr. capere urbem, πολιορκίᾳ ἁλίσκειν πόλιν, Dem. obsidionem solvere, λύειν πολιορκίαν· tolerare extremam, πολιορκίαν ἐσχάτην ὑπομένειν, Isocr. ab obsidione cessare, παύσασθαι πολιορκίας, Aristot.

Obsidionalis, πολιορκητικὸς, ἡ, όν.

Obsignator, ὁ ἐπισφραγιστὴς, οῦ, Lucian.

Obsigno, ἐπισφραγίζω, aliquid, τὶ, Plat. literas, κατασημαίνομαι γράμματα, Dem.

Obsisto, ἐνίσταμαι, alicui, τινὶ, Plut. ἀνθίσταμαι πρός τινα, Thuc.

Obsoleo, seu Obsolesco, ἀπαρχαιόομαι, Bud.

Obsolete, ἀπηρχαιωμένως, Bud.

Obsoletus, παλαιούμενος, ένη, ενον, Plat. verbum, ἀνακεχωρηκὸς ὄνομα, Dion. Hal.

Obsonium. Vide *Opsonium*.

Obstaculum, τὸ κώλυμα, ατος, Lucian.

Obstetricatio, ἡ μαίευσις, Plat. ἡ μαιεία, id.

Obstetricor, μαιεύομαι, Lucian. μαιόομαι, Plut.

Obstetrix, ἡ ἀκεστρὶς, Hipp. ἡ μαῖα, Plut.

Obstinate, αὐθαδῶς.

Obstinatio, ἡ αὐθάδεια, ας, Plat. ἡ σκληροκαρδία, ας, LXX.

Obstinatus, ὁ ϗ ἡ ἀμετάπειστος, ου, Plut.

Obstipo, καταστύφω.

Obstipus, a, um, κυφὸς, ἡ, ὸν, Lucian.

Obsto, ἀνθίσταμαι, alicui, πρός τινα, Thuc. ἀντιτάττομαί τινι, Xen. πρός τινα, idem. alicui, ne videat, κωλύω τινὰ τοῦ ὁρᾷν, Herodot. ἐμποδών εἰμι τοῦ μὴ ὁρᾷν, id. ne hoc facias, ἐπέχω σε τοῦτο, Plut.

Obstrepo, θορυβέω, alicui, τινὶ, Plut. παρενοχλέω τινὶ, et τινά.

Obstringo, ἐπιδέω, Gal. juramento, ἐγκαταλαμβάνω ὅρκῳ, Thuc. aliquem sponsione, κατεγγυάω τινὰ, Dem.

Obstructio, ἡ ἔμφραξις, εως, Hesych.

Obstructus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἔμφρακτος, ου.

Obstruo, ἐμφράττω, aliquid, τὶ, Dem.

Obstupefacio, ἐκπλήττω τινὰ, Herodian.

Obstupeo, seu Obstupesco, ἐκπλήττομαι, aliqua re, πρός τι, Plut. ἀναισθήτως ἔχω, id.

Obsum, βλάπτω τινὰ, Lycoph. Confer *Noceo*.

Obsurdesco, ἐκκωφόομαι.

Obtego, κατακαλύπτω, Plat. περιστέγω.

Obtemperatio, idem quod *Obedientia*.

Obtempero, idem quod *Obedio*.

Obtendo, προΐσχομαι, aliquid, τὶ, Herodian.

Obtenebro, ἐπισκοτέω, Dem.

Obtero, ἐπιτρίβω, Aristot.

Obtestatio, ἡ ἱκετηρία, Dem. ἡ ἐπιμαρτυρία, Thuc.

Obtestor, ἀντιβολέω, aliquem, τινὰ, Dem. ἐκλιπαρέω τινὰ, Plut. Deum, ἱκετεύω θεὸν, Xen.

Obticentia, ἡ ἀποσιώπησις, εως, Plut.

Obticeo, seu Obticesco, ἀποσιωπάω, Plut.

Obtineo, τυγχάνω, aliquid, τινὸς, Isocr. locum, χώραν ἐπέχω, Dion. Hal.

Obtingit, συμβαίνει, alicui aliquid, τί τινι, Isocr.

Obtorqueo, διαστρέφω, Theophr.

Obtrectatio, ἡ διαβολὴ, ῆς, Dem. ὁ φθόνος, id. ὁ διασυρμὸς, ἡ κακολογία.

Obtrectator, ὁ, ἡ βάσκανος, ου, Dem. φθονεῖν εἰθισμένος, id. ὁ ϗ ἡ κακολόγος.

Obtrecto, διαβάλλω, aliquem ob aliquid, τινὰ ἐπί τι, Lucian. πρός τι, id. λοιδορέομαί τινι, id. διασύρω τινὰ, καταλαλέω.

Obtrudo, προσωθίζομαι, ὠθέω, Xen.

Obtrunco, ἀποκεφαλίζω, N. T.

Obtueor, ἀντιβλέπω, Ælian.

Obtundo, ἀπαμβλύνω, Plut. ἐξαμβλόω, Plut. aures, ἐκκωφάω τὰ ὦτα, Lucian.

Obturbo, διαταράττω, aliquem, τινὰ, Plut.

Obturatio, ὁ ἐμφραγμὸς, οῦ.

Obturo, ἐμφράττω, os alicui, τὸ στόμα τινὶ, Dem. ἐπιστομίζω τινὰ, idem. aures, βύω τὰ ὦτα, LXX.

Obtuse, ἀμβλύως, video, ἀμβλυώττω, Lucian. obtusissime video, ἀμβλύτατα ὁράω, Plut.

Obtutus, ûs, ἡ πρόσοψις, Soph. τὸ βλέμμα, Dem.

Obvallo, χαρακόω, Æschin.

Obvenio, προσέρχομαι, Dem.

Observor, περιΐσαμαι, Dem.

Obverto, ἐπιστρέφω, alicui terga, τὰ νῶτά τινι, Lucian.

Obviam, εἰς ἀπάντησιν, eo alicui, συναντάομαί τινι· fio alicui, ἀπαντάω τινὶ, Dem. πρός τινα, Isocr.

Obvio, ἀπαντάω τινὶ, Xen. ἀντιάζω τινὶ, Plut. ὑπαντιάζω τινὶ, Lucian.

Obvius, ἀπαντῶν, ῶσα, ῶν, Dem.

Obumbratio, ὁ ἐπισκιασμὸς, οῦ, ὁ ἀποσκιασμὸς, οῦ.

Obumbro, ἐπισκιάζω, aliquid, τὶ, N. T. τινὶ, Lucian. κατασκιάζω.

Obvolvo, περιειλίττω, Plut. aliquid aliquo, περιστέλλω τί τινι, id.

Occa, τὸ βωλόκοπον, ου.

Occalesco, ἀποσκιῤῥόομαι.

Occasio, ὁ καιρὸς, οῦ, Dem. ἡ ἀφορμὴ, ῆς, id. ἡ εὐπορία, ας, Isocr. ultro oblata, καιρὸς αὐτόματος, Dem. magna, μέγας, Isocr. mirifica, μέγιστος, Dem. optima, κάλλιστος, Isocr. apta ad aliquid, ἁρμόττων τινὸς, Dem. utilis, συμφέρων· singularis, εὐπορία πολλή· occasionem quæro, καιρὸν ζητέω· nundinor, πόριμαι· præbeo, seu suppedito, παρασκευάζω· accidere, συμβαίνειν· contingere alicui, γίγνεσθαί τινι· incidere, συμπίπτειν· venire, ἐλθεῖν· habere, ἔχειν, id. exspectare, περιμένειν, Isocr. prætermittere, παριέναι, Dem. demittere, ἀφιέναι· observo, παρατηρέω, id. aucupor, λαμβάνω, Diod. Sic. occasione uti, χρῆσθαι τῷ καιρῷ, Dem.

Occasiuncula, τὸ ἀφορμίδιον, ου.

Occasus, ûs, ἡ δυσμὴ, ῆς, solis, ἡλίου, Xenoph. ἡ δύσις, εως, Aristot. ad occasum habitantes, οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες, Dem.

Occatio, ἡ βωλοκοπία, ας.

Occento, κατᾴδω, Herodot.

Occepto, ἄρχομαι, Dem. Confer *Incipio*.

Occidens, ἡ δύσις, Aristot. ἡ ἑσπέρα, Dem.

Occidentalis, e, δυσμικὸς, ἡ, ὸν, Ptol.

Occidio, idem quod *Occisio*.

Occido, φονεύω τινὰ, Herodot. Confer *Interficio*.

Occido, καταπίπτω, Al. Aphr. sol occidit, ἥλιος δύει seu καταδύει.

Occiput, ἡ κοτὶς, ίδος, Hippocr.

Occisio, ὁ φόνος, ου, Dem. Confer *Cædes*.

Occisor, ὁ φονεὺς, έως, Dem.

Occlamito, καταβοάω, Thuc.

Occludo, κατακλείω, Xen.

Occo, βωλοκοπέω, Aristoph.

Occubo, idem quod *Occumbo*.

Occulo, συγκρύπτω. Confer *Abscondo*.

Occultatio, ἡ κατάκρυψις, εως, ἡ κρύψις, εως.

Occulte, κρύφα, Plut. κρυφῆ, N. T. ἀφανῶς, Dem. ἀδήλως, κρύβδην.

Occulto, κρύπτω, Dem. ἀποκρύπτω τὶ, id.

Occultus, a, um, ἀποκεκρυμμένος, ένη, ένον, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἄδηλος, Dem.

Occumbo, τελευτάω, Xen. τελευτάω τοῦ βίου, id. τὸν βίον, Lucian. Confer *Morior*.

Occupatio, ἡ ἀσχολία, Dem. Confer *Negotium*.

Occupo, καταλαμβάνω, urbem, πόλιν, Isocr. αἱρέω πόλιν, Plut. κατέχω τι, Isocr. ἐπικαταλαμβάνομαί τινος, Æschin. ἐπέχω τι, Aristot. τινὸς, Thuc. occupor in aliqua re, ἄσχολός εἰμι πρός τινι, Aristot. ἄσχολος γίνομαι διά τι, Dem.

Occurro, ἀπαντάω, alicui, τινὶ, Xen. occurrit mihi aliquid, ἐπέρχεταί τί μοι, Isocr. ἔρχεταί μοι ἐπὶ νοῦν, Dem. συναντάω.

Occursatio, τὸ ἀπάντημα, ατος, LXX.

Occurso, ἔπειμι, Herodian. alicui, τινὶ, ἀπαντάω τινὶ, Xen.

Occursus, ûs, ἡ ἀπάντησις, τὸ συνάντημα.

Oceanus, ὁ ὠκεανὸς, οῦ, Aristot.

Ocellus, τὸ ὀμμάτιον, Aristot. τὸ ὀμματίδιον, id.

Ocrea, ἡ κνημὶς, ίδος, Hom.

Ocreatus, a, um, ὁ ϗ ἡ κνημιδοφόρος, ου.

Octavum, ὀγδόον.

Octavus, a, um, ὀγδόος, όη, όον, Thuc.

Octies, ὀκτάκις.

Octingentesimus, a, um, ὀκτακοσιοστὸς, ἡ, όν.

Octingenti, æ, a, ὀκτακόσιοι, ίαι, ια.

Octo, οἱ, αἱ, τὰ ὀκτὼ, Plut. qui octo dierum est, ὀγδοαῖος, αία, αῖον, id.

October, ὁ πυανεψιὼν, ῶνος, Dem. ὁ Ὀκτώβριος, ου.

Octodecim, οἱ, αἱ, τὰ ὀκτωκαίδεκα, Herodian. Confer *Duodeviginti*.

Octogesimus, ὀγδοηκοστὸς, ἡ, ὸν, Thuc.

Octogies, ὀγδοηκοντάκις.

Octoginta, οἱ, αἱ, τὰ ὀγδοήκοντα, Ælian.

Octonarius, ὀγδοαῖος, αία, αῖον, numerus, ἡ ὀγδοὰς, άδος, Plut.

Octuplex, ὀκταπλόος, contr. πλοῦς, ῆ, οῦν.

Octuplus, ὀκταπλάσιος, ία, ιον.

Oculatus, ὁ ϗ ἡ πολυόμματος, ου, Lucian. ὀξυδερκὴς, testis, ὁ αὐτόπτης, ου, Xen.

Oculitus, ὀφθαλμόθεν.

Oculus, ὁ ὀφθαλμὸς, οῦ, Dem. τὸ ὄμμα, ατος, Aristot. uterque, ἄμφω ὀφθαλμοί, Dem. ponere aliquid ob oculos, ποιεῖν τι πρὸ ὀφθαλμῶν, id. adspicere aliquem oculis, ὁρᾷν τινα ὀφθαλμοῖς· occludere alicui oculos, συγκλεῖσαί τινι ὀφθαλμούς· cui oculus erutus est, ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος· ἀπεστερημένος ὀφθαλμὸν, id. oculos attollo, ἀνακύπτω, N. T. ad oculos pascendos facere, εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν, Æl.

Ocymum, seu Ocimum, τὸ ὤκιμον, ου, Diosc.

Ocyor, ὁ ϗ ἡ ὠκίων, ονος.

Ocyus, ὠκύτερον· ocyssime, ὤκιστα.

Oda, ἡ ᾠδὴ, ῆς, Xen.

Odeum, τὸ ᾠδεῖον, ου, Hesych.

Odi, μισέω, aliquem, τινὰ, Dem. ob aliquid, τινὸς, Plut. aliquid, ἐχθαίρω τι, id. Confer *Odium*.

Odiose, μισητῶς, δυσκόλως, Dem. ἐχθρωδῶς, id. φιλαπεχθημόνως, Lucian.
Odiosus, μισητὸς, ἡ, ὸν, στυγερὸς, ἡ, ὸν, φορτικὸς, ἡ, ὸν, et molestus, ϗ ἐπαχθὴς, Dem. ὁ ϗ ἡ φιλαπεχθήμων, ονος, et diis invisus, ϗ ἐχθρὸς θεοῖς, idem.
Odium, τὸ μῖσος, εος, Aristot. in aliquem, τινὸς, Thuc. in odio esse omnibus, μῖσος ἔχειν παρὰ πάντων, Lucian. odio habere aliquem, μῖσος ἔχειν πρός τινος, Plat. dignus qui odio habeatur, μισεῖσθαι ἄξιος, Dem. odium conflare alicui, καθιστάναι τινὰ εἰς μῖσος, Isocr. odio crimen alicui impingere, πρὸς ἔχθραν, seu διὰ τὴν ἰδίαν ἔχθραν, αἰτίαν ἐπάγειν τινὶ, Dem. prosequi aliquem odio, νοεῖν τινι ἔχθιστα, Ælian. ob aliquid, μισεῖν τινὰ τινος, Plut.
Odor, ἡ ὀσμὴ, Thuc. ἡ ὀδμὴ, Lucian. bonus, ἡ εὐοσμία, Theophr. ἡ εὐοδμία, idem. malus, ἡ δυσωδία, Plut. ἡ ἀοσμία, Theophr. odore pascere, ἑστιᾶν τῇ ὀσμῇ, Æl. carens, ὁ ϗ ἡ ἄοσμος, Theophr.
Odorabilis, ὀσφραντὸς, ἡ, ὸν, Ægin. ὀσφραντικὸς, ἡ, ὸν, Theophr. ὀσφρητὸς, ἡ, ὸν.
Odoramentum, τὸ ἄρωμα, ατος, Plut.
Odoratio, ἡ ὄσφρησις, εως, Diosc.
Odoratus, ἀρωματικὸς, ἡ, ὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ θυώδης, εος, Theophr.
Odoratus, ûs, ἡ ὄσφρησις, εως, Diosc.
Odoro, θυμιάω, Herodot. ἀρωματίζω, Al. Aphr.
Odoror, ὀσφραίνομαι, Xenoph.
Odorus, ὀσφραντικὸς, ἡ, ὸν, Galen.
Oeconomia, ἡ οἰκονομία, ας, Aristot.
Oeconomicus, οἰκονομικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Oeconomus, ὁ οἰκονόμος, ου, Aristot. sum, οἰκονομέω, N. T.
Oenopola, ὁ οἰνοπώλης, ου, sum, οἰνοπωλέω, Aristot.
Oestrum, ὁ οἶστρος, ου, Plut. oestro exagito, ἐξοιστρέω, Lucian.
Offa, ἡ μᾶζα, ης, Aristoph.
Offella, Offula, τὸ μάζιον, Athen. ἡ μαζίσκη, Aristoph. ὁ ἄκολος. Plut.
Offendiculum, τὸ πρόσκομμα, ατος, N. T. ἡ προσκοπὴ, ῆς, Thuc.
Offendo, προσκόπτω, pedem ad lapidem, πόδα πρὸς λίθον, N. T. λίθῳ, ibid. προσπταίω λίθῳ, Plut. aliquem, προσκρούω τινὶ, idem. aliquem aliqua re, λυπέω τινά τι, Dem. ἔν τινι, id. i. e. *Invenio*, quod vide.
Offensa, seu Offensio, ἡ ἀηδία, Dem. τὸ ἀηδὲς· ἡ ἀπέχθεια, id. τὸ πταῖσμα.
Offensiuncula, τὸ πταισμάτιον.
Offenso, προσκρούω, aliquem, τινὶ, Plut.
Offero, προσφέρω, donum et victimam, δῶρον ϗ θυσίαν, N. T. me conspectui alicujus, ἐπισημαίνω ἐμαυτόν τινι, Dion. Hal. me opportune, παραφαίνομαι ἐν καιρῷ, Plut. me periculis, δίδωμι ἐμαυτὸν εἰς κινδύνους· quæstionem, προτείνω πρότασιν, Aristot.
Officina, τὸ ἐργαστήριον, Plat. ærarii, τὸ χαλκεῖον, Lucian. vitriarii, τὸ ὑαλουργεῖον· textoris, τὸ ἱστουργεῖον, ου, &c.
Officio, βλάπτω, alicui, τινὰ, Plat. Confer *Noceo*.
Officiose, θεραπευτικῶς, Plut. ἐπιμελῶς.
Officiositas, ἡ θεραπεία, ας, Xen.
Officiosus, θεραπευτικὸς, ἡ, ὸν, Plat. Confer *Obsequiosus*.
Officium, τὸ δέον, οντος, Dem. τὸ καθῆκον, οντος· τὸ προσῆκον, οντος· τὸ ἔργον, ου· suum facere, officio suo fungi, ποιεῖν seu πράττειν τὸ προσῆκον, τὰ δέοντα, ἃ προσήκει· nulla in re, οὐδὲν τῶν δεόντων ποιεῖν· mei, tui, vestri, magistratuum, viri sapientis, &c. officium est, ἔργον ἐμὸν, σὸν, ὑμέτερον, ἀρχόντων, ἀνδρὸς εὖ φρονοῦντός ἐστι, Dem. Isocr. Æschin. fungi officio fratris, ποιεῖν τὰ ἔργα ἀδελφοῦ, Dem. boni viri, πράττειν ἀξίως ἀγαθοῦ ἀνδρὸς, Plat. officio deesse, προδιδόναι τὰ καθήκοντα, Lucian. officia humanitatis, τὰ φιλάνθρωπα, ων, Dion. Hal.
Offuciæ, ὁ φενακισμὸς, οῦ, Philo.
Offundo, καταχέω, caliginem alicui, ἐπισκοτέω τινὶ, Diosc.

Oggannio, ἀντικνύζομαι.
Oggero, προβάλλω, aliquid alicui, τί τινι, Plut.
Oh, Ohe, Oho, ὦ!
Olea, ἡ ἐλαία, ας, pro arbore, Plat. pro fructu, Dem.
Oleagineus, ἐλάϊνος, ίνη, ινον.
Olearis, ἐλαιηρὸς, ὰ, όν.
Olearius, ὁ ἐλαιοπώλης, ου, Poll.
Oleaster, ἡ ἀγριέλαιος, ου, Theophr.
Oleitas, τὸ ἐλαιῶδες, εος.
Oleo, ὄζω, Diosc. ἀπόζω, Herodot.
Oleosus, ὁ ϗ ἡ ἐλαιώδης, εος, Theophr.
Oleraceus, ὁ ϗ ἡ λαχανώδης, εος, Diosc. λαχανηρὸς, ὰ, ὸν, Theophr.
Oletum, ὁ ἐλαιὼν, ῶνος, N. T.
Oleum, τὸ ἔλαιον, Xen. cedrinum, τὸ κεδρέλαιον, e cnico, τὸ κνικέλαιον, Diosc. myrtinum, μυρσινέλαιον, id. &c. olei fex, τὸ ὑπέλαιον.
Olfacio, ὀσφραίνομαι, aliquid, τινὸς, Xenoph. ὀσφράομαί τινος, Lucian.
Olfactus, ûs, ἡ ὄσφρησις, εως, Diosc.
Olidus, ὁ ϗ ἡ ὀζώδης, εος, Theophr.
Olim, πάλαι, dicta, ῥηθέντα, Dem. populari rep. usi, τοπάλαι δημοκρατούμενοι, idem. τὸ παλαιὸν, Isocr. jam olim, ἔκπαλαι, N. T.
Olitor, ὁ κηπουρὸς, οῦ, ὁ λαχανοπώλης, ου.
Oliva, ἡ ἐλαία, ας, Plat.
Olivetum, ὁ ἐλαιὼν, ῶνος, N.T.
Olivo, ἐλαιόω, Poll.
Olivum, τὸ ἔλαιον, ου, Diosc.
Olla, ἡ χύτρα, ας, Xen. ollarum fictor, ὁ χυτρεὺς, έως, Plat. testæ, τὰ χυτραῖα, ων, Poll.
Ollaris, χυτραῖος, αία, αῖον.
Ollula, τὸ χυτρίον, ου, Aristot. ἡ χυτρὶς, ίδος, Dion.
Olor, ὁ κύκνος, ου, Aristot.
Olorinus, κύκνειος, εία, ειον, melos, μέλος, Athen.
Olus, τὸ λάχανον, ου, Theophr. olus colligo, λαχανεύομαι, Lucian. olerum collectio, ἡ λαχανεία, ας, Joseph. olera decerpo, ἐκλαχανίζομαι, Theophr. olera produco, λαχανεύομαι, Strabo.
Olympia, *locus Elidis*, ἡ Ὀλυμπία, ας· ludi, τὰ Ὀλύμπια, ων, Dem.
Olympiacus, Ὀλυμπιακὸς, ἡ, ὸν, certamen, ἀγὼν, Aristoph. victoria, ἡ Ὀλυμπιὰς, άδος, Herodot.
Olyra, ἡ ὄλυρα, ας, Gal.
Omasum, ὁ ἐχῖνος, ου, Bas.
Omen, ὁ οἰωνὸς, οῦ, Xen. τὸ οἰώνισμα, ατος, Herodian. pro omine bono habeo, πιστεύω εἶναι ὄρνιν ἀγαθὴν, Ælian. πρὸς οἰωνοῦ λαμβάνω ἀγαθοῦ, Dion. Hal. ominis mali, ὁ ϗ ἡ ἀπόφημος, ου, Suid.
Omentum, τὸ ἐπίπλοον, ου, Poll.
Ominator, ὁ οἰωνιστὴς, οῦ, Hesych.
Ominor, οἰωνίζομαι, aliquid, τὶ, Aristot. ominare quæso melius, εὐφήμει, Plat.
Ominosus, ὁ ϗ ἡ δυσοιώνιστος, Lucian.
Omitto, παραλείπω, aliquid, τὶ, Isocr. διαλείπω τι, id. ἐάω τι, id. aliquid lubens, ὑπερβαίνω τι ἑκὼν, Xen.
Omnifariam, παντοδαπῶς, παντοίως, Herod.
Omnigenus, παντοῖος, οία, οῖον, Lucian. παντοδαπὸς, ἡ, όν.
Omnimode, παντοίως, Herodian. πανταχῇ, Plut.
Omnimodus, idem quod *Omnigenus*.
Omnino, πάντως, Plut. ὅλως, Dem. πάντῃ, Ælian. παντάπασιν, Plat. differt, τὸ πᾶν διαφέρει, Xen.
Omnipotens, ὁ ϗ ἡ παντοκράτωρ, ορος, N. T. ὁ ϗ ἡ παγκρατής.
Omnipotentia, ἡ παντοκρατορία, Sirac.
Omnis, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, Dem. ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, Isocr. omnes, quotquot, πάντες, ὅσοιπερ, seu ὅσοι, Dem. ὅσοι, ὅσαι, ὅσα, id. ante omnia fac, περὶ παντὸς ποιοῦ, id. omnibus modis velle, ἐκ παντὸς τρόπου βούλεσθαι, id. omnium maxime, quos ego novi, πάντων μάλιστα, ὧν ἐγὼ οἶδα, Xen.
Omphacium, τὸ ὀμφάκιον, Diosc.
Onager, ὁ ὄναγρος.

Onerarius, φορτικὸς, ἡ, ὸν, navis, πλοῖον, Thuc.
Onero, φορτίζω, aliquem aliquo, τινά τι, N. T. mulas, ἐπισκευάζω τὰς ἡμιόνους, Aristot. navem frumento, γεμίζω ναῦν σίτου, Dem.
Onerosus, φορτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Onus, τὸ φορτίον, ου, Dem. ὁ φόρτος, ου, Lucian. navis, ὁ γόμος, ου, Poll. jumenti, τὸ σάγμα, ατος, Plut. impono alicui, φορτίζω τινὰ, N. T. majus suscipere viribus, φορτίον μεῖζον καθ' ἑαυτὸν αἱρεῖσθαι, Dem. excutio, ἀποφορτίζομαι, Synes.
Onustus, πεφορτισμένος, ένη, ένον, N. T.
Onychinus, ὀνύχινος, ίνη, ινον, unguentum, μύρον, Diosc.
Onyx, ὁ ὄνυξ, χος, Diosc.
Opacitas, τὸ ἐπίσκιον, ου.
Opaco, ἐπισκιάζω, aliquid, τινὶ, N. T. τὶ, ibid.
Opacus, ὁ ϗ ἡ κατάσκιος, ου, Philo. ὁ ϗ ἡ σκιώδης, εος, Plut. σκιερὸς, ὰ, ὸν, Xen.
Opella, τὸ πραγμάτιον, ου.
Opera, æ, ἡ ἐργασία, do, ut liberor, ἐργασίαν δίδωμι ἀπαλλαχθῆναι, N. T. do, seu navo alicui, σπουδάζω περί τινος, Plat. περί τι, Xen. ὑπέρ τινος, Dem. ἐπί τινι, Isocr. τι, Plat. in aliqua re, συμπράττω τί τινι, Plut. multum operæ ponere in aliqua re, πολλὰ πραγματεύεσθαι περί τι, Aristot. opera danda est, ut habeas, πειρατέον ἔχειν, id. χρὴ σπουδάζειν ὅπως ἔχῃς, Dem. operæ pretium est considerare, ἄξιον ἐνθυμηθῆναι, id. audire, ἄξιον τῶν πραγμάτων ἀκοῦσαι, Aristoph. πρᾶγμά ἐστι, Plat. non est operæ pretium, οὐκ ἔχει ὑπόθεσιν σπουδῆς, Ælian. opera mutua, ἡ συνεργία, ας, Dem.
Operaria, ἡ ἐργάτις, ιδος, Aristot.
Operarius, ἐργαστικὸς, ἡ, ὸν, mercede conductus, μισθωτὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Operarius, ὁ ἐργαστὴρ, Xen. ὁ ἐργάτης, id.
Operatio, ἡ ἐργασία, Aristot.
Operator, ὁ ἐργάτης, Xen.
Operculum, τὸ πῶμα, ατος, Athen. operculo claudo, πωμάζω, Aristot.
Operimentum, τὸ ἐπίβλημα, τὸ κάλυμμα.
Operio, καλύπτω. Confer *Tego*.
Operor, ἐργάζομαι, adsidue, συνεχῶς, Aristot.
Operose, ἐργαστικῶς, ἐργατικῶς, Plut.
Operosus, ἐργαστικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ φιλόπονος, ου, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἐργώδης, et molestus, ὁ ϗ ἡ ἐπίπονος, ου, ϗ χαλεπὸς, Isocr.
Operte, κρυφῇ, N. T. Confer *Occulte*.
Opertorium, τὸ σκέπασμα, ατος, Aristot.
Opertus, καλυπτὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ κατάστεγος.
Opes. Vide *Divitiæ*, item *Auxilium*.
Opifex, ὁ δημιουργὸς, Aristot. ὁ χειροτέχνης, Dion. Hal.
Opificium, ἡ δημιουργία, τὸ δημιούργημα, τὸ χειρούργημα.
Opilio, ὁ προβατεὺς, έως, Aristoph. ὁ ποιμήν.
Opime, πιόνως, πολυτελῶς.
Opimitas, ἡ πιότης, ητος, Aristot.
Opimo, πιαίνω, aliquid, τὶ, Aristot.
Opimus, ὁ ϗ ἡ πίων, ονος, Aristot.
Opinabilis, δοξαστὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Opinatio, ἡ δοξασία, Suid. τὸ δόξασμα, Plat.
Opinator, ὁ δοξαστὴς, οῦ.
Opinio, ἡ δόξα, ης, Thuc. ἡ δόκησις, Plut. opinionem alicujus rei excitare alicui, προστρίβεσθαί τινι δόξαν τινὸς, Dem. habere talem de aliquo, ὑπάρχειν τινὶ τοιαύτην ὑπόληψιν περί τινος· consequi alicujus rei, ἐκφέρειν δόξαν τινὸς· opinione duci, χρῆσθαι δόξῃ· judicare de re aliqua, κρίνεσθαι δόξῃ περί τινος, id. opinionem fallere alicujus, παρακρούεσθαι δόξαν τινὸς, Isocr. deducere aliquem ab opinione, μεταστῆναι γνώμην seu δόξαν τινός· deduci ab opinione, ἀφεῖσθαι τῆς δόξης, id. opinionem deponere, μεταθέσθαι τὴν δόξαν, Dem. abolere de se conceptam, διαλύειν δόξαν τινὰ, Isocr. opinione celerius, θᾶττον ἐλπίδος, Herodian. majus, τῆς δόξης μεῖζον, Plut. opinionem præclaram habere de aliquo, καλῶς δοξάζειν ὑπέρ τινος, Æl.
Opiniosus, δοξαστικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Opinor, δοξάζω, male, κακῶς, Plat. de aliqua re, περί τινος, id. Confer *Opinio*.
Opipare, πολυτελῶς, Dem. δαψιλῶς.
Opiparus, ὁ ϗ ἡ πολυτελὴς, έος, Plut. ὁ ϗ ἡ ἄφθονος, ου, Dem.
Opitulatio, ἡ βοήθησις. Confer *Auxilium*.
Opitulor, βοηθέω, alicui, τινὶ, Isocr. Confer *Auxilior*.
Opium, τὸ ὄπιον, ου, Diosc.
Opobalsamum, τὸ ὀποβάλσαμον, ου, Diosc.
Oportet, δεῖ, aliquem bellum gerere, τινὰ πολεμεῖν, Dem. quæ facere oportet, ἃ δεῖ πράττειν, Isocr. aliquem docere quid, χρή τινα διδάσκειν τι, Xen. facere, ποιεῖν, Plat. et necesse est alere milites, δεῖ ϗ ἀναγκαῖόν ἐστι τρέφειν στρατιώτας, Dem. ut convenit et oportet, ὡς δεῖ ϗ προσήκει, id.
Opperior, περιμένω, aliquem, τινὶ, Plut. Confer *Exspecto*.
Oppeto, ἀποίχομαι, Plut. Confer *Morior*.
Oppico, πισσόω, Cl. Al. καταπισσόω τι, id.
Oppidanus, ὁ, ἡ, τὸ κατὰ πόλιν, Dion. Hal. πολιτικὸς, ἡ, ὸν, id.
Oppidatim, κατὰ πόλιν.
Oppido, κομιδῇ, Dem. λίαν.
Oppidulum, ἡ πολίχνη, Thuc. τὸ πολίχνιον, Isocr.
Oppidum, ἡ πόλις, εως, Dem. Confer *Urbs*.
Oppignero, ἐνεχυριάζω, Dem. alicui ædes, ἀποτιμάω τινὶ οἰκίαν· alicui suas facultates, ὑποτίθημί τινι τὴν οὐσίαν· παρακατατίθεμαί τινι χρήματα· facultates oppigneratæ sunt, οὐσία ὑπόκειται, id.
Oppleo, ἀναπληρόω, Plato. Confer *Impleo*.
Oppono, ἀντιτίθημι, alicui, ἀντιτείνω τινὶ, Dem. manus oculis, προΐσχομαι τὰς χεῖρας ὀφθαλμῶν, Plut.
Opportune, εὐκαίρως, Isocr. dicere aliquid, εἰς δέον λέγειν τι, id.
Opportunitas, ἡ εὐκαιρία, Isocr. auxiliandi, καιρὸς τοῦ βοηθεῖν, Dem. omnium maxima rei faciendæ, ἀφορμὴ πασῶν μεγίστη πρὸς χρηματισμὸν, id.
Opportunus, ὁ ϗ ἡ εὔκαιρος, tempus, καιρὸς, Herodian. ad aliquid, ὁ ϗ ἡ ἐπιτήδειος πρός τι, Aristot. εἴς τι, Herodian.
Oppositio, ἡ ἀντίθεσις, εως, Naz.
Oppressio, ἡ καταπίεσις, εως, ἡ κατάθλιψις, tyrannica, ἡ καταδυναστεία.
Opprimo, καταπιέζω, aliquem inique, ἐλαττόω τινὰ παρὰ τὸ δίκαιον, Isocr. bello, κατατρίβω τινὰ περὶ τὸν πόλεμον, Plut.
Opprobratio, ἡ λοιδορία, Dem. ἡ διαβολὴ, id.
Opprobrium, τὸ ὄνειδος, εος, Dem.
Opprobro, ὀνειδίζω, aliquem, τινὶ, Dem. Confer *Exprobro*.
Oppugnatio, ἡ προσβολὴ, ῆς, Dem. ἡ εἰσβολὴ, ῆς, id. ἡ καταπολέμησις, εως, Thuc. urbis, ἡ πολιορκία, id.
Oppugnator, διαμαχόμενος, ένη, ενον, Dem. urbis, ὁ πολιορκητὴς, οῦ, Athen.
Oppugno, προσβάλλω, mœnia, πρὸς τείχη, Dem. urbem Epidaurum, πολιορκέω Ἐπίδαυρον, Plut. aciem instructam, μάχομαι πρὸς φάλαγγα τεταγμένην, id.
Ops, ἡ Ῥέα, ας.
Opsonator, ὁ ὀψώνης, ου, Aristoph.
Opsonatus, seu Opsonatio, ἡ ὀψωνία, ας, Plut.
Opsonium, τὸ ὀψώνιον, ου, Plut. τὸ ὀψάριον.
Opsono, seu Opsonor, ὀψωνέω, Aristoph.
Optabilis, εὐκτὸς, ἡ, ὸν, Dem. alicui, εὐκταῖος, αία, αῖον, τινὶ, Lucian. αἱρετός.
Optabiliter, εὐκτῶς.
Optatio, ἡ εὐχὴ, ῆς, Dem.
Optato, κατ' εὐχὴν, πρὸς εὐχήν.
Optica, ἡ ὀπτικὴ, ῆς, sc. τέχνη.
Optimas, ὁ κράτιστος, ὁ ἄριστος.
Optime, βελτίστως, βέλτιστα, Dem. ἄριστα, id. me gero, ἀριστεύω, Isocr.
Optimus, κράτιστος, ίστη, ιστον, Plut. βέλτιστος, η, ον, Thuc. sum, κρατιστεύω, Isocr. ἀριστεύω, id.
Optio, ἡ αἵρεσις, Dem. optionem dare alicui faciendi aliquid, διδόναι τινὶ αἵρεσιν πράττειν τι· esse alicui, utrum, αἵρεσιν εἶναί τινι, πότερον, idem. accipere, αἵρεσιν λαμβάνειν, id.

Opto, εὔχομαι, majora bona, μείζονα ἀγαθὰ, Dem. a Diis incrementum, τοῖς θεοῖς ἐπίδοσιν, Isocr. nefasta, ἀθέμιστα, Xen. audire aliquem, ποθέω τινὰ ἀκούειν, Dem.
Opulentia, ὁ πλοῦτος, ου, Dem. ἡ εὐπορία. Confer *Divitiæ*.
Opulenter, πλουσίως, εὐπόρως, Dem.
Opulentus, πλούσιος. Confer *Dives*.
Opus, ἔργον, ου, Dem. aggredi, ἐπιχειρεῖν ἔργῳ, Isocr. ἀντιλαμβάνομαι τοῦ πράγματος, Dem. bonum, τὸ ἀγαθοέργημα, ατος· malum, τὸ κακοέργημα, ατος.
Opus est, δεῖ, amicis, τῶν φίλων, Aristot. verbis, δεῖ λόγου, id. alicui aliqua re, δεῖ τινί τινος, idem. προσδεῖ τινί τινος, Dem. alicui aliqua re ad aliquid, δεῖ τινί τινος πρός τι, Aristot. opus habeo alicujus rei, δέομαί τινος, Isocr. χρείαν ἔχω τινὸς, N. T. opus non habeo dicere, οὐδὲν δέομαι λέγειν, Æschin.
Opusculum, τὸ ἐργίδιον, ου.
Ora, τὸ πέρας, Dem.
Oraculum, ὁ χρησμὸς, οῦ, Plut. ἡ χρησμῳδία, Herodot. τὸ μαντεῖον, Dem. τὸ μάντευμα, Plat. Pythiæ, ὁ παρὰ τῆς Πυθίας χρησμὸς, Isocr. fide dignissimum, μαντεῖον πιστότατον, id. oraculum bonum dare, διδόναι ἀγαθὴν μαντείαν, Dem. petere de aliquo, χρῆσθαι μαντείᾳ περί τινος, Isocr. recitare, ἀναγινώσκειν μαντείαν τῶν θεῶν, Dem. hoc dicit, μαντεία φησὶ τοῦτο, idem. adire, χρῆσθαι τῷ θεῷ, Plut. consulere, μαντεύεσθαι, Plut. χρηστηριάζεσθαι, Diod. Sic.
Oratio, ὁ λόγος, Dem. forensis, ἡ δικογραφία, Isocr. λόγος δικανικός· orationem instituo, λόγον προαιρέομαι· meditor, μελετάω· compono, conficio, συντίθημι· paro, παρασκευάζω, idem. scribo, γράφω, Dem. συγγράφω· conficio, ποιέομαι· perficio, ἐξεργάζομαι, id. finio, ἐπιτελέω, Isocr. edo, ἐκδίδωμι, idem. habeo, λέγω, Dem. adversus aliquem, δημηγορέω κατά τινος· audio alicujus, ἀκούω παρά τινος, id.
Oratiuncula, τὸ λογίδιον, Isocr.
Orator, ῥήτωρ, Dem. ὁ λέγων, idem.
Oratoria, ἡ ῥητορικὴ, ῆς, Aristot.
Oratorie, ῥητορικῶς, Æschin.
Oratorius, ῥητορικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Orbatio, ἡ στέρησις, εως, Aristot.
Orbiculatim, κυκληδὸν, σφαιρικῶς, Plut.
Orbiculus, τὸ σφαιρίδιον, ου.
Orbis, ὁ κύκλος, ου, Plato. ἡ οἰκουμένη, Dem. in orbem, κύκλῳ, Herodian.
Orbita, ἡ τροχιὰ, ἡ ἁρματοτροχία, Lucian.
Orbitas, *liberorum*, ἡ ἀπαιδία, Dem. ἡ ἀτεκνία, Plut. parentum, ἡ ὀρφανία, Dem.
Orbo, ἀποστερέω, aliquem, τινὰ, Xen. liberis, ἀτεκνέω, LXX. Confer *Privo*.
Orbus, πεπηρωμένος, ένη, ενον, Lucian. liberis, ὁ ϗ ἡ ἄπαις, αιδος, Dem. parentibus, ὀρφανὸς, ἡ, ὸν, id.
Orchestra, ἡ ὀρχήστρα, ας, Isocr.
Orcus, ὁ ᾅδης, ου.
Ordinarius, τακτὸς, ἡ, ὸν, Plato.
Ordinate, seu Ordinatim, τακτικῶς, τάξει, τεταγμένως, Isocr. εὐτάκτως.
Ordinatio, ἡ τάξις, Dem. ἡ εὐταξία, Isocr.
Ordino, ἐγκοσμέω, τάττω, mundum, τὸν κόσμον, Plat. omnia bene, διατάττω εὖ ἕκαστα, Xen. milites, διοικέω τὸ στρατόπεδον, Her.
Ordior, ἄρχομαι, aliquid, τινὸς, Plato, sectam, καταβάλλομαι αἵρεσιν, Plut. telam, ὑφαίνω ἱστὸν, Hom. Confer *Inchoo*, *Incipio*.
Ordo, ἡ τάξις, vitæ, βίου, Isocr. militum, τὸ τάγμα, Plut. equestris, τὸ τάγμα ἱππικὸν, Herodian. in ordinem aliquem colloco, τίθημί τινα εἰς τάξιν, Dem. ordinem verborum constituo seu servo, ποιέω τάξιν τῶν λόγων, id. observo, retineo eundem, ἐμμένω τῇ τάξει ὁμοίως, Isocr. desero, λείπω τὴν τάξιν, Dem. in ordinem redigo, κατατάττω εἰς τάξιν, Lys. ordinem militarem duco, ταγματαρχέω, Philo. ordine eo, seu procedo, στίχω· sto, στιχηδὸν ἵσταμαι, Suid. dispono στιχίζω, Æschin. ab initio commemoro, ἐφεξῆς ἀπὸ ἀρχῆς διέρχομαί τι, Dem.
Organice, ὀργανικῶς, Aristot.

Organicus, ὀργανικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Organum, τὸ ὄργανον, ου, Aristot.
Orgyia, ἡ ὀργυιὰ, ᾶς, Herodot.
Orichalcum, ὁ ὀρείχαλκος, ου, Plato.
Oriens, ἡ ἀνατολὴ, ῆς, N. T. αἱ ἀνατολαὶ, ῶν, Herodian.
Orificium, τὸ στόμα, ατος, Aristot.
Origanum, τὸ ὀρίγανον, ου, Diosc.
Originalis, ὁ ϗ ἡ ἀρχέγονος, peccatum, ἁμάρτημα.
Originarius, ἀρχικὸς, ἡ, ὸν.
Originatio, ἡ ἐτυμολογία, ας, Cic.
Origo, ἡ γένεσις, Plat. ἡ ἀρχὴ, ῆς, id. causa, ἡ αἰτία, Plut. verborum, ἡ ἐτυμολογία, Cic.
Orior, γίνομαι, Xen. ἐπανατέλλω. Confer *Nascor*.
Oriundus, ὁ ϗ ἡ ἀπόγονος, Dem. ab aliquo, γεγονὼς παρά τινος, Isocr.
Oriza. Vide *Oryza*.
Ornamentum, τὸ κόσμημα, Plat. ὁ κόσμος, Aristot. ornamento esse alicui, κόσμον εἶναί τινι, Plato.
Ornate, κεκοσμημένως, κοσμίως, χαριέντως.
Ornatio, ἡ κόσμησις, εως, Aristot.
Ornatus, ὁ κόσμος, ου, Dem.
Ornithotrophium, τὸ ὀρνιθοτροφεῖον, ου.
Orno, κοσμέω, urbem, πόλιν, Dem.
Oro, δέομαι, aliquem aliquid, τινός τι, Dem. aliquem, ne succenseat, παραιτέω τινὰ μηδὲν ἀχθεσθῆναι, id. et postulo hoc ab omnibus, δέομαι ϗ ἀξιόω τοῦτο παρὰ πάντων· vos et obsecro, ἱκετεύω ὑμᾶς ϗ ἀντιβολέω· orationem habeo, ἐρέω, id.
Orphanus, ὁ ὀρφανὸς, οῦ, Dem.
Orsus, ûs, ἡ ἀρχὴ, ῆς, Dem. Confer *Initium*.
Orthodoxia, ἡ ὀρθοδοξία, ας, Bas.
Orthodoxus, ὁ ϗ ἡ ὀρθόδοξος, sum, ὀρθοδοξέω, Bas.
Orthographia, ἡ ὀρθογραφία, ας, Gramm.
Ortus, γεγονὼς, υῖα, ὸς, Dem. Confer *Natus*.
Ortus, ἡ γένεσις, εως, ἡ ἀνατολή.
Oryza, ἡ ὄρυζα, ης, Diosc.
O si, εἴθε, scriberet, γράψειε, Plat. scripserit, ἐγεγράψει, Xen. Confer *Utinam*.
Os, oris, τὸ στόμα, Dem. aperire non audere contra aliquem, διαίρειν τὸ στόμα περί τινος οὐκ ἔχειν· audire ex ore alicujus, ἀκούειν ἐκ τοῦ στόματός τινος· obturare alicui, ἐπιστομίζειν τινά· ἐμφράττειν στόμα, id. in ore omnium hæc sunt, ταῦτα ὑπὸ πάντων τεθρύλληται, Plut. πᾶσι διὰ στόματός ἐστι, id. aperio et solvo, ἀνοίγω ϗ λύω στόμα, id. contineo, ἔχω στόμα, Soph. in ore habeo, ἀνὰ στόμα ἔχω, Xen. uno ore, ἐξ ἑνὸς στόματος, Plat. in os seu buccam venire, ἐπὶ στόμα ἔρχεσθαι, idem. *facies*, ἡ ὄψις, Dem.
Os, ossis, τὸ ὀστέον, *contr.* ὀστοῦν, οῦ, Plut.
Oscitanter, ἀμελῶς, Isocr. ὀλιγώρως, Dem. ῥαθύμως, ὀκνηρῶς.
Oscitatio, ἡ χάσμη, ης, Aristot.
Oscito, seu Oscitor, χασμάομαι, Al. Aphr.
Osculatio, τὸ φίλημα, ατος, Lucian.
Osculor, φιλέω, aliquem, τινὰ, ore admoto, τῷ στόματι, Xen. alicujus manus et pedes, καταφιλέω τινὸς χεῖρας ϗ πόδας, id. complector aliquem et osculor, συλλαμβάνω τινὰ ϗ φιλέω, Plut.
Osculum, *os parvum*, τὸ στομάτιον, ου, τὸ στόμιον, ου, Athen. basium, τὸ φίλημα, ατος, Lucian. do, καταφιλέω. Confer *Osculor*.
Osor, ὁ μισητὴς, οῦ.
Osseus, a, um, ὁ ϗ ἡ ὀστώδης, εος, Athen. ὀστινος, ίνη, ινον.
Ossiculum, τὸ ὀστάριον, ου.
Ossuarium, τὸ ὀστοδοχεῖον, ου.
Ostendo, δείκνυμι, aliquid breviter, διὰ βραχέων τι, Dem. aliquid satis, ἀποδείκνυμί τι ἱκανῶς, Isocr. aliquid manifeste, ἐπιδείκνυμί τι φανερῶς, Dem. δείκνυμί τι σαφῶς, id. admodum accurate alicui aliquid, πάνυ ἀκριβῶς ἐπιδείκνυμί τί τινι, id. alicui quod, δηλόω πρός τινα ὅτι, Isocr. me optime, παρέχω ἐμαυτὸν βέλτιστον, id.
Ostentatio, ἡ ἐπίδειξις, εως, divitiarum, virium, πλούτου, ῥώμης, Isocr. ἡ ἀλαζονεία, ας, Dem. ὁ κομπασμός.

Ostentator, ὁ ἀλαζὼν, όνος, Dem. ὁ ἀλαζονευόμενος, ου, id. ὁ κομπαστής.
Ostento, ἀλαζονεύομαι, Isocr. vires, ποιέομαι ἔνδειξιν τῆς ῥώμης, id. aliquid, ἐμπομπεύω τινὶ, Dem. κομπάζω.
Ostentum, τὸ σημεῖον, Dem. τὸ τέρας, Plut.
Ostiarius, ὁ θυρωρὸς, οῦ, N. T.
Ostiatim, κατὰ θύρας.
Ostiolum, τὸ θυρίδιον, ου, τὸ θύριον.
Ostium, ἡ θύρα, ας, Xen. Confer *Janua*, *Fores*; fluvii, τὸ στόμα ποταμοῦ, Aristot. ἡ εἰσβολὴ, ῆς, Paus.
Ostrea, τὸ ὄστρεον, ου, Plut.
Ostreosus, ὁ ϗ ἡ ὀστρεώδης, εος.
Ostreum, τὸ ὄστρεον, Plut. τὸ ὄστρειον, Athen.
Ostrinus, ὄστρειος, εία, ειον.
Otiolum, τὸ σχολίδιον, ου.
Otior, σχολάζω, Dem. ἀργέω. Confer *Otium*.
Otiose, σχολῇ, ἐν σχολῇ, κατὰ σχολὴν, ἐπὶ σχολῆς, Plat. Æschin.
Otiosus, ὁ ϗ ἡ ἀπράγμων, ονος, vita, βίος, Dem. σχολαῖος, αία, αῖον.
Otium, ἡ σχολὴ, Dem. ἡ ἀπονία, Plut. ἡ ἀπραξία, id. τὸ ἄπραγμον, ονος, Thuc. ago, σχολὴν ἄγω, Dem. impendo alicui rei, ποιέω πρός τι, Xen. esse alicui, γίνεσθαί τινι, Plat. scribendi, εἶναί τινι γράφειν, Xen. habere, ὑπάρχειν τινὶ, Aristot. consumere in aliqua re, ἀναλίσκειν εἴς τι, Isocr. per otium agere aliquid, κατὰ σχολὴν seu ἐπὶ σχολῆς πράττειν τι, Dem. otio frui, σχολῆς ἀπολαύειν, Plat. abundo, εὖ ἔχω σχολὴν, Plat. est mihi, σχολάζω, Xen.
Ovalis, e, ὁ ϗ ἡ ᾠοειδὴς, έος, Xiph. ὁ ϗ ἡ ᾠώδης, εος.
Ovatio, ὁ θρίαμβος ἐλάττων, Dion. Hal.
Ovicula, τὸ προβάτιον, ου, Aristoph.
Ovile, τὸ ποίμνιον, ου, τὸ αὔλειον, ου, Xen.
Ovillus, a, um, προβάτειος, εία, ειον, Aristot.
Ovinus, ὁ ϗ ἡ μήλειος· ovina pellis, τὸ κῶος.
Ovis, τὸ πρόβατον, Aristot. τὸ μῆλον, ἡ οἶς, οἰός.
Ovo, ἥδομαι, aliqua re, τινὶ, Isocr. Confer *Lætor*.
Ovulum, τὸ ᾠάριον, ου, Athen. τὸ ᾠΐον, ου, id.
Ovum, τὸ ᾠὸν, οῦ, Aristot. pario, ᾠοτοκέω, id. ᾠὸν τίκτω, id. sterile, ἀνεμιαῖον ϗ ἄγονον, Ælian. producit marem, ποιεῖ ἄῤῥεν, id. ovis incubo, ἐπωάζω, id.
Oxalis, ἡ ὀξαλὶς, ίδος, Diosc.

P.

PABULARIS, e, χορτασματικὸς, ή, όν.
Pabulatio, ἡ χορταγωγία, ἡ προνομή.
Pabulator, ὁ χορταγωγὸς, οῦ.
Pabulatorius, a, um, χορταγωγικὸς, ή, όν.
Pabulor, χορταγωγέω, pabulatum ago seu educo, πρὸς νομὰς ἐξάγω, Xen.
Pabulum, τὸ χόρτασμα, ατος, N. T. ἡ νομὴ, ῆς. Xenoph. ὁ ψιλὸς, οῦ, id. ἡ βορὰ, præbeo, ψιλόω, id.
Pacate, εἰρηνικῶς, Isocr.
Pacator, ὁ εἰρηνοποιὸς, οῦ, N. T.
Pacatus, ὁ εἰρηνικὸς, ή, όν, Isocr. εἰρηνευόμενος, ένη, ενον, regio, χώρα, Polyb.
Pacificatio, ἡ διαλλαγὴ, ῆς, Dem.
Pacificator, ὁ εἰρηνοποιὸς, οῦ, N. T. ὁ διαλλακτὴς, οῦ, Dem.
Pacifico, διαλλάττω, quosdam, τινὰς, Xenoph. εἰρηνοποιέω.
Pacificus, εἰρηναῖος, αία, αῖον, Thuc.
Paciscor, συμφωνέω, cum aliquo denario in diem, μετά τινος ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν, N. T. τινὶ δηναρίου, ibid. bonâ fide, συναλλάττω κατὰ πίστιν, Aristot. de proditione patriæ, συντίθεμαι προδοσίαν πατρίδος, Herodot. aliquid cum aliquo, τι πρός τινα, Xenoph. cum aliquo, ὁμολογέω τινὶ, Dem. de mercede, μισθὸν, id. de cæde, φόνον, id.
Paco, ἱλάσκομαι, aliquem, τινὰ, Plut. ἐξιλάσκομαί τινα, Xen. Confer *Placo*.

Pactio, ἡ συνθεσία, ας, ἡ συνθήκη, ης, Dem. ἡ σύμβασις, εως, Thuc.
Pactum, ἡ ὁμολογία, ας, Dem. ἡ συνθήκη, ης, id. τὸ συγκείμενον, id. τὸ ὁμολογούμενον, ου, id. servo, ἐμμένω ταῖς ὁμολογίαις, Dem. φυλάττω τὴν συνθήκην, id. διαφυλάττω τὴν συνθήκην, Isocr. violare seu negligere, παραβαίνειν τὴν ὁμολογίαν, Dem. ποιεῖν παρὰ τὴν συνθήκην, id.
Pæan, ὁ παιὰν, ᾶνος, pæanem cano, παιᾶνα ᾄδω, Dem. παιανίζω, Thuc.
Pædagogium, τὸ παιδαγωγεῖον, ου, Dem.
Pædagogus, ὁ παιδαγωγὸς, οῦ, Plut. ὁ παιδευτής.
Pædicator, seu Pædico, ὁ πυγιστὴς, οῦ.
Pædor, ὁ αὐχμὸς, οῦ.
Pæonia, ἡ παιωνία, ας, Theophr.
Paganalia, τὰ κωμητικὰ, ῶν, αἱ κατὰ κώμας ἑορτάσιμοι ἡμέραι.
Paganicus, κωμητικὸς, ή, όν, Synes.
Paganus, ὁ κωμήτης, ου, Joseph.
Paganus, a, um, κωμητικὸς, ή, όν, Synes.
Pagatim, κατὰ κώμας, Plut.
Pagella, τὸ σελίδιον, ου, Polyb.
Pagina, ἡ σελὶς, ίδος, Dion. Hal.
Paginula, idem quod *Pagella*.
Pagus, ἡ κώμη, ης, Thuc. ὁ πάγος.
Pala, τὸ πτύελον, ου, annuli, ἡ πυελὶς, ίδος, Lys. ἡ σφενδόνη, ης, Cl. Al.
Palæstra, ἡ παλαίστρα, ας, Xen.
Palæstrita, ὁ παλαιστρίτης, ου, Plut.
Palæstricus, παλαιστρικὸς, ή, όν, Aristot.
Palam, περιφανῶς, adulari, ἐπιφανῶς κολακεύειν, Isocr. vincere, ἐκ φανεροῦ κρατεῖν, Dem. fieri, ἐν φανερῷ γίνεσθαι, idem. facere, φανερώματα ποιεῖν, scribit, διαῤῥήδην γράφει, Dem. convictus injuriarum, ὄντως ἀδικῶν, id. est, ὁμολογεῖται, Isocr. φανερόν ἐστι πᾶσι, id. πρόδηλόν ἐστι, Dem.
Palatim, σποράδην, Isocr.
Palatio, ἡ σκολόπισις, εως, ὁ χαρακισμὸς, οῦ, Athen.
Palatium, τὸ παλάτιον, ου, Plut. τὸ βασίλειον, ου, Isocr.
Palatum, ὁ οὐρανίσκος, ου, Galen. ἡ ὑπερῴα, ας, Plut. τὸ ὑπερῷον, ου, Eustath.
Palea, τὸ ἄχυρον, ου, Xen. τὸ κάρφος.
Palearis, e, ὁ ϗ ἡ ἀχυρώδης, εος, Aristot.
Palearium, ὁ ἀχυρὼν, ῶνος, Aristot.
Palimpsestus, ὁ ϗ ἡ παλίμψηστος, ου, Plut.
Palinodia, ἡ παλινῳδία, ας, Isocr. palinodiam cano, παλινῳδίαν ᾄδω, Suid.
Palla, ἡ χλαῖνα, Hom.
Pallace, ἡ παλλακὴ, ῆς, Aristoph.
Pallas, ἡ Παλλὰς, άδος.
Palleo, seu Pallesco, ὠχριάω, Herodot.
Palleatus, τριβώνιον ἔχων, ουσα, ον, Lucian. τριβωνοφορέων, ουσα, ον, Plut.
Pallidus, ὠχρὸς, ὰ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ λειφαίμος, ου, Galen.
Pallio, καλύπτω, ἐπικαλύπτω.
Palliolum, τὸ ἱματίδιον, ου, tritum, τὸ τριβώνιον, ου, Lucian.
Pallium, τὸ ἱμάτιον, ου, Dem. tritum, ὁ τρίβων, ωνος, Athen.
Pallor, ἡ ὠχρίασις, εως, ὁ ὦχρος.
Palma, *pars manus*, ἡ παλάμη, ης, *arbor*, ὁ φοῖνιξ, ικος, Diosc. victoria, ἡ νίκη, ης. Confer *Victoria*.
Palmaris, e, σπιθαμαῖος, αία, αῖον, Diosc.
Palmes, τὸ κλῆμα, ατος, Theophr.
Palmo, συνδέω κλήματα, Aristot.
Palmus, ἡ σπιθαμὴ, ῆς, Diosc. ἡ δοχμὴ, ῆς, Paus.
Palo, πασσαλεύω, Aristoph. σκολοπίζω, σταυρόω, Thuc.
Palor, περιφέρομαι, πλανάομαι, Plato.
Palpamentum, seu Palpatio, τὸ θώπευμα, ατος, Plut. ἡ θωπεία, ας, Xen. ἡ ψηλάφησις.
Palpebræ, τὰ βλέφαρα, ων, Diosc.
Palpitatio, ὁ παλμὸς, οῦ, ἡ ἄσπαρσις, εως.
Palpito, σπαίρω, Athen. ἀσπαρίζω, Hippocr. προσπαίρω, Plut. πάλλομαι.
Palpo, καταψάω, Xen. adulor, θωπεύω. Confer *Adulor*.
Palpum, ἡ θωπεία, ας, Xen.

Paludamentum, ἡ χλαμὺς, ύδος, Plut. ἐναγώνιος ϗ στρατηγικὴ ἐσθὴς, id.
Paludatus, χλαμυδωτὸς, ή, όν.
Palumba et Palumbes, ὁ φάττος, ου, Lucian. ἡ φάσσα seu φάττα, Epiph.
Palumbinus, φάσσινος, ίνη, ινον.
Palus, i, ὁ σκόλοψ, οπος, Diosc. ἡ χάραξ, ακος, Aristoph.
Palus, udis, τὸ ἕλος, εος, Plat. ἡ λίμνη, ης, ut Mæotis, Μαιῶτις, ιδος, Paus.
Paluster seu Palustris, e, λιμναῖος, αία, αῖον, Plut. ὁ ϗ ἡ λιμνώδης, εος, id. ἕλειος, εία, ειον, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἑλώδης, εος, id.
Pampinaceus, a, um, οἰνάρεος, έα, εον, Athen.
Pampinatio, οἰναρισμὸς, οῦ, ἡ βλαστολογία, ας, Theophr.
Pampineus, οἰνάρεος, έα, εον, Athen.
Pampino, οἰναρίζω, Athen. βλαστολογέω, Theophr.
Pampinosus, ὁ ϗ ἡ οἰναρώδης, εος.
Pampinus, τὸ οἴναρον, ου, Theophr. τὸ κλῆμα, ατος, Aristot.
Panacea, ἡ πανάκεια, ας, Diosc.
Panaces, τὸ πάνακες, εος, Strabo.
Panarium, ἡ κάρδοπος, ου, Lucian.
Pandectæ, οἱ πανδέκται, ῶν, Pandect.
Pandiculatio, τὸ σκορδίνημα, ατος, ὁ σκορδινισμὸς, οῦ, Gal.
Pandiculor, σκορδινάομαι, Aristoph.
Pando, κυρτόω, Xen. explico, ἐκπετάζω.
Pandura, ἡ πανδοῦρα, ας, Poll.
Pandus, κυρτὸς, ή, όν.
Panegyricus, πανηγυρικὸς, ή, όν, Isocr.
Panegyris, ἡ πανήγυρις, εως, Dem.
Pango, πήγνυμι, Xen. inducias cum aliquo, ποιέομαι ἀνοχὰς πρός τινα, Æschin.
Panicum, ὁ ἔλυμος, ου, Diosc. terror panicus, τὸ Πανικὸν, οῦ, Cic. Πανικὸς θόρυβος, Plut.
Panificium, ἡ ἀρτοποιΐα, ας, Xen.
Panifex, ὁ ἀρτοποιὸς, οῦ, Plut.
Panis, ὁ ἄρτος, ου, Dem. panem facio, ἀρτοποιέω, Xen. formo, διαρτίζω, Bud. panis azymus, ὁ ἀζυμίτης, ου, LXX. dulciarius, ἄρτος ἀρτυτός· furfuraceus, ὁ πιτυρίας, ου, Theodoret. hordeaceus, ἄρτος κρίθινος, LXX. similagineus, ὁ σεμιδαλίτης, ου, Athen. mucidus, ἄρτος εὐρωτιῶν, LXX. butyratus, ὁ βουτυρίτης, ου· cibarius, ὁ αὐτοπυρίτης, ου, Lucian. bis coctus, seu nauticus, ἄρτος δίπυρος, Suid. fermentatus, ζυμίτης, ου, Xenoph. siligineus, ὁ σιλιγνίτης, ου· subcinericius, ἄρτος ἐγκρυφίας, Philo. excavatus pro jure hauriendo, ἡ μυστίλη, ης, Eustath.
Pannosus, ὁ ϗ ἡ κατάῤῥαφος, ου, Luc.
Pannus, τὸ ῥάκος, εος, N. T.
Panther seu Panthera, ὁ πάνθηρ, ηρος, Xen.
Papæ! βαβαὶ, Plat. felicitatem, τῆς εὐδαιμονίας· laudem, παπαὶ τῶν ἐπαίνων! Lucian.
Papaver, ἡ μήκων, ωνος, Diosc.
Papavereus, μηκωνικὸς, ή, όν, Athen.
Papilio, ἡ ψυχὴ, ῆς, Plut.
Papilla, ἡ θηλὴ, ῆς, Aristot.
Pappas, ὁ πάππας, ου, Aristoph.
Pappo, παππάζω, Hom.
Pappus, ὁ πάππος, ου, Æschin.
Papula, τὸ ἐξάνθημα, ατος, Philo. τὸ ἔκζεσμα, ατος, Gal. τὸ φῦμα, ατος, Diosc.
Papyraceus, παπύρινος, ίνη, ινον.
Papyrum seu Papyrus, ὁ vel ἡ πάπυρος, ου, Theophr.
Par, *æqualis*, ἴσος, ἴση, ἴσον, Dem. ὅμοιος, οία, οιον, Isocr. numero, ὁ ϗ ἡ ἰσάριθμος, ου, Herodian. est, ἄξιον, δίκαιον, προσῆκον, εἰκὸς, δέον, νόμιμόν ἐστι, Dem. Isocr. *alii*, sum alicui rei, ἀρκέω ἐπί τι, Plato. πρός τι, Chrys. pari refero, μετρέω τὴν ἴσην, Paus. quarundam rerum, τὸ ζεῦγος, εος, τινῶν, v. gr. accipitrum, ἱεράκων, Herodot.
Parabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐπόριστος, ου, Naz.
Parabole, ἡ παραβολὴ, ῆς, N. T.
Paradoxus, ὁ ϗ ἡ παράδοξος, ου, Lucian.
Paradisus, ὁ παράδεισος, ου, Xen. N. T.
Parallelus, ὁ ϗ ἡ παράλληλος, ου, Polyb.

Paralysis,

Paralysis, ἡ παράλυσις, εως, Gal.
Paralyticus, a, um, παραλυτικὸς, ἡ, ὸν, N. T.
Paranymphus, ὁ παράνυμφος, ου, Hesych.
Paraphrasis, ἡ παράφρασις, εως.
Parasanga, ὁ παρασάγγας seu παρασάγγης, ου, Herodot.
Parasita, ἡ παράσιτος, ου.
Parasitatio, ἡ παρασίτησις, εως.
Parasitor, παρασιτέω, ῶ, Athen. κολακεύω.
Parasitus, ὁ παράσιτος, ου, Athen. ὁ κόλαξ.
Parate, κατεσκευασμένως, ἑτοίμως, Isocr.
Paratus, ὁ ϗ ἡ ἕτοιμος, ου, ad dicendum, λέγειν, Isocr. ὁ ϗ ἡ πρόθυμος, ου, sum ad faciendum, εἰμὶ ποιεῖν, Dem. παρεσκευασμένος, ἐνη, ἐνον, et volens facere, ϗ θέλων ποιεῖν, id.
Parce, φειδομένως, N. T. εὐτελῶς.
Parcimonia, ἡ φειδωλία, ας, Naz. ἡ φειδὼ, οῦς, Aristot. sordida in rebus parvis, ἡ μικρολογία, ας, Theophrast.
Parco, φείδομαι, pecuniis, χρημάτων, Xen. alicui, τινὸς, Plut. mihi pro dignitate, ἀξίως προφείδομαι ἐμαυτοῦ, Isocr.
Parcus, φειδωλὸς, ἡ, ὸν, Aristot. φειδόμενος, ένη, ενον, Dem.
Pardus, ὁ πάρδος, ου, ἡ πάρδαλις, εως, Aristot.
Parens, ὁ γονεὺς, έως, Dem. ὁ τοκεὺς, έως, id. *Plut.* parentes, οἱ γονεῖς, έων, Dem.
Parentalia, τὰ ἐναγίσματα, ων, ὁ καθαγισμὸς, οῦ, Lucian. τὰ κτερίσματα.
Parentatio, ὁ ἐναγισμὸς, οῦ, Plut.
Parento seu Parentor, ἐναγίζω, Paus. καθαγίζω, Lucian. κτερίζω.
Pareo, φαίνομαι Confer *Appareo.* obedio, ὑπακούω. Confer *Obedio.*
Paries, ὁ τοῖχος, ου, Thuc.
Parietina, ὁ τεῖχος ἠφανισμένος.
Parilis, e, ὁ ϗ ἡ πάρισος, ου, Polyb.
Parilitas, τὸ πάρισον, ου, ἡ ἰσότης, ητος, Plut.
Pario, τίκτω, Dem. ἀποτίκτω, Plut. ἐκτίκτω, Plat. potentiam, περιποιέομαι δυναστείαν, Aristot.
Pariter, ἴσως, Dem. ὡσαύτως.
Parma, ἡ ἀσπὶς, ίδος, Xen.
Parmatus, ὁ ἀσπιστὴς, οῦ, Dem.
Parmula, τὸ ἀσπίδιον, ου.
Paro, παρασκευάζομαι, me ad certamen, ἐμαυτὸν πρὸς ἀγῶνα, Dem. copiam militum, ἑτοιμάζω χεῖρα πολλὴν, App. Confer *Comparo.*
Parricida, ὁ πατραλοίας, ου, Dem. ὁ πατροκτονήσας, αντος, Lucian. ὁ πατροκτόνος, ου, Plut. ὁ πατροφόνος.
Pars, τὸ μέρος, εος, civitatis, πόλεως, Dem. officii, τῶν δεόντων, id. suffragiorum, τῶν ψήφων, idem. adversa, τὸ διάφορον, ου, Dion. Hal. in partes divido, διαιρέομαι εἰς μέρη, Dem. distractum esse in partes, διΐστασθαι εἰς μέρη, id. partem alicujus capere, λαμβάνειν μέρος τινὸς, id. partes alicujus tueri, μετά τινος εἶναι, Lycoph. σύν τινι εἶναι, Xen. in partem meliorem accipere, ἐπὶ τὸ εὐσεβέστερον λαμβάνειν, Naz. aliqua ex parte, μέρος τι, Thuc. nulla ex parte, μηδαμόθεν· omni ex parte, τῷ παντὶ, Dion. Hal. πάντη, Aristot.
Parsimonia. Vide *Parcimonia.*
Particeps, ὁ ϗ ἡ μέτοχος, ου, Plat. ὁ ϗ ἡ κοινωνὸς, οῦ, Dem. operis, ὁ ϗ ἡ συνεργὸς, οῦ, id. sum alicujus rei, μετέχω τινὸς, Isocr. alicujus cum aliquo, τινός τινι, Plat. participem facio alicujus rei, μεταδίδωμί τινος, Isocr.
Participatio, ἡ κοινωνία, ἡ μετοχή.
Participo, μετέχω, aliquam rem cum aliquo, τινός τινι, Plat. Confer *Particeps.*
Particula, ἡ μερὶς, ίδος, Isocr.
Particulatim, κατὰ μέρος, Dem.
Partim, κατὰ μέρος, Dem. partim superbe, partim abjecte, partim libidinose, τὰ μὲν ὑπερηφάνως, τὰ δὲ ταπεινῶς, τὰ δὲ ὑπερακράτως, Dem.
Partio seu Partior, μερίζω, aliquid, τὶ, Aristot. cum aliquo, διανέμω τί τινι, Isocr. τι πρός τινα, Dem. Confer *Divido.*
Partite, μεμερισμένως.
Partitio, ὁ μερισμὸς, οῦ, Aristot.
Partitor, ὁ μεριστὴς, οῦ, N. T.
Parturio, ὠδίνω, Plut. τοκάω.
Partus, ûs, ὁ τόκος, ου, Aristot. ὁ τοκετός.
Parvitas, ἡ μικρότης, ητος, Plat.
Parum, μικρὸν, Isocr. μικρῶς, Herodian. abfuit, quin incidissent, μικρὸν ἀπέλιπον, μὴ περιπεσεῖν, Isocr. quin expugnaretur, μικρὸν παρέλιπον ἐκπολιορκεῖσθαι, Lucian. quin mortuus essem, παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, Isocr. quin mancipia facti essemus, παρὰ μικρὸν ἤλθομεν ἐξανδραποδισθῆναι, id. quin ego, ille, &c. faciat, ὀλίγου, μικροῦ δέω, δεῖ ποιεῖν, Plat. Isocr. prosum, κατὰ μικρὸν ὠφελέω, Isocr.
Parumper, μικρὸν ὅσον, ὀλίγον ὅσον, διὰ μικροῦ.
Parus, ὁ αἰγιθαλὸς, οῦ, Aristot.
Parvulus, ἄγαν σμικρὸς, ὰ, ὸν.
Parvus, μικρὸς, ὰ, ὸν, Dem. parvi facio seu pendo aliquid, περὶ ὀλίγου ποιέομαί τι, Isocr. ὀλιγωρέω τινὸς, id. ὀλιγώρως ἔχω τινὸς, id. πρός τι, Æschin. καταφρονέω τινὸς, id. ἀμελῶς ἔχω τινὸς, Xen.
Pascha, τὸ πάσχα, ατος, N. T.
Pasco, νέμω, armenta in agro, τὰ βοσκήματα ἐν χώρᾳ, Dem. oculos, εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελέω, Æl. εὐωχίαν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς φέρω, Ach. Tat.
Pascuum, ὁ νομὸς, οῦ, Aristot. τὸ βόσκημα, ατος, Plut. boum, τὸ βουβόσιον, ου, Strabo.
Pascuus, ὁ ϗ ἡ εὔνομος, ου.
Passer, ὁ στρουθὸς, οῦ.
Passerculus, τὸ στρουθίον, ου, Athen.
Passim, ἑκάστοτε, Herod. ἀνέδην, Plut. πολλαχοῦ, Isocr.
Passus, ûs, τὸ βῆμα, ατος, Xen. *mensura*, ἡ ὀργυιὰ, ᾶς, id.
Pastillus, ὁ τροχίσκος, ου, Cels.
Pastinatio, ἡ σκαφεία, ας, Suid.
Pastinum, τὸ σκαφεῖον, ου, Plut.
Pastio, ἡ νέμησις, εως.
Pastor, ὁ νομεὺς, έως, Xen. *proprie ovium*, ὁ ποιμὴν, ένος, Plat.
Pastoralis, e, seu Pastoritius, ποιμενικὸς, ἡ, ὸν, Philo. νομευτικὸς, scientia, ἐπιστήμη, Plat.
Pastus, ûs, ἡ νομὴ, ῆς, Xen. ἡ σίτησις.
Patefacio, ἀνοίγω, alicui aliquid, τί τινι, Plut. Confer *Manifesto.*
Patefactio, ἡ ἄνοιξις, εως, Bas. ἡ φανέρωσις, *revelatio*, ἡ ἀνακάλυψις, εως, ἡ ἀποκάλυψις, εως, N. T.
Patella, τὸ λεκάνιον, ου, Aristoph.
Patenter, ἀνοικτεί.
Pateo, ἀνέῳγμαι, Aristot. manifestus sum, διακαλύπτομαι, Dem. φαίνομαι.
Pater, ὁ πατὴρ, τρὸς, Dem. naturalis, φύσει πατὴρ, id. adoptativus, πατὴρ ποιησάμενος, id. familias, ὁ οἰκοδεσπότης, ου, Plut. patres conscripti, πατέρες συγγεγραμμένοι, id. a patre, πατρόθεν, id.
Patera, τὸ δέπας, αος, Athen.
Paternus, πατρῷος, ῷα, ῷον, virtus, ἀρετὴ, Dem gloria, δόξα, id. ὁ ϗ ἡ πάτριος, id. πατρικὸς, ἡ, ὸν, amicitia, φιλία, Dem.
Patesco, ἀνοίγομαι. Confer *Pateo.*
Pathicus, a, um, παθικὸς, ἡ, ὸν.
Patibilis, e, παθητὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Patibulum, ὁ σταυρὸς, οῦ, Plut.
Patiens, ὑπομονητικὸς, ἡ, ὸν, Bas. laborum, καρτερικὸς, ἡ, ὸν, πόνων, Xen.
Patienter, καρτερικῶς, ἀνεκτῶς, Dem. fero aliquid, εὖ μάλα τλημόνως τι ὑπομένω, Ælian.
Patientia, ἡ ὑπομονὴ, ῆς, N. T. ἡ καρτέρησις, εως, Plat. ἡ καρτερία, ας, Dem.
Patina, ἡ λεκάνη, Plut. ἡ λοπὰς, idem.
Patior, πάσχω τὶ, Isocr. ὑπομένω τι, Xen.
Patratio, ἡ διάπραξις, εως, Plat.
Patria, ἡ πατρὶς, ίδος, Dem.
Patriciatus, ûs, ἡ τῶν πατρικίων τάξις.
Patricida. Vide *Parricida.*
Patricius, ὁ πατρίκιος, ου, ὁ εὐπατρίδης, ου, Herodian.
Patrie, πατρικῶς, Aristot.
Patrimonium, τὰ πατρῷα, ων, Dem. ἡ παρὰ τοῦ πατρὸς οὐσία, id. ἡ πατρῴα οὐσία, Lucian. consumo, ἀναλίσκω τὴν πατρῴαν οὐσίαν, Dem. magnum accipio, πολλὴν οὐσίαν παραλαμβάνω παρὰ τοῦ πατρὸς, id. obtinere post obitum patris, τὰ πατρῷα ἔχειν μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν, idem. privari seu excidere patrimonio, διαμαρτάνειν τῶν πατρῴων, Isocr. ἐκπίπτειν ἐκ τῶν πατρῴων, idem. fraudari ab aliquo, ἀποστερεῖσθαι τῶν πατρῴων ὑπό τινος, Dem.
Patrimus, a, um, ᾧ vel ᾗ πατὴρ ἐστι, ὁ ϗ ἡ ἀμφιθαλὴς, έος, Plut. ᾧ γονεῖς ἅμα ἀμφότεροί εἰσιν, Poll.
Patrisso, πατρῴζω, Herodian.
Patrius, πατρικὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Patro, διαπράττω, aliquid, τὶ, Xen.
Patrocinium, ἡ συνηγορία, ας, Dem. ἡ προστασία, ας, Plut.
Patrocinor, συνηγορέω, alicui, τινὶ, Dem. συνερέω τινὶ, id. συνεῖπόν τινι, id. προΐσταμαι, προστατέω.
Patrona, ἡ συνήγορος, ου.
Patronus, ὁ συνήγορος, ου, Dem. ὁ προστάτης, ὁ σύνδικος, ου, id. templi, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ, id. patronum deligo legis, αἱρέομαι σύνδικον τοῦ νόμου, id. decerno, χειροτονέω σύνδικον ὑπέρ τινος, id. adhibeo causæ, καλέω συνήγορον ἀγῶνί τινι, id. adsciscere sibi, παρασκευάζεσθαι συνηγοροῦντα ἑαυτῷ, id. destitui patronis, ἔρημον γίγνεσθαι τῶν συνερούντων, idem.
Patruelis, ὁ ἀνεψιὸς, οῦ, Dem. ἀνεψιὸς πρὸς πατρὸς, id. ἀνεψιὸς ἐκ πατραδέλφων, id. ὁ ἀνεψιαδοῦς, οῦ, idem.
Patruus, ὁ πατράδελφος, ου, Dem.
Patulus, a, um, ἀνοικτὸς, ἡ, όν.
Pauciloquium, ἡ παυρολογία, ας.
Paucitas, ἡ ὀλιγότης, ητος, Theophr.
Pauculus, πάνυ ὀλίγος, η, ον.
Paucus, ὀλίγος, ίγη, ίγον, Thuc. pauci numero, ὀλίγοι ὄντες τὸν ἀριθμὸν, Isocr. pauciores aliis, σπανιώτεροι ἄλλων, idem. pauci auxiliatores, ἔρημος βοηθήσοντος, id. paucis dicere, συντόμως διαλέγεσθαι, idem. διὰ βραχέων ποιεῖν τὸν λόγον, idem.
Paveo, seu Pavesco, περιφοβέομαι, Xen. θαμβέω, aliquid, περιδεῶς ἔχω πρός τι, Dem. mente, ἀδημονέω τὴν ψυχὴν, Xen.
Pavide, περιδεῶς, Dem. φοβερῶς.
Pavidus, ὁ ϗ ἡ περιδεὴς, έος, Aristot. φοβητικὸς, ἡ, ὸν, id.
Pavimento, ἐδαφίζω, terram, τὴν γῆν, Theophr.
Pavimentum, τὸ ἔδαφος, εος, Athen. τὸ δάπεδον.
Pavio, παίω, Plut.
Paullatim, κατὰ μικρὸν, Isocr. κατ' ὀλίγον, Gal.
Paullisper, δι' ὀλίγου.
Paullo, μικρὸν, ante illos venit, πρὸ τούτων ἦλθεν, Isocr. ante crepusculum, βραχὺ πρὸ τῆς δείλης, Plut. ante, ὀλίγῳ seu μικρῷ πρότερον· post, μικρῷ ὕστερον, Isocr. prolixius, ὀλίγῳ μακρότερον, Dem. majorem potentiam, ὀλίγῳ μείζω δύναμιν, Isocr. plura de aliqua re dicere, ὀλίγῳ μακρότερα εἰπεῖν περί τινος, Isocr.
Paullulum, κατὰ μικρὸν, Dem.
Paullum, ὀλίγον, Isocr.
Paullus, βαιὸς, ὰ, ὸν, Soph.
Pavo, ὁ ταὼν, ῶνος, Diodorus Sic. ὁ ταῶς, ῶ, Bas.
Pavor, τὸ δεῖμα, ατος, Plat. τὸ θάμβος.
Pauper, ὁ πένης, ητος, homo, ἄνθρωπος, Dem. et inops, ϗ ἀδυνάμιος, id. ὁ ϗ ἡ ἄπορος, ου, et rerum necessariarum indigens, ϗ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεὴς ὢν, id. et improbus, πονηρὸς μετ' ἐνδείας, id. Confer *Inops.*
Pauperculus, πενιχρὸς, ὰ, ὸν, Aristid.
Pauperies, idem quod *Paupertas.*
Paupero, ποιέω τινὰ πένητα, Dem.
Paupertas, ἡ πενία, ας, Dem ἡ ἀπορία, ας, id. ἡ ἔνδεια, ας, Dem. paupertate premi, εἶναι ἐν ἀπορίᾳ, Dem. πένεσθαι, id. ἀπορεῖν χρημάτων, Isocr. ad paupertatem redigi, εἰς ἀπορίαν seu πενίαν ἐλθεῖν seu καταστῆναι, idem. Confer *Inopia, Egestas.*
Pausa, seu Pausatio, ἡ παῦσις, εως.
Pauso, παύομαι, Xen.
Pavus, ὁ ταὼν, ῶνος, Diod. Sic.

Pauxillatim, seu Pauxillisper, κατὰ βραχὺ, κατὰ μικρὸν, Æl.
Pauxillum, κατ' ὀλίγον, Lucian.
Pauxillus, a, um, πάνυ ὀλίγος, η, ον.
Pax, ἡ εἰρήνη, ης, Dem. firma, εἰρήνη βεβαία, id. perpetua, ἀθάνατος, id. præclara, καλὴ, id. justa, æqua, δικαία, id. ἴση ϗ δικαία, id. periculosa et lubrica et infida, ἐπικίνδυνος ϗ σφαλερὰ ϗ ἄπιςος, id. turpis, ignominiosa, αἰσχρὰ, id. turpis et indigna reip. αἰσχρὰ ϗ ἀνάξιος τῆς πόλεως, id. jurejurando non confirmata, ἀνώμοτος, id. pacis tranquillitas, ἡ ἀπὸ τῆς εἰρήνης ἡσυχία, id. pacem decernere cum aliquo, εἰρήνην γράφειν πρός τινα, Dem. facere, συντιθέναι, id. ποιεῖσθαι, id. πράττειν πρός τινα· consequi ab aliquibus, εὑρίσκειν παρά τινων, idem. fieri, γίγνεσθαι, idem. perfici, ἐπιτελεῖσθαι, idem. esse alicui cum aliquo, εἶναί τινι πρός τινα, id. esse aliquibus inter se, ὑπάρχειν τισὶ, id. colere cum aliquo, ἄγειν πρός τινα, Dem. servare, τηρεῖν, id. custodire, φυλάττειν, id. confirmare, κυροῦσθαι, id. violare, παραβαίνειν, id. solvere, λύειν, id. expetere, εἰρήνης ἐπιθυμεῖν, Dem. non impetrare, διαμαρτάνειν, id. pace gaudere, χαίρειν τῇ εἰρήνῃ, Dem.
Paxillus, ὁ πάσσαλος, ε, Synes. τὸ παττάλιον, ε, Poll.
Peccator, ὁ ἁμαρτωλὸς, ῦ, N. T. ὁ ἁμαρτάνων, οντος, Dem. ὁ ἐξαμαρτάνων, idem.
Peccatum, ἡ ἁμαρτία, ας, Dem. τὸ ἁμάρτημα, ατος· nec plura, nec majora, ὔτε πλείονα, ὔτε μείζονα ἁμαρτήματα, Dem. tot et tanta, τοσαῦτα ϗ τηλικαῦτα ἁμαρτημένα, id. multa et varia, πολλὰ ϗ παντοδαπὰ, id. multa et magna, πολλὰ ϗ μεγάλα, id. voluntaria aut fortuita, ἑκέσια ἢ ἀκέσια ἁμαρτήματα, id. cumulata non exiguo tempore, συνειλεγμένα ὐκ ἐκ μικρῦ χρόνε, id. Confer *Delictum.*
Pecco, ἁμαρτάνω, in Deos, εἰς θεὺς, Isocr. multa in aliquem, πολλὰ εἴς τινα, Thuc. aliquid in aliquem, ἐξαμαρτάνω τι εἴς τινα, Isocr. sermone et opere in aliquem, λόγῳ ϗ ἔργῳ εἴς τινα, Plat. ex ignorantia, τῇ ἀγνοίᾳ, Xen. in nulla re, παρανομέω μηδὲν, Aristot. in aliqua re, πλημμελέω τι, Xen. in templum Dei, εἰς ἱερὸν Θεῦ, Isocr. Confer *Delictum.*
Pecten, ὁ κτεὶς, κτενὸς, Athen.
Pectino, πείκω, Hesiod.
Pecto, κτενίζω, Herodot.
Pectorale, τὸ περιςήθιον, ε, LXX.
Pectoralis, ὁ ςερνίτης, ε, ἡ ςερνῖτις, ιδος, Poll.
Pectorosus, ὁ ϗ ἡ εὐρύςερνος, ε, Poll.
Pectunculus, τὸ κτένιον, ε, Athen.
Pectus, τὸ ςέρνον, ε, Xen. τὸ ςῆθος, εος, Hippocr.
Pecuaria, ἡ βοσκηματικὴ, ῆς, sc. ἐπιςήμη.
Pecuarius, ὁ ϗ ἡ βοσκηματώδης, εος, Eust.
Pecuarius, i, ὁ νομεὺς, έως, Xen.
Peculator, ὁ κλέπτης τῦ δημοσίε.
Peculatus, ûs, τὸ τῦ δημοσίε κλέμμα.
Peculiaris, ἴδιος, ία, ιον, alicui, τινὶ, Aristot.
Peculiariter, ἰδίως, Aristot. ἰδιοτρόπως.
Peculium, τὰ ἴδια, ων, Dem.
Pecunia, τὸ ἀργύριον, ε, Dem. τὰ χρήματα, ων, id. pecuniam largiri alicui, ἀργύριον παρέχειν τινὶ, Isocr. magnam dare alicui, πολλὰ χρήματα διδόναι τινὶ, id. pecunia abundare seu instructum esse, εὐπορεῖν χρημάτων, Dem. pecuniam probam reddere, ἀργύριον δόκιμον ἀποδῦναι, id. undique constare, πάντοθεν ἀργυρίζεσθαι, Dinarch. pecunia careo, σπανίζω χρημάτων, ἀργύριον ἐμοὶ ὐ πάρεςι, Dem.
Pecuniarius, χρηματικὸς, ή, όν.
Pecuniosus, ὁ ϗ ἡ πολυχρήματος, ε, πλέσιος, ία, ιον, Dem. Confer *Dives.*
Pecus, τὸ βόσκημα, ατος, Dem. τὸ θρέμμα, ατος, Athen. pecore abundans, ὁ ϗ ἡ πολυθρέμματος, ε, Joseph.
Pedalis, e, ποδιαῖος, αία, αῖον, Theophr.
Pedamen seu Pedamentum, ὁ χάραξ, ακος, Plut. ἡ χάραξ.
Pedaneus, ποδιαῖος, αία, αῖον, Theophr.

Pedatim, κατὰ πόδας, Herodot.
Pedes, itis, ὁ πεζὸς, ῦ, Dem.
Pedester seu Pedestris, e, πεζὸς, ἡ, ὸν, exercitus, δύναμις, Xen. πεζικὸς, ἡ, ὸν, manus, δύναμις, id. sermo, λόγος πεζὸς, Eustath. pugna, ἡ πεζομαχία, ας, Thuc. pedestre prælium committo, πεζομαχέω, id.
Pedetentim, κατὰ πόδας, Herodot. βάδην, Xen.
Pedica, ἡ πέδη, ης, Dem.
Pedicula, ἡ ποδάγρα, ας, Xen.
Pedicularis, e, ὁ ϗ ἡ φθειρώδης, εος, morbus, ἡ φθειρίασις, εως· pediculari morbo laboro, φθειριάω, Laert.
Pediculosus, ὁ ϗ ἡ φθειρώδης, εος.
Pediculus, *parvus pes,* τὸ πόδιον, ε, τὸ ποδάριον, ε, Aristot. *insectum,* ὁ φθεὶρ, ρὸς, Plut.
Pedissequa, ἡ ἀκόλυθος, ε.
Pedissequus, ὁ ἀκόλυθος, ε, Dem. pedissequos secum habere, ἀκολύθυς ἔχειν seu περιαγεῖν, idem.
Peditatus, ûs, ἡ πεζὴ, seu πεζικὴ δύναμις, Xen.
Peditus, ἡ πορδὴ, ῆς, ἡ ἀποπορδὴ, ῆς, Al. Aphr.
Pedo, πέρδω, Aristoph. ἀποπέρδω, id. βδέω.
Pedum, ἡ ῥάβδος ποιμενικὴ, ῆς, ἡ καλαῦροψ.
Pedusculus, τὸ ποδάριον, ε, Aristot.
Pegma, τὸ πῆγμα, ατος, Joseph.
Pejero, ἐπιορκέω, temere, ῥᾳδίως, Dem. manifestissime, ὅρκυς τινὰς περιφανέςατα ἐπιορκέω, id.
Pejor, ὁ ϗ ἡ χείρων, ονος, Thuc.
Pelagia, ἡ πελαγία, ας, Aristot.
Pelagius, πελάγειος, εία, ειον, Aristot.
Pelagus, τὸ πέλαγος, εος, Dem.
Pellacia, ἡ ἐπαγωγὴ, ῆς.
Pellax, ἐπαγωγὸς, ὁ, όν.
Pellex, ἡ παλλακὴ, ῆς, Aristoph.
Pellicatus, ûs, ἡ παλλακεία, ας, Dem.
Pellicio, ἐφέλκομαι, aliquem, τινὰ, Plut. aliquem aliqua re, προσάγομαί τινά τι, Xen. ad amicitiam, τινὰ εἰς φιλίαν, Herodian. ad hoc, ὑπάγω τινὰ πρὸς τῦτο, Xenoph.
Pelliceus, δερμάτινος, ίνη, ινον.
Pellicula, τὸ δερμάτιον, ε.
Pellis, τὸ δέρμα, ατος, ἡ διφθέρα, ας, Plut.
Pellitus, ὁ ϗ ἡ κωδιοφόρος, Strabo.
Pello, ὠθέω, aliquem aliqua re, τινά τινι, Plut. diabolum, ἐλαύνω διάβολον, Chrys. e convivio, ἀπωθέω τῦ συμποσίε, Lucian. e patria, ἐλαύνω τινὰ ἐκ τῆς πατρίδος, Isocr. aliquem ab imperio, ἐκβάλλω τινὰ τῆς ἀρχῆς, Isocr. ἐκ τῆς ἀρχῆς, id. clavum clavo, ἐκκρέω τὸν ἧλον τῷ ἥλῳ, Lucian.
Pelluceo, διαςίλβω, διαφαίνομαι.
Pellucidus, ὁ ϗ ἡ διαφανὴς, έος, Aristot. διαφαινόμενος, ένη, ενον, id. ὁ ϗ ἡ διαυγής.
Pelta, ἡ πέλτη, ης, Plut.
Peltasta, ὁ πελταςὴς, ῦ, Xen.
Pelvis, ἡ λεκάνη, ης, Cl. Al. ὁ λυτὴρ, ῆρος, LXX. ὁ νιπτὴρ, ῆρος, id.
Penaria cella, τὸ ταμεῖον, ε, Isocr.
Penates, οἱ θεοὶ πατρῷοι.
Pendeo, κρεμάομαι, ab aliquo, κρέμαμαι ἀπό τινος, Lucian. super caput, αἰωρέομαι ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς, Ælian. ex auribus alicujus, ἐκκρέμαμαί τινος, N. T.
Pendo, ςαθμάομαι, Philo. aliquid aliquo, τί τινι, Plat. aliquid, ςαθμάω τι, id.
Pendulus, ὁ ϗ ἡ ἐκκρεμὴς, έος, Herodot. ὁ ϗ ἡ μετέωρος.
Pene, παρὰ μικρὸν, Dem. σχεδὸν, id.
Penes, ἐπὶ, me est, ἐμοὶ κεῖται, Dem. Deum est, ἐν τῷ Θεῷ ἐςὶ, id.
Penetrabilis, e, ὁ ϗ ἡ διάπορος, ε, διάβατος, η, ον.
Penetrale, ὁ μυχὸς, ῦ, Polyb. τὸ ἐνδόμυχον.
Penetralis, e, μύχιος, ία, ιον, Lucian.
Penetro, ἐξικνέομαι, διαπείρω, ad fundum, εἰς βυσσὸν, Herodot. flumen, περαιόομαι ποταμὸν, idem.
Penicillum, seu Penicillus, seu Peniculus, seu Peniculum, ὁ σπόγγος, ε, Diosc. instrumentum pictorum, ἡ γραφὶς, ίδος, Plut.
Peninsula, ἡ χεῤῥόνησος, ε, seu χερσόνησος, ε.

Peninsularis, e, ὁ ϗ ἡ χεῤῥονήσιος, ε, Ælian.
Penis, ἡ κέρκος, ε, Aristot. *virilis,* ἡ πόσθη, ης, Xen. τὸ ἀνδρεῖον.
Penitus, ἔνδον, Plut. omnino, σύμπαν, irritus est, ἀπόλλυται, Dem. perdidit, ἄρδην ἀπολώλεκε, id. penitior, ἐνδότερος, έρα, ερον· penitissimus, ἐνδότατος, άτη, ατόν, Herodian.
Penna, τὸ πτερὸν, ῦ, Lucian. τὸ πτίλον, ε, Aristot. pennas amitto, πτεροῤῥυέω, Lucian. produco, πτεροφυέω, id. pennis carens, ὁ ϗ ἡ ἄπτερος, ε, id.
Pennatus, πτερωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Pensiculate, ἀκριβῶς. Confer *Accurate.*
Pensiculo, ἐξετάζομαι, Isocr.
Pensilis, e, idem quod *Pendulus, a, um.*
Pensio, ἡ ἔκτισις, εως, Aristot.
Pensito, ςαθμάομαι, tributum, φέρω ἀποφορὰν, Aristot.
Pensiuncula, τὸ ἐκτισμάτιον, ε.
Penso, ἐκτίω, Dem. ἀποτίνω, Plut.
Pensum, τὸ τεταγμένον, ε, Plut.
Penuaria cella, τὸ ταμιεῖον, ε, Isocr. ὁ ὀψών.
Penula, ἡ φαινόλη, ης.
Penum, seu Penus, ὁ βίος, ε, Isocr.
Penuaria, ἡ σπάνη, ης, pecuniæ, τῶν χρημάτων, Dem. ἡ σπανιότης, ητος, agri, τῆς γῆς, id. frumenti, ἡ σπάνις τῦ σίτε, id. virorum, ἀνδρῶν, id. Confer *Inopia.*
Penus. Vide *Penum.*
Peplum, seu Peplus, ὁ πέπλος, ε, Xen.
Pepo, ὁ πέπων, ονος, Plut.
Per, πρὸς, *cum genit.* per Deos! quis ita demens est? θεῶν, τίς ὗτω εὐήθης ἐςί; Dem. ἀνὰ, *cum accus.* per montes palantes, ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι, Phil. per singulos annos, ἀνὰ πᾶν ἔτος, Diosc. κατὰ, *cum accus.* rex per se ipsum infidus erat, βασιλεὺς καθ' αὑτὸν ἄπιςος ἦν, Dem. διὰ, *cum genit.* per hæc ascendit, διὰ τέτων ἤρθη, idem. παρὰ, *cum accus.* per vestram negligentiam crevit, παρὰ τὴν ὑμετέραν ἀμέλειαν ἐπηύξηται, Dem. In compositione quando significationem intendit, redditur fere per λίαν, ἄγαν, μέγα, πολὺ, πᾶν, et πάνυ· quando vero quasi transitum notat, effertur per διὰ, e. gr. perstolidus, λίαν ἀνόητος, Isocr. peradolescens, ὁ ἄγαν νέος, Xenoph. perdives, μεγαλόπλετος, Diod. Sic. perbonus, πανάγαθος, Plat. perlongus, πάνυ μακρὸς, Plat. pereruditus, πολυμαθὴς, Isocr. perambulo, διοδεύω, Synes. et perinde cum Adverbiis, e. gr. perfamiliariter, πάνυ οἰκείως, Dem. perhoneste, παγκάλως, id. peraccurate, λίαν ἀκριβῶς, Isocr. &c.
Pera, ἡ πήρα, ας, Plut.
Peractio, ἡ τελείωσις, εως, Aristot.
Peræque, ὁμοίως, Dem. ἐπίσης.
Peræquo, ἰσάζω, ἐπισάζω, Aristot.
Peragito, διελαύνω, Xen.
Perago, τελέω, Dem. Confer *Finio.*
Peragratio, ἡ περινόςησις, εως.
Peragro, περινοςέω, Plut. περιέρχομαι.
Perambulo, διοδεύω, Synes.
Peranno, διενιαυτίζω.
Perca, ἡ πέρκη, ης, Aristot.
Percello, ἐκπλήσσω, aliquem, τινὰ, Herodian.
Percenseo, καταλέγομαι, Athen. δίειμι, Dem.
Perceptio, ἡ κατάληψις, εως, Thuc.
Percipio, καταλαμβάνω, aliquid sensu, τὶ αἰσθέσει, Philo. aliquid ab aliquo, ἀπολαμβάνω τι παρά τινος, Æschin. alicujus malitiam, καταγινώσκω τινὸς κακίαν, Dem.
Percolo, διϋλίζω, Plut. διίημι, Diosc.
Percontatio, ἡ ἀνάκρισις, εως, Plat. ἡ ἐρώτησις.
Percontator, ὁ πεύςης.
Percontor, πυνθάνομαι, aliquem, τινὰ, Dem. aliquid ex aliquo verbis, τι παρά τινος λόγῳ, id. de aliqua re, περί τινος, Plut. ἀνακρίνω τι, Xen. ἐρωτάω τι, Dem.
Percrebresco, διαθρυλλέομαι, Xen.
Perculsus, ἐκπλαγεὶς, εῖσα, ὲν, gravissime metu, δεινῶς ὑπὸ τῦ δέες, Ælian.
Percunctatio, idem quod *Percontatio.*
Percunctor, idem quod *Percontor.*
Percupio, ὑπερσπυδάζω, Lucian.

Percurro, διατρέχω, aliquid, τὶ, Thuc. brevissime, διέρχομαί τι συντομώτατα, Isocr.
Percussio, ἡ πλῆξις, Gal. ἡ πληγὴ, Dem.
Percussor, ὁ πλήκτης, ȣ, N. T.
Percutio, τύπτω, aliquem, τινὰ, Dem. αἰκίζω τινὰ, Isocr. πατάσσω τινὰ, id. nummum, κατακόπτω νόμισμα, Herodot. παίω.
Perdifficilis, ὁ ϗ ἡ παγχάλεπος.
Perdisco, καταμανθάνω, aliquid, τὶ, Plat. Confer *Disco*.
Perdite, ὀλεθρίως.
Perditio, ἡ ὀλέθρευσις, εως, ἡ ἀπώλεια, ας, N. T. ὁ ὄλεθρος, ȣ, Thuc.
Perditor, ὁ ὀλοθρευτὴς, ȣ, N. T. ὁ λυμεὼν, ῶνος, Isocr.
Perditus, ἀπολωλὼς, υῖα, ὸς, homo, ὁ πανώλεθρος, ȣ, Bas. ὁ κακὄργος, ȣ, Dem. ὁ παμπόνηρος, ȣ, id.
Perdiu, πολὺν χρόνον, immorari alicui rei, διατρίβειν περί τι, Isocr.
Perdix, ὁ vel ἡ πέρδιξ, ικος, Aristot.
Perdo, amitto, ἀποβάλλω, Xen. vasto, deleo, aliquos, ἀπόλλυμί τινας, Dem. urbem, ἀνατρέπω πόλιν, Isocr. corrumpo juvenes, διαφθείρω νέȣς, Plat.
Perduco, διάγω, exercitum, στρατίαν, Thuc. aliquid ad finem, διανύω τι, Xen. ἄγω τι πρὸς τέλος, Herodian. aliquo rempublicam, προσάγω εἴς τι τὴν πόλιν, Dem.
Perduellio, ἡ συνωμοσία, ας.
Perduellis, ὁ πολέμιος, ȣ.
Perduro, χρονίζω, διατελέω, αἰωνίζω, προσκαρτερέω, N. T. constanter, patienter, διακαρτερέω, Plut.
Peredo, κατεσθίω, aliquid, τὶ, Plut.
Peregre, ἐπὶ ξένης, dego, seu absum, ἀποδημέω ἀπὸ τῆς πατρίδος, Isocr. hinc in alium locum abeo, ἀποδημέω ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, Plat. sum vel ago, ξένην οἰκέω, Chrys. redeo, ἐπιδημέω ἐκ τῆς ἀποδημίας, Dem. ἥκω ἐκ τῆς ἀποδημίας, id. in urbem, ἐπιδημέω εἰς τὴν πόλιν, Æschin.
Peregrinatio, ἡ ἀποδημία, ας, Dem. ἡ ἀποικία.
Peregrinator, ὁ ἀπόδημος, ȣ, ὁ ἀποδημῶν, ȣντος, Xen.
Peregrine, ξενικῶς, Plat.
Peregrinitas, τὸ ξενικὸν, ȣ, ἡ ξενία, ας, Dem.
Peregrinor, ἀποδημέω, Dem. Confer *Peregre*.
Peregrinus, ξένος, ένη, ένον, genere, γένει, Dem. ξενικὸς, ὴ, ὸν, turba, ὄχλος, Thuc. ὁ ϗ ἡ ὑπερόριος, ȣ, res et impossibilis alicui, πρᾶγμα ϗ ἀδύνατόν τινι, Dem. sum, ξενίζω, Dem. et non civis, ξένος εἰμὶ ϗ ȣ̓ πολίτης, id.
Perelegans, ὁ πάνυ κομψός.
Pereleganter, παγκάλως.
Perendie, μεταύριον, Bud.
Perennis, e, ὁ ϗ ἡ ἀΐδιος, ȣ, gloria, δόξα, Plut.
Perennitas, ἡ ἀϊδιότης, ητος, Aristot.
Perenno, διετίζω, Aristot.
Pereo, ἀπόλλυμαι, perpetuo, τὸν ἅπαντα χρόνον, Dem. turpiter per aliquem, αἰσχρῶς ὑπό τινος, id. præ metu, τῷ φόβῳ, Xen.
Perfecte, τελείως, Dem. ἐντελῶς.
Perfectio, ἡ τελειότης, ητος, ἡ τελείωσις, εως, Aristot.
Perfectus, τέλειος, εία, ειον, ὁ ϗ ἡ ἐντελὴς, virtus, ἀρετὴ, Aristot.
Perfero, διακομίζω, literas ad aliquem, γράμματα, Herodian. multa mala, ἀνέχομαι πολλὰ κακὰ, Lucian. famem et sitim, καρτερέω λιμὸν ϗ δίψαν, Xen. labores, ὑπομένω πόνȣς, Isocr.
Perficio, ἐπιτελέω, aliquid, τὶ, Isocr. ἐργάζομαί τι, id. magnum aliquid, διαπράττομαι μέγα τι, id.
Perfide, ἀπίστως, Dem.
Perfidia, ἡ ἀπιστία, ας, Dem.
Perfidiose, ἀπίστως, Dem.
Perfidiosus, seu Perfidus, ὁ ϗ ἡ παράσπονδος, ὁ ϗ ἡ ἄπιστος, ȣ, erga aliquem, πρός τινα, Dem.
Perflo, καταπνέω, Theophr. διαπνέω.
Perfluo, διαῤῥέω, aliquid, τὶ, Lucian.
Perfodio, διορύττω, parietem, τεῖχον, Thuc.

Perforo, διατιτράω, Theophr. διατρέω.
Perfrico, διαψήχω, frontem, παρατρίβω τὸ μέτωπον, Strabo.
Perfrictio, ἡ διάτριψις, εως.
Perfringo, καταῤῥήγνυμι, aliquid, τὶ, Dem. διαῤῥήγνυμί τι, id.
Perfruor, ἀπολαύω, aliqua re, τινὸς, Isocr.
Perfuga, ὁ ϗ ἡ αὐτόμολος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ πρόσφυξ, γος, Philo. sum, αὐτομολέω, Thuc.
Perfugio, καταφεύγω, aliquem, πρός τινα, Plut.
Perfugium, καταφυγὴ, ῆς, tutissimum, ἀσφαλεστάτη, Dem. habere aliquem, καταφυγὴν ὑπάρχειν τινὶ, Isocr. invenire alicui, εὑρίσκειν τινὶ, id.
Perfundo, διυγραίνω, Hippocr. καταχέω.
Perfungor, ἐπιτελέω, munere, τὸ ἔργον, Aristot. munere boni viri, διαπράττω ἔργον χρηστȣ̃ ἀνθρώπȣ, Dem. officio fratris, ποιέω τὰ ἔργα ἀδελφȣ̃, id.
Perfusio, ἡ διαβροχὴ, ῆς, ἡ δίεσις.
Pergo, βαδίζω, via, ὁδῷ, Dem. ulterius, διαπορεύομαι, id. in proposito, ἐμμένω τῇ προαιρέσει, Aristot. in precibus, ἐπιμένω ταῖς εὐχαῖς, Plut.
Pergræcor, Ἑλλήνων δίκην κωμάζω.
Pergula, ἡ σοὰ, ας, Xen.
Perhibeo, λέγω, Dem. testimonium alicui, μαρτυρέω τινὶ, Dem. μαρτυρέω τοῖς λόγοις τινὸς, Xen.
Perhonorificus, ὁ ϗ ἡ πολύτιμος.
Perhonorifice, πολυτίμως.
Perhorresco, καταθαμβέομαι, Plut.
Periclitatio, τὸ κινδύνευμα, ατος, Plat.
Periclitor, κινδυνεύω, de vita, ἀποθανεῖν, Plat. de aliqua re, προκινδυνεύω ὑπέρ τινος, Isocr. Confer *Periculum*.
Periculose, ἐπικινδύνως, Thuc.
Periculosus, ὁ ϗ ἡ κινδυνώδης, εος, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἐπικίνδυνος, ȣ, Dem.
Periculum, ὁ κίνδυνος, ȣ, atrox et horrendum, δεινὸς ϗ φοβερὸς, Dem. magnum, κίνδυνος μέγας, id. summum, extremum, ἔσχατος, id. μέγιστος, id. grave, χαλεπὸς, id. manifestum, πρόδηλος, id. adferre alicui, κίνδυνον φέρειν τινὶ, id. ingruere commune, φύεσθαι κοινὸν πᾶσι, id. accidere ab aliquibus, γίγνεσθαι παρά τινων, id. esse seu impendere alicui ab aliquo, εἶναί τινι ἔκ τινος, id. subesse, ἐπεῖναι, id. esse conjunctum cum re, προσεῖναι τῷ πράγματι, id. redundare in aliquem, ἥκειν εἴς τινα, id. prope esse, πλήσιον εἶναι, id. circumdare aliquem, περιϊστάναι τινὰ, id. suscipere alicujus rei causa, αἱρεῖσθαι ὑπέρ τινος, Dem. ultro non coactum subire, προελόμενον, ȣ̓κ ἀναγκασθέντα εἰσέρχεσθαι, id. accersere sibi, προσεξευρίσκειν ἑαυτῷ, Isocr. omnia pro aliqua re tolerare, πάντα ὑπομένειν ὑπέρ τινος, Dem. imminens fortiter sustinere, προσιόντα εὐρώστως ὑπομένειν, id. periclitari, κινδυνεύειν, id. cavere, εὐλαβεῖσθαι, id. effugere seu evitare, διαφεύγειν, id. imminens urbi propulsare, ἐφεστηκότα τῇ πόλει διαλύειν, id. amovere seu depellere, ἀφαιρεῖσθαι, id. in periculo versari, ἐν κινδύνῳ εἶναι, Isocr. in pericula se conjicere, εἰς κίνδυνον ἑαυτὸν καθιστάναι, id. e periculo eripere, ἐκ κινδύνȣ τινὰ διασώζειν, Dem. extra periculum esse, πόῤῥω τȣ̃ κινδύνȣ εἶναι, id. ἔξω κινδύνȣ εἶναι, Isocr. sine periculo aliquid adquirere, ἀκινδύνως προσκτήσασθαί τι, id.
Perigeus, ὁ ϗ ἡ περίγειος, ȣ, Al. Aphr.
Perimeter, ἡ περίμετρος, ȣ, Polyb.
Perimo, ἀναιρέω, aliquem, τινὰ, Plut. Confer *Interficio*.
Perinde, ὥσπερ, ut rem familiarem curare, τῶν οἰκειοτάτων ἐπιμελεῖσθαι, Isocr. ac si quis medicus, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἰατρὸς, id. ut si quis, ὁμοίως ἂν—— ὥσπερ ἂν εἴ τις, id.
Periocha, ἡ περιοχὴ, ῆς, N. T.
Periodicus, περιοδικὸς, ὴ, ὸν, Ptol.
Periodus, ἡ περίοδος, ȣ, Aristot.
Peripatetici, οἱ περιπατητικοὶ, ῶν, Plut.
Periphrasis, ἡ περίφρασις, εως, Quinctil.
Periscelis, ἡ περισκελὶς, ίδος, LXX.

Perite, ἐπισαμένως.
Peritia, ἡ ἐπιςήμη, Dem. rei bellicæ, ἡ ἐμπειρία πολεμεῖν, id. ex re aliqua, ἔκ τινος, id.
Peritus, ὁ ϗ ἡ ἐπιςήμων, ονος, Dem. εἰδὼς, υῖα, ὸς, id. rei bellicæ, ὁ ϗ ἡ ἔμπειρος πολέμȣ, id. rerum politicarum, πρὸς τὰ τῆς πολιτείας, id. εἰδήμων.
Perjurium, ἡ ἐπιορκία, ας, Dem. committo. Vide *Pejero*.
Perjuro, idem quod *Pejero*.
Perjurus, ὁ ϗ ἡ ἐπίορκος, ȣ, Dem. ἐπιορκῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν, id.
Perlego, ἐπιλέγομαι, Paus. orationem, διέρχομαι λογὸν, Isocr.
Perlinio, seu Perlino, ἐπιχρίω.
Perluceo, διαλάμπω, Aristot.
Perluciditas, ἡ διαφάνεια, ας, Eustath.
Perlustro, κατασκοπέομαι.
Permagnus, ὁ ϗ ἡ παμμεγέθης, εος, Dem.
Permaneo, διαμένω, Dem. in aliquo, ἐμμένω ἔν τινι, id. παραμένω τινὶ, Plat. μένω περί τινος, Isocr.
Permansio, ἡ διαμονὴ, ῆς.
Permano, διαῤῥέω.
Permeio, προσȣρέω, Dem.
Permeo, διαβαδίζω, Bud. διαβαίνω, regionem, διοδεύω χώραν.
Permetior, διαμετρέω.
Permisceo, ἀναμίγνυμι, aliquid cum aliquo, τι πρός τι, Plut.
Permissio, seu Permissus, ûs, ἡ συγχώρησις, εως, Aristot.
Permistio, ἡ κατάμιξις, εως, Theophr.
Permitto, ἐπιτρέπω, alicui aliquid, τί τινι, Dem. aliquid fieri, ἐάω τι γίγνεσθαι, id. aliquem injuria adfici, περιόπτομαί τινα ὑβριζόμενον, Isocr.
Permotio, ἡ διακίνησις, εως, παρόρμησις, εως.
Permoveo, διακινέω, animum, τὸν νȣ̃ν, Aristoph. res, πράγματα, Thuc.
Permulceo, καταψάω, κατακηλέω.
Permutatio, ἡ ἀλλαγὴ, ῆς, Aristot. τὸ ἄλλαγμα, ατος, N. T.
Permuto, ἀλλάττω, aliquid aliquo, τί τινι, LXX. ἀντικαταλλάττομαί τι ἀντί τινος, Aristot. ἀμείβομαι τί τινος, Plut. sententiam, ἀλλοιόομαι τὴν γνώμην, Thuc.
Perna, ἡ πέρνα, Strabo. ὁ πετασὼν, Athen.
Pernicialis, e, ὁ ϗ ἡ ὀλέθριος, ȣ, Bas.
Pernicies, ἡ βλάβη, ης, Dem. ὁ ὄλεθρος, ȣ, Thuc. adfero perniciem alicui, ἀπόλλυμί τι, Plat. λυμαίνομαί τι, Dem. τινὶ, id. Confer *Exitium*, item *Damnum*.
Perniciosus, βλαβερὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐξώλης, εος, id. ὁ ϗ ἡ ὀλέθριος, ȣ, Plat.
Pernicitas, ἡ ὠκύτης, ητος, ἡ ταχύτης, ητος, τὸ τάχος, εος, Dem.
Perniciter, ὠκέως, Gal.
Pernix, ταχὺς, εῖα, ὺ, Dem. Confer *Celer*.
Pernocto, νυκτερεύω, Xenoph. διανυκτερεύω, N. T. διαγρυπνέω, in terra, αὐλίζομαι ἐπὶ τῆς γῆς, Thuc.
Pernosco, διαγινώσκω, aliquid, τὶ, Aristoph.
Pernox, ὁ ϗ ἡ παννύχιος, ία, ιον.
Pero, ἡ ἀσκέρα, ας, Poll. ἀρβύλη, ης, Gal.
Peroratio, ὁ ἐπίλογος, ȣ, Aristot. ἡ ἀνακεφαλαίωσις.
Peroro, ἐπιλέγω, Aristot. ἀνακεφαλαιόω, Dion.
Perosus, διαμισῶν, ȣ̃σα, ȣ̃ν.
Perpello, ἐπείγω, Plat.
Perpendiculum, ἡ σάθμη, ης, Plut.
Perpendo, σαθμάομαι, tenui oratione magna, μεγάλα μικρῷ λόγῳ, Plut. aliquid mecum, λογίζομαί τι παρ' ἐμαυτῷ, Dem. πρὸς ἐμαυτὸν, id. ἐνθυμέομαί τινος, Isocr. τὶ, id. σκοπέω τι παρ' ἐμαυτῷ, Dem. cum aliquo, μετά τινος, Isocr. aliquid mente, ἐπισκοπέω τῇ γνώμῃ, Isocr. ἐξετάζω τι.
Perperam, φαύλως, Dem. φλαύρως, Ælian.
Perpes, ὁ ϗ ἡ ἀΐδιος, ȣ, Plut.
Perpessio, ἡ ὑπομονὴ, ῆς, Aristot.
Perpetim, ἀεὶ, Dem. διηνεκῶς.
Perpetior, ὑπομένω, aliquid, τὶ, Plut. ἀνέχομαί τι, Lucian τλάω.
Perpetro, διαπράττω τὶ, Dem. piaculum, πράττω ἀσέβημα, id. scelus, ἐργάζομαι κακὸν, id.

δρᾶν κακόν τι, Isocr. facinus magnum et præclarum, διαπράττομαι μέγα τι, Dem.
Perpetuitas, ἡ ἀϊδιότης, ητος, Arist.
Perpetuo, ἀεὶ, Dem. αἰεὶ, id.
Perpetuo, as, ἀϊδίζω.
Perpetuus, ὁ ϗ ἡ συνεχὴς, έος, bellum, πόλεμος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀΐδιος, ου, gloria, δόξα, Plut. in perpetuum, εἰς παντελὲς, Ælian.
Perplexe, διαπεπλεγμένως, πολυπλόκως, loqui, seu sursum deorsum volvere sermones, nihil vero explicare, ἄνω ϗ κάτω τοὺς λόγους ἑλίττειν, ἀποσαφεῖν δ' οὐδὲν, Hipp.
Perplexitas, ἡ πλοκὴ, ῆς, Naz.
Perplexus, ὁ ϗ ἡ πολύπλοκος, ου, Philo. ὁ ϗ ἡ ἄπορος.
Perpluo, κατομβρίζω.
Perpolio, ἐξεργάζομαι, aliquid, τί.
Perquam, ὡς σφόδρα, Lucian.
Perquiro, ἀναζητέω, aliquid, τὶ, Isocr. ἐξετάζω τι, id. διερευνάω.
Perquisite, ἐξητασμένως.
Perquisitio, ὁ ἐξετασμὸς, ἡ ἐξέτασις, Lucian.
Perquisitor, ὁ ἐξεταστὴς, οῦ, Aristot.
Perrumpo, διαῤῥήγνυμί τι, N. T. διασπάω.
Perscindo, κατασχίζω τὶ, Dem.
Perscribo, ἀναγράφω τὶ, Æschin.
Perscriptio, ἡ ἀναγραφὴ, ῆς, Plut.
Perscriptor, ὁ ἀναγραφεὺς, έως, Lys.
Perscrutor, idem quod *Perquiro*.
Persecutio, ἡ καταδίωξις, εως, ἡ δίωξις, εως, Thuc. ὁ διωγμὸς, οῦ, Christianorum, Χριστιανῶν, Euseb.
Persecutor, ὁ διώκτης, ὁ καταδιώκων, LXX.
Persentio, seu Persentisco, αἰσθάνομαι, Aristoph.
Persequor, διώκω, aliquem, τινὰ, Dem. causam, δίκην, idem. in mare, καταδιώκω εἰς θάλασσαν, Xenoph. non negligenter rem expono, οὐκ ἀμελῶς διέρχομαί τι, idem. ordine alicujus acta, ἐφεξῆς διέρχομαι πράξεις τινὸς, id.
Perseveranter, ἐπιμόνως, καρτερικῶς.
Perseverantia, ἡ ἐπιμονὴ, ῆς, Plat.
Persevero, ἐπιμένω, in aliqua re, τινὶ, Plut.
Persica, ἡ Περσικὴ, sc. μηλέα, Theophr. sed fructus est, τὸ Περσικὸν, sc. μῆλον, Diosc.
Persimilis, ὁ ϗ ἡ παραπλήσιος.
Persisto, ἐμμένω, in aliqua re, τινὶ, Isocr. ἔν τινι, id.
Persolvo, ἐκτίω, pecuniam, χρήματα, Plat. mulctam, ζημίαν, id. pœnam alicui, τίσιν τινὶ, Plut. ἀποτίω τίσιν, Herodot. pecuniam pro aliquo, καταβάλλω ἀργύριον ὑπέρ τινος, Lucian. debita, διαλύω χρέα ὑπέρ τινος, Dem.
Persona, τὸ πρόσωπον, ου, N. T. personam accipio, πρόσωπον λαμβάνω, ibid. προσωποληπτέω, ibid. larva, τὸ προσωπεῖον, ου, seu προσωπίον, ου, Dem. parva, τὸ προσωπίδιον, Poll. comica, πρόσωπον κωμικὸν, Lucian. servilis, πρόσωπον οἰκετικὸν, personam induo, ὑποκρίνομαι σχῆμα, Herodian. personam alicujus induo, ὑποκρίνομαί τινα.
Personatus, πρόσωπον ὑποδεδυκὼς, υῖα, ός.
Persono, ἐξηχέομαι, N. T.
Perspicacia, seu Perspicacitas, ἡ ὀξυδερκία, ας, Lucian.
Perspicax, ὁ ϗ ἡ ὀξυδερκὴς, έος, Herodot.
Perspicio, κατεῖδω, aliquid, τὶ, Isocr. futurum, καθοράω τὸ μέλλον, Dem. aliquid animo, καθοράω τι τῇ διανοίᾳ, id. optime aliquid, κάλλιστα θεωρέω τι, id. acutissime, συνθεωρέω τι ἀκριβέστατα, id.
Perspicue, σαφῶς, significare aliquid, δηλοῦν τι, Dem. cognoscere aliquid, καθαρῶς εἰδέναι τι, id. ἐπιφανῶς, id. περιφανῶς, id. φανερῶς.
Perspicuitas, ἡ περιφάνεια, ας, tanta rei est, τοσαύτη πράγματός ἐστι, Dem. orationis, ἡ σαφήνεια, ας, Plat.
Perspicuus, ὁ ϗ ἡ καταφανὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ περιφανὴς, έος, id. aliquid et pulchrum, καλόν τι ϗ σαφὲς, id. et brevis oratio, βραχὺς ϗ σαφὴς λόγος, Dem.
Persto, idem quod *Persisto*.
Perstrepo, καταψοφέω.
Perstringo, διασφίγγω, Erasistr. summatim dico, ἐπὶ κεφαλαίων εἴπω, Dem. taxo, καθάπτομαί τινος, Thuc. oculos, περιαστράπτω ὀφθαλμοὺς, Bas.
Persuadeo, πείθω, alicui, τινὰ, Dem. τινὶ, Plat. alicui aliquid, τί τινα, id. ἀναπείθω τινά τι, Plut. μεταπείθω τινὰ, Xenoph.
Persuasibilis, e, πιθανὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Persuasibiliter, πιθανῶς.
Persuasio, ἡ πειθὼ, όος, Plat. ἡ πεποίθησις, εως, N. T. ἡ πεῖσις, εως, Suid. ἡ πεισμονὴ, ῆς, N. T.
Persuasorius, πειστικὸς, ἡ, ὸν, Plat. πειθὸς, ἡ, ὸν, N. T.
Persuasus, πεπεισμένος τὶ, Plut. πεισθεὶς, Dem. persuasum habeo, πέπεισμαι, Isocr.
Pertæsus, ἐξαπορούμενος, ένη, ενον.
Pertento, ἀποπειράω, aliquid, τινὸς, Thuc.
Perterebro, διατρυπάω.
Perterrefacio, seu Perterreo, φοβέω τινὰ, Dem. ἐκφοβέω τινὰ, Isocr. δέος ἐνεργάζομαί τινι, Dem. καταφοβέω.
Perterrefio, καταπλήττομαι, aliqua re, τινὶ, Thuc. ἐκπλήττομαί τινι, Dem.
Pertexo, διυφαίνω.
Pertica, ἡ κάμαξ, ακος, Lucian.
Pertimeo, seu Pertimesco, περιφοβέομαι, Xenophon.
Pertinacia, ἡ αὐθάδεια, ας, Plat.
Pertinaciter, αὐθαδῶς, δυσπείστως, Isocr. resisto, αὐθαδιάζομαι, Plat.
Pertinax, ὁ ϗ ἡ αὐθάδης, εος, Aristot. ὁ ϗ ἡ δύσπειστος.
Pertineo, τείνω, aliquo, seu ad aliquid, πρός τι, Aristot. συντείνω εἴς τι, Isocr. ad scopum propositum, πρὸς τὸν ὑποτιθέμενον σκόπον, Aristot. ad aliquem, προσήκω τινὶ, Dem. hoc pertinet ad me, τοῦτο προσήκει μοι, id. προσήκει μοι τούτων, id. quæ ad aliquid pertinent, τὰ πρός τι φέροντα, Isocr. τὰ πρός τι ὄντα, Aristot. hoc nihil ad nos pertinet, τοῦτο οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἐστι, Plut. quod ad me pertinet, τὰ πρὸς ἐμὲ, Dem.
Pertingo, διικνέομαι, Aristot.
Pertracto, διαχειρίζω, καταπράττομαι, Xen.
Pertraho, ἐφέλκω, Aristot.
Pertundo, διατιτράω, Theophr.
Perturbate, ταραχωδῶς, Isocr.
Perturbatio, ἡ ταραχὴ, ῆς, et seditio, ϗ στάσις, Dem. animi, τὸ πάθος, εος, Isocr.
Perturbator, ὁ συνταράττων, οντος, reip. πόλιν, Dem. ordinis, ὁ ἀκοσμῶν, οῦντος, id. ὁ ταρακτής.
Perturbatus, ταραττόμενος, ένη, ενον, Dem. τεταραγμένος, ένη, ενον, id. ὁ ϗ ἡ ταραχώδης, εος, Isocr. rerum status, τεταραγμένα πράγματα, Dem.
Perturbo, ταράττω, omnia, πάντα, Dem. civitatem, ἀναταράττω πόλιν, Plut. castra, διαταράττω τὸ στρατόπεδον, id. exercitum, συνταράττω τὸ στράτευμα, id.
Pervado, διαχωρέω, Lucian. διαβαίνω.
Pervagor, περιέρχομαι, Dem. περιπλανάομαι.
Pervasto, περιπορθέω.
Perveho, κατακομίζω, Thuc.
Pervenio, ἀφικνέομαι, Oreum, εἰς Ὠρεὸν, Dem. ἔρχομαι εἰς Μακεδονίαν, idem.
Perverse, διεστραμμένως, prave, κακοηθῶς, Dem.
Perversitas, ἡ διαστροφὴ, ῆς, rerum, πραγμάτων, Chrys. morum, ἡ κακοήθεια, ας, Dem.
Perversus, ὁ ϗ ἡ διάστροφος, ου, Eurip. perversa loquor, διεστραμμένα λαλέω, N. T. pravus, ὁ ϗ ἡ παμπόνηρος, ου, Dem.
Perverto, παρασύρω, παρακινέω, διαστρέφω, veritatem, τἀληθὲς, Dem. spem alicujus, παραιρέομαί τινα ἐλπίδας, Aristid.
Pervestigatio, ἡ ἴχνευσις, εως, Xen.
Pervestigo, ἀνιχνεύω, Plut. ἐξιχνιάζω.
Pervicacia, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη, ης, Joseph. ἡ αὐθάδεια, ας, Plat.
Pervicax, ὁ ϗ ἡ ἰσχυρογνώμων, Aristot.
Pervigil, ὁ ϗ ἡ παννύχιος, ου, ὁ ϗ ἡ ἄϋπνος, ου, Xen.
Pervigilatio, seu Pervigilium, ὁ παννυχισμὸς, οῦ, ἡ ἀϋπνία, ας, Plat.
Pervigilo, ἀγρυπνέω, Xen. διαγρυπνέω, Athen. παννυχίζω.
Pervius, ὁ ϗ ἡ ὁδεύσιμος, ου, Strabo. ὁ ϗ ἡ βάσιμος, ου, Lucian.
Pervolo, διαπέτομαι.
Pervolvo, διακυλινδέω.
Peruro, διακαίω, Gal.
Perutilis, ὁ ϗ ἡ πάγχρηστος, μεγαλωφελής.
Pervulgo, διαθρυλλέω, Xenoph. διαφημίζω.
Pervulgatus, ὁ ϗ ἡ πολυθρύλλητος, Plut.
Pes, ὁ ποὺς, ποδὸς, Dem. navis, ὁ ποδεὼν, ῶνος, Lucian. lecti, ὁ κλινόπους, οδος, Themist. pedibus ire, πεζεύειν, Lucian. summis incedere, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βαίνειν, id. pedem refero, ἀναποδίζω, Herodian. alterum in sepulchro habeo, ἕτερον πόδα ἐν σορῷ ἔχω, Lucian.
Pessime, κάκιστα, φαυλότατα, se habere, ἔχειν, Dem.
Pessimus, κάκιστος, ίστη, ιστον, Aristot.
Pessulus, τὸ μοχλίον, ου, Lucian.
Pessum, κάτω, Dem. eo, καταφέρομαι, Aristot. ἔῤῥω, Xen.
Pessumdo, καταπατέω, Thucydides. καταβάλλω.
Pestifer, λοιμικὸς, ἡ, ὸν, Plut. *perniciosus*, ὁ ϗ ἡ ὄλεθρος, ου, Dem. μοχθηρὸς, id.
Pestilens, ὁ ϗ ἡ λοιμώδης, εος, Plut. λοιμικὸς, ἡ, ὸν, Philo.
Pestilentia, seu Pestis, ὁ λοιμὸς, οῦ, Hippocr. peste infestari, λοιμώττειν, Lucian. *corruptor*, ὁ λυμεὼν, ῶνος, Isocr.
Petaso, ἡ πέρνα, ης, Strabo.
Petasus, ὁ πέτασος, ου, Poll.
Petiolus, τὸ πόδιον, ου, Aristot.
Petitio, ἡ αἴτησις, εως, Isocr. τὸ αἴτημα, ατος, N. T. ἡ δέησις, εως, Dem. facere petitionem, ποιεῖν αἴτησιν, id. fieri ab aliquo, γίγνεσθαι δέησιν παρά τινος, id.
Petitor, ὁ αἰτητὴς, Suid. ὁ δεόμενος, Dem.
Peto, αἰτέω, ab aliquo, τινὰ, Xen. ab aliquo aliquid, τινά τι, idem. ab aliquo, παρά τινός τι, Plut. multis precibus, αἰτήσεις πολλὰς ποιέομαι, Dem. Corinthum, χωρέω εἰς Κόρινθον, Dion. Hal. Tenedum navibus, πλέω ἐπὶ Τενέδου, Arrian. aliquem, ἐπιχειρέω τινὶ, Aristot. πρὸς τινα, Thuc. στοχάζομαί τινος, Plat. lapidibus, βάλλω τινὰ λίθοις, Xen.
Petra, ἡ πέτρα, N. T. ὁ πέτρος, Luc.
Petricosus, seu Petrosus, a, um, ὁ ϗ ἡ πετρώδης, εος, Diosc. locus, τόπος τραχὺς ϗ λιθώδης, Aristot.
Petulans, ὁ ϗ ἡ ἀσελγὴς, έος, et improbus, ϗ βδελυρὸς, Dem. homo, ὁ ἀσελγαίνων, οντος, id. ὁ ϗ ἡ προπετὴς, έος, risus, γέλως, id. sum erga aliquem, ἀσελγής εἰμι seu γίγνομαι εἴς τινα, id.
Petulanter, ἀσελγῶς, et proterve tractare aliquem, καὶ προπετῶς χρῆσθαί τινι, Dem. vivo, ἀσελγῶς ζάω, idem. ago, ἀσελγαίνω, id. aliquid committo, ἀσελγές τι ποιέω, id.
Petulantia, ἡ ἀσέλγεια, ας, summa, πλείστη, Dem. ἡ προπέτεια, ας, et audacia, ϗ θρασύτης, id. uti petulantia et contumelia erga omnes, χρῆσθαι ἀσελγείᾳ ϗ ὕβρει πρὸς ἅπαντας, Dem. prætermittere nullum genus petulantiæ, ἐλλείπειν οὐδὲν ἀσελγείας, id. coercere alicujus petulantiam, ἐπέχειν τινὰ τῆς ἀσελγείας, id. abstinere a petulantia, παύσασθαι τῆς ἀσελγείας, id.
Petulcus, ὁ ϗ ἡ ἀσελγόκερως, ωτος.
Phalangium, τὸ φαλάγγιον, ου, Diosc.
Phalanx, ἡ φάλαγξ, γος, Dem.
Phaleræ, τὰ φάλαρα, ων, Herodot.
Phantasia, ἡ φαντασία, ας, Aristot.
Phantasma, τὸ φάντασμα, ατος, Aristot.
Pharetra, ἡ φαρέτρα, ας, ὁ φαρετρεὼν, ῶνος, Ælian. ἡ βελοθήκη.
Pharmacopola, ὁ φαρμακοπώλης, ου, Poll.
Pharmacopolium, τὸ φαρμακοπωλεῖον, ου.
Pharmacum, τὸ φάρμακον, ου, Galen.
Phasianus, ὁ φασιανὸς, οῦ, Athen.
Phiala, ἡ φιάλη, ης, Herodian.
Philautia, ἡ φιλαυτία, ας.
Philologia, ἡ φιλολογία, ας.

Philologus, ὁ φιλολόγος, ου, Plut.
Philosophia, ἡ φιλοσοφία, ας, Isocr.
Philosophicus, φιλοσοφικὸς, ἡ, όν.
Philosophor, φιλοσοφέω, Plat.
Philosophus, ὁ φιλόσοφος, ου, Plat.
Philtrum, τὸ φίλτρον, ου, Herodian.
Philyra, ἡ φίλυρα, ας, Theophr.
Phlegma, τὸ φλέγμα, ατος, Galen.
Phœbe, ἡ Φοίβη, ης.
Phœbus, ὁ Φοῖβος, ου.
Phœnix, ὁ φοῖνιξ, Aristot.
Phosphorus, ὁ φωσφόρος, ου.
Phrasis, ἡ φράσις, εως, Eustath.
Phrenesis, ἡ φρενῖτις, ιδος, Al. Aphr.
Phreneticus, φρενιτικὸς, ἡ, ὸν, Galen. sum, φρενιτιάω seu φρενιτίζω, id.
Phthiriasis, ἡ φθειρίασις, εως.
Phthisicus, φθισικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Phthisis, ἡ φθίσις, εως, Gal.
Phy, ὤ.
Physica, ἡ φυσικὴ, ῆς, Aristot.
Physicus, φυσικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Physiognomia, ἡ φυσιογνωμία, ας, seu φυσιογνωμοσύνη, ης.
Physiognomon, ὁ φυσιογνώμων, Aristot.
Physiologia, ἡ φυσιολογία, ας.
Piacularis, e, ἀφοσιωματικὸς, ἡ, ὸν, ὁ καὶ ἡ ἐναγὴς, έος, ob cædem, ἀπὸ φόνου, Thuc. ἐναγικὸς, ἡ, ὸν, res, πρᾶγμα, Plut. crimen, τὸ ἄγος, εος, Herodot.
Piaculo, ἀφοσιόομαι, Plat.
Piaculum, τὸ ἀφοσίωμα, ατος, τὸ κάθαρμα, ατος, Poll. committo, πράττω ἀσέβημα, Dem. ἔργον ἀσέβαστον ποιέω, id. duco, ἄγος τίθεμαι, Dion. Hal. ἡγέομαι ἀσέβημα, Dem.
Pica, ἡ κίττα, ης, Plut.
Picea, ἡ πίτυς, υος, Herodot.
Piceus, ὁ καὶ ἡ πισσώδης, εος, Theophr. πισσηρὸς, ὰ, ὸν, Galen.
Pico, πισσόω, seu πιττόω, Cl. Al.
Pictor, ὁ γραφεὺς, έως, Isocr. ὁ ζωγράφος, ου, Plut.
Pictorius, ζωγραφικὸς, ἡ, όν.
Pictura, ἡ γραφὴ, ῆς, Lucian. τὸ ζωγράφημα, ατος, Plat. ἡ ζωγραφία, ας, Philostr.
Picus, ὁ δρυοκολάπτης, ου.
Pie, εὐσεβῶς, Dem. θεοσεβῶς.
Pierides, αἱ Πιερίδες, ων.
Pietas, ἡ εὐλαβεία, erga deos, περὶ τοὺς θεοὺς, Isocr. erga parentes, περὶ γονεῖς, id. pietatem colo, exerceo, εὐσέβειαν ἀσκέω, id. ζάω μετ' εὐσεβείας, id. ostendere erga deos, ἐπιδεικνύναι πρὸς τοὺς θεοὺς, id. servare, διαφυλάττειν, id. violare, παραβαίνειν τὸ εὐσεβὲς, Dem.
Piger, ὁ καὶ ἡ ἀμελὴς, Isocr. ὀκνηρὸς, Thuc. ὁ καὶ ἡ ῥᾴθυμος, Plut.
Piget me, κατοκνέω, legere, ἀναγινώσκειν, Isocr. ne te pigeat ire, μὴ κατόκνει πορεύεσθαι, id.
Pigmentarius, ὁ μυρεψὸς, οῦ, LXX.
Pigmentum, τὸ φῦκος, εος. Diosc.
Pignero, idem quod *Oppignero*.
Pignus, τὸ ἐνέχυρον, ου, Dem. τὸ ἀποτίμημα, ατος, id. ἡ ὑποθήκη, ης, id. exhibeo creditori, παρέχω ὑποθήκην τῷ δανειστῇ, id. trado alicui, παραδίδωμι τινὶ ἐνέχυρον, id. accipio pro debito, λαμβάνω ἐνέχυρον τοῦ δανείσματος, id. habeo alicujus rei, ἔχω τινὸς, id. reposco, ἀπαιτέω τὴν παρακαταθήκην, id. fraudare aliquem pignore, ἀποστερεῖν τινα παρακαταθήκην, id.
Pigre, ὀκνηρῶς, Bas. ῥᾳθύμως.
Pigresco, ἀποκνέω, Dem. ῥᾳθυμέω, id.
Pigritia, ἡ ῥᾳθυμία, ας, Dem. insignis et perniciosa, ὑπερβάλλουσα καὶ ἀνήκεστος, Dem. ἡ ἀργία, ας, id. Confer *Ignavia*.
Pigror, ὀκνέω, Thuc.
Pila, *mortarium*, ἡ ἴγδη, ης, Hesych. lusoria, ἡ σφαῖρα, ας, ludo, σφαιρίζω, Plut. lusus pilæ, ἡ σφαίρισις, εως, Aristot. locus in quo pila luditur, τὸ σφαιριστήριον, ου, Athen. pilam torqueo, σφαῖραν κόπτω· retorqueo, ἀντικόπτω, ἀποσφαιρίζω, Aristot. columna, ἡ στήλη, ης, Dem. Confer *Columna*.
Pilentum, ὄχημα μετέωρον.
Pileolus, τὸ πιλίδιον, Plat. ὁ πιλίσκος, Diosc.

Pileus, τὸ πιλίον, ου, Plut.
Pilosus, ὁ καὶ ἡ τριχώδης, εος.
Pilula, τὸ σφαίριον, ου, Theophr.
Pilum, ὁ γρόσφος, ου, Polyb. ὁ ὑσσὸς, οῦ, Plut.
Pilus, ἡ θρὶξ, τριχὸς, Aristot.
Pinea, ἡ πίτυς, Herodot. ἡ πιτυΐς, Galen.
Pinetum, ὁ πιτυὼν, ῶνος.
Pineus, πιτύϊνος, ίνη, ινον, corona, στέφανος, Plut.
Pingo, γράφω, imaginem, εἰκόνα, Herodian. ζωγραφέω, Plat.
Pinguedo, ἡ παχύτης, ητος, Aristot. τὸ λίπος, εος, Philo. ἡ λιπαρότης, ητος, Theophr. ἡ πιότης, ητος, Aristot. ἡ πιμελή.
Pinguefacio, λιπαρὸν ποιέω, λιπαίνω, Eur. παχύνω, Polyb. πιαίνω, Aristot.
Pinguesco, παχύνομαι, Polyb.
Pinguis, e, λιπαρὸς, ὰ, ὸν, Plat. παχὺς, εῖα, ὺ, Lucian. ὁ πίων, ονος, Aristot.
Pinguiter, λιπαρῶς.
Pinguitudo, idem quod *Pinguedo*.
Pinna, τὸ πτίλον, ου, Aristot.
Pinnatus, πτιλωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Pinso, μάσσω, Aristot.
Pinus, ἡ πίτυς, υος, Herodot. ἡ πεύκη.
Piper, τὸ πέπερι, εως, Diosc. granum piperis, ἡ πεπερὶς, ίδος, Athen. refero gustu, πεπερίζω, Diosc.
Piperatus, ὁ πεπερίτης, ου.
Pipio, πιππίζω, Aristoph.
Pirata, ὁ πειρατὴς, οῦ, Plat. sum, πειρατεύω, LXX.
Piraticus, πειρατικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Pirum, τὸ ἄπιον, ου, Suid. ἡ ἄπιος, ου, Diosc.
Pirus, ἡ ἄπιος, Diosc.
Piscarius, ἰχθυηρὸς, ὰ, ὸν, Athen.
Piscatio, ἡ ἁλιεία, ας, Aristot.
Piscator, ὁ ἁλιεὺς, έως, Plut.
Piscatorius, ἁλιευτικὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Piscatrix, ἡ ἁλιευτρία, ας.
Piscatura, ἡ ἁλιευτικὴ, ῆς, Plut. ἡ ἀγκιστρεία, Aristot.
Pisciculus, τὸ ἰχθύδιον, ου, Plut.
Piscina, τὸ ἰχθυοτροφεῖον, ου, Athen.
Piscis, ὁ ἰχθὺς, ύος, Aristot.
Piscor, ἰχθυάω, ἁλιεύω, Lucian. ἰχθῦς ἀγρεύω, id.
Piscosus, ἰχθυώδης, εος.
Piso, μάσσω, Aristot.
Pistacium, τὸ πιστάκιον, ου, Diosc.
Pistillum, ὁ ὕπερος, ου, Hes.
Pistor, ὁ ἀρτοποιὸς, οῦ, Aristot.
Pistorius, ἀρτοποιητικὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Pistrina, ἡ χειρομύλη, ης, Xen.
Pistrinensis, e, μυλικὸς, ἡ, ὸν, N. T.
Pistrinum, ἡ χειρομύλη, ης, Xen. ὁ χειρομύλων, ονος, Diosc. τὸ ἀλφιτεῖον.
Pistris, ἡ πίστρις, εως, Polyb.
Pistrix, τὸ κῆτος, εος, Athen.
Pistura, ἡ ἀρτοποιΐα, ας, Xenoph.
Pisum, τὸ πίσον, ου, Galen.
Pitisso, χειλοποτέω.
Pituita, τὸ φλέγμα, ατος, Gal. ἡ κόρυζα.
Pituitosus, φλεγματικὸς, ἡ, ὸν, Gal.
Pius, ὁ καὶ ἡ εὐσεβὴς, έος, Isocr. ὁ καὶ ἡ θεοφιλὴς, έος, id. neque pium, neque fas, οὐδὲ ὅσιον, οὐδὲ θέμις, Dem. dicere quæ nec pia sunt, nec toleranda, λέγειν οὐθ' ὅσια, οὔτ' ἀνεκτὰ, id. sum, εὐσεβέω, Isocr.
Pix, ἡ πίσσα, ης, Plut.
Placabilis, e, ὁ καὶ ἡ εὐΐλατος, ου, ὁ καὶ ἡ εὐδιάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ εὐσυνάλλακτος, ου, Plut.
Placabilitas, τὸ εὐΐλατον, ου, ἡ εὐαρέστησις, εως, Aristot.
Placamen, seu Placamentum, τὸ ἐξίλασμα, Deorum, ἡ θυσία ἀρεστήριος, Dion. Hal.
Placate, πρᾴως, Dem. εὐμενῶς.
Placatio, ὁ ἱλασμὸς, οῦ, Plut.
Placenta, ὁ πλακοῦς, οῦντος, Lucian.
Placeo, ἀρέσκω, alicui, τινὶ, Plut. τινὰ, Plat. placet mihi aliquid, δοκιμάζω τι, Dem. ἀρέσκει τί ἐμοι, Plut. ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ, Plat.
Placide, πρᾴως, Dem. ἡσυχῶς.
Placidus, πρᾳΰς, εῖα, ὺ, Dem. ὁ καὶ ἡ ἥμερος, ου, id. ὁ καὶ ἡ εὐμενής.

Placitum, τὸ ἀρεστὸν, οῦ, Bud.
Placitus, a, um, ἀρεστὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Placo, ἱλάσκομαι, aliquem, τινὰ, Plut. Deum, Θεὸν, Lucian. iram Deæ, ἐξιλάομαι τὸ μήνιμα τῆς θεοῦ· aliquem donis, ἐξαρέσκομαί τινα δώροις, Dem. equum, πραΰνω ἵππον, Xenoph. alicui aliquem, συνίστημί τινί τινα, Isocr. ἐξευμενίζω.
Plaga, ἡ πληγὴ, ῆς, accipere plagas ab aliquo, πληγὰς λαμβάνειν ὑπὸ seu παρά τινος, Isocr. infligere alicui, πληγὰς ἐπιβάλλειν τινὶ, Dem. plagis libidinem coercere, πληγαῖς σωφρονίζειν τὸ ἀκόλαστον, Bas. plagæ, retia, αἱ ἄρκυες, ων, Diod. Sic.
Plagiarius, ὁ ἀνδραποδιστὴς, οῦ, N. T.
Plagium, ὁ ἀνδραποδισμὸς, οῦ, Plat.
Plagosus, ὁ καὶ ἡ πληγώδης, εος.
Plagula, τὸ περιστρωμάτιον, ου.
Planca, ἡ πλὰξ, ακος.
Planctus, ûs, ὁ κοπετὸς, οῦ, Plut. ὁ θρῆνος· planctum facere super aliquo, κοπετὸν ποιεῖν ἐπί τινα, N. T.
Plane, prorsus, παντελῶς, parvæ copiæ, ταπεινὴ δύναμις, Dem. κομιδῇ, adolescentulus, μειρακύλλιον ὤν, id. ἄρδην, perdere aliquem, ἀπολλύναι τινὰ, id. clare, ἐμφανῶς, Dem. ἐπιφανῶς, id. aperteque dicere, ἀποκεκαλυμμένως λέγειν, Isocr.
Planeta, ὁ πλανήτης, ου, Aristot. ἀστὴρ πλανώμενος, Lucian.
Plango, κόπτω, Plut. *lamentor*, θρηνέω. Confer *Lamentor*.
Plangor, ὁ κοπετὸς, οῦ, Plut.
Planities, ἡ ὁμαλότης, ητος, Aristot. τὸ πεδίον, ου· ager in planitie situs, ὁ ἐν τῷ πεδίῳ ἀγρὸς, Dem. in planitiem, πέδονδε, Dion. Hal.
Planta, sc. pedis, τὸ πέλμα, ατος, LXX. *stirps*, τὸ φυτὸν, οῦ, Aristot. τὸ φύτευμα, ατος, Theophr.
Plantago, τὸ ἀρνόγλωσσον, ου.
Plantarium, τὸ φυτευτήριον, ου, olearum, ἐλαιῶν, Dem. τὸ φυτώριον, ου, Geopon.
Plantatio, ἡ φύτευσις, εως, Aristot.
Planto, φυτεύω, arborem alicui, δένδρον ἔν τινι τόπῳ, Dem. φυτουργέω, Philo.
Planus, ὁμαλὸς, ἡ, ὸν, Plut. ὁ καὶ ἡ ὁμαλὴς, έος, idem. *manifestus*, ὁ καὶ ἡ σαφὴς, έος, Dem.
Plasma, τὸ πλάσμα, ατος, Lucian.
Plataninus, πλατάνινος, ίνη, ινον.
Platanus, ἡ πλάτανος, ου, Plat.
Platea, ἡ πλατεῖα, ας, N. T.
Plaudo, κροτέω, manibus, ταῖς χερσὶ, Xen.
Plausibilis, e, κροτητὸς, ἡ, ὸν, oratio, λόγος εὐπαράδεκτος, Chrys.
Plaustralis, e, ἁμαξιαῖος, αία, αῖον, lapis, λίθος, Xenoph.
Plaustrum, ἡ ἅμαξα, ης, Herodot. τὸ ὄχημα, duco, ἁμαξεύω, Plut.
Plausus, ûs, ὁ κρότος, ου, Dem. plausu excipio, δεξιόομαι κρότῳ, Dion. Hal. plausu excipior, κροτέομαι, Lucian. plausum ambio, μνηστεύω χειροτονίαν, Dion. Hal. et strepitum excito, κρότον καὶ θόρυβον ποιέω, Dem. fieri seu oriri, γίγνεσθαι, id.
Plebecula, τὸ λαΐδιον, ου.
Plebeius, ὁ καὶ ἡ δημώδης, εος, Herodian. τοῦ δήμου ὤν, οὖσα, ὄν, Lucian. δημοτικὸς, ἡ, ὸν, homo, ἄνθρωπος, Xenoph. ὁ ἰδιώτης.
Plebicola, ὁ δημεραστὴς, οῦ.
Plebiscitum, τὸ ψήφισμα, ατος, Dem. Confer *Decretum*.
Plebs, ὁ δῆμος, ου, Dem. οἱ πολλοὶ, ῶν, Plut. τὸ πλῆθος, εος, Isocr.
Plecto, κολάζω, aliquem, τινὰ, Xenoph. τιμωρέομαί τινα, Dem. capite, ζημιόω τινὰ θανάτῳ, Aristot. *plico*. Confer *Plico*.
Plectrum, τὸ πλῆκτρον, ου, Aristot.
Plene, ἐκπλέως, *perfecte*, τελείως, Dem.
Plenilunium, ἡ πανσέληνος, ου, Æschin. πλήρης σεληναίη, Lucian. tempore plenilunii, ὅταν ᾖ πλήρης τῆς σελήνης κύκλος, Ælian.
Plenitas, seu Plenitudo, τὸ πλήρωμα, ατος, LXX. ἡ πλησμονὴ, ῆς, Plut. τὸ πλῆθος, εος, Galen.

Plenus,

Plenus, ὁ ϗ ἡ πλήρης, εος, aliqua re, τινὸς, Dem. πλέος, εα, εον, Deo, Θεῷ, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἀνάπλεος, ϛ, favillis, σπινθήρων, Lucian. μεςὸς, ἡ, ὸν, superbia, ὑπερηφανείας, Dem. sum aliqua re, γέμω τινὸς, Xenoph.
Pleonasmus, ὁ πλεονασμὸς, ϛ, Plut.
Plerique, pleræque, pleraque, πλεῖςοι, πλεῖςαι, πλεῖςα, Plut.
Plerumque, τὸ πλεῖςον, Herodian. τὰ πλεῖςα, Aristot. ἐπὶ τὸ πολύ.
Pleuriticus, πλευριτικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Pleuritis, ἡ πλευρῖτις, ιδος, Aet.
Plica, τὸ πτύγμα, ατος, ἡ πτὺξ, χὸς, Athen. ἡ πτυχὴ, ῆς, Eurip.
Plicatilis, e, πλεκτὸς, ἡ, ὸν, Plat. ὁ ϗ ἡ εὔπλοκος.
Plicatura, seu Plicatio, ἡ πλοκὴ, ῆς, Philo.
Plico, πλέκω, coronam, ςέφανον, Novum Testamentum. purpuram, πτύσσω τὴν ἁλεργίδα, Plut.
Ploratio, seu Ploratus, ὁ κλαυθμὸς, Aristot. τὸ κλαῦμα, Xen. ὀλοφυρμὸς, Thuc.
Ploro, κλαίω, Dem. δακρύω, id.
Plostellum, τὸ ἁμαξίδιον, τὸ ἁμάξιον, Suid.
Plostrum, idem quod *Plaustrum.*
Pluma, τὸ πτίλον, Aristoph. τὸ πτερὸν, Lucian.
Plumarius, ὁ πτιλεργὸς, ϛ.
Plumatus, πτιλωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Plumbago, ἡ μολίβδαινα, ης, Diosc.
Plumbarius, μολίβδινος, ίνη, ινον, Aristot.
Plumbatura, ἡ μολίβδωσις, εως.
Plumbeus, μολίβδινος, ίνη, ινον, Aristot.
Plumbo, μολιβδόω.
Plumbosus, ὁ ϗ ἡ μολιβδώδης, εος.
Plumbum, ὁ μόλιβδος, ϛ, Plut.
Plumesco, πτιλόομαι, δασὺς γίγνομαι, Aristot.
Plumeus, πτίλινος, ίνη, ινον, πτερωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Plumosus, ὁ ϗ ἡ πτιλώδης, εος.
Plumula, τὸ πτίλιον, ϛ.
Pluo, ὕω, Lucian. piscibus, ἰχθύσιν, Athen. pluit, *Impers.* ὕει, Aristot.
Plurimum, πλεῖςον, Xen.
Plurimus, πλεῖςος, η, ον, Xenoph. plurimi facio aliquid, τιμάομαι τῦ παντός τι, Chrys. τιμάω πλείςϛ τι, Dem. ἀντὶ παντὸς, id. ποιέομαί τι seu τινὰ περὶ πλείςϛ, id. quamplurimus, a, um, ὁ ϗ ἡ πάμπλειςος, ϛ, Her.
Plus, πλεῖον, ονος, *plur.* plures, οἱ ϗ αἱ πλείονες, Dem. pluris facio aliquid, τιμάομαί τί μείζονος, Xen. ποιέομαί τι πλείονος, Isocr. plus, quam decet seu par est, plus justo, μᾶλλον τῦ δέοντος, Dem. πλεῖον τῦ δέοντος, id. plures, quam par est, sunt apud nos, πλείϛς τῦ δέοντος παρ' ἡμῖν εἰσιν, Dem. plus minus, πλέον ἔλαττον, Athen. plus satis, πλέον τῦ κόρϛ, Al. Aphr. pluribus dicere, διὰ πλειόνων εἰπεῖν, Dem. improbitas plus potest, quam virtus, κακία δύναται πλέον τῆς ἀρετῆς, id.
Plusculum, μικρόν τι πλέον.
Pluteus, τὸ ἀναγνωςήριον, ϛ.
Pluvia, ὁ ὑετὸς, ῦ, Aristot. ἡ βροχή.
Pluvialis, e, seu Pluvius, ὑέτιος, ία, ιον, ventus, ἄνεμος, Aristot.
Pluviosus, ὁ ϗ ἡ ὑετώδης, εος, ὄμβριος, ία, ιον, Aristoph.
Pluto, ὁ Ἀΐδης, ϛ.
Pneumaticus, πνευματικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Pneumonia, ἡ πνευμονία, ας, Aret.
Pocillator, ὁ οἰνοχόος, ϛ, Xen.
Pocillum, τὸ κυλίκιον, ϛ, Lucian.
Pocœnium, τὸ ἐπίδειπνον, ϛ, Athen.
Poculentus, ὁ ϗ ἡ πότιμος, ϛ, Aristot. ποτὸς, ἡ, όν· esculenta et poculenta, ἐδώδιμα ϗ ποτὰ, Herodot.
Poculum, τὸ ποτήριον, ϛ, Plut. τὸ δέπας· inter pocula, ἐπὶ τῆς κύλικος, Lucian.
Podager, ὁ ποδαγρὸς, ῦ, Lucian. ποδαγριάων, οντος, Plat.
Podagra, ἡ ποδάγρα, ας, Plut. ἡ ποδαλγία, τὸ ποδαγρικὸν πάθος, Theoph. podagra laboro, ποδαγράω, Plat. ποδαγριάω, id.
Podagricus, ποδαγρικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Podex, ὁ πρωκτὸς, ῦ, Aristoph. ἡ ἕδρα, ας, LXX. ἡ πυγὴ, ῆς, Lucian.
Podium, τὸ πόδιον, ϛ, Aristot.
Poema, τὸ ποίημα, ατος, Plut.
Poematium, τὸ ποιημάτιον, ϛ, Lucian.
Pœna, ἡ ποινὴ, ῆς, Xen. ἡ ζημία, ας, Dem. ἡ δίκη, ης, id. ἡ τιμωρία, ας, id. magna, major, maxima, δίκη μεγάλη, μείζων, μεγίςη, Dem. summa, ἐσχάτη, id. levis, μικρὰ, id. digna, ἀξία, id. debita, προσήκεσα, id. justa, τιμωρία νόμιμος, id. injusta ac crudelis, ἄνομος ϗ δεινὴ, Isocr. capitis, ζημία θανάτϛ, id. pœnam statuo seu ordino, τάττω τιμωρίαν τινὶ, Dem. debeo pro aliqua re, ὀφείλω δίκην ἐπί τινι, id. exigo, δίκην αἰτέω, id. ἀπαιτέω, id. sumo ab aliquo, λαμβάνω δίκην παρά τινος, id. subeo alicujus, ὑπομένω τιμωρίαν παρά τινος, Isocr. sustineo secundum leges, δίκην ὑπέχω ἐκ τῶν νόμων, Dem. effugio, δίκην δῦναι διακρέομαι, id. pœna afficio aliquem, κολάζω τινὰ ζημίᾳ, Isocr. τιμωρίαν λαμβάνω παρά τινος, id. pœna afficior, ζημίαις περιπίπτω, id. ob aliquid, δίκην δίδωμί τινος, id.
Pœnalis, e, ὁ ϗ ἡ ποίνιμος, ϛ, Soph.
Pœnitentia, ἡ μετάνοια, ας, Plut. ἡ μεταμέλεια, ας, Philo. ἡ μετάγνωσις, εως, Isocr. ducor, μεταμέλειαν ποιέομαι, Dem. μεταμέλεια εἰσέρχεταί μοί τινος, Philo. Confer *Pœnitet.*
Pœnitet, μεταμέλει, me alicujus rei, ἐμοί τινος, Dem. μοί τι, Isocr. μετανοέω ἐπί τι, Lucian quod fecerim, μεταμέλει μοι ποιήσαντι, Plat.
Poësis, ἡ ποίησις, εως, Plat.
Poëta, ὁ ποιητὴς, ῦ, Plat.
Poëtica, ἡ ποιητικὴ, ῆς, sc. τέχνη, Aristot.
Poëtice, ποιητικῶς, Dem.
Poëticus, ποιητικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Poëtria, ἡ, ποιήτρια, ας, Plut.
Pol, νὴ τὸν Πολυδεύκη!
Polenta, τὸ ἄλφιτον, ϛ, Diosc. vescor, ἀλφιτοσιτέω, Xen.
Polio, ξύω, Theophr. ἀποξέω, Lucian. λεαίνω.
Polite, γλαφυρῶς, Aristot.
Politia, ἡ πολιτεία, ας, Dem.
Politicus, πολιτικὸς, ἡ, ὸν, Isocr.
Politus, ξεςὸς, ἡ, ὸν, γλαφυρὸς, ρὰ, ρόν.
Politura, ἡ λέανσις, εως, ἡ λείωσις, εως.
Pollen, ἡ παιπάλη, ης, Galen. ἡ γῦρις.
Pollentia, ἡ δύναμις, εως, Dem.
Polleo, ἰσχύω, plurimum apud aliquem, πλεῖςον παρά τινι, Plut.
Pollex, ὁ ἀντίχειρ, ειρος, Gal.
Polliceor, ὑπισχνέομαι, aliquid verbis, τὶ λόγῳ, Dem. alicui me facturum aliquid, τινὶ ποιήσειν τι, id. ἐπαγγέλλομαί τι ποιήσειν, id. et recipio aliquid, ὑπισχνέομαι ϗ ἀναδέχομαί τι, id. πίςιν δίδωμί τινος, Isocr. ὑπισχνέομαι ὑπόσχεσίν τινα, Dem.
Pollicitatio, ἡ ὑπόσχεσις, εως, Dem. ἡ ἐπαγγελία, ας, id. pollicitationem facere, ὑπόσχεσιν ποιεῖσθαι, id. ὑπισχνεῖσθαι ὑπόσχεσιν, id. et spem ostentare, ὑποτείνειν ὑπόσχεσιν ϗ ἐλπίδα, id. pollicitationibus detinere aliquos, κατέχειν τινὰς ταῖς ὑποσχέσεσι, id. alicujus moveri, ἀποβλέπειν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τινὸς, id. et promissis occupatum esse, καταληφθῆναι ταῖς ὑποσχέσεσι ϗ ἐπαγγέλμασί τινος, Dem. adduci, πείθεσθαι ταῖς ὑποσχέσεσι, id. alicujus falli, ὑπάγεσθαι ὑφ' ὑποσχέσεών τινος, id. ἐξαπατᾶσθαι ταῖς ὑποσχέσεσι ϗ ἐλπίσι ϗ φεναχισμοῖς τινος, id. pollicitationum oblivisci, ἀμνημονεῖν τὰς ὑποσχέσεις, id.
Pollicitor. Confer *Polliceor.*
Pollinctor, ὁ ταριχευτὴς, ῦ, Diod. Sic. ὁ ἐνταφιαςὴς, ῦ, LXX. ὁ κτερισὴς, ῦ.
Pollis, ἡ παιπάλη, ης, Gal.
Pollubrum, τὸ ποδονίπτρον, ϛ, ὁ ποδονιπτὴρ, ῆρος, Athen.
Polluceo, ἀποθύω, Xen.
Polluo, μολύνω, aliquid, τὶ, Isocr. manus cæde, μιαίνω χεῖρας φόνῳ, Lucian.
Polus, ὁ πόλος, ϛ, Aristot.
Polygamia, ἡ πολυγαμία, ας.
Polygamus, ὁ ϗ ἡ πολύγαμος, ϛ.
Polypus, ὁ ϗ ἡ πολύπϛς, οδος, Ælian.
Pomarium, ὁ μηλὼν, ῶνος, pomarii custos, ὁ ὀπωροφύλαξ, ακος, Diod. Sic.
Pomarius, ὁ μηλοπώλης.
Pomeridianus, μεταμεσημβρινὸς, ἡ, ὸν, δειλινὸς, ἡ, ὸν, deambulatio, περίπατος, Ælian.
Pomilio, ὁ νάνος, ϛ, Aristot.
Pomœrium, τὸ ὀπισθοτείχιον, ϛ, τὸ πωμοίριον, ϛ, Dion. Hal. et Plut.
Pompa, ἡ πομπὴ, ῆς, Dem. pompam duco seu celebro, πέμπω πομπὴν, id. πομπεύω πομπὴν, id. πομπὰς ἄγω, id.
Pomum, τὸ μῆλον, Diosc. ὀπώρα, Ælian.
Pomus, ἡ μηλέα, ας, Diosc.
Pondero, ἵςημι, Xen. ζυγοςατέω, Polyb. æs, ἀφίςημι χαλκὸν, id. considero, ςαθμάομαι, Plat.
Ponderosus, βαρὺς, εῖα, ὺ, Plat. ὁ ϗ ἡ ἐμβριθὴς, έος, Plut.
Pondo, ἡ ὁλκὴ, ῆς, Plut. ἡ μνᾶ, ᾶς.
Pondus, ὁ ςαθμὸς, ῦ, Dem. qui æquali pondere est, ὁ ϗ ἡ ἰσοβαρὴς, έος, Lucian. onus, τὸ ἄχθος, τὸ βάρος.
Pondusculum, τὸ ςάθμιον, ϛ, LXX.
Pone, ὄπισθεν, Aristot. aliquem, μετά τινα, Plat.
Pono, τίθημι, aliquid in medio, τι ἐν μέσῳ, Plat. in laude, ἐν ἐπαίνῳ, Aristot. ἐν ἀρετῆς μέρει, Plat. in vitio, ἐν ψόγῳ, ἐν αἰσχρῷ, Dion. Hal. Plut. summum bonum in voluptate, τὸ ἄριςον ὑπολαμβάνω ἐν ἡδονῇ, Aristot. in numerum, εἰς ἀριθμὸν, Plut. aliquid esse, τίθημι εἶναι, Isocr. operam in aliqua re, σπεδάζω περί τινος, Plat. περί τι, Herodot. σπεδὴν ἔχω περί τινος, Plat. πρός τι, Dem.
Pons, ἡ γέφυρα, ας, ligneus, ξυλίνη, Plut. τὸ ζεῦγμα ποταμϛ, Dion. Hal. pontem jungo, γέφυραν ζευγνύω, Herodian. solvo, λύω, id. ponte fluvium jungo, γεφυροποιέω, Polyb.
Ponticulus, ἡ γεφυρὶς, ίδος.
Pontifex, ὁ γεφυροποιὸς, ῦ, Plut. ὁ γεφυρωτὴς, ῦ, id. ὁ ἱεροδιδάσκαλος, ϛ, Dion. Hal. ὁ ἱερομνήμων, ονος, Dem. ὁ ἀρχιερεύς.
Pontificialis, e, seu Pontificius, ἀρχιερατικὸς, ἡ, ὸν, N. T. ἱερατικὸς, ἡ, ὸν, Philo.
Pontificatus, ûs, ἡ ἱεραρχία, ας, ἡ ἀρχιερωσύνη, ης.
Ponto, τὸ πορθμεῖον, ϛ, Plut.
Pontus, ὁ πόντος, ϛ, Aristot.
Popanum, τὸ πόπανον, ϛ.
Popellus, τὸ δημίδιον, ϛ, Aristoph.
Popina, τὸ καπηλεῖον, ϛ, Synes. τὸ ὀπτανεῖον.
Popinalis, e, καπηλικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Popinator, ὁ κάπηλος, ϛ, Lucian.
Popinor, ἀσωτεύομαι, Athen. λιχνεύω.
Poples, ἡ ἰγνύα, ας, LXX. ἡ ἰγνὺς, ύος, Diod. Sic.
Poppysma, τὸ πόππυσμα, ατος, Plut. ὁ ποππυσμὸς, ῦ, Xenoph. poppysmate adulor, ποππύζω, Aristoph.
Popularis, e, δημοτικὸς, ἡ, ὸν, Xen. populi amans, ὁ ϗ ἡ φιλόδημος, ϛ, sum, δημοτικὸς ϗ πρᾶος γίγνομαι, Ælian.
Popularitas, τὸ δημοτικὸν, ῦ, Plut. ἡ δημαγωγία, ας, id.
Populariter, δημοτικῶς, Dem.
Populatio, ἡ πόρθησις, εως, Dem.
Populetum, ὁ αἰγειρὼν, ῶνος.
Populeus, αἰγείρινος, ίνη, ινον.
Populor, πορθέω, aliquid, τὶ, Xen.
Populus, *arbor*, ἡ αἴγειρος, ϛ, Theophr.
Populus, *plebs*, ὁ δῆμος, ϛ, Dem. *turba*, ὁ ὄχλος, ϛ, id. ὁ λαὸς, ῦ, *gens*, τὸ ἔθνος, εος, id.
Porca, ἡ σῦς, συὸς, Aristot.
Porcarius, ὁ χοιροβότης, ϛ.
Porcellus, τὸ χοιρίδιον, ϛ, Aristoph. ὁ χοιρίσκος, ϛ, Lucian. τὸ δελφάκιον, ϛ, id.
Porcetra, ἡ δέλφαξ, ακος, Aristot.
Porcinarius, ὁ χοιροπώλης, ϛ, Aristoph.
Porcinus, χοίρειος, εία, ειον, Athen. χοίριος, ία, ιον, Gal.
Porculatio, ἡ χοιροτροφία, ας.

Porculator, ὁ χοιροτρόφος, ȣ, ὁ χοιροπώλης, ȣ, Aristoph.
Porcus, ὁ ϗ ἡ χοῖρος, ȣ, Aristot.
Porphyrites, ὁ πορφυρίτης, ȣ, Plin.
Porraceus, πράσιος, ία, ιον, Plat. πρασίζων, ȣσα, ον, Diosc.
Porrectio, ἡ ἐπέκτασις, εως, manuum, ἔκτασις χειρῶν, Naz.
Porrigo, ὀρέγω, manus, τὰς χεῖρας, Lucian. ἐκτείνω τὰς χεῖρας, Plat. dextram, προτείνω τὴν δεξιὰν, Xenoph.
Porrigo, ἡ πιτυρίασις, εως, Ægin. porrigine infestari, πιτυρȣ̃σθαι, Hippocr.
Porro, πόῤῥω, Plat.
Porrum, τὸ πράσον, ȣ, Diosc.
Porta, ἡ πύλη, ης, Plut. portam aperio, πύλην ἀνοίγω, id. portæ custos, ὁ πυλωρὸς, ȣ̃, Herodot.
Portatorius, κομιστικὸς, ἡ, ὸν, Hippocr.
Portatus, ûs, ἡ κόμισις, εως.
Portendo, προσημαίνω, Xenoph. προφαίνω.
Portentose, τερατικῶς, Plut.
Portentosus, ὁ ϗ ἡ τερατώδης, Isocr.
Portentum, τὸ τέρας, Plut. τὸ σημεῖον, Dem.
Porticula, τὸ ςοΐδιον, ȣ.
Porticus, ûs, ἡ ςοὰ, ᾶς, Xenoph. ἡ παραςάς.
Portio, ἡ συμμορία, ας, ἡ ἐπόμοιρα, Greg.
Portitor, ὁ πορθμεύς.
Portiuncula, ἡ μερὶς, ίδος, Dem.
Porto, φέρω, aliquid, τὶ, Dem. aliquid humeris, βαςάζω τι ἐπὶ τῶν ὤμων, Aristot.
Portorium, *nauticum*, τὸ ναῦλον, Plut. quod bajulo datur, τὸ φορεῖον, Poll. quod in portu solvitur, τὸ ἐλλιμένιον, Aristot. quod pro advectione datur, τὸ παραγώγιον, Polyb.
Portula, ἡ πυλὶς, ίδος, Herodian.
Portulaca, ἡ ἀνδράχνη, ης.
Portulus, τὸ λιμένιον, ȣ, Strabo.
Portuosus, a, ûm, ὁ ϗ ἡ λιμενώδης, εος.
Portus, ûs, ὁ λιμὴν, ένος, Thuc. portu carens, ὁ ϗ ἡ ἀλίμενος, ȣ, Plut. in portu versor, λιμενίζω· portum appeto, ἐπιθυμέω λιμένος, Dem. teneo, κτάομαι λιμένα, Isocr. in portum appello, ὁρμίζομαι εἰς λιμένα, id. aliquid inveho, εἰσάγω τι εἰς λιμένα, Dem.
Porus, ὁ πόρος, ȣ, Aristot.
Posca, τὸ ὀξύκρατον, ȣ, Diosc.
Posco, αἰτέω, aliquid ab aliquo, τινά τι, Dem. Confer *Peto*.
Positio, ἡ θέσις, εως, Aristot. τὸ θέμα, ατος, idem.
Positura, seu Positus, ûs, ἡ θέσις, εως, Aristot.
Possessio, ἡ κτῆσις, εως, Dem. τὸ κτῆμα, ατος, id. Confer *Opes*, *Divitiæ*.
Possessiuncula, τὸ κτησείδιον, ȣ, τὸ κτημάτιον, ȣ, Alciphr.
Possessivus, κτητικὸς, ἡ, ὸν, possessiva nomina, τὰ κτητικὰ, ῶν.
Possessor, ὁ κτήτωρ, ορος, N. T.
Possibilis, e, δυνατὸς, ἡ, ὸν, Dem. ἱκανὸς, ἡ, ὸν, idem, οἷος, οἵα, οἷον· non est possibile, ut sine justitia aliquis sit bonus civis, ȣ̓χ οἷόν τε ἄνευ δικαιοσύνης ἀγαθὸν πολίτην γίγνεσθαι, Xen. Confer *Possum*.
Possibiliter, δυνατῶς.
Possideo, κτάομαι, quædam tuto, τινὰ ἀσφαλῶς, Dem. sine periculo, ἔχω τινὰ ἀδεῶς, id. aliquid, κατέχω τι, Isocr. terram, νέμομαι γῆν, Thuc.
Possum, δύναμαι, Xenoph. οἷός εἰμι, potes, οἷος εἶ, &c. persuadere alicui, πείθειν τινὰ, Isocr. οἷός τε γίνομαι, administrare urbem, οἰκεῖν τὴν πόλιν, id. Hercules non potuit Helenam adipisci, ὁ Ἡρακλῆς ȣ̓χ οἷος ἦν Ἑλένην λαβεῖν, id. non possum persuadere, ȣ̓κ ἔςιν, ὅπως ἂν δυναίμην, id. non potest fieri, ut superetur hostis, seu hostis non potest superari, ȣ̓κ ἔςι τῶν ἐχθρῶν κρατῆσαι, Dem. possum referre gratiam, ἱκανός εἰμι ἀποδȣ̃ναι χάριν, Isocr. non possum hoc facere, ἀδύνατός εἰμι τȣ̃το πράττειν, Plat. non possum laborare, ἀδυνατέω πονεῖν, Aristot.
Post, μετὰ, *cum accus.* post pugnam, μετὰ τὴν μάχην, Dem. non multis diebus post acceptum nuncium, ȣ̓ πολλαῖς ἡμέραις ὕςερον μετὰ τὴν ἀγγελίαν, Isocr. ἐπὶ, *cum dat.* post hæc, ἐπὶ τȣ́τοις, Xen. multo tempore post, συχνῷ χρόνῳ ὕςερον, Dem. non multo tempore post, quam, ȣ̓ πολλῷ χρόνῳ ὕςερον, ἢ, id. paucis diebus post pugnam, ὀλίγαις ἡμέραις ὕςερον τῆς μάχης, Dion. Halic.
Postea, ὕςερον· primum scripsit, postea verba faciunt, πρῶτον ἐπέςαλκεν, ὕςερον λέγȣσι, Dem. primum, deinde-postea, πρῶτον, -ἔπειτα-μεταταῦτα, id.
Posteaquam, ἐπεὶ, ad portam venit, ἐγένετο πρὸς τὴν πύλην, Plut. posteaquam monarchia ad Augustum pervenit, ἐξ ȣ̃ ἡ μοναρχία περιῆλθεν εἰς τὸν Σεβαςὸν, Herodian.
Posteri, οἱ ἔκγονοι, ων, Dem. οἱ ἐπιγιγνόμενοι, ων, οἱ ἔπειτα γινόμενοι, Isocr. alicujus, οἱ γεγονότες παρά τινος, id. οἱ ἔπειτα, Lucian. οἱ μετ' ἡμᾶς, id.
Posteritas, ὁ μέλλων χρόνος, Dem. posteri. Vide *Posteri*.
Posterior, ius, ὕςερος, έρα, ερον, Plut. sum aliqua re sexaginta annis, ὑςερέω τινὸς ἔτεσιν ἑξήκοντα, Plut. non multum, ὑςερίζω ȣ̓ πολλῷ, Thuc. fio, ἐφυςερίζω, id. posteriores fero, ἐλαττόομαι, Plat. ὑςερέω, Dion. Hal.
Posterius, ὕςερον, Dem.
Posterus, ὕςερος, έρα, ερον, dies, ἡμέρα, Plut. ὑςεραῖος, αία, αῖον, id. dixi me postera, sc. die renunciaturum, ἔφην εἰς ὑςεραίαν ἀπαγγελεῖν, Plat. in posterum, τολοιπὸν, Dem. εἰς τὸ λοιπὸν, id. πρὸς τὸ λοιπὸν τȣ̃ χρόνȣ, id.
Postfero, ὕςερον τίθημι, aliquem alicui, τινά τινος, Plut.
Posthabeo, idem quod *Postfero*.
Posthac, ὕςερον, Dem. τολοιπὸν, id. μεταταῦτα, id. μετὰ ταῦτα, id.
Posthinc, ἑξῆς, Thuc. ἐφεξῆς, id.
Posthumus, ὁ ϗ ἡ ὀψίγονος, ȣ, ὁ τῷ ἀποθανόντι πατρὶ ἐπιγενόμενος.
Posticum, seu Postica, ὁ ὀπισθόδομος, ȣ, Lucian. τὸ παράθυρον, ȣ, Cl. Alex.
Posticus, ὀπίσθιος, ία, ιον, Xen. ὁ, ἡ, τὸ ὄπισθεν, id.
Postilena, ἡ ὑπȣρὶς, ίδος.
Postis, ἡ παραςὰς, άδος, Poll. ὁ ςαθμὸς, ȣ̃, Herodot.
Postliminium, ἡ ὑποςροφὴ, ῆς.
Postmeridianus, ὁ ϗ ἡ μεταμεσήμβρινος, ȣ.
Postmodo, seu Postmodum, ὕςερον, Dem.
Postpono, idem quod *Postfero*.
Postquam, ἐπειδὰν, omnia audiveritis, ἅπαντα ἀκȣ́σητε, Dem. morbus obortus fuerit, ἐπὰν ἀῤῥώςημα συμβῇ, id. ad ætatem virilem pervenimus, ἐπειδὴ ἄνδρες ἐγενόμεθα, id.
Postremo, Postremum, τελευτῶν, (*Particip.*) ad vos veniet, πρὸς ὑμᾶς ἥξει, Dem. primum nos, postremum vos, πρότερον ἡμᾶς, τὸ τελευταῖον ὑμᾶς, id. in Marathonem descendit, τὰ τελευταῖα εἰς Μαραθῶνα ἀπέβη, id. alloqui aliquem, τὸ ὕςατον προσειπεῖν τινα, Lucian.
Postremus, τελευταῖος, αία, αῖον, bellum, πόλεμος, Dem. τελευτάων, ȣσα, άον, id.
Postridie, τῇ ὑςεραίᾳ, Plat.
Postvenio, ὑςερίζω, post aliquid, τινὸς, Thuc.
Postulatio, ἡ αἴτησις, εως, Isocr.
Postulator, ὁ αἰτητὴς, ȣ̃, Suid.
Postulatum, τὸ αἴτημα, ατος, Bud. ἡ ἀξίωσις, εως, Plut. τὸ ἀξίωμα.
Postulo, αἰτέω, Dem. justa, αἰτέομαι δίκαια, Xen. curam, δέομαι φροντίδος, Dem. *accuso*. Confer *Accuso*.
Potabilis, e, ὁ ϗ ἡ πότιμος, ȣ, Diod. Sic.
Potatio, ἡ πόσις, εως, Thuc. potationis sodalitas, ἡ ἐν τοῖς πότοις συνεσία, Isocr.
Potator, ὁ φιλοπότης, ȣ, Poll.
Potens, δυνατὸς, ἡ, ὸν, Dem. δυνάμενος, ένη, ενον, idem. ἰσχυρὸς, ὰ, ὸν, idem. ἰσχύων, ȣσα, ον, idem. sum, δύναμαι, Dem. potentior mari, κρείττων θαλάττῃ, idem. justo, μείζων τȣ̃ δέοντος, idem. potentem facere aliquem, ποιεῖν τινα ἰσχυρὸν, idem. fieri, ἰσχυρὸν γίγνεσθαι, idem. esse, ἰσχυρὸν εἶναι, idem.
Potentatus, ἡ δυναςεία, ας, Thuc.
Potenter, ἰσχυρῶς, δυνατῶς.
Potentia, ἡ δύναμις, εως, et gloria, ϗ δόξα, Dem. et divitiæ, ἐξȣσία ϗ πλȣ̃τος, id. et imperium, ῥώμη ϗ ἀρχή τινος, id. potentiam maximam dare alicui, παρασκευάζειν τινὶ ἐξȣσίαν πλείςην, Dem. consequi, προέρχεσθαι ἐπὶ δύναμιν, Isocr. λαμβάνειν δύναμιν· comparare, obtinere, habere, δύναμιν κτᾶσθαι, ἔχειν, κατέχειν, id. ad magnam potentiam pervenire, ἐπὶ μέγα δυνάμεως προέρχεσθαι, Ælian.
Potestas, ἡ ἐξȣσία, Dem. in potestatem suam redigere, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, Isocr. urbem, ὑποτάττεσθαι πόλιν, id. potestati alicujus subjectum esse, ὑπό τινι γίγνεσθαι, id. hoc in mea potestate est, ἐπ' ἐμοί ἐςι τȣ̃το, Isocr. potestas faciendi aliquid, ἐξȣσία ποιεῖν τι, Dem. dare potestatem alicujus rei, διδόναι ἐξȣσίαν ἐπί τι, Plut. ἐξȣσίαν παρέχειν τινὶ, Xen. omnia in potestate sua habere, διὰ χειρὸς πάντα ἔχειν, Ælian. potestatem plenam habens, ὁ αὐτοκράτωρ, Dem.
Potio, ἡ πόσις, εως, Thuc. τὸ πόμα.
Potior, κρατέω, aliqua re, τινὸς, Thuc. rerum, τῶν πραγμάτων, Dem. imperio maris, χράομαι τῇ θαλάσσῃ, Plut.
Potior, *melior*. Confer *Melior*.
Potissimum, μάλιςα. Confer *Maxime*.
Potiuncula, τὸ πομάτιον, ȣ.
Potis, e, δυνατὸς, ἡ, ὸν, Dem. Confer *Potens*.
Potius, θᾶττον, illis quam, ἐκείνοις ἢ, Dem. nobis quam illis, ἡμῖν μᾶλλον, ἢ ἐκείνοις, id. mihi, immo vero potius vobis, ἐμοὶ, μᾶλλον δὲ ὑμῖν, id. habeo aliquid, τίθημί τι πρȣργιαίτερον, Thuc. ποιέομαί τι πρȣργιαίτερον, Polyb.
Poto, πίνω, ex aureis phialis, ἐκ χρυσῶν φιαλῶν, Xen. aquam, ὕδωρ, Hom.
Potor, ὁ πότης, ȣ.
Potorius, ποτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Potulentus, ποτὸς, ἡ, ὸν, Herodot.
Potus, us, τὸ πόμα, ατος, Lucian. τὸ ποτὸν, ȣ̃, Xen. τὸ πόσημα, ατος, Diosc. potum do seu præbeo aliquid, ποτίζω τι, Aristot. πιπίσκω τινά τινος, Lucian.
Præ, πρὸ, oculis, ὀφθαλμῶν, Dem. omnibus, πρὸ παντὸς, id. præ dolore sibi ipsi mortem consciscere, ὑπὸ λύπης καταχρῆσθαι ἑαυτὸν, Plut. præ gaudio dormire, ὑπὸ ἡδονῆς καθεύδειν, Xen. flere, διακρύειν, Lucian. præ me fero adversam valetudinem, δηλόω πονηρῶς ἔχων, Thuc. lætitiam, φαιδρότητα προσποιέομαι, Ælian. præ manibus habeo, μετὰ χεῖρας ἔχω, Dion. Hal. ἐν χερσὶν ἐςίν ἐμοὶ, id. in compositione, quando significationem intendit, redditur per λίαν, ἄγαν, vel πολὺ, e. gr. præaltus, λίαν ὑψηλὸς, præacutus, πολύοξυς, &c.
Præbeo, παρέχω, alicui aliquid, τί τινι, Xen. me obedientem magistratui, ἐμαυτὸν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχȣσι, id. me benevolum ad audiendum, ἐμαυτὸν ἐθέλοντα ἀκȣ́ειν, Dem. pecuniam alicui ad aliquid, τινὶ χρήματα εἴς τι, Isocr. sumptus alicui, χορηγέω τινὶ χρήματα, Isocr. exercitui commeatum, πορίζω τῇ ςρατιᾷ τροφὴν, Dem. utilitatem, παρέχομαι ὠφέλειαν, Plat.
Præcaveo, προφυλάττομαι, aliquid, τὶ, Xen. Confer *Caveo*.
Præcautio, ἡ προφύλαξις, εως, ἡ προφυλακὴ, ῆς, Ægin.
Præcedo, προέρχομαι, aliquid, τὶ, Dem. προβαίνω, προπορεύομαι.
Præcello, ὑπερβάλλω, aliquem aliqua re, τινά τινι, Xen. Confer *Antecello*.
Præcentio, τὸ πρόασμα, ατος.
Præceps, ὁ ϗ ἡ ἀπόκρημνος, Dem. consiliis, ὁ ϗ ἡ προπετὴς, Aristot. ὁ ϗ ἡ πρηνής.
Præceptio, ἡ ὑποθήκη, ης, Isocr.
Præceptor, ὁ διδάσκαλος, ȣ, Isocr. ὁ καθηγεμὼν, όνος, Herodot. Confer *Magister*.
Præceptrix, ἡ διδάσκαλος, ȣ, Diod. Sic.
Præceptum, ἡ ἐντολὴ, ῆς, Dem. τὸ παράγγελμα, ατος, Isocr. ἡ παραγγελία, ας, Aristot. bonum seu præclarum, τὸ ἄκȣσμα, ατος, καλὸν, Dem.
Præcerpo, προδρέπομαι.
Præcido, ἐπικόπτω, aliquid, τὶ, Theophr.

Præcino, προᾴδω.

Præcipio, *ante capio*, προλαμβάνω, aliquid alicui, τί τινι, Theophr. mando, ἐπιτάττω τὶ. Plut. alicui, κελεύω τινὶ, Plat. Confer *Jubeo*, *Mando*. doceo, διδάσκω. Confer *Doceo*.

Præcipitanter, προπετῶς, Isocr.

Præcipitantia, seu Præcipitatio, ἡ κατακρήμνισις, εως, consilii, προπέτεια, ας, Dem.

Præcipitium, ὁ κρημνὸς, οῦ, Thuc.

Præcipito, κατακρημνίζω, Theophr. me in mare, ῥίπτω ἐμαυτὸν εἰς θάλασσαν, Dem. hostes in vallum, καταῤῥήγνυμι πολεμίους εἰς χάρακας, Plut. aliquem de muro, ῥίπτω τινὰ κατὰ τείχους, Herodot. aliquem in caput, ἐντραχηλίζω τινὰ, Plut.

Præcipue, ἐξαιρέτως, Plut. ϗ τὰ μάλιστα, Isocr.

Præcipuus, ὁ ϗ ἡ ἐξαίρετος, ου, Thuc. ὁ ϗ ἡ πρόκριτος, ου, Dem. κυριώτατος, άτη, ατον, locus, τόπος, Plut. pars corporis, μέρος τοῦ σώματος, Galen.

Præcise, ἀποτόμως.

Præcisio, ἡ ἀποτομὴ, ῆς.

Præcisus, ὁ ϗ ἡ ἀπότομος, ου.

Præclare, περιφανῶς, Dem. περιδήλως, Cl. Al. me habeo, ἔχω καλῶς, Dem. morior, θνήσκω καλῶς, id. me gero, ἀριστεύω, Xen.

Præclarus, *valde clarus*, ὁ ϗ ἡ ὑπεραίθριος, *celebris*, ὁ ϗ ἡ ἔνδοξος, Dem.

Præcludo, ἀποκλείω, alicui exitum, τινὰ ἐξόδου, Aristot.

Præco, ὁ κῆρυξ, υκος, Xen. ὁ σαλπιγκτὴς, οῦ, Plut.

Præconium, τὸ κήρυγμα, ατος, Dem.

Præcordia, τὰ περικάρδια, ων, Poll. τὰ ὑποχόνδρια, ων, Diosc.

Præcox, πρώϊος, ΐα, ϊον, Theophr.

Præcurro, προτρέχω, alicui, τινὸς, Isocr.

Præcursor, ὁ πρόδρομος, ου, Plut.

Præcursus, ûs, τὸ προδρόμημα, ατος.

Præda, ἡ λεία, Xen. ἡ ἄγρα, Herodot. prædam ago, ληΐζω, Thuc. λαφυραγωγέω, Plut.

Prædatio, ἡ ληστεία, ας, Aristot.

Prædator, ὁ λαφυραγωγὸς, ὁ ληστής.

Prædatorius, ληστρικος, ἡ, ὸν, navis, ναῦς, Thuc. ληστικὸς, ἡ, ὸν, vita, βίος, Aristot.

Prædatrix, ἡ ληστρὶς, ίδος.

Prædestino, προορίζω.

Prædicabilis, e, κηρυκτὸς, ἡ, όν.

Prædicamentum, ἡ κατηγορία, ας, Aristot.

Prædicatio, ἡ κήρυξις, ἡ ἀνάῤῥησις.

Prædico, as, κηρύττω, Xenoph. *laudo*, εὐλογέω, aliquem, τινὰ, Isocr. Confer *Laudo*.

Prædico, is, προεξαγγέλλω, Lycoph. aliquid, προειπόν τι, Xen. vaticinando, προθεσπίζω, Dion. Hal. προφητίζω, Hippocr.

Prædictio, τὸ προάγγελμα, ατος, *vaticinium*, ἡ προφητεία, ας, N. T.

Prædiolum, τὸ χωρίδιον, ου, Plut.

Prædisco, προμανθάνω, Aristoph.

Præditus, ἔχων, aliqua re, τὶ, Dem.

Prædives, ὁ ϗ ἡ ὑπερπλούσιος, παμπλούσιος, πολύολβος.

Prædium, τὸ χωρίον, ου, Dem.

Prædo, ὁ ληστὴς, οῦ, Xen. ὁ ληστρικὸς, οῦ, Plut. marinus, ὁ πειρατὴς, οῦ, Thuc.

Prædor, ληστεύω, vicos et agros infestans, κώμαις ϗ ἀγροῖς ἐπιτρέχων, Herodian. ληΐζομαι, Thuc.

Præeo, προάγω, N. T. ὑφηγέομαι, Plut.

Præfaris, προοιμιάζεις, Aristot. προλέγεις.

Præfatio, τὸ προοίμιον, ὁ πρόλογος, præfationem facio, προοιμιάζω, Aristot.

Præfectura, ἡ προστασία, Dem. militaris, ἡ στρατηγία, id. urbana, ἡ ἀστυνομία, Aristot. annonæ, ἡ ἀγορανομία, Suid.

Præfectus, ὁ προστάτης, alicui, τινὶ, Dem. ὁ προστὰς τινὸς, Plat. ὁ προεστηκὼς, Dem. ὁ ἐφεστηκὼς, idem. ὁ ϗ ἡ ἔπαρχος.

Præfero, προκομίζω, antepono, προτιμάω, aliquid alicui, τί τινος, Plat. aliquem alicui, προκρίνω τινά τινος, Plut. gloriam pecuniæ, ἀγαπάω δόξαν ἀντὶ χρημάτων, Plat. bellum paci, αἱρέομαι πόλεμον πρὸ εἰρήνης, id. honestum omnibus, καλὸν ἀντὶ πάντων, Dem. me aliis, προτίθημι ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, Lucian.

Præfica, ἡ ἐγχυτρίστρια, ας, Plat.

Præficio, ἐφίστημι, aliquem alicui, τινά τινι Plut. καθίστημί τινα ἐπί τι, Isocr. ἐπί τινι, id. aliquem aliis, ἐπιτρέπω τινὰ τοῖς ἄλλοις, Thuc. bello, προΐστημί τινα στρατηγὸν, Dem.

Præfinio, προορίζω, aliquid, τὶ, N. T.

Præfoco, ἄγχω, Dem.

Præfracte, αὐθαδῶς.

Præfractus, ὁ ϗ ἡ προκατάῤῥηκτος, ου, obstinatus, ὁ ϗ ἡ αὐθάδης, εος, Dem.

Prægigno, προγεννάω.

Prægnans, ἡ ἐγκύουσα, ης, Aristot. ἐγκύμων, ονος, Plut. mare, seu masculo, κύουσα ἄῤῥενα, Aristot. sum, κύω, Theophr. κυέω, Aristot. ἐγκύω, id. ἐν γαστρὶ ἔχω, N. T.

Prægnatio, ἡ κύησις, εως, Philo.

Prægrandis, ὁ ϗ ἡ ὑπερμεγέθης, περιμήκης.

Prægravo, καταβρίθω.

Prægredior, προβαίνω, alicui, τινὶ, Aristot.

Prægressio, ἡ πρόβασις, τὸ πρόβημα.

Prægustator, ὁ προγευστὴς, οῦ, Athen.

Prægusto, προγεύομαι, aliquid, τινὸς, Athen. προγευματίζω, Aristot.

Præhendo. Vide *Prehendo*.

Præitio, ἡ ὑφήγησις, εως, Aristot.

Præjudicium, ἡ προκατάγνωσις, εως, ἡ καταχειροτονία, ας, Dem. προκρίνω· præjudicio damno, προκαταγινώσκω, id.

Præjudico, προκαταγινώσκω, Dem.

Prælectio, ἡ προανάγνωσις, εως.

Prælector, ὁ ἐξηγητής.

Prælego, προαναγινώσκω.

Prælior, μάχομαι, cum aliquo, τινὶ, Dem. ἁμιλλῶμαί τινι, id. συμμίγνυμαί τινι, id. Confer *Prælium*.

Prælium, ἡ μάχη, ης, Dem. ἡ ἅμιλλα, ης, id. ὁ ἀγὼν, ῶνος, id. terrestre, μάχη πεζὴ, id. navale, ἡ ναυμαχία, ας, id. equestre, ἅμιλλα ἵππων, Isocr. committo, ἔρχομαι εἰς μάχην, Dem. μάχομαι μάχην, id. cum aliquo, ποιέομαι μάχην πρός τινα, id. ob aliquid, ποιέω ἅμιλλαν περί τι, Isocr. ποιέομαι ἀγῶνα ὑπέρ τινος, Dem. navale, ναυμαχέω, id. ναυμαχέω ναυμαχίαν, id. pedestre, πεζομαχέω, id. prælio vincere aliquem, κρατεῖν τινα μάχῃ, Dem. νικᾷν μάχῃ, id. νικᾷν τὴν μάχην, id. vinci, ἡττᾶσθαι μάχῃ seu μάχην, id. adversa fortuna uti in prælio cum aliquo, δυστυχεῖν ἐν μάχῃ πρός τινα, Isocr.

Prælongus, ὁ ϗ ἡ προμήκης, Theophr.

Præluceo, προφαίνω, Lucian. face, δᾳδουχέω, Athen.

Præludium, τὸ προοίμιον, ου, Aristot. τὸ προαύλιον, ου, id.

Præludo, προαυλέω, Aristot. προαναβάλλομαι, Isocr. προοιμιάζω.

Præmando, is, προμασσάομαι, cibum, βρῶσιν, Galen.

Præmature, πρὸ καιροῦ.

Præmaturus, ὁ ϗ ἡ πρόωρος. Confer *Præcox*.

Præmeditatio, ἡ προμελέτησις, εως.

Præmeditor, προμελετάω, N. T.

Præmissio, ἡ προπομπὴ, ῆς, Plut.

Præmitto, προπέμπω, caduceatorem ad aliquem, κήρυκα πρός τινα, Plut. προαποστέλλω κήρυκα, Dem. aliquem ad decipiendos aliquos, προκαθίημί τινα ἐξαπατᾷν τινας, idem.

Præmium, τὸ ἆθλον, Dem. τὸ γέρας, id. τὸ ἀριστεῖον, id. propono seu constituo, ἆθλον τίθημι ὑπὲρ οὗ, id. belli in medio positum, ἆθλον τοῦ πολέμου κείμενον ἐν μέσῳ· dare alicui, διδόναι τινὶ ἀριστεῖον, id. consequi, τυγχάνειν τοῦ ἄθλου, id. ἀξιοῦσθαι τοῦ ἀριστείου, Isocr. tollere, ἀναιρεῖν τὸ γέρας, Dem.

Præmoneo, προπαραγγέλλω, προβιβάζω, N. T.

Præmonstro, προδείκνυμι τὶ, Lucian.

Præmunitio, τὸ προτείχισμα, ατος, Plut.

Præmunio, προτειχίζω, Plut.

Prænomen, ἡ προωνυμία, ας.

Prænuntio, προκαταγγέλλω, N. T. προαγγέλλω, pugnam, μάχην ἔσεσθαι, Xen.

Prænuntius, ὁ προάγγελος, ου, Plut.

Præoccupo, προκαταλαμβάνω τὶ, Theophr. bellum, προεξανίσταμαι πρὸς πόλεμον, Plut.

Præparatio, ἡ παρασκευὴ, Dem. ἡ κατασκευὴ, id.

Præparato, ἐκ προπαρασκευῆς.

Præparo, παρασκευάζω, necessaria ad hiemem, τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα, Plut. aliquos ad virtutem, συμπαρασκευάζομαί τινας πρὸς ἀρετὴν, Isocr. aliquem, προασκέω τινὰ, id.

Præpedio, κωλύω, aliquem, τινὰ, Aristoph. παρεμποδίζω τινὰ, Lucian.

Præpes, ὁ ϗ ἡ, ὠκύπτερος, ου, Plut. Confer *Celer*.

Præpollentia, ἡ ἐπικράτησις, εως, Laert.

Præpolleo, ὑπερέχω, virtute, κατ' ἀρετὴν, Aristid. ἐπικρατέω, alicui, τινὸς, Plat. τὶ, Isocr.

Præpondero, σταθμῷ ὑπερέχω, pluris sum, προτερεύω, Gregor. προτερέω, Polyb.

Præpono, idem quod *Præfero*, item *Præficio*.

Præpositio, ἡ πρόθεσις, εως, Gramm.

Præpostere, ὕστερον πρότερον, πρωθύστερον.

Præposterus, ὁ ϗ ἡ πρωθύστερος, Gramm. oratio, ἡ ὑστερολογία, ας, id.

Præputium, ἡ ἀκροβυστία, ας, LXX. ἡ ἀκροποσθία, ας, Aristot. τὸ ἐπαγώγιον, ου, Diosc. seco, ἀποσκολύπτω, Athen. περιτέμνω τινὰ, N. T. attrahere sibi, τὴν αἰδοίαν περιτομὴν ἐπικαλύπτειν, Joseph.

Præripio, προαρπάζω, Naz.

Prærogativa, ἡ προνομία, ας, Plut. τὸ προτέρημα, cui debetur, τὰ πρωτεῖα χρεωστούμενος, Heliod. naturæ, τὸ πλεονέκτημα φύσεως, Hermog.

Præruptus, ὁ ϗ ἡ ἀποῤῥὼξ, Polyb. ὁ ϗ ἡ ἀπόκρημνος, Diod. Sic. petra, ἡ ἀπότομος πέτρα, Lucian.

Præs, ὁ ἐγγυητὴς, οῦ, Lucian.

Præsagio, προοράω τὶ, Xen. προαισθάνομαί τι, Isocr.

Præsagium, τὸ προμάντευμα, ατος, ἡ προαίσθησις, εως, ἡ πρόγνωσις, εως, Galen.

Præsagus, προαισθανόμενος, ένη, ενον.

Præscio, προΐσημι, aliquid, τὶ, Dem.

Præscius, προειδῶς, υῖα, ὸς, futuri, τὸ συμβησόμενον, Isocr.

Præscribo, ὑπογράφω, exemplar, ἀρχέτυπον, Dion. Hal.

Præscriptio, seu Præscriptum, τὸ πρόγραμμα, ατος, Lucian. ἡ προγραφὴ, ῆς, Aristot.

Præsegmen, τὸ πρόκομμα, ατος, unguium, τὸ ἀπονύχισμα, ατος, Laert.

Præsens, παρὼν, Dem. ὑπάρχων, ουσα, ον, id. in præsens, εἰς τὸ παρὸν, Isocr.

Præsentaneus, ἐνεργέστατος, άτη, ατον, remedium, βοήθημα, τὸ εὐθέως ὑγιάζον, Diosc.

Præsentia, ἡ παρουσία, Dem. in præsentia nocere, εἰς τὸ παρὸν βλάπτειν, id. videre quid in præsentia fiat, θεωρεῖν τὸ παρὸν, ὃ γίγνεται, id. continuo, παραυτίκα, Dem.

Præsentio, προαισθάνομαί τι, Dem. τινὸς, Thuc.

Præsepe, ἡ φάτνη, ης, Lucian. ἡ κάπη.

Præsertim, μάλιστα δὲ, Dem. si, ἄλλως τ' ἐὰν, Xen. ἄλλως τε κἂν, Dem. ἄλλως τε ϗ εἰ, Lucian.

Præses, ὁ πρόεδρος, Dem. ὁ προεδρεύων, id. ὁ ἐπιστάτης, ὁ ἡγεμών· senatus, προεδρεύων τῆς βουλῆς, id. concionis, προεδρεύων ἔν τινι ἐκκλησίᾳ, id. sum. Vide *Præsideo*.

Præsidentia, ἡ προεδρία, ας, Herodian.

Præsideo, προεδρεύω, in concione, ἐν ἐκκλησίᾳ, Dem. in senatu, τῆς βουλῆς, id. rei, ἐπιστατέω τῷ πράγματι, id. urbi, προστατέω τῆς πόλεως, Xen. ἡγέομαι τῆς πόλεως, id.

Præsidiarius, ὁ φρουρὸς, οῦ, Xen.

Præsidium, ἡ φρουρὰ, ᾶς, Dem. colloco in oppidum, φρουρὰν εἰσάγω εἰς τὸ πόλισμα, id. impono arci, καθίστημι φρουρὰν ἐν τῇ ἀκροπόλει, id. urbi, ἐγκαθίστημι φρουρὰν πόλει, id. sum in præsidio, εἰμὶ ἐν φρουρᾷ, idem. urbem præsidio teneo, φρουρᾷ κατέχω πόλιν, idem. præsidium armis ejicere, ἐκβάλλειν φρουρὰν μεθ' ὅπλων, idem. deserere præsidia, λείπειν ἔρημα τὰ φρούρια, idem. præsidio tutari urbem,

bem, φρουρεῖν πόλιν, Isocr. præsidiis munitus, ὁ καὶ ἡ ἔμφρουρος, ου, Dem. destitutus, a, um, ὁ καὶ ἡ ἀφρούρητος, ου, Plut.

Præsignifico, προσημαίνω, Dion. Hal. aliquid per somnium, προδηλόω τι δι' ὀνείρου, Æl.

Præstans, προέχων, Dem. διαφέρων, id. ὁ καὶ ἡ διάφορος, id. ὁ ὑπερέχων, ἔξοχος, præstantissimus aliqua re, ὁ καὶ ἡ πρόκριτός τι, id. vir, ἀνὴρ ἀποτετελεσμένος, Xen. eruditione, ἄριστος κατὰ τὴν παιδείαν, Dion. Hal.

Præstantia, ἡ ἐξοχή, Plut. ἡ ὑπεροχή, Aristot.

Præstat, ἄμεινόν ἐστι, κρεῖττόν ἐστι.

Præstigiæ, τὸ γοήτευμα, Plut. ἡ τερατεία, Dion. Hal. verborum, ἡ τερατολογία, impostura, ὁ φενακισμὸς, Dem. præstigiis illudo, γοητεύω τινὰ, Plut.

Præstigiator, ὁ γόης, ητος, Herodot. impostor quivis, ὁ ἀγύρτης, ου, Philo. ὁ ἀγυρτικὸς, οῦ, Plut. ὁ καὶ ἡ τερατοποιὸς.

Præstituo, idem quod *Præfinio.*

Præsto, διαφέρω, aliquem, τινὸς, Lucian. Confer *Antecello.* dicta, ἐμμένω τοῖς εἰρημένοις. Confer *Impleo.* me virum justum, παρέχω ἐμαυτὸν δίκαιον, Dem. Confer *Gero.*

Præsto, παρὼν, οῦσα, ὂν, Dem. sum, πάρειμι, Dem. alicui, εἰμὶ μετά τινος, Isocr. εἰμὶ σὺν τινι, Xen. παρατυγχάνω τινὶ, Polyb.

Præstolor, περιμένω τι, Dem. προσδοκάω τι, id. Confer *Exspecto.*

Præstringo, περιστέλλω, oculis, ἀμαυρόω τὰς ὄψεις.

Præstruo, προκατασκευάζω, Herodian.

Præsul, ὁ ἔφορος, ου, ὁ ἐπίσκοπος, ου. Præses, ὁ πρόεδρος, ου. Confer *Præses.*

Præsum, ἐπιστατέω, negotiis, τῶν πραγμάτων, Isocr. artificibus, τοῖς τεχνίταις, Plut. populo, προΐσταμαι τοῦ δήμου, Dem. rebus, τῶν πραγμάτων, Isocr. insulæ, ἐξηγέομαι τὴν νῆσον, Thuc. ἐπάρχω τῇ νήσῳ, Isocr. senatui, προεδρεύω τῆς βουλῆς, Dem. urbi, δυναστεύω πόλεως, Plat. exercitui, ἡγέομαι τῆς δυνάμεως, Dem.

Præsumo, προλαμβάνω, Thuc.

Præsumptio, ἡ πρόληψις, εως, Basil.

Prætendo, προκαλύπτω, Plat. prætexo, προφασίζομαι, aliquid, τὶ, Dem.

Prætento, προπειράομαι.

Præter, παρὰ, *cum accus.* præter meritum sub-acti, παρὰ τὴν ἀξίαν δεδουλωμένοι, Dem. ætatem, παρ' ἡλικίαν, Plut. paucos, παρ' ὀλίγους, Dem. modum, πέρα τοῦ τρόπου, Lucian. πέρα τοῦ μετρίου, Dem. ὑπερβαλλόντως, id. spem, παρ' ἐλπίδα, Dem. ἀνέλπιστον, Plat. opinionem, παρὰ δόξαν, Dem. ἀπροσδοκήτως, id. præter priores inimicos alios etiam abalienare, πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν ἐχθροῖς ἑτέρους διαφόρους ποιεῖν, id. In Compositione fere redditur per παρὰ, e. gr. prætereo, παραβαίνω· præterequito, παριππάζω· præterfluo, παραῤῥέω, &c.

Prætercurro, παρατρέχω, Dion. Hal.

Præterea, χωρὶς δὲ τούτων, Lycophr. alia multa, καὶ πολλὰ πρὸς τούτοις ἕτερα, Dem. πρὸς πολλοῖς ἄλλοις, Dion. Hal.

Prætereo, διέρχομαι, aliquid, τὶ, N. T. παραβαίνω, παρέρχομαι, regionem, διαλλάττω χώραν, Xen. locum, παραλλάττω τόπον, Plut. aliquid silentio, σιωπάω τι, Dem. ἐγκαταλείπω τι oratione, παραλείπω τι λόγῳ, Isocr. dies præterierunt, διῆλθον αἱ ἡμέραι, Lucian.

Præterequito, παριππεύω, παριππάζω.

Præterfluo, παραῤῥέω, Xen.

Prætergredior, παραβαίνω, Aristot.

Præteritio, ἡ παράλειψις, εως, Gramm.

Præteritus, παρεληλυθὼς, Isocr. tempus, πρότερος χρόνος, ὁ πρόσθεν χρόνος, ὁ πρόσθεν παρεληλυθὼς χρόνος, Dem. Isocr.

Præterlabor, idem quod *Præterfluo.*

Prætermissio, παράλειψις, εως.

Prætermitto, παραλείπω τὶ, Dem. nihil amentiæ, ἐλλείπω οὐδὲν τῆς ἀνοίας, Plat. sexcenta alia, ἄλλα γε δὴ μυρία ἐπιλείπω λέγων, Plat.

Præternavigo, παραπλέω, regionem, χώραν, Plut.

Præterquam, πλὴν, Dem. ἀλλ' ἢ, Aristot. quod, ἀλλ' ὅτι, Synes.

Præterveho, παρακομίζω, παραφέρω.

Prætervolo, παραπέτομαι.

Prætexo, παρυφαίνω, *prætendo,* morbum, προφασίζομαι ἀῤῥωστεῖν, Dem. decreta alicujus, προΐσταμαι δόγματά τινος, id. nomen pacis, προβάλλομαι τοὔνομα τῆς εἰρήνης, Dem.

Prætextatus, ὁ καὶ ἡ περιπόρφυρος, ου, vestis, ἐσθὴς, Plut.

Prætextus, ûs, ἡ πρόφασις, εως, alicujus rei, τινὸς, Dem. prætextum præbere, πρόφασιν παρέχειν, Dem. quærere, ζητεῖν, id. confingere alicujus, πλάττειν ὑπέρ τινος, id. excogitare seu invenire, εὑρίσκειν, id. habere, ἔχειν, id. arripere, λαμβάνειν, id. adferre, λέγειν, id. approbare seu recipere, ἀποδέχεσθαι, Dem. tollere, ἀφαιρεῖσθαι, id. prætextu uti alicujus, προφάσει χρῆσθαί τινος, id. παραπετάσματι χρῆσθαί τινι πράγματι, id. sub prætextu boni, ἐν προσχήματι τοῦ ἀγαθοῦ, Basil.

Prætor, ὁ πρόεδρος, ου, Dion. Hal. militaris, ὁ στρατηγὸς, οῦ, Plut.

Prætorianus, ἡγεμονικὸς, ἡ, ὸν, Plut. miles, πραιτωριανὸς, οῦ, Herodian.

Prætorium, τὸ βουλευτήριον, Dem. militare, τὸ στρατήγιον, Dion. τὸ πραιτώριον, ου, N. T.

Prætorius, στρατηγικὸς, ἡ, ὸν, Herodian. navis, στρατηγὶς ναῦς, Thuc. porta, στρατηγὶς πύλη, Plut.

Prætura, ἡ ἐπαρχία, ας, ἡ στρατηγία, ας, Plut.

Prævaleo, idem quod *Præpolleo.*

Prævaricatio, ἡ παρανομία, Dem. τὰ παράνομα, ων, id.

Prævaricator, ὁ παράνομος, ου, Dem.

Prævaricor, παρανομέω, Dem. καθυφίημι, id. ἐθελοκακέω τὴν δίκην, Bud.

Prævenio, φθάνω, aliquem, τινὸς, Herodot. judicium, τοῦ κριθῆναι, Plut. lævitatem fortunæ, προφθάνω τὴν ἀγνώμονα τύχην, Isocr. sed Prævenior, ὑστερίζομαι, Isocr.

Præverto, idem quod *Prævenio.*

Prævideo, προείδομαι, Luc. προοράω, Dem.

Prævius, ὁ ὁδηγὸς, οῦ, Plut. ὁ προϊὼν.

Prandeo, ἀριστάω, Demosth. ἄριστον ποιέομαι, Thuc.

Prandium, τὸ ἄριστον, Thuc. capio, ἄριστον αἱρέομαι, Dion. Hal. præbeo alicui, seu prandio excipio aliquem, ἀριστίζω τινὰ, Aristoph. perparcum, ἡ ὀλιγαρίστια, Plut. paro, ἀριστοποιέω, Dem. prandii tempus, ὁ ἀριστωτὸς, Hesych. socius, ὁ συνάριστος, Xen.

Pratensis, e, λειμώνιος, ία, ιον, Theophr.

Pratum, ὁ λειμὼν, ῶνος, Xen.

Prave, πονηρῶς, Dem. μοχθηρῶς, id. *proprie,* στρεβλῶς.

Pravitas, ἡ πονηρία, Dem. βδελυρία, id. Confer *Malitia.*

Pravus, πονηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. μοχθηρὸς, id. Confer *Improbus, Flagitiosus.*

Precario, μετὰ δεήσεως.

Precarius, δεητικὸς, ἡ, όν.

Precatio, ἡ δέησις, εως, Dem. ἡ λιτάρησις, εως, Dion. Hal. Confer *Preces.*

Preces, αἱ εὐχαὶ, ῶν, Dem. ἡ δέησις, εως, Dem. ἡ αἴτησις, εως, id. et obsecrationes, δεήσεις καὶ ἱκετηρίαι, id. publicæ, ἱκετεία πάνδημος, Maccab. fundere, ποιεῖν seu ποιεῖσθαι δέησιν seu αἴτησιν, Dem. ad Deos, εὔχεσθαι εὐχὰς τοῖς Θεοῖς, id. προσκυνεῖν τοὺς Θεοὺς, id. precibus adsiduis instantes, προσκαθήμενοι καὶ λιπαροῦντες, Dion. Hal.

Precor, δέομαι, aliquid ab aliquo, τί τινος, Dem. a Deo, εὔχομαί τι Θεῷ, Isocr. Deos, ut dent, εὔχομαι εὐχὰς τοῖς Θεοῖς διδόναι, Dem. aliquem justa, παρακαλέω τινὰ δίκαια, Plut.

Prehendo, ἀντιλαμβάνομαι, aliquid, τινὸς, Plut. manu, ἐπιλαμβάνομαι χειρὶ, Dem. crines, τριχῶν, Æschin.

Prehenso, ὑπολαμβάνω, Dion. Hal.

Prelum, ὁ πιεστὴρ, ῆρος, τὸ πιεστήριον, Suid.

Premo, πιέζω, aliquem, τινὰ, Aristot. labore, τινὰ πόνῳ, Xenoph. invidia, τινὰ φθόνῳ, Plut. bello, κατέχω πολέμῳ, Thuc. premi ære alieno, εἶναι ὑπόχρεων τινος, Dem.

Presbyter, ὁ πρεσβύτερος, ου, N. T.

Presse, πεπιεσμένως.

Pressio, seu Pressura, ἡ πίεσις, εως, ἡ θλίψις.

Pretiosus, τίμιος, ία, ιον, Dem. ὁ καὶ ἡ ἔντιμος, id. πολλοῦ τίμιος, Lucian.

Pretiose, τιμίως, ἐντίμως, Plut.

Pretium, ἡ τιμὴ, ῆς, Dem. τὸ τίμημα, ατος, id. triplum, τριπλασία τιμὴ, id. æquale, ἴση, id. exiguum, τίμημα μικρὸν, id. æquum, δίκαιον, id. pretium alicujus rei æstimare, τιμὴν τινος λογίζεσθαι, Dem. statuere, συνιστάναι τιμάς τινος, id. persolvere alicui alicujus, διδόναι τιμὴν τινός τινι, id. κατατιθέναι τινὶ τιμὴν, id. pro aliquo, ἀποτίσαι τινὶ τιμὴν ὑπέρ τινος, id. accipere, λαμβάνειν, κομίζεσθαι, ἀπολαμβάνειν, τιμήν τινος, id. emere quid eodem pretio, πρίασθαι seu ἀγοράζεσθαί τι ἴσης τιμῆς, Dem. redemptionis, τὸ λύτρον, ου, Xen. pretii magni, ἄξιος, ία, ιον, πολλοῦ, Laert. majoris, ἄξιος πλείονος, Isocr. nullius, ἄξιος οὐδενός· judico aliquem, ἀξιόω τινὰ οὐδενὸς, Thuc. in pretio habeo, τιμάω, Dem. pretium augeo, intendo, τιμαλφέω, Bas. χρήματα προστίθημι, Dem.

Pridianus, προτεραῖος, αία, αῖον.

Pridie, τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ, Aristot. τῇ προτεραίᾳ, Dem.

Pridem, πάλαι, Dem. non ita pridem, ἔναγχος, id.

Primævus, ὁ καὶ ἡ πρωτόγονος, ου, Dion. Hal.

Primanus, ὁ καὶ ἡ πρόταγμος, ου, Plut.

Primarius, πρῶτος τὸ ἀξίωμα.

Primates, οἱ μεγιστᾶνες, ων, N. T. οἱ πρωτεύοντες, ων, Dem.

Primatus, ûs, τὸ πρωτεῖον, ου, Dem. de primatu contendere, ἀμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας, Isocr.

Primigenius, ὁ καὶ ἡ πρωτόγονος, ου, Dion. Hal. ὁ καὶ ἡ πρωτότοκος, ου, id. ὁ καὶ ἡ πρωτογενὴς, έος, LXX. filius, ὁ παῖς πρεσβύτατος, Plat.

Primipara, ἡ πρωτοτόκος, ου, Hom.

Primitiæ, ἡ ἀπαρχὴ, Dem. τὸ κάταργμα, Plut. τὰ πρωτεῖα, *cum frugum, tum manubiarum,* τὸ ἀκροθίνιον, Thuc. τὰ ἀκροθίνια, ων, primitias solvo, ἀπάρχομαι, LXX.

Primitivus, ὁ καὶ ἡ πρωτότυπος.

Primitus, ἐξαρχῆς, Dem. πρῶτον, id.

Primo, πρῶτον, Dem. τοπρῶτον, id.

Primogenitus, idem quod *Primigenius.*

Primordium, ἡ ἀρχή. Confer *Initium.*

Primores, οἱ πρῶτοι, ων, Plut.

Primum, idem quod *Primo.*

Primus, πρῶτος, η, ον, Dem. inter primos duco, ἐν πρώτοις ἄγω, Dion. Hal. primas teneo, τὰ ἀριστεῖα φέρομαι, Aristid. alicui concedo, δευτερεύω τινὶ, Plut. primo adspectu, κατὰ τὴν πρώτην πρόσοψιν, Dion. Hal. prima fronte, αὐτόθεν, id. primo quoque tempore, ὡς τάχιστα, Xen. τάχιστα, Isocr. prima luce, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Dem. in primis, τὰ πρῶτα, Lucian.

Princeps, ὁ ἄρχων, οντος, Dem. ὁ δυνάστης, ου, Lucian. ὁ δυναστεύων, οντος, Plat. vir, ἀνὴρ πρῶτος, Plut.

Principalis, e, ἀρχικὸς, ἡ, ὸν, Isocr. ἡγεμονικὸς, ἡ, ὸν, Dem. κύριος, ία, ιον.

Principaliter, ἀρχικῶς.

Principatus, ûs, ἡ δυναστεία, ας, Dem. τὸ ἡγεμονικὸν, οῦ, Philo. τὸ πρωτεῖον, ου, Dem. Confer *Primatus.*

Principio, παρὰ τὴν ἀρχὴν, Chrys. Confer *Initio,* et *Principium.*

Principium, ἡ ἀρχὴ, Dem. in principio, ἐπ' ἀρχῇ, Dion. Hal. a principio, ἀρχῆθεν, Herodot. ἐξαρχῆς, Dem. ἀπαρχῆς, id. καταρχὰς, id. τοκαταρχὰς, id.

Prior, πρότερος, έρα, ερον, Thuc. sum, προτερεύω, Theophr.

Priscus, ἀρχαῖος, Xen. πρεσβύτατος, Dion. Hal. Confer *Antiquus.*

Pristinus, ἀρχαῖος, αία, αῖον, Xen. παλαιὸς, ὰ, ὸν, Dem.

Dem. ὁ, ἡ, τὸ ἐξ ἀρχῆς, habitatio, διατριβὴ, Æl.
Private, seu Privatim, ἰδίᾳ, Dem. κατ' ἰδίαν, Dion. Hal.
Privatio, ἡ στέρησις, εως, Aristot. ἡ ἀποστέρησις, εως, Isocr.
Privativus, στερητικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Privatus, ἴδιος, ια, ιον, Dem. homo, ὁ ἰδιώτης, ου, id. ἰδιωτεύων, οντος, id. res, τὰ ἴδια, ων, id. vita, ἡ ἰδιωτεία, ας, Xen. hospes, ὁ ἰδιόξενος, ου, Dion. Hal.
Privigna, ἡ προγόνη, ης, Theophr.
Privignus, ὁ πρόγονος, ου, Bud.
Privilegium, τὸ προτέρημα, ατος, ἡ προνομία, ας, Lucian. habere, προνομίαν ἔχειν, id. dare alicui, διδόναι τινὶ, id.
Privo, στερέω, aliquem aliqua re, τινός τινα, Xen. ἀποστερέω τινά τινος, Isocr. τινά τι, id.
Prius, πρότερον, Dem. quam, πρότερον ἢ, Dem. πρότερον, πρὶν ἢ, Lycophr. priusquam audiverim, πρὸ τοῦ ἀκοῦσαι, Xen.
Pro, πρὸ, urbe, πόλεως, Herodian. foribus, πρὸ θυρῶν, N. T. pro sorore pugnare, πρὸ ἀδελφῆς ἀμύνειν· pro me se vendicarunt, πρὸ ἐμοῦ, N. T. pro rege pugnare, ἀμύνεσθαι ὑπὲρ βασιλέως, Plutarch. pro aliquo dicere, ὑπέρ τινος λέγειν, Dem. pro arbitratu suo, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, Plut. pro facultatibus, κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, Thuc. pro meis viribus, κατ' ἐμὲ, Lucian. pro parvis beneficiis magna referre, μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, Xen. optima pro jucundis accipere, βέλτιστα ἀντὶ τῶν ἡδέων λαμβάνειν, Dem. pro præsenti rerum conditione, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, Dem. ἐκ τῶν ἐνόντων, Lucian.
Proavia, ἡ προμάμμα, ης, Philo. ἡ μήτηρ τοῦ πάππου, Dem.
Proavus, ὁ πρόπαππος, ου, Dem. paternus aut maternus, πρὸς πατρὸς ἢ μητρὸς, Isocr.
Probabilis, e, πιθανὸς, ἡ, ὸν, Dem. εἰκώς.
Probabilitas, ἡ πιθανότης, ητος, Plat.
Probabiliter, εὐλόγως, Dem. πιστῶς, id. minus, ἀπιθάνως, Isocr. δυσπίστως, id.
Probatio, ἡ πίστις, εως, Dem. ἡ ἀπόδειξις, id. ὁ ἔλεγχος, id. probationem petere ab aliqua re, λαμβάνειν πίστιν ὑπό τινος, Isocr. niti alicujus maxime testimonio, εἶναι πλεῖστον ἔλεγχον διὰ μαρτυρίας, Dem. exhibere, παρέχειν πίστιν, id. fieri de aliqua re, γίγνεσθαι ἔλεγχον περί τινος, id. uti probatione aliqua, χρῆσθαί τινι πίστει, Isocr.
Probatus, ὁ καὶ ἡ εὐδόκιμος.
Probe, καλῶς, Dem. ὀρθῶς, id.
Probitas, ἡ καλοκἀγαθία, Xen. morum, τῶν τρόπων, Isocr. ἡ χρηστότης, ητος, Plut.
Probo, *exploro*, δοκιμάζω, aurum igne, τὸ χρυσὸν ἐν τῷ πυρὶ, Isocr. approbo aliquid, ἀρέσκει τί ἐμοὶ, Dem. confirmo, ἐπιδεικνύω τι, id. liquido, ἐλέγχω τι καθαρῶς, id.
Proboscis, ἡ προβοσκὶς, ίδος, Diod. Sic.
Probrosus, ὁ καὶ ἡ ἐπονείδιστος, ου, Isocr.
Probrum, τὸ ὄνειδος, εος, Dem. probris insector seu adficio aliquem, ὀνειδίζω τινὶ, id. βλασφημέω κατά τινος, Isocr. εἴς τινα, Dem. λοιδόρημα ποιοῦμαί τινα, Plut. βλασφημίαν λέγω τινὶ, id. Confer *Convicium*.
Probus, ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, Dem. vir, ἄνθρωπος χρηστὸς, id. ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς, id. probatus, ὁ καὶ ἡ δόκιμος, ου· moneta, νόμισμα, ἀργύριον δόκιμον, Dem.
Procacitas, ἡ προπέτεια, ἡ ἀναίδεια, Dem.
Procaciter, ἀκολάστως, ἀσελγῶς.
Procax, ὁ καὶ ἡ προπετὴς, έος, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀσελγὴς, id. ὁ καὶ ἡ ἐξορμος, Aristot.
Procedo, προβαίνω, Dem. χωρέω, id. res procedit ut vult, προχωρεῖ αὐτῷ τὰ πράγματα, ᾗ ἐβούλετο, Thuc. plurimum noctis processerat, τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προκεχωρήκει, Herodian. in philosophia, προκόπτω ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, Lucian. in virtute, ἐπ' ἀρετῇ, Plut. πρὸς ἀρετὴν, Isocr.
Procella, ἡ καταιγὶς, ίδος, Aristot. ἡ κυματωγὴ, ῆς, Lucian. ἡ θύελλα, ης, Aristot.

Procellosus, ὁ καὶ ἡ θυελλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ κυματώδης, εος, Aristot.
Proceres, οἱ δυναστεύοντες, ων. Confer *Princeps*, item *Primates*.
Proceritas, τὸ μῆκος, εος, Plat.
Procerus, ὁ καὶ ἡ εὐμήκης, εος, Lucian. ὁ καὶ ἡ ἐπιμήκης, id. ὁ καὶ ἡ προμήκης, Synes. ὑψηλὸς, ἡ, ὸν.
Processio, seu Processus, ἡ πρόβασις, εως, ἡ προχώρησις, Spiritus S. ἡ ἐκπόρευσις τοῦ πνεύματος ἁγίου, Naz.
Procidentia, ἡ πρόπτωσις, εως, Diosc.
Procido, προπίπτω, ad genua, προπίπτω πρὸς γόνατα, Dem.
Procinctus, ûs, ἡ προβολὴ, ῆς· in procinctu stare, ἐν προβολῇ στῆναι, Plut.
Proclamatio, ἡ ἀνακήρυξις, εως.
Proclamo, ἀναβοάω, Plat. ut præco, ἀνακηρύττω, Lucian.
Proclino, κατακλίνω, Plut.
Proclivis, e, ὁ καὶ ἡ ἐπίφορος, Hippocr. ὁ καὶ ἡ εὐκατάφορος, ad aliquid, πρός τι, Aristot. ὁ καὶ ἡ εὐεπίφορος, Strabo. sum, ἀποκλίνω πρός τι, Aristot. ῥέπειν πρός τι, id. εὐκατάφορον εἶναι πρός τι, id.
Proclivitas, ἡ ἐπιῤῥέπεια, ας, Chrys. ἡ εὐκαταφορία, Laert. ἡ καταφέρεια, ας, Athen.
Proconsul, ὁ ἀνθύπατος, ου, Plut. sum, ἀνθυπατεύω, Herodian.
Proconsularis, e, ἀνθυπατικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Proconsulatus, ûs, ἡ ἀνθυπατεία, ας, Herodian. proconsulatum gero, ἀνθυπατεύω, id.
Procrastinatio, ἡ ὑπερημερία, ας, Dem. ἡ ὑπέρθεσις, εως, Philo. ἡ ἀναβολὴ, ῆς, Plut.
Procrastino, ἀναβολὴν ποιοῦμαι, Plut. aliquid, τινὸς, id. ἀναβάλλομαί τι εἰς ὑστεραίαν, Dem.
Procreatio, ἡ γέννησις, Plat. liberorum, ἡ παιδοποιΐα, Plut. ἡ τεκνοποιΐα, Aristot.
Procreo, γεννάω, aliquem, τινὰ, Xen. liberos, ποιοῦμαι παῖδας, Isocr. παιδοποιέομαι, Xen.
Procreator, ὁ γεννητὴς, Plat. liberorum, ὁ παιδοποιὸς, Euripid. ὁ τεκνοποιὸς, Herodot.
Procubitor, ὁ προκοίτος, ου, ὁ φρουρὸς, οῦ, Xen.
Procudo, παρακολάπτω.
Procul, πόῤῥω, a periculis remoti, τῶν κινδύνων ὄντες, Dem. ab Alba, ἄποθεν τῆς Ἄλβης, Plut. magis, ποῤῥωτέρω, Lucian. dubio, ἀναμφισβητήτως, Dem. absum, ἐκ πολλοῦ διαστήματός εἰμι, Lucian. habito ab aliquo, ἀποικέω τινὸς, Thuc.
Proculco, καταπατέω, Thuc.
Procumbo, κατάκειμαι, Plut. προπίπτω· in genu, εἰς γόνυ ὀκλάζω, Lucian.
Procuratio, ἡ ἐπιτροπὴ, ῆς, Dem. ἡ ἐπιμέλεια, ας, id. ἡ διοίκησις.
Procurator, ὁ διοικητὴς, οῦ, Plut. ὁ ἐπίτροπος, ου, Herodian. ὁ ἐπιμελητὴς, οῦ, Xen.
Procuro, ἐπιμελέομαι, aliquid, τινὸς, Plat. τὶ, id. διοικέω τι, Dem. κήδομαί τινος, Plut. alicui multa bona, προξενεῖν τινι πολλὰ ἀγαθὰ, Ælian.
Procurro, προτρέχω, Isocr.
Procursus, ἡ προδρομὴ, ῆς, ἡ ἐκδρομὴ, ῆς.
Procus, ὁ μνηστὴρ, ῆρος, ὁ μνηστεύων, οντος.
Prodeambulo, ἐκπεριπατέω.
Prodeo, πάρειμι, aliquo, εἴς τινα τόπον, Xen. in publicum, προσέρχομαι εἰς τὸ δημόσιον· ex arce, ἐκφοιτάω ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, Plut. in medium, ἔρχομαι εἰς τὸ μέσον.
Prodigalitas, ἡ ἀσωτία, Aristot. ἡ ἀκολασία.
Prodige, ἀσώτως, vivo, ἀσωτεύομαι, N. T.
Prodigiose, τερατικῶς, Plut.
Prodigiosus, ὁ καὶ ἡ τερατώδης, εος, Isocr.
Prodigium, τὸ τέρας, Plut. τὸ σημεῖον, Dem.
Prodigo, ἀσωτεύομαι, patrimonium, τὰ ἐκ τοῦ πατρὸς χρήματα, Ælian. omnia, ἀταμιεύτως πᾶσαν δύναμιν ἀναλίσκω, id.
Prodigus, ὁ καὶ ἡ ἄσωτος, ου, Dem.
Proditio, ἡ προδοσία, ας, Dem. ἡ πρόδοσις, εως, id.
Proditor, ὁ προδότης, Dem. ὁ προδιδοὺς, id.
Proditorie, προδοτικῶς, Lucian.
Proditorius, προδοτικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Proditrix, ἡ προδότις, ιδος, Eurip.
Prodo, προδίδωμι, urbem, πόλιν, Xenoph. causam, δίκην, Dem. remp. καταπροδίδωμι τὰ κοινὰ, Lucian. res gestas memoriæ, ἱστορέω τὰ πεπραγμένα, Plut. δίδωμι τῷ λόγῳ, Naz.

Prodromus, ὁ πρόδρομος, Plut.
Produco, παρατείνω, aliquid, τὶ, Lucian. sermones, ἀναμηκύνω τοὺς λόγους, id. testes, παρίστημι μάρτυρας, Dem. ἐπάγομαι μάρτυρα περί τινος, Isocr. παρέχομαι μάρτυρα, id. convivium, ἀποτείνω τὸν πότον, Lucian.
Productio, ἡ ἔκτασις, εως, Gramm. ἡ ἀναβολὴ, ῆς, Aristot.
Profanatio, ἡ βεβήλωσις, εως.
Profano, βεβηλόω, LXX.
Profanus, ὁ καὶ ἡ ἄθυτος, ου, Lucian. ὁ καὶ ἡ ἀνίερος, ου, Plut. ὁ καὶ ἡ βέβηλος.
Profectio, ἡ πορεία, ας, Dem. ἡ ὁδοιπορία, ας, Xen. ad bellum, ἡ ἔξοδος, ου, Dem.
Profecto, δῆτα, Dem. ἦ μὴν, id. ἀληθῶς, id.
Profectus, ûs, ἡ προκοπὴ, ῆς, Plut. ἡ ἐπίδοσις.
Profero, προφέρομαι. Confer *Produco*.
Professio, τὸ ἐπάγγελμα, ατος, Aristot.
Ex professo, ἐκ τοῦ προφανοῦς, Lucian. ἐκ τῆς ἰδίας, Herodot.
Professor, ὁ ἐπαγγελτὴς, οῦ, artium, ὁ διδάσκαλος, ου, Dem.
Proficio, ἐπιδίδωμι, in virtutis studio, πρὸς ἀρετὴν, Isocr. εἰς ἀρετὴν, Plat. in studiis mathematicis, προκόπτω ἐν τοῖς μαθήμασι, Lucian. sapientia et ætate, σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ, N. T. valde, ἐπίδοσιν μεγάλην λαμβάνω, Isocr. nihil, εἰς τὸ πρόσθεν πράττω μηδὲν, Dion. Hal.
Proficiscor, πορεύομαι, terra, κατὰ γῆν, Thuc. in Cyprum, εἶμι εἰς τὴν Κύπρον, Herodot. in urbem, ἄπειμι πρὸς τὸ ἄστυ, Plat. per urbem, διαπορεύομαι τὴν πόλιν, Plut. per regionem, διέρχομαι χώραν, id. peregre, ἀποδημέω, Plat.
Profiteor, ἐπαγγέλλομαι, artem aliquam, ἄσκησίν τινα, Lucian. doceo, διδάσκω τινὰ τέχνην τοὺς ἄλλους, Dem. *aperte confiteor*, προσομολογέω, Isocr.
Profligatio, ἡ ἧττα, ας, Dem.
Profligatus, διεφθαρμένος. Confer *Perditus*.
Profligo, φυγαδεύω, Philo. Confer *Fugo*.
Profluens, ὁ προῤῥέων, ὁ καὶ ἡ ἀπόῤῥους, Athen.
Profluentia, ἡ ἐπίῤῥοια, ας, Dion. Ar.
Profluo, ἀποῤῥέω, alicunde, τινὸς, Diosc.
Profluvium, ἡ ῥύσις, εως, Aristot. ventris, ἡ διάῤῥοια, ας, Gal. verborum hominis garruli, ἡ λογοδιάῤῥοια, ας, Athen.
Profore, ὠφελήσειν, χρήσιμον ἔσεσθαι.
Profugio, ἀποφεύγω, Dem. Confer *Fugio*.
Profugium, ἡ καταφυγὴ, Isocr. τὸ κρησφύγετον.
Profugus, i, ὁ φυγὰς, άδος, Dem. φεύγων, οντα, Isocr. *ad hostes*, ὁ καὶ ἡ αὐτόμολος, Xen. ὁ μετανάστης, Philo. ὁ καὶ ἡ πρόσφυξ, id.
Profunde, βαθέως.
Profunditas, τὸ βάθος, εος, aquæ, τοῦ ὕδατος, Xen. τὸ βάθυσμα, ατος, Theophr.
Profundo, προχέω, aliquid, τὶ, Herodian. prodigo, ἀσωτεύομαι. Confer *Prodigo*.
Profundus, βαθὺς, εῖα, ὺ, fluvius, ποταμὸς, somnus, ὕπνος, N. T. pax, εἰρήνη, Herodian.
Profuse, ἀφειδῶς, Dem.
Profusio, ἡ πρόχυσις, εως, Herodot. bonorum, ἡ ἀσωτία, ας, Aristot.
Profusus, δαπανηρὸς, ὰ, ὸν, Aristot. Confer *Prodigus*.
Progeneratio, ἡ γέννησις, εως, Plat.
Progenero, γεννάω, Xen. προγεννάω.
Progenies, τὸ γέννημα, ατος, Plut. ἡ γενεὰ, ᾶς, Philo.
Prognatus, γεγονὼς, υῖα, ὸς. Confer *Natus*.
Progredior, πρόειμι, Dem. Confer *Procedo*, et *Proficio*.
Progressio, seu Progressus, ἡ πορεία, ας, Dem. τὸ βάδισμα, ατος, id. in artibus, ἡ προκοπὴ, ἐν ταῖς τέχναις, Lucian. progressum facio in virtute, ἐπιδίδωμι πρὸς ἀρετὴν, Isocr. Confer *Proficio*. progressu temporis, προβαίνοντος χρόνου, Dem. προϊόντος χρόνου, id. τῷ χρόνῳ, Dion. Hal.
Proh, φεῦ! anima! ὦ ψυχὴ! Xen. virum! φεῦ

φεῦ τοῦ ἀνδρὸς! id. proh Deûm hominumque fidem! ὦ γῆ ϗ Θεοί! Dem.
Prohibeo, κωλύω, aliquem, τινὰ, Plut. aliquid, διακωλύω τι, Plat. κατακωλύω τι, Dem. aliquem ab aliqua re, εἴργω τινὰ ἀπό τινος, Xen. ἀπείργω τινὰ τινος, Plut. ἀπωθέω τινά τινος, id.
Prohibitio, ἡ κώλυσις, ἡ ἐπικώλυσις, Xen.
Prohibitor, ὁ διακωλυτὴς, οῦ, Plat.
Projectio, ἡ ῥίψις, εως, Plat. ἡ ἀποβολὴ, ῆς.
Projectitius, ὁ ϗ ἡ ἀπόβλητος, N. T.
Projectura, idem quod *Projectio.*
Projicio, ἀποῤῥίπτω, chlamydem, χλαμύδα, Herodian. aliquid, ἀποβάλλω τι, Plut.
Proin, seu Proinde, διὸ, διὰ τοῦτο, καί τοι, Isocr. Confer *Ergo, Igitur.*
Prolabor, καταπίπτω, in terram, ἐπὶ τῆς γῆς, Xen. ex equo, ἀφ' ἵππου, id. huc usque, προάγομαι εἰς τοῦτο, Dem.
Prolapsio, ἡ πρόπτωσις, εως, Diosc.
Prolatatio, ἡ ὑπέρθεσις, εως, Philo.
Prolato, ἀναβάλλομαι. Confer *Procrastino.*
Proles, ὁ γόνος, ου, Dion. Hal. αἱ γοναὶ παίδων, id. ἡ γενεὰ, ᾶς, Xen. mascula, γενεὰ ἄῤῥην, Dion. Hal. prolem habeo, γενεὰν ἔχω, id. relinquo, γένος καταλείπω, id.
Prolicio, ἐφέλκω, Aristot.
Prolixe, ἀποτάδην, Lucian. prolixius immoror, ἐπιδαψιλεύομαι, Dion. Hal. scribo, διεξοδικώτερον γράφω, Naz. dissero de re aliqua, μηκύνω τι, Thuc.
Prolixitas, τὸ μῆκος, orationis, λόγου, Dem.
Prolixo, μηκύνω, aliquid, τὶ, Isocr.
Prolixus, μακρὸς, ὰ, ὸν, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἐπιμήκης, εος, Diosc. *benevolus*, εὐνοϊκὸς, ὴ, ὸν, Dem. ne sim prolixus, ἵνα μὴ μακρὰ λέγω, Dem. prolixa oratione utor, μακρολογέω, Plat. μακροὺς λόγους ἀποτείνω, id. τοὺς λόγους ἀπομηκύνω, Lucian.
Proloquor, ἀποφθέγγομαι, Laert. προλογίζω.
Proludium, ὁ προαγὼν, ῶνος, Plut.
Proludo, προαγωνίζομαι, Herodian.
Proluo, λούω, Lucian. ἀποκλύζω.
Prolusio, τὸ προαγώνισμα, ατος.
Proluvies, ἡ πλημμύρα, ας.
Proluvium, ἡ πρόχυσις, εως, Herodot.
Promano, idem quod *Profluo.*
Promercalis, e, ὁ ϗ ἡ ὤνιος, ου, Plut.
Promereo, seu Promereor, προσάγομαι, aliquid aliqua re, τί τινι, Plut. bene de rep. εὐεργετέω τὸ κοινὸν, Aristot. Confer *Mereor.*
Promeritum, ἡ εὐποιΐα. Confer *Meritum.*
Promiscue, ἀναμὶξ, Xen. μείγδην.
Promiscuus, ὁ ϗ ἡ σύμμικτος, Thuc. ὁ ϗ ἡ συμμιγὴς, έος, Aristid.
Promissio, ἡ ὑπόσχεσις, εως, Dem. ἡ ἐπαγγελία, ας, id. Confer *Pollicitatio.*
Promissor, ὁ ὑπισχνούμενος, Dem. ὁ ἐπαγγελλόμενος, id.
Promissum, τὸ ἐπάγγελμα, ατος. Dem. Promissos pilos habentes, κομῶντες.
Promitto. Confer *Polliceor.*
Promo, προφέρω, e penu, ἐκ ταμιείου, Isocr. vestem, προχειρίζομαι ἐσθῆτα, Lucian.
Promontorium, ἡ ἄκρα, ας, Pausan.
Promoveo, παράγω, aliquem ad honores, τινὰ εἰς ἀξίωμα, Plut. ad gloriam, προάγω τινὰ εἰς δόξαν, id. a theatro ad maximas dignitates, μετάγω ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐπὶ μεγίστας πράξεων, Herodian.
Prompte, προθύμως, Dem. εὐθύμως, id. προχείρως, id. ἑτοίμως.
Promptitudo, ἡ ἑτοιμότης, Dem. ἡ εὐθυμία.
Promptuarium, τὸ ταμιεῖον, ου, Isocr.
Promptus, ὁ ϗ ἡ πρόχειρος, Plutarch. paratus, ὁ ϗ ἡ πρόθυμος, Dem. ἕτοιμος, η, ον, id.
Promulgatio, ἡ ἀνακήρυξις, ἡ δημοσίευσις.
Promulgo, ἐπαγγέλλομαι, Lucian. per præconem, ἀνακηρύσσω, id.
Promulsis, τὸ ὑδρόμελι, ιτος, Diosc.
Promus, ὁ ταμίας, ου, Aristot.
Promuscis, idem quod *Proboscis.*
Pronepos, ὁ προέκγονος, ου, ὁ διέγγονος.
Proneptis, ἡ διεγγόνη, ης, Harmenop.
Pronomen, ὄνομα ἀντώνυμον, Dion. Hal.

Pronuba, ἡ προμνήστρια, Lucian. ἡ προμνηστρὶς, ίδος, Xenoph. ἡ νυμφαγωγός.
Pronubus, ὁ νυμφοστόλος, Nyssen. ὁ νυμφαγωγὸς, Chrys.
Pronunciatio, ἡ τῆς φωνῆς ἐκφορὰ, ᾶς, Dion. Hal. ἐκφώνησις, εως, Damasc. oratoria, ἡ ὑπόκρισις, εως, Aristot.
Pronunciatum, τὸ ἀξίωμα, ατος, Bud.
Pronuncio, ἐκφωνέω, nihil de aliqua re, ἀποφαίνομαι οὐδὲν περί τινος, Dem.
Pronurus, ἡ ἐκγόνου γαμετή.
Pronus, ὁ ϗ ἡ εὐκατάφορος, ου, Diod. Sic. Confer *Proclivis.*
Proœmior, προοιμιάζω, Aristot.
Proœmium, τὸ προοίμιον, ου, Aristot.
Propagatio, ἡ παράφυσις, εως.
Propago, παραφύω, ἀποφυάδας γεννάω.
Propago, inis, ἡ παραφυὰς, άδος, LXX. ἡ ἀπογονή.
Propalam, προφανῶς, φανερῶς, Herodian.
Propatruus, ὁ προπατράδελφος, ου.
Propatulus, ὁ ϗ ἡ προφανὴς, Thuc.
Prope, ἐγγὺς, aliquem, τινὶ, Aristot. τινὸς, id. ἐγγύθεν τινὸς, Plut. σύνεγγύς τινος, Aristot. qui prope adsunt, οἱ πλησίον ὄντες, Dem. prope dixi, quæ, σχεδὸν εἴρηκα, ἃ, id. prope terram, πρὸς τῇ γῇ, Dem.
Propediem, αὐτίκα δὴ μάλα, ἐν βραχεῖ.
Propello, ἀπωθέω, Dem. ἀνείργω.
Propemodum, παράμικρον, Dem. μονονοὺ, id. μονονουχὶ, id.
Propempticum, προπεμπτικὸν, οῦ.
Propendeo, ῥέπω, ad aliquid, πρός τι, Joseph. ὁρμάω πρός τι, Dem.
Propense, προθύμως, Isocr.
Propensio, ἡ ἐπιῤῥέπεια, Chrys. ἡ προθυμία.
Propensus, ὁ ϗ ἡ προπετὴς, έος, ad aliquem, πρός τι, Plat. Confer *Proclivis.*
Properanter, ἐσπευσμένως, Joseph. διὰ σπουδῆς, Herodian. κατὰ πολλῆς σπουδῆς, Xen.
Properantia seu Properatio, ἡ σπουδὴ, ῆς, Isocr. Confer *Festinatio.*
Properatim, idem quod *Properanter.*
Properatio. Vide *Properantia.*
Properato, Propere, Properiter, idem quod *Properanter.*
Propero, σπεύδω, Dem. aliquid, ἐπισπεύδω τὶ, id. Confer *Festino.*
Properus, ταχὺς, εῖα, ὺ, Dem. Confer *Celer.*
Propheta, ὁ προφήτης, ου, Plut.
Prophetia, ἡ προφητεία, ας, N. T.
Propheticus, προφητικὸς, ὴ, ὸν, N. T.
Prophetis seu Prophetria, ἡ προφῆτις, ιδος, N. T.
Propinatio, ἡ πρόποσις, εως, Plut.
Propino, προπίνω, alicui, τινὶ, Dem. poculum, τινὶ κύλικα, Athen. *propinando offero*, viginti quinque nummûm myriadas, πέντε ϗ εἴκοσι μυριάδας, Plut. *prodo*, Græciam, τὴν Ἑλλάδα, Dem. me ad deridendum, ὀφλισκάνω γέλωτα, Cl. Al.
Propinque, πλησίον, Dem.
Propinquitas, *loci*, ἡ ἐγγύτης, ητος, Al. Aphr. generis vel juris, ἡ ἀγχιστεία, ας, Dem. ὁ πλησιασμὸς, οῦ, Diod. Sic.
Propinquo, ἐγγίζω, N. T. Confer *Appropinquo.*
Propinquus, ὁ, ἡ, τὸ πλησίον, Plut. genere, ὁ πρὸς γένους τινὶ ὑπάρχων, Herodian. ἀγχιστεύων, οῦσα, ον, LXX. sum, *loco*, ἐς βραχὺ γειτνιάζω, Lucian. genere, ἀγχιστεύω, LXX. προσήκω τινὶ, Dem. in propinquo, ἐγγὺς, id. ὁμόσε, id. e propinquo, ἐγγύθεν, id.
Propior, us, ἐγγύτερος, έρα, ερον, alicui, τινὸς, Dem. τινὶ, Xenoph.
Propitiatio, ὁ ἱλασμὸς, οῦ, Plut.
Propitiatorium, τὸ ἱλαστήριον, ου, N. T.
Propitio, ἱλάσκομαι, aliquem, τινὰ, Plut. ἐξιλάομαί τινα, Xen.
Propitius, ὁ ϗ ἡ ἵλεως, ω, Xen. sum, εὐϊλατεύω, LXX. ὁ ϗ ἡ εὐμενής.
Propius, ἐγγυτέρω, urbem, πόλεως, Thuc. genere alicui, γένος τινὶ, Plat.
Propola, ὁ προπώλης, ου, Aristoph.
Propono, προτίθημι, aliquid alicui, τὶ πρό τινος, Herodian. quæstionem, προβάλλομαι ἐρώτημά τι, Plut. ob oculos, τίθημί τι πρὸ ὀφθαλμῶν, Plat. præmium, τίθημι ἆθλον, Isocr. proposui mihi dicere, εἱλόμην λέγειν, Dem. ὑπεθέμην εἰπεῖν, Isocr. δέδοκταί μοι λέγειν, Plat.

Proportio, ἡ ἀναλογία, ας, Aristot.
Propositio, ἡ πρόθεσις, εως, LXX. τὸ πρόβλημα, orationis, ἡ ὑπόθεσις, εως, Plut.
Propositum, ἡ πρόθεσις, εως, ἡ προαίρεσις, ὁ σκοπός· non attingo, proposito frustror, τῆς προθέσεως διαμαρτάνω, Philo. aliena a proposito, ἐξαγώνια ϗ πόῤῥω τοῦ πράγματος, Lucian. sine certo proposito, ἀπροθέτως, Polyb. in proposito persevero, ἐμμένω τοῖς γνωσθεῖσιν, Aristot. a proposito decedo, ἐξίσταμαι, Dion. Hal.
Proprætor, ὁ ἀντιστρατηγὸς, οῦ, Dem.
Proprie, ἰδίως, Aristot. loqui, κυριολογέω, Philo.
Proprietas, ἡ ἰδιότης, ητος, Plut. τὸ ἰδίωμα, ατος, Diosc.
Proprius, ἴδιος, ία, ιον, alicui, τινὶ, Aristot. proprium habere aliquid, ἴδιον ἔχειν τι, idem. proprius sermo, ἡ κυριολογία, ας, Dion. Long. nomen, ἡ κυρία προσηγορία, Chrys. propria curo, τὰ ἴδια πράττω, N. T.
Propter, διὰ, virtutem, ἀρετὴν, Plat. utilitatem reip. verba facere, ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῆς πόλεως εἰπεῖν, Dem. lucrum facere aliquid, ποιεῖν τι ἐπὶ τῷ κέρδει, Xen. aliquid accedo, περί τινος ἥκω, Thuc. auditorem, i. e. auditoris causa, πρὸς ἀκροατὴν, Aristot. propriam ignaviam cæteros servituti objicere, τῆς ἰδίας ῥᾳθυμίας ἕνεκα—Dem. ista exposui propter duas causas, ταῦτα διῆλθον δυοῖν ἕνεκεν, Isocr. propter filium horum patrocinium suscepi, τοῦ παιδὸς ἕνεκα, Dem. propter quid ista dico? τοῦ χάριν δὴ ταῦτα λέγω, id.
Propterea, διὰ τοῦτο οὖν, διὰ ταῦτα· laudamus virtutem, quod sit pulcherrima, διὰ τοῦτο ἀρετὴν εὐδοκιμεῖ, ὅτι κάλλιστόν ἐστι, Isocr. præfatus sum, quod est, τούτων ἕνεκα προεῖπον, ὅτι ἐστὶ, id. quod condidisti homines, ἀνθ' ὧν ἔπλασας ἀνθρώπους, Lucian. ut dormiamus, διὰ τοῦτο, ὡς καθεύδοιμεν, id. ne patiaris, τούτου ἕνεκα, ἵνα μὴ πάθῃς, Isocr.
Propudiosus, ὁ ϗ ἡ ἀναίσχυντος, Dem.
Propudium, τὸ αἶσχος, εος, Xen. civitatis, ἡ αἰσχύνη τῆς πόλεως, Dion. Hal.
Propugnaculum, ἡ προβολὴ, regionis, τῆς χώρας, Xen. τὸ ἐπιτείχισμα, ατος, Dem. τὸ πρόβλημα, Plat. ἡ ἔπαλξις, Thuc.
Propugnatio, ὁ ὑπερασπισμὸς, οῦ.
Propugnator, ὁ ὑπερασπιστὴς, ὁ ὑπέρμαχος, Philo. ὁ πρόμαχος, Herodian.
Propugno, προπολεμέω, Philo. ὑπερασπίζω, Polyb. προμαχέω, Herodian. pro aliqua re, ὑπερμαχέω τινὸς, Plut. pro aliquo, προμάχομαί τινα, id.
Propulsatio, ἡ ἀπόκρουσις, εως, Al. Aphr.
Propulso, ἀποκρούω, aliquem, τινὰ, Plut. irruentes hostes, ἀμύνω τοὺς ἐπιόντας, Lycoph. Confer *Propello.*
Proquæstor, ὁ ἀντιταμίας, ου.
Prora, ἡ πρῶρα, ας, Plut.
Prorepo, ἐξερπύζω, Aristot. διεξερπύζω, id.
Proreta, ὁ πρωρεὺς, έως, Plut. sum, πρωρατεύω, Naz.
Prorex, ὁ ἀντιβασιλεὺς, έως.
Proripio, ἐκθορέω, Lucian.
Prorito, παροξύνω, Xen. ἐρεθίζω.
Prorogatio, ἡ ἀναβολὴ, ῆς.
Prorogo, ἀναβάλλομαι, Plut. παραβάλλω.
Prorsum seu Prorsus, κομιδῇ, Dem. Confer *Omnino.*
Prorumpo, διεξελαύνω.
Proruo, καταβάλλω, Polyb.
Prosa oratio, πεζὸς λόγος, ἡ ἄνευ τῶν μέτρων λέξις, Dion. Hal. prosa oratione scribo, καταλογάδην γράφω, Lucian.
Prosapia, τὸ γένος, εος, Dem.
Proscenium, τὸ προσκήνιον, ου, Plut.
Proscindo, κατακόπτω, Thuc. conviciis aliquem, ὑβρίζω τινὰ, Dem. εἰς τινα, id.
Proscissio, ἡ διακοπὴ, ῆς, Hippocr.

Proscribo, προγραφὴν ποιῶ, Plut. aliquem, προγράφω τινὰ, Dem. ςηλίτην ποιῶ τινὰ, id. φυγαδεύω τινὰ, id.
Proscriptio, ἡ προγραφὴ, ῆς, Plut.
Proscriptus, ὁ ᾗ ἡ ἔκδοτος, ου, Dem. ἐκδιωκόμενος, ένη, ενον, id.
Proseco, διατέμνω, Aristot.
Proselytus, ὁ προσήλυτος, ου, N. T.
Prosequor, ἀκολουθέω, aliquem, τινὶ, Isocr. honore, περιέπω τιμαῖς, Xen. comitor aliquem, παραπέμπω τινὰ, Plat. funus, τὸν τεθνεῶτα, Athen. συνακολουθέω ἀποθανόντι πρὸς τὸ μνῆμα, Dem.
Proserpo, ἐφέρπύζω, Aristot.
Prosilio, διάττω, Aristot. ex concione, ἀναπηδάω ἐκ τῆς ἐκκλησίας, Æschin.
Prosocer, ὁ προέκυρος, ὁ τοῦ πενθερῦ πατήρ.
Prospecto, προόπτομαι πολλάκις.
Prospectus, ûs, ἡ πρόοψις, εως, Thuc. ἡ ἄποψις, εως, Plut.
Prosper, ὁ ᾗ ἡ εὐτυχὴς, Dem. ὁ ᾗ ἡ εὔποτμος, Laert. sum, prospera fortuna utor, εὐθηνέω, Dem. εὐποτμέω, Plut. διευτυχέω, id.
Prospere, εὐτυχῶς, Dem. εὐδαιμόνως, id. cedere, succedere, κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι, Naz. δεξιῶς προχωρεῖν, Herodian.
Prosperitas, ἡ εὐπραγία, Dem. ἡ εὐπραξία, idem. ἡ εὐποτμία, Plut. prosperitate insolescere, ταῖς τύχαις ἐξυβρίζειν, Lucian.
Prospero, εὐδαίμονα ποιῶ, Isocr.
Prosperus, idem quod *Prosper*.
Prospicientia, ἡ πρόνοια, ας, Herodian.
Prospicio, προοράω, Dem. prœcognosco, προγιγνώσκω, Thuc. fortunis meis, προνοοῦμαι τῆς οὐσίας, id.
Prosterno, καταβάλλω, victimam, τὸ ἱερεῖον, Isocr. imaginem, προσουδίζω εἰκόνα, Plut. ἐδαφίζω.
Prostibulum, ἡ χαμαιτύπη, ης, Plut. ἡ ἑταίρα, ας, Dem. ἡ πόρνη, ης, idem. locus ubi se prostituunt prostibula, τὸ πορνεῖον, ου, Dem. τὸ χαμαιτυπεῖον, ου, Philo.
Prostituo, προΐστημι, Athen. προαγωγεύω, Plut. filias, καταπορνεύω τὰ θήλεα τέκνα, Herodot.
Prosto, προΐσταμαι, Æschin.
Prosum, ὠφελέω, alicui, τινὰ, Isocr. συμφέρω τινὶ, id. λυσιτελέω τινὶ, id.
Protego, σκεπάζω, aliquem, τινὰ, Diosc. προαμύνω· manu, ὑπερέχω τὴν χεῖρα, Aristid.
Protelo, ἀπελαύνω, Lucian.
Protendo, προτείνω, dextram, δεξιὰν, Xen.
Protenus, αὐτίκα, Dem.
Protero, κατατρίβω, Dem. καταπατέω.
Proterve, προπετῶς, Dem. ἰταμῶς, Plut.
Protervia seu Protervitas, ἡ βδελυρία, ας, Dem. ἡ ἀσέλγεια.
Protervus, ὁ ᾗ ἡ προπετὴς, έος, Dem. ὁ ᾗ ἡ ἀσελγὴς, έος, id.
Protestor, διαμαρτύρομαι, Æschin. ἐπιμαρτύρομαι, Dion. Hal.
Protinam seu Protinus, εὐθὺς, Xen. ταχέως, id. ταχὺ, id.
Protraho, quasi *in lucem*, προσάγω τι, Plut. differo, ἀναβάλλομαι, Dem. Confer *Differo*.
Protrudo, προωθέω, Theophr.
Proturbo, ἀπείργω, aliquem ab aliquo, τινὰ τινος, Plut.
Provectus, προαχθεὶς, εῖσα, ὲν, longius ætate, πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἥκων, Plat. ὁ προεληλυθὼς τῇ ἡλικίᾳ, Xen. provectæ ætatis esse, πόῤῥω τῆς ἡλικίας εἶναι, Xen.
Proveho, προάγω, ad dignitatem, εἰς ἀξίωμα, Plut.
Provenio, προέρχομαι, e domo, τῆς οἰκίας, Gal. προβαίνω τῆς οἰκίας, Chrys.
Proventus, ûs, ἡ πρόσοδος, ου, Thuc. τὰ προσιόντα, ων, Dion. Hal.
Proverbium, ἡ παροιμία, ας, Dem. quod proverbio dicitur, τὸ τῆς παροιμίας, idem. ut est in proverbio, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, Dion. Chrys. τὸ τοῦ λόγου, Lucian. κατὰ τὴν παροιμίαν, id. proverbio jactor, παροιμιάζομαι, Dion. Hal.
Provide, προμηθικῶς, Aristoph. προνοητικῶς.
Providentia, ἡ πρόνοια, ας, Dem. ἡ προμηθία, ας, Soph. ἡ προμήθεια, ας, Plat.
Provideo, προνοέω, Dem. προμήθειαν ποιέομαι, Plat. futura, προοράω τὰ μέλλοντα, Aristot. Confer *Prævideo*, item *Prospicio*.
Providus, προορατικὸς, ή, ὸν, Philo. ὁ ᾗ ἡ φρόνιμος, ου, Dem.
Provincia, ἡ ἐπαρχία, ας, Plut. *Officium*, τὸ καθῆκον, οντος, Dem. provinciæ præfectus, ὁ ἔπαρχος, ου, Diod. Sic.
Provincialis, ὁ ἐπαρχιώτης, ου, Pandect. ἡ ἐπαρχιῶτις, ιδος, ibid.
Provinciatim, κατ' ἐπαρχίας.
Provisio, ἡ προνόησις, εως, ἡ πρόνοια, ας, Dem. ἡ πρόοψις.
Provisor, ὁ προνοητὴς, οῦ, Greg.
Provocatio, *in primis ad aliud judicium*, ἡ ἔφεσις, εως, Dion. Hal. ἡ πρόκλησις, εως, Herodian.
Provocatorius, προκλητικὸς, ή, ὸν, Diosc.
Provoco, προκαλέομαι, aliquem ad pugnam, τινὰ εἰς μάχην, Dem. πρὸς μάχην, Plut. vomitum, ἔμετον, Al. Aphr. appetitum ad aliquid, ὄρεξιν εἴς τι, Herod. aliquem ad aliquid, παρακαλέομαί τινα ἐπί τι, Plat. ad virtutem, προτρέπω τινὰ ἐπ' ἀρετὴν, Xen. ad judices, ἐπικαλέομαι seu ἐφίημι ἐς τὸ δικαστήριον, Dem. aliquem injuria, ἀδικέω τινὰ, id.
Provolo, προπέτομαι.
Provolvo, προκυλίω, me ad pedes, προκυλινδέομαί τινος, Dem.
Prout, ὥσπερ, moris est, νόμος ἐςὶ, Dem. aliquis dicit, ὅπως τις λέγει, id. initio dixi, καθάπερ ἐν ἀρχῇ προεῖπον, idem.
Provulgo, ἐκλαλέω, aliquid, τὶ, Dem.
Proxime, ἐγγυτάτω, ad insaniam accedunt, τῆς μανίας εἰσὶ, Dem. ἐγγυτατά τινος, id. ἔγγιςά τινος, id.
Proximitas, ἡ ἀγχιςεία, ας.
Proximo, idem quod *Proxime*.
Proximo, as, ἀγχιςεύω.
Proximus, ἐγγύτατος, άτη, ατον, Thuc.
Prudens, ὁ ᾗ ἡ φρόνιμος, Dem. ὁ ᾗ ἡ σώφρων, id. φρονῶν, id. ὁ ᾗ ἡ δαίφρων.
Prudenter, φρονίμως, ago, πράττω, Dem. instruo spectacula, νουνεχόντως ποιέω τὰς θεωρίας, id. et recte cogitare aliquid, ὑγιῶς ᾗ ὀρθῶς λογίζεσθαι περί τινος, id.
Pruina, ἡ πάχνη, ης, Aristot.
Pruinosus, ὁ ᾗ ἡ παχνώδης, εως.
Pruna, ἡ ἀνθρακὶς, ίδος.
Prunum, τὸ κοκκύμηλον, ου, Hipponax.
Prunus, ἡ κοκκυμηλέα, ου, Theophr.
Prurigo, ὁ κνησμὸς, οῦ, Plut. ἡ κνησμονή.
Prurio, κνήθομαι, N. T. ἐπικνίζω, Theophr.
Pruritus, ὁ κνησμὸς, οῦ, Plut. ἡ κνίδωσις, εως, Theophr. ὁ ὀδαξησμὸς, οῦ, Ælian.
Prytaneum, τὸ πρυτανεῖον, ου, Plat.
Psallo, ψάλλω, LXX.
Psalmus, ὁ ψαλμὸς, οῦ, LXX.
Psalterium, τὸ ψαλτήριον, ου, LXX.
Psaltria, ἡ ψάλτρια, ας, Athen.
Psaltes, ὁ ψάλτης, ου, Athen.
Psittacus, ὁ ψίττακος, Plut. ἡ ψιττάκη, Aristot.
Ptisana, ἡ πτισάνη, ης, Athen.
Pubeo, ἐφηβεύω, Artemid.
Puber, ἡβῶν, ῶσα, ῶν, Dem. ὁ ᾗ ἡ ἔφηβος, ου, Xen. jam factus, ὃς ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους, id.
Pubertas, ἡ ἐφηβότης, ητος, Theophil. ἡ ἐφηβεία, ας, Artemid.
Pubes, ἡ ἥβη, ης, Xen. *ipsi puberes*, τὸ ἐφηβικὸν, οῦ, Lucian.
Pubesco, ἡβάω, Dem. ἐφηβάω, Diosc.
Publicanus, ὁ τελώνης, ου, Dem.
Publicatio, ἡ δήμευσις, εως, bonorum, τῶν χρημάτων, Dem. τῶν ὑπαρχόντων, id.
Publice, δημοσίᾳ, Dem. κοινῇ, id.
Publico, δημεύω, bona alicujus, τὰ χρήματά τινος, Dem. τὰς οὐσίας τινὸς, Herodian. agrum, τὴν γῆν, Thuc. evulgo non dicenda, ἀπόῤῥητον δημοσιόω, Plut.
Publicus, δημόσιος, ία, ιον, ὁ ᾗ ἡ ἐπιδήμιος· ædificium, οἰκοδόμημα, Dem. pœna, τιμωρία, id. commodum, τὸ κοινῇ συμφέρον, οντος, id. in publicum prodeo, εἰς τὸ δημόσιον προέρχομαι· publico sumptu, ἐκ τοῦ δημοσίου· publica negotia administro, τὰ δημόσια πράττω, Dem.
Pudefacio, αἰσχύνω, καταισχύνω, aliquem, τινὰ, Plut.
Pudefio, αἰσχύνομαι, Xen. ob aliquid, τὶ, Naz. καταισχύνομαί τι, Isocr.
Pudendum, τὸ αἰδοῖον, Thuc.
Pudenter, αἰδημόνως, Xen.
Pudet me, αἰσχύνομαι, dicere, λέγειν, Isocr. λέγων, idem. alicujus, ἔν τινι, Thuc. ἐπαισχύνομαί τινι, Herodot. τὶ, N. T. καταισχύνομαί τι, Isocr.
Pudibundus, ὁ ᾗ ἡ αἰδήμων, ονος, Aristot.
Pudice, μετ' αἰδοῦς, ἁγνῶς.
Pudicitia, ἡ ἁγνεία, ας, Isocr. ἡ σεμνότης.
Pudicus, ἁγνὸς, ἡ, ὸν, mulier, γυνὴ, Plut.
Pudor, ἡ αἰδὼς, όος, contr. αἰδοῦς, Aristot. ἡ αἰσχύνη, Dem. ἡ εὐλάβεια, id. rusticus, ἡ δυσωπία, Plut. pudori erat, δι' αἰσχύνης ἦν, Dion. Hal. duco, ἐν αἰσχύνῃ τίθημι, id. sine ullo pudore, ἀδυσωπήτως, Plut.
Puella, τὸ κοράσιον, ου, N. T. ἡ κόρη, ης, Xen. ἡ παῖς, δὸς, Dem.
Puellaris, e, ὁ ᾗ ἡ κορασιώδης, εος, Plut. κορικὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Puellariter, κορικῶς, Philo.
Puellula, τὸ κοράσιον, N. T. τὸ κορίδιον, Poll. ἡ παιδίσκη, Lys. τὸ παιδισκάριον, Laert.
Puellus, seu Puellulus, τὸ παιδάριον, Dem. τὸ παιδίον, Aristot. ὁ παιδίσκος, Xen.
Puer, ὁ παῖς, Dem. ὁ κόρος, Athen.
Puera, ἡ παιδίσκη, ης, Lys.
Puerasco, νηπιόομαι, νηπιάζω.
Puerilis, e, ὁ ᾗ ἡ παιδαριώδης, εος, Herodian. παίδειος, εία, ειον, Plut.
Pueriliter, παιδικῶς, Plut.
Pueritia, ἡ παιδία, ας, ἡ παιδικὴ ἡλικία, ας, Philo. a pueritia, ἐκ παιδὸς, Dem. ἐκ μικρῶν παιδίων, idem.
Puerpera, ἡ λεχὼ, οῦς, Cl. Al.
Puerperium, ἡ λοχεία, ας, Plut.
Puerperus, λοχεῖος, εία, εῖον, Plut.
Puerulus, τὸ παιδίον, ου, Dem.
Pugil, ὁ πύκτης, ου, Xen. ὁ ἀγωνιςής.
Pugilatio, seu Pugilatus, ἡ πυκτοσύνη, ης, Athen. ἡ πυγμὴ, ῆς, Plut. ἡ πυγμαχία.
Pugilice, πυκτικῶς.
Pugilicus, a, um, πυκτικὸς, ἡ, ὸν, Xen.
Pugilor, πυκτεύω, Plut.
Pugillares, seu Pugillaria, ἡ πινακὶς, ίδος, Athen. τὸ πινακίδιον, N. T. ἡ δέλτος, Plut.
Pugio, τὸ ἐγχειρίδιον, Plut. τὸ ξιφίδιον.
Pugiunculus, τὸ μαχαιρίδιον, ου, Lucian.
Pugna, ἡ μάχη, ης, Dem. ὁ ἀγὼν, ῶνος, id. ἡ ἅμιλλα, Isocr. sine pugna, ἀμαχητὶ, Thuc. Confer *Prœlium*.
Pugnacitas, τὸ μάχιμον, ου.
Pugnaciter, μαχίμως, φιλονείκως, Xen.
Pugnaculum, ὁ προμαχεὼν, ῶνος, Herodot.
Pugnator, ὁ μαχητὴς, ὁ μαχόμενος, Isocr.
Pugnatorius, μαχικὸς, ἡ, ὸν, μαχητικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Pugnax, ὁ ᾗ ἡ μάχιμος, ου, Plut.
Pugno, μάχομαι, cum aliquo, τινὶ, Dem. pro aliqua re, πρό τινος, Plat. de aliqua re, ὑπέρ τινος, Isocr. ὑπερμαχέω τινὸς, Plut. διαμάχομαι ὑπέρ τινος, Plat. cum aliquo, τινὶ, Xen. ἀγωνίζομαι πρός τινα, Xen. contra Deum, θεομαχέω, Eurip. θεομάχομαι, Chrys.
Pugnus, ἡ πυγμὴ, ῆς, Suicer. ὁ κόνδυλος, Dem. pugno cædere, pugnos ingerere alicui, κόνδυλον ἐντρίβειν τινὶ, Plut. κόνδυλον διδόναι, Aristoph. pugnum patior, κόνδυλον λαμβάνω, Dem. pugnis decerto, διαπυκτεύω, Lucian. pugno vel pugnis, πὺξ, Naz.
Pulcher, καλὸς, ἡ, ὸν, Plat. ὁ ᾗ ἡ εὐειδὴς, fœmina, γυνὴ καλὴ ᾗ εὐειδὴς, Plat. εὐπρεπὴς τὴν ὄψιν οὖσα γυνὴ, Dem. adspectu, καλὸς ὀφθῆναι, Dem. καλὸς τὴν ὄψιν, Athen. καλὸς τὸ σῶμα, Xen. mundus seu ornatus, καλὸς κόσμος, Plat. pulchrum duco, ἐν καλῷ ποιέομαι, Dion. Hal.
Pulchre, καλῶς, mihi est, ἔχω, Xen.
Pulchritudo, τὸ κάλλος, εος, Dem. oris, ἐπὶ τῆς ὄψεως, id. pulchritudine præditum esse, ἔχειν τὸ κάλλος, id. μετέχειν τοῦ κάλλους, id. antecello, προέχω τινὸς τῷ κάλλει, id. destitui, ἀποςερεῖσθαι τοῦ κάλλους, Isocr.

Pulegium, ἡ γλήχων, ωνος, Diosc. vinum e pulegio, ὁ γληχωνίτης οἶνος, id.

Pulex, ὁ ψύλλος, ου, Aristot. ἡ ψύλλα, ης, Theophr. pulices venor, ψυλλίζω.

Pulicosus, ὁ ϗ ἡ ψυλλώδης, εος.

Pullaster, τὸ ὀρνίθιον, ου, Athen. τὸ ὀρνιθάριον, idem.

Pullatus, ὁ ϗ ἡ μελανείμων, ονος, Lucian.

Pullulasco, βλαστάνω, Aristot.

Pullulo, παραφύω, Aristot. βλαστάνω, Dem.

Pullulus, ὁ βλαστὸς, οῦ, Theophr.

Pullus, *equus, asinus*, ὁ πῶλος, ου, Xen. *avis*, ὁ νεοσσὸς, οῦ, Aristot. excluditur, νεοττὸς γίγνεται, Ælian.

Pulmentum, τὸ ὄψον, Athen. τὸ ἄρτυμα, Plut.

Pulmo, ὁ πνεύμων, ονος, Plut.

Pulmonarius, πνευμονικὸς, ὴ, ὸν, Galen.

Pulpa, ὁ μῦς, ός.

Pulpamentum, τὸ ἡδύκρεως, ω, Aristot.

Pulpitum, τὸ ἀνάβαθρον, τὸ ἀκροατήριον, Plut.

Puls, ὁ πόλτος, ου, Diosc.

Pulsatio, ἡ κροῦσις, εως, Plut.

Pulsator, ὁ κρουστὴς, οῦ.

Pulso, κρούω, terram pedibus, τὴν γῆν ποσὶν, Arrian. obvios, παίω τοὺς ἐντυγχάνοντας, Plut. discipulum, μαθητὴν, Xen. fores, κόπτω τὴν θύραν, Aristoph. θυροκοπέω, id. ut cor vel arteriæ, σφύζω, Gal.

Pulsus, ûs, ὁ ὠθισμὸς, Plut. cordis vel arteriarum, ὁ σφυγμὸς, Galen. ἡ σφύξις, εως, Aristot.

Pultarium, τὸ πολτάριον, ου, Diosc.

Pulveratio, ἡ κονιόρτωσις, εως.

Pulvereus, a, um, κόνιος, ία, ιον, Paus.

Pulvero, κονιορτόω, Theophr.

Pulverulentus, ὁ ϗ ἡ κονιορτώδης, Theophr.

Pulvillus, τὸ προσκεφαλίδιον, ου.

Pulvinar, τὸ προσκεφάλαιον, ου, Lucian.

Pulviculus, seu Pulvillus, τὸ προσκεφαλίδιον, ου.

Pulvis, ἡ κόνις, εως, Lucian. excitatus, ὁ κονιορτὸς, οῦ, Plut. pulverem excito, κονιορτόω, Theophr. ὑποκονίω, id. pulvere impleo seu adspergo, κονιάω, Lucian. sine pulvere, ἀκονιτὶ, Dem.

Pulvisculus, τὸ κονιορτίδιον, ου.

Pumex, ἡ κίσσηρις, ιδος, Theophr. pumice lævigo, κατακισσηρίζω, Athen.

Pumiceus, κισσήρινος, ίνη, ινον.

Pumicosus, ὁ ϗ ἡ κισσηρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ κισσηροειδὴς, έος, Theophr.

Pumilio, seu Pumilius, ὁ νάνος, ου, Aristot.

Punctim, στίγδην.

Punctio, ἡ στίξις, εως, Eust.

Punctiuncula, τὸ νυγμάτιον, ου.

Punctum seu Punctus, ἡ στιγμὴ, Euclid. temporis, χρόνου, Plut. ἡ ἀκμὴ τῶν καιρῶν, Dem.

Punctura, ἡ στίξις, εως, Eust. Vide *Punctio*.

Punctus. Vide *Punctum*.

Pungo, νύττω, Plut. κεντέω· aliquem, στίζω τινὰ, id. dicteriis, θράσσω τινὰ, Plato.

Puniceus, φοινίκειος, εία, ειον, Diod. Sic. φοινικοῦς, ῆ, οῦν, tunica, χιτὼν, Xen.

Punio, κολάζω, aliquem severe, τινὰ σφόδρα, Dem. merito, εἰκότως· legitime, νομίμως· acerbe, πικρῶς· publice, δημοσίᾳ, id. τιμωρέω τινὰ, Isocr. in exemplum omnium, τιμωρούμενος ποιέω τινὰ παράδειγμα πᾶσι, Dem. Confer *Mulio*.

Punitio, ὁ κολασμὸς, οῦ, Plut. ἡ κόλασις, εως, Aristot. Confer *Pœna*.

Punitor, ὁ κολαστὴς, οῦ, Synes. ὁ τιμωρητής.

Pupa, τὸ κοράσιον, ου, N. T. imaguncula puellaris, ἀγαλμάτιον παρθενοειδές.

Pupilla, *orba parentibus*, ἡ ὀρφανὸς, et orba, ϗ ἐπίκληρος, Dem. ἡ ἐπίκληρος, id. oculi, ἡ κόρη, Philo. ἡ γλήνη, LXX.

Pupillaris, e, ὀρφανικὸς, ὴ, ὸν, Plut. status, ἡ ὀρφανία, ας, id.

Pupillus, ὁ ὀρφανὸς, Plat. ὀρφανὸς πατρὸς seu μητρὸς, Dem. pupillum fieri, γίγνεσθαι ὀρφανόν· relinqui, καταλείπεσθαι, id.

Puppis, ἡ πρύμνα, ης, Thuc.

Pupula, ἡ κόρη, ης, Philo.

Pupulus, seu Pupus, τὸ παιδάριον, ου, Xen.

Pure, καθαρῶς, Plut.

Purgabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐκάθαρτος, ου.

Purgamentum, τὸ κάθαρμα, ατος, Poll.

Purgatio, ἡ κάθαρσις, Plat. ὁ καθαρμὸς, Plut.

Purgator, ὁ καθαρτὴς, οῦ, Plut.

Purgatorius, καθαρτικὸς, ὴ, ὸν, medicamentum, φάρμακον, Plut. ignis, πῦρ.

Purgo, καθαρίζω, Naz. urbem, καθαίρω τὴν πόλιν, Plut. excuso. Vide *Excuso*.

Purificatio, ὁ καθαρισμὸς, ὁ ἁγνισμὸς, Plut.

Purifico, καθαίρω, aliquid, τὶ, Athen.

Puritas, ἡ καθαρότης, sermonis, λόγου, Hermog. mentis, ἡ ἁγνότης, Dem.

Puriter, καθαρῶς, Plut.

Purpura, *concha et pannus*, ἡ πορφύρα, Aristot.

Purpuraria, ἡ πορφυρόπωλις, ιδος, N. T.

Purpurarius, ὁ πορφυρεὺς, έως, Lucian. ὁ πορφυρευτὴς, οῦ, Cl. Al.

Purpurasco, πορφυρίζομαι.

Purpuratus, ὁ ϗ ἡ περιπόρφυρος, ου, Plut. περιβεβλημένος πορφύραν, N. T.

Purpureus, πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, tunica, χιτὼν, Xen. vestis, ἡ πορφυρὶς, ίδος, id. totus, ὁ ϗ ἡ ὁλοπόρφυρος, ου, Diod. Sic.

Purpurisso, τῷ ἀνδρεικέλῳ χρίω.

Purpurissum, τὸ ἀνδρείκελον, ου, Aristot.

Purpuro, πορφυρίζω, Diosc. πορφυρέω, Luc.

Purulente, πυωδῶς.

Purulentus, ὁ ϗ ἡ πυώδης, ὁ ϗ ἡ πυοειδὴς, έος, Aristot. ὁ ϗ ἡ διάπυος, Hippocr.

Purus, καθαρὸς, ὰ, ὸν, Dem. a scelere, ὁ ϗ ἡ ἄκακος, id. ἁγνὸς, ὴ, ὸν, a re venerea, τῶν ἀφροδισίων, Plut. non mistus, ὁ ϗ ἡ ἄκρατος, Xen.

Pus, τὸ πύον, ου, Aristot.

Pusillanimitas, ἡ μικροψυχία, ας, Philo. ἡ ὀλιγοψυχία, ας, LXX.

Pusillanimus, ὁ ϗ ἡ μικρόψυχος, ου, Naz. ὁ ϗ ἡ ὀλιγόφρων, ονος, Philo.

Pusillus, μικρὸς, ὰ, ὸν, Dem. Confer *Parvus*.

Pusio, τὸ παιδίον, ου, Aristot.

Pustula, ἡ φλύκταινα, ης, Thuc. τὸ φλυζάκιον, Hippocr. ἡ φλυκτὶς, ίδος, in pustulas erumpo, φλυκταινόομαι, Diosc.

Pustulosus, ὁ ϗ ἡ φλυκταινώδης, εος.

Putamen, τὸ κέλυφος, εος, nucis, καρύου, Diosc. fabæ, κυάμου, Theophr. τὸ λέπισμα, ατος, Philo. τὸ λέπυρον, ου, Cl. Al.

Putaminosus, ὁ ϗ ἡ κελυφανώδης, εος, Theophr. κελύφινος, ίνη, ινον, Lucian.

Putatio, ἡ κλάδευσις, εως, Symm. ἡ κλαδεία, ας, Geopon.

Putator, ὁ κλαδευτὴρ, ῆρος.

Puteal, τὸ περιστόμιον, ου, LXX.

Putealis, e, seu Puteanus, a, um, φρεατιαῖος, αία, αῖον, aqua, ὕδωρ, Plut.

Putearius, ὁ φρεώρυχος, ου, Plut.

Puteo, μυδάω, Theophr.

Putesco, δυσωδέομαι.

Puteus, τὸ φρέαρ, Lucian. puteum fodio, φρεωρυχέω, Plut. φρέαρ ὀρύττω, Dion. Hal. puteorum fossor, ὁ φρεωρύχος, Plut. haustor, ὁ φρεάντλης, Laert. fossio, ἡ φρεωρυχία, Jos.

Putide, δυσωδῶς· *abjecte*, ἀγεννῶς, Dem.

Putidulus, seu Putidiusculus, δυσωδέστερος, έρα, ερον.

Putidus, ὁ ϗ ἡ δυσώδης, εος. Thuc. μυδαλέος, έα, έον· *abjectus*, ὁ ϗ ἡ ἀγεννὴς, έος, Dem.

Puto, κλαδεύω, vitem, ἄμπελον ἀποκλαδεύω, Dem. arbitror, existimo, νομίζω, Dem. Confer *Arbitror*.

Putor, ἡ δυσωδία, Thuc. ἡ δυσοσμία, Poll.

Putredo, ἡ σῆψις, εως, Plut. ἡ σηπεδὼν, όνος, id. ἡ σαπρότης, ητος, Diosc. putredine vitio, σήπω, Plut.

Putrefacio, σήπω, Plut. πύθω.

Putrefactio, ἡ ἀπόσηψις, εως, Plut. ἡ μύδησις.

Putreo, σαπρίζω.

Putresco, σήπομαι, Xen. ἀποσήπομαι, Hippocr. carnis modo, κρεοσήπομαι, Plut.

Putris, e, seu Putridus, σαπρὸς, ὰ, ὸν, Athen. ὁ ϗ ἡ ἀνίατος, LXX. σαθρὸς, ὰ, ὸν, Lucian.

Putror, ἡ σαπρότης, ητος, Diosc.

Putus, idem quod *Purus*.

Pyra, ἡ πυρὰ, ᾶς, Plut.

Pyralis, ἡ πυραλὶς, ίδος, Aristot.

Pyramidatus, ὁ ϗ ἡ πυραμοειδὴς, έος.

Pyramis, ἡ πυραμὶς, ίδος, Diod. Sic.

Pyrites, ὁ πυρίτης, ου, Diosc.

Pythia, τὰ πύθια, ων, Plat.

Pythius, πύθιος, ία, ίον, Plut.

Pyxidula, τὸ πυξίδιον, ου.

Pyxis, ἡ πυξὶς, ίδος, Athen.

Q.

QUA? πῇ; quatenus, ᾗ, in alio, qua est aliud, ἐν ἑτέρῳ, ᾗ ἑτέρῳ, Aristot.

Quacumque, ὅπη ἂν, ferat, φέρῃ, Plat. ex parte, ὁπηοῦν, Plat. ὁπητιοῦν, id.

Quadantenus, ἔστιν ὡς.

Quadra, ὁ πίναξ, ακος, τὸ πινακίδιον τετράγωνον.

Quadragenarius, ὁ τεσσαρακονταέτης, ου, τεσσαρακοντούτης, ου, Lucian.

Quadrageni, οἱ, αἱ, τὰ τεσσαράκοντα, N.T.

Quadragesimus, τεσσαρακοστὸς, ὴ, ὸν, Thuc. τεσσαρακοσταῖος, αία, αῖον, Aristot.

Quadragies, τεσσαρακοντάκις, Aristot.

Quadraginta, οἱ, αἱ, τὰ τεσσαράκοντα, N.T.

Quadrangulus, ὁ ϗ ἡ τετράγωνος, ου.

Quadrans, τὸ τεταρτημόριον, ου, Galen.

Quadrantal, ὁ κύβος, ου.

Quadratus, ὁ ϗ ἡ τετράγωνος, Thuc. lapis, τετραγωνισμένος λίθος, Plut. agmen, τὸ πλαίσιον, ου, Thuc.

Quadriennis, e, ὁ ϗ ἡ τετραετὴς, έος.

Quadriennium, ἡ τετραετία, ὁ χρόνος τετραετὴς, έος, Herodot.

Quadrifariam, τετραχῆ, Philo.

Quadriga, τὸ τέθριππον, Plut. ἅρμα τετράρυμον, Xen.

Quadrigarius, ὁ, ἡ, τὸ τοῦ τεθριππηλάτου.

Quadrigarius, ὁ τεθριππηλάτης, ου.

Quadrilibris, e, ὁ ϗ ἡ τετράλιτρος, ου.

Quadrimatus, ûs, idem quod *Quadriennium*.

Quadrimestris, e, ὁ ϗ ἡ τετράμηνος, ου, LXX.

Quadrimus, ὁ ϗ ἡ τετραετὴς, Herodot.

Quadringeni, τετρακόσιοι, αι, α, Plut.

Quadringentesimus, τετρακοσιοστὸς, ὴ, όν.

Quadringenti, τετρακόσιοι, αι, α.

Quadringenties, τετρακοσιάκις.

Quadripartito, τετραμερῶς.

Quadripartitus, ὁ ϗ ἡ τετραμερὴς, έος.

Quadro, τετραγωνίζω, lapidem, λίθον, Plut. congruo, ἁρμόττω, ad rem, πρὸς τὸ πρᾶγμα, Dion. Hal. in aliquem, τινὶ, Xen. συνάπτω εἴς τινα, Aristot.

Quadrupes, ὁ ϗ ἡ τετράπους, οδος, Aristot. ὁ ϗ ἡ τετρασκελὴς, έος, Diod. Sic. quadrupedum more, τετραποδιστὶ, Lucian. quadrupes incedo, τετραποδίζω, Aristot.

Quadruplator, ὁ ἐνδείκτης, ου, Synes.

Quadruplex, τετραπλάσιος, ία, ιον, Plat. ὁ ϗ ἡ τετραπλασίων, ονος, Aristot.

Quadrupliciter, τετραπλῆ, Hom.

Quadruplico, τετραπλασιάζω, Herodian.

Quadruplus, idem quod *Quadruplex*.

Quæro, ζητέω, Dem. aliquid ex aliquo, ἐρωτάω τί τινος, Plut. πυνθάνομαί τι παρά τινος, Isocr. Confer *Interrogo*.

Quæsitio, ἡ ζήτησις, Thuc.

Quæsitor, ὁ ζητητὴς, οῦ, Lys.

Quæsitum, τὸ ζήτημα, ατος, Quinct.

Quæso, δέομαι, ἱκετεύω.

Quæstio, ἡ ζήτησις, εως, Thuc. dubia, τὸ ἐρώτημα ἄπορον, Plut. ἡ ἐρώτησις ἄπορος, id. τὸ πρόβλημα ἄπορον, Lucian. juridicialis, ἡ ἀνάκρισις, εως, Dem. per tormentum, ἡ βάσανος, ου, id. quæstionem per tormentum habere, βάσανον ποιεῖσθαι, id. adhibere alicui, βασανίζειν τινὰ, id. postulare aliquem in quæstionem, ἐξαιτεῖν τινα εἰς βάσανον, id. Confer *Interrogatio*.

Quæstiuncula, τὸ ζητημάτιον, ου.

Quæstor, ὁ ταμίας, ου, Plut.

Quæstorius, ταμιευτικὸς, ὴ, ὸν, potestas, ἐξȣσία, Plut.
Quæstuose, κερδαλέως, Thuc.
Quæstuosus, κερδαλέος, έα, έον, Xen.
Quæstura, ἡ ταμιεία, ας, Appian. ἡ ἐξȣσία ταμιευτικὴ, Plut.
Quæstus, ἡ ἐργασία, ας, Dem. ὁ χρηματισμὸς, ȣ, idem. corporis, ἡ ἀπὸ τȣ̃ σώματος ἐργασία, id. quæstum facio, ποιȣ̃μαι ἐργασίαν διά τινος, id. ἐργάζομαι, id. magnum e re frumentaria, χρήματα πολλὰ ἐργάζομαι παρὰ τὴν σιταγωγίαν, id. quæstui servio, εἰμὶ πρὸς τῷ λήμματι, Dem. deditus, ὁ περὶ ἐργασίαν τινὰ ὢν, id. Confer *Lucrum*.
Qualis, e, *Relativ.* οἷος, α, ον, Isocr. ὁποῖος, α, ον, id. ὁποῖός τις, ὁποία τις, ὁποῖόν τι, Dem. *Interrogativ.* ποῖος, α, ον; ποῖός τις, ποία τις, ποῖόν τι; Isocr. qualis, talis, ὁποῖός τις, τοιȣ̃τος, Xenoph. qualis quisque, talis ejus exitus, ὁποῖος ποθ' ἕκαςος, τοιȣ̃το ϗ τὸ τέλος φαίνεται αὐτῷ, Aristot.
Qualiter, ὁποίως, Isocr. οἵως, Aristoph.
Qualitercumque, ὅπως ἂν, Isocr. ὁπωσδήποτε, Plat.
Qualus, ὁ τάλαρος, ȣ, Naz. ὁ κάλαθος, ȣ, Cl. Al.
Quam, ἢ, majus onus, quam, μεῖζον φορτίον, ἢ, Dem. non aliud judicare, quam quod æquum censuerit, ȣ̓κ ἄλλο τι ψηφίζεσθαι πλὴν ὅ,τι ἂν ἡγῆται δίκαιον, Dem. nihil restat quam ut Deus fiat, ȣ̓δὲν ἐςὶ λοιπὸν ἔτι, πλὴν Θεὸν γενέσθαι, Isocr. quam difficile sit, ὡς χαλεπόν ἐςι, Dem. quam putatis, πῶς ἂν οἴεσθε, Dem. quam maxime, ὅτι μάλιςα, Plat. quam plurimi, ὅτι πλεῖςοι· quam multa non desidero, πόσων ἐγὼ χρείαν ȣ̓κ ἔχω, Laert. quam optime possit, ᾗ δύναιτο ἄριςα, Lucian. tam de communibus, quam de privatis solicitum esse, ὁμοίως ὑπὲρ τῶν κοινῶν, ὥσπερ τῶν ἰδίων μελετᾶν, Isocr. tam delectari, quam, τοσȣ̃τον χαίρειν, ὅσον, Naz.
Quamdiu, πόσον χρόνον, bellum geramus, considerate, πολεμȣ̃μεν, λογίσασθε, Dem. quam diu est? πόσος χρόνος ἐςί; Isocr. examinarunt eum, quamdiu ipsis visum est, ἐξετάσιζον, μέχρι ȣ̃ αὐτοῖς ἐδόκει, Dem. tamdiu, quamdiu, τέως, ἕως ἂν, id.
Quamobrem, *causale*, δι' ἃ, Plat. διὰ τȣ̃το, Dem. διότι, idem. nescio, quamobrem, ȣ̓κ οἶδ' ἀνθ' ὅ, idem. considerate, quam ob rem hæc fecerit, συλλογίζεσθε, τίνος ἕνεκα ταῦτα ἔπραττε, id. *Interrogativum*, διὰ τί; ὅτι δή τι, Plut.
Quamvis, καίπερ, tamen, ὅμως, Dem. εἰ ϗ, δήπȣ, id. Confer *Etsi*.
Quando, πότε, agetis? πράξετε; Dem. quando moriebatur, ὅτε ἐτελεύτα, id. quando res benevolentia firmantur, ὅταν τὰ πράγματα ὑπ' εὐνοίας συςῇ, id. quando urbs obsideri nunciabatur, ἡνίκα πόλις πολιορκȣμένη ἀπηγγέλλετο, id. Confer *Quum*.
Quandocumque, ὁποτεȣ̃ν, Dem.
Quandoque, ἐνίοτε, Dem. Confer *Interdum*.
Quandoquidem, ὅτι γε, ne vobis quidem persuadere possum, μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι πείθειν, Plat. hoc servi est, ut non vivat quomodo vult, εἴπερ τȣ̃ δȣ́λȣ ὄντος, τὸ ζῆν μὴ ὡς βȣ́λεται, Aristot.
Quanquam, καίπερ, tamen, ὅμως, Dem. Confer *Etsi*.
Quantillus, πηλίκος, η, ον, Aristot.
Quantitas, ποσότης, ητος, Aristot.
Quanto, ὅσῳ, mitius ego—— tanto magis ille, πρᾳότερον ἐγὼ—— τοσȣ́τῳ μᾶλλον ἐκεῖνος, Dem. ὅσῳ ἂν μᾶλλον—— μᾶλλον, Aristot. quanto majorem—— tanto copiosiorem, ὅσον μείζονα —— τοσȣ̃τον πλείονα, Chrys. ὅσονπερ—— τοσȣ̃τον, Isocr. quanto justius etiam nos, πόσῳ δικαιότερον ϗ ἡμεῖς, Dem.
Quantopere, ὡς ȣ̃ν, perturbatus fuerim, dicere non possum, συνεταράχθην, ȣ̓κ ἂν δυναίμην εἰπεῖν, Isocr.
Quantulus, ἡλίκος, ὴ, ὸν, Lucian.
Quantus, ἡλίκος, ἡ, ὸν, et qualis evaserit, ϗ οἷος γέγονε, Plat. labor, ἡλίκος πόνος, id. beneficia, ἡλίκαι εὐεργεσίαι, Dem. bona, ἡλίκα ἀγαθὰ, Lucian. *Interrogativum de quantitate continua*, πηλίκος, ικη, ικον, Aristot. *de quantitate discreta*, πόσος, η, ον. quantum das? πόσον δίδως; Aristoph. quanti seu quanto pretio docet; πόσȣ διδάσκει; Xen. quanti tandem æstimatis? ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν, Plat. quantum conjicere licuit, ὅσον ἦν συμβαλεῖν, Lucian. quantum in me est, ὅσον ἐςὶν ἐπ' ἐμοὶ, Lucian. quantum ad me attinet, τȣ̓μὸν μέρος, Plat. κατὰ τȣ̓μὸν μέρος, id. quantum possum, καθόσον δύναμαι, Isocr. quantus, tantus, ὅσος, τοσȣ̃τος· quantam benevolentiam ego conservo, tantam, ὅσην εὔνοιαν ἐγὼ ἔχων διατελῶ, τοσαύτην, Isocr. quantum aliis antecellis, tantum, ὅσονπερ προέχεις ἄλλων, τοσȣ̃τον, id. quantus quantus, ὁπηλικοσȣ̃ν, Theophr.
Quantuscunque seu Quantuslibet, Quantusvis, ὁπηλικοσȣ̃ν, ικηȣ̃ν, ικονȣ̃ν, Aristot.
Quapropter, ἀνθ' ȣ̃, Dem. τίνος ἕνεκα; idem. Confer *Quamobrem* et *Quare*.
Quaqua, ὅπῃπερ ἂν, quaqua versum, πανταχόσε, Al Aphr.
Quare? *Interrogative*, διὰ τί; Dem. τίνος ἕνεκα; id. ἱνατί; Plat. *Indefinite*, διά τι, Isocr. διότι, id. *Illative*, διὰ τȣ̃το, idem.
Quartanus, τεταρταῖος, αία, αῖον, Diod. Sic. febris, πυρετὸς, Al. Trall.
Quarto, τετάρτως.
Quartum, τέταρτον.
Quartus, τέταρτος, άρτη, αρτον, Aristot. dies, ἡμέρα τετρὰς, Dem.
Quasi, ὡς, accusant nos, quasi non recte deliberemus, κατηγορȣ̃σιν ἡμῶν, ὡς ȣ̓κ ὀρθῶς βȣλευομένων, Isocr. Confer *Tanquam*.
Quasillus, seu Quasillum, ὁ καλαθίσκος, ȣ, τὸ ταλάριον, ȣ, Poll.
Quassabilis, e, ὁ ϗ ἡ διασάλευτος, ȣ.
Quassatio, ἡ διασάλευσις, εως, ὁ σεισμὸς, ȣ̃.
Quasso, διασαλεύω τι, Lucian. ἀνασείω.
Quatenus, ἐφ' ὅσα, Lucian. παρ' ὅσον, Herodian. licebat, ὡς δυνατὸν ἦν, idem.
Quater, τετράκις, Isocr.
Quaternarius, ἡ τετρὰς, άδος, Plut.
Quaterni, οἱ, αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, Xen.
Quaternio, τὸ τετράδιον, ȣ, N. T.
Quatio, σείω τι, Thuc. κλονέω, τινάσσω.
Quatriduum, τὸ τετραήμερον, ȣ, Aristot.
Quatuor, οἱ, αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, Luc.
Quatuordecies, τεσσαρεσκαιδεκάκις.
Quatuordecim, οἱ, αἱ δεκατέσσαρες, ων, Plut.
Que, τε, *quod solum rarius, frequentius vero cum* ϗ *ponitur*, e. gr. sursum ac deorsum, ἄνω τε ϗ κάτω, Dem.
Quemadmodum, ὡς, evenit, quemadmodum nobis utile est, γέγονεν, ὡς ἂν ἡμῖν σύμφορον, Dem. ita, ὥσπερ ȣ̃τω, idem. ὥσπερ ὡσαύτως, idem. initio dixi, καθάπερ ἐν ἀρχῇ προεῖπον, idem.
Queo, δύναμαι, Dem. Confer *Possum*.
Quercetum, ὁ δρυμὸς, Polyb. ὁ δρυμών.
Querceus, seu Quernus, δρύϊνος, ΐνη, ϊνον, Plut.
Quercus, ἡ δρῦς, δρυὸς, Diosc.
Querela, ὁ ὀδυρμὸς, Isocr. Confer *Lamentatio*.
Queribundus, ὀδυρτικὸς, ή, ὸν, Bas.
Querimonia, ἡ μεμψιμοιρία, ας, Cl. Al.
Queritor, ὀδύρομαι, Dem.
Querneus, seu Quernus, a, um. Vide *Querceus*.
Queror, ὀδύρομαι, Dem. μεμψιμοιρέω, Lucian. de aliquo, μέμφομαί τινι, Dem. τὶ, Xen.
Querulus, ὀδυρτικὸς, ή, ὸν, Aristot. ἀγανακτικὸς, ή, ὸν, Plat.
Questus, idem quod *Querimonia*.
Qui, quæ, quod, ὅς, ἥ, ὅ, Dem.
Qui? πῶς; Dem. Confer *Quomodo*.
Quia, ὅτι, non expedit, ideo reprehendo, ȣ̓χὶ συμφέρει, διὰ τȣ̃το ἐπιτιμάω, Dem. hoc mihi videtur bonum esse, ἐπεὶ τȣ̃τό γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι, Plat.
Quicumque, ὅςις, ἥτις, ὅτι, Aristoph. ὅςις ἂν, ἥτις ἂν, ὅτι ἂν, Thuc. ὅςις δὴ, id. tandem, ὅςις ποτὲ, Lucian.
Quidam, Quædam, Quiddam vel Quoddam, *de persona certa*, ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα, Dem. *de incerta*, ὁ ϗ ἡ τις, ϗ τὸ τι, *gen.* τινὸς, id.
Quidem, μὲν, Dem.
Quidni? πῶς γὰρ ȣ̓; Dem. πῶς ȣ̓; id.
Quies, ἡ ἠρεμία, ας, Aristot. ἡ ἡσυχία, ας, Dem. τὸ ἥσυχον, ȣ, Thuc. Confer *Otium*, item *Somnus*.
Quiesco, ἠρεμέω, Philo. ἡσυχίαν ἔχω, Isocr. ἄγω, id. ἠρεμίαν ἔχω, Plut. a labore, ἀναπαύομαι τȣ̃ πόνȣ, Xen. dormio. Vide *Dormio*.
Quiete, ἠρέμα, te contine, ἔχε, Plat. ἠρεμαίως, Xen. ἡσύχως.
Quietus, ὁ ϗ ἡ ἡσύχιος, Dem.
Quilibet, ὁ τυχὼν, όντος, Plut. potius quam, πᾶς μᾶλλον, ἢ, Dem.
Quin, *cur non*, τί μή; *ut*, vel *quod non*, μὴ ȣ̓χὶ, difficile est, quin patiatur, ȣ̓ ῥᾴδιον, μὴ ȣ̓χὶ πάσχειν, Plat. *qui non*, ὅςις ȣ̓, *immo*, μᾶλλον δὲ· quin etiam, γε μὴν· quin etiam spe omnes implevit, ἐλπίδων γε μὴν πάντας ἐνέπλησε, Xen. quin immo, ἀλλὰ δὲ ϗ, μενȣ̃νγε, N. T.
Quinarius, ἡ πεντὰς, άδος, Plut. ἡ πεμπτὰς, άδος, Aristot.
Quincunx, ἡ πεμπτὰς, άδος.
Quincuplex, πενταπλȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, LXX.
Quindecies, δεκαπεντάκις.
Quindecim, οἱ, αἱ, τὰ δεκαπέντε, N. T.
Quingentesimus, seu Quingenarius, a, um, πεντακοσιοςὸς, ή, όν.
Quingenti, Quingeni, æ, a, πεντακόσιοι, αι, α, Herodian.
Quingenties, πεντακοσιάκις.
Quini, οἱ, αἱ, τὰ πέντε.
Quinquagenarius, πεντηκονταέτης, εος, Plut.
Quinquageni, οἱ, αἱ, τὰ πεντήκοντα, N. T.
Quinquagesies, seu Quinquagies, πεντηκοντάκις.
Quinquagesimus, πεντηκοςὸς, ή, όν, Galen.
Quinquaginta, οἱ, αἱ, τὰ πεντήκοντα, N. T.
Quinquatria, seu Quinquatrus, τὰ παναθήναια, ων, Isocr.
Quinque, οἱ, αἱ, τὰ πέντε, Plut.
Quinquefariam, πενταχῇ, seu πενταχῶς.
Quinquemestris, e, ὁ ϗ ἡ πεντάμηνος, ȣ.
Quinquennalis, e, πενταετηρικὸς, ή, όν, certamen, ἀγῶν, Maccab.
Quinquennis, e, ὁ ϗ ἡ πενταέτης, εος, Thuc.
Quinquennium, ἡ πενταετία, ας, ἡ πενταετηρὶς, ίδος.
Quinquepartito, πενταμερῶς.
Quinquepartitus, ὁ ϗ ἡ πενταμερής.
Quinqueremis, e, ὁ ϗ ἡ πεντήρης, εος.
Quinquertio, ὁ πένταθλος, ȣ, Plut.
Quinquertium, τὸ πένταθλον, ȣ, Herodian.
Quinquies, πεντάκις, N. T.
Quintanus, πεμπταῖος, αία, αῖον, Al. Aphr.
Quintilis, ὁ μεταγειτνιὼν, ῶνος, Dem.
Quintum, πέμπτον.
Quintus, πέμπτος, η, ον, Plut.
Quippe, ἅτε, pessimus existens, κάκιςος ὤν, Dem. ἅτε δὴ, οἷα δὴ, semper admiror hunc sermonem, ȣ̓ γάρ τοι ἀλλὰ τȣ̃τόν γε λόγον θαυμάζω, Plut.
Quiritatio, ὁ σχετλιασμὸς, ȣ̃, Thuc.
Quirites, οἱ Κυρῖται, ων, Dion. Hal.
Quiritor, σχετλιάζω, aliquid, τὶ, Plut.
Quis? quæ? τίς; Quid? τί; Dem. Quis adeo simplex est, ut ignoret? τίς ȣ̃τως εὐήθης ἐςὶν, ὅςις ἀγνοεῖ; Isocr. ποῖος, ποία, ποῖον. Quæ civitas tale bellum sustinere potest? ποία τῶν πόλεων τοιȣ̃τον πόλεμον ὑπέμεινε; id. *Indefinitum*, ὁποῖός τις, ὁποία τις, ὁποῖόν τι, potes igitur dicere, quis homo pius sit, ἔχεις ȣ̃ν εἰπεῖν, ὁποῖός τις εὐσεβής ἐςι, Xen. τίς, τί, considerate, non quem se dicat esse, sed quis sit, σκοπεῖτε, μὴ τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐςι, Æschin. *aliquis*, τις, τι, si quis videat inimicum, εἴπȣ τις ἴδοι τινὰ ἐχθρὸν, Thuc.
Quisnam, ὅςις, Quænam, ἥτις, Quidnam, ὅ,τι, an putas illos ignorare, quisnam sis? ȣ̓κ οἴῃ γιγνώσκειν αὐτȣ̀ς, ὅςις εἶ; Dem. misit interrogatum, quidnam accidisset, ἔπεμψεν ἐρησόμενος, ὅ,τι ἐςὶ τὸ συμβεβηκὸς, idem.
Quispiam, Quæpiam, τις, Quidpiam, τι, Dem. dabo, quantum alius quispiam unquam dedit, δώσω, ὅσον τις ϗ ἄλλος πλεῖςον δήποτε ἔδωκε, Xen. an quispiam alius, εἴ τις ἄλλος, Isocr.

Quisquam,

Quisquam, τις, Quidquam, τι, nescio, an quisquam alius umquam, ὐκ οἶδα, εἴ τις ἄλλος πώποτ' ἕτερος, Isocr. nec quisquam, ὐδὲ ὐδεὶς, se ipsum accusat, ἑαυτῦ κατηγορεῖ, Dem.

Quisque, ἕκαςός τις, ἑκάςη τις, ἕκαςόν τι, Dem. εἷς ἕκαςος, μία ἑκάςη, ἓν ἕκαςον, Isocr. πᾶς τις, πᾶσά τις, πᾶν τι, Jul. αὐτὸς ἕκαςος, αὐτὴ ἑκάςη, αὐτὸ ἕκαςον, quisque pugnam incipere gestiebat, αὐτὸς ἕκαςος πρῶτος ἐσπεῦδεν ἄρξαι μάχης, Pausan.

Quisquiliæ, τὰ περίψήματα, ων, N. T.

Quisquis, Quæquæ, Quidquid, ὅςισῦν, ἥτισῦν, ὅτιῦν· quisquis potuerit, ὅςισῦν δύναιτο, Dem. sive hunc, sive quemque delegeritis, κἂν ὑμεῖς τὸν δεῖνα, κἂν ὄντινῦν χειροτονήσετε, id.

Quivis, idem quod *Quisque* seu *Quilibet*.

Quo, οἷ, ne accedere quidem licebat ipsi, μηδὲ βαδίζειν ἐξῆν αὐτῷ, Dem. acceperunt libertatem eundi, quo vellent, ἔλαβον ἐξυσίαν πορεύεσθαι, ὅπυ βυληθεῖεν, id. quo confugiam? ποῖ καταφεύγω; Æschin. quo tandem et unde? ποῖ δὴ ϗ πόθεν; Plat. quo mitius, eo magis, ὅσῳ πρᾳότερον, τοσύτῳ μᾶλλον, Dem. quo magis, eo magis, ὅσῳ ἂν μᾶλλον, τοσύτῳ μᾶλλον, Aristot. ut, ὅπως, elaborandum est, quo ille desistat, προσήκει πράττειν, ὅπως ἐκεῖνος παύσεται, Dem.

Quoad, μέχρι ὗ, ipsis visum est, αὐτοῖς ἐδόκει, Dem. Confer *Donec.* eatenus, quoad natura patitur, ἐπὶ τοσῦτον, ἐφ' ὅσον ἡ φύσις ἐπιδέχεται, Aristot. fieri potest, ἐφ' ὅσον οἷόν τε, Heliodor.

Quocirca, διὰ τῦτο, Dem. Confer *Quamobrem, Quare.*

Quocunque, πανταχῦ, Dem. πανταχοῖ, id. ὅπυ ἂν, Xen.

Quod, ὅτι, felices prædicarunt majores, quod hoc modo remp. administrarunt, τὺς προγόνυς ἐμακάρισαν ὅτι τὸν τρόπον τῦτον τὴν πόλιν διῴκυν, Dem. ὡς, omnes dictitabatis, quod oporteret, &c. πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὡς δεῖ, id.

Quodammodo, ὡδέ πως, Xen. τρόπον τινὰ, ἔςιν ὡς, Devar.

Quominus, μὴ ὐ, nemo contradicit, quominus dicturus sit, ὐδεὶς ἀντιλέγει, μὴ ὐ λέξειν, Xen.

Quomodo, πῶς, his usus est, τύτοις ἐχρήσατο, Dem. ὃν τρόπον, Lycophr. τίνα τρόπον, Dem.

Quomodocumque, ὅπως ἂν, Dem. ὁπωσῦν, vivere, ζῆν, id. factum est, τῦτο πέπρακται ὁπωσδήποτε, id.

Quonam, ποῖ, Dem. Confer *Quo.*

Quondam, πάλαι, Dem. Confer *Olim.*

Quoniam, ὅτι τοι, Plat. Confer *Quia.*

Quopiam, ποῖ, Dem.

Quoquam, ποῖ, Dem.

Quoque, ϗ ἔτι. Confer *Etiam.*

Quoquo, seu Quovis, πανταχοῖ, Dem.

Quoquomodo, ὡς ἂν τύχοι.

Quoquo versum, seu Quoquo versus, πανταχόσε, Dem.

Quorsum, καὶ τί, Isocr. ista persecutus sum oratione, ὧν δὲ ἕνεκα ταῦτα προσήνεγκα τῷ λόγῳ, Euseb. ista dicis? πρὸς τί ταῦτα λέγεις; Viger.

Quot, πόσοι, αι, α, sunt Spartani? εἰσὶ Σπαρτιᾶται; Plut. in locis, ποσαχῆ; modis, ποσαχῶς; Aristot. diebus veniet? ποςαῖος ἀφίξεται, Xen.

Quotannis, κατ' ἔτος, Cl. Al. ἀνὰ πᾶν ἔτος, Diosc. ἔτος ἑκάςυ, Herodian.

Quoteni, πόσοι, αι, α.

Quotidianus, ὁ, ἡ, τὸ καθ' ἡμέραν, cibus, τροφὴ, Isocr. ὁ, ἡ, τὸ ἑκάςην ἡμέραν, ex quotidianis exercitiis, ἐκ τῶν καθ' ἑκάςην ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων, Dem.

Quotidie, καθ' ἑκάςην ἡμέραν, Lucian. καθ' ἑκάςην, Isocr. ἑκάςης ἡμέρας, Herodian.

Quoties, ποσάκις, et ὁσάκις, Plat. de his verba facta sunt? ὁσάκις λόγος γέγονε περὶ τύτων, Dem. tumultuati sitis, omnes novistis, ὁσάκις ἐθορυβεῖσθε, πάντες ἐπίςασθε, id.

Quotiescumque, ποσακισῦν.

Quotquot, ὅσοι, αι, α, δὴ, et quotquot barbari, ϗ ὅσοι βάρβαροι, Herodian.

Quotuplex, ὁποσπλάσιος, ία, ιον, Aristot. ποσοπλάσιος, ία, ιον.

Quotus, πόςος, ὁπόςος, η, ον, Aristot.

Quotuscumque, ὁποσοσῦν, ὁποσησῦν, ὁποσονῦν, Aristot.

Quotusquisque, idem quod *Quotuscumque.*

Quovis, idem quod *Quoquo.*

Quousque, ἐφ' ὅσον, extendit se contemplatio, διατείνει ἡ θεωρία, Aristot. quamdiu, πόσον χρόνον, Dem.

Quum, ὅτι, ab initio, quum aliqui Olynthios hinc repulerunt, τὸ κατ' ἀρχὰς ὅτε Ὀλυνθίυς ἀπήλαυνόν τινες, Dem. quum opus est, ὁπότη δεήσειε, id. quum nos non possumus eo pervenire, ἡνίκα ἡμεῖς μὴ δυνάμεθα ἐκεῖσε ἀφικέσθαι, id. quum nunciabatur, ὅταν ἀπηγγέλλετο, id.

R.

RABIDE, λυσσωδῶς, μανικῶς.

Rabidus, ὁ ϗ ἡ λυσσώδης, εος.

Rabies, ἡ λύσσα, ης, Gal. ἡ μανία· in rabiem actus furo, λυσσάω, Diosc.

Rabiose, λυσσωδῶς.

Rabiosus, ὁ ϗ ἡ λυσσώδης, εος, λυσσάων, ῶσα, ον, Lucian.

Rabula, ὁ δικολόγος, ὐ· ὁ κύων ῥητορικὸς, ῦ, Ælian. ὁ δικοῤῥάφος· τὸ περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, Dem.

Racematio, ἡ ῥαγολογία, ας, Suid.

Racematus, seu Racemosus, ὁ ϗ ἡ βοτρυώδης, εος, Diosc.

Racemus, ὁ βότρυς, Theophr. ἡ ςαφυλή.

Radiatio, ἡ ἀκτινοβολία, ας, Plut.

Radiatus, ἀκτινωτὸς, ἡ, όν.

Radicatus, ἐῤῥιζωμένος, ένη, ένον, N. T.

Radicitus, ὁλόῤῥιζει, N. T. ῥιζόθεν, Herodian. ἐκ ῥιζῶν, LXX. evelli, προθέλυμνον ἕλκεσθαι, Nys. extrahere, ἐκμοχλεύειν, Ælian. αὐτόῤῥιζον ἐκσπᾷν, id. pereo, ὁλόῤῥιζος ἀπόλλυμαι, LXX.

Radicor, ῥιζόομαι, Plat. ῥιζοβολῶ.

Radicosus, ὁ ϗ ἡ ῥιζώδης, εος.

Radicula, τὸ ῥιζίον, Diosc. *herba*, τὸ ςρύθιον, id.

Radio, ἀκτινοβολέω, Philo.

Radiosus, ὁ ϗ ἡ ἀκτινώδης, εος.

Radius, ἡ ἀκτὶν, ῖνος, textorius, ἡ κερκὶς, ίδος, Plat. rotæ, ἡ κνημία, ας, Lys.

Radix, ἡ ῥίζα, ης, Hippocr. radices montis, ἡ ὑπώρεια, ας, Herodian.

Rado, ξύω, Theophr. ξυράω.

Radula, τὸ ξύςρον, τὸ λίςρον, Poll.

Raia, ἡ βάτος, ὐ, ἡ βατὶς, ίδος, Schol. Aristoph.

Ramentum, τὸ ξύσμα, ατος, Erot. τὸ ἀπόξυσμα, ατος, τὸ περίψημα.

Rameus, κλάδινος, ίνη, ινον.

Ramex, ἡ κήλη, ης, Gal.

Ramicosus, ὁ κηλήτης, ὐ, Synes.

Ramosus, ὁ ϗ ἡ κλαδώδης, εος.

Ramulus, ὁ κλαδὼν, όνος, Hesych. ὁ κλαδίσκος, ὐ, ὁ κλὼν, ῶνος, Theophr.

Ramus, ὁ κλάδος, Theophr. ὁ ὄζος.

Rana, ὁ βάτραχος, ὐ, Gal.

Ranceo, Rancesco, ταγγίζω, Aret.

Rancide, σαπρῶς.

Rancidus, ταγγὸς, ἡ, ὸν, Geopon.

Rancor, ἡ τάγγη, ης, Al. Aphr. ἡ σαπρότης, ητος, Diosc.

Ranunculus, τὸ βατράχιον, ὐ, Diosc.

Rapa, ἡ γογγυλὶς, ίδος, Theophr.

Rapacitas, τὸ ἁρπακτικὸν, ῦ.

Rapax, ὁ, ἡ, τὸ ἅρπαξ, γος, Aristot. ἁρπακτικὸς, ἡ, ὸν, Bas.

Raphanus, ὁ ῥάφανος, Gal. ἡ ῥαφανὶς, Diosc.

Rapide, ὁρμητικῶς, σφόδρα, Plat.

Rapiditas, τὸ ὁρμητικὸν, ῦ.

Rapidus, ὁρμητικὸς, ἡ, ὸν, σφοδρὸς, ὰ, ὸν, Herodian. ἁρπαλέος, έα, έον.

Rapina, ὁ ἁρπαγμὸς, ῦ, Philo. τὸ ἅρπαγμα, ατος, Joseph. τὸ ἅρπασμα, Plut.

Rapio, ἁρπάζω, Dem. ἁρπαγὴν ποιέομαι, Thuc. ad necem, συλλαμβάνω ἐπὶ θανάτῳ, Lucian. ad pœnam, συναρπάζω ἐπὶ τιμωρίαν, Dion. Hal.

Raptim, ἁρπακτικῶς, ἁρπάγδην, celeriter, ταχέως, Xen.

Raptio, ἡ ἁρπαγὴ, ῆς, Thuc.

Raptor, ὁ ἁρπακτὴς, ῦ, ὁ ἅρπαξ, γος, N. T.

Raptum, τὸ ἁρπασθὲν, ἐντος· rapto vivo, ἀπὸ θήρας ζάω, Aristot.

Raptus, ûs, ἡ ἁρπαγὴ, ῆς, Plut. ἡ ἁρπαγωγὴ, ῆς, Lucian. ὁ ἁρπαγμὸς, ῦ, Philo.

Rapulum, τὸ γογγυλίδιον, ὐ, Galen.

Rapum, ἡ γογγυλὶς, ίδος, Theophr.

Rapunculus, ἡ γογγυλὶς ἀγρία.

Rare, ἀραιῶς. Vide *Raro.*

Rarefacio, ἀραιόω, aliquid, τὶ, Galen. μανόω.

Rarefactio, ἡ ἀραίωσις, εως, Aristot.

Raresco, ἀραιόομαι, μανόομαι, Theophr. *infrequentior fio*, σπανίζομαι, LXX.

Raritas, seu Raritudo, ἡ ἀραιότης, ητος, ἡ μανότης, penuria, ἡ σπάνη, ης, Dem. ἡ σπανιότης, ητος, Isocr. ἡ σπάνις, εως, Herodian.

Raro, ὀλιγάκις, Aristot. σπανίως, Herodian.

Rarus, ἀραιὸς, ὰ, ὸν, Diosc. μανὸς, ἡ, ὸν, *infrequens*, σπάνιος, ία, ιον, Plut.

Rasilis, ξυςὸς, ἡ, όν.

Rastrum, τὸ λίςρον, ὐ, Poll.

Rasura, ὁ ξυσμὸς, ῦ, ἡ ξύσις, εως.

Ratio, τὸ λογιςικὸν, ῦ, Plut. ὁ λόγος, ὐ, Dem. ἡ διάνοια, ας, id. ὁ λογισμὸς, ῦ, Thuc. rationem alicujus habere, πρόνοιαν ποιεῖσθαί τινος, Dem. περί τινος, Isocr. ἔχειν τινὸς, Dem. λόγον ποιεῖσθαί τινος, id. λόγον ἔχειν τινὸς, Dem. inire, διαλογίζεσθαι, id. subduco, λογιςεύω, Suid. λογίζομαι, Dem. reddo, λόγον δίδωμι, id. nullam alicujus habeo, πρόνοιαν μηδεμίαν τινὸς ποιέομαι, id. ἀλογέω τινὸς, Herodot. rationis compotem esse, ἐντὸς λογισμῦ εἶναι, Thuc. expers, ὁ ϗ ἡ ἄλογος, ὐ, animal, ζῶον, Aristot. rationi consentaneum esse, λόγον ἔχειν, Dem. cum ratione, κατὰ λόγον, id. λογικῶς, Plut. εὐλογῶς, Aristot. ratione præditus, ὁ ϗ ἡ ἔλλογος, ὐ, Aristot. rationi consentaneus, ὁ ϗ ἡ εὔλογος, ὐ, Herodian. non consentaneus, ὁ ϗ ἡ παράλογος, ὐ, id.

Ratiocinatio, ὁ λογισμὸς, ῦ, Dem. ὁ συλλογισμὸς, ῦ, Aristot.

Ratiocinativus, συλλογιςικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.

Ratiocinator, ὁ λογιςὴς, ῦ, Dem. ὁ λογιζόμενος, ὐ, id.

Ratiocinium, ὁ συλλογισμὸς, ῦ, Aristot.

Ratiocinor, ἐκλογίζομαι, Dem. διαλογίζομαι, id. συλλογίζομαι, id.

Rationalis, e, λογικὸς, ῦ, Aristot.

Ratis, ἡ σχεδία, ας.

Ratiuncula, τὸ λογάριον, ὐ, τὸ λογίδιον, ὐ.

Ratus, κύριος, ία, ιον, Dem. ratum esse, κύριον εἶναι, id. et valere, ἰσχύειν ϗ μένειν, id. habeo, κυρόω, aliquid, τὶ, Thuc.

Raucedo, ὁ βρόγχος, seu τὸ βράγχος, Aristot.

Raucesco, βραγχιάω, Aristot.

Raucitas, idem quod *Raucedo.*

Raucus, βραγχαλέος, έα, έον, ὁ ϗ ἡ βραγχώδης, εος, vox, φωνὴ, Al. Aphr.

Ravis, τὸ βράγχος τραχύτερον.

Ravus, χαροπὸς, ἡ, ὸν, Theodor.

Re, quando iterationem significat, reddi in Compositione solet per ἀνὰ, e. gr. *reædifico*, ἀνοικοδομέω, Herodian. *rebaptizo*, ἀναβαπτίζω, Naz. quando vero contrarietatem notat, fere redditur per ἀντὶ, ut *reboo*, ἀντιβοάω, *recalcitro*, ἀντιλακτίζω; sed quando *Re* idem est quod *De*, redditur per ἀπὸ, e. gr. *recisio*, ἀποτομή.

Reædifico, ἀνοικοδομέω, Herodian.

Rebellio, ἡ ἐπανάςασις, Thuc. ἡ ἀπόςασις.

Rebellis, ὁ μεταςὰς, άντος, Thuc. ὁ ἀφιςὼς, ότος, Herodian.

Rebello, εἰς ἀπόςασιν ὁρμάω, Herodian. ἀφηνιάζω, Lucian. ἀντιμάχομαί τινι.

Reboo, ἀντιβοάω.

Recalcitro, ἀντιλακτίζω, alicui, τινὶ, Plut.

Recanto,

Recanto, παλινῳδέω, Lucian. παλινῳδίαν ᾄδω, Aristid.
Recapitulatio, ἡ ἀνακεφαλαίωσις, Quinct.
Recedo, ἀπέρχομαι, Thuc. a sententia, ἀφίημι γνώμην· a negotiis, ἀφίσαμαι τῶν πραγμάτων, Dem.
Recens, νεαρὸς, ὰ, ὸν, Dion. Hal. ὁ ϗ ἡ νεαλὴς, έος, Dem. Confer *Novus.*
Recens, *adv.* νεωςὶ, Isocr. ἔναγχος, Dem. ἄρτι, id. ἀρτίως, id. factus, νεωςὶ γενόμενος· natus, ὁ ϗ ἡ νεογενὴς, έος· conditus, ὁ ϗ ἡ νεόκτιςος, ȣ, Dion. Hal.
Recenseo, διέρχομαι, aliquid, τὶ, Dem. aliquos nominatim, ἐρέω τινὰς κατ' ὄνομα, id. διέρχομαί τινας ὀνομαςὶ, id. omnes actiones alicujus, πάσας τὰς πράξεις τινὸς καταριθμέω, Isocr. omnia pericula, ἐξαριθμέω ἅπαντας κινδύνȣς, id.
Recensio, seu Recensus, ὁ κατάλογος, ȣ, Dem. *lustratio*, ἡ ἐξέτασις, εως, Thuc.
Receptaculum, ἡ ὑποδοχὴ, ῆς, Aristot. aquæ, τὸ ἐκδοχεῖον ὕδατος, Joseph. spiritus, τὸ δοχεῖον τȣ͂ πνεύματος, Al. Aphr.
Receptio, ἡ ὑποδοχὴ, fugitivorum, τῶν ἀφιςαμένων, Thuc.
Receptum, ἡ ὑπόσχεσις, εως, Dem. Confer *Promissum.*
Receptus, ûs, ἡ ὑπαγωγὴ, ῆς, Thuc. receptui cano, ἀνακλητικὸν σημαίνω, Plut.
Recessus, ûs, ἡ ὑπαναχώρησις, εως, Dion. Hal. in ædibus, ὁ μυχὸς, ȣ͂, LXX.
Recidivus, ὁ ϗ ἡ ἀναπτώσιμος, ȣ, febris, ὑποτροπιάζων πυρετὸς, Hippocr.
Recido, μεταπίπτω, in aliquem, εἴς τινα, Herodian. περιπίπτω, id.
Recido, ἀποτέμνω, Plut. ἀποκόπτω.
Recipio, ἀναλαμβάνω, vires, ἐμαυτὸν, Isocr. τὴν ἰσχὺν, Plut. exsulem, προσδέχομαι φυγάδα, Isocr. aliquem in urbem, εἰσφέρομαί τινα εἰς τὴν πόλιν, Dem. crimen in me, ἐνδέχομαι αἰτίαν, id. me in castra, ἀνακάμπτω εἰς τὴν παρεμβολὴν, Diod. Sic. *polliceor.* Confer *Polliceor.*
Reciprocatio, ἡ ἀντιςροφὴ, ἡ παλινδρομία.
Reciproco, ἀντιςρέφω, Aristot. cursum, παλινδρομέω, Plut.
Reciprocus, ὁ ϗ ἡ ἀντίςροφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ παλίνδρομος, ȣ, Laert.
Recisio, ἡ ἀπότμησις, εως.
Recitatio, ἀνάγνωσις, εως, tabulæ, τȣ͂ γραμματείȣ, Dem.
Recitator, ὁ ἀναγνώςης, ȣ.
Recito, ἀναγινώσκω, alicui libellum, βίβλον τινὶ, Dem. poemata, ἀναλέγω τὰ ποιήματα, Luc.
Reclamo, ἀντιβοάω, quasi testis, ἀντιμαρτυρέω, Plut.
Reclinis, e, ἀνακλινόμενος, ένη, ενον.
Reclino, ἀνακλίνω, me in cubitum, ἐμαυτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, Lucian.
Reclivis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνάκλιτος, ȣ, Hesych.
Recludo, ἀνοίγω, fores, τὰς θύρας, Xen.
Recognitio, ἡ ἀνάγνωσις, εως, judicialis, ἡ διαψήφισις, εως, Dem. sigilli, ἡ ἐπίγνωσις τῆς σφραγῖδος, Herodian.
Recognosco, ἀναγνωρίζω, exercitum, ἐπέρχομαι τὸ ςρατόπεδον, Herodian. scriptum qua manu sit exaratum, ἐπιγινώσκω τὸ γεγραμμένον, id.
Recolligo, ἀναλέγομαι, vires, ἀναλαμβάνω τὴν ἰσχὺν, Plut. me, ἐμαυτὸν, Isocr.
Reconciliabilis, καταλλακτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Reconciliatio, ἡ διαλλαγὴ, ῆς, Dem. ἡ καταλλαγὴ, ῆς, id.
Reconciliator, ὁ διαλλακτὴς, ȣ͂, Dem.
Reconcilio, καταλλάττω, aliquos, τινὰς πρὸς ἀλλήλȣς, Aristot. aliquem mihi, τινὰ ἐμαυτῷ, N. T. urbes, διαλλάττω τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλαις, Isocr. τὰς πόλεις, id. τὰς πόλεις ἀλλήλαις, Plut. regi, τῷ βασιλεῖ, Thuc. aliquos, εἰς ὁμόνοιαν καθίςημί τινας, Isocr. re concilior cum aliquo, διαλλάττομαι πρός τινα, Isocr. τινὶ, id.
Reconcinno, ἀνασκευάζω, Strabo.
Reconditus, ἀποκεκρυμμένος, ένη, ένον, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀπόκρυφος, ȣ, Plut.
Recondo, κρύπτω, Dem. in penu, ἀποταμιεύομαι, Ælian. in thesauro, ἀποθησαυρίζω, N. T. θησαυροφυλακέω, Philo.
Recordatio, ἡ ἀνάμνησις, εως, Aristot.
Recordor, μέμνημαι, alicujus, τινὸς, Isocr. περί τινος, id. τὶ, Dem. ἀναμιμνήσκομαί τι, Isocr. περί τι, Plat. μνείαν ποιέομαί τινος, Isocr. περί τινος, id. recordari facio, ἀναμιμνήσκω, aliquem alicujus, τινά τινος, Lucian. Confer *Commonefacio.*
Recreatio, ἡ ἀναψυχὴ, ῆς, Plat.
Recrementum, ἡ σκωρία, ας, Diosc.
Recreo, ἀναψύχω, cibo et potu, σίτῳ ϗ ποτῷ, Chrys. aliquem, τινὰ, N. T. ἀναπαύω τινὰ, Xen. recreor ex morbo, ἀνακομίζομαι ἐκ τῆς ἀσθενείας, Diosc. ἐκ νόσȣ, Gal. ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν, Dem.
Recresco, ἀναφύομαι, Plut.
Recriminatio, τὸ ἀντέγκλημα, Quinct.
Recriminor, ἀντεγκαλέω, aliquem, τινὶ, Dem.
Recrudesco, ἐξωμόομαι.
Recta, εὐθὺς, Thuc. ducere aliquem Babylonem, εὐθὺ ἄγειν τινὰ ἐπὶ Βαβυλῶνος, Xen. recta via, εὐθὺ τῆς ὁδȣ͂, Lucian.
Recte, ὀρθῶς, dicere, λέγειν, Dem. et convenienter judicare, ϗ προσηκόντως κρίνειν· facere, καλῶς ϗ προσηκόντως πράττειν.
Rectitudo, ἡ ὀρθότης, ητος, Plat.
Rectio, ἡ ἐπιςασία, ας, Plut.
Rector, ὁ ἐπιςάτης, ȣ, Xen. ὁ δίοπος, ȣ, Plut. ὁ κυβερνήτης· gymnasii seu scholæ, ὁ γυμνασιάρχης, ȣ, Æschin. Academiæ, ὁ Ἀκαδημιάρχης, ȣ.
Rectus, ὀρθὸς, ἡ, ὸν, incedo, βαδίζω, Plut. linea, ὀρθὴ γραμμὴ, Aristot. angulus, ὀρθὴ γωνία, Eucl.
Recubo, ἀνάκειμαι, Thuc.
Recudo, ἀνακολάπτω.
Recumbo, ἀνακλίνομαι, ἀνάκειμαι, Thuc.
Recuperatio, ἡ ἀνάκτησις, εως.
Recupero, ἀναλαμβάνω τὶ, Isocr. imperium, πάλιν τὴν ἀρχὴν, id. πάλιν τυγχάνω τῆς ἀρχῆς, Plat. ἀπολαμβάνω τὴν ἡγεμονίαν, Isocr. ἀνακτάομαι τὴν ἀρχὴν, Ælian. facultates, κομίζομαι τὰς κτήσεις, id. aliquid ab aliquo, τι παρά τινος, Dem.
Recurro, ἀνατρέχω, Polyb. παλινδρομέω, Lucian. ἀναθέω.
Recursus, ûs, ἡ ἀναδρομὴ, ῆς.
Recusatio, ἡ ἀπόνευσις, εως, ἡ παραίτησις, εως, Plat. ficta, ὁ ἀκκισμὸς, ȣ͂, Philo.
Recuso, παραιτέομαι, ἀπονεύω, aliquid, τινὸς, Bas. ἀναδύομαί τι, Lucian. munus, ἀρνέομαι χρείαν τινὰ, Dem. ficte, ἀκκίζομαι, Lucian.
Recutitus, ὁ ἀπεσκολυμμένος, ȣ.
Redamo, ἀντιφιλέω, aliquem, τινὰ, Aristot.
Redarguo, διελέγχω, aliquem, τινὰ, Lucian. aliquid, ἐλέγχω τι, Plut.
Redargutio, ἡ ἔλεγξις, εως, N. T.
Redditio, ἡ ἀπόδοσις, εως, Dem.
Reddo, ἀποδίδωμι, corpus terræ, τὸ σῶμα τῇ γῇ, Xen. mortem alicujus optabiliorem, καθίςημι θάνατόν τινος ζηλωτότερον, Isocr. alicui honorem, ἀνταποδίδωμί τινι τιμὴν, Aristot. injuriam, τὴν ὕβριν, Lucian. literas, ἀναδίδωμι γράμματα, Dion. H.
Redemptio, ἡ λύτρωσις, εως, N. T. ἀπολύτρωσις, εως, ibid. redemptionis pretium, τὸ λύτρον, ȣ, Dem. τὸ ἀντίλυτρον.
Redemptor, ὁ λυτρωτὴς, ȣ͂, N. T.
Redeo, κατέρχομαι, in regnum, εἰς βασιλείαν, Dem. ἐπανέρχομαι, ex legatione, ἀπὸ τῆς πρεσβείας· domum, ἀναχωρέω πάλιν ἐπ' οἶκον, id. ἀφίκομαι οἴκαδε, Lucian. e Chalcide, ἐκ τῆς Χαλκίδος ἥκω ἀναςρέψας, id. domum ex peregrinatione, ἐπιδημέω ἐκ τῆς ἀποδημίας· ad institutum, ἐπανέρχομαι ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν, Isocr. ad demonstrationes, ἐπάνειμι πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις, Dem. eo unde digressus sum, ἐπάνειμι εἰς ταῦτα ἔνθεν ἐξέβην, Xen. ἐπανέρχομαι πάλιν, ὅθεν δεῦρο μετέβην, Plat. Delphis, ἐκ Δελφῶν, Plat. ad me, ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν, Æschin. ad ingenium, ad mores, ἥκω φερόμενος εἰς τὴν ἐμαυτȣ͂ φύσιν, id.
Redhibeo, ἀποδίδωμι, Dem.
Redhibitio, ἡ ἀναγωγὴ, ῆς, Plat.
Redigo, περιΐςημι, ad paupertatem, τινὰ εἰς πενίαν, Herodian. hostes calliditate in servitutem, δȣλόω πολεμίȣς ἀπάτῃ, Plut. insulam in servitutem regis, καταδȣλόω νῆσον τῷ βασιλεῖ, Isocr. liberos et conjuges, ἀνδραποδίζω παῖδας ϗ γυναῖκας, Thuc. in potestatem regionem, ὑποτάττω χώραν, Herodian. aliquid, ὑπ' ἐμαυτὸν ποιέομαί τι, Isocr. civitatem in ordinem, ἄγω εἰς τάξιν τὴν πόλιν, Dem.
Redimiculum, ἡ ταινία, ας, Plat.
Redimio, ἀναδέω, aurea corona, χρυσῷ ςεφάνῳ, Thuc. caput diademate, διαδέω τὴν κεφαλὴν διαδήματι, Lucian.
Redimo, λυτρόομαι τινὰ, N. T. captivos, λύομαι αἰχμαλώτȣς, Aristot. aliquem viginti sex minis, τινὰ ἓξ ϗ εἴκοσι μνῶν, Dem.
Redintegratio, ἡ ἀποκατάςασις, εως, Greg. ἡ ἀνανέωσις, εως, Athen.
Redintegro, ἀποκαθίςημι, Herodian. pugnam, ἀνανεόω τὴν μάχην, id.
Reditio, seu Reditus, ἡ ἐπάνοδος, ȣ, Plut. ἡ ἀνακομιδὴ, ῆς, id. ἡ ἀπονόςησις, εως, Arr. proventus, ἡ πρόσοδος, ȣ, Dem. τὰ προσιόντα, ων, Dion. Hal. exsulum in patriam, ἡ κάθοδος τῶν φευγόντων, Dem. in gratiam, ἡ διαλλαγὴ, ῆς, id. ἡ καταλλαγὴ, ῆς, Isocr.
Redoleo, ἀπόζω, aliquid, τινὸς, Diosc.
Reduco, ἐπανάγω, exsules in patriam, τȣ̀ς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, Plat. urbem in pristinum statum, κατάγω πόλιν εἰς ἑαυτὴν, Plut. aliquem domum, ἄγω τινὰ ὀπίσω εἰς τὰ οἰκεῖα, Ælian.
Reductio, ἡ ἀναγωγὴ, ῆς, Aristot.
Redundans, περιττὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ περιπληθής.
Redundanter, πλεοναςικῶς, περισσῶς.
Redundantia, seu Redundatio, ὁ πλεονασμὸς, Plut.
Redundo, πλεονάζω, aliqua re, τινὸς, Gal. τινὶ, Thuc. περισσεύω τινὸς, Lucian.
Reduvia, ἡ παρωνυχία, ας, Ægin.
Redux, ὁ καταγόμενος, ȣ, Plut. ὁ κατελθὼν, όντος, Isocr. ὁ κατιὼν, όντος, id. ὁ ϗ ἡ παλίντροπος.
Refectio, ἡ ἐπισκευὴ, ῆς, Dem.
Refello, ἀνασκευάζω, Aristot. aliquem, διελέγχω τινὰ, Naz. sententiam, ἀνατρέπω γνώμην, Thuc.
Refercio, ἐμπλήθω, aliquid aliqua re, τί τινος, Plat. Confer *Compleo.*
Referio, ἀντιτύπτω, Aristoph.
Refero, ἀνακομίζω, arma in arcem, τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, Xen. aliquid ad senatum, ἀναφέρω τὶ εἰς seu πρὸς τὴν σύγκλητον, Plut. ad populum, προσάγω τι πρὸς τὸν δῆμον, Aristot. aliquem inter aliquos, τίθημί τινα εἴς τινας, Dem. inter Deos, ἀνάγω τινὰ εἰς θεȣ̀ς, Isocr. malum, ἐπαναφέρω κακὸν, ἀγγέλλω κακὸν, Dem. gratiam alicui pro aliquo, ἀποδίδωμι χάριν τινὶ ὑπέρ τινος, Isocr. alicui aliquid acceptum, ἐπιτίθημί τινι τὴν αἰτίαν, Isocr. τὴν χάριν ἀνάπτω τινὶ, Plut. in acta aliquid, ἀναγράφομαί τι, Bud. consilia ad aliquid, συντείνω εἴς τι, Dem. κατευθύνω τὶ πρός τι, Plut. pedem, ἀναποδίζω εἰς τὀπίσω, Herodian.
Refert, διαφέρει, hoc tua, τȣ͂τό σοι, Plat. mea nil refert, ἐμοὶ ȣ̓δὲν διαφέρει, Ælian. Confer *Interest.*
Reficio, ἀνασκευάζω τὶ, Strabo. ἐπισκευάζω τὶ, Isocr. muros, ἀνατειχίζω, Xen. recreo. Confer *Recreo.*
Refigo, ἀποκαθηλόω.
Reflecto, ἀνακάμπτω, Philo. ἀνακλάω, Lucian.
Reflexio, ἀνάκλασις, εως, ἡ ἀνάκαμψις, εως.
Refloreo, ἀνανθέω, Plat.
Refluo, ἀναῤῥέω.
Refluxus, ἡ ἀναῤῥοία, ας, Athen.
Refocillo, ἀνακτάομαι, Galen. Confer *Recreo.*
Reformatio, ἡ ἀνάπλασις, εως, Gregor.
Reformidatio, ὁ φόβος, Dem. ἡ ὀῤῥωδία, Thuc.
Reformido, ὀῤῥωδέω, potentiam alicujus, δύναμίν τινος, Dem. περί τινι, Thuc. Confer *Metuo.*
Reformo, ἀναπλάσσω, Greg. διαρτίζω.

Refoveo, ἀναθάλπω. Confer *Recreo.*
Refractarius, ὁ ϰ ἡ ἀντίτυπος, ὁ ϰ ἡ ἀπειθής.
Refragor, ἀντιλέγω, alicui rei, τινὶ, Xen. dictis, ἀντερέω τοῖς εἰρημένοις, Dem. Confer *Contradico.*
Refrenatio, ὁ ἀναχαιτισμὸς, ȣ̃.
Refreno, ἀναχαιτίζω, Phil. ἀναςέλλω, Lucian.
Refrico, ἀναψάω, ἀνακνίζω.
Refrigeratio, ἡ ἀνάψυξις, εως, N. T. ἡ ἀναψυχὴ, ῆς, Plat.
Refrigero, ἀναψύχω, ἀποψύχω, Athen. ἐμψύχω, Plat.
Refrigesco, ἀναψύχομαι, Aristot.
Refringo, ἀνακλάω, Lucian.
Refugio, καταφεύγω, ad aliquem, πρός τινα, Isocr. Confer *Confugio.*
Refugium, ἡ καταφυγὴ, ῆς, Isocr. nullum habere, καταφυγὴν ἔχειν μηδεμίαν, idem. habere tutissimum, ἔχειν ἀσφαλεςάτην, idem. invenire, εὑρίσκειν κρησφύγετον, Lucian.
Refulgeo, ἀπολάμπω, ἀναλάμπω, Xen.
Refundo, ἀναχέω, Gregor.
Refutatio, ἡ ἀνασκευὴ, ῆς, Aristot.
Refuto, ἀνασκευάζομαι, Gregor. calumniam, ἀπολύομαι διαβολὴν, Plat. διαλύομαι διαβολὴν, Isocr. Confer *Refello.*
Regaliter, βασιλικῶς, Isocr.
Regalis, e, βασιλικὸς, ἡ, ὸν, Isocr.
Regeneratio, ἡ ἀναγέννησις, εως, Naz. ἡ παλιγγενεσία, ας, N. T.
Regenero, ἀναγεννάω, N. T.
Regermino, ἀναβλαςάνω, Plat. ἀναφύω.
Regero, ἀνακομίζω, Xen. Confer *Refero.*
Regia, τὸ βασίλειον, ȣ, Xen.
Regie, βασιλικῶς, Isocr.
Regigno, ἀναγεννάω, N. T.
Regimen, ἡ ἐπιςασία, ας, Plut.
Regina, ἡ βασίλισσα, ης, Plut.
Regio, ἡ χώρα, ας, Dem. cœli, τὸ κλίμα, ατος, Aristot. e regione, ἀντία, Herodot. ἐξ ἐναντίας, Aristot. κατανтικρὺ, Thuc.
Regius, βασιλικὸς, ἡ, ὸν, Isocr.
Regno, βασιλεύω, in Asia, Ἀσίας, Dem. ἐν Ἀσίᾳ, id. Confer *Dominor, Impero.*
Regnum, ἡ βασιλεία, ας, Dem. maximum, μεγίςη, Isocr. tutissimum, ἀσφαλεςάτη, id. paternum, πατρικὴ, idem. constituere, καθίςασθαι βασιλείαν, Isocr. comparare sibi, κατασκευάζεσθαι ἑαυτῷ, Dem. parare pulcherrime, κτᾶσθαι κάλλιςα, Isocr. occupare, λαμβάνειν, id. paternum suscipere, πατρικὴν παραλαμβάνειν, id. tenere, ἔχειν, id. optime administrare, διοικεῖν ἄριςα, id. tueri, διαφυλάττειν, id. præclarum, tutum esse, καλῶς, ἀσφαλῶς ἔχειν, idem. conservare, διασώζειν, Isocr. eripere alicui, ἀφαιρεῖν τινι, idem. amittere, ἐκπίπτειν ἐκ τῆς τυραννίδος, id.
Rego, ἐπιςατέω, aliquid, τινὶ, Plut. τινὸς, Xen. civitatem, διοικέω πόλιν, Isocr. domum, οἰκονομέω οἶκον, Xen. Confer *Administro, Guberno.*
Regredior, ἀναποδίζω, LXX. Confer *Redeo.*
Regressio, ἡ ἀναποδισμὸς, ȣ̃, LXX. ἡ ὑποχώρησις, εως, Dion. Hal.
Regula, ὁ κανὼν, όνος, Æschin.
Regularis, e, κανονικὸς, ἡ, όν.
Regulus, ὁ βασιλίσκος, ȣ, Athen. τὸ βασιλείδιον, ȣ, Plut.
Rejectaneus, seu Rejiculus, ὁ ϰ ἡ ἀπόβλητος, ȣ, N. T. ἀποδεδοκιμασμένος, ένη, ένον, Philo.
Rejectio, seu Rejectus, ûs, ἡ ἀποβολὴ, ῆς, Plat. sanguinis, ἡ ἀναγωγὴ αἵματος, Diosc.
Rejicio, ἀποβάλλω, Plut. Confer *Repudio.* in posterum diem, ἀναβάλλομαί τι εἰς ὑςεραίαν, Dem. Confer *Differo.* culpam in alium, ἀνατίθημι αἰτίαν ἄλλῳ, Isocr. αἰτίαν τρέπω εἴς τινα, Plut. aliquid ad senatum, ἀνάγω τὶ πρὸς τὴν σύγκλητον· sanguinem, ἀνάγω αἷμα, Gal.
Rejiculus. Vide *Rejectaneus.*
Reiteratio, ἡ ἀνάληψις, εως.
Reitero, ἀναλαμβάνω.
Relabor, μεταπίπτω, Dem. Confer *Recido.*
Relatio, ἡ διήγησις, εως. Confer *Narratio.*
Relaxatio, ὁ ἀναχαλασμὸς, ȣ̃, ἡ ἄνεσις.
Relaxativus, ἀναχαλαςικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Relaxo, ἀναχαλάω, chordam, χορδὴν, Philo. animum, ἀνίημι τὴν ψυχὴν, Athen. alvum, λαπάζω τὴν κοιλίαν.
Relegatio, ὁ ἐξορισμὸς, ȣ̃, Dion. Hal. Confer *Exilium.*
Relego, as, ἀποπέμπω, aliquem, τινὰ, Æschin. in exsilium, ἐξορακίζω, Plut. ad certum tempus, ὀςρακίζω ϰ μεθίςημι ἐκ τῆς πόλεως χρόνον ὡρισμένον, Aristot. Confer *Exilium.*
Relego, is, ἀναγινώσκω, Xen.
Relictio, ἡ ἀπόλειψις, εως, Dem.
Religatio, ἡ ἀνάδεσις, εως, Lucian.
Religio, τὰ ἱερὰ, ῶν, Dem. τὰ θεῖα, ων, id. ἡ εὐσέβεια, ας, id. ἡ εὐσέβεια ϰ περὶ Θεὸν θεραπεία, Isocr. religione duco, seu habeo, ἐνθύμιον ποιέομαι, Herodot. ὀττεύομαι, Dion. Hal. religionis ergo, τῆς ὁσίας ἕνεκα, id.
Religiose, εὐσεβῶς, Dem. colo Deum, εὐσεβέω τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, Isocr.
Religiosus, ὁ ϰ ἡ εὐσεβὴς, έος, Dem. cultor deorum, εὐσεβέςατα διακείμενος πρὸς τὰ τῶν θεῶν, Isocr.
Religo, ἀναδέω, aliquid ad aliquid, τι πρός τι, Plut.
Relino, ἀναχρίω, dolium, ἀνοίγω πίθον, Plut.
Relinquo, καταλείπω, aliquem, τινὰ, Isocr. ἀπολείπω τινὰ, Xenoph. ordinem, ἐκλείπω τάξιν, Plut. posteris immortalem memoriam virtutis, καταλείπω τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς, Isocr.
Reliquiæ, τὸ λεῖμμα, ατος, Plut. τὸ κατάλειμμα, ατος, LXX. sanctorum, τὰ τῶν ἁγίων λείψανα, Zonar.
Reliquus, λοιπὸς, ἡ, ὸν, Xen. ὁ ϰ ἡ ἐπίλοιπος, ȣ, Dem. reliquum est, λοιπόν ἐςι, Isocr. ὑπολείπεται, Dem. nihil est adversariis, οὐδὲν λοιπὸν τοῖς ἀντιλέγȣσι, Isocr. reliquum sibi nihil ad nequitiam fecit, οὐδεμίαν ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπε· in reliquum tempus, εἰς τὸ λοιπὸν τȣ̃ χρόνȣ, Dem.
Reluceo, ἀναλάμπω, Xen.
Reluctor, ἀντιπαλαίω, ἀντιμάχομαι, Al. Aphr. ἀνταγωνίζομαι, Thuc.
Remando, -is, ἀναμηρυκάομαι, Athen.
Remaneo, ὑπομένω, Dion. Hal.
Remedium, ἡ θεραπεία, ας, Dem. τὸ ἀλέξημα, ατος, Strabo. præsentissimum, φάρμακον πανακέςατον, Philo.
Remetior, ἀναμετρέω.
Remex, ὁ ἐρέτης, ȣ, Plut. ὁ ἐλατὴρ, ῆρος, Lucian. ὁ κωπηλάτης.
Remigatio, seu Remigium, ἡ ἐρεσία, ας, Polyb.
Remigo, ἐρέσσω, ἐλαύνω, κωπηλατέω.
Remigro, ἐπανέρχομαι.
Reminiscentia, ἡ ἀνάμνησις, εως, Aristot.
Reminiscor, ἀναμιμνήσκομαί τι, Isocr. μέμνημαί τινος, Xen. Confer *Memini, Recordor.*
Remisse, ἀνέτως, *dissolute,* ἐκλελυμένως.
Remissio, ἡ ἄνεσις, εως, Plut. ἡ πάρεσις, εως, N. T. *venia,* ἡ συγγνώμη, ης, Dem.
Remitto, ἀναπέμπω, aliquid, τὶ, Plut. alicui debitum, ἀφίημί τινι τὴν ὀφειλὴν, N. T. crimen, ἀφίημί τινα τȣ̃ ἐγκλήματος, Plut. συγγνώμην τινὶ ἔχω, Isocr. remittit luctus, ἡ ἀκμὴ τȣ̃ πένθȣς ἀπομαραίνεται, Ælian.
Remollesco, ἀναμαλάττομαι, Suid.
Remollio, ἀναμαλάττω.
Remora, ἡ ἐποχὴ, ῆς, Naz. ἡ ἀναβολὴ, ῆς, Eust. piscis, ἡ ἐχενηῒς, ΐδος.
Remordeo, ἀντιδάκνω.
Remoror, ἀναβάλλομαι, Dem. ἐφίςημί τι, Plut. aliquem aliqua re, ἀναβάλλω τινὰ ἔκ τινος, Dem. κατέχω τινά τινι, Isocr.
Remotio, ἡ ἀποκίνησις, εως.
Removeo, ἀποκινέω, terminum, ὅρον, Pandect. aliquid e medio, ἀναιρέω τι ἐκ μέσȣ, Dem. aliquid ab aliquo, χωρίζω τι ἀπό τινος, Plut. ἀπελαύνω τινὰ τινος, Dem.
Remotus, μακρὸς, ἡ, ὸν, ab aliqua re, πόῤῥω ὤν τινος, Isocr.
Remuneratio, ἡ ἀντιδωρεὰ, ᾶς, Aristot. τὸ ἀνταπόδομα, ατος, N. T. ἡ ἀμοιβή.
Remunero, seu Remuneror, ἀντευεργετέω, Xen. aliquem dono, ἀμείβομαί τινα δωρεᾷ, Chrys. τινὰ δώρῳ, Xen. aliquem ob justitiam, τινὰ τῆς δικαιοσύνης, Lucian.
Remus, ἡ κώπη, ης, Thuc. ὁ ἐρετμός.
Ren, ὁ νέφρος, ȣ, Aristot.
Renascor, ἀναφύομαι, Plut. ἀναγεννάομαι.
Renideo, ἀποςίλβω.
Renitor, ἀντερείδω τινὶ, Plut. ἐνίςαμαί τινι.
Renovatio, ἡ ἀνανέωσις, εως, Athen. ἡ ἀνακαίνωσις, εως, N. T. ἡ καίνισις, εως, Philo.
Renovo, ἀνανεόομαι, vetera hospitia, τὰς παλαιὰς ξενίας, Isocr. orationem, ἐπανανεόομαι λόγον, Plat. καινοποιέω τι, Plut. odium, ἀνακαινίζω τὸ μῖσος, Isocr. veterem inimicitiam, καινόω τὴν παλαιὰν ἔχθραν, Philo.
Renumero, ἐπαναριθμέω.
Renunciatio, ἡ ἀπαγγελία, ας, Dem.
Renuncio, ἀπαγγέλλω, aliquid statim, τὶ εὐθέως, Dem. alicui aliquid, τί τινι, Xen. προσαγγέλλω τί τινι, Dem. εἰσαγγέλλω πρός τινα, Plut.
Renuo, ἀνανεύω, Plat. Confer *Recuso.*
Reor, νομίζω, Dem. Confer *Puto, Arbitror.*
Repages, seu Repagulum, ὁ μοχλὸς, ȣ̃, Thuc.
Reparabilis, e, ἐπισκευαςὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Reparatio, ἡ ἐπισκευὴ, ῆς, Dem.
Reparo, ἐπισκευάζω, vias, τὰς ὁδȣ̀ς, Dem. vires amissas, ἀνακαλέω τὴν δύναμιν ἄῤῥωςον, Gal.
Repastinatio, ἡ βωλοςροφία, ας, Gaz.
Repastino, βωλοςροφέω.
Repello, ἀπελαύνω, ab ara, τȣ̃ βωμȣ̃, Lucian. ἀπωθέω τινὰ, Dem. παρωθέω τινὰ, id. a disputatione de pace, εἴργω τινὰ τῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης λόγων, id. hostem, ἀπωθέομαι τὸν πολέμιον, Dem. Confer *Arceo.*
Rependo, ἀντιςαθμέω, aliquid pro aliquo, τι πρό τινος, Bas. cum fœnore, ἀμείβομαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, Chrys. injuriam, ἀνταποδίδωμι ὕβριν, Aristot.
Repente, ἐξαίφνης, Dem. ὀξέως, id. αἰφνίδιον, Plut. ἄφνω, id. ἐξαπιναίως, Thuc.
Repentinus, αἰφνίδιος, ία, ιον, Plut. ὁ ϰ ἡ ἐξαπίναιος, ȣ, Xen.
Repercussio, ἡ ἀντιτυπία, ἡ ἀντικοπὴ, Plut.
Repercutio, ἀντιτυπέω, Lucian. ἀναπαίω, ἀντιπαίω, ἀντικόπτω.
Reperio, εὑρίσκω, Dem. Confer *Invenio.*
Repertor, idem quod *Inventor.*
Repetitio, ἡ ἀπαίτησις, εως, Dem. *iteratio,* ἡ ἀνάληψις, εως, ἡ ἐπανάληψις, εως, Hermog. dictorum, ἡ ἀνακεφαλαίωσις, εως, Dion. Hal.
Repeto, ἀπαιτέω, aliquid ab aliquo, τινά τι, Dem. ab aliquo mercedem, μισθὸν παρά τινος, Lucian. animo, ἀναπολέω τι κατὰ νȣ̃ν, Dion. Hal. aliquid ab initio, ἀναλαμβάνω τι ἐξ ἀρχῆς, Plat. ἀπ' ἀρχῆς, Aristot. orationem altius, ἀνωτέρω τὸν λόγον ἄγω, Chrys. ἀναλαμβάνω λόγον ἐξ ἀρχῆς, Dion. Hal.
Repleo, ἀναμεςόω, Aristoph. urbem infamia, ἀναπλήθω πόλιν πονηρᾶς δόξης, Dem. Confer *Compleo.*
Replicatio, ἡ ἀνάπτυξις, εως.
Replico, ἀναπτύσσω, aliquid, τὶ, Philostr.
Repo, ἑρπύζω, super mensam, ἐπὶ τὴν τράπεζαν, Laërt.
Repono, ἀνατίθημι, Aristot. in vas, ἀποτίθημι εἰς ἀγγεῖον, Diosc. in numero Deorum, ἀνάγω τινὰ εἰς θεȣ̀ς, Isocr. e regione, ἀντιπρόσωπόν τινι κατακλίνω, Ælian. mihi frumentum, ἀποταμιεύω ἐμαυτῷ τȣ̀ς πυρȣ̀ς, id. in spem meam, ἐμαυτῷ πέποιθα, Plat.
Reporto, ἀνακομίζω τὶ, Xen. laudem ab aliqua re, εὐδοκιμέω ἔκ τινος, Isocr. εὐκλείας τυγχάνω, Dem.
Reposco, ἀπαιτέω, debitum ab aliquo, τὸ ὀφειλόμενον παρά τινος, Chrys. pecuniam, ἀναπράττω χρήματα, Thuc. ad pœnam, ἐξαιρέω ἐπὶ τιμωρίᾳ, Plut. Confer *Repeto.*
Repositorium, ἡ ἀποθήκη, ης, Thuc. ἡ θήκη, ης, id. τὸ ταμιεῖον, ȣ, Plut.
Repotia, τὰ ἐπαύλια, ων, Suid.

Repræsentatio, ἡ ὑποτύπωσις, εως, ἡ παράστασις, εως, Maccab.
Repræsento, παρίστημι, spectatoribus, ἐπιδείκνυμαι τοῖς θεαταῖς, Lucian. aliquem, εἰκάζω τινὰ, Dem. res, ac si gestæ ita essent, δείκνυμι τὰ ὁρώμενα, ὡς δρώμενα, Achil. Tat.
Reprehendo, ἀντιλαμβάνομαι, Plat. ἐπιλαμβάνομαι, Lucian. *culpo*, καταμέμφομαι, peccata, ἐπιτιμάω τοῖς ἁμαρτομένοις, Isocr. amicos, ἐπιπλήττω τοῖς φίλοις, id. alium, ψέγω ἕτερον, Plut. μέμφομαι ἑτέρῳ, Dem. Confer *Criminor*, *Arguo*.
Reprehensibilis, μωμητὸς, τὴ, τὸν, ὁ ϰ ἡ ἐπιμέμπτος.
Reprehensio, ἡ ἐπιτίμησις, εως, LXX. ἡ καταδρομὴ, ῆς, Dion. Hal. ἡ μέμψις, εως, Dem. reprehensione dignus, ἐλεγκτὸς, ἡ, όν.
Reprehensor, ὁ ἐπιπλήττων, οντος, Isocr. ὁ φιλεπιτιμητὴς, ȣ̃, Dem. ὁ μῶμος.
Reprimo, ἐφίστημι, Plut. iram, κατέχω ὀργὴν, Aristot. aliquem, πιέζω τινὰ, Plut. linguam, κρατέω τῆς γλώττης, id. aliquem, ne faciat, παύω τινὰ μὴ ποιεῖν, Thuc.
Reprobo, ἀποδοκιμάζω, artes, τέχνας, Isocr. aliquem, ἀθετέω τινὰ, N. T. τί, Plut.
Reprobus, ὁ ϰ ἡ ἀδόκιμος.
Reptilis, ἑρπετὸς, Philo. ἑρπυστικὸς, Diosc.
Repudiatio, ἡ ἀποπομπὴ, ῆς, Poll. ἡ ἀπόπεμψις, εως, Dem.
Repudio, ἀποπέμπομαι, uxorem, τὴν γυναῖκα, Plut. *reprobro*. Confer *Reprob o*.
Repudium, τὸ ἀποστάσιον, ȣ, N. T. libellus repudii, βιβλίον ἀποστασίȣ, ibid. γράμμα ἀπολυτικὸν, Theophyl.
Repuerasco, ἀνανηπιόομαι, ἀνανηπιεύομαι.
Repugnanter, ἐναντίως, Aristot.
Repugnantia, ἡ ἀντίστασις, εως, Philo. ἡ ἐναντιότης, ητος, id.
Repugno, ἐναντιόω, alicui in aliquo, τινὶ εἴς τι, Thuc. alicui, ἀντιμάχομαί τινι, Al. Aphr. ἀντικαθίστημί τινι, Thuc. ἀντίκειμαί τινι, Aristot. ἀντιστάττομαί τινι, Xen.
Repullulasco, seu Repullulo, ἀναβλαστάνω, Plat.
Repulsa, ἡ ἀποχειροτονία, ας, Dem. ἡ ἀνάνευσις· repulsam fero, ἀποδοκιμάζομαι, Xen. alicujus, ἀπελαύνομαί τινος, Isocr. in nuptiis, τȣ̃ γάμȣ, Dem. nullam ferre ab aliquo, ἐκ ἀτυχεῖν τι ἔκ τινος, Ælian.
Repurgatio, ἡ ἀποκάθαρσις, εως, Thuc.
Repurgo, ἀνακαθαίρομαι τὶ, Plut.
Reputatio, ὁ διαλογισμὸς, ȣ̃. N. T.
Reputo, ἐκλογίζομαι, Dem. res, λογίζομαι τὰ πράγματα, Dem. aliquid cum æquitate, ἐπισκοπέω τι δικαίως, id. Confer *Considero*.
Reques, idem quod *Quies*.
Requiesco, ἀναπαύομαι, ab aliquo, ἔκ τινος, Lucian. Confer *Quiesco*.
Requiro, ἀναζητέω τι, Plat. Confer *Quæso*.
Res, τὸ πρᾶγμα, Dem. τὸ ἔργον, id. adversæ, ἡ δυστυχία, ας, Isocr. bellicæ, τὰ τȣ̃ πολέμȣ, Xen. fortuitæ, τὰ παρὰ τῆς τύχης δοθέντα, Lucian. controversæ, τὰ ἀμφισβητȣ́μενα, ων, Dem. familiaris, ἡ οἰκία, ας, τὰ οἰκεῖα, ων· gestæ, τὰ πεπραγμένα, ων, Dem. præclare gestæ, τὰ καλῶς πραχθέντα, Isocr. sacræ, τὰ ἅγια, ων, Dem. re ipsa expertus et edoctus, ἔργῳ πειραθεὶς ϰ διδαχθεὶς, Dem. res ipsa indicat, αὐτὸ τὸ ἔργον τȣ̃το δηλοῖ, id. verbis et re, λόγῳ ϰ ἔργῳ, Isocr. rem cum aliqua habere, ὁμιλεῖν τινι, Ælian. e re nata, ἐν παρατυχόντι, Thuc. non abs re, ἐκ ἀπεικότως, Lucian. Res publica, vide *Respublica*.
Resalutatio, ὁ ἀντασπασμὸς, ȣ̃.
Resaluto, ἀντασπάζομαι, aliquem, τινὰ, Plat. ἀντιδεξιόομαί τινα, Xen.
Resarcio, ἀκέομαι τὶ, Lucian. ἀναῤῥάπτω.
Rescindo, ἀνασχίζω.
Rescisco, μανθάνω, ex aliis, παρὰ τῶν ἄλλων, Plat.
Rescribo, ἀντιγράφω, ad aliquem, πρός τινα.
Rescriptum, ἡ ἀντιγραφή.
Reseco, ἀποτέμνω.
Resectio, ἡ ἀποτομὴ, ῆς.
Resegmen, τὸ ἀπότμημα, ατος, Hesych.
Resero, ἀνοίγω, Xen. Confer *Aperio*.
Reservo, διαφυλάττω, Xen. διατηρέω.
Reses, σχολαῖος, αία, αῖον. Confer *Piger*.
Resideo, καθιζάνω, super aliquid, ἐπί τι, Isocr. καθίζομαι ἐπί τι, Thuc. apud aram, καθίζω ἐπὶ τὸν βωμὸν, id.
Residia, ἡ ἀργία, Dem. Confer *Pigritia*.
Residuus, λοιπὸς, Dem. Confer *Reliquus*.
Resigno, ἀποσφραγίζω, Laërt. epistolam, ἀπολύομαι ἐπιστολὴν, Plut.
Resilio, ἀναπηδάω, Aristoph. ἀναθρώσκω.
Resina, ἡ ῥητίνη, ης, Gal.
Resinaceus, seu Resinosus, ὁ ϰ ἡ ῥητινώδης, εος, Diosc.
Resipio, seu Resipisco, μετανοέω, Xen. ἀναφρονέω.
Resisto, ἐφίσταμαι, Synes. ἀντιπράττομαί τινι, Xen. ἐναντιόομαί τινι, Thuc. Confer *Repugno*.
Resolvo, ἀναλύω τι, Aristot. καταλύω τι, Thuc.
Resolutio, ἡ ἀνάλυσις, εως, Athen.
Resolutorius, ἀναλυτικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Resonabilis, ἀναφθεγγόμενος, ενη, ενον.
Resonanter, κλαγγηδὸν.
Resonantia, ἡ ἠχὼ, όος, Al. Aphr. τὸ ἀπήχημα, Bas.
Resono, ἀντηχέω.
Resorbeo, ἀναῤῥοφέω.
Respectus, ûs, ἡ ἐπίσκεψις, εως.
Respergo, ῥαντίζω, διαῤῥαίνω.
Respersio, ὁ ῥαντισμὸς, ἡ ἐπίῤῥανσις.
Respicio, ἀποβλέπω πρός τινα, Æschin. ἀφοράω εἴς τι, Plat.
Respiratio, ἡ ἀνάπνευσις, εως, Aristot. ἡ ἀναπνοὴ, ῆς, Plat.
Respiro, ἀναπνέω, Plat. ad me redeo, ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν, Isocr.
Resplendeo, ἀποστίλβω.
Respondeo, ἀποκρίνομαί τινι, Dem. πρός τι, id. ad duo, λόγον δίδωμι δυοῖν, id. expedite et simpliciter, ἀποκρίνομαι ῥαδίως ϰ ἀκάκως, Dem. summa cum æquitate et verissime, δικαιότατον ϰ ἀληθέστατόν τι, id. pro aliquo, ἀντεῖπον ὑπέρ τινος, Isocr. objectioni, ἀπαντάω τοῖς εἰρημένοις, id.
Responsio, seu Responsum, ἡ ἀπόκρισις, εως, justa et utilis, δικαία ϰ συμφέρȣσα, Dem. responsum do, ποιέομαι, δίδωμι, ἀποδίδωμι ἀπόκρισιν, Dem.
Respublica, ἡ πολιτεία, ας, Dem. τὰ κοινὰ, ῶν, id. remp. constituere, πολιτείαν καθίστασθαι, id. accedere ad remp. προσέρχεσθαι πρὸς τὰ κοινὰ, id. optime administrare sive gubernare remp. κάλλιστα διοικεῖν τὴν πόλιν, id. πράττειν τὰ κοινὰ, id.
Respuo, ἀποπτύω, Eurip. ἀποβάλλω τι.
Restagno, λιμνάζω, Bas.
Restauro, ἐπισκευάζω τὶ, Plut.
Resticula, τὸ σχοινίον, ȣ, Plut.
Restinctio, ἡ ἀπόσβεσις, ἡ σβέσις, Aristot.
Restinguo, ἀποσβέννυμι, Plut. σβέννυμι, Plat. ἀποσβέω, Aristot.
Restio, ὁ καλωστρόφος, ȣ, Plat.
Restis, ὁ vel ἡ σχοῖνος, ȣ, ὁ κάλως, ω.
Restituo, ἀποδίδωμι, alicui aliquid, τινὶ τι, Dem. in pristinum dignitatis gradum, προάγω εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν, Isocr. in statum antiquum seu integrum, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄγω, Aristot. in regnum, ἐπάγω ἐπὶ βασιλείαν, Thuc. collapsam remp. ἐπανορθόομαι τὴν πολιτείαν, Aristot. κατορθόω τὴν πόλιν, Isocr.
Restitutio, ἡ ἀποκατάστασις, εως, Greg.
Resto, ὑπολείπομαι, Thuc. restat, λοιπὸν, sc. ἐστὶ, Isocr. quod restat, τὸ λοιπόν.
Restringo, καταστέλλω.
Resumo, ἀναλαμβάνω. Confer *Recipio*.
Resuo, ἀναῤῥάπτω.
Resupinatio, τὸ ὑπτίασμα, ατος, Æschyl.
Resupino, ἐξυπτιάζω, me, ἐμαυτὸν, Lucian.
Resupinus, ὕπτιος, ία, ιον, Lucian. sum, ἐξυπτιάζω, Aristot.
Resurgo, ἀνίσταμαι, Plut.
Resurrectio, ἡ ἀνάστασις, εως, a mortuis, ἐκ νεκρῶν, N. T. ἡ ἔγερσις, εως, ibid. resurrectionis dies, ἡ ἀναστάσιμος ἡμέρα, Naz.
Resuscito, ἀνεγείρω, Dem.
Retardatio, ἡ ἀναβολὴ, ῆς, ἡ μέλλησις, εως, Thuc. τὸ μέλλημα, Æschin.
Retardo, βραδύνω. Confer *Remoror*, *Differo*.
Rete, τὸ ἀμφίβληστρον, ȣ, LXX. ἡ ἄρκυς, υος, Xen. ἡ σαγήνη, Aristid. τὸ δίκτυον.
Retego, ἀνακαλύπτω, Dion. Hal.
Retentio, ἡ ἐπίσχεσις, εως, ἡ ἐποχή.
Retexo, ἀνυφαίνω.
Reticentia, ἡ ἐχεμυθία, ας, Plut. ἡ ἐχεγλωττία, ας, Lucian. ἡ ἀποσιώπησις.
Reticeo, σιωπάω τι, Laërt. ἀποσιωπάω τι, Lucian. κατασιωπάω τι, Aristot.
Reticulum, τὸ δικτύδιον, ȣ, *vitta muliebris*, ὁ κεκρύφαλος, ȣ, Lucian.
Retinaculum, τὸ ἔχμα, Naz. τὸ πεῖσμα.
Retineo, κατέχω τινὰ, Plat. apud me, συνέχω, Dion. Hal.
Retorqueo, ἀναστρέφω, Euripid. ἐπιστρέφω τι, Thuc.
Retractatio, ἡ ἐπανόρθωσις, εως, Dem. palinodia, ἡ παλινῳδία, ας, Isocr.
Retractio, ἡ ἀνθολκὴ, ῆς, Plut.
Retracto, ἀναπραγματεύομαι, palinodiam cano, παλινῳδέω, Lucian.
Retraho, ἀνθέλκω, aliquid ad me, τι πρὸς ἐμὲ, Herodot. manum, ἀνασπάω πάλιν τὴν χεῖρα, Aristoph.
Retribuo, ἀνταποδίδωμι, aliquid alicui, τί τινι, Thuc. ἀμείβομαι, pro aliqua re, ἀμοιβὴν ἀποδίδωμί τινι τινος, Lucian. Confer *Reddo*.
Retributio, ἡ ἀνταπόδοσις, εως, LXX. ἡ ἀντίδοσις, εως, id.
Retrimentum, τὸ πίσμα, ατος, Galen. τὸ ἐκπίεσμα, ατος, Diosc.
Retro, ὄπισθεν, Xen. perrepo, ὀπίσω διέρπω, Aristot.
Retroago, ἀναποδίζω τινὰ, Æschin.
Retrocedo, ἀναχάζω, ὀπίσω ἄπειμι, Lucian. ἐπὶ πόδα ἀναστρέφω, id. ἐπὶ πόδα ἀναχωρέω, Aristid.
Retroeo, seu Retrogradior. Vide *Retrocedo*.
Retrogradus, ἀναποδίζων, Herodian. ὀπισθοπόρος.
Retrorsum, ἐπὶ πόδα, Xen. ὀπισθοφανῶς.
Retrudo, ἀνωθέω.
Retundo, ἀμβλύνω, Plut. ἀναστομίζω.
Revalesco, ἀναῤῥώννυμι.
Reveho. Confer *Reporto*, *Refero*.
Revelatio, ἡ ἀνακάλυψις, εως, ἡ ἀποκάλυψις, εως, N. T.
Revello, ἀποτίλλω τὶ, Plut. περιτίλλω, Lucian.
Revelo, ἀνακαλύπτω, Synes. ἀποκαλύπτω, Plut.
Revenio, idem quod *Redeo*.
Revera, ὄντως, Dem. ὡς ἀληθῶς, id. ἀληθεῖ λόγῳ, Xen.
Reverbero, ἀντιτυπέω.
Reverendus, ὁ ϰ ἡ αἰδέσιμος, ȣ, Laërt. ὁ ϰ ἡ σεβάσμιος.
Reverenter, αἰδημόνως, Xen. σεμνῶς.
Reverentia, ἡ αἰδὼς, όος, regis, τȣ̃ βασιλέως, Plut. Dei, ἡ θεραπεία περὶ Θεὸν, Isocr. τὸ αἰδέσιμον, ȣ, Lucian.
Revereor, αἰσχύνομαι, Deum, Θεὸν, Dem. patrem, πατέρα, id. senes, αἰδȣ̃μαι τȣ̀ς πρεσβυτέρȣς, Xen. aliquem, αἰδῶ ἔχω τινί.
Reversio, ἡ ἀναστροφὴ, ῆς, Xen. ἡ κάθοδος, ȣ, Dem. ἡ ἀναχώρησις, εως, id.
Reverto, seu Revertor, ἀναστρέφω, ex insula, ἐκ νήσȣ, Dem. domum, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν οἶκον, id. in regnum, κατέρχομαι εἰς τὴν βασιλείαν, id. Confer *Redeo*.
Revincio, ἀναδεσμεύω.
Reviresco, ἀναθάλλω, LXX.
Reviso, ἀποσκέπτομαι, Herodian. ἐπισκοπέω, Isocr.
Revivisco, ἀναβιόω, Lucian. ἀναβιώσκομαι, Plat. ἀναζάω, N. T.
Revocabilis, ὁ ϰ ἡ ἀνάκλητος, ȣ, Dion.
Revocatio, ἡ ἀνάκλησις, εως, ἡ ἐπανάκλησις, εως, Gal.
Revoco, ἀνακαλέω, aliquem, τινὰ, Thuc. in memoriam, ἀναπολέω, Dion. Hal. aliquid alicui, ὑπόμνημαί τι τινὶ, Dem. retracto, accusationem, ἀνατίθημι τὰ κατηγορȣ́μενα, Lucian. pedem, ἀναποδίζω, Herodian,

dian. recanto, παλινῳδέω, Lucian. ad vitam, ἀναβιόομαι, Plat.
Revolo, ἀναπέτομαι.
Revolubilis, e, ὁ ϗ ἡ ἀνακύλιςος, ϗ.
Revolvo, ἀνακυλίω, ἀνακυκλόω, Damasc. ἀποκυλίω, Lucian. mente, quæ dicta sunt, ἀνακυκλέω πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Naz.
Revolutio, ἡ ἀνακύκλησις, εως.
Reus, αἴτιος, ία, ιον, alicujus rei, τινός, Dem. ὁ ϗ ἡ ἔνοχος, ϗ, τινός· reum facere aliquem, ποιεῖν τινα ὑπόδικον, id. ὑπεύθυνον se ipsum, καθιςάναι ἑαυτὸν ὑπεύθυνον· deprehendere, λαμβάνειν τινὰ ὑπεύθυνον· esse, αἴτιον εἶναι dimittere, ἀφεῖναι, id.
Rex, ὁ βασιλεὺς, έως, Xen.
Rheda, τὸ ζεῦγος, εως, Plat. mularis, ἡ ἀπήνη, ης, Paus.
Rhedarius, ὁ ζευγηλάτης, ϗ.
Rhetor, ὁ ῥήτωρ, ορος, Dem. ὁ σοφιςὴς, ȣ̃, Lucian. ὁ τεχνογράφος, ϗ, Dion. Hal.
Rhetorica, ἡ ῥητορικὴ, ῆς, Aristot.
Rhetorice, ῥητορικῶς, Æschin.
Rhetoricus, ῥητορικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Rhinoceros, ὁ ῥινόκερως, ωτος, Æl.
Rhombus, ὁ ῥόμβος, ϗ.
Rhoncisso, ῥέγχω, Gal.
Rhonchus, ὁ ῥέγχος, ϗ, Gal.
Rhythmicus, ῥυθμικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Rhythmus, ὁ ῥυθμὸς, ȣ̃, Aristot.
Ricinus, ὁ κρότων, ωνος, ὁ κυνοῤῥαιςὴς, ȣ̃, Aristot. τὸ κίκι, εως, Diosc.
Rictus, τὸ χάσμα, ατος, τὸ χάσμημα, ατος, Aristoph.
Rideo, γελάω, mecum, ἐμαυτῷ, Xen. de aliquo, vel aliqua re, ἐπί τινι, id. valde suaviter, μάλα ἡδὺ, Lucian. Confer *Risus*, item *Derideo*, *Irrideo*.
Ridicule, καταγελάςως, Xen. γελοίως, Aristot.
Ridiculus, γελοῖος, α, ον, Plat. ὁ ϗ ἡ καταγέλαςος, ϗ, Plat. sum, καταγελάομαι, Plat.
Rigatio, τὸ ἄρδευμα, ατος, ἡ ἄρδευσις.
Rigeo, ῥιγόω, Lucian.
Rigesco, σκληρύνομαι.
Rigidus, ῥίγιος, α, ον, Diosc.
Rigo, ἄρδω, Plat. βρέχω.
Rigor, τὸ ῥῖγος, εος, Xen.
Rima, ἡ κλειθρία, Lucian. ἡ ὀπὴ, ἡ σχίζα.
Rimor, ἰχνεύω, Xen. ἐξετάζω τι, Isocr.
Rimosus, ὁ ϗ ἡ κλειθριώδης, εος.
Ringo, seu Ringor, τὴν ῥῖνα συςέλλω.
Ripa, ἡ ὄχθη, ης, Plut. ἡ ἀκτή.
Ripula, τὸ ὀχθίδιον, ϗ.
Risus, ὁ γέλως, ωτος, Dem. effusus, ὁ καγχασμὸς, ȣ̃, Cl. Al. γέλως πλατὺς, Synes. rem in risum converto, πρᾶγμα εἰς γέλωτα ἐμβάλλω, id. risum moveo alicui, γέλωτα παρέχω τινὶ, Plut. contineo, κατέχω, Xen. magnum excito, ποιέω πολὺν, Plat. risui habeo aliquid, εἰς γέλωτα ἔχω τι, Philo. sine risu, ἀγελαςὶ, Lucian.
Rite, ἐννόμως, Dem. καλῶς, δεόντως.
Ritus, ὁ θεσμὸς, ȣ̃, Dion. Hal. sacri, αἱ τελεταὶ, ῶν, id. οἱ θεσμοὶ ἱεροὶ, Plut. patrii, τὰ πάτρια, ων, Dem. ritu ferarum, δίκην θηρίων, Dion. Hal.
Rivalis, ὁ ἀντεραςὴς, ȣ̃, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἀντίζηλος, ϗ, Sir. ὁ ϗ ἡ ζηλότυπος, ϗ, Jos. ζηλοτυπέων, f. ȣσα, Diod. Sic.
Rivalitas, ἡ ζηλοτυπία, ας, Diod. Sic.
Rivulus, τὸ ῥυάκιον, ἡ διέξοδος ὑδάτων, LXX.
Rivus, ὁ ῥύαξ, ακος, sanguinis, αἵματος, Aristid. aquarum, ὁ ἀγωγὸς ὑδάτων, Herodian.
Rixa, ἡ ἔρις, ιδος, Xen. ἡ ἐριθεία, ας, N. T. Confer *Contentio*, *Jurgium*.
Rixor, ἐρίζω, cum aliquo, τινὶ, Lucian. de aliqua re, περί τινος, Isocr. Confer *Contendo*.
Rixosus, ἐριςικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Roboreus, δρύϊνος, ΐνη, ϊνον.
Roboro, ἐπισχύω, Xen. σθενόω, LXX. κρατύνω, ἰσχυρίζω, ῥώννυμί τι, Dem. ἐπιῤῥώννυμί τι, id.
Robur, ἡ δρῦς, ὁς· ἡ δρῦς ἀγρία, animi, ἡ ἀρετὴ, ῆς, Dem. corporis, ῥώμη, ης, Aristot.
Robuste, ἐῤῥωμένως, Dem. εὐρώςως, id.
Robustus, ἐῤῥωμένος, ένη, ένον, Dem. ὁ ϗ ἡ εὔρωςος, ϗ, id. ἰσχυρὸς, ὰ, ὸν, id. nemini robore corporis cedens, ἀδενὸς τῷ σώματι ἀῤῥωςότερος γενόμενος, id.
Rodo, διατρώγω, Chrys. παρατρώγω τι, Laert.
Rogatio, *petitio*, ἡ δέησις, εως, Dem. ἡ αἴτησις, εως, idem. interrogatio, τὸ ἐρώτημα, ατος, Aristot. Confer *Preces*, *Petitio*, *Interrogatio*.
Rogito, πολλὴν δέησιν ποιέομαι.
Rogo, δέομαι, Dem. Confer *Oro*, ἐρωτάω, Dem. Confer *Interrogo*.
Rogus, ἡ πυρὰ, Plut. ἡ πυρκαϊὰ, Laert.
Roma, ἡ Ῥώμη, ης, Plut.
Romane, Ῥωμαϊςὶ, Plut.
Romanus, Ῥωμαῖος, αία, αῖον, Plut. Ῥωμαϊκὸς, ἡ, ὸν, id.
Ronchus. Vide *Rhonchus*.
Roratio, ὁ δροσισμὸς, ȣ̃.
Roro, δροσίζω, ψακάζω, Athen.
Rorulentus, seu Roscidus, a, um, ὁ ϗ ἡ δροσώδης, εος, Naz. ὁ ϗ ἡ ἔνδροσος, ϗ, Cl. Al. δροσερὸς, ρὰ, ρὸν.
Ros, ἡ δρόσος, ϗ, Aristot. ἡ δροσία, ας, Lucian. ἡ ἕρση.
Rosa, τὸ ῥόδον, ϗ, Plut.
Rosaceus, ῥόδινος, ίνη, ινον, unguentum, μύρον, Athen.
Rosarium, ὁ ῥοδὼν, ῶνος, Theophr. ἡ ῥοδωνιὰ, ᾶς, Ammon.
Roscidus. Vide *Rorulentus*.
Rosetum, ἡ ῥοδωνιὰ, ᾶς, Suid.
Roseus, ῥόδιος, ία, ιον, unguentum, μύρον, Aristot.
Rosio, ὁ δηγμὸς, ȣ̃, Diosc. ἡ βρῶσις, εως, N. T.
Rosmarinus, ἡ λιβανωτὶς, ίδος, Diosc.
Rostellum, τὸ ῥαμφίδιον, τὸ ῥυγχίον, Athen.
Rostratus, ῥυγχωτὸς, ἡ, ὸν· navis, ναῦς χαλκήρης, Plut.
Rostrum, τὸ ῥύγχος, εος, Athen. avis, τὸ ῥάμφος, εος, id. muscæ, ἡ προβοσκὶς, ίδος, Lucian. navis, τὸ ἔμβολον, ϗ, Polyb. τὸ χάλκωμα, Plut. τὸ ἀκροςόλιον, Strabo. Rostra in foro Romano, τὰ ἔμβολα, ων, Dion. Hal.
Rota, ὁ τροχὸς, ȣ̃, Xen. qua aqua hauritur e puteo, ἡ τροχιλαία, ας, Aristot. ἡ τροχιλία, ας, Polyb. rota torqueo, τροχίζω, Aristot. contundo, τρόχῳ καταγνύω.
Roto, γυρόω, κατατροχάζω.
Rotula, ὁ τροχίσκος, ϗ, Gaza.
Rotundatio, ἡ ςρογγύλωσις, εως, τὸ σφαίρωμα, ατος.
Rotunde, ςρογγύλως, Plut.
Rotunditas, ἡ ςρογγυλότης, ητος, ἡ περιφέρεια, ας, Herodian.
Rotundo, ςρογγυλόω, Al. Aphr. σφαιρόω.
Rotundus, ςρογγύλος, ύλη, ύλον, Diosc. ὁ ϗ ἡ ἔγκυκλος, Paus. ὁ ϗ ἡ περιφερὴς, έος, lapis, λίθος, Herodian.
Rubedo, ἐρυθρότης, ητος.
Rubefacio, ἐρυθραίνω, Herodian. ἐπιφοινικίζω, Lucian.
Rubefio, ἐρυθραίνομαι, Herodian. ἐρευθέω, Lucian. ἐρυθριάω, Plat.
Rubeo, ἐρευθέω, Lucian.
Ruber, ἐρυθρὸς, ὰ, ὸν, Dem.
Rubesco, ἐρυθριάω, Plat.
Rubeta, ὁ φρῦνος, ϗ, Diosc.
Rubeus, ἐρυθρὸς, ὰ, ὸν, Dem.
Rubicundus, idem quod *Ruber*.
Rubiginosus, ὁ ϗ ἡ ἰώδης, εος.
Rubigo, ὁ ἰὸς, ȣ̃, ferri, σιδήρȣ, Diosc. frumenti, ἡ μίλτος, Paus. ἡ ἐρυσίβη, LXX.
Rubor, τὸ ἐνερευθὲς, έος, Lucian. τὸ ἐρύθημα.
Rubrica, ἡ μίλτος, ϗ, Diosc. τὸ μίλτινον, ϗ, Plut. rubrica tingo, μιλτόω.
Rubriceta, τὸ ἀνδρείκελον, ϗ.
Rubricosus, ὁ ϗ ἡ μιλτώδης, εος, Diod. Sic.
Rubus, ἡ βάτος, Diosc.
Ructatio, ὁ ἐρυγμὸς, Aristot.
Ructo, seu Ructor, ἐρεύγομαι, Al. Aphr. ἐρυγγάνω, acidum, ὀξυρεγμιάω, Diosc.
Ructuosus, ἐρευκτικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Ructus, ûs, ὁ ἐρυγμὸς, ȣ̃, Aristot. acidus, ἡ ὀξυρεγμία, ας, Hippocr.
Rudens, ὁ κάλως, ω, Eustath.
Rudero, κατερείπω, Plut.
Rudicula, ὁ σπαθὶς, ίδος, Poll.
Rudimentum, τὸ προπαίδευμα, Phil. ἡ προπαιδεία, Cl. Al. ἡ ςοιχείωσις, Bas.
Rudis, e, ὁ ϗ ἡ ἀπαίδευτος, ϗ, Dem. Confer *Indoctus*, *Ineruditus*.
Rudis, ἡ σπάθη, ης, Diosc.
Ruditas, ἡ ἀπειρία, ἡ ἀμαθία.
Ruditus, ἡ ὄγκησις, Ælian. ἡ βρώμησις, εως, Poll.
Rudo, βρωμάομαι, Paus. ὀγκάομαι.
Rudus, τὸ ἐρείπιον, ϗ, Paus.
Rufus, πυῤῥὸς, ὰ, ὸν, Diod. Sic.
Ruga, ἡ ῥυτὶς, ίδος, Plat. frontis caperatæ, ἡ ἀμαρυγὴ, ῆς, Poll.
Rugio, βρυχάομαι, ὠρύομαι, Dion. Chrys. βρυχάω.
Rugitus, τὸ βρύχημα, ατος, ὁ βρυχηθμὸς, ȣ̃, τὸ βρύγμα, ατος, LXX. ὁ βρυγμὸς λέοντος, id.
Rugo, ῥυτιδόω, Aristot.
Rugositas, ἡ ῥυσσότης, ητος, Plut.
Rugosus, ὁ ϗ ἡ ῥυτιδώδης, εος, ῥυσσὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Ruina, ἡ ὑπόπτωσις, εως, Hesych. Confer *Casus*. ruinæ, *rudera*, τὸ ἐρείπιον, ϗ, Paus. et rudera muri, τὰ ἐρείπια ϗ λείψανα τείχȣς, Herodian. ruinam minari, μέλλειν κατολισθαίνειν, Ælian.
Ruinosus, ὁ ϗ ἡ ἐρείψιμος, ϗ, tectum, ςέγος, Eurip. ὁ ϗ ἡ πτώσιμος.
Ruma, ὁ μαςὸς, ȣ̃, Aristot.
Rumex, τὸ λάπαθον, ϗ, Diosc.
Ruminatio, τὸ μηρύκημα, ατος, Plut. ὁ μηρυκισμὸς, ȣ̃, Greg.
Rumino, μηρυκάομαι, Aristot. ἀναμηρυκάομαι, Lucian. μηρυκάζω, Aristot. animo revolvo, ἀναπολέω, Dion. Hal. πρὸς ἐμαυτὸν ἀνακυκλέω, seu ἀνατυλίττω, Lucian.
Rumor, ἡ ἀκοὴ, ῆς, LXX. ἡ φήμη, ης, Dem. multus est circa Thessaliam et ubique, πολὺς ἐςὶ λόγος κατὰ Θετταλίαν ϗ πανταχȣ̃, Dem. pervulgatus est de aliquo, λόγος πολὺς ἐςὶ περί τινος, id. est sparsus, λόγος διῆλθεν, Plat. rumorem spargere, διασκεδάσαι φήμην, Herodian. διαδιδόναι φήμην, Polyb. διασπείρειν λόγον, Xen. rumores spargi, φήμας λέγεσθαι, Dion. Hal. leves et incerti, φῆμαι μετέωροι ϗ ἀδέσποτοι, id. Confer *Fama*.
Rumpo, ῥήγνυμι, vocem, φωνὴν, Dem. aliquid, σχίζω τι, Xenoph. vincula, διαῤῥήσσω τὰ δεσμὰ, N. T.
Rumusculus, τὸ θρυλλίδιον, ϗ.
Runcatio, ὁ βοτανισμὸς, ȣ̃.
Runcina, τὸ δορυδρέπανον, ϗ.
Runco, βοτανίζω.
Ruo, πίπτω, Xen. in pejus, τρέπομαι εἰς χεῖρον, id. κλίνω ἐπὶ τὸ χεῖρον, id.
Rupes, ἡ ἀκρότομος, ϗ, LXX. πέτρα ἀπότομος, Lucian.
Ruptio, ἡ ῥῆξις, εως, Aristot. τὸ ῥῆγμα.
Ruralis, ἄγροικος, ȣ, ον, Lucian. ἄγριος, ία, ιον, Xen.
Rursum, seu Rursus, αὖ, Dem. quum illa decessisset, rursus patris consobrinam duxit, ἀποθανέσης ἐκείνης, αὖθις ἠγάγετο ἀνεψιὰν τȣ̃ πατρὸς, Dem.
Rus, ὁ ἀγρὸς, ȣ̃, Dem. abeo, εἰς ἀγρὸν ἀπέρχομαι, id. ruri vivo, ἐν ἀγρῷ οἰκέω, id. rure redeo, ἐξ ἀγρȣ̃ ἐπανέρχομαι, id.
Ruspor, ἐξερευνάω, ἐρευνάω, Xen.
Rusticanus, ἀγροικικὸς, ἡ, ὸν, Max. Tyr.
Rusticatio, ἡ ἀγραυλία, ας.
Rustice, ἀγροίκως, ago, ἀγροικίζομαι, Plat.
Rusticitas, ἡ ἀγροικία, Aristot. ἡ ἀγριότης, Plat. ἡ εὐαγρία, Lucian.
Rusticor, ἀγραυλέω, τὸν βίον ἐν ἀγρῷ διάγω, διαιτάω, Dion. Hal.
Rusticus, ἄγροικος, η, ον, Lucian. ἄγριος, ία, ιον, Aristot.
Ruta, τὸ πήγανον, ϗ, Diosc.
Rutaceus, πηγάνινος, ίνη, ινον, Aret.
Rutilesco, ξανθίζομαι, Athen.
Rutilo, πυῤῥάζω, N. T.
Rutilus, πυῤῥὸς, ὰ, ὸν, Plat.
Rutrum, ἡ σκαπάνη, ης, Theophr. τὸ σκαφεῖον, ϗ, Plut.

S.

SABBATUM, τὸ σάββατον, ου, N. T.
Sabina, τὸ βράθυ, υος, Diosc.
Sabulosus, ὁ καὶ ἡ ψαμμώδης, εος.
Sabulum, ἡ ψάμμος, ου, Lucian.
Saburra, τὸ ἕρμα, ατος, Aristot.
Saburro, ἑρματίζω, Plut.
Saccharum, τὸ σάκχαρ, αρος, Galen. τὸ σάκχαρον, ου.
Sacculus, τὸ θυλάκιον, Athen. τὸ σάκκιον, Poll.
Saccus, ὁ σάκκος, LXX. ὁ θύλακος, Athen.
Sacellum, τὸ ναΐδιον, ου, Xen.
Sacer, ἱερὸς, ὰ, ὸν, mons, ὄρος, Dem. alicui, τινὸς, Plut.
Sacerdos, ὁ ἱερεὺς, έως, Dem. ὁ ἱεροποιὸς, ου, id. ὁ ἱερείτης, ου, Plat.
Sacerdotalis, e, ἱεροφαντικὸς, ἡ, ὸν, Plut. ἱερατικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Sacerdotissa, ἡ ἱέρεια, ας, Plut.
Sacerdotium, ἡ ἱερατεία, ας, Aristot. τὸ ἱεράτευμα, ατος, id. ἡ ἱερωσύνη, ης, Dem.
Sacramentum, τὸ μυστήριον, ου, N. T. jusjurandum, ὁ ὅρκος, ου, Dem. Confer *Juramentum*.
Sacrarium, τὸ ἱεροφυλάκιον, ου, τὸ ἱερατεῖον, ου, Theodor. τὸ ἄδυτον.
Sacrificatio, ἡ ἱέρευσις, εως.
Sacrificium, ἡ θυσία, Isocr. τὸ θῦμα, Dem. τὸ ἱερεῖον, id. facio alicui, θυσίαν ποιέω τινὶ, Dem. perficio, ἐπιτελέω, id. offero, θύω θυσίαν· sacrificio honoro aliquem, τιμάω τινὰ θυσίᾳ· adficior, ἀξιόομαι θυσίας· occupatus sum, εἰμὶ ἐν θυσίᾳ, id.
Sacrifico, θύω, Deo, Θεῷ, Dem. ritu patrio, κατὰ τὰ πάτρια θύομαι τὰ ἱερὰ, id.
Sacrificulus, ὁ ἱεροποιὸς, Dem. ὁ ἱεροφάντης.
Sacrificus, ἱερατικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Sacrilegium, ἡ ἱεροσυλία, Plut. ἡ θεοσυλία, Ælian. pecunias per sacrilegium e templis auferre, ἐξ ἱερῶν συλᾷν τὰ χρήματα.
Sacrilegus, ὁ καὶ ἡ ἱερόσυλος, ου, N. T.
Sacro, ἱερόω, aliquid Deo, τὶ Θεῷ, Herodian. ἱεροποιέω, Cl. Al. καθοσιόω.
Sacrosanctus, ὁ καὶ ἡ πανάγιος, ου.
Sæpe, πολλάκις, Dem. sæpius, πλεονάκις, id.
Sæve seu Sæviter, ἀπροσοίστως, Isocr. ἀπηλεγέως.
Sævio, ἀγριαίνω, Plut. in aliquem, χαλεπαίνω πρός τινα, Xenoph.
Sævitia, ἡ δεινότης, Isocr. Confer *Crudelitas*.
Sævus, ὠμὸς, ἡ, ὸν, Dem. χαλεπὸς, ἡ, ὸν, idem. Confer *Crudelis*.
Saga, ἡ μάγος, Lucian. ἡ φαρμακὶς, id.
Sagacitas, ἡ ἀγχίνοια, ας, Aristot.
Sagaciter, εὐμηχάνως, Aristot. ἀγχινόως, id.
Sagatus, χλαμυδωτὸς, ἡ, όν.
Sagax, ἰχνευτικὸς, ἡ, ὸν, Ælian. ὁ καὶ ἡ ἀγχίνοος, Xen. ὁ ῥινηλάτης, ου.
Sagena, ἡ σαγήνη, ης, Plut.
Sagina, ὁ σιτισμὸς, οῦ.
Saginatio, ἡ σίτευσις, εως.
Sagino, σιτίζω, canes, κύνας, Isocr. σιτεύω τινὰ, Dem. λιπαίνω.
Sagitta, τὸ τόξευμα, ατος, Dem. τὸ βέλος, εος, sagittam emitto, τοξεύω, Dem. sagitta configor, κατατοξεύομαι, N. T.
Sagittarius, ὁ τοξότης, ου, Dem. bonus, τοξεύειν ἀγαθὸς, Ælian.
Sagitto, τοξεύω, aliquem, τινὰ, Dem.
Sagulum, ἡ ἐφεστρὶς, ίδος, τὸ περιθωρακίδιον, ἡ χλαμὺς, ύδος, Herodian.
Sagum, σάγος, Polyb.
Sal, ὁ ἅλς, ἁλὸς, Diosc. sales, οἱ ἅλες, ων, Plut.
Salacitas, τὸ ἀφροδισιαστικὸν, οῦ.
Salamandra, ἡ σαλαμάνδρα, ας, Diosc.
Salarium, ὁ μισθὸς, Dem. ἡ μισθοφορά.
Salax, ἀφροδισιαστικὸς, ὸν, Aristot. ὁ καὶ ἡ ἀσελγής.
Salebra, τὸ ἔκρηγμα, ἡ χαράδρα, Thuc.
Salebrosus, ὁ καὶ ἡ χαραδρώδης, εος, locus, τόπος, Diosc.
Salicetum, ὁ ἰτεὼν, ῶνος.
Saligneus, ἰτέϊνος, ίνη, ίνον, Theophr. οἰσύϊνος, ίνη, ίνον, Lucian.
Salina, ἡ ἁλυκὶς, ίδος, Strabo. ἡ ἅλη, ης, Dion. Hal.
Salinum, τὸ ἁλοδοχεῖον, ου.
Salio, i. e. *sale condio*, ἁλίζω, N. T.
Salio, i. e. *salto*, σκιρτάω, Plat.
Saliva, τὸ σίαλον, ου, Xen. τὸ πτύελον.
Salivo, σιαλόω, πτυαλίζω.
Salivosus, ὁ καὶ ἡ σιαλώδης, εος.
Salix, ἡ ἰτέα, Theophr. ἡ οἶσος.
Salsamentarius, ὁ ταριχοπώλης, ου, Plut. ὁ ταριχευτὴς, οῦ, Herodot.
Salsamentarius, ταριχηρὸς, ὰ, ὸν, Diosc.
Salsamentum, τὸ τάριχος, εος, Gal.
Salse, ἁλμυρῶς, dicere, σκώπτειν.
Salsilago, seu Salsugo, ἡ ἅλμη, ης, Theophr. ἡ ἁλμυρὶς, ίδος, idem.
Salsuginosus, ὁ καὶ ἡ ἁλμώδης, εος, Theophr.
Salsura, τὸ ταρίχευμα, ατος.
Salsus, ἁλμυρὸς, ὰ, ὸν, opsonium, ὄψον, Xen. ἁλυκὸς, ἡ, ὸν, aqua, ὕδωρ, Aristot.
Saltatio, ἡ ὄρχησις, εως, Plut. ἡ χορεία.
Saltator, ὁ ὀρχηστὴς, οῦ, Lucian.
Saltatorius, a, um, ὀρχηστικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Saltatrix, ἡ ὀρχηστρὶς, ίδος, Xen.
Saltem, ἀλλὰ, Aristot. κἂν, Herodian. τοὐλάχιστον, Dem.
Salto, ὀρχέομαι, χορεύω.
Saltuarius, ὁ ὑλωρὸς, οῦ, ὁ ἀλσοκόμος.
Saltuosus, ὁ καὶ ἡ ναπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ ὑλώδης, εος, Xen.
Saltus, ἡ νάπη, ης, LXX. τὸ νάπος, Xen, τὸ ἄλσος, saltatio, τὸ πήδημα, Plut.
Saluber, ὑγιεινὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Salubritas, τὸ ὑγιεινὸν, οῦ, Aristot.
Salubriter, ὑγιεινῶς, Plat.
Salve, χαῖρε, domine, ὦ δέσποτα, Xen.
Salveo, ἔῤῥωμαι, Thuc. εὐπραττω.
Salvia, ὁ σφάκος, ου, Diosc. silvestris, τὸ ἐλελίσφακον, ου, id.
Salum, idem quod *Mare*.
Salvo, διασώζω, aliquem e periculis, τινὰ ἐκ κινδύνων, Isocr. Confer *Servo*.
Salus, ἡ σωτηρία, ας, communis omnium, κοίνη ἁπάντων, Dem. privata, ἰδία, id. salutem alicujus curæ esse alicui, μέλειν τινὶ σωτηρίας τινὸς, Dem. alicujus commendatam habere sibi, φροντίζειν σωτηρίας τινὸς, idem. ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τινὸς, id. πρόνοιαν ποιεῖσθαι περὶ σωτηρίας τινὸς, id. quæro bello, ζητέω σωτηρίαν ἐκ πολέμου, idem. credo alicui, παρακατατίθημί τινι σωτηρίαν, idem. tueri alicujus, δορυφορεῖν σωτηρίαν τινὸς, Dem. niti aliquo, ἐνεῖναι σωτηρίαν ἔν τινι, id. consequi, τυγχάνειν σωτηρίας, id. desperare, ἀπορεῖν τῆς σωτηρίας, id. saluti alicujus consulere, βουλεύεσθαι περὶ σωτηρίας τινὸς, idem. conferre ad salutem, ἐπιδιδόναι τι εἰς τὴν σωτηρίαν, idem. spem salutis habere in aliquo, ἐλπίδα τῆς σωτηρίας ἔχειν ἔν τινι, id. periclitari de salute, κινδυνεύειν περὶ τῶν ἐσχάτων, id. consulere saluti reip. σώζειν τὰ κοινὰ, Aristot.
Salutaris, e, ὁ καὶ ἡ σωτήριος, ου, Plat.
Salutariter, σωτηρίως.
Salutatio, ὁ ἀσπασμὸς, N. T. ἡ πρόσρησις, Plat.
Saluto, ἀσπάζω, aliquem, τινὰ, N. T. ἀσπάζομαί τινα, Isocr. alicujus nomine, χαίρειν κελεύω παρά τινος, Synes.
Salvus, σῶος, α, ον, ager, ἀγρὸς, Dem. ὁ καὶ ἡ ἀκέραιος, ου, urbs, πόλις, Isocr.
Sambuca, ἡ σαμβύκη, ης, Hesych.
Sambucus, ἡ ἀκτὴ, ῆς, Diosc.
Sanabilis, e, ὁ καὶ ἡ ἰάσιμος, Plat. ὁ καὶ ἡ εὐίατος, Lucian. ὁ καὶ ἡ εὐθεράπευτος.
Sanatio, ἡ ἴασις, εως, Lucian.
Sancio, κυρόω τὶ, Herodot. legem, νόμον τίθημι, Isocr. νομοθετέω νόμον, Dem. ἐπιτάττω νόμον, Plat.
Sancte, νομίμως, Dem. ἁγίως, Isocr. et præclare administrare aliquid, ὁσίως καὶ καλῶς διοικεῖν τι, Isocr. ἁγίως καὶ σεμνῶς ἔχειν περί τι, id. vivo, ἁγνεύω ἁγίως, Ælian.
Sanctificatio, ἡ ἁγιασμὸς, οῦ, N. T.
Sanctifico, ἁγιάζω, ἁγιστεύω.
Sanctimonia, ἡ ὁσιότης, ητος, Dem. ἡ ἁγιωσύνη, ης, N. T.
Sanctio, ἡ κύρωσις, εως, Plat.
Sanctitas, ἡ ὁσιότης, ητος, Dem. ἡ ἁγιότης.
Sanctuarium, τὸ ἁγιαστήριον, ου.
Sanctus, ὅσιος, ία, ιον, et justa lex, καὶ δίκαιος νόμος, Dem. ἅγιος, ία, ιον, et venerandum sacrum, καὶ σεμνὸν ἱερὸν, id. et religiosum aliquid, ὅσιον καὶ εὐσεβές τι, id.
Sandalium, τὸ σανδάλιον, ου, Lucian. τὸ σάνδαλον, ου, Ælian.
Sandapila, τὸ νεκροφορεῖον.
Sandaracha, ἡ σανδαράχη, ης, Diosc.
Sandyx, ἡ σάνδυξ, υκος, Diosc.
Sane, sine morbo, ὑγιῶς, Athen. ὑγιεινῶς, Dem. *certe*, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, Aristot.
Sanesco, ὑγιάζομαι, Al. Aphr.
Sanguiculus, τὸ αἱμάτιον, ου.
Sanguinarius, ὁ καὶ ἡ φιλαίματος, ου, ὁ καὶ ἡ αἱμοχαρής.
Sanguineus, αἱματικὸς, ἡ, ὸν, Al. Aphr. ὁ καὶ ἡ αἱματώδης, εος, Galen.
Sanguinolentus, ὁ καὶ ἡ αἱματώδης, Gal.
Sanguis, τὸ αἷμα, ατος, Galen.
Sanguisuga, ἡ βδέλλα, ης, Theocr.
Sanies, τὸ πύον, ου, Galen. ὁ βρότος.
Saniosus, ὁ καὶ ἡ ἔμπυος, ου, Dem.
Sanitas, ἡ ὑγίεια, ας, Dem. sanitati restituo, ἐξυγιαίνω τινὰ, Hippocr. confero ad sanitatem, συμφέρω πρὸς ὑγίειαν, Dem.
Sanna, ἡ χλεύη, ης, Herodian.
Sannio, ὁ χλευαστὴς, οῦ, Aristot.
Sano, ὑγιάζω, aliquem, τινὰ, Aristot. ἐξυγιαίνω τινὰ, Hippocr. Confer *Medeor*.
Sanus, ὑγιεινὸς, ἡ, ὸν, perfecte in corpore, τελείως ἐν σώματι, Dem. aqua, ὑγιεινὸν ὕδωρ, Aristot. ὁ καὶ ἡ ὑγιὴς, εος, et salvus, καὶ σῶς, Thuc. judex, ὑγιὴς κριτὴς, Dion. Long. sani mores, ἦθος ὑγιὲς, Plat. sanæ mentis homo, ᾧ νοῦς τε ὑγιαίνει καὶ ἔῤῥωται ἡ φρὴν, Ælian. sanus sum, ὑγιαίνω, Dem.
Sapa, ὁ οἶνος σείραιος, ου, Diosc.
Sapidus, ὁ καὶ ἡ εὔχυμος, ου, ὁ καὶ ἡ εὔστομος γεύσει, Strabo.
Sapiens, σοφὸς, ἡ, ὸν, aliis rebus, τὰ ἄλλα, Plat. περὶ τῶν ἄλλων, id. ὁ καὶ ἡ ἔμφρων, φρόνιμος.
Sapienter, σοφῶς, Aristot.
Sapientia, ἡ σοφία, ας, Dem. ἡ φρόνησις.
Sapio, εὐαισθητός εἰμι, Plut. sapiens sum, φρονέω, Dem. σωφρονέω, id.
Sapo, ὁ σάπων, ωνος, τὸ σμῆγμα, Athen.
Sapor, ὁ χυμὸς, οῦ, Plut. ὁ χυλός.
Sapphirus, ἡ σάπφειρος, ου, Diosc.
Sarcasmus, ὁ σαρκασμὸς, οῦ, Ruffin.
Sarcina, ἡ ἀποσκευὴ, ῆς, N. T. τὸ σάγμα, ατος, Plut. τὸ φορτίον, ου, Aristot.
Sarcinarius, ὁ καὶ ἡ σκευοφόρος, Xen.
Sarcinator, idem quod *Sartor*.
Sarcinatrix, idem quod *Sartrix*.
Sarcio, ἐπισκευάζω, Lucian. quod laceratum est, ἀκέομαι τὸ διεῤῥωγὸς, Aristot. mercede calceos putridos, μισθοῦ ἀκέομαι τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων, Lucian.
Sarculatio. Confer *Sarritio*.
Sarculo, σκάλλω, Theophr.
Sarculum, τὸ σκαλιστήριον, Thuc. ἡ σκαλίς.
Sardonyx, ὁ vel ἡ σαρδόνυξ, χος, Plin.
Sarmentitius, φρυγάνιος, ία, ιον.
Sarmentosus, ὁ καὶ ἡ φρυγανώδης, Diosc.
Sarmentum, τὸ φρύγανον, ου, Theophr.
Sarrio, σκάλλω, Theophr. σκαλεύω, Plut.
Sarritio, ἡ σκάλσις, εως, Theophr. ὁ σκαλισμὸς, οῦ, id. ἡ σκάλισις, εως, id.
Sarritor, ὁ σκαλεὺς, έως, Xen.
Sarritura, idem quod *Sarritio*.
Sartago, τὸ τήγανον, ου, Athen.
Sartor, ὁ ἀκεστὴς, οῦ, Xen.
Sartrix, ἡ ἀκέστρια, ας.
Satura, idem quod *Sarritura* seu *Sarritio*.
Sat, ἱκανῶς, ostensum de his, ἀποδέδεικται περὶ τούτων, Isocr. copiose disserui, ἐξαρκούντως διελέχθην, id. Confer *Satis*.
Satago, διαπονέω, Plut. σπουδάζω τι, Lucian. ἐκπονέομαι, πολυπραγμονέω, rerum mearum, ἐνδεῶς τοῖς ἰδίοις πράττω, Plut.

Satanas,

Satanas, ὁ σατανᾶς, ᾶ, LXX.
Satelles, ὁ δορυφόρος, ου, Xen. sum, δορυφορέω, Thuc. satellitum comitatus, τὸ δορυφόρημα, ατος, Plut.
Satellitium, ἡ δορυφορία, ας, τὸ δορυφόρημα, ατος, Plut. ἡ θεραπεία, ας, Plat.
Satias, seu Satietas, ὁ κόρος, ου, Dem. ἡ πλησμονὴ, ῆς, Isocr. ad satietatem rideo, εἰς κόρον γελάω, Lucian. ἄχρι κόρου, Dem.
Satio, κορέννυμι, Herodian.
Satio, onis, ὁ σπόρος, Plat. ὁ σπορητὸς, Theophr.
Satis, ἱκανῶς, Dem. ἅλις, alicujus rei, τινὸς, Aristot. ἐξαρκούντως, Isocr. de his satis superque, ἄδην τῶν τοιούτων, Plat. ultra, quam satis est, μᾶλλον τοῦ δέοντος· satis est mihi, ἀπόχρη μοὶ τοῦτο, Dem. ἅλις, sc. ἐστὶν, Aristot. satius est, αἱρετώτερόν ἐστι, Xen.
Satisdatio, ἡ ἱκανοδοσία, ας, Theophyl.
Satisdo, ἐγγύας παρέχω, Theoph.
Satisfactio, ἱκανὸν ποιέω, legi, τῷ νόμῳ, Plut.
Satisfactio, ἡ πληροφορία, ας, N. T.
Sativus, ὁ καὶ ἡ σπόριμος, ου, Diosc.
Sator, ὁ σπορεὺς, έως, Xen.
Satrapa, ὁ σατράπης, ου, Isocr. sum Phrygiæ, σατραπεύω τῆς Φρυγίας, Plut.
Satrapia, ἡ σατραπεία, ας, Herodot.
Satrapicus, σατραπικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Satur, ὁ καὶ ἡ διάκορος, ου, Xen. ὁ καὶ ἡ διακορὴς, έος, Plut.
Satureia, ἡ θύμβρα, ας, Diosc.
Saturitas, ἡ πλησμονὴ, ῆς, Isocr.
Saturnalia, τὰ Κρόνια, ων, Lucian.
Saturnus, ὁ Κρόνος, ου.
Saturo, κορέννυμι, Herodian. pane, χορτάζω ἄρτου, N. T.
Satyra, ἡ σατύρα, ας.
Satyricus, σατυρικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Satyrion, τὸ σατύριον, ου, Diosc.
Satyrus, ὁ Σάτυρος, ου.
Sauciatio, ἡ τρῶσις, εως.
Saucio, τραυματίζω, Dem. pectus per thoracem, τιτρώσκω διὰ τοῦ θώρακος τὸ στῆθος, Plut.
Saucius, ὁ τραυματίας, ου, Thuc. a, um, τετραυματισμένος, ένη, ένον, id.
Saxatilis, e, idem quod *Saxosus.*
Saxetum, ὁ τραχὼν, ῶνος, Lucian.
Saxeus, a, um, λίθινος, ίνη, ινον, Lucian.
Saxosus, πετραῖος, αία, αῖον, Aret. ὁ καὶ ἡ πετρώδης, εος, Naz. λίθινος, ίνη, ινον, Lucian.
Saxulum, τὸ πετρίδιον, ου, Aristot.
Saxum, ὁ πέτρος, ου, Xen. ἡ πέτρα, ας, Plut. ὁ vel ἡ λίθος, ου, Aristot.
Scabellum, τὸ ὑποπόδιον, ου, LXX. τὸ θρανίδιον, ου, Aristoph.
Scaber, τραχὺς, εῖα, ὺ, Aristot.
Scabies, ἡ ψώρα, ας, Theophr. scabie laboro, ψωριάω, Plut.
Scabiosus, ψωραλέος, έα, έον, Xenoph. ὁ καὶ ἡ ψωρώδης.
Scabo, κνάω, Gal. κνήθω, digito caput, δακτύλῳ κεφαλὴν, Lucian.
Scabrities, ἡ τραχύτης, ητος, Xen.
Scabrosus, τραχὺς, εῖα, ὺ, Aristot.
Scævus, σκαιὸς, ὰ, ὸν, Eust.
Scala, ἡ κατῆλιψ, ιπος, seu φος, Lucian. ἡ κλίμαξ, ακος, Xen. navis, ἡ ἀναβάθρα, ας, Lucian.
Scalmus, ὁ σκαλμὸς, οῦ, Eurip.
Scalpellum, τὸ φλεβοτόμον, τὸ σμιλίον, Plut.
Scalper, seu Scalprum, ὁ κοπεὺς, έως, Diod. Sic. τὸ γλυφεῖον, ου, Lucian. ἡ σμίλη, ης, Plat. chirurgorum, σμιλίον ἰατρικὸν, Cl. Al. librarium, ἡ σμίλη γραφικὴ, scalpro amputo seu reseco, ἀποσμιλεύω, Synes.
Scalpo, κνάω, Gal. κνίζω, ἀποξέω, Lucian.
Scalprum. Vide *Scalper.*
Scalptor, ὁ κολάπτης, ου, ὁ γλύπτης, ου.
Scalptura, τὸ γλύμμα ατος, Poll.
Scamnum, τὸ βάθρον, ου, ὁ θράνος, ου.
Scandalum, τὸ πρόσκομμα, τὸ σκάνδαλον, præbeo, σκανδαλίζω.
Scando, ἀναβαίνω, Xen.
Scandula, ἡ σχίδαξ, ακος, Diosc.
Scansilis, e, ἀναβατὸς, ἡ, όν.

Scapha, ἡ σκάφη, ης, N. T.
Scapulæ, αἱ ὠμοπλάται, Gal. αἱ πλάται, Poll.
Scapus, ὁ στῦλος, ου, LXX.
Scarabeus, ὁ κάνθαρος, ου, Aristot.
Scarificatio, ἡ ἀμυχὴ, ῆς, Diosc. ἡ σχάσις, εως, Theophr.
Scarifico, ἀμύσσω, Philo. ἀποσχάζω, Gal. σχάζω, Aristot. σκαριφάομαι.
Scarus, ὁ σκάρος, ου, Athen.
Scatebra, ἡ ἀνάβλυσις, εως, Aristot. ὁ κρουνὸς, οῦ, Lucian. ὁ βλυσμός.
Scateo, ἀναβλύζω, Aristot. περιβλύζω, id. fontibus, ῥήγνυμι πηγὰς, Plut. ovibus, βρύω προβάτοις, Aristoph. voluptatibus, ἡδοναῖς, Liban.
Scaturigo, idem quod *Scatebra.*
Scaturio, idem quod *Scateo.*
Scelerate, πονηρῶς, Dem. μιαρῶς, Isocr.
Sceleratus, πονηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. φαῦλος, η, ον, id. μοχθηρὸς, ὰ, ὸν, id. ὁ καὶ ἡ ἀθέμιστος, Aristot.
Scelero, μιαίνω.
Scelerosus, idem quod *Sceleratus.*
Sceleste, idem quod *Scelerate.*
Scelestus, idem quod *Sceleratus.*
Sceleton, τὸ σκέλετον, ου, Plut.
Scelus, ἡ κακία, ας, Dem. τὸ πονήρευμα, ατος, id. τὸ μίασμα, ατος, N. T. τὸ ἀσέβημα, ατος, Dem. τὸ κακὸν, οῦ, id. admitto, ἐργάζομαι ἀσέβημα, Dem. πράττω τὸ φαῦλον, Lycoph. atrox committi, δεινὸν ἀδίκημα γίγνεσθαι, id.
Scena, ἡ σκηνὴ, ῆς, Lucian. ἡ θυμέλη, ης, Plut. in scenam produco, θεατρίζω, N. T. produci, σκηνοβατεῖσθαι, Strabo.
Scenice, σκηνικῶς.
Scenicus, σκηνικὸς, ἡ, ὸν, agon, ἀγὼν, Athen.
Sceptrum, τὸ σκῆπτρον, ου, Paus.
Scheda, ἡ σχέδη, ης.
Schedula, τὸ σχεδάριον, ου, Eust.
Schema, τὸ σχῆμα, ατος, Aristot.
Schisma, τὸ σχίσμα, ατος, N. T.
Schola, ἡ σχολὴ, ῆς, Plut. τὸ παιδαγωγεῖον, ου, Dem. τὸ διδασκαλεῖον, id. scholam frequento, φοιτάω εἰς τὸ διδασκαλεῖον, Dem.
Scholarcha, ὁ σχολάρχης, ὁ σχολαρχέων, Laërt.
Scholasticus, σχολαστικὸς, ἡ, ὸν, Macar.
Scholium, τὸ σχόλιον, ου, Lucian.
Sciagraphia, ἡ σκιαγραφία, ας, Plat.
Sciatericum, τὸ σκιάτηρον, ου, Plut.
Scienter, ἐπιστημόνως, Aristid. ἐπιστημονικῶς, Gregor. εὐμαθῶς, Phil.
Scientia, ἡ ἐπιστήμη, ης, Plut. ἡ γνῶσις, εως, Isocr. utilis utentibus, ἐπιστήμη ὠφελοῦσα τοὺς χρωμένους αὐτῇ, Dem. scientiam tradere ignorantibus, ἐργάζεσθαι ἐπιστήμην τοῖς οὐκ εἰδόσι, Isocr. consequi alicujus rei, λαμβάνειν ἐπιστήμην τινὸς, id. scientia uti minus tempestive, ἐπιστήμῃ χρῆσθαι οὐκ εὐκαίρως, id.
Scilicet, δηλονότι, Dem. δηλαδὴ, id.
Scilla, ἡ σκίλλα, ης, Diosc.
Scillaceus, seu Scilliticus, ὁ καὶ ἡ σκιλλώδης, εος, Theophr. σκιλλιτικὸς, ἡ, ὸν, vinum, οἶνος, Diosc.
Scindo, σχίζω, aliquid, τι, Xen. τέμνω.
Scintilla, ὁ σπινθὴρ, ῆρος, Aristoph. ἡ λαμπηδὼν, ὧνος, Chrys. ἡ μαρμαρυγὴ, ῆς, Plat.
Scintillatio, ὁ σπινθηρισμὸς, οῦ.
Scintillo, σπινθηρίζω, Theophr.
Scintillula, τὸ σπινθηράκιον, ου, Nyss. σπινθὴρ μικρὸς, Synes.
Scio, ἐπίσταμαι, modum alicujus, τρόπον τινὸς, Dem. satis, ἴσημι δήπου, id. et omnium optime novi, εἴδω καὶ μάλιστα πάντων ἐπίσταμαι, id. bene, εὖ οἶδα, id. σαφῶς οἶδα τοῦτο, id. ab initio aliquid, συνείδω τι ἀπ' ἀρχῆς, Dem. libenter scirem hoc, ἡδέως ἂν ἴδοιμι τοῦτο, id.
Scipio, ὁ σκίμπων, ωνος, Herodot. ὁ σκήπων, ωνος, Aristoph.
Scirpus, ἡ σχοῖνος, ου, Diosc.
Scirrhus, ὁ σκίῤῥος, ου, Gal.
Sciscitatio, ἡ ἐρώτησις, εως, Dem.
Sciscitor, ἐπέρομαι, Xenoph. πυνθάνομαι, aliquid ex aliquo, τι παρά τινος, Isocr. ἐρωτάω τινά, id. Confer *Interrogo.*

Scisco, χειροτονέω, Dem. ψηφίζομαι, id. Confer *Decerno.*
Scissilis, e, σχιστὸς, ἡ, ὸν, Theophr.
Scissura, τὸ σχίσμα, Lucian. ἡ σχισμὴ, Hesych.
Scite, ἐπιστημονικῶς, eleganter, κεχαρισμένως, Isocr. ὀρθῶς, Dem.
Scitor, idem quod *Sciscitor.*
Scitum, τὸ δόγμα, ατος, Dem. τὸ ψήφισμα, ατος, id. Confer *Decretum.*
Scitus, σοφὸς, ἡ, ὸν, et varius, καὶ ποικίλος, Dem. κομψὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Sciurus, ὁ σκίουρος, ου, Ælian.
Scobs, τὸ ῥίνημα, ατος, Herodian. τὸ ῥίνισμα, ατος, Diosc. τὸ περίψημα.
Scolopendra, ἡ σκολοπένδρα, ας, Theophr.
Scomber, seu Scombrus, ὁ σκόμβρος, Aristoph.
Scomma, τὸ σκῶμμα, Xen. Confer *Dicterium.*
Scopæ, τὸ κόρηθρον, ου, Lucian. τὸ κάλλυντρον, ου, Cl. Al. τὸ σάρωθρον, ου.
Scoparius, ὁ σαρωτὴς, οῦ, ὁ σαρῶν, οῦντος.
Scopula, τὸ σαρώτριον, ου.
Scopus, ὁ σκοπὸς, Plat. collineare ad scopum, στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ, id. scopum attingere, βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, Xen. scopum non adsequi, ἄσκοπα τοξεύειν, Lucian. tendere ad scopum propositum, συντείνειν πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν, Aristot.
Scoria, ἡ σκωρία, ας, Diosc. ἡ τρύξ.
Scorpio, ὁ σκορπίος, ου, Diosc.
Scortator, ὁ πόρνος, ου, Xenoph.
Scorteus, σκύτινος, ίνη, ινον, Diod. Sic.
Scortillum, τὸ πορνίδιον, ου, Aristoph.
Scortor, πορνεύω, Æschin. πορνεύομαι, Dem. ἀκολασταίνω, Plut.
Scortum, ἡ πόρνη, ης, Plut. ἡ συβὰς, άδος, Themist. ἑταιρίστρια, Lucian. γυνὴ ἑταιροῦσα, Plut. vile, ἡ χαμαιτύπη, Plut.
Screatio, seu Screatus, ûs, τὸ χρέμμα, ατος, Laert. ἡ χρέμψις, εως.
Screo, χρέμπτομαι, Lucian.
Scriba, ὁ γραμματεὺς, έως, senatus, τῆς βουλῆς, Dem.
Scriblita, τὸ στρεπτὸν, οῦ.
Scribo, γράφω τι, manu propria, γράφω αὐτοχειρία, Philo. literas, γράφω γράμματα, Dem. ad aliquem, ἐπιστέλλω τινὶ, Isocr. librum, συγγράφω βίβλον, Lucian. vitam alicujus, ἀναγράφω βίον τινὸς, Philo.
Scriniarius, ὁ κιβωτεὺς, έως, ὁ κιβωτοποιὸς, Poll.
Scrinium, τὸ κιβώτιον, ου, Plut.
Scriptio, ἡ γραφὴ, ῆς, Lucian. ἡ συγγραφή.
Scriptor, ὁ συγγραφεὺς, έως, Isocr.
Scriptorius, γραφικὸς, ἡ, ὸν, Maccab.
Scriptum, τὸ σύγγραμμα, ατος, Isocr. ἡ γραφὴ, ῆς, Thuc. τὸ γράμμα, ατος, Plut.
Scriptura, ἡ γραφὴ, ῆς, N. T.
Scrobiculus, τὸ ὀρυγμάτιον, ου.
Scrobs, τὸ ὄρυγμα, ατος, Xen. ὁ βόθρος.
Scrofa, ὗς γρομφὰς, άδος, Suid.
Scrofula, ἡ χοιρὰς, άδος.
Scrotum, ἡ ὀσχέα, ας, Aristot. ὁ ὀσχεύς.
Scruposus, ὁ καὶ ἡ λιθακώδης, εος.
Scrupulose, ὑπερακριβῶς.
Scrupulositas, ἡ ὑπερακρίβεια, ας.
Scrupulosus, ὑπερακριβὴς, έος.
Scrupulus, ἡ λεπὶς, ίδος, ἡ ψηφὶς, ῖδος, i. e. 24 pars unciæ, τὸ γραμμάριον, ου.
Scrupus, ὁ ψῆφος.
Scruta, τὰ γρυτάρια, ων, ἡ γρύτη, ης.
Scrutarius, ὁ γρυτοπώλης, ὁ ῥωποπώλης, LXX.
Scrutatio, ἡ ἐξέτασις, εως, Lucian.
Scrutator, ὁ ἐξεταστὴς, οῦ, Aristot.
Scrutor, ἐξετάζω τι, Isocr. Confer *Examino.*
Sculpo, γλύφω, Aristoph. κολάπτω.
Sculptilis, e, γλυπτὸς, ἡ, ὸν, LXX.
Sculptor, ὁ γλυφεὺς, έως, Dion. Hal. ὁ γλύπτης.
Sculptura, ἡ γλυφὴ, Philo. τὸ γλύμμα, Poll. marmoris, ἡ μαρμαρογλυφία, Strabo. annulorum, ἡ δακτυλιογλυφία, Plat.
Scurra, ὁ καὶ ἡ βωμολόχος, ου, Philo. ὁ ἀκόλαστος.
Scurrilis, e, βωμολοχικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Scurrilitas, ἡ βωμολοχία, ας, Plut.
Scurriliter, βωμολόχως.
Scurror, βωμολοχέω, Plut. βωμολοχεύομαι, Synes.

Scutarius,

Scutarius, ὁ ἀσπιδοποιὸς, ȣ̃, Po

Scutatus, ὁ ϗ ἡ ἀσπιδοφόρος, ȣ, Lucian. ὁ ἀσπιδιώτης, ȣ, id.

Scutella, τὸ παροψίδιον, ȣ.

Scutica, ἡ σκυτάλη, ης, Plut. ἡ σκυταλὶς, ίδος, Joseph. ἡ ὑϛριχὶς, ίδος, Plut.

Scutulum, τὸ ἀσπίδιον, ȣ.

Scutum, ἡ ἀσπὶς, Xen. ὁ θυρεὸς, Dion.

Scyphus, ὁ σκύφος, ȣ, Lucian.

Sebaceus, ὁ ϗ ἡ ϛεατώδης, Diosc.

Sebo, ϛεατόω, Hippiatr.

Sebum, τὸ ϛέαρ, ατος, Aristot.

Secale, ἡ βρίζα, ης.

Secedo, ἀναχωρέω, Xen. ἀποχωρέω, id.

Secerno, χωρίζω, ἀποκρίνω, aliquid ab aliquo, τὶ ἀπό τινος, Plat. ἐκκρίνω τί τινος, Aristot.

Secessio, seu Secessus, ûs, ἡ ἀναχώρησις, εως, ἡ ἐσχατιὰ, ᾶς, Æschin.

Secius, ἧττον, nihilo secius, ȣ̓δὲν ἧττον.

Secludo, ἀποκλείω, aliquem ab aliquo, τινά τινος, Aristot.

Seco, πρίω τὶ, Aristoph. τέμνω τὶ, Lucian. in partes minutas, κατακερματίζω, Philo.

Secretarius, ὁ τῶν ἀποῤῥήτων γραμματεύς.

Secretio, ἡ ἔκκρισις, εως, Theophr. ἡ ἀπόκρισις.

Secreto, ἰδίᾳ, Thuc. κατ' ἰδίαν, Plut. loqui cum aliquo, ἰδιολογέεσθαί τινι, Plat. dicere, δι' ἀποῤῥήτων εἰπεῖν, Dion. Hal.

Secretum, τὸ ἀπόῤῥητον, ȣ, secretorum enunciator, ὁ ἐξαγγελτικὸς, ȣ̃, Aristot.

Secretus, ὁ ϗ ἡ ἀπόκρυφος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἀπόῤῥητος, ȣ, Plut.

Secta, ἡ αἵρεσις, εως, Galen.

Sectio, ἡ τμῆσις, εως, ἡ τομὴ, ῆς, Isocr.

Sector, ὁ τομεὺς, έως, Xen.

Sector, -aris, συχνῶς ἀκολȣθέω, διώκω, Isocr.

Secubo, ἀποκοιτέω, Dem. ἀποκοιμάομαι, Plat.

Secula, τὸ δρεπάνιον, ȣ.

Secularis, κατ' αἰῶνα γιγνόμενος, ένη, ενον.

Seculum, ὁ αἰὼν, ῶνος, Lucian. ἡ γενεὰ, ᾶς, Dem. nostro seculo, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, id.

Secundæ, τὰ ὕϛερα, ων, Diosc.

Secundanus, δευτεραῖος, αία, αῖον, Xen.

Secundarius, δευτέριος, ία, ιον.

Secundo, δεύτερον, Herodian. δευτέρως, Aristot.

Secundum, κατὰ, hanc legem, τȣ̃τον τὸν νόμον, Dem. aliquem plurimum posse, μέγιϛον μετά τινα δύνασθαι, Thuc.

Secundus, δεύτερος, έρα, ερον, Thuc.

Secundæ, τὰ δεύτερα, ων, Xen. secundas fero, δευτερεύω, Plut. τὰ δεύτερα φέρομαι, Lucian. secundæ res, ἡ εὐπραγία, Isocr. secunda fortuna, ἀγαθὴ τύχη, Dem. secunda fortuna uti, καλῶς πράττειν, βελτίϛῃ τύχῃ χρᾶσθαι, id. nulli in aliqua re secundus, ἔν τινι μηδενὸς ἔχων τὰ δεύτερα, secundus aliquo, aliquo inferior, δεύτερός τινος, Plut.

Secure, ἀσφαλῶς, Dem. βεβαίως, id. ἀδεῶς, id.

Securicula, τὸ πελέκιον, ȣ.

Securis, ἡ πέλεκυς, εως, Plut. ἡ ἀξίνη· securi percutio aliquem, πελεκίζω τινὰ, Diod. Sic.

Securitas, ἡ ἀσφάλεια, Dem. τὸ ἀσφαλὲς, τὸ βέβαιον, id. ἡ ἄδεια, i. e. *negligentia*, ἡ ὀλιγωρία, ας, Thuc.

Securus, ὁ ϗ ἡ ἀσφαλὴς, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀδεὴς, id. sum, ἀμεριμνέω, Bas. securum reddo, ἀσφαλείαν παρέχω τινὶ, Lucian. *negligens*, ὁ ϗ ἡ ὀλίγωρος, Thuc.

Secus, ἄλλως, Aristot. ἑτέρως, Dem.

Sed, ἀλλὰ, Dem. non solum, sed etiam, μὴ μόνον, ἀλλὰ ϗ, id. sed tamen, ἀλλὰ μὴν, id. vereor dicere, sed tamen dicam, φοβȣ̃μαι λέγειν, ȣ̓ μὴν ἀλλὰ ἐρῶ, id. sed tamen dixi ego, ἀλλ' ὅμως ἔφην ἐγὼ, id.

Sedate, ἡσύχως. Confer *Quiete*.

Sedatio, ἡ παῦσις, εως, ἡ κατάϛασις.

Sedatus. Confer *Quietus*.

Sedecim, ἑκκαίδεκα, Herodian.

Sedentarius, ἑδραῖος, αία, αῖον, Xen. sedentariam artem exerceo, βαναυσοτεχνέω, Strabo.

Sedeo, καθέζομαι, apud aliquem, παρά τινα, Plat. in equo, κάθημαι ἐπὶ τȣ̃ ἵππȣ, Xen. una, συγκαθέζομαι, Lucian. sedere aliquem jubeo, καθίζεσθαί τινα κελεύω, Dem.

Sedes, ἡ ἕδρα, Xenoph. belli, τὸ ὁρμητήριον, Dion. sedem muto, ἀπανίϛαμαι, id.

Sedile, τὸ ἕδρανον, ȣ, Soph.

Sedimentum, τὸ ἵζημα, ατος, Plut.

Seditio, ἡ ϛάσις, Isocr. ἡ ἀκαταϛασία, Lucian. διχοϛασία, Plut. ἡ διχοφροσύνη, id. seditionem suscito seu moveo inter aliquos, ϛασιάζω ἔν τισι, Plat. πρός τινας, Herodian. ϛάσιν ποιέομαι, Isocr. omitto, ϛάσιν καταλείπω, id. seditione agitari, ἐν ϛάσει εἶναι, Thuc. ad seditionem concitare, εἰς ϛάσιν ἐμβάλλειν, Xen.

Seditiose, ϛασιαϛικῶς, Aristot. κατὰ τὸ ϛασιωτικὸν, Thuc.

Seditiosus, ϛασιωτικὸς, ὴ, ὸν, Thuc. ϛασιαϛικὸς, ὴ, ὸν, sermo, λόγος, Æschin.

Sedo, παύω, iram, τῆς ὀργῆς. Dem. ὀργήν τινος, Isocr. κατέχω ὀργὴν, Aristot. contentiones, καθίϛημι τὰς ἀντιλογίας, Plut. aliquos, καταϛέλλω τινὰς, id. πραΰνω τινὰς, Plat.

Seduco, ἀπάγω, Aristot *decipio*, aliquem, παρακρȣ́ομαί τινα, id. Confer *Decipio*, *Fallo*, &c.

Seductio, ἡ ἀπαγωγὴ, ῆς. Confer *Abductio*.

Seductor, ὁ ἀπαγωγὸς, ȣ̃, Greg. *Deceptor*, ὁ πλάνος, ȣ, Athen.

Sedule, ἐπιμελῶς, Isocr. Confer *Diligenter*.

Sedulitas, ἡ ἐπιμέλεια, ας, Dem. Confer *Diligentia*, *Industria*.

Sedulo, idem quod *Sedule*.

Sedulus, ὁ ϗ ἡ ἐπιμελὴς, έος, Dem. Confer *Diligens*, *Industrius*.

Sedum, τὸ ἀείζωον, ȣ, Diosc.

Seges, τὸ λήϊον, ȣ, Aristot.

Segmen, τὸ πρίσμα, ατος, Theophr.

Segmentum, ἡ ἀποκοπὴ, ῆς, Aristot.

Segnis, Confer *Piger*.

Segniter, ὀκνηρῶς, Dem. Confer *Pigre*.

Segnitia, seu Segnities, ἡ βραδύτης, Dem. ὁ ὄκνος, id. Confer *Ignavia*, *Pigritia*.

Segrego, ἀφορίζω, aliquem ab aliquo, τινὰ ἀπό τινος, N. T. ἀποδιορίζω, ibid. ἐκκρίνω τινὰ ἔκ τινος, Aristot.

Sejunctio, ἡ διάζευξις, εως.

Sejungo, διαζεύγνυμι, Æschin. aliquid, διΐϛημί τι, Dem. ab aliquo, χωρίζω τι ἀπό τινος, Plat.

Selectio, ἡ ἐκλογὴ, Al. Aphr. ἡ ἀπόκρισις.

Selibra, τὸ ἡμίλιτρον, ȣ.

Seligo, ἀποκρίνω, ex duobus malis, ἐκ δυοῖν κακοῖν, Sophoc. aliquid, ἐξαιρέω τι, Xenoph. ἐκλέγω, Isocr.

Sella, ἡ ἕδρα, Xen. curulis, ὁ δίφρος ἡγομονικὸς, Plut. gestatoria, τὸ φορεῖον· familiaris, δίφρος ἀφοδευτήριος, ὁ θράνος, Gal.

Sellula, τὸ θρανίδιον, ȣ, Poll.

Sellularius, a, um, ὁ ϗ ἡ ἐπιδίφριος, ars, τέχνη, Dion. Hal.

Sembella, τὸ ἡμιλίτρον, ȣ.

Semel, ἅπαξ, Dem. εἰς ἅπαξ, id. καθάπαξ.

Semen, *frugum et animantum*, τὸ σπέρμα, ατος, Dem. Plut.

Sementis, ὁ σπόρος, ȣ, Xenoph. sementem facio, σπείρω, Plut. σπέρματα τῇ γῇ διανέμω, Plat.

Sementivus, ὁ ϗ ἡ σπέρμιος, Diosc.

Semento, σπερματίζω, LXX.

Semestris, ὁ ϗ ἡ ἑξάμηνος, Xiphil.

Semesus, ὁ ϗ ἡ ἡμίβρωτος, Philo.

Semianimis, ὁ ἡμιθνὴς, ῆτος, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἡμιθανὴς, έος, Naz.

Semicircularis, ὁ ϗ ἡ ἡμικύκλιος, Laert.

Semicirculus, ὁ ἡμίκυκλος, ȣ, τὸ ἡμικύκλιον, ȣ, Procl.

Semicoctus, ὁ ϗ ἡ ἡμίεφθος, ȣ, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἡμίπεπτος, ȣ, Plut.

Semideus, ὁ ἡμίθεος, ȣ, Lucian.

Semidoctus, ὁ ϗ ἡ ἡμίσοφος, Lucian.

Semigro, ἀποικέω.

Semihora, τὸ ἡμιώριον, ȣ, N. T.

Semimortuus, ὁ ϗ ἡ ἡμίθνητος, ȣ, Philo.

Seminalis, e, σπερματικὸς, ὴ, ὸν, Philo. ὁ ϗ ἡ σπερματώδης, εος, Aristot.

Seminarium, τὸ φυτευτήριον, ȣ, Theophr.

Seminatio, ἡ σπορὰ, ᾶς, Theophr.

Seminator, ὁ σπορεὺς, έως, Xen.

Semino, σπείρω, aliquid, τὶ, Thuc.

Seminudus, ὁ ϗ ἡ ἡμίγυμνος, Lucian.

Semipedalis, e, ὁ ϗ ἡ ἡμιποδιαῖος, ȣ.

Semipes, τὸ ἡμιπόδιον, ȣ, Theophr.

Semiplenus, ὁ ϗ ἡ ἡμιπληρὴς, Aret.

Semis, seu Semissis, ἥμισυς, εια, υ, Thuc. Confer *Dimidius*.

Semita, ἡ τρίβος, Xen. ἡ ἀτραπὸς, Herodian.

Semivir, ὁ ἡμίανδρος, ȣ, Lucian.

Semiustulatus, ὁ ϗ ἡ ἡμίφλεκτος, Philo.

Semoveo, ἀποκινέω, semotis cæteris, δίχα τῶν ἄλλων, Dion. Hal. ἀποχωρίζω.

Semper, ἀεὶ, Dem. αἰεὶ, id.

Sempiternus, ὁ ϗ ἡ ἀΐδιος, ȣ, Plut.

Semuncia, τὸ τῆς ȣ̓γκίας ἥμισυ.

Senaculum, τὸ βȣλευτήριον, ȣ, Plut.

Senarius, ἡ ἑξὰς, άδος, Philo.

Senator, ὁ βȣλευτὴς, ȣ̃, Dem. ὁ βȣλεύων,* οντος, id. ὁ σύνεδρος, ȣ, Isocr. ὁ βȣλῆς, ῆτος, Thuc. ὁ βȣλῆς μετέχων, οντος, Plut. ὁ συγκλητικὸς, ȣ̃, Lucian. ὁ πρόβȣλος, ȣ, Aristot. pedarius, ὁ χαμαιδικαϛής.

Senatorius, βȣλευτικὸς, ὴ, ὸν, Dem. dignitas seu functio, ἡ βȣλεία, ας, senatoriam dignitatem sortior, τȣ̃ βȣλεύειν τυγχάνω, Dem.

Senatus, ἡ βȣλὴ, Dem. ἡ σύγκλητος, Plut. ἡ γερȣσία, Dion. Hal. ad senatum refero, ἀναφέρω πρὸς τὴν σύγκλητον, Plut. in senatum eo, βȣλεύω, Dem. populusque, ἡ βȣλὴ ϗ ὁ δῆμος, eligi in senatum, ἐγκρίνεσθαι εἰς γερȣσίαν· senatum vocare in curiam, καλεῖν τὴν βȣλὴν εἰς βȣλευτήριον· convenire, βȣλὴν συνάγεσθαι· congregari, συλλέγεσθαι· considere, καθῆσθαι, id ire in senatum cum aliquo, ἰέναι εἰς βȣλὴν μετά τινος· deferre aliquem ad senatum populumque, δηλȣ̃ν τινα τῇ βȣλῇ ϗ τῷ δήμῳ, id. dimittere senatum, ἀφιέναι βȣλὴν, id.

Senatus consultum, τὸ βȣ́λευμα, Plut. τὸ προβȣ́λευμα, Dion. Hal. Confer *Decretum*.

Senecio, ὁ ἠριγέρων, οντος, Diosc.

Senecta seu Senectus, τὸ γῆρας, ατος, morosa, sordida, et querula, δυσάρεϛον, μικρολόγον, ϗ μεμψίμοιρον, Dem. extrema, πανύϛατον, Philo.

Seneo, Senesco, γηράσκω.

Senex, ὁ γέρων, οντος, Plat. ὁ πρέσβυς, υος, Dem. ὁ πρεσβύτης, ȣ, id. ὁ παλαιὸς, ȣ̃, id. πρεσβύτης ἄνθρωπος, id.

Seni, æ, a, οἱ, αἱ, τὰ ἕξ.

Senilis, e, γεροντικὸς, ὴ, ὸν, Plat.

Seniliter, γεροντικῶς.

Senior, ὁ πρεσβύτερος, Dem.

Senium, idem quod *Senecta*.

Sensibilis, seu Sensilis, αἰσθητὸς, ὴ, ὸν, Aristot.

Sensim, ἠρέμα, Herodian.

Sensorium, τὸ αἰσθητήριον, ȣ.

Sensus, ûs, ἡ αἴσθησις, εως, audiendi, ἀκȣϛικὴ, Plut. seu ἀκοῆς, Athen. epistolæ, ὁ νȣ̃ς τῆς ἐπιϛολῆς, Synes. sensu percipere, λαμβάνειν αἴσθησίν τινος, Dem. εἶναι τινὶ αἴσθησιν, Isocr.

Sententia, ἡ γνώμη, Dem. ἡ δόξα, epistolæ, ὁ νȣ̃ς τῆς ἐπιϛολῆς, Synes. sententiam dico, δίδωμι γνώμην, Dem. profero in medium, τίθημι εἰς μέσον γνώμην, id. pronuncio, ἀποφαίνομαι γνώμην, id. φανερὸν ποιέω γνώμην, id. explico meam, δηλόω διάνοιάν μȣ, Isocr. esse in sententia, ἐν τῇ γνώμῃ εἶναι, Dem. pertraho aliquem in sententiam meam, ἄγω τινὰ ἐπὶ τὰ δοκȣ̃ντά μοι· ire in sententiam alicujus, αἱρεῖσθαι τὴν γνώμην τινός· sequi sententiam alicujus, ἐπακολȣθεῖν τινος γνώμῃ, id. non stare alicujus sententia, φεύγειν τὴν γνώμην τινὸς, id. longe recedere ab alicujus sententia, ἀποϛατεῖν τινος πολὺ τῇ γνώμῃ, id. deducere aliquem a sententia, μεταϛῆσαι γνώμην τινὸς, Isocr. mutare sententiam, μεταλαβεῖν γνώμην ἐναντίαν, Dem. decedo a sententia, μεταγιγνώσκω, Isocr.

Sententiola, τὸ γνωμίδιον, Dem. misera, λογάριον δύϛηνον, id.

Sententiose, γνωμολογικῶς, Suid.

Sententiosus, γνωμολογικὸς, ὴ, ὸν, Dem. Phal. γνωμικὸς, ὴ, όν.

Senticetum, ὁ ἀκανθεὼν, ῶνος, Eust.

Senticosus,

Senticosus, ὁ ϗ ἡ ἀκανθώδης, Theophr.
Sentina, ὁ ἄντλος, ου, Hom.
Sentio, αἰσθάνομαι, et prospicio aliquid, ϗ προοράω τι, Dem. consentanea verbis, φρονέω ὅμοια τοῖς εἰρημένοις, Isocr. cum aliquo, τά τινος φρονέω, id. φρονέω τὰ αὐτά τινι, id. et decerno aliquid, γιγνώσκω ϗ ψηφίζομαι περί τινος, Dem.
Sentis, ἡ ἄκανθα, ης, Diosc. ἡ βάτος.
Seorsum, χωρὶς, exponendo dicam unumquodque, διεξιὼν φράσω καθ' ἕκαστα τούτων, Dem. ab aliquo, χωρίς τινος, ἄνευ τινὸς, id.
Separabilis, χωριστὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Separate, κεχωρισμένως.
Separatim, χωρὶς, ab aliquo, τινὸς, Xen.
Separatio, ὁ χωρισμὸς, οῦ, Plut. ὁ ἀφορισμός.
Separo, χωρίζω, animum a corpore, ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, Plat. διαχωρίζω, Xen.
Sepelio, θάπτω, mortuum, ἀποθανόντα, Dem. aliquem, καταθάπτω τινὰ, id. mortuum una, συγκαταθάπτω τινὰ, id. in patria in monumento paterno, θάπτω ἐν πατρίδι εἰς μνῆμα πατρῷον, id.
Sepes, τὸ ἔμφραγμα, Dem. ὁ φραγμὸς, οῦ, Plut.
Sepia, ἡ σηπία, ας, Aristot.
Sepimentum, ὁ θριγκὸς, οῦ, lapideum, λίθων, Paus.
Sepio, φράττω τί, Dem. περιβάλλομαι.
Sepono, ἀποτίθημι, Diosc.
Seps, ὁ vel ἡ σὴψ, σηπὸς, Diosc.
Septem, οἱ, αἱ, τὰ ἑπτὰ, N. T.
September, ὁ μαιμακτηριὼν, ῶνος, Dem.
Septemplex, ἑπταπλάσιος, ία, ιον, ὁ ϗ ἡ ἑπταπλασίων, ονος, Sir.
Septemvir, εἷς τῶν ἑπτά.
Septemviralis, ὁ, ἡ, τὸ τῶν ἑπτά.
Septemviratus, ἡ ἑπταρχία, ας.
Septenarius, *numerus*, ἡ ἑπτὰς, άδος, Aristot.
Septeni, οἱ, αἱ, τὰ ἑπτά.
Septennis, e, ὁ ϗ ἡ ἑπταετὴς, έος, Philo.
Septennium, ἡ ἑπταετία, ας, Philo.
Septentrio, ἡ ἄρκτος, Herodot. ὁ βοῤῥᾶς, ᾶ, LXX.
Septentrionalis, ἀρκτικὸς, ἡ, ὸν, ἀρκτῷος, α, ον, terra, γῆ, Herodian.
Septies, ἑπτάκις, N. T.
Septimana, ἡ ἑβδομὰς, άδος, Galen.
Septimus, ἕβδομος, η, ον, Plut.
Septingentesimus, ἑπτακοσιοστὸς, ἡ, όν.
Septingenti, ἑπτακόσιοι, ίαι, ια, LXX.
Septuagenus, Septuagesimus, ἑβδομηκοστὸς, ἡ, όν.
Septuagies, ἑβδομηκοντάκις, N. T.
Septuaginta, οἱ, αἱ, τὰ ἑβδομήκοντα, N. T.
Septum, idem quod *Sepes* et *Sepimentum.*
Septunx, τὸ ἑπτούγκιον, ου.
Sepulchralis, e, ὁ ϗ ἡ ἐντάφιος, ου, Synes.
Sepulchretum, τὸ κοιμητήριον, ου.
Sepulchrum, ὁ τάφος, ου, Thuc. patrium, μνῆμα πατρῷον, Dem. publicum, μνῆμα δημόσιον, id.
Sepultura, ἡ ταφὴ, ῆς, Thuc. honesta, τὸ ἐντάφιον καλὸν, Dem. magnificæ sepulturæ non expertem esse, καλῶν ἐνταφίων μὴ ἀμοιρεῖν, Ælian.
Sepum, τὸ στέαρ, ατος, Aristoph.
Sequacitas, ἡ ἀκολουθία, ας, Philo.
Sequax, ὁ ϗ ἡ ἀκόλουθος, ου, Dem.
Sequela, ἡ ἀκολούθησις.
Sequester, ὁ διαιτητὴς, Dem. ὁ μεσέγγυος, Bud. ὁ μεσεγγυησάμενος, Antiph. ὁ μεσίτης.
Sequestratio, ἡ μεσιτεία.
Sequestro, τίθημι ἐπὶ μεσεγγύῳ.
Sequor, ἀκολουθέω, aliquem, τινὶ, Dem. μετά τινος, id. παρακολουθέω τινὶ, id. e vestigio recte ducentem, ἕπομαι κατὰ πόδας τῷ καλῶς ὁδηγοῦντι, Gregor. a tergo, ἕπομαι κατόπιν, Lucian. ἕπομαι κατόπιν ἐχόμενος, id. desidiam sequitur egestas, τῷ ἀργεῖν ἕπεται τὸ ἀπορεῖν, Dem. sequitur, ut de voluptate dicam, μετὰ ταῦτα ἕπεται περὶ ἡδονῆς ἐλθεῖν, Aristot. ἑπόμενόν ἐστι διελθεῖν περὶ ἡδονῆς, id.
Sera, τὸ κλεῖθρον, ου, Lucian.
Serenitas, ἡ αἰθρία, Aristot. ἡ εὐδία, Theophr.
Sereno, αἰθριάζω, Aristoph. γαληνόω.
Serenus, ὁ ϗ ἡ εὔδιος, ου, dies, ἡμέρα, Geopon. ὁ ϗ ἡ αἴθριος, εὐήμερος.
Seresco, διοῤῥέομαι, Aristot.

Seria, ἡ ὀνήρευσις, εως, Philo.
Sericum, τὸ σηρικὸν, οῦ, Strabo.
Sericus, σηρικὸς, ἡ, ὸν, vestis, ἐσθὴς, Lucian.
Series, ἡ συνάφεια, ἡ συνέχεια, ἡ τάξις, ἡ σύνταξις, Dem. Confer *Ordo.*
Serio, σπουδῇ, nunciare alicui, ἀπαγγέλλειν τινὶ, Dem.
Serius, σπουδαῖος, αία, αῖον, Dem. in re seria ludere verbis, σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι παίζειν τοῖς ὀνόμασι, Dion. Hal. in rebus seriis nugis gaudere, περὶ τὰ σπουδαῖα τοῖς γελοίοις χαίρειν, Dem.
Sermo, ὁ λόγος, Dem. sermonem spargere seu disseminare, λόγον διαδίδοναι, Plut. θρυλλεῖν τι, Dem. inter se conferre, λόγους ἀντιβάλλειν πρὸς ἀλλήλους, N. T. est, λόγος τις περίεισι, Ælian. vulgaris et in omnes homines evulgatus, λόγος δημώδης ϗ εἰς πάντας ἐκφοιτήσας, id.
Sermocinatio, ὁ διάλογος, ου, Dem.
Sermocinor, διαλέγομαι, Dem.
Sermunculus, τὸ λογίδιον, ου, Isocr.
Sero, σπείρω, Dem. Confer *Semino.*
Sero, ὀψὲ, digredi e loco aliquo, ἀπιέναι ἐκ τόπου τινὸς, Dem. admodum fieri, ὀψιαίτατα γίγνεσθαι, id. serius venio, κατόπιν ἑορτῆς ἥκω, Heliod. aliquid facio, ὀψίζω, Xen.
Serotinus, ὁ ϗ ἡ ὄψιμος, ου, Theophr. ὄψιος, ία, ιον, id.
Serpens, ὁ ὄφις, εως, Aristot.
Serpo, ἕρπω. Confer *Repo.*
Serpyllum, τὸ ἕρπυλλον, ου, Theophr.
Serra, ὁ πρίων, ονος, Plut. seco, πρίω, Thuc.
Serrago, τὸ πρίσμα, ατος, Theophr.
Serrarius, ὁ πρίστης, ου, Poll.
Serratus, ὁ ϗ ἡ πριονώδης, εος, Athen. πριονωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Serro, πρίω, Thuc.
Sertum, ὁ στέφανος, ου, plecto, στέφανον ὑφαίνω, Plut. ἡ στεφάνη, ης, Herodian. τὸ στέμμα, ατος, Thuc.
Serva, ἡ δούλη, Plut. ἡ θεράπαινα.
Servator, ὁ σωτὴρ, ῆρος, N. T. Dem.
Servatrix, ἡ σώτειρα, ας, Paus.
Servilis, ὁ ϗ ἡ δούλειος, ου, jugum, ζυγὸς, Plat. δουλικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Serviliter, δουλικῶς, Lucian.
Servio, δουλεύω, voluptatibus, ταῖς ἡδοναῖς, Xen. domino, διακονέω δεσπότῃ, Dem. alicui, ὑπηρετέω τινὶ, id. εἰλωτεύω τινὶ, Isocr. commodis alicujus, σκοπέω τὸ συμφέρον τινὸς, Aristot. servitutem pessimam, δουλεύω δουλείαν κακίστην, Xen.
Servitium, ἡ ὑπηρεσία, Dem. servitia, *servi*, ἡ δουλεία, Thuc.
Servitudo, seu Servitus, ἡ δουλεία, moderata, μετρία, Dem. objicere aliquos servituti, προέσθαι τινὰς εἰς δουλείαν. opprimere aliquos servitute, sive in servitutem redigere, ἄγειν τινὰς εἰς δουλείαν, id. δουλόω τινὰς, Plut. καταδουλόω νῆσον τῷ βασιλεῖ, Isocr. ἀνδραποδίζω παῖδας ϗ γυναῖκας, Thuc. constituti in servitute, καθεστῶτες εἰς δουλείαν, id. ferre servitutem, ὑπομένειν τὴν δουλείαν, Isocr. liberari servitute, ἀπαλλάττεσθαι τῆς δουλείας, id.
Serum diei, ἡ ὀψία, ας, N. T. ὀψία δείλη, Thuc. lactis, ὁ ὀῤῥὸς, οῦ, Aristot.
Serus, ὄψιος, ία, ιον, Theophr.
Servo, σώζω, φυλάττω, τηρέω.
Servula, τὸ δουλάριον, τὸ θεραπαινίδιον, Lucian.
Servulus, τὸ δουλάριον, ου, Lucian.
Servus, ὁ δοῦλος, Xen. ὁ θεράπων, domesticus, ὁ οἰκέτης, Dem. emptus, ὁ ἀργυρώνητος· bello captus, τὸ ἀνδράποδον, id.
Sesama, seu Sesamum, ἡ σησάμη, ης, Diosc. τὸ σήσαμον, ου, id.
Sesqui, Sesquiplex, Sesquialter, ὁ ϗ ἡ ἡμιόλιος, ου, Plat.
Sesquipes, τὸ τριημιπόδιον, ου.
Sesquiplex. Vide *Sesqui.*
Sesquitertius, ὁ ϗ ἡ ἐπίτριτος, ου, Plat.
Sessibulum, τὸ ἑδραστήριον, ου.
Sessilis, e, ἑδραῖος, αία, αῖον, Xen.
Sessim, ἑδραίως, Hippocr.
Sessio, ἡ ἕδρα, Thuc. ἡ ἐφεδρεία, in arboribus, ἐπὶ τοῖς δένδρεσι, Aristot.

Sestertius, ὁ σηστέρτιος, ου.
Seta, ἡ χαίτη, ης, Aristot. ἡ θρὶξ, χὸς, Hes.
Setosus, χαιτήεις, εσσα, εν.
Seu, ἤ. Confer *Sive.*
Severe, δεινῶς.
Severitas, ἡ δεινότης, ητος, Dem.
Severus, σεμνὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀκριβοδίκαιος, Aristot. ὁ ϗ ἡ αὐθέκαστος, Lucian.
Sevo, στεατόω.
Sevoco, ἀποκαλέω, Xen.
Sevosus, ὁ ϗ ἡ στεατώδης, εος, Diosc. ὁ ϗ ἡ στηώδης, εος, Galen.
Sex, οἱ, αἱ, τὰ ἕξ, N. T. modis seu in sex partes, ἑξαχῆ, Plat.
Sexageni, οἱ, αἱ, τὰ ἑξήκοντα, N. T.
Sexagesimus, ἑξηκοστὸς, ἡ, ὸν, Thuc.
Sexagies, ἑξηκοντάκις.
Sexaginta, οἱ, αἱ, τὰ ἑξήκοντα.
Sexangulus, ὁ ϗ ἡ ἑξαγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ ἑξάγωνος, ου, Greg.
Sexcenteni, ἑξακόσιοι, ίαι, ια.
Sexcentesimus, ἑξακοσιοστὸς, ἡ, όν.
Sexcenti, ἑξακόσιοι, ίαι, ια.
Sexcenties, ἑξακοσιάκις.
Sexcuplex, ἑξαπλοῦς, ῆ, οῦν, ἑξαπλάσιος, ία, ιον, Herodot.
Sexcupliciter, ἑξαπλῆ, Dion. Ar.
Sexennis, ὁ ϗ ἡ ἑξαετὴς, έος.
Sexennium, ἡ ἑξαετία, ας.
Sexies, ἑξάκις, LXX.
Sextans, τὸ ἑκτημόριον, Plut.
Sextarius, ὁ ἑκτεὺς, έως, Bud.
Sextilis, ὁ Αὔγουστος, ὁ βοηδρομιὼν, Dem.
Sextum, ἑξάκις.
Sextus, ἕκτος, η, ον, N. T.
Sexus, τὸ γένος, εος, Dion. Hal. ἡ φύσις.
Si, εἰ, quis sensus est mortuis, εἴ τοῖς τεθνεῶσί τις αἴσθησίς ἐστι, Isocr. si Deus volet, vestras opes recuperabitis, τὰ ἡμέτερ' αὐτῶν κομιεῖσθε, ἂν θεὸς θέλῃ, Dem. ἂν, si opus sit, libenter nobis opitulantes, ἤν τι δέῃ, βοηθήσοντες ἑτοίμως ἡμῖν, id. ἐὰν, si incolumes manserint Olynthiorum opes, ἐὰν μὲν ἀντέχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων, id. ἄνπερ, si recte consideretis, ἄνπερ ἐξετάσητε ὀρθῶς, id. ἐάν περ, si nunc absolutus fuerit, ἐάνπερ ἐκφύγῃ νῦν, id.
Sibilo, συρίττω, Lucian. συρίζω, Eurip.
Sibilus, τὸ σύριγμα· ὁ συριγμὸς, Plut. ὁ συρισμὸς, Lucian.
Sic, οὕτω, *sequente Consona*, οὕτως, *sequente Vocali vel Diphthongo*, quemadmodum, sic, ὥσπερ, οὕτω, Dem. sic autem considerate, οὑτωσὶ δὲ σκοπεῖτε, id. σκοπεῖτε ὡδὶ, id. sic agitate, ὡδὶ ποιήσατε, id. sic sentio, ὡδί πως ἔχω, id. sic eum suscipite, ἐκείνως αὐτὸν δέχεσθε, id. sic, ut, οὕτως, ὡς, Isocr. οὕτως, ὥσπερ, id. siccine, οὑτωσὶ, Dem.
Sica, τὸ ἐγχειρίδιον, Dem. τὸ ξίφος, Xen.
Sicarius, ὁ ϗ ἡ ξιφήρης, ὁ ξιφηφόρος, Herodian. ὁ ϗ ἡ σφαγεὺς, έως, Dem.
Siccatio, ἡ ξήρανσις, εως, Aristot.
Sicce, ξηρῶς.
Siccesco, ξηραίνομαι, Hippocr.
Siccitas, ἡ ξηρότης, ητος, ἡ ξηρασία.
Sicco, ξηραίνω, Plut. ἐξικμάζω, Philo.
Siccus, ὁ ϗ ἡ ἄνικμος, ξηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. in sicco vivo, ἐν τῷ ξηρῷ διάγω, Athen. in sicco statuo, ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ποιέω, Thuc. siccum, seu terra sicca, ἡ ξηρὰ, ᾶς, LXX.
Sicubi, εἴπου.
Sicunde, εἴποθεν.
Sicut, ὡς, Dem. Confer *Quemadmodum.*
Sideralis, e, ἀστρικὸς, ἡ, όν.
Sideratio, ὁ ἀστροβολισμὸς, Theophr. ἡ ἀστροβολία, id.
Sideratus, ὁ ϗ ἡ ἀστρόβλητος, ου, Hesych.
Sidereus, ἀστρῷος, α, ον, Zos.
Sideror, ἀστροβολέομαι, Theophr.
Sido, ἱζάνω, Thuc.
Sidus, τὸ ἄστρον, Aristot. sidera contemplor, ἀστροπολέω, Maxim. Tyr. siderum positus, ἀστέρων θέσεις, Philo.
Sigillatim, καθεξῆς, N. T.
Sigillaris terra, σημαντρὶς γῆ, Herodot. cera, ὁ ῥύπος, Aristoph.

Sigillo,

Sigillo, σφραγίζω, signo, capræ, εἰκόνι αἰγὸς, Diosc.
Sigillum, ἡ σφραγὶς, ῖδος, Thuc. τὸ σημεῖον, ȣ, Dion. Hal. τὸ σφράγισμα, Xen.
Signatio, ἡ σημείωσις, εως.
Signatorius, σφραγιστικὸς, ἡ, ὀν.
Signatura, τὸ σφράγισμα, ατος, Xen.
Significanter, σημαντικῶς, ἐμφατικῶς.
Significatio, seu Significatus, ἡ σημασία, Diosc. ἡ σημείωσις, LXX. ἡ παρέμφασις, Dem. Phal. ἡ μήνυσις, Sex. Emp.
Significo, σημαίνω, alicui, me ipsi auxiliaturum, τινὶ ἐκβοηθεῖν, Xen. aliquid, τὶ, Plut. καταμηνύω τι, Plut. alicui, πρός τινα, Xen. μηνύω τινὶ, Plat. ἀποδεῖξιν ποιέω τινὶ, Isocr. ἔλεγχον δίδωμί τινι, id. per literas aliquid alicui, δηλόω τί τινι δι' ἐπιστολῆς, Dem. vox significat hoc vel illud, σημαίνει, Aristot.
Signo, σημειόω, Naz. epistolam, σημαίνω ἐπιστολήν. Confer *Obsigno.*
Signum, τὸ σημεῖον, virtutis, ἀρετῆς, Isocr. improbitatis, τὸ τεκμήριον πονηρίας, id. et indicium contumeliæ, σημεῖον ϗ τεκμήριον τῆς ὕβρεως, Dem. divinitus datum, ἡ θεοσημεία, Cyrill. zodiaci, τὸ ζώδιον, Aristot. facere aliquid alicujus, ποιεῖν τί τινος σημεῖον, τεκμήριον, σύμβολον, Dem. ostendere alicujus rei, ἀποδείκνυσθαι σύμβολόν τινος, Isocr. esse alicujus, εἶναι σημεῖον τινὸς, id.
Silentium, ἡ σιγὴ, Dem. ἡ ἀπροσηγορία, Aristot. ἡ σιωπὴ, Xen. impero, κατασιγάζω, Herodian. altum ago, μακρὰν σιγὴν σιγάω, Chrys. silentio prætereo aliquid, ὑπερβαίνομαί τι, Æschin. σιωπῇ παρέρχομαί τι, Dem.
Sileo, σιγάω τὶ, Eur. ad aliquid, πρός τι, Xen. σιωπάω, Plut. τὶ, Dem. κατασιωπάω τὶ, Lucian. ἐχεμυθέω.
Silesco, κατασιωπάω, Plat.
Silex, ὁ χάλιξ, ικος, Thuc.
Silicernium, ὁ τυμβογέρων, οντος, ὁ γέρων τύμβος, Eur.
Silicia, ἡ τῆλις, εως, Diosc.
Siligineus, σιλιγνίτης, panis, ἄρτος, Ægin.
Siligo, ἡ σιλίγνις, εως, ἡ ὄλυρα, Theophr.
Siliqua, τὸ κεράτιον, Galen.
Siliquastrum, ἡ κερατεία.
Siliquor, ἔλλοβος γίγνομαι.
Silurus, ὁ αἴλουρος, Diosc.
Simia, ὁ πίθηκος, Plut.
Simila, ἡ σεμίδαλις, εως.
Similagineus, ὁ σεμιδαλίτης, panis, ἄρτος, Gal.
Similis, ὅμοιος, οία, οιον, alicui, τινὶ, Dem. ὁ ϗ ἡ παρόμοιος, ȣ, τινὶ, id. ὁ ϗ ἡ παραπλήσιος τινὶ, et consentaneus alicui, ὅμοιος ϗ παραπλήσιος τινί· sum alicui, ὁμοιόω τινὶ, Dem. nulla in re, ἐν ȣδενὶ εἴκω τινὶ, et alia similia, ϗ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα, Isocr. ϗ ὅσα ἄλλα τȣτοις ὅμοια, id.
Similiter, ὁμοίως, adfectum esse erga aliquos, διακεῖσθαι πρός τινας, Dem. et eodem modo se habere, ὁμοίως ϗ παραπλησίως ἔχειν, id. faciunt ut si quis audeat, παραπλήσιον ποιȣ̃σιν, ὥσπερ ἂν εἴ τις τολμώη, Isocr. cum aliis periclitari, ὁμοίως τοῖς ἄλλοις κινδυνεύειν, id.
Similitudo, ἡ ὁμοιότης, ητος, Aristot.
Similo, ὁμοιόω, aliquid alicui, τί τινι, Isocr. Confer *Comparo.*
Simiolus, τὸ πιθήκιον.
Simius, ὁ πίθηκος, Plut.
Simplex, ἁπλόος, όη, όον, *contr.* ἁπλȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, sermo, λόγος, Isocr. homo, ἀνὴρ, et ingenuus homo, ἀφελὴς ϗ παῤῥησίας μεστὸς, Dem. et quietus, ἄκακος ϗ ἀπράγμων, et justum aliquid, ἁπλȣ̃ν ϗ δίκαιόν τι, id.
Simplicitas, ἁπλότη, Synes. ἡ ἁπλότης, morum, ἡ ἀκακία, Bas. ἡ εὐήθεια, Philo.
Simpliciter, ἁπλῶς, Dem. et candide scribere, ϗ ἀδόλως γράφειν, Dem. administrare remp. ϗ φανερῶς πολιτεύεσθαι, Isocr.
Simplus, ἁπλȣ̃ς, ῆ, ȣ̃ν, Isocr.
Simul, ἅμα, opem ferre huic, et ad alios legationem mittere, βοηθεῖν μὲν τȣ́τῳ, πρὸς δὲ ἄλλȣς πρεσβείαν πέμπειν, Dem. cum ipso ædilis violabatur, τῷ αὐτῷ ϗ ὁ χορηγὸς ὑβρίζετο, id. atque s. ac audivimus, constituimus, ἅμα ἀκηκόαμεν, ϗ καθίςαμεν, Isocr. ac privati sumus imperio, et factum est, ἅμα ἡμεῖς τε ἀρχῆς ἀπεςερήμεθα, ϗ ἐγένετο, id. ac gustarunt, jacula excidunt, ἅμα τῷ γεύσασθαι τὰ βέλη ἐκπίπτει, Ælian. ac diluxit, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Dem. simul atque surrexit, ὡς ἀνέςη τάχιςα, id.
Simulacrum, τὸ εἴδωλον, Dem. ἡ εἰκὼν, όνος, τὸ ἄγαλμα, ατος, id.
Simulate, εἰρωνικῶς.
Simulatio, ἡ προσποίησις, Aristot. a simulatione alienus, τȣ̃ προσποιήματος ἀπέχων, Diod. Sic. probitatis, ἡ ὑπόκρισις, N. T.
Simulator, ὁ προσποιȣ́μενος, ȣ, Dem. ὁ μιμητὴς, probitatis, cum tamen nequam sit, ὁ ὑποκριτὴς, ȣ̃, N. T.
Simulatus, ὁ ϗ ἡ προσποίητος, ȣ, Aristot. inimicitia, ἔχθρα, Dem. causa, ἡ πρόφασις, εως, id. τὸ πρόσχημα, ατος, id.
Simulo, προσποιέομαι, amicum, εἶναι φίλος, Æschin. furorem, ὑποκρίνομαι μανίαν, Lucian. causas, πλάττω προφάσεις. Dem. justitiam, πλάττομαι δικαιοσύνην, Isocr. morbum, προφασίζομαι νόσον, Dem. σκήπτομαι ἀῤῥωςεῖν, Plut. et fingo aliquid, πλάττομαί τι ϗ προσποιέομαι, id. odisse liberos, πλάττομαι τȣ̀ς παῖδας μισεῖν, Lycoph. me indigere, προσποιέομαι τὸ δεῖσθαι, Isocr. gaudere, χαίρειν, Xen.
Simultas, ἡ ἀπέχθεια, ας, Dem. ἡ φιλαπεχθημοσύνη, ης, Isocr. Confer *Inimicitia.*
Simus, σιμὸς, ἡ, ὸν, Plat.
Sin, εἰ δὲ, Dem.
Sinapi, τὸ σίνηπι, εως, Diosc.
Sincere, καθαρῶς, Plut.
Sinceritas, ἡ εἰλικρίνεια, N. T.
Sincerus, ὁ ϗ ἡ εἰλικρινὴς, έος, Xen.
Sinciput, τὸ βρέγμα, ατος, Al. Aphr.
Sindon, ἡ σινδὼν, όνος, Herodot.
Sine, ἄνευ, arte et labore aliquid perficere, ἄνευ τέχνης ϗ πραγματείας τι πράττειν, Dem. adulatione audire, χωρὶς κολακείας ἀκȣ́ειν, Dem. dubio, ἀναμφιβόλως, Macar. ὁμολογȣμένως, N. T.
Singularis, ἑνικὸς, ἡ, ὸν, numerus, ἀριθμὸς, ȣ̃, Gramm. μοναδικὸς, ἡ, ὸν, i. e. *eximius*, ὁ ϗ ἡ ἐξαίρετος, ȣ, Dem.
Singulariter, ἑνικῶς, Naz. i. e. *excellenter*, ἐξόχως· διαφερόντως, Isocr.
Singulatim, ἰδίᾳ, N. T.
Singultim, λυγδὴν, Suid.
Singultio, λύζω, Suid.
Singultus, ἡ λὺγξ, γὸς, Thuc. ὁ λυγμὸς, Plut.
Singulus, ἕκαςός τις, -ἡ τις, -ὸν τι, Thuc. singuli, οἱ καθ' ἕκαςον· singulis diebus, καθ' ἑκάςην ἡμέραν, Lucian. in singula capita, κατὰ κεφαλὴν, Dion. Hal.
Sinister, ἀριςερὸς, ὰ, ὸν, Plut. λαιὸς, ὰ, ὸν, Jos. manus, ἀριςερὰ χεὶρ, Herodot. sinistram versus, ἐπ' ἀριςερᾷ, Plut. ad sinistram, ἐς ἀριςερὰν, Herodot. a sinistris, ἐξ ἀριςερῶν, ἐξ εὐωνύμων, N. T.
Sinisteritas, ἡ ἐπαριςερότης, ητος, Aristot.
Sinistre, ἐπαριςέρως, Plut.
Sinistrorsum, ἐπ' ἀριςερᾷ, Plut.
Sino, ἐάω τι, Dem. populum injuria adficere et adfici, τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ϗ περιοράω αὐτὸν ὑβριζόμενον, Isocr. civitates subverti, περιόπτομαι τὰς πόλεις ἀπολλυμένας, id. ne sinite, μὴ ἐπιτρέπετε, Xen. Confer *Permitto, Concedo.*
Sinuo, κολπόω τι, Lucian.
Sinuosus, ὁ ϗ ἡ κολπώδης, εος, Theophr. ὁ ϗ ἡ πολύπτυχος, ȣ, Lucian.
Sinus, *corporis humani, maris, vestis*, ὁ κόλπος, ȣ, Lucian. Strabo. Herodot. in sinu habere, ὑπὸ κόλπȣ ἔχειν, Lucian. in sinu gaudere, ἐν θυμῷ χαίρειν, Hom.
Sipho, ὁ σίφων, ωνος, Galen.
Siphunculus, τὸ σιφώνιον, ȣ, Hesych.
Siquando, εἴ ποτε, ἐάν ποτε.
Siquidem, εἴπερ, Dem. εἴπερ ἄρα, id.
Siren, ἡ σειρὴν, ῆνος, Strabo.
Siriasis, ἡ σειρίασις, Gal.
Sirius, ὁ σείριος, ȣ, Aristot. ὁ κύων, νος, Lucian. ὁ ἀςρῷος κύων, Chrys.
Sisara, ἡ ἐρίκη, ης, Diosc.
Siser, τὸ σίσαρον, ȣ, Diosc.
Sisto, ἐφίςημι, gressum, πορείαν, Plut. coram magistratu, καθίςημι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, Dion. Hal. alvum, ἵςημι κοιλίαν, Diosc. equum currentem, παρίςημι ἵππον, Xen.
Sitella, τὸ γαυλίδιον, ligula, ἡ ἀμφωτίς.
Sitibundus, seu Siticulosus, διψαλέος, α, ον, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἄνικμος, ὁ ϗ ἡ ἄνυδρος, ὁ ϗ ἡ διψώδης, Diosc.
Sitienter, διψαλέως.
Sitio, διψάω, aquam, τȣ̃ ὕδατος, Herodot. valde, καταδιψάω, Xen.
Sitis, ἡ δίψα, Plut. τὸ δίψος, εος, Xen. sitim restinguo, σβέννυμι τὸ δίψος, Lucian. inhibeo, κωλύω δίψαν, Plut. excito, δίψαν παρασκευάζω, Aristot.
Situla, ἡ κάλπη, ἡ ὑδρία, ἡ ὑδρίσκη.
Situs, ἡ θέσις, Aristot. loci, ἡ τοποθεσία, *squalor*, ὁ εὐρὼς, ῶτος, Plut. situ obsitus sum, situm contraho, εὐρωτιάω, Theoph.
Situs, κείμενος, ένη, ενον, Dem. ἱδρυθεὶς, Max. Tyr. ἱδρυνθεὶς, Plut. quantum in nobis situm, τὸ ἐφ' ἡμῖν, Dem.
Sive, εἴτε, velim, sive nolim, βȣ́λομαι γε εἴτε μὴ, Dem. ruptum sit, sive luxatum, sive quid aliud vitiatum, κἂν ῥῆγμα, κἂν ςρέμμα, κἂν ἄλλο τι σαθρὸν ᾖ, id. sive, sive, ἄντε, ἄντε, Dem. ἐάν τε, ἐάντε, Aristot.
Sium, τὸ σίον, Diosc.
Smaragdus, ἡ σμάραγδος, ȣ, N. T.
Smegma, τὸ σμῆγμα, ατος, Diosc.
Smegmaticus, σμηγματικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Smilax, ὁ σμίλαξ, ακος, Plut.
Smilium, τὸ σμίλιον, ȣ, Lucian.
Soboles, ὁ ἔκγονος, ȣ, Dem. Confer *Liberi.*
Sobolesco, ὑποφύομαι.
Sobrie, νηφαλίως, Poll. σωφρόνως, Plut.
Sobrietas, ἡ νῆψις, εως, ἡ νηφαλιότης, ητος, ἡ σωφροσύνη.
Sobrina, ἡ ἀνεψία, Xen.
Sobrinus, ὁ ἀνεψιὸς, Plut.
Sobrius, νηφάλιος, α, ον, νήφων, ȣσα, ον, Dem. sum, νήφω, Dem. fio, ἀνανήφω, Lucian. ἐκνήφω, LXX.
Soccus, ὁ πῖλος, Lucian. τὸ ποδεῖον, ȣ, Theophr.
Socer, ὁ πενθερὸς, ȣ̃, Dem. ὁ κηδεςὴς, ȣ̃, id.
Socia, ἡ ἑταίρα, ας, Plut.
Sociabilis, ὁ ϗ ἡ συναγελαςικὸς, ἡ, ὸν, κοινωνικὸς, ἡ, ὸν, N. T.
Socialis, ἑταιρικὸς, ἡ, ὸν, Aristot. συμμαχικὸς, ἡ, ὸν, rex, βασιλεὺς, Dem. συμμαχὶς, ίδος, urbs, πόλις, id.
Socialiter, ἑταιρικῶς.
Societas, ἡ ἑταιρία, Isocr. et amicitia, ἡ συμμαχία ϗ φιλία, Dem. societatem facere seu coire, ποιεῖν συμμαχίαν· cum aliquo, συνθέσθαι πρός τινα συμμαχίαν· deserere, ἀφίςασθαι συμμαχίας τινὸς, id. dirimere, διαλύειν συμμαχίαν, Isocr. attrahere aliquem ad suam societatem, προσάγειν τινὰ πρὸς τὴν ἑαυτȣ̃ συμμαχίαν· conferre se ad societatem alicujus, εἰσελθεῖν εἰς συμμαχίαν τινὸς, id.
Socio, συμμίγνυμι, Plut. συναγελάζω. Confer *Societas.*
Socius, ὁ ἑταῖρος, Dem. ὁ σύμμαχος, et amicus, σύμμαχος ϗ φίλος· socium esse alicui, σύμμαχον γίγνεσθαί τινι· eligere aliquem, αἱρεῖσθαί τινα· recipere aliquem, προσδέχεσθαί τινα· comparare alicui, κατασκευάζειν τινὶ, id. habere aliquem, ἔχειν τινὰ, Isocr. conservare, σώζειν, Dem. amittere, ἀπόλλυσθαι, id.
Socius, συμμαχικὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Socordia, ἡ ἀργία, Dem. ἡ ῥαθυμία, et negligentia, ῥαθυμία ϗ ἀμέλεια, et tarditas, ϗ βραδύτης, id.
Socorditer, ἀργῶς, Dem. Confer *Pigre.*
Socors, ἀργὸς, ἡ, ὸν, Dem. Confer *Piger.*
Socrus, ἡ πενθερὰ, ᾶς, Hesych. ἡ ἑκυρά.
Sodalis, ὁ ἑταῖρος, ȣ, Xen. Confer *Socius.*
Sodalitas, seu Sodalitium, ἡ ἑταιρία, ας, Plut. Confer *Societas.*
Sol, ὁ ἥλιος, Aristot. oritur, ἥλιος ἀνατέλλει· occidit, ἥλιος δύεται· solis ardor seu splendor, ἡλίȣ φλογμὸς, Philo.

Solamen, idem quod *Solatium.*
Solaris, ἡλιακὸς, ἡ, ὸν, Laert.
Solarium, τὸ ἡλιοτρόπιον, Athen.
Solatium, ἡ παραμυθία, Synes. τὸ παραμύθιον, ου, Thuc. adfero, φέρω τινὶ παραμυθίαν, Chrys.
Solea, ἡ ἐμβὰς, άδος, Lucian. ἡ κρηπὶς, ίδος, Plut. piscis, ὁ βούγλωσσος, ου, Diosc. equi, τὸ ὑπόδημα, ατος, Athen.
Solcatus, κρηπιδωτὸς, ἡ, όν.
Solenne, festum, ἡ ἑορτὴ, ῆς.
Solennis, ὁ ϗ ἡ ἐτήσιος, ου, Thuc. ὁ ϗ ἡ ἑορτάσιμος, est, νομίζεται, Xen.
Solennitas, ἡ ἑορτὴ, Thuc.
Solenniter, ἐξ ἔθους, πανηγυρικῶς.
Soleo, εἴωθα, Dem. εἴθισμαι, Isocr. συνείθισμαι, id. πέφυκα, hoc facere, τοῦτο ποιεῖν, Isocr. ἔθος ἔχω, id. solet, ἔθος ἐστὶ, Dem.
Solers, δεινὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἐπιστρεφὴς, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἀγχίνους, Xen. δεξιὸς, ὰ, όν.
Solerter, ἀγχινόως, Aristot.
Solertia, ἡ ἀγχίνοια, Aristot. ἡ δεινότης, ητος, Dem. ἡ δεξιότης.
Solicitatio, ἡ ἐξαίτησις, εως.
Solicite, ἐπιμελῶς, Dem.
Solicito, ἀνιάω, Xen. ἐπείγω τινὰ, Isocr. *compello,* ἀναπείθω τινὰ, Aristoph.
Solicitudo, ἡ μέριμνα, ης, Plut. ἡ ἐπιμέλεια, ας, Dem. ἡ φροντὶς, ίδος, id.
Solicitus, ὁ ϗ ἡ ἐπιμελὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ περιδεὴς, έος, Aristot. πολυμεριμνικὸς, ἡ, ὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ πολυμέριμνος, ου, Aristoph. sum, πολυωρέω, LXX. ἐπιμελέομαι, Dem. de re aliqua, σπουδάζω περί τινος, Isocr. φροντίζω περί τινος, id.
Solide, στερεῶς.
Solidesco, στερεόομαι, Xen.
Soliditas, ἡ στερεότης, ητος, Aristot.
Solido, στερεόω, Xen.
Solidus, στερεὸς, ὰ, ὸν, Aristot.
Solitarius, μοναστικὸς, ἡ, ὸν, ἐρημαῖος, αία, αῖον.
Solitudo, ἡ ἐρημία, ας, Isocr.
Solium, ὁ θρόνος, ου, LXX. *vas balneatorium,* ἡ πύελος, ου, Lucian.
Solo, ἐρημόω, Thuc.
Solœcismus, ὁ σολοικισμὸς, οῦ, Lucian.
Solor, παρηγορέομαι, Lucian. Confer *Consolor.*
Solstitialis, τροπικὸς, ἡ, ὸν, Procl.
Solstitium, ἡ τοῦ ἡλίου τροπή.
Solubilis, ὁ ϗ ἡ λύσιμος, ου, Athen. λυτὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Solum, τὸ πέδον, Aristoph. bonum, εὔγειον ἔδαφος, Theophr. verto, μετανίσταμαι, Philo. *planta pedis,* τὸ πέλμα, LXX.
Solum, μόνον, Plat. μόνως, Xen. non solum, sed etiam, οὐ μόνον, μὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ, Dem.
Solvo, λύω, equos, ἵππους, Xen. nodum, σύναμμα, Plut. ex vinculis, ἐκ δεσμῶν, Herodot. ænigma, τὸ αἴνιγμα, Lucian. e portu, ἐκ λιμένος, Synes. ex Sicilia in Africam, ἀνάγομαι ἀπὸ τῆς Σικελίας εἰς Λιβύην, Æl. debita pro amicis, διαλύω χρέα ὑπὲρ φίλων, Dem. pecuniam, ἀποτίω ἀργύριον, Isocr. debitum, ἐκτίω τὸ ὄφλημα, Lucian. non sum solvendo, οὐκ ἔστι μοι ἡ ἔκτισις, Aristot.
Solus, μόνος, η, ον, Dem. οἶος, η, ον.
Solute, ἐκλύτως, Plut.
Solutilis, ὁ ϗ ἡ ἔκλυτος, ου, Diosc. ὁ ϗ ἡ λύσιμος, ου, Athen.
Solutio, ἡ λύσις, εως, Dem. ἡ διάλυσις, εως, Plut. dotis, ἡ ἔκτισις τῆς προικὸς, Dem. pecuniæ, ἡ ἀπόδοσις χρημάτων, Isocr.
Somniculose, ὑπνωτικῶς.
Somniculosus, ὁ ϗ ἡ ὑπνώδης, Plut. ὁ ϗ ἡ κάθυπνος, Aristot. ὑπνωτικὸς, ἡ, ὸν, id.
Somnio, ὀνειρώττω, Plat. τὶ ὀνειροπολέω, Dem. ἐνυπνιάζω, Aristot. ἐνυπνιάζομαι, Plut.
Somnium, τὸ ὄναρ, Xen. ὁ ὄνειρος, Plut. ne per somnium quidem, οὔτε ἐν ὕπνῳ, Plat. somnia videre, ἐνύπνια ὁρᾷν, Herodot. jucundissimo somnio frui, ἡδίστῳ ὀνείρῳ συνεῖναι, Lucian.
Somnus, ὁ ὕπνος, Dem. somno corripi, ὕπνῳ καταλαμβάνεσθαι, Herodian. obrui, εἰς ὕπνον καταφέρεσθαι, id. somnum capio, ὕπνου τυγχάνω, Xen. ὕπνον λαμβάνω, Plat. adfero alicui, ποιέω τινὰ ὕπνου λαγχάνειν, id. εἰς ὕπνον τρέπω τινὰ, Philo. somno careo, διαγρυπνέω τὴν νύκτα, Diod. Sic. excito, ἐξυπνίζω τὸν καθεύδοντα, Bas. somnum depello, τὸν ὕπνον ἀπωθέω, Plat.
Sonitus, idem quod *Sonus.*
Sono, ἠχέω, Plut.
Sonorus, ὁ ϗ ἡ ἠχώδης, εος, Dem. Phal.
Sons, ὁ ϗ ἡ ὑπόδικος, ου, Dem. Confer *Reus.*
Sonticus, βλαβερὸς, ὰ, ὸν, Xen.
Sonus, τὸ ἦχος, εος, Plat. ἡ ἠχὴ, ῆς, id. ὁ δοῦπος· sonum edo, φθέγγομαι, id.
Sophisma, τὸ σόφισμα, ατος, Thuc.
Sophista, ὁ σοφιστὴς, οῦ, Lucian.
Sophisticus, σοφιστικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Sopio, ὑπνόω, Diosc. Confer *Somnus.*
Sopor, ὁ ὕπνος, ὁ κοῖτος. Confer *Somnus.*
Soporifer, καρωτικὸς, ἡ, όν.
Soporo, κοιμίζω, Soph.
Sorbeo, ῥοφέω, ova, ὠὰ, Gal.
Sorbilis, ῥοφητὸς, ἡ, ὸν, ῥοπτὸς, ἡ, ὸν, ovum, ὠὸν, Diosc.
Sorbillo, ἀπορροφέω, Philostr.
Sorbitio, τὸ ῥόφημα, Galen. ἡ ῥόφησις, id.
Sordeo, ῥυπάω, Bas.
Sordes, ὁ ῥύπος, Diod. Sic. ἡ ῥυπαρία, ἡ ἄση, Plat. abstergo, eluo, ῥύπτω, Diosc.
Sordesco, ῥυπαίνομαι, Plut. σπιλόομαι.
Sordide, ῥυπαρῶς.
Sordido, ῥυπαίνω, καταρρυπαίνω, Isocr.
Sordidus, ῥυπαρὸς, ὰ, ὸν, Athen. πιναρὸς, ὰ, ὸν, Lucian. *perquam avarus,* ὁ ϗ ἡ μικρολόγος, ου, Dem.
Sorex, μῦς ἀρουραῖος.
Sorites, ὁ σωρείτης, ου, Laert.
Soror, ἡ ἀδελφὴ, ῆς, germana, ὁμοπατρία, Dem. uterina, ὁμομητρία, id.
Sororio, κυδωνιάω.
Sors, ὁ κλῆρος, Dem. seu pecunia propria, ἀφορμὴ ἰδία, Dem. sortem alicui dare, διδόναι τινὶ ἀφορμήν· reddere, ἀποδιδόναι τὸ δάνειον seu ἀρχαῖον· recipere cum usura, ἀπολαβεῖν τὸ ἀρχαῖον σὺν τῷ ἔργῳ· fraudare aliquem sorte et usuris, ἀποστερεῖν τινα τὰ κεφάλαια ϗ τὰς ἐπικαρπίας. et fortuna, ἡ μοῖρα ϗ τύχη, id. sorte eligo, κληρόομαι, id. divido, κληροδοτέω, LXX. distribuo terram, κληρουχέω τὴν γῆν, Ælian.
Sorticula, τὸ κληρίδιον.
Sortilegus, ὁ ϗ ἡ χρησμῳδὸς, Plat. sum, χρησμῳδέω, Xen.
Sortior, κληρόομαι, sacerdotium, i. e. *de Sacerdotio,* ἱερωσύνην, Dem. *accipio,* honorem, τιμὴν, Galen. regionem, κατακληρουχέω χώραν, Herodot. partem aliquem, λαγχάνω τὴν μοῖράν τινα, Dem.
Sortitio, ἡ κλήρωσις, εως, Isocr.
Sortito, κληρωτὶ, LXX.
Sospes, σῷος, α, ον, Xen.
Sospito, σώζω, aliquem, τινὰ, Xen.
Soter, ὁ σωτὴρ, ῆρος, Isocr.
Sotera, τὰ σωτήρια, ων, Lucian.
Spadix, ἡ σπάδιξ, ικος, Plut.
Spado, ἡ σπάδων, ωνος, seu οντος, Plut. ὁ ἐκτετμημένος, Aristot. ὁ ἐκτομίας, Herodot.
Spargo, σκορπίζω, N. T. sermonem seu famam, διαδίδωμι λόγον seu φήμην, Plut. de aliquo, ἐγκατασπείρω φήμην περί τινος, Herodian.
Sparsim, σποράδην, Isocr.
Sparsio, ἡ σκόρπισις, εως, ὁ σκορπισμὸς, οῦ.
Spatior, περινοστέω, περιπατέω.
Spatiose, εὐρυχώρως, πλατέως.
Spatiosus, ὁ ϗ ἡ εὐρυχωρὴς, έος, Strabo.
Spatium, ὁ τόπος, amplum, πολὺς, Dem. ἡ εὐρυχωρία, Thuc.
Specialis, εἰδικὸς, ἡ, ὸν, Galen.
Specialiter, seu Speciatim, εἰδικῶς.
Species, τὸ εἶδος, Plat. ἡ ἰδία, Dem. ἡ ὄψις, Isocr. in speciem, ὄψεως ἕνεκα.
Specillum, ἡ μήλη, ης.
Specimen, τὸ δεῖγμα, Dem. dare alicujus rei, ἐκφέρειν τινος, Isocr. in re aliqua, ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι ἔν τινι, Xen. sui, πεῖραν ἑαυτοῦ διδόναι, Dem. artis, ἐν ἔργῳ θέσθαι τὴν τέχνην, Æl.
Speciose, εὐπρεπῶς, Thuc. εὐειδῶς.
Speciositas, ἡ εὐπρέπεια, Plut. τὸ εὐπρεπὲς, έος, Thuc.
Speciosus, ὁ ϗ ἡ εὐπρεπὴς, έος, Thuc. ὁ ϗ ἡ εὐειδής· facie, ὁ ϗ ἡ εὐπρόσωπος, ου, Philo. sum, εὐπροσωπέω, N. T.
Spectabilis, ὁ ϗ ἡ περίβλεπτος, ου, Lucian. ὁρατὸς, ἡ, ὸν, Dem. θεατὸς, ἡ, ὸν, id.
Spectaculum, τὸ θέαμα, ατος, crudele et miserabile, δεινὸν ϗ ἐλεεινὸν, Dem. ἡ θέα, ας, publice edo, θέαν ἐπιτελέω δημοσίᾳ, Herodian. fio, θεατρίζομαι, N. T.
Spectatio, ἡ θέα, Herodian. ἡ θεωρία, Dem.
Spectativus, θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Spectator, ὁ θεωρὸς, οῦ, Dem. ὁ θεατὴς, οῦ, id.
Spectatrix, ἡ θεάτρια, ας, Poll.
Specto, θεάομαι, imaginem alicujus, εἰκόνα τινὸς, Dem. accurate aliquid, θεωρέω τι ἀκριβῶς, Isocr. aliquid admirabundus, θαυμάζω τι, Dion. Hal. veritatem, τείνω πρὸς ἀλήθειαν, Aristot. honores alicujus, ἀποβλέπω εἰς τιμὰς τινος, Isocr.
Spectrum, τὸ φάσμα, Lucian. τὸ φάντασμα.
Specula, ἡ σκοπὴ, ῆς, Philo.
Speculatio, ἡ κατασκοπὴ, Xen. ἡ θεωρία.
Speculator, ὁ ἐπόπτηρ, ῆρος, Aristot. ὁ σκοπὸς, οῦ, Philo. ὁ κατάσκοπος, ου, Dem.
Speculatorius, κατασκοπικὸς, ἡ, ὸν, navis, ἡ θεωρὶς ναῦς, Poll. ναῦς πρόπλους, Thuc. ναῦς πρωτόπλοος, Xen.
Speculor, κατασκέπτομαι, Xen. κατασκοπέω, id. σκοπέομαί τι, Dem.
Speculum, τὸ κάτοπτρον, ου, Philo. τὸ ἔσοπτρον, ου, N. T. intueor, ἐσοπτρίζομαι, Plut.
Specus, τὸ σπήλαιον, ου, Lucian. τὸ σπέος.
Spelunca, τὸ ἄντρον.
Sperabilis, ἐλπιστὸς, ἡ, όν.
Sperno, ἐκφαυλίζω, Plut. aliquid, παραμελέω τινὸς, Xen. ὑπερορᾴω τινὸς, id. Confer *Contemno, Despicio.*
Spero, ἐλπίζω, hoc, τοῦτο, Dem. me consecuturum, τεύξεσθαί τι, Plut. Confer *Spes.*
Spes, ἡ ἐλπὶς, ίδος, magna et præclara, καλὴ ϗ μεγάλη, Dem. magna, μεγάλη, id. multa, πολλὴ, id. bona, ἀγαθὴ, id. dulcior, ἡδίων, Isocr. exigua, μικρὰ, id. inanis, ματαία, Dem. κενὴ, id. futura, μέλλουσα, id. et exspectatio, ϗ προσδοκία, id. spem injicio alicui, καθίστημί τινα ἐν ἐλπίδι, id. do alicui, ἐλπίδα παρέχω τινὶ, id. facio alicui, ἐμποιέω προσδοκίαν τινὶ, id. concipio meliorem de re, λαμβάνω ἐλπίδα βελτίω περί τινος, id. factum amplecti, πείθεσθαι ἐλπίδι τινὸς, id. bonam præ se ferre seu ostendere, ἀγαθὴν ἐλπίδα προβάλλεσθαι, id. magnam habeo de aliquo in aliquo repositam, ἐλπίδας πολλὰς ἔχω ἔν τινί τινος, Isocr. præcido alicui, ἀποστερέω τινὰ ἐλπίδος, Dem. spe lacto aliquem, ὑποτείνω τινὶ ἐλπίδα, id. impelli seu adduci, ἐλπίδι ὑπάγεσθαι, id. alia ex alia suspendi, ἀναρτᾶσθαι ἐλπίδι ἐξ ἐλπίδος, id. decipi, ἐξαπατᾶσθαι ἐλπίδι, id. duci alicujus rei, ἔρχεσθαι εἰς ἐλπίδα τινὸς, id. frustrari, ἁμαρτάνειν ἐλπίδος τινὸς, id. præter spem evenire, παρ' ἐλπίδας ἐκβαίνειν, id.
Sphæra, ἡ σφαῖρα, ας, Plut.
Sphærista, ὁ σφαιριστὴς, οῦ, Athen.
Sphæristerium, τὸ σφαιριστήριον, ου, Plin.
Sphalma, τὸ σφάλμα, ατος, Plut.
Spica, ἡ στάχυς, υος, Plut.
Spicatus, ὁ ϗ ἡ σταχυώδης, εος, ἐσταχυωμένος, η, ον, Diosc.
Spicilegium, ἡ σταχυολογία, ας.
Spicor, σταχυοφυέω.
Spiculator, ὁ δορυφόρος, ου, Herodot.
Spiculo, ἀκονάω, Lucian.
Spiculum, τὸ στυράκιον, Thuc. τὸ ξυστὸν, οῦ, Xen.
Spina, ἡ ἄκανθα, ης, Diosc. acuta, ἡ ὀξυάκανθα, ης, id. dorsi, ἡ ῥάχις, εως, Galen.
Spinetum, ὁ ἀκανθὼν, ῶνος, Eustath.
Spineus, ἀκάνθινος, ίνη, ινον, N. T.
Spinosus, ὁ ϗ ἡ ἀκανθώδης, εος, Theophr. ἀκανθικὸς, ἡ, ὸν, id.
Spinter, τὸ ψέλλιον, Xen. τὸ ψάλιον, Dion. Hal.
Spira, ἡ σπεῖρα, ας, Ælian. in modum spiræ, σπειρηδὸν, LXX.
Spirabilis, πνευστὸς, ἡ, ὸν, πνευστικὸς, ἡ, ὸν, then.

Spiraculum, ἡ ἀναπνοὴ, ῆς, Aristot.
Spiritus, τὸ πνεῦμα, ατος, Dem. sanctus, ἅγιον, N. T. altos gero, μέγα φρονέω, Isocr. spiritum edo, ἀποψύχω, Philo. usque ad extremum spiritum, εἰς ἐσχάτην ἀναπνοήν.
Spiro, πνέω, ignem, πῦρ, Xen. aliquid, φυσάω τι, Dem. odorem emitto croci, πνέω κρόκε, Diosc. alicujus, ὄζω τι, id.
Spissamentum, τὸ πύκνωμα, ατος, Plat.
Spisse, πυκνῶς, πυκνὸν, πυκνὰ, Aristot.
Spissesco, πυκνέομαι, Plut.
Spissitas, seu Spissitudo, ἡ πυκνότης, ητος, Plut.
Spisso, πυκνόω, aliquid, τὶ, Plut.
Spissus, πυκνὸς, ἡ, ὸν, Theophr. συχνὸς, ἡ, όν.
Spithama, ἡ σπιθαμὴ, ῆς, Diosc.
Splen, ὁ σπλὴν, ηνὸς, Plut.
Splendeo, λάμπω, Aristot. στιλβίζω, στίλβω.
Splendesco, λάμπομαι, Xen.
Splendide, λαμπρῶς, Xen. φαιδρῶς, ἀγλαῶς.
Splendidus, λαμπρὸς, ὰ, ὸν, luna, σελήνη, Thuc. vir, ἀνὴρ, Dem. ὁ ἀγλαὸς, ῦ.
Splendor, *lucis, nominis, orationis*, ἡ λαμπρότης, ητος, Plut. Isocr. Hermog. ἡ αὐγή.
Spleneticus, σπληνητικὸς, ἡ, όν.
Splenicus, σπληνικὸς, ἡ, ὸν, Athen. ὁ ᾗ ἡ σπληνώδης, εος, Hippocr.
Splenium, τὸ σπλήνιον, Poll.
Spoliatio, ἡ σύλη, Dem. fanorum, ἡ ἱεροσυλία.
Spoliator, ὁ συλητὴς, ῦ· λαφυραγωγός.
Spolio, συλάω, aliquem, τινὰ, Isocr. mortuos, σκυλεύω τὺς νεκρὺς, Thuc. Confer *Eripio*.
Spolium, ἡ σύλη, Dem. τὸ σκῦλον, Plat.
Sponda, τὸ τῆς κλίνης πλευρόν.
Spondeo, ὑπισχνέομαι, Dem. et polliceor me laturum legem, ἐγγυάομαι καὶ φημὶ νόμον θήσειν, id. pro amico, ἐγγυάομαι φίλον, id. alicui filiam, ἐγγυάω τινὶ τὴν παῖδα, Herodot.
Spondylus, ὁ σπόνδυλος, Poll.
Spongia, ὁ σπόγγος, ῦ, Plut. ἡ σπογγιὰ, ᾶς, id.
Spongiola, τὸ σπογγίον, Aristoph.
Spongiosus, ὁ ᾗ ἡ σπογγώδης, εος, Diosc.
Sponsa, ἡ νυμφὴ, ῆς, Plut. ἡ μνηστὴ, ῆς, Pand.
Sponsalia, τὰ νύμφια, ων, ἡ μνηστεία, ας, Chrys. τὸ μνήστευμα, ατος.
Sponsalis, νυμφικὸς, ἡ, ὸν, Plat. thalamus, ὁ νυμφὼν, ῶνος, N. T.
Sponsio, ἡ ἐγγύησις, εως, ἡ ἐγγύη, ης, Dem.
Sponsor, ὁ ἐγγυητὴς, ῦ, Dem.
Sponsus, ὁ νυμφίος, Plut.
Spontaneus, ἑκύσιος, ία, ιον, labor, πόνος, Isocr.
Sponte, ἑκυσίως, Dem. ἑκυσίᾳ, id. ἑκοντὶ, id. facio, αὐτοματίζω, faciens, ὁ ᾗ ἡ αὐτεπάγγελτος, ῦ, Thuc. ὁ ᾗ ἡ αὐτοκέλευστος, ῦ, Philo. offero, ἐκυσιάζομαι, LXX.
Sporta, ἡ σπυρὶς, ίδος, N. T. ἡ σαργάνη.
Sportella, seu Sportula, τὸ σπυρίδιον, ῦ, Aristot. τὸ φορμίον.
Spuma, ὁ ἀφρὸς, ῦ, Lucian.
Spumesco, ἀφρίζω, Diod. Sic.
Spumeus, ὁ ᾗ ἡ ἀφρώδης, εος, Hipp.
Spumo, ἀφρέω, Hesych.
Spumosus, ὁ ᾗ ἡ ἀφρώδης, Hipp.
Spuo, πτύω, Xen. crebro, πτυελίζω, Hippocr.
Spurce, ῥυπαρῶς.
Spurcitia, ἡ ῥυπαρία, ἡ ἀκαθαρσία, Dem.
Spurco, ῥυπαίνω, Philo. σπιλόω, N. T.
Spurcus, ῥυπαρὸς, ὰ, ὸν, αἰσχρός.
Spurius, ὁ νόθος, Plat. ὁ μοιχίδιος, Lucian.
Sputo, πτυελίζω, Hippocr.
Sputum, τὸ πτύελον, Al. Aphr. τὸ πτύσμα, ατος, N. T.
Squaleo, αὐχμάω, Cl. Al. αὐχμέω, Athen. ῥυπάω.
Squalide, αὐχμηρῶς, ῥυπαρῶς.
Squalidus, αὐχμηρὸς, ὰ, ὸν, Lucian. ὁ ᾗ ἡ αὐχμώδης εος, Galen. ῥυπαρὸς, ρὰ, ρόν.
Squalor, ὁ αὐχμὸς, Aristoph. ὁ ῥύπος.
Squama, *piscis*, τὸ λέπος, εος, Poll. ἡ λεπὶς, ίδος, Diosc. *serpentis, seu æris*, ἡ φολὶς, ίδος, Aristot. Hippocr.
Squameus, seu Squamatus, λεπιδωτὸς, ἡ, ὸν, Aristot. φολιδωτὸς, ἡ, ὸν, id.
Squatina, ἡ ῥίνη, ης, Æl.
Squilla, ἡ καρὶς, ίδος, Aristot.
Squillula, τὸ καρίδιον, ῦ, Aristot.
Stabilimentum, ἡ βεβαίωσις, εως, Thuc.
Stabilio, βεβαιόω, aliquid, τὶ, Herodot. ἀσφαλῶς κατατίθημί τι, Dem.
Stabilis, βέβαιος, α, ον, amicitia, φιλία, Dem. ὁ ᾗ ἡ στάσιμος, ῦ, ingenio, τὸ ἦθος, Plut.
Stabilitas, ἡ σταθερότης, ητος, Philo. ἡ βεβαιότης, ητος, Dem.
Stabularius, ὁ πανδοχεὺς, έως, Lucian.
Stabulatio, ἡ ἐπιστάθμευσις, εως, ἡ ἐπισταθμεία, ας, Diod.
Stabulo, seu Stabulor, αὐλίζομαι, Xen. σταθμεύω, Appian. ἐπισταθμεύω, Plut.
Stabulum, ὁ σταθμὸς, Xen. ἡ ἔπαυλις, εως.
Stadium, τὸ στάδιον, ῦ, Herodot. ὁ στάδιος, ῦ, Diod. Sic. curro, σταδιοδρομέω, Dem.
Stagno, λιμνάζω, Bas.
Stagnum, ἡ λίμνη, ης, Paus.
Stamen, ὁ στήμων, ονος, Plut. duco, στημονίζομαι, Aristot.
Stamineus, στημόνιος, ία, ιον, Theophr.
Stanneus, κασσιτέρινος, ίνη, ινον, LXX.
Stannum, ὁ κασσίτερος, Lucian.
Statarius, ὁ ᾗ ἡ στάσιμος, ῦ, Plut. σταδιαῖος, αία, αῖον, Themist. pugna, ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, Herodian. ἡ σταδιαία μάχη, Lucian. τὸ σταδὸν μάχεσθαι, Herodian.
Stater, ὁ στατὴρ, ῆρος, N. T.
Statera, ὁ σταθμὸς, Diod. Sic. ὁ ζυγὸς, Plut.
Statim, αὐτίκα, audietis, ἀκύσεσθε, Dem. surgens, εὐθὺς ἀναστὰς, id. sentitur, ποιεῖ τὴν αἴσθησιν εὐθέως, id. τὸ παραυτίκα, Lucian. statim, a puero, εὐθὺς ἐκ νέων, Aristot.
Statio, ἡ στάσις, Greg. militaris, ἡ τάξις, Thuc. stationem desero, τάξιν λείπω, Æsch. stationis desertor, ὁ λειποτάκτης, Phil. stationis desertio, ἡ λειποταξία, idem.
Stationalis, σταδιαῖος, αία, αῖον, Hesych.
Stativa, ὁ σταθμὸς, Herodian. τὸ στρατόπεδον.
Stativus, σταθμικὸς, ἡ, όν.
Stator, στήσιος, Jupiter, Ζεὺς, Dem. ὀρθώσιος, Dion. Hal.
Statua, τὸ ἄγαλμα, Dem. τὸ ἕδος, εος, idem. ὁ ἀνδριὰς, άντος, id. Dei, ἕδος Θεῦ, Dion. Hal. statuam erigo, ἀνίστημι ἀνδριάντα, Lucian. alicui æream, ἵστημι τινι χαλκῆν εἰκόνα, Dem. ἵστημί τινα χαλκῦν· dedicatum esse, ἀνδριάντα ἀνακεῖσθαι, id.
Statuaria, ἡ ἀγαλματυργία, ας, Max. Tyr. ἡ ἀνδριαντοποιία, ας, Xen. officina, τὸ ἑρμογλυφεῖον, ῦ, Plat.
Statuarius, ὁ ἀγαλματοποιὸς, ῦ, Diod. Sic. ὁ ἑρμογλυφεὺς, έως, Lucian. δημιυργὸς ἀγαλμάτων, Max. Tyr.
Statumen, ὁ χάραξ, ακος.
Statumino, χαρακίζω.
Statuo, ἵστημι, tropæum, τρόπαιον, Xen. fanum, ἱδρύομαι ἱερὸν, Dion. Hal. quæ honestissima sunt civitati, ψηφίζομαι τὰ κάλλιστα τῇ πόλει, Dem. et decerno de rebus quæ decet, γιγνώσκω ᾗ ψηφίζομαι περὶ τῶν πραγμάτων ἃ χρὴ, id. Confer *Decerno*, item *Colloco*
Statura, ἡ ἡλικία, LXX. admodum humili homo, ὁ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαιζηλος, Lucian. staturæ ejusdem, ὁ ὁμῆλιξ, id.
Status, τεταγμένος, ένη, ένον, tempus, χρόνος, Dem. εἰρημένος χρόνος, id.
Satus, ûs, ἡ κατάστασις, εως, reip. τῆς πόλεως, Isocr. in eo statu res sunt, ut, εἰς τῦτο τὰ πράγματα καθέστηκεν, ὥστε, id. quo in statu sunt res vestræ? πῶς ὑμῖν τὰ πράγματα ἔχει; Dem.
Statutum, τὸ δόγμα, ὁ θεσμός· statuta et leges, τὰ καθεστῶτα, ων, Isocr.
Statutus, τεταγμένος, ένη, ένον, tempus, χρόνος, Dem.
Stella, ὁ ἀστὴρ, έρος, Aristot. fixa, ἀπλανὴς, έος, Lucian. errans, ἀσταθὴς, έος, id.
Stellio, ὁ ἀσκάλαβος, ῦ, Aristot.
Stello, ἀστερίζω, Plut.
Stercorarius, κοπρικὸς, ἡ, όν.
Stercoratio, ἡ κόπρωσις, εως, Theophr. ἡ κόπρισις, εως, id.
Stercoreus, κόπρινος, ίνη, ινον, δεισαλέος, έα, έον.
Stercoro, κοπρίζω, Theophr.
Stercorosus, ὁ ᾗ ἡ κοπρώδης, εος.
Stercus, ἡ κόπρος, ῦ, Xen. ὁ ἀπόπατος, ῦ, Cl. Al. τὸ ἀφόδευμα.
Sterilesco, στειρόομαι.
Sterilis, λυπρὸς, ὰ, ὸν, Plut. στεῖρος, α, ον, ἀφορὸς, ῦσα, ον, Philo. ὁ ᾗ ἡ ἄγονος, ἄκαρπος.
Sterilitas, ἡ στείρωσις, εως, Bas. ἡ ἀφορία, ας, Plut. ἡ ἀγονία.
Sternax, καταβλητικὸς, ἡ, ὸν, Xen.
Sterno, στρώννυμι, lectum, κλίνην, Xen. διαστρώννυμί τι, Athen. *prosterno*, καταβάλλω τι, Isocr. aliquem solo, κατατείνω τινὰ ἐπὶ τὔδαφος, Plut.
Sternuo, πτάρνυμαι, Aristot. πταίρω.
Sternutatio, ὁ πταρμὸς, ῦ, Galen.
Sternuto, idem quod *Sternuo*.
Sterquilinium, ἡ κοπρία, Chrys. ὁ κοπρὼν ῶνος, Athen.
Sterto, ῥέγχω, LXX. κνώσσω.
Stibium, τὸ στίμμι, Poll.
Stigma, τὸ στίγμα, stigmate in fronte notare, στίζειν κατὰ τῦ προσώπῦ, Ælian.
Stilla, ἡ σταγὼν, όνος, Athen. ὁ σταλαγμός.
Stillatitius, στακτὸς, ἡ, ὸν, Eur. σταλακτικὸς, ἡ, ὸν, Diosc. σταλακτὸς, ἡ, ὸν, id.
Stillicidium, ἡ λιβὰς, ἀδος, Suid.
Stillo, σταλάω, Lucian. σταλάζω, ἀποστάζω τι, Philo.
Stimulatio, τὸ κέντημα, ατος.
Stimulator, ὁ κέντωρ, ορος.
Stimulo, κεντρίζω, Philo. κεντέω, Theophr. παροξύνω.
Stimulus, τὸ κέντρον, ῦ, Plut. voluptatis, ἡ οἰστρηλασία τῆς ἡδονῆς, Joseph.
Stipatio, ὁ περιστοιχισμὸς, ῦ.
Stipator, ὁ δορυφόρος, Xenoph. ὁ δεξιολάβος, N. T. ὁ σωματοφύλαξ, Herodian.
Stipendiarius, ὁ ᾗ ἡ ὑποτελὴς, έος.
Stipendior, μισθοφορέω, Dem.
Stipendium, ἡ μισθοφορὰ, Dem. ἡ μισθοφορία, ὁ μισθός· mereo, μισθοφορέω· tres annos facio sub aliquo, μισθοφορέω τινὶ τρία ἔτη· mereor bina, μισθοφορέω διχόθεν· solvo militibus, δίδωμι seu ἀποδίδωμι μισθὸν τοῖς στρατιώταις, id. stipendio conduco milites peregrinos, μισθόομαι τῶν ξενιτευομένων στρατόπεδον, Isocr. quindecim mensium fraudare milites, ἀποστερεῖν τὺς στρατιώτας τὸν μισθὸν πεντεκαίδεκα μηνῶν, id. carens, ὁ ᾗ ἡ ἄμισθος, Dem.
Stipes, ὁ κορμὸς, ῦ, ὁ κορσὸς, ῦ, Hesych.
Stipo, πυκνόω, Plut. στείβω, latus alicujus, δορυφορέω τινὰ, Xen.
Stips, κέρμα, ατος, Dem. stipem cogo, ἀγυρμὸν ποιέω, peto, μεταιτέω, Herodian.
Stipula, ἡ καλάμη, Dion. Hal. τὸ κάρφος, εος, Lucian.
Stipulatio, τὸ ἐπερώτημα, ατος, N. T.
Stipulor, ἐπερωτάω, διομολογέομαι, συγγράφω.
Stiria, ὁ σταλαγμὸς συμπαγείς.
Stirpitus, ῥιζόθεν, Herodian.
Stirps, τὸ ῥιζόφυτον, ῦ, *genus*, τὸ γένος, Dem. Confer *Genus*.
Stiva, ἡ ἐχέτλη, ης, Hes.
Sto, ἵσταμαι, Aristot. ἑστήκω, Dem. a partibus alicujus, ὑπάρχω τινὶ, id. συνίσταμαί τινι, Themist. ab aliquo, πρός τινός εἰμι, Thuc. pactis, ἐμμένω τοῖς λελεγμένοις, Isocr. stat sententia, ἀλλ᾽ ἤδη γε ἀπεψηφνάμην, Lucian.
Stola, ἡ στολὴ, ῆς, Herodian.
Stolide, ἀποπλήκτως, βλακωδῶς, Just. Mart.
Stoliditas, ἡ ἀβελτηρία, Aristot. ἡ ἠλιθιότης, ητος, Hesych. Confer *Stultitia*.
Stolidus, ὁ ᾗ ἡ ἀβέλτερος, ῦ, Dem. ὁ ᾗ ἡ ἀσύνετος, ῦ, ἠλίθιος, ία, ιον, idem.
Stomachatio, ἡ ἀγανάκτησις, εως, Thuc.
Stomachicus, στομαχικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Stomachor, ἀγανακτέω, Dem. δυσχεραίνω.
Stomachosus, ὀργίλος, η, ον.
Stomachus, ὁ στόμαχος, ῦ, Galen.
Storea, ὁ sive ἡ ψίαθος, ῦ.
Strabo, ὁ σίλλος, Lucian. ὁ στραβὸς, Gal. ὁ ᾗ ἡ παραβλὼψ, ῶπος· sum, στραβίζω.
Strages, ὁ ὄλεθρος, bellica, ἧττα πολέμυ, Æschin. hominum, φθορὰ ἀνθρώπων, Thuc.
Stragulum, ἡ στρωμνὴ, Xen. τὸ στρῶμα.
Stramen, τὸ κάρφος, εος, Aristot.
Stramineus, κάρφινος, ίνη, ινον.
Strangulatio, ὁ πνιγμὸς, ῦ, Diosc. ἡ πνὶξ, γὸς, Hippocr.

Hippocr. ἡ ἀγχόνη, Dion. Hal. ἡ στραγγάλη, Joseph.
Strangulo, ἄγχω, Lucian. ἀγχονάω, Dion. Hal. ἀπαγχονίζω, Lucian. ἀποπνίγω, Xen.
Stranguria, ἡ στραγγουρία, ας, Gal.
Stratagema, τὸ στρατήγημα, ατος, Isocr.
Stratum, τὸ στρῶμα, ατος, Xenoph.
Strena, ἡ ἐπινομίς, ίδος, Athen. τὸ ξένιον.
Strenue, ἐῤῥωμένως, Dem. ἀνδρείως, Isocr. facio, ἀνδραγαθέω, Plut.
Strenuitas, ἡ ἀνδραγαθία, ας, Xenoph. ἡ ἀριστεία, ας.
Strenuus, δραστήριος, ία, ιον, Thuc. ὁ ϗ ἡ φιλόπονος, ου, Dem. ἀνδρικός, ή, όν, id. ὁ ϗ ἡ ἀγήνωρ.
Strepitus, ὁ ψόφος, Dem. et plausus, θόρυβος ϗ κρότος· strepitum excito, ποιέομαι θόρυβον, id.
Strepo, ψοφέω, Lucian. κτυπέω, Aristot.
Stria, ὁ πτύξ, χός.
Striatus, ὁ ϗ ἡ πτυχώδης, εος.
Stricte, seu Strictim, ἀκροθιγῶς, Diosc. ἐπιλίγδην, Lucian.
Stricturæ, οἱ σπινθῆρες.
Strideo seu Strido, τρίζω, dentibus, τοὺς ὀδόντας, N. T. ῥοιζέω, βρύχω.
Stridor, ὁ βρυγμός, οῦ, N. T. ὁ τρισμός, οῦ, Aristot. muris, τρισμὸς μυὸς, Plut. rudentum, συριγμὸς κάλων, Dion. Hal.
Stridulus, λιγυρός, ά, όν.
Strigilis, ἡ ξυστρίς, ίδος, Lucian. ἡ στλεγγίς.
Strigmentum, τὸ ξύσμα, ατος, τὸ ἀποστλέγγισμα, ατος, Strabo.
Strigosus, λαγαρός, ά, όν, Diod. Sic. στριφνός, ή, όν.
Stringo, στύφω, aliquid, τί, Galen. σφίγγω, gladium, σπάω τὴν μάχαιραν, Lucian. pugionem, ἐκσπάω τὸ ἐγχειρίδιον ἐκ τοῦ κολεοῦ, LXX.
Strix, τὸ στύγνιον.
Strobilus, ὁ στρόβιλος, Plut.
Stropha, ἡ στροφή, ῆς, Poll.
Strophidium, τὸ στροφίδιον.
Strophium, τὸ στρόφιον, Poll.
Structilis, κατασκευαστὸς, ή, όν.
Structor, ὁ τέκτων, ονος, N. T. ὁ κατασκευαστής, annonæ, ὁ σιταρχέων, οντος, Philo. ὁ σιταγωγῶν, Lucian. ὁ σιταγωγὸς, idem.
Structura, ἡ δόμησις, εως, Hesych. ἡ οἰκοδόμησις, εως, Thuc. orationis, ἡ συνθήκη, ης, τοῦ λόγου.
Strues, ὁ σωρὸς, οῦ, Plut. ὁ ὄγκος.
Struma, ἡ χοιρὰς, Hippocr. τὸ φῦμα χοιραδῶδες, Plut. bovis morbus, ὁ κραῦρος, Aristot.
Strumosus, ὁ ϗ ἡ χοιραδώδης, εος, Aristot. κραυράων, ουσα, ον, id.
Struo, κατασκευάζω, Dem. aciem, τάττω, Thuc. dolos seu insidias alicui, ἐνέδρας τίθημί τινι, Plut.
Studeo, σπουδάζω, alicui rei, περί τινος, Plut. περί τι, Herodot. ἐπί τινι, Isocr. ὑπέρ τινος, Dem. τί, Plut. ἐπιτηδεύω τι, Thuc. Confer *Incumbo*, item *Studium*.
Studiose, σπουδαίως, Aristot.
Studiosus, σπουδαῖος, αία, αῖον, Dem. sapientiæ, ὁ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὤν, Isocr. philosophiæ, ὁ περὶ τὴν φιλοσοφίαν σπουδάζων, id.
Studium, ἡ σπουδή, ponere in re aliqua, σπουδὴν ἔχω περί τινος, Plat. πρός τι, Dem. numerorum, ἡ διατριβὴ περὶ ἀριθμοὺς· magno studio exequi mandata, πολλῇ σπουδῇ πράττειν τὰ παρηγγελμένα, Xen. describo aliquid, μετὰ σπουδῆς διαγράφω τι, Aristot.
Stulte, ἀνοήτως, Dem. ἀγνωμόνως, id. εὐήθως, id. ἠλιθίως.
Stultitia, ἡ εὐήθεια, ας, Dem. ἡ ἀφροσύνη, ης, LXX. ἡ ἄνοια, ας, Dem. ἡ μωρία.
Stultus, ὁ ϗ ἡ ἀνόητος, ου, Dem. ὁ ϗ ἡ εὐήθης, εος, id. ὁ ϗ ἡ ἄφρων, ονος, id. μωρός, ά, όν, Isocr.
Stupa, ἡ στύπη, Jos. τὸ στυππεῖον, Xen.
Stupefacio, ἐκπλήττω, aliquem, τινὰ, Herodian.
Stupefio, ἐκπλήττομαι, aliqua re, τινὶ, Dem. ταράττομαι.
Stupeo, καταπλήττομαι, aliqua re, τινὶ, Thuc. ἐκπλήττομαι ἐπί τινι, Xen. πρός τι, Plut.
Stupiditas, ἡ ἀναισθησία, Dem. ἡ εὐήθεια.
Stupidus, ὁ ϗ ἡ ἀναίσθητος, ου, Gal.
Stupor, ἡ ἀναισθησία, ας, Dem.
Stuprator, ὁ μοιχεύτης, ὁ διακορευτής.
Stupro, διακορεύω, virginem, τινὰ, Plutarch. καταισχύνω τινὰ, Lys. διαφθείρω τινὰ, Plut.
Stuprum, ἡ διαφθορὰ, ᾶς, Philo. ἡ φθορὰ, ᾶς, id. ἡ διακόρησις.
Sturnus, ὁ ψὰρ, ὀς, Bas.
Stylus, ὁ στύλος, ἡ γραφὶς, ίδος, Plat. orationis, ἡ ἀγωγὴ τοῦ συγγραφέως, Dion. Hal.
Suada, ἡ πειθὼ, όος.
Suadeo, πείθω, alicui facere, τινὰ πράττειν, Isocr. aliquid male, συμβουλεύω τινὰ κακόν τι, Plato. de aliqua re, τινὶ περί τινος, Isocr. alicui aliquid bono animo, τινί τι δι' εὔνοιαν, Isocr. bellum, εἰσηγέομαι πόλεμον, Dem. tibi hoc, σοὶ τοῦτο, Xenoph. de hoc, περὶ τούτου, Isocr. ut faciat, ὅπως ποιήσῃ, Plut.
Suarius, ὁ συφορβὸς, Hesych. ὁ συβώτης, Plat.
Suasio, ἡ πεισμονή, ῆς, N. T. εἰσήγησις, εως, Theod. ἡ παραίνεσις.
Suasor, ὁ εἰσηγητὴς, οῦ, Lucian. ὁ σύμβουλος.
Suasorius, παραινετικὸς, ή, όν, Isocr.
Suaviatio, ἡ φίλησις, εως.
Suaviolum, τὸ φιλημάτιον, ου.
Suavior, καταφιλέω, Xen. φιλέω, Athen. τῷ στόματι, Xen.
Suavis, ἡδὺς, εῖα, ύ, Plat. μείλιχος.
Suavitas, ἡ ἡδονὴ, ῆς, Theophr.
Suaviter, ἡδέως, Isocr.
Suavium, τὸ φίλημα, ατος, Lucian.
Sub, ὑπὸ, *cum dat.* sub aliquo sum, ὑπό τινι εἰμὶ, Dem. *cum accus.* sub urbem, ὑπὸ τὴν πόλιν, id. idem tempus, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους· sub suam potestatem redigere, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, Viget. homines qui sub sole sunt, οἱ ὑπὸ τουτονὶ τὸν ἥλιον ἄνθρωποι, Dem. *cum dat.* sub vestibus celare aliquid, ὑπὸ ταῖς ἐσθῆσι κρύπτειν τι, Herodian. ἐπὶ, *cum gen.* sub aliquo, seu sub alicujus imperio, ἐπί τινος, id. sub auroram, ἅμα τῷ ἕῳ, Æschin. sub dio, ἐν ὑπαίθρῳ, Xen. In compositione, quando significationem minuit, vel etiam loci inferioritatem notat, fere etiam per ὑπὸ redditur, ut subamarus, *i. e.* aliquantum amarus, ὑπόπικρος, Diosc. subdulcis, ὑπόγλυκυς, idem. submarinus, *i. e.* infra mare, ὕφαλος, Lucian. subscribo, *i. e.* in locum inferiorem jacio, ὑποβάλλω, Athen.
Subactio, ἡ κατεργασία, terræ, τῆς γῆς, Theophr.
Subæratus, ὁ ϗ ἡ ὑπόχαλκος, ου, nummus, νόμισμα, Poll.
Subagito, ὑποσείω.
Subbibo, ὑποπίνω, Xen.
Subdialis, e, ὁ ϗ ἡ ὕπαιθρος, ου, locus, τόπος, Lucian.
Subdititius, ὑποβολιμαῖος, αία, αῖον, Dem. oratio, λόγος, Plut. ὁ ϗ ἡ ὑπόβλητος, ου, homo, πρόσωπον, Plat.
Subditus, ὑποτεταγμένος, ένη, ένον, alicujus imperio, ἀρχόμενος, ένη, ενον, Dem. ὑποταττόμενος, ένη, ενον, id. ὁ ϗ ἡ ὑπήκοος, ου, Herodian.
Subdo, ὑποβάλλω, Lucian. aliquid alicui, ὑποτίθημί τί τινι, Plut. Confer *Subjicio*.
Subdole, ἀπατηλῶς, ὑπούλως, Plut.
Subdolus, ἀπατηλὸς, ή, όν, Plat. ὁ ϗ ἡ ὕπουλος, ου, Herodian.
Subdubito, ὑπαπορέω.
Subduco, ὑπάγω, ventrem, κοιλίαν, Diosc. me ex via, ἐμὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ, Aristoph. aliquid furtim, ὑποκλέπτω τι, Herodian. me e turba, ἐκδύω τοῦ ὄχλου, N. T. rationem seu calculum, λογίζομαι, Plut.
Subductio, ἡ ὑπαγωγὴ, ῆς, Thuc. ventris, κοιλίας, Diosc.
Subeo, ἐνδύομαί τι, Xen. εἴς τι bellum, ὑποδύω πόλεμον, Lucian. laborem, ὑποδύομαι πόνον, Xen. personam alicujus, τινὰ, seu σχῆμά τινος, Aristot. per medium, διαδύνω, Aristot. flumen, ἀναβαίνω ἐπὶ ποταμὸν, id.
Suber, ὁ φελλὸς, οῦ, Lucian.
Subereus, φέλλινος, ίνη, ινον, Lucian.
Subigo, βιάζομαι, farinam, ἀναφύρω, Diosc. terram, κατεργάζομαι, Theophr.
Subjicio, ὑποβάλλω, alicui aliquid sub pedes alicujus, ὑποτάσσω τι ὑπὸ τοὺς πόδας τινὸς, N. T. oculis, πρὸ ὀμμάτων ποιέω, Aristot. collum jugo, ὑποτίθημι τὸν αὐχένα ζυγῷ, Lucian. aliquem potestati alicujus, ἔκδοτον ποιέω τινά τινι, Isocr. ἐκδίδωμί τινά τινι.
Subinde, θαμὰ, Xen.
Subitaneus, ὁ ϗ ἡ ἀφνίδιος, Galen. ὁ ϗ ἡ ἐξαιφνίδιος, Xen.
Subito, ἀφνιδίως, N. T. ἐξαίφνης, Xen.
Subitus, idem quod *Subitaneus*.
Subjugalis, ὑποζύγιος, ία, ιον.
Subjugo, ὑποτάσσω, Dem. aliquem alicui, ἔκδοτον ποιέω τινά τινι, Æschin. ποιέομαί τινα ὑπό τινι, Isocr.
Subjungo, ὑποτάσσω, Dem. ἐπιφέρω, Dion. Hal.
Sublevo, ἀποκουφίζω, aliquem aliqua re, τινά τινος, Plut. aliquem ad aliquid, ἐπικουφίζω τινὰ πρός τι, Philo. juvo, aliquem, ὠφελέω τινὰ, Plut. τινὶ, Diosc. συμφέρω τινὶ, Dem. inopiam alicujus, λύω τινὶ τὴν ἀπορίαν, Lucian. spe, ἐπαίρω ἐλπίδι, Thuc.
Sublica, ἡ δοκὶς, ίδος, Philo.
Sublicius, ξύλινος, ινη, ινον, pons, γέφυρα, Plut.
Subligaculum, τὸ περίζωμα, ατος, Plut.
Subligo, ὑποζώννυμι, Plut. ὑποδέω, Xen.
Sublimis, ὑψηλὸς, ή, όν, Lucian. ὁ ϗ ἡ μετέωρος.
Sublimitas, τὸ ὕψος, Thuc. ἡ ὑπεροχή.
Sublimiter, ὑψηλῶς.
Sublimo, ὑψηλόω, ὑψόω τι, N. T.
Sublino, ὑποχρίω, Xen. ὑπαλείφω.
Submergo, καταδύω, navem, ναῦν, Thuc. aqua seu mari, καταποντίζω, aliquid, τί, Plut.
Submersio, ὁ καταποντισμὸς, οῦ.
Submersus, ὑποβρύχιος, ία, ιον.
Subministro, ὑπουργέω, Thuc. ὑπηρετέω.
Submissio, τὸ χάλασμα, ατος, ὁ ϗ ἡ ἀνθύπειξις, εως, Plut.
Submitto, ὑποπέμπω, Dion. Hal. aliquid alicui, ὑποτάττω τί τινι, Plut.
Submoneo, ὑπομιμνήσκω, Lucian.
Submoveo, ἀπαλλάττω, Dion. Hal. ὑπεξαίρομαι· in totum. ἀθρόον μεθίστημι, id. aliquid ab aliquo, ἀπείργω τι ἀπό τινος, Xen. e domo, ἐκποπίζω ἐκ τῆς οἰκίας, Lucian. aliquem ab honore, παρωθέω τινὰ τῆς τιμῆς, id.
Subnascor, ὑποφύομαι.
Subnecto, ὑπενείρω.
Subo, καπριάω, Aristot. καπρίζω, id.
Suboleo, προαισθάνομαι, aliquid, τὶ, Plut.
Suborno, ὑποκοσμέω, falsos testes, παρασκευάζομαι μάρτυρας ψευδεῖς, Dem. aliquem, ὑποπέμπω τινὰ, Dion. Hal.
Subrepo, ὑφέρπω, ὑφερπύζω.
Subrideo, ὑπομειδιάω.
Subripio, ὑφαρπάζω, Aristoph.
Subrogo, ἀντικαθίστημι, Plut. ὑφίστημι, Xen.
Subruo, ὑπορύττω, Chrys.
Subsannio, χλευάζω, aliquem, τινὰ, N. T. σκώπτω τινὶ, Herodian. σκῶμμα λέγω πρός τινα, Plut. ἐπισκώπτω τινὰ, Xen.
Subscribo, ὑπογράφω, propria manu literis, αὐτοχειρὶ τοῖς γράμμασι, Theodoret.
Subscriptio, ἡ ὑπογραφὴ, Bas. ἡ ὑποσημείωσις.
Subseco, ὑποτέμνω, Xenoph.
Subsellium, ὁ βάθρος, ου, Plut.
Subsequor, ἐφέπομαι, aliquem, τινὶ, Xenoph. ἐπακολουθέω.
Subservio, ὑπηρετέω, alicui, τινὶ, Dem.
Subsessor, ὁ ἐγκάθετος, ου, N. T.
Subsideo, ὑποκαθίζω, Dion. Hal. ὑφεδρεύω.
Subsidiarius, ἐπικουρικὸς, ή, όν, Philo.
Subsidior, βοηθέω, Xenoph. ἀρήγω, id.
Subsidium, ἡ βοήθεια, ας, Dem. ἡ ἐπιβοήθεια, ας, Philo. ἡ ἀρωγὴ, ῆς, Æschin.
Subsigno, ὑποσημειόω, κατασημαίνομαι, Xen.
Subsilio, ὑποπηδάω, ὑφάλλομαι.
Subsisto, ὑφίσταμαι, Aristot.
Subsolanus, ὁ ἀπηλιώτης, ου.
Substantia, ἡ ὑπόστασις, Aristot. ἡ οὐσία.
Substantialis, ὁ ϗ ἡ οὐσιώδης, εος, Aristot.
Substantialiter, οὐσιωδῶς.
Substantiatio, ἡ οὐσίωσις, εως, Bas.
Substerno, ὑποστρώννυμι, Herodian.
Substituo, ὑφίστημι, aliquem, τινὰ, Xenoph. alium

alium in locum alicujus, καθίστημί τινα εἰς τάξιν τινὸς, Bud.
Subsisto, ὑφίσταμαι, Aristot.
Substructio, ἡ ὑποδόμησις, εως.
Subsultim, ὑποπηδητικῶς.
Subsum, ὕπειμι, ὑπείκω.
Subtegmen, ἡ κρόκη, ης. Plat.
Subtendo, ὑποτείνω, LXX.
Subter, κάτω, Dem. ὑποκάτω, Plat.
Subterfugio, ὑποφεύγω, Thuc. laborem, φεύγω τὸν πόνον, Plat.
Subterlabor, ὑπολισθαίνω.
Subterraneus, ὁ ἡ ἡ κατάγειος, ε, Diod. Sic. ὁ ἡ ἡ καταχθόνιος, ε, N. T.
Subtexo, καθυφαίνω.
Subtilis, λεπτὸς, ή, όν, Phil.
Subtilitas, ἡ λεπτότης, ητος, Aristoph. ἡ λεπτομέρεια, ἡ ἀγχίνοια.
Subtiliter, λεπτῶς, disputo, λεπτολογέω, Luc.
Subtraho, ὑποστέλλομαι, de cibo, τῆς τροφῆς, Aristot.
Subtus, κάτω, Dem.
Subucula, τὸ χιτώνιον, Athen. ὁ ὑποχίτων.
Subvectio, ἡ ἀναγωγὴ, ῆς.
Subveho, ἀνακομίζω, Xen.
Subvenio, βοηθέω, Thuc. alicui contra aliquem, ἔρχομαί τινι κατά τινος σύμμαχος, Lucian. Confer *Auxilio*.
Subvereor, εὐλαβέομαι, aliquem, τινὰ, Dem.
Subversio, ὁ ἀνοικισμὸς, Phil. ἡ ἀνατροπή.
Subverto, ἀνατρέπω, Dem. Confer *Everto*.
Subula, τὸ ῥαφίον, ε, Gal. τὸ κεντήριον.
Subulcus, ὁ συβώτης, ε, Lucian. ὁ χοιροβοσκὸς, ῦ, Theophr. ὁ ὑφορβός.
Subvolo, ἀναπέτομαι, Aristoph. ἀνίπταμαι.
Suburbium, τὸ προάστειον, ε, Dion. Hal.
Succedaneus, ὁ ἡ ἡ ἀντάνδρος.
Succedo, ὑποδύομαι, Lucian. alicui in magistratu, διαδέχομαι τὴν ἀρχήν τινος, Dem. alicui, τινὰ, Lucian. in regno, ἐκδέχομαι τὴν βασιλείαν τινὸς, Herodot. succedit opus, περιχωρεῖ τὸ ἔργον, Thuc. obsidio ei ex sententia, αὐτῷ τὰ τῆς πολιορκίας ὡς βούλεται, Herodian. feliciter et supra votum, αὐτῷ δεξιῶς ἡ ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν, id.
Succendo, ὑφάπτω, Dion. Hal.
Succenseo, ἐπιμέμφομαι, Dion. Hal. alicui, νεμεσάω τινὶ, Plut. δυσχεραίνω κατά τινος, Lucian. ὀργὴν ἔχω ἐπί τινα, Dem. χαλεπαίνω, τινὶ, id.
Succenturio, ἀντικαθίστημι, Plut.
Successio, *in officio*, ἡ διάδεξις, Aret. in hæreditate, ἡ διαδοχὴ, τῦ κλήρε, Plut.
Successive, κατὰ διαδοχὴν, Philo. ἐκ διαδοχῆς, Aristot.
Successor, ὁ διάδοχος, ε, in regno, βασιλείας, Plut. fio alicujus in hæreditate, γίγνομαί τινι τῆς κληρονομίας, Isocr.
Successus, *felix*, ἡ εὐπραξία, Dem. ἡ εὐτυχία, infelix, ἡ δυσπραξία, Soph. successu felici utor, εὐπραγέω, Thuc. infelici utor, δυσπραγέω, Plut.
Succido, ὑποκόπτω, Dion. Hal.
Succido, ὑποπίπτω, sub aliquid, τινὶ, Plut.
Succidus, idem quod *Succulentus*.
Succiduus, ὁ ἡ ἡ πτώσιμος, ε.
Succincte, συντόμως.
Succineus, ἠλέκτρινος, ίνη, ινον.
Succingo, ὑποζώννυμι, Plut.
Succino, ὑπᾴδω, Lucian.
Succinum, τὸ ἤλεκτρον, ε, Lucian.
Succlamatio, τὸ ἐπιφώνημα, ατος, Plut. ἡ ὑποφώνησις, εως, Bas.
Succlamo, ὑποφωνέω, Plut.
Succosus, seu Succulentus, ὁ ἡ ἡ ἔγχυλος, ε, Diosc. ὁ ἡ ἡ πολύχυλος, ε, id.
Succresco, ὑποφύομαι, παραφύομαι, Theophr.
Succulentus. Vide *Succosus*.
Succumbo, ὑπόκειμαι, alicui, τινὶ, Herodot. ὑποκατακλίνομαί τινι, Plut. iræ, ἥττων εἰμὶ τῦ θυμῦ, Aristot. amori, ἡττάομαι ἔρωτος, Plut. curis, καταπίπτω φροντίσι, Chrys.
Succurro, βοηθέω, alicui, τινὶ, Dem. ἐξαρκέω τινὶ, Xen. morbo, ἐπικουρέω νόσῳ, id. succurrit aliquid mihi, ὑπέρχεταί τι ἐμοὶ, Isocr. ἔρχεταί τι ἐμοὶ ἐπὶ νῦν, Dem.

Succus, ὁ χυλὸς, ῦ, Diosc. ὁ χυμὸς, ῦ, Athen.
Succussus, ὁ ὑποσεισμὸς, ῦ.
Succutio, ὑποσείω.
Suctus, ἡ μύζησις, ἡ ἐκμύζησις, Diosc.
Sucula, τὸ ὑΐδιον, Xenoph. suculæ, *astrum*, αἱ ὑάδες, *machinæ*, τὰ κηλώνια, Bas.
Sudarium, τὸ καψιδρώτιον, Poll. τὸ σουδάριον, N. T.
Sudatio, ἡ ἵδρωσις, Al. ἡ ἴδισις, Aristot.
Sudatorium, τὸ ὑπόκαυστον, ε.
Sudatorius, ἱδρωτικὸς, ή, όν, Hippocr.
Sudes, ὁ διωστὴρ, ῆρος, LXX.
Sudo, ἱδρόω, sudorem sanguineum, ἱδρῶτα αἱματώδη, Aristot. pedibus, ἱδρόω πόδας.
Sudor, ὁ ἱδρὼς, ῶτος, Aristot. sine sudore, ἀνιδρωτὶ, Lucian. ἀνιδιτὶ, Plat.
Sudum, τὸ αἴθριον, ε, ἡ αἰθρία, Aristot.
Suesco, ἐθίζομαι, Xen.
Suetus, ὁ ἡ ἡ εἰθὼς, ῶδος, Thuc.
Suffero, ὑποφέρω, aliquid facile, τὶ ῥᾳδίως, Xen. Confer *Patior*.
Sufficiens, ἀρκετὸς, ή, όν, N. T. ἱκανὸς, ή, όν, ad aliquid faciendum, ποιεῖν τι, Xen.
Sufficienter, ἐξαρκέντως, Isocr. ἱκανῶς, id.
Sufficientia, ἡ ἱκανότης, ητος, Plat.
Sufficio, ἀρκέομαι, Thuc. alicui seu ad aliquid, διαρκέω πρός τι, Plut. ἐξαρκέω πρὸς seu εἴς τι, Xenoph. aliquem alicui, ὑφίσταμαί τινα εἰς τάξιν τινὸς, Bud. sufficit mihi, ἐξαρκεῖ μοι, Xenoph. ἀπαρκεῖ, Dion. Hal.
Suffigo, προσηλόω, προσπερονάω.
Suffimen, seu Suffimentum, τὸ θυμίαμα.
Suffio, θυμιάω, aliquid, τὶ, Herodot. τινὸς, Lucian. ἐκθυμιάω, Aristot. ἐπιθυμιάω, Plut. ὑποθυμιάω, Diosc.
Suffitio, seu Suffitus, ἡ θυμίασις, εως, Diosc.
Sufflamen, ἡ ἐποχλεὺς, έως, Eustath.
Sufflamino, ἐποχλεύω.
Sufflammo, ὑποκαίω, Eustath.
Sufflo, ὑποφυσάω, φυσάω, aliquid, τὶ, Plut.
Suffocatio, ὁ πνιγμὸς, ῦ, Diosc. ἡ πνὶξ, γὸς, Hippocr. τὸ πνῖγμα, ατος, Aristot.
Suffoco, ἀποπνίγω, aliquem, τινὰ, Dem. καταπνίγω, ignem, τὸ πῦρ, Gal. fame, λιμαγχονέω, Philo.
Suffodio, ὑπορύττω, Lucian.
Suffragatio, ἡ ψηφοφορία, ας.
Suffragator, ὁ ψηφιστὴς, ῦ, ὁ ψηφοφορῶν, οντος, Lucian. ὁ ψηφοφόρος, ε, Them.
Suffragium, ἡ ψῆφος, ε, Dem. fero, ψῆφον φέρω, Lucian. τίθεμαι, Dem. de aliquo, διαφέρω περί τινος, Isocr. ferendi potestatem facere alicui, ψῆφον ἀναδιδόναί τινι, Lucian. διαχειροτονίαν διδόναί τινι, Plut. suffragio alicujus rejectus, ἀποψηφισθεὶς ὑπό τινος, Dion. Hal. meo scisco aliquid, ψηφίζομαί τι, Thuc. meo absolvo, ἀποψηφίζομαί τινα, id. aliquem damno, καταψηφίζομαί τινος, Plat. ob aliquid, τινός τι, Xen. confirmo quod alter decrevit, ἐπιψηφίζομαί τινι, Lucian. in suffragium mitto, ἐπιψηφίζω, Thuc.
Suffrago, τὸ μεσοκόνιον, ε, Hippiatr. suffragine laboro, σιμάω, Diosc.
Suffragor, ψηφίζομαι. Confer *Suffragium*.
Suffugio, ὑποφεύγω, Thuc.
Suffugium, ἡ καταφυγὴ, ῆς, Isocr.
Suffulcio, ὑπερείδω, Plut.
Suffumigo, ὑποκαπνίζω.
Suffundo, ὑποχέω, Plut. aliquem pudore, δυσωπέω τινὰ, Plut. καταδυσωπέω τινὰ, Lucian.
Suffuror, ὑποκλέπτω, Pandect. ἐκκλέπτω, Plut. ὑφαρπάζω.
Suffusio, ἡ ὑπόχυσις, εως.
Suggero, ὑποτίθημι, Dion. Hal. alicui alimentum, ἐπαρκέω τινὶ τῆς τροφῆς, Aristot. verbo, συμβάλλω τινὶ λόγον, Lycophr. in memoriam, ὑπομιμνήσκω, aliquid, τινὸς, Herodian. τὶ, Æschin.
Suggestus, τὸ βῆμα, ατος, Plato.
Suggillatio, ὁ ὑπωπιασμὸς, ῦ, Naz.
Suggillo, ὑπωπιάζω, *detrecto*, καθυβρίζω τινὰ, Plut.
Suggrunda, seu Suggrundia, τὸ γεῖσον, ε, Athen. τὸ γεῖσος, εος, LXX.
Suggrundatio, ἡ γείσωσις, εως.

Sugo, μύζω, calamum, κάλαμον, Xenoph. μυζάω, Dem. mammas, θηλάζω μαστὸς, LXX.
Sui, seu Suiipsius, ἑαυτῦ, ῆς, ῦ, Dem. αὑτῦ, ῆς, ῦ, id.
Suile, ὁ συφεὸς, ῦ, Hom.
Suillus, ὕειος, ή, όν, Xen. ὑϊκὸς, ή, όν, caro, κρέας, Poll.
Sulcatim, κατ' αὔλακας.
Sulcus, αὐλακίζω, ἀλοκίζω, Aristoph.
Sulcus, ἡ αὖλαξ, ακος, Philo.
Sulphur, τὸ θεῖον, ε, Diosc.
Sulphureus, ὁ ἡ ἡ θειώδης, N. T.
Sum, εἰμὶ, dives, πλέσιος, Dem. in imperio, γίγνομαι ἐν δυνάμει, id. communis alicui, ὑπάρχω κοινὸς τινι, Aristot. maximum bonum alicujus, τυγχάνω μέγιστον ἀγαθόν τινι, Plat. in Ægina, τυγχάνω ὢν ἐν Αἰγίνῃ, Thuc. nudus, τυγχάνω ὢν γυμνὸς, Lucian. benevolus alicui, ἔχω εὐνοϊκῶς πρός τινα, Xen. tali natura, ἔτως ἔχω φύσεως, Herodian. sit ita esto, εἶεν, Cl. Al.
Sumen, τὸ ἦτρον, Xen. τὸ ὖθαρ, Plut.
Summa, ἡ κορυφὴ, sermonis, λόγε, Plat. ἡ περιβολὴ τῦ λόγε, Isocr. pecuniæ, τὸ κεφάλαιον ἀργυρίε, Dem. universa, τὸ σύμπαν κεφάλαιον, id. κεφάλαιον πάντων, Isocr. in summa, ἐν κεφαλαίῳ, id.
Summarium, ἡ ἐπιτομὴ, ῆς.
Summates, οἱ ἄριστοι, ων.
Summatim, ἐν κεφαλαίῳ, dicere, εἰπεῖν, Dem. ὡς ὅλον εἰπεῖν, Plat. ἐπὶ κεφαλαίων διέρχεσθαί τι, Dem. Ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ, Arist. Plut. 649.
Summe, εἰς τὰ μάλιστα, εἰς ἄκρον, Dion. Hal. ὑπερβαλλόντως, Isocr. ἄκρως, Gal.
Summitas, ἡ ἀκρότης, ητος, Plat. ἡ ἄκρα, ας, Diosc. ἡ ὑπεροχή.
Summopere, μάλιστα, Dem. πάνυ, Isocr.
Summus, ἄκρος, α, ον, medicus, ἰατρὸς, legislator, ἄκρος νομοθέτης, ε, ὕψιστος, ἴστη, ιστον, N. T. ad summum, ἔσχατον, Dem.
Sumo, λαμβάνω, aliquid, τὶ, Dem. aliquem belli præsidem, αἱρέομαί τινα ἐπιστάτην τῦ πολέμε, Xen.
Sumptio, ἡ λῆψις, εως, Lucian.
Sumptuose, πολυτελῶς, Dem.
Sumptuositas, ἡ πολυτέλεια, Isocr.
Sumptuosus, ὁ ἡ ἡ πολυτελὴς, έος, Dem. δαπανηρὸς, ά, όν, Xenoph. ὁ ἡ ἡ εὐδάπανος, ε, Plut.
Sumptus, ἡ δαπάνη, quotidianus, ἐφήμερος, Plut. τὸ ἀνάλωμα, τὸ καθ' ἡμέραν, Dem. supervacaneus et inanis, περίεργον ἡ μάταιον, id. sumptum facio in aliquid, ἀναλίσκω seu ἀναλίσκομαι ἀναλώματά τινα εἴς τι· magnum, δαπανάω ἐ μικρὰς δαπάνας εἴς τι· fero, sustineo, ὑποφέρω ἀναλώματα, id. subministrare, συνεπορῆσαι τῶν ἀναλωμάτων· restituo alicui, ἀποδίδωμί τινι ἀναλώματα· opus habere magno sumptu, προσδεῖσθαι πολλῆς δαπάνης, Dem. μεγάλης δαπάνης εἶναι· sublevare aliquem, παύεσθαί τινα τῶν ἀναλωμάτων, id. propriis sumptibus, τέλεσιν ἰδίοις, Dion. Hal.
Suo, ἀκέομαι, rupta, τὰ διεῤῥωγότα, Lucian. ῥάπτω, Aristoph.
Supellex, τὰ ἔπιπλα, Plut. τὰ σκεύη, Dem. longe instructior, πολλῷ πλείων κατασκευὴ, id.
Super, ἐπὶ, *cum. gen.* super quam steterunt, ἐφ' ἧς ἔστησαν, Dem. ὑπὲρ, *cum gen.* super terram relictus amicus, ὑπὲρ γῆς καταλελειμμένος φίλος, Lucian. super Ægyptum esse, ὑπὲρ Αἰγύπτε εἶναι, Thuc. super caput, ὑπὲρ κεφαλῆς, Hom. In compositione, quando idem significat quod *præterea* sive *insuper*, reddi solet per ἐπὶ, quando vero idem notat quod *super aliud*, effertur per ὑπὲρ, v. gr. *superaggero*, i. e. *præterea* sive *insuper aggero*; ἐπισωρεύω, *superfluo*, i. e. *super aliud fluo*, ὑπεῤῥέω.
Superabilis, ὁ ἡ ἡ εὐνίκητος, superaddo, προσεμβάλλω.
Superbe, ὑπερηφάνως, Dem. ὑπεροπτικῶς, incedo, βαίνω, Lucian.
Superbia, ἡ ὑπερηφανία, Dem. ὁ ὑπεροψία, id.
ὁ ὄγκος,

ὁ ὄγκος, Isocr. ἡ γαυρότης, ητος, Plut. ἡ ἀλαζονεία, Dem.

Superbio, ἀλαζονεύομαι, Isocr. ὑπερηφανέω, et gloriæ mihi aliquid duco, σεμνύνομαι ϗ μέγα φρονέω ἐπί τινι, id. ἐπαίρομαι ἐπί τινι, Xen. γαυριάω.

Superbus, ὁ ϗ ἡ ὑπερήφανος, homo, ἄνθρωπος, Dem. sermo, λόγος, id. ὑπερόπτικὸς, ἡ, ὸν, et primas sibi vendicans, ϗ πλεονεκτικὸς, Isocr. μέγα φρονῶν, ȣσα, ȣν, et magniloquus, ϗ μέγα φθεγγόμενος, Dem. τετυφωμένος, ένη, ένον, aliqua re, ἐπί τινι, Lucian.

Supercilium, ἡ ὀφρὺς, ύος, Lucian. superbia, ἡ ὑπερηφανία, ας, Dem.

Superficiarius, ἐπιπολαῖος, αία, αῖον.

Superficies, ἡ ἐπιπολὴ, ῆς, Lucian. ἡ ἐπιφάνεια, ας, Strabo.

Superfluitas, ἡ περισσεία, ας, N. T. Confer *Abundantia.*

Superfluo, περισσεύω, N. T. Confer *Abundo.*

Superfluus, περισσὸς, ἡ, ὸν, Herodian. Confer *Nimis.*

Superfundo, ὑπερχέω, Plut.

Supergredior, ὑπερβαίνω, Herodot.

Superhumerale, ἡ ἐπωμὶς, ίδος, Herodot.

Superinductio, ἡ ἐπεισαγωγὴ, ῆς, N. T.

Superinduco, ἐπεισάγω, Athen.

Superinduo, ἐπενδύομαι, Plut.

Superinsilio, ἐπεισπηδάω, equis, τοῖς ἵπποις, Herodian.

Superior, ἀνώτερος, έρα, ερον, ὑπέρτερος, έρα, ερον, Plut. superiori anno, πέρυσι, Dion. Hal. tempore, τῷ πρόσθεν χρόνῳ, Dem. superiores hostibus erimus, κρείττονες τῶν ἐχθρῶν ἐσόμεθα, Dion. Hal.

Superliminare, τὸ ὑπέρθυρον, Plut.

Superne, ἄνωθεν, Herodot.

Supernus, ὁ, ἡ, τὸ ἄνωθεν, ὁ, ἡ, τὸ ἄνω, Xen.

Supero, ὑπερβαίνω, Herodot. aliquem, κρατέω τινὸς, Isocr. aliquid, ἐπικρατέω τι, id. Confer *Vinco*, item *Antecello.*

Superscribo, ἐπιγράφω, superscriptio, ἡ ἐπιγραφή.

Supersedeo, ἐπέχω, aliqua re, περί τινος, Lucian. παύομαί τινος, Dem.

Supersilio, ὑπερπηδάω, ὑπεράλλομαι.

Superstes, ὢν ϗ ζῶν, Dem. ὁ ἐπισχὼν, όντος, Lucian. ὁ περιὼν, όντος, Dion. Hal. sum, περιλείπομαι, N. T. ἐπιβιόω, Plat.

Superstitio, ἡ ἐθελοθρησκεία, ας, N. T. ἡ δεισιδαίμων διάθεσις, Diod. Sic. ἡ ὀττεία, ας, Dion. Hal. ἡ δεισιδαιμονία.

Superstitiose, δεισιδαιμόνως, Philo.

Superstitiosus, ὁ ϗ ἡ δεισιδαίμων, Naz. ὁ ϗ ἡ κατείδωλος, ȣ, N. T. περιττὸς, ἡ, ὸν, τὰ θεῖα, Philostr. ὁ ϗ ἡ δεισίθεος, sum, δεισιδαιμονέω, in aliqua re, περί τι, Philo.

Supersto, ἐφίσαμαι.

Superstruo, ἐποικοδομέω, super aliquid, ἐπί τι, N. T. ἐπί τινι, ibid.

Supersum, περίειμι, multum alicui, πολύ τινι, Dem. περιγίγνομαι, ex aliquibus, ἔκ τινων, Dem. argentum quod superest, τὸ ἀργύριον περιγιγνόμενον, Isocr.

Supervacaneus, seu Supervacuus, μάταιος, αία, αιον, Dem. ὁ ϗ ἡ περίεργος, ȣ, Plut.

Supervenio, ἐπέρχομαι, περιτυγχάνω, Xen.

Superus, ὁ, ἡ, τὸ ἄνω, Xen. superior, ἀνώτερος, έρα, ερον, ἀνωτερικὸς, ἡ, ὸν, Gal. supremus, a, um, ἀνώτατος, η, ον, ὁ, ἡ, τὸ ἀνωτάτω, superiore tempore, ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, Isocr.

Supinatio, ὁ ὑπτιασμὸς, ȣ, Lucian.

Supine, ῥαθύμως, Isocr.

Supinitas, ἡ ὑπτιότης, ητος, Theophr.

Supino, ὑπτιόω, Diosc. ἐξυπτιάζω, Lucian.

Supinus, ὕπτιος, ία, ιον, Lucian. sum, ὑπτιάζω, Herodian. *segnis*, ὁ ϗ ἡ ῥάθυμος, Dem.

Suppar, ὁ ϗ ἡ πάρισος, ȣ, Polyb.

Supparus, τὸ περιώμιον, ȣ.

Seppeditatio, ἡ ἐπάρκεια, Polyb. ἡ ἐπιχορηγία, N. T.

Suppedito, ἐπαρκέω, alimentum alicui, τῆς τροφῆς τινι, Aristot. pecuniam, χορηγέω τινὶ χρήματα, Isocr. aliquid, ἐκπορίζω τι, Plat.

Suppetiæ, ἡ ἐπικȣρία, Xen. Confer *Auxilium.*

Suppeto, ἀρκέω, Plat.

Supplanto, ὑποσκελίζω, aliquem, τινὰ, Philo. πτερνίζω τινὰ, LXX.

Supplementum, τὸ πλήρωμα, Aristot.

Suppleo, πληρόω, quod deest, τὸ ἐλλεῖπον, Xen. ἀναπληρόω τὶ, Plat. aliquid aliquo, ἐμπίμπλημι τί τινος, Xen.

Supplex, ὁ ἱκέτης, Xen. ἱκέσιος, ία, ιον, Plut.

Supplicatio, ἡ ἱκετηρία, ίας, Dem. ἡ ἱκεσία, ας, id. ἱκετεία, ας, id.

Suppliciter, μεθ' ἱκεσίας.

Supplicium, ἡ ἱκεσία, Dem. *pœna*, ὁ κολασμὸς, Plut. ἡ ζημία, Dem. summum, δίκη ἐσχάτη, ης· constituo alicui, τιμωρίαν ποιέω τινί· capite statuo, θάνατόν τινι ζημίαν τάττω· impono alicui, ἐπιτίθημί τινι· adficio supplicio aliquem, λαμβάνω δίκην παρά τινος· τιμωρίᾳ τινὰ κολάζω· adficior, ὑπέχω δίκην, id. traho ad supplicium, ἄγω τινὰ ἐπὶ θανάτῳ, Ælian.

Supplico, ἱκετεύω, Deo, τὸν Θεὸν, Xen. pro aliquo, ὑπέρ τινος, Dem. alicui, ἱκετείαν ποιέω τινὶ, Plat. δέομαι, λίσσομαι, προσκυνέω.

Supplodo, ὑποκροτέω.

Suppono, ὑποβάλλω, aliquem alicui, τινά τινι, Lucian. Confer *Subjicio.*

Supporto, ὑπάγω.

Suppositio, ἡ ὑπόθεσις, ἡ ὑποβολή.

Suppressio, ἡ ἀπόκρυψις.

Supprimo, ὑποπιέζω, orationem, ἀφανίζω λόγον, Dem.

Suppuratio, ἡ ἐμπύησις, Hippocr. ἡ διαπύησις, εως, id.

Suppuratus, a, um, ὁ ϗ ἡ ὑπόπυος, ὁ ϗ ἡ ἔμπυος, Plut. ὁ ϗ ἡ διάπυος, Hipp.

Suppuro, διαπυΐσκω, Gal. ἐκπυόω, Diosc.

Supputatio, ὁ λογισμὸς, ȣ, Dion. Hal.

Supputo, ὑποκλαδεύω, *computo*, λογίζομαι, Plut. calculis, ταῖς ψήφοις, Theophr.

Supra, ὑπὲρ, terram grando constitit, γῆς χάλαζα συνίσαται, Xenoph. modum laudare, ὑπερβάλλοντας ἐπαίνȣς ποιεῖν, Dem. captum humanum, ὑπὲρ ἡμᾶς, Plut. sexaginta annos natus, ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς, Dem. vires, ὑπὲρ δύναμιν, Dem. quam dici potest, πέρα τȣ̃ λόγȣ· modum, πέρα τȣ̃ μετρίȣ, Dem. trecenta corpora perdere, ἀπόλλυσθαι πλέον, ἢ τριακόσια σώματα, Plut.

Supremus, ὑπέρτατος, άτη, ατον, Plut. Confer *Summus.*

Sura, ἡ γαστροκνημία, Poll. ἡ σȣ̃ρα, Lucian.

Surcularis, ὁ ϗ ἡ φρυγανοτόκος, ȣ.

Surculo, φρυγανίζω.

Surculosus, ὁ ϗ ἡ φρυγανώδης, εος, Diosc.

Surculus, ὁ κλαδίσκος, ȣ, ἡ παραφυὰς, άδος, Theophr.

Surdaster, ὁ ϗ ἡ ὑπόκωφος, ȣ, Aristot.

Surdesco, ἐκκωφόομαι, Lucian.

Surditas, ἡ κωφότης, ητος, Dem. ἡ κώφευσις.

Surdus, κωφὸς, ἡ, ὸν, Aristot. surdum reddo, ἐκκωφόω, Lucian.

Surgo, ἐξανίσαμαι, LXX. ἀνίσαμαι, Dem. de sella, ἐπανίσαμαι τῶν θάκων, Aristoph. ἀπὸ τῶν θάκων, Xen.

Surreptitius, ὁ ϗ ἡ ὑφάρπαστος, ȣ.

Surrigo, ἐξανίστημι, Dem.

Surripio, ὑφαρπάζω, Aristoph. ὑφαιρέω.

Surrogo, ἀντικαθίστημι. Confer *Substituo.*

Sursum, ἄνω, et deorsum, ϗ κάτω, Dem. fluo, ἄνω τȣ̃ ποταμȣ̃ ῥέω, id.

Sus, ὁ vel ἡ σῦς, συὸς, Plut. ὁ vel ἡ ὗς, Xen.

Susceptio, ἡ ὑποδοχὴ, ῆς, Dem.

Susceptor, ὁ ὑποδοχεὺς, έως, ὁ ἀντιλήπτωρ, ορος, LXX.

Susceptum, τὸ ἐγχείρημα.

Suscipio, ὑποδέχομαι, aliquem, τινὰ, Dem. exsulem, προσδέχομαι φυγάδα, id. bellum, ἀναιρέομαι πόλεμον, Plat. inimicitiam propter aliquid, ἔχθραν ὑπέρ τινος, Dem. negotium, ἀντιλαμβάνομαι τȣ̃ πράγματος, id. ἐπιχειρέω πράγματι, id. ἔργον, Plut. laborem, ὑποδύομαι πόνον, Xen. periculum, κίνδυνον, id. hospitio aliquem, ξενίζω τινὰ, Dem. liberos ex aliqua, ἀναιρέομαι παῖδας ἔκ τινος, Plut.

Suscitabulum, τὸ ὁρμητήριον, ȣ, Xen.

Suscitatio, ἡ ἔγερσις, εως, N. T.

Suscito, ἐγείρω τὶ, Thuc. ἀνεγείρω τι, Dem.

Suspectio, ἡ ἀνάβλεψις, τὸ ἀνάβλεμμα, Xen.

Suspecto, ἀναβλέπω, in cœlum, εἰς ȣ̓ρανὸν, Xen.

Suspectus, ὁ ϗ ἡ ὕποπτος, ȣ, Thuc. sum, ὑποψίαν ἔχω, Dem.

Suspectus, us, idem quod *Suspectio.*

Suspendium, τὸ αἰώρημα, ατος, *supplicium*, ἡ ἀνασταύρωσις, εως, ἡ ἀγχόνη, ης, Dion. Hal. suspendio finio vitam, ἀναρτάω ἐμαυτὸν, Lucian. ἀπάγχομαι, Plut. κρεμάω ἐμαυτὸν, Luc.

Suspendo, αἰωρέω, Dem. aliquid ex aliquo, κρεμάω τι ἔκ τινος, Aristot in templo aliquid, ἀνατίθημί τι, id. laqueo aliquem, ἀναρτάω τινὰ βρόχῳ, Herodian. ex arbore, κρεμάω τινὰ ἐκ δένδρȣ, Lucian. rem, *differo*, ἀναβάλλω τι, Dem.

Suspensio, ἡ αἰώρησις, Gal. ὁ κρεμασμὸς, ȣ, Hipp.

Suspensus, a, um, κρεμαστὸς, ἡ, ὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ ἐκκρεμὴς, έος, Herodian. animo, ὁ ϗ ἡ μετέωρος, ȣ, Dem. sum, ἐπανακρέμαμαι, Aristot. de aliquo, ἐκκρεμάννυμαί τινος, Herodian. super aliquid, ἐπικρέμαμαί τινι, Plut. sum, *i. e.* ambigo, ἀπαρτάομαι, Dem. ἀμφιγνοέω, id.

Suspicax, ὁ ὑπόπτης, ὁ ϗ ἡ ταχύποπτος, Aristot.

Suspicio, ἀναβλέπω, in cœlum, εἰς ȣ̓ρανὸν, Xen. aliquem ob aliquid, θαυμάζω τινὰ ἐπί τινι, id. ἄγαμαί τινά τινος, id. τινός τινος, Dem. suspectum habeo, ὑποπτεύω τινὰ, Liban.

Suspicio, onis, ἡ ὑποψία, Thuc. τὸ ὕποπτον, id. ἡ ὑπόληψις, Dem. ἡ ὑπόνοια· suspicionem concipio contra aliquem, ὑποψίαν λαμβάνω κατά τινος· moveo, ποιέομαι ὑπόληψιν· falsam comminiscor, ὑπόνοιαν ψευδῆ ἐπιφέρω, id. removeo longissime a me, ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιέομαι τῆς ὑποψίας, Isocr. in suspicionem venio, περιπίπτω ὑποψίᾳ, Plut. εἰς ὑποψίαν ἐμπίπτω, id. adduco aliquem, εἰς ὑποψίαν ἐμβάλλω τινὰ, Plut.

Suspiciose, ὑπόπτως, Dem.

Suspiciosus, ὁ ϗ ἡ ταχύποπτος, ȣ, Plat. erga aliquem, ὑπόπτως ἔχων, ȣσα, ον, πρός τινα, Dem. in omnes, ὑπόπτως ὢν εἰς πάντας, Æl.

Suspicor, ὑποπτεύω, aliquid, τὶ, Plat. nihil mali de viro bono, ὑπονοέω ȣ̓δὲν κακὸν πρὸς ἀνδρὸς χρηστȣ̃, Epictet.

Suspiriosus, ἀσθματικὸς, ἡ, ὸν, Galen.

Suspirium, τὸ ἆσθμα, ατος, Galen. *gemitus*, ὁ στεναγμὸς, ȣ̃, Plut. altum duco, μέγα στενάζω, Dem.

Suspiro, στενάζω, Dem. ob aliquid, στένω ἐπί τινι, id.

Susque deque habeo aliquid, ἀδιαφορέω περί τι, Laert.

Sustentaculum, τὸ ἔρεισμα, τὸ στήριγμα.

Sustentatio, ἡ ἀνοχὴ, ῆς, Aristot. nutritio, ἡ τροφὴ, ῆς, id.

Sustento, ἀνέχω, Aristot.

Sustineo, ἀνέχω, cœlum et terram, ȣ̓ρανὸν ϗ γῆν, Paus. fortiter periculum, εὐρώστως ὑπομένω κίνδυνον, Dem. labores, πόνȣς, Isocr. multa mala, ἀνέχομαι πολλὰ κακὰ, Lucian.

Sustollo, ἐπαίρω, vocem, τὴν φωνὴν, Dem.

Susurratio, ὁ ψιθυρισμὸς, ȣ̃, Plut.

Susurro, ψιθυρίζω, Plut.

Susurro, onis, ὁ ψιθυριστὴς, ȣ̃, N. T. ὁ ψίθυρος, ȣ, Plut.

Susurrus, ὁ ψίθυρος, Soph. ὁ ψιθυρισμὸς, ȣ̃, Plut.

Sutilis, e, ῥαπτὸς, ἡ, ὸν, Xen.

Sutor, ὁ ῥάπτης, ȣ, ὁ σκυτεὺς, έως, Herodian. ὁ σκυτοτόμος, ȣ, Ælian.

Sutorius, ῥαπτικὸς, ἡ, ὸν, σκυτοτομικὸς, ἡ, ὸν, Plat.

Sutrina, τὸ σκυτεῖον, ȣ.

Sutura, ἡ ῥαφὴ, capitis, κεφαλῆς, Plat.

Suus, ὁ, ἡ, τὸ αὐτȣ̃, ῆς, ȣ̃, Dem. ὁ, ἡ, τὸ ἑαυτȣ̃, ῆς, ȣ̃· regionem dicit suam esse, χώραν φησὶν ἑαυτȣ̃ εἶναι, id. me plurimi fecit inter amicos suos, ἐμὲ περὶ πλείσȣ ἐποιεῖτο τῶν αὐτȣ̃ φίλων, id. σφέτερος, έρα, ερον, (quatenus quid plurium est,) ad suos socios, πρὸς τȣ̀ς σφετέρȣς συμμάχȣς, Thuc.

Sycophanta, ὁ συκοφάντης, Dem.

Sycophantia, ἡ συκοφαντία, Dem.

Sycophantor, συκοφαντέω, Dem.

Syllaba, ἡ συλλαβὴ, ῆς, Lucian. syllabas connecto, συλλαβίζω, id.

Syllogismus, ὁ συλλογισμὸς, Aristot.

Sylva,

Sylva, ὁ δρυμὸς, Strab. ἡ ὕλη, Xen.
Sylvaticus, ὑλαῖος, αία, αῖον.
Sylvesco, ὑλομανέω, Epiph. ξυλομανέω, Theoph.
Sylvester, seu Sylvestris, e, ὄρειος, α, ον, Bas.
Sylvosus, a, um, ὁ ϗ ἡ δρυμώδης, εος, ὁ ϗ ἡ ὑλώδης, εος, Xen.
Sylvula, τὸ δρυμίδιον, ȣ.
Symbola, ἡ συμβολὴ, ῆς, Plat. symbolam colligo, ἐρανίζω, confero, συνερανίζω.
Symbolum, τὸ σύμβολον, Plut.
Symmetria, ἡ συμμετρία, Aristot.
Sympathia, ἡ συμπάθεια, Galen.
Symphonia, ἡ συμφωνία, Plat.
Synagoga, ἡ συναγωγὴ, N. T.
Syngrapha, ἡ συγγραφὴ, Thuc.
Synodus, ἡ σύνοδος, Isocr.
Synopsis, ἡ σύνοψις, εως, Polyb.
Syrma, τὸ σύρμα, ατος, Poll.

T.

TABANUS, ὁ vel ἡ μύωψ, ωπος, Lucian. ὁ οἶστρος, Aristot.
Tabefacio, μαραίνω, aliquem, τινὰ, Aristot. ἀπομαραίνω, Plut. ἐκτήκω.
Tabella, τὸ πινάκιον, ȣ, Aristot. ἡ πινακὶς, ίδος, Athen. τὸ πινακίδιον, N. T.
Tabellarius, ὁ γραμματοφόρος, ȣ, Polyb. γραμματηφόρος, ȣ, Plut.
Tabeo, τήκομαι.
Taberna, τὸ οἴκημα, *diversorium*, τὸ καπηλεῖον, ȣ, Synes. *officina*, τὸ ἐργαστήριον, Plut. argentaria, τὸ ἀργυροπρατικὸν, Harmenop. libraria, τὸ βιβλιοπωλεῖον· carnaria, τὸ κρεωπώλιον, Plut.
Tabernaculum, ἡ σκηνὴ, Dem. erigo, σκηνάω, id.
Tabernarius, ὁ κάπηλος, ȣ, Lucian.
Tabes, ἡ φθίσις, εως, Gal. ἡ φθόη, id. ὁ μαρασμὸς, Aret. tabe laboro, φθισιάω, Aristot. laborans, ὁ φθισικὸς, Plut.
Tabesco, φθίνω, Plat. τήκομαι.
Tabidus, φθισικὸς, ἡ, ὸν, τακερὸς, ά, ὸν, Lucian. ὁ ϗ ἡ μαρασμώδης.
Tablinum, ἡ πινακοθήκη, ης, τὸ γραμματοφυλάκιον, ȣ, Sext. Emp.
Tabula, ὁ πίναξ, ακος, Dem. τὸ γραμματεῖον, τὸ γραμματίδιον· cerata, ἡ μάλθη, ης, id. lata, ἡ πλὰξ, ακὸς, Lucian. calculatoria, τὸ ἀβάκιον, ȣ, Polyb. tabulæ novæ, ἀποκοπαὶ χρέων, Plut. expensi, ἀπολογισμοὶ τῶν ἀναλωμάτων· tabulas conscribo seu conficio, συγγράφω γραμματεῖον, Dem. resigno seu aperio, γραμματεῖον ἀνοίγω· corrumpo, διαφθείρω γραμματεῖον· adultero, γραμματεῖον μεταγράφω· in tabula scribo, γράφω τι ἐν γραμματείῳ· γράφω ἐν πίνακι, ἐν μάλθῃ, id.
Tabularis, ὁ ϗ ἡ πλακώδης, εος, Aristot.
Tabularium, idem quod *Tablinum.*
Tabulatio, ἡ σανίδωσις, ἡ πινάκωσις, Plut.
Tabulatum, τὸ σανίδωμα, ἡ πινάκωσις, Plut.
Tabum, τὸ λύθρον, ȣ, Lucian.
Taceo, σιωπάω, Dem. Confer *Sileo.*
Tacite, σιγῇ, Plat. σιωπηρῶς.
Taciturnitas, ἡ σιωπὴ, ῆς, Dem. Confer *Silentium.*
Taciturnus, σιωπηλὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Tacitus, σιωπῶν, ῶσα, ῶν, Dem.
Tactio, ἡ ἅψις, εως, Aristot.
Tactus, ἡ ἁφὴ, ῆς, Plat.
Tædet me, ἄχθομαι, alicujus rei, τινὸς, Plut τινὶ, Aristoph. ἐπί τινι, Xen. ὑπέρ τινος, Plat. hoc facere, τȣ̃το ποιῶν, Xen.
Tædiosus, ἀχθεινὸς, ἡ, ὸν, Xen.
Tædium, τὸ ἄχθος, εος, Xen. ἡ ἀηδία, ας, Dem. Confer *Fastidium.*
Tænia, ἡ ταινία, ας, Plut.
Tæniola, τὸ ταινίδιον, ȣ, Poll.
Talaria, τὰ πέδιλα. ων.
Talaris, e, ὁ ϗ ἡ ποδήρης, εος, Hesych.
Talea, τὸ ξυλάριον.
Talentum, τὸ τάλαντον, ȣ, Dem. æquans, ταλανταῖος, αία, αῖον, Aristot.
Talio, ἡ ἀμοιβὴ, ῆς, Lucian.

Talis, τοιȣ̃τος, τοιαύτη, τοιȣ̃το, natura et virtute, ὢν τὴν φύσιν ϗ ἀρετὴν, Isocr. qualis, τοιȣ̃τος, οἷος, nihil committens, quale tu, μηδὲν τοιȣ̃τον κατεργασάμενος, οἷον σύ· talem me præbebo, qualem me ante præbui, παρέξω τοιȣ̃τον ἐμαυτὸν, οἷόνπερ ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ· qualis, τοιȣ̃τος, ὁποῖος, Æschin. τοῖος, ὁποῖός τις, id.
Taliter, τοιȣ́τως, τοίως.
Talitrum, ὁ κόνδυλος, ȣ, Dem.
Talpa, ὁ ἀσπάλαξ, ακος, Gal. ὁ σπάλαξ, ακος, Cl. Al.
Talus, τὸ σφυρὸν, Diosc. ὁ ἀστράγαλος, Xen. talis ludo, ἀστραγάλοις παίζω, Plut. ἀστραγαλίζω, Athen. talorum lusus, ἡ ἀστραγάλισις, εως, Aristot.
Tam, ȣ̃τως, ingratus es, ἀχάριστος εἶ, Dem. tam grandia peccare, τηλικαῦτα τὸ μέγεθος ἐξαμαρτάνειν, Isocr. tam de communibus, quam de suis solicitum esse, ὁμοίως ὑπὲρ κοινῶν, ὥσπερ τῶν ἰδίων μελετᾶν, id. tam noxium est cervis, quam hominibus, ἐλάφοις τοσȣ̃τόν ἐστι κακὸν, ὅσον ϗ ἀνθρώποις, Ælian.
Tamdiu, τοσȣ̃τον, sunt, quamdiu, εἰσὶν, ἐφ' ὅσον, Aristot. sit in vinculis, dum solverit, δεδέσθω τέως, ἕως ἂν ἐκτίσῃ, Dem. vixit, ut, τοσȣ̃τον χρόνον ἐβίω ὥστε, Isocr.
Tamen, ὅμως, Isocr. Confer *Etsi.*
Tametsi, κἂν, Dem. Confer *Etsi.*
Tandem, ὕστερον, Dem. ad vos veniet, τελευτῶν ἥξει ἐφ' ὑμᾶς, id. τέλος, Dion. Hal. aliquando, ἤδη ποτὲ, id. ὀψέ ποτε, id. tamen, τέλος δ' ȣ̃ν, id. quid tandem? τὸ ποῖον δή; Plat.
Tango, ἅπτομαι, aliquid, τινὸς, Aristot. καθάπτομαί τινος, Plat. θίγω τινὸς, Plut. τί, id.
Tantillus, σμικρὸς ὅσος, ne tantillum quidem, ȣ̓δὲ γρῦ, Dem.
Tantisper, μέχρι, est amicus, dum consequatur, τȣ̃ τυχεῖν φίλος ἐστὶ, Dem. memores sunt, dum dicuntur, μέχρι τȣ́τȣ μνημονεύοντες, μέχρις ἂν ῥηθῶσι, id. Confer *Donec.*
Tanto, τοσȣ́τῳ, meliores, quanto honoratiores, βελτίȣς, ὅσωπερ τὰς τιμὰς μείζȣς, Isocr. magis imperiti, quanto minus, τοσȣ́τῳ μᾶλλον οἱ ἄπειροι, ὅσωπερ, Dem.
Tantopere, ȣ̃τω, Dem. τοσȣ̃τον, id.
Tantus, τηλικȣ̃τος, αύτη, ȣ̃το, calamitas irruit, τηλικαύτη συμφορὰ συνέπεσε, Isocr. tantæ calamitates, τοσαῦται τὸ πλῆθος συμφοραὶ, Dem. quantus, τοσȣ̃τος τὸ μέγεθος, ὅσος, Isocr. τοσȣ̃τος, ὅσοσπερ, id. τηλικȣ̃τος, ἡλίκος, Dem. τοσȣ̃τος, ὅσος, id. talis tantusque, τηλικȣ̃τος ϗ τοιȣ̃τος, id. tantum abest, ut ego faciam, τοσȣ̃τον ἀπέχω ποιεῖν, Isocr. ut ille contristetur, τοσȣ̃τον ἐλλείπει τȣ̃ λυπεῖσθαι, Aristot. ut accusem, τοσȣ̃τον ἀφίσταμαι τȣ̃ ποιεῖσθαι ἀπαγγελίαν, Lyc.
Tapes, ὁ τάπης, ητος, Bas. ἡ τάπις, ιδος, Lucian. ἡ δάπις, ιδος, Xen.
Tarde, βραδέως, deliberare, βȣλεύεσθαι, Dem. me gero, ὀκνηρῶς διάκειμαι· alii citius, alii tardius domum redeunt, οἱ μὲν θᾶττον, οἱ δὲ σχολαιότερον οἴκαδ' ἀπιεσι, id.
Tardesco, βραδύνομαι.
Tarditas, ἡ βραδυτὴς, ῆτος, Dem. ἡ βραδεία, id. ingenii, ἡ βραδύνοια, Laert. ἡ δυσμάθεια, Plut.
Tardo, βραδύνω, Herodian. ὀκνέω, Dem. μέλλω, id. ὀκνύνω.
Tardus, βραδὺς, εῖα, ὺ, Plat. ὀκνηρὸς, ά, ὸν, Xen. ingenio, ὁ ϗ ἡ δυσμαθὴς, Plat.
Tartarus, ὁ τάρταρος, ȣ, Hom. in Tartarum dejicio, ταρταρόω, N. T.
Taurinus, ταύρειος, εία, ειον, Diosc.
Taurio, ταυράω, Aristot.
Taurus, ὁ ταῦρος, Aristot.
Taxatio, ἡ τίμησις, εως, Æschin.
Taxator, ὁ ἐπιτιμητὴς, ȣ̃, Polyb.
Taxeus, σμιλάκινος, ινη, ινον.
Taxillus, ὁ ἀστράγαλος, ȣ, Plut. taxillis ludo, ἀστραγάλοις παίζω, id.
Taxo, τιμάω, Plut. Confer *Æstimo*, i.e. *carpo*, καταμέμφομαι, LXX.
Taxus, ἡ σμίλαξ, ακος, Diosc.
Tecte, κρύφα, Plut. Confer *Clam, Occulte.*

Tector, ὁ κονιατὴς, ȣ̃, Hesych.
Tectorium, τὸ κονίαμα, ατος, Theophr.
Tectum, τὸ δῶμα, Herodian. ἡ δόκωσις, Sext. Empir. τὸ καταστέγασμα, ατος, Herodot. τὸ τέγος, εος, Xen. ἡ στέγη, ης, Plut. domus, ὁ ὄροφος τȣ̃ οἰκήματος, Thuc.
Teda, ἡ δᾲς, δαδὸς, Xen. τὸ δαδίον.
Tedaceus, ὁ ϗ ἡ δαδώδης, εος, Theophr.
Teges, ὁ φορμὸς, ȣ̃, Aristot. ὁ ϗ ἡ ψίαθος.
Tegeticula, ἡ φορμὶς, ίδος, Aristot.
Tegimen, Tegmen, seu Tegumentum, τὸ σκέπασμα, ατος, Æl. ὁ καλυπτὴρ ῆρος, LXX. τὸ ἐπικάλυμμα, ατος, id.
Tego, στεγάζω, LXX. σκεπάζω, Diosc. domum lignis, ἐρέφω οἰκίαν ξύλοις, Dem. abscondo, κρύπτω, Lys.
Tegula, ὁ κέραμος, Philo. ὁ καλυπτὴρ, ῆρος, Dion. Hal. ἡ πλίνθος.
Tegumentum. Vide *Tegimen.*
Tela, ὁ ἱστὸς, Plut. ἡ πορφὴ, id.
Tellus, ἡ γῆ, γῆς, Aristot. Confer *Terra.*
Telonium, τὸ τελώνιον, N. T.
Telum, τὸ βέλος, εος, Xen. τὸ ἀκόντιον, Dem. extra teli jactum collocor, ἔξω βελῶν ποιȣ̃μαι, Heliod. positus, ἔξω βέλȣς ἑςὼς, Lucian.
Temerarie, προπετῶς, Isocr.
Temerarius, τολμηρὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄβȣλος, προπετὴς, ἐος, id. et confidens ante facinus, θρασὺς ϗ προπετὴς πρὸ τῶν ἁμαρτημάτων, id.
Temere, φιλοκινδύνως, Isocr. προπετῶς, id. nec temere, nec turbulenter acciderunt, ȣ̓κ ἐμπλήκτως, ȣ̓δὲ ταραχωδῶς συνέβαινε, Isocr. nihil factum, ȣ̓δὲν ἀλόγως γέγονε, Dem. accipere, εὐήθως λαμβάνειν, id.
Temeritas, ἡ ἀβȣλία, Isocr. ἡ προπέτεια, Dem. τὸ τόλμημα, ατος, id.
Temero, βεβηλόω, Suid. μιαίνω, Lucian.
Temetum, τὸ μέθυ, Plut.
Temno, καταφρονέω, Dem. aliquem, ὀλιγώρως ἔχω τινὸς, id. Confer *Contemno.*
Temo, ὁ ῥυμὸς, Hom. τὸ στήριγμα, Lys. τὸ ἐφόλκαιον.
Tempe, τὰ τέμπη, ῶν, Æl.
Temperamentum, ἡ κρᾶσις, εως, Lucian. ἡ μίξις.
Temperans, ὁ ϗ ἡ σώφρων, ονος, et moderatus, ϗ μέτριος, Dem.
Temperanter, σωφρόνως, vivere, ζῆν, Isocr. et innocenter, ϗ καθαρῶς, Dem. et honeste, ϗ καλῶς, id.
Temperantia, ἡ σωφροσύνη, et justitia, ϗ δικαιοσύνη, Dem. ἡ ἐγκράτεια, temperantiam exerceo, σωφροσύνην ἀσκέω· temperantia præditum esse, ἔχειν σωφροσύνην, id.
Temperate, σωφρόνως, Isocr.
Temperatio, seu Temperatum, ἡ κρᾶσις, εως, Lucian.
Temperies, ἡ εὐκρασία, Plut.
Tempero, κεράννυμι, aquam vino, τὴν πηγὴν οἴνῳ, Plut. e pluribus facultatibus, κεράννυμί τι ἐκ πλειόνων δυνάμεων, Philo. mihi, κατέχω ἐμαυτὸν, Herodian.
Tempestas, ὁ χειμὼν, ῶνος, et labor, ϗ πόνος, Dem. serena, εὐημερία, Xen. tempestatem observare, φυλάττειν χειμῶνα· sustinere, χειμῶνα ὑπομένειν, id. conflictor cum tempestate, χρῆσθαι χειμῶνι, Isocr. subire tempestatum pericula, κινδυνεύειν κινδύνȣς πρὸς χειμῶνας, Dem.
Tempestive, εὐκαίρως, Isocr. καιρῷ, Dem. ἐν καιρῷ, id. κατὰ καιρὸν, id. καιρίως, Xen.
Tempestivitas, ἡ εὐκαιρία, Philo.
Tempestivus, ὁ ϗ ἡ εὔκαιρος, Herodian. ὁ ϗ ἡ ἐπικαίριος, Xen. ὡραῖος, αία, αῖον.
Tempestuosus, ὁ ϗ ἡ δυσχείμερος, ȣ, Æsch.
Templum, τὸ ἱερὸν, religiosissimum, ἁγιώτατον, Isocr. ὁ νεὼς, ὼ, Dem. sanctum et venerandum, σεμνός τε ϗ ἅγιος, Æl. ædifico seu exstruo, καθίστημι ἱερὸν, Isocr. colloco, ἱδρύομαι νεῶν, id. orno, κοσμέω ἱερὸν, Dem. ingredior, εἰσειμι ἱερὸν, id. violo, ἐξαμαρτάνω εἰς τὰ ἕδη θεῶν, Isocr. non revereor, ȣ̓κ αἰσχύνομαι ἱερὸν, Dem. incendo, ἐμπίμπρημι νεὼν, id. spolio et comburo, συλάω ϗ κατακαίω τὰ τῶν θεῶν ἕδη, Isocr. instauro, ἱερὸν ἐπισκευάζω, id.

Tempora, *pars capitis*, οἱ κρόταφοι, ων, Dem.
Temporalis, e, χρονικὸς, ἡ, ὸν, Phil.
Tempori, ἐν καιρῷ, Dem.
Tempus, ε, ὁ χρόνος, ε, Dem. opportunum, ὁ καιρὸς, ε, id. longinquum, χρόνος μακρός· diuturnum, συχνός· infinitum, ἀόριστος· sufficiens, ἱκανός· exiguum, ὀλίγος· breve, βραχύς· certum, τακτός· præfinitum, εἰρημένος, Dem. legitimum, καθήκων· superius, ὁ ἄνω, id. præteritum, παρελθών· antiquum, παλαιός· postremum, τελευταῖος, id. præsens, νυνὶ παρών· instans, ἐπιών· interjectum, ὁ μεταξύ· posterum, ὁ ἔπειτα· futurum, μέλλων· reliquum, λοιπός· computo, χρόνον λογίζομαι· eligo, αἱρέομαι, idem. quæro, ζητέω· exspecto, ἀναμένω, idem. do alicui, δίδωμί τινι· finio, ὁρίζω· intercedere rebus, παραγίγνεσθαι πράγμασι· esse post rem, εἶναι ἀπό τινος πράγματος· tero, διατρίβω· consumo, ἀναλίσκω· prærípere, παραιρεῖσθαι· prætereo, παραβαίνω· finiri alicui, ἐξελθεῖν τινι· deficere alicui, ἐπιλείπειν τινὰ, idem. tempore Alexandri, ἐπ' Ἀλεξάνδρε, Plut. meo, ἐπ' ἐμε, Dem. illo, κατ' ἐκεῖνον χρόνον, Isocr. κατὰ τέτες τὲς χρόνες, Dem. illo, quo, κατ' ἐκείνες τὲς χρόνες, ὅτε, id. ἐν τοιέτοις καιροῖς, ἐν οἷς, Isocr. superiori, seu præterito, ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ· ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ· ab illo, quo regnum nactus est, ἐξ ἕ τὴν βασιλείαν ἔλαβεν· ex eo tempore, quo hanc urbem incolunt, ἐξ ὅσπερ τὴν πόλιν οἰκεσι, id.
Temulenter, μεθύσως.
Temulentia, ἡ μέθη, ης, Plat. ἡ οἰνοφλυγία.
Temulentus, μεθύων, εσα, ον, Dem. ὁ ἢ ἡ οἰνόληπτος, οἰνόφλυξ.
Tenacitas, *glutinosa*, ἡ γλισχρότης, ητος, Gal. τὸ γλίσχρασμα, ατος, Hipp. *parsimonia*, ἡ φειδωλὴ, ῆς.
Tenaciter, γλισχρῶς, vivo, ζάω, Aristot.
Tenax, γλισχρὸς, ὰ, ὸν, phlegma, φλέγμα, Hippocr. parcus, φειδωλὸς, ἡ, ὸν, Dem. propositi, ὁ ἰσχυρογνώμων.
Tendicula, τὸ παγίδιον, ἡ παγὶς, ίδος, Aristoph. ἡ πάγη, Xen. ἡ ποδάγρα, ας, id.
Tendo, τείνω, aliquid per totum, τι διὰ παντὸς, Plat. recta Babylonem, εὐθὺ Βαβυλῶνος, Lucian. seu *pertineo*, ad virtutem, πρὸς τὴν ἀρετὴν, Aristot. manus in cœlum, ἀνατείνω χεῖρας εἰς ἐρανὸν, idem. sermonem in longum, ἀποτείνω λόγον μακρὸν, Plat. usque ad mare, κατατείνω ἄχρι τῆς θαλάσσης, Philo. arcum, ἐντείνομαι τόξον, Xen. insidias alicui, ἐνεδρεύω τινὰ, Plut. res eo tendit, συντείνει πρᾶγμα πρὸς τετο, Aristot. εἰς τετο, Isocr.
Tenebræ, τὸ σκότος, εος, Dem. ἡ σκοτία, ας, N. T. ἡ ἀχλὺς ύος, Isocr. profundæ, σκότος ἀχανὲς, Philo. nocte et in tenebris fieri, σκότες ἢ νυκτὸς γίγνεσθαι, Dem. magnas tenebras objectas esse ab aliquibus veritati, πολὺ σκότος εἶναι πρὸ τῆς ἀληθείας παρά τισι, id. esse jam tenebras, εἶναι σκότος ἤδη, Dem.
Tenebratio, ὁ σκοτασμὸς, ε, Diosc.
Tenebresco, σκοτάζω, LXX. συσκοτάζω, Dem.
Tenebricositas, ἡ σκοτία, ας.
Tenebricosus, idem quod *Tenebrosus*.
Tenebrio, ὁ σκοτίας, ε.
Tenebrosus, ὁ ἢ ἡ σκοτώδης, Plut. σκοταῖος, αία, αιον, Diod. Sic. σκοτεινὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Tenellus, ἁπαλώτερος, έρα, ερον, Diosc.
Teneo, ἔχω, urbem, πόλιν, Dem. imperium, κατέχω ἀρχὴν, Isocr. regionem, κτάομαι χώραν, id. artem, γιγνώσκω τέχνην, Plut. risum, συνέχω γέλωτα, Aristot. teneor lege, κρατέομαι ὑπὸ νόμε, Dion. Hal.
Tener, ἁπαλὸς, ἡ, ὸν, vinum, οἶνος, Diosc. pes, πες, Hom. *ut fructus*, ὁ ἢ ἡ τεράμων, ονος, Theophr.
Tenere, ἁπαλῶς.
Teneresco, ἁπαλύνομαι.
Teneritas, seu Teneritudo, ἡ ἁπαλότης, Plut. leguminum coctorum, ἡ τεραμνότης, Theophr.
Tenor, ὁ τόνος, ἡ συνέχεια.
Tentamen seu Tentatio, ὁ πειρασμὸς, Diosc. ἡ πείρασις, Thuc. ἡ πεῖρα, Greg.
Tentator, ὁ πειραστὴς, ε.
Tento, πειράζω, aliquem, an sit, τινὰ, εἰ ἐςι, N. T. aliquem ad malum, τινὰ, ibid. aliquem, *de stupro*, πειράω τινὰ, Plin. aliquid, πεῖραν λαμβάνω τινὸς, Plat. ἐπί τινος, Isocr.
Tentoriolum, τὸ σκηνίδιον, Theophyl.
Tentorium, ἡ σκηνὴ, Xen. τὸ σκήνωμα, ατος, id. figo seu erigo, σκηνάω, Dion. Hal. σκηνὴν πήγνυμι, Plat. ἵστημι, Xen. in tentoriis vivo, ἐπαυλίζομαι, Dion. Hal.
Tenuiculus, ὁ ἢ ἡ ὑπόψιλος, ε.
Tenuis, ψιλὸς, ἡ, ὸν, Dem. Phal. λεπτὸς, ἡ, ὸν, spes, ἐλπὶς, Aristid. *pauper*, ὁ ἢ ἡ ἄπορος, Dem.
Tenuitas, ἡ λεπτότης, ητος, egestas, ἡ ἀπορία, ας, Dem.
Tenuiter, λεπτῶς, egene, ἀπόρως, Dem. ψιλῶς.
Tenuo, λεπτύνω, Athen. ἰσχναίνω.
Tenus, ἄχρι, *sequente Consona*; ἄχρις, *sequente Vocali vel Diphthongo*; verbis tenus, ἄχρι λόγε, Plut.
Tepefacio, χλιαίνω τὶ, Athen. θερμαίνω.
Tepefio seu Tepesco, χλιαίνομαι, Lucian.
Tepeo, χλιαίνομαι, Philo. ἀλεάζω, Aristot. ἀλεαίνω, id.
Tepiditas, ἡ χλίανσις, εως.
Tepido, χλιαίνω, Athen.
Tepidus, χλιαρὸς, ὰ, ὸν, oleum, ἔλαιον, Galen. ἀλεεινὸς, ἡ, ὸν, regio, χώρα, Herodot.
Tepor, ἡ ἀλέα, ας, Hipp.
Ter, τρὶς, Dem. ἐπιτρὶς, Diosc.
Tercenti, τριακόσιοι, ιαι, ια, Herodot.
Terebinthinus, τερεβίνθινος, ίνη, ινον, vinum, οἶνος, Diosc.
Terebinthus, ἡ τερέβινθος, Theophr.
Terebra, τὸ τρύπανον, Athen. τὸ τέρετρον.
Terebratio, ἡ τρύπησις, εως.
Terebro, τρυπάω, aliquid, τὶ, Lucian. τορέω.
Teredo, ὁ τερηδὼν, όνος, Theophr.
Teres, στρογγύλος, ύλη, ύλον, Theophr.
Tergeo, σμήχω τινὰ, Lucian. ὀμόργνυμι.
Tergiversatio, ἡ στροφὴ, Aristoph. *timor*, ὁ ὄκνος, Dem. excusatio, ἡ πρόφασις, id.
Tergiversor, νωτίζω, Poll. *nolo*, ἀναδύομαι, Dem.
Tergo, idem quod *Tergeo*.
Tergum, ὁ νῶτος, *plur.* τὰ νῶτα, ων, Xen. verto, τὰ νῶτα ἐπιστρέφω, Lucian. a tergo, κατόπισθεν, Plat. ἐξόπισθεν, Plut. Confer *Dorsum*.
Tergus, τὸ δέρμα, τὸ σκύτος, Plat.
Termes, τὸ θάλος ἔγκαρπον.
Terminatio, ὁ ὁρισμὸς, ε, Aristot. vocis, ἡ κατάληξις, εως.
Termino, ὁρίζω, Aristot. Confer *Finio*.
Terminus, ὁ ὅρος, Dem. τὸ ὅριον, Xen. malorum, πόνων λῆξις, Plat. Confer *Finis*, item *Limes*.
Ternarius, sc. numerus, seu Ternio, ἡ τριὰς, άδος.
Terni, ὁ ἢ ἡ συντρεῖς, ῶν, Lucian.
Tero, τρίβω, aliquid manu, τὶ χειρὶ, Diosc. tempus, διατρίβω χρόνον, Xen.
Terra, ἡ γῆ, γῆς, Dem. habitabilis, seu Orbis terrarum, ἡ οἰκεμένη, ης, id. ἡ περίοδος τῆς γῆς, id. ἅπασα γῆ ἢ θάλασσα, id.
Terræmotus, ὁ σεισμὸς τῆς γῆς.
Terrefacio, φοβερίζω, LXX.
Terrenus seu Terrestris, ὁ ἢ ἡ γεώδης, Plat. ὁ ἢ ἡ ἐπιχθόνιος, ἐπίγειος.
Terreo, φοβέω τινὰ, Dem. ἐκφοβέω τινὰ, Isocr. ταράττω τινὰ, Dem. καταπτήσσω τινὰ, id.
Terrestris. Vide *Terrenus*.
Terribilis, φοβερὸς, ὰ, ὸν, alicui, τινὶ, Dem. δεινὸς, ἡ, όν.
Terribiliter, φοβερῶς.
Terriculum, τὸ φόβητρον, ε, N. T.
Terrifico, φοβέω, Dem. Vide *Terreo*.
Terrificus, φοβερὸς, ὰ, ὸν, Dem. ὁ ἢ ἡ δειματώδης.
Terrigena, ὁ ἢ ἡ γηγενὴς, έος, LXX.
Territo, ταράσσω, Dem. Confer *Terreo*.
Territorium, τὸ χωρίον, ε, Xen.
Terror, ὁ φόβος, ε, Dem. Confer *Metus*.
Tertianus, τριταῖος, αία, αῖον, febris, πυρετὸς, Diosc.
Tertio, τρισσεύω, LXX. τρισσόω, id.
Tertio, *adv.* τρίτον, τρίτως, τὸ τρίτον, Dem.
Tertius, τρίτος, η, ον, Plat.
Tessella seu Tesserula, ὁ κυβίσκος, ε, pavimenti, ὁ ἀβακίσκος, ε, Athen.
Tessera, ὁ κύβος, ε, militaris, τὸ σύνθημα, ατος, Herodian. τὸ σύμβολον· ludo tesseris, κυβεύω, Plut.
Testa, ὁ κέραμος, Plut. τὸ ὄστρακον, id.
Testaceus, ὁ ἢ ἡ ὀστρακώδης, εος, Diosc. ὀστράκινος, ίνη, ινον, vas, σκεῦος, N. T.
Testamentum, ἡ διαθήκη, ης, Dem. inofficiosum seu non recte factum, ἐ καλῶς seu ὀρθῶς ἔχεσα, idem. commentitium, κατεσκευασμένη, idem. falsum, ψευδὴς, idem. facio, διαθήκην ποιέομαι, idem. condo, διατίθεμαι, idem. scribo, conscribo, γράφω, idem. fieri, γίγνεσθαι, idem. obsigno, σημαίνομαι, idem. relinquo, καταλείπω, idem. adservo, τηρέω, idem. profero, ἀποφαίνω, idem. aperio, ἀνοίγω, idem. ratum esse, κυρίαν εἶναι, idem. irritum esse, ἄκυρον εἶναι, idem. ratum habeo, διαθήκη ἐμμένω, Dem.
Testatio, ἡ μαρτυρία, ας, Dem.
Testator, ὁ διαθέμενος, Dem. ὁ διατιθέμενος, id.
Testeus, idem quod *Testaceus*.
Testiculus, ὁ ὄρχις, τὸ ὀρχίδιον.
Testificatio, ἡ ἐκμαρτυρία, ας, Dem.
Testificor, διαμαρτυρέω, falsum, ψευδῆ, Dem. palam, διαῤῥήδην μαρτυρέω, id.
Testimonium, ἡ μαρτυρία, Dem. ἡ ἐκμαρτυρία, idem. magnum et illustre, μεγάλη ἢ περιφανής· amplum, εὐμεγέθης· firmissimum, ἰσχυροτάτη· exhibeo de aliquo, μαρτυρίαν παρέχω παρά τινος· profero alicujus rei, ἐμβάλλομαί τινος, idem. dicere, μαρτυρεῖν, id.
Testis, ὁ μάρτυρ, υρος, Dem. ὁ μαρτυρῶν, ἕντος, idem. testes comparare, μάρτυρας παρασκευάζεσθαι· aliquos facere, ποιεῖν τινάς τινος· vocare, citare, καλεῖν τινὰ τινος· multos adhibeo, παραλαμβάνω πολλές· designare, ἀποδεικνῦναι, id. adduco, παράγω, id. esse, εἶναι, ὑπάρχειν· habere paratos, ἔχειν ἑτοίμες, id.
Testudineus, χελώνιος, ία, ιον.
Testudo, *animal*, ἡ χελώνη, Aristot. *instrumentum musicum*, ἡ χέλυς, Arat. *camera*, ἡ ἀψὶς s. ἁψὶς, ῖδος, Diod. Sic. ἡ καμάρα, id.
Testula, τὸ ὀστράκιον, ε.
Teter, μιαρὸς, ὰ, ὸν, Aristot.
Tetricus, σκυθρωπὸς, ἡ, ὸν, Herodian. ὁ ἢ ἡ ἀμείδητος, ε, Philo.
Texo, ὑφαίνω, ἱςεργέω, Athen.
Textilis, e, ὑφαντὸς, ἡ, ὸν, Hom.
Textor, ὁ ὑφάντης, ε, Aristot. ὁ πλοκεύς.
Textorius, ὑφαντικὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ars, ἡ ὑφαντικὴ, ῆς, Ælian.
Textrinum, τὸ ἱςεργεῖον, ε.
Textrix, ἡ ὑφάντρια, ας.
Textura, ἡ ὕφανσις, εως, Poll. ἡ ὑφὴ, ῆς, Plat. ἡ ἱςεργία, ας, Theophyl.
Thalamus, ὁ θάλαμος, ε, Plut.
Theatralis, e, θεατρικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Theatridium, τὸ θεατρίδιον, ε, Vitruv.
Theatrum, τὸ θέατρον, ε, Dem. in theatrum produco, θεατρίζω, N. T.
Theca, ἡ θήκη, ης, Xen.
Thema, τὸ θέμα, ατος, Plut.
Theologia, ἡ θεολογία, ας, Plat.
Theologice, θεολογικῶς.
Theologicus, θεολογικὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Theologus, ὁ θεολόγος, ε, Plat.
Theorema, τὸ θεώρημα, ατος, Euclid.
Theoreticus, θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Thermæ, αἱ θερμαὶ, ῶν, Plut. θερμαὶ πηγαὶ, Dion. Sic.
Thesaurarius, ὁ θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ γαζοφύλαξ, ακος, LXX.
Thesaurus, ὁ θησαυρὸς, ε, Aristot. thesaurum colligo, θησαυρίζω, Herodian. in thesauro recondo, θησαυρίζομαι, Philo.
Thesis, ἡ θέσις, εως, Aristot.
Thorax, ὁ θώραξ, ακος, Aristot.
Thronus, ὁ θρόνος, ε, N. T.
Thureus, ὁ ἢ ἡ λιβανώδης, εος.
Thuribulum, τὸ θυμιατήριον, Philo.

Thus, ὁ λίβανος, Theophr.
Thymus, ὁ θύμος, Diosc.
Thyrsus, ὁ θύρσος, Plut.
Tiara, ἡ τιάρα, Herodot.
Tibia, ἡ κνήμη, ης, LXX. *fistula*, ὁ αὐλὸς, ȣ, Cl. Alex.
Tibiale, ἡ κνημὶς, ῖδος, Athen.
Tibialis, αὐλικὸς, ἡ, ὸν, αὐλητικὸς, ἡ, ὸν, arundo, κάλαμος, Theophr.
Tibicen, ὁ αὐλητὴς, ȣ, Lucian. ὁ αὐλῳδὸς, ȣ, Athen. ὁ χοραύλης.
Tibicina, ἡ αὐλητρὶς, ἴδος, Lucian.
Tigillum, τὸ δοκίδιον.
Tignum, ἡ δοκὸς, ȣ. Aristoph. transversarium, ἡ διαδοκὶς, ἴδος, Hesych.
Tigrinus, τίγρινος, ίνη, ινον.
Tigris, ἡ τίγρις, ιδος, Ælian.
Tilia, ἡ φίλυρα, Herodian.
Tiliaceus, φιλύρινος, ίνη, ινον, Ælian.
Timeo, φοβέομαι, Dem. Deum, εὐλαβέομαι Θεὸν, LXX. Confer *Metuo*.
Timide, περιδεῶς, Dem.
Timiditas, ἡ δειλία, Dem. ἡ ἀτολμία, id.
Timidus, δειλὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἄτολμος, ȣ, id.
Timor, ὁ φόβος, ȣ, Dem. τὸ δέος, εος, id. Confer *Metus*.
Tinctilis, βαπτικὸς, ἡ, ὸν.
Tinctor, ὁ βαφεὺς, έως, Plat.
Tinctura, ἡ βαφὴ, ῆς, Theophr. ἡ χρῶσις.
Tinea, ὁ σὴς, σητὸς, Theophr.
Tineosus, ὁ ϗ ἡ σητόβρωτος, ȣ, N. T.
Tineola, τὸ ἑλμίνθιον, ȣ, Hippocr.
Tingo, βάπτω, pilos, τρίχας, Diosc. χρώζω, Aristot. χρώζω, id.
Tinnio, κωδωνίζω, Athen. βομβέω.
Tinnitus, ὁ κωδωνισμὸς, ȣ, æris, ὁ πάταγος τῶν χαλκωμάτων, Plut.
Tintinnabulum, ὁ κώδων, ωνος, Thuc. ἡ πλαταγὴ, ῆς, Diod. Sic. τὸ κρόταλον· tintinnabulum pulso, κωδωνίζω, Athen.
Titillatio, ὁ γαργαλισμὸς, ȣ, Plat. γάργαλος, ȣ, Lucian.
Titillo, γαργαλίζω, Ceb. Theb. ὑποκνίζω.
Titio, ὁ δαλὸς, ȣ, LXX.
Titubanter, ἀσυςάτως, παραφόρως, θολερῶς.
Titubantia, ἡ συγκλόνησις, εως, oris seu linguæ, ὁ τραυλισμὸς, ȣ, ἡ τραυλότης, ητος, Plut.
Titubatio, ἡ δόνησις, εως.
Titubo, ὑποσκελίζομαι, Plut. παραφέρομαι, Aristot. in sermone, σφάλλομαι, Plut. πλανάομαι ἐν λόγῳ, Herodot.
Titulus, ἡ ἐπιγραφὴ, ῆς, Polyb.
Toga, ἡ τήβεννος, Dion. Hal. ἡ τηβέννη, ης, Plut. candidata, λαμπρὰ, Polyb. pura, ἱμάτιον ἀπόρφυρον, id. togam virilem sumo, εἰς ἄνδρας τάττομαι, Dem.
Togatus, ὁ ϗ ἡ τηβεννοφόρος, ȣ.
Tolerabilis, e, ἀνασχετὸς, ἡ, ὸν, Lucian. φορητὸς, ἡ, ὸν, Chrys. ἀνεκτὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὑπομονητέος, έα, έον, Isocr. τλητὸς, ἡ, ὸν.
Tolerabiliter, ἀνεκτῶς, Isocr.
Toleranter, φιλοπόνως, Isocr. καρτερικῶς, Chrys.
Tolerantia, ἡ ἀνοχὴ, ῆς, N. T. ἡ ἀνάσχεσις, εως, Plut. τὸ καρτερικὸν, ȣ, Dion. Hal. ἡ καρτερία, ας, Dem. ἡ τλῆσις.
Tolero, καρτερέω, Isocr. ὑπομένω, Dem. ἀνέχομαί τι, id. Confer *Patior*.
Tolleno, ὁ κήλων, ωνος.
Tollo, αἴρω, manus, χεῖρας, Aristoph. vela, αἴρομαι τὰ ἱςία, Plut. vocem, ἐπαίρω φωνὴν, Dem. mensam, αἴρω τράπεζαν, Bud. aliquid e medio, ἀναίρω τι ἐκ μέσȣ, Dem. *educare*, infantem, ἀναλέσθαι, Plut. in crucem, ἀνασκολοπίζω, Philo. puerum e medio, ἀφανίζω παῖδα, Isocr.
Tomaculum, ὁ ἀλλᾶς, ᾶντος, Athen.
Tomentum, τὸ γνάφαλον, ȣ, Lucian.
Tomex, ἡ τομικὴ, ῆς.
Tomus, ὁ τόμος, ȣ, Laert.
Tondeo, κείρω, comas, κόμην· barbam, ἀποκείρω τὸ γένειον, Herodian. ad cutem, ξυρέω ἐν χρῷ, Lucian.
Tonitru, ἡ βροντὴ, ῆς, Aristot. τὸ βρόντημα, ατος, Æschyl.
Tono, βροντάω.

Tonsillæ, τὰ παρίσθμια, ων, Ruff. αἱ ἀντιάδες.
Tonsor, ὁ κουρεὺς, έως, Plut. κορσεύς.
Tonsorius, κουρικὸς, ἡ, ὸν, Polyb.
Tonstrina, τὸ κουρεῖον.
Tonstrix, ἡ κουρεύτρια, ας, Plat.
Tonsura, ἡ κουρὰ, ᾶς, Plat. ἡ τίξις.
Tonus, ὁ τόνος, ȣ, Quinctil.
Toral, τὸ περίκλινον, ȣ.
Torcular, ὁ ληνὸς, ȣ, LXX. τὸ σταφυλοβολεῖον, ȣ, Isæus.
Tormentum, ἡ βάσανος, Isocr. τὸ βασανιςήριον, Themist. ἡ ςρέβλη, Philo. bellicum, πετροπομπή· tormentis coactum confiteri, ςρεβλούμενον ἐξειπεῖν, Lucian. subjicio aliquem, παραδίδωμί τινα εἰς βάσανον, Dem. fortiter tolerare et pati tormenta, ἐγκαρτερεῖν ϗ ἀθλεῖν ταῖς βασάνοις, Ælian.
Tormina, οἱ ςρόφοι, ων, Diosc. ἡ δυσεντερία· torminibus laboro, ςροφάομαι, idem.
Torminosus, ςροφούμενος, ένη, ενον, Diosc.
Tornator, ὁ τορευτὴς, ȣ, Plut.
Tornatura, ἡ τόρευσις, εως, Plat. ἡ τορεία, ας, id.
Torno, τορεύω, τορνεύω, Theoph.
Tornus, ὁ τορνὸς, ȣ, Theogon.
Torosus, a, um, ὁ ϗ ἡ μυώδης, Gal.
Torpedo, *piscis*, ἡ νάρκη, ης, Plat.
Torpefactio, ἡ νάρκωσις, εως, Hippocr.
Torpeo, ναρκάω, Aristot. ἀποκνέω, Dem.
Torpesco, ναρκάω, Al. Aphr.
Torpidus, ὁ ϗ ἡ ναρκώδης, εος.
Torpor, ἡ νάρκη, ης, Chrys. ἡ νάρκωσις, εως, Hippocr. ἡ νάρκησις, εως, Gal.
Torquatus, ὁ ϗ ἡ ςρεπτοφόρος, ȣ, Suid.
Torqueo, ςρέφω, aliquid, τὶ, Dem. γυρόω τι, *examino torquendo*, βασανίζω, aliquem, τινὰ, Plut. ςρεβλόω τινὰ, Dion. Hal.
Torquis, τὸ περιτραχήλιον, ȣ, Plut. ὁ ςρεπτὸς, ȣ, Ælian. τὸ ςρόφιον, ȣ, Herodot.
Torrefacio, φρύγω, Lucian.
Torrefactio, ὁ φρυγμὸς, ȣ, Hesych.
Torrens, ὁ χείμαῤῥος, ȣ, Lucian. ὁ χειμάῤῥȣς, ȣ, LXX. ἡ χαράδρα.
Torreo, φρύγω, Lucian. φρύγομαι, Athen. καυματίζω, N. T.
Torridus, κατουρὸς, ὰ, ὸν, Diosc.
Torris, ὁ δαλὸς, ȣ, Athen.
Torsio, ἡ ςρέψις, εως.
Torte, ἐςραμμένως.
Tortilis, e, ςρεπτὸς, ἡ, ὸν, Eurip.
Tortor, ὁ βασανιςὴς, ȣ, Dem. ὁ δημόκοινος.
Tortuosus, ςρεβλὸς, ἡ, ὸν, Aristot. ὁ ϗ ἡ ἑλικοειδής.
Torve, ταυρικὸν, video, βλέπω, Aristoph. τιτανικὸν βλέπω, Lucian. ὑπόδρα.
Torvitas, ἡ ὑποδρασία, ας, τὸ βλοσυρὸν, ȣ.
Torus, ἡ ςιβὰς, άδος, genialis, ἡ παςὰς, άδος, γαμήλιος, Chrys.
Torvus, βλοσυρὸς, ὰ, ὸν, ἀγριωπὸς, ἡ, ὸν, Plut. ὁ ϗ ἡ δεινωπός.
Tot, τοσȣ̃τοι, αὗται, αὗτα· et tanta perfeci, ϗ τηλικαῦτα διαπέπραγμαι, Isocr. obsides, quot coloni, τοσȣ̃τοι ὅμηροι, ὅσοιπερ ἄποικοι, Dem. quot, τοσȣ̃τοι τὸ πλῆθος, ὅσοιπερ, Isocr. τοσȣ̃τοι, ὅσοι, id. τοσȣ̃τοι, ὁπόσοι, id.
Totidem, ἴσοι, αι, α, Xen. ἴσοι τὸν ἀριθμὸν, Aristot. ἴσοι τῷ ἀριθμῷ, id. ἴσοι, αι, α, τὸ πλῆθος, Dem.
Toties, τοσαυτάκις, Joseph.
Totus, ὅλος, η, ον, Dem. in aliqua re, ἔν τινι, Aristot. πᾶς ἔν τινι, Dion. Hal.
Toxicum, τὸ τοξικὸν, ȣ, Diosc.
Trabalis, e, ὁ ϗ ἡ δοκώδης, εος.
Trabea, ἡ ἀλȣργὶς, ἴδος, Plut.
Trabeatus, a, um, ἀλȣργίδα ἀμπεχόμενος.
Trabs, ἡ δοκὸς, ȣ, Diod. Sic.
Tractabilis, e, ὁ ϗ ἡ εὐμεταχείριςος, Plut. ὁ ϗ ἡ εὐπειθής.
Tractatio, ἡ μεταχείρισις, εως, Dion. Hal.
Tractatus, ἡ πραγματεία, ας.
Tractim, ἐπισεσυρμένως.
Tracto, χειρίζω, Polyb. ψηλαφάω, argumentum aliquod, γράφω περὶ ὑπόθεσίν τινα, Dem. negotia publica, πράττω τὰ κοινὰ, id. aliquem contumeliose, ὑβριςικῶς χράομαί τινι, Dem. duriter, αἰκίζομαί τινα, Isocr.
Traditio, ἡ παράδοσις, εως, Thuc.

Trado, παραδίδωμι, aliquem alicui, τινά τινι, Herodot. oblivioni, λήθῃ, Lucian. literis, γραφῇ, Gregor. me totum alicui rei, δίδωμι ἐμαυτὸν διὰ παντός τινι πράγματι, Dem. in disciplinam, παραδίδωμι ἐμαυτόν τινι, ὥσπερ μαθητὴν, idem. hosti enses in manus, ἐγχειρίζω τὰ ξίφη τοῖς ἐχθροῖς, Greg. posteritati, παραδίδωμι τῇ διαδοχῇ τȣ̃ χρόνȣ, Synes. tradunt historici, ἱςορȣ̃σι, Plut. ut ab iis traditum est, κατ' ἐκείνȣς, Philo. fama traditur, λόγος διαδίδοται, Isocr.
Traduco, διάγω, tempus, χρόνον, Xen. exercitum, ςρατιάν· imperium ad alium, μετάγω ἀρχὴν εἰς ἄλλον, Herodian. in aliam linguam, μεταφράζω, Plut. aliquem, διαβάλλω τινὰ, Plut. Confer *Obtrecto*.
Traductio, ἡ διαγωγὴ, ῆς, Aristot. Confer *Interpretatio*, item *Obtrectatio*.
Tradux, ὁ ϗ ἡ ὑπόῤῥιζος, ȣ.
Tragice, τραγικῶς, Greg. exaggero, ἐκτραγῳδέω, Naz. decanto, τραγῳδέω, Dem.
Tragicus, τραγικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Tragœdia, ἡ τραγῳδία, ας, Plat.
Tragœdus, ὁ τραγῳδὸς, ȣ, Athen.
Tragula, τὸ ἀκόντιον, ȣ, Xen.
Traha, τὸ ἑλκηθρον, ȣ, Theophr.
Traho, ἕλκω, naso aliquem, τινὰ ῥινὸς, Lucian. currum, ἄγω ἅρμα, Herodian. ad imperium, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, id. aliquid per totam urbem, σύρω τι διὰ πάσης πόλεως, id.
Trajectio, ἡ διάβασις, εως, Dem. ἡ πόρθευσις.
Trajectus, ὁ πορθμὸς, ȣ, Eur. τὸ δίαρμα, ατος, Polyb.
Trajicio, διαβάλλω, in insulam, εἰς νῆσον, Herodot. alicunde in continentem oppositam, ἔκ τινος πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον, Thuc. lino corticem, λίνῳ τὸν φλοιὸν, Diosc. mare, διαπεράω τὸ πέλαγος, Isocr. culpam in alium, τὴν αἰτίαν ἀνατίθημί τινι, id.
Traluceo, διαφαίνομαι, Aristot.
Trama, ἡ κρόκη, ης, Plat.
Trames, ἡ τρίβος, ȣ, Xen. ὁ ςίβος.
Trano, διανήχομαι, Dion. Hal.
Tranquille, ἀθορύβως, Diod. ἀταράκτως, Plut.
Tranquillitas, ἡ ἀταραξία, ας, Just. Mart. ἡ γαλήνη, ης, Phil. animi, ἡ εὐθυμία, ας, Plut. ἡ εὐδία παθῶν, Phil.
Tranquillo, γαληνόω, Plut.
Tranquillus, ὁ ϗ ἡ ἄκυμος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ ἀκύμαντος, ȣ, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἀσάλευτος, ȣ, Diod. Sic. ὁ ϗ ἡ ἀθόρυβος, ȣ, Plut. animo, ὁ ϗ ἡ εὔθυμος, ȣ, id. sum, γαληνίζω, id. animo, εὐθυμέω, id. Confer *Quietus*.
Trans, πέρα, *sequente Consona*, πέραν, *sequente Vocali vel Diphthongo*, mare, πέρα θαλάσσης, Thuc. Confer *Ultra*.
Transactio, ἡ διάλυσις, εως, vitæ, ἡ διεξαγωγὴ τȣ̃ βίȣ, Bas.
Transcendo, ὑπερβαίνω, turrim, τȣ̃ πύργȣ, Herodot. ὑπερέχω.
Transcribo, μεταγράφω, aliquid, τὶ, Thuc. aliquid in aliquem, τι εἴς τινα, Paus.
Transcurro, μετατρέχω, διατρέχω.
Transcursus, ἡ παραδρομὴ, ῆς, Bas.
Transenna, ἡ σπληγξ, κὸς, Plut. ἡ κιγκλὶς, ἴδος, Chrys.
Transeo, διαβαίνω, in Europam, εἰς Εὐρώπην, Dem. post alium, ἐπιδιαβαίνω, Xenoph. ad aliquid, μεταβαίνω ἐπί τι, Isocr. urbem, διοδεύω πόλιν, N. T. saltu per ignem, διαπηδάω τὴν φλόγα, Xen.
Transfero, μετάγω, N. T. aliquid, μετακομίζω τι, Herodian. in aliam linguam, ἑρμηνεύω, Xen. ad verbum, μεθερμηνεύομαι κατὰ λέξιν, Plut.
Transfigo, διαπείρω, aliquem aliquo, τινά τινι, Diosc. διελαύνω.
Transfiguratio, ἡ μεταμόρφωσις, εως, Philo.
Transfiguro, μεταμορφόω, Philo.
Transfodio, διαπείρω, Diosc.
Transformo, μεταμορφόω, Philo.
Transfreto, διαπορθμεύω, Plut.
Transfuga, ὁ αὐτόμολος, ȣ, Isocr.
Transfugio, αὐτομολέω, Thuc. ad aliquem, εἴς τινα, Lucian. ad hostes, πρὸς τȣ̀ς πολεμίȣς, Diod. Sic.

Transfugium, ἡ αὐτομολία, ας, Thuc.
Transfundo, μεταχέω.
Transgredior, μεταβαίνω, Aristot. legem, παραβαίνω νόμον, N. T. ὑπερέχω.
Transgressio, ἡ παράβασις, εως, legis, νόμε, N. T. ἡ διάβασις, εως, Xen.
Transigo, διαπράττω τὶ, Dem. κατα πράττω τὶ, Xen. cum aliquo, διομολογῦμαι, Dion. Hal vitam, διεξάγω τὸν βίον, Synes.
Transilio, ὑπερβαίνω, aliquid de industria, τὶ ἑκὼν, Dem. διαπηδάω τι, Xen. legem, ὑπερπηδάω νόμον, Æschin.
Transitio, seu Transitus, ἡ διάβασις, Xen. ἡ διέξοδος, Dion. Hal. ἡ δίοδος, Æschin.
Translatio, ἡ μεταγωγὴ, ῆς, ἡ διακομιδὴ, ῆς, Thuc. ἡ μεταφορὰ, ἡ μετάθεσις.
Translatitius, μεταφατικὸς, ὴ, όν.
Transmarinus, ὁ ἢ ἡ διαπόντιος, ε, Dion. Hal.
Transmigratio, ἡ μετανάστασις, εως, Dion. Hal.
Transmigro, μετοικέω, Dem. μετανίσαμαι, Philo.
Transmissio, ἡ διαπομπὴ, ῆς, Appian. ἡ διακομιδὴ, ῆς, Thuc.
Transmitto, διαπέμπω, aliquid alicui, τί τινι, Thuc. aliquid negligendo, παραπέμπω τι, Dem. *transeo*, διαβαίνω τι, id.
Transmoveo, μετακινέω, Them.
Transmutatio, ἡ μετάλλαξις, εως, Xen. ἡ μετάστασις.
Transmuto, μεταλλάττω, aliquid, τὶ, Thuc. μεταβάλλω τι, Aristot.
Transnomino, μετονομάζω, Philo.
Transpono, μετατίθημι, Plut. μετάνω.
Transportatio, ἡ διακομιδὴ, ῆς, Thuc.
Transporto, μετακομίζω, statuam in aulam, τὸ ἄγαλμα εἰς αὐλὴν, Herodian. aliquid in insulam, διακομίζω τι εἰς νῆσον, Thuc. aliquos, διαβιβάζω τινὰς, Isocr. liberos et uxores ex agris, μετακομίζω παῖδας ἢ γυναῖκας ἐξ ἀγρῶν, Dem.
Transtra, τὰ ζυγὰ, ῶν, Hom. τὰ σέλματα.
Transvectio, ἡ διακομιδὴ, ῆς, Thuc.
Transveho, idem quod *Transporto*.
Transversus, ὁ ἢ ἡ ἐνδιάστροφος, ε, Nyss. ὁ ἢ ἡ περικάρσιος, ε, Aret. πλάγιος, ία, ιον.
Transulto, idem quod *Transilio*.
Transumo, μεταλαμβάνω, Plut.
Transvolo, μεταπέτομαι, Lucian.
Treceni, seu Trecenti, τριακόσιοι, αι, α, Plut.
Trecenties, τριακοσιάκις.
Tredecies, τρισκαιδεκάκις.
Tredecim, οἱ, αἱ, τὰ τρισκαίδεκα.
Tremebundus, ὁ ἢ ἡ τρομώδης, εος, Plut. ὁ ἢ ἡ περιδεὴς, έος, Lucian.
Tremefacio, ἐκπλήττω, Dem. πτοέω.
Tremefactus, ὁ ἢ ἡ ἔντρομος.
Tremendus, φοβερὸς, ρὰ, ρόν.
Tremisco, seu Tremo, τρέμω, Dem. τρέω, Plut. τρομέω.
Tremor, ὁ τρόμος, Plut. ὁ σεισμός.
Tremulus, ὁ ἢ ἡ τρομώδης, εος, Plut. τρομερὸς, ρὰ, ρόν.
Trepidanter, ἀποδεδειλιακότως.
Trepidatio, ὁ τρόμος, ε, Plut.
Trepido, τρέω, Plut.
Trepidus, ὁ ἢ ἡ περίφοβος, ε, Dem. ὁ ἢ ἡ περιδεὴς, έος, Isocr.
Tres, οἱ ἢ αἱ τρεῖς, Tria, τὰ τρία, Dem.
Triangularis, e, ὁ ἢ ἡ τρίγωνος, ε, Euclid.
Triangulus, τὸ τρίγωνον, ε, Euclid.
Triarii, οἱ τριάριοι, ων, οἱ ἐπιτεταγμένοι, ων.
Tribulatio, ἡ ἀνάγκη, N. T. ἡ θλῖψις.
Tribulis, ὁ φυλέτης, Dem. ὁ συμφυλέτης, Isocr.
Tribulo, θλίβω, LXX.
Tribulus, ὁ τρίβολος, ε, N. T.
Tribunal, τὸ βῆμα, ατος, Dem. τὸ δικαςήριον, ε, Plut.
Tribunatus, plebis, ἡ δημαρχία, ας, Plut. militaris, ἡ χιλιαρχία, ας, Dion. Hal.
Tribunitius, δημαρχικὸς, ὴ, όν, Xiphil. potestas, ἡ τῶν δημάρχων ἐξεσία, Dion. Hal.
Tribunus, ὁ τριττύαρχος, ε, Dion. Hal. plebis, ὁ φύλαρχος, ε, Dem. ὁ δήμαρχος, ε, Plut. legionis, ςρατοπεδάρχης τε τάγματος, militaris, ὁ χιλίαρχης, ε, id.
Tribuo, νέμω, Herodian. alicui aliquid, ἀνατίθημί τινί τι, Dem. causam alicui, αἰτίαν ἐπιτίθημί τινι, Isocr. honorem, ἀπονέμω τινὶ τιμὴν, id. suum cuique, ἀποδίδωμι τὸ προσῆκον ἑκάςῳ, Plat. ἀπονέμω ἑκάςῳ τὸ πρέπον, Aristot. Confer *Do*, *Largior*.
Tribus, ἡ φυλὴ, ῆς, Dem. ἡ φρατρία, ας, id.
Tributarius, ὁ ἢ ἡ συντελὴς, Dem. ὁ ἢ ἡ ὑποτελὴς, Dion. Hal.
Tributim, κατὰ φυλάς.
Tributum, ὁ φόρος, ε, Dem. ἡ φορὰ, ᾶς· ἡ εἰσφορὰ, ᾶς· ἡ προεισφορὰ, ᾶς, id. ὁ δασμὸς, ε, Isocr. pecuniæ, εἰσφορὰ χρημάτων, id. σύνταξις χρημάτων, Dem. et decimæ, τὸ τέλος ἢ δεκάται, id. ordinare, φόρες τάττειν, Isocr. indico alicui, παρασκευάζω σύνταξίν τινι, Dem. impono alicui, προςάττω εἰσφοράν τινι, Isocr. exigo, πράττω φόρες, id. εἰσπράττω φορὰν, id. confero, ποιέομαι εἰσφορὰν, id pendo, φέρω φόρον, id. δίδωμι τὴν σύνταξιν, Dem. τίθημι εἰσφορὰν, id. levo tributis, ἀναπαύω εἰσφορᾶς, Isocr. tributi exactio, ἡ τελωνεία, Dem. collectio, ἡ δασμολογία, ας, ἡ φορολογία, ας· collector, ὁ δασμολόγος, ε, id. ὁ φορολόγος, LXX.
Tricæ, τὰ τριχοπλέγματα, ων.
Tricæni, οἱ, αἱ, τὰ τριάκοντα, Plat.
Tricenteni, τριακόσιοι, αι, α, Herodot.
Tricenties, τριακοσιάκις.
Triceps, ὁ ἢ ἡ τρικέφαλος, ε, Suid.
Tricesimus, τριακοςὸς, ὴ, όν, Dem.
Tricies, τριακοντάκις, Plut.
Triclinium, τὸ τρικλίνιον, ε, Athen.
Tridens, ἡ τρίαινα, ης, Cl. Al.
Triduum, τὸ τριήμερον, Aristot. ἡ τριημερία, LXX.
Triduanus, ὁ ἢ ἡ τριήμερος, ε, Gregor.
Triennis, ὁ ἢ ἡ τριετὴς, έος, Amm.
Triennium, ὁ τριετὴς χρόνος, Herodot.
Triens, τὸ τριτημόριον, ε, Aristot.
Trifariam, τρίχα, Herodot.
Trigæ, ὁ τρίιππος, ε.
Trigemini, οἱ τρίδυμοι, ων.
Trigesimus, τριακοςὸς, ὴ, όν, Dem.
Triginta, οἱ, αἱ, τὰ τριάκοντα, Plut.
Trigla, ἡ τρίγλα, ης, Aristot.
Trigonalis, ὁ ἢ ἡ τρίγωνος, ε, Eucl.
Trimatus, ἡ τριετία, ας.
Trimestris, ὁ ἢ ἡ τρίμηνος, ε.
Trimulus, ὁ ἢ ἡ τριετὴς, έος, Naz.
Trinitas, ἡ τριὰς, άδος.
Trinus, οἱ ἢ αἱ τρεῖς, Aristot. τρισσὸς, ὴ, όν, Plat.
Tripartito, τριμερῶς.
Tripartitus, ὁ ἢ ἡ τριμερὴς, έος.
Tripedalis, τριπόδης, εος, Xen.
Tripes, ὁ ἢ ἡ τρίπες, οδος, Aristoph.
Triplex, τρισσὸς, ὴ, όν, τριπλᾶς, ῆ, ῦν, Aristot.
Tripliciter, τρισσῶς, Dion. Hal.
Triplico, τρισσόω, Greg.
Triplus, τριπλᾶς, ῆ, ῦν, Aristot.
Tripudio, χορεύω, Isocr. ὀρχέομαι, Dem.
Tripudium, ὁ κορδακισμὸς, ῦ, Dem.
Tripus, ὁ τρίπες, οδος.
Triquetrus, ὁ ἢ ἡ τρίγωνος, ε, Eucl.
Triremis, ἡ τριήρης, εος, Dem.
Tristis, λυπηρὸς, ὰ, όν, Dem. ἀνιαρὸς, ὰ, όν, id. ὁ ἢ ἡ περίλυπος, Isocr. ὁ ἢ ἡ ἄθυμος, ε, id.
Tristitia, ἡ λύπη, ης, Dem. ἡ ἀθυμία, ας, id. ἡ ἀχθηδὼν, όνος, Plat. ἡ ἀνία, tristitiam adfero, ἀνιάω, Dem. tristitia adficior, ἀνιάομαι, id. Confer *Mœror*, *Mœstitia*, *Ægritudo*.
Triticeus, πύρινος, ίνη, ινον, Dion. Hal.
Triticum, ὁ πυρὸς, ῦ, Philo.
Tritura, ἡ ἀλόησις, εως, ὁ ἀλοητὸς, ῦ, Xen.
Trituro, ἀλοάω, Plut.
Trivialis, ὁ τριοδίτης, ε, ἡ τριοδῖτις, ιδος, Philo.
Trivium, ἡ τρίοδος, ε, Lucian.
Triumphalis, θριαμβικὸς, ὴ, όν, Plut.
Triumpho, θριαμβεύω, aliquem, τινὰ, Plut. secundum, θρίαμβον δεύτερον, id. πομπεύω.
Triumphus, ὁ θρίαμβος, ε, Plut.
Triumvir, εἷς τῶν τριῶν.
Triumviralis, e, τριαρχικὸς, ὴ, όν.
Triumviratus, ἡ τριαρχία, ας.
Trochlea, ἡ τροχαλία, Aristot. ἡ τροχηλία, Theophr.
Trophæum, τὸ τρόπαιον, Aristid. erigo, ἐγείρω, Herodian. ἵςημι, Isocr.
Tropus, ὁ τρόπος, Aristot.
Trucidatio, ἡ σφαγὴ, Isocr. ὁ φόνος.
Trucido, ἀποσφάττω, Dem. ἀποκτείνω, φονεύω.
Truculenter, ἀπηνῶς, Dem. ὠμῶς.
Truculentus, ὠμὸς, ὴ, όν, Dem. φονικὸς, ὴ, όν.
Trudo, ὠθέω, Plat.
Trulla, ἡ οἰνοχόη, ης.
Trullisso, κονιάω, Philostr.
Trunco, ἀκρωτηριάζω τι, Xen. κερίζω τι, Theophr. κολάζω τι, id. ἀποκόπτω.
Truncus, ὁ ἢ ἡ κολοβὸς, ῦ, Aristot.
Truncus, ὁ κορμὸς, ῦ, Philo. τὸ ςέλεχος, εος, Theophr.
Trutina, ἡ τρυτάνη, ης, Dem. ἡ πλάςιγξ, γος, Plut. ὁ ςυγὸς, ῦ.
Trutino, seu Trutinor, ζυγοςατέω, Lucian. ςαθμάομαι, id.
Trux, φονικὸς, ὴ, όν, Herodian. ὠμὸς, ὴ, όν.
Tu, σὺ, Dem.
Tuba, ἡ σάλπιγξ, γος, Aristot. tubæ clangor, τὸ σάλπισμα, ατος, Poll. tuba cano, σαλπίζω, Athen.
Tuber, τὸ ὕδνον, ε, Plut.
Tuberculum, τὸ φῦμα, ατος, Plut.
Tuberosus, ὁ ἢ ἡ φυματώδης, Hipp.
Tubicen, ὁ σαλπιςὴς, ῦ, Polyb. ὁ σαλπικτὴς, ῦ, Diod. Sic. ὁ σαλπιγκτὴς, ῦ, Lucian.
Tubulus, τὸ ὑδραγώγιον, ε, Harmenop.
Tuburcinor, λαφύσσω, Hom.
Tubus, ὁ σωλὴν, ῆνος, Plut. ὁ σίφων.
Tudes, ἡ σφῦρα, ας.
Tudicula, ὁ τριπτὴρ, ῆρος.
Tueor, προΐςαμαι, jura, τῶν δικαίων, Dem. valetudinem, σώζω τὴν ὑγίειαν, Aristot. patriam, διασώζω τὴν πατρίδα, Isocr. bona, διαφυλάττω τὰ ἀγαθὰ, id.
Tuguriolum, τὸ καλύβιον, ε, Plut. τὸ σκηνίδιον.
Tugurium, ἡ καλύβη, Thuc. ἡ ἔπαυλις, Æl.
Tuitio, ἡ διατήρησις, ἡ φυλακή.
Tum, τότε, qui tum fuerunt, οἱ τότε ὄντες, Dem. tum, quum concessimus, τότε, ὅτε ἐδώκαμεν, id. τότε, ἡνίκα, id. tum, cum, seu tum, tum, τὰ μὲν, τὰ δὲ, id. ἅμα μὲν, ἅμα δὲ, Isocr.
Tumefacio, παροιδίσκω, Aret. ἐποιδίσκω, Gal.
Tumeo, ἀνοιδέω, χαυνόομαι, Dion. Chrys.
Tumesco, ὀγκόομαι.
Tumidus, ὁ ἢ ἡ ὀγκώδης, εος, Xen. ὀγκηρὸς, ὰ, όν, Aristot. ὁ ἢ ἡ προσώδης, εος, Gal.
Tumor, ὁ ὄγκος, Gal. τὸ οἴδημα, Hipp.
Tumulo, θάπτω, Dem. Confer *Sepelio*.
Tumulosus, λοφόεις, εσσα, εν, Naz.
Tumultuarius, θορυβητικὸς, ὴ, όν.
Tumultuatio, τὸ θορύβημα, ατος.
Tumultuor, θορυβέω, Xen. θόρυβον ποιέομαι, Dem. ταραχὴν ποιέω, Lucian.
Tumultuose, τεθορυβωμένως, Xen.
Tumultuosus, ὁ ἢ ἡ θορυβώδης, εος.
Tumultus, ὁ θόρυβος, Thuc. ἡ ταραχὴ, Dem. tumultum excito, ταράττω, θόρυβον ποιέω, ταραχὴν ποιέομαι oriri, θόρυβον γίγνεσθαι accidere in urbe, συμβαίνειν ἐν τῇ πόλει tumultu refertus, θορύβε πλήρης, id.
Tumulus, ὁ γήλοφος, Dion. Hal. ὁ γεώλοφος, Philo. ὁ ὄχθος, Xen. τὸ χῶμα, Lucian. *sepulchrum*, ὁ τύμβος. Confer *Sepulchrum*.
Tunc, τότε, Dem. τηνικαῦτα, Plut. demum, τέλος, πρὸς τὸ τέλος, Plat.
Tundo, κόπτω, Aristot. capite cœlum, ἀράσσω κεφαλῇ ἐρανὸν, Synes. pectus rostro, κολάπτω τὸ ἦτορ, Lucian.
Tunica, ὁ χιτὼν, ῶνος, Dem. cinctilis, ἐῤῥμιτρος, Mosch. fimbriata, κοσυμβωτὸς, LXX. palmata, ἐσθὴς πλατύσημος, Herodian. arboris, τὸ λέπος, εος, Lucian.
Tunicula, ὁ χιτωνίσκος, Philo. τὸ χιτώνιον, Naz.
Turba, ἡ τύρβη, ης, Them. ὁ ὄχλος, ε, N. T. forensis, ἄνθρωποι ἀγοραῖοι, Dion. Hal. *tumultus*, ὁ θόρυβος, ε, Dem.
Turbamentum, τὸ τάραγμα, ὁ ταραγμός.

Turbate, τεταραγμένως.
Turbatio, ὁ τάραχος, N. T. ἡ ταραχὴ, Isocr.
Turbator, ὁ ταρακτὴς, οῦ, civitatis, ὁ ταραξίπολις, εως, Philo.
Turbide, θολοειδῶς, Lucian.
Turbidus, θολερὸς, ὰ, ὸν, Diod. Sic. τεθολωμένως, Bas.
Turbinatio, ἡ στρόμβωσις, εως.
Turbinatus, ὁ ϗ ἡ στρομβώδης, εος, Aristot.
Turbo, ταράττω, Dem. aliquem, διοχλέω τινὰ, ἐνοχλέω τινὰ, id. aquam, ἀναθολόω ὕδωρ, Aristot.
Turbo, inis, ἡ βέμβιξ, ικος, Aretæus. ὁ συστρεμμὸς, LXX. ὁ δῖνος, Plut. ἡ ζάλη, Phil.
Turbulente, ταραχωδῶς, Plut.
Turbulentus, ὁ ϗ ἡ ταραχώδης, Plut. ὁ ϗ ἡ θορυβώδης· ὀχληρὸς, ὰ, ὸν, homo, ἀνὴρ, Dem.
Turdus, ἡ κίχλη, Cl. Al.
Turgeo, οἰδαίνω, Bas. Confer *Tumeo.*
Turgidus, ὁ ϗ ἡ ἔξογκος. Confer *Tumidus.*
Turma, ἡ ἴλη, Plut. τὸ τέλος ἱππέων, Dion. Hal. turmæ præfectus, ὁ ἰλάρχης, ου, Zos.
Turmatim, ἰλαδὸν, κατ' ἴλας.
Turpis, αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, mors, θάνατος, Dem. facie, ὁ ϗ ἡ εἰδεχθὴς, Plut. μοχθηρὸς ἰδεῖν, Æl.
Turpiter, αἰσχρῶς, et indigne aliquo, ϗ ἀναξίως τινὸς, Dem. et flagitiose, ϗ πλεονεκτικῶς, id. κακοσχημόνως, Plat.
Turpitudo, τὸ αἶσχος, εος, faciei, τοῦ προσώπου, Xen. et probrum, αἰσχρὸν ϗ ὄνειδος, Dem. et contemptus, ἡ αἰσχύνη ϗ ἀδοξία.
Turpo, αἰσχρὸν ποιέω, μιαίνω, Herodian.
Turricula, τὸ πυργίον, ου, Lucian. ὁ πυργίσκος, ου, Sext. Emp.
Turris, ὁ πύργος, Xen. lignea, ὁ μόσσυν, υνος, Dion. Hal.
Turritus, πυργωτὸς, ὴ, ὸν, Athen. ὁ ϗ ἡ εὔπυργος.
Turtur, ἡ τρυγὼν, όνος, Aristot.
Turunda, ὁ ψωμὸς, οῦ, Athen.
Tussicularis, βηχικὸς, ὴ, ὸν, medicamentum, φάρμακον, Diosc.
Tussilago, τὸ βήχιον, Diosc.
Tussio, βήττω, Xen. χελύττω, Cl. Al. ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλέομαι, Lucian.
Tussis, ἡ βὴξ, βηχὸς, Diosc.
Tutamen, τὸ προβόλαιον, Bas. τὸ πρόβλημα, ατος, Dion. Hal.
Tute, ἀκινδύνως, Dem.
Tutela, ἡ ἐπιτροπία, Dion. Hal. tutelam alicujus suscipio, λαμβάνω ἐπιτροπίαν τινὸς, id. ἐπιτροπεύω τινὰ, id. sub tutela esse, ὑπὸ ἐπίτροπον εἶναι, N. T. ἐπιτροπεύεσθαι, Dion. Hal.
Tutelaris, ἐπιτροπικὸς, ὴ, ὸν, Dion. Hal.
Tuto, ἀκινδύνως, Dem. ἀσφαλῶς, id.
Tutor, oris, ὁ ἐπίτροπος, ου, Dion. Hal.
Tutor, προΐσταμαι, aliquem, τινὸς, Dem.
Tutus, ὁ ϗ ἡ ἀσφαλὴς, έος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀκίνδυνος, ου, id.
Tuus, σὸς, σὴ, σὸν, amicitia, φιλία, Dem. facies, ὄψις, id. σοῦ, pater tuus, πατήρ σου, μήτηρ σου, πρᾶγμά σου.
Tympanizo, τυμπανίζω, LXX.
Tympanum, τὸ τύμπανον, ου, Athen.
Typographeum, τὸ τυπογραφεῖον, ου.
Typographia, ἡ τυπογραφία, ας.
Typographus, ὁ τυπογράφος, ου.
Typus, ὁ τύπος, ου, N. T.
Tyrannice, τυραννικῶς, Isocr.
Tyrannicida, τυραννοκτόνος, ου, Phalar.
Tyrannicidium, ἡ τυραννοκτονία, ας, Plut.
Tyrannicus, a, um, τυραννικὸς, ὴ, ὸν, Isocr.
Tyrannis, ἡ τυραννίς· tyrannidem invado, καθάπτομαι τυραννίδος, Plut. adfecto, τυραννιάω, Suid. exerceo, τυραννεύω, Isocr. comparo mihi, τυραννίδα κατασκευάζομαι ἐμαυτῷ, Dem. obtineo, ἔχω, id. κατέχω· firmo adversus aliquos, ἐπιτειχίζω ἀπαντικρύ τισι· conservo, διασώζω· non expertum esse, ἄπειρον εἶναι τῶν τυραννίδων, id.
Tyrannus, ὁ τύραννος, Dem. ὁ τυραννεύων, οντος, id. ὁ μονάρχης.
Tyro, ὁ ἀρχάριος, ου, Macar. ὁ νεοστράτευτος, ὁ νεοδαμώδης, Xenoph. *novellus discipulus*, ὁ ἄρτι ἀρχόμενος παιδεύεσθαι, Philo.
Tyrocinium, ἡ πρωτοπειρία.
Tyrunculus, ὁ πρωτόπειρος, Athen.

V.

VACANTER, σχολαίως, Aristot.
Vacatio, *a negotiis*, ἡ σχολὴ, Aristot. a publicis oneribus, ἡ ἀτέλεια, Dem.
Vacca, ἡ δάμαλις, εως, Naz. ἡ βοῦς, βοὸς, Isocr.
Vaccinium, ἡ seu ὁ ὑάκινθος, ου, Theophr. *aliis*, ὁ αἰγίλωψ, ωπος, id.
Vaccinus, βόειος, εία, ειον, Diosc.
Vaccula, τὸ βοΐδιον, Athen.
Vacerra, ὁ πάσσαλος.
Vacillatio, ἡ παραφορὰ, ᾶς, Plut.
Vacillo, παραφέρομαι, Plat. σφάλλομαι, Plut. ἀστατέω, N. T.
Vaco, σχολάζω, alicui rei, πρός τι, Aristot. ἔν τινι, Xen. ἀποσχολάζω ἔν τινι, Aristot. σχολὴν ποιέομαι πρός τι, Xen. culpa, ἀναίτιός εἰμι, Dem. ab omnibus negotiis, σχολὴν ἄγω ἀπὸ πάντων πραγμάτων, Plut. σχολάζω ἀπό τινος· vacuus sum ab omni re, κενὸς εἰμὶ πάντων, Xen. vacat mihi discere, σχολή γε ἐμοί ἐστι μανθάνειν, id.
Vacuefacio, κενόω, Theophr.
Vacuitas, ἡ κενότης, ητος.
Vacuo, κενόω, Theophr.
Vacuus, κενὸς, ὴ, ὸν, aliqua re, τινὸς, Xenoph. ὁ ϗ ἡ διάκενος, ου, Aristot.
Vadimonium, ἡ ἐγγύη, ης, ἡ ἐγγύησις, εως· desero, φυγοδικέω, Dem. obeo, ἀντιδικέω· promitto, δίκην ἀναδέχομαι, id.
Vado, as, πεζὸς διαβαίνω.
Vado, is, βαδίζω, domum, πρὸς οἰκίαν, Plut. εἶμι, βαίνω.
Vador, δίκην ἀναδέχομαι, Dem.
Vadosus, διαβατὸς, ὴ, ὸν, Lucian.
Vadum, ὁ πόρος, ου, τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ.
Væ, οὐαὶ! vobis, ὑμῖν, N. T.
Vafer, ὁ ϗ ἡ πανοῦργος, ου, Dem. δεινὸς, ὴ, ὸν, id.
Vafre, πανούργως, τεχνικῶς.
Vafrities, ἡ πανουργία, ας, Dem.
Vagabundus, πλάνος, η, ον, Dem. ὁ πλάνης, ητος, id. ἀλώμενος, ένη, ενον, Isocr.
Vagatio, ἡ πλάνησις, εως, Thuc. ἡ πλάνη, ης, Dem. ἡ ἄλη.
Vage, πλανητικῶς, σποράδην.
Vagina, ὁ κολεὸς, οῦ, gladii, ἡ ξιφοθήκη, ης, Hes.
Vagio, κλαυθμυρίζομαι, Max. Tyr. κνύζομαι, Dion. Hal. μινυρίζω.
Vagitus, ὁ κλαυθμυρισμὸς, οῦ, Plat. ὁ κνυζηθμὸς, οῦ, Athen.
Vagor, πλανάομαι, Aristot. ἀλάομαι, peregre cum liberis et uxore, ἐπὶ ξένης μετὰ παίδων ϗ γυναικὸς, Dem.
Vagus, idem quod *Vagabundus.*
Vah! φεῦ, virum, ἀνδρὸς, Xenoph.
Valde, σφόδρα, turbor, ἐκταράττομαι, Dem. male me habeo, πάνυ πονηρῶς ἔχω· laudo, ὡς δυνατὸν μάλιστα ἐπαινέω, id. λίαν, Dem. κομιδῇ, Lucian. μεγάλως, Herodian.
Valedico, ἀποτάττομαι, alicui, τινὶ, N. T. χαίρειν ἐάω, Plut. ἐῤῥῶσθαι φράζω τινὶ, Dem. χαίρειν μακρὰ φράζω τινὶ, Plut.
Valeo, ὑγιαίνω, Dem. ῥώννυμαι, Thuc. possum, δύναμαι, Dem. talentum, ἰσχύω τάλαντον, Polyb. δύναμαι τάλαντον, Aristot. Vale! ἔῤῥωσο! ὑγίαινε! χαῖρε! Lucian.
Valetudinarium, τὸ νοσοκομεῖον, ου, Hieron.
Valetudinarius, ὁ ϗ ἡ νοσώδης, εος, Plut. καχεκτικὸς, ὴ, ὸν, Gal.
Valetudo, *bona*, ἡ εὐεξία, ας, Aristot. ἡ εὐρωστία, ας, Bas. *mala*, ἡ ἀῤῥωστία, ας, Dem. τὸ ἀῤῥώστημα, ατος, id. Confer *Sanitas*, et *Morbus.*
Valgus, βλαισὸς, ὴ, ὸν, Gal.
Valide, σφόδρα, Dem. ἰσχυρῶς. Confer *Valde.*
Validus, ἐῤῥωμένος, ένη, ένον, Dem. ὁ ϗ ἡ εὔρωστος, ου, id. ἰσχυρὸς, ὰ, ὸν, id. Confer *Sanus*, item *Fortis.*
Vallaris, e, ἑρκεῖος, εία, ειον.
Vallis, τὸ ἄγκος, εος, Philo. ὁ αὐλών.
Vallo, περιβάλλω, urbem, τῇ πόλει τὸ ἔρυμα, Xenoph. aliquid, ἀποσταυρόω τι, Thuc.
Vallum, τὸ πρόφραγμα, ατος, Polyb. τὸ χῶμα, ατος, Dem. τὸ χαράκωμα, ατος, id. ὁ χάραξ.
Vallus, ὁ σκόλοψ, οπος, Dion. Hal.
Valor, *pretium*, ἡ τιμὴ, ῆς, Dem. Confer *Pretium.*
Valvæ, αἱ δικλίδες, ων, Eustath.
Vane, ματαίως, Plat. μάτην, id.
Vanesco, ἀφανίζομαι.
Vaniloquium, ἡ κενηγορία, ας, Plat. ἡ ματαιολογία, ας, N. T.
Vaniloquus, ὁ ϗ ἡ ματαιολόγος, ου, N. T. κενολογῶν, οῦσα, οῦν, Plut.
Vanitas, ἡ ματαιότης, ητος, N. T. ἡ ἀνεμώνη, ης, Lucian.
Vanno, λικμάω, Philo.
Vannus, ὁ λικμὸς, οῦ, LXX.
Vanus, μάταιος, αία, αιον, labor, πόνος, Plat. κενὸς, ὴ, ὸν, Dem. homo, πνευματοφόρος ἄνθρωπος, LXX.
Vapide, ἀτμωδῶς.
Vapidus, ὁ ϗ ἡ ἀτμώδης, εος.
Vapor, ὁ ἀτμὸς, οῦ, Diod. Sic.
Vaporarium, ἡ ἀτμοδόχη, ης.
Vaporatio, ἡ ἄτμισις, εως, ὁ ἀτμισμὸς, οῦ.
Vaporo, ἀτμίζω, Hesych. ἀναθυμιάζω.
Vappa, ὁ ἐκτροπίας, ου, sc. οἶνος, Alciphron.
Vapulo, τύπτομαι, Plut.
Variatio, ἡ ποίκιλσις, εως, Plat. ἡ παράλλαξις.
Varico, seu Varicor, ὡς ῥαιβὸς βαδίζω, διατείνω τὰ σκέλη.
Varicosus, ὁ ϗ ἡ κιρσώδης, εος, Hippocr.
Varicula, τὸ κιρσίδιον, ου.
Varie, ποικίλως.
Variegatio, ἡ ποίκιλσις, Plut.
Variego, ποικίλλω, Eur.
Varietas, ἡ ποικιλία, ας, Isocr. ἡ πολυειδία.
Vario, ποικίλλω, διαποικίλλω τι, Isocr.
Varius, ποικίλος, η, ον, Dem. αἰόλος, η, ον.
Varix, ὁ κιρσὸς, οῦ, Gal.
Varus, ῥαιβὸς, ὴ, ὸν, Poll.
Vas, vadis, ὁ ἐγγυητὴς, οῦ, Dion. Hal. ὁ ὅμηρος, ου, Plat. vades do, ἐγγυητὰς παρέχω, id. constituo alicui, καθίστημί τινι, Dem. accipio, λαμβάνω, Plut.
Vas, τὸ ἄγγος, εος, Aristot. τὸ ἀγγεῖον, ου, fictile, ὀστράκιον, ου, Diosc. argenteum, τὸ ἀργύρωμα, ατος, Dion. Hal. aureum, τὸ χρύσωμα, ατος, Dion. Chrys. evacuo e vase, ἐξαγγίζω, Hippocr. in vas defundo, καταγγίζω, Diosc. in aliud vas transfundo, μεταγγίζω, id.
Vasculum, τὸ σκευάριον, ου, Plut. τὸ ἀγγείδιον· brevis sive parvi oris, ἀγγεῖον βραχύστομον, id.
Vastatio, ἡ πόρθησις, εως, Dem. ἡ ἀνάστασις, idem. ἡ ἐρήμωσις, εως, N. T.
Vastator, ὁ πορθητής.
Vaste, ὑπερμεγέθως, ὑπερφυῶς.
Vastitas, ἡ ἐρημία, ας, *ingens magnitudo*, ἡ ἀμετρία, ας, τὸ ὑπερμέγεθος.
Vasto, πορθέω, domos, οἰκίας, Xen. urbes, ἀναστάτους ποιέω τὰς πόλεις, Isocr. καταστρέφομαι τὰς πόλεις, vi, βίᾳ, id. vicos et parvas urbes, διαπορθέω κώμας ϗ πόλεις μικρὰς, Plut.
Vastus, ὁ ϗ ἡ ἀνάστατος, Isocr. *valde magnus*, ὁ ϗ ἡ ὑπερμεγέθης, Xen.
Vates, ὁ μάντις, εως, Isocr. ὁ προφήτης, ου, N. T. ὁ χρησμολόγος, ου, Thuc. verus, ὁ ἀληθόμαντις, εως, Philo. falsus, ὁ ψευδοπροφήτης, ου, N. T.
Vaticinatio, ἡ μαντεία, ἡ προφητεία, N. T.
Vaticinator, idem quod *Vates.*
Vaticinium, ἡ μαντεία, ας, Lucian. τὸ μαντεῖον, ου, Thuc.
Vaticinor, μαντεύομαι, alicui aliquid, τί τινι, Lucian. χρησμῳδέω, Lucian. θεμιστεύω, Plut. θεσπίζω, Philo. vaticinandi peritus, μαντικὸς, ὴ, ὸν, Ælian. μαντικῆς τινα αἴσθησιν ἔχειν, id.
Vaticinus, μαντῷος, α, ον, Plut.

Uber.

Uber, ὁ ϗ ἡ εὔφορος, ȣ, Herodian. Confer *Fertilis*.
Uber, ἡ θηλὴ, ῆς, Plut. uber præbeo, θηλὴν παρέχω, id.
Ubertas, ἡ εὐφορία, ας, Dion. Hal. ἡ εὐθηνία, ας, id. copia, ἡ ἀφθονία, ας, Dem. Confer *Fertilitas*, item *Copia*.
Ubertim, ἀφθόνως, Xen. εὐπόρως, Dem.
Ubi, *interrogat.* πȣ̃; colliditur res, συντρίβεται τὸ πρᾶγμα, Dem. ubi, ibi, ὅπȣ, ἐνταῦθα, id. ὅπȣ, ἐκεῖ, Chrys. ubi omnia audiveritis, i. e. postquam, ἐπειδὰν ἀκούσητε ἅπαντα, Dem. ubi terrarum seu gentium, ȣ̃ γῆς, Eurip. ubi primum, ἐπεὶ τάχιστα, Xen. ubi primum illuxit, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Plut.
Ubicunque, ὅπȣ, ibi, ἐνταῦθα, Dem. ὅπȣ ποτὲ γῆς, Synes.
Ubilibet, seu Ubivis, ὁπȣ̃ȣ̃ν, ὅπȣπερ ἄν, ὁπȣδή ποτε.
Ubique, πανταχȣ̃, interesse exercitui, παρεῖναι τῷ στρατεύματι, Dem.
Udus, ὁ ϗ ἡ ἔνυδρος, ȣ, ὁ ϗ ἡ ἔφυδρος, ȣ, locus, τόπος, Diosc. ἔνυγρος τόπος, id. ὁ ϗ ἡ κάθυγρος, ȣ, Hipp.
Ve, ἢ, firmior justiorve, βεβαιότερος ἢ δικαιότερος, Dem.
Vecordia, ἡ παράνοια, ας, Dem. ἡ ἀπόνοια, ας, id. ἡ παραφροσύνη.
Vecors, ὁ ϗ ἡ ἀκάρδιος, ȣ, LXX. ὁ ϗ ἡ ἄφρων, ονος, Dem. ὁ ϗ ἡ ἔκφρων, ονος, id. ὁ ϗ ἡ ἀνόητος, ȣ, Isocr.
Vectigal, τὸ τέλος, εος, Dem. ὁ δασμὸς, ȣ̃, Isocr. exerceo, δασμὸν ἀπάγω, Plut. pendo, φόρον τελέω, N. T. Confer *Tributum*.
Vectigalis, ὁ ϗ ἡ συντελὴς, έος, Dem.
Vectio, ἡ ὄχησις, εως, Hesych. ἡ φορὰ, ᾶς, ἡ ἀγωγὴ, ῆς, Suid.
Vectis, ὁ ἀναφορεὺς, έως, LXX. ὁ διωστὴρ, ῆρος, id. τὸ μοχλίον, ȣ, Lucian. ὁ μόχλος, ὁ ὀχεὺς, έως, Diod. Sic.
Vecto, ὀχέω, Aristoph.
Vector, ὁ ἐπιβάτης, Xen. ὁ ἔποχος, id.
Vectorius, κομιστικὸς, ἡ, όν.
Vectura, ἡ ὄχησις, ἡ κομιδὴ, Isocr. vecturæ pretium, τὸ φορεῖον, τὸ φόρετρον, Poll.
Vegeto, εὐθαλῆ ποιέω.
Vegetus, ὁ ϗ ἡ εὐθαλὴς, έος, ἀκμαῖος, αία, αῖον, Plut. ὁ ϗ ἡ εὔρωστος· vegeto corpore esse, εὐσωματεῖν, Aristoph.
Vehemens, σφοδρὸς, ὰ, ὸν, Dem. δεινὸς, ἡ, ὸν, idem.
Vehementer, δεινῶς, Aristot. σφόδρα, id.
Vehementia, ἡ σφοδρότης, ητος, ἡ δεινότης, ητος, Aristot.
Vehes, τὸ ὄχημα, ατος, Plut.
Vehiculum, τὸ ὄχημα, ατος, Plut. ἡ ἅμαξα, ης, LXX. τὸ φορεῖον.
Veho, ὀχέω, ἄγω, frumentum, σῖτον, Dem. vehor equis, ὀχέομαι ἐπὶ τῶν ἵππων, Xen. asino, ἐποχέομαι ὄνῳ, Herodian.
Vel, ἢ, Dem. Confer *Sive*.
Velabrum, τὸ βήλαβρον, Dion. Hal.
Velamen, τὸ κάλυμμα, ατος, τὸ σκέπασμα, τὸ ἔλυτρον, ȣ, Lucian.
Velarium, τὸ παραπέτασμα.
Velatura, ἡ πορθμεία, ας, Plat.
Veles, ὁ ἀψίμαχος, ȣ, Polyb.
Velitatio, ἡ ἀψιμαχία, ας, Xiph. ἡ μελέτη, ης, Aristid. ὁ ἀκροβόλισις, εως, Xen.
Velitor, ἀψιμαχέω, Plut. ἀκροβολίζομαι, velitando, ἀψιμάχως, Dion. Hal.
Vellicatio, ὁ τιλμὸς, ȣ̃, Aret. τὸ κνίσμα, ατος, Suid. ἡ ἀπόκνισις, εως, Theophr.
Vellico, ἀποκνίζω, Athen. pro accusare, διασύρεσθαι.
Vello, τίλλω, comam, κόμην, Dion.
Vellus, τὸ κώδιον, ȣ, Lucian. ὁ μαλλὸς, aureum, τὸ χρυσόμαλλον δέρας, Diod. Sic.
Velo, καλύπτω, aliquid, σκέπω τι, Herodian. σκεπάζω τι, Xen.
Velocitas, τὸ τάχος, εος, Dem. ἡ ὀξύτης, ητος.
Velociter, ταχέως, Dem. ὀξέως, Gal.
Velox, ταχὺς, εῖα, ὺ, Dem. ταχινὸς, ἡ, ὸν, Aristot.
Velum, τὸ ἱστίον, ȣ, Plut. ἡ ὀθόνη, ης, Lucian. contrahere, τὴν ὀθόνην στεῖλαι, id.
Velut, ὡς, Dem. ὡσανὶ, id. Confer *Sicut*, *Quemadmodum*.
Vena, ἡ φλὲψ, βὸς, Xen. argenti, φλὲψ ἀργυρῖτις, ιδος, Aristid. metalli, τὸ κατάγειον μετάλλȣ, Diod. Sic. aquæ, φλὲψ πηγῆς, Philo. venam seco, φλεβοτομέω, σχάζω φλέβα, Arr. venæ sectio, ἡ φλεβοτομία, ας, Gal.
Venabulum, τὸ προβόλιον, ȣ, Xen.
Venalis, ὠνητὸς, ἡ, ὸν, Isocr. ὁ ϗ ἡ ὤνιος, ȣ, Plut. res venales, τὰ ὤνια, ων, Dem.
Venalitium, τὸ πωλητήριον, Lucian.
Venalitius, ὁ ϗ ἡ ὤνιος, Plut.
Venaticus, ἀγρευτικὸς, ἡ, ὸν, Eust. κυνηγετικὸς, ἡ, ὸν, Plut. θηρευτικὸς, ἡ, ὸν, Xen.
Venatio, ἡ ἄγρα, ας, Plut. ἡ κυνηγεσία, ας, Diod. Sic. τὸ κυνήγιον, ȣ, id.
Venator, ὁ θηρευτὴς, ȣ̃, Max. Tyr. ὁ κυνηγέτης, ȣ, Plut.
Venatorius, ἀγρευτικὸς, ἡ, ὸν, Eustath. θηρευτικὸς, ἡ, ὸν, κυνηγετικὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Venatrix, ἡ κυνηγέτις, ιδος, Xen.
Venatus, ûs, ἡ κυνηγεσία, ας, Diod. Sic. τὸ κυνήγιον, ȣ, Plut.
Vendibilis, ὠνητὸς, ἡ, ὸν, Isocr. ὁ ϗ ἡ πράσιμος, ȣ, Xen.
Vendico, ἀντιποιέομαι, mihi aliquid, τινὸς, Dem. τὶ, id. ἐξιδιόω τι, Isocr.
Venditatio, ἡ πρᾶσις, εως, Plat. *ostentatio*, ἡ ἔνδειξις, εως, Æschin.
Venditio, ἡ πρᾶσις, εως, Plat. ἡ διάπρασις, εως, Plut. ἡ ἀπεμπολή.
Vendito, πιπράσκω, Thuc. ἀπεμπολέω, Lucian. *ostento*, me alicui, ἐνδείκνυμι ἐμαυτόν τινι, Plut.
Venditor, ὁ πρατὴρ, ῆρος, Plat. ὁ πράτης, ȣ, Isæus. ὁ πωλητής.
Vendo, πιπράσκω, aliquid pro argento, τι πρὸς ἀργύριον, Thuc. aliquid artificiosius, πωλέω τι τεχνικώτερον, Isocr. parvo, τι ὀλίγȣ· longe infra justum pretium, πολλοσȣ̃ μέρȣς τῆς ἀξίας· veritatem pecunia, ἀποδίδωμι τἀληθῆ χρημάτων, Dem. me alicui, πιπράσκω ἐμαυτόν τινι, id.
Venefica, ἡ φαρμακεύτρια, ας, Theocr. ἡ φαρμακὶς, ίδος, Aristoph.
Veneficium, ἡ φαρμακεία, ας, Philo. ἡ φαρμάκευσις, εως, Plat. veneficio lædo seu adficio aliquem, φαρμακεύω τινὰ, Plat.
Veneficus, i, ὁ φαρμακευτὴς, ȣ̃, Plat. ὁ φαρμακεὺς, έως, Synes. ὁ φαρμακὸς, ȣ̃, Plat.
Veneficus, φαρμακευτικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ϗ ἡ φαρμακώδης, εος, Diosc.
Venenatus, ὁ ϗ ἡ φαρμακώδης.
Veneno, φαρμάσσω, aliquem, τινὰ, Plat. Confer *Venenum*.
Venenum, τὸ φάρμακον, ȣ, Diosc. do seu porrigo alicui, δίδωμι τινι, Dem. bibo, πίνω, idem. veneno inficio aliquid, φαρμάσσω τι, Plat.
Veneo, πωλέομαι, Lucian. πιπράσκομαι, Xen.
Venerabilis, e, ὁ ϗ ἡ αἰδέσιμος, ȣ, Bas. ὁ ϗ ἡ ἔντιμος, ȣ, Dem. ὁ ϗ ἡ σεβάσμιος, ȣ, Herodian.
Veneratio, ἡ σέβασις, εως, Plut. ὁ σεβασμὸς, ȣ̃, id. ἡ τιμὴ, ῆς, Dem. ἡ αἴδεσις.
Venereus, ἀφροδίσιος, ία, ιον, Plat.
Veneror, σέβομαι, aliquem ut patrem, τινὰ ὡς πατέρα, Xen. Deum, αἰσχύνομαι Θεὸν, Dem. amicos, αἰδέομαι τȣ̀ς φίλȣς, id. aliquem omni observantia, θεραπεύω τινὰ πάσῃ θεραπείᾳ, Xen.
Venia, ἡ συγγνώμη, Dem. ἡ ἄνεσις, εως, idem. τὸ ἔλεος, εος, Dem. et misericordia dignari aliquem, συγγνώμης ϗ χάριτος ἀξιȣ̃ν τινα, id. veniam rego senectuti, συγγνώμην αἰτέομαι τῷ γήρᾳ, Isocr. do alicui, συγγνώμην ἔχω τινὶ, idem. consequi delictorum, τυγχάνω συγγνώμης ἁμαρτανῶν, Dem. nullam consequor, ἔςι μοι ȣ̓δεμία συγγνώμη, id.
Venialis, συγγνωςὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Venio, ἥκω, e domo, οἴκοθεν, Dem. ad remp. ἔρχομαι ἐπὶ τὸ ἄρχειν, Plat. ad aliquem, ἀφικνέομαι πρός τινα, Dem. ab aliquo, παρά τινος, id. ad amicum, παραγίγνομαι φίλῳ, Xen. ad certamen, πρὸς ἀγῶνα, Æschin.
Venor, θηρεύω, vulpes, ἀλώπεκας, Plut. voluptates, ἡδονὰς, Isocr. lucrum, κέρδος· auras, αὔρας, Xen. aliquid, ἀγρεύω τι, idem. honorem, τιμὴν, Phalar.
Venter, ἡ κοιλία, ας, Galen. ἡ γαστὴρ, ρὸς, id. imus, τὸ ὑπογάστριον, ȣ, Poll. ventri deditus, ὁ γαστρίδȣλος, ȣ, Bas. γαστρὸς ἥττων, Ælian. ventrem exonero, ἀποσκευάζομαι τὰ ἐνοχλȣ̃ντα, Herodian.
Ventilabrum, τὸ πτύον, Xen.
Ventilatio, ἡ λίκμησις, εως.
Ventilo, λικμάω, LXX. ἐκλικμάω, Philo.
Ventosus, ὁ ϗ ἡ πνευματώδης, εος, Laert. ὁ ϗ ἡ ὑπηνέμιος, ȣ, Bas. ἀνεμιαῖος, αία, αῖον, Naz. ὁ ϗ ἡ ἀνεμώδης, homo, ἄνθρωπος πνευματοφόρος, LXX.
Ventrale, τὸ περιγάστριον, ȣ, τὸ προγαστρίδιον, ȣ, Lucian.
Ventricosus, seu Ventrosus, ὁ ϗ ἡ γαστρώδης, εος, ὁ ϗ ἡ προγάστωρ, ορος, Lucian.
Ventulus, τὸ ἀνεμίδιον, ȣ, Plat.
Ventus, ὁ ἄνεμος, ȣ, Aristot. vehemens, πολὺς, Dem. gravis, μέγας, id. secundus, πλησίστιος, Lucian. ἡ ȣ̓ρία, ας, Plat. oritur noctu, γίγνεται νυκτὸς, Dem. perficere aliquid ventis, διαπράττειν τι πνεύμασι, id. impediri ventis, ὑπὸ τῶν πνευμάτων μὴ δύνασθαι ποιεῖν τι, id. vento expositus, ὁ ϗ ἡ προσάνεμος, ȣ, Xenoph. vento agitari, ἀνεμίζεσθαι, N. T. ὑπὸ τȣ̃ ἀνέμȣ σαλεύεσθαι, ibid. vento secundo utor, ȣ̓ριοδρομέω, Diod. Sic. secundo vento, ἐξ ȣ̓ρίας, Aristot. destituor, ἀπȣρέω, Polyb. qui fit, ȣ̓ριος, ία, ιον, Theophr.
Venundo, πωλέω, Dem. Confer *Vendo*.
Venus, ἡ Ἀφροδίτη, ης.
Venustas, τὸ κάλλος, εος, Dem. ἡ εὐκοσμία, ας, Xenoph. ἡ ἐπαφροδισία, ας, App. Confer *Pulchritudo*, *Elegantia*.
Venuste, χαριέντως, Isocr. κεχαρισμένως, id.
Venustus, ὁ ϗ ἡ εὐπρεπὴς, έος, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἐπαφρόδιτος, ȣ, Xen. χαρίεις.
Veprecula, τὸ ἀκάνθιον, ȣ, Diosc.
Vepres, ἡ ἄκανθα, ης, Diosc.
Vepretum, ὁ ἀκανθὼν, ῶνος, Eustath.
Ver, τὸ ἔαρ, ρος, Aristot. sub vere, πρὸς τὸ ἔαρ, Thuc. vere novo, εἰς νέωτα, Dion. Hal. vere, ἐν ἦρι, id. ἔαρος, Diosc. ineunte, ἅμα ἦρι, Thuc. ver ago, ἐαρίζω, Athen. In, ἐνεαρίζω, Plut.
Veratrum, ὁ ἐλλέβορος, ȣ, Diosc.
Verax, ἀληθινὸς, ἡ, ὸν, Isocr. ὁ ϗ ἡ ἀψευδὴς, έος, idem.
Verbascum, ὁ φλόμος, ȣ, Aristot.
Verbena, ἡ ἱεροβοτάνη, ης.
Verber, ἡ πληγὴ, ῆς, Xen. τὸ αἴκισμα.
Verberatio, ἡ αἰκία, ας, Dem. ὁ αἰκισμὸς, ȣ̃, idem.
Verbero, αἰκίζω, aliquem, τινὰ, Isocr. τύπτω τινὰ, Dem. μαστιγόω.
Verbero, onis, ὁ μαστιγίας, ȣ, Plut.
Verbose, πολυλόγως.
Verbositas, ἡ πολυλογία, ας, Plat.
Verbosus, ὁ ϗ ἡ πολυλόγος, Xiph. ὁ ϗ ἡ πολυφραδὴς, Cl. Al. ἀμετροεπής.
Verbum, τὸ ῥῆμα, ατος, Dem. τὸ ἔπος, εος, Thuc. ἡ λέξις, εως, Plut. ad verbum, κατὰ λέξιν, id. verba facio, λόγον ποιέομαι, de aliqua re, περί τινος, Plat. ὑπέρ τινος, Isocr. ad aliquem, πρός τινα, Isocr. διαλέγομαι περί τινος, Dem. verbi gratia, λόγȣ χάριν, Theophyl. ut Homeri verbis utar, ἵνα ϗ καθ' Ὅμηρον εἴπω, Lucian. bona verba quæso! εὐφήμησον! εὐφήμει, Lucian. verbis et re ipsa, λόγῳ ϗ ἔργῳ ποιεῖν τι, Lycophr.
Vere, ἀληθῶς, Dem. ἀληθὲς, id. ὄντως.
Verecunde, εὐλαβῶς, Dem. αἰδημόνως, Plut.
Verecundia, ἡ αἰδὼς, όος, Dem. ἡ εὐλάβεια, ας, id. ἡ αἰσχύνη.
Verecundor, αἰδέομαι, Xen. αἰσχύνομαι.
Verecundus, ὁ ϗ ἡ αἰδήμων, ονος, Aristot. ὁ ϗ ἡ εὐλαβὴς, έος, Dem. αἰσχυντηλὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Veredarius, ὁ πτερηφόρος, ȣ, Plut.
Verendus, ὁ ϗ ἡ αἰδέσιμος.
Vereor, αἰσχύνομαι, aliquem, ne, τινὰ, μὴ, Plat.

Plat. ut, δέδοικα, ὡς οὐχ, Xen. ὅπως μὴ, Isocr. ne, ὀκνέω μὴ, Dem. dicere, ὀκνέω εἰπεῖν, Lucian. εὐλαβέομαί τι, Isocr.
Veretrum, τὸ αἰδοῖον, ου, Thuc.
Vergiliæ, αἱ πλειάδες, ων.
Vergo, φέρομαι, ad aliquid, ἐπί τι, Theophr. συντείνω πρός τι, Aristot. εἴς τι, Isocr. βρίθω ἐπί τι, Plut.
Verisimilis, εἰκὼς, υῖα, ὸς, τῷ ἀληθεῖ, Plat. πιθανὸς, ὴ, ὸν, Dem.
Verisimiliter, πιθανῶς.
Verisimilitudo, τὸ πιθανὸν, ἡ πιθανότης, Plut.
Veritas, ἡ ἀλήθεια, ας, Dem. τὸ ἀληθὲς, έος, id. veritatem indagare, ἀλήθειαν ζητεῖν, expendere, λογίζεσθαι τὸ ἀληθὲς, id. sectari, ἀλήθειαν διώκειν· ostendere de aliquo, δηλοῦν περί τινος· demonstrare ex aliquo, ἐπιδεῖξαι ἔκ τινος, id. aperire, ἀποφαίνεσθαι, Isocr. invenire alicujus, εὑρίσκειν τινὸς, Dem. in lucem proferri, φανερὰν γίγνεσθαι· deprehendere, τυχεῖν τῆς ἀληθείας· aberrare a veritate, διαμαρτάνειν τῆς ἀληθείας· veritatem fugere, ἀλήθειαν φεύγειν· violare, λυμαίνεσθαι· vendi, χρημάτων ἀποδίδοσθαι τἀληθῆ· pervertere, διαστρέφειν τἀληθὲς, id.
Vermen, ὁ σκώληξ, ηκος, Diosc.
Vermiculor, σκωληκόομαι, Theophr.
Vermiculus, σκωλήκιον, ου, Athen.
Verminatio, ἡ σκωληκίασις, εως.
Vermino, seu Verminor, σκωληκιάω, Diosc.
Verminosus, ὁ καὶ ἡ σκωληκώδης, εος.
Vermis, ὁ σκώληξ, ηκος, Diosc.
Verna, ὁ οἰκότριψ, ιβος, Philo. ὁ καὶ ἡ οἰκοτραφής.
Vernaculus, ὁ καὶ ἡ οἰκογενὴς, έος, Aristot. ὁ καὶ ἡ ἐγχώριος, ου, Thuc.
Vernilis, δουλικὸς, ὴ, ὸν, Plut.
Verno, ἐαρίζω, Philo. ἀναβλαστάνω.
Vernus, ἐαρινὸς, ὴ, ὸν, Diosc.
Vero, δὲ, Dem. tu quidem, ego vero, σὺ μὲν, ἐγὼ δὲ, id.
Verpa, seu Verpus, ὁ ψωλὸς, οῦ, Aristoph.
Verres, ὁ χοῖρος ἄῤῥην.
Verriculum, ἡ σαγήνη, ης, Plut.
Verrinus, χοίρειος, ία, ιον, Gal.
Verro, κορέω, Philo. domum, σαρόω οἰκίαν, N. T.
Verruca, τὸ μυρμήκιον, Aet. verrucis infestor, μυρμηκιάω, LXX.
Verrucosus, ὁ καὶ ἡ ὀχθώδης, εος, Diosc.
Versabilis, ὁ καὶ ἡ περίακτος, ου, Athen.
Versatilis, στρεπτὸς, ὴ, ὸν, ὁ καὶ ἡ εὔστροφος, Plut.
Versatio, ἡ περιστροφὴ, ῆς, ἡ περιφορὰ, ᾶς, Arist.
Versicolor, ὁ καὶ ἡ πολυχρώματος, Plat.
Versiculus, τὸ στιχίδιον, Plut.
Versifico, ἐποποιῶ, ῥαψῳδέω.
Versio, ἡ στροφὴ, ῆς, Poll. ex una lingua in aliam, ἡ μετάφρασις, εως, Plut.
Versipellis, ὁ καὶ ἡ πολύτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ πανοῦργος, Dem.
Verso, περιάγω, Plat.
Versor, διατρίβω, in honestis studiis, περὶ τὰ καλὰ ἐπιτηδεύματα, Dem. in aliqua re, ἔν τινι, Isocr. ἐπί τινι, id. γίγνομαι ἔν τινι, Isocr. in magna paupertate, εἰμὶ ἐν πολλῇ πενίᾳ, Xen.
Versura, ἡ στροφὴ, ῆς, Poll. pecuniæ, μεταγραφὴ τοῦ δανείου, Plut.
Versus, ὁ στίχος, Plut. τὸ μέτρον, Dem. et numeri, μέτρα καὶ ῥυθμοὶ, Isocr. aliquot Homeri, ἔπη τινὰ Ὁμήρου, Dem. elegiaci, τὰ ἐλεγεῖα, Iambici, τὰ ἰαμβεῖα, id.
Versus, *Præp.* πρὸς, aliquid, τινὸς, Xen.
Versute, πανούργως, Poll.
Versutia, ἡ πανουργία, ας, Dem.
Versutus, ὁ καὶ ἡ πανοῦργος, ου, Dem. ὁ ἀγκυλομήτης.
Vertebra, ὁ σφόνδυλος, ου, LXX. ὁ ἀστράγαλος.
Vertex, *capitis*, ἡ κορυφὴ, ῆς, Xen. montis, ἡ ἀκρώρεια, ας, Philo.
Verticillus, ὁ σφόνδυλος, ου, Plut.
Vertigo, ὁ ἴλιγγος, Plut. ὁ ἴλιγξ, γος, Diod. tenebricosa, ὁ σκοτόδινος, Hipp. ἡ σκοτοδινία, Plat. vertigine corripior, ἰλιγγιάω, Them. σκοτοδινιάω, Philo.
Verto, δινέω, Aristot. aliquid in omnem partem, στρέφω τι πανταχῇ, Dem. in fugam, τρέπω εἰς φυγὴν, id. aliquid in aliam linguam, μεταγράφω τι, Thuc. omnia sursum deorsum, ἄνω καὶ κάτω ποιέομαι πάντα, Dem. nescio, quo me vertam, ἀπορῶ, ποῖ τραπωμαι, Xen. bene vertat tibi, εὖ σοι γένοιτο, Athen.
Veru, ὁ ὀβελὸς, οῦ, Herodot.
Vervactum, τὸ νέωμα, ατος, Greg.
Veruculum, ὁ ὀβελίσκος, ου, Xen.
Vervex, ὁ κριὸς τομίας, seu ἐκτετμημένος.
Verum, ἀλλὰ, Dem. Confer *Sed.*
Verus, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, Dem. ἀληθινὸς, ὴ, ὸν, id. ὁ καὶ ἡ ἀψευδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ ἔτυμος· vera et æqua, τὰ ἀληθῆ καὶ δίκαια, Dem. et convenientia, καὶ καθήκοντα· verum dicere, ἀλήθειαν λέγειν τἀληθῆ εἰπεῖν, χρῆσθαι ταῖς ἀληθείαις περί τινος, id. Confer *Veritas.*
Vesania, ἡ ἀβελτερία, Dem. ἡ παραφροσύνη.
Vesanus, ὁ καὶ ἡ ἀβέλτερος, ου, Dem. ὁ καὶ ἡ παράφρων.
Vescor, ἐσθίω, Xen. formicæ vescuntur seminibus, σπέρματά ἐστι δεῖπνον μυρμήκων, Ælian. Confer *Edo.*
Vesica, ἡ κύστις, εως, Gal. ἡ φῦσα.
Vesicula, τὸ κυστίδιον, ἡ κύστιγξ, γος, Hipp.
Vespa, ὁ σφὴξ, κὸς, Aristot. vesparum sedes, ὁ σφηκὼν, ῶνος, id. examen, ἡ σφηκία, Plut.
Vespera, ἡ ἑσπέρα, Dem. ἡ ὀψία, N. T. ubi vespera advenit, ἑσπέρας καταλαβούσης, Herodian. advenerat, ἑσπέρα ἦν, Dem.
Vesperascit, ὀψίζει, ἑσπέρα γίνεται, Xen.
Vespere, seu Vesperi, δειλῆς, LXX. πρὸς ἑσπέραν, Plat. ἑσπέρας οὔσης, Dem. ἑσπέρας γινομένης, Xen. ὀψὲ τῆς ἡμέρας, id.
Vespertilio, ἡ νυκτερὶς, ίδος, Aristot.
Vespertinus, ἑσπερινὸς, ὴ, ὸν, δειλινὸς, ὴ, ὸν, LXX.
Vesperugo, ὁ ἕσπερος, Aristot.
Vespillo, ὁ ἐνταφιαστὴς, LXX. ὁ νεκροφόρος.
Vester, ὑμέτερος, έρα, ερον, civis, πολίτης, Dem. pater, πατὴρ ὑμῶν, N. T.
Vestiarium, τὸ ἱματιοφυλάκιον, ου.
Vestiarius, ὁ ἱματιοκάπηλος, Lucian.
Vestibulum, τὸ πρόθυρον, LXX. τὸ προπύλαιον, Plat. τὸ πρόπυλον, Herodian.
Vestigator, ὁ ἰχνευτὴς, οῦ, Poll.
Vestigatio, ἡ ἴχνευσις, εως, Xen. ἡ ἰχνεία.
Vestigium, τὸ ἴχνος, εος, Galen. τὸ ἴχνιον, Xen. pedis, τὸ βῆμα, ατος, N. T. vestigiis consequor, ἰχνάομαι, Plut. insisto, ἰχνεύω, Xen. alicujus, κατὰ πόδας ἕπομαί τινι, Naz. κατ' ἴχνος βαίνω τινὸς, Chrys. e vestigio, παραχρῆμα, Dem.
Vestimentum, idem quod *Vestis.*
Vestio, ἀμφιάζω, Macar. ἱματίζω, N. T.
Vestis, seu Vestitus, ἡ ἐσθὴς, ῆτος, Dem. τὸ ἱμάτιον, ου, idem. τὸ θοιμάτιον, ου, idem. τὸ ἀμφίεσμα, ατος, Lucian. τὸ ἔσθημα, ατος, Ælian. fluxa, ἐσθὴς παρῳωρημένη, Herodian. rustica, στολὴ ἀγρῶτις, Philo. lacera, ἱμάτιον ἐντετριμμένον, Chrys. τριβώνιον φαῦλον, Dion. Chrys. vestem comparo ad diem festum, παρασκευάζω ἐσθῆτα εἰς ἑορτὴν, Dem. facere, ποιεῖν ἱμάτιον· exuere, ἐκδύειν θοιμάτιον· corrumpo, διαφθείρω ἱμάτιον· dilacero, καταῤῥήγνυμι ἱμάτιον, id. veste ejusmodi uti, τῷ τοιῷδε ἐσθήματι χρῆσθαι, Ælian. vestibus splendidis superbire, θρύπτεσθαι ἐσθῆτι πολυτελεῖ, id.
Vestras, ὑμεδαπὸς, οῦ, Suid.
Veteramenta, τὰ καττύματα, ων, Lucian.
Veteranus, παλαιὸς, ὰ, ὸν, Dem. miles, ὁ ἀπεστρατευμένος, ου, Plut.
Veterasco, παλαιόομαι, Gal. γηράσκω.
Veterator, ὁ πανοῦργος, Dem.
Veteratorie, πανούργως, Poll.
Veteratorius, ὁ καὶ ἡ πανοῦργος, Aristot.
Veternosus, ληθαργικὸς, ὴ, ὸν.
Veternus, ἡ ληθαργία, ἡ καταφορὰ ἰσχυρὰ, Diosc.
Veto, κωλύω, Xen. Confer *Prohibeo.*
Vetula, ἡ πρεσβῦτις, ιδος, Lucian. ἡ γυνὴ γραῦς, Dem. πρεσβυτέρα ἄνθρωπος· τὸ γραΐδιον, id.
Vetulus, παλαιὸς, ὰ, ὸν, Plut. Confer *Antiquus.*
Vetulus, ι, τὸ γερόντιον, ου, Lucian. Confer *Senex.*
Vetus, παλαιὸς, ὰ, ὸν, Aristot. Confer *Antiquus.*
Vetustas, ἡ παλαιότης, ητος, Eurip. ἡ ἀρχαιότης, ητος, Paus.
Vetuste, παλαιῶς.
Vetustus, ἀρχαῖος, αία, αῖον, Xen. Confer *Antiquus.*
Vexatio, ἡ ἐπήρεια, Dem. ἡ κάκωσις.
Vexator, ὁ κακωτὴς, οῦ, Philo. ὁ λυμαντήρ.
Vexillarius, seu Vexillifer, ὁ σημαιοφόρος, Poll.
Vexillum, τὸ σημεῖον, Thuc. ἡ σημαία, Plut.
Vexo, ἐπηρεάζω, Plut. σκύλλω, N. T. κακόω, ταλαιπωρέω.
Via, ἡ ὁδὸς, οῦ, Dem. urbis, ἡ ἀγυιὰ, ᾶς, Max. Tyr. publica, ὁδὸς δημοσία, regia, ἡ ἁμαξιτὸς, οῦ, Xen. angustior et altior, ὁδὸς στενοτέρα καὶ μετεωροτέρα, Dem. recta, ὀρθὴ, id. tuta, ἀσφαλής· viam reficio, ὁδὸν ἐπισκευάζω· monstro alicui, δείκνυμί τινι· patefacere alicui, ποιεῖν ὁδὸν εἶναί τινι· ire eadem, βαδίζειν τὴν αὐτήν· ingredi aliquam, πορεύεσθαί τινα· declinare rectam, ἐξίστασθαι τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, id.
Vialis, ὁδιαῖος, αία, αῖον.
Viaticor, ἐφοδιάζομαι, Bas.
Viaticum, τὸ ἐφόδιον, ου, Dem. do, ἐφοδιάζω, Herodot.
Viator, ὁ ὁδοιπόρος, ου, Lucian. ὁ ὁδίτης.
Viatorius, ὁδοιπορικὸς, ὴ, ὸν, Herodot.
Vibex, ὁ αἱμάλωψ, ωπος, Galen.
Vibratio, ἡ ἀνάπαλσις, εως, Aristot.
Vibrissæ, αἱ τρίχες ῥινός.
Vibro, ἀναπάλλω, Aristot. κραδαίνω.
Viburnum, ἡ βρυωνία μέλαινα.
Vicanus, ὁ κωμήτης, ου, Dion. Hal.
Vicarius, ὁ, ἡ, τὸ ἀντ' ἄλλου τεταγμένος.
Vicatim, κωμηδὸν, Diod. Sic. κατὰ κώμας, Plut.
Vicesimus, εἰκοστὸς, ὴ, ὸν, LXX.
Vicia, ἡ βικία, ας, Geop.
Vicies, εἰκοσάκις.
Vicinia, seu Vicinitas, ἡ γειτονία, ας, Aristot. ὁ γειτνίασις, εως, Plut. in vicinia, ἐκ γειτόνων, Lucian.
Vicinus, ὁ καὶ ἡ γείτων, ονος, Plut. γειτνιακὸς, ὴ, ὸν, Joseph. ὁ καὶ ἡ πρόσοικος, Plut. sum, γειτονέω, Plat. γειτνιάω, Herodot. sum morti, Χάρων ἔδακέ με, Lucian.
Vicis alicujus, ἀντί τινος, Xen. vicem alicujus doleo, ἄχθομαι ἐπί τινος, Lucian. alicujus rei præsto, παρέχω τάξιν τινὸς, Diosc. vice versa, ἐκ περιτροπῆς, Philo. κατὰ διαδοχὴν, Plat.
Vicissim, ἀμοιβαίως, Bud. κατὰ διαδοχὴν, Plat. ἐκ περιτροπῆς, Philo.
Vicissitudo, ἡ ἐξάμειψις, εως, Plat. ἡ καταλλαγὴ, ῆς, Aristot. ἡ περιτροπὴ, ῆς, Philo. ἡ ἀμοιβή.
Victima, τὸ σφάγιον, Dem. τὸ θῦμα, ατος, id. τὸ ἱερεῖον, id. offero victimam, προσάγω θυσίαν, Lucian. me ipsum pro aliquo, δίδωμι σφάγιον ἐμαυτὸν ὑπέρ τινος, Dem. sacrifico victimam, θύω ἱερεῖον· prosterno victimas, καταβάλλω ἱερεῖα, id.
Victimarius, ὁ σφαγεὺς, έως, Xen. ὁ θύτης, ου, Herodian.
Victito, σιτέομαι, aliqua re, τινὸς, Aristot.
Victor, ὁ νικῶν, ῶντος, Dem. ὁ νενικηκὼς, ότος, id. ὁ κρατήσας, αντος, id.
Victoria, ἡ νίκη, ης, honesta et conveniens, καλὴ καὶ προσήκουσα, Dem. injuste parta, παρὰ τὸ δίκαιον γιγνομένη, id. victoriam obtineo seu reporto, νίκην λαμβάνω, id. νίκην αἴρομαι, Dion. Hal. victoria recte uti, κατὰ τρόπον διοικεῖν τὴν νίκην, Dem. victoriæ præmium, νικητήριον, ου, Xenoph. νικητήριον ἆθλον, Plat.
Victoriosus, ὁ καὶ ἡ καλλίνικος, ου, Dem.
Victrix, ἡ νικήτρια, ας, ἡ νικήσασα, ης.
Victus, ûs, ὁ βίος, ου, Dem. ἡ σίτησις, εως, idem. ἀφ' ὧν ζῇ τις, idem. victum paro alicui, βίον εὑρίσκω τινὶ, Dem. colligo ex aliqua re, συλλέγω ἔκ τινος, idem. quæro, ἐργάζομαι τὰ ἐπιτήδεια, id. paro ex aliqua re, πορίζομαι

πορίζομαι βίον ἔκ τινος, id. sufficientem suppedito alicui, βίον ἱκανὸν παρέχω τινὶ, id. δίδωμι σίτησίν τινι, id. dimetiri alicui, μετρεῖν τὸν σῖτον τινὶ, id. fraudare aliquem victu, ἀφαιρεῖσθαί τινα ἀφ' ὧν ἔζη, Dem.
Viculus, τὸ κωμίδιον, ȣ, τὸ κώμιον, ȣ, Plut.
Vicus, ἡ κώμη, ης, Thuc. ἡ ῥύμη.
Videlicet, δηλαδὴ, Dem.
Video, aliquid præsens, ὁράω τι παρὸν, Dem. et circumspicio, σκοπέω τι ϗ ὁράω, id. aliquem, βλέπω εἰς τινα, Dem. πρός τινα, Isocr. imaginem alicujus, θεάομαι εἰκόνα τινὸς, Aristot. Confer *Intueor*, *Specto*.
Videor, δοκέω, καταφαίνομαι, Dion. Hal. videtur mihi, φαίνεταί μοι, id. δοκεῖ μοι, Dem.
Vidua, ἡ χήρα, ας, Plut. sum, χηρεύω, Dem. ἡ εὐνίς.
Viduatio, ἡ χήρωσις, εως.
Viduitas, ἡ χηροσύνη, ης, ἡ χηρεία, ας, Thuc.
Viduo, χηρόω, ἀποστερέω.
Viduus, ὁ χῆρος, ȣ, Epiphan. sum, χηρεύω, Dem. καταχηρεύω, id.
Vieo, λυγίζω, Poll.
Vietor, ὁ λυγιστής, ȣ.
Vietus, ὁ ϗ ἡ ὑπέρακμος, ȣ, Chrys.
Vigeo, ἀκμάζω, opibus, τῷ πλέτῳ, Herodian. sanus sum, εὐσθενέω, Dem. θάλλω.
Vigesco, ἐπακμάζω.
Vigesimus, idem quod *Vicesimus*.
Vigil, ὁ ϗ ἡ ἄϋπνος, Lucian. ὁ ϗ ἡ ἄγρυπνος, id.
Vigil, *subst.* ὁ φρȣρὸς, Thuc. ὁ ἐγρήγορος, ȣ, LXX.
Vigilanter, ἀγρύπνως, ἐγρηγορήτως, Bas. ἐπιμελῶς.
Vigilantia, ἡ ἀγρυπνία, Xen.
Vigilia, ἡ ἐγρήγορσις, εως, Aristot.
Vigilo, ἐγρηγορέω, Aristot. ἀγρυπνέω, LXX.
Viginti, οἱ, αἱ, τὰ εἴκοσι.
Vigor, ἡ ἀκμὴ, ῆς, Aristot. ἡ ῥώμη, τὸ σθένος.
Vilesco, φαυλίζομαι, εὐτελίζομαι.
Vilipendo, φαυλίζω, Xen. Confer *Contemno*.
Vilis, φαῦλος, η, ον, Dem. ὁ ϗ ἡ εὐτελὴς, έος, id. pretii, ὁ ϗ ἡ εὔωνος, ȣ, id.
Vilitas, ἡ φαυλότης, ητος, Xen. ἡ εὐτέλεια· mercium, ἡ εὐωνία, ας, Poll.
Villa, ἡ κώμη, ης, Dem. ἡ αὐλὴ, ῆς, Dion. Hal. τὸ χωρίον, ȣ, Dem. ἡ ἔπαυλις, εως, Plut. τὸ ἐπαύλιον, ȣ, id.
Villaris, ἐπαυλικὸς, ἡ, όν· χωρικὸς, ἡ, όν.
Villica, ἡ ἀγρονόμος, ȣ.
Villicus, ὁ ἀγρονόμος, ȣ, ὁ αὐλήτης.
Villosus, λάχνος, η, ον, Suid. ὁ ϗ ἡ τριχώδης.
Villum, τὸ οἰνάριον, ȣ, ὁ οἰνίσκος, ȣ, Athen.
Villus, ἡ λάχνη, ης, ὁ πόκος, ȣ, Theophr.
Vimen, ἡ λύγος, ȣ, Eust. ἡ οἰσύα, ας, id.
Viminalis, e, seu Vimineus, οἰσύϊνος, ΐνη, ϊνον, Lucian. λύγινος, ίνη, ινον, id.
Vinaceus, ὁ ϗ ἡ οἰνώδης, εος, Plut.
Vinago, ἡ οἰνὰς, άδος, Aristot.
Vinalia, τὰ πιθοίγια, ων.
Vinarius, οἰνηρὸς, ὰ, ὸν, vas, ἀγγεῖον, Athen. cella, ὁ οἰνὼν, ῶνος, Xen. taberna, οἰνοπώλιον, ȣ.
Vinarius, i, ὁ οἰνοπώλης, ȣ.
Vincibilis, e, νικητὸς, ἡ, όν.
Vincio, δέω τινὰ, Dem. δεσμέω τινὰ, N. T. catenis, ἁλύσεσι, ib. περιβάλλω τινὰ, Plut.
Vinco, νικάω, copias universas, δύναμιν πᾶσαν, Dem. palam aliquem, ἐκ φανερȣ͂ κρατέω τινός· virtute, non fortuna, νικάω δι' ἀρετὴν, ȣ διὰ τύχην· facile aliquos terra marique, κρατέω τινῶν ῥᾳδίως κατὰ γῆν ϗ κατὰ θάλασσαν, id. hostes, ἐπικρατέω τῶν ἐχθρῶν, Isocr. prælio equestri, ἱπποκρατέω, Dem. aliquem prælio navali, καταναυμαχήσας ταπεινὸν ποιέω τινὰ, Isocr. et supero aliquos, κρατέω ϗ περιγίγνομαί τινων, Dem. verbis, κρατέω ϗ περίειμι λόγῳ, id.
Vinctura, seu Vinctus, ûs, ὁ δεσμὸς, ȣ͂, Plut.
Vinculum, ὁ δεσμὸς, ȣ͂, Plut. in vincula conjicio aliquem, δέω τινὰ, Dem. παραδίδωμί τινα εἰς δεσμωτήριον, id. ἐμβάλλω τινὰ εἰς τὸ δεσμωτήριον· minari, προλέγειν δεσμόν· vinculorum reum esse, ἔνοχον δεσμȣ͂ γίγνεσθαι, id. damnari vinculis, προστιμᾶσθαί τινι δεσμȣ͂, id. Confer *Carcer*.
Vindemia, ὁ τρυγητὸς, ȣ͂, Plut.
Vindemiator, ὁ τρυγητὴς, ȣ͂.
Vindemio, τρυγάω, fructus autumnales, τὴν ἀμπελίνην ὀπώραν, Plut.
Vindex, ὁ ἔκδικος, ȣ, Lucian. ὁ τιμωρὸς, ȣ͂, Philo.
Vindicatio, ἡ ἐκδικία, ας, Chrys. ἡ ἐκδίκησις, εως, LXX. ἡ τιμωρία.
Vindiciæ, ἡ ἀντιποίησις, εως, Dion. Hal.
Vindico, τιμωρέω, Dem. aliquem, ἀμύνομαί τινα, Plat. πρός τινος, Plut. aliquem ab aliqua re, ἀπαλλάττω τινά τινος, Isocr.
Vindicta, ἡ ἐκδίκησις, εως, LXX.
Vinea, ὁ ἀμπελὼν, ῶνος, LXX. τὸ οἰνόπεδον, γῆ ἀμπελόφυτος, ȣ, Dion. Hal.
Vinealis, ἀμπέλινος, ίνη, ινον, Aristot.
Vinetum, ὁ ἀμπελὼν, ῶνος, LXX.
Vinitor, ὁ ἀμπελȣργὸς, ȣ͂, Poll.
Vinolentia, ἡ μέθη, ης, Dem. ἡ οἰνοφλυγία.
Vinolentus, ὁ ϗ ἡ πάροινος, ȣ, Plut. ὁ ϗ ἡ φίλοινος, ȣ, id.
Vinosus, ὁ ϗ ἡ οἰνώδης, εος, Plut.
Vinum, ὁ οἶνος, ȣ, Dem. copia vini, οἴνȣ πλῆθος, idem.
Viola, τὸ ἴον, ȣ, Aristot.
Violabilis, βιαστὸς, ἡ, όν.
Violaceus, ὁ ϗ ἡ ἰώδης, εος, Diosc.
Violarium, ἡ ἰωνιὰ, ᾶς, Theophr.
Violatio, ὁ βιασμὸς, ȣ͂, Dem.
Violator, ὁ βιαστὴς, ȣ͂, Naz.
Violens, seu Violentus, βίαιος, αία, αιον, Plut. ὁ ϗ ἡ ὄβριμος.
Violenter, βιαίως, et insolenter debacchari in aliquem, ϗ ἀσελγῶς χρῆσθαί τινι, Dem.
Violentia, ἡ βία, et importunitas alicujus, ϗ φιλοπραγμοσύνη τινὸς, Dem.
Violentus. Vide *Violens.*
Violo, βιάζομαι, et injuria adficio aliquem, ϗ ὑβρίζω τινὰ, Dem. aliquem, πλημμελέω εἴς τινα, Isocr. pacta, παραβαίνω τὰς ὁμολογίας, Dem. λύω τὰς συνθήκας, Isocr. pacem, εἰρήνην, Dem. fidem mutuo datam, παραβαίνω τὰς κοινὰς πίστεις, id.
Vipera, *mas*, ὁ ἔχις, εως, Plat. *fœmina*, ἡ ἔχιδνα, ης, Galen.
Vipereus, seu Viperinus, ἐχιδναῖος, αία, αῖον.
Viperula, τὸ ἐχίδνιον, ȣ, τὸ ἐχείδιον, ȣ, Suid.
Vir, ὁ ἀνὴρ, ἀνδρὸς, bonus, fortis, ἀγαθὸς, Dem. optimus, ἄριστος, id. bonus et honestus, καλὸς κἀγαθὸς, idem. probatus, τέλειος, id. præstans, σπȣδαῖος· prudens, νȣ͂ν ἔχων, id. admirabilis, θαυμαστὸς, id. fio, γίγνομαι, Dem. συντελέω εἰς ἄνδρα, Isocr. habeor, δοκιμάζομαι ἀνὴρ εἶναι, Dem.
Virago, ἡ ἀνδρὶς, ίδος, Symm.
Vireo, θάλλω, Xen. χλοάζω.
Virga, ἡ ῥάβδος, ȣ, Xen.
Virgeus, ῥάβδινος, ίνη, ινον.
Virginalis, παρθενικὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Virgineus, παρθένειος, εία, ειον, Eurip. ornatus, ἡ κοροκοσμία, ας, Cl. Al.
Virginitas, ἡ παρθενία, ας, Lucian.
Virgo, ἡ παρθένος, ȣ, Xen. ἡ κόρη.
Virgula, ὁ ῥαβδίσκος, ȣ, τὸ ῥαβδίον, ȣ.
Virgultum, τὸ θραύσανον, Phav. τὸ φρύγανον.
Virguncula, τὸ παρθενισκάριον, ȣ.
Viridarium, ἡ ἅλως, ῶς.
Viridis, χλωρὸς, ὰ, ὸν, Plut.
Viriditas, ἡ χλωρότης, ητος, Plut.
Virido, χλωραίνω, Soph.
Virilia, τὰ αἰδοῖα, ων.
Virilis, ἀνδρικὸς, ἡ, ὸν, Dem. ὁ ϗ ἡ ἀνδρώδης, εος, Isocr. ἀνδρεῖος, α, ον, Xen.
Virilitas, ἡ ἀνδρότης.
Viriliter, ἀνδρείως, Xen.
Viritim, κατ' ἄνδρα, Dem.
Virosus, idem quod *Venenosus*.
Virtus, ἡ ἀρετὴ, ῆς, maximis laudibus digna, μεγίστων ἐπαίνων ἀξία, Dem. excellens, mirifica, πολλή· perfecta, παντελής· integerrima et firmissima, γνησιωτάτη ϗ βεβαιοτάτη· et bonitas, ϗ καλοκἀγαθία, ας· virtutem amare nimis, ἀρετὴν ἀγαπᾶν λίαν· appetere, ὀρέγεσθαι καλοκἀγαθίας· majorum imitari, τῶν προγόνων μιμεῖσθαι· exerceo, ἀσκέω, Isocr. ostendere alicui, ἐνδεικνύειν τινί· virtute præstare omnibus, ἀρετῇ διαφέρειν ἁπάντων, id. majorum gloriari, σεμνύνεσθαι ἐπ' ἀρετῇ τῶν προγόνων, id.
Virulentus, ὁ ϗ ἡ ἰώδης, εος.
Virus, ὁ ἰὸς, ȣ͂, Plut.
Vis, ἡ δύναμις, εως, Dem. τὸ κράτος, εος, id. plur. *Vires*, ἡ ἰσχὺς, ύος, id. vim infero seu facio, βιάζομαι, Plat. habeo maximam, δύναμιν μεγίστην ἔχω, Isocr. adipiscor, κτάομαι, id. ἰσχύω, Antiph. vi occupo urbem, κατὰ κράτος πόλιν αἱρέω, Isocr.
Visceratio, ἡ κρεονομία, ας.
Viscidus, seu Viscosus, a, um, ὁ ϗ ἡ ἰξώδης, εος, ὁ ϗ ἡ γλοιώδης.
Viscum, ὁ ἰξὸς, ȣ͂, Plut. ἡ ἰξία, ας, Theophr. visco aves capto, ἰξεύω· captans vir, ὁ ἰξευτὴς, ȣ͂· fœmina, ἡ ἰξεύτρια, ας, Plut.
Viscus, τὸ σπλάγχνον, ȣ, N. T. τὸ ἔντερον.
Visibilis, ὁρατὸς, ἡ, ὸν, Dem. θεατὸς, ἡ, ὸν, id.
Visio, ἡ ὅρασις, εως, Plut.
Visito, ἐπισκέπτομαι, aliquem, τινὰ, Herodian.
Viso, ἐπισκοπέω, aliquem, τινὰ, Isocr.
Visum, τὸ ὅραμα, τὸ φάσμα.
Visus, ûs, ἡ ὄψις, εως, Dem.
Vita, ὁ βίος, Dem. ἡ ζωὴ, Aristot. ἡ βιοτὴ, Xen. universa, βίος πᾶς, Dem. honoratior, ἐντιμότερος· illustrissima, λαμπρότατος· moderata et temperans, σώφρων ϗ μέτριος· tranquilla et quieta, ἡσύχιος ϗ ἀπράγμων· calamitosa, δυστυχὴς, id. privata, ἴδιος· ante acta, βεβιωμένος· præsens, παρών· reliqua, λοιπός· vitam aliquam eligere, βίον τινὰ αἱρεῖσθαι, id. instituere aliquo modo, οἰκονομεῖν πῶς, Isocr. vivere seu degere aliquam, βιȣ͂ν τινα, Dem. ζῆν τινα· traducere in plurimis commodis, διάγειν μετὰ πλείστων ἀγαθῶν· exigere non ignaviter, διατελεῖν ȣ ῥαθυμȣ͂ντα· conterere in aliqua re, διατρίβειν πρός τινι· conservare, σώζειν, idem. commutare cum morte, μεταλλάττειν, Isocr. finire, τελευτᾶν, idem. τὴν τελευτὴν τȣ͂ βίȣ ποιεῖσθαι, Dem. sub finem vitæ, περὶ τὴν καταστροφὴν τȣ͂ βίȣ, Ælian.
Vitalis, ὁ ϗ ἡ ζώσιμος, Al. Aphr. ζωτικὸς, ἡ, ὸν, Theophr. βιωτὸς, ἡ, ὸν, Plat. ὁ ϗ ἡ βιώσιμος.
Vitatio, ἡ εὐλάβεια, ας, ἡ ἐκφυγή.
Vitellus, ἡ λέκιθος, ȣ, Aristot.
Viteus, ἀμπέλινος, ίνη, ινον, Aristot.
Viticula, τὸ ἀμπέλιον, ȣ, Aristoph.
Vitiligo, ὁ ἀλφὸς, ȣ͂, Diosc.
Vitilitigator, ὁ συκοφάντης, ȣ, Dem.
Vitiligo, συκοφαντέω, Dem.
Vitio, καταισχύνω, φθείρω, fœminam, γυναῖκα, Lys.
Vitiose, κακῶς, Dem. πονηρῶς, Isocr.
Vitiositas, ἡ κακία, ας, Dem.
Vitiosus, φαῦλος, η, ον, Dem. κακὸς, ἡ, ὸν, id.
Vitis, ἡ ἄμπελος, ȣ, Aristot. ἡ οἴνη.
Vitisator, ὁ ἀμπελοφύτωρ, ορος.
Vitium, ἡ κακία, Dem. τὸ ἁμάρτημα, Isocr. vitio verto, ψόγον ἡγέομαι, id.
Vito, εὐλαβέομαι, sodalitium, τὴν συνεσίαν, Isocr. διαφεύγω τι, id. Confer *Fugio*.
Vitreus, ὑαλῶς, ῆ, ȣ͂ν, Lucian. ὑάλινος, ίνη, ινον, N. T.
Vitricus, ὁ ἐπιπάτωρ, ορος, Poll.
Vitrum, ὁ vel ἡ ὕαλος, ȣ, Lucian. ἡ ὕελος, ȣ, Diod. Sic.
Vitta, ἡ ταινία, Plat. τὸ ἀνθέμιον, LXX.
Vitula, ἡ μόσχος, ȣ, N. T. ἡ δάμαλις, εως, Lucian.
Vitulinus, ὁ ϗ ἡ μόσχειος, ȣ, Xenoph.
Vitulor, εὐφραίνομαι.
Vitulus, ὁ μόσχος, LXX. τὸ μοσχάριον, id.
Vituperabilis, ὁ ϗ ἡ ἐπίψογος, ȣ, Diod. Sic. ὁ ϗ ἡ ἐπονείδιστος, ȣ, Dem. μωμητὸς, ἡ, όν.
Vituperatio, ἡ μέμψις, Dem. ἡ ἐπιτίμησις, id.
Vituperator, ὁ ἐπιπλήττων, οντος, Isocr. ὁ ψέκτης, ȣ, Plut.
Vituperium, ὁ ψόγος, Plut. ὁ ὀνειδισμός.
Vitupero, ψέγω, aliquem, τινὰ, Plat. διαψέγω τινὰ, Plut. ἐπιτιμάω τινὶ, Dem. μέμφομαί τινι, id.

Vivacitas, ἡ μακροβιότης, ητος, Aristot. ἡ εὐζωΐα.
Vivarium, τὸ ζωοτροφεῖον, ου.
Vivax, ὁ καὶ ἡ μακρόβιος, Lucian. ὁ καὶ ἡ εὔζωος, Theophr.
Viverra, ἡ ἰκτὶς, ῖδος, Aristot.
Vividus, ὁ καὶ ἡ ἔμβιος, ου, Theophr. ἀκμαῖος, α, ον.
Vivifico, ζωοποιέω.
Vivificus, ὁ καὶ ἡ ζωοφόρος.
Vivo, βιόω, longo tempore, πολὺν χρόνον, Dem. beate, εὐδαιμόνως τὸν βίον διάγω, Isocr. felicius, εὐτυχέστερον βίον βιόω, idem. secure, ζάω ἀσφαλῶς, idem. tranquille, ζάω ῥαθύμως, id. simpliciter et ut natura fert, ζάω ἁπλῶς καὶ ὡς πέφυκα, Dem. frugaliter, μετρίως· modeste, κοσμίως· quovis modo, ὁπωσοῦν· militari modo, στρατιωτικῶς τὸν βίον· belluarum more, θηριωδῶς, id.
Vivus, ζῶν, ζῶσα, ζῶν, Dem. ὁ καὶ ἡ ἔμψυχος, et adhuc vigens, καὶ νῦν ὤν, idem. ζωὸς, ἡ, όν, Xen.
Vix, μόλις, Isocr. servi ferrent, μόλις ἂν οἱ δοῦλοι καρτερήσειαν, id.
Ulceratio, ἡ ἕλκωσις, εως, Hippocr.
Ulcero, ἑλκόω, Xen. ἑλκοποιέω.
Ulcerosus, ὁ καὶ ἡ ἑλκώδης, εος, ἡλκωμένος, ένη, ένον, N. T.
Ulciscor, ἐκδικέω, aliquem, τινὰ, Plut. aliquem ab aliquo, τινὰ ἀπό τινος, N. T. aliquem præclare, ἀμύνομαι τινὰ καλῶς, Isocr.
Ulcus, τὸ ἕλκος, εος, Plat.
Ulcusculum, τὸ ἑλκύδριον, ου, Plut.
Uliginosus, ὁ καὶ ἡ ἰκματώδης, εος.
Uligo, ἡ ἰκμασία, ας, Hesych.
Ullus, ὅ, ἥ τις, τὸ τι.
Ulmarium, ὁ πτελεών, ῶνος.
Ulmeus, ὁ καὶ ἡ πτελεώδης, Hesych.
Ulmus, ἡ πτηλέα, ας, Diosc.
Ulna, ἡ ἀγκάλη, N. T. ἡ ἀγκαλὶς, ίδος, LXX ulnis amplector, ἀγκαλίζομαι· ulnis gesto, ἐν ἀγκάλαις περιφέρω τινὰ, Xen. qui adhuc gestatur, ὁ καὶ ἡ ὑπάγκαλος ἔτι, Dion. Hal. mensura, ἡ ὠλένη, ης, Poll.
Ulterior, us, περαῖος, αία, αῖον, Strabo. ὁ, ἡ, τὸ πέραν, Thuc.
Ulterius, περαιτέρω, progredi, προελθεῖν, Isocr.
Ultimo, ἐσχάτως, Plut.
Ultimus, ἔσχατος, η, ον, Plat. ὕστατος, άτη, ατον, id. τελευταῖος, αία, αῖον, id.
Ultio, ἡ ἐκδίκησις, εως, N. T. ἡ ἀμύνη.
Ultor, ὁ ἐκδικητὴς, οῦ, Greg. ὁ τιμωρός.
Ultra, πέρα, nihil requirere, μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, Plat. modum, πέρα τοῦ μέτρου, Dem. ultra Indos, πέραν Ἰνδῶν, Aristot. sexaginta annos natus, ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς, Plut. quam par est, μᾶλλον τοῦ δέοντος, Dem. quam meremur, ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, Isocr.
Ultro, ἑκουσίως, Dem. ἑκουσίᾳ, id. ἑκοντὶ, id.
Ultroneus, ἑκούσιος, ία, ιον, Dem. ἑκὼν, όντος, id.
Ulva, φῦκος λιμναῖον.
Ulula, ὁ αἰγωλιὸς, οῦ, Aristot.
Ululatus, ûs, ἡ ὀλολυγὴ, ῆς, Dion. Hal.
Ululo, ὀλολύζω, LXX. ἀνολολύζω, Philo.
Umbella, τὸ σκιάδιον, ου, Poll. ἡ σκιαδίσκη, ης, Athen. τὸ ἐφεστρίδιον, ου, Lucian.
Umbilicalis seu Umbilicaris, ὁ καὶ ἡ ὀμφαλώδης, Aristot.
Umbilicatus, ὀμφαλωτὸς, ἡ, ὸν, Athen.
Umbilicus, ὁ ὀμφαλὸς, οῦ, Plat.
Umbo, τὸ ὀμφάλιον, ου, Suid.
Umbra, ἡ σκιὰ, ᾶς, Dem.
Umbraculum, ἡ σκιὰς, ἄδος, Plut. τὸ σκέπασμα.
Umbraticus, Umbratilis, e, Umbrosus, ὁ καὶ ἡ σκιώδης, εος, Plut. σκιερὸς, ὰ, ὸν, Xen. σκιαρὸς, ὰ, ὸν, Plat. umbratilem vitam dego, σκιατροφέομαι, id.
Umbro, σκιάζω, aliquid, τὶ, Lucian.
Umbrosus, a, um. Vide *Umbraticus*.
Una, ἅμα, cum aliquo, τινὶ, Dem. ὁμοῦ τινος, Xen.
Unanimis, ὁ καὶ ἡ ὁμόθυμος, ὁ καὶ ἡ ὁμογνώμων, ονος, Xen.
Unanimitas, ἡ ὁμοθυμία, ἡ ὁμόνοια, Dem.
Unanimiter, ὁμοθυμαδὸν, Xen.
Uncia, τὸ δωδεκατημόριον, Plut. ἡ οὐγκία.
Uncialis, e, οὐγκιαῖος, αία, αῖον.
Unciatim, κατ' οὐγκίας.
Uncinulus, τὸ ἀγκιστρίδιον, ου.
Uncinus, ὁ σφιγκτὴρ, ῆρος, *Aquila*.
Unctio, ἡ χρῖσις, Suid. τὸ ἄλειμμα, ατος, Diod. Sic. ἡ ἄλειψις, εως, Plut.
Unctor, ὁ ἀλείπτης, ου, Plut.
Unctorius, ἀλειμματικὸς, ἡ, όν.
Unctura, idem quod *Unctio*.
Uncus, τὸ ὄγκινον, ου, τὸ ἄγκιστρον, ου.
Unda, τὸ κῦμα, ατος, Lucian.
Undabundus, ὁ καὶ ἡ κυματώδης, εος, Aristot. undabundum reddo, κυματόω, Lucian. mare, κυματίζω τὴν θάλασσαν.
Unde, ὅθεν, inde ordiuntur, unde potissimum ista confici queant, ἐντεῦθεν ποιοῦνται τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἂν μάλιστα συστῆσαι ταῦτα δυνηθεῖεν, Dem. in hoc sunt intenti, unde vitam possunt sustentare, τοῦτο σκοποῦσιν, ὁπόθεν—— unde igitur istis commeatus suppeditabitur? πόθεν δὴ τούτοις ἡ τροφὴ γενήσεται; unde, nisi? πόθεν ἄλλοθεν, ἤ· unde illa fiant, docebo, ἀφ' ὅτου ταῦτα γίνεται, ἐγὼ διδάξω, id.
Undecies, ἑνδεκάκις.
Undecim, οἱ, αἱ, τὰ ἕνδεκα, Dem.
Undecimviri, οἱ ἕνδεκα, Dem.
Undecimus, ἑνδέκατος, άτη, ατον, Plut.
Undecumque, seu Undelibet, ὅθεν οὖν.
Undeviginti, ἑνὸς δέοντος εἴκοσι, seu εἴκοσιν ἑνὸς δέοντος· undetriginta, ἑνὸς δέοντος τριάκοντα· undequadraginta, ἑνὸς δέοντος τεσσαράκοντα, &c. *Viger*. Confer *Duodeviginti*.
Undevigesimus, ἑνὸς δέοντος εἰκοστὸς, ἡ, όν· undetrigesimus, a, um, ἑνὸς δέοντος τριακοστὸς, ἡ, όν, &c.
Undequaque, seu Undique, πανταχόθεν· utilia colligere, τὰ χρήσιμα συλλέγειν, Isocr. aliquem irretire, κυκλῷ πανταχῇ περιστοιχίζεσθαί τινα, Dem.
Undo, κυμαίνω.
Undosus, ὁ καὶ ἡ κυματώδης, εος, Aristot.
Unedo, τὸ μιμαίκυλον, ου, Theophr.
Ungo, ἀλείφω, aliquid aliqua re, τί τινι, Xen. χρίω τί τινι, id.
Unguentarius, ὁ μυρεψὸς, Athen. ὁ μυροπώλης.
Unguentarius, μυρεψικὸς, ἡ, ὸν, Plut. μυρηρὸς, ὰ, ὸν, vas, ἄγγος, Poll.
Unguentum, τὸ μύρον, ου, Athen. τὸ χρῖσμα, ατος, τὸ χρῖμα, ατος, Clem. Alex.
Unguiculus, τὸ ὀνύχιον, ου.
Unguis, ὁ ὄνυξ, χος, Gal. ungues præcido, ὀνυχίζω, id. ad unguem teneo, ἀκριβῶς ἐξεπίσταμαι, Aristoph.
Ungula, ἡ ὁπλὴ, ῆς, Xen.
Unice, μοναχῶς, Aristot.
Unicornis, ὁ μονόκερως, ωτος, Aristot.
Unicus, μόνος, η, ον, Xen. μοναχὸς, ἡ, όν, id.
Unigena, seu Unigenitus, ὁ καὶ ἡ μονογενὴς, έος, Plat.
Unio, ὁ μαργαρίτης, Ælian. τὸ μαργάριον, Paus.
Unitas, ἡ μονὰς, άδος, Plut. ἡ ἑνότης, ητος, Apoll. Tyan.
Universalis, καθολικὸς, ἡ, όν.
Universe, ὅλως, Dem.
Universitas, τὸ πᾶν, ἡ ὁμὰς, άδος, Theophr. Academia, ἡ Ἀκαδημία, Plut.
Universus, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, Dem. ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, id. σύμπας, ασα, αν· in universum, σύμπαν, Isocr.
Uniusmodi, ὁ καὶ ἡ μονότροπος, ου, Plut.
Unoculus, ὁ καὶ ἡ μονόφθαλμος, ου, Ammon. ὁ καὶ ἡ ἑτερόφθαλμος, ου, Plut.
Unquam, ποτέ· si unquam alias, nunc certe, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν, Dem. alias unquam, ἄλλοτε πώποτε· omnia, quæ unquam speravi, ἅπαντα, ὅσα πώποτε ἤλπισα, id.
Unus, εἷς, μία, ἕν, Dem. aut alter, εἷς ἢ δεύτερος, Plut. volo unum atque alterum, ἓν ἢ δύο βούλομαι, Dem. tria encomia, unum, alterum, tertium, τρία ἐγκώμια, ἓν μὲν, δεύτερον δὲ, τρίτον δὲ, Isocr.
Unusquisque, Unusquislibet, Unusquivis, πᾶς ἕκαστος, πᾶσα ἑκάστη, πᾶν ἕκαστον, Aristot. εἷς ἕκαστος, μία ἑκάστη, ἓν ἕκαστον, Isocr.
Vocabularium, τὸ λεξικὸν, οῦ.
Vocabulum, ἡ λέξις, εως, Lucian.
Vocalis, φωνήεις, εσσα, εν· animal, ζῶον, Xen. litera, γράμμα, Plat. ὁ καὶ ἡ εὔφωνος, ου, Dem.
Vocalitas, ἡ εὐφωνία, ας, Dem. Phal.
Vocaliter, εὐφώνως, Poll.
Vocatio, *ad cœnam, in jus*, ἡ κλῆσις, εως, Xen. Aristoph.
Vocativus, κλητικὸς, ἡ, όν· casus, πτῶσις, Gramm.
Vocator, ὁ κλήτωρ, ορος, Lucian.
Vociferatio, ἡ κραυγὴ, Xen. ὁ κεκραγμὸς, Plut. ἡ βοή.
Vociferor, κράζομαι, Xen. κραυγάζω, N. T. βοάω, Dem. et clamito, βοάω καὶ κράζω, id.
Vocula, τὸ λεξίδιον, i. e. *parva vox*, τὸ φωνίδιον.
Vola, τὸ θέναρ, αρος, Al. Aphr. τὸ γύαλον, Eustath.
Volatilis, πετεινὸς, ἡ, όν, Aristot. πτερόεις, εσσα, εν.
Volatus, ûs, ἡ ποτὴ, ῆς, ἡ πτῆσις, εως.
Volens, ἄσμενος, ένη, ενον, Isocr. ἑκούσιος, ία, ιον, Dem.
Volenter, ἀσμένως, Isocr.
Volo, as, πέτομαι, Plut. ἵπταμαι, trans seu per mare, πέτομαι κατὰ θαλάσσης, Ælian.
Volo, vis, βούλομαι, aliquid vehementer, σφόδρα τι, Dem. quod quis vult, ea sibi fingit, ὃ βούλεται, τοῦθ' ἕκαστος καὶ οἴεται, id. non ignarus esse alicujus rei, θέλω μὴ ἄπειρος εἶναί τινος, Isocr. mori, quam videre aliquid, ἐθέλω ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν τι, Dem. bene alicui, εὐνοϊκῶς ἔχω πρός τινα, Isocr.
Volsella, τὸ τριχολάβιον, ου, Aet.
Volubilis, e, ὁ καὶ ἡ εὔστροφος, ου, Plut.
Volubilitas, ἡ εὐστροφία, ας, Plut. ἡ εὐτροχία.
Volucer, seu Volucris, πετεινὸς, ἡ, όν, Aristot. celer, ὠκὺς, εῖα, ύ.
Volucris, *avis*, ὁ vel ἡ ὄρνις, θος, Dem.
Volumen, τὸ εἴλημα, ατος, Jos. liber, τὸ βιβλίον, ου, Plut.
Voluntarie, ἑκοντὶ, Isocr. ἐθελοντὴν, Herodot. ἐθελοντηδὸν, Thuc. ἐθελοντὶ, Plut. ἑκουσίως, Dem. ἑκουσίᾳ, id.
Voluntarius, ἑκούσιος, ία, ιον, Dem. ἑκὼν, όντος, *fœm*. ἑκοῦσα, ης, id.
Voluntas, ἡ βούλησις, εως, Dem. τὸ βούλημα, ατος, N. T. τὸ θέλημα, ατος, ἡ θέλησις, εως· bona et vita moderata, χρηστὴ προαίρεσις καὶ βίος σώφρων· recta, τὸ εὖ βούλεσθαι· voluntatem suam prodere, ἐνδείκνυσθαι τὸ βούλεσθαι ποιεῖν τι· voluntatem ex re aliqua percipere, λαβεῖν τὸ βούλημά τινος παρά τι· concedere voluntati alicujus, συγχωρεῖν τῇ βουλήσει τινός· parere voluntati alicujus, πείθεσθαι τοῖς βουλήμασί τινος, id. adversari voluntati alicujus, ἐναντιοῦσθαι τῷ βουλήματί τινος, id.
Volvo, κυλινδέω, κυλίω, aliquid, τὶ, Xen.
Volupe, ἡδὺ, est possidere divitias, ἐστὶ τὸ ἔχειν χρήματα, Xen.
Voluptarie, ἡδονικῶς, ἀσώτως.
Voluptarius, ἡδονικὸς, ἡ, ὸν, Ceb. Theb.
Voluptas, ἡ ἡδονὴ, et delectatio, καὶ χάρις, Dem. καὶ ῥᾳστώνη, id. eximia, ὑπερβάλλουσα, Isocr. brevis, ἐπιπόλαιος, Dem. momentanea, ἡ παραυτίκα, id. utilitati prorsus contraria, τῷ συμφέροντι πανταπασιν ἐναντία, id. voluptates aliquas appetere, προαιρεῖσθαί τινας ἡδονὰς, Dem. amare, ἀγαπᾶν, id. sequi, sectari, venari, θηρεύειν, Isocr. creare alicui, ποιεῖν τινι, Dem. comparare sibi alicunde, πορίζειν ἄλλοθεν ἑαυτῷ, id. adferre alicui, φέρειν τινί· capere, percipere, habere, ἔχειν, id. negligere, adspernari, ἀμελεῖν τῶν ἡδονῶν, Isocr. frui voluptatibus, ἀπολαύεσθαι τῶν ἡδονῶν, Dem. servire voluptati, δουλεύειν ἡδονῇ, id.
Voluptuositas, ἡ φιληδονία, ας, Plut.
Voluptuosus, ὁ καὶ ἡ φιλήδονος, ου, Plut.
Voluta, ἡ ἕλιξ, ικος, Plut.

Volutabrum, ἡ κυλίστρα, ας, Poll. τὸ κύλισμα, ατος, N. T.
Volutatio, ἡ κυλίνδησις, Plut. ἡ κύλισις, id. in cœno, ἡ κυλίστησις ἐν πηλῷ, Lucian.
Voluto, κυλίω, κυλινδέω, Xen.
Vomer, ἡ ὕννις, εως, Plut.
Vomica, τὸ ἀπόστημα, ατος, Galen.
Vomitio, idem quod *Vomitus*.
Vomitorius, ἐμετικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Vomiturio, ἐμετιάω, Aristot.
Vomitus, ûs, ἡ ἐμεσία, Hipp. ὁ ἔμετος.
Vomo, ἐμέω, Lucian. ἀπεμέω, id.
Voracitas, ἡ ἀδηφαγία, Ælian.
Vorago, τὸ βάραθρον, Xen. τὸ χάσμα.
Voratio, ἡ βρόχθισις, εως.
Vorax, ὁ ἀδηφάγος, Plut. ὁ πολυφάγος, id.
Voro, βροχθίζω, Aristot. ἀδηφαγέω, Isocr.
Vortex, ἡ συστροφὴ, Hesych. ἡ δίνη, Philo.
Vorticosus, ὁ ϗ ἡ δινώδης, εος, ὁ συστροφὰς πολλὰς ἔχων.
Votivus, εὐκτικὸς, ἡ, ὸν.
Votum, ἡ εὐχὴ, Dem. facio seu nuncupo Deo pro aliqua re, εὔχομαι εὐχὴν Θεῷ ἐπί τινι· persolvo, seu impleo, εὐχὴν ἀποδίδωμι, id. ἀποτελέω. Xen. voti compotem fieri, ἐπὶ τὸ τέρας ἀφικέσθαι τῆς εὐχῆς, Lucian. non fieri compotem voti, ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος· voto excedere, ἄλλο θέλειν, ἄλλων τυχεῖν, Æl.
Voveo, εὔχομαι, Deo, τῷ Θεῷ, Thuc. πρὸς Θεὸν εὐχὰς ποιέομαι, Plut. Confer *Votum*.
Vox, ἡ φωνὴ, magna, μεγάλη, Dem. clara, λαμπρά. satis magna, ἱκανὴ, id. vocem edo, ἀφίημι φωνὴν, ῥήγνυμι φωνὴν, id. per nares, φθέγγομαι διὰ ῥινῶν, Lucian. acuere, ἀπαίρειν· voce clarissima pronunciare, εἰπεῖν σαφέστατα τῇ φωνῇ, φθέγγεσθαι μέγιστον· orationi deest vox oratoris, ἀποστερεῖται ὁ λόγος φωνῆς τοῦ λέγοντος, id.
Upupa, ὁ ἔποψ, οπος, Aristot.
Urbane, ἀστείως, Plut.
Urbanitas, ἡ ἀστειότης, ητος, ἡ εὐτραπελία, sermonis urbanitate utor, ἀστεΐζομαι, Plut.
Urbanus, ἀστεῖος, εία, εῖον, Isocr.
Urbicus, ἀστικὸς, ἡ, ὸν, Lucian.
Urbs, ἡ πόλις, εως, maxima, μεγίστη, Dem. populosa, πολυάνθρωπος, id. μυρίανδρος, Isocr. antiqua, ἀρχαία, Dem. invicta, ἀήττητος· insuperabilis, ἀνυπόστατος, id. parva, μικρά· infirma, ἀσθενής· desolata, ἔρημος, id. maritima, ἡ ἐπὶ θαλάσσῃ, Isocr. urbem condere, πόλιν κτίζειν, id. οἰκίζειν, Dem. instaurare, κατοικίζειν· munire, τειχίζειν· muro circumdare, τεῖχος περιβάλλεσθαι· ornare ædificiis, κοσμεῖν οἰκοδομήμασι· habitare, incolere, οἰκεῖν· adfligere, ἐνοχλεῖν, id. obsidere, πολιορκεῖν· subigere, περιέσεσθαι· subjicere sibi, ὑφ᾽ ἑαυτῷ ποιεῖν, id. capere, λαμβάνειν, ἁλίσκειν, αἱρεῖσθαι· evertere, ἀναιρεῖν· in servitutem redigere, ἀνδραποδίζεσθαι· vastare, ἀνάστατον ποιεῖν· diruere, κατασκάπτειν, Isocr. perdere, διαφθείρειν· tueri, φυλάττειν· servare, σώζειν· deserere, ἐκλείπειν· tradere alicui, παραδιδόναι τινὶ, ἐγχειρίζειν τινί· prodere, προδοῦναι· recipere, recuperare, κομίζεσθαι, id.
Urceolus, τὸ κεράμιον, ου.
Urceus, ὁ κέραμος, ου, Athen.
Uredo, ὁ καυθμὸς, οῦ, Theophr.
Ureter, ὁ οὐρητὴρ, ῆρος, Galen.
Urgeo, ἐπίκειμαι, N. T. ἐπείγω.
Urina, τὸ οὖρον, Aristot. τὸ οὔρημα, Hipp.
Urinarius, οὐρηρὸς, ὰ, όν.
Urinator, ὁ κολυμβητὴς, οῦ, Thuc. ὁ κυβιστήρ.
Urinor, κολυμβάω, κυβιστάω.
Urna, ἡ ὑδρία, ας, N. T. ὁ vel ἡ στάμνος, ου, Aristoph. τὸ στάμνιον, ου, Plut. ἡ κάλπη.
Urnalis, στάμνιος, ία, ιον.
Urnula, τὸ σταμνάριον, Poll. ὁ σταμνίσκος, id.
Uro, καίω, omnia, πάντα, Plut. Confer *Cremo*.
Ursa, ἡ ἄρκτος, ου, Aristot.
Ursinus, ἀρκτεῖος, εία, εῖον.
Ursus, ὁ ἄρκτος, ου, Aristot.
Urtica, ἡ ἀκαλήφη, Synes. ἡ κνίδη, LXX.
Urus, ὁ οὖρος, ου, Poll.

Usio, idem quod *Usus*.
Usitate, κατὰ τὸ εἰωθός.
Usitatus, ὁ ϗ ἡ συνήθης, εος, institutum, πολιτεία, Dem.
Uspiam, ἐνιαχοῦ.
Usquam, ποῦ.
Usque, μέχρι, in hunc diem, τῆς σήμερον ἡμέρας, Dem. usque ad talos, ἄχρι τῶν σφυρῶν· usque ad satietatem, ἄχρι κόρου, id. usque nunc, μέχρι τοῦ νῦν· usque adhuc, μέχρι τοῦδε τοῦ χρόνου, Xen. usque adeo, οὕτω τελέως, Dem. usque eo, παρὰ τοσοῦτον· usquequaque, πάντῃ· quo, ἕως οὗ.
Ustio, ἡ καῦσις, εως, Diosc.
Ustrinum, τὸ καυστηρίον, ου.
Ustulo, καυστηριάζω, Strabo.
Usualis, χρηστὸς, ἡ, ὸν, Plut.
Usura, ὁ τόκος, Dem. usuram debeo alicui, τόκον ὀφείλω τινί· exigo ab aliquo, εἰσπράττω παρά τινος· dare, διδόναι· reddo, ἀποδίδωμι· solvo, τίθημι· pendo, τελέω· accipere, λαμβάνειν, κομίζεσθαι, id.
Usurpatio, ἡ χρῆσις, εως, Dem.
Usurpo, χράομαι. Confer *Utor*.
Usus, ἡ χρῆσις, Dem. ἡ ἀπόλαυσις, id. usum habeo maximum rerum, ἐμπειρότατός εἰμι, Isocr. usu edoctus scio, πεπειραμένος οἶδα, Dem. usum belli colligere, τὴν ἐμπειρίαν τοῦ πολέμου κτήσασθαι, id. habere, τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχειν, Polyb. usu venire alicui, συμβαίνειν τινὶ, Isocr.
Usus fructus, ἡ ἐπικαρπία, ας, Dem.
Ut, *conjunct.* ἵνα, desinam dicere, παύσομαι λέγων, Dem. breviter dicam, ὡς συντόμως εἰπεῖν, Isocr. non ita demens sum, ut velim, οὐχ οὕτως ἄφρων εἰμὶ, ὥστε βούλεσθαι, Dem. elaborandum est, ut desistat, πράττειν προσήκει, ὅπως παύσεται, id.
Ut, *adverb.* ὡς, Dem. Confer *Quemadmodum*.
Utcumque, ὅπως ἂν, Dem.
Utensile, τὸ χρειῶδες, εος, τὸ σκεῦος.
Uter, πότερος, έρα, ερον, pater, an hic, ὁ πατὴρ, ἢ οὗτος; Xen. uter? πότερος ἄρα; Dem. tandem, πότερός ποτε, Xen. utra in parte, ποτέρωθι, Plat. utro modo, ποτέρως, Aristot. utram in partem, ποτέρωσε, Xen. ὁποτέρωσε, Thuc. utrum an, ὁπότερον ἢ, Diosc.
Uter, ris, ὁ ἀσκὸς, οῦ, Plut.
Utercumque, ὁπότερος ἂν, Xen. ἑκάτερος, έρα, ερον, Lucian.
Uterinus, ὁ ϗ ἡ ὁμομήτριος, ου, Dem. seu ὁμομήτριος, ία, ιον, id.
Uterlibet, ὁπότερος οὖν, Thuc.
Uternam, ὁπότερος ἂν, Xen.
Uterque, ἑκάτερος, έρα, ερον, Plut. ἀμφότερος, έρα, ερον, Isocr. utroque modo, ἀμφοτέρως, Aristot.
Utervis, ὁπότερος οὖν, Thuc.
Uterus, ἡ μήτρα, ας, Lucian. ἡ δελφύς.
Uti, idem quod *Ut* adverb.
Utilis, ὁ ϗ ἡ χρήσιμος, ου, multum alicui, πολλὰ τινι, Dem. et multitudini conducens, συμφέρων ϗ ὠφέλιμος τοῖς πολλοῖς· consulere, τὸ σύμφορον παραινεῖν· ad nihil, μηδὲν χρήσιμος· sum alicui, χρήσιμος εἰμί τινι, id. ad nihil, χρήσιμος τυγχάνω ὢν πρὸς μηδὲν, Isocr. præbeo me utilem alicui, παρέχω ἐμαυτὸν χρήσιμόν τινι, id. utilis fio, γίγνομαι χρήσιμος, Dem. ὠφέλιμος, Isocr.
Utilitas, ἡ ὠφέλεια, Dem. τὸ ὠφέλημα, ατος· τὸ σύμφορον, ου, τὸ συμφέρον, οντος, τὸ χρήσιμον, ου, id. utilitatem appeto, ἐπιθυμέω τοῦ συμφέροντος, Isocr. spectare reip. σκοπεῖν πρὸς τὸ σύμφορον τῇ πόλει, Dem. alicujus quærere, ζητεῖν τὸ σύμφορον τινός· aucupari, αἱρεῖσθαι, id. præbere alicui, παρέχειν τινί· magnam habere, ὠφέλειαν μεγάλην ἔχειν· de utilitate alicujus solicitum esse, φροντίζειν τῶν συμφερόντων τινί· metiri aliquid utilitate, ἐξετάζειν τι πρὸς τὰ συμφέροντα· rationem habere utilitatis, χρῆσθαι τῷ συμφέροντι, id. adficere aliquem utilitate, πράττειν τι συμφέρον τινί· ποιεῖν τι τῶν συμφερόντων τινὶ, id. Confer *Commodum*, *Emolumentum*.

Utiliter, συμφερόντως, consulere alicui, συμβουλεύεσθαί τινι, Isocr. συμφόρως, Isocr. λυσιτελούντως, Dem. χρησίμως, Thuc.
Utinam, εἴθε, natus essem tunc, συνεγενόμην, Xen. scriberet, γράψειε, Plat. abscindantur, ὄφελον ϗ ἀποκόψονται, N. T. Brutus viveret, ὤφελε ζῆν Βροῦτος, i. e. *debebat vivere*, Plut.
Utique, δῆτα, fluxerunt sermones, ἐῤῥύησαν λόγοι, Dem.
Utor, χράομαι, aliquo familiariter, τινὶ, Isocr. humanissime, φιλανθρώπως, Dem. familiarissime, οἰκειότατα, Isocr. aliquo amico, τινὶ φίλῳ, Liban. bene recteque re aliqua, καλῶς ϗ νομίμως πράγματί τινι, Dem.
Utpote, οἱονεὶ, οἷα δὴ, Herodot.
Utricularis, ὁ ϗ ἡ ἀσκώδης, εος.
Utricularius, ὁ ἀσκαδὸς, οῦ.
Utriculus, τὸ ἀσκίδιον, ου, Plut.
Utrimque, ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν, Isocr.
Utrobique, ἀμφοτέρωθι, ἑκατέρωθι.
Utrum. Vide *Uter*.
Utut, idem quod *Etsi*.
Uva, ἡ σταφυλὴ, ῆς, Plat. passa, ἡ σταφὶς, ίδος, Diosc. ἡ ἀσταφὶς, ίδος, Xenoph.
Uveus, ὁ ϗ ἡ σταφύλινος.
Uvidus, διερὸς, ὰ, ὸν, terra, γῆ, Theophr.
Vulgaris, ὁ ϗ ἡ δημώδης, εος, Herodian. ὁ τυχὼν, ἡ τυχοῦσα, τὸ τυχὸν, Plut. εἷς τῶν τυχόντων, Isocr. ὁ ϗ ἡ πάνδημος, ου, Plut.
Vulgariter, πάνδημον, Isocr. κοινῇ, Aristot. τυχόντως.
Vulgator, ὁ φημιστὴς, οῦ.
Vulgo, *adverb.* πανδημεὶ, κοινοδημεὶ, κοινῇ, Aristot.
Vulgo, as, φημίζω, Euripid. διαθρυλλοῦμαι, aliquid quod tacendum erat, δημοσιεύω ἀπόῤῥητον, Plut.
Vulgus, τὸ πλῆθος, Dem. οἱ πολλοὶ, id.
Vulnerarius, τραυματικὸς, ἡ, ὸν, Diosc.
Vulneratio, ἡ τρῶσις, εως.
Vulnero, τιτρώσκω, aliquem per thoracem, τινὰ διὰ θώρακος, Plut. aliquem, τραυματίζω τινὰ, Dem. Confer *Vulnus*.
Vulnus, τὸ τραῦμα, ατος, Dem. ἡ πληγὴ, ῆς, Xen. progredi ad vulnera, ἐλθεῖν εἰς τραύματα, id. mori ex vulnere, ἀποθανεῖν ἐκ τοῦ τραύματος, id. infligo alicui vulnus, προστείνω τινὶ πληγὴν, Dem. accipio ab aliquo, λαμβάνω παρά τινος, λαμβάνω τραῦμα ἀπό τινος, id. obligare, τραῦμα ἐπιδῆσαι, Gal. periculosum vulnus gladio in caput infligere, καταφέρειν τῷ ξίφει κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐπικίνδυνον πληγὴν, Diod. Sic.
Vulnusculum, τὸ τραυμάτιον.
Vulpecula, τὸ ἀλωπεκάριον, ου, τὸ ἀλωπεκίδιον, ου.
Vulpes, ἡ ἀλώπηξ, εκος, Aristot. ἡ κερδώ.
Vulpinaris, e, seu Vulpinus, ὁ ϗ ἡ ἀλωπεκώδης, εος.
Vulpinor, ἀλωπεκίζω, Aristoph.
Vulsio, seu Vulsura, ἡ τίλσις, εως, ὁ τιλμὸς, οῦ, Eustath.
Vulticulus, τὸ προσωπίδιον.
Vultuosus, ὁ ϗ ἡ προσωπώδης, εος, austerus, σκυθρωπὸς, ἡ, ὸν, Dem.
Vultur, ὁ γὺψ, γυπὸς, Plut.
Vulturinus, γύπινος, ινη, ινον.
Vulturnus, ὁ εὐρόνοτος, ου, Aristot.
Vultus, τὸ πρόσωπον, Dem. vultum alicujus intueri, βλέπειν εἰς πρόσωπόν τινος· quo vultu eum adspicies? ποίοις προσώποις πρὸς αὐτὸν ἀναβλέψῃ; conjicere aliquid ex vultu, φυσιογνωμονεῖν· mores declarare per vultum, τὰ ἤθη ἐμφανίζειν διὰ τῆς ὄψεως σημείων, id.
Vulva, ἡ ὑστέρα, ας, Diosc. ἡ μήτρα.
Uxor, γυνὴ, αικὸς, Dem. ἡ παράκοιτις, ιδος, Lucian, ἡ συνοικοῦσα, ης, id. ἡ ἄλοχος, ου, Plat. uxorem duco, γαμέω γυναῖκα, Æschin. ἀνάγομαι τὴν σύνοικον, Herodot. ἄγομαι γυναῖκα, Isocr. γαμέω τινὰ γάμῳ, Dem. λαμβάνω γυναῖκα, Isocr. puellam duco, ἄγω νέαν, Plut. uxorem alteram, λαμβάνω γυναῖκα ἑτέραν, Dem. repudio, ἀποπέμπομαι γυναῖκα, id.
Uxoratus, γεγαμηκὼς, υῖα, ὸς, Bas.
Uxorcula, τὸ γυναικάριον, ου.

Uxorius, *γυναικεῖος, εία, εῖον· uxori nimium deditus*, ὁ γυναικίας, ȣ, Lucian. fio, γυναικοκρατέομαι.

X.

XENIOLUM, τὸ ξενίδιον.
Xenium, τὸ ξένιον, Xen.
Xenodochium, τὸ ξενοδοχεῖον, Suid.
Xiphias, ὁ ξιφίας, Athen.
Xylobalsamum, τὸ ξυλοβάλσαμον, Diosc.
Xysticus, ξυστικὸς, ὴ, όν.
Xystus, ὁ ξυστὸς, ȣ̃, Xen.

Z.

ZEA, ἡ ζέα, seu ξειὰ, ᾶς, Diosc.
Zelotes, ὁ ζηλωτὴς, N. T.
Zelotypa, ἡ ζηλότυπος, γυνὴ ἀντίζηλος γυναικὶ, Sir.
Zelotypia, ἡ ζηλοτυπία, ας, Plut.
Zelotypus, ὁ ζηλότυπος, Lucian. sum, ζηλοτυπέω, Athen.
Zelus, ὁ ζῆλος, ȣ, N. T.
Zephyrius, ζεφύριος, ία, ιον, Aristot. Zephyricus, ζεφυρικὸς, ὴ, ὸν, Theophr.
Zephyrus, ὁ ζέφυρος, ȣ, Aristot.
Zeugma, τὸ ζεῦγμα, ατος, Gramm.
Zingiber, ἡ ζιγγίβερις, εως, Gal.
Zizanium, τὸ ζιζάνιον, LXX.
Zodiacus, ὁ ζωδιακὸς, ȣ̃, Poll.
Zographia, ἡ ζωγραφία, ας, Philostr.
Zographus, ὁ ζωγράφος, Lucian.
Zona, ἡ ζώνη, Plut.
Zonarius, ὁ ζωνιοπλόκος.
Zonula, τὸ ζώνιον, Poll.
Zoophthalmus, ὁ ζωόφθαλμος, Diosc.
Zoophyta, τὰ ζωόφυτα, ων.
Zythopœia, ἡ ζυθοποιΐα.
Zythopœus, ὁ ζυθοποιὸς.
Zythus, seu Zythum, ὁ ζύθος, Diosc. τὸ ζύθος, εος, Theophr. οἶνος κρίθινος, Athen.

ΤΕΛΟΣ.

LONDINI
TYPIS ET CURA RICARDI ET ARTHURI TAYLOR
M·DCCC·XVI

Quid dementie! 4823
6081

iat justitia ruat cœlum